

Long Xà Diễn Nghĩa

Contents

Long Xà Diễn Nghĩa	11
1. Chương 1: Khởi Phục Tồn Thân Nhược Bôn Mã, Lãng Không Hư Đỉnh Hình Thần Khai	11
2. Chương 2: Chuyển Thân Liêu Âm Thủ Nhân Hợp, Trửu Tự Thương Trát Tí Đạn Tiên	15
3. Chương 3: Tích Chuy Như Long Thủ Vĩ Bãng, Trọng Tâm Thùy Lạc Hàn Mao Tạc	19
4. Chương 4: Hóa Kinh Đả Nhân Như Quả Họa, Công Phu Nhập Tủy Bất Cự Thương	22
5. Chương 5: Thái Dương Huyết Địch Biến Hóa	26
6. Chương 6: Quốc Thuật Đả Pháp! Nhất Đả Tụ Phạm Pháp!	29
7. Chương 7: Thường Kiếp Địch Thành Liểu Thụ Hại Giả	32
8. Chương 8: Hòa Cao Thủ Địch Soa Cự	34
9. Chương 9: Đường Tử Trần Địch Châm	36
10. Chương 10: Thái Cực Thôi Thủ Trung Địch Cao Thâm Công Phu	39
11. Chương 11: Như Thủ Lệ Hại Địch Thối Công	41
12. Chương 12: Tại Cẩm Động Trung Tầm Hoa Lực Lượng	43
13. Chương 13: Phi Tốc Địch Thành Trưởng	46
14. Chương 14: Long Xà Hợp Kích	49
15. Chương 15: Nhượng Ngã Môn Đãng Khởi Song Tượng!!!!	51
16. Chương 16: Tại Bảng Giá Trung Báo Cừu Hòa Lao Tiễn (thượng)	55
17. Chương 17: Tại Bảng Giá Trung Báo Cừu Hòa Lao Tiễn (trung)	57
18. Chương 18: Tại Bảng Giá Trung Báo Cừu Hòa Lao Tiễn (hạ)	59
19. Chương 19: Sát Nhân Hựu Phóng Hỏa Địch Tào Đội Trưởng	62
20. Chương 20: Đường Tử Trần Thư Trung Tự Thuật	65
21. Chương 21: Giới Thiệu Công Tác	68
22. Chương 22: Biểu Diễn Hòa Sát Địch Na Cá Canh Năng Trám Tiễn?	70
23. Chương 23: Bộ Nhập Kỹ Kích Quyền Tử Địch Khai Đoan	74
24. Chương 24: Bả Nhân Đả Khốc Liều	76
25. Chương 25: Tồi Vĩ Kinh Điển Địch Đả Pháp	79
26. Chương 26: Đãi Nhân Tiếp Vật Lý Diện Dã Hữu Quyền Thuật Địch Đạo Lý	81
27. Chương 27: Bả Kinh Luyện Thấu Liều!!!	84
28. Chương 28: Nhất Kiên Thiêu Khởi Tông Sư Khí Độ	88
29. Chương 29: Trương Đồng Đái Xuất Địch Tuyển Tác	93
30. Chương 30: Vũ Công Hảo Dã Phạ Ngoạn Mệnh	95
31. Chương 31: Thái Cực Dụng Nhân Thung Lai Xoát Kinh	97
32. Chương 32: Duyên Hải Nhất Đái Địch Cao Thủ	101
33. Chương 33: Mặc Khế Địch Phối Hợp	106
34. Chương 34: Khai Thủy Doanh Tạo Tự Kỷ Thể Lực	109
35. Chương 35: Tham Dữ Nguy Hiểm Địch Hành Động (thượng)	112
36. Chương 36: Tham Dữ Nguy Hiểm Địch Hành Động (hạ)	115
37. Chương 37: Vịnh Xuân Bạch Hạc, Âu Nguyên Hòa Thương	118
38. Chương 38: Tâm Tình Địch Khổng Chế	123
39. Chương 39: Quá Dạ...	125
40. Chương 40: Quan Uy, Hóa Kinh Hòa Mục Kích	128
41. Chương 41: Đáng Tiễn Bài Địch Giác Ngộ	130

42. Chương 42: Chuyên Nghiệp Địch Khảm Nhân Đội Ngũ	133
43. Chương 43: Dĩ Cao Vi Thương, Huyết Chiến Trường Hạng (thượng)	136
44. Chương 44: Dĩ Cao Vi Thương, Huyết Chiến Trường Hạng (hạ)	138
45. Chương 45: Cáp Mô Dữ Thiên Nga Tương Xử Địch Ác Quả	140
46. Chương 46: Trung Ương Quốc Thuật Quán Địch Kiếm Thuật	142
47. Chương 47: Bát Quái Phái Địch Đồng Môn	144
48. Chương 48: Cân Cốt Yếu Tunnel, Bì Mao Yếu Công	146
49. Chương 49: Chích Thính Kinh Địch Bạc Nhược, Bất Khán Nhân	150
50. Chương 50: Phân Hưởng Nhĩ Địch Cảm Động	152
51. Chương 51: Tâm Như Xích Tử, Ý Như Cương Thiết (thượng)	156
52. Chương 52: Tâm Như Xích Tử, Ý Như Cương Thiết (trung)	159
53. Chương 53: Tâm Như Xích Tử Ý Như Cương Thiết (hạ)	161
54. Chương 54: Cận Tại Chỉ Xích, Nhân Tẩn Địch Quốc	166
55. Chương 55: Bức Thượng Lương Sơn Địch Đồ Quyền	170
56. Chương 56: Vũ Lâm Minh Chủ Hậu Tuyển Nhân	172
57. Chương 57: Thương Tàn Chỉ Tiêu Hòa Tử Vong Chỉ Tiêu	175
58. Chương 58: Hồ Hình Phách Kính	178
59. Chương 59: Bí Mật Biên Chế	181
60. Chương 60: Tức Tương Tiến Nhập Đông Nam Á Vũ Thuật Giới	184
61. Chương 61: Nhất Vũ Bất Năng Gia Dã Trùng Bất Năng Lạc	187
62. Chương 62: Hữu Tổ Chức Thập Yêu Đô Bất Phạ	190
63. Chương 63: Nhất Chiến Thành Danh (thượng)	193
64. Chương 64: Nhất Chiến Thành Danh (hạ)	198
65. Chương 65: Đảng Viên Chăm Yêu Hội Phạ Hắc Xã Hội?	202
66. Chương 66: Hỏa Khí Địch Uy Lực	207
67. Chương 67: Vương Siêu Địch Kiên Trì	212
68. Chương 68: Luyện Đáo “thanh Tùy Thủ Xuất” Địch Địa Bộ	216
69. Chương 69: Thái Tử Đảng Địch Kinh Nhạ	220
70. Chương 70: Vương Siêu Bị Ngộ Hội Thành Liễu Gian Điệp	224
71. Chương 71 Tại Hải Hạp Thượng Địch Thịnh Đại Bì Vũ (thượng)	228
72. Chương 72: Tại Hải Hạp Thượng Địch Thịnh Đại Bì Vũ (hạ)	232
73. Chương 73: Khiêu Hải!	236
74. Chương 74: Chiến Đấu Tài Cương Cương Khai Thủy	241
75. Chương 75: Trần Ngã Dương Địch Công Phu	246
76. Chương 76: Điều Thiềm Kính Hòa Mãng Ngư Kính	250
77. Chương 77: Lục Phiến Môn Trung Hảo Tu Hành	254
78. Chương 78: Tông Hồ Đáo Ứng, Tông Xà Đáo Long	258
79. Chương 79: Nhật Luyện Nguyệt Luyện Di Dưỡng Sanh	262
80. Chương 80 Ứng Trảo, Âm Kính, Niệu Huyết!	266
81. Chương 81: Hải Quân Thiếu Giáo	271
82. Chương 82: Yếu Nhĩ Tổ Vũ Thuật Giới Địch Ngộ Thanh Nguyên!	275
83. Chương 83: Quảng Đông Tam Hồ Chi Đái Quân	279
84. Chương 84: Công Phu Đột Phi Mạnh Tiến	282
85. Chương 85: Dụng Đầu Đả Kiếm	286
86. Chương 86: Vi Công!	290
87. Chương 87: Âm Kính Đả Huyết!	295
88. Chương 88: Tái Kiến Chu Giai	299
89. Chương 89: Đường Tử Trần Vs Trần Ngã Dương (thượng)	303
90. Chương 90: Đường Tử Trần Vs Trần Ngã Dương (trung)	307
91. Chương 91: Đường Tử Trần Vs Trần Ngã Dương (hạ)	311
92. Chương 92: Gân Cốt Thả Lông, Lông Da Sồn Lên, Tâm Ý Trống Không	316
93. Chương 93: Tổ Chức Muốn Anh Đánh Chết Hần	320
94. Chương 94: Diệt Chết Thiên Tài Từ Trong Trứng (thượng)	323
95. Chương 95: Diệt Chết Thiên Tài Từ Trong Trứng (hạ)	327

96. Chương 96: Thù Lại Thêm Thù	333
97. Chương 97: Tâm Nguyên Của Liêu Tuấn Hoa	336
98. Chương 98: Lôi Âm Thắm Thấu Vào Nội Tạng	338
99. Chương 99: Tiếp Xúc Với Võ Lâm Dân Gian	342
100. Chương 100: Kinh Nghiệm Thực Chiến Các Vị Còn Ít Lắm!	345
101. Chương 101: Hít Thở Luyện Khí So Với Luyện Quyền Thuật	349
102. Chương 102: Kết Thêm Ân Oán	352
103. Chương 103: Lòng Tốt Bị Nghi Ngờ	356
104. Chương 104: Cự Ly Gần, Súng Cũng Vô Ích!	359
105. Chương 105: Cô Ta Họ Đường!	363
106. Chương 106: Nhân Tại Giang Hồ, Thân Bất Do Kỳ	366
107. Chương 107: Có Thể Không Đánh Là Tốt Nhất	369
108. Chương 108: Gió Nổi Mây Giăng (thượng)	373
109. Chương 109: Gió Nổi Mây Giăng (hạ)	376
110. Chương 110: Bát Quái Mãnh Nhân	379
111. Chương 111: Thiên Nhân Hợp Nhất	383
112. Chương 112: Long Xà Cuộn Sóng	386
113. Chương 113: Thất Phu Vô Tội, Hữu Vô Kỳ Tội	390
114. Chương 114: Cứ Thăng Tay Tiêu Diệt Là Được	393
115. Chương 115: Trình Phái Xạ Kỹ	397
116. Chương 116: Tinh Tuý Phải Ở Lại Tổ Quốc	400
117. Chương 117: Truyền Thụ. Đánh Quyền Dưới Nước.	404
118. Chương 118: Món Nợ Bốn Năm	407
119. Chương 119: Nội Thị	411
120. Chương 120: Đả Nhân Tiên Đả Dẫn	414
121. Chương 121: Thiếu Lâm Lên Sàn!	417
122. Chương 122: Một Cái Bẫy (thượng)	421
123. Chương 123: Một Cái Bẫy (hạ)	423
124. Chương 124: Oa Tâm Pháo. Đài Chùy. Yoga!	426
125. Chương 125: Lăn Đầu Chọi Súng (thượng)	428
126. Chương 126: Lăn Đầu Chọi Súng (hạ)	431
127. Chương 127: Muốn Ta Ra Tay Hay Tự Mình Kết Liễu?	434
128. Chương 128: Bắt Về Thắm Vần	437
129. Chương 129: Bàn Cách Xử Trí Vô Tăng	440
130. Chương 130: Quốc Gia La Hán	442
131. Chương 131: Có Súng Cũng Đừng Hồng Giết Được Ta!	445
132. Chương 132: Hối Bí Mật Của Trần Tỉ	447
133. Chương 133: Lương Hùng Tương Tranh	450
134. Chương 134: Nhất Bại Dư Địa	455
135. Chương 135: Đánh Chết Người Lại Phải Đạo Phổ	463
136. Chương 136: Phú Hào Bá Khí	466
137. Chương 137: Cảm Nhận Nội Công Cả Trong Lúc Đại Tiểu Tiện	470
138. Chương 138: Truyền Nhân Y Bát	473
139. Chương 139: Về Kinh Chịu Án	476
140. Chương 140: Có Đánh Được Không?	479
141. Chương 141: Tay Không Đoạt Kiếm	482
142. Chương 142: Gặp Vương Bộ Trưởng	486
143. Chương 143: Chấn Nhiếp Quốc An	489
144. Chương 144: Trăm Năm Trước Họ Dương, Trăm Năm Sau Họ Vương!	492
145. Chương 145: Trăm Năm Trước Họ Dương, Trăm Năm Sau Họ Vương! (2)	495
146. Chương 146: bước Vào Hoá Kinh	498
147. Chương 147: Thiết Quyền Hoa Lang (1)	501
148. Chương 148: Thiết Quyền Hoa Lang (2)	504
149. Chương 149: Thiết Quyền Hoa Lang (3)	507

150. Chương 150:	Đại Võ Sư?	510
151. Chương 151:	Đại Võ Sư? (2)	513
152. Chương 152:	Di Hoà Chi Chiến	516
153. Chương 153:	Đỉnh Cao Khó Dụ Trì	520
154. Chương 154:	Đừng Đập Vỡ Chén Cơm Người Khác	524
155. Chương 155:	Thái Quyền. Yoga. Cửu Đoạn (1)	528
156. Chương 156:	Thái Quyền. Yoga. Cửu Đoạn (2)	532
157. Chương 157:	Đứng Tại Chỗ Tránh Đạn	535
158. Chương 158:	Vương Bát Thính Lôi, Ô Quy Sái Bối	538
159. Chương 159:	Thiết Thuần Cao Tắt	541
160. Chương 160:	Thiết Trảo Phi Long	545
161. Chương 161:	Thủy Bạc Lương Sơn	548
162. Chương 162:	Ảnh Hưởng Vượt Bậc	552
163. Chương 163:	Khí Thế Như Mặt Trời Giữa Hạ	555
164. Chương 164:	Hồng Môn Đại Trưởng Lão	564
165. Chương 165:	Thời Gian Không Chờ Ai	567
166. Chương 166:	Bị Phục Kích	570
167. Chương 167:	Ranh Giới Của Võ Thuật	574
168. Chương 168:	Trở Thành Giáo Quan (1)	577
169. Chương 169:	Trở Thành Giáo Quan (2)	579
170. Chương 170:	Bát Quái Khoái Chùy	582
171. Chương 171:	Phiên Thân Cái Thủ Chùy Nhiều Chưởng, Âm Dương Tương Tha Thượng Hạ Phi	585
172. Chương 172:	Uống Rượu Nhận Thầy	589
173. Chương 173:	Lão Đại Tuổi Teen	594
174. Chương 174:	Thiết Chỉ Ấm Kinh	597
175. Chương 175:	Đàn Thoái Đấu Quyền	600
176. Chương 176:	Đại Thánh Trang Công.	602
177. Chương 177:	Tên Người Bóng Cây	605
178. Chương 178:	Đài Quyền Đạo, Lưu Tinh Chùy	608
179. Chương 179:	Tiểu Giang Hồ, Lão Giang Hồ	612
180. Chương 180:	Tiểu Giang Hồ, Lão Giang Hồ (2)	617
181. Chương 181:	Có Thầy Có Trò	620
182. Chương 182:	Giao Lưu Võ Thuật	623
183. Chương 183:	Long Tại Thiếu Lâm (1)	625
184. Chương 184:	Long Tại Thiếu Lâm (2)	627
185. Chương 185:	Ấm Khí Cứ Mạng	630
186. Chương 186:	Kim Đan Hay Sỏi Kết	634
187. Chương 187:	Sư Tử Hồng	636
188. Chương 188:	Có Thể Chia Sẻ Niềm Cô Tịch?	638
189. Chương 189:	Rồng Chìm Vững Cạn	640
190. Chương 190:	Tương Kiến	646
191. Chương 191:	Long Chiến Vu Dã, Kỳ Huyết Huyền Hoàng (1)	650
192. Chương 192:	Long Chiến Vu Dã, Kỳ Huyết Huyền Hoàng (2)	655
193. Chương 193:	Lữ Bố Hay Lý Nguyên Bá?	658
194. Chương 194:	Ma Chưởng Đại Suất Bi	661
195. Chương 195:	Liên Hoàn Kế?	664
196. Chương 196:	Trảm Thủ Vương	666
197. Chương 197:	Bất Kiến Bất Văn Giác Hiểm Nhi Tị Địch Cảnh Giới!	669
198. Chương 198:	Văn Tả Tả Địch Trùng Động	672
199. Chương 199:	Vương Siêu Nhất Động Thủ, Đắm Tử Tụ Ngạn Đại	675
200. Chương 200:	Triệt Đế Quyết Liệt (thượng)	678
201. Chương 201:	Triệt Đế Quyết Liệt (hạ)	681
202. Chương 202:	Kiến Lập Tự Kỷ Chân Chánh Địch Ban Đế	685
203. Chương 203:	Nhất Cá Khả Phạ Địch Bạch Nhân	688

204. Chương 204:	Tể Vi Chi Xử Kiến Công Phu	692
205. Chương 205:	Lâm Tước Vĩ	695
206. Chương 206:	Cường Cường Liên Thủ	700
207. Chương 207:	Nội Tráng Thần Lực Bát Đoạn Cầm	702
208. Chương 208:	Worton Bị Âm Sát Hiên Khởi Địch Đại Âm Dũng (thượng)	705
209. Chương 209:	Worton Bị Âm Sát Hiên Khởi Địch Đại Âm Dũng (hạ)	708
210. Chương 210:	Tứ Đại Cao Thủ Ấn Chứng Vũ Công	711
211. Chương 211:	Tiên Thiên Cương Khí	715
212. Chương 212:	Thanh Danh Viễn Dương	718
213. Chương 213:	Minh Luân Đường	721
214. Chương 214:	Nương Tử Quân Địch Tổ Chất	724
215. Chương 215:	Duẩn Hứa Thâu Tập	727
216. Chương 216:	Vũ Phu Nhất Nộ, Thiên Lý Sát Nhân (thượng)	731
217. Chương 217:	Vũ Phu Nhất Nộ, Thiên Lý Sát Nhân (hạ)	734
218. Chương 218:	Cát Đầu Hạ Tửu	737
219. Chương 219:	Giải Phóng Tư Tưởng	740
220. Chương 220:	Nam Dương Địch Quyền Sư Môn (thượng)	743
221. Chương 221:	Nam Dương Địch Quyền Sư Môn (hạ)	746
222. Chương 222:	Cự Mãng Thổ Đan	749
223. Chương 223:	Tam Cá Nữ Nhân Địch Kiến Diện (thượng)	753
224. Chương 224:	Tam Cá Nữ Nhân Địch Kiến Diện (trung)	756
225. Chương 225:	Tam Cá Nữ Nhân Địch Kiến Diện (hạ)	759
226. Chương 226:	Một Nụ Hôn Trầm Luân Khổ Ải	761
227. Chương 227:	Người Mù Lại Đi Đánh Người Mắt Sáng	765
228. Chương 228:	Đổi Quyết.	768
229. Chương 229:	Xung Đột Trong Rừng Rậm (thượng)	772
230. Chương 230:	Xung Đột Trong Rừng Rậm (hạ)	775
231. Chương 231:	Cổn Lôi Chúc, Đảo Kỳ Long	778
232. Chương 232:	Vũ Bộ, Đạp Đầu Bó Cường	783
233. Chương 233:	Cầm Nã	786
234. Chương 234:	Thắng Lợi	789
235. Chương 235:	Huyền Môn Chánh Tông (Thượng)	792
236. Chương 236:	Huyền Môn Chánh Tông (Hạ)	795
237. Chương 237:	Như Phong Tự Bé	799
238. Chương 238:	Hà Lạc, Toạ Kim Loan	802
239. Chương 239:	Phong Ba Âm Dũng	808
240. Chương 240:	Đường Môn Khẩn Thân Đại Hội (thượng)	812
241. Chương 241:	Đường Môn Khẩn Thân Đại Hội (hạ)	816
242. Chương 242:	Bại Lộ Thân Phận	820
243. Chương 243:	Mục Quang Như Cự, Thất Tinh Thế	822
244. Chương 244:	Bí Thủ Liên Xuất (Thượng)	825
245. Chương 245:	Bí Thủ Liên Xuất (Hạ)	829
246. Chương 246:	Thái Cổ Trường Quyền Tiên Nhân Thụy (thượng)	832
247. Chương 247:	Thái Cổ Trường Quyền Tiên Nhân Thụy (hạ)	835
248. Chương 248:	Tiểu Hoàn Tử (Thượng)	839
249. Chương 249:	Tiểu Hoàn Tử (Hạ)	841
250. Chương 250:	Giả Heo Ăn Thịt Hổ	845
251. Chương 251:	Đại Trừu Ti, Đại Triền Ti	848
252. Chương 252:	Tỷ Đệ Chuyện Trò (thượng)	851
253. Chương 253:	Tỷ Đệ Chuyện Trò (hạ)	853
254. Chương 254:	Một Lão Hồ Ly (thượng)	857
255. Chương 255:	Một Lão Hồ Ly (hạ)	859
256. Chương 256:	Không Thể Giải Thích Sự Hiểu Lầm	862
257. Chương 257:	Thử Dò Xét	864

258. Chương 258: Quyết Định Của Đường Tử Trần	867
259. Chương 259: Lựa Chọn Của Vương Siêu	870
260. Chương 260: Đả Phá Hư Không, Khả Di Kiến Thần	872
261. Chương 261: Vương Siêu Cầu Hôn	875
262. Chương 262: Cuộc Sống “vô Nông Nhất Như” (thượng)	878
263. Chương 262: Cuộc Sống “vô Nông Nhất Như” (trung)	882
264. Chương 263: Cuộc Sống “vô Nông Nhất Như” (hạ)	885
265. Chương 264: Gió Lốc Sắp Bắt Đầu	888
266. Chương 265: Thần Tượng Của Tào Tinh Tinh	891
267. Chương 266: Đạo Thiên Cơ	894
268. Chương 267: Mặt Trận Vững Chắc (thượng)	898
269. Chương 268: Mặt Trận Vững Chắc (hạ)	901
270. Chương 269: Lương Thối Chuyển Động, Đồn Bộ Nhục Giao	904
271. Chương 270: Khảo Nghiệm Nhân Phẩm	907
272. Chương 271: Đội Bảo Vệ Mỏ Hung Hãn	910
273. Chương 272: Đụng Tới Một Người Có Tiền	913
274. Chương 273: Bí Mật Gặp	923
275. Chương 274: Vua Đấu Võ (thượng)	926
276. Chương 275: Vua Đấu Võ (trung)	930
277. Chương 276: Vua Đấu Võ (hạ)	933
278. Chương 277: Võ Giả Đỉnh Môn	935
279. Chương 278: Lỗ Tai Lợn Và Động Cơ Vĩnh Cửu	940
280. Chương 279: Võ Thuật Tông Sư Của Bộ Đội Đặc Chủng	947
281. Chương 280: Các Tuyển Thủ Hạt Giống	952
282. Chương 281: Bị Hạ Độc (thượng)	956
283. Chương 282: Bị Hạ Độc (hạ)	959
284. Chương 283: “mã Tướng Tàng Âm” Trong “đồng Tử Công”	964
285. Chương 284: Nguy Cơ Thật Lớn!	967
286. Chương 285: Hành Động Đuổi Bắt	970
287. Chương 286: Sự Hung Hãn Của Vua Đấu Võ	973
288. Chương 287: Thực Lực Ẩn Dấu Của Đường Môn	978
289. Chương 288: Một Kiếm Đánh Lén	981
290. Chương 289: Cảnh Giới Cao Nhất Của Vũ Khí Nóng	985
291. Chương 290: Tên Là Từ Đại Đường Song Long Mà Ra	988
292. Chương 291: Đi Hay Là Không Đi	992
293. Chương 292: Sơn Đại Vương	995
294. Chương 293: Ăn Mòn	998
295. Chương 294: Ai Là Thần Tiên, Ta Là Thần Tiên	1001
296. Chương 295: CƠM Rau Dưa Và Quân Thể Quyền	1004
297. Chương 296: Long Xà Thương Đấu Với Âm Phù Thương (thượng)	1008
298. Chương 297: Long Xà Thương Đấu Với Âm Phù Thương (trung)	1011
299. Chương 298: Long Xà Thương Đấu Với Âm Phù Thương (hạ)	1014
300. Chương 299: Ai Nói Cao Thủ Thì Nhân Phẩm Tốt?	1021
301. Chương 300: Mấy Cô Gái	1024
302. Chương 301: Đặc Nhiệm	1026
303. Chương 302: Toàn Bộ Điều Bị Nhìn Thấy	1029
304. Chương 303: Đồng Nhân Châm Cứu	1031
305. Chương 304: Kẻ Địch Của Đường Tử Trần Năm Đó	1033
306. Chương 305: Quá Mạnh Mẽ	1039
307. Chương 306: Vương Siêu Giảo Hoạt	1041
308. Chương 307: Độc Xà Xuất Động	1044
309. Chương 308: Ta Đánh	1047
310. Chương 309: Phá Vách	1050
311. Chương 310: Thoát Ly	1053

312. Chương 311: Trường Tuyết	1056
313. Chương 312: Lấy Mạng Của Người	1060
314. Chương 313: Bồi Dưỡng.	1064
315. Chương 314: Ta Phi Thăng Thành Tiên, Không Muốn Trường Sinh, Chỉ Muốn Cùng Nàng Vui Sống Bình An.	1068
316. Chương 315: Hồng Môn Nước Mỹ.	1071
317. Chương 316: Câu Tâm Đầu Giác	1075
318. Chương 317: Cuộc Đánh Cược Kinh Thiên	1078
319. Chương 318: Kinh Hiểm! Thiếu Lâm Mai Hoa Châm Ấm Toán!	1081
320. Chương 318: Kinh Hiểm! Thiếu Lâm Mai Hoa Châm Ấm Toán! (2)	1084
321. Chương 319: Phá Tan Cho Người Khiếp Đảm	1087
322. Chương 320: Dùng Tay Bóp Nát Não!	1092
323. Chương 321: Trực Tiếp Ném Cho Cá Mập Ăn	1094
324. Chương 322: Khí Phách Của Tỷ Đệ!	1098
325. Chương 323: Người Chết Trên Tay Ta So Với Người Mà Người Từng Gặp Còn Muốn Nhiều Hơn	1103
326. Chương 324: Hành Động Chém Đầu! (1)	1107
327. Chương 325: Hành Động Chém Đầu! (2)	1111
328. Chương 326: Hành Động Chém Đầu! (3)	1116
329. Chương 327: Không Sợ Các Người Chạy Trốn	1119
330. Chương 328: Đánh Chết Chỉ Trong Một Giây	1123
331. Chương 329: Đã Không Còn Giống Con Người Nữa	1128
332. Chương 330: Dẫn Rắn Khỏi Hang Lại Dẫn Ra Ròng	1134
333. Chương 331: Trước Cắt Cái Đuôi.	1138
334. Chương 332: Đánh Người Xuyên Xuống Đất.	1141
335. Chương 333: Từ Nay Về Sau Chỉ Còn Lại Người (1).	1144
336. Chương 333: Từ Nay Về Sau Chỉ Còn Lại Người (2).	1147
337. Chương 334: Không Phải Do Người!	1150
338. Chương 335: Luyện Quyền Và Chơi Đùa Với Quyền	1155
339. Chương 336: Song Tu!	1160
340. Chương 337: vị Hôn Thê Trần Ngã Dương	1164
341. Chương 338: Tân Tú Của Đại Quyền	1168
342. Chương 339: Người Này Công Phu Đã Luyện Thành Tiên!	1170
343. Chương 340: Trà Khai Vị Của Đại Quyền Bang	1174
344. Chương 341: Bóp Sắt Thành Bùn	1177
345. Chương 342: Kẻ Địch Như Ông	1181
346. Chương 343: Vương Siêu Thiên Hạ Vô Địch!	1185
347. Chương 344: Nhất Trụ Kinh Thiên Và Quảng Bay Voi	1188
348. Chương 345: Vương Siêu Và Trần Ngã Dương	1194
349. Chương 346: Nhân Sinh Vi Diệu Tuần Hoàn	1197
350. Chương 347: Xuân Yên Hàm Nê	1201
351. Chương 348: Răng Cũng Bị Đánh Rụng!	1205
352. Chương 349: Quyền Ý Lớn Như Trời, Nặng Như Đất	1209
353. Chương 350: Vương Giả Cùng Vây Đánh Thần!	1211
354. Chương 351: Phượng Hoàng Điểm Đầu! (1)	1215
355. Chương 351: Phượng Hoàng Điểm Đầu! (2)	1218
356. Chương 352: Trả Nhân Tình!	1221
357. Chương 353: Có Một Tổ Chức Tự Xưng Là “thần”	1225
358. Chương 354: Một Người Là Đủ	1229
359. Chương 355: Tam Tinh Chiếu	1233
360. Chương 356: Lực Chín Trâu Hai Hồ Chân Chính!	1235
361. Chương 357: Mảnh Khóe Của Tổ Chức “god”	1239
362. Chương 358: Vương Đồ Bối Tru!	1243
363. Chương 359: Ta Rất Nhớ Tỷ Tỷ Của Người	1248
364. Chương 360: Khỉ Và Người! Người Và Thần!! (1)	1252

365. Chương 360:	Khỉ Và Người! Người Và Thần!! (2)	1255
366. Chương 361:	Khẩn La Mật Cổ! (giống Trống Khua Chiêng)	1258
367. Chương 362:	Dã Tâm Đầy Tham Vọng Của Vương Siêu	1262
368. Chương 363:	Luôn Luôn Chủ Động	1266
369. Chương 364:	Đường Tử Trần Bí Ẩn	1270
370. Chương 365:	Quá Trực Tiếp!	1274
371. Chương 366:	Thần Chiến (thượng)	1277
372. Chương 367:	Thần Chiến (hạ) (1)	1280
373. Chương 367:	Thần Chiến (hạ) (2)	1284
374. Chương 368:	Nghịch Hành Thành Tiên	1287
375. Chương 369:	Năng Lực Sống Cường Đại!	1291
376. Chương 370:	Hựu Nhất Sát Chiêu, Bộ Bộ Sinh Liên!	1296
377. Chương 371:	Tá Vãn Thanh Thiên Ngã Thị Thù?	1299
378. Chương 372:	Hết Sức Căng Thẳng	1302
379. Chương 373:	Vợ Chồng Liên Thủ Đuổi Giết!	1305
380. Chương 374:	Giao Thủ Trên Sông Lớn!	1309
381. Chương 375:	Cuộc Chiến Nguy Hiểm Nhất!	1313
382. Chương 376:	Tiểu Đội Luân Hồi	1317
383. Chương 377:	Sự Quyết Đoán Của “thần”!	1322
384. Chương 378:	Kinh Thiên Động Địa	1325
385. Chương 379:	Vườn Trường Của Cao Thủ Võ Lâm	1330
386. Chương 380:	Vương Siêu Đã Luyện Đến Cảnh Giới Phá Không Phi Thăng? (1)	1334
387. Chương 380:	Vương Siêu Đã Luyện Đến Cảnh Giới Phá Không Phi Thăng? (2)	1336
388. Chương 381:	Linh Nhi Và “việt Nữ Kiếm”	1339
389. Chương 382:	Ta Tới Để Đánh Chết Người!	1343
390. Chương 383:	Trảm Long (1)	1348
391. Chương 383:	Trảm Long (2)	1352
392. Chương 384:	Sự Như Xuân Mộng Liễu Vô Ngân	1357
393. Chương 385:	Ta Chưa Từng Thay Đổi!	1361
394. Chương 386:	Thơ Của Quyền Lý	1365
395. Chương 387:	Tuyệt Đỉnh Cao Thủ Tẩu Hỏa Nhập Ma	1369
396. Chương 388:	Đảm Đương Cao Thủ Đệ Nhất Thiên Hạ! (1)	1374
397. Chương 388:	Đảm Đương Cao Thủ Đệ Nhất Thiên Hạ! (2)	1377
398. Chương 389:	Phát Uy Nhanh, Ngắt Cũng Nhanh!	1382
399. Chương 390:	Theo Đuổi Nghiêm Nguyên Nghi?	1386
400. Chương 391:	Đại Trí Giả Ngụ	1390
401. Chương 392:	Gặp Mặt Tại Tổng Hội Hồng Môn	1393
402. Chương 393:	Giang Sơn Như Thử Đa Kiêu (1)	1397
403. Chương 393:	Giang Sơn Như Thử Đa Kiêu (2)	1400
404. Chương 394:	Người Không Chết, Lòng Ta Khó Yên	1402
405. Chương 395:	Sự Ôn Nhu Của Vương Siêu	1406
406. Chương 396:	Quyền Pháp Của Tiên Nhân (1)	1410
407. Chương 396:	Quyền Pháp Của Tiên Nhân (2)	1412
408. Chương 397:	Đừng Khóc, Đừng Khóc (1)	1415
409. Chương 397:	Đừng Khóc, Đừng Khóc (2)	1418
410. Chương 397:	Đừng Khóc, Đừng Khóc (3)	1421
411. Chương 398:	Ngạnh Sấm (1)	1425
412. Chương 398:	Ngạnh Sấm (2)	1428
413. Chương 399:	Thần! Thần! Thần	1430
414. Chương 400:	Ba Lập Minh Và Thần (1)	1434
415. Chương 400:	Ba Lập Minh Và Thần (2)	1436
416. Chương 401:	Phong Ba! Phong Ba! (1)	1438
417. Chương 401:	Phong Ba! Phong Ba! (2)	1441
418. Chương 402:	Tình Thế Nghiêm Trọng (1)	1444

419. Chương 402:	Tình Thế Nghiêm Trọng (2)	1447
420. Chương 403:	Màn Sôi Động Trước Đại Hội Võ Đạo (1)	1450
421. Chương 403:	Màn Sôi Động Trước Đại Hội Võ Đạo (2)	1453
422. Chương 403:	Màn Sôi Động Trước Đại Hội Võ Đạo (3)	1456
423. Chương 404:	Rút Ruột (1)	1459
424. Chương 404:	Rút Ruột (2)	1461
425. Chương 405:	Ma Vương Thông Minh	1464
426. Chương 406:	Chàng Trai, Đánh Đủ Chưa? (1)	1468
427. Chương 406:	Chàng Trai, Đánh Đủ Chưa? (2)	1470
428. Chương 407:	Ấn Một Cái Là Chết	1473
429. Chương 408:	Đạo Của “tài Nữ”	1476
430. Chương 409:	Đạo Ý Giang Sơn Như Họa (1)	1479
431. Chương 409:	Đạo Ý Giang Sơn Như Họa (2)	1482
432. Chương 410:	Nhân Tình Như Đạo, Thế Thái Như Quyền...	1485
433. Chương 411:	Trò Hay Mở Màn Rồi (1)	1488
434. Chương 411:	Trò Hay Mở Màn Rồi (2)	1490
435. Chương 412:	Âm Thầm Độ Sức	1493
436. Chương 413:	Cao Thủ Tề Tụ! Phong Vân Động!	1496
437. Chương 414:	Mệnh Của Minh Do Minh Nắm Giữ, Mới Có Thế Gieo Kim Liên Trong Lửa	1501
438. Chương 415:	Chú Đương Nhiên Là Thần Tiên Rồi!	1506
439. Chương 416:	Đại Thế Đã Thành!	1510
440. Chương 417:	chim Khó Bay	1519
441. Chương 418:	Cao Thủ Đại Ấn	1522
442. Chương 419:	Tóm Hay Là Không Tóm?	1526
443. Chương 420:	Hiểm! Hiểm! Hiểm!	1535
444. Chương 421:	Chiếm Lấy Thượng Phong!	1543
445. Chương 422:	Đại Chiến Khoáng Thế!	1547
446. Chương 423:	Trọng Thương.	1553
447. Chương 424:	Tụ Hội Thần Bí	1556
448. Chương 425:	Thủ Đoạn Lôi Đình!	1561
449. Chương 426:	Boss Cuối!	1569
450. Chương 427:	Khẩn La Mật Cổ!	1577
451. Chương 428:	Ám Sát Mạnh Nhất Trong Lịch Sử!	1581
452. Chương 429:	Đột Tập	1583
453. Chương 430:	Toàn Diệt	1591
454. Chương 431:	Máu Tanh Đã Ngâm Bắt Đầu	1601
455. Chương 432:	Ngươi Luyện Thêm Ba Năm Nữa	1609
456. Chương 433:	Quyết Đoán Như Thần	1616
457. Chương 434:	Triệt Để Bùng Nổ	1621
458. Chương 435:	Đạo Phòng Tuyển Thứ Nhất	1628
459. Chương 436:	Bạo Áp Phiên Thiên Ấn!	1633
460. Chương 437:	Năm Giây! Năm Mạng!	1638
461. Chương 438:	Dẫm Chân! Cười Dài!	1641
462. Chương 439:	Nói Ngươi Nát Đầu Là Nát Đầu!	1645
463. Chương 440:	Xúc Địa Ấn! Hàng Ma!	1654
464. Chương 441:	Vân Cường Cung, Khai Ngạnh Cước	1658
465. Chương 442:	Độc Mã Thủ, Đảo Mã Thung	1662
466. Chương 443:	Tinh Thần Bắt Đầu Chán Chường	1665
467. Chương 444:	Như Lai! Như Lai!	1672
468. Chương 445:	Đường Tử Trần Lại Ra Tay	1675
469. Chương 446:	Đánh Một Cái Lồng Sắt Đem Hấn Nhốt Vào	1679
470. Chương 447:	Sinh Cơ, Tử Cơ?	1684
471. Chương 448:	Hy Vọng	1688

472. Chương 449: Đối Tượng Thí Nghiệm Của Vương Siêu	1692
473. Chương 450: Chuẩn Bị Cuối Cùng	1695
474. Chương 451: Lưới Trời! Lưới Trời!	1697
475. Chương 452: Tỉnh Lại?	1700
476. Chương 453: Sinh Tử Chỉ Như Một Giấc Ngủ	1704
477. Chương 454: Anh Hùng Thiên Hạ (1)	1707
478. Chương 455: Anh Hùng Thiên Hạ (2)	1710
479. Chương 456: Anh Hùng Thiên Hạ (3)	1714
480. Chương 457: Lời Mời (thượng)	1717
481. Chương 458: Lời Mời (hạ)	1720
482. Chương 459: Tự Minh Ra Tay.	1728
483. Chương 460: Xách Ra.	1734
484. Chương 461: Cao Thủ Thiên Hạ, Tụ Tập Một Nơi.	1741
485. Chương 462: Đại Chuỳ, Thiết Thuần	1745
486. Chương 463: Huyết Như Kinh Đào	1749
487. Chương 464: Đánh Cho Quỳ Xuống	1754
488. Chương 464: Có Thể Bại, Không Thể Bại!	1760
489. Chương 465: Khó Tránh Mắt Thần	1763
490. Chương 466: Tranh Đoạt Vị Trí Thứ Năm Trong Thiên Hạ	1767
491. Chương 467: Long Xà Chi Phân	1771
492. Chương 468: Đã Đến Rồi Thì Ngồi Lại	1774
493. Chương 469: Phá Tường Vùi Người.	1778
494. Chương 470: Đại Hội Võ Đạo Bắt Đầu.	1782
495. Chương 471: Võ Đài Cuối Cùng.	1786
496. Chương 472: Sân Bãi Của Đại Hội Võ Đạo	1789
497. Chương 473: Võ Đạo Tìm Kiếm	1792
498. Chương 474 :thần Cấp Ba Lập Minh	1796
499. Chương 475 :chiến Đấu Nhanh Nhất	1800
500. Chương 476:sơn Trung Lão Nhân! (1)	1803
501. Chương 476:sơn Trung Lão Nhân! (2)	1806
502. Chương 477:hoắc Linh Nhi Cùng Thu Thiên Chiến Đấu (thượng)	1808
503. Chương 478:hoắc Linh Nhi Cùng Thu Thiên Chiến Đấu (hạ)	1812
504. Chương 479: Độc Dược Và Thuốc Kích Thích.	1816
505. Chương 480:phong Thái, Y Hạ Nguyên	1819
506. Chương 481:dánh Gục!	1822
507. Chương 482:thiên Đường Có Lối Người Không Đi!	1827
508. Chương 483:dại Truy Sát (thượng)	1830
509. Chương 484: Đại Truy Sát (hạ).	1833
510. Chương 485: Lãng Trì!.	1838
511. Chương 486: Nghênh Chiến Ung Dung Nhất	1843
512. Chương 487 Phương Chính Như Nhân, Viên Hoạt Như Thiên!	1847
513. Chương 488 Chưa Bắt Đầu Đã Bị Đánh Chết.	1851
514. Chương 489: Thiên Đình	1854
515. Chương 490: Một Quyền Cũng Tiếp Chàng Được	1857
516. Chương 491 Quyết Chiến Bằng Trọng Binh (1)	1861
517. Chương 491 Quyết Chiến Bằng Trọng Binh (2)	1864
518. Chương 492 Hy Vọng Tấn Thắng Thiên Hạ Thập Đại Cao Thủ!	1866
519. Chương 493 Lão Thử Lạp Quy(1)	1869
520. Chương 493 Lão Thử Lạp Quy(2)	1871
521. Chương 494 Đại Khai Sát Giới!	1874
522. Chương 495 Thượng Phong Cũng Vô Ích	1877
523. Chương 523	1880

Long Xà Diễn Nghĩa

Giới thiệu

Nguồn: vip. vandan. vn, 4vn. euTÓM TẮTVương Siêu là một học sinh bình thường, sau một lần tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-xa-dien-nghia>

1. Chương 1: Khởi Phục Tồn Thân Nhược Bôn Mã, Lãng Không Hư Đính Hình Thần Khai

Vương Siêu bị ánh tuyết ở ngoài cửa sổ làm cho tỉnh, nghĩ trời đã sáng. Nhưng khi nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, mới biết chỉ mới hơn năm giờ, bản thân đã tỉnh dậy sớm một giờ.

Chẳng qua Vương Siêu cho tới bây giờ cũng không có thói quen nằm rảnh trên giường, yên lặng mặc quần áo, mất gần mười phút để rửa mặt, nghe bên phòng cha mẹ bên vách cũng phát ra thanh âm sột soạt mặc quần áo, Vương Siêu mới ra khỏi cửa.

Vương Siêu là học sinh lớp 11 trung học thành phố S, năm nay mười sáu tuổi. Thân cao bình thường, gương mặt bình thường, thành tích học tập trung bình, hoàn cảnh gia đình cũng tương đối thấp, mỗi tháng thu nhập của cha mẹ cũng không vượt quá hai ngàn.

Bởi vì tất cả những điều này, đã tạo cho Vương Siêu tính cách trầm mặc hướng nội.

Phía sau nhà Vương Siêu là một công viên, công viên bên cạnh sông, rừng cây dày đặc, khu vực này vốn âm trầm, bên trong có một con đường nhỏ, có thể tới trường học.

Vương Siêu thích một mình lẳng lặng đi con đường này, không thích đại lộ nhiều xe cộ. Mỗi ngày đến trường, đều đi trên con đường nhỏ này.

Công viên khá im lặng, không có ai, ngẫu nhiên cũng chỉ có vài con chim tước gáy lên tra tra trên ngọn cây đầy tuyết, nhảy tới nhảy lui, thỉnh thoảng làm cho tuyết đọng trên ngọn cây rơi xuống dưới, làm cho nơi đây thêm ít sinh khí.

Chẳng qua, khi Vương Siêu chậm rãi đi qua khu rừng tùng rậm rạp, lại phát hiện bên trong có bóng người chớp lên.

“Sớm như vậy, đã có người ra đây hoạt động sao?” Vương Siêu tò mò, cố gắng nhìn vào bên trong rừng cây.

Thì ra người đang hoạt động trong rừng cây là một nữ tử mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, giày trắng, kết một cái đuôi sam đang đánh quyền.

Nữ tử này ước chừng cỡ hai mươi tuổi, động tác chậm rãi ung dung, giống như là Thái Cực dưỡng sinh đang rất thịnh hành.

Chẳng qua Vương Siêu xem trong chốc lát, lại phát hiện có chỗ không giống người thường.

Vương Siêu phát hiện, ánh mắt nữ tử thủy chung dùng toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn vào ngón tay đang di động của mình.

Nàng ta chậm rãi ung dung đưa tay ra ngoài, sau đó năm ngón tay chụm lại, lập tức nhanh chóng thu trở về.

Động tác này chậm rãi đưa ra ngoài, sau đó nhanh chóng chụm một cái rút trở về, làm cho Vương Siêu nhớ tới động tác bắt cá trước đây: trước tiên chậm rãi đưa tay vào trong nước, để cho cá không phát giác, đợi cho khoảng cách đủ gần, đột nhiên chụm tới, cá liền bị chụm vào tay.

Hơn nữa Vương Siêu còn phát hiện, nữ tử này đánh quyền, thân thể cũng không ngừng di chuyển trong một vòng tròn, bước chân luôn áp sát mà không ra ngoài, bộ dáng thật cẩn thận, giống như là di chuyển trong bùn nước.

Tư thế của nữ tử cũng không quá đẹp, chẳng qua động tác đánh ra thu vào toàn thân đều liên lạc, kinh lực tập trung, làm cho Vương Siêu có loại cảm giác rung động.

Vương Siêu xem đến nhập thần, cũng không biết qua bao lâu. Cô gái nọ đột nhiên ngừng vận động, hai tay đưa ngang mi tâm, sau đó thông thả hạ xuống ngang bụng, chân trái nhẹ nhàng hạ xuống, thở ra một hơi dài.

Vương Siêu thấy rõ ràng, một luồng khí trắng thật dài từ miệng nữ tử bắn thẳng ra, giống như một mũi tên khí đột nhiên bắn ra ngoài.

“Thở ra mà có thể như vậy sao?” Vương Siêu thấy vậy, hết sức kinh ngạc, bản thân thử dùng toàn lực thổi ra một hơi.

Chỉ tiếc, khí thổi ra gặp không khí lạnh, chỉ hình thành một màn sương trắng mờ mờ trước mặt, sau đó liền tiêu tan.

Vương Siêu không tin, lại thổi mạnh ra vài hơi, thổi đến tìm đập thành thạch, mắt hoa cả lên, cũng chỉ thổi ra được một màn sương trắng.

Trong khi Vương Siêu đang cố gắng thổi khí ra, nữ tử đã đi tới, mỉm cười gật đầu, xem như chào qua. Sau đó đi ra khỏi rừng cây, một đường đi thẳng.

Ở trường học, cả ngày hôm đó, Vương Siêu lên lớp cũng không nghe được chút nào. Đầu óc luôn nghĩ đến màn thổi khí của nữ tử đánh quyền nọ, càng nghĩ càng thấy có chút thần kỳ.

Hắn hết sức hối hận, lúc ấy không có bắt chuyện làm quen.

Sáng hôm sau, Vương Siêu cố tình dậy sớm, khi đi qua con đường nhỏ trong công viên, vẫn thấy nữ tử đánh quyền nọ.

Vương Siêu lần này đi tới gần một chút, ở ngoài bìa rừng quan sát.

Tuy có Vương Siêu ở bên cạnh quan sát, nhưng nữ tử này vẫn không sao nhãng mà vẫn tiếp tục đánh quyền, cho đến khi hoàn thành động tác, vẫn chắp tay, áp xuống bụng, dẫm chân, thổi khí.

Hơi thở của nàng ta gặp không khí lạnh, vẫn biến thành một luồng khí trắng dài, bắn thẳng ra thật xa, như một mũi tên vậy.

Sau khi đánh quyền xong, nữ tử cũng vẫn gật đầu cười với Vương Siêu đang xem, thần sắc thân thiện. cũng không nói lời nào mà đi giống như hôm trước.

Liên tiếp mấy ngày như vậy, Vương Siêu mỗi ngày đều dậy sớm chạy đến công viên trong rừng xem nữ tử đánh quyền, phát hiện mặc kệ mình có đến sớm thế nào, nữ tử này luôn vẫn ở chỗ này, đúng sáu giờ sáng liền đi khỏi.

Vương Siêu vài lần cố vận dũng khí tiến lên chào hỏi làm quen, nhưng lời đến bên miệng lại nói ra không được.

Nữ tử mỗi lần đánh quyền xong, đều mỉm cười gật đầu với Vương Siêu, vẻ mặt vẫn rất là thân thiện, làm cho Vương Siêu có loại cảm giác như là đại tỷ tỷ vậy.

Cứ như vậy một tuần, hai người tuy không nói gì, nhưng Vương Siêu đã thấy quen thuộc, rốt cục vào thời điểm nữ tử phải đi đã lên tiếng làm quen: “Tỷ tỷ, tỷ đang luyện là võ công gì vậy?”

Nữ tử cười cười: “Ta luyện là võ thuật cổ truyền”.

“Võ thuật cổ truyền...” Vương Siêu cũng đã xem qua rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp, chỉ biết các loại võ công gì đó như, “Cửu âm bạch cốt trảo”, “Hàng long thập bát chưởng” “Cáp mô công” mà thôi.

Vương Siêu cũng biết mấy thứ này là hư cấu. Chẳng qua võ thuật cổ truyền, cũng chưa bao giờ nghe nói qua.

Nhưng Vương Siêu xem nữ tử này luyện quyền một tuần qua, thật sự thấy thần kỳ, còn hơn Không thủ đạo (Karate), Thái Cực đạo (Tae Kwon Do), quyền Thái, Tán thủ gì đó ở ngoài nhiều.

“Cái gì là võ thuật cổ truyền?” Vương Siêu hỏi.

Nữ tử vẫn cười cười như trước: “Chỉ giết địch, không phải võ thuật biểu diễn, thì gọi là võ thuật cổ truyền”.

Vương Siêu nghe xong, càng thấy lợi hại, “Tỷ tỷ, tỷ có thể dạy cho ta không?”

Nữ tử sau khi cẩn thận quan sát Vương Siêu, gật gật đầu, “Đệ đã theo ta xem một tuần, coi như có chút nghị lực, đệ tên là gì?”

“Đệ tên là Vương Siêu, năm nay mười sáu tuổi, học sinh lớp 11. Tỷ tỷ tên là gì?” Vương Siêu tự nói ra tên mình.

“Tỷ tên là Đường Tử Trần” Nữ tử vẫn mỉm cười.

Vương Siêu phát hiện, vị Đường Tử Trần tỷ tỷ này làn da trên mặt bóng loáng, không chút tỳ vết, giống như là ngọc thạch vậy.

“Đệ căn cơ không tốt, trước giờ chưa từng luyện tập qua, chân chẳng rất yếu. Muốn học, trước tiên là dạy đệ đứng mã bộ(1)”.

“Đứng mã bộ!!!!!!” Vương Siêu vừa nghe, đầu có chút lớn lên: “Trần tỷ, cái này cũng phải dạy sao?”

“Ồ! Vậy đệ đứng một chút thử xem” Đường Tử Trần đi tới hai bước, ý bảo Vương Siêu hạ xuống.

Vương Siêu lập tức hạ người xuống, chân bước ra nửa bước, hai tay để ngang, đứng không nhúc nhích, có vẻ rất bình ổn. “Trần tỷ, là thế này phải không?”

Đường Tử Trần cũng không nói gì, chỉ mỉm cười mà nhìn.

Không bao lâu sau, hai đầu gối của của Vương Siêu đã đổ ê ê, lại một lát sau, hai chân đều bắt đầu run run, phần eo lưng cũng thấy đau, sau đó toàn thân nóng lên, trên trán cũng đổ mồ hôi.

Vương Siêu biết mình kiên trì không nổi nữa, vì thế đứng lên, xoa xoa đầu gối, “Trần tỷ, là như thế này phải không?”

Đường Tử Trần lắc lắc đầu: “Đệ đứng như vậy chỉ có hai cho eo lưng mà thôi. Mã bộ, quan trọng nhất chính là chữ mã, là phải đứng như cưỡi ngựa vậy”

“Đứng như cưỡi ngựa?” Vương Siêu nghe không hiểu.

“Đệ đã thấy qua người cưỡi ngựa chưa?” Đường Tử Trần không có cười,: “Người phóng ngựa nhảy chồm, thân thể theo ngựa mà liền một thể. Mã bộ, trước tiên là từ thuật cưỡi ngựa mà lĩnh ngộ ra căn cơ quyền thuật, cho nên khi đứng, cũng phải đứng như vậy, bằng không sẽ như là ngã ngựa”.

“Người phóng ngựa chạy đi, sự trôi sụt của ngựa làm cho không thể điều khiển được ngựa, cho nên không xuất ra được công phu, nhưng tại đất bằng thì khác, sự trôi sụt trong việc dùng lực của đệ, cũng như là đem thân thể hòa với sự trôi sụt của ngựa. Đệ đứng không nhúc nhích, trọng tâm toàn thân dồn vào đầu gối, để lâu, nhất định sẽ nảy sinh ra vấn đề”.

“Còn có đạo lý này sao?” Vương Siêu cho tới bây giờ vẫn không nghĩ đến, một tư thế đơn giản lại ẩn chứa nhiều thứ như vậy bên trong.

“Đệ xem tỷ đứng thế nào nhé”.

Đường Tử Trần nói xong, cũng chuyển sang mã bộ, Vương Siêu chỉ thấy thân thể của nàng ta nhẹ nhàng thành một thể, thật giống như cơn gió nhẹ thổi nước gợn lên vậy.

“Đến đây, đệ thử đứng đi” Đường Tử Trần làm thử xong, Vương Siêu liền học theo.

“Đứng nhất định phải bắt đầu từ chân, lúc bắt đầu, năm đầu ngón chân bắt chước như là móng chân gà bám chặt trên mặt đất, năm đầu ngón chân bám chặt xuống sẽ ảnh hưởng đến xương cốt và cơ bắp của đầu gối, tất cả đều tự nhiên gồng lên, một khi đã gồng lên, đùi căng ra, giữ cho eo bụng thẳng. Đây là khởi kinh”.

“Lực nén xuống bụng, bàn chân áp thẳng và sát xuống đất, năm ngón tay để lỏng. Như vậy tất cả đều thoải mái, đùi thoải mái, eo bụng sẽ vững”.

“Sự trôi sụt nhẹ sẽ làm cho trọng tâm toàn thân không ngừng chuyển đổi, như vậy mới có thể không làm cho trọng tâm dừng ở một chỗ tạo thành tổn thương cho thân thể”.

Vương Siêu càng nghe càng thấy có đạo lý, liên tục gật đầu, chiếu theo lời Đường Tử Trần mà làm.

Lúc đầu, Vương Siêu căn bản không thể làm ngay được, nhưng có Đường Tử Trần ở bên cạnh, mỗi khi lực của Vương Siêu dùng không đúng vị trí, nàng lại dùng chân đá một cái.

Chỗ Vương Siêu bị đá phảng phất như vị kim châm, cơ thể chịu kích thích, lực toàn thân lại vào đúng vị trí.

“Mức độ trôi sụt không cần lớn, chỉ khoảng một tấc mà thôi. Đệ phải phải giữ chính xác khoảng cách một tấc này. Càng chính xác càng tốt!” Đường Tử Trần chỉ dạy hết sức nghiêm túc.

Quả nhiên, sau khi học xong điều này, thời gian đứng tấn của Vương Siêu từ năm phút, đã lên tới hai mươi phút.

Nhưng sau hai mươi phút, Vương Siêu thấy đầu như muốn say sẩm, sự lên xuống đều đặn này, thật giống như say thuyền, trong dạ dày cứ muốn bốc lên.

“Có phải là cảm giác được đầu choáng váng, giống như say thuyền, muốn nôn mửa?” Đường Tử Trần như biết được cảm giác của Vương Siêu.

Vương Siêu vội vàng gật đầu.

“Không cần đứng tấn nữa, đệ cứ đứng lên đi, hạ thân của đệ đã đúng vị trí rồi, chỉ có điều đầu vẫn chưa được. Trong lúc đứng tấn đầu óc phải lăng không hư đỉnh (trống rỗng thoải mái)”.

“Cái gì là lăng không hư đỉnh?” Vương Siêu đứng lên, thở phì phò hồi lâu, mới đem cảm giác nôn nao vừa rồi áp xuống được.

“Đây là thuật ngữ trong Quyền kinh của Bát quái Hình ý môn (2), cũng khó giải thích, đệ theo tỷ đến đây” Đường Tử Trần trầm ngâm, “Đến bên bờ sông đệ sẽ biết!”

Phía bên ngoài công viên là một dòng sông lớn, mấy năm trước đã cải tạo lại bờ đê, đi lên bờ đê cũng mấy chục bậc thang, cũng khá dốc.

Đường Tử Trần kéo tay Vương Siêu, bước nhanh lên bờ đê.

Vương Siêu vừa rồi đứng mã bộ đã mệt muốn chết rồi, bây giờ lại phải đi lên mấy chục bậc thang lên bờ đê, mệt đến nỗi thiếu chút nữa là không đứng dậy nổi.

“Đệ xem dòng sông này!”

Đường Tử Trần không đợi Vương Siêu nghỉ ngơi, ngón tay chỉ ra dòng sông rộng lớn.

Vương Siêu cũng nhìn thấy, chỉ cảm thấy dòng nước chảy về phía trước, rộng lớn vô cùng, hai bên bờ sóng nước tung tóe, tuyết động trắng phau, cảnh sắc hết sức mê người.

Nhìn thấy như vậy, Vương Siêu thấy cả người hết sức thoải mái, chân cùng eo lưng không còn đau nữa.

“Nhìn ra xa, tầm nhìn rộng mở, tâm tình liền thoải mái, mệt nhọc cũng giảm bớt đi. Đây là lăng không hư đỉnh” Đường Tử Trần giống như một vị đại tỷ tỷ giảng giải đạo lý với Vương Siêu.

“Vào thời điểm phóng ngựa chạy, tầm nhìn của người ta đặc biệt rộng mở, như vậy cưỡi ngựa mới không biết mệt. Cũng đạo lý ấy, người bị say thuyền, đứng ở trên boong thuyền, đón gió, nhìn ra phương xa, cũng không bị choáng váng nữa”.

“Cho nên, lúc đứng mã bộ, chẳng những phải đồng bộ, dùng sức đúng chỗ, mà ánh mắt cũng phải nhìn ra bên ngoài, ý cảnh bên trong phải hướng ra cho cao cho xa”.

“Như vậy khi đứng mã bộ, mới chính xác được. Những điều này đều là đạo lý trong cuộc sống, chỉ do mọi người bình thường xem nhẹ, chỉ do những người đi trước tổng kết lại, dung nhập vào võ công. Võ công không phải thần thoại, nó chính là ở trong cuộc sống, chỉ cần chú ý, là có thể biến xấu thành tốt”.

Vương Siêu nghe lời này, giống như lập tức hiểu được rất nhiều điều.

Hắn cảm giác được một cánh cửa lớn trước giờ mình chưa bao giờ biết đang từ từ mở ra trước mắt mình.

“Đạo lý cùng tư thế tỷ đã nói cho đệ, đệ trước tiên luyện tập nửa tháng cái đã. Nửa tháng sau, tỷ ở trong này chờ đệ, xem đệ đứng tấn có hiệu quả thế nào?” Đường Tử Trần nói xong, liền đi xuống bờ đê.

(1) mã bộ: là tư thế đứng tấn cơ bản nhất của hầu hết các môn võ thuật, thường được gọi là trung bình tấn ở các môn võ thông dụng như Karate, Tae Kwon Do. Tư thế đứng mở rộng hai chân ngang vai, hạ thấp trọng tâm xuống, hai đùi song song mặt đất, eo lưng cổ thành một đường thẳng, hai tay để ngang eo hoặc để thẳng. Vị trí của đầu gối hoặc thẳng hoặc hơi hướng vào trong hay ra ngoài sẽ tùy theo trường phái võ học quy định, ví dụ như Karate thì đầu gối thẳng ra trước, Vịnh Xuân quyền thì đầu gối hơi hướng vào trong,... Là thế tấn cơ bản để luyện sự vững chắc của hai chân, sức bền và sự dẻo dai của eo lưng.

(2) Bát quái Hình ý môn: Đây có lẽ là sự kết hợp giữa Hình ý quyền (còn gọi là Lục Hợp quyền) và Bát quái chưởng (hay còn gọi là Du Thân Bát Quái Liên hoàn chưởng)

2. Chương 2: Chuyển Thân Liêu Âm Thủ Nhãn Hợp, Trữ Tự Thương Trát Tí Dạn Tiên

Quả nhiên, lúc trước chỉ có thể đứng hơn mười phút, thì hai ngày sau, đã có thể kiên trì được ba mươi phút mà không cố hết sức.

Hơn nữa Vương Siêu cảm giác được, ngón chân, đầu gối, eo lưng của mình càng ngày càng linh hoạt.

Mỗi ngày buổi tối sau khi đứng tấn, thì ngủ rất ngon, cơ hồ nằm xuống là thẳng tới sáng.

Cứ năm sáu ngày như vậy, Vương Siêu sớm muộn gì cũng không ngừng luyện tập, hơn nữa trong khi đi học, luôn nhắc nhở không ngồi xuống ghế, người ngồi viết bài mà thân thể của Đường Tử Trần vẫn như sóng cuộc không ngừng nhúc nhích lên xuống.

May là Vương Siêu có thành tích bình thường, lại ngồi ở phía sau. Mà sự nhúc nhích lên xuống này rất nhẹ, nên giáo viên cũng không để ý tới.

Hơn nữa Vương Siêu cũng trầm mặc ít nói, tính cách hướng nội, đã học hơn một năm trung học, học sinh trong lớp tên cũng không nhớ hết, cũng không có bằng hữu tri tâm gì.

Bất quá như vậy, hắn thật ra cũng thanh tịnh, mỗi ngày đều sinh hoạt trong thế giới của chính mình.

Cứ liên tiếp nhấp nhô như vậy trong mười ngày, Vương Siêu đã có thể giữ tư thế đó trong suốt một tiết học bốn mươi lăm phút.

Mười phút giải lao, Vương Siêu cũng nghỉ ngơi. Vào học lại bắt đầu như vậy. Cứ một ngày tự tập như vậy không quản sớm muộn, thời gian mà Vương Siêu đứng tấn cũng tới mười giờ.

Đến vài ngày sau đó, Vương Siêu thật giống như hít thuốc phiện vậy, ngay cả lúc đi trên đường, cũng xuống tấn, sau đó thân thể nhấp nhô từng bước đi về phía trước.

Tư thế như vậy, có vài phần quái dị, trong trường học thường xuyên có người chỉ trỏ, nhưng Vương Siêu cũng hồn nhiên không để ý tới.

Thời gian trôi nhanh, chỉ chớp mắt đã qua nửa tháng, Vương Siêu cảm giác được chân eo của mình tràn trề tinh lực.

Trước trường học có một cái đài treo cờ khá dốc, Vương Siêu không cần chạy lên, chỉ nhấp nhô một chút đã vọt lên đài.

Đến ngày gặp Đường Tử Trần, Vương Siêu dậy sớm vội vã chạy tới chỗ cũ trong công viên.

Đường Tử Trần đã chờ từ lúc nào, vẫn mặc trang phục thể thao mà trắng, vẻ mặt thân thiện.

Thấy Vương Siêu chạy tới, Đường Tử Trần ánh mắt tựa hồ có chút sáng lên.

“Không thể tưởng được đệ trong nửa tháng qua đứng tấn lại có hiệu quả như vậy. Tư thế đi đường cũng nhập tâm vào”.

Vương Siêu nghe thấy lời này, chỉ ngây ngô cười một chút: “Hôm nay Trần tỷ muốn dạy đệ cái gì?”

“Ừm. Đệ là một người thực tế, vô luận là học cái gì cũng phải say mê nó, thì mới có thể học có hiệu quả. Xem ra, đệ có tư cách học võ thuật cổ truyền” Đường Tử Trần nhìn Vương Siêu, phảng phất như phát hiện một khối ngọc thô.

“Đến đây, chúng ta trước tiên nói chuyện cái đã” Đường Tử Trần ngồi xuống một khối đá, “Đệ có biết cái gì gọi là võ thuật cổ truyền không?”

Vương Siêu lắc đầu.

“Cuối đời nhà Thanh, người của Đảng Cách Mạng do Tôn Trung Sơn lãnh đạo, nhiều lần ám sát các quan lớn của Mãn Thanh, thậm chí cả Thân vương. Trong đó chỗ dựa lớn nhất là người trong võ lâm ra sức, sau đó Dân quốc kiến lập, giặc Nhật xâm lấn, gọi là cường quốc cường chủng (nước mạnh chủng tộc mạnh), Tôn Trung Sơn, Phùng Ngọc Tường mấy người này mạnh mẽ đề xướng võ thuật, do chính phủ thành lập Trung tâm võ thuật cổ truyền, đem vô công các môn các phái như Hình Ý, Thái Cực, Bát Quái, Thông Bối, Đường Lang, Bát Cực, Trạc Cước, Hồng Quyền, Thiết Tuyền, Phách Quải, Đạn Thối, cùng nhiều loại võ công khác, thống nhất cách xưng hô, đều gọi là võ thuật cổ truyền”.

“Cường quốc, cường chủng” Vương Siêu tinh tế ghi nhớ bốn chữ này, trong lòng lại nổi lên niên đại lịch sử kia.

“Vào thời đó, nhân tài rất nhiều. Hiện tại đã hơn trăm năm, cũng không được như vậy” Đường Tử Trần sau khi nói xong, đột nhiên mất hứng, “Đến đây đi, tỷ hôm nay dạy đệ một chiêu thực dụng”.

“Đệ từ phía sau chụp lấy tỷ” Đường Tử Trần hướng dẫn tư thế cho Vương Siêu, bảo Vương Siêu từ phía sau chụp lấy vai mình.

Vương Siêu thấy Đường Tử Trần chỉ dạy mình, lập tức y theo lời chụp lấy vai của Đường Tử Trần. Đường Tử Trần nhẹ nhàng lùi lại, cùi chỏ tay phải như mũi thương, đánh vào ngực của Vương Siêu.

Đây là diễn chiêu thức, Đường Tử Trần hoạt động thật sự chậm, Vương Siêu có thời gian phản ứng, theo bản năng hai tay đẩy về phía trước, ngăn cản cùi chỏ của Đường Tử Trần.

Nào ngờ, Vương Siêu vừa mới chạm vào cùi chỏ, cánh tay Đường Tử Trần như là một ngọn roi, vồ thẳng về phía dưới, bàn tay trực tiếp hướng về phía hạ bộ Vương Siêu.

Đòn này vừa nhanh vừa gấp, lực lượng biến hóa như đạn bắn, Vương Siêu còn chưa kịp phản ứng, bàn tay Đường Tử Trần đã nhắm vào hạ âm.

Vương Siêu hoảng sợ, cảm giác được một luồng khí lạnh chạy từ sống lưng lên gáy, toàn thân đều nổi da gà.

“Chuyển thân, trườ kích, liêu âm” Đường Tử Trần nắm giữ lực đạo rất tốt, bàn tay vừa chạm đến đã thu lại, cũng không chạm tới mục tiêu.

Vương Siêu sắc mặt cổ quái, thì thào lúng túng một chút: “Trần tỷ, chiêu này có tên là gì vậy?”

Đường Tử Trần cười sáng lán: “Chiêu tại Bát quái môn gọi là ‘Liêu Âm Chưởng’, tại Hình ý môn gọi là ‘Chuyển Hoàn Bằng Quyền’, tại Thái cực môn gọi là ‘Phiết Thân Chủy’.”

Nói xong, Đường Tử Trần lại giải thích yếu điểm của chiêu này.

“Quyền thuật đều diễn biến theo nghệ thuật quân sự mà thành. Một chiêu này xem bộ dáng chỉ là sự chuyển thân đơn giản, cánh tay vỗ ra sau, kỳ thật phải đánh ra hai đạo trọng kinh, cùi chỏ đánh cũng giống như là mũi thương, sau khi thu hút sự chú ý của người khác, thì cánh tay mới thuận thế mà đánh xuống dưới”.

“Các tướng quân thời cổ đại chiến trường sử dụng thương, một thương áp tới, người ta bị ngăn lại, đầu thương bắn ngược, ngược lại có thể đem binh khí của kẻ địch đánh lạc hướng. Bởi vì thân thương có tính co giãn. Đệ đánh ra chiêu này, còn hàm chứa ý đánh lạc hướng bên trong”.

“Đệ xem tỷ dùng kinh như thế nào!”

Đường Tử Trần lại diễn luyện một lần nữa, sau khi đánh chỗ thì tay vẩy xuống, y phục nghe một tiếng “Phạch” vang lên, nghe như tiếng roi quất trong không khí.

“Đòn cuối cùng cánh tay vung ra phải phát ra thúy kinh (tiếng gió kinh), lúc này mới tính là luyện thành, điều này tại Thông bối môn gọi là suất bi thủ kinh”.

“Được rồi, chiêu này đệ cứ luyện đi, ba ngày sau, tỷ sẽ dạy đệ chiêu khác” Đường Tử Trần sau khi dạy xong, lại đi như trước.

Liên tiếp ba ngày, Vương Siêu đều cần mẫn rèn luyện “Liêu âm chưởng”. Nhưng vô luận hấn đánh như thế nào, cũng không thể giống như Đường Tử Trần đánh ra thúy kinh nghe phành phạch.

Ba ngày sau, Vương Siêu đem nghi vấn này hỏi Đường Tử Trần.

Đường Tử Trần nghe xong, ha hả cười to: “Đệ ngốc, mới vừa bắt đầu, đã muốn đánh ra thúy kinh, còn lâu. Võ công có ba trọng kinh, minh kinh, ám kinh, hóa kinh. Đỉnh điểm của minh kinh, chính là thúy hưởng (đánh ra tiếng gió) này, luyện ra thúy hưởng, chẳng khác nào là võ lâm cao thủ. Với thể lực hiện tại của đệ còn xa mới được, còn cách cả ngàn dặm, chỉ mới bước những bước đầu tiên mà thôi”.

“Đệ ngốc, không nói nữa, tỷ hôm nay dạy đệ một chiêu khác”.

Đường Tử Trần chiêu hôm nay dạy, là đột nhiên hạ thân xuống, tay trái dùng trảo chụp tới, tay phải dẫu sau hông, bàn tay hướng xuống đất.

“Đây là Thủ trảo đang tồn thân, là sát chiêu của Thái Cực môn, cũng là một biến hóa trong Liêu âm chưởng của Bát quái môn, Hình ý thập nhị hình ‘Hầu Thâu Đào’”.

Vương Siêu mấy ngày nay, học hai chiêu, đều là dùng trảo, có vẻ ngoan độc, “Tỷ tỷ này là ai vậy?”

“Đệ ngốc, xem được rồi, một trảo này của đệ, người ta nếu lui về phía sau thủ hạ bộ, bàn tay đệ dẫu phía sau hông lập tức trảo sa (vung cát lên), nhằm thẳng mặt của kẻ địch. Năm đó Thái Cực đại tông sư Dương Lộ Thiền ‘Tả thủ tồn thân trảo tước, hữu thủ trảo thần sa sử kiếm thượng’ không biết đã đánh bại bao nhiêu cao thủ”.

Dương Lộ Thiền thật ra Vương Siêu cũng biết, vài năm trước, trên TV có Ngô Kinh đóng phim Thái Cực tông sư, trong đó nguyên mẫu của Dương Ngọc Kiền chính là Dương Lộ Thiền cao thủ đệ nhất Thái Cực môn, cũng là một vị tiền bối truyền kỳ nhất trong lịch sử võ thuật cổ truyền Trung Quốc.

“Trảo tước, trảo sa... cái này...” Vương Siêu đột nhiên nghĩ đến, “Xung quanh đầu là bùn đất, không có cát thì làm sao bây giờ!”

“Đồ ngốc, hầu tử tồn thân, cái đuôi để chống đỡ trên mặt đất. Người không có đuôi, thì cái tay phải thay thế cái đuôi, cái đuôi của động vật để bảo trì cân bằng, lúc sử dụng chiêu này, tay phải bảo trì cân bằng của thân thể. Người đã hạ thân xuống mà trảo hụt, người ta dùng chân đá đệ, đệ đưa tay đỡ, rồi nhảy ra ngoài”.

“Hầu tử tồn thân, cái đuôi để cân bằng, trảo tước không thành, còn có thể thuận tay trảo sa, cho dù không có trảo sa, cũng có thể phòng chân của người ta đá, chiêu này thật sự là âm hiểm” Vương Siêu nghĩ, hình tượng Thái Cực quyền trong mắt hắn đã tan biến.

“Tiểu tử ngốc, đánh nhau không phải là biểu diễn, cũng không phải là để luyện. Đánh nhau chính là nói một kích tất sát. Công kích bộ vị yếu nhất của người ta! Một trận sinh tử, thì đừng nói cái gì âm hiểm với không âm hiểm”.

Đường Tử Trần đứng dậy: “Được rồi, tỷ hôm nay cũng nói cho đệ biết, võ thuật có ba hình thức, một loại là đả pháp (phép đánh nhau), một loại là luyện pháp (phép luyện tập), còn có một loại là biểu diễn. Đệ đừng thấy đánh Thái Cực quyền chậm rãi ung dung như hành vân lưu thủy, đó đều là biểu diễn, ngay cả luyện pháp cũng không phải, chân chính Thái Cực đả pháp, cũng rất ít người biết”.

“Đả pháp, luyện pháp, và biểu diễn... còn có nhiều loại phân ra như vậy sao?” Vương Siêu ngẫm nghĩ, lời của vị tỷ tỷ này nói với mình, mỗi lần đều mang mình tiến vào một lĩnh vực hoàn toàn mới.

“Thái Cực quyền, xem thấy ôn nhu, nói lấy bốn lạng đỡ ngàn cân, thật ra chỉ là bề mặt. Đả pháp của Thái Cực là cương mãnh nhất, kinh cương mãnh này, phải tìm trong chữ ‘Chủ’ (có thể hiểu là chùy cũng có thể hiểu là phần nhô ra của nắm tay), đệ xem trong hệ thống Thái Cực, ‘Bàn lan chủ’ ‘Phiết Thân Chủ’”

Đường Tử Trần làm ra hai động tác, đều là hung hăng vung ra, cánh tay phát ra tiếng phần phật, giống như đập vào không khí vậy.

Wương Siêu thấy vậy, kinh ngạc vô cùng, thầm nghĩ: Chủ này mà đánh vào trên người thì sao?

“Đại tướng thời cổ đại, sử dụng chùy đều là người mạnh, đệ xem Tùy Đường diễn nghĩa hảo hán đệ nhất Lý Nguyên Bá, hai thanh đại chùy đánh khắp thiên hạ. Thái Cực tiền bối lúc sáng tạo ra quyền, đem uy phong vào tiểu thuyết, tự nhiên muốn đem kinh cương mãnh nhất mệnh danh là ‘Chủ’”

“Năm đó Bát quái danh gia Trình Đình Hoa nói, Bát quái chưởng luyện thì như thôi sơn, đánh người thì như cánh quạt. Hình ý đại sư Thượng Văn Tường nói, khi luyện dùng kinh không dùng lực, đánh thì lại dùng sức ít dùng kinh, đều là nói sự khác nhau giữa đả pháp cùng luyện pháp. Tỷ mấy ngày nay dạy Liêu âm chưởng, Hầu thủ đào, cho đệ đều là đả pháp, là kỹ xảo khi đấu, không thể dùng để nâng cao thể lực, tăng cường lực lượng”.

“Cái gì chỉ dùng lực, cái gì phải dùng kinh” Vương Siêu hỏi.

“Lực là quán tính, đột nhiên bùng nổ” Đường Tử Trần lại làm ra một thủ thế, đem cánh tay phách không phần phật mấy cái, “Dùng lực phải mau, mạnh, bạo”.

“Kinh là cơ bắp căng ra, chậm rãi di động” Nói xong, Đường Tử Trần lại khoa tay, giống như xay cối, vắt nước từ bọt biển. “Dùng kinh phải chậm, trầm, ổn”.

“Mau, mạnh, bạo... chậm, trầm, ổn...” Vương Siêu tinh tế lĩnh hội sáu chữ này, lĩnh hội sự khác nhau giữa xuất lực cùng kinh.

Đường Tử Trần sau khi vung tay xong, ngồi xuống: “Được rồi, đệ đem Hầu thủ đào luyện tập ba ngày, luyện thành thực, tỷ lại dạy đệ điều mới”.

Wương Siêu gật gù đầu, lại âm thầm luyện ba ngày, buổi tối tìm chỗ không có người, đem “Liêu âm chưởng” “Hầu thủ đào” ra luyện tập.

Hơn nữa “Hầu thủ đào”, thời điểm hạ thân rất khó khăn, chân cùng cơ bắp thực sự đau đớn.

Chẳng qua Vương Siêu đã đứng mã bộ nửa tháng, sức mạnh cùng sự linh hoạt của chân eo đều đã tăng nhiều. Luyện tư thế Hầu thủ đào này, thân thể đứng lên hạ xuống mấy ngàn lần, rốt cục đã thuần thực đến cực điểm.

Ba ngày sau, Vương Siêu lại vào công viên gặp Đường Tử Trần.

PS của tác giả: Trình Đình Hoa là cao thủ kiệt xuất nhất của Bát quái môn, vào lúc liên quân tám nước xâm lấn Bắc Kinh, đã giết địch rất lắm, cuối cùng bị mấy đội súng cùng khai hỏa, giết chết trên một mái nhà. Vào lúc đó Trình lão tiên sinh đã hơn 50 tuổi.

Mỗi khi ta đọc đoạn lịch sử này, đều nhin không được sự đau xót trong lòng. Trình lão tiên sinh là đại anh hùng của Bát quái môn, quyền thuật của người, là võ thuật cổ truyền chân chính.

Thượng văn tường lão tiên sinh là tông sư Hình ý môn, cùng Trình lão tiên sinh từng nghiên cứu lẫn nhau, Bát quái, Hình ý môn quyền thuật đã hợp hai thành một, sau gọi là Bát quái hình ý môn. Cao thủ nổi danh nhất trong Bát quái hình ý môn có Trương Chiêm Khô, cùng với đồ đệ Hàn Mạc Hiệp của hắn.

Chu Tổng Lý vào thời thiếu niên, từng làm môn hạ của Hàn Mạc Hiệp học Bát quái chương.

Có hứng thú đọc giả có thể xem qua tư liệu về chuyện này.

3. Chương 3: Tích Chuy Như Long Thủ Vĩ Băng, Trọng Tâm Thùy Lạc Hàn Mao Tạc

“Cho nên đả pháp, một chiêu tiên là chiếm phần thắng. Trước khi đệ luyện thành, đừng sự tình gì, hai chiêu này cũng đủ phòng thân”.

Nói xong, Đường Tử Trần dùng chân vẽ trên mặt đất một đường thẳng, để Vương Siêu hai chân đứng ở hai bên đường này.

Chỉnh ngay ngắn chia thân làm hai nửa.

Đường Tử Trần thấy Vương Siêu sau khi đứng vững, bảo hắn một tay để ngang sườn, một tay đưa lên, thân thể thẳng bằng mà xuất ra, cả người, như là đang cầm một thanh thương, lại giống như đang nâng thanh đao.

“Đường này chính là trung tuyến, trung tuyến trong thân thể con người chính là tích chuy (xương sống). Đỉnh của tích chuy là phần gáy, cuối của tích chuy chính là Vĩ chuy cốt, vô công gì, không đem công phu luyện được lên tích chuy, chính là cũng như không”.

“Đệ hãy nghe cho kỹ, tỷ hiện nói cho đệ nghe, là căn cơ võ công, võ thuật cổ truyền mà không biết thứ này, thì vĩnh viễn chỉ như đứng ở ngoài cửa”.

Vương Siêu thấy Đường Tử Trần vẻ mặt nghiêm túc trang trọng, cũng lập tức tập trung tinh thần nghe, sợ thiếu mất chữ nào.

“Nói đến võ thuật, nhất định phải nói đến một từ mấu chốt, là ‘Khí’, khí này, không phải là khí hô hấp. Cũng không phải là một loại không khí gì”.

“Người ta khi vận động, toàn thân nóng lên, khi nóng lên dữ dội, liền phải đổ mồ hôi. Luồng nhiệt này chính là khí. Cái gọi là luyện tinh hóa khí, chính là con người vận dụng nhiệt sinh ra này”.

“Nhưng trên người của người ta có vô số lỗ chân lông, một khi vận động nóng lên, khí liền theo lỗ chân lông phát tán ra ngoài”.

“Thì ra là thế. Đây là khí!” Vương Siêu hai mắt tỏa ánh sáng, như đột nhiên thấy ánh sáng, cảm thấy như sự tỉnh. “Khí phát ra kịch liệt, người liền đổ mồ hôi”.

“Đúng, là như thế” Đường Tử Trần gật đầu tán thành, “Lỗ chân lông trên thân thể con người, thật giống như là ống trúc vậy, ống trúc những vô nước, vô luận như thế nào, nước cũng đều chảy qua, đạo lý như vậy, thân thể con người, vô luận vận động kịch liệt bao nhiêu, khí cũng muốn theo lỗ chân lông tản mát ra ngoài, biến thành không khí”.

“Trong vận động, bảo tồn luồng khí này không để tản mát ra, đây là cơ sở nhất của võ thuật cổ truyền, lại là thứ tinh thâm nhất. Đây cũng là pháp môn dưỡng sinh của đạo gia”.

“Khí thông qua lỗ chân lông tản mát ra ngoài, con người muốn dưỡng khí, liền tại thời điểm mấu chốt, bế trụ lỗ chân lông toàn thân”.

“Làm thế nào mới có thể bế trụ lỗ chân lông toàn thân được đây?” Vương Siêu vội vàng hỏi.

“Đệ có xem qua động vật tức giận không, đặc biệt là mèo chó, khi chúng phẫn nộ đến cực điểm, lông toàn thân đều dựng lên như con nhím vậy. Đây là lông bùng nổ, cũng là bế trụ lỗ chân lông. Người cũng như vậy, có thời điểm trên người nổi da gà, ớn lạnh lông cũng dựng lên như vậy. Đây cũng là bế trụ lỗ chân lông”.

Đường Tử Trần cởi bỏ khăn buộc tóc, để xõa mái tóc đen dài ra, bước ra một bước: “Đệ xem tỷ chân chính phát kinh”.

Phía sau Đường Tử Trần là một gốc cây có một cành chìa ra lớn bằng cánh tay, Vương Siêu chỉ thấy cô ta vừa chuyển thân, bóp một chưởng, đánh thẳng vào thân cây.

Mái tóc của Đường Tử Trần tựa như bị điện kích, đột nhiên dựng lên, sau đó lại hạ xuống.

Cùng lúc đó, rắc một tiếng, cành cây kia theo chưởng kích gãy làm đôi, bắn ra ngoài.

Đường Tử Trần lại nhẹ nhàng thở ra, mặt đất vốn bằng phẳng, giống như bị máy móc gì đè qua, từng tắc rạn ra.

“Đệ... hoa cả mắt...” Vương Siêu há hốc mồm, lời vừa đến bên miệng lại nuốt xuống, muốn nói trời ơi lại thành hoa mắt.

“Ha ha, đệ ngốc, đây là ám kinh, còn có tên là nội kinh, đệ hiện tại còn kém mười vạn tám ngàn dặm. Năm đó đại sư Hình ý nhóm luyện công, đè chân xuống đất không tiếng động, chỉ nhẹ nhàng một chút, lại có thể đập nát một khối đá, ám kinh, vô thanh vô tức, dứt khoát, mới gọi là ám”.

Đường Tử Trần lại buộc tóc lại.

“Tỷ vừa mới nói cho đệ về ‘Khí’, ám kinh này chính là khí tập trung tại một điểm rồi bùng nổ. Đệ xem tay của tỷ”.

Dứt lời, Đường Tử Trần đưa tay ra, Vương Siêu vừa thấy, quả nhiên, trên tay Đường Tử Trần ướm sừng, toàn bộ đều là mồ hôi.

“Đệ ngốc, toàn bộ đều xuất ra trên tay này” Đường Tử Trần thấy bộ dáng kinh ngạc của Vương Siêu, cười mắng một câu.

“Trần tỷ, đệ vừa mới thấy tư thế của tỷ, cũng không có vận động mãnh liệt gì, sao lại xuất ra nhiều mồ hôi như vậy?” Vương Siêu đột nhiên phát hiện chỗ kỳ quái.

“Đệ ngốc, đánh người, không ngừng dùng tay đánh, trong lòng cũng phải gấp lên. Người quýnh lên, liền bốc lửa, cả người đổ mồ hôi so với vận động còn kịch liệt hơn nhiều”.

Đường Tử Trần tiếp tục nói: “Quyền kinh trong có khẩu quyết, gọi là ngộ dịch hảo tự hỏa thiêu thân. Người quýnh lên, toàn thân đều lập tức xuất mồ hôi, số lượng lớn nguyên khí cũng chạy ra. Nhưng toàn thân đều xuất mồ hôi, cũng không hữu dụng, khí không tập trung. Cho nên Trình Đình Hoa có nói, lúc đánh người, phải gấp rút nơi tay. Chính là lúc toàn thân nóng lên, bế trụ lỗ chân lông, đều xuất hiện ở trên tay. Đệ có thấy qua vòi nước cao áp chưa? Chính là như vậy”.

“Nhân quýnh lên, toàn thân đều xuất mồ hôi, cái này cũng là đạo lý ‘ý cùng khí hợp’ trong quyền tinh, nhưng là tập trung mồ hôi nơi tay xuất ra, đây là đạo lý ‘khí cùng lực hợp’”.

“Ý cùng khí hợp, khí cùng lực hợp... Thì ra là như thế này...” Vương Siêu liên tục gật đầu, phát hiện mình sống mười sáu năm, nghe được đạo lý còn không nhiều bằng một buổi sáng hôm nay.

“Tư thế mà tỷ hiện tại bảo đệ đứng, chính là giúp đệ khống chế lỗ chân lông toàn thân. Cái này mới chân chính là nâng cao thể lực, nâng cao công phu”.

Đường Tử Trần lại giúp Vương Siêu chỉnh sửa lại tư thế như cầm thương vung đao kia.

“Tỷ lần trước dạy đệ đứng mã bộ, lực lượng eo chân của đệ đã được nâng cao. Tỷ hôm nay dạy đệ thung pháp này, phải thông qua rèn luyện tích chuy để nắm giữ sự đóng mở lỗ chân lông toàn thân của mình. Đệ chú ý, đệ hãy dụng tâm cảm thụ vị trí ngón tay của tỷ”.

Đường Tử Trần lấy tay điểm vào sau gáy Vương Siêu, sau đó từng tắc một, theo xương sống di động xuống từng đốt một, mỗi khi di động xuống một đốt, Vương Siêu đều cảm giác được thân thể của mình phẳng phất như xương sống từng chút một thẳng ra.

Cùng lúc với sự vận động của xương sống, dẫn động xương cốt toàn thân dần ra. Vương Siêu thấy toàn thân nóng lên, thân thể hơi chảy mồ hôi.

Đột nhiên trong lúc đó, Đường Tử Trần điểm vào xương cùng của Vương Siêu.

Trọng tâm toàn thân của Vương Siêu, chợt hạ xuống phía cuối xương sống, cả thân thể như là một cái đuôi mèo, toàn thân lông lá đều dựng lên, trên da nổi tầng tầng da gà. Toàn bộ mồ hôi cùng nhiệt khí, đều phẳng phất như bị buộc phải trở về.

“Cảm thụ mỗi một đốt xương sống của mình, từ đầu đến thân, sau đó đến vĩ (xương cùng). Đầu, thân, vĩ, ba thức một thể. Đây là ba thể thức của thung pháp. Đuôi của động vật để bảo trì cân bằng, khống chế thân thể, động vật hung mãnh, đuôi mà dựng lên, lông toàn thân cũng liền dựng lên. Cái đuôi của con người thoái hóa, cho nên linh mẫn không bằng động vật”.

“Mà bộ là giả như cưỡi ngựa, ba thể thức, cũng là giả như xuất ra cái đuôi!”

“Ba thể thức này trọng tâm rơi xuống xương cùng, là giống như mèo đột nhiên xuất ra cái đuôi, toàn thân lông dựng lên. Như vậy mỗi lần mới có thể xuất ra có hiệu quả, không có hiệu quả này, thì cho dù có đứng cả trăm năm, thì cũng như không mà thôi”.

Vương Siêu vừa mới bị Đường Tử Trần điểm dọc xương sống cho đến xương cùng, cảm giác bản thân như bước vào phòng tắm hơi mồ hôi rùng rùng đổ ra, cuối cùng bị một cơn gió lạnh thổi qua, cả người đặc biệt thanh tỉnh.

Vương Siêu đem cảm giác này hỏi Đường Tử Trần, Đường Tử Trần gật gật đầu: “Không tệ, cái này cùng với việc tắm nước nóng có cùng đạo lý, người tắm nước nóng, ở trong nước nóng lâu, lỗ chân lông toàn thân đều nở ra, nguyên khí toàn thân theo lỗ chân lông dần dần tản mát ra ngoài, cho nên người tắm nước nóng thì cả người đổ mồ hôi.

Nguyên khí phát ra quá nhiều, người nếu không thích ứng, có người thể chất kém mà tắm lâu sẽ dẫn đến đầu choáng váng hoa mắt, thở gấp. Đây là do nguyên khí thất thoát quá nhiều.

Sau đó, bước nhanh ra khỏi phòng tắm, bị gió lạnh thổi qua, da toàn thân chịu sự đả kích của khí lạnh, cùng nổi da gà, ý nghĩ của con người sẽ lập tức thanh tỉnh, đây là lỗ chân lông chịu sự đả kích đã đóng chặt lại nhằm ngăn trở sự thất thoát nguyên khí toàn thân”.

“Đạo lý này, các vị tiền bối đã sớm tương thông, còn xuất ra khẩu quyết, đó là: Luyện tinh hóa khí như tẩy tảo (tắm rửa), dưỡng khí quy đan lãnh phogn xuy (gió lạnh thổi)”.

“Cột xương sống của thân thể con người là trung tuyến, cảm giác trên xương sống, chính là nhâm đốc nhị mạch. Xương sống hoạt động, toàn thân của con người mới có thể hoạt động, toàn thân nóng lên, sẽ tự động đổ mồ hôi, trong khi đổ mồ hôi, nhất định phải đem trọng tâm toàn thân dồn vào chỗ xương cùng. Việc đó cùng với châm cứu là giống nhau, chỉ có điều châm cứu chỉ dùng để châm, mà ba thể thức chỉ dùng để thay đổi trọng tâm toàn thân. Một cái bên trong, một cái bên ngoài”.

“Cao thủ chân chính, vào lúc luyện phải không đổ mồ hôi, chỉ trong khoảng khắc đánh người mới đổ mồ hôi”.

Đường Tử Trần nói trong chốc lát, lấy ra một tấm thẻ kim loại, “Tư thế của ba thể thức, đạo lý tỷ cũng đã nói rõ, việc nắm giữ cột xương sống cũng đã giúp đệ nắm giữ, đệ từ nay về sau tự mình mỗi ngày luyện đi, đợi khi mùa đông qua đi, thì đến số 18 Thiên tinh hồ tìm tỷ”.

“Tỷ gần đây có việc, không thể tới dạy đệ được”.

“Cầm cái này, mới có thể đi vào” Khi đưa tấm thẻ cho Vương Siêu, Đường Tử Trần nói: “Mật mã là XXXXXXXXXX. Đệ dùng tấm thẻ này, mới có thể vào cửa”.

“Chờ đệ đứng có hiệu quả, thì hãy tìm tỷ, tỷ sẽ dạy đệ thứ khác. Nếu ba thể thức này, đệ tập không có hiệu quả, thì đem tấm thẻ này bỏ đi, đừng tới tìm tỷ”.

Đường Tử Trần nghiêm túc nói.

“Trần tử, phải thế nào mới gọi là có hiệu quả!” Vương Siêu vừa nghe, vội vàng đặt câu hỏi. Gặp nhau một thời gian dài như vậy, Vương Siêu chân chính xem Đường Tử Trần là tỷ tỷ của mình. Hiện tại vừa nghe lời này, không khỏi gấp lên.

“Huyệt Thái Dương gồ lên, chờ đến khi huyệt Thái Dương của đệ luyện đến mức gồ lên, có thể đến tìm tỷ”.

4. Chương 4: Hóa Kinh Đả Nhân Như Quả Họa, Công Phu Nhập Thủy Bất Cự Thương

Ở phía nam Thiên tinh hồ, có một vòng tường màu hồng bao quanh một rừng cây, phía bên trong là một khu biệt thự hào hoa.

Đây là khu nhà sang trọng lớn nhất của tỉnh S tại Thiên Tinh hồ, đều là biệt thự độc lập, bên ngoài đều là cửa điện tử, hệ thống báo động điện tử, hệ thống theo dõi điện tử, một ngày hai mươi bốn giờ đều có nhân viên bảo an tuần tra. Bên trong còn có một khu vực bệnh viện, siêu thị nhỏ, thậm chí còn có một chi nhánh Ngân hàng Quốc gia, để phục vụ người trong khu vực này.

Tiểu khu này theo truyền thuyết là do một công ty địa ốc lớn nước ngoài, đầu tư mấy chục triệu mà xây dựng nên. Không gian của biệt thự bên trong rộng lớn, có hoa viên kiến trúc theo kiểu Hà Lan.

Nhà cùng hoàn cảnh vị trí địa lý như vậy, đương nhiên ở đây đều là nhân vật không phú thì cũng quý.

Đường Tử Trần lái một chiếc xe thể thao màu xám bạc tiến vào tiểu khu, cổng điện tử của tiểu khu tự động mở ra, bốn góc cổng đứng nghiêm chào.

Chiếc xe thể thao đi thẳng vào một con đường cây cối che rợp bóng, tuy mấy ngày hôm trước tuyết rơi nhiều, nhưng trên đường lại không có một chút tuyết cùng nước đọng, ngay cả một chút dấu vết lầy lội cũng không có.

Sau khi lái vài phút thì ngừng lại trước biệt thự số 18, căn biệt thự này tổng cộng có ba gian, gian ở giữa cao bốn tầng, hai bên cao hai tầng, hiển nhiên là gara cùng chỗ của người làm.

Trước sau ba căn nhà đều là thảm cỏ, xung quanh là hàng rào gỗ sơn trắng, có phong cách cổ điển của nông trại châu Âu thời Trung cổ.

Đường Tử Trần ấn điều khiển từ xa, cửa điện tử của gara tự động mở ra, rồi lái xe vào, đột nhiên phát hiện, bên trong gara tối đen, phẳng phất như có đèn bị hỏng.

“Hử?” Đường Tử Trần lỗ tai vừa động, “Có ba người, xuất hiện đi”.

Bộp! Bộp! Bộp! Đột nhiên trong lúc đó, có tiếng vỗ tay vang lên, sau đó một chút, đèn bên trong gara toàn bộ mở lên, chiếu sáng rõ ràng bên trong gara rộng cả trăm mét vuông.

Trước xe Đường Tử Trần không xa, có một nam tử trẻ tuổi đứng thẳng mặc áo gió màu đen, nam tử này sống mũi cao, tóc đen, ánh mắt có màu lam, hiển nhiên là người lai.

Bộ dạng của hắn hết sức anh tuấn, trên mặt còn có vẻ cười khê bất cần.

Loại nam tử này mà đi của gái, quả thực trăm trận trăm thắng.

Bộp, nam tử anh tuấn vỗ tay một cái, trên tay không biết từ khi nào đã xuất hiện một khẩu súng lục ổ quay.

“Bạo Hùng, Ác Lang, các người cũng xuất hiện đi. Hành tung chúng ta đã bại lộ rồi” Nam tử đem khẩu súng xoay tít trên đầu ngón tay.

Cùng lúc đó, hai bóng người cao lớn khác không biết từ nơi nào xuất hiện, một trái một phải phong tỏa rồi ra khỏi gara.

Đường Tử Trần mở cửa xe đi ra, liền thấy hai nam tử này, người bên phải da đen, cao cũng phải tới hai thước, cơ bắp cuộn cuộn hiện lên dưới áo, cả người trên dưới tỏa ra một loại khí tức hung hãn.

Nam tử còn lại da trắng tóc vàng, mặc trang phục ngụy trang, tuy hình thể không khủng bố như người da đen, nhưng cũng rất cân đối, ở dưới ống quần lộ ra một thanh chủy thủ màu đen.

“Ồ, thật là kỳ tích của Thượng đế, không thể tưởng được huấn luyện viên của năm công ty lính đánh thuê Hắc Mạn Ba, Hưởng Vĩ Xà, Độc Hạt, BBN, Hoa Long, đã huấn luyện ra hơn ngàn cỗ máy giết người, lại là một vị tiểu thư xinh đẹp như vậy. Miss Đường, tiểu thư Đường Tử Trần!”

Nam tử lại trẻ tuổi nhún vai, huyết sáo một tiếng, chào Đường Tử Trần đúng theo tiêu chuẩn của mỗi quý ông.

“Ta đến để tự ta giới thiệu, ta biệt hiệu là ‘Thần Hồ’, các bằng hữu trong giới sát thủ cũng đặt cho ta một ngoại hiệu khác, ‘Đạn Tử Thần’, bởi vì súng trên tay ta, mỗi viên đạn bắn ra, mỗi phát đều lấy đi một linh hồn”.

“Ta tên thật là John. Chẳng qua khi đến đại lục, ta tự nhiên cũng muốn dùng tên tiếng Trung, tên tiếng Trung của ta là Dương, Dương Anh Minh. Thế nào, Đường Tử Trần tiểu thư, lấy tên như vậy được chứ”.

Dương Anh Minh lịch sự chào, giống như là mời mỹ nữ khiêu vũ tại tiệc rượu, “Vị tiên sinh da đen này là Bạo Hùng, từng tay không giết gấu Bắc Cực đã trưởng thành, tại võ đài lậu của New York đã đá bể đầu hơn mười vị quyền thủ, đã bể cổ hơn ba mươi quyền thủ. Vị tiên sinh da trắng này danh hiệu là Ác Lang, am hiểu nhất là dùng chủy thủ vô thanh vô tức cắt yết hầu cầu kẻ địch, người trúng đòn, một chút thanh âm cũng phát không ra được!”

“Các người đều là người của CIA?” Đường Tử Trần thân thể vẫn không nhúc nhích.

“Không không không...” Dương Anh Minh lắc đầu cười: “Chúng ta đến từ tổ chức khác, chỉ có điều CIA đã trả giá rất lớn, mời chúng ta đến đại lục. Tổ chức của Đường tiểu thư lần này quá nhiều kế hoạch của quân đội Mỹ tại Phi Châu, Đường tiểu thư thuộc hàng lãnh đạo cầu tổ chức, tự nhiên không thoát khỏi sự chú ý, hay là nghĩ tại đại lục, sẽ không bị sao? Theo chúng ta biết, tổ chức của Đường tiểu thư, cũng không có liên hệ gì với đại lục”.

“Thế nào, Đường tiểu thư, cùng chúng ta đi một chuyến đi, chúng ta sẽ bí mật đưa cô đến bờ biển, sau đó phái thuyền đưa cô giao cho người của CIA. Đường tiểu thư tốt nhất là đừng có phản kháng. Tay súng của ta rất mau, thật sự không muốn để cho viên đạn nhuộm máu của một tiểu thư xinh đẹp như vậy”.

“Thần Hồ, không cần dài dòng, động thủ đi” Nam tử da trắng Ác Lang kia dùng tiếng Anh nói một câu, hần tựa hồ không có kiên nhẫn, cùng nam tử da đen Bạo Hùng kia từ từ xông tới.

Đột nhiên, Đường Tử Trần hơi động, Ác Lang, Bạo Hùng đều thân kinh bách chiến, dưới tay cũng đã lấy mạng hàng trăm cao thủ, Đường Tử Trần vừa động, bọn họ lập tức cảm giác được.

Ác Lang chân chính xuất ra sự nhanh nhẹn như lang sói, vọt nhanh tới, phốc một cái, đã tiếp cận Đường Tử Trần, dao đã hướng tới động mạch của Đường Tử Trần mà chém tới.

Đường Tử Trần khẽ nhích qua một tấc, làm cho dao của Ác Lang chém vào trên vai.

Ác Lang là cỗ máy giết người đã trải qua huấn luyện, lực lượng trên tay rất lớn, cho dù chém vào bả vai, cũng có thể chém nát vai ra.

Nhưng Đường Tử Trần bị chém lại như không có gì xảy ra, ngược lại vai lại hất lên.

Ám kinh phát ra!

Lập tức, Ác Lang trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, toàn thân hình như bị điện giật, cả thân thể căng ra trong nửa giây, giống như người ta lâm vào trạng thái say má túy.

Đường Tử Trần bắt lấy cơ hội, đột nhiên tiến tới, cánh tay vung ngang mạnh ra, đúng là chiêu thức “Tiến bộ bàn lan chủy” trong Thái Cực quyền.

Đường Tử Trần quần áo ma sát và không khí, nổ vang lên như pháo!

Một chiêu “Bàn lan chủy” này giống như gậy quét ngang, đánh vào ngực Ác Lang.

Thân thể Ác Lang gần hai trăm cân phẳng phất như viên đạn bay vọt lên, va vào vách tường gara. Cả người dính trên vách tường hai ba giây, sau đó từ từ rớt xuống.

Lúc hấn rớt xuống, đồng tử trong mắt giãn ra, mở lớn miệng, như là rời khỏi nước, liều mạng hô hấp.

“Hồng!” Trong nháy mắt lúc đó, Ác Lang đã bị đánh cho mất đi lực chiến đấu, Bạo Hùng lập tức cũng phản ứng, ánh mắt cũng không một chút nháy mắt, trong lỗ mũi phát ra tiếng rống trầm trầm, song chưởng mở ra, tựa như găm vào, ôm chặt lấy thân thể của Đường Tử Trần.

Bạo Hùng chuẩn bị dùng khí lực của mình, đem Đường Tử Trần ép cho ngất xỉu.

Thân thể hấn rần chắc đến đáng sợ, tùy tiện đánh vào, quả thực như muỗi đốt, từng dùng chiêu này, Bạo Hùng đã đem thân thể của năm đối thủ bóp nát cả xương cột mà chết.

Đường Tử Trần đột nhiên bị ôm chặt, thân thể trầm xuống, eo xoay mạnh làm cho cả cơ thể xoay theo, hai tay vung ra, đúng là “Hồi thân chưởng” trong Bát quái chưởng, một cổ kinh lực tuôn ra.

Bốp! Thân thể hơn hai trăm cân của Bạo Hùng giống như một ngọn cỏ bị thổi bay ra ngoài, ngã xuống đất.

Phành, phành phành phành! Ngay sau đó, là tiếng súng rất nhỏ vang lên (trên súng có gắn ống giảm thanh). Đường Tử Trần thân thể liên tiếp tui về sau, như là trượt băng vậy, ngay khi dừng lại, trên vai đã có thêm một lỗ thủng, máu lập tức nhuộm đỏ áo trắng.

Dương Anh Minh đã bắn, Đường Tử Trần đã né được ba phát, trúng một phát.

“Đánh người như vẽ tranh vậy!” Dương Anh Minh chỉ chớp mắt khi thấy Ác Lang bị đánh dính trên tường hai ba giây, lập tức nổ súng, thấy một viên bắn trúng Đường Tử Trần, trong lòng hơi chút thoải mái, “Người có thể đem công phu luyện đến bước Hóa kinh, cảnh giới cao nhất của Minh kinh cùng Âm kinh. Có thể né được ba phát súng cả ta”.

Tài bắn súng của Dương Anh Minh, đã chịu qua huấn luyện chuyên môn nghiêm ngặt, thuộc loại tay súng tập kích hạng nhất. Lại không thể tưởng được Đường Tử Trần có thể liên tiếp né được ba phát.

Đường Tử Trần sau khi trúng đạn, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, bả vai hạ xuống sau đó nhô lên! Một đầu đạn lấm máu bị nòng ta lợi dụng lực lượng của cơ thể mà đẩy đạn từ trong bả vai ra.

Đầu đạn vốn bị mắc sâu vào trong thịt, phải thông qua phẫu thuật mới có thể lấy ra.

Nhưng hiện tại, Đường Tử Trần chỉ cần hất vai một cái, như là xua một con bọ vậy.

Máu cũng ngừng chảy một cách thần kỳ.

Đường Tử Trần trúng một phát đạn, cũng không chút ảnh hưởng, vọt tới một bước, badn chân cùng năm ngón tay phát lực, phát ra kinh lực đẩy toàn thân đi.

Phụp một cái, cả người như rần trong cỏ mà lướt đi.

“Xà bát thảo”, Xà hình thân pháp trong Hình ý môn thập nhị hình. Được Đường Tử Trần biểu diễn đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Dương Anh Minh thấy Đường Tử Trần tùy tiện vung một cái, đã tùy tiện đẩy đầu đạn từ trong thân ra, giống như là thấy quỷ, “Công phu của người đã luyện đến cốt tủy!”

Những lời này vừa mới đến bên miệng, bóng người chợt lóe, Đường Tử Trần đã luôn tới.

Dương Anh Minh dĩ nhiên cũng có công phu, chân phải bắn ra, một chân quét ra ngoài, chân này cũng xuất ra thúy hướng.

Đường Tử Trần cũng không đón đỡ, “Xà bãi thân” trong xà hình trung lạng một cái, để cho chân quét qua trước mặt mình.

Dương Anh Minh một chân đá hụt, cả người nhanh nhẹn vọt về sau, đang muốn lấy ra khẩu súng khác, nhưng Đường Tử Trần đã không cho hấn cơ hội.

Tồn thân (hạ thân), trảo đang (trảo quét). “Hầu thân đào”. Đúng là sát chiêu Đường Tử Trần dạy cho Vương Siêu.

Dương Anh Minh cảm giác rõ ràng, Đường Tử Trần còn chưa vào tới, hạ bộ của hắn đã thấy gió lạnh vù vù. Nhưng phía sau chính là vách tường gara, hắn đã không còn đường lui.

Vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, Dương Anh Minh cũng hạ thân, hai chân gồng lên, hai tay thủ hạ thân, năm ngón tay xòe ra, vừa lúc bắt lấy tay của Đường Tử Trần.

Bàn tay thủ sau lưng của Đường Tử Trần đột nhiên vỡ ra, như đuôi của mãng xà đánh vào mặt đất.

Gạch lát nền gara vốn kiên cố, dưới một chưởng này vỡ tung ra thành từng mảnh nhỏ.

Tồn thân trảo sa, dưới đất không có cát, nhưng lại bị Đường Tử Trần dùng ám kinh phá vỡ, để tạo ra cát.

Tay hô hấp lấy đá vụn, Đường Tử Trần thuận thế vung lên, cát đá như mưa đánh thẳng vào mặt của Dương Anh Minh.

Dương Anh Minh mắt bị cát bụi lọt vào, lập tức không mở ra được. Nhưng theo bản năng của người luyện võ, khiến cho hắn mãnh liệt chống cự.

Đường Tử Trần gấp rút sử chiêu “Long sĩ đầu”, bàn tay vốn đang là trảo, đột nhiên hóa thành chưởng, năm ngón tay khép chặt lại, như độc xà từ dưới bụng vọt lên, đánh vào cằm của Dương Anh Minh.

Dương Anh Minh nghe tiếng gió, lập tức ngửa đầu ra sau.

Đường Tử Trần lại biến hóa, “Long sĩ đầu” hóa thành “Song long thưởng châu”, hai đầu ngón tay xĩa vào mắt Dương Anh Minh.

Dương Anh Minh hai mắt bị xĩa mù, chỉ còn hai hốc mắt máu chảy đầy mặt.

Cả người hắn ngã xuống đất. Từ trong yết hầu phát ra thanh âm khò khè.

“Người... cánh tay trúng thương... vì cái gì mà một chút ảnh hưởng... cũng không có???”

Đường Tử Trần nhìn miệng vết thương của mình, “Võ công của ta đã luyện tiến cốt tủy, một phát súng của người, cũng như là người thường lọt vỏ hoa quả mà thôi, ta thật ra xử lý vết thương cũng không cần”.

“Quách... Vân... Thâm... nói... võ thuật có ba loại luyện pháp... Minh kinh... Âm kinh... cùng Hóa kinh... còn có ba tầng công phu... Dịch cốt... Dịch căn... Dịch... tủy... người có phải là đã đem lực lượng luyện đến cốt tủy... nói cho... ta... làm thế nào mới có thể đem công phu thâm thấu vào tận trong cốt tủy...”

Đường Tử Trần biết Dương Anh Minh đã sống không nổi, “Sau khi luyện thành Âm kinh, tất yếu phải dùng thanh âm tiếp ứng, dùng thanh âm chấn động đến cốt tủy”.

Dương Anh Minh thân thể chấn động một chút, khó khăn nói: “Cái gì... cái gì... Thanh... âm...”

Đường Tử Trần nói ra bốn chữ: “Hỗ báo lôi âm”.

“Thì ra... như thế... người... tiễn ta một đoạn...”

“Từ từ, người là người của tổ chức nào? Sao lại biết ta đến đại lục?” Đường Tử Trần hỏi.

“Thật có lỗi... đây là buôn bán... chúng ta có...”

“Thoái pháp người vừa mới dùng, còn có một chiêu Hộ đang giáp thoái, chiêu thức tuy bình thường, nhưng dùng chính là kinh của Vịnh Xuân môn, sư phụ của người là ai?”

“... Quyền kinh của người,... đã đến cảnh giới... có thể là... Đồng hải... Xuyên... dương... Lộ thiên... Trình... Đình... Hoa... cũng chết bởi súng... Mà đạn của ta... lại không thể đả thương người... sư phụ của ta có đến đây... cũng sẽ không phải là đối thủ của người... Ta sẽ không nói ra. Ài... Tư vị của cái chết, thì ra là như thế này...”

“Đáng tiếc người chỉ có một khẩu súng, năm đó Trình Đình Hoa, là chết ở hai mươi bốn khẩu súng”.

Đường Tử Trần ánh mắt như mây khói giăng qua, xuất ra hai ngón tay, hướng tới vị trí trái tim của Dương Anh Minh điểm một cái, Dương Anh Minh toàn thân kịch liệt run rẩy một chút, sau đó hơi thở không còn nữa.

Hắn đã chết.

“Người đi chết đi!” Một bóng người thật lớn từ phía sau đánh tới.

Tên da đen Bạch Hùng bị Đường Tử Trần một chưởng đánh văng ra trên mặt đất không biết từ khi nào đã đứng lên, lặng lẽ đợi cơ hội.

Rốt cục, vào lúc này, hắn rút thanh thủy thủ trên chân Ác Lang ra, cả người giống như một con báo vồ dê vọt thẳng tới.

Đường Tử Trần ngay cả đầu cũng không quay lại, đứng bật dậy, khoát tay phát kình!

“Phiết thân chủy”, trứu kích (cùi chỏ)! Liêu âm (hạ bộ)!

Phụp! Ngực của Bạch Hùng lôm vào một lỗ! Hiển nhiên toàn bộ xương ngực đã bị đánh nát!

Cả hạ bộ, tinh hoàn của hắn, đều bị đánh thanh một khối máu thịt bầy nhầy, cả người bay lên khỏi mặt đất ba thước, sau đó rơi thẳng xuống đất.

Hắn cũng đã chết.

Lúc này, Ác Lang tuy bị đánh cho mất đi lực chiến đấu, nhưng hơi thở vẫn chưa đoạn, còn có năng lực suy nghĩ, thấy Đường Tử Trần hướng tới hắn mà đi tới, Ác Lang kiệt lực di chuyển thân thể của mình.

Đường Tử Trần lấy tay vỗ một cái lên ngực Ác Lang, giống như điện kích tim, Ác Lang lập tức khôi phục tri giác.

Đường Tử Trần lúc này là dùng ám kình đánh vào lỗ chân lông, kích thích thần kinh Ác Lang. cũng giống như là dùng điện kích tim vậy.

“Nói, tổ chức của ngươi là gì. Vì cái gì lại cùng CIA hợp tác? Lại dám lên tiến vào đại lục!” Đường Tử Trần nắm cổ Ác Lang, làm cho Ác Lang hai chân cách mặt đất, ra sức giãy dụa.

Lời Đường Tử Trần hỏi, chính là dùng một thứ tiếng Anh lưu loát.

Ác Lang nhắm mắt lại, bởi vì hắn biết, dưới một cường địch như vậy, phản kháng không có tác dụng.

Đường Tử Trần khẽ thở dài một hơi, tay xiết lại, rắc, bóp vỡ yết hầu cùng khí quản của Ác Lang rồi thả thân xác của hắn xuống đất.

5. Chương 5: Thái Dương Huyết Dịch Biến Hóa

Lúc bắt đầu, tuy có Đường Tử Trần ngày đó giúp bản thân nhận ra từng đốt xương sọong một, hoạt động thể nào, làm thế nào để dẫn động toàn thân, Vương Siêu cũng đã nghe rõ, nhưng bản thân khi mỗi ngày luyện tập, Vương Siêu mới cảm giác được khó khăn trong đó.

Wương Siêu trước tiên đứng tấn ba bốn ngày, phát giác trọng tâm luôn không sao đến được xương cùng, tự nhiên cũng không thể làm cho lông toàn thân dựng lên.

Xương sống không thể so với tay chân, có thể tùy ý khống chế.

Đứng thêm vài ngày nữa, Vương Siêu thủy chung vẫn không nắm giữ được điểm chủ yếu. Nhưng hắn vẫn không nản lòng, mà vẫn cố gắng nhớ lại mỗi một động tác mà ngày đó Đường Tử Trần đã dạy cho hắn.

Wương Siêu quả thật đã trầm mê vào trong đó, cho nên mỗi ngày đi học, đều bắt giác tự kích thích sau lưng mình. Làm cho ghế dựa sau lưng kêu lên lách cách.

“Vương Siêu! Người chết đi, mỗi ngày đi học lại có động tác quái dị” Cho đến một ngày, phía sau Vương Siêu truyền đến tiếng mắng tức giận.

Vương Siêu quay đầu lại xem, thì phát hiện một cô gái mắt to, gương mặt thanh tú đang yên chứa tàng tàng oán khí.

“Bạn tên là gì vậy?” Vương Siêu trong lòng cố gắng nhớ lại tên cô gái ngồi ở phía sau mình, nhớ cả buổi cũng chỉ nhớ là họ Tào, hình như là làm cán bộ lớp. Nhưng tên đầu đủ thì nhớ không ra.

“Ồ, thực xin lỗi, thực xin lỗi” Vương Siêu cũng không nghĩ là gây ra phiền toái, lập tức giải thích.

Cô gái kia thấy Vương Siêu giải thích, oán khí cũng tiêu tan, “Sắp thi cuối kỳ rồi, bạn cả ngày không học, thi lần này là mười trường cùng thi, xem tổng thành tích để xếp hạng, Mình là Lớp trưởng kiêm ủy viên học tập, cũng muốn nói với bạn, bạn không thể để thành tích của bản thân ảnh hưởng đến thành tích của tập thể, ngáng chân mọi người”.

“Được, được...” Trong khi nghe cô gái nói chuyện, có khí vị cao cao tại thượng, làm cho Vương Siêu trong lòng thực không thoải mái, chẳng qua Vương Siêu bình thường cũng có thói quen, chính là liên tục gật đầu, thân thể vẫn bất động, nhưng trong lòng vẫn nghĩ về đạo lý của câu Đường Tử Trần nói: “Ý cùng khí hợp”, “Khí cùng lực hợp”.

“Học tập không thể thay đổi vận mệnh của chúng ta, nhưng Trần tử dạy ta võ thuật cổ truyền, nói không chừng có thể thay đổi vận mệnh của ta”.

Vương Siêu là một người bình thường, điều kiện gia đình cũng kém, bởi vậy đã tạo nên tính cách trầm mặc, hướng nội, nhưng cũng không đại biểu cho hấn cam lòng với việc là người bình thường.

Thật ra, trong lòng Vương Siêu, có nguyện vọng mãnh liệt là người đứng đầu. Chỉ có điều, hiện tại phải đè nén nguyện vọng này xuống.

Từ khi vô tình quen Đường Tử Trần, Vương Siêu lập tức biết, mình đã nắm lấy được sợi dây thừng không cam lòng chịu sự tịch mịch. Đường Tử Trần đã giúp hắn mở ra cánh cửa lớp của võ thuật cổ truyền, sự phấn khích trong đó, không biết đã vượt qua những thứ tại trường học này mấy trăm ngàn lần.

Về phương diện nào đó, cũng bởi vì bản thân đối với học tập thật sự không chút hứng thú, mà võ thuật cổ truyền do Đường Tử Trần dạy lại có thể khiến cho Vương Siêu say mê.

“Vĩ chuy (xương cùn), vĩ chuy.. trọng tâm, trọng tâm... ba thể nhất thức”.

Thời gian dần dần đến cuối kỳ, liên tiếp nửa tháng sau, chỉ còn hơn mười ngày là đến kỳ nghỉ Đông. Từ khi Vương Siêu bắt đầu cùng Đường Tử Trần học võ thuật cổ truyền, thì đã qua nửa tháng.

Nửa tháng này, Vương Siêu mỗi ngày luyện tập mã bộ càng ngày càng thuần thực, trong lúc đứng tấn Vương Siêu đã chân chính cảm giác bản thân như đang phóng ngựa nhảy chồm, bên trong thân thể như đã xuất hiện một con ngựa.

Mà hai thức đả pháp “Liêu âm chuông”, cùng “Hầu thâm đào”, cũng đã luyện được tới mức chỉ cần tâm ý bản thân vừa động, thì đã lập tức mất đầu tay đã đến đó.

Nhưng ba thể thức đơn giản kia, Vương Siêu vẫn nghĩ không ra, thủy chung vẫn không thể làm cho lòng của bản thân dựng lên.

Vào một ngày cuối tuần trước khi nghỉ Đông, mặt trời tỏa sáng, Vương Siêu đang ngồi ở nhà, đang ngồi bên bếp canh nước sôi, đột nhiên thấy trước cửa mình, có một con mèo hoang đang nhẹ nhàng co duỗi tứ chi dưới ánh mặt trời, thoải mái phơi nắng, nheo nheo mắt ngủ gà ngủ gật.

Vương Siêu trong lòng đột nhiên chột động, lặng lẽ di động rồi đột nhiên hung hăng đạp vào cái đuôi của con mèo.

Ngheo! Ngheo ngheo! Con mèo hoang hét thảm một tiếng, cả thân thể con rút lại, cái đuôi dựng lên, Vương Siêu rõ ràng thấy được, xương sống của con mèo cong thành hình cánh cung, trong phút chốc như một con rắn đang co thân lại.

Lông toàn thân của con mèo như lông nhím, đều dựng lên, nhảy vọt thẳng vào mặt Vương Siêu.

Vương Siêu cuống quýt lấy tay che mặt, nhưng trên cánh tay đã bị cào mấy nhát rướm máu.

Vội vàng quăng con mèo ra ngoài, Vương Siêu chẳng những không tức giận, ngược lại trong lòng hết sức vui sướng, bởi vì hắn vừa mới thấy rõ ràng cái đuôi dựng lên của con mèo, xương sống vừa chuyển động lông trong khoảng khắc đã dựng lên, kết hợp với những gì mà mình đã lĩnh hội mấy ngày nay, Vương Siêu đã hiểu ra rất nhiều.

Con mèo vừa bị quăng ra ngoài, rơi xuống đất, tứ chi không tiếng động, chỉ có ánh mắt phẫn nộ.

Một người một mèo nhìn nhau.

Vương Siêu đột nhiên thấy có lỗi, “Miêu miêu, thật ngượng, chẳng qua ngươi đã cào ta như vậy, cũng tính là huề nhau. Chẳng qua là ta động thủ trước, như vậy đi, ta cho ngươi ăn cá”.

Dứt lời, Vương Siêu vào trong nhà bếp, cắt một miếng cá khô chuẩn bị mừng năm mới, quăng cho con mèo.

Con mèo cảm giác được Vương Siêu không có địch ý, ánh mắt hồ nghi nhìn miếng cá khô dưới đất, ngửi ngửi, cuối cùng nhịn không được sự hấp dẫn, ngọam lấy ăn luôn.

Vương Siêu thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên ngay lúc này, u u, u u, có âm thanh từ trong phòng truyền ra.

Thì ra là nước sôi, một lượng lớn hơi nóng từ miệng ấm vọt ra, phát ra âm thanh bén nhọn chói tai.

“Ta hiểu rồi!” Vương Siêu cả kinh, lập tức thực hiện tư thế tam thể thức, từ đầu đến cổ, xương sống tựa như một con rắn, hơi chùng nhẹ xuống, toàn thân đã có chút nóng lên, đã có chút mồ hôi chảy ra.

Bụp! Trọng tâm toàn thân chuẩn xác rơi xuống xương cùng, Vương Siêu cảm giác được bản thân như còn mèo vừa rồi, đã thêm cái đuôi, cái đuôi vô hình đó dựng lên.

Thần kinh của xương cùng bị thứ kích thích này, Vương Siêu lập tức cảm giác được, một luồng khí lạnh từ hông dọc theo xương sống xông lên gáy. Sau đó da đầu rung lên, toàn thân nổi da gà, lỗ chân lông đóng chặt lại.

Vừa lĩnh hội được, Vương Siêu lập tức lại luyện lại tam thể thức, liên tiếp làm lại mấy chục lần, đã cảm giác được mồ hôi cùng nhiệt khí trong cơ thể ngay tại thời điểm gần cân treo sợi tóc sắp thoát ra ngoài đã bị buộc trở về.

Cứ một đời ra một bức vào như vậy, làm cho Vương Siêu có một loại ảo giác, phẳng phất như thân thể mình như một túi da bị khí thổi vào mà căng phồng lên.

Đến cuối cùng, Vương Siêu cảm giác được bản thân như sắp bị phá tung ra, mới đột nhiên ngừng lại, học theo Đường Tử Trần, hai tay nâng ngang mi tâm, sau đó nhẹ nhàng ép xuống, muốn đem khí toàn thân ép xuống dưới rốn.

Tay hạ xuống ngang bụng, Vương Siêu lập tức cảm giác được, bản thân như một cái lốp xe tràn đầy khí, áp cũng áp không xuống được.

Vương Siêu bụng trướng lên đau đớn, bụng sau đó có âm thanh rột rột vang lên, rồi bốc mạnh lên mà xông thẳng ra.

Vương Siêu không tự chủ được phải mở miệng ra, một tiếng thét dài từ miệng phát ra.

Tiếng thét này, thanh âm giống như là tiếng nước sôi phóng ra từ miệng ấm.

Cùng lúc đó, Vương Siêu cảm giác được, còn có một bộ phận nhiệt khí dọc theo mặt mình, xông mạnh lên đầu, sau đó dừng lại tại huyệt Thái Dương.

Vương Siêu cảm giác được, huyệt Thái Dương của mình giống như là gồ lên.

“Thật không dễ” Một loại vui sướng nổi lên, Vương Siêu trong lòng sinh ra sự vui sướng khôn cùng và sự cảm nhận thành tựu.

Bất chấp ấm nước còn sôi trên lò, vội vàng lấy gương tự soi.

“Ồ? Giống như cũng không thấy rõ sự gồ lên, chẳng qua tinh thần cũng rất tốt”.

Vương Siêu xem một chút, phát hiện huyết Thái Dương của mình cũng không thực sự gồ lên như trong cảm giác, trong lòng cũng có chút thất vọng.

“Tính gì, ăn no một lần không thể mập được, vừa rồi đã có cảm giác rõ ràng, không phải là giả, có thể nói ta đã luyện đúng”.

Vương Siêu cố gắng bình tĩnh lại.

Cũng tính là đã đột phá bình cảnh, cuối cùng liên tiếp hơn mười ngày, cho đến khi bắt đầu kỳ nghỉ, Vương Siêu đều đắm chìm trong sự vui sướng, đương nhiên, mỗi ngày đều luyện tập, mà càng luyện càng thích thú.

Chẳng qua trầm mê như vậy, cũng dẫn theo hệ quả xấu, vào kỳ thi cuối kỳ trong ba ngày cuối cùng, Vương Siêu đều không biết phải qua như thế nào. Sau khi làm bài, một chút ấn tượng cũng không có. Vương Siêu nghĩ thấy mình thi lần này, quả thực tệ đến không thể tệ hơn.

“A!”

Sau ngày nghỉ đầu tiên, khi soi gương, Vương Siêu cảm giác huyết Thái Dương của mình thực hơi gồ lên.

Hơn nữa tinh lực toàn thân tràn trề, tinh thần lúc nào cũng sáng láng.

Biến hóa như vậy, khiến cho tâm tình của Vương Siêu rất tốt, niềm tin bành trướng, so với sự mặc cảm hướng nội trước đây là một trời một vực.

“Huyết Thái Dương đã gồ lên, hai ngày nữa sẽ lên thành phố gặp Trần tỷ, để tỷ ấy dạy ta thứ mới” Vương Siêu trong lòng an bài kế hoạch của mình trong kỳ nghỉ đông, “Làm gì trong hai ngày này đây? Công phu của ta tiến nhanh, huyết Thái Dương cũng đã gồ lên, xem như là vô lâm cao thủ. Tính ra phải tìm người tỷ thí một chút. Bằng không chẳng phải là mặc áo giáp mà đi đêm sao?”

Vương Siêu cũng đã xem qua một ít tiểu thuyết thời kì Dân Quốc, bình thường miêu tả cao thủ nào xuất hiện, đều là “người này huyết Thái Dương gồ cao lên, có người cao cả tắc”.

Hiện tại bản thân tuy không cao cả tắc khoa trương như vậy, nhưng tốt xấu gì thì cũng đã có biến hóa, Vương Siêu tự nghĩ, giống như có có chút gì đã bước vào hàng ngũ các cao thủ...

Huyết Thái Dương có chút biến hóa, tinh lực tràn trề, làm cho niềm tin của hắn bành trướng, vội vàng muốn tìm người đánh nhau, thử xem thành quả hai tháng qua của mình.

6. Chương 6: Quốc Thuật Đả Pháp! Nhất Đả Tự Phạm Pháp!

Buổi tối, một nhà ba người đang ăn cơm, một cái xào, một đĩa dưa muối, còn có một tô đậu hũ, một đĩa nhỏ tiêu ớt ngâm chua, cha của Vương Siêu hít vào một hơi, thần tình mỗi mệ. Cha của Vương Siêu làm phu khâu vác tại một siêu thị, mỗi ngày đều đi sớm về khuya, sống bằng sức lao động, chỉ hơn bốn mươi tuổi mà đã tỏ ra khá già yếu.

“Ừm” Mẹ của Vương Siêu bới hai chén cơm, sau đó buông đũa, yên lặng kéo kéo vạt áo. Mặt của mẹ vàng vọt, năm trước mới bị bệnh, tuy đã trị khỏi, nhưng tiền để dành trong nhà cũng đã không còn bao nhiêu.

Tất cả mọi việc Vương Siêu đều thấy rõ, nhưng hắn không nói gì, chỉ yên lặng cúi đầu ăn cơm.

“Con ăn xong rồi, ra ngoài đi bộ một chút” Vương Siêu biết trong nhà kinh tế hiện đang quần bách, nhưng hắn trước kia không có biện pháp, chẳng qua hiện tại niềm tin của hắn có chút bành trướng, đầu óc cũng đã bắt đầu linh hoạt lên, nghĩ phương pháp có thể kiếm tiền.

“Đi sớm về sớm, cẩn thận xa cộ” Có tiếng cha mẹ dặn dò, Vương Siêu đáp lại một tiếng, đã ra khỏi cửa.

Trời đã tối, cảnh đêm trên đường cũng khá huyền lệ, Vương Siêu cứ thế đi tới đi thẳng tới trung tâm thể thao Thành Nam ở gần đó.

Trung tâm thể thao Thành Nam là một nơi khá hỗn tạp, nơi nơi đều là quán game, quán bi-da, còn có rất nhiều lò võ huấn luyện Không Thủ Đạo, quyền Thái... nhưng lại không có lò nào dạy võ thuật cổ truyền.

“Cùng nước!”

“Khai bài”.

“A, Kim hoa! Lương ca khí vận cũng không tệ”.

Mấy tiếng la hét hấp dẫn Vương Siêu dừng lại, thì ra, cách đó không xa gần mấy bàn bi-da, năm sáu người đang chơi bài, cầm đầu là một tên trẻ tuổi đầu bóng lũng mặc áo da, trên cổ có vết dao chém, có vẻ hết sức dữ tợn.

Vương Siêu nhận ra, tên này gọi là Lương ca, là lưu manh, dưới tay có mười mấy đàn em, thường xuyên ở bên ngoài trường học bắt nạt học sinh, chọc ghẹo các nữ sinh.

Vào năm lớp mười, Vương Siêu có một lần cùng một bạn nữ đi gần một chút, kết quả bị đàn em của hắn bắt gặp, ngang ngược nói Vương Siêu đang cưa bạn gái của hắn, bức bách Vương Siêu dùng tiền xin lỗi, cho đến khi thấy Vương Siêu thật sự không có tiền, mới hung hăng tát Vương Siêu mấy cái, đá vài cái.

Lúc ấy, Vương Siêu nhẹn nhục, không dám phản kháng, hiện tại đã có lòng tin, đột nhiên trong lúc đó lại thấy bên cạnh Lương ca có một tên đang hút thuốc, đang cầm trên tay một cái bật lửa in hình cô gái lõa thể, chính là tên đàn em năm trước đòi tiền mình không thành đã đánh mình.

Vương Siêu nhất thời máu dồn lên mặt.

Hơn nữa trên bàn đám người đang chơi bài, bày ra rất nhiều tờ tiền trăm tệ màu hồng. Tình cảnh như vậy, không khỏi kích thích Vương Siêu một chút.

Vương Siêu trước tiên là máu dồn lên mặt, sau đó cơn giận trong lòng bùng lên, đi tới bên cạnh, trong lòng âm thầm tính toán.

“Có cừu không báo phi quân tử, lão tử hôm nay phải báo thù, thuận tiện kiếm chút tiền lời” Vương Siêu trong lòng nghĩ rất nhanh: “Nhiều người như vậy, phải đánh thế nào đây? Lão tử trước tiên đánh gục mấy tiền rồi hãy tính đến việc cướp tiền đi? Cứ như thế mà làm?”

Vương Siêu trong lòng đem biến hóa đều tính toán rõ ràng, hít sâu một hơi, bước nhanh tới.

Tâm tư của mấy người kia đều để ở trên lá bài, tiền quảng tới quảng lui, cũng không có nhận thấy Vương Siêu.

“Quang ca, người đặt đi, ta đặt năm mươi!” Một tên lưu manh tóc đỏ gõ bàn về phía Quang ca.

Quang ca này, chính là tên lưu manh trước kia đã đánh Vương Siêu.

“Câm mồm đi, con mẹ nó” Quang ca hình như thua tiền, trong lòng đang bực bội, lấy tay hung hăng vỗ xuống bàn.

“Tiểu Quang, thua tiền không cần gấp, đợi lát nữa thắng đi hát Karaoke, giúp người tìm một con bé xả xui!” Lương ca xóc xóc lá bài, sau đó nhàn nhã thổi ra một vòng khói.

Ở phía sau, Vương Siêu đã đến sau lưng Quang ca, đột nhiên ra tay, chộp mạnh lấy đầu tóc của Quang ca kéo ra sau!

A! Quang ca không chút phòng bị, chợt gặp phải độc thủ như vậy, phát ra tiếng rú kinh thiên động địa.

Rắc, Vương Siêu nắm lấy tóc, kéo thân mình Quang ca lúi xuông đất, ngay cả ghế dựa cũng gãy.

Vương Siêu đã sớm tính toán, đồn thời khi nắm tóc, một tay đã nhanh chóng đảo lên trên bàn một vòng, cũng không biết là nắm được bao nhiêu tiền, chỉ cảm thấy trong tay cộm cộm, cho ngay vào túi quần.

Đến lúc này, đám lưu manh trên bàn mới tỉnh ngộ ra, chợt đứng lên.

Vương Siêu liên tiếp tung cước, đá bay cái bàn lên, sau đó hung hăng cho Quang ca đang nằm trên mặt đất một cước, rồi lập tức như con khỉ nhảy ra xa hai ba thước.

Vương Siêu đã đứng mã bộ nên lực eo chân gia tăng không ít, “Hầu đầu đào” chiêu này vốn một kích không thành, cả thân đã nhảy vọt lên.

Hơn nữa tam thể thức mà Vương Siêu tập đã xuất ra hiệu quả, cả người trên dưới tinh thần tràn trề, thể lực sung mãn, ngay cả phản ứng thoái lui, Vương Siêu một chút hụt hơi cũng không có.

Một loạt các động tác, đều là do Vương Siêu trước đó đã tính toán, quả nhiên đánh cho đám lưu manh này ứng phó không kịp.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Quang ca trên mặt đất, Vương Siêu trong lòng cảm thấy thoải mái, phẳng phất như Trư Bát Giới ăn được nhân sâm quả. Mỗi một lỗ chân lông đều hưng phấn mà mở ra.

“Đánh người quả nhiên thoải mái! Sống đã mười mấy năm, hôm nay mới huy hoàng được! Thật sướng khoái!”

“Tiểu tập chủng, ngươi muốn chết!”

Lương ca phản ứng lại trước tiên, sau đó chụp lấy cá ghế dài xông tới. Kinh nghiệm đánh nhau có vẻ hết sức phong phú.

Vương Siêu vội vàng né qua, Lương ca đã xông lên, một cước đá trúng bụng Vương Siêu.

Một ghế một cước này của Lương ca, thuần thực vô cùng, hiển nhiên là đã trải qua vô số lần đánh nhau mới hình thành phản xạ có điều kiện này.

Vương Siêu trước giờ chưa từng trải qua đánh nhau, hiển nhiên là kinh nghiệm kém một chút, bị Lương ca đá trúng một cước.

May mắn, bình thường đứng mã bộ hiện tại đã có hiệu quả, Vương Siêu thực không bị một cước đá ngã, chỉ lui về phía sau hai bước, bụng cũng không đau.

“Nếu hôm nay ngã xuống, thì sẽ xong đời! Chẳng qua chân người này không có lực, ta không đau!” Lúc Vương Siêu lui về phía sau hai bước, thấy chung quanh năm sáu tên lưu manh đã chụp lấy ghế, hoặc là cơ bi-da.

Vương Siêu đứng tam thể thức, bụng có khí, đã có chút năng lực đánh lại.

Lương ca không hổ là nhân vật thường xuyên đánh nhau, thấy một cước của mình không đá ngã Vương Siêu, khẽ ngần ra, lại vung quyền xông lên.

Vương Siêu vội vàng xoay người, đem phần lưng về phía Lương ca.

Lương ca một quyền đánh vào lưng Vương Siêu, Vương Siêu cố nén đau, quay mạnh lại, sử “Liêu âm chưởng”.

Một chiêu Liêu âm chưởng này, Vương Siêu trong hai tháng đã luyện cả vạn lần, thuần thực đến không thể thuần thực hơn.

Lương ca chợt phản ứng, uy ngăn được đòn chỏ, nhưng cánh tay của Vương Siêu bắn ra, vừa lúc vỗ trúng tinh hoàn của Lương ca.

Lương ca liền quy xuống, ôm lấy bộ hạ mà quay cuồng, đau đến như chết đi sống lại, mất đi sức chiến đấu.

Vương Siêu lập tức bỏ chạy.

Bởi vì còn có sáu bảy người đang xông tới.

Trên mặt đất tiền rơi tứ tán, Vương Siêu cũng không có thời gian để nhặt.

Chẳng qua Vương Siêu trong lòng có chút nghi hoặc: “Đám du côn này, đánh bạc lớn vậy, bọn họ làm sao có chừng đó tiền?”

Trung tâm thể dục rất lớn, nhưng bốn phía đều có tường, mà cửa lớn ra ngoài, lại bị hai tên du côn phá hỏng, Vương Siêu biết, nếu bị giữ lại, bản thân không địch lại nhiều người, là sẽ xong đời, lập tức vọt về phía cầu thang ở gần đó.

Sáu bảy người lớn tiếng hô hoán, chạy đuổi theo.

Một phen đánh nhau này, cũng khiến cho khắp nơi náo loạn, rất nhiều người ra xem náo nhiệt, phảng phất như một cái chợ.

Vương Siêu chạy nhanh, thể lực tốt, chạy một hồi, cũng không có ai đuổi kịp.

“Có nên quay lại không, thử sức vài lần nữa, gia tăng kinh nghiệm thực chiến!”

Ngay vào lúc Vương Siêu đang khởi ác tâm, đột nhiên, tiếng còi cảnh sát bén nhọn vang lên. Một đoàn xe cảnh sát tiến đến. Không biết là ai khi xem đánh nhau, đã báo cảnh sát.

7. Chương 7: Thưởng Kiếp Đích Thành Liều Thụ Hại Giả

Nhưng mới chạy được vài bước, bỗng nhiên có người tỉnh ngộ ra: “Đây chính là người khác động thủ cướp bóc đánh người trước. Không phải như chúng ta bình thường đánh nhau, chạy làm gì!”

Vừa kêu lên như vậy cả đám du đảng cũng không chạy nữa, còn có một số quay ngược lại phía cảnh sát.

Lúc này, xe cảnh sát dừng lại, bên trong lập tức vọt ra năm sáu cảnh sát võ trang hạng nặng.

Đi đầu chính là một đại hán trung niên cảnh sát tao cao tới thước tám, ngay lập tức phân phó: “Cả đám đánh nhau, toàn bộ bắt đi, nhanh lên! Mọi người mau giải tán!”

Kết quả, người dưới tay động tác nhanh chóng kinh người, chỉ một chốc đã bắt toàn bộ đám lưu manh, ngay cả Lương ca cùng Quang ca bị Vương Siêu đánh cũng bị bắt.

“Đám cặn bã các người, vào lúc quan trọng lại cho lão tử thêm phiền toái, xem ra ta trở về không thể không thu thập các người!” Đại hán trung niên cảnh sát hung hăng đá một cước vào đám lưu manh, hung hăng mắng.

Vương Siêu cũng bị một tên lưu manh chỉ điểm, cũng bị tổng vào xe cảnh sát.

Trước sau có hai xe cảnh sát đến đây, đã nhét đầy, đột nhiên cứ thế mà vọt đi.

Vương Siêu bị nhét vào xe, có chút giật mình cùng sững sờ, hần cảm giác, tổ chức tổng hợp của nhóm cảnh sát này, quả thực cũng có chút giống như quân đội chống khủng bố.

“Đi xuống, xuống từng người một! Thành thật chút đi!” Xe vừa tiến vào trong cục cảnh sát, đám cảnh sát tựa hồ mỗi người đều rất bức bối, đá cho mấy tên lưu manh này mỗi người một cước.

Vương Siêu trên người mặc đồng phục học sinh, nên cũng may mắn không có hưởng thụ loại đãi ngộ này.

Đại hán trung niên cảnh sát dò xét nhìn Vương Siêu, phân phó: “Đây là học sinh, không phải một bọn với chúng, miễn khỏi tra khảo”.

Vương Siêu chẳng những thoát khỏi tra khảo, còn được cho ghế ngồi xuống.

“Tào đội trưởng! Là hắn động thủ đánh người, còn giật tiền của chúng ta!” Lương ca hiện tại đã từ sự đau đớn như hạ bộ hơi chút thanh tỉnh lại, có nén đau mãnh liệt kháng nghị.

Đám lưu manh còn lại vội vàng la lên: “Tào đội trưởng, có chúng ta làm chứng, là tiểu tử này động thủ đánh người trước, còn giật tiền của chúng ta, đây là cướp bóc!”

“Đánh cái con mẹ nó rầm chó!” đại hán trung niên Tào đội trưởng vỗ mạnh bàn, mở miệng mắng to: “Các người là ai, ta còn không biết, một học sinh, lại đi giật tiền của một đám các người? Lại còn động thủ đánh người trước? Các người xem ta là kẻ ngốc sao?”

“Hiện tại là khi nào, là quốc gia lưỡng hội (hợp Quốc hội và cố vấn chính trị quốc gia)! Tổng tuyển cử! Trong suốt quá trình này, các người gây cho ta chuyện! Chẳng lẽ Trần lão bản của các người không có nói qua cho các người, bảo các người trong lúc lưỡng hội an phận một chút? Các người không hợp tác với ta, ta sẽ một phát bắn chết các người!”

Lão bản của đám lưu manh này, Tào đội trưởng biết. Chẳng qua hiện tại, mấy con cá nhỏ này một khi đã phạm lỗi, cho dù là Trần lão bản, cũng chỉ có thể đưa bọn chúng ra làm chột thí mà thôi.

Tào đội trưởng hiển nhiên là nộ hỏa rất lớn, tức giận vô cùng, nói chuyện đằng đằng sát khí, vẻ mặt dữ tợn, làm cho đám lưu manh sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Nói xong, Tào đội trưởng hỏi Vương Siêu: “Người học trường nào?”

Wang Siêu nghĩ thấy có chút ngẩn ngơ: “Chú cảnh sát, cháu học ở Tam Trung, lớp 11”.

“Tam Trung, lớp 11? Cùng lớp với con gái của ta?” Tào đội trưởng ngẫm nghĩ, gật gật đầu, “Người không cần sợ, cứ viết tường trình là được rồi”.

Phía sau, một cảnh sát vội vàng đi đến: “Tào đội trưởng, là Chu phóng viên đài truyền hình đến”.

Tào đội trưởng day day huyết Thái Dương, “May mắn mấy ngày nay chúng ta đều làm chặt, bằng không, chỉ với việc đám học sinh ẩu đả này tại trung tâm thể dục, tại lúc lương hội này, ảnh hưởng thật sự rất tệ”.

“Cho cô ta vào phòng vấn đi”.

Không lâu sau, một mỹ nữ tóc dài, dáng người cao ráo, mặc đồ công sở cùng một nam phóng viên khiêng camera đi vào.

Nam phóng viên kia vừa tiến đến, đã nhắm vào đám lưu manh chụp lấy chụp để.

Wang Siêu nhận ra, phóng viên mỹ nữ này chính là mỹ nữ Chu Giai của Đài truyền hình, thường xuyên thấy trên TV.

Mỹ nữ phóng viên Chu Giai đi đến, trước tiên cùng Tào đội trưởng trao đổi trong chốc lát, sau đó nhắm vào màn ảnh, “Các bạn xem truyền hình, chào buổi tối: ”Trong lúc lương hội, là cục công an đã mạnh mẽ chinh đồn trị an, tạo nên cho người dân cuộc sống yên ổn và bình lặng... Tiếp theo, là chi nhánh Cục công an Nam Thành, trong đêm đi tuần tại trung tâm thể dục đã bắt một nhóm tiểu lưu manh đang trấn lột học sinh trung học...”

Màn ảnh nhắm ngay đám người Lương ca đang ngồi trên mặt đất.

Sau đó, Chu Giai đưa microphone cùng màn hình nhắm ngay Vương Siêu: “Là học sinh lớp 11 Tam Trung này, vào lúc đang tập luyện tại trung tâm thể dục, thì bị trấn lột. Em học sinh này, em đối với chuyện này có cái nhìn như thế nào?”

Wang Siêu nheo nheo cái mũi một chút, thấy trên người Chu Giai truyền đến mùi thơm, nhất thời, Vương Siêu tim đập thình thịch, ngáy ra một chút, liên tục gật đầu: “Cảm ơn chú cảnh sát đã đến nhanh như vậy...”

Wang Siêu nhìn lên mặt Chu Giai, phát hiện mỹ nữ này so với trên TV còn muốn xinh đẹp hơn nhiều, không khỏi môi có chút khô khốc, đầu óc xoay chuyển, đang muốn thể hiện một chút, nhưng microphone của Chu Giai đã chuyển sang phía Tào đội trưởng.

Tào đội trưởng khề ho khan một tiếng, “Trong lúc lương hội, Cục công an chúng ta tận lực chinh đồn trị an, đối với hành vi phạm pháp, cùng với việc phá hoại trật tự xã hội, đều kiên quyết đả kích... Trong lúc này, chúng ta còn tiến hành tuần tra vào ban đêm...”

Tào đội trưởng ngôn từ chính nghĩa, nói hồi lâu. Mỹ nữ rốt cục đã thu lại microphone, nam phóng viên nhiếp ảnh kia cũng ngưng quay chụp, chào hỏi Tào đội trưởng một lúc rồi rời đi.

Đám người Lương ca đang ngồi trên mặt đất tức giận đến thiếu chút nữa học máu, nhưng bọn họ lại không dám lớn tiếng kháng nghị, vì Tào đội trưởng này lợi hại cùng tính tình nóng như lửa, bọn họ đều biết.

Chẳng qua đám người này tuy không dám lên tiếng, nhưng lại dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm vào Vương Siêu.

Wang Siêu lúc này, trong lòng vẫn ngơ ngẩn như trước, sau khi tỉnh lại, không để ý tới ánh mắt oán độc của đám người Lương ca, nó với Tào đội trưởng: “Chú cảnh sát, cháu có thể về không?”

“Ô, Trần lão bản sao? Ta vừa mới tóm một đám...” Lúc này, Tào đội trưởng phẩy phẩy tay, ý bảo Vương Siêu ngừng nói, hắn đang gọi di động.

“Cái gì! Đám khốn kiếp này, lão tử đã cho chúng tiền, bảo bọn chúng thời gian này cứ an phận một chút, ai mà biết lại xảy ra chuyện, còn lên truyền hình? Được được được, Tào đội trưởng, đã làm phiền người, cứ đem bọn chúng nhốt một thời gian đi, miễn cho ta thêm phiền toái”.

Vương Siêu từ khi huyết Thái Dương hơi gồ lên, thính lực đã trở nên đặc biệt tốt. Thanh âm phát ra từ trong di động kia đại bộ phận đều truyền đến tai hắn.

Tào đội trưởng ngắt di động, sau đó nói với người cảnh sát bên cạnh: “Tiểu Lý, Tiểu Dương, đem bọn này tống giam đi. Ngày mai hãy nói”.

Đội sau khi thẩm vấn chấm dứt, trong phòng hiện chỉ còn lại một mình Tào đội trưởng.

Vương Siêu vội vã muốn về nhà, “Chú đội trưởng, cháu có thể về nhà được chưa?”

Tào đội trưởng dùng ánh mắt dò xét Vương Siêu một hồi lâu, cũng không nói một lời, giống như nghĩ đến cái gì, dần dần ánh mắt của Tào đội trưởng rơi xuống huyết Thái Dương của Vương Siêu, ánh mắt xem xét một hồi lâu.

“Tiểu huynh đệ, thân thủ của ngươi cũng khá, đánh với nhiều người như vậy, trên người cũng không có chút thương tích?”

8. Chương 8: Hòa Cao Thủ Địch Soa Cự

Rắc! Chịu phản ứng của thân thể Vương Siêu, cái ghế dưới móng chột phát ra tiếng rắc rắc.

Tào đội trưởng thấy mình nói một câu, lại khiến cho Vương Siêu phản ứng như vậy, trong lòng cũng cả kinh. Bởi vì hắn cảm giác được, học sinh trung học trước mặt này có phản ứng như một con dã thú bị giết mình, chỉ chực cắn người.

“Phản ứng thật nhanh” Trong lòng khen một câu, Tào đội trưởng lúc này lòng hiếu kỳ đối với Vương Siêu càng lớn hơn.

Thật ra, ngay từ đầu khi thẩm vấn, Tào đội trưởng đã phát hiện bảy tám lên lưu manh kia, Quang ca trên mặt còn có vết thương, tên Lương ca kia hai tay ôm hạ bộ, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là cùn bị ăn đòn. Mà học sinh trung học trước mặt này, lại trước bụng chỉ có một dấu chân, sắc mặt hồng hào, cũng chỉ hơi thở mạnh một chút, hiển nhiên là thể lực rất sung mãn.

Một người đánh bảy tám người còn đánh bị thương hai người, tình huống rõ ràng như vậy, Tào đội trưởng còn xem không ra, thì cảnh sát cũng không cần làm nữa.

“Ngươi không cần khẩn trương” Tào đội trưởng chậm rãi lấy từ trong túi ra một điều thuốc lá, châm lửa, “Ta không phải là thẩm vấn, chỉ muốn cùng ngươi nói chuyện, ngươi đã luyện qua công phu?”

Vương Siêu cả người dịu lại, trong lòng nghĩ: “Người này đến tột cùng là muốn cái gì? Hay là hắn nhìn ra là ta cướp bóc, đám lưu manh kia mới là người bị hại?” Nghĩ như vậy, Vương Siêu không khỏi lấy tay âm thầm nhét mớ tiền kia sâu thêm vào trong túi.

Cho đến bây giờ, Vương Siêu cũng không dám mình rút cuộc quơ được bao nhiêu, chẳng qua tính sơ cũng được cỡ một hai ngàn.

Số tiền như vậy, đối với Vương Siêu mà nói đã là một số tiền rất lớn, cho dù bị xem là cướp bóc, hắn cũng không sợ giao ra.

“Ta thấy tay của ngươi không có vết chai, quyền cốt cũng không bằng, hiển nhiên là không có rèn luyện qua. Chẳng qua nhìn phản ứng của ngươi vừa rồi, thể lực thật tốt, có phải là đã luyện công phu nội gia cơ bản, hơn nữa cũng luyện chưa được bao lâu, bằng không sẽ không bị người ta đá trúng bụng”.

Tào đội trưởng một mặt hút thuốc, một mặt chậm rãi ung dung nói chuyện.

Vương Siêu nhìn vào tay của Tào đội trưởng, quả nhiên phát hiện, nắm tay của hắn khi nhẹ nhàng nắm lại, xương cốt đều bằng, trên cơ bản không thấy chỗ lồi lõm, hơn nữa trên quyền cốt thượng, có một lớp da dày màu nâu.

Rồi lại nhìn tay của mình, tay nắm lại, quyền cốt nhô lên rất cao, có thể thấy rõ sự lồi lõm.

“Ừm, cháu có luyện qua một chút. Cũng không bao lâu, cỡ hơn hai tháng” Vương Siêu ngẫm lại, thừa nhận cũng không có gì to tát.

“Ồ, lại được gặp người luyện công phu nội gia trường quyền! Nói như vậy, tiểu tử này hình như là cũng đã được một chút chân truyền” Tào đội trưởng ánh mắt sáng ngời, trong lòng tính toán, thân thể cũng nhẹ nhàng đứng lên, “Hiện tại quyền thuật nội gia tám chín phần mười đều là rác rưởi, không lẽ ta đã thực gặp chân truyền?”

“Người đã học của ai?” Tào đội trưởng lơ đãng hỏi.

Vương Siêu vừa nghe, lập tức cảnh giác, “Ta không thể để lộ ra tin tức của Trần tỷ” Nghĩ như vậy, thuận miệng nói: “Từ một lão nhân quen khi tản bộ trong công viên, chỉ dạy cháu phương pháp đứng tấn cùng hai chiêu đả pháp rồi đi đâu không rõ”.

“Ồ! Thì ra là như thế” Tào đội trưởng trong mắt hiện lên vẻ thất vọng, cười cười nói: “Như vậy đi, ta cũng là người luyện quyền, đều là người có nghề gặp nhau, để ta xem người đã luyện thế nào rồi?”

“Phải thử một chút sao?” Vương Siêu vẻ mặt của Tào đội trưởng, cũng không khản trương, hai người nói chuyện thật ra cũng có không khí thân thiện.

“Ta đứng yên, người đến đánh ta đi! Để ta xem phản ứng, tốc độ cùng lực lượng của người” Tào đội trưởng đứng ở giữa phòng.

“Được!” Vương Siêu vốn muốn tìm người đánh nhau, tuy đã đánh mấy tên lưu manh, tuy có chút kích thích, nhưng vẫn chưa đủ, hiện tại lại có người chủ động thử sức với hắn, quả thực là buồn ngủ mà gặp chiếu manh.

“Hãy!” Vương Siêu cũng đứng lên, đi tới hai bước, đột nhiên vọt về phía trước, mạnh mẽ phát lực, một quyền đánh thẳng vào ngực Tào đội trưởng.

Đột nhiên, Tào đội trưởng nhích qua một chút, tay phải vung mạnh ra, đánh thẳng vào nắm tay của Vương Siêu.

Nắm tay hai người va chạm giữa không trung, phát ra thanh âm xương thịt chạm nhau.

“Ái ui!” Vương Siêu cảm giác được tay mình phảng phất như đánh vào một thanh thiết chùy đang vận động với tốc độ cao, đau đến nỗi nước mắt hắn thiếu chút nữa là chảy ra, nắm tay đau nhói, giống như xương cốt bị đánh vỡ ra.

“Trời ơi!” Vương Siêu đau đến nhin không được la lên, nhưng đau đến kịch liệt như vậy, lại khơi dậy một cỗ khí tức hung hãn trong lòng hắn.

Bước về phía trước một bước! Vương Siêu xoay mạnh người, quay lưng về phía Tào đội trưởng, áp sát người vào, sau đó phát ra “Liêu âm chưởng” mà mình đã luyện qua vô số lần .

Trước tiên là cùi chỏ hướng về phía ngực của Tào đội trưởng, khi cánh tay Vương Siêu như ngọn roi đánh mạnh về phía hạ bộ của Tào đội trưởng, thì Tào đội trưởng lại vung quyền, đánh ngay vào khuỷu tay của Vương Siêu.

Khuỷu tay của Vương Siêu nhất thời bị đánh trúng gân tê dại, do đó cánh tay cũng không thể vung ra.

Sau đó, khuỷu tay của Vương Siêu cũng kịch liệt đau đớn.

Thu tay mình trở về, Vương Siêu phát hiện, nắm tay của mình đã sưng đỏ lên, đau đến nóng bừng bừng, phảng phất như bị xát ốt vào, đừng nói là động thủ lần nữa, mà ngay cả cử động cũng rất khó khăn.

“Chú nhỏ, nắm tay của người rất mềm” Tào đội trưởng thấy Vương Siêu lui trở về, không động thủ lần nữa, “Đừng có bản thân chỉ mới học một chút bên ngoài đã ra ngoài làm loạn, chỉ có hại mà thôi”.

Vương Siêu đau đớn hít từng hơi khí lạnh, “Mình còn chưa được, quá yếu, chẳng qua người ta phản ứng quá nhanh, tay cũng cứng như sắt, cho dù đánh trúng hấn, bản thân cũng chịu không được! Tính làm gì, cứ đợi ngày mai, tìm được Trần tỷ khổ luyện, nhất định phải đem người này đánh té ra đất”.

Lòng hiếu thắng mãnh liệt từ trong lòng Vương Siêu dâng trào lên.

Vương Siêu ôm cánh tay: “Cháu không phải là đối thủ của chú, trở về bó thuốc đây” Nói xong, xoay người bước đi.

“Từ từ” Tào đội trưởng kêu lên: “Người quen được của người ta bao nhiêu tiền?”

“Cái gì, chú biết cháu lấy tiền?” Vương Siêu quay lại, tinh thần khẩn trương.

“Chút nhân lực đó cũng không có, còn làm cảnh sát làm gì, sớm trở về bồi con cho rồi” Tào đội trưởng cười cười.

“Tại sao chú còn bắt giam bọn họ, không truy cứu trách nhiệm của cháu?” Vương Siêu một mặt kinh ngạc, một mặt trong lòng thấy thất vọng, biết số tiền này đã nuốt không trôi phải moi ra, phát hiện tới hai ngàn một trăm đồng, lòng đau như cắt để ra trên bàn.

“Người xung công, ta còn truy cứu làm gì?” Tào đội trưởng nhìn nhìn số tiền trên bàn, gật gật đầu: “Nói tới, ta nói người đi cướp, cha mẹ người tới đây, nói đám lưu manh kia truy đuổi học sinh trung học, bị cảnh sát bắt được, sau đó lưu manh được thả ra, học sinh trung học trở thành người phạm pháp cướp bóc. Chuyện [này truyền ra ngoài, ta làm cảnh sát có được không?”

“Cũng đúng!” Vương Siêu cả người cũng đã thoải mái, trong lòng thầm nghĩ: “Cái này gọi là bùn vào trong quần, không phải phân thì cũng xem là phân”.

“Người đừng đắc ý, đám lưu manh này cũng không phải tốt đẹp gì, hiện tại là thời đại tiến bộ, cho nên bắt rồi lại thả, thả rồi lại bắt, nếu đổi thành mười mấy năm năm trước, có lẽ là đã bị bắn từ sớm rồi”.

Tào đội trưởng dúi mạnh điều thuốc vào cái gạt tàn trên bàn: “Thằng nhóc, ta hôm nay là giao huấn người, đừng cho là cảnh sát chúng ta đều là lũ chỉ biết ăn mà không biết làm”.

Vương Siêu nghe xong, quay đầu bước đi.

Ps (của tác giả): Có người nói diễn luyện hai tháng, huyết Thái Dương liền gồ lên, thật sự là quá nhanh, nhưng ta nghe quyền sư nói qua, có công phu, không nhất định có thể đánh, thật giống như kẻ có tiền, không nhất định là làm ăn được. Hơn nữa nếu không có luyện qua ngoại công, tay chân không cứng, đánh nhau với lưu manh, cũng là đột nhiên tập kích, sau đó chạy, chỉ là đánh lúc không phòng bị.

Phía dưới có viết, ban đầu luyện tiến bộ chậm. Để quyền cốt bằng, phải tốn công phu rất lớn, mỗi ngày đánh bao cát, đánh cho quyền cốt bằng, khi đó, mỗi ngày đánh tám thép co dãn. Đây là luyện độ rắn chắc của thân thể, nếu không có luyện thì cũng như không.

9. Chương 9: Đường Tử Trần Địch Châm

“Hai mươi mốt tờ đỏ” Vương Siêu nhớ tới, lại phảng phất như bị người ta dùng dao cắt vào thịt. Chẳng qua, đau đớn trên tay đã hết, chỉ là tay tay dại không cử động được.

Cánh tay tựa hồ đã mất đi tri giác.

Vương Siêu cắn chặt răng, kéo cánh tay lên, chỉ thấy cùi chỏ sưng vù, tụ huyết, đều biến thành bầm đen. Mà nắm tay, cũng biến thành bầm đen, nhìn qua thấy ghê cả người.

Nhẹ nhàng nhấc một cái, sự đau đớn kịch liệt lại truyền ra, Vương Siêu thậm chí cảm giác được, trong xương tay của mình như có cả ngàn cây châm đâm loạn.

“Thật độc, chẳng qua cũng do mình chưa bằng người” Vương Siêu thấy mình bị đánh thành như vậy, trong lòng hậm hực, hận không thể lập tức lên xe ra thành phố tìm Đường Tử Trần.

“Ồ, Vương Siêu? Là bạn? Bạn đến đây làm gì, tìm người sao?” Vương Siêu vừa đi về nhà, vừa nghĩ sau khi về nhà thoa thuốc thì đến thành phố tìm Đường Tử Trần khổ luyện, tâm tình cũng đã nhẹ bớt, đột nhiên trong lúc đó, một thanh âm phía sau vang lên.

Vương Siêu quay đầu lại nhìn, thì đúng là người nữ họ Tào Lớp trưởng kiêm ủy viên học tập ngồi sau lưng mình.

“Mình... mình tản bộ, đi dạo thôi” Vương Siêu đương nhiên sẽ không nói mình đi cướp bóc đánh nhau, bị bắt vào Cục công an, vừa mới được thả ra.

“Tinh Tinh, con đến đây làm gì?” Vương Siêu đang chuẩn bị nói đại hai ba câu rồi bỏ đi, thì ở cửa Cục công an Tào đội trưởng kia đã đi ra, thấy cô gái này, chân mày cũng giãn ra một chút.

Nghe thấy Tào đội trưởng nói vậy, Vương Siêu mới nhớ ra tên người bạn học này là Tào Tinh Tinh.

“Ba, mẹ bảo ba về” Tào Tinh Tinh thấy Tào đội trưởng đi ra, lập tức không nói chuyện với Vương Siêu nữa, đi tới phía trước.

“Thì ra Tào Tinh Tinh là con gái của hắc” Vương Siêu trong lòng hiện lên một ý niệm, không muốn ở đây lâu, nhanh chân chạy đi.

“Tinh Tinh, vừa rồi người kia là bạn học của con sao?” Tào đội trưởng nhìn thấy Vương Siêu chạy biến khuất sau khúc cua ngã tư đường, lúc này mới hỏi con gái mình.

“Dạ đúng, bạn ấy là người thành thật nhất trong lớp, hàng ngày đến lớp cũng không nói chuyện với người khác được mấy câu, cho tới bây giờ cũng chưa từng quậy phá gì” Tào Tinh Tinh cũng biết khá nhiều về Vương Siêu.

“Là người thành thật nhất?” Tào đội trưởng kinh ngạc.

Yên lặng về đến nhà, Vương Siêu trong đêm đó cũng ngủ không yên. Cánh tay trước tiên là tê dại, sau đó thì đau đớn đến thấu tận xương cốt, tư vị này, Vương Siêu cảm giác so với xuống địa ngục còn khó chịu hơn, cho thoa dầu cũng không giảm, được chút nào.

Đau đớn cả đêm, đến sáng hôm sau khi trời còn chưa sáng rõ, Vương Siêu đã lên đường, dùng y phục bao lấy cánh tay, không cho cha mẹ thấy, sau đó nói với cha mẹ một tiếng: “Đến thư viện thành phố tìm tài liệu học tập”.

Cha mẹ mỗi ngày đều có rất nhiều việc, cũng không rảnh để quản chuyện của Vương Siêu, chỉ theo lẽ thường dặn dò một tiếng.

Vương Siêu nóng lòng chạy tới nhà ga, đáp chuyến tàu sớm nhất lên thành phố, hai [giờ sau, đã tới nhà ga thành phố, sau đó hỏi thăm rốt cục tìm được rồi tiểu khu tại Thiên Tinh hồ.

Thấy tiểu khu hào hoa như vậy, cùng với bốn bảo an đứng canh ở trước cánh cửa điện tử, Vương Siêu không khỏi do dự một chút: “Trần tỷ ở tại chỗ như vậy sao?”

Vương Siêu đi đến trước cửa, quả nhiên bị bảo an ngăn lại, chẳng qua khi Vương Siêu xuất ra tấm thẻ kim loại mà Đường Tử Trần đã cho hắc, còn đọc ra mật mã, bốn bảo an lập tức khách khí mời Vương Siêu tiến vào tiểu khu.

Hoàn cảnh trên đường, làm cho Vương Siêu nhìn không chớp mắt, không khí tào nhĩ yên lặng, mặt đất sạch sẽ, biệt thự như thế này trước giờ chỉ thấy trong sách vở cùng TV, này tất cả làm cho Vương Siêu phảng phất như tiến vào khu vực tham quan của bà Lưu.

“Còn có căn nhà đẹp như vậy sao, nhà của mình nếu có thể được như vậy thì chẳng khác nào là lên trời?” Vương Siêu nhìn tứ phía đến đâu cả cổ, lúc này mới nhớ đến tỷ tỷ mà mình phải tìm.

“Nhà số 1, số 2, số 3...” Vương Siêu đi vòng vòng hồi lâu, rốt cục tìm được nhà số 18, xa xa trông thấy bên trong tĩnh lặng, đành phải lớn tiếng gọi vài tiếng: “Trần tỷ, Trần tỷ!”

“Tỷ của người ở phía sau đây!”

Vương Siêu vừa mới kêu lên, đã nghe thanh âm phía sau truyền tới, quả nhiên, Đường Tử Trần đang từ phía sau cách đó không xa ung dung đi tới.

Đường Tử Trần hôm nay mặc xường xám màu tím, cả người trên dưới khí độ thập phần thâm trầm nội liễm, bề ngoài lại tỏa ra một cỗ khí tức linh động phiêu dật. Vương Siêu cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy nữ nhân nào mặc xường xám lại có khí chất như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, nhìn đến ngây người ra.

“Ái ui!” Đột nhiên, tay của Vương Siêu lại kịch liệt đau đớn, đến răng cũng phát lạnh.

“Hử?!” Đường Tử Trần thấy vậy, vài bước đi tới, nâng cánh tay Vương Siêu lên xem những ngón tay cùng cùi chỏ bị sưng lên bầm đen.

Bị Đường Tử Trần nhắc lên như vậy, Vương Siêu hai mắt tối sầm lại, đau đến thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Đường Tử Trần lập tức ngón tay vung lên, phảng phất như gà mổ thóc, tại giữa các đốt ngón tay của Vương Siêu nhẹ nhàng điểm lên. Vương Siêu lập tức cảm giác được một nửa thân mình tê đi, cả cánh tay không đau nữa, chỉ còn cảm giác tê tê dại dại.

“Theo tỷ vào đây đi!” Đường Tử Trần nhìn Vương Siêu vài lần, sau đó dẫn hần tiến vào trong đại sảnh làm bằng kính từ trên xuống dưới của biệt thự.

Đại sảnh rất lớn, rộng rãi, trên mặt đất không biết được lát bằng loại đá gì mà ánh sáng lấp lánh, trong màu trắng thuần khiết thì lại nổi lên vân màu tím vàng.

Một cái sofa lớn, trên có một cái TV tinh thể lỏng, cùng với vách tường thủy tinh bên trong nuôi cá nhiệt đới, tất cả đều tỏa ra sự hoành tráng cùng hoa lệ.

“Đệ sao lại bị như vậy?” Đường Tử Trần bảo Vương Siêu ngồi xuống, sau đó hỏi.

Vương Siêu tự nhiên sẽ không giấu diếm tỷ tỷ này, liền đem sự tình nói thật ra.

Đường Tử Trần lắng lắng nghe, cho đến khi Vương Siêu nói xong, mới gật gật đầu: “Đệ có thể trong vòng hai tháng đem tam thể thức đứng có hiệu quả, cũng không tệ, nhưng tam thể thức chỉ dùng để tăng cường công phu, nâng cao thể lực, chứ không phải dùng để đánh nhau, Tào đội trưởng kia hiển nhiên là luyện ngoại môn công phu cũng không tệ, tay cứng, đệ mới chỉ học công phu cơ bản, cũng không có kinh nghiệm thực chiến gì, tự nhiên không phải là đối thủ của hần”.

“Trần tỷ, cái gì là nội gia quyền, cái gì là ngoại gia quyền, hai cái có gì khác nhau?” Vương Siêu hỏi.

Đường Tử Trần một mặt nâng tay trái lên, trên ngón trỏ tay trái có đeo một cái nhẫn vàng, nhưng Vương Siêu phát hiện, cái nhẫn này không phải là một khối, mà là một đường kim tuyến quấn quanh mà thành: “Quyền thuật không có phân nội ngoại, chỉ có công phu của người ta là phân nội ngoại, năm đó Tôn Lộc Đường cùng Tống Thế Vinh hai vị đại sư Hình Ý luận về nội ngoại cũng đã nói rõ, người thích dưỡng khí là nội, không thích dưỡng khí là ngoại. Tào đội trưởng kia tỷ thấy là đem gân cốt da luyện cũng không tệ, cho nên cũng không chuyên về ám kinh. Chẳng qua đệ ám kinh không có, gân cốt da cũng không có, chắc chắn là kém hơn hần rồi”.

“Được rồi, trước tiên không nói mấy cái này, về sau sẽ từ từ giải thích cho đệ nghe. Để đem máu động trong cánh tay của đệ đánh tan đã rồi hãy nói, máu động không tan, lâu sẽ gây tàn phế, đệ mấy ngày này luyện cũng tốt, có thiên phú, tỷ của đệ cũng không phải là người hứa lèo, một khi đã đến đây, tỷ sẽ đem toàn bộ đạo của võ thuật cổ truyền mà truyền cho đệ, Tào đội trưởng này về sau tìm lại hần, đem tay hần đánh gãy đi là được rồi”.

Đường Tử Trần chậm rãi đem đường kim tuyến quấn quanh ngón trỏ gỡ ra, rồi vuốt thẳng.

Vương Siêu mới phát hiện, thì ra đó là một cây kim châm dài cỡ một thước dùng để châm cứu.

10. Chương 10: Thái Cực Thôi Thủ Trung Đích Cao Thâm Công Phu

Vương Siêu thấy vừa sợ vừa kinh ngạc, nhưng kim châm đâm vào sâu như vậy, lại không chút cảm giác đau đớn, ngược lại có một chút thoải mái mát mẻ chạy trong cánh tay.

Châm kim vào cả nửa giờ sau, Đường Tử Trần mới lại rung thủ kinh, đem châm rút nhanh ra, lại như trước quần quanh ngón tay như cái nhẫn. Mà vào lúc này, cánh tay Vương Siêu giống như đã khôi phục lại một ít tri giác, nhưng máu đọng bầm đen vẫn chưa có tiêu tán.

Đường Tử Trần sau khi thu kim châm, cũng không dừng lại, đột nhiên một trảo nâng cánh tay bị thương của Vương Siêu lên, một tay vuốt dọc cái đốt ngón tay bị máu đọng sưng lên.

Vương Siêu lần này cảm giác được trong lòng bàn tay của Đường Tử Trần giống như ẩn chứa dòng điện lưu nhẹ nhẹ, mỗi một lần xoa bóp, đều làm cho thần kinh dưới da chấn động lên.

Dần dần, mồ hôi ướt sũng theo sự xoa bóp mà chảy xuống, Vương Siêu biết đó là ám kinh trong lòng bàn tay mà xuất ra mồ hôi.

Đường Tử Trần phát ra ám kinh, theo lỗ chân lông trong lòng bàn tay mà xuất ra, thấm thấu vào trong cánh tay bị máu đọng của Vương Siêu.

Dần dần, khối máu đọng bầm đen kia đã từ từ trở nên nhạt đi, đến cuối cùng, cả cánh tay cùng nắm tay của Vương Siêu đều giống như từ trong nước mà ra, ướt sũng mồ hôi của Đường Tử Trần dùng ám kinh xuất ra.

“Cụp cụp cụp cụp...” Lúc này, tai Vương Siêu được truyền đến một thanh âm rất thâm trầm, rất nhỏ, giống như tiếng sấm ì ầm trên bầu trời.

“Thanh âm này từ đâu đến” Vương Siêu chú ý một chút, lúc này mới phát hiện, thì ra Đường Tử Trần toàn thân trên dưới xương cốt đều rung động nhẹ nhẹ, thanh âm xương cốt rung động rất nhỏ, cuối cùng hội tụ lại thành âm thanh thâm trầm vừa rồi.

“Được rồi! Nghỉ ngơi nửa ngày sẽ không sao nữa. Cũng không cần thoa thuốc, cứ để tự nhiên là được rồi. Thuốc có ba phần độc tính, đều phải thông qua thận bài tiết ra ngoài, được dùng nhiều sẽ làm tổn thương thận, mặc kệ là bôi ở ngoài hay uống vào trong đều như vậy”.

Đường Tử Trần sau khi xoa bóp, thở ra một hơi thật dài. Lúc này, cánh tay Vương Siêu, nhưng chỗ sưng trên nắm tay toàn bộ đã tiêu tan. Chỉ để lại một ít vết đỏ nhàn nhạt.

“Trần tỷ tay của tỷ ra nhiều mồ hôi dữ vậy...” Vương Siêu lẩm bẩm nói.

“Ám kinh phải tiêu hao thể lực, nếu võ công không có luyện đến dịch tử, ám kinh sẽ không thể phát nhiều được, nếu không tâm tạng sẽ suy kiệt rất nhanh, thân thể chỉ vài năm là suy sụp”.

“Cái gì là dịch tử?” Vương Siêu đặt câu hỏi, mặc dù hai tháng trước tại công viên, Đường Tử Trần nói cho Vương Siêu Minh kinh, Ám kinh cùng Hóa kinh, còn có đạo lý về “Khí”. Nhưng dịch tử này, hẳn không từng nghe nói qua.

Đường Tử Trần nghe xong, gật gật đầu, nhưng không lập tức trả lời. Chỉ đưa tay ấn lên một cái nút trên tay ghế sofa, trong chốc lát, ngoài cửa liền xuất hiện một người làm, bảo người này chuẩn bị nước nóng và khăn tắm, Đường Tử Trần rửa tay, sau đó bảo Vương Siêu cũng rửa tay qua một lần.

“Người xuống đi, không cần đem nước ra ngoài” Đường Tử Trần phân phó một câu, đợi khi người làm ra ngoài, mới bảo Vương Siêu: “Đến đây, đệ đem nước ra đây, đổ ra trên cỏ trong hoa viên”.

Vương Siêu lập tức bưng bồn nước ra, đi theo Đường Tử Trần ra ngoài biệt thự, tiến vào bãi cỏ trong hoa viên.

“Bắt đầu từ hôm nay, tỷ chính thức dạy cho đệ võ thuật cổ truyền” Đường Tử Trần thấy Vương Siêu đứng tấn tốt, vẻ mặt lạnh lùng, Vương Siêu cảm giác được vị tỷ tỷ này bình thường hòa ái đột nhiên giống như thay đổi thành người khác, cả người trên dưới tỏa ra một luồng khí tức lẫm liệt sắc bén. Loại cảm giác này,

Vương Siêu chỉ ngẫu nhiên một lần, gặp qua khi thấy hổ báo trong vườn bách thú, nhưng còn xa mới mãnh liệt như Đường Tử Trần.

“Cho đến bây giờ, tỷ thấy đệ cũng phi thường tò mò lai lịch thật của tỷ phải không?” Đường Tử Trần nói.

“Ừm” Vương Siêu gật gật đầu, trong lòng muốn hỏi, nhưng lại có một loại dự cảm mãnh liệt, giống như nếu sau khi mình hỏi, sẽ mất đi thứ quý giá nhất, có vài thứ, vĩnh viễn không biết vẫn tốt hơn.

“May mắn là đệ trước kia không có hỏi, nếu hỏi có lẽ tỷ sẽ không dạy cho đệ” Quả nhiên, Đường Tử Trần nói: “Vị trí của đệ trong thế giới, không phải đệ có thể tưởng tượng được, cũng không phải đệ có thể tiếp xúc được, tỷ lần này đến đại lục, chỉ là một chút hứng khởi ngẫu nhiên, lúc trước gặp đệ dạy cho đệ vài thứ, cũng là thuận tiện xem đệ có tư chất hay không. Chẳng qua đệ luyện đến được như vậy, coi như là có tư chất, tỷ sẽ đem những gì của tỷ lưu lại ở đại lục, tìm một truyền thừa, để tránh có một ngày đoạn tuyệt, vậy thực cũng đáng tiếc”.

Vương Siêu đột nhiên cảm thấy lo lắng: “Trần tỷ cso phải sau khi dạy cho đệ thì rời khỏi đây không?”

“Không sai. Sau khi dạy cho đệ, tỷ sẽ ra đi. Bắt đầu từ hôm nay, tỷ dạy cho đệ cái gì, đệ sẽ học cái đó. Trừ về phương diện quyền thuật, đệ cái gì cũng không được hỏi, không được nhiều chuyện. Nếu đệ hỏi nhiều một câu, tỷ sẽ đem tất cả những gì dạy cho đệ thu trở về”.

Đường Tử Trần ánh mắt nhìn ra xa xa.

Vương Siêu thấy vẻ mặt này, cũng biết không phải là chuyện nhỏ, tuy không biết bản thân sau khi nhiều chuyện, Đường Tử Trần làm thế nào thu trở về, nhưng mơ hồ cảm giác được, đó không phải là chuyện đùa, vội vàng gật gật đầu.

“Tốt lắm, như tỷ nói trước đây. Hiện tại tỷ nói cho đệ biết sự phân chia cảnh giới của quyền” Đường Tử Trần nói: “Quyền thuật có ba cảnh giới chính, ba loại luyện pháp, ba bước công phu. Ba cảnh giới chính là Luyện tinh hóa khí, Luyện khí hóa thần, Luyện thần phản hư. Đạo lý Luyện tinh hóa khí, tỷ đã nói cho đệ, cho nên Luyện khí hóa thần, đệ hiện tại cũng đã mơ hồ chạm đến. Tính cách của đệ hướng nội, nhát gan sợ chuyện, từ sau khi luyện quyền, lá gan trở nên lớn hơn, quyền thuật có thể làm cho tính cách của một người thay đổi, người nhát gan trở nên lớn gan, người nóng nảy trở nên thâm trầm nội liêm, thay đổi khí chất, tính tình của con người, chính là cảnh giới Luyện khí hóa thần. Cho nên Luyện thần phản hư...”

Đường Tử Trần ngẫm nghĩ: “Sự lxinh ngộ cảnh giới của con người ta, phải từng bước trong cuộc sống mà hiểu được, chỉ nói không không về cảnh giới, sẽ dễ làm cho lạc vào Giả, Đại, Không, cho nên tỷ không nói với đệ về cảnh giới. Quyền thuật quan trọng nhất vẫn là thực tế, rồi mới nói đến luyện pháp cùng công phu”.

“Minh kinh, Âm kinh, Hóa kinh ba loại luyện pháp là cái gì tỷ cũng đã nói cho đệ. Cho nên ba bước công phu, đó là Dịch cốt, Dịch cân, Dịch tủy, phân biệt là rèn luyện xương, cơ, rồi mới tới cốt tủy. Hai bước công phu đầu, xương cùng cơ, cơ thể đều được rèn luyện, duy chỉ có cốt tủy, là khó rèn luyện nhất. Quyền thuật đột phá hai bước luyện pháp đầu, cũng bất quá chỉ là võ lâm cao thủ, thực muốn dùng võ đến mức thông thần, đạt tới bước thần hồ kỳ thần, thoát thai hoá cốt, thì phải đi đến bước công phu thứ ba - dịch tủy”.

“Ừm, cốt tủy tạo máu, luyện đến cốt tủy, tương đương với việc toàn thân thay đổi máu, chính là ý thoát thai hoá cốt” Vương Siêu nghe được cẩn thận lý giải, “Nhưng làm thế nào mới có thể đem công phu rèn luyện đến cốt tủy bên trong đây?”

Đường Tử Trần nói: “Dùng thanh âm chấn động để rèn luyện, đệ phải chú ý, thanh âm này cũng không phải là từ miệng phát ra, cũng không phải là khí trong bụng chuyển động, mà là sau khi công phu luyện được, có thể tùy ý khống chế từng đốt xương trên cơ thể của mình, cơ bắp, da, lục phủ ngũ tạng, đều khẽ rung động có quy luật, đến khi thanh âm rung động đó hội tụ lại, trở thành từng tràng giống như tiếng sấm ì ầm trên bầu trời. Đó là ‘Hổ Báo Lôi Âm’”

Đường Tử Trần ngẫm nghĩ, rồi đem Hổ báo lôi âm này giải thích kỹ hơn một chút: “Đệ đã đọc qua ‘Bào Đỉnh Giải Ngưu’ (đầu bếp lóc thịt trâu) của Trang Tử chưa? Khi bào đỉnh giải ngưu, khi dùng dao lóc xương, thanh âm phát ra thành tràng, hội tụ thành tiếng nhạc dễ nghe, trong đó hàm chứa ý nghĩa rất sâu sắc, có đạo lý dưỡng sinh bên trong. Còn có tiếng chuông trong chùa, sau khi gõ lên thì ngân vang không

dứt, cái dư âm kia, chính là sự rung động của cả cái chuông. Tiếng sấm trên trời, cũng là do sự chấn động trong không khí”.

“Mộ cổ thần chung, phát nhân thâm tĩnh, thoát thai hoán cốt. Trên cơ bản chính là đạo lý này. Đến đây! Đưa hai tay cho tỷ!”

Vương Siêu đưa hai tay ra, để cho Đường Tử Trần nắm lấy mười ngón của mình.

Sự tình kỳ dị đã xảy ra, Đường Tử Trần một trảo nắm lấy mười ngón tay của Vương Siêu, toàn thân Vương Siêu lập tức phảng phất như con rối gỗ, không tự chủ mà rung động lên, lúc bắt đầu rung động thì biên độ rất lớn, nhưng sau đó Đường Tử Trần khẽ phát kinh, biên độ càng ngày càng nhỏ, sau đó, Vương Siêu đứng tại chỗ, xương cốt toàn thân đều khẽ ngân lên thành chuỗi, hội tụ thành tiếng động Hổ báo lôi âm như Đường Tử Trần phát ra vừa rồi.

Khoảng nửa canh giờ sau, Đường Tử Trần đột nhiên buông tay, Vương Siêu cảm giác được xương cốt toàn thân như rời ra, mềm nhũn, một chút khí lực cũng không có.

“Ta cũng đã cố giúp rồi, nhưng thời gian không còn nhiều, phải mau trở về, cũng chỉ có thể giúp hần thí kinh như vậy, bằng không sẽ không thể dạy cho đầy đủ được” Đường Tử Trần nghĩ trong lòng.

“Hu!” Vương Siêu thở ra một hơi thật dài, “Trần tỷ, sao vừa rồi tỷ nắm tay, đệ liền cảm giác được mình không chế thân thể không được”.

Đường Tử Trần nói: “Đây là Thái Cực quyền thôi thủ (đẩy tay) trong thượng tầng công phu, động tay có thể thăm dò mỗi một đốt xương, trong khoảnh khắc phá đi trọng tâm của đệ, làm cho đệ mất đi sự cân bằng. Mỗi một đốt xương của con người đều liên kết với nhau, giống như là các đòn bẩy vậy, ấn vào đầu này, đầu kia sẽ bị đẩy đến. Công phu cao, ấn vào tay của đệ một chút, chân của đệ sẽ bị kéo đi, tự động bị kéo ra ngoài, không phải là tỷ dùng lực của mình, mà là dùng chính lực cầu đệ để đẩy đệ đi. Đây là đạo lý bốn lạng đẩy ngàn cân”.

Đường Tử Trần nói xong, lại nắm lấy Vương Siêu ấn một chút, Vương Siêu lập tức thấy chân của mình không thể khống chế, tự nhảy về phía sau ngã lăn ra cỏ”.

“Ta sao lại tự nhảy nhỉ!” Vương Siêu đứng lên, vỗ vỗ mông, có chút buồn bực cũng không nghĩ ra đạo lý.

“Được rồi, vừa rồi là giúp đệ thí kinh, cùng với giảng giải đạo lý, để cho đệ cảm thụ Hổ báo lôi âm là rung động như thế nào, hiện tại gần cốt cả cơ thể của đệ đều không được luyện cho rắn chắc, bản thân không thể tự luyện, cũng không có khả năng phát ra lôi âm, nếu cố cũng chỉ là có hại mà thôi. Tỷ vừa rồi dùng Thái Cực thôi thủ, đó là khi đối với thân thể con người đạt đến cảnh giới có sự lý giải nhất định, đối với lực có sự nắm giữ chính xác mới có thể sử ra”.

“Đến đây, tỷ hiện tại dạy cho đệ bước cơ bản, từng bước một cứ từ từ mà tiến!” Đường Tử Trần nói: “Tỷ trước tiên dạy đệ Bát quái chưởng!”

11. Chương 11: Như Thử Lệ Hại Đích Thối Công

Thân thể theo bộ pháp chuyển động, ánh mắt thủy chung nhìn theo tay đang sử dụng kinh, vừa có chút phiêu hốt, lại xem ra hết sức linh hoạt.

“Song hoán chưởng, Đan hoán chưởng, Thuận thể chưởng, Chuyển thân chưởng, Hồi thân chưởng, Liêu âm chưởng, Ma thân chưởng, Nhu thân chưởng. Tám đường quyền cơ bản, đệ xem thoái pháp cùng bộ pháp của tỷ!”

Vương Siêu dụng tâm xem, chỉ thấy chân của Đường Tử Trần khi di chuyển, thủy chung không nhấc lên, mà là rà sát dưới đất mà đi.

“Tất cả võ thuật cổ truyền đều muốn luyện công phu trên đùi. Đệ xem con lật đật, thân dưới là một khối sắt, cho dù có đè sát nó xuống đất, nó cũng vĩnh viễn không ngã. Luyện quyền cũng như thế! Bước chân

như tỷ gọi là ‘Tranh Nê bộ’, chính là đi trên bùn, phải nhẹ, phải ổn, phải thật cẩn thận, giữ lại kinh, bằng không hơi nặng một chút, bùn sẽ văng lên người”.

Đường Tử Trần cũng giống như ngày đó tại công viên diễn luyện, sau khi luyện tám thức, hai tay lại đưa ngang mi tâm rồi hạ xuống dưới bụng, sau đó thở khí ra như mũi tên.

Vương Siêu chậm rãi học theo, không đến hai giờ, đã đem tám thức cơ bản học thuộc.

Tám thức của Bát quái chương, cũng là chậm rãi ung dung. Vương Siêu diễn luyện một chút, tự cảm giác thấy tư thế hết sức chuẩn, trong lòng có vài phần đắc ý. Không ngờ lại bị Đường Tử Trần gõ một cái vào đầu: “Đệ luyện như là cái thùng rỗng, luyện một vạn năm cũng không đánh lại ai, ba thể thức bỏ đâu rồi!”

“Là thể nào!!” Vương Siêu kinh ngạc.

“Tư thế là được rồi, bước đi cũng đúng, nhưng trong khi diễn luyện thì xương sống không hoạt động! Nội gia, nội gia, phải giữ lại khí, không cho khí tán ra ngoài mới gọi là nội gia!” Đường Tử Trần lại làm tư thế thôi chương, lúc cánh tay đẩy đến cuối, thu trở về, Vương Siêu chỉ thấy trên cánh tay của nàng ta lông tay dựng lên.

“Khi luyện, bộ pháp phải đúng, ánh mắt phải đúng, xương sống càng phải đúng. Đệ luyện mã bộ, ba thể thức đều đã đi đâu hết rồi? Chút ngộ tính như vậy cũng không có! Thời điểm thu kinh phải xuất ra ba thể thức!”

Đường Tử Trần dạy hết sức nghiêm khắc.

“Thì ra là như thế, đem đứng tấn dung nhập vào trong quyền pháp, đứng tấn giống như cho một cái công thức định lý, quyền thuật chính là một đề bài. Lấy công thức giải đề, chính là đem đứng tấn dung hợp với quyền thuật!” Vương Siêu giật mình hiểu ra.

Đường Tử Trần thoáng ngạc nhiên: “Đệ ngọc này cũng có chút ngộ tính! Một khi đã biết, hãy đem tám chiêu thức cơ bản này luyện đi!”

Vương Siêu gật gù đầu, tập trung tập luyện. Song chương thông thả thôi động, bộ pháp chuyển động thân mình, đến cuối cùng, càng luyện càng thành thực, mỗi khi xuất chương, dùng kinh đao vị, toàn thân nóng lên, mà khi thu chương thì xương sống hạ xuống, lông toàn thân dựng lên, nổi da gà.

Nhiệt lượng toàn thân theo chương thể, qua lại như sóng cồn, Vương Siêu cảm giác thân thể mình giống như một cái bình nước, khí ở bên trong như sóng nước.

Lần trước Vương Siêu đứng ba thể thức cũng có cảm giác như vậy, nhưng lần đó kinh lực dậy sóng, chẳng qua chỉ ở nửa thân thể trên, chỉ xuống tới bụng mà thôi.

Mà hiện tại luồng sóng nóng lạnh, lại tràn vào tay, chân, cùng với mỗi một vị trí trên thân thể.

Vương Siêu từng bước thôi chương, nhiệt khí trong thân thể thủy chung không phát ra ngoài, luyện trong chốc lát, cảm giác được tay, chân, thân thể của mình đều giống như bị khí thổi vào, trương phồng lên. Chẳng qua Vương Siêu biết, thật ra tay chân thân thể của mình thực không có phồng lên, mà đó là khí kích vào thần kinh lỗ chân lông sinh ra ảo giác.

Dần dần, ba thể thức hạ xương sống lực lượng để bẻ lỗ chân lông đã không đủ, đột nhiên khí đang tích trong người thoát ra, lỗ chân lông bị giải khai, Vương Siêu miệng không tự chủ được thét dài một tiếng, sau đó lập tức mồ hôi như mưa, cả người ướt đầm.

“Có phải có cảm giác, nhưng lại không có khả năng giữ khí, ba thể thức là khê nhích động xương sống, sinh ra khí không lớn, đệ còn có thể giữ được, hiện tại Bát quái chương làm cho toàn thân hoạt động, khí sinh ra xông mạnh ra, lực lượng tại lỗ chân lông của đệ không đủ, không thể giữ lại được”.

Đường Tử Trần thấy Vương Siêu cả người giống như là từ trong nước đi ra, không khỏi cười nói: “Đệ vừa rồi luyện quá gấp, quá mức, cũng đúng rồi, khi đệ cảm giác được bẻ không được nữa, lập tức dừng lại, chậm rãi di chuyển, cả người bảo trì trạng thái bẻ lỗ chân lông, khí kia sẽ chậm rãi lắng đọng lại vào bụng, ở giữa lưng, có một bộ phận sẽ xông lên huyết Thái Dương, cái này mới có thể cải tạo thân thể của đệ, gia tăng lực co rút lỗ chân lông. Bảo vệ thân thể”.

“Hình ý quyền phát lực so với Bát quái chưởng thì cương mãnh hơn rất nhiều, khí sinh ra càng nhiều, lỗ chân lông của đệ hiện tại lực lượng không đủ, giữ không được, luyện chỉ tổn thương thân thể, chờ đệ luyện hơn mười ngày nữa, lỗ chân lông lực lượng đã rèn luyện đủ, tỷ sẽ dạy đệ phương thức phát lực của Hình ý quyền kinh”.

Vương Siêu hít thở từng hơi ngắn, “cũng đúng, đệ vừa rồi hơi gấp. Chẳng qua đạo lý quyền pháp dung hợp với đứng tấn đệ xem như hiểu được. Về sau khi luyện đệ sẽ chú ý. Chẳng qua, Liêu âm chưởng Trần tỷ vừa mới dạy cho đệ, so với lần trước dạy hoàn toàn không giống. Lần này đánh thật sự phiêu dật, trong đẹp mắt hơn, so với lần trước thì đẹp hơn nhiều”.

Đường Tử Trần nói: “Lần này là luyện pháp, lần trước là đả pháp. Tỷ nói cho đệ biết cái gì gọi là Bát quái chưởng luyện pháp cùng đả pháp”.

“Bát quái luyện pháp như dùng tay kéo cối xay, năm ngón tay mở ra di động, chậm rãi dưỡng khí”.

“Đả pháp hoàn toàn khác, ba chữ, trùu (vỗ), trạc (đâm), khảm (chặt). Vỗ là vỗ bằng tay, dùng kinh mà vung ra, vỗ vào hạ bộ, bụng dưới, mặt. Đâm là năm ngón tay chập lại thành con dao, hung hăng đâm vào điểm yếu như thận, mắt, yết hầu, huyết Thái Dương, xương sườn, những nơi yếu ớt không đỡ nổi. Chặt cũng như là dùng dao, chặt vào thận, cổ. Người bình thường chỉ thấy luyện pháp của Bát quái chưởng, thì cho rằng chậm rãi ung dung mà đẩy tay như vậy, làm sao có thể đánh người? Thật ra đẩy tay này, càng không phải dùng để đánh người, mà là dưỡng sinh nâng cao thể lực, đả pháp, phải đánh nhau mới thấy được, chẳng qua mọi người bình thường không được thấy qua đả pháp”.

“Đả pháp cũng phải huấn luyện, chẳng qua nếu không có luyện pháp bảo dưỡng nâng cao thể lực, thân thể rất nhanh sẽ sụp đổ. Buổi tối tỷ sẽ nói cho đệ kỹ xảo đả pháp, huấn luyện độ cứng của tay và thân thể của đệ”.

Đường Tử Trần nói đến đả pháp, khá tỉ mỉ, Vương Siêu nghe được cứ ngẩn ra. Cảm nhận sâu sắc thấy võ thuật cổ truyền trong đó ẩn chứa chỗ hiểm độc.

“Còn có, thoái công là quan trọng nhất, tỷ dạy cho đệ mã bộ, cùng tranh nê bộ là để luyện tập lâu dài, đi đường cũng đi như vậy, đứng tại chỗ cũng theo kiểu mã bộ. Khi nào chân của đệ luyện đến mức như vậy, cũng là lúc có thể về nhà”.

Nói xong, Đường Tử Trần bảo Vương Siêu tránh sang một bên, còn bản thân thì bắt đầu đi vòng quanh cái chậu nước đặt ở trên cổ.

Vương Siêu chỉ thấy Đường Tử Trần mỗi bước nâng lên, hạ xuống đất, đều có cảm giác lúc nặng lúc nhẹ, mặt đất bị lực đập của Đường Tử Trần làm chấn động, nước trong chậu rửa mặt cũng nhộn nhạo gợn sóng.

Đường Tử Trần càng đi càng nhanh! Đến cuối cùng, như là cưỡi ngựa ngấm hoa, nhanh đến không thể diễn tả, tốc độ hai chân lúc này làm cho Vương Siêu hoa cả mắt.

Biên độ dao động của nước trong chậu rửa mặt càng lúc càng lớn, cuối cùng, đã theo thân thể của Đường Tử Trần mà xoay chuyển theo.

Nước xoáy thật sâu xuất hiện trong chậu rửa mặt, thật giống như có một bàn tay vô hình đang khuấy động nó.

Xào! Rốt cục, nước trong chậu rửa mặt bị xoáy vòng tạt ra ngoài, tràn ra trên mặt cổ.

“Ta... choáng...” Vương Siêu há hốc miệng.

12. Chương 12: Tại Cảm Động Trung Tâm Hoa Lực Lượng

Đường Tử Trần thấy bộ dáng kinh ngạc của Vương Siêu, “Đi, đệ vào trong tắm rửa đi, tỷ bảo người làm mua cho đệ mấy bộ quần áo”.

Vương Siêu lẩm bẩm nói: “Làm sao mà tới được thần cảnh đó đây!!!!?”

Đường Tử Trần phẩy tay, thần khí như là ra lệnh: “Không cần nói nhiều, đi vào đi đừng có đứng ngẩn ra đó nữa, thời gian tỷ có thể dạy cho đệ không có nhiều đâu”.

Vương Siêu biết Đường Tử Trần không nói hai lời, cũng không trì hoãn, ngoan ngoãn đi vào tắm rửa.

Không gian bên trong biệt thự của Đường Tử Trần rất lớn, phòng tắm trên lầu ba, so với nhà của Vương Siêu còn muốn lớn hơn, bên trong toàn bộ lát bằng đá trắng vân tím vàng, hết sức phú quý, ở giữa có một cái bể nước nóng rộng tám mươi thước vuông.

Vương Siêu một mặt thoải mái tắm rửa, một bên quan sát tình cảnh bốn phía, đối với sự phú quý của Đường Tử Trần, thật sự phải kinh ngạc tặc lưỡi.

Tuy cũng rất tò mò về thân phận cùng lai lịch của tỷ tỷ này, nhưng Vương Siêu lại biến, đó không phải là việc mình nên hỏi, chỉ nên im lặng mà luyện quyền thuật.

Sau khi tắm rửa xong, ở tử đồ bên ngoài có một người làm nữ mang đến mấy bộ đồ trong ngoài, Vương Siêu thử một chút, kiểu dáng rất tốt, giống như đều là hàng hiệu.

Chẳng qua Vương Siêu cũng không nhận ra cái gì là hàng hiệu hay không, bởi vì hắn cho tới bây giờ chưa từng mua qua. Lấy một bộ đồ thể thao màu trắng mặc vào, soi trước gương, quả nhiên phát hiện kim trang, thì người cần y trang, cảm giác cả người có tinh thần rất nhiều.

Trở lại bên trong đại sảnh, Đường Tử Trần lẳng lặng ngồi ở ghế sofa, thấy Vương Siêu gật gật đầu ý bảo Vương Siêu ngồi xuống, mở màn hình tinh thể lỏng ở trên vách tường.

Màn hình chợt lóe, xuất hiện hình ảnh, chỉ thấy bên trong xuất hiện một người da đen cao lớn cường tráng, người cuộn cuộn cơ bắp đang đánh bao cát.

Người da đen này quả thực khá nổi tiếng, ngay cả Vương Siêu cũng nhận ra, đúng là “Quyền vương” Tyson.

Hình ảnh chiếu trên màn hình là đen trắng, hiển nhiên là đã lâu rồi, nhưng rất rõ ràng.

Đây là hình ảnh Tyson lúc trẻ, đang mãnh liệt đấm bao cát, vẻ mặt chấp nhất, mồ hôi từ trên cái trán đen thui chảy xuống, nhưng không chút để ý, ánh mắt lợi hại chấp nhất, tận tình hiển lộ ra.

Vương Siêu xem trong chốc lát, phát hiện cánh tay phải Tyson hung mãnh nhất, mỗi một chút, cũng có thể đem bao cát rất lớn đánh cho bay cao lên. Trên cánh tay trần, có xăm một hình vẽ.

Vương Siêu phát hiện, trên cánh tay phải Tyson xăm chính là hình của Mao Chủ Tịch vĩ đại. (Sự tích này là thật, trên cánh tay phải quyền vương Tyson thật có xăm hình Mao Chủ Tịch. Cũng không phải là ta nghĩ ra - Tác giả).

“Bụp!” Đường Tử Trần tắt TV, nói với Vương Siêu: “Luyện quyền, chẳng những phải cần cù, phải trầm mê vào trong đó, quan trọng nhất là phải có cảm động, văn nhân nếu có cảm động, văn có thể cuộn cuộn mà ra, văn vẽ cùng thì ca tả xúc động người. Quyền thuật cũng như thế, có cảm động, có thể luyện cho ra quyền pháp phấn khích động lòng người. Tyson theo sự tích đã từ lãnh tụ tìm ra được sự cảm động, hắn từ sự cảm động mà tìm được lực lượng. Điều này cũng là ý nghĩa huyền bí ẩn chứa trong Hình ý. Quyền thuật phải dung nhập với cảm tình thì nó mới sinh động được, mới có thể nhập thần! Bằng không dù có luyện đến thế nào, cũng không thể đạt tới cảnh giới cao nhất, nhiều nhất chỉ bất quá như máy móc mà thôi. Đây là sự huyền diệu mà thực sự lại tồn tại”.

Vương Siêu yên lặng suy nghĩ: “Từ cảm động mà tìm kiếm lực lượng...”

“Đệ bây giờ còn không rõ, về sau trên con đường lớn xa xôi, hãy tìm kiếm sự cảm động thuộc về đệ” Đường Tử Trần nói: “Chúng ta đi ăn cơm, ăn cơm xong, tỷ lại truyền cho đệ bí quyết Bát quái chuồng đả pháp”.

“Ừm, đệ trước tiên phải gọi điện thoại về nhà, nói đệ tìm một việc vừa học vừa làm, trong kỳ nghỉ đông này sẽ không về” Vương Siêu đột nhiên nghĩ đến việc về nhà. Vì thế vội vàng gọi điện thoại về nhà, sau khi nói đối khá nhiều, tốn rất nhiều lời, mới khiến cho cha mẹ tin tưởng. Buông điện thoại xuống, Vương Siêu nghĩ thấy nước miếng của mình cũng muốn canh, vội vàng cầm lấy ly trà trên bàn mà uống ừng ực.

Đường Tử Trần mỉm cười nhìn hắn, cho đến khi Vương Siêu uống xong, lúc này mới đứng dậy cùng nhau đến nhà ăn, cơm canh đầy đủ, nhưng cũng không có gì hào hoa, chỉ có đồ xào và súp thanh đạm nhưng đầy đủ dinh dưỡng.

Vương Siêu tay di chuyển, trái lồi phải kéo, ăn đến no say, khi ăn xong, trên bàn chén bát đã tràn lan.

Tất cả những điều này, Đường Tử Trần chỉ mỉm cười nhìn, như là một tỷ tỷ chân chính ngắm nhìn đệ đệ mình.

Ăn cơm xong nghỉ ngơi một chút, Đường Tử Trần dẫn Vương Siêu đi ra phòng tập phía sau biệt thự.

Vương Siêu vào phòng tập, kinh ngạc một chút, phẳng phất như mình quay trở lại thời cổ đại lạc vào một sân luyện công của môn phái nào đó.

Phòng tập được lát bởi đá đen trắng, thành một đồ án Thái Cực âm dương thật lớn.

Phía trước phòng tập, có một cái máng bằng đá cao chừng nửa người, bên trong đặt một quả cầu sắt đen thui lớn hơn quả bóng rổ.

Trừ cái đó ra, hai bên phòng tập, bên trái là chỗ để binh khí, binh khí có trường thương, đại đao, kiếm, côn bốn loại binh khí. Mà bên phải, để một loạt bao cát lớn.

Mấy bao cát này rất cao, nhảy lên cũng không tới, nhưng phía dưới bao cát, có để mấy bể nước bên trong chứa đầy nước.

Vương Siêu vừa thấy, đã hiểu được, khi luyện khẳng định là phải nhảy vào trong bể nước, đứng ở trong đó mà đánh bao cát.

“Tỷ đến đại lục cũng chỉ là ngẫu nhiên, thời gian cũng không lâu, sân luyện công này bố trí thật sự là đơn giản. Hy vọng lần này, đệ có thể học được những gì của tỷ, để khỏi có một ngày, tỷ chết, truyền thừa đoạn tuyệt, vậy rất đáng tiếc” Đường Tử Trần tựa hồ lầm bầm.

Vương Siêu ngậm chặt miệng, tuyệt không nói nhiều cùng hỏi một câu, hắn cảm giác được, thân phận của tỷ tỷ này chỉ sợ là phi thường thần bí, hơn nữa hoàn cảnh vị trí của tỷ, hiểm ác cùng nguy cơ bủa vây cũng chỉ sợ mình tưởng tượng không ra.

“Sau khi mình học thành, nhất định sẽ nghĩ biện pháp tiếp xúc thế giới của tỷ, đến giúp tỷ” Vương Siêu âm thầm xiết chặt nắm tay của mình.

“Đến đây, đệ đứng tại trung ương Thái Cực bát quái đồ này, tỷ dạy cho đệ đả pháp cùng bộ pháp của Bát quái chuông”.

Nói xong, Đường Tử Trần tay liền tay, đem các biến hóa khác của Bát quái chuông, tám quyền diễn biến thành sáu mươi bốn loại đả pháp, bộ phạt, cùng với thủ đao vận kinh trạc, trườ, khảm, đều nhất nhất kiên nhẫn giảng giải cho Vương Siêu nghe.

Vương Siêu nguyên có luyện qua đả pháp Liêu âm chuông, từng có căn bản, cho nên lần này cũng không cần cố hết sức, hơn nữa có Đường Tử Trần chỉ dạy, chỉ trong hai ngày đã học xong.

Liên tiếp năm ngày, Vương Siêu đều ở trong phòng tập mà uyện tập, ban ngày luyện quyền dưỡng sinh, buổi tối luyện đả pháp. Thật sự là mệt, Đường Tử Trần mới cho hắn đi nghỉ ngơi, hơn nữa trong khi nghỉ ngơi, Đường Tử Trần đều rút kim châm kia ra, trên các đốt xương toàn thân của Vương Siêu mà châm vài cái, kết quả Vương Siêu vừa cảm giác ngủ rất say, sau khi tỉnh lại, tuy mỗi ngày chỉ ngủ hai giờ, nhưng lại có thể giải tỏa mỗi mệt.

“Con người tiến vào ngủ say, chỉ cần vài phút, là có thể giải trừ sự mệt nhọc” Đối với nghi vấn của Vương Siêu, Đường Tử Trần trả lời như vậy.

Quả nhiên, năm ngày trước, Vương Siêu còn ở bên trong Thái Cực đồ án luyện, năm ngày sau, Đường Tử Trần bảo Vương Siêu nhảy vào bể nước, dùng Bát quái chuông đả pháp đánh vào bao cát.

Vương Siêu mỗi một lần phát kình, bao cát đều bị đánh cho văng đi, sau đó lại hồi lại, mấy chục cái bao cát bị đánh cho văng đi rồi hồi lại, Vương Siêu căn bản không thể trốn tránh, mà có trốn tránh, cũng phải chú ý đến bề nước ở dưới chân. Như vậy quả thực rất khó khăn.

Vài ngày sau, Vương Siêu không biết là đã ngã vào bể nước bao nhiêu lần, cả người bầm tím, có vài lần thiếu chút nữa là gãy cả xương.

Chẳng qua mỗi lần như vậy, Đường Tử Trần đều dùng Âm kình giúp hắn xoa bóp, sau khi dùng Âm kình, chỗ bầm của Vương Siêu liền biến mất.

Liên tiếp luyện tập không phân biệt ngày đêm trong mười ngày, Vương Siêu mỗi ngày đều kiên trì, cắn chặt răng, liều mạng tiếp tục, “Nếu không có Trần tỷ ở bên cạnh xem, giúp ta chữa trị thương tích, ta chỉ sợ có chín cái mạng cũng đã ngã chết! Thứ này mà không có sư phụ ở bên cạnh trợ giúp, luyện thật sự là cử tử nhất sinh, cũng không biết Trần tỷ năm đó luyện như thế nào nữa”.

Thân hình di chuyển trong bể nước, đánh bao cát đã mười ngày, không biết đã bị thương bao nhiêu lần, Vương Siêu rốt cục có thể miễn cưỡng phát kình, thân hình nhẹ nhàng, chuyển di trọng tâm, không bị bao cát đập vào người mà vẫn không bước sai vị trí.

Chẳng qua Đường Tử Trần vẫn không có ý cho Vương Siêu dừng lại. Vương Siêu cũng không hỏi nhiều, hắn tin tưởng rằng Đường Tử Trần đều có an bài, lại luyện ba ngày nữa, Vương Siêu đột nhiên có chút nhẹn không được, trong lúc nghỉ ngơi hỏi: “Trần tỷ, cái quả cầu sắt ở trong cái máng đá kia cũng để luyện công sao?”

Đường Tử Trần liếc nhìn Vương Siêu, “Cái đó cũng không phải là quả cầu sắt, đệ tới sờ là biết”.

Vương Siêu vội vàng đi tới, hung hăng ôm lấy cái quả cầu sắt lớn hơn quả bóng rổ kia, nâng mạnh lên. Làm sao biết được, vô luận hắn dùng khí lực thế nào, cũng tựa như chuồn chuồn đeo cột đá. Chỉ có thể miễn cưỡng đẩy quả cầu chậm rãi lăn trong cái máng đá, mà không thể ôm lên được.

Vương Siêu đột nhiên phát hiện hiện tượng kỳ quái, khi quả cầu di chuyển trong cái máng đá, bên trong giống như có loại thanh âm chấn động như tiếng chuông.

“Quả cầu này vỏ dày một tấc, bên trong toàn bộ chứa thủy ngân! So với quả cầu sắt nặng hơn không biết bao nhiêu lần, đệ làm sao ôm lên được” Đường Tử Trần cười nói: “Đạo gia dùng hỗn hợp thủy ngân để luyện đan, tỷ mượn ý cảnh của đạo gia, đem dung dịch thủy ngân vào trong quả cầu để luyện quyền”.

13. Chương 13: Phi Tốc Địch Thành Trường

“Cái gì, mới chỉ có chút căn bản?”

Vương Siêu vừa nghe, không khỏi có chút nhụt chí, mấy ngày nay hắn dưới sự giám sát của Đường Tử Trần, có thể nói là không phân biệt ngày đêm mà khổ luyện, hơn nửa mười ngày gần đây, mỗi ngày ở trong bể nước đánh bao cát, luyện ba môn đả pháp trừu, trạc, khảm trong Bát quái thủ đao, không biết là đã lon cổ bao nhiêu lần, thiếu điều đã mất đi nửa tính mạng, vất vả trong đó, ngay cả nhớ lại cũng không dám nhớ, nếu không có Đường Tử Trần ở bên cạnh đôn đốc cùng hỗ trợ, bản thân Vương Siêu cũng không dám tin tưởng có thể kiên trì được.

“Rèn luyện đả pháp thật sự rất là thống khổ” Vương Siêu có chút hiểu được, xã hội hiện đại vì cái gì mà cao thủ ít như vậy, hơn nữa cũng do quá nhiều thứ, Bát quái chuồng luyện pháp tuy khó có thể nắm bắt, nhưng tu luyện cũng hết sức thoải mái, đả pháp kia thuần túy chính là chịu tội.

Luyện như vậy nhiều ngày, thân pháp của Vương Siêu càng ngày càng linh hoạt, bộ pháp cũng ổn, vững, mau, hắn nghĩ đến bản thân cho dù không phải là cao thủ gì, thì cũng kém không xa lắm, không thể tưởng được Đường Tử Trần lại nói hắn mới chỉ luyện căn bản mà thôi.

“Thân thể của đệ độ linh hoạt phải tăng cường, nếu cùng người ta đánh nhau, tối thiểu có thể tránh né được nắm tay của người ta, nhưng lực lượng còn xa mới đủ, độ cứng của thân thể cũng chưa đủ, dây chằng cũng

chưa đủ dẻo dai, hơn nữa độ co giãn, lực căng, lực bạo phát của cơ bắp đều chưa được luyện tập. Cho dù đựng lại Tào đội trưởng kia, đệ cũng không thể chịu nổi”.

Đường Tử Trần phê bình thẳng thắn: “Quyền thuật luyện pháp của đạo sĩ, thầy thuốc thời cổ đại dùng để rèn luyện thân thể, là pháp môn dưỡng sinh, đệ xem Ngũ cầm hí của Hoa Đà, rèn luyện thân thể mới là cực tốt, nhưng có thể sử dụng để đánh người không? Quyền thuật đả pháp là kỹ xảo trên chiến trường giết địch. Chỉ có luyện pháp không có đả pháp, chính là thân thể dưỡng cho tốt, cũng không thể rất nhanh mà giết địch. Chỉ có đả pháp không có luyện pháp, con người sẽ dễ dàng suy đổ. Trừ phi người rất sung túc điều dưỡng thân thể, chẳng qua cho dù có sung túc để nuôi dưỡng, cũng chỉ có thể đẩy cường độ rèn luyện thân thể lên đến cực hạn, vĩnh viễn không thể lĩnh hội được sự ảo diệu trong Âm kinh. Chẳng qua người như thể cũng thực đáng sợ, giết người có thể nói là đệ nhất. Xã hội hiện đại vật chất phát triển rất sung túc để dưỡng bổ sung sự tiêu hao của thân thể, đệ về sau ra ngoài, sẽ đụng tới rất nhiều người như vậy, ngàn vạn lần không được sơ ý xem thường, nghĩ đến đối phương không phải nội gia liền xem thường, phải biết rằng, lực lượng nếu đặt đúng chỗ, chỉ cần một chút, cũng đủ để đánh chết người. Sinh tử một đòn, đều là trong nháy mắt, còn để đệ điều chỉnh xương sống phát ra âm kinh sao? Chẳng qua, đệ nếu luyện đến bước Hóa kinh, thì chút chuyện nhỏ đó cũng không là gì”.

“Bát quái chưởng đả pháp là từ đạo thuật diễn hóa ra, quan trọng nhất là đâm. Đệ xem đám lưu manh đánh nhau, lấy dao chém người, bình thường chém vào chảy máu thì vẫn còn lực chiến đấu, nhưng nếu đâm, chỉ một chút là người ta sẽ chết. Chém người không bằng đâm người. Hình ý quyền đả pháp cũng là từ trong thương thuật biến hóa ra, thương chính là có một đầu, cũng là đâm. Sau này lưỡi lên trên chiến trường, cũng là một dạng. Đệ về sau cùng người ta đánh nhau, muốn giết người, thì phải đâm. Không giết người, thì dùng chém cũng vô, phải nhớ mà dùng”.

“Chém người không bằng đâm người, đích xác là như thế” Vương Siêu gật gật đầu, đối với lời của Đường Tử Trần nói, hẳn liền nhớ tới cuộc tỷ thí cùng Tào đội trưởng, cũng suy nghĩ miên man.

Tào đội trưởng phản ứng nhanh, lực lượng mạnh, hơn nữa Vương Siêu ngày đó có thể rõ ràng cảm giác được, hẳn căn bản không có dùng toàn lực, thậm chí xem bộ dáng, thực lực bình thường cũng không có phát huy ra.

“Ta cho dù có thể luyện đến Âm kinh phóng ra ngoài, đến bước một chưởng đánh bể gạch, nhưng trước tiên còn phải điều chỉnh xương sống, phải mất vài giây, sớm đã bị người khác đánh ngã” Vương Siêu trong lòng âm thầm tính toán, đề cao sự cảnh tỉnh bản thân: “Xem ra đả pháp thật sự tinh thâm. Hơn nữa ta hiện tại luyện Âm kinh đều chưa có luyện thành, về sau đích xác phải chú ý”.

Vương Siêu theo tâm cảnh, lại tiến lên một bước.

“Hóa kinh rốt cuộc là như thế nào?” Vương Siêu rất là tò mò, hy vọng Đường Tử Trần có thể diễn luyện một chút, về sau bản thân có cái để tham chiếu mà luyện tập.

“Được rồi, đệ chú ý mà xem” Đường Tử Trần biết tâm ý của Vương Siêu, ngẫm nghĩ, đứng dậy đi đến quả cầu thủy ngân ở trên cái máng đá trước mặt, hai tay ôm lấy hai bên quả cầu, eo vừa chuyển, cánh tay phát kình, rắc bùng! Cả đại cầu như một cái cánh quạt, kịch liệt xoay chuyển.

Quả cầu cùng máng đá ma sát, phát ra thanh âm xẹt xẹt, trong đó còn có thủy ngân chuyển động hỗn loạn với tốc độ cao càng phát ra tiếng ngân như chuông thanh thúy.

Hai loại thanh âm hỗn tạp cùng một chỗ, rơi vào tai Vương Siêu, lại thấy có điểm tương tự Hổ báo lôi âm.

“Chỉ cùng thủy ngân là vật phẩm cần thiết để các đạo sĩ luyện đan thời cổ đại, thủy ngân rất nặng, nhưng lại có đủ tính lưu động, là một loại vật chất thần kỳ, thích hợp nhất để so với cốt tủy của con người. Quả cầu này, chẳng khác nào thân thể một người, đệ hãy tự lĩnh hội”.

Đường Tử Trần trong lúc nói chuyện, lại luân chuyển cánh tay, không biết là sử loại kình gì, mà cả quả cầu lại như là quả bóng rổ, từ trong máng đá nhẹ nhàng nhảy dựng lên.

Sau đó, Đường Tử Trần lấy tay bắn ra, quả cầu tiếp tục nhảy lên, lúc hạ xuống, Đường Tử Trần kình chuyển sang bả vai, dùng bả vai hất lên, lại làm cho quả cầu tung lên không trung.

Sau đó, Đường Tử Trần liên tục chuyển đổi kinh lực tung quả cầu, hoặc là tay, hoặc là chân, vai, đầu, vai sau, háng, lưng, khuỷu tay, đầu gối, thậm chí còn có thời điểm, còn dùng một ngón tay làm trụ, để cho quả cầu xoay ở trên.

Vương Siêu ngay cả chuyển động quả cầu này cũng rất khó khăn, vậy mà trong tay Đường Tử Trần, lại linh hoạt như là một quả bóng rổ chân chính. Vương Siêu mười mấy ngày nay, thấy Đường Tử Trần diễn luyện đủ loại công phu thần kỳ, đã có chút chết lặng đi.

Vương Siêu cổ vuốt, quả cầu so với quả bóng rổ còn lớn hơn một vòng, cho dù là sắt thuần, cũng cỡ một hai trăm cân, huống chi là thủy ngân so với sắt còn nặng hơn nhiều.

Bộp! Đường Tử Trần dùng các bộ phận trên thân thể tung quả cầu lên một lần, rồi tay tổng một cái, quả cầu dừng ở trong máng đá, luân chuyển vù vù rất nhiều vòng, lúc này mới dừng lại.

“Tính linh hoạt của thân pháp Bát quái chưởng tuy đã luyện, nhưng chưởng lực còn chưa đủ, cũng không có thể đến ý cảnh trơn tru, từ nay về sau, đệ ngoại trừ việc đứng trong bể nước đánh bao cát, còn phải dùng bàn tay thôi động quả cầu này, tới khi nào đệ có thể bắt nó xoay chuyển nhảy vọt lên, chưởng lực cơ bản là khả dĩ”.

Từ đó về sau, Vương Siêu lại thêm một môn công, trừ mỗi ngày buổi sáng ba giờ bắt đầu đứng mã bộ, sau đó dùng Tranh nê bộ pháp di chuyển quanh Thiên tinh hồ một vòng, sau đó rèn luyện Bát quái chưởng luyện pháp, đem thể đứng ba thể thức luyện vào trong chưởng pháp, cho đến chiều, dưỡng tức tinh khí thần, Vương Siêu lại đến trước máng đá có quả cầu chứa thủy ngân, hần lúc này, lực tay, lực bàn tay, lực eo lưng, lực chân, đều đối sự chỉ điểm của Đường Tử Trần, nhất nhất đứng vị trí. Cuối cùng cả đêm còn lại, là đứng ở trong bể nước biến hóa thân pháp bộ pháp mà võ, chém, đâm bao cát.

Vô công của Đường Tử Trần quả thực cao không thấy bờ, ánh mắt cũng lợi hại, có lối suy nghĩ rất nhanh, mỗi một lần chỉ điểm cùng nói chuyện, đều có thể làm cho Vương Siêu có một loại cảm giác được khai thông.

“Trần tỷ hình như đã huấn luyện qua rất nhiều người?” Dần dần, Vương Siêu cảm giác được, Đường Tử Trần nhất định đã huấn luyện qua rất nhiều người.

Liên tiếp lại luyện hơn mười ngày, trong lúc này, ngay cả năm mới cũng chỉ gọi điện thoại về chứ không có về nhà. Sau đó, kỳ nghỉ đông cũng đã hết, Vương Siêu lúc này mới rời biệt thự của Đường Tử Trần mà về nhà đi học.

Sau khi về đến nhà, cha mẹ Vương Siêu tự nhiên không thể không trách mắng, nhưng thấy đứa con bình an trở về, thật ra cũng có vài phần yên tâm. Hơn nữa, khi Vương Siêu trở về, thân thể vốn đang một thước sáu lăm thể nhưng đã cao vọt lên tới cả tấc, tới một thước bảy mươi lăm, thân thể cũng càng thêm cường tráng. Tinh lực hết sức tràn trề cùng vượng thịnh, có một loại cảm giác sinh khí mênh mông, không còn hướng nội, trầm buồn, đáng khinh như trước kia.

Vương Siêu lại đem vài lý do đặc thù nói cho qua chuyện với bố mẹ, nhưng thật ra cũng không có chuyện gì. Tuy Vương Siêu công phu tiến bộ không ít, nhưng khi trở lại trường học, lại không có ai để thử tay, bởi vì lần trước Tào đội trưởng giáo huấn, hần vẫn ghi nhớ trong lòng.

“Tất cả đợi khi đem toàn bộ quyền thuật của Trần tỷ học tới tay, đánh bại Tào đội trưởng kia rồi hãy nói, niềm tin khi chưa trở lại, cùng người khác động thủ cũng không có ý tứ. Tào đội trưởng chính là khối kim thạch tốt nhất để ta thử sức” Vương Siêu thông qua luyện quyền, tâm tính cũng lớn lên không ít.

Chuyện bên trong trường học thì cũng vẫn thế, hơn nữa cuộc sống thời trung học, buồn chán vô cùng, cũng không có chuyện gì mới mẻ, chỉ là Vương Siêu bởi vì đối với Tào đội trưởng hứng thú, cũng thường xuyên cùng Lớp trưởng kiêm ủy viên học tập Tào Tinh Tinh nói mấy câu. Nhân tiện hỏi thăm một số tình hình trong nhà của cô ta.

Thay đổi so với trước kia, Vương Siêu căn bản không dám cùng với con gái chủ động nói chuyện, nhưng sau khi luyện quyền, sự tự tin cũng bành trướng, cùng con gái nói chuyện thật ra cũng rất thú vị.

Không thể không nói, quyền thuật ngoài cải biến tâm tính và khí chất của Vương Siêu còn có tinh thần nữa, cái này thật đúng là cảnh giới Luyện khí hóa thần.

Một học kỳ qua rất nhanh, trong lúc này, Vương Siêu trừ mỗi ngày đều ở trong tối khổ luyện, cân nhắc, mỗi khi cuối tuần, đều từ nửa đêm, dọc theo quốc lộ, dùng Tranh nê bộ đi lên thành phố tới Thiên tinh hồ gặp Đường Tử Trần. Sau khi huấn luyện hai ngày lại trở về.

Chẳng qua trong lúc này, Đường Tử Trần chỉ cho Vương Siêu thủy chung luyện tập Bát quái chưởng, cho tới bây giờ vẫn không có dạy thứ gì khác.

Vương Siêu cũng không hỏi nhiều, yên lặng khổ luyện, chưởng lực càng lúc càng mạnh, thể lực cũng càng ngày càng tốt, mỗi lần đánh bao cát, cũng đều rung bần bật lên. loáng thoáng xuất ra một chút thúy kinh.

Thân pháp của Vương Siêu cũng càng ngày càng linh hoạt, bộ pháp càng ngày càng ổn, đợi cho đến nửa năm sau, là đến lúc nghỉ hè. Vương Siêu tại bể nước đánh bao cát, cho tới bây giờ cũng chưa từng bị té ngã qua.

Huyệt Thái Dương cũng có chút gồ lên, nhưng tốc độ cũng rất chậm. So với trước kia cũng chỉ có một chút biến hóa.

“Huyệt Thái Dương có thể gồ lên, nói rõ đệ nhập môn có thiên phú, nhưng muốn tinh thâm, thì không thể không nghiên cứu sâu vào. Đệ nếu ngay cả cửa cũng không bước qua được, học cũng không cần học nữa”.

“Trần tỷ, tỷ nói đệ bây giờ mới luyện võ có phải hơi muộn không!” Vương Siêu có một lần hỏi Đường Tử Trần.

“Quyền thuật không phải là luyện tập kỹ, đứa nhỏ cốt cách còn đang lớn, luyện có hơi chút không thích hợp, sẽ thành cơ hình. Tuổi đệ như vậy là vừa được, năm đó Hình ý đại sư Lý Tồn Nghĩa tới hai mươi tuổi mới bắt đầu học quyền thuật, Thượng Vân Tường càng trẻ hơn nữa. Tuổi quá nhỏ, cũng không lý giải được một số thứ trong quyền thuật” Đường Tử Trần nói.

Cho đến cuối học kỳ, tới lúc nghỉ hè, Vương Siêu không nói hai lời, lại đi tới chỗ của Đường Tử Trần.

Chẳng qua lần này Đường Tử Trần sắc mặt rất là ngưng trọng: “Tỷ chỉ có thể dạy cho đệ đến hết mùa hè này thôi. Khi hết hè, tỷ phải đi rồi. Chẳng qua tám tháng khổ luyện này, đệ đã có căn cơ tương đối khá, một vài thứ của tỷ đệ đã hiểu được, về sau đệ tự mình luyện tập, có thể tự nâng cao trình độ, tất cả đều phải xem cơ duyên cùng sự cố gắng của bản thân”.

Vương Siêu nghe xong, trong lòng rất là nặng nề, nhưng cũng không có biện pháp, cũng không thể hỏi nhiều, chỉ có thể gật mạnh đầu.

“Tốt, bắt đầu từ hôm nay, tỷ dạy cho đệ Hình ý quyền” Đường Tử Trần nói.

14. Chương 14: Long Xà Hợp Kích

Đường Tử Trần trước tiên nói sự khác nhau cơ bản giữa Hình ý quyền cùng Bát quái quyền, sau đó diễn luyện quyền pháp.

“Xem cho kỹ, năm quyền lại, một là Phách quyền: vận kinh tương tự với chặt và vỗ của Bát quái chưởng, giống như là vung cây búa mà bổ xuống. Hai là Băng quyền: vận kinh giống như là đao thương đâm ra ngoài. Ba là Toàn quyền, khi vận kinh nắm tay có một luồng kinh lực dao động, giống như là độc xà đột nhiên phóng lên cắn người. Bốn là Pháo quyền, phải có lực bùng nổ, lúc vận kinh, toàn thân phải nhảy vọt lên, giống như là viên đạn pháo phóng ra từ họng pháo. Năm là Hoàn quyền, đây là quyền cận chiến, giống như Hồi thân chưởng, đều chỉ dùng một cổ sủy kinh! Toàn thân trên dưới đều vung ra, người chỉ cần bên cạnh, liền bị quăng ra ngoài. Trong này còn ẩn chứa phép vật”.

Đường Tử Trần đem năm loại quyền nhất nhất diễn luyện ra, sau đó chỉ điểm cho Vương Siêu phương pháp phát lực của mỗi một quyền, Vương Siêu sau khi nhất nhất học diễn luyện, quả nhiên thấy chiêu thức hết sức đơn giản.

“Phách quyền vốn chính là từ trong đao pháp mà diễn ra, Bát quái cũng là đao, đệ có căn cơ Bát quái chưởng, luyện tập cũng không khó, chỉ có bốn loại quyền pháp còn lại, đệ phải cân nhắc phát kình. Xem tỷ diễn luyện trước một chút”.

Dứt lời, Đường Tử Trần nhẹ nhàng bước lên, thấp người đứng tấn trong bể nước, cước bộ nhẹ nhàng di chuyển, nắm tay thu tại ngang eo, hổ khẩu hướng ra, chợt một quyền phóng ra.

Xoẹt! Cả bao cát bị một quyền này của Đường Tử Trần đánh thủng, đột nhiên làm cho cát ở bên trong chảy xuống dưới.

Vật liệu làm bao cát là từ vải bạt, đã được tẩm qua dầu, đao cũng khó có thể chém thủng. Chẳng qua Vương Siêu thấy vậy, cũng không có gì.

Nếu Đường Tử Trần ngay cả bao cát này cũng đánh không thủng, Vương Siêu mới thật cảm giác thấy kỳ quái.

“Đây là Băng quyền phát kình, Băng quyền như tên, như thương, như lưỡi lê” Đường Tử Trần nói: “Lại nhìn Pháo quyền phát kình!”

Trong khi nói chuyện, Đường Tử Trần chân điểm một cái, cả người như cao lên, một quyền đánh ra, như là vọt lên không mà đánh, oanh kích thật mạnh trên bao cát.

Oành! Cả bao cát giống như bên trong có thuốc nổ, nổ mạnh ra, vô số cát văng tung tóe, Vương Siêu vội vàng nhắm mắt, nhưng miệng vẫn mở ra nên cũng không ít cát văng vào.

Đợi cát ngừng bay, Vương Siêu không ngừng phun ra.

“Toản quyền như nước, còn gọi là Phiên lãng kình, như độc xà muốn cắn người, đầu đưa qua đưa lại, chờ người ta sơ sẩy, lập tức mổ chết người, cho nên khi luyện, thì kình cũng phải đưa qua đưa lại”.

Đường Tử Trần lại diễn luyện, chợt ra quyền, nắm tay như rấn vào hang, Vương Siêu còn chưa kịp xem rõ, tay của Đường Tử Trần đã cắm ngập vào bao cát, nắm tay xuyên thấu qua bao cát, thế nhưng tay xuyên thấu qua bao cát lại không làm cho chút cát nào rơi ra ngoài.

“Cho nên Hoành quyền, tỷ cũng đã nói, chính là như tung quả cầu kia, toàn thân trên dưới đều vận chuyển. Hoành quyền căn bản của năm quyền kia của Hình Ý, đệ hãy cẩn thận lĩnh hội súy kình kia”.

Đường Tử Trần sau khi diễn luyện năm loại quyền pháp, rồi để cho Vương Siêu tự mình từng bước diễn luyện.

Vì thế Vương Siêu mỗi ngày luyện tập, lại thêm một môn, ban ngày luyện Hình ý ngũ quyền, vẫn dung nhập ba thể thức, thông thả dưỡng sinh, buổi tối còn lại là phát kình mãnh liệt đánh bao cát.

Chẳng qua lần này đánh bao cát không phải là đứng trong bể nước, mà là ở trên đất bằng.

Quả nhiên, khi ban ngày diễn luyện quyền, Vương Siêu liền thấy Hình ý quyền thuật phát kình cương mãnh vô cùng, mỗi một đấm xuất ra, thân thể phát ra khí so với Bát quái lớn hơn nhiều.

Nếu không có Bát quái làm căn bản trước, đem lực lượng đóng lỗ chân lông luyện cho mạnh lên, Vương Siêu căn bản không đóng được.

Chẳng qua cứ như vậy, sau nửa tháng luyện tập không phân biệt ngày đêm, Vương Siêu cảm giác được, bụng khi gồng lên cứng rắn như sắt vậy.

Hơn nữa là trọng tâm chuyển đổi, khi đến xương cùng, toàn thân lông dựng lên, nổi da gà từng hột như là hạt sắt vậy!

Xương nắm tay, cũng từ từ bằng ra, toàn bộ đã trở nên chai vì đánh bao cát

Cùng lúc đó, chân của Vương Siêu cũng rất mạnh, tùy tiện nhấc lên, có thể đưa lên ngang đầu.

Chẳng qua thoái công này, cũng là do nửa năm thống khổ ở trong bể nước mà luyện ra, xương chân cũng trở nên rắn chắc vô cùng.

Chẳng qua Vương Siêu có thể có công phu như vậy, hơn phân nửa là nhờ Đường Tử Trần, nếu không có Đường Tử Trần ở một bên trông nom, chỉ sợ Vương Siêu đã ngã chết ở trong bể nước, hoặc là vào bệnh viện rồi.

Nửa tháng sau, Đường Tử Trần lại dạy cho Vương Siêu mười hai loại thân pháp của Hình ý môn, Long, Hổ, Hầu, Mã, Kê, Diêu, Yến, Ưng, Đà, Đà, Ưng, Hùng.

“Hình ý môn chỉ có hai bộ quyền thuật, một bộ phát kinh, một bộ thân pháp, về sau trong đánh nhau, kết hợp thực chiến, mọi người đều có sự lĩnh ngộ của riêng mình, tự thành môn phái”.

Đường Tử Trần bắt Vương Siêu luyện chừng một tháng thập nhị hình này, đem các tư thế biến hóa, các điểm chuyển đổi, điều tiết lực lượng đều nói ra.

Vương Siêu yêu khi học thập nhị hình này, mới cảm giác được quyền thuật biến hóa dần dần phức tạp lên.

Chẳng qua Đường Tử Trần cũng không bắt Vương Siêu tiếp tục luyện nữa, một tháng sau liền nói: “Thập nhị hình về sau đệ tự mình luyện tập, tự lĩnh ngộ. Tỷ hiện tại dạy cho đệ Thái Cực quyền!”

Đường Tử Trần đi đến chỗ để binh khí, đưa tay rút ra một cây thương

Cây thương này khá thô, rất dài, so với người đứng con cao hơn cả hai cái đầu, “Trường thương thuật trong chiến trường cổ đại là phải phối hợp với ngựa để chém giết, có thể lấy một địch trăm. Mà trong quyền thuật, vô luận là Hình ý môn, hay là Thái Cực môn, hay Bát cực môn, thương là kỹ năng quan trọng nhất. Hình ý quyền cổ đại mỗi vị tông sư đều hình thành môn phái của mình, dựa vào cái gì, dựa vào chính là đòn sát thủ hợp kích cuối cùng. Sự hợp kích kia, chính là sự chân truyền”.

“Năm đó Thượng Vân Tường nhất mạch Hình ý đòn sát thủ là Hùng ưng hợp kích, nhất mạch quyền thuật của tỷ, chính là Long xà hợp kích, Long là ngựa, Xà là thương. Trong truyền thuyết cổ đại, ngựa là hóa thân của rồng. Ngựa phối với thương, Long xà cùng lên, giết người như cắt cỏ”.

“Thái Cực quyền là võ học đơn giản nhất trong thiên hạ, chỉ có hai chiêu, một là công phu Âm kinh thung, hai là nghe được kinh của người khác, mượn lực đả lực, nghe ở đây, không phải là dùng tai nghe, mà là dùng lỗ chân lông để nghe! Cái gì là Ngọc nữ xuyên toa, Lãm tước vĩ gì gì đó, đều là Dương Lộ Thiên bày ra để hý vọng đám cao quan quyền quý trong kinh thành mà thôi”.

Đường Tử Trần nói: “Đệ hiện tại xem cho cẩn thận], mọi tinh túy của tỷ, đều ở trong một thức Long xà hợp kích này”.

15. Chương 15: Nhượng Ngã Môn Đãng Khởi Song Tưởng!!!!

Tư thế như vậy, thật sự là thể đứng mã bộ tiêu chuẩn!

Chẳng những như thế, Đường Tử Trần đưa thương về phía trước, như tên nhắm thẳng, có chút giống như phát Bạng quyền kinh.

Nhưng thân thể của nàng đồng thời cũng lên xuống, giống như là lặn không đánh Pháo quyền kinh vậy.

Cả mũi thương cũng chớp động rug lên nhẹ nhàng, như là một đầu độc xà, tìm kiếm cơ hội cắn người, đúng là lực lượng của Toàn quyền kinh.

Một thức cầm thương này, thể nhưng đã bao gồm “ba thể thức” “đứng mã bộ” “Bạng quyền tiến kinh” “Pháo quyền lặn không kinh” “Toản quyền phiến lặn kinh” trong đó.

“Đây mới thật là quyền tiêu chuẩn chân chính, quyền của cao thủ” Vương Siêu nhìn không chớp mắt ngọn thương của Đường Tử Trần, trong lòng vô cùng cảm thán, giống như những quyền mà mình luyện lúc trước đều là phân chó.

Đột nhiên, Đường Tử Trần cả người tung lên, thật giống như cưỡi ngựa với tốc độ cao trong khoảnh khắc thuận thế xuất ra một thương.

Thương cắt không khí, lóe lên như là một luồng điện.

Bộp! Thương của Đường Tử Trần đã đâm vào quả cầu thủy ngân ở trong cái máng đá.

Vào khoảng khắc mũi thương điểm lên quả cầu, Vương Siêu chỉ thấy Đường Tử Trần trầm eo xuống, hất tay, lấy mũi thương quay thành hình tròn, mạnh mẽ quay vòng quanh quả cầu rồi hất lên.

Xoẹt vù vù! Cả quả cầu rời khỏi máng đá, sau đó như dính vào đầu thương, theo thương thế của Đường Tử Trần mà luân chuyển.

Xẹt xẹt xẹt... mũi thương của Đường Tử Trần liên tục hất lên, cả quả cầu cứ nảy ở trên mũi thương như một viên đạn.

Bộp! Đường Tử Trần thu thương lại, quả cầu lại rơi xuống máng đá vù vù luân chuyển không ngừng.

Cả quá trình xuất thương, hất cầu, giữ cầu, chuyển cầu, chỉ có ngắn ngủn vài giây, nhưng đã đem tinh túy của quyền thuật hoàn toàn phô diễn ra trong đó.

“Vận kinh thành vòng tròn, nghe thủy ngân trong cầu lưu động, nắm chắc trọng tâm, mượn lực luân chuyển để giữ lấy, đây tinh túy của Thái Cực quyền. Thực không có chiêu thức đặc biệt trong đó” Đường Tử Trần sau khi diễn luyện qua một thức “Long xà hợp kích” này. Ánh mắt phiêu lãng nhìn lên cao, như là nhìn thấu nóc nhà tới chính tầng mây.

“Một thức Long xà hợp kích này đệ hiểu được bao nhiêu?”

“Hiểu được bảy tám phần, trên cơ bản không sai biệt lắm! Còn phải suy ngẫm lại!” Vương Siêu trầm tĩnh nói.

Vừa rồi Vương Siêu nhìn không chớp mắt, tập trung tinh thần. Trong lòng đem toàn bộ những gì đã học trong hơn nửa năm nay hợp lại, trong lòng đã có chút linh ngộ, nhưng cụ thể là ngộ ra cái gì, hẳn lại nói không ra được.

Cảm giác như thông mà không thông đó, làm cho hẳn cảm giác không thoải mái, nhưng hẳn hôm nay đã luyện được một ít sự thâm trầm nội liêm, trong lòng âm thầm tính toán, chỉ cần suy ngẫm những gì có thể thông được.

“Ài, tỷ vốn chỉ dạy những thứ này, nhưng hôm nay có hứng thú, sẽ diễn thêm một thức thương thuật nữa, theo tỷ đến đây!” Đường Tử Trần cảm thương, ra khỏi phòng luyện công.

Vương Siêu đi ở phía sau, phát hiện Đường Tử Trần đi tới gara.

Gara rất lớn, ở giữa có đỗ một chiếc xe thể thao màu bạc, sần lất lất.

Sau khi bật đèn, Vương Siêu phát hiện ra, trên vách tường gara có một dấu bàn tay rõ ràng, hơn nữa trên vách tường còn có vết máu dính trên đó.

“Xem cho kỹ!” Thanh âm Đường Tử Trần cắt đứt suy nghĩ của Vương Siêu, Vương Siêu vội vàng tinh thần tập trung, chỉ thấy thương của Đường Tử Trần như độc xà chui ngấp vào trong thân chiếc xe.

Cán thương chống xuống đất, cong lên. Đường Tử Trần trầm eo xuống một chút! Cả chiếc xe thể thao màu bạc đã theo cây chương vọt lên, lẳng không quay hai vòng, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống đất như một chiếc lá. Một chút tổn thương cũng không có.

“Trong kinh kịch có một màn diễn tên là Thiết hoạt xa, diễn lại năm đó bộ tướng của Nhạc Phi là Cao Sủng công kích sơn trại quân Kim, quân Kim chế tạo thiết xa, theo triền núi đẩy xuống dưới, lại bị Cao Sủng dùng thương nhất nhất hất đi. Long xà hợp kích của tỷ nếu luyện đến mức thượng thừa, cũng có thể làm như vậy”.

Vương Siêu nhìn thấy tất cả, yên lặng gật gật đầu.

“Tinh túy quyền thuật của tỷ, đều ở trong hai thương này. Đệ tự mình luyện tập đi” Đường Tử Trần thả thương xuống, phất phất tay đi ra ngoài.

Vương Siêu lẳng lặng nhặt cây thương lên, đi ở phía sau.

Liên tiếp hơn mười ngày sau đó, Vương Siêu đều yên lặng luyện công, chẳng qua, hắn lại đem tâm tư để vào một thứ “Long xà hợp kích” của Đường Tử Trần, thường xuyên cảm thương đứng thẳng, nhưng không có lần nào có thể học theo Đường Tử Trần mà xuất thương.

Đường Tử Trần mấy ngày này, cũng rất ít dạy Vương Siêu thứ gì khác, chỉ ngẫu nhiên khi gặp Vương Siêu luyện tập “Long xà hợp kích”, chỉ điểm cho hắn một ít sai lầm khi vận kinh.

Cho đến mấy ngày cuối cùng, Vương Siêu cũng chuẩn bị phải trở về, nhưng nhớ tới lời của Đường Tử Trần sẽ ra đi sau mùa hè này, trong lòng hết sức nặng nề.

“Hôm nay không cần luyện, đệ theo tỷ ra ngoài đi dạo” Đến cuối ngày, trời chiều đã ngã về tây, Đường Tử Trần đột nhiên nói với Vương Siêu.

Wương Siêu ngừng luyện, đi theo Đường Tử Trần ra khỏi biệt thự.

Hai người đi tới một chỗ yên tĩnh của Thiên Tinh hồ, xa xa là Bạch hạc sơn, mặt trời đã khuất một nửa sau núi, phản chiếu lên mặt hồ tầng tầng ánh vàng.

Đường Tử Trần tới bên bờ hồ thuê một con thuyền nhỏ, “Đi lên đi, tỷ đệ chúng ta bơi thuyền trò chuyện”.

Wương Siêu gật gật đầu lên thuyền, Đường Tử Trần nhẹ nhàng chèo, con thuyền đẩy sóng, hướng ra giữa hồ.

Mặt nước hết sức bình lặng, gió nhẹ lao xao, xa xa không biết là ai ca hát, truyền đến đồng giao thanh thúy:

”Nhượng ngã môn đăng khởi song tướng.

tiểu thuyền nhi thôi khai ba lãng,

hải diện đảo ấn trứ mỹ lệ đích bạch tháp,

tứ chu hoàn nhiều trứ lục thụ hồng tường,

tiểu thuyền nhi khinh khinh, phiêu đăng tại thủy trung,

ngênh diện xuy lai liễu, lương sáng đích phong...”

Dịch nghĩa:

Nào chung tay ta lại cùng chèo

Thuyền con đạp sóng vèo ra khơi,

Mặt biển kia có bóng tháp mỹ lệ in soi

Cây xanh tường đỏ bốn phương cùng đổ bóng,

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng trôi, phiêu đăng trong dòng nước,

Thuyền quay mặt đi tới, đón gió mát thổi qua...

Tạm dịch thơ:

Nào chung tay ta lại cùng chèo

Thuyền con đạp sóng vèo vèo ra khơi,

Mặt nước kia bóng tháp soi

Cây xanh tường đỏ bóng chiều ngả nghiêng

Thuyền trôi nhẹ sóng liên miên

Ngênh ngang đón gió mát cùng lòng ai...

Đường Tử Trần một mặt nhẹ tay chèo, một mặt lắng lắng nghe, ánh mắt xao động, trong lòng tựa hồ có sự cảm khái vô cùng.

Cho đến khi sắc trời dần dần tối, tiếng ca dần dần biến mất, Đường Tử Trần vẫn chưa phục hồi tinh thần lại. Vương Siêu không khỏi kêu lên: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ”.

“Ồ!” Đường Tử Trần từ trong suy tưởng trở về.

Vương Siêu vội vàng tìm lời nói, “Tỷ, tỷ nói Thái Cực quyền không có chiêu thức đặc biệt, nhưng tỷ ngay từ đầu dạy Liêu âm chưởng, còn nói là Phiết thân chủ trong Thái Cực, nói đả pháp trong Thái Cực là cương mãnh nhất, sao lại như thế?”

Đường Tử Trần nói: “Năm đó Dương Lộ Thiền học nghệ tại Trần Gia Câu, võ học của Trần Gia Câu thực không phải là Thái Cực quyền, mà là ‘Pháo Chủy’. Pháo là Pháo quyền trong Hình ý, Chủy cũng là một môn đả pháp cương mãnh vô cùng. Sau đó khi Dương Lộ Thiền cùng sư phụ là Trần Trường Hưng luyện võ, thì gặp Vương Tông Nhạc, Vương Tông Nhạc là đại tông sư trong quyền thuật đạo gia, Thái Cực quyền là tinh hoa do vô số thế hệ đạo gia nghiên cứu ra, vào lúc đó, Vương Tông Nhạc truyền cho hai thầy trò Dương Lộ Thiền, sau đó hai thầy trò Dương Lộ Thiền nghiên cứu, đem quyền thuật của Vương Tông Nhạc dung hợp với võ học của Trần Gia Câu, cuối cùng do Dương Lộ Thiền đến thành Bắc Kinh phát dương quang đại, cuối cùng hình thành Thái Cực như ngày nay”.

Vương Siêu gật gật đầu: “Thì ra là như thế”.

Đường Tử Trần đột nhiên cởi đôi giày ra, lộ ra một đôi chân trần trắng nõn, sau đó xắn ống quần lên, hai chân thả vào trong nước mà khua khoắng.

“Người bơi giỏi, trong nước có vẻ làm nổi người lên, đem từ bụng ngang đan dần trở lên có thể nổi lên khỏi mặt nước. Chẳng qua đây là cực hạn, những người giỏi quyền thuật, lại có thể tiếp tục đưa người nổi lên khỏi mặt nước từng tấc một. Mỗi một tấc đề cao lên, đều là một sự tiến bộ lớn. Đề xem chân của tỷ”.

Vương Siêu vội vàng nhìn chân của Đường Tử Trần đang giao động trong nước, chỉ thấy ngón chân của Đường Tử Trần linh hoạt như ngón tay, di chuyển trong nước, mỗi một lần chuyển động, nước lại bị làm cho nổi lên một lốc xoáy.

“Dùng chân phát ra ám kinh, bước trên nước, có vẻ nâng thân người lên. Ám kinh trên các ngón chân cân bằng, chính là Hóa kinh. Quyền kinh của Vương Tông Nhạc đã luyện đến Hóa kinh, cho nên năm đó khi Dương Lộ Thiền gặp Vương Tông Nhạc, Vương Tông Nhạc đã đạp nước qua sông lớn, nước chỉ ngang đầu gối, đây chính là cảnh giới cao nhất của quyền thuật”.

Đường Tử Trần đột nhiên rời khỏi thuyền, cả người đứng trên mặt nước, quả nhiên, nước chỉ ngang đầu gối của nàng!

“Nước đến đầu gối, đây là cực hạn trong quyền thuật, cũng là cảnh giới cao nhất, muốn tăng lên nữa, cũng bất khả thi, trở thành thần thoại rồi” Đường Tử Trần nói với Vương Siêu: “Ngón chân phát ra Ám kinh, nhiều chỗ Ám kinh tạo nên sự cân bằng”.

Ngón chân của Đường Tử Trần không ngừng nhúc nhích, từng đám lốc xoáy xuất hiện bên người Đường Tử Trần, lực lượng của lốc xoáy, thủy chung bảo trì nước không vượt qua đầu gối của nàng.

Đường Tử Trần cầm lấy đôi giày, từng bước đạp nước đi ra xa: “Tỷ đi rồi, đệ phải bảo trọng, đệ nhất định phải nhớ, quyền thuật dù cho luyện được, cũng không thể kiếm cơm. Thời đại của quyền thuật đã qua rồi, đệ đừng tới sủng ống thời hiện đại, chớ đừng cậy mạnh. Lòng dạ của đệ phải rộng lớn, cần phải khoan dung, nhưng không thể chịu nhục. Đây là nguyên tắc của người luyện quyền. Nhà của tỷ để lại cho đệ, không có để lại tiền cho đệ, tiền tự mình phải kiếm lấy. Nhà để cho đệ ở, người làm bên trong cũng đã cho nghỉ hết rồi, đệ không thuê nổi bọn họ đâu, về sau tự mình lau dọn đi. Trong ngăn kéo phòng của tỷ, để lại cho đệ một quyển sách, là tinh hoa quyền thuật cả đời của tỷ, các thứ cơ bản đều đã dạy cho đệ, tự bản thân đệ có thể lĩnh ngộ...”

Đường Tử Trần từng bước từng bước đạp nước mà đi, thanh âm dần dần truyền lại, thân ảnh đã biến mất trong màn đêm.

“Tỷ!” Vương Siêu bùm một phát nhảy xuống nước, dòng nước lạnh lẽo áp vào ngực làm cho hắn muốn nghẹt thở.

Màn đêm tối đen, cùng với Đường Tử Trần cứ như vậy mà rời đi, làm cho Vương Siêu cảm giác được sự cô đơn cùng tịch mịch sâu thẳm.

16. Chương 16: Tại Bảng Giá Trung Báo Cừu Hòa Lao Tiễn (thượng)

Đường Tử Trần cứ như vậy mà đạp nước rời đi, làm cho trong lòng hắn sinh ra sự chấn động lớn. Vô số cảm xúc trong lòng sinh ra, khi lên khi xuống, nặng nề vô cùng.

Về tới biệt thự, tất cả đều tĩnh lặng, không có một người. Vương Siêu cảm giác được sự cô đơn, sóng lòng phập phồng thủy chung không thể bình tĩnh được, vì thế hắn cái gì cũng không làm, lập tức đi đến phòng luyện công, ngồi xuống dưới đất, lẳng lặng nhắm mắt lại, đem tất cả những gì đã được học từ khi gặp Đường Tử Trần tới giờ nhớ lại một lần.

Từ “Tấn mã bộ” “Liêu âm chưởng” “Hầu thiên đào” “Ba thể thức” ban đầu đến “Bát quái chưởng” luyện pháp cùng đả pháp sau này, sau đó là Hình ý ngũ quyền, thập nhị hình, cuối cùng là “Long xà hợp kích” thương thuật, còn có bao hàm Thái Cực quyền thể trong đó.

Những chuyện trong hơn nửa năm cùng với khuôn mặt tiếng cười của Đường Tử Trần như một cuốn phim chiếu lại rõ ràng trong đầu, hình ảnh thủy chung không thể tiêu tan, làm cho hắn cảm giác được Đường Tử Trần không có rời đi, mà vĩnh viễn ở bên cạnh mình.

Dần dần, tinh tảo nhớ lại như vậy, làm cho Vương Siêu cảm giác đắm chìm trong ảo diệu của quyền thuật, mỗi một câu nói, mỗi một động tác của Đường Tử Trần, đều được nhớ rõ ràng, đều có thâm ý sâu sắc. Không biết là mất đi mới thấy trân quý hay là vì đã trưởng thành, nhớ lại quá trình luyện quyền của mình, hắn lại phát hiện bản thân còn rất nhiều chỗ chưa hiểu thấu.

Hắn vọt mạnh người lên, eo chân phát lực, song chưởng chấn động, nhẹ nhàng vọt tới bề nước.

Nhanh chóng chuyển động thân thể trên bề nước, vững chắc thật giống như đang bình thân đi trên đường.

Vương Siêu hai tay trái phải phóng ra, thân hình chuyển đổi, song chưởng mỗi một kích, đều hung hăng đánh cho bao cát văng lên cao.

Nước ở trong bề nước nhộn nhạo chuyển động thành một vòng sóng có quy luật.

Đó là hắn khi dùng mỗi một chút kinh lực đều thật sự chia đều, đem lực phản chấn của bao cát truyền xuống bề nước dưới chân. Chẳng qua hiển nhiên còn chưa đạt tới cảnh giới điều khiển được nặng nhẹ, nước tổng bề tuy chấn động có quy luật, nhưng vẫn chưa hình thành lốc xoáy luân chuyển.

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Đến mấy chưởng cuối cùng, cánh tay Vương Siêu trong cử động, kinh lực toàn thân dâng lên sung mãn, đã loáng thoáng đánh ra thủy hưởng.

Chỉ là thủy hưởng này còn rất nhẹ, cũng có vận động trước cho đủ mới có thể đánh ra, còn xa mới tới mức tùy ý mà phát ra như Đường Tử Trần, tiếng vang so với tiếng vang của Đường Tử Trần phát ra như tiếng pháo thì còn kém rất xa.

“Hừ!” Sau khi đánh xong, lại nhảy xuống dưới, đem ngũ quyền, thập nhị hình thông thả diễn luyện một lần, một chiêu một thức, đều dùng kinh không dùng lực, trong khi thân hình biến hóa, lỗ chân lông toàn thân như nắp sắt đóng chặt lại.

“Hãy!” Diễn luyện đến cuối cùng, không tự chủ được biến hóa thành Long xà hợp kích, song chưởng tựa như cầm thương, cước bộ cùng lên cùng xuống, như Băng quyền, như Pháo quyền, như Toàn quyền, hung hăng cắm vào quả cầu thủy ngân trên trong cái máng đá.

Eo lưng vặn vẹo, song chưởng chuyển lực. Két! Cả quả cầu bị song chưởng Vương Siêu ôm lấy, mãnh liệt luân chuyển, nhảy vọt từ trong máng đá ra.

Mắt thấy quả cầu nhảy ra muốn rơi xuống đất, hắn vội vàng vừa ôm vừa đẩy. Nhất thời, từ lỗ chân lông trên bàn tay truyền đến một cảm giác rất rõ ràng.

Trong đầu Vương Siêu giống như hiện ra phương hướng cùng kinh lực của luồng thủy ngân luân chuyển bên trong quả cầu.

Hắn không tự chủ được vung tay tổng ra, bóp một cái! Quả cầu nhẹ nhàng vọt lên một chút, lại lặn vào trong móng đá.

“Thì ra là như thế này! Đây là đạo lý nghe kinh. Khó trách Trần tử đẩy tay một cái là có thể phá đi trọng tâm của người ta”.

Hô hô! Cái này một chút vậy mà giống như dùng toàn bộ khí lực, sau khi nghĩ ra, hắn lại ngồi xuống đất không nhúc nhích, hồn hển thở từng hơi.

Bên ngoài sắc trời đã sáng, mặt trời đã lên cao. Thì ra đã luyện cả đêm.

Ánh mặt trời sáng lạng chiếu xuống, cũng như là ngày hôm qua, chỉ duy nhất bất đồng chính là Đường Tử Trần đã đi rồi.

Chẳng qua hiện tại Vương Siêu tâm tình cũng đã tốt hơn rất nhiều, đột nhiên nhớ tới, Đường Tử Trần lúc ra đi, hình như lưu lại một quyển sách, vội vàng chạy lên trên lầu, kéo cái ngăn kéo trong phòng ngủ ra.

Quả nhiên, bên trong có một bộ sách rất dày, cả bộ sách phi thường nhẵn nhụi, bóng loáng, mỗi một trang sách đều được bọc lễ, dùng hai loại chỉ vàng bạc đan thành hoa văn, có vẻ vô cùng thần bí cùng xa xỉ.

Hơn nữa những trang giấy, khi cầm ở trong tay, liền thấy rắn chắc phi thường, tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt, hình như là dùng hương liệu tẩm qua.

“Giấy này hình như là từ da dê gia công chế tác mà thành, sau đó dùng xạ hương tẩm vào. Trong môn lịch sử đã hình như thấy qua hoa văn chỉ vàng bạc như vậy, là một số quốc gia ở Trung Đông chuyên chế cho các đền thờ, dùng để sao chép kinh Cô Ran”.

Vương Siêu tuy không học tới như thế, nhưng chung quy không phải cái gì cũng không thông, nhìn thấy hoa văn vàng bạc trên cuốn sách, ngẫu nhiên nhớ tới đã được giới thiệu trong sách lịch sử.

Quyển sách này dày ba bốn tấc, mấy trăm trang. Bìa màu lam nhạt trên dùng bút lông viết bốn chữ “Quốc thuật thật lực”. Bốn chữ này mượt mà lại ẩn chứa sự sắc bén, bên dưới có ghi tên của Đường Tử Trần.

Mở sách ra, bên trong đều viết bằng bút lông nhỏ. Vương Siêu thoáng lật xem một chút, bên trong hơn phân nửa đều nói về thực chiến đả pháp, kỹ xảo giết người, sau đó phối hợp với một số đồ hình tinh xảo về thân thể con người. Các bộ vị hệ thống thần kinh, xương cốt liên kết, kết cấu nội tạng của con người, làm thế nào vận dụng Minh kinh Âm kinh đả kích, giết người nhanh gọn, toàn bộ đều viết rõ ra.

Mấy cái đồ hình này, so với kính hiển vi trong giải phẫu còn muốn chính xác hơn. Cũng không biết Đường Tử Trần làm thế nào mà vẽ ra được.

Một trăm trang cuối cùng, Đường Tử Trần vẽ ra một số đả pháp “Chủ” quyền trong Thái Cực quyền, cùng với một số kỹ thuật công kích bằng cùi chỏ của Bát cực môn, Phiên tí kinh của Thông bối môn, một ít quyền thuật còn lại, đều không được giới thiệu hoàn chỉnh, mà linh tinh lan tan, chỉ để ý đến phần thực dụng.

Sau đó, chữ đột nhiên trở nên lớn hẳn lên, thì ra khi Đường Tử Trần viết đến đây, thì phỏng theo Thư thánh vương Hi Chi viết một bài Lan đình tự thiếp.

Nét bút như long xà, từng nét một đều chứa lực như thấu xuống trang giấy, ngay cả Vương Siêu là người không rành về thư pháp, cũng cảm giác được trong những chữ này, hàm chứa ý cảnh rất sâu xa.

Chẳng qua đến cuối sáng, lại không có kết cục. Chương Lan đình tự kia, chỉ viết đến “Hậu chi lâm giả” câu cuối cùng “diệc tương hữu cảm vu tư văn” cũng không viết tiếp, hình như chờ người viết tiếp.

Vương Siêu sau khi xem xong, cất quyển sách đi, chuẩn bị để sau này nghiên cứu cho kỹ. Sau đó liền lặn ra ngủ, chớp mắt một phát đã đến sáng hôm sau, sau khi thu thập một số đồ cùng chìa khóa phòng, cuối cùng nhìn lại một lần nữa ngôi biệt thự, rồi đứng dậy trở về nhà.

Ngôi nhà này Đường Tử Trần tuy cho hần, nhưng hần biết không ở nổi, chi phí quản lý mỗi tháng cũng không biết là bao nhiêu. Tốt nhất là đi sớm một chút, miễn cho đến lúc đó có người đến gây phiền toái, còn xe trong gara, Vương Siêu cũng không lấy, cứ tự nhiên để ở bên trong.

Huống hồ mấy cái này đều là Đường Tử Trần lưu lại, Vương Siêu nói sao cũng muốn bảo tồn, không làm lộn xộn.

Thời gian trôi nhanh qua, chỉ chớp mắt đã hết kỳ nghỉ hè, trường đã nhập học, cuối cấp ba sắp lên đại học rồi, không khí trong trường học cũng khẩn trương hẳn lên. Chẳng qua tất cả thứ này Vương Siêu cũng không để ở trong lòng, đến bây giờ hần chỉ có hứng thú đối với hai sự kiện.

Một là cùng Tào đội trưởng ba của lớp trưởng Tào Tinh Tinh thử qua một chút, báo cừ lần trước. Hai chính là làm thế nào để kiếm tiền, bằng không bản thân mình về sau muốn lưu lại căn nhà của Đường Tử Trần cũng nổi. Hơn nữa cuộc sống của mình về sau, cũng phải cần tiền.

Về phương pháp kiếm tiền như thế nào, Vương Siêu cũng lo lắng rất nhiều, nhưng lại phát hiện không cái nào khả thi, học quyền thuật chỉ tốt khi dùng để cướp bóc.

Chẳng qua cướp bóc Vương Siêu tạm thời không nghĩ tới, lần trước đánh nhau với đám du đảng kia, quá nửa là vì báo thù, cướp tiền chỉ là thuận tay, nhất thời hứng khởi mà thôi.

“Trước tiên tìm Tào đội trưởng báo thù rồi hãy nói” Sau nhiều ngày suy nghĩ, Vương Siêu chính là hoàn thành tâm nguyện đầu của mình trước cái đã.

Một buổi tối khi đi học về, Vương Siêu âm thầm đi theo sau Tào Tinh Tinh, hần chuẩn bị tìm nhà của Tào Tinh Tinh, đến lúc thích hợp, sẽ chặn Tào đội trưởng mà đánh một trận.

Con đường được đèn đường chiếu sáng, thời tiết khá nóng, Vương Siêu chậm rãi ung dung đi ở sau Tào Tinh Tinh, nhưng không để bị phát giác.

Qua vài ngã tư đường, lúc Tào Tinh Tinh muốn tiến vào một ngõ nhỏ, đột nhiên, một cái xe tải nhỏ vọt tới, trong nháy mắt dừng lại, bên trong vọt ra hai ba đại hán xông tới, một tên bịt miệng, một khóa tay, một nắm chân.

Tào Tinh Tinh ngay cả kêu cũng không kịp, đã bị bắt lên xe.

“Bắt cóc?” Vương Siêu phản ứng lại.

17. Chương 17: Tại Bảng Giá Trung Báo Cừ Hòa Lao Tiễn (trung)

Can nhắc khoảnh khắc, thân mình chợt lóe lên rồi vọt vào một góc đường, không thể không nói, phản ứng đích xác rất nhanh nhẹn.

Chiếc xe tải vừa “Vù” một cái từ một ngõ khác vọt ra, Vương Siêu ánh mắt nhớ kỹ hình dáng đặc thù của xe này, cho đến khi xe biến mất khỏi tầm mắt, mới vọt theo, tìm đường tắt chặn đầu.

Công phu trên chân của Vương Siêu tuy còn xa mới tới cảnh giới lợi trong nước chỉ ngập đến đầu gối như Đường Tử Trần, nhưng trải qua thời gian dài huấn luyện, lực bạo phát cũng kinh người. Hơn nữa thể lực, bởi vì luyện nội gia quyền thuật, có thể giữ lại khí, so với vận động viên thể dục bình thường còn khỏe hơn nhiều.

Hai chân giao nhau, tay vung ra, bàn chân phát lực, chân eo phối hợp nhau, mỗi bước đi tới, đều xa ba bốn thước. Cái này đúng là Tiễn bộ trong bộ pháp Bát quái quyền.

Tiến bộ như bay, hạ xuống đất nhẹ nhàng.

Không lâu sau, Vương Siêu đã chạy qua một con phố, đã thấy chiếc xe tải đang chạy trên xa lộ.

Có lẽ là còn ở trong nội thành, tốc độ của chiếc xe còn hạn chế, mà mấy tên bắt cóc trong xe không muốn vượt đèn đỏ gây chú ý,[cho nên tốc độ của xe bình thường, với tốc độ của tiền bộ, hoàn toàn có thể theo đuôi.

Cho đến khi xe tới ngoại thành, tốc độ mới dần dần nhanh lên, chẳng qua hiện tại sắc trời đã về tối, Vương Siêu cũng không cần che dấu gì nhiều, chỉ cần né ra bên đường, để tránh bị phát hiện.

Dưới bóng đêm bao phủ, Vương Siêu lại điều chỉnh xương sống, hạ trọng tâm, cả người lông dựng lên, bụng như sắt, nổi da gà như viên sắt, đột nhiên phát lực, cả người như một con sói chạy như điên truy kích con mồi, kiệt lực bám theo xe tải không cho nó biến mất khỏi tầm mắt cầu mình.

Vận động kịch liệt như vậy, trong cơ thể Vương Siêu sinh ra một lượng lớn nhiệt khí, tạo nên mồ hôi đang muốn phá tan lỗ chân lông để chảy ra. Nhưng do bị lỗ chân lông khóa chặt lại, thủy chung phát ra không được.

Vương Siêu hiện tại lực lượng đóng mở của lỗ chân lông cũng đã khá mạnh, cũng chính là nội kình của quyền thuật dần dần đã thâm hậu lên.

Chẳng qua cứ đuổi theo xe như vậy dù sao cũng rất vất vả, đuổi theo ước chừng hơn mười cây số, khoảng cách với xe dần dần ra rất nhiều, xe mấy lần cũng đã biến mất khỏi tầm mắt, chẳng qua cũng may chỉ có một đại lộ, không có đường cắt ngang, bởi vậy cũng không bị mất dấu.

“Sao chứ, còn không chịu ngừng, khí của ta mà tiết ra, là xong đời!”

Vương Siêu mãnh liệt chạy theo, lỗ chân lông khóa khí cũng đã đến cực hạn, cảm giác được cả người như phồng lên, như là có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Công phu này vốn là Luyện tinh hóa khí đã đến cực hạn, quyền thuật bình thường sau khi luyện đến, đều phải chậm rãi ung dung dừng lại, thi triển các thể quyền, đem khí hạ xuống bụng, sau đó chậm rãi hoạt động toàn thân, dùng để dưỡng sinh, cải tạo sinh cơ thể năng.

Nếu đến cực hạn mà tiếp tục luyện nữa, lỗ chân lông giữ không nổi khí, lập tức mồ hôi sẽ thoát ra như mưa rào mùa hạ, người sẽ bị hư thoát, Nghiêm trọng thậm chí sẽ bị thoát lực mà ngất đi!

Nhưng Vương Siêu hiện tại không thể dừng lại, chỉ có thể khổ sở chống đỡ, cắn răng cố qua cửa ải này.

Vương Siêu cũng biết bản thân đang chơi với lửa, người thường vận động xuất mồ hôi, đó là xuất ra chậm rãi, còn có thể khống chế. Nhưng người luyện nội gia lại khác, một khi đến cực hạn bế không được nữa, toàn bộ khí giữ lại sẽ tràn ra toàn bộ, giống như là dưới con nước mạnh mà đê chột vỡ, nguy hiểm đến cùng cực.

Ở tại thời điểm mấu chốt này, xe tải phía trước đột nhiên chuyển hướng, đi vào một con đường nhỏ, sau đó hình như là ngừng lại trước một ngôi nhà hai tầng.

Vương Siêu lập tức ngừng lại, tinh thần lại không dám thả lỏng, hình thành tư thế đứng tấn “Long xà hợp kích”, nhẹ nhàng hạ thân thể xuống, cho đến hơn nửa giờ sau, mới chậm rãi đem khí hạ xuống, bụng đã thả lỏng ra, hai chân cũng buông lỏng, lỗ chân lông toàn thân cũng mềm ra, cuối cùng cũng không có xuất mồ hôi.

Sau khi khôi phục, lập tức nhẹ nhàng chạy dọc theo con đường nhỏ đi đến căn nhà kia.

Chiếc xe tải dừng trước căn nhà, bên trong đã không có người. Căn nhà bốn phía cũng không có tường, chỉ là một căn nhà bình thường tại nông thôn, cửa lớn đóng chặt, chỉ có một căn phòng ở trên lầu còn để điện, bên trong loáng thoáng truyền đến thanh âm của mấy người.

Sau khi quan sát hình hình bốn phía một chút, đột nhiên phát hiện phía trước nhà có một cái ống nước, nổi thẳng lên mái nhà, Vương Siêu vội vàng lặng lẽ theo ống nước leo lên sân thượng.

Trên sân thượng không có ai, chỉ có một cái cửa thông xuống lầu hai. Vương Siêu giống như một con mèo đêm, ngừng thở, ánh mắt quan sát tứ phía, lỗ tai nhích động nghe ngóng một hồi, lúc này mới xuống lầu, sau đó chột lóe một cái nhanh chóng vọt vào trong một góc tối ở gần căn phòng còn sáng đèn kia.

“Ta thật có thiên phú làm kẻ trộm?” Vương Siêu tự có cảm giác, một loạt các động tác vừa rồi thật tốt.

Nhà cửa ở nông thôn trang hoàng đơn giản, hơn nữa căn nhà này giống như không thường xuyên có người ở, nơi sáng sủa nhất cũng có mạng nhện, khắp nơi một màu đen lổm đổm. Chẳng qua lúc này càng thuận tiện cho Vương Siêu tiến vào.

“Đại ca, người nói làm sao bây giờ? Bắt con nhỏ này? Có thông tri cho lão tử Tào Nghị tới không?” Vương Siêu mơ hồ thấy trong phòng có năm sáu người nam.

Cầm đầu là một đại hán đầu bóng lưỡng, mặc áo vét màu hồng, cả người trên dưới vòng lên, dadng ngấm nghĩa một thanh chủy thủ lập lòe. Mà nam tử còn lại đang đứng bên cạnh một cái bàn tròn, trên có rất nhiều bìa cùng đồ ăn, bên cạnh có một cái quạt máy đang thổi cho đầu tóc mấy tên này tung lên.

Mà Tào Tinh Tinh đang bị trói nằm ở một góc, miệng bị nhét giấy, toàn thân mồ hôi ướt đầm, hai mắt chớp động, có chút hoảng sợ, nhưng đang cố gắng bảo trì sự trấn định.

“Ta đã gọi điện thoại cho Tào Nghị, bảo hắn đi một mình tới đây. Hắn cũng biết thủ đoạn của chúng ta, con gái bảo bối của hắn, cũng là con gái duy nhất của hắn, đáp ứng chuyện của chúng ta, mười vạn đồng này là của hắn, có đường phát tài. Không đáp ứng chuyện của chúng ta, lão tử sẽ tiền dâm hậu sát!”

Đại hán kia đem thanh chủy thủ ở trên tay, hung hăng cắm xuống bàn, tùy tay đem một cái cặp đen ở sau ghế đặt lên bàn.

“Lão Đại, mười vạn này thực có thể mua được Tào Nghị?” Một nam tử tóc dài kết thành bím hỏi.

“Tào Nghị là người giao hoạt, cho nên ta phải cho hắn thấy vừa có ân vừa có uy, lão bản lần này cho chúng ta đến đây, cũng là ý này. Đừng xem Tào Nghị chỉ là một đội trưởng phân cục nhỏ nhỏ, thật ra hắn còn có một thân phận khác! Hắn trước kia xuất thân từ lính đặc chủng”.

“Đại ca, lão bản lần này vì cái gì không cho chúng ta mang theo súng, nghe nói Tào Nghị thân thủ thật sự rất khá! Vạn nhất!”

“Hừ, thân thủ của hắn khá, ta cũng không kém, ta sớm đã muốn cùng hắn tỷ thí một phen, xem thử ai đánh giỏi hơn! Mang súng làm gì? Trên máy bay có đem theo được không? Lũ ngu ngốc các ngươi! Đội Tào Nghị đến đây, đến dưới lầu, người trước tiên xét thân hắn! Hắn nếu mang theo súng, không phải là thành của chúng ta sao? Hắn nếu không mang theo, thì không phải quá tốt sao?”

“Đại ca quả nhiên tâm tư tinh tế!” Một nam tử cười nịnh nói.

“Mười vạn!!!!” Vương Siêu vừa nghe, ánh mắt cũng sáng lên, cả người trên dưới nhiệt huyết sôi trào: “Ngay cả súng cũng không mang theo, cũng dám đi bắt cóc?!”

Khi Vương Siêu đang muốn vọt lên, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng còi xe.

Một nam tử thì đầu ra ngoài cửa sổ nhìn nhìn: “Lão Đại, là Tào Nghị, một mình lái xe đến, không có người nào khác!”

“Tốt, người đi xuống lục soát hắn, sau đó dẫn hắn lên đây!” Đại hán đầu bóng lưỡng lạnh như băng nói.

18. Chương 18: Tại Bảng Giá Trung Báo Cừu Hòa Lao Tiến (hạ)

Tào Nghị lúc này tuy ha hả cười to, nhưng ngữ khí cũng thực bình tĩnh, tựa hồ bão táp tới trước mặt cũng không lay chuyển.

“Ngữ khí này cũng không giống cảnh sát? Lại giống như dân giang hồ hơn, hay là Tào Nghị có hai thân phận, như là Vô gian đạo vậy?” Vương Siêu trong lòng âm thầm nghĩ, sau đó chậm rãi điều chỉnh thân thể đến vị trí tốt nhất, để tùy thời phát ra một kích lôi đình.

“Tào đội trưởng có thể nói là quý nhân hay quên, một tháng trước ngài tại vùng biển phía Bắc, một người một thuyền, truy đuổi người của lão bản của chúng ta hơn mười lần, còn lấy đi không ít hàng hóa. Thật có thể nói là có dũng có mưu, thật là một Thường sơn Triệu Tử Long thế hệ mới, lão bản chúng ta nghe nói có nhân vật này, hoan hỉ không thôi, thật vất vả mới tra được nơi ẩn thân của ngài, vì thế mới phái huynh

đệ chúng ta đến đây, chẳng qua Tào đội trưởng chính là địa đầu xà ở nơi này, huynh đệ chúng ta cho dù là cường long cũng không dám quang minh chính đại trên chọc ngài phải không? Đành phải xuất ra hạ sách này, dẫn địa đầu xà xuất động”.

Đại hán đầu trục từ trong phòng đi tới, vừa lúc gặp Tào Nghị đang từ cầu thang đi lên. hai người nhìn nhau, vẻ mặt đều hết sức cảnh giác.

“Thì ra các người là người của tập đoàn Hoa Nam Trần thị, nói, các người rốt cuộc muốn thế nào?” Tuy con gái trong tay người khác, Tào Nghị vẫn trấn định tự nhiên, trước tiên dò xét bốn phía một chút, sau đó đem ánh mắt dừng lại trên người đại hán đầu trục.

“Một, chúng ta muốn biết thân phận chân chính của Tào đội trưởng” Đại hán đầu trục đưa ra một ngón tay, “Hai, muốn mời ngài gia nhập chúng ta, mọi người cùng nhau phát tài. Ba, hàng hóa mà ngài lấp của lão bản chúng ta, rốt cục là ở nơi nào? Bốn, ngài thân thủ phi phạm, một chút đã đánh ngã mười mấy huynh đệ của chúng ta, ta tự nhiên muốn trả hận cho chúng nó, chúng ta hai bên tùy ý không bằng ngẫu nhiên, luận bàn một phen xem sao?”

“Được. Người trước tiên thả con gái ta ra trước!” Tào Nghị thân thể vừa động, đã đưa ra thế thủ của quyền anh, ý đáp ứng rất rõ ràng, làm cho đại hán đầu trục kia cũng giật mình.

“Một khi đã như vậy, không đánh không quen biết, chúng ta trước đánh sau quen cũng được” Đại hán đầu trục xoay xoay thân mình, từng bước đi xuống thang lầu, đứng cách Tào Nghị ba thước.

Rập! Bốn nam tử bên cạnh làm thành một vòng tròn, tản ra bốn phía. Lúc này, tại lầu hai trong phòng canh Tào Tinh Tinh, chỉ còn lại có một nam tử tóc dài.

“Ta là Trần Vũ Dương, Tào đội trưởng nhớ cho kĩ!” đại hán đầu trục cởi áo ra, lộ ra cơ thể trắng kiện như đồng khối, từng khối từng khối cơ bắp phẳng phất như măng xà quấn quanh ở trên người.

Hơn nữa trên các đốt ngón tay, rõ ràng có một lớp chai rất lớn, vừa thấy đã biết là cao thủ đã luyện quyền nhiều năm.

“Hãy!” Tào Nghị không có động tác dư thừa, Trần Vũ Dương vừa mới ra thế thủ, đột nhiên chuyển thân vọt đến, hung hăng nhắm thẳng vào sườn của đối phương mà tung cước.

Bốp! Trần Vũ Dương dùng cánh tay ngăn đỡ, chân liên tục lui về phía sau, tới tận cầu thang mới ngừng lại, cánh tay bị đá như hết sức đau đớn, vẩy vẩy mạnh mấy cái, “Lực chân thật mạnh!”

Tào Nghị cũng không nói gì, lại vọt tới, liên tục tiến công, quyền đánh thẳng vào mặt đối phương, phối hợp với thoái pháp, thế công như vũ bão, mãnh liệt đến cực điểm. Năm tay xé không phát ra tiếng vang.

Trần Vũ Dương nhất thời mất đi tiên cơ, lập tức rơi vào thế bị động, vội vàng đưa hai cánh tay lên thủ mặt và ngực, tránh trái né phải.

Cánh tay hai người chạm nhau, đều là cứng đối cứng, mỗi một lần đối kích, đều phát ra tiếng xowng cốt chạm nhau rất lớn. Đả pháp như vậy, hết sức thô bạo và dã man.

Trần Vũ Dương đã bị ép đến chân cầu thang, chân khi lui về phía sau, nhất thời đập trúng mép cầu thang, thân thể lập tức hơi chao đi, hần vội lấy lại thăng bằng, mới đứng vững lại được.

Tào Nghị là cao thủ quyền cước, làm sao buông tha cơ hội này, lập tức thu tay lại, chân trái phát lực, hung hăng đá thẳng vào khớp xương chân của đối phương.

Rắc! Tiếng xương gãy vang lên, thân thể Trần Vũ Dương mất trụ ngã xuống cầu thang, xương chân đã bị Tào Nghị đá gãy.

Tào Nghị thấy đã đánh ngã đối phương, trong lòng lo cho con gái mình, vội vàng không để ý tới Trần Vũ Dương, chuyển thân vọt lên lầu.

Làm sao biết, Trần Vũ Dương tuy bị đá gãy chân, nhưng tố chất thân thể rất tốt, người cũng hung hãn, vẫn không mất đi sức chiến đấu. Khi thấy Tào Nghị chạy qua bên người để lên lầu, cả người hần như dã thú xoay người vọt lên, ôm chặt lấy chân của Tào Nghị, giật mạnh về phía sau!

Lực lôi kết rất mạnh, Tào Nghị tuy có phòng bị, nhưng cũng chịu không nổi, vội vàng nắm lấy tay cầm của cầu thang bảo trì sự cân bằng của thân thể, sau đó dùng chân đạp mạnh về phía sau.

Trần Vũ Dương lại thuận thế nắm lấy đùi của Tào Nghị mà đứng thẳng lên, từ phía sau một tay ôm chặt lấy Tào Nghị, một tay còn lại hung hăng bẻ cổ hắn.

Đây là tình huống trong đô vật rất hay gặp, là một chiêu hết sức hung ác, từ phía sau lấy tay bẻ cổ, khiến cho người ta gãy cổ mà chết.

Tào Nghị bị bẻ cổ, sắc mặt lập tức như bị tụ huyết, không ngừng dùng khuỷu tay hung hăng đánh thẳng vào ngực của Trần Vũ Dương.

Bốp Bốp! Bốp Bốp! Liên tục tiếng xương gãy vang lên, Trần Vũ Dương hai mắt trợn lên, mũi miệng chảy máu. Nhưng tay của hắn vẫn không buông ra, không làm cho Tào Nghị gãy cổ chết thì tuyệt không bỏ qua.

“Đánh nhau như vậy, quả nhiên thật đẫm máu. Không phải một chiêu một thức đơn giản như trên lôi đài, phải rút kinh nghiệm, về sau chú ý. Những người này vốn là đến chiêu an, kết quả khi đánh nhau cũng không thể không chế được tình hình, trở thành sinh tử tranh đấu”.

Vương Siêu nhìn thấy một màn này, trong lòng liên tục gật đầu, hắn vốn đang thiếu kinh nghiệm thực chiến, trận đấu đẫm máu trước mắt quả thật làm cho hắn từ trong đó học được không ít thứ.

“Giết hắn!” Mấy người còn lại đang đứng xem thấy vậy lập tức vọt lên.

Tào Nghị vội vàng liều mạng đạp chân vào thang lầu, mang theo Trần Vũ Dương cùng lăn về phía dưới.

“Tốt lắm, ta cũng nên ra tay!” Vương Siêu cũng không hề che dấu, mạnh mẽ đứng lên, chợt phát lực từng bước tiến tới căn phòng giam giữ Tào Tinh Tinh, khi khoảng cách với tên tóc dài đứng canh còn chừng một thước, thừa thế ra quyền.

Ba bước lấy lực, không chế mặt đất, quyền như đạn pháo, lẳng không đánh xuống. Một quyền này đúng là “Tam bộ pháo quyền kinh” trong Hình ý.

Ba bước phát lực này, là hắn đã tính toán kỹ, thân thể cũng đã điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, toàn thân eo chân, bàn chân, xương sống đều theo quy luật mà phát kinh vọt lên, chợt bùng nổ, như mãnh hổ xuống núi, một quyền đánh ra sử dụng hết sức bình sinh.

Quyền kinh trong không khí đánh ra một tiếng xé gió thanh thúy.

Tên tóc dài kia vốn đang chú ý xem đánh nhau dưới lầu, nhưng lại không dám rời khỏi chỗ, không ngờ đột nhiên một người bất ngờ vọt đến, giống như phi yến sát thủy (yến bay sạt nước), xẹt tới tốc độ nhanh như tia chớp, lại như sấm sét, căn bản không thấy rõ bộ dáng.

Hắn theo bản năng đưa hai tay lên đỡ!

Phành! Cố gắng đỡ cũng không được, quyền của Vương Siêu đánh banh hai tay hắn ra, đánh thẳng vào ngực.

Cả thân thể sáu bảy chục ký của hắn bị đánh bay lên không, rớt mạnh xuống bàn, toàn bộ các thứ trên mặt bàn tung tóe, văng đi khắp nơi.

Tên tóc dài này cũng thật xui xẻo, sau khi va vào cái bàn lăn sang một bên chạm phải cái quạt, cái quạt đang quay cuốn luôn mái tóc dài của hắn vào.

Đến khi cái quạt quay không nổi nữa, thì ngay cả da đầu của hắn cũng bị tróc ra, đầu gục vào trong cánh quạt, đã không thấy hô hấp nữa, cũng không biết là do một quyền của Vương Siêu đánh chết, hay là bị điện giật chết.

“Ô ô, ô ô!” Tào Tinh Tinh thấy rõ ràng là Vương Siêu, ánh mắt nhất thời vừa mừng vừa sợ, thân thể không ngừng vụng vẹo.

Vương Siêu vội vàng kéo miếng giẻ trong miệng của nàng ta ra, sau đó cởi dây thừng, rồi nhặt lấy cái cặp đang nằm ở dưới đất.

“Mười vạn đồng đã tới tay!” Cầm lấy cái cặp, Vương Siêu có chút hưng phấn.

Ngay lúc này, từ cầu thang xông lên một người, chính là Tào Nghị.

Tào Nghị lúc này trên người đầy máu, chẳng qua cũng không bị thương gì, máu kia hiển nhiên là của người khác. Vừa vọt lên, thấy Vương Siêu, nhất thời sửng sốt một chút, sau đó nhìn hoàn cảnh bốn phía cùng con gái mình, giống như hiểu được đã xảy ra sự tình gì.

Đưa mắt nhìn Vương Siêu trong chốc lát, Tào Nghị nói: “Bỏ cái cặp xuống”.

“Ái dà!” Vương Siêu nuốt nước bọt, “Tào đội trưởng, thân thủ của người quả nhiên thật sự tốt, lần trước ta thiếu chút nữa bị người phé đi cánh tay, hôm nay tùy ý không bằng ngẫu nhiên, chúng ta hãy tỷ thí lại một chút, trong này dù sao cũng là tiền cướp được, không bằng xem ai thắng, thì sẽ thuộc về người đó!”

“Tiểu tử khá lắm!” Tào Nghị đột nhiên ha hả cười to: “Không nghĩ người muốn thừa cơ ta mệt, muốn cái mạng ta, không thể tưởng được bạn học của Tinh Tinh lại có nhân vật lợi hại như vậy? Chẳng qua ta tốt xấu gì cũng đã luyện quyền hơn hai mươi năm, khi bắt đầu luyện, người còn chưa sinh ra. Cho dù hiện tại thể lực có bị tiêu hao, đấu với người vẫn là có thừa! Đến đây, để ta xem người rốt cuộc có tiến bộ gì?”

“Vương Siêu, người muốn làm gì?” Tào Tinh Tinh cũng khó hiểu, thấy Vương Siêu cùng ba của nàng tựa hồ muốn động thủ với nhau, vội vàng kêu to lên.

Vương Siêu thủ thế, “Sự tình này bạn quản không được đâu. Cứ xem là được” rồi đặt cái cặp xuống, đi tới hai bước, đứng cách Tào Nghị cỡ ba thước rồi dừng lại.

Tào Nghị cũng nắm chắc nắm tay lại, thủ thế, cố gắng hít thở, tựa hồ đang cố gắng khôi phục lại thể lực của mình. Vừa rồi sau khi đánh gục bốn người, thê đã mệt chết được.

“Tào đội trưởng, người hay là cứ nghỉ ngơi một chút đi?” Vương Siêu thấy bộ dáng Tào Nghị như vậy, cười cười.

“Hãy!” Vương Siêu vừa dứt lời, Tào Nghị đột nhiên ra tay, lại là một quyền rút lên, đánh thẳng vào mặt Vương Siêu, xem tốc độ ra quyền này, không giống chút nào với người bị tiêu hao thể lực.

“Người này thật giỏi hoạt!” Vương Siêu cũng đã không còn như nửa năm trước, cước bộ vừa chuyển, đã né sang bên cạnh Tào Nghị, năm ngón tay hợp lại, hung hăng đâm thẳng vào vùng dưới eo của đối phương.

Đòn này nếu đâm trúng, Tào Nghị chỉ sợ từ nay về sau sẽ mất đi năng lực kia.

Không ngờ Vương Siêu lại ra đòn hiểm như vậy, Tào Nghị hoảng sợ, vội vàng co bụng xoay người, một cước xuất ra.

Vương Siêu cước bộ lại bước sang bên cạnh một bước, lại chuyển sang bên cạnh Tào Nghị, thân thể hơi khụy xuống, thủ đao vẫn đâm xuống dưới eo, vẫn nhanh, hiểm, độc như trước.

Tào Nghị liên tục xoay người công kích, muốn đối mặt chiến đấu, nhưng Vương Siêu mỗi một lần đều có thể chiếm được vị trí bên cạnh hắn, liên tục biến hóa ba bốn lần như vậy, Tào Nghị khi chuyển hướng đã có cảm giác hoa mắt.

Cổ ngữ có câu “Bát quái tặc” (có nghĩa là xem sự chóng mặt khi quay vòng vòng là giặc), Vương Siêu hiển nhiên đã đem chữ “Tặc” này diễn ra phi thường tốt, ngày đêm đứng trong bể nước đánh bao cát, hiện tại rốt cục đã phát huy ra.

“Hãy!” Liên tục chuyển năm bước, Vương Siêu rốt cục đã đắc thủ, đã đâm trúng giữa xương sườn của Tào Nghị, Tào Nghị nhất thời sắc mặt đau đến tái nhợt, thân thể la liệt choạng, ngã ngối xuống đất.

19. Chương 19: Sát Nhân Hựu Phóng Hỏa Địch Tào Đội Trưởng

Tào Tinh Tinh lúc đầu cũng khó hiểu, không biết vì cái gì mà cha mình lại động thủ với Vương Siêu, rõ ràng là đều tới cứu mình. Mà người bạn học trước giờ mình không để vào mắt, lại giống như thay đổi thành

người khác.

Không nói năng gì, vừa mới xuất hiện đã ào ào vọt tới một quyền oanh kích tên tóc dài kia, một màn đó vẫn để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng.

Chẳng qua thấy cha mình bị Vương Siêu hung hăng thủ đao đâm gục, ngã xuống đất, Tào Tinh Tinh trong lòng gấp rút, vội vàng bay lên tung một cước, đá thẳng vào ót của Vương Siêu.

Một cước này đá cũng khá cao, rất tốt, hiển nhiên cũng đã được luyện tập không ít. Nhưng so với phụ thân của nàng Tào Nghị khi xuất ra, rõ ràng chỉ là cười ngửa xem hoa.

“Ồ!” Lở tai vừa động, nghe thấy tiếng gió, Vương Siêu phản ứng theo bản năng, giống như bản thân bình thường trong huấn luyện tránh né bao cát dội ngược vậy, tay trái vung ra phía sau đầu, tựa như hầu tử bám cây, ngăn trở thế chân đá tới.

Sau đó nghiêng người xoay một bước, chuyển phương vị, chớp mắt đã cướp lấy vị trí bên trái thân thể Tào Tinh Tinh, thuận tay thủ đao lại đâm thẳng vào ngang eo.

Không thể không nói, tất cả đều là phản ứng theo bản năng, Vương Siêu đánh rất thuận tay.

“Dừng tay!” Tào Nghị đang ngồi ở dưới đất vừa vặn thấy một màn này, không khỏi gấp đến độ kêu to lên một tiếng, hai mắt trợn trắng lên, như muốn ngất đi. Hắn cùng với Trần Vũ Dương đánh nhau đã tiêu hao không ít thể lực, sau đó giải quyết bốn tên tùy tùng, lại cùng Vương Siêu đối luyện bị đâm một nhát vào xương sườn, đến bây giờ cấp hỏa công tâm, rốt cuộc chống đỡ không được, hít thở không đều.

Chẳng qua cũng nhờ một tiếng kêu to này, làm cho Vương Siêu khựng lại một chút, nơi tay chỉ vừa mới đụng vào eo của Tào Tinh Tinh, vội vàng thu kinh, năm ngón tay tản ra, hóa đao thành trảo, sờ soạng một chút mới dừng được kinh lực.

“Eo thật mềm!” Cảm giác được động vào một thân thể mềm mại thơm thoang thoảng, Vương Siêu lạnh trí thu tay về.

Tào Tinh Tinh một cước bị “dọa!” Sợ hãi kêu một tiếng, thân thể mềm ra, thiếu chút nữa cũng giống như cha mà xụi lơ trên mặt đất.

Tục ngữ nói, nam đầu, nữ eo, đều là chỉ có thể nhìn, không thể sờ. Eo là nơi mẫn cảm, Tào Tinh Tinh chợt bị tập kích, khó tránh một chút thất thố.

“Hừ!” Vương Siêu hừ một hơi thật dài, cũng may mà mình nhanh chóng sự tỉnh.

Đả pháp của Bát quái môn, là tàn nhẫn nhất, đều ỷ vào thân pháp thoái công, hạ thấp người mà chiếm lấy vị trí bên sườn của người ta, nắm cơ hội mà ra tay tại những vị trí yếu nhất của con người như eo, xương sườn, như là lấy dao đâm vào.

Cho dù là một người thường không được rèn luyện, đâm vào ngang eo của một đại hán cao lớn, đại hán kia cũng chịu không nổi. Huống chi là Vương Siêu vốn đã trải qua huấn luyện, nếu không kịp thu tay, thì Tào Tinh Tinh không chết cũng tàn phế.

Đả pháp của Bát quái môn là đao pháp, chính là không chết cũng tàn phế, không có đường sống.

Bát quái chương của Vương Siêu là từ trong bể nước đánh bao cát, cửu tử nhất sinh mà ra, luyện cực kỳ thuần thực, cũng bởi vì cũng đã bầm dập không biết bao nhiêu lần, đã sớm bực bội, cho nên đánh ra rất tàn nhẫn.

“Ba, ba sao rồi, ba, ba không sao chứ!!!” Tào Tinh Tinh cũng rất nhanh tỉnh lại, thấy Tào Nghị nằm trên mặt đất, vội vàng chạy tới, thanh âm đã phát khóc lên rồi.

Vương Siêu vội vàng kiếm một chai bia chưa có vỡ, mở nắp đưa cho Tào Tinh Tinh, để cho Tào Nghị uống vào.

Quả nhiên, bia lạnh đã có tác dụng, Tào Nghị từ từ mở mắt ra, yết hầu rung động rồi đột nhiên học ra một ngụm đàm, ánh mắt cũng trở nên tỉnh táo hẳn lên.

“Tiểu tử giỏi lắm, người giỏi lắm, giỏi lắm!” Tào Nghị sau khi tỉnh táo lại, đưa ngón cái lên, dùng ánh mắt nhìn trừng trừng vào Vương Siêu, cũng không biết là nảy sinh ý nghĩ ác độc hay là tán thưởng: “Ta cũng là lần đầu tiên bị đánh ngã. Giỏi lắm, giỏi lắm”.

Vương Siêu cũng không rõ lắm ý tứ của Tào Nghị, chẳng qua hẳn không muốn cùng Tào Nghị nói chuyện nhiều, chính là muốn đem tiền về nhà trước.

“Tào bá phụ, chuyện của chúng ta đã xong, lúc trước cũng đã nói rồi, số tiền này thuộc về ta, ngài không thể đổi ý, hơn nữa người ở bên trong đều là ngài đánh chết, chuyện cũng không liên quan đến ta. Nói vậy ta coi như cũng đã cứu Tinh Tinh, ta thấy ngài là cảnh sát, lại có chút xã hội đen, vô luận là về phương diện nào, cũng biết đạo lý có ơn tất báo phải không?” Vương Siêu vì tiền, khẩu khí cũng khách khí hẳn lên.

“Nếu người này không đồng ý, ta làm sao bây giờ... nên hay không... giết hết...” Vương Siêu một mặt nói, trong lòng một mặt lại nổi lên ý nghĩ khác, sau đó bị chính ý tưởng này của mình làm cho hoảng sợ.

“Những người này chết, còn có thể nói là bất cớ, nói sao cũng không phải do ta đánh chết. Nếu ta vì tiền mà đánh chết cảnh sát, sự tình kia sẽ hóa lớn ra... rất không đáng... vì tiền cố ý giết người... không thể được...”

“Nhưng...” Vương Siêu trong lòng đột nhiên lại xuất hiện một ý nghĩ khác: “Tào Nghị này, cũng có thể nói là cùng với bọn chúng đánh nhau mà chết, không quan hệ với ta... nhưng Tào Tinh Tinh thì làm sao bây giờ, cũng không thể ngay cả cô ta cũng giết...”

Vương Siêu ác niệm trong lòng trong lúc nhất thời thay nhau xuất hiện, nhưng như thế nào cũng không thể lựa chọn.

“Nếu ta không cho người đem tiền đi, người có phải là muốn giết ta?” Tào Nghị lúc này cũng chú ý tới cái cặp, một lời cắt ngang suy nghĩ của Vương Siêu.

“Có một chút ý tưởng này” Vương Siêu thành thật trả lời.

“Người thường khi tìm được lực lượng, sẽ xuất hiện ác niệm, bởi vì hẳn muốn thay đổi. Cái này cũng có ý tứ bản cùng sinh đạo tặc trong đó, thật ra ác niệm đến từ sự áp bức trong cuộc sống, thực cũng không phải do lực lượng của bản thân. Ài! Ta năm đó cũng giống như vậy” Tào Nghị đột nhiên hít một hơi, phát phát tay, “Tiền người lấy đi, thuận tiện đưa Tinh Tinh về nhà, đám người này lai lịch cũng không đơn giản, không thể bại lộ, chuyện tiếp theo cứ để ta xử lý sạch sẽ”.

Vương Siêu thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhắc tới cái cặp, nói với Tào Tinh Tinh: “Ba của bạn muốn xử lý hậu sự, chúng ta ra ngoài. Ta đưa bạn về nhà”.

Tào Tinh Tinh nhìn Tào Nghị, thấy Tào Nghị gật gật đầu, mới cùng Vương Siêu một trước một sau đi xuống lầu.

Khi xuống cầu thang, Vương Siêu thấy tên Trần Vũ Dương kia cả người co rút nằm trên mặt đất, thất khổng chảy máu, bộ mặt dữ tợn, vội vàng bảo Tào Tinh Tinh nhắm mắt lại.

Tào Tinh Tinh phía sau, cũng nghe lời, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, để cho Vương Siêu lẹ nắm tay dẫn ra ngoài.

Trên mặt đất ở chỗ khác còn có bốn người, cũng không có chết, đang nằm trên mặt đất rên rĩ, hiển nhiên thở cũng không đều.

“Tào Nghị thực độc, nếu không phải đã đánh nhau với nhiều người như vậy trước, ta cùng hắn đối chọi, cũng không biết hươu chết về tay ai. Chẳng qua hẳn làm thế nào xử lý hậu sự” Vương Siêu trong lòng thầm nghĩ.

Dẫn Tào Tinh Tinh đi tới khu vực đông dân cư, ước chừng đã đi được bốn năm dặm đường, đột nhiên, một ánh lửa từ trong đêm tối xuất hiện. Vương Siêu quay đầu lại nhìn thì thấy khu dân cư kia đã bị thiêu đốt.

“Giết người lại phóng hỏa, thực độc! Cảnh sát này làm việc thật tốt!” Vương Siêu đối với Tào Nghị có chút bội phục.

20. Chương 20: Đường Tử Trần Thư Trung Tự Thuật

Cũng không trách hẳn lại làm như vậy, thật sự là một học sinh trung học bình thường, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy.

“Quả nhiên là áp bức trong cuộc sống mới có thể sinh ra ác niệm, muốn khu trừ ác niệm, đầu tiên phải thay đổi cuộc sống của chính mình” Thật ra Vương Siêu vào lúc ấy, đối với bản thân đột nhiên xuất hiện ý nghĩ đem Tào Tinh Tinh cùng Tào Nghị giết hết cũng kinh ngạc không thôi.

“Quyền thuật không thể kiếm cơm. Lòng dạ của đệ phải rộng lớn, nếu có thể thì hãy khoan dung, nhưng không thể chịu nhục...” Lời của Đường Tử Trần trước khi đi vẫn hiện lên rõ ràng trong đầu.

“Trần tử khẳng định không phải nhân vật bình thường, ta về sau muốn gặp lại tử ấy, cũng không thể tiếp tục như hiện tại được, ta phải có thể lực rất lớn, phải có nhiều tiền hơn nữa!” Đường Tử Trần tuy đã đi rồi, nhưng bóng hình cũng ngày đêm hiện lên trong đầu Vương Siêu, trong mộng cũng vậy.

“Bản thân mình hiện tại thay đổi, đều là do Trần tử ban cho ta. Ta về sau nhất định phải có năng lực trợ giúp tử. Ta trước tiên phải mạnh hơn nữa”.

“Được rồi, không nghĩ mấy cái này nữa. Tiếp tục nghiên cứu về quyền thuật thôi” Sau khi tâm tư bản thân bình tĩnh trở lại, lại tiếp tục xem xét những lỗi của bản thân trong thực chiến lần này.

Đây là lần đầu tiên hẳn thực chiến, nhưng cơ hội đánh nhau cũng không nhiều lắm, một quyền đánh bay tên tóc dài kia, đó là đánh lén, xuất kỳ bất ý, thực không phải đối mặt tác chiến. Mà trận đánh cùng Tào Nghị, cũng là dưới tình huống đối phương kiệt sức, thể lực tiêu hao quá độ, dùng Du thân Bát quái chưởng xoay chuyển làm cho hắn chóng mặt mới đắc thủ được.

Hai trận đấu này, cũng chưa thể đủ độ chân thật.

“Minh kinh, Âm kinh, Hóa kinh ba loại luyện pháp, với trình độ hiện tại của ta, Minh kinh cũng còn xa mới đạt tới. ‘Lăng Không tam bộ pháp’ đánh tên tóc dài kia tuy xuất ra thúy kinh, nhưng quan trọng là trước tiên phải điều chỉnh toàn thân, sau đó từ khoảng cách xa mà phát lực công kích, chân chính khi đánh nhau tại chỗ, cũng không có thời gian để ta điều chỉnh, mặt đất cũng sẽ không trống trải như vậy. Huống hồ, khi ta phát một pháp quyền kinh này, cảm giác thể lực tiêu hao rất lớn, không thể đánh liên tiếp được. Trần tử lúc dạy, lúc nào xưng có thể tùy tiện đánh ra thúy kinh. Xem ra còn xa mới tới được”.

“Cho nên Âm kinh, hiện tại ngay cả khi hoạt động kịch liệt, khí tức sôi trào, lỗ chân lông cũng bế không được, càng đừng nói là nguyên khí ngoại phóng, đánh người dễ dàng”.

Với thể lực của bản thân, phân tích cuộc đánh nhau vừa rồi, sau đó phân tích Minh kinh Âm kinh, Vương Siêu tự thấy mình còn xa mới được.

Khi nghĩ đến Âm kinh, Vương Siêu nhảy xuống giường, nhanh chóng điều chỉnh xương sống của mình, đem lông toàn thân dựng lên, sau đó vung tay một hồi, đến khi thấy khí tức dần dần sung mãn lên, liền đem cổ khí này theo tay phóng ra ngoài.

Phành! Một chưởng đánh trên vách tường, xương sống của Vương Siêu đồng thời hạ xuống, trọng tâm chuyển di, muốn đem nguyên khí toàn thân mang mồ hôi theo bàn tay phóng ra ngoài, phối hợp với lực lượng công kích của bàn tay, nhất minh nhất ám lưỡng trọng kinh, mục đích là đạt tới một quyền có thể đánh vỡ gạch.

Hô hô! Hô hô! Vương Siêu thất bại, Trong khoảng khắc chưởng đánh trên vách tường muốn đem nguyên khí phóng ra ngoài, toàn thân hạ xuống, mồ hôi theo lỗ chân lông chảy ra ngoài.

Toàn thân trên dưới đều mềm nhũn ra, cảm giác hư thoát dâng lên, Vương Siêu toàn thân trên dưới tựa hồ một chút khí lực cũng không đủ để đứng dậy.

“Sự phóng thích này!”

Ngồi ở trên giường, nhớ lại tình huống vừa rồi: “Không nghĩ nguyên khí ngoại phóng như vậy, khi muốn phóng ra ngoài, vào lúc đó thân thể lại phân tán đi, cái này không phải bản thân muốn chết sao?”

Người luyện nội kinh, một khi vận khí, toàn thân lông dựng lên, lỗ chân lông đóng lại, da thịt cứng rắn như sắt, chẳng những có thể chịu đòn rất tốt, hơn nữa nhiệt lượng toàn thân được giữ lại, một chút cũng không tiết ra ngoài, cho nên khi đánh nhau thể lực hết sức sung mãn, kinh lực liên miên bất tuyệt. Hơn nữa sau khi lông dựng lên, toàn bộ tinh thần chăm chú, tinh thần tập trung, một cơn gió thổi nhẹ qua cũng có thể lập tức phản ứng.

Cái này vốn rất tốt. Nhưng lại có một nhược điểm lớn nhất là, nếu như lực lượng tại lỗ chân lông không đủ không thể khóa lại được, khí thoát ra, lập tức như hồng thủy ra ngoài, người đột nhiên thoát lực, nguy hiểm đến cùng cực.

Trong rèn luyện bình thường, đánh quyền chậm rãi ung dung, luyện quyền từ từ, đem khí như trước thu vào thân thể, như vậy có thể khống chế được, không có gì nguy hiểm.

Nhưng khi giao đấu kịch liệt, lại không thể như vậy.

Càng đừng nói là lúc đánh nhau Âm kinh phóng ra ngoài, thì chẳng khác nào châm lửa vào thùng thuốc súng. Khi đánh người khác, bản thân cũng phi thường nguy hiểm. Đa số là không đánh được người khác, thì tự giết mình.

“Khó trách nghe đồn, năm đó Lí Tiểu Long minh kinh luyện đến đỉnh điểm, kỹ thuật đã hết sức cao minh, nhưng khi tu luyện âm kinh lại bị tẩu hỏa, bởi vậy mà chết”.

“Tẩu hỏa, tẩu hỏa, từ này dùng thật hay!” Vương Siêu tự thân thí nghiệm qua, đối với việc dùng từ của tiền nhân cảm thấy bội phục,

Vương Siêu xem trong “Quốc thuật thật lực” của Đường Tử Trần, quả nhiên, trong đó có một đoạn nói về Minh kinh Âm kinh thực chiến:

“Năm tuổi luyện quyền, vì xương cốt chưa thành hình, cũng chỉ đứng tấn dưỡng thể, bắt đầu tu luyện nội kinh, không luyện Minh kinh, mười năm sau, mới nội ngoại kiêm tu. Mười năm nữa, Hóa kinh luyện tủy đã đến đỉnh điểm, sau đó ba năm, chỉ tìm hiểu về đạo, cũng không luyện quyền nữa, ý niệm vừa động, đã có thể giết người trong vòng ba mươi sáu bước, không sợ súng đạn. bản thân cảm thấy đã luyện đến luyện thần phản hự, cảnh giới thông thần. Cam khổ, cử tử nhất sinh trong đó, chỉ có tự biết, cũng không cần nói ra. Ngày đem nội ngoại kiêm tu viết vào sách, cũng đã trải qua ba ngàn bốn trăm chín mươi sáu trận đánh lớn nhỏ, giết bảy ngàn sáu trăm năm mươi bốn người, trong đó tám phần là dùng tay, hai phần là dùng súng đạn. Có thành tựu như ngày nay, cũng ỷ vào mười năm tu dưỡng thung công, trước khi thông âm kinh chi đạo. Âm kinh luyện đến toàn thân, da thịt khi phát kinh gồ lên cả tắc cứng như sắt thép, khi thả lỏng thì lại mềm mại mượt mà như dòng nước. Nếu không cần thì không phát ra. Nếu có thể đạt tới bước này, thì đã thành tựu nội gia thốn kinh, đánh vào bên trong, có thể chưa ám kinh, minh ám lưỡng trọng, đạt tới tiên thiên, cái này cũng là đạo lý đại nhuệ đại tung trong Thái Cực quyền kinh, ám kinh nếu không đại thành, thì xung dừng nên tu luyện minh kinh, người trong nội gia quyền thuật dùng lực phát ra minh cương kinh rất nhiều, chỉ có thể sơ luyện, không thể luyện nhiều, lấy ví dụ đơn giản, chỉ luyện một quyền, một cái thông, thì trăm cái thông, một cái không thông, có luyện nhiều cũng vô dụng...”

Những lời ở dưới, đều là Đường Tử Trần giải thích rõ ra.

“Trần tỷ đã giết nhiều người như vậy? Giết cả vạn người? Không đúng, sách này ghi chép đã lâu, nhất định là giết cả vạn người rồi”.

Vương Siêu sợ ngây cả người, giết cả vạn người, là khái niệm gì. Hẳn trong thời gian ngắn không nghĩ ra.

“Thì ra ám kinh của ta vẫn chưa đạt, lực lượng lỗ chân lông vẫn chưa đủ, phải gồ lên cả tắc. Hay là không cần nghĩ đến ám kinh phóng ra ngoài, luyện đến thì tự nhiên sẽ thành, có thể do thể năng của ta hiện nay chưa đủ mạnh, cũng không thể khống chế lỗ chân lông lên xuống tự nhiên. Hay là trước tiên cứ đem minh kinh luyện đến đỉnh điểm rồi hãy nói. Nói cho đơn giản, cứ luyện một cái cho tốt là được rồi?”

Vương Siêu lo lắng một chút, đem lắng không tam bộ pháo tuy có thể đem người ta đánh bay đi, nhưng khoảng cách phát kinh phải đủ lớn. Trong thực chiến tác dụng không lớn.

Nghĩ tới nghĩ lui, Vương Siêu lại luyện Băng quyền mà năm đó Quách Vân Thâm đại sư dùng để đánh khắp thiên hạ.

Bằng quyền có chín loại biến hóa, bán bộ băng, Thối bộ băng, Chuyển hoàn băng, Liên hoàn băng, Trắc thân băng vân vân... nhưng đều chỉ dùng lực lượng của eo lưng và bụng là chính, phụ lấy bắp chân, khớp tay, cơ đùi phát lực phối hợp, sau đó đem khớp vai, khớp tay, xương sống đồng thời phối hợp.

“Năm đó Quách Vân Thâm trong phòng giam luyện quyền, tay chân đều mang mấy chục cân nặng. Ta có nên tăng thêm sức nặng trên người không?”

Nói bắt đầu liền bắt đầu, Vương Siêu ba ngày sau, mua rất nhiều khối chì, mang lên các bộ phận phát lực trên thân thể, toàn thân sức nặng lên đến sáu bảy mươi cân, lúc bắt đầu, hắn còn sợ ảnh hưởng đến cơ thể, hoặc là làm cho khi luyện kinh bị sai lệch, vì thế cẩn thận nhẹ nhàng đề kinh mà hoạt động, nhưng sau khi luyện hơn mười ngày, đã nắm giữ điểm quan trọng của các bộ phận phát lực, những nơi cần dùng sức, liền tăng thêm sức nặng.

Trong quá trình tăng giảm sức nặng, Vương Siêu còn đối chiếu theo đồ án các vị trí khớp xương của cơ thể con người trong “Quốc thuật thật lực” của Đường Tử Trần mà học tập, cứ mò mẫm như vậy, hoặc tăng hoặc giảm, Vương Siêu đối với các bộ vị cơ bắp xương cốt trong thân thể càng ngày càng nắm vững, trò mẫm càng ngày càng thấu triệt. Thật giống như công nhân thuần thục cải tạo một cỗ máy mà mình phi thường quen thuộc.

Liên tiếp luyện như vậy ba tháng, Vương Siêu có một ngày bỏ đi hết quần áo của mình, khi nâng vật nặng, phát hiện khi các khớp xương của mình phát lực thì cơ thể có biến hóa rõ ràng. Hơn nữa các khớp xương bả vai và chân, khi phát lực, các khớp xương rõ ràng lõm xuống, hiển nhiên lực cơ bắp đã càng thêm cường đại.

Trong lúc này, Vương Siêu vẫn mỗi ngày đứng tấn như trước, chẳng qua tư thế đứng tấn cũng thay đổi, không phải là ba thể thức, mà là đem tư thế “Long xà hợp kích” mà đứng.

Trừ lần đó ra, Bát quái chưởng Vương Siêu cũng không có chậm trễ, mỗi ngày vẫn diễn luyện. Hơn nữa mỗi ngày hắn đều khoảng nửa đêm, dùng Tranh nê bộ pháp đi tới tỉnh thành, sau đó lại trở về, vừa lúc đến sáu giờ sáng.

Đến lúc này, đều là đóng chặt lỗ chân lông, học ngày đó đuổi theo xe tải mà chạy như điên trên đường, hai chân giương như cuồng phong thổi lá.

Khí tức trong thể nội dâng lên, đến khi giữ không được nữa, Vương Siêu mới dừng lại đứng tấn để bình tức hơi thở, sau đó dần dần đem khí lan tỏa đi toàn thân.

Vào lúc này, Vương Siêu cứ hai ngày, lại tới khu Thiên Tinh hồ, ngồi nhớ lại thời gian cùng một chỗ với Đường Tử Trần.

Không thể không nói, khu Thiên Tinh hồ không phải người nghèo có thể ở lại được, Vương Siêu ngẫu nhiên hỏi một chút, biệt thự mà khi Đường Tử Trần đi để lại, một tháng chi phí cũng hơn một vạn.

Bản thân có mười vạn, cũng không đủ để ở một năm.

Chẳng qua phí quản lý năm nay cũng đã trả rồi, cho nên Vương Siêu còn có thể ở lại mấy tháng.

Hạ đi thu đến, thu qua đông đến, lại một năm qua đi. Trong thời gian là học sinh này, Vương Siêu thật ra cũng hết sức thích thú, từ ngày đó đưa Tào Tinh Tinh về nhà, Tào Tinh Tinh cũng chú ý tới hắn, hai người dần dần cũng nói chuyện nhiều hơn. Đến sau đó, đã có vài phần thân mật. Làm cho trong lớp học rất nhiều người khó hiểu, đa phần là ghen tị. Chẳng qua Vương Siêu đối với mấy cái này cũng không để ý tới.

Từ miệng Tào Tinh Tinh biết được, ngày đó Tào Nghị đánh nhau, đã bị nội thương, sau đó nằm viện hơn một tháng, điều dưỡng hơn hai tháng mới khôi phục lại.

Chuyện ngày đó với thủ đoạn của Tào Nghị, cũng chỉ là một vụ án hỏa hoạn bình thường.

Vương Siêu trong lòng lúc này mới thoải mái.

“Hôm nay ba của mình về nhà, ba muốn gặp bạn, bạn theo mình về nhà đi” Một ngày trước khi nghỉ hè, Tào Tinh Tinh đột nhiên gọi Vương Siêu lại, về mặt có chút ngượng ngùng.

“Được thôi!” Vương Siêu vội vàng đáp ứng, trong lòng thầm nghĩ: “Tào Nghị người này thủ đoạn không đơn giản, ta vừa lúc muốn thử tay. Luyện nhiều ngày như vậy, không thử cũng khó chịu. Hơn nữa đường lối của hắn cũng nhiều, ta cũng có thể hỏi hắn, phương pháp làm thế nào để kiếm tiền. Dù sao còn một kỳ nữa là phải thi đại học, với thành tích của ta hiện tại, cũng không có hy vọng, không bằng tìm một công việc nào khác”.

Hắn hiện tại đã bắt đầu lo lắng về con đường sau này.

21. Chương 21: Giới Thiệu Công Tác

“Nhà của mình có mấy căn lận, là ba của mình năm trước mua, ba nói gần đây giá nhà hạ, mua mấy căn đầu tư, mà nói tới, ba mình làm cảnh sát, không biết đã bắt bao nhiêu người xấu, khẳng định có người muốn trả thù, cho nên muốn mua mấy căn nhà bí mật. Ngày đó xảy ra chuyện, mình liền chuyển sang bên này” Tào Tinh Tinh nhìn Vương Siêu, làm ra ánh mắt tinh nghịch.

“Nhà cứ như là hang thỏ vậy...” Vương Siêu trong lòng thầm bật cười, trên mặt lại nghiêm trang gật đầu.

“Đầu óc của bạn lại nghĩ xấu cái gì vậy? Khẳng định là đang nói xấu ba của mình” Tào Tinh Tinh dừng lại, dùng ánh mắt chăm chú nhìn.

“Dọa ta sao, cái này cũng thấy ra?” Vương Siêu lấp bắp kinh hãi, trong lòng thầm nghĩ: “Khó trách người ta nói trực giác của nữ nhân là mẫn cảm nhất, xem ra không phải nói bậy”.

“Hừ! Trong bụng của bạn nghĩ cái gì, bốn tiểu thư làm sao mà nhìn không ra?” Tào Tinh Tinh đắc ý hừ một tiếng.

“Ồ, cẩn thận xe!” Vương Siêu không muốn dây dưa về vấn đề này nữa, vội vàng dùng lời giả lả. Chỉ chốc lát, hai người ngồi trên xe công cộng, đi đến một tiểu khu khá hào hoa.

Tiểu khu này mới được khai phá ở phía Tây thành phố có quang cảnh biển, đều là nhà cao tầng, vị trí địa lý cũng tốt, bình quân cũng bốn năm ngàn một thước. Đương nhiên, so với biệt thự của Đường Tử Trần tại Thiên Tinh hồ, thật sự không cùng một cấp bậc, chẳng qua cho dù là như vậy, Vương Siêu có bán nhà cũng không mua được một căn nhà bếp cùng WC ở đây.

“Ồ, không phải là Tinh Tinh tiểu thư của Tào cục trưởng sao?” Lúc hai người đợi thang máy, đột nhiên thang máy mở cửa, xuất hiện người trung niên bụng bự cùng với một nữ tử trang điểm đậm, gương mặt xinh đẹp, cặp mắt lẳng lơ, đôi môi anh đào, tướng mạo hết sức gọi cảm hấp dẫn.

“Thì ra là Trương thúc thúc” Tào Tinh Tinh giống như nhận ra: “Ngài đến làm gì vậy?”

“Nghe nói ba của cháu về nhà, Trương thúc thúc đặc biệt đến chúc mừng một chút. A Lệ.” Dứt lời, Trương lão bản này liếc mắt nhìn nữ tử gọi cảm ở sau.

“Không thể tưởng được Tinh Tinh lớn lên lại xinh đẹp như vậy, lần đầu đến gặp mặt, dĩ cũng không có lẽ ra mắt gì, chỉ có vật nho nhỏ này, coi như là mừng tuổi vậy” Nữ tử tên A Lệ kia vội vàng cười khúc khích, đưa năm ngón tay ra, từ trên lấy xuống một cái nhẫn bảo thạch lấp lánh “Đến đây, dì đeo cho cháu”.

Cái nhẫn này phản quang lóe ra, lam bảo thạch như mộng ảo mê ly, vừa thấy đã biết giá trị xa xỉ.

“Dì Lệ, cái này cháu không thể nhận” Tào Tinh Tinh âm thầm khế liếc nhìn Vương Siêu, đưa tay ra sau lưng, “Trương thúc thúc ngài kiếm tiền cũng vất vả, là bạn tốt của ba cháu, cần gì phải tốn kém như vậy, tâm ý của ngài cháu xin nhận, cháu sẽ nói lại với ba cháu, mọi người nói quân tử chi giao đơn giản như nước, ba cháu là cảnh sát tốt, ngài cùng ba cháu quân tử tương giao, cũng phải thành toàn cho người chứ? Cháu tuy rất muốn nhận lễ vật này, nhưng cháu vẫn muốn ba cháu làm cảnh sát tốt”.

Trương lão bản lúc này ngăn ra, nữ tử A Lệ kia thấy Tào Tinh Tinh không nhận, cũng có vài phần xấu hổ, nhưng sau khi nghe Tào Tinh Tinh nói, không khỏi cười lên.

“Ha ha, Tinh Tinh về sau sẽ tiền đồ vô lượng” Trương lão bản không khỏi gật đầu khích lệ: “Lão Tào có con ngoan. Tinh Tinh, chờ cháu thi xong Thanh Hoa, Trương thúc thúc sẽ tới chúc mừng cháu”.

“Ừm, cứ vậy đi. Trương thúc thúc không cần đến cũng được mà!” Tào Tinh Tinh thấy hai người Trương lão bản đi rồi, phát phát tay, lúc này mới cùng Vương Siêu vào thang máy.

“Tào Tinh Tinh là người có đạo đức? Nhấn hấp dẫn như vậy? Trước nay vẫn chưa từng thấy?” Vương Siêu thấy một màn này, trong lòng thầm nghĩ, đối với Tào Tinh Tinh nhận thức lại sâu hơn một tầng.

Thang máy dừng lại ở tầng hai mươi tám, Tào Tinh Tinh mở cửa phòng, trước cửa là một cái hoa viên nhỏ, xuyên qua một lớp vách thủy tinh, chính là phòng khách, thông qua mấy hành lang cùng phòng, Vương Siêu nhìn sơ qua, phát hiện căn hộ này cũng phải hơn hai trăm thước.

“Ba, Vương Siêu đã đến rồi nè!” Tào Tinh Tinh sau khi vào nhà thay một đôi dép hình thỏ trắng khả ái, sau đó lớn tiếng hô.

“Đến phòng thể dục đi!” Từ đầu một hành lang khác truyền đến thanh âm hùng hậu của Tào Nghị.

“Hừ, bạn một mình qua đó đi, mình vào phòng học đây. Phòng thể dục ở đầu hành lang kia” Tào Tinh Tinh chỉ tay, xoay người đi vào một phòng khác, sau đó chép miệng một cái, đóng chặt cửa phòng lại.

Vương Siêu cước bộ trầm ổn, đi đến cuối hành lang, quả nhiên có một cái cửa phòng.

Cũng không nói lời nào, thuận thế đẩy cửa phòng ra, đột nhiên, kinh phong đập vào mặt mà đến, vừa mau vừa độc. Vương Siêu đột nhiên bị tập kích, cũng không trốn tránh, theo bản năng chuyển eo phát lực, cung thân đập bộ, khớp vai căng lên, một tiến bộ băng quyền nghênh tiếp, bước đập này cũng rất lợi hại, cả mặt nền cũng lay động một chút.

Nắm tay chạm nhau! Vương Siêu phẳng phất như đánh lên một khối sắt, Tào Nghị ở đối diện sắc mặt cũng kinh ngạc, thân thể lui về phía sau, lắc lắc tay, giống như có chút khó chịu, nhưng lập tức lại xông lên.

Vương Siêu cước bộ đập ra sau, điểm một cái đã vọt đi, cả người như khí trộm mật ong, lao mạnh ra ngoài.

Thân pháp, đúng là Hình ý quyền thập nhị hình Hầu hình biến hóa, tên gọi là “Hầu thống phong oa”.

Khỉ một khi trộm mật ong, sợ đánh động, nên liều mạng mà nhảy vọt lên, cú nhảy này dùng kinh rất lớn, cũng nhảy rất xa.

Đồng thời khi nhảy vọt đi, Vương Siêu tâm thần vừa động, đột nhiên cánh tay dùng sức nhập mạnh cửa phòng lại, cửa phòng phành một tiếng đóng lại, làm cho Tào Nghị đang muốn lao ra lại bị nhốt trong phòng.

Vương Siêu sau khi dùng “Hầu thống phong oa” nhảy ra, rồi đóng cửa, làm rất tốt, tự nhiên liền mạch, thể hiện ra kỹ thuật phối hợp với hoàn cảnh bốn phía cao minh thiên phú.

Phành! Nhảy lui đóng cửa, sau ra vọt ra xa bốn năm thước, Vương Siêu lùi một bước, quan sát khoảng cách cho tốt, lập tức lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà phát kinh, các đốt xương sống toàn thân vận vẹo, phát ra tiếng thúy hưởng nhẹ nhẹ.

Cả người như bay lên, mượn xung lực, pháo quyền lăng không kinh! Cương mãnh vô địch! Một quyền oanh tạc lên cửa phòng!

Phành! Cả căn lầu đều bị thanh âm này làm cho lắc lư một chút, cả cánh cửa gỗ thật dày bị một quyền đánh bay ra, bay thẳng vào trong phòng.

Tào Nghị vừa mới đến cửa, đang muốn mở cửa đi ra, nhưng không nghĩ đến Vương Siêu lại dừng mãnh như vậy, một quyền ngay cả cửa cũng đánh bay, hấn bị cách cửa phòng bay vào hung hăng va phải, thân thể lui về phía sau vài bước, thật vất vả ổn định lại, mặt mày cũng bị sưng lên, hai lỗ mũi chảy máu.

Hấn bị cửa phòng đập vào đến chảy máu mũi. Thật là chuyện hy hữu.

“Vương Siêu!!!!!! Người vì cái gì mà đánh vỡ cửa nhà của ta!!!!” Một tiếng hét giận dữ từ sau truyền đến, Tào Tinh Tinh ơ sau nghe thấy động tĩnh đi ra, vừa vận thấy một màn này, phát ra tiếng gầm rú ngay cả loa xung không bằng, thanh âm cường độ lớn, chấn cho hai tai của Vương Siêu muốn ù lên.

“Không phải là mình động thủ trước, là ba của bạn động thủ trước mà!” Vương Siêu vẻ mặt vô tội, trong lòng cũng thực buồn bực. Mình vừa rồi thuận túy chỉ là phản ứng tốt nhất, nhưng cũng không lo lắng đến hậu quả.

“Tốt, tốt, tốt lắm! Kỹ kích không lưu thủ, lưu thủ không kỹ kích. Người làm rất tốt” Tào đội trưởng vẻ mặt như trái khổ qua, phối hợp với máu mũi, phải nói rất khó coi. “Tinh Tinh, trở về phòng học đi. Chuyện này không cần con quan!”

Tào Tinh Tinh hung hăng trừng mắt nhìn Vương Siêu, không nể hà đem cửa phòng hung hăng sập lại, phát ra tiếng vang thật lớn, mơ hồ nghe được dưới lầu có người mắng to: “Ồ trên nhẹ chút! Chết người đó!”

Vương Siêu thật cẩn thận nói: “Tào bá phụ, người không việc gì chứ”.

Tào Nghị hung hăng hừ một tiếng, lấy khăn mặt lau mặt, sau đó lấy hai viên giấy vệ sinh bịt vào lỗ mũi, Ngồi xuống ghế sôpha, hai mắt lộ hung quang, nhìn chằm chằm vào Vương Siêu.

“Người luyện tốt lắm, tiến bộ nhanh như vậy! Có thể cùng hoàn cảnh chung quanh phối hợp, có kỹ kích thiên phú, ta trước kia đã xem nhẹ người. Tốt, tốt lắm!” Tào Nghị vẻ mặt âm trầm, nhìn cánh cửa bị Vương Siêu đánh hỏng, cơ thịt trên mặt rung động: “Lão nương tám mươi tuổi lại thua đứa nhỏ, ta lại bại trên tay người hai lần... tốt lắm!”

Vương Siêu liên tục gật đầu, cười thật sự xấu hổ, “May mắn, may mắn mà thôi!”

“Thật ra ta cũng có sự tình nhờ bá phụ, bá phụ chiêu số nhiều, chẳng biết giới thiệu cho ta, chỉ điểm bên mê, về con đường sau này?”

Vương Siêu vội vàng nói sang chuyện khác, hấn sợ Tào Nghị bắt đền bù cánh cửa.

“Một thân công phu cùng thiên phú của người không sợ mai một, ta sẽ giới thiệu cho người một công việc, hôm nay gọi người đến chính là muốn nói với người về chuyện này, công việc này vừa có thể kiếm tiền, lại có thể thực chiến. Người có năng lực cũng không ít. Người muốn xuất đầu, phải xem thủ đoạn của bản thân! Dù sao người cũng cứu Tinh Tinh một lần, ta cũng nợ người một nhân tình” Tào Nghị bịt mũi, miệng nói có chút không rõ ràng lắm: “Ngày mai! Ngày mai ta dẫn người ra thành phố”.

22. Chương 22: Biểu Diễn Hòa Sát Địch Na Cá Canh Năng Trám Tiền?

Đến Cục công an, Tào Nghị vừa lúc lái xe đi ra, hấn hiện tại đã thăng lên chức Phó Cục trưởng Cục công an.

Chỉ từ trường một phân cục ở một địa phương nho nhỏ, đã nhảy vọt lên chức vị này, tình huống này phi thường hiếm thấy, cho dù Vương Siêu không hiểu đạo làm quan ra sao, nhưng cũng thấy được Tào Nghị này hết sức không đơn giản.

“Khó trách lần trước ta cùng đám tiểu lâu la kia đánh nhau, người này lại khấn trương như vậy, sợ xảy ra sự tình gì, thì ra trong lúc lưỡng hội, tuyển cử, là lúc nhân sự thay đổi lớn, hấn sẽ được lên chức”.

Tuy đối với Tào Nghị này thực tò mò, chẳng qua hấn cũng không muốn tìm hiểu rõ Tào Nghị này, mỗi một người đều có bí mật riêng tư của mình, một khi bị người khác xâm phạm, bằng hữu cũng thành địch nhân.

Vương Siêu hiện tại tính tình đã trưởng thành lên rất nhiều.

“Người đã đến rồi!” Tào Nghị vết sưng đỏ trên mặt không biết dùng thuốc gì, trong một đêm đã biến mất, gật đầu ý bảo lên xe.

Đội Vương Siêu ngồi vào trong xe, Tào Nghị nhấn mạnh ga, chiếc xe phóng thẳng mà đi.

Không thể không nói, Vương Siêu đây là lần đầu tiên ngồi trên xe con, so với phương tiện công cộng, hành khách trên xe chen chúc nhau. Trong xe có mùi nước hoa thơm thơm cùng với điều hòa, tỏa ra hơi ấm, đem không khí rét lạnh hoàn toàn bỏ ở bên ngoài. Cùng là di chuyển, ngồi trên phương tiện công cộng là chịu tội, ngồi trên xe con lại là một loại hưởng thụ.

“Thế nào, đây là lần đầu tiên ngồi xe như vậy sao?” Tào Nghị ánh mắt thực lợi hại, nhìn thấy bộ dáng của Vương Siêu, trên mặt tựa như cười mà không cười.

“Không có gì, ta bình thường đều đi bộ đến tỉnh thành, qua lại cũng tốn không ít thời gian, hôm nay ngồi xe, có chút không quen mà thôi” Vương Siêu không muốn yếu thế, liếm liếm môi nói.

“Công phu trên chân của ngươi thật ra luyện cũng không tệ!” Tào Nghị cũng tùy tiện nói một câu, sau đó chuyển tâm lái xe.

Một đường chạy như bay, cảnh vật vùn vụt trôi qua, so với xe khách bình thường thời gian lên tỉnh thành nhanh hơn một nửa, sau khi đi qua một loạt tòa nhà cao tầng, cuối cùng xe dừng lại trước một tòa nhà cao hơn ba mươi tầng, vách tường toàn bộ màu lam.

Sau khi xe dừng lại, còn có người dẫn đường, đưa đến một bãi đỗ xe bên cạnh tòa nhà.

Xuống xe, Vương Siêu ngẩng đầu nhìn, phát hiện trên lầu cao nhất có treo một tấm biển rất lớn “Á Châu Đài quyền đạo liên minh”. (Đài quyền đạo là âm Hán Việt chính xác của Tae Kwon Do mà trước nay được phiên âm không chính xác lắm là Thái Cực đạo)

Cách cửa của tòa nhà cũng rất lớn, toàn bộ đều tự động đóng mở, cửa thủy tinh điện tử, không khác gì đại sảnh ở sân bay, hết sức rộng lớn.

Vương Siêu vừa tiến vào đại sảnh, phát hiện bên trong bố trí hết sức cổ điển, vách tường đối diện có cắm hai lá cờ, một là Hồng kỳ năm sao, một là quốc kỳ của Hàn Quốc.

Vương Siêu nhìn nhìn, trong lòng gật gù, biết hai lá quốc kỳ này sóng vai nhau, tượng trưng cho ý Trung Hàn hữu hảo. Nếu chỉ có quốc kỳ Hàn Quốc, chỉ sợ có điểm không ổn.

“Đài quyền đạo quán trong này, cũng không phải là nơi dạy dỗ bình thường, tùy tiện thuê một phòng thể dục bình thường, phát mấy tờ quảng cáo, chiêu thu đệ tử lừa học phí cùng tiền quần áo”.

Tào Nghị vừa tiến vào, liền giải thích với Vương Siêu.

“Đây là phân hội của Hiệp hội Quốc tế Đài quyền đạo liên minh chính thức tại Á Châu, ở trong này, chuyên môn thăng cấp cùng huấn luyện, người dạy cũng chuyên nghiệp, đệ tử báo danh ở đây, nếu luyện tốt, còn có cơ hội tham gia các trận đấu được những người dạy ở đây tổ chức mỗi ngày do các công ty lớn của Hàn Quốc tài trợ, được thăng cấp, tiền thưởng càng nhiều, tiền kiếm được còn lời hơn buôn bán”.

“Trừ cái đó ra, hàng năm còn có rất nhiều cuộc biểu diễn, trong ngoài nước đều có!”

“Ngoại trừ đấu ra, trong này còn có cơ hội trao đổi với các nhân sĩ thượng lưu đến rèn luyện. Nói cho người, khu dành cho khách quý huấn luyện ở trên cùng, chính là chuyên môn chuẩn bị cho các nhân sĩ giới thượng lưu. Cái này cũng không đơn giản là kỹ kích, mà là dung hợp giữa buôn bán, rèn luyện, biểu diễn, giao hữu, lễ nghi, văn hóa, còn có một cơ cấu liên minh khổng lồ với các nhân sĩ giới thượng lưu! Sức ảnh hưởng cùng lực đại biểu khổng lồ, bao trùm sau xa, không phải người có thể tưởng tượng được”.

Vương Siêu một mặt lắng lắng nghe, ánh mắt đánh giá bốn phía, bốn phía trên vách tường có các cuộc giấy viết bằng bút lông, có “Lễ nghĩa liêm sỉ”, “Nhấn nại khắc kỷ” “Bách chiết bất khuất” vân vân được viết bằng chữ đen rất lớn, nét chữ rất có kinh lực, làm cho người ta có cảm giác hướng thượng.

Bên cạnh đại sảnh, có khu báo danh, khu tư vấn,... đều do các nữ sinh phi thường xinh đẹp mặc đạo phục trắng như tuyết đứng ở nơi đấy, thu hút tầm mắt của người ta.

Trừ cái đó ra, trong đại sảnh còn có người học ra ra vào vào, có gì có trẻ, mỗi một người đều rất lễ phép, gặp mặt nói chuyện đều cúi đầu chào nhau.

“Hoạt động buôn bán, hoạt động buôn bán... trận đấu, tài trợ, trao đổi, biểu diễn... Xã hội thượng lưu...” Vương Siêu trong lòng nhớ lại lời Tào Nghị giới thiệu, trong lòng có điểm hiểu được võ thuật cổ truyền vì cái gì mà xuống dốc.

“Chỉ giết địch, không biểu diễn...” Vương Siêu miệng lầm bầm lời Đường Tử Trần nói lúc gặp mặt,

“Chỉ giết địch không biểu diễn, làm sao có thể kiếm cơm? Làm sao có thể kiếm tiền?” Tào Nghị giống như nghe được lời của Vương Siêu, xoay người lại, “Cho dù người luyện quyền thuật đến cảnh giới thiên hạ vô địch, thì cũng phải ăn cơm, cũng phải kiếm tiền. Hay là ngươi muốn đi tạo phản?”

“Vậy bá phụ dẫn ta vào trong này, giới thiệu công việc gì?” Vương Siêu hỏi.

“Đến đây, vào thang máy, chúng ta lên tầng ba mươi sáu! Vừa đi ta vừa giải thích cho” Tào Nghị cười cười, hai người cùng vào thang máy.

Thang máy thông thả chạy lên, vách ngăn trong suốt, có thể thấy cảnh sắc thành thị bên ngoài.

“Đài quyền đạo chia làm mười đẳng, cao nhất là đai đen lại chia làm chín vạch. Trong tòa nhà này, mỗi một tầng huấn luyện, đều đại biểu cho một đẳng cấp. Đệ tử tới nơi này, sau khi huấn luyện một thời gian, đều có thể tham gia khảo hạch”.

“Tới nơi này huấn luyện, học phí bao nhiêu?”

Vương Siêu liền hỏi tới điểm này, Tào Nghị cười cười: “Học phí rất mắc! Có khu huấn luyện cho người trưởng thành, khu cho trẻ em, khu cho thiếu niên, khu cho nữ. Mỗi một khu thu phí đều khác nhau. Hơn nữa, mỗi giai đoạn huấn luyện thu phí cũng khác nhau, chẳng qua, người nếu thành tích tốt, cũng có thể trải qua khảo hạch tại tầng quản lý, đạt được tư cách miễn phí cùng với tham gia các trận đấu do liên minh tổ chức, vận khí mà tốt, còn có thể trở thành chức nghiệp. Sau này nổi danh, đóng phim, kiếm tiền càng nhiều. Chẳng qua dù sao thì đây cũng chỉ là số ít”.

Tào Nghị dẫn theo Vương Siêu dừng lại tại lầu thứ mười, ra khỏi thang máy, trước mặt xuất hiện là một hành lang có rất nhiều khu huấn luyện được ngăn cách. Có rất nhiều người đang huấn luyện ở bên trong, cũng có người ở ngoài hành lang nghỉ ngơi, nói chuyện với nhau.

Mặt đất được trải thảm sạch sẽ, Vương Siêu cùng Tào Nghị vừa ra khỏi thang máy, lập tức có một mỹ nữ bước ra nghênh tiếp, trước tiên cúi đầu, sau đó nói: “Hai vị tiên sinh, các vị là học viên của phòng huấn luyện nào, xin lấy ra thẻ học viên, sau đó sẽ dẫn các vị đến phòng thay đồ”.

“Không, ta đến tìm Lý Hội trưởng!” Tào Nghị khoát tay, vẫn như trước cùng Vương Siêu vào thang máy.

“Trong này đệ tử thật nhiều?” Vương Siêu nhìn một chút, trong lòng âm thầm kinh ngạc, “Sao lại có nhiều người như vậy?”

“Xã hội hiện tại, kẻ có tiền rất nhiều, nhân rồi cũng rất chú trọng rèn luyện thân thể. Đứa nhỏ thì được cha mẹ bỏ tiền, nhân viên nhà nước, lão bản, quản lý văn phòng, cũng đều tới nơi này, một nửa là nhân rồi rèn luyện, học thuật phòng thân, một nửa thì đến giao hữu, tìm nữ nhân, dù sao, tới nơi này học tập, đều là kẻ có tiền! Hơn nữa trước tiên phải học tập lễ nghi, không giống các câu lạc bộ giao lưu sa hoa khác, tuy cũng là phải có tiền, nhưng không có dạng lễ nghi này, liền có vẻ thô tục!”

“Khổng Tử định lễ nghi, Trung Quốc chúng ta là nước rất trọng lễ nghi, tuy thứ này cũng chỉ là phù phiếm, nhưng cũng không thể thiếu được, không có mấy thứ này mà cứ trần trụi ra, các nhân sĩ thượng lưu cũng không khoái!”

Tào Nghị nói xong, thang máy đã đi tới tầng trên cùng.

Vừa ra khỏi, Vương Siêu liền hỏi: “Người chẳng lẽ muốn ta học Đài quyền đạo, sau đó thi đấu?”

“Không không không” Tào Nghị cười nói: “Ta giới thiệu ngươi đến đây, là giúp coi ngó nơi này”.

“Coi ngó nơi này?” Vương Siêu nhíu mày.

“Ngươi cũng biết chuyện phá băng hiệu chứ!” Tào Nghị đạo: “Đài quyền đạo vì hoạt động buôn bán, đã từ bỏ rất nhiều kỷ xảo gây sát thương, toàn bộ là thoái pháp biểu diễn hoa lệ. nên chỉ có thể xem chứ không thể đánh được, nhưng làm kinh tế thì lại rất được, nơi này thích thú. Cho nên có rất nhiều người không phục, cũng có rất nhiều người tới cửa gây sự, nếu là cao thủ mà nói, những người dạy ở đây cũng không phải là đối thủ, ảnh hưởng tới tiếng tăm, cũng không thể gọi cảnh sát, lại càng thêm ảnh hưởng. Cho nên phải có cao thủ kỹ kích tọa trấn, tùy thời ứng phó những kẻ đến phá băng hiệu”.

Vương Siêu gật mình hiểu ra: “Thì ra là như thế!”

“Không sai, là như thế, chẳng qua, muốn trở thành tọa trấn, thì phải trải quá rất nhiều khảo nghiệm, đương nhiên, nếu khảo nghiệm thành công. Lương mỗi tháng cũng phải chừng này?” Tào Nghị đưa ra ba ngón tay.

“Ba ngàn?” Vương Siêu hỏi.

“Thêm một số không!” Tào Nghị hừ một cái: “Người ở trong này, cũng có thể kết giao với rất nhiều người thuộc xã hội thượng lưu, sẽ có rất nhiều cơ hội để xuất đầu. Chỉ xem người có thể nắm được hay không mà thôi”.

“Người này trước kia chắc cũng đã từng làm tọa trấn ở đây, hiện tại đã thăng quan tiến chức” Vương Siêu liếc nhìn Tào Nghị, trong lòng đối với thân phận Tào Nghị lại thêm một tầng lý giải.

“Đài quyền đạo, muốn một người học võ thuật cổ truyền như ta tọa trấn, phòng ngừa người khác đá bằng hiệu, thật sự là có ý tứ...”

Tào Nghị thực không để ý tới, hai người ra khỏi thang máy, đi thẳng tới một người trẻ tuổi mặc đạo phục. Nam tử này hơn hai mươi tuổi, dáng người cân đối, hai mắt lóe sáng, từng bước hết sức trầm ổn, không nặng khong nhẹ, vừa thấy đã biết thoát pháp tinh thuần.

“Tào cục trưởng! Lý hội trưởng chờ người đã lâu!” Nam tử kia giống như đối với Tào Nghị hết sức quen thuộc, sau đó nhìn Vương Siêu, cau mày một chút: “Đây là người mà ngài muốn giới thiệu phải không?”

Ngữ khí bên trong, thực không khách khí, lộ vẻ kinh thường.

“Lý Phong, dẫn ta đi gặp Lý hội trưởng, hẳn tự có an bài” Tào Nghị tựa cười mà không cười.

“Theo ta đến đây đi!” Lý Phong hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Vương Siêu, địch ý biểu đạt rất rõ.

Vương Siêu nghĩ thấy có chút hưng phấn: “Người này giống như bất mãn, trước sau gì cũng có đụng độ”.

Tào Nghị cùng Vương Siêu vẫn vào một văn phòng, cửa đang đóng.

“Là Tào cục trưởng, mời vào đi!” Một thanh âm nữ lạnh như băng truyền ra, “Lý Phong, người đi thông tri cho các huấn luyện viên khu đai đen”.

“Được!” Lý Phong lại trừng mắt nhìn Vương Siêu, xoay người đi ra.

Tào Nghị cùng Vương Siêu đẩy cửa tiến vào văn phòng.

Sau một cái bàn làm việc rộng lớn, một nữ nhân xinh đẹp mặc đạo phục đang ngồi.

Nữ nhân này vừa nhìn, liền làm cho người ta cảm giác như núi băng, lạnh lùng, nghiêm túc, không nói lời dư thừa, khí chất như xa xôi ngàn dặm.

“Đây là Lý hội trưởng” Tào Nghị giới thiệu nói, “Người, ta đã giới thiệu, trong cục còn có một án lớn phải làm, ta đi trước đây” Nói xong, liền chào rồi xoay người rời đi, để Vương Siêu lại ở bên trong.

Tào Nghị đi rồi, nữ Hội trưởng lạnh lùng từ sau bàn đi ra, nhìn Vương Siêu mặt không chút thay đổi, “Người khỏe không, ta là Phân hội trưởng Quốc tế Đài quyền đạo liên minh Á Châu phân hội tại tỉnh S, Lý Vạn Cơ”.

Dứt lời, người đã đi đến trước mặt Vương Siêu, đưa tay trái ra.

“Lý Vạn Cơ!” Vương Siêu nghe thấy cái tên này, ngăn ra một chút, sau đó vội vàng cũng đưa tay ra: “Ta tên là Vương Siêu”.

Ngay khi hai người chuẩn bị bắt tay, đột nhiên, Lý Vạn Cơ chân vừa động, mãnh liệt từ dưới đá thẳng lên, nhắm thẳng vào cằm Vương Siêu.

23. Chương 23: Bộ Nhập Kỹ Kích Quyền Tử Địch Khai Đoan

Bởi vì, hẳn từng nghe một câu chuyện vui:

Truyền thuyết, có một phóng viên phỏng vấn một người nông dân: “Anh thấy người nữ nào quyền rũ nhất trên thế giới?”

Người nông dân kia không chút do dự, không suy nghĩ nói: “Lý Vạn Cơ!”

Người phóng viên kia ngẩn ra: “Tại sao?”

Người nông dân trả lời: “Trên TV luôn nói, nhân vật lớn này ‘Nhật Lý Vạn Cơ’ (cụm từ này còn có nghĩa là hằng ngày gặp rất nhiều việc, bận rộn,...), nhân vật lớn kia cũng ‘Nhật Lý Vạn Cơ’ nếu Lý Vạn Cơ đó không xinh đẹp, thì vì cái gì mà nhiều nhân vật lớn như vậy đều muốn hàng ngày gặp nàng ta?” (đây là cách chơi chữ, ý bảo người nông dân kia ít học nên không hiểu nghĩa của cụm từ ‘Nhật Lý Vạn Cơ’, mà lại hiểu là nói về cô Lý Vạn Cơ nào đó).

Thật ra Vương Siêu biết, họ Lý tại Hàn Quốc rất phổ thông, như Lý Xuân Cơ, Lý Thái Cơ, Lý Vạn Cơ mấy cái tên này tại Hàn Quốc cũng không phải ít, nhưng lúc này chính tai nghe thấy mỹ nữ lạnh lùng Hội trưởng nói ra, thì trong lòng cũng nhin không được cười thầm.

Nhưng ngay khi hai người bắt tay, Lý Vạn Cơ đột nhiên ra chân, một cước tổng lên.

Cước này vừa mạnh vừa mau, căn bản không để cho người ta có cơ hội phản ứng, hơn nữa cước pháp quỷ dị, chân từ trong y phục phóng ra như là độc xà vậy.

Tự để cước! Phát kinh bí mật, khoảng cách ngắn, lực lượng cương mãnh, rất khó phòng bị, thường thường trong lúc cùng người ta bắt tay, vừa mới nắm lấy tay của địch nhân, đã bị đá ngay cằm, nghiêm trọng thì gãy cổ, không chết cũng tàn phế.

Cổ nhân tay áo rất lớn, khi cùng người ta bắt tay, chân đá lên, cứ như là từ trong tay áo mà ra vậy.

Cho nên môn cước pháp này được gọi là “Tự để cước”, là chiêu số có lực sát thương rất lớn, trong kỹ kích (kỹ thuật tấn công) của các nước, đều có chiêu số như thế này, rất rõ ràng, cước pháp của Đài quyền đạo cũng đã dung nhập loại kỹ kích này.

Nhưng cước pháp muốn đá ra như vậy, phần chân của cơ thể phải tương đối linh hoạt, không có khổ công rèn luyện, căn bản không thể phát ra một cước này.

Một kích đột nhiên này, hiển nhiên công phu thoái pháp của mỹ nữ lạnh lùng Hội trưởng Lý Vạn Cơ cũng khá thâm hậu.

Ý tứ của Lý Vạn Cơ rất rõ ràng, đây là thử thách, một khi được Tào Nghị giới thiệu đến tọa trấn đạo quán, phòng ngừa người ta đến phá rối, nhất định phải có khả năng chiến đấu.

Nếu Vương Siêu ngay cả một cước này cũng tránh không khỏi, như vậy, lập tức rút khỏi đây ngay.

Một cước này đích xác là hiểm độc, hơn nữa nhân cơ hội bắt tay mà đá, không để cho người ta phòng bị. Đổi lại là người khác chỉ luyện những kỹ thuật màu mè, cũng khó mà tránh khỏi đòn này.

Chỉ tiếc Vương Siêu đã luyện qua Bát quái chưởng làm căn cơ, Bát quái chưởng lấy chữ “Tặc” làm chính, linh hoạt, nghe tiếng gió, khéo léo vô cùng. Đây chính là từ cả ngàn lần té đập mặt mà rút ra được.

Càng hướng chi, Vương Siêu lúc trước cùng Đường Tử Trần trong khi học chiêu “Long xà hợp kích” đã được học qua Thái Cực nghe kinh.

Thái Cực nghe kinh, là nói trong khoảng khắc đẩy cánh tay, dùng lỗ chân lông để cảm giác thân thể địch nhân, thăm dò trọng tâm của đối phương, sau đó dẫn lối, có thể thay đổi hướng kinh của địch nhân, phá đi trọng tâm của đối phương, làm cho địch nhân ngã nhào.

Vương Siêu hiện tại nội kinh dần dần thâm hậu, lỗ chân lông cảm giác cũng đã rất tốt, tuy chưa đạt tới bước ám kinh ngoại phóng, càng chưa tới bước như Đường Tử Trần, chỉ động tay vào đối thủ đã làm cho đối thủ bay ra xa.

Nhưng hơn nửa năm này, tu luyện Băng quyền kinh, lại xem “Quốc thuật thật lực” do Đường Tử Trần lưu lại, dần dần đã thăm dò được kết cấu xương cốt thần kinh của thân thể mình.

Khi cùng Lý Vạn Cơ bắt tay, lỗ chân lông trên tay Vương Siêu cảm giác được ngón tay của nàng khép lại, các cơ giữa hồ khẩu giật mạnh lên một chút, lập tức biết chân của Lý Vạn Cơ sắp phát lực.

Thần kinh dẫn động cơ thể, người muốn dùng chân phát kinh, nhất định phải thông qua đại não đem thần kinh phản xạ xuống dưới, sau đó mới có thể đá ra.

Đường Tử Trần cùng người đẩy tay, liền đem người ta đẩy văng ra ngoài, đó là dùng ám kinh đánh vào thần kinh tay, thần kinh tay chịu tác động truyền xuống dưới chân, sau đó dịch nhân tự động nhảy lên.

Người ta muốn thấu triệt điều này, thì ám kinh phải luyện đến bước như châm vậy.

Vương Siêu đối với bước này, còn kém mười vạn tám ngàn dặm.

“Nếu không phải trải qua tu luyện Băng quyền nhiều ngày như vậy, nắm vững cơ bản về nghe kinh, thay đổi so với trước kia, một cước này chỉ sợ rất khó né được!”

Vương Siêu cùng Lý Vạn Cơ nắm chặt tay, một chiêu “Hầu thống phong oa” Hầu hình thân pháp như trước, thân thể nhảy ra khỏi văn phòng. Không sai một ly, né khỏi một cước của Lý Vạn Cơ.

Không thể không nói, Vương Siêu trong nhà Tào Nghị thuận tay sử dụng chiêu này, thời điểm hấn vọt ra ngoài, cơ hồ là phản xạ có điều kiện, thuận tay đóng cửa lại.

Sau đó lại là Lăng không tam bộ pháp, xẹt tới, quyền đánh lên trên cánh cửa văn phòng.

Nhưng cánh cửa văn phòng lại không rắn chắc như cánh cửa ở nhà Tào Nghị, tuy trang hoàng lờ lợc, nhưng không phải là gỗ thật. Vương Siêu một quyền chấn tới đã bể tan ra làm bốn năm mảnh, không có nguyên cánh cửa bay ra ngoài.

Lý Vạn Cơ vừa mới phát kinh một cước vào khoảng không, còn chưa kịp phản ứng phát ra chiêu thứ hai, thì Vương Siêu ở trước mặt đã vọt ra ngoài, sầm một tiếng đóng cửa lại, tiếp theo trong khoảnh khắc, một tiếng nổ kinh thiên động địa, cả cánh cửa vỡ vụn, rất nhiều mảnh gỗ bay vào.

Lý Vạn Cơ hét lên một tiếng, vội vàng một cước quét qua, đá bay mấy mảnh gỗ này đi. Liền thấy Vương Siêu chậm rãi ung dung từ ngoài đi vào.

“Lý tiểu thư, thế nào, khảo nghiệm đủ tư cách chưa? Ta bị đánh lén, phản ứng cũng kịch liệt. Đánh vỡ cánh cửa, thật có lỗi”.

Vương Siêu thấy Lý Vạn Cơ đá bay mấy mảnh gỗ, trong lòng âm thầm tiếc nuối một chút, cửa này nếu là gỗ thật, nhất định Lý Vạn Cơ đã có bộ đánh như Tào Nghị rồi.

Trong đánh nhau không đánh ngã đối thủ, Vương Siêu tự nhiên cảm thấy tiếc nuối cùng đáng tiếc.

“Một chiêu này dùng cũng thật tốt, hơn nữa là ở trong văn phòng kiến này giao đấu, thường có thể chiếm lĩnh tiên cơ, một nhát giết địch!”

Vương Siêu đối với độc chiêu kỹ kích nhảy vọt ra, đóng cửa, sau đó đánh bay cửa của mình, cảm thấy rất vừa lòng.

Tuy có chút tiếc nuối nhỏ, chẳng qua, một chút sau Vương Siêu cũng đã tỉnh ngộ, “Ta đến kiếm tiền, đánh trúng Lý Vạn Cơ Hội trưởng này có chút phiền toái, ài! Đài quyền đạo giới quảng cáo, chú trọng buôn bán, rất phát triển, chiếm lĩnh thị trường cùng văn hóa, mà võ thuật cổ truyền chỉ giết địch, không biểu diễn, ngay cả cơm cũng không có mà ăn, làm sao có thể hưng thịnh được? Dọc đường đến đây, có rất nhiều kẻ có tiền đến học cái này, tiền cứ thế mà thu vào, tiền cũng là do bọn họ buôn bán hàng hoàng mà có, tuyệt đối là tốt. Nói đến, hôm nay đến đây cũng là để thực chiến. Thực chiến trong này, cũng không tính là phạm pháp”.

“Tốt, tốt, tốt! Người do Tào cục trưởng giới thiệu, quả nhiên không kém!” Lý Vạn Cơ giống như đã bỏ dai diên xuống, trên khuôn mặt lạnh như băng lộ ra nụ cười quyến rũ, trở lại trước bàn làm việc, ấn một cái nút.

Đinh đông! Thanh âm vang lên, một lát sau, bên ngoài đã xuất hiện hai nam tử trang phục công sở, “Dọn dẹp trong này lại, bản người đến thay cái cửa mới!”

Hai nam tử kia kinh ngạc nhìn đồng gỗ vụn, nhưng không nói gì, lập tức làm việc.

“Đã đến lúc này, Tào cục trưởng đã nói phải làm gì, chẳng biết ta có thể hỏi một câu. Ta giúp đạo quán này tọa trấn, mỗi tháng được bao nhiêu?”

Vương Siêu hiện tại từ quyền thuật đã trưởng thành lên nhiều, nói chuyện cũng rất tự nhiên.

“Thực xin lỗi, Vương tiên sinh, hiện tại vẫn chưa xác định được. Chẳng qua ta có thể nói với ngài, ngài trên tay ta đã thông qua cửa khảo hạch thứ nhất. Nhưng ngài cũng biết, dưới tay ta có rất nhiều huấn luyện viên, đều là cao thủ quyền cước, bọn họ sẽ không phục, ngài phải thông qua cửa của bọn họ, mọi người tâm phục khẩu phục, ta mới có thể chính thức mời ngài làm huấn luyện viên cao cấp nhất của đạo quán chúng ta! Liên minh chúng ta, rất tôn trọng cường giả cùng với việc lấy lễ mà đối đãi với người, nếu Vương tiên sinh có thể cho thấy công phu thực sự, đãi ngộ mà chúng ta cho ngài, nhất định sẽ làm cho ngài vừa lòng”.

Lý Vạn Cơ cùng Vương Siêu ra khỏi văn phòng: “Vương tiên sinh, mời theo ta đến đây, các huấn luyện viên của chúng ta đều đang ở trong phòng tập chờ ngài”.

Dứt lời, Lý Vạn Cơ dẫn đường, xuyên qua một hành lang, sau đó rẽ vài lần, trước mắt trở nên sáng sủa, một khu vực rộng lớn trống trải xuất hiện trước mắt Vương Siêu.

Đây là một khu huấn luyện rộng mấy trăm thước vuông, mặt đất được trải thảm hai màu trắng đen, ở giữa có một chỗ khá rộng được quây lại, bốn phía có rất nhiều ghế sofa xinh đẹp cùng bàn trà. Hiên nhiên dùng để coi các trận đấu.

Lúc này, ở khu vực giữa có một số nam nữ mặc đạo phục trắng, đeo đai đen, ước chừng hơn mười người, nữ trong đó có ba người.

Trên ghế sofa ở bên ngoài, có mấy nam nữ đang ngồi rải rác, đại bộ phận là trung niên, còn có mấy thiếu phụ, thiếu nữ xinh đẹp, xem khí chất, hiển nhiên đều là nhân vật thượng lưu trong xã hội, vừa thấy Vương Siêu cùng Lý Vạn Cơ tiến đến, đều dùng ánh mắt hứng thú đánh giá.

“Vương tiên sinh, mời đổi đạo phục” Lý Vạn Cơ nhắc nhở.

“Không cần” Vương Siêu cởi giày ra, đi vào giữa sân.

24. Chương 24: Bả Nhân Đả Khốc Liều

Nhìn thấy Vương Siêu không đổi đạo phục mà đi lên, một loạt huấn luyện viên đai đen đều bàn tán, ánh mắt nhìn về phía Vương Siêu có vài phần tức giận cùng khinh bỉ. Người tên Lý Phong gấp ở văn phòng Lý Vạn Cơ đứng dậy trước hết, hừ một phát thật mạnh.

“Đài quyền đạo đai đen tứ đẳng, Lý Phong. Xin mời chỉ giáo” Lý Phong cũng không khách sáo, lời nói rít lên trong miệng, nói xong liền hai chân mở ra, hai tay lập thành thế chào.

“Lý Phong, ngươi sao lại ngay cả lễ nghi cơ bản nhất cũng quên mất? Tâm động khí loạn! Làm sao có thể giao đấu!” Lý Vạn Cơ cũng đi vào bên trong thảm của sàn đấu, đến bên cạnh Lý Phong ngữ khí nghiêm khắc nhỏ giọng giáo huấn: “Người cẩn thận một chút, người này ta đã thử tại văn phòng, thân thể rất linh hoạt, am hiểu du đấu, sức lực khá mạnh, chẳng qua phải có khoảng cách để phát kinh, người có thể áp sát, dùng suất pháp (kỹ thuật vật) có lẽ có thể thủ thắng”.

Lý Vạn Cơ hiển nhiên kinh nghiệm quyền cước hết sức phong phú, cùng Vương Siêu giao thủ một chút như vậy, đã phân tích được như vậy.

“Rõ, Hội trưởng!” Lý Phong nghe xong, tinh thần căng thẳng, ánh mắt đang nóng nảy trở nên trầm ổn, sau đó hướng tới Vương Siêu nói: “Mời chỉ giáo!”

Vào lúc này, Lý Vạn Cơ đi đến trước mặt các huấn luyện viên đai đen, cũng thấp giọng nói vài câu, sau đó ra khỏi sân, đi đến chào hỏi các nhân sĩ thượng lưu đang ở bên ngoài xem.

“Lý Hội trưởng, người trẻ tuổi này là ai? Hôm nay sao lại an bài nhiều người đai đen như vậy để cùng hấn tỷ thí?” Một người trung niên dáng vẻ mập mạp, đã có bụng bia nhìn Lý Vạn Cơ hỏi, ánh mắt thỉnh thoảng lại rơi xuống bộ ngực cao ngất của Lý Vạn Cơ.

“Ngô Chủ tịch!” Lý Vạn Cơ chào hỏi, “Đây là người do Tào Cục trưởng giới thiệu tới, để làm huấn luyện viên cao cấp nhất của đạo quán, chúng ta hiện tại đang tiến hành khảo hạch!”

Tuy thực chán ghét ánh mắt dâm ô của Ngô Chủ tịch, Lý Vạn Cơ cũng không biểu hiện ra ngoài.

Ngô Chủ tịch là người nổi danh toàn tỉnh về buôn bán địa ốc, cùng tập đoàn địa ốc Trung Hòa cơ hồ lũng đoạn một phần ba thị trường địa ốc trong tỉnh. Trừ khu Thiên Tinh hồ hào hoa nhất trong tỉnh không phải do hấn phát triển nên, thì hơn phân nửa các khu vực hào hoa khác đều xuất phát từ cái tên Trung Hòa này.

Một phú hào như vậy, phải là hội viên cao cấp nhất của đạo quán, hàng năm hội phí tới mấy chục vạn, còn lấy danh nghĩa của tập đoàn trong tỉnh tài trợ cử hành các trận đấu ở các hạng của Đài quyền đạo.

Một tài thần như vậy, Lý Vạn Cơ đương nhiên không thể đắc tội.

“Người do lão Tào giới thiệu tới?” Ngô Chủ tịch hơi sững sốt một chút, ánh mắt không nhìn Lý Vạn Cơ nữa, mà hướng sang sàn đấu mà nhìn Vương Siêu.

“Thiếu niên này là lão Tào giới thiệu đến? Trẻ tuổi như vậy, được đạo quán mời làm huấn luyện viên cao cấp nhất?” Một nữ nhân ngồi trên một ghế sofa cũng nghe thấy, phát ra câu hỏi ngạc nhiên.

Nữ nhân này cũng mặc đạo phục, làn da như trắng nõn mịn màng như kem, khuôn mặt xinh đẹp biểu hiện phong vận thành thực, hiển nhiên là thiếu phụ.

“Trương tổng” Lý Vạn Cơ thấy thiếu phụ này lên tiếng, cũng gật đầu, lễ phép chào hỏi, thiếu phụ tên là Trương Đồng, là Tổng Giám đốc của tập đoàn Mỹ phẩm quốc tế cao cấp của Pháp tại năm tỉnh đại khu Hoa Nam.

Nữ nhân xinh đẹp của xã hội thượng lưu, bình thường đều đi học một chút quyền cước để phòng thân, Tổng Giám đốc Trương Đồng tự nhiên cũng là hội viên khách quý của Đài quyền đạo liên minh. Hơn nữa công phu luyện tập cũng không tệ, đã lấy được tư cách đeo đai đen.

Trương Đồng thường xuyên tới nơi này huấn luyện vận động, tự nhiên hiểu được huấn luyện viên cao cấp nhất của đạo quán là có ý nghĩa gì.

Trước kia vị trí này chính là Tào Nghị được mời làm.

Chi tiết của Tào Nghị, Trương Đồng cũng biết một ít, vốn xuất thân từ lính đặc chủng, mấy năm trước được chuyển đến đây, sau đó tại thời điểm luân chuyển năm trước, một lúc liên tục thăng lên bốn năm cấp, hiển nhiên thuộc loại ở trên có người nâng đỡ, trước tiên đến đây để rèn luyện, sẵn dịp che mắt, sau đó nhanh chóng đề bạt, cuối cùng dừng chân tại một vị trí cao cấp nào đó.

Loại người như Tào Nghị, là ai cũng có thể thấy đường làm quan thênh thang, đừng nói chi là Trương Đồng là người có nhiều kinh nghiệm trên thương trường như vậy.

Tào Nghị hiện tại thăng quan, tự nhiên không thể tiếp tục công việc ở đây nữa, Trương Đồng cũng đang lo lắng rốt cuộc là ai đến thay.

Phân hội Quốc tế Đài quyền đạo liên minh tại tỉnh S, vài năm gần đây kinh doanh rất tốt, thuyền lớn thì sóng lớn, tự nhiên có nhiều người đến tìm cách phá. Lấy có tỷ thí, đá biển hiệu cũng không thể tránh khỏi. Thiếu một cao thủ tọa trấn, thì sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

Tuy người đến phá biển hiệu có thể thông qua cảnh sát đến giải quyết, nhưng cứ như vậy, rất ảnh hưởng đến danh tiếng, hơn nữa mấy hội viên khách quý này, vẫn mong ngày nào cũng có người đến phá biển hiệu, như vậy có thể xem một hồi đấu đá.

Dù sao, tại nước ngoài cùng một số địa khu khu vực duyên hải, có võ đài chợ đen tàn khốc, để cho một số đại phú hào giải trí, nhưng ở trong nước, thế giới ngầm như vậy thuộc đối tượng bị chính phủ mạnh mẽ đàn áp, ra cái này là dẹp cái đó, căn bản không nương tay, không thể ngóc đầu lên nổi, các phú hào thích bạo lực thiếu loại giải trí hạng nhất này.

Mặc cho người hung ác đánh đấm thế nào, cảnh sát vũ trang mang súng tự động vừa lên, người đều trở thành tổ ong cả.

“Thiếu niên này cũng rất trầm ổn” Trương Đồng trải qua lời đề tỉnh của Lý Vạn Cơ, đối với Vương Siêu cũng có hứng thú rất lớn.

Móng tay nhọn khê búng nhẹ, Trương Đồng đứng dậy, đi tới quầy rượu ở gần sân đấu, tự rót cho mình một ly rượu vang, nhẹ nhàng nhấp nháp, hai mắt chú ý nhìn Vương Siêu trong sân.

Lý Vạn Cơ biết, mỗi khi Trương Đồng đối với sự kiện nào đó thực cảm thấy hứng thú, sẽ nhấp nháp rượu vang.

Vào lúc này, Lý Phong bốn đẳng đã cùng Vương Siêu bắt đầu giao đấu.

Lý Phong vừa động thủ, đã nhằm thẳng về phía dưới bụng của Vương Siêu mà đá tới. Y phục phát ra tiếng gió phần phật.

Đài quyền đạo chú trọng thoái pháp hoa lệ, tổng cộng có hơn mười loại cước pháp, trong đó khó nhất là nhảy lên đá liên hoàn. Chân của Lý Phong phát ra tiếng gió, đó là lực lượng ở chân đã đạt tới cảnh giới nhất định.

Vương Siêu cũng không né tránh, khê hạ người đứng mã bộ, bụng hơi co lại, một luồng hơi từ miệng thổi ra, đồng thời ra quyền. Va chạm thẳng với chân của Lý Phong.

“Băng quyền chúc mộc tạt như tiến, phát động toàn bằng nhất thốn đan”. Đan, chính là đan điền, bụng.

Vương Siêu sau khi Đường Tử Trần đi rồi, trải qua kinh nghiệm thực chiến, nhớ lại quyền thuật của bản thân, đơn giản hóa đi, chuyên luyện một môn. Băng quyền này đã luyện đến cực kỳ thuần thực.

Đả pháp cũng phù hợp với quyền ý “Quyền tông khẩu xuất”, Vương Siêu cũng không cần dùng Bát quái] chưởng, một là thủ đao Bát quái chưởng hiểm độc, làm cho con người ta không chết cũng tàn phế, hai là Bát quái thân pháp linh động, biểu hiện không xuất ra khí thế.

Vì thế Vương Siêu dùng Hình ý đả pháp, đánh thẳng tiến thẳng, bộ pháp như lưỡi cày bám đất, tiến công vào khu trung tuyến của đối phương.

Quyền cước chạm nhau, nắm tay của Vương Siêu da thịt gồng lên, lỗ chân lông đóng lại như sắt, đánh cho Lý Phong những mảy, vệt vàng thu chân, chà chà lên thảm đấu, hiển nhiên có chút đau đớn.

Vương Siêu cũng không nghỉ tay, tiến lên áp sát, cước bộ là là mặt đất mà tiến lên, trên thảm đấu theo bước chân của hắn, xuất hiện hai vệt thật dài.

Trong quyền kinh đả pháp có khẩu quyết “Truy phong căn nguyệt bất phóng tùng” (Bắt gió đuổi trăng không thả lỏng), Trình Đình Hoa cũng có viết một câu khẩu quyết, “đả nhân như thân chủ” (đánh người như hôn nhau), hai người hôn nhau, một người muốn rời ra, người kia lập tức sẽ áp theo. Loại ý cảnh đuổi không tha này, chính là ý cảnh trong đả pháp.

Lý Phong vừa mới thu chân lùi bước, liền cảm giác được thảm chấn động, giống như động đất nhẹ, sau đó mắt chợt hoa lên, Vương Siêu đã gần sát trước mặt.

“Cơ hội tốt!” Tuy không dự đoán được Vương Siêu lại nhanh như vậy, nhưng trước đó đã có Lý Vạn Cơ chỉ điểm, biết đối phó Vương Siêu phải dùng xuất pháp (kỹ thuật vật). Lý Phong vội vàng vung hai tay ra, một đẩy một kéo, thân thể xoay nghiêng, đã ôm lấy thân thể Vương Siêu, dưới chân thì gạt ngang, đá vào chân trụ của Vương Siêu để vật xuống.

Đây là thế khoái xuất (vật nhanh) trong xuất pháp (phép vật) của Đài quyền đạo, có thể liên tục vật người ta ngã lăn ra đất, trong giao đấu hết sức hữu dụng.

Vương Siêu vừa xông lên, vốn định dùng pháp quyền đánh Lý Phong bay đi, nhưng không dự đoán được Lý Phong né qua, chân bước tới nghiêng vai qua bên, né được quyền mà còn thuận thế ôm lấy chính mình.

Bị Lý Phong ôm lấy, chân bị gạt, Vương Siêu nhất thời trọng tâm không ổn định.

“Suất pháp hay” Vương Siêu trong lòng âm thầm khen một câu, thân thể nghiêng đi, cố ý mất thăng bằng, tựa như một con rắn quấn quanh trên người Lý Phong.

Lý Phong vừa vật, nhưng không vật ngã được Vương Siêu, lại chuẩn bị tiếp tục vật.

Nhưng Vương Siêu đã qua một lần, đã không chế trở lại được trọng tâm của mình, trọng tâm hạ xuống xương sống, toàn thân phát kinh.

“Người vật ta, ta cũng vật người!” Hai cánh tay giao nhau tại một chỗ, lúc Lý Phong lại phát lực, lỗ chân lông của Vương Siêu cảm giác được cách vận kinh cùng vị trí trọng tâm của đối phương, thân thể tự nhiên bước theo, kéo mạnh một cái, thân thể Lý Phong lập tức xô về phía trước.

Vương Siêu thuận lợi nắm chắc được trọng tâm của đối phương, đột nhiên xoay người, vung tay tung chưởng, nhằm vào vùng xương sườn của đối phương, chân mở rộng ra, eo chuyển, vai động, xương sống như một cây cung bắn ra, đúng là “Hồi thân chưởng” phát kinh lực.

Phành! Cả thân thể Lý Phong bị một Hồi thân chưởng của Vương Siêu đánh văng ra ngoài, cả người bay lên không, sau đó rơi xuống cách hai ba thước, té ngã trên mặt đất, còn muốn đứng lên, nhưng ánh mắt đã trợn trắng lên, dùng sức giãy dụa vài cái, cuối cùng gục xuống đất khóc rống lên.

“Đánh mà khóc?” Vương Siêu thấy Lý Phong khóc, trong lòng kinh ngạc.

Một “Hồi thân chưởng” này của Vương Siêu đánh người cực kỳ đẹp mắt, hơn nữa là đánh bay người ta ra ngã gục xuống đất thì càng gây rung động, Trương Đồng đang xem ở bên ngoài đứng bật dậy, làm cho ly rượu vang trong tay chao lên văng rượu lên bộ đạo phục trắng như tuyết.

25. Chương 25: Tội Vi Kinh Điển Địch Đả Pháp

Lúc bắt tay cùng Lý Vạn Cơ, hấn chính là linh cơ vừa động, thông qua sự chuyển dịch của hồ khẩu đối phương, biết chân của đối phương sắp phát lực, nhưng mới vừa rồi cùng Lý Phong đấu vật, hấn cũng thông qua hai tay chạm nhau, dùng lỗ chân lông nghe kinh để xác định chuẩn xác đối phương dùng phần cơ thể nào để phát kinh, cùng với vị trí của trọng tâm cơ thể, cuối cùng phát kinh thuận thế đem người ta đánh bay ra ngoài.

“Loại cảm giác này thật sự rất tốt, chẳng lẽ đây là Thái Cực quyền kinh?” Vương Siêu nhớ lại lời của Đường Tử Trần: “Thái Cực quyền không có chiêu thức đặc biệt, ba cái Ngọc nữ xuyên toa, đều là Dương Lộ Thiên bày ra để bịp mấy cao quan quý nhân ở kinh thành, Thái Cực quyền chỉ có một chiêu, chính là nghe được kinh của người khác, phát hiện mọi cử động của người khác”.

“Tuy chỉ có một chiêu, nhưng khi cùng với người khác động thủ, tùy ý kéo dẫn, phá trọng tâm của người khác, thiên biến vạn hóa” Vương Siêu nhớ lại lần thực chiến vừa rồi, cũng thấy mình vẫn có chỗ chưa được.

Địch xác, vừa rồi bị Lý Phong áp sát thì triển suất pháp, suýt nữa đã bị té ngã. Nếu không kịp thời dùng thân pháp “Xà triển thụ”, đem trọng tâm bản thân bám chặt lấy người của đối phương, chứ nếu bị đối phương vật ngã, bản thân chỉ sợ đã bị đánh bại.

Chẳng qua nguyên nhân Vương Siêu không bị ngã sắp xuống, đa phần là do công phu hạ bàn vững chắc, thoái công tinh thuần. Bát quái môn, Hình ý môn, đều nói tới thoái công, tuy khi đánh nhau cũng ít dùng chân, nhưng do chân mang theo cơ thể di chuyển, cũng là bài học cơ bản.

Thoái pháp của Hình ý môn, cũng nói đến khoảng khắc khi ra chân cũng là lúc phân ra sinh tử. Bởi vì thân thể con người khi di chuyển, tất cả đều theo sự vận động của đôi chân, một khi chân rời mặt đất, cả người sẽ không còn mặt đất để mượn lực, tự nhiên không thể chuyển động biến hóa, nguy hiểm đến cực điểm.

Giống như Đài quyền đạo thường xuyên dùng chân đá như vậy, Vương Siêu kỳ thật trong lòng nhìn rất là không quen.

Chẳng qua ngẫm lại, người ta vì biểu diễn là trên hết, thực chiến thấp hơn, giết địch càng không chú trọng, Vương Siêu cũng đã nghĩ thông.

“Thái Cực quyền kinh này thật tốt, lấy cảm giác của lỗ chân lông, toàn thân trên dưới đều là mắt” Vương Siêu trong lòng yên lặng hấp thu kinh nghiệm lần giao thủ vừa rồi, đối với Bát quái trường, Hình ý quyền, Thái Cực kinh lại có lĩnh hội thêm một tầng mới.

“Biến hóa trong Hồi thân trường này, thì ra ẩn chứa kỹ xảo vật trong đó. Đúng rồi, năm đó Trình Đình Hoa lão tiên sinh, khi tuổi trẻ có học qua đấu vật, sau lại làm môn hạ của Đồng Hải Xuyên học Bát quái quyền, cuối cùng tự thành một phái, đem trường pháp dung nhập thêm kỹ thuật vật vào, xem ra đả đấu (đánh và đấu) vốn là một thể, phải dung hội quán thông, mới có thể đại thành, thực không phải chỉ học một môn công phu, là có thể đánh khắp thiên hạ. Ta về sau trong đả đấu cũng phải áp dụng thật nhiều mới được”.

Wương Siêu tâm tư trong đầu như điện xẹt, một cổ dục vọng chiến đấu mãnh liệt đang tăng vọt lên.

“Người nào lên nữa?” Vương Siêu hỏi những huấn luyện viên đai đen còn lại.

Lúc này, đã sớm có một huấn luyện viên thấp hơn Lý Phong một bậc đi ra, đỡ Lý Phong đi ra ngoài.

“Người cứ chờ đó! Ta sau này sẽ lại tìm người” Lý Phong khi đi ra ngoài sân đã ngừng khóc, để lại một câu đồng thời dùng ánh mắt oán độc liếc nhìn Vương Siêu, trong ánh mắt ý tứ trả thù rất rõ ràng.

“Không xong, người này thấy qua là người lòng dạ hẹp hòi, cao ngạo tự đại, trước giờ chưa từng bị như vậy, hôm nay bị ta đánh đến khóc, cực kỳ mất thể diện, phỏng chừng về sau sẽ đối phó với ta, sớm biết vậy nên hạ độc thủ phế đi, đánh rắn không chết, tất sẽ bị rắn cắn, không thể dừng lại được”.

Wương Siêu ngẫu nhiên thấy ánh mắt của Lý Phong, trong lòng âm thầm hối hận, đáng tiếc đối phương đã ra ngoài, hiện tại cũng không tiện truy theo mà hạ độc thủ.

Wương Siêu cũng không phải là người thiện lương gì, trước kia bởi vì không có thực lực, bởi vậy có những điều không thể biểu hiện ra được, nhưng hiện tại quyền thuật đã có chút thành tựu, trong tâm tư cũng dần dần tỉnh táo, lại trải qua sự tình lần này, xem ra đã hiểu thêm nhân tình thế thái khá nhiều.

“Đai đen lục đẳng, Lưu Văn Quân. Xin chỉ giáo!”

Lúc này, một người trung niên trầm ổn đi lên, vô luận là thân hình, khí thế, hay là biểu tình, đều mạnh hơn so với Lý Phong vừa rồi rất nhiều.

Lý Phong tứ đẳng, phải hơn 21 tuổi mới có đủ tư cách tham gia khảo hạch, nhưng lục đẳng thì cần hơn 30 tuổi. Nhưng chênh lệch trong đó không chỉ là tuổi, mà vô luận là tôi luyện, hay là kỹ xảo, đều cách biệt một trời một vực.

“Lưu Văn Quân có thể là người mạnh nhất trong số đai đen. Tốt lắm, thích hợp để ta thử sức!” Vương Siêu hiện tại lòng tràn đầy nhu cầu thực chiến, chỉ mong đối phương càng mạnh càng tốt.

“Tốt!” Ngay khi Vương Siêu vừa nói ra một từ này, Lưu Văn Quân đột nhiên vọt tới trước, nhằm thẳng mặt vọt tới, cả người lăng không bật lên cao thước sáu thước bảy, hai chân mãnh liệt đá liên tục vào đầu của Vương Siêu.

Đây chính là cước pháp cao cấp nhất trong cước pháp của Đài quyền đạo, hai chân vọt lên đá liên tục.

Wương Siêu lập tức thấy kinh phong đập vào mặt, mắt thấy đau đớn, hô hấp cũng có chút bế tắc, biết cước pháp lần này rất mãnh liệt, nếu trúng, tối thiểu nhẹ thì não cũng bị chấn động.

“Quả nhiên thực mạnh, thực hoa lệ” Vương Siêu trong lòng vừa động, vội vàng né tránh về phía sau.

Bởi vì lực nhảy vọt của đối phương rất lớn, nên quá trình phát lực ít nhất cũng mất hai giây, bởi vậy Vương Siêu rất dễ dàng có thể né tránh.

Wương Siêu né tránh, Lưu Văn Quân vừa vọt rơi xuống đất, sau đó chân lại nhấc lên, cao hơn đầu, tựa như lưỡi búa phang xuống đất, hung hăng nhắm đầu của Vương Siêu mà bổ xuống.

Lại là một cước rất mãnh liệt.

Không thể không nói, chiêu số như vậy, đối phó với người thường chưa được luyện tập qua, thì rất có uy lực, cũng rất có sức chấn nhiếp, nhưng đối với Vương Siêu mà nói, bởi vì phát kinh quá mức rõ ràng, cho nên rất dễ dàng né tránh. Hơn nữa hắn còn luyện qua Du thân bát quái, bộ pháp chuyển đổi cực nhanh, cho dù Lưu Văn Quân chân có mau gấp đôi nữa, cũng đã đá không trúng được người hắn.

Chẳng qua Lưu Văn Quân cứ đá liên tục như vậy, cứ chuyển đổi liên tục không có bước đệm, thủy chung bảo trì tư thế tiến công, thực không có nửa điểm dừng lại, thể lực hết sức sung mãn. Làm cho Vương Siêu trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể tìm ra sơ hở.

“Cước pháp của Đài quyền đạo luyện đến bước như vậy, ở ngoài đời đánh bảy tám tên lưu manh cũng không thành vấn đề, người chưa từng luyện qua, căn bản tránh không khỏi, một cước liền bị đá cho hôn mê” Vương Siêu trong lòng thầm nghĩ, bộ pháp chuyển đổi, vẫn nhẹ nhàng tránh né.

Nhưng tránh né như vậy, ở bên ngoài xem ra, cũng cho rằng Lưu Văn Quân chiếm thế thượng phong, liên tục tấn công, làm cho Vương Siêu chỉ có tránh né, không lực hoàn thủ.

“Thiếu niên này đích xác có công phu thực sự, không đơn giản” Trương Đồng Tổng giám đốc kia rất hứng thú xem trong chốc lát, liền nhìn ra vấn đề, Lưu Văn Quân nếu có thể bảo trì tốc độ cùng lực lượng của cước pháp như vậy, giờ thì chưa có gì, một khi thể lực chịu không nổi nữa, lộ ra khe hở, cuộc chiến liền xong ngay.

Quả nhiên, ước chừng ba bốn phút qua đi, thoái pháp của Lưu Văn Quân tốc độ cùng lực lượng rõ ràng đã giảm xuống. Hiển nhiên [là do thể lực đã tiêu hao quá nhiều.

Nhưng có thể bảo trì tiến công liên tục lâu như vậy, thực lực của lực đẳng cũng đã hiển lộ ra.

“Lưu Văn Quân này không biết mỗi ngày ăn cái gì? Dinh dưỡng bổ sung thật không tệ, lại có thể vận động kịch liệt trong thời gian dài như vậy?” Vương Siêu trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Không luyện nội kinh khóa lỗ chân lông, muốn luyện thành cao thủ, có thể lực sung mãn, phải được điều dưỡng rất tốt. Người có điều kiện như vậy, luyện về sau này, bởi vì chiêu pháp thuần, tốc độ mau, thể lực tốt. Một vài nội gia cao thủ thường thường cũng không phải là đối thủ, trừ phi luyện đến bước hóa kinh, mới có thể thắng được loại người thuần ngoại gia cơ tiền tài cùng cố gắng luyện tập này.

Chẳng qua Lưu Văn Quân hiển nhiên còn chưa đạt tới cảnh giới cao thủ thuần ngoại gia, hơn nữa cước pháp tuy mạnh, nhưng không có biến hóa cùng hậu thủ, toàn bằng một cổ nhuệ khí chống đỡ, nhuệ khí một khi hết, cũng dần dần không còn uy lực.

Vào lúc Lưu Văn Quân lại đá mạnh một cước, Vương Siêu thân hơi nghiêng, cước bộ bước xéo tới.

Khi Lưu Văn Quân thu chân lại, Vương Siêu đã tiến đến, chân trái cong lại, vọt thẳng tới, chặn vào giữa hai chân của đối phương, bộ pháp như kéo cung bắn tên.

Đây là chiêu thức kinh điển nhất trong Hình ý quyền đả pháp, một chân chẹn vào giữa hai chân của đối phương, sau đó thân thể cong lại, vọt lên, vai dùng sức, như “Lão hùng chàng thụ” (gấu xô cây), kẻ địch lập tức sẽ bị đẩy bay ra ngoài.

Lưu Văn Quân tự nhiên cũng không ngoại lệ, bị Vương Siêu xóc thẳng vào giữa hai chân, sầm, dùng thân đẩy mạnh, cả người bị đánh bay ra ngoài, ngã xuống thảm.

“Tốt, tốt, tốt! Anh hùng xuất thiếu niên” Trương Đồng trước tiên buông cốc rượu vang xuống, vỗ tay khen ngợi.

26. Chương 26: Đãi Nhân Tiếp Vật Lý Diện Dã Hữu Quyền Thuật Địch Đạo Lý

Nhưng những người còn lại không lên, hắn cũng không chủ động ra tay được, cảm giác như vậy, phẳng phất như một tửu quỷ mới uống được một nửa, bị người đột nhiên đoạt đi bình rượu, hết sức khó chịu.

“Tiểu đệ đệ, người tên là gì, bao nhiêu tuổi?” Trương Đồng khen một câu, nhẹ nhàng đi đến giữa sàn đấu đứng trước Vương Siêu ôn nhu đặt câu hỏi, thanh âm hết sức mềm mại ngọt ngào, giống như rượu nếp vậy.

Vương Siêu nhìn Trương Đồng, đứng thẳng người, rất có phong độ gật đầu lễ phép chào, chỉ nói ra tên của mình. Hắn hiện tại thể năng đang dần tới cường đại, ngay cả niềm tin, cử chỉ lời nói, khí chất đều xảy ra biến hóa. Quyền thuật dưỡng khí, khí dưỡng thần, luyện khí hóa thần, thay đổi khí chất của người ta. Đây cũng là đạo lý mà khi hai vị võ học đại sư Tống Thế Vinh cùng Tôn Lộc Đường luận về phân biệt nội gia cùng ngoại gia đã nói ra.

Người mà chuyên dưỡng khí là nội, không chuyên dưỡng khí là ngoại. Người luyện quyền thuật, luyện khí hóa thần, từ ngoài ảnh hưởng vào trong, tính tình dần tới âm dương đạo nghệ, chân thật như đứa trẻ mới sinh, thâm trầm ổn định, gặp chuyện không lưu thủ, nhưng không cố ý khinh người, lúc này mới là nội. Nếu không cho dù kỹ kích cao tới đâu, tính cách hoặc là táo bạo, hoặc là âm hiểm, hoặc là độc ác, hoặc là yếu đuối, hoặc là quá ôn hòa khoan dung, cũng đều là ngoại gia.

Cái này Đường Tử Trần cũng đã nói qua, là đạo lý phải khoan dung, nhưng không thể chịu nhục.

Vương Siêu hiện tại công phu tuy còn thấp, tính tình cũng không có chân chính tiếp cận đạo nghệ tính tình thuần chất, nhưng cũng từ từ trong quyền thuật tôi luyện mà biến hóa.

Trương Đồng đối với cách Vương Siêu trả lời cùng biểu tình thần thái càng tỏ ra vừa lòng. Lúc này ngay cả Lý Vạn Cơ cũng đi lên.

“Lý hội trưởng, khảo hạch thông qua chưa?” Vương Siêu xoay người hỏi Lý Vạn Cơ.

Lý Vạn Cơ gọi người đỡ Lưu Văn Quân ra ngoài, sau đó hỏi các huấn luyện viên đai đen còn lại: “Mọi người thấy thế nào?”

Các huấn luyện viên đai đen thấy Vương Siêu thân thủ lợi hại, ngay cả tứ đẳng, lục đẳng cũng đánh ngã, đều không có dị nghị. Hơn nữa ba nữ huấn luyện viên trong đó, rất thích thú nhìn Vương Siêu.

“Được, ta hiện tại đại biểu cho Phân hội Quốc tế Đài quyền đạo liên minh phân bộ Á Châu tại tỉnh S chính thức mời người làm đặc cấp huấn luyện viên cho đạo quán chúng ta. Mời theo ta đến đây, để chính thức ký hợp đồng” Lý Vạn Cơ nghiêm trang nói.

“Như vậy cũng tốt, để xem trong hợp đồng có những điều kiện gì, thời buổi này, miệng nói không bằng chứng, đều nói giấy trắng mực đen” Vương Siêu trong lòng thầm nghĩ, sau đó đối với Trương Đồng rất có phong độ gật đầu hơi mỉm cười, xem như là cáo biệt.

“Từ từ, tiểu đệ đệ, sau khi ký hợp đồng, có thể cùng đi ăn không?” Trương Đồng tao nhã đưa tay ra, nói với Vương Siêu.

“Dĩ nhiên có cầu còn không được” Vương Siêu sau khi thắng hai trận, từ trong quyền thuật lĩnh ngộ, nói chuyện cũng càng ngày càng thuần thực, tiếp xúc với người ngoài đã có vài phần phong độ không nóng không lạnh.

Sau khi bắt tay với Trương, Vương Siêu đi theo Lý Vạn Cơ tới một văn phòng khác. Sau đó, Lý Vạn Cơ đưa ra một bản hợp đồng cho hắn.

Vương Siêu cầm lấy hợp đồng, cẩn thận xem từ trên xuống dưới, phát hiện thật ra cũng rất dễ hiểu, không có gì phức tạp, chỉ có vài điều, công việc chủ yếu là cùng những người tới thăm trao đổi, bảo vệ danh dự của đạo quán. Thời gian công tác cũng không cần mỗi ngày đều đến đạo quán, nhưng khi có chuyện thì không quá hai giờ phải có mặt.

Mặt khác, còn có một điều khoản là nếu cùng người tới thăm trao đổi mà hủy đi danh dự của đạo quán, như vậy hợp đồng lập tức chấm dứt, còn phải bồi thường tiền tổn thất danh dự của đạo quán, số lượng cụ thể do Đài quyền đạo hiệp hội chế định.

Vương Siêu hiểu được, ý của điều khoản này chính là, nếu có người đến đây phá bẳng hiệu, mà mình không đánh thắng, như vậy chẳng những không có tiền lương, còn phải bồi thường phí tổn thất danh dự.

Vương Siêu xem qua một lượt, phát hiện số lượng tiền lương đãi ngộ mà mình quan tâm nhất ở phía dưới, mỗi tháng được bốn vạn rưỡi.

“Lúc Tào bá phụ ở đây có điều khoản này không?” Vương Siêu chỉ vào điều khoản nếu đánh thua phải bồi thường hỏi.

“Không có” Lý Vạn Cơ trả lời rất rõ ràng: “Tào cục trưởng có nguyên nhân đặc thù, bởi vậy không có điều kiện này, nhưng mỗi tháng chỉ là ba vạn, ta hiện tại thêm vào điều kiện này, cũng đã tăng mức đãi ngộ lên. Người chỗ nào không hài lòng? Đặc cấp huấn luyện viên, không phải sung sướng như vậy, người không có tự tin có thể không ký hợp đồng này, chúng ta tìm người khác là được”.

“Không sai, thêm một điều kiện, thì thêm tiền lương, coi như là công bằng, quan trọng nhất là được đánh nhau, lại có tiền, chuyện tốt như vậy có đốt đuốc mà tìm cũng khó, mắc gì không ký” Vương Siêu trong lòng âm thầm trầm tư một chút rồi cầm lấy bút, ký tên mình vào.

“Ở đây có hai bản, đây là một bản của người, người cầm lấy” Lý Vạn Cơ cũng ký lên hợp đồng, đóng con dấu Đài quyền đạo hiệp hội lên, sau đó đưa một phần giao cho Vương Siêu, sau đó lấy từ trong ngăn kéo ra một chứng nhận huấn luyện viên, “Từ ngày mai bắt đầu, hợp đồng chính thức có hiệu lực, người cũng chính thức đi làm. Nhớ rõ khi đi làm nhớ mang cho thẻ này”.

Vương Siêu tiếp nhận văn kiện rời khỏi văn phòng, đi thang máy xuống, vừa mới ra tới đại sảnh, một chiếc xe thể thao tinh xảo màu đỏ liền dừng ngay trước mặt, sau đó, cửa xe tự động mở ra, lộ ra gương mặt của Trương Đồng.

“Lên xe đi” Trương Đồng vuốt vuốt mái tóc dài xinh đẹp của mình, như dòng nước chảy xuống.

Vương Siêu mở cửa xe, ngồi xuống, một mùi thơm nhàn nhạt nhất thời bao vây lấy cả người mình.

“Tiểu đệ đệ, thân thủ của người giỏi như vậy, là học từ ai vậy?” Xe bắt đầu chạy, Trương Đồng thấy Vương Siêu không nói gì, hứng thú đặt câu hỏi.

“Cái này...” Vương Siêu cười cười, trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

Trương Đồng là nữ nhân tinh tế, vừa thấy liền hiểu được, không hỏi nữa, sau đó lại chuyển đề tài khác: “Về công phu Trung Quốc, ta thật ra cũng hiểu một ít, dưới tay ta có mấy vệ sĩ, cũng luyện cái này, không biết tiểu đệ đệ học loại nào?”

Vương Siêu nói: “Ta học chính là võ thuật cổ truyền”.

“Cái gì là võ thuật cổ truyền?” Trương Đồng hứng thú hỏi.

“Quyền thuật chỉ giết địch, không biểu diễn, chính là võ thuật cổ truyền” Vương Siêu dùng ngữ khí của Đường Tử Trần nói ra, rất có sức chấn nhiếp cùng nội hàm.

“Ồ!” Trương Đồng ánh mắt tao nhã chớp chớp, nhấn mạnh ga, xe vọt về phía trước.

Xe tới một nhà hàng sang trọng nhất trong tỉnh, Trương Đồng vào một căn phòng ở tầng hai tám, chọn vài món sau đó hỏi: “Tiểu đệ đệ, người uống có uống rượu không?”

Vương Siêu trên đường đi đã nghĩ đến đối đáp hế nào, hiện tại vừa nghe, nửa đùa nửa thật nói: “Rượu là độc được xuyên ruột, sắc là cương đao thấu cốt, người luyện quyền chúng ta, đối với hai dạng này rất kiêng kỵ”.

Trương Đồng ngẩn ra, sau đó hé miệng cười hết sức sáng lạn: “Được rồi, ta cũng không đem hai loại tửu sắc này dẫn dụ người sa đọa đâu. Phục vụ, đem hai chén nhân sâm Ô Long lên đây”.

Bữa tiệc này cũng rất bình thường, đối với những gì Trương Đồng hỏi, Vương Siêu đối đáp cũng rất xảo diệu, cũng kể ra một vài chuyện cười, nói ra vài câu ó đạo lý nội hàm. Sau khi ăn xong, hai người cũng đã quen biết lẫn nhau.

“Tiểu đệ đệ ở nơi nào, ta lái xe người về nhà” Trương Đồng sau khi tính tiền nói.

“Khu Thiên Tinh hồ. Không cần đưa đến nơi, gần đó là được rồi” Vương Siêu nói.

“Ồ!” Trương Đồng lại ngẩn ra, với kinh nghiệm tung hoành thương trường như nàng, cùng với Vương Siêu nói chuyện với nhau trong một bữa cơm, cũng không nhìn ra Vương Siêu là người thuộc tầng lớp này, nhưng hiện tại vừa nghe, Vương Siêu ở tại khu Thiên Tinh hồ, nhất thời kinh ngạc.

“Nhà ở tại khu Thiên Tinh hồ đều là biệt thự, từ mấy trăm đến mấy ngàn vạn, hay là ta nhìn lầm người?” Trương Đồng không khỏi đối với ánh mắt của bản thân có sự hoài nghi.

Nàng nằm mơ cũng không thể tưởng được, Vương Siêu thật khoác tẩm da hổ của Đường Tử Trần.

“Cũng vừa lúc, nhà của ta cũng ở trong đó. Không thể tưởng được hai chúng ta là hàng xóm, vừa lúc thuận đường” Trương Đồng đích xác cũng mua một căn biệt thự tại khu Thiên Tinh hồ, hiện tại vừa lúc đưa Vương Siêu trở về.

“Vây cũng tốt” Vương Siêu gật đầu, hai người lên xe, chỉ chốc lát đã về đến khu Thiên Tinh hồ, “Ta ở tại số mười tám, Trương tổng ở nơi nào?”

“Ta ở số hai mươi bốn gần hồ”.

Quả nhiên, Trương Đồng thấy Vương Siêu đi tới nhà số mười tám, lấy ra khóa điện tử mở cửa, còn mời nàng vào nhà, trong lòng đối với thân phận của Vương Siêu càng thêm hoài nghi.

“Ta không vào đâu. Để lần sau đi”.

Vương Siêu nhìn thấy Trương Đồng lái xe rời đi, nhướn mày một chút, ” hư hư thực thực, giả giả thực thực, không nóng không lạnh, tiếp xúc với người ta cũng có đạo lý quyền thuật trong đó”.

27. Chương 27: Bả Kinh Luyện Thấu Liễu!!!

Hiện tại đã là lúc nghỉ đông, một năm cứ như vậy mà qua đi, nhưng Vương Siêu cả người cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hắn một năm trước, chẳng qua chỉ là một học sinh bình thường không tên tuổi, tính cách hướng nội, nhưng hắn một năm sau, cũng đã là cao thủ quyền thuật có chút thành tựu, hơn nữa đã bước vào hàng linh lương cao 50 mươi vạn mỗi năm, tất cả điều này, đều là những việc hắn trước kia không dám tưởng tượng ra.

Sở dĩ có thành tựu như vậy, Vương Siêu biết đều là do lần gặp ngẫu nhiên với Đường Tử Trần, sau đó dưới sự huấn luyện nghiêm khắc, mới có chính mình như hiện tại.

Đáng tiếc chính là, giai nhân và là thầy vừa là chị đã phiêu nhiên đạp nước mà đi, tựa như nữ thần sông nước, lại như kiếm tiên hiệp nữ.

Vương Siêu mỗi khi nhớ lại buổi chiều ngày hè nọ, vàng dương khuất núi, màn đêm buông xuống, cảnh tượng Đường Tử Trần đứng thẳng trong nước, đều thấy như mộng như ảo, cứ như là giấc mộng thành hiện thực vậy.

Chỉ có trong quá trình kiệt lực tìm hiểu về quyền thuật, hắn mới cảm giác được một màn nọ hoàn toàn đều là sự thật, nhưng quyền thuật của hắn mỗi khi tinh tiến một phần, nỗi nhớ về Đường Tử Trần lại gia tăng thêm một phần. Đến cuối cùng, thậm chí có một loại xúc động, chính là lập tức tìm khắp chân trời góc biển, cũng phải tìm cho được đối phương để nói ra nỗi nhớ nhung của mình.

Nhưng hắn biết, tất cả đều không phải hiện thực, từ lúc trước theo giọng nói của Đường Tử Trần, đã loáng thoáng có thể thấy được, nàng đến từ nước ngoài, hơn nữa công việc lại hết sức nguy hiểm cùng thần bí. Không nói đến Vương Siêu hiện tại chưa có khả năng tiền tài cùng thực lực đi ra nước ngoài, chính là giữa biển người mờ mịt, thế giới to lớn, biết tìm nơi đâu?

Vương Siêu cũng từng nghĩ đến việc điều tra tin tức từ việc mua bán nhà tại khu Thiên Tinh hồ để tìm ra dấu vết, nhưng toàn bộ khu Thiên Tinh hồ đều là những đại nhân vật không phú thì cũng quý ở đây, tư liệu căn bản không thể công khai, hơn nữa tổng bộ của của công ty địa ốc này, là một công ti địa ốc siêu lớn ở nước ngoài, với thế lực của hắn hiện tại, cũng không thể vào trong mà lấy tư liệu.

Không có bất kỳ biện pháp nào, Vương Siêu hiện tại duy nhất có thể làm được, chính là nhìn vật nhớ người, nhớ lại quyền thuật, từ trong đó tìm ra hình bóng của Đường Tử Trần, để người ngoại đi nỗi nhớ của bản thân.

“Huống hồ cho dù hiện tại nhìn thấy Trần tử, quyền thuật của mình còn cách với cảnh giới thông thần cả mười vạn tám ngàn dặm, làm sao có thể trợ giúp được tử ấy? Bản thân mỗi một lần thực chiến, đều có thể từ trong đó lĩnh ngộ được không ít thứ, xem ra quyền thuật, cần phải thực chiến. Chỉ tiếc, tuy ta làm huấn luyện viên cao cấp nhất của Đài quyền đạo quán, nhưng mấy ngày nay, cũng không gặp người nào đến phá băng hiệu?”

Sau mấy lần đầu thực chiến thuận lợi, Vương Siêu lại càng khao khát được thực chiến để nâng cao quyền thuật của bản thân, tốt nhất là cao thủ đến. Chỉ tiếc là sau khi ký hợp đồng đến giờ đã hơn mười ngày, cũng không có ai đến phá băng hiệu.

Chẳng qua mỗi ngày đều đến đạo quán đi vài vòng, có khi cũng cùng các huấn luyện viên đại diện khác luận bàn một chút.

Chỉ tiếc những người này hiện tại căn bản không phải là đối thủ của hắn, từ sau khi lĩnh ngộ được Thái Cực nghe kinh, mỗi một khi cùng các huấn luyện viên này đẩy tay qua lại một chút, chỉ được mấy hiệp, đối phương đã bị Vương Siêu nắm được trọng tâm, thuận thế quăng ra ngoài.

Chẳng qua thử tay như vậy, thật ra cũng làm cho Vương Siêu đối với các mối liên hệ giữa các dây thần kinh cùng cùng với xương cốt của thân thể con người dần dần lĩnh ngộ càng thêm thấu triệt.

Vài ngày qua đi, các huấn luyện viên của Đài quyền đạo quán đối với Vương Siêu đều thấy sợ, thấy hắn đến là tìm cách ra ngoài, tuy các tấm đệm của sàn đấu cũng mềm, ở ngoài cũng có trải thảm, nhưng bị quăng ra như vậy cũng không phải là chuyện đáng thích thú gì, huống hồ khi Vương Siêu quăng người đi, cũng không phải là té bình thường, mà là kinh lực của Hồi thân chuyển, xương sống, eo lưng, chân, bả vai toàn thân đều điều chỉnh phát lực, những người bị quăng ra ngoài thường thường là bay lên không, rồi mới rớt thật mạnh xuống.

Cái này người ở bên ngoài xem thấy thực phần khích, nhưng người bị té thì khổ không thể nói ra thành lời.

Cũng giống như Lý Phong, ba nữ huấn luyện viên kia khi tìm Vương Siêu thử tay, bị quăng ra một lần, nước mắt cũng rưng rưng.

Chẳng qua tay Lý Phong kia cũng không thấy bóng dáng, hình như là từ chức đi rồi, không còn xuất hiện tại đạo quán.

“Người này chẳng lẽ là học quân tử báo thù mười năm không muộn, tìm nơi khổ luyện sao?” Vương Siêu quá nửa đã động đến suy nghĩ của Lý Phong.

Không có thực chiến, thì cũng không thoải mái, tuy Đài quyền đạo quán phát triển bốn bán rất tốt, bên trong toàn bộ đều là mỹ nữ phục vụ, có cả các nữ sinh đại học đi làm nữa. Quá nửa nam nhân đến đạo quán học tập, đều là hướng về mấy em xinh đẹp này mà đến. Tuy Vương Siêu hiện tại mới mười bảy mười tám tuổi, cũng là lứa tuổi bắt đầu biết yêu, đối với các cô gái cực kỳ mẫn cảm, nhưng hắn đối với các nữ sinh này đều không có cảm giác, một là đã có “thần tiên tỷ tỷ” Đường Tử Trần, hai là hắn trầm mê trong quyền thuật, nằm ngồi đi đứng, đều đi trong quyền ý, bước trong quyền thần, không có thời gian để ý đến việc khác.

Bởi vì không được đánh nhau, Vương Siêu trong hơn mười ngày sau đó, cũng không đến đạo quán nữa, mà ở trong biệt thự của Đường Tử Trần, mỗi ngày luyện quyền, cùng với tìm các tư liệu về võ thuật cổ truyền để đọc, tăng cường kiến thức.

Võ thuật cổ truyền vào cuối đời Thanh đầu những năm Dân Quốc là thời kỳ hoàng kim, vào lúc này, Tôn Trung Sơn, Phùng Ngọc Tường các nhà lãnh đạo, đều đề xướng mạnh mẽ phát triển quyền thuật, cường quốc cường chủng. Chính phủ ủng hộ, hoạt động tự nhiên thịnh vượng hẳn lên, trong thời gian hơn một trăm năm, đã xuất hiện rất nhiều cao thủ hàng đầu.

Nhưng từ khi lập nước tới nay, trải qua nhiều lần vận động, võ thuật cổ truyền truyền thừa ngày càng đoạn tuyệt, nhân tài ngày càng hiếm.

“Nho lấy văn loạn pháp, hiệp dùng võ phạm cấm. Loạn thế thì nhiều hiệp khách, thế giới thái bình, hiệp khách sẽ thành bạo dân, quyền thuật giết người chế địch trong thời loạn thế nhất định hưng thịnh, nhưng trong thời kỳ thái bình lại muốn bình lặng. Đây là thiên cổ tới nay, cũng là chân lý không thay đổi”.

Vương Siêu sau khi đọc qua một ít tư liệu về võ thuật cổ truyền, không ngừng nhận thức được rất nhiều cao thủ tiền bối, cũng thấy được trong đó không ít đạo lý.

Cầm trong tay quyển “Bát quái quyền học”, Vương Siêu tinh tế nghiên cứu, khi đọc được trong đó một chương “Dương hỏa âm phù thức”, đối với luyện pháp của Bát quái chương trong đó, kết hợp với kinh nghiệm cùng ý tưởng của mình, Vương Siêu càng cảm nhận sâu sắc.

Bát quái chương mỗi khi xuất chương, đều phải có nhị trọng kinh, một là minh kinh, là dương hỏa, một là ám kinh, là âm phù. Minh kinh cần Lục dương câu toàn, chính là tay, chân, eo, chân, xương sống, đầu, toàn bộ đều phải phối hợp với nhau, mà ám kinh, là cần Lục âm câu toàn, chính là tâm, ý, khí, thần, ngũ tạng, kinh lạc cũng phải phối hợp với nhau.

Nội dung của “Bát quái quyền học” này, tác giả là Tôn Lộc Đường lão tiên sinh đạt thành tựu võ học cao nhất thời dân quốc, trong đó đa phần là dung thuật ngữ của đạo gia để giải thích quyền thuật, lời nói thâm ảo, hơn nữa không có luyện pháp cụ thể, chỉ có căn bản nhất định, hơn nữa là người cùng thuật ngữ, tinh tế nghiên cứu, kết hợp với sự lĩnh hội của bản thân, mới có thể có sự lĩnh ngộ.

“Quả nhiên là đạo vô kinh bất truyền, kinh vô sư bất thông (đạo mà không có ngõ thì không truyền được, có ngõ mà không có thầy dạy thì cũng không hiểu)” Vương Siêu sau khi xem qua “Bát quái quyền học” này, lại xem “Hình ý tự chân”, sau đó lại tra duyệt một vài tác phẩm của các đại sư khác, trong lòng cảm thán.

Một môn học vấn đạo lý, không có sách thì không thể truyền lưu được, nhưng có sách, mà không có sư phụ chỉ điểm, thì có biết cũng như không biết, căn bản không hữu dụng.

Đúng là có Đường Tử Trần lúc trước dạy dỗ, Vương Siêu mới có thể hiểu được một ít đạo lý cùng kinh nghiệm trong sách đó.

Sau khi tra duyệt một ít tư liệu, đọc xong sách, Vương Siêu thấy quyền thuật của bản thân tựa hồ lại có sự tinh tiến, đi đến phòng luyện tập phía sau biệt thự, trước tiên nhảy vào bể nước đánh Bát quái chương, quả nhiên, thấy so với bình thường thuận tay hơn rất nhiều, bước chân xoay chuyển trong bể nước vừa bình vừa ổn, chương pháp tung ra trong lúc đó, như cuồng phong quét lá, đại khai đại hợp, trong thế xoay chuyển lại có thêm vài phần Hình ý quyền đánh mạnh tiến mạnh trong đó.

“Ta ở trong bể nước này nếu quét thêm một lớp dầu, sau đó tiếp tục đánh xem có thể bị trượt ngã hay không?”

Đánh rồi lại đánh, Vương Siêu đột nhiên lại nghĩ ra biện pháp tăng cường sự rèn luyện cho bản thân.

Nói là làm ngay, lập tức chạy vào nhà bếp, lấy một ít dầu ăn, đổ ra, cẩn thận quét một lớp lên trên bể nước, cho đến khi bóng loáng dầu, Vương Siêu mới cởi giày ra, để chân trần, thật cẩn thận tiếp tục bước lên trên đó.

Quả nhiên, bể nước trơn kinh người, khi mới bắt đầu, Vương Siêu đã thấy thân hình không xong rồi, bàn chân kịch liệt trượt đi, chỉ khe dờ đi, lập tức thành một tiếng trượt ngã lăn ra.

[May mắn là thoái công của hắn cũng có căn cơ nhất định, vào thời điểm ngã lăn ra thì mặt lòn trên không, văng văng hạ xuống mặt đất, tránh đi kết quả té ngã mà bị thương.

“Tốt, có tính khiêu chiến!” Vương Siêu không uể oải, trong lòng còn tràn đầy sự vui mừng, lại tiếp tục khiêu chiến, lần này hai chân vận kinh lên đầu ngón chân, năm ngón chân như câu móc, bám chắc vào bể nước, hơn nữa cơ bắp của chân gồng lên, cẩn thận đến cực điểm.

Không thể không nói, bình thường rèn luyện thoái công đã có hiệu quả, Vương Siêu trong quá trình chậm rãi bước đi, đã nắm giữ kinh lực chống lại sự trơn trượt, nên trong sự bước đi, đã có chút vững vàng.

Liên tiếp hai ngày sau đó, Vương Siêu lúc bắt đầu, còn ngã sấp xuống cả chục lần, nhưng sau đó số lần ngã ngày càng ít đi.

Cho đến khi hần nắm vững được kinh lực dưới chân, dần dần, trong bể nước đầy dầu, hần càng di chuyển càng nhanh. Cuối cùng so với lúc không đổ dầu cũng không có gì sai biệt.

“Có thể đứng trên này đánh bao cát hay không?” Vương Siêu lại khiêu chiến với độ khó cao hơn.

Phản! Vương Siêu một chưởng đánh lên bao cát,[nhưng bản thân cũng bị lực phản chấn làm cho chân bị trượt đi, vội vàng chuyển đổi cước bộ bảo trì cân bằng. Nhưng thân thể lại bị bao cát khác đánh lên, rất cục, bị một bao cát hồi trở lại đánh ngã xuống bể nước.

Không thể không nói, bể nước đổ dầu, phương thức luyện quyền như vậy, so với trước kia quả thực khó khăn gấp chục gấp trăm lần.

Kết quả là, Vương Siêu lại nhớ tới lúc thường xuyên bị đánh ngã khi luyện quyền trước kia, chỉ là lần này không có Đường Tử Trần đứng xem bên cạnh.

Chẳng qua Vương Siêu hiện tại, nội kinh đã có chút thành tựu, thể lực sung mãn, đối với sự nắm giữ của thân thể cũng khác với trước kia. Liên tiếp bị đánh ngã, đối với thân thể cũng không tạo nên tổn hại không ít.

Cứ liên tiếp trong nửa tháng như vậy, Vương Siêu trừ mỗi ngày ăn cơm, nghỉ ngơi ra, thời gian còn lại đều đứng trong bể nước luyện quyền. Trừ Bát quái chưởng ra, hần còn luyện tập Hình ý, cùng với Long xà hợp kích.

Dần dần, Vương Siêu mỗi lần chuyển động thân thể, bàn chân cảm nhận được sự trơn trượt, lại ra quyền phát kinh đánh bao cát, sau đó điều chỉnh kinh lực bảo trì cân bằng, mắt lại nhìn sáu đường, tai lại nghe tám phương xem bao cát va chạm chỗ nào. Tỷ lệ bị té ngã càng ngày càng thấp, phản ứng cũng càng ngày càng nhanh, trong quá trình điều chỉnh kinh lực bảo trì cân bằng, bất giác cũng dùng tới các loại thân pháp của thập nhị hình.

Đến cuối cùng, Vương Siêu cảm giác bản thân khi tiến lùi xoay chuyển tới lui, các khớp xương trên khắp thân thể, kinh lực trên cơ bắp đều tựa hồ hình thành một khối, toàn thân trên dưới đều có cảm giác thông thấu với nhau.

“A ha, đây là bả kinh lý thuận (kinh lực đã luyện thuần thực), luyện tới nơi mới có hiện tượng này. Đây đã là thượng tầng công phu tiếp cận tới minh kinh rồi”.

Kỳ nghỉ đông rất nhanh qua đi, trong tết đón năm mới, Vương Siêu lại trầm mê trong quyền thuật, chỉ về nhà một lần, đưa cho cha mẹ năm ngàn đồng, nói là mình làm công kiếm được, làm cho cha mẹ hưng phấn cả nửa ngày.

Vào những ngày cuối cùng khi kỳ nghỉ đông chấm dứt, Vương Siêu đã luyện hơn một tháng trong bể dầu, trong mấy ngày này, vô luận là làm động tác gì, cũng không hề bị té ngã.

Khi bước chân lên đất, Vương Siêu nhớ đến sự phụ vô cùng, tùy ý phát một chút lực, Bốp! một tiếng thúy hưởng đã truyền ra.

Đem kinh luyện thấu, kinh lực toàn thân các nơi đã thành một thể, liền sẽ có loại thanh âm thúy hưởng này.

“Trong cả kỳ nghỉ đông này, cũng không có ai đến phá băng hiệu?” Kỳ nghỉ đông đã chấm dứt, khi Vương Siêu đang chuẩn bị về nhà, đột nhiên, di động truyền đến tiếng chuông.

Bắt di động, bên trong là thanh âm lạnh như băng của Lý Vạn Cơ: “Đến đạo quán nhanh lên!”

Vương Siêu vừa nghe, khẳng định là có sự tình, lập tức tắt di động, bắt taxi, nhanh chạy về đạo quán. Hai tháng này, Lý Vạn Cơ cứ đúng kỳ là phát lương, không thiếu không chậm. Vương Siêu tự nhiên cũng không muốn chậm trễ.

28. Chương 28: Nhất Kiên Thiêu Khởi Tông Sư Khí Độ

Những người này, vô luận là đệ tử của Đài quyền đạo quán, hay là nam nữ sinh viên, sắc mặt đều hưng phấn, bộ dáng xem náo nhiệt, đều đang muốn chen vào thang máy, cho nên cửa thang máy chen không vào nổi.

“Sao lại thế này?” Thấy một cô bé nhân viên tư vấn đang ở đại sảnh sắc mặt tò mò nhìn quanh, bộ dáng đang muốn lên xem, Vương Siêu vội vàng đi đến trước đặt câu hỏi.

“A, thì ra là huấn luyện viên Vương!” Cô bé này vốn đang không nhận ra, Vương Siêu lúc này mặc trang phục truyền thống màu tím, chân mang giày nhiều lớp, bộ dáng thiếu niên lão thành.

Mấy ngày này hắn đọc sách dưỡng khí, tâm cảnh biến hóa không ít, ngay cả trang phục cũng bị ảnh hưởng theo. Chẳng qua bộ đồ này hơn phân nửa là bắc chúc cách ăn mặc của Đường Tử Trần.

“Sao lại thế này? Có người đến phá hỏng hiệu sao?” Vương Siêu xua xua tay, ngăn trở cô bé này nói linh tinh.

“Đúng, đúng” Cô bé vẻ mặt hưng phấn: “Lần này khác với trước kia, trước đây đều là Tán thủ, Không Thủ đạo, Vũ thuật, đều là đến chào hỏi trước, rồi mới nói tới trao đổi. Nhưng lần này thì khác, người đến là một sinh viên đại học, hình như là đệ tử của chúng ta trong trường đại học gây mâu thuẫn, kết quả dẫn đến người ta đánh tới cửa, vừa rồi huynh chưa có thấy, đệ tử kia thật là lợi hại, vừa đến liền đánh ngã hai huấn luyện viên. Bộ dáng khoa trương... hơn nữa hình như không phải là đến phá hỏng hiệu, cũng không nói là trao đổi gì cả... Không biết lần này là dạng gì đây, hắn đã lên lầu khiêu chiến rồi...”

“Ồ!” Vương Siêu nghe cô bé tư vấn này nói một hồi thì hiểu ra, trong lòng đã đại khái nắm bắt được sự việc.

“Bene trong là sinh viên đại học?”

Hắn trong lòng có chút kinh ngạc, hắn ở đây cũng đã được hai tháng, cũng đã thăm dò ước chừng những người đến phá hỏng hiệu là thế nào, bình thường đều là những người đã được huấn luyện qua tán thủ, cùng với các đạo quán, võ thuật quán, cũng đều là vì vấn đề lợi ích chiêu thu đệ tử.

Hơn nữa những người đến phá hỏng hiệu, cũng đều dựa trên cái tiếng là trao đổi, tiên lễ hậu binh, chứ còn trực tiếp đánh đến tận cửa như vậy, quả thực chưa có.

Chẳng qua làm như vậy lại là cách gây tiếng vang nhất.

“Mâu thuẫn trong trường đại học, sau đó bị người ta đánh tới cửa...” Vương Siêu biết, Đài quyền đạo trong các trường đại học cũng có thiết lập, bình thường đều gọi là xã đoàn, xã trưởng xã là sinh viên trong trường, hơn nữa còn là sinh viên ưu tú. Thậm chí có lấy được tư cách đai đen cũng không có gì ngạc nhiên. Hơn nữa ngoại trừ Đài quyền đạo xã đoàn ra, còn có võ thuật xã đoàn, tán thủ xã đoàn vân vân. Mâu thuẫn lẫn nhau trong đó cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là mâu thuẫn lẫn nhau mà đến tổng bộ phá hỏng hiệu, cxung là hiếm thấy.

Dù sao Tổng bộ Đài quyền đạo cũng có cao thủ quyền cước, các huấn luyện viên đều là đai đen, cước pháp sắc bén, người bình thường cũng không mấy ai chịu được.

“Trong sinh viên đại học cũng có cao thủ? Không có khả năng? Chẳng lẽ thời đại này thực biến hóa nhanh như vậy sao? Đầm rồng hang hổ?” Vương Siêu cũng không nghĩ đến bản thân cũng chỉ mới là học sinh cấp ba mà thôi.

Vào lúc này, di động lại réo lên, Vương Siêu bắt máy thì chính là Lý Vạn Cơ: “Người đã đến rồi chưa?”

“Đến rồi, ta đang ở trong đại sảnh dưới lầu hỏi thăm tình hình. Rốt cuộc là tình hình thế nào” Vương Siêu đáp.

“Đừng hỏi, lập tức đi lên, đến ngay phòng đấu ở tầng trên cùng. Ta sẽ giải thích ở đó” Lý Vạn Cơ thanh âm lạnh lùng có chút gấp gáp.

“Được, ta lập tức lên ngay” Vương Siêu lập tức chen vào thang máy, lúc này mới phát hiện, toàn bộ mọi người đều hướng về phía tầng ba mươi sáu.

“Người đã đến rồi” Thang máy vừa mở, liền gặp Lý Vạn Cơ đang đứng ở đó, kéo hẳn đi ngay.

“Ta đã biết đại khái sự tình, chỉ là các xã đoàn trong đại học mẫu thuẫn, có thể ứng phó được mà” Vương Siêu nói với Lý Vạn Cơ.

Lý Vạn Cơ vẻ mặt nghiêm túc, lắc lắc đầu, “Ta cũng không dự đoán được, sinh viên đại học lại có cao thủ quyền cước [lợi hại như vậy, mấy huấn luyện viên vừa mới lên đấu đã bị đánh ngã ngay, Lưu Văn Quân còn chưa kịp phòng thủ, đã bị hất cho một chỗ hôn mê bất tỉnh. Tên sinh viên này, công phu cũng hết sức hiểm độc, am hiểu dùng chỗ, giao đấu cận chiến hết sức mãnh liệt. Người lên đối phó, phải đặc biệt cẩn thận, đừng tiếp xúc với cùi chỏ của hắn”.

Lý Vạn Cơ thực ra cũng là một Hội trưởng rất chuyên nghiệp, ít nhất theo Vương Siêu mấy ngày này quan sát, năng lực của ta cũng rất tận tâm, rất có năng lực kinh doanh.

“Đừng chớ, cương mãnh dữ dần...” Vương Siêu suy nghĩ một hồi, “Hiện tại ở nơi nào, ta đi ứng phó!”

“Đi thôi” Lý Vạn Cơ dẫn hẳn đến phòng thi đấu lần trước, phía bên ngoài căn phòng là từng đám học viên và sinh viên, trước cửa có mấy huấn luyện viên chặn lại không để cho người khác chạy vào.

Chẳng qua cửa phòng cũng mở rộng, không cần đi vào cũng có thể thấy rõ ràng tình hình ở bên trong.

“Ài, động chạm cái gì cũng không cần động đến sinh viên” Lý Vạn Cơ cảm thán một câu, Vương Siêu gật đầu, rồi đi vào, lập tức phát hiện có một thiếu niên đang đứng giữa sân đấu.

Thiếu niên này như cũng chỉ có mới cỡ mười bảy mười tám tuổi, nhưng sống mxui cao anh tuấn, lông mày như kiếm, cùng với ánh mắt sáng quắc, tổng hợp lại cùng một chỗ, có vẻ rất là dễ nhìn, cũng rất hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Hắn mặc một cái quần Jean bạc phéch, áo cởi hai cúc lộ ra cơ thể cân đối rắn chắc.

“Các người nói huấn luyện viên thế nào mà vẫn chưa tới? Xem ra Đài quyền đạo đích xác chẳng qua chỉ như thế, hôm nay các người không đưa ra được người nào đấu được với ta, về sau cũng không cần đến trường đại học chúng ta mở ra cái gì Đài quyền đạo xã đoàn, để khỏi mất mặt xấu hổ” Khi Vương Siêu vừa tiến vào phòng, liền nghe thấy bên trong truyền ra một thanh âm dương dương đắc ý.

Vương Siêu nhìn thấy, ở trong sân còn có mấy nam sinh đứng bên cạnh, mỗi người đều rất cao lớn, hiển nhiên là cùng với thiếu niên này đến phá băng hiệu.

Ở một phía khác, Vương Siêu cũng thấy Trương Đồng, Trương Đồng vẫn mặc đạo phục như trước, vẫn đang hứng thú cầm nửa ly rượu vang, thấy Vương Siêu tiến đến, không khỏi gật đầu chào, ánh mắt lại hiện lên vẻ hưng phấn.

Xem cái cách mà Trương Đồng uống rượu, đối với thiếu niên này tựa hồ cũng có hứng thú.

“Thầy Vương, tất cả đều trông vào người đó” Lý Vạn Cơ vỗ vỗ vào vai Vương Siêu.

Thật ra khi Vương Siêu tiến vào sân đấu, bốn phía liền im lặng, đều kinh ngạc nhìn người mặc trang phục truyền thống này bước vào.

“Người chính là huấn luyện viên kia sao?” Khi Vương Siêu đi đến trước mặt thiếu niên mặc quần Jean, thiếu niên cũng tựa hồ hiểu được cái gì, gương mặt hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, từ trên xuống dưới nhìn dò xét qua một lần.

“Ừm” Vương Siêu mỉm cười gật đầu, dùng ngữ khí ân cần như là Đường Tử Trần nói: “Người đến tỷ thí giao lưu sao. Ta chính là huấn luyện viên cao nhất ở đây, người đánh bại ta, thì xem như là thắng”.

“Ồ” Thiếu niên trong mũi hừ ra thanh âm nghi hoặc, sau đó hỏi: “Người tên là gì?”

“Ta tên là Vương Siêu, còn người?” Vương Siêu cũng dò xét thiếu niên này một chút.

“Ta tên là Triệu Tinh Long” Thiếu niên thấy Vương Siêu thủy chung đều là bộ dáng không nóng không lạnh, tựa hồ biết Vương Siêu hết sức khó chơi, cũng cảnh giác một chút.

“Một khi đã như vậy, người động thủ đi” Vương Siêu mỉm cười nói.

Triệu Tinh Long lắc lắc đầu: “Ta không không muốn lại ảnh hưởng đến tính mạng, ngươi hãy mặc đồ phòng hộ vào đi”.

“Lại ảnh hưởng đến tính mạng?” Vương Siêu nhướn mày, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ hần trước kia đã lấy mạng người khác?” Vừa nghĩ, Vương Siêu cũng không muốn nói lời vô nghĩa, thân thể đột nhiên bước từng bước, bước về phía Triệu Tinh Long.

Triệu Tinh Long thấy Vương Siêu bước tới, sắc mặt biến đổi, nhỏ giọng nói: “Chớ có trách ta” Rồi chợt trong lúc đó, toàn thân mãnh liệt phát kinh, cả thân thể phát ra thanh âm rầm rầm nhẹ, toàn thân nổi da gà lên, lông dựng lên, ánh mắt vô cùng sắc bén, giống như con báo đang đang gầm con mồi!

Vương Siêu lập tức cảm giác được sự vô cùng nguy hiểm, “Dừng tới cao thủ rồi! Hần cũng luyện công phu nội gia, hơn nữa xem khí thế, giống như đã trải qua rất nhiều trận đấu, khó trách hần nói hần không muốn ảnh hưởng đến tính mạng người khác. Trong đại học còn có cao thủ như vậy sao? Thế giới này thật sự là đậm rồng hang hổ, long xà hỗn tạp!”

Vương Siêu bước tới, thật ra chính là thử một cái, ép đối phương xuất ra công phu, đã biết thiếu niên tên Triệu Tinh Long thực không dễ chọc tới, thế nhưng lại là nội gia cao thủ. Lập tức đem tinh thần của bản thân đưa tới trạng thái khẩn trương nhất.

Bộp! Triệu Tinh Long bước tới một bước, thân thể xoay ngang, phẳng phát như một tòa núi đánh tới. Tốc độ vừa mau vừa mạnh, mặt đất cũng bị hần phát kinh chấn cho rung động.

“Thiết sơn kháo!” Vương Siêu vừa thấy, liền nhận ra không ổn, chiêu thức này Đường Tử Trần trong “Quốc thuật thật lực” cũng có nhắc qua, là một loại quyền pháp cương mãnh dữ dội nhất trong võ thuật cổ truyền chiêu thức rất kinh điển, quyền thuật đó là “Bát cực quyền”.

Bát cực chia làm Đại giá cùng Tiểu giá, Đại giá là đả pháp, tiểu giá là luyện pháp thung công, luyện Đại giá tuy cũng có thể xuất công phu, có thể đánh nhau, nhưng không thể luyện ra nội kinh. Bát cực am hiểu trứ kích (tấn công bằng cùi chỏ), cũng là từ thương thuật mà diễn hóa thành, lấy tay làm thương, đánh trúng người ta không chết cũng tàn phế.

Hơn nữa Bát cực quyền thuật luyện đến cảnh giới cao tầng, cũng có phương pháp tẩy tủy, chính là hai âm “Hanh! Cáp!”.

Khống chế xương cốt toàn thân, xuất ra chấn động “Hanh! Cáp!” hai loại thanh âm một cách có quy luật, thì cũng có công hiệu như là Hồ báo lôi âm vậy.

Dân quốc năm đó Bát cực đại cao thủ Thần thương Lý Thư Văn cùng đồ đệ Hoắc Điện Các cũng đạt tới cảnh giới này, chỉ tiếc, Hoắc Điện Các nghiện thuốc phiện mà chết. Bát cực đã mất đi rất nhiều tinh hoa truyền thừa.

Về lịch sử của Bát cực môn, Vương Siêu gần đây đọc sách cũng biết được khá nhiều, năm đó Ngô Chung khi về tộc căn cứ theo ý nghĩa nguyên lý trong Cổ Lan kinh dung hợp với Đại thương thuật, mà sáng lập ra môn quyền học này.

Chẳng qua trông thiếu niên Triệu Tinh Long này hiển nhiên chưa đạt tới cảnh giới “Hanh! Cáp!” hai âm tẩy tủy, nếu không Vương Siêu cũng không cần phải đánh nữa.

Đối phương một đòn “Thiết sơn kháo” đánh tới, toàn thân như sắt, các cơ bắp trên cánh tay gồng lên, như sợi mây quấn, cương kinh có lực, chỗ ở phía trước, trên các khớp xương nổi lên một lớp chai thật dày. hiển nhiên là tay sắt chỗ đồng, thế không thể ngăn được.

Vương Siêu không có thăm dò hư thực của đối phương, cũng không khinh địch, mà nghiêng người bước qua, cướp lấy vị trí bên trái của Triệu Tinh Long.

Bát quái bộ pháp, chân lướt trên đầu, Vương Siêu mấy ngày này đã đem kinh lực toàn thân luyện thấu, thân hình lên xuống, qua lại đều như rồng thăng thiên, như ưng chụp thỏ, như rắn luồn cỏ, như yểm sạt nước. Sau khi cướp được vị trí bên trái, cánh tay như đao, đâm mạnh vào sườn của đối phương.

Bộp! Kinh lực làm cho y phục phát ra một tiếng thanh thúy!

Vào lúc này, Triệu Tinh Long thân thể lại chuyển, cánh tay xoay một vòng, từ một góc độ bất ngờ phản kích lại, đánh thẳng vào thủ đao của Vương Siêu.

“Sam trửu!” Vương Siêu thân thể chuyển sang Ứng hình, hóa thủ đao thành trảo, chụp thẳng vào cùi chỏ của đối phương, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay ngâm ngấm đau.

Bát cực môn lấy chỗ làm thương, chia làm Sam trửu, Định trửu, Tể trửu, Khố trửu, mãnh liệt vô cùng, chẳng qua Vương Siêu đã sớm có phòng bị, lấy Ứng hình đối địch.

Thương như rắn, ứng thành trảo, ứng trảo chuyên để ứng phó với thương.

Chẳng qua Triệu Tinh Long này đòn chỏ quả thực đã luyện thành một khối sắt, cả người lỗ chân lông đóng chặt, lực lượng rất lớn, Vương Siêu tung trảo chớp tới, đều phẳng phất như chớp trúng một con mãng xà trơn trượt, chẳng những tuột tay, còn suýt nữa bị chấn gãy ngón tay.

Hai người cận chiến giao đấu mấy hiệp, đều thấy chiếm không đến thể thượng phong, Triệu Tinh Long cũng biết Vương Siêu là kinh địch, không khỏi quát to lên một tiếng: “Hay!”

Rồi chợt xoay người, liên tục dùng Thiết sơn kháo quát lên, vận cùi chỏ như thương, trên dưới tầng tầng tấn công, như một con độc xà xoay chuyển, không rời khỏi các bộ vị yếu hại như yết hầu, bụng, ngực, sườn, eo của Vương Siêu mà mỗ tới.

Vương Siêu bị đối phương mãnh liệt tấn công, cũng không sợ hãi, cước bộ luân chuyển qua lại, đạp Bát quái bộ, lần nào cũng cướp được vị trí bên cạnh Triệu Tinh Long, dùng ứng trảo mà chớp lấy eo lưng của hắn.

Hai người chỗ chưởng giao tiếp, vang lên những tiếng bôm bốp, đánh đến nỗi làm cho những người bên ngoài thấy mà sợ hãi.

Trương Đồng cũng xem đến ngây người, Lý Vạn Cơ tâm tình lại khẩn trương, trên mặt bất tri bất giác mồ hôi chảy xuống.

“Nếu mười mấy ngày nay không đem kinh luyện thấu, thật đúng là không phải là đối thủ của Triệu Tinh Long này!” Vương Siêu cũng càng đánh càng hưng phấn, càng đánh càng nhanh, lỗ chân lông của đối phương cũng gồ lên, nên khi tay của bản thân giao với tay của đối phương, cũng khó có thể nhận biết được trọng tâm cùng thể chuyển động của đối phương.

“Nằm xuống!” Đột nhiên, Triệu Tinh Long hét lớn một tiếng, nắm lấy một cơ hội, lưng mãnh liệt nghiêng xuống, đầu cúi, cong người, một quyền xuất ra, nắm tay như dài ra rất nhiều, đánh thẳng vào bụng của Vương Siêu.

“Thông bối phát kinh!” Vương Siêu chợt phản ứng, cũng đã không kịp thi triển các chiêu gì khác, lập tức xuất ra chiêu bình thường vẫn tâm đắc nhất.

Long xà hợp kích! Vương Siêu eo trầm xuống, bụng tựa như rắn co rút về phía sau, cả người hai tay gạt ra, đè trên nắm tay của Triệu Tinh Long, sau đó cước bộ đạp tới, mất đi trọng tâm, sức lực của cả người đều dồn lên cánh tay của đối phương, đây chính là “Mãng phiên thân” trong Long xà hợp kích.

Triệu Tinh Long chấn động, vạn vạn lần cũng không nghĩ đến đối phương lại có quái chiêu như vậy, cánh tay trầm xuống, bị sức nặng của cả thân thể Vương Siêu đè xuống, vội vàng rút tay về, nhưng không dự đoán được Vương Siêu cả thân thể tựa hồ như rắn leo cây, quần tới.

Triệu Tinh Long cấp tốc lui xuống!

Vương Siêu tá thế cướp được vị trí trước người hắn, một tay xía mạnh và hạ bộ.

Triệu Tinh Long vội vàng hai tay đưa xuống thủ, nhưng không dự đoán được Vương Siêu đẩy thân tới, cánh tay áp sát, bả vai tì vào hai tay hắn đang bảo vệ hạ bộ, cả người như vác vật nặng đứng mạnh dẫy.

Long thẳng thiên, vai vác người! Một vai gánh ngang háng.

Vai của Vương Siêu đã gánh ngay phần háng của đối phương, hất mạnh lên, đem cả thân thể Triệu Tinh Long hất lên trời.

Triệu Tinh Long mất đi cân bằng, kinh hải thất sắc, Vương Siêu thừa cơ thân thể vừa chuyển, một Hồi thân chuyển, đem cả thân thể cả trăm cân của Triệu Tinh Long đánh văng ra sàn đấu!

Rốt thật mạnh trên mặt đất, cả phòng không một tiếng động. Qua một hồi lâu, Triệu Tinh Long mới đứng lên, hít một hơi, muốn đi.

“Từ từ, các người đánh cũng được lắm, ta làm chủ mời hai người các người ăn một bữa cơm” Trương Đồng đã phục hồi tinh thần, ngăn bước của Triệu Tinh Long.

Vương Siêu lúc này cũng đã đi tới nói: “Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, làm sao mà có cao thủ vĩnh viễn không thua, công phu của người tốt lắm, không cần để ý đến những chuyện khác, không đánh không quen biết, vừa lúc Trương Đồng tỷ làm chủ, cùng nhau đi quán bar uống vài ly”.

Dứt lời, Vương Siêu nhiệt tình không nói nhiều kéo Triệu Tinh Long cùng Trương Đồng đi ra ngoài. Không để ý tới những người ở đây.

Triệu Tinh Long cũng tựa hồ bị sự nhiệt tình của Vương Siêu cùng Trương Đồng đánh động, cũng cùng hai người đi xuống, lên xe, chỉ chốc lát đã tới khách sạn trong thành phố.

Đến khách sạn, sau khi đã tìm chỗ ngồi, Triệu Tinh Long còn có chút xấu hổ cùng câu nệ, nhưng Vương Siêu cũng không chút để ý đến chuyện vừa rồi, liền gọi rượu đến uống trước một ly: “Triệu huynh đệ, ta thấy thân thủ của người tốt như vậy, vừa luyện Bát cực lại luyện Thông bối, trước kia như là đã thực chiến qua rồi, sao lại là sinh viên đại học?”

Trương Đồng cũng rất hứng thú ngồi ở một bên nghe, Triệu Tinh Long cạn hai ly, dần dần nói nhiều lên, nói gì thì hắn cũng không thể bằng được một nữ cường nhân trên thương trường như Trương Đồng, đã thổ lộ ra thân phận của mình: “Ài, ta từ nhỏ đã luyện Bát cực quyền, đây là do ông nội của ta truyền lại, sau đến duyên hải làm công, được một lão bản để ý. Cũng là do tham tiền, đã lên đánh võ đài lậu. Sau lại đánh chết một quyền thủ của một lão bản khác, lão ban kia muốn phế ta đi, may mắn ta cũng có chút tiền, không dám ở lại đó nữa, sau trở lại đi học hoàn thành giấc mộng đại học. Chẳng qua hiện tại tiền dùng cũng không đủ, lần này là Đài quyền đạo các người cố ý khiêu khích, ta thấy cũng không hợp mắt, cũng ra giáo huấn một chút, sau được một xã đoàn của bạn học, đưa tiền bảo ta đến phá bảng hiệu, triệt hạ uy phong, ta mới đến đó”.

“Thì ra là như thế...” Vương Siêu gật gù.

Sau khi ăn uống xong, Triệu Tinh Long phải đi, Vương Siêu vội vàng ngăn hắn lại, từ trong y phục lấy ra một tấm thẻ, nhét vào trong tay hắn.

“Người làm cái gì vậy?” Triệu Tinh Long lấp bắp kinh hải, biết đó là thẻ rút tiền, vội vàng từ chối.

“Người không cần từ chối, người nghe ta nói” Vương Siêu liếc nhìn Trương Đồng, cảm khái nói: “Người luyện quyền nếu muốn an thân lập mệnh, phi thường khó khăn, may mắn thì tốt, còn không thì lưu lạc kiếm cơm qua ngày, thường thường là cũng giết người bỏ mạng. Cho dù quyền thuật người có luyện tốt thế nào, cũng là uống công, năm đó Quách Văn Thâm đại sư quyền thuật thế nào? Cũng không phải là cũng nhận chức quan nhất phẩm sao. Bên trong thẻ có mấy vạn đồng ta tiết kiệm được, ngày nay võ thuật cổ truyền truyền thừa, thật sự là rất nhanh đoạn tuyệt. Người luyện cũng khá, hãy cố đọc sách, tĩnh tâm lại, mới có thể đem quyền thuật đề cao, chuyện thắng bại nhất thời, cũng không tính là gì. Về sau hai chúng ta thuận tiện thì lại luận bàn” Dứt lời, hai mắt chân thành nhìn Triệu Tinh Long.

Tựa hồ bị khí độ cùng sự chân thành của Vương Siêu đánh động, Triệu Tinh Long tiếp nhận lấy tấm thẻ, sau đó Vương Siêu nói cho mật mã.

Nhìn thấy Triệu Tinh Long rời đi, Vương Siêu thở dài một hơi. Tựa hồ đắm chìm trong hồi ức gì đó.

“Thiếu niên này, về sau nhất định sẽ trở thành nhất đại tông sư!”

Trương Đồng nhìn thấy một màn này, nội tâm rất cực đã bị rung động!

29. Chương 29: Trương Đồng Đái Xuất Đích Tuyển Tác

Trong sự tiếp xúc, Trương Đồng thấy Vương Siêu luyện được võ công như vậy khi còn thiếu niên, đơn thuần chỉ là cảm thấy hứng thú. Đây cũng là sở thích của Trương Đồng, bắt đầu từ khi Triệu Tinh Long xuất hiện, cũng làm cho nàng phi thường cảm thấy hứng thú. Nhưng Vương Siêu hiện tại khẳng khái tặng tiền cho Triệu Tinh Long, một hành động này, làm cho trong lòng nàng rung động thật lớn, cảm thấy sự hứng thú đã tăng lên trở thành sự ngưỡng mộ.

“Sao vậy? Trương tổng đang suy nghĩ cái gì?”

Sau khi tiệc tàn, Vương Siêu nhìn Triệu Tinh Long rời đi, trong lòng ngẫm nghĩ lại trận đấu vừa rồi, nghĩ thấy Triệu Tinh Long này thật sự là lợi hại, bản thân mình nếu không phải mấy ngày này đem kinh lực toàn thân liên kết thành một khối, bộ pháp, lực lượng, thân pháp, chiêu pháp đều tăng lên một bậc, đạt tới bước đỉnh điểm của mình kinh, khẳng định không phải là đối thủ của hắn.

Hơn nữa Triệu Tinh Long kinh nghiệm thật chiến hiển nhiên rất phong phú, đòn cuối cùng kia, hiển nhiên là sử dụng kinh lực Thông bối quyền, cương mãnh đánh cực nhanh, chợt bùng nổ, hiện nghĩ lại cũng cảm thấy sợ.

Nhờ có sự tinh diệu của một thức Long xà hợp kích, dùng Xà hình quán thân, Long hình gánh ngang háng, cuối cùng là Hồi thân chưởng sứa kinh mới từ trong nguy hiểm mà thắng. Nhưng Triệu Tinh Long chỉ ngã như vậy, dĩ nhiên còn có thể đứng lên, hiển nhiên cũng chưa mất đi lực chiến đấu, nếu là sinh tử giao đấu, cứ tiếp tục đánh thì hươu chết vào tay ai cũng còn chưa biết.

Nói về độ thuần của lực lượng cùng công phu, Vương Siêu tự thấy kinh lực của mình so với Triệu Tinh Long khi xuất Bát cực chỗ sắt ra, còn kém một ít.

Hơn nữa nội kinh của đối phương cũng luyện tới bước da thịt gồng lên như hạt sắt, trong khi qua lại, Vương Siêu cũng không thể thông qua sự động chạm cơ thể mà biết được trọng tâm cùng thể chuyển động.

“Nhưng người am hiểu quyền cước đã đấu trước giờ như Tào đội trưởng, Lý Phong, Lưu Văn Quân, Tào đội trưởng cũng có điểm lợi hại, cũng có che dấu thực lực, chẳng qua cũng chỉ sợ chứ đến được mức như Triệu Tinh Long. Gặp cao thủ thực chiến như vậy, thật sự là có thể gặp chứ không thể cầu, đánh nhau một trận cũng thu được lợi ích không nhỏ”.

Nhất nhất nhớ lại trận đấu của mình với đối thủ, như tia chớp xẹt qua trong đầu, sau đó tỉnh táo lại, thấy Trương Đồng đôi mắt cũng đang nhìn mình mà đứng bất động, Vương Siêu không khỏi đặt câu hỏi.

“Ừm?!” Trương Đồng tựa hồ cũng suy nghĩ mà phục hồi tinh thần lại, cười tao nhã thông dong, đem ánh mắt đang ở trên người Vương Siêu thu hồi lại, “Ta chính là kỳ quái, người chẳng qua là một học sinh sắp tốt nghiệp trung học, chưa tới mười tám tuổi, cách nói chuyện, ăn mặc cứ như là lão thành vậy, một ít thanh xuân, nhiệt huyết, nhuệ khí của tuổi trẻ, đều tựa hồ tìm không thấy trên người của ngươi, có phải là có chút kỳ quái không”.

Trương Đồng nói thật ra, rồi hứng thú chờ câu trả lời của Vương Siêu.

“Trương tổng nói hành vi của ta vừa rồi?” Vương Siêu sau khi lĩnh ngộ ý tứ trong lời nói của Trương Đồng: “Cái đó cũng không có gì, là ta gần đây đọc sách dưỡng khí, xem lịch sử trải qua cầu các danh gia tiên bối quyền thuật, mỗi một người đều rất cảm thán quyền thuật tu luyện gian nan, đa số vì áp bức của cuộc sống, quyền thuật dù đánh có hay, cho dù là thiên hạ vô địch, nếu không được người khác duy trì, cũng rất là khốn khổ. Triệu Tinh Long người này luyện cũng không tệ, cũng là vì cuộc sống bức bách, vứt bỏ quyền thuật, cũng rất đáng tiếc. Ta hiện tại dù sao cũng có chút tiền không dùng tới, có thể giúp được một lần thì giúp một lần, so với Đài quyền đạo, quyền thuật thật sự xuống dốc rất nhiều, nếu cứ tiếp tục đi xuống như thế, ta cũng chỉ có một mình ta, tìm không được đối tượng để giao lưu, cũng là tịch mịch, cái này thì có quan hệ gì với lão thành. Hơn nữa các quyền thuật đại sư tiền bối, phần nhiều đều có phong phạm này. Học quyền học làm người ta thấy cũng là điều tất yếu”.

“Ừm. Có ý tưởng như vậy, cũng đã thực là lão thành” Trương Đồng cười cười: “Ngươi vừa rồi cùng Triệu Tinh Long tỷ thí, ta cũng thấy được, đánh cũng rất là phần khích, ngươi thấy thế nào?”

“Từ trong nguy hiểm mà thắng được, nếu là sinh tử giao đấu trong võ đài chợ đen, cũng chưa biết là ai thắng ai thua” Vương Siêu nói thật ra: “Hắn hiển nhiên đã luyện lâu hơn ta nhiều, hơn nữa kinh nghiệm thực chiến phong phú, cho nên ta về sau cũng có ý cùng hắn luận bàn”.

“Chờ đến lúc người tìm hắn luận bàn, nói không chừng hắn lại tiến bộ, quyền sợ tuổi trẻ, khinh già không khinh trẻ, đến lúc đó hươu chết vào tay ai cũng chưa biết được” Trương Đồng thấy Vương Siêu nói ra lời thật, đều không khiếm tốn “Dưới tay ta cũng có mấy tên vệ sĩ lợi hại, bọn họ đều là người có nghề, không biết người có hứng thú cùng bọn họ tỷ thí một chút không?”

Trương Đồng lời này giống như tung ra một miếng mồi, chỉ đợi Vương Siêu mắc câu.

Có thực chiến, Vương Siêu tự nhiên sẽ không cự tuyệt, lập tức đáp ứng: “Thế thì quá tốt”.

“Đi thôi, ta chở người đi!” Trương Đồng tiêu sái kêu tính tiền, sau đó rời khỏi khách sạn lái xe chở Vương Siêu về lại trung tâm thành phố.

Sau khi xe đi được nửa giờ, dừng lại trước một tòa nhà thương mại hết sức hào hoa, đây là khu thương mại phồn hoa nhất của tỉnh S.

Tòa nhà thương mại này kiến trúc so với Đài quyền đạo quán còn muốn hào hoa khí thế hơn, kiến trúc cao ngất bao phủ bởi thủy tinh chống đạn chiết xạ ra khí tức của đô thị hiện đại. Trên đường người đến người đi hoàn cảnh cũng tỏa ra sự náo nhiệt cùng phồn hoa.

Xe của Trương Đồng vừa dừng lại, lập tức không biết từ nơi nào xuất hiện ba người nam mặc đồng phục màu đen, mang tai nghe, vẻ mặt lãnh khốc.

“Trương tổng!” Một người đứng đầu bước lên chào kỳ quái nhìn Vương Siêu ngồi ở ghế sau, sau đó lại hạ thấp mi mắt xuống.

“Giúp ta đưa xe vào trong gara, sau đó đi lên” Trương Đồng gật đầu, phân phó một câu, sau đó xuống xe, người này lập tức vào trong xe, đưa xe vào gara ở trong tầng hầm.

“Đi thôi!” Trương Đồng nhìn Vương Siêu cười cười, cùng hai vệ sĩ đi sau vào thang máy của tòa nhà thương mại.

Vương Siêu khi đi ra, cũng dò xét ba gã mặc đồ tây màu đen, mang tai nghe này, cách ăn mặc rõ ràng là vệ sĩ, ánh mắt nhìn xuống tay của ba người, phát hiện tay của ba người này cũng giống như là Tào Nghị, xương tay đều bằng phẳng, lớp chai tầng tầng, chẳng qua khác với Tào Nghị chính là, ánh mắt của ba người này rất lãnh khốc, giống như cảm tình đã không còn nữa. Hơn nữa cả người trên dưới phát ra một cỗ khí tức làm cho người ta không muốn đến gần.

Loại khí tức này chính là làm cho người thường đi đến gần sẽ theo bản năng mà cảm giác được sự nguy hiểm ra rời xa lập tức.

Khi tức như vậy cũng làm cho Vương Siêu cảm giác được, trong lòng thoáng đề cao sự cảnh giác một chút.

“Bọn họ đều là lính đánh thuê xuất ngũ, đã được huấn luyện nghiêm khắc tại rừng rậm Phi châu, cực kỳ tinh thông kỹ xảo giết người cùng rất nhiều thủ đoạn gián điệp. Cuộc sống huấn luyện tàn khốc khiến cho bọn họ đánh mất đi một bộ phận cảm xúc dao động. Cho nên khi động thủ, là đáng sợ nhất. Người có dám tỷ thí với bọn họ không?”

Sau khi thang máy dừng lại, Trương Đồng nói một câu làm cho Vương Siêu trợn hai mắt lên.

“Lính đánh thuê?” Vương Siêu ngẩn ra, trong lòng đột nhiên nghĩ ra một sợi tơ liên hệ: “Ta xem trong Quốc thuật thật lục có chỗ nhắc tới kỹ xảo huấn luyện lính đánh thuê giết người, giống như cùng với Trần tỷ cũng có chút liên hệ...”

30. Chương 30: Vũ Công Hảo Dã Phạ Ngoạn Mệnh

Đường Tử Trần chính là trong đả pháp có nhắc tới: Lĩnh đánh thuê thủ đoạn vận dụng kỹ kích, đa phần là không để ý đến an nguy bản thân, giết địch là trên hết, thường thường cùng với mục tiêu đồng quy vu tận cũng không tiếc, hoàn thành nhiệm vụ chính là thiên chức của những người này.

Đả pháp đồng quy vu tận, là khủng bố nhất, cho dù là cao thủ quyền cước thân thủ so với bọn họ cao hơn rất nhiều, gặp phải lối đánh liều mạng, cũng khó có thể giành được phần thắng, thường thường bị đối phương giết chết.

Ví dụ như Vương Siêu khi chiến thắng Triệu Tinh Long kia, cánh tay cắm vào giữa hai chân đối phương, hai eo dùng lực vai hất hạ bộ của đối phương, cuối cùng do Triệu Tinh Long bảo hộ hạ bộ của mình, mất đi cân bằng, mới dùng Hồi thân chưởng đánh hấn ngã ra sàn đấu.

Nhưng nếu đụng tới người liều mạng, hoàn toàn không để ý tới hạ bộ của mình, vào thời điểm đó hai tay đánh thẳng vào đầu của Vương Siêu, như vậy sẽ là lưỡng bại câu thương.

Mọi người đều tự có ý thức bảo hộ bản thân ở bên trong, khi bị tập kích ý niệm trong đầu là bảo hộ bản thân không bị xâm hại, nhưng chiến sĩ lĩnh đánh thuê trong khi huấn luyện đã đem phần bản tính này bỏ đi, khi động thủ, tự nhiên là đáng sợ phi thường.

Chẳng qua trong Quốc thuật thực lục của Đường Tử Trần có nhắc tới đặc tính này của chiến sĩ lĩnh đánh thuê, làm cho Vương Siêu phi thường chờ mong, muốn cùng với nhân vật lợi hại như vậy đánh một trận, cũng không nghĩ đến, Trương Đồng lại tạo ra cơ hội này.

“Khó trách! Vừa mới thấy ánh mắt của ba vệ sĩ kia, lãnh khốc không có tính người, thì ra là chiến sĩ lĩnh đánh thuê đã trải qua huấn luyện đặc thù, đầu tiên độc ác đối với bản thân, mới có thể độc ác đánh người khác.” Vương Siêu cũng hiểu được đạo lý võ công cũng sợ người liều mạng, “Chẳng qua, Trương Đồng này rốt cuộc là ai, có thể có chiến sĩ lĩnh đánh thuê làm vệ sĩ?”

Tuy biết Trương Đồng là nữ cường nhân trong thương trường rất giàu, nhưng lại có vẻ có vệ sĩ mạnh như vậy cũng là ngoài dự kiến của Vương Siêu.

Trên đường đi, tòa nhà thương mại này toàn bộ đều là buôn bán vật phẩm cho giới nữ, đồ trang điểm, quần áo, túi da, trang sức, còn có mát xa, làm đẹp, giải trí vân vân rất nhiều thứ, mỗi một tầng đều có một hạng mục riêng, bên trong trang trí huy hoàng, hiện đại mà lại tỏa ra kiểu cách tao nhã. Ngay cả Vương Siêu không hiểu nhân tình cho lắm cũng nhìn ra đây là nơi phục vụ cho giới nữ không tầm thường.

“Trương Đồng buôn bán đặc biệt lớn, đây có thể chính là một phân bộ. Xem ra Tào Nghị nói ta có cơ hội tiếp xúc với các nhân vật của xã hội thượng lưu, quả nhiên là sự thật”.

Thang máy đi tới tầng trên cùng thì dừng lại, ở đây lại hết sức thanh tịnh, vào văn phòng của Trương Đồng, quả nhiên hết sức hoành tráng và hào hoa.

Vách tường thủy tinh cực lớn làm cho người bên trong văn phòng có thể thấy toàn cảnh của tỉnh S, tầm nhìn vô cùng rộng lớn, làm cho người ta lúc nào cũng có thể nhìn ra xa xăm, có cảm giác tâm thần thoải mái vô cùng.

Một cái bàn làm việc bằng gỗ hồng mộc theo lối cổ xưa, cùng với cái ghế làm bằng gỗ hoàng hoa lê theo kiểu đời Minh Thanh, cùng với một nghiên bút lớn cổ kính bằng ngọc thạch màu xanh biếc, vừa thấy đã biết có giá trị xa xỉ, so với Đài quyền đạo quán trang trí có vẻ tao nhã hơn không biết mấy bậc.

Làm cho Vương Siêu kinh ngạc nhất chính là, bên trái trên một cái giá bằng gỗ hồng mộc, có đặt một thanh kiếm dài cỡ hai thước bao màu xanh biếc, chuôi bằng gỗ có màu tím.

“Ta trước giờ cũng không yêu thích cái gì khác, từ nhỏ cũng chỉ thích võ thuật, chẳng qua học chính là múa kiếm. Chỉ tiếc sau lại bỏ bê cũng không múa được mấy đường” Trương Đồng nhìn thấy Vương Siêu đối với thanh kiếm đặt ở nơi đây cảm thấy hứng thú, không khỏi cười cười, “Tuy ta đã nhiều năm không múa kiếm, nhưng mười ba thức kiếm thuật, rút, đeo, mấu, chém, đâm, điểm, phạt, xoay, quét, dè, bỏ nhiều ít cũng hiểu được một chút. Ta nghe nói trong thương thuật cũng có mười ba thương, cũng liên thông với kiếm lý. Người luyện quyền, tự nhiên hiểu thương. Được rồi, không nói mấy cái này nữa, hôm nay ta cũng thấy có

hứng thú, người yêu cầu thực chiến, thì cứ ở đây cùng các vệ sĩ của ta đánh một trận, trợ hứng cho ta. Đợi ta thay y phục múa kiếm cho người xem”.

Dứt lời, Trương Đồng đi đến phía sau bàn làm việc, lấy một cây bút lông, chấm mực, viết lên giấy một câu thơ: “Nhất kiếm quang hàn thập tứ châu” (Một kiếm sáng lạnh mười bốn châu).

Chữ của Trương Đồng tỷ thanh tú, kiểu sáu kim thể (kiểu viết với nét bút mảnh), rất dễ xem, nhưng trong mắt Vương Siêu, so với bài Lan đình tự của Đường Tử Trần viết ở phía sau cuốn Quốc thuật thật lục thì còn kém rất nhiều. Không có loại lực thấu cả trang giấy cùng khí tức phiêu dật sắc bén menh mông.

“Người nữ này thật sự cũng là người tao nhã, rất có tu dưỡng, không giống như người giàu mới nổi, không biết rốt cuộc là thân phận gì” Vương Siêu thấy hành vi của nàng, cũng nổi lên sự hiếu kỳ.

“Người chuẩn bị tốt chưa” Trương Đồng thổi thổi cho khô mực trên giấy, ánh mắt nhất thời nhìn vào hai vệ sĩ đang đứng hai bên trái phải của bàn làm việc.

Cùng lúc đó, tên vệ sĩ đi cất xe cho Trương Đồng cũng từ cửa đi vào, thấy ánh mắt của Trương Đồng, lập tức dừng bước, đóng cửa văn phòng lại. Dừng ánh mắt lãnh khốc vô tình nhìn Vương Siêu.

Vương Siêu bị tên vệ sĩ này quan sát, cả người bất giác nổi da gà, lông dựng lên, cảm giác như là con mồi bị một con báo hung mãnh quan sát.

“Ừm, chuẩn bị tốt rồi!” Vương Siêu nhìn Trương Đồng, sau đó lại đem toàn bộ sự chú ý tập trung lên người tên vệ sĩ kia.

“Cẩn thận một chút” Trương Đồng dặn dò một câu, sau đó nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Nhất thời, tên vệ sĩ kia đột nhiên cử động, thân thể nhanh nhẹn như một con báo vọt lên.

Vương Siêu sớm đã ngưng thần chú ý, thấy [tình huống này, một bước chuyển ra ngoài, thuận thế một chưởng đâm vào sườn. Đây là thủ đạo của Bát quái chưởng đã sử dụng nhiều lần.

Không ngờ, tên vệ sĩ này giống như người máy, không để ý tới, giống như bị đâm không phải là mình, vừa chuyển thân, cũng không né tránh, thân thể nghênh thẳng tới, một quyền mang theo tiếng gió, chuẩn xác đâm thẳng vào yết hầu của Vương Siêu.

Tên vệ sĩ động thủ sắc bén, tốc độ cực nhanh, lực lượng cũng lớn, trên mặt một chút biểu tình cũng không có, thực sự là một cỗ máy giết người đã được huấn luyện.

Vương Siêu lập tức biết, cho dù mình có đâm trúng eo của đối phương, khẳng định cũng bị đối phương đâm nát yết hầu, trong lòng rung mình, thu tay lại, lui ra sau một bước, phản chưởng thành trào, chuẩn xác thủ ngang yết hầu, đón lấy nắm tay của tên vệ sĩ, xiết mạnh một cái.

Một thức ưng trào tróc quyền này, chính là biến hóa từ Hình ý thập nhị hình, Vương Siêu gần đây kinh lực thông thấu, sử dụng phi thường thuận tay, bắt ngay được quyền của tên vệ sĩ đánh tới, năm ngón tay thuận thế xiết lại, trên nắm tay của đối phương lập tức xuất hiện năm vết đỏ.

Nếu Vương Siêu có thể luyện đến bước ám kinh, một trào này xiết lại xuất ra tam trọng biến kinh, nắm tay của đối phương chỉ sợ ngay cả gân cốt cũng bị moi ra, chẳng qua kinh lực nơi tay của Vương Siêu hiện cũng rất lớn, người thường bị một chộp này, chỉ sợ nắm tay lập tức bị phế đi, ngay cả nắm tay của tên bảo tiêu rất cứng, chịu qua huấn luyện gian khổ, cũng xuất hiện vết đỏ tụ máu.

Nhưng trong khi Vương Siêu đang chộp lấy, tên vệ sĩ tuy bị thương, nhưng vẫn không để ý, tung mạnh chân, nhằm thẳng hạ bộ của Vương Siêu mà đá tới, trong khi Vương Siêu phải né tránh, tên vệ sĩ lại áp sát, hai mắt lãnh khốc, động tác liên lạc mạnh mẽ, hai tay vung chéo, một tay ôm ngực, một tay bẻ cổ Vương Siêu.

Một loạt các động tác công kích này, cả người trông trải, sơ hở rất nhiều, Vương Siêu tính kế, tùy tiện tung một quyền một chỗ là có thể đánh trúng, nhưng mình cũng khó tránh được đòn sát thủ của đối phương.

Vương Siêu vội vàng lui về phía sau, bộ pháp luân chuyển, nhưng tên vệ sĩ này giống như có tinh lực vô cùng, vô luận là Vương Siêu luân chuyển đến chỗ nào, hắn đều có thể bám theo, dùng mãnh xông tới, dùng đả pháp lưỡng bại câu thương mà liều mạng.

Nếu là người thường, thực lực chênh lệch quá lớn, Vương Siêu thật ra cũng không sợ, tùy tiện một quyền là có thể khiến cho người ta mất đi sức chiến đấu, nhưng đối với tên vệ sĩ này thì khác, tổ chất thân thể phi thường tốt, năng lực chịu đòn rất mạnh.

Hơn nữa Đường Tử Trần có nói qua, bọn họ huấn luyện được hệ thần kinh cứng cõi phi thường, có thể chịu được sự đau đớn mà người thường đã phải ngất xỉu, đánh lên người bọn họ cũng như là muối đốt, cho dù có chém đứt tay bọn họ vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, đợi khi địch nhân lơ đãng mà áp sát đoạt lấy tính mạng.

Chính bởi vì có sự chuẩn bị trước, cho nên Vương Siêu không tùy tiện đối đầu, dùng bộ pháp liên tục né tránh, tìm kiếm sơ hở.

Đánh một hồi, Vương Siêu thấy vất vả vô cùng, so với cùng Triệu Tinh Long luận võ còn khó khăn hơn nhiều, tuy tên vệ sĩ này không có cùi chỏ thép mạnh như Triệu Tinh Long, cũng không có luyện thành nội kình, nhưng Triệu Tinh Long vào lúc nguy hiểm còn có thể phòng ngự, còn tên vệ sĩ này hoàn toàn xem như tính mạng cùng thân thể không phải của mình.

Quần quanh một hồi, Vương Siêu cánh tay lại va chạm với tên vệ sĩ, lần này hắn cũng không thi triển thủ đoạn công kích gì, khi vừa chạm tay, như tia chớp nhận lấy trọng tâm cùng cử động của đối phương, đột nhiên phát kình dẫn dắt, mãnh liệt vung ra.

Thân thể của tên vệ sĩ này lập tức bị hất ra vài bước, ngã ra mặt đất.

Vương Siêu vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, ai ngờ tên này vừa té ngã, lập tức bật dậy, thân hình cũng không ngừng lại, tiếp tục xông tới.

“Tên này thật khá!” Vương Siêu thấy đối phương khó chơi như vậy, trong lòng tán thưởng, lại nghênh tiếp, giao thủ hai hiệp, lại làm cho đối phương ngã lăn ra đất.

Liên tiếp ngã ba bốn lần, lần nào tên vệ sĩ cũng đều lập tức bật dậy, Vương Siêu trong lòng càng tỏ ra kinh ngạc: “Người này đúc bằng thép chắc?”

Vào lúc này, Trương Đồng lại ho khan một tiếng, một tên vệ sĩ ở bên cạnh bàn như tia chớp vọt tới, cả hai người cùng vây công.

Nhất thời, Vương Siêu bị áp lực gia tăng!

31. Chương 31: Thái Cực Dụng Nhân Thung Lai Xoát Kình

Hai vệ sĩ cùng tiến lên, đích xác đã tăng áp lực lên Vương Siêu rất nhiều, nếu là cao thủ quyền cước bình thường thì đã bị đánh ngã, hai tên vệ sĩ này xuất thân từ lính đánh thuê, hơn nữa tinh thông quyền thuật, các động tác tấn công đều tàn nhẫn lấy mạng người, thể lực cũng rất kinh người, hơn nữa hoàn toàn huấn luyện được ý thức bỏ qua bản năng tự bảo hộ bản thân, khi đối địch chỉ lo giết người, không để ý tới mình, hết sức khùng bố đáng sợ.

Đầu tiên Vương Siêu còn có thể trong khi va chạm tay, thi triển ra Thái Cực quyền nghe kình, lấy phép bốn lạng đẩy ngàn cân, nắm lấy cơ hội vật ngã người khác, nhưng hiện tại hai người cùng tiến lên, vừa mới động đến thể chuyển động của người này, thì người kia đã đánh tới, làm cho Vương Siêu không thể thực hiện được được ý đồ, đến cuối cùng, chỉ còn cách liên tục né tránh, không có lực hoàn thủ.

“Đánh thế này thật là uất ức!” Vương Siêu thân hình nhanh nhẹn tránh né công kích, trong lòng cũng rất buồn bực.

Chẳng qua trong khi đánh nhau, Vương Siêu cũng thăm dò được điểm yếu của bản thân, một là lực lượng không đủ, đối với người thường còn có thể, nhưng đối với những người đã được huấn luyện thể năng chuyên môn, có thể chịu được sự đau đớn kịch liệt, cũng không thể đủ lực tới mức một kích lấy mạng hoặc là một kích khiến cho người ta hôn mê đi.

Hai là nghe kình còn chưa luyện tới nơi tới chốn, tốc độ khi lỗ chân lông sau khi cảm nhận được động thể của kẻ địch, lập tức phản ứng bắt lấy trọng tâm của kẻ địch vẫn chưa đủ nhanh.

Đường Tử Trần vừa chạm tay, không cần ám kinh, trong khoảnh khắc đã biết trọng tâm của đối phương ở nơi nào, lập tức theo bản năng mà dẫn dắt.

Nghe kinh như vậy phối hợp bốn lạng đẩy ngàn cân, mới là chân chính là Thái Cực kinh, không trải qua suy nghĩ, tất cả đều là phản ứng theo bản năng.

Cho nên mới có thể đạt tới địch bất động, ta bất động, địch vừa động, ta đã động trước, cũng là thượng tầng của công phu Thái Cực thôi thủ (đẩy tay).

“Vô ý mà động!”

Mà Thái Cực kinh của Vương Siêu, chỉ mới là hạ tầng công phu, cần phải chạm đến động thế của đối phương, sau đó căn cứ vào việc nắm giữ kết cấu của cơ thể con người, nắm chắc trọng tâm của đối phương, cuối cùng sau khi suy nghĩ mới phản ứng làm ra sự dẫn dắt. Đây là cố ý mà động, tốc độ tự nhiên chậm đi rất nhiều.

Một là vô ý, là thượng tầng công phu đến bước phản ứng tự nhiên. Một là cố ý, phải qua suy nghĩ mới đưa ra động tác.

Hai sự khác nhau này, trong quá trình chiến đấu có lẽ chỉ chênh nhau một hai giây. Nhưng một hai giây này, cũng đủ khiến người ta bị mất mạng.

Trong trận đấu sinh tử, một hai giây phản ứng, chính là đường đến địa ngục hay thiên đường, khác biệt nhau một trời một vực.

Từ đầu cho đến khi hai vệ sĩ cùng lên, ba người trong văn phòng rộng lớn đánh khó phân thắng bại, hai vệ sĩ tuy lợi hại, nhưng bộ pháp của Vương Siêu vừa nhanh vừa nhẹ, thân hình uyển chuyển, trong lúc nguy kịch đều tránh được các đòn thế sát.

Ước chừng sau mười phút, ba người thể lực cũng đã bắt đầu kịch liệt tiêu hao, hơn nữa hai tên vệ sĩ, tuy đã chịu qua huấn luyện chuyên nghiệp đặc thù tàn khốc, thể lực rất tốt, nhưng sau khi theo Vương Siêu tới lui giao đấu như vậy, không khỏi có chút chóng mặt, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu xuất hiện trên trán, cả người ướt đầm mồ hôi.

Nhưng ánh mắt của bọn họ vẫn hết sức lạnh khốc như trước, gương mặt cũng không chút thay đổi, mồ hôi có chảy vào mắt cũng không chớp mắt một cái. Hình như là chờ đợi thời cơ tốt nhất, cho Vương Siêu một kích trí mạng.

Mà Vương Siêu toàn thân tuy không có mồ hôi chảy ra, nhưng khí tức cũng sôi trào, cả người lỗ chân lông gồng lên như sắt, đã có cảm giác muốn bùng ra rồi.

Đánh nhau hơn mười phút thực sự rất kịch liệt, Vương Siêu cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân để né tránh, khí tức toàn thân tự nhiên cũng bị xáo trộn.

Khí một khi tiết ra, người lập tức thoát lực.

Vương Siêu đối với trạng thái của bản thân nắm hết sức rõ ràng.

“Không thể tưởng được, một hồi tỷ thí này, bắt đầu chẳng qua là so sánh luận bàn, lại biến thành một lần giao đấu gian khổ”.

Bất chợt, ánh mắt Vương Siêu thoáng liếc qua Trương Đồng đang ở sau bàn làm việc, phát hiện Trương Đồng cũng đang quan sát hắn, môi khẽ nhếch lên.

“Hự!” Vương Siêu mãnh liệt thở ra một hơi dài, đem khí tức sôi trào trong cơ thể từ miệng phun ra một ít, nhất thời trên người cũng thấy đỡ bức bối, nhưng khí tức một khi phun ra, thì theo đó trên người đã xuất hiện sự mệt mỏi.

Cố gắng điều chỉnh tâm tình bản thân bình tĩnh, tập trung toàn bộ tinh thần, Vương Siêu đột nhiên trong chớp mắt, bắt lấy khoảnh khắc một tên vệ sĩ bị mồ hôi chảy vào mắt, cước bộ đạp tới, eo lưng cùng xương sống cùng bùng ra, phát quyền như mũi tên, đánh thẳng vào vai của đối phương.

Tên vệ sĩ kia tuy bị mồ hôi làm mắt mờ đi một chút, nhưng cũng không chút sợ hãi, cũng đồng thời vùng quyền, đánh vào bụng Vương Siêu.

Phành! Hai người đồng thời đánh trúng mục tiêu, tiếng răng rắc của xương cốt truyền đến, vai của tên vệ sĩ kia đã trúng một Tiên bộ băng quyền, phảng phất đã vỡ vụn, cả thân thể ngã ra sau, sau đó lăn mạnh vài vòng, lại đứng lên, một tay đã để thõng xuống, hiển nhiên đã không thể tiếp tục dùng kinh.

Mà Vương Siêu đã trúng một đòn, chỉ cảm thấy bụng đau nhức, ruột tựa hồ bị đánh đứt đoạn, kịch liệt đau đớn, khiến cho khí tức toàn thân của hắn tán đi, nhất thời lỗ chân lông khóa không được khí, trên người tiết ra một tầng mồ hôi.

Cảm giác thoát lực thật lớn truyền vào thân thể hắn.

“May mắn là người kia thể lực cũng đã tiêu hao khá nhiều, lực lượng nơi nắm tay chỉ còn một nửa, bằng không ta đã bị đánh gục tại chỗ rồi” Vương Siêu đứng là thấy hai tên vệ sĩ này thể lực đã tiêu hao nhiều, nên mới dám mạo hiểm đối đòn.

Vào lúc này, một tên vệ sĩ khác như tia chớp từ sau xông lên, tay trái chẹn cổ Vương Siêu, tay phải ôm ngang ngực, đồng thời đầu gối thúc lên, từ sau thúc thẳng vào hạ bộ của Vương Siêu.

Vương Siêu gấp đòn sát thủ như vậy, nguy hiểm vô cùng, nhưng cũng không bối rối, tay trái hạ xuống, tựa như một cái đuôi, ngăn trở đầu gối, xương sống thân thể như rấn vào hang, mãnh liệt vận vẹo một chút, trọng tâm trong khoảnh khắc hạ xuống xương cụt, lông toàn thân lập tức lại dựng lên, khí tức vừa rồi bị tản ra đã ngưng tụ trở lại.

Tên vệ sĩ kia vừa xiết cổ Vương Siêu, liền cảm giác được cơ bắp toàn thân của đối phương giống như thân một con mãng xà, lực lượng rất lớn, có cảm giác giữ không được, không khỏi hét lớn một tiếng, xuất ra khí lực toàn thân!

Trong nháy mắt, Vương Siêu đã nắm được động thái của tên vệ sĩ, nên đã nhanh hơn hắn một bước, cước bộ mở ra một nửa, hạ thân phát kinh, thân thể mãnh liệt lui về phía sau, tên vệ sĩ kia lập tức vận kinh về phía trước để kháng cự.

Vương Siêu đột nhiên đổi kinh, vung mạnh về phía trước, tá lực của đối phương dốc toàn lực vận kinh đánh ra.

Nhất thời, tên vệ sĩ này giống như một con bù nhìn, từ sau lưng Vương Siêu lẳng không bay lên, bay thẳng về phía trước, lao thẳng vào tên vệ sĩ vừa mới lồm cồm đứng lên.

Tên vệ sĩ vừa mới bị gãy tay kia lực chiến đấu cũng cực kỳ mạnh, bị băng quyền của Vương Siêu đánh gãy xương, sau khi lăn vài vòng lại đứng lên, vận vẹo thân thể một chút, lại xông lên, nhưng không dự đoán được đồng bọn của mình đột nhiên bị quật ngã, vừa lúc bay tới.

Phành! Hai người va chạm cùng một chỗ, tên vệ sĩ bị gãy tay lại lăn ra đất, phát ra một tiếng kêu đau đớn, sau đó lại liên tiếp lăn mấy vòng, lồm cồm muốn đứng dậy.

Vào lúc này, Vương Siêu lại vọt mạnh lên, hắn vọt vàng ra quyền, hai người tay chạm nhau, Vương Siêu lại dẫn dắt kéo đi, vật hắn ngã lăn ra ngoài.

Tên vệ sĩ vừa mới vật bay đi lúc này cũng đã đứng lên, nhưng lại bị Vương Siêu chop lấy, hai người giằng co một chút, lại bị Vương Siêu vật bay ra ngoài.

Cứ như là chim ưng vô tổ, đứng dậy rồi lại ngã, ngã rồi lại đứng dậy, liên tiếp bốn năm lần như vậy, hai tên vệ sĩ này rốt cục đã chịu nằm yên trên mặt đất, mất đi toàn bộ thể lực, không thể đứng dậy được nữa.

Lúc này, Vương Siêu toàn thân cũng thoát lực cả người ướt đầm, quần áo rách rưới, thở từng hơi kịch liệt, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, ngay cả khí lực để nhúc nhích mấy đầu ngón tay cũng không có.

“Tốt, tốt, tốt!” Trương Đồng thấy Vương Siêu đem hai vệ sĩ đánh ngã ra trên mặt đất rồi cuộc không đứng dậy nổi nữa, thì liên tục tán thưởng, rồi nói với một tên vệ sĩ khác: “Đem hai người bọn họ ra ngoài, bảo tài vụ chi tiền, dưỡng thương cho tốt”.

Tên vệ sĩ không động thủ gậy đầu, mỗi tay đỡ một tên, ra khỏi văn phòng.

“Thế nào?” Trương Đồng đợi Vương Siêu nghỉ ngơi một lát, mới đặt câu hỏi.

“Lợi hại, thật sự là lợi hại! Ta suýt nữa là đã thất bại ở trong này rồi” Vương Siêu hồi lâu mới bình tĩnh lại, khôi phục một chút thể lực, nhớ lại trận đánh vừa rồi, lòng còn thấy sợ hãi.

“Nghe nói khi bọn họ xuất ngũ, trong tổ chức cũng chỉ là chiến sĩ hạng nhì, còn cách chiến sĩ hạng nhất khá xa. Hơn nữa khi chiến đấu cũng không dùng thuốc kích thích” Trương Đồng đưa cho Vương Siêu một ly trà sâm Ô Long.

“Thuốc kích thích...” Một ly trà ấm áp uống xuống yết hầu, làm dịu phổi, Vương Siêu toàn thân cũng đã khôi phục được một ít sức lực.

“Đúng, thuốc kích thích, nếu dùng thuốc kích thích, thực lực của bọn họ còn tăng lên gấp đôi nữa. Chẳng qua làm như vậy thân thể sẽ bị tổn hại rất lớn” Trương Đồng gật gật đầu, nhìn Vương Siêu một chút: “Người xem tỷ viết chữ thế nào?”

Trên tờ giấy ở trên bàn có viết mấy chữ “Nhất kiếm quang hàn thập tứ châu, thần quyền triêm y thập bát diệt” (Một kiếm sáng lạnh mười bốn châu, thần quyền quét khắp mười tám ngã).

“Ha ha, thần quyền triêm y thập bát diệt, ta cũng không đảm đương nổi. Quyền kinh của ta còn xa mới tới trình độ đó” Vương Siêu tự lượng sức.

“Ta xem trận đánh này, đều là thân thể rung lên, người liền bị quăng ra ngoài, cái này hình như là công phu trong Thái Cực quyền. Ta tuy không có luyện qua quyền, nhưng cũng biết, Thái Cực quyền luyện về sau, phải dùng người để thử kình. Có phải như vậy không?” Trương Đồng hỏi.

“Dùng người để thử kình...” Vương Siêu nhớ lại, gật gật đầu: “Quyền thuật lúc bắt đầu còn có thể đánh bao cát, đánh cọc gỗ, lắc máng. Nhưng luyện đến cuối cùng, đều là nhằm vào cơ thể con người, là phải dùng người để thử kình, thì khi tỷ võ mới yên tâm ứng phó. Năm dân quốc cháu của Dương Lộ Thiền là Dương Trùng Phủ luyện Thái Cực thôi thủ, cũng đã bỏ tiền ra thuê một ít đại hán để thử kình trên người”.

Trương Đồng lắng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu: “Năm đó khi ta học múa kiếm, sư phụ của ta nói cho ta, đến cuối cùng cũng phải lấy người để thử kiếm, đạo sĩ luyện kiếm trên núi Võ Đang, cũng phải nhảy lên đâm khỉ trên cây. Người thấy hai cọc người vừa rồi thế nào?”

“Hai người vừa rồi?” Vương Siêu vừa nghe, trong lòng chợt động, “Mấy người lính đánh thuê này thân thủ cực tốt, đúng là nhân vật cực phẩm để thử kình luyện công. Rất có tính khiêu chiến”.

“Một khi đã như vậy, sau này người cứ mỗi tuần một lần, lấy bọn họ để thử kình luyện công?” Trương Đồng vừa cười vừa nói với Vương Siêu.

“Hả!?” Vương Siêu nghi hoặc một chút, nhíu nhíu chân mày.

“Người có phải nghĩ ta vì cái gì mà tạo điều kiện cho người như vậy?” Trương Đồng tâm tư linh xảo, liền đoán được Vương Siêu trong lòng nghi ngờ, liền đưa ra hai ngón tay, “Thứ nhất, thân thủ và khí độ của người thực làm ta tán thưởng. Thứ hai, ta trong tương lai nếu gặp phải phiền toái, hy vọng người có thể trợ giúp ta. Đơn giản như vậy thôi”.

“Phiền toái gì?” Vương Siêu hỏi.

“Phiền toái gì ta cũng không biết. Chẳng qua người cũng là người thông minh, biết ta là người có địa vị như vậy, luôn có chút chuyện không an tâm. Chẳng qua người cũng không cần lo lắng, ta nếu cần người hỗ trợ, khẳng định sẽ nói trước với người, người nếu thấy có thể thì giúp đỡ, không thể thì cũng không sao, ta cũng không câu nệ. Coi như bằng hữu trợ giúp nhau. Nếu chuyện đặc biệt khó khăn, người giúp là nhân tình, không giúp cũng là bổn phận”.

Trương Đồng cười tao nhã, cứ đều đều nói ra, rất hợp tình hợp lý.

“Giúp là nhân tình, không giúp là bổn phận. Được” Vương Siêu gật đầu, sau đó liền xoay người tạm biệt, trận đánh này hắn đã cố hết sức, hắn phải trở về tiếp thu kinh nghiệm cùng nghỉ ngơi một chút.

“Không cần đi vội, chờ một chút” Trương Đồng thấy Vương Siêu muốn đi, lập tức giữ lại, sau đó hỏi: “Ta biết người là học sinh cấp ba, sắp vào đại học, người cứ cả ngày luyện quyền như vậy, cũng không có tâm

tư mà thi đại học, chẳng qua nếu người có hứng thú, cứ nói với ta, muốn vào đại học nào, ta có thể giúp người an bài”.

“Vào đại học...” Vương Siêu lắc lắc đầu: “Rất lãng phí thời gian”.

“Ồ! Vậy lý tưởng của người sau này là gì, cũng không muốn làm nên sự nghiệp sao?” Trương Đồng hỏi.

“Lý tưởng là gì...” Vương Siêu trong lòng tỉnh táo một chút, phát hiện lý tưởng của mình chính là đem quyền thuật luyện đến mức hóa kinh thông thần, sau đó tìm kiếm Đường Tử Trần, chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng lý tưởng như thế, cũng không thể nói với Trương Đồng được.

“Người thực không thích vào đại học?” Trương Đồng tựa hồ ngữ khí có điểm đáng tiếc.

“Đại học chính là nơi ăn uống vui chơi, hao phí tuổi thanh xuân, có gì tốt đâu?” Vương Siêu cũng có chút kỳ quái vì thái độ kinh ngạc của Trương Đồng.

Trương Đồng hít vào một hơi: “Chính là vui chơi, thanh xuân một khi đã qua, sẽ không trở lại, đến lúc đó người có muốn hao phí, cũng không có mà hao phí, nhân sinh cũng phải có một khoảng thời gian ngắn để sau này nhớ lại. Khoảng thời gian kia người không có hao phí, về sau nhớ tới cũng sẽ hối hận. Cái này cũng như là con nít thời thơ ấu thì phải vui chơi vậy”.

“Chẳng qua người bây giờ còn chưa rõ, tính làm gì. Người có con đường của người, ta chỉ cảm thán bản thân ta. Hôm nay không có hứng để múa kiếm, người trở về đi. Về sau lúc nào cũng có thể đến đây, đem ba vệ sĩ để làm cộc người thử kình”.

Wương Siêu yên lặng gật đầu, rời khỏi tòa nhà.

32. Chương 32: Duyên Hải Nhất Đái Đích Cao Thủ

Chẳng qua kỳ nghỉ đông này, hắn đã thu được lợi ích không nhỏ, tốt nhất là đã tìm được một công việc khá tốt, tọa trấn cho Đài quyền đạo quán, khá thoải mái, thu nhập cũng cao, hơn nữa lại được nữ Tổng giám đốc Trương Đồng xinh đẹp trợ giúp cho kinh nghiệm thực chiến, cũng đã qua đi thời kỳ quẩn bách.

Trong hai tháng nghỉ đông này, cùng Lý Phong, Lưu Văn Quân, Triệu Tinh Long, sau đó là thực chiến với hai lính đánh thuê của Trương Đồng, khiến cho hắn đối với quyền thuật linh ngộ cũng đã sâu hơn rất nhiều.

Hơn nữa cuộc sống an nhàn đọc sách dưỡng khí tại biệt thự mà Đường Tử Trần lưu lại ở Thiên Tinh hồ, học tập đạo làm người của một số đại sư võ thuật cổ truyền thời kỳ Dân quốc cuối Thanh, điều này cũng khiến cho tính cách của Vương Siêu dần dần trở nên trầm ổn bình thản, đã có một ít khí độ tông sư.

Chẳng qua trong khoảng thời gian này, quyền thuật tiến bộ rõ ràng nhất là ở phương pháp rèn luyện bộ pháp di chuyển trong bể dầu, khiến cho kinh lực toàn thân hắn liền lạc thành một thể, đã đến đỉnh điểm cầu minh kình, mỗi một quyền một cước, đều xuất ra thủy hưởng.

Lúc này đã là học kỳ cuối của cấp ba, các bạn học trong lớp đều đang khẩn trương phấn đấu ôn thi, ngay cả Tào Tinh Tinh cũng lao đầu vào học, ôm đồng sách dày cộp, chuyện trò với hắn cũng ít đi nhiều.

Chẳng qua Vương Siêu đối với những điều này đều không có cảm giác, hắn đã bước lên một con đường khác.

Vẫn có con đường của văn, võ có con đường của võ.

Mỗi ngày hắn vẫn đứng tấn luyện quyền, hai ngày cuối tuần hắn lại rời khỏi giường lúc một giờ sáng, đi bộ ra tỉnh thành, trước tiên là gặp lão bản Lý Vạn Cơ, sau đó là đến gặp vệ sĩ của Trương Đồng đánh một trận. Sau khi đánh xong, lại trở về biệt thự của Đường Tử Trần tĩnh tọa trầm tư, tìm hiểu cách vận dụng kinh lực cùng các mối liên hệ giữa các dây thần kinh cùng cơ bắp trên khắp thân thể.

Trừ những việc đó ra, Vương Siêu trong khi cùng các vệ sĩ của Trương Đồng đánh nhau, đã lĩnh ngộ lực lượng của bản thân không đủ, vì thế gia tăng huấn luyện bản thân về phương diện này.

Chẳng qua hấn hiện tại huấn luyện lực lượng chỉ là tung bắt quả cầu thủy ngân kia, thân thể hạ xuống, dùng eo chân hỗ trợ lực lượng xương sống, vận dụng song chưởng xoay chuyển quả cầu bên trong máng đá, thủy ngân bên trong cũng đã phát ra những thanh âm như chuông rung.

Mấy tháng sau, lực lượng của Vương Siêu càng lúc càng lớn, đồng thời đối với vận dụng kinh lực cũng càng xảo diệu. Rốt cục đến một ngày, đã có thể tự nhiên đem quả cầu luân chuyển trong máng đá đi ra, ôm ở song chưởng mà uốn, đẩy, đè, xoay.

Chẳng qua muốn như Đường Tử Trần dùng vai, eo, lưng, đầu, chân đón cầu, Vương Siêu còn xa mới có được năng lực đó. Hấn chỉ mới có thể trong khi luân chuyển thì ôm quả cầu lên xoay chuyển vài vòng mà thôi.

Vào một ngày thứ bảy trong tháng Năm, thời tiết dần dần nóng bức lên, trong phòng tập của biệt thự số 24 của khu Thiên Tinh hồ, Vương Siêu đang cùng ba vệ sĩ của Trương Đồng đấu kịch liệt.

Phành! Vương Siêu hạ eo xuống, chân trước đảo qua một chút, sau đó như một mũi tên vọt thẳng về phía trước, xông tới trước mặt một tên vệ sĩ, tên vệ sĩ kia vội vàng tung song quyền liên tục đánh ra, đồng thời tung chân đá vào hạ bộ của Vương Siêu.

Vương Siêu đầu gối khê xoay, lập tức cản lại chân của tên vệ sĩ này, sau đó song chưởng vung ra, như rắn bò, bám lên hai tay của tên vệ sĩ, đồng thời năm ngón tay như móc câu, bám chặt vào vai của đối phương.

Tay vừa lật thì thân thể đã tới, Vương Siêu trực tiếp áp vào, vừa dẫn dắt vừa phát kinh, tên vệ sĩ này lập tức bay vọt lên không, ngã xuống cách đó bốn năm thước.

Sau khi đánh ngã tên vệ sĩ này, hấn cũng không ngừng lại, nghiêng người bước ngang ra, thân thể co lại ngồi xổm xuống, cả thân thể gần thước tám co lại chỉ còn gần một thước như một đứa nhỏ, đột nhiên thấy, giống như thân thể bị rút nhỏ lại.

Đây là Hầu hình thủ thức trong Hình ý thập nhị hình “Hầu tồn thân”, khi khi hoảng sợ, lập tức ngồi xổm xuống, thân thể co rút lại như một quả cầu, chợt đoàn thân bung ra về bốn phương tám hướng, cực kỳ nhanh nhẹn.

Vương Siêu vừa ngồi xổm xuống, đã vọt lên xoay người trong không trung, hai đầu gối hợp lại, xương đầu gối như hai khối đá, hung hăng húc vào ngực của một tên vệ sĩ đang ở phía sau đánh tới.

Đây là thức thứ hai Hầu hình biến hóa “Hầu quả ấn”, hai xương đầu gối như hai khối đại ấn, muốn đóng vào ngực của kẻ địch, người trúng phải đúng là mười phần chết chín.

Tên vệ sĩ này song chưởng đưa về phía trước, va chạm cùng với hai đầu gối của Vương Siêu, xương cốt va chạm nhau, phát ra những tiếng phành phành.

Vương Siêu rơi xuống đất, lại tựa như một con khỉ, hạ thân chuyển trảo, Hầu đầu đảo.

Vệ sĩ kia thấy Vương Siêu thân hình biến hóa mau đến không thể tưởng tượng được, mắt không kịp thấy, căn bản không thể né tránh, càng huống chi hấn cũng không có thói quen né tránh, lập tức nhấc chân lên, không để ý đến hạ bộ của mình, đá thẳng vào mặt của Vương Siêu.

Chẳng qua Vương Siêu cũng không có trảo vào hạ bộ, mà là đâm vào vị trí dây thần kinh trong đùi của hấn, nhất thời, làm cho thần kinh dẫn động cơ thể, chân của hấn đang đá ra không tự chủ được dừng lại một chút.

Chỉ một chút này, đã tạo cơ hội cho Vương Siêu, lại là Long thăng thiên, thân thể áp sát, bả vai gánh dưới háng, đem tên vệ sĩ này quăng bay ra ngoài.

Vào lúc này, sau đầu xuất hiện tiếng gió, tên vệ sĩ thứ ba mũi bàn chân chỉ còn cách ốt của Vương Siêu vài phân.

Vương Siêu cũng không có sợ hãi, một thế Thiết bản kiêu, thân như cầu vồng trên nước, mũi chân của đối phương sượt qua mặt.

Hai tay vỗ xuống đất, thân thể như cá chép quẫy nước, sau khi xoay ngang một vòng, ngồi trên mặt đất, xuất ra một cước, gót chân rà sát mặt đất đánh thẳng vào chân trụ của tên vệ sĩ thứ ba kia.

Đây là “Lưu địa chưởng” trong Xà hình, cả người ngồi xuống đất, gót chân sát đất, bàn chân hướng về phía trước, giống như người ta xuất chưởng đánh về phía trước, cho nên rõ ràng là chân, lại tên là “Lưu địa chưởng”.

Phành, tên vệ sĩ cuối cùng sau khi bị đánh trúng cũng không đứng nổi, té nhào trên mặt đất.

Vương Siêu tay vỗ xuống, mượn lực nhảy vọt lên.

“Đình!” Trương Đồng ở một bên nhìn thấy tất cả, thấy một loạt những biến hóa của Vương Siêu sử dụng quỷ dị âm trầm, khi phát lực lại mạnh vô cùng, chưa đầy một phút đã đánh ngã ba vệ sĩ, tiến bộ cực nhanh, quả thực làm cho người ta phải tặc lưỡi.

“Tất cả cùng lên một lần đi!” Trương Đồng phát ra mệnh lệnh.

Ba vệ sĩ sau khi đứng lên, quả nhiên từng bước từng bước hướng tới Vương Siêu phát khởi công kích.

Lần này là một mình đối phó với nhiều người, Vương Siêu liền áp sát, thân thể chọt lóe chọt lóe, giống như chuồn chuồn điểm nước, hoặc là lấy vai đánh, hoặc là lấy hông đánh, hoặc là lấy thân đánh, hoặc là lấy móng đánh, phảng phất như toàn thân đều là nắm tay.

Chỉ cần tới bên cạnh, tên vệ sĩ này lập tức thân thể mất đi cân bằng, không đến hai hiệp khẳng định là bị quăng ra ngoài.

“Người đối với kinh lực đã nắm chắc sự dẫn dắt, càng ngày càng thuần thực” Trương Đồng cuối cùng ra lệnh cho vệ sĩ ngừng lại. Ba tên vệ sĩ toàn thân đã toát mồ hôi, trong ánh mắt lãnh khốc đã chứa vẻ bội phục đối với Vương Siêu.

Mấy tháng này dùng cọc người thử kinh, Vương Siêu đích xác đã nắm chắc được tinh túy của kinh lực chuyển đổi, trong khi luyện tập vật ngã người ta, càng ngày càng thuần thực.

Thực năng sinh xảo, xảo nhi sinh biến (thành thực thì sinh tinh xảo, tinh xảo sẽ sinh biến), Thái Cực quyền kinh của Vương Siêu dần dần cũng đã chạm tới thượng tầng cảnh giới vô ý mà động.

“Cọc người thật tốt” Vương Siêu trong lòng rất cuộc cảm thán: “Cái này cũng phải có tiền có thể mời người đến làm bia để luyện tập. Ta nếu không có ai để thử kinh, muốn quen thuộc Thái Cực quyền kinh, chỉ sợ thời gian lâu không chỉ gấp mười lần”.

Khi từ trong biệt thự của Trương Đồng đi ra, hần trong lòng cảm khái không thôi.

Sau khi trở lại biệt thự của mình tắm rửa một cái, Vương Siêu đột nhiên nhớ tới Triệu Tinh Long, “Người này muốn hoàn thành giấc mộng đại học, ta không bằng đi xem, không khí đại học rốt cuộc là thế nào, thuận tiện tìm hần nghiệm chứng quyền thuật một chút”.

Thay đồ thể thao, Vương Siêu đón xe tới trường đại học ở phía đông thành phố.

Vương Siêu cũng ra biết Triệu Tinh Long học tại Học viện truyền thông, bên trong oanh oanh yến yến, quá nửa đều là nữ sinh mỹ nữ. Vương Siêu vừa đi vào trường, liền cảm giác được không khí thoải mái, sống động, thanh xuân.

Dưới gốc cây, một đôi nam nữ đang cười nói đùa tình mặc kệ mọi người, còn có các nữ sinh đi một mình ăn mặc tươi trẻ, qua lại trên đường, tạo nên những luồng gió thơm, Vương Siêu hít hít mũi, cảm thấy thật sự là no mắt.

“Xin hỏi bạn này, có biết Triệu Tinh Long ở nơi nào không?”

Vương Siêu liền tiếp hỏi mười mấy sinh viên, đều lắc đầu tránh ra, tỏ vẻ không quen người này.

“Bạn muốn tìm Triệu Tinh Long?” Khi Vương Siêu vừa mới hỏi người thứ mười ba, một thanh âm quen thuộc từ sau truyền tới, hần quay đầu lại thì thấy một nữ sinh trẻ trung mặc áo sơ mi ngắn tay màu phấn hồng, quần màu thủy lam quá gối, chân mang đôi giày thủy tinh trong suốt, trong lòng ôm vài quyển sách.

Vương Siêu nhìn thấy nữ sinh này, phát hiện ngũ quan rất là thanh tú, làm cho người ta thấy có một loại cảm giác như là xem một bức tranh người phụ nữ thời cổ đại.

“Bạn này, bạn có biết Triệu Tinh Long ở nơi nào?” Vương Siêu ánh mắt nhí lướt qua mặt của đối phương rồi chuyển hướng, sau đó ôn hòa mỉm cười hỏi.

“Bạn muốn tìm hắn sao?” Nữ sinh này cũng dò xét Vương Siêu một chút, phát hiện đối phương không có ác ý, “Thứ bảy hắn thường ở trong rừng cây phía sau núi, mình cũng đang muốn qua đó đọc sách, nhân tiện dẫn đường luôn”.

“Vây cảm ơn” Vương Siêu vẫn mỉm cười như trước, rất là thông dong.

“Không cần cảm ơn”.

Nữ sinh dẫn đường, nhằm đường nhỏ đi ra núi phía sau trường học, chỉ chốc lát đã tới một con đường núi mát mẻ. Một lát sau, cây cối hai bên đường càng lúc càng lớn, bốn phía cũng có thiết kế một vài bộ bàn ghế đá cùng đình nghỉ mát, còn có một vài ngôi mộ rải rác trong rừng. Cũng có vài ba sinh viên đang đọc sách cùng vài cặp trai gái cũng ngồi rải rác trong đó.

Đến giữa sườn núi, có một rừng cây cao lớn xuất hiện trước mắt, nữ sinh này nhìn vào trong một hồi rồi nói: “Này, Triệu Tinh Long đang ở bên trong” Dứt lời, xoay người hướng tới một cái đình nghỉ mát không người ở xa xa mà đi đến.

Vương Siêu gật gật đầu, cũng thấy ở sâu trong rừng cây có một bóng người chớp lên. Đi vào thì thấy, quả nhiên là Triệu Tinh Long, đang mặc áo ngắn màu đỏ, tay vai để trần, đang luyện quyền trên một thân cây đại thụ, sử dụng trữu kích, tất kích, kiên kích, bối khảo, đánh cho thân cây thô ráp to chừng một người ôm lay động. Từng khối vỏ cây bị đánh văng ra, mảnh vụn tung bay.

Khi Vương Siêu vừa tiến vào rừng cây, còn khá xa, Triệu Tinh Long đã biết, ánh mắt nhìn ra xa, thấy là Vương Siêu, nhất thời lộ ra một nụ cười hết sức chân thành.

“Đừng thư giãn, hai ta thử lại một chút!” Vương Siêu tới gần Triệu Tinh Long, thấy hắn muốn chào hỏi nói chuyện, lập tức vội nói.

“Được!” Triệu Tinh Long vừa nghe, cũng mong muốn thử sức, thấy Vương Siêu vừa xuống tấn, liền đột nhiên phát kình, một “Thiết sơn khảo” đã xóc tới.

Vương Siêu lần này không có tránh né, cong gối nghiêng người, hai tay một nâng một đẩy, vẽ ra một đường parabol trong không gian, chuẩn xác đập xuống trên vai của Triệu Tinh Long.

Đây là Hoành quyền kinh trong Hình ý Ngũ hành quyền, cùng với Hồi thân chưởng trong Bát quái, Thái Cực sủy kinh đều là cùng một kinh đạo.

Triệu Tinh Long bị đập trúng, lập tức thấy trọng tâm của thân thể mình không ổn, cước bộ giống như là uống rượu bắt đầu loạn choạng. Trong lòng rừng mình, vội vàng hạ eo đứng tấn, ổn định thân thể, một tay biến chỗ đánh vào ngực của Vương Siêu, đợi Vương Siêu hơi lui về phía sau, đột nhiên cánh tay kia đánh thẳng vào mặt.

Vương Siêu cước bộ trụ vững, song chưởng lại lật ra, như bao lấy đồ vật, đúng là Triền ti kinh, dùng dùng lực bao bọc, mà đập lên một kích Thông bối quyền kinh của Triệu Tinh Long.

Triệu Tinh Long một quyền không có lực, đánh vào khoảng không, sau đó bị Vương Siêu gạt ngang, giống như là xà nhà bị sập xuống, cánh tay đồng thời trầm xuống, thân thể lại vọt tới trước, ngay cả mã bộ cũng không hãm lại được.

Hoành kinh như xà nhà, đập vào liền chuyển.

“Không xong!” Đang muốn điều chỉnh kinh lực, Vương Siêu đã đề thân tiến đến. Triệu Tinh Long chỉ cảm thấy hai sườn chợt lạnh, bị song chưởng của Vương Siêu sập vào, hai tay tự nhiên nâng lên.

Phẳng phát như một quả cầu thủy ngân, Vương Siêu song chưởng áp sát sườn, khống chế cả thân thể Triệu Tinh Long, thân thể lay chuyển, cước bộ cũng chuyển theo.

Ngã! Triệu Tinh Long hai chân cách mặt đất phẳng phát như đang trôi đi, thân thể như là bù nhìn phát phơ, chạm phải một cái cây cách đó năm thước.

May mắn là Triệu Tinh Long phản ứng nhanh, tỉnh táo lại. khi sắp chạm phải thân cây, đã tung ra một quyền đánh vào thân cây, mượn lực văng ra, lăn trên mặt đất hai vòng mới đứng vững lại được.

“Sao lại có thể như vậy?” Triệu Tinh Long không tin, lại xông lên, Vương Siêu lại một nâng một đẩy, thân thể của hắn lại không ổn, bị vạt văng ra ngoài.

Sau khi thử vài lần, Triệu Tinh Long rốt cục ngừng lại, có vẻ rất là uể oải.

“Cái này chính là kỹ xảo về lực, ta thuần thực một ít, không phải là công phu chân thực” Vương Siêu an ủi nói: “Người không luyện qua Thái Cực quyền kinh, không biết đạo lý này, cho nên cũng dễ bị hại. Đợi người có chút hiểu biết, cái này cũng chỉ là một trò nhỏ mà thôi. Ta hôm nay rảnh rỗi, tìm người tán gẫu nói chuyện phiếm”.

“Tán gẫu cái gì?” Triệu Tinh Long hỏi.

“Người tại duyên hải đã đánh qua võ đài chợ đen, không biết tình hình của nó như thế nào? Có nhân vật gì lợi hại không?” Vương Siêu nói rõ ý tứ.

“Ồ, thì ra là cái này” Triệu Tinh Long tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, sau đó bắt đầu nói.

“Ta đánh tại Quảng Đông, đặc biệt là người của Triều Châu, Sán Đầu, hiếu chiến, lại thích cờ bạc. Rất nhiều lão bản mới phát tài, muốn tìm sự kích thích, liền người đánh nhau để cá độ. Tại vùng đó, cơ hồ mỗi thành trấn, đều có võ đài ngầm, mỗi tuần đều có cá độ, cứ như vậy cá độ mấy trăm vạn cũng là chuyện thường xuyên. Có người thậm chí đánh cả ngàn vạn mỗi lần. Nơi đây, ngư long hỗn tạp, thứ nào cũng có, đường biển, buôn lậu, ngay cả các lão bản của Việt Nam, Đài Loan, Hongkong cũng đến. Hơn nữa quy mô cũng khác nhau, nếu có cao thủ có danh tiếng, rất nhiều lão bản cùng nhau đánh cuộc, tiền lên tới cả triệu cũng có. Ta nghe nói qua có một lần lớn nhất, tập đoàn Hoa nam Trần thị cùng với Hoa hưng Thương hội của HongKong và Đài Loan một lần đánh cuộc, hai bên mấy trăm lão bản cùng đánh, ngay cả bất động sản, cửa tiệm cũng đem đánh hết, tài chính hơn hai mươi triệu. Do hai cao thủ đứng đầu hai bên so đấu, cuối cùng tập đoàn Trần thị đã toàn thắng”.

“Ồ, cao thủ gì? Người đã cùng bọn họ đánh qua chưa?” Vương Siêu vừa nghe, có chút tò mò.

Triệu Tinh Long lắc lắc đầu, “Ta tại đó, chỉ là quyền thủ hạng hai hạng ba, chỉ đánh mấy trận nhỏ, lão bản bắt quá cũng chỉ là một tiểu phú hào buôn lậu mà thôi”.

“Có cao thủ gì? Quyền thuật đã đến bước nào?” Vương Siêu lại hỏi.

“Lần đó đánh lớn, nghe nói cũng là mấy chục năm hiếm thấy, ta không có chính mắt thấy qua, chẳng qua nghe bọn họ nói, là dùng tàu chở dầu tại vùng biển quốc tế làm võ đài. Hoa hưng thương hội quyền sư đứng đầu là Trương Quang Minh, cùng Trần Ngã Dương của tập đoàn Trần thị. Chẳng qua Trương Quang Minh cuối cùng đã trúng một ám kinh hổ hình của Trần Ngã Dương, học máu tại đương trường, không đến nửa giờ là chết”.

“Ám kinh?” Vương Siêu trong lòng rung mình: “Còn có cao thủ gì nữa không?”

“Quyền sư đứng đầu, có Mã Hồng Tuấn của tập đoàn Dụ Hưng Hongkong, người này khoảng ba mươi lăm tuổi, tinh thông Hình ý, Tra quyền, Đạn thoái, Phách quải, Trạc cước, Vịnh Xuân. Công phu trên tay cực kỳ cứng rắn, cũng đã luyện đến bước ám kinh dã thương người. Còn có Lưu Gia Tuấn của tập đoàn Tam Liên Đài Loan, cũng luyện Bát cực, Thông bối giống ta, cũng tinh thông Hình ý chẳng qua so với ta lợi hại hơn cả chục lần. Còn lại như Tam hổ Trương Uy, Từ Chấn, Đái Quân của Quảng Đông, cũng là cao thủ hàng đầu, chẳng qua phạm vi của võ đài lậu này chính là Malaysia, Thailand, Việt Nam, Myanmar, được công nhận là cao thủ đệ nhất chính là Trần Ngã Dương của tập đoàn Trần thị, luyện chính là Thái Cực quyền kinh, mặt khác tinh thông hơn mười loại công phu nội ngoại, xuất thần nhập hóa, nghe nói hắn biểu diễn qua công phu, có thể bóp nát ly trà bằng sức trong tay thành bột. Người nào động đến ám kinh của hắn, cho tới bây giờ cũng chưa ai còn sống mà về”.

“Nhiều cao thủ như vậy?” Vương Siêu âm thầm kinh ngạc.

“Vẫn còn, mấy cái này mới chỉ là sơ sơ thôi, cao thủ hạng nhất còn rất nhiều. Chẳng qua ta cũng chỉ biết đến vùng duyên hải Malaysia, cho nên trong nước, người như người ta cũng không biết”.

“Ta còn kém xa lắm” Vương Siêu búng búng đầu ngón tay, nhìn sắc trời: “Đi thôi, dù sao cũng đã tới giờ cơm, chúng ta cùng ăn cơm tối, tán gẫu cho thống khoái”.

Triệu Tinh Long cũng sảng khoái đứng dậy: “Được!”

Hai người ra khỏi trường học, tìm một quán cơm sạch sẽ, lên một phòng ở lầu hai, gọi vài món thức ăn, lại kêu thêm vài chai bia lạnh.

Vương Siêu nghe được nhiều tin tức như vậy, càng thêm hào hứng, cũng rất là ngứa ngáy trong lòng, Triệu Tinh Long sau khi gọi thêm hai chai bia, lời cũng nhiều lên.

Vào lúc này, đột nhiên dưới lầu thanh âm ồn ào hẳn lên.

“Các người muốn làm gì? Còn không đi, ta sẽ báo cảnh sát!” Vương Siêu nghe thanh âm giống như rất quen thuộc, đi đến thang lầu nhìn xuống, dưới lầu không biết từ lúc nào đã có một đám thanh niên, có tên ở trần, trên vai xăm thanh long, đều vây quanh một cái bàn có bốn nữ sinh cùng với hai nam sinh, nữ sinh vừa mới lên tiếng chính là nữ sinh đã dẫn đường giúp Vương Siêu tìm Triệu Tinh Long.

33. Chương 33: Mặc Khế Địch Phối Hợp

Vừa mới cùng Triệu Tinh Long đàm luận võ đài chợ đen cùng với cao thủ ở vùng duyên hải, Vương Siêu đang nghe rất là hứng thú. Những người và sự việc trong đó cùng với thể lực các phương, đây là thể giới mà học sinh trung học như hắn có thể tiếp cận được.

Trong lòng hắn nhất thời cảm khái, nhất thời lại có vài phần hùng tâm, càng sinh ra ý niệm trong đầu “thiên hạ rộng lớn xã hội sâu như biển, đậm rộng hang hồ cao thủ nhiều như mây”.

Triệu Tinh Long thân thủ cũng không tính là yếu ớt, nhưng mà ở đó cũng chỉ tính là quyền thủ hạng hai hạng ba, cũng không được tham gia những trận lớn.

“Luyện đến bước ám kinh đã thương người, cũng không đơn giản” Nguyên lúc đầu thấy Đường Tử Trần quyền thuật luyện đến xuất thần nhập hóa, hắn trong lòng tưởng rằng luyện cũng sẽ được như vậy, nhưng đến khi thật sự tu luyện, mới biết là thiên nan vạn khổ.

Đường Tử Trần quyền kinh đã đến bước hóa kinh, mà hắn gần hai năm khổ cực luyện tập, bất quá công phu cũng chỉ tới đỉnh điểm của minh kinh, trong khi ra quyền xuất ra âm thúy hưởng, nắm tay so với người bình thường cứng và mạnh hơn rất nhiều lần.

Nhưng công phu ám kinh, đánh người như kích điện, phun kinh như châm, tới bước đánh gãy thép bẻ đá, thì cũng không biết tới năm tháng nào mới được.

Ám kinh cùng kỹ kích hoàn toàn khác nhau, kỹ kích hoàn toàn là kỹ xảo, mà ám kinh thì lại thuần túy như là nước chảy đá mòn, là một quá trình tích lũy đến đủ mức thì tự nhiên thành.

Vương Siêu cũng biết bản thân hiện tại mặc dù luyện tập cần cù, nhập thần trầm mê, về mặt kỹ kích cũng có chút thiên phú, linh ngộ nhanh. Nhưng thời gian luyện quyền còn nông cạn, không có khả năng thành tựu ngay được.

Hắn đối với sự miêu tả của Triệu Tinh Long về võ đài lậu ở vùng duyên hải thật ra cũng có vài phần tò mò cùng hướng tới, dù sao, nơi đó hội tụ tiền, tài phú cùng lực lượng. Hắn cuối cùng thì cũng chỉ là một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi, mặc dù đọc sách dưỡng khí cũng có vài phần khí độ trầm ổn, nhưng tài phú cùng lực lượng hai thứ này thì chỉ cần là người thì sẽ có khát vọng.

Bất quá Vương Siêu tự nhiên sẽ không tùy tiện mà đến vùng duyên hải khiêu chiến những cao thủ này.

Sau khi nghe qua Triệu Tinh Long giới thiệu, trong lòng hắn cũng rất rõ ràng, lợi hại nhất cũng không phải quyền thuật của người cao thâm như thế nào, võ công cao cường lợi hại như thế nào, chủ yếu vẫn là thể lực.

Người luyện quyền sau lưng nếu không có tập đoàn lớn, thế lực lớn ủng hộ, căn bản không thể ngóc đầu lên được. Cho dù võ công người giỏi đến thế nào, một mình đến khiêu chiến với các cao thủ để kiếm tiền, chỉ sợ vừa mới nói ra, ngày hôm sau đã bí mật biến mất.

Lực lượng của con người bởi vì tài phú cùng thế lực thì mới có thể tỏa sáng được.

Cho dù mạnh như Thái Cực tông sư Dương Lộ Thiên, Hình ý tông sư Quách Vân Thâm cũng phải nương theo các quyền quý ở kinh thành lúc ấy, mới có thể đem quyền thuật truyền thừa phát dương quang đại, truyền lại danh tiếng cho đời sau.

Ngay cả đại tông sư đệ nhất thời Quốc dân Tôn Lộc Đường cũng từng làm thầy của Đoạn Kỳ Thụy.

Một cá nhân, cho dù người thiên hạ vô địch, cũng là uống công, cổ đại đã như thế, xã hội hiện đại càng hơn thế nữa.

Vương Siêu đọc kinh nghiệm cuộc sống thực tế của các đại sư võ thuật, lại kết hợp với kinh nghiệm bản thân của Triệu Tinh Long đã trải qua và lĩnh hội được, rồi nghĩ lại kinh nghiệm của bản thân, biết được mấy người Tào Nghị, Lý Vạn Cơ, Trương Đồng, còn có mô hình kinh doanh của Đài quyền đạo quán.

Tất cả những kinh nghiệm xã hội này đều phải được dung hợp liên thông với nhau, hần làm sao không rõ đạo lý này.

Đang lúc chuyện trò hăng say, dưới lầu đột nhiên xảy ra chuyện làm đứt đoạn cuộc nói chuyện, Vương Siêu trong lòng cũng có vài phần mất hứng, sắc mặt trầm xuống, đưa mắt ra hiệu cho Triệu Tinh Long, “Đi, đi xuống xem qua một chút”.

Triệu Tinh Long lúc này cũng đã đi tới thang lầu, thấy rõ động tĩnh ở phía dưới, nương theo hơi men, hung hăng phun một ngụm nước bọt, sau đó cúi miệng đi theo Vương Siêu xuống lầu.

Phành phành phành! Một thằng nhóc tóc vàng, áo cộc tay, sau lưng theo hình hổ lòe loét cầm trong tay một cây côn sắt đen thui, đang gõ lên bàn. Mười mấy tên còn lại đứng vây quanh chặt cả quán, làm cho ông chủ quán cùng mấy người phục vụ đều sợ hãi trốn vào sau bếp.

Mấy người đang ăn còn lại, cũng đã sớm không thấy bóng dáng nữa.

Xẹt! Nhìn thấy bên ngoài có người bu xem, hai tên nhóc đi tới trước cửa, cầm côn sắt hung hăng đập vào cửa, “Nhìn cái gì!”

Hai tên này đóng sập cửa lại, cả quán ăn nhất thời tối sầm lại, cách ly với thế giới bên ngoài.

“Báo cảnh sát, báo cảnh sát cũng phải bồi thường tiền. Các người vừa rồi mắng huynh đệ chúng ta, lại đụng nó bị thương, không chịu đền tiền thuốc thì muốn cho qua hả? Lỗi ca ta đây sau này làm sao dẫn dắt huynh đệ lẫn lộn ở khu này nữa?” Tên nhóc tóc vàng kia rõ ràng là lão Đại, thấy cửa đã đóng lại, cũng ngừng gõ bàn.

Không thể không nói, sau khi cửa đóng lại, quán ăn tối sầm lại, làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác sợ hãi.

Nữ sinh vừa mới lên tiếng thân thể rõ ràng cũng run run, ba nữ sinh còn lại đều hét lên, túm tụm lại. Hai nam sinh kia cũng sợ đến mặt như màu đất.

“Đám tiểu lưu manh này cũng hiểm được tâm lý chiến, thật ra cho dù đóng cửa, bọn chúng chẳng lẽ thật sự dám làm chuyện xấu?” Vương Siêu vừa mới xuống lầu, nhìn thấy một màn này, không khỏi trong lòng cười một chút.

“Các người muốn làm gì?” Nữ sinh đã dẫn đường cho Vương Siêu mặc dù run sợ, nhưng vẫn miễn cưỡng trấn định lại. “Nơi này là trường đại học, các người dám tổng tiền sao?”

“Mẹ kiếp!” Lỗi ca lại hung hăng đập bàn, hung ác rống to làm cho bốn nữ hai nam kia lại run run lên: “Đừng có nói thừa, lão tên phế đi các người! Đền tiền hay không đền tiền!”

“Người nói, muốn đền bao nhiêu?” Nữ sinh này cũng đã xiù xuống, hiểu được đạo lý chịu thiệt trước mắt.

“Thứ nhất, đưa ra một vạn đồng. Thứ hai, cũng không cần làm cái gì khác, mấy nữ sinh các ngươi, bồi tiếp chúng ta đi hát tại KTV Kim Sắc Niên Đại đêm nay, coi như là để xin lỗi?”

“Đáng chết” Triệu Tinh Long nghe thấy lời này, cũng nhin không được, sầm sầm mấy bước xuống lầu. Thanh âm làm cho tất cả mọi người nhìn lại.

“Triệu Tinh Long!” Nữ sinh kia hai mắt sáng ngời, “Bạn sao lại ở chỗ này?”

“Diêu Hiểu Tuyết, có chuyện gì xảy ra?” Triệu Tinh Long hiển nhiên biết nữ sinh này, hỏi ngược lại nguyên nhân.

“Chúng ta đang ở chỗ này ăn cơm, đám người này cô ý đánh rơi một chiếc đĩa xuống đất để sau đó nhìn lên chiếm tiện nghi, chúng ta chỉ mắng hần một câu, thì đã kéo nhiều người đến vây lấy chúng ta ở chỗ này” Một nam sinh nhìn thấy Triệu Tinh Long, cũng như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng đem chuyện đại khái nói ra.

Vương Siêu vừa nghe đã hiểu rõ, chắc là mấy nữ sinh này trời nóng ăn mặc mát mẻ, mấy tên lưu manh ăn cơm ở đây làm bộ đem chiếc đĩa thả rơi trên mặt đất, sau đó mò xuống giả bộ nhặt nhìn lên phía dưới. Cuối cùng náo loạn cả lên, gọi tới cả đám người.

“Hử?!” Lỗi ca kia thấy nửa đường lại xuất hiện Trình Giáo Kim, đưa mắt ra hiệu người bên cạnh, lập tức vài người xông tới.

“Phì!” Triệu Tinh Long lại hung hăng phun nước bọt, đột nhiên động thủ, một đòn Thiết sơn kháo xóc tới, lập tức đem Lỗi ca cả người lẫn ghế đánh gục trên mặt đất. Sau đó còn hung hăng bồi thêm một cước, Lỗi ca nọ nhất thời phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa.

Triệu Tinh Long sau đó trở người cầm lấy một cái ghế gỗ quật thẳng vào đầu một tên lưu manh làm cho nổ hoa. Vừa động thủ, sạch sẽ linh hoạt không cần nói hai lời, nhanh nhẹn vô cùng.

“Sát!” Mười mấy tên lưu manh ở đây thấy động thủ, đều vung côn sắt xông lên, có mấy tên còn móc từ trong quần ra chủy thủ.

A! Nhìn thấy đánh nhau, mấy nữ sinh lập tức sợ đến ôm chặt lấy nhau, hai nam sinh cũng cơ hồ là chui xuống bàn nấp.

Lúc này, Vương Siêu cũng xuống tới, nhìn thấy hai ba tên lưu manh đang xông về phía mấy nữ sinh, lập tức điểm bước xông lên, một quyền kích ngay ngực tên lưu manh đi đầu, một tiếng thúy hưởng vang lên, tên lưu manh kia bị đánh ngã vật ra đất, trong miệng phun máu, nằm co quắp.

Vương Siêu cũng không thèm nhìn tới, một tay kia như tia chớp vung ra, đã nắm ngay cổ một tên lưu manh khác, cánh tay chấn động hất văng hẳn vào vách tường, sau đó lại tiến lên vung tay quán qua hông tên lưu manh thứ ba, dùng tay xoay một cái hất văng hẳn lên không, bay thẳng vào trong đám bảy tám người đang vây đánh Triệu Tinh Long.

Ba đòn này, sử dụng như nước chảy mây trôi, bốn nữ sinh đều thấy mà ngây người.

“Ngươi không phải là huấn luyện viên của Đài quyền đạo quán kia sao?” Đột nhiên, một nữ sinh nhận ra thân phận của Vương Siêu.

“Ồ, cô biết tôi?”

“Đương nhiên, ngày đó ngươi cùng hần tỷ thí, tôi cũng ở bên ngoài thấy được” Nữ sinh kia chỉ vào Triệu Tinh Long đang động thủ nói.

“Ngươi sao không qua giúp hần?” Lúc này, Diêu Hiểu Tuyết đã tỉnh táo lại, chứng kiến Triệu Tinh Long đang đánh với sáu bảy người, trên người đã trúng mấy côn sắt, vội vàng nói với Vương Siêu.

“Cái đó thì không cần” Vương Siêu cười cười: “Triệu Tinh Long đánh đám người này không thành vấn đề”.

Quả nhiên, chỉ thấy Triệu Tinh Long cơ thể đỡ lấy thiết côn, chỉ tránh vùng đầu, trước tiên là đánh gục mấy tên cầm chủy thủ, sau đó dùng nắm tay đánh vào xương sườn của từng tên một, mỗi một tên rùng rùng đều lăn ra mà rên rĩ.

Chỉ chốc lát sau, bảy tám tên đã bị hấn đánh nằm gục trên mặt đất.

“Nhanh lên đi thôi!” Vương Siêu giục bốn nữ sinh và hai nam sinh, cùng với Triệu Tinh Long.

Triệu Tinh Long đang muốn mở cửa.

“Chờ một chút, các người chờ một chút. Đều không thể đi” Ông chủ cùng mấy người phục vụ này giờ trốn trong nhà bếp đi ra, hấn một bên thúc giục phục vụ, một bên ngăn cửa lại nói “Các người trước không thể đi, sau báo cảnh sát đợi cảnh sát đến xử lý”.

“Hử!?” Vương Siêu đưa mắt nhìn Triệu Tinh Long, không khỏi cười cười cau mày.

“Cút con mẹ người đi!” Như là có giao ước từ trước, Triệu Tinh Long lập tức hiểu rõ ý của Vương Siêu, mắng một câu, sau đó tung một cước ngay giữa bụng lão chủ, lão chủ lập tức thống khổ cong người khụy xuống, Triệu Tinh Long tung quyền phá cửa, tám người điềm nhiên đi ra.

34. Chương 34: Khai Thủy Doanh Tạo Tự Kỷ Thế Lực

Sau khi giới thiệu lẫn nhau, Vương Siêu cũng đã biết tên tuổi cùng đầu đuôi câu chuyện của những người này.

Thì ra Diêu Hiểu Tuyết cùng Triệu Tinh Long đều là sinh viên năm ba của Học viện truyền thông, còn ba nữ sinh khác thuộc trường đại học bên cạnh, học Quản lý thương nghiệp, hai nam sinh kia thì học Công nghệ thông tin.

Bởi vì thấy năm ba đã sắp kết thúc, sang năm bốn đã chuẩn bị phải đi thực tập, làm quen với công việc trong tương lai của mình. Nhưng mấy người Diêu Hiểu Tuyết lại không muốn làm công cho người khác, vì vậy cả bọn tìm một chỗ ăn cơm để thương lượng bắt đầu buôn bán nhỏ gây dựng sự nghiệp, không ngờ trong quán lại gặp đám lưu manh kia.

“May mắn là hai người xuất hiện giúp chúng ta giải vây, nếu không cxung không biết là còn phải chịu chuyện gì nữa đây?”

Hai nam sinh gầy ốm, còn đeo kính dày cộm, xem bộ dáng dường nói là một đám lưu manh, cho dù chỉ có một đứa bọn họ cũng phải cúi mặt xuống rồi.

“Đúng vậy, lần này đa tạ hai người. Không ngờ bạn lại là huấn luyện viên cao cấp nhất của Đài quyền đạo quán!”

Ba nữ sinh kia sớm đã nhận ra thân phận của Vương Siêu, đối với hấn hết sức tò mò, sau khi đã làm quen, liên tục đặt câu hỏi: “Tuổi của bạn cũng không lớn, là sinh viên của trường nào vậy?”

Vương Siêu cười cười, mặt ngoài trông cực kỳ tiêu sái tự nhiên, nhưng trong lòng lại có vài phần xấu hổ, cũng khó mà nói mình trung học còn chưa tốt nghiệp, chỉ là học sinh cấp ba, như vậy cũng có chút làm người nghe sợ hãi.

Bất quá đối với việc tiếp xúc với người ngoài, đã luyện được có chút hư hư thực thực, biến hóa đa đoan. Tùy tiện hai ba câu đã đổi vấn đề, đem đề tài chuyển qua việc các nàng Diêu Hiểu Tuyết làm sao gây dựng sự nghiệp.

“Chúng ta chuẩn bị vào kỳ nghỉ hè này, thuê cửa hàng, mở công ty mạng, trước tiên là quảng cáo với các xí nghiệp, giúp bọn họ làm trang chủ. Do hai chúng ta phụ trách kỹ thuật, Diêu Hiểu Tuyết bốn người các nàng lo về dịch vụ. Nhưng thật ra quy mô cũng không cần lớn, trước tiên là thăm dò, lấy kinh nghiệm thực tế cái đã” Hai nam sinh hình như về phương diện máy tính hết sức thành thạo, bàn luận thao thao bất tuyệt.

Vương Siêu ngoại trừ luyện quyền ra, đối với phương diện máy tính thì một chút cũng không thông, nhưng sau khi nghe xong một hồi, cũng dần dần cũng biết chút ít.

“Chỉ là hiện tại tiền bạc vẫn còn thiếu, chúng ta hôm qua đi xem một số mặt bằng, vị trí khá tốt, trên đường Thanh Niên, nhưng tiền chuyển nhượng khá cao. Hơn nữa phải trả theo quý” Điều Hiểu Tuyết nhắc tới khó khăn trong lần đầu tiên gây dựng sự nghiệp của mình, nỗi khổ cứ thế mà tuôn ra.

“Mọi người còn thiếu bao nhiêu tiền?” Vương Siêu trong lòng vừa động hỏi.

“Kể cả chi phí trang trí sửa sang, mua máy tính, chờ một chút, còn thiếu hơn bốn vạn” Một nam sinh nói: “Nhưng thật ra chúng ta khi trong trường, cũng hay giúp một số công ty làm quảng cáo cùng trang chủ, cũng có chút quen biết, hiện tại nếu mở ra làm, các mối làm ăn cũng không thành vấn đề”.

“Ồ, các người trước kia từng có kinh nghiệm? Rốt cuộc là làm thế nào? Có thể kiếm được tiền không? Ta cũng có chút hứng thú và cũng có chút tiền nhàn rỗi, cùng nhau hợp tác cũng không tệ chứ” Vương Siêu búng búng ngón tay, lơ đãng nói.

“Ồ!” Điều Hiểu Tuyết cùng ba nữ sinh hai nam sinh kia hai mắt sáng ngời, lập tức mở đề tài nói thao thao bất tuyệt, Điều Hiểu Tuyết còn lấy từ trong túi xách mang bên mình ra một xấp giấy dày, ở trên ghi chi chút đồ thị cùng tên công ty và rất nhiều tên người.

“Chỉ riêng trong tỉnh S ta, chúng ta đã điều tra trong nửa năm, thì có hơn một vạn công ty các loại chưa có website của mình, hơn nữa trong đó quá nửa trong đó đều muốn thành lập hệ thống mạng để tiêu thụ cùng mua bán sản phẩm của mình. Hiện nay hình thức kinh doanh trên mạng đã phát triển, thời đại Internet cũng đã tới rồi...”

Điều Hiểu Tuyết thuyết minh miệng lưỡi lưu loát, có sức truyền cảm, thỉnh thoảng lại đưa ra điều tra thực tiễn khá phong phú để chứng minh, giống như là các chuyên gia bán hàng đang dẫn dụ người ta bước vào vực sâu không đáy, đến Triệu Tinh Long ở bên cạnh cũng ngẩn cả ra.

“Không có điều tra thì không có quyền lên tiếng, những sinh viên này đối với việc điều tra thị trường cũng đã làm rất kỹ, trông bộ dáng những sinh viên này không có vẻ là đang chơi đùa” Vương Siêu cũng không có bị lay chuyển, nhưng nghe cũng hiểu được một chút đạo lý cùng cách kiếm tiền.

“Dù sao đỡ một đứa trẻ khỏi té ngã cũng không thành vấn đề. Trong tay ta có chừng mười vạn, để xem cùng bọn họ hợp tác ra sao? Có công việc tại Đài quyền đạo quán, phí quản lý tại căn biệt thự cũng đã đủ. Cuộc sống cũng không có gì buồn phiền” Vương Siêu suy nghĩ một chút, cảm giác được mình cứ như vậy tại Đài quyền đạo quán, cũng không phải là con đường lâu dài, bản thân chỉ biết luyện quyền, chuyện gây dựng sự nghiệp một chút kinh nghiệm cũng không có, chỉ bằng hợp tác với các sinh viên đại học này, để xem kết quả ra sao, cho dù thất bại cũng không có gì to tát.

“Được rồi, bạn nói một hồi ta cũng động tâm, ta sẽ bổ sung số tiền mà mọi người thiếu, trở thành một thành viên” Đội Điều Hiểu Tuyết ngừng lại, Vương Siêu trong lòng cũng đã hạ quyết tâm.

“Thật sao?” Điều Hiểu Tuyết vui mừng lẫn sợ hãi ánh mắt chớp chớp, đôi lông mi thật dài chớp động, còn ba nữ sinh kia ôm nhau tay đưa ra dấu hiệu thắng lợi (V???)

“Đương nhiên là thật, bất quá ta trước hết muốn nghe sau khi ta gia nhập thì sẽ phân chia như thế nào?” Vương Siêu giả ra bộ dáng hết sức lão luyện.

“Ừm, đó là một vấn đề lớn, anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng” Điều Hiểu Tuyết từ tung túi xách lấy ra giấy bút, cầm cúi viết ra mấy điều khoản.

“Sau khi công ty thành lập, cứ dựa theo số tiền lúc ban đầu gây dựng sự nghiệp mà phân cổ phần, sáu người chúng ta, mỗi người đều đóng góp 5.000, bây giờ tổng cộng có ba vạn, bạn xuất ra năm vạn. Tổng cộng có tám vạn, bạn chiếm 62.5%, số cổ phần còn lại là do sáu người chúng ta chia đều ra, mỗi người có 5.25%. Còn một số điều khoản khác, chính là người đại biểu đăng ký về mặt pháp lý cùng thuế vụ công thương. Bạn cứ đọc qua, nếu như thấy không có vấn đề, mình sẽ in ra rồi chia cho mỗi người một bản, hợp đồng vẫn chưa hoàn thiện, chỉ hữu hiệu trong vòng ba tháng, sau ba tháng xem tình hình kinh doanh, chúng ta sẽ lại một lần nữa tập trung định ra hợp đồng đầy đủ có được không?”

Điều Hiểu Tuyết một loạt động tác rất nhanh nhẹn và dứt khoát, Vương Siêu đột nhiên cảm thấy nàng ta có chút khí chất giống như Trương Đồng vậy.

“Chẳng lẽ nàng này cũng có tiềm lực trở thành nữ cường nhân trong kinh doanh?” Vương Siêu trong lòng kinh ngạc một chút: “Nhân tài ở thế kỷ hai mươi mốt thật sự là nhiều!”

Vương Siêu từng có kinh nghiệm ký hợp đồng, cũng không có gì xa lạ, sau khi đọc qua các điều khoản một chút, sau khi hỏi một số chỗ không hiểu, được trả lời hài lòng, lúc này mới đứng dậy, cho đánh máy in thành mấy bản, mỗi người đều ký và giữ một bản.

Ngày hôm sau, Vương Siêu liền lấy ra năm vạn, cùng bọn họ đi thuê được mặt bằng, sau đó Diêu Hiểu Tuyết chỉ huy mấy công việc khác như sửa chữa, xin giấy phép, mua máy tính, bàn ghế, phát quảng cáo vân vân.

Vương Siêu theo dõi một ngày, cảm thấy mọi sự đều chỉnh tề, không hoảng hốt không vội vàng, trong lòng cũng có chút bội phục tinh thần gây dựng sự nghiệp của các sinh viên này. Nếu đổi lại là hắn, khẳng định là cũng không thêm làm mấy việc phiền toái này đâu.

Sau một tuần, vào cuối tuần, Vương Siêu ra tỉnh thành, phát hiện công ty đã bắt đầu treo biển buôn bán.

Tên của công ty nghe khá kêu “Công ty trách nhiệm hữu hạn kỹ thuật mạng Thiên Tinh, (Vốn tính gọi là kỹ thuật mạng Thịnh Đại, đáng tiếc là không cho).

Diêu Hiểu Tuyết cũng đã in danh thiếp, ở trên ghi các hạng mục phục vụ nghiệp vụ của công ty, số điện thoại. Vương Siêu là đại cổ đông, trở thành người đại biểu pháp nhân, Tổng giám đốc. Người dưới hắn, danh thiếp cũng được in là Giám đốc kỹ thuật, Giám đốc tiêu thụ, vân vân...

Mặc dù cái chức Tổng giám đốc này cũng chỉ như là tướng mà không có lính, nhưng khi rút danh thiếp ra cũng cực kỳ uy phong.

“Đây là thủ đoạn buôn bán, không thể có vẻ hèn mọn, phải huy hoàng, phải khoa trương. Còn được gọi là thể diện” Diêu Hiểu Tuyết giải thích như vậy với Vương Siêu, Vương Siêu cũng nghĩ như vậy.

Công ty khai trương, đã có một vài vụ làm ăn, mặc dù tính ra thì cũng chưa đủ để cân đối, mỗi ngày vẫn lỗ vốn. Nhưng cuối cùng đã có thể khai trương cũng đã là không tệ rồi.

Bất quá Diêu Hiểu Tuyết cũng cả ngày tìm cách lôi kéo các mối làm ăn, đem công ty chân chính vận hành.

“Bạn tại Đài quyền đạo quán quen với nhiều người, có thể chú ý hỗ trợ một chút. Dù sao bạn xưng là Tổng giám đốc, công ty mà đi xuống, bạn cũng là người chịu thiệt nhiều nhất” Diêu Hiểu Tuyết nói với Vương Siêu.

Vương Siêu cũng gật đầu, tỏ vẻ mình nhất định sẽ chú ý. Bất quá vẫn mỗi ngày luyện quyền, cùng Triệu Tinh Long đối luyện thử tay, đến tìm vệ sĩ của Trương Đồng để làm bìa thử kình như trước.

Chỉ là khi đem kình lực toàn thân liên kết thành một khối, Thái Cực nghe kính của Vương Siêu cũng đã vận dụng cực kỳ linh xảo, lực lượng tăng nhiều, nhưng thủy chung vẫn chưa có tiến bộ rõ rệt.

Huyệt Thái Dương cũng chỉ hơi gồ lên một chút như trước, cũng không gồ lên cả tắc như Đường Tử Trần miêu tả.

“Không biết đến lúc nào mới có thể luyện thành ám kính, vỡ đá nát gạch” Vương Siêu mặc dù biết phải tuần tự mà tiến, nhưng cũng có vài phần sốt ruột.

Vào tháng sáu kỳ thi vào cao đẳng đã tới, Vương Siêu cũng đi thi một chuyến, khi đi ra, ngay cả đề bài là cái gì cũng không biết, kết quả cũng có thể tưởng tượng ra được.

Công ty trách nhiệm hữu hạn kỹ thuật mạng Thiên Tinh làm ăn vẫn như trước, bảo trì sự thua lỗ ít.

Vương Siêu quyền thuật của bản thân mặc dù cần cù rèn luyện, cũng không có tiến triển gì lớn.

Vào một đêm một tuần sau khi thi cao đẳng, Vương Siêu đang ở dưới ánh trăng của khu Thiên tinh hồ tiểu khu luyện quyền, đột nhiên di động réo lên.

Vương Siêu bắt máy thì lại là Tào Nghị.

“Nghe nói người mở công ty mạng?” Tào Nghị vừa nói đã đi thẳng vào vấn đề: “Gần đây có một số trang chủ của các website chính phủ cần thay đổi giao diện, số tiền chi ra cũng phải mấy chục vạn, người có muốn

nhận mỗi làm ăn này hay không? Xong việc trừ đi các chi phí, người ít nhất cũng có thể có được bốn năm mươi vạn. Sau này phí dịch vụ bảo trì hằng năm cũng không ít”.

Vương Siêu nghe được ngăn ra, sau đó nói: “Đây là mỗi làm ăn của chính phủ, tiền của chính phủ chi xuống, lợi nhuận lớn, nhưng không có mối quan hệ thì vạn lần không thể nhận được, người có thể giúp ta sao?”

Tào Nghị nói: “Ta tự nhiên giúp người được, bắt quá người cũng phải giúp ta một chuyện”.

“Chuyện gì?” Vương Siêu hỏi.

“Cũng không phải là đại sự gì. Ngày mai, vào buổi tối Cục công an chúng ta có một vụ án lớn, phá hủy một ổ buôn thuốc kích thích của một băng nhóm xã hội đen, bắt quá ký giả truyền hình không biết từ nơi nào nghe được tin tức, muốn làm phóng sự hiện trường. Chính là Chu Giai lần trước phỏng vấn người đó? Người còn còn nhớ không? Nhiệm vụ của người chính là tại hiện trường bảo vệ nàng ta cho tốt, để cho nàng ta rảnh tay thu thập tin tức đồng thời bảo vệ an toàn cho nàng ta, cha của nàng ta là nhân vật lớn, rất thương yêu nàng ta, sau này mỗi làm ăn của chính phủ để cho người kiếm lời! Người có đáp ứng hay không! Bắt quá nếu nàng ta xảy ra chuyện, người cũng xong đời! Người có làm hay không!”

Thanh âm của Tào Nghị truyền đến, cực kỳ có sức hấp dẫn.

“Đương nhiên là làm!” Vương Siêu lập tức trả lời.

35. Chương 35: Tham Dữ Ngụy Hiểm Đích Hành Động (thượng)

Đồng thời, việc buôn bán mà thu lợi ít kém nhất cũng chính là tiền của chính phủ.

Một cái kiếm lời nhiều nhất, một cái thu lợi ít nhất, hai cái chỉ khác nhau hai chữ: “Quan hệ”.

Có quan hệ, chỉ với số tiền hoa hồng vài trăm vạn, có thể mua được những thứ có giá trị hàng triệu thậm chí là hàng tỷ. Hơn nữa mấy trăm vạn này lại có thể chi trả vào tài khoản ngân hàng, đây chính là cảnh giới kiếm tiền sạch sẽ tối cao nhất, Vương Siêu xem ra, cái này cũng tương đương với hóa kinh trong quyền thuật.

Không có quan hệ, vậy chỉ có thể nhìn người khác phát tài, cho dù là làm ăn với chính phủ, cũng chỉ có thể đưa ra hóa đơn mà thôi.

Vương Siêu từ ngày khai trương công ty Thiên Tĩnh, vẫn lỗ một ít. Có thể nói nếu như không có cơ hội tốt xuất hiện để xoay chuyển, ba tháng sau, mọi người cũng chỉ đem đồ đi bán sell off, trả lại mặt bằng, dựa theo cổ phần mà chia số tiền còn lại cho mọi người.

Lúc đầu Vương Siêu đầu tư năm vạn, một nửa là do lý lẽ của Diêu Hiểu Tuyết thuyết phục, một nửa còn lại cũng là do ý niệm muốn tự mình kiếm tiền trong đầu, dù sao cái chức huấn luyện viên trấn thủ Đài quyền đạo quán này cũng không thể làm mãi được, tiền lương cao tới đâu, cũng chỉ là làm công cho người ta mà thôi.

Chỉ là hấn đối với việc buôn bán kiếm tiền một chút cũng không thông, vừa lúc gặp mấy sinh viên đang muốn gây dựng sự nghiệp này, cũng gia nhập thử một lần. Nào biết đâu rằng mỗi ngày một lỗ, tiền thuê nhà, điện nước, thuế má, giám sát kỹ thuật, quản lý tài sản tùm lum thứ phải tính toán làm cho tâm phiền ý loạn.

“Cuộc sống nhìn như đơn giản, thật ra phức tạp hơn quyền thuật nhiều”.

Vương Siêu trong mấy tháng qua trong lòng luôn cảm thán đạo lý này.

Diêu Hiểu Tuyết cùng ba nữ sinh khác trong lòng cũng lo lắng, mặc dù mỗi ngày cxung chạy tới chạy lui tất tả, đi khắp chung quanh để kiếm khách, kinh nghiệm buôn bán cũng có không ít, nhưng thu nhập nhần như cũ không có gì khởi sắc.

“Nói là một chuyện, mà làm lại là chuyện khác” Sáu sinh viên này thông qua thực tế, rốt cuộc cũng đã hiểu rõ đạo lý này. Cho tới mấy lần gần đây, Diêu Hiểu Tuyết gặp mặt Vương Siêu cũng có vài phần ngượng ngùng.

Dù sao, công ty này quá nửa là tiền cậu hấn. Ba tháng mà vẫn lỗ như vậy, cũng khó mà gặp mặt nhau, các sinh viên này cũng tu luyện tới cảnh giới chai mặt.

Đêm như dòng nước lạnh lẽo, bầu trời có một đám mây hình đóa sen trôi qua, vàng trắng sáng trong chiếu gọi xuyên qua mây. Hồ nước sóng nhẹ nhẹ đánh vào bờ, hơi nước thấm vào lòng người, có vẻ cực kỳ có ý cảnh.

Sau khi cùng Tào Nghị nói chuyện điện thoại xong, Vương Siêu cũng trầm tư: “Thì ra khí vận xoay chuyển, cũng có quan hệ đến lực lượng, lão Tào ơi là lão Tào, với khả năng cùng sự nhẫn nại của người, thân phận thần bí, hậu thuẫn vững mạnh, không lẽ có mưu đồ gì với ta? Bất quá ta hiện tại ngoại trừ một chút quyền thuật ra, có thể đánh nhau, cũng không còn gì khác. Chân trần thì không sợ mang giày, có tiền mà không kiếm thì không phải là tác phong cậu ta, trước tiên xem tình hình rồi hãy nói”.

Biết rõ là đối phương dụ dỗ, nhưng vẫn không cầm lòng được.

Công ty mạng Thiên Tinh mặc dù không lớn, nhưng dù sao Vương Siêu cũng là lần đầu tiên đầu tư, cũng không muốn nó sụp đổ. Càng huống chi, có sự giới thiệu của Tào Nghị, hấn tự nhiên hiểu rõ, sau này cũng có có không ít chỗ tốt.

Sau khi suy nghĩ, Vương Siêu tâm tư cũng dần dần bình ổn lại, hít thở cũng đều đặn. Vung cây thương trong tay lên, thân thể đồng thời chuyển thể phát kinh.

Vương Siêu cầm thương đứng tấn, chính là theo tư thế Long xà hợp kích.

Cây thương mà Đường Tử Trần lưu lại, sau dày trước mỏng, dài hai thước chín, toàn thân sáng bóng, mơ hồ có một chút ánh đỏ, lại thoang thoảng có mùi ngải cứu.

Cây thương này cầm trong tay rất có lực, khi rung lên lực đàn hồi rất mạnh, người bình thường cầm lấy thân thể cũng sẽ chuyển động theo thương, căn bản nắm giữ không được thương thể.

Bất quá đó mới là binh khí tốt, thương là bách binh chi vương, Lão Xá trong văn chương có tả qua “Năm là đao, tháng là côn, cả đời là thương”.

Thời cổ đại chế thương, đã nghiên cứu rất nhiều, đầu tiên là chọn cây con, chăm sóc nó, không cho phép ra nhánh, cũng không cho phép có thương tổn, đợi sau mười năm phát triển, mới chế thành thân thương, dùng ngải cứu xông vào trong ruột cây, khiến cho càng thêm có lực đàn hồi, cuối cùng mới gắn đầu thương vào.

Binh khí được chế ra như vậy, phối hợp với ngựa tốt, trong chiến trận chém giết, thật sự là chém người như phạt cỏ.

Không thể nghi ngờ, cây thương do Đường Tử Trần lưu lại cũng được chế tác công phu như thế, cũng không biết là từ đâu mà có được.

Vương Siêu một tay đè đuôi thương, thương cũng không thoát khỏi tay, đặt ngang sườn, dùng lực eo phối hợp với lực tay vung lên.

Cán thương rung động rất nhỏ, nhưng tới đầu thương, biên độ dao động càng lúc càng lớn, vẽ ra thành từng vòng tròn mờ ảo. Cứ nha là một cây bút lông, như thần long vẩy đuôi trong hư không viết ra những chữ tuyệt đẹp.

Đầu thương rung động, Vương Siêu cả thân thể cơ bắp cùng xương cốt cũng rung động rất nhỏ, cũng không biết là người dẫn động thương thể, hay là thương thể khống chế người.

Một thức Long xà hợp kích này, có Mã thế, Xà hình, Long hình, còn có ý và thế của Ứng hình lăng không hạ kích, đầu thương vận kinh thành hình tròn, các danh các thức cũng ẩn chứa Thái Cực kinh thế ở trong.

Một thức Long xà hợp kích, hình như dung hợp tất cả sự huyền bí của quyền thuật.

Ánh trắng êm ái chiếu xuống, Vương Siêu ý niệm hoàn toàn nhập thần, đột nhiên cảm giác được bản thân như biến thành một con măng xà thật lớn, đang trườn bên bờ hồ, ngửa đầu hấp nạp ánh trắng trên trời.

Ánh trắng dần dần tràn cả thân thể, Vương Siêu cảm giác được, thân thể của mình dần dần mọc ra một lớp vảy, vừa dày vừa nặng, trên đầu có hai chỗ phình ra, cuối cùng lại mọc ra hai cái sừng rồng.

“Xà biến long!”

Đột nhiên, bầu trời xuất hiện một ánh kim quang, làm cho Vương Siêu tỉnh lại.

Sắc trời đã sang, mặt trời đỏ rực đã mọc lên, kim quang đã làm cho Vương Siêu tỉnh lại chính là mặt trời.

“Đứng tấn nhập thần, lại là vào ban đêm?” Vương Siêu đột nhiên nhớ tới lớp vảy trên người, trên đầu mọc sừng, vôi vàng sờ đầu sờ thân, cũng không có phát hiện gì dị thường, sờ sờ lên huyệt Thái Dương của mình, cũng không có gồ lên.

“Thì ra là mộng!”

Cười cười, suy nghĩ một hồi, mới hiểu được: “Có thể là lỗ chân lông toàn thân đóng lại lâu, sau khi nhập thần lại sinh ra ảo giác mọc vảy, công phu lên huyệt Thái Dương, trở thành mọc sừng”.

Nhẹ nhàng hoạt động thân thể, lại cảm giác được không chút mệt mỏi, lại có cảm giác như ngủ rất ngon.

“Đây là bước nhập thần trong quyền thuật, đứng tấn đã thành như vậy, công phu mới có thể vào thân” Vương Siêu thu thương, trở vào trong biệt thự, đối với tình huống đêm qua cũng cảm thấy có chút thần kỳ, suy nghĩ hồi lâu, rốt cục cũng hiểu rõ ràng là chuyện gì xảy ra. “Đêm qua sau khi nhập thần, ý niệm của ta cũng không khống chế thân thể, nhưng thân thể lại vẫn tự giác đứng tấn rung động? Cái này chẳng lẽ là thượng tầng công phu vô ý mà động trong Thái Cực quyền kinh? Khi lâm địch, gặp kinh lực, tự nhiên bộc phát khiến dẫn, không suy nghĩ, địch bất động, ta bất động, địch vừa động, ta đã động trước!”

“Nhưng hôm qua ta cũng ngẫu nhiên mới nhập thần. Hiện tại muốn làm lại cũng khó mà được, muốn vận dụng vào quyền cước, chẳng phải là còn kém xa mười vạn tám ngàn dặm sao?”

Wương Siêu nghĩ tới thượng tầng công phu nhập thần, vô ý mà động vận dụng vào quyền cước, nhưng ngay cả thử vài lần, đều cảm giác không đúng. Liền biết bản thân chỉ là ngẫu nhiên trong lúc vô tình mà bước vào.

“Loại này không thể cưỡng cầu được, chỉ có thể sau này trong khi luyện công may mà gặp thôi, gặp nhiều lần thì mới có thể đúc kết kinh nghiệm được”.

Suy nghĩ hồi lâu, biết không có thể cưỡng cầu, Vương Siêu cũng buông xuống.

Trong lúc này, đột nhiên Tào Nghị lại điện thoại tới: “Người rất cuộc có làm hay không? Chúng ta đã bắt đầu bố trí hành động rồi”.

“Ta sẽ tới ngay!” Vương Siêu lúc này mới nhớ ra chuyện Tào Nghị hôm qua nói, lập tức kêu taxi, nhanh chóng tới Cục công an.

Xe vừa tới dừng lại trước cửa Cục công an, đã thấy trước cửa có mấy người đang đứng canh, nghiêm túc đứng thẳng, bộ dáng không phận sự miễn vào. Vương Siêu vừa nhìn, biết vào không được, đang chuẩn bị gọi điện cho Tào Nghị thì có hai người mặc đồ rằn ri từ bên trong đi ra.

“Người chính là Vương Siêu?”

Hai người này chừng hai bảy hai tám tuổi, một người mặt mày vuông vắn, một người mày rậm mắt to, đều cao khoảng thước tám, cả người rắn chắc cường tráng, bước đi trầm ổn không tiếng động, có vẻ đã được huấn luyện đặc biệt. Vừa nhìn đã biết là đặc cảnh đã trải qua rèn luyện khắc khổ.

“Chính là ta” Vương Siêu trả lời.

“Tào cục trưởng bảo chúng ta dẫn người vào, đi thôi!” Hai người sau khi xác nhận thiếu niên trước mắt chính là Vương Siêu, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc xung khó tin không ít

Hai đặc cảnh nhìn nhau ánh mắt trao đổi có chút ăn ý, lập tức thu lại vẻ mặt ngạc nhiên, rồi đặc cảnh mặt vuông vẫn đưa tay ra.

Vương Siêu thấy đối phương tỏ vẻ thân thiện, tự nhiên không thể thất lễ, vội vàng đưa tay ra bắt.

Khi hai người nắm chặt tay nhau, Vương Siêu đột nhiên cảm giác được đối phương dùng sức, như là hai gọng kìm kẹp chặt bàn tay mình, cơ bắp xương cốt của bàn tay bị đè ép, truyền đến sự đau đớn.

“Ồ! Thì ra là thử dò xét?” Vương Siêu chợt hiểu ra, cánh tay rung lên rất nhỏ, như là một cây thương vậy.

Đồng thời sau đó, các đốt xương trên ngón tay cái rung động, hướng ra ngoài, vừa lúc chạm vào hõm khớp của người đặc cảnh nọ.

ồ! Hu!” Đặc cảnh này chỉ cảm thấy cánh tay của mình bắn ra, một luồng lực truyền đến eo, sau đó hai chân nhũn ra, thân thể không tự chủ được mà khụy xuống.

May mắn hẳn phản ứng nhanh nhẹn, vừa cảm thấy không hay, lập tức trụ lại đầu gối, mới không có ngồi bệt xuống đất.

Mà lúc này, Vương Siêu bất động thanh sắc rút tay ra, lộ ra vẻ mặt nửa cười nửa không.

Một chút dò xét không chiếm được cái gì tốt, hai đặc cảnh lập tức lại trao đổi ánh mắt, “Tào cục trường đang ở bên trong phân phối nhiệm vụ, nhanh đi vào thôi!”

Vương Siêu gật đầu, theo bọn họ vào trong cục, sau khi vòng vo một hồi, thì đi tới trước một phòng họp khá rộng.

“Báo cáo!”

“Vào đi!”

Cửa phòng họp mở ra, vào bên trong, Vương Siêu thấy toàn bộ đều là đặc cảnh, phía trước là một cái mô hình sơ đồ rất lớn, bên cạnh là đèn chiếu, Tào Nghị đang đứng trước đồ hình chỉ trở ngang dọc nói cái gì đó.

Trừ cái đó ra, ở một bên là mỹ nữ ký giả Chu Giai cùng mấy nam ký giả quy phim chụp hình cũng đang ngồi nghe.

Vương Siêu vừa tiến đến, ánh mắt mọi người bị hấp dẫn đều quay về phía hắn.

36. Chương 36: Tham Dữ Ngụy Hiểm Địch Hành Động (hạ)

Tào Nghị khi Vương Siêu vào, cũng ngưng bố trí nhiệm vụ, đưa tay giới thiệu: “Vị này là Vương Siêu huấn luyện viên cao cấp Hiệp hội Đài quyền đạo của tỉnh, hành động lần này, cxung sẽ do anh ta hỗ trợ chúng ta bảo vệ hai phóng viên của đài truyền hình. Các vị có ý kiến gì không?”

Tào Nghị vừa nói, trong phòng đều có chút ồ lên, nhất là mỹ nữ ký giả Chu Giai cùng mấy nam ký giả khác.

Bất quá những người lãnh đạo trong phòng họp ánh mắt đều hướng về phía hai đặc cảnh ở phía sau Vương Siêu.

Hai đặc cảnh hướng về mấy người lãnh đạo này khẽ gật đầu, ánh mắt ra hiệu, hiển nhiên là truyền đạt lại tình huống vừa rồi thử sức Vương Siêu.

Không thể nghi ngờ, hai đặc cảnh này thử sức với Vương Siêu đều là ý của những người lãnh đạo này.

Bất quá Vương Siêu tốt xấu gì thân phận cũng là huấn luyện viên cao cấp Đài quyền đạo, mặc dù về tuổi tác có thể làm cho người ta hoài nghi, nhưng cũng không phải là là tiểu tử nhà quê nữa với.

“Khó trách Tào Nghị giới thiệu cho ta công việc này, chẳng lẽ là chuẩn bị thân phận cho ta, sau đó giúp đỡ cho hắn? Nếu như nói ta chỉ mới là một học sinh trung học mới tốt nghiệp, cho dù có thể đánh đấm cũng không có ai tin tưởng”.

Vương Siêu đột nhiên lĩnh ngộ Tào Nghị tại sao lại bảo mình tới làm ở Đài quyền đạo quán.

“Thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, Tào Nghị người này sâu như bể, dù sao cũng phải cẩn thận, không nên dính dáng quá nhiều, miễn cho đến lúc đó muốn rút lui cũng khó. Bên ngoài lợi dụng quan hệ tìm sự giúp đỡ để kiếm tiền là được rồi”.

“Được rồi, nhiệm vụ cụ thể đều đã bố trí” Sau khi giới thiệu qua Vương Siêu, Tào Nghị nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, thu hồi ánh mắt, “Các vị, xe đều đã được chuẩn bị, hai giờ sau, tập hợp tại sân cửa trước, chuẩn bị hành động!”

Sầm! Một loạt tiếng động vang lên, mọi người đều đứng lên, theo thứ tự ra khỏi phòng họp.

“Tào Cục trưởng, hẳn chính là để để bảo vệ an toàn của chúng ta?” Chờ mọi người ra hết, Chu Giai ở lại.

Chu Giai hôm nay mặc bộ đồ công sở màu đen, phối hợp với vóc người cao ráo, đường cong hình chữ S, khuôn mặt xinh đẹp, có vẻ hết sức hoàn mỹ, phát ra mị lực của một phụ nữ thời hiện đại.

Nhìn qua Vương Siêu, Chu Giai lấy tay cuộn micro lại, sau đó giao cho nam ký giả ở phía sau, vỗ vỗ đôi tay nhỏ bé, hỏi Tào Nghị vơi vẻ tràn ngập hoài nghi.

Hai người mặc dù đã gặp qua một lần, nhưng Chu Giai lần trước bắt quả chỉ làm một cuộc phỏng vấn ngắn, hướng hồ Vương Siêu lúc đó vẫn chỉ là một học sinh hèn mọn, không có khí chất, Chu Giai làm sao có thể nhớ được.

“Đại ký giả, không nên hoài nghi nhân quang của lão Tào ta” Tào Nghị dùng ngón tay gõ lên mặt bàn, nhướn nhướn mày nhìn Vương Siêu nói: “Đại ký giả không tin thân thủ của người, biểu diễn một chút đi”.

“Quyền thuật của ta chỉ đối địch, không biểu diễn” Vương Siêu nghe thấy Tào Nghị nói, hai tròng mắt khẽ chuyển động, nhìn ra bốn phía, cuối cùng nói ra một câu. Đồng thời đến gần Tào Nghị, dụng lời nói nhỏ đến mức bản thân cũng cơ hồ không nghe thấy: “Quyền thuật của ta còn chưa luyện đến bước ám kinh, đánh người còn có thể, nhưng mà làm chuyện khác thì không được, hướng hồ, khi ta luyện quyền, cũng không học qua biểu diễn, người không phải cố ý chơi ta đấy chứ”.

“Người sao không nói sớm!” Tào Nghị cũng nhỏ giọng trả lời: “Bất kể thế nào, người tốt xấu cũng phải biểu diễn một chút, cha của Chu Giai này là Tỉnh ủy thường ủy, Tỉnh ủy phó thư ký, trông coi khối văn hóa, cũng quản lý về mạng. Chú của nàng ta cũng là Thị ủy thư ký, người nghĩ đi, không chiều ý nàng ta thì có gì tốt không?”

“Giật mình, Chu Thiên Lương là chú của nàng ta?” Vương Siêu đối với đại nhân vật một tay che trời Thị ủy thư ký Chu Thiên Lương cũng biết.

“Người nghĩ sao!” Tào Nghị trong lỗ mũi hừ hừ hai tiếng: “Lão tử hành động lớn như vậy, nghe lệnh của Tỉnh ủy công an, bộ tướng ký giả nào cũng có thể đi theo làm phóng sự sao? Ta nói thật, cho dù là ký giả của trung ương đến đây, ta cũng đá đít đi chỗ khác! Người đã không đủ, làm sao có thể chia ra bảo vệ mấy ký giả này!”

“Càng hướng chi, đây là một sự kiện truyền thông trọng đại, nếu như Chu Giai theo dõi làm phóng sự thành công, phát ra cũng là một sự kiện có giá trị lớn, có lên làm giám đốc đài truyền hình tỉnh cũng là danh chính ngôn thuận. Người giúp đỡ thế nào cũng có chỗ tốt”.

Hai người nhỏ giọng nói chuyện với nhau rất nhanh, Vương Siêu lập tức đã lĩnh ngộ được, lập tức thanh âm điều chỉnh lớn lên, giọng nói cũng biến đổi: “Mặc dù không biểu diễn, nhưng nơi này cũng không có người ngoài, Tào cục trưởng cũng là bằng hữu của ta, ta sẽ đánh một bộ quyền”.

“Ồ!” Chu Giai nhìn thấy Vương Siêu cùng Tào Nghị thì thâm, trên mặt cũng khẽ cười lạnh.

Vương Siêu khí chất trên người mặc dù đã có chút lão thành, nhưng tuổi thật sự là che dấu không nổi, hướng chi Chu Giai là con nhà quan, gặp qua không ít đại quan, quan uy trên những người này mạnh hơn hẳn

không biết bao nhiêu lần.

Cho nên Chu Giai tự nhiên sẽ không bị “vương giả chi khí” trên người Vương Siêu đàn áp.

“Tào Nghị không là điều không ra cảnh sát, tùy tiện tìm một đệ tử Đài quyền đạo luyện tốt tốt một chút sao chứ. Đài quyền đạo cước pháp đẹp mắt, nhưng để bảo vệ người, vẫn không bằng tùy tiện điều ra một cảnh sát”.

Chu Giai cũng không phải là nhân vật không biết gì, trong lòng có vài phần tỉnh táo, cũng biết lần này theo dõi làm phóng sự hết sức nguy hiểm. Nhìn thấy Vương Siêu làm qua loa, trong lòng rất là bất mãn, liền mở miệng kêu Tào Nghị đổi người bảo vệ, nhưng sau đó Vương Siêu nói sẽ đánh một bộ quyền, lập tức lại khiến cho nàng hứng thú.

“Tốt, vậy Vương... Vương sư phụ biểu diễn một chút đi” Chu Giai do dự xưng hô một chút, cuối cùng dùng loại từ ngữ là người ta dễ khóc dễ người.

Vương Siêu cũng không nói lời nào, thân thể chợt lóe, vù một cái, đã vọt lên cái bàn làm việc rộng lớn, động tác nhanh nhẹn kinh người, ngay cả Tào Nghị nhìn thấy tâm thần cũng chấn động.

Vương Siêu vọt lên, đặt chân không tiếng động, cái bàn ngay cả rung một cái cũng không có, sau đó hai chân biến ảo rất nhanh, dọc theo bàn làm việc đi một vòng, bàn tay vung ra thành tư thế Bát quái chưởng.

Sau khi đi một vòng rất nhanh, Vương Siêu lại đi lên trên đỉnh lưng dựa của mấy cái ghế ở bốn phía của cái bàn.

Những cái ghế họp này, lưng dựa rất cao, cho dù là một đứa con nít đứng lên trên, cái ghế cũng sẽ ngã xuống. Nhưng Vương Siêu lại đi được rất bình ổn, trước ánh mắt ngạc nhiên của Chu Giai, Vương Siêu lại đi thêm một vòng lớn, cuối cùng nhẹ nhàng đáp lên bàn rồi vọt xuống đất.

“Hay!”

Tào Nghị tự nhiên có thể nhìn ra một loạt bộ pháp này của Vương Siêu biểu đạt thoái công kinh người cùng sự nắm chắc lực đạo thăng bằng. Nhưng người đầu tiên kêu hay cũng không phải là hắn, mà lại là Chu Giai.

“Cái này của người hình như là cái gì Bát quái...” Chu Giai giọng nói có chút hưng phấn: “Năm ngoái ta trong quân khu Bắc Kinh có xem Lý gia gia luyện qua...”

Hình như ý thức được mình nói lỡ miệng, Chu Giai vội vàng ngừng nói, quay ra gạt đầu hài lòng với Tào Nghị: “Chính là hắn bảo vệ, ta rất hài lòng”.

Tào Nghị lúc này mới thở phào một hơi, “Đi tới văn phòng của ta nghỉ ngơi một chút, đợi hai giờ sau xuất phát”.

Văn phòng của Tào Nghị Cục trưởng bố trí rất là trang nhã, sau khi uống trà, Chu Giai phát huy nghiệp vụ ký giả, đối với Vương Siêu hỏi đông hỏi tây. Vương Siêu nói chuyện nửa thật nửa giả, đều nhất nhất hóa giải qua.

Bất quá Vương Siêu cũng có ý tìm hiểu Chu Giai, nói chuyện cũng không lạnh như băng, hơn nữa Tào Nghị thỉnh thoảng ở bên cạnh điều tiết không khí, cũng có vài phần không khí hòa thuận.

Hai giờ rất nhanh trôi qua.

Trời đã tối, màn đêm buông xuống, nhưng trước sân của cục công an đã đậu chính tề hơn hai mươi xe cảnh sát chờ phân phó, các cảnh sát chống tội phạm võ trang, áo chống đạn, đầu đội mũ bảo hộ, súng, đều đã chỉnh tề.

Ngay cả Vương Siêu cũng được phát cho một bộ áo chống đạn cùng mũ bảo hộ.

Tào Nghị bố trí hết sức chu đáo, tất cả nội dung, kế hoạch hành động, Vương Siêu cũng không biết, chỉ có nghe theo an bài, đi theo Chu Giai lên một xe cảnh sát.

Bởi vì là người bảo vệ, cho nên hai người được bố trí ngồi cùng một xe cảnh sát, hương thơm trên người Chu Giai cổ ý vô ý truyền tới mũi của Vương Siêu, khiến cho Vương Siêu hít sâu một hơi, lim dim hai mắt, rồi mới đem một số ý niệm trong đầu khu trừ ra ngoài.

U oa u oa! Còi xe cảnh sát vang lên, một loạt xe cảnh sát rời khỏi Cục công an.

Nhưng vừa ra khỏi thành phố, còi xe cảnh sát liền ngừng lại, ngay cả đèn xe cũng không sáng. Từng nhóm xe yên lặng chia ra đi, một giờ sau, xe rẽ vào một con đường nhỏ, sau khi rẽ bảy tám lần gò đống, phía trước đã xuất hiện một khu xưởng tối đen.

37. Chương 37: Vịnh Xuân Bạch Hạc, Âu Nguyên Hòa Thương

Bụp một cái, tất cả các đèn xe đều mở lên, chiếu thẳng vào khu xưởng tối mù mù làm cho sáng rực lên.

Đèn vừa bật lên, khu xưởng đang vốn tối đen tĩnh lặng đột nhiên truyền đến nhiều tiếng ồn ào, thanh âm mặc dù cách rất xa, nhưng theo gió đêm truyền vào tai của Vương Siêu giống như là một lũ chuột bị đánh thức giấc.

Trong lúc Vương Siêu cùng mấy người ký giả Chu Giai, trên hơn hai mươi chiếc xe cảnh sát khác cũng nhảy ra hàng chục bóng người tay cầm súng, mỗi người đều nhanh nhẹn mạnh mẽ, chia làm nhiều tiểu đội, tản vào những vùng tối mà ánh đèn không chiếu tới được, sau đó nhanh chóng tiến vào trong khu xưởng.

“Những người này... tổ chức hình như rất cao, cảnh sát nhân dân hành động, thật là có khí thế”.

Vương Siêu nhìn thấy một màn này, trong lòng không khỏi có chút than thở: “Nếu là phần tử tội phạm trốn trong khu xưởng kia, thì có thể trốn thoát khỏi cuộc vây bắt này được không?”

Đem bản thân mình đặt vào vị trí của tội phạm, trong đầu xoay chuyển rất nhanh, kết hợp với địa hình cũng sự bố trí của cảnh sát chung quanh, hắn cuối cùng đưa ra kết luận nếu như mình ở trong khu xưởng kia, tỷ lệ thoát khỏi sự vây bắt này chỉ là một phần mười.

Những người tham gia hành động lần này, hắn cũng không biết là cảnh sát vũ trang hay là đặc cảnh nữa.

Kể cả lần hành động này, đối tượng bị truy bắt là ai, hắn cũng không biết, chỉ biết nhiệm vụ của bản thân bây giờ, chính là bảo vệ mỹ nữ ký giả Chu Giai tiến hành làm phóng sự.

Hắn dù sao cũng chỉ là người ngoài, Tào Nghị cũng sẽ không đem kế hoạch cho hắn biết.

Chu Giai cũng thật là một củ khoai nóng (khó nhá, phiền phức), đối với hành động bố ráp này mà nói, cũng tạo nên một chuyện hết sức phiền phức. Nhưng nàng ta lại là nhân vật không thể đả clobber được, cho dù là phiền phức, lại không thể đắc tội, tự nhiên là phải tìm người gánh dùm.

“Mau đi cùng đại đội, các người làm gì vậy, nhanh lên một chút, vác camera lên vai, nhất định phải quay được một đoạn phim tư liệu để nhất” Lúc này, Chu Giai lên tiếng, hô hào các nam ký giả, sau đó tự cầm micro, chụp lấy mũ bảo hộ, cũng đi theo mấy chục đặc cảnh đột kích đang lần mò tiến vào trong.

Vương Siêu cũng không nói nhiều, chỉ bám sát bên cạnh, cả người căng thẳng, lòng dưng lên, tai nghe sáu hướng, mắt trông tám phương, tinh thần tập trung cao độ.

Tào Nghị ở một bên cũng chứng kiến Chu Giai cũng đi theo, trên mặt cười khổ một chút, biết khuyên cũng vô dụng, nói nhiều lại thêm bực mình.

Nhưng dù sao cũng lo lắng, khoát tay điều hai đặc cảnh ở bên cạnh đi theo cách đó không xa.

Hai đặc cảnh này chính là hai người đã thử tay với Vương Siêu, hiển nhiên là thân thủ tốt nhất, kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú, có hai tầng bảo hộ, Tào Nghị mới thở phào một hơi, bộ đàm trên tay lại ào ào phát ra âm thanh.

“Báo cáo Cục trưởng, đây là đội đột kích, đã tiến vào khu xưởng, bị hỏa lực chống cự, hỏa lực không mạnh, người ở bên trong không có vũ khí hạng nặng, chỉ có súng ngắn, xin chỉ thị!”

“Mạnh mẽ đột phá!” Tào Nghị hừ một tiếng, xuất ra chữ lạnh như băng.

Chu Giai và mấy ký giả cùng Vương Siêu tiến vào khu xưởng cung rất thuận lợi, dù sao đã có bộ đội mở đường, chỉ đi theo sau là được.

Khu xưởng này một mảng hoang tàn hình như là một xí nghiệp cũ, bốn bề tường vách sụp đổ, ngói rơi xuống đất, cỏ mọc đầy, chuột chạy qua lại.

Pằng pằng pằng! Một loạt tiếng súng vang lên, phá tan sự trầm tĩnh của trời đêm, có vẻ có chút hư ảo.

Mấy nam ký giả vừa nghe tiếng súng, cả người tựa hồ run lên, cả camera trên vai cũng lay chuyển.

“Các người làm cái gì vậy! Chút tình huống như vậy cũng run sợ, mà lại muốn làm phóng viên chiến trường? Còn không quay đi, trở về trừ lương của các người giờ!” Chu Giai lại có chút hưng phấn, la mắng vài câu, “Đem ống kính nhắm vào ta!”

Nhìn thấy ống kính đã nhắm vào mình, Chu Giai lập tức thay đổi sắc mặt, “Các bạn xem truyền hình thân mến, tôi là... Nơi này là hiện trường của cuộc vây bắt một ổ thuốc kích thích... Hiện tại các chiến sĩ cảnh sát công an của chúng ta cùng các tội phạm đang phát sinh độ súng kịch liệt...”

Rất nhanh giới thiệu sự việc qua một lần, Chu Giai đưa tay chỉ ống kính hướng về phía trước, cả đám lại lần mò đi vào.

Trong các gian xưởng, rất là sâu, mặc dù ở bên ngoài có đèn xe chiếu vào, nhưng bên trong vẫn tối tăm. Lẽ tẻ lại có tiếng súng vang lên, Vương Siêu theo sau nhìn thấy mấy tiểu đội đột kích dùng tiểu liên, nấp sau mấy vách tường, khai hỏa mãnh liệt vào chỗ sâu trong căn xưởng tối đen.

Tạch tach tach! Tạch tach tach! Hỏa lực mãnh liệt duy trì trong chừng một phút, sau đó dừng lại, hiển nhiên là tất cả tội phạm ẩn nấp bên trong đã bị bắn chết. Mấy đặc cảnh đi đầu khoát tay, bóng người chợt tách ra, đi vào các căn phòng khác để tìm kiếm.

“Hỏa lực áp chế, thật mạnh mẽ!” Vương Siêu cũng là lần đầu tiên chánh thức thấy độ súng, hơn chục khẩu tiểu liên phun lửa, mãnh liệt khai hỏa, cũng có chút kinh hãi.

Đồng thời với sự kinh hãi, Vương Siêu bản thân cũng có sự so sánh giữa quyền thuật và hỏa khí: “Các tông sư thời Dân quốc, đối diện với hỏa khí, thì có tâm tình ra sao? Năm đó Trình Đình Hoa lão tiên sinh, tâm tình khi đối mặt với hỏa khí, có phải cũng như thế này chăng? Hoàng Phi Hồng tiên sinh, khi ở trên biển chứng kiến qua súng pháo, tâm tro ý lạnh, cũng không nói đến chữ võ nữa, tâm tình chẳng phải cũng như vậy sao?”

Bi ai sâu thẳm, tâm tình không rõ, từ trong lòng Vương Siêu chợt dâng lên.

“Người đã tản đi, theo ai đây?” Nhìn thấy bộ đội đã phân tán đi, mấy nam ký giả cũng sợ hãi.

“Đến chỗ vừa rồi khai hỏa đi!” Chu Giai dậm mạnh chân, lên tiếng. Cả bọn lại lần mò đi vào khu vực tối thui vừa mới khai hỏa ở giữa khu xưởng.

Vừa vào cửa, đây là một phân xưởng sản xuất rộng rãi bỏ hoang, mấy móc rỉ sét, co vài tia sáng từ ngoài chiếu vào, loáng thoáng cũng thấy được tình hình ở bên trong này.

Vương Siêu liếc mắt qua liềm nhìn thấy, mấy thi thể bị đũa bắn thủng lỗ chỗ hoặc là nằm trên mặt đất, hoặc là vắt vèo trên mấy cỗ máy, khắp nơi trên mặt đất đều là máu.

Mùi máu tươi nồng đậm lan tỏa trong không khí, kết hợp với mùi ẩm mốc ở trong khu xưởng, làm cho người ta muốn buồn nôn.

Oa! Mấy nam ký giả không tự chủ được đều nôn thốc ra.

Vương Siêu thật ra cũng đã gặp qua người chết, lần trước khi Tào Tinh Tinh bị bắt cóc, tên tóc dài kia đã trúng một Lãng không tam bộ pháo quyền của hắn mà chết.

Mặc dù nguyên nhân chính làm cho tên đó chết là do tóc quấn vào máy quạt, không phải hắn tự tay đánh chết, nhưng dù sao cũng đã thấy quá người chết, cũng có thể trấn tĩnh.

“Theo vào ngay đi! Thật vô dụng!” Chu Giai cũng không có chuyện gì, bước quá mấy thi thể, mắng một câu, một bên gọi người vào chụp ảnh, một bên đi vào trong.

Ngay lúc này, pằng một tiếng súng vang lên từ trong góc tối phía sau đồng máy móc, một nam ký giả đột nhiên té xuống lăn lộn trên mặt đất kêu thảm.

Cánh tay hắn đã trúng đạn.

“Nằm xuống!” Hai đặc cảnh bảo vệ ở phía sau vừa nghe tiếng súng, lập tức quát to một tiếng, nằm rạp trên mặt đất, nhanh nhẹn lẩn mấy vòng, tránh né vào góc chết, móc súng nhòm vào trong mà bắn.

Lúc này, mạng của mình là quan trọng nhất, hai đặc cảnh này tự nhiên sẽ không ngu ngốc mà chạy tới bảo vệ Chu Giai. Sau đó vinh quang trở thành liệt sĩ.

Trên TV hay thấy trong các cuộc độ súng, đều là nhân vật anh hùng đi bảo vệ người khác, nhưng trên thực tế dù sao cũng khác nhau nhiều.

Hai nam kỹ giả khác “má ơi” một tiếng, cũng bò ra trên mặt đất, cứ như là mấy con gà rừng lo đầu không lo đuôi.

Vương Siêu phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, hai tay một ôm một đẩy, cước bộ lưu động, liền đẩy Chu Giai ngã xuống đất, rồi nằm đè lên.

Không thể không nói, Thái Cực quyền kinh của Vương Siêu đã từ từ chạm đến bước thượng tầng, một cú đẩy này hết sức nhẹ nhàng, Chu Giai chỉ cảm thấy thân thể của mình nhẹ đi, sau đó như một cộng lông nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Sau đó, thân thể của Vương Siêu đè lên, hai người hơi thở giao nhau, Chu Giai trong lòng hoảng hốt, theo bản năng mà giãy dụa.

“Người muốn làm gì? Còn không mau cút đi! Ta tự biết nằm xuống!” Chu Giai cũng hiểu rõ hình hình hiện tại, nhưng bị một nam nhân nằm đè lên, thì nàng không thể chịu được. Lập tức thấp giọng bực tức nói.

Ngay lúc này, ở cửa bên kia lại truyền đến tiếng súng. Pằng! Một viên đạn phản xạ vài cái, trúng lên trên người Vương Siêu, cảm giác hết sức đau đớn.

Hai đặc cảnh nấp ở phía sau, lại chĩa súng hướng về một cánh cửa khác, cũng không để ý đến bên này nữa.

“Còn không mau đứng lên, đi thôi! Người ở đó đã bị bắn chết rồi. Chúng ta đi vào thôi!”

Chu Giai xoay người đứng lên, nhặt lấy cái camera mà nam kỹ giả kia vứt ra trên mặt đất, sau đó từ cánh cửa phía sau đóng máy móc mà đi vào.

“Nữ kỹ giả này thật lớn gan, không muốn sống chắc!”

Vương Siêu thân thể chuyển tới, cũng đi theo vào.

Vừa vào cửa, là một căn xưởng trống rỗng, có một cái bàn và mười mấy cái ghế để ở giữa phòng, trên bàn vứt bừa bãi đầy những bao chữ thứ bột màu trắng.

Trừ cái đó ra, còn có ba đặc cảnh gục trên mặt đất phát ra rên rỉ.

Ba đặc cảnh này trên người không bị trúng đạn, nhưng lại mất đi sức chiến đấu, hiển nhiên là bị người đánh cho thành ra như vậy.

Ngoài ra, còn có mười thi thể mặc quần áo đủ màu.

Bọn họ hơn phân nửa đều trúng đạn, cũng chưa có tắt thở, còn đang giãy dụa.

“Thuốc kích thích!” Vương Siêu vừa nhìn thấy bột trên bàn, trong lòng lập tức hiện ra hình dáng của thuốc kích thích mà trên TV thường xuyên xuất hiện.

Rắc dừng! Đột nhiên, một thi thể nằm trên mặt đất nhảy dựng lên, Vương Siêu lại đẩy Chu Giai nằm xuống, liền thấy một người hai tay cầm hai cái valy đen, nhanh nhẹn như một con sói từ trong góc tường như một con rắn thoát ra, đánh bung cửa sổ mà thoát ra ngoài.

Phía bên ngoài cửa sổ là một bức tường sụp đổ, bên ngoài vách tường, là một cánh đồng bắp rộng lớn. Phía sau cánh đồng bắp là một ngọn núi lớn.

Hiện tại là mùa hè, bắp vẫn chưa trưởng thành, nhưng thân đã khá cao, cũng cao quá đầu người.

Vào ban ngày cũng đã có thể ngăn trở tầm mắt của người ta. Càng hướng chi hiện tại là ban đêm.

Tào Nghị cũng đã an bài một đội đột kích bao vây phía cánh đồng bắp này, nhưng do phạm vi quá lớn, không có năm sáu trăm người, căn bản không thể vây kín nơi này như tường đồng vách sắt được.

Các đặc cảnh xông vào trước đã bị đánh ngã.

Có thể thấy được đây cũng không phải là một băng nhóm thông thường.

“Mau đuổi theo...” Một đặc cảnh mơ hồ cảm giác có người tiến vào, phát ra thanh âm rất nhỏ nói.

“Ta không sao, nhanh đuổi theo đi!” Chu Giai cũng nhìn thấy, đẩy mạnh Vương Siêu đang đè lên người mình.

Vương Siêu nhìn thấy thân thủ của người vừa mới xuyên qua cửa sổ chạy trốn, biết đối phương là cao thủ, trong lòng sinh ra cảm giác ngứa ngáy.

Hơn nữa dưới ánh trăng, trong tích tắc khi xuyên qua cửa sổ, Vương Siêu cũng đã nhìn thấy hai cái valy ở trong tay người nọ, cũng không có cầm theo súng.

Bên trong hai cái valy, khẳng định là đồ vật tốt, quá nửa là tiền! Vương Siêu thầm nghĩ.

Hiện ở trong phòng tất cả đều là người mất đi lực chiến đấu, đối với Chu Giai không đủ tạo thành uy hiếp, mà bộ đôi cũng sắp từ sau xông lên rồi.

Vương Siêu trong đầu phân tích tình hình, đột nhiên tung người vọt lên, như là một con khỉ hái quả trên cây.

Hắn thi triển Hồn hình cũng vọt ra ngoài.

Bay qua bức tường, phía trước là tiếng bắp rì rào, như là một con mãng xà đang trườn tới, Vương Siêu thân thể như tia chớp, bước chân rất nhanh, vài bước đã đuổi tới.

Không tới hai phút đã cách xa khu xưởng, bên trong xưởng vẫn vang lên tiếng súng lẻ tẻ, nhưng cũng không kịch liệt.

Bóng đen cầm hai cái valy kia cũng xuất hiện trong tầm mắt Vương Siêu.

Đã đến cuối đồng bắp, phía trước là núi rừng, không có đường. Ngay lúc này, bóng đen kia cũng biết phía sau có người đuổi theo, đột nhiên dừng bước, thả valy xuống, xoay người lại, thân thể mở ra, như là một con hạc thật lớn, bám đất vọt tới.

Bóng đen này động thể chợt biến hóa, nắm tay thành hình mỏ chim, hung hăng đánh về phía cổ họng của Vương Siêu.

Vương Siêu chỉ cảm thấy kính phong đập vào mặt, yết hầu có cảm giác hít thở không thông.

“Cao thủ!” Người có nghề vừa ra tay là biết ngay. Thấy thân hình và thể tấn công của bóng đen như vậy, Vương Siêu cũng biết mình đã gặp cao thủ không thể xem thường.

Tay trái thành ưng thảo, bảo vệ yết hầu của mình, kèm chế kinh lực một đòn “Hạc trác hầu” của đối phương.

Phành! Mặc dù kèm chế được thể hạc mỏ, nhưng năm ngón tay của đối phương chợt lỏng rồi mở tung ra, Vương Siêu chỉ cảm thấy kinh lực bành trướng, cũng không thể kèm chế được đối phương.

Lỗ chân lông trên tay đối phương gồ lên, lông dựng lên, như là đeo một cái bao tay xù xì.

“Lại là nội gia cao thủ, người này kinh lực so với ta lớn hơn! Công phu luyện được thuần hơn, sâu hơn so với ta” Vương Siêu kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú, vừa tiếp xúc sơ qua, đã hiểu rõ rất nhiều điều.

Không chạm được tới đông thể của xwong cốt cơ bắp trong cơ thể đối phương, Vương Siêu đang muốn rút tay về, chuyển thân để du đấu. Nhưng đối phương cũng không có thu tay lại, sau khi vùng khỏi tay Vương Siêu xong, lại biến hạc thành thảo, chế ngự lại Vương Siêu, cánh tay liên tiếp phát kinh rung lên nhẹ nhẹ.

“Không hay!” Vương Siêu chỉ cảm thấy tiếp xúc như vậy, đối phương rung lên kinh lực từ cánh tay truyền tới eo, eo nhất thời đau nhức, chân cũng nhũn ra. Thân thể không tự chủ được ngồi xuống.

Cái này là bị đối phương nắm được động thể.

Vương Siêu biết không hay, trong lòng chợt sợ hãi, máu dâng lên, năm ngón tay chập lại, biến thành đao, cước bộ gồng lại, cố gắng lướt sang một bên.

Cuối cùng cũng là do công phu ở chân tốt, hạ bàn ổn định, thân thể linh hoạt, cũng không bị đối phương đánh ngã.

“Ồ!?” Địch nhân thấy vậy mà cũng không đánh ngã được Vương Siêu, bị hấn tránh thoát còn né sang một bên, lấy thủ đao đâm vào eo, cũng khẽ giật mình, trong lỗ mũi phát ra thanh âm ngạc nhiên.

Bộp! Quay người lại phát quyền, cùng thủ đao của Vương Siêu va chạm nhau, thân thể của Vương Siêu lung động nhoáng lên một cái, bàn tay tê dại, cứ như là bị xương rồng đâm vào.

“Ám kình!” Vương Siêu cả kinh không nhỏ, nếu là đối phương luyện thành ám kình, mình khẳng định không phải là đối thủ.

Nhưng sau một khắc, Vương Siêu cảm giác được cánh tay của mình chỉ tê đi rất nhỏ, cũng không mất đi lực chiến đấu, liền biết đối phương rất có thể chỉ vừa mới chạm đến bên bờ ám kình, cũng chưa chân chính phóng ra ngoài.

Nói cách khác, cao thủ cấp bậc ám kình, mỗi một quyền cùng người ta tiếp xúc, đều làm cho người ta như là bị điện chích cùng kim châm, chỉ kích thích một chút, thần kinh sẽ bị co rút, mất đi năng lực hoạt động.

Bất quá cho dù đối phương chưa chân chính luyện thành ám kình, sau khi thử hai lần, Vương Siêu có thể khẳng định, công phu vượt trên mình. Vì vậy cẩn thận đề phòng, đập Bát quái bộ pháp, chuyển sang du đấu.

Quyền pháp của đối phương hung mãnh vô cùng, khi thì áp sát cận chiến, khi thì trường quyền đánh thẳng, đều là trực diện tiến công, chiếm trung tuyến, đập trung cung, khi đánh không khí vang lên những tiếng phành phành, như là sóng biển xô bờ.

Sau ba mươi lăm hiệp, Vương Siêu cũng thấy rõ được gương mặt của đối phương, đối phương là một trung niên, cỡ ba mươi tuổi, mặt hơi tròn, cơ bắp trên người cũng không nhiều lắm, nhưng trông vô cùng có lực.

Đối phương cũng đánh giá Vương Siêu, khi phát hiện Vương Siêu lại là một thiếu niên, không khỏi càng thêm kinh ngạc.

“Vĩnh xuân quyền kình?” Đả pháp của đối phương tương tự Hình ý, nhưng tay phát quyền xoáy vào, lực xuyên thấu rất lớn. Thường thường khi áp sát, chợt phát ra đoản quyền, xương cốt cùng cơ bắp ở vai đều chuyển, hiển nhiên là thôn kình phát lực.

“Có nhãn lực!” Người trung niên chợt lui ra phía sau một bước, thở ra một hơi, lại như tiên hạc tróc xà (hạc bắt rắn) đánh lên.

Vương Siêu nhẹ bước chuyển người, liên tục xoay chuyển, thi triển Hầu hình nhảy nhót. Sau khi né tránh một kích, thì lấy băng quyền đối đòn.

Bốp bốp bốp bốp, năm tay tiếp xúc lẫn nhau, liên kích bốn đòn, Vương Siêu nhất thời tay tê dại đi, lực lượng truyền xuống eo. Nhất thời eo cùng xương sống đều đau nhức, khí huyết nữa đã bị đánh tan.

Đối phương thi triển Vĩnh xuân quyền đả pháp, hơn nữa xem thân hình như tiên hạc tróc xà kia, hiển nhiên là quyền thuật của Vĩnh xuân bạch hạc môn.

Vĩnh xuân quyền duyên hải cực kỳ thịnh hành, nhưng chân truyền rất ít. Năm đó Lý Tiểu Long đầu tiên cũng là luyện môn này.

Thái Cực có Thôi thủ (đẩy tay), Hình ý có Tha thủ (cọ sát tay), Bát quái có Nhiêu thủ (quấn tay), Vĩnh xuân bạch hạc có Bàn thủ (bọc tay), ngoài ra còn có Sao thủ (giữ tay), Triền thủ (buộc tay) vân vân, đều là nói đến dùng lỗ chân lông để nghe kình, chạm đến động thể để đẩy người. Có thể nói là một mạch nội gia, bản chất tương thông.

Vương Siêu gặp phải đối thủ này, bàn thủ đã luyện tới nơi tới chốn, Vương Siêu chẳng những chạm không đến được động thể của hấn, ngược lại thiếu chút nữa còn bị đối phương đánh ngã.

“Lần này đã gặp cao thủ chân chính!” Vương Siêu cảm nhận được áp lực cường đại, càng ngày càng hưng phấn, thân hình như tia chớp, thi triển đến cực hạn.

Tên trung niên cũng càng đánh càng mạnh, quyền như cuồng phong bạo vũ, cơ hồ hoàn toàn bao phủ lấy Vương Siêu, làm cho Vương Siêu phải liều mạng mà đánh.

Hai người trong ruộng bắp đánh hơn mười hiệp nữa, Vương Siêu đã nhảy ra.

“May mắn là nơi đây rộng rãi” Vương Siêu cũng thầm kêu may mắn “Nếu không có thể đã bị đánh ngã rồi”.

Hai cái valy đen cũng vị đánh trúng, tiền bên trong bay tán loạn.

Tiền không phải là Nhân dân tệ, cũng không phải là USD, mà có màu tím, ở giữa mơ hồ có một chùm sao, ở trên có con số 500.

Đây chính là tờ euro!

Hai người giao thủ cực nhanh, hai phút sau, trung niên có vẻ có chút gấp rút. Tầng tầng tiến công, muốn đánh chết Vương Siêu, sau đó chạy trốn.

Nhưng Vương Siêu không cùng hắn liều mạng, mà chỉ phòng thủ di chuyển vòng vòng.

Đây không phải là đánh nhau trên lời đài, cũng không phạm quy. Tên trung niên muốn đánh chết Vương Siêu, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Ngay lúc này, từ trong đám bắp ở phía sau vang lên tiếng xào xạc, rồi một người chui ra.

Chính là Chu Giai!

“Không xong!” Vương Siêu vừa nhìn, lập tức biết xong.

Quả nhiên, tên trung niên vừa thấy, lập tức trên mặt lộ ra vẻ cười độc ác, một quyền đánh dạt Vương Siêu ra, quay người vọt tới.

Không ngờ Chu Giai lại không hoảng hốt, đưa tay lên, pằng pằng pằng pằng pằng pằng pằng! Liên tiếp sau phát súng vang lên. Tên trung niên thân thể lập tức như là khiêu vũ giấy dựa vận vẹo.

38. Chương 38: Tâm Tình Đích Khống Chế

Vương Siêu nhắm chặt hai mắt, thở ra một hơi dài, tựa hồ muốn đem tất cả phiền muộn trong lòng ngực mà thở ra ngoài. Tiếng súng đã dừng lại, sau đó thịch một tiếng, thân thể tên trung niên đã ngã xuống mặt đất ruộng bắp, bàn tay còn cách một tấc nữa là nắm tới chân của Chu Giai, nhưng hắn đã không còn khí lực, khoảng cách một tấc này đã xa như chân trời góc biển.

Chu Giai sắc mặt trắng bệch, ngực bụng phạm phồng thở kịch liệt, qua mấy phút mới trấn tĩnh trở lại, liên tiếp lui mấy bước, sau đó cố gắng cười một chút, nói ra một câu mà chính bản thân mình cũng cảm thấy khó hiểu: “Kỹ thuật bắn súng phải luyện thật lâu mới có độ chuẩn xác, hơn nữa tay phải ổn, khi bắn phải tỉnh táo, như vậy mới chuẩn được, không ngờ ta đã luyện lâu như vậy, vậy mà chút nữa đã thất thủ. Nghĩ không ra người luyện võ lại lợi hại như vậy, đã trúng mấy phát đạn mà cũng xông tới tận bên này”.

Vương Siêu chỉ nói một câu thật đáng tiếc, cũng không mở miệng nói nữa, chậm rãi mở mắt, nhìn về phía thi thể của tên trung niên kia, phát hiện hắn đang trườn về phía trước, đầu ngẩng lên, hai mắt vẫn mở to.

Lại thở dài một tiếng, Vương Siêu chậm rãi đi tới giúp hắn nhắm hai mắt lại. Đồng thời cũng cân bằng lại tâm tình đang xao động kịch liệt.

Câu “Thật đáng tiếc!” kia của Vương Siêu bao hàm hai ý trong đó, một là trung niên kia quyền thuật hết sức cao cường, nếu như là chính thức luận võ, bản thân nhất định không phải là đối thủ của hắn. Vừa rồi đánh nhau, nếu đối phương tỉnh tâm lại, không quá mười phút, bản thân mình sẽ vì kịch liệt vận động, khí tức sôi trào trong cơ thể, bề không được lỗ chân lông, cuối cùng sẽ bị tiết khí, không thể chống đỡ được.

Mặc dù Chu Giai đến đây coi như là cứu hẩn một lần, nhưng dù sao đó là một cao thủ khó được. Hẩn luyện quyền được hai năm, đã trải qua không ít lần giao đấu, nhưng cũng không kích thích khấn trương như hôm nay. Mặc dù nguy hiểm, nhưng dù sao cũng là thỏa mãn, đối thủ đột nhiên chết dưới súng, nhất thời cảm giác được hết sức thất vọng cùng đáng tiếc.

Còn có một nguyên nhân đáng tiếc nữa, chính là số tiền trong hai cái valy kia, nếu Chu Giai còn chưa tới, Vương Siêu thật ra có thể nghĩ biện pháp làm của riêng, nhưng Chu Giai lại xuất hiện, như vậy cũng khó mà thực hiện được nữa.

Trừ phi Vương Siêu hiện tại đột nhiên khởi ác niệm, giết người diệt khẩu đoạt tiền. Nhưng nghĩ lại cũng không thực tế, không nói tới cảnh sát bất cứ lúc nào cũng sẽ đến, hơn nữa Chu Giai có vấn đề gì, cho dù không phải là Vương Siêu làm, chuyện bảo vệ không chu toàn hẳn cũng phải lãnh trước tiên.

Sau khi xem trận đấu súng này, Vương Siêu cũng biết lợi hại, không muốn vì tiền giết người mà bỏ mạng.

Mặc dù chỉ trong tích tắc tìm gia tốc, nhưng cũng nhờ động tác cúi người giúp tên trung niên kia nhắm mắt mới đem tâm tình bình phục lại.

Lúc này Chu Giai cũng phát hiện cái valy rơi ở trong đám bắp, không xem thì không thấy quan trọng, nhưng vừa xem qua ngay cả nàng cũng lấy làm kinh hãi. Vương Siêu không biết đồng euro, nhưng nàng thì biết, số tiền này mỗi tờ đều có giá trị 500 euro, đổi ra cũng là bốn năm ngàn Nhân dân tệ, như vậy hai cái valy này cũng không biết là có tới bao nhiêu.

“Xem tiền tài như cỏ rác, ta luôn tưởng rằng chỉ có trong sách và trên phim ảnh mới có loại người này, nghĩ không ra trong thực tế cũng có người như vậy!”

Chu Giai mặc dù cũng đã thấy qua không ít tiền, nhưng cũng bị số lượng euro nhiều như vậy tạo nên một chút kích thích, nhưng thấy Vương Siêu đối với số tiền này nhìn cũng không thèm nhìn qua, ngược lại đi vuốt mắt cho đối thủ đã chết. Không khỏi trong lòng đối với hình tượng của Vương Siêu lại có cảm giác cao thêm một tầng.

Nàng làm sao biết được, Vương Siêu thứ nhất là không biết đồng euro, thứ hai là động tác vừa rồi là để bình tức tâm tình cùng ác niệm.

“Khụ khụ... được rồi, không nên cảm khái nữa” Chu Giai trấn định lại sắc mặt, phát hiện thanh âm của mình có chút lạc giọng, vì vậy ho khan một chút để lấy lại giọng, “Ta cũng là lần đầu tiên dùng súng bắn người, trước kia cũng chỉ là bắn bia mà thôi. Vừa rồi người cùng hẩn giao thủ, ta cũng nhìn thấy. Ài! Một cao thủ chết dưới súng, ta cũng không muốn, ta hiểu rõ tâm tình của người”.

Vương Siêu vừa rồi thở dài, rất là cảm khái, trong đó lộ ra sự tiếc nuối cùng sự cảm thông sâu sắc. Chu Giai là ký giả, cũng là người có quan hệ nhiều, lập tức hiểu rõ Vương Siêu thở dài trong đó bao hàm ý tứ gì.

Sau khi cân bằng tất cả tâm tình trong lòng, Vương Siêu tâm thần lại trở nên hoạt bát. Trước mặt Chu Giai, hẩn thủy chung không hề nhìn qua số tiền trên mặt đất.

“Cao thủ quyền thuật, vô luận thiện ác mà chết dưới súng, đều là một loại bi ai, năm đó Bát quái môn tông sư Trình Đình Hoa như vậy, Hình ý môn tông sư Tiết Diên cũng như vậy” Vương Siêu trong giọng nói lộ ra sự bi thương sâu sắc, cái này cũng không phải là biểu diễn trước mặt Chu Giai, mà là bản thân sau khi chứng kiến uy lực của hỏa khí, tâm ý tự nhiên lộ ra ngoài.

Bát quái môn Trình Đình Hoa chết dưới súng của tám nước liên quân, ông ta là đại anh hùng.

Hình ý môn tông sư Tiết Diên, là sư đệ của Thượng Vân Tường, năm đó là quán trưởng của Thiên Tân quốc thuật quán, một thân võ công đạt tới cảnh giới thần biến, cũng sắp viết thư lập thuyết, đem quốc thuật phát dương quang đại. Đáng tiếc khi giải phóng, bị chính phủ nhân dân xử bắn.

Đây là Vương Siêu đọc được trong lịch sử quốc thuật. Hẩn luôn có một loại cảm giác, người luyện quyền có chết cũng phải chết dưới quyền, không thể chết dưới súng.

Chu Giai lần đầu tiên dùng súng bắn chết người, mặc dù biết cũng không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, nhưng cuối cùng vẫn là tự tay giết người, tâm thần kích động, không khỏi cũng dung hợp vào trong tâm tình của Vương Siêu.

Tiến lên vỗ vỗ vai của Vương Siêu, đang muốn nghĩ ra cái gì an ủi một chút, đột nhiên dưới chân mềm nhũn ra, “Ái da!”

Wương Siêu vội vàng đỡ lấy: “Sao vậy?”

“Vừa rồi chạy nhanh quá, không cẩn thận bị trật chân!” Chu Giai trên mặt lộ ra vẻ đau đớn.

“Để ta đỡ cô trở về”.

“Nhưng số tiền này thì làm sao bây giờ?”

“Báo cho cảnh sát, để cho bọn họ đến xử lý đi” Vương Siêu trầm tĩnh nói. Hẳn lúc này, đã không còn là thằng nhóc vì năm vạn đồng mà động sát tâm, trải qua một năm tôi luyện, kinh nghiệm xã hội đã biết cái nào nên bỏ xuống.

“Ừm” Chu Giai gật đầu, nhìn lại thi thể của người trung niên kia, toàn thân không khỏi rùng mình, “Nhanh đi thôi”.

Wương Siêu vừa mới đỡ Chu Giai đi vài bước, thì ở ruộng bắp phía trước truyền đến một trận xào xạc, sau đó Tào Nghị cùng mấy đặc cảnh xuất hiện trước mặt.

Tào Nghị nhìn thấy Vương Siêu cùng Chu Giai, không khỏi sửng sốt một chút, lập tức ân cần hỏi: “Không có chuyện gì chứ?”

“Ta không sao, chỉ là đau chân một chút thôi, phía trước có một trọng phạm bị bắn, hình như còn có rất nhiều tiền. Các người qua đó tìm đi!” Chu Giai nói.

Tào Nghị lập tức đưa mắt ra hiệu, các đặc cảnh bên cạnh lập tức đi qua đó.

“Thật không tệ, chúng ta vừa rồi điểm lại nhân số, tên mà chạy mất kia gọi là Lâm Lập Quân, hẳn cùng anh cậu hân Lâm Lập Cường đều là một trong những nhân vật quan trọng của tập đoàn Trần thị Singapore tại Đông Nam Á, là cao thủ quyền cước. Lần này đến thăm dò thị trường nội địa, tự mình gặp mặt giao dịch thuốc kích thích, lập kế hoạch, thành lập niềm tin sau đó sẽ giao dịch qua tài khoản. Án này chúng ta đã chuẩn bị hơn một năm nay, hơn nữa số lượng giao dịch rất lớn, lần đầu tiên giao dịch thì hơn một ngàn vạn, dùng đồng euro để giao dịch, chúng ta trong kho xưởng cũng không tìm ra số tiền này, hiển nhiên là tên Lâm Lập Quân này đã trốn đi. Không ngờ hắn đã bị bắn. Lần này chúng ta đều lập công lớn”.

Tào Nghị nói làm cho Vương Siêu có chút kinh hãi, nghĩ không ra công an cái gì cũng tra ra rõ ràng. Mình cũng may là không nuốt số tiền kia.

“Mấy ký giả của tôi ra sao rồi?” Chu Giai hỏi.

“Một người tay bị trúng đạn, bất quá thương thế không nặng, đã đưa vào bệnh viện rồi”.

“Vậy là tốt rồi!” Chu Giai gật đầu, lộ ra vẻ mặt uể oải, “Tôi vừa rồi mệt mỏi quá, muốn về nhà nghỉ ngơi. Người đưa ta về nhà đi”.

Câu cuối cùng tự nhiên là nói với Vương Siêu.

Tào Nghị nhìn Vương Siêu gật đầu, lộ ra ánh mắt hài lòng, khi Vương Siêu đi qua sát bên người nhỏ giọng nói: “Lần này người làm rất tốt, vụ làm ăn của người đang ở trong tay ta, ngày mai sẽ nói rõ với người”.

Wương Siêu nháy mắt như cười như không, cũng không có nói gì.

39. Chương 39: Quá Dạ...

Tào Nghị đối với Chu Giai cũng không dám chậm trễ, dùng xe cảnh sát tiễn một đoạn. Nhà của Chu Giai ở tại một khu yên tĩnh tại Thành Nam, sau khi tiễn tới cửa, Chu Giai chân đi không tiện, cũng do Vương Siêu một mình đỡ nàng vào thang máy.

Nhà tại tầng mười lăm, sau khi mở cửa, cũng không có rộng lớn như Vương Siêu tưởng tượng, cũng chỉ có hai phòng một sảnh, bất quá bố trí rất trang nhã, trên vách tường những bức chữ viết, trong góc phòng có trồng một bụi văn trúc sum xuê xanh tốt, chuông gió trên cửa sổ xoay tròn phát ra những thanh âm thanh thúy, khắp nơi đều lộ ra khí tức của người đọc sách. Cũng không giống như các nữ sinh trong nhà mua rất nhiều búp bê và gấu bông.

“A, mời ngồi!”

Chu Giai ngồi trên ghế sofa, sau một hồi nhắm mắt lại, lúc này mới cảm giác mình thất lễ, vội vàng mời Vương Siêu ngồi xuống.

“Chân của cô không sao chứ” Vương Siêu khẽ đánh giá bốn phía một chút, rồi thu hồi ánh mắt.

“Đã không đau rồi, ta nghỉ ngơi một đêm là khỏi thôi” Chu Giai lắc lắc chân, thử đứng thẳng một chút, quả nhiên so với vừa rồi đỡ hơn nhiều, xem ra cũng không quá nghiêm trọng, vì vậy đưa một tách trà cho Vương Siêu “Hôm nay đã làm phiền người, hôm nào người mời ăn cơm để cảm ơn”.

Wương Siêu nhận lấy tách trà uống một ngụm, trong đầu nhớ lại tình hình trận đánh vừa rồi với cao thủ Vịnh xuân bạch hạc quyền Lâm Lập Quân: “Trên cơ bản là mình chống đỡ không được thế công của hắn, người này quyền thuật kỹ kích đích xác lợi hại, Triệu Tinh Long nói, vùng duyên hải có rất nhiều cao thủ, hiển nhiên không nói dối, ta hiện tại thật sự là ếch ngồi đáy giếng. Bất quá tập đoàn Trần thị kia, ta đây là lần thứ ba nghe nói tới, rốt cuộc là có lai lịch gì?”

Lần đầu tiên nghe nói đến tập đoàn Trần thị, là từ nhóm bắt cóc Tào Tinh Tinh. Lần thứ hai nghe nói đến tập đoàn này là từ miệng Triệu Tinh Long về lần đánh cuộc đấu quyền 2 tỷ đồng. Lần thứ ba là từ băng nhóm buôn ma túy, là tập đoàn Trần thị, Tổng bộ tại Singapore.

“Khó trách lần trước nhóm nọ bắt cóc Tào Tinh Tinh để ép Tào Nghị gia nhập, có thể là vì đã thông lộ tuyến buôn ma túy”.

Sau khi đem các chuyện trước sau liên hệ lại với nhau, Vương Siêu làm người ngoài cuộc bàng quang, hình như lại phát hiện một ít đầu mối để ráp những mảnh ghép lại với nhau.

Wương Siêu có một loại trực giác, mình trong tương lai khẳng định sẽ có chuyện với tập đoàn Trần thị này.

Loại trực giác này cũng không phải đột nhiên xuất hiện, sau khi nghe Triệu Tinh Long kể chuyện xong, hắn biết tại vùng duyên hải, Đông Nam Á này, đệ nhất cao thủ chính là Trần Ngã Dương, là người luyện quyền, Vương Siêu trong lòng cũng rất muốn xem thử cao thủ này như thế nào. Bất quá hiện tại hắn vẫn chưa có tư cách này, về điểm này hắn cũng rất rõ ràng.

“Này! San San phải không? Hôm nay đến đây với mình có được không, mình đang buồn chán, muốn tìm người trò chuyện!” Trong lúc Vương Siêu đang ngẫm nghĩ lại sự việc, chuẩn bị cáo từ, Chu Giai lại đang gọi điện thoại: “Cái gì, bạn mắc chuyện, phải tăng ca sao? Được rồi, để sau hãy tính đi”.

Sau khi ngắt máy, Chu Giai lại gọi cho một người khác: “Này! Hồng Hồng, mình hôm nay ở nhà buồn chán, bạn tới đây chơi... Cái gì, bạn đang ở với bạn trai. Thôi được rồi...”

Chu Giai liên tiếp gọi mấy cuộc điện thoại, cũng có gọi được người nào tới, có vẻ có chút buồn bực.

“Lần đầu tiên cầm súng bắn người, ban đêm không sợ hãi mới là lạ” Vương Siêu đối với tâm tình của Chu Giai hiện tại rất hiểu rõ.

“Kỹ thuật bắn súng của cô luyện rất khá? Ta nghe nói người chưa được huấn luyện đặc biệt, thì có đứng trước mặt cho bắn, thì cũng bắn hụt? Có phải như vậy không?”

Wương Siêu đặt câu hỏi, Chu Giai sắc mặt lại thay đổi một chút, nhớ lại tình huống khi mình nổ súng, cả người lại run run lên, miễn cưỡng gượng cười, gật đầu: “Quá nửa là như thế, sáu bảy mươi phần trăm là bắn hụt, còn có thể tự làm bị thương bản thân, ta trước kia cũng đã luyện qua kỹ thuật bắn súng”.

Không biết bao nhiêu vô lâm tiền bối đã chết dưới súng, Vương Siêu tự nhiên cũng sẽ có hứng thú đối với vũ khí nóng. Nhưng trong thực tế, hắn không có điều kiện luyện tập bắn súng, nên cũng chỉ thăm dò một ít đạo lý của súng.

Mặc dù rất muốn hỏi nữa, nhưng Vương Siêu cũng hiểu tâm lý của Chu Giai, không muốn nói nhiều về vấn đề này, nên cũng không nói nữa.

“Nhà này chỉ có mình cô sống thôi sao?”

“Đúng vậy, ta ở một mình, nhà của ta ở tỉnh thành, đây chỉ là nhà ở tạm thời thôi” Chu Giai gật đầu.

“Hoàn cảnh nơi này rất tốt, rất an tĩnh” Vương Siêu thuận miệng nói một câu rồi đứng dậy cáo từ: “Cô nghỉ ngơi cho khỏe, ta cũng về đây”.

“Chờ một chút, ngồi một tý rồi hãy đi” Chu Giai hình như rất sợ ở một mình, nghe thấy Vương Siêu nói nơi đây rất an tĩnh, sắc mặt bất giác lại có chút khó coi “Ta đi tắm trước, người cứ ngồi ở đây một lát, để ta hỏi một số việc, người rất có giá trị về mặt abso chí, ta cũng rất có hứng thú phỏng vấn về võ lâm”.

Vừa rồi làm phóng sự về cuộc đấu súng, dựa vào dũng khí, Chu Giai cũng không sợ hãi, bây giờ chuyện đã qua, nghĩ lại cũng thấy sợ.

Muốn dùng việc nói chuyện để xóa đi sự sợ hãi trong lòng, Chu Giai vội vàng giữ Vương Siêu lại, lời nói cũng có chút không mạch lạc.

“Được rồi” Trong tích tắc, Vương Siêu như là nắm được động thế vận kinh của kẻ địch, chuẩn bị nắm chắc tất tâm lý của Chu Giai.

“Người ta đều nói, lòng của nữ nhân, sâu như biển, ta làm sao có thể biết được nàng ta nghĩ cái gì?” Lắc lắc đầu, đem những ý niệm linh tinh trong đầu khu trừ ra ngoài. Chu Giai đã đứng dậy đi vào trong phòng.

Trong phòng tắm trong chốc lát đã truyền đến tiếng nước chảy.

Vương Siêu trong đầu cũng không có suy nghĩ gì bậy bạ, mà là đem tâm tư đắm chìm trong đả pháp Vịnh xuân bạch hạc quyền của Lâm Lập Quân.

Bất tri bất giác, hần đứng dậy, tay chân chuyển động, từ từ diễn lại tình hình vừa rồi giao đấu với Lâm Lập Quân, hần cũng thu được lợi ích trong đó rất nhiều.

“Người đang làm gì vậy? Chấm chỉ luyện tập như vậy sao?”

Đột nhiên, một thanh âm làm cho Vương Siêu tỉnh lại, ngẩng đầu vừa nhìn, thì ra là Chu Giai không biết từ lúc nào đã đi ra, thay đổi một bộ y phục rộng thùng thình, tóc dài được buộc lại, so với khi mặc trang phục công sở càng thêm quyến rũ, bớt đi một phần lạnh lùng.

“Quyền không rời tay, nhạc không rời miệng mà!” Vương Siêu nhìn Chu Giai, rồi lại cụp mi xuống, “Một ngày không luyện tay chân chậm chạp, hai ngày không luyện giảm đi một nửa, ba ngày không luyện trở thành người thường, bốn ngày không luyện trọn mất mà nhìn”.

“Phì!” Bị Vương Siêu nói một hơi, Chu Giai ngồi xuống, “Được rồi, chúng ta nói chuyện đi. Người võ công cao cường, có thể đi trên mặt nước, bay lên trời không?”

“Đó là thần thoại” Vương Siêu không thể không bật cười, sau đó giải thích cho Chu Giai một chút đạo lý cơ bản.

Chu Giai tựa hồ cũng chỉ muốn tìm người trò chuyện, hai người nói một hồi, Vương Siêu nói chuyện càng ngày càng hợp ý. Nói một hồi, Chu Giai thậm chí thành thật hỏi: “Người trên người sao một chút mồ hôi cũng không có? Vừa rồi ta thấy người hoạt động rất kịch liệt mà”.

Vương Siêu cười cười, dùng lời nói cho qua chuyện. Sau đó Vương Siêu cũng tùy ý đặt câu hỏi, gia thế, công tác, thậm chí tuổi của Chu Giai, cô chú đi đều hỏi tuốt ra.

Nói tới cuối cùng, Chu Giai mắt đã sụp xuống, cứ thế mà ngủ thiếp đi trên ghế sofa. Hiển nhiên là bị nguy hiểm kích thích, hơn nữa mệt nhọc khiến cho nàng chịu không nổi nữa.

Vương Siêu nhìn thấy như vậy, cũng lui ra ngoài. Khi ra đến đường cái, trời đã mờ sáng, xa xa truyền đến tiếng gà gáy.

Trời sáng rõ, Chu Giai cũng giật mình tỉnh lại, đầu tiên là cả kinh, theo bản năng kiểm tra thân thể một chút, phát hiện không có gì dị thường, lúc này mới nhớ lại chuyện tối hôm qua.

“Mình lại để cho nam nhân ở trong nhà qua cả đêm?” Chu Giai cảm giác có chút kinh ngạc.

40. Chương 40: Quan Uy, Hóa Kinh Hòa Mục Kích

Sau khi hai người hẹn gặp tại quán cafe, Vương Siêu lập tức gọi điện thoại cho các nữ sinh trong công ty kêu các nàng lập tức chạy tới.

“Cái gì? Một vụ kinh doanh mấy chục vạn? Dự án thay đổi và bảo trì hệ thống mạng của chính phủ?” Khi nhận được điện thoại của Vương Siêu, Diêu Hiểu Tuyết đang đau đầu về việc làm ăn kinh ngạc đến nhảy dựng lên, sau đó hoài nghi tại mình có phải nghe nhầm hay không, sau khi xác minh mình không nghe nhầm, Diêu Hiểu Tuyết cùng ba nữ sinh khác lập tức đón xe chạy tới.

“Vị này là Tào Cục trưởng Cục công an, Tào Cục trưởng là bằng hữu của ta, mọi người cùng với ngài làm quen đi” Trong một quán cafe, Vương Siêu dẫn mấy người Diêu Hiểu Tuyết đến gặp Tào Nghị: “Việc làm ăn của ta đều nhờ mấy vị giám đốc này, công việc cụ thể, cũng đều nhờ đến cách năng”.

Hai bên sau khi giới thiệu xong, Diêu Hiểu Tuyết cùng ba nữ sinh kia không hổ là sinh viên của thời đại mới, vừa nghe đến thân phận của Tào Nghị, lập tức hai mắt tỏa sáng, lập tức một thúc thúc hai thúc thúc mà kêu lên, cứ như là uống phải mê hồn thang vậy.

Tào Nghị được bọn họ gọi vậy cười ha hả lên, thần nhiên tiếp nhận. Sau đó nói đến tình hình cụ thể: “Là như thế này, lần này có ba dự án mạng của chính phủ đổi nhà thầu, các người cũng tham gia đấu thầu cạnh tranh đi. Chiều hôm nay, chúng ta mở đại hội mừng công, mừng phá được đại án tập đoàn ma túy. Đến lúc đó rất nhiều lãnh đạo cũng sẽ có mặt, Thị ủy Chu thư ký cũng sẽ đến, các người cũng đến, khi ăn cơm, Vương Siêu người cùng Chu Giai đã tiếp xúc nhiều, tốt nhất là cùng bá bá Chu Thiên Lương của nàng ta nói mấy câu, dự án mạng này đến tay cũng không thành vấn đề”.

“Thì ra là như vậy” Vương Siêu liền hiểu rõ ý của Tào Nghị, dựa vào Chu Giai, mà làm quen với Thị ủy thư ký Chu Thiên Lương, dựa vào hồ uy để cho các nhân vật lãnh đạo tại đó thấy qua một chút, sau đó vô tình nhắc đến chuyện đấu thầu, như vậy đoạt được dự án của chính phủ dễ như trở bàn tay.

“Được rồi, tiệc mừng công lần này sẽ tổ chức vào ba giờ chiều tại Khách sạn ShenNong (Thần Nông) tầng hai mươi tám. Đến lúc đó, người cùng đi với Chu Giai. Lần này Chu Giai theo dõi làm phóng sự, được người bảo vệ, lập công lớn, muốn cảm tạ người, cũng sẽ không cự tuyệt. Ta hiện tại về Cục bố trí một chút, chuyện có thành hay không, thì phải dựa vào năng lực tạo mối quan hệ của các người”.

Dứt lời, Tào Nghị rời quán cafe lên xe đi về.

“Việc này thật sự quá phức tạp. Quan hệ giữa người với người thật như mớ bòng bong! Làm người ta đau đầu” Sau khi biết rõ ý của Tào Nghị, Vương Siêu cảm thấy đầu mình dường như lớn lên rất nhiều.

Hắn trời sinh là người không am hiểu nhan tình thế thái, sau này mặc dù được Đường Tử Trần truyền thụ quyền thuật, tạo nên lòng tin. Nhưng ở sâu trong nội tâm của hắn, vẫn không thích phiền phức tới lui với người khác.

Nếu có thể, Vương Siêu chỉ hy vọng vĩnh viễn đắm chìm trong quyền thuật, trở lại thời điểm một năm Đường Tử Trần dạy hắn, mọi việc khác đều không quan tâm.

Nhưng hiện tại hiển nhiên là không thể được như vậy, trong lịch sử từ xưa tới nay, quyền thuật luyện được cho dù tốt, mà không có thể lực địa vị tài phú, thì cũng là uống công. Càng hưởng chi, không có tài phú cùng thể lực, căn bản không cách nào ra nước ngoài tìm kiếm Đường Tử Trần.

“Tổng giám đốc, lần này là sinh tử tồn vong của công ty chúng ta, đều hoàn toàn dựa vào ngài” Diêu Hiểu Tuyết cùng ba nữ sinh kia nhìn chằm chằm vào Vương Siêu.

“Cái gì mà hoàn toàn dựa vào ta!” Vương Siêu hung hăng trợn mắt nhìn bọn họ: “Lại còn phải đi tạo quan hệ cho các người! Đều đổ lên đầu của ta, tự mình cẩn thận đi, còn thua lỗ nữa thì chớ có trách ta”.

“Người bớt căng thẳng đi, chúng ta cũng chỉ mới thử sức thôi mà! Tổng giám đốc!” Bốn nữ sinh nhất tề đáp: “Người mà xua đuổi chúng ta cũng chưa ra đời mà. Ngài hãy mau gọi điện thoại cho cháu gái của Thị ủy thư ký kia đi!”

Ngày hôm qua Chu Giai cầm súng bắn chết người, tâm tình kích động, tầm lòng cũng mở rộng, trong khi nói chuyện, đã sớm nói ra số di động của mình.

Vương Siêu suy nghĩ một chút, dưới bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lấy điện thoại ra, vừa mới tính gọi, đột nhiên tiếng chuông tự động vang lên, tiếp sau đó, bên trong lại phi thường trùng hợp truyền đến thanh âm của Chu Giai.

“Alo! Là Vương Siêu phải không?”

“Là tôi đây”.

“Ta là Chu Giai, hôm nay Cục công an mở tiệc mừng công tại khách sạn ShenNong, chuyện hôm qua cũng muốn cảm tạ cậu, cho nên... ta mời cậu đi cùng được không?”

Vương Siêu nghe thấy, thở ra một hơi, tự nhiên là đáp ứng.

“Cậu hiện tại đang ở đâu?” Chu Giai lại hỏi.

“Ta đang ở tại quán café trên đường Trường Thọ trước Cục công an”.

“Được rồi, ta lập tức tới đó” Chu Giai nói một câu, rồi vội vàng ngắt điện thoại. Chỉ chốc lát, đã từ taxi đi vào quán café. Liếc mắt đã nhìn thấy Vương Siêu ngồi bên cạnh bốn nữ sinh, không khỏi sưng sốt một chút.

“Đây là mấy vị giám đốc cùng công ty của tôi, lần này đến để bàn về việc đấu thầu mấy dự án mạng của chính phủ” Vương Siêu vội vàng giới thiệu.

“Công ty của cậu?” Chu Giai nghi hoặc nhìn bốn nữ sinh này.

“A, thì ra là Chu tỷ tỷ” Diêu Hiểu Tuyết đã biết lai lịch của Chu Giai, lập tức bắt chuyện. Chỉ chốc lát sau đã cùng tám chuyện sôi nổi với Chu Giai.

Hai phụ nữ với một con vịt đã thành một cái chợ, huống chi là có tới năm người phụ nữ.

Khi Diêu Hiểu Tuyết cùng Chu Giai nói chuyện phiếm, Vương Siêu căn bản là không thể chen vào được, cũng không muốn chen vào, vì vậy lẳng lặng ngồi, nhắm mắt dưỡng thần.

Bất quá một lát sau, Vương Siêu lại phát hiện có chỗ dị thường, khi Chu Giai cùng mấy người Diêu Hiểu Tuyết nói chuyện, hai mắt thỉnh thoảng lại liếc qua, xẹt qua mặt mình một chút, khi đụng tới ánh mắt của mình chợt thu trở về.

Vương Siêu thấy vậy làm cho vô cùng mất tự nhiên, “Trên mặt ta cũng không có nở hoa? Chẳng lẽ là do chuyên tới hôm qua? Nhưng mình hôm qua cũng không có làm chuyện gì mà? Cũng chỉ nói chuyện phiếm, sao lại nhìn mình như vậy?” Hắn có chút không hiểu.

Tận tới ba giờ, sáu người mới đi đến khách sạn năm sao ShenNong.

Vừa đến cửa khách sạn, đã bị nhân viên phục vụ cản lại ở cửa, nói là lãnh đạo mở hội nghị, người ngoài không được vào, bất quá Chu Giai nói hai câu, đưa ra giấy chứng nhận, lập tức được vào. Chu Giai cũng là người của công chúng, cái đình của đài truyền hình, nhân viên phục vụ cũng nhận biết.

Ở lầu hai mươi tám, ở giữa là một cái phòng nghị rất lớn, hai bên trái phải cũng là một loạt phòng, trang trí huy hoàng rực rỡ. Bên trong phòng hội nghị lúc này cũng đã có khá nhiều người, quá nửa đều là các quan chức bưng phệ.

Các quan chức này nhìn thấy Chu Giai tiến vào, hai mắt lập tức sáng ngời, đều tiến lên chào hỏi, đồng thời cũng chú ý tới mấy người Vương Siêu, Diêu Hiểu Tuyết vào cùng với Chu Giai. Đều thầm đoán thân phận của hắn.

Tào Nghị cùng một số lãnh đạo của Cục công an cũng xuất hiện trong phòng, bên trong hiện tại khá ồn ào, điều này làm cho Vương Siêu hết sức không quen.

“Chu thư ký tới” Không biết là ai nói một câu, làm cho cả phòng xao động, Vương Siêu liền nhìn lại ngọn nguồn của sự xao động, lập tức nhìn thấy một người trung niên khí vũ hiên ngang đang cùng một đoàn người đi đến.

Đây là Thị ủy thư ký một tay che trời tại thành phố C, bá bá của Chu Giai - Chu Thiên Lương.

Chu Thiên Lương vừa tiến đến, gật đầu mỉm cười một chút, các quan chức ở đây đều tĩnh lặng lại không nói lời nào, xao động ngưng lại, hình như bị một cỗ lực lượng vô hình chặn lại ngay cổ.

“Quan uy, đây là quan uy” Mặc dù cũng chỉ thấy vị đại thư ký này trên TV, nhưng tại hiện trường cảm giác lại hoàn toàn không giống, làm cho Vương Siêu cảm giác được quyền lợi cùng lực lượng mà sự uy nghiêm mang đến.

“Một Thị ủy thư ký đã như vậy, vậy còn Tỉnh ủy thư ký, Thủ tướng, Chủ tịch nước thì sao? Quyền lợi đi theo lực lượng uy nghiêm, quả nhiên không tầm thường” Vương Siêu trong lòng tự nhủ “Trần tử trong Quốc thuật thật lực có nói, quyền thuật tới đỉnh điểm của hóa kinh, sẽ có một loại đả pháp gọi là mục kích (đánh bằng mắt), không cần động thủ, ánh mắt cũng có thể làm cho kẻ địch kinh hoàng. Ta vẫn không tin, hiện thấy như vậy, sợ rằng cũng là sự thật...”

41. Chương 41: Đáng Tiến Bài Đích Giác Ngộ

Trong lúc Vương Siêu từ quan uy của Chu Thiên Lương liên tưởng đến hóa kinh đả pháp mục kích trong võ công, đột nhiên thanh âm không êm tai vang lên ở bên tai mình.

“Giai Giai, em cũng tới rồi. Mới vừa từ Bắc Kinh trở về đã vội gọi điện thoại cho em, sao em không bắt máy?”

Thì ra trong đám người quan chức thị ủy vào cùng với Chu Thiên Lương, có một người tuổi còn rất trẻ, chừng hai mươi hai sáu tuổi. Người này vừa nhìn thấy Chu Giai, hai mắt lập tức sáng ngời, vội sải bước tới.

Vương Siêu không tự chủ được đưa mắt nhìn, hơi đánh giá tương mạo đối phương một chút. Đối phương mặc comple, vóc người cao ráo, da trắng trẻo, ngũ quan cân xứng, trên mũi lẩy lánh một cái kính gọng vàng, bộ dáng cùng khí chất có vẻ rất là thông dong.

Chỉ là hai mắt khi chớp lên, bên trong nhãn thần xẹt qua, làm cho Vương Siêu theo bản năng cảm giác được có chút quỷ bí âm trầm.

Người trẻ tuổi trẻ này ấn tượng đầu tiên trong đầu Vương Siêu khí chất cũng gần như Chu Thiên Lương, lập tức hình thành một loại nhận thức: “Đây là một người sống sung túc, am hiểu mảnh khố đấu đá, nhưng khí chất vẫn chưa được cọ sát nhiều, nhân sĩ thượng lưu trẻ tuổi còn khiếm khuyết sự lão luyện”.

“Triệu Quân, xin anh sau này đừng gọi điện thoại làm phiền khi tôi đang làm việc, tôi hiện tại công việc rất bề bộn. Còn nữa, xin chú ý cách xưng hô của anh một chút, đây là nơi công cộng” Chu Giai vừa nhìn thấy người này, sắc mặt vốn đang vui vẻ chợt trở nên có chút khó coi, giọng nói cũng trở nên lạnh như băng.

Sắc mặt đổi cực nhanh, làm cho Vương Siêu ở bên cạnh cũng cảm thấy có vài phần kinh ngạc. Cũng nhìn ra được, Chu Giai đối với người trẻ tuổi này rất là chán ghét.

“Giai Giai, em cũng không cần phải làm náo loạn như vậy” Triệu Quân hình như đối với sự lạnh lùng của Chu Giai dường như đã quen, trên mặt lộ ra ánh mắt bất đắc dĩ, đột nhiên nhìn thấy Vương Siêu ở bên cạnh Chu Giai, hai mắt lóe ra vẻ nghi hoặc, “Vị này là ai vậy?”

“Đây là bằng hữu cầu ta!” Chu Giai điềm nhiên trả lời, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, thân thể không rõ là cố tình hay vô tình lại nhích gần Vương Siêu một chút, hơn nữa đem hai chữ bằng hữu nhấn mạnh, âm tiết còn hai kéo dài ra, làm cho người khác nghe cảm thấy rất là mập mờ.

“Cái gì?” Triệu Quân nhìn thấy cử động của Chu Giai, khóe mắt rõ ràng giật giật, nhưng lập tức tĩnh táo lại.

“Chẳng lẽ là bị Chu Giai này đem làm bia đỡ đạn, làm chuyện ngu ngốc sao?” Vương Siêu ánh mắt lợi hại, am hiểu nhất là quan sát động thái thân thể của người khác, thấy rõ trên cổ Triệu Quân và mới nổi lên một lần gân xanh, rõ ràng là trạng thái tức giận bộc phát, tim đập gia tốc, máu dâng lên.

Nếu cứ để trạng thái đó gia tăng, mặt sẽ đỏ bừng nóng lên, cuối cùng là hai mắt đỏ ngầu.

Bất quá hiển nhiên Triệu Quân này không chế tâm tình rất khá, một chút là đã ngăn chặn được. Nhưng trong nháy mắt này, cũng đủ cho Vương Siêu cảm nhận được địch ý cùng sự tức giận của đối phương.

“Triệu Quân này là ai? Tối qua khi nói chuyện phiếm, cũng không nghe Chu Giai nhắc tới, xem ra có vẻ thân mật như vậy, hiển nhiên là có quan hệ không bình thường, nhưng Chu Giai tại sao lại không đề cập tới hẳn chứ? Lại còn có vẻ chán ghét nữa? Xem ra lần này lại vướng vào rắc rối rồi!”

Vốn là vì quan hệ đến việc làm ăn, nhưng vô tình lại bị Chu Giai lôi kéo vào trong rắc rối tình cảm, Vương Siêu trong lòng cũng cảm thấy không thích, quay đầu nhìn Chu Giai một cái.

Chu Giai nhìn thấy ánh mắt Vương Siêu, rõ ràng có ý trách cứ trong đó, lập tức lộ ra ánh mắt đánh thương cầu sự trợ giúp, còn ngằm dùng tay kéo kéo vạt áo của Vương Siêu một chút.

Hành động của hai người rơi vào trong mắt Triệu Quân, lại biến thành liếc mắt đưa tình, nhất thời, Vương Siêu phát hiện gân xanh trên cổ hẳn càng ngày càng đậm, trên mặt cũng đã hơi xuất hiện màu đỏ, mặt chớp lia lịa.

“Giai Giai, nghe nói cháu hôm qua kiên trì làm phóng sự? Một ký giả [còn bị thương ở tay, thật sự là tìm rắc rối mà!” Ngay lúc này, một thanh âm hùng hậu cắt ngang một màn lúng túng hiện tại.

Thì ra là Chu Thiên Lương đã đi tới nói chuyện với Chu Giai.

Chu Thiên Lương đến đâu cũng là tiêu điểm của mọi ánh mắt, khi đến chỗ này, thì tất cả cái đầu trong phòng đều hướng nhìn tới, bàn tán xôn xao.

Tai của Vương Siêu nghe thấy được rất nhiều lời bàn tán rất nhỏ: “Người trẻ tuổi này là ai?”

“Bộ dáng hình như rất thân mật với cháu của Thư ký?”

“Không biết là có địa vị gì, chỉ sợ là không nhỏ, công tử của Triệu tỉnh trưởng hình như cũng kinh ngạc...”

Diêu Hiểu Tuyết cùng với ba nữ sinh khác cũng ở trong đám người, cũng nghe được những lời bàn tán này, trong lòng đối với thân phận của Vương Siêu sinh ra một loại cảm giác thần bí.

“Huấn luyện viên cao cấp nhất của Đài quyền đạo, thân thủ cũng khá, cùng cháu gái của Thị ủy thư ký quan hệ mập mờ, là bằng hữu của Cục trưởng Cục công an... Chẳng lẽ là công tử của quan lớn hoặc đại phú hào nào, đang giả bộ để thể nghiệm cuộc sống? Hoặc là đã để ý muốn tiếp cận với ai đó trong chúng ta?”

Mặc dù cùng hợp tác làm ăn với Vương Siêu, nhưng trong những tháng này, Vương Siêu rất ít tới công ty, các nàng cũng không biết chi tiết cụ thể của Vương Siêu, nhưng các nữ sinh này cũng đã xem không ít tiểu thuyết và phim tình cảm trên TV, nhất thời trong đầu lại vẽ ra thân thể của Vương Siêu.

“Dạ, Chu bá bá” nhìn thấy Chu Thiên Lương tới đây, Triệu Quân cũng ngăn chặn lại tâm tình: “Cháu ngày hôm qua cũng nghe nói Giai Giai đi theo làm phóng sự gặp nguy hiểm, hôm nay vội vàng tới đây. Không biết vị này là ai?”

Câu hỏi cuối cùng là hướng về phía Vương Siêu, trong đó rõ ràng mang theo địch ý.

“Bá bá, cháu không phải là đã khong sao rồi mà, hơn nữa, lý tưởng của cháu từ nhỏ chính là làm một phóng viên chiến trường. Ngày hôm qua chỉ là đánh nhau nhỏ thôi, chú không cần lo lắng” Chu Giai nghe thấy Chu Thiên Lương trách cứ, lớn tiếng phân bua.

Chu Thiên Lương hình như cũng biết không làm gì được cháu mình, trên mặt lộ ra vẻ cười bất đắc dĩ, sau đó đem ánh mắt chuyển sang Vương Siêu.

“Người trẻ tuổi! Ta nghe Tào Cục trưởng nói, ngày hôm qua toàn là nhờ người bảo vệ Giai Giai, lại còn giết chết một phần tử tội phạm trọng yếu, không tệ không tệ. Hiện tại người trẻ tuổi thật sự là càng ngày càng xuất chúng”.

Chu Thiên Lương giọng nói rất là nhu hòa, làm cho người ta có một loại cảm giác như được một làn gió xuân thổi qua.

“Chu thư ký quá khen” Vương Siêu không kiêu không hèn, chỉ mỉm cười khiêm nhường.

“Xem ra rất tốt! Tiền đồ vô lượng!” Chu Thiên Lương vỗ vỗ vai Vương Siêu, sau đó đi lên phía trên hội trường.

Mặc dù chỉ đơn giản một cú vỗ vai, nhưng một màn này đã sớm ghi vào mắt của rất nhiều người.

Kế tiếp cũng chỉ là bắt đầu đại hội biểu dương, sau đó là tiệc mừng công. Bất quá Chu Thiên Lương cũng không uống nhiều rượu, sau khi vào chỗ ngồi, nói chuyện một hồi, giao phó một câu “Mọi người cứ tiếp tục uống, hôm nay ta còn có công tác trong tỉnh, cũng không thể ở lại lâu”.

Sau đó các đầu não của thị ủy cũng rời đi, Thư ký vừa đi, hiện trường không khí nhất thời sôi nổi hẳn lên.

Vương Siêu bị Chu Giai kéo đi, xem qua là biết làm bia đỡ đạn rồi, tên Triệu Quân kia chỉ ở một bên chuyện trò cùng với một số quan chức dự tiệc, cũng không tiếp tục đeo bám nữa.

“Triệu Quân này là ai?” Khi đang di chuyển, Vương Siêu liền vội hỏi Chu Giai.

Chu Giai trong mũi hừ một cái: “Là con thứ hai của Triệu tỉnh trưởng, vừa đi du học về, là kẻ màu mè”.

“Ừm!” Vương Siêu gật đầu, cũng không hỏi nữa.

Cái này đến phiên Chu Giai kỳ quái: “Cậu không hỏi thứ gì khác sao? chẳng hạn như sao hắn cứ bám lấy tôi, tôi sao lại dùng cậu làm bia đỡ đạn”.

Vương Siêu nói: “Cô không nói ra, khẳng định là có đạo lý của mình, chúng ta là bằng hữu, giúp đỡ một chút cũng là điều hiển nhiên”.

“Cậu cũng là người thật ra rất có ý tứ!” Chu Giai gật đầu nói, cuối cùng cau mày nhắc nhở một câu: “Triệu Quân này là người lòng dạ tương đối hẹp hòi, cậu sau này phải chú ý một chút. Tôi lại tặng thêm phiên phúc cho cậu rồi”.

“Cũng không có gì” Vương Siêu hai mắt chột lóe, sau đó lại hạ xuống.

Cho đến cuối bữa tiệc, Vương Siêu trong lòng nghĩ đến việc làm ăn, nhìn xung quanh tìm mấy người Diêu Hiểu Tuyết, lại phát hiện bốn nữ sinh này đang cùng một đám quan chức chuyện trò náo nhiệt.

“Thế nào?”

“Không thành vấn đề, ba dự án mạng này đúng là tám mươi vạn, hiện tại đang mời thầu, ta nói cậu là ông chủ của chúng ta, những người này đều nhiệt liệt hoan nghênh”.

Diêu Hiểu Tuyết bị Vương Siêu kéo ra, mắt có vẻ say, trên mặt đỏ ửng quyết rũ, hiển nhiên là đã uống không ít rượu.

Vương Siêu thấy vậy cau mày, đột nhiên ra tay, nắm mạnh vào cổ hầu của nàng, Oa! Một ngụm rượu ối ra ra, Diêu Hiểu Tuyết nhất thời đầu óc thanh tỉnh lại rất nhiều. Không khỏi cảm kích nhìn Vương Siêu.

“Chú ý một chút” Vương Siêu giao phó một tiếng.

“Ta sẽ chú ý” Diêu Hiểu Tuyết tỉnh táo lại, giọng cũng đã rõ hơn rất nhiều: “Nghe bọn họ nói, sang năm sẽ nổi mạng trên phạm vi toàn tỉnh, nhà nước đầu tư ít nhất mấy ngàn vạn, ta nghĩ sau vụ làm ăn lần này, thì phải thu nhận thêm nhân tài, đem phạm vi nghiệp vụ của công ty mở rộng ra”.

“Tốt, các người hiện tại cũng có kinh nghiệm, cứ an bài cho tốt” Vương Siêu suy nghĩ một chút, “Ta tính kéo Triệu Tinh Long qua, thành lập một tổ bảo an, làm ăn lớn, cũng phải phòng ngừa có người ghen ghét quấy phá”.

“Ừm, đúng là đạo lý. Công ty bên cạnh chúng ta cũng chỉ vì động trúng góc tường của người ta, cũng bị người ta kêu lưu manh đến đánh, phá tan nát cả văn phòng” Diêu Hiểu Tuyết liên tục gật đầu.

Vương Siêu gật đầu, nhìn thấy bên kia Triệu Quân lại đi tới không biết đang nói với Chu Giai cái gì đó, Chu Giai tức giận bực phát, bực bội đi tới, nói với Vương Siêu: “Đi chưa! Đưa ta về nhà thôi!”

Nói xong, cương quyết kéo tay Vương Siêu ra khỏi cửa.

42. Chương 42: Chuyên Nghiệp Đích Khảm Nhân Đội Ngũ

Bởi vì Vương Siêu tại tiệc mừng công cùng Thị ủy thư ký biểu hiện có quan hệ mật thiết, cho nên rất thuận lợi nhận được dự án, chính phủ cũng đã ứng trước ba mươi vạn tiền dự án.

Sau khi nhận được ba mươi vạn này, Diêu Hiểu Tuyết cùng mấy người còn lại cao hứng tới mức mấy đêm không ngủ được, mắt cũng nổi vằn đỏ lên. Nhưng Vương Siêu vẫn trầm tĩnh, chút nào bình thản, điều này làm cho Diêu Hiểu Tuyết càng thêm khẳng định địa vị mà hắn đang che dấu hẳn là rất lớn.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Diêu Hiểu Tuyết cũng đã tuyển thêm một số kỹ thuật viên, dựa theo ý của chính phủ mà lập bản kế hoạch, sau khi được tỉnh phê chuẩn, lập tức bắt đầu dự án.

Dự án này nói thì lớn, nhưng thật ra cũng không có gì, chỉ là đem các máy chủ đời cũ thay mới, thiết kế một số trang chủ, một kỹ thuật viên bình thường cũng làm được.

Trước sau cũng không tới hai tháng, dự án cũng đã xong, lúc này chính phủ mới chuyển nốt số tiền còn lại của dự án, tổng cộng có tám mươi vạn, trừ đi một ít tiền lại quả, chi phí thuê nhân viên cùng thiên thuế, công ty cũng lời chừng năm mươi vạn.

Ngoài ra, công ty còn cùng với ba đặc khu của chính phủ ký hợp đồng bảo trì trong năm năm, phí bảo trì mỗi nơi là ba mươi vạn. Đương nhiên, ba mươi vạn này, đầu não của chính phủ cũng đã lấy đi mười vạn.

Bất quá Vương Siêu cùng mấy người Diêu Hiểu Tuyết thật ra trong lòng biết rất rõ, nói là phí bảo trì, thật ra thì cái gì cũng không cần, chỉ là theo định kỳ tới kiểm tra một chút. Cái này chỉ là chính phủ làm trên danh nghĩa, để phân phối, sau đó cùng các công ty mạng ăn chia.

“Tiền như vậy, không khỏi làm ăn quá sức có lời” Diêu Hiểu Tuyết trong lòng phát ra cảm khái như vậy.

Bởi vì sang năm toàn tỉnh sẽ thiết kế hệ thống mạng toàn thành, kinh phí cấp xuống cũng mấy ngàn vạn, đây chính là dự án cực lớn, Diêu Hiểu Tuyết cùng Vương Siêu sau khi nhận được tiền, lập tức họp lại, phân chia lại cổ phần, cùng với thương lượng chuẩn bị cho công việc sang năm.

Vốn công ty đang muốn tiêu rồi, cũng là nhờ quan hệ của Vương Siêu mới có được vụ làm ăn của chính phủ này, lúc này mới khởi tử hồi sinh. Vương Siêu trong lòng cũng rất rõ ràng, mọi người cũng hiểu.

Huống hồ Vương Siêu hai năm này đã trải qua rất nhiều chuyện, vô luận là nhân quang, hay là khí thế, đều cao hơn rất nhiều các sinh viên còn chưa tốt nghiệp này, chỉ cần một cái đưa mắt, một động tác, cũng đã áp bức mọi người.

Hội nghị chấm dứt, Vương Siêu cổ phần lúc đầu từ 62.5% đã tăng lên 88%, cái này cũng không có gì lạ, với quan hệ của hắn hiện giờ, hoàn toàn có thể dứt bỏ đi các sinh viên này, một lần nữa lập công ty mới với 100% cổ phần.

Lần này lời được năm mươi vạn, Vương Siêu sau khi xuất ra hai mươi vạn tiền hoa hồng, ba mươi vạn làm tiền vốn. Mở rộng kinh doanh, chiêu binh mã mãi, Diêu Hiểu Tuyết cũng từ các công ty mạng khác trả lương cao để lấy về một số nhân viên có nghiệp vụ cao.

Cứ như vậy cho đến tháng mười, công ty làm ăn phát triển rất nhanh. Mỗi tháng không đã không còn lỗ nữa, ngược lại đã có lời mấy vạn.

Với hành vi rút gạch chân tường nhà người ta như vậy, tự nhiên cũng sẽ rước lấy không ít phiền phức, may mắn là Vương Siêu đã có dự tính trước, thành lập tổ bảo an do Triệu Tinh Long cùng mấy sinh viên trong xã đoàn Tán thủ trong trường, đã mấy lần đánh cho đám lưu manh mà người ta thuê đến phá đi nằm bệnh viện.

Cứ như vậy công ty mạng Thiên Tinh danh tiếng càng ngày càng lớn.

Làm ăn mỗi lúc một thuận, con người ý nghĩ cũng linh hoạt, buôn bán cũng tốt hơn, Diêu Hiểu Tuyết sau đó cũng mở rộng phạm vi nghiệp vụ của công ty ra, ngoại trừ làm trang chủ, bảo trì mạng, còn làm thêm buôn bán phần cứng.

Cùng lúc đó, Diêu Hiểu Tuyết và ba nữ sinh kia đã phát huy khả năng giao tiếp, lợi dụng mối quan hệ giữa Vương Siêu cùng Chu Giai, tại thành phố C đã làm ăn được với mười mấy cơ quan đơn vị.

Không thể không nói, chỉ cần có quan hệ, làm ăn với cơ quan chính phủ chính là kiếm tiền.

Cho tới tháng mười hai, khi tuyết bắt đầu rơi xuống, Công ty mạng Thiên Tinh của Vương Siêu đã có hơn một trăm khách hàng, các khách hàng này đại đa số đều là các cơ quan đơn vị trong thành phố C, còn thông qua quan hệ của Trương Đồng, giới thiệu một số khách hàng ở tỉnh S.

Lúc này lợi nhuận của công ty mỗi tháng đã lên tới hơn hai mươi vạn, tổng tài sản tích lũy cũng đã hơn hai trăm vạn.

Mặc dù chừng đó tiền trong mắt những ông chủ lớn như Trương Đồng, bất quá chỉ là một tờ chi phiếu nhỏ nhỏ, cũng chỉ đủ đổi lấy một tấm phỉnh nhỏ nhỏ trong sòng bài Macao. Nhưng đối với mấy sinh viên mới gây dựng sự nghiệp này mà nói, cũng là một số tiền rất lớn rồi.

Làm ăn càng ngày càng phát triển, mấy người Diêu Hiểu Tuyết cũng vì chuẩn bị vụ làm ăn lớn sang năm, cũng đã chuyển văn phòng sang khu công nghệ lớn nhất tỉnh, nơi này thuê một khu vực rộng hơn hai trăm mét vuông cùng một cái nhà kho, chỉnh trang thành một văn phòng làm việc hiện đại.

Sau sinh viên bốn nữ hai nam này, đã qua cơn quần bách, nghiễm nhiên đã trở thành những tinh anh có sự nghiệp thành công.

Lúc này, Vương Siêu cũng đa tốt nghiệp cấp ba, thành tích thi vào cao đẳng cũng không cần phải nói đến, tự nhiên là quá tệ. Tào Tinh Tinh phát huy xuất sắc, thi vào đại học Bắc Kinh. Các bạn học đi phân tán các nơi, bất quá cũng không khiến cho Vương Siêu có bất cứ tâm tình cảm khái nào.

Đối với cha mẹ của mình, Vương Siêu chỉ nói mình tại tỉnh thành làm công được một ít tiền, hiện tại đang cùng một số người bạn đầu tư hợp tác buôn bán, làm ăn cũng tốt, cũng có lời.

Vương Siêu nói về những gì học được trong dự án mạng, cha mẹ nghe một chút cũng không hiểu, nhưng thấy hắn đem về chi phiếu năm vạn đồng, cha mẹ hết sức vui mừng, cũng biết con mình cũng đã có tương lai.

Về phần công việc tại Đài quyền đạo quán kia, vẫn kiêm nhiệm như trước. Cũng có một số cao thủ Tán thủ, đồ vật, Không thủ đạo, Quyền Thái, Nhu đạo trong tỉnh đến đây tiến hành trao đổi kỹ thuật.

Nhưng đều bị Vương Siêu đánh cho choáng váng, cũng không dám nói công đạo gì. Cái này cũng làm cho một số người ở phụ cận biết Đài quyền đạo hiệp hội tại tỉnh S có một vị cao thủ tọa trấn, cũng không dám tới trao đổi.

Điểm này làm cho Hội trưởng Lý Vạn Cơ hết sức cao hứng, trong đại hội cuối năm, cũng phá lệ cho hắn một đại hồng bao mười vạn đồng.

Tài khoản của Vương Siêu lúc này trong ngân hàng đã có hơn năm mươi vạn, số tiền này cũng chưa tính tới 88% cổ phần trong công ty mạng Thiên Tinh. Tính ra cũng đã là một triệ phú trẻ tuổi.

Duy nhất tiếc nuối chính là, Vương Siêu trong nửa năm nay vẫn khổ luyện quyền thuật, mặc dù càng lúc càng thuần thực, nhưng vẫn không thể tiến bộ nhanh chóng như trước, hình như đã dừng lại tại một giai đoạn bình cảnh.

Trong đêm, trên bầu trời tuyết nhẹ nhẹ phiêu du rơi xuống, trong bóng đêm mờ lung, Vương Siêu sau khi từ Đài quyền đạo quán đi ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời, chân đạp tuyết phát ra những tiếng xào xạc.

Khí trời rất lạnh, trên đường người xe qua lại cũng rất ít.

Tuyết tĩnh lặng, đêm mờ lung, tự thành ý cảnh.

Vương Siêu đi bộ đạp tuyết về nhà, mỗi một bước đều rất chính xác, tự động dài hai thước, thành một đường thẳng tắp. Hiện tại thoái công của hắn đã luyện tới thượng tầng công phu.

Hừ! Thở ra một hơi thật dài, dưới ánh đèn đường vàng vọt, luồng hơi này khẽ hình thành một mũi tên khí, sau đó tiêu tán trong không khí.

“Hình như cũng là ngày như thế này hai năm trước, ta cũng đi trong tuyết, gặp phải Trần tử đang luyện quyền, nàng thổi hơi ra như mũi tên, hấp dẫn ta dừng lại”.

Vương Siêu đột nhiên nhớ tới tình hình sáng sớm ngày tuyết rơi hôm đó gặp được Đường Tử Trần, ở sâu trong đáy lòng lại dâng lên tình cảm không thể áp chế.

“Đúng là nàng đã dạy ta luyện quyền, ta mới có hôm nay. Nếu như không gặp nàng, ta hiện tại có thể là một người thi rớt cao đẳng, sau đó lưu lạc khỏi nhà, làm một kẻ làm công vô danh. Cũng là nhờ có nàng đã thay đổi vận mệnh của ta”.

“Thời gian hai năm qua thật nhanh, giống như là một cái chớp mắt mà thôi”.

“Hiện tại lúc này, không biết Trần tử đang ở nơi nào, đang làm gì chứ?”

Vương Siêu không tự chủ được lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cũng vẫn là trầm trầm đen tối, một chút vì cũng nhìn không thấy.

Cứ đi tới, bước chân đưa tới một ngõ hẻm âm u, ngõ hẻm này dài hơn một dặm, cũng không có đèn đường, chính là khu ổ chuột trong tỉnh thành.

Ban ngày ngõ hẻm này cũng rất đông đúc, một số gia đình phơi đồ trên sào tre, che kín cả hai bên đường. Đêm đến cũng hết sức tăm tối.

Bất quá Vương Siêu lại thích sự yên tĩnh này, thường thường khi về nhà, đều không đi đường lớn, mà cứ đi xuyên qua các hẻm nhỏ này, cảm thụ không khí an tĩnh.

Như đêm tuyết như bây giờ, càng thêm có ý cảnh.

Khi Vương Siêu mới đi vào trong hẻm được vài chục bước, đột nhiên tai chợt động, những thanh âm sào sào truyền đến. Rất nhiều, rất hỗn loạn.

Quay đầu vừa nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh đèn vàng vọt ở ngoài đường lớn, ở đầu hẻm xuất hiện hơn chục bóng người lố nhố.

Mười mấy bóng người này mỗi người tay đều cầm một thanh vũ khí, cũng không phản xạ ra ánh sáng, Vương Siêu thấy rõ ràng, thì ra là đao chặt đá dài chừng hai thước.

Cùng lúc đó, phía trước cũng truyền đến âm thanh, Vương Siêu vừa nhìn ra phía trước, ở phía cuối ngõ hẻm đối diện cũng đã xuất hiện mười mấy bóng người, cũng cầm đao chặt đá.

Đầu cuối ngõ hẻm cũng đã bị người ta vây kín!

“Các người là ai?” Vương Siêu trong lòng cả kinh, thì ngay lúc này, mười mấy bóng người gần nhất bắt chợt vọt tới.

Những người này khi còn cách Vương Siêu cỡ bảy tám bước, đều ngừng lại, đồng thời quăng ra một đám bột gì đó.

Đám bột này vừa rời khỏi tay, Vương Siêu mũi đã ngửi thấy mùi cay nồng.

“Bột vôi sống!”

43. Chương 43: Dĩ Cao Vi Thương, Huyết Chiến Trường Hạng (thượng)

Lại lư ngoạ đao!

Co người lại lăn tròn!

Thân thể hần dán sát xuống mặt đất, sau đó nhanh chóng lăn tròn, đem bột vôi sống trên người rót hết vào trong tuyết. Sau khi lăn bảy tám vòng, thân thể đụng phải vách tường bên hẻm.

Tung người một cái, cả người phẳng phất như một con khi vọt lên gần năm thước. Bàn tay vung ta thành trảo, chụp lấy một cây tre phơi quần áo của nhà dân.

Cây tre cao chừng ba thước, cso sự co dân, đuôi to đầu nhỏ, giống như một cây thương.

Vương Siêu một tay cầm cây tre, một tay đem cái áo dính bột vôi sống quăng ra ngoài. Sau đó hai tay nắm lấy cây sào, khẽ cân nhắc cảm thấy khá vừa tay, cũng không nói hai lời, eo chân dao động, nhìn như là cưỡi ngựa, lấy cây tre làm thương, cánh tay rung lên, điều chỉnh cây tre chuyển động như độc xà, điểm thẳng vào cổ họng một tên đang cầm dao chặt đá xông tới chém.

Nương theo thể xông lên, cây tre cao dài ba thước đã đâm trúng cổ họng của người nọ cách đó năm thước.

Tiếng xương yết hầu bị vỡ vang lên rất nhỏ, người nọ bị đâm trúng yết hầu chân mềm nhũn ra, trong cổ họng vang lên những tiếng ọc ọc, cong người té xuống.

Xương yết hầu của hắn đã bị đâm nát.

Vương Siêu từ khi học quyền đến giờ, cũng đã hai năm rung thương, lực lượng phi thường lớn. Hơn nữa đâm cũng hết sức chính xác, mặc dù chưa tới cảnh giới đâm chết ruồi đậu trên thủy tinh, thủy tinh không bể. Nhưng trong phạm vi năm thước, đâm cổ họng con người, khẳng định là bách phát bách trúng, không thể thất thủ.

Lúc này, sống chết trước mắt, tính mạng treo sợi tóc, Vương Siêu cũng không để ý do dự giết người hay không.

Huống hồ hắn đã thấy qua người chết, đấu súng, đánh nhau, đã đem chút bản khoan đó tiêu tán đi. Tâm địa hung ác, chiến ý bộc phát, sát ý bốc lên, tinh thần đề khởi, lông dựng lên không khác gì một con dã thú, gió thổi qua ngọn cỏ, cũng truyền đến rõ ràng trong tai hắn.

Cây tre lại điểm tới, như tia chớp đâm ra ba nhát, phành phành phành! Tròng mắt của ba người bị đâm xuyên qua, máu chảy đầy mặt. Thương thế như vậy, không phải là chiến sĩ hạng nhất đã trải qua huấn luyện đặc biệt, căn bản là chịu không được.

Ba người này cũng không phải là chiến sĩ hạng nhất, cũng thế như Hạ Hầu Đôn trong Tam Quốc Diễn Nghĩa bị tên bắn trúng mắt, đem tròng mắt nuốt trọng đánh càng thêm mạnh, mắt vừa bị đâm thủng, lập tức ngã xuống.

Vương Siêu lúc này hai mắt đã thích ứng với ánh sáng yếu ớt ở trong ngõ hẻm, thấy rõ trước mắt đang vọt tới bao nhiêu người.

Cả đám ước chừng ba mươi người, mỗi người đều mặc áo khoác màu đen, cắt đầu đinh, quần jean bó sát.

Vương Siêu trong nháy mắt đâm ngã bốn người, tay cũng có chút tê dại, dù sao cũng không phải là đâm bao cát, mà là đâm người.

Trong ánh mắt, Vương Siêu cũng thấy được những người này thần thái có chút sợ hãi, lùi về phía, nhưng sau một khắc lại vọt lên.

Cái này cũng không phải là tội côn đồ bình thường thấy cục diện tanh máu là chân nhũn ra, thân thể vô lực, hận cha mẹ sinh ra chỉ có hai cái chân.

Một đội dao chặt đá đồng phục như vậy, dám giết người dám liều mạng, có tố chất không sợ hãi, quả thực điểm giống đảng Búa rìu ở tại Thượng Hải trước đây.

Bị hai ba chục người dùng dao đuổi giết, quãng vôi sống vào mắt, cái này trước giờ chỉ thấy ở mấy băng nhóm xã hội đen tại Hồng Kông và Đài Loan trong phim ảnh mà thôi.

Vương Siêu cũng không ngờ tới, tại một nơi trị an tốt lại xuất hiện tình cảnh như vậy, mà lại rơi ngay vào đầu mình.

Nơi này dù sao cũng là thành phố của tỉnh S, mặc dù cũng có một số khu vực lộn xộn xuất hiện lưu manh, côn đồ, nhưng đều là đánh nhau nhỏ, dùng cây gậy là cùng, hơn nữa chỉ là để dọa người, không dám gây ảnh hưởng đến nhân mạng và thương tật. Xe cảnh sát vừa xuất hiện, lập tức chạy tứ tán.

Nhưng đám hai ba chục người truy đuổi Vương Siêu hiển nhiên khác với loại côn đồ đó một trời một đất, không phải như một đám lưu manh như bầy ong xông loạn cả lên, mà ngay từ đầu đã lộ ra thân thủ nhanh nhẹn, tiến lùi có trật tự.

Vương Siêu trong lòng rất rõ ràng, với thể lực, bộ pháp, cùng sự nhanh nhẹn của thân thể của mình hiện giờ, ở khu vực rộng rãi, đánh với hai ba chục tên côn đồ tay không thì không có vấn đề.

Hơn nữa coi như là đối phương cầm côn bổng, chỉ cần hỗn loạn không có trật tự, thì có thể chiến thắng.

Nhưng nếu đối phương không loạn, giữ vững trận hình, cứ thế mà áp lên, hơn nữa chứng kiến cục diện tanh máu không sợ hãi, không chạy trốn. Như vậy Vương Siêu muốn đem bọn họ toàn bộ đánh gục, thân thể bản thân phải chịu rất nhiều côn bổng, bị thương đó là không thể tránh khỏi.

Nếu đối phương cầm dao, tình hình lại càng khác. Thân thể con người dù sao cũng yếu ớt, sự khác nhau giữa trúng vài gậy với trúng vài dao chỉ cần người có đầu óc có thể lập tức thấy được.

Cho nên Vương Siêu trước tiên là tìm vũ khí cầm tay, tuyệt đối không dám dùng tay không mà đối chọi với một đội ngũ hai ba chục người đã được huấn luyện chém người.

Tình huống hết sức nguy hiểm! Mặc dù ỷ vào sự nhanh nhẹn của mình, tránh được đợt công kích đầu tiên bằng vôi sống, cũng đã có được vũ khí nơi tay, đánh ngã bốn người. Nhưng phía trước vẫn còn mười mấy người, mặt sau cũng có mười mấy người đuổi theo, chỉ cần hai bên hợp lại, Vương Siêu dù có đánh ngã được vài người, cũng có thể sẽ bị loạn đao phan thất! Người mà nhìn thấy đồng bọn bị đánh chết không chạy trốn là hạng người nguy hiểm nhất, người như vậy, đã có thể gọi là chiến sĩ.

Trong lịch sử, có không biết bao nhiêu cao thủ ngay cả cửa đầu tiên bột vôi sống cũng qua không được. Vương Siêu hấp thu kinh nghiệm của tiền nhân, tránh thoát một kiếp này, đã xem là rất không tệ rồi.

“A!” Khí tức trên người bành trướng, Vương Siêu hét lớn, thân thể xông thẳng lên, cây sào trúc đẩy thẳng tới, người cũng theo sau mà mãnh liệt xông thẳng vào giữa đám đông mười mấy người nọ.

Hắn muốn trong nháy mắt quân bình tình thế, không chế cục diện lập tức đánh ngã mười mấy người này, đó là phi thường không thực tế.

Nếu ở nơi sân trống trải, rộng lớn, trên tay không phải sào tre mà là một cây thương, Vương Siêu rất tự tin có thể đánh ngã mấy chục người này, nhưng hiện tại chỉ có thể liều mạng mở một đường máu, chạy ra khỏi ngõ hẻm, chỉ cần ra được đường lớn, có không gian, với thoái công của hắn, cũng không ai có thể đuổi theo được.

Bốp! Cây sào tre dù sao tính cứng rắn cùng độ co dãn cũng không thể so được với thương, sau khi liên tiếp đâm mù ba người, rốt cục bị người ta nắm được, hung hăng chặt mấy dao, phân thành mấy khúc.

Hắn sử dụng cây sào tre vô cùng âm độc, chuyên đâm vào hai mắt và cổ họng, nhưng bởi vì người quá nhiều, phạm vi cũng chật hẹp, không tiện tiến lui tấn công, binh khí dài cũng khó có thể triển khai.

Ngay lúc cây sào bị gãy, lập tức bảy tám thanh đao nhăm thẳng vào người Vương Siêu mà chém xuống.

Cùng lúc đó, mười mấy người ở phía sau cũng đã vọt lên, cách hán chỉ còn cỡ mười mấy bước.

44. Chương 44: Dĩ Cao Vi Thương, Huyết Chiến Trường Hạng (hạ)

Cây sào tre kia bị phá nát, thành rất nhiều mảnh tre nhỏ, lập tức được tung ra đâm vào mắt mũi của người khác. Nhất thời lại có hai đại hán cầm đao chặt đá bị đánh ngã xuống đất, khuôn mặt bị đâm tre đâm nát bấy.

Cùng lúc đó, Vương Siêu bộ pháp liên tục chuyển đổi, thân thể uyển chuyển, tránh né đao chém xuống, đang muốn cố sức xông qua. Nhưng đột nhiên một đại hán bị đánh ngã trên mặt đất liều mạng ôm chặt lấy chân của Vương Siêu.

Bị chụp lại như vậy, Vương Siêu lập tức bộ pháp bị tán loạn, thân hình bị kèm hãm, lập tức hai thanh đao từ phía sau bổ xuống vai. Thấy tình thế không ổn, đem hai đoạn tre còn cầm ở trên tay phóng về phía sau, đỡ lấy hai thanh đao đang chém xuống, nhưng đoạn trúc bởi vì dùng kinh vôi vàng, cũng đều bị chém rơi xuống đất.

Vương Siêu hiện tại hoàn toàn là tay không. Tung mạnh một cước vào mặt tên đại hán đang ôm chân của mình, trên đầu tên đại hán phát ra một tiếng bốp, miệng mũi đều chảy máu đỏ tươi, nhuộm đỏ cả một vùng tuyết trắng.

Vừa đánh chết người này, tránh khỏi bị trói chân, phía trước lại có một ánh đao nhắm đầu bổ xuống.

Vương Siêu ứng biến rất nhanh, phản! Một chiêu “Lão hùng chàng thụ”, đánh thẳng vào giữa, tay phải chụp lấy, nắm chặt cổ tay của đối phương, đoạn lấy thanh đao chặt đá đang chém xuống, đồng thời dùng lực vay đánh bay đại hán này lên.

Nhưng cũng làm cho người chậm lại một chút, phía sau đao lại chém tới.

Phụp! Một thanh đao thật dài chém xuống, ánh đao phong lóe lên phá tung áo ngoài và trong, để lại trên lưng Vương Siêu một vết máu dài cả thước.

Chỉ cảm thấy chỗ bị đao chém trúng lạnh toát, sau đó là đau đớn vô cùng, có một dòng chất lỏng nóng chảy xuôi bên hông mình, chảy xuống dưới chân, Vương Siêu biết mình đang bị chảy máu.

“Hự!” Một đao chém trúng thân thể, đã bị đau đớn kích thích, khí tức từ lỗ chân lông toàn thân của Vương Siêu bị tiết ra, không thể không thở ra một hơi, để điều chỉnh lại.

Ngay lúc này, ba thanh đao khác lại chém tới, cũng không để cho Vương Siêu có cơ hội thở dốc.

Vương Siêu vừa thấy máu, kích phát trong lòng nổi lên sự ngoan cường, cước bộ đạp xeo tới, thân thể hoạt động, né qua ba ngọn đao này, sau đó đao cầm trong tay, đâm thẳng vào sườn một tên đại hán.

Máu tươi bắn ra, đại hán nọ một đao xuyên eo, khí lực toàn thân lập tức bị xả ra, như là bị rút gân mà mềm xèo ngã xuống.

Bát quái chưởng vốn lấy đao pháp mà diễn ra, lấy tay hóa đao, hiện tại Vương Siêu đoạt lấy một thanh đao. Thi triển Bát quái chưởng công, như hổ thêm cánh, uy lực tăng gấp bội, một đao đâm ra này, là ai cũng phải chết.

Bát quái đây là đao chặt đá, mũi đao cũng không sắc bén, cũng không đâm thành lỗ trống được, Vương Siêu mặc dù đâm vào, nhưng khi rút mạnh ra, lại chỉ bắn ra máu tươi, đao như là bị giữ lại, không hoàn toàn rút ra được.

Động tác chém giết này, chỉ về mặt công phu, biến hóa cực nhanh. Giao đấu sinh tử, Vương Siêu đã hoàn toàn đem tiềm lực mà mình bình thường luyện tập phát huy ra.

Không thể không nói, chém giết kịch liệt như vậy, Vương Siêu cũng là lần đầu gặp phải, so với bình thường cùng với đối thủ thử tay rất khác nhau, chiêu thức gì, dã pháp gì, đều không thể liên kết lại được, chỉ dựa vào thân thể linh hoạt, thể lực sung mãn, né tránh đồng thời kiếm người yếu mà đánh.

Trong lúc Vương Siêu chuẩn bị rút đao ra lần nữa, mấy người ở phía sau lại hung hãn đánh tới, bỏ về phía cánh tay, bả vai, đầu của Vương Siêu.

Vương Siêu cũng không cố dùng lực rút đao, lập tức hai tay phóng ra, nhảy mạnh ra ngoài. Lại nhìn thấy một cây đao ở dưới đất, một cước đá tung lên, cầm lấy nơi tay.

Lúc bắt đầu dùng sào tre đánh chết bảy người, lại quét ngã hai người, đánh bay một người, đâm chết một người, đám người ở phía sau chỉ còn lại ba người, ở bên kia mặc dù có mười mấy người đuổi đến, nhưng vẫn còn cách hơn mười thước.

“Không hay, người ở bên kia mà xông lên tới nơi, ta nhất định sẽ bị loạn đao chém chết tại đây!” Vương Siêu nắm chặt đao trong tay có một chút đau xót, hơn nữa vừa mới nhảy ra, cước bộ cũng có chút nhũn ra, bước chân đã đầm nát tuyết trên mặt đất chứ không còn vững vàng nha ban đầu nữa, loạng choạng như dẫm lên bông vậy.

“Đây là do thể lực tiêu hao quá lớn, không thể đánh lâu được, vừa rồi bị trúng đao, ta đã tiết khí”.

Một đao vừa rồi, chém phá đi lỗ chân lông đang bế trụ trên thân thể của Vương Siêu, khiến cho hắn khó mà giữ được hơi thở. Hiện tại hiển nhiên chém giết mãnh liệt như vậy, thể lực đã chống đỡ không nổi. Nhưng trước mắt vẫn còn ba người như là vách tường không thể vượt qua, che ở trước mặt.

Ba người xuất đao đồng thời chạy tới chém.

Vương Siêu vận dừng khí, động thân mà lên, thân thể vận vẹo một chút, chống đỡ được ba đao!

Ba vết máu lại xuất hiện trên vai, cánh tay của hắn.

Cánh tay vung ngược lại, ánh đao như tia chớp xẹt qua trên cổ hai người, yết hầu bị cắt đứt, máu tuôn ra như suối. Vương Siêu trả cái giá ba đao, chém đứt căn cổ hai người.

Không thể không nói, chém giết sinh tử có thể khiến người ta trưởng thành, một người nhất gan chỉ sau một lần chiến đấu, chỉ cần không chết, cũng có thể gan lớn như trời. Mà trận chiến như hiện tại, đã tương đương giống với chiến trường, Vương Siêu đem Bát quái chuồng dụng đao thi triển chém người, càng phát giác rất thuận tay.

Liên tiếp giết chết mười mấy người, Vương Siêu hai mắt đã đỏ lên.

Đối mặt với khí thế cầm đao của Vương Siêu, một người cuối cùng còn lại rốt cục đã có chút sợ hãi, liên tiếp lui về phía sau vài bước, tạo nên lối thoát chạy.

Vương Siêu hai mắt sáng ngời, một lần nữa đề khởi tinh thần, cướp đường chạy như điên. Mà lúc này hơn hai mươi người ở phía sau đã chạy tới. Chỉ thiếu một bước, chỉ thiếu một bước là có thể một lần nữa đem Vương Siêu vây lại mà chém giết.

Chỉ cần người còn lại kia không úy kỵ, tiến lên liều mạng tranh thủ thời gian mấy giây, cũng có thể giữ Vương Siêu lại.

Cái này cũng có thể thấy được, đám người chém hội đồng này tố chất còn chưa huấn luyện thật sự đến mức đối diện với sinh tử cũng không úy kỵ, so với hai chiến sĩ lính đánh thuê của Trương Đồng mới còn kém một bậc.

“Đáng chết!” Nhìn thấy Vương Siêu một đường chạy như điên ra khỏi hẻm, đám người này cũng không lập tức đuổi theo. Dù sao ở đường lớn bên ngoài, xe cộ qua lại, đèn giao thông vẫn có máy ảnh điện tử, một đám người đuổi chém một người, trăm phần trăm sẽ xuất hiện phiền phức cực lớn.

Vương Siêu một hơi chạy vội ra, cũng không lựa chọn đường đi, mà là chạy đại, cũng không biết chạy trốn bao lâu, hai chân như nhũn ra, thể lực tiêu hao rất lớn, lúc này mới ngừng lại.

Hắn chỉ cảm thấy hai cánh tay muốn nhấc lên không nổi, máu ướt đầm cả áo.

Nhìn thấy phía sau cũng không có người đuổi theo, Vương Siêu mới hơi thở phào, nhưng toàn thân chỉ còn lại một chút khí lực. Nếu như máu vẫn không ngừng chảy, không tới vài dặm đường, thì cũng sẽ ngã xuống.

Hiện với bộ dáng này, cũng không có thể ngồi taxi. Vương Siêu sờ sờ trên người, điện thoại di động đã rớt khi bị chém giết.

Nhìn hoàn cảnh bốn phía một chút, tuyết đã ngừng rơi, con đường này hình như là một con đường đã có từ khá lâu, cây ở hai bên đường cao lớn, con đường u ám, không có người nào.

Ngay lúc này thì, đột nhiên từ ngã tư đường đi ra một cô gái, hình như là mới từ tiệm internet đi ra, Vương Siêu liền chạy tới trước mặt, cô gái nọ sợ đến phát lên tiếng thét chói tai.

Vương Siêu một tay che miệng đối phương, tay kia đưa dao ra: “Có điện thoại di động không, đưa ta dùng một chút!”

Cô gái nhỏ này trợn trắng mắt, cuống quýt gật đầu, đột nhiên hôn mê bất tỉnh. Vương Siêu tìm trên người cô gái một chút, lấy ra một cái điện thoại di động xinh xắn, liền gọi ngay cho Trương Đồng.

“Ta bị mấy chục người vây trong hẻm chém giết, đã giết mười mấy người chạy ra được, trên người cũng trúng đao, không thể chạy được nữa!” Điện thoại vừa bắt máy, Vương Siêu lập tức nói rõ tình hình của mình.

“Cái gì, bị người ta chém? Người hiện tại ở nơi nào, đâu?” Ở bên kia Trương Đồng kinh hãi.

“Đường Đại Hưng” Vương Siêu nhìn dấu hiệu bốn phía một chút.

“Được rồi, người chờ một chút, ta đến đón người!”

Vương Siêu sau khi ngắt điện thoại, chỉ cảm thấy khí lực toàn thân cũng không còn nữa.

45. Chương 45: Cáp Mô Dữ Thiên Nga Tương Xử Đích Ác Quả

vọt tới, rồi dừng lại ven đường, thể hiện ra người lái có kỹ thuật lái xe rất tinh xảo.

Cửa xe bật mở, Trương Đồng đi ra.

“Người sao lại thành ra như vậy, mau lên xe!” Nhìn thấy Vương Siêu máu trên người đã đọng thành từng khối, Trương Đồng kinh hãi, sau đó phát hiện thần trí của hắn vẫn rất tỉnh táo, tựa hồ rất tập trung.

Vương Siêu hiện tại đầu choáng váng mắt hoa, toàn thân như nhũn ra, đầu óc nặng nề, hận không thể nằm trên mặt đất ngủ một giấc. Đây là do mất máu quá nhiều, sinh ra kiệt sức, bản thân hắn cũng biết, nếu một khi đã nằm xuống, rất có thể vĩnh viễn không thể đứng lên lại.

Bị người ta chém bốn đao, sau lưng, hai cánh tay, bả vai, đều bị đao chém, vừa dài vừa sâu. Hơn nữa hiện tại đang là mùa đông băng giá. Thể lực của hắn cho dù tốt, cũng cầm cự không nổi.

“Được!” Vương Siêu thanh âm khàn khàn, cố gắng chống đỡ, đem di động thả xuống trên người cô gái kia, sau đó hốt một vốc tuyết, vỗ vỗ lên mặt của nàng ta, cô gái vừa bị dọa đến ngất xỉu liền phát ra tiếng rên rĩ, dần dần mở mắt.

Vương Siêu thấy nàng ta tỉnh dậy rồi, lập tức leo lên xe của Trương Đồng. Bên trong xe rất ấm áp, điều hòa nhiệt độ thích hợp, còn có hương thơm nhẹ nhàng, so với hoàn cảnh băng giá ở bên ngoài là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Thần kinh vốn đang khẩn trương liền thả lỏng xuống, Vương Siêu cảm giác thấy may mắn đã chạy trốn thoát.

Bộp! Trương Đồng thấy Vương Siêu lên xe, cũng lập tức lên xe sập mạnh cửa.

“Còn chịu đựng được không?” Trương Đồng một mặt nở mày xe, một mặt lo lắng hỏi.

“Không thành vấn đề” Vương Siêu thở ra một hơi thật dài, nói ra bốn chữ, toàn thân ngay cả một đầu ngón tay cũng không nhúc nhích nổi. Trương Đồng nhìn thấy tình hình như vậy, cũng không hỏi nữa, chuyên tâm lái xe như bay, chỉ chốc lát đã dừng trước cửa bệnh viện.

Cửa bệnh viện lúc này sớm đã có ba chiến sĩ lính đánh thuê làm vệ sĩ của nàng đứng chờ, cùng một người trung niên đeo kính gọng vàng. Vương Siêu nhận ra người này chính là Chu tiên sinh đại luật sư của công ty Trương Đồng.

Trừ bốn người bày ra, bên cạnh còn có mấy y bác sĩ mặc đồ trắng, đang đẩy xe đẩy chờ sẵn.

Vừa thấy cửa xe mở ra, mấy người này lập tức xông tới, dưới sự chỉ huy của mấy người vệ sĩ, Vương Siêu đã được đưa từ xe ra. Đưa lên xe đẩy, lập tức gấp rút đẩy vào bên trong.

Vương Siêu đối mặt với tình huống như vậy, có chút dở khóc dở cười, hẳn hiện tại ý thức phi thường tỉnh táo, chỉ là bởi vì mất máu quá nhiều, thể lực tiêu hao kịch liệt nên tạm thời thoát lực, còn chưa tới bước tự xử lý thương thế được.

Bất quá hẳn hiện tại cũng không muốn cử động, nếu không có gì nguy hiểm, cũng chỉ mặc cho những người này bố trí.

Lúc này, mấy y bác sĩ sau khi đưa Vương Siêu lên xe đẩy cũng phát hiện trên người hắn khác thường, không khỏi nghi hoặc. Thấy như vậy, Chu luật sư kia lập tức từ trong áo lấy ra mấy cái hồng bao, nhét vào trong túi mấy y bác sĩ này. Mấy người này lập tức nhẹ người đi, ánh mắt nghiêm túc, xem Vương Siêu như một bệnh nhân cần cấp cứu bình thường mà thôi.

“Trương Đồng thể lực thật lớn, tamới vừa gọi điện cho nàng ta chưa tới một giờ, thì đã đem mọi càng an bài xong rồi. Hôm nay đúng là lại thiếu nàng ta một nhân tình, sau này không biết lúc nào mới có thể trả được”.

Khi gọi điện thoại gọi bằng hữu hỗ trợ, Vương Siêu cũng đã khá lo lắng.

Hắn tại tỉnh thành bằng hữu cũng chỉ có mấy người, Lý Vạn Cơ là bà chủ, không tính, bản thân bị người ta chém, tự nhiên không thể gọi điện cho nàng ta được.

Mà mấy người Triệu Tinh Long, Diêu Hiểu Tuyết, có gọi điện cũng vô dụng, ngược lại sẽ làm cho chuyện này thêm rắc rối. Dù sao khi hắn xông ra khỏi ngõ hẻm, liên tiếp chém giết mười mấy người, nếu là động tới cảnh sát thì lại càng thêm phiền phức.

Tào Nghị hiện đang ở thành phố C, lại là Cục trưởng Cục công an, thân phận thần bí, sâu như bể, Vương Siêu cũng sẽ không động đến hắn. Về phần Chu Giai, hẳn theo bản năng vẫn có cảm giác, không nên gần người này quá, để khỏi bị bàn tán cộc ghê muốn ăn thịt thiên nga. Dù sao dựa vào mối quan hệ với nàng để phát tài là một chuyện, còn cùng nàng quan hệ mập mờ lại là chuyện khác.

Như vậy, phù hợp với các điều kiện tự nhiên chỉ còn có Trương Đồng.

Sau khi vào phòng cấp cứu, mấy y bác sĩ bắt đầu vội vàng làm việc, vừa đánh thuốc tê, vừa sát trùng, khâu vết thương, dùng thuốc cầm máu.

Bận rộn trong vài giờ, cuối cùng đã đưa Vương Siêu vào trong một phòng bệnh cao cấp, còn an bài một ý tá cao cấp ở bên ngoài.

Đãi ngộ như vậy, Vương Siêu cảm giác mình như là thần tiên, trong phòng bệnh an lành yên tĩnh, thư giãn mà ngủ thiếp đi.

Rạng sáng ngày hôm sau, Vương Siêu từ trong giấc mơ tỉnh lại, chỉ cảm thấy vết thương thuốc tê đã hết, có chút đau đớn, nhất là phía sau lưng, ngay cả nhích người cũng cảm thấy khó khăn.

“Xem ra thương thế so với ta tưởng tượng còn muốn nặng hơn, may mắn là mũi dao không bén nhọn, chỉ có thể chém, không thể đâm, nếu không ta còn gặp phiền phức lớn nữa”.

Vương Siêu cũng biết, các băng nhóm bình thường chém nhau là như vậy, chỉ muốn chém đối phương gây trọng thương hoặc là tàn phế, đánh nhau gây trọng thương với lại gây ra án mạng là hai chuyện khác nhau một trời một vực.

Còn một nguyên nhân nữa, đó chính là tạo nên cho đối phương sự khó khăn, bởi vì sự bồi thường đối với người bị thương tàn phế so với người đã chết phiền phức hơn rất nhiều. Cái này trên báo chí cũng thường

xuyên đường, có một số người lái xe lòng dạ độc ác sau khi đâm trúng người, liền tiến hành cán lại lần nữa. Sẵn sàng đâm người ta cho chết hẳn, chứ không muốn đền bù người bị thương.

“Xem ra những người này muốn ra cả đời tàn phế?” Vương Siêu vô duyên vô cớ bị người ta vây trong hẻm mà chém giết, chuyện qua đi, tự nhiên suy nghĩ là ai làm.

“Ta đã đắc tội với người nào? Để mắt tới ta, lại xuất ra một đội ngũ chém người hành động có tổ chức, có tổ chức kỷ luật như vậy? Chuyện khá là nguy hiểm, nếu không tra ra người này, giải quyết tận gốc, cuộc sống sau này sẽ rất bất lợi!” Vương Siêu trong đầu nhất nhất đưa ra những nhân vật có khả năng kết thù với mình.

“Đài quyền đao quán Lý Phong? Người trẻ tuổi này chưa có khả năng lớn như vậy, nghe Lý Vạn Cơ nói, hình như là về lại Hàn Quốc để huấn luyện. Hoặc là nhân vật Trần Vũ Dương của tập đoàn Trần thị, ở sau cuộc tấn công vào cuộc giao dịch ma túy kia? Hình như cũng không phải, Trần Vũ Dương là do Tào Nghị giết chết, cuộc tấn công kia cũng là do Tào Nghị tiểu trừ, làm sao mà đổ lên đầu ta được. Rốt cuộc là ai muốn chém ta đây...”

Nghĩ đi nghĩ lại, một khuôn mặt chợt lóe lên trong đầu Vương Siêu, chính là nhị công tử Triệu Quân của Triệu tỉnh trưởng gặp tại tiệc rượu nửa năm trước.

“Chẳng lẽ là hắn? Là hậu quả của việc Chu Giai đem ta làm bia đỡ đạn? Tên này thật khá, quả nhiên là có thù tất báo, chuyện đã qua nửa năm mới động thủ chém ta, chắc là nửa năm nay âm thầm điều tra thân phận của ta? Sợ ta có thân phận địa vị lớn không tiện thì thu tay lại. Mưu rồi sau đó mới động, cũng có chút ẩn nhẫn”.

Nghĩ lại cũng biết nửa năm qua bởi vì làm ăn, cũng có tiếp xúc với Chu Giai một ít, như vậy cũng lạc vào mắt của người có tâm.

Nghĩ tới đây, Vương Siêu trong lòng đã xác định 80% dám chém người kia cùng với Triệu Quân có liên quan.

“Chu Giai ới là Chu Giai, ta có là cóc ghẻ cũng đâu dám ăn thịt thiên nga là nàng, vậy mà vẫn xảy ra sự tình như vậy” Vương Siêu trong lòng suy nghĩ một chút: “Có phải Triệu Quân hay không, còn phải xác nhận một chút, ta cũng phải điều tra về tư liệu của hắn cho rõ ràng. Chu Giai là người có quan hệ với nhân vật này, ta phải hỏi nàng ta cho rõ”.

Nghĩ tới đây, Vương Siêu gọi y tá vào, bảo nàng ta đem điện thoại tới. Sau đó đỡ người dậy để gọi điện cho Chu Giai.

“Alô! Chu Giai phải không? Tôi là Vương Siêu, tôi hiện đang nằm trong bệnh viện... chuyện gì xảy ra? Cái này cũng khó mà nói rõ, bất quá có thể có liên quan tới cô, cô có thể tới đây không?”

Vương Siêu sau khi buông điện thoại xuống, thở ra một hơi dài. Trong lòng ngẫm nghĩ: “Nếu xác định chuyện này là do Triệu Quân làm, thì cũng phải lên kế hoạch chi tiết một chút”.

46. Chương 46: Trung Ương Quốc Thuật Quán Địch Kiếm Thuật

Cô gái y tá kỳ quái nhìn Vương Siêu, tựa như hắn là trai bao vậy, chớp chớp hai mắt đi ra ngoài. Khiến cho Vương Siêu khóe miệng giật giật, tựa hồ muốn giải thích, nhưng ngẫm lại thì không cần, vì vậy cũng chỉ cười nhẹ mà thôi.

“Có khỏe được chút nào chưa? Một nhát đao trên lưng cậu hôm qua, bác sĩ nói thiếu chút nữa là đã tổn thương đến thần kinh xương sống. Nếu tổn hại nghiêm trọng, nửa người trên sẽ bị tê liệt, cả đời nằm trên giường” Trương Đồng ngồi xuống một cái ghế bên giường, mở bình giữ nhiệt ra, từng từng từng từng bày ra thức ăn cùng canh đặt ở trên bàn.

“Bây giờ đã khá hơn nhiều, hơn nữa hôm qua tôi cũng không sao mà, bác sĩ luôn nói khoa trương lên để dọa người, sau đó bảo người ta xuất thêm tiền. Không tin tưởng bọn họ là tốt nhất” Vương Siêu ngồi dậy, cử động nhẹ thân thể cùng cánh tay, cảm giác cũng không đau đớn như khi vừa mới tỉnh dậy.

“Vây cũng được” Trương Đồng lộ ra nét cười ôn nhu nhã nhặn, sau đó lấy ra hai chiếc đĩa, đưa cho Vương Siêu: “Đây là đồ ăn có tác dụng chữa bệnh do ta đặc biệt bảo người làm, còn có gà ác hầm thuốc, thân thể của cậu vốn cũng rất tốt, hẳn là không yếu đến nỗi chịu không nổi đồ bổ”.

Vương Siêu vừa nghe, cũng cảm thấy có chút đói bụng, gạt đầu, cầm lấy chiếc đĩa thử một miếng, “Ừm, mùi vị không tệ” Sau đó như gió cuốn mây trôi quét dọn sách sẽ ba món ăn cùng một chén canh ở trên bàn.

Trương Đồng sau khi thấy Vương Siêu ăn xong, lại bảo ý tá vào, dọn dẹp chén cùng bình giữ nhiệt đem ra ngoài.

“Được rồi, để chiếc đĩa lại” Trương Đồng sau khi thấy y tá thu dọn xong, suy nghĩ một chút, đột nhiên nói.

Sau khi y tá ra ngoài, Trương Đồng đi tới vòi nước, rửa sạch chiến đĩa, rồi tự mình cầm một cái, đưa cho Vương Siêu một cái.

“Có ý gì đây?” Vương Siêu sững sốt một chút, có chút nghi hoặc khó hiểu.

“Một người luyện quyền, nếu ngã bệnh, nằm ở trên giường lâu không hoạt động, huyết mạch sẽ cứng lại, qua mấy ngày, công phu sẽ thụt lùi. Cậu chỉ bị thương ở trên lưng, cánh tay cũng không bị gì. Ta giúp cậu luyện công” Trương Đồng vui vẻ cười như một cô gái nhỏ vậy.

“Giúp ta luyện công?” Vương Siêu nhìn chiếc đĩa trên tay mình một chút, Trương Đồng đã ngồi xuống ở bên cạnh hắn, đột nhiên tay rung lên, chiếc đĩa như độc long xuất động, điểm nhanh vào cổ tay Vương Siêu!

“Nhanh thật!” Vương Siêu cả kinh, chỉ cảm thấy chiếc đĩa của Trương Đồng điểm tới, nhanh như cao thủ dùng kiếm, vừa hiểm vừa chuẩn. Hắn lập tức phản ứng, tay cầm chiếc đĩa cản lại.

Nhưng không ngờ khi chiếc đĩa của Trương Đồng và của hắn chạm nhau, đột nhiên hướng lên trên, cổ tay chuyển động, chiếc đĩa hình như khuấy động trong nước. Chiếc đĩa của Vương Siêu bị cuốn vào vòng xoáy như vậy, đã không thể bảo trì thế bao đầu.

“Hay thật” Vương Siêu khen một câu, năm ngón tay nắm chắc, lúc này mới giữ chiến đĩa ổn định lại không bị rơi xuống đất, nhưng bởi vì một khoảng khắc này, đã bị Trương Đồng liên tiếp điểm tới, đâm trúng cổ tay.

“Ta đã sớm nói với cậu là ta biết kiếm thuật” Trương Đồng cười cười, “Kiếm thuật thập tam thế, rút, đeo, chặn, chém, đâm, điểm, phạt, xoay, quét, đè, bổ. Ta vừa dùng chính là phạt, gạt, xoay. Người chưa luyện qua kiếm, một khi thử tay, tự nhiên là không đỡ được”.

“Ồ! Cô học qua kiếm pháp gì?” Vương Siêu nhất thời hứng thú.

“Kiếm này là do Lý Cảnh Lâm của Nam Kinh trung ương quốc thuật quán truyền lại, sư phụ của sư phụ ta là một bộ hạ của Lý Cảnh Lâm, khi Quốc dân đảng sụp đổ, đã đi Đài Loan, rồi Pháp, truyền cho sư phụ của ta, sư phụ của ta lại truyền cho ta” Trương Đồng nói.

“Lý Cảnh Lâm à” Vương Siêu nhớ lại, Lý Cảnh Lâm vào thời Dân quốc, là sư trưởng sư đoàn lục quân đệ nhất Đông Bắc, sau lại trở thành giám quân của tỉnh Chihli. Người này tập kiếm pháp của Võ Đang, võ thuật cao cường, sau cùng nguyên lão của Quốc dân đảng thành lập Trung ương quốc thuật quán. Trong võ lâm thời đó, nổi danh cùng Tôn Lộc Đường, người đời cũng xưng là “Kiếm tiên”.

Lý Cảnh Lâm mở ra Trung ương quốc thuật quán, cả đời đệ tử nhiều không đếm xuể, sau Quốc dân đảng sụp đổ, rất nhiều người đã lưu lạc ra hải ngoại.

Vương Siêu cũng biết Trương Đồng học kiếm thuật, nhưng cũng chỉ tưởng rằng nàng học cho vui mà thôi, nghĩ không ra kiếm thuật của nàng lại có lai lịch lớn như vậy.

“Khó trách cô thích xem người ta luyện võ như vậy, thì ra bản thân cũng là một người luyện võ chân chính” Vương Siêu nhớ lại quá trình quen biết với Trương Đồng, cũng quả thật là vì võ thuật tại Đài quyền đạo quán mà ra.

“Ta không phải là người luyện võ, ta chỉ biết đánh kiếm, còn quyền thuật cũng không chân chính luyện qua. Chân chính đánh nhau, trừ phi có kiếm nơi tay, còn không cũng không đánh lại ai. Phụ nữ mà, trời sinh

cũng không phải để liều mạng với người ta” Trương Đồng lắc đầu: “Sự phụ của ta năm đó khi truyền lại cho ta, cũng chỉ truyền lại kiếm thể, để cho nó không bị thất truyền”.

“Ai nói phụ nữ trời sinh không được” Vương Siêu trong đầu lại hiện lên bóng dáng của Đường Tử Trần, “Đến đây, chúng ta lại thử một lần nữa, để tôi xem kiếm thuật của cô rốt cuộc là có chỗ nào tinh diệu”.

Trương Đồng cười cười: “Tay cậu cũng sẽ bị ta đâm trúng thôi” Dứt lời, chiếc đĩa lại đâm tới.

“Kiếm cũng như là một cây thương nhỏ, cũng dùng cách đâm để giết người. Cũng có chỗ liên hệ với nhau” Vương Siêu vội vàng ngăn cản, chiếc đĩa cũng xoay chuyển sử dụng như thương, lần này là phòng bị, ngăn cản thể công của Trương Đồng.

Hai người đâm qua đâm lại, phản ứng đều phi thường nhanh nhẹn, bất quá rốt cuộc là Vương Siêu thể lực tốt hơn, đánh một hồi, Trương Đồng có chút mệt mỏi, khuôn mặt hồng lên, cổ tay chậm đi một chút, nhưng Vương Siêu đã trầm mê, chiếc đĩa chợt đâm ra, như tiềm long thăng thiên, đánh rơi chiếc đĩa của Trương Đồng.

Trương Đồng kinh ngạc la lên, thân thể không tự chủ được lui về phía sau, tránh đâm trúng.

Nhưng nàng chưa kịp lui lại, dưới chân vừa rồi do rửa đĩa đã dính nước, nàng lại mang giày cao gót. Vừa đứng lên đã bị trượt té, thân thể lập tức ngã ra phía sau, mắt thấy đã sắp ngã xuống đất rồi.

Bất quá nàng rốt cuộc cũng đã luyện qua công phu, lập tức thân thể đảo về phía trước, ngã nhào vào Vương Siêu đang ở trên giường.

“A a a...!” Vương Siêu bị đè như vậy, động trúng vết thương toàn thân đau muốn chết được, thiếu chút nữa đã gào to lên.

Ngay lúc này, có tiếng bước chân dồn dập vang lên, cửa bị đẩy mạnh ra, một thanh âm truyền vào, “Vương Siêu, cậu bị thương ra sao rồi, mà sao lại bị thương. Với công phu của cậu, còn có thể bị thương sao?”

Người vào chính là Chu Giai.

“Cậu... các người... các người làm gì vậy?” Chu Giai thấy một màn đẹp mắt này, hai mắt phảng phất như chuông đồng, miệng mở ra, ngón tay run rẩy, cứ như là bị trúng gió vậy, “Ban ngày ban mặt ở trong bệnh viện mà...”

47. Chương 47: Bát Quái Phái Đích Đồng Môn

“Chẳng lẽ Chu Giai này là sao quả tạ sao? Ta vừa thấy liền xui xẻo?” Liền nhớ lại chuyện mình bị người ta vây chém trong ngõ hẻm, Vương Siêu trong lòng có chút nghi hoặc.

Trương Đồng lúc này cũng biết mình thất thố, vội vàng đứng lên, “Dưới đất trơn, vừa mới bị trượt chân xong. Ta là bằng hữu làm ăn với Vương Siêu, Tổng giám đốc tiêu thụ mỹ phẩm của Pháp tại khu vực Hoa Nam Trương Đồng. Còn vị này là...?” Nàng không hổ là người làm ăn lịch lãm, một chút đã che dấu được sự thất thố của mình, cân bằng lại tâm tình.

“Vị này là chủ chốt của đài truyền hình thành phố C, bằng hữu của ta” Vương Siêu vừa khe khẽ hoạt động thân thể một chút, phát hiện cũng không bị Trương Đồng làm vỡ vết thương ra, thở phào một cái, mặt không đỏ tâm không loạn giới thiệu.

“Trương Đồng? Cô chính là Trương Đồng?” Chu Giai cả kinh, hình như nhận ra. “Chuyên mục những người giàu của đài truyền hình, cũng đã từng nhiều lần phỏng vấn cô”.

Nàng trong lòng thầm giật mình, “Nghe nói Trương Đồng này cuộc sống riêng tư rất là bình đạm, tác phong rất tốt, yêu thích võ thuật, bản thân cũng là cao thủ Đài quyền đạo, khẳng định là ở tại Đài quyền đạo quán đã quen biết Vương Siêu. Nhưng hai người tại sao có thể như vậy? Hơn nữa Vương Siêu hình như cũng không phải là người như thế, chẳng lẽ là ta thật sự hiểu lầm, vừa mới hoa mắt sao?”

“Cô khỏe chứ, ta cũng là khách VIP của trung tâm làm đẹp của cô. Mỗi tuần đều phải đi làm đẹp một lần” Chu Giai xuất ra sự miễn cảm của ký giả, đối với thân phận của Trương Đồng cảm thấy rất là hứng thú.

“Ồ! Chi nhánh công ty chúng tôi gần đây tại Hội trợ triển lãm thời trang nghệ thuật tại Paris có giới thiệu một bộ trang phụ mùa xuân, thích hợp với nữ tính công sở. Cô có muốn thử không?” Trương Đồng khôi phục lại bản sắc của người làm ăn.

Hai phụ nữ hình như hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Vương Siêu, bắt đầu trò chuyện, nào là thời trang, nước hoa, mặt nạ dưỡng da, đắp mặt nạ, dưỡng da tay, dưỡng và thiết kế tóc, tất cả lần lượt lôi ra nói không ngừng.

Liên tiếp hàn huyên hơn mười phút, Vương Siêu cũng không có chen vào, nghe thật muốn ngủ, không khỏi ngáp dài một hơi. Cái ngáp này đã kinh động đến hai phụ nữ đang chuyện trò rôm rả, đều quay đầu lại tỉnh ngộ một chút, sau đó ăn ý nhìn nhau cười.

“Được rồi, trong công ty ta còn chút việc phải làm, tuần tới cứ đến công ty trực tiếp tìm ta, đây là thẻ hội viên kim cương, bất cứ dịch vụ nào, cũng được giảm giá 20%” Trong cuộc chuyện trò hơn mười phút vừa rồi, Trương Đồng cũng khảo sát sơ về Chu Giai, cảm giác nhạy cảm thấy nữ ký giả này có tiềm lực khổng lồ có thể moi ra được, vì vậy bắt đầu phóng dây câu dài để câu cá lớn.

Vương Siêu thấy vậy tặc lưỡi, đột nhiên trong đáy lòng dâng lên một ý nghĩ: “Trương Đồng không phải nhìn thấy mình cũng có tiềm lực có thể moi ra, hiện tại cũng là thả dây dài câu cá lớn sao. Bất quá mặc kệ là thế nào, nàng ta dù sao cũng giúp ta rất nhiều, coi như là buôn bán hồi báo, cũng theo lẽ mà lui tới, nếu không nhân tình cùng bốn phần xung đều không xong, chỉ hy vọng nữ Tổng giám đốc này trong tương lai chuyện muốn ta hỗ trợ cũng mong đừng quá phiền phức”.

Vương Siêu trong lòng đột nhiên cảnh giác, phát hiện mình hình như đã dính vào trong một mạng lưới nhân tình.

“Thái tử Đan cùng Kinh Kha, thái tử Đan cùng Kinh Kha...” Vương Siêu trong đầu hiện lên một lưới nhân tình kinh điển nhất ở thời cổ đại.

“Cậu rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Đợi sau khi Trương Đồng đi ra ngoài, Chu Giai thấy Vương Siêu bị thương như vậy, trong lòng thầm kinh ngạc.

Vương Siêu đem chuyện nói qua một lần, từ khi mình bắt đầu bị vây trong hẻm, sau đó bị chém giết, cầm sào trúc đâm vào cổ họng hai mắt của người ta, lấy dao chém cổ người, Chu Giai nghe được liên tục hít hơi lạnh, tinh thần khẩn trương, mồ hôi trên trán cũng chảy ra.

“Chuyện là như thế, ta cũng đã suy luận qua, cho nên thấy rất có thể có liên quan đến cô” Vương Siêu cũng nói ra sự suy luận của mình, đoán người ở sau giết đây là Triệu Quân: “Cô cùng Triệu Quân đều là người quen biết nhau, cô nói một chút về nhân phẩm của hắn còn có mặt nào khác không? Ta hiện tại mạng cũng là ngàn cân treo sợi tóc, không thể không đề phòng”.

“Đáng chết!” Chu Giai nghe xong nổi giận dậm mạnh chân xuống đất, “Khẳng định là người này làm, người này không phải là người tốt gì, nghe nói khi ra nước ngoài du học cũng chịu ảnh hưởng của xã hội đen nước ngoài, sau khi về nước cũng muốn học theo chúng. Ta nghe nói, người này tại Bắc Kinh vì theo đuổi một phụ nữ, đã cho người đánh cho bạn trai người đó đến tàn phế”.

“Thì ra là như vậy? Ngay cả tình hình trong nước cũng không rõ ràng? Muốn học các thế lực xã hội đen nước ngoài? Người này có thể khi du học đã xảy ra vấn đề, là nhân vật dễ đối phó, ta thấy sớm muộn gì thì tình trường cha hắn cũng bị hắn hại chết”.

Vương Siêu nghe xong, về cơ bản thì trong lòng cũng nhẹ đi, sự lo lắng cùng khẩn trương cũng giảm đi rất nhiều.

Với tình hình trong nước hiện giờ, các bố già đều hướng ra nước ngoài, các thế lực xã hội đen như Mafia, Tam khẩu tổ, Hắc Long hội cũng sẽ không xuất hiện.

Chưa nói tới người đứng đầu đảng, gần đây Chủ tịch quốc hội cũng đã ra nghiêm lệnh “trảo nhất phê, quan nhất phê” (bắt cho hết, nhốt cho hết, giết cho hết) chín chữ, là có thể quét sạch các thế lực xã hội đen mới

nổi tại Trung Quốc rồi.

Vị nhị công tử của tỉnh trưởng này không đi theo đường chính, muốn phát triển thế lực xã hội đen, vừa đi hắc đạo lại vừa đi bạch đạo, đây chính là chơi với lửa bị lửa thiêu. Đối với tay chơi như vậy, Vương Siêu mặc dù so với hắn thế lực kém xa, nhưng lại không sợ hắn.

“Ta bị cô đem ra làm bia đỡ đạn, cô nói bây giờ nên làm cái gì? Từ xưa dân không đấu lại quan, ta là một thảo dân, mạng như cỏ rác, bị người ta chém đầu, thì cũng như là cắt cỏ vậy thôi” Vương Siêu đối với Chu Giai thở dài hai tiếng.

“Đừng, cậu đừng như vậy. Ta lúc ấy cũng là vì nhất thời tình thế cấp bách. Không muốn cùng với tên đó tiếp xúc. Chỉ thuận tay kéo cậu làm bia đỡ đạn thôi” Chu Giai có chút hối hận: “Nếu không, ta đi tìm hắn nói cho rõ, bảo hắn sau này đừng đối phó với cậu nữa?”

“Khục khục!” Vương Siêu thiếu chút nữa bị nghẹn chết, nhìn chằm chằm vào Chu Giai, hình như nàng là một bệnh viện thần kinh nào đó ra thì phải.

Chu Giai cũng cảm giác được đề nghị của mình có chút ngu ngốc, mặt cũng đỏ lên. Sau khi suy nghĩ một hồi, đột nhiên hai mắt sáng ngời.

“Ta xem qua rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp đều có tình đồng môn, cậu luyện có phải là cái gì Bát quái... Bát quái chương không? Ta có một người ông nuôi, cũng luyện Bát quái chương. Hiện ở tại Bắc Kinh, người có mặt mũi rất lớn, là lão tiền bối cách mạng, nếu người và cậu nhận biết là đồng môn, sau này cam đoan tên Triệu Quân kia không dám động tới một cọng lông của cậu!” Chu Giai hưng phấn nói.

“Cao thủ Bát quái chương, lão tiền bối?” Vương Siêu vừa nghe, thiếu chút nữa đứng bật lên, hắn hiện tại có nỗi khổ là không có cao thủ chân chính để luận bàn, cho nên sau khi luyện thành thượng tầng minh kinh, vẫn không có tiến bộ. Đột nhiên như buồn ngủ mà gặp chiếu manh, gặp chuyện quá tốt.

Đột nhiên, Vương Siêu thấy Chu Giai càng thuận mắt hơn, cảm giác sao quả tạ đã biến mất.

“Nhanh lên một chút, bây giờ dẫn ta đi Bắc Kinh!” Vương Siêu có chút nôn nóng.

“Cậu đó, trước tiên cứ ở chỗ này cái đã, dưỡng thương dưỡng cho tốt rồi hãy nói! Hơn nữa ta còn có chương trình phải làm, sang năm được điều qua kênh quốc tế của CCTV rồi. Hiện tại đang chuẩn bị. Như vậy đi, đợi nửa tháng nữa, thương thế của cậu cũng đã đỡ rồi, chúng ta cùng đi Bắc Kinh, ta sẽ dẫn cậu đi gặp vị gia gia kia” Chu Giai cười nói.

Vương Siêu hiểu rõ, chuyện này gấp không được, thương thế của mình còn chưa khỏi, vội vã đi tìm người thử tay, công lực phát huy sẽ suy giảm đi rất nhiều.

“Được rồi, ta sẽ đợi nửa tháng nữa”.

48. Chương 48: Căn Cốt Yếu Tùng, Bì Mao Yếu Công

Hai người đấu với nhau nửa tháng, Vương Siêu cũng dần dần học hết mười ba thế kiếm thuật của Trương Đồng. Cũng muốn đem kiếm thế dung nhập vào trong quyền thuật, lấy ngón tay của mình làm kiếm, mỗi ngày đều vắt óc, trong khi ngủ cũng hoa chân múa tay.

Dần dần, Bát quái, Hình ý, Thái Cực ba môn công phu trong đầu Vương Siêu, càng ngày càng biến hòa thành một thể. Mười ba thế kiếm thuật của Trương Đồng cũng dường như đã liên kết lại, đem ba thứ này xâu chuỗi lại với nhau.

Bát quái đối với tình huống như vậy, Vương Siêu cũng không cảm thấy kinh ngạc. Bởi vì năm đó kiếm thuật cầu Trung ương quốc thuật quán Lý Cảnh Lâm, vốn cũng đã tụ tập các cao thủ quốc thuật lại, cùng thử tay, đúng kết ra tình hoa võ thuật.

Năm đó Trung ương quốc thuật quán, Lý Cảnh Lâm cùng “Thiên hạ đệ nhất thủ” Tôn Lộc Đường, Dương Lộ Thiền Dương Trừng Phủ, Bát cực tông sư Lý Thư Văn cũng đều nghiên cứu qua, bên trong kiếm thuật vốn cũng có những thứ của các vị tiền bối này.

Trương Đồng chỉ có kiếm thể, cũng chưa luyện tập sâu vào. Nhưng những kiếm thể tưởng chừng đơn giản này, lạc đến tay người có tâm như Vương Siêu, có tác dụng không thua gì một chiếc chìa khóa mở ra bảo tàng.

Phụp phụp! Phụp phụp! Vương Siêu dùng ngón tay làm kiếm, vận dụng hai thể gạt phạt, cong tay bắn ra, cũng phát ra tiếng xé gió trong không khí.

Vương Siêu bắt giắc dùng ngón tay búng vào tách trà bằng sứ trắng đầy nước ở trên bàn.

Cảng, cả tách trà vỡ ra, phần làm mấy mảnh, nước bên trong bắn ra đầy người Vương Siêu.

“Công phu minh kinh đã luyện đến ngón tay rồi”.

Vương Siêu trong lòng vui vẻ, nhìn thấy chỉ lực mình phóng ra, lại có thể đánh bể ly trà, trong lòng vui mừng, nhưng sau một khắc thì ngón tay cũng thấy đau đớn, vội vàng nhìn lại, phát hiện trên móng tay bị tụ máu. Hiển nhiên là do phát búng ngón tay vừa rồi tuy là bể tách trà, nhưng lực phản chấn cũng làm cho ngón tay bị thương.

“Ngoại môn gân cốt da còn chưa luyện đến nơi đến chốn, da đồng xương sắt, vẫn còn kém xa. Năng lực kháng đòn còn chưa đủ, cái này cũng không có cách nào khác, ta mới luyện hai năm, mặc dù ngồi nằm đều theo quyền ý, đi theo quyền thần, một ngày thời gian luyện tập gấp ba lần người bình thường, nhưng rốt cuộc cũng chỉ ngang với người ta luyện năm sáu năm mà thôi”.

Sau nửa tháng dưỡng thương, Vương Siêu thân thể đã bình phục hoàn toàn, hơn nữa cũng trắng trẻo sáng lán hẳn ra, chỉ là trên cánh tay, vai lưng đều để lại những vết sẹo dữ tợn, chạy từ trên xuống dưới cứ như là một con rết vậy.

Vốn Trương Đồng đề nghị làm phẫu thuật cấy ghép da, nhưng Vương Siêu kiên quyết không đồng ý, biết bản thân nội gia công phu nếu như đạt tới trình độ ám kinh, da lông dựng lên, nội kinh phóng ra ngoài, có thể đem vết sẹo hoàn toàn xóa sạch.

Hoạt động lại thân thể, trong phòng bệnh đi vòng quanh, phát hiện chân của mình có chút cứng nhắc, không được linh hoạt như trước kia, hiển nhiên là đã nhiều ngày không luyện tập, công phu đã thụt lùi.

“Luyện công cũng như là đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi!” Vương Siêu rất là cảm khái, biết đạo lý một ngày không luyện tay chân chậm, hai ngày không luyện mất đi một nửa.

Đang lúc Vương Siêu dùng tư thế Long xà hợp kích đứng tấn, hoạt động xương sống, kiểm tra lại thân thể mình, thì Chu Giai bước vào.

“Ái dà, sắc mặt cậu đã tốt hơn nhiều rồi, thế nào? Đã hoàn toàn khôi phục chưa?”

Vương Siêu gật đầu: “Sự linh hoạt của xương sống còn kém một chút, bất quá tôi chỉ cần luyện ba ngày, đã có thể khôi phục lại, cũng không có gì đáng ngại. Hôm nay có thể xuất viện rồi. Chuyển đi Bắc Kinh cô đã an bài hết chưa?”

“An bài xong hết rồi, ta đã gọi điện cho Lý gia gia, nói có một đồng môn luyện Bát quái chương, ông hình như có chút hứng thú, bất quá cậu và ông gặp mặt, cần phải biểu hiện cho tốt một chút, đừng để cho Lý gia gia nghĩ cậu luyện chỉ là cưỡi ngựa xem hoa”.

“Cưỡi ngựa xem hoa...” Vương Siêu nhớ ra tình cảnh khi mình dùng đao tri triển Bát quái công phu đâm người, trong lòng cũng nghĩ: “Quả nhiên là quyền thuật chuyên để giết địch!”

“Đi thôi, xuất viện, thay quần áo, đây là vé máy bay ba giờ chiều nay, đến tối là tới Bắc Kinh” Chu Giai giơ cái túi của mình lên.

“Nhanh như vậy sao? Chờ một chút, tôi còn phải gọi điện cho Trương Đồng. Sau đó về nhà lấy mấy bộ đồ” Vương Siêu lập tức gọi điện cho Trương Đồng. Bên đầu kia điện thoại di động, Trương Đồng hình như đang

giao phó nhiệm vụ, nghe thấy Vương Siêu muốn xuất viện, lập tức nói: “Cậu không cần phiền phức, cứ việc đi ra là xong, thủ tục xuất viện ta bảo người đến làm là được rồi”.

Vương Siêu lúc này mới yên tâm, về lại ngôi biệt thự ở khu Thiên Tinh hồ của mình, tắm rửa chuẩn bị quần áo.

Đi theo còn có Chu Giai, nhìn thấy Vương Siêu lại có ngôi biệt thự lớn như vậy, cũng lấy làm kinh hãi: “Cậu rốt cuộc là ai? Căn nhà này cũng không phải muốn mua là mua được!”

Vương Siêu cười rất thần bí: “Đây là nhà tỷ của tôi, nàng ta hiện tại ra nước ngoài, tôi thay mặt trông coi mà thôi!”

“Tỷ của cậu là ai?” Chu Giai phát huy tinh thần ký giả truy hỏi đến cùng.

“Tôi không biết!” Vương Siêu nói một câu rất chân thật. Đáng tiếc Chu Giai lại đem lời nói thật này trở thành lời nói dối, cho rằng hắn không muốn nói.

Bất quá nàng cùng Vương Siêu quen biết cũng đã lâu, biết Vương Siêu đối với chuyện của mình cũng không hỏi nhiều, bản thân theo lý cũng nên như vậy, vì vậy rất nhu thuận không nói gì nữa.

Vương Siêu đã nửa tháng không về biệt thự, rất là nhớ nhưng, ở trong phòng vòng vo đi một vòng, cảm nhận mùi vị quen thuộc.

Chu Giai nhìn thấy động tác này của Vương Siêu, ánh mắt chợt lóe ra, hình như hiểu rõ cái gì đó.

Hai người lên máy bay, dọc theo đường đi, Chu Giai vẽ mặt tương đối trầm mặc, mà Vương Siêu cũng không chú ý tới điểm này, hắn còn đang suy nghĩ về lão tiền bối Bất quáai môn mà Chu Giai nói đến kia.

Màn đêm phủ xuống, máy bay cũng đã hạ cánh xuống thủ đô.

Chu Giai sau khi xuống phi cơ, cũng không gọi xe, cũng không có xe đến đón, mà là tìm trạm xe điện ngầm, mua mỗi người một vé mà đi lên.

Vương Siêu cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của Vương Siêu, Chu Giai cười cười nói: “Lý gia gia vẫn vẫn duy trì truyền thống của một nhà cách mạng, không thích quá xa xỉ, chúng ta đi xe đến, người sẽ không thích”.

“Ồ!” Vương Siêu ngạc nhiên, trong lòng đối với lão tiền bối đã có chút kính trọng.

Dọc theo đường đi trên xe điện ngầm, Vương Siêu hỏi Chu Giai một ít tình huống của vị Lý lão tiền bối này, hỏi ra thì ra vị lão tiền bối này từng làm cảnh vệ của Thủ tướng, Chủ tịch nước. Hiện tại an dưỡng tuổi già trong quân khu Bắc Kinh.

Chỉ chốc lát, hai người đã tới nơi, sau khi xuống tàu điện ngầm, đi bộ trên đường cái. Chỉ chốc lát, đã thấy ở xa xa một quân khu uy vũ hùng tráng, trước cửa có vệ sĩ cầm súng đứng gác, rất có khí thế.

“Đây là một chi nhánh của quân khu, bên trong đại đa số đều là các lão tiền bối tới an dưỡng” Chu Giai vừa nói, vừa bấm di động gọi.

Chỉ chốc lát, Vương Siêu hai mắt sáng ngời, xa xa thấy ở ngoài cửa lớn có một lão nhân đi tới.

Lão nhân này bước chân trầm ổn, bước chân lên xuống có nặng có nhẹ, tựa hồ rất chậm, lại tựa hồ rất nhanh, xa xa đã nhìn thấy Vương Siêu cùng Chu Giai, vẫy vẫy tay đi thẳng tới.

Vương Siêu cùng Chu Giai cũng tiến lên nghênh đón, hai bên còn cách vài chục bước, Vương Siêu đã thấy rõ tướng mạo của lão nhân này.

Lão nhân này râu tóc bạc phơ, nhưng một cọng cũng không loạn, trên mặt tuy có nhiều nếp nhăn, nhưng quầng mắt cũng không giống các lão nhân bình thường, thân mặc bộ quần áo màu xám bình thường, dưới chân cũng giày vải nhiều lớp.

Bộ dáng rất là an tường, làm cho người ta có cảm giác thoải mái, bình tĩnh.

“Lý gia gia!” Chu Giai thân thiết kêu một tiếng.

Vương Siêu cũng kêu một tiếng, đối với một lão nhân như vậy, lẽ tất nhiên là phải bảo trì sự kính trọng cùng lễ phép.

“Giai Giai, vị này chính là người tuổi trẻ mà con đã nói với ta?” Lão nhân đem ánh mắt nhìn về phía Vương Siêu.

Vương Siêu trong lòng rung mình, bước nhanh tiến lên: “Tiền bối, cháu thật vô lễ” Vừa dứt lời, hai tay vươn ra, áp vào tay của lão nhân.

Lão nhân nhìn thấy bộ pháp cùng động tác của Vương Siêu, haimắt khẽ sáng ngời: “Hay! Quyền thật thuần thực!” rồi cũng áp tay tới, cùng Vương Siêu đối kháng tại chỗ.

Tay hai người vừa chạm vào nhau, Vương Siêu đột nhiên có cảm giác, lỗ chân lông trên da tay của lão nhân này co rút lại, trong đó phảng phất như có dấu ngàn vạn cây châm sắc bén, đang chĩa lên, có cao có thấp, giữ lại mà không phát. Liền lập tức hiểu rõ, quyền thuật của lão nhân này đã tới ngoài cảnh giới ám kình, có tới hóa kình hay chưa, cũng chưa biết rõ, nhưng đã vượt xa mình.

“Tiền bối cao minh, cháu nhận thua” Vương Siêu thành thật nói.

Vừa rồi Vương Siêu dùng chính là một hình thức áp tay lễ tiết điển hình nhất đối với các lão tiền bối trong võ lâm. Trong võ lâm trước đây, hai người muốn thử công phu với nhau, không cần đánh nhau, mà chỉ cần chạm tay là đã biết sâu cạn.

Chân chính muốn luận võ, chính là thi phải bỏ qua thể diện, đánh nhau sinh tử.

Các danh gia quyền thuật thời xưa, khi chạm tay nhau, trong lòng cũng sẽ có kết quả sơ bộ, cho nên cũng sẽ không tùy tiện ra tay. Nhưng như vậy cũng lại tạo nên lời đồn, nói võ thuật Trung Quốc, chỉ động khẩu, không động thủ.

Con người như dòng nước, nóng lạnh tự biết. Nếu như phải động thủ mới phân cao thấp, đó là quyền thuật cấp thấp.

Quyền thuật Trung Quốc, hễ đã tỷ thí thì không còn là phân cao thấp nữa, mà là phân sinh tử. Sinh tử là đại sự, mỗi người đều phải thận trọng.

“Cháu luyện mấy năm rồi?” Lão nhân buông lỏng tay ra, khẽ gật đầu.

“Tháng mười hai năm trước bắt đầu đứng mã bộ, đến nay đã hai năm lẻ nửa tháng” Vương Siêu nói.

“Hai năm!” Lần này đến lượt lão nhân kinh ngạc: “Sư phụ của cháu là ai?”

“Quyền thuật sư phụ của cháu nước không quá đầu gối. Nhưng chỉ dạy cho cháu một năm rồi đi, cháu cũng không biết người đã đi đâu. Sau đó là bản thân tự luyện”.

“Nước không qua đầu gối! Đây là đỉnh điểm của hóa kình!” Lão nhân ngẩn ra một chút, “Không ngờ đến bây giờ còn có người công phu luyện đến cảnh giới như vậy! Chẳng lẽ ta đã già? Ta thật đã già!” Lão nhân hình như rất biết quý củ trong chốn võ lâm, cũng không tiếp tục hỏi nữa.

“Người tuổi trẻ, cháu luyện cũng không tệ, mới hai năm, đã luyện tới minh kình. Mặc dù sư phụ của cháu là cao nhân, nhưng đồ đệ cũng phải có cố gắng cùng thiên phú mới có thể luyện được như vậy”.

Vương Siêu lắc đầu: “Cháu hiện tại cảm thấy rất tệ, khi cùng người khác đẩy tay, luôn làm không được tới bước vô ý mà động, tự nhiên bộc phát”.

“Tự nhiên bộc phát” Lão nhân nói một câu, lại lần nữa đánh giá Vương Siêu: “Cháu muốn biết nguyên nhân phải không?”

“Đương nhiên là muốn biết” Vương Siêu đứng thẳng người.

“Trong quyền kình có nói: Gân cốt phải thả lỏng, da lông cũng phải tấn công, liên thông sâu chuỗi với nhau, tinh thần bên trong trống rỗng” Lão nhân nói: “Lông của cháu có thể dựng lên, lỗ chân lông cũng gồ lên như sắt, công phu dưỡng khí đã có hỏa hầu. Nhưng cái này cũng chỉ làm được tới bước ‘Bì mao yếu công’, khi đối địch, gân cốt của cháu cũng không thể hoàn toàn thả lỏng. Luyện quyền, quan trọng nhất là phải có âm dương động tĩnh, giống như là khối cầu bằng chì bọc thủy ngân, bên trong lỏng bên ngoài cứng, tự

do đóng mở, đường thành dương hỏa âm phù, khi lâm trận giết địch, mới có thể tự nhiên bộc phát, vô ý mà động, so với người khác vĩnh viễn nhanh hơn một bước”.

“Quả cầu thủy ngân thì ra còn ẩn chứa ý nghĩa này” Vương Siêu đột nhiên hiểu rõ.

49. Chương 49: Chích Thính Kinh Đích Bạc Nhược, Bất Khán Nhân

Tay phải ấn ngang sườn, tay trái đưa ngang, Vương Siêu tự động bày ra tư thế Long xà hợp kích. Âm thầm chuyển động xương cụt, lông trên người dựng lên, sau đó đem thân thể mình chia làm hai tầng nội ngoại, âm thầm thả lỏng.

Nhưng hiểu rõ là một chuyện, làm được lại là một chuyện khác, Vương Siêu ngay khi gồng lỗ chân lông để phát kinh, toàn thân cơ thể cũng căng thẳng theo, không thể phân âm dương trong ngoài được.

“Không sai đó chính là đại nhuyễn đại tung, người tuổi trẻ, hiểu và làm là hai chuyện khác nhau. Phải rèn luyện nhiều, phải cùng người thử tay, thôi thủ (đẩy tay) trong Thái Cực, nhiều thủ (quấn tay) trong Bát Quái, đều cần hai người đối luyện, ít nhất cũng phải một năm mới có thể để tay theo kịp thân thể.Ồ, cháu đang đứng tư thế gì vậy? Loại đứng tấn gì? Hình như là Hợp kích thuật trong Hình ý môn?”

Lão nhân vừa thấy Vương Siêu lảo lảo, liền biết hắn đã lĩnh ngộ, liền lên tiếng nhắc nhở, nhưng sau đó thấy tấn pháp của Vương Siêu, vẻ kinh ngạc trên mặt lại nổi lên.

“Đây là Long xà hợp kích, sư phụ của cháu có nói long tức là ngựa, xà tức là thương. Thương với ngựa hợp nhất, có thể nói là vua chúa trong hàng binh khí lạnh trên chiến trường” Vương Siêu cũng không giấu diếm.

“Thì ra là như thế, xem ra sư phụ của cháu là người đã trải qua chiến trường. Các cao thủ quyền thuật trước nay, chỉ cần trên chiến trường mà không chết, khẳng định sẽ trở thành một đại tông sư. Có thể sáng tạo nên tư thế hợp kích tiêu chuẩn như vậy, đã có thể khai tông lập phái, lấy tên riêng của mình để trở thành một mạch của Hình ý môn” Lão nhân cảm khái nói.

Vương Siêu đã đọc qua lịch sử của võ thuật cổ truyền, hiểu rõ lời của lão nhân nói. Các tông sư của Hình ý môn, Thái Cực môn, Bát quái môn, sau khi hình thành phong cách độc đáo của riêng mình, đều có thể phát triển thành một chi nhánh riêng.

Như Hình ý quyền của Thượng Vân Tường, gọi là Thượng thị hình ý, ngoài ra còn có Xa thị hình ý của Xa Nghị Trai, Quách thị hình ý của Quách Vân Thâm, Trình phái bát quái trường của Trình Đình Hoa, vân vân.

“Không biết lão nhân gia ngài đã luyện thành hóa kinh chưa? Mới vừa rồi cùng ngài thử tay, cổ tay ám kinh bộc phát, tựa hồ có cương châm ẩn nấp, cháu còn chưa luyện tới ám kinh, không biết đó là tầng công phu gì, sư phụ cùng cháu khi thử tay, cũng không có thi triển ám kinh” Vương Siêu vội vàng hỏi.

“Ài! Hiện tại già rồi, một thân võ học của ta ở thời kỳ điểm điểm, võ công đích xác đã vào hóa kinh, lỗ chân lông toàn thân không chỗ nào là không thể xuất kinh đả thương người, phún kinh như châm. Nhưng hiện tại thì không được, cũng chỉ có thể làm được như vừa rồi, toàn thân cũng đã không chịu nổi nữa” Lão nhân thần sắc buồn bã, trong giọng nói toát ra sự cảm khái của con người đối với năm tháng trôi qua.

“Sao vậy, chẳng lẽ luyện thành hóa kinh, sau này già đi, cũng sẽ như ngoại gia công phu chân tay thoái hóa theo thời gian?” Vương Siêu cau mày một chút.

“Người tuổi trẻ, quyền thuật không phải là thần thoại, tông sư tu vi cho dù cao tới đâu, cũng chống không lại thời gian, năm tháng xâm nhập. Năm tháng không buông tha một ai, con người không chống lại được tuổi già, không bao giờ. Ta hiện tại hơn chín mươi tuổi, trong tam hợp tâm cùng ý hợp, ý cùng khí hợp thì còn có thể làm được, nhưng khí cùng lực hợp đã không thể thông tới toàn thân, có những chỗ không thể vận kinh tới được”.

Dứt lời, lão nhân lại tiến tới, thoáng cái đã tới gần, lấy trường làm đao, nhắm thẳng cổ họng của Vương Siêu.

Lão nhân bộ pháp tinh thuần, ra tay nhanh nhẹ như một con báo vồ linh dương, bước chính là Bát quái bộ chính tông, dùng chỉ là Bát quái môn thủ đạo chính tông.

Chỉ bắt quá lão nhân cũng không bước sang hai bên, mà là đánh thẳng tiến thẳng, chiếm trung tuyến, đạp trung cung, phép bắt giặc trong Bát quái đả pháp sử lên hùng dũng, khí vũ hiên ngang.

“Hay!” Vương Siêu không nhịn được quát lên một tiếng, lão nhân vừa động thủ, lập tức đã thấy không giống người khác. Đạo lý thượng tầng của Bát quái, Hình ý, Thái Cực đều giống nhau, chẳng những ba nhà này đều sử dụng nội gia quyền thuật, mà ngay cả đạo lý cơ bản nhất cũng giống nhau, điểm không giống nhau chỉ là đả pháp cùng ý nghĩa khi đối địch.

Nhưng mặc dù đả pháp không giống, nhưng luyện đến thượng tầng, thì đều có thể dung hợp lẫn nhau, Bát quái cũng có thể chính diện cường công, Hình ý cũng có thể chuyển thân đánh từ bên sang, Thái Cực cũng mạnh bạo một kích hạ gục.

“Nếu là tiền bối Bát quái môn, ta cũng dùng Bát quái chiêu để đối kháng!” Vương Siêu tâm niệm vừa động, đồng thời cùng lúc khi lão nhân động thủ, chỉ cảm thấy khí tức của đối phương đập vào mặt mà đến, chịu sự dẫn dắt của khí tức, cước bộ của Vương Siêu tự nhiên đạp xéo ra ngoài, cứ như là phản xạ hoàn toàn không trải qua suy nghĩ, điều này so với trước còn nhanh hơn vài phần.

Một bước này, trong nháy mắt đã cướp được bên hông lão nhân, lúc này, lỗ chân lông toàn thân Vương Siêu gồng lên, yên lặng lắng nghe, giống như là một hòn đá nằm giữa giếng bão, nghe gió lốc gào rít chung quanh, cơn gió lốc này chỗ nào mạnh chỗ nào yếu, trong lòng đều hiểu rõ.

Gió lốc chính là kinh lực toàn thân của lão nhân, nơi nào mạnh, chính là chỗ mà kinh của lão nhân đã vận tới đó, nơi nào yếu, cũng có nghĩa là kinh lão nhân chưa vận tới được chỗ đó.

Vương Siêu đột nhiên tiến vào một loại cảnh giới huyền diệu, lỗ chân lông nghe, hai mắt chỉ nhìn tay mình, cảm giác kinh của đối phương nơi nào yếu, sẽ lập tức đâm vào chỗ đó.

“Người tuổi trẻ, thật khá. Trong ”Bào đình giải ngưư“, Trang Tử nói, không nên nhìn toàn con trâu, mà chỉ cảm nhận chỗ tiếp nối của xương cột con trâu, cũng như là trong quyền thuật vậy, không cần xem toàn thân con người, mà chỉ nghe kinh lực mạnh yếu để biết chỗ liên kết”.

Vương Siêu sau khi cướp được bên hông, xuất chiêu đâm tới, vị trí chính xác là nơi kết nối yếu nhất của kinh lực toàn thân đối phương. Giống như là mơ hồ huyền ảo, hồn nhiên mà thành, không cần trau chuốt, hiển nhiên là đã đạt tới thượng tầng công phu vô ý mà động.

Lão nhân cũng đạp bộ, xoay người, đi sau mà tới trước, so với Vương Siêu còn nhanh hơn một bước, vẫn cướp được chính diện như trước, bàn tay va chạm với tay của Vương Siêu, lập tức bám chặt lấy, xuyên vào eo mà tiến lên xương sườn.

Khi tay của Vương Siêu cùng lão nhân chạm vào nhau, thì cũng đồng thời giống như lão nhân, cánh tay quán lấy xuyên vào eo mà tiến lên mạng sườn.

Đây là phép vật Hồi thân chiêu trong Bát quái môn.

Bát quái chiêu, bên trong vốn ẩn chứa phép vật. Đó là do Trình Đình Hoa dung hợp vào.

“Bốp!” Hai người cùng sử dụng Hồi thân chiêu, cùng bám chặt lấy nhau, tạo thành bộ dáng đang vật nhau, Vương Siêu dù sao cũng kém hơn, hai người cùng dùng một tích tắc khi Hồi thân chiêu chạm nhau để phát kinh, hần lập tức cảm giác không khống chế được, toàn thân bị nhấc bổng lên, cước bộ cách mặt đất, mất đi sự biến hóa về lực, bị đánh bay ra ngoài.

Đất dưới chân là nơi dùng để mượn lực, bất cứ loại quyền thuật nào, chân đã rời khỏi mặt đất, đều khó có thể mượn lực biến hóa.

Bịch! Vương Siêu bị vật bay ra năm sáu thước lăn tròn trên mặt đất, sau đó bàn tay đỡ tại xương cụt, cứ như là một cái đuôi đỡ lấy vậy, nhảy bật lên như một con khỉ.

“Các người...” Chu Giai ở bên cạnh thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, trong mắt của nàng, một già một trẻ này quả thực khó mà tưởng tượng nổi. Hai người vừa gặp mặt, tên cũng không hỏi, đã nói chuyện hăng say,

lại còn thử tay lẫn nhau, còn đánh nhau. Điều này làm cho nàng có cảm giác hai người này đều điên hết cả rồi.

50. Chương 50: Phân Hưởng Nhĩ Đích Cảm Động

“Được rồi được rồi, Vương Siêu, ngươi sao lại vừa thấy mặt đã động thủ” Chu Giai dùng giọng nói hết sức trách cứ đối với Vương Siêu. Một già một trẻ hai người này mới gặp đã thử tay, cứ như là không có ai bên cạnh. Nàng không thể trách cứ lão nhân, chỉ có thể nói với Vương Siêu.

“Ha ha ha ha” Lão nhân nghe thấy giọng của Chu Giai, phát ra tiếng cười sang sảng, “Cháu quả nhiên đã dẫn một người tuổi trẻ rất hiếu học tới tìm ta, ta đã nhiều năm chưa từng gặp qua người tuổi trẻ nào luyện Bát quái chương đến thuần thục như vậy. Được rồi, không cần thử tay nữa, chúng ta đi vào nói chuyện thôi”.

Wang Siu cũng không nói lời nào, yên lặng gật đầu, suy nghĩ xoay chuyển, tiêu thụ những thu hoạch thu được từ một phen thử tay này: “Lão nhân này võ công quả nhiên cao cường, một Hồi thân chương vừa rồi vật ra bay ra ngoài, dụng kinh thật xảo diệu, vượt xa ta, cái này là ông ta đã lớn tuổi, thể lực suy kiệt, thua xa trạng thái đỉnh điểm khi còn trẻ”.

“Quyền sợ tuổi trẻ” Một người dốc lòng luyện võ, thời kỳ đỉnh điểm chính là trong bốn mươi năm từ hai mươi đến năm mươi tuổi, nếu đã qua sáu mươi tuổi, vô luận người là ai, vẫn bị tuổi tác ảnh hưởng, tay chân trở nên không linh hoạt, các cơ quan trong thân thể cũng bắt đầu suy kiệt, qua đỉnh điểm, sẽ từ từ mà đi xuống. Lão nhân đã tới chín mươi tuổi, vẫn còn có thể đánh được như vậy, thật sự năm đó công phu đã luyện tới cực điểm.

Cái này cũng do công phu nội gia, có thể giúp người ta dưỡng trụ khí. Nếu là người luyện ngoại môn công phu, như là cao thủ quyền Thái ở nước ngoài, cước đá thân dũa, tay chỏ đánh bao cát, bắn sắt huấn luyện nghiêm khắc, toàn thân luyện cứng rắn, lực lượng rất lớn. Nhưng tổn thương đối với thân thể cũng rất lớn, ngay cả khi có thoa thuốc, cũng không có thể khôi phục lại. Bởi vì thuốc có ba phần độc, vô luận là thuốc gì, cuối cùng một ít được tính cũng phải thông qua thận bài tiết ra ngoài, lâu ngày được tính tích lũy, gây tổn thương thận.

Cho nên những người này đỉnh điểm chính là hai mươi tuổi, qua vài năm ngắn ngủi, đã bắt đầu suy kiệt, cuối cùng thậm chí là đoản thọ. Không giống như nội gia công phu có thể dưỡng trụ khí, giữ cho đỉnh điểm cơ hồ xuyên suốt thời kỳ hoàng kim của thân thể con người.

Bất quá Vương Siêu trong lòng hiểu rõ, lão nhân mặc dù bởi vì năm tháng, gân cốt thể lực suy kiệt, nhưng đối với thời kỳ đỉnh điểm của lão lúc trẻ mà nói, đối với người bình thường cùng một số người luyện võ mà nói, lực lượng mà lão có trước đây thực sự hết sức cường đại và kinh khủng.

“Ta khổ nỗi chưa cùng cao thủ chân chính trao đổi, hiện tại lão nhân trước mắt, từng đã làm cảnh vệ bên cạnh Chủ tịch nước cùng thủ tướng, hơn nữa cũng là người từ chiến trường chém giết mà ra, kinh nghiệm chiến đấu khẳng định phong phú không thể nghi ngờ, ta còn phải thỉnh giáo một số biện pháp chống lại sự vây công. miễn cho lại bị người ta vây chém, khiến cho bản thân ứng phó không kịp”.

Ba người thông qua cảnh vệ trước cửa, vào bên trong đại viện quân khu.

Vừa đi vào đại viện, Vương Siêu hơi đánh giá hoàn cảnh bốn phía một chút, bốn phía phòng ốc cũng không cao lớn, khắp nơi đều đơn giản, trong đại viện thật ra hết sức rộng rãi, thậm u, có mấy căn nhà tường hồng thấp thoáng trong rừng cây.

Phòng lão nhân ở là tầng thứ ba của một căn nhà, ba phòng một sảnh. Sau khi vào nhà, bên trong rất là sạch sẽ, trừ một số đồ nội thất bằng gỗ có vẻ cổ xưa ra, nhiều nhất chính là sách, cũ có mới có, dựng thẳng hàng chính tề ở trên giá sách.

“Người tuổi trẻ, ngồi đi?” Ba người vào phòng, lão nhân bảo Vương Siêu ngồi xuống, Chu Giai lập tức nhu thuận đi pha trà.

“Dạ” Vương Siêu đáp ứng một tiếng, cũng không nói lời dư thừa.

“Chúng ta vừa mới thử tay, cũng đã biết công phu của cháu luyện cũng không tệ. Bất quá ta muốn cháu luyện một bộ Bát quái chưởng đầy đủ cho ta xem được không? Không được thì cũng không sao?” Lão nhân nói rất khách khí, không có chút thân phân trưởng bối như trước.

“Đương nhiên là có thể” Vương Siêu đứng lên, đi tới chỗ rộng rãi giữa phòng khách, khai thể, thông thả diễn luyện, từ song hoán chưởng, đơn hoán chưởng, diễn luyện Ma thân chưởng, Nhu thân chưởng, trong thủ thể có đẩy, gạt, đè, uốn. Thân pháp xoay tròn, đạp bộ, không ngừng ngừng lại, đánh như nước chảy mây trôi liên miên không dứt, biểu hiện ra quyền thể tiêu chuẩn được danh sư chỉ dạy.

Một bộ Bát quái chưởng luyện xong, Vương Siêu hai tay nâng lên ngang mi tâm, rồi áp xuống bụng, mở miêng thổi khí, hơi thở quanh quẩn trong miệng, lao ra khỏi yết hầu, phát ra một âm thanh dài hết sức thanh thúy.

“Mời tiền bối chỉ điểm”.

Lão nhân híp mắt tập trung tinh thần, sau một lúc mới cảm khái nói: “Sư phụ của cháu đúng là nhân vật không tệ, quyền thể chính xác, không chút sai sót, ta nhìn không ra có chỗ nào là không phù hợp. Cái này cũng không thể không khen ngợi. Cháu đã lĩnh ngộ tới tinh túy của Bát quái quyền, chỉ là hiện tại công phu chưa đủ tinh thuần mà thôi. Chắc là do thời gian luyện quá ngắn. Đối với luyện pháp, ta đã không thể chỉ điểm thêm cho cháu cái gì”.

Nghe thấy người này nói, Vương Siêu nhớ ra một năm trước khi mình đang luyện công, Đường Tử Trần Tựu ở bên cạnh mắt nhìn không chuyển, chỉ hơi chút có chỗ không đúng, liền vội vàng ra tay chỉnh sửa.

Hắn hiện tại sở dĩ có tiêu chuẩn như vậy, mỗi một động tác, từ đầu, đến ánh mắt, đến cổ, xương sống, cánh tay, ngón tay, eo bụng, bộ pháp dùng kinh đều hết sức đúng chỗ, đây đều là thành quả mà Đường Tử Trần đã tốn không biết bao nhiêu thời gian huấn luyện ra.

Nghe thấy lão nhân nói luyện pháp đã không thể chỉ điểm thêm gì cho mình, Vương Siêu thật ra cũng không nghi ngờ.

Nếu lão nhân nói mình luyện sai lầm rồi, phải chỉnh sửa lại, vậy Vương Siêu cũng sẽ không thể không nghi ngờ nhân lực cùng động cơ của đối phương, nghi vấn luyện pháp của Vương Siêu, sẽ đồng nghĩa với việc nghi vấn những gì mà Đường Tử Trần dạy.

“Vậy làm thế nào mới có thể từ mình kinh luyện đến trình độ ám kinh?” Vương Siêu hỏi.

“Cái này cần phải có thời gian từ từ tích lũy, công đao tự nhiên thành. Không thể gấp được, từ từ sẽ đến. Từ mình kinh chuyển sang ám kinh, là cái chất của quyền thuật sẽ tăng vọt, có người luyện quyền cả đời cũng tới không được bước này. Ám kinh là tâm cùng ý hợp, ý cùng khí hợp, khí cùng lực hợp kết quả của nội tam hợp vận hành, tâm cùng ý là ngọn nguồn của lực lượng ám kinh, cho nên luyện ám kinh trước tiên phải luyện ý chí cùng tâm của bản thân phải rõ ràng” Lão nhân một bên nói chuyện, một bên suy tư, hình như đang suy nghĩ làm sao đem ý tứ nói ra một cách đơn giản mà rõ ràng nhất.

“Cháu biết đạo lý nội tam hợp, ám kinh cháu cũng biết là sự tình gì xảy ra. Nhưng cụ thể làm thế nào để luyện ý chí cùng minh tâm (tâm rõ ràng), cháu hy vọng có thể từ kinh nghiệm của ngài, có thể có sự chỉ dẫn” Vương Siêu ngữ khí trầm tĩnh có lực.

“Làm thế nào để luyện ý cùng minh tâm?... kinh nghiệm của ta...” Lão nhân lại nheo hai mắt, như đang nhớ lại, cũng không biết lão đang suy tư tới năm tháng nào.

Cả phòng tĩnh lặng, Vương Siêu không nói lời nào, Chu Giai sau khi pha trà xong, cũng không có hứng thú cùng hai người nói chuyện, đi tới một gian phòng khác để xem sách.

“Lý gia gia cùng Vương Siêu hai người này không hổ là đồng môn, vừa thấy mặt, ngay cả tên cũng không hỏi, đã bắt đầu chuyện trò rất hợp ý” Chu Giai một bên tùy ý đọc sách, một bên trong lòng thầm nghĩ: “Cũng không biết một già một trẻ này còn nói bao lâu nữa, đừng có suốt đêm là được rồi. Bốn tiểu thư cũng không muốn phát khùng như bọn họ, hiện tại đã mười giờ tối rồi, cũng nên rời khỏi đây, mai lại tới”.

Nghĩ tới đây, Chu Giai đi ra: “Lý gia gia, chúng cháu phải đi rồi, người sớm nghỉ ngơi một chút, sáng mai chúng cháu lại đến thăm người. Vương Siêu, chúng ta đi thôi. Không nên quấy rầy Lý gia gia nghỉ ngơi”.

“Cô cứ đi trước đi” Vương Siêu hơi cau mày một chút, rồi nói với Chu Giai.

“Cậu...” Chu Giai không khỏi có chút bực mình, không biết nên nói cái gì nữa.

Hai người này nói chuyện với nhau, cũng cắt đứt dòng suy nghĩ của lão nhân, ánh mắt của lão chợt lóe, từ trong trầm tư tỉnh táo lại, sau đó cũng cau mày một chút, phảng phất không thích bị cắt ngang dòng suy nghĩ như vậy.

“Người già, suy nghĩ có chút theo không kịp. Vừa mới nghĩ ra một đầu mối, lại bị cắt đứt, cũng không thể tiếp tục nữa, cũng không biết nói cái gì” Vươn hai tay ra, day day huyệt Thái Dương của mình một chút, lão nhân bộ dáng có vẻ đau đầu.

Chu Giai nghe xong, lập tức hiểu ý, lão nhân trách cứ nàng cắt ngang suy nghĩ của mình, trên mặt lập tức đỏ bừng lên, có vẻ hết sức xấu hổ.

Lão nhân sau đó có chút cảm giác mình nói cũng không ổn, lại phát ra tiếng cười sang sảng “Gia gia nói có chút quá, cháu cũng không cần để ở trong lòng, cũng không có ý trách gì cháu đâu. Bất quá người già chúng ta, cùng với người trẻ tuổi này nói chuyện, cháu cũng không có hứng thú, khẳng định là nhàm chán, cũng nên về trước đi, ngày mai trở lại thăm gia gia là được rồi”.

Chu Giai bị lão nhân vừa nói vừa cười, cũng gật đầu, “Vâng Lý gia gia, cháu đi trước. Vương Siêu, cậu cứ ở lại trò chuyện, khi nào xong thì gọi di động cho ta”.

Biết Chu Giai tại Bắc Kinh khẳng định là có chỗ ở, Vương Siêu cũng không cần lo lắng, vì vậy gật đầu.

Đợi Chu Giai đi rồi, lão nhân lại chìm đắm trong trầm tư, suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới mở mắt ra, hơi khó khăn nói với Vương Siêu: “Ta cũng không biết làm thế nào mới nói rõ ràng được với cháu, có một số điều, cũng không thể dùng lời mà nói ra được. Có thể là người thực sự khi già đi, có lối suy nghĩ mà ngôn ngữ cũng khó mà biểu đạt ra được, nghỉ ngơi đêm nay, sáng mai đầu óc của ta sẽ xoay chuyển tương đối mau hơn. Cháu cũng ở lại đây đi, để tránh khi ta đột nhiên linh quang chợt phát, nghĩ ra điều gì đó, cháu lại không có ở đây, mà càng kéo dài thì lại càng dễ quên”.

“Được rồi” Vương Siêu lên tiếng, dưới sự an bài của lão nhân, đi vào một căn phòng để nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Vương Siêu rời giường, ra rùng cây bên ngoài luyện quyền, trời dần dần sáng rõ, chim chóc trên ngọn cây cũng đã ríu rít kêu lên.

Vương Siêu vừa mới trở lại phòng, để xem lão nhân đã thức hay chưa, đột nhiên, có mấy chiếc xe từ cửa quân khu chạy vào. Mấy chiếc xe này trông cũng hết sức bắt mắt, chạy trước nhất là một chiếc xe đen tuyền, Vương Siêu nhận ra đó chính là xe Rolls Royce xa hoa nhất thế giới.

Nhãn hiệu của chiếc xe này Vương Siêu cũng đã từng nghe Trương Đồng nói qua, rất nhiều mẫu giá hơn ngàn vạn, có những loại phát hành với số lượng hạn chế trên thế giới, giá cũng cực kỳ mắc, hình như tới cả vài tỷ.

Ngoại trừ chiếc xe này, mấy xe đi theo cũng rất hào hoa, Hummer, Lincoln, Ferrari đều có. Hơn nữa mỗi kiểu đều khác với loại mà Vương Siêu trước giờ từng thấy qua, hiển nhiên cũng thuộc dòng cao cấp cực kỳ đắt tiền.

Bốn chiếc xe chạy vào rồi từ từ dừng lại trong bãi đậu xe trước một căn lầu, từ trong chiếc Rolls Royce đi đầu bước ra mấy người, trong đó người cầm đầu là một trung niên khí vũ hiện ngang.

Trung niên này giở tay nhắc chân, trên người đều tản mát ra một cỗ khí tức cao cao tại thượng, hiển nhiên là người quyền cao chức trọng, thường xuyên ra lệnh mới có uy phong khí thế như vậy.

Vương Siêu so sánh trung niên này với Thị ủy thư ký Chu Thiên Lương, phát hiện Chu Thiên Lương ở trước mặt người này, động tác và khí tức uy thế của hai người, cứ như là người lớn gặp con nít.

“Người này địa vị vượt xa Chu Thiên Lương”.

Vương Siêu quan sát người này, lập tức rút ra kết luận như vậy.

Sau đó, từ chiến xe Hummer bên cạnh đi xuống một cô gái có vẻ cao ngạo, mặc trang phục hết sức có khí chất, Vương Siêu cũng từng ở công ty của Trương Đồng thấy qua không ít cô gái là khách hàng giàu có, nhưng cũng chưa có cô gái nào có khí chất như vậy.

Cùng lúc đó, từ trên xe Lincoln, Ferrari cũng đi xuống mấy người nam nữ tuổi còn trẻ. Đều là mười phần quý phái.

Một đám người này, làm cho trong đầu Vương Siêu tràn ngập mấy chữ “hào môn” “thế gia”.

Một đám người này hình như là người một nhà, sau khi xuống xe, còn có mấy vệ sĩ mặc comple đen đi theo, mang theo một ít đồ vật, đi vào thang lầu.

Vương Siêu một lát sau, cũng đi vào.

“Nơi này là đại viện quân khu, ở bên trong cũng là những nhân vật cấp nguyên lão, những người này có thể là tới thăm” Vương Siêu đối với sự xuất hiện của đám người này tại đây, cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Trong lúc Vương Siêu vừa mới tới cầu thang, đột nhiên trên lầu hai truyền đến một tiếng hét phẫn nộ của một lão nhân.

“Cút đi, tất cả cút đi cho ta, các người đều là một lũ khốn kiếp, ai cần các người đến thăm!” Sau đó, phàn nàn một tiếng vang lớn, hình như có vật gì đó bị vắt ra ngoài cửa sổ, rơi xuống trước lầu.

“Lão gia tử bị ám đầu rồi, ba mẹ, con đã nói không đến rồi, ba mẹ cứ muốn tới. Bây giờ thì tốt rồi!” Một thanh âm thiếu nữ thét to lên.

“Đúng vậy, đúng vậy, cái lão khốn kiếp này!” Một thanh niên tuổi còn trẻ thấp giọng mắng.

Tiếng bước chân truyền đến, Vương Siêu ở tại thang lầu nhìn thấy mấy người vừa rồi cao ngạo đi lên đang tức giận mắng chửi đi xuống, mấy nam nữ trẻ tuổi lại càng hùng hùng hổ hổ.

Vương Siêu nghiêng người nhường đường, để cho những người này đi xuống, liền thấy mấy người này lên xe rồi máy một lèo ra khỏi cửa quân khu.

“Đám con nhà quý tộc này xem ra đã bị lão nhân cho ăn quả đắng rồi?” Vương Siêu trong lòng nghĩ tới, cũng không thèm để ý nữa, đi lên lầu ba, về lại phòng của ông cụ Lý.

Vừa mới đẩy cánh cửa khép hờ ra, vừa đi vào, Vương Siêu đã phát hiện ông Lý đang cùng một lão nhân mặc một bộ quân phục giản dị ở phòng khách kích động chuyện trò.

“Lý lão ca, người nói ta từng đi theo Chủ tịch cùng Thủ tướng, biết bao gian khổ đổ máu vì giang sơn này, thật vất vả mới đẩy lùi sự áp bức, bóc lột nhân dân của đám quan lại địa chủ. Không ngờ đến bây giờ, đám con cháu của ta lại trở thành quan lại địa chủ, cười trên đầu nhân dân mà tác oai tác quái, bộ dáng hủ bại không thể chịu được, thậm chí so với những tên đó chỉ có hơn chứ không kém...”

“Lý lão ca, người nói đi, cứ như vậy, sau khi ta chết đi, ta làm sao đối mặt với những chiến hữu đã hy sinh. Hu hu... hu hu...” Lão nhân này vừa nói, thanh âm nghẹn ngào, “Ta còn có mặt mũi nào để đi gặp Chủ tịch, đi gặp Thủ tướng!”

Nói tới đây, lão nhân cũng nói không được nữa, nước mắt rưng rưng, khóc như một đứa bé vậy.

Vương Siêu đột nhiên trong lòng dâng lên một sự cảm động khó hiểu.

Hắn nhớ ra biết bao nhiêu sự tình của cả một nửa thế kỷ trước.

Người như vậy, tinh thần như vậy.

Rất nhiều người giống như lão nhân này cùng nhau tụ hội lại. Thiên thiên vạn vạn tinh thần như vậy ngưng tụ cùng một chỗ. Còn có cái gì có thể chiến thắng?

“Từ trong cảm động tìm kiếm lực lượng...” Vương Siêu trong đầu hiện lên một câu nói của Đường Tử Trần: “Luyện ý, minh tâm...”

Sau khi ông Lý cũng lão nhân mặc quân phục đi ra, nhìn thấy Vương Siêu ở cửa, nghe thấy Vương Siêu trong miệng thì thào tự nói, đột nhiên phát ra một tiếng thở dài.

“Cháu nói không sai, chính là ý cảm động, trong cảm động mới có lực lượng, mới có thể luyện ý, minh tâm. Mới có thể chân chính nội tam hợp. Đó là điều mà hiện tại cháu còn thiếu, chính là sự cảm động khiến cho người ta có thể phát triển. Quyền thuật của ta, là vào năm đó trên đường trường chinh mà đại thành. Ta không thể dạy cháu điều gì, nhưng ta có thể chia sẻ cảm động của ta cho cháu, cháu sau này có thể từ trong đó học được bao nhiêu, thì phải xem duyên phận của bản thân”.

“Cháu theo ta đến đây” Ông Lý dẫn Vương Siêu đi vào trong thư phòng của mình, mở một học tủ, từ bên trong lấy ra một cây kèn màu vàng bóng loáng.

Trên cây kèn có buộc một sợi dây đỏ.

Tu, tu! Ông Lý cố lấy hơi, thử thổi hai nốt, phát ra thanh âm lạnh lẽo.

Vương Siêu không nói lời nào, chỉ lẳng lặng lắng nghe, chăm chú nhìn ông cụ.

Bộ ngực ông cụ đột nhiên phồng lên, quần áo trên người bên trong tựa như có những con rắn lớn bò quanh, trông tình hình rõ ràng là khí tức đã vận đến cực điểm.

Cây kèn đang thổi nên một bản nhạc.

Vương Siêu nghe ra trong điệu nhạc dân ca như chất chứa sự nhiệt tình. Thanh âm từ trong kèn truyền ra, mỗi một hơi đẩy ra đều như là một mũi tên rất dài bắn thẳng ra.

Quần áo của lão nhân dưới sự ảnh hưởng của kinh lực mà phồng lên, vang lên những tiếng phần phật. Chú ý tới động thể hít thở trên người lão nhân, nghe tiếng kèn tỏa ra. Tâm trí của Vương Siêu dần dần lan tỏa ra, cho đến cuối cùng, hần nhắm hai mắt lại, nhưng trong đầu vẫn vẽ ra rõ ràng từng luồng khí tức của lão nhân khi thổi kèn.

Một lúc lâu, khi thanh âm cuối cùng biến mất trong không khí, Vương Siêu tỉnh lại, nhìn thấy lão nhân đang ngồi ở bên bàn, khoát tay áo với mình.

“Quyền thuật cùng cảm động của ta, đều đã diễn tả ở trong một khúc ”Thập tổng hồng quân” này. Cháu đi đi”.

Vương Siêu nói: “Cảm động của người, quyền thuật của người, cháu đều đã hiểu. Đích thực là lực lượng vô địch” Nói dứt lời, hần rời khỏi nhà của lão nhân.

51. Chương 51: Tâm Như Xích Tử, Ý Như Cương Thiết (thượng)

“Thượng tăng tinh yếu trong mình kinh vô ý mà động, tự nhiên bộc phát là ‘Gân cốt phải thạt lỏng, da lông cũng phải tấn công’. Ngoài cứng trong lỏng, song đây mới chỉ là về mặt thân thể. Cũng chưa phải là ám công nội kinh”.

”Ám kinh nội tam hợp cùng tâm và ý liên thông. Ta trước kia mặc dù biết khi người ta gấp rút, toàn thân sẽ xuất mồ hôi, so với thể lực vận động phát kinh còn muốn nhiều hơn, đây là lực lượng tâm và ý, nhưng làm thế nào vận dụng lực lượng này vào thực chiến, đem lực lượng của tâm và ý hoàn toàn phát huy ra, vận dụng tự nhiên, cũng nhưng là một vực sâu không thể vượt qua. Vực sâu này theo như lời tiên bói Trình Đình Hoa chính là ý cảnh cụ thể ‘đả nhân yếu cấp tại thủ thượng (đánh người thì tay gấp rút)’.

Vương Siêu trong lòng suy tư: “Vực sâu này một khi vượt qua, võ nghệ sẽ thành đạo nghệ. Chân chính nắm được tinh túy của võ thuật cổ truyền”.

Trong lòng hần nhớ lại những cảm nhận trong một ngày đêm vừa qua, mặc dù chưa thể tiến hành tham khảo cụ thể với ông Lý, cũng chưa chân chính cùng lão hồng quân đã trải qua chiến trường, kinh qua trăm trận này giao chiến, thu được kinh nghiệm thực chiến, nhưng hần vẫn cảm thấy chuyến đi này không uổng công.

Bởi vì đáp án mà lâu nay hấn vẫn khổ tâm suy nghĩ, đều đã được ẩn chứng giải thích trong một ngày đêm này.

“Hai lão nhân kia đều từ chiến trường chém giết mà ra, ý chí kiên cường, song đối mặt với lũ hậu bối hủ hóa, lý tưởng mà bản thân theo đuổi tan biến, đã lộ ra tâm linh thuần khiết như một đứa trẻ mới sinh...”

“Tâm linh sáng như trẻ mới sinh, ý chí kiên cường rắn tựa sắt... cái này chính là ảo diệu của nội tam hợp. Quyền thuật gần với ảo diệu của nhân sinh, không hiểu nhân sinh, cũng không thể chân chính hiểu rõ nội kinh. Tâm không thuần khiết, ý không kiên định, cũng không có thể vận dụng nội kinh. Tâm... Ý... Tâm cùng ý... tâm ý lực hợp. Khó trách Hình ý quyền đời trước được gọi là Tâm ý lực hợp quyền thuật. Thì ra là như vậy”.

“Ta trong hai năm, ngày đêm khổ luyện, quyền thuật tiến bộ càng ngày càng chậm chạp, thì ra là do tâm không thuần, tiếp xúc với cuộc sống mê ly đầy màu sắc, cũng bất tri bất giác bị ảnh hưởng, cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng cũng sẽ từ từ giảm sút, cả đời không thể lĩnh ngộ được những tầng cao hơn, xem ra muốn tâm linh bản thân tĩnh lặng, thuần khiết, thì phải rèn luyện ý chí của bản thân”.

Vương Siêu nhớ ra một năm gần đây, bản thân mở công ty, tiếp xúc với nhân vật thượng lưu, bị tài phú địa vị thế lực hấp dẫn, tâm cùng ý đã không còn thuần khiết thanh tịnh như năm đó ở cùng với Đường Tử Trần, một lòng một dạ chìm đắm.

Cái này đối với võ công còn chưa đại thành như hấn mà nói, không thể nghi ngờ chính là độc được mãn tính.

May mắn là hấn trải qua một ngày đêm này, chia xẻ cảm động của lão tiền bối năm đó. Một khúc nhạc của ông Lý, chẳng những đem quyền thuật cả đời hóa thành động thể biểu đạt trên thân hình, quan trọng hơn chính là, đã xua tan được màn sương mù bao phủ trong lòng hấn.

Tâm cùng ý theo sự cảm động, hóa thành sự truy cầu võ nghệ, rốt cuộc đã rẽ được đám mây đen trong lòng hấn để thấy được ánh trăng sáng trên trời cao.

Lúc này, hấn đối với thân thể gân cốt cùng da lông của mình động tĩnh mềm dẻo ngoại tam hợp phối hợp ảo diệu, nội tam hợp tâm cùng ý trong sáng kiên định, đều có lĩnh ngộ rất sâu.

Hai năm luyện quyền, một phút tĩnh ngộ. Mở tung cánh cửa, thấy được những kiến thức cao hơn.

Bất quá lĩnh ngộ thì lĩnh ngộ, nhưng công phu ở trên thân, cũng phải trải qua tôi luyện rất nhiều.

Vương Siêu vừa rồi lĩnh ngộ chỉ là tìm được con đường để leo lên, cũng chưa chân chính đi trên đó.

Con đường theo đuổi quyền thuật tâm linh phải thật sự thuần khiết như trẻ mới sinh, cùng với một ý chí kiên cường như sắt thép, không phải là một sớm một chiều mà thành được.

“Ài, lúc đầu Trần tỷ sở dĩ không nói với ta đạo lý này, là bởi vì ta vừa mới bắt đầu, còn chưa tới trước cánh cửa như hôm nay, có nói thế nào cũng chỉ là đàn khảy tai trâu. Nói không chừng còn là khảo nghiệm đối với ta”.

Vương Siêu cúi đầu, nhìn cái bóng của mình trên mặt đất, trong lòng dâng lên ngàn vạn cảm khái.

Thái Cực, Hình ý, Bát quái, Bát cực, Thông bối, Vịnh xuân Bạch hạc, Quốc thuật thật lực, Đường Tử Trần, Chu Giai, Trương Đồng, Tào Tinh Tinh, Tào Nghị, Lý Vạn Cơ, Triệu Tinh Long, Điều Hiểu Tuyết, ông Lý, lão nhân khóc thất thanh, Tào Nghị, Thị ủy thư ký Chu Thiên Lương, Nhị công tử của tỉnh trưởng Lý, khuôn mặt dữ tợn của đám người vây chém trong con hẻm nhỏ, thanh đao sáng trong tuyết, cùng với cao thủ Lâm Lập Quân chết dưới súng, đám nhà giàu quý tộc vừa mới đi xe tới sáng nay, còn có đầu súng giữ cảnh sát và cướp, sanh tử giao đấu, tòa nhà thương mại xa hoa, biệt thự hào hoa, cuộc sống của những người giàu có, vân vân và vân vân, những người và chuyện trong hai năm qua đã gặp, toàn bộ đều xẹt qua trong đầu.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên, tiếng điện thoại di động trong áo vang lên. Dem Vương Siêu từ trong trầm tư suy ngẫm tỉnh lại.

Hít sâu một hơi, xương cốt toàn thân chấn động, cơ bắp co giãn, ngực lên xuống, khí tức thở mạnh ra, một mũi tên khí thật dài từ trong miệng bắn ra, lóe lên rồi biến mất.

Hình như là đem tất cả những gì không thuần khiết thổi hết ra ngoài, Vương Siêu cảm giác thấy bản thân cả người trên dưới nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, thần trí sáng rõ trước giờ chưa từng thấy.

Sau khi khởi khí thì bắt điện thoại, bên trong truyền đến thanh âm của Chu Giai: “Cậu đứng ở cửa đã lâu, muốn làm cái gì vậy? đã nói chuyện với gia gia xong chưa? Xem hai người nói chuyện cũng rất hợp ý, gia gia đã nhận cậu là đồng môn Bát quái chưa? Tôi đang ở trong xe cách không xa, cũng vừa mới tới, vừa mới tới đã nhìn thấy cậu đứng ở trước cửa, đứng ngây ra đó, bị choáng váng sao?”

Vương Siêu tìm vị trí của thanh âm, quả nhiên phát hiện ở dưới một bóng cây bên đường, có một chiếc BMW cao cấp mang biển số quân đội đang đỗ, cũng không biết Chu Giai lấy từ đâu.

Nhìn thấy Vương Siêu đang nhìn quanh, cửa sổ xe tự động mở lộ ra khuôn mặt xinh đẹp của Chu Giai, hướng sang bên này ngoắc ngoắc.

Vương Siêu đi qua, phát hiện ngồi ở ghế lái trong xe là một cô gái xinh đẹp, mặc áo lạnh cao cấp trang nhã, có vẻ rất là có khí chất, vừa nhìn đã biết là nhân sĩ thượng lưu được giáo dục tốt.

“Ồ, là người này?” Vương Siêu ánh mắt lợi hại, lập tức nhận ra ngay cô gái trong xe chính là người mà sáng nay bị lão nhân kia đuổi về mà mắng lớn.

“Cô gái này sáng sớm đã tới, còn lái một chiếc Hummer cao cấp, bây giờ lại đổi một chiếc khác, lại còn có biển số quân đội, quả nhiên là thiên kim đại tiểu thư của nhà thế gia, chỉ tiếc...”

Vương Siêu nhớ ra lão nhân khóc lóc kia, trong lòng cảm giác có chút nhạt nhẽo.

“Vương Siêu, mau lên xe, chúng ta cũng đã hẹn bạn đi ăn cơm. Cậu cũng đi chung đi”.

“Giai Giai, hẳn là ai?” Thiên kim đại tiểu thư kia nhìn Vương Siêu bên ngoài một chút, nghi hoặc hỏi.

“Cậu ta là bằng hữu của mình, cũng là đồng môn luyện công phu của Lý gia gia, Lý gia gia là sư thúc của cậu ta, lần này là tới thăm hỏi” Chu Giai lập tức nói xạo, đem mối quan hệ tạo nên thân phận cho Vương Siêu.

“Ồ” Thiên kim đại tiểu thư vừa nghe, tinh thần cũng hơi rung động, cẩn thận nhìn lại Vương Siêu ở bên ngoài, hình như cũng nhận ra: “Văn bối của ông Lý, khó trách sáng nay ta từ trong căn lầu của lão gia nhà ta đi ra thì gặp hẳn”.

“Trong nhà ta đột nhiên có chút việc gấp phải trở về, Chu Giai, cô cứ ở Bắc Kinh chơi đi”.

Vương Siêu cự tuyệt, mặc dù biết Chu Giai lần này đưa mình đi ăn cơm, khẳng định là có mời một số công tử tiểu thư quý tộc, đối với sự phát triển của mình sau này cũng có không ít chỗ tốt, nhưng hẳn bây giờ cũng không còn chút hứng thú nào.

Đối với những buổi tiệc quyền lợi tài phú tụ hội như vậy. Đối với quyền thuật chưa đại thành như Vương Siêu mà nói, đúng là hành động nguy hiểm phi thường mê loạn tâm linh, ăn mòn ý chí.

Đạo gia trong khi tu hành mặc dù nói xuất thế nhập thế, nhưng Vương Siêu hiện tại cũng chưa có xuất, tâm linh cũng chưa được trong sáng như đứa trẻ mới sinh, ý chí chưa có kiên cường như sắt thép, xuất thế như vậy, tiếp xúc với tiền bạc quyền lợi tài phú, trăm phần trăm là sẽ vùi lấp vào trong đó.

Hắn đối với tình huống hiện tại của bản thân phi thường rõ ràng, vừa rồi cũng đã tự hỏi, đã tự tạo cho mình một con đường để tu hành.

Nói với Chu Giai một câu như vậy, Vương Siêu cũng chỉ mỉm cười, cũng không nói nhiều, rồi xoay người đi không quay đầu lại.

Chu Giai vịn vịn lần không nghĩ đến Vương Siêu sẽ cự tuyệt, mặt có chút đỏ bừng lên, thiên kim đại tiểu thư kia cũng nhìn theo bóng lưng của Vương Siêu mà ngẩn người ra.

Một hồi sau, Chu Giai mới từ trong xấu hổ khôi phục lại, trong miệng nói thầm một câu, mũi hừ một tiếng rất nhỏ: “Không đi thì thôi, hừ. Chúng ta đi!”

“Sao vậy, Giai Giai, người đó có phải bạn trai của cậu không? Đang giận nhau sao vậy?” Thiên kim đại tiểu thư nghi hoặc nói.

“Hừ! Uống công ta giúp hần như vậy, cũng không nhìn được tốt xấu!” Chu Giai lại hừ một tiếng.

Thiên kim đại tiểu thư cười hắc hắc hai tiếng, đóng cửa xe lại, rò ga phóng đi.

Vương Siêu đến tối thì về tới nhà, báo chí cha mẹ mấy câu, nói là mình phải ra ngoài du lịch, sau đó báo với Lý Vạn Cơ của Đài quyền đạo quán là mình muốn ra ngoài tu hành một thời gian, công việc ở đây tạm thời giao cho Triệu Tinh Long thay thế.

Lý Vạn Cơ cũng không có làm khó khăn gì, rất sẵn khoải thông qua yêu cầu của Vương Siêu.

Sau khi đem các công việc giao phó rõ ràng, ở nhà tĩnh dưỡng mấy thì lại có một đợt rét phủ xuống, tuyết bao trùm tất cả thành thị, thôn trang, sông hồ, đường xá.

Vào một sáng sớm trong lúc tuyết đang phủ xuống, hần bước ra đường nhằm hướng Tây Nam mà đi tới.

Vương Siêu đi theo con đường mà đã làm lòng người phấn chấn ở thế kỷ trước, từng bước từng bước đi tới, đạp núi xuyên sông, qua núi tuyết, đồng cỏ, núi non trùng điệp, chiêm ngưỡng cảm động năm đó, bỏ đi tạp niệm trong tâm và ý của bản thân.

52. Chương 52: Tâm Như Xích Tử, Ý Như Cương Thiết (trung)

Mà lúc này Vương Siêu bước thấp bước cao đi trên con đường nhỏ trong núi, mỗi một bước đi, tuyết ngập tới tận đùi, phát ra thanh âm sột xoạt.

Con đường nhỏ hần đang đi, phía dưới tuyết cũng không phải là bùn đất, cũng không phải nhựa đường, mà là đường đất. Đã đi ba ngày, rốt cục đã trông thấy sông Tương ở gần Thiều Sơn.

Dọc theo đường đi tuyết cũng đã ngừng rơi, khí hậu giá lạnh, Vương Siêu gian nan băng rừng lội suối, mỗi ngày đều mờ sáng đã đi, tới đêm, mới tìm một quán trọ, hoặc là một nông trang để qua đêm.

Ngày đầu tiên, đi trong tuyết rất khó khăn, đầu tiên là giày bị tuyết tan thấm vào, hần đi lại là đường nhỏ nông thôn, hết sức khó đi, đi mấy vạn bước cuối cùng giày cũng rách, đành phải đi chân trần, cho đến khi trời tối, hai chân của hần đã bị lạnh đến tê cứng.

May mà hai năm qua hần luyện quyền, đã đem công phu luyện tới năm ngón chân, có thể bẻ trụ lỗ chân lông, không để cho hàn khí xâm nhập, nếu không hai chân đã sớm bị hoại thư rồi.

Bởi vì tuyết rơi rất lớn, gió cũng mạnh, dù của hần cũng bị phá hỏng, tuyết rơi xuống đầu tan ra, chảy xuôi xuống cổ, toàn thân đều lạnh như băng, cho dù thể chất của hần so với người bình thường cường tráng hơn rất nhiều cũng chịu không được, tới khi trời tối cũng đã có chút đầu choáng váng mắt hoa. Hiển nhiên là bị hàn khí làm cho thân thể tổn thương.

May mắn là đêm đó, Vương Siêu đi hơn trăm dặm, thật vất vả mới tìm được một hộ nông gia, trong nhà chỉ còn một lão nhân ở lại, cả nhà đều đã đi làm công, lão nhân này đã nhiệt tình cho hần nước nóng, uống hồng trà để khu trừ hàn ý trên người hần.

Vương Siêu thấy trong nhà có nón tre cùng áo tới, còn có một đôi giày cỏ, lập tức mua lấy, mặc hết vào người, ngày thứ hai đi ở bên ngoài, cũng đã không sợ gió lạnh cùng tuyết xâm nhập. Chỉ là giày cỏ mặc dù chắc chắn, nhưng cũng ngăn không được rét lạnh.

Vì vậy hần chỉ có thể mỗi bước đi, đều phải hoạt động mấy ngón chân, để khỏi bị băng tuyết làm đông cứng mấy ngón chân.

Ba ngày đường, chịu khổ nhất chính là chân của Vương Siêu.

Thật vất vả mới đến được một đỉnh núi, nhìn bốn phía, đều là cây cối trơ trụi, trên đây những tuyết, khắp nơi đều là cảnh trời đông giá rét tiêu điều.

Vương Siêu khi sáng đã chiêm ngưỡng quê hương của võ nhân, hiện tại ở trên đỉnh núi cao nhất ở phụ cận, đón gió Bắc, áo tôi bị gió thổi bay lên phần phật, trong lòng hào tình vạn tượng, không khỏi nhớ tới cảnh tuyết tan vườn xuân.

“Tình cảnh này...” Đứng trên đỉnh núi một hồi lâu, Vương Siêu mới từ một sườn núi khác đi xuống, từng bước từng bước tiếp tục nhắm hướng Tây Nam mà đi tới.

Một đường đi tới một tháng sau, Vương Siêu rốt cục đã đi tới giao tới của sông Tương với tỉnh Quý Châu, lúc này, tuyết đã tan, trời đông giá rét đã qua, mùa xuân ấm áp đã tới, dọc theo đường đi, tuyết tan chảy xuôi trên mặt đất, khắp nơi đều lầy lội. Từng bước đi tới đều ấn chứng theo ý cảnh của tranh nên bộ.

Lúc mới bắt đầu, Vương Siêu còn chưa thích ứng. Nhưng dần dần qua hơn một tháng, hắn đã quen với việc cả ngày đều đi bộ và suy tư. Quần áo trên người cũng không biết đã thay đổi bao nhiêu bộ.

Cứ cách mấy ngày, hắn lại ghé qua một thành phố nào đó mua một bộ quần áo, bỏ bộ đồ cũ đi, dù sao hắn mang trên người cũng có mấy chục vạn, cũng không thiếu tiền.

Chỉ là nón tre trên đầu, áo tôi, giày cỏ thủy chung vẫn không thay đổi.

Một chặng đường trèo đèo lội suối gian nan, hắn quá nửa đều đi đường núi nhỏ, hoặc là đường mòn hương thôn không bóng người, rất ít khi gặp người nào, một đường yên tĩnh, trầm mặc, cùng với việc đi bộ đã khiến cho Vương Siêu dần dần quên đi sự ồn ào của trần thế, tâm linh đã hòa vào trong thiên địa.

Hắn cứ từng bước mà đi, tự nhiên phối hợp với quyền ý quyền hình, một lên một xuống, quên đi tất cả, chỉ còn lại các động tác cùng tinh yếu của quyền thuật.

Vân Quý một dãy núi non, Vương Siêu không đi đường lớn, tự nhiên tốn rất nhiều thời gian, hướng hồ hắn mỗi khi đến đâu, đều phải chiêm ngưỡng lộ trình của các vị tiền bối cách mạng năm đó, do đó hành trình chậm chạp, cho đến tháng ba tháng tư khi hoa xuân đã nở, chỉ mới đi tới Tuần Nghĩa của Quý Châu.

Đầu tháng năm, Vương Siêu mới qua Xích Thủy, tiến vào Tứ Xuyên.

Mấy tháng này, thân thể của hắn trải qua phong sương tôi luyện, da tay vốn trắng trẻo đã thành màu nâu xám, tuy hắn một đường phong sương, thân thể cũng không suy sụp, ngược lại càng ngày càng tráng kiện, cước bộ càng ngày càng có lực.

Trong khi yên lặng đi đường, Vương Siêu có lúc nhắm mắt lại, tâm cảnh chìm sâu vào trong yên tĩnh, [thậm chí có thể nghe thấy mạch máu trong người, có tiếng nước chảy xào xào.

Đó là máu ở trong mạch máu dưới tác dụng của quả tim, toàn thân trên dưới các nơi không ngừng tuần hoàn.

Công phu đến những vùng nhỏ nhất, có thể nghe máu chảy như tiếng suối trong núi.

Vương Siêu cũng không biết có phải nhờ những ngày yên lặng mà đi này, trong lúc vô ý đã đạt tới công phu đạt tới những vùng cực nhỏ, tới bước xâm nhập vào ngũ tạng lục phủ. Hắn cũng không có quá để ý, thân thể của hắn đã hoàn toàn phối hợp với những tinh yếu của quyền thuật, tâm linh cũng hoàn toàn đắm chìm vào trong tinh thần cảm động của vô số người người của thế kỷ trước đã trải qua.

Tứ Xuyên đã đến gần cao nguyên, đường so với Quý Châu còn muốn hiểm trở hơn, thường thường đều là đường núi, con đường như là sợi chỉ uốn lượn trong vùng núi non, phẳng phất như một cự long dài không thấy đầu đuôi.

Khí trời nóng bức hẳn lên, nhưng Vương Siêu cũng không cảm giác được,

hắn chỉ cảm thấy, thân thể cùng tâm linh của mình như là một khối ngọc thô, mỗi một bước đi phẳng phất như một người điêu khắc, đang trong quá trình khu trừ tạp chất. Khiến cho thân thể tâm linh của hắn dần dần hiển lộ ra sự thuần khiết chất phác cùng ánh sáng trong suốt rõ ràng.

Trong nửa năm đi bộ này, Vương Siêu chỉ khi bắt đầu là có chút gian nan cùng khổ, sau đó lại càng ngày càng thoải mái, sau khi quên đi sự ồn ào của trần thế, tâm linh được giải phóng, hình như khiến cho hắn nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hắn suy nghĩ về một số kinh nghiệm của các vị tiền bối trong quyền kinh, “Luyện quyền phải càng luyện càng thoải mái mới tính là được, nếu cảm thấy khổ, chính là đã sai lầm”.

Hắn biết mình đã luyện được.

Núi càng ngày càng hiểm, đường càng ngày càng dốc, nước sông phía nước chảy càng ngày càng xiết, mặt trời cũng càng ngày càng oi bức.

Dưới điều kiện khắc nghiệt như vậy, Vương Siêu mỗi ngày di chuyển cũng đã trở nên khó khăn hẳn lên, cái này cũng không phải vì quá trình di chuyển hằng ngày có gì sai sót, mà do toàn bộ hoàn cảnh cùng điều kiện tạo thành.

Trung tuần tháng sáu, Vương Siêu dọc theo dòng sông uốn lượn, đi qua các thành trấn phong thổ nhân tình cũng dần dần biến hóa, cũng đã thấy những người ăn mặc trang phục dân tộc.

Vào một ngày nọ, phía trước là núi non liên miên cao chìm vào trong mây, đỉnh núi mơ hồ có tuyết đọng màu trắng.

Ngọn núi này xuất hiện trước mắt Vương Siêu, hoàn toàn ngăn trở đường đi, đây chính là Tuyết Sơn.

Wương Siêu nhìn Tuyết Sơn cực lớn như không thể vượt qua này, trong lòng tự biết, chặng đường phía trước, so với con đường mình đã qua còn gian hiểm gấp mười gấp trăm lần.

Ngàn dặm trường chinh chỉ vừa mới bắt đầu.

53. Chương 53: Tâm Như Xích Tử Ý Như Cương Thiết (hạ)

Trong chốn bùn lầy nước đọng này, Vương Siêu thỉnh thoảng lại thấy rắn bò lổn ngổn trong đó, những con rắn này có đầu bằng, có đầu tam giác, thân thể thường thì xanh lục hoặc đen thui hoặc vàng trắng đen, vừa nhìn đã biết có kịch độc.

Vì phòng ngừa mình bị rắn cắn, Vương Siêu mỗi một bước đều hết sức cẩn thận, lỗ chân lông toàn thân gồng lên, lông tóc dựng đứng như ăng ten dò đường, có thể cảm nhận được mọi cử động dù nhỏ nhất trong phạm vi năm sáu bước.

Hắn vẫn đội nón tre, mặc áo tơi, mang giày cỏ. Chỉ là trên tay có thêm một cây gậy tre dùng để dò đường. Vốn bộ nón tre, áo tơi, giày cỏ cũ trong nửa năm trước đã sớm hư nát, bộ này là Vương Siêu tại một thị trấn ở Tứ Xuyên mua được.

Từ ngày đầu tiên bắt đầu tới giờ, Vương Siêu đối với bộ nón tre, áo tơi, giày cỏ có một loại cảm tình rất sâu sắc.

Bởi vì khi mặc chúng vào, khi đi trên đường cũng không có hiện ra một chút hơi thở của hiện đại nào, điều này làm cho tâm linh của hắn đặc biệt thuần khiết.

”Trúc chế mang hài khinh thăng mã,

Nhất thoa yên vũ nhâm bình sanh”.

(”Nón trúc giày rơm nhanh hơn ngựa,

Áo tơi một bộ thỏa bình sinh”.)

Tâm cảnh trống rỗng đó, làm cho hắn rửa sạch được tất cả những cảm giác không hay trên thân thể.

Trải qua một ngày đêm, đến sáng ngày thứ hai, Vương Siêu rút cuộc đã đi tới một tảng đá lớn ở giữa sườn núi, lúc này đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy xa xa thành trấn sông suối như một bức họa đồ, mông lung trong sương khói, làm cho người ta có một loại cảm giác huyền hoặc.

Đột nhiên, một vầng mặt trời đỏ rực xuất hiện, đem tất cả sương mù quét sạch, chiếu rọi rõ đường đi.

”Hùng quan mạn đạo chân như thiết,

Nhi kim mại bộ tòng đầu việt”.

(“Hùng quan một lối vững như sắt,
Mà nay cất bước nhẹ bằng qua”.)

Vương Siêu ý niệm đột nhiên phát ra một cổ hào tình mênh mông.

Tâm trống rỗng “Áo tôi một bộ thỏa bình sinh”, ý kiên cường “Hùng quan một lối vững như sắt”. Tâm cùng ý như vậy, chính như gân cốt cùng da lông, một thả lỏng một chặt chẽ, hợp thành âm dương.

Vương Siêu đối diện với ánh sáng mặt trời, hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra.

Mặt trời dần dần lên cao, tảng đá bắt đầu nóng lên, Vương Siêu đem quần áo trải lên trên tảng đá, sau đó cả người phơi nắng mà ngủ say.

Đây là giữa sườn núi, còn cách đỉnh núi rất xa, càng tới đỉnh núi, khí hậu càng lạnh, tuyết đọng lớp lớp, muốn lên thông qua được, cho dù với thể năng của Vương Siêu hiện tại, cũng là cử tử nhất sinh. Hắn không thể không nghỉ ngơi để phục hồi tinh lực.

Qua một hồi lâu, Vương Siêu dần dần cảm giác được khí lạnh, từ trong giấc ngủ tự nhiên tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời, không biết từ lúc nào mặt trời đã bị một đám mây đen che khuất, gió lạnh thổi ào ào qua, làm cho thân thể phát lạnh.

Quần áo sớm đã khô ráo, sau khi mặc vào, từ gói giấy dầu ở sau lưng lấy ra mấy cái bánh nếp cùng một ống tre đựng rau sấy khô và một bình nước, đây là lương khô đã được chuẩn bị, kiểm một số cảnh khô ở xung quanh, đốt lên một đồng lửa, chỉ chốc lát bánh nếp đã được nướng chín, tỏa ra mùi gạo nếp.

Vương Siêu làm một hơi bốn cái bánh, sau khi uống nước, hoạt động thân thể một chút, nhất thời cảm thấy tinh lực tràn trề.

Oành đùng đùng! Ngay lúc này, trên bầu trời truyền đến tiếng sấm trầm trầm, từng đạo tia chớp phóng loạn xạ, tựa như những con rắn bạc vậy.

Vương Siêu vội vàng tìm một hốc đá sạch sẽ khô ráo nấp vào, hốc đá này tuy nhỏ, chỉ có thể chứa được một hai người, nhưng cũng đủ để tránh mưa.

Tiếng sấm ầm ầm, bên ngoài mưa đã trút xuống.

Oành! Lại một tiếng sét thật lớn, chấn đến đất rung núi chuyển, sấm sét trôi qua rồi mà dư âm vẫn còn quanh quẩn trong thiên địa.

Dần dần, Vương Siêu nghe tiếng sét này, nhớ ra hổ báo lôi âm để luyện tủy.

Vì vậy hắn bắt giác hoạt động từng khối cơ bắp từng khớp xương trong cơ thể.

Đầu pháp (phép chấn động) Hổ báo lôi âm, vào hai năm trước, Đường Tử Trần từng đặc biệt phối hợp giúp hắn thử kinh, khiến cho trí nhớ của hắn vẫn như mới. Chỉ là công phu của hắn năm đó cũng chưa luyện đến bước có thể hoạt động đến từng khối cơ bắp từng khớp xương trong toàn cơ thể.

Nhưng hiện tại, một lần nữa rung động, nhưng cũng không có cảm giác gì khó khăn.

Vương Siêu biết, đó là do bản thân trong nửa năm đi bộ này, công phu vận kinh đã từ từ đạt tới cảnh giới truyền đến được những vùng cực nhỏ.

Trong khi từ từ rung động chấn động, Vương Siêu trong tai dần dần nghe thấy được xương cốt của mình đã phát ra âm thanh ông ông có quy luật, phối hợp với thanh âm xào xào của máu chảy trong mạch máu như tiếng suối chảy trong núi, lại cùng với dư âm của tiếng sét đang quanh quẩn trong thiên địa lại có vài phản tương tự.

Bên ngoài mưa lớn, sét liên tiếp đánh xuống, Vương Siêu cẩn thận nghe cuối cùng nhắm mắt lại, trong lòng không chút tạp niệm, chỉ còn lại có tiếng sét cuộn cuộn trong thiên địa cùng với tiếng xương cốt chấn động cùng tiếng máu lưu động phối hợp tạo thành thanh âm giống tiếng sét.

Đến cuối cùng, Vương Siêu dần dần cảm giác được, thanh âm mô phỏng tiếng sét của thân thể mình cùng với tiếng sét trong thiên địa đã không phân biệt lẫn nhau, hoàn toàn dung hợp với nhau.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng sấm sét trên bầu trời dần dần ngừng lại, tiếng mưa rơi cũng đã ngưng, hai mắt Vương Siêu đang nhắm lại cảm giác được ánh sáng.

Mở mắt ra khỏi hốc đá, ánh dương đã mọc lên ở phương đông, sông núi chuyển hồng, hóa ra đã là sáng sớm!

Sáng sớm sau cơn mưa, không khí tươi mới, cây cối dưới chân núi đặc biệt tươi tốt, một màu xanh biếc như một dòng nước đang chảy.

“Âm dương giao dung mà thành sét, sét rời khỏi núi, vạn vật phát triển”.

Vương Siêu đột nhiên nổi lên một sự lĩnh ngộ, “Tâm linh thuần khiết như trẻ mới sinh, ý niệm kiên cường như sắt thép. gân cốt mềm dẻo như bông, da lông gồ lên như hạt sắt. Đây chính là một nội một ngoại, hai mặt âm dương, ngày hôm qua lúc phối hợp, trong ngoài tiếp dẫn, thiên địa khởi phát. Thiên lôi đã dẫn ra lôi âm trong thân thể mình. Huyền diệu thần bí mà lại là sự thật. Thật sự là huyền diệu không thể kể được”.

Hoạt động thân thể, một chiêu một thức diễn luyện đón ánh sáng mặt trời, Vương Siêu cảm giác được thân thể của mình tựa hồ so với ngày hôm qua đã biến ảo cùng trầm ổn hơn một ít.

Không dùng kinh thì như mây bay theo gió mà phiêu khởi, nhẹ nhàng bay múa.

Dùng kinh thì như sao băng xuống đất, chiêu lớn lực mạnh.

Vùng mạnh cánh tay, búng người tung cước, đều phát ra tiếng xé gió thanh thúy, thể như chẻ tre.

“Minh kinh của ta đã hoàn toàn đạt tới thượng tầng công phu”.

Vương Siêu biết nửa năm qua khổ tu, cơ hồ thoát khỏi sự ồn ào của nhân thế, tâm linh đã thanh tịnh, ý chí dưới sự cảm động của tinh thần ở thế kỷ trước, từng chút từng chút ngưng luyện kiên định như sắt thép.

Tất cả đã thành công, hôm qua trong khi ầm sét của thiên địa dẫn dắt, một chút dẫn xuất tiếng sấm sét, bước đầu đã đem gân cốt luyện thông.

Cái này chính là “Tiết tiết quán xuyên (từng đốt xâu chuỗi lại với nhau)” trong quyền kinh.

Đạt tới cảnh giới này, cũng coi như là tiến vào đỉnh điểm của minh kinh.

Nếu không có nửa năm tu dưỡng tâm linh này, cũng sẽ không có việc trong tự nhiên mà cùng lôi âm giao tiếp. Nếu cứ ở trong trần thế ồn ào, mỗi ngày đối mặt với sự hỗn độn cùng khúc mắc trong cuộc sống, Vương Siêu muốn tiến tới bước này, cũng không biết phải bao lâu.

Rất có thể trong tâm linh bụi trần càng ngày càng nhiều, tạp niệm phiền loạn hỗn tạp, tâm không thuần, không minh, không tịnh. Vĩnh viễn sẽ không hiểu được.

Yên tĩnh đứng thẳng đón ánh sáng mặt trời một hồi, Vương Siêu thân mặc áo tơi, đội nón tre lên, lại bắt đầu lên đường.

Núi của Tứ Xuyên, rất nhiều ngọn cao chận chân mây, mây mù tích nước chỉ ở giữa sườn núi, lên cao nữa, chính là tuyết đọng quanh năm không tan. Sau khi được một hồi lâu, Vương Siêu rốt cục đã tiến vào khu vực núi cao không người, đường núi dốc đứng, phải dùng cả tay lẫn chân để tiến lên.

Băng tuyết bám trên những tảng đá mà Vương Siêu bám vào, lạnh thấu xương, thấu tận tam phế. Còn chưa tới đỉnh núi, tay của Vương Siêu cũng đã tê cứng.

May mắn hẳn đã từng có kinh nghiệm đi trong băng tuyết, hơn nữa thân thể mạnh khỏe, đi trong bể dầu cũng vững vàng, một đường đi lên cũng không có xuất hiện gì nguy hiểm.

Chỉ là trên đỉnh núi gió rất lớn, dưới chân núi là tháng sáu, trên đỉnh núi lại như mùa đông giá rét, trong gió lại có bông tuyết cuộn cuộn, cái này làm cho hẳn không thể không nón tre áo tơi cất xuống, để khỏi bị gió cuốn cả người bay xuống vực.

Một đường chỉ thấy tuyết trắng mù mịt, không chút tạp sắc, nhìn lại xuống phía dưới, cũng nhìn không thấy đường đi. Lên không thể lên, xuống không thể xuống, điều này làm cho lòng người bất giác sẽ sinh ra một loại cảm giác rất kinh khủng.

Sau khi cởi áo tối ra, Vương Siêu toàn thân cảm thấy rét lạnh vô cùng, cơ bắp trên dưới cả người như muốn đông thành băng, sắc trời dần dần tối lại, đã không thể nhận rõ đường đi, hắn chỉ còn cách dừng lại, để tránh mò mẫm mà lọt xuống vực sâu vạn trượng.

Tìm được một hốc đất có thể tránh gió, dùng áo tối quấn lấy thân mình, Vương Siêu lại ăn một chút, uống một chút nước tuyết, nhắm mắt dưỡng thần.

Một đêm chậm chạp trôi qua, lo lắng chờ đợi là một sự hành hạ to lớn, bầu trời bên ngoài đen thui, nghe tiếng gió gào thét, Vương Siêu trong lòng thậm chí sinh ra một cảm giác hoài nghi, trời rốt cuộc có sáng hay không? Bản thân mình có thể sống sót ra khỏi Tuyết Sơn này không?

Cô đơn, lạnh lẽo, cuồng phong, chờ đợi, đêm tối, mệt nhọc, thân thể dần dần cứng lại, tất cả những điều này làm cho trong lòng Vương Siêu sinh ra một loại tâm tình tuyệt vọng.

“Năm đó Hồng quân trường chinh, băng qua Tuyết Sơn này, thể chất cũng không tốt hơn mình, chân cũng đi giày cỏ, cũng không có trang bị gì đặc biệt, nhưng lại có thể thành công băng qua, thật sự là một kỳ tích. Đây là con đường mà năm đó bọn họ đã đi qua. Ta không có lý do gì không thể đi quá được?”

Vừa nghĩ tới đây cũng không phải là tuyệt lộ, mà là con đường của những người đi trước đã đi qua, Vương Siêu trong lòng tất cả những tâm tình sợ hãi cũng đã được khu trừ đi không ít.

“Xem ra ý chí của ta cũng không phải cứng rắn như tưởng tượng” Thở ra một hơi thật dài, để tránh khỏi thân thể lâu không hoạt động mà bị đóng thành tượng băng, Vương Siêu thân thể lại chấn động có quy luật, lại tạo thành lời âm.

Rốt cuộc trời cũng đã sáng, Vương Siêu tinh thần phấn chấn, quên đi tất cả, đứng dậy lên đường, từng bước một trầm ổn có lực, nhận rõ đường đi, đạp bằng khó khăn mà tiến tới.

Trải qua hai ngày một đêm sinh tử đầu, Vương Siêu rốt cuộc đã thành công leo lên đỉnh Tuyết Sơn này, Tuyết Sơn thấp dần, tới bờ bên kia, xuất hiện một số khu du lịch cùng các thắng cảnh. Bất quá Vương Siêu cũng không có qua đó, mà dọc theo đường nhỏ không người, đi thẳng tới thôn trấn ở gần đó.

Một chuyến leo núi này, quả thực qua vô số lần đứng bên bờ sinh tử. Vương Siêu đã tinh tế cảm thụ tâm tình tuyệt vọng của bản thân, đã thu được rất nhiều sự giáo huấn.

Nghỉ ngơi mấy ngày, sau khi thân thể đã nghỉ ngơi phục hồi sức khỏe, Vương Siêu lại lần nữa xuất phát, lại nhằm một ngọn Tuyết Sơn khác mà tiến tới.

Đã có kinh nghiệm, từng ngọn Tuyết Sơn một đã bị Vương Siêu đạp dưới chân.

Mỗi khi băng qua một tòa Tuyết Sơn, Vương Siêu đều cảm giác được tâm cùng ý chí của mình đã sáng suốt kiên định hơn rất nhiều, cho đến cuối cùng, Vương Siêu thậm chí cho rằng, trên thế giới này không còn bất cứ vật gì có thể làm dao động ý chí cùng tâm linh của mình.

Cho tới mùa thu tháng chín, Vương Siêu rốt cuộc đã ra khỏi Tứ Xuyên, đã tới giao giới giữa Tứ Xuyên và Tây Tạng.

Đồng cỏ mặc dù không như nguy hiểm như Tuyết Sơn, nhưng lại hơi khó đi, một đường nhìn lại, khắp nơi đều là nước đọng ao đầm bùn lầy, người đi ở trên con đường lầy lội, thỉnh thoảng có chỗ ngập tới tận đầu gối. Mỗi một bước đều phải nhấc cao chân, cẩn thận hạ xuống, hết sức cẩn trọng.

Vương Siêu tay lại cầm một cây gậy, thỉnh thoảng lại đâm về phía trước, để khỏi bị lọt xuống ao đầm nào đó.

Đạp trên cỏ, dưới chân mềm nhũn, dao động bất định, cả người như là đang đi trên dây vậy.

Vương Siêu vẫn đem theo bánh gạo, rau khô cùng nước như trước, đồ đạc gọn nhẹ. Trên đồng cỏ này, ngay cả giày cỏ cũng không dùng được, đến cuối cùng Vương Siêu cũng đi chân trần.

Trên đồng cỏ, khi mưa to âm âm, khi thì mưa đá nện xuống, khi thì mặt trời chói chang, xung quanh một chỗ ẩn nấp tránh nắng cũng không có.

Vương Siêu khuôn mặt kiên nghị, ánh mắt thủy chung không thay đổi, phẳng phất như tượng đá. Chỉ từng bước một có quy luật từ từ mà tiến tới.

Quần áo của hắn sớm đã rách nát, tây một mảnh, đông một mảnh vắt ở trên người, so với tên ăn xin còn muốn thảm hơn.

Sau lớp quần áo rách nát, lộ ra cơ thể rắn chắc như sắt thép.

Năm ngày sau khi tiến vào đồng cỏ, Vương Siêu đã hết lương thực và nước uống, cảm nhận được sự quẫn bách của Hồng quân năm đó.

Bất quá ý chí của hắn vẫn không chút dao động, tâm linh hình như đã liền với thiên địa. Nước mưa rơi xuống, hắn ngẩng đầu lên, từng ngụm từng ngụm uống lấy. Bụng đói thì tìm rau dại mà ăn.

Mười ngày sau đó, số lượng ao đầm, bùn đất trên đồng cỏ từ từ giảm bớt. Cỏ ngày càng thêm rậm rạp, ở xa xa nơi trời xanh mây trắng kia, xuất hiện một ngọn núi thẳng đứng cao chót vót.

Mặc dù đã qua vùng đồng cỏ, nhưng phía trước vẫn là trời xanh mây trắng, núi lớn. Cũng không có thành trấn.

Vương Siêu rốt cục có chút cầm cự không nổi, thở không nổi, biết mình đã tiến vào cao nguyên Tây Tạng.

“Sự khó thở này không biết có phải là phản ứng của cao nguyên hay không”.

Vương Siêu ngồi xuống trên một tảng đá, tảng đá này vừa rộng lại vừa lớn, trong màu đá xanh có sắc trắng, hết sức cứng rắn, chung quanh đều là những tảng đá giống như vậy.

Mặt trời chói chang chiếu xuống, Vương Siêu đột nhiên có cảm giác đầu choáng váng hoa mắt.

Hắn muốn nằm xuống ngủ.

“Không thể nằm xuống!” Vương Siêu tự cảnh báo. Nhưng bốn phía mịt mờ, không có người nào, cũng không có thành trấn.

Trong lúc này, đột nhiên từ xa xa truyền đến tiếng ca thanh thúy của một cô gái, Vương Siêu cố gắng vực dậy tinh thần, hướng tới phía có tiếng ca nhìn lại, đó là một cô gái dân tộc Tây Tạng đang đi chăn bò dê.

Tiếng ca của cô gái là tiếng Tây Tạng, Vương Siêu nghe không hiểu, nhưng nhạc điệu lại rất quen thuộc.

”Bắc Kinh đích kim sơn thượng quang mang chiếu tứ phương!!!!

Mao chủ tịch tựu thị na kim sắc đích thái dương!!!!

Đa yêu ôn noãn! Đa yêu từ tường!

Bả ngã môn nông nô đích tâm nhi chiếu lượng!!!!...”

(”Ánh sáng từ Bắc Kinh chiếu rọi khắp tứ phương!!!!

Mao Chủ Tịch chính là vầng mặt trời!!!!

Hết sức ấm áp! Hết sức dịu dàng!

Chiếu sáng tâm trí nông nô chúng ta!!!!”)

Nghe tiếng ca Tây Tạng này, một cổ cảm động cùng tinh thần khó giải thích nhất thời tràn đầy thân thể Vương Siêu, hắn cũng buông ra lời ca, dùng Hán ngữ xướng hát theo cô gái.

Cô gái nghe thấy tiếng ca, xua bầy dê chạy tới, nhìn thấy bộ dáng của Vương Siêu, từ bên người lấy ra túi da đựng trà sữa dê đưa cho hắn.

Vương Siêu yết hầu chuyển động, từng ngụm từng ngụm uống ừng ực.

Sau khi hết khát, tinh thần của hắn phần chấn, quay lại nhìn cô gái Tây Tạng mỉm cười, cô gái này cũng cười rồi lại cất vang tiếng ca.

Vương Siêu trong tiếng ca, trong phút chốc, tâm linh hình như bay tới trên chín tầng trời xa xôi, thân thể rung lên, đứng tẩn, tay trái thành quyền, co ngang eo, phành, một quyền xuất ra.

Cơ bắp toàn thân hấn như là mãng xà chuyển động, lông tóc lâu ngày không cắt như bị điện kích dựng đứng lên.

Một lần phá kinh, khí tức toàn thân sôi trào, đều nhảy chồm lên hướng tới nắm tay.

Trong lúc khi tức đang ngưng tụ lại lỗ chân lông trên nắm tay, Vương Siêu vô ý trên tay lỏng xuống, cứ như là một con dê bị vỗ, kinh lực ồ ạt phóng ra, đánh thẳng lên trên tảng đá đang ngồi.

Phành! Đá vụn bay tán loạn, nham thạch cứng rắn bị một quyền của Vương Siêu đánh thủng một lỗ, bên trong xuất hiện nhiều lỗ thủng như bị kim châm, còn có rất nhiều mồ hôi đọng trong đó.

Nắm tay của Vương Siêu cũng không chút tổn hao gì.

Tùng nhu khai hạp (nhẹ nhàng đóng mở), tâm cùng ý hợp, ý cùng khí hợp, khí cùng lực hợp! Âm kinh bộc phát, phún kinh như châm!

Âm kinh, rốt cuộc đã luyện thành!

54. Chương 54: Cận Tại Chỉ Xích, Nhân Tẩn Địch Quốc

Mã cáp dát lapis là thần Kim cương hộ pháp trong Phật giáo Tây Tạng.

Vương Siêu cũng không biết bản thân ngẫu nhiên lĩnh ngộ được sự ảo diệu của âm kinh, biểu diễn một quyền công phu, lại bị người ta xem như là thần linh.

Sau khi đi liên tiếp ba ngày nữa, hấn đã tới Lhasa. Sau khi nghỉ ngơi mấy ngày, lại tiếp tục dọc theo “Thiên lộ” con đường ngưng tụ trí tuệ lực lượng cùng dũng khí của con người trong cả nước.

“Thiên lộ” này là con đường sắt nối liền từ Thanh Hải đến Tây Tạng, là một kỳ tích tại nóc nhà của thế giới này.

Trong cuộc hành trình, thấy từng thanh ray trên đường, các chiến sĩ ở tại các trạm canh nhỏ, còn có công nhân duy tu kiểm tra, đều làm cho hấn trong lòng xuất hiện một loại cảm động không thể diễn tả được.

Một tháng sau, Vương Siêu đã tới chợ Tây Trữ của tỉnh Thanh Hải, bắt quá hấn cũng không dừng lại, một đường lên hướng Bắc, tiến tới Cam Túc, vào Thiểm Tây, Sơn Tây, đến Hà Bắc, tiến vào Bắc Kinh, hành trình ngàn dặm. Một lần nữa lại đến quân khu Bắc Kinh gặp ông lão Lý kia.

Lúc này, đã là cuối năm, Bắc Kinh tuyết bay tán loạn, so với tuyết ở phương Nam còn muốn nhiều hơn.

Lại một năm trôi qua, vừa tròn một năm.

Năm tháng tuần hoàn, ngày nối ngày, đơn giản chỉ là nhật nguyệt luân phiên, nóng lạnh thay đổi.

Song Vương Siêu cũng đã không phải là Vương Siêu của năm trước.

Ông lão Lý vẫn giản dị như trước, chỉ là thân thể so với năm ngoái già yếu hơn một chút, lão cũng đã gần một trăm tuổi rồi, cho dù công phu luyện tới cao thâm khó lường, vẫn không thể chống lại thời gian cùng năm tháng trôi qua.

Nhìn thấy Vương Siêu đến, ông kinh hãi. Bởi vì trong ánh mắt chứa đầy kinh nghiệm tang thương cùng thấu triệt thế sự xoay vần đã nhìn ra được sự biến hóa ngất trời trên người Vương Siêu.

Vương Siêu thấy ông lão, cũng không nói gì, chỉ là vẫn như trước luyện một bài Bát quái chưởng.

Chưởng bộ giao thế, Vương Siêu bước chân nhẹ nhàng, giống như đang đi trên mặt băng.

Song, khi cuối cùng thu công, Vương Siêu liên tiếp bước tám bước, nhẹ nhàng không tiếng động, giống như một cọng lông rơi xuống đất.

Trên mặt đất của đại viện quân khu bị hấn bước thành tám dấu chân rõ ràng, ứng theo phương vị bát quái. Vương Siêu đi chân trần, bên trong mỗi một dấu chân in trên mặt đất đều in rõ ràng dấu vân bàn chân một. “Ài!” Ông lão sau khi xem xong, cũng không khen ngợi gì, cũng không nói gì, chỉ thở dài một tiếng: “Thời gian của ta cũng không còn nhiều, vô công của Bát quái môn đã có một chỉ như cháu vậy, cũng không có tuyệt hậu, ta đã có thể yên tâm rồi”.

Vương Siêu thở ra một hơi thật dài, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Cháu cũng chỉ có thể bước ra tám bước ám kinh, đây cũng đã là cực hạn, ám kinh cũng chỉ có thể vận tới tay chân hai nơi àm thôi, cũng không thể vận dụng toàn thân như một thể, khắp nơi đều có thể phún kinh như châm. Tâm lực bộc phát tiêu hao thể lực so với vận động gân cốt còn muốn lớn hơn gấp chục lần”.

Ông lão Lý nói: “Toàn thân các nơi đều có thể phún kinh như châm, đó là hóa kinh. Cháu có thể luyện tới tay chân hai nơi, đã là rất giỏi rồi. Minh kinh chỉ dùng gân cốt để đánh người, ám kinh thì dùng tâm đánh người, hai cái uy lực không thể so sánh với nhau được. Ám kinh không phát thì thôi, phát tất trúng, nếu không sẽ tự hao tổn tâm lực thể năng của bản thân”.

Vương Siêu gật đầu, hiểu rõ đạo lý trong đó.

Ám kinh là tâm lực bộc phát thành lực bùng nổ, người ta khi gấp út, hoặc là tức giận tới cực điểm, thường trong nháy mắt cả người đều toát mồ hôi, tay chân đều không thể động đậy. Đây đều là tâm lực chợt bộc phát tới cực điểm, tiêu hao thể năng cực lớn.

Với năng lực công phu của Vương Siêu hiện tại, vận minh kinh có thể đánh ra trăm quyền không thở dốc, song khi vận ám kinh, năm ba đòn là đã mệt rồi.

Cho nên ám kinh uy lực tuy lớn, nhưng không thể tùy tiện sử dụng. Trong giao đấu càng phải chú ý hơn nữa.

Vương Siêu cũng không nói nhiều, Sau khi gặp ông lão để khẳng định xong, xoay người rời đi.

Khi từ Bắc Kinh về lại tỉnh S, thời gian đã đến tiết tháng ba mùa xuân khí trời ấm áp, hoa nở khắp nơi.

Sau khi về đến nhà, Vương Siêu trước tiên là gặp cha mẹ, cha mẹ đối với việc hấn hơn một năm không trở về nhà, không có tin tức, trong lòng cũng vô cùng lo lắng “Nói là đi du lịch, sao lại đi một cái đã hơn một năm, còn ra bộ dáng gầy ốm như vậy? Toàn thân đều là xương xẩu không?”

Không thể không nói, Vương Siêu hiện tại toàn thân da tay đen nhánh như sắt thép, không chút thịt thừa. Bất quá cả người trên dưới như một mũi nhọn ẩn dấu, hai mắt ôn hòa, nhưng thỉnh thoảng lại phát ra thần thái khác thường. Khí chất so với một năm trước càng thêm nội liễm, thâm trầm lại có lực.

Sau khi an ủi cha mẹ xong, Vương Siêu lại nhớ tới căn biệt thự của Đường Tử Trần.

Căn biệt thự một năm qua không người nào quét dọn, sớm đã phủ đầy bụi bặm, cũng may hấn trước khi ra đi đã đóng đủ các loại phí như trông coi, điện nước. Đợi sau khi quét dọn sạch sẽ từ trên xuống dưới, thì lại như mới.

Sau ba bốn ngày yên tĩnh tu dưỡng tại căn biệt thự, Vương Siêu cảm giác mặt mày đã sáng sủa, thân thể đã khôi phục lại tới đỉnh điểm, mới bắt đầu liên hệ lại với người quen.

Một năm gian khổ trôi đi trôi đi, đi khắp đại giang nam bắc, mặc dù làm cho Vương Siêu tịnh hóa tâm linh, đem ý chí tôi luyện kiên cường như sắt thép, song sống xa nhà, thân thể cũng không được chăm sóc tốt, nếu không phải mỗi ngày luyện quyền thuật có thể dưỡng sinh, khác với người thường thì đã sớm không chịu nổi rồi.

Hiện tại trở về tỉnh dưỡng, an bình lại, tất cả mệt nhọc đã qua đi, thân thể tự nhiên khôi phục lại trạng thái cao nhất.

“Tiểu tử, người hơn một năm nay rốt cuộc đã đi đâu?” Đầu tiên là Tào Nghị, Vương Siêu cũng không giải thích gì nhiều, chỉ ứng phó vài câu.

Sau đó là liên lạc với Trương Đồng, Trương Đồng nghe thấy Vương Siêu trở về cũng giật mình, sau đó tỏ ý muốn gặp Vương Siêu.

Wương Siêu suy nghĩ một chút, “Tôi vẫn còn công việc ở bên Đài quyền đạo quán, hiện tại cũng nên tới đó báo cáo một chút. Sau đó cùng hẹn với Tào Cục trưởng một chuyến, cùng nhau đi ăn cơm trò chuyện”.

“Cái gì mà Tào Cục trưởng, hắn hiện tại là Phó ty công an tỉnh, chính ủy thứ hai của tổng đội cảnh sát võ trang, cậu vừa rồi gọi điện thoại, chẳng lẽ không hỏi hắn?” Trương Đồng nói ra làm cho Vương Siêu thất kinh.

Cho dù Tào Nghị lần trước phá được đại án bằng nhóm buôn bạch phiến, có công lao, nhưng thăng quan như vậy không khỏi quá nhanh sao chứ? Mặc dù hắn trước mắt quan hàm đều là phó, không phải là đứng đầu, nhưng chỉ mới ba năm từ một đội trưởng nho nhỏ leo lên tới Phó ty, tốc độ như thế, không ai là không hoài nghi sau lưng hắn có gốc rất bự.

Chẳng lẽ Tào Nghị này là thân thích của các xếp ở Trung ương? Hay là hắn còn có thân phận thần bí nào khác?

Sau đó Vương Siêu lại gọi điện thoại cho Diêu Hiểu Tuyết, Triệu Tinh Long, hỏi về tình hình làm ăn của công ty. Công việc làm ăn quả nhiên cực kỳ thuận lợi, bám được vào chính phủ có muốn không lời cũng khó.

Năm ngoài Thiên Tinh trúng gói thầu thiết kế toàn bộ hệ thống mạng toàn thành, công trình lớn một ngàn năm trăm vạn, trừ đi tiền hoa hồng cùng lễ tiết linh tinh, thì cũng thu về được tám chín trăm vạn. Cũng thiết lập được rất nhiều mối làm ăn với chính phủ, đầu tư có lợi nhuận cực lớn, hiện tại đã là một công ty lớn với số vốn mấy ngàn vạn.

Công ty nghiệp vụ cũng phát triển rất nhanh, phần cứng, phần mềm, kỹ thuật, thiết bị mạng vân vân, trụ sở tại tầng một tòa nhà trung tâm máy tính, cũng đã sửa sang lại rục rở.

Cả công ty nhân viên cũng đã hơn trăm người. Hiện tại mấy nữ sinh Diêu Hiểu Tuyết đều là các nhân vật ngôi sao ở trong tỉnh, năm nay cũng có tên trong mười thanh niên kiệt xuất trong tỉnh.

Thậm chí Diêu Hiểu Tuyết cũng bắt đầu kế hoạch để trở thành Ủy viên Hội nghị Hiệp thương Chính trị Nhân dân Trung Quốc. Sau ba đến năm năm sẽ tự xây tòa nhà thương mại riêng, cùng hợp tác với các công ty mạng nổi tiếng trong nước, như Thịnh Đại, Cửu Thành, Đằng Tấn, Alibaba, The Net vân vân.

“Năm năm sau, cổ phiếu của Thiên Tinh nhất định sẽ được niêm yết tại thị trường chứng khoán của Mỹ!” Đây là khẩu hiệu của Diêu Hiểu Tuyết.

“Thế giới này thật quá điên khùng”.

Wương Siêu sau khi biết được tình hình, có cảm giác không thể tượng tượng được, bắt quá cẩn thận nghĩ lại, cũng không có gì kỳ quái. Bằng vào việc Diêu Hiểu Tuyết mượn hơi quan hệ của Chu Giai, liên hệ được với cả Tỉnh ủy thường ủy, Thị ủy thư ký, sau đó là nhân vật đang lên Tào Nghị, xé da hổ bì mà may đại kỳ, với thủ đoạn của các nữ sinh này, trong một năm từ mấy trăm vạn lên tới mấy ngàn vạn cũng không phải là việc khó gì.

Bắt quá việc này cũng làm cho Vương Siêu âm thầm cảm giác được, mấy nữ sinh này cũng không đơn giản.

“Không biết các môi liên hệ của các nàng này...”

Loại bỏ những ý tưởng xấu trong đầu đi, lại gọi điện cho Chu Giai, không ngờ điện thoại của Chu Giai lại không gọi được, hiển nhiên là đã đổi số.

Wương Siêu thở dài, đứng dậy đi tới Đài quyền đạo quán.

Đài quyền đạo quán vẫn như trước, Vương Siêu đi tới tầng trên cùng, gặp Lý Vạn Cơ.

Lý Vạn Cơ thấy bộ dáng của Vương Siêu, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trong ánh mắt lộ ra vẻ bội phục.

Đợi một hồi, Trương Đồng, Tào Nghị, Triệu Tinh Long cũng đã đến.

Triệu Tinh Long nhìn thấy Vương Siêu, lập tức không nhận được, hai người liền ra sân đấu thử tay một chút. Kỹ thuật của Vương Siêu thật sự đã cao hơn một bậc, vừa đụng tay nhẹ, đã đem Triệu Tinh Long đẩy bay ra ngoài.

Thử lại rồi lại bị đẩy bay ra. Liên tiếp bị quăng đi bốn năm lần, Triệu Tinh Long rốt cục ánh mắt uể oải mà thôi đi.

“Tiểu tử này, rốt cuộc là đã luyện ra tới thể nào đây. Xem ra đã đến lúc phải thu nạp rồi” Tào Nghị ở bên ngoài thấy rõ, trong ánh mắt lóe lên tinh quang không dễ phát hiện ra được.

“Đi thôi, chúng ta cùng đi ăn”.

Trong khi mấy người đang muốn đi ăn uống chuyện trò, đột nhiên một thanh âm truyền vào.

“Tào Cục trưởng, Trương tổng, các người đi ăn sao lại không gọi ta chứ?”

Một nam tử lịch lãm vóc dáng cân đối, mặt mày trắng trẻo, mang kính gọng vàng đi vào. Nam tử chính là Nhị công tử Triệu Quân của tỉnh trưởng. Phía sau Triệu Quân còn đi theo một nam tử cỡ ba mươi tuổi, mặc trang phục truyền thống mang giày vải, sắc mặt nả cười nửa không.

Nam tử này vừa tới, đưa mắt nhìn Vương Siêu, trên dưới đánh giá một phen, ánh mắt như thành thực chất, lấp lờ lóe sáng.

“Thì ra là Triệu tổng. Triệu tổng không phải gần đây đến Quảng Đông phát triển sao? Sao lại rảnh rỗi về lại tỉnh?” Tào Nghị bắt chuyện một câu.

“Về chơi thôi” Triệu Quân khí độ phảng phất như thâm trầm đi rất nhiều, “Chủ yếu là Trương sư phụ nghe nói tỉnh chúng ta có cao thủ, đặc biệt muốn ta dẫn đi xem mà thôi”.

“Ta giới thiệu một chút, vị này thuộc giới võ thuật phương Nam, một trong nhân nghĩa Quảng Đông tam hổ Trương Uy sư phụ”.

Giới thiệu xong, Triệu Quân liền hướng tới Vương Siêu mà đi tới, tới trước mặt Vương Siêu, Triệu Quân bắt tay với Vương Siêu một chút. Sau đó dùng thanh âm rất nhỏ không thể nghe thấy để nói chuyện.

“Vương sư phụ, thủ đoạn của người thật giỏi, ta xuất nhiều người như vậy cũng không thể đả thương được người chút nào? Quả nhiên là anh hùng hào kiệt”.

“Thật đúng là người làm?” Vương Siêu suy nghĩ về về đội chém người mình gặp một năm trước, hai mắt hiện lên một tia hàn quang, trên mặt vẫn không chút biểu tình nào.

“Nói hay, nói hay lắm” Triệu Quân vẫn nhẹ giọng thăm thì như trước: “Ta chỉ là ngưỡng mộ công phu của Vương sư phụ, muốn để cho bọn họ thử xem một chút mà thôi, nghĩ không ra Vương sư phụ công phu quả nhiên cao siêu. Bất quá ta nghe nói Vương sư phụ cũng bị thương không ít, thật sự là ngại ngại, sớm đã muốn xin lỗi. Nào biết đầu Vương sư phụ một năm qua lại không thấy bóng dáng, lần này ta thật vất vả nhận được tin tức, nói ngài mới từ ngoài trở về, vì vậy mới vội vàng tới để xin lỗi”.

“Hắc hắc...” Vương Siêu chỉ cười khan hai tiếng.

“Đừng đừng đừng! Người không nên ghi hận trong lòng” Triệu Quân thấy Vương Siêu ánh mắt không tốt lành gì, vội vàng rút tay ra cho vào túi áo “Vương sư phụ, oan gia nên giải không nên kết. Ta lần này là thành tâm đến để hóa can qua thành bạch ngọc. Đương nhiên, ta tự nhiên mang đến thành ý của ta, công ty của Vương sư phụ... Công ty mạng Thiên Tinh kia một năm nay có thể có được nhiều vụ làm ăn như vậy, trong đó công lao của ta cũng không ít! Nếu không phải ta âm thầm chiếu cố, mấy nữ giám đốc trong công ty của ngài, muốn mượn sức các quan chức này, cũng phải trả giá bằng chính thân thể”.

“Ừm!” Vương Siêu hai mắt híp lại, phát giác tên Triệu Quân này cũng không đơn giản: “Người muốn làm gì?”

“Rất đơn giản, sự nghiệp của ta hiện tại, cần rất nhiều người có than thủ cao cường hỗ trợ, ngài một năm trước, đã thông qua khảo nghiệm của ta, có tư cách cùng ta hợp tác! Chúng ta cùng liên thủ, con đường sau này, muốn tiền có tiền, muốn thế có thế. Ta hiện nơi tay vừa lúc có một vụ làm ăn năm sáu ngàn vạn, đang chờ công ty của ngài cùng ta hợp tác” Triệu Quân mỉm cười nói.

“Nếu ta không đáp ứng thì sao?” Vương Siêu bất động thanh sắc nói.

“Thật đáng tiếc phải nói với ngài, với thể lực của ngài hiện giờ, vẫn chưa đủ để chống lại ta, nếu không đáp ứng, công ty của ngài nội trong một năm, sẽ sụp đổ. Mà ngài cũng rất có thể sẽ lại gặp một chuyện giống như một năm trước” Triệu Quân rất tự tin nói.

“Ha ha, ha ha” Vương Siêu đột nhiên nở nụ cười, “Triệu nhị công tử, cây gậy và củ cà rốt của ngài cũng thật không tệ, chỉ tiếc, thể lực của ngài cho dù có lớn đến thế nào, nhưng lại quên mất tám chữ”.

“Tám chữ gì?” Triệu Quân nhíu mày.

“Cận tại chỉ xích, nhân tận địch quốc (Gần trong gang tấc, người trong đất địch)” Vương Siêu mỉm cười: “Người thử nói người hiện cách ta gần như vậy, ta muốn giết người, cho dù người được cả một quốc gia ủng hộ, cũng không chút hữu dụng”.

55. Chương 55: Bức Thượng Lương Sơn Địch Đồ Quyền

Triệu Quân tai nghe rất tốt, rõ ràng nghe thấy lời nói vừa rồi, không tự chủ hai mắt trợn lên, Vương Siêu gương mặt như cười như không trông cực kỳ dữ tợn.

Hắn nhất thời thất kinh, liền lui về phía sau, nào biết đâu Vương Siêu một tay như tia chớp vươn tới, phảng phất như gọng kềm nắm chặt tay hắn, làm cho hắn làm thế nào cũng thoát không được.

Từ bên ngoài nhìn vào, hai người như là cười nói rất vui vẻ, liên tục bắt tay.

“Chỉ đùa một chút mà thôi, ,đùa mà thôi” Vương Siêu sắc mặt lại biến đổi, lộ ra vẻ cười hòa nhã, như là ngọn gió xuân thổi vào mặt, “Triệu công tử một năm trước với ta chỉ là đùa một chút, ta hôm nay chỉ là theo lý báo trả một chút. Không ngờ lại làm cho công tử sợ, thật sự là xin lỗi”.

“Hừ!” Triệu Quân vừa rồi trong nháy mắt, thực sự cảm nhận được sát ý rất kinh khủng, nhất thời thất thố. Đối mặt với sự thất thố của mình, hắn rất là căm tức, đem thanh âm ép tới như tiếng muỗi vo ve: “Không biết cha mẹ của người hiện tại thân thể thế nào?”

Giọng nói này bên trong bao hàm sự uy hiếp trần trụi, là ai cũng có thể nghe ra được.

Vương Siêu sắc mặt không thay đổi, “Bọn họ thân thể hiện tại khỏe lắm, bất quá nhân sinh trăm năm, cỏ cây đang xuân, theo lý thì cũng không xảy ra vấn đề gì. May mắn là ta thật ra cũng hiểu được đạo lý mọi việc đều lưu lại một đường, để ngày sau còn gặp lại. Cứ như Cao nha nội bức Lâm Xung lên Lương Sơn thì cũng chỉ như là tay mơ mà thôi. Triệu công tử chí hướng xa rộng, đã có gương của người xưa, cũng sẽ không mất đi khí độ kiêu hùng chứ”.

“Hay, hay, hay” Câu nói này vừa xong Triệu Quân trong lòng giật mình, gương cười ha hả: “Ta tự nhiên không thể làm như Cao nha nội, bất quá người so với Lâm Xung còn lợi hại hơn nhiều, người nói mọi việc đều lưu lại một đường, ngày sau còn gặp lại, ý của người là đánh rắn không chết, tắt bị rắn cắn lại, nhỏ cỏ không nhổ tận gốc, sang xuân là mọc lại”.

“Lời của người xưa, vừa rồi ta nghe vài câu đối đáp của người, cũng biết người sau này có tiền đồ rất lớn, trước kia ta chỉ bất quá chỉ xem người là một tên tiểu tử chỉ biết đâm đá. Không muốn để cho đến gần Chu Giai, diệt thì diệt, so với bóp chết một con kiến không có gì khác biệt. Ta không nghĩ đến rắn lại hóa rồng. Chúng ta hiện tại cũng đã kết oán, người đối với ta thủy chung cũng là sự uy hiếp, nếu ngày sau người có thể, cuộc sống của ta cũng khó tránh khỏi sẽ có lắm phiền phức. Ta hiện tại cũng là thể cười hổ, nếu chúng ta không trở thành bằng hữu, thì phải giải quyết người ngay. Bất quá ta hiện tại tính mạng nằm trong tay người, quyền chủ động thuộc về người, người bảo ta nên làm cái gì bây giờ?”

Triệu Quân bị Vương Siêu nắm tay, mặc dù nhất thời thất thố, nhưng sau đó đã tỉnh táo lại.

Vương Siêu nghe thấy Triệu Quân nói một hơi, cũng cảm giác được người này cũng không phải là tay mơ, rất khó đối phó.

“Người không nên nói sau này hai bên cũng không thể nhìn mặt nhau. Con người của ta không tin lời hứa hẹn, oán đã kết, đối thủ không chết, ta một ngày cũng nuốt không trôi. Hiện tại nghe một câu nói của người. Nếu người hiện tại đánh chết ta, sau đó bị cảnh sát đánh chết, nếu người quy thuận ta, chúng ta hợp tác. Hai con đường này cứ lựa chọn đi”.

Triệu Quân nhất thời trấn định lại, lập tức muốn đem quyền chủ động nắm giữ trong tay mình.

“Nói như vậy, Triệu công tử là đang ép ta giết người. Người tự mình bức ta, ta cũng không có cách nào khác! Chân trần thì không sợ mang giày, đem cái mạng này đổi lấy tính mạng của công tử tỉnh trưởng người, đó là buôn bán có lời rồi!” Vương Siêu bất vi sở động, trên tay mạnh mẽ phát kình, Triệu Quân chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn.

“Chậm đã!” Triệu Quân vội vàng kêu lên, hấn rút cuộc cũng là mang giày thì sợ chân trần: “Thật ra còn có một biện pháp. Người trước tiên không nên động thủ!”

“Biện pháp gì?” Vương Siêu trầm giọng nói.

“Người hiện tại cũng có chút gia nghiệp, chúng ta dùng phương án giải quyết của hắc đạo, bắt luận đúng sai, chính là lên lời đài nhất quyết sinh tử, chuyện của hai chúng ta, cứ y theo quy củ này mà làm”.

“Ồ! Khó trách người dẫn theo một trong Quảng Đông tam hổ Trương Uy quyền sư kia tới đây!” Vương Siêu lập tức biết.

Triệu Tinh Long đã có nói qua, hắc bang miền duyên hải, các công ty khim giải quyết tranh chấp, rất nhiều chỗ đều dùng phương pháp đánh cuộc so quyền.

Một lần đánh cuộc lớn nhất, là tập đoàn Trần thị Singapore cùng Hoa hưng hội Hongkong tranh chấp, tiền đánh cuộc lên tới hơn 2 tỷ, cuối cùng là quyền sư Trương Quang Minh của Hoa Hưng hội bị Trần Ngã Dương dùng ám kính Hồ hình đánh gục mà chết.

Các công ty, xí nghiệp lớn ở vùng duyên hải, đều có liên hệ với hắc đạo, thậm chí còn là nơi hắc đạo rửa tiền. Hắc đạo vào thời cổ đại được xưng là lục lâm, võ lâm. Võ lâm Trung Quốc từ xưa giải quyết tranh chấp, bắt luận đúng sai, đều ở trên lời đài mà phân thắng bại. Người nào thắng, người đó đúng.

Vương Siêu cũng biết, thậm chí rất nhiều võ quán năm đó cũng dùng phương thức luận võ để giải quyết tranh chấp.

Đương nhiên Hình ý đại sư Lý Tồn Nghĩa mở ra Thiên tân quốc thuật quán, từng cùng Sơn Đông quốc thuật quán nhiều lần phát sinh tranh chấp, đánh qua lời đài vô số lần.

“Ý của người vừa nói, ta cùng Trương Uy kia hiện tại đánh một trận, ta thắng, tranh chấp giữa chúng ta sẽ xóa bỏ?” Vương Siêu ánh mắt lóe ra.

“Không không không...” Triệu Quân khéo miệng nhếch lên: “Không phải bây giờ, đây là luận võ riêng, không tính là kết quả. Giải quyết tranh chấp, phải có hiệu quả nào động, hơn nữa ta cũng không muốn bỏ qua một lần đánh cuộc lớn như vậy”.

“Một tháng sau, công ty Úc Khoa của ta cùng công ty Thiên Tinh của người tại Triều Châu Quảng Đông giải quyết tranh chấp, đến lúc đó, ta sẽ mời các đại sư làm chứng. Trần Ngã Dương đại sư, Mã Hồng Tuấn đại sư, cùng với Tiết Liên Tín đại sư, Chu Hồng Trí đại sư cũng sẽ đến làm chứng. Người cũng sẽ không sợ bị ép. Chúng ta mỗi người xuất ra 100 triệu, thế nào?”

“Một trăm triệu?” Vương Siêu hừ một tiếng.

“Ta biết người hiện tại toàn bộ tại Thiên Tinh network cũng chỉ khoảng 50 triệu, vậy hai tay của người, mỗi tay 25 vạn!”

“Ta hiện tại cũng có giá trị như vậy sao?” Vương Siêu cười lạnh nói.

“Người tọa trấn tại Đài quyền đạo quán này đã hơn một năm, cũng đã có danh tiếng. Hơn nữa cái mạng nhỏ của ta hiện tại nằm ở trong tay người, cũng chỉ có cách nhượng bộ một chút” Triệu Quân nhún vai.

“Người đồng ý hay không? Sau khi lời đài giải quyết tranh chấp, ta cam đoan sau này sẽ không tìm người gây bất cứ phiền phức gì, nếu không giữ lời với người, sau này còn có thể ra đường kiếm ăn sao?”

“Tốt, ta đồng ý!” Vương Siêu nói.

“Quả nhiên có can đảm. Ta mười ngày sau, sẽ đem hợp đồng tới, hợp đồng đánh cuộc này mặc dù ở trong nước không có hiệu lực pháp luật, nhưng đối với hắc đạo, cũng là bằng chứng” Triệu Quân nói, từ từ rút tay về, thở ra một hơi.

“Vị này là Trương Uy đại sư, các người làm quen đi!” Triệu Quân xoay người, ra hiệu với Trương Uy.

Trương Uy gật đầu đi tới. Hai người đồng thời đưa tay ra.

Xẹt! Hai người vừa nắm tay, đám người Tào Nghị, Trương Đồng đang ở đây đều cảm giác thấy mặt đất chấn động nhẹ, hình như xảy ra động đất.

Sau đó, tám tám trải lên sàn đấu dưới chân hai người rách tung ra, phát ra thanh âm xèn xẹt.

Vốn hai người khi nắm tay đã dùng kinh, dưới chân dùng sức, cứ như là một mũi kéo sắc bén, xé rách tám tám dưới chân.

Hai người vừa nắm đã thu lại, cũng không có giữ lại lâu.

“Ông chủ Triệu, đi thôi” Trương Uy mặt không chút thay đổi, nói với Triệu Quân. Triệu Quân đẩy nhẹ gọng kính vàng, cười lạnh một chút, rồi hai người nhanh chóng đi xuống lầu.

“Công phu thật tốt” Vương Siêu thấy hai người vừa mới xuống lầu, toàn thân lỏng xuống, từng giọt mồ hôi hột như hạt đậu từ lỗ chân lông thấm thấu tiết ra.

56. Chương 56: Vũ Lâm Minh Chủ Hậu Tuyển Nhân

Nhưng ám kinh của đối phương phóng ra thu vào, còn xa mới linh hoạt được như ông lão Lý.

Ám kinh của ông Lý lên xuống như độc xà thổ tín, co giãn tự nhiên, mà ám kinh của Trương Uy, chỉ thành luồng phóng ra, không để lại đường hậu, hiển nhiên là khống chế tâm lực cùng kinh cũng chưa tới mức lô hỏa thuần thanh, xuất thần nhập hóa.

Hai người bắt tay, ám kinh va chạm, đều cảm thấy ăn không tiêu nổi.

Vương Siêu toàn thân bị kích thích, lỗ chân lông mở ra, tiết khí. Trương Uy trạng thái thì không rõ, nhưng ngấm lại cũng không có chỗ nào tốt hơn, bằng không đối phương cũng sẽ không vội vã rời đi.

Bất quá song phương lần đầu tiên thử dò xét như vậy, Vương Siêu cũng lập tức biết, Trương Uy là kinh địch.

Đối với việc Trương Uy có công phu như vậy, hắn cũng cảm thấy không có gì kỳ quái.

Đối phương được xưng là một trong Quảng Đông tam hổ, uy danh hiển hách. Tung hoành giới võ thuật Quảng Đông nhiều năm, thanh danh cũng không phải là giả, nếu chừng đó công phu cũng không tới thì sớm đã bị người ta đánh chết.

“Nếu cùng người này luận võ, vậy phải là sinh tử đấu rồi” Nếu hai bên đều luyện thành ám kinh, chỉ cần trúng đòn là lập tức gân đứt xương gãy, nội tạng tan nát, vạn vạn lần không có khả năng nổi tay.

Nếu người không chết, thì ta mất mạng, tối thiểu cũng là tàn phế.

Vương Siêu nghĩ không ra mình vừa mới luyện thành ám kinh, đã đụng ngay phải đại cao thủ. Hơn nữa lại là một trận đánh cuộc. Bản thân vạn vạn lần không thể thua. Nhưng hắn lại không có cách nào không chơi, không nói đến Triệu Quân uy hiếp, coi như là không có Triệu Quân, cơ hội một lần được đấu với một đại quyền sư trong Quảng Đông tam hổ như vậy cũng là muốn cũng không được, hắn nói sao cũng không thể bỏ qua.

Hít một hơi thật sâu, đi tới lấy lấy khăn lau mồ hôi, Vương Siêu nói với Tào Nghị: “Tào phó ty, ta muốn biết tư liệu của Trương Uy”.

Tào Nghị lúc này cũng đại khái phỏng chừng ra cuộc nói chuyện của Triệu Quân cùng Vương Siêu, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười khó có thể phát hiện, “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Triệu Quân nói gì với người vậy?”

“Một trận đấu quyền đánh cuộc trị giá một trăm triệu để giải quyết mâu thuẫn. Ta thua, chẳng những phải táng gia bại sản, còn phải trả giá hai cánh tay. So với mất đi tính mạng cũng không có gì khác biệt” Vương Siêu đem tình huống đại khái nói một chút.

“Triệu Quân đã thừa nhận chuyện gọi người chém ta là thật, một phó ty công an như ngài mà không quản được sao?”

Tào Nghị trên mặt tỏ vẻ khó khăn thn thở mà mở rộng hai tay, “Người cũng biết, cảnh sát chúng ta đều phải nói tới chứng cứ, hơn nữa người lúc ấy sao không báo án? Bây giờ sự việc đã qua, muốn điều tra cũng rất là khó khăn, nếu không, người bây giờ theo ta về Cục công an lập án, chúng ta sẽ từ từ tìm chứng cứ? Đem Triệu Quân ra trước pháp luật?”

“Thôi bỏ đi” Vương Siêu dở khóc dở cười.

“Triệu Quân lần này muốn quang minh chính đại đem người đưa vào chỗ chết, hết lần này tới lần khác người vẫn không thể cự tuyệt” Trương Đồng nghe Vương Siêu kể lại xong, “Tập đoàn Úc Khoa của Triệu Quân, ta cũng biết, được thành lập trong hai năm gần đây, tổng bộ tại Quảng Đông, ngoài mặt là kinh doanh địa ốc, vận tải, giải trí, dược phẩm, điện tử, vân vân. Vốn liếng chừng một trăm triệu, nhưng sau lưng có thể là buôn lậu, kinh doanh sòng bạc lậu,... có quan hệ chặt chẽ với hắc đạo. Bất quá tư liệu cụ thể về hắn ta thật ra cũng không rõ ràng lắm, như vậy đi, ba ngày sau, ta có thể giúp cậu điều tra rõ ràng”.

Vương Siêu trong lòng chợt động, gật đầu: “Cảm ơn cô”.

Trương Đồng ưu nhã cười.

Tào Nghị hướng Vương Siêu ngoắc ngoắc ngón tay: “Chúng ta có thời gian nói chuyện riêng không?”

Vương Siêu vẫn cảm thấy thân phận Tào Nghị, “Lão Tào này trong hồ lô rốt cuộc là có thuốc gì. Ta cũng muốn xem”.

Trong một trà lâu yên tĩnh, Tây Hồ long tỉnh dùng cát nóng giữ nhiệt, phát ra mùi hương u tĩnh thoang thoảng, chung quanh không khí rất an tĩnh. Đây là căn phòng được đặc biệt thuê riêng.

Tào Nghị cùng Vương Siêu ngồi mặt đối mặt, Cách! Bật lửa bắt lên, Tào Nghị rít một hơi thuốc thật sâu, rồi thổi ra một vòng khói ở trong không trung.

Uống một ngụm trà lấy giọng. Tào Nghị mới mở miệng nói chuyện.

“Thành thật mà nói, miền duyên hải dùng đánh quyền các cuộc để giải quyết phân tranh, cái này đích thực là quy củ trước giờ. Tư liệu của Quảng Đông tam hổ tổ chức của chúng ta cũng đã sớm lập án, thậm chí các quyền sư nổi danh ở miền duyên hải, chúng ta đều có tư liệu chi tiết, thậm chí sinh năm nào, sự tích cụ thể, sư phụ là ai, luyện loại quyền gì, đều rất rõ ràng”.

“Tổ chức các người?” Vương Siêu từ miệng Tào Nghị nghe ra một vấn đề không đơn giản.

“Không sai, ta trừ thân phận tại Cục công an ra, còn thuộc về một cơ cấu khác của quốc gia. Nói vậy người có lẽ cũng đã đoán được” Tào Nghị nhàn nhã rít một hơi thuốc lá.

“Ngài thuộc cơ cấu gì?” Vương Siêu lập tức sau đó cảm thấy câu hỏi cũng mình đã quá giới hạn.

“Người tuổi trẻ, cái này không phải là điều người cần hỏi” Tào Nghị cười cười, “Bất quá ta có thể tiết lộ với người một chút. Quốc gia chúng ta mặc dù thành lập mới được một trăm năm, nhưng cũng không phải là yên ổn, có một số nhân vật đặc thù không thuộc phạm vi quản lý của chính phủ, cái này tại triều đại nào cũng có. Trong cơ cấu của chúng ta có một bộ phận nhiệm vụ chính là giám thị nhất cử nhất động của những người này, có thể thu phục thì thu phục, không thể thu phục thì ít nhất cũng phải khống chế được”.

“Những người này là những người luyện quyền chúng ta? Khi xưa được gọi là võ lâm nhân sĩ?” Vương Siêu nói: “Người luyện quyền mang theo công phu trong người, không cam lòng yên ổn bình thường, đa số đều là giết người cướp bóc, dùng võ lực để làm việc. Bất quá xã hội khi xưa dùng binh khí lạnh để đối phó nên gặp nhiều phiền phức, chẳng lẽ vũ khí nóng của xã hội hiện đại còn thấy khó khăn sao?”

“Chuyện cũng không đơn giản như ngươi tưởng tượng” Tào Nghị lắc đầu: “Một cao thủ luyện quyền nổi danh, nhất định có rất nhiều người ngưỡng mộ hẳn, bái hẳn làm môn hạ, sẽ có rất nhiều đệ tử. Hơn nữa có thể luyện võ đại đa số đều là người có tiền có thế, như vậy sẽ từ từ hình thành một thế lực, rất là phức tạp. Cái này, khi xưa được gọi là các môn phái võ lâm. Những thế lực như vậy, tranh đấu với nhau, hình thành xã hội đen đó là điều tất nhiên”.

Wương Siêu suy nghĩ một chút, đối với lời của Tào Nghị nói rất đồng ý.

Hắn đọc qua lịch sử võ thuật cổ truyền thời Dân quốc, lúc này xã hội hỗn loạn, quân phiệt cát cứ, chính phủ không có đủ lực và thủ đoạn, quyền sư có danh tiếng các nơi trên cơ bản đều thu nhận đệ tử, sau đó hình thành nên rất nhiều thế lực.

Người luyện võ, 99% đều thích đấu đá nhau.

Lấy đức thu phục người? Trò đùa chẳng, lấy đức thu phục người thì cần gì luyện võ. Mặc dù người từng luyện võ khi nhập môn đều nói tu đức, nhưng chân chính tu đức thì cơ hồ không có.

Như ngay cả Tôn Lộc Đường năm đó khu tuổi còn trẻ, cũng đi khắp nơi đá băng hiệu.

Một nhóm người như vậy, tụ tập lại một chỗ, về lâu về dài không xảy ra vấn đề mới là lạ.

Tương đối điển hình chính là Mã Vĩnh Trinh năm đó, trực tiếp tại Thượng Hải thành lập băng nhóm xã hội đen.

Hoắc Nguyên Giáp trước kia cũng là lão đại của công nhân bốc vác, sau khi nổi danh thành lập Tinh vũ thể dục hội, lúc ban đầu còn có người tài trợ thì không sao, nhưng sau đó tiền bạc khó khăn, một số đệ tử trong đó cũng làm bảo kê, đánh thuê.

Lý Tồn Nghĩa, Thượng Văn Tường năm đó cũng thuộc Nghĩa Hòa đoàn.

Năm đó Dân quốc thành lập rất nhiều quốc thuật quán, hơn nữa là hô khẩu hiệu cường quốc cường chủng, nhưng đại bộ phận trong đó đều là mượn cơ hội thu gom thế lực của nhân sĩ võ lâm. Để bọn họ khỏi đối kháng với chính phủ, nhiều loạn trị an địa phương.

Một quyền sư nổi danh, đệ tử đông đảo, ngư long hỗn tạp, quản lý cũng không dễ dàng.

Ví dụ như Vương Siêu hiện tại thu mấy đệ tử, đệ tử của hắn lại là con cáu của quan chức chính phủ, có khi còn là các tiểu thương, các tiểu thương thì hay tranh đấu, phạm pháp, tự nhiên sẽ đi cầu đồng môn sư huynh đệ, đều là đồng môn sư huynh đệ cũng khó ai mà có thể từ chối được, con cáu của các quan chức chính phủ bị chọc giận, bản thân không tiện động thủ, cũng có thể gọi sư huynh đệ đi đánh. Cứ như thế, không loạn mới là lạ.

“Đài Loan, Hongkong, Macao một vùng duyên hải, đa phần đều chưa trải qua cách mạng Trung Quốc tẩy rửa, năm đó trong nước có một bộ phận rất lớn quyền sư, đều theo Quốc dân đảng chạy ra ngoài, ở nước ngoài khai chi tán điệp, hiện tại trong nước mở cửa, thì lại lén trở về nước. Người xem tình hình trị an tại Quảng Đông hiện tại...”

“Chính phủ muốn diệt trừ các thế lực này, hẳn là không dễ dàng chút nào” Vương Siêu nói.

“Rất khó!” Tào Nghị hung hăng dúi điều thuốc vào cái gạt tàn, “Hiện tại quan hệ với quốc tế, cần sự ổn định, lấy kinh tế kiến thiết là chính, cũng khó mà làm nghiêm để gây điều tiếng. Trong nước không yên ổn, làm sao ăn nói với nước ngoài. Hơn nữa những người này hiện tại, đều là các công ty lớn, không giống với võ lâm của xã hội cũ. Có tiền, có thế, hết sức phức tạp. Cũng không thể dễ dàng tan rã như vậy”.

“Cái này với ta có quan hệ gì? Chẳng lẽ ta cũng bị trong vòng khống chế?” Vương Siêu lơ đãng cười lạnh.

“Người hiện tại khẳng định ở trong vòng khống chế!” Tào Nghị dùng ngón tay gõ lên mặt bàn thủy tinh, “Bất quá gia thế người thanh bạch, không có cấu kết với các thế lực đen. Thật ra cũng đáng để chúng ta

thu nạp. Nói thật lòng, Triệu Quân đừng tưởng rằng hãn một tay che trời, tại duyên hải phát triển, thật ra cũng trong vòng khống chế của chúng ta! Chỉ là hãn tại Quân ủy có chút quan hệ, nên cũng chưa tới lúc động đến hãn!”

“Thu nạp ta?” Vương Siêu nghi hoặc một chút. “Các người rốt cuộc là tổ chức gì? Muốn ta làm gì? Ta có giá trị gì?”

“Người có thể đánh nhau, đó chính là giá trị, ta muốn người tại duyên hải đánh võ đài nổi danh, trở thành danh gia quyền thuật! Chúng ta sẽ đem hết toàn lực ủng hộ người, khiến cho người từ từ trở thành nhân vật đức cao vọng trọng tại giới võ thuật duyên hải, kế hoạch này có lẽ là mười năm, có lẽ là hai mươi năm, có lẽ là ba mươi năm. Đến lúc đó, người tập trung quyền lực, đầu nhập chính phủ!”

Tào Nghị lạnh lùng nói: “Dùng tiểu thuyết võ hiệp mà nói, chính là nâng đỡ người lên làm Võ lâm minh chủ!”

“Võ lâm minh chủ!” Vương Siêu thân thể hơi chấn động một chút, hãn vạn vạn lần không nghĩ đến Tào Nghị lại có khẩu khí lớn như vậy.

“Đương nhiên, người chỉ là một trong số những người mà chúng ta tuyển chọn mà thôi” Tào Nghị mỉm cười, “Những người như người được tuyển chọn, còn có rất nhiều, bất quá chúng ta sẽ không cho người biết, bởi vì bản thân ta cũng không biết”.

“Người nếu không đáp ứng, cũng có thể, bất quá với thể lực của người hiện tại, lần này đánh cuộc, chỉ sợ cho dù chiến thắng, cuộc sống sau này cũng không lấy gì làm tốt!” Tào Nghị nói: “Hiện tại ở hải ngoại có hai vị quyền sư có sức ảnh hưởng rất lớn, một người là Tiết Liên Tín, là hậu nhân của Tiết Diên, Tiết Diên khi giải phóng, bị người của chính phủ dùng súng máy bắn chết ở trong Thiên tân quốc thuật quán. Hậu nhân của hãn đối với chính phủ có thành kiến rất sâu, còn một người nữa là Chu Hồng Trí là hậu nhân của Giáo vụ trưởng Trung ương quốc thuật quán Chu Quốc Lộc năm đó. Đều không có lòng với chính phủ. Bất quá hai vị này hiện tại đã già, chỉ có sức ảnh hưởng, chứ cũng không thể đánh được nữa, hiện tại chỉ có Trần Ngã Dương là đứng đầu trong nhóm người mới nổi. Người phải đánh bại tất cả bọn họ, xác lập uy vọng. Đến lúc đó chúng ta sẽ ủng hộ người gồm thu môn đồ, giới võ thuật tại một vùng duyên hải!”

“Chính phủ cần một người thay mặt. Người là người mà ta đề cử!”

57. Chương 57: Thương Tàn Chỉ Tiêu Hòa Tử Vong Chỉ Tiêu

Tào Nghị nói xong những lời này, đứng dậy đi. Để Vương Siêu một mình ở lại trong căn phòng riêng tại trà lầu tự ngắm nghĩ.

“Ứng khuyến của triều đình...” Nói thật ra, phản ứng sau khi nghe Tào Nghị nói với mình tổ chức cùng kế hoạch, Vương Siêu trong đầu lập tức hiện ra bốn chữ này.

Người luyện võ đầu nhập chính phủ, từ xưa đã có một danh xưng không mấy hay ho, đó chính là hai chữ “Ứng khuyến” này.

Ứng khuyến nổi danh thời cổ đại chính là Hoàng Thiên Phách năm đó nổi danh nhất tại Thanh triều thời Càn Long. Từ xưa tới nay rất nhiều môn phái luyện quyền đều có quy củ, đó chính là không thể làm quan.

Cái này cũng không phải ra về thanh cao gì, mà chỉ là sau khi làm quan, công việc sẽ rất nhiều, rất dễ bề trễ tu luyện công phu.

Hai là hiềm nghi ý thế hiếp người, làm cho thanh danh không tốt. Cho dù không ý thế hiếp người, cũng dễ bị các môn phái khác ghen tỵ, đồn thổi đâm lén sau lưng.

Đương nhiên, tại thời Dân quốc chính phủ hợp tác thành lập rất nhiều quốc thuật quán tự nhiên không có hàng ngũ ứng khuyến này.

Người luyện quyền mặc dù lòng dạ phải rộng rãi, có thể dễ dàng tha thứ. Nhưng có một nguyên tắc, đó chính là không thể chịu nhục.

Đối với người mà nói, mối nhục lớn nhất, thâm cừ đại hận chính là mối cừu giết người, đoạt vợ. Song còn có một loại sỉ nhục còn lớn hơn, đó chính là nước mất nhà tan, vong quốc diệt chủng.

Đối mặt với mối họa vong quốc diệt chủng, bất kể là ai đứng ra thì đó là đại nghĩa, không giống với câu ứng khẩu.

Tóm lại, khi loạn thế, người luyện võ đứng ra đó chính là hào kiệt, vào thời thái bình mà đầu nhập chính phủ, đó là ứng khẩu.

Vương Siêu thật ra đối với con đường mà Tào Nghị an bài cho mình cũng rất là chán ghét, đối với hai chữ ứng khẩu lại càng phản cảm.

Cái này cũng không phải là hắn có khuynh hướng phản Đảng phản chính phủ.

Một là hắn thích tự do, không thích câu thúc.

Nhận công việc của chính phủ, khó tránh khỏi sẽ bị câu thúc như vậy. Hơn nữa Tào Nghị nói ra kế hoạch của chính phủ, rõ ràng là nhìn thấy mình có khả năng đánh đắm, sau đó lợi dụng mình trở thành một con bù nhìn, điều này làm cho người ta khó chịu.

Bị người khống chế tự do, là ai cũng sẽ không thích thù gì.

Hai là khi hắn đi quân khu Bắc Kinh tại đại viện chứng kiến một màn, đã rung động rất sâu sắc.

Nếu như những người của quyền của quốc gia hiện tại đều có phong phạm cùng tinh thần như những lão tiền bối cách mạng như ông lão Lý nọ. Vậy cho dù là làm bù nhìn, vì nước vì nhà, coi thường sinh tử, trọng đại nghĩa, cũng không sao cả.

Đáng tiếc những hậu nhân của bọn họ đại đa số đều đã hủ hóa, ngay cả lão nhân cũng thương tâm mà rơi lệ, Vương Siêu không có lý do gì mà làm việc cho những người này.

Chỉ bất quá tình thế hiện tại so ra, Tào Nghị nhìn như là cho hắn hai ngày để suy nghĩ, thật ra căn bản là không cho đường lui.

“Mình vẫn còn là kẻ yếu, nói về thân phận thế lực, mặc dù cũng xem như là triệu phú. So với tay chơi như Triệu Quân còn không đáng nhắc tới. So với Tào Nghị đại biểu cho tổ chức của quốc gia lại càng không thể so sánh, người ta chỉ cần hơi động ngón tay, là đã có thể bóp chết cả ngàn vạn người như ta vậy”.

Đối với tình thế của mình hiện tại, Vương Siêu trong lòng sáng như gương vậy.

Đã hơn một năm phiêu bạt tu hành, tâm cùng ý của hắn sớm đã tôi luyện không thể rung động.

Tâm ý tĩnh thì như vực nước sâu thẳm, vững vàng không ngọn sóng, bóng loáng trong mặt gương.

Tâm ý động thì như biển rộng nổi cuồng phong, thần long ra biển, kinh đào hải lãng (sóng nổi kinh hồn).

Có thể khống chế tự nhiên tâm tình của bản thân như vậy, mới có thể bộc phát tâm lực, nắm giữ ám kính.

Có thể cương có thể nhu, có thể co có thể duỗi. Mới là đại âm dương. Cái này cũng là quyền lý.

“Trước tiên mượn thế lấy thế, ứng phó cửa ải trước mắt cái đã, rồi sẽ từ từ thoát khỏi khống chế” Vương Siêu mặc dù biết, bản thân một khi gia nhập tổ chức kia của Tào Nghị, sau này sẽ thân bất do kỷ. Nhưng cái này cũng không phải không có sự khiêu chiến, một cơ hội.

Ngày hôm sau, Tào Nghị nhận điện thoại của Vương Siêu: “Ta đã nghĩ kỹ rồi, không có gì lo lắng. Người an bài thế nào?”

Tào Nghị đã sớm đoán trước được kết quả này, bởi vì hắn biết Vương Siêu không có lựa chọn nào khác.

“Tốt, người đến ty công an tỉnh đi, ta lấy xe đưa người đi một chỗ!” Tào Nghị sau khi cúp điện thoại, nhíu mày: “Vương Siêu này, thân thế mặc dù thanh bạch, nhưng một thân công phu là ai dạy đến bây giờ cũng chưa tra rõ ràng được? Hơn nữa căn biệt thự của hắn rốt cuộc lai lịch cũng có chút mơ hồ”.

Đối với thân thế của Vương Siêu, Tào Nghị thật ra đã điều tra rất rõ ràng. Nghi vấn duy nhất trên người hắn chính là căn biệt thự kia cùng người đã dạy công phu cho hắn. Tào Nghị cũng từng vận dụng qua một

ít thủ đoạn điều tra qua lai lịch của căn biệt thự, nhưng kết quả chỉ biết đó là bất động sản của một xí nghiệp rất nổi danh tại châu Âu.

Mặc cho thủ đoạn của Tào Nghị có thông thiên, cũng không có cách nào đi châu Âu điều tra xí nghiệp của người ta.

“Tính làm gì, quan sát hần ba năm, cũng không có thân phận đặc thù gì. Hần cũng không phải là nhân vật quan trọng gì, huy động lãng phí nhân lực vật lực tài lực chỉ để thăm dò một người như vậy, tổ chức cũng sẽ không đồng ý, kinh phí cũng khó mà xin được. Nhưng thật ra tên Triệu Quân cùng Triệu tỉnh trưởng kia, tổ chức gần đây muốn ta chú ý chặt chẽ. Đây mới là thật con cá lớn”.

Nửa giờ sau, Vương Siêu ngồi trên xe của Tào Nghị.

Tào Nghị đi một lèo ra khỏi thành phố, ước chừng ba bốn giờ sau, mới quẹo vào một sơn khu. Dần dần, ven đường xuất hiện trạm gác cùng doanh trại quân đội.

“Nơi này hình như là một đồn trú của quân đội” Vương Siêu nhìn hoàn cảnh bốn phía, trong lòng cũng hiểu rất rõ. Trên đường mặc dù có trạm gác, nhưng xe của Tào Nghị xung không hề bị cản trở.

Rốt cuộc xe ngừng lại trước một doanh trại rất lớn, có thể nhìn thấy từng tốp lính cầm súng đang đi tuần tra cùng với từ xa xa loáng thoáng truyền đến tiếng súng nổ.

Vương Siêu đi theo Tào Nghị một hồi, thì thấy phía trước là nhà chỉ huy, trước cửa có lính đang bồng súng đứng gác vô chút nhúc nhích như bức tượng vậy.

“Lão Tào à, người gọi điện bảo tối đến, nghỉ không ra lại tới nhanh như vậy” Vừa vào văn phòng bộ chỉ huy, Vương Siêu chỉ thấy một trung niên mặc quân phục đang đứng lên.

Trung niên này quân hàm trên vai có một ngôi sao, chứng tỏ hẳn mang quân hàm Thiếu tướng.

“Người này ít nhất là cũng là cấp bậc Sư trưởng trong quân đội” Vương Siêu trong lòng thầm nghĩ.

“Lão Chu, báo cáo kế hoạch của ta đã được thông qua chưa?” Tào Nghị hình như cùng vị chiến hữu Thiếu tướng này rất quen thuộc, cũng không có quá nhiều khách sáo.

“Thông qua rồi, kế hoạch của người khả thi, cấp trên cũng đã điều động tới một nhóm linh nhuệ”.

“Tổ chất thế nào?” Tào Nghị vừa nghe, mắt sáng rực lên một chút.

“Tổ chất cũng không có gì để nói. Chính là rất thích đánh nhau” Chu thiếu tướng ha hả cười, ánh mắt lợi hại đảo qua Vương Siêu ở phía sau Tào Nghị, “Lão Chu, người lần này chính là đem tới cho ta thêm không ít phiền phức, cấp trên điều binh tới đây cũng đã nửa tháng, đám tiểu tử này, mỗi ngày tìm người đánh nhau, luận võ. Tay chân một ngày cũng không nhàn rồi. Ta đã cảm đoán rất nhiều, nhưng có vẻ không phục”.

“Ha ha, người tuổi trẻ mà. Đều là chiến sĩ, không có một chút sức sống thì sao được. Chúng ta khi tòng quân năm đó, trong bộ đội không phải cũng giống như vậy sao, mỗi ngày đều tìm người đánh nhau. Còn cùng nhau bị giam vào thủy lao nữa chứ. Còn không phải cũng không phục như vậy” Tào Nghị ha hả nở nụ cười.

“Thật ra đều là người tuổi trẻ. Ta cũng chưa từng dùng kỷ luật xử phạt gì nhiều bọn họ. Thế nào, lão Tào, đây là người mà người mang đến? Có thể trấn áp được đám tiểu tử đó hay không?”

Hai người đàm luận một hồi, Chu Thiếu tướng rốt cuộc đã đem đề tài chuyển sang Vương Siêu.

Vương Siêu chỉ mỉm cười một chút, cũng không có nói gì, cũng không phải là hần giả bộ, mà là thật sự tìm không ra lời gì để nói.

“Lão chiến hữu, không nên lãng phí thời gian. Người cứ xem rồi sẽ biết? Đám mới được điều tới ở đâu? Thời gian gấp gáp, ta phải bố trí nhiệm vụ ngay thôi” Tào Nghị khoát khoát tay.

“Ở trong phòng tập ở doanh trại huấn luyện phía Đông, đi nào, ta dẫn mọi người đi. Để xem lão tướng người có thể trấn áp được đám lính mới kia không”.

Chu Thiếu tướng nói xong, nhìn lính cảnh vệ gõ gõ bàn. Lính cảnh vệ lập tức mở cửa dẫn đường cho Tào Nghị.

Dọc theo đường đi, Tào Nghị cùng Chu Thiếu tướng trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Vương Siêu yên lặng đi ở phía sau, không nói lời nào.

Hây! Hây! Hây!

Tiếng hô thật lớn từ trong doanh trại phía trước truyền tới, Vương Siêu đi ở sau Tào Nghị tiến vào trong doanh trại thấy rõ tình huống bên trong.

Doanh trại là một sân huấn luyện rất lớn, cỡ hai ba cái sân bóng rổ, mặt đất đều trải thảm xanh. Ở bên trái là các dụng cụ huấn luyện như xà đơn, xà kép, cầu thăng bằng.

Làm người ta chú ý đến nhất là một tấm thép ở bên phải sân huấn luyện.

Ở phía sau tấm thép hình như là lò xo, phía trên là dụng cụ kiểm tra trọng lực.

Năm người mặc đồ ngủ trang, cơ thể toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, rõ ràng thấu xuất ra khí tức hung hãn đang mãnh liệt tung quyền đánh vào.

Bên cạnh còn có mười mấy người đang ngồi dưới đất xem.

Phành phành, phành phành phành! Năm người này nắm tay như mưa rơi không ngưng nghỉ, đánh cho vào tấm thép phát ra âm thanh ông ông chấn động kịch liệt.

Tấm thép co vào bật ra, trên bảng điện tử kiểm tra trọng lực chữ số cũng không ngừng nhảy liên tục.

Hơn mười phút sau, năm người này ngừng tay lại.

“Hắc hắc hắc! Lang Đầu, quyền lực của các người cùng tốc độ hơi lùi bước. Nửa phút mới đánh được hai mươi quyền, cao nhất là 600pounds (cỡ 270kg), thấp nhất chỉ hơn 300pounds (cỡ 135kg)”.

“Hừ! Lão tử tới nơi này nửa tháng, còn chưa tìm được đối thủ. Lực lượng phát huy không được hoàn toàn, tự nhiên có chút thụt lùi”.

Tên thanh niên trẻ tuổi chừng hai mươi tuổi này cười lớn lên, đột nhiên, trong lúc đó nhận ra ở cửa có người, lập tức yên tĩnh trở lại. Mỗi người đều xoay người lại, đôi mắt sắc bén nhìn về phía hai người Vương Siêu Tào Nghị.

“Đám lính này tổ chất so với chúng ta lúc đó cao hơn nhiều, muốn trấn áp thì phải đánh cho ngã ngược để lập uy” Tào Nghị là cáo già, vừa nhìn đã biết hai mươi người này rất kiêu ngạo, không xuất ra chút thủ đoạn thì không thể khiến cho bọn họ phục được.

“Người thấy thế nào? Đám người này thế nào?” Tào Nghị nhỏ giọng hỏi Vương Siêu.

“Có thể đánh!” Vương Siêu nói.

“Những người này người cứ xuống tay. Người hôm nay phải hạ uy thế của bọn chúng xuống. Nếu không công việc sau này rất khó mà triển khai được”.

“Ta xuống tay? Chỉ sợ quá nửa là để không chế ta...” Vương Siêu trong lòng ngẫm nghĩ.

Tào Nghị đem thanh âm ép tới không thể nghe thấy: “Trong tổ chức có chỉ tiêu về thương tích, chỉ tiêu về tử vong. Chuyện tiếp theo cũng là khảo nghiệm, người cứ liệu mà làm”.

58. Chương 58: Hồ Hình Phách Kính

“Quân trưởng”.

Hai mươi mấy quân nhân trẻ tuổi dũng mãnh này đối với Vương Siêu cùng Tào Nghị cũng không có dễ vào mắt, cho đến khi nhìn thấy Chu Thiếu tướng ở phía sau, lúc này mới đứng thẳng lên.

Tư thế lập nghiêm, chào kiểu quân đội.

Chu Quân trưởng chào lại, sau đó phẩy tay, “Nghỉ”.

Không khí chùng xuống một chút, hai mươi mấy người nhìn Tào Nghị cùng Vương Siêu, ánh mắt quét tới quét lui, tứ vô kiêng kỵ mà đánh giá, rồi lại chụm đầu thì thầm tiếp tục bàn luận.

“Họ Chu này thì ra là Quân trưởng, Thiếu tướng Quân trưởng. Cũng tính là quan lớn” Vương Siêu nghe thấy xưng hô mới biết họ Chu là Quân trưởng. Đối với cấp bậc trong quân đội, hắn cũng không rõ gì mấy, cũng chỉ thấy qua trên phim mà thôi.

Ngẫm lại hắn nguyên lúc đầu bắt quả chỉ là một học sinh trung học bình thường, tự nhiên sẽ không nhận ra được thượng tầng quân sự chính trị trong xã hội.

“Tổ chức lần này phái các người đến chỗ của ta là để chấp hành nhiệm vụ đặc thù hạng nhất, tất cả hành động nghe theo chỉ huy” Chu Quân trưởng mỉm cười giới thiệu nói: “Đến đây, ta giới thiệu cho các người một chút, vị này là Tào trưởng ty công an tỉnh. Sau này sẽ là thủ trưởng trực tiếp của các người. Nhiệm vụ cụ thể, đều do Tào trưởng ty an bài. Các người đã hiểu chưa?”

“Đã rõ!” Hai mươi mấy người đồng thanh rống lên, khí thế rất là hùng tráng.

“Tốt lắm, lão Tào, tổ chức phái người tới, ta cũng đã giao cho người. Bây giờ nhiệm vụ chính là của người” Chu Quân trưởng nói xong, đưa mắt ra hiệu cho Tào Nghị.

Tào Nghị hiểu ý gật đầu, đi ra phía trước bắt chuyện: “Mọi người khỏe chứ!”

“Tào trưởng ty khỏe...”

“Trưởng ty khỏe...”

Thanh âm lác đác vang lên, hoàn toàn không có khí thế như vừa rồi.

Tào Nghị nhượng mày, cũng không nói lời thừa: “Mọi người đều do tổ chức phái tới, phối hợp hoàn thành nhiệm vụ đặc thù hạng nhất, ta biết, lần này tổ chức điều động các người tới đây, chắc cũng đã đại khái nói qua nhiệm vụ là gì!”

“Không phải là làm xã hội đen nằm vùng? Bảo chúng ta đi đánh hắc quyền? Chơi trò vô gian đạo sao?” Một thanh âm nhỏ từ trong đám người truyền ra, nhất thời, những người này đều cười lên ha ha.

“Tổ chất gì đây! Các người có tổ chức kỷ luật hay không!” Tào Nghị nổi giận.

“Mọi người im lặng một chút!” Nhìn thấy Tào Nghị nổi giận, một tên lính có vẻ là đầu lĩnh đưa tay ra hiệu, cả đội ngũ nhất thời không một tiếng động.

Tên lính này đi ra: “Tào trưởng ty, không phải là chúng ta không có tổ chức kỷ luật. Lần này tổ chức giao phó nhiệm vụ, chúng ta nhất định phải nghe theo sự phân phó của ngài, toàn lực hoàn thành! Chỉ là chúng ta không phục, nghe nói nhân vật chủ yếu của nhiệm vụ lần này, lại không phải là chúng ta? Chúng ta phải hỗ trợ cho một người không phải là quân nhân chiến sĩ sao? Không biết người mà Tào trưởng ty an bài là ai, để cho chúng ta mở rộng tầm mắt, xem thử cao thủ trong chốn dân gian hỗn tạp như thế nào”.

Tào Nghị lạnh lùng cười một chút: “Ta biết các người là quân chính quy đối với cao thủ quyền cước trong dân gian không phục, ta tự nhiên để cho các người tâm phục khẩu phục, Vương Siêu, người lên đi”.

Vương Siêu tự nhiên phối hợp với Tào Nghị, vài bước tiến lên.

“Ha ha, chính là tiểu tử này?”

“Không biết lông đã mọc chưa?”

“Ha ha ha, ha ha. Trong bộ đội chúng ta không còn ai sao?”

Binh lính ở phía sau cười âm lên.

Vương Siêu hiện tại hình tượng đích xác không có gì đặc sắc, cả người cũng không cường tráng, cơ thể cũng không có cơ bắp hiện lên. Chỉ có da tay vàng đen có chút rắn chắc.

Hình tượng của hắn như vậy so với bất cứ binh lính nào ở đây cao lớn, cơ thể cường tráng hung hãn thì cách xa cả mười vạn tám ngàn dặm. Từ bề ngoài mà thấy, thật sự là quá yếu ớt.

“Ta cũng từ trong bộ đội mà ra, chúng ta đều là người sảng khoái, biết các người không phục, không xuất ra bản lĩnh chân thật thì không được, không nói lời dư thừa! Trong các người người nào muốn lên. Chỉ cần bất kỳ ai trong các người có thể đánh thắng hắn, ta sẽ báo lên tổ chức, ủng hộ hắn hoàn thành nhiệm vụ!”

Tào Nghị nói chuyện cũng rất thoải mái, không quanh co: “Bất quá ta cũng nói trước, nhiệm vụ lần này, không phải như ở nhà. Có chỉ tiêu thương tật cùng tử vong! Nhiệm vụ từ khi ta tiếp nhận là bắt đầu, các người lần này luận võ, cũng tính là trong nhiệm vụ, là ai bị đánh chết hoặc bị đánh cho tàn phế, một là nhận Huân chương chiến công hạng Hai, một là liệt sĩ”.

“Lang Đầu, người lên đi. Nhẹ tay một chút, không nên đem tiểu bằng hữu cao thủ ”vô thuật” dân gian đánh cho tàn phế” Tên lính cầm đầu đem hai chữ vô thuật nhấn mạnh, rõ ràng là có ý trào phúng.

Sự châm chọc trong đó Vương Siêu cũng nghe rõ ràng. Người trong bộ đội huấn luyện ra, có thể chiến đấu rất tốt, cái này là thật. Mà người luyện quyền trong dân gian hiện tại, đại đa số đều là kiện thân, vận động, quyền thuật truyền lưu lại rất hỗn tạp, thường thường là luyện pháp cùng đả pháp hỗn hợp, trong đó còn pha tạp biểu diễn, rất là lộn xộn. Làm sao có thể xuất ra công phu.

Cho nên trong bộ đội khi giao đấu, đều xem thường võ thuật dân gian.

Bản thân bị Tào Nghị kéo đến, muốn đám lính này làm thủ hạ, bọn họ chịu phục mới là lạ.

Rập! Mọi người lui về phía sau, mở ra một lối cho một người cao to đi ra. Lang Đầu kia đi ra, cách Vương Siêu ba thước thì đứng lại.

Lang Đầu này Vương Siêu vừa mới xem hắn đánh tám thép, quyền rất có lực, tốc độ cũng nhanh, nhìn cánh tay cùng nắm tay của hắn, chai nổi lên từng khối, hiển nhiên là trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

“Tiểu bằng hữu, động thủ đi! Để cho ta xem võ thuật của người như thế nào, không biết đường lối ra sao, tư thế có đẹp hay không?” Lang Đầu không chút để Vương Siêu vào mắt, ôm song chưởng, cả người trên dưới lộ ra sự tự tin mạnh mẽ.

Vương Siêu thật ra cũng không xem thường Lang Đầu này. Một năm trường chinh, đã tẩy đi tâm linh nông nổi cùng dao động, sẽ không khinh thị bất cứ một đối thủ cùng địch nhân nào, cũng sẽ không bị bất cứ lời nói nào chọc giận mà mất đi lý tính.

Gật đầu: “Ta động thủ, người phải cẩn thận. Nếu động thủ, sinh tử đừng nói tới”.

Tiếng nói vừa dứt, hắn dậm mạnh chân sau, chân trước tung vọt tới, hai chân như ôm nguyệt khai cung, toàn thân bùng tới, như một mũi tên rời khỏi dây cung.

Trong chớp mắt từ khoảng cách hơn hai thước, đã còn cách Lang Đầu chỉ một bước chân.

Tiến bộ xuất quyền, chiếm trung tuyến, đập trung cung, đánh thẳng đỡ thẳng. Vương Siêu khoảng cách một bước phát kinh, tay phải nắm lại đâm thẳng vào ngực của Lang Đầu.

Cánh tay xé không khí, phát ra tiếng bốp! Một tiếng thúy hưởng vang lên, phẳng phất như roi quất trong không trung.

Không ra tay thì thôi, vừa ra tay lập tức làm mọi người khiếp sợ.

Một quyền này của Vương Siêu vô luận là sự nhanh nhẹn của động tác, cùng với uy thế lực lượng, phối hợp đánh ra thúy hưởng, cũng đủ khiến cho người ta không chiến mà khiếp!

Lang Đầu nằm mơ cũng không nghĩ đến, Vương Siêu có hình thể cũng không lấy gì làm cao lớn, lại bộc phát ra lực lượng như là trời long đất lở, không thể ngăn cản.

Trong tai nghe thấy thúy hưởng, với kinh nghiệm nhiều lần giao đấu của Lang Đầu, biết một quyền này không thể đỡ được, chỉ có thể tạm né mũi nhọn công kích.

Tâm thần vừa động, cước bộ vội vàng lui về phía sau.

Không thể không nói, Lang Đầu đích thật là binh lính đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, phản ứng so với người thường nhanh hơn rất nhiều, cước bộ lui về phía sau cũng ổn định, một lùi một đạp, đều liên lạc có lực, thân thể trong phút chốc đã lui về phía sau một thước, vừa tránh thoát thể tới một quyền mãnh liệt của Vương Siêu.

Đồng thời, hần mượn lực lui người, thuận thể tung cước.

Ngọn cước trắng kien xé gió, mãnh liệt đá lên, nhằm thẳng vào lồng ngực cùng cầm của Vương Siêu.

Bốp! Vương Siêu một quyền không trúng, cánh tay thẳng ra thuận thể hạ xuống, như là một ngọn chùy đập vào ván gỗ, đập thẳng vào chân của Lang Đầu.

Gân cốt thả lỏng, da lông tấn công. Tự nhiên bộc phát, địch bất động, ta bất động, địch vừa động, ta động trước.

Nghe được động thể của kẻ địch, thông thường có thể chiếm được tiên cơ.

Khi Lang Đầu lui về phía sau, Vương Siêu dùng lỗ chân lông “nghe” phản ứng của cơ thể hần, biết sẽ tung cước, vì vậy cánh tay thuận lý thành chương mà hạ xuống.

Cái này như là một cái lồng bằng thép, đợi đối phương chui đầu vào.

Đánh trúng vào phần xương nhỏ ra của đối phương, chân của Lang Đầu tê rần, lực lượng nhất thời mất đi, bất quá hần cũng được huấn luyện khá tốt, lập tức thu chân, lần nữa lui về phía sau.

Vương Siêu lại không buông tha, liên tiếp phát chiêu!

Cước bộ điểm một cái, cả người chột như dài ra rất nhiều, cánh tay quay vòng, giống như là một cây búa lớn hug hăng nhằm ngay đầu của đối phương mà bổ tới.

Phách quyền kinh, Hổ hình.

Trong Hình ý quyền, Hổ hình cùng Phách quyền đều là một thể, Phách quyền kinh, vung song chưởng, mở rộng phổi, như cao như lớn thêm ra, giống như là đại phủ khai sơn.

Mà hổ hình cũng giống vậy, đại thể nói đến lảng không công kích, mãnh hổ xuống núi, gầm lớn một tiếng, vang khắp núi rừng, gió mây đổi sắc.

Vương Siêu hiện đã luyện thành ám kinh, thể lực dư thừa, lực lượng khổng lồ. Khởi quyền đánh, thể không thể đỡ, đã bỏ qua thể Bát quái tặc lưu (thể xoay chuyển vòng vòng trong Bát quái quyền) trước kia.

Lang Đầu nhìn thấy Vương Siêu không biết dùng thân pháp gì, rõ ràng chân không rời đất, thân thể lại như dài ra rất nhiều, như thiên thần cầm búa bổ tới, không khỏi tâm thần tiêu tán, khí thể hoàn toàn bị áp đảo.

Trong sự cuồng quít, song chưởng đỡ lên trên, bảo vệ đầu, chuẩn bị đỡ lấy một nhát bổ này của Vương Siêu, sau đó mới tìm cách phản đòn.

Nhưng nào biết đâu rằng, một Hổ hình Phách kinh này của Vương Siêu, phối hợp toàn thân, lực của chiêu cực mạnh, thể không thể đỡ, lại đem sức nặng toàn thân mà áp lên thể, mặc dù không dùng ám kinh, nhưng sức nặng cũng phải tới ngàn cân.

Dưới nhát bổ xuống, Lang Đầu lập tức cảm giác được cánh tay đau đớn, trong tai truyền đến thanh âm răng rắc của xương gãy.

Hai cánh tay trắng kien của hần đã bị đánh cho gãy xương.

59. Chương 59: Bí Mật Biên Chế

Lang Đầu bị một Phách quyền kinh đánh gãy xương hai cánh tay, lúc này ngồi dưới đất, đau đến khuôn mặt vặn vẹo méo mó, đầu đầy mồ hôi, đã mất đi năng lực động thủ.

Bất quá hần cũng là chiến sĩ có ý chí kiên cường, cắn chặt răng không rên một tiếng nào.

Vương Siêu lùi thân ra phía sau, khép hờ mắt, cũng không nói lời nào.

Các chiến sĩ ở bốn phía cũng nghe rõ ràng tiếng xương gãy, cũng ùa lên, có mấy người đsng vây quanh Vương Siêu, có mấy người vội vàng tới xem xét cánh tay của Lang Đầu, người lính cầm đầu kia nhanh chóng từ trong góc phòng lấy ra một thứ giống như là bình chữa lửa.

Vừa mở vật này ra, lập tức từ bên trong phun ra sương trắng, Vương Siêu ở cách xa cũng cảm giác được hơi lạnh.

Màn sương trắng vừa phun lên cánh tay của Lang Đầu, sắc mặt Lang Đầu lập tức đỏ hơn rất nhiều, tựa hồ là đã hết đau đớn.

Vương Siêu bị bốn năm binh lính vây quanh, sắc mặt cũng không chút dao động.

Vừa mới cùng Lang Đầu động thủ, những người này so với mấy chiến sĩ đánh thuê vệ sĩ của Trương Đồng cũng không sai biệt gì mấy.

So với Triệu Tinh Long còn chênh lệch một chút.

Một mình đánh năm chiến sĩ như vậy, trước kia có lẽ là khó khăn, nhưng khi hắn đã luyện thành ám kình, cũng chỉ mấy quyền mấy cước là xong chuyện.

Bất quá Vương Siêu tin rằng, có Chu Quân trưởng ở đây, những người này cũng không dám làm loạn.

Huống chi năm chiến sĩ chung quanh mặc dù vây lấy hắn, nhưng đều tự động giữ một khoảng cách khá lớn, đều hết sức cẩn trọng, ai cũng không dám xông lên đầu tiên để đòi lại món nợ cho đồng bạn.

Nguyên nhân làm cho các chiến sĩ này cẩn thận như vậy cũng rất đơn giản, bởi vì đả pháp của Vương Siêu vừa rồi thật sự là quá rùng động.

Ba hiệp.

Từ khi bắt đầu động thủ chỉ ba hiệp. Vương Siêu đã lấy đả pháp cương mãnh vô cùng để giải quyết trận chiến, điều này làm cho Chu Quân trưởng đang đứng ở cửa trên mặt cũng lộ ra ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Một quyền đánh thẳng. Nắm tay hạ xuống đỡ đòn. Xoay tay bỏ tới! Ba động tác này liên lạc, nhanh như thiểm điện, bạo như sấm sét.

Nhất là Vương Siêu quyền chưởng phá không, mỗi một kích đều chấn vù vù trong không khí, động tác uy mãnh phối hợp với thanh âm, quả thực làm người ta thấy mà sợ hãi.

“Cái này... không cần động thủ nữa, chỉ cần thấy đả pháp của hắn đều sẽ sinh ra sợ hãi. Thật sự là... quá hung mãnh”.

Trong ánh mắt của Chu Quân trưởng, Vương Siêu hình như đã biến thành một mãnh hổ xuống núi.

Suy nghĩ cũng giống như Chu Quân trưởng còn có các binh lính còn lại đang xem cuộc chiến, bọn họ trong lòng đều như nhau: “Người này sao lại có lực bạo phát lớn như vậy!”

Chu Quân trưởng biết, Tào Nghị lần này đích thân xin thượng cấp điều tới đám binh lính cấp A này tới, mỗi người đều có lực chiến đấu phi thường cường hãn, các tổ chức độc lập tác chiến cùng thể năng tổng hợp đều là cấp cao trong lực quân.

Mỗi một chiến sĩ có mặt tại nơi này, cơ hồ thân xác đều luyện thành gân thép xương sắt, cánh tay chặt gạch, đánh vỡ chai rượu, đánh gãy mộc thung, đều không thành vấn đề, năng lực chiến đấu tay không so với người bình thường cường hãn không biết mấy lần.

Có thể nói, cho dù một người bình thường, cầm lấy côn sắt đập lên cánh tay của họ, đều không gây ảnh hưởng gì đến xương cốt của họ.

“Đưa Lang Đầu đi phòng y tế!” Người chiến sĩ cầm đầu sau khi phun bọt đông lạnh, chỉ huy hai người đem Lang Đầu đưa đi ra ngoài, sau đó nhìn thấy tình huống trong sân, rất là không hài lòng, hét lớn: “Đây là tỷ thí, Lang Đầu tài không bằng người, thua là thua, các người vây lấy người ta để làm gì?”

Năm chiến sĩ nọ cũng cảm thấy không hay, đối với Vương Siêu hung hăng trừng mắt vài lần, sau đó giải tán.

“Người là cao thủ! Ta cùng người tỷ thí! Người nếu thắng, nhiệm vụ sau này chúng ta đều nghe lời người!” Chiến sĩ cầm đầu đi lên, thần sắc ngưng trọng, thủ thế, “Ta tên là Tôn Lỗi, các chiến hữu đều gọi ta là Đại thạch đầu. Đến đây đi!”

“Ta tên là Vương Siêu” Vương Siêu cũng cảm thấy tính cách của những binh lính này cũng rất là ngay thẳng sáng khoái, vì vậy khoát tay áo, thân thể thả lỏng.

“Tại sao! Người không muốn đánh với ta?” Đại thạch đầu trong mắt lóe lên một tia sắc nhọn.

Wương Siêu lắc đầu, đi tới trước tấm thép co dãn kia, ngẩng đầu nhìn mấy kiểm tra trọng lực ở phía trên.

Các chiến sĩ đều đem ánh mắt nhìn về phía hắn, không rõ hắn muốn làm gì.

Hừm!

Wương Siêu chuyển tư thế, gân cốt cơ bắp toàn thân khẽ rung động nhẹ nhàng, phát ra thanh âm như là tiếng sấm ở trên trời, dư âm không dứt.

Bất chợt, cước bộ đạp mạnh tới, y phục ở thân trên phập phồng, nắm tay phá không xuất ra, đánh vào trên tấm thép.

Ông! Ông ông! Như là một thanh chùy đập vào cái chuông, tấm thép bị đánh trúng phát ra thanh âm mãnh liệt, sóng âm vang vọng cả phòng huấn luyện, chấn cho lỗ tai của mọi người ở đây ông ông cả lên.

Trên bảng điện tử của máy đo trọng lực chữ số điên cuồng biến ảo, báo ra bốn chữ số.

Lò xo giảm lực ở phía sau tấm thép co rút mãnh liệt, nhìn như muốn bắn tung ra.

Ở giữa tấm thép Cương bản có một vệt nước đọng, vệt nước hình thành một quyền ấn (dấu tay) rất rõ ràng.

Đại thạch đầu là người đầu tiên chạy đến xem, sờ sờ vào dấu tay kia, phát hiện quyền ấn này giống như là một con dấu ịn vào.

Tấm thép cứng rắn như vậy, dưới một quyền của Vương Siêu lại mềm như là mực ịn con dấu vậy.

“Ám kinh của ta có thể phát không thể thu, khi đã động thủ, bản thân cũng không chế không được. Các người đều là chiến sĩ giải phóng quân nhân dân, ta không thể sử dụng đối với các người”.

Wương Siêu đối với một quyền ám kinh kia cũng rất là hài lòng, một quyền này, là hắn đã dùng khí lực hết sức bình sinh, phát ra một kích cực mạnh. Minh ám hai trọng kinh một trước một sau, trong nháy mắt trùng kích, lại có thể lưu lại ấn ký ở trên tấm thép.

Ấn ký này mặc dù rất nông, trông cũng giống như là một con dấu trên tấm thép. Bất quá rốt cuộc lực cũng đã thấu sắt thép, có hiệu quả làm cho người thường thấy không thể tưởng tượng được.

Đối với các quân binh này, cũng không phải là kẻ địch của mình, chỉ kiêu ngạo một chút, cái này cũng là thường tình.

Mặc dù Tào Nghị nói có chỉ tiêu thương tích cùng tử vong, đánh có tàn phế thậm chí có đánh chết cũng không thành vấn đề. Nhưng Vương Siêu lại không muốn đắc tội quá nhiều với đám lính này.

“Tào Nghị thật ra rất giao hoạt, trước nhắc nhở ta muốn ta thả tay mà đánh, để hạ uy phong của đám lính này, rõ ràng là muốn ta đắc tội với bọn họ, sau này có thể bảo họ không chế ta, ta cũng không để cho hắn được như ý”.

Wương Siêu tâm linh thông minh, rất dễ dàng đoán ra tâm tư của Tào Nghị, tự nhiên sẽ không ngu ngốc vì danh tiếng tỏ ra uy phong trước mặt những người này.

“Có phải nên thu phục một chút lòng người không?” Trong lòng hắn còn nổi lên tâm tư khác.

“Người lợi hại!” Hai mươi mấy chiến sĩ đều xông tới, nhìn bốn chữ số trên máy đo trọng lực cùng với quyền ấn ở trên tấm thép, Đại thạch đầu giơ ngón tay cái lên, “Đây là ngành công phu, Lang Đầu thua không oan uổng. Người có thể lưu thủ, ta ghi ở trong lòng”.

“Tốt lắm!” Chu Quân trưởng dùng ánh mắt hàm chứa thâm ý nhìn Vương Siêu một cái, sau đó bắt chuyện: “Tối hôm nay ta chiêu đãi uống rượu, ta chúc mừng các người hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ mà cấp trên giao phó!”

“Đây là Giấy ủy nhiệm của người. Người cầm lấy, cầm giấy này, người có chuyện gì xảy ra, có thể đến chi nhánh quân khu võ trang của địa phương bất kỳ để thỉnh cầu trợ giúp”.

Buổi tối, sau khi uống rượu, Tào Nghị kêu đám chiến sĩ Đại thạch đầu tới nói một hồi, cũng không biết là giao phó cái gì, cũng không cho Vương Siêu nghe thấy.

Một lát sau, Tào Nghị quay lại, cầm một quyển sổ màu lam, đưa cho Vương Siêu.

Wương Siêu mở ra xem, ở trên là con dấu của quân ủy, dấu chống làm giả của An ninh quốc gia. Bên trong không có ảnh, cũng không có họ tên, quê quán, chỉ có một dấu vân tay, còn có một dãy số.

“Người là biên chế bí mật, thượng cấp chính là ta, sau này ta sẽ trực tiếp phụ trách. Người là tuyến dưới do ta phát triển. Người sau này nếu như chọn được người thích hợp muốn phát triển tuyến dưới, cũng có thể xin phép ta, chỉ cần tổ chức qua điều tra đồng ý, cũng có thể ở trong biên chế”.

Tào Nghị ánh mắt nghiêm túc.

“Phát triển tuyến dưới? Sao nghe như là đường dây bán hàng đa cấp vậy” Vương Siêu trong lòng thầm nghĩ, tự nhiên sẽ không nói ra.

“Được rồi, người theo ta đến đây”.

“Để làm gì?”

“Tuyên thệ vào Đảng!” Tào Nghị nói.

60. Chương 60: Tức Tương Tiên Nhập Đông Nam Á Vũ Thuật Giới

Sau khi thành danh, Trương Uy nhiều lần tham dự võ đài lậu ở Đông Nam Á, bách chiến bách thắng, không một lần bại. Từ sau ba mươi, rút lui khỏi giới đánh quyền.

Trương Uy khi còn đánh võ đài, trước sau dựa vào môn hạ tại tập đoàn Tăng thị Hongkong, tập đoàn Nguyễn Thị Hồng Hà Việt Nam. Sau khi thoái ẩn, tự mình mở công ty Thịnh Đức, kinh doanh dụng cụ thể dục, nhưng hai năm gần đây, bởi vì kinh doanh không tốt, rơi vào khốn cảnh. Vào tháng năm năm ngoái, được tự tài trợ của tập đoàn Úc Khoa, mới có khởi sắc.

Trương Uy học võ nghệ mặc dù lấy Vịnh Xuân là chính, nhưng hần học nhiều đa tài, tư chất thượng hạng. Kiềm luyện Đan Thoái, Phách Quả, Đại tiểu hồng quyền, Mê Tung, Suất Giao, Quyền Anh, Quyền Thái vận vận, cũng từng thỉnh giao qua đại sư Hình ý của Đài Loan là Tiết Liên Tín, được Tiết Liên Tín chỉ điểm một tháng.

Quảng Đông tam hổ, mặc dù danh tiếng cùng nhau, nhưng không phải là đồng môn sư huynh đệ. Từ Chấn bản thân là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Thiên Nhạc Quảng Đông. Đái Quân thành viên Hội đồng quản trị của tập đoàn Macao-Bồ Đào Nha-Bắc Kinh.

Trong một phòng làm việc tại chi nhánh quân khu tỉnh S, toàn bộ tư liệu của Trương Uy đều ở trước mặt Vương Siêu, vài cuốn lớn, ngay cả ảnh cũng có, rõ ràng chi tiết đến mức không thể rõ hơn được.

Trừ Trương Uy ra, còn có tư liệu của nhị hổ còn lại trong Quảng Đông tam hổ.

Trong phòng làm việc, trừ Vương Siêu ra, còn có Tào Nghị, cùng với mấy chiến sĩ đám Đại Thạch Đầu.

“Trương Uy bởi vì kinh doanh không tốt, rõ ràng là bị tập đoàn Úc Khoa của Triệu Quân đích tập đoàn Úc Khoa thu mua!” Vương Siêu cẩn thận xem tư liệu của Trương Uy, gõ gõ lên bàn “Rất rõ ràng là Triệu Quân muốn lợi dụng Trương Uy để tiến vào giới võ thuật cùng thị trường hắc quyền của Đông Nam Á”.

“Không sai, bất quá tập đoàn Úc Khoa cũng không phải của một mình Triệu Quân, Triệu Quân chỉ là một cổ đông trong đó, còn có ba cổ đông khác nữa, thân phận bọn họ đều là Đảng Thái Tử!” Tào Nghị hung hăng vỗ lên bàn. “Nhiệm vụ của chúng ta phần quan trọng nhất chính là điều tra chứng cứ phạm pháp của mấy người Đảng Thái Tử này! Nắm được nhược điểm, đồng thời ngăn cản các hành vi phạm pháp với quy mô lớn của chúng”.

“Tào đầu, mấy người Đảng Thái Tử này mở công ty, không lẽ sẽ nghĩ đến việc làm chuyện tốt sao, tại sao không trực tiếp diệt trừ đi” Một chiến sĩ hỏi.

“Chuyện đó đợi nhân sự ở trên thay đổi. Tổ chức mới có thể ra quyết định. Chuyện này cũng không ở trong phạm vi nhiệm vụ của chúng ta” Tào Nghị lạnh lùng nói.

“Tìm được chứng cứ cùng nhược điểm của chúng thật ra là thứ yếu, chủ yếu là nhân sự ở trên thay đổi. Nhân sự không thay đổi, chỉ có thể ngăn cản bọn họ làm chuyện xấu, cũng chỉ là chuyện chùi dít” Vương Siêu trong lòng cũng hiểu, sau đó lại đối với Trương Uy có cảm giác rất đáng tiếc: “Vốn là một vị quyền sư đã rửa tay, lại bị lôi kéo ra. Ài!”

Vương Siêu tự nhiên cảm giác được đồ quyền (đánh võ đài ăn tiền) nguy hiểm cỡ nào, một khi thất bại, chính là tử vong.

Trương Uy hiển nhiên sau khi xuất đạo, đã kiếm đủ tiền, thoái ẩn rút lui, nào biết đâu rằng sau khi thoái ẩn kinh doanh không tốt, lại bị bức bách một lần nữa rồi nói.

“Xem ra tổ chức đối với Triệu Quân đã bắt đầu chú ý, tên công tử này chỉ sợ cũng không nhảy nhót được bao lâu nữa” Vương Siêu sau khi nghe thấy Tào Nghị bố trí nhiệm vụ, trong lòng cảm thấy thoải mái.

“Triệu nhị công tử, sau lưng ta chính là tổ chức. Người muốn đụng đến ta, khó đấy”.

Vương Siêu đột nhiên cảm giác thấy, tiến vào tổ chức cũng không tệ. Ít nhất cũng có chỗ chống lưng.

“Được rồi, Vương Siêu, công ty của người hiện tại vốn cũng đã hơn một ngàn vạn, kế tiếp, tổ chức sẽ cho người thêm nhiều ưu đãi, ta cũng sẽ điều một nhóm nhân viên đặc biệt, đến làm việc tại công ty của người, còn xin thêm vốn để cho công ty của người phát triển lớn mạnh nhanh hơn để che dấu thân phận của người. Tôn Lỗi! Thân phận các người đối với bên ngoài hiện tại, cũng là nhân viên của công ty Thiên Tinh network! Đây là lệnh!” Tào Nghị vẫn lạnh như băng, không để cho phản đối.

“Hả!?” Vương Siêu trong lòng trầm xuống, Tào Nghị nói như vậy, chẳng khác nào trực tiếp nhúng tay vào trong công ty của hắn.

“Người yên tâm. Với công ty nhỏ như của người hiện tại, vẫn không đủ thế lực để tiến vào Đông Nam Á. Sau này tổ chức sẽ giúp đỡ người phát triển lên thêm gấp trăm ngàn lần, bất quá người phải xuất ra 50% cổ phần giao lại cho tổ chức! Vốn của người hiện tại là năm ngàn vạn, tổ chức sau khi nhúng tay vào, kinh doanh sau này, năm triệu, năm mươi triệu, năm trăm triệu đều không thành vấn đề. Người cứ tự ngẫm lại đi, người có thể buôn bán được bao nhiêu? Công ty sau này lớn hơn, quyền điều động nhân sự, tiền vốn cũng có phần của người” Tào Nghị đã sớm đoán trước được tâm tư của Vương Siêu, “Việc làm ăn của người sở dĩ thuận lợi như vậy, toàn là do ta an bài, đương nhiên, Triệu Quân cũng giúp một phần. Hắn chuẩn bị trận đồ quyền kia là thuận bị thôn tính công ty của người, cho dù người sau này thắng đồ quyền. Không có tổ chức chống lưng, cũng sẽ bị hắn nuốt trọn, ta tin tưởng người có thể hiểu rõ điểm này!”

“Điểm này, ta hiểu rất rõ”.

Nói đùa chứ, hiện tại cho dù Vương Siêu không tiếp thu, cũng không có cách nào, đối với tình hình hiện tại, Vương Siêu trong lòng đã sớm có chuẩn bị.

“Hiện tại tiền vốn của công ty cũng là do người điều động. Chữ ký của người, thông qua công ty có thể vay ngân hàng tối đa là một trăm triệu” Tào Nghị nói.

“Quả nhiên là hào phóng, so với làm ăn một mình gấp vô số lần! Cứ như vậy, công ty của ta không lớn mạnh cũng khó!” Vương Siêu đối với công ty Thiên Tinh network thật ra cũng không có cảm tình đặc thù gì. Bản thân hắn cũng là vô tâm mà thành. Trước sau đầu tư cũng chỉ không quá năm vạn.

“Được rồi, đây đều là kế hoạch trong tương lai, cũng không cần nói trước nhiều” Tào Nghị mở TV, trên màn hình xuất hiện một trận đấu.

“Đây là một phần tư liệu của Trương Uy cùng đối thủ giao đấu. Người cứ xem trước, tri kỷ tri bỉ, mới có thể bách chiến bách thắng. Đợi sau khi Triệu Quân đưa hợp đồng tới, các người sẽ đi Quảng Đông một chuyến! Lấy thân phận công ty Thiên Tinh network tiến vào tổ chức đấu võ đài lậu. Trước tiên đánh mấy trận để lấy danh tiếng cùng uy phong. Cái này ta đã bí mật liên hệ người, các người sau khi tới Quảng Đông tìm hần, hần sẽ giúp các người an bài xâm nhập vào thị trường đồ quyền”.

Vừa nói, Tào Nghị đưa cho Vương Siêu một tờ giấy, ở trên chỉ có một dãy số điện thoại.

“Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được bại lộ thân phận chân thật của các người, người liên hệ này cũng không phải là người của chúng ta. chỉ là một tên hần đạo năm đó ta quen biết, cũng không biết thân phận của ta!”

Đối với sự dăn dò của Tào Nghị, Vương Siêu tự nhiên ghi nhớ trong lòng.

“Được rồi, các người cứ ở đây nghiên cứu đi. Có chuyện gì cứ báo với ta!” Tào Nghị nói xong liền đi ra ngoài.

Vương Siêu trước tiên gọi điện thoại: “Này, là Hiếu Tuyết phải không? Ta là Vương Siêu. Cô làm cho ta một tờ kế hoạch vay vốn nhé”.

“Tại sao phải vay vốn? Cái này vô không cần phải hỏi, cô cứ làm là được. Vay bao nhiêu à? Cứ ghi một trăm triệu đi. Cái gì, xin rất khó? Không sao đâu, ta cam đoan không khó, chỉ là vấn đề ăn nói thôi. Cô cứ chuẩn bị kế hoạch là được, chờ ta ký, sau đó tìm lãnh đạo có liên quan. Cam đoan là một đường thông suốt!”

Sau khi gác điện thoại, Vương Siêu cảm giác rất sướng khoái. Có cảm giác lấy da hổ làm đại kỳ.

“Chữ ký của ta lại có thể xuất ra một trăm triệu? Cảm giác này không thể không tốt được. Khó trách các quan chức giàu có, quan uy mười phần, bút vung lên là có cả tỷ, đề chết cả người”.

“Được rồi, mặc kệ là bao nhiêu. Tiền của tổ chức cũng không để ăn như vậy. Trước mắt phải qua cửa này cái đã!”

Nghĩ tới, Vương Siêu hít một hơi thật sâu, đem tất cả tạp niệm đều khu trừ ra khỏi đầu, hai mắt tập trung theo dõi trên TV.

Màn hình rất là rõ ràng, trên hình là một lôi đài, bốn phía lôi đài dùng dây bao quanh. Trên hình chính là Trương Uy cùng một người nam nhỏ con còn trẻ đang đánh nhau.

Bốn phía loáng thoáng có rất nhiều người đang xem. Bất quá màn hình chỉ tập trung quay trên lôi đài, rất ít khi đảo qua chung quanh.

Ngay từ đầu, Trương Uy đã tấn công cực mạnh, nam tử kia cũng không nhường dùng cùi chỏ đỡ đòn.

Vương Siêu vừa nhìn, đã biết nam tử nọ dùng chính là đòn cùi chỏ của Bát cực. Mà Trương Uy quyền xuất có độ xoáy, áo trên bề vai phập phồng rất nhiều, hiển nhiên cũng là vận thốn kinh từ các khớp xương.

Sau khi giao thủ mấy hiệp, Trương Uy đột phát phát chiêu mạnh, đánh bay nam tử kia ngã ra mặt đất.

Nam tử nọ hình như cũng không bị thương gì, phảng phất như con khỉ con thân lại, luồn dưới háng của Trương Uy mà chuyển ra phía sau lưng Trương Uy. Chợt một quyền xuất ra.

Một quyền nhắm ngay giữa lưng Trương Uy.

Nhưng Trương Uy cũng không bị đánh bại, mà phía sau lưng hơi gồng lên đón lấy nắm tay của đối phương, sau đó cổ tay của nam tử lập tức thống xuống, trên mặt hiện ra ánh mắt thống khổ dữ tợn, Trương Uy này nắm được cơ hội, xoay người đâm mạnh vào mặt của nam tử kia, nam tử kia ngã xuống lôi đài, máu chảy đầy mặt đất, không ngừng co quắp.

“Ủm! Trương Uy đã đem ám kinh luyện tới sau lưng!”

Vương Siêu lơ đãng nhìn ra cửa sổ nói.

“Võ giả có thể luyện ra ám kinh đều nhất định có một quá khứ đặc sắc động lòng người. Chỉ là không biết quá khứ của Trương Uy có bộ dáng như thế nào nữa”.

Vương Siêu trong lòng phát tán ra dự vọng chiến đấu cường đại.

61. Chương 61: Nhất Vũ Bất Năng Gia Dã Trùng Bất Năng Lạc

Trong băng video Trương Uy đánh tổng cộng hơn ba mươi trận, trong đó cơ hồ có hơn mười trận, đều là làm như vô tình lộ ra sơ hở ở lưng, để cho đối thủ đánh vào, kết quả bị ám kinh chấn thương, thừa cơ một đòn chấm dứt tính mạng của đối thủ.

Hơn ba mươi trận trong băng video, không có lưu lại người sống.

Bất quá cái này cũng không là gì, cao thủ võ thuật bình thường toàn thân trên dưới đều luyện được nhanh nhẹn phi thường, khi luận võ cũng như con báo truy kích con mồi, kẻ địch lộ ra sơ hở ở đâu, kinh lực toàn thân lập tức như bóng với hình đánh tới.

Nhất là ám kinh, lực xuyên thấu cực mạnh, tâm lực bộc phát, lỗ chân lông phún kinh, vừa tiếp xúc với thân thể con người, lập tức đánh vào trong thân thể, phá hư gân cốt ngũ tạng lục phủ, sau có trị liệu thế nào cũng không thể khôi phục.

Chỉ với ám kinh như của Vương Siêu hiện tại, dưới một quyền đã có thể lưu lại dấu tay ở trên tấm thép. Lực phá hoại như vậy, với thân thể yếu ớt của con người, làm sao có thể chịu nổi?

“Ám kinh của mình mặc dù chỉ luyện tới tay chân hai nơi, so với Trương Uy kém hơn một chút. Nhưng khi luận võ không nhất định làm ai có khí lực lớn hơn thì người đó thắng, ám kinh chỉ dùng khi một kích liều mạng. Luận võ so hơn thua vẫn là bộ pháp, thân pháp cùng minh kinh”.

Học quyền ba năm qua, Vương Siêu đã trải qua nhiều lần chiến đấu, kinh nghiệm đã dần dần phong phú hẳn lên.

Ngoại gia cao thủ khi đánh nhau, có thể tùy ý vận động cơ bắp, xương cốt ở khắp nơi trên cơ thể của mình. Mà nội gia cao thủ càng tiến thêm một bước, có thể tùy ý đóng mở lỗ chân lông toàn thân.

Ám kinh một kích, chính là cực bộ buông ra lỗ chân lông, trong tích tắc tuôn hết kinh lực ra.

Khống chế cơ thể thì tương đối dễ dàng, khống chế lỗ chân lông khó khăn vô cùng.

Vương Siêu đến bây giờ cũng chỉ có thể tùy ý khống chế hai tay từ bàn tay đến cùi chỏ, hai chân đến đầu gối, lỗ chân lông ở hai nơi này có thể tùy ý đóng mở.

Các bộ vị còn lại, hẳn cũng chỉ có thể trong khi chiến đấu khép chặt lại, không thể tùy ý buông ra.

Dùng lý luận kinh mạch mà nói, chính là Vương Siêu đã dẫn thông được kinh mạch ở tay và chân. Khí cũng chưa thông được tới các vị trí khác.

Tay chân con người là linh hoạt nhất, lực khống chế cực mạnh, mà xương sống chính là một trung tuyến, lúc ban đầu đóng lỗ chân lông cùng là bắt đầu luyện từ xương sống. Ám kinh luyện đến tay chân, tiếp theo chính là luyện đến vị trí xương sống ở sau lưng.

Đối với điểm này Vương Siêu rất rõ ràng, hẳn từ đó mà suy đoán ra Trương Uy cao hơn mình một bậc.

“Bước tiếp theo của ta, chính là phải đem ám kinh luyện đến phía sau lưng. Chỉ là Trương Uy trong băng video là trước khi thoái ẩn. Chuyện trải qua cũng đã nhiều năm, hẳn có tiến bộ gì khác hay không? Nếu như đem ám kinh luyện đến trước ngực, đầu, như vậy càng khó mà chống đỡ”.

Một người nếu đem ám kinh luyện đến toàn thân, sau đó tiến thêm một bước, tiến vào hóa kinh. Khi đó, cho dù các bộ vị trên thân thể đột nhiên bị tập kích, ám kinh lập tức tự nhiên bộc phát kinh lực phản kích kẻ địch.

Năm đó Tôn Lộ Đường lão tiên sinh trong khi chỉ dạy đồ đệ, cũng cổ vũ đồ đệ đánh lên.

Có một ngày, một đồ đệ thừa lúc hấn ngủ, đột nhiên dùng côn gõ đánh vào đầu của hấn, nào biết đầu rằng côn vừa chạm tới, lập tức bị ám kinh đánh nát.

Bất quá sau đó đồ đệ này cũng bị trục xuất khỏi sư môn. Mặc dù cổ vũ đánh lén, rốt cuộc cũng là âm hơi quá đáng. Nếu không dùng côn gõ mà dùng đao chém, dùng thương đâm. Như vậy cũng không xong.

Đối với hóa kinh, Vương Tông Nhạc từng dùng hai câu rất hình tượng để miêu tả.

“Nhất vũ bất năng gia, đẳng trùng bất năng lạc” (lông hồng không thêm được, côn trùng không thể đậu)

Cao thủ hóa kinh, một con ruồi vô ý đậu trên người, cũng lập tức sẽ nhảy cảm mà cảm giác được, ám kinh tự nhiên bộc phát mà đánh chết.

“Ta còn cách cảnh giới côn trùng không thể đậu cả mười vạn tám ngàn dặm. Bất quá ta thấy Trương Uy cũng không có khả năng luyện đến cảnh giới như vậy. Bằng không ngày đó nắm tay, ta đã sớm bị đánh bại”.

Vương Siêu trong đầu đem thượng tầng cảnh giới của võ học tưởng tượng một chút, tự lâm ra một kế hoạch luyện tập cho bản thân.

“Trước tiên mặc kệ Trương Uy như thế nào, ta phải đem thể lực bản thân đạt tới cực hạn. Phải hiểu rõ ràng chính xác lực lượng trên thân thể bản thân”.

“Ta nói Vương Siêu, xem thân thể của ngươi cũng không quá mạnh, tại sao lại có thể có lực lượng lớn như vậy?”

Trong phòng huấn luyện, “Đại Thạch Đầu” Tôn Lỗi cùng một đám lính đang đứng ở bên cạnh, nhìn Vương Siêu dùng cánh tay đánh cho tấm thép co dãn. Mỗi nhất đánh, đều có lẳng không rít vang, trên màn hình máy đo trọng lực đầu hiện lên con số hơn 1100 pound (cỡ 450kg).

Nói cách khác, mỗi một đòn của Vương Siêu đều nặng cả ngàn cân.

“Có thể liên tục đánh ba phút, chừng chín mươi quyền. Ám kinh chỉ có thể phát ra cỡ mười phát. Thể năng đã đến cực hạn, hai mắt bắt đầu tóe đom đóm, đây là hiện tượng thể lực quá hao hụt”.

Vương Siêu thông qua nghiên cứu, đối với cực hạn của thân thể mình đã nắm rõ ràng chính xác.

“Thân thể của ta phát triển đến cực hạn, sau này chỉ có thể thông qua Hồ báo lôi âm để chấn động cốt tủy, từ từ thay đổi thể chất bản thân, mới có thể tiến thêm một bước”.

Nghe thấy “Đại Thạch Đầu” hỏi, Vương Siêu dừng lại, “Cái này cũng rất đơn giản, chính là đem lực lượng toàn thân nổi thành một mối, ta thấy các người đánh quyền, cũng chỉ dùng lực lượng của cơ bắp tay và chân mà thôi, cuối cùng phối hợp lực của cơ bụng và eo. Nhưng không có phát huy lực lượng của xương sống cùng tâm lực. Với tổ chất thân thể của các người, so với ta còn mạnh hơn, nếu hiểu được kỹ xảo phát lực, sau khi rèn luyện, lực lượng phát ra khẳng định là còn lớn hơn cả ta”.

Những lời này của Vương Siêu thật ra cũng nói không sai, tổ chất thân thể của hấn cũng không cao, mà đây là lính trong bộ đội chọn lựa ra. Nếu để bọn họ luyện công phu, dẫn thông gân cốt, quán thông toàn thân. Tiềm lực phát huy khẳng định là lớn hơn Vương Siêu.

Nếu đổi là hình thể khổng lồ như Tyson, công phu sau khi luyện đến thượng tầng, lực lượng càng lớn hơn nữa.

Đây là vấn đề về tư chất.

Công phu lúc ban đầu, chỉ là quá trình con người khai phá tiềm năng của cơ thể.

Tiềm lực của bản thân con người đều khác biệt, Vương Siêu hiện tại tiềm năng có thể nói là đã khai phát đến cực hạn.

Bất quá các bậc hiền nhân thời cổ đại đã sớm giải quyết sự khác biệt về thể chất này, đó chính là “Hồ báo lôi âm”.

Hổ báo lôi âm rèn luyện cốt tủy, cốt tủy tạo máu, là căn bản của thân thể con người. Sau khi rèn luyện cốt tủy, tổ chất thân thể củ con người cũng sẽ từ từ tăng cường, cho dù một người gầy yếu, luyện đến cuối cùng, cũng sẽ cường tráng như một con hổ.

Xương của hổ là bồ nhất, chính là bởi vì hổ trời sinh đã nắm giữ lôi âm.

Bất quá kỹ xảo của Hổ báo lôi âm cũng phải vô cùng chính xác, mỗi một sự vận động của xương cốt và cơ bắp, đều có tuần tự trước sau. Chỉ cần một sai lầm rất nhỏ, thời gian luyện lâu dài, chẳng những không thể tăng cường thể năng, ngược lại còn làm tổn thương thân thể.

Từ xưa tới nay, Hổ báo lôi âm này đều là bí truyền.

Võ công Tẩy tủy kinh của Thiếu Lâm trong truyền thuyết, là điển tịch tối cao. Cũng không phải không có đạo lý.

Vương Siêu bắt đầu được Đường Tử Trần cầm tay thử kinh, bảo hấn rung động xương cốt cơ bắp, cơ hồ học cũng nửa năm, mới miễn cưỡng nắm giữ được đầu pháp (phép rung động), chân chính bắt đầu tu luyện, khi ở trên đường trường chinh, vô tình nghe lôi âm trong núi, phối hợp với thân thể, mới lĩnh ngộ thành công.

“Ồ, thì ra là như vậy” Tôn Lỗi nghe Vương Siêu giải thích, lòng hiếu kỳ càng cao, chỉ là không tiện mở miệng muốn học. Bọn họ tốt xấu gì cũng đã xem qua tiểu thuyết võ hiệp, biết võ công đều không thể dễ dàng gì mà truyền cho người khác.

Mà Vương Siêu tự nhiên sẽ không ngu ngốc đi dạy cho bọn họ, thời gian ở chung cũng ngắn, cũng không thân thiết tới độ đó.

Chuyên tâm huấn luyện chừng mười ngày, Vương Siêu đem tình huống thể năng của bản thân đã nắm tới bước vô cùng chính xác. Rốt cuộc, một luật sư của Triệu Quân cầm một phần hợp đồng tới công ty Thiên Tinh network.

“Điều khoản hai cánh tay gạch đi. Ta xuất ra một trăm triệu để đánh cược” Vương Siêu thấy luật sư kia đến, nhìn hợp đồng xong lập tức đưa ra điều kiện của mình.

Luật sư lập tức gọi điện thoại, hình như là hỏi Triệu Quân, một lát sau mới gật đầu: “Nếu ngài có thể xuất ra một trăm triệu, vậy thì tốt rồi. Chúng ta bây giờ sẽ sửa lại hợp đồng”.

Vương Siêu nhìn hợp đồng sau khi sửa, cũng hiểu được không có gì sai, lãoj tức ký tên vào.

“Tháng năm tới, hy vọng Vương tổng có thể có mặt tại Triều Châu, đến địa điểm ở trong hợp đồng” Luật sư sau khi xong xuôi tất cả, dặn dò một câu rồi đi.

“Đại Thạch Đầu. Các người chuẩn bị đã tốt chưa? Chúng ta ngày mai phải đi Quảng Đông tìm người của Tào trưởng ty. Thăm dò tình hình của hắc đạo nơi đó”.

Vương Siêu sau khi xong xuôi việc này, lập tức thông báo cho mấy người Đại Thạch Đầu.

Đám người Đại Thạch Đầu lúc này đang ở trong Tổng bộ quân khu, Vương Siêu khi thấy bọn họ, thì bọn họ đang kiểm trang súng.

“Mẹ kiếp, nhiệm vụ lần này chúng ta khẳng định phải đánh với hắc đạo. Ta không tin, quân chính quy lại không thể đánh lại lũ ô hợp đó? Chuy Tử, mang theo nhiều lựu đạn một chút, được rồi, còn có hỏa tiễn nữa! Đêm hôm nay, chúng ta đi xe bí mật rời khỏi quân khu”.

Vương Siêu nhìn đám lính hung hãn này, trong lòng có chút khiếp sợ.

“Nhiệm vụ lần này bí mật, các người phải ngụy trang thành một tổ chức khác. Ta bây giờ sẽ ngồi tàu đi trước, tới Quảng Đông, sẽ liên hệ”.

Vương Siêu theo kế hoạch mà làm việc.

Nhóm lính Đại Thạch Đầu tổng cộng có 24 người, cùng với Vương Siêu sau một hồi thương lượng, lập tức chia nhau ra hành động.

Tối hôm đó, Vương Siêu đáp tàu lửa đi Quảng Đông.

62. Chương 62: Hữu Tổ Chức Thập Yêu Đô Bất Phạ

Vương Siêu ngồi một đêm trên xe lửa, 7 giờ tối xuất phát, khi đến ga Quảng Châu cũng đã gần 7 giờ sáng. Bên trong tàu ngay cả dưới sàn cũng đầy người, mùi mồ hôi, mùi hôi chân, mùi thức ăn, mùi máy móc, mùi tanh tuổi trên tàu tất cả trộn lại thành một thứ mùi cực kỳ khó ngửi, quả thực làm cho người ta muốn nôn mửa.

Thật vất vả mới tới nơi, hần vội vã nhảy cửa sổ ra khỏi tàu, hít một hơi không khí trong lành ở bên ngoài, cảm giác trong phổi cũng đã dễ chịu đi rất nhiều.

Ra khỏi nhà ga, Vương Siêu mới phát hiện chỗ này thật sự là loạn, trong lối đi âm u cũng có thể thấy hai ba cái kim tiêm vút lẩn lóc.

Còn chưa tới quảng trường, đã đụng phải ba bốn nam nữ trung niên chèo kéo vào khách sạn, nhà nghỉ. Những người này kéo lấy hành lý của người ta, cứ như là cướp bóc vậy.

May mà Vương Siêu khỏe mạnh. Mặc dù mang một bao đồ lớn, nhưng cũng bình yên đi ra.

Ra tới quảng trường, khắp nơi đều là người. Vương Siêu mắt trông sáu đường, tai nghe tám hướng, lập tức phát hiện ra có mấy tên móc túi đang móc túi người khác.

“Con mẹ nó, không có gì cả” Một tên móc túi sau khi móc được, nhìn thấy không có tiền, thậm chí còn chửi thề ra.

Vương Siêu thậm chí còn nhìn thấy năm sáu tên lưu manh đang nhắm vào một cô gái đi một mình, vừa nghĩ tới, đã thấy trang sức trên người cô gái đã bị giật đi, còn bị té trên đất giàn dụa nước mắt.

“Đây là dạng thành thị gì! Xã hội loạn thành bộ dáng gì đây?” Vương Siêu trong lòng có chút tê dại.

Đi chưa được mười phút, đã phát hiện hơn mười vụ cướp bóc. Cho dù hần rất muốn ra tay nghĩa hiệp nhưng cũng không thể xuể được.

“Đảng ba lô ta đã thấy qua, còn Đảng chém người?” Vương Siêu quan sát một hồi, thật sự không đành lòng xem nữa. Vì vậy nhanh chóng rời khỏi nhà ga đầy rẫy tội ác kia.

Bởi vì sát ý trong lòng hần đang kịch liệt lan tràn, cho đến khi hần ngồi trên xe buýt mới từ từ bình tĩnh trở lại.

“Tội ác quá nhiều, với sức của một mình ta, cho dù đại khai sát giới, cũng giết không hết nổi” Trong lòng thầm thở dài.

Vương Siêu hiện tại trang phục rất quê mùa, bộ đồ tây màu xám, giày bị thủng, hơn nữa còn vác theo một cái bao đồ thật lớn, giống như là nông dân ra tỉnh làm công vậy.

Tìm được chỗ gọi điện, Vương Siêu cầm lấy cái tay cầm cũ nát, quay số điện thoại mà Tào Nghị đã đưa cho.

Điện thoại sau khi reo lên, bên trong đầu tiên là truyền đến một trận thở dốc cùng rên rỉ của đàn bà. Sau đó đó là một tiếng quát bực tức vang lên.

“Ai đó, sớm như vậy đã điện thoại!”

“Là Văn ca phải không? Ta được Cao đại ca giới thiệu tới tìm người để đánh quyền” Vương Siêu dựa theo tư liệu mà Tào Nghị đưa cho để nói chuyện.

Tào Nghị đã từng nằm vùng trong hắc đạo. Dùng tên giả là Cao Đại Lâu.

“Là tên khốn kiếp nào! Ồ ồ ồ... ta nhớ ra rồi, Cao Đại Lâu! Tên kia, đánh quyền cái gì... người chờ một chút...” Trong điện thoại lại truyền đến tiếng rên rỉ của đàn bà. Thanh âm thô lỗ kia cũng nhỏ đi nhiều: “Người đang ở đâu?”

“Vừa mới xuống tàu, nhà ga Quảng Châu, Cao đại ca nói ta tới Quảng Châu thì gọi số điện thoại này” Vương Siêu làm ra vẻ thành thật nói.

“Hử? Người tới trước cửa sân vận động Nhị sa đảo Quảng Đông chờ ta. Giữa trưa, ta sẽ đến gặp” Điện thoại cũng ngắt máy luôn.

“Hà? Người này quả nhiên thích ra vẻ thần bí” Vương Siêu sớm đã từ miệng Tào Nghị biết người liên lạc này gọi là Lỗ Thành Văn. Ngoại hiệu là ‘Văn ca’, là một tên chuyên liên hệ đấu võ đài lậu.

Chỉ cần thông qua qua hân, có thể rất nhanh tiến vào thị trường võ đài .

Tính cách của Văn ca này, cùng với thủ hạ thế lực. Khi đến đây Vương Siêu thông qua tư liệu của tổ chức đã điều tra rõ ràng.

“Nhớ năm đó. Triệu Tinh Long có nói với ta về những trận đấu ngầm, ta cũng nghĩ đến. Nếu như khi đó tới đây, cũng thật sự là y chang như bộ dáng của ta hiện bây giờ. Nhưng bây giờ có tổ chức chống lưng, cái gì cũng biết rõ ràng. Cảm giác này đích xác là rất khác biệt”.

Sau khi gọi điện cho Văn ca xong, Vương Siêu sau đó lại nhận điện thoại thông qua điện thoại vệ tinh siêu nhỏ ở trên người.

Cái điện thoại này cũng chỉ như một hạt nút, nằm ở trên y phục. Là thiết bị công nghệ cao do tổ chức cung cấp.

“Long Xà. Long Xà. Ta là Đại thạch đầu. Chúng ta đã đến Quảng Châu, người đang ở đâu?” Và bắt máy bên trong đã truyền đến thanh âm của Tôn Lỗi.

“Ta hiện phải đi sân vận động Nhị Sa Đảo” Vương Siêu thông báo hướng đi của mình để cho bọn họ an bài.

Sau khi quy định ám hiệu, Vương Siêu tự đặt cho mình danh hiệu là “Long Xà”.

Chiếc xe buýt từ từ dừng lại trước Nhị Sa Đảo. Vương Siêu mang theo túi đồ to dùng đi xuống. Làm ra vẻ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đứng ở trước sân vận động mà hết nhìn đông sang nhìn tây.

Chỉ lát sau, từ bên cạnh chạy tới hai nam tử, đột nhiên chạy tới giật lấy túi đồ của Vương Siêu.

“Hử?” Vương Siêu tung một cước, đá vào đầu gối của một tên, tên đó lập tức té xuống, ôm lấy chân mà rên rỉ.

Đồng thời, thân thể hắn di động, một trảo tung ra, bắt lấy tóc của tên còn lại, cứ thế mà kéo xuống.

Giống như là một con bù nhìn, tên này ngã ngửa ra đất, hai tay ôm đầu.

“Dừng động thủ, chúng ta là do Văn ca phái tới đón người, vừa rồi chỉ là thử thân thử của người thôi” Hai tên này thấy Vương Siêu còn muốn động thủ, lập tức kêu lên.

“Có lỗi, có lỗi” Vương Siêu hờn hậu thành thật nói: “Ta còn tưởng các người muốn cướp đồ của ta”.

“Hử! Đi theo ta. Ta đưa người đi gặp Văn ca” hai tên này hồi lâu mới đứng lên được, hung hăng nhìn Vương Siêu vài lần.

Vương Siêu không trò chuyện, ngồi ở phía sau, sau mấy lần chuyển xe, hình như đã ra gần tới khu ngoại thành, nhà cửa cũng đã bắt đầu xập xệ cũ kỹ.

Xuống xe đi một hồi, ba người tới một chỗ giống như là tiệm sửa xe, dưới đất đầy những dầu mỡ. Không ít công nhân mặc đồ đầy dầu nhớt, tay cầm kìm, ánh mắt hung hãn đánh giá Vương Siêu.

“Những người này căn bản không phải là thợ sửa xe, trên mặt có vết đao, trên cánh tay có hình xăm mà là thợ sửa xe sao?” Vương Siêu vừa nhìn đã biết những người này đều là nhân vật công phu quyền cước hạng nhất.

Xuyên qua mấy căn xưởng đầy dầu mỡ, xuất hiện một căn xưởng trống trải. Trong phòng có treo mấy bao cát, có mấy người đang ở trên, cơ bắp bóng loáng đang luyện cước pháp.

Cùng lúc đó, phía trước có đặt một cái ghế thái sư, bên cạnh có một ấm trà lớn cùng với một cái quạt lá.

Ngồi trên ghế là một trung niên cỡ bốn mươi tuổi. Trung niên này trên mặt có một nốt ruồi đen. Trên nốt ruồi còn mọc ra những sợi lông rất dài, nhìn qua là đã có chút chán ghét.

“Đây là Lỗ Thành Văn” Vương Siêu nhìn tướng mạo của hắn, rất phù hợp với tâm ảnh mà Tào Nghị đưa cho.

Lỗ Thành Văn vừa thấy Vương Siêu tiến vào, hai con mắt hình tam giác không ngừng đánh giá.

Đồng thời, mấy nam tử đang đánh bao cát kia cũng đã ngừng lại, trong ánh mắt rất rõ ràng thể hiện ra sự khiêu khích cùng tàn nhẫn.

“Người tên là gì? Là Cao Đại Lâu bảo người tới sao?” Lỗ Thành Văn trên dưới đánh giá Vương Siêu một chút. Sau đó đưa mắt ra hiệu hai nam tử đã dẫn Vương Siêu về, hai nam tử nọ gật đầu, tỏ vẻ đã thử dò xét Vương Siêu.

Vương Siêu tùy tiện dùng một cái tên giả. Sau đó nói mình luyện quyền ở quê, sau đó biết Tào Nghị (cũng chính là Cao Đại Lâu), nghe nói ở đây đánh quyền có thể kiếm tiền nên mới tới đây.

Bởi vì đã có kế hoạch từ trước. Lỗ Thành Văn đông hỏi một câu, tây hỏi một câu, Vương Siêu cũng không để lộ ra sơ hở nào.

“Được rồi, đến chỗ ta kiểm cơm, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi người. Trước tiên ký hợp đồng cái đã!”

Lỗ Thành Văn không hỏi ra gì sơ hở, liền ngoắc ngón tay, một người bên cạnh đưa ra một tờ hợp đồng cùng mực lặn tay.

“Thật là đen tối!” Vương Siêu xem hợp đồng một chút, trên đó chỉ có mấy điều khoản, một là khi đấu có thương tổn như thế nào thì người đại diện cũng sẽ không phụ trách, hai là sau khi thắng trận phải chia 50% tiền cho người đại diện. Ba là trong năm năm không được phép rời khỏi. Các điều khoản đều cực kỳ bá đạo, mơ hồ không chế tự do của con người.

“Xem rồi lặn dấu tay đi!”

“Cái này, có thể được bao nhiêu tiền?” Vương Siêu hỏi.

“Người yên tâm, một trận mấy ngàn mấy vạn cũng không thành vấn đề, chỉ cần người có thể đánh thắng!” Nốt ruồi trên mặt Lỗ Thành Văn chợt rung động.

“Được rồi!” Vương Siêu in dấu tay bằng mực đỏ lên.

Hắn cũng không sợ hợp đồng này có ảnh hưởng tác dụng gì đối với hắn.

“Ta bây giờ là người của tổ chức. Đến thăm dò tình hình cụ thể của võ đài ngầm, bọn người Đại thạch đầu ngay cả hỏa tiễn cầm tay cũng mang theo, chỉ cần ta hạ một tiếng, một quả hỏa tiễn là nơi này lập tức thành đất bằng! Ta còn có gì phải cố kỵ?”

Vương Siêu cũng không chút sợ hãi.

“Tốt lắm!” Lỗ Thành Văn nhìn thấy Vương Siêu in dấu tay xong. Nói một tiếng đối với một nam tử vừa đá bao cát: “Xà đầu, lên thử xem thân thủ của hắn”.

Nam tử được gọi là Xà Đầu kia khoe miệng chợt lộ vẻ cười lạnh tàn nhẫn. Vuốt vuốt bả vai bóng loáng của mình, xoay xoay cổ, bẻ bẻ nắm tay. Phát ra một chuỗi tiếng xương cốt kêu vang rầm rầm

“Xà Đầu, ten nông dân này vừa mới ký hợp đồng, người có thể nói tay một chút” Một nam tử ở bên cạnh cười cười nói.

“Đừng có đánh vỡ nội tạng của hắn, chỉ bẻ vài đốt xương là được rồi, ta thích nghe thanh âm xương cốt vỡ vụn” Một tay quyền thủ khác cười giống như một con cú mèo vậy.

“Chúng ta bình thường huấn luyện đều là thực luyện!” Lỗ Thành Văn nhìn Vương Siêu, neho neho hai mắt, “Mới vào nhóm, cứ theo quy củ mà làm”.

“Những người này đều là hung tàn thành tính” Vương Siêu trong lòng xuất hiện một tia sát ý.

“Bắt đầu đi” Lỗ Thành Văn đứng dậy.

Tiếng nói vừa dứt, Xà Đầu đột nhiên phát động, giống như một con sói xông đến bên cạnh Vương Siêu. Một quyền đánh vào cằm Vương Siêu, một quyền tự bảo vệ bản thân, đồng thời đầu gối thúc vào hạ bộ của Vương Siêu.

Vương Siêu như tia chớp xuất trận, một đòn Ứng tróc, chuẩn xác khóa lấy quyền của Xà Đầu, đồng thời tay phải đâm xuống, như một mũi thương đâm thẳng vào đầu gối của Xà Đầu.

Rắc rắc! Thanh âm xương cốt vỡ tan truyền đến, đầu gối của Xà Đầu cùng nắm tay của Vương Siêu va chạm nhau, không chút kháng cự đã bị đánh vỡ nát.

“A!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên. Vương Siêu Ứng trảo trảo quyền, vận dụng ám kinh, đồng thời đã bóp gãy nắm tay của Xà Đầu.

Vương Siêu cũng không buông tha, tay phải vòng ra. Đan chưởng khai bi của Phách quyền kinh nện thẳng vào đầu của đối phương.

Phành! Một thanh âm trầm trầm vang lên, đỉnh đầu của Xà Đầu bị bổ trúng, như một cây cọc gộc khụy xuống. Khắp tai mắt mũi miệng đều trào máu.

Co quắp mấy cái rồi tắt thở!

Đối phó với người hiểm độc thì phải ác hơn bọn họ mới có thể trị được.

Ồ! Toàn trường đều ồ lên, Lỗ Thành Văn trợn mắt nhìn chằm chằm vào Vương Siêu một hồi, hai tròng mắt chuyển động.

Qua một hồi lâu, hắn mới vung tay lên “Dùng bao tải bọc Xà Đầu lại đem ra ngoài chôn đi”.

63. Chương 63: Nhất Chiến Thành Danh (thượng)

Hai người đưa Vương Siêu tới dưới sự ra hiệu của Lỗ Thành Văn, lấy trong xướng ra một cái bao tải, đem “Xà Đầu” đã chết nhét vào trong, rồi vác đem ra ngoài.

Động tác hai người này rất thuần thực. Xem ra loại chuyện này xảy ra cũng không phải là một hai lần.

Mấy quyền thủ còn lại mặt mày biến hóa. Ánh mắt nhìn Vương Siêu chứa đựng sự ghen ghét, sợ hãi cùng khiếp đảm.

Nhưng đối với cái chết của “Xà Đầu”, bọn họ cũng không chút thương tiếc, càng không có ai đi ra vì đồng bạn báo thù, tựa như chỉ là một con chó mới chết vậy thôi.

Giới võ đài lậu có một câu nói được truyền lưu: “Ra ngoài kiếm ăn, đó là lúc chuẩn bị đánh chết người khác, hoặc là bị người khác đánh chết”.

Tính mạng ở chốn này không đáng giá nhắc tới, chỉ là đối tượng giải trí của người khác. Nơi này cũng không có bạn bè chân chính. Có lẽ vừa mới cùng luyện quyền, một lát sau, đã là kẻ địch sinh tử trên võ đài.

Vốn đối với sự miêu tả của Triệu Tinh Long về giới võ đài lậu ở nơi đây còn có chút hoài nghi. “Xã hội sao lại có chỗ hắc ám như vậy?” Nhưng sau khi thấy tình hình trị an tại nhà ga Quảng Châu, Vương Siêu cũng không chút nghi ngờ, trong lòng cũng hiểu rõ, tại duyên hải này là vùng đất của tội ác, không có gì là không thể phát sinh.

Không chỉ là đen tối, mà còn là đen tối hơn cả người tưởng tượng.

Nơi nào có nắm tay cùng bạo lực thì nơi đó có hắc đạo. Đây là chân lý từ xưa đến nay.

Vương Siêu trước kia trên tay đã nhuộm máu, càng huống chi khi gia nhập tổ chức, có chiêu bài “giết người hợp pháp” trong tay. Đối với việc đánh chết người, vô luận là về tâm lý hay là thực tế cũng không có chút

cổ kị. Đương nhiên phải biểu hiện một chút độc ác, nếu không sẽ không thể trấn áp đám đồng bọn nguy hiểm ở nơi này.

“Tốt. Ra tay rất độc” Lỗ Thành Văn cặp mắt tam giác chớp động liên tục, như là một độc xà đang thăm dò con mồi.

“Cao đại ca nói cho ta biết, tới nơi này, đối với ai cũng không thể lưu thủ, phải đánh cho chết, nếu không thì ta sẽ chết” Vương Siêu trả lời không chút sợ hãi.

“Không sai không sai. Cao Đại Lâu nói chính là chân lý” Nghe thấy những lời này, Lỗ Thành Văn sắc mặt hòa hoãn đi rất nhiều, sau đó ha hả cười, ánh mắt nhìn Vương Siêu cũng thay đổi, dường như Vương Siêu chính là cây tiền.

“Tên đó năm đó cũng là một hảo thủ, đáng tiếc là sau nửa năm thì không làm nữa, nghe nói lại đi làm cảnh sát? Thật là thú vị”.

“Người đi tàu cả đêm cũng mệt mỏi rồi. Lão Hắc, trước đưa hắn đi ăn. Sau đó an bài chỗ nghỉ cho hắn” Lỗ Thành Văn đi tới vỗ vai Vương Siêu, “Tiểu tử, cứ đánh cho tốt đi, trong vòng năm năm, ta cam đoan người kiếm mấy trăm vạn không thành vấn đề”.

Bên cạnh xưởng sửa xe chính là phòng ăn.

Cầm bao đồ tìm một chỗ, Vương Siêu một mình nhàn nhã ngồi, mấy công nhân hung hãn ở bên cạnh cũng không dám đến gần.

Hiển nhiên là tin tức vừa rồi hắn đánh chết “Xà Đầu” đã truyền đi rất nhanh.

Cũng không quan tâm đến đám người này. Sau khi ăn cơm xong, dưới sự dẫn đường của Lão Hắc Vương Siêu đi đến một dãy phòng ở bên cạnh căn xưởng.

“Người chọn một phòng đi” Lão Hắc nói luôn miệng. “Nghỉ ngơi cho tốt đi, không nên chạy loạn. Có việc muốn ra ngoài thì phải báo trước cho ta, sau đó thông qua sự cho phép của Văn ca”.

Vương Siêu gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ. Lão Hắc mới khịt khịt mũi xoay người rời đi.

Đánh giá căn phòng một chút, ước chừng sáu mươi mét vuông. Nền xi măng, bốn phía tường vôi loang lổ.

Cái giường gỗ cũ kỹ màu đen, một cái ghế thấp. Giường ngồi lên lắc lư kéo kẹt, trên giường có một cái quạt máy nhỏ. Đây là tất cả những gì trong phòng có, đơn giản đến đáng thương.

Vương Siêu nhìn thấy tất cả xong, trong lòng đột nhiên dâng lên một suy nghĩ.

“Nếu là ta ba năm trước đây, không gặp được Trần tỷ. Hiện tại chẳng phải là đi làm công, chân chính rút xúông tới bước này sao?”

Đích xác, không gặp được Đường Tử Trần. Sau khi tốt nghiệp trung học, hắn cũng chỉ có thể đi tới miền duyên hải làm công như thiên thiên vạn vạn người bình thường khác, ở tại những căn phòng như thế này, mỗi ngày cao động cật lực, bán mồ hôi và máu của mình, đổi lấy một chút tiền bạc để chi tiêu trong cuộc sống.

“Vận mệnh của con người thật sự là khó lường. Con người có khi gặp kỳ ngộ, thế sự vô thường, âm dương điên đảo, tình huống sau này làm sao có thể biết được?”

Ở chốn thành thị phồn hoa huyền ảo đầy tội ác, trong một căn phòng cũ kỹ đơn sơ. Vương Siêu nhớ tới Đường Tử Trần. Lại nghĩ tới những người làm công ở tại đây, trong một thế giới đầy sự tuyệt vọng như thế này, bọn họ có động lực để có dũng khí mà tiếp tục sống sót?

Thở dài một hơi, Vương Siêu ngồi ở trên giường, cảm khái qua đi, trong lòng lại là một mảng tĩnh lặng.

Hiểu được nhân gian trăm mối, tâm cùng ý tới luyện là con đường không có giới hạn.

Không có cảm ngộ lóe lên, thì làm sao mà có thể xuất quyền cho đặc sắc chói sáng được?

Thế sự chính là âm dương, đem tất cả bao hàm ở bên trong.

Nhân sinh chính là một cái lò luyện, tất cả mọi người ở trong đó được tôi luyện. Có người luyện thành tinh hoa, có phát ra ánh sáng, nhưng cũng có số đông bị thiêu thành tro bụi.

Vương Siêu cứ như vậy tùy ý mà suy ngẫm, tư thế tự nhiên. Cũng không tạo thành tư thế xuất quyền, lỗ chân lông toàn thân khẽ mở ra đóng vào, tựa như là hít thở vậy.

Về lâu về dài, toàn thân có cảm giác vừa mệt mỏi vừa thoải mái khó mà nói ra được.

Màn đêm dần dần phủ xuống, xa xa vọng lại tiếng bước chân nhỏ làm cho Vương Siêu tỉnh lại.

“Đây là Lão Hắc đến tìm ta” Tai của Vương Siêu nhạy bén, tâm cảnh trầm tĩnh, từ tiếng bước chân nặng nhẹ. Đã đoán ra người đến là ai.

Quả nhiên, hai phút sau cửa phòng được đẩy ra.

“Mau đứng lên. Văn ca tối nay đã giúp ngươi an bài một trận. Người đi theo ta” Lão Hắc ngoắc ngoắc Vương Siêu đang ngồi trên giường.

“Nhanh như vậy đã an bài?” Vương Siêu cũng có chút kinh ngạc, theo tư liệu của tổ chức thì một người mới gia nhập võ đài lậu đều phải có thời gian một tuần mới được tham gia đấu.

Những người tổ chức võ đài lậu rất nghiêm mật. Để tránh bị nhà nước tấn công, mỗi lần tổ chức đấu đều rất cẩn thận, những người tổ chức đều là hắc đạo của địa khu HongKong. Đương nhiên cũng có thể lực xã hội đen của Quảng Đông, Phúc Kiến, Chiết Giang, Giang Tô, Hải Nam, vân vân.

Các thế lực xã hội đen này chiêu mộ những tay quyền thủ vì tiền mà liều mạng, để cho bọn họ đấu với nhau, để tạo sự kích thích cho các ông chủ có tiền ở ngoài xem mà tổ chức cá độ.

Máu tanh cùng tàn khốc có thể phóng thích áp lực, để cho giới có tiền mà lại ngán ca nhạc, nhảy múa, nhậu nhẹt này có một thú giải trí mới, giống như là những trận giác đấu thời La Mã cổ đại vậy.

Bởi vì tiến vào thế kỷ hai mươi mốt, xã hội đen phân chia địa bàn, không có khả năng như trước kia, điều vài trăm vài ngàn người mà chém nhau đuổi giết. Đấu súng với quy mô lớn cũng đã giảm đi nhiều.

Quốc gia sẽ không cho phép những chuyện như vậy thường xuyên phát sinh.

Lỗ Thành Văn là Tổng giám đốc một công ty bảo an nửa trắng nửa đen thuộc tập đoàn Đại Hưng.

Công ty bảo an này, chính là chuyên môn đánh nhau, tổ chức các trận đấu nhỏ. Doanh thu hàng năm cũng không ít.

Không giống với các công ty bảo an khác, chỉ kiếm tiền theo kiểu cổ điển.

Hắc đạo hiện tại không đơn thuần là thu phí bảo vệ, chém người trộm cắp, cướp bóc. Hắc đạo bậc cao đều tổ chức thành những công ty chính quy.

“Tư liệu của tổ chức cũng là đã năm sáu năm trước. Trong mấy năm này, Đảng Thái tử cũng đã xâm nhập vào trong thế lực của hắc đạo vùng duyên hải. Khiến cho tai mắt của tổ chức không còn linh mãnh như xưa. Đối với sự phát triển của võ đài lậu như hiện tại, cũng là chuyện nằm trong dự liệu”.

Vương Siêu nhiệm vụ đầu tiên là đánh võ đài lậu, chính là để thăm dò sự phát triển của hệ thống này hiện nay đã tới bậc nào. Về phần trận đấu cá độ với Triệu Quân, đó là chuyện cá nhân.

Đảng Thái tử xâm nhập vào hắc đạo, một tay che trời, ngay cả tổ chức cũng không thể điều tra.

Theo như lời Tào Nghị, đem Vương Siêu bồi dưỡng trở thành võ lâm minh chủ đức cao vọng trọng của giới võ thuật Đông Nam Á, cũng chỉ là một kế hoạch lâu dài.

Vương Siêu trong lòng hiểu rất rõ, tối thiểu bản thân phải đánh thành danh, còn có thể sống sót, dần dần có giá trị, kế hoạch này mới có thể được đưa ra bàn bạc.

Nếu bản thân mới bước ra đã chết hoặc bị đánh bại. Vậy kế hoạch kia cũng không cần phải nhắc tới nữa.

Vương Siêu hiện tại chính là một quân cờ tổ chức cắm vào trong hắc đạo. Đợi khi quân cờ tới lúc phát huy tác dụng, tổ chức tự nhiên sẽ trọng dụng. Nếu tổ chức có kế hoạch khác, cũng chỉ là vứt bỏ quân cờ này đi, đó cũng chỉ là tùy theo mệnh trời mà thôi.

Hắn sớm đã có sự giác ngộ này. Cũng không phải là không tin tưởng vào tổ chức, mà thật sự bởi vì đây là chân lý từ xưa đến nay, khi gia nhập vào bất cứ tổ chức nào, đều cũng phải lấy sự phục tùng mệnh lệnh là thiên chức. Sẵn sàng lúc nào cũng có thể vì nghiệp lớn, vì nhiệm vụ của tổ chức mà hy sinh.

Quân đội là như vậy, lính đánh thuê cũng như vậy, hắc đạo cũng giống như vậy. Thậm chí có một số công ty cũng như vậy.

Bất cứ một tổ chức nào, nếu như không có điều này làm tâm, vậy sẽ bị tan rã rất sớm.

Cái này cũng là nguyên nhân chính ở sâu trong nội tâm của Vương Siêu muốn sau này có cơ hội sẽ thoát ly khỏi tổ chức. Hắn không thích mọi chuyện kể cả chuyện vợ con cũng bị người ta xếp đặt.

Bất quá bây giờ còn quá xa để nói tới.

“Thế nào, tối nay có thể đánh? Có tư liệu về đối thủ không?” Vương Siêu hỏi Lão Hắc.

“Hôm nay tập đoàn chúng ta giải quyết tranh chấp cùng công ty vận chuyển Thiên Tín, vốn là do Xà Đầu đấu, đáng tiếc đã bị người đánh chết. Hình huống của đối thủ chúng ta cũng không có điều tra được, cũng không rõ ràng lắm. Người tới cứ đánh cho tốt là được. Lần này thắng, túi tiền của người sẽ phồng lên” Lão Hắc cười nói.

“Tranh chấp, tranh chấp gì?” Vương Siêu vừa đi vừa làm ra vẻ thuận miệng hỏi.

“Đại Hưng chúng ta cũng có công ty vận chuyển, cùng với Thiên Tín giành mối làm ăn, cũng đã đánh nhau mấy lần, hai bên cũng đã chết ba bốn người. Ngô Thái tử ở trên truyền xuống, bảo chúng ta an phận một chút, không nên đem chuyện xé ra cho to, cho người tổ chức một trận đồ quyền để giải quyết tranh chấp”.

“Ngô Thái tử...” Vương Siêu vừa nghe đã biết, Ngô Thái tử trong miệng Lão Hắc nói tên là Ngô Đình Đạt, chú của hắn là quan to trong quân khu Phúc Kiến, mà cha của hắn là quan to trong chính trường Quảng Đông. Quân đội và chính trường đều có người đỡ đầu, cũng không phải là nhỏ.

Ngô Đình Đạt, Triệu Quân, còn có Vương Tiểu Lỗi. Ba người này đều là lãnh đạo của tập đoàn Úc Khoa. Tại duyên hải một tay che trời. Thế lực hắc đạo tại hai tỉnh Quảng Đông Phúc Kiến, cơ hồ đều phải nể mặt bọn hắn.

Mà cơ hồ các trận đấu võ đài lậu tại hai tỉnh này, vô luận lớn nhỏ tập đoàn Úc khoa đều thu phí bảo vệ. Trong đó các trận đồ quyền lớn là do bọn hắn trực tiếp tổ chức.

Một chiếc xe tải đậu ở bên ngoài căn xưởng, Cùng với bốn năm đại hán, Vương Siêu lên xe. Xe chạy khá lâu, ánh đèn đường lập lòe.

Sau khi chạy hai giờ, thì tiến vào vùng nông thôn, ngừng lại trước một tòa lầu lớn.

Trước căn lầu đậu rất nhiều xe, còn có mấy người mặc đồng phục tay cầm đèn pin tuần tra, vừa nhìn thấy xe đến, vội vàng đi lên đón.

“Chúng ta là người của Đại Hưng! Đại ca đã tới chưa?” Lão Hắc hình như là tâm phúc của Lỗ Thành Văn.

“Tới rồi. Người đi theo ta” Một tên bảo an nhìn Lão Hắc, cần bộ đàm nói cái gì đó, sau đó vẫy tay, bảo người mở đường dẫn đám người Vương Siêu đi vào.

Căn lầu giống như là một cái rạp chiếu phim ở nông thôn sửa sang lại, thông qua một cái hành lang thật dài, đột nhiên sáng bừng lên.

Một cái đại sảnh cả ngàn mét vuông, bốn phía đều là người xem. Ở giữa dùng xi măng xây một cái lôi đài, quanh lôi đài được giăng dây.

Vương Siêu nhìn bốn phía một chút. Người xem cơ hồ kín cả rạp, có nam có nữ. Các ông chủ ôm em ú tới, công chức tỉnh thành cũng có.

Vương Siêu thậm chí ở trong đó còn thấy được mấy người mặc võ phục, hiển nhiên là những người yêu thích đấu võ đài.

Người xem bốn phía mặc dù rất đông. Nhưng tại vị trí VIP ở phía trước có đầy đủ hoa quả, rượu thuốc lá, đồ điểm tâm vẫn còn để trống.

“Hiển nhiên là dành cho nhân vật quan trọng. Không biết là ai tới xem?” Vương Siêu trong lòng một mặt suy nghĩ, một mặt thừa lúc đi vệ sinh, kết nối điện thoại vệ tinh mini.

“Long Xà, Long Xà, chúng ta đã xác định vị trí của cậu” Thanh âm của Đại Thạch Đầu truyền đến. “Khi cậu đi ra. Chúng ta đã theo dõi xe của cậu cho đến nơi này. Hiện tại đang ẩn nấp cách đó không xa, chỉ cách chừng hai cây số. Chúng ta điều tra thấy có cứ điểm hỏa lực. Nếu có nguy hiểm, lập tức phát tín hiệu, chúng ta ước chừng chỉ cần mười phút là có thể tiêu diệt cứ điểm hỏa lực để tiến vào”.

“Vậy tốt rồi, ta ở đây tất cả đều bình thường. Các người không nên dả thảo kinh xà. Sau khi ta đi ra sẽ nói rõ ràng tình huống, các người tổng hợp tài liệu báo cáo với tổ chức”.

“Hiểu rõ”.

Khi Vương Siêu từ trong nhà vệ sinh đi ra, Lỗ Thành Văn sắc mặt khó coi đi tới.

“Không hay, người của Thiên Tín lần này lại mời đồ đệ Tần Mậu Giao của Từ Chấn tới, sự tình cũng khó khăn rồi”.

Từ Chấn một trong Quảng Đông tam hổ, hẳn so với Trương Chấn lớn hơn chừng mười tuổi, hiện tại cũng hơn bốn mươi.

Thông bối quyền của Từ Chấn được xưng nhất tuyệt, khi còn trẻ có danh xưng là “Tiểu tí thánh”, hai tay và vai cứng rắn như sắt thép, mềm dẻo như sợi mây.

Tại sao gọi hắn là “Tiểu tí thánh”?

Năm xưa trong Thông bối môn đã có một “Tý thánh” Trương Sách. Thời Dân quốc là Phó quán chủ của Phụng Thiên quốc thư quán. Võ công xuất thần nhập hóa. Từ Chấn tự nhiên không thể dùng danh tiếng của tiền bối.

Từ Chấn hiện tại là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Thiên Nhạc tại Quảng Đông, cũng là triệu phú. Khi xuất đạo cũng đã thu nạp rất nhiều người, môn hạ đệ tử hơn trăm. Trong đó kiệt xuất nhất, được tự tay chỉ dạy cũng có mười mấy người.

Mười mấy đệ tử này hiện tại cũng đã có danh tiếng,

Tần Mậu Giao chính là một trong số đó.

“Vậy phải làm sao bây giờ, vậy phải làm sao bây giờ” Lỗ Thành Văn cũng có chút gấp rút, hẳn đối với Vương Siêu cũng chưa đủ lòng tin.

Ngay lúc này, Vương Siêu nhìn thấy ở thông đạo ở phía trước đi tới một đám người, trong đó một nam một nữ là hấp dẫn ánh mắt của Vương Siêu, nam chính là một người trẻ tuổi chừng hai mươi hai tuổi, thân thể chừng một thước tám, toàn thân cơ bắp xương cốt cân xứng, hiển nhiên công phu rèn luyện cũng rất tốt.

Bất quá hấp dẫn ánh mắt của hắn nhất lại chính là cô gái mặc trang phục thể thao kia.

Mặc dù nói nàng là cô gái, nhưng Vương Siêu khẳng định tuổi của nàng chắc chắn là nhiều hơn mình, Vương Siêu hiện tại chỉ mới hơn hai mươi, cô gái này rõ ràng cũng phải cỡ hai ba hai bốn tuổi.

“Người nữ kia là ai?” Vương Siêu hỏi.

“Đó là muội muội Trần Bản của đại sư Thái Cực Trần Ngã Dương của tập đoàn Trần thị. Tập đoàn Trần thị cùng cùng tập đoàn Thiên Nhạc của Từ Chấn cũng có sự hợp tác làm ăn... Tính làm gì, ta nói với người để làm chi?” Lỗ Thành Văn nhìn Vương Siêu. Hình như hắn đã là một người chết đi rồi.

“Lão Văn, quyền thủ của các người có tới không? Lần này có tập đoàn Trần thị tham gia, đặt cược rất lớn, đã hơn trăm vạn”.

Một người tổ chức chạy tới, nhìn thấy Lỗ Thành Văn, hất hất đầu.

“Người, lên đài đi” Lỗ Thành Văn chỉ vào Vương Siêu.

“Quyền thủ của các người chính là hần? Người mới sao?” Người tổ chức nhìn Vương Siêu, trong mắt cũng có chút đùa cợt “Theo ta đến đây đi”.

Được người tổ chức dẫn lên lôi đài. Vương Siêu nhìn người xem bốn phía, cảm giác những cặp mắt đỏ như những con sói đang khát máu tươi.

Trên lôi đài chỉ có một mình Vương Siêu.

Không có cách nào, cao thủ có danh tiếng luôn xuất hiện cuối cùng.

Vương Siêu hiện tại không có danh tiếng.

Tại vị trí VIP ở phía dưới, người trẻ tuổi kia ngồi xuống, rất ân cần hướng tới muội muội của Trần Ngã Dương nói chuyện, đối với Vương Siêu ở trên lôi đài cũng không thèm liếc mắt qua một lần.

“Người hiện tại cũng không thiếu tiền, tại sao phải đánh hắc quyền?” Trần Bản thần nhiên nhấp một ngụm trà Vương Lão Cát.

“Không có biện pháp, lần này Thiên Tín đưa ra một trăm vạn mời ta đến. Nói tới, không có thực chiến, làm sao có tiến bộ?” Tần Mậu Giao ân cần cười nói.

“Ở đây có thực chiến gì hay ho đâu, có gì quy mô, cao thủ gì đâu. Nếu không, người đi khiêu chiến Trương Uy đi. Nghe nói Trương Uy gần đây lại rời núi rồi” Trần Bản ngôn ngữ vẫn bình thản như trước, lời nói có chút châm chọc.

“Trong tương lai ta chẳng những phải khiêu chiến Trương Uy, còn phải khiêu chiến Trần đại sư anh của cô” Tần Mậu Giao hình như bị kích thích một chút, trên mặt thoáng đỏ.

Hai người nói chuyện với nhau rõ ràng truyền vào trong tai của Vương Siêu.

“Khiêu chiến đại ca của ta? Người trên lôi đài kia người còn chưa biết đã ứng phó được hay chưa” Trần Bản đem ánh mắt chuyển hướng sang Vương Siêu. Sau khi đánh giá qua một lượt, nhún mày suy tư.

“Phì!” Tần Mậu Giao phát ra tiếng phì cười.

Đồng thời, tiếng chuông điện dồn dập vang lên.

Đó là dấu hiệu sắp bắt đầu chém giết.

Những người xem ở đây đều hưng phấn hẳn lên. Vương Siêu nghe được vô số tiếng hít thở dần dần rõ ràng.

Tần Mậu Giao đứng dậy, đi lên lôi đài, đối mặt với Vương Siêu.

64. Chương 64: Nhất Chiến Thành Danh (hạ)

“Thân pháp người này hiển nhiên phi thường tốt, rất linh hoạt, lông trên người dựng lên, cho thấy luyện nội gia quyền cũng tinh thuần”.

Trong nháy mắt khi Tần Mậu Giao đi được vài bước, Vương Siêu cẩn thận quan sát, đã nhìn ra được một chút.

“Thân pháp như viên hầu, luyện lại là Thông tí quyền, vậy khẳng định là Bạch viên thông tí từ xa xưa” Trong nháy mắt, cũng đủ để cho Vương Siêu đã suy nghĩ ra rất nhiều điều.

Thông bối quyền tương truyền là do Quỷ Cốc Tử trong Vân Mông sơn nhìn thấy Bạch viên hầu nhảy nhót đánh nhau, từ đó bắt chước sáng tạo ra một loại quyền thuật.

Sự thật là như thế nào, thời gian cũng đã qua quá lâu, sớm đã không thể khảo chứng.

Nhưng võ công Trung Quốc, cũng không phải là không có ai quan sát tự nhiên, bắt chước các loài động vật.

Động vật thân thể mạnh khỏe linh hoạt, con người đầu óc thông minh, tạo hóa tự nhiên, một âm một dương, hình thành thể cân bằng.

Thông bối quyền trải qua vô số thế hệ nỗ lực phát triển, đã hình thành rất nhiều chi phái, có sớm nhất là Bạch viên thông bối, Ngũ hành thông bối, Phách quả thông bối vân vân, các loại quyền này đều có đặc điểm và sở trường riêng, đặc điểm của Bạch viên thông bối chính là khi giao đấu, thân thể đặc biệt linh hoạt, hơn nữa khi phát lực tấn công thì mạnh như sấm sét.

“Người có thân pháp linh hoạt, là khó đánh nhất”.

Vương Siêu mặc dù luyện thành ám kinh, có thể lưu lại quyền ấn trên tám thếp, nhưng người có lực lượng lớn, khi giao đấu cũng chưa chắc đã thắng, ám kinh mặc dù hung mãnh, cũng phải đánh trúng người mới có tác dụng.

Những ví dụ như vậy từ cổ chí kim cũng có rất nhiều, hơn nữa vào thời Dân quốc giải Quốc thuật Hàng Châu năm 1929 là một minh chứng. Lôi đài năm ấy Thiết Sa chương đại sư Lưu Cao Thăng đấu với “Tào yển tử” Tào Yến Hải chính là như vậy.

Công phu Thiết chương của Lưu Cao Thăng có thể đánh vỡ gạch đá, nhưng trên lôi đài thủy chung đánh không trúng, cuối cùng bị Tào Yến Hải dùng cước đá ngã.

Quan sát trong nháy mắt, Vương Siêu căn cứ tư liệu của Từ Chấn, đã biết đặc điểm võ công của Tần Mậu Giao.

Thân pháp của đối phương linh hoạt, Vương Siêu cũng không dám sơ ý, để khỏi lật thuyền trong cồng rãnh.

Khi hai người đứng đối diện nhau trên lôi đài, tiếng hò hét của người xem lập tức thay nhau vang lên.

“Nhanh lên một chút!”

“Đánh nhanh lên!”

“Mẹ kiếp, sao còn không mau đánh đi, đừng tốn thời gian nữa”.

“Đánh chết tiểu tử kia đi, ta đã đặt ba vạn, một ăn hai là có lời rồi!”

“Người có ba vạn thì ăn thua gì, ta đã đặt năm vạn”.

Tiếng hò hét ở dưới lôi đài Vương Siêu tự nhiên là không để vào tai, nhưng khi ánh mắt của Trần Bản muội muội của Trần Ngã Dương nhìn đánh giá hần, thì hần lại có chút cảm giác khác thường.

Cao thủ đối với cao thủ phi thường mẫn cảm, thường thường chỉ cần ánh mắt là có thể phát giác ra.

“Bắt đầu!” Người tổ chức gõ một tiếng keng.

Tần Mậu Giao trong tích tắc tiếng keng vang lên đã động thủ.

Đối với Vương Siêu, hần cũng không để vào mắt.

Một bước như tia chớp đạp tới, cánh tay thông thẳng, như một cây thương đâm thẳng vào mặt của Vương Siêu.

Y phục hần mặc khá rộng, tay áo chuyển động, phát ra mỗi chuỗi tiếng vang bốp bốp liên tiếp, như là sóng đánh vào mạn thuyền.

Hiển nhiên công phu thông bối đã luyện tới nơi tới chốn.

“Tốc độ quả nhiên vượt xa đám người Đại Thạch Đầu kia, thậm chí càng mạnh hơn so với Triệu Tinh Long, thậm chí còn mạnh hơn cao thủ Vịnh xuân bạch hạc Lâm Lập Quân đã bị Chu Giai bắn chết”.

Hành gia vừa ra tay, liền thấy rõ.

Chỉ nhìn thế tới một kích của Tần Mậu Giao, như sông lớn ập đến, kinh phong đập vào mặt cơ hồ phong bế hô hấp của mình, Vương Siêu cũng biết đệ tử này của Từ Chấn mình kinh đã luyện thấu, đạt tới bước quán thông trong quyền kinh, so với mình kinh của mình hiện tại không có chênh lệch.

“Chỉ là trông bộ dáng của hần, tính cách cao ngạo, chưa được gọt giũa, khẳng định không thể khống chế tâm tính, bộc phát ám kinh”.

Ám kinh khi bộc phát, tâm phải gấp, phải độc, mà da lông trái lại phải thả lỏng, vùng da nơi phát kinh phải nhẹ nhàng mềm dẻo.

Muốn không chế cả hai như vậy, phải có tâm cảnh rất tốt cùng ý chí kiên cường, người mà tâm cùng ý chưa được trải qua tôi luyện, cho dù thể năng có cường đại như thế nào, cũng không có thể phát ra ám kinh.

Bộp! Tay trái của Vương Siêu vung ngang ra, lập tức ngăn lấy cánh tay của Tần Mậu Giao, đem một quyền hung mãnh vô cùng này đẩy ra, cánh tay hai người chạm nhau, phát ra tiếng da thịt đập vào nhau thật lớn.

Tần Mậu Giao hiện tại mới 26 tuổi, từ 15 tuổi đã bắt đầu luyện quyền, đến hiện tại đã được mười một năm công phu, mặc dù bởi vì tâm ý cao ngạo, không thể bước vào cảnh giới ám kinh, nhưng sớm đã đem mình kinh luyện tới đỉnh điểm thượng tầng, mỗi một quyền một cước đều có lực ngàn cân.

Vương Siêu được bí truyền Hồ báo lôi âm cải thiện thể chất, mặc dù chỉ có ba năm luyện quyền, nhưng cũng đã đem mình kinh luyện tới đỉnh điểm.

“Nơi đây lại có cao thủ như vậy! Thông bối thiết tí của ta, so với sư phụ, cũng đã có tám phần hỏa hầu, tay của người này sao lại có thể đỡ được? Hoành quyền kinh! Người này là cao thủ Hình ý” Tần Mậu Giao va chạm một lần, cánh tay đau đớn, lập tức cảnh giác, thân hình như một con khỉ bắn vọt về phía sau.

“Hình ý môn nói tới đánh mạnh tiến mạnh, chiếm trung tuyến, đập trung cung, ta còn thân pháp linh hoạt chống lưng, trước né mũi nhọn, tiêu hao thể lực của hần, đợi sơ hở, một kích lôi đình”.

Tần Mậu Giao rốt cuộc cũng là cao thủ xuất thân danh môn, một khi phát hiện đối thủ có điểm khó nuốt, lập tức thu hồi tâm tư khinh thị, lợi dụng viên hình thân pháp (thân pháp giống con khỉ) linh hoạt né tránh, rồi tìm sơ hở ra đòn.

Viên hình thân pháp của Tần Mậu Giao, trong đồng môn cũng thuộc hạng xuất sắc. Khi hần luyện thân pháp này, chuyên môn quan sát khỉ, tự mình học theo cách nhảy nhót của khỉ ở trên cây, liên tiếp hai năm, không biết đã té ngã bao nhiêu lần, cuối cùng đã luyện được tới mức xuất thần nhập hóa.

Mỗi một cao thủ, đều có quá khứ đặc sắc động lòng người.

Cùng lúc khi cánh tay chạm vào nhau, Vương Siêu cũng cảm giác được cánh tay của đối phương cứng rắn như thép, khó đối phó.

Một đòn đỡ của hần, chính là Hoành quyền kinh trong Hình ý môn.

“Hoành quyền ra tay như sắt nguội, trong ngang có dọc” Quyền kinh một khi phát ra, hai cánh tay vung ra đánh, giống như là hai cái vòi voi vung ra vậy.

Một đòn va chạm này, Vương Siêu cũng không phát ra ám kinh.

Ám kinh phải thận trọng.

Nội gia cao thủ, lỗ chân lông cảm giác vô cùng nhạy cảm, chỉ cần có cơn gió thổi qua cũng né được, ứng biến cơ trí.

Hơn nữa cao thủ luyện Bạch viên thông bối như Tần Mậu Giao, thân thể như là viên hàu vậy, nhanh nhẹn không thể diễn tả được, Vương Siêu biết ám kinh của mình cũng chưa luyện tới bước thu phóng tự nhiên, rất có thể khi phát ra đã bị đối phương né tránh được, tiêu hao thể lực một cách vô ích.

Chỉ cần hai đòn ám kinh đánh không trúng người, Vương Siêu khẳng định là thua trận đồ quyền này.

Mà kết quả của kẻ thua không chết cũng là tàn phế!

Đấu võ đài chính là tàn khốc như vậy.

Hai người mới va chạm một hiệp, cũng chưa phân biệt được cao thấp.

Tần Mậu Giao nhảy nhót như viên hầu, cước bộ di chuyển, đã vòng ra sau Vương Siêu, lại một kích Thông bối kinh đánh vào xương sống của Vương Siêu.

Với lực lượng một quyền của hắn, nếu đánh trúng, đừng nói là xương sống, ngay cả một cây trụ to cỡ cánh tay cũng bị đánh gãy.

“Hay!” Một số người xem có hiểu biết chứng kiến hai người giao thủ giữa sân, Tần Mậu Giao tung người một cách quỷ dị, thân hình quỷ mị luồn ra sau lưng đối thủ mà ra quyền.

“Viên hình xuất thần nhập hóa! Không quá năm năm, nếu như có thể tôi luyện được ngạo khí trong lòng, chánh trực bình ổn, luyện thành ám kinh, đích xác là có tư cách khiêu chiến với ca của ta”.

Chứng kiến thân pháp của Tần Mậu Giao như vậy, ngay cả Trần Bản ở dưới đài cũng ngừng động tác nâng tay trà lên uống.

“Người tuổi trẻ cũng là cao thủ Hình ý, chỉ tiếc có chút cứng nhắc, khó mà ngăn được thân pháp biến hóa khó lường”.

Trần Bản trong lòng cũng rút ra kết luận như vậy.

Ngay lúc này, Vương Siêu đột nhiên bước ngang ra, đập Bát quái phương vị, làm cho một quyền của Tần Mậu Giao đánh vào khoảng không.

Đồng thời, hắn cướp lấy vị trí bên cạnh của đối thủ, hình thể khởi lên, cả người như Hùng ưng giương cánh vỗ tới, lại như lão hổ rời núi, cương mãnh vô cùng.

Ứng hình, Hổ hình hai loại thân pháp cùng khí thể hoàn mỹ phối hợp với nhau.

Thân thể của hắn đồng thời tấn công, hai tay chấn động, từ hai bên vỗ vào, như lão binh soát sơn, từ dưới lên trên, đem cả thân thể Tần Mậu Giao đều bao phủ trong vòng quyền thế.

Hai tay mở rộng, phối hô hấp chấn động, phối hợp với cơ bắp xương cốt toàn thân, trên người Vương Siêu lại truyền ra tiếng động như hổ gầm vậy.

Tiếng hô gầm thâm trầm nội liễm, phối hợp với khí thể, phảng phất như trong cơ thể Vương Siêu ẩn dấu một con hổ to lớn hung mãnh!

Hình ý hình ý, luyện kỳ hình, đắc kỳ ý, giả trung hữu chân, chân trung hữu giả, vô hổ dã hữu hổ. (Hình ý luyện hình được ý, trong giả có thật, trong thật có giả, không có hổ mà như có hổ)

Vương Siêu đột nhiên trong đầu hiện lên ý niệm như vậy!

Một chiêu này, vừa là hổ hình phách kinh, lại ẩn chứa pháo quyền lăng không kinh.

Một phép thông, trăm phép sẽ thông, tu luyện Long xà hợp kích, Vương Siêu đã hiểu mà suy ra, cũng dần dần có thể đem các loại thân hình biến hóa khác nhau cùng với quyền kinh phối hợp với nhau vận dụng trong giao đấu.

Bộ pháp là Bát quái bộ, Vương Siêu luyện Bát quái bộ trong bể nước, chân đạp bể dầu, sự khổ công cũng không thua kém gì Tần Mậu Giao.

Tần Mậu Giao một quyền đánh vào người này, chỉ cảm thấy đối phương thân ảnh chợt lóe, như quỷ dị cướp lấy vị trí bên hông mình, sau đó trên đầu tối sầm lại, bên tai nghe thấy tiếng hổ gầm.

Trong giờ khắc này, thần kinh Tần Mậu Giao cũng có chút hoài nghi, đối thủ của mình có phải là một con hổ tinh hay không?

Kinh lực của hắn mặc dù mạnh, nhưng tâm linh lại không kiên định được như Vương Siêu.

Hơn nữa Vương Siêu đã biết được các chi tiết của hắn, hắn lại đối với Vương Siêu một chút cũng không biết gì.

Chỉ với hai điểm đó, cũng đủ khiến cho hắn mất đi tính mạng.

Trong sự vội vàng, Tần Mậu Giao vung tay ngang ra để ngăn cản, thân thể lại nhảy lùi ra sau.

Nhưng tâm linh một khi đã loạn, hấn đã mất đi tiên cơ, rốt cuộc đã làm cho Vương Siêu tìm được một cơ hội, lập tức đánh mạnh vào cánh tay của hấn.

Ngay lúc này, Vương Siêu ám kinh bộc phát!

Tần Mậu Giao cánh tay nhất thời đau đớn, tựa như vạn châm bắn vào, nhức nhối vô cùng.

Sự kích thích mãnh liệt khiến cho hấn không thể tiếp tục bế khí, lỗ chân lông toàn thân mở ra, khê xuất mồ hôi, thể lực bắt đầu thất thoát.

Vương Siêu tự nhiên sẽ không cho đối phương có cơ hội né tránh, hai tay phân ra, xông tới chiếm trung tuyến, một kích Hồ chuông ám kinh bổ vào ngực hấn.

Ọc! Rắc rắc rắc rắc! Những thanh âm trầm muộn từ miệng Tần Mậu Giao phát ra, nương theo xương lồng ngực vỡ vụn, nội tạng bị nghiền nát, phát ra âm thanh của tử vong.

Vương Siêu sau một kích trúng đích, lui về phía sau hai bước, nhìn thấy Tần Mậu Giao sắc mặt đỏ lên, cước bộ như tên say rượu ngã trái ngã phải, cánh tay muốn đưa lên nhưng lại không có khí lực.

Thân thể xoay tròn hai vòng, thịch, người thanh niên cao thủ này đã ngã lăn ra trên nền xi măng, máu từng ngụm từng ngụm từ trong miệng phun ra.

Hai tròng mắt của hấn mở thật to nhìn trừng trừng vào Vương Siêu, kịch liệt giãy dụa một lúc, muốn cố gắng đem tính mạng trở lại, chỉ tiếc cũng là phí công.

Giãy dụa một lúc, khí lực của hấn cũng tiêu hao hết, đồng tử cũng đã mất đi ánh sáng.

Hấn đã chết.

“Ám kinh hổ hình!” Trần Bản ở dưới đài thấy rất rõ, nhưng hai người giao thủ quá nhanh, sấm gió một hồi nhanh chóng trôi qua, đả pháp của Vương Siêu thật sự là mãnh liệt hiếm thấy, ngay cả Thái Cực đại sư Trần Ngã Dương ca ca nàng có ở đây, cũng khó mà xông lên đài cứu người được.

“Sao lại có thể như vậy!”

Toàn trường một mảng vắng lặng chết chóc, Trần Bản đã bóp nát tách trà Vương Lão Cát trong tay.

Nước trà màu nâu tung tóe đầy trên người nàng, nhưng nàng vẫn không phát giác ra, hai mắt nhìn chăm chăm vào Vương Siêu đang thu quyền ở trên lôi đài.

Tách trà Vương Lão Cát bị Trần Bản bóp nát, trong sân đấu yên tĩnh phát ra tiếng vang thanh thúy.

Tiếng vang này như là tiếng sét đánh phá tan sự im lặng chết chóc, các người xem đều phản ứng lại, phát ra tiếng ồn ào thật lớn.

Có ngạc nhiên, có gào thét vì hưng phấn, có vì kích thích mà toàn thân run rẩy, còn có rất nhiều người vì thua bạc hết tiền, mà liên tục ảo não.

“Đổ quyền lần này, tập đoàn Đại Hưng chiến thắng, người phụ trách mời ra hậu đài nhận tiền, mà những người thác bạc, cũng mời về phía hậu đài lĩnh tiền” Qua hồi lâu, người tổ chức mới hồi phục tinh thần, rất có chuyên nghiệp tuyên bố kết quả trận đổ quyền này.

Lỗ Thành Văn kia sớm đã trợn mắt há hốc mồm, đến khi người tổ chức tuyên bố kết quả, mới phục hồi tinh thần lại, thấp giọng phân phó nói: “Nhanh, nhanh, nhanh, đem tiểu tử kia xuống, nhanh chóng rời khỏi nơi này”.

65. Chương 65: Đẳng Viên Chẩn Yêu Hội Phạ Hắc Xã Hội?

Lực lượng một đòn ám kinh hổ hình của Vương Siêu rất là lớn!

Tần Mậu Giao trúng một đòn ngay ngực, xương lồng ngực lập tức toàn bộ nát bấy, ám kinh lại đánh vào nội tạng, khiến cho tim phổi toàn bộ vỡ tan mà chết tại chỗ, thần tiên có xuồng cũng không cứu được.

Thật ra với thân pháp cùng công phu của hai người đều không sai biệt lắm, Vương Siêu chỉ là hơn một trọng ám kinh mà thôi.

Nếu Tần Mậu Giao biết trước chi tiết, tâm linh tỉnh táo, giữ khoảng cách, lợi dụng thân pháp linh hoạt né tránh công kích, Vương Siêu muốn đánh bại hắn, cũng hết sức khó khăn.

Chỉ tiếc Vương Siêu đối với hắn thì rõ như lòng bàn tay, mà hắn đối với Vương Siêu một chút cũng không biết. Tri kỷ tri bỉ, mới có thể bách chiến bách thắng. Không biết rõ kẻ địch, tám chín phần mười là đã thua trước một bước.

Hai sáu hai bảy tuổi, là thời kỳ hoàng kim của con người. Đáng tiếc, một tính mạng cứ như vậy mà biến mất trên lôi đài.

Nhìn thi thể của Tần Mậu Giao, Vương Siêu không khỏi nhớ tới Lâm Lập Quân đã chết dưới súng, cũng là hai mắt trợn lên thật lớn như vậy, chết không nhắm mắt.

“Người không phải chết dưới hỏa khí. Người luyện quyền chết dưới ngọn quyền, cũng coi như là xứng đáng rồi” Yên lặng cảm thán một chút, hắn ngồi xổm xuống giúp Tần Mậu Giao nhắm hai mắt lại.

“Có thể có một ngày, ta cũng sẽ chết ở trên lôi đài như vậy”.

Trong lúc người tổ chức tuyên bố kết quả đổ quyền, phía dưới hò hét xông lên bốn năm nam tử hung hãn mặc vest đen, dùng ánh mắt oán độc nhìn Vương Siêu.

“Nơi này có quy củ, không cho phép phát sinh tranh chấp, có chuyện gì ra ngoài tự mình giải quyết” Người tổ chức hình như đối với chuyện như vậy đã thấy nhiều, trên mặt trở nên lạnh như băng.

Trên lôi đài bị đánh chết, dựa theo quy củ không cho phép trả thù.

Cùng lúc đó, ở cửa hội trường xuất hiện một nhóm bảo an cầm dùi cui điện cùng khiên nhựa. Vừa nhìn qua, thật giống như là cảnh sát chống bạo động chính quy.

“Đi nhanh lên, chuyện phía dưới cứ để chúng ta giải quyết” Ngay lúc này, Lỗ Thành Văn dẫn mấy đàn em cũng xông lên lôi đài, vây quanh Vương Siêu.

Tần Mậu Giao thân phận không phải là nhỏ, mặc dù bị đánh chết ở trên lôi đài, nhưng hậu hoạn về sau cũng không ít.

Bây giờ trong mắt Lỗ Thành Văn, Vương Siêu đã trở thành một cây tiền, cái gì cũng phải bảo vệ cho hắn an toàn trước rồi hãy nói.

“Thế nào, ông chủ Bạch, Thiên Tín các người thua không phục sao?” Lỗ Thành Văn cặp mắt tam giác lóe ra tinh quang có chút hả hê, nhìn một trung niên mặc y phục trắng từ dưới đài đi lên nói: “Người hôm nay thua cũng là xứng đáng!”

Người trung niên kia là ông chủ của công ty Thiên Tín - Bạch Dũng. Công ty Thiên Tín cùng tập đoàn Đại Hưng, đều là công ty nửa trắng nửa đen. Vì tranh giành mối làm ăn, tranh đấu cũng không phải một hai lần.

Lần này bởi vì vị Thái tử Ngô Đình Đạt lên tiếng, không cho phép chém giết nữa, mà dùng phương thức đổ quyền để giải quyết tranh chấp, vì vậy Bạch Dũng mới xuất ra một trăm vạn, để mời được Tần Mậu Giao đồ đệ của Từ Chấn ra tay. Vốn tưởng rằng chuyện mười phần hết chín là ổn, vì thế, hắn còn đánh cược thêm ba trăm vạn nữa.

Ai biết đâu, không biết từ nơi nào xuất hiện một cao thủ vô danh đánh chết Tần Mậu Giao. Cái này thật đúng là đã tuyệt còn thêm sương, chẳng những đã không giành được mối làm ăn, mà còn mất thêm một số tiền lớn. Quan trọng hơn chính là, sự phụ của Tần Mậu Giao chính là Từ Chấn. Minh mời đồ đệ của hắn, bị người ta đánh chết, còn chưa biết phải giao phó thế nào.

Lỗ Thành Văn đối với tình cảnh của Bạch Dũng hiện tại rất rõ ràng, không có chút hả hê mới là lạ.

“Tên khốn họ Văn kia, người chó có đặc ý quá sớm. Được rồi, còn vị cao thủ này nữa, sau này đi lại cũng phải cẩn thận một chút, coi chừng té ngã”.

Khu vực này thuộc về một đàn em của Thái tử Ngô Đình Đạt, quy củ nghiêm ngặt. Bạch Dũng cho dù có gan lớn như trời, cũng không dám ở chỗ này gây náo loạn. Công ty Thiên Tín tài sản mặc dù tới mấy tỷ, nhưng so với Ngô Đình Đạt của Đảng Thái tử, quả thực chùn như là con kiến so với con voi. Có thể nói Ngô Đình Đạt chỉ cần hừ một tiếng, không quá ba ngày, công ty phải phá sản, thì thể của Bạch Dũng cũng sẽ nằm trong một cái bao tải chìm trong Châu Giang.

Ở nơi này, Bạch Dũng cũng chỉ có thể nói độc ác một chút, sau đó đi về tính toán báo thù.

“Đem thi thể theo, chúng ta đi” Bạch Dũng sau khi độc ác dọa dẫm, cũng không ở lại nữa, lập tức đi ra. Hiển nhiên là muốn mau chóng trở về mưu đồ trả thù.

“Chúng ta cũng mau đi thôi, chuyện gì cũng trở về rồi hãy nói” Lỗ Thành Văn biết Bạch Dũng có thù tất báo, là người âm độc, cùng với mình cũng không phân cao thấp. Trì hoãn lâu thì bản thân mình khi trở về cũng sẽ bị bố trí chém giết.

Sau khi xếp đặt trận đồ quyền này để giải quyết tranh chấp, Ngô Đình Đạt cũng bất kể kết quả thế nào.

“Chậm đã” Trong lúc Vương Siêu đang rời khỏi lời dài, một giọng nữ vang lên.

Lỗ Thành Văn vừa nhìn, chỉ thấy Trần Bản đang ngồi dùng ngón tay trắng nõn gõ gõ lên trên mặt bàn kính.

“Trần tiểu thư” Vừa nhìn thấy là Trần Bản lên tiếng, Lỗ Thành Văn trên mặt cố gắng nở nụ cười, “Cô có chuyện gì? Cô cũng biết, chúng ta phải vội chạy trở về. Bạch Dũng này là người tâm ngoan thủ hắc...”

“Được rồi, các người lui ra ngoài, ta cùng hắn có lời muốn nói” Trần Bản nhướng mày, tự nhiên toát ra một cỗ khí thế sắc bén, tựa như là quan uy của đại quan vậy, vừa nhìn đã biết là do quyền cao chức trọng lâu ngày mà thành.

“Cái này...” Lỗ Thành Văn cũng không dám đắc tội với công chúa hắc đạo này. Tập đoàn Trần thị Singapore, tại Đông Nam Á sức ảnh hưởng cực kỳ lớn, cơ hồ là bá chủ của giới hắc đạo. Quảng Đông này mặc dù là địa bàn của Ngô Đình Đạt, ảnh hưởng của tập đoàn Trần thị không đến nơi đây, nhưng gần đây nghe đồn, Đảng Thái tử tại duyên hải cùng tập đoàn Trần thị có sự hợp tác.

Huống hồ, về phương diện con người, Thái Cực đại sư Trần Ngã Dương cùng Ngô Đình Đạt quan hệ phi thường tốt, cùng vị muội muội này của hắn cũng thường xuyên lui tới.

Cao quan quyền quý bình thường cũng thích lui tới với võ giả, học tập bí thuật, rèn luyện thân thể. Đây là sự thật đã tồn tại từ xưa tới nay.

Lợi hại hơn chính là, vị muội muội này của Trần Ngã Dương, cũng là cao thủ Thái Cực quyền.

Vô luận là về phương diện nào, Lỗ Thành Văn cũng không dám đối kháng với Trần Bản, thậm chí miệng cũng không thể mở ra.

“Chúng ta đi ra ngoài. Người lần này phát đạt rồi, cùng Trần tiểu thư nói chuyện xong lập tức đi ra, trở về sẽ thanh toán tiền cho người” Lỗ Thành Văn đối với Vương Siêu đưa mắt ra hiệu, cùng với đám người đi ra ngoài.

“Quyền thuật của người lại đã luyện với bước ám kinh, coi như là cao thủ một phương. Tại sao lại rơi tới bước phải đánh hắc quyền kiếm tiền?” Trần Bản nhìn chằm chằm vào Vương Siêu một hồi, mới mở miệng nói chuyện.

Vương Siêu biết Trần Bản là công chúa tập đoàn Trần thị Singapore, muội muội của Trần Ngã Dương, đối với nữ nhân này cũng nổi lên hứng thú. Tập đoàn Trần thị cùng Đảng Thái tử, đều là đối tượng mà tổ chức muốn điều tra.

Huống hồ hắn cũng nhìn ra được, Trần Bản da tay nhẵn nhụi nhu hòa, sáng bóng như dương chi mỹ ngọc. Nhất là huyết Thái Dương ẩn dưới mái tóc có dấu vết gỗ lên, đây rõ ràng là hiện tượng nội gia công phu đã luyện đến thượng tầng mới có được.

“Nếu là nam nhân, đi tới bắt tay, sẽ hiểu được công phu của hần đã tới bước nào. Đáng tiếc lại là nữ”.

Nắm tay thử kinh thủ đoạn phân cao thấp của người luyện võ, không hung hiểm như luận võ. Nhưng hiện tại Trần Bản là phụ nữ, Vương Siêu tự nhiên không thể tùy tiện đi tới nắm tay.

“Quyền không thể đem làm cơm ăn” Vương Siêu ý tứ hàm hồ trả lời một câu.

“Người nói rất đúng. Người từ trong nội địa tới đây, nội địa vẫn còn một số cao thủ ẩn nấp” Trần Bản gật đầu, “Bất quá người có biết hay không, người hôm nay đã rước lấy một phiền phức rất lớn, mạng có giữ được hay không cũng là vấn đề, sau này còn muốn có cơ hội đánh quyền kiếm tiền nữa sao?”

“Ta biết thân phận của người này không tầm thường, nhưng khi đã động thủ, lưu thủ ta sẽ chết, cái này cũng là chuyện không có biện pháp nào khác”.

“Nơi này nói chuyện không tiện, người theo ta đến đây” Trần Bản vừa nói vừa đứng dậy.

“Trần tiểu thư, tiểu thư muốn phân phó chuyện gì?” Một người phụ trách vội vàng đi tới.

“Có phòng nghỉ nào không?”

“Có, để ta dẫn tiểu thư đi”.

Người phụ trách xoay người đi trước dẫn đường. Chỉ chốc lát, đã dẫn Trần Bản tới một căn phòng yên tĩnh ở tầng hai. Trần Bản phía sau còn đi theo bốn vệ sĩ nữa.

Vương Siêu phát hiện, bốn bảo tiêu này mặc dù hung hãn, nhưng rõ ràng không có luyện qua nội gia công phu.

“Các người canh giữ ở cửa”.

Trong phòng có một bộ ghế sofa rất lớn, trang trí rất trắng lẹ. Trần Bản vừa đi vào, sau khi ngồi xuống đã kêu bảo tiêu ở bên ngoài. Nhìn thấy Vương Siêu đánh giá vệ sĩ của nàng, không khỏi cười cười.

“Bọn họ sử dụng súng, mỗi người đều là tay thiện xạ. Xã hội hiện đại, võ công có cao tới đâu, quyền thuật lợi hại cũng chỉ có thể dùng để kiện thân (luyện tập thân thể cho khỏe) và đánh bạc. Chân chính để giết người, chính là hỏa khí”.

Trần Bản lời nói cử chỉ đều rất có khí chất, không nhanh không chậm, ôn hòa bình thản. Chỉ là người đôi khi toát ra khí thế cao quý của người có địa vị cao.

Vương Siêu đột nhiên phát hiện, khí chất của nàng có chút giống với Đường Tử Trần. Bất quá phân biệt kỹ, cũng còn kém nhiều.

Đường Tử Trần toát ra, đó là tự nhiên ôn hòa. Khi ở chung với nàng, cứ như là một tỷ tỷ thương yêu đệ đệ vậy. Mà sự ôn hòa của Trần Bản, rất hiển nhiên là có dấu vết tu dưỡng và tạo hình rất rõ ràng, ngẫu nhiên còn hiển lộ ra thần khí sắc nhọn bức người.

Võ công muốn tu thành ám kinh, tất nhiên phải bình tâm tĩnh khí, lời nói cử chỉ tất nhiên ôn hòa, tính tình thâm trầm nội liễm. Nội gia quyền thay đổi khí chất của con người, chính là như thế.

Tính cách hoặc là cao ngạo, hoặc là táo bạo, hoặc là nhu nhược, hoặc là hèn mọn, đều không thể luyện ra được thượng tầng công phu.

Bất quá cao ngạo chỉ là ngạo khí, chứ không phải là ngạo cốt. Người không thể có ngạo khí, nhưng không thể không có ngạo cốt.

“Quyền thuật chỉ có thể dùng để kiện thân cùng đánh bạc...” Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Vương Siêu cũng hiểu rất rõ lời Trần Bản nói chính là sự thật thiên kinh địa nghĩa.

“Ngồi đi” Trần Bản chỉ chỉ vào ghế sofa bên cạnh, sau đó rót một ly nước vào cốc thủy tinh đưa tới.

Vương Siêu vội vàng cảm ơn, đưa tay đỡ lấy.

Đột nhiên, Trần Bản trong mắt lóe ra ánh mắt trêu chọc. Đợi Vương Siêu đưa tay nhận lấy cái ly, trogn tích tắc dời đi trọng tâm, ngón trở ngón giữa chập lại như kiếm, đâm thẳng vào cổ tay của Vương Siêu.

Một nhát này vừa mau vừa hiểm, hơn nữa cũng không có chút dấu hiệu phát động, lỗ chân lông của Vương Siêu thậm chí cũng không có nghe được bất cứ động thể nào của nàng. Trần Bản là muối muối của Thái Cực đại sư Trần Ngã Dương, bản thân cũng chính là một cao thủ Thái Cực quyền! Dụng kinh xảo diệu, gân cốt thả lỏng, tự nhiên phát lực, bộc phát mau lẹ.

“Hử! Thật nhanh!” Vương Siêu trong lòng thậm chí ngay cả tự hỏi cũng không kịp, cổ tay thoáng lay động, ngón cái cùng ngón trỏ nắm lấy ly thủy tinh, ngón giữa từ bên miệng ly bắn ra.

Bằng! Dạn chỉ như sấm sét.

Vương Siêu ngón giữa bắn ra, phát ra tiếng động khê như thanh âm bóp võ đậu vậy.

Hắn khi bị đội chém người của Triệu Quân chém bị thương, thời gian ở trong bệnh viện, cùng Trương Đồng dùng chiếc đĩa làm kiếm đấu lẫn nhau, cũng đã học qua kiếm thuật của “Kiếm tiên” Lý Cảnh Lâm Phó quán chủ Trung ương quốc thuật quán năm đó.

Trong thời gian này, Vương Siêu chẳng những căn cứ theo mười ba thể kiếm thuật là quán thông sự ảo diệu của ba môn quyền thuật là Thái Cực, Hình ý, Bát quái, còn đem kiếm quyết quyền thuật công phu luyện đến trên mười ngón tay.

Ngón giữa bắn ra mang theo bạo hưởng cùng song chỉ của Trần Bản va chạm nhau, Trần Bản lập tức ngón tay bị cong lại, rất nhanh thu trở về.

“Tiền nhất đao kiếm quyết?”

Đối với Vương Siêu cảm giác càng ngày càng tò mò, Trần Bản cũng không có dừng lại, xương sống nhẹ nhàng vạn động, dẫn động cánh tay dụng kinh, chợt bắn ngược trở lại.

Cánh tay của nàng tựa như một ngọn thương vô cùng co dãn, cong vòng lại, lực bắn ngược càng lớn.

Nắm tay của nàng nắm hờ lại, như là một ngọn chùy rồng ở giữa. Cánh tay bắn ngược tới, nhẹ nhàng phá không mang theo tiếng thúy hưởng.

“Thái Cực chùy kinh!”

Vương Siêu nhận ra đây là chùy pháp trong Thái Cực quyền. Bởi vì hắn sớm nhất đã từ Đường Tử Trần học qua Phiết thân chùy.

Trong “Quốc thuật thực lục” Đường Tử Trần có ghi lại Thái Cực chùy pháp, nhưng Vương Siêu chỉ hiểu một chút, cũng không có luyện.

Công phu cũng chỉ cần tinh thuần, ếch không cần biết nhiều. Bát quái Hình ý hai môn công phu này, Vương Siêu đều tự nhận là còn chưa đạt bước xuất thần nhập hóa, Hình ý thập nhị hình, hắn hiện tại cũng chỉ am hiểu long, xà, hổ, mã, ưng, hươu. Còn lại kê, yển, hùng,... chỉ mới luyện được tới mức thuần thực mà thôi.

Ăn nhiều khó tiêu, đạo lý này hắn cũng hiểu được.

Một chùy bắn ngược của Trần Bản này phóng tới, nhẹ nhàng mà ẩn tàng hung mãnh, âm dương nội hàm, hết sức khó ngăn cản. Vương Siêu cũng không giữ cái ty thủy tinh trên tay nữa, tay đột nhiên vung ra, lấy Hoàn quyền kinh mà đỡ lấy.

Phành! Ly thủy tinh rơi xuống đất vỡ tan. Đồng thời với tiếng vang phát ra, cánh tay hai người đã va chạm cùng một chỗ.

Vương Siêu thân thể ngã ra, năm ngón chân bám chặt lấy mặt đất, mới đứng vững được thân hình.

Mà ghế sofa Trần Bản ngồi kêu lên răng rắc, lui về phía sau mấy phân. Sofa cọ xát với mặt đất, phát ra thanh âm bén nhọn chói tai.

Hai người tay va chạm, đều phát giác đối phương là kinh địch, bất quá bọn họ cũng không phát ra âm kinh. Âm kinh một khi phát ra, cũng không phải là luận bàn nữa, mà là giao đấu sinh tử.

Sau khi va chạm, Trần Bản cũng từ trên sofa đứng lên, hai tay đẩy lên. Vương Siêu cũng rời khỏi sofa, hạ người đứng tấn ngăn cản.

Hai người quần lấy nhau, trở thành bộ dáng tỷ thí thôi thủ (đẩy tay).

Trần Bản liên tục nghe kinh phát kinh, những cộng lông rất nhỏ trên cánh tay hết dựng lên rồi lại hạ xuống.

Vương Siêu toàn thân gân cốt thổ lỏng, da lông khóa chặt.

Thái Cực thôi thủ, Hình ý tha thủ, đều là thủ đoạn luận bàn thử kinh, thử công phu. Trần Bản lúc này đã chính thức thử công phu của Vương Siêu đã tới bước nào. Đồng dạng, Vương Siêu cũng đang rất có hứng thú với công phu của Trần Bản.

Người tới ta đi, hai người đẩy qua lại ba hiệp, cũng không mò được động thể của đối phương. Trần Bản đem tay thu lại, tỏ vẻ muốn dừng. Vương Siêu cũng rất phối hợp thu tay lại.

“Quyền thuật của ngươi rất tốt, không dưới Quảng Đông tam hổ. Khó trách Tần Mậu Giao không phải là đối thủ của ngươi. Bất quá quyền thuật cho dù tốt, cũng sợ hỏa khí. Ngươi hôm nay đã chuốc lấy phiền phức, sau này cũng phải cẩn thận một chút. Nếu như ngươi thật sự chịu không nổi nữa, có thể gọi tới số điện thoại này. Hắc quyền hắc quyền, trước tiên là một chữ hắc, sau đó mới là quyền. Mặc cho quyền thuật của ngươi cho dù tốt, cũng sợ cái chữ hắc này”.

Trần Bản lấy ra một tờ danh thiếp, đưa cho Vương Siêu: “Chỉ cần ngươi gọi đến số này, cam đoan ngươi sẽ không việc gì”.

Điều này rất hiển nhiên, Trần Bản đang có ý chiêu mộ. Bất quá tập đoàn Trần thị cũng là công ty lớn, đối ngoại cũng nói tới thể diện, Trần Bản cũng sẽ không lập tức đối với Vương Siêu mà đưa ra thủ đoạn chiêu hiền đãi sĩ.

“Cũng chính là trước hết cho hắn biết một chút đau khổ, nguy hiểm của hắc đạo, mới có thể thật tâm mà đầu nhập” Trần Bản trong lòng cũng có tính toán.

Nhìn thân ảnh của Trần Bản đi ra cho đến khi không thấy nữa, Vương Siêu mới cười nhẹ, tung tung tấm danh thiếp kim loại tinh xảo trong tay, dùng một loại thanh âm chính mình cũng không nghe được nói: “Quan... giặc... ta bây giờ là quan, các người là giặc... quan sao lại phải sợ giặc?”

“Huống chi, ta lại là Đảng viên. Đảng viên sao phải sợ xã hội đen kia chứ?”

66. Chương 66: Hỏa Khí Địch Uy Lực

Đầu ngón tay búng nhẹ vào tấm danh thiếp bằng kim loại của Trần Bản, Vương Siêu cất nó vào trong túi. Đây chính là một cơ hội tốt để tiếp xúc với tập đoàn Trần thị, tự nhiên không thể bỏ qua.

Tổ chức bảo hấn trước tiên tìm hiểu một số tình huống cụ thể của thế lực đen tại duyên hải, vốn hấn tưởng rằng cũng phải qua nhiều ngày mới có thể biết một số thao tác cụ thể. Nhưng lại thuận lợi hơn nhiều so với hấn tưởng tượng.

Buổi sáng vừa tới Quảng Châu, giữa trưa gia nhập một tập đoàn hắc quyền nhỏ, buổi tối đã tiếp xúc được với nhân vật quan trọng.

“Thế lực võ đài đen này phát triển cũng quá nhanh. Phát triển mau như vậy, nhất định là có sai lầm, một khi đã có sai lầm, rất dễ dàng xâm nhập vào. Bất quá cái này cũng khó trách, Đảng Thái tử nhúng tay vào thị trường bạo lực này, một tay che trời, cũng không quan tâm đến các mặt khác, không cần che che giấu giấu, phát triển không nhanh mới là lạ. Cho dù công khai ra, cũng khó mà đàn áp xuống được”.

Suy nghĩ một chút cũng đã thông suốt vấn đề ở trong đó.

“Trở về đem chuyện gặp phải hôm nay nói ra, bảo đảm Đại Thạch Đầu ghi rõ trong báo cáo, giao cho tổ chức, đợi qua mấy ngày nữa, ta thăm dò đại khái một ít thế lực, là có thể lui ra rồi”.

Đêm Quảng Châu nhập vào băng của Lỗ Thành Văn, chỉ là một bước chuyển nhỏ của Vương Siêu lại Quảng Châu. Khi đã quen thuộc với tình hình cụ thể. Hắn cũng không nghĩ tới sẽ ở lâu trong tập đoàn nhỏ này.

Đợi đến tháng sau, còn có một trận đồ quyền lớn với Triệu Quân. Khi đó hần lấy thân phận công ty Thiên Tinh tham gia, so với thân phận của các quyền thủ tại đây tôn quý hơn nhiều.

Ở đây gọi là đánh hắc quyền.

Mà cùng với Triệu Quân phân tranh chấp, lại gọi là luận võ.

Một hắc quyền, một luận võ. Mặc dù cũng là đánh võ đài, nhưng địa vị, cấp bậc lại như trên trời dưới đất.

Từ khi Đảng Thái tử nhúng tay vào miền duyên hải, tổ chức cũng đã từ từ đem một số nằm vùng rút trở về. Để hai bên khỏi phát sinh xung đột, ảnh hưởng đến cục diện chính trị.

Nằm vùng một khi rút lui, tai mắt tự nhiên sẽ không linh thông. Một số tư liệu cũng đã là từ nhiều năm trước. Vương Siêu cũng không thể trước trận luận võ với Triệu Quân mà có được tư liệu mới.

Về kế hoạch của tổ chức hiện tại, Tào Nghị đối với Vương Siêu cũng đã nói rất rõ ràng.

Trong hai năm gần đây, vấn đề trị an tại duyên hải từ từ trở nên nghiêm trọng, còn có các thế lực nước ngoài cũng nhúng tay vào. Tổ chức cảm giác được tình hình từ từ trở nên nghiêm trọng, không thể để cho Đảng Thái tử cứ như vậy mà làm loạn, vì vậy lại chuẩn bị lại một lần nữa nhúng tay vào các thế lực ngầm tại duyên hải.

Vương Siêu thuộc nhóm đầu tiên mà thượng cấp tuyển lựa đưa đi.

Tổ chức triển khai một kế hoạch khổng lồ để đối phó Đảng Thái tử. Từ đó mà loại trừ đi vấn đề trị an tại duyên hải.

Về phần tổ chức phái những người nào khác. Vương Siêu cũng không rõ ràng lắm, đây cũng là vấn đề tuyệt mật.

Bất quá Vương Siêu tự mình biết rõ. Một khi luận võ với Triệu Quân thắng, có thể đánh bại danh tiếng Quảng Đông tam hổ. Khẳng định sẽ khiến cho giới võ thuật Đông Nam Á rung động không nhỏ.

Danh tiếng này, chính là tiền vốn. Có tiền vốn, như vậy tổ chức sẽ gia tăng sự ủng hộ đối với bản thân, đưa mình ra ngoài ánh sáng, trực tiếp chống lại Đảng Thái tử.

Nếu như thua, tự nhiên tính mạng khó giữ được.

Bất quá Vương Siêu không gia nhập tổ chức, luận võ bất kể thắng thua. Tính mạng đều khó mà giữ được, tất cả đều là cửa tử. Cho nên hần không có lựa chọn nào khác.

Mà nguyên nhân của tất cả những chuyện này lại rất đơn giản, chính là bởi vì Chu Giai.

Vương Siêu trong lòng cũng không có ý oán giận Chu Giai, chủ yếu nguyên nhân cũng là do tên công tử Triệu Quân này coi nhân mạng như cỏ rác. Ngay từ đầu đã xem Vương Siêu như một con kiến hôi, nhưng lại phát hiện sinh mạng của con kiến này lại rất khó nuốt, vì vậy mới xuất hiện chuyện như vậy.

“Tổ chức hiện nói đã cứu lấy cái mạng nhỏ của mình cũng không quá đáng. Về phần tình huống sau này cũng đợi sau khi luận võ với Trương Uy rồi hãy nói”.

Một trong những cửa ải khó qua nhất trong đời đang ở trước mắt

Đó chính là Trương Uy.

Đánh thắng Trương Uy, có được danh tiếng, tổ chức sẽ ủng hộ, nếu không chuyện sẽ rất khó nói.

“Ài! Bị cuốn vào cái vòng xoáy thị phi khổng lồ này, cuộc sống sau này cũng khó mà an bình được”.

Mặc dù tình cảnh hiện giờ là thế cười hổ, nhưng tâm linh của Vương Siêu cũng không dao động, hần đối với tình cảnh bản thân rõ như lòng bàn tay, sáng rõ trong như gương. Tất cả đều do công một năm trường chinh trước đây.

Con đường trường chinh đầy gian nan, từng chút tích tụ cảm động. Hội tụ lại, rửa sạch tâm linh của hần, tẩy tạo ý chí của hần như là sắt thép.

Trong nháy mắt, suy nghĩ đã rõ ràng, Vương Siêu đi ra ngoài, tư tưởng lại trở về với quyền thuật.

Vừa rồi cùng với muội muội của Thái Cực đại sư một phen thử tay, hắn đã ước chừng được công phu của đối phương. Trần Bản hiển nhiên cũng đã luyện thành ám kinh.

Cái này cũng không cần thử, từ lời nói cử chỉ của đối phương là có thể nhìn ra được.

Thái Cực chùy pháp của Trần Bản ra tay trong nhu có cương, thân thể tốc độ cũng hết sức nhanh nhẹn, hơn nữa từ biểu hiện trong việc đẩy tay cho thấy việc nghe kinh đối với Vương Siêu cũng không phân cao thấp.

Chỉ từ biểu hiện của thân pháp, Vương Siêu cảm giác được Trần Bản này không nhanh nhẹ bằng viên hình thân pháp của Tần Mật Giao.

“Nếu như trên lôi đài ta cùng nàng ta luận võ, thắng lợi cũng nắm chắc bảy phần”.

Luận võ đầu tiên là phải tri kỷ tri bỉ, động vào tình huống cụ thể, cũng phải xem thân pháp nhanh nhẹn, tiếp theo mới là lực lượng lớn nhỏ.

Lực lượng năm trăm cân cùng lực lượng một ngàn cân, đánh vào trên người hiệu quả cũng không sai biệt lắm, đều là chết.

Khi Vương Siêu từ cửa đi ra, Lỗ Thành Văn gấp đến cực độ, vừa nhìn thấy hắn đi ra, nhất thời như là con ruồi ngửi thấy mùi tanh, lập tức xấp lại.

“Người cuối cùng cũng đã đi ra, mau mau mau, mau lên xe, lên xe rồi hãy nói!”

Mấy người lên xe tải, nhanh chóng đạp ga chạy đi, cứ như là đang chạy trốn vậy.

“Lần này thu vào không tệ, dựa theo hợp đồng, người có thể nhận hai mươi vạn!” Vừa lên xe, Lỗ Thành Văn đưa mắt ra hiệu những người xung quanh, không đề cập tới hậu quả Vương Siêu đánh chết người.

Vương Siêu vừa nghe Lỗ Thành Văn nói cũng chỉ cười, lần này tiền thu vào, ít nhất cũng tới mấy trăm vạn, dựa theo hợp đồng, mình cũng được tới cả trăm vạn. Bất quá hắn cũng không so đo, chỉ gật đầu.

Một đường không nói lời nào, đến khi xe chạy vào trong thành phố Quảng Châu, lần này Lỗ Thành Văn đãi ngộ đối với Vương Siêu tốt hơn rất nhiều, lập tức an bài một căn phòng trên lầu ba của căn xưởng. Hoàn cảnh so với căn phòng sau mười mét vuông kia tốt hơn rất nhiều.

“Đây là hai mươi vạn người thu lấy. Thế nào, ta nói là giữ lời mà! Ngày mai ta sẽ giúp người an bài trận khác, với thân thủ của người hiện tại, không tới một tháng. Đã có thể có cả trăm vạn rồi!” Lỗ Thành Văn vừa đến nơi, liền cho người đem hai mươi vạn tới.

Con mắt tam giác của hắn chớp lên, dằn dò nói: “Bất quá người hiện tại cũng không nên đi đâu, người mà người đánh chết địa vị rất lớn, đi ra ngoài rất có thể gặp nguy hiểm. Bất quá người yên tâm, chỉ cần không rời khỏi căn xưởng này, ta cam đoan người sẽ không gặp chuyện gì”.

Nhìn thấy Vương Siêu vượt vượt số tiền ở trên bàn, Lỗ Thành Văn đắc ý cười một chút, đối với người bên cạnh nói: “Chúng ta đi ra ngoài thôi, không nên quấy rầy cao thủ nghỉ ngơi!”

“Văn ca. Hiện tại làm sao bây giờ?” Và đi ra ngoài, Lão Hắc liền nói với Lỗ Thành Văn nói: “Hắn giết đệ tử của Từ Chấn. Thủy chung cũng là tai họa”.

“Thì đã sao! Bây giờ không phải là không có chuyện gì sao!” Lỗ Thành Văn vừa ra tới, liền thay đổi sắc mặt: “Tai họa là tai họa. Bất quá hiện tại đối với ta còn hữu dụng, là một cây tiền. Ta muốn an bài cho hắn đầu nhiều lên, có thể lợi dụng được bao nhiêu thì lợi dụng! Đợi khi Từ Chấn truy cứu đến, sẽ đem hắn ra là được, dù sao chúng ta cũng không tổn thất gì?”

“Nhưng Văn ca. Người này võ công cao như vậy. Chỉ sợ có địa vị” Lão Hắc lo lắng nói.

“Có địa vị...” Lỗ Thành Văn vượt vượt sống mũi, sắc mặt âm trầm bất định, “Ta không quan tâm hắn có địa vị hay không. Tới địa bàn của ta. Cho dù là hoàng đế lão tử tới, cũng là thân bất do kỷ”.

“Lão Hắc, người phái thêm người canh chừng ở bên ngoài, mang theo súng phòng hắn chạy trốn” Lỗ Thành Văn ác độc nói: “Dù sao hắn đắc tội với Từ Chấn, thì đã xem là người chết rồi. Để chúng ta kiểm chút chút

giá trị còn thừa trên người hần! Người đi xem gần đây có trận quyền nào không! Tận lực giúp hần an bài! Chết sống ta bất kể!”

“Hay! Văn ca quả nhiên là Gia Cát Lượng!” Lão Hắc nở nụ cười, “Bất quá, nếu đã là như thế, hai mươi vạn vừa rồi cũng không cần cho hần, đúng rồi, Văn ca sao cho hần hiện kim mà không đưa chi phiếu!”

“Ngu ngốc! Hiện kim nhiều như vậy, hần nếu như muốn mang đi, chẳng phải là gánh nặng sao!” Lỗ Thành Văn hừ một cái.

“Văn ca cao minh, Văn ca cao minh!” Lão hắc hoàn toàn phục, “Ta đi an bài đây”.

Trong lúc Lỗ Thành Văn âm mưu muốn lợi dụng Vương Siêu. Vương Siêu cũng đang liên hệ với mấy người Đại Thạch Đầu.

“Đại Thạch Đầu, Đại Thạch Đầu. Mục tiêu của ta có thể đã bại lộ!” Vương Siêu đem tình huống tối nay nói qua một lần, “Tin tức đánh chết đệ tử Từ Chấn đã truyền ra ngoài, rất có thể sẽ khiến cho Đổng Thái tử chú ý!”

Trong khi ngồi xe trên đường đi, Vương Siêu lo lắng cho kế hoạch sau này, vốn hần chỉ chuẩn bị để đánh những trận nhỏ, trước tiên thăm dò tình hình một chút, ai biết đâu lại đánh chết ngay con cá lớn.

Sau khi trở về thấy Lỗ Thành Văn cho hần tiền mặt, đã biết người này đã không có ý tốt.

Trong khi cùng Đại Thạch Đầu nói chuyện, Vương Siêu vém rèm cửa sổ, phát hiện ở dưới lầu có thêm cả chục người. Tất cả đều thấy rõ ràng.

“Người không có ý làm hổ bị thương, hổ lại có lòng ăn thịt người. Cái này cũng không trách được ta” Vương Siêu trong nháy mắt hạ quyết tâm.

“Này, Đại Thạch Đầu phải không? Các người đến tiếp ứng ta ra ngoài. Bất quá phải cẩn thận, những người này chắc chắn có hàng nóng!”

“Hay lắm! Có hàng nóng! Chỉ sợ bọn chúng không có hàng nóng! Chúng ta là lính từ biên giới Trung Ấn trở về! Hơn nữa nơi này là khu ngoại ô nhà máy, không phải thành phố, sợ gì cái đám lưu manh đó!”

“Tốt! Ta sẽ mô tả hoàn cảnh trong khu xưởng này” Vương Siêu biết, khu ngoại ô thường loạn, hay có những băng nhóm chém giết lẫn nhau, cho dù chết người, cũng sẽ không có người tự tìm phiền toái đi báo cảnh sát. Độ sùng cũng có phát sinh.

Ba mươi phút sau, đột nhiên loáng thoáng có tiếng xao động truyền tới, tiếng xao động càng lúc càng lớn, đồng thời tiếng súng vang lên dày đặc, như là đốt pháo vậy, Vương Siêu biết bọn Đại Thạch Đầu đã bắt đầu hành động.

“Mẹ kiếp, người của Thiên Tín đã đánh tới trước cửa!”

“Sao lại nhanh như vậy! Không có khả năng!”

Là người của Từ Chấn, Thiên Tín không có thực lực mạnh như vậy!”

“Nhanh! Hỏa lực của kẻ địch rất mạnh! Bọn họ đã đánh tới khu xưởng, đóng cửa đóng cửa! Đóng cánh cửa sát lại. ầm nấp cho tốt!” Lỗ Thành Văn không biết từ lúc nào đã dẫn một đám người chạy vọt vào bên trong, trên tay hần cầm một cây súng, cao giọng hét lên chỉ huy.

Đại viên là một căn nhà xưởng đứng độc lập, cửa sắt bị kéo mạnh sập lại.

“Mấy người các người, theo ta lên lầu”.

Vừa thấy cửa sắt đã đóng lại, Lỗ Thành Văn dẫn mấy thủ hạ tay cầm súng vọt lên trên lầu, hiển nhiên là bọn chúng tưởng rằng người của Từ Chấn đến trả thù, cho nên muốn bắt Vương Siêu để đàm phán.

“Đại Thạch Đầu, nhanh lên một chút!” Vương Siêu vội vàng nói.

Lập tức nghe thấy đầu bên kia truyền đến thanh âm của Đại Thạch Đầu: “Phủ Đầu, lấy hỏa tiễn ra, phá tan cái cửa kia ra!”

Vừa dứt lời. Oành ùng một tiếng! Cánh cửa sắt lớn bị bắn tung lên, tường hai bên đều bị sập quá nửa, Vương Siêu cảm thấy như là động đất, cả căn lầu kịch liệt rung chuyển.

Đám người Lỗ Thành Văn vừa mới vọt tới dưới lầu đã bị sự chấn động cùng tiếng nổ kịch liệt chấn ngã xuống đất, một số người còn bị gạch đá văng ra đánh bể đầu.

Cánh cửa sắt lớn bị bắn bay ra, rơi xuống nền ầm ầm bên trong căn xưởng, làm cho mọi người sợ đến theo bản năng ôm lấy đầu quỳ rạp trên mặt đất.

Lỗ Thành Văn cũng không ngoại lệ, như là một con chó trốn ở trong góc thang lầu, cũng không dám lộ mặt ra.

“Lính từ biên giới Trung Ấn về thật là mạnh!” Vương Siêu cảm thán sự lợi hại.

Nói về thân thủ, có bảy tám người như bọn Đại Thạch Đầu cũng không phải là đối thủ của Vương Siêu. Nhưng khi võ trang lên, một trăm Vương Siêu sợ rằng cũng không phải là đối thủ.

Đây là lực lượng của binh chủng cùng vũ khí hiện đại.

Quốc gia sẽ không bồi dưỡng nhân tài võ thuật, bởi vì võ thuật cần có sư phó chỉ dạy tận tay trong thời gian rất lâu. Quốc gia bồi dưỡng binh lính, cầm hỏa khí, có thể giết chết bất cứ võ lâm cao thủ nào!

Tiếng nổ mạnh đã dừng lại. Trong khói bụi tràn ngập, mấy bóng đen lặn vào trong, nhảy vọt lên, tựa vào các khối gạch vỡ, đưa súng máy trong tay lên, quét liên hồi.

Mấy người này hiển nhiên là bọn người Đại Thạch Đầu, Vương Siêu nhìn thấy bọn họ mỗi người đều đội mũ giáp chỉ lộ ra hai con mắt. Y phục trên người hơi căng ra từng múi nhỏ, hiển nhiên là giáp chống đạn. Tất các khớp tay khớp chân đều có giáp bảo vệ. Trong khi lặn lộn một chút thương tích cũng không có.

Hỏa lực hung mãnh nhất thời ngăn chặn mọi người, đám người ở trong sân cũng bị bắn thủng lỗ chỗ như tổ ong.

Xã hội đen không có cửa chống lại quân chính quy.

“Ta đầu hàng, ta đầu hàng!” Lỗ Thành Văn phát ra tiếng thét chói tai. Hắn tuyệt vọng, đối mặt với một đám như là Ma thần đến từ địa ngục như vậy, không ai có thể bảo trì được sự trấn định.

“Dem súng ném ra, đi tới giữa sân!”

Đại Thạch Đầu Tôn Lỗi thanh âm như tử thần đòi mạng.

Lỗ Thành Văn cùng mấy người trốn ở dưới thang lầu vội vàng vút súng ra, lập tức bò ra, giơ hai tay lên đỉnh đầu đứng ở giữa sân như.

Vương Siêu ở trên lầu nhìn thấy đại cục đã định, từng bước đi xuống lầu.

“Đám lính này quá hung hãn, cục diện hiện giờ xử lý thế nào đây?” Trong khi xuống lầu, Vương Siêu suy nghĩ cách xử lý sự tình.

Nghe thấy tiếng bước chân từ trên thang lầu đi xuống, Lỗ Thành Văn vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Vương Siêu từng bước một đi xuống. Nhất thời rống lên tiếng thét chói tai.

“Là hần, chính là hần đánh chết Tần Mậu Giao, cũng không liên quan đến chúng tôi! Các người nên bắt hần, đừng xuống tay với chúng tôi!”

“Đúng vậy đúng vậy, chính là hần, chính là tiểu tử này, chúng ta đang chuẩn bị ngày mai đưa tới cho các người!”

“Mau bắt lấy hần, đừng để cho hần chạy! Công phu của hần rất cao!”

“Thả chúng ta đi... hu hu hu”.

Đám người này khóc lóc như sói tru lên.

Dù là xã hội đen, nhìn thấy khung cảnh như thế này, đều hồn phi phách tán.

Bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, đó là tác phogn từ trước đến nay của xã hội đen, chỉ có ác hơn so với bọn chúng, mới có thể trấn áp được.

Đại Thạch Đầu khinh bỉ nhìn bọn chúng, “Kêu la cái gì! Ai kêu đánh chết ai!”

Đám người này lập tức không tiếng động, cả người phát run.

Vương Siêu đi tới giữa sân, Đại Thạch Đầu vội vàng chạy tới, hai người trao đổi ánh mắt.

“Các người có bị sao không?”

“Đối phó với một lũ ô hợp như vậy cũng không tính là gì, chúng ta đều không sao? Nếu chừng đó cũng dễ xảy ra chuyện,[không cần kẻ địch đánh chết, tự mình cũng nên kết thúc đi” Đại Thạch Đầu thật ra đối với việc câu đầu tiên của Vương Siêu là hỏi về an nguy của bọn hắn có chút cảm động.

“Người này đáng là bằng hữu!” Đại Thạch Đầu trong lòng thầm nghĩ.

“Các người gây ra động tĩnh có quá lớn không? Vừa dùng súng lại vừa dùng pháo? Bên ngoài bắn chết bao nhiêu người? Giải quyết thế nào đây?” Vương Siêu nhíu mày hỏi.

“Người yên tâm, đây là vùng giao giới không sao đâu” Đại Thạch Đầu nói: “Lớn thật ra cũng có chút lớn, bất quá cũng không thành vấn đề. Bên ngoài cũng không chết bao nhiêu người, chúng ta vừa tiến vào bắn mấy phát súng đã chạy trốn sạch rồi, mặc cho chúng ta xông vào đây. Người chết cơ bản chỉ là ở nơi đây, thương vong tuyệt đối không vượt quá hai mươi!”

“Người... người người...” Lỗ Thành Văn nghe thấy nói chuyện với nhau, dùng ngón tay chỉ vào Vương Siêu, toàn thân đều run bần bật, nước tiểu cũng đã ti tách chảy từ trong quần ra.

“Người rốt cuộc là ai?”

Vương Siêu cũng không để ý tới, chỉ hỏi Đại Thạch Đầu: “Mấy người này xử lý sao?”

“Đám căn bã này, Cục công an không xử lý bọn chúng, ta là quân giải phóng nhân dân. Tự nhiên phải làm việc nên làm” Đại Thạch Đầu hung hăng hừ một tiếng. “Chuyện ở đây cứ để chúng ta lo”.

“Được, nhanh một chút. Đúng rồi, ở trên lầu còn có hai mươi vạn là tiền tối nay ta thu được, đem giao cho thượng cấp tính là Đảng phí đi!” Vương Siêu giao phó một câu, rồi đi ra ngoài.

Ở sau vang lên mấy tiếng súng.

67. Chương 67: Vương Siêu Đích Kiên Trì

Ngày thứ hai.

Tại một địa điểm bí mật tại Quảng Châu. Vương Siêu đang cùng “Đại Thạch Đầu” Tôn Lỗi thương lượng chuyện báo cáo cho tổ chức.

Mặc dù chỉ mới trải qua một đêm, nhưng hiểu rõ tình hình cũng không tính là ít. Nhất là cũng đã gặp được Trần Bản là một nhân vật chủ yếu trong gia tộc tập đoàn Trần thị .

“Hoàn thành nhiệm vụ quá nửa là phải trông vào vận khí. Vận khí của người thật không tốt, trận đầu tiên đã đem một nhân vật có danh tiếng đánh chết. Cứ tiếp tục nữa sẽ bại lộ mục tiêu, đến lúc đó càng nguy hiểm, rất có thể còn bại lộ ý đồ của tổ chức”.

Chuyện Vương Siêu đánh chết Tần Mậu Giao, hiện tại đang gây chấn động trong giới đồ quyền.

Đại Thạch Đầu vừa nói chuyện, vừa gõ lia lịa trên máy tính, thỉnh thoảng còn vẽ ra các loại đồ hình, hiển nhiên là hắn căn cứ vào lời thuật lại của Vương Siêu mà viết báo cáo sau đó thông qua mạng lưới bí mật chuyển cho thượng cấp.

“Được rồi, các người chuyện ngày hôm qua đã xử lý như thế nào? Không để cho người ta nhìn ra sơ hở chứ?” Vương Siêu còn có chút lo lắng chuyện tối qua mấy người Đại Thạch Đầu đột nhiên tập kích.

Ngay cả hỏa tiễn cũng dùng tới, ồn ào quá thật quá lớn.

“Người cứ yên tâm, chúng ta làm việc tuyệt đối ổn. Chúng ta đã bố trí lại hiện trường, giống như là các băng nhóm va chạm. Còn cố ý để lại dấu mỗi khác, cho dù có người muốn điều tra, cũng sẽ tra được là có lính đánh thuê của nước ngoài tham gia. Hiện tại có một số thế lực xã hội đen tranh chấp với nhau, cũng bỏ tiền ra thuê lính đánh thuê Campuchia, Indonesia, Philippines vượt biên qua đánh”.

Đại Thạch Đầu ngón tay như nhảy múa vậy, trên bàn phím xao động không ngừng, làm cho Vương Siêu có một loại cảm giác thưởng thức.

“Xã hội đen mà mời cả lính đánh thuê tới đánh? Thật sự là tiên tiến hơn trước nhiều”.

Tỷ lệ sự hiểu biết của Vương Siêu đối với việc các thế lực xã hội đen thanh toán nhau, cũng chỉ dừng lại như trong loạt phim “Người trong giang hồ (Young & Dangerous)” của những năm 90. Hai bên tung người ra dùng dao chém giết nhau trên đường phố.

“Đúng là tiên tiến hơn trước nhiều. Bất quá đám lính đánh thuê này, nhiều nhất cũng chỉ có thể vượt biên được mấy chục người tới đây mà thôi”.

Vương Siêu gật đầu tỏ vẻ hiểu ra. Nếu như vượt biên một lần cả trăm người, mục tiêu lớn, đã sớm bị phát hiện mà tiêu diệt.

Lách tách, một loạt tiếng động vang lên. Đại Thạch Đầu log vào một website bí mật, liên tiếp gõ vào một chuỗi mật mã, sau đó nhìn mật mã chuyển động, rồi lại nhập vào, nhấn enter. Báo cáo đã được chuyển đi thành công.

“Báo cáo đã hoàn thành, chờ tổ chức hồi âm. Hai ngày nay có thể nghỉ ngơi một chút. Hai mươi vạn Đảng phí của người ta đã chuyển vào tài khoản của tổ chức, trong báo cáo cũng nói rõ nguyên nhân. Nộp một lần hai mươi vạn Đảng phí, người thật không đơn giản. Dựa theo quy định, số tiền này thật ra người có thể hưởng”.

Đại Thạch Đầu mặc dù năng lực đánh nhau thua xa Vương Siêu, nhưng hần tinh thông tác chiến trong rừng, máy tính, thuốc nổ, kỹ thuật bắn súng cao siêu, năng lực điều tra trinh sát và phản gián cao cường, lại có kinh nghiệm thực chiến. Nói về tổ chức tổng hợp thì vượt xa Vương Siêu.

So sánh thì Vương Siêu ngoại trừ võ thuật tinh thông, còn lại cái gì cũng không thông. Hai loại người này mà thả vào trong xã hội, Đại Thạch Đầu thả vào đâu cũng giỏi hơn Vương Siêu vô số lần.

“Người như các người, mới thực là chiến sĩ chân chính. Quốc gia cần, chính là những người như các người” Vương Siêu cảm khái, “Giống như ta chỉ là một gã vô phu, ngoại trừ một chút thân thủ linh hoạt ra, thì cái gì cũng không biết. Tối hôm qua nếu không phải là các người xông vào tiếp ứng cho ta ra, ta tám chín phần mười là sẽ thua ở trong tay đám người xã hội đen Lỗ Thành Văn kia”.

Vương Siêu cảm khái thật ra cũng phát từ nội tâm, ngày hôm qua đám trợ thủ của Lỗ Thành Văn kia có súng, nếu như không có bọn người Đại Thạch Đầu xông vào, hẳn muốn thoát khỏi sự khống chế cũng không dễ.

“Cũng không thể nói như vậy được. Thân thủ của người, mọi người chúng ta đều bội phục. Nhất là Lang Đầu ngày đó tỷ thí với người, hiện tại đang dưỡng thương. Hắn nói với chúng ta, nói rằng tháng sau khi lành vết thương, muốn đi theo người để học tập”.

Sau khi ở chung một thời gian, Đại Thạch Đầu cũng hiểu được Vương Siêu võ nghệ cao cường, cũng không ý mạnh hiếp yếu, không có chút ngạo khí. Hơn nữa các chiến sĩ đều sùng kính người mạnh, hơn nữa chuyện Đảng phí ngày hôm qua, đám lính này cảm giác Vương Siêu rất hợp với khẩu vị của bọn họ.

“Bất quá nói đi cũng nói lại” Đại Thạch Đầu cũng rất thành khẩn nói, “Hiện tại vô luận là thân thủ cao cường cỡ nào, đều đánh không lại uy lực của súng. Thời của võ thuật cũng đã qua rồi. Không bằng thế này, ta dạy cho người sử dụng súng. Kỹ thuật bắn súng luyện cũng nhanh, một khẩu súng nhỏ nhỏ, bắn chết cả chục võ lâm cao thủ cũng không thành vấn đề”.

“Luyện... súng...” Vương Siêu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ đang suy tư. Những lời này của Đại Thạch Đầu, cũng đã chạm đến tâm tư của hắn.

Trước mắt hắn xuất hiện rất nhiều khuôn mặt, thân hình của các cao thủ võ thuật cổ truyền trong sử sách ghi chép lại đã chết dưới súng đều nhất nhất hiện lên.

Hắn lại nghĩ tới kinh nghiệm của mình.

”Hồng quân bắt phạm viễn chinh nan, vạn thủy thiên sơn chích đẳng nan.”

Ngũ lĩnh uy dĩ đằng tể lãng, ô mông bàng bạc tẩu nê hoàn...

(Hồng quân nào sợ bước viễn chinh, vạn suối ngàn non vẫn thấy nan,

Ngũ lĩnh uy nghi mây nổi sóng, bùn đen bát ngát bước gian nan...”

Vương Siêu lẩm bẩm bài Trường Chinh.

“Năm đó những người lính đó, cũng là vì lý tưởng mà cơ hồ không có khả năng đạt tới, đi trên con đường gian nan cứu tử nhất sinh, cũng không buông bỏ, thay đổi lý tưởng cùng ý chí của mình” Vương Siêu lẩm bẩm nói.

“Con người mặc dù sống trong thực tế, nhưng vẫn có những lý tưởng cao đẹp. Cho dù nó không có khả năng đạt tới, cũng vẫn có hy vọng ở phía trước. Ài! Đại Thạch Đầu, ta không luyện súng”.

“Nghề nhiều sẽ không tinh. Ta nếu như học súng, nhất định phải bỏ bê võ nghệ. Khi đã dùng súng, tất sẽ dao động niềm tin của ta. Tinh lực của con người có hạn, ta không phải là thiên tài, cũng không phải là siêu nhân, không thể phân tâm ra nhiều thứ khác. Hơn nữa, võ giả chết dưới súng, đó là một loại bi ai”.

Vương Siêu tâm theo đuổi võ thuật, cũng không có vì sự chênh lệch giữa võ thuật và hỏa khí, mà thay đổi con đường khác.

Đại Thạch Đầu là quân nhân, cũng hiểu rõ ý của Vương Siêu.

“Trong thời buổi hiện đại niềm tin vào võ thuật bị súng bắn tan, thủy chung vẫn có tâm kiên trì với võ nghệ, tư tưởng này có lẽ cũng buồn cười, thậm chí là ngu muội cổ hủ. Nhưng loại kiên trì trì, cũng đáng được người ta tôn kính. Có lẽ... có lẽ... rất nhiều người năm đó, cũng cho rằng đám người trường chinh bằng sông lội đạp núi kia là đáng buồn cười. Thậm chí những con người hiện đại, cũng nhận thấy bọn họ vì hy vọng vào một lý tưởng không có khả năng thực hiện mà đi tới, không để ý tới thực tế, đó là điều vô cùng ngu muội. Rất nhiều người không hiểu, nhưng ta là quân nhân, ta hiểu!”

Đại Thạch Đầu đột nhiên cảm giác hốc mắt mình có chút ươn ướt, vội vàng lấy tay lau đi.

Trong trầm mặc, đột nhiên cánh cửa bị đẩy ra, một người tiến vào.

Vương Siêu chuyển ánh mắt qua, nhận ra người này gọi là “Phủ Đầu”. Ngày hôm qua phóng pháo nổ tung cửa, chính là hắn sử dụng hỏa tiễn, là một chuyên gia vũ khí.

“Phủ Đầu” trong tay cầm theo một cái túi da rắn, cùng với một cái lồng.

Bên trong túi có cái gì đang uốn lượn giãy dụa, có mùi tanh nhẹ nhàng truyền ra, Đại Thạch Đầu am hiểu tác chiến trong rừng, vừa nhìn đã biết bên trong là mấy con rắn.

Mà trong cái lồng là một con mèo lớn màu xám đang há miệng nhe răng. Con mèo này to gấp đôi con mèo bình thường, hai con mắt xanh lục, thường xuyên dùng móng vuốt cào vào lồng thép, phát ra thanh âm chói tai.

“Những gì người cần ta đã cho người mua về rồi!” “Phủ Đầu” vừa tiến vào, đem cái lồng cùng túi da rắn lắc lắc. Nhìn Vương Siêu cười cười. “Bất quá người muốn rắn cùng con mèo này làm cái gì? Chẳng lẽ muốn ăn Long hổ đầu?”

Vùng Quảng Đông Quảng Tây có một loại món ăn gọi là Long hổ đầu, chính là đem rắn cùng mèo nấu thành món ăn.

“Bất quá con mèo thích đánh nhau mà người muốn, cùng con rắn có tính cách hung mãnh. Ta phải chạy đi rất nhiều chỗ mới mua được, một chết người” Phủ Đầu sau khi thả hai thứ này xuống, vào phòng vệ sinh rửa mặt, lau khô mồ hôi trên người mới đi ra.

“Ta sao lại đi ăn Long hổ đầu” Vương Siêu như cười như không, đối với các món ăn ở đây hắn cũng không biết.

“Ta dùng để luyện công, còn có một tháng nữa là luận võ với Trương Uy trong Quảng Đông tam hổ. Vừa lúc nhiệm vụ tiềm phục điều tra lần này đã thất bại, trong lúc nhàn nhã khó được đợi tổ chức an bài. Ta đem một số quyền thuật đã luyện chỉnh lại cho tinh thuần”.

Trong băng video vài năm trước, ám kinh của Trương Uy đã luyện tới sau lưng, tới bây giờ, khẳng định còn có tiến bộ.

Vương Siêu biết, với năng lực của mình hiện tại, muốn chiến thắng Trương Uy chỉ nắm chắc được bốn năm phần.

Đối phương không phải như Tần Mậu Giao. Mà là Quảng Đông tam hổ uy danh hiển hách, thân kinh bách chiến, luyện thành ám kinh! Huống chi Trương Uy hiện tại cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, thể lực còn xa mới tới bước giảm sút. Thậm chí có thể nói, hắn đang ở thời kỳ đỉnh điểm cũng không quá đáng.

Đối với người như vậy. Vương Siêu không thể không cẩn thận, thận trọng đến tột bậc.

Huống chi lần luận võ này, là hắn điểm mấu chốt, bước ngoặt sinh tử quan trọng nhất từ khi hắn sinh ra đến nay.

Trong khi cùng Tần Mậu Giao luận võ, Vương Siêu đánh Hổ hình phách kinh, trong lúc vô ý đã lĩnh ngộ được ý nghĩa chân chính của quyền thuật này. Thượng tầng cảnh giới của Hình ý trong hình và ý hư hư thật thật, trong giả có thật.

Minh kinh của hắn mặc dù luyện tới đỉnh điểm, nhưng kinh là kinh, quyền là quyền. Quyền vẫn phải có thần, có ý ở bên trong.

Trong tích tắc khi tấn công Tần Mậu Giao, Vương Siêu phát ra một đòn Hổ hình Phách tiến. Chẳng những hình dáng bề ngoài làm ra thật tới cốt tủy. Ý cảnh mãnh hổ xuống núi, mãnh hổ nhảy vách núi, hổ đói xuống phố cũng xâm nhập tới ngũ tạng lục phủ, cơ bắp xương cốt toàn thân của hắn.

Bởi vậy, một đòn Hổ hình nọ, hắn đã phát ra thanh âm của hổ. Toàn thân ruột di động, phổi hô hấp, trái tim đập, cùng với tiếng gió của quyền cước, trong một tích tắc đã phối hợp lại với nhau, từ trong ra ngoài, Vương Siêu trong cơ thể lại như có thêm một con cạp dữ.

Đúng là bởi vì như vậy, mới làm cho Tần Mậu Giao trong lòng sinh ra dao động, thậm chí làm cho hắn trong tích tắc sinh ra ảo giác buồn cười, tưởng rằng Vương Siêu là một con cạp tinh biến thành người. Bị khí thế áp bức, Tần Mậu Giao mới luống cuống tay chân, đánh mất đi tinh mạng.

Nhưng sau khi đánh ra hình thần hổ hình này, Vương Siêu lại diễn luyện vài cái lần, nhưng thủy chung cũng không đạt được hiệu quả như lúc ấy, vẫn chỉ có hình, chứ không có được cái thần như lúc trước.

Hắn biết, một kích trên lời đài, đó là trong sinh tử giao đầu đã vận dụng tiềm lực của tính mạng. Dùng từ ngữ hiện đại mà nói, chính là phát huy ra khả năng siêu đẳng.

Xem hình, để ngộ ra ý, cuối cùng lĩnh ngộ thần tủy, tích lũy ý nghĩa bên trong.

Võ học đều là từ động vật, từ tự nhiên mà lĩnh ngộ ra.

Năm đó Nghiêm Vịnh Xuân khi xem rắn và hạc đánh nhau, lĩnh ngộ đến thần tủy, dung hợp vào thân thể mình, sáng tạo ra Vịnh xuân quyền. Quý Cốc Tử xem bạch viên (vượn trắng) đánh nhau, lĩnh ngộ Thông bối quyền. Đều có đạo lý giống nhau.

Vương Siêu vì muốn quyền thuật của mình tiến bộ thêm một bước, mỗi một chiêu đều đánh ra xuất thần. Bởi vậy cũng chỉ có cách tham khảo sự tích của tiên bối, cẩn thận quan sát động vật. Để bản thân lĩnh ngộ.

Chính theo như lời của hắn tự nói, hắn không phải là thiên tài, cũng không phải là siêu nhân, tính lực có hạn, không thể chuyên chú vào nhiều chuyện. Hắn sở dĩ có thành tựu như bây giờ, đều nhờ vào nhập thần, trầm mê, cùng kiên trì.

Mở túi da rắn ra, bên trong chọt bắn ra một cái đầu rắn như tia chớp.

Đây là một cái đầu rắn hình tam giác bèn bẹt lớn chừng quả trứng vịt, thân dài chừng hai thước, hàm răng sắc bén dữ tợn cùng cái lưỡi đỏ tươi không ngừng lấp ló, đều biểu hiện ra tính công kích rất mạnh, không phải là dạng rắn nuôi mà là dạng rắn tự sinh tồn nơi hoang dã.

Vương Siêu sớm đã có chuẩn bị, liền chộp ngay vào chỗ bẫy tắc của nó, rồi nhấc lên. Con rắn kịch liệt giãy dụa, thân thể quấn xiết chặt vào trên cánh tay của Vương Siêu.

Rắn quấn, phải nói tới một chữ xiết, mấy con trăn khổng lồ ở vùng nhiệt đới, thường thường có thể xiết chết cả ngựa hoang, trâu rừng.

Trong Xà hình, cũng nói tới dùng hai cổ tay quấn lấy.

Vương Siêu cẩn thận cảm thụ kinh lực cùng với sự chuyển động của các khớp xương của con rắn đang quấn quanh tay mình.

Hắn đem công phu nghe kinh trên lỗ chân lông vận dụng trên người động vật.

Cùng lúc đó, hắn mở cái lồng giam giữ con mèo ra. Con mèo nọ xương sống cong lên, trong nhẹ nhàng mang theo sự hung mãnh, nhảy phốc ra ngoài.

Đóng cửa phòng lại, Đại Thạch Đầu cùng Phủ Đầu đều ép sát tường, chờ một khoảng trống ở giữa phòng.

Vương Siêu đem con rắn tung ra mặt đất, con rắn nọ vừa rơi xuống đất, cũng muốn chạy lại cắn người, lại bị Vương Siêu dùng cước đá bay vào giữa sân. Sau khi chịu mấy cú đá, con rắn mới chịu ở lại tại chỗ, đầu ngóc lên, không xông tới nữa, chỉ là hai mắt đang nhìn chăm chăm về phía trước.

Mà con mèo kia cũng bị Vương Siêu bắt lấy, cũng quăng vào giữa sân cùng với con rắn.

Con rắn nhìn thấy có cái gì tới gần liền xông tới cắn, con mèo trong không trung cũng cảm giác được nguy hiểm, bốn chân tung ra, móng vuốt cào thẳng vào đầu con rắn.

Vừa rơi xuống đất, hai loại động vật lập tức giằng co với nhau.

Vương Siêu nhìn không nháy mắt, cẩn thận quan sát tư thế cùng thân pháp hai loài động vật này.

Miêu hình chính là Hồ hình, rắn tự nhiên là Xà hình, bên trong còn ẩn chứa Long hình.

Vương Siêu muốn đem hai hình này luyện tới thần tủy, xuất ra Phách kinh nương theo tiếng hổ gầm, đồng thời cánh tay lại như trời buộc, chớp động nương theo thanh âm phì phì nhẹ nhẹ của con rắn.

Đây mới là động tác của quyền thuật tiến từ võ nghệ vào đạo nghệ. Có thể xưng là đại sư.

68. Chương 68: Luyện Đáo “thanh Tỳ Thủ Xuất” Đích Địa Bộ

Con rắn ở giữa bất động, nằm thủ thế, cái đầu hình tam giác dữ tợn ngẩng cao lên, xương cốt toàn thân cùng lớp vảy cọ sát với nhau tạo thành những tiếng xì xì, đầu rắn phóng ra ngoài, nhằm những chỗ yếu hại của con mèo mà mổ tới.

Mà con mèo lông toàn thân cũng dựng lên, nhìn qua như là một con nhím vậy.

Lưng cong lên, tứ chi phát lực, nhảy vọt lên, nhẹ nhàng như một cọng lông, nhưng từ trong miệng và cơ thể nó cùng phát ra những thanh âm kịch liệt. Không ngừng hướng tới con rắn ở giữa sân mà phát ra công kích mãnh liệt.

Con mèo mỗi một lần dùng trảo công kích, đều chuyển đổi phương vị. Giống như là bộ pháp của Bát quái chưởng vậy, chạy tứ phía, cố chiếm bên hông. Nhưng nó một khi cướp được vị trí bên hông, cũng là lúc mãnh liệt nhảy lên, một kích lôi đình.

Bát quái tẩu pháp, Hình ý đã pháp. đều thể hiện một cách tự nhiên trên thân thể con mèo này.

Vương Siêu lúc ban đầu lĩnh ngộ đứng tấn tam thể thức, cũng chính là nhờ cái cái đuôi của con mèo, quan sát nó dựng lông lên. Hiện lại quan sát một lần nữa, phối hợp với sở học Hổ hình của bản thân, lại thêm một tầng lý giải.

Bất quá đồng thời với việc quan sát con mèo, hắn cũng tập trung chú ý tới con rắn.

Trong mắt Vương Siêu, gân cốt của con rắn này đã biến thành gân cốt của mình, mà lớp vảy rắn đã trở thành da lông của mình. Nhất cử nhất động phát lực của con rắn, chính là các chủng loại phối hợp phát lực của Xà hình.

Ngoại gia chủ yếu luyện gân cốt cơ thể, mà nội gia ngoại trừ gân cốt ra, quan trọng hơn chính là luyện da lông.

Động vật trời sinh đã lợi dụng được da lông của mình.

Xem trận rắn mèo tranh đấu nha này, Vương Siêu đã kết hợp với quyền thuật của mình, phân biệt với cảnh giới quyền thuật mà Quách Vân Thâm đã lưu lại.

“Luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, thì ra là như vậy, cảnh giới luyện khí hóa thần chẳng những là thay đổi khí chất cùng tính cách của con người. Quan trọng hơn chính là, khí chất của quyền thuật cũng phát sinh thay đổi!”

“Chỉ khi khí chất của quyền xảy ra thay đổi, mới tính là chính thức đem khí chuyển hóa thành thần. Hình thần đều có mối liên hệ chính là Hình ý”.

Vương Siêu động tác quyền pháp trước kia cùng với thân hình, tư thế. Mặc dù ban đầu đã được Đường Tử Trần tự tay chỉ dạy. Tư thế đạt tiêu chuẩn như là trong sách giáo khoa vậy. Nhưng đây mới chỉ là hình, chứ không có thần, theo lý luận mà nói, chỉ có xác chứ không có hồn trong đó.

Mặc dù kinh lực của hắn đã luyện thấu, cũng đã tẩy rửa tâm linh, tới được bước ám kinh. Nhưng việc vận dụng kinh lực cùng với việc lý giải sự ảo diệu các động tác hình thể võ thuật cũng còn khác nhau.

Cho nên Quách Vân Thâm muốn đem cảnh giới của động tác cùng với thứ bậc của kinh lực tách ra, khác biệt độc lập với nhau.

Nghe đồn năm đó Hoàng Phi Hồng đánh Hổ hạc song hình, kinh lực toàn thân dâng trào, tự nhiên bộc phát ra tiếng hổ gầm cùng với tiếng hạc hót.

Vương Siêu trước kia chỉ là nghe đồn, còn chưa tin, cũng nghĩ chỉ là sự khóác lác. Nhưng hiện nhìn lại, lại là chuyện có thật.

“Tông sư vẫn là tông sư” Vương Siêu sau khi lĩnh ngộ được, trong lòng dâng lên sự bội phục đối với các vị tiền bối.

Hắn hoàn toàn trầm mê vào trong thần ý của quyền thuật, liên tiếp trong nhiều ngày, cũng dứt không ra được. Mỗi buổi sáng đều để cho rắn cùng với mèo đấu với nhau một hồi, bản thân cẩn thận quan sát.

Một rắn một mèo này đều hoang dã, hết sức thích đánh nhau, mỗi một lần tranh đấu đều có thắng bại. Bất quá Vương Siêu phi thường cảnh giác, luôn tại thời điểm mấu chốt ngăn cản, tránh cho hai con vật bị thương chí mạng.

Rắn cùng mèo tranh chấp, cũng chỉ trong nửa giờ, nếu như hai bên đều không bị thương, thể lực cũng giảm xuống rất nhanh, vì vậy cũng chuyển sang thế giằng co bất động, cuối cùng đều buông lỏng địch ý, không đối địch nhau nữa. Nhưng sang hôm sau, Vương Siêu chỉ cần kích động một chút, hai con vật lại xông vào tranh chấp.

Cứ mỗi buổi sáng nửa giờ quan sát hai con vật đánh nhau, sau đó là cả ngày cả đêm, đều dựa theo các động tác phát lực, mèo nhảy chồm, rắn di chuyển mà luyện tập.

Dần dần, hình thể của hai con vật hình như đã dung nhập vào trong suy nghĩ của Vương Siêu.

Vương Siêu khi luyện Hổ hình, động tác của con mèo nhảy chồm lên tấn công, tự động xuất hiện ở trong đầu, làm cho hắn cảm giác như mình đã biến thành con mèo nọ vậy.

Khi hấn tung người nhảy vọt lên, nhẹ nhàng trầm ổn. Khi tiếp đất phát lực tấn công, như sấm vang chớp giật. Hình thể trong như có cương, trong cương có như.

Mà khi hấn luyện Xà hình, bản thân lại như biến thành một con rắn, gân cốt vẩy toàn thân đều chuyển động theo thân thể mà phát lực, nắm tay như một cái đầu rắn, lay động bốn phía mà bổ tới, không khác gì độc xà mổ tới tấn công. Cánh tay hấn cũng như thân rắn, phát lực tự nhiên xoáy vòng, quấn lại, có lực lượng quấn xiết, lại có lực xuyên phá của Loa toàn kinh (kinh lực hình xoắn ốc).

Hổ hình Phách quyền kinh, Xà hình Toàn quyền kinh.

Hai loại thân pháp hình thể này phối hợp phát lực, Vương Siêu toàn tâm đem động tác toàn thân dung nhập thần ý của rắn và mèo vào trong đó.

Dần dần, Vương Siêu khi đánh ra Hổ hình Phách quyền, mỗi một động tác, đều xuất hiện tiếng vang thâm trầm rất nhỏ, thanh âm này như là một con mãnh hổ đang gầm thét từ trong một sơn cốc ở sâu trong rừng rậm.

Mà khi hấn dùng Xà hình Toàn quyền, cánh tay trong quấn có xiết, khi nắm tay chớp động, gân cốt phối hợp với nhịp thở, nhịp tim các loại thanh âm phối hợp với nhau, chân chính phát ra thanh âm giống như là tiếng rít của rắn vẩy.

Một hổ gầm, một rắn rít, Vương Siêu cũng không phải là bất chước. Mà là trong khi đánh, động tác thân hình hít thở da lông hoàn toàn phối hợp, tự nhiên hình thành thanh âm.

Trong giả có thật, trong thật có giả. Trong hình có ý, trong hình chứa thần.

Rốt cuộc sau nửa tháng, Vương Siêu đem hổ xà lưỡng hình, cùng Phách quyền, Toàn quyền đều luyện đến thần hình.

Đây là “Thanh tùy thủ xuất (Âm thanh tùy theo tay mà xuất ra)” mà trong quyền kinh đã nói.

Chỉ còn quyền kinh cùng thân hình, hấn vẫn chỉ tới bước thành hình chứ chưa tới bước nhập thần.

Nhưng chỉ nói về Hổ hình cùng thân hình, hấn cũng đã có thể xưng là quyền thuật đại sư.

“Ồ? Đại Thạch Đầu. Không phải con đó hôm trước bị mèo quào chết, bị chúng ta nấu cháo rồi sao?” Phủ Đầu cùng Đại Thạch Đầu ra ngoài trở về, đột nhiên nghe thấy bên trong căn phòng đang khép hờ cửa truyền đến thanh âm xì xì.

Thanh âm này hết sức rõ ràng, lọt vào trong tai hai người, trong đầu hai người lập tức tình cảnh một con rắn lớn đang bò trong phòng.

“Một con rắn thật lớn, nghe thanh âm thật là mạnh. So với con mà lần trước chúng ta bắt trong khu rừng ngoài biên giới còn muốn lớn hơn. Sợ rằng phải lớn cỡ bắp tay!”

Đại Thạch Đầu nghe thấy thanh âm, cũng gật đầu.

Bọn họ trong rừng rậm biên giới Trung Ấn tác chiến. Đối với rắn hết sức quen thuộc, vừa nghe thấy thanh âm, đã nhận ra đó là một con rắn lớn.

”Vương Siêu gần đây mỗi ngày đều ở trong phòng luyện công. Ngoại trừ ăn cơm ra, ngay cả cửa cũng không bước ra. Khó trách tuổi còn trẻ mà công phu giao đấu lại mạnh hơn chúng ta gấp mấy lần. Bất quá con rắn ngày hôm trước đã chết rồi. Hấn lại mua ở đâu ra con rắn lớn như vậy?”

Con rắn lớn như vậy, đã là động vật mà quốc gia bảo vệ. Tại chợ đen của Quảng Châu cũng khó mà mua được. Rắn càng thích đánh nhau, mùi vị càng ngon!”

Phủ Đầu cùng Đại Thạch Đầu hai người vừa nói chuyện vừa đẩy cửa phòng ra.

Ở giữa phòng trống trơn, không nói đến rắn lớn, ngay cả một chút da rắn cũng nhìn không thấy, chỉ có Vương Siêu đang một mình hạ eo đập bộ. Cánh tay co duỗi, quyền như rắn mổ loạn.

Mỗi một động tác của hấn, đều tự nhiên mang theo thanh âm xì xì. Đúng là thanh âm của con rắn lớn mà Đại Thạch Đầu cùng Phủ Đầu vừa rời tại cửa phòng nghe thấy.

“Rõ ràng là một con rắn lớn, đẩy cửa ra đã không thấy tăm hơi? Thật là quái dị, thanh âm của hắc phát ra cũng quá giống. Chẳng lẽ, chẳng lẽ... Vương Siêu hẳn là rắn thành tinh biến thành người sao?”

Đại Thạch Đầu cùng Phủ Đầu hai người nhìn thấy nghe thấy tình huống như vậy, nhanh chóng trao đổi ánh mắt, trên mặt rõ ràng lộ ra ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Trong ý nghĩ hai người bọn họ, so với ý nghĩ của Tần Mậu Giao nửa tháng trước trên lôi đài giống nhau như đúc. Đều tưởng rằng Vương Siêu là yêu quái.

Các quyền thuật đại sư cổ xưa, trong thâm sơn cùng cốc quan sát động vật. Linh hội thần ý mà rèn luyện quyền thuật, bị người bình thường thấy được, lập tức như là nhìn thấy thần tiên yêu quái, khi trở về, tự nhiên truyền ra rất nhiều câu chuyện thần thoại.

Đương nhiên, thanh tùy thủ xuất. Đây cũng là bước Luyện khí hóa thần theo như lời của Quách Vân Thâm. Nếu tiến thêm một bước, thanh âm nội liễm, tĩnh lặng ẩn sâu, phản bổn hoàn nguyên, hoàn toàn vô thanh vô tức, trở thành hư không, đây là cảnh giới Luyện thần phiên hư.

Gầm!! Đã sớm nhìn thấy hai người tiến vào, chỉ là Vương Siêu luyện quyền đang tới bước khởi kinh. Khi hai người đang xem. Toàn quyền của hắc thu lại, hóa Xà hình thành Hổ hình, hai tay vung lên, đột nhiên bổ xuống trước mặt, phát ra tiếng gầm thâm trầm của Mãnh hổ hạ sơn.

Sau khi dừng lại tư thế, trong phòng tùy ý đi lại một chút, chậm rãi đi bộ. Đem khí tức bình ổn lại, đang muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên cảm giác được hai bên eo của mình chợt nóng lên, khí tức bình ổn cũng không hạ xuống được.

Trừ hai bên eo ra, còn có da tại vị trí hai buồng phổi cũng mơ hồ nóng lên.

Ồ?! Là dấu hiệu của ám kinh đã luyện tới eo cùng lưng”.

Vương Siêu đối với tình huống như vậy cũng hiểu rõ, bởi vì trong “Quốc thuật thực lục” của Đường Tử Trần ghi lại: Toàn quyền Xà hình trọng eo lưng. Khi luyện thì hai bên thân cũng được rèn luyện. Nếu sau khi thông hiểu ám kinh, trong khi luyện công thu công, toàn thân khí tức vững vàng, mà khí tức ở hai bên eo nặng, tức là quá trình ám kinh muốn thông qua eo, cũng không phải là tư thế không đúng mà tẩu hỏa, không nên sợ hãi mà đình chỉ luyện tập.

Về Hổ hình ghi lại cũng giống như vậy. Hổ hình Phách quyền cùng với vận động ngực trong thể thao cũng có chút tương tự, đều là phát triển nở ngực rèn luyện phổi.

Vương Siêu Hổ hình cùng Xà hình đều luyện tới bước thần tùy “Thanh tùy thủ xuất”. Thân mình cũng thông hiểu tới bước ám kinh, trải qua nửa tháng rèn luyện công phu, rốt cuộc đã đem vị trí trước ngực và sau lưng của phổi cùng với hai bên eo từ trong luyện ra ngoài đã luyện được da lông trở nên mẫn cảm.

Chỉ cần theo thời gian, không ngừng luyện tập, đem ám kinh luyện đến phía sau lưng trước ngực cùng hai bên eo cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

“Thật sự là thần kỳ!” Đại Thạch Đầu cùng Phủ Đầu đợi Vương Siêu cuối cùng đã bình ổn lại, mới than thở.

“Cái này cũng không phải là chuyện ngạc nhiên gì. Bất quá ta kỳ quái chính là? Trong bộ đội của các người chẳng lẽ thật sự không có cao thủ? Toàn bộ đều là phát triển quyền cước, bắn súng, máy tính, thuốc nổ,... sao?”

Vương Siêu tò mò hỏi.

Học nhiều thứ như vậy, nhất định không thể tinh thuần được. Nếu lính như Đại Thạch Đầu, mỗi người đều là thần xạ, chuyên gia thuốc nổ, hacker, quyền thuật còn lợi hại hơn Vương Siêu, vậy không thể gọi là lính được nữa, mà phải gọi là thiên binh thiên tướng.

“Ừm... thật ra cũng có...” Đại Thạch Đầu nghe Vương Siêu đặt câu hỏi. Cẩn thận nhớ lại. “Ta nhớ vào nhiều năm trước, tại khu huấn luyện Bắc Kinh, nhìn thấy một lão thủ trưởng đã nghỉ hưu đánh quyền, vừa đánh vừa nhảy nhót cào cào tùm lum. Còn nghe rằng nhếch miệng phát ra thanh âm như là nghỉ vậy, nghỉ đến là thấy buồn cười, thật giống như là một con khỉ già. Ta thật ra cũng cho rằng ông ta làm trò cho vui, cũng không chú ý. Bất quá hiện suy nghĩ lại, thật ra cũng rất thần kỳ”.

“Đó là cao thủ Hầu quyền, lại bị người ta nói thành ra là chơi đùa...”

Vương Siêu trong lòng có chút nuốt không trôi, bất quá nghĩ đến cũng là sự thật.

Các động tác trong võ công khó coi nhất chính là Hầu hình quyền thuật, nếu như luyện đến bước thần hình kiêm thông, khi đánh ra sẽ nhanh nhẹn như một con khỉ, bốn phía nhảy loạn, ra tay không có chương pháp. Lấy việc cào cấu móc mắt là chính, lực sát thương mặc dù lớn, các người luyện võ bình thường căn bản không phải là đối thủ, ngay cả cao thủ áo kinh thân thể mà không linh hoạt, cũng khó mà ngăn cản.

Nhưng người bên ngoài xem bộ dáng như là mấy mụ đàn bà đánh nhau, trông rất khó coi.

Vào thời Dân quốc, có một võ thuật danh gia cùng cao thủ Hầu quyền luận võ, kết quả sau một hồi võ thuật danh gia kia mặt bị cào nát bét.

Dù sao, có thể đem ám kinh luyện đến trên mặt. Vậy đã là nhân vật luyện tới bước hóa kinh rồi.

Trên thân thể con người có hai chỗ rất khó luyện được ám kinh. Một chính là mặt, hai là dưới rốn năm tấc (dưới rốn ba tấc là đan điền, còn dưới rốn năm tấc hẳn mọi người đã biết là cái gì rồi).

Trong Hình ý Hầu hình luyện đến bước như vậy, cũng có hiệu quả tương tự.

Thậm chí Tần Mậu Giao mà Vương Siêu đã đánh chết, Bạch viên thông bối quyền thân pháp của hắn mặc dù chưa luyện tới bước xuất thần, nhưng sự linh hoạt không thể bàn cãi. Nếu không phải Vương Siêu đột nhiên phát huy vượt xa bình thường, đánh ra thanh âm Hổ hình, vậy hẳn là sẽ có một trận ác đấu.

“Báo cáo phát đi, tổ chức nói thế nào? Còn nửa tháng nữa là ngày ta luận võ với Trương Uy” Vương Siêu ngừng đàm luận về công phu.

“Tổ chức mấy ngày trước đã ra thông báo, bảo người cứ chuyên tâm luyện võ, mặc kệ các chuyện khác, về phần tình hình cụ thể của võ đài ngầm, đã an bài người khác đi tiềm phục” Đại Thạch Đầu nói.

“Bất quá, chuyện người đánh chết Tần Mậu Giao hiện tại cũng đã truyền ra ngoài. Sư phụ Từ Chấn của hắn cũng có một số động tác. Bất quá chúng ta tạm thời vẫn chưa nghe rõ. Thân phận của người thật ra chưa chưa bị lộ. Hai ngày nay chúng ta cũng phải chuẩn bị một chút, lên đường đi Triều Châu”.

Không nói tới tình hình của Vương Siêu trong nửa tháng này, ngày thứ ba sau khi Tần Mậu Giao bị đánh chết, Từ Chấn nghe tin xong, lập tức từ Hồngkong đã đến Quảng Châu.

Mà Trần Bản cũng đã gọi điện cho ca ca Trần Ngã Dương ở tại Singapore.

“Lão ca? Tại Quảng Châu xuất hiện một cao thủ Hình ý, còn tinh thông kiếm thuật. Đã đánh chết Tần Mậu Giao. Mọi người cùng hắn có thử qua một chút, cũng khá khó nuốt!”

69. Chương 69: Thái Tử Đẳng Địch Kinh Nhạ

“Tần Mậu Giao là đệ tử của Từ Chấn, một năm trước ở Đài Loan đã gặp qua hắn, khi đó hắn vừa mới luyện thành Bạch viên thông bối. Người này luyện công rất khắc khổ, tư chất cũng tốt lắm, là nhân tài võ thuật khó được, ta từng có ý muốn giúp hắn một chút. Đáng tiếc tính cách của hắn có chút cao ngạo, không nghe ta chỉ điểm. Tính ra cũng có vài phần cá tính, không ngờ lại bị đánh chết”.

Thanh âm trong điện thoại truyền đến, trong giọng nói rõ ràng mang theo sự đáng tiếc. Vị Thái Cực đại sư này lòng dạ quả thật phi thường rộng rãi, có lòng bao dung.

“Được rồi, lão ca. Huynh chừng nào thì đến Quảng Đông? Nghe nói Đẳng Thái tử vừa mời Trương Uy rời núi, ngày 5 tháng sau cũng cùng một cao thủ nội địa luận võ. Còn mời huynh làm chứng?” Trần Bản hỏi.

“Huynh cũng mấy ngày nữa mới tới. Cao thủ mà mọi người đụng độ bao tuổi rồi? Cao thủ Hình ý quyền, còn có cả kiếm thuật nữa?” Trần Ngã Dương thanh âm trầm ngâm.

“Tuổi không lớn, ước chừng trên dưới hai mươi. Trang phục quê mùa, hình như là lần đầu tiên đánh đổ quyền, hiện tại ở trong một công ty nhỏ. Bất quá lời nói cử chỉ của hắn cũng rất lão luyện, không chút xúc

động của tuổi trẻ nào, muội đoán thân phận của người này rất không đơn giản” Trần Bàn đem suy nghĩ của mình nói ra: “Lão ca, trong điện thoại nói không rõ ràng lắm. Huynh cũng nên tới đây đi, huynh và muội gặp mặt nói chuyện. Đúng rồi, huynh nhanh tới đây đi, có lẽ từ thi thể của Tần Mậu Giao có thể nhìn ra điểm gì. Hiện tại thi thể của Tần Mậu Giao đã được đưa tới chỗ Từ Chấn”.

“Ừm, huynh sẽ đến xem”.

Ba ngày sau, trong khi Vương Siêu đang tập trung toàn bộ tinh thần quan sát rần mè tranh chấp. Bên dòng Châu Giang tại Quảng Châu, trong đại sảnh của một biện thự tư nhân hào hoa, có đặt một cái quan tài đông lạnh. Trong quan tài là thi thể của Tần Mậu Giao.

Bên ngoài đại sảnh có đứng một hàng nam tử mặc vest đen, ánh mắt chăm chú. Mà trong đại sảnh, có một nam nhân mang kính gọng vàng, tóc điểm bạc, vóc người chừng một thước tám, khí độ phi phàm mang theo ánh mắt thương tâm nhìn người ở trong quan tài.

Nam nhân này chính là một trong Quảng Đông tam hổ, cao thủ Thông bối, ngoại hiệu “Tiểu tí thánh” - Từ Chấn.

Phía sau Từ Chấn có mấy người tuổi còn trẻ đi theo, có nam có nữ, hiển nhiên là đệ tử của hắn.

Nam nữ này vẻ mặt đều rõ ràng biểu hiện ra sự thương tâm cùng phẫn nộ, nhưng đều không nói lời nào, bảo trì sự an tĩnh.

Người như Từ Chấn thu đồ đệ, một bộ phận lớn là con cái của đạt quan hiển quý, phú hào đại thương nhân. Như vậy sự môn đã tạo nên một mạng lưới liên lạc quan hệ, ngay cả Đảng Thái tử một tay che trời cũng không thể không nể mặt hắn.

Đệ tử Từ Chấn, hắc bạch lưỡng đạo đều không dám động tới, ai ngờ đâu lại lật thuyền trong cồng rãnh, bị một quyền thủ của một công ty nhỏ đánh chết, tình huống như vậy phát sinh, làm cho mọi người đều khiếp sợ.

Càng huống chi, Tần Mậu Giao là đệ tử có thiên phú nhất trong số các đệ tử, mới hai mươi sáu tuổi. Đã đem quyền thuật kinh lực luyện thấu, tới đỉnh điểm của minh kinh, hơn nữa Tần Mậu Giao cũng phi thường khắc khổ, từng vì luyện thân pháp Bạch viên thông bối đến bước “Thân tùy thủ xuất”, đã đặc biệt quan sát khí một năm. Mặc dù cũng vẫn chưa thể luyện thành, nhưng cũng đã luyện tới bước chỉ cách trong gang tấc, chỉ cần hắn tới luyện một chút, đem ngạo khí bỏ đi, tâm cảnh trầm ổn bình thản một chút, nhất định có thể đạt tới tầng ám kinh, trở thành quyền thuật đại sư.

Người luyện võ, đặc biệt nói tới truyền nhân. Nhất là quyền sư nổi danh, càng coi trọng truyền nhân y bát của mình.

Trong đó có một nguyên nhân rất là quan trọng.

Đó chính là sau này khi mình già, thể lực thoái hóa, tay chân không linh hoạt nữa, vạn nhất gặp phải cao thủ khiêu chiến, có thể kêu đệ tử thay mình luận võ.

Không có một đồ đệ xuất sắc, khi đụng tới tình huống như vậy, một đời anh minh sẽ trôi theo dòng nước.

Người luyện võ, nhất là nhân vật thành danh, bất kể người trước kia có bao nhiêu danh khí, luận võ chỉ cần thất bại một lần, lập tức có khi cả đời cũng không ngẩng đầu lên được, so với chết còn khó chịu hơn.

Trong giới võ thuật, từ xưa tới nay, những ví dụ như vậy rất rất, đây cũng là duyên cớ mà các nhà võ thuật đối với việc luận võ đều rất thận trọng.

Đối với một nhà võ thuật thành danh mà nói, danh tiếng thậm chí so với tính mạng của mình còn quan trọng hơn nhiều.

Dạy ra được đệ tử xuất sắc, là vì bảo vệ danh tiếng của mình khi về già.

Huống hồ đệ tử xuất sắc đều là do chính tay sư phụ tận tình dạy dỗ, có cảm tình so với phụ tử còn muốn sâu hơn, đệ tử chết như là con chết vậy.

Từ Chấn vốn đang ở tại Hongkong đàm phán một mối làm ăn khá lớn, nhưng vừa nghe tin, lập tức quay trở về. Trong lòng hắn rất là thương tâm, khổ sở, tiếc nuối, khiếp sợ, cùng phần nộ.

Hắn hiện tại đã hơn bốn mươi tuổi, mặc dù đối với người luyện võ mà nói, hơn bốn mươi tuổi chính là đỉnh cao. Nhưng qua vài năm nữa, tới năm mươi sau mười tuổi, đã bắt đầu xuống dốc. Từ Chấn rất bức thiết muốn bồi dưỡng một đệ tử xuất sắc, chống đỡ cho danh tiếng của mình khi về già.

Tần Mậu Giao chính là người tốt nhất trong số những người được hắn chọn, đáng tiếc đã chết đi.

Cảnh này khiến cho hắn sinh ra một loại cảm giác, đó chính là nửa đời sau không còn có chỗ chống lưng. Hắn mặc dù gia sản rất lớn. Nhưng danh tiếng trong giới võ thuật, là từ đánh nhau mà ra, bao nhiêu tiền cũng mua không được.

“Trần sư phụ, người xem thương thế trên người đồ đệ của ta, là Hình ý quyền Hồ hình Phách kinh. Xương ngực toàn bộ bị đánh nát, ám kinh thẩm thấu ngũ tạng lục phủ. Trần tiểu thư đã chính mắt xem cuộc luận võ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Xin nói rõ ràng cho ta một chút được không?”

Mặc dù cực độ bị phản, nhưng nhiều năm tu dưỡng, cũng làm cho Từ Chấn vẫn giữ được lễ độ.

Mọi người ở đây, ngoại trừ đồ đệ của Từ Chấn ra, còn có một nam một nữ. Một nam một nữ này cùng với Từ Chấn đang đứng gần quan tài. Mà đồ đệ của Từ Chấn vẫn đứng ở phía sau, hiển nhiên địa vị của một nam một nữ này cùng với vị quyền thuật đại sư Từ Chấn này là ngang hàng nhau.

Trong giới võ thuật, đầu tiên phải nói tới bối phận, trong thầy trò quy củ cũng rất nghiêm ngặt.

Nữ chính là Trần Bân, mà nam chính là đệ nhất cao thủ danh chấn giới võ thuật Đông Nam Á, thậm chí cả giới võ thuật hải ngoại cũng vang danh, Thái Cực đại sư Trần Ngã Dương.

Giới võ thuật từng nghe đồn, Thái Cực quyền của vị Trần Ngã Dương ám kinh đã tới mức thu phát tùy tâm, “Toàn thân các xử đồ năng trường xuất quyền đầu lai đại nhân đích địa bộ (Tới bước toàn thân các nơi trên cơ thể đều có thể xuất quyền)”.

Ý của những lời này chính là, Trần Ngã Dương đã đem ám kinh luyện thấu tới toàn thân.

Trần Ngã Dương từng báỉ phỏng lão tiền bối võ thuật tông sư Tiết Liên Tín ở Đài Loan.

Tiết Liên Tín sau khi gặp qua Trần Ngã Dương, từng nói: “Không quá hai mươi năm. Thái Cực quyền của người sẽ đạt tới mức đăng phong tạo cực, đạt tới ý cảnh của Dương Lộ Thiền năm đó”.

Ý của lão tiền bối tông sư này chính là: Trần Ngã Dương không quá hai mươi năm nữa. Đối với Thái Cực quyền sẽ đạt tới mức ngang với Dương Lộ Thiền.

Đây là sự đánh giá cao tới mức nào!

Một mặt cũng phản ánh Trần Ngã Dương đích thực là một nhân vật võ học đại sư cùng thiên tài khó được.

Tiết Liên Tín là truyền nhân của Quán trưởng Tiết Diên Thiên tân quốc thuật quán thời dân quốc, một thân hình ý công phu vào mấy chục năm trước đã xuất thần nhập hóa, võ công tới hóa kinh, hơn nữa đệ tử rất nhiều, hiện còn sống có rất nhiều cao thủ đều đã được lão chỉ điểm qua.

Như Mã Hồng Tuấn của tập đoàn Dụ Hưng Hongkong, Lưu Gia Tuấn tập đoàn Tam Liên Đài Loan, vân vân. Đều đã được hắn chỉ điểm.

Tiết Liên Tín chẳng những võ công giỏi, nhân phẩm, tư cách đạo đức, võ đức rất được người ta tôn kính. Cho nên khi hắn già, cho dù người khác biết rõ võ công của hắn bởi vì thân thể nên không còn được như trước, cũng không dám có tâm tư tranh thanh danh trên người hắn.

Cho nên lời của Tiết Liên Tín nói rất đáng tin, hơn nữa Trần Ngã Dương cùng người ta luận võ, cho tới bây giờ cũng chưa từng bại, hơn nữa dưới ám kinh của hắn, cũng không ai có thể toàn thân trở về.

Ngay cả Bát cực quyền đại sư Trương Quang Minh tung hoành trong giới võ thuật Việt Nam hơn mười năm cũng chết dưới quyền của Trần Ngã Dương.

Trương Quang Minh khi đó cũng hơn bốn mươi tuổi, võ công đang ở đỉnh cao, tinh tu Bát cực quyền, đã tới cảnh giới “Hanh Cáp” nhị âm luyện tủy, công phu tới đỉnh của ám kinh.

Lần luận võ nọ, cũng chân chính khiến cho Trần Ngã Dương bước lên địa vị cao thủ đệ nhất.

Đáng nhắc tới chính là, Trần Ngã Dương đánh chết Trương Quang Minh, dùng không phải là công phu Thái Cực quyền, mà là ám kinh Hổ hình trong Hình ý môn.

Chuyện sau đó, mọi người trong giới võ thuật đều bình luận, Trần Ngã Dương rất có thể sẽ là Tôn Lộ Đường thứ hai, đại cao thủ ba trăm năm mới có.

“Hay cho một Hổ hình Phách kinh, kinh lực một quyền này, đã tới bước quyền cùng thần hợp, công phu đã tới tinh tú. Muội muội ta nói người nọ là một người tuổi trẻ khoảng hai mươi tuổi mới xuất đầu? Thật sự là không thể tưởng tượng. Tiểu Tần (chỉ Tần Mậu Giao) thân pháp ta đã biết, cao thủ ám kinh bình thường cũng khó chiếm được tiện nghi của hắn, giằng co lâu, càng dễ bị bại, có thể thấy được thân pháp bộ pháp của người này cũng là nhất lưu. Cao thủ nội địa ta không rõ ràng lắm, bất quá nhân vật xuất sắc như vậy, cuối cùng cũng sẽ có danh tiếng, sẽ không yên lặng mãi được”.

Trần Ngã Dương danh tiếng mặc dù lớn, nhưng là một người tuổi trẻ mặc áo trắng, hết sức nho nhã. Cao một thước bảy, vừa nhìn qua, trông giống một bác sĩ thạc sĩ có học vấn hơn, tuyệt đối người ta sẽ không nghĩ đến lại là một đại cao thủ danh chấn hắc đạo và giới võ thuật.

Hắn năm nay hai mươi chín tuổi, theo lời của Tiết Liên Tín nói, hắn vào khoảng bốn mươi đến năm mươi tuổi, Thái Cực quyền kinh sẽ đạt tới cảnh giới của Dương Lộ Thiên.

Thoáng tiến lên, vươn ngón trỏ cùng ngón giữa, thọc vào ngực Tần Mậu Giao xem xét một chút, Trần Ngã Dương đã đưa ra phán đoán.

Một số đệ tử của Từ Chấn cũng dùng ánh mắt sùng kính nhìn Trần Ngã Dương, mặc dù có đệ tử đã hơn ba mươi tuổi, nhưng đối diện với Thái Cực đại sư trẻ tuổi này, cứ như là đối mặt với lão tiền bối vậy.

Đặc biệt có một số ăn mặc rất có khí chất, hiển nhiên là con gái của các phú hào hoặc quan thương, mắt đều như tỏa hào quang, có vẻ si mê.

“Người này ba ngày trước gia nhập vào công ty Đại Hưng kia để đánh quyền, cùng đồ đệ của ta đấu một trận. Ài, tên đồ đệ này của ta cũng quá ngạo nghễ, tiền cũng đâu cần phải kiếm, ta đối với nó đâu có cần gì mấy thứ đó” Từ Chấn thở dài.

“Ồ. Tình huống của người nọ ngài đã tra ra chưa?” Trần Ngã Dương hỏi.

“Chưa, đêm hôm đó, căn xưởng của công ty Đại Hưng kia đã bị một đám lính đánh thuê công phá, toàn bộ đám người Lỗ Thành Văn đều bị bắn chết. Người nọ cũng thần bí mất tích, buồn cười là, Ngô Thái tử còn nghĩ là ta trả thù, bỏ tiền thuê người làm. Hơn nữa người trong giới cũng nói là do ta làm, Từ Chấn ta dám làm sao lại không dám nhận chứ?”

“Lính đánh thuê... là lính đánh thuê ở đâu?”

“Xem một số đồ vật lưu lại ở hiện trường, có lẽ là từ Thái Lan qua, bất quá ta không muốn cùng Ngô Thái tử tạo nên quan hệ căng thẳng, dù sao hắn cũng là người trên quan đạo. Cho nên ta mời ngài tới đây, điều tiết một chút, cũng thuận tiện điều tra xem đám lính đánh thuê kia rốt cuộc là ai? Người nọ đánh chết đồ đệ của ta rốt cuộc là còn sống hay đã chết, nếu như đã chết thì tốt rồi. Nếu như chưa chết, cừu giết đồ đệ, không thể không báo”.

“Ừm, ta và ngài đều là bằng hữu, việc này ta nhất định sẽ giúp” Trần Ngã Dương gật đầu, “Mấy ngày nữa ta sẽ đi Triều Châu. Hiện tại mấy người Ngô Đình Đạt, Vương Tiểu Lỗi, Triệu Quân đều ở tại Triều Châu an bài một trận luận võ cùng với một cao thủ nội địa tỉnh S, có nhờ ta đến làm chứng”.

Đây là chuyện xảy ra ba ngày sau khi Vương Siêu đánh chết Tần Mậu Giao.

Không thể không nói, bọn người Đại Thạch Đầu tay nghề quả thật rất cao, ngay cả Đẳng Thái tử cũng bị qua mặt, tưởng rằng lính đánh thuê Thái Lan, cũng làm cho Ngô Đình Đạt nghĩ rằng Từ Chấn làm.

Bất quá tập đoàn Đại Hưng rốt cuộc cũng chỉ là một công ty nhỏ, Ngô Dĩnh Đạt cũng không vì chút việc nhỏ này mà nảy sinh mâu thuẫn với Từ Chấn, chỉ cảnh cáo nhẹ một câu. Bởi vì ngay cả hỏa tiễn cũng dùng tới, chuyện có chút quá khích, đây là chuyện Ngô Dĩnh Đạt không muốn chứng kiến.

Nửa tháng sau, Vương Siêu đem Hồ Xà lưỡng hình luyện tới bước thần hình gồm thâu. Vào cuối tháng này, cùng đám người Đại Thạch Đầu đã bí mật đến Triều Châu.

Tổng bộ của tập đoàn Úc Khoa tại Triều Châu.

Còn không tới mười ngày nữa là tới ngày Vương Siêu cùng Trương Uy luận võ. Trong tổng bộ của tập đoàn Úc Khoa, ba người, cái mà chỉ dậm chân một cái, mấy tỉnh duyên hải sẽ phát sinh địa chất các Thái tử đang tụ tập với nhau.

“Ta nói A Quân, người làm gì phải phí khí lực lớn như vậy? Thiên Tinh network kia bất quá cũng chỉ là một công ty nho nhỏ, tài sản chỉ mấy ngàn vạn, như là con kiến. Cần gì phải luận võ đối phó trịnh trọng như vậy?”

Người nói chuyện chính là Ngô Dĩnh Đạt.

“Không, Thiên Tinh network không là gì, nhưng tên Vương Siêu kia rất không đơn giản, hơn nữa quan hệ của hắn với Chu Giai không bình thường, hơn nữa còn có Trương Đồng của tập đoàn mỹ phẩm Pháp kia, cũng không phải là người bình thường, còn có Tào Nghị nữa, cha ta là tỉnh trưởng, một đám người này trong tỉnh rất không an phận. Tên Vương Siêu kia, tuổi còn nhỏ, thân thủ đã tốt như vậy, sư phụ là ai? Còn cần biệt thự tại khu Thiên Tinh hồ là do ai tặng? Đây đều là điều bí ẩn”.

“Nói không chừng tiểu tử này nhất được võ lâm bí tịch gì đó, tự mình luyện ra công phu thì sao?”

“Cái đó không có khả năng, không có sư phụ tự tay chỉ dạy, bí tịch gì cũng không thể sử dụng” Trương Uy ở bên cạnh lắng lắng nghe, sau đó nói một câu.

Ngay lúc này, một nam tử bước chân trầm ổn cầm một cặp tài liệu tiến vào.

“Triệu Tổng, Ngô Tổng, Vương Tổng, đã tra ra căn biệt thự số 18 tại khu Thiên Tinh hồ là gia sản của ai”.

“Cái gì, mau đem tới cho ta xem!” Triệu Quân vừa nghe, nhất thời đứng dậy, cầm lấy tài liệu lên xem.

“Cái gì mà thần bí như vậy?” Ngô Dĩnh Đạt cũng chạy tới, hai vị Thái tử vừa nhìn, nhất thời đều kinh hãi!

70. Chương 70: Vương Siêu Bị Ngô Hội Thành Liễu Gian Điệp

Ba người nhúng tay vào thế lực hắc đạo tại hai tỉnh Quảng Đông Phúc Kiến, ngay cả tổ chức cũng phải rút đi một số các nhân viên nằm vùng, để tránh cùng với bọn họ phát sinh xung đột. Cái này cũng có thể phản ánh được thực lực của bọn họ.

Ba công tử này cùng với các mối quan hệ thế lực sau lưng tại quốc nội cũng có thể nằm trong top 20 rồi.

Cha của Triệu Quân vốn là Tỉnh trưởng tỉnh S, nhưng tại tỉnh S, thế lực lớn nhất cũng không phải là Triệu gia hắn, mà là các mối quan hệ sau lưng Chu Giai. Hiện tại còn có Tào Nghị đột nhiên quật khởi làm cho cha của Triệu Quân cảm giác được áp lực đang đè nặng rất lớn.

Mặc dù các mối quan hệ của Triệu Quân cũng không phải chỉ có dựa vào cha hắn, còn có mấy chú mấy bác đều là cấp cao ở các quân khu tỉnh khác, nhưng mỗi tỉnh đều có mối quan hệ phức tạp riêng, quyền lực đấu tranh chồng chéo, tỉnh khác cũng không thể tham dự vào.

Triệu Quân muốn hỗ trợ cho địa vị của cha hắn, vì vậy muốn liên hệ với Chu Giai, nào biết đâu rằng Chu Giai đối với hắn rất không có cảm tình. Vừa lúc Vương Siêu xuất hiện trước mặt hắn, với địa vị cùng thế lực của hắn, tự nhiên muốn bóp chết con kiến là Vương Siêu này.

Chỉ tiếc Vương Siêu chẳng những không bị bóp chết, còn giống như đánh không chết được. Tất cả những điều này làm cho Triệu Quân cảnh giác hẳn lên. Tào Nghị, Trương Đồng, căn biệt thự thần bí, cùng với sư phụ thần bí dạy võ cho Vương Siêu, tất cả đều đan xen với nhau, làm cho Triệu Quân đánh hơi được mùi âm mưu.

Cho nên hắn bắt đầu ra tay điều tra tất cả những gì sau lưng Vương Siêu. Tra xét đã hơn một năm, Triệu Quân thật ra phát hiện quan hệ giữa Vương Siêu cùng Tào Nghị là bình thường, cùng Trương Đồng cũng chỉ là thân mật một chút, duy có làm cho hắn điều tra không được chính là chủ nhân thần bí của căn biệt thự cùng sư phụ của Vương Siêu.

Không có cách nào, công ty phát triển khu biệt thự Thiên Tinh hồ mặc dù là công ty trong nước, nhưng có một đại cổ đông trong đó là người nước ngoài. Năm đó khi xây dựng khu biệt thự Thiên Tinh hồ, cũng do cha của Triệu Quân tự mình ký tên, trong đó cũng nhận được không ít chỗ tốt.

Muốn điều tra đại cổ đông người nước ngoài kia, cũng không phải là chuyện dễ dàng, ngay cả Tào Nghị cũng không thể báo cáo với tổ chức, xin kinh phí để điều động nhân lực.

Bất quá tổ chức mặc dù cường đại, nhưng cũng phải trình xét từng cấp một, cũng có chút tác phong quan liêu chủ nghĩa, thật ra thua xa Triệu Quân vận dụng mối quan hệ của chính mình.

Điều tra nửa năm, cho tới hôm nay khi tư liệu rõ ràng chi tiết ở ngay trước mặt, ba đại công tử sau khi xem xong, đều nhìn nhau, cảm giác kinh hãi.

Trên tư liệu người sở hữu căn biệt thự số 18 tại khu Thiên Tinh hồ là một người nước ngoài, tên là “Smith Donkin”.

Làm cho Đảng Thái tử kinh ngạc không phải là cái tên này, mà là các mối quan hệ đi theo cái tên này.

“Smith Donkin” bản thân cũng là một nhân vật vô danh, nhưng trải qua điều tra, hắn lại cùng với một tập đoàn lớn của Anh quốc có quan hệ mật thiết. Mà tập đoàn này lại là thành viên dưới cờ của một tổ chức vô cùng khổng lồ.

So sánh ra, các tập đoàn xí nghiệp nổi danh trên thế giới, thế lực đen, Bill Gates, Buffett, Yakuza, Bàn Tay Đen, Bó già Mafia Mỹ,... thậm chí có rất nhiều quốc gia so sánh với tổ chức này, đều có vẻ nhỏ yếu hơn.

Tổ chức này trên tài liệu gọi là EMU (European Monetary Union), phiên dịch thành Trung văn là Âu Châu hóa tệ liên minh (Liên minh tiền tệ châu Âu), gọi tắt là Âu Minh.

Chính là nhà phát hành đồng Euro.

Từ rất nhiều quốc gia, chính phủ, vô số gia tộc, xí nghiệp, thế lực hắc bạch vân vân... của châu Âu, liên kết lại thành một đồng minh. Một tổ chức vô cùng to lớn như vậy, như một người khổng lồ được dung hợp chính trị, kinh tế thành một thể.

Đảng Thái tử sau khi điều tra, từng bước tìm kiếm, cuối cùng lại lôi ra được một tổ chức khổng lồ như vậy.

Người lãnh đạo của tập đoàn lớn này của Anh quốc, đã tham gia hội nghị các đầu não của Âu Minh.

Một số lãnh đạo của các nước phương Tây, bản thân cũng chính là người lãnh đạo của các đại gia tộc các tập đoàn tài chính lớn.

Đảng Thái tử mặc dù ở hai tính duyên hải một tay che trời, tập đoàn Úc Khoa trong nước có sức ảnh hưởng, nhưng so với tập đoàn Liên minh tài chính châu Âu khổng lồ kia, quả thực chỉ như một người mới trứng độc đắc 5 triệu so với Bill Gates vậy.

Tra đến đây, tư liệu của Đảng Thái tử cũng tra không nổi nữa.

Ba người của Đảng Thái tử, cũng không phải người mạnh ở nước Mỹ. Điều tra thành viên tập đoàn Âu Minh, để cho đối phương phát hiện, chỉ sợ kết quả rất không cũng không phải chỉ biết ăn, Đảng Thái tử cũng không dám xâm nhập điều tra, bọn họ chỉ dám vào điều tra bên ngoài mà thôi.

“Vốn tưởng rằng chỉ là một con tôm nhỏ, ai dè đâu lại lôi ra một con cá lớn!”

Triệu Quân nhìn tư liệu, hiện đang rất đau đầu.

Vương Siêu cùng Âu Minh, xem thế nào cũng không giống cùng một thế giới, nhưng trải qua điều tra, lại có quan hệ.

Về phần quan hệ cụ thể rốt cuộc là thế nào, Triệu Quân biết với thế lực của mình hiện giờ, muốn hoàn toàn điều tra ra, đó là việc không có khả năng, trừ phi hẳn là nguyên thủ quốc gia.

Nhưng bản thân là một công tử, Triệu Quân cũng chưa hề có cái tâm tư này. Tôn chỉ của bọn họ chỉ là dựa vào quan hệ mà phát tài, chơi trò hắc đạo, phong vân tiêu sái một chút. Huống chi, bọn họ cũng không có khả năng đó, không có khí phách cùng hùng tâm, còn phải có thế lực nữa.

“Không có khả năng, làm sao mà có thể. Một học sinh tốt nghiệp trung học nho nhỏ bình thường, sao lại có quan hệ với Âu Minh. Có lầm hay không? Thế giới này bắt đầu hoang đường rồi sao?” Vương Tiểu Lỗi sau khi xem qua tư liệu điều tra, kinh ngạc thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Chuyện mà ba người này gặp, giống như là một đám lưu manh trên đường ăn cướp một tên ăn mày, kết quả tên ăn mày này lại là họ hàng thân thích với Tổng thống Bush của nước Mỹ.

“Cũng không loại trừ khả năng! Vương Siêu có thể là gián điệp do Âu Minh bồi dưỡng” Ngô Đình Đạt là người thâm trầm nhất trong ba người, sau khi kinh ngạc, trong ánh mắt lóe ra tinh quang, người cũng đã tỉnh táo lại.

“Các người biết không? Gần đây tại Quảng Châu xuất hiện một chuyện lớn. Đồ đệ của Từ Chấn là Tần Mậu Giao trong một trận đấu bị đánh chết. Quyền thủ kia là người của tập đoàn Đại Hưng. Ngay tối hôm đó, căn xưởng của tập đoàn Đại Hưng đã bị một đám lính đánh thuê tập kích, đối phương thậm chí còn dùng cả hỏa tiễn để phá chướng ngại vật! Ta còn nghĩ là Từ Chấn báo thù mà làm vậy, nhưng mấy hôm trước Trần Ngã Dương có nói Từ Chấn không có làm chuyện này, còn hy vọng ta trợ giúp điều tra ra tin tức của tay quyền thủ kia. Ta vì vậy trong lòng cảm thấy kỳ quái, lập tức lấy bằng video quay lại trận đấu đó về xem. Các người xem, đây chính là tấm ảnh được chụp lại trên cuốn băng đó”.

Ngô Đình Đạt nhấn chuông, sau đó một tên vệ sĩ tiến vào, đưa qua một tấm ảnh, trên đó chính là tình huống hôm đó Vương Siêu đánh lòi dài.

“Vương Siêu! Đúng là tiểu tử này!” Triệu Quân nhìn qua đã lập tức nhìn ra cái người ăn mặc quê mùa đó chính là Vương Siêu.

“Thật là hắn? Vậy đã không còn gì ngạc nhiên nữa? Tất cả đều đã được giải thích. Hắn chính là gián điệp của Âu Minh. Sau lưng có thế lực vô cùng lớn ủng hộ. Nếu không làm sao có thể dưới tầm mắt của ta mà vô thanh vô tức vận dụng lính đánh thuê?” Ngô Đình Đạt lập tức đưa ra phán đoán.

“Triệu lão đệ. Xem ra người gặp phải một nhân vật không thể động đến rồi!” Vương Tiểu Lỗi nhìn Triệu Quân, bất đắc dĩ mở hai tay ra: “Tính S các người thật sự là đâm rỗng hang hổ. Tùy tiện một tên học sinh mới tốt nghiệp trung học, lại là gián điệp của một tổ chức lớn nhất thế giới.

Thế giới này thực sự là đã trở nên hoang đường rồi”.

“Nơi này là trong nước, có là gián điệp của CIA. Cũng không có thể làm gì được ta!” Triệu Quân sắc mặt biến ảo, cuối cùng hung hăng nói.

“Mặc dù nói là như thế, nhưng chúng ta cũng cần phải cẩn thận một chút. Không thể chủ quan được nữa, cũng không nên điều tra thân phận của hắn nữa, miễn cho khéo quá hóa vụng, chúng ta trong lòng có tính toán là được” Ngô Đình Đạt trình trọng nói, cẩn thận phân tích.

“Các người biết cục diện thế giới hiện nay thế nào không? Mỹ cùng nước ta đều đang tranh chấp tại châu Á, nhất là trên vùng biển Đông Nam Á này. Nước lớn giao phong, thế lực ngầm minh tranh ám đấu, tối thiểu cũng ảnh hưởng đến hắc đạo. Mà Mỹ cùng Âu Minh tại Phi Châu cũng có tranh đấu. Nước ta cũng có nhúng tay vào Phi Châu. Hiện tại Âu Minh có thể cũng muốn nhúng tay vào Đông Nam Á. Cục diện thế giới đang thành thế kiềng ba chân, tựa như Tam quốc tranh bá vậy, chúng ta cũng chỉ là một con tôm nhỏ, không thật trọng, sẽ tan xương nát thịt”.

“Bỏ đi, chuyện không có nghiêm trọng như người nói đâu!” Vương Tiểu Lỗi nghe thấy Ngô Đình Đạt cảnh báo, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Bọn họ mặc dù là Đảng Thái tử, kiến thức rộng rãi. Trong chốn quan trường, thương trường lịch lãm có chút gian trá xảo hoạt, lão luyện thâm trầm. Nhưng thủy chung cũng chỉ là mưu thuận gió hòa, chưa từng thấy gió to biển lớn, bởi vậy chỉ có cái vẻ bề ngoài lịch lãm, đĩnh tới chuyện ngoài tầm tay, thì có chút bối rối.

“Ta cũng chỉ nói một chút về thế cục, đại cục của thế giới mà thôi. Còn về chuyện cụ thể, chúng ta vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối. Lần này luận võ đúng là một cơ hội tốt để dò xét! Cho nên cứ theo lẽ thường mà tiến hành, xem phản ứng của Vương Siêu thế nào! Hắn ở trong tối, chúng ta cũng ở trong tối mà bồi tiếp hắn. Hắn ra sáng, chúng ta cũng ra sáng với hắn. Bất quá Triệu Quân, người không nên dă thảo kinh xà phải người đi đối phó hắn nữa, tóm lại, quan sát tất cả biến hóa của hắn trước cái đã” Ngô Dĩnh Đạt chế định ra phương châm: “Dù sao tập đoàn chúng ta cũng còn rất nhiều hướng phát triển, đem toàn bộ sự chú ý đặt ở trên người Vương Siêu, vậy những chuyện khác không cần làm nữa sao”.

“Đúng vậy, địch bất động, ta bất động, đây là sự lựa chọn tốt nhất. Nghĩ không ra ta dă thảo kinh xà, sợ chạy ra không phải là rắn, mà lại là một con rồng”.

Triệu Quân cảm giác được mình có chút xui xẻo.

Trong khi đó, Vương Siêu đã ở tại một địa điểm trong Triều Châu.

Hắn hoàn toàn không có nghĩ đến lại bị mấy tên Đảng Thái tử này đoán thành ra gián điệp của đại liên minh chủ nghĩa tư bản vạn ác.

Không thể không nói, dưới cơ duyên xảo hợp, khối đạn đan xen với nhau cùng một chỗ. Lại làm cho Đảng Thái tử ba chộp ba nháng hiểu lầm thân phận của hắn.

Nhưng thật ra Vương Siêu thật sự là một người thanh bạch. Gia cảnh rõ ràng, đồ từ gốc, tổ tông tám đời đều là bần hạ trung nông.

Bất quá Đảng Thái tử điều tra, Vương Siêu không phải là thần tiên, tự nhiên đoán không được. Nếu không, hắn sẽ có rất nhiều điều cấp thiết muốn biết.

Bởi vì Đảng Thái tử điều tra chính là tin tức của Đường Tử Trần.

Đối với Đường Tử Trần, Vương Siêu trong lòng có một sự nhớ nhung nhưng không thể đề nén được.

Thời gian luận võ càng ngày càng gần, Vương Siêu tập trung từ bỏ hết tất cả tạp niệm, chú tâm chìm đắm trong quyền thuật.

Hổ hình, Xà hình của hắn đã luyện đến bước Thanh tùy thủ xuất, có thể xưng là đại sư. Hơn nữa da lông hai bên eo cùng trước sau ngực, cũng từ từ vô cùng mẫn cảm, đã muốn tới bước thông thấu ám kinh.

Vì để cho đến khi luận võ có thể đem ám kinh thông thấu với eo và ngực, Vương Siêu ngày đêm khổ luyện.

Trong một gian phòng tập chừng hơn trăm thước vuông, chung quanh treo mấy cái bao cát nặng chừng sáu trăm cân, bao cát được làm bằng vải bố dày, ngay cả dao quân dụng cũng khó mà đâm thủng được.

Đám người Đại Thạch Đầu đứng ở bên cạnh, hai mắt mở thật to, đều đang xem Vương Siêu đánh quyền.

Gầm! Vương Siêu dậm chân một cái, năm ngón tay cong lại một nửa, trở thành hình Hổ trảo, thân thể cong lại, mạnh mẽ phát kinh hướng về phía bao cát mà đánh tới.

Lập tức, tiếng hổ gầm thâm trầm chấn động trong phòng, đám người Đại Thạch Đầu đều cảm giác thân thể lạnh lạnh, hình như trong phòng đột nhiên xuất hiện một trận gió lốc.

Vân tòng long, phong tòng hổ (Mây theo rồng, gió theo hổ).

Hổ ở trong núi gầm lớn một tiếng, thanh âm chấn động sơn cốc, lập tức khiến cho cuồng phong nổi lên, tinh khí đập vào mặt, uy thế thật lớn.

Vương Siêu hiện trong mật thất đóng kín, bốn bề là vách tường cùng bao cát dường như là cây cối cùng núi non trùng điệp, tự nhiên cũng có bảy tám phần khí thế của một con hổ ở trong chốn rừng núi.

Nhìn thấy Vương Siêu phát kinh có uy thế như vậy, đám lính đều cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Phành! Phành! Phành! Phành phành phành. Trong thời gian mười phút, Vương Siêu thân pháp tấn công như điện, ra quyền như sấm sét đánh xuống đất. Mấy bao cát đều trúng nắm tay của Vương Siêu, mảnh liệt bay lên cao, sau đó chợt vỡ ra, cát ở bên trong bay tung tóe.

Nắm tay của vương Siêu hình như không phải thân thể con người, mà là một cây búa lớn sắc bén chém xuống.

“Trước kia ám kinh chỉ có thể phát ra tám đòn, bây giờ lại có thể được mười hai, rõ ràng là thể lực của ta đã tốt hơn trước. Hơn nữa uy lực của minh kinh cũng tăng mạnh hơn rất nhiều, tốc độ, sự nhanh nhẹn đều được đề cao!”

Trong nháy mắt đánh thủng mười hai bao cát lớn, Vương Siêu trước khi cát rơi xuống đã lui ra tới cửa. Hô hấp rất nặng, nhưng da gà trên người nổi lên, cũng không có xuất ra mồ hôi, hiển nhiên là vẫn có thể khống chế da lông, thể lực tiêu hao cũng không quá độ.

“Hay! Lợi hại!”

“Ngày mai chính là ngày 5, là ngày người luận võ. Người phải cẩn thận một chút, chúng ta không tiện xuất hiện trước mặt đám công tử đó” Đại Thạch Đầu dặn dò.

Ngày luận võ, rốt cuộc cũng đã tới.

71. Chương 71 Tại Hải Hạp Thượng Đích Thịnh Đại Bĩ Vũ (thượng)

Trước kia hần dùng khí lực toàn thân, đánh ra minh kinh lực lượng khoảng hơn một ngàn một trăm cân, nhưng hiện tại hần lấy Hổ hình phách quyền hung mãnh một kích, lực lượng đã đột phá cực hạn, tới hơn một ngàn năm trăm cân, hơn nữa kéo dài, độ bền bỉ được nâng cao.

Hơn nữa thời điểm dùng Hổ hình tấn công, liên tục nhảy vọt, có thể nhảy xa tới năm thước.

Đại Thạch Đầu cao một thước chín, Vương Siêu nhảy trước mặt hần, có thể dùng chân chạm vào tóc của hần khi nhảy qua. Lực nhảy như vậy, đã vượt xa cực hạn của người thường.

Tôn Lộc Đường thời Dân quốc trong khi viết “Hình ý tự chân” trong có ghi lại, Quách Vân Thâm đánh Hổ hình nhảy lên, lập tức ra ngoài ba trượng. Vào thời Tống, một trượng chừng ba thước. Quách Vân Thâm đánh Hổ hình, nhảy một phát xa chín thước, chẳng khác nào người trở thành hổ.

Hổ mà nhảy qua khe núi, một phát cũng khoảng mười thước. (Không phải là loại hổ trong sở thú chỉ biết ăn và ngủ)

Vương Siêu tuy công lực so với tiền bối vẫn còn một khoảng cách lớn, nhưng cũng luyện được thần hình một thể. Cho dù trong mắt người luyện võ bình thường, kỹ nghệ như vậy cũng đã là thần kỹ lắm rồi.

“Khó trách Trần tử trong Quốc thuật thực lực ghi lại bản thân, trong khi nằm ngồi, cơ linh vừa động, có thể tùy thời giết người trong vòng ba mươi sáu bước”.

Vương Siêu đột nhiên nghĩ đến. Người thường hai bước một thước, ba mươi sáu bước chính là hơn mười thước, võ công của Đường Tử Trần đã đến đỉnh điểm của hóa kinh, thần trong thần, khoảng cách hơn mười thước chỉ nhảy một phát là tới.

Giống như là con báo sẵn đuôi linh dương trong thảo nguyên Phi Châu, tốc độ cao nhất là hơn ba mươi thước trên giây, thực sự là lợi hại.

“Trương Uy [là tiền bối tung hoành quyền đàn, hiểu biết sâu xa quyền cước giao đấu. Khi động thủ, ta phải cẩn thận chú ý, không thể dễ dàng bộc phát ám kinh, chỉ dùng minh kinh cùng thân pháp để đối địch”.

Vương Siêu cũng không bàn tâm tới việc ám kinh chưa luyện đến eo lưng ngực.

Bởi vì cùng cao thủ cỡ như Trương Uy luận võ, cho dù ám kinh luyện đến phần eo, Vương Siêu cũng không dám đem eo của mình cùng với nắm tay của hần thí nghiệm năng lực ám kinh bộc phát đánh trả.

Ám kinh chỉ có thể phòng ngự công kích của người thường. Mà cao thủ luyện võ, khí lực mỗi quyền hơn ngàn cân, so với người bình thường lấy côn bổng búa đập còn muốn lợi hại hơn.

Cho dù là Trương Uy, Vương Siêu cũng tin tưởng rằng hắn không dám xoay người dùng ám kinh ở lưng để ngăn cản nắm tay của mình.

Xem băng video của Trương Uy trước kia, dùng lưng mạnh bạo tiếp lấy nắm tay của người khác, cũng chính là có chút khi dễ quyền thủ kinh chưa luyện thấu, không hiểu ám kinh. Nếu gặp cao thủ tương đương với hắn, dùng lưng để đỡ, đó là muốn chết, người ta một quyền sẽ đánh gãy xương sống của hắn.

Chỗ yếu luôn vẫn là chỗ yếu.

Vào thời Dân quốc một số võ thuật gia biểu diễn, bảo người lấy mộc côn đánh vào đầu, eo, lưng của mình. Chẳng những bản thân không sao, hơn nữa còn đem mộc côn đánh cho tả tơi, đây là công phu ám kinh phòng ngự cũng không tệ. Nhưng bọn họ khi cùng cao thủ luận võ, cũng rất cẩn thận, chỉ dám dùng tay chân đỡ đòn, không dám dùng các bộ phận thân thể khác để đỡ chính là vì đạo lý này.

Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, nếu đụng tới một đám người thường vậy công. Năng lực phản kích của ám kinh kia liền được thể hoện ra.

Vương Siêu hiện tại tay chân đều hết sức cứng rắn, nhưng các bộ phận khác trên thân thể ám kinh cũng chưa luyện đến, cho dù là một người thường, hắn cũng không dám để cho đối phương lấy vật cứng như côn gỗ, chùy sắt dùng sức đánh vào eo của mình, nhưng khi luyện thành ám kinh thì có thể!

“Tinh Long, người đến sân bay Sán Đầu chưa. Tốt lắm. Tốt lắm. Một triệu kia chuyển vào tài khoản, đổi thành chi phiếu. Ngày mai người đi theo ta, xem ta cùng Trương Uy luận võ!”

Sau khi tất cả đều đã được chuẩn bị, giữa trưa Triệu Tinh Long đáp phi cơ đến Sán Đầu, sau đó đi xe đến Triều Châu. Buổi tối gặp Vương Siêu tại một khách sạn.

Dù sao, mấy người Đại Thạch Đầu cũng phải bí mật hành động. Hiện tại vẫn chưa bại lộ, ẩn nấp tại một địa điểm bí mật, mà Vương Siêu hiện tại bên người còn thiếu một trợ thủ. Làm Quản lý bộ phận bảo an của Công ty Thiên Tinh, Triệu Tinh Long tự nhiên là người thích hợp nhất để tuyển chọn.

Tối cùng Triệu Tinh Long còn có ba tên vệ sĩ mặc vest đen, mang tai nghe, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt không chút dao động.

Ba vệ sĩ này Vương Siêu quả thực quen đến không thể quen hơn nữa, đúng là ba chiến sĩ đánh thuê của Trương Đồng đích.

Trừ lần đó ra, Tổng giám đốc kiêm thành viên Hội đồng quản trị, một trong mười thanh niên kiệt xuất của tỉnh S mỹ nữ Diêu Hiểu Tuyết cũng đến.

“Trương tổng đem bọn họ giao cho ta, nói là để cho người tăng thêm uy thế, tránh không có ai để sử dụng. Còn Diêu tổng tới, đó là vì ta đối với tài khoản tài chính không rành, để tránh sai sót” Triệu Tinh Long giải thích như vậy.

Diêu Hiểu Tuyết nhẹ nhàng cười, thế nhưng đã có vài phần khí chất của xã hội thượng lưu, chỉ vài năm, nàng cũng từ một sinh viên mới tốt nghiệp biến thành người có công ty làm ăn thành công, nữ cường nhân trên thương trường. Cũng giống như là quan dưỡng quan uy, đứng ở vị trí này lâu, tự nhiên sẽ có khí chất này.

“Lần này chuyện người luận võ, cũng là chuyện của công ti. Về việc vay ngân hàng, lãi suất tuy thấp, nhưng rất cuộc cũng không phải là con số nhỏ, chờ sau khi người thắng, ta lập tức chuyển vào ngân hành. Tất cả trình tự các người đều không rành, ta tự nhiên phải tự làm rồi”.

Chính xác, về phương diện tính toán tài chính tài khoản, Vương Siêu cùng Triệu Tinh Long đều là nhân vật thuộc hàng ngu ngốc.

Cho nên Vương Siêu hiện tại có thể thắng hay không, Diêu Hiểu Tuyết cũng không biết, nhưng cũng chỉ là lời nói. Hơn nữa từ miệng của nàng nói ra, có vẻ xác định như vậy, thật giống như nàng đã tiên đoán được kết quả vậy.

“Ừm, lịch lãm cũng không tệ. Ra ngoài cũng phải có người ứng phó” Vương Siêu đối với biến hóa của Diêu Hiểu Tuyết hiện tại hết sức vừa lòng.

Diêu Hiểu Tuyết bấm mặt mã mở chiếc valy màu trắng ở trên bàn ra, bên trong chính là tiền mặt chi phiếu. Chính là một triệu mà Vương Siêu đã vay từ ngân hàng.

Nhìn thấy đồng tiền mặt chi phiếu này, Vương Siêu cảm khái vạn phần, ba năm trước đây, hắn chỉ là một học sinh từng học vô danh, sau khi võ thuật có chút thành tựu, vẫn khốn khổ như trước, thậm chí vì mười vạn đồng, cũng nổi lên ác tâm.

Nhưng hiện tại đối mặt với một triệu, trong lòng hắn ngược lại không có cảm giác gì. Đối với một triệu tiền mặt chi phiếu trước mặt, rung động cũng không bằng mười vạn đồng năm đó.

Trương Đồng thực không biết Vương Siêu đã nhập Đảng, gia nhập vào tổ chức. Bản thân lại có thể điều động vệ sĩ đặc lực nhất của nàng tới đây, đối với tâm ý của nàng, Vương Siêu thật ra có vài phần cảm kích, cũng không từ chối.

Hắn từ khi xuất đạo tới nay, đều được Trương Đồng chiếu cố, nhưng không có cơ hội hoàn trả phần nhân tình này, trong lòng âm thầm hạ quyết định, nhất định phải tìm cơ hội trả lại mối nhân tình này.

“Nhớ lại năm đó, hai chúng ta gặp nhau tại Đào quyền đạo quán luận võ, người thắng một chiêu. Nhưng sau đó, quyền thuật của người mỗi ngày đi ngàn dặm. Ta cười ngự cũng đuổi không kịp. Tới hôm nay, người lại có thể đường đường chính chính cùng một trong Quảng Đông tam hổ quyền thuật đại sư Trương Uy luận võ phải nói là...”

Triệu Tinh Long hiện trong lòng lại rất hưng phấn, còn có cảm khái. Hưng phấn chính là hắn từng có hai năm đánh hắc quyền, nhưng đều là ở hạng hai hạng ba tạp nhạp, cả ngày trong tai nghe được tin tức chính là cao thủ này lợi hai như thế nào, đại sư kia cường hãn như thế nào, nhưng cho tới bây giờ vẫn không có cơ hội nhìn thấy mặt thật của những người này cùng với những trận luận võ lớn như thế này.

Nhớ tới hạng giao đấu của hắn trước kia, gọi là võ đài lậu, hắn quyền.

Mà dạng giao đấu với Trương Uy như thế này, gọi là chính thức luận võ.

Hắc quyền khi mở ra, chỉ cần có người xem là có thể bắt đầu chém giết. Mà luận võ lại khác, so với hắc quyền chính quy hơn nhiều, cấp bậc cũng cao hơn rất nhiều. Trước tiên mời xuất ra thiệp mời, định địa điểm, sau đó các mời danh gia quyền thuật đức cao vọng trọng đến chứng kiến.

Đều là đánh nhau, cấp bậc so ra lại là một trời một vực.

Triệu Tinh Long có cơ hội được thấy những trường hợp như vậy, tự nhiên là hết sức hưng phấn.

Lần này Vương Siêu đường đường chính chính ở trong một khách sạn lớn, không có giấu diếm thân phận, đợi cho sáng sớm ngày hôm sau, bốn năm nam tử lễ phép đi vào khách sạn, đưa lên một tấm thiệp mời mạ vàng.

“Triệu Quân tai mắt cũng linh thông, chúng ta vừa không ản thân, liền không thể gạt được” Vương Siêu hiện tại cách ăn mặc so với khi ở tại Quảng Châu cũng khác, cách ăn mặc tại Quảng Châu phải quê mùa, mà hiện tại cách ăn mặc phải là Đại công tử phú hào chính tông.

Đích thân một nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp thiết kế trang phục, giày cho cân xứng với dáng người của hắn, cùng với ánh mắt lóe sáng, thật ra có vẻ hết sức xuất sắc.

Công ti của Vương Siêu hiện tại cũng là khách hàng lớn của Trương Đồng, đặt thiết kế một bộ trang phục như vậy cxung không khó.

Quả nhiên là người đẹp vì lụa. Vương Siêu thay đổi trang phục, lập tức chuyển biến khí chất. Khí chất của hắn vốn thâm trầm, bình thản, không có chút khí chất mạnh mẽ.

Càng hướng chi bên người hắn là mỹ nữ Diêu Hiểu Tuyết, cùng với Triệu Tinh Long xách valy đi sau, còn có ba vệ sĩ hung hãn, tất cả những điều này người ngoài nhìn vào đều có thể đưa ra suy đoán đại khái.

Đó chính là, Vương Siêu khẳng định là công tử xuất thân từ gia đình đại phú đại quý, tuyệt đối không phải là loại nhà giàu mới nổi, loại đó không có khí độ cùng sự tu dưỡng như hắn.

Hình tượng như vậy, đã thu hút không ít ánh mắt của các nữ nhân viên cùng các nữ khách ở trong khách sạn.

“Vương tổng, Triệu tổng của chúng ta biết ngài ở nơi này, mời ngài quá bộ một chuyến” Mấy nam tử mời khác ăn nói hết sức khách khí.

Bên ngoài khách sạn có ba chiếc xe hào hoa, ở giữa là một chiếc Lincoln thân dài, một trước một sau hộ tống.

Vương Siêu gật gật đầu, cũng không nói lời nào, cùng Triệu Tinh Long Diêu Hiểu Tuyết lên chiếc xe ở giữa, ba tên vệ sĩ tự động một lên xe trước, hai lên xe sau, có vẻ đã được huấn luyện hết sức chuyên nghiệp, điều này làm cho mọi người có chút kinh ngạc.

Xe rời khỏi Triều Châu, thế nhưng lại chạy tới Sán Đầu.

“Sao lại như thế? Không phải đến Triều Châu sao?” Triệu Tinh Long hỏi.

“Triệu tổng chúng ta muốn làm cho trận đấu càng thêm cao quý, đã mượn tàu du lịch sang trọng của tập đoàn Trần thị tới. Vương tổng cùng Trương sư phụ sẽ luận võ trên con tàu này. Con tàu này xuất phát từ cảng Sán Đầu, vòng hướng đảo Nam Áo” Một nam tử trả lời.

“Qua Nam Áo, tới nữa chính là Đài Loan” Diêu Hiểu Tuyết nhủ mảy.

“Không sao, khách tùy ý chủ” Vương Siêu giơ lên ngăn lời của Diêu Hiểu Tuyết.

Ba chiến xe một đường không có gì cản trở, rất nhanh đã đến cảng Sán Đầu, dưới ánh đèn xe, đã thấy một đám người đang đứng ở bờ biển, bên cạnh có mấy chiếc canô cao tốc đang đợi sẵn.

Vương Siêu cùng mấy người Diêu Hiểu Tuyết Triệu Tinh Long lại lên canô, mô-tơ chợt phát động, tựa như tên rời cung, mau chóng đập sóng ra khơi.

Ước chừng hơn một giờ, trên mặt biển khôn cùng bát ngát, trời xanh mây trắng, gió biển phàn phật. Quả nhiên xuất hiện một con tàu lớn rất sang trọng.

Nếu người có mấy trăm triệu, người mua cái gì để hưởng thụ cuộc sống?

Tự nhiên là phải mua một con tàu du lịch, trên tàu còn có cả sân đấu trực thăng.

Rất rõ ràng, tập đoàn Trần thị Singapore là như thế này. Con tàu không những lớn, hơn nữa còn sang trọng, trên tầng cao nhất còn có mấy chiếc trực thăng, có một chiếc khác đang xoay vòng ở trên không.

“Cái này thật đúng là kẻ có tiền, tập đoàn tài chính lớn” Thấy tình hình như vậy, Vương Siêu trong lòng cũng không thể không cảm thán, so với cái công ty nhỏ của mình mà nói, thật đúng là không tính là gì cả.

Ca nô tiếp cận tàu, ở trên lập tức buông một chiếc thang hợp kim lớn, vững vàng, ngay cả nữ như Diêu Hiểu Tuyết khi đi lên cũng hết sức vững chắc.

Sau khi đi lên boong tàu, trước mắt trở nên sáng sủa! Boong tàu ước chừng làm đủ mấy sân bóng rổ, ở trên có rất nhiều ô che nắng. Những người ngồi dưới ô nhìn như thân phận cũng không phải là người bình thường.

Còn có đại hán mặc vest đen đứng ở vòng ngoài boong tàu, không chút nhúc nhích, còn có các cô gái xinh đẹp bưng các loại nước uống có đá phục vụ.

Ở cuối cùng là một cái lô đài lớn kiên cố dựng bằng gỗ, trên lô đài còn treo nhiều đóa hoa hồng được tết bằng lụa đỏ.

Vương Siêu vừa lên đến, Triệu Quân cùng một đám người đi đến tiếp đón.

“Vương tổng rốt cuộc đã đến” Triệu Quân biến hiện hết sức nhiệt tình.

Vương Siêu đáp lại một câu, trong khi hai người bắt tay, dò xét mọi người chung quanh. Ngoại trừ Triệu Quân ra, hẳn còn biết một người, đó chính là công chúa Trần Bản của tập đoàn Trần thị!

Vương Siêu đang muốn nói chuyện, Diêu Hiểu Tuyết đã lên tiếng hỏi: “Triệu tổng, nơi này gần sát eo biển Đài Loan, luận võ hơi không tiện”.

“Không không không, Diêu tiểu thư. Lần này chỉ là một buổi gặp gỡ trao đổi võ thuật, tại eo biển Đài Loan tự do giao đấu thông qua nhân chứng. Đúng là xúc tiến hai bờ eo biển trao đổi, cô xem bên kia, tông sư võ thuật Đài Loan Tiết Liên Tín lão tiên sinh cùng mấy vị tiền bối cũng tới làm chứng”.

Vương Siêu nhìn lại, quả nhiên có mấy lão giả ngồi ở bên kia, còn có mấy trung niên, thanh niên ngồi ở phía khác, đều là bất động trấn định như núi, hiển nhiên là cao thủ.

Hấp dẫn ánh mắt hẳn nhất chính là người trẻ tuổi ngồi bên cạnh Tiết Liên Tín, đúng là Trần Ngã Dương!

Vào lúc này. Trần Bản cũng thấy Vương Siêu, nhìn mấy người vệ sĩ sau lưng Vương Siêu, mỹ nữ Diêu Hiểu Tuyết ở bên cạnh, Triệu Tinh Long đi sau cầm valy mật mã, trước tiên là sửng sốt một chút. Tựa hồ không tin cái người bộ dáng nông dân quê mùa kia đột nhiên biến thành như vậy, vì thế lập tức đi tới, vào lúc cùng Vương Siêu bắt tay chào hỏi, đột nhiên áp thấp giọng hung hăng nói: “Thì ra là người! Người quả nhiên chơi trò giả làm heo để ăn thịt hổ!”

72. Chương 72: Tại Hải Hạp Thượng Đích Thịnh Đại Bĩ Vĩ (hạ)

Hôm nay Trần Bản mặc áo sơmi lụa đen, màu đen trên chiếc áo sáng bóng lưu động, trong gió biển thổi lất phất gợn lên như sóng nước.

Y phục một màu đen, phối hợp với làn da trắng nõn nà, gương mặt kiều diễm, có vẻ hết sức xuất chúng, làm cho Vương Tiểu Lỗi cùng Ngô Đình Đạt hai công tử tuy đã gặp qua vô số nữ nhân xinh đẹp cũng thỉnh thoảng đem ánh mắt lướt qua trên người nàng.

Chẳng những thế, bốn phía rất nhiều đệ tử đi theo các vị quyền sự nổi danh trong giới võ thuật được mời tới xem, cũng đều bị Trần Bản thu hút ánh mắt.

Vương Siêu thấy Trần Bản nói như vậy, ánh mắt cũng nhìn theo hướng mà nàng ra hiệu, quả nhiên phát hiện dưới một cây dù ở mặt Đông có một trung niên mang kính gọng vàng đang ngồi, hai tay đặt ở trên đầu gối, ngồi rất là bình ổn đang nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt như là độc xà. Chỉ là ẩn mà không phát, làm cho người ta cảm thấy một loại uy hiếp thật lớn.

Vương Siêu vội vàng thu ánh mắt trở về, thở ra một hơi dài, trong lòng vẫn bất động, coi như không thấy người này.

Cao thủ cảm giác hết sức nhạy cảm, võ công sau khi luyện đến ám kình, lỗ chân lông càng linh mẫn hơn nữa. Cho dù là người khác không động thủ, chỉ dùng ánh mắt có địch ý, cũng sẽ lập tức cảm giác được.

Sự mẫn cảm toàn thân của Vương Siêu đã dần tới bậc này, một khi đã phát giác ra, cho dù không nhìn Từ Chấn nữa, nhưng ánh mắt của đối phương dẫn như châm chích vào làn da của hắn, làm cho hắn cảm giác hết sức không thoải mái.

“Cứ như vậy vào lúc luận võ thực có thể bị quấy nhiễu tâm thần, tâm thần một khi tán, cùng cao thủ như Trương Uy luận võ khẳng định là sẽ bỏ mạng!”

Một chút liên tưởng được dụng ý ác độc của Từ Chấn. Vì thế Vương Siêu lập tức trấn định tâm linh của mình, bất động không bị lay chuyển, tiêu trừ sự mẫn cảm đối với ánh mắt kích thích, đồng thời trong lòng đối với Trần Bản sinh ra một sự cảm kích.

“Ta khi bắt đầu luận võ, tiến vào trạng thái, là lúc da lông toàn thân mẫn cảm nhất, đột nhiên cảm thấy ánh mắt địch ý của Từ Chấn, phân tán tinh thần, tâm thần tất nhiên bị rung động, đó là cục diện chỉ có bại không thể thắng được”.

Nhưng hiện tại Trần Bàn đã nhắc nhở, Vương Siêu trong lòng đã có sự chuẩn bị, như vậy ánh mắt kích thích cùng địch ý của đối phương cũng không có ích lợi gì.

“Đa tạ” Vương Siêu là người có ân tất báo.

“Cái này cũng không có gì. Ta chỉ hy vọng luận võ công bình mà thôi” Trần Bàn thần nhiên cười, xoay người rời đi. Trở lại ngồi trên một cái ghế bên cạnh Trần Ngã Dương.

“Vương tổng, lần này luận võ cũng là do ta chú tâm an bài. Người cảm thấy có vừa lòng không? Quyền sư đệ nhất Đông Nam Á, võ thuật danh gia Đài Loan, hai danh gia của Hồng Kông đều đến. Hơn nữa có Tiết Liên Tín lão tiên sinh ở đây, công bình vô cùng, người hiện tại có thể yên tâm”.

Trong khi Trần Bàn cùng Vương Siêu bắt tay nói chuyện, Triệu Quân thân phận cũng không tiện nghe lén, cũng theo phép mà tránh ra hai bước. Thấy Trần Bàn đi mới đi tới.

“Vương tổng, người tuy công phu cao cường. Nhưng có thể là lần đầu tiên tiếp xúc với giới võ thuật duyên hải. Đến đây, ta giúp người giới thiệu qua” Triệu Quân rất nhiệt tình, biểu hiện hào phóng đúng phong cách của người phương Đông.

“Triệu tổng. Không cần” Vương Siêu cự tuyệt Triệu Quân giới thiệu: “Một triệu tiền mặt chi phiếu theo hợp đồng ta đã mang đến. Dựa theo quy củ, trước khi đấu ta cùng với Trương Uy sư phụ in dấu tay trên Sinh tử thư. Việc này cũng không nên trì hoãn, hiện tại cứ bắt đầu đi”.

Vương Siêu sở dĩ cự tuyệt, là bởi vì ở đây cao thủ rất nhiều, đều là võ thuật danh gia, trên người mang các loại các dạng công phu, nếu Triệu Quân nhất nhất đều giới thiệu, bản thân mình phải theo lễ, khẳng định là phải chào hỏi, cái này cũng khó mà miễn xem xét các loại động tác tế tiết trên người của người khác, hơn nữa bên kia là Trần Ngã Dương cùng Tiết Liên Tín, cao thủ như vậy, Vương Siêu khẳng định là có hứng thú dò xét đối phương, nhưng cứ như vậy, sẽ rất là phân tâm phân thần.

Trước khi luận võ có rất nhiều việc, phân tâm phân thần là tối kỵ nhất.

Cao thủ luận võ, thường thường công phu thể hiện ở những chỗ rất nhỏ. Vương Siêu các công phu nhỏ nhất này làm rất tốt. Bởi vì tâm của hắn sớm đã được tôi luyện tẩy rửa tạp chất, có thể luôn luôn như ánh trăng nơi giếng cổ, u thâm trầm tĩnh, không vì ngoại vật mà rung động.

“Tốt lắm, chủ nhân đương nhiên phải tôn trọng ý kiến cầu khách. Hiện tại cứ bắt đầu đi” Triệu Quân nhượng mảy, hắn không nghĩ đến Vương Siêu lại rõ ràng lợi hại như vậy.

Vương Siêu cũng không nói gì, mặc cho Triệu Quân an bài, hai người đi đến một cái bàn lớn trước lối đi, trên bàn có đặt bút lông, nghiên mực, giấy viết, còn có một hộp mực lần tay đã mở sẵn.

Trên tờ giấy có tám chữ to “Công bình giác lượng, sanh tử vật luận (Công bình đánh giá, sinh tử chớ nói)”.

Vương Siêu cầm bút lên, ghi tên mình trên giấy, sau đó dùng mực đỏ in dấu tay của mình lên.

Vào lúc này, Trương Uy cũng từ trong khoang thuyền đi ra, một thân bố y màu đen, mang giày vải. Thân sắc lạnh như băng, cũng đi đến ghi tên và in dấu tay.

Vào lúc này, một cái nam tử mặc y phục luyện công rộng thùng thình đi tới, lớn tiếng hô: “Người chứng kiến ký tên”.

Tiếng hô vừa dứt, Trần Ngã Dương ở bên kia đứng lên đầu tiên.

Vương Siêu cũng không thèm nhìn tới Trần Ngã Dương, chỉ nói một câu: “Ta đi đổi quần áo. Xin dẫn đường” Nói xong, xoay người đi vào trong khoang thuyền.

“Tiểu Trần, người trẻ tuổi này không đơn giản” Tiết Liên Tín là một lão nhân đã hơn chín mươi tuổi, râu tóc bạc phơ được chải gọn gàng. Đi đến trước lối đi dài cầm lấy bút ký tên. Nhìn thấy bóng dáng Vương Siêu đi vào khoang thuyền, nói với Trần Ngã Dương.

“Đúng là không đơn giản” Trần Ngã Dương ánh mắt chợt lóe, gật gật đầu: “Xem thân hình bước chân, công phu của hần cùng Trương Uy không sai biệt lắm, hơn nữa hần tâm thần bình tĩnh, không bị ngoại vật quấy nhiễu. Xem ra đây là đây sẽ là một trận đáng xem, lần này luận võ tất phải có một người chết ở chỗ này. Đáng tiếc”.

“Người luyện quyền chết ở trên lôi đài, cũng không phải là chết uổng” Tiết Liên Tín râu bạc tung bay trong gió biển: “Đây là một hồi long tranh hổ đấu, hươu chết vào tay ai, khó có thể đoán được, ngươi và ta cứ xem kết quả thế nào”.

Cao thủ luận võ, biến đổi vô chừng, năm phần là công phu, năm phần là cơ hội, tương đương với nhau, thắng bại do trời. Mặc cho là tông sư võ công cao cường tới đâu, ánh mắt có lợi hại tới đâu, cũng khó có thể đoán trước được kết quả.

Đợi khi hai người trở lại vị trí, Vương Siêu đã thay đổi y phục đi ra, hần mặc một bộ đồ truyền thống màu tím, giống như của Đường Tử Trần lúc trước mặc vậy, chân cũng mang giày vải. Từng bước đạp trên mặt đất, giống như yển tử điểm nước, lên lôi đài. Vào lúc này, Trương Uy cũng đã lên lôi đài.

Lôi đài dùng gỗ sam dày ba tấc, dùng rất nhiều đinh sắt thô dài đóng chằng chịt cố định, hết sức chắc chắn vững vàng.

“Trương sư phụ, chúng ta thực cũng không có cừu hận, nhưng lại phải đánh một trận sinh tử trên lôi đài này, thật sự là thế sự tạo hóa trên người” Vương Siêu nhìn thấy Trương Uy, đột nhiên mở miệng nói.

Hai người này. Một là quyền thuật đại sư uy danh hiển hách Quảng Đông, một là cao thủ mới nổi của nội địa. Vốn không quen biết nhau, cũng không có ân oán qua lại gì, hiện tại lại ký Sinh tử thư. Đích thật là làm cho người ta cảm thán.

[hai người đều là quyền thuật đại sư. Công phu trên tay có thể phán sinh tử của người ta, lại không nắm giữ được sinh tử của mình. Đó là sự châm chọc lớn nhất.

“Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ” Một câu phi thường kinh điển từ miệng Trương Uy nói ra, nhưng đối với tình cảnh của hai người hiện tại lại thích hợp vô cùng.

Tình này!

Cảnh này!

Hai người trên lôi đài thật đúng là “Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ”.

Quác quá! Quác quá! Tiếng gà kêu thê lương truyền đến, thì ra là một nam tử ở dưới lôi đài mang ra một con gà lớn, màu như lửa đỏ, không ngừng lắc lư.

Nam tử này một đao chặt đứt đầu gà, rồi quăng xuống biển.

“Bắt đầu!”

Trong phút chốc, trên boong thuyền của chiếc du thuyền hào hoa không một tiếng động. Chỉ có tiếng gió vù vù phần phật mà thôi.

Hai vị quyền thuật đại sư đối quyết, làm cho các cao thủ ở đây đều như ngừng hô hấp.

Giữa các cao thủ, cũng khó được luận võ như vậy. Càng hướng chỉ là y theo quy củ từ xưa lập Sinh tử thư? Huống hồ một số cao thủ ở đây ít nhiều cũng đã đánh cuộc. Ít nhất cũng mấy trăm vạn, nhiều cũng hơn một ngàn vạn.

Thu...! Hình như là từ ở chân trời rất xa truyền đến tiếng kêu ngân dài của tiên hạc! Trương Uy cổ dựng đứng lên, nhướn ra trước! Hai tay khê mở ra, đùi phải nhấc lên, đùi phải điểm một cái. Cả người lẳng không bay lên, xẹt qua mà đến. Trong khoảnh khắc vọt tới, hai tay nắm tay khép thành hình mỏ hạc, cánh tay xoắn vào trong, kinh phong xoắn ốc dâng lên, đập vào mặt!

Hần giống như một con tiên hạc thật lớn tung người trực diện tấn công, một tay thành hình mỏ hạc thủ trước yết hầu, dẫn mà không phát, vừa để phòng ngự, lại chờ thời cơ. Cánh tay tạo thành hình mỏ hạc còn lại phát kinh, mổ thẳng vào mắt phải của Vương Siêu.

Vịnh xuân quyền, Bạch hạc hình.

Trương Uy một khi phát kinh, toàn thân chấn động, ngực phổi hoạt động, thổ khí phún thanh, tự nhiên mà hình thành tiếng hót vang của tiên hạc.

Hắn cũng đã đem Vịnh xuân Bạch hạc quyền luyện đến bước “Thanh tùy thủ xuất”.

Quảng Đông tam hổ, danh hiệu quyền thuật đại sư quả thực cũng không phải là cái thùng rỗng.

Gầm! Vương Siêu đạp bộ lui về phía sau, thân thể cong lại, lưng gồng lên, dùng thân thể bộc phát ra hình ảnh hổ gầm. Đồng thời vung cánh tay như đại phủ khai sơn, dọc theo sườn phải của thân thể mình mà bổ ra, vừa lúc chém ngay năm tay hình mỏ hạc của Trương Uy.

Hổ hình Phách kinh, tiếng hô chấn động.

Hổ hình đối Hạc hình.

Chiêu thức của Trương Uy thực vẫn không hết lực, còn có lưu dư kinh, khi Hổ chưởng Phách quyền của Vương Siêu chém lên, hóa hình mỏ hạc thành quyền, năm ngón tay đột nhiên xiết chặt! Tiếng xương cốt vang lên lắc rắc.

Nương theo lực bùng nổ của năm ngón tay, năm tay của Trương Uy trong nháy mắt trở nên rắn như sắt thép. Cùng Phách quyền của Vương Siêu va chạm cùng một chỗ.

Cơ thể đánh ra, xương cốt tạo thành thúy hưởng, liên kết thành một mảng.

Cả lôi đài bằng gỗ sam chắc chắn cũng lay động kịch liệt.

Bạch hạc trác (mỏ bạch hạc) chính là hư thế, sát chiêu chân chính là năm ngón tay bạo phát, hóa thế năng của hình mỏ hạc thành quyền! Trương Uy quyền thuật vận kinh, đã tới bước tinh tế.

Hai người sau khi đối kích một quyền, Vương Siêu liên tiếp lui về phía sau ba bước, hạ lực xuống hai chân, dồn khí từng bước trầm trọng, đến bước thứ ba, rắc một tiếng, tám ván gỗ sam dày dưới chân đã bị đâm gãy.

Trương Uy cước bộ liên tục di chuyển, vô thanh vô tức, có chút mở song chưởng ra, thân thể giống như là một con tiên hạc nhẹ nhàng lướt đi trên lôi đài, trong khoảnh khắc đã lui tới mép của lôi đài, chân dẫm mạnh một cái, cũng phá vỡ một tấm ván gỗ, nương theo lực phản chấn, thân thể hắn lại đánh tới.

Hai người một quyền chạm nhau, đều cảm giác được năm tay của đối phương một cái thì như một ngọn búa lớn, một cái thì lại như mũi dùi thép. Lực ngàn cân mạnh mẽ giao nhau, xương cốt cơ bắp trên cánh tay đều đau đến tổn thương, hai bên đều không có chiếm được tiện nghi.

Nương theo thế lui về phía sau, đều tự âm thầm hoạt động khôi phục lại năm tay cùng cánh tay, Trương Uy tuấn chân theo thế Hạc hình tấn công trước.

Vương Siêu đột nhiên chuyển thân, hai cánh tay thủ ở bên hông, sau đó nương theo eo vung ra, Phách một tiếng! Cánh tay theo lực eo tung ra, xoắn từ trong xoắn ra, như hai độc xà xuất động, cắn thẳng vào năm tay của Trương Uy.

“Xà thủ động trung tàng, thần tiên dã nan phòng (Rắn ẩn ở trong động, thần tiên cũng khó phòng)”

Hai bên eo như hai cái động, Vương Siêu đem cánh tay ẩn vào trong đó, dựa vào lực bùng nổ của eo, phụ trợ vung tay ra, chính thể phát kinh, cực kỳ hiểm độc, lại hung tàn ác liệt. Đây đúng là tinh túy của Xà hình đả pháp.

Xà xuất động, một tiếng thúy hưởng phát kinh, thúy hưởng qua đi, rõ ràng nghe những tiếng xì xì, xì xì!

Trần Ngã Dương ở xa xem nhắm mắt lại, tai của hắn khẽ nhích động lên xuống, đem tiếng gió trên lôi đài thu vào tai không sót một tiếng nào.

Trong đầu hắn hiện ra hình ảnh một rắn một hạc đang tấn công giao tranh.

Vương Siêu lấy Hổ hình chuyển hóa thành Xà hình, biến hóa cực nhanh, ra tay hiểm độc, uy thế mãnh liệt, rất nhiều cao thủ quyền thuật đang xem ở đây đều phải ngợi khen.

“Khó trách Tần Mậu Giao chết trên tay hần!” Từ Chấn ngồi ở phía Đông thấy Vương Siêu ra quyền phát kinh như vậy, trong lòng sợ hãi càng phát ra mãnh liệt, “Nội địa quả nhiên là đầm rồng hang hổ, tuổi còn nhỏ, quyền thuật tạo nghệ đã đến cảnh giới như vậy, không biết sư phụ của hần là ai?”

Đối mặt với Vương Siêu hóa hổ thành rắn, Trương Uy trong lòng rung mình, hai nắm đấm tự nhiên cao thấp chuyển động, xương cốt trên cánh tay phát ra thanh âm ma sát bén nhọn, như là tiên hạc dồn dập kêu lớn.

Xương khuỷu tay, cánh tay của hần chấn động. Nắm tay của hần tạo thành một khối, loạn kích một hồi, như mưa to gió lớn, thật giống như một con chim gỗ kiến đang ra sức mổ vào thân cây.

Nắm tay của Vương Siêu như đầu rắn, chớp lên cắn mổ, thân thể lay động, bộ pháp liên tục di động, eo lưng liên tục xoay tròn.

Nắm tay hai người một mổ một cắn, thân thể quay cuồng đối kích, không đến mười giây, đã đụng nhau ba mươi bốn lần.

Kinh lực từ tay hai người hạ xuống chân, mỗi một lần đập xuống, lại có một tấm ván gỗ sam gãy tan.

Hơn mười giây qua đi, cả lối đi dưới sự lay động kịch liệt cũng đã vỡ tan, dùng dùng sập xuống.

73. Chương 73: Khiêu Hải!

Vương Siêu cùng Trương Uy hai vị quyền thuật đại sư phụ trên lối đi luận võ cho đến bây giờ, thời gian mới chỉ được hơn ba phút, hai người đã trao đổi nhau tám chín chục quyền, kinh lực dưới chân cũng đập phá lối đi, đổ sập xuống boong tàu.

Đả pháp hung mãnh như vậy va chạm nhau, làm cho rất nhiều quyền sư ở đây đều cảm thấy trên da lạnh lạnh.

Hai người đấu nhau một trận sinh tử, khác xa với luận bàn, giao đấu ngay từ đầu đã toàn tâm toàn thân đặt vào trong đó, đem tất cả tiềm lực cùng thể năng đẩy tới cực hạn dùng quyền thuật thể hiện ra.

Vô luận là Trương Uy, hay là Vương Siêu, quyền thuật của bọn họ đều đã đến mức thần hình gồm thâu, cảnh giới thanh tùy thủ xuất. Một quyền một cước, lực tới ngàn cân, dưới sự áp bức của sinh tử giao đấu, càng thể hiện ra phong phạm của võ thuật đại sư, hai bên phát huy vượt xa tiêu chuẩn bình thường của bản thân.

Vương Siêu khi bắt đầu lấy Hổ hình đấu với Vịnh xuân Bạch hạc loa toàn kinh lực của Trương Uy, nhưng va chạm một hiệp, liền cảm giác được lực lượng của đối phương trầm ổn, cánh tay cứng như sắt, hơn nữa khi phát kinh, cánh tay như một cây cầu bắc qua sông, mượn lực đánh lực, đánh xấp lá cà, đều xuất thần nhập hóa, lô hỏa thuần thanh, đánh mạnh đỡ mạnh, bản thân không chiếm một tia chút tiện nghi nào.

Cánh tay như một cây cầu. Đây là Kiều thủ kinh điển của Vịnh xuân quyền, khi bắt tay với người ta, bàn tay thành trảo, bẻ vào trong, thường thường chỉ một hiệp, có thể đem tay của kẻ địch bẻ gãy, rất tàn nhẫn.

Mà Hổ hình Phách kinh của Vương Siêu, đều là mở song chương, lực bổ Hoa Sơn, một nhát như mãnh hổ xuống núi vỗ linh dương, công kích liên miên không ngừng nghỉ, nói đến chính là đánh liên tục để hạ gục kẻ địch.

Trong Thủy Hử, Võ Tòng dả hổ, Thi Nại Am miêu tả lão hổ “Thì ra hổ khi vỗ người, chính là một lần nhảy vỗ, một lần xóc lên, một lần cắt kéo. Ba lần mà không trúng, khí thế ban đầu chỉ còn một nửa”.

Hổ hình chính là như thế, phát kinh vỗ người, toàn bằng một cổ ý khí mãnh liệt bén nhọn. Nhưng “Cương không thể lâu”, một khi vỗ người không trúng, chỉ sau mấy hiệp, ý khí như thủy triều xuống, lập tức bị giảm đi.

Trương Uy là kẻ địch khó đối phó nhất mà Vương Siêu từ khi xuất đạo tới nay mới gặp. Hần không cho rằng Hổ hình của mình có thể công kích liên tục hạ gục được quyền thuật đại sư này.

Nếu là thế công của Hồ hình vị cản trở. Ý khí giảm sút, lập tức sẽ bị Trương Uy lôi đình phản kích. Thua trận bỏ mạng chỉ là chuyện sớm muộn.

Vương Siêu hiểu rất sâu sắc đạo lý này.

Vì thế sau một hiệp, hắn đem quyền thuật lập tức hóa mãnh hổ thành độc xà, hai tay ẩn vào hang động ở hai bên hông, trái phải tấn công, cương nhu tinh tế, cùng với tiếng động xì xì, như một con rắn lớn dò đường. Trong sự linh hoạt nhanh nhẹn che dấu hung chiêu hiểm độc dữ dần.

Trương Uy đối với Vương Siêu cũng không dám có chút xem thường. Hắn tuy thành danh nhiều năm, sớm đã nổi danh trong chốn võ đài. Nhưng đối với những người trẻ tuổi luôn luôn phi thường tôn trọng.

“Quyền phạ thiếu trắng. Khi lão bất khi thiếu (Quyền sợ tuổi trẻ. Kinh già không kinh trẻ)” đạo lý này hắn tự nhiên hiểu rất rõ, càng hướng chi, vào hơn một tháng trước. Hắn cùng Vương Siêu thử tay một chút tại Đài quyền đạo quán, dưới một cái bắt tay, đều thi triển ra ám kinh, cũng không có chiếm được tiện nghi, Trương Uy liền biết Vương Siêu là kinh địch.

Vô luận như thế nào, cao thủ ám kinh đều đáng tôn trọng.

Chuyện Tần Mậu Giao thua trận bỏ mạng hắn cũng biết là do Vương Siêu gây nên.

Viên hình thân pháp của Tần Mậu Giao linh hoạt biến hóa, nhảy nhót tấn công cực nhanh, khi ở trên cây đã nhanh như vậy rồi. Vậy mà cũng bị Vương Siêu đánh chết, cái này nói lên Vương Siêu cũng là cao thủ thân pháp.

Trước khi lâm chiến, Trương Uy cũng đã làm công tác biết người biết ta.

Theo như lời Tiết Liên Tín, trận này là long tranh hổ đấu! Ai thắng ai thua, hươu chết về tay ai, cũng không ai có thể nói rõ được.

Hô hô, hô hô! Sau khi lôi đài bị hai người đập sập, Trương Uy cùng Vương Siêu lui bước một chút tách ra, cách xa nhau bảy tám thước, tay chân đều chậm lại, hít thở kịch liệt, đồng thời điều chỉnh hô hấp, âm thầm vận kinh chấn động nhẹ, dẫn thông huyết mạch bị bế tắc trên nắm tay.

Nắm tay của bọn họ tuy so với người bình thường cứng rắn hơn rất nhiều lần, nhưng rốt cuộc cũng không chân chính là sắt thép, trải qua nhiều lần va chạm hung mãnh, tự nhiên có chút tổn thương cùng không ổn.

Đánh nhau kịch liệt vài phút, đập sập lôi đài, thể lực của hai người hao tổn cũng phi thường lớn, không thể không mượn cơ hội hòa hoãn điều chỉnh lại.

Khi tách ra lui về phía sau, cước bộ của hai người đều rà sát mặt đất mà đi, các mảnh gỗ gãy vụn rơi tán loạn trên mặt đất bị đá bay tung lên bốn phía, trong khoảnh khắc đã tạo nên vài lối trống trải.

Bởi vì trong lôi đài được dùng một lượng lớn đinh thép, hiện tại bị đập sập, rất nhiều đinh thép còn nằm ở trong gỗ, mũi nhọn đâm ra, lấp lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Hai người tự nhiên không dám nhảy lên trên đó, nếu đi không đúng, chân bị đập trúng đinh xuyên vào chân, thắng bại lập tức sẽ có kết quả.

Lôi đài bị đánh nát, ván gỗ cùng đinh thép rơi tán loạn, hoàn cảnh thay đổi, làm cho kết quả của trận luận võ này càng thêm khó đoán.

Đại sư luận võ quyền thuật tương đương nhau, nắm phần dựa vào thực lực, nắm phần dựa vào ý trời.

Hai bên chia ra lui bước, Trương Uy kịch liệt hít thở ba hơi, làn da trên mặt nổi lên màu đỏ, ngực vồng lên, một tay hai xuống dưới hông, một tay gấp khúc, hai chân đạp mạnh, vọt tới như tên bắn.

Trương Uy vừa động, Vương Siêu chỉ cảm thấy mắt hoa lên, đối phương đã xuất hiện trước mặt mình, kiểu thủ ra quyền nhằm thẳng vào ngực mình.

“Nhanh thật!” Vương Siêu đến nghĩ cũng không kịp, ngộ địch tự nhiên bộc phát, hai tay hướng ra trước ngực bắt chéo lại, vừa lúc đỡ lấy một quyền cương mãnh của Trương Uy.

Đây là “Nhị giá lương” trong Hoành quyền kinh, trong Thái Cực quyền đả pháp cũng có chiêu thức “Thập tự thủ” tương tự, chỉ cần bắt chéo tay đỡ lấy nắm tay của đối phương, sau đó toàn thân vận kinh, bẻ ngược lại, lập tức có thể đem nắm tay của kẻ địch bẻ lợi cả gân cốt.

Sau khi ngăn được nãi?m tay củ0a Trương Uy, Vương Siêu phát lực bẻ0.

Trương Uy hét lớn một tiếng, cánh tay đang dãi?u oĩ0 dưới?i thẳ?t lưng eĩ?p maĩ?nh vaĩ-o xương củi-ng sau lưng, giống như một cái đuôi nguĩ?a vẫĩ?y.

Nhất thời, dãi-u gỏi?i củ0a hẫĩ?n haĩ? xuoĩ?ng, hai xương vai dãi-y vễi- phiĩ?a trướĩ?c, xương baĩ0 vai gỏi?ng như biĩ? loĩ?m vaĩ-o dãi0y baĩ0 vai ra, lực lượng oĩ0 nắm tay đột nhiên gia tăng!

Maĩ? bởĩ? trát quyền, thụ vĩ?i tiễĩ?n truĩ-ng (Đuĩ?ng maĩ? bởĩ? eĩ?p quyễĩ-n duĩ?ng đuoi voĩ?t tởĩ?)! Vĩnh xuân kiễm dương mã!

Vương Siêu vẫi-a bẻ0, Trương Uy gẫi-m lỏĩ?n phát kinh, đồng thời va chẫĩ?m. Vương Siêu cảm giác lực bẻ0 phi thường khó khăn, nắm tay củ0a đối phương maĩ?nh mẽi? truĩ-ng kiĩ?ch, giống như một đoạĩ-n tạĩ-u tông vaĩ-o vẫĩ?y.

Cước bộ nhất thời có chút hoĩ0ng lên, thân thể tựa hồ muốn bị một quyền nẫi-y tởĩ?ng bay lên không.

“Quyền kinh thẫĩ?t lỏĩ?n!” Sau khi va chẫĩ?m, kiên oa (lỏĩ?m vai) mã bởĩ? xuẫi?t kinh, lực lượng xỏĩ?c tởĩ?i không thể ngỏĩ- đượĩ?c. Vương Siêu không có thời gian phát kinh đón đỡ, ngăn không đượĩ?c, tâm thần vừa động, gân cốt thả0 loĩ0ng, chân trái luĩ-i ra sau, thân thể luĩ-i một tấc, lấy nhu kinh tiết lực.

Nẫi-o ngỏĩ- đầu, Trương Uy đột nhiên trong lúc đó lại xuất đượĩ?c chiêu.

Trên lẫi-n da mẫi?n caĩ0m củ0a Vương Siêu, tưởĩ-ng đởĩ?ng tạĩ?c nỏĩ0 mỗĩ?t khi Trương Uy phát kinh đều rõ ràng hiễĩ?n ra trong đầu hẫĩ?n.

Đây không phải lẫi- dùng mắt nhìn. Mà đang dùng lỗ chân lông đễ0 nghe.

Trong nháy mắt trong dãi-u lỏĩ?e lên, Vương Siêu chỉ thấy đượĩ?ng ngoĩ?n caĩ?i củ0a Trương Uy điể0m vaĩ-o giữ?a lòng bàn tay, bởĩ?n ngoĩ?n khẫi?c đởĩ-ng thỏĩ-i bẫĩ?n ta, phỏĩ?ng maĩ?nh vễi- phiĩ?a trướĩ?c. Thật giống như bốn thanh tre chợt giải trừ trói buộc maĩ- bẫĩ?n maĩ?nh ra ngoẫi-i.

Bỏĩ?n ngoĩ?n tay trong khoảnh khắc bẫĩ?n ra, phát ra tiếng vang như bởĩ?c voĩ0 dẫĩ?u phỏĩ?ng, lẫĩ?c rẫĩ?c! Uy thế kinh người.

Dướĩ?i thễi? công quyễĩ-n phỏĩ?i hoĩ?p vớĩ?i chiĩ0 nẫi-y, caĩ?nh tay củi-ng nẫĩ?m tay củ0a Trương Uy giống như dẫi-i thêm rất nhiều, xuyên thấu qua caĩ?nh tay đang chỏĩ?ng đớĩ? củ0a Vương Siêu, bốn ngoĩ?n tay như bởĩ?n muĩ?i dao bẻĩ?n nỏĩ?n, đâm thả0ng vaĩ-o ngực hẫĩ?n!

“Thiết chỉ thôĩ?n kinh!”

Đây là cảnh giới điể0nh cao củ0a Vĩnh xuân công phu. Kheĩ?o leĩ?o duĩ-ng lữĩ?c co duoĩ?i củ0a caĩ?c đởĩ?t ngoĩ?n tay. Bạo phát ra lực lượng vô cùng khoĩ? phỏĩ-ng!

Một kích nẫi-y củ0a Trương Uy trong khoảnh khắc quyễĩ-n củ0a hai bên va chẫĩ?m nhau, sau đó các đốt ngón tay phát lực truĩ-ng kiĩ?ch. Lại lấy “Thiết chỉ thôĩ?n kinh” xuyên phá phỏĩ-ng tuyến, dẫĩ?nh vaĩ-o nơi yếu hại.

Hắn liên tiếp pháĩ?t kiĩ-nh ba lẫi-n trong thỏĩ-i gian ngẫĩ?n, cương liệt không thể tưởĩ0ng tưởĩ?ng. Có thể nói lẫi- kinh điể0m trong kinh điể0n củ0a Vĩnh xuân. Cho dù Lí Tiểu Long sỏĩ?ng lẫĩ?i, lực lượng củi-ng khoĩ? maĩ- vướĩ?t đượĩ?c mỗĩ?t đởĩ-n Thiễĩ?t chiĩ0 thỏĩ?n kiĩ-nh nẫi-y.

Bỏĩ?n ngoĩ?n tay củ0a Trương Uy đâm tởĩ?i, chẫĩ0ng khẫi?c nẫi-o duĩ-ng dẫi-u nỏĩ?n củ0a thiết côn maĩ- đâm tởĩ?i. Thiết chỉ đơn giẫĩ0n lẫi- chỉ rẫĩ?n như sẫĩ?t theĩ?p.

Đỏĩ-n nẫi-y nễĩ?u biĩ? đâm truĩ?ng, Vương Siêu lập tức mẫi?t maĩ?ng tạĩ?i dương trường!

Vaĩ-o thỏĩ-i điể0m ngẫĩ-n cân treo sỏĩ?i tởĩ?c nẫi-y, Vương Siêu đã không kiĩ?p luĩ-i lẫĩ?i!

Cho dù coi? lui về phía sau, cũng không có tác dụng, Trương Uy lần này bức lui Vương Siêu, vô luận lai-tình thế hay tâm lý?, đều đã? chiế?m lấy tiên cơ.

Hơi thời? vẫ?n coi-n đã-i, công ki?ch tiề?p theo củ?o Trương Uy sẽ? như cuồng phong ba?o vu?i, sự so?ng triề-u củ?n củ?i, mỗ?t hơi đã?nh gi?c Vương Siêu!

Không thể đón đỡ, không thể lui-i la?i!

Trong su? đã?nh gi?i?, Vương Siêu phảng phất đã? rơi và-o tuyệt lộ!

Nhữ?ng quyền sư coi? mỗ?t o?i đây, đề-u chui? tâm và-o trậ?n dâ?u! Tất cả mọi người tựa hồ quên cả? hô hấp

Ngay cả Tiết Liên Tín cũng như Trần Ngã Dương, nhắm mỗ?t củ?o mi?-nh lại.

Và-o khoảnh khắc phan sinh tưở?n, Vương Siêu đột nhiên buông thả?o kinh lực tinh thần to?-n thân, cũng không lui về phía sau, cũng không chống cự, chỉ?o đem toàn bộ tinh thần tập trung và-o pho?i củ?o mi?-nh, yết hầu phát kinh, lấy hê?t khí lực bi?-nh sinh hút và-o một hơi!

Hu?i?!!!!!!! Hu?i? hu?i?!!!!!!!

Mỗ?t hơi hu?i? và-o kinh thiên động địa nẫ-y, la?-m cho trong lổ? tai củ?o tấ?t cả?o nhữ?ng người-i o?i đây đều rõ ràng nghe thấy được thanh âm hu?i? và-o thấ?i lổ?n.

Trần Ngã Dương nhắm mắt lại, chỉ?o dùng tai nghe, thanh âm hu?i? khi thật lớn củ?o Vương Siêu truyền đề?n tai hấ?n. Trong đầu hấ?n lập tức hiện ra mỗ?t hình ảnh.

Vương Siêu vốn la?- mỗ?t con mắ?g xà, hiện tại trong khoảnh khắc ba?-nh trướ?ng lên vô số lần, biến thành mỗ?t con cự long o?i phi?a chân trổ-i. Cự long mở miệng ra, hướng về- phi?a mặt biển hu?y nướ?c, trổ-i rung dẫ?t chuyển, long quyển hiện ra, nhật nguyệt vô quang, thiên hôn địa ám. Cả du thuyền giống như bi? củ?i?n và-o cơn lố?c xoáy-y do cự long hu?i? nướ?c tấ?o tha?-nh, ngay cả ba?n thân Trần Ngã Dương củ?ng bi? hu?i? và-o.

Trần Ngã Dương tâm vốn bình tĩnh vô cùng, đột nhiên xuấ?t hiệ?n một tia dao động, vội vàng mở to mắt, tấ?t cả?o ảnh?o ảnh?nh kia đều biến mất.

Trời xanh mây trắng, mỗ?t biệ?n bát ngát, gió êm sóng lặng.

Mà o?i giữa sân vẫ?n la?- Vương Siêu cùng Trương Uy đang o?i khoảng khắ?c sắp phân sinh tử.

“Hay cho mỗ?t chiêu Xà hóa long!” Trần Ngã Dương vừa thấy, trong lòng không khỏi tán thưởng.

Thi?- ra Vương Siêu tập trung toàn bộ tinh thần cùng lực lượng hu?i?t khi? và-o, tăng a?p suấ?t ki?ch liệ?t lên pho?i, buo?-ng pho?i chổ?t bi? e?p lổ?m và-o! Cơ bắ?p, xương cồ?t, phé dưới?i tấ?c du?ng củ?o a?p suấ?t bên trong, bi? e?p lổ?m và-o trong nướ?o tấ?c.

Mà nướ?o tác nẫ-y, đúng là củ?c ha?i củ?o lữ?c lườ?ng xuyên thấ?u Thê?i?t chỉ?o thô?i?n ki?-a củ?o Trương Uy.

Trương Uy một kích Thiết chỉ thô?i?n kinh, dưới?i su?i lổ?m ngu?c và-o củ?o Vương Siêu, lực lượng cuối cùng chỉ?o vu?-a vẫ?n chấ?m và-o trên y phướ?c trướ?c ngu?c củ?o Vương Siêu, ám kinh liên bộc phát ra.

Xu?-y xu?-y xu?-y xu?-y! Y phướ?c trướ?c ngu?c củ?o Vương Siêu bị thiết chỉ chấ?m và-o, đều bi? pha? tung ra, vẫ?i vun bay tung to?e.

Ám kinh một khi phát ra, uy mãnh như vẫ?y!

Chỉ tiếc, ám kinh củ?o Trương Uy chỉ?o phá quần áo, chỉ?o coi-n cả?ch la?-n da củ?o đố?i?i phương chỉ?o chử?-ng mỗ?t ly mỗ?- thôi.

Cao thủ giao đầ?u, khoảng cách củ?ch mỗ?t ly, chính là khoảng cách giũa? sỏ?ng và- chề?t. Trương Uy kém mỗ?t ly, Vương Siêu liền qua một kiếp, tỉ?nh mạng tu?- bở?- vu?c củ?o tu?o vong đã? đượ?c kéo trở về!

“Ha!?” Vốn một kích tài?t tru?ng, Trương Uy va?o một khắc cu?i?i cu?ng, ám kinh ti?ch tu?đ đ?i lâu đều bộc phát ra, nhưng lại?nh va?o kho?ng không. Trong lòng nhất thời trống r?ng, chẳng qua hẳn rất cuộc va?n la? đại sư, lập tức cảnh giác, thân thể lui về phía sau.

Một quyền vừa rồi, hẳn liên tiếp phát ra Kiên oa th?i?n kinh Kiềm dương mã thụ vĩ, sau đó lại la? Thiết chỉ th?i?n kinh, cuối cùng la? bộc phát ám kinh.

Ca?c đ?đng ta?c liên tiếp nhau, khiến cho hẳn t?đn lực bi?nh sinh, l?đc đ?i t?đn, thể lực tiêu hao. Rất cuộc không thể điều động công kích mới?i, chỉ co?i? th?đ lui bước về? phi?a sau. Lập tức điều chỉnh toàn thân đ?đ tái chiến.

Không thể không nói, một kích m?đt l?i na?y cu?a Trương Uy, kinh tâm động phách, la?m cho đối thủ bồi hồi bên bờ? v?đc sinh tử, co?i? th?đ xưng la? đại sư trong đ?đi sư.

Vương Siêu m?đt hơi hu?t va?o, vận động lực lượng cu?a ph?đi tho?i?t kho?đi một kiếp. Nhưng hu?t khí m?nh li?đt như th?i?, nội tạng chung quy yếu ớt, khó có thể thừa nhận. Trong nháy mắt khi Trương Uy lui về phía sau, hẳn đầu hoa mắt cho?ng, to?e đ?m đ?m. Ph?đi kịch liệt đau đớn, y?t hầu co?i? thu?i? gi? đ?i? v?a tanh v?a ngo?đt.

Đây là m?đt chiêu m?u ch?i?t Xa? ho?a Long trong Long xà hợp ki?ch. Trong đ?đo gia đ?đn ti?đch tho?i?i cổ đại co?i? ghi lại, “Xà thôn nhật nguyệt tinh hoa dĩ hóa long (R?i?n nu?i?t tinh hoa nhật nguyệt đ?đ hóa rồng!”

Vương Siêu một hơi hít vào, cũng giống như đem thiên địa hút vào bên trong phổi. Nhưng thần thoại chung quy vẫn là thần thoại. Vương Siêu hút quá mạnh, rất cuộc làm phổi tổn thương.

Chẳng qua hẳn rất cuộc cũng đã tránh được sát chiêu này, đối phương cũng lui về phía sau. Vương Siêu tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội chiếm thế thượng phong ngàn năm có một này!

Trong một khoảnh khắc này, hẳn trong đầu đột nhiên hiện ra cảnh tượng Đường Tử Trần đánh quyền khi thu công, thổi khí ra như mũi tên.

Toàn thân tự nhiên phản ứng, sau khi mãnh liệt hút khí vào, Vương Siêu mở miệng phun toàn bộ khí trong phổi về phía trước.

Khí tức tập trung, phun khí như một mũi tên, một luồng máu tươi thật dài theo luồng khí, bắn thẳng về phía mặt của Trương Uy.

Máu kia là do Vương Siêu hút khí bị thương ở phổi, tập trung ở y?t hầu, vào lúc hẳn thổi khí ra, cũng cùng lúc phun ra theo.

Trương Uy trong khoảnh khắc lui về phía sau, vận lần không nghĩ tới điểm này. Luồng khí cùng máu của Vương Siêu dưới áp suất cao của phổi, phun ra với tốc độ hết sức mau. Chỉ trong nháy mắt, đã đuổi kịp thân hình hẳn đang lui về phía sau, phun trúng mặt hẳn.

“A!” Trương Uy chỉ cảm thấy trước mắt đỏ lên, sau đó mùi máu tươi xông vào mũi, mặt đã bị dính đầy máu, máu tuy không nhiều lắm, chỉ cỡ một nửa ngụm nước mà thôi, nhưng một ít đã dính vào mắt của hẳn, nhất thời làm cho mắt của hẳn đau đớn cay xè, không mở ra được.

“Cơ hội tốt!” Vương Siêu một hơi cùng máu phun ra ngoài, cảm giác cả người tho?i mái, bản thân hẳn cũng không có lại tạo nên được hiệu quả như vậy. Chính bởi vì phổi hút khí quá mạnh, chỉ muốn đem toàn bộ phun ra ngoài mà thôi.

Chẳng qua hẳn chung quy vẫn là cao thủ, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, thân thể v?t tới, cùng với tiếng hổ gầm! V?t qua bốn thước, cướp được vị trí sườn phải của Trương Uy, ra quyền rất mạnh, bổ vào xương sườn của Trương Uy.

Trương Uy mắt không mở ra được, đã có chút bối rối, vừa mới kinh lực đã tận, lại chưa kịp điều chỉnh lại, nghe thấy tiếng gió, biết nguy hiểm, gấp rút né qua bên trái, rất cục với thân thủ nhanh nhẹn đã né được một kích này.

Nhưng Hổ hình của Vương Siêu đã không phát thì thôi, một khi phát ra liền như sấm sét đánh xuống, không để cho người ta có cơ hội lấy hơi, cước bộ đạp bát quái, lại lạng qua bên trái, phách kinh liên tục phát ra, hai tay quất ra liên tục, như vô số mưa đá từ trên trời nện xuống.

Trương Uy mắt bị đau, một mảng tối đen, lại bị Vương Siêu chiếm được thượng phong, liên tục tránh né, rốt cuộc luống cuống tay chân, sau khi đỡ một quyền cuối cùng của Vương Siêu, lực lượng không đủ, thân thể bị đánh văng tới một tấm ván gãy.

Nhưng hắn nhìn không thấy, trên tấm ván gỗ có lóe lên một cây đinh thép, cước bộ lui về phía sau một bước, phập! Mũi đinh thép đã đâm xuyên giày của hắn, đâm thẳng vào lòng bàn chân của hắn, xuyên thấu cả bàn chân.

Rốt cuộc, Trương Uy đã duy trì không được, thân thể không ổn, muốn ngã sấp xuống.

Vương Siêu bắt lấy cơ hội, một quyền đâm thẳng vào xương đòn gánh trước ngực hắn, rắc rắc, xương đòn gánh gãy. Âm kinh đã xuyên thấu vào trong gân cốt của hắn.

Trương Uy rốt cuộc duy trì không nổi nữa, ngã lăn ra đất.

Vương Siêu biết Trương Uy đã mất đi lực chiến đấu, lập tức lùi thân, cũng không truy kích nữa.

“Luận võ năm phần dựa vào vận khí, năm phần dựa vào thực lực. Ta hôm nay bại trong tay ngươi, đây là ý trời... Trương Uy nằm trên mặt đất thở hào hển: ”Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ, người luyện quyền, chết ở trên lôi đài, cũng không tính là oan uổng...”

Hắn một mặt nói chuyện, một mặt dùng hết khí lực toàn thân đứng lên, “Ta còn vợ cùng một đứa con trai năm tuổi, đứa con gái bảy tuổi. Hy vọng ngươi có thể giúp ta chiếu cố cho bọn họ, ta đánh quyền cả đời, cừu gia cũng rất nhiều...”

Sau khi nói xong những lời này, Trương Uy cước bộ miễn cưỡng, đi tới bên cạnh mạn tàu, đột nhiên cánh tay dùng lực, nhảy xuống dưới biển!

Quyền thuật đại sư bị đánh bại mất đi thanh danh, chẳng khác nào đã đánh mất tính mạng, Trương Uy tuy không bị đánh chết, nhưng hắn lại lựa chọn nhảy xuống biển!

Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ.

Mặc cho người quyền thuật cao tới đâu, cũng là uổng công.

Vương Siêu vài bước vọt tới bên cạnh mạn tàu, nhìn thấy phía dưới dâng lên bọt nước, hắn thực không có vui sướng vì chiến thắng, mà trong lòng dâng lên nỗi bi ai sâu thẳm.

74. Chương 74: Chiến Đấu Tài Cường Cường Khai Thủy

Hai người đánh nhau một trận kinh tâm động phách, làm cho những người đang xem ở đây ngừng cả thở, cho đến khi Trương Uy bị Vương Siêu đánh gãy xương đòn gánh ngã xuống đất, cố gắng đứng lên nhảy xuống biển tự vẫn, mọi người mới hồi thần lại.

Đồng thời bọn họ cũng hiểu được cuộc luận võ này đã có kết quả.

Uy danh hiển hách, danh chấn năm tỉnh duyên hải, một trong Quảng Đông tam hổ trong giới võ thuật Đông Nam Á thua dưới tay một người trẻ tuổi.

Triệu Quân sắc mặt hết sức khó coi, mặt trắng bệch ra không chút huyết sắc. Lặng lặng ngồi tại chỗ, tay nắm chặt lấy một cái ly thủy tinh, ngón tay xiết lại tới mức trắng bệch ra, không nói được một lời.

Không có gì khác, lần này Trương Uy luận võ thất bại, đối với hắn tổn thất có thể nói rất lớn.

Đầu tiên, một triệu tiền mặt xem như đã quẳng xuống nước, nhưng hơn nữa còn tiền cá cược đổ quyền, một lần luận võ này, hắn tổng cộng tính ra tổn thất trên ba triệu.

Cho dù hần là Đẳng Thái tử, tiền nhiều của nhiều, nhưng tổn thất này cũng đủ khiến cho hần đau lòng. Ba triệu thực không là một con số nhỏ.

Mời nhiều danh gia võ thuật như vậy đến làm chứng, lại ký hợp đồng, Sinh tử thư, tiền mặt chi phiếu cũng đã đặt ở trên bàn, Triệu Quân cho dù không cam lòng, cũng không thể đổi ý được.

Huống hồ quan trọng hơn chính là, lần này hần chuẩn bị lợi dụng danh khí cùng thân thủ của Trương Uy, để thò tay vào giới võ thuật. Trong đạo làm ăn, cũng khó tránh va chạm, cũng không thể lúc nào cũng đánh giết, mời lính đánh thuê vận dụng súng đạn, không nói đến độ nguy hiểm, cũng không có chút lợi ích nào.

Tranh chấp trên hắc đạo, trừ phi là cừu bất cộng đái thiên, mới có thể vận dụng hỏa khí mà hai bên đánh nhau.

Dù sao vận dụng súng đạn cũng là chết rất nhiều người, còn có quân đội võ trang của chính phủ can thiệp, sau khi gây náo loạn, hai bên gây mâu thuẫn cũng chỉ có hại, người chết đòi tiền trợ cấp, trúng đạn bị thương cũng đòi tiền thuốc, cái gì cũng đòi tiền.

Ngoại những cái này, mâu thuẫn tranh cãi trong làm ăn bình thường đều mời người hòa giải, thật sự không hòa giải được, liền mời cao thủ lời dài luận võ, bên nào thua thì bên đó nhượng bộ, đây là quy củ từ nhiều năm truyền lại, đến nay vẫn rất hay được dùng.

Võ thuật cùng võ lâm, hắc đạo, giang hồ tất nhiên có liên hệ, sao lại có võ thuật, lại còn có giang hồ, hắc đạo.

Trương Uy chết đi, ý tưởng nhúng tay vào giới võ thuật của Đông Nam Á của Triệu Quân đã bị phá hỏng.

Sự thất thế trên phương diện này, so với tổn thất ba triệu còn muốn nặng hơn.

Cao thủ cũng không phải là dễ dàng tìm được mà mời như vậy.

Trương Uy kỳ thật đã sớm rời khỏi giang hồ, lần này trở lại, cũng là bởi vì công ty của bản thân kinh doanh không tốt, vào thời điểm sắp sụp đổ, Triệu Quân mới nắm được cơ hội này, hỗ trợ hần khôi phục lại sự nghiệp, lời kéo Trương Uy khiến cho hần quay lại giang hồ.

Một quyền thuật đại sư vốn đã rửa tay gác kiếm, lại bởi vì cuộc sống, lại lần nữa gia nhập võ lâm, kết quả chết ở trên lời dài.

Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ.

Đó là sự bi ai của quyền thuật.

Đó là sự bi ai của thời đại.

Vương Siêu lý giải sâu sắc điểm này, cho nên tại thời khắc Trương Uy nhảy xuống biển, hần trong lòng cũng không chút vui sướng vì thắng lợi.

Triệu Quân hy vọng tan biến, trong đầu trống rỗng, một công tử khác là Ngô Đình Đạt ngồi ở bên cạnh so với hần tỉnh táo hơn, lập tức lớn tiếng hô người dưới tay mặc đồ lặn nhảy xuống biển cứu người.

Dù sao Trương Uy cũng là một quyền thuật đại sư có danh vọng, nếu chết mà để cho hần táng thân dưới đáy biển, sự tình truyền ra ngoài, làm cho lòng người lạnh lẽo, về sau ai còn giúp tập đoàn Úc Khoa làm việc?

Ngô Đình Đạt tuy cũng là một trong ba Thái tử, nhưng không phải là dạng công tử khốn kiếp, ngược lại hần khôn ngoan phi thường, bằng không cũng sẽ không tại cả Quảng Đông hô mưa gọi gió, ngay cả Từ Chấn đối với hần cũng hết sức cố kỵ.

“Ài!” Thấy Trương Uy nhảy xuống biển, Trần Ngã Dương cùng Tiết Liên Tín cũng rất rõ ràng, thở dài một tiếng, thân thể cũng không tiến lên.

Bọn họ không có tiến lên ngăn cản, bởi vì đây là lựa chọn của Trương Uy.

Càng hưởng chi Trương Uy vào lúc cuối cùng, bị Vương Siêu đánh nát xương đòn gánh, cho dù về sau chữa khỏi, cũng khó mà khôi phục trạng huống thân thể như trước kia, võ công tất nhiên giảm đi rất nhiều, cái này đối với một quyền thuật đại sư nổi danh mà nói, căn bản là không thể chịu đựng được.

So với sống mà chịu nhục, không bằng tự sát, chết một cách sạch sẽ.

Khi Trần Bân nhìn Vương Siêu, trong ánh mắt lóe ra sự phức tạp.

Từ Chấn cũng nhanh chóng hiểu được kết quả luận võ, biểu tình của hắn cùng Triệu Quân cũng không thua kém gì.

Vương Siêu chẳng những đánh chết đồ đệ Tần Mậu Giao của hắn, hiện tại lại chiến bại Trương Uy, khiến cho đối phương nhảy xuống biển tự sát, điều này đối với hắn quả thực là nỗi sỉ nhục lớn lao.

Từ Chấn cùng Trương Uy thật ra cũng không có giao tình gì, nhưng rốt cuộc cũng được giới võ thuật liệt vào Quảng Đông tam hổ. Hiện tại Vương Siêu chiến bại Trương Uy, khiến cho danh khí của hai hổ khác là hắn cùng Đái Quân tự nhiên cũng bị tổn thương rất lớn.

Trừ phi Từ Chấn cùng Đái Quân tái ước đấu với Vương Siêu, đánh bại hắn, thanh danh mới có thể vãn hồi. Một khi đã được gọi chung là Quảng Đông tam hổ, ít nhất về mặt danh khí, đó là vinh cùng vinh, nhục cùng nhục.

Nhưng sau khi thấy võ công của Vương Siêu, Từ Chấn trong lòng cũng thấy không nắm chắc được sự tất thắng.

Trong đầu hắn cấp tốc luân chuyển, suy nghĩ làm thế nào để đối phó với Vương Siêu, cừu giết đồ đệ, không thể không báo.

Sau mười phút, một đám thợ lặn rốt cục đã đem Trương Uy từ biển lên boong thuyền, lúc này, Trương Uy hơi thở đã không còn, nhất đại quyền thuật đại sư, cao thủ Vịnh xuân quyền, đã rời khỏi nhân gian.

Hắn trúng Hổ hình Phách kinh liên kích của Vương Siêu, đánh nát xương đòn gánh, chân lại đâm trúng một cây đinh thép lớn, cây đinh này đâm xuyên qua cả lòng bàn chân hắn, thương thế nghiêm trọng, cuối cùng từ trên boong tàu cao hơn mười thước nhảy xuống, chìm xuống biển hơn mười phút, chết là điều hiển nhiên.

Trương Uy sau khi được vớt lên, đặt ở giữa sàn tàu, một số quyền sư cũng xông tới, thấy cao thủ này sắc mặt đã chuyển xanh, đều thở dài không thôi, đồng thời đối với Vương Siêu xem trọng hơn nhiều.

Dù sao, có thể đánh bại người như Quảng Đông tam hổ Trương Uy, trong quyền thuật tạo nghệ, cũng đã có thể trong giới võ thuật dương danh lập vạn.

Danh tiếng của Vương Siêu, lập tức tăng cao!

Lần luận võ cùng với Tần Mậu Giao chỉ có thể nói là một trận chiến thành danh, nhưng hiện tại luận võ cùng Trương Uy, thanh danh quả thực đã bay lên tận trời cao.

Vương Siêu ở bên cạnh Trương Uy, nhìn thấy vị đại sư cùng mình luận võ đã thất bại mà nhảy xuống biển tự vẫn, yên lặng không nói, cởi áo ngoài của mình ra đắp mặt cho Trương Uy.

Y phục bên trong của hắn, trước ngực áo đã bị ám kinh của Trương Uy đánh nát, hiện tại cởi áo ngoài ra trình trọng đắp mặt cho Trương Uy, làm cho mọi người đều thấy, Vương Siêu đúng là tôn trọng cùng tiếc hận đối với đối thủ.

Vịnh xuân công phu của Trương Uy, thật sự là đã tới bước xuất thần nhập hóa lô hỏa thuần thanh, đăng phong tạo cực, Thiết chỉ thốn kinh kia chợt phát ra, hung mãnh bạo liệt, bùng nổ lại có tính bí mật rất cao, nếu không phải Vương Siêu linh cơ linh động, thì triển ra Xà hóa long trong Long xà hợp kích, hút khí nở rộng bả vai, mở rộng ra, không tiếc thương phể lôm ngực vào trong, thì dưới một kích này, Vương Siêu tuyệt đối ngăn không được.

Xà hút khí ngửa đầu công kích kẻ địch, từ cổ đến khoảng bảy tấc đều phình ngang ra, Vương Siêu một chiêu này, đúng là một chiêu kinh hiểm nhất trong Xà hình.

Trận luận võ này Vương Siêu có thể thắng, thật sự là dựa vào năm phần vận khí, nếu không bị thương phổi mà phun ra máu tươi làm mờ mắt của Trương Uy, khiến cho mắt của đối phương tạm thời không nhìn rõ được, Vương Siêu cũng sẽ không lập tức chiếm được thể thượng phong.

Càng huống chi, Vương Siêu cho dù chiếm được thể thượng phong, hăng hái tiến công, nhưng vẫn bị Trương Uy nghe tiếng gió mà tránh né được rất nhiều đòn đánh.

Nếu thời gian kéo dài thêm một chút, Hổ hình của Vương Siêu khí lực từ từ suy kiệt, Trương Uy không khó tìm được cơ hội dùng tay áo lau máu đọng ở trên mắt, khôi phục thị lực trở lại.

Đến lúc này, thắng bại cũng khó mà đoán được.

Nhưng không biết có phải là thiên ý trêu người hay không, Trương Uy mắt nhìn không rõ, đã đập phải đỉnh sắt, bị đỉnh sắt đâm xuyên qua lòng bàn chân, một nhát này chẳng khác nào đã phán án tử hình cho hắn, cho dù cao thủ lợi hại đến thế nào, lại gặp thương tổn lớn như vậy, cũng không thể chịu đựng nổi, càng huống chi là đang luận võ với một đối thủ ngang tài ngang sức?

Sau khi đập mắt cho Trương Uy, Vương Siêu cũng phát hiện cây đỉnh sắt quyết định chiến thắng cho mình vẫn còn cắm ở trên bàn chân của hắn, bèn nắm cây đỉnh từ dưới đế giày của Trương Uy mà kéo ra.

Cây đỉnh so với hán ngón giữa của hắn còn dài hơn, sáng lập lờ, mũi nhọn sắc bén.

Lúc này Trần Ngã Dương cùng Tiết Liên Tín cũng thấy cây đỉnh này, đều lắc đầu, lại tiếp tục ngồi xuống.

“Luận võ lần này, Vương Siêu đại sư dành phần thắng!” Sau khi mọi việc đều đã thỏa đáng, mọi người cũng tiếp nhận sự thật của lần luận võ này, Trương Uy chết, không chút bàn cãi nào, vì thế người chủ trì lúc trước chặt đầu gà đã tuyên bố kết quả luận võ.

Vương Siêu lại vào khoang thuyền thay đổi y phục, lúc này, Diêu Hiểu Tuyết đi theo quan sát, Triệu Tinh Long cũng đã cả kinh ngậy người ra, cho đến khi tuyên bố kết quả, mới chân chính phục hồi tinh thần lại, Diêu Hiểu Tuyết vội vàng bước tới trước đài, cùng với bên công chứng an bài trận luận võ này kết toán tiền bạc.

Luận võ lớn như vậy, rất nhiều quyền sư đức cao vọng trọng công chứng, tiền đặt cược tự nhiên sẽ tới tay, không thiếu chút nào.

Triệu Quân cũng dùng tiền mặt chi phiếu, đặt trong valy mật mã, mang đi cũng hết sức thuận tiện, sau khi kiểm tra một lần, Diêu Hiểu Tuyết không phát hiện vấn đề gì.

Một triệu tuyệt đối không phải là con số nhỏ, cho dù là Diêu Hiểu Tuyết trong hai năm này lăn lộn trong thương trường, gặp qua không ít sự việc, nhưng cảm giác một triệu tài chính chân chính cầm ở trong tay, thật sự là thoải mái.

Một triệu lúc trước là vay từ ngân hàng, sớm muộn cũng phải trả gốc lẫn lãi, Diêu Hiểu Tuyết để nơi tay chẳng những cảm giác không thích thú gì, mà còn cảm giác như một tòa núi đè ở trên người, hít thở không thông.

Dù sao vay một triệu, chỉ với lãi suất, mỗi một giờ qua đi đã tổn thất không ít tiền.

Cũng là một triệu, cầm ở nơi tay cảm giác khác biệt hẳn, đây cũng chính là sự thay đổi trong tâm cảnh của con người.

Lúc này, Vương Siêu đã thay đổi y phục đi ra, sắc mặt của hắn có chút tái nhợt, bước đi cũng không được cân bằng thâm trầm có lực như trước, có chút loạng choạng.

Đối địch với Trương Uy, hắn tuy không trúng quyền cước của đối phương, nhưng bởi vì hút khí quá mạnh, bị thương ở phổi, đây là nội thương, lúc mới bị thì còn chưa sao, nhưng sau khi luận võ chấm dứt tinh thần thả lỏng ra, hắn lập tức cảm giác bản thân hít thở có chút khó khăn, trước và sau ngực đều âm ỉ đau, hơn nữa trong yết hầu, đau rất nóng bỏng như có một cục than hồng ở trong đó vậy.

“Tình huống thực nghiêm trọng, nội thương không thể so với ngoại thương, ngoại thương từ từ điều dưỡng, còn có thể khôi phục như trước, nhưng nội thương là chuyện cả đời” Vương Siêu áp hai tay ấn lên ngực, chậm rãi điều hòa hô hấp, lần này miễn cưỡng mới thấy đỡ hơn một chút.

Nếu Đường Tử Trần có ở trước mặt hắn, nhất định có thể trị liệu thương thế cho hắn rất nhanh, nhưng hiện tại Đường Tử Trần đã đi rồi, lưu lại Vương Siêu một cảm giác cô độc, tình huống gì, đều tự hắn phải ứng đối, ngay cả thương thế trên người mình.

Long xà hợp kích các tư thế chính là Long hình, Xà hình, Mã hình, Bổng quyền, Toàn quyền, Pháo quyền chứa rất nhiều tinh túy ở bên trong. Vương Siêu trước kia tuy đã luyện thuần thực, nhưng cũng chỉ là hình, vẫn chưa luyện tới bước xuất thần nhập hóa.

Chiêu Long xà hợp kích này muốn luyện đến bước thần hình kiêm toàn, phải đem tất cả các hình luyện thấu, sau đó thông qua gân cốt, da lông bên ngoài cùng với cốt tủy bên trong rèn luyện, từ ngoài dựa vào trung gian dẫn dắt vào bên trong, đem công phu thẩm thấu vào ngũ tạng lục phủ, hoàn toàn cường hóa tim, thận, lá lách, dạ dày, phổi, đại tiểu tràng, các khí quan bên trong cơ thể, mới có thể chân chính đem hình cùng ý hợp, luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Vương Siêu hiện tại tuy đã bắt đầu tu luyện Hổ báo lôi âm, nhưng công phu chỉ mới là bước bắt đầu, cốt tủy thực chưa được cường hóa, càng chứ tới được mức trong ngoài tiếp dẫn, công phu thẩm thấu ngũ tạng lục phủ.

Công phu chưa đến nơi đến chốn, mạnh mẽ Luyện nội hô hấp của Long xà hợp kích, không xuất hiện vấn đề mới là lạ.

Đường Tử Trần công phu đã đến đỉnh điểm của nhập hóa cảnh, thần hành viên mãn, viên đạn bắn vào vai, có thể khống chế cơ bắp gân cốt đè ép có thể tự đẩy ra, đây là da lông, gân cốt, ngũ tạng lục phủ của nàng chính là đến cốt tủy đều đã luyện thành một khối kinh lực hoàn chỉnh, minh ám lưỡng trọng kinh lực xuyên thấu tới tận từng lỗ chân lông một trên thân, không đâu không tới.

Mà Vương Siêu hiện tại còn xa mới luyện được tới bước đó.

“Chúng ta đi thôi”.

Vương Siêu thấy Diêu Hiểu Tuyết đã làm xong mọi chuyện, gật gật đầu liền muốn rời khỏi du thuyền hào hoa này. Hắn hiện tại bị thương, đã không thể động thủ với người ta, mà ở đây kẻ địch cũng không thiếu, tự nhiên muốn sớm rời đi.

Triệu Quân lần này thiệt hại lớn, về sau khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ, còn có Từ Chấn ở đây, đây chính là người trực tiếp có cừu giết đồ đệ với hắn, nếu đột nhiên ra tay trả thù.

Với trạng thái của Vương Siêu hiện tại, cùng với “Tiểu tỷ thánh” này đấu một trận, không quá mười hiệp, lập tức se bại trận mà chết.

“Người chó đi! Đứng lại!”

Ngay lúc Vương Siêu muốn phải, đột nhiên ở một góc sáng phía Đông vang lên một thanh âm thanh thúy, người ngồi ở phía Đông là Từ Chấn, nhưng thanh âm này lại không phải do Từ Chấn phát ra, mà là từ một nữ tử đứng ở bên người hắn.

Nữ tử này rõ ràng là đồ đệ của Từ Chấn, hơn nữa tư chất cũng khá tốt, là đệ tử có gia đình thế lực cũng không bình thường, bằng không, cũng không có tư cách tới xem trận luận võ lớn như thế này.

Có thể lên chiếc du thuyền này, đều không phải là nhân vật bình thường.

Có tư cách ngồi ở đây xem, đều là các nhà võ thuật có thân phận, có địa vị, có danh tiếng, đệ tử bọn họ dẫn theo đứng ở bên cạnh, quá nửa là y bát truyền nhân của bọn họ, cũng chính là những người hỗ trợ cho họ khi về già, giữ lấy thể diện của môn phái, ứng phó với sự khiêu chiến của người khác, là đệ tử bảo tồn thanh danh.

Vương Siêu cùng Trương Uy một trận luận võ này, quả thực là một cơ hội cực tốt để các đệ tử học tập, các quyền thuật danh gia, cao thủ này tự nhiên nói sao cũng phải đem bọn họ theo.

Tuy nhiên các đệ tử chỉ có tư cách đứng xem này đại đa số tuổi so với Vương Siêu đều lớn hơn, nhưng sau khi trận chiến qua đi, Vương Siêu đã hoàn toàn thành danh, tiến với hàng danh gia quyền thuật đại sư, cho

dù cao thủ thành danh đã lâu đối với hắn cũng không dám có chút khinh thị, càng huống chi là đệ tử của bọn hắn?

Nhưng hiện tại lại có một đệ tử cố tình đi ra nói những lời này, điều này làm cho Vương Siêu không thể không chú ý nhìn lại

“Hử?!” Cùng lúc khi Vương Siêu dừng bước nhìn lại, nữ nhân kêu đứng lại kia đã đi ra, tuổi của nàng ước chừng hai bốn hai năm tuổi, mặc võ phục màu trắng, trên trán tóc phủ xuống che khuất cả trán, chỉ lộ ra đôi mắt to sáng ngời cùng ngũ quan ngay ngắn.

“Người đánh chết sư huynh của ta, món nợ này còn chưa tính rõ ràng, ngươi muốn đi sao?” Nữ hài tử này đi tới phía trước, hai mắt nhìn chằm chằm vào Vương Siêu.

Vương Siêu cũng không nhìn nữ hài tử này, mà đem ánh mắt nhìn về phía Từ Chấn.

[Với thân phận danh khí của hắn hiện tại, tự nhiên không thể giằng co với hậu bối bình thường, trong giới võ thuật bối phân rất nghiêm ngặt, hơn nữa vào trường hợp này, trên hết là phải nói đến quy củ, nữ hài tử này không có tư cách lên tiếng trước Từ Chấn, chuyện này để cho người khác nhìn vào, sẽ nói Từ Chấn dạy đồ đệ không nghiêm.

“Từ tổng, đồ đệ của ngài là ta đánh chết, chẳng qua cũng là trên lời đài công khai luận võ, sinh tử không nói đến, người nếu muốn tìm ta báo thù, có thể bất cứ lúc nào hạ chiến thư, ta tự nhiên tiếp lấy. Người kêu đồ đệ ra, chẳng lẽ thấy ta cùng Trương sư phụ luận võ bị thương quá nặng, ngay cả một nữ đồ đệ của người cũng ứng phó không nổi?”

Vương Siêu nói chuyện rất chậm rãi.

“Tình Tử, trở về!” Từ Chấn ánh mắt khép hờ lại, vỗ mạnh xuống tay vịn của chiếc ghế đang ngồi! Rắc một tiếng, tay vịn của chiếc ghế đã bị ám kinh của hắn chấn nát.

“Vương sư phụ, đây không phải là đồ đệ của ta, là con gái của một lão bằng hữu của ta, hôm nay người cùng Trương sư phụ luận võ, ta không nhúng tay vào, chẳng qua cừu giết đồ đệ, món nợ này cũng sẽ sớm tính tới. Đến lúc đó, ta tự nhiên sẽ hạ chiến thư với người, hôm nay miễn đi, nếu không ở đây nhiều vị tiền bối danh gia cũng sẽ cười ta thừa dịp người gặp nguy mà xuống tay”.

Nói xong, Từ Chấn đứng dậy, đưa mắt nhìn Tình Tử: “Đi!”

Mắt thấy đám người của Từ Chấn rời khỏi du thuyền, Trần Bàn đi tới, thấp giọng nói với Vương Siêu: “Nữ nhân kia là con gái một quyền sư trong giới võ thuật Nhật Bản, nếu tìm người gây phiền toái nữa, không cần thương hương tiếc ngọc, hắn vừa mới rồi muốn thừa dịp cơ hội tốt người đang bị thương mà đánh bại người”.

75. Chương 75: Trần Ngã Dương Địch Công Phu

Vương Siêu từng đọc sách dưỡng khí, từng đọc qua lịch sử võ thuật cổ truyền, đối với một số tình tiết trong đó cũng có sự lý giải nhất định.

Không nói tới “Không thủ đạo” bắt nguồn từ “Đường thủ”.

Cũng không nói tới chuyện tổ sư “Hợp khí đạo - Aikido” thời trẻ đã từng tham gia chiến tranh Nga - Nhật ở vùng Đông Bắc, học được Thái Cực quyền.

Tổ sư “Cực chân Không thủ đạo” Đại Sơn Bồi từ năm 1932 đến năm 1938 tại nông trại Đông Bắc Mãn Châu học được Nam Quyền “Thập Bát thủ”.

Càng không nói tới ba năm Dân quốc, võ sĩ Trung Hoa Thái Cực Hình ý đại sư Hác Ân Quang đến Nhật Bản, dạy võ thuật cho người Hoa, lại bị một vị cao thủ kiếm đạo Nhật Bản giả mạo người Hoa vào học trộm, cuối cùng lại ra mặt đấu với Hác Ân Quang, Hác Ân Quang không thể đánh thắng, buồn bực mà chết.

Chỉ riêng ở Thượng Hải, Tinh vũ thể dục hội của Hoắc Nguyên Giáp cùng Hồng khẩu đạo tràng của Nhật Bản vô lâm tranh chấp, đã tạo thành vô số kịch bản truyền hình, vô số tiểu thuyết, dân gian truyền kỳ, cho đến nay vẫn được nhiều người ưa thích.

Vô luận từ lớn đến nhỏ, người nào mà chưa từng nghe qua “Vạn lý trường thành vĩnh bất đảo, thiên lý hoàng hà thủy đào đào...”

(Trường Thành vạn dặm mãi không đổ, Hoàng Hà ngàn dặm nước vẫn trôi...)

Ân ân oán oán trong đó, cho tới nay cũng đủ có thể viết ra vô số tiểu thuyết lịch sử.

khi Vương Siêu từ miệng của Trần Bản nghe được cô gái tên là Tình Tử bên cạnh Từ Chấn bước ra khiêu chiến là người của giới võ thuật Nhật Bản, vấn đề trong lòng cũng không khó để lý giải.

“Thì ra là như thế, khó trách cô ta lại chủ động khiêu chiến. Quả nhiên là muốn chiếm tiện nghi. Ta nói Từ Chấn tuy cùng ta có cừu giết đồ đệ, nhưng dù sao cũng là một vị quyền thuật đại sư, sao lại dạy ra một đồ đệ không có quy củ đến như vậy?”

Lần này luận võ Vương Siêu thắng, thanh danh như mặt trời giữa trưa, có thể nói là ở giới võ thuật Đông Nam Á cũng đã thuộc hàng đầu.

Nếu như bị người khác tùy tiện thắng hấn một chiêu nửa thức, lập tức sẽ nở mặt nở mày, nổi danh lập vạn, chuyện hấp dẫn như vậy có thể nói là không nhỏ, hơn nữa hiện tại hấn đang bị nội thương, thân thể đang suy yếu.

“Tiểu tí thánh này vẫn có phong độ đại sư. Chỉ là không biết hấn vì cái gì mà dẫn theo nữ nhân Nhật Bản đến xem ta luận võ?” Thấy Từ Chấn rời đi, Vương Siêu cũng phát ra sự cảm khái.

“Tập đoàn Thiên Nhạc của Từ Chấn, cùng với rất nhiều xí nghiệp của Nhật Bản đều có lui tới ăn, nữ nhân Tình Tử này, cha của cô ta là Tổng giám đốc của Công ty cổ phần thương mại Mitsubishi, bản thân cũng là quán chủ tiền nhiệm của Không thủ đạo Cương nhu quán Nhật Bản, cùng với Từ Chấn cũng có trao đổi về võ thuật. Chẳng qua nói như thế nào đi nữa, cừu giết đồ đệ cũng là cừu hận, nhưng chung quy cũng là chuyện trong giới võ thuật người Hoa chúng ta, sao có thể tùy tiện đưa một nữ nhân trong giới võ thuật Nhật Bản đến chiếm tiện nghi? Người đánh bại Trương Uy, nếu lại bị tiểu nữ Nhật Bản này đánh bại, thì danh tiếng đứng đầu Quảng Đông tam hổ của Từ Chấn quăng đi đâu?”

Người sáng lập Không thủ đạo cương nhu lưu là Cung Thành Trường Thuận, vào năm 1906, đến Phúc Kiến Trung Quốc học tập Nam Thiếu Lâm Bạch hạc quyền pháp cùng với các loại kỹ xảo, cuối cùng về nước sáng lập Cương nhu lưu phái.

Cái tên Cương nhu lưu này, chính là xuất phát từ tám câu trong bí thư “Vũ bị chí” của Bạch hạc môn truyền lưu “Pháp cương nhu thôn thổ, thân tùy thời ứng biến” là một câu khẩu quyết trong quyền kinh.

Trần Bản cười hai mắt cong lên như ánh trăng non, nhìn sắc mặt Vương Siêu nói: “Người mạnh mẽ hút khí, phổi đã bị thương. Nếu không phải thể chất của người tốt, công phu thâm sâu, hiện tại có thể đã ngất xỉu đi rồi. Chẳng qua tối thiểu trong nửa năm tới không thể cùng người động thủ”.

Trần Bản cũng là cao thủ luyện Thái Cực quyền, tuy so với ca ca Trần Ngã Dương còn kém rất nhiều. Nhưng nhãn lực độc đáo, đối với cơ thể con người hiểu biết rất sâu. Cùng Vương Siêu nói mấy câu, quan sát trong chớp lát, cũng đã nhìn ra nội thương của Vương Siêu thực sự nghiêm trọng.

Thùy phổi bị xé rách, ứ huyết tắc khí quản. Cái này khác với gãy xương đứt gân bình thường, hơi chút không chú ý, mạng liền sẽ ô hô.

Nội thương cùng ngoại thương khác nhau rất lớn, ngoại thương về mặt biểu hiện trông rất dọa người, nhưng trị liệu lại rất dễ, hậu hoạn về sau cũng nhỏ.

Nhưng nội thương thì lại khác, biểu hiện bên ngoài nhìn không ra một chút dấu hiệu nào, thậm chí bản thân người bị cũng không biết, bởi vì hệ thống thần kinh của ngũ tạng lục phủ phát triển thua xa gân cốt da, có chỗ thậm chí không có.

Cho nên khi có thể nhận ra nội thương, thì thương thể đã lan ra bên ngoài, cũng chính là bệnh đã phát triển đến thời kỳ cuối, phát tác ra ngoài, đã không thể trị liệu được nữa.

Vương Siêu công phu tuy chưa luyện đến trong ngoài hợp nhất, tới bước thấm thấu vào ngũ tạng lục phủ. Nhưng độ miễn cảm của tim phổi cũng đã mạnh lên. Đối với cảm giác về khí quan trong cơ thể mình cũng dần dần miễn cảm. Tự nhiên biết thương thể của mình nghiêm trọng đến thể nào.

Thùy phổi bị xé ảnh hưởng đến hô hấp, mà người luyện võ khi vận động hô hấp cũng kịch liệt. Hơn nữa khi đánh người, “Tuyền tông khẩu xuất (Theo miệng mà ra)”. Khi mãnh liệt công kích đối thủ, luồng hơi liên tục không ngừng, thử hỏi lực lượng của phổi phải mạnh đến thể nào?

Vương Siêu hiện tại bị thương ở phổi, căn bản là không thể hô hấp như vậy được, đánh quyền còn có lực lượng gì nữa?

Khi hần cùng Trần Bản nói chuyện, các quyền sư được mời đến thấy Từ Chấn đã đi, cũng đều lên canô rời khỏi du thuyền.

“Triệu lão đệ, đi thôi”.

Ngô Đình Đạt trong số ba công tử xem như là không ngoan nhất, thấy sự tình đã đến bước này, lập tức trở về tính kế lâu dài, đối sách đối sách mới, không muốn ở trên thuyền nữa.

Đây là du thuyền của tập đoàn Trần thị, bọn họ cho dù thua không phục, cũng không dám ở trên thuyền này mà lập âm mưu gì. Càng huống chi, chuyện làm ăn của tập đoàn Úc Khoa cùng tập đoàn Trần thị hàng năm cũng rất lớn.

Thấy Trần Bản cười nói với Vương Siêu. Ngô Đình Đạt đã biết, tập đoàn Trần thị đã nhắm trúng Vương Siêu này, muốn mượn sức.

Tuy nhiên tập đoàn Úc Khoa cùng tập đoàn Trần thị còn có qua lại làm ăn. Dựa theo đạo lý kẻ địch của bằng hữu cũng là kẻ địch của ta. Tập đoàn Trần thị không nên làm như vậy, nhưng giữa tập đoàn cùng tập đoàn chẳng khác nào là nước lớn giao phong, không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có ích lợi vĩnh viễn.

Triệu Quân thua một trận này, sắc mặt đã có chút trắng bệch. Ngô Đình Đạt sợ tính khí công tử của hần lại nổi lên, không để ý tới đại cục, dấy ra sự tình hỗn loạn, lập tức ra dấu với Vương Tiểu Lỗi, gọi một tiếng, bảo người đưa thi thể của Trương Uy đi.

Dù thế nào, Trương Uy cũng là quyền thủ của tập đoàn bọn họ, chết cũng phải đem xác về cũng là chuyện tất nhiên.

Một giờ sau, người trên thuyền đã đi sạch sẽ, thậm chí cả Tiết Liên Tín cũng bị một một đám đệ tử vây lấy mời lên du thuyền nhằm hướng Phúc Kiến Đài Loan mà rời đi.

Lúc này, trên boong thuyền chỉ còn lại có Vương Siêu, Triệu Tinh Long, Diêu Hiểu Tuyết, Trần Bản, Trần Ngã Dương cùng với đám vệ sĩ, người làm vệ sinh boong tàu.

“Ta cũng nên cáo từ” Vương Siêu sớm đã muốn rời đi, nhưng đều bị Trần Bản nói chuyện lôi kéo ở lại, hiện tại mọi người cũng đã đi rồi, lại lập tức đề xuất cáo từ.

“Không cần gấp như vậy, chúng ta là bằng hữu, sao không vào trong ngồi xuống nói chuyện chứ?” Trần Bản vẫn như trước cười sáng lạn. Nhưng Vương Siêu xem thế nào cũng giống như là chó sói giả dạng bà ngoại dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ.

“Vương sư phụ” Một thanh âm hòa nhã truyền tới. Trần Ngã Dương bước chân vững vàng, ôn hòa nói: “Cậu và ta đều là người luyện quyền, ta thấy thương thể của cậu cũng không nhẹ. Vừa lúc ta cũng biết về y thuật, để xem qua có thể trợ giúp gì cho cậu được không. Cậu không cần khách sáo, có thể dùng võ kết bạn, cũng là chuyện bình thường trong giới quyền thuật”.

Vương Siêu nghe thấy hai huynh muội này một xương một hòa, ngẫm nghĩ, cũng không hề chối từ.

Mọi người tiến vào trong khoang thuyền, Triệu Tinh Long quan sát tứ phía, trong lòng than thở không thôi. Khoang thuyền này trang hoàng hào hoa không giống bình thường, so với khách sạn năm sao còn muốn sa hoa hơn nhiều, hành lang rộng mở, khắp nơi đều trải thảm hoa hồng màu tím được chế tác thủ công.

Từ đó có thể thấy được, tập đoàn Trần thị giàu có, hào hoa, phú quý, tao nhã có kiểu cách. Tuyệt không phải như các ông chủ mỏ ở Sơn Tây, trong túi tuy có cả trăm triệu, nhưng đi xem triển lãm xe ngay cả mỹ nữ cũng muốn mang về.

“Vương sư phụ, mời ngồi”.

Mấy người đi vào một cái thư phòng rộng lớn trang hoàng cổ kính, một loạt ghế dựa bằng gỗ hoàng hoa lê, cái bàn bằng hồng mộc. Sách vở, đồ hình kinh mạch trên cơ thể con người treo tường được chế tác thủ công, giấy và bút mực, kiếm trên vách tường. Điều hiện ra trước mắt mọi người.

Điều này làm cho Vương Siêu nghĩ mình đã vào một thư phòng của cao quan đại nho thời Minh Thanh.

“Trần sư phụ, xin mời ngồi”.

Vương Siêu cùng Trần Ngã Dương khách sáo một chút, đều ngồi xuống.

“Cậu hô hấp không thuận, chi bằng để ta xem trước” Vừa ngồi xuống, Trần Ngã Dương cũng không nói linh tinh, trực tiếp đi vào chủ đề.

Vương Siêu cũng muốn biết Trần Ngã Dương làm thế nào giúp mình trị liệu. Gật gật đầu, Trần Ngã Dương bảo Vương Siêu đưa tay ra, bản thân đưa ra hai ngón tay trắng trẻo đặt ở trên mạch môn trên cổ tay.

Vương Siêu cảm giác được cổ tay bị hai ngón tay Trần Ngã Dương đặt lên, lỗ chân lông trên làn da ngón tay của đối phương lập tức khẽ chuyển động, khi mở khi đóng như là những hạt cực nhỏ vậy. Sau đó, vô số lỗ chân lông mềm mại tiến vào trong lỗ chân lông của mình.

Ám kinh của Trần Ngã Dương bộc phát, lại hết sức hòa nhã. Không giống như cương châm, ngược lại cực kỳ mềm mại như bông vậy.

Là ai hết lần này tới lần khác phá tan bầu trời của Trung Quốc?

“Người này giỏi thật, hẳn có thể đem ám kinh luyện đến bước hòa nhã như vậy” Vương Siêu trong nội tâm rất là khiếp sợ, hẳn tuy luyện thành ám kinh, nhưng cũng chỉ có thể chợt bộc phát ra, phún kinh như châm, không thể đem ám kinh như châm này làm cho mềm mại ra được.

Muốn đem ám kinh luyện nhu, công phu phải thấm thấu đến ngũ tạng lục phủ. Hoàn toàn không chế nhịp đập tim của mình bộc phát nhanh chậm một cách chính xác.

“Người này không hổ là cao thủ đệ nhất giới võ thuật Đông Nam Á, ta so với hắn chênh lệch cũng không phải là lớn một cách bình thường”.

“Trần sư phụ công phu thật giỏi, ta tự thẹn không bằng” Vương Siêu phát ra cảm thán.

“Cái này cũng không có gì, chỉ là so với Vương sư phụ ta đã ăn cơm trước tám chín năm mà thôi” Trần Ngã Dương khô khan nói một câu, hẳn so với Vương Siêu lớn hơn khoảng tám chín tuổi.

“Không biết công phu của Trần sư phụ có thể chân đạp nước ngập đến đâu? Đã qua đầu gối chưa?” Vương Siêu đột nhiên nhớ tới chuyện này.

“Hổ thẹn, ta đứng ở trong nước, nhiều nhất cũng chỉ có thể trên mặt nước tới bắp đùi, còn ba tấc nữa mới tới đầu gối” Trần Ngã Dương thấy Vương Siêu hỏi vấn đề này, trước tiên là ngần ra, sau đó lập tức nghĩ ra Vương Siêu cũng luyện Thái Cực quyền.

“Ài! Nước không qua đầu gối. Đó là đỉnh điểm của kinh lực, ta còn kém ba tấc, mỗi một tấc ít nhất cũng phải hơn năm năm công phu. Có thể đem quyền thuật luyện đến đỉnh điểm, cái này cũng không phải thời gian có thể bù lại, mà còn phải xem kỹ ngộ cùng trình độ ngộ tính, nhập thần. Ta chỉ là hy vọng mà thôi”.

Vương Siêu than thở một chút: “Chỉ là hy vọng, ngồi luyện quyền bình thường, cho dù luyện đến một trăm năm, cũng không có hy vọng này”.

Trần Ngã Dương buông hai ngón tay ra, mỉm cười một chút: “Cậu cũng có hy vọng này”.

“Mấy cái này đều là cảnh giới của các tiền bối, hiện tại trên thế giới, có thể đã không còn có người như vậy nữa. Ngay cả hai vị đại sư Tiết Liên Tín, Chu Hồng Trí, vào thời điểm bốn năm mươi tuổi cực thịnh nhất, cũng bất quá là trong ngoài liên thông, kinh lực nhập hóa mà thôi. Bắc Kinh một số lão quân nhân có thể cũng có cảnh giới như vậy. Cho nên những người như cậu, ta, Từ Chấn, Trương Uy cũng chỉ là đảo qua bề mặt của ám kinh mà thôi”.

“Ừm?! Chẳng lẽ Trần sư phụ còn chưa đem ám kinh thông đến toàn thân?” Vương Siêu [hỏi].

“Ta còn một chỗ chưa luyện đến” Trần Ngã Dương nói một câu, tựa hồ không muốn quần quanh đề tài này nữa, chuyển sang vấn đề khác, “Phổi của cậu đích thực đã bị xé, không thể trị khỏi hẳn. Chẳng qua may mắn là trong Thái Cực môn chúng ta có loại thuốc bồi bổ phổi, cũng có thể giúp cậu không ít”.

Nói xong, Trần Ngã Dương từ trên một cái giá sách trong thư phòng lấy xuống một bình thuốc, lại dùng một cái thìa nhỏ múc thuốc từ trong đó ra.

Thuốc đen nhánh, vừa ra tới đã tỏa ra mùi sơn trà.

“Cao sơn trà?” Vốn thấy Trần Ngã Dương lấy thuốc, Diêu Hiểu Tuyết trong lòng hết sức kích động. Tưởng là thần dược gì đó trong tiểu thuyết, ăn vào tăng thêm mấy trăm năm công lực, nội đan thiên hạ vô địch, nhân sâm ngàn năm, hà thủ ô vạn năm vân vân. Ai ngờ Trần Ngã Dương lấy ra một thứ giống như cao sơn trà vậy. Diêu Hiểu Tuyết trong nhà có người bị ho khan, cũng thường xuyên dùng thứ này.

“Không sai biệt lắm, chẳng qua có thêm một vài vị mà thôi, nói tóm lại sơn trà vẫn chiếm phần chính” Trần Ngã Dương biết tâm tư của Diêu Hiểu Tuyết: “Thuốc thật ra cũng giống nhau, theo chứng mà thôi, sau đó mới nói tới hấp thu. Hấp thu không tốt, dược lực lắng đọng lại, ngược lại còn làm tổn thương tới thận”.

“Muội muội, muội dẫn Diêu tiểu thư ra ngoài thăm quan một chút đi”.

Đội Trần Bân cùng Diêu Hiểu Tuyết ra ngoài xong. Vương Siêu cởi áo ra, Trần Ngã Dương đem cao thuốc xát vào một vuông vải trắng rồi dán vào sau lưng cùng trước ngực của Vương Siêu.

Lúc dán cao vào, thủ pháp luân chuyển, chợt bộc phát ám kinh!

Vương Siêu cảm giác được cao sơn trà kia bị ám kinh chấn động, từng chút thẩm thấu tiến vào trong lỗ chân lông mà tới phổi của mình.

Nhất thời bên trong phổi mát lạnh nhẹ nhàng khoan khoái. Cảm giác nóng rực đã giảm bớt đi rất nhiều.

Trần Ngã Dương trên lưng hắn liên tục dùng chưởng nhẹ nhàng đánh vào. “Dược lực muốn toàn bộ thẩm thấu vào, cần ta dùng lực lượng ám kinh mềm nhẹ đánh vào nửa giờ, toàn bộ số thuốc này thẩm vào, cậu tu dưỡng nửa tháng nữa, sẽ khỏi hẳn”.

Người thường uống thuốc, đều là uống từ miệng, sau khi uống vào, đại bộ phận đều lãng phí bài tiết ra ngoài, mỗi ngày chỉ có thể hấp thu một chút dược lực, cho nên ngày này qua tháng nọ đều phải uống. Hơn nữa thuốc khi bài tiết ra phải tuần hoàn qua đại tràng, thận, uống càng nhiều, đối với hai nơi này thương tổn rất lớn.

Nhưng Trần Ngã Dương dùng thủ pháp trực tiếp thoa ngoài da, thông qua ám kinh đánh vào, đem dược lực trực tiếp đến nội tạng nơi cần thiết, một chút cũng không lãng phí.

Hai khái niệm này khác nhau một trời một vực.

76. Chương 76: Điều Thiềm Kính Hòa Mãng Ngưu Kình

Mỗi một lần đánh ra, Vương Siêu đều cảm giác được khí tức của cao sơn trà xuyên thấu qua lỗ chân lông thẩm thấu vào phổi, cảm giác mát mẻ vờn quanh phổi.

Trần Ngã Dương tay chuyển động không ngừng, liên tiếp đánh ra hơn mười phút. Vương Siêu nghe thấy hô hấp của hắn cũng gấp gáp hẳn lên, thở dốc từng hơi một. Hơn nữa nhịp tim của đối phương rõ ràng gia tốc, thịch, thịch, thịch từng tiếng một nghe rất rõ ràng, giống như thiết chùy gõ xuống mạnh mẽ có lực.

Hiển nhiên khi vận dụng ám kinh như vậy, tim cùng thân thể của hắn cũng có chút mệt mỏi.

Mồ hôi ròng ròng từ lưng của Vương Siêu chảy xuôi xuống.

Đây không phải là mồ hôi của Vương Siêu, mà là Trần Ngã Dương bộc phát ám kinh, từ lỗ chân lông của lòng bàn tay mà chảy ra.

“Người này khá thật, hần ít nhất đã võ ba mươi chiêu, chiêu nào cũng đều là ám kinh nhu công”.

Tuy đem ám kinh luyện đến nhu phát ra, thể lực tiêu hao cũng không thể trở nên bộc phát lớn hơn, nhưng ám kinh nhu công đối với việc khống chế tâm lực cũng trở nên chính xác hơn.

Ngọn nguồn của lực lượng ám kinh chính là quả tim, không thể khống chế chính xác quá trình đập của tim, tất cả cũng không cần nói đến.

Người thường muốn khống chế nhịp tim mình nhanh chậm. Có thể đem ý niệm thả lỏng, toàn thân bình ổn lại, quả tim liền đập chậm lại.

Ý niệm gấp lên, quả tim liền đập mau lên. Càng gấp sẽ càng đập nhanh, sau đó toàn thân đổ mồ hôi.

Nhưng cái này cũng chỉ là khống chế một cách đại khái.

Nội gia cao thủ võ công luyện đến đỉnh cao, lấy ý khống chế tim, tâm cùng ý hợp, đối với tự bản thân quả tim khống chế chính xác hơn.

Mỗi một phút, có thể tăng giảm đập được bao nhiêu cái.

Khi thông thả, thu liễm toàn bộ lỗ chân lông, tinh khí thần. Quả tim đập so với người bình thường chậm hơn ba bốn lần.

Mà khi bộc phát kinh lực, lập tức tăng tốc đập nhanh lên không thể tưởng tượng được.

Tim là ngọn nguồn của toàn bộ cơ thể, là động lực của ngũ tạng lục phủ. Luyện võ luyện tử, cốt tủy tạo máu, máu là căn bản của động lực. Trái tim chính là bộ máy phát động của cơ thể con người, máu chính là dầu nhớt.

Công phu từ ngoài dẫn vào trong, sau khi thẩm thấu vào ngũ tạng lục phủ, nội tạng so với người bình thường cường đại hơn rất nhiều lần.

Nếu công phu không tiến vào ngũ tạng lục phủ, nhiều nhất cũng chỉ có thể kích phát tiềm năng của cơ thể đến cực hạn.

Khai phát tiềm năng đến cực hạn, gia tăng tiềm năng đến cực hạn.

Thân thể của Vương Siêu hiện tại đã đến cực hạn. Cũng đã bắt đầu đi trên con đường luyện tử, dần dần cải thiện thể chất của bản thân, để tạo nên lực lượng bộc phát lớn hơn nữa.

Chẳng qua không thể nghi ngờ là trên con đường này, Trần Ngã Dương so với hắn đã đi xa hơn nhiều.

“Được rồi! Ta đã đem cao thuốc dùng ám kinh toàn bộ đánh vào chỗ bị thương trong phổi của cậu. Chẳng qua cần phải tu dưỡng nửa tháng, nửa tháng này, cậu không thể cùng người ta động thủ, cũng không thể động khí, tốt nhất là ngay cả hô hấp sâu cũng không nên làm. Nằm ngòai cũng phải vững vàng, tâm tình thả lỏng. Bằng không động đến miệng vết thương lại lần nữa vỡ ra, thì sẽ gặp phiền toái càng lớn hơn nữa”.

Nửa giờ sau, Trần Ngã Dương rút cuộc đã ngừng lại.

“Công phu thật tốt! Ám kinh thật sự làm cho kẻ khác sợ hãi mà than, đến mức thần kỳ!” Vương Siêu khi thấy vuông vải trắng đã quét cao sơn trà lên để áp trên lưng, đã lại trắng tinh như mới!

Số cao sơn trà quét trên đó một chút dấu tích cũng không nhìn thấy.

Vốn vuông vải trắng quét cao sơn trà lên trên, có dùng nước giặt cũng không chắc là giặt sạch hết được vết tích của cao sơn trà ở trên đó. Nhưng dưới ám kinh đánh ra của Trần Ngã Dương đã đem toàn bộ đánh bật ra ngoài, không còn lưu lại một chút dấu vết nào!

Công phu như vậy, không nói người ngoài, ngay cả trong mắt người trong nghề như Vương Siêu, một quyền thuật đại sư mới nổi, cũng thấy hết sức thần kỳ.

Trần Ngã Dương cười cười, gọi người đem bồn rửa mặt đến rửa tay, đem tất cả thu dọn sạch sẽ. Sau đó gọi người đem tới hai chén trà.

Bên trong thư phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Triệu Tinh Long Diêu Hiểu Tuyết cùng với ba vệ sĩ kia, đều đã đi ra ngoài tham quan du thuyền.

“Giới võ thuật Nhật Bản hiện tại tình huống thế nào?”

Vương Siêu thấy Trần Ngã Dương chuyển trò đến vấn đề này. Cũng vui mừng cùng vị cao thủ trong giới võ thuật, đại phú ông ở hải ngoại chuyển trò.

Cầm chén trà màu đỏ tươi lên, Vương Siêu uống một ngụm, chỉ cảm thấy vừa vào miệng mùi thơm êm dịu tỏa ra. Thật là một chén trà hiếm có.

Cả bộ bình cùng ly trà đều có màu đỏ tươi, là đồ sứ “Trung Quốc hồng” nổi tiếng.

“Giới võ thuật Nhật Bản cùng Hàn Quốc giống nhau. Đều đã thương mại hóa, biểu diễn hóa. Nhưng so với Hàn Quốc bất đồng chính là. Nhật Bản cũng có một số lớn cao thủ võ thuật tôn trọng thực chiến. Dù sao, trong nội tình võ thuật chiến đấu, văn hóa của Nhật Bản, mấy thứ đó, so với Hàn Quốc đều cao hơn không ít”.

Trần Ngã Dương chỉ thẳng ra vấn đề, làm cho Vương Siêu suy nghĩ rất sâu.

“Không thủ đạo (Karate) liên minh của Nhật Bản vào những năm 70 cũng đã hưng thịnh, cùng Đài quyền đạo liên minh của Hàn Quốc, phát triển đến khắp nơi trên thế giới, tại một số quốc gia Âu Mỹ đã nắm giữ được thị trường rất lớn. Hàng năm thu lợi cũng cả trăm ngàn triệu. Đây là điều mà giới võ thuật người Hoa chúng ta không thể so được”.

Trần Ngã Dương thở dài một hơi: “Hiệp dĩ vũ phạm cấm (không được dùng võ tùy tiện). Đây cũng là chuyện không có biện pháp. Võ thuật của người Hoa chúng ta đều không muốn biểu diễn, xuống dốc cũng điều tất nhiên”.

Vương Siêu gật gù đầu: “Ngài và ta đã luyện đến trung tầng cảnh giới của quyền thuật, có thể nói là đã đăng đường nhập thất (đã vào đến phần chính yếu). Người như chúng ta, đích thật là không muốn lộ mặt trước mặt mọi người, bán nghề biểu diễn để kiếm ăn. Cứ như vậy về lâu về dài, võ thuật cổ truyền chỉ sợ sẽ mai một theo bước phong trần của lịch sử, hậu nhân biết đến nó chỉ có thể thông qua sử thư”.

Trần Ngã Dương dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ Trung Quốc hồng, vẻ mặt biểu hiện cứ như là một đứa nhỏ vuốt ve âm yếu đồ chơi của mình.

“Điều này không phải cậu hay ta có thể giải quyết. Làn sóng hiện đại đã lấn sâu vào, mặc cho quyền thuật của người cao tới đâu, cũng uống công. Người như ta chỉ có thể nắm giữ một chút căn cơ cuối cùng, cố hết sức truyền lưu nó. Dù sao, vô số tinh hoa vẫn còn nằm trong người Hoa chúng ta, tuy nhiên truyền thừa lại rất ít”.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, hay là nói về tình huống cụ thể của giới võ thuật Nhật Bản đi. Ta chỉ ở trong nội địa tỉnh S, đối ngoại trao đổi rất ít, lần này nếu không gặp phải vị Thái tử Triệu Quân này, cũng sẽ không cùng với người khác luận võ”.

Tổ chức tuy có rất nhiều tư liệu về giới võ thuật Nhật Bản, nhưng đều là hơn mười năm trước, hoặc là bảy tám năm trước, cũng chưa được bổ sung.

Vương Siêu sau khi thấy Liễu Sanh Tinh Tử, đột nhiên nghĩ tới bản thân về sau cũng có thể cùng giới võ thuật Nhật Bản phát sinh xung đột, biết người biết ta, bách chiến bách thắng. Phòng ngừa hậu hoạn sau này. Trần Ngã Dương vẫn ở trên quyền đàn Đông Nam Á, ngạo thị quần hùng. Đối với giới võ thuật Nhật Bản hẳn là phải rõ ràng hơn ai hết.

“Nhật Bản có rất nhiều, ngoại trừ Không thủ đạo, Kiếm đạo, Nhu đạo, Hợp khí đạo một số môn phái quen thuộc ra, các võ thuật thế gia cũng không ít, nổi danh nhất tự nhiên là Liễu Sanh gia, Cung Bồn gia, Thuyền

Việt gia, Đại Sơn gia, Cung Thành gia, Y Hạ gia vân vân mười mấy đại gia tộc, Nhật Bản không có trải qua cách mạng, các thế gia truyền lưu rất dài. Mỗi thế hệ đều có sự truyền thừa rất lớn, lại có nhiều thế hệ tiềm nhập Trung Quốc tầm sư học nghệ, vô số kỹ xảo, các loại tinh hoa sớm đã phát triển phi thường hoàn thiện, thậm chí giới võ thuật người Hoa chúng ta hiện tại đã mất đi rất nhiều kỹ pháp, đều có thể tìm được ở Nhật Bản. Hiện tại giới võ thuật Nhật Bản, cũng không thua kém gì giới võ thuật người Hoa chúng ta chút nào”.

“Đích xác. Thế gia là một bộ phận văn hóa truyền thừa. thế gia Trung Quốc sớm đã không còn” Vương Siêu gật gật đầu.

Trần Ngã Dương tỉnh táo lại: “Cao thủ Nhật Bản rất nhiều, đại đa số là gia chủ gia tộc, đều đã tới tầng ám kình, giống như cha của Liễu Sanh Tình Tử kia là Liễu Sanh Thủy Minh, kiêm luyện Không thủ đạo, Hợp khí đạo, Nhu đạo, hơn nữa tinh thông Hình ý kiếm thuật, quyền pháp đại thành, võ công so với Từ Chấn còn muốn mạnh hơn”.

“Hình ý kiếm thuật? Liễu Sanh Thủy Minh còn tinh thông Hình ý kiếm thuật?” Vương Siêu kinh ngạc. Phải biết rằng, hội hợp tinh thông hai cái đó là một cảnh giới hoàn toàn khác.

Huống hồ từ miệng Trần Ngã Dương nói ra, khẳng định là đã đến cảnh giới thượng tầng, lô hỏa thuần thanh.

“Đúng vậy, từ lúc năm Quang Tự thứ 14 thời Thanh, Hình ý môn tông sư Xa Nghị Trai tại Thiên Tân lấy Hình ý kiếm thuật đánh bại cao thủ kiếm đạo Nhật Bản Bản Sơn Thái Lang, được chính phủ nhà Thanh phong tặng ”Hoa linh ngũ phẩm quân công “. Vào lúc đó, giới võ thuật Nhật Bản liền đối với kiếm thuật của Hình ý môn hết sức thêm muốn, đến thời Dân quốc, rốt cuộc từ trong tay Trung Hoa võ sĩ hội Hắc Ân Quang học trộm được. Hiện tại sự tình đã qua bảy tám mươi năm, kiếm thuật đã truyền bá khắp giới võ thuật Nhật Bản. Từ Chấn cùng Liễu Sanh Thủy Minh kết giao, một nửa là lui tới làm ăn, một nửa chính là muốn học được một ít tinh túy của Hình ý kiếm thuật. Liễu Sanh Thủy Minh cũng muốn từ Từ Chấn học được Bạch viên thông bối”.

“Ừm. Thì ra là như thế”.

Luyện võ lúc ban đầu phải tinh thông một môn, phải thuần, đợi sau khi luyện xong công phu, thì phải học rộng ra, mới có thể không ngừng đề cao trình độ của bản thân.

Vương Siêu đối với cách làm của Từ Chấn tự nhiên lý giải được.

“Tạo nghệ về mặt kiếm đạo, hiện tại trong giới võ thuật Nhật Bản, Cung Bồn Ngũ Hùng của Cung Bồn thế gia đứng đầu, chẳng qua hắn đã gần tám mươi tuổi rồi. Thực chiến đã không được, toàn bằng uy vọng thời trung niên, nhưng thật ra gia tộc bọn họ cũng đã xuất ra mấy hảo thủ kiệt xuất, như Cung Bồn Dật Thừa, ba mươi tuổi, võ công tiến vào ám kình, kiếm thuật thân pháp rất tốt đã tới bước như du long, như ảnh tùy hình (bóng theo hình) vậy. Cho nên Liễu Sanh Tình Tử kia, cũng là người nổi bật trong giới trẻ võ thuật Nhật Bản hiện nay. Trình độ cũng tương đương Tần Mậu Giao”.

Nói xong, Trần Ngã Dương đem một số tình huống mình biết về giới võ thuật Nhật Bản nhất nhất nói ra, làm cho Vương Siêu tăng thêm kiến thức không ít.

“Hiện tại giới võ thuật Nhật Bản một số lão tiền bối trừ uy vọng cao ra, nhưng không thể đánh được. Thì số người trẻ tuổi cùng trung niên võ học đại sư chân chính hoạt động, thường xuyên luận võ thực chiến cũng cỡ ba bốn mươi người. Trong đó bách chiến bách thắng, chưa bao giờ bại chính là Y Hạ Nguyên, từ nhỏ luyện Bát cực quyền, sau khi thành thì cũng đã học các loại võ học khác, hiện tại cỡ bốn mươi tuổi, nghe nói người này võ công đã tiến vào hóa kình, một đời khổ tu, cũng không có vợ con, là một người si tâm cầu đạo tiêu chuẩn”.

“Ngài cùng hắn đã giao thủ chưa?” Vương Siêu theo bản năng hỏi một câu, sau đó liền thấy mình hỏi thật dư thừa. Nghĩ đến ý trong lời của Trần Ngã Dương đã biểu đạt ra rất rõ ràng, hai người chưa từng giao thủ.

Trần Ngã Dương thật ra cũng không chú ý đến mấy cái này, lắc lắc đầu: “Ta chưa từng giao thủ cùng hắn, hắn là thầy dạy võ của Thiên Hoàng Nhật Bản, đâu dễ dàng rời núi”.

Thiên Hoàng hiện tại tuy không chấp chính, nhưng uy vọng vẫn rất cao như trước, cũng không có tiền, giống như Hoàng thất của một số quốc gia như Anh quốc, Đan Mạch vậy.

Trung Quốc trải qua cách mạng. Cái gì Hoàng thất, thế gia. Đều đã bị đánh cho tan thành mây khói.

“Bất quá ta cũng đã cùng Thuyền Việt Nhất Lang của Thuyền Việt gia giao thủ. Võ công của hần cũng đạt tới cảnh giới thượng tầng, trong số ba bốn mươi vị võ thuật đại sư của Nhật Bản cũng đứng trong mười thứ hạng đầu”.

“Kết quả thế nào?” Vương Siêu lập tức rất hứng thú hỏi.

“Nói ra thật xấu hổ” Trần Ngã Dương tự giễu cười cười: “Chúng ta động thủ hơn mười phút, hần mới bị Thái Cực đan tiên thủ của ta đánh nát xương đầu”.

Luận võ mười phút, thời gian đã là rất lâu rồi, cao thủ luận võ khoảnh khắc đã phân sinh tử. Như con báo sẵn mỗi tấn công linh dương vậy, cả quá trình chỉ bùng nổ trong khoảnh khắc.

Thái Cực quyền đã pháp cương mãnh vô cùng. Lấy Pháo! Chùy! Tiên! Ba loại phát lực là chính. Tuy nhiên Thái Cực quyền cũng có nghe kinh nhu công, thuật mượn lực đánh lực, nhưng cũng là phụ trợ. Tại thực chiến bắt lấy cơ hội trong khoảnh khắc dùng xảo để phá lực mà thôi.

Xảo kinh dù sao cũng là xảo kinh, chỉ như đội du kích trong tác chiến với quy mô lớn, vĩnh viễn không thể bằng binh đoàn với quy mô lớn quyết chiến ảnh hưởng tới kết cuộc!

Quyền thuật lấy đã pháp làm chủ, vĩnh viễn phải là cương kinh.

Thái Cực tiên thủ của Trần Ngã Dương, Vương Siêu tuy chưa gặp qua, nhưng theo biểu hiện công phu ám kinh của hần cho thấy. Khẳng định là đã đến cảnh giới bạo liệt không thể tưởng tượng.

Đánh nát xương đầu của người ta, cũng là dĩ nhiên. Năm đó Dương Lộ Thiền dùng Tiên thủ đánh vào một cái cối đá, dưới một tiên, cối đá bị đập nát. Cương kinh như thế, đương nhiên là không thể đẹp được.

Vương Siêu, Trần Ngã Dương hai vị quyền thuật đại sư sau khi luận đàm về giới võ thuật Nhật Bản, lại luận đàm về công phu, càng nói càng hợp ý, Vương Siêu được Đường Tử Trần truyền thừa Hình ý, Thái Cực, Bát quái, Quốc thuật thực lục. Lại từ ông lão Lý linh ngộ không ít thứ, luôn có những sự kiến giải sắc sảo, làm cho Trần Ngã Dương cũng kích liệt tán thưởng.

Cuối cùng Vương Siêu nhắc tới phương pháp thâm ảo cùng bí truyền nhất của giới võ thuật là luyện tủy, “Hình ý môn có Hổ báo lôi âm, Bát cực môn có Hanh cấp. Thái Cực môn khẳng định là có phương pháp luyện tủy. Nhưng Thái Cực lưu phái nhiều, không biết ngài học là thuộc phái nào?”

Trần Ngã Dương nói: “Vương Tông Nhạc là người kế thừa của nhất mạch đạo gia quyền thuật của núi Võ Đang, Thái Cực căn cơ phương pháp luyện tủy của ta, là Điều thiềm kinh bí truyền của Võ Đang Kim thiên phái”.

Nói xong, Trần Ngã Dương thể nghiệm một chút, toàn thân chấn động nhẹ, nhất thời phát ra thanh âm cô cô, cô cô, cô cô trầm muộn, giống như trâu rống, lại giống như ếch kêu.

“Bí quyết luyện tủy của Võ Đang đạo gia, có Điều thiềm kinh, cùng Mãng ngư kinh, trong đó cũng có chỗ giống nhau”.

77. Chương 77: Lục Phiến Môn Trung Hảo Tu Hành

Tiếng động chấn động của Trần Ngã Dương, so với thanh âm Hổ báo lôi âm của Vương Siêu lớn hơn rất nhiều.

Vương Siêu nhìn qua đã thấy, chấn động của Trần Ngã Dương ngoại trừ cơ bắp gân cốt toàn thân, còn dẫn động tới ngũ tạng lục phủ. Tiếng “cô cô, cô cô” lớn nhất kia, rõ ràng là do đại tiểu tràng trong bụng kích liệt phập phồng, nhảy nhót rung động mà phát ra tiếng động tự nhiên.

“Lôi âm của ta chỉ mới luyện đến cơ bắp xương cốt, ngài đã luyện đến ngũ tạng khí quan rồi” Vương Siêu lại tán thưởng, tâm phục khẩu phục.

Ba người đi trên đường, tất cả thầy của ta.

Cho dù người kém hơn mình, cũng có chỗ đáng để học tập. Huống chi là một vị đại cao thủ Thái Cực như thế này? Tâm linh của Vương Siêu, sớm đã mài nhẵn ngạo khí, chân thành với người ngoài. Một khi người khác đã cao minh hơn mình, liền chân thành cần dạy cho.

Đại tông sư đại cao thủ, đại học vấn gia các đời, đều là như thế.

Cũng chỉ có như thế, mới có thể thành tựu sự nghiệp, bước tới đỉnh cao, không ai là thần tiên vừa xuất đạo đã trở thành thiên hạ vô địch.

Trần Ngã Dương cũng là người tu luyện qua tâm cảnh, tự nhiên nghe ra trong ngữ khí của Vương Siêu có loại tán thưởng cùng khâm phục, không có chút ghen tị hoặc gì khác.

Toàn thân thả lỏng, hần thu công, thanh âm lập tức chấm dứt. Thật giống như con ếch chọt nhảy vào hang, yên tĩnh không tiếng động, thu phát trong đó, động tĩnh đóng mở, cương nhu như nước với lửa chỉ phối nhau.

“Thuật dưỡng sinh của đạo gia từ thời thượng cổ truyền lưu lại. Hoàng đế nội kinh, Trang tử, Lão tử vẫn vẫn các loại kinh điển. Không có cái nào mà không nói về đạo dưỡng sinh. Người Hoa chúng ta đạo lý dưỡng sinh đã truyền lưu mấy ngàn năm, trí tuệ cùng tâm huyết của vô số thế hệ làm sao mà không thần kỳ cho được?”

Trần Ngã Dương thấy Vương Siêu không nói “Điều thiên kinh” này là võ học kỹ kích, mà là đạo dưỡng sinh, lập tức hiểu được Vương Siêu đã hiểu sâu về đạo lý của võ học, đã tới bước minh tâm kiến tính (tâm trong sáng thấu hiểu sự việc).

Không sai! Vô luận là “Hổ báo lôi âm”, hay là “Hanh cáp” nhị âm, hay là “Điều thiên kinh”, “Mãng ngư kinh”. Cùng với Hình ý thập nhị hình, Bát cực tiểu giá tử, Thái Cực đại giá tử, đều chỉ là một chữ, chính là dưỡng. Cải thiện thể chất con người, phòng bệnh sống lâu, không phải là kỹ thuật dùng để giao đấu.

Hoa đà sáng lập “Ngũ cầm hí”, là viên (khỉ), hùng (gấu), điểu (chim), hổ, lộc (hươu), năm loại hình thể động vật, là hình thể ban đầu của Hình ý quyền.

Các đạo sĩ thời cổ đại đa phần là thầy thuốc, luyện đan đả tọa, quan sát thiên địa vạn vật, thế hệ này nối tiếp thế hệ khác, đối với kết cấu thân thể con người dù là nhỏ nhất cũng nghiên cứu thấu triệt như lòng bàn tay. Vô số con người, vô số sự phát triển, sang tạo ra các loại các dạng thuật dưỡng sinh.

Cuối cùng các thuật dưỡng sinh cùng kỹ xảo giết người trên chiến trường dung hợp, tạo thành vô số trường phái.

Có kỹ thuật chiến đấu, không có dưỡng sinh. Chẳng khác nào là nước không có nguồn, mà có dưỡng sinh, không có học kỹ thuật chiến đấu, thì không thể thực chiến được.

Dưỡng sinh phải nhu, cho nên tất cả người luyện quyền nội gia đều phải luyện chậm, không vội không gấp. Mà giao đấu phải cương, cho nên cao thủ đánh ra hung mãnh như hổ, lực lượng nát gạch bể đá.

Kỹ thuật chiến đấu, người của quốc gia nào, người của dân tộc nào cũng có. Khó mà phân biệt cao thấp. Nhưng luận về đạo dưỡng sinh, cũng chỉ có dân tộc Hoa Hạ là nghiên cứu thấu triệt nhất, ai bảo các đời các triều đại lại có nhiều hòa thượng đạo sĩ như vậy?

[Cái này cũng là chỗ cao minh của võ thuật cổ truyền so với kỹ thuật chiến đấu của các dân tộc khác.

Kỹ xảo giết người là giống nhau, nhưng thuật dưỡng sinh so với người ta cao minh hơn nhiều.

Võ công quan trọng chính là luyện, chứ không phải là đánh. Cho nên Đường Tử Trần vào lúc lần đầu tiên dạy cho Vương Siêu, lập tức đem đả pháp, luyện pháp cùng biểu diễn sự khác nhau một cách rõ ràng, miễn cho trong tư tưởng sinh ra sự hiểu lầm.

Được trao đổi cùng với cao thủ là một cơ hội cực tốt, Vương Siêu tự nhiên sẽ không bỏ qua, một khi Trần Ngã Dương cũng không có giữ lại mà thể hiện các bí mật cầu võ công mình. Vương Siêu cũng đem Bát quái quyền, Hình ý của mình, cùng với các lý giải của Đường Tử Trần đối với Thái Cực chùy pháp nhất nhất nói ra.

Cứ như vậy, Vương Siêu liên tiếp ở trên du thuyền một ngày một đêm, ngày hôm sau, du thuyền ngừng tại bến tàu Hongkong, mọi người lên bờ.

Tập đoàn Trần thị tại Hongkong cũng có tài sản rất nhiều, tuy huynh muội Trần Ngã Dương Trần Bản thực không phải sống trong gia đình tập đoàn, nhưng khả năng vận dụng lực lượng cùng tài sản trong tay vẫn lớn đến không thể tưởng tượng được.

Trần Ngã Dương tại các nơi trên thế giới đều có bất động sản của mình.

Tập đoàn Trần thị là một gia tộc rất lớn, tại Singapore có sức ảnh hưởng rất lớn. Đất nước Singapore vốn là do gia tộc quản lý. Lý Quang Diệu, Lý Hiển Long gia tộc Lý thị cho đến nay vẫn là người lãnh đạo của Singapore.

Gia tộc Trần thị tuy so ra kém hơn Lý gia, nhưng tại Singapore cũng nằm trong top 10. Đương nhiên, trong gia tộc lớn như vậy cũng có minh tranh ám đấu, hiện tại lão gia tử quản sự là chú của Trần Ngã Dương - Trần Lập Ba.

Trần Lập Ba đã già, tuy gia chủ kế thừa tiếp theo của gia tộc vẫn còn chưa xác định, nhưng cha mẹ của Trần Ngã Dương, Trần Bản đã tạ thế, nếu không có thanh danh của Trần Ngã Dương đích thì trong gia tộc hai người quả thực một chút địa vị cũng không có. Chẳng qua hiện tại Trần Ngã Dương đã trở thành chiêu bài bằng vàng của gia tộc, có khả năng rất lớn tiếp nhận vị trí gia chủ.

Vương Siêu ở trong một biệt thự của Trần Ngã Dương tại Hongkong, ở lại cũng đã hơn mười ngày, mỗi ngày đều tham thảo võ nghệ, cũng thường xuyên tán gẫu các sự tình khác. Vương Siêu cũng ngẫu nhiên từ miệng Trần Bản biết một số sự tình của hai huynh muội trong gia tộc Trần thị.

Hơn mười ngày sau, Trần Ngã Dương lại giúp Vương Siêu chẩn đoán một chút, phát hiện phổi đã khỏi hẳn.

Vương Siêu nội thương sau khi đã khỏi, có thể vận dụng quyền thuật, hai người thường xuyên luận bàn, Trần Ngã Dương quả nhiên tài nghệ cao hơn một bậc.

Chẳng qua Vương Siêu cũng thu được từ hần Thái Cực quyền thuật đả pháp Tiên, Pháo, Chùy tinh thuần.

Trần Ngã Dương Tiên thủ, Pháo Chùy, xuất thủ chấn động, uy lực cương mãnh vô cùng, lực bạo phát kinh người tới hơn hai ngàn cân.

Cùng Trần Ngã Dương trao đổi đàm luận thử sức, làm cho Vương Siêu cũng gia tăng không ít kinh nghiệm, đối với võ công của bản thân lĩnh ngộ càng thâm hậu thêm một tầng.

Võ thuật luôn trao đổi qua lại, không giao lưu, chỉ sợ ở thâm sơn cùng cốc khổ luyện một trăm năm cũng không thể tiến bộ. Loại người ở trong sơn động khổ luyện mấy chục năm, sau đó rời núi đánh khắp thiên hạ không địch thủ trong sự thật không có tồn tại.

Đồng thời, Vương Siêu được truyền thừa từ Đường Tử Trần, Trần Ngã Dương cũng từ hần học được không ít thứ.

Trần Ngã Dương tuy chủ luyện tinh thiện Thái Cực, nhưng đối với Hình ý cũng rất là tinh thông, Hình ý của Vương Siêu là được dạy dỗ bài bản, đối với hần cũng có ích lợi rất lớn.

Hai người trao đổi quyền thuật lẫn nhau. Vương Siêu trừ Long xà hợp kích, luyện Hồ báo lôi âm cũng lấy ra cùng Trần Ngã Dương tham thảo, Ngã Dương cũng đem công pháp “Điều thêm kinh” ra.

Vương Siêu một lèo ở trong biệt thự tại Hongkong hơn hai chục ngày, chỉ cảm thấy ý vẫn chưa tận.

Cho đến một ngày, Trần Ngã Dương đột nhiên nhận được điện thoại. Bởi vì trong gia tộc xảy ra chuyện, vì thế vội vàng phải trở về. Hai người lúc này mới ngừng trao đổi trao đổi quyền thuật lẫn nhau.

“Không thể tưởng được mới đó đã ở lại đây hơn hai mươi ngày, mấy ngày này thật sự là đã được hai huynh muội ngài chiếu cố” Trần Ngã Dương trở về Singapore, Vương Siêu đột nhiên nghĩ đến mình đã ở lại Hongkong lâu như vậy, lập tức gấp rút cáo từ Trần Bản.

Về mấy người Triệu Tinh Long Diệu Hiểu Tuyết, lúc mà từ du thuyền lên bờ, sau đó đã trở về tỉnh S để xử lý các vấn đề tài chính trong công ty.

“Ừm, huynh đến Hongkong cũng không có giấy tờ, không thể xuất quan, ta sẽ đưa huynh đi đường biển về vậy” Không biết tại sao, sau khi Trần Ngã Dương nhận được điện thoại vội vàng trở về, Trần Bản có chút buồn buồn không vui.

Vương Siêu từ đắm chìm trong quyền thuật đi ra, tâm tư của hắn tinh tế, tự nhiên nhìn ra biểu tình của Trần Bản.

“Sao vậy? Gia tộc các người xảy ra chuyện sao?” Vương Siêu hỏi.

“Ừm, chú của ta đột nhiên bệnh nặng nguy kịch” Trần Bản cắn cắn hàm răng, “Gia tộc của ta chú bác huynh đệ tỷ muội, đường huynh, họ hàng cũng rất nhiều, trong đó cũng có nhân tài xuất sắc, bình thường đều có mình tranh ám đấu, lần này chú đột nhiên bệnh nặng nguy kịch, đã phải lập di chúc, chỉ định người kế thừa, không chừng sẽ xảy ra náo loạn?”

“Thanh quan cũng khó tránh chuyện nhà. Chuyện trong gia tộc thật sự là rắc rối, chẳng qua với năng lực anh của cô, cũng có thể ứng phó được” Vương Siêu cũng rất hiểu, từ xưa tới nay, ngay cả huynh đệ một nhà cũng vì tranh chấp gia sản mà giết nhau, huống chi là gia sản của một gia tộc lớn như tập đoàn Trần thị?”

“Anh của ta trong gia tộc chính là một cái chiêu bài, hai huynh muội chúng ta, từ nhỏ đã không có cha mẹ, ở trong gia tộc rất là gian nan, đã bị rất nhiều sự bài xích” Trần Bản lái một chiếc xe đời mới hào hoa chạy về phía bến cảng. Nàng ta một mặt lái xe, một mặt nói chuyện với Vương Siêu, lại tựa hồ như đang nhớ lại những sự tình trước kia.

“Khi chúng ta còn nhỏ, ca ca chuyện gì cũng che chở cho ta. Mọi người trong gia tộc khi dễ huynh muội chúng ta, người lớn cũng xem thường chúng ta, muốn đuổi chúng ta ra ngoài. Những huynh đệ này, còn lấy hết tiền của chúng ta. Vào lúc đó, ca ca vì để ta đi học, đã đi đánh hắc quyền, thường xuyên bị thương, mang mặt mày sưng húp trở về, có vài lần còn bị người ta đánh gãy cả thủ, còn có một lần thiếu chút nữa bị người ta đá bể cả gan”.

Vương Siêu lắng nghe, “Thì ra Trần Ngã Dương từng có sự từng trải như vậy, so ra, ta cũng còn may mắn. Mỗi một cao thủ đều có một quá khứ bất phàm, không có tôi luyện trong cuộc sống, làm sao có thể tôi luyện bỏ sạch tạp chất? Đánh ra được quyền tới mức lô hỏa thuần thanh?”

Trần Bản nhớ lại ngày xưa khốn khổ, cùng ca ca nương tựa lẫn nhau qua những ngày đó, trong ánh mắt chợt xuất hiện ánh lệ quang.

“May mà khi ca ca đánh quyền, quen được một lão sư phụ luyện Thái Cực quyền trong một cửa hiệu thuốc, mỗi ngày dạy cho quyền thuật, giúp chữa thương. Huynh muội chúng ta mới có thể sống sót được. Sau đó ca ca ta đánh có danh tiếng, được gia tộc coi trọng, nghiệp học hành của ta cũng hoàn thành, mới bắt đầu vượt lên trên người khác. Trải qua bốn năm năm liêu mạng, trong gia tộc mới có địa vị như vậy. Ài! Nếu lần này bị những người này kế thừa gia tộc, huynh muội chúng ta lại phải chịu khi dễ, ta không muốn trở lại những ngày đó! Ngay cả nhớ lại cũng không muốn!” Trần Bản thoáng không chế cảm xúc của mình.

“Người trong gia tộc áp bức người của mình, đều là vì bản thân, một chút nhân tình cũng không nói tới, so với người ngoài còn muốn kém hơn”.

“Cô vì sao không trở về giúp ca ca?”

“Ta cùng ca ca tại Hongkong có sản nghiệp riêng. Ta phải bảo vệ những thứ này. Cho dù sau này có phát sinh sự tình gì khác, cũng có thể Đông Sơn tái khởi. Đúng rồi, công ty của người tại nội địa cũng không tệ, một triệu tiền mặt như vậy cũng có thể bỏ ra”.

Trần Bản chuyển sang chuyện khác.

“Cũng không tệ lắm, làm ăn cũng được” Vương Siêu tự nhiên giấu việc mình gia nhập tổ chức, sau đó mới có thể mượn được tiền.

“Huynh cũng có chút thể lực, nhưng so với Triệu Quân, còn xa mới tới. Triệu Quân người này có thù tất báo, tâm địa nhỏ nhen, lần này huynh khiến cho hắn thua lớn như vậy, tổn thất ít nhất ba triệu. Hắn tất sẽ không buông tha cho huynh, cho nên về sau phải đặc biệt cẩn thận”.

“Cái này ta biết” Vương Siêu gật đầu đồng ý.

“Huynh cùng chính phủ nội địa có liên hệ không?” Trần Bản đột nhiên hỏi.

Wương Siêu trong lòng cả kinh: “Tai mắt của tập đoàn Trần thị này thật lợi hại? Hay là đã biết chuyện ta gia nhập tổ chức? Không có khả năng!”

“Ừm... cũng có một chút.... làm ăn mà không có quan hệ với chính phủ, có thấp hương van vái làm ăn cũng làm sao mà thuận lợi được?” Vương Siêu hàm hồ nói.

“Một khi đã có liên hệ, vậy thì quá tốt rồi” Trần Bản giống như không có chú ý tới sự hàm hồ của Vương Siêu, vẫn một mặt lái xe, tiếp tục nói: “Huynh nhất định phải cùng với chính phủ quan hệ chặt chẽ một chút, tốt nhất là gia nhập vào trong đó. Như vậy nhiều ít gì thì cũng làm cho Triệu Quân cũng phải có điểm cổ kỵ, tập đoàn Trần thị chúng ta tuy có một phần trong hắn đạo, nhưng cùng với chính phủ cũng có liên hệ chặt chẽ”.

“Ta còn có một thân phận, là một viên chức trong Tổng bộ cảnh sát của Singapore. Mà ca ca của ta là huấn luyện viên trong quân đội”.

“Hả?” Vương Siêu có chút động dung: “Các người lại là sĩ quan của chính phủ Singapore ?”

Trần Bản quay đầu cười cười: “Cái này cũng không có gì ngạc nhiên, từ xưa tới nay, được tu hành trong Lục phiến môn (Là tổ chức quân đội riêng của vua thời xưa). Vô luận là làm ăn hay là luyện võ, có quan hệ với chính quyền quan lại đều không tệ. Nhỏ thì ẩn nơi hoang dã, trung thì ẩn nơi thành thị, lớn thì ẩn chốn triều ca”.

“Được tu hành tại Lục phiến môn...” Vương Siêu cẩn thận ghi nhớ những lời này.

Xe đã đến bến tàu, “Về sau huynh muội chúng ta có sự tình gì muốn huynh hỗ trợ, huynh không được từ chối đó” Trần Bản đưa Vương Siêu lên một con thuyền đã được chuẩn bị sẵn, phát tay tạm biệt.

“Đó là tự nhiên rồi, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ làm hết sức” Vương Siêu trịnh trọng nói. Nợ nhân tình, không thể không trả.

Khi Vương Siêu rời khỏi Hongkong, đến Thẩm Quyến ngồi máy bay trở lại tỉnh S, tại quân khu tỉnh S, Tào Nghị cùng Thiếu tướng quân Chu Lương cũng đang xem báo cáo Vương Siêu cùng Trương Uy luận võ đã thắng.

“Đã đến lúc thực hiện bước thứ hai của kế hoạch rồi!” Chu Lương nói với Tào Nghị.

78. Chương 78: Tòng Hồ Đáo Ưng, Tòng Xà Đáo Long

Báo cáo kết quả luận võ của Vương Siêu cùng Trương Uy tới quân khu tỉnh S sớm nhất, kết quả như vậy làm cho Tào Nghị trong lòng thầm giật mình. Hắn là một trong những người quen thuộc Vương Siêu nhất.

Từ ba năm trước đây trong một lần đánh nhau với đám lưu manh cho đến bây giờ, sự trưởng thành của Vương Siêu có thể nói là diễn ra trước mắt hắn.

“Ba năm trước đây, hắn mới bắt đầu học quyền cước, còn chưa phải là đối thủ của mình, không thể tưởng được ba năm sau, lại phát triển thành quyền thuật đại sư. Biến hóa trong đó, thật sự như là rắn ở trong cỏ hóa rồng, không thể tưởng được”.

Tào Nghị cũng đã tiềm phục nằm vùng trong thị trường hắc quyền một thời gian, đối với sự lợi hại của Quảng Đông tam hổ tự nhiên biết rất rõ.

Nói thật ra, đối với trận luận võ này của Vương Siêu, hẳn đích xác có chút không đủ tin tưởng.

Nhưng trở mắt nhìn thế cục tại một miền duyên hải Đông Nam Á vài năm gần đây càng ngày càng phức tạp. Cấp trên bởi vậy chế định rất nhiều kế hoạch, chỉ là các kế hoạch này đều cần một số lượng lớn cao thủ võ thuật. Nhưng lính đặc chủng thì dễ dàng huấn luyện, cao thủ võ thuật muốn huấn luyện ra lại là một chuyện không dễ dàng như vậy.

Tào Nghị phối hợp với kế hoạch của tổ chức, cũng đành phải đưa ngựa ra đường đua, tung Vương Siêu ra, thậm chí còn vận dụng thủ đoạn, cho hẳn quyền lợi được vay một triệu tài chính.

Hắn cũng là đánh cuộc một ván, nếu lần này Vương Siêu thua một triệu kia, mạng sống chính trị của hắn có thể cũng sẽ tiêu tùng. Nếu Vương Siêu thắng, tiền đồ của hắn tự nhiên sẽ cực kỳ sáng sủa.

Trận luận võ này, chẳng những là Vương Siêu cùng Trương Uy đem tính mạng đánh cuộc, mà ngay cả mạng sống chính trị của Tào Nghị cũng nằm trong đó. Hắn cũng không có biện pháp, không thể hoàn thành nhiệm vụ của tổ chức. Mạng sống chính trị của hắn cũng sẽ gặp ghềnh như vậy.

Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ. Cũng như vậy, nhân tại Lục phiên môn, cũng thân bất do kỷ.

“Chúc mừng người, lão chiến hữu!” Cũng như vậy, đối với việc lão chiến hữu này của mình đánh bạc thành công, vị Thiếu tướng quân trưởng Chu Lương trong lòng cũng hết sức cao hứng.

“Bây giờ còn chưa đến lúc cao hứng” Tào Nghị sau đó liền bình tĩnh lại, lắc lắc đầu.

“Hiện tại thế cục tại vùng duyên hải Đông Nam Á càng ngày càng phức tạp, nước lớn chơi cờ, chúng ta cùng Mỹ cũng đã dính dáng rất nhiều năm. Tuy trên biểu hiện gió êm sóng lặng. Nhưng đấu tranh hiện tại đã lan tới thế giới ngầm. Hơn nữa hiện tại Âu Minh tựa hồ cũng có hướng đi mới, muốn dành một chân tại Á Châu. Giới võ thuật Đông Nam Á tuy không phải là quân cờ mang tính quyết định, cùng với một số lĩnh vực chính trị kinh tế không có quan hệ. Nhưng cũng là mấu chốt”.

“Đúng vậy” Thiếu tướng quân trưởng Chu Lương nhìn vấn đề cũng hết sức thấu triệt, “Giới võ thuật giới nói hẳn đen hẳn lại không đen. Nói hẳn trắng, hẳn lại cùng với hắc đạo có ngàn vạn mối liên hệ, thậm chí là ngọn nguồn của hắc đạo. Không gia tăng khống chế, nếu bị người ta lợi dụng, thì kế hoạch của chúng ta sẽ lâm vào thế bị động”.

“Nhất là giới võ thuật Nhật Bản, võ thuật của Nhật Bản đã phát triển thành thương nghiệp hóa, sản nghiệp hóa, tài chính hùng hậu, xâm nhập Âu Mỹ, trở thành một sự liên kết sản nghiệp to lớn. Nhất động nhất tĩnh đều có sức ảnh hưởng rất lớn. Mà giới võ thuật người Hoa chúng ta, vẫn còn quy củ cổ hủ, xuống dốc đến mức biến mất. Thiếu Lâm tự hiện tại chỉ biết trông cậy vào tiền nhang khói, cũng đã không có công phu chân chính. Quốc nội cũng có một số có công phu chân chính, đều che dấu như là người thường, sợ này sợ kia, giống như mình mà chỉ cần vừa động thủ, sẽ lập tức bị tống vào tù” Tào Nghị ngữ khí có vài phần bức bối.

“Ài, quốc gia thực tế có rất nhiều thứ để theo đuổi. Tuy những thứ theo đuổi cũng không có sai, nhưng cuối cùng cũng phải lưu lại một chút trong lịch sử. Chẳng qua cũng không trách gì được ai, chúng ta đi lên từ hai bàn tay trắng, cũng không có quá nhiều tinh lực để làm quá nhiều thứ. Mà hiện tại kinh tế kiến thiết đã đi lên. Tục ngữ có câu, mọi thói hư đều từ sự đầy đủ. Bụng đã no, đã phú quý, còn có tinh lực dư thừa để phát triển không?” Chu Lương trầm tư nói chuyện, đem vấn đề trực tiếp đưa ra.

“Nhưng thật ra. Báo cáo về Vương Siêu cũng đã đưa lên xem tổ chức an bài như thế nào, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì tài chính, nhân tài đã xin sẽ được đưa xuống. Tất cả an bài thỏa đáng, có thể phải chờ nửa năm nữa, mới có thể bảo hắn đến duyên hải mở võ quán, trong giới võ thuật mở rộng sức ảnh hưởng. Chẳng qua chúng ta chỉ có thể âm thầm hỗ trợ. Dù sao các công tử tại vùng duyên hải thật sự là rất vướng tay vướng chân”.

Thì ra bọn họ an bài bước thứ hai của kế hoạch chính là bảo Vương Siêu đến duyên hải mở võ quán, tiến từng bước mở rộng sức ảnh hưởng, cuối cùng danh khí từng bước lan xa, trở thành nhân vật quan trọng của giới võ thuật Đông Nam Á. Lúc này mới tính là đường đường chính chính.

Nhưng như vậy cũng cực kỳ nguy hiểm cùng phiền toái, không nói đến việc Vương Siêu trực tiếp tiến vào duyên hải phát triển làm ăn, đối với đám công tử Triệu Quân đang có ảnh hưởng lớn, mà ngay cả đối với một số người trong giới võ thuật cũng xem không vừa mắt. Hơn nữa khẳng định cùng với các môn phái quyền cước của một số quốc gia khác như Nhật Bản, Hàn Quốc, Thailand sẽ phát sinh xung đột, trong tương lai chỉ sợ ngày nào cũng phải đánh nhau.

Mang danh quyền thuật đại sư, chỉ cần thua một trận, liền cả đời không ngẩng đầu lên được.

Càng huống chi, đi ở bờ sông sao có thể không ướt giày, người trong chốn giang hồ, sao có thể không bị đánh lén?

Cho dù là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cũng không dám cam đoan mình ngày qua tháng nọ giao đấu, năm này qua năm liền tục kia không thua trận nào.

Hơn nữa cho dù là không thua, cũng sẽ có cừu gia, với hỏa khí hiện đại cường đại như vậy, chỉ cần thừa lúc bất cẩn, tùy tiện kiếm một khẩu súng, một người bình thường tập kích cũng có 70% có thể xử lý được Thái Cực đại sư như Trần Ngã Dương.

Kế hoạch như vậy của Tào Nghị, có thể nói là đem Vương Siêu vào nơi đầu sóng ngọn gió, núi đao biển lửa.

Nhưng hẳn cũng không có sự lựa chọn, Vương Siêu cũng không có sự lựa chọn.

Bọn họ đều chỉ là một quân cờ nhỏ nhỏ trên bàn cờ không lồ của các nước lớn đánh với nhau.

“Đúng rồi, lão chiến hữu. Hiện tại điều tra thị trường võ đài lậu thế nào rồi?” Chu Lương hỏi Tào Nghị.

“Tuy thời gian tiềm phục của Vương Siêu ngắn, nhưng dựa theo tư liệu của các nhân viên nằm vùng khác, vốn cực ít, lợi nhuận cực lớn! So với cái gì quán bar karaoke, quán rượu,... thì lợi nhuận từ thứ giải trí cực kỳ kích thích này gấp không chỉ mười lần. Chỉ đơn cử Ngô Đình Đạt khổng chế toàn bộ võ đài lậu của vùng Quảng Đông mà nói, một khu ngoại ô Quảng Châu, có bảy tám chỗ, mỗi buổi tối tiến hành vài trận đấu, chỗ nào cũng đầy người, hơn nữa vé vào cửa thu rất cao. Tiền đặt cược, rượu bia,... một ngày thu về cả vài trăm vạn. Có đôi khi thậm chí có hơn một ngàn vạn tài chính lưu động. Cao hơn đánh bạc lậu nhiều. Các sàn đấu tại Quảng Đông hàng năm có thể đem về cho Ngô Đình Đạt từ hai mươi đến bốn mươi triệu lợi nhuận thuần túy”.

“Lợi nhuận thuần túy!” Chu Lương động dung, phải biết rằng, mở các sàn đấu này tuy kiếm nhiều tiền, nhưng dù sao cũng phải có quan hệ rất lớn, về phương diện nào cũng phải chiếu cố, chi tiêu cũng lớn.

“Trong nội tâm của mỗi một người trong nước đều có tinh thần thượng võ, bị áp lực của hiện tại quá lớn, bùng nổ ra càng mãnh liệt. Võ đài như vậy, hơn nữa lại có tính thần bí, cùng với tâm lý thích của lạ. Có thể bùng nổ như vậy cũng là chuyện tất nhiên” Tào Nghị phân tích nói: “Hơn nữa đấu như vậy cũng không phải là xấu. Tối thiểu cũng giảm bớt rất nhiều các bang phái xã hội đen tranh chấp chém nhau”.

“Ừm, xem ra khi các thế lực chống lưng của Đảng Thái tử này sụp đổ. Tổ chức cũng muốn an bài người khác, đến không chế thị trường này”.

Trong khi Tào Nghị cùng Chu Lương ở trong quân khu cùng thương lượng kế hoạch về Vương Siêu. Vương Siêu lại đã tới căn biệt thự đến trong mơ hẳn cũng không quên trong khu Thiên Tinh hồ.

Lần này cùng Trương Uy luận võ, còn có cùng Trần Ngã Dương trao đổi, đều làm cho hắn thu được lợi ích rất lớn, thậm chí có thể nói là một bước quan trọng trên con đường võ học của hắn.

Có thể thắng trong trận luận võ với Trương Uy, hoàn toàn đều nằm trong năm phần vận khí kia. Hiện suy nghĩ lại trận chiến với Trương Uy, Vương Siêu trong đáy lòng cũng suy tư rất lâu mà vẫn không có cách nào toàn thắng được.

“Công phu Vịnh xuân của Trương Uy đích xác là cao siêu, xuất thần nhập hóa. Hơn nữa Thiết chỉ thốn kinh bạo phát lực, thật sự là khủng bố”.

Hồi tưởng lại trận chiến kinh tâm động phách ngày đó. Vương Siêu đối với công phu Kiềm dương mã phát lực, Thiết chỉ thốn kinh của Trương Uy hết sức bội phục.

Bốp bốp! Bốp bốp! Ngón cái cùng ngón trở bung ra, trong không khí phát ra tiếng vang thanh thúy.

Hắn đang thử xem chỉ lực của mình. Hai ngón tay sau khi búng ra, Vương Siêu lại thử một chút, liền chỉ dùng một ngón tay, chỉ dùng các đốt ngón tay con lại mà phát lực.

Quả nhiên, hai ngón tay phối hợp búng ra có thể đánh ra thúy hưởng, mà các đốt ngón tay của một ngón tay co lại, lực lượng lập tức cùng tốc độ đều giảm đi rất nhiều lần, một chút âm thanh cũng không có.

“Hai ngón tay búng ra, đó gọi là ma sát phát kinh. Mà chỉ dùng các đốt ngón tay của ngón tay co lại, đó mới là công phu chân chính. Xem ra ta phải đem Phách quyền Hồ hình luyện tới một bước nữa, công phu mà không thể tới được đầu ngón tay thì không thể thực hiện được”.

Vương Siêu trước kia luyện kiếm quyết, dùng ngón tay làm kiếm, đâm chén nửa tháng, đem cả ngón tay luyện linh hoạt phi thường, hơn nữa hai ngón tay một khi bắn ra, có thể búng vỡ chén sứ. Còn hơn nữa hắn luyện Ứng hình trảo công, độ cứng của đầu ngón tay cũng đã tới một trình độ nhất định.

Vốn nghĩ đến công phu ngón tay của mình đã không tệ, nhưng sau khi thấy Trương Uy thi triển Thiết chỉ thốn kinh, lập tức biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Trương Uy lực bạo phát của các đốt ngón tay, không cần ma sát, cũng có thể bạo xuất ra thúy hưởng, đây mới chính là công phu chân chính, lực lượng to lớn, phát kinh bí mật, có thể tạo thành lực sát thương vô cùng.

Vương Siêu đánh Hồ hình Phách quyền, tuy luyện ra thanh âm, chân chính đạt tới bước “Hồ hồ sanh phong”. Nhưng trong Phách quyền còn có một biến hóa rất nhỏ, chính là “Chỉ đỉnh” cùng “Phách trảo”.

Một quyền bỏ ra, giống như đại phủ khai sơn, nhưng sau khi bỏ ra. Ý niệm, ánh mắt, tinh thần trong khoảnh khắc đặt ở năm đầu ngón tay. Sau đó trong phút chốc, năm ngón tay hợp lại, như điện quang hỏa thạch chộp lấy thu trở về.

Tới như vậy, mới có thể đem Hồ hình cùng Ứng hình liên thông.

Cũng giống như vậy, Hồ hạc song hình trong Nam quyền biến hóa, cũng là như thế, một quyền bỏ ra, sau đó trảo mạnh tự nhiên chuyển thành hạc trảo, hạc trác (mỏ hạc). Điều phải dựa vào sự biến hóa bùng nổ của các đốt ngón tay, mới có thể phát huy ra lực sát thương cao nhất.

Học Hình ý tuy bên trong không có Hạc hình, nhưng Ứng hình cùng Hạc hình đều là dùng trảo. Quyền thuật gì, luyện đến cảnh giới thượng thừa, đều liên thông với nhau.

“Phách trảo” là từ hình này tự nhiên chuyển đổi sang hình kia, nếu lực lượng đầu ngón tay không đủ, trong khi chuyển đổi sẽ có sơ hở.

Cái này đối với quyền thủ bình thường không là gì, nhưng đối với quyền thuật đại sư mà nói, sơ hở nhỏ cũng đủ khiến người trí mạng.

Vương Siêu đánh Hồ hình, cũng có thể chuyển sang Ứng hình, nhưng khi chuyển đổi sang trảo, lực lượng ở đầu ngón tay không đủ. Lực lượng khí tức cũng có thể đột nhiên suy sụp.

Bởi vì Phách kinh cùng Trảo kinh của Vương Siêu, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Phách kinh của hắn một khi toàn lực phát ra, có thể nát gạch bể đá, nhưng Trảo kinh còn kém quá xa. Hơn nữa Ứng hình của hắn cũng chưa luyện tới mức xuất ra âm thanh, còn dừng lại ở giai đoạn hình.

Đánh quyền phải liên tục, càng ngày càng mạnh. Hồ hình cùng Ứng hình, Hồ hình cùng Hạc hình đều như vậy.

Lão hổ một khi vỗ không thành, lập tức chuyển hóa thành ưng vỗ. Lão ưng ở trên trời cao ngàn dặm vỗ xuống dưới, uy thế so với hổ càng mạnh hơn.

Cho nên từ Hồ thành Ứng, hoặc là từ Hồ thành Hạc. Phải là một quá trình càng ngày càng mạnh.

Vương Siêu Hồ hình luyện đã tốt, Ứng hình lại chưa luyện tới, nếu chuyển đổi, đó là càng ngày càng yếu. Đụng tới cao thủ, vào thời điểm chuyển đổi có thể đem hắn đánh chết.

Cũng giống vậy, Xà hình vào thời điểm chuyển hóa thành Long hình, cũng phải có thời điểm chuyển đổi, cũng cần phải có công phu trên đầu ngón tay.

Xà hình nắm tay tựa như một cái đầu rắn, mõ tới mõ lui, mà năm ngón tay chính là nanh độc của rắn!

Rắn trong nhảy mắt khi mổ vào con mồi, lập tức mở ra miệng, đem răng nanh chứa độc dịch tống ra.

Cho nên trong Xà hình có một sát chiêu mấu chốt, chính là Ngũ chỉ như nha, trương khai tê giáo (năm ngón tay như răng, mở ra cắn xé).

Con rắn khi cắn xé con mồi, không phải là thanh âm xì xì nữa, mà là răng chuyển động cạ vào nhau, tạo nên thanh âm trầm trầm. Tương truyền, đây là Long âm.

“Phách trảo” Đây là thời điểm chuyển đổi của Hổ hình sang Ứng hình. Mà “Tê giáo”, lại là quá trình chuyển đổi từ Xà hình sang Long hình.

Cả hai đều phải đem công phu trên ngón tay luyện đến mức tận cùng!

Đây là sau khi Vương Siêu trao đổi với Trần Ngã Dương, tâm đắc mà lĩnh ngộ ra.

Nếu chân chính có thể hoàn thành chuyển đổi này, võ công của Vương Siêu sẽ tăng lên gấp đôi!

Hình ý tông sư chân chính, mỗi một hình đều chuyển đổi qua lại tự nhiên, như sóng triều trên sông rộng, sóng sau cao hơn sóng trước, không có khả năng ngăn cản được khí thế cùng kinh lực của những đợt sóng đó.

Trong đầu nghĩ ra, lĩnh ngộ. Hắn rất nhanh suy nghĩ phương pháp làm sao bản thân có thể rèn luyện gia tăng kinh lực của các đốt ngón tay trên năm ngón tay.

Những ngày sau sẽ càng thêm gian nan nguy hiểm. Dưới áp lực sinh tồn, không thể không bức bách khiến cho hắn phải tiến bộ.

Đi đến trước quả cầu chứa thủy ngân, năm ngón tay của Vương Siêu biến thành trảo chộp lên trên bề mặt của quả cầu, tìm cách nhấc lên.

79. Chương 79: Nhật Luyện Nguyệt Luyện Dĩ Dưỡng Sanh

Quả cầu thủy ngân này lớn hơn quả bóng rổ, nặng hơn ba trăm sáu mươi cân, bề mặt lại nhẵn bóng, không có chỗ chịu lực. Muốn đem nó nắm nhấc lên, phải có công phu chỉ lực khó mà tượng tượng mới có thể làm được.

Hiện tại khí lực của Vương Siêu đã trên ngàn cân, nếu lực lượng động thủ cả hai tay, có thể dễ dàng ôm lấy quả cầu này mà lăn tới lăn lui.

Nhưng muốn dùng chỉ lực mà nhấc nó lên, so với ôm lấy thì khó khăn hơn rất rất là nhiều lần.

Cho dù là một quả bóng rổ lớn, có thể sử dụng năm đầu ngón tay mà nắm nhấc lên, người thường cũng chưa chắc đã làm được. Huống chi là quả cầu thủy ngân này so với bóng rổ thể tích còn lớn hơn, bề mặt nhẵn bóng, sức nặng kinh người?

“Khá lắm, trảo này độ khó quả thật là lớn!” Vương Siêu thử nhấc lên một chút, thấy giống như là chuẩn chuẩn đeo cột đá, các đốt ngón tay của năm ngón tay dùng kinh đã bắt đầu vang lên những tiếng răng rắc, nhưng quả cầu thủy ngân vẫn không chút ý tứ nhúc nhích nào.

“Công phu trên ngón tay của Trần Ngã Dương, không biết có thể dễ dàng nhấc quả cầu thủy ngân này lên hay không nữa”.

Một lần không thành công, Vương Siêu đã thấy được sự lợi hại, hắn ở tại Hongkong hơn hai mươi ngày, mỗi ngày đều cùng Trần Ngã Dương trao đổi, đối với công phu trên người của vị đệ nhất cao thủ trong số những người tuổi trẻ người Hoa của giới võ thuật Đông Nam Á này cũng có sự hiểu biết rất sâu sắc.

Nhưng công phu của trảo như thế này, thật sự là quá mức gian nan, Vương Siêu cũng có chút không tin Trần Ngã Dương có thể dễ dàng làm được.

“Từ từ mà đến, phải rèn luyện công phu trên ngón tay, không phải là chuyện một sớm một chiều là có thể làm được. Công phu trên đầu ngón tay phải luyện được so với Phách quyền kinh càng phải hung mãnh hơn, mới có thể đem Hồ hình thành Ứng hình luyện được quá trình chuyển đổi”.

Vương Siêu thật ra cũng không nóng nảy.

Hình ý quyền mỗi một hình đều có sự tiếp nối nhau, đều phải bỏ ra công phu rất lớn để luyện tập. Điểm mấu chốt của sự tiếp nối cũng là chỗ dễ dàng lộ ra sơ hở nhất, cao thủ đánh quyền, tìm chính là những điểm tiếp nối yếu nhất này để tiến hành công kích.

Lúc Vương Siêu cùng Trương Uy luận võ, khi bắt đầu dùng Hồ hình, chỉ dùng một chút, liền lập tức biến thành Xà hình. Quá trình chuyển đổi trung gian quả thực có một chút tạm dừng, may mắn là bộ pháp của bản thân nhanh nhẹn để bù lại.

Nhưng cho dù là như vậy, Trương Uy cũng đã thấy được, liên tục tấn công mãnh liệt, liên tục va chạm mấy chục quyền. Đem lôi đài đập sập, sau đó chợt bạo phát ra một kích cực mạnh. Vương Siêu có ngăn được cũng rơi vào hạ phong. Nếu không cuối cùng ý vào Long xà hợp kích mà đào thoát được một kích trí mạng, lại phun ra máu tươi chuyển bại thành thắng. Thì kẻ bị mất mạng chính là hắn.

Sau khi luận võ thắng lợi, Vương Siêu cũng chưa biết được điều này, nhưng sau khi cùng Trần Ngã Dương trao đổi, lập tức liền lĩnh ngộ nhược điểm trí mạng của mình. Vì thế trở về khổ luyện bù đắp, tiếp tục tiến bộ.

Hồ hình tuy cương mãnh, nhưng không có hậu chiêu. Xà hình tuy linh hoạt, nhưng không có đòn cản xé cuối cùng. Cho nên đối với những kẻ địch mạnh cũng không có chiêu lấy mạng. Mãng xà tuy dùng thân thể xiết chết kẻ địch nhưng sạch sẽ nhất vẫn là dùng nanh độc của mình.

Đứng tấn trước quả cầu thủy ngân, Vương Siêu dùng Hồ hình chậm rãi ung dung bỏ ra. Động tác mềm nhẹ, giống như là đánh Thái Cực quyền dưỡng sinh vậy.

Vào khoảng khắc bỏ tới bề mặt của quả cầu thủy ngân, hắn chợt tập trung toàn bộ tinh thần, ánh mắt vào năm đầu ngón tay, mãnh liệt dùng trảo nhắc lên.

Quả cầu thủy ngân lại phát ra một tiếng ông, vẫn như trước không bị một trảo này của hắn nhắc lên.

Vương Siêu cũng không có gì bức bối, vẫn như trước nhẹ nhàng bỏ ra, mạnh mẽ thu trảo trở về. Vào thời điểm hắn bỏ xuống thì cánh tay tuy mềm nhẹ, nhưng lỗ chân lông toàn thân lại mở ra khép vào, da lông khấn trương đến cực điểm.

Hiển nhiên đây chính là gân cốt thả lỏng, da lông tấn công đã đến cốt tủy.

Một lần vảo trảo xuống, hai lần bỏ trảo xuống! Ba lần bỏ trảo xuống!...

Cho đến khi luyện mấy trăm lần, toàn bộ tinh, khí, thần của Vương Siêu đã tập trung lên đầu ngón tay cầu mình. Trong mắt hắn, tất cả đều đã biến mất, trong mắt chỉ còn lại có động tác bỏ trảo xuống mềm mại mà cực mạnh đơn giản đó.

Cánh tay co duỗi, trong không trung vẽ ra những đường cong giống như nhau.

Quên mình trong luyện tập, trầm mê bỏ trảo. Làm cho hắn hoàn toàn quên đi thời gian.

Hắn mỗi một lần bỏ trảo, đều đem bốn chữ chân quyết “Khinh xuất trọng thu (Xuất mạnh thu nhẹ)” của Hình ý quyền luyện pháp thực hiện cực tốt.

“Thái cực như mạc ngư, bát quái tượng thôi ma, hình ý thị tróc hà (Thái cực như bắt cá, Bát Quái giống đẩy cối đá, Hình ý như bắt tôm)”.

Một bỏ một trảo của Vương Siêu, toàn bộ tinh thần tập trung, giống như là đang bắt một con tôm lớn trong nước vậy.

Cùng Trần Ngã Dương trao đổi, làm cho sự lĩnh ngộ của hắn đối với Hình ý quyền luyện pháp càng thâm hậu thêm một tầng. Hơn nữa đối với Phách quyền kinh, hắn lĩnh ngộ lại càng thấu triệt.

Thái Cực công phu đặc ý nhất của Trần Ngã Dương, thật ra rất đơn giản, chính là Tiên thủ. Vào lúc hai cánh tay vận kinh, liền tựa như một ngọn roi thép cực lớn, trúng đá đá nát, trúng sắt gãy sắt. Người trúng phải cũng không tốt đẹp gì.

Thái Cực Tiên thủ cùng Hình ý Phách quyền, Bát Quái Trừu kinh, đều tương thông với nhau.

Bát quái chương của Trình Đình Hoa có nói “Luyện chương như thôi sơn, đả nhân như luân tiên (Luyện chương như đẩy núi, đánh người như quất roi)” Ý cảnh của quất roi này cũng chính là ý cảnh của Thái Cực Tiên thủ.

Vương Siêu cùng Trần Ngã Dương trao đổi quyền thuật, hai bên đều thu được lợi ích không ít.

Vương Siêu tuy biết Thái Cực nghe kinh, nhưng hắn lại không luyện quá Thái Cực quyền cương kinh đả pháp, Đường Tử Trần cũng không có dạy hắn. Lúc võ công chưa thành tựu, không nên tham nhiều, chiêu pháp không thuần chính là tối kỵ.

Nhưng hiện tại, quyền thuật của hắn đã có thành tựu, lĩnh ngộ ám kinh, thanh tùy thủ xuất. Đã đến cấp bậc đại sư, hiện tại cần chính là học rộng biết nhiều, sau đó bản thân lĩnh ngộ, bỏ giả lấy thật, bỏ thô lấy tinh, hình thành phong cách luyện pháp cùng đả pháp độc đáo riêng của mình.

Như vậy mới có thể từng bước hướng tới cảnh giới của các đại tông sư như Dương Lộ Thiên, Đồng Hải Xuyên.

Đơn giản Phách trảo rèn luyện chỉ công, trong đó lại ẩn chứa sự lĩnh ngộ độc đáo của một thể hệ quyền thuật đại sư.

Không biết bỏ trảo mấy ngàn lần, Vương Siêu trở nên từ trong trầm mê tỉnh táo lại, năm đầu ngón tay đã đỏ bừng lên, hiển nhiên là đã vận động đến cực hạn.

Bên ngoài sắc trời đã tối, đêm đã về khuya.

Vương Siêu bất tri bất giác, đã luyện cả ngày.

Trong những ngày sau đó, Vương Siêu đóng cửa không ra ngoài, từ chối hết tất cả những sự lui tới, cả ngày đều ở trong phòng luyện công tại hậu viện biệt thự mà luyện công.

Hắn cũng không luyện thân pháp, không luyện các hình thể khác, mỗi ngày chỉ đơn giản bỏ trảo. Ban ngày nhìn chăm chăm vào quả cầu thủy ngân mà bỏ trảo. Ban đêm lại nhắm mắt dùng tâm mà bỏ trảo vào không khí.

Ban ngày luyện mắt luyện tay, đêm dưỡng mắt dưỡng tay.

Nếu chỉ tập luyện khác khổ, các đốt ngón tay dù sao cũng là da thịt. Sẽ có lúc chịu đựng không nổi.

Mà hắn vừa luyện vừa dưỡng như vậy, đúng là phù hợp với đạo dưỡng sinh âm dương giao dung của đạo gia.

Nhẹ nhàng bỏ tới, thu trảo thật mạnh. Cũng là một âm một dương.

Gân cốt thả lỏng, da lông dựng lên, cũng là một âm một dương.

Cứ luyện tập đơn giản như vậy, hắn tựa hồ bắt đầu lý giải được đạo âm dương huyền bí thâm thúy mà lại đơn giản.

“Võ học đến cảnh giới thượng thừa cực kỳ cao thâm, nhất cử nhất động, đều không có gì mà không theo đạo âm dương, nước lửa tương giao. Tất cả đều thu phát tự nhiên, không cần dụng ý mà làm. Đây cũng là đạo lý mà Khổng Tử qua bảy mươi tuổi lĩnh ngộ ra ‘Tòng tâm sở dục bất du cử’- Tùy tâm mà làm không vượt quá quy củ”.

Vương Siêu cứ đơn giản trong “Phách thảo” “Âm dương” “Động tĩnh” “Luyện tập” “Dưỡng sinh”. Đột nhiên đối với một số câu nói trong Quốc thuật thực lục của Đường Tử Trần lĩnh hội được thần ý chân chính trong đó.

Tuy không biết Đường Tử Trần hiện tại ở nơi nào, nhưng khi nghĩ tới văn tự cầu nàng, lĩnh ngộ được tâm của nàng. Tâm của Vương Siêu tựa hồ cùng với nàng có một mối liên hệ chặt chẽ.

Những điều này cũng rất là đơn giản. Đạo võ nghệ luyện đến tầng cao, không phải là ở gân cốt da lông. Mà là đối với tất cả con người, sự vật đều có lĩnh ngộ cùng lý giải.

“Động trung bất tri niên nguyệt nhật (Ở trong động thì không biết ngày tháng năm)”.

Ngày qua ngày, Vương Siêu hồn nhiên không suy nghĩ tới. Mỗi ngày trừ ăn ngủ cùng các sự tình tất yếu phải làm, thì chỉ là luyện Phách thảo, hội âm dương, xem mặt trời lặn mọc.

Hắn hiện tại cũng đã là phú ông triệu phú. Tự nhiên có tiền để thuê người nấu ăn dọn dẹp.

Mà phòng luyện công tại hậu viện biệt thự. Cũng không có ai được phép tiến vào, hắn cũng được thanh tịnh.

Cứ như vậy ngày qua ngày, mặt trời mọc rồi lặn, trăng hiện rồi mất. Luyện đến cuối cùng, quyền thuật của hắn tựa hồ cũng phối hợp với quy luật của mặt trời. Mỗi ngày khi mặt trời mọc, kinh lực bộc phát của hắn tự nhiên bộc phát, mà khi mặt trăng mọc lên, kinh lực sẽ thả lỏng xuống, từ luyện tập chuyển sang điều dưỡng.

Cho dù là là thời tiết mưa gió, mây che mất mặt trời mặt trăng, đối với hắn cũng không tạo thành chút ảnh hưởng nào.

Bởi vì hắn đã đem quy luật của nhật nguyệt lên xuống dung nhập vào quy luật kinh lực bộc phát của thân thể. Mây có dày đến mấy cũng không che phủ được.

“Trong Võ Đang kiếm thuật có câu ‘Ngày luyện, tháng luyện, cầu thiên nhân hợp nhất’. Quy luật âm dương của con người phối hợp với quy luật của thiên địa. Chính là phương pháp dưỡng sinh tốt nhất”.

Cho đến một ngày, Vương Siêu đột nhiên vừa bỏ ra một thảo. Kinh lực trên ngón tay chợt bộc phát ra, một thanh âm rầm rầm vang lên, cả khối cầu thủy ngân giống như bị ngón tay của hắn hút lấy, bị nhấc lên khỏi máng đá!

Trong các khớp xương của ngón tay hắn chợt bùng nổ, lớp bắp rung động, thanh âm thanh thúy. Lực lượng cùng uy thế không hề thua kém Thiết chỉ thốn kinh của Trương Uy.

Bàn tay nắm lấy quả cầu thủy ngân trơn nhẵn đó, Vương Siêu như đánh bóng rổ xoay chuyển quanh thân thể một vòng, lại chuẩn xác nhẹ nhàng đặt vào trong máng đá.

Quả cầu rơi vào trong máng đá, phát ra một tiếng chấn động, cũng làm cho bản thân bình tĩnh.

“Ồ! Ta lại đã có thể luyện đến bậc này sao?” Vương Siêu sau khi bình tĩnh đi tới, nhìn quả cầu trong máng đá, lại tiến lên bỏ một thảo, quả nhiên, quả cầu kia lại bị chộp nhấc lên.

“Tốt, tốt, tốt” Hắn trong lòng tràn đầy vui mừng, đột nhiên ra tay, một kích Hổ hình bỏ ra, nhất thời tiếng gió chấn động, tiếng hổ gầm quanh quẩn quanh bốn vách tường.

Phách quyền đến cuối, hắn lại chuyển sang xuất thảo, phối hợp thành Ứng hình, khí tức hùng hân trong ngực đột nhiên trở nên sắc nhọn vô cùng, giống như một lưỡi dao bén nhọn từ trong yết hầu phát ra, vừa bén vừa nhọn, như đại bàng hùng ưng từ trên trời cao ngàn thước hạ xuống.

Hổ hình khí thể thanh âm vốn hùng mãnh vô cùng, nhưng sau khi chợt chuyển đổi thành một thảo Ứng hình này, khí thể kinh lực trên người hắn cũng bộc phát ra rất cao, càng kịch liệt, càng cao hơn một tầng.

Rắc! Vương Siêu một thảo đánh lên trên mặt đất, ám kinh bộc phát, sàn nhà bằng đá Granit cứng rắn lập tức bị thảo đánh thủng, xuất hiện năm lỗ ngón tay sâu đến một tấc ướm sừng.

Một thảo phá mặt đất, Vương Siêu đột nhiên nhớ tới sát chiêu trong Hổ hình, tay chân không ngừng lại, hốt một nắm đá vụn ném thẳng về phía trước.

Những mảnh đá đánh trúng vào quả cầu thủy ngân, phát ra thanh âm kim loại trầm muộn.

“Thì ra là như thế này, Sau Ưng liên thông có thể là Hầu. Chẳng qua ta hiện tại chỉ mới luyện đến một kích bổ trảo chuyển thành trảo Ưng hình, cả Ưng hình còn chưa luyện xong, chưa thể quán thông chuyển đổi qua lại nhiều hình được”.

Vương Siêu ngừng quá trình thăm dò.

“Hiện tại đã là khi nào rồi? Ta rốt cuộc luyện bao lâu, cảm giác giống như là ‘Động trung phương thất nhật, thể thượng kỷ thiên niên (trong động bảy ngày, bên ngoài như đã mấy ngàn năm)’ vậy?”

Mấy ngày nay, hẩn luyện công, phối hợp với quy luật của nhật nguyệt mà điều dưỡng, bộc phát âm dương. Con người đã tiến vào quy luật rèn luyện dưỡng sinh hợp lý nhất của đạo gia, đã tới bước thiên nhân hợp nhất. Hoàn toàn quên đi ngày tháng ở bên ngoài.

Xem lịch thì đã là tháng Mười thu vàng, thời tiết vẫn còn chút nóng bức cuối thu. Hẩn khi từ Hongkong trở về là tháng Sáu. Có nghĩa là, hẩn cả ngày dưỡng sinh luyện tập, nhoáng cái đã qua ba bốn tháng.

Ba tháng không liên hệ với bên ngoài, hiện tại hồi tưởng lại, Vương Siêu đột nhiên nhớ lại mình đã gia nhập tổ chức, biến mất trong nhiều ngày như vậy, không biết là có nhiệm vụ gì mới không?

“Tào Nghị sao lại ngoan như vậy? Ba bốn tháng nay cũng không đến quấy rầy ta? Chẳng lẽ là hẩn không biết nơi ta ở sao? Không có khả năng, biệt thự này của ta hẩn sớm đã biết. Nói như vậy, chính là tổ chức gần đây cũng không có nhiệm vụ gì. Hay là để cho ta chuyên tâm luyện công?”

Vương Siêu suy đoán phía sau là chính xác, từ khi hẩn đánh bại Trương Uy, Tào Nghị đem sự tình báo cáo lên trên. Hẩn lập tức trở thành một trong các trọng điểm dưỡng, hiện tại Thiếu tướng quân trưởng Chu Lương cùng Tào Nghị đang chờ đợi kế hoạch của tổ chức nên đã có thời gian nửa năm thong thả này.

Tào Nghị biết Vương Siêu bế quan luyện công, đối với hẩn mà nói, công phu của Vương Siêu càng cao càng tốt, tự nhiên sẽ không đến quấy rầy hẩn, thậm chí còn an bài những người chuyên môn bảo vệ không cho người khác đến quấy rầy.

Khi Vương Siêu ngừng bế quan đi ra, vừa liên hệ với Diêu Hiểu Tuyết, liền nhận được một tin ngắn: “Triệu Tinh Long tại Đài quyền đạo cùng người ta luận võ bị thương, hiện tại đang ở trong bệnh viện đã hơn một tháng nay. Tào Nghị không cho phép kẻ nào đến quấy rầy người, chúng ta cũng không được phép liên hệ với người”.

“Cái gì? Triệu Tinh Long bị người ta đánh đến phải vào bệnh viện?” Vương Siêu vừa nghe, bật thốt lên.

80. Chương 80 Ưng Trảo, Âm Kính, Niệu Huyết!

Vương Siêu nghe xong lời của Diêu Hiểu Tuyết, trong lòng thật ra có chút kinh hãi.

Từ sau khi hẩn gia nhập tổ chức, vị trí huấn luyện viên cao cấp nhất của Đài quyền đạo quán đã chuyển sang cho Triệu Tinh Long tiếp quản, tiền lương cũng do Triệu Tinh Long nhận, nhưng hai bên cũng không có giải trừ hợp đồng. Chẳng qua với đại vị của Vương Siêu hiện tại, một hợp đồng nho nhỏ căn bản đối với hẩn cũng không có sức ước thúc gì.

Tập đoàn xã hội đen Đại Hưng của Lỗ Thành Văn tại Quảng Châu, cũng kêu hẩn ký hợp đồng, thậm chí in cả dấu tay. Nhưng chưa tới một ngày, đã bị đám người Đại Thạch Đầu lấy hỏa tiễn bắn tung cửa đem toàn bộ giết sạch.

Từ sau sự kiện lần đó, Vương Siêu đối với các loại hợp đồng văn kiện như thế này cũng không để ý.

Chẳng qua Hội trưởng Lý Vạn Cơ này cũng rất tốt, cũng không làm căng.

Đối với việc Vương Siêu tiêu cực lười nhác, nàng ta cũng mắt nhắm mắt mở, cũng không có khấu trừ tiền lương. Dù sao nàng ta cũng là một nữ cường nhân lịch lãm trên thương trường đã lâu, tự nhiên hiểu được nhân tình thế thái.

Càng hưởng chi thân thủ của Triệu Tinh Long tuy không bằng Vương Siêu, nhưng một thân ngành công phu cũng rất giỏi, hơn nữa đã đánh qua hắc quyền, kinh nghiệm thực chiến phong phú, mấy năm nay đến đá băng hiệu, cũng không có một ai là đối thủ của hắn.

“Bát cực quyền của Triệu Tinh Long là gia truyền, tuy phương pháp ‘Hanh cấp’ nhị âm tẩy tẩy trong Bát cực quyền hắn cũng không có học được, nhưng lớn nhỏ trong đó, luyện pháp, đả pháp. Hắn cũng hết sức tinh thông. Huống chi cũng đã học thêm Phách quả quyền, Thông bối quyền, các chiêu đều cương mãnh, trừ phi cao thủ lĩnh ngộ nội gia tinh tú, các ngoại gia quyền cước bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn, thì làm sao lại bị người ta đánh phải vào bệnh viện? Hơn nữa nằm hơn một tháng cũng chưa khỏi, hiển nhiên là thương thế rất nghiêm trọng. Không tàn tật là may rồi”.

Dọc theo đường đi, Vương Siêu cẩn thận suy xét.

Muốn đánh bại Triệu Tinh Long, khẳng định phải là nội gia cao thủ. Hơn nữa Triệu Tinh Long bị trọng thương như vậy. Hiển nhiên là đối phương xuống tay tàn nhẫn. Phải biết rằng, tại Đài quyền đạo quán luận võ, cũng không phải là đánh hắc quyền. Đánh bị thương người còn có thể chu toàn, đánh chết người cũng phải thường mạng.

Vội vàng đi tới phòng bệnh cao cấp của Bệnh viện Nhân Dân, Vương Siêu rốt cuộc đã gặp Triệu Tinh Long.

Triệu Tinh Long đang nằm ở trên giường, tay cùng chân, ngực đều bị bó bột thật dày. Cả người nhìn qua giống như một xác ướp vậy, nhưng sắc mặt tinh thần cũng khá tốt, chỉ là người không thể nhúc nhích mà thôi.

Thấy Vương Siêu tiến đến, hắn ánh mắt sáng ngời, sau đó khó khăn lay động thân thể, giống như có ý muốn ngồi dậy.

“Không được cử động, người bị gãy xương ở nhiều chỗ. Cử động làm cho xương cốt sai vị trí thì rất khó lành” Vương Siêu vừa thấy bộ dáng này của Triệu Tinh Long cùng vị trí bó bột. Đã biết tay, chân, ngực của hắn, ít nhất là có ba chỗ bị gãy xương.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Nhìn thấy hình dáng này, Vương Siêu nhíu mày, trong lòng khởi lên sự tức giận.

“Ài. Ta là kẻ thua trận, lại làm mất thể diện” Triệu Tinh Long khóe miệng mấp máy, hình như là hối hận cùng khó có thể nói ra. Cuối cùng cũng nói ra, “Ta đã thua trong tay tụi quỷ Nhật Bản”.

“Giới võ thuật Nhật Bản? Người kể lại chi tiết đi?”

Vương Siêu nghe thấy, trong lòng rung mình. Hắn cũng đã sớm biết rằng, bốn tháng trước ở trên du thuyền, nữ nhân Nhật Bản Liễu Sanh Tình Tử muốn chiếm tiện nghi của mình, lại bị Từ Chấn quát ngăn lại, không lẽ còn ghi nhớ trong lòng.

Hắn nhận lấy ân huệ của Trần Ngã Dương, một nửa là sợ thương thế bản thân chậm lành, nếu gặp người khiêu chiến, gặp phải kết cục hổ xuống bình nguyên bị chó khinh, hết sức không ổn.

“Có phải người trước kia tại Đài quyền đạo quán đã đánh chạy một người gọi là Lý Phong?”

Trong lúc Vương Siêu đang tự hỏi có phải là Liễu Sanh Tình Tử tìm đến gây phiền toái hay không, Triệu Tinh Long đột nhiên hỏi.

“Lý Phong... Không sai, hình như là chuyện hai năm trước kia” Vương Siêu suy nghĩ trong chốc lát, mới nhớ tới, mình hai năm trước nhận lời của Tào Nghị thử làm huấn luyện viên của Đài quyền đạo quán, đích xác đã đánh bại một người như vậy. Sau đó Lý Phong giống như là mất thể diện, liền bỏ đi.

Vào lúc đó, hắn vừa mới luyện công phu được hai năm, hiện tại sự tình cũng đã qua gần hai năm. Sớm đã phai nhạt không nhớ tới nữa.

“Từ ngày Trần tử rời ta đi, đã hơn hai năm rồi”.

Vương Siêu nhớ lại, từ khi mình bắt đầu luyện công phu đến bây giờ, đã qua bốn năm, cũng là một khoảng thời gian không ngắn.

Năm tháng cực nhanh, nhật nguyệt như thoi đưa. Nhân sinh có thể được mấy lần bốn năm?

“Chẳng lẽ là Lý Phong đánh người thành ra như vậy? Không có khả năng. Hắn hai năm trước đã thua xa người. Người hai năm nay cũng không có lười biếng, cho dù hắn có luyện thể nào đi nữa, cũng không có khả năng đánh người thành ra như vậy. Huống hồ hắn là người Hàn Quốc, không phải là người Nhật Bản”.

“Đích xác là không phải hắn, nhưng hắn dẫn đến mấy người Nhật Bản, trong đó có một người cỡ hai sáu hai bảy tuổi, gọi là cái quỷ gì Cung Thành, ra tay mau lẹ, lại hung hãn. Nội kinh sung mãn, ta chỉ mới động thủ ba hiệp, đã bị hắn dùng Triền ti kinh đánh gãy cánh tay”.

Triệu Tinh Long nhớ lại, trong mắt lóe ra tinh quang cừu hận.

“Sau khi hắn đánh gãy cánh tay của ta, lại dùng chân đá gãy xương chân ta, chờ sau khi ta ngã xuống đất, lại đạp lên ngực ta! Làm ta bị gãy hai xương sườn! Ta... ta ta... ta phải giết hắn! Ta phải giết cả nhà hắn!”

Triệu Tinh Long nói xong lời cuối cùng, cả người run rẩy, răng khiến ken két!

“Đã ngã xuống đất, còn đạp lên ngực người?” Ánh mắt của Vương Siêu nhú lại thành một khe nhỏ.

“Hiện tại bọn họ đã rời đi chưa?”

“Có lẽ còn chưa đi. Bọn họ mỗi ngày đều ở tại Không thủ đạo quán, thường xuyên đến Đài quyền đạo quán” Triệu Tinh Long biết Vương Siêu muốn tìm bọn chúng động thủ, đối với Vương Siêu, hắn tự nhiên rất tin tưởng. “Người phải lưu bọn họ lại một mạng, ta sau này phải tự tay giải quyết đám khốn kiếp này”.

Triệu Tinh Long sát khí lộ ra, hắn cũng không phải là người lương thiện gì, đã đánh qua hắc quyền, giết qua người. Hiện tại bị người đánh thành ra như vậy, đã sớm sát tâm bánh trưởng.

“Mấy người Nhật Bản kia, luyện cũng không phải hoa hòe gì, mà là chính tông nội gia công phu. Người cũng phải cẩn thận một chút”.

“Cái này ta biết. Người cứ dưỡng thương cho tốt, gãy xương chỉ là ngoại thương. Sau khi khỏi hẳn luyện công phu, điều dưỡng cho tốt một chút, cũng không có di chứng hậu chứng gì” Vương Siêu vừa nói, vừa ra khỏi phòng bệnh.

“Hộ lý, cô tới đây một chút” Thấy một cô bé hộ lý xinh đẹp. Vương Siêu liền gọi tới.

“Tiên sinh, ngài có chuyện gì không?” Cô bé hộ lý xinh đẹp dò xét Vương Siêu một chút, Vương Siêu trên người chỉ mặc bộ đồ truyền thống màu tím, cách ăn mặc cô kính, nhìn không ra là quý ngài gì.

“Anh ta bị thương nặng hãy cho anh ta dùng loại thuốc cùng hộ lý tốt nhất. Tại sao trong phòng bệnh chỉ có một hộ lý? Ít nhất phải có hai người ngày đêm luân phiên mới được” Vương Siêu nhìn nhìn, nhíu mày.

“Thực xin lỗi, đây là quy định của bệnh viện chúng ta, có việc gì mời tìm Viện trưởng” Có bé hộ lý cũng nhíu mày, có chút mất hứng, lại dò xét Vương Siêu một chút: “Ngài là ai?”

“Vương tổng, ngài đã đến rồi?” Ở phía sau, một thanh âm truyền tới. Cô bé hộ lý quay đầu lại, đứng là Diêu Hiểu Tuyết, bên người còn có một vị giáo sư bác sĩ, Hồng phó viện trưởng.

“Có việc gì thế?” Hồng phó viện trưởng nghe thấy thanh âm cô gái hộ lý lớn tiếng. Sau đó lại nghe thấy Diêu Hiểu Tuyết gọi Vương Siêu là “Vương tổng?”

“Vị này là Tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Tinh chúng ta. Là cấp trên của tôi” Diêu Hiểu Tuyết giải thích.

“Ái dà! Ái dà!” Hồng phó viện trưởng trước tiên ngăn ra, tựa hồ có chút không tin. Sau đó thái độ lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ.

Vương Siêu đối với bệnh viện này rất là không có thiện cảm, Triệu Tinh Long nằm tuy là phòng bệnh cao cấp. Nhưng hộ lý lại không ra sao. Hơn nữa liền lại thu rất mắc, quả thực là hút máu còn muốn hút luôn cả xương tủy.

Chẳng qua hần dù sao tu dưỡng tốt, cũng không đổi sắc. Chỉ thần nhiên bắt tay Hồng phó viện trưởng, đi đến bên cạnh Diêu Hiểu Tuyết thấp giọng nói: “Sau này chúng ta sẽ mở bệnh viện tư, cô tính toán chuyện này cho tốt một chút”.

Sau đó, Vương Siêu ra khỏi bệnh viện.

“Tổng giám đốc của các người thật trẻ” Cô bé hộ lý nhìn theo bóng dáng của Vương Siêu có chút si mê.

Khi Vương Siêu đi vào Đài quyền đạo quán, vừa tiến vào, đã có các đệ tử cũ cùng các huấn luyện viên nhân ra hần. Đều chỉ trỏ tay: “Huấn luyện viên đã đến. Hôm nay đã có chuyện để xem rồi, nhanh đi lên lầu thượng”.

“Huấn luyện viên đến cũng khá mau”.

“Lần này rốt cuộc đã có kịch hay để xem”.

Vương Siêu thực không để ý tới mấy ngôn ngữ này, cứ ngựa quen đường cũ đi tới lầu cao nhất.

Sau lưng hần là một đám đông đệ tử cùng huấn luyện viên đếm xem náo nhiệt.

Vương Siêu đến phòng tập VIP. Quả nhiên thấy bên trong có hai người đang đấu với nhau. Còn có bốn người ngồi ở bên cạnh quan sát.

Bốn người ngồi ở tư thế quỳ, đúng là cách ngồi Nhật Bản chính tông. Mông cách chân một chút như nửa ngồi nửa không, khi gặp chuyện có thể đột nhiên bắn vọt lên.

Trong nháy mắt khi Vương Siêu tiến vào trong sân, bốn người đồng thời cảnh giác đứng lên. Phản ứng nhanh nhẹn tựa như dã thú vậy.

Cùng lúc đó, hai người đang giao đấu với nhau cũng ngừng lại, ánh mắt của sáu người đồng loạt hướng về phía Vương Siêu.

Trong số đó có Lý Phong đã lâu không gặp.

Lý Phong giống như đối với Vương Siêu có cừu hận khắc cốt ghi tâm.

“Oa đất tây oa?” Trừ Lý Phong ra, năm người khác đều là người Nhật Bản chừng hai ba hai bốn tuổi, trong đó tên thủ lĩnh rõ ràng lớn tuổi hơn một chút, trên mặt biểu hiện cũng thành thục. Vừa thấy vẻ mặt của Lý Phong, đã biết là hần cùng Vương Siêu có cừu hận, lập tức dùng tiếng Nhật hỏi.

Lý Phong cũng dùng tiếng Nhật trả lời vài câu, đưa mắt nhìn Vương Siêu hắc hắc cười lạnh hai tiếng.

“Ồ! Thì ra là như thế” Tên người Nhật có vẻ lớn nhất kia nghe được gật gật đầu, ánh mắt lập tức mang theo vẻ tàn nhẫn, miệng còn xuất ra vài câu tiếng Trung.

“Ta chính là Cung Bản Phấn Thần, truyền nhân của Cung Bản gia Cương nhu lưu Nhật Bản, người là bằng hữu của Triệu Tinh Long? Hôm nay tới tìm chúng ta luận bàn? Chúng ta cũng chờ người đã lâu”.

Cung Bản Phấn Thần hừ một tiếng, nói liên tiếp một tràng tiếng Trung, đưa mắt ra hiệu người ở hai bên, rồi đi ra giữa sàn đấu.

Sau đó hần xuất quyền thủ thế, cả người da lông chột dựng lên, đầu vốn cắt tóc đinh nay dựng lên như là một con nhím vậy, huyết Thái Dương lại giống như bị muối cắn, gồ lên cả tắc.

“Lại là chiêu số của Bạch hạc môn? Hình như còn pha trộn một số võ công khác nữa”.

Vương Siêu vừa thấy quyền thủ thế của Cung Bản Phấn Thần, lập tức đã biết, hần đã tu luyện nội gia công phu đến cảnh giới nhất định.

Cung Bản gia, Cương nhu lưu. Vốn chính là được “Vũ bị chí” bí truyền của Bách hợp môn cùng với học trộm được một số quyền pháp của Nam Thiếu Lâm, dung hợp mà thành.

Vương Siêu cũng không nói lời nào, đi thẳng vào sàn đấu.

Bốn phía lập tức không một tiếng động, người xem tuy nhiều, nhưng đều như tự ngừng hô hấp.

Đội Vương Siêu vừa mới tiến đến, còn không ổn định thân hình. Đột nhiên. Cung Bản Phản Thần hét lớn một tiếng, cước bộ giống như ngựa bị trúng tên vậy, thịch thịch thịch thịch, chấn động lòng người như tiếng sấm vậy, hấn với tốc độ nhanh như ngựa phi, cơ hồ chỉ trong nửa giây đã vọt tới trước mặt Vương Siêu, tạo nên một trận lốc xoáy mãnh liệt

Tốc độ cực nhanh này, thời gian chuẩn xác, bắt lấy cơ hội tấn công, có thể chứng tỏ Cung Bản Phản Thần này mình kinh đã luyện đến đỉnh điểm, là cao thủ có lực lượng thể năng cường đại.

“Khó trách Triệu Tinh Long không phải là đối thủ của hần!”

Cung Bản Phản Thần này xông tới, cước bộ như ngựa trúng tên lồng lên, cùng Mã hình của Hình ý quyền cũng tương tự, uy lực rất lớn. Vương Siêu vừa thấy hần phát động, cũng đã biết hần cùng đệ tử Tần Mậu Giao của Từ Chấn cũng không sai biệt lắm.

Triệu Tinh Long tuy luyện tập gian khổ, nhưng rốt cuộc cũng không có được danh sư chỉ điểm.

Một Mã hình thừa dịp Vương Siêu chưa kịp đứng tấn thủ thế, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà đánh tới, khi vọt tới trước mặt Vương Siêu còn chừng hai bước, đột nhiên ra quyền, hai tay như xoắn ốc, một đánh vào mặt Vương Siêu, một hướng về phía ngực.

Điều này làm cho những người đang xem ở đây trong khoảng khắc đổ cả mồ hôi ra.

Nhưng người mà Cung Bản Phản Thần đối mặt chính là Vương Siêu đã lên tới mức quyền thuật đại sư, hiểu thâm sâu đạo lý âm dương.

Bộp! Vương Siêu tay phải vung ra, cánh tay tựa như một cái roi sắt đẩy văng nắm tay của đối phương ra, sau đó tiến bước bổ chưởng, trong không khí vang lên một loạt tiếng động kịch liệt.

Cung Bản Phản Thần bị Vương Siêu đỡ đòn, hai tay đau nhói, lại nghe tiếng động vang lên, nhất thời kinh hãi, vội vàng tung người xuất một cước nhằm thẳng vào cổ tay của Vương Siêu.

Nào ngờ đâu, Vương Siêu vừa bổ xuống, lại chuyển thành trảo! Một trảo chop ngay chỗ mắt cá chân, Cung Bản Phản Thần liền cảm thấy năm ngón tay của đối phương như là năm cái móc sắt vậy.

Vương Siêu lại chuyển thân đến, một tay phách trảo, bắt lấy ngang eo trái của Cung Bản Phản Thần, chột phát lực, chỉ thấy thân thể to lớn của Cung Bản Phản Thần như là một con bù nhìn rơi bị quăng lên trên tường.

“Ái da!” Cung Bản Phản Thần thân thể cực tốt, chỉ cảm thấy bên eo đau đớn một chút, nhưng sau đó cũng không có chuyện gì, lại lật người bật lên, hướng về phía Vương Siêu vọt tới.

Vương Siêu lại một Phách trảo, năm ngón tay như móc thép kềm chặt tay của đối thủ, một tay kia bắt lấy eo phải của hần, vai hất thẳng vào trung cung. Làm cho Cung Bản lại văng lên tường rồi rớt xuống.

Cú quăng này cũng khá nặng, Cung Bản trong lúc nhất thời không đứng dậy được.

“Trở về luyện mười năm nữa hãy đến tìm ta” Vương Siêu nói một câu, xoay người bước đi, những người còn lại bị uy thế của hần uy hiếp, cũng không dám tiến lên.

“Cung Bản, ngươi không sao chứ” Mấy thanh niên Nhật Bản sau khi thấy Vương Siêu đi rồi, lập tức đến đỡ Cung Bản Phản Thần dậy.

“Ta không sao! Ái da! Chúng ta đi!”

Ngay trong ngày, Cung Bản Phản Thần liền rời khỏi tỉnh S, sáu ngày sau, năm người về tới Nhật Bản.

“Cung Bản, chúng ta nên làm sao bây giờ!”

“Khổ luyện, báo thù!” Tại sân bay Nhật Bản, sau khi xuống máy bay, Cung Bản Phản Thần ánh mắt lóe lên ánh sáng giống như là lang sói vậy.

Ngay lúc này, hần đột nhiên muốn đi tiểu, vội vàng đi vào WC của sân bay.

“Hử, sao lại đau như vậy?” Hần đột nhiên thấy có chút tiểu không ra được, vội vàng dùng lực, nhất thời, phía bụng dưới đau đớn, vội vàng nhìn xuống dưới.

Vốn phải là nước tiểu, nhưng hắc tiểu ra lúc này lại là một thứ nước đỏ sậm, nồng nặc mùi máu tanh!

Tiểu ra máu!

Ung trào ám kinh của Vương Siêu, vào lúc trào của hắc đánh trúng eo, đã đâm vào thận! Hệ thống thần kinh trong nội tạng khí quan cầu con người không phát triển, đợi qua sáu ngày, hắc mới cảm giác được đau đớn, nhưng đã chậm rồi!

81. Chương 81: Hải Quân Thiểu Giáo

Từ sáu ngày trước sau khi cùng Vương Siêu luận võ thất bại, vài ngày sau hắc cũng không có cảm thấy gì. Chỉ thấy khi tiểu có chút đau đớn. Hơn nữa ở tại vị trí hai bên eo cũng có mấy dấu tay nhàn nhạt.

Thì ra Vương Siêu sau khi trao đổi với Trần Ngã Dương, đối với Thái Cực quyền ám kinh của hắc đã luyện tới mức cương nhu phối hợp hết sức bội phục. Vốn đã âm thầm quan sát, lĩnh hội được rất nhiều điều.

Trong bốn tháng bế quan khổ luyện vừa rồi, hắc “Đan luyện phách trào (chỉ luyện một đòn bổ trào)” do quá trình chuyển từ Hổ hình sang Ung hình, đã từ trong sự quan sát mặt trời mọc lặn mà hiểu được đạo lý âm dương động tĩnh.

Từ đó trong sự luyện tập “Khinh xuất trọng thu (xuất nhẹ thu mạnh)” phách quyền trào kích của hắc ám kinh bộc phát không còn chỉ một mặt cương kinh dừng mãnh, mà còn có cả cương nhu.

Chẳng qua lấy thân thể con người để làm thí nghiệm. Vương Siêu cũng là lần đầu tiên. Cung Bản Phản Thần bất hạnh trở thành vật thí nghiệm và người hy sinh đầu tiên.

Ám kinh sau khi luyện đến chí nhu. Có thể thông qua lỗ chân lông rất nhỏ mà tiến vào sâu trong nội tạng. Hơn nữa về mặt biểu hiện cũng không lưu chút dấu vết nào.

Vương Siêu vào lúc trào kích, đã lưu lại ở bên hông dấu ngón tay Cung Bản Phản Thần, đó là ám kinh còn chưa đến nơi đến chốn, chưa đến được bước chí nhu.

Nếu ám kinh luyện đến mức tận cùng nhu hòa, chỉ cần nhẹ nhàng ấn trên người kẻ địch một cái. Lập tức có thể đánh vào bất cứ nơi đâu trong cơ thể của kẻ địch. Hơn nữa vào lúc đánh vào kẻ địch sẽ không cảm giác được đau đớn. Hơn nữa trên da cũng không xuất hiện vết thương. Đợi cho nhiều ngày sau thương thế trong nội tạng bắt đầu ác liệt, người cũng không thể cứu được nữa. Cho dù có thể cứu được thì quá nửa là cũng bị tàn phế đi.

Các bậc thầy châm cứu cao minh, dùng kim châm vào da của người ta. Người bị đâm một chút cảm giác cũng không có.

Ám kinh cùng kim châm cứu cũng cùng một nguyên lý.

Ám kinh nhu công, đâm thương người vô hình. Làm cho người ta dưới tình huống bị trúng chiêu không hề phòng bị, sau khi trúng chiêu cũng không biết. Đây chính là một thủ đoạn ám toán người ta hạng nhất.

Chẳng qua nếu đối thủ cũng là cao thủ. Đem công phu có thể thẩm thấu vào ngũ tạng lục phủ, toàn thân trong ngoài cảm giác vô cùng linh mẫn, ám kinh nhu công ám toán cũng không có tác dụng.

Nhưng thực đáng tiếc. Cung Bản Phản Thần không phải là người như vậy.

Nếu hắc hiểu được sự lợi hại của ám kinh. Việc đầu tiên khi thân thể đã ở trên tay trên eo của miên-nh, sẽ lập tức đi tìm người trị liệu. Chưa hề nghĩ cho ác hóa đến như hiện tại.

Hiện tại đã đến mức nguy hiểm, nghĩ lại hai thận đã bắt đầu thôi rữa. Thương thế đã thể hiện ra rồi, thì nội tạng kia cũng đã đến phi thường nghiêm trọng

Cung Bản Phản Thần tuy xuất thân võ học thế gia, luyện Không thủ đạo Cương nhu lưu. Kiềm luyện rất nhiều nội gia công phu, thân thể đã đạt tới đỉnh điểm của minh kinh, nhưng tính cách của hắn hung ác! Cho đến giờ vẫn không thể khống chế cảm xúc, cho nên không thể dùng cảm xúc để bộc phát tâm lực phát ra ám kinh.

Không thông hiểu ám kinh. Đối với một bước ám kinh nhu công hắn lại càng không hiểu được sự lợi hại. Cho nên lần này mới nhận lấy kết cục bi thảm như vậy.

Chẳng qua Cung Bản Phản Thần là đệ tử trực hệ của Cung Bản thế gia Nhật Bản. Vương Siêu dùng ám kinh phê đi hai thận của hắn, trên cơ bản là đã gây nên thâm cừ đại hận.

Wang Siêu đối với việc kết oán cũng đã có sự quyết đoán nhất định. Một khi đối phương đã tìm tới tận cửa, còn đánh Triệu Tinh Long gãy xương ba chỗ. Dù tình dù lý, tự nhiên cũng phải hạ chiêu số âm độc để đối phó hắn.

“Sao lại thế này, sao lại tiểu ra máu?” Đột nhiên tiểu ra nước tiểu màu đỏ sậm nồng nặc mùi máu, là ai cũng chịu không nổi. Huống hồ là Cung Bản Phản Thần từ nhỏ thân thể đã phi thường tốt, không chút bệnh tật.

Hai bên hông đau nhói, niệu đạo cũng như bị châm đâm loạn. Cơ hồ đau đến nổi hạ thân của hắn đều mất đi tri giác.

“A!” Kêu lên một tiếng bén nhọn, hắn ngã lăn ra trên mặt đất. Làm cho vô số người trong sân bay bu lại xem.

Khi mọi người thấy hắn trên người đầy những máu, hạ thân tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc bức người, đều kinh ngạc sợ hãi.

Vào lúc này, mấy người bạn của hắn cũng phát hiện dị thường, chạy ào vào trong WC. Lập tức phát hiện tình huống như vậy đều chấn động, liên tục hô hét.

“Mau, mau đưa Cung Bản vào bệnh viện”.

“Trời ơi. Sao lại như vậy? Khi xuống máy bay vẫn còn khỏe mà”.

Trong sự náo loạn, Cung Bản Phản Thần được đưa lên xe cứu thương.

Trong một bệnh viện lớn tại Tokyo Nhật Bản.

Cung Bản Phản Thần hôn mê, ống dẫn xuyên vào hai bên hông nằm ở trên giường bệnh vẫn không nhúc nhích. Chỉ có ở bên trái giường điện tâm đồ phát ra sóng gợn là chứng tỏ hắn còn sống.

Hai thận đã hoàn toàn hỏng mất. Cho dù tìm được thận thích hợp phẫu thuật thay thành công, về sau công năng của thân thể cũng sẽ giảm sút rất lớn. Hơn nữa, đã không còn năng lực sinh dục.

Một bác sĩ chủ trì chữa trị đang cẩn trọng đứng trước mặt một nam trung niên Nhật Bản uy nghiêm, cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh nói rõ về bệnh tình của Cung Bản Phản Thần.

Trung niên Nhật Bản càng nghe sắc mặt càng âm trầm, đến cuối cùng khi nghe đến việc không còn khả năng sinh dục. Rốt cục đã ức chế không được lửa giận.

“Khốn kiếp!” Nam trung niên Nhật Bản phẫn nộ mắng lớn một tiếng. Một cái tát vung ra, người bác sĩ chữa trị kia lập tức bị tát văng kính té xuống đất, hai tay sờ soạng tìm. May mắn là hắn không mang kính sát tròng, nếu không hiện tại hai mắt đã bị đâm mù.

Cung Bản tiên sinh. Cung Bản tiên sinh. Chúng ta đã cố hết sức để trị liệu rồi.

Bác sĩ chủ trì chữa trị bị đánh, lãnh đạo của bệnh viện vội vàng chạy tới, cúi đầu nhận lỗi.

Không có biện pháp. Cung Bản gia tộc tại Nhật Bản là đại gia tộc, là một tập đoàn buôn bán gia tộc, tài sản hùng hậu không thể tưởng được. Hơn nữa người trước mặt là Cung Bản Trạch Minh, là một lãnh đạo cao cấp trong tổ chức hắc bang Sơn Khẩu. Chỉ cần nói một câu. Mấy thầy thuốc này ngay trong đêm nay sẽ bị người nghiền thành tương thịt mà đổ xuống cống.

Hắc bang của Nhật Bản thậm chí có thể ảnh hưởng đến chính trị, quân sự.

“Trạch Minh, không cần đánh người” Vào lúc này, một thanh âm già nua truyền tới. Cung Bản Trạch Minh quay đầu lại nhìn, lập tức thu liễm vẻ phẫn nộ của mình lại.

Người đến là một lão nhân Nhật Bản mặc kimono, trong tay cầm một cây gậy gỗ. Phía sau lão nhân này còn có bốn nam tử cao lớn vẻ mặt lãnh khốc, ánh mắt ảm đạm không chút ánh sáng, giống như người chết vậy.

“Bá phụ, người sao lại đến đây?”

Người đến chính là gia chủ đương nhiệm của Cung Bản thế gia, Cung Bản Long Thái Lang. Là nhân vật hiển hách của giới võ thuật Nhật Bản những năm 70.

“Trạch Minh. Võ công của ngươi cho đến giờ vẫn đình trệ không tiến. Hiện tại tâm linh tu dưỡng cũng giảm sút rất nhiều, đây cũng không phải là chuyện tốt lành gì”. Long Thái Lang hít một hơi. “Chẳng qua cũng là do ngươi lo cho việc làm ăn của gia tộc mà phân tâm. Được rồi, dẫn ta đi xem Phản Thần”.

“Vâng!” Trước mặt Long Thái Lang, Cung Bản Trạch Minh biểu hiện hết sức kính sợ.

Hai người tiến vào phòng bệnh. Long Thái Lang đi đến trước Cung Bản Phản Thần quan sát eo của hắn, sau đó ánh mắt sáng ngời! Lóe ra tinh quang bức người. Ánh mắt giống như lợi đao, nhìn chằm chằm vào mấy vết ngón tay nhàn nhạt ở hai bên eo.

Sau khi xem thật lâu. Long Thái Lang trên mặt không chút biểu tình, ngữ khí rất là bình tĩnh: “Phản Thần đứa nhỏ này, là nhân tài võ học của Cung Bản gia chúng ta, nếu tôi luyện tính tình một chút. Trước ba mươi tuổi! Có thể bước vào hàng cao thủ nhất lưu. Đến lúc đó, trong gia tộc chúng ta lại có thêm một võ thuật đại sư để chống đỡ cho gia tộc. Nhưng hiện tại không được nữa. Có chữa khỏi về sau cũng không được, đã thương hấn chính là một cao thủ.

Long Thái Lang ngữ khí càng bình tĩnh. Cung Bản Trạch Minh trong lòng càng khiếp sợ. Theo sự hiểu biết trước nay của hắn, vị bá phụ này của mình, lúc càng bình tĩnh cũng chính là lúc khởi sát tâm.

Giới võ thuật Nhật Bản chúng ta, bốn năm năm qua, cũng không có mở rộng trao đổi với giới võ thuật người Hoa, mà hiện tại lại gây nên ân oán. Trạch Minh, ngươi đi điều tra một chút. Giết chết Phản Thần là cao thủ nào. Cao thủ như vậy cũng không phải là kẻ vô danh! Long Thái Lang phân phó.

Nhưng. Bá phụ. Phản Thần cũng không bị giết chết. Còn có hy vọng sống.

“Hử!” Long Thái Lang xoay người nhìn Cung Bản Trạch Minh, làm cho hắn kinh ngạc sợ hãi, còn có chút bất an. “Nhà Cung Bản chúng ta. Trên con đường theo đuổi võ học. Thất bại cho tới bây giờ cũng chỉ có một con đường...”

Nói xong. Long Thái Lang một tay hóa trảo chop mạnh vào yết hầu của Cung Bản Phản Thần, rắc một tiếng, điện tâm đồ đã đình chỉ nhảy lên.

“Ngươi không phải là người kế thừa võ học nhà Cung Bản. Cho nên ta đối với ngươi khoan dung. Nhà Cung Bản là một gia tộc kiêu ngạo, tuyệt không chấp nhận xuất hiện sự thất bại mà cả đời nằm ở trên giường...” Long Thái Lang sau khi giết Phản Thần, xoay người bước đi.

Tại tỉnh S.

Tuy biết mình dùng ám kình đánh Cung Bản Phản Thần bị thương khẳng định là kết thù oán. Vương Siêu thật ra cũng không sợ. Hắn hiện tại quyền thuật càng ngày càng tinh tiến. Đang muốn tìm người thử tay! Cung Bản Phản Thần kia trong mắt hắn, ngay cả một chút làm nóng người cũng không đủ.

Tổ chức hiện tại quyết định, người đến Sơn Đông mở một võ quán.

Vương Siêu sau khi luận võ với Trương Uy trở về, được thanh nhàn trong nửa năm. Vào lúc trời đông giá rét buông xuống trở về nhà của mình. Sau đó, mua một căn nhà rộng 120 mét vuông, sau khi sửa sang, đưa cha mẹ tới ở.

Mấy năm nay, cha mẹ cũng dần dần nhận thấy hần ở bên ngoài thật sự là làm ăn buôn bán cũng lời không ít. Chọn ngày tốt chuyển sang nhà mới. Vương Siêu lại đưa mấy chục vạn để cha mẹ nghỉ việc, ở nhà dưỡng lão.

Cha mẹ cũng rất đồng ý, sau khi chuyển về nhà mới cũng rất nhanh tạo quan hệ với hàng xóm chung quanh. Cả ngày thông thả, tản bộ, đánh mật chượt, trồng hoa, nuôi cá cảnh, rùa cảnh, cả ngày rất là thanh nhàn.

Vương Siêu cũng ở trong nhà, tâm tình hoàn toàn thả lỏng. Đột nhiên nghĩ thấy, cuộc sống nhàn nhã bình yên như vậy cũng rất tốt.

Nhưng cha mẹ tuy cuộc sống đã đi lên, nhưng vẫn có một việc luôn canh cánh trong lòng.

Đó là việc Vương Siêu thành gia lập thất. Dựa theo đạo lý của họ, hiện tại Vương Siêu sự nghiệp đã thành, cũng nên nhanh chóng có bạn gái lập gia đình, sinh con nhỏ...

Vương Siêu ngay cả suy nghĩ này cũng không nghĩ tới. Mỗi lần nghe cha mẹ nói tới cũng chỉ cười cười cho qua chuyện.

Rất nhanh đã tới cuối năm.

Vương Siêu hiện tại đã là thanh niên hai mươi hai sắp qua hai mươi ba tuổi. Đã luyện võ thuật ròng rã suốt bốn năm lẻ ba tháng, hần đi lại nằm ngồi, cơ hồ đều luyện công. So với người luyện võ bình thường thì thời gian luyện cũng gấp hai ba lần. Theo tiểu thuyết võ hiệp mà nói, Vương Siêu hiện tại cũng đã có hơn mười năm công lực.

Tháng ba. Mùa Xuân hoa nở.

Rốt cuộc. Những ngày tháng nhàn nhã của Vương Siêu đã hết.

Hôm nay, hần nhận được điện thoại của Tào Nghị! Lập tức chạy tới Ty Công an tỉnh.

Tào Nghị vừa thấy mặt, liền tuyên bố nhiệm vụ của tổ chức.

Đến Sơn Đông?, Vương Siêu kinh ngạc.

“Không sai. Chính là đến Sơn Đông”. Tào Nghị gật gật đầu giải thích: “Sơn Đông cùng Hàn Quốc Nhật Bản chỉ cách một eo biển. Hơn nữa Đông Bắc giáp với Nga! Thế lực xã hội đen của Nga đối với đồ quyền võ đài lại cũng dần dần xâm nhập vào. Tình hình nơi đây hết sức phức tạp. Sau khi người đi. Đầu tiên là từ giới võ thuật một mặt thăm dò hướng đi của các thế lực đen ở đây, mặt khác là đánh tạo ra uy phong, đánh cho nổi danh. Ta nghe nói người ngày đó tại Đài quyền đạo quán đánh chết Cung Bản Phấn Thần của Cung Bản gia tộc giới võ thuật Nhật Bản. Lần này phiền toái không nhỏ. Mặt khác. Người còn phải cẩn thận một bộ phận thị trường hần quyền hiện tại ở Đông Bắc Sơn Đông cũng do một người trong Đảng Thái tử gọi là Liêu Tuấn Hoa khống chế. Cùng với các thế lực xã hội đen của Nga, Nhật Bản, Hàn Quốc đều có cấu kết. Lần này, vẫn cho đám người Đại Thạch Đầu đi theo người, một bộ phận chia ra làm học viên trong võ quán của người. Một bộ phận khác vẫn ẩn tàng tại một nơi bí mật, nếu có va chạm với hắc bang thì cũng có người tiếp ứng.

Mặt khác. Người đối với tình hình thương nghiệp ở đây một chút cũng không thông. Vũ Lỗi bọn họ cũng chỉ am hiểu tác chiến, phá hoại, xâm nhập. Bởi vậy, tổ chức đặc biệt điều cho người một trợ thủ.

Vào lúc này. Cánh cửa phòng họp bị người đẩy ra. Tiến vào là một nữ nhân mặc quân trang, trên quân hàm có hai gạch một sao (*).

“Cô khỏe chứ! Đồng chí Lâm Nhã Nam!”.

Thấy nữ quân nhân này vừa tiến đến, Tào Nghị vội vàng đứng dậy chào hỏi. Hiển nhiên, địa vị của nữ quân nhân này so với hần cũng ngang hàng.

“Ngài cũng khỏe chứ, đồng chí Tào Nghị!”. Nữ quân nhân bắt tay với Tào Nghị. Sau đó ánh mắt nhìn về phía Vương Siêu.

“Để ta giới thiệu một chút. Vị này là đại sư Bát quái Hình ý quyền Vương Siêu sư phụ!” Tào Nghị vội vàng giới thiệu.

“Ngài khỏe chứ. Ta là đại úy hải quân Lâm Nhã Nam...” Lâm Nhã Nam tự giới thiệu. “Hy vọng sau này hợp tác vui vẻ...”

Hải quân? Chẳng lẽ sau này bị điều động lên chiến hạm trên biển? Vương Siêu nghe thấy hai chữ hải quân hơi sững sốt một chút.

(*) Tức thiếu tá lục quân hoặc đại úy hải quân.

82. Chương 82: Yếu Nhĩ Tổ Vũ Thuật Giới Đích Ngô Thanh Nguyên!

“Bát quái Hình ý quyền đại sư? Từ đại sư này đâu thể tùy tiện gọi như vậy chứ? Ta xem thể nào người trước mắt này một chút phản ứng cảnh giác linh mẫn cũng không có”.

Đích xác, với quyền thuật tạo nghệ của Vương Siêu hiện tại, xưng là đại sư cũng không có gì quá đáng. Chữ đại sư của hắn cũng không phải ở trên mặt danh thiếp, mà là bằng công phu chân chính trên cánh tay mà đánh được.

Nhưng với tuổi của hắn mà xem ra, chữ đại sư Bát quái Hình ý quyền này cũng không phải để cho người ta dễ dàng tin phục như vậy.

Lâm Nhã Nam đôi mắt phượng khê nheo lại, từ trong khe hở của hai mắt lóe ra tinh quang sắc bén.

Chỉ là, động tác của nàng cũng rất tự nhiên, nhẹ nhàng đưa bàn tay trắng nõn ra, biểu đạt ý bắt tay.

Vương Siêu trong lòng còn suy nghĩ về việc hải quân, cũng không chú ý tới Lâm Nhã Nam. Nhưng vào lúc hai bàn tay tiếp xúc nhau, hắn đột nhiên cảm giác được, cánh tay của đối phương đang bất động, xương cùi chỗ đột nhiên chuyển dịch, mấy ngón tay giống như đầu những cây thương kịch liệt lay chuyển một chút.

Các đốt ngón tay của Lâm Nhã Nam đột nhiên phát kinh, người ngoài nhìn vào, chỉ thấy tay hơi nhấc lên một chút, việc bắt tay vẫn bình thường, cũng không lộ ra điểm gì khác thường.

Nhưng Vương Siêu lại đột nhiên cảm giác năm ngón tay của nữ đại úy này co rút lại, giống như một cây kèm thép, đồng thời cánh tay rung động, lay chuyển thân thể mình. Đối phương rung nhẹ lên, như muốn đem cả người mình đẩy bay ra ngoài.

Các đốt xương từ ngón tay đến cùi chỗ phát kinh. Bí mật! Lực lượng lớn! Như là dùng thương chọc vào đồ vật vậy!

“Công phu Bát cực khá thâm hậu? Các người trẻ tuổi hiện nay đều lợi hại như vậy sao? Không phải nói quốc gia hiện tại không bồi dưỡng nhân tài võ thuật? Ngay cả đám người Đại thạch đầu bát quá cũng chỉ tinh thông quyền cước ngoại môn công phu. Sao đại úy này lại mạnh như vậy, mà lại là nữ nữa?”

Vương Siêu lập tức phát giác ra, lấy chỗ làm thương. Đây là kỹ xảo phát kinh của Bát cực quyền. Hơn nữa nữ đại úy này lực chấn động cũng đã ngoài năm trăm, ước chừng có thể trong khoảnh khắc bắt tay, đem người ta quăng ra ngoài.

Chẳng qua Lâm Nhã Nam đỡ thủ đoạn như vậy, đối với trước mặt người ngoài tự nhiên có thể hạ uy phong xuống, nhưng trước mặt quyền thuật đại sư như Vương Siêu, thì chẳng khác nào con nít muốn đấu với người lớn.

Nhẹ nhàng chuyển nhẹ eo, Vương Siêu cánh tay mềm mại khê hạ xuống, trọng tâm của cả người giống như là một đóa hoa trôi giạt trong nước, phiêu phù trong gió. Vô luận là Lâm Nhã Nam dùng kinh có lớn như thế nào, cũng rơi vào khoảng không.

“Đại úy Lâm. Mời ngồi” Vương Siêu bên ngoài cũng không chút lộ ra, rất tự nhiên phối hợp bắt tay. Sau khi hóa giải kinh lực, ngón tay đụng đến khớp xương của Lâm Nhã Nam, nhẹ nhàng ấn một cái.

Lâm Nhã Nam lập tức đổi sắc, chỉ cảm thấy khớp xương của mình bị Vương Siêu nhẹ nhàng nhấn một cái, lập tức giống như một cái đòn bẩy vậy, lần lượt truyền theo các khớp xương khắp người, đến xương sống, cuối cùng xuống tới xương chậu ngang hông.

Cả người của nàng thật giống như con rối gỗ vậy, không tự chủ được ngồi xuống trên ghế.

Vương Siêu thông qua việc điểm vào xương cốt trên tay của nàng, đã khống chế các khớp xương toàn thân.

Đây chính là phép vận kinh tinh thâm trong Thái Cực quyền, từ sau khi Vương Siêu cùng Trần Ngã Dương trao đổi, sự lý giải đối với cánh cửa kinh lực đã dần tới mức xuất thần nhập hóa.

Chẳng qua khi bắt tay này, Vương Siêu cũng không làm khó gì nữ đại úy này.

Tối thiểu, trong mắt Tào Nghị xem ra, hai người chỉ bắt tay nhau, sau đó Vương Siêu tự nhiên buông tay, mời một tiếng, Lâm Nhã Nam liền ngồi xuống.

Vương Siêu cũng thuận thế ngồi xuống.

“Chẳng lẽ các thế lực xã hội đen của Nga, Nhật Bản, Hàn Quốc, Triều Tiên lại khổng lồ như vậy? Đã động chạm đến cả đường biển? Đến mức phải vận dụng đến lực lượng của hải quân mới có thể áp chế?” Vương Siêu ngồi xuống, để tránh cho Lâm Nhã Nam khỏi xấu hổ, liền chuyển sang đề tài khác, đồng thời cũng hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình.

Lâm Nhã Nam vừa rồi thất thủ, đặt mông ngồi ở trên ghế, nhất thời thấy hết sức xấu hổ, trên mặt hiện lên vẻ đỏ ửng.

Nhưng tiếp theo thấy Vương Siêu cũng không đề cập đến sự tình vừa rồi, ngược lại xem như không có chuyện gì xảy ra, đem đề tài chuyển sang phương diện khác, lập tức hiểu được người trẻ tuổi trước mặt này thực không hổ với hai chữ đại sư.

“Quyền thuật đăng phong tạo cực, tính cách xuân phong hóa vũ. Không thể tưởng được thật có người xuất sắc như vậy. Nhân tài mà tổ chức tuyển chọn ra, quả nhiên đều phi thường xuất sắc. Nghe nói hán năm trước trong một lần luận võ, đã thắng đại quyền sư Trương Uy một trong Quảng Đông tam hổ. Ta tuy chưa gặp qua Trương Uy, nhưng cũng đã nghe sư phụ nói đến, võ thuật của Quảng Đông tam hổ đều đã đến mức tinh yếu, là cao thủ trong cao thủ...”

Lâm Nhã Nam một mặt nghĩ, một mặt tiếp nhận lời nói của Vương Siêu.

“Hiện tại Bột hải, Hoàng hải, các thế lực ngầm hoạt động trên vùng biển Nhật Bản hoạt động phi thường hung hãn, hơn nữa còn liên quan tới Nga, còn có du kích Chechnya(*) thỉnh thoảng được mời làm lính đánh thuê, tại vùng biển Nhật Bản trợ giúp các thế lực ngầm đánh giết. Nhật Bản dưới sự khống chế của Mỹ, hiện tại thế cục Đông Nam Á phức tạp, vô luận là Nga, hay là Mỹ, hay là chúng ta, đều không thể có hành động quân sự với quy mô lớn tại đây. Cho nên các thế lực ngầm này hết sức hung hãn. Hơn nữa gần đây, một vài thế lực của Âu Minh cũng đang muốn nhúng tay vào. Làm cho đã loạn càng thêm loạn”.

“Ừm, thì ra là như thế. Đại úy Lâm, nếu cần phải hành động trên biển, cô có thể điều động được gì?” Vương Siêu quan tâm nhất chính là cái này.

Lần trước luận võ với Trương Uy trên du thuyền, may mắn là có nhiều người nổi danh trong giới võ thuật, hơn nữa du thuyền là của tập đoàn Trần thị. Cho nên không xảy ra điều gì rắc rối.

Nhưng lần sau lại gặp tình huống như vậy thì còn sẽ phát sinh ra sự tình gì nữa.

Trên biển lớn mờ mịt, trừ phi là thần tiên có khả năng thắng thiên độn địa, bằng không gặp sự tình gì, muốn trốn cũng không thể.

“Đến Sơn Đông mở võ quán, nơi đây tình hình phức tạp, cùng người ta luận võ đó là không thể không gặp. Tổ chức lại chỉ có thể hỗ trợ trong bóng tối, đây chính là sống dưới lưỡi đao mỗi ngày. Trương Uy nói người tại giang hồ, thân bất do kỷ. Ta thấy tại Lục phiến môn, cũng là thân bất do kỷ”.

“Ta có thể điều động năm tàu tuần tra quân dụng trên biển, thuyền đã được cải trang. Hỏa lực cũng khá, có tên lửa hành trình cỡ nhỏ, trang bị ngư lôi, mỗi thuyền có thể chứa hai ba chục chiến sĩ, mỗi chiến sĩ đều là hảo thủ của hải quân lục chiến được điều động đến”.

Đại úy Lâm Nhã Nam lập tức báo cáo lực lượng mà mình có thể vận dụng được.

“Trời thần!” Vương Siêu nghe đến đó, trong lòng mới thả lỏng xuống.

“Tổ chức hành động lớn như vậy, cho ta lực lượng trang bị lớn như vậy? Ta thấy không phải là đến giới võ thuật để phát triển, mà chính là đi đánh giặc!”

“Nhiều tàu như vậy. Nhân viên điều động có phải là tạo nên động tĩnh quá lớn không? Rất dễ khiến cho người khác chú ý” Vương Siêu lại nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Đây chính là đề phòng vạn nhất, người còn không biết sao. Giới võ thuật Nhật Bản đã chú ý đến người. Chỉ là người gần đây ở tại tỉnh S, thế lực tại nội địa Nhật Bản không có khả năng tiến vào. Nhưng người đi Sơn Đông mở võ quán, khẳng định sẽ bị thế lực Nhật Bản gây ảnh hưởng, luận võ, ám toán, mấy cái này đều khó tránh. Người hiện tại là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của tổ chức. Tuyệt đối sẽ không để cho người gặp chuyện gì” Tào Nghị đứng dậy, đối với Vương Siêu trịnh trọng nói: “Ta ở trong này để báo với người!”

“Người tuổi còn nhỏ mà võ thuật đã xuất thần nhập hóa. Ta nhìn thấy người trưởng thành, chỉ ngần ngừ trong hơn bốn năm, người đã trưởng thành như bay vậy. Ta đã đem toàn bộ tư liệu của người cùng tóm tắt những gì đã trải qua báo cáo với tổ chức!”

“Tổ chức trải qua nửa năm nghiên cứu! Đã vì tương lai của người mà chế định ra một nhiệm vụ vô cùng quan trọng mà cũng vô cùng lớn lao!”

Vương Siêu thấy vẻ mặt của Tào Nghị đột nhiên kích động hẳn lên, trong lòng cũng rung mình.

“Nhiệm vụ gì mà vô cùng lớn?”

Tào Nghị nói: “Người cũng biết trong giới cờ vây có vị đại sư phụ tên là Ngô Thanh Nguyên không?”

“Đại sư cờ vây Ngô Thanh Nguyên” Vương Siêu gật gật đầu tỏ vẻ biết.

“Ngô Thanh Nguyên năm đó tới Nhật Bản, quét ngang các cao thủ cờ vây của Nhật Bản, vô luận là nhất lưu, hay là siêu nhất lưu. Ông ta đều đánh bại tất cả!”

“Tổ chức giao cho người nhiệm vụ chính là: Ngày tháng sau này, người phải nhất nhất khiêu chiến với tất cả các cao thủ trong giới võ thuật Nhật Bản, vô luận là nhất lưu, hay là cao thủ tuyệt đỉnh, hay là đại tông sư. Người đều phải đem toàn bộ bọn họ chính thức trong luận võ mà đánh bại, tốt nhất là đánh chết!”

“Người chính là Ngô Thanh Nguyên trong giới võ thuật! Đây chính là nhiệm vụ mà tổ chức giao cho người! Người nói có lớn lao không! Có quan trọng không!”

“Huê ngã quốc nhân vũ phong. Hoành tảo thiên hạ, sở hướng phi mỹ (Mang ngọn gió võ học quốc gia, tung hoành thiên hạ, bách chiến bách thắng)! Đây là chuyện người sẽ làm sau này, không phải chỉ đơn giản là tranh đấu với thế lực ngầm, với Đảng Thái tử”.

“Tổ chức cho người vũ lực, cho người trang bị cùng nhân lực nhiều như vậy, chính là muốn bảo đảm sự an toàn của người. Bởi vì người hiện tại, có giá trị lớn như vậy! Người phải hiểu được giá trị của mình!”

Tào Nghị một hơi đem những lời này nói ra, sau đó bản thân cũng thấy kích động quá mức, liền ngồi xuống bình tĩnh lại tâm tư, uống một ngụm trà.

“Tổ chức đối với hãn kỳ vọng cao như vậy sao?” Nghe Tào Nghị nói một hồi, ngay cả vị nữ đại úy hải quân này cũng cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng những là Lâm Nhã Nam, mà ngay cả bản thân Vương Siêu cũng có chút không thích ứng kịp.

Hắn tuy quyền thuật tiến nhanh, võ công xuất thần nhập hóa, lô hỏa thuần thanh, nhưng cũng hiểu được đạo lý thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Chỉ riêng một Trần Ngã Dương, hắn đã biết bản thân muốn đạt tới cảnh giới đó, cũng đã là một sự tình không phải là ngày một ngày hai.

Mà hiện tại nhiệm vụ tổ chức giao cho hắn lại là muốn hắn trở thành thiên hạ vô địch!

Tung hoành giới võ thuật Nhật Bản, đánh bại giết chết tất cả các cao thủ tông sư, đại sư, nhất lưu, siêu nhất lưu, toàn bộ giết sạch, trở thành Ngô Thanh Nguyên trong giới võ thuật. Tung hoành thiên hạ, vô địch thế gian. Lời nói tuy nhẹ như cơn gió thoảng, nhưng rơi xuống, quả thực chẳng khác nào bắt đũa trẻ mới sinh tay không leo lên đỉnh Everest.

Vương Siêu tuy tự tin, nhưng cũng không tự đại.

“Việc này có chút hương vị không có ai thì đề lên đầu mình. Nếu cho ta thời gian mười năm, hai mươi năm, ta cũng có chút tự tin làm được, nhưng hiện tại...”

Vương Siêu có chút cười khổ.

Không được tổ chức tôn trọng là chuyện khốn khổ. Nhưng được tổ chức tôn trọng quá mức, cũng là một chuyện khốn khổ không kém.

Vương Siêu phẳng phất cảm giác được áp lực thật lớn như là một tòa Thái Sơn, hung hăng đặt ở trên vai mình.

“Đương nhiên, đây chỉ là kỳ vọng của tổ chức đối với người. Điều kiện tiên quyết là người đối với mỗi một lần luận võ cùng khiêu chiến đều không thể thua” Tào Nghị thở dài một hơi: “Nói thật ra, khi tổ chức nói ra kế hoạch này, ta cũng chấn động. Nhưng ngẫm lại, cũng không phải không có đạo lý, ta cũng đã thấy quá trình người trưởng thành. Mỗi một bước của người, đều làm cho ta kinh ngạc, bốn năm trước, ta chỉ một quyền là có thể giải quyết được người, nhưng hôm nay sau bốn năm, người chỉ cần một ngón tay, cũng có thể đưa ta vào chỗ chết”.

“Kỳ thật ta năm đó tham gia giao đấu, cũng có dã tâm đánh khắp thiên hạ không địch thủ, nhưng năm tháng trôi qua, hùng tâm tráng chí cũng đã tiêu hết không còn. Người trẻ tuổi, chẳng những là nhiệm vụ của tổ chức giao cho người, ta còn đem giấc mộng thời tuổi trẻ, cũng giao cho người. Ta tin tưởng rằng người sẽ không làm ta thất vọng”.

“Đến đây, bắt đầu từ hôm nay, ta cùng với đồng chí Lâm Nhã Nam, chứng kiến một thần thoại được sản sinh”. Tào Nghị đưa bàn tay ra.

Không thể không nói, Tào Nghị được sinh ra trong Ủy ban chính trị quân đội, làm công tác chính trị, có tài ăn nói lay động lòng người, trình độ cũng là siêu nhất lưu, tuy chưa tới mức như Phật tổ giảng kinh, ngàn hoa rơi xuống, sen vàng nở ra, chim thú đều xúm lại mà nghe trong truyền thuyết. Nhưng cũng đến mức nói ra làm cho người nghe nhiệt huyết sôi trào, kích động không thôi.

Điều này cũng làm cho Vương Siêu chân chính lĩnh giáo được tầm quan trọng của công tác chính trị của tổ chức. Cũng hiểu được tổ chức năm đó thiên hạ vô địch cũng không phải không có nguyên nhân.

“Làm công tác chính trị, lại thuộc Ủy ban chính trị, đều là lão đại. Ta còn xa mới có thể bằng, Tào Nghị có thể tiến nhanh như vậy, cho dù không có người chống lưng, cũng có thể thăng quan được”.

Vương Siêu tận trong đáy lòng thở dài một tiếng, cũng đưa tay ra.

Lâm Nhã Nam cũng đưa tay ra.

Ba người, sáu bàn tay, nắm chặt cùng một chỗ, là để chứng giám cho một thần thoại võ thuật được sản sinh.

Chỉ là thế sự vô thường, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Trong đó còn có sự tồn tại của vận khí, cho dù là cao thủ thiên hạ vô địch, trong quá trình luận võ, cũng phải dựa vào ba phần vận khí mới có thể thắng lợi.

Thần thoại này vừa sinh ra liền tan biến, hay là có thể kéo dài được?

Chẳng những bản thân Vương Siêu cũng không biết, mà ngay cả ông trời cũng thực không có khả năng nói rõ được.

Nhưng Vương Siêu biết, chính là bản thân đã bị đưa lên Lương Sơn. Con đường về sau chỉ có thắng, mới có thể sống sót được.

83. Chương 83: Quảng Đông Tam Hổ Chi Đái Quân

Liên tiếp chuẩn bị ba ngày, Vương Siêu cùng Lâm Nhã Nam, Triệu Tinh Long, còn có đám người Đại thạch đầu, Phủ Đầu, Lang Đầu cùng nhau ngồi máy bay đi Sơn Đông, về phần hai mươi mấy chiến sĩ khác, sớm đã ở tại Sơn Đông bí mật đợi lệnh.

Vốn lúc đầu đám lính đặc chủng Đại thạch đầu tổng cộng có hai mươi lăm người, bởi vì tỷ thí, Lang Đầu bị Vương Siêu dùng Hổ hình Phách kinh chấn gãy song chưởng, cho nên khi đi theo Vương Siêu đến Quảng Đông chỉ có hai mươi bốn người.

Bất quá hiện tại chuyện đã qua một năm, cánh tay của Lang Đầu sớm đã khôi phục, trải qua trận tỷ thí ngày đó, Lang Đầu cũng bởi vậy mà đối với Vương Siêu vô cùng bội phục, nhiệm vụ lần này chia ra phối hợp, lập tức xung phong muốn làm đệ tử của Vương Siêu.

Không nói cánh tay của Lang Đầu, ngay cả thân thể của Triệu Tinh Long, trải qua nửa năm cẩn thận trị liệu, xương đùi, xương tay, xương sườn đã hoàn toàn lành lại.

Hắn vốn là hảo thủ luyện nội gia công phu, tố chất thân thể so với người bình thường mạnh hơn mấy lần, càng huống chi Vương Siêu hiện tại giàu có, chi tiền mời chuyên gia về xương giỏi nhất về chẩn trị, lại cách năm ba ngày dùng ám kinh giúp hắn xoa bóp khớp xương, cường hóa chất lượng của xương.

Nửa năm trước, Trần Ngã Dương trị thương cho Vương Siêu, lấy ám kinh nhu kinh phụ trợ được vật trực tiếp từ lỗ chân lông mà đánh vào, thẩm thấu trực tiếp vào bộ vị bị thương, không trải qua tuần hoàn mà đạt được hiệu quả hấp thu được vật một cách hoàn toàn, điều này cũng làm cho Vương Siêu rung động rất lớn.

Người quanh năm luận võ, không thể không bị thương. Người trong võ lâm thời cổ đại, đa số đều có chút y thuật, Hoàng Phi Hồng càng lấy hành y là nghề chính.

Có võ mà không có y, thương thế tích lũy càng nhiều, về lâu về dài không chết cũng tàn phế.

Ám kinh chữa thương nguyên lý giống như là châm cứu vậy, bất quá so với châm cứu hiệu quả mạnh hơn nhiều. Vương Siêu một thời gian trước đó mặc dù trông như nhàn nhã, nhưng thật ra đối với thủ đoạn ám kinh chữa thương cũng nghiên cứu rất sâu.

Triệu Tinh Long bị thương, càng cung cấp cho hắn một cơ hội thí nghiệm tuyệt vời.

Vương Siêu cũng không có dùng thuốc men gì khác, mà chỉ thông qua chỗ quen biết mua một ít rượu hổ cốt bổ xương, đổ vào trên tay, lấy tâm ý bộc phát ám kinh mềm nhẹ, trực tiếp đem được lực tiến nhập trực tiếp vào trong xương cốt của hắn.

Cứ như vậy, quả nhiên thu được hiệu quả rất lớn. Chỗ xương bị gãy của Triệu Tinh Long đã lành rất mau.

Trải qua lần thất bại này, hoàn toàn kích phát ý chí và khí tức hung hãn ẩn dấu trong thân thể của Triệu Tinh Long, nhất là thua ở trong tay người Nhật Bản, điều này làm cho hắn hoàn toàn bùng phát.

Thương thế sau khi lành hẳn, hắn bắt đầu mỗi ngày mạnh mẽ khổ luyện võ công, ngay cả trong giấc ngủ mỗi ngày cũng rút ngắn chỉ còn năm giờ mỗi ngày, mỗi lần khổ luyện đều như phát điên, thậm chí so với Vương Siêu trước kia còn muốn nhập tâm hơn nữa.

Triệu Tinh Long trước kia, thoát khỏi thị trường hắc quyền, đi học đại học, lại được Vương Siêu trợ giúp, gia nhập tập đoàn Thiên Tinh, bắt đầu từ từ bước vào xã hội thượng lưu, tiệc tùng, cuộc sống mỗi ngày xe đến xe đi, đã dần dần bắt đầu ăn mòn ý chí của hắn.

Mặc dù hắn mỗi ngày vẫn bỏ ra một ít thời gian để luyện võ, nhưng bởi vì không có nhập tâm, không có nhập thần, cho nên không có tiến bộ gì, chỉ miễn cưỡng duy trì thân thủ không thụt lùi mà thôi.

Thật ra Vương Siêu cũng có kinh nghiệm như hắn, chỉ là sau khi đã trải qua cuộc trường chinh băng núi vượt sông, tẩy rửa tâm linh cùng ý chí, cũng sẽ không vì phù hoa của trần thế che mắt mà vẫn theo đuổi cảnh giới tối cao của quyền thuật.

“Có lẽ lần này thất bại, đối với hắn mà nói, là một chuyện tốt để thoát thai hoá cốt”.

Vương Siêu cho là như vậy.

“Đại úy Lâm, Sơn Đông lớn như vậy, không biết võ quán của chúng ta sẽ mở tại chỗ nào? Sẽ tuyên truyền như thế nào?”

Trên máy bay, Vương Siêu cùng Lâm Nhã Nam ngồi cùng chỗ, Lâm Nhã Nam sớm đã thay đổi quân trang, thay bằng một bộ đồng phục công sở màu đen, cặp chân thon dài, bộ ngực cao vút, cùng với làn da tay trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất lạnh lùng mang theo sự nghiêm túc, thỉnh thoảng lại tản mát ra mùi thơm, có thể làm cho bất cứ nam nhân nào chỉ cần nhìn thấy nàng một lần, trong đầu sẽ có những ý nghĩ kỳ quái.

Bất quá cùng Vương Siêu ngồi cùng chỗ, Lâm Nhã Nam cũng không cảm giác được đối phương có bất cứ ánh mắt dung tục cùng động tác thể hiện có ý nghĩ xấu trong đầu nào.

Ánh mắt của Vương Siêu mặc dù có lúc ngẫu nhiên nhìn qua người nàng, có khi cũng dừng lại một chút, nhưng Lâm Nhã Nam từ trong ánh mắt của hắn nhìn không thấy bất cứ tạp chất gì, ánh mắt dường như một dòng nước suối trong suốt lưu động.

Không thể không nói, theo sự tinh thâm của quyền thuật, công phu dưỡng khí của Vương Siêu cũng càng ngày càng thêm thâm trầm.

“Ở ngay chỗ này” Lâm Nhã Nam mở cái bàn nhỏ ở phía trước chỗ ngồi trên máy bay ra, lấy tấm bản đồ mang theo người ra, ngón tay chỉ tại một thành phố mỹ lệ tại vùng duyên hải Sơn Đông.

“Thanh Đảo?”

“Đúng, chính là Thanh Đảo, chúng ta mở võ quán tại Lao Sơn!” Lâm Nhã Nam gạt đầu, trong một tích tắc này, Vương Siêu từ trên người nàng cảm giác được khí tức của Trương Đồng.

Đều là phụ nữ tinh thông chuyện làm ăn.

“Khi tổ chức giao nhiệm vụ, ta cũng đã thông qua quan hệ, làm quen với Cục du lịch tại Thanh Đảo, tại Lao Sơn đem mấy đạo quán sửa chữa lại, liên kết với nhau trở thành một võ quán rất lớn”.

“Lao Sơn? Ta còn tưởng tìm một mặt bằng tại khu vực thành thị, học tập mô hình kinh doanh của Đài quyền đạo, Không thu đạo chứ. ”Vương Siêu vừa thấy Lâm Nhã Nam đã sớm chuẩn bị, suy nghĩ một chút, kết hợp với cái nhìn cầu mình mà đưa ra nghi vấn: “Võ quán mở ở trên núi, sợ là có sức ảnh hưởng không lớn?”

“Cái này ngươi sai rồi!” Lâm Nhã Nam dùng ngón tay gõ lên bản đồ: “Trung Quốc chúng ta, phải nhờ danh sơn, danh thắng cổ tích, mới có thể phát triển, ngươi xem Thiếu Lâm tự? Bấy giờ kinh doanh thế nào? Cổ phiếu cũng sắp lên sàn. Giám đốc điều hành CEO của tập đoàn Thiếu Lâm là Vĩnh Tín đại sư, so với bất cứ Tổng giám đốc của công ty lớn nào, đều uy phong hơn, có danh tiếng, bản thân là Đại biểu Quốc hội! Thế nào! Mô hình kinh doanh của Trung Quốc chúng ta, tự nhiên có lối riêng, không cần học Nhật Hàn đâu”.

Dừng lại một chút, Lâm Nhã Nam tiếp tục nói: “Lao Sơn từ xưa chính là phong cảnh danh thắng, thánh địa đạo giáo, Bồ Tùng Linh là Lao Sơn đạo sĩ, thuật xuyên tường, có phải rất là nổi danh? Chúng ta dựa theo chính là danh khí cùng sự thần bí này. Hơn nữa ngươi lại có công phu chân chính, tùy tiện trên TV đưa ra một thông cáo, tự quảng cáo một phen, lập tức danh chấn giới võ thuật, mặc dù trong thời gian ngắn so ra kém Thiếu Lâm tự, núi Võ Đang, nhưng nói như thế nào, cũng vượt xa mô hình kinh doanh của Không thủ đạo, Đài quyền đạo bên trong thành thị kia. Càng huống chi, Sơn Đông này gần Nhật hàn, trong thành thị thị trường luyện tập kiện thân đều đã bị Đài quyền đạo, Không thủ đạo chiếm lĩnh, chúng ta cho dù vận dụng quan hệ của tổ chức, cũng không nên có hành vi chiếm lấy thị trường”.

“Tốt, Lao Sơn! Chọn nơi này cũng không tệ!” Nghe thấy Lâm Nhã Nam phân tích như vậy. Vương Siêu ngẫm lại mô hình kinh doanh của Thiếu Lâm tự, lập tức không có gì thắc mắc nữa.

“Võ thuật là một chuyện, còn đem võ thuật đi kinh doanh biến nó thành chuyện làm ăn, dựa vào nó để iếm tiền, nổi danh, lại là một chuyện khác” Lâm Nhã Nam thu hồi bản đồ lại.

Vương Siêu nghe đến đó, gương mặt đột nhiên bao phủ một sự âm trầm.

“Võ thuật cổ truyền, vốn chỉ để giết địch, không có biểu diễn. Nhưng hiện tại, ta vì bất đắc dĩ mà bị vùi lấp vào trong đó. Cái này có tính là đi ngược lại những gì mà Trần tỷ lúc ban đầu dạy cho ta không?”

Vương Siêu nghĩ tới đây, thở ra một hơi dài: “Ta biết ý Trần tỷ vốn lúc đầu dạy ta. Chỉ là muốn tại quốc nội lưu lại truyền thừa. Ta hiện tại chỉ hơi chút đập vào giới võ thuật, chỉ biết đây là một thế giới nguy hiểm, không biết cái thế giới kia của tỷ, còn đến thế nào nữa?”

“Người đang suy nghĩ cái gì?” Lâm Nhã Nam thấy Vương Siêu đột nhiên sắc mặt thay đổi, im không nói lời nào, tưởng rằng lại xảy ra vấn đề gì nữa.

“Ồ... không có gì” Vương Siêu nhắm mắt dưỡng thần: “Việc này ta cũng đều không hiểu, tất cả đều do cô an bài, ta chỉ để ý đến việc giao đấu luận võ, các chuyện còn lại đều do cô làm chủ”.

Có Lâm Nhã Nam an bài, tất cả đều hết sức thuận lợi.

Bốn năm ngày sau, đoàn người Vương Siêu dừng chân tại một đạo quan gạch xanh tường đỏ cũ kỹ tại phía Nam Lao Sơn.

Nơi này là địa bàn của Lao Sơn đạo giáo Thanh cung, ba mặt là núi, một mặt là trùng biển, cây cối rậm rạp, đất đai rộng rãi, là nơi thích hợp để tu thân dưỡng tính.

Vương Siêu lần đầu tiên tới chỗ này, đã bị cảnh sắc ở đây hấp dẫn, biển núi một màu, hết sức hùng tráng.

Sáu bảy cái đạo quan liên tiếp, sau khi sửa sang, liên kết lại với nhau, có hơn ba mươi phòng, đều là cổ kính, khí tức ưu nhã. Còn đi nữa lên núi, đó chính là trụ sở của hiệp hội Lao sơn đạo giáo.

Lần này Lâm Nhã Nam có thể có được hạ viện này. Phần nữa là do Cục du lịch Thanh Đảo chấp thuận, về phương diện khác, cũng không thể không tính mối quan hệ của tổ chức. Trừ cái đó ra, cũng phải trả cho hiệp hội Lao sơn đạo giáo một số tiền không nhỏ.

Chiêu bài của võ quán cũng đã treo lên.

Bất quá lần này cũng không dùng chiêu bài “Thiên Tinh”, mà là đường đường chính chính bằng hiệu “Lao Sơn nội gia quyền quán”.

Sau khi treo bằng hiệu, Lâm Nhã Nam lập tức vận dụng thủ đoạn cùng tiền bạc, tại đài truyền hình của tỉnh Sơn Đông, các phương tiện thông tin đại chúng, tuyên truyền ồ ạt.

Trong khoảng thời gian ngắn, thanh thế của Lao Sơn nội gia quyền quán, tựa như biển rộng sôi trào, cơ hồ truyền khắp các lỗ tai của mỗi người trong tỉnh Sơn Đông, ngay cả người ngoài tỉnh cũng nghe tới đại danh của võ quán này.

Cái này cũng giống như “Vạn hữu võ giáo” của những năm 90, tin tức ồ ạt oanh tạc, không ai mà không biết.

Huống chi đạo sĩ Lao Sơn vốn cũng rất nổi danh. Lần này võ quán của Vương Siêu trong khi quảng cáo đã dùng ngôn ngữ hàm hồ, làm cho người ta tưởng rằng có các cao nhân đạo sĩ thần bí xuất hiện ở đây truyền thụ bí quyết.

Chỉ sau một tháng, người nghe danh mà tới cơ hồ đập phá cả cánh cửa.

Bất quá Vương Siêu cũng không có lộ diện.

Lâm Nhã Nam đã sớm an bài, do một đạo sĩ có võ công của Hiệp hội Lao sơn đạo giáo làm nhân vật tiếp xúc với công chúng.

Vương Siêu mặc dù trên tu vi có thể xưng là đại sư, nhưng về mặt tuổi tác, vô luận như thế nào cũng khó mà xưng được võ học đại sư. Làm sao mà có khí tức của một lão nhân tiên phong đạo cốt mới có thể làm cho người ta tin phục được?

Đạo sĩ phụ trách đối ngoại là cao thủ Đường lang quyền, tên là Hồng Đại Thông. Vốn là quyền sư luyện Thất tinh đường lang quyền, bởi vì cuộc sống bức bách, dứt bỏ các mối quan hệ mà xuất gia làm đạo sĩ.

Hắn về mặt cận chiến tấn công nhanh, vừa mau vừa mạnh. Cũng tính là cao thủ.

Nhưng so với Vương Siêu, còn kém rất nhiều.

Vương Siêu đánh giá hẳn so với Tần Mậu Giao, Liễu Sanh Tình Tử, Cung Bản Phấn Thần cũng còn kém một chút, bất quá so với Triệu Tinh Long hiện tại cũng khó phân cao thấp.

Nhưng võ công là như vậy, cũng đủ qua mắt những người đến cầu võ.

Vốn Hồng Đại Thông đối với việc Vương Siêu làm quán chủ võ quán, cũng rất là bất mãn, chỉ là Hiệp hội đạo gia bảo hắn đến hỗ trợ nên không thể không làm. Nhưng vào ngày đầu tiên gặp mặt, cùng Vương Siêu thử tay, bị một Phách quyền Ứng trảo của Vương Siêu ném bay bổng lên không ra xa hơn năm thước, ngay cả cánh cửa gỗ lớn của võ quán cũng bị phá vỡ.

Hắn mới biết lợi hại, lại nghe nói Vương Siêu vào năm ngoái luận võ, đã đánh bại Triều Châu đại quyền sư một trong Quảng Đông tam hổ Trương Uy, lập tức thất kinh, sau đó khẩu phục tâm phục, cam tâm tình nguyện làm người xuất đầu lộ diện của võ quán, chỉ hy vọng có thể học được trên người Vương Siêu chút gì đó.

Sau khi Vương Siêu tại Lao Sơn thành lập võ quán được một tháng, tin tức cùng động tĩnh lớn như vậy, đã truyền tới tai rất nhiều người có tâm.

Tại Tế Nam, tỉnh Sơn Đông.

Tại một tòa cao ốc ở trung tâm thành phố.

Nhìn xuống dưới thông qua cửa kính thủy tinh, có thể thấy rõ ràng diện mạo của cả Tế Nam.

“Liêu sư đệ, gần đây giới võ thuật động tĩnh rất lớn, người là địa đầu xà của Sơn Đông, vùng Đông Bắc, không biết người có thông tin gì không?”

Trên một cái ghế sofa lớn trong một phòng làm việc tại tầng cao nhất của cao ốc, có một nam tử chừng ba mươi tuổi đang ngồi, nam tử này cặp lông mày kéo ngang như muốn nối liền với nhau, giống như là một nét chữ đậm đen vậy.

Hắn cất đầu dính dựng lên như lông nhím, cả người phát ra một cỗ tinh lực vô cùng.

“Đái sư huynh, giới võ thuật gần đây? Cũng nghe nói năm ngoái một cao thủ tuổi còn trẻ, luận võ ở trên thuyền, đánh cho Trương Uy cùng sư huynh nổi danh nhảy xuống biển mà chết. Về phần năm nay, hiện tại dường như cũng không có gì?”

Thì ra nam tử có hàng chân mày hình chữ nhất này, chính là Đái Quân một trong Quảng Đông tam hổ, đại sư Tâm ý lục hợp quyền.

Mà ngồi đối diện hẳn là một trong Đẳng Thái tử nổi danh tại Sơn Đông, Liêu Tuấn Hoa.

Chỉ là Liêu Tuấn Hoa này lại là sư đệ của Đái Quân, việc này ngay cả trong tư liệu mà Vương Siêu xem cũng không có nói tới!

Sư phụ của Đái Quân là đại sư Chu Hồng Trí đang dưỡng già tại Mỹ, vào những năm sáu mươi bảy mươi, từng nổi danh cùng Tiết Liên Tín ở Đài Loan.

Hai người đều là tông sư nổi danh hiển hách trong giới võ thuật người Hoa.

84. Chương 84: Công Phu Đột Phi Mãnh Tiến

Hắn ước chừng ba mốt ba hai tuổi, mặc một bộ đồ lụa trắng rộng thùng thình, mày kiếm mắt sáng, thiên đình đầy đặn, ngũ quan cân xứng. Có thể nói là cực kỳ anh tuấn.

Hắn ngồi đây, hai tay đặt ở trên đầu gối, hoàn toàn không chút khí tức xốc nổi, âm độc, xa hoa của một công tử nhà giàu.

Nếu một ai đó không biết rõ về hắn mà nhìn vào, Liêu Tuấn Hoa phẳng phất như một người tu hành nghiêm khắc. Hoàn toàn khác với một nhân vật cao cấp trong Đảng Thái tử là con cháu của cao quan như người ta thường hay nói đến.

Nhưng hắn đích xác là trong Đảng Thái tử, thậm chí thế lực gia đình so với ba người Triệu Quân, Vương Tiểu Lôi, Ngô Đình Đạt còn muốn lớn hơn rất nhiều.

Chính là hắn không giống tập đoàn Ưc Khoa trực tiếp tham dự vào các thế lực đen, mà là một tay nắm giữ hệ thống năng lượng, điện lực của bán đảo Sơn Đông.

Giống như Đông Bắc, Sơn Đông này cũng có một số thế lực đen, cũng không phải do hắn trực tiếp thống lĩnh, thậm chí cũng không chút dính dáng tới hắn. Nhưng sức uy hiếp của hắn cũng rất lớn. Chỉ cần tùy tiện nói một câu, vô luận là nhân vật của hắc bạch lưỡng đạo nào, cũng không dám không nghe.

Cho dù là thị trường đồ quyền lợi nhuận rất cao, hắn cũng chỉ âm thầm thao túng ăn hoa hồng.

Trông bề ngoài, hắn chỉ là một Tổng giám đốc của một doanh nghiệp nhà nước. Cho dù tra đến đâu, hắn gốc rễ thâm sâu, lý lịch đồ, không chút liên quan đến hắn đạo.

“Chẳng lẽ ngươi không biết? Không có khả năng, gần đây Bồng lai nội gia quyền quán chính là tạo nên thanh thế rất lớn sao” Đái Quân nhìn vị sư đệ Liêu Tuấn Hoa này trong chốc lát, cũng biết võ công của hắn cũng không dưới mình.

Chi tiết của vị tiểu sư đệ này, hắn cũng biết rất rõ ràng.

Vào lúc mới hơn mười tuổi, Liêu Tuấn Hoa đã bị người nhà của hắn đưa đi Mỹ du học, trong lúc du học, biết lúc ấy quyền thuật đại tông sư Chu Hồng Trí đang nóng lòng tìm đệ tử truyền thừa y bát.

Liêu Tuấn Hoa tư chất phi thường tốt, người lại thông minh, lại chịu được khổ, lập tức được Chu Hồng Trí chấm trúng, tự tay chỉ dạy cho hắn bốn năm công phu. Kết quả hắn một khi đã luyện, bắt đầu thì không thể dừng lại được, trong xã đoàn của người Hoa tại New York, đánh có tiếng tại “Hồng hoa song côn”.

Từ xưa tới nay, từ đời Đường đã không ngừng có người Hoa lưu lạc hải ngoại, khai chi tán nghiệp! Hơn một ngàn năm trước đây, những người Hoa lưu lạc tại hải ngoại đã lên tới cả triệu người. Âu Mỹ, Canada, Nga, Singapore, vân vân... Đều có vô số người Hoa.

Người Hoa ở ngoại quốc, sinh tồn cũng không dễ dàng. Thường xuyên bị người ta kỳ thị cùng áp bức, không kết thành xã đoàn liên hợp lại với nhau, căn bản là sống không nổi.

Xã đoàn người Hoa tại Mỹ đương nhiên là lớn nhất thế giới. Kế thừa truyền thống từ xưa, giới võ thuật so với đại lục hiện tại phát triển rất nhiều.

Trong đó có hai nguyên nhân. Một là, thời Thanh, Dân quốc, quốc gia loạn lạc, rất nhiều người nổi danh trong giới võ thuật cũng rời khỏi đại lục, lúc giải phóng lại có thêm một số lượng lớn võ thuật gia theo Quốc dân đảng trốn chạy.

Thứ hai, người Hoa ở ngoại quốc, cuộc sống còn xa mới yên bình như ở đại lục, đối mặt với các thế lực khắp nơi uy hiếp, ngay cả rất nhiều đứa nhỏ cũng có thể vào lúc cần thiết cũng cầm lấy đao thương chém giết. Áp lực bên ngoài, có thể thôi luyện ra huyết tính hung hãn nhất.

Cái tên “Hồng hoa song côn” này, đến từ xã đoàn Thanh bang cùng Hồng môn xa xưa nhất của Trung Quốc, ý tứ đơn giản chính là những tay đấm có khả năng nhất. Có thể trong xã đoàn của người Hoa tại hải ngoại cao thủ nhiều như mây mà đánh có danh tiếng, Liêu Tuấn Hoa có thể thấy được cũng không đơn giản.

Chu Hồng Trí thấy đệ tử này của mình có thành tựu như vậy, những ngày sau đó, tự nhiên đem toàn bộ võ công truyền thụ.

Liêu Tuấn Hoa tổng cộng học tám năm, sau đó về nước. Trong tám năm này, hắn không biết là đã đánh bao nhiêu trận, tôi luyện thân thủ, cũng không phải là tay mơ không có kinh nghiệm thực chiến, mà ngược lại, kinh nghiệm đánh nhau của hắn, thậm chí so với sư huynh Đái Quân còn phong phú hơn.

Một nhân vật của Đảng Thái tử như vậy, có thể xưng là nhân vật truyền kỳ. Nhưng bởi vì du học tại nước ngoài, hết sức bí mật. Hơn nữa thế lực gia đình của hắn cũng lớn, tổ chức cũng không có khả năng điều tra tình huống cụ thể, bởi vậy tin tức của Vương Siêu không rõ.

“Lao sơn nội gia quyền quán? Chẳng phải chỉ là một đạo sĩ Đường lang quyền không chính thống, cùng với Hiệp hội đạo giáo muốn bịp người kiếm tiền sao. Sao vậy, bên trong còn có huyền cơ khác?” Liêu Tuấn Hoa ý thức được Đái Quân sẽ không nói lời vô nghĩa.

“Bên trong khẳng định là có huyền cơ, đạo sĩ Đường lang quyền kia, chỉ là cái danh hào. Chủ nhân chân chính của quyền quán, chính là quyền sư tuổi trẻ Vương Siêu đã đánh bại Trương Uy, bản thân là Tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Tinh network tỉnh S” Đái Quân khẽ ho khan một chút.

“Hắn còn kết rất nhiều ân oán, một là đánh chết đệ tử trấn cửa về sau Tàn Mậu Giao của lão Từ (chỉ Từ Chấn), hai là đánh chết một đệ tử kiệt xuất của Cung Bản thế gia Nhật Bản, Cung Bản Phản Thân. Hiện tại nghe nói giới võ thuật Nhật Bản đã có hành động ngầm, rất có thể xuất động với quy mô lớn tìm hắn gây phiền toái”.

“Hử?” Liêu Tuấn Hoa nhíu mày trầm tư một chút, “Hắn sao lại đến đây?”

“Lần này ta đến Sơn Đông tìm sư đệ, trước là nhận thư mời của tập đoàn Úc Khoa, bọn người Ngô Dĩnh Đạt ý tứ mời ta, là muốn ta cùng Vương Siêu so tài một hồi, đoạt lại danh tiếng của Quảng Đông tam hổ. Ta sao lại vô cớ bị người điều khiển? Chẳng qua ta cùng với ba Thái tử kia cũng đã gặp mặt, coi như là biết lai lịch của Vương Siêu này. Căn cứ theo sự điều tra của bọn họ, Vương Siêu này, rất có thể là một gián điệp người Hoa của Âu Minh”.

“Âu Minh phái ra gián điệp người Hoa!” Liêu Tuấn Hoa mặt vốn bình tĩnh, lúc này mới giật mình kinh hãi.

“Đái sư huynh! Chúng ta ngày mai, đi gặp vị quyền thuật đại sư tuổi trẻ kia đi!” Suy nghĩ một hồi, Liêu Tuấn Hoa đột nhiên nói với Đái Quân.

“Sư đệ ngứa tay rồi sao. Hiện tại thế cục tại duyên hải Sơn Đông đã khẩn trương. Nếu Âu Minh tại đến nhúng tay vào, thật sự là rất phiền toái” Đái Quân bản thân chính là Đại cổ đông của tập đoàn Portuguese Beijing group tại Macao. Đối với vấn đề trên biển tại Á Châu, cũng miễn cảm hơn bất kỳ ai.

Hây! Hây! Hây!

Triệu Tinh Long cả người đứng ở trong nước biển, từng cơn sóng biển xô tới, liên tục không ngừng.

Nhưng hắn không chút để ý, đón sóng biển ra quyền, mỗi một quyền đều phát lực cương mãnh, ở giữa mỗi cơn sóng, lại có bọt nước bắn ra bốn phía.

Sóng biển lực lượng rất lớn, nhưng Triệu Tinh Long đứng tấn rất ổn. chân như đóng đinh xuống đất.

Vàng thái dương như một vòng lửa đỏ đang nhô lên từ mặt biển, chiếu lên mặt biển hào quang vạn trượng. Thân thể Triệu Tinh Long cũng bị ánh dương mới mọc chiếu sáng, cả làn da hiện ra màu đồng rắn chắc vô cùng.

Triệu Tinh Long ở trong nước đối đầu với sóng biển mà ra quyền. Còn Vương Siêu lại hai tay chắp sau lưng, cùng Lâm Nhã Nam hai người ở xa xa trên bờ cát nhìn nhả đi dạo.

Đại thạch đầu, Phũ đầu, Lang Đầu ba chiến sĩ cường hãn này, đang để chân trần, chạy bộ trên bờ cát, sau đó hít thở không khí mới mẻ của biển, rèn luyện, tập động tác hít đất.

Sau khi rèn luyện thân thể, ba chiến sĩ lại bắt đầu tập đứng tấn.

Ba người này, kỹ thuật quyền cước đánh nhau tuy cường hãn, nhưng cũng không luyện đến xương sống. Gặp được kẻ mạnh tất sẽ bại.

Mấy ngày này đi tới Sơn Đông, tất cả sự vụ đều là do Lâm Nhã Nam làm. Vương Siêu cũng rất là nhàn nhã. Cả ngày đi dạo tại Lao Sơn, ngắm phong cảnh, tản bộ tại bờ biển. So với khi ở nhà còn muốn yên bình hơn.

Chẳng qua, đây chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

“Hử? Mấy ngày nay sao không thấy người luyện công?” Rốt cuộc, Triệu Tinh Long đành chỉ luyện tập, toàn thân nước biển ròng ròng đi lên.

Đối với hành vi của Vương Siêu mấy ngày nay, hẳn hết sức khó hiểu.

Ngay cả Lâm Nhã Nam ở bên cạnh, cũng sớm có nghi vấn này.

Dựa trên đạo lý. Vương Siêu phải luyện công ngày đêm không ngừng nghỉ mới đúng.

Hiện tại Vương Siêu cơ hồ thành nhân vật chủ chốt của bọn họ, những ngày sau này. Đánh nhau luận võ cũng khó mà tránh. Bất kỳ ai, cũng chỉ hy vọng Vương Siêu mỗi ngày khổ luyện, trở thành thiên hạ vô địch. Nhưng Vương Siêu lại ra ngoài dự kiến. Mỗi ngày ngay cả quyền cũng không đánh một cái. Điều này làm cho mọi người trong lòng cũng vạn phần lo lắng.

“Người chủ luyện là Bát cực quyền, có luyện qua Phách quải, Thông bối. Nhưng gia truyền của người cũng không hoàn chỉnh, rất nhiều thứ đã mất đi. Chỉ tiếc, ta tuy hiểu Bát cực, nhưng những chỗ tinh tế trong đó cũng không biết, không thể chỉ điểm cho người. Mà người luyện Bát cực, lại không thể theo ta học Hình ý, không nói đến kinh rất khó chuyển, mà còn không thuần”.

Luyện quyền lúc ban đầu, chính là thuần. Sau khi thành đại sư, hiểu được quyền lý, mới có thể học rộng ra. Triệu Tinh Long hiện tại công phu còn chưa đạt tới cảnh giới đại sư, tự nhiên không thể luyện công phu của hắn.

“Chẳng qua Nhã Nam luyện cũng là công phu Bát cực, các người có thể thử sức, tuy cô ta có quy củ sư môn, công phu không thể truyền cho người ngoài. Chẳng qua ít nhiều gì thì người có thể lần mò ra, cũng không tính là sai quy củ”.

Lâm Nhã Nam luyện là Bát cực chính tông, so với Triệu Tinh Long đầy đủ hơn nhiều, chỉ tiếc nàng cũng có quy củ, không thể dễ dàng truyền thụ.

“Cái này ta biết, chẳng qua cho dù không có chỉ điểm, ta cũng có thể luyện được công phu thượng thừa” Triệu Tinh Long cười nhẹ một chút, gương mặt hiện ra vẻ tự tin cường đại.

“Ừm” Vương Siêu gật gật đầu: “Các người có phải là thấy ta nhiều ngày như vậy không luyện công, lo lắng võ công của ta thụt lùi sao? Sau này tay chân sẽ không linh động?”

“Võ công của ta tuy không được tinh thâm như người, nhưng cũng biết, một ngày không luyện tay chân chậm không phải là một câu nghe qua cho vui” Lâm Nhã Nam vẻ mặt nghiêm túc.

Nàng chính là người chịu trách nhiệm nhiệm vụ quan trọng này của tổ chức, mà Vương Siêu là mấu chốt của nhiệm vụ. Do đó nàng không thể không nóng ruột được.

Vương Siêu lắc đầu: “Đánh quyền, đó là về mặt thân thể, quan trọng hơn là luyện ở trong đầu. Đi đứng nằm ngồi đều phải có quyền ý ở bên trong. Chẳng qua cái này cũng chỉ là luyện mà thôi. Dưỡng ngàn ngày, dùng trong nhất thời. Võ công muốn đột nhiên tăng mạnh, quan trọng nhất chính là ở một chữ dưỡng này”.

“Đạo sĩ cổ nhân dưỡng sinh, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, ảo diệu dưỡng thành nội đan, trường sinh bất tử. Tuy chỉ là thần thoại, nhưng người luyện quyền chúng ta cũng giống vậy, phải học thu thập tinh hoa nhật nguyệt, mới có thể chân chính tăng trưởng công phu”.

Lâm Nhã Nam sắc mặt càng nghe càng cổ quái: “Người mấy ngày này không phải bị đạo sĩ trên núi Lao Sơn này lừa gạt chứ, thu tinh hoa nhật nguyệt, quá huyền ảo. Chân không đạp đất, vĩnh viễn luyện không được võ công”.

“Một chút cũng không huyền ảo. Cô xem vầng thái dương mới mọc, sinh khí tràn ngập. Người cũng giống như vậy, tâm cùng ý cũng đi lên như thái dương, sinh khí tràn ngập, thần thái sáng láng, ý khí tung bay. Đợi đến giữa trưa, thái dương ở giữa trời, không nhức nhích, nhưng ánh sáng tỏa ra cũng là cương mãnh bạo liệt nhất. Lúc này con người cũng học theo nó, tâm cùng ý nén chặt tại giữa quả tim, án binh bất động, không động thì thôi, động là tựa như một kích lôi đình. Trong tình cầu cương. Đây là đạo dưỡng sinh giữa trưa. Đến chiều, thái dương xuống núi, dư quang đầy trời, tâm cùng ý của con người cũng như vậy, đem tâm huyết tán ra toàn thân, từ từ trầm xuống, trở nên yên tĩnh”.

“Đợi đến tối, ánh trăng mọc lên, sự tĩnh lặng lan tràn, tâm cùng ý cũng như ánh trăng, u tĩnh trầm lắng. Cuối cùng một chút cũng không động, tâm ý như chìm vào trong hắc ám, chờ đợi ngày hôm sau thái dương mọc lên, tâm ý lại tự nhiên bộc phát. Theo nhật nguyệt mà tuần hoàn”.

“Tâm cùng ý, dung hợp với quy luật vận hành của nhật nguyệt. Đây mới là thu thập tinh hoa nhật nguyệt. Tinh hoa nhật nguyệt, không phải là sanh sáng, mà là quy luật cùng đạo lý dưỡng sinh ẩn chứa trong nó. Từ trong đó hiểu được quy luật này, hơn nữa chiếu theo mà làm, chính là thu được tinh hoa của nhật nguyệt”.

“Sáng sớm sinh khí tràn ngập, giữa trưa ý khí khấn trương, tùy thời tấn công. Buổi chiều tâm ý từ tràn ngập chuyển sang giảm xuống yên tĩnh. Buổi tối sự yên lặng thanh u, cuối cùng quên mình mà ngủ. Một bộ quy luật tâm cùng ý vận chuyển này, cô nói có còn huyền ảo hay không?”

Vương Siêu mỉm cười nói: “Hiểu được đạo lý này, tâm cùng ý theo quy luật này mà làm, cuối cùng đạt tới tự nhiên mà làm, tới bước không cần cố ý cũng tự động làm, cho dù là một người thường, hắc cũng có thể cải thiện thể chất, đạt tới bước sức lực lớn vô cùng, kéo dài tuổi thọ. Các người xem ta hiện tại tuy không động thủ luyện quyền, kỳ thật võ công đã đột nhiên tăng mạnh, so với trước đây đã cao hơn rất nhiều”.

“Các người nếu không tin, có thể lập tức cho người đến đến thí nghiệm”.

Cùng lúc Vương Siêu đang nói, Xịch! Xịch! Xịch! Xịch! Xịch! Xịch! Xa xa có mấy chiếc canô đang dề sóng mà tới, cơ hồ trong khoảnh khắc sẽ tiếp cận bờ biển.

Đợi Vương Siêu nói dứt lời, chiếc canô dẫn đầu đã vọt tới bờ biển, hai người giống như con tôm hùm thật lớn vọt lên, lưng cong lại, búng người mà lên. Trực tiếp phóng qua sáu bảy thước mặt nước biển, đáp xuống trên bờ cát.

Hai người đó chính là Đái Quân cùng Liêu Tuấn Hoa.

85. Chương 85: Dụng Đầu Đả Kiềm

Nhìn thấy hai người từ trên thuyền phóng một phát xa sáu bảy thước, hạ xuống trên bờ cát, Vương Siêu nhìn không được tán thưởng một câu.

Chiêu thức ấy là công phu nhảy vọt trong Long hình, xem tư thế nhảy của hai người, giống như tôm hùm nhảy khỏi nước, lại giống như cá chép vượt long môn.

Long, vốn chính là tổng hợp mặt của ngựa, sừng của hươu, thân của rắn, móng vuốt của ưng, vây của cá vân vân từ cơ thể của các loại động vật là tạo nên một thần thoại, trong quyền thuật, Long hình cũng là tổng hợp từ rất nhiều loài động vật mà diễn biến thành.

Nguyên nhân Vương Siêu tán thưởng, chính là thời điểm hai người tung người nhảy vọt lên, loáng thoáng theo gió biển truyền đến tiếng hô hấp ngân dài thâm trầm, phảng phất như giao long xuất hải, thăng thiên mà lên. Thanh tùy thủ xuất, hiển nhiên là đã tới cảnh giới võ học đại sư.

Tại duyên hải, cao thủ luyện quyền rất nhiều, theo sự hiểu biết của Vương Siêu, Sơn Đông quốc thuật quán hiện cũng có mấy cao thủ, luyện Mai hoa đường lang quyền, Lục hợp đường lang quyền, Thiếu Lâm La Hán quyền vân vân.

Sơn Đông quốc thuật quán hiện tại cũng không giống như trước giải phóng, mà là mở ra sau cải cách, do một đệ tử Thiếu Lâm thiết lập ra. Vị đệ tử Thiếu Lâm này còn từng là sư phụ cho các ngôi sao võ thuật quốc tế.

Nhưng Sơn Đông quốc thuật quán hiện tại cao thủ tuy nhiều, nhưng cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn minh kinh, chưa ai đạt tới ám kinh. Vương Siêu xem ra, hai người này khẳng định không phải là cao thủ của nơi này.

Khi hai người còn cách xa hai ba chục thước, đang từng bước bước tới, ánh mắt mẫn tuệ của Vương Siêu đã thấy rõ tướng mạo của hai người.

Chân mày rậm đen hình chữ nhất, tóc cắt ngắn. Vẻ mạnh mẽ sắc bén lộ ra ngoài, tựa hồ có khí lực vô cùng.

Tướng mạo của người này, Vương Siêu cũng đã thấy qua trên ảnh chụp của tổ chức, trong Quảng Đông tam hồ có thể nói là danh khí lớn nhất, hiện tại là cổ đông lớn của tập đoàn Portugal Beijing Macao: Đái Quân.

Sòng bạc Portugal Beijing lớn nhất Macao chính là sản nghiệp đứng tên hắn! Là đại phú hào, bản thân lại là võ học đại sư, không khiến cho các thế lực khắp nơi chú ý mới là lạ.

Chẳng qua Đái Quân trong Quảng Đông tam hồ nổi danh nhất cũng có nguyên nhân khác, hắn có sư phụ là võ học tông sư. Khác với hai người kia, như Trương Uy, Từ Chấn sư phụ đều không nổi danh, bọn họ lúc ban đầu đều tự thân từng bước mà dành được danh tiếng.

Chẳng qua về phương diện thành tựu quyền cước giao đấu, ba người cũng chưa từng tỷ thí qua, có thể nói là đều có kỳ diệu này.

Với danh khí cùng địa vị của ba người. Lại không cừ hận không đội chung trời gì, tự nhiên sẽ không tự nhiên đi luận võ sinh tử.

“Đái Quân, Liêu Tuấn Hoa? Không thể tưởng được, Liêu Tuấn Hoa cũng là cao thủ! Thật sự là ngoài dự đoán mọi người. Hơn nữa xem thân pháp của hắn vừa rồi nhảy lên, tựa hồ cũng không dưới Đái Quân. Sao lại như vậy? Trong tư liệu của tổ chức cũng không nói đến? Chỉ nói hắn là Đảng Thái tử?”

Vương Siêu thấy Liêu Tuấn Hoa, mơ hồ cũng giống bốn năm phần so với trên hệ thống ảnh Chứng minh nhân dân, lập tức liền xác định thân phận của hắn. Vốn Liêu Tuấn Hoa trên ảnh chụp cũng không có phần khí chất cao thủ như hiện tại. Điều này không khỏi làm cho Vương Siêu tận trong đáy lòng nguyên rửa cái người chụp ảnh kia.

Chẳng qua ảnh chụp trên Chứng minh nhân dân, quá nửa là không giống với bản thân. Điều này cũng có rất nhiều người tán thành.

Vương Siêu nhanh chóng nhìn thoáng qua Lâm Nhã Nam ở bên cạnh, Lâm Nhã Nam tựa hồ cũng ngoài dự kiến, có chút bất ngờ, hương khí cùng thanh âm trên người truyền tới tai và mũi của Vương Siêu: “Liêu Tuấn Hoa luôn luôn hạ thấp so với thực tế. Chúng ta cũng không biết hắn là cao thủ như vậy! Chẳng qua chúng ta lần này xem như biết cũng biết tư liệu về hắn, báo cáo cho tổ chức xem như là đã lập quân công bậc hai”.

“Vương Siêu sư phụ, ngài thật có hứng thú. Sáng sớm mà đã tản bộ xem biển. Quyền thuật đại sư tới Sơn Đông, sao lại không báo với ta một tiếng. Còn mở nội gia quyền quán tại Lao Sơn. Thật ra chỉ cần Vương sư phụ nói một tiếng, muốn tới Sơn Đông truyền thụ quyền thuật, Sơn Đông quốc thuật quán cũng có thể giao cho ngài mà”.

Liêu Tuấn Hoa cùng Đái Quân dần dần đến gần, cách Vương Siêu chừng tám chín bước thì dừng lại.

Liêu Tuấn Hoa mở miệng trước, lập tức nói rõ ra thân phận của Vương Siêu.

“Hai vị là?” Vương Siêu cố ý nhướn mày.

“Ta là Đái Quân, vị này là sư đệ của ta - Liêu Tuấn Hoa, hôm nay đến đây, là để lĩnh giáo một chút công phu của Vương sư phụ. Để xem Vương sư phụ dùng thủ đoạn gì để đánh bại Trương Uy sư phụ, còn hại hắn nhảy xuống biển tự sát”.

Đái Quân cũng không khách khí, lập tức nói thẳng ra lai lịch cùng mục đích đến đây của mình.

Mấy người ở trên mấy chiếc canô xa xa cũng đã tới, cũng không đi lên, mà chỉ tản ra ở xa xa, tựa hồ nghiêm cấm người khác tới gần vị trí bờ cát này.

“Liêu Tuấn Hoa là sư đệ? Nói như vậy, hai người đều là đồ đệ của Chu Hồng Trí?” Vương Siêu trong lòng trầm nghĩ. “Đúng rồi, trong tư liệu của Liêu Tuấn Hoa có nói, hắn du học tại Mỹ một thời gian, từng gia nhập xã đoàn người Hoa. Chu Hồng Trí là nguyên lão của xã đoàn người Hoa tại Mỹ...”

“Thì ra là Liêu tổng cùng Đái sư phụ một trong Quảng Đông tam hồ”.

Liêu Tuấn Hoa là Tổng giám đốc của một cơ quan nhà nước lớn tại Sơn Đông, Vương Siêu đối với hắn xưng hô tự nhiên là Liêu tổng, còn Đái Quân, là một nhân sĩ võ lâm, xưng hô như vậy cũng là dĩ nhiên.

“Không cần khách sáo. Thân phận của ta hôm nay, cũng là người trong võ lâm, không phải Liêu tổng” Liêu Tuấn Hoa đưa tay lên, gật gật đầu.

“Ồ! Sư huynh đệ các người muốn lĩnh giáo công phu của ta, không biết người nào lên trước?” Vương Siêu vừa nhìn, bước ra vài bước. Ánh mắt liếc qua Triệu Tinh Long cùng Lâm Nhã Nam, ý tứ bảo hai người tản ra.

Triệu Tinh Long cùng Lâm Nhã Nam đưa mắt nhìn nhau, lập tức bảo bọn người Đại thạch đầu tới, một mặt dùng điện thoại vệ tinh thông báo cho các chiến sĩ khác tới, một mặt cũng đi theo phong tỏa hiện trường.

“Đương nhiên là sư đệ của ta. Sư đệ của ta hiện trong giới võ thuật không có thanh danh, không có gánh nặng. Lần này chẳng qua là có hứng thú mà tới, là trao đổi riêng, không đổ quyền, cũng không có giao đấu sinh tử. Vương sư phụ, ngài không cần cố kỵ gì, hướng hờ, với thân phận cùng thế lực sau lưng ngài, cũng không có gì phải cố kỵ. Hai người cứ trao đổi một trận là được rồi”.

Đái Quân hắc hắc cười hai tiếng, cũng không rõ ràng lắm trong tiếng cười rất cuộc ẩn chứa ý tứ gì.

Liêu Tuấn Hoa khoe miệng nhanh chóng nhếch lên, lộ ra một nụ cười thần bí.

Nụ cười vừa hiện ra, chỉ thấy hắn cước bộ nhẹ nhàng tách ra hai bên, cả xương sống như một con rồng cong vòng lên như một cây cung, trong nháy mắt đã cướp lấy vị trí trước mặt Vương Siêu.

Song chưởng của Liêu Tuấn Hoa phân ra tả hữu, như một đóa hoa trong sự nhẹ nhàng ẩn chứa cương kinh nội liễm, đánh vào eo của Vương Siêu.

“Long hình đả pháp thật lợi hại! So với Long hình của ta có chút khác biệt, dùng rất nhiều nhu kinh âm độc, có chút ý cảnh quyền pháp lão luyện ở bên trong. Đây là Tâm ý lục hợp quyền thuật!”

Vương Siêu trong khoảnh khắc Liêu Tuấn Hoa động thủ đã thấy ra một số biến hóa rất nhỏ trong đó.

Hình ý quyền thuật đả pháp, một khi phát động chính là chiếm trung cung, đánh vào trung tuyến của người ta. Tấn công sử dụng cương kinh dũng mãnh.

Nhưng Liêu Tuấn Hoa quyền thuật vừa động, tuy cũng là mạnh mẽ chiếm trung cung, nhưng hai tay dụng kinh, lại hướng tới bên eo sườn của người ta mà đánh tới, cước bộ đạp tới tấn công trực diện đối phương thực ra chỉ như là một khẩu súng không đạn.

Đả pháp như vậy, chính là giả mà sườn là thật, âm độc phi thường.

Người luyện võ bình thường, thường thường khi giao thủ. Thấy khí thế tấn công thẳng vào trung tuyến của đối phương, tự nhiên sẽ ngăn cản ở trung tuyến. Kết quả chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ bị đánh gãy hai bên sườn.

Khí thế cường đại chính diện tấn công, kỳ thật sát chiêu lại ở bên hông.

“Thái Cực gian, Bát quái hoạt, tối độc nhất khó qua được Tâm ý”. Điểm này có thể thấy rõ được.

Tâm ý lục hợp quyền, là đời trước của Hình ý quyền. Căn cứ theo truyền thừa ghi lại, do Cơ Tế Khả truyền cho Tào Kế Vũ. Tào Kế Vũ truyền cho Đái Long Bang. Đái Long Bang truyền cho Đại Tấn Thương Thái cốc Sơn Tây Lý Lạc Năng.

Lý Lạc Năng có tám đại đệ tử. Xuất sắc nhất là Quách Vân Thâm, Xa Nghị Trai, Lưu Kỳ Lan, Tống Thế Vinh.

Lý Lạc Năng danh hiệu “thần quyền”. Quyền thuật tạo nghệ đăng phong tạo cực, người ta bởi vì thấy Tâm ý quyền thuật vận dụng hư thực, đả pháp ngoan độc phi thường. Vì thế thay đổi đả pháp, không biến hóa bên sườn nữa, mà là tiến công liên tục, toàn bộ tấn công trực diện, khí thế mãnh mẽ, hình sau cao hơn hình trước.

Hình ý đả pháp, chuyên chiếm chính diện, kinh lực thuần, chiêu pháp trực, uy lực tăng cường với cấp độ rất lớn.

Nhưng Tâm ý lực hợp quyền thuật chuyên dùng hư thực, bộ vị công kích ra ngoài dự kiến của người ta. Thường trong thực chiến thu được hiệu quả rất lớn.

Hai môn quyền thuật, luyện pháp đều giống nhau. Đả pháp khác nhau, có sở trường, vận dụng xảo diệu, đều phải toàn tâm.

Liêu Tuấn Hoa này vừa động thủ, lấy Long hình khóa bộ tiến công, chứa yếu quyết sâu xa của Long hình. “Long hình chúc âm sư cốt năng, tả hữu được bộ dụng nhu công, lưỡng chưởng xuyên hoa gia khởi lạc, lưỡng thối trừu hoán yếu linh thông (Long hình thuần âm róc lấy xương, bộ pháp tả hữu dùng nhu công, song chưởng xuyên hoa mà lên xuống, song cước chuyển đổi phải linh thông)”.

Hơn nữa khi hấn đạp bộ tấn công trước mặt, khởi lên tiếng gió, từ trong ngực phát ra tiếng thét dài, hai tay tạo thúy hưởng, hội tụ thành tiếng rỗng gầm rú vang ra xa.

Trong miệng khí tức phun ra, quyền theo khẩu xuất, hướng về phía cổ họng, lồng ngực của Vương Siêu.

Khí thể của hắn như vậy, lập tức làm cho người ta có một loại suy nghĩ, chính là yếu điểm mà hắn công kích, khẳng định là cổ họng cùng lồng ngực.

Nhưng Vương Siêu cũng không bị đòn gió như vậy mê hoặc.

Lui về phía sau một bước, hai tay hạ xuống dưới eo, chợt xuất ra, như hai con măng xà xuất động, phát ra những tiếng xì xì lớn.

Măng xà xuất động, muốn nuốt cả trâu dê thậm chí cả voi!

Xà hình của Vương Siêu đã tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, xuất thần nhập hóa. Hơn nữa chiêu thức Long hình của Liêu Tuấn Hoa chính là đánh về phía hai bên eo sườn của hắn.

Phành! Phành! Cánh tay của hai người chạm nhau cách bụng Vương Siêu chừng nửa thước.

Xì xì! Gầm!

Không trải qua phản ứng gì của đại não, hai nắm tay Xà hình song thủ của Vương Siêu tự nhiên mở năm ngón tay ra. Các ngón tay bạo phát ra tiếng vang thật lớn, thật giống như một con măng xà dùng răng nanh cắn lấy xương cốt của một con trâu.

Vương Siêu luyện tập “Phách trảo (vỗ trảo)” Hổ hình chuyển hóa thành Ứng hình, “Tê giáo (cắn xé)” Xà hình chuyển hóa thành Long hình. Đều là vận dụng lực lượng của năm ngón tay. Quả cầu thủy ngân ba trăm sáu mươi cân, bề mặt bóng loáng, so với quả bóng rổ còn muốn lớn hơn, hắn một trảo nhấc lên, có thể luân chuyển quanh thân, cái này cần lực lượng ngón tay lớn tới cỡ nào?

Vốn lực lượng của năm ngón tay muốn đạt tới trình độ như vậy, cho dù là người luyện quyền thuật cao minh, cũng phải tốn năm năm vất vả luyện tập, hơn nữa còn phải phối hợp thuốc ngâm hai tay, rèn luyện cho các ngón tay mạnh lên.

Trương Uy hơn ba mươi tuổi, luyện tập Vịnh xuân quyền gần hai mươi năm, mới luyện được công phu Thiết chỉ thốn kinh.

Nhưng Vương Siêu trong quá trình luyện tập “Phách trảo”, lĩnh ngộ được tâm cùng ý tuân theo quy luật nhật nguyệt vận dụng để dưỡng sinh. Đây chính là đạo lý thiên nhân hợp nhất thần bí nhất trong cuộc sống quyền thuật.

Tâm ý hợp nhật nguyệt, cũng không phải là thái dương mọc lên, người mới dậy. Mà là thái dương mọc lên, tâm ý tinh thần của con người cũng giống như ánh sáng mặt trời thần thái sáng láng, ý khí phong phát. Tâm ý hợp nhật nguyệt, cũng không phải thân thể khi thức ngủ cũng phải phối hợp với mặt trời mọc và lặn.

Quyền thuật là đạo lý từ cuộc sống. Cũng không phải những thứ huyền hoặc kim đan đại đạo trong thần thoại.

Mấy ngày này tại Lao Sơn, Vương Siêu cũng lĩnh ngộ ra đạo lý này, phối hợp với tâm ý trong cuộc sống của mình. Tuy không có luyện quyền, nhưng công phu của hắn chẳng những không lùi, ngược lại tiến bộ thần tốc. Bản thân hắn nói với Lâm Nhã Nam cùng Triệu Tinh Long “đột nhiên tăng mạnh” cũng không sai.

Hai tay trong khoảnh khắc chạm nhau, Liêu Tuấn Hoa thần sắc biến đổi, lỗ tai kịch liệt nhích động.

Bởi vì trong tai hắn, rõ ràng nghe thấy được âm thanh bạo phát từ trong các đốt ngón tay của Vương Siêu.

Đình thanh biến kinh (Chọn âm thanh để phân biệt kinh).

Liêu Tuấn Hoa cũng là quyền thuật đại sư, cao thủ Tâm ý lục hợp quyền, vừa nghe thấy thanh âm này, trong lòng liền hiểu được: lực lượng của năm ngón tay đối phương cực kỳ lớn, bản thân ngăn cản, chỉ sợ là không nổi.

“Năm ngón tay như răng độc của mãng xà, chọt bùng nổ, một kích tất sát. Không thể tưởng được Xà hình của hắn lại luyện đến bước như vậy, Trương Uy thua trong tay hắn cũng không oan uổng!”

Nhưng một chiêu Xà hình này của Vương Siêu vốn khí thế kịch liệt, một khi đã hóa thành “Tê giảo”, khí thế tốc độ lực lượng đột nhiên tăng cao lên một tầng. Liêu Tuấn Hoa không kịp né tránh, đã bị Vương Siêu khóa hai tay

Hai người giao thủ, như điện quang hỏa thạch. Liêu Tuấn Hoa lấy Long hình tiến công, Vương Siêu lấy Xà hình ngăn cản, hai tay va chạm nhau.

Năm ngón tay của Vương Siêu tựa như răng độc của mãng xà khóa tay, Liêu Tuấn Hoa không có tránh né kíp, nhất thời cảm thấy năm ngón tay của đối phương như móc câu bằng thép! Trên đó lại hàm chứa rất nhiều mũi nhọn đâm vào, đây là dấu hiệu ám kinh bộc phát!

“Hắn phát ám kinh trước, ta mà không kịp ngăn cản! Hai tay này không thể không bị phế được!” Liêu Tuấn Hoa thân kinh bách chiến, vào thời điểm nguy kịch ngàn cân treo sợi tóc, liền hiểu được tình thế trước mắt.

Các ngón chân của hắn bám chặt xuống đất, như Kê trảo (móng chân gà) vậy! Cả người lập tức cao lên một ít. Cùng lúc đó, cổ của hắn vươn dài ra, giống như gà trống vươn cổ gáy, đột nhiên cần cổ cong lại, đầu gập xuống, giống như Kim mê trác mẽ (gà vàng mổ thóc), dùng trán đập thẳng vào mặt của Vương Siêu.

Đầu đập trong Kê hình!

Một chiêu này, vốn chính là khi bị người kềm chế cả hai tay, dùng đầu đập vào mặt, là tuyệt chiêu chuyển bại thành thắng.

Đái Quân ở bên cạnh vừa thấy tình cảnh đến mức như vậy, giật mình, tim muốn nhảy vọt lên!

Hắn cũng không thể tưởng được, hai người mới giao thủ một hiệp, mà đã khởi sát khí lên rồi.

Chiếu theo tình thế, Vương Siêu có thể phế đi hai tay của Liêu Tuấn Hoa, mà Liêu Tuấn Hoa lại có thể dùng đầu đánh vỡ mặt của Vương Siêu!

Thắng bại chỉ trong nháy mắt.

86. Chương 86: Vi Công!

Chỉ có điều, “thập tự quả” này của hắn cũng động mà không phát, ngằm ngằm cản toàn bộ biến hóa của hai chân Vương Siêu.

”Đầu đập khứ ý chiêm trung đường,
lưỡng thủ ngoại bát nhân nan đáng,
cước thải trung môn thưởng địa vị,
tự thị thần tiên dã nan phòng

(Dùng đầu đánh chiếm trung ương,
hai tay dang rộng người ta khó phòng,
chân đạp chiếm lấy trung môn,
thần tiên kia cũng khó lòng cản ngăn)”.
Câu này là ca quyết tinh túy của đả pháp, trong một thức Kim kê trác mẽ của Liêu Tuấn Hoa đã hoàn toàn thể hiện ra.

Người luyện quyền, chân hết sức có lực, sự mềm dẻo cũng miễn bàn. Tùy tiện đá một phát lên tới đỉnh đầu của mình cũng không thành vấn đề.

Liêu Tuấn Hoa cũng không muốn một chiêu đầu đả liễu mạng của mình, bị Vương Siêu tung một cước đá thẳng vào trán.

Kê hình một chiêu đầu đả, vốn chính là chiêu số hung hãn trong bại cầu thắng, sau đó còn ẩn chứa một hệ thống các biến hóa liên hoàn, thực không phải đơn giản là bị khóa hai tay thì dùng đầu đánh như vậy.

“Hay cho một chiêu Kim kê trác mẽ!”

Vương Siêu vốn một chiêu Xà hình tê giảo, năm ngón tay phát kình, sau khi khóa lấy hai tay Liêu Tuấn Hoa, đang muốn vận dụng ám kình. Đột nhiên trong lúc đó, bên tai nghe thấy một tiếng gà gáy rõ to. Sau đó hai mắt tối sầm, trán của đối phương đã hoàn toàn che khuất bầu trời, đang đập thẳng vào mặt mình.

Cú va chạm này như sao băng rơi xuống đất, vừa nhanh vừa mạnh, nếu bị đánh trúng, ngũ quan toàn bộ bị hủy, gãy mũi là chuyện nhỏ, chỉ sợ là mũi, môi, mắt toàn bộ nát bét, trở thành như một quả dưa hấu bị đập.

Hơn nữa đồng thời lúc đầu đánh xuống, Vương Siêu cảm giác được cát dưới chân rung động, đó là do chân của đối phương cũng đang vận kình.

Quyền thuật đại sư cao minh, toàn thân trên dưới mỗi một chỗ đều vô cùng mẫn cảm.

Từng có một vị quyền thuật đại sư nói qua: “Công phu trên chân phải luyện tới mức da chân còn muốn mỏng hơn cả da mặt, vậy mới đến nơi đến chốn được”.

Vương Siêu hiện tại đúng là như vậy, thông qua cảm giác rất nhẹ trên chân. Lập tức bỏ qua ý tưởng tung chân đá.

Nếu Vương Siêu mà không có sự mẫn cảm cùng nhanh nhẹn này, nếu dùng chân tung cước ra sẽ lập tức trúng kế của Liêu Tuấn Hoa.

Chân bị Thập tự quả ngăn lại, Vương Siêu không còn lực tiếp nối, lập tức sẽ bị đánh vỡ mặt.

Tuy có thể phé đi tay của đối phương, nhưng đầu cùng mặt cái nào quan trọng hơn, không cần nói cũng biết.

Đầu của mình bị đánh như một quả dưa hấu đập nát, Liêu Tuấn Hoa hai tay bị phé. Kết quả như vậy, Vương Siêu hiển nhiên không thể chấp nhận.

Chẳng qua hiện tại Vương Siêu vẫn chiếm thế chủ động, hai tay bỗng nhiên thả lỏng, không dùng kình nữa, chân dùng sức vọt ra sau, tay hạ ra sau ôm, tựa như cái đuôi của khỉ vậy. Một thức nhảy lui trong Hầu hình xuất ra, hai chân của Vương Siêu trượt trên cát tạo thành một đường thật dài.

“Cơ hội tốt!” Liêu Tuấn Hoa một thức Kê hình đầu đả, ý muốn liễu mạng, Vương Siêu dùng Hầu hình nhảy lui, khí thế bớt đi nhiều, hấn lập tức chiếm lấy thế thượng phong.

Cước bộ Kê hình Thập tự quả liên tục đá ra, đá vào cát trên bờ biển bay về phía mắt của Vương Siêu.

Cùng lúc đó, hấn nương lực chân của Thập tự quả, thân thể phát kình. Lại là một thức Long hình khiêu được (phép nhảy vọt trong Long hình), cả người như một con tôm hùm thật lớn nhảy vọt lên, hai tay vung ra như hai cái càng tôm thật lớn đánh về huyết Thái Dương ở hai bên tai Vương Siêu.

Hắn trước tiên là dùng Kê hình đá tung cát lên, muốn che khuất tầm nhìn của Vương Siêu, tiếp theo trong khoảnh khắc chuyển hóa thành Long hình khiêu được, hai tay đánh vào huyết Thái Dương, như Song phong quán nhĩ (hai luồng gió thổi vào tai), có thể nói là đem sự âm độc trong Lục hợp Hình ý quyền thuật phát huy đến cực điểm.

Công kích hai bên, không phải là hai eo, mà chính là huyết Thái Dương. Đều là bộ vị một kích trí mạng.

Vương Siêu vốn một thức nhảy vọt trong Hầu hình đã nhảy ra năm sáu thước, đối với người thường xem ra thì đây là một khoảng cách khá dài, nhưng đối với cao thủ quyền thuật xem ra, cũng không đáng kể. Liêu Tuấn Hoa là đại cao thủ, phốc một cái như ảnh tùy hình (như bóng theo hình) cướp lấy vị trí trước mặt Vương Siêu.

Một loạt biến hóa này, làm cho Đái Quân ở bên cạnh xem cũng hồi hộp, tâm tình khẩn trương đến đỉnh điểm.

“Kỹ thuật tấn công của sư đệ, thực không vì địa vị ở trên cao mà thoái hóa! Một chiêu Kê hình đầu đả này, chuyển nguy thành an, chiếm được thượng phong, thật sự là làm cho người khác tán thưởng. Nếu ta ở vào vị trí của Vương Siêu hiện tại, muốn ngăn cho cát không bay vào mắt, lại muốn ngăn cản Long hình song phong quán nhĩ. Thật đúng là không dễ!”

Đái Quân tuy bàng quan xem, biết bản thân không ngăn cản được, nhưng khi thực sự động thủ, lại là chuyện khác. Cao thủ giao đấu, cũng không phải là người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê. Mà là người xem bị mê.

Cao thủ tiến vào trạng thái chiến đấu, toàn bộ tinh thần tập trung, mọi sự cảm giác, linh mẫn đều đẩy lên cao độ, thường thường người ở ngoài nhìn như là lâm vào tuyệt cảnh, lại có thể xuất ra chiêu số xảo diệu thiên công mà hóa nguy thành an.

Liêu Tuấn Hoa, Vương Siêu hai người giao đấu, tuy chỉ có hai hiệp, nhưng như ưng bay thỏ chạy. Chỉ trong một thời gian ngắn, sát khí ẩn tàng đích thật là kinh tâm động phách.

Chỉ tiếc, đây không phải là lời dài luận võ chính quy, nếu không chỉ bằng vào hai chiêu vừa rồi, vé vào cửa xem hai người đấu cũng phải vượt quá một triệu.

Cũng là Đẳng Thái tử, Thái tử Liêu Tuấn Hoa tại Sơn Đông này so với Triệu Quân, Vương Tiểu Lỗi, Ngô Dĩnh Đạt của tập đoàn Úc Khoa mạnh hơn vô số lần.

“Thủ đoạn thật hay!” Thủ đoạn của vị Thái tử Liêu Tuấn Hoa này, hôm nay tạo cho Vương Siêu rất nhiều sự kinh ngạc. Vừa mới nhảy ra, liền tiếp bị cát biển đập vào mặt, sau đó bóng đen hiện lên, hai bên huyết Thái Dương kịch liệt chấn động.

Huyết Thái Dương chấn động, rõ ràng là đã bị kinh lực của đối phương đánh tới. Quyền chưa tới, gió đã tới trước.

Vương dưới tình huống vạn phần nguy hiểm này, mắt chợt nhắm lại, thở ra một hơi. Cùng với hơi xuất ra chính là một kích Hồ hình Phách kinh của hắn.

Đối mặt với “Song phong quán nhĩ” của Liêu Tuấn Hoa đang tiến đến. Vương Siêu cũng không né tránh, cũng không ngăn cản, mà là vận dụng sách lược “Người đánh là việc của người, ta đánh và chuyện của ta”, hạ eo cong người, tay trái đưa ra sau, tay phải một kích Hồ hình Phách quyền kinh, bộc phát ra tiếng hồ gầm thật lớn, như lưu tinh cắn nguyệt, bổ vào giữa mặt của Liêu Tuấn Hoa.

Cái này cũng không phải Vương Siêu không thể ngăn cản, cố ý sử dụng chiến thuật đồng quy vu tận.

Mà là lấy năng lực cảm giác chính xác của hắn, sớm đã tính toán ra, Liêu Tuấn Hoa từ khoảng cách xa phát kinh, lộ trình rất dài, mà bản thân dĩ dật dãi lao (lấy khỏe thắng mệt), chợt bùng nổ, tuyệt đối có thể trước khi đối phương đánh trúng huyết Thái Dương của mình, thì đã bổ vào đầu của đối phương.

Một Phách kinh này của Vương Siêu, lực lượng mạnh không thể tưởng tượng. Một âm thanh vang vọng trong không trung, trong không khí đều bộc phát ra chấn động rõ ràng.

Đối với một quyền này của Vương Siêu, bất luận kẻ nào thấy cũng sẽ cho rằng, đây là lực lượng cực hạn mà thân thể con người có thể bạo phát ra.

“Hả!?” Hai nắm đấm của Liêu Tuấn Hoa còn cách huyết Thái Dương cầu Vương Siêu chừng bảy tấc, đã thấy một bàn tay nhanh chóng nở rộng ra trước mặt, bình địa nổi lên một trận cuồng phong, thổi đến mức bản thân hô hấp không thông. Thiếu chút nữa là đã chẹn ngang yết hầu của mình.

Vội vàng dừng cước bộ lại, hai tay cong lại là rút trở về, một đòn Hoàn quyền cái lương (Bắt chéo tay) ngăn trở phách kinh của Vương Siêu.

Bằng! Một quyền này của Vương Siêu, thẳng, mạnh, chợt bộc phát, lực đạo đã vượt quá một ngàn năm trăm cân. Mà Hoàn quyền cái lương này của Liêu Tuấn Hoa lại là nửa đường biến chiêu, kinh lực chuyển đổi không thuần, lực lượng yếu hơn hẳn.

Khi cánh tay hai người vừa tiếp xúc. Liêu Tuấn Hoa cảm giác được sự đau nhức, hơn nữa có khả năng không chịu nổi một đòn Phách kinh của đối phương.

“Gầm!” Trong ngực xuất ra một tiếng gầm thật lớn. Liêu Tuấn Hoa hai tay khê đẩy lên, lỗ chân lông trên da nổi lên như hạt đậu. Cùng lúc đó, song chưởng của hắn nương theo thế đẩy lên, sau lưng như rồng lặn xuống nước, mãnh liệt hạ xuống chân, mỗi một khớp xương đều phát ra tiếng thúi hưởng.

Thối tích chuy, trầm yêu trát mã (Hạ xương sống, trầm eo gìm ngựa).

Liêu Tuấn Hoa đem một kích Phách kinh của Vương Siêu truyền xuống trên chân, cuối cùng để tránh hai tay chịu hết áp lực, không bị đánh gãy.

Rầm! Xịch! Liêu Tuấn Hoa lại quên, dưới chân hắn là cát biển mềm. Một khi mượn lực truyền xuống để hóa giải Phách kinh. Hai chân phải dùng sức đạp xuống, lập tức đem thân thể vùi vào trong đó, đã lún vào trong cát tới đầu gối.

Cả người hắn thật giống như một cây cọc gỗ, bị Vương Siêu đóng vào mặt đất.

Nếu ở trên đất bằng, nhiều nhất là gạch đá ở dưới chân vỡ vụn mà thôi. Nhưng hiện tại, hắn bị lún sâu vào trong, không thể lập tức thoát ra khỏi được.

Thắng bại một nửa là dựa vào thực lực, một nửa là do vận khí.

Hoàn cảnh nơi giao đấu, đối với sự thắng bại của con người, là nhân tố rất lớn. Trương Uy đạp phải đinh sắt, thua vì hoàn cảnh. Hôm nay Liêu Tuấn Hoa chân lún trong cát biển, cũng là bị hại bởi hoàn cảnh.

Mãnh liệt lấy hai chân ra, sẽ bị chậm lại một chút, mà cũng không lập tức nhảy ra được. Liêu Tuấn Hoa tâm lập tức như rơi xuống vực sâu không đáy.

“Không hay rồi!”

Trong khoảnh khắc tâm hắn trầm xuống, trước mặt đã mất đi bóng dáng của Vương Siêu, cùng lúc đó, sau lưng có tiếng gió thật lớn đánh tới.

Vương Siêu là quyền thuật đại sư, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt ngàn năm một thuở này. Liêu Tuấn Hoa hai chân lún trong cát, thân thể trong khoảnh khắc không linh động, hắn lập tức nắm lấy cơ hội, một Bát quái nhiều bộ, cướp lấy sau lưng Liêu Tuấn Hoa, thuận thế một chưởng đẩy tới.

Cũng không cần phách thảo, là bởi vì hắn trước đó đã sử dụng qua một lần, sợ Liêu Tuấn Hoa có thể ngăn cản. Mà hiện tại dùng Bát quái chưởng, có khả năng thu được hiệu quả xuất kỳ bất ý.

Một chiêu này, là “Thuận thế chưởng” trong Bát quái quyền. Nói đến Thuận thủy thôi chu (thuận theo dòng nước đẩy thuyền), tất cả đều là tùy ý tự nhiên, bởi vậy tốc độ phi thường nhanh, tuy lực sát thương không lớn như Phách quyền, Băng quyền. Nhưng chỉ cần đánh trúng trên người, cũng là không ai có thể thừa nhận nổi.

Cho dù là Liêu Tuấn Hoa trúng một chưởng này, cũng có thể bị gãy xương sống, về sau sẽ tê liệt nửa người.

Cao thủ giao đấu, cảm giác đều đều, kinh sẽ tự nhiên đánh đến đó, trừ phi là cao hơn một bậc so với đối thủ. Nếu không thì không có khả năng lưu thủ.

Liêu Tuấn Hoa một khi thất thủ, trong lòng trước tiên là lạnh toát, sau đó liền yên lòng.

Hắn quyền cao chức trọng, cho dù võ công cao cường, cũng sẽ không dễ dàng mạo hiểm, lần này cùng Vương Siêu luận võ, sớm đã chuẩn bị an toàn.

Sự chuẩn bị này chính là: Đái Quân ở một bên áp trận!

“Lưu thủ!” Quả nhiên, Đái Quân sớm có chuẩn bị, sẽ không để cho sự đệ mình dễ dàng gặp nguy hiểm. Liêu Tuấn Hoa không có sự chuẩn bị này, cũng sẽ không đến luận võ thử tay với Vương Siêu.

Đái Quân trong lúc lên tiếng, đột nhiên chuyển thân tiến đến. Tích thể mà phát, một Liêu quyền chuẩn xác đánh lên trên cánh tay của Vương Siêu, hóa giải một Thuận thể chưởng trí mạng đó của hắn.

Vương Siêu nhìn thấy Đái Quân tiến đến, trong lòng căng thẳng. Lập tức thu chưởng, co thân tụ khí, cước bộ chuyển hướng sang bên trái của Đái Quân.

“Chẳng lẽ hai người sư huynh đệ này muốn vây công ta? Mặc kệ thế nào, trước tiên chiếm lấy thượng phong rồi nói sau, lòng người hiểm ác, vạn nhất ta dừng tay lại hỏi chuyện, hai sư huynh đệ đột nhiên tập kích, ta cho dù thần thông tới mấy cũng chết chắc”.

Tuy biết Liêu Tuấn Hoa, Đái Quân hai người đều là quyền thuật đại sư, bình thường về vấn đề thể diện, sẽ không vây công mình, nhưng lòng người khó dò. Vương Siêu cũng không thể không nghĩ tới việc khi mình dừng tay hỏi chuyện, sẽ tạo điều kiện cho hai sư huynh đệ đã sớm có mưu đồ liên thủ một kích lôi đình.

Bởi vậy khi Đái Quân nhúng tay vào, Vương Siêu cũng không dừng tay, mà là phát động công kích càng mãnh liệt hơn.

Ý của hắn chính là: Mặc kệ thế nào, cũng phải chiếm được thượng phong, sau đó mới có cơ hội nói chuyện cùng phòng ngừa đối phương có cơ hội liên thủ đánh lên.

Đái Quân vừa mới giúp Liêu Tuấn Hoa qua được một kích trí mạng, Vương Siêu liền lắc mình không thấy nữa, sau đó nghe phía bên trái mình tiếng gió nổi lên. Kinh phong ép tới y phục, lỗ chân lông cũng cảm giác được sự đau đớn.

“Trời thần ơi!” Vương Siêu này công kích quá hung mãnh, cũng không có cho Đái Quân cơ hội mở lời.

Đái Quân bốn ý thật ra cũng không có ý liên thủ công kích, chỉ là áp trận. Bởi vậy một kích vừa rồi, cũng không mạnh, chỉ muốn chuyển hướng quyền của Vương Siêu mà thôi.

Nhưng hiện tại, rõ ràng là làm cho Vương Siêu hiểu lầm, Đái Quân không khỏi cười khổ một chút. Luân chuyển trên mặt đầy một cái, chuyển thân hai tay tung ra, ngăn trở thủ đao của Vương Siêu đang tập kích vào sườn trái của mình.

Ngờ đâu, Vương Siêu đột nhiên biến đổi, hóa chưởng thành trảo, năm ngón tay phát ra thanh âm thốn kinh thật lớn, xuyên thấu qua phòng tuyến ngăn cản của Đái Quân!

Bát quái thủ đao, vốn chính là giống như Phách quyền, khi Vương Siêu vận dụng thủ đao, tự nhiên có thể tùy thời chuyển hóa thành “Phách trảo” trong Ứng trảo kinh.

Một trảo này, đâm thẳng vào bụng Đái Quân!

Đái Quân trong lòng căng thẳng, lập tức co bụng lại! Cả bụng hắn giống như cục bột nhào vậy, chợt lún vào, làm cho trảo kinh của Vương Siêu thất bại.

Nhưng Vương Siêu cũng không phải là không có hậu chiêu! Mạnh mẽ hạ người xuống, một tay đưa xuống sau hông vỗ một trảo! Các đốt xương vai chuyển động, trảo lại trầm xuống, bỏ qua bụng mà chộp xuống hạ thân của Đái Quân.

Hai ba lần thốn kinh này, không khác gì Trương Uy ngày đó thi triển ra Vịnh xuân quyền độc nhất vô nhị, đều là các xương đốt ngón tay, xương vai liên tục phát kinh, tăng cường lực bạo phá của cánh tay.

Thiết chỉ thốn kinh.

“Không ổn rồi!” Đái Quân cảm thấy hạ thân khí lạnh vù vù. Vương Siêu lợi trảo như gió cuốn, không thể ngăn cản, vội vàng lui về phía sau.

Vào lúc này, Vương Siêu tay đang ở phía sau mông sát mặt đất đột nhiên vung lên, một nắm cát nhằm thẳng mặt mà quăng tới.

Wương Siêu liên tiếp tung sát chiêu, đúng là “tồn thân trảo tước, thần sa sử kiểm thượng (hạ thân tung trảo, vung cát vào mặt)!” của Thái Cực đại tông sư Dương Lộ Thiền danh chấn giang hồ.

87. Chương 87: Âm Kính Đả Huyết!

Vừa mới co bụng lùi người lại, tránh né một trảo trí mạng hướng xuống hạ thân của Vương Siêu, đang muốn lên tiếng để ngưng đánh nhau. Ngờ đâu, trước mắt vô số điểm đen giống như là bầy ong đang vù vù bay tới, còn mang theo cả thanh âm ông ông.

Wương Siêu hốt một vốc cát phóng ra, lực đạo hung mãnh. Cú vung này lực rất mạnh, tuy không bằng đạn sắt của súng săn, nhưng người ở gần không tránh kịp, cũng có thể bị đánh nát da mặt, làm cho mặt mày biến dạng.

“Không ổn!”

Đái Quân nghe thấy tiếng gió, đã biết không ổn rồi. Chẳng qua hắn cũng là lão tướng kinh nghiệm sa trường, đụng qua rất nhiều chiêu số âm độc, thật ra cũng có thể gặp nguy không loạn.

Hây! Tay trái của hắn vung mạnh ra, tay áo phồng lên, phát ra thanh âm phản phật như đang vung một lá cờ vậy, cát mà Vương Siêu vung ra, toàn bộ đều bị hắn dùng tay áo vắt văng ra hết.

Đồng thời với việc vung tay áo lên, Đái Quân cong người lại lui thêm một bước nữa, quyền phải áp vào phía ngoài tim rồi đánh ra, oanh kích thẳng vào ngực của Vương Siêu.

Trái tim của hắn nảy lên một cái, quyền cũng phóng ra! Bạo phát ra lực mạnh uy mãnh vô cùng, phảng phất như một quyền này không phải dùng lực lượng của cơ thể, mà là dựa vào lực co bóp của tim mà mạnh mẽ phóng ra vậy!

Wương Siêu một chiêu “Tồn thân trảo tước”, bị Đái Quân né được, sau đó đòn hốt cát ném cũng bị một chiêu “Hoảng kỳ” của Đái Quân hất văng đi.

Hơn nữa Đái Quân sau khi tránh né được, tâm ý xuất quyền, dùng “Liên tiêu đái đả (đấm ra liên tiếp như mưa)” oanh kích lại.

Công phu bộc phát đòn tay này, thật sự làm cho người khác trầm trồ, biểu hiện ra căn cơ cùng kinh nghiệm thực chiến phong phú của Đái Quân.

Nhưng hắn dù sao cũng bị Vương Siêu liên tục công kích, nhìn như có thể đánh ra như mưa, kỳ thật cước bộ đã có chút tán loạn, thân thể cùng khí tức đã không còn đồng bộ, đã có chút loạn.

Nếu đổi là một đối thủ khác hơi kém một chút, nhìn thấy hắn đột nhiên ra quyền, vội vàng né tránh, như vậy hắn lập tức sẽ đổi được một hơi, điều chỉnh trở lại hơi thở của thân thể, lại khôi phục lại trạng thái đỉnh cao.

Nhưng Vương Siêu là nhân vật như thế nào? Ánh mắt độc đáo lợi hại, tự nhiên không thể để cho Đái Quân đổi được hơi thở.

Đối mặt với một quyền tâm ý bộc phát của Đái Quân, Vương Siêu cũng không tránh, thân thể mạnh mẽ tiến lên, lại một Phách quyền đâm thẳng chính diện va chạm.

Bốp! Lại một tiếng vang của cơ bắp va chạm nhau, đồng thời là tiếng các đốt ngón tay của Vương Siêu nổ vang lên.

Phách trảo của Vương Siêu đã luyện đến bước thần hình đều có, sau Hổ hình, tất nhiên là Ưng trảo.

Một người liên tục tiến công, khí thế kinh lực đều dâng cao; một người liên tục ngăn cản, hơi thở rối loạn, cao thấp trong đó lập tức thấy rõ.

Đái Quân ra quyền, đụng tới Hổ hình Ứng trảo của Vương Siêu, lập tức cảm giác không thể ngăn được.

“Hổ hình Ứng trảo của hần đã luyện tới xuất thần nhập hóa, hung mãnh vô cùng. Một chiêu chiếm tiên, muốn nuốt cả trời” Đái Quân biết không thể ngăn cản, vội vàng thu quyền. Một đòn này lại mất đi càng nhiều tiên cơ.

Vương Siêu phách trảo tấn công, Đái Quân lại lui về phía sau, khí thế kinh lực càng yếu!

Trong lúc này, nhất thời Vương Siêu đã hoàn toàn phát huy được lực lượng, thực như hùng ưng mãnh hổ tấn công con mồi. Lực lượng trầm hùng, chiếm được vị trí trên cao thuận lợi.

Liên tiếp hai hiệp, Đái Quân giống như là cừu giã dựa trước mặt sói đói, thân hình liên tục lui về phía sau, luống cuống tay chân, né trái ngã phải. May mắn đây là trên bờ biển trống trải, nếu là trên lôi đài có giới hạn thì hần sớm đã không thể lùi được, bị đánh chết.

Cao thủ so chiêu, một chiêu yếu thế, lập tức sẽ bị đối phương công kích như cuồng phong bạo vũ, căn bản không có cái chuyện người tới ta lui gặp chiêu đỡ chiêu chậm rãi nhàn nhã.

Cho dù là hiện ở nơi trống trải, có đường lùi, Đái Quân dưới sự công kích của Vương Siêu, căn bản cũng duy trì không được bao lâu nữa.

Bởi vì Vương Siêu hiện tại một hơi đánh cho hần thở cũng không thở nổi. Chỉ cần hần lấy hơi không nổi nữa, lập tức sẽ ăn ngay một quyền.

Với quyền kinh của Vương Siêu hiện tại, cho dù với thân thể cường tráng của võ sĩ quyền anh hạng nặng, quyền vương Tyson, cũng phải gãy xương đứt gân.

“Người này thật sự là hung hãn! Quyền thuật cao siêu,打法 tinh thuần. Nhưng ta thực không phục! Ta không phục! Hãy!” Ở phía sau, Liêu Tuấn Hoa đã rút được hai chân lún sâu trong cát ra.

Vừa mới nhảy ra, xoay người thì tình huống đập vào mắt lại làm cho hần chấn động.

Sư huynh Đái Quân của hần đang bị Vương Siêu đánh cho liên tiếp thụt lùi, chỉ có chống đỡ chứ hoàn toàn không có lực hoàn thủ. Chỉ cần mấy chục giây nữa, nhất định kết cục sẽ là bại trận bị thương, hoặc là bỏ mạng.

Không thể tưởng được sư huynh đệ hai người đồng thời đến đây, bốn ý là áp trận, trong lòng Liêu Tuấn Hoa, cho dù Vương Siêu võ công có cao tới đâu, cũng không có biện pháp chiếm được tiện nghi. Nhưng người tính không bằng trời tính, luận võ thắng bại, thực sự con người không thể tính trước được.

Liêu Tuấn Hoa biết, trận luận võ này, cho dù nói như thế nào, đều là mình đã thua.

Nhưng là hai người động thủ, đều bị Vương Siêu đánh cho không lực hoàn thủ. Sự tình này nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ là giới võ thuật đều cười đến rụng răng.

Còn liên tưởng đến sự phụ Chu Hồng Trí của hai người bọn họ cũng sẽ đánh không lại người này.

“May mắn là gặp gỡ riêng, không có công khai! Chẳng qua nếu trên lôi đài luận võ, hoàn cảnh khác, ta cũng sẽ không rơi vào hạ phong”.

Liêu Tuấn Hoa trong lòng không phục lắm, nhưng trở mắt thấy Đái Quân nguy cơ vạn phần, hần không có thời gian nghĩ nhiều, một chút ý niệm trong đầu di chuyển như tia chớp. Sau đó liền vọt người tới, hướng tới Vương Siêu mà tung ra một quyền.

Vương Siêu đang triển khai hai tay, vừa phách vừa trảo. Ứng kêu hổ gầm chấn động, thanh âm phá tận trời, luân chuyển tổng tiếng sóng vỗ gió thổi. Đánh cho Đái Quân mặt đỏ gay, gân xanh nổi lên, hô hấp khó khăn.

“Không tới hai hiệp, ta có thể dạ gục hần! Chỉ là rốt cuộc có nên hạ thủ hay không?” Vương Siêu trong lòng cũng đang suy nghĩ.

Ở phía sau, kinh phong từ bên trái truyền đến, hần liền biết, là Liêu Tuấn Hoa công kích tới.

Gầm! Vương Siêu cũng không để ý tới, lại tiến một bước, dùng hết lực lượng toàn thân. Một tay chém thẳng vào, một tay áp tới biến trào đánh về phía bụng của Đái Quân.

Một lần toàn lực phát kinh này, chân đạp xuống cát, mặt cát trong phạm vi mấy thước đột nhiên mềm nhũn ra, giống như bị Vương Siêu một cước đạp cho toàn bộ sụp xuống vậy.

Vương Siêu cánh tay áo phồng lên, da trên lưng bàn tay chột nổi lên như hạt sắt, lông như cương châm dựng thẳng đứng lên, các đốt ngón tay như lõi động, như một con rắn đang lột da vằn vện xương cốt vậy.

Đái Quân vốn như là cung đã dương hết cánh, một kích toàn lực của Vương Siêu này, căn bản đã không còn biện pháp ngăn cản.

Vì thế đành phải nghe theo mệnh trời, thân thể dùng hết toàn lực phóng vọt ra sau, sau đó trong không trung thở mạnh mấy hơi, hoàn toàn thả lỏng thân thể, điều chỉnh lại khí tức của bản thân.

Trong giao đấu, thả lỏng điều tức như vậy là trí mạng, cũng đủ bị người đánh chết cả chục lần. Nhưng Đái Quân hiện tại dù sao cũng đã chấp nhận rồi, đã bỏ qua sự sống chết.

“Dù sao không thả lỏng cũng bị đánh chết, thả lỏng cũng bị đánh chết, không bằng thoải mái thả lỏng mà bị đánh chết” Trong phút chốc, trong đầu Đái Quân hiện lên ý niệm dờ khóc dờ cười như vậy.

Vương Siêu như ảnh tùy hình và vọt theo, trong khoảnh khắc này, nương cước kinh, xương vai chuyển động, đột nhiên gia tăng thêm một tốc, hoàn toàn đụng đến bụng của Đái Quân.

Năm ngón tay trào kinh của hần, đã áp vào y phục, hơi chút tiếp xúc tới làn da của Đái Quân.

Ám kinh đột nhiên bộc phát, sau đó thành nhu công.

Một trào này minh kinh đã tận, cũng không thể tới đích, nhưng ám kinh lại có thể tiếp tục phún phát ra.

Làn da bụng của Đái Quân cảm giác được năm ngón tay của Vương Siêu chạm vào, sau đó khê đau một chút, liền biết là đã không ổn rồi.

Phịch một tiếng. Đái Quân ngã xuống đất, chân loạn choạng. Sau đó hai tay ôm lấy bụng, vẫn không nhúc nhích, cả người cứng lại như rối gỗ vậy.

Cùng lúc đó, Vương Siêu cũng hạ xuống đất.

Bốp! Hần tung ám kinh dắc thủ, cũng không ngừng lại, cánh tay vung ra sau, tựa như một cái đuôi ngựa ngăn trở một quyền của Liêu Tuấn Hoa đang đánh tới phía sau lưng.

Nương theo lực va chạm, Vương Siêu nhảy sang bên cạnh, ra ngoài năm thước, nhanh chóng xoay người, vẫn thủ thế như trước mở miệng nói: “Các người thực muốn vây công ta?”

Sau khi giải quyết Đái Quân. Vương Siêu rốt cuộc không sợ gì nữa nên đã mở miệng nói chuyện.

Đái Quân trúng ám kinh của hần, vừa lúc bị đánh trúng huyệt vị thần kinh nơi bụng. Hiện tại đã nằm liệt lại chỗ, không thể động thủ được nữa.

Vương Siêu một Ưng trào ám kinh này, vừa xuất ra đã thu lại, bởi vì do quá nhanh cho nên không thể xuyên qua bụng mà phá hoại ruột của đối phương.

Chẳng qua ám kinh cũng đã đánh trúng một huyệt vị nơi hệ thống thần kinh tập trung ở bụng của Đái Quân.

“Chúng ta không có ý muốn vây công! Người đừng hiểu lầm!” Liêu Tuấn Hoa thấy Vương Siêu dừng tay lại, cũng lập tức ngừng lại. “Vừa rồi chỉ cần luận võ đánh giá chứ không phải giao đấu sinh tử, nhưng là vì phòng ngừa hung hiểm. Ta có bảo sư huynh ta đến áp trận, vô luận là bên nào gặp nguy hiểm, đều có thể giải cứu, lại không thể tưởng được quyền thuật của người lại cao minh như vậy... Tóm lại là chúng ta hôm nay nhận thua...”

“Ta cũng là sơ sư huynh người thiên lệch nên mới toàn lực ra tay. Dù sao luận võ giao đấu, hung hiểm vô cùng, khó mà khống chế được” Vương Siêu thấy đối phương sẵn khoải nhận thua, đương nhiên cũng sẽ không truy cứu nữa.

Luận võ đích thật là hung hiểm, khó mà khống chế. Điều này vào bốn năm trước Vương Siêu đã biết, lần đó Trần Vũ Dương của tập đoàn Trần thị bắt cóc Tào Tinh Tinh, Tào Nghị đến giải cứu.

Trần Vũ Dương bản ý muốn lấy mười vạn thu phục Tào Nghị, nhưng bởi vì nhất thời nổi tính muốn so quyền cước. Kết quả là toàn bộ đều bị giết chết.

“Đái sư huynh, người bị làm sao vậy? Hử! Là bị ám kinh đánh trúng huyết vị!”

Liêu Tuấn Hoa thấy Đái Quân ôm bụng, vẫn không nhúc nhích, sắc mặt cổ quá, răng nghiến ken két, trên trán mồ hôi lạnh tuôn ra, giống như là mỗi một chữ mà hắt thốt ra, đều phải thừa nhận nỗi thống khổ thật lớn.

Ám kinh đả huyết, thực không phải là đánh trúng người ta liền không thể cử động. Mà là người ta không cử động được, bởi vì muốn cử động sẽ bị đau đớn.

Cái này cũng cùng một nguyên lý với việc trật khớp chân. Chân bị trật khớp, không phải không thể đi được, mà là vừa đi liền bị đau đớn.

Bụng liên hệ đến hô hấp hít thở. Huyết đạo ở bụng là nơi thần kinh tập trung, bị Vương Siêu dùng ám kinh làm cho sai lệch đi. Đái Quân không nói gì nằm im thì còn tốt. Vừa nói ra thì bụng phải cử động sẽ sinh ra đau đớn phi thường.

Công phu ám kinh đả huyết, một là phải trùng hợp, hai là phải đem ám kinh luyện tới ngón tay, luyện nhu kinh. Khi cùng người ta va chạm nhẹ, là có thể đâm vào làn da.

Nói khi hai bên luận võ, thường thường là như ưng bay thỏ chạy, linh hoạt phi thường, vừa chạm đã thu, thời gian phi thường ngắn. Căn bản là không để cho người ta hoàn toàn kèm chế được, sau đó có thời gian dụng lực kích phát ám kinh, thắm thấu ngũ tạng lục phủ.

Nhưng ám kinh đả huyết, cũng chỉ cần nhẹ nhàng chạm một cái, kinh lực tuy không đâm sâu vào bên trong, nhưng có thể phá hư thần kinh dưới da, khiến người ta vừa động liền đau đớn không chịu nổi.

Đây là võ công luyện đến chỗ cao minh, mới có thủ đoạn này.

“Ta cũng không biết là đánh trúng huyết đạo gì. Chẳng qua không có thương đến nội tạng, còn có cơ hội giải cứu” Vương Siêu cũng không muốn cùng Liêu Tuấn Hoa kết oán nhanh như vậy.

Ám kinh đả huyết phải trùng hợp, trước khi động thủ cũng không thể nghĩ sẽ dùng ám kinh đánh vào huyết vị nào của kẻ địch, mà là trong quá trình luận võ. Trùng hợp mà gặp, tự nhiên xuất ra ám kinh.

Lúc luận võ, ám kinh cũng không thể tùy tiện mà phát ra, hướng chỉ là chỉ dùng để ám kinh đả huyết?

Vương Siêu cũng không nghiên cứu trên cơ thể con người có huyết đạo cùng kinh mạch nào, huyết đạo kinh mạch đều hoạt động, nghiên cứu cả đời cũng khó mà nghiên cứu cho thông, đó thuộc phạm vi y học cao thâm.

Luyện võ chính là muốn chân đạp mặt đất, đơn giản, rõ ràng nhanh chóng! Kinh hướng đến đâu là đánh vào chỗ đó.

Nếu võ công của Vương Siêu chân chính tiến vào hóa kinh, đạt tới đỉnh điểm, mới có thể giải được lý luận huyết đạo kinh mạch phức tạp này. Nhưng hiện tại hẳn đối với động tác của thập nhị hình cũng chưa luyện đến thần hình kiêm thông, ngược lại đi theo đuổi thứ phức tạp như vậy, đó là bỏ gốc lấy ngọn, mất nhiều hơn được.

“Vương sư phụ, người hôm nay có thời gian hay không? Quyền thuật của ngài cao minh, huynh đệ chúng ta đã lĩnh giáo rồi” Liêu Tuấn Hoa thay đổi khẩu khí, thành khẩn nói, “Ta hôm nay không lấy thân phận của một Tổng giám đốc cơ quan nhà nước, mà lấy thân phận một đồng đạo bình thường trong giới võ thuật, muốn mời ngài đến chỗ của ta làm khách. Sư huynh ta bị đánh trúng huyết vị, hết sức khó giải quyết.

Chúng ta cùng nhau nghiên cứu một chút, xem thử có phương pháp nào trị liệu được hay không? Bằng không, cũng chỉ có thể đưa đến Mỹ cho sự phụ của ta xem xét mà thôi”.

88. Chương 88: Tái Kiến Chu Giai

Huống chi nhiệm vụ lần này của tổ chức cũng chính là thăm dò một ít thông tin cụ thể về Liêu Tuấn Hoa này, chính là hẳn không tìm tới tận cửa, thì Vương Siêu cũng sẽ tìm cơ hội, thông qua thị trường hắc quyền của Sơn Đông, Đông Bắc mà dẫn hẳn ra.

Quan trọng hơn chính là, sự phụ của Liêu Tuấn Hoa chính là đại tông sư Chu Hồng Trí thanh danh hiển hách trong giới võ thuật người Hoa ở nước ngoài.

Chu Hồng Trí đã sáu bảy mươi tuổi, uy vọng trong giới võ thuật người Hoa ở nước ngoài, như mặt trời giữa trưa, chẳng khác nào Dương Lộ Thiên đời nhà Thanh, Tôn Lộc Đường thời Dân quốc.

Dù công dù tư, Vương Siêu đều không có lý do gì để cự tuyệt lời mời của Liêu Tuấn Hoa.

“Liêu tổng! Ngài không có việc gì chứ!” Ở phía sau, đám người mà Liêu Tuấn Hoa dẫn đến thấy ông chủ bị nguy, cũng chạy tới, tay dứt vào trong túi.

Những người này bốn phương tám hướng đem mấy người Vương Siêu, Lâm Nhã Nam, Đại thạch đầu vây lại. Cũng có mấy đại hán dùng chính thân thể của mình che ở phía trước Liêu Tuấn Hoa, Đái Quân.

Liêu Tuấn Hoa tổng cộng mang đến hơn ba mươi người, đều đã vây chung quanh, nghiêm cấm người khác tới gần.

Nhưng hiện tại bọn họ giống như nhìn ra xếp của mình gặp nguy cơ, lập tức phát huy ra tố chất nhanh nhẹn.

“Hừ!” Lâm Nhã Nam cùng Đại thạch đầu trong mũi đều phát ra tiếng hừ lạnh khinh thường, bọn họ thật ra không nghe thấy Liêu Tuấn Hoa cùng Vương Siêu đối thoại, chỉ ở xa xa quan sát. Lâm Nhã Nam cùng Triệu Tinh Long đều có thể thấy được, Vương Siêu lấy một chọi hai, đều chiếm thượng phong.

Triệu Tinh Long trong lòng nhiệt huyết sôi trào, kích động cháy bỏng. “Vương Siêu năm đó so với ta cũng chỉ cao hơn một chút, công phu hiện tại, quả thật đúng là đột nhiên tăng mạnh, bất luận kẻ nào không ngán, ta tuyệt sẽ không thua kém hẳn!”

Mà Lâm Nhã Nam trong lòng lại có suy nghĩ khác: “Tào Nghị truyền đạt lời của tổ chức bảo Vương Siêu đánh khắp thiên hạ không địch thủ, tuy có chút làm công tác chính trị, kích lệ lòng người, phần chần tnh thần trong đó. Nhưng ở trên muốn tập trung bồi dưỡng Vương Siêu cũng là sự thật. Hôm nay xem ra, hẳn cho dù là về sau tung hoành giới võ thuật Nhật Bản, cũng không phải là không có thể. Võ công của hắn, thật sự là... rất khủng bố... Ta thấy ngay cả sự phụ đến đây cùng hắn giao thủ, cũng chỉ sợ không có hy vọng chắc thắng”.

“Đái ca, làm sao bây giờ?”

Một nam tử mặc áo gió màu đen, cách ăn mặc lịch sự, gương mặt lạnh lùng đang đứng ở phía trước Đái Quân, từ trong áo gió lấy ra một khẩu súng nhỏ, chỉ vào Vương Siêu, cùng lúc đó, nam tử này đưa ánh mắt nhìn về phía Đái Quân đang rất khó lên tiếng nói chuyện.

“Hà Diệu, bỏ súng xuống!” Đái Quân kèm chế sự đau đớn, lập tức lên tiếng.

Số vệ sĩ này phân ra phai phe, một phe do Liêu Tuấn Hoa dẫn đến, một là do Đái Quân dẫn đến.

Người do Liêu Tuấn Hoa dẫn đến ăn mặc tùy ý, mỗi người đều đã được huấn luyện, giống như xuất thân từ quân nhân, vừa nghe mệnh lệnh, lập tức đình chỉ vây quanh, tản ra phía sau.

Mà người do Đái Quân dẫn đến, ăn mặc thống nhất, comple đen, ánh mắt đều hung hãn, trên mặt có những vết sẹo rất rõ, vừa nhìn đã biết là do thường xuyên chém giết mà có. Những người này, tựa hồ cũng không

nghe theo mệnh lệnh của Đái Quân, tựa hồ nam tử lạnh lùng mặc áo gió màu đen mới là thủ lĩnh của bọn họ.

“Đái ca, nhưng... người.. chuyện này nếu truyền ra ngoài... có quan hệ đến danh dự của tập đoàn Portugal Beijing chúng ta...”

Hà Diệu nhìn Đái Quân, lời nói tuy hàm hồ, nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng: Đái Quân người là Quảng Đông tam hổ, tuy là luận võ riêng, nhưng cũng đã thua. Sự tình không thể truyền ra ngoài, biện pháp tốt nhất chính là giết người diệt khẩu.

Đái Quân tuy là cổ đông của tập đoàn Portuguese Beijing, nhưng nắm cổ phần lớn nhất của tập đoàn Portuguese Beijing, thuộc về Hà Hồng Sơn đồ vương lớn nhất Macao, hơn 90% cổ phần của tập đoàn là thuộc Hà gia.

“Người lui ra, bỏ súng trong tay xuống!” Liêu Tuấn Hoa cũng không có dự đoán được, sư huynh mình lại áp chế không được kẻ dưới tay.

Liêu Tuấn Hoa thanh âm cực kỳ uy nghiêm, Hà Diệu trong khoảnh khắc dịu xuống một chút, nhưng sau đó liền liền kháng lại.

“Thực xin lỗi, Liêu tông, thiếu gia nhà ta đã sớm ra lệnh, vô luận như thế nào, cũng phải bảo trụ thanh danh của Đái ca. Nói đến, ngài cùng Đái ca là sư huynh đệ, sự tình hôm nay nếu truyền ra ngoài, ngài cũng không còn thể diện phải không? Chu Hồng Trí lão gia tử không phải cũng mất thể diện sao? Cho nên, chuyện này ngài tốt nhất chính là không cần nhúng tay vào, cứ để ta lo”.

Hà Diệu cười hắc hắc, lắc lắc khẩu súng trong tay.

Sự tình xảy ra đột ngột, ngay cả Vương Siêu cũng không nghĩ đến, Đái Quân lại áp chế không được kẻ dưới tay mình.

“Có lý nào lại vậy!” Liêu Tuấn Hoa hàm dưỡng dù tốt, cũng bị làm cho sắc mặt chuyển xanh. Vốn mấy nhân vật cao tầng luận bàn võ công, lại không thể ngờ được, đến cuối cùng, lại xuất hiện một nhân vật nhỏ ảnh hưởng đến kết cục.

Chỉ hơi chút không ổn, sẽ phát sinh đầu súng.

Mấy tên này từ sông bạc Macao đi ra, đều là đám lưu manh hắc đạo chuyên đâm thuê chém mướn. Liêu Tuấn Hoa dù sao cũng là quyền cao chức trọng, nếu bị hại chết trong tay những người này, quả thật là lật thuyền trong cồng rãnh.

Ngay lúc này, đột nhiên, trên huyết Thái Dương xuất hiện một điểm đỏ nhỏ xíu, chợt lập lòe. Điểm đỏ này tuy nhỏ, nhưng mười phần rõ ràng.

“Diệu ca, không ổn!”

“Diệu ca, người bị súng bắn tĩa nhắm vào!”

Ngay lúc này, một tên thủ hạ tinh mắt phát hiện, liền tiếp sau đó, mỗi người đều phát hiện trên huyết Thái Dương của mình cũng có điểm đỏ như vậy.

Đái Quân tổng cộng mang đến mười mấy thủ hạ, Liêu Tuấn Hoa cũng có mười mấy người. Nhưng hiện tại trên huyết Thái Dương có điểm đỏ, toàn bộ đều là thủ hạ của Đái Quân.

“Không biết tự lượng sức mình!” Lâm Nhã Nam mở miệng nói, đưa tay lên, nhích động ngón tay một chút.

Phành! Phành! Hai tiếng nổ nhỏ vang lên, thanh âm rất nhanh liền chìm đi trong tiếng sóng biển.

Hà Diệu huyết Thái Dương bị một viên đạn xuyên thủng, cả người ngã lộn ra đất.

Mà khẩu súng trên tay hắn, cũng bị một viên đạn chính xác bắn trúng ngay nòng súng, sau đó nổ tung phá nát tay của hắn.

Thì ra, hai xạ thủ đã sớm chuẩn bị, cho dù Hà Diệu nổ súng, cũng có thể chuẩn xác chặn trúng viên đạn không cho ra khỏi nòng. Đây là tài bắn đến cỡ nào, thần xạ cỡ nào! Súng thần bất quá cũng như thế mà thôi.

Lực lượng của tổ chức, có thể tiêu diệt tất cả những gì cản trở tồn tại!

“Các người đều không được cử động, ta có thể cam đoan, các người động dù chỉ một ngón tay, trên huyết Thái Dương của các người cũng sẽ giống như hắc, có thêm một lỗ thủng”.

Lâm Nhã Nam tiến lên chắn trước mặt Vương Siêu, chậm rãi nói.

Trong khi Lâm Nhã Nam nói, trong các lùm cây trên núi gần bờ biển, nhanh nhẹn xuất hiện bảy tám người, mỗi người đều mặc đồ ngụy trang, mũ giáp che kín mặt, trước mắt có đeo kính tinh thể lỏng chớp động.

“Kính hồng ngoại?” Liêu Tuấn Hoa vừa thấy, lập tức nhận ra, đây là một loại trang bị đời mới, phối hợp tia hồng ngoại quét các nguồn nhiệt, dùng để tác chiến ban đêm, phối hợp ngắm khóa chặt mục tiêu, cảnh báo, công năng đa dạng.

Trên chiến trường Iraq, quân của Mỹ, chỉ có lính tiên phong đặc chủng mới được sử dụng loại trang bị tiên tiến này.

Bảy tám người này tay cầm AK, nhanh chóng áp sát, vọt tới trước mặt, vây quanh Vương Siêu, Lâm Nhã Nam.

Thân thủ rất nhanh nhẹn, so với vệ sĩ của Liêu Tuấn Hoa rõ ràng cao hơn một bậc.

Đồng thời, đám vệ sĩ của Đái Quân trên huyết Thái Dương điểm đỏ vẫn không tiêu trừ, hiển nhiên, trong rừng cây ở xa xa, vẫn có xạ thủ ẩn nấp ở trong đó.

“Liêu tổng, mời bảo hộ Đái đại sư lui ra! Còn lại, đều quỳ xuống cho ta!”

Giống như tử thần từ địa ngục thu thập sinh mạng, Đại thạch đầu Tôn Lỗi đứng dậy, tiếp nhận một khẩu AK, hòng súng đen ngòm nhắm ngay vào mười mấy tên vệ sĩ của Đái Quân.

Những người này lập tức hai chân run run, quỳ xuống trên cát.

Không có biện pháp, người dù hung hãn đến đâu, đối mặt với một điểm đỏ trên huyết Thái Dương, tinh thần cũng phải sụp đổ.

Sau khi những người này quỳ xuống, Đại thạch đầu, Phủ Đầu, Lang Đầu lập tức đi lên, đề từng người xuống lục soát vũ khí trên người bọn chúng.

“Đái sư phụ, mấy người này là do ngài dẫn đến, ngài nói nên xử lý như thế nào?”

Lâm Nhã Nam tiến lên, đưa ánh mắt nhìn về phía Đái Quân.

Lúc này, Đái Quân cùng Liêu Tuấn Hoa nhìn thấy một màn đột nhiên phát sinh này, ánh mắt cũng có vẻ ngây ngốc ra. Sau đó trao đổi ánh mắt lẫn nhau một chút, hai người trong ánh mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ cũng đã gặp qua rất nhiều trường hợp, nhưng tình cảnh trước mắt, vẫn làm cho bọn họ chấn động.

Vương Siêu này là dạng cao thủ võ thuật gì, quả thực chính là tư lệnh một quân khu, lãnh đạo cao cấp của quốc gia mới đúng.

“Thế lực của Âu Minh quả nhiên cường đại” Cùng một suy nghĩ trong đầu, trong lòng Liêu Tuấn Hoa cùng Đái Quân cùng như nhau.

“Hà Diệu kia, là người của Nhị thiếu gia Hà gia. Hà Hồng Sơn lão gia tử tuổi tác đã cao, hiện tại Hà gia minh tranh ám đấu, ngay cả ta là người ngoài, bởi vì có cổ phần. Cũng khó có thể thoát khỏi sự phân tranh”.

Đái Quân miễn cưỡng nói mấy câu, đổ mồ hôi đầm đìa.

“Những người này cũng là chốt thí mà thôi, hay là tha cho bọn họ đi”.

“Đa tạ Đái ca, đa tạ Đái ca...”

“Vừa rồi Hà Diệu không biết phát điên cái gì không biết...”

“Hắn chịu sự phân phó của Nhị thiếu gia, chắc là muốn tạo thêm kẻ địch cho ngài, chúng ta may mắn không nghe theo hắn”.

Vào lúc này, Liêu Tuấn Hoa cũng bình tĩnh lại, phân phó với người chung quanh: “Đem những người này tạm thời giam lại, đợi ta tự mình cùng Hà lão gia tử Macao nói chuyện”.

Vương Siêu đối với tất cả chuyện này đều im lặng xem sự thể phát triển, tất cả đều giao cho Lâm Nhã Nam xử lý.

Mắt thấy sự tình đã kết thúc, không khỏi cười khổ một chút: “Ba người chúng ta uống cái tự xưng là quyền thuật đại sư, vào thời điểm cuối cùng, lại bị đám lâu la tiểu tốt này làm cho náo loạn”.

“Đem xác bỏ vào bao tải, buộc đá quăng xuống biển cho cá!”

Liêu Tuấn Hoa hung hăng phân phó, Thái tử ôn hòa đã hiển lộ ra móng vuốt sắc bén.

“Tĩnh Long, các người về trước đi, ở đây nhiều người, miễn cho xảy ra phiền toái gì nữa. Ta cùng Nhã Nam đến chỗ Liêu tổng làm khách” Vương Siêu đối với Đại thạch đầu đưa mắt ra hiệu, đám người Đại thạch đầu hiểu ý gật gật đầu, nhanh chóng tản vào trong rừng cây, biến mất không thấy nữa.

Sau đó, điểm đỏ trên huyết Thái Dương của đám người kia cũng đã biến mất.

Thanh Đảo, trong một biệt thự ven biển.

Đái Quân ngồi ở trên giường lớn bằng gỗ hoàng hoa lê, Vương Siêu tay ấn trên bụng hắn, chậm rãi di chuyển.

Ấm kinh trong tay hắn thông thả vận động, trái tim đập khi nhẹ khi nặng, khi mau khi chậm.

Chậm rãi nhắm mắt lại, thông thả vận kinh, ấm kinh trong lòng bàn tay Vương Siêu phảng phất như vô số cây châm đang châm cứu.

Qua một hồi lâu, mới thu tay lại.

“Được rồi, ta cảm giác ấm kinh từ từ di chuyển trong lỗ chân lông của ngài, đã không còn bị ngăn trở gì nữa”.

Vương Siêu lật bàn tay lên, mặt trên còn dính mồ hôi cùng máu bầm.

Đái Quân hít một hơi, quả nhiên cảm thấy không đau nữa, lại hít sâu mấy hơi nữa, mở to mắt: “Không thể tưởng được ấm kinh của ngài lại luyện được cương nhu tinh tế, thật sự là lợi hại, Trương Uy thua ở trong tay ngài, thật không oan uổng”.

“Cái đó cũng không chắc, chiêu thức ấy của ta, là khi cùng trao đổi với Trần Ngã Dương là có” Vương Siêu cười cười lắc đầu. “Hôm nay đấu tại bờ cát, thật sự là đã nắm được cơ hội, nói về công phu chân thật, không phải là ta khiêm tốn, ai trong các người đều không dưới ta, nếu chân chính sinh tử giao đấu, hươu chết về tay ai, thực cũng chưa biết”.

“Trần Ngã Dương!” Đái Quân lắc lắc đầu, “Hắn là kỳ tài, ta cùng hắn giao thủ, đều sáu bảy phần là thua”.

“Đúng rồi, Đái sư phụ, vừa rồi Hà Diệu kia sao lại như vậy?” Liêu Tuấn Hoa hỏi.

“Cái này, người cũng biết, năm đó ta cứu Hà Hồng Sơn lão gia tử một mạng, hắn vì báo đáp ta, đã cho ta mấy cổ phần của tập đoàn Portuguese Beijing, bằng không, ta cũng không có sản nghiệp lớn như vậy. Cho nên các sự tình khác, người cũng đoán được tám chín phần, là gia tộc tranh đấu, ta cũng tránh không được”.

Đái Quân tựa hồ không muốn nói nhiều.

“Không biết vị này xưng hô như thế nào?” Liêu Tuấn Hoa gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều, đột nhiên ánh mắt chuyển hướng sang Lâm Nhã Nam đang ngồi ở một bên, chậm rãi ung dung uống trà.

Lâm Nhã Nam vừa muốn nói, đột nhiên, một thanh âm từ bên ngoài truyền đến.

“Liêu ca, Liêu ca! Huynh có ở nhà không? Muội hỏi người ở phía dưới, bọn họ nói huynh đến Thanh Đảo. Muội có đến kịp không?”

Thanh âm này rõ ràng là của một cô gái, Vương Siêu trong tai không biết thế nào, lại có cảm giác rất quen thuộc.

“Muội phải làm một bộ phim tài liệu, là ký sự chân thật về cuộc sống của người Hoa ở nước ngoài, Liêu ca, huynh trước kia đã gia nhập qua Hoa bang ở Mỹ, giúp muội kể ra một số bí mật đi, giúp cho muội thêm tư liệu để nửa năm nữa ra nước ngoài quay phim”.

Thanh âm theo cánh cửa đẩy ra, một cô gái đi vào.

Vương Siêu liếc mắt liền thấy rõ ràng, cô gái này đúng là Chu Giai đã lâu không gặp.

89. Chương 89: Đường Tử Trần Vs Trần Ngã Dương (thượng)

Chẳng qua Vương Siêu vẫn còn nhớ rõ, là ngày đó bên ngoài đại viên ở Bắc Kinh, Chu Giai chuẩn bị giới thiệu cho hắn quen một đám công chúa thái tử thuộc giới thượng lưu về mặt chính trị lẫn quân sự.

Nhưng hắn bởi vì sự lôi cuốn của ông cụ Lý, đối với những người này cũng không có cảm tình, bởi vậy cự tuyệt.

Cho đến một năm sau, Vương Siêu trường chinh tới luyện tâm trí trở về, muốn tìm cơ hội giải thích một chút, dù sao sự tình kia cũng là Chu Giai có ý tốt, là bản thân Vương Siêu không nhận mà thôi.

Huống hồ về mặt làm ăn của công ty, Diêu Tiểu Tuyết lợi dụng quan hệ với Chu Giai, đã thu được không ít ưu đãi, dù tình dù lý, Vương Siêu cũng nên vì ngày đó bất chợt rời đi mà cho người ta một lời giải thích.

Chỉ tiếc khi Vương Siêu trở lại tỉnh S, Chu Giai đã đi mất, ngay cả số di động cũng thay đổi. Vương Siêu lại gặp phiền toái bám vào thân liên tục, không có thời gian tra tìm, hai người cho tới bây giờ cũng không liên hệ.

Không thể tưởng được ngày hôm nay sau hai năm, tại ngôi biệt thự bên bờ biển của Liêu Tuấn Hoa lại chạm mặt.

Chu Giai giống như rất quen thuộc với Liêu Tuấn Hoa, tại ngôi biệt thự này tùy ý hô gọi đi lại, so với trong nhà mình còn muốn tùy ý hơn. Gọi cửa cũng không lớn, chỉ một chút liền đẩy cửa tiến vào.

Khí chất của Chu Giai, so với hai năm trước lại thành thục hơn rất nhiều. Trang phục đơn giản, màu trắng hòa nhã, đơn giản sang sửa.

Tuy không phải là trang phục bó sát người, nhưng vẫn hiện lên những đường cong lả lướt, mái tóc đen nhánh bộc ở sau đầu, biểu hiện ra đầy sức sống cùng sự từng trải.

Trong ánh mắt của ànng ta, thần thái sáng láng, ý khí đang cao, rất có sức sống.

Hơn nữa trên cánh mũi trắng nõn là một cái kính râm tinh xảo, càng tăng thêm cho nàng rất nhiều hương vị thần bí.

Chu Giai chạy ào vào, Liêu Tuấn Hoa nhún nhún vai, xua xua tay đối với Vương Siêu, khóe miệng lộ ra một nụ cười ra vẻ không thể né tránh được.

“Ừm, Liêu ca, huynh có nhiều bằng hữu như vậy ở trong này sao?”

Chu Giai vừa tiến đến, ánh mắt giấu ở sau kính râm quét một vòng, chỉ hơi chút dừng lại trên gương mặt Vương Siêu một chút, mày khẽ nhíu lại, qua vài giây mới dần ra.

Nhìn khách dò xét lâu thực không phải là hành vi lễ phép, nàng xuất thân từ đại gia tộc, day dỗi phi thường tốt, tuy cảm giác được mặt Vương Siêu có điểm quen, trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng ức chế được hành vi dò xét lâu.

Vương Siêu hai năm nay tinh tu quyền thuật, đột nhiên tăng mạnh, vô luận về khí chất hay là hình thể, đều thoát thai hoá biến, càng huông chi Liêu Tuấn Hoa làm sao lại quen biết với Vương Siêu được.

Mấy nguyên nhân này làm cho Chu Giai không nhận ra được Vương Siêu.

“Đây là bằng hữu trong giới võ thuật của huynh. Đúng rồi, Giai Giai, muội muốn làm ký sự sao? Ta nói với muội, tốt nhất là buông tha ý niệm này trong đầu đi, thể lực của người Hoa ở nước ngoài rất phức tạp, cũng không phải đơn giản như muội nghĩ đâu. Muội muốn xâm nhập điều tra, chẳng khác nào muốn phỏng vấn một trùm buôn thuốc phiện tại khu vực Tam giác vàng”.

Liêu Tuấn Hoa giống như bị Chu Giai bám lấy không phải lần đầu tiên, vừa mở miệng ngữ khí đã khuyên bảo cùng giáo huấn.

“Chẳng lẽ so với Iraq còn nguy hiểm hơn sao?” Chu Giai hạ kính râm, trước tiên là mỉm cười gật đầu chào hỏi với mấy người Vương Siêu, Đái Quân, Lâm Nhã Nam, sau đó trên mặt tạo ra biểu tình khổ sở đánh thương: “Liêu ca. Đây chính là bộ phim tư liệu lớn đầu tiên từ khi muội tiến vào kênh quốc tế. Đề tài này, muội đã chuẩn bị hơn một năm. Có thể tạo nên chấn động hay không, đều dựa vào nó. Huynh nghĩ lại đi, người Hoa lưu lạc tại hải ngoại cả ngàn cả vạn. Phương thức bọn họ sinh sống, còn có truyền thống, võ thuật từ xưa, vân vân, Tất cả đều liên hệ với nhau, chỉ cần quay được nó thể hiện ra, đây là thành công lớn trong sự nghiệp của muội. Chẳng lẽ huynh không hy vọng muội thành công trong sự nghiệp sao?”

“Không phải không nghĩ, muội phải đi từng bước, chậm rãi mà tiến, chứ không thể một miếng muốn ăn ngay được. Dù sao huynh cũng không tán thành muội làm kế hoạch quay phim nguy hiểm như vậy. Huynh cũng sẽ nói với cha mẹ muội, ngăn cản hành vi của muội” Liêu Tuấn Hoa vẻ mặt lạnh lùng, đối mặt với vẻ đáng thương của mỹ nữ, vẫn như trước không chuyển sắc.

“Hừ!” Chu Giai tựa hồ đã nổi giận, hừ nhẹ một tiếng, sau đó thay đổi vẻ mặt, hiển lộ ra một nụ cười nhẹ thần bí, ý tứ Liêu Tuấn Hoa cũng sẽ không thoát được đâu.

Liêu Tuấn Hoa vừa thấy biểu tình này của Chu Giai, đầu cũng muốn phình to lên.

Hắn rất là quen thuộc biểu tình này của Chu Giai, đó chính là ý sẽ trói chặt người.

Hai nhà bọn họ kết giao rất sâu, trưởng bối thuộc loại vào những năm năm mươi sáu mươi, cùng ăn chung một nồi. Liêu Tuấn Hoa so với Chu Giai lớn hơn bốn năm tuổi. Từ lúc nhỏ, Chu Giai đã là tiểu nha đầu đi theo đuôi hắn.

“Mấy người này đều là bằng hữu trong giới võ thuật của Liêu ca sao? Liêu ca, người khác không biết huynh là cao thủ, nhưng không thể gạt được muội đâu. Đúng rồi, muội khi ở tại tỉnh S, cũng quen được một cao thủ tuổi còn trẻ, ngay cả Lý lão gia tử gặp cũng khen không ngớt miệng” Chu Giai chuẩn bị chuyển mềm để lay chuyển Liêu Tuấn Hoa, liền đem đề tài thay đổi một chút.

Vương Siêu trong lòng chợt động, “Không phải chính là ta chứ?”

“Ồ, cao thủ trẻ tuổi tại tỉnh S? Ngay cả Lý lão gia tử cũng khen không ngớt miệng? Công phu của Lý lão gia tử huynh cũng biết, Võ Đang tục gia đệ tử, lại kế thừa võ công Bát quái môn, khi còn trẻ công phu xuất thần nhập hóa, chính là cùng với sư phụ cũng không phân cao thấp. Có thể tìm được người làm cho ông ấy tán thưởng, khẳng định phải là đại cao thủ”.

Quả nhiên, một câu này khiến cho Liêu Tuấn Hoa hứng thú.

“Ta cũng nghe sư phụ nói qua, tại Bắc Kinh có một vị cao thủ họ Lý, trước giải phóng sư phụ cùng với ông ấy đều còn trẻ, có thử sức với nhau, kết quả không phân biệt được thắng bại”.

Đái Quân gật gù đầu.

“Vương sư phụ. Ngài là quyền thuật đại sư tại tỉnh S, nếu có có người tuổi trẻ xuất sắc như vậy, chắc cũng sẽ không lạ” Liêu Tuấn Hoa đột nhiên nhớ tới, Vương Siêu cũng tới từ tỉnh S.

Một nói không thể có hai hổ, dựa theo đạo lý, Liêu Tuấn Hoa cũng nên hỏi Vương Siêu.

“Cái này... chỉ sợ sự tình có chút hiểu lầm...” Vương Siêu hơi nghiêng người, nhìn Chu Giai cười cười: “Chu Giai, hai năm không gặp. Không ngờ cô lại chuyển công tác đến đây”.

“Người, người, người... là Vương Siêu?” Chu Giai chấn động, thiếu chút nữa đã thả rơi cái kính râm trong tay xuống đất.

Trợn to hai mắt, nhìn chằm chằm vào Vương Siêu ước chừng mười mấy giây, lúc này mới xác nhận ra, người trước mắt này đích thật là Vương Siêu.

Không có biện pháp, Vương Siêu khí chất biến hóa thật sự là quá lớn.

Vốn lấy nhân vật quyền cao chức trọng như Liêu Tuấn Hoa, bản thân lại là quyền thuật đại sư, tu vi võ học cùng quan uy tập hợp cùng một chỗ, nhất cử nhất động, đều có khí thế hiếp người, căn bản không phải người thường có thể so sánh được.

Đồng thời Đái Quân khí chất tu dưỡng cũng không giống bình thường.

Lâm Nhã Nam càng không cần phải nói. Bản thân là đại úy hải quân thần bí, lại là cao thủ tu luyện Bát cực quyền.

Ba người này đều thuộc loại nhân vật cấp cao, nếu đổi lại là một người thường ngồi ở giữa họ, người nào cũng có thể nhìn ra cảm giác “Kê lập hạc quần (gà giữa bầy hạc)”.

Nhưng Vương Siêu ngồi ở giữa bọn họ, chẳng những không có cảm giác thua thiệt, mà Chu Giai còn có cảm giác, thậm chí hẳn mới là chủ chốt trung tâm của bốn người, đứng đầu trong bọn họ.

Cái này cũng không có gì lạ, Vương Siêu vừa mới so tài, hẳn lấy một đánh hai, đều đại chiếm thượng phong. Liêu Tuấn Hoa cùng Đái Quân trước mặt hắn, không có lý do gì có thể cao hơn được, Lâm Nhã Nam lại là trợ thủ của hắn.

Trong ấn tượng của Chu Giai, Vương Siêu tuy thực không bình thường, nhưng còn xa mới có được khí thế cùng địa vị như vậy.

Vương Siêu hai năm trước, thật giống như một gã nhà giàu mới lên, chỉ học theo lối phong nhã của giới thượng lưu, mà hiện tại hẳn lại như là một hào môn thế gia đứng vững ngàn năm không thể lay chuyển.

Sự khác nhau trong đó quá lớn, Chu Giai không kinh ngạc mới là lạ.

“Hừ! Đúng là người!” Đến khi xác định người này thật sự là Vương Siêu, Chu Giai trên mặt đột nhiên phủ lên một bàn băng sương giá lạnh.

“Thực xin lỗi, chừ vị, ta có thể cùng vị Vương sư phụ này ra ngoài nói chuyện một chút được không? Đã quấy rầy mọi người”.

“Không sao, không sao. Bằng hữu cũ gặp mặt mà thôi” Đái Quân cùng Liêu Tuấn Hoa nhìn nhau. Chỉ có Lâm Nhã Nam vẫn nhàn nhã uống trà, không nói một lời, giống như sự tình gì cũng không của gây ra sự hứng thú với nàng, lại giống như sự tình gì cũng nằm trong lòng bàn tay của nàng.

Bộ dáng của Lâm Nhã Nam, làm cho Liêu Tuấn Hoa cùng Đái Quân đều cảm thấy thần bí khó lường.

Ngoài hành lang.

Chu Giai sau khi nhìn thấy Vương Siêu, tựa hồ tâm tư rất nặng nề, dựa vào hành lang chạm trổ hoa, nhìn về phía biển khơi xa xa, không biết từ đâu lấy ra một túi thuốc, châm lửa, dùng ngón tay thon nhỏ trắng trẻo đưa lên rít một hơi.

Đợi khi Vương Siêu đi đến, Chu Giai đột nhiên xoay người thổi một luồng khói thuốc vào mặt hắn.

Hỗn hợp mùi khói thuốc cay mũi cùng mùi hương của Chu Giai xông vào mũi, Vương Siêu khẽ khép mắt lại một chút, cũng không có tức giận, chỉ cười một chút, “Cô sao lại học hút thuốc, hút thuốc đối với thân thể không có lợi”.

“Hừ, đừng nói chuyện đó với ta, người ngày đó có ý gì? Nói đi là đi, cả năm cũng không có một tin nhắn? Uống ta xem người là bằng hữu, có người đối đãi với bằng hữu như vậy sao?”

Ngày đó Vương Siêu trước mặt bằng hữu của nàng, nói đi là đi, đích xác chuyện này làm cho Chu Giai mất mặt, cả năm sau, Vương Siêu trường chinh đoạn tuyệt tất cả liên hệ với bên ngoài, điều này làm cho Chu Giai thiếu chút nữa tức đến phát điên.

“Khụ... khụ khụ khụ khụ!!!!!!”

Chu Giai tức giận lại rít một hơi thuốc lá, đột nhiên giống như bị sặc, ho khan lên, mặt chợt đỏ bừng, ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

Vương Siêu lập tức biết, đây là một người không thường xuyên hút thuốc lại hít vào quá mạnh, khói thuốc chạy vào phổi, làm cho ho khan lịch lịch, nếu ho nặng quá, rất dễ làm cho phổi xuất huyết.

Một bước tiến lên, chợt đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Chu Giai, một cổ áo kính như hòa đột nhiên qua da tiến vào.

Hự! Một hơi thở cùng khói mù hỗn loạn được tổng ra, Chu Giai mới ngưng ho khan, đem điều thuốc trong tay hung hăng quẳng xuống đất, sau đó lại dùng chân đạp lên hai cái.

“Không cần người quản, người còn chưa trả lời vấn đề của ta!”

Chu Giai trải qua một đợt ho khan mãnh liệt, tựa hồ đem sự tức giận đều ho bay ra ngoài, hung hăng trừng mắt nhìn Vương Siêu, ngữ khí tuy lạnh như băng, nhưng cũng đã bình tĩnh trở lại.

Vương Siêu trong lòng nàng chiếm một vị trí rất lớn, điều này cũng không phải là ngẫu nhiên. Vào buổi tối vây bắt bọn buôn thuốc phiện hôm đó, nàng lần đầu tiên dùng súng giết người, tâm tình bối rối hồ đồ, may có Vương Siêu ở với nàng một buổi tối chuyện trò cho hết buồn, cũng chính từ ngày hôm đó, Vương Siêu trong lòng nàng hình bóng đã in đậm.

Lần đầu tiên giết người được an ủi, có thể làm cho nàng nhớ mãi.

“Chuyện của tôi, nhất thời cũng khó mà nói cho rõ ràng, cô trước tiên nghỉ ngơi một chút, tôi sẽ đem sự tình nói rõ cho cô nghe”.

Vương Siêu cũng không giấu diếm, đem chuyện ngày đó gặp ông cụ Lý, lại thấy chiến hữu của ông khóc cùng tâm tình đều không chút giấu diếm từ từ nói ra.

“Tôi lúc ấy đối với người này đích xác là phản cảm, hơn nữa đối với việc tu hành đã không kịp chờ đợi, đích thật là không chú ý tới sự cảm thụ của cô” Vương Siêu trịnh trọng giải thích.

“Hừ!” Chu Giai tuy hừ lạnh, nhưng sắc mặt đã dịu đi một ít: “Thời đại khác nhau, con người cũng sự việc đều có sự biến hóa, không thể đi thay đổi thời đại được, phải dung nhập với thời đại. Chẳng qua tôi cũng có thể lý giải tâm tình lúc đó của anh, được rồi, tôi hiện tại không trách anh nữa”.

Nói xong, Chu Giai cũng thoải mái lên nhiều.

“Đúng rồi, anh hiện tại sao lại ở một chỗ với Liêu ca? Hình như anh lẩn lộn cũng không ít?” Chu Giai sau khi đã thoải mái, vấn đề cũng nhiều lên, phát huy ra bản sắc của phóng viên.

“Triệu Quân an bài một trận luận võ muốn dồn tôi vào chỗ chết, kết quả là tôi đã thắng trận luận võ này, còn được thêm một triệu tiền mặt. Có tiền, phát triển lên cũng rất nhanh” Vương Siêu tự nhiên che giấu chuyện gia nhập tổ chức.

“Ừm, tôi cũng nghe nói qua chuyện này, chỉ là công tác gần đây thực không thuận lợi, đến kênh quốc tế của CCTV, nơi đây nhân tài rất nhiều, hơn nữa quan hệ của mỗi người đều không bình thường...” Chu Giai trên mặt lộ ra rất nhiều phiền não, lại giống như quay lại buổi tối giết người hôm đó, muốn chuyện trò với Vương Siêu, để giải trừ buồn bực trong lòng.

Ở địa phương, mỗi người đều xem Chu Giai là công chúa, nhưng đến trung ương, mỗi người đều không phải là người bình thường, thái độ đối đãi với nàng khó tránh kém hơn trước, điều này Vương Siêu cũng lý giải được.

“Phiền não nhiều, cũng không nên hút thuốc” Vương Siêu khí chất như xuân phong hóa vũ, so với trước đây càng dễ đánh động lòng người hơn nhiều.

Trong khi Vương Siêu cùng Chu Giai ở bên ngoài nói chuyện phiếm, Liêu Tuấn Hoa ngồi ở trong phòng đều thấy rõ.

“Ta đang sợ Giai Giai bám chặt không tha, chẳng qua hiện tại xem ra... tựa hồ người khác chế được nàng đã xuất hiện. Nghe nói nữ nhân khi yêu đều mất đi sự minh mẫn, ta đang muốn thanh tịnh, còn phải giúp cho Vương Siêu này một tay... Hơn nữa, Vương Siêu này sâu như biển, cũng có thể mượn cơ hội này tìm hiểu một chút chi tiết, về sau còn có cơ hội hợp tác”.

Liêu Tuấn Hoa trong đầu cấp tốc luân chuyển, Lâm Nhã Nam đang ngồi ở trên ghế vẫn không chút biểu tình.

Trong khi Vương Siêu đang lắng nghe Chu Giai nói, xa tận Tổng bộ tập đoàn Trần thị Singapore, một luồng sát khí đang kịch liệt dấy lên.

90. Chương 90: Đường Tử Trần Vs Trần Ngã Dương (trung)

Eo biển Malucca, là một trong thương cảng lớn nhất trên thế giới, giàu có, phồn hoa, xinh đẹp, thành thị hoa lệ. Tất cả các loại ngôn ngữ ca ngợi đều có thể áp dụng tại đây.

Nơi đây thuộc vùng nhiệt đới, gần sát xích đạo, nhưng do địa hình ven biển, gió biển mang đến không khí ẩm, làm cho nơi này trong năm bốn mùa đều ẩm áp như mùa xuân.

Phía đông là Myanmar, Việt Nam, Lào, phía tây là biển, còn lại giáp Indonesia. Có thể nói, đây là vị trí trọng tâm của Đông Nam Á. Các khu vực xung quanh nổi tiếng trên toàn thế giới về thuốc phiện, hải tặc, lính đánh thuê. Thế nhưng sinh hoạt của người dân trong nước đều rất an toàn.

Tổng bộ của Tập đoàn Trần thị, chính là một tòa nhà chọc trời gần sát bờ biển của Singapore.

Sản nghiệp của cả tập đoàn đều là của gia tộc, liên quan đến hắc bạch lưỡng đạo, trừ điện tử, vận chuyển viễn dương, năng lượng ra, thuốc phiện, thậm chí là vũ khí, đều trong phạm vi làm ăn của tập đoàn này.

Thế lực của tập đoàn lan tỏa cả Singapore, Indonesia, Philippin, ngoại trừ Lý gia hiện tại đang chấp chính cùng mấy gia tộc đang được Mỹ hỗ trợ ra, cơ hồ không có đối thủ. Tại cả Đông Nam Á, nằm trong mười tập đoàn mạnh nhất.

Đối mặt một tập đoàn gia tộc lớn như vậy, người kế thừa tài sản mấy trăm triệu đôla. Lúc nào cũng có thể tạo nên tranh đấu đẫm máu.

“Lão gia rõ ràng không được khỏe, lần này cho dù trở lại, tinh lực cũng không bằng trước kia, chuyện người kế thừa cũng nên xác định”.

Trong một văn phòng, hội nghị bí mật đang được khẩn cấp mở ra.

Tham gia hội nghị chính là bốn nam ba nữ, chính là những người có hy vọng kế thừa gia tộc Trần thị nhất.

“Trần Ngã Dương đã trở lại, với danh khí của hắc trong giới võ thuật người Hoa, lần này lão gia đang muốn chỉ định hẳn là người thừa kế của gia tộc” Một thiếu phụ xinh đẹp chừng hơn ba mươi tuổi cau mày, nàng ta tên là Trần Lệ, là chị họ của Trần Ngã Dương.

“Đúng vậy, lời của lão gia, chính là luật, chỉ cần lời ra khỏi miệng, chúng ta cũng đừng nghĩ đến việc thay đổi được” Một trung niên nam tử cũng lên tiếng, “Lệ nhi, cô có ý kiến gì hay không?”

Nam tử này vai vế so với Trần Lệ hiển nhiên cao hơn, là chú của Trần Ngã Dương, tên là Trần Đại Quyền.

Gia chủ hiện tại của Tập đoàn Trần thị là Trần Lập Ba, bởi vì chứng Parkinson, nên phải nằm viện để điều dưỡng.

Trần Lập Ba đức cao vọng trọng, ở trong gia tộc là nhân vật nhất ngôn cửu đỉnh, nắm giữ đại quyền toàn bộ tài chính, nhân sự, hơn nữa còn có một đám lão nhân trung thành chỉ nghe lời hắn. Chỉ cần hắn phát một câu, so với di chiếu hoàng đế truyền ngôi còn muốn vững chắc hơn.

“Ta thấy lão gia cũng không có gì, rõ ràng chúng ta một là không làm, hai là đã làm thì làm cho trót. Phải người hạ độc, đem lão gia xử lý! Ta không tin, lão gia một khi chết đi, chúng ta nhiều người, lại không đấu lại đám không cha mẹ như huynh muội Trần Ngã Dương kia?”

Thanh âm hung hăng kia là từ miệng một nam tử tuổi còn trẻ truyền ra.

Nam tử tuổi trẻ này chỉ chừng hai lăm hai sáu tuổi, tên là Trần Tân, đang học y tại Mỹ, lần này nghe nói Trần Lập Ba lâm bệnh nặng, lập tức trở về tranh đoạt gia sản.

“Thúi lắm! Lão gia dễ dàng bị xử lý như vậy sao? Hơn nữa người ở bên cạnh lão gia, đều đã theo hẩn nhiều năm. Mỗi người đều hết sức trung thành, vạn nhất chuyện bại lộ. Chúng ta liền xong đời. Thủ đoạn của lão gia năm đó, người không được biết”.

Một trung niên nam tử vỗ bàn, “Láo lếu!”

“Hừ! Lão hổ cũng có lúc ngủ gật, càng huống chi, hiện tại chỉ là một con hổ già bị bệnh! Ta thấy các người đều nhất gan như thỏ đế, khó trách lão gia không chỉ định các người làm người kế thừa”.

Trần Tân cười lạnh một chút, “Cho dù xử lý lão gia khó khăn, chúng ta tùy tiện xuất ra một tay bắn tĩa, xử lý Trần Ngã Dương không phải là êm chuyện sao? Chẳng lẽ không có Trần Ngã Dương, lão gia sẽ đem gia tộc giao cho người ngoài? Huyền vũ môn, Lý Thế Dân đã làm thế nào?”

Hắn miệng liên tục nói giết người, bộ mặt dữ tợn, âm hiểm độc ác, không hổ là người du học từ nước ngoài về.

“Ta thấy xử lý lão gia là điều không thực tế, xử lý Trần Ngã Dương cũng có thể cân nhắc. Trần Tân tại Mỹ quả thật đã học được tâm ngoan thủ lạt” Một người khác của gia tộc Trần thị tỏ vẻ đồng ý.

“Sự tình này chỉ sợ không thể làm âm thầm được” Thiếu phụ xinh đẹp Trần Lệ kia lắc lắc đầu, “Lão gia không phải là Lý Uyên, Trần Ngã Dương cũng là Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát. Kỳ thật sự tình hiện tại, lão gia trong lòng cũng rất rõ ràng. Cho dù chúng ta xử lý huynh muội bọn họ, người nghĩ lão gia sẽ không biết làm chúng ta làm sao? A Tân, người tuy học được tâm ngoan thủ lạt, nhưng có một số việc, không thể dùng âm mưu được. Người phải học dương mưu, chúng ta quang minh chính đại mà làm!”

“Như thế nào là dương mưu pháp? Quang minh chính đại? Cô có ý định gì?” Trần Tân giống như đối với Trần Lệ còn có chút cố kỵ, cũng không có lớn tiếng cười lạnh trào phúng, thu liễm một chút sự phô trương của bản thân.

“Xử lý lão gia ý nghĩ này trong đầu chúng ta cũng không cần nghĩ đến, cho dù là Trần Ngã Dương, cũng không phải muốn xử lý, là có thể xử lý! Trần Ngã Dương kinh doanh nhiều năm, dưới tay cũng có một đám thủ hạ thân tín, huynh đệ Lâm Lập Cường, Lâm Lập Quân kia cũng không phải là người hời hợt. Lần trước Lâm Lập Quân đến đại lục giao dịch thuốc phiện, đã thông thị trường, bị cảnh sát địa phương xử lý, thật ra cũng đã trừ được cánh tay phải của hắn”.

Lâm Lập Quân đúng là cao thủ Vịnh xuân bạch hạc quyền bị Chu Giai dùng súng bắn chết tại ruộng bắp.

“Lần này, ta liên hệ với một vị đại nhân vật thuộc tầng lớp lãnh đạo trong liên minh tiền tệ châu Âu tại Phi châu, Tomas. Dương” Trần Lệ cười lạnh một chút: “Hắn đáp ứng hỗ trợ ta, Trần Ngã Dương không phải rất khó đánh bại sao? Trogn giới võ thuật nổi danh lắm sao? Ta lần này chính là phá đi thanh danh của hắn. Ở trước mặt lão gia, lấy phương thức luận võ, quang minh chính đại đánh bại hắn, đánh cho hắn tàn phế. Người nghĩ thử xem, một người bị đánh bại đến tàn phế, lão gia còn có thể chỉ định hắn là người kế thừa không?”

“Như thế đúng là ý kiến hay! Chỉ là, Trần Ngã Dương võ công ai cũng đều nói xuất thần nhập hóa, đánh đã nhiều năm như vậy, cao thủ chết ở dưới tay hắn vô số kể, làm sao có cao thủ nào có thể trong giao đấu chính quy mà thắng được hắn?”

Trần Đại Quyền cau mày.

“Tomas Dương đại nhân, hôm nay bí mật đáp máy bay tới đây. Hắn nói mời đến một vị cao thủ, nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ này cho chúng ta” Trần Lệ nói.

“Cái giá phải trả là gì?” Trần Đại Quyền vội vàng hỏi.

“20% cổ phiếu của tập đoàn Trần thị chúng ta” Trần Lệ bất động thanh sắc, mọi người ngồi ở đây đều ồ ồ cả lên.

“20% cổ phiếu!”

“Cái này không phải là chuyện mấy chục triệu sao!”

“Cái giá này quá lớn!”

“Không được, kiên quyết không thể đồng ý!”

“Hừ! Tầm nhìn hạn hẹp!” Trần Lệ hung hăng vỗ bàn một cái. “Năm đó các người đã đối đãi với huynh muội Trần Ngã Dương thế nào? Hắn mà trở mặt, đám các người chẳng phải chỉ có con đường chết sao?”

Nói đến, Liên minh tiền tệ châu Âu là tổ chức gì! So ra còn mạnh hơn cả Mỹ! Lý gia không phải nhờ vào Mỹ âm thầm hỗ trợ, mới chấp chính được Singapore sao. Về sau chúng ta được Âu Minh hỗ trợ, cũng có hy vọng lật đổ được Lý gia! Đưa bản thân lên chấp chính tại Singapore! Đây mới là ích lợi lâu dài”.

Những lời này, làm cho những người chung quanh không nói được gì. Hiển nhiên là đã chấp nhận giao dịch.

Vào lúc này, một chiếc máy bay tư lớn đang hạ cánh xuống sân bay Changi của Singapore.

Trong khoang hạng nhất của máy bay, có một nữ tử mặc trang phục truyền thống màu tím đang lẳng lẳng ngồi, cả khoang hạng nhất, cũng chỉ có một mình nàng ta ngồi. Mà bên cạnh có một nam tử da trắng tóc vàng mắt xanh, thân hình cao lớn đang đứng thẳng.

Trong cabin hạng trung ở sau, toàn bộ là những nam tử đang ngồi ánh mắt cứng đờ, cứ như là máy móc vậy.

“Huấn luyện viên. Đã đến Singapore”.

Nam tử da trắng cung kính nói.

Nữ tử áo tím mở to mắt, gật gật đầu: “Tomas, người ngồi đi”.

Tomas xấu hổ cười cười: “Nói thật, ta đối với huấn luyện viên có chút sợ hãi, không dám ngồi” Hắn nói chính là tiếng Trung, khá lưu loát, thanh âm êm dịu, còn có chứa chút thanh âm Bắc Kinh.

“Người sợ cái gì” Nữ tử áo tím dùng ngón tay gõ gõ lên bàn ở trước mặt.

Tomas tựa hồ không dám trả lời nhiều, xảo diệu chuyển đề tài: “Huấn luyện viên, với thân phận của người, làm gì lại để ý tới một tập đoàn Trần thị tại Singapore nho nhỏ này?”

“Tomas, Singapore là trung tâm Đông Nam Á, mà tập đoàn Trần thị, lại là một quân cờ trọng yếu tại Singapore, chúng ta muốn phát triển tại Đông Nam Á, phải nắm được quân cờ này”.

“Cái này ta biết. Nhưng cũng không cần đến người tự thân ra tay như vậy”.

“Không không không. Người kế thừa kia, Trần Ngã Dương. Trong giới võ thuật người Hoa chúng ta, có danh vọng rất lớn, phải quang minh chính đại giao đấu mà đánh bại hắn. Trừ ta tự mình ra tay, những người còn lại đều không có mười phần nắm chắc”.

Oành, một tiếng sấm nổ vang, máy bay đã hạ cánh thành công.

Phi cơ chạy trong đường băng vừa mới dừng lại, lập tức có năm sáu chiếc xe bus sang trọng cùng ba chiếc xe có nhãn hiệu hàng đầu trên thế giới chạy tới, đưa mọi người trong máy bay bí mật rời khỏi sân bay.

“Ồ, Tomas Dương đại nhân, ngài khỏe chứ!”

Trong một khách sạn của tập đoàn Trần thị.

Đám người lúc này hội họp bí mật đều có mặt, đều bí mật đến nghênh đón vị Tomas. Dương đại nhân này.

“Ha ha, Trần tiểu thư, cô vẫn xinh đẹp như vậy” Tomas thân mật hôn tay của Trần Lệ.

“Tomas đại nhân, kế hoạch của chúng ta...” Trần Lệ sau khi tiếp đón, chần chừ nhìn người ở bên cạnh Tomas, một nữ tử áo tím, mười mấy vệ sĩ ánh mắt như tro tàn. Nhìn thế nào cũng không ra ai có thể cùng Trần Ngã Dương luận võ.

“Trần tiểu thư, ta một khi đã đáp ứng cô, tự nhiên có kế hoạch. Cô cứ an bài chỗ cho chúng ta ở là được, đến lúc đó, tự nhiên sẽ đúng theo ý của cô! Tất cả các chuyện khác, cô cũng không cần hỏi tới, chuyện này đối với các cô cũng không có lợi” Tomas cũng không có giới thiệu nữ tử áo tím này.

“Được rồi! Một khi ngài đã sớm có chuẩn bị, ta cũng không hỏi nhiều” Trần Lệ ánh mắt vẫn nghi hoặc, nhưng không hề hỏi thăm. “Mời ngài, chúng ta đã sớm an bài cho ngài phòng Tổng thống”.

“Các người không cần làm bại lộ mục tiêu! Nghe theo chủ nhân an bài”.

Bốp! Tomas vừa lòng gật gật đầu, vỗ tay một cái. Đám vệ sĩ phía sau lập tức tản ra, đi theo phục vụ của khách sạn tiến vào trong thang máy, hiển nhiên bọn họ cũng được bố trí phòng.

“Huấn luyện viên, mời người đi trước” Tomas thể hiện đúng nghi lễ quý tộc.

Nữ tử áo tím gật gật đầu, đi vào thang máy trước, Tomas liền đi theo sau.

Trần Lệ đang muốn đi cùng, Tomas lập tức ngăn lại: “Trần tiểu thư, cô không cần tự mình an bài, ngày mai, khi gia chủ của cô xuất viện mở hội nghị gia tộc, ta sẽ đến đó”.

Nói xong, Tomas cùng nữ tử áo tím đi lên tầng trên.

“Tomas này thật kiêu ngạo! Người là hạng gì chứ? Hừ!” Trần Tân thấy tất cả sự việc, trong lòng vừa bực bội, rồi lại có một tia thần bí. “Chẳng lẽ nữ tử áo tím kia, chính là cao thủ đối phó với Trần Ngã Dương? Không có khả năng, làm sao có thể? Chẳng qua, nữ nhân này bộ dạng cũng rất có khí chất... hắc hắc, hắc hắc... chỉ là không biết là dạng nữ nhân gì...”

Từ lúc gặp Tomas cùng nữ tử áo tím kia, Trần Tân trong đầu rất nhanh luân chuyển suy đoán.

Nữ tử áo tím cùng khí chất thần bí, đối với hắn rất là sức hấp dẫn.

Khi thấy đám người Trần Lệ đi rồi, Trần Tân đột nhiên gọi một nhân viên phục vụ tới.

“Vừa rồi Trần Lệ đưa mấy người Tomas an bài ở nơi nào?” Trần Tân hỏi.

“Tại phòng Tổng thống ở trên tầng cao nhất” Người phục vụ nói.

“Còn nữ tử mặc áo tím kia có ở một mình không? Đám vệ sĩ của bọn họ ở nơi nào?”

“Chỉ ở một mình, đám vệ sĩ của bọn họ đều được an bài ở phía dưới”.

“Vậy quá dễ rồi. Đến đây, người làm cho ta một việc” Trần Tân hắc hắc cười âm hiểm, xoay người đi ra ngoài, một lát quay lại, kéo người phục vụ vào trong góc bí mật nói.

Từ trong ngực lấy ra một bình chất lỏng màu hồng, vừa thấy đã biết là loại thuốc kích dục rồi.

“Người đem thuốc này thừa cơ buổi tối, đổ vào trong nước uống hoặc thức ăn của nữ tử áo tím. Tối nay ta tới, sự tình sau khi làm thỏa đáng, ta cam đoan người sẽ có lợi! Bằng không” Trần Tân hừ hai tiếng, trên mặt lộ ra sát khí dữ tợn.

Người phục vụ kia liên tục gật đầu.

“Tomas. Người có thấy tên trẻ tuổi đứng ở sau Trần Lệ không?”

Cùng lúc đó, trong phòng Tổng thống trên lầu thượng, nữ tử áo tím hỏi Tomas.

“Tên đó?” Tomas nhớ lại một chút: “Người trẻ tuổi đó hình như là trong gia tộc bọn họ gọi là Trần Tân, du học ở Mỹ. Cũng có một chút tư cách tranh đoạt quyền kế thừa. Thế nào, huấn luyện viên có chuyện gì?”

“Đem hắc bí mật chìm xuống eo biển Malucca đi” Nữ tử áo tím dùng đầu ngón tay gõ gõ xuống bàn.

“Huấn luyện viên! Đây là vì cái gì?” Tomas lắp bắp kinh hãi, “Tổ quốc của huấn luyện viên không phải có một câu, Cường long không áp địa đầu xà sao? Càng hướng chi, giết người trẻ tuổi kia, đối với chúng ta thực không có lợi”.

“Tomas. Người tuy biết ‘Cường long không áp địa đầu xà?’ Không sai” Nữ tử áo tím mỉm cười nói: “Không biết người còn có nghe qua một câu nói khác không?”

“Câu gì?” Tomas hỏi.

“Thu phong vị động thiên tiên giác, ám tổng vô thường tử bất tri (Gió thu không thổi người hiểu chuyện, vô thường ngẫm tiền kẻ vô tri)” Nữ tử áo tím cười, “Không cần hỏi nhiều, đi làm đi”.

“Vâng, huấn luyện viên” Tomas biết, lời của huấn luyện viên, không thể kháng.

91. Chương 91: Đường Tử Trần Vs Trần Ngải Dương (hạ)

Đạt đến mức chí thành, ba phái quyền thuật ta chỉ biết có bốn người, Lý Lạc Năng tiên sinh của Hình Ý, Đồng Hải Xuyên tiên sinh của Bát Quái, nhị vị Dương Lộ Thiên và Vô Vũ Nhược tiên sinh của Thái Cực. Bốn vị này đều đến bậc tri giác “Bất Kiến Bất Văn” (không nghe thấy nhưng có thể dự cảm).

Những vị còn lại đều chỉ ở mức tri giác thấy nghe mà thôi. Nếu bên ngoài có sự gì bất ngờ, chỉ cần mắt nhìn thấy tai nghe được, bất kể là đến nhanh thế nào họ cũng có thể tránh né.

Luyện võ dù đã nhập vào hư cảnh nhưng chưa đạt đến Chí hư, vẫn không thể có được trình độ Bất kiến bất văn.

Người luyện quyền những phái khác, nghe nói cũng có vị đạt đến cảnh giới này, nhưng vì chưa rõ danh tính nên không chép vào đây.

(Trích “Hình Ý Từ Chân” của Tôn Lộc Đường).

“Các thế lực người Hoa hải ngoại bao gồm rất nhiều bang hội, xã đoàn, liên minh, đan xen phức tạp, công khai có phi pháp có, có cả lính đánh thuê. Thậm chí ở châu Âu còn có một tập đoàn Hoa kiều trực tiếp gia nhập EU, hơn nữa còn ngầm thao túng các hội nghị cao cấp của Trung ương tổ chức này. Điều đó cũng giống như người Do Thái có thể thao túng các cuộc bầu cử Tổng thống Mỹ.”

“Mọi người đều nói dân Do Thái là chủng tộc ưu tú, thực ra người Hoa cũng không hề thua kém, huống hồ người Hoa ngoài truyền thống còn có Tổ quốc, hàng nghìn năm nay luôn đứng sừng sững ở phương Đông, chưa từng bị lật đổ.”

(hihi có đúng hem chỉ?)

Thanh Đảo, Sơn Đông.

Gió biển thổi nhẹ, mang theo hơi mát thổi vào khu biệt thự hào hoa nằm ẩn mình trong rừng. Những giọt mưa li ti rơi xuống, bao phủ trên biển một màng sương mờ, như trong giấc mộng ảo đầy thi vị.

Liêu Tuấn Hoa đứng trong đình hóng gió rộng giữa sân biệt thự, tận hưởng làn hơi nước từ biển nhẹ thổi qua, tâm tình hết sức thư thái.

“Giai Giai, kế hoạch làm phim của cô e là không thể hoàn thành đâu, nó còn khó hơn đến Iraq làm phóng sự chiến trường đó!”

“Tôi không sợ!” Chu Giai hát đầu vể kiêu cường, nhìn sang Vương Siêu bên cạnh.

“Được rồi, cũng không phải chuyện một sớm một chiều, cứ từ từ tính cũng được mà...” Vương Siêu không muốn tranh luận, bèn chuyển đề tài: “Liêu tống, chúng ta nói chuyện võ công đi. Giai Giai thật ra công tác cũng có khó khăn riêng... À, không biết Chu lão tiên bối quyền thuật đạt đến cảnh giới nào rồi?”

“Sư phụ tôi lúc trẻ công phu đã tiến vào hóa lực, cả tâm và ý đều tu luyện đến hư cảnh, chỉ cần tai nghe thấy mắt nhìn đến, cho dù tấn công nhanh đến đâu cũng có thể tránh kịp, bao gồm cả súng đạn bình thường. Sư phụ đã nhiều lần ra chiến trường, nhưng chưa hề bị trúng đạn.”

“Tâm và ý tu luyện đến mức Luyện thần hoàn hư, đây là bậc tri giác nghe biết” Vương Siêu trầm ngâm một lúc: “Theo Hình Ý Từ Chân của Tôn lão gia thì đây là cảnh giới thứ cấp, trên đó còn có cảnh giới chí hư Bất kiến bất văn mà vẫn cảm giác được để né tránh, không biết Chu lão tiên bối nay đã đạt đến chưa?”

“Trong quyền thuật, cảnh giới Chí hư là cảnh giới tối cao, cũng là đỉnh cao của việc tu luyện tâm ý...” Liêu Tuấn Hoa cười cười: “Không phải Tôn lão gia đã nói trong sách sao, trong đời Lão gia chỉ biết qua bốn người có khả năng tiên tri như vậy. Sư phụ tôi bây giờ cũng chưa đạt đến cảnh giới ấy, đại khái là tâm và ý muốn đạt đến cảnh giới chí hư còn phải dựa vào cơ duyên, không phải chỉ nhờ vào tu hành của bản thân mà được!”

“Điều này không sai, Trung Dung của Nho giáo không phải đã nói ”Đạo đạt chí thành có thể biết trước” sao? Trong lịch sử, một số đại nho hiền giả tâm ý tu dưỡng đến đỉnh điểm, tuy sức trời gà không chặt nhưng lại luôn có thể tiên tri tránh được nguy hiểm.” Vương Siêu đáp lại, chí khí dâng lên như mặt trời buổi sáng, sắc mặt hồng hào, thần thái rạng rỡ.

Tuy hôm nay mưa bụi mịn mù nhưng hấn vẫn cảm giác được, mặt trời đang dâng lên ở bên ngoài. Tâm và ý phối hợp cùng quy luật và cảnh ý lên xuống của mặt trời mặt trăng, đã có thể tự nhiên bộc phát mà không cần cố ý tìm kiếm.

“Những lý luận đó đối với bậc tôn sư có lẽ rất bình thường, nhưng chúng ta càng nói càng mờ mịt, không thể hiểu nổi. Giống như nông dân thập niên sáu bảy mươi, không thể tưởng tượng con người có thể lên mặt trăng, luôn cho rằng nơi đó chỉ có Hằng Nga và chú Cuội... Cảnh giới hiện nay của tôi so với các bậc đại sư đó cũng như những người nông dân kia thôi. Có điều tôi thấy hình như anh đã lĩnh ngộ được gì đó, sự thay đổi khí chất tinh thần hằng ngày đều rất có quy luật?”

Liêu Tuấn Hoa và Vương Siêu ở bên nhau cả ngày, anh ta cũng cảm thấy chàng buổi sáng sớm khí chất nổi lên, buổi trưa thu lại giữ chặt động tĩnh tùy thời, lúc trời chạng vạng tốt thì nhàn tản thung dung, ban đêm thì thanh u, yên ắng. Thần thái hơi khí thay đổi có quy luật như vậy thật là kỳ diệu.

“Thu nhật tinh hoa của mặt trời mặt trăng, đây chẳng qua chỉ là đạo lý dưỡng sinh cơ bản nhất mà thôi.”

Đối với bằng hữu trong quyền thuật, Vương Siêu chân thành không chút giữ gìn. Đường lối tu luyện hoặc tự tìm tòi hoặc do người khác chỉ cho, nhưng muốn thành công đều phải do mình tự thực hiện.

Cũng giống như cùng một buổi sáng, Thanh Đảo thì mịn mờ mưa bụi nhưng Singaporre lại nắng sáng huy hoàng.

Trần Ngải Dương đang chậm rãi luyện Thái Cực Quyền dưới bóng mát hàng cây. Động tác y một đến một đi, từ trái sang phải rồi lại từ phải quay trái, liên tục như dòng nước chảy.

Ánh nắng chiếu qua tán cây soi xuống, trên người y hiện lên những chấm sáng, dao động theo cơ thể như những chiếc vảy vàng.

Um, um, um... Một loạt âm thanh nửa như bò rống nửa như ếch kêu từ bụng, ngực và các khớp trên toàn thân y vang lên. Chính là “Điều Thiêm Kinh” tinh túy bí truyền trong Thái Cực Quyền.

Theo động tác của Trần Ngải Dương, tiếng kêu cứ liên tục phát ra khiến mấy con chim sẻ giật mình bay tung, nhảy qua nhảy lại.

Bỗng cả người y nhẹ nhàng bật lên, hướng về một cây to bên cạnh, không dùng tay chân mà cả người dính vào trườn lên, cội cây to một người ôm thẳng đứng.

Đây là thân pháp “Ly Miêu Thượng Thụ” trong Thái Cực Quyền, khi thi triển phẳng phất cả người hóa thành một con mèo to tướng.

Trườn hai ba cái, bỗng nhiên lặn một cái, hai bàn tay Trần Ngải Dương phối hợp, một duỗi một tóm, chộp đúng một con chim sẻ vừa giật mình bay lên vào lòng bàn tay, nắm lại nhẹ nhàng rồi trườn xuống.

Động tác nhanh nhẹn nhẹ nhàng, khiến người xem phải trầm trồ thán phục.

Xuống đến đất, y mở lòng bàn tay mình ra. Con chim vội vã bay lên, nhưng đúng khoảnh khắc nó đập cánh thì từ lòng bàn tay Trần Ngải Dương phát ra ám kình nhu hoà, triệt tiêu sức thăng không của nó.

Sau đó y lại hất tay, tung con chim lên vai. Xoay chuyển trên dưới, đứng lên ngồi xuống, con chim vẫn bay loạn sát người. Mỗi lần con chim sắp dứt ra bay lên, Trần Ngải Dương đều cảm giác chính xác, phát ra ám kình kéo nó trở lại.

Dần dần, con chim như chỉ lòng vòng lượn quanh người Trần Ngải Dương, không thể bay xa được.

Đột nhiên một tiếng ễnh ương kêu to, Trần Ngải Dương thu nhanh công phu, con chim giật mình rơi xuống đất.

Y nhặt con chim lên, vuốt nhẹ vài cái. Con chim tỉnh ra, bay vụt đi, chốc lát đã trốn vào tán cây.

“Chúc mừng Thiếu gia, rốt cuộc anh đã có thể đưa Thái Cực Kinh Quyền tấn khắp toàn thân, tiến vào giai đoạn Hóa kình!” Một nam nhân tướng mạo khôi ngô bước tới. Người này có khuôn mặt hơi tròn, lông mày thưa thớt nhưng vóc dáng hệt như được dao cắt từ đá, hết sức mạnh mẽ cứng rắn.

Gã chính là cánh tay phải của Trần Ngải Dương, cũng là một cao thủ Đan Toái Vĩnh Xuân Quyền, Lâm Lập Cường.

“Là do năm trước lúc giao lưu với đại sư Vương Siêu người chiến thắng Trương Uy, kiến thức quyền thuật sâu sắc của anh ta gợi mở nhiều cho ta. Hôm nay xem như ta mở được cánh cửa cuối cùng, tiến nhập vào cảnh giới mới. Đúng rồi, hôm nay lão gia xuất viện triệu tập cuộc họp, bên đó có động tĩnh gì không?” Trần Ngải Dương hỏi.

“Tin tức vừa nhận được sáng nay, Trần Tân mới từ Mỹ về lại mất tích tối qua, giờ vẫn chưa tìm thấy, có điều cũng không ai quan tâm!” Trên mặt Lâm Lập Cường thoáng qua vẻ khinh miệt.

“Gia tộc nào cũng có hạng tử đệ hư hỏng, muốn tất cả đều giỏi giang tài ba, khó lắm...” Trần Ngải Dương đi đến rửa tay dưới vòi phun: “Kệ hă, chắc là chạy đi đâu đó ăn chơi rồi. Lão gia không để ý thì chúng ta cũng không cần quan tâm. Đi, chúng ta đến tổng bộ!”

Đại sảnh tổng bộ Tập đoàn Trần thị...

Một lão nhân tóc bạc trắng ngồi trên xe lăn, thân hình gầy gò, mắt trũng sâu, nhưng ánh mắt lúc nào cũng sáng rực. Đây xe là một phụ nữ trung niên, bên cạnh còn có bốn nam nhân cao tuổi ăn vận chỉnh tề, phía sau là mười mấy người đứng xếp hàng, đều là nhân viên cao cấp của Tập đoàn Trần thị.

Lão nhân chính là Trần Lập Ba, lãnh đạo tối cao của Tập đoàn.

“Ngải Dương, A Lê, Đại Quyền, chúng đến chưa?” Trần Lập Ba hỏi bằng một giọng già nua.

“Xe đã đến bên ngoài, họ vào ngay bây giờ!” Một trong bốn lão nhân bên cạnh đáp khẽ.

“Ừm... đợi chúng một chút, không cần vội!” Trần Lập Ba đưa mắt nhìn một lượt căn phòng họp sang trọng, những gương mặt cung kính xung quanh đoạn khẽ khép mắt, không biết đang nghĩ gì.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng nhưng vững chãi vang bên tai, Trần Lập Ba mở mắt. Trần Ngải Dương xuất hiện ngoài cửa.

“Ngải Dương, qua đây thúc công nhìn xem nào!” Với đứa cháu đã giành nhiều thanh danh cho gia tộc này, Trần Lập Ba xem ra rất quý mến.

“Ngài Thomas, xin mời, ông tôi ở trong!”

Đúng lúc đó lại có tiếng bước chân, nhóm Thomas, Trần Lê, Trần Đại Quyền cùng bước vào, phía sau còn có một cô gái áo tía toát lên một vẻ rất thần bí.

“Trần tiên sinh, chúc mừng ông đã bình phục!” Thomas lên tiếng trước. Vốn là quan chức kinh tế cao cấp của EU, cũng có nhiều cuộc làm ăn lớn với Trần thị, gã và Trần Lập Ba không lạ gì nhau.

“Thomas tiên sinh, anh đến Singapore có chuyện gì vậy?” Trần Lập Ba khẽ nghiêng người trên xe lăn, thái độ rất lịch sự nhưng trong mắt lộ vẻ nghi ngờ lớn.

“Hôm nay là ngày kỷ niệm trong nội bộ gia tộc, ngài Thomas có thể đợi chút nữa được không? Tôi sẽ sắp xếp chỗ nghỉ cho anh, buổi trưa bàn chuyện làm ăn, buổi tối xin được chiêu đãi các vị?”

“Không không Trần tiên sinh, tôi hoàn toàn không có ý can thiệp vào chuyện nội bộ gia tộc ngài mà là vì chuyện khác. Một thầy dạy võ của chúng tôi nghe nói Trần gia có vị đại sư võ học tên Trần Ngải Dương, giỏi võ thuật và giao đấu, sinh lòng yêu mến muốn đến giao lưu thôi. Tôi chỉ là người dẫn đường, sự việc chỉ đơn giản có vậy, không ngờ lại gặp cuộc họp gia tộc các ngài... Không biết ngài Trần Ngải Dương có đây không?”

Trần Ngải Dương công phu đã tiến vào Hóa kinh, có thể tự nhiên phân biệt được mạnh yếu, vừa nhìn đã chú ý đến nữ nhân áo tía.

Chỉ vì áp khí trên người cô ta không biểu lộ thật mạnh mẽ... “Có thể là võ công đã đến ám lực, không biết có phải là cao thủ Trần Lệ mời đến đánh bại mình tại trận không? Họ muốn giở trò trước mặt lão gia...?”

Trần Ngải Dương đã đoán đúng âm mưu của đám Trần Lệ. Nếu y bại trận dương trường thì danh tiếng sẽ lập tức tan vỡ, Lão gia dù muốn chỉ định là người thừa kế cũng phải nghĩ lại.

“Hóa ra là bằng hữu trong giới võ thuật! Đã chủ ý tìm tôi giao lưu thì không cần phải chọn lựa làm gì, cứ tiến hành ở đây đi!”

Sau khi thành danh, Trần Ngải Dương đã quen nhận những lời khiêu chiến, vì thế y cũng không khách khí, bảo đánh là đánh ngay tấp lự.

Đối với những chuyện về võ học y có đủ tự tin, dù trước mặt Trần Lập Ba y vẫn là một Đại sư Thái Cực Quyền.

“Được, có phong độ của người chèo chống lắm!” Với sự quyết đoán của Trần Ngải Dương, Trần Lập Ba rất tán thưởng.

“Mọi người tản ra! Đẩy ta đến lầu hai, để lão già ta cũng xem trận tỉ võ này, những người không phận sự đi cả đi!” Chỉ một câu ra lệnh, đại sảnh lập tức không còn một bóng người của Trần thị.

“Võ sư, đã bắt đầu được chưa?” Thomas hỏi nhỏ.

“Anh cũng tránh ra đi!” Cô gái áo tía bật móng tay, trên mặt thoáng lộ ra vẻ đáng tiếc.

Đoàn tùy tùng lên lầu hai, đại sảnh rộng rãi chỉ còn lại hai người.

“Luyện võ muốn tiến vào nhập hóa, ngoài tư chất tài năng, thầy giỏi truyền đạt, chuyên cần khổ luyện, còn cần có cơ duyên. Anh có thể tiến vào nhập hóa trước ba mươi tuổi quả là nhân vật thiên tài, tám mươi năm nữa có lẽ cũng là một Đại tôn sư võ học, thực đáng tiếc...!”

“Hừm...” Nghe lời cô gái áo tía, Trần Ngải Dương nhú mày, tâm thần ngưng tụ, khí lực toàn thân nhanh chóng dâng cao đến đỉnh điểm.

“Cô tên gì?”

“Tôi họ Đường, động thủ đi!”

Chính là Đường Tử Trần mà Vương Siêu đang ngày mong đêm nhớ. Đáng tiếc, trận tỉ võ này hẳn đang ở Sơn Đông xa đến vài vạn dặm, không hề biết chút gì.

Trần Ngải Dương không phí lời, bởi trước khi đấu kỵ nhất là nhiều lời.

“Được!” Mũi phì ra một tiếng, y động thân, cả người như con ếch lớn xộc ra từ bụi cỏ, phốc một cái đã vượt qua tám mét đứng trước mặt Đường Tử Trần, một chiêu Thủ Tiên Phấn Thân Trừu Kích tung ra.

Thân hình xẹt qua không khí rít lên tiếng xé gió, hết như một đoàn xe chạy nhanh dậy lên làn sóng khí và lực, mấy người đứng gần trên lầu hai thậm chí bị thổi bay cả áo.

Thủ Tiên tung ra... Rầm! Tiếng nổ dữ dội như lớp xe bị vỡ.

Cường lực mạnh mẽ đến mức ấy, thực sự khó ai chống đỡ được.

Thái Cực luyện đến tối nhu, khi đánh ra sẽ mạnh nhất thiên hạ. Dùng nhu dưỡng cương, càng âm nhu càng có thể phát ra lực mạnh nhất.

Nhóm Trần Lệ trên lầu cùng giật mình... Không thể nghi ngờ, cho dù trước mặt là bê tông cốt thép cũng sẽ bị một chiêu công của Trần Ngải Dương đánh vỡ nát.

Có điều, trước chiêu Thủ Tiên hung hãn Đường Tử Trần lại không hề né tránh, chân dậm mạnh, thân hình nháy mắt căng ra. Hai chân phát lực, nền nhà lát cẩm thạch lập tức lún xuống.

Nền đại sảnh tòa nhà Trần thị đều lát bằng cẩm thạch, bên dưới là lớp bê tông chắc chắn.

Năm ngón tay Đường Tử Trần vòng lại, nắm thành quả chùy rồng như “Xung Thiên Chùy” trong Thái Cực Quyền. Cú đấm này của cô cũng như bạo phát, như quả cầu sắt từ trong quả pháo lớn nổ ra, ầm ầm vang động, lực chân đạp mạnh đến người trên tầng hai cũng phải lắc lư.

Thế chùy xung thiên hướng thẳng lên, chính diện nghênh đón Thủ tiên công xuống của Trần Ngải Dương.

Tiên chùy giao kích, toàn thân Trần Ngải Dương rung lên, chân dậm liền mấy cái, vẫn không lấy hơi mà hai tay đồng thời xuất động, đánh ra như cuồng phong bão táp.

Một hơi mười ba thế tiên của Thái Cực Quyền, cánh tay còn ghê gớm hơn hai sợi roi thép.

Cánh tay còn cách mặt sàn ba bốn thước, tiên lực đã vỗ lên sàn, âm thanh rẹt rẹt dữ dội như một cây roi vô hình quất xuống.

Năm xưa, bậc tôn sư Bát Cực Lý Thư Văn luyện chưởng, một chưởng vỗ xuống, cách mặt đất năm sáu thước cát bụi đã bay tung, có thể thấy tốc độ, lực đạo, lực phát mãnh liệt thế nào. Tiên thế hôm nay của Trần Ngải Dương cũng hàm ẩn uy thế đó.

Đây mới là cuộc tỉ võ vượt qua giới hạn của cơ thể.

Đối diện với thế công này, Đường Tử Trần vận lực lách nhanh ra, một mạch lướt tám chín mét đến cửa, bay phát lên nhanh như điện xoẹt, hai tay nắm lại thành chùy, đối chọi với thủ tiên của Trần Ngải Dương.

Chùy pháp của Đường Tử Trần mạnh mẽ, hơi gió nổ tung, mỗi lần phát lực đều phát ra tiếng ầm ầm như sấm.

Sấm phát theo tay, uy lực rõ ràng áp đảo tiên thế của Trần Ngải Dương.

“Ở đâu ra cao thủ lợi hại như vậy chứ?” Trần Ngải Dương dùng roi đối chùy, chỉ hai ba đợt là chân khí suy yếu, không khỏi giật mình.

Y lập tức thay đổi đấu pháp, hai cánh tay tung chưởng, trong cương có nhu, dùng Thái Cực Vân Thủ điều tiết lực.

Nào ngờ Đường Tử Trần biến hoá còn nhanh hơn, hầu như tiên tri tiên giác, thân người lúc áp sát lúc tách ra, lúc tránh lúc hợp, lúc ẩn lúc hiện, đột nhiên xoẹt qua cách xa năm sáu mét, rồi bỗng như lửa điện phóng vụt đến.

Thân hình nhanh nhạy vô tỉ, lực cũng trầm hùng vô song, mỗi bước của cô sàn nhà đều nứt toác, đá bắn rào rào chẳng khác một chiếc máy ủi loại nặng đang hoạt động.

Những mảnh đá vỡ văng tung toé, bụi bay mù mịt. Trần Ngải Dương biết không thể chống đỡ, lùi vội ra sau.

Đường Tử Trần bỗng vút tới như mũi tên, quyền xuất như thương đánh vào ngực Trần Ngải Dương.

Trần Ngải Dương vội hắt người, tinh thần lập tức tiến nhập trạng thái tập trung cao độ, khí dâng đến huyết Thái dương, hai mắt loé lên nhìn chăm chăm vào thế quyền của đối thủ.

Đây là công phu thượng tăng trong quyền thuật. Trong mắt y lúc này, mỗi động tác của đối phương đều chậm lại một chút, thực ra không phải đối phương chậm mà vì tinh thần tập trung vào hai mắt nên phản ứng đột ngột tăng lên.

Cơ thể y thả lỏng, bụng co lại, cột sống cong xuống, chân bắn ra lui về phía sau, nhanh như cắt lách qua một tấc.

Một tấc này, theo cảm quan và tính toán của Trần Ngải Dương, dù chiêu công của Đường Tử Trần dùng bất cứ lực gì thì cả khớp và ngón đều phải cách một tấc, không thể đánh trúng.

Đường Tử Trần ba ngón tay quặp lại, hai ngón kia hóa thành thế lưỡi kéo điểm đến. Có điều quả nhiên, ngón điểm này còn cách ngực Trần Ngải Dương một tấc!

Trần Ngải Dương là đại võ sư, các khớp trên người dài ra co lại đến đâu đều biết rõ, hướng hồ hiện giờ khí lực y đang quán thông lên mắt, cảm giác càng nhanh nhạy. Võ công của Đường Tử Trần dù cao mấy cũng không thể vượt qua sự cực hạn của cơ thể.

Nhưng, trong lúc tự cho mình đã tránh được đòn, đang toan thi triển thế phản công thì bỗng trước ngực Trần Ngải Dương đau nhói. Cảm giác như có kim sắt thọc qua, khí lực không dâng lên được nữa.

“Rõ ràng cô ta đánh không tới, sao mình lại trúng chiêu? Âm kinh đã huyết? Sao có thể! Cô ta là Dương Lộ Thiên tái thế ư?”

Trần Ngải Dương đứng khựng lại, ngực áo xuất hiện một vết ướm bằng đầu ngón tay. Mùong tượng áo hần vừa bị một giọt a xít vậy trúng, vừa động đến liền tan ra thành bột.

Cảm giác đau buốt như bị một lưỡi dao găm đâm vào, không thể động đậy, bởi chỉ khẽ động là vô cùng đau đớn.

“Ngoại gia đốt tay đã trúng một tấc, nội gia cách không điểm trúng một tấc. Sau mười năm nữa có thể ta không còn chế phục được anh, nhưng người Hoa chúng ta, thiên tài như anh chết quả thực đáng tiếc... Âm kinh còn có thể luyện được, nhập hóa lại hết sức khó khăn...” Đường Tử Trần cũng đột nhiên dừng tay.

“Thomas, chúng ta đi!” Đường Tử Trần khẽ hắng giọng, bất ngờ xoay người bỏ ra ngoài.

Trần Ngải Dương đứng sững tại chỗ, nhìn mãi theo hình bóng màu tía đang khuất dần...

92. Chương 92: Gân Cốt Thả Lỏng, Long Da Sờ Lên, Tâm Ý Trống Không

“Nhân tài như thế, chết thì đáng tiếc lắm!” Đường Tử Trần khẽ dừng chân: “Thomas, ngài không phải người Hoa, không thể hiểu đâu. Hơn nữa Trần Ngải Dương mạnh mẽ hơn tất cả những người khác trong Trần tộc, có ý làm trụ cột, Trần tộc mới có tư cách đấu với nhà họ Lý. Nếu đổi là một cánh khác, chỉ sợ không đầy tám mươi năm đã bị những thế lực xung quanh nghiền nát rồi, chúng ta không có nhân tài như vậy để viện trợ cho Trần gia đâu!”

“Võ sư, ý cô là...?”

“Chuyện này ngài không cần hỏi nhiều, trở về tôi sẽ phái người truyền đạt kế hoạch, ngài cứ theo đó mà làm là được!”

Một chiếc xe hơi chạy nhanh lại, Đường Tử Trần thu người bước vào. Chỉ một loáng chiếc xe đã mất hút về hướng sân bay.

“Nữ nhân đó thật lợi hại, thiên hạ thực sự lại có người lợi hại như vậy! Quả là thế giới ngoại hồ tàng long, thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, bây giờ ta không thể không công nhận câu này...!”

Trần Ngải Dương đưa mắt nhìn đại sảnh tan hoang, những mảnh cẩm thạch bằng nắm tay văng khắp nơi, nhớ đến thân pháp thanh thoát mà nhanh như chớp, khí lực mạnh như Thái Sơn của cô gái họ Trần. Cho dù Tiên Thủ của y mạnh đến đâu, kỹ năng dùng lực khéo đến mấy, trước mặt cô ta cũng cầm bằng vô dụng.

“Hặc...” Vừa động nhẹ, ngực Trần Ngải Dương đã nhói lên. Chỗ áo bị ám kinh cách không điểm phá hiện ra hai lỗ bằng đầu ngón tay, trên da cũng in hai điểm tròn nhỏ ứ máu.

“Cũng may đây là Thốn kinh cách không điểm huyệt, không phạm đến nội tạng. Chứ còn nếu chạm tới da, lực bộc phát khéo xuyên qua cả người ta mất!”

Dù sao cũng chỉ là một đòn gián tiếp, uy lực giảm đi đến tám mươi lần. Bằng không cho dù Trần Ngải Dương có luyện đến ám kinh lan khắp toàn thân, cũng không thể ngăn được cú điểm vừa rồi của Đường Tử Trần.

Trần Ngải Dương đã thành tựu hoá lực, khả năng tán công tại hầu khắp các bộ phận trên cơ thể có thể nói là siêu mạnh, một gậy thông thường đánh vào da thịt cũng bị bắn văng đi, nhưng lại không chống được một chiêu ám lực cách không của Đường Tử Trần, có thể thấy cô lợi hại nhường nào.

“Ngải Dương, cháu không sao chứ?” Trần Lập Ba gọi người đưa Trần Ngải Dương lên, đôi mày đóm bạc nhíu chặt xem ra không vui vẻ gì.

Rõ ràng Trần Ngải Dương đã thua! Nhìn thấy cảnh ấy, Trần Lệ và Trần Đại Quyền lại vô cùng cao hứng.

“Chuyện hôm nay không ai được truyền ra ngoài!” Trần Lập Ba đột nhiên hạ lệnh. Đám Trần Lệ thất sắc kinh ngạc, chỉ vì họ đang muốn loan tin xóa sạch danh tiếng của Trần Ngải Dương, tấn công y bằng một đòn quyết định.

“Các người nghe rõ chưa? Nếu ta nghe được dù chỉ nửa câu bên ngoài thì tất cả ở đây hãy nghĩ đến hậu quả! Lát nữa ta sẽ đích thân gọi điện cho Thomas bảo ông ta cũng giữ kín kết quả!” Tiếng Trần Lập Ba càng lớn hơn, những người xung quanh biết tính lão, vội gật đầu lia lịa vâng lệnh.

“Cuộc họp gia tộc dời sang ngày khác. Các người đi đi, trở lại công việc!” Trần Lập Ba nhìn xuống đại sảnh, vẻ mặt hết sức bức bối.

Đường Tử Trần và Trần Ngải Dương giao đấu không đến ba phút, cả mặt sàn đã thành bãi chiến trường hoang phế. Thậm chí một đội thi công dùng máy móc lớn cũng không thể đập phá nhanh như vậy.

Dù Trần Lập Ba từng trải đủ việc, mưu tính thâm sâu, nhìn quang cảnh tàn phá vượt xa khả năng của con người kia cũng không khỏi kinh sợ trong lòng.

Được Lâm Lập Cường hộ tống, Trần Ngải Dương trở về nhà trị thương. Vết thương của y thực ra không nặng, chỉ lực cách không chỉ có thể phá hủy một số dây thần kinh dưới da ngực, tạm thời chỉ không thể cử động mạnh mà thôi.

Với khả năng một võ học đại sư, bản thân lại tinh thông y thuật, Trần Ngải Dương chỉ cần điều dưỡng khoảng mười ngày nửa tháng là khỏi hẳn. Có điều thất bại lần này sức khoẻ chỉ là thứ yếu, cái bị tấn công nặng nề chính là lòng tin.

Trần Ngải Dương không giống Vương Siêu. Vương Siêu vừa ra đời, danh tiếng tuy đã bắt đầu nổi nhưng còn lâu mới đến mức uy danh hiển hách, thua một hai trận cũng chưa phải là bi kịch. Còn Trần Ngải Dương, từ lâu đã là đệ nhất cao thủ Đông Nam Á, chỉ cần một lần thất bại là uy danh sẽ torn hại nặng nề.

Danh lợi, uy vọng, vốn là hai thứ mà thánh nhân cũng không dễ bỏ qua huống hồ chỉ là người phàm.

Hơn nữa danh tiếng Trần Ngải Dương đã gắn liền với danh tiếng của gia tộc, không còn là chuyện của cá nhân y. Trần thị phát triển nhanh chóng trong mấy năm gần đây, một phần là liên quan đến võ công của Trần Ngải Dương.

Năm xưa Hoa Hưng Hội và Tập đoàn Trần thị, vì tranh chấp độc quyền đường vận tải viễn dương mà cả hai đều muốn lính đánh thuê đầu nhau cả tháng trên mặt biển, kết quả cùng chịu thiệt hại nặng nề. Sau cùng phải nhờ giới võ thuật Đài Loan và Thương hội Hoa kiều ở Mỹ đứng ra giải quyết, dùng cách tỉ võ để quyết định.

Kết quả Trần Ngải Dương đánh chết Trương Quang Minh, Tập đoàn Trần thị thắng cuộc. Riêng Trần Ngải Dương, lợi nhuận hàng trăm triệu mỗi năm của tuyến đường vận tải đã xác định địa vị hiện tại của y, còn được Trần Lập Ba có ý chỉ định làm người kế thừa gia tộc.

Nếu không thì cha mẹ đều chết sớm, bản thân cũng không phải cháu đích tôn, cái vị trí người kế thừa gia tộc đâu thể đến lượt y!

Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ. Đã bị lôi kéo vào thời cuộc, dù tâm cảnh khoáng đạt đến bao nhiêu cũng khó chống được sự nhiễu nhiễu của thế tục.

“Lão gia tuyên bố dừng cuộc họp, có phải là có ý khác không? Còn nữa, nữ nhân họ Đường đó rốt cuộc là thần thánh phương nào? Lũ Trần Lệ làm sao có thể lôi kéo được một nhân vật lợi hại như vậy? Nhưng cô ta rõ ràng đã nương tay với mình, là mục đích gì? Cạnh tranh vị trí người kế thừa gia tộc, ta tuyệt đối không thể thất bại! Còn có tiểu muội phía sau, nếu ta thất bại Bán Bán sẽ gặp tai ương ngay... Ài, sự việc quá rối ren, rốt cuộc phải làm thế nào mới được? Quyền thuật của nữ nhân họ Đường quá lợi hại, cho dù ta mai danh ẩn tích một lòng khổ luyện, năm bảy năm không lo việc gì khác, có lẽ cũng không thắng lại được...”

“Huống hồ giờ tâm trí ta đang rối bời, căn bản không thể nào toàn tâm toàn ý cầu võ đạo...”

Trần Ngải Dương hiểu rõ hoàn cảnh khó khăn của mình. Nếu cho y thời gian, không phải lo lắng đến điều gì, một lòng chú tâm vào võ thuật thì không cần mười năm, có lẽ chỉ năm năm là khả năng thắng lại được cô gái họ Đường.

Nhưng trong tình hình hiện nay, nội tộc đang cạnh tranh tàn khốc, thân tâm y căn bản không thể thả lỏng, không thể luyện đến đỉnh cao hơn nữa.

Vừa dẫn thân vào giang hồ, bụi trần đã mịt mù bao phủ, bó chặt tâm ý. Nhưng Trần Ngải Dương không thể buông, cũng không dám buông.

Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ, huống hồ sau lưng y còn có tiểu muội Trần Bán.

Trong khi Trần Ngải Dương đang phiền não đủ đường thì ở Thanh Đảo cách xa vạn dặm, Vương Siêu lại rất nhàn tản ung dung. Thiên nhân hợp nhất, hấp thụ tinh hoa của nhật nguyệt dưỡng sinh, không chuyện gì có thể bó buộc tâm linh hắn.

Tất cả mọi chuyện phức tạp đều có tổ chức xử lý. Cả mối quan hệ với Liêu Tuấn Hoa, hắn cũng hoàn toàn đứng trên tư cách đồng đạo võ thuật, không có bất cứ âm mưu hay gánh nặng gì.

Huống hồ suốt một năm dài trên con đường trường chinh, sự cảm động và giác ngộ tinh thần đại vô úy của Lý lão gia đã tác động đến hắn, khiến Vương Siêu có dũng khí từ bỏ tất cả.

Năm ấy, tuy thực lực không phải là phát triển tốt bậc nhưng về mặt trau dồi tâm ý, quả là giai đoạn thoát thai hoá cốt.

Mà Tâm và Ý nếu bị bó buộc, cho dù sức lực vô địch thì khả năng phát huy cũng rất hạn chế.

Thanh Đảo vẫn chìm trong mịt mờ sương khói...

Xì xì..! Bàn tay Vương Siêu uốn Xà hình, thân mình vận vẹo, hai chân bước lúc trái lúc phải, cột sống nhô lên thụp xuống, bộ dạng hết như một con rắn lớn.

Liêu Tuấn Hoa lại thu người nhỏ lại, bẻ khí rút thân, thân hình hơn một mét tám thoảng chốc chỉ còn như đứa bé. Thân pháp già hết sức nhanh nhẹn, tay chân đều ra chiêu, khi dùng trảo chụp mặt, khi lại đá hất bằng đùi như chó tiểu.

Tư thế của Liêu Tuấn Hoa tuy rất khó coi, nhưng lực sát thương lại vô cùng lớn.

Đặc biệt là một chiêu đá hất “Hoàng Cầu Tấn Niệu”, cước xuất không quá gối, công thẳng vào khớp cẳng chân đối thủ. Lực ra mạnh, âm hiểm thâm tàng, căn bản không thể cảm nhận được tín hiệu. Rõ ràng hai chân đang đứng trên mặt đất, bỗng nhiên thấy lia một phát, chẳng khác từ trong không mọc thêm một cái chân nữa.

Đó là “Ám Thoái” trong Tâm Ý Lục Hợp Quyền, lực phát vô hình, tùy ý chuyển đổi trọng tâm, một chân lia ra thành chiêu.

“Ám Thoái” là một loại quyền thuật cao thâm, thi triển thân pháp chuyển đổi trọng tâm, tự nhiên phát lực. Thường là sau khi đá người vắng đi đến mức bị tàn phế, lúc này người đá mới biết là chuyện gì.

Đánh ngã anh rồi, tôi mới biết là tôi đã đánh! (Hihi, không phải tại tao!)

Lúc trên bãi biển, vốn Liêu Tuấn Hoa không dùng được Hoàng Cầu Tảo Niệm này, khi gã vận Long hình tấn công thì bị Hổ hình Ứng Trảo của Vương Siêu kẹp lại, vì vậy không thể không thi triển Kê hình hồng đổi bại thành thắng, nhưng Vương Siêu đã nhanh như cắt chuyển thân dùng Phách kinh, đánh cho gã lún vào trong cát, làm cho chút nữa thì khiến Liêu Tuấn Hoa trúng độc thủ.

Giao đấu tất cả ba hiệp, chưa dùng tuyệt kỹ mà đã rơi vào thế hạ phong, điều này khiến Liêu Tuấn Hoa rất không phục.

Vài giờ sau...

Trong phòng tập rộng rãi của biệt thự, ba người Đái Quân, Liêu Tuấn Hoa, Vương Siêu đang đấu luyện.

Lại đến lượt Liêu Tuấn Hoa và Vương Siêu, chỉ là giao lưu bằng hữu nên hai người chỉ so sánh thân pháp và kỹ xảo. Không ai ra tay sát thủ, cả lực cũng vận ra rất ít.

Có điều vì không phục nên Liêu Tuấn Hoa đã đưa ra chiêu tinh luyện nhất của mình, mười tám thức Linh Hầu Tâm Ý.

Thân hình gã chợt co rút, trườn lên nhảy xuống, nhún thân bẻ khí, chân đạp liên tục, thể hiện công lực tương xứng với một Đại võ sư.

Trước thân pháp nhanh nhẹn khéo léo, chiêu thức độc địa của Liêu Tuấn Hoa, Vương Siêu vẫn bình thản ứng phó. Nhưng nếu muốn chỉ dựa vào thân pháp kỹ xảo để thắng thì tuyệt không phải là chuyện dễ.

Hai người cứ thế vờn nhau, Vương Siêu thi triển Du thân Bát Quái Chưởng, thân hình loang loáng, khi áp khi tách, lúc tiến lúc lùi. Vụt một cái hấn đã cách ba bốn mét, đoạn lại quay người lao tới...

Bàn chân vững vàng mạnh mẽ, đạp lên thảm sàn gây ra tiếng kêu lách tách. Có lúc nơi hấn lướt qua in dấu bàn chân, rồi hơi gió quét theo thân thổi nguyên một mảng thảm sàn hình bàn chân bay lên, rõ ràng bị ám lực dưới chân Vương Siêu đậm phá.

Du thân Bát Quái Chưởng của Vương Siêu cũng giống như Đường Tử Trần thi triển khi đấu với Trần Ngải Dương, có điều uy lực kém hơn rất nhiều. Vương Siêu chỉ có thể đâm thủng thảm, Đường Tử Trần lại khiến cho cả nền đá cẩm thạch và cốt bê tông rung nứt, tích tắc đã dồn Trần Ngải Dương vào thế bị động hoàn toàn.

Đó căn bản không phải là kỹ xảo, chỉ dựa vào cương lực và sức mạnh vô cùng của cơ thể.

Bát Quái bộ pháp vốn dĩ dùng để né tránh công chiêu của đối thủ, đến chân Đường Tử Trần lại trở nên tốt cùng dũng mãnh, có thể chẻ đá mở núi, dùng đá bay tấn công người. Đây rõ ràng đã lấy nhu hóa cương, chuyển tránh né thành tấn công, bất cứ chiêu thức nào, chỉ cần động thân là có thể khống chế địch nhân, giết người trong nháy mắt.

Trần Ngải Dương tỉ võ với Đường Tử Trần, Vương Siêu không hề biết. Nếu hấn biết, chắc chắn sẽ vứt bỏ tất cả bay ngay đến Singapore.

Tích tắc lòng Vương Siêu trở nên trống không, gân cốt hoàn toàn thả lỏng, chỉ thấy bên trái có một luồng gió nhẹ nổi lên.

Linh giác máy động, tay trái Vương Siêu tự nhiên luồn qua sườn thò ra, một xuyên một tóm, đụng ngay một cái chân cũng đột nhiên xuất hiện. Năm ngón tay Vương Siêu cong lại như gọng kìm, bấu chặt cái chân quảng ra ngoài...

Liêu Tuấn Hoa lật vội gót chân, vùng ra đáp xuống đất, lại lui hai bước mới đứng vững, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc nghi ngờ.

“Đây là chuyện gì? Hầu hình Âm Thoái của tôi, anh có thể bắt được sao?”

“Tôi cũng không rõ, chỉ là tâm ý lúc đó bỗng trống không, tự nhiên cảm thấy anh sẽ ra chân, cảnh ý như tiên giác của ve sầu trước gió thu vậy... Có điều đây là chúng ta đang luyện tập, hai bên đều không có ác tâm nên tôi mới dám thả lỏng tâm ý...”

“Tôi biết rồi...! Không những gân cốt thả lỏng mà lông da phải sờn lên, tâm ý phải trống không, mới là ba điều cốt yếu trong cách đánh của Nội gia!”

Vương Siêu như chợt lĩnh ngộ ra điều gì, nhú mày suy nghĩ.

Ba người đang bàn luận về lĩnh ngộ này, bỗng một gia nhân vội vã chạy đến trình lên một phong thư. Liêu Tuấn Hoa xé ra xem, nét mặt chợt trầm trọng hẳn.

Vương Siêu lạnh mắt nhìn qua, chỉ thấy bức thư viết toàn bằng chữ Nhật

93. Chương 93: Tổ Chức Muốn Anh Đánh Chết Hắn

Vương Siêu thấy thế không tiện quấy rầy, bèn chuyển sang suy nghĩ về các bộ thân pháp mà hắn, Liêu Tuấn Hoa và Đái Quân thi triển mấy ngày nay. Vương Siêu và Liêu Tuấn Hoa đều là bậc võ sư danh tiếng, không những võ công thâm hậu mà quyền thuật sở trường đều xuất phát từ một nhánh nên giao lưu qua lại đặc biệt có ích.

Liêu Tuấn Hoa đặc ý nhất là biến hóa Hầu hình, chỉ cần vận công bé khí là người lập tức thu nhỏ lại, thân hình hơn một mét tám nháy mắt trở thành như một đứa trẻ, chẳng khác gì công phu “Xúc Cốt Công” trong tiểu thuyết võ hiệp.

Hầu hình đấu pháp rất hiểm độc nhanh gọn, lúc co lại thì nhỏ bé, lúc trương ra thì toàn thân bùng phát. Một chiêu co lại rồi trương ra như vậy, lực phát cực lớn, tính tàng ẩn cao, vô cùng lợi hại.

Đặc biệt khiến Vương Siêu bội phục chính là sát chiêu “Âm Thoái” trong “Hoàng Cẩu Tẩn Niệu” vừa bắt ngờ vừa tàn khốc, ẩn giấu trong Hầu hình.

“Hoàng Cẩu Tẩn Niệu - Chó vàng đi tiểu” cái tên tuy rất khó nghe, tư thế cũng khó nhìn không kém, nhưng hiệu quả lại không sao kể xiết.

Nhún người một cái, một chân không chút diềm báo lia chéo ra, bụng dưới và hai bên thắt lưng phát lực lên bằng quang, giống như động tác kiễng chân tiểu tiện của loài chó. Lực phát nhanh mạnh, không hề có một tín hiệu báo trước, hầu như trăm phát trăm trúng.

Chó đi tiểu tiện, vì nhu cầu bản năng mà tự nhiên hất chân lên. Động tác mô phỏng của con người, luyện nhiều lần cũng sẽ tự nhiên như vậy.

“Khi đối phương chuyển đổi động tác, chỉ cần hơi có sơ hở là chân mình tự nhiên lia ra, căn bản không cần suy nghĩ. Nếu anh không có sơ hở thì chân tôi cũng không đá ra, như vậy động tác của tôi hoàn toàn là do anh dẫn dắt, còn tự tôi thì vẫn lặng yên...!” Liêu Tuấn Hoa giải thích “Âm Thoái” của mình như vậy.

Với độc chiêu này, gã đã đánh đến nổi tiếng trong giới võ thuật người Hoa ở Mỹ. Không ít đối thủ lực lưỡng trúng phải Hoàng Cẩu Tẩn Niệu là lập tức gãy xương cẳng, thậm chí vào bệnh viện vẫn không hiểu tại sao.

Lực Âm Thoái của Liêu Tuấn Hoa có sức nặng trên một nghìn năm trăm cân, một gốc cây to cũng có thể bị đốn ngã. Bàn chân gã đạp lên gốc cổ thụ, vỏ cây phải bong ra từng mảng.

Vương Siêu hiện giờ tuy kiêm thông cả Hình Ý, Bát Quái lẫn Thái Cực nhưng luyện đến cảnh giới đại sư chỉ có Hổ hình Tích Kinh và Xà hình Đoản Kinh.

Một chiêu tinh thông có thể đánh thắng khắp thiên hạ. Câu nói “Không sợ biết nghìn chiêu, chỉ sợ tinh một chiêu” chính là ý nghĩa như vậy.

Vương Siêu khi tinh luyện Hồ hình Tích Kinh biến hóa Ứng Trảo, động tác đơn giản chỉ là một chém một chụp nhưng đã phải bế môn bất xuất, luyện miệt mài cả nửa năm, còn phải phối hợp cả đạo lý dưỡng sinh mới có thể thành tựu.

Sau “Hồ Ích” là “Ứng Trảo”, sau “Ứng Trảo” là “Tê Xả” (lôi xé). Chim ưng bổ xuống tấn công, hai vuốt mạnh cứng lôi xé khiến con mồi tan xác. Hồ hình Ứng hình mà Vương Siêu tinh luyện, sau khi dùng một chiêu Tích Trảo bắt chặt kẻ địch, biết hoá tiếp theo cũng là vừa lôi vừa xé. Động tác rất đơn giản nhưng lại tàn nhẫn đến độc địa.

Về cơ bản, một người bị cao thủ chụp được rồi ra tay bạo phát “lôi xé” thì cả cánh tay, cẳng tay đều bị vật ra khỏi thân mình, máu thịt từng mảnh tả tơi, hết sức tàn nhẫn ghê rợn.

Quy luật tự nhiên kẻ mạnh ăn kẻ yếu, người không chết thì ta chết. Trong giao đấu cũng vậy, nhưng tinh túy của võ học lại không chỉ có tàn sát.

Trung Hoa Quyền Thuật, quan trọng nhất không phải chiến đấu mà là dưỡng sinh. Có dưỡng sinh mới có thể gọi là có võ, nếu không chỉ là đánh giết.

Mấy ngày nay Vương Siêu tập trung vào việc luyện võ, tâm ý chú trọng dưỡng sinh. Tổ chất cải thiện, võ công vì vậy cũng tăng nhanh. Hồ vỗ, hồ chém, ưng trảo, ưng lôi, ưng xé, hai loại hình này từ lâu đã thông suốt nay tiến thêm một bậc đến mức thân phát theo tay.

Vì chiêu “lôi xé” quá hung hãn nên hẳn thường chỉ dùng đến Ứng Trảo mà không biến hóa thêm.

Hồ Hình tấn công khí thế mạnh mẽ, chuyển sang ưng hình, từ trên không ngàn trượng chụp xuống, lực lượng khí thế càng lên đến cực đỉnh. Nhưng nếu dụng cả hai hình mà vẫn chưa hạ được đối thủ thì phải chuyển sang cách khác linh hoạt, thâm độc hơn.

Không có thâm nhất, chỉ có thâm hơn. Không có độc nhất, chỉ có độc hơn!

Hầu hình của Liêu Tuấn Hoa đã luyện đến cảnh giới đại sư, ngẫu nhiên trở thành người dẫn đường tuyệt hảo cho Vương Siêu. Thấu triệt các biến hóa khi cùng Liêu Tuấn Hoa giao đấu, Vương Siêu cũng dần nâng Hầu hình của mình đến cảnh giới đại sư.

Cùng lúc đó, hẳn cũng luyện được ám kinh đến hai bên hông, trước ngực, sau lưng, hai chân và hai tay.

Luyện từ minh kinh đến ám kinh là vô cùng khó khăn, từ cương lực ở đỉnh cao của mình lực luyện đến cảnh giới tượng hình hóa thần “Thanh tùy thủ phát” cũng là một khó khăn không kém.

Mỗi chặng đường đầy chông gai này, nếu vượt qua được thì chắc chắn xa lộ thênh thang sẽ mở ra trước mắt.

Vương Siêu liên tục vượt qua hai nút thắt đó, hiện đang ở trên con đường rộng lớn, võ công tiến như bay cũng là chuyện tất nhiên.

“Vừa rồi ngăn được chiêu Âm Thoái trong Hoàng Cẩu Tẩn Niệm của Liêu Tuấn Hoa, hình như ta đã tiên tri tiên giác nên nhanh hơn anh ta một bước, nắm được ý đồ của đối phương. Gân cốt thả lỏng, lỏng da sờn lên, tâm ý trống không... Có điều đây chỉ là đấu thử, hai bên đều không có ý sát nhân nên mình mới có thể đạt đến tâm ý trống không. Nếu là đấu sinh tử, sao có thể dám tâm ý trống không được...?”

Cao thủ giao đấu tự nhiên có địch ý phát lên, trong những cuộc đấu sinh tử thật sự, chỉ cần đối thủ khởi sát ý là tâm ý và ánh mắt Vương Siêu lập tức như hình với bóng, tự nhiên dán vào người đối phương chăm chăm.

Đây hoàn toàn là phản xạ của người luyện võ, trong tay có địch thì trong lòng cũng có địch.

Nhưng “Tâm ý trống không” lại là trong tâm không có địch, không hề biết đến địch ý của đối phương. Tâm ý phẳng lặng như nước mới có thể tiên tri tiên giác, chẳng khác gió thu chưa thổi mà ve sầu đã biết trước.

“Xem ra chỉ có khi giao lưu trao đổi ta mới có thể làm tâm ý trống không, còn khi chiến đấu thật sự thì chưa có được điều này, rõ ràng là chưa đạt đến cảnh giới cần thiết. Tâm ý là nguồn của ám kình, có thể thả lỏng tâm ý chính là ám kình có thể tự nhiên bộc phát, tức là đã đi vào hóa lực rồi!”

Vương Siêu đã nhận ra, vừa rồi khi đấu thử với Liêu Tuấn Hoa hẳn có thể đạt đến mức hoá lực, chính là trong tình huống hai bên đều không có ý đối địch nên hẳn mới có thể trong tâm không có địch.

Nhưng trong cuộc đối đầu thực sự thì thứ cảm giác lại không thể sử dụng, bởi căn bản hẳn vẫn chưa đạt đến cảnh giới đó. Cảnh giới không đến mà vẫn miễn cưỡng thực hiện, sẽ rơi vào cảnh vẽ rồng không nên lại thành giun, tự đẩy mình vào hiểm cảnh.

“Này Vương sư phụ, Vương sư phụ!” Liêu Tuấn Hoa xem xong thư chuyển sang cho Đới Quân, đoạn đưa mắt nhìn sang Vương Siêu. Chỉ thấy hẳn ngồi trên ghế, hai mắt lim dim, chân hơi chuyển động theo tiết tấu nhẹ nhàng, như đang nhắm mắt nhập thần.

Gã gọi to liên mấy tiếng, Vương Siêu vẫn không chút phản xạ, nửa như đang ngủ, nửa như đang chìm vào trong biển cả ý thức.

Liêu Tuấn Hoa và Đới Quân đưa mắt nhìn nhau, cùng mỉm cười gật đầu. Đoạn Liêu Tuấn Hoa thu ánh mắt, thân hình từ từ căng lên, làm ra ý muốn nhảy bổ vào Vương Siêu, trong lòng gã cũng bất thần trỗi lên ý muốn tấn công.

Ngay lúc ấy Vương Siêu bỗng nhiên như bưng tỉnh, nhanh chóng định thần, mái tóc dựng ngược hết như con gà chọi.

Da trên cổ trên tay hẳn nổi sần, lông trên thân dựng đứng như lợn bị chọc tiết, toàn thân khê động làm chiếc ghế kêu lách tách.

Hai mắt Vương Siêu mở trừng, ánh mắt nhắm thẳng vào mặt Liêu Tuấn Hoa.

Phản ứng của hẳn chẳng khác gì một con dã thú đang nấp trong bụi rình mồi, đột nhiên ảm thấy nguy hiểm từ tiếng gió thổi lá cây nên tự nhiên phản ứng trong tích tắc.

Trước khi cảm nhận được địch ý của Liêu Tuấn Hoa, Vương Siêu đang chìm trong những suy nghĩ về võ học, gọi thế nào cũng không thể khiến hẳn tỉnh lại.

Nhưng chỉ cần bên ngoài phát sinh địch ý, lập tức Vương Siêu phản ứng ngay, khi động thì như sét đánh xuống, chỉ nhảy mất là bật dậy đẩy kẻ địch ra ngoài bốn năm mét.

Cảnh giới ấy chính là phong cách của bậc Đại sư, Vương Siêu đã bước đầu lĩnh hội được sự kỳ diệu trong đó. Kiến thức siêu phàm chỉ có thể cảm thấy, không thể truyền lại bằng lời được.

“Ha ha ha ha...!” Liêu Tuấn Hoa lập tức thả lỏng người, cười lớn: “Bất cứ lúc nào cũng nhập thần, bất cứ lúc nào cũng cảm nhận được ám địch, tâm ý của anh đã đạt đến bước này rồi, thật là tốt đến không thể ngờ được! Chúng tôi tục sự phiền hà, chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào nền tảng công phu đã có để duy trì trình độ, nếu được như anh lúc nào cũng có thể nhập thần thì tốt biết bao... Có thể thấy trong lòng anh bất cứ tạp niệm và gánh nặng nào cũng đều vứt bỏ, thực khiến huynh đệ chúng tôi khâm phục...!”

Nói rồi Liêu Tuấn Hoa chợt chùng xuống, nhăn mày như có chuyện khó giải quyết.

Vì bản thân gã cũng có chút nghi ngờ: “Tay Vương Siêu này rõ ràng có gì đó rất không bình thường, tám chín phần mười là gián điệp của EU, sao có thể không chút tạp niệm trong lòng, luôn đạt đến tâm ý nhập thần được?”

Về điều này, cho dù là người trí tuệ xuất chúng lại già dặn từng trải, Liêu Tuấn Hoa cũng không thể hiểu: “Lẽ nào hẳn không phải là gián điệp? Cho dù không phải thì quan hệ những người sau lưng hẳn cũng đủ phiền, không thể trong lòng không có chút tạp niệm nào được! Lúc nào cũng có thể nhập thần như hẳn, chỉ có đạo sĩ hòa thượng, trẻ con vô tư hay người già đã tri thiên mệnh mới có thể làm được...”

Lòng như trẻ thơ, trong vắt phẳng lặng, lúc nào cũng có thể nhập thần. Còn như trong xã hội hỗn độn hiện nay, một người bình thường trưởng thành có thể làm điều này đã là một kỳ tích, huống hồ phía sau Vương Siêu còn có bao nhiêu quan hệ thần bí.

Vương Siêu đang trầm tư chiêm nghiệm Tâm Ý Lục Hợp Quyền của Liêu Tuấn Hoa và hư cảnh Hóa lực “Trong tâm không địch”, bỗng cảm thấy nguy hiểm liền vùng dậy. Có điều khi nhìn thấy nụ cười của Liêu Tuấn Hoa hắn cũng lập tức tản lực, ha hả cười họa theo.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Có phải giới võ thuật Nhật Bản có động tĩnh?”

“Cũng không có gì, chỉ là trong giới võ thuật Nhật Bản gần đây xuất hiện một đám thiên tài võ thuật trẻ tuổi, đi đến vùng Đông Bắc tôi luyện võ công tại các võ đài ngầm của Nga. Chỉ trong một tháng tại các cuộc đấu ngầm ở Siberia, đám người Nhật này đã liên tiếp chiến thắng, không những mang đi rất nhiều tiền mà còn đánh chết không ít quyền thủ người Nga. Mấy hôm trước bọn họ đã đến Đông Bắc, bắt đầu tham gia các cuộc đấu ở đây. Không những đấu võ đài, một số võ quán công khai cũng bị họ dùng danh nghĩa giao lưu, đánh bị thương khá nhiều võ sư...” Giọng Liêu Tuấn Hoa bình thản nhưng không giấu được sự lo lắng.

Đái Quân đưa bức thư cho hắn, Vương Siêu cầm lấy xem qua. Trên bức thư có hình một số thanh niên, nam có nữ có, và vài dòng giới thiệu đơn giản.

Những người này lớn nhất chưa quá hai lăm, nhỏ nhất chỉ là mười sáu, tổng cộng hơn ba mươi nhân mạng.

“Võ lâm Nhật Bản làm thế có ý gì? Đã là thiên tài lại đến đây đánh chui, đấu võ đài ngầm chắc chắn có người chết, thiên tài chết đi lẽ nào không đáng tiếc?” Vương Siêu tò mò hỏi.

“Thiên tài cũng phải cọ sát mới thành tựu, nếu chỉ cọ sát mà đã chết thì chứng tỏ không phải là thiên tài, chết không có gì đáng tiếc! Võ sĩ Nhật Bản huấn luyện thi đấu thường rất tàn khốc, không tàn khốc không thể tạo ra chiến lực. Điều này thì phải công nhận họ mạnh hơn chúng ta nhiều...”

“Dù sao thì lần này không biết giới võ thuật Nhật có ý gì? Lẽ nào đây là một cuộc dẫn dắt, sau này sẽ là tổng tấn công?”

“Đấu sĩ của ta cũng bị chết một người, kẻ giết là tên Nhật này!” Liêu Tuấn Hoa chỉ vào một bức ảnh: “Diệp Huyền, người Nhật gốc Hoa, học Kiếm đạo từ nhỏ, quyền thuật thụ giáo tại huấn luyện viên Hoàng thất Y Hạ Nguyên, từng tu luyện dưới thác nước ba năm, cũng đã tập trong băng tuyết Bắc Hải, là một điển hình của dạng thiên tài khổ luyện. Hắn là một trong những tài năng trẻ kiệt xuất nhất của võ lâm Nhật Bản, mới mười chín tuổi. Nghe nói Diệp Huyền mười bảy tuổi đã tiến nhập ám kinh, ra tay càn quét lần này quả thực không hay rồi!”

“Chính xác, đối phương đến có kế hoạch chi tiết, sau lưng lại có thể lực nâng đỡ. Nếu không có thể lực chống lưng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị ám sát chết... Mười bảy tuổi đã đạt đến Ám kinh, đúng là thiên tài!” Vương Siêu gật gật đầu, nhớ lại Cung Bản Phản Thần từng bị mình đánh nát thận.

“Tên Diệp Huyền này hiện đang ở Cát Lâm, mai anh có hứng thú đi xem một chút không?”

“Đương nhiên rồi...”

Buổi tối Lâm Nhã Nam thông báo cho Vương Siêu: “Kế hoạch mới của Tổ chức là anh tỉ võ cùng Diệp Huyền, tốt nhất hãy đánh chết hắn tại trận. Đây là thiên tài phe đối địch, cấp trên muốn triệt hạ ngay từ khi còn trứng nước!”

94. Chương 94: Diệt Chết Thiên Tài Từ Trong Trứng (thượng)

“Vì không dễ đối phó nên mới cần anh ra tay!” Lâm Nhã Nam gấp tập tư liệu lại, cười tươi: “Anh cũng là thiên tài, thiên tài đấu với thiên tài mới đáng xem chứ. Ý của Tổ chức là đánh dẹp khí thế của võ lâm Nhật Bản. Chủ trương phái mấy thiên tài trẻ tuổi đến càn quét các võ đài ngầm và võ quán của ta chỉ là bước thăm dò, nếu thành công họ sẽ có hành động lớn hơn...”

“Bây giờ không giống thế kỷ trước, võ thuật Nhật Bản không thể tạo nên làn sóng lớn nữa. Lần này họ chỉ đấu trong vòng kín kiểu hành động cá nhân, Nhà nước không nhúng tay vào, giả vờ vô can...”

“Có điều nếu cứ mặc cho họ càn quét thì mất thể diện lắm... Võ thuật không quyết định được cán cân đại cuộc nhưng lại là yếu tố niềm tin hết sức quan trọng. Kế hoạch lần này là vừa đối phó người Nhật, vừa để anh xuất đầu lộ diện trong giới võ thuật. Cơ hội tuyệt hảo anh nhất định không thể bỏ qua, tôi cũng là người luyện võ, tôi tin vào trình độ của anh...!”

“Đừng chụp cho tôi cái mũi cao thế! Đã là nhiệm vụ của Tổ chức thì tôi bằng giá nào cũng phải hoàn thành...” Vương Siêu khê lờm Lâm Nhã Nam: “Tôi đâu phải là thiên tài? Xem tên Diệp Huyền này đi, đó mới là thiên tài chính cống! Hắn mười bảy tuổi đã luyện thông ám lực, tôi mười bảy tuổi mới tập đứng tấn...”

“Thật sự anh không chắc chắn ư...?” Nghe mấy câu của Vương Siêu, Lâm Nhã Nam bất giác nhăn mặt lo lắng.

“Người này tôi chưa từng gặp qua, sao có thể nói thắng nói thua được? Có điều tôi không phải thần tiên, tỉ võ lời dài lại đầy bất trắc, không phải cứ võ công cao hơn là thắng đâu...!” Vương Siêu cười cười, thần thái vẫn ung dung không có chút gì lo lắng căng thẳng.

“Vậy là tốt rồi, tôi còn tưởng anh không có lòng tin chứ!” Lâm Nhã Nam nhìn kỹ Vương Siêu một lần nữa, đoạn gật gù: “Anh đi nghỉ đi, chắc không có nguy hiểm gì đâu. Dù sao Liêu Tuấn Hoa đã có sắp xếp rồi, có điều không sợ nhất vạn mà chỉ sợ vạn nhất...”

Vương Siêu biết Lâm Nhã Nam vừa bố trí xong các tay súng phục kích, sẵn sàng ra tay nếu những người Nhật toàn thắng...Dù sao thân phận hiện giờ của họ cũng là rất lập lờ, rất nhiều sự vụ không cần phải theo luật pháp nào hết.

Đấu võ ngầm cũng phải luôn chuẩn bị các tay súng ám sát.

Lâm Nhã Nam vừa đi ra, lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Cô đây à? Muộn thế này còn chưa ngủ sao?” Nghe tiếng bước chân, từ xa hắn đã nhận ra Chu Giai.

“Người vừa đi ra có phải là trợ lý của anh không? Đẹp quá hả?” Chu Giai mặc chiếc áo ngủ rộng, đi dép lê, mái tóc dài chưa khô hẳn, hình như mới tắm xong.

“Không ngờ anh cũng hư hỏng như vậy, lại có cả nữ thư ký?” Chu Giai rất tự nhiên ngồi xuống ghế, đưa mắt liếc Vương Siêu.

Gặp lại lần này rõ ràng cô thoải mái hơn rất nhiều, nói cười không chút e dè.

Ánh mắt Vương Siêu nhìn lướt qua Chu Nhai, dừng lại trên đôi chân trắng như tuyết, lâu đến mức co phải co người lại, trừng mắt: “Nhìn gì? Chưa từng thấy bao giờ hả?”

Vương Siêu thu ánh mắt lại, nhát gừng: “Đương nhiên... tôi chưa từng nhìn thấy rồi...”

“Anh...!” Chu Nhai cao giọng dọa nạt, đột nhiên lại dịu dàng hẳn: “Tôi vẫn thấy rất lạ... Anh đang làm ăn ngon lành ở tỉnh S, sao lại chạy đến Sơn Đông mở võ quán? Có phải muốn tránh mấy người Triệu Quân nên mới đến Sơn Đông không? Đáng tiếc hôm đó anh bỏ đi sớm quá, nếu không tôi giới thiệu cho anh vài con cháu nhà quyền thế, chỉ cần có quan hệ tốt với họ thì đám Triệu Quân còn lâu mới dám động vào... Nhưng giờ ở Sơn Đông anh đã có quan hệ với Liêu ca. Ba tỉnh Đông Bắc và Sơn Đông tiếng nói của Liêu ca có trọng lượng lắm, xem như cũng an tâm được...!”

“Tôi và Liêu ca của cô chỉ là bằng hữu võ thuật, có điều Liêu huynh quả là rất tài ba. Con nhà quyền quý mà có thể luyện võ đến cảnh giới thượng thừa như thế, thiên hạ không có bao nhiêu đâu.”

“Đừng có mở miệng võ thuật, đóng miệng thuật võ được không...?” Chu Nhai khê bĩu môi: “Tôi thấy anh và Liêu ca rất hợp chuyện, anh phải giúp tôi thuyết phục anh ấy hỗ trợ tôi làm phim, cả anh cũng phải giúp tôi nữa...”

“Được rồi được rồi, ai bảo tôi đang mắc nợ cô chứ!” Vương Siêu thở dài về chửi trợn.

Trường Xuân, Cát Lâm.

Cũng trong đêm ấy, trong một Không Thủ Đạo quán tại Trường Xuân, một gã trai vẻ mặt kiên nghị, chất quật cường lộ rõ trên ấn đường, đang nhắm mắt quỳ trong yên lặng. Cơ thể trong tấm kimono như thả lỏng lại như căng ra, một thanh kiếm gỗ dài đặt trước mặt.

Trước mặt gã lúc này có hai thanh niên Nhật đang đấu tập, người đánh qua kẻ chồm lại, chiêu nào gió cũng rít lên ràn rạt. Nhưng bất kể mọi sự, gã trai kia vẫn bất động, gió phất qua người mà da không chút cảm giác. Chứng tỏ khả năng điều khiển chân lông của gã đã đạt đến trình độ thu phát tùy ý.

“Diệp tử, Diệp tử, hôm nay mới đến mà mai anh đã định đấu à? Không nghỉ ngơi chút nào sao?” Một thiếu nữ xinh xắn, tóc dài kín trán, đôi mắt to tròn, chạy đến ngồi quỳ xuống bên gã, cất tiếng hỏi với vẻ rất ngưỡng mộ.

Nếu Vương Siêu có ở đây nhất định sẽ nhận ra, cô gái chính là Liễu Sinh Tình Tử từng gây chuyện với hắn ở Du Luân.

“Không phải ngày mai mà là ngay tối nay!” Gã trai chính là Diệp Huyền, người Nhật gốc Hoa, được giới võ học Nhật Bản xem là thiếu niên thiên tài của đất nước.

Mười tám tuổi gã đã đánh bại đại sư Hiệp Khí Đạo Nham Thạch Chính Nam ở Bắc Hải. Danh hiệu “Thiếu niên thiên tài” không phải tự xưng mà có.

“Huynh muốn đấu luôn tối nay sao? Trung Quốc bây giờ không còn như trước, chúng ta dù là mãnh long cũng không dễ đề địa đầu xà đầu. Tốt nhất hãy nên cẩn thận, huynh có chuyện gì là tổn thất lớn cho Nhật Bản chúng ta!” Liễu Sinh Tình Tử vội khuyên can.

“Ta đã nguyện hiến đời mình cho võ đạo, không gì có thể ngăn cản...” Diệp Huyền mở mắt, giọng kiên định: “Huống hồ lần này đến Trung Quốc là một dịp trau dồi, sẽ không tránh khỏi gặp nguy hiểm. Không có dũng khí hóa hiểm thành không, làm sao có thể thành tông sư? Tông sư Hiệp Khí Đạo Trục Chi Thanh Bình, các Tông sư Không Thủ Đạo Cung Thành Trường Thuận, Đại Sơn Tháp Đạt, có ai không phải trải qua những trận chiến cửu sinh nhất tử? Chỉ có không khí sống chết của chiến trường mới rèn luyện ý chí tinh thần con nhà võ, còn nếu cứ gặp nguy hiểm là rút lui thì vĩnh viễn không thể tiến lên.”

“Hiểu rồi, Diệp ca!” Liễu Sinh Tình Tử cúi đầu: “Nhưng muội vẫn nghĩ huynh không cần tổn tinh thần vào những trận đấu vô vị. Huynh có thể trực tiếp khiêu chiến những đại sư như Quảng Đông Tam Hổ, Thái Cực Trần Ngải Dương hay Lưu Gia Tuần ở Đài Loan và Mã Hồng Tuấn ở Hương Cảng. Với tinh thần và võ đạo của huynh, chiến thắng bọn họ chắc không thành vấn đề!”

Diệp Huyền đứng lên, hai ngón trên tay phải khép lại, thanh kiếm gỗ như dính keo nhấc lên theo, được gã ôm vào trong lòng.

“Các Đại sư đó rất quý trọng danh tiếng, chẳng khác con chim quý bộ lông của mình, chưa chắc đã tiếp nhận sự khiêu chiến của ta. Chỉ cần quý trọng danh tiếng, trong lòng sẽ có lo lắng. Một người dù mạnh đến mấy, đã có lo lắng tức là có điểm yếu, ta sẽ chiến thắng từng người bọn họ. Nhưng Liễu Sinh Tình Tử, khiêu chiến cũng giống như luyện võ, phải tuân tự tiến từng bước!”

“Vâng!” Liễu Sinh Tình Tử lại cúi đầu: “Diệp Huyền ca, giờ ca muốn đi?”

“Phải!”

“Muội biết đường, để muội đi cùng huynh. Võ đài ngầm nổi tiếng nhất ở đây nằm tận ngoài ngoài ô, cách hơn năm mươi dặm, huynh cứ để muội sắp xếp!”

Diệp Huyền lạnh lùng: “Chúng ta đi! Những chuyện khác hội quan của chúng ta đã sắp xếp xong.”

Hai người ra khỏi đạo quán, men theo những chỗ khuất đèn đường lao đi, nhìn xa chẳng khác những hiệp khách dạ hành trong các bộ phim kiếm hiệp, không bao lâu đã ra khỏi Trường Xuân.

.....

Đêm nay trong sân đấu ngầm ở ngoại ô Trường Xuân, liền một hơi năm danh thủ bị một thanh niên Nhật Bản đánh chết gục, người bị chọc thủng huyết Thái Dương, người bị đánh vỡ lồng ngực, người bị móc mắt, người bị ám kinh chấn nát nội tạng.

Cả khán giả và ban tổ chức cũng thiệt hại nặng nề, bị mấy người đi theo cuốn đến trên mười triệu đồng cá cược.

Mục Tuấn Hoa đương nhiên nhận được tin, nhưng không hạ lệnh bắn lên. Ngày hôm sau gã mới cùng Vương Siêu, Mã Hồng Tuấn và Đới Quân đến Trường Xuân.

“Quá tàn độc! Tên Diệp Huyền này vô công rõ ràng hơn họ rất nhiều, có thể nương tay nhưng vẫn đánh đến chết, đúng là quân tà ác!”

Vương Siêu đang xem những xác chết bị Diệp Huyền hạ hôm trước. Không khó khăn gì để nhận ra vô công của thiếu niên thiên tài Diệp Huyền cao hơn mấy đầu sĩ này rất nhiều, hoàn toàn có thể đánh cho người ta thọ thương phải tự rút lui nhưng vẫn bảo toàn mạng sống.

Vương Siêu cũng đã đấu võ không ít nhưng khác với Diệp Huyền, lần nào hắn cũng toàn gặp cao thủ ngang tài, bắt buộc phải một sống một chết không thể nương tay. Duy nhất khi mới đến Quảng Đông gặp Lỗ Thành Văn là hắn đánh chết ngay nhưng đó là do Lỗ Thành Văn khởi sát tâm trước, xung quanh lại có mấy chục đồng đảng hầm hè đe dọa, không thể không xuất thủ lấy uy, bảo toàn tính mạng.

Về quyền thuật đấu đá Vương Siêu rất có nguyên tắc, có thể nương tay được là nương tay, không cố ý giết người.

Nhất là trong thời gian gần đây, sau khi lĩnh ngộ đạo dưỡng sinh, địch ý của hắn khi lâm trận mới tùy theo đối thủ mà bộc phát, không có tâm giết người sẵn.

“Đi thôi, xem con mãnh long đất khách này có ba đầu sáu tay gì!” Liêu Tuấn Hoa chau mày. Nhìn quyền ẩn trước ngực một xác chết, đầu bàn tay chỉ mờ mờ nhưng tim phổi đều nát bét, gã biết Âm lực của Diệp Huyền đã luyện đến mức cương nhu tùy ý.

Ngoại thành Trường Xuân...

Trường đấu ngầm đặt trong một xưởng máy lớn. Bảng hiệu bên ngoài chỉ là treo cho có, các cấp chính quyền bất kể là công an, trật tự, tòa án, công thương đều mắt khép mắt mở lơ đi.

Trường đấu này là của Liêu Tuấn Hoa. Cũng giống những mỏ khoáng sản ở mấy vùng xa xôi như Quý Châu, Vân Nam, bảo vệ trong đó đều được trang bị súng đạn. Về quy mô, sân đấu Trường Xuân lớn hơn nhiều sân của Ngô Đình Đạt ở Quảng Châu, bố trí cũng rất sang trọng quy củ.

Vùng Đông Bắc nằm gần Nga, doanh trại huấn luyện Syberia phía Nga nghe đồn là nơi huấn luyện ra những quyền thủ ngầm tàn khốc nhất. Chỉ cần là người từ đó ra, ai cũng chẳng khác một cỗ máy giết người trên lối dài.

Các cuộc đấu ngầm ở Đông Bắc chịu ảnh hưởng nhiều từ người Nga, so với vùng duyên hải Đông Nam thì hoàn thiện hơn nhiều. Phần lớn các đấu sĩ ở đây đều đã tham gia các cuộc đấu chính quy cấp K1 của Nhật Bản, không ít trong đó từng có giải.

Nhật Bản và Nga là hai dân tộc hiếu chiến (Trung Quốc thì không?), tính xâm lược rất mạnh.

Trường đấu thiết kế theo phong cách giác đấu trường của La Mã cổ đại, khán đài dành cho người xem cách ly hoàn toàn khỏi sân đấu.

Liêu Tuấn Hoa, Đới Quân và Vương Siêu được dẫn vào hàng ghế đặc biệt. Vừa ngồi xuống, Vương Siêu nhận ra ngay Diệp Huyền và Liễu Sinh Tình Tử, xung quanh là mười mấy thương nhân Nhật mặc tây phục.

Diệp Huyền đứng dậy đi lên lối dài, đối mặt với một võ sĩ Nga cao phải trên hai mét.

Võ sĩ người Nga này ánh mắt lạnh lẽo, bước đi trầm ổn, thần sắc linh nhạy, rõ ràng đã từng trải qua nhiều cuộc đấu sinh tử.

Có điều, chỉ sau một chiêu anh ta đã bị Diệp Huyền hạ gục. Bàn tay Diệp Huyền dao động qua lại như thôi miên rồi móc thẳng vào ngực đối phương, một cước bay đi, chết gục tại trận.

“Gã thiếu niên này quả là một thiên tài, dù ta ra đấu cũng không thể thắng nổi...!” Liêu Tuấn Hoa thầm lắc đầu thở dài, đoạn ra hiệu gọi người quản lý.

“Thương lượng với hội quán Nhật Bản, cho hẩn một khoản tiền rồi bảo họ dừng tay. Rượu mời không uống thì cho uống rượu phạt...” Liêu Tuấn Hoa đưa tay làm hiệu chặt ngang cổ.

“Liêu Tổng, không cần đâu...!” Vương Siêu đang ngồi im bỗng lên tiếng: “Để tôi ra đối phó hẩn!”

95. Chương 95: Diệt Chết Thiên Tài Từ Trong Trứng (hạ)

“Người Nga đó tên Petroff, được đào tạo trong doanh trại Siberia, đã từng tay không vật chết gấu Bắc cực. Thể hình có ưu thế bẩm sinh, tố chất thì mặc dù chúng ta luyện thông ám kinh cũng không hơn được, đặc biệt là động tác hung bạo, kinh nghiệm đấu giết rất phong phú. Nói thực, cả tôi cũng không dám chắc có thể hạ hẩn trong vòng ba hiệp, vậy mà Diệp Huyền lại một chiêu đánh chết luôn...” Liêu Tuấn Hoa càng nói càng toát mồ hôi.

Người da trắng đặc biệt da trắng Bắc Âu, và người châu Phi, vốn bẩm sinh cao lớn mạnh mẽ hơn người Đông Á, sau khi luyện võ tiềm lực càng tăng tiến vượt bậc. Dù là bậc đại sư như Liêu Tuấn Hoa, nếu chỉ dùng lực mà không dùng kỹ xảo hay ám kinh, chưa chắc có thể chiến thắng nổi.

Diệp Huyền đứng trên lôi đài, thân người bất động nhưng ánh mắt sáng quắc lạnh lẽo. Đái Quân nhìn mà phát kinh, lắc đầu vô hiệu: “Hà, Nhật Bản huấn luyện quả là hà khắc hơn chúng ta nhiều, chẳng trách tài năng liên tục xuất hiện! Cho dù không phải là thiên tài, chỉ cần có thể sống qua sự huấn luyện dã man ấy cũng trở thành thiên tài... Vương huynh đệ, tôi nghĩ anh không cần mạo hiểm. Nói thực, luyện đến cảnh giới của chúng ta cần chú trọng hai chữ Hàm Dưỡng, không nên khinh suất ra tay. Trừ phi quá mức không thể chịu được mới nên đánh một trận, chứ còn đây chỉ là đả lôi đài thắng thua không do người, việc gì phải cố?”

Vương Siêu lắc đầu: “Tên Diệp Huyền kia, mười chín tuổi đã đến cảnh giới này, tương lai trưởng thành càng khó đối phó. Huống hồ với kiểu ra tay tuyệt không nương tình đó, sau này không biết còn bao nhiêu người luyện võ phải chết trong tay hẩn? Võ đạo Nhật Bản chủ về tàn phá, gặp thần giết thần gặp quỷ giết quỷ, có trở ngại là quét sạch, khác với võ đạo âm dương giao hòa, thiên nhân hợp nhất của chúng ta...”

Đoạn hẩn nghiêm trọng: “Đạo không đồng không thể cùng bàn chuyện. Cộng đồng võ thuật Trung Hoa chúng ta, nói thực đã rời rạc lắm rồi. Một trận thắng thua tuy không quyết định được điều gì nhưng đối với lòng tin của những người luyện võ ý nghĩa lại không nhỏ. Nếu cứ để cho bọn chúng đến đến đi đi, hết lượt này đến lượt kia khiêu chiến, chỉ e hai ba mươi năm sau chúng ta sẽ không còn Đại sư, sáu bảy mươi năm thậm chí không còn bốn chữ Võ Thuật Trung Hoa nữa... Liêu sư phụ, Đối sư phụ, các vị không cần nói nhiều, sắp xếp đi!”

Bài diễn văn nhỏ của Vương Siêu, một nửa là suy nghĩ của chính hẩn, một nửa là trách nhiệm tổ chức giao không thể không hoàn thành.

Huống hồ, dù không bị tổ chức ràng buộc thì trận đấu này với hẩn cũng tất phải diễn ra. Với cách đánh tận giết tuyệt của tên thiếu niên này, rất có thể mục tiêu tiếp theo sẽ là Vương Siêu, bởi mối thù với Cung Thành Phần Thần.

“Vương Siêu, thật sự anh muốn đấu với hẩn?” Chu Giai vốn kính nhi viễn chi cũng bất giác cất giọng lo lắng. Nhìn đấu sĩ người Nga to như gấu bị Diệp Huyền chỉ một chiêu đánh chết, cô không khỏi rung động đến tận tâm can.

“Phải, không đấu không được!” Vương Siêu cười cười.

“Tôi tin anh!” Mắt Chu Giai chợt loé sáng, nắm chặt tay hẩn bóp mạnh: “Anh nhất định sẽ thắng!”

Biết ý Vương Siêu đã quyết, Liêu Tuấn Hoa bất đắc dĩ thở dài, vỗ vai hẩn nói hai chữ: “Cẩn thận!”

Bất luận là Đái Quân hay Liêu Tuấn Hoa, nghe bốn chữ “không đấu không được” đều nhận ra sát ý trong đó. Trận chiến sắp tới chắc chắn có người phải chết, chỉ chưa biết đó là ai.

Liêu Tuấn Hoa nghiêm nghị phát tay, một gã thuộc hạ tiến đến dẫn đường đưa Vương Siêu đi xuống.

Trường đấu hôm nay kín đặc khán giả. Ba tỉnh Đông Bắc có rất nhiều người luyện võ, nghe tin thiên tài thiếu niên Nhật Bản cần quét sàn đấu, đánh chết năm quyền thủ mạnh, tự nhiên ai cũng muốn đến chứng kiến sự kiện động trời này.

Mắt thấy Diệp Huyền một chiêu đánh chết võ sĩ Nga, mấy nghìn người trong trường đấu đều không khỏi rùng mình ồ lên. Sau khi trận đấu kết thúc, tất cả đều chụm đầu ghé tai nhau bàn tán...

“Tên Nhật này thật lợi hại, rõ ràng là chủ ý đến gây sự. Không biết Liêu Tổng sẽ ứng phó thế nào?”

“Đương nhiên là sẽ chi tiền ra dàn xếp, dàn xếp không xong thì ăn đạn, có điều như vậy mất mặt quá!”

“Chuyện này còn chưa biết... Nhìn xem, không phải là Liêu Tổng ngồi kia sao?”

“Người bên cạnh là ai vậy, hình như là Đái Quân trong Quảng Đông Tam Hổ, muốn hấn ta xuống đấu chăng?”

Những người am hiểu đã nhận ra Đái Quân, đều tỏ vẻ kích động chuẩn bị xem trò hay.

Lúc đó Vương Siêu đã xuống đến sàn đấu.

Võ đài là một bục bê tông hình tròn lớn, chính giữa có một đài bê tông cao một mét, không rào chắn cũng không có thảm trải. Chỉ là sàn bê tông trần trụi màu xám xanh dính hàng trăm vết nâu sậm, dấu tích của vô số trận đấu và vô số máu đã đổ.

Kiến trúc thô thiển của sàn đấu không chút ăn nhập với khung cảnh sang trọng của khán đài, có điều khi hai thứ đặt bên nhau lại tạo nên hiệu quả đặc biệt ấn tượng. Những bài trí ở đây đều lộ rõ tính đấu giết, dục vọng thô lậu, dã man và trần trụi.

Vương Siêu vừa bước xuống, Liễu Sinh Tình Tử ngồi ở xa bỗng giật mình, nhận ngay ra cao thủ từng đánh bại Trương Uy.

“Diệp ca, hấn là người đã bại Trương Uy, cũng giết chết Cung Thành Phấn Thần của Cung Thành gia đó! Chính là đối tượng Thương hội bảo anh đến khiêu chiến, anh nhất định phải thắng hấn!”

Liễu Sinh Tình Tử lấy hết sức hét to, có điều vì cô ta dùng tiếng Nhật lại nói nhanh nên không ai hiểu gì, chỉ thấy một cô gái Nhật đứng lên, ráng gân ráng sức hét về phía võ đài mà thôi.

Đã thấy Liễu Sinh Tình Tử từ trước nên Vương Siêu không bị tiếng kêu của cô ta tác động, chỉ nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền.

Giống như chim ưng nhìn con mồi, mọi tiếng động, biến hóa, môi trường xung quanh đều không còn tồn tại, toàn bộ tinh thần, thị giác, thính giác của Vương Siêu chỉ tập trung đến một mục tiêu duy nhất là Diệp Huyền.

“Anh là người đã đánh bại Trương Uy, thanh toán luôn Cung Thành Phấn Thần?”

Vương Siêu vừa bước tới Diệp Huyền đã nhìn dán vào người hấn, sau khi nghe tiếng Liễu Sinh Tình Tử, tích tắc ánh mắt gã càng trở nên tàn khốc.

Diệp Huyền sống mũi cao thẳng, lông mày lưỡi mác, mắt sáng như sao, ngũ quan đoan chính, cao hơn một mét bảy, xương cốt toàn thân cân đối. Đứng giữa sàn đấu, bất luận là thể hình hay khí chất đều tạo ra ấn tượng của vẻ đẹp hoàn mỹ.

Diệp Huyền mang theo thanh kiếm gỗ nhưng để lại chỗ Liễu Sinh Tình Tử, hai tay buông xuôi tự nhiên. Những lỗ chân lông trên khắp người gã cảm nhận kích thích từ địch ý của Vương Siêu, chớp mắt sần lên như hạt đậu xanh sẫm, minh chứng rõ ràng của đại cao thủ nội gia.

Vương Siêu bước tới, cột sống như lưng rồng uốn cong rồi bật lên, nháy mắt đã đứng trên sàn bê tông.

Bục bê tông này rất lớn, phải bằng hơn hai sân bóng chuyền. Diệp Huyền ở giữa, Vương Siêu đứng bên rìa, cách nhau chừng năm mét.

Nghe Diệp Huyền hỏi, Vương Siêu không trả lời, chỉ thản nhiên gật đầu.

“Anh nhảy lên đài dùng công phu Long hình, tức là Hình Ý Quyền. Tôi từ nhỏ luyện Bắc Thần Nhất Đạo Lưu Kiếm Thuật, Bách Nhãn Bạo Bốc, dùng kiếm đao chém nước. Năm thứ ba Dân Quốc, một cao thủ Bắc Thần chúng tôi dùng thuật kiếm này đánh bại Hách Ân Quang, Đại sư Hình Ý Kiếm của Trung Hoa. Hôm nay tôi dùng kiếm hóa quyền, liệu anh có chống đỡ được không?” Tư thế Diệp Huyền chậm rãi thoải mái, da sần như hạt đỗ nhưng tinh thần lại không chút kích thích, lời nói nhẹ nhàng như đang trò chuyện với bạn bè, biểu lộ khí chất của bậc Đại võ sư.

Tiếng Trung của gã rất chuẩn xác, từng câu từng chữ tròn trịa rõ ràng, truyền vào tai Vương Siêu rõ mồn một.

Võ thuật Nhật Bản, trước khi tỉ võ là đấu khẩu, dùng lời nói phân tán ý chí tinh thần của đối phương, sau đó mới dồn dập ra tay, một đợt thẳng ngay, đây là quy tắc xưa cũ. Diệp Huyền cố ý nhắc chuyện năm xưa cao thủ Nhật Bản Bắc thần đánh bại đại sư Hình Ý Hách Ân Quang cũng là nhằm phân tán tinh thần của Vương Siêu.

“Động thủ đi!” Vương Siêu không quan tâm đến bài bản của đối phương, ngay khi chữ cuối cùng của Diệp Huyền vừa dứt, hần thò bạo gầm lớn, tiếp theo là một chiêu Hồ Hình Phách Kinh xé gió lao đến.

Xen trong tiếng gió là tiếng hổ gầm trầm đục, gân cốt kêu lách cách. Vương Siêu đã thực sự khởi sát tâm, ra tay không hề nương tình, tung luôn khí thế tàn khốc nhất, thân hình mờ ảo vừa động đã đến trước mặt đối phương.

“Hả??!” Diệp Huyền không khỏi bị bất ngờ, khí còn chưa vận đã thấy trước mắt tối đi, đối phương vốn cách đến năm mét nháy mắt đã như hổ đói vồ xuống. Tâm trí gã rung động, biết chẳng những bài lung lạc vô tác dụng, ngược lại còn bị đối phương chiếm mất thể thượng phong.

Dù sao Diệp Huyền cũng là nhân vật thiên tài, vừa nhận ra sự thể liền lập tức phát động, thân hình như rắn uốn éo lui ra sau ba mét, một chân đạp trong không khí, cả người hạ xuống dưới võ đài, lợi dụng địa hình tránh một cú bổ dững mãnh của Vương Siêu.

Vương Siêu không ngờ đối phương lại chọn cách thoái lui như vậy, vừa khéo tránh được chiêu Hồ hình và những biến hóa sau đó. Chiêu công này của hần chủ ý là chiếm thế đầu, trước hết gầm lớn một tiếng át đi miệng lưỡi đối phương, còn khiến khí không điều hòa, sau đó dùng Hồ hình tiến công. Chỉ cần đối phương động thủ chống đỡ là lập tức thi triển các biến hóa Ứng Trảo, Ứng Tê, Ứng Xả giết chết ngay tại trận.

Nhưng Diệp Huyền lại chọn cách nhảy xuống lôi đài, hóa giải tất cả những chủ ý của hần.

Không những thế, đúng lúc Vương Siêu lao đến mép lôi đài, chém vào trong không lấy đà, đang toan nhảy xuống truy đuổi thì bỗng một bóng người như ma quỷ từ dưới bật tung lên.

Chính là Diệp Huyền, gã co người núp dưới lôi đài, đợi đến khi chiêu của Vương Siêu vừa lúc dứt liền bật người nhảy lên, một tay che đầu, một tay xò móng móc chính xác vào hai mắt Vương Siêu.

Chiên phản công hết sức tàn độc và thâm hiểm, cả người cuộn lại như rắn rồi lầy đà bay lên như rồng, ra thế Nhị Long Đoạt Châu, lợi dụng tối đa góc khuất dưới sàn đấu để tạo sự bất ngờ.

Vương Siêu chỉ cảm thấy một cơn lốc tấp vào mặt, hai mắt đau nhức như kim châm. Hần vội nhắm mắt, đồng tai nghe động tĩnh, hai cánh tay vương ra chém xuống dưới một nhát, nhằm vào bàn tay đang xia đến của Diệp Huyền.

Diệp Huyền nhanh chóng biến hóa, hai ngón tay đang nhắm đến mắt đối phương bỗng cong lại thành móc, gõ mạnh vào lớp gân trong khớp khuỷu tay của Vương Siêu.

Xúc giác máy động, Vương Siêu biết lực ngón tay của Diệp Huyền mạnh không kém gì mình, nếu gõ trúng gân khuỷu tay thì không dùng ám kình hần cũng không chịu nổi, chắc chắn cả cánh tay bị phế.

Cánh tay Vương Siêu giật nhẹ, đoạn thẳng ra như một chiếc gậy lớn, lỗ chân lông vùng khớp khuỷu đóng mở, ám kinh bộc phát lập tức rung động đến ngón tay Diệp Huyền.

Diệp Huyền nhận ra ngay ám kinh của đối phương, tư thế móc vào tức thời dừng lại, năm ngón tay duỗi mạnh rồi chụm vào như đầu rắn, nương theo cánh tay đang duỗi thẳng tiến lên nhắm vào khớp vai Vương Siêu.

Cơ thân, bật người, móc mắt, câu móc, một loạt chiêu liên hoàn được Diệp Huyền sử dụng rất thuần thục, lực phát mạnh mẽ, uy thế tàn bạo, chiêu nào cũng muốn lấy mạng người, không hổ danh thiên tài thiếu niên số một của Nhật Bản.

Vương Siêu hai vai liền hất lên, hai chân lùi lại tránh đòn công của Diệp Huyền.

Thế tấn công của Vương Siêu lúc này đã bị đứt đoạn, thậm chí còn bị đối phương cướp lại thế chủ động, rõ ràng là bản lĩnh của bậc đại tôn sư. Dưới sức ép nhanh mạnh của đối phương, Vương Siêu không thể không lui ra sau, điều hòa hơi thở tìm cách cướp lại thế chủ động.

Có điều, Diệp Huyền sao có thể để hắn làm như vậy!

Ngón tay như kiếm, thân pháp như rồng bay, gã lập tức xáp lại Vương Siêu, hình như không cần cả lấy hơi.

Thân pháp Diệp Huyền không ngớt biến hóa, hai cánh tay như hai lưỡi kiếm dài, khi móc, khi đập, khi chém dè, điểm, gạt, giã, thọc...

Chiêu nọ tiếp chiêu kia nhanh như chớp, gân cốt phát lời âm, nhanh như gió, mạnh như sấm sét, bạt tung mọi cản trở.

Vừa lấy lại hơi Vương Siêu đã bị Diệp Huyền bức đến rìa lối đài, mất cơ hội chiếm lại thế thượng phong. Nhưng hắn không nhảy xuống như địch thủ trước đó, ở vào thế hạ phong nhưng lòng Vương Siêu tự nhiên trở thành tĩnh lặng, trống không đến cực điểm.

Bỗng nhiên hắn vận lưng, xoay nửa vòng, vai phải nhắm vào đường trung tuyến thân Diệp Huyền, tích tắc cánh tay thu lại, cổ tay lui vào sát tim, vẽ một vòng tròn. Kinh lực trong sát na dồn đến cực điểm, theo nhịp đập của tim dùng Mã bộ khởi phục lên xuống, cánh tay như ác long ra khỏi hang, tựa như chiếc thương dài xoáy thẳng đến, rung bật kiếm thể trên cánh tay Diệp Huyền, còn bức tiếp đến ngực đối phương.

Chính là một chiêu “Hồi Mã Thương” trong Long Xà Hợp Kích.

Long là Mã, Xà là Thương, các danh tướng thời cổ đại chinh chiến sa trường, một tuần mã một trường thương đâm đập xông pha, đầu thương lóe lên, quỷ khóc thần sầu.

Uy phong và hào hùng đến nhường nào! Một chiêu Long Xà Hợp Kích này của Đường Tử Trần chính là chất lọc tinh túy trong các sát chiêu từ chiến trường thời cổ.

Võ thuật Vương Siêu đã đến bậc đại sư, ngay khi Diệp Huyền vừa lánh xuống lối đài bỗng bật lên phản kích hắn đã biết mình thất thủ, chắc chắn sẽ bị đối phương ép lại. Vì vậy trong lúc lui ra sau né tránh Vương Siêu đã ngấm đòn lực, khởi phục thân hình, hóa thế hạ phong thành thế ngựa lồng, chỉ đợi dịp là giật cương tung một đòn chí mạng.

Bao nhiêu tinh túy quỷ khóc thần sầu nơi chiến trường cổ đại, đều dồn vào một chiêu Hồi Mã Thương của Vương Siêu.

Một ngựa một thương, có thể cắt đất phong cương, xưng vương xưng hầu!

Diệp Huyền chiếm được thế thượng phong, trong lòng tính toán Vương Siêu chắc chắn sẽ bắt chước gã lui xuống lối đài, lúc đó kinh lực gã cũng tích lũy đến đỉnh. Chỉ cần Vương Siêu nhảy xuống, Diệp Huyền sẽ tức khắc dùng tay thay kiếm từ trên chém xuống, chiêu “Nghênh Phong Nhất Đao” kinh điển tàn khốc nhất trong Kiếm đạo Nhật Bản.

Gã từng luyện kiếm ba năm dưới thác, từ cao nhảy xuống vùng kiếm chém đứt đôi dòng nước, uy thế lâm liệt bao trùm bốn phương tám hướng, hầu như không một ai có thể tránh được.

Nghênh Phong Nhất Dao lúc có lợi nhất mới là một đòn sấm sét, bình thường không dễ thi triển vì người từ trên cao nhảy xuống có rất nhiều sơ hở. Nhưng chỉ cần Vương Siêu rơi xuống lôi đài, đó sẽ là cơ hội tốt nhất.

Trong khoảnh khắc, Diệp Huyền hầu như cảm thấy hào quang thắng lợi đã bày ra trước mắt. Có điều, một chiêu Hồi Mã Thương vừa phát đã đập tan hào quang thành mây khói.

“Lợi hại lắm!” Diệp Huyền linh giác mẫn cảm, cánh tay vừa bị chấn động bật ra đã cảm thấy tình hình không như ý. Tâm trí gã được tôi luyện cứng như băng thiếc, không vì thắng lợi vừa vượt đi mà sinh ra thất vọng, lập tức thu hai tay về che trước ngực, trong lòng vẫn tĩnh lặng như không.

Rầm!

Cánh tay Vương Siêu như trường thương, đánh mạnh vào ngực Diệp Huyền. Một chiêu Hồi Mã Thương lực phát như núi sập, Nghênh Phong Nhất Dao của Diệp Huyền còn chưa kịp phát, rõ ràng thấp hơn một bậc. Diệp Huyền vội lui ra sau, đến tận giữa lôi đài.

Cuối cùng lại cướp được thể thượng phong!

Vương Siêu chớp thời cơ lao lên, một tiếng hổ gầm rung chuyển sàn đấu, mặt bê tông nứt nẻ, hiện lên một dấu chân rõ từng ngón.

“Liêu ca... Giờ phải làm sao đây?” Chu Giai toàn thân run rẩy, mồ hôi ướt đầm, nín thở hướng theo từng cử động của Vương Siêu.

“Thật hung hiểm... tôi cũng không biết...” Liêu Tuấn Hoa cũng căng thẳng không kém. Đái Quân không nói gì, miệng mím chặt.

Chu Giai càng căng thẳng đến cực độ, chỉ cảm thấy càng nín thở người càng căng ra, tim đập loạn dữ dội. Nhìn Vương Siêu đấu với Diệp Huyền trên lôi đài, trong đầu cô bỗng lóe lên một cảnh...

Rồi không nén được, Chu Giai bỗng mở miệng hét nhỏ...

”Vạn Lý Trường Thành mãi mãi không thể đổ, sóng Hoàng Hà cuộn trào đến biển khơi...

Mở mắt ra, hãy nhìn rõ đi nào!

Có ai tự nhận mình là kẻ hèn kém...

Mở miệng ra, cất cao giọng lên nào!

Có ai không là con của Tổ quốc...

Vung tay lên, chúng ta cùng mở đường!

Ra sức vì Quốc gia trùng hưng!

Sao có thể để đất nước bị giày xéo?

Con sư tử ngủ nay đã dần tỉnh rồi...”

Lời bài ca “Hoắc Nguyên Giáp” như tự bật ra khỏi miệng, ban đầu Chu Giai chỉ muốn giảm bớt căng thẳng cho mình, nhưng không khí tại trường đấu nhanh chóng bị lây nhiễm. Người bên cạnh lẩm nhẩm cùng hát, lại người bên cạnh nữa, hàng trăm người bắt giắc cùng hòa theo...

Không đầy vài chục giây, tiếng ca đã lay động hơn nửa số người có mặt. Vương Siêu đang đấu với võ sĩ Nhật, rõ ràng đang vẽ lên hình ảnh kinh điển của Hoắc Nguyên Giáp trên lôi đài.

Chỉ sau một phút, tiếng ca đã chấn động cả trường đấu.

”Vạn Lý Trường Thành mãi mãi không thể đổ, sóng Hoàng Hà cuộn trào đến biển khơi...

Mở mắt ra, hãy nhìn rõ đi nào!

Có ai tự nhận mình là kẻ hèn kém...

Mở miệng ra, cất cao giọng lên nào!

Có ai không là con của Tổ quốc...”

Liễu Sinh Tình Tử và mười mấy thương nhân Nhật Bản đều không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn nhau vẻ kinh ngạc khó hiểu.

Tiếng ca vang lên trên lôi đài, nơi Vương Siêu và Diệp Huyền đang đánh nhau bất phân thắng bại.

Tuy một chiêu Hồi Mã Thương khiến Vương Siêu chiếm lại thế thượng phong, nhưng Diệp Huyền tinh thần bản lĩnh đều cao cường, không hề dao động, hai cánh tay lúc trầm ổn lúc nhẹ nhàng linh hoạt, lần lượt hóa giải những đòn công dũng mãnh của đối phương.

Chiêu thức cả hai đều đang chậm dần lại thì tiếng ca chợt chấn động đến lôi đài. Trong chớp mắt, tinh thần Vương Siêu phần chấn đến cực điểm.

Hự...!

Ngực Vương Siêu phồng lên, một lần nữa phát ra tiếng hổ gầm như sấm sét, chân đạp liền tám bước. Nền bê tông vỡ vụn, cát đá bắn rào rào.

Hắn nghiêng lướt người lên, hai cánh tay cùng tung ra bổ xuống. Không khí nổ lộp bộp, mỗi lần chém như có tiếng bánh xe bị vỡ.

Sắc mặt Diệp Huyền cuối cùng cũng thay đổi, quyền pháp hung hãn này hoàn toàn vượt qua giới hạn Vương Siêu thể hiện từ đầu trận đấu đến giờ.

Liên tục chống đỡ tám nhát chém như núi sập, cuối cùng Diệp Huyền cũng cạn khí. Gã vội vàng dùng bài cũ, lui người nhảy xuống lôi đài, đúng lúc đó Vương Siêu hóa thủ kiếm thành Ưng Trảo chụp tới.

Diệp Huyền tung một trảo ngược lại, bàn tay hai người liều đan nhau. Khí thế Vương Siêu chợt tăng lên một bậc, phát ra tiếng rít chói tai của chim ưng, hai bàn tay đột nhiên vừa lôi vừa vịn!

Ưng Tê, Ưng Xả!

Diệp Huyền chỉ cảm thấy cánh tay mình bỗng giãn ra, cả khớp, cơ, dây chằng đều nhói lên dữ dội, ám kinh vừa bộc phát cũng bị ám kinh của đối phương dội vào triệt tiêu.

Bàn tay Vương Siêu như móc sắt lôi xé, bả vai đồng thời đánh tới trước. Một chiêu “Lão Hùng Đả Thụ” tông trúng ngực, Diệp Huyền liền bay xuống lôi đài.

Chiêu Lão Hùng Đả Thụ của Vương Siêu chỉ là miễn cưỡng dùng hình, lúc phát ra không lớn. Hùng hình của hắn chưa luyện đến chí cảnh, uy lực đối phó với người bình thường thì được, nhưng với cao thủ thì chưa thể hạ gục tại trận.

Diệp Huyền đã luyện ám lực đến ngực, tất nhiên không thọ thương, có điều người vẫn bị chấn bay. Rầm...! Gã rơi xuống lôi đài, lộn một vòng rồi tức khắc vùng dậy.

Nhưng Vương Siêu đâu bỏ lỡ cơ hội, nhanh như chớp từ trên không lao xuống, cả người như tuần mã tung vó, hung hãn đạp tới Diệp Huyền.

Một chiêu Mã hình này của Vương Siêu vừa nhanh vừa mạnh, vừa vịn chụp trúng sơ hở lúc đối thủ vùng dậy. Cho dù thân pháp nhanh đến đâu, Diệp Huyền cũng bị đạp trúng tay phải.

Rắc...!

Tiếng xương vỡ vang lên, cho dù tay có cứng như thép, trúng cú đạp này cũng không ai chịu nổi. Chỉ một thoáng, từ cổ tay đến bàn tay Diệp Huyền bị đạp dính vào trong sàn bê tông, máu thịt nhầy nhụa.

“Hay! Hay!” Cả trường đấu dội lên những tiếng cổ vũ.

“Hừ...!” Bàn tay phải nát bấy nhưng vẻ đau đớn trên mặt Diệp Huyền chỉ thoáng qua. Nháy mắt gã lại vùng lên, “Thoái Đàn Trừu Kính” một cước nghìn cân tung ra nhắm vào chân Vương Siêu.

Rõ ràng, sức chiến đấu của Diệp Huyền không vì bàn tay bị phế mà giảm sút, cơn đau ghê gớm gã chịu được, thân kinh vững như thép, ý chí kiên định, thật hiếm thấy.

Đáng tiếc, Vương Siêu sau một chiêu đắc thủ vẫn không chút lơ lửng, nếu không còn chưa biết có thoát nổi chiêu Thoái Đàn này không.

Nhanh như chớp hấn ngồi thụp xuống, người thu lại nhỏ như con khỉ tránh cú đá của Diệp Huyền. Rồi cũng rất nhanh, chân trái Vương Siêu hất ra, đập trúng vào cẳng chân chưa kịp rút về của đối phương. Lại vang lên tiếng xương gãy răng rắc...

Chính là chiêu Âm Thoái trong Hào hình, đòn tâm đắc nhất của Liêu Tuấn Hoa.

Liên tiếp hai lần dính đòn, cuối cùng Diệp Huyền cũng ngã xuống. Không chút nương tay, Vương Siêu vận lực tung một cước chí mạng...

Rầm! Lồng ngực gã thiếu niên thiên tài vỡ tan, lồng tử giãn ra, hơi thở tán loạn, hoàn toàn mất sức chiến đấu.

Bàn tay còn lại của gã bấu chặt lấy chân Vương Siêu, nhưng lực đã không còn để ấn xuống.

“Hóa ra ta không phải là thiên tài...!”

Một câu rành rọt thoát ra từ miệng Diệp Huyền, hai mắt nhắm lại, tắt thở.

96. Chương 96: Thù Lại Thêm Thù

Trận chiến với Diệp Huyền đúng là đã tiêu hao toàn bộ tinh thần và sức mạnh của hắn. Từ lúc bắt đầu đến khi phân thắng bại, chỉ chưa đầy mười phút song những tình huống sinh tử nhanh như chớp điện đã khiến hắn phải ra tay không dưới một trăm lần.

Có thể nói, trong gần mười phút này Vương Siêu đã quanh quẩn ở bờ vực của sự sống cái chết đến cả hơn trăm lần. Đây là trận chiến gian khổ nhất từ trước đến giờ của hắn, thậm chí cuộc đấu võ với Trương Uy cũng không có nhiều áp lực lớn như vậy. Đấu với Trương Uy chỉ liên quan đến sống chết cá nhân, còn cuộc chiến với Diệp Huyền lại can hệ đến kỳ vọng từ trên Tổ chức cũng như trách nhiệm đối với giới võ thuật người Hoa.

Trương Uy tái xuất giang hồ cũng là vạn bất đắc dĩ, ngay từ đầu nhuệ khí đã bị thui chột, tuy có thể hiện ra công phu thâm hậu nhưng rốt cuộc vẫn chuốc lấy thất bại.

Trong khi đó, Diệp Huyền đúng là tuổi trẻ khí thịnh, khí thế trong mình cuộn cuộn, đặc biệt tâm trí kiên định đến đáng sợ, ngay cả khi một bàn tay bị đá nát cũng vẫn có thể nhẫn nhịn, thi triển ra những đòn cước công phản kích chết người.

Quan trọng nhất là võ công của Diệp Huyền còn trên tài Trương Uy!

“Thế kỷ trước lúc Hoắc Nguyên Giáp lên võ đài, có lẽ cũng giống như tình thế hôm nay...”

Đúng vào lúc khán giả trên đài đồng thanh hát lên câu “Vạn Lý Trường Thành mãi không bao giờ đổ”, Vương Siêu đột nhiên cảm nhận được một luồng linh khí tràn ngập đất trời, một tinh thần phấn khích khó tả.

Chính tinh thần ấy đã giúp hắn sau khi thi triển thế Hồi Mã Thương chiếm lại thượng phong liền lập tức xuất ra Hổ hình đến cực hạn bỏ xuống, đánh cho Diệp Huyền mất dần khí thế, cuối cùng không còn sức chống trả phải nhận lấy kết cục mất mạng.

Trong đòn Hổ hình cuối cùng, hắn đã khơi phát toàn bộ tiềm lực của mình, đạp liền tám bước giẫm vỡ cả lôi đài, khí thế hùng hục như Hoàng Hà vượt thác.

Đấu võ không thể thua khí thế! Thua khí thế là tâm thần sẽ bạc nhược, ý chí sẽ bất linh, chân tay không thể thi triển được bất kỳ chiêu thế gì đến nơi đến chốn.

Có thể nói, chính khán giả có mặt tại trận đấu đã mang đến cho hắn một khí thế lớn không gì sánh kịp.

Vương Siêu cuối cùng đã hiểu ra, thế kỷ trước khi sơn hà rạn nứt, tại sao lại có nhiều người đứng ra như vậy, chính bởi trong trái tim tất cả người Hoa đều có một tinh thần như thế. Có thể thường ngày, tinh thần ấy chính bản thân mình cũng không phát giác được, nhưng vào thời điểm mấu chốt sẽ tự nhiên trào dâng, ngưng kết thành một thể thống nhất.

Đó chính là Tinh Thần Cửa Rong!

Một tắc sơn hà một tắc máu!

.....

“Sao lại như vậy, sao có thể như vậy...!” Mắt thấy cảnh tượng diễn ra trên lôi đài, Liễu Sinh Tình Tử không khỏi bồn loạn, thậm chí còn nghi ngờ mắt mình liệu có nhìn nhầm không.

Trong con mắt cô ta, Diệp Huyền không bao giờ có thể thất bại, từ trước đến giờ luôn là một bậc thiếu niên tông sư Thần căn giết Thần, Phật căn hủy Phật.

Vậy mà bậc thiên tài thiếu niên đang ngã gục trên sàn đấu, chết trong tay đối thủ.

Sự hủy diệt của một thần thoại, đánh dấu sự ra đời của một thần thoại khác!

“Tuyệt vời!”

Trường đấu bùng nổ bởi những tiếng hò reo, như thể ở Thế vận hội Trung quốc lại dành được một huy chương vàng nữa.

Đấu võ ngầm tuy hung hiểm tàn khốc, nhưng cũng rất dễ kích thích nhiệt huyết con người, nhất lại là cuộc tỉ thí giữa một dân tộc này với một dân tộc khác. Tuy là tự phát không mang tính chính thức, song bất kể là người xấu kẻ tốt, đứng trước cuộc đấu của dân tộc đều có một trái tim như nhau.

Thời đại hòa bình, nhiệt huyết của mọi người vẫn không mất đi, chỉ là ẩn náu mãi nơi sâu thẳm mà thôi.

“Hay, đánh hay lắm! Số một! Tôi và Đái sư huynh tâm phục khẩu phục rồi!”

Sau khi Vương Siêu đánh chết Diệp Huyền, Liêu Tuấn Hoa là người đầu tiên bình tĩnh. Ngập trong bầu không khí phấn khích của khán giả, một người bình tĩnh như gã cũng bị ảnh hưởng. Dù sao cũng là nhân vật quyền cao chức trọng nên Liêu Tuấn Hoa lấy lại thần thức rất nhanh, vừa bình tĩnh liền đi ngay xuống.

Đái Quân tuy thân là Quảng Đông Tam Hổ, thân chinh bách chiến, chưa hoàn cảnh nào chưa từng trải, nhưng với tư cách là một người học võ, khí chất vốn có lúc nào cũng tồn tại, vì thế tự đáy lòng mình cũng dành sự khâm phục thực sự chiến thắng của Vương Siêu.

Hai gã vừa xuống lập tức gọi người vây kín xung quanh Vương Siêu, đề phòng bắt trộm.

“Đúng là một trang nam tử hán!” Một nam nhân trung niên mặc thường phục, thân hình cao lớn, khí thế hiên ngang cùng hơn mười người khác cùng đi tới.

Mấy người này dáng đi nghiêm trang, không chút lẻ mề, hẳn đều là quân nhân.

“Đại tá Từ của quân khu Cát Lâm!” Liêu Tuấn Hoa giới thiệu, Vương Siêu mỉm cười gật đầu đáp lại.

“Một Hoắc Nguyên Giáp mới, tuyệt lắm! Hôm nay thật sáng khoái!” Đại tá Từ phấn khích như một đứa trẻ: “Mấy năm trước trận chung kết Cúp bóng đá châu Á, Trung Quốc gặp Nhật Bản, toàn quân khu chúng ta đều ngồi trước tivi hát quốc ca cổ vũ. Khốn nạn, đám con rùa cháu ba ba ấy không biết tiến thủ, mất cúp vào tay Nhật. Không ngờ hôm nay hát Vạn Lý Trường Thành cậu đã giành chiến thắng, đúng là sáng khoái! Người ở đâu vậy? Tôi mời cậu đến chỗ tôi làm khách!”

“Thật là đã đời!”

Bên dưới sàn đấu, vị đại quan quân khu không còn giữ khí chất trang nghiêm thường ngày nữa mà trở về với tính tình thô lậu tùy tiện của mình.

“Đây là Vương Siêu sư phụ, quán trưởng Nội gia quyền thuật quán Lao Sơn, Hình Ý Bát Quái Quyền đại sư!” Liêu Tuấn Hoa tươi cười giới thiệu.

Rất nhiều người quen biết với Liêu Tuấn Hoa cũng vây xúm lại, ai cũng muốn nói chuyện với Vương Siêu. Trong nháy mắt, hắn đã trở thành một nhân vật chẳng kém gì minh tinh màn bạc.

Nhìn không khí nhiệt tình hào hứng như vừa rồi đồng thanh cất tiếng hát, Vương Siêu bất giác lại thấy cảm hứng dâng trào. Thực sự tinh thần ấy đã khích lệ hắn phát huy được toàn bộ tiềm lực, vượt xa mức bình thường, sức mạnh phát sinh từ sự cảm động bởi khí thế quần chúng.

Những người này quan chức có, lão bản có, nhân viên văn phòng cũng có. Tuy thường ngày có thể đơn đảo làm giàu, có thể tham ô hối lộ, nhưng trong hoàn cảnh đặc thù vừa rồi đều bị truyền nhiễm bởi một câu hát đơn giản.

“Đi, chúng ta đi uống rượu! Hôm nay phải uống một trận thỏa thích, nếu không thật không xứng đáng!” Liêu Tuấn Hoa dặn dò thủ hạ xử trí công việc bên dưới rồi kéo Vương Siêu đi, thần thái vô cùng phấn khích.

Vương Siêu đánh chết Diệp Huyền không hẳn là chỉ tránh được tổn thất cho gã. Tài lực của Liêu Tuấn Hoa có thể khiến gã hoàn toàn không bận tâm Diệp Huyền cuỗm đi bao nhiêu tiền, thậm chí cả sà dẩu này bị đập đổ gã cũng chẳng hề gì. Điều làm Liêu Tuấn Hoa vui mừng là Vương Siêu đã đánh ra được khí thế và tinh thần, khơi dậy được không khí võ thuật chân chính.

“Uống rượu gì chứ, không để Vương huynh nghỉ chút à?” Chu Giai đi đến lờm Liêu Tuấn Hoa, đoạn rút chiếc khăn tay thơm nức dịu dàng lau mồ hôi trên mặt cho Vương Siêu, như thể giữa hai người đã xác định rõ quan hệ.

“Người... người... người giết Diệp ca... Ta phải giết người...!”

Liêu Sinh Tình Tử đang quỳ sụp bên xác Diệp Huyền, mấy thương nhân Nhật Bản đỡ hai bên. Người nào người ấy sắc mặt đăm đăm nhưng không ai chú ý đến một Diệp Huyền đã chết.

Trước đó khi Diệp Huyền đại triển thần uy, một mạch kích sát gần mười hảo thủ thì người trên khán đài, bất kể là tán thưởng hay ghét hận thấu xương cũng đều không thể không hướng ánh mắt đến gã. Nhưng lúc này khi thất bại thân vong, con người ấy lập tức mất đi tất cả các giá trị. Dù đã từng thống hận hay yêu mến, ai cũng đã chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Sinh tử thành bại, vốn thăng trầm và thực tế như vậy!

Dù là thiên tài, giao đấu mất mạng sẽ không còn là thiên tài nữa. Trong cuộc sinh tử người chết ta sống, người nào sống sót mới là thiên tài!

Liêu Sinh Tình Tử đang ngậy người thất thần bỗng ngẩng đầu, ánh mắt hướng thẳng về phía Vương Siêu. Bất thành linh, cô ta diên cuồng xông lại.

Liêu Sinh Tình Tử cũng là một cao thủ trẻ tuổi kiệt xuất, tinh thông Hình Ý Kiếm thuật, ngoài ra còn luyện không ít võ công khác. Từ nhỏ đã rèn luyện khắc khổ, mười lăm tuổi đã phát huy được toàn bộ tiềm lực bản thân, minh kinh luyện đến đỉnh điểm. Tuy không được coi là thiên tài như Diệp Huyền, song một khi bùng phát cũng vô cùng đáng sợ.

Bụp Bụp! Hai tiếng động vang lên, hai người chặn trước mặt cô ta bị đá bay, ngã vật xuống đất rên rỉ.

Cơ thể Liêu Sinh Tình Tử như rần lộn, sau khi bay hai người kia thoáng cái đã lộn vào giữa đám đông, dần thêm mấy bước đã tiếp cận trung tâm, hung hãn lao tới Vương Siêu.

“Hực!” Liêu Sinh Tình Tử đang thọt lỏm giữa đám đông, bất chợt tung người nhảy lên, tay trái hóa trảo chụp về cổ họng Vương Siêu.

Vương Siêu vẫn hết sức bình thản, giơ tay lên chặn đỡ.

Nào ngờ mục tiêu của cô ta không phải là hắn, một trảo xuất ra chỉ là hư chiêu, còn chưa chạm vào cánh tay Vương Siêu liền bất thành linh xoay chuyển, hai tay nhắm tới Chu Giai bên cạnh.

Hai tay Liêu Sinh Tình Tử chụp lại thành mỏ, mỏ thẳng về huyệt thái dương Chu Giai. Chiêu thế vừa xuất, phong lực đã rít lên vu vu. Chu Giai chưa từng luyện qua võ công, Vương Siêu thế lực tiêu hao nghiêm trọng vì vừa qua đại chiến, tình thế vô cùng nguy cấp.

Một đòn của Liễu Sinh Tình Tử chính là nhằm lúc Vương Siêu vừa chiến đấu xong, toàn thân rệu rã, rõ ràng không thể động chiêu được nữa, trong khi Đái Quân đang ở một góc khác không thể cứu viện, vì thế dù phải liều mạng cô ta cũng phải hạ sát được Vương Siêu.

Giống như nội dung nhiệm vụ mà Tổ chức giao cho Vương Siêu, Liễu Sinh Tình Tử cũng cảm thấy Vương Siêu là một gã đồ tể không thể không giết. Một đòn hướng tới Chu Giai rốt cuộc cũng lại là nghi binh, chỉ chờ Vương Siêu cứu viện là cô ta sẽ biến chiêu, dồn dập tung ra một đòn chí mạng.

“Muốn chết!”

Trong chớp mắt, sắc mặt Liêu Tuấn Hoa lạnh tanh, bất ngờ thu người bật lên, một cú Hoàng Cầu Tẩn Tiễn tung ra...

Bốp! Cước lực kinh người giáng thẳng vào tiểu phúc đối phương.

“Á!” Liễu Sinh Tình Tử không ngờ Liêu Tuấn Hoa lại là một cao thủ trong số các cao thủ. Bị trúng một cước, cả người cô ta văng ra cả bốn mét rơi thẳng xuống đất, đầu ngoẹo sang bên ngất lịm.

Cũng không thể trách cô ta. Liêu Tuấn Hoa từ trước đến giờ luôn giấu kỹ võ công, cả tình báo của Vương Siêu trước đó cũng không biết.

“Một cước của tôi chắc cô ta đứt ruột, xem ra mối thù với người Nhật đã kết, sau này e là không chết không thôi!” Liêu Tuấn Hoa thở dài.

97. Chương 97: Tâm Nguyên Của Liêu Tuấn Hoa

Không kinh ngạc sao được! Ai có thể ngờ vị Tổng giám đốc nho nhã thư sinh, thành phần nổi tiếng của “Thái Tử Đảng” quốc gia này lại là một cao thủ võ lâm.

Chỉ bởi Liễu Sinh Tình Tử hận quá mất không, vọng tưởng giết chết Vương Siêu còn đe dọa đến cả sự an toàn của Chu Giai, nên Liêu Tuấn Hoa mới phải bất đắc dĩ ra tay.

Liêu Tuấn Hoa và Chu Giai là bạn thanh mai trúc mã, hai nhà từng sống chung cùng trong một khu vườn rộng. Nếu Chu Giai xảy ra chuyện, gã phải ăn nói thế nào với trưởng bối đây?

Trong lúc tức giận không thể kìm nén, không trách được Liêu Tuấn Hoa đã toàn lực ra tay. Bản thân gã là quyền thuật đại sư, võ công cao hơn Liễu Sinh Tình Tử không chỉ một bậc, huống hồ Hoàng Cầu Tẩn Tiễn lại là độc chiêu sở trường nhất, Liễu Sinh Tình Tử không chết đã là may mắn lắm rồi.

Dù sao, một cước vừa rồi quả thực quá nặng.

“Giữ mình vẫn hơn, phô võ công ra trước mặt thiên hạ không phải hay ho gì!” Ánh mắt Liêu Tuấn Hoa tối đi một lát, đoạn dặn dò thuộc hạ: “Đưa cô ta vào bệnh viện tốt nhất, đừng để xảy ra thêm chuyện!”

Mắt Liễu Sinh Tình Tử bị một cước đá bay, mười mấy thương nhân Nhật Bản kia tái mét mặt, ngây người không biết phải làm gì.

Đây là địa bàn của người ta, cường long cũng không ép địa đầu xà, huống hồ họ đâu phải là “cuồng long”! Những người này chỉ là các quản lý, được võ giới Nhật Bản ủy nhiệm tổ chức các việc đấu võ, ngoại giao và bảo vệ mà thôi.

Tuy có trách nhiệm bảo vệ, nhưng Liễu Sinh Tình Tử đánh trộm giữa bàn dân thiên hạ, bao nhiêu người nhìn thấy, hiện trường còn cả camera. Hành động như vậy, cho dù có bị giết chết tại trận cũng không thể tranh cãi, hơn nữa nếu Liêu Tuấn Hoa đem chuyện này truyền ra ngoài, cả Nhật Bản và Trung Quốc không khéo nhà Liễu Sinh sẽ thân bại danh liệt.

Ra khỏi võ đài có thể giở đủ âm mưu quỷ kế, hạ độc cũng được, bắn lén cũng xong, chỉ cần không bị bắt quả tang là có thể chối bay. Nhưng đánh lén người ta ngay tại trận thì quả thực không có lý lẽ gì để bào chữa.

Bất luận Hắc đạo hay Bạch đạo, võ lâm hay chính quyền, đều phải tuân thủ những thể diện và quy tắc cơ bản, không thể vì bực tức nhất thời mà làm liều. Thời cổ đại, thậm chí thổ phỉ trước khi xuống núi cướp bóc cũng còn biết giữ lễ bái sơn, nữa là thế kỷ hai mươi mốt!

May mà Liêu Tuấn Hoa vừa lên tiếng lập tức có người mang cáng và dưỡng khí đến, mấy bác sĩ blouse trắng mau chóng khiêng Liễu Sinh Tình Tử lên cáng đưa lên phòng cấp cứu ở tầng trên, sơ cứu một hồi mới dùng xe đưa cô ta đến bệnh viện trung tâm.

Hơn mười thương nhân kia cũng hốt hoảng đi theo, mang luôn thi thể Diệp Huyền lên xe cấp cứu.

Diệp Huyền tuy đã chết cũng vẫn phải đưa đến bệnh viện xử lý qua, sau đó đưa về Nhật Bản để sư phụ già nhìn thấy di thể, đây cũng là quy tắc thông dụng trong giới võ thuật.

Đệ tử bị người ta đánh chết, sư phụ đương nhiên phải xem trên đó là những vết thương gì, căn cứ theo đó suy ra võ công của đối phương, nghĩ đối sách rửa hận.

Diệp Huyền từng được nhiều đại sư Nhật Bản chỉ dạy, cả Đệ nhất quyền thuật Nhật Bản Y Hạ Nguyên, huấn luyện viên của Hoàng thất cũng đã điểm hóa cho gã cả một tháng. Phần lớn đại sư Nhật Bản công nhận gã là nhân vật số một trong số những tài năng trẻ tuổi của đất nước, một thiên tài thiếu niên.

Tuy nhiên hôm nay, thiên tài thiếu niên trong một cuộc tỉ võ bình đẳng đã bị đánh chết trên lời đài. Liêu Tuấn Hoa có thể tưởng tượng chuyện này sẽ gây chấn động như thế nào trong cả hai giới võ thuật Trung, Nhật.

“Đi thôi, ả kia phá hỏng mắt không khí rồi!” Liêu Tuấn Hoa để lộ võ công trước mặt nhiều người tất nhiên không muốn đứng mãi ở đó, bèn quay lại nói với mấy bằng hữu: “Tôi còn chút việc phải sắp xếp, Vương sư phụ cũng cần nghỉ ngơi một chút. Để hôm khác chúng ta cùng đến Lao Sơn Quyền Quán vui vẻ, thưởng thức công phu thực sự của Vương sư phụ!”

“Không thành vấn đề! Vương sư phụ đánh chết gã đó, chắc khó tránh khỏi rắc rối về sau. Có điều thật không ngờ Liêu tổng ngài cũng là một cao thủ, đúng là không thể nào thưởng tượng... Một cước vừa rồi quá là đẹp...!”

Đại tá Từ cùng mấy chục quan chức cấp cấp và ông chủ lớn, chỉ còn biết nhìn Liêu Tuấn Hoa kinh ngạc.

Liêu Tuấn Hoa gượng cười gật đầu chào, đoạn cùng Đới Quân, Chu Giai và Vương Siêu đi ra, lên một chiếc Lincon sang trọng rời đi.

“Sàn đấu này của anh thật sự là chính quy, còn có cả y tế chuyên dụng!” Vương Siêu toàn thân vẫn mệt lử, ngồi trên ghế không buồn nhúc nhích, nhưng nhìn thấy cảnh đội ngũ y tế cấp cứu Liễu Sinh Tình Tử, so sánh với sân Ngô Đình Đạt ở Quảng Châu liền nhận thấy, sàn đấu của Liêu Tuấn Hoa dù là thiết kế, quan niệm tổ chức hay phục vụ đẳng cấp đều cao hơn hẳn.

Nếu dùng khái niệm “Chủ nghĩa tư bản” mà nói, Ngô Đình Đạt mới chỉ là tích lũy nguyên thủy, mà tích lũy nguyên thủy thì đều bằng máu tanh. Còn Liêu Tuấn Hoa thì đã hoàn thành giai đoạn máu tanh, bắt đầu làm từ thiện rồi!

“Đấu võ thi thố cũng là một thứ văn hóa, tuy nội dung là máu tanh nhưng không thể đánh đồng, đưa máu tanh và tàn nhẫn đến cực điểm được. Song cũng không thể kiêu hai người đeo găng, anh một đâm tôi một đâm, chỉ cần đẹp mắt là xong...” Liêu Tuấn Hoa rót một cốc vang đỏ, một hơi uống cạn, tâm trạng đã trở lại bình thường.

Nội thất chiếc xe này chẳng khác nào một quầy bar, đúng là một siêu xe để hưởng thụ theo đúng nghĩa!

“Nhật Bản có kiểu thi đấu chính quy hạng K1, bất chấp sống chết thương phé nhưng nghiêm cấm vật nhau, bởi theo họ thì vật sẽ phá hoại tính thưởng thức. Nói cho cùng, đó vẫn là nguyên tắc biểu diễn trên hết. Có điều mười đánh thì chín vật, anh thấy đấy, đấu võ lâm gì có chuyện không được vật?”

Wang Siêu khẽ gật đầu tỏ ý đồng tình.

Bát Quái Chuồng, một trong những chiêu thức lợi hại nhất chính là Hồi Thân Chuồng, sau khi áp sát đối phương, bất thành linh phát lực vật ngã. Mẫu Quyền và Hoàn Quyền trong Hình Ý Quyền, thực ra là một

luồng lực vật ngã từ trên xuống. Khi đã luyện đến tầng nấc tối cao, bất luận đối thủ là ai, chỉ cần bị quần lấy là lập tức ngã bắn ra ngoài cả mấy trượng, thậm chí lăn ra mà chết.

Cái gọi là “Thần quyền niêm y thập bát diên” chính là ám chỉ điều này. Không vật ngã, vậy thì uy lực của Quốc thuật sẽ thấp đi rất nhiều. Bó tay bó chân, căn bản không thể phát huy ra được uy lực.

“Hiện nay, các cuộc đấu quyền chính thức của Nhà Nước không chỉ nghiêm cấm thương phế, ngay cả chảy máu mũi hay rách miệng cũng lập tức bị dừng lại. Đó thuần túy chỉ là trò chơi của trẻ nhỏ, không còn một chút tinh thần hay hương vị của đấu đá kích sát nữa. Tôi tham gia vào đấu võ ngầm, thực ra không phải vì kiếm tiền mà chỉ là muốn biến nó thành một vòng tuần hoàn lành tính...”

Liêu Tuấn Hoa chậm rãi tiếp: “Đấu ngầm hiện nay quá tanh máu, quá tàn khốc, thiếu văn hóa nghiêm trọng, chẳng khác nào chém giết lẫn nhau. Làm vậy tuy có kích thích song lợi bất cập hại, nếu không phải là thần kinh thép hoặc biến thái thì căn bản không thể chịu nổi. Quan điểm của tôi là thi đấu vừa phải giảm thiểu kiểu biểu diễn đẹp mắt giả tạo, phát huy tới đa tính đối đầu nhưng không được quá đà, từ trong đó tìm ra một quan điểm cân bằng, dần dần tạo dựng một thương hiệu để có thể đi vào các ngạch chính quy. Như thế vừa có thể loại trừ được những võ đài ngầm máu tanh tàn khốc kia vừa tạo cơ hội cho người luyện võ, hơn nữa còn có thể tạo đột phá trong Quốc thuật vốn là nguồn cội của đất nước. Suy nghĩ này sự phụ tôi đã chủ trương từ rất lâu, chỉ tiếc là Người chưa hoàn thành được. Hoặc là tàn khốc hóa đấu võ, hoặc là chuyển hướng sang biểu diễn hòa bình, từ đó tìm ra điểm thăng bằng, quả thật là rất khó! Dù sao hiện giờ tôi cũng có chút thể lực, với tư cách là truyền nhân tất nhiên phải làm chút gì đó vì tâm nguyện của sư phụ...”

“Phù...!” Liêu Tuấn Hoa thở phào, gã không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Chu Giai ngày nào cũng bám lấy yêu cầu đủ thứ chuyện.

“Rõ ràng cô ta đã thích anh chàng Vương Siêu rồi! Thế cũng tốt, đỡ phải làm phiền mình! Phải có lời với Vương Siêu mới được, bảo hắn khuyên Giai Giai bỏ ý định đi nước ngoài phỏng vấn đi”.

Hai ngày sau Liêu Tuấn Hoa về Tế Nam. Tòa biệt thự ở Thanh Đảo là nơi chỉ dành riêng cho một mình hắn nghỉ ngơi.

Vương Siêu thì trở về Lao Sơn, Chu Giai cũng mượn cớ đến Lao Sơn du lịch, ở luôn trong võ quán của hắn.

“Đồng chí Vương Siêu, chúc mừng anh đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ!” Vương Siêu vừa về đến võ quán, Lâm Nhã Nam nhân lúc Chu Giai vắng mặt liền hẹn Vương Siêu đến nói chuyện. Vừa gặp mặt, cô đã tươi cười lên tiếng chúc mừng.

“Tôi đã báo cáo chi tiết lên trên, Tổ chức khẳng định lần này sẽ thưởng lớn!”

“Không nên chúc mừng!” Vương Siêu lắc đầu than thở: “Đánh chết người không có gì đáng chúc mừng. Phải rồi, ngày mai cô bố trí giúp tôi một chút, tôi muốn đi Quảng Đông”.

“Anh đi làm gì?” Lâm Nhã Nam hỏi vẻ hiếu kỳ.

“Là chuyện Trương Uy. Trương sư phụ vốn đã rửa tay gác kiếm, về sau vì kinh doanh nợ nần mới bị ép ra đấu với tôi, cuối cùng rơi vào thảm cảnh ấy... Trước khi nhảy xuống biển, Trương sư phụ từng nói có người nhà, về tình về lý tôi phải đi một chuyến xem sao. Điều này không vi phạm quy định của Tổ chức chứ?”

“Vi phạm thì không, mai tôi sẽ bố trí cho anh!” Lâm Nhã Nam gật đầu về đồng tình.

98. Chương 98: Lôi Âm Thảm Thấu Vào Nội Tạng

“Dĩ lực thắng Nhân không bằng dĩ Trí thắng Nhân, dĩ Trí thắng nhân không bằng dĩ Thế thắng nhân. Đại thể hừng hực khát khao, cuộn cuộn như biển, không thể chặn đỡ...” Đối diện với những đợt sóng cuộn cuộn liên tục tấp vào bờ đá, Vương Siêu lại nghĩ về trận chiến giữa mình với Diệp Huyền, lòng không khỏi muốn phàn cảm khái.

Trận chiến với Diệp Huyền đã giúp nhận thức của hắn đối với Tâm và Ý tiến vào một tầng thứ cao hơn. Vốn nội gia quyền thuật của Vương Siêu đã đạt đến cảnh giới cao siêu, thêm vào tâm ý tương hợp, ý khí tương giao, khí lực tương thông, có thể bùng phát ra kinh lực cao nhất.

“Quyền thuật đạt đến tầng thứ nhất định, Tâm Ý cũng sẽ nâng cao. Diệp Huyền khổ luyện dưới thác nước, tôi rèn trong Băng Sơn tuyết nguyên, thực ra cũng là một hình thức tranh đấu với tự nhiên. Có điều hắn ta lại quên rằng trên thế giới này, điều khiến người ta phần chần không phải là trời đất tự nhiên, mà là người với người. Có con người có tâm ý mới có trời đất, trời đất đều ở cả trong tâm ý con người...”

Lặng lặng ngắm nhìn những đợt sóng vỗ vào bờ đá, tâm trạng Vương Siêu đã thả lỏng tự do, dần đạt đến ý cảnh không linh, từng hình ảnh chiến đấu lần lượt hiện lên trước mắt.

Từ khi bắt đầu theo Đường Tử Trần học quyền đến khi cô rời đi, sau đó từng bước trưởng thành, chiến đấu với đủ hạng người, bốn năm trôi qua hắn đã từ một thiếu niên ngu ngơ trở thành một đại sư phụ danh tiếng, dù là võ nghệ hay tâm cảnh đều có những thay đổi thoát thai hoá cốt.

“Quốc thuật, tiên hữu Quốc, tài hữu Thuật. Không có Quốc thuật chẳng khác nào nước không có nguồn, không có quyền của tâm ý. Cả tỷ người chung một lòng, khí thế ấy mới là uy dũng không thể cản. Quốc thuật, tâm ý hòa quyện vào tinh thần hàng tỉ người, tâm ý như thế mới gọi là vĩ đại. Mỗi chiêu xuất ra, tâm ý và khí thế đều ngầm chứa tinh thần ấy, thử hỏi thiên hạ khí thế ai có thể sánh được? Cho dù võ công của đối thủ cao hơn nữa, công lực có thâm hậu hơn nữa, khi ra tay cũng phải nể sợ vài phần...”

Lôi đài thi đấu, chiến trường chém giết, tất cả đều không thể thiếu khí thế. Thế của ai mạnh, người ấy sẽ chiếm được tiên cơ.

Cuối cùng Vương Siêu đã hiểu ra, thời trước mỗi khi thiên hạ loạn lạc long xà cùng trời dậy, thế lực các bên đều muốn trưng ra hai chữ “Đại Nghĩa”, đó chính là vấn đề của khí thế.

Người luyện quyền không thể giả đại nghĩa, mà tấm lòng thật sự phải quang minh chính đại. Quốc thuật không phải chỉ là một danh từ hư vô, trong lòng có Đất Nước thì quyền thuật trong tay mới có thể mang khí thế hùng hực, chiêu thức đánh ra mới trên tầm đối thủ.

Đất nước này không phải là đất nước của một nhà, một dòng họ, một cá nhân hay một tổ chức nào đó, mà là tinh thần của triệu triệu con người suốt hàng nghìn năm nay.

Với hai đội quân thực lực tương đương, khi một bên đứng ra với tư cách đại nghĩa, phía bên kia chắc chắn sẽ không phải là đối thủ. Cũng tương tự như vậy, hai cao thủ công lực tương đương, người nào trong lòng chính trực, khí thế hùng hực không hề biết run sợ, ắt sẽ giành phần thắng.

Cho đến lúc này, Vương Siêu xem như đã hiểu ra chân đế của quốc thuật, sự huyền diệu của khí thế, đồng thời những khổ luyện tâm ý bao nhiêu năm qua cũng thực sự hòa quyện thông suốt.

Cảm giác giống hệt như Mãng xà vút không, nuốt nhật nguyệt hóa Rồng!

“Hãy!”

Sau khi đã thông khúc mắc trong tâm linh, lòng Vương Siêu cũng nhấp nhô theo từng đợt sóng biển, bất chợt tung ra một quyền. Tâm ý hội hợp, ý lồng trong khí, khí quyện trong lực, toàn thân rộ lên những âm thanh rào rào của kinh phong, hòa vào làm một với gió biển.

Vù vù! Vù vù!

Thân hình hắn thoăn thoắt di chuyển trên bờ đá, quyền xuất tạo phong, lúc như hổ gầm, lúc giống ưng kêu, khi tựa rắn phì, lúc như rồng thét, khi lại như vượn hú ngựa hí.

Mỗi chiêu đánh ra, không khí đều phát nổ.

Tiếng hổ gầm ưng kêu xen lẫn những tiếng nổ âm âm, âm thanh như thể sấm rền va đập vào nhau giữa không trung.

Thiên lôi rền vang, hổ gầm vượn hú! Bài quyền pháp này của Vương Siêu, bất kể là khí thế hay sức mạnh đều đã cao hơn trước đây ít nhất một bậc, đã đạt đến trình độ “Tùy thủ xuất lôi âm”.

Điểm quan trọng nhất trong “Thanh tùy thủ xuất” chính là lời âm. Lời là âm dương chi khí tích lũy đến cực điểm, sau đó bùng phát giữa thiên không. Lời âm của cơ thể người cũng là do âm dương của tâm và ý tích lũy đến đỉnh điểm, sau đó kích phát cơ bắp gân cốt mà phát ra.

Tim như con đỏ, trong sáng nhu hòa, thuộc về thuần âm. Ý như sắt thép, rắn chắc bất dịch, thuộc về thuần dương. Sự trong sáng của tâm đến đỉnh điểm, sự kiên cường của chí đạt đến tột cùng, tất sẽ va chạm nhau bùng phát ra lời âm.

Lời âm khi đó sẽ tự nhiên sản sinh, không cần phải dụng tâm khổ luyện.

Vương Siêu trước đây cố gắng đến đâu cũng chỉ đạt được phần nào hiệu quả, trong khi công sức bỏ ra là không thể đo đếm. Thế nhưng bây giờ, mỗi cú ra đòn của hắn đều mang theo lời âm rung chấn, chính là kết quả của tâm ý giao hòa tự nhiên thành.

Một đẳng dày công khổ luyện, một đẳng tự nhiên bùng phát, hiệu quả rõ ràng khác xa nhau. Điều này cũng giống như mượn lực phát lực trong Thái Cực Quyền, thượng tầng mượn lực là gân cốt da lông trực tiếp phản xạ, trong khi hạ tầng mượn lực phải căn cứ theo di chuyển của đối phương, suy nghĩ rồi mới đưa ra phản xạ, khác biệt giữa hai trình độ là rất rõ ràng. Một đẳng là hậu thiên, còn một đẳng là tiên thiên!

Vương Siêu trước đây cố tình lắc ra lời âm, chỉ có thể dưỡng sinh mà không thể tấn công. Tuy nhiên lúc này, sức mạnh bùng phát bởi Tâm Ý giao hòa đã đưa lời âm thông suốt trong từng động tác, cước động quyền xuất đều mang theo những tiếng nổ như sấm rền, không những sức mạnh bội tăng mà khí thế cũng hùng lực gấp bội.

Mỗi quyền mỗi chiêu đều phát ra lời âm, nếu là thời trước là có thể nói đã đạt đến đẳng cấp thần tiên chân nhân rồi... Người thời xưa thấy đạo sĩ luyện quyền phát lời âm, cho rằng đối phương đang dùng chính pháp hàng yêu trừ ma, từ đó lưu truyền rất nhiều tin đồn truyền thuyết, cả những câu chuyện li kỳ cổ quái.

Đạo sĩ có đức hạnh cao thâm đa phần đều là y giả, như Cát Hồng, Đào Hồng Cảnh, Tôn Tư Miếu... Y giả có tấm lòng phụ mẫu bao dung, tâm ý rộng lượng, có thể dung hòa âm dương mà phát ra lời âm.

Vương Siêu khổ luyện Quốc thuật, lấy Quốc tăng Thuật, tinh thần phấn chấn cũng có thể giao hòa tâm ý, kích phát lời âm.

Lời là linh khí thiêng liêng trong trời đất, bùng phát trong dân gian!

Bùng!

Lần lượt biểu diễn xong Hổ hình, Ưng hình, Hươu hình, Mã hình, Xà hình, cuối cùng kết thúc ở Long hình!

“Long tính thuộc âm tu cốt năng!” Lúc luyện đến thức Long hình cuối cùng, khớp xương Vương Siêu liên tục rung chấn. Chỉ cảm thấy sâu thẳm trong xương cốt một cảm giác mát lạnh, theo hệ thần kinh lan tỏa khắp cơ thể.

Cùng lúc ấy, mọi chân lông trên cơ thể hắn khép chặt, nguyên khí không tản ra mà thu ngược trở lại. Đứng vào khoảnh khắc đó, Vương Siêu chỉ cảm thấy toàn thân kinh lực lan tỏa, rạo rực không ngớt, gân cốt cùng phát ra âm thanh, từ cốt tủy đến da lông đều sinh ra một luồng ý cảnh tương giao, đồng thời bùng phát. Vút một tiếng trong ngoài kết hợp, rồi lại tiến sâu vào lục phủ ngũ tạng.

Vương Siêu cắn chặt hai hàm răng, lục phủ ngũ tạng, đại tràng tiểu tràng dường như đều khê rung lên, như sấm rền vang vọng. Luồng tâm ý nóng lạnh giao hòa, tạo ra một cảm giác ấm áp dịu dịu.

Nội bộ cơ thể đều cảm thấy hơi ấm, chính khoảnh khắc ấy Vương Siêu biết, công phu của mình cuối cùng đã luyện đến được cảnh giới trong ngoài tương hợp, kinh lực thẩm thấu vào khắp lục phủ ngũ tạng.

Công phu khi luyện đến mức độ này mới có thể xem là thực sự cải thiện được thể chất, còn trước đây chẳng qua chỉ là khai phá tiềm lực. Tiềm lực cơ thể người, khai phá đến giới hạn sẽ không thể tăng thêm nữa. Nhưng nếu nội tạng được kinh lực thẩm thấu, tiềm lực của cơ thể sẽ từng bước được tăng cường, từ đó có thể đạt đến cảnh giới tông sư võ học thượng thừa.

Cuối cùng đã đã thông được cánh cửa quan trọng nhất, có thể xem như đắc đạo!

Vương Siêu hai tay ghì trước mặt thu công lực, thở phò một hơi, chỉ lơ mờ trông thấy, cách chừng ba thước trước mặt xuất hiện một luồng sóng khí lẫn tẩn.

“Luyện quyền thì dễ, thấu đạt chân lý trong quyền thuật nhân sinh mới khó. Đây chính là cái gọi là võ công dễ luyện, đắc đạo dĩ nan. Có điều, đoạn đường tiếp theo cũng không thể xem thường...”

“Võ công không khó, đắc đạo mới khó. Đắc đạo đã khó, dưỡng đạo còn khó hơn!”

Vương Siêu hiểu sâu sắc đạo lý này. Cảnh giới dù cao siêu bao nhiêu, đột nhiên lĩnh ngộ thì cũng vẫn chỉ là nhất thời. Phần khích qua rồi trạng thái sẽ tiêu tan, cần phải không ngừng nghỉ duy trì trạng thái phần khích, không được xao lãng, không để bị mài mòn, đó mới là gian nan nhất.

Quốc thuật, dĩ Quốc cường Thế, dĩ Thế cường Thuật. Trong những tháng ngày sau này, lúc nào trong tâm cũng phải có Đất Nước, tâm trung hữu quốc, quyền trung hữu quốc, không thể lay động bởi bất kì tình huống nào, không chịu sự bào mòn của bất kì hoàn cảnh nào, quả thực là một việc hết sức không dễ dàng.

Nhất thời phần chấn dễ dàng, một đời phần chấn mới khó khăn.

Đắc đạo khó, dưỡng đạo càng khó!

Mấy ngày trước cùng Liêu Tuấn Hoa trao đổi, quan sát nhật nguyệt vận hành, tĩnh dưỡng tâm ý, lại thêm phần chấn qua cuộc chiến với Diệp Huyền, cuối cùng hôm nay đứng giữa biển trời Vương Siêu đã lĩnh hội ra được chân đế đạo nghệ của Quốc thuật.

Các thế Hổ hình, Ưng hình, Hẫu hình, Mã hình, Xà hình, Long hình của hắn đều đã luyện đến cảnh giới đại sư, khi ra tay đều tạo ra lôi âm, hơn nữa tất cả đều bùng phát tự nhiên, kinh lực mạnh mẽ vô song.

Ngựa thời cổ đại, theo truyền thuyết là hóa thân của Rồng. Thế Long Xà Hợp Kích mà Đường Tử Trần truyền cho hắn, trong Long hình cũng tàng chứa Mã ý.

Vương Siêu đánh chết Diệp Huyền, lúc đầu là một chiêu Mã hình đạp nhẹ, đạp nát bàn tay đối phương, tiếp đến là Hoàng Cầu Tẩn Niệu của Hẫu hình, đá gãy cổ chân đối thủ, cuối cùng lại là Mã hình giậm nát lồng ngực Diệp Huyền, kết liễu mạng sống. Trong ba đòn sát thủ, đã có tới hai thế mã hình.

Vương Siêu cũng nhờ đó đã lĩnh ngộ được ý cảnh chân đế của Mã hình, nhất cử phá quan, thần hình kiêm bị, thủ xuất lôi âm, kinh lực nhanh mạnh.

“Tháng ngày sau này chính là quá trình từ từ dưỡng đạo. Đợi Thập Nhị Hình luyện đầy đủ, ám kinh thông suốt toàn thân mới theo đuổi Hóa kinh. Khi ấy không biết còn có những cửa ải nút thắt nào chờ đợi nữa đây?”

“Đỉnh cao của quyền thuật là Chí đạo, không cần nhìn nghe cũng có thể phát giác được nguy hiểm để né tránh. Đó lại là cảnh giới như thế nào? Xem ra con đường phải đi còn rất dài...”

“Tinh lực con người là có hạn, nhưng những thứ con người theo đuổi lại vô hạn. Chỉ riêng một học vấn quyền thuật này thôi cũng đã là sau dày không thể tưởng, đi hết một đời chưa chắc đã đạt đến đỉnh điểm, hiểu ra chân ý... Đúng là khiến người ta phải cảm khái!” Vương Siêu đắm chiêu suy ngẫm.

Trong khi đó...

.....

Trong văn phòng của Quân khu tỉnh S, Tào Nghị và Quân khu trưởng Thiếu tướng Chu Lương đang thương nghị.

Trước mặt họ bày rất nhiều tài liệu, phần lớn trong đó liên quan đến Vương Siêu.

“Quả là tôi đã không nhìn lầm người! Thật kỳ diệu, chỉ một trận giết chết thiếu niên thiên tài võ thuật Nhật Bản. Anh chàng Diệp Huyền này không hề đơn giản, cả tôi bây giờ cũng vẫn thấy tiếc...”

“Thiên tài đã thua trận thì không còn là thiên tài! Nhật Bản bất kể là huấn luyện quân đội hay võ thuật, thậm chí cả đánh cờ, đều coi trọng nguyên tắc cá lớn nuốt cá bé, thắng lợi trên hết. Tôi thì lại thấy chúng ta đã loại trừ được một đại hiểm họa!” Chu Lương cười: “Đối với họ mà nói, phương thức huấn luyện của chúng ta thì lại quá ôn hòa.”

“Bất luận thế nào, Vương Siêu đã xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, không phụ kỳ vọng của chúng ta, giá trị rõ ràng đã tăng thêm một bậc. Nhất là từ đó lại ngẫu nhiên thu được tin tình báo, Liêu Tuấn Hoa không ngờ lại là một cao thủ, đệ tử chân truyền của Đại tông sư hải ngoại Chu Hồng Trí. Tay họ Liêu này có mối quan hệ rất phức tạp với các bang hội người Hoa ở Mỹ, đúng là rất đáng để điều tra. Liêu Tuấn Hoa... hừ... ẩn mình thật thâm sâu...” Tào Nghị khẽ gõ tập tài liệu trước mặt.

“Nhìn bề ngoài, mấy cậu ấm của Tập đoàn Ưc Khoa còn hơn Liêu Tuấn Hoa nhiều. Giấu mình kỹ như vậy, không biết có mục đích kế hoạch gì?” Chu Lương chau mày suy nghĩ.

“Giờ còn chưa đến lúc nói chuyện động chạm đám cậu ấm này được, cứ để Lâm Nhã Nam thu thập thêm thông tin... Phải rồi, bên trên nhận được tin không biết đã có bố trí gì chưa?” Tào Nghị hỏi.

Tào Nghị và Chu Lương đều thuộc tổ chức bí mật của Quân ủy, tin tức từ bên trên thường được truyền đến quân khu của Chu Lương trước.

“Tất nhiên đã có, Vương Siêu được phong Thiếu tá, hàm Trung đoàn phó! Lâm Nhã Nam thăng một cấp, tương đương Trung đoàn trưởng!” Chu Lương rút từ ngăn kéo ra một phong bì văn kiện.

“Chỉ vậy thôi sao?” Tào Nghị thắc mắc: “Không còn gì khác nữa? Họ không chính thức vào quân đội, dù phong Thiếu tướng cũng vô ích. Không tiền không gạo, không người không súng, Thiếu tá hay Trung tá cũng là gì?”

99. Chương 99: Tiếp Xúc Với Võ Lâm Dân Gian

Có điều, những đãi ngộ ấy đối với một quân nhân bình thường tất nhiên rất có ý nghĩa, nhưng Vương Siêu tài sản bản thân đã cả mấy trăm triệu, thêm vài nghìn tệ hay mấy can đường sữa để làm gì?

Lâm Nhã Nam đã là thuộc biên chế Hải quân, thăng hàm còn có cơ hội thăng cấp nắm quyền, song Vương Siêu thì không thể!

“Cũng chẳng có cách nào khác, quân hàm đã là khá lắm rồi, lẽ nào ông còn muốn cậu ta nắm quyền? Điều này có vẻ không khả thi...” Chu Lương thở dài: “Quân hàm dù sao cũng còn hơn không quân hàm, sau này nghỉ hưu có cái đảm bảo mà!”

“Ông thấy cậu ta sẽ nghỉ hưu dưỡng lão sao?” Tào Nghị nhìn Chu Lương, sắc mặt cổ quái.

Đúng, Vương Siêu vào sinh ra tử, cơ hội sống đến lúc nghỉ hưu dưỡng lão e là vô cùng nhỏ bé. Với cách nhìn của Tào Nghị và Chu Lương, e Vương Siêu có đến chín chín phần trăm là phải chết trên lời đài, làm gì có cơ hội nghỉ hưu sau này!

“Cũng phải, tôi sẽ làm thêm báo cáo trình lên trên, xem có thể tăng thêm chút đãi ngộ nào cho cậu ta không...” Chu Lương gật đầu: “Đánh sống đánh chết đúng là không dễ, chỉ ban cho một quân hàm không chức tước quả cũng có chút khó nói. Tuy chúng ta là biên chế bí mật, song cũng là cơ quan của Quân ủy đúng không? Nếu quân hàm lớn hơn một chút, thiếu tướng cũng không quá chứ hả?”

“Thiếu tướng à? Cũng không quá! Ngay đám văn công chỉ biết múa hát cũng có người được phong Đại tá kia mà... Động tay đầu đá dù sao cũng còn tồn sức hơn động miệng chứ nhì!” Trên mặt Tào Nghị hiện rõ một nụ cười khinh thị.

“Lão Tào này, đừng có GATO như thế! Chúng ta phải tin tưởng vào công bằng của Tổ chức, những ai đổ mồ hôi đổ máu sẽ không bị quên lãng đâu!” Chu Lương vỗ vai Tào Nghị: “Nửa năm nữa, cái chức Giám đốc Sở công an tỉnh sẽ nằm trong tay ông, một bước là vào thường vụ Tỉnh ủy, sau mấy năm lên Bộ cũng không phải chuyện khó khăn đâu...”

“Tôi thì không thành vấn đề, chức lớn chức bé chẳng phải cũng là ra sức vì đất nước ư?” Tào Nghị cười nhẹ: “Ông làm bản báo cáo trình lên trên đi. Báo cáo không xong chúng ta đích thân đi Bắc Kinh, tìm lão thủ trưởng phản nản cũng được mà.”

Khi Tào Nghị và Chu Lương đang bàn tính đòi thêm đải ngộ cho Vương Siêu, hần và mấy người đã đến một nơi có tên Hồng Thôn ở Triều Châu, Sán Đầu Quảng Đông.

Ba người đi một chiếc VW Santana bình thường, Vương Siêu và Chu Giai ngồi ở hàng ghế sau, Lâm Nhã Nam làm tài xế.

Chiếc xe chậm rãi men theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo, đường không lớn nhưng không xóc, cũng không có bụi cát. Mấy năm trước trong chủ trương xây dựng Nông thôn mới xã hội chủ nghĩa (muôn năm muôn năm muôn năm!), hầu hết đường làng đều đã được đổ bê tông. Tuy những con đường này không rộng, chỉ miễn cưỡng cho một công nông qua được, song với xe hơi cá nhân thì như thế cũng đủ.

“Hồng Thôn là quê của Trương Uy, người trong thôn hầu như ai cũng biết một vài chiêu. Chủ yếu là Hồng quyền, cũng có người luyện Vịnh Xuân hay Thiếu Lâm trường quyền. Trong đó cũng có vài võ sư lợi hại nhưng chưa từng đi thi đấu võ nghệ, có lẽ vì thế nên không mấy danh tiếng trên giang hồ.” Lâm Nhã Nam vừa lái xe, vừa thông báo những tài liệu điều tra cho Vương Siêu.

“Chuyện bình thường, ngay cả bây giờ người luyện võ trong dân gian vẫn còn nhiều nhưng người đầu quân đánh hắc quyền, đấu võ hay môn tẩu giang hồ thì rất ít. Bản lĩnh cao siêu, công lực thâm hậu nhưng lại không nổi danh tiếng, ngoạ hồ tàng long mà!” Vương Siêu đồng tình.

Không phải vì cuộc sống bức bách hay cám dỗ của đồng tiền, không võ sư nào lại muốn môn tẩu giang hồ, suốt ngày đánh đấm bàn tay vậy máu.

“Trương Uy hành tẩu giang hồ đã nhiều năm, nhưng sau khi tạo dựng được danh tiếng thì rửa tay gác kiếm, mở công ty làm ăn buôn bán ở Sán Đầu. Có điều về sau bị thua lỗ, bị Tập đoàn Úc Khoa thao túng, kết quả bại chết dưới tay anh. Ông ta chết rồi nợ vẫn chồng chất, nghe nói bà vợ đã bán hết toàn bộ tài sản nhà cửa, dẫn con trở về Hồng Thôn này...” Trong vòng chỉ hai ba ngày Lâm Nhã Nam khá rành rọt tình hình.

“Chà... tôi đến cũng chính vì ý này. Dù sao Trương Uy cũng là đối thủ đáng được kính trọng, quyền thuật luyện đến cảnh giới ấy quả thực không hề dễ!” Vương Siêu ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài, không khỏi thở dài một tiếng.

“Tuy là ông ta tự nhảy xuống biển chết, nhưng nguyên nhân vẫn là do anh. Không sợ con trai ông ta trưởng thành sẽ tìm anh báo thù sao? Tôi cũng là người luyện võ, nghe nói hoàn cảnh này hẳn là đến để diệt cỏ tận gốc chứ không phải thiện tâm giúp đỡ. Sau này anh già rồi không đánh đấm được nữa, con trai ông ta lại đang tuổi sung sức, nếu khiêu chiến báo thù cho cha thì anh sẽ làm thế nào?”

Ánh mắt Lâm Nhã Nam nhìn qua gương chiếu hậu, vừa lái xe vừa tò mò nhìn Chu Giai đang ngủ mê mết bên vai Vương Siêu.

Mấy ngày này Chu Giai lúc nào cũng bám lấy Vương Siêu, như hình với bóng không rời. Từ Thanh Đảo đến Quảng Đông, lại từ thành phố xuống hương thôn, thể chất Chu Giai dù sao cũng không thể bằng người luyện võ như Lâm Nhã Nam, thành ra một mối dựa vào Vương Siêu thiếp đi lúc nào không biết. Vì Chu Giai đã ngủ nên Lâm Nhã Nam mới dám nói những chuyện đó với Vương Siêu.

“Diệt cỏ tận gốc à?” Vương Siêu cười. lắc đầu: “Dù tôi có muốn thì bây giờ cũng là xã hội pháp trị, đâu phải võ lâm thời Thanh triều Dân quốc?”

“Thực ra, với thân phận của chúng ta thì diệt cỏ tận gốc cũng không có gì lớn, họ sẽ hàm hồ cho qua chuyện, vấn đề là anh có muốn hay không...” Lâm Nhã Nam nở một nụ cười vừa cám dỗ vừa thần bí.

“Tôi dù sao cũng là một quyền sư, chuyện diệt cỏ tận gốc không thể làm được. Cô muốn dụ dỗ tôi phạm tội hả?” Vương Siêu nhếch mày, phá lên cười.

“Gi mà dụ dỗ?” Chu Giai động tai, mắt lơ mơ nhòm dậy.

“Đến Hồng Thôn rồi!” Lâm Nhã Nam lập tức phanh gấp, cắt ngang câu chuyện.

Ba người xuống xe, chỉ thấy thôn trang ao hồ lấp lánh, một con suối nhỏ uốn lượn chảy qua, những ngôi nhà nhỏ thấp thoáng trong rừng cây bên ngọn đồi.

Trên con suối chảy vòng quanh thôn trang có một cây cầu đá, hai bên là những cây đa khổng lồ rễ cắm sâu vào trong nước. Dưới gốc cây có mấy tốp người đang tụ tập, người đánh bài, người phe phẩy chiếc quạt nan lấy mát.

Vương Siêu đến Thanh Đảo vào tháng Ba mùa xuân, mấy tháng trôi qua, giờ đã là tháng Sáu mùa hạ.

“Hự, hự, hự!”

Âm thanh hung mãnh truyền tới, xen lẫn tiếng vòng sắt va đập. Ba người Vương Siêu theo tiếng động nhìn qua, phát hiện dưới gốc đa đầu cầu bên kia có bốn năm thanh niên đang đứng tấn, cánh tay mỗi người đeo một hàng vòng sắt, liên tiếp phát quyền.

Mỗi lần xuất lực những vòng sắt trên tay lại va đập, không ngớt phát ra những âm thanh tinh tang.

Thế tấn vững chắc, quyền đánh chắc nịch, uy mãnh như hổ, mấy thanh niên đều đã có căn cơ khá vững vàng.

Vừa nhìn qua Vương Siêu nhận ra ngay, những hàng vòng sắt đó là để luyện Kiều thủ trong Hồng Quyền, cũng còn gọi là Thiết Tuyến Quyền. Dùng vòng sắt đeo trên cánh tay để tôi luyện gân cốt, phát lực thu lực, lâu dần hai cánh tay sẽ luyện thành một bộ cương cân thiết cốt.

Cạnh tốp thanh niên là hai người trung tuổi, râu dài đen ánh trông rất ra dáng võ sư.

Vương Siêu từ xa đã trông thấy, hai lão giả này huyết thái dương đều nhô cao, cơ bắp toàn thân chắc nịch. Một người mặc quần áo dài màu đen cúc chân rết, tóc vấn cao giữa đỉnh đầu, ghim lại bằng một cây trâm, rõ ràng là cách ăn vận của đạo sĩ.

“Đi, chúng ta lại hỏi thăm!” Vương Siêu chỉ tay. Hồng Thôn thịnh hành luyện võ, Trương Uy lại là đại võ sư xuất thân từ đây, người luyện võ trong thôn hẳn không thể không biết nhà ông ta ở đâu.

Lâm Nhã Nam lái xe qua cầu, dừng lại cách chỗ luyện võ không xa. Đạo sĩ và võ sư trung niên kia đã phát hiện động tĩnh, hướng mắt đến nhìn Vương Siêu ba người.

“Chú ý, mắt phải theo tay, cấm nhìn lung tung, tập trung vào!”

Lâm Nhã Nam và Chu Giai đều thuộc hàng mỹ nhân, khí chất cao quý xinh đẹp. Mấy thanh niên luyện võ thấy hai cô đi đến đều không khỏi phân thần, ánh mắt chỉ trực liếc về bên này... Nên võ sư trung tuổi mới phải lên tiếng quát tháo.

“Xin hỏi sư phụ, nhà cũ của Trương Uy sư phụ có phải là ở đây?” Lâm Nhã Nam tiến lên, cất giọng lễ phép.

“Các người tìm nhà cũ của Trương Uy làm gì?” Vừa nghe thấy hai chữ “Trương Uy”, sắc mặt võ sư trung tuổi kia lập tức thay đổi, ánh mắt loé lên tinh quang sắc lẹm, quan sát Lâm Nhã Nam một lượt từ đầu đến chân.

“Cô cũng là người luyện võ, tìm Trương Uy làm gì?” Người ăn vận giống đạo sĩ kia hỏi thêm.

Cảm nhận sự khác lạ, mấy thanh niên luyện quyền kia cũng tự động dừng lại, lạnh lùng quan sát Vương Siêu ba người.

“Chúng tôi là bạn của Trương Uy sư phụ, nghe nói ông ấy xảy ra chuyện nên đến hỏi thăm người nhà ông ấy, xem có thể giúp đỡ được không?” Võ công Lâm Nhã Nam mới chỉ là luyện được minh kinh đến thượng thừa, vừa gặp đã bị đạo sĩ kia nhìn ra ngay.

Còn Vương Siêu đã luyện đến cảnh giới cân cốt tề minh, thủ xuất lôi âm, trong ngoài tương hợp, âm dương giao hoà, kinh lực thẩm thấu ngũ tạng lục phủ, ngay cả võ sư bình thường cũng khó nhìn ra hẳn là người luyện võ.

“Bạn của Trương Uy? Bạn của Trương Uy ta đều biết, sao chưa từng gặp các người?” Giọng võ sư trung tuổi vẫn rất không thiện cảm.

“Xin hỏi ông là...?” Lâm Nhã Nam khê chau mày.

“Ta là sư huynh Lương Chính Văn của hần!” Vô sư trung tuổi khẽ chìa một ngón tay, khớp xương lập tức kêu lên tanh tách: “Cô gái, các người rốt cuộc là ai? Nói rõ ràng xem nào!”

“Lương Chính Văn à? Mình chỉ xem qua tài liệu biết Trương Uy từ nhỏ đã theo truyền nhân Vịnh Xuân chính tông Lương Trọng học quyền pháp, tay Lương Chính Văn này hần là con trai hay hậu bối của Lương Trọng?” Vương Siêu nghĩ lại, lập tức nhớ ra tư liệu của Trương Uy.

Chồng của Vịnh Xuân Quyền nữ tổ Nghiêm Vịnh Xuân là Lương Bác Đào, về sau là Lương Tấn của Phật Sơn, cũng là võ học đại sư trong giới võ thuật Quảng Đông thời Thanh mạt Dân quốc cùng thời Hoàng Phi Hồng. Họ Lương Quảng Đông có một bộ phận là Vịnh Xuân chính tông. Vịnh Xuân hoà nhập với một số quyền thuật khác như Hồng Quyền, Thiếu Lâm La Hán Trường Quyền, biết Vịnh Xuân Quyền cũng sẽ biết Hồng Quyền, bởi trong đó có rất nhiều đạo lý tương thông.

“Lương Chính Văn là sư huynh của Trương Uy, lại không hề nổi danh trong giới võ thuật, hiển nhiên là chưa hề ra ngoài đấu đá!” Cao thủ trong dân gian rất nhiều, phần lớn là ẩn danh, người nổi tiếng cũng chưa chắc đã đánh được người không nổi tiếng.

Cũng như năm xưa Tôn Lộc Đường nói về cao nhân trong dân gian: Độ tâm võ bất xuất sơn, có ai biết kẻ cao người thấp?

Đồng Hải Xuyên danh vang lừng võ giới, nhưng có ai biết sư phụ của Đồng lão gia là ai?

“Các người đến là để tìm người nhà Trương Uy? Đến uống rồi, vợ con ông ta đều đã ra nước ngoài!” Cặp mi dài của đạo sĩ dựng ngược lên.

“Ra nước ngoài à?”

Vương Siêu có chút bất ngờ, nhưng lập tức tự bình tĩnh lại. Hần và Trương Uy chỉ là đối thủ, lần này đến cũng là vì tâm lý đồng tình muốn giúp đỡ người nhà ông ta. Nếu như họ đã ra nước ngoài thì thôi vậy.

Nghĩ đoạn hần nháy mắt ra hiệu cho Lâm Nhã Nam: “Đi thôi!”

Đúng lúc Vương Siêu chuẩn bị quay người rời đi, chợt nghe thấy Lương Chính Văn hét lên một tiếng: “Khoan đã!”

“Lương sư phụ, có chuyện gì vậy?” Lâm Nhã Nam quay người hỏi.

“Các người rốt cuộc là ai? Trương Uy là sư đệ thân của ta, ta không hề biết hần có ba người bạn trẻ như các người? Không phải ta đa nghi nhưng sư đệ ta đánh quyền rất nhiều năm, thù kết vô số, không thể không hỏi cho rõ ràng!” Giọng Lương Chính Văn như giải thích song sắc mặt vẫn không hề bớt căng thẳng.

“Chúng tôi từng học võ công của Trương sư phụ, lần này nghe nói ông ấy xảy ra chuyện...” Lâm Nhã Nam thuận miệng tìm một lý do.

“Nói láo! Lúc cô đi khớp xương cùi trở vòng ra ngoài, rõ ràng là công phu Bát Cực Định Trừu! Vịnh Xuân, Hồng quyền, Bạch Hạc hay Nam Quyền, đều không luyện ra kết quả như thế được!” Con mắt đạo sĩ quả nhiên nhảy bén, chỉ một thoáng đã nhìn ra thực hư...

100. Chương 100: Kinh Nghiệm Thực Chiến Các Vị Còn Ít Lắm!

Ánh mắt Vương Siêu tức khắc tập trung lên người đạo sĩ. Chỉ thấy tuy râu ông ta rất dài song đều chải chuốt ngay ngắn đến từng sợi, vàng trán phẳng bóng, da mặt trắng hồng, hai mắt lấp láy, da tay không hề thấy vết chai sần, hần là võ công đã luyện đến ám kình.

Luyện võ trước tiên phải luyện gân cốt, tay chai sần là chuyện dĩ nhiên. Chỉ đến khi đột phá được ám kình, sức đàn hồi của lỗ chân lông tăng vượt bậc, khả năng tái sinh của mỡ dưới da cũng tăng theo, lúc đó những chai sạn sẽ bong đi xuất hiện lớp da mới mịn màng.

Vương Siêu lúc bị lũ đám thuê của Triệu Quân phục kích, sau lưng và mu bàn tay đều lãnh những vết sọc dài, nhằng nhịt như chân rết. Nhưng sau khi luyện thông Hổ hình, Ưng hình, Long hình và Xà hình, ám

kinh lan toả khắp hai cánh tay, sau lưng, trước ngực và hai chân, dưới tác động đóng khép co giãn hàng ngày của lỗ chân lông, các vết sẹo bong dần rồi hoàn toàn biến mất.

“Chúng ta đi thôi, nơi này không nên ở lâu!” Lâm Nhã Nam không màng đến lời đạo sĩ, đứng sát lại bên Vương Siêu thấp giọng: “Xem ra đây là sư huynh và bằng hữu của Trương Uy, sợ thù gia của ông ta tìm đến nhà nhỏ cỏ tận gốc. Nếu như người nhà Trương Uy đã ra nước ngoài thì tâm ý của anh coi như đã làm hết bổn phận, chúng ta đi thôi!”

“Không nói rõ ra, không được đi!” Hai mắt đạo sĩ khê đảo, bất ngờ tiến lên trước một bước, tay khê vòng ra nhằm cổ tay Lâm Nhã Nam kẹp mạnh.

Hai ngón trở và giữa của ông ta khép lại, hợp thành kiếm ý, trong khi tay kia ngón cái và ngón út khê móc, động tác nhẹ nhàng song nhanh lẹ vô cùng, chớp mắt đã chạm được vào áo của Lâm Nhã Nam.

Lâm Nhã Nam không khỏi một phen thất kinh. Tuy thân thủ cô không tồi nhưng đạo sĩ kia quả thực quá nhanh, hơn nữa còn thủ xuất bất phong, vô ảnh vô hình, nhìn thấy mà không sao tránh được.

“Ông định làm gì?”

Vương Siêu khê hô một tiếng, tất nhiên không thể để đạo sĩ đắc thủ, một tay chặt qua, gân cốt toàn thân đồng phát lời âm, trong không lập tức rộ lên những tiếng ầm ầm, vô trúng tay đạo sĩ.

“Ngũ lôi chính pháp! Gân cốt tề minh, phủ tạng tương hỗ! Sao có thể được?” Hai tai đạo sĩ khê động, lớp da trên tay pháp phùng nhấp nhô, lập tức nhận ra một quyền này là không thể chặn đỡ. Chỉ cần chạm vào người nữ nhân là lập tức sẽ bị tay đối phương chặt gãy, gân cốt rụng rời tại trận.

Thủ xuất lôi minh, trong đạo gia người luyện đến cảnh giới này có thể được xem là chân nhân rồi. Lôi pháp vẫn là thần thông đại pháp uy lực nhất trong đạo thuật. Theo truyền thuyết dân gian, chân nhân luyện thành lôi pháp, hàng yêu trừ ma, chấn áp ngoại đạo, hô phong hoán vũ, vãi đậu thành binh, đằng mây vượt gió, không gì là không thể.

Tất nhiên, đây chỉ là truyền thuyết được bách tính lưu truyền từ đời này sang đời khác, rồi theo nhau phóng đại lên. Có điều người luyện đến cảnh giới thủ xuất lôi âm dù sao cũng đã đủ xuất quỷ nhập thần rồi, thường nhân khó lòng lý giải nổi.

Sau khoảnh khắc thất kinh tái sắc mặt, cổ tay đạo sĩ nhanh như chớp thu lại, chân đạp nhanh, toàn thân trượt dài một bước lùi ra. Bộ pháp này hết sức tinh tú, có một vài điểm tương tự như bộ pháp trong Bát Quái Chương.

Lương Chính Văn thấy Vương Siêu ra tay cũng không kém phần kinh ngạc, mắt tự chủ bất giác lùi ra sau một bước.

“Võ công đạt đến trình độ ấy, rốt cuộc người là ai?” Ánh mắt đạo sĩ chăm chăm nhìn vào Vương Siêu, sắc mắt kinh hãi cổ quái.

Đúng lúc đó, thôn dân ở đầu cầu đá bên kia hình như cũng đã thấy to tiếng, lũ lượt kéo ra vây xúm xung quanh. Mấy thanh niên đang luyện quyền cũng tự động khép vòng vây, bao kín ba người.

Vương Siêu nhìn qua trận thế xung quanh, khê chau mày. Hắn không ngờ, vốn dĩ chỉ là đến tìm người nhà Trương Uy, lại thành ra thế này.

“Các người vây xúm lại làm gì, mau tản ra!”

Đạo sĩ vừa thấy mấy thanh niên người nào người ấy cũng lăm le thủ thế, lập tức giận giữ quát. Ông ta biết rõ, với cường lực khi nãy của Vương Siêu, hạ gục mấy thanh niên kia e còn dễ hơn là bóp nát một con kiến.

“Ta họ Cam, đệ tử Võ Đang Cửu Cung Kiếm Phái. Xin hỏi sư phụ từ đâu đến? Vì sao lại tìm Trương Uy? Trương Uy sư phụ đầu võ thất bại, đã nhảy xuống biển tự vẫn. Người nhà ông ấy quả thực đều đã ra nước ngoài.” Giọng đạo sĩ nhanh chóng thay đổi.

“Tôi chính là quyền sư đã đấu võ với Trương Uy sư phụ, lần này đến tìm người nhà ông ấy chỉ là có ý giúp đỡ.” Vương Siêu nghĩ một hồi, cũng không thể nghĩ ra câu nào viên mãn, chỉ bằng nói thật mọi chuyện, dù sao bản thân quang minh chính đại, hơn nữa cũng không muốn vòng vo lằng nhằng.

Võ Đang Sơn có rất nhiều đạo quan, cũng có rất nhiều đạo sĩ ẩn mình luyện võ. Võ công Võ Đang cũng chia thành nhiều phái, chẳng hạn Điều Thiềm Kinh của Trần Ngải Dương chính là pháp môn dưỡng sinh thuộc một chi mạch tên gọi “Kim Thiềm Phái” lưu truyền lại.

Những môn phái này không hề giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, nào là đại đệ tử nhị đệ tử, tam đệ tử tứ đệ tử, đồ tử đồ tôn đông đảo tung hoành giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa. Rất nhiều môn phái của Võ Đang chỉ truyền đúng một người, luyện một môn võ công và thuật dưỡng sinh, nếu có cơ hội thì duy trì được lâu dài, còn không thì thất truyền không ai hay biết.

“Ra vậy! Ta đã lường trước chuyện này mà, vợ con Trương sư đệ đúng là đã ra nước ngoài, người muốn diệt cỏ tận gốc hả? Đừng hồng! Ta thật không hiểu nổi người, tuổi còn trẻ, quyền thuật lại thần thông, sao lòng dạ lại ác độc như thế? Người đã ép sư đệ nhảy xuống biển, giờ lại tìm đến muốn hại con cái hắn? Mặc kệ người võ công cao cường đến đâu, bậc sư huynh ta không thể không ra mặt, lấy lại công đạo!”

Hóa ra Lương Chính Văn sau khi biết tin Trương Uy tự tử đã ngầm ngầm phòng bị, chủ trương góp tiền cho người nhà Trương Uy ra nước ngoài tránh thị phi.

Nhiều năm ngang dọc giang hồ Trương Uy đã kết rất nhiều thù, trong đó tất nhiên có cao thủ ám kinh. Hiện thời là xã hội pháp chế, tuy không dám ngang nhiên giết người nhưng dùng ám kinh ngầm tấn công đối phương, nhiều ngày sau mới phát tác thì dù có báo cảnh sát cũng rất khó điều tra.

Cũng giống như Vương Siêu dùng Ứng Trảo diệt Cung Thành Bản Thần, sáu ngày sau hai thân của hắn mới hoại tử, tiểu tiện ra máu.

Xem tình hình như vừa rồi, ba người Vương Siêu đột nhiên tìm đến, đầu tiên ăn nói loanh quanh sau đó mới nói ra thân phận của mình, Lương Chính Văn hiểu lắm cũng là chuyện không lạ. Nếu ông ta tin Vương Siêu đến là thực sự giúp đỡ người nhà Trương Uy thì mới kỳ.

Một người đánh chết sư đệ của mình, đột nhiên tìm đến tận cửa nói muốn giúp đỡ người nhà nạn nhân, lúc đầu còn chủ tâm né tránh, đối trá quanh co, là người ai cũng biết nên phản ứng thế nào.

Vương Siêu biết ngay đã phát sinh hiểu lầm, nhưng hoàn cảnh này dù mồm năm miệng mười cũng khó mà nói rõ ràng được.

“Xem ra lại phải đánh một trận! Đã bại hai người này lập chút uy phong, mới mong ra đi đường hoàng được!” Hắn nhanh chóng định rõ kế sách đối phó.

Quyền thuật luyện đến trình độ cao minh, con mắt nhìn cũng tất sẽ sáng láng, suy nghĩ cũng mau lẹ hơn người. Kẻ không biết đoán định tình thế, cũng đồng nghĩa với quyền thuật luyện chưa đâu vào đâu.

“Thực sự tôi không đến để diệt cỏ tận gốc, chỉ là muốn xem người nhà Trương sư phụ có chỗ nào có thể giúp đỡ hay không, có điều nói ra các người cũng không tin. Chúng ta đều là người luyện võ, vậy hãy làm theo quy tắc của người luyện võ. Thế này đi, giao đấu một trận, nếu thua chúng tôi sẽ lập tức rời đi!”

“Được lắm!” Lương Chính Văn tất nhiên không chùn bước, nói với đạo sĩ phía sau: “Cam sư phụ, ông áp trận cho tôi!”

“Không cần, hai người cùng lên một lượt đi!” Vương Siêu lim dim mắt, lắc đầu. Đắc thành lời âm, hắn muốn kiểm tra thực lực của mình đã đạt đến mức nào. Hai người trước mặt hiển nhiên đều là cao thủ khổ luyện nhiều năm, vừa khéo đáp ứng. Quan trọng hơn là, nếu một đấu một thì người còn lại có thể sẽ uy hiếp đến Lâm Nhã Nam và Chu Giai, chi bằng một đấu hai cho an tâm.

“Hả?” Lương Chính Văn và Cam đạo sĩ đưa mắt nhìn nhau... “Được, là người nói đấy nhá! Có điều người lời pháp đã đến mức gân cốt tê mình, phủ tạng tương hồ, hai chúng ta đánh một người cũng không có gì quá đáng!” Đạo sĩ họ Cam có vẻ thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn phản ứng của Cam đạo sĩ, Vương Siêu lại có chút ngạc nhiên. Vốn hắn cho rằng mình nói một đấu hai đối phương sẽ phần nộ vì cảm giác bị sỉ nhục, nào ngờ cả hai lại lập tức “khăng khải” nhận lời.

“Thì ra đã sắp tâm hai đánh một!” Vương Siêu chút nữa cười phá lên: “Cũng phải, xã hội hiện đại, dù là võ lâm cũng ai còn tuân theo những xưa cũ nữa, vả lại đây đâu phải đấu võ chính thức, tất nhiên đông đánh ít vẫn hơn!”

“Được, đợi ta uống ngụm nước đã!” Mắt Cam đạo sĩ tinh quang thoáng hiện, đưa tay vẫy nhẹ. Mấy thanh niên đồ đệ đưa mắt nhìn nhau, trên mặt lộ rõ thần thái cổ quái, một người chạy nhanh đến quán nhỏ ven đường lấy một bình nước khoáng.

Bình nước khoáng này còn lớn hơn cả chiếc phích thông dụng trong gia đình. Cam đạo sĩ ghé răng cắn mở nắp, dốc thẳng nước xuống họng. Chỉ nghe thấy tiếng ừng ực liên tu bất tận, giấy lát cả bình nước to đã cạn sạch, không hề bắn ra ngoài lấy một giọt.

“Bắt đầu đi!” Cam đạo sĩ vừa uống xong, Lương Chính Văn tức thì hét lớn một tiếng, bất thành linh quay người, bước chân xoay chuyển, một tay xoay tít như chong chóng vung ra đánh về phía mặt Vương Siêu.

Đây là “Tiên Chùy” trong Hồng Quyền, lực phát uy mãnh, cả chân và thân người đều xoay chuyển, hai tay kiêu thủ liên tiếp xuất đòn.

Lương Chính Văn thân là sư huynh của Trương Uy, Hồng Quyền gia truyền, Vịnh Xuân công phu đều đạt đến tinh túy, xét về độ thuần công lực thì không hề thua kém sư đệ.

Cùng lúc họ Lương ra tay, Cam đạo sĩ bất ngờ há hốc miệng... Một luồng thủy tiễn dũng mãnh từ trong miệng phụt thẳng ra, nhanh mạnh chẳng khác nào một súng nước cao áp, chớp mắt đã đến trước mặt Vương Siêu!

Mũi tên nước xé không lao tới, mang theo cả những tiếng gió rít. Cùng lúc đó ông ta thi triển bộ pháp, mừng tượng Cửu cung bát quái, chỉ mấy bước đã đến bên phải Vương Siêu, tay khép thành kiếm, nhanh như chớp điểm vào yếu huyệt dưới thắt lưng hắn.

Hai cao thủ vừa ra tay đã phối hợp kín kẽ, tấn công liên tiếp, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội chặn đỡ.

“A...!” Lâm Nhã Nam khẽ thốt lên kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ Cam đạo sĩ đòi uống nước là để tạo ra công năng này.

Rõ ràng bao nhiêu nước đã nuốt hết vào bụng, không hề ngậm trong miệng nhưng lại có thể phun ngược trở ra, có thể thấy khả năng khống chế không thể tưởng tượng nổi của đạo sĩ đối với nội tạng bản thân.

Dồn dập những đợt tấn công, lợi hại nhất chính là luồng thủy tiễn từ miệng Cam đạo sĩ. Luồng nước phóng thẳng vào mặt Vương Siêu, mạnh mẽ như vòi cao áp, chỉ cần bắn trúng là mắt bị thương, thậm chí mù ngay tại trận!

Lực đàn hồi của phế nang đạo sĩ là rất lớn, phòng ra ép lại tạo thành áp lực không thể tưởng tượng được, chuyện này khác hẳn với quyền thuật trong võ lâm.

Năm xưa đấu võ với Trương Uy trên thuyền, Vương Siêu đã nhờ một khẩu “Huyết tiễn” khắc địch giành chiến thắng. Hôm nay trên quê hương của chính Trương Uy, hắn lại bị Cam đạo sĩ dùng phương thức này tấn công. Không lẽ là Ý Trời?

Đáng tiếc, có vẻ trong cõi u minh không hề có sự tồn tại của Ý Trời, thế giới này vẫn là thế giới duy nhất. Vương Siêu tức tốc một tay che mắt, một tay bổ mạnh về phía trước. Lôi âm cùng tiếng nổ rền vang của không khí, đón thẳng “Tiên Chùy” của Lương Chính Văn.

Bang! Lương Chính Văn bị một đòn Hồ hình giữa thoi quyền, nhất thời nửa người tê đờ như sét đánh, lập cập lùi nhanh về sau. Công phu ông ta tuy thâm hậu, song trước kinh lực lôi âm của Vương Siêu vẫn không thể chịu nổi.

Cùng lúc đó, luồng thủy tiễn bắn trúng bàn tay che mắt của Vương Siêu, cảm giác vài phần đau nhói giống như trúng phải tên thật.

“Phế lực mạnh lắm!” Vương Siêu một tiếng cảm thán, bàn tay che mắt hạ xuống, cả hai cánh tay chụp mạnh xuống dưới, Ứng hình trực xuất lăng lăng tóm chặt kiếm thủ của Cam đạo sĩ.

Đạo sĩ kinh hãi, vội vã dùng “Băng Tự Quyết” trong kiếm thuật, vừa nhảy vừa né, liên tục thay đổi, dùng hết lực khí mới thoát một đòn Ưng Trảo của đối phương. Có điều đạo sĩ vừa lùi sau, Vương Siêu lập tức

bám theo, cơ thể kinh hoạt chẳng khác linh xà luồn cỏ vào hang. Cam đạo sĩ lùi hơn mười bước, Vương Siêu cũng tiến chừng ấy bước, dính chặt vào người ông ta như hình với bóng.

“Xuống đi!”

Cam đạo sĩ cuối cùng lộ ra vẻ hoảng loạn, bị Vương Siêu áp sát tung ra một chiêu Hồi Thân Chưởng hất văng lên không, thân thể như một người rơm rơi thẳng xuống lòng suối dưới cây cầu đá.

Lúc đó Lương Chính Văn mới từ cạnh cầu đá sấn đến. Vương Siêu sau khi hất văng Cam đạo sĩ vẫn không hề dừng tay, đảo người vài cái, nháy mắt đã đến trước mặt họ Lương, lại một quyền chém tới.

Lương Chính Văn bị uy thế đối phương làm cho khiếp đảm, không dám đối đầu lại lùi về sau.

Vương Siêu lập tức thi triển Xà hình bámiết, cước pháp như tên, bất luận Lương Chính Văn lùi kiểu gì cũng không thoát nổi. Kịch cũ lại tái diễn, Lương Chính Văn vừa lộ vẻ lúng túng liền bị một cú Hồi Thân Chưởng đánh văng xuống suối.

“Hừm! Công phu của các vị luyện rất thuần, không hề thua kém Trương Uy. Tiếc là quá thiếu kinh nghiệm thực chiến, nếu thực sự đấu đá sinh tử thì còn thua xa Trương sư phụ!”

101. Chương 101: Hít Thở Luyện Khí So Với Luyện Quyền Thuật

“Đúng là thần kỳ, chỉ cần võ công anh yếu hơn một chút, e rằng hôm nay cả ba chúng ta nguy hiểm rồi. Hơn nữa Lương Chính Văn là sư huynh của Trương Uy, được Lương Thúc chân truyền Vĩnh Xuân Hồng Quyền. Cứ ra lực quát roi ấy, ngay cả sư phụ tôi cũng chỉ đến thể thôi...!” Lâm Nhã Nam vẻ như chưa hết bàng hoàng, vừa lái xe vừa lắc đầu cảm thán.

“Có điều tôi nghĩ, hai người này võ công đúng là đều rất tinh túy. Mặc dù anh bảo kinh nghiệm thực chiến hơi thiếu một chút, song cũng không đến mức anh mới tung hai ba chiêu đã bại như vậy rồi chứ?”

Câu hỏi này Lâm Nhã Nam giữ trong lòng từ lâu. Cô đã nhận ra, dù là Cam đạo sĩ hay Lương Chính Văn, võ công có lẽ đều không thua kém sư phụ cô, cả ba người hẳn đều đã khổ luyện công phu hàng chục năm trời.

Thế nhưng Vương Siêu tuổi tác chẳng qua cũng chỉ mới ngoài hai mươi một chút. Cho dù luyện công ngay từ trong bụng mẹ, cùng lắm giờ cũng chỉ ngang bằng, đâu thể vượt họ khoảng cách lớn như thế? Cứ cho hẳn là thiên tài, nhưng dù là thiên tài e cũng quá hoang đường?!

Vương Siêu cười nhẹ, vẻ như hiểu suy nghĩ trong lòng Lâm Nhã Nam: “Họ tuy công phu tinh thuần, nhưng luận võ đối đầu quan trọng nhất là một chữ ”Thế“. Chữ ‘Thế’ này, nếu không trải qua sinh tử chém giết, không tắm trong máu tanh thì vĩnh viễn không bao giờ hiểu được. Hai người đó vừa mới bắt đầu đã thua ở thế, mà luận võ với tôi, chỉ cần thế thua thì võ công cao cũng khó thoát khỏi thất bại. Quan trọng nhất của đấu võ là phải đặt sống chết bản thân ra ngoài, từ đó truy cầu tâm ý sáng suốt. Sự lạnh lùng trong sáng suốt chính là cội nguồn sinh ra Thế vậy!”

“Chỉ cần xông pha chiến trường một lần, kẻ hèn nhất nếu sống sót cũng sẽ thành dũng sĩ. Mấy người đó võ công đúng là tuyệt đỉnh, hiển nhiên thường ngày cũng đều thử sức, song chưa hề thực thụ lâm trận. Lương Chính Văn tuy là sư huynh của Trương Uy song nếu thật sự luận võ đối đầu, tôi dám chắc chỉ cần mười hiệp là Trương Uy sẽ giải quyết xong vị sư huynh này. Người luyện võ và đấu sĩ chuyên nghiệp, tuyệt đối không giống nhau.”

Lâm Nhã Nam vén nhẹ mấy lọn tóc rối trên mặt, rót cuộc cũng nói ra nghi hoặc trong lòng mình: “Thực ra tôi luôn có một thắc mắc. Mấy người họ đều đã luyện võ mười hai mươi năm, thời gian luyện công thậm chí còn lớn hơn cả tuổi đời của anh. Theo lý mà nói võ công của họ phải tinh thâm hơn, nhưng thực tế anh lại đã đến cảnh giới Cân cốt tề danh, Lôi âm tùy thủ, vượt trên họ một bậc, thế là làm sao? Khoảng cách giữa thiên tài với người thường lẽ nào lại lớn đến như vậy?”

“Ha ha ha ha...” Vương Siêu nghe thắc mắc bấy lâu trong lòng Lâm Nhã Nam không khỏi bật cười, điệu bộ rất vui vẻ.

“Cười cái gì?” Lâm Nhã Nam khẽ hừm một tiếng, vẻ mặt nũng nịu trông vô cùng đáng yêu.

Khí chất của cô khác xa Chu Giai. Ở Chu Giai là vẻ cao quý mang chút giảo hoạt, có lẽ một phần do môi trường công việc đài truyền hình tạo nên (Mấy tí có đọc truyện nì ko nhĩ). Trong khi đó Lâm Nhã Nam xuất thân trong gia đình sĩ quan, bình thường không mấy câu nệ tiểu tiết, tính tình nghiêm túc phảng phất chút ít cứng nhắc, điển hình của quân nhân.

Nhìn điệu bộ xinh đẹp của Lâm Nhã Nam, đến Chu Giai cũng không khỏi thảng thốt trong lòng: “Xem chừng cô thư ký này của Siêu Siêu thật không đơn giản! Nếu bỏ bộ mặt nghiêm nghị đi, nũng nịu như thế ai mà không bị quyến rũ...”

Con người Chu Giai đảo một vòng, có điều vẫn giữ im lặng, không biết đang nghĩ gì.

“Có phải cô muốn nói võ công càng luyện càng tinh thâm, luyện càng lâu sẽ càng lợi hại, luyện mười năm nhất định sẽ không thể bằng luyện hai mươi năm?” Vương Siêu khẽ xoa tay vào nhau, lắc đầu: “Tiềm lực của con người là có hạn, võ công thực ra chỉ cần chuyên cần luyện đúng cách là dăm ba năm có thể phát huy hết mọi tiềm năng rồi, cũng có nghĩa là đã đạt thành. Nhưng võ công đã đạt thành không có nghĩa là sẽ cứ luôn luôn như vậy, cô hiểu chứ? Đắc đạo khó, dưỡng đạo còn khó hơn. Chẳng hạn tôi hiện giờ đã luyện thành Lôi Âm, nhưng về sau nếu không chịu cầu tiến, chỉ cần lười nhác không đến nửa năm là Lôi Âm nhất định sẽ không thi triển được. Võ công như thế là đã thụt lùi rồi!”

“Thì ra là vậy...” Lâm Nhã Nam gật gật đầu: “Võ công đạt thành, muốn duy trì được càng khó hơn. Cũng như chèo thuyền ngược nước, không tiến ắt phải lùi. Thông thường người ta sau khi luyện đến thượng thừa sẽ không giữ được tinh thần hăng hái chăm chỉ như lúc đầu, thời gian càng dài sẽ càng hay bị lơ đãng...”

“Đúng thế, muốn võ công ngày một thâm sâu, chỉ có cách cả đời cả kiếp không lúc nào buông lỏng bản thân, luôn duy trì ý chí cầu tiến. Nếu như không có được nghị lực ấy thì cho dù luyện mười năm hai mươi năm, ngày nào cũng chỉ vận động một chút thì cùng lắm cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cho võ công không thụt lùi mà thôi...”

“Cô đã xem Tây Du Ký chưa? Tôn Ngộ Không cùng Đường Tăng lần thứ nhất đến Lôi Âm Tự, lấy được chân kinh nhưng hóa ra lại là kinh không chữ, phải quay lại lần thứ hai. Đạo lý chính là ở đó, đắc đạo mà không thể giữ được, đạo cũng vẫn sẽ mất...” Vương Siêu mỉm cười.

Câu chuyện giữa hai người chẳng khác bài giảng của một đại tông sư cho hậu bối ham học hỏi. Hậu bối chuyện gì cũng muốn biết, bậc tôn sư thì kiên nhẫn giảng giải, tỉ mỉ cặn kẽ từng câu chữ.

“Tây Du Ký à?” Nghe Vương Siêu nói, Chu Giai cũng nổi hứng.

“Tây Du Ký thực ra là một bộ quyền kinh. Tôn Ngộ Không thoát đầu đã là thiên hạ vô địch, mình đồng da sắt, nhưng thế vẫn chưa phải là tuyệt đỉnh. Muốn thành chính quả, cuối cùng vẫn phải đến Lôi Âm Tự lấy chân kinh... Không đến Lôi Âm thì có khác nào hoa trong gương, trăng dưới nước, dù cao siêu đến đâu cũng chỉ là lơ lửng ở vòng ngoài, không thể tu thành chính quả. Thậm chí khi đến được Lôi Âm họ cũng phải vô cùng thận trọng để không lấy phải kinh không chữ, trở về tay không...”

“Võ công của tôi hiện đã luyện đến cảnh giới Lôi Âm, nhưng cũng vẫn chỉ là một chữ Không! Tháng ngày sau này vẫn phải duy trì hưng phấn không ngừng nghỉ, không một phút xao nhãng luyện tập, mới có thể giữ được cảnh giới đó. Bằng không, chỉ một mảy may lơ đãng là sẽ mất tất cả...” Vương Siêu bất giác thở dài: “Thiên hành kiện, quân tử tự cường bất tức (Bậc quân tử nên học theo vũ trụ, vận hành không biết mệt mỏi). Người luyện võ, cả đời phải cẩn thận từng ly, như đi trên băng mỏng vậy!”

“Như thế có phải mệt mỏi quá không, cả đời không lúc nào được phép lơ đãng?” Chu Giai không giấu nổi kinh ngạc, Lâm Nhã Nam cũng chau mày.

Một người cả đời phải luôn thận trọng như đi trên băng mỏng, cần có một tinh thần mạnh mẽ đến thế nào, một tâm ý kiên cường đến đâu?

“Xã hội bây giờ công việc bề bộn, cuộc sống lại muôn hình vạn trạng, luôn thường trực lôi kéo con người ta xao nhãng. Sau khi luyện thành võ công, không dễ thụt lùi đã là rất khó khăn rồi. Muốn cả đời lúc nào cũng phấn chấn tập trung như đi trên băng mỏng, luôn luôn duy trì tiến bộ, e là không mấy người làm được!” Lâm Nhã Nam ưu tư.

“Thực ra đây là chuyện khó của hầu hết người luyện võ thời nay...” Vương Siêu cũng có chút cảm khái, khẽ thở dài.

“Phải rồi, gã đạo sĩ đó uống nước phun tên, hung hãn vô cùng, hình như không phải là võ công trong quyền thuật?” Lâm Nhã Nam dường như đã xem Vương Siêu là vạn sự thông, thắc mắc gì cũng hỏi.

Có điều, Vương Siêu quả không làm cô thất vọng: “Đó là thuật luyện khí của đạo gia!”

“Thuật luyện khí à? Hô phong hoán vũ, tu luyện nguyên thần, kim đan, nguyên anh gì gì đó? Hay là Tiên kiếm đi mây về gió?” Vừa nghe hai từ “Đạo gia”, trong đầu Chu Giai đã tràn ngập những hình ảnh về thần thánh quỷ quái.

Vương Siêu ngăn người nhìn cô, lắc đầu: “Thuật luyện khí là phương thức hít thở. Bản chất quyền thuật là ngoài luyện gân cơ, trong luyện cốt tủy, kết hợp trong ngoài, một quyền có thể thấu đến lục phủ ngũ tạng. Còn luyện khí tức là dùng hô hấp trực tiếp tới luyện nội tạng, trước tiên luyện phổi rồi lấy phổi khiển tim. Hô hấp bình ổn đều đặn thì tim đập chậm, hô hấp gấp gáp thì tim sẽ đập nhanh. Ngũ phủ con người đều có thể dùng hơi thở để khống chế, luyện khí đến mức cao thâm có thể chỉ huy cả đại tràng tiểu phủ. Hít một hơi, đại tràng sẽ cuộn cuộn như sấm rền, cũng có nghĩa là tùy ý điều khiển phủ tạng rồi. Cảnh giới ấy cũng như quyền thuật, khi đến đỉnh điểm thực ra là dị đạo đồng công. Luyện khí cũng là đạo dưỡng sinh, phủ tạng khỏe mạnh thì con người khỏe mạnh. Tuy nhiên dưỡng sinh thì không thể chiến đấu, muốn chiến đấu vẫn phải cần đến quyền thuật. Người trường sinh chưa chắc đã là đấu sĩ giỏi.”

“Tôi từng thấy qua Điều Thiêm Kinh của Trần Ngãi Dương, mỗi khi thi triển ngũ tạng phát ra tiếng kêu như sấm rền. Tuy nhiên thuật luyện khí chủ yếu là tăng cường ngũ tạng, về mặt gân cốt lại không thể mạnh bằng người luyện quyền thuật, trong ngoài kết hợp như chúng ta.”

Lâm Nhã Nam nghe rất chăm chú, hỏi ngay: “Hai kiểu luyện đó, loại nào dễ loại nào khó?”

“Đương nhiên là quyền thuật khó hơn. Người luyện quyền thuật đến độ gân cốt phát ra lời âm là vô cùng ít, nhưng đạo nhân luyện khí đến mức độ này lại khá nhiều. Dù là người bình thường, khi hơi thở không điều hòa thì bụng dưới cũng có thể đập như sấm rền. Có điều hiện giờ người hiểu thuật luyện khí không còn nhiều, trong khi quyền thuật vẫn được một số khá đông lưu giữ. Một đẳng là ngũ tạng phát ra lời âm, một đẳng là gân cốt phát ra lời âm, cuối cùng là tủy tủy. Tuy nhiên người luyện quyền thuật dù không phát ra lời âm cũng có thể đánh giết đối thủ, còn luyện khí thì chỉ đơn thuần là dưỡng sinh...” Vương Siêu có vẻ như chuyện gì cũng thấu đáo.

“Cô xem đây, một số đại sư Yoga Ấn Độ có thể biểu diễn rất nhiều thứ không thể tưởng tượng nổi, nhưng nếu giao đấu thì chỉ một người luyện võ công kha khá cũng có thể đánh bại họ.”

“Anh có biết thuật luyện khí à?” Ánh mắt Lâm Nhã Nam càng lúc càng kinh ngạc: “Hình như cái gì anh cũng biết?”

“Luyện khí tôi không hiểu cũng chẳng biết, nhưng biết một ít hiểu hai. Người luyện quyền thuật tất phải hiểu rõ về cơ thể, có thể nói là hơn bất cứ ai. Đạo dưỡng sinh cũng như vậy, có khác thì chỉ là khác về cách thức. Cam đạo sĩ đó dựa vào sức mạnh cộng hưởng tức thời của phổi, dạ dày, tiểu tràng và đại tràng, nên mới có thể hút nước phun tên như vậy. Trúng một tiễn của ông ta là không kém gì dính một cú đấm thôi sơn, nếu tôi không dùng tay đỡ có lẽ đã mù mắt rồi...” Vương Siêu cảm thán.

“Vậy thì, thuật luyện khí khi đạt đến cảnh giới tối cao, có thể thổ khí sát thương người ta?” Chu Giai không biết võ công nhưng đầu óc lại hoạt bát hơn so với Lâm Nhã Nam.

“Sao có thể được?! Sức mạnh của con người là có hạn, thổ khí sát thương, phải bao nhiêu sức lực mới được chứ? Nội tạng con người mạnh đến đâu cũng không thể đạt đến mức độ ấy... Tuy nhiên quyền thuật lại có đòn cách không ám kình.” Vương Siêu trả lời.

“Cách không ám kình?” Lâm Nhã Nam lần nữa không giấu nổi kinh ngạc.

“Tôi cũng không biết có cảnh giới ấy không... Theo truyền thuyết thì võ công khi luyện đến chí cảnh có thể bộc phát theo tâm ý, cách không ám kinh cách chừng một thốn, có thể thâm nhập vào huyết đạo đối phương. Có điều cũng chỉ là khoảng cách nhỏ hơn một thốn... Nói phát chiêu cách mấy trượng có thể gây sát thương thì chắc chắn là lừa gạt, thậm chí ám kinh cách một thốn cũng chỉ là trong truyền thuyết, không biết có thật hay không! Có điều theo truyền thuyết thì các vị Dương Lộ Thiên hay Đồng Hải Xuyên đều có khả năng này, nhưng cho dù có thì cũng chỉ là chế huyết, không thể nào làm vỡ gạch đá như trong phim Hồng Kông được!”

“Anh đúng là quyền thuật đại sư!” Lâm Nhã Nam xuýt xoa, giờ cô đã phục Vương Siêu sát đất: “Sau này mong hãy chỉ dạy thêm cho tôi!”

Suốt dọc đường đi, cô không chút bận tâm đến ánh mắt của Chu Giai, bao nhiêu thắc mắc đem ra hỏi hết, cũng đều nhận được giải đáp thoả đáng từ Vương Siêu, mỗi câu trả lời đều khiến cảm giác như người mê chợt tỉnh...

“Nghe anh nói, hình như võ công tôi đã tiến bộ không ít!” Ấn đường Lâm Nhã Nam đỏ hây hây trông hết sức yêu kiều. Chu Giai càng nhìn càng thấy không ổn, sắc mặt bất giác sa sầm xuống.

“Đó chỉ là ảo giác thôi, vừa rồi là đả thông mơ hồ trong nhận thức, võ công nếu muốn chân chính thăng tiến thì chỉ nói không cũng vô ích. Sau này cô trở về, luyện tập theo đạo lý như tôi nói là được.”

“À... sư phụ của anh là ai vậy?” Lâm Nhã Nam chợt hỏi.

Ánh mắt Vương Siêu bất giác nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ. Trên trời mây trắng trôi lững lờ, ánh mắt hắn cũng đong đưa theo những đám mây... Một khoảng dài im lặng, Lâm Nhã Nam hiểu hắn có chỗ khó nói, bèn không truy tiếp mà chuyển sang chủ đề khác...

Sau khi ra khỏi Hồng thôn, họ phóng thẳng đến Sán Đầu. Chiếc xe này là do Lâm Nhã Nam lấy thân phận mình bí mật điều đi nên phải được trả về đúng nơi, sau đó ba người ra sân bay Ngoại Sa Sán Đầu bay thẳng đến sân bay Lưu Đình của Thanh Đảo.

Chuyến đi vừa rồi của Vương Siêu chẳng qua chỉ là làm chút chuyện riêng, sau khi xong việc hắn phải lập tức trở về Thanh Đảo ứng phó mọi tình huống.

Hắn đã giết chết Diệp Huyền, sau này e rằng sẽ còn gặp đủ loại thách thức.

Thắng Trương Uy, giết Diệp Huyền, Vương Siêu từng bước mở rộng tầm ảnh hưởng của mình trong giới võ thuật. Đúng như lời của Tào Nghị, giá trị của hắn cũng mỗi ngày một lớn hơn.

Sân bay Ngoại Sa người vào ra nườm nượp. Ba người vừa bước vào đại sảnh, chợt điện thoại của Vương Siêu đổ chuông.

Hắn vừa mở máy, bên tai đã vang lên một giọng nữ quen thuộc. Chính là Trần Bân, em gái Trần Ngải Dương.

“Alo, Vương Siêu phải không?”

“Tôi đây!” Cảm giác nhanh nhạy của Vương Siêu đã nghe ra, hơi thở Trần Bân dường như có gì đó không ổn.

“Anh có thể đến Singapore một chuyến không?” Trần Bân lập tức đề nghị, không một chút quanh co.

102. Chương 102: Kết Thêm Ân Oán

Nghe Trần Bân nói muốn hắn đi Singapore, Vương Siêu biết ngay đã xảy ra sự vụ gì đó. Bởi với thế lực của anh em họ Trần mà còn phải tìm đến hắn, hẳn là việc rất không nhỏ.

Có điều bất luận là chuyện gì, suy cho cùng Vương Siêu cũng nợ Trần Ngải Dương một món ân tình. Trần Bản lên tiếng, hẳn chắc chắn phải đi rồi.

“Mấy ngày trước đại ca đấu võ, bị người ta dùng ám kình đánh trúng ngực, có lẽ phải rất lâu nữa mới bình phục. Nhưng chỉ hai hôm sau là Hoa Hưng Hội gửi chiến thư đến, nói bảy ngày nữa sẽ tái đấu với đại ca, trước là để trả mối thù năm xưa đánh chết quyền sư Trương Quang Minh của họ, sau là muốn giành lại tuyến đường vận chuyển viễn dương. Nếu đại ca không nhận đấu trận này, bọn chúng sẽ thừa cơ gây chuyện trên biển. Tuy chúng tôi không sợ nhưng làm ăn dù sao cũng mong hai chữ bình an, người đường hoàng ai chẳng ngại kẻ cố cùng, huống hồ gia tộc chúng tôi hiện giờ cũng đang đấu đá rất gay gắt... Được rồi, nói qua điện thoại cũng khó, tôi đang ở Singapore, phiền anh vậy...” Trần Bản khấn khoản, giọng nói càng lúc càng tội nghiệp.

Từng câu từng chữ qua điện thoại vang đến tai Chu Giai, sắc mặt cô tức thì sa sầm lại, thậm chí cả Lâm Nhã Nam cũng cảm nhận thấy vẻ khác thường.

“Cái gì? Trần sư phụ bại dưới tay người khác? Lĩnh một đòn ám kình, sao có thể như vậy được?” Vương Siêu nghe thấy Trần Bản nói vậy cũng không giỏi lắm.

Thái Cực công pháp của Trần Ngải Dương hẳn đã trao đổi hai mươi mấy ngày, biết rõ hơn ai hết. Ngay cả hẳn lúc này, tuy đã luyện đến cảnh giới cân cốt tề minh, phủ tạng tương hỗ lỗi âm đồng phát, cũng chưa chắc đã có thể đấu ngang tay với y.

Dù sao thiên hạ rộng lớn như vậy, Vương Siêu tin chắc chắn có người còn trên tài Trần Ngải Dương. Có điều nếu chỉ là tin tức Trần Ngải Dương đấu võ thất bại, thậm chí chết ngay tại trận có lẽ cũng không đủ khiến hẳn phải giật mình, chuyện khiến Vương Siêu sửng sốt là Trần Ngải Dương tuy bại nhưng không chết, thậm chí còn có thể hồi phục!

Điều đó cho thấy võ công của đối thủ cao hơn Trần Ngải Dương rất nhiều, không đánh chết chỉ là cố tình nương tay mà thôi.

Có thể thắng Trần Ngải Dương, lại còn có thể nương tay, đây đã không còn là đại ca thủ bình thường nữa rồi!

“Qua điện thoại không thể nói rõ ràng, anh mau đến đây đi, nhất định trong bảy ngày phải đến, tôi xin anh đấy...”

“Được, tôi sẽ đến!” Vương Siêu ngắn gọn nhận lời. Trần Bản cũng không dài dòng, lập tức tắt máy.

Tiểu thư nhà họ Trần biết rõ hẳn cũng là một đại phú hào, hơn nữa quan hệ tại Đại lục cũng không hề tầm thường, mấy thứ visa chắc chắn chỉ là chuyện vặt.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Nhã Nam đã nghe đại thể câu chuyện, lập tức lên tiếng hỏi. Với tư cách là người hợp tác, mối quan hệ giữa Vương Siêu và nhà họ Trần đương nhiên cô biết rõ.

“Chuyện rất phức tạp. Tôi muốn đi Singapore một chuyến, cô có thể bố trí được không?” Vương Siêu chau mày dăm chiêu.

“Được, tôi sẽ đi ngay, anh chờ chút!” Lâm Nhã Nam liếc nhìn Chu Giai, khẽ gật đầu, quay người rời đi.

Cô và Vương Siêu thuộc biên chế bí mật, đương nhiên không thể để cho Chu Giai biết. Cái gọi là “đi” ở đây có nghĩa là chuyển tin cho Tổ chức xem có thể đồng ý chuyển xuất ngoại này không.

“Cô gái trong điện thoại là ai vậy?” Chu Giai thản nhiên hỏi.

“Một người bạn, tôi nợ anh cô ta một ân tình. Chuyện này phải bắt đầu từ chỗ Triệu Quân...” Vương Siêu kể qua một lượt nguồn cơn, từ chuyện Triệu Quân mời đấu võ, bản thân chiến thắng Trương Uy nhưng lại thọ thương ở phổi, đến Trần Ngải Dương đã giúp mình điều trị như thế nào...

“Thì ra là vậy!” Chu Giai cười: “Thế thì anh phải đi thôi. Thế này đi, tôi cùng anh đi Singapore, xin visa thì tôi rất thạo. Đưa chứng minh thư cho tôi, chỉ một câu nói là xong!” Bản thân Chu Giai là tiểu thư khuê các, tuy nhiên vẫn có một vài thủ thuật phòng thân.

Đúng lúc ấy Lâm Nhã Nam bước lại, nháy mắt cho Vương Siêu, đoạn gật nhẹ đầu. Hắn hỏi không chút vòng vo: “Thế nào?”

“Được! Chúng ta hãy ở lại sân bay một đêm rồi tính tiếp.”

Khách sạn sân bay.

Lâm Nhã Nam chọn lúc Chu Giai không có mặt, lập tức lên tiếng: “Tôi đã trình báo lên trên, Tổ chức đồng ý yêu cầu đi Singapore của anh. Tập đoàn Trần thị là một mắt xích rất quan trọng ở Đông Nam Á, có điều tôi sẽ không đi cùng.”

“Vậy cô đi bằng cách nào?” Vương Siêu tò mò hỏi.

“Cục diện ở Đông Nam Á rất phức tạp. Để đảm bảo an toàn cho anh, tôi phải điều thêm Đại Thạch Đầu mấy người.”

“Nhiều người vậy sao? Chỉ e xuất cảnh không tiện chút nào!”

“Vì thế tôi phải sắp xếp một chút, à... Vừa nhận được tin, tôi đã được thăng lên Trung tá hải quân, anh cũng đã có quân hàm, là Thiếu tá! Giờ tôi phải đi Hải Nam một chuyến, liên hệ với người của quân khu Hải Nam. Nhóm Đại Thạch Đầu sẽ cùng mấy cao thủ khsc của hạm đội Hải Nam đi thuyền qua, chúng ta bí mật gặp mặt tại Singapore. Có điều anh chỉ nên nói với Chu Giai là tôi về Sơn Đông...” Hóa ra Lâm Nhã Nam đã báo lên Tổ chức, sau đó nhanh chóng bố trí xong xuôi mọi chuyện.

“Quân khu Hải Nam? Hạm đội Hải Nam? Phái người?” Vương Siêu kinh ngạc: “Có cần thiết phải hưng sư động chúng như vậy không?”

“Thực ra từ lâu chúng ta đã muốn tìm hiểu tình hình của tập đoàn Trần thị và Singapore, song vẫn chưa có cơ hội xâm nhập. Lần này là một thời cơ tuyệt hảo, vả lại thời gian không nhiều, cấp trên sẽ hết sức phối hợp hành động. Anh chưa biết à, giờ anh đã là yếu nhân rồi!” Lâm Nhã Nam cười.

“Được, vậy cô hãy đi sắp xếp, đến Singapore chúng ta sẽ liên lạc. Tình hình ở Đông Nam Á đúng là rất phức tạp, hơn nữa nội tộc họ Trần đang đấu đá gay gắt, một mình tôi đi quả thực có chút khó chống đỡ. Có đám Đại Thạch Đầu, thêm mấy cao thủ của hạm đội Hải Nam, đúng là dễ chịu hơn nhiều!” Vương Siêu gật đầu, đột nhiên cảm thấy rất cần thiết phải có tiếp viện.

“Yên tâm, mọi việc tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa.” Lâm Nhã Nam mỉm cười, chìa tay cho Vương Siêu bắt: “Giờ tôi về Thanh Đảo, mọi việc anh hãy tự lo!”

Quan hệ của Chu Giai quả nhiên không tầm thường, chỉ cần gọi mấy cuộc điện thoại, ngày thứ hai đã xin được visa cho hai người. Đầu tiên họ đáp máy bay đến Hồng Kông, ngày thứ ba chuyển đi Singapore.

Trước khi cất cánh ở Hồng Kông, Vương Siêu gọi điện thoại cho Trần Bản. Vì thế khi hai người vừa xuống máy bay, tiểu thư họ Trần đã xuất hiện ở cửa vào, đích thân đón tiếp.

Trần Bản mặc một bộ váy áo thanh nhã, dáng người dong dỏng, nước da trắng nõn, ẩn hiện những đường cong lung linh. Khí chất cao quý điềm tĩnh, phảng phất đôi chút uy nghiêm, rất gây chú ý.

Không biết có phải vì ưu thế chủ nhà hay vì lý do gì mà Chu Giai dù trang điểm rất lộng lẫy, với tư cách phóng viên kênh quốc tế Đài truyền hình Trung ương Trung Quốc, cả khí chất và ngoại hình đều thuộc hàng hiếm thấy, song vẫn có đôi chút bị áp đảo.

“Vị này là...?” Trần Bản vừa thấy Vương Siêu hai mắt đã sáng rực lên, sau đó mới nhận ra giai nhân bên cạnh hắn.

“... Bạn của tôi...” Vương Siêu đang định giới thiệu thì Chu Giai đã chủ động chìa tay: “Chu Giai, phóng viên Kênh quốc tế CCTV, rất vui được gặp Trần tiểu thư!”

Trên mặt Trần Bản hiện lên một nụ cười hoàn mỹ: “Trần Bản, Giám đốc điều hành Công ty vận tải Thương Uyên, tập đoàn Trần thị!”

Ánh mắt hai nữ nhân gặp nhau, Vương Siêu cảm giác một tia lửa điện thoáng qua...

“Anh cô sao rồi? Không có chuyện gì nghiêm trọng chứ?” Rốt cuộc điều hấn muốn biết nhất chính là tình hình Trần Ngải Dương, vội vàng hỏi ngay.

“Lên xe rồi hãy nói đi!”

Khi ba người vào hấn trong xe, Trần Bân mới lên tiếng: “Đại ca đang dưỡng thương trong bệnh viện, do thúc công thu xếp. Không ai được phép gặp anh ấy, cả em ruột như tôi muốn gặp cũng phải được thúc công cho phép! Còn về chuyện đấu võ thì khi ấy tôi đang ở Hồng Kông, cũng không rõ lắm. Thúc công đã hạ lệnh cấm không cho phép bất cứ ai nhắc đến chuyện này, tôi cũng chỉ biết là đại ca đấu võ bị thua thôi...”

“Sao lại như vậy? Ông cô làm thế chẳng phải là giam lỏng anh cô sao?” Vương Siêu khẽ chau mày: “Dù là đấu võ thất bại, cũng đâu đến mức ấy?”

Trần Bân thở một tiếng dài: “Sự việc là thế này, gia tộc tôi trước đây có một người tên là Trần Tân, cách đây không lâu đã mất tích một cách kỳ lạ. Chuyện đó thúc công cho là đại ca làm, vì người tên Trần Tân kia cũng có tư cách cạnh tranh vị trí thừa kế Trần thị như anh tôi. Ông tôi giam lỏng anh ấy một nửa là vì chuyện này, một nửa là vì sợ có người nhân cơ hội hăm hại, cũng rất có thể còn vì chuyện khác nữa...”

“Vậy chuyện đấu võ với Hoa Hưng Hội lại là chuyện gì?” Vương Siêu hỏi.

Trần Bân lại thở dài: “Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí. Anh cũng biết rồi, chuyện đại ca đắc ý nhất trong đời là trận đấu đánh chết quyền thuật đại sư của Hoa Hưng Hội, Trương Quang Minh. Trương Quang Minh là đại sư Bát Cực Quyền chính tông, võ công đã đạt đến cảnh giới âm luyện tủy. Lần này là sư đệ ông ta ở Canada được Hoa Hưng Hội mời về báo thù cho sư huynh, họ đã công khai gửi chiến thư cho đại ca.”

“Sư đệ Trương Quang Minh là người thế nào?”

“Là một quyền thuật đại sư của Hoa kiều Bắc Mỹ, tên Trình Sơn Minh, võ công thế nào tôi cũng không rõ. Địa bàn Bắc Mỹ quá xa, chúng tôi thiếu thông tin...” Trần Bân lại thở dài, có điều... từ người toát lên mùi thơm thoang thoảng như hương lan.

“Hoa kiều Bắc Mỹ à...?” Vương Siêu cũng không khỏi hàm hồ...

Liêu Tuấn Hoa từng nói, người Hoa sinh sống khắp thế giới, mỗi quốc gia đều có nhiều bang hội xã đoàn, vùng theo Hắc đạo, chỗ theo Bạch đạo, có nơi quan hệ với cả hai, cục diện hỗn độn phức tạp, dù là thần tiên cũng không thể biết hết ngọn nguồn toàn bộ. Chỉ riêng bang hội Hoa kiều ở New York thôi, cũng đã phân làm rất nhiều chi phái.

“Vốn dĩ chỉ là tranh giành mồi vận chuyển trên biển, chúng tôi và Hoa Hưng Hội đã xô xát nhiều lần. Hai bên đều thương vong thảm hại, cuối cùng không thể đánh nhau mãi mới dùng phương thức tỉ võ để giải quyết. Mấy năm nay công việc có thể xem là ổn thỏa nhưng đối phương khiêu chiến lần này, nếu Trần thị không nhận lời thì họ sẽ lập tức có cớ khơi ra tranh chấp, phá hoại chuyện làm ăn đang ổn định...” Trần Bân khẽ lắc đầu: “Mặc dù chúng tôi không sợ, cùng lắm thì muốn lính đánh thuê chơi một trận trên biển là xong, nhưng cứ tiếp tục như thế thì mọi thứ sẽ đều bị ảnh hưởng, nhất là ở thời điểm quan trọng này. Nội bộ gia tộc đang đấu đá quyết liệt, tôi lại là người quản lý công ty vận tải, nếu quản không tốt chắc chắn sẽ bị công kích, lúc đó sẽ vô cùng khó khăn...”

“Ý cô là, hiện giờ Trần sư phụ đang bị thương, muốn tôi thay thế nhận lời thi đấu?” Vương Siêu nhìn thẳng vào mắt Trần Bân.

“Không...không...Không phải...” Trần Bân có vẻ rất áy ngại, vội vã cúi đầu xuống. Cặp lông mi dài khẽ lay động, mặt đỏ ửng, giọng nói nhỏ đến mức chính cô ta cũng không thể nghe rõ: “Tôi đâu... đâu dám chứ... Chuyện đấu võ nguy hiểm như vậy...”

Chu Giai ngồi bên cạnh, bình thần quan sát như một người bàng quan, không mấy may có ý quấy rầy cuộc trò chuyện giữa hai người.

Áp ứng một hồi, Trần Bân kiên nghị ngẩng đầu lên: “Thực ra là tôi định đích thân ra tay, Thái Cực công pháp của tôi cũng bằng bốn năm phần đại ca, chưa chắc đã thua. Anh từng thử qua võ công của tôi, chắc anh biết... Chỉ là tôi chưa từng chính thức thượng đài bao giờ, lại không thể vào viện gặp đại ca học hỏi. Tôi

đã suy nghĩ mãi, dù gì thì anh cũng có kinh nghiệm phong phú và cả chút tâm đắc riêng, tôi chỉ là muốn anh chỉ giáo cho đôi điều...”

Ánh mắt Vương Siêu nhìn chằm chằm vào đôi mắt lấp láy của Trần Bản không chớp. Trần Bản sau khi nói ra những lời này, dường như trong lòng không có gì hổ thẹn, cũng nghiêm trang nhìn về phía Vương Siêu.

“Hãy...” Vương Siêu thu ánh mắt về, hít sâu một hơi: “Đối phương rõ ràng có chuẩn bị trước, võ công Trình Sơn Minh kia chắc chắn không thua kém gì Trương Quang Minh, nên mới dám về khiêu chiến báo thù. Cô không có kinh nghiệm thực chiến, lên lời đòi thì chỉ có con đường chết. Tôi nợ hai người một ân tình, trận đấu này tôi sẽ nhận thay cô!”

“Cảm ơn anh...!” Trần Bản cúi đầu xuống, vôn về mấy đầu ngón tay thanh mảnh.

103. Chương 103: Lòng Tốt Bị Nghi Ngờ

Không cần thiết phải lấy cả suối nguồn ra để đáp lại một giọt ân tình, song chỉ ít đây là chuyện lớn của anh em Trần Bản, bất kể thế nào hẳn cũng phải nhận lãnh. Dù sao chẳng nữa, không thể để một khuê nữ lên võ đài đánh sống đánh chết được.

Trần Bản mặc dù được đích thân anh trai đồng thời là cao thủ chỉ dạy, võ công đã khá thuần thực, song võ đài là nơi đấu giết, thiên biến vạn hóa trong tích tắc, người chưa từng trải qua quyết chiến sinh tử sẽ rất khó nắm bắt được một mắt xích, dù là rất nhỏ.

“Anh cứ về khách sạn trước, tôi đi nói với thúc công xem có thể thả lỏng cho đại ca một chút không... Ài, ông nội sau trận ốm nặng hình như tâm trí đã không còn minh mẫn như trước. Đại ca nếu muốn giết Trần Tân thì đã giết từ lâu, cần gì phải đợi đến lúc này! Xuống tay ở thời điểm then chốt, rõ ràng có người hãm hại mà...” Trên mặt Trần Bản hiện rõ vẻ ưu lo.

Trần Ngải Dương bị giam lỏng trong bệnh viện, chắc chắn là vì Trần Tân mất tích nên Trần Lập Ba thừa cơ không chế. Tuy nhiên những chuyện này đều xảy ra khi Trần Bản đang ở Hong Kong, quá nửa nguyên nhân bản thân cô cũng không rõ, đừng nói đến Vương Siêu...

Lý do Vương Siêu sốt sắng muốn gặp Trần Ngải Dương, chủ yếu là vì muốn biết ai đã đánh trọng thương y.

Võ công minh kinh sau khi luyện đến đỉnh điểm, mỗi quyền mỗi cước đều mang đại lực nghìn cân, trúng một chiêu nhẹ nhất cũng đứt gân gãy xương, huống hồ là cao thủ ám kinh!

Nói ngay Vương Siêu, một cú chém Hồ hình phối hợp với ám kinh, nếu tấn công là đủ giết chết một con trâu, hơn nữa còn làm nát vụn nội tạng, muốn cứu thể nào cũng không được.

“Đấu võ ở đẳng cấp này mà còn có thể nương tay, võ công chỉ ít cũng phải trên Trần Ngải Dương một bậc. Còn nữa, Trần Ngải Dương đã từng đấu với Trương Quang Minh, người đến báo thù lại là sư đệ họ Trương. Huynh đệ đồng môn chắc tin tức tương thông, nếu có thể gặp được Trần Ngải Dương, tìm hiểu tình hình Trương Quang Minh là biết được lai lịch sư đệ ông ta, sẽ rất có lợi cho cuộc thượng đài về sau.”

Tình hình Trình Sơn Minh, Trần Bản cũng không nắm rõ. Đối với người đấu võ mà nói, điều này là vô cùng bị động. Bây giờ Vương Siêu có hai cách, một là lập tức liên lạc với Lâm Nhã Nam nhờ cô điều tra, hai là gặp Trần Ngải Dương hỏi tin tức.

Tổ chức suy cho cùng cũng không phải vạn năng. Đối với những người Hoa sinh sống tận Bắc Mỹ, không hẳn chuyện gì cấp trên cũng đều rõ, nhiều lắm là mấy tài liệu chung chung vô bổ, vì thế Vương Siêu không có hy vọng quá lớn.

Chiếc xe dừng lại trước cửa một đại khách sạn lộng lẫy. Trần Bản ngẩng lên, ánh mắt thắc mắc nhìn Vương Siêu một hồi: “Anh... mọi người hãy nghỉ ngơi cho khỏe trước. Tôi đã thông báo với khách sạn, hai người...”

Vương Siêu hiểu sự do dự của Trần Bản, đảo mắt nhìn Chu Giai với ý tứ rất rõ ràng: “Một phòng hay hai phòng?”

Mấy ngày nay cô ta lúc nào chẳng quần lấy mình! Vương Siêu nếu không nhận ra chút gì thì đúng là đại ngốc. Với Chu Giai hẳn không hề thiếu thiện cảm, hơn nữa cô cũng từng nhiều lần giúp đỡ hẳn.

Những lời ngập ngừng vừa rồi của Trần Bản chẳng qua cũng là để thăm dò quan hệ của hai người. “Bảo một phòng thì hình như không ổn, bảo cần hai phòng có vẻ cũng không xong, nói thế khác nào từ chối. Trước mặt Trần Bản nói vậy sẽ làm tổn thương Chu Giai.” Vương Siêu chỉ còn cách để tự cô quyết định.

Oa! Mặt Chu Giai bỗng đỏ ửng, ánh mắt trừng lên lườm Vương Siêu, gặng ho một tiếng: “Phiền cô Trần đặt hai phòng được rồi...”

“Vậy chờ tôi một lát!” Trần Bản nửa cười nửa không, lẳng lặng xuống xe: “Tôi đi thu xếp, sáng mai sẽ đến khách sạn đón anh.”

Nói đoạn nét mặt bỗng trở nên rầu rĩ: “Không biết có thể thuyết phục thúc công hay không đây, chà!”

“Nghe nói thúc công cô Trần Lập Ba là một nhân vật rất nổi tiếng. Tập đoàn Trần thị đồ sộ này chính là do một tay ông dựng nên, đúng là nhân vật kiểu Lý Gia Thành (Lee Ka Shing, tỉ phú lớn nhất Hồng Kông). Thực sự tôi rất muốn gặp ông...” Giọng Vương Siêu phảng phất ý an ủi: “Cô cũng không cần phiền muộn quá, sự việc nào chẳng có cách giải quyết!”

“Để xem xem vậy, lần này đúng là rất cảm ơn anh!” Trần Bản nhìn sâu vào mắt Vương Siêu như thể muốn soi thấu tận tim can hẳn, đoạn đảo nhanh qua Chu Giai rồi quay người rời đi.

Chu Giai nhìn theo bóng Trần Bản, sắc mặt trầm xuống, giọng đột nhiên nghiêm túc: “Vương Siêu này, dường như anh đã bị cuốn vào trong cuộc đấu đá nội tộc của Trần thị. Phải rất cẩn thận, tranh giành kiểu này tôi đã chứng kiến không ít, nhất là những gia tộc tầm cỡ quốc gia. Thành thật khuyên anh đừng để dẫn quá sâu vào vũng lầy!”

Vương Siêu chau mày: “Nhưng chuyện đã nhận với Trần Bản, đâu có thể nuốt lời?”

“Tôi cũng chỉ muốn nhắc nhở anh một chút. Tuy anh thực tâm đến giúp anh em họ nhưng thúc công người ta đâu có hiểu? Anh nghĩ xem, một người đứng nước lã như anh tự đứng chạy đến tình nguyện sống chết vì Tập đoàn Trần thị, với người khác không có mục đích gì mới là lạ đó... Trần Lập Ba là một người cực kỳ tinh tế, mà người tinh tế bao giờ cũng đa nghi. Tôi đồ rằng sau khi biết chuyện anh đến đây, suy nghĩ đầu tiên của ông ta sẽ là có phải anh mưu đồ xấu xí sẵn nghiệp của họ Trần hay không. Từ lúc còn trẻ Trần Lập Ba đã nổi tiếng tàn nhẫn, tôi lo anh lần này...”

Chu Giai bước lại gần Vương Siêu, hạ giọng: “Tốt nhất anh nên chuẩn bị trước. Đây là Singapore, không phải nước ta, xảy ra chuyện gì không dễ giải quyết đâu. Đấu võ không phải là vấn đề, tôi tuyệt đối tin bất luận cao thủ gì cũng sẽ bại dưới nắm đấm của anh. Có điều, câu chuyện Đông Quách tiên sinh và con sói anh nên nhớ... Một người đã tự tay gây dựng lên hẳn một đế quốc gia tộc, dù sắp chết cũng tuyệt đối không để ai uy hiếp. Kể yêng hùng càng về già càng đa nghi, anh nhất định phải cẩn thận!”

Ánh mắt Vương Siêu có chút sững sờ nhìn Chu Giai, không ngờ cô lại có thể phân tích cặn kẽ như thế.

“Cảm ơn cô đã nhắc nhở, đúng là tôi chưa từng nghĩ sâu xa như vậy!”

Sắc mặt Chu Giai càng nghiêm trọng: “Hôm nay hãy nghỉ ngơi thoải mái, tôi sẽ nghĩ cách giúp anh. Nếu tôi đoán không lầm, ngày mai... chính là ngày mai Trần Lập Ba nhất định sẽ gặp anh, hơn thế nữa lúc gặp khẳng định sẽ xảy ra chuyện không vui. Tôi về phòng trước, sáng mai gặp, hy vọng sáng sớm mai tôi có thể nghĩ ra cách hay...”

“Được!” Vương Siêu đột nhiên cảm thấy, bất kể là cậu ấm hay cô chiêu, khả năng nắm bắt quan hệ giữa người với người của họ đều cao thâm hơn mình nhiều.

Hôm sau, mới sáng sớm Chu Giai đã gõ cửa. Vương Siêu mở cửa, nhìn rõ mặt cô đỏ au, hẳn là tối qua không ngủ ngon.

Vừa gặp, Chu Giai đã lắc đầu: “Tối qua tôi gọi điện về nước, nhờ cung cấp tư liệu về Trần Lập Ba. Lão già này đúng là rất đa nghi tàn độc, luôn luôn dè chừng với người ngoài, thậm chí cả con em trong gia tộc cũng

không cho nắm quyền, chỉ tin tưởng mấy người già đã từng cùng vào sinh ra tử thời thanh niên với lão ta...”

Đúng lúc đó, điện thoại của Trần Bản gọi đến: “Hôm qua tôi đã nói chuyện, thúc công muốn gặp anh ngay sáng nay. Có thể xuống dưới không, tôi đang ở dưới đại sảnh...?”

“Được, tôi sẽ xuống ngay...” Vương Siêu liếc nhìn Chu Giai, cô lắc đầu: “Tôi chờ ở đây, đi cùng sẽ làm anh vướng tay!”

“Vậy được, cô ngủ đi một chút, những gì cô nói tôi sẽ đề phòng...” Vương Siêu mỉm cười, đoạn ra ngoài đi thang máy xuống đại sảnh.

Quả nhiên Trần Bản đã đợi sẵn... “Lần này đúng là đã làm phiền anh rồi!”

Vừa gặp cô đã tỏ ý ái ngại: “Vốn chỉ muốn anh đến giúp đỡ chuyện đấu võ, không ngờ lại mang thêm phiền phức khác. Tính khí thúc công gần đây không được tốt, có thể sẽ khiến anh không vui đó. Nếu anh không muốn gặp thì ngay bây giờ tôi sẽ tiễn hai người lên máy bay trở về.”

“Không cần đâu...” Từ ngữ điệu và vẻ mặt của Trần Bản, Vương Siêu nhận thấy những dự đoán của Chu Giai là hoàn toàn chính xác: “Tôi lại muốn gặp ông một lần, nhân tiện xem có thể gặp được Trần đại ca không?”

“Uhm...” Trần Bản cúi đầu lặng im một hồi, đoạn ngắt đầu quả quyết: “Lần này tôi nợ anh, sau này bất kể anh có yêu cầu gì, tôi hứa sẽ giúp anh đến cùng!”

“Sao phải nặng nề quá vậy, tôi và Trần đại ca là bạn bè mà!” Vương Siêu lắc đầu, ngăn không cho Trần Bản nói tiếp.

Hai người ra khỏi khách sạn, lên xe đi thẳng đến tòa nhà Trần thị bên bờ biển.

Vừa đến cửa đại sảnh, một lão nhân tóc hoa râm, theo sau là hai người da đen cao lớn bước đến.

“Tiểu thư, đây chính là người mà lão gia muốn gặp?”

“Đúng, Minh thúc!” Trần Bản khẽ gật đầu.

“Minh thúc” quan sát Vương Siêu một lượt, hai mắt thoáng hiện vẻ khinh bỉ, giọng nửa châm biếm: “Ông Vương Siêu, mời đi theo tôi! Tiểu thư, cô hãy đợi ở đây, lão gia chỉ muốn gặp một mình anh ta.”

Vương Siêu nghe giọng điệu, cảm nhận rõ ràng không khí kiêu ngạo thường thấy tại các cao môn vọng tộc, không khỏi khẽ chau mày. Rõ ràng là mình vô tư đến giúp, đối phương không những không chút tỏ ra khách sáo, trái lại còn đối xử chẳng khác người hầu!

Dù sao tu dưỡng của hắn không tồi, không vì chuyện này mà bực tức, sắc mặt vẫn bình thản, khẽ gật đầu theo “Minh thúc” vào thang máy.

Hai gã da đen kia hẳn là hai vệ sĩ, nước da đen nhánh như sắt nguội, cơ bắp nổi cuộn cuộn, ánh mắt không chút sinh khí chẳng khác nào tử cốt, có lẽ đều là những cỗ máy chém giết từng tôi luyện trong tàn khốc. Tay của hai gã lúc nào cũng vắt sau lưng, túi quần phía sau vạt xẻ áo vest ẩn hiện thứ gì đó lồi lên, hẳn là súng ngắn.

Vương Siêu gần như khẳng định, chỉ cần gặp bất cứ tình huống bất trắc nào, hai tên da đen này có thể rút súng nhắm đạn chính xác vào mục tiêu trong chưa đầy một giây!

Đây là những vệ sĩ lính đánh thuê cao cấp, những tay súng mau lẹ tinh thông khí giới, những sát thủ sở trường giết người, khả năng bắn súng và chiến đấu được kết hợp hài hòa trong một thể thống nhất, khả năng gây sát thương khủng khiếp.

Thang máy đi rất nhanh lên tầng đỉnh, “Minh thúc” bước đến một cánh cửa sang trọng, khom mình: “Lão gia, Vương Siêu ngài muốn gặp đã đến!”

“Vào đi!” Một giọng nói già nua song vẫn đầy uy quyền truyền ra.

“Mời vào!” Minh thúc nửa cười nửa không, khẽ kéo cửa. Vương Siêu không hề bận tâm, đỉnh đạc bước vào phòng.

Không gian bên trong rất rộng, những khuôn cửa áp sàn khoáng đạt chiếu rõ khung cảnh tận đại dương bao la. Chiếc lò sưởi sát tường, những giá sách cao ngất, mặt bàn gỗ to dài, tất cả đều gợi lên cảm giác Âu châu cổ điển.

Trần Lập Ba ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế lớn sau bàn, sắc mặt già nua song tràn đầy sinh lực, cặp mắt sáng quắc như mắt ưng khiến người ta vừa nhìn vào đã cảm thấy ớn lạnh.

Hai bên bàn, mỗi bên lại là một vệ sĩ da đen hai tay vắt sau lưng.

Ngay khi Vương Siêu bước vào, cửa phòng đóng lại không một tiếng động. Minh thúc không vào theo, nhưng hai người da đen lúc này lại đứng chặn ở cửa.

“Anh bạn trẻ, ngồi đi!” Trên mặt Trần Lập Ba lộ vẻ nửa cười nửa không, giống hệt như Minh thúc.

Chính giữa phòng là một dãy sofa, cách bàn Trần Lập Ba chừng tám mét. Không dẫn đo nhiều, Vương Siêu ngồi ngay xuống một trong số đó.

Hắn vừa đặt mình xuống ghế, Trần Lập Ba lên tiếng ngay: “Anh bạn trẻ, lần này là Bân Bân mời anh đến thay Ngải Dương đấu võ. Ta biết anh là người có nghề, ta cũng biết đấu võ kiểu này rất nguy hiểm. Thường thì khi chưa đến vạn bất đắc dĩ hay vì cuộc sống bức bách, các quyền sư sẽ không liều mạng như vậy. Góc rẽ của anh tôi cũng rõ, ở Trung Quốc anh có nhiều vụ làm ăn lớn, tiền bạc không hề thiếu. Bất luận thế nào tôi cũng không nhìn ra lý do để anh phải mạo hiểm, vậy lần này anh đến rốt cuộc là vì mục đích gì?”

Trần Lập Ba lạnh cười, hai mắt ánh lên sát khí lạnh buốt: “Đừng bảo với ta anh và Ngải Dương là bạn bè! Hừm, thế gian chỉ có lợi ích vĩnh viễn, lấy đâu ra bạn bè vĩnh viễn? Huống hồ dù là bạn bè cũng không đáng để anh phải mang tâm thân đáng giá vạn ức đi sống chết vì nó. Anh bạn trẻ, có vẻ anh vẫn hơi non đấy!”

Lão ngả người dựa lên ghế, gõ nhẹ mấy ngón tay: “Nói đi, rốt cuộc anh có mục đích gì?”

“Cũng là người già, lão Trần Lập Ba này lại khác xa với ông Lý!” Vương Siêu thăm thở dài trong lòng. Suy đoán của Chu Giai quả không sai chút nào!

104. Chương 104: Cự Ly Gần, Súng Cũng Vô Ích!

“Tư liệu về anh, ta có đủ. Tại tỉnh S Đại lục anh có một công ty mạng rất phát đạt, cách đây không lâu từng đấu võ với Đại quyền sư nổi tiếng Quảng Đông là Trương Uy, thắng cược tập đoàn Úc Khoa 100 triệu. Chính lần đấu võ ấy anh đã quen huynh muội Ngải Dương, ta nói không sai chứ?”

Vương Siêu lúc đó mới điềm đạm lắc đầu: “Không sai! Có điều xem ra tôi mang hảo tâm đi tương trợ bạn bè nhưng lại bị ông hiểu lầm, cho rằng tôi đến có mục đích nào đó, thật quá hoang đường! Nếu ông nghi ngờ thì tôi có thể đi ngay lập tức, cảm giác lòng tốt bị hiểu thành mưu đồ, không phải ai cũng chịu được đâu!”

“Ha ha... Tầm phào!” Trần Lập Ba bật mấy tiếng cười nhạt, ngón tay không ngừng gõ gõ trên mặt bàn: “Anh bạn trẻ, anh quá xem thường lão già này rồi! Những gì ta nói chỉ là mấy chuyện bên ngoài... Ngay trong đêm kết oán với Từ Chấn trong Quảng Đông Tam Hổ, anh đã gọi lính đánh thuê diệt cả một xưởng sửa xe ở ngoại ô của Tập đoàn Đại Hưng, cái này không sai chứ?”

Trần Lập Ba tiếp tục thao thao, như thể một cảnh sát đã điều tra xong đang kết tội phạm nhân: “Năm nay anh mới hơn hai mươi một chút phải không? Hôm qua ta cũng đã điều tra, anh không phải con cái dòng dõi thế gia gì, trước năm mười tám vẫn không xu dính túi. Thế mà vèn vèn hai năm đã thành đại phú hào trăm triệu, khuất tất trong đó chỉ e không hề đơn giản...!”

“Mấy ngày trước Ngải Dương bị một cao thủ EU đánh trọng thương, còn ta hôm qua đã nói chuyện với Ngô Đình Đạt, Thiếu gia Tập đoàn Úc Khoa. Hắn cho ta biết anh rất có khả năng là gián điệp của EU, thế nào? Các người nhắm vào Trần gia đúng là hết lần này đến lần khác, đáng tiếc Trần Lập Ba ta còn chưa chết, gia nghiệp của họ Trần này, đừng hòng người ngoài can dự vào!”

Nghe những lời của Trần Lập Ba, Vương Siêu ngoài mặt tuy không mảy may biểu hiện song trong lòng mỗi lúc một mơ hồ.

“Cái gì mà EU với EC?” Từ ngày theo Tử Hồng, Miêu Chính gia nhập Tổ chức, tuyên thệ vào Đảng, hai lần lập công lĩnh thưởng, trở thành cán bộ Nhà nước đeo quân hàm thiếu tá, hẳn không hề có chút dính dáng đến mấy nước tư bản phương Tây.

“Ngô Đình Đạt điều tra thế nào mà ra vậy? Chẳng phải là vu khống trắng trợn sao?” Vương Siêu đứng là không hiểu nổi. Có điều mấy lời của Trần Lập Ba rất có lớp lang, hẳn cũng không biết phản bác thế nào cho phải.

Nghĩ đi nghĩ lại, Vương Siêu thấy tốt nhất không nên phí lời với lão già đa nghi này, dứt khoát vào thẳng đề tài: “Những lời ông nói, tôi không hiểu. Có điều ông bày trận thế này, rốt cuộc là muốn gì?”

“Cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ là để anh tự chui đầu vào rọ thôi!” Sắc mặt Trần Lập Ba trầm xuống: “Người không phạm ta, ta không phạm người. Ta biết gần đây tình hình Đông Nam Á căng thẳng, mấy thế lực châu Âu muốn nhúng tay vào, nhưng Trần thị là tâm huyết một đời Trần Lập Ba này, cả khi ta chết ta cũng quyết không để rơi vào tay kẻ khác họ!”

“Anh bạn trẻ, thẳng thắn đi, sau lưng anh rốt cuộc là có âm mưu gì đối phó với Trần thị? Nếu anh không nói, cũng đừng trách lão này không khách sáo! Mãnh long đất lạ chưa chắc nuốt nổi tiểu xà đất quen, dù gì đây cũng là Singapore, ít nhất trên cái dải đất con con này, ta muốn giết ai cũng chỉ cần một câu nói... Dù anh có là cỗ bự của Mỹ, Âu hay Trung Quốc, cũng thế cả thôi!” Những ngón tay gõ trên mặt bàn chậm dần, rồi dừng hẳn lại.

Vương Siêu nghe mà không khỏi chau mày. Vốn dĩ đến chỉ vì một mối ân tình, nhưng lão già Trần Lập Ba này cứ khăng khăng là hẳn có âm mưu, còn lôi ra một đồng chứng cứ, phân tích đầu ra đuôi. Trong lòng Vương Siêu bất chợt cảm thấy hết sức lố bịch.

“Trần lão gia, tôi không muốn lôi thôi. Ông cho rằng dựa vào sáu con ma đen này mà bảo tôi tự chui đầu vào rọ sao?” Mí mắt Vương Siêu khẽ khép lại, chỉ để lộ một khe nhỏ nhìn về phía Trần Lập Ba.

“Ha ha ha ha!” Trần Lập Ba phá lên cười khoái trá: “Đúng là trẻ con không biết trời cao đất dày! Họ là những chiến sĩ ưu tú nhất của sư đoàn đánh thuê Manba châu Phi, thân thủ ai nấy đều nhanh như báo, bắn trăm phát trăm trúng. Dù võ công của anh cao đến đâu ta cũng dám đảm bảo, chỉ cần anh động đây một ngón tay, chưa đầy một giây người anh sẽ có thêm sáu cái lỗ...!”

Hai tên da đen đứng cạnh cửa, bốn tên đứng trước bàn Trần Lập Ba, cả sáu vẫn không hề nhúc nhích, ánh mắt chẳng khác mắt thần chết.

“Trần lão gia, nói như vậy ông ăn chắc tôi rồi?” Vương Siêu cười khẩy vẻ không chút bận tâm: “Ông không phải người luyện võ, sao dám chắc về võ công quá vậy? Ông ngồi cách tôi chỉ tám mét, tốc độ chạy một trăm mét của quán quân thế giới hiện nay là hơn chín giây, có nghĩa là chạy hết tốc lực mười mét chỉ cần chưa đầy một giây. Có điều tôi có thể cho ông biết, khoảng cách tám mét này nếu tôi động tâm ý, chỉ cần một phần ba giây là có thể giết ông hai lần. Đảm bảo đến một nửa mệnh lệnh, ông cũng đừng hòng nói ra được!”

“Vậy sao?” Nghe mấy lời của Vương Siêu, những nếp da khô khốc trên khuôn mặt già nua của Trần Lập Ba khẽ rung lên, ánh mắt hằm hằm nhìn thẳng vào mắt hắn.

Những lời này của Vương Siêu không hề giả. Với thân thủ đã đạt đến cảnh giới gân cốt cộng hưởng, lời âm đồng phát như hiện tại, một khi Vương Siêu bất ngờ bộc phát, tốc độ tuyệt đối có thể đạt đến cực hạn, không kém mảnh báo lúc săn mồi.

Dù có mấy tay súng thiện xạ ở đây thì khoảng cách giữa Trần Lập Ba và Vương Siêu quả thực quá gần... Tám mét, chỉ tương đương với một cú hồ vồ!

Một khi Vương Siêu ra tay, chắc chắn Trần Lập Ba kêu cũng không kịp kêu đã toi mạng, tất nhiên sau đó hẳn cũng khó tránh khỏi bị sáu tay súng da đen kia hạ sát.

Nếu là người từng luyện võ, Trần Lập Ba tất sẽ không sợ uy hiếp của Vương Siêu, bởi dù hắn có toàn lực lao đến thì nhất thời cũng khó giết ngay được. Nhưng Trần Lập Ba không biết võ công, lại thêm lúc này đã là một lão già, căn bản không thể tránh khỏi một cú hỏ vồ của Vương Siêu.

“Trần lão gia, chắc hẳn ông đang nghĩ, bốn con ma đen kia sẽ đỡ cho ông phải không?” Vương Siêu nhìn thẳng vào mắt Trần Lập Ba, thản nhiên nói không chút kiêng nể: “Đáng tiếc, bọn chúng tuy cơ bắp có mạnh một chút, thân hình có to con một chút, song cả xương sống cũng còn chưa luyện đến. Đối với tôi, động tác của chúng không nhanh hơn ốc sên bao nhiêu...”

Đã nhiều lần trải sinh tử quyết đấu, không ít khi rơi vào tình cảnh nguy hiểm, trận thế mà Trần Lập Ba bày ra không mấy may có tác động đến tâm lý Vương Siêu.

“Trần Lập Ba, nếu không tin ông có thể gọi điện, nói thẳng chuyện này với Trần Ngải Dương sư phụ. Anh ta biết rõ thân thủ của tôi, sẽ nói với ông có chỗ nào phóng đại quá không. Hoặc giả ông có thể lệnh ngay cho mấy con ma đen kia nổ súng, xem tôi có thể hạ ông trước khi hòng ông phát ra tiếng không?”

Vương Siêu vừa nói, hai mắt vừa nhìn chằm chằm vào cổ họng Trần Lập Ba. Chỉ cần lão có biểu hiện mạnh động, lập tức hắn sẽ ra ngay đòn chí mạng.

Hai mắt Trần Lập Ba cũng dán vào Vương Siêu, sắc mặt hoang mang bất định. Mấy ngày trước thấy rõ cảnh Trần Ngải Dương đấu võ bị thua, sức mạnh không thể tả nổi của kẻ thách đấu ấy đã in sâu trong tâm khảm lão, giờ nghe Vương Siêu nói vậy, quả thực Trần Lập Ba đã có chút không dám chắc.

Điều khiến lão càng kinh ngạc là, Vương Siêu tuy trẻ tuổi song rõ ràng là người đã từng trải rất nhiều nghịch cảnh, trận thế Trần Lập Ba đích thân bố trí không hề dọa được hắn.

Sự việc đến nước này, cục diện có vẻ như đã tắc nghẽn.

Cuối cùng, Trần Lập Ba dần sức điều hòa hơi thở, đột nhiên cười lớn hai tiếng, khoát khoát tay: “Vừa rồi chỉ là đùa một chút thử cậu thôi, ta biết Bân Bân không nhìn lầm người đâu!”

“Các người lui cả ra đi!”

Nhận khẩu lệnh của Trần Lập Ba, sáu gã da đen không nói một lời, theo nhau bước ra, đóng cửa. Khoảnh khắc cả gian phòng khách thênh thang chỉ còn lại một trẻ một già.

Chuyện này Trần Lập Ba cũng chẳng còn cách nào. Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng không cần Vương Siêu ra tay lão cũng đã bỏ mạng.

Thấy rõ lão già giờ mặt còn nhanh hơn cả giờ sách, hơn nữa còn không một chút gượng gạo, Vương Siêu trong lòng không khỏi cười thầm, cũng thán phục tài khổng chế tình thế của gia chủ tập đoàn họ Trần.

“Chà chà, già rồi khó tránh khỏi nghi thần ngờ quỷ...” Trần Lập Ba lấy từ ngăn kéo một lọ thuốc, dốc ra một viên bỏ vào miệng, uống một cốc nước, nghỉ một lát mới lấy lại được tinh thần.

“Vừa rồi chẳng qua chỉ là hiểu lầm. Cậu muốn gặp Ngải Dương hả? Ta để nó đến là được rồi chứ gì?” Lão cầm điện thoại lên, nói ngay: “Trần Lập Ba đây, bảo Trần Ngải Dương đến tổng bộ gặp ta!”

Vương Siêu cười cười, vẫn không nói gì.

“Anh bạn trẻ, chúng ta làm một cuộc trao đổi được không?” Trần Lập Ba lại cười, những nếp nhăn trên mặt càng dồn lại thành những đường ngang dọc như tấm vải kẻ.

“Trao đổi gì?” Vương Siêu giọng hết sức thản nhiên.

“Mắt ta không nhìn lầm đâu, hàm dưỡng cậu rất tốt, thân thủ lại hơn người, tương lai sau này sẽ là một đại nhân vật. Tiếc là những thứ phía sau trời buộc cậu nhiều quá...”

Lão cố ý thở dài một tiếng: “Ta già rồi, chẳng sống được bao lâu nữa. Gia nghiệp này sớm muộn cũng phải có người kế thừa, mà hiện giờ trong gia tộc người có thể gánh vác trọng trách này chỉ có Trần Ngải Dương. Mấy đứa cháu khác tuy có thể giữ được sản nghiệp, nhưng muốn tiếp tục phát triển thì rất khó. Hơn nữa Ngải Dương và chúng trước đây có oán thù, một khi ta chết đi, Ngải Dương làm chủ chắc chắn sẽ xảy ra

chuyện thanh toán lẫn nhau. Nếu không để Ngải Dương làm chủ, những người khác cũng sẽ dồn nó vào đường chết...”

“Tiểu tử Ngải Dương này ta rất hiểu, không những võ công nổi nhất Trần gia chúng ta mà tâm tính cũng thâm trầm, không dễ gì để người ta chèn ép. Ta thật không muốn nội bộ Trần gia xảy ra đấu đá, để người ngoài thừa cơ trục lợi...”

Vương Siêu lúc này mới lên tiếng: “Trần sư phụ tôi cũng biết, đúng là có thể gánh vác được Tập đoàn Trần thị. Ông giao gia nghiệp cho Trần sư phụ, chắc chắn Trần thị sẽ mỗi lúc một phát triển. Có điều rốt cuộc ông định nói gì?”

Mấy phút trước còn lăm lăm đao kiếm, chỉ trong nháy mắt đã như đem cả gan ruột ra thổ lộ, đúng là hết sức kỳ lạ.

Quan hệ giữa người với người thật chẳng khác đấu đá sinh tử trên võ đài, thiên biến vạn hóa chỉ trong tích tắc.

Trần Lập Ba cười nhẹ: “Anh bạn trẻ, đừng có sốt ruột. Thực ra lần này Bản Bản gọi cậu đến đấu võ cũng không phải chuyện gì ghê gớm. Đấu võ chẳng qua chỉ là cách bắt đắc dĩ để giải quyết mâu thuẫn, nghề vận tải viễn dương chúng ta, xung đột với Hoa Hưng Hội cũng không phải chuyện một hai ngày mới đây. Lúc trước vì tranh đoạt làm ăn, hai bên từng đánh nhau trên biển không biết bao nhiêu lần, cuối cùng khi cả hai đều không thể chịu nổi nữa lại không muốn thoả hiệp, mới sinh ra trò đấu võ đại diện. Kỳ thực lần này họ khiêu chiến, ta hoàn toàn có thể không cần tiếp nhận, thuê người đánh một trận trên biển coi như xong... Anh bạn trẻ, hẳn cậu đã hiểu ý những lời vừa rồi của ta?”

Vương Siêu gõ gõ mấy ngón tay: “Võ công giờ đã lạc hậu rồi, đây là sự thực bất kỳ ai cũng không thể phủ nhận, điều này tôi cũng hiểu. Làm ăn tất nhiên vẫn phải dựa vào thực lực tổng hợp, không phải cứ nói đánh là đánh được.”

“Quả nhiên là tuổi trẻ đã thông hiểu sự đời!” Trần Lập Ba gật gù, lại uống một ngụm nước: “Người ngay không nói lời ám muội, ta sẽ ra một điều kiện, cậu có dám nhận lời không?”

“Điều kiện gì?” Vương Siêu hỏi.

“Ta biết cậu có chỗ dựa vững chắc Châu Âu, nhưng làm nô bộc cho người khác chẳng bao giờ thoải mái bằng tự mình làm chủ. Chỉ cần cậu từ bỏ Tổ chức sau lưng về với ta, ta sẽ cho cậu ba mươi phần trăm cổ phần Trần thị, để cậu và Ngải Dương cùng đứng ra làm chủ. Thế nào?” Sắc mặt Trần Lập Ba hết sức nghiêm túc.

“Không phải ông đang nói đùa đấy chứ?”

Đối với con cáo già Trần Lập Ba, bất cứ lời nào thốt ra từ miệng lão, Vương Siêu cũng không thể tin được.

“Cậu trông ta có vẻ đang đùa sao?” Trần Lập Ba càng nghiêm trang: “Ta đã già rồi, tình thế hiện giờ lại bức bách, không thể không đánh cược một ván. Sau khi ta cho cậu cổ phần cậu cũng phải nhận với ta một việc, đó là không được để Ngải Dương bức hại những tử đệ khác của Trần gia. Chuyện này chỉ cần một năm là ta sẽ giải quyết ổn thoả, tuy vậy cậu cũng phải trở thành người của Trần gia chúng ta.”

“Ông nói vậy có ý gì?”

“Ta thấy Bản Bản rất... có thiện cảm với cậu, ta tin cậu cũng sẽ không từ chối nó. Hai người kết hôn, một hai năm sinh con để cái, tự nhiên cậu sẽ là người của Trần gia, ta cũng yên tâm mọi mặt. Thế nào? Cậu và Ngải Dương hợp tác, tương lai Trần thị ta không có gì lo lắng. Thân già này còn gắng gượng sống hai ba năm nữa, chỉ cần cậu sinh con với Bản Bản là ta có thể thanh thản ra đi...”

“Sao hử, điều kiện của ta đâu có tệ, tặng tiền lại tặng cả người? Chỉ cần một hai năm, tập đoàn Trần thị ít nhất sẽ là của cậu một nửa. Nói thật, thế lực Châu Âu đằng sau cậu ta không còn tinh lực ứng phó nổi. Cậu quen biết họ, có thể làm tốt hơn ta... Anh bạn trẻ, vẫn câu nói đó, làm nô bộc cho người chi bằng tự mình làm chủ chính mình...?”

105. Chương 105: Cô Ta Họ Đường!

“Sao, cậu không tin ta hả?” Nhìn bộ dạng Vương Siêu, cặp lông mày Trần Lập Ba dựng ngược lên: “Cậu đừng nghĩ ta nói chuyện hoang đường! Nói thẳng là ta sắp chết, cũng là bất đắc dĩ đánh cược một ván thôi... Nếu cậu không tin, chúng ta có thể ký một bản hợp đồng, gọi luật sư đến công chứng, thế nào?”

“Anh bạn trẻ, ta thấy cậu cũng là kẻ đa tình, đến Singapore còn dẫn theo cả một cô bạn nữa phải không?” Cặp lông mày Trần Lập Ba hạ xuống: “Ta biết cậu cũng có ý với Bản Bản, nếu không thì đâu có vì nó đến đây đánh sống đánh chết? Tuy đằng sau cậu có thể lực lớn song cậu cũng là người thông minh, đâu thể liều mạng đơn giản như thế được... Cậu đồng ý đến đâu vô lần này, chắc hẳn phần lớn là vì cậu thích nó, đúng không?”

“Anh bạn trẻ, có tiền có thế, đa tình một chút cũng là điều tất nhiên. Điều này ta có thể hiểu được, ta cũng chính là xem trọng điểm này ở cậu nên mới dám đặt cược lớn như vậy...”

Trần Lập Ba càng nói càng hoang đường, Vương Siêu không thể nghe thêm nữa, khẽ gõ ngón tay xuống bàn, lên tiếng: “Tôi và Trần Bản chỉ là bạn bè, không hề có cái ý như ông nói. Lần này tôi đến chỉ đơn giản là giúp đỡ, làm xong sẽ đi, không can thiệp vào đấu đá nội bộ trong nhà ông. Bất luận ông tin hay không, tôi và cái thể lực phương Tây gì đó đó không hề có quan hệ, việc làm ăn của tôi lớn mạnh quả thực là nhờ bạn bè ở chính quyền trong nước. Người bạn đi cùng tôi lần này là con nhà cán bộ cấp cao... Về những chuyện ông vừa nói, tôi chỉ xem là một trò đùa như lúc nãy, dù sao con người ta già rồi cũng thường thích đùa phải không...?” Vương Siêu nói thẳng không hề nể nang.

Trần Lập Ba là người như thế nào chứ? Một tay gian hùng mưu mô xảo quyệt! Tuy già đến sắp xuống lỗ, song càng những người như thế sẽ càng điên cuồng hơn ai hết!

Khoan không nói trong những lời của lão có được mấy chữ đáng tin cậy, cho dù Trần Lập Ba có nói thật thì sau khi hấn kết hôn với Trần Bản còn phải làm cho Trần thị vài ba năm, đợi lão chết mới có quyền thừa kế.

Vài ba năm, đủ dài để một tay xảo quyệt như Trần Lập Ba sắp đặt bất cứ âm mưu nào rồi!

Vương Siêu thậm chí cảm thấy, nếu mắc quỷ kế của lão già này thì rất có thể đến tám phần mười là hấn sẽ bị cột vào chiếc xe của tập đoàn Trần thị, cùm còng trâu ngựa suốt đời không thể dứt ra được.

Bản tính Vương Siêu không giỏi âm mưu quỷ kế, hơn nữa cũng không hề thiếu quyền lực và tiền bạc. Khó khăn lắm mới gia nhập được Tổ chức, vào được Lục phiến môn, đây đang là thời điểm tốt nhất để tu luyện, làm gì có thời gian để đấu mưu thi kế với Trần Lập Ba này, để rồi lúc nào cũng phải đề phòng lo lắng?

“Anh bạn trẻ, cứ cho là cậu không tin lời lão này thì cậu cũng có thể suy nghĩ một chút, cũng có thể tiết lộ lời ta nói cho thể lực đứng sau cậu. Nói không chừng, họ sẽ hứng thú với đề nghị của ta cũng nên?” Trần Lập Ba bất ngờ xoay chiều khác, ngữ khí càng vô cùng tự tin. Như thế lão không hề sợ “thể lực nào đó” sau Vương Siêu, thậm chí còn chắc chắn thể lực đó nếu biết thì sẽ đồng ý thay cả hấn.

“Thế này đi, ta sẽ cho cậu thời gian suy nghĩ. Chỉ cần cậu đồng ý thì điều kiện của ta trước sau không đổi, hơn nữa cậu có thể thông báo cho tổ chức của cậu. Có điều tuyệt đối không được nói là ta bảo cậu nói, bằng không họ nhất định sẽ nghi ngờ, thế thì tháng ngày của cậu sẽ không dễ sống chút nào đâu. Con người cũng nên giống con chồn, phải sắp sẵn cho mình vài cái hang mới tốt, tuyệt đối không nên bó mình dưới một gốc cây. Đời này ta đã chứng kiến rất nhiều việc, ta chắc cậu cũng đã thấy rất nhiều, tóm lại chỉ có vô gian đạo mới là chính đạo...!”

Không thể không nói, thủ đoạn tâm lý của Trần Lập Ba quả là quá lợi hại. Những lời vừa rồi bất kể thật hay giả, đối là bất kỳ ai cũng sẽ phải lưu tâm suy nghĩ, nhưng Vương Siêu thì khác...

“Nên hay không nên nói cho tổ chức? Nhưng Trần thị lại là một quân cờ quan trọng ở Đông Nam Á, nếu như vì lợi ích Quốc gia mà Tổ chức nhất định cài mình vào, hy sinh tiểu ngã để hoàn thành đại ngã thì việc này gay go rồi... Bảo mình ngày ngày phải chơi trò vô gian đạo với lão già này, còn thời gian đâu để tu luyện tinh lực? E chỉ sau hai năm thì ngay cả Triệu Tinh Long ta cũng không đánh nổi nữa...”

Tuy vậy, lời của Trần Lập Ba đã nhắc nhở hấn. Vương Siêu quyết định xem lời của lão như thứ bỏ đi, hoàn toàn không nghe thấy gì.

Đúng lúc ấy, bên ngoài vang lên giọng Minh thúc: “Lão gia, Ngải Dương thiếu gia đến!”

“Bảo nó vào đi!”

Trần Ngải Dương đẩy cửa bước vào, nhìn ngay thấy Vương Siêu, trên mặt không giấu nổi kinh ngạc: “Vương sư phụ, sao cậu lại ở đây?”

“Là em gái anh kéo đến, thay anh đấu võ mà.” Vương Siêu thoáng nhìn Trần Lập Ba, trả lời vắn tắt.

“Được rồi, mấy người trẻ các cậu cứ trò chuyện, lão già này không xen vào nữa. Già rồi, cần nghỉ ngơi một lát...” Trần Lập Ba đứng dậy, ánh mắt đầy ý tứ nhìn qua Vương Siêu.

“Thúc công, cẩn thận một chút!” Trần Ngải Dương vội dìu ông ta ra ngoài... Trần Lập Ba vừa bước ra, Minh thúc vội đỡ ông ta lên xe lăn: “Ngải Dương, không nên để khách ở một mình!”

Đội Trần Ngải Dương vào phòng, Minh thúc mới hỏi: “Lão gia, bây giờ ta đi đâu?”

“A Minh, theo ta nhiều năm chắc người biết. Tập đoàn Trần thị chúng ta nhìn có vẻ bình lặng, kỳ thực đang chực chờ nguy cơ. Ta thực sự lo lắng, sau khi ta chết đi Trần thị sẽ bị người ngoài xé ra từng mảnh...” Trần Lập Ba thở dài: “Tiểu bằng hữu vừa rồi ta gặp, rất khá đấy! Lâm nguy không loạn, Thái Sơn sập trước mắt cũng không biến sắc, một nhân tài như vậy nếu có thể phục vụ cho ta, còn gì phải lo lắng sau này nữa!”

“Vậy lão gia định thế nào?” Minh thúc quan tâm hỏi.

“Ta định gả Bân Bân cho hần, ngoài ra ba mươi phần trăm cổ phần của Trần thị cũng sẽ chuyển dần cho hần trong vòng hai năm. Có hần và Ngải Dương liên thủ là ta yên tâm rồi...”

“Lão gia..?!” Minh thúc sửng sốt, không dám tin vào tai mình: “Lão gia, ngài làm thế là... rước sói vào nhà đấy! Gã đó rõ ràng là có âm mưu mà?”

“Hừm, rước sói vào nhà à? Ta chính đang muốn rước sói vào nhà đây! Sói lảng vảng ở ngoài lăm le nhòm ngó, trước sau gì trong nhà cũng sinh tâm bệnh... Không sợ trộm ra tay, chỉ sợ trộm mãi không ra tay thôi...” Trần Lập Ba thở dài một tiếng, hai mắt ánh lên những tia sáng gay gắt. Tựa hồ trở lại thời trai trẻ, thân hình già nua bất chợt dậy lên trận hùng phong.

“Dù có là một ác lang, ta cũng sẽ biến nó thành một con chó giữ nhà ngoan ngoãn! Chúng ta đi!”

“Lão gia muốn đi đâu?”

“Người giúp ta điện thoại cho Lý gia, nói ta hy vọng được gặp Lý lão tiên sinh... Singapore dù gì cũng vẫn là của Lý gia, Đông Nam Á này cũng là phạm vi khống chế của Mỹ. Châu Âu muốn nhúng tay vào, ta phải nương nhờ vào quan hệ của Lý gia với Mỹ. Ta già rồi, dù sao cũng sắp chết, chi bằng trước khi chết hãy dùng Trần thị đánh cược một ván, chơi một trận kinh thiên động địa!”

Trong khi Trần Lập Ba lên kế hoạch bí mật gặp gỡ gia tộc họ Lý, Vương Siêu và Trần Ngải Dương cũng bàn đến những chuyện quan trọng...

Vừa gặp Trần Ngải Dương, Vương Siêu nhận ra ngay tư thế đi lại của y rõ ràng gượng gạo khó nhọc, sắc mặt tuy không đến nỗi tệ nhưng hoàn toàn không còn khí thế gió thổi cỏ lay, cũng như thần vận nhiếp người của cao thủ. Hiển nhiên vết thương của Trần Ngải Dương nằm ở yếu huyệt.

Trong khi đó, Trần Ngải Dương vừa thấy Vương Siêu hai mắt liền như phát quang. Hàn huyền vài câu, y vẫn chưa hết kinh ngạc: “Vương sư phụ, võ công của anh có vẻ đã tiến bộ đến mức thần thông nhập hóa. Thế là thế nào? Anh có thể đánh vài quyền cho tôi xem không?”

Vương Siêu đứng dậy, xuống tấn, đập bộ, hai tay như cường pháo liên tiếp đánh ra, nhất thời trong không khí âm âm tiếng sấm dậy.

Đòn Mã Hình Pháo Kinh của hần đúng là lực phát như sấm, chân lông chân tóc đều dựng ngược, da thịt toàn thân căng tràn tinh lực, không khí trước mặt tức thì rung chấn, mặt đất khẽ nghiêng ngả, thật chẳng khác nào tuần mã kéo pháo phi nhanh trên chiến trường, liên tiếp nhả đạn về phía quân thù!

“Gân cốt tề danh, lôi âm đồng phát, tùy thủ công phát, tuyệt lắm!” Trần Ngải Dương không ngớt trầm trồ.

Thế “Hổ hình phách kính” của Vương Siêu coi trọng tư thế lắng không lao người, đại phủ khai sơn, khí thế uy mãnh. Tuy nhiên hổ vồ người không thể duy trì lâu dài, vồ không trúng thì khó tránh khỏi suy yếu. Tuy Vương Siêu đã kết hợp thêm Ứng hình, song hai thế kết hợp dù có mạnh đến đâu mà chuyển thế chưa đạt đến cảnh giới thần thông nhập hóa thì chiêu thức vẫn có sơ hở, vĩnh viễn không thể thuần khiết bằng một chiêu.

Nếu như đụng phải một đại sư võ công trội hơn, lại biết rõ biến hóa hai thế Hổ, Ứng, thì hoàn toàn có thể tránh được chiêu trong tích tắc chuyển thế, thậm chí còn có thể phản công lại.

Nhưng “Mã hình” phối hợp với “Pháo quyền” thì lại khác. Ngựa có xu thế đạp đất xông lên, sức lực dẻo dai cuộn cuộn không ngớt. Pháo quyền lại dũng mãnh, lực phát như nổ, uy lực còn lớn hơn cả Phách kính. Sự dẻo dai của ngựa kết hợp với sự dũng mãnh của pháo, liên tiếp tung quyền có thể đạt được cả hai mục tiêu, Bền bỉ và Mạnh mẽ.

Hơn thế nữa, ngựa còn có thể giương vó, đả thương đối phương bất cứ lúc nào. Vó ngựa xông về phía kẻ địch, bánh chèo, cổ chân, đầu gối... chạm vào là đạp, bất luận địch nhân lợi hại đến đâu, chỉ cần dính phải một cú đạp như thế thì xương ống chân từ đầu gối trở xuống sẽ vỡ vụn, mất hết khả năng chiến đấu.

Pháo quyền liên tiếp tấn công thượng vị trung vị, trong khi sức bật của Mã hình cước bộ lại không ngừng nhằm tới vùng hạ vị, tới tấp tấn công, dũng mãnh không thể cản. So với lực chém của Hổ hình rõ ràng ưu thế hơn nhiều.

Với võ công hiện giờ của Vương Siêu, khi đánh ra thế Mã Hình Pháo Kinh, liên tục xông thẳng về trước, e là không một ai dám đối mặt chống đỡ.

“Tuy tôi đã luyện ám kinh đến từng bộ phận trên cơ thể, nhưng vẫn chưa đạt đến cảnh giới gân cốt tùy ý, đồng phát lôi âm. Nếu như liều đấu quyền cước, e cũng khó chống được ưu thế của anh.” Sắc mặt Trần Ngải Dương vẫn chưa hết kinh ngạc...

“Điều Thiềm Kinh, Thôn Thiềm Khí của anh là Hô Hấp Pháp trong Đạo gia, trước tiên luyện nội tạng tạo nên cộng hưởng như lôi âm, sau đó là rèn luyện cốt tủy, cuối cùng mới tu luyện gân cốt, so với tôi chỉ là cách thức khác nhau thôi. Võ công của tôi tuy đã thấm thấu vào nội tạng, song cũng vẫn chưa đạt đến cảnh giới nội tạng lôi minh như anh được...”

“Nội tạng của anh có thể phát lôi âm, gân cốt của tôi cũng có thể làm tương tự. Một trong một ngoài, suy cho cùng vẫn là dị đồ đồng quy thôi!” Vương Siêu nói.

Cách luyện cốt tủy của Trần Ngải Dương là thuật luyện khí của Đạo gia, trước hết luyện lục phủ ngũ tạng, dùng nội tạng lôi âm để luyện tủy. Về mặt đó y đã đến cảnh giới thượng thừa, sức mạnh nội tạng là không thể tưởng tượng nổi.

Tuy nhiên gân cốt Trần Ngải Dương lại chưa đạt đến mức tùy phát lôi âm, nếu độ sức mạnh với Vương Siêu đúng là khó giành được lợi thế.

Có điều nội tạng y hết sức rắn chắc, tâm lực, phệ lực, thận lực, đại tràng, tiểu tràng, vị tì đều khỏe hơn Vương Siêu rất nhiều. Nếu hai người giao đấu thực sự, chỉ cần Trần Ngải Dương cẩn thận ứng phó, không để đối phương phát huy ưu thế, tá lực đả lực, hóa giải thế công, đợi khí lực đối phương suy kiệt rồi phản kích thì rất có thể nhất chiến đại thành.

Hơn thế nữa, khả năng hồi phục của Trần Ngải Dương mạnh hơn hẳn. Nếu cả hai đồng thời bị thương thì Trần Ngải Dương chắc chắn sẽ gượng dậy nhanh hơn.

Cho dù bị trúng đạn vào tim, chỉ cần cấp cứu kịp thời thì cơ hội sống sót của Trần Ngải Dương là rất khả quan, với Vương Siêu thì hoàn toàn không có.

“Kinh lực của anh đã luyện khắp cơ thể, đến từng lỗ chân lông? Thông thần nhập hoá rồi sao?” Vương Siêu vừa nghe cũng không khỏi kinh ngạc.

Trần Ngải Dương đã luyện đến kinh lực nhập hoá, nội tạng lôi âm. Chỉ cần tiếp tục luyện không ngơi là, nhất định có thể đưa gân cốt và nội tạng cùng đạt đến cảnh giới tùy ý đồng phát. Khi đó thì y đã gần sánh

ngang với mấy đại tông sư như Dương Lộ Thiên, Đồng Hải Xuyên hay Tôn Lộc Đường, gần bằng chứ chưa phải ngang bằng.

Toàn thân lời âm, nội ngoại hợp nhất, như thế đã là sắp đạt đến đỉnh điểm tối cao của quyền thuật, bước vào cảnh giới thượng thừa luyện thần phản hư!

Còn về chí hư trong Quyền kinh, chưa ai chứng kiến nên chưa dám chắc. Cảnh giới đó chính là Chí thành chí đạo, là tu dưỡng của tâm linh hoàn toàn không dính dáng đến nhục thể. Vì thế Quyền Công Bát Quái năm xưa của Trịnh Đình Hòa, tuy thông thần nhập hóa song vẫn không thể tiên tri tiên giác, nên sau khi chém chết rất nhiều địch vẫn bị chết dưới hợp kích của mấy chục hòng súng Tây dương.

Ngược lại, người luyện thành võ công chí hư hay tu hành đến cảnh giới Tri đạo, bất kể nguy hiểm gì đều có thể tiên liệu trước, biến nguy thành an.

“Ài... thông thần nhập hóa chẳng phải cũng đã thất bại đó sao? Hơn nữa còn bại rất thê thảm!” Trần Ngải Dương bất giác thở dài.

“Người đánh bại anh rốt cuộc là ai?”

“Là một nữ nhân còn trẻ, họ Đường!” Trần Ngải Dương không hề giấu giếm.

106. Chương 106: Nhân Tại Giang Hồ, Thân Bất Do Kỳ

“Cô ta tên gì?” Hần buột miệng hỏi dồn, ngữ khí phảng phất run rẩy, hoàn toàn mất đi âm điệu thường ngày.

“Người anh em, sao vậy?” Trần Ngải Dương ngạc nhiên liếc Vương Siêu, cảm nhận rõ ràng tâm trạng bất an của hắn. Một quyền thuật đại sư Thái Sơn sập ngay trước mặt cũng không biến sắc, khả năng dưỡng khí tĩnh thần thuộc hàng siêu việt lại đột nhiên thất thần chỉ vì một cái họ...?

“À... không sao! Cô ta tên gì anh biết không?” Vương Siêu nhanh chóng tự trấn tĩnh, thần thái đã trở lại bình thường.

Trần Ngải Dương lắc đầu: “Lúc đầu võ cô ta chỉ nói mình họ Đường, không hề xưng tên. Sau đó tôi cũng không điều tra được lai lịch, cứ như nữ nhân đó từ trên trời rơi xuống... Đúng là thế giới cao nhân nhiều vô số, ngọa hổ tàng long không biết đâu mà lường!”

“Cô ta khoảng bao nhiêu tuổi?” Vương Siêu hỏi tiếp.

“Nhìn bề ngoài chỉ độ hai sáu hai bảy, nhưng võ công lại xuất thần nhập hóa, đạt đến Chí hư hóa cảnh. Những người như vậy căn cứ vào làn da dung mạo, căn bản không thể đoán được tuổi, tôi nghĩ cô ta phải trên ba mươi...” Trần Ngải Dương nhớ lại.

“Dung mạo cô ta trông thế nào?” Vương Siêu lại hỏi.

“Miêu tả thì tôi không rành lắm, ở đây có bảng ghi hình hôm đó, anh xem là biết liền. Võ công cô ta đúng là đẳng phong tạo cực, cũng không biết luyện ra sao mà được thế... Hôm đó là cô ta nương tay, bằng không tôi chết chắc rồi...!” Sắc mặt Trần Ngải Dương vẫn chưa hết bàng hoàng, không ngừng lắc đầu, có vẻ như không tin chuyện đó đã thực sự xảy ra với y.

“Anh có cả bảng ghi hình à? Sao không nói sớm?” Vương Siêu sốt sắng.

Vừa nghe Trần Ngải Dương nói cô gái đầu với y họ Đường, trong lòng Vương Siêu lập tức hiện lên hình ảnh một người... Đường Tử Trần, người đã rời bỏ hắn ba năm nay!

Chinh là Đường Tử Trần, nữ nhân đã thay đổi vận mệnh của hắn!

Võ công của cô đúng đã đạt đến đỉnh điểm của Hóa kinh, vượt xa Trần Ngải Dương. Năm xưa khi viết “Quốc thuật thực lục”, Đường Tử Trần đã 28 tuổi. Sự việc đã qua bốn năm năm, Trần Ngải Dương đoán cô trên dưới ba mươi cũng là phù hợp.

Độ nhạy cảm của người luyện võ là vô cùng mãnh liệt, trực giác cũng nhanh nhạy hơn người, nhất là cao thủ đã đạt đến hóa kính như Trần Ngải Dương.

Từ mọi góc độ đều cho thấy, nữ nhân họ Đường đấu với Trần Ngải Dương hôm ấy chính là Đường Tử Trần. Nhưng trong lòng Vương Siêu vẫn bất an không dám xác định, Trần Ngải Dương cũng chỉ biết cô ta họ Đường.

“Vương huynh đệ, hôm nay anh sao vậy? Trông có vẻ rất bồn chồn lo lắng?” Trần Ngải Dương chau mày.

Vương Siêu cười, gắng gượng trấn tĩnh lại: “Tốt hơn xem băng hình trước đã!”

Trần Ngải Dương nhắc điện thoại nói mấy câu, lát sau có người đưa đến một chiếc đĩa. Nhét đĩa vào máy đọc, chiếc TV treo tường nhấp nháy một hồi, đoạn hiện ra hình ảnh đấu võ giữa đại sảnh tầng trệt Toà nhà Trần thị.

Hình ảnh nữ nhân áo tím khiến Vương Siêu nhớ nhung hiện lên trên màn hình, mỗi góc quay, mỗi lời nói động tác vẫn mới mẻ và sống động như vậy. Hình ảnh ấy đã in vào trong sâu thẳm trái tim hắn không biết bao nhiêu lần, vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Nhìn theo bóng hình đang bay lượn, hắn dường như quên hết tất cả, hồi tưởng lại khung cảnh cùng Đường Tử Trần học nghệ bên Thiên Tinh Hồ ba năm trước. Từng khung hình, từng góc chiếu đều hiện rõ trong lòng...

Những lần tập đi trong bể nước, đắm bao cát, toàn thân thâm tím ê ẩm, Đường Tử Trần lần nào cũng chu đáo xoa thuốc, châm cứu giải máu tụ cho hắn...

Bị cán thương giập đau nhức khắp cánh tay, lần nào cũng là Đường Tử Trần giúp hắn xoa bóp thư giãn gân cốt.

Mỗi thế quyền hắn đánh ra đều được cô chỉnh sửa hết lần này đến lần khác. Từng khẩu quyết luyện công, cũng là Đường Tử Trần giảng giải cặn kẽ tới thấu triệt.

Suốt hai năm đó, mọi chuyện ăn mặc ở gần như đều là Đường Tử Trần một tay lo toan. Trong lòng Vương Siêu, cô giống như một đại bào tử luôn yêu chiều chăm sóc cho đệ đệ nhỏ bé của mình. Giờ đây nhìn bóng dáng thân thuộc trên màn hình, mọi cảm xúc trong lòng hắn bắt giắc dấy lên mãnh liệt...

“Tiểu đệ đệ của tử giờ đã trưởng thành, tử có biết không? Nhưng Tiểu Vương vẫn chưa đạt đến đỉnh cao, vẫn chưa thể nối tiếp quyền thuật của tử!” Vương Siêu dùng giọng nói chỉ mình mới nghe thấy, lầm rầm tự nhủ, nét mặt mừng tủi lẫn lộn, tâm trạng dừng lại ở buổi chiều chạng vạng hôm đó...

Ánh dương chỉ còn thừa thớt, vẫn chiếu long lanh những gợn sóng hồ Thiên Tinh. Hai mái chèo khua nhẹ, con thuyền nhỏ lướt nhẹ ra giữa hồ...

Đường Tử Trần hai chân đạp trên nước, phiêu diêu rời đi...

Khoảnh khắc ấy, một giọng hát trẻ thơ thuần khiết vang vọng trong lòng Vương Siêu...

“Để chúng ta cùng buông nhịp chèo, con thuyền nhỏ rẽ đôi làn sóng. Bạch tháp mỹ lệ in bóng ngược dưới dòng, tường đỏ cây xanh theo bóng gió lung linh. Thuyền chúng ta lướt tênh tênh, ngửa mặt đón cơn gió nam mát rượi...”

Tiếng ca trẻ nhỏ trong trẻo vang âm, không vương một chút bụi trần.

Chuyện thế gian nếu cũng giống như vậy, có thể trong trẻo thuần khiết, hồn nhiên vô tà thì mới hoàn mỹ làm sao!

Khoảnh khắc trước khi Đường Tử Trần rời đi, trái tim Vương Siêu cũng giống như đứa trẻ. Có điều...

“Chúng ta đều chỉ là người phạm, bất luận quyền thuật cao đến đâu, kỹ pháp tinh túy đến mức nào, sớm muộn cũng sẽ bị cuốn vào chốn hồng trần thị phi ấy. Có lẽ ý của tử lúc ấy là muốn đào tạo một người kế tục, để võ nghệ tiếp tục được lưu truyền trong bình lặng. Nhiều lần tử từng nói chúng ta không cùng một thế giới, không muốn Tiểu Vương dần bước vào thế giới của tử, sống bình an hết đời này kiếp này. Nhưng

giờ Tiểu Vương đã theo chân tử rồi, thế gian đã không còn tiếng hát hồn nhiên trong trẻo chiều ấy nữa. Có lẽ Tiểu Vương đã phụ kỳ vọng của tử chăng...?”

Tiếng hát mừng xuân khoan thai của trẻ thơ, tiên ảnh của Đường Tử Trần, những cuộc đấu đá chém giết máu tanh, những vật chất kim tiền cám dỗ...

Tâm trạng Vương Siêu chập chờn bứt rứt, tâm cảnh dần chìm vào trạng thái trầm tư.

Đó là một trạng thái thật lạ lùng, mọi chuyện bên ngoài hẳn đều thấy rõ, cũng nghe rất thấu đáo, song trong lòng lại dường như rơi vào cõi hư không, hoàn toàn siêu thoát khỏi thế giới này.

Thân tại hồng trần, tâm tại thiên ngoại!

“Trần sư phụ, võ công cô ấy đúng là cao cường tột đỉnh, nội phủ gân cốt đều đã đạt đến cảnh giới chí hư, đồng phát lôi âm, thiên nhân hợp nhất, thông thần nhập hóa. Anh thực sự không phải là đối thủ!” Thần thái Vương Siêu nhanh chóng trấn tĩnh. Chỉ một tích tắc như sao băng xẹt qua, dường như hẳn đã hiểu thêm một vài điều quan trọng.

“Người trên giang hồ thân bất do kỷ. Trần tử, chị nói đúng, người luyện võ như chúng ta suy cho cùng cũng không phải tiên nhân, mà dù trái tim có thể siêu thoát hồng trần thì cơ thể cũng vẫn phải lặn lội trong tục thế. Xem ra cả chị cũng không thể ngoại lệ rồi...”

“Tương nhu dĩ mật, vị nhược vong vu giang hồ! Với thân phận hiện nay của Tiểu Vương, tìm được chị hay gặp chị cũng chưa chắc là chuyện tốt. Huống hồ quyền thuật của Tiểu Vương tuy đã có chút thành tựu, song vẫn còn xa mới đạt đến trình độ của chị!” Tự đáy lòng mình, Vương Siêu hít sâu một hơi thở.

Trong giây lát, hẳn suy tính cho vị trí của mình, cũng suy nghĩ cho Đường Tử Trần, cuối cùng đưa ra quyết định...

Tương nhu dĩ mật, vị nhược vong vu giang hồ!

Đến thời điểm này của ngày hôm nay, trong lòng Vương Siêu, Đường Tử Trần đã không còn là giấc mộng xa vời không thể chạm tới, mà cũng chỉ là một thành viên trong chốn hồng trần rồi ren này.

Võ nhân dù sao cũng không phải tiên nhân, tâm dẫu có thể siêu thoát, nhưng thân lại không thể siêu thoát!

Từ lúc Vương Siêu trấn tĩnh lại thần sắc, Trần Ngải Dương không thể phát hiện thấy bất cứ dị thường nào.

Y ấn nút tắt máy chiếu, nhìn sang Vương Siêu: “Thế giới này lúc nào chẳng sinh xuất tông sư. Tông sư năm xưa, Dương Lộ Thiên, Lý Lạc Năng, Tôn Lộc Đường đều ít nhiều trải qua trần ai lịch sử, mới trở thành thần thoại để cho lớp hậu nhân ca tụng. Thời gian đã qua cả trăm năm, trong hơn trăm năm ấy cao thủ hậu sinh vẫn nhiều vô số, có điều trước sau vẫn chưa ai đạt đến trình độ của các tông sư khi xưa. Lịch sử trăm năm, có hưng ắt có vong, tôi nghĩ đã đến lúc quyền thuật phải xuất hiện một tông sư chí đạo hóa cảnh! Có thể là anh, có thể là tôi, cũng có thể là cô ta hay người khác, ai có thể nói cho rõ ràng được? Thiên hạ lúc hưng lúc vong, quyền thuật cũng vậy mà thôi...”

“Chuyện anh nói cũng chỉ là viễn sự bên ngoài, chúng ta không nên nhắc nữa...” Vương Siêu từ từ thu niết tâm trạng: “Tôi đến lần này vì nghe nói anh bị thương, lại còn bị người ngoài khiêu chiến, nên có ý định giúp anh nhận trận đấu đó. Không biết vết thương của anh ra sao rồi?”

“Thực ra thương thế của tôi không nghiêm trọng, chỉ là ba kinh mạch trước ngực bị ảnh hưởng chút ít, điều dưỡng chừng một tháng là bình phục. Lần này anh đến giúp tôi, đúng là phiền anh quá!” Trần Ngải Dương lắc đầu về khó xử, rõ ràng chuyện đấu võ thất bại rồi chuyện đấu đá nội bộ gia tộc đã khiến y hết sức đau đầu.

“Đừng nói những lời như vậy, người luyện võ chúng ta một lời hứa giá nghìn vàng. Tôi tin nếu sau này tôi gặp phải chuyện gì, anh cũng sẽ giang tay giúp đỡ tôi như vậy!” Vương Siêu gật đầu: “Có điều, lần này người khiêu chiến anh là sư đệ của Trương Quang Minh, đại sư quyền thuật tận Canada. Lai lịch trình độ của tay Trình Sơn Minh ấy, anh biết không?”

“Thập niên tám mươi thế kỷ trước, Trương Quang Minh từng theo Đông Bắc Đại sư Hoắc Khánh Vân học tinh túy Bát Cực Quyền. Mãi đến năm 1987, khi Hoắc Khánh Vân qua đời ông ta mới rời đi, đến Việt Nam

phát triển, tạo dựng thanh thế. Đấu võ với ông ta lần ấy tôi cũng là may mắn thắng về khí thế, còn luận công phu thực sự thì ông ta không hề thua kém tôi.” Trần Ngải Dương nhớ lại.

“Lần đấu võ đó cũng là lần kinh hồn bạt vía nhất từ trước đến giờ, mặc dù thắng lợi đã cho tôi rất nhiều tiền bạc và danh tiếng. Trương Quang Minh không những tinh thông Bát Cực Quyền, bản thân cũng là cao thủ Bát Quái Chương. Vị sư đệ kia của ông ta tôi chỉ nghe qua một lần từ miệng Chu Hồng Trí, truyền nhân đích hệ của Trình phái Bát Quái. Trình Sơn Minh này, tổ sư gia chính là tiên sinh Trình Đình Hoa đó!”

“Bát Cực Quyền, năm xưa Lý Tư Văn truyền cho Hoắc Điện Các, Hoắc Điện Các lại truyền cho Hoắc Khánh Vân, tận năm 1987 mới qua đời. Khi còn sống, Hoắc Điện Các từng giúp đỡ cháu nội Trình Đình Hoa là Trình Hữu Công. Hai phái tương hỗ giúp đỡ nhau, vì thế trong chi phái Bát Cực Quyền của Hoắc Khánh Vân cũng có Bát Quái Chương.”

Vương Siêu gật đầu: “Ngày trước võ lâm tương trợ giúp đỡ nhau, cũng là một đoạn giai thoại. Tôn Lộ Đường tiên sinh từng giúp đỡ Hảo Vi Chân, về sau có được một số bí quyết Thái Cực Quyền của ông ta. Có điều Trình Sơn Minh võ công bản thân thì sao?”

“Võ công họ Trình nghe nói chưa nhập hóa, nhưng đã đạt đến đỉnh điểm của Âm kinh, ba bốn năm trước đã như vậy. Chuyện này tôi ngẫu nhiên nghe được Chu Hồng Trí lão gia nhắc qua, không biết hiện giờ võ công y tiến bộ hay thụt lùi. Dù sao thì trận chiến này, cả anh lẫn tôi đều không có gì đảm bảo!” Trần Ngải Dương nhìn Vương Siêu: “Hoa Hưng Hội gửi chiến thư hẹn bảy ngày sau đấu võ, giờ chỉ còn lại năm ngày!”

“Có thể giao đấu với một cao thủ như vậy, đúng là chuyện tôi nằm mơ thường mong ước!” Vương Siêu phá lên cười.

Trần Ngải Dương nhìn Vương Siêu, dường như đã hạ một quyết tâm rất lớn, đột nhiên lên tiếng: “Vương sư phụ, lòng dạ anh bao dung, có phong thái của bậc đại sư, sẵn sàng vì một tiểu bằng hữu như tôi mà quên mình, tôi cũng không thể giấu thêm anh nữa. Không biết anh có biết, tôi tuy nổi tiếng bởi Thái Cực Quyền, song sát chiêu lợi hại nhất của tôi lại không phải là Thái Cực Quyền...”

“Hả.....?” Vương Siêu ngẩn người nhìn Trần Ngải Dương.

“Sát chiêu của tôi là một chiêu hợp kích chi thuật, tên gọi Phi Mã Đạp Yến!”

“Phi Mã Đạp Yến.....?” Vương Siêu vẫn chưa hết ngây người.

“Đây là một sát chiêu chiến trường của quyền pháp cổ, ngay từ đời Hán đã bắt đầu lưu truyền, sau nhiều đời mật truyền đã được vô số quyền sư tìm tòi hoàn thiện, hình thành chiêu thức như bây giờ. Về cơ bản nó giống như Mã hình và Yến hình trong Quyền thuật hợp lại...” Trần Ngải Dương giải thích.

“Thực ra Quyền thuật, đa phần đều là biến hóa từ động tác của động vật mà ra. Hình Ý cũng là Bát Quái, Bát Quái cũng là Thái Cực, Thái Cực cũng là Hình Ý, Vĩnh Xuân cũng là Bát Cực, Bát Cực cũng là Hồng Quyền, đều có điểm tương thông lẫn nhau!” Vương Siêu nói.

“Anh nói không sai...” Trần Ngải Dương tiếp lời: “Vừa rồi tôi thấy anh đánh Mã hình pháo kinh đã đạt đến cảnh giới liên sinh không ngắt. Chỉ cần tinh thông thêm chút Yến hình là anh sẽ luyện được ngay thể Phi Mã Đạp Yến này đến độ thần hình kiêm bội, lúc đấu võ thi triển nhất định sẽ có cơ hội thắng lớn...”

107. Chương 107: Có Thể Không Đánh Là Tốt Nhất

Một thốt tuấn mã trong tư thế giương vó phi nước đại. Những lọn bờm dài dựng ngược, mừng tượng đang bay phàn phật trong gió, sống động như thật. Bôn mã vươn người lao lên, ba chân đạp không, chân còn lại đạp trên lưng một con yến.

Con chim yến nhỏ xinh, khoanh khắc ấy dường như chống chịu cả sức nặng ngàn cân của con ngựa.

Bức tượng “Phi mã đạp yến” đúng là một thể hiện hiếm có của sự kết hợp hoàn mỹ giữa sức mạnh và kỹ thuật. Với nghệ thuật chế tác xảo diệu thiên công, toàn bộ khuôn hình gợi lên một cảm giác không thể tưởng tượng, song lại vô cùng huyền ảo.

“Mã hình trầm ổn, khí lực bền bỉ, sở trường giương vó dùng cơ hậu bàn phát lực, dưới liên kết với cơ đùi, trên liên kết với bụng, thắt lưng, ngực, cổ, đầu. Trong khi Yến hình thanh thoát, sở trường đạp nước. Yến hình trong Hình Ý Quyền cũng là dùng chân phát cước, đằng không bay lên, tấn công liên hoàn.”

Vương Siêu và Trần Ngải Dương kẻ vai đứng trước bức tượng khổng lồ, cùng chăm chú quan sát.

“Không sai, Yến hình đầu pháp là hai chân cùng đằng không, hai tay mượn lực, sau đó hai chân liên hoàn xuất cước, chỉ dùng một hơi, vận hết lực khí toàn thân, liên hoàn cước phóng về phía địch nhân, đích xác như chim yến xẹt qua mặt nước vạch ra một vệt dài. Vạch thẳng mà chim yến tạo ra đó chính là đường trung tuyến của thân người đối thủ!”

Thông thường, quyền thuật đều không xem trọng nhắc chân, bởi lẽ chân đạp xuống đất mới có thể sinh lực, có thể biến hóa vô cùng, cho dù nhắc chân lên cũng hầu như không được quá gối. Chiêu “Hoàng Cẩu Tẩn Niệu” của Miêu Tuấn Hoa chính là một động tác tinh túy của sát chiêu dùng chân.

“Hoàng Cẩu Tẩn Niệu” khởi đầu bằng thế khom người của Hầu hình, cơ thể co lại hết cỡ, dồn lực đạo vào một cước rồi bất chợt tung ra. Chiêu này sát cơ tiềm ẩn, không động thì thôi, hễ động là máu đổ, cũng giống như khẩu quyết “Triển túc nhị tự nhất mệnh vong” trong Quyền kinh vậy.

Dù sao đó cũng là giờ chân trước khi tung chiêu, còn ở Yến hình thì lại là khởi cước ngay trong khi chiến đấu, hơn thế nữa cả hai chân đều phải đằng không, liên hồi đạp ra.

Chiêu thức này hung hiểm vô cùng, thuộc loại “nhất kích tất sát” sau khi đã nhắm chuẩn thời cơ. Người ta một khi đã đằng không thì không thể mượn lực nữa, tất cả đều nhờ vào một hơi chân khí lúc đầu quán xuyên mọi động tác về sau. Nếu sức đã kiệt mà vẫn chưa thể hạ được đối phương, nguy hiểm sẽ không biết đâu mà lường.

Đạo lý này Vương Siêu hiểu rất rõ, vì thế nên đấu võ người ta rất ít khi sử dụng Yến hình. Trong thực chiến, hãn thường bắt đầu bằng một chiêu Hổ Phác Phách Kính, sau đó là cú Ưng Trảo Thủ. Người có thể né được hai chiêu này đúng là rất ít.

Tuy nhiên, đấu võ nếu gặp đối thủ dưới tầm thì chiêu thức có thể lặp đi lặp lại, còn khi đối phó với cao thủ thì không những chiêu thức phải tinh túy mà cần thêm biến hóa đa dạng. Chỉ có sát chiêu liên hoàn, tầng tầng không ngớt, mới có thể chắc chắn không rơi vào bại thế trong võ chiến.

Tuy Vương Siêu thường dùng sát chiêu Long Xà Hợp Kịch để xoay chuyển thế trận giành chiến thắng, song nếu gặp phải cao thủ tuyệt đỉnh hiểu rõ sự huyền diệu của Long Xà lưỡng hình, tuyệt chiêu đó vẫn có thể bị chặn đỡ, khi đó thì sát chiêu không thành, khí thế lại suy yếu, ắt sẽ rơi vào hạ phong.

Công phu chủ bài khi đã tung ra, nếu vẫn không đạt được hiệu quả thì thường sẽ ảnh hưởng nặng nề đến tâm lý, có thể dẫn đến lụi bại khí thế trong nháy mắt.

Luận võ quan trọng nhất là khí thế, nhất là khi cao thủ đối đầu. Chỉ cần tâm lý thua sút, bất kể võ công cao cường đến đâu cũng khó tránh khỏi kết cục thảm bại. Vì thế sát chiêu chủ bài nên càng nhiều càng tốt, chỉ ít thì nếu một đòn không thành cũng sẽ còn chiêu khác, như vậy tâm lý mới không bị thất thế.

Trần Ngải Dương tỉ mỉ giảng giải cho Vương Siêu sự huyền diệu của Phi Mã Đạp Yến: “Anh trông con ngựa đạp trên lưng chim yến, cả hai đều đằng không vút lên. Vào khoảnh khắc ấy Mã cũng là Yến, Yến cũng là Mã. Mã mượn thế yến nên có thể đằng không bay lên, một khi bay lên là ngựa biến thành rồng!” Trần Ngải Dương khoa chân tay vẽ mấy nét trong không, chợt cảm thấy lồng ngực khó chịu, khí tức nao nao, bèn vội vàng dừng lại.

“Trần sư phụ, nghỉ ngơi một lát đi rồi hãy tiếp!” Vương Siêu vội ngăn lại, có điều trong lòng vẫn nghĩ đến động tác “cước thủ đồng hoa” vừa rồi của Trần Ngải Dương.

Mã hình vốn dĩ đã ẩn chứa Long hình, mà Long hình lại bao hàm sự biến đổi vạn linh, gần như chứa tất cả mọi sát chiêu của các loài động vật. Vì thế mà người luyện quyền khi luyện đến cuối cùng, đối với sự linh hoạt Long hình đều không thể đồng nhất, mỗi người hình thành một động tác quyền ý khác nhau.

“Không sao, chỉ là hô hấp có chút khó khăn thôi!” Trần Ngải Dương xoa nhẹ vào bức tượng đồng. Bức tượng chỉ là phiên bản song nghệ thuật lại cao siêu hiếm thấy, hãn người chế tác không chỉ tay nghề tinh thâm mà

còn phải nắm bắt tường tỏ lực đạo.

“Điểm quan trọng nhất của chiêu này chính là không chế được thăng bằng trọng tâm, nháy mắt dùng Mã hình đằng không, đá ra Yến hình, trong Mã có Yến, trên Yến đeo Mã. Anh hãy nhìn bức tượng này, khoảnh khắc con ngựa vút lên là tất cả sức mạnh đều cất theo hai vó trước, chỉ để lại một chút ít phía sau. Chút ít trọng tâm ấy rất nhỏ yếu, đập lên lưng yến mà yến không chết, lại có thể bay lên. Song một chút trọng tâm để lại đó cũng lại rất quan trọng, không có nó ngựa sẽ không bay lên nổi...”

Trần Ngải Dương thâm trầm hít sâu một hơi, cùng Vương Siêu bước ra khỏi phòng.

Đây là bất động sản của riêng Trần Ngải Dương ở Singapore, một toà nhà mái bằng, trước sau đều là vườn, trong vườn trồng đầy cây lưu niên. Tất cả đều bố trí một cách rất dụng ý, những lùm cây lớn tựa hồ một chiếc ô màu xanh khổng lồ, che kín ánh mặt trời nhiệt đới.

Bằng nhãn quan sắc bén của đại cao thủ, lấy bản thân làm đối tượng tham khảo, Trần Ngải Dương giảng giải cặn kẽ những điểm còn yếu trong đấu pháp của Vương Siêu.

“Đấu võ tuy coi trọng nhất kích tất sát, khoái tốc tuyệt luân, song mọi chuyện đều có ngoại lệ của nó. Gặp đối thủ mạnh hoặc đồng môn am hiểu chiêu thức của mình, sẽ rất khó nhanh chóng phân thắng bại. Hồ hình của anh mạnh ở cú vò, sau đó lấy Ứng Trảo Thủ chế địch, tất cả đều xảy ra trong tích tắc, không lợi cho cứu chiến. Hầu hình xem trọng thân pháp, luôn nhảy nhót né tránh, gặp phải cao thủ cũng nhanh nhẹn như vậy thì nhiều sát chiêu không những không đạt được hiệu quả, còn rất dễ bị đối phương lợi dụng. Còn Xà hình của anh lại chủ trương tìm kẽ hở thâm nhập, lao mình cắn xé, từ đó hoá rồng. Những cú lao như vậy, dù sao bên trong cũng ẩn chứa xảo kinh, khi đối mặt kẻ địch mà khí thế không đủ, rất dễ bị đối phương đánh phủ đầu. Anh nói xem có đúng không?”

Vương Siêu nhớ đến lần luận võ với Trương Uy, cũng chính là dùng Xà hình đối địch, kết quả lúc đầu khí thế dũng hân nhưng không thể áp đảo đối phương. Xà hình tuy độc song lại thuộc tiên thiên âm nhu, không thể tạo ra một khí thế hùng hực.

“Luận võ hôm ấy, nếu Trương Uy khí thế mạnh hơn một chút, liệu chết bầm riết thì Xà hình của tôi rất có thể không thể chuyển hoá thành Long hình. Quả thực, Xà hình lực đạo âm hiểm có thừa song lại không đủ sức mạnh chế trụ.”

Trần Ngải Dương nhìn Vương Siêu, khẽ gật đầu rồi tiếp: “Hồ, Ứng tuy mạnh nhưng không thể duy trì mãi sự linh hoạt. Xà hình tuy độc, song nếu áp dụng vào chiêu này thì khí thế lại không thể đạt đến đỉnh điểm. Còn Mã Hình Pháo Quyền của anh, hễ thi triển là liên tục khai hỏa, vận dụng cả tay chân, sức mạnh dũng mãnh, khí tức dẻo dai, đánh cho đối phương không thể trở tay, vừa có cái mãnh của Hồ Ứng, lại khả năng duy trì lâu dài như Xà Hầu, có thể nói đã đạt được cả hai mục tiêu. Có điều Mã Hình Pháo Quyền tuy xông phá dũng mãnh song lại không thể đạt đến đỉnh điểm của tấn công, nếu gặp phải cao thủ biết cách chống đỡ thì dù có thể chiếm thế thượng phong, cũng khó lấy được mạng đối phương. Nếu cứ nhùng nhằng không thể kết thúc thì khó tránh khỏi đem dài lăm mòng. Chiếm được thế thượng phong là một chuyện, sau đó vẫn có thể mất mạng lại là một chuyện khác...”

“Thế Phi Mã Đạp Yến này chính là nên thi triển khi Mã Hình Pháo Quyền công phá đến đỉnh điểm, tại khoảnh khắc ấy bất ngờ chuyển hóa lực đạo, điều chỉnh trọng tâm, một lần nữa nâng cao khí thế, lẳng không liên tiếp đá ra, một hơi lấy mạng đối thủ!” Trần Ngải Dương vừa nói vừa lẳng lặng hít sâu hai hơi, tiến lên trước hai bước, cơ thể phập phù theo nhịp hô hấp.

Bất chợt tay chân y cùng cử động, chân như vó ngựa một đạp một lẳng, hai tay vung lên một cao một thấp, mỗi quyền đánh ra đều lay động cả cột sống, nghiêng người kéo trọng lượng toàn thân dồn hết lên thoi quyền.

Hóa ra, Trần Ngải Dương đang học theo Vương Siêu thi triển Mã Hình Pháo!

Từng quyền, từng bước chân di chuyển, toàn bộ cơ thể hất bổng lên, tung ra một luồng cuồng lực chẳng khác nào một con bốn mã lao nước đại.

Pháo quyền liên tục không ngừng khai hỏa, mỗi quyền tung ra, không khí xung quanh nổ lên lách tách. Hơn thế nữa, Vương Siêu phía sau còn cảm thấy rõ mặt đất đang rung chuyển, chẳng khác nào lực phản chấn

sau mỗi viên đạn pháo rời khỏi nòng.

Tuy không đánh ra được lôi âm, song đòn liên hoàn pháo quyền này của Trần Ngải Dương đủ khiến cả khu vườn ào ào nổi gió, quần áo Vương Siêu cũng bay phần phật.

Nhất là dưới chân Trần Ngải Dương, lòng bàn chân dường như đã sinh ra một luồng sức hút như lốc xoáy. Bụi đất, hoa cỏ, tất cả đều bị cuốn lên, thậm chí cả gốc rễ, bùn đất, gạch đá cũng từ từ bật khỏi mặt đất.

Có thể nói, chân ý trong Quyền kinh khẩu quyết “Khứ ý hảo tự quyền địa phong” đã được động tác của y thể hiện đầy đủ.

Chiêu nối tiếp chiêu, toàn thân Trần Ngải Dương dần chìm vào trong luồng xoáy của bụi đất, cỏ cây do chính y tạo ra. Hường Trần Ngải Dương nhắm tới là thân cây lớn đủ một người ôm cuối vườn. Vào khoảng khắc lốc xoáy đạt đến đỉnh điểm, hai tay y liên tiếp xuất Pháo quyền, nhất loạt đánh vào thân cây...

Cả thân cây lập tức rung lên dữ dội, lá rào rào lay động như cơn gió mạnh vừa lướt qua. Toàn thân Trần Ngải Dương đằng không vút lên, hai chân liên tiếp đá ra ba cước. Ba cú đá vẽ nên một đường thẳng duy nhất, mỗi cước đều giáng mạnh vào thân cây, phát ra những tiếng rầm rứt vỡ.

Chỉ thấy vỏ trên thân cây bắn ra tứ tung như trúng đạn, mảnh bắn vào tường rào, mảnh văng tận lên cửa kính bờ tường, tấm kính lập tức nát vụn.

Tận cùng chiêu thức là một cú song phi toàn lực, thân cây gãy lìa, vang lên một loạt âm thanh rầm rứt.

Trần Ngải Dương đáp xuống đất, lông mày tóc tai dựng ngược, sắc mặt đỏ tía như máu bên trong đang chực trào ra ngoài. Bất chợt y há miệng học ra một búng huyết, cơ thể mềm oặt gục xuống...

“Trần sư phụ!” Vương Siêu thất kinh, vừa khê động đã vọt xa bảy tám mét, hốt hoảng đỡ lấy Trần Ngải Dương.

“Anh đang bị thương, vốn không thể vận khí. Thực ra chiêu Phi Mã Đạp Yến, không cần anh biểu diễn tôi cũng có thể tự luận ra theo lời chỉ dẫn, đâu phải mạo hiểm như vậy!”

Trần Ngải Dương lắc đầu: “Sự huyền diệu của chiêu này, nếu không đích thân sử ra thì không thể khiến anh thấy rõ được. Tôi không sao, chỉ là dùng lực quá mạnh động đến phổi, cùng lắm là nghỉ thêm bữa bữa nửa tháng thôi...”

“Đòn tấn công này, ngoài pha thị phạm vừa rồi khi đối địch còn có những biến hóa khác. Khụ khụ...” Trần Ngải Dương ôm ngực ho một hồi, lại cố nén nói tiếp: “Vừa rồi không có kẻ địch trước mặt, tôi đánh chỉ sử ý không sử lực. Thực ra khi đối địch còn phải mượn thể, khi tung đòn cuối cùng phải dùng hai bả vai lấy lực bắm. Riêng anh, khi đánh ra Mã Hình Pháo Kinh, nếu gặp cao thủ không mãi né tránh thì ắt sẽ có lúc đối mặt trực diện. Lúc đó anh chỉ cần hai tay một giữ một vận, dùng sức hai chân kết hợp mượn lực từ bả vai, đằng không bay lên tung cước, chắc chắn còn mạnh hơn một cước vừa rồi của tôi!”

“Còn nữa, lúc kéo vai mượn lực trọng tâm sẽ bị lung lay, không chỉ riêng cánh tay mà cơ thể cũng sẽ chao đảo, vì thế cần phải chủ động chao người kiểu như chim câu để lấy thăng bằng, có điều cơ thể không cần nghiêng thật mà chỉ dùng cái ý đó thôi!”

“Yến chao nước, Điều vút không, hai hình này thực ra đều là một ảnh. Một khi anh đã luyện được Phi Mã Đạp Yến thì cũng sẽ lĩnh hội được thần ý của Điều hình. Điều hâu lộn nhào đằng không, ý liệng nhưng thân không liệng, rồi lại một mạch xuyên không trung vút lên. Thực ra ban đầu ý này không có trong Phi Mã Đạp Yến mà do tôi đã liên tưởng đúc kết từ chỗ Tiết Liên Tín ra, còn vận dụng thêm cả cách mượn lực xuất lực trong Thái Cực Quyền Kinh. Võ công Tiết Liên Tín, cả thân và hình đều đã kế thừa toàn bộ tinh túy quyền thuật của Thiên Tân Quốc Thuật Quán. Có cơ hội, anh trao đổi với ông ta sẽ lĩnh ngộ được nhiều nữa!”

Vương Siêu vội vàng đáp: “Tôi biết, giờ anh hãy nghỉ đi! Lần luận võ này tôi sẽ thận trọng ứng phó.”

Trần Ngải Dương lại hít sâu mấy hơi, sắc máu trên mặt nhạt dần, lộ ra sắc xanh tái của kẻ thọ thương.

“Quyền thuật anh đã gần đạt đến nhập hóa, biết một sẽ hiểu mười, huống hồ vốn dĩ anh đã nắm rõ Thái Cực công phu. Tôi rất yên tâm anh có thể thấu triệt một chiêu đó, có điều Phi Mã Đạp Yến vô cùng hung

hiếm, một khi thi triển không phải người chết thì ta vong, tuyệt nhiên không có con đường thứ hai. Luận võ, nếu có thể không dùng thì cố gắng đừng dùng. Trình Sơn Minh là hậu nhân của Trình Đình Hoa lão gia, là hậu bối của kẻ trung liệt. Trình lão gia là tấm gương cho những người học võ chúng ta, tôi thật sự không muốn anh cùng y phân rõ sinh tử. Thực ra bên nào thua cũng chẳng sao, cái quan trọng nhất là không dồn nhau vào thế sống mái. Nếu tôi được toàn quyền làm chủ, tôi thà nhượng lại mối làm ăn đó còn hơn...!”

108. Chương 108: Gió Nổi Mây Giăng (thượng)

Trần Ngải Dương ngồi trên chiếc ghế bành cổ trước cửa, theo dõi Vương Siêu đánh quyền. Cùng khi ấy, Chu Giai cũng ngồi trong nhà, dựa lưng vào cửa sổ, tay chống cằm, trong mắt toàn là những hình ảnh Vương Siêu lúc cao lúc thấp, không ngừng đập bước tiến về trước.

Luyện tập cùng Vương Siêu là cao thủ Vĩnh Xuân Hồng Quyền Lâm Lập Cường, cánh tay phải đặc lực của Trần Ngải Dương. Lâm Lập Cường cũng là người thân chinh bách chiến, có tiếng tăm trong võ đạo. Tuy không thể sánh bằng những Quảng Đông Tam Hồ, Đài Loan Tam Liên Lưu Gia Tuấn hay Mã Hồng Tuấn của Dục Hưng Hồng Kông, song võ công cũng không thua kém quá xa những người này. Bản thân gã cũng đã luyện thành ám kinh, còn thốn kinh trong Vĩnh Xuân Quyền thì chẳng kém gì Trương Uy.

Năm xưa, em trai gã Lâm Lập Quân chính là cao thủ tuyệt đỉnh về minh kinh, chỉ thiếu một bước nữa là thấu triệt ám kinh, bước vào cảnh giới Đại sư. Lúc đó ngay cả Vương Siêu cũng không phải đối thủ, chỉ tiếc là đã bị Chu Giai dùng súng ngắn bắn chết.

Chuyện này chỉ có Chu Giai và Vương Siêu chứng kiến, đây là một bí mật nhỏ không ai hay biết, thậm chí cả người tổ chức tinh lực lần đó là Tào Nghị cũng phải sau khi xong chuyện mới đến nơi.

Thực ra đó chỉ là một nhảm lẫn tai hại, hiện giờ dù Chu Giai có đứng trước mặt Lâm Lập Cường, gã cũng không thể biết em trai của mình bỏ mạng trong tay cô gái chân yếu tay mềm này, còn Chu Giai cũng không ngờ vị cao thủ này lại chính là anh trai của người đầu tiên chết dưới súng của cô. Đúng là tạo hóa trên người!

Rầm! Một đòn mã hình pháo của Vương Siêu liên tiếp đánh ra, khiến Lâm Lập Cường liên tục phải lùi sau, không dám liều lĩnh đối mặt.

Hồng Quyền Kiêu thủ của Lâm Lập Cường đã luyện đến độ cương cân thiết cốt, song đối mặt với gân cốt lõi âm của Vương Siêu cũng không thể chống đỡ. Thực ra Vương Siêu cũng mới chỉ là thử thăm dò, không sử dụng toàn bộ lực đạo.

Ra gần đến rìa, Lâm Lập Cường bất ngờ tung chiêu “Thoát Bào Nhượng Vị”, toàn thân lộn một vòng toan thoát khỏi phạm vi quyền phong của đối phương. Nào ngờ đó chính là trùng ý của Vương Siêu!

Tức thì hất giang hai tay, bất thành linh đồ người gác lên cánh tay Lâm Lập Cường, bàn tay vừa vuốt vừa ấn tựa hồ con diều hâu vút lên. Cùng lúc đó, hai chân Vương Siêu tung cước, chẳng tạo thành một đường thẳng chẳng khác nào cây liềm đao chọc thẳng vào đan điền, tiếp đến là lồng ngực rồi yết hầu đối phương.

Lâm Lập Cường hốt hoảng dùng tay chặn, nhưng không chút tác dụng. Lực đạo hai cánh tay gã đánh hết mình cũng chỉ trên dưới nghìn cân, trong khi ba cước Phi Mã Đạp Yến hàm chứa lõi âm của Vương Siêu lại sau mạnh hơn trước, mỗi cước đều có sức nặng trên nghìn cân rõ rệt.

Bốp! Bốp! Bốp! Liên tiếp ba phát, Lâm Lập Cường như bị sét đánh, bụng dưới và lồng ngực hiện ra hai dấu chân, ngay sau đó cổ họng cũng bị điểm nhẹ... Có điều kết quả chỉ là ngọt ngào khó thở, cổ họng khô rát như đột nhiên rơi vào giữa sa mạc

“Được rồi, Vương sư phụ, Phi Mã Đạp Yến của anh đã luyện đến thành thực. Khi đối mặt với kẻ địch, có thể tùy lúc mà mực lực, dùng Thái Cực quyền ý, nắm được là bắm, bắm được là rung, vừa rung vừa dâng không vút lên...”

“Tôi có hai câu khẩu quyết... Triết long khởi thủy phong lôi động. Phong truy đại thụ bách chi dao! Chính là ý cảnh này. Lập Cường cũng là cao thủ thân chinh bách chiến, kinh nghiệm đầy mình, song rõ ràng biết có sát chiêu ấy mà vẫn không sao tránh nổi, chứng tỏ anh thực sự đã luyện đến mức quyền ý ép người, khiến đối phương muốn tránh cũng không được, muốn đỡ cũng không xong...!”

Luyện liền một mạch bốn ngày, dưới sự chỉ dẫn của Trần Ngải Dương, Vương Siêu đã hoàn thành Phi Mã Đạp Yến đến độ nhuần nhuyễn thành thực.

Tuy chủ yếu luyện Thái Cực Quyền, song Trần Ngải Dương cũng thỉnh giáo Tiết Liên Tín một thời gian dài, hòa trộn Thái Cực và Hình Ý vào làm một. Kết hợp với các sát chiêu chiến trường được mật truyền từ nhiều môn phái khác, y đã cải tiến Phi Mã Đạp Yến thành ra hết sức lợi hại.

Vốn dĩ Phi Mã Đạp Yến có dạy lại cho một quyền sư khác thì người đó cũng chưa chắc đã học được, mà dù có thể bắt chước tư thế cũng không thể học được cái thần tử của chiêu thức. Nhưng với Vương Siêu thì khác, bản thân hắn đã tinh thông cả Thái Cực lẫn Hình Ý, lại thêm Mã Hình Pháo Kinh đã luyện đến cảnh giới tùy ý phát xuất, thành ra đứng trước Phi Mã Đạp Yến có thể nói đã đến cửa rồi, chỉ còn thiếu chiếc chìa khóa nữa mà thôi.

Bài giảng của Trần Ngải Dương chính là chiếc chìa khóa đó, Vương Siêu chẳng khác nào một bước vào trong kho báu, chỉ việc đưa tay là lấy được bảo vật.

Một chiêu Phi Mã Đạp Yến Vương Siêu thi triển lúc này còn dững mánh tăt sát, khí thế cũng hùng hực hơn cả Trần Ngải Dương. Dù sao thì Vương Siêu đã luyện đến mức gân cốt cộng hưởng, đồng phát lôi âm, còn Trần Ngải Dương chỉ là nội tạng mạnh mẽ, chứ sức mạnh gân cốt thì vẫn chưa đạt đến trình độ của Vương Siêu.

Yến chao nước, Điều lộn mình, tuy hai hình nhưng một ảnh. Cả hai đều chú trọng chân công thân pháp, ám kinh hai chân luyện đến mức độ cương nhu tương tác, một mềm một cứng, một khi thi triển sẽ như rồng cuộn hút đất, dùng đủ các loại hình cước đá, đạp, móc để kích sát địch nhân.

“Vương sư phụ, hãy đi một vòng trên tường xem ám kinh chân anh biến hóa cương nhu đến mức độ nào rồi?” Trần Ngải Dương đề nghị.

Vương Siêu gật đầu, nhảy vút lên, hai bàn chân đạp vào mặt trong tường bao, toàn thân vẫn vươn thẳng.

Cơ thể dính ngang trên tường, chẳng khác nào một chiếc gậy chọc sâu vào gạch đá. Bất thành linh hấn tung bước lao đi, hai chân đan xen, một mạch liền bảy tám bước.

Tốc bộ trên tường, hai chân một lằng một nhấc, bàn chân một quắp một bằng, gan bàn chân lúc duỗi lúc co, năm đầu ngón linh hoạt chẳng kém gì một bàn tay, tạo ra một lực hút như rồng cuộn, chống đỡ cho cơ thể không rơi xuống.

Công phu ngón tay của hắn đã có thể nắm giữ xoay tít Diên Hồng Cầu, Ưng Trảo Kinh vững chãi như sơn. Ngược lại công phu bàn chân lúc trước, tuy không phải tầm thường song so với Ưng Trảo Kinh ở tay lại thua kém khá nhiều.

Nhưng sau khi được Trần Ngải Dương tận tâm chỉ bảo, cuối cùng Vương Siêu đã luyện được ám kinh đôi chân đến mức cương nhu tương tác, lực đạo xuyên suốt đến từng khớp ngón chân. Lúc này nếu đối đầu địch nhân, hai chân hắn sẽ có thể phát huy những tác dụng không thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ Vương Siêu đã có thể bắt chước Đường Tử Trần năm xưa, lượn mấy vòng quanh ang nước mà nước trong ang chỉ xoáy chuyển theo chân rồi mới bắn ra ngoài. Đạt đến trình độ ấy, công phu lưỡng túc mới gọi là đại thành.

“Công phu nền tảng hai chân anh đã đắc thủ, ám kinh hiện đã có thể cương nhu tương tác, lực đạo quán xuyên đến tận mũi bàn chân. Có thể bước đi bảy tám bước trên tường, giữ thân mình tại đó hơn chín giây, tôi chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi. Xem ra chỉ trong vòng hai năm nữa là kinh lực anh có thể đạt đến mức thông thân nhập hóa...” Trần Ngải Dương tán thưởng: “Tôi lớn hơn anh bảy tám tuổi mà kinh lực bây

giờ mới bước vào nhập hóa, không ngờ anh còn đạt cảnh giới đó sớm hơn tôi năm sáu năm, chắc hẳn Chí đạo võ học với anh không còn xa nữa đâu!”

“Đắc đạo thì dễ, dưỡng đạo mới khó. Thế sự thiên biến vạn hóa không ai có thể biết rõ được. Nói không chừng tôi sẽ bị tục thế ràng buộc, hai năm sau không những không thể tiến bộ mà có khi còn thụt lùi. Anh cũng hoàn cảnh như vậy, tục sự đầy mình, những thứ lo lắng ngoài võ học quả là quá nhiều...” Vương Siêu nhìn Trần Ngải Dương cảm khái.

“Thân bất do kỷ!” Trần Ngải Dương miễn cưỡng đứng dậy, khoát tay: “Mai đã là ngày hẹn với Hoa Hưng Hội. Tối nay Trần gia có tiệc rượu, là thúc công và Hoa Hưng Hội cùng tổ chức. Trình Sơn Minh cũng sẽ đến, chúng ta hãy cùng đi gặp y, hy vọng có thể hóa giải can qua!”

Buổi tối, Thành phố Sư tử Singapore đèn điện sáng trưng, ánh xanh tia đỏ khiến bất cứ ai cũng mê li điên đảo.

Đại yến tổ chức tại tầng cao một khách sạn thuộc tập đoàn Trần thị. Người tham dự đều mặc lễ phục, trang điểm lộng lẫy, nam nữ mặt mày hồ hởi, cười nói râm ran trong đại sảnh trang hoàng rực rỡ.

Chính giữa là chồng ly rượu vang xếp cao hơn đầu người, màu rượu đỏ phản chiếu ánh đèn càng tôn thêm không khí lung linh huyền ảo.

Tập đoàn Trần thị là một trong những đại gia tộc ở Singapore, trừ Lý gia của Quốc phụ Lý Quang Diệu, Trần thị không kém bất cứ một gia tộc nào khác.

Năm xưa, khi Lý Quang Diệu phát động chính biến, bắt bớ giết hại nhân sĩ phái Tân Singapore, Trần Lập Ba có giúp đỡ ít nhiều. Vì thế sau khi Lý Quang Diệu nắm quyền, Trần gia đã phát triển với tốc độ chóng mặt.

“Rất có khí phái!” Vương Siêu gật gù. Hắn cùng Chu Giai đang theo Trần Ngải Dương bước vào đại sảnh.

“Buổi tiệc này là do thúc công chủ trì, rất nhiều nhân vật cấp cao đã hứa tham dự. Thực ra chúng tôi không phải nhằm vào chuyện với Hoa Hưng Hội, nói thực, vận chuyển viễn dương chỉ là một chi nhánh của Trần thị, mỗi năm cao nhất chỉ đem lại chừng bốn năm trăm triệu doanh thu. Sự việc với Hoa Hưng Hội, trong con mắt Lão gia chỉ là chuyện nhỏ.” Trần Ngải Dương giải thích.

Đúng lúc ấy, Vương Siêu nhìn thấy Trần Bản trong bộ váy trễ ngực màu lam sáng, đang cười nói với mấy nam thanh nữ tú phía xa.

Trần Bản tối nay toàn thân lấp lánh một màu xanh, làn da trắng nõn để lộ khe ngực sâu đến rợn người. Cùng với khuôn mặt thanh nhã cao quý, cách ăn mặc gợi cảm của cô càng tôn thêm khí chất hơn người, thu hút vô số ánh mắt tò mò.

Nhìn thấy Trần Ngải Dương và Vương Siêu, Trần Bản nói với mấy người kia vài câu rồi vội vã đi tới.

“Thúc công đâu?” Trần Ngải Dương khẽ hỏi.

“Trong phòng VIP tầng trên, đang nói chuyện với ngài Lý Hiến Dương!”

“Người của Lý gia đã đến rồi à? Thế Hoa Hưng Hội đến chưa?” Trần Ngải Dương hơi nhú mày.

“Vẫn chưa!” Trần Bản lắc đầu.

Đúng lúc ấy, từ cửa đại sảnh một tốp người bước vào. Vương Siêu vừa liếc mắt liền nhận ra... Không ngờ đi đầu lại là Triệu Quân của Tập đoàn Úc Khoa, đối thủ không đội trời chung của hắn.

109. Chương 109: Gió Nổi Mây Giăng (hạ)

Gã công tử của Tập đoàn Ưc Khoa, ngay từ khi Vương Siêu mới vào đời đã chống đối hằn như âm hồn bất tán. Đầu tiên là phái đội Khảm đao đồn hấn vào trong ngõ hẻm chém giết, về sau lại ép Trương Uy ra đấu với hấn, lần nào cũng muốn dồn Vương Siêu vào chỗ chết.

Nguyên nhân kết thù chuốc oán giữa đôi bên rất đơn giản, chính là vì Chu Giai!

Có điều, hiện giờ Vương Siêu đã có đủ tiền bạc, bản lĩnh, còn cả thể lực hùng mạnh chống lưng, bạn bè võ lâm kết giao cũng không ít, ví như Liêu Tuấn Hoa, Đái Quân hay Trần Ngải Dương, tất cả đều là những nhân vật thể lực không nhỏ. Hấn không còn phải kiêng kỵ gã cậu ấm đến đâu cũng điều vô dương oai này nữa rồi.

Lúc bước vào Triệu Quân bề ngoài rất phong độ, giày da vest đen, tươi tỉnh cười nói với mấy người bên cạnh. Nhưng ngay sau khi phóng mắt nhìn thấy Chu Giai và Vương Siêu, sắc mặt gã lập tức biến đổi, hai mắt loáng hiện vẻ hấn học.

Dẫu sao Triệu Quân vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, trong khi ánh mắt nam nhân trung niên bên cạnh gã lại đáng sợ hơn nhiều, trần trụi thể hiện rõ địch ý. Dấu hiệu thù nghịch rõ ràng đến nỗi toàn thân Vương Siêu không khỏi gợn da gà.

Nguyên lai, gã trung niên này chính là “Tiểu Tỷ Thánh” Từ Chấn của Quảng Đông Tam Hổ, có mối thù giết đệ tử với Vương Siêu.

Triệu Quân chỉ khẽ khựng người một thoáng, đoạn khuôn mặt ngay lập tức đã cố ép ra vẻ tươi cười, cùng Từ Chấn bước lại.

“Chà... Bân Bân, hôm nay trông cô thật đẹp!” Ánh mắt gã công tử từ Chu Giai chuyển sang Trần Bân.

Trần Bân chỉ cười nhạt xã giao, thoáng nhìn về phía Vương Siêu. Chu Giai trên mặt hiện nụ cười lạnh chậm biếm, ánh mắt cũng hướng về Vương Siêu.

Đối với một gã trai, hiển nhiên đây là một tình huống vô cùng mất thể diện, sắc mặt Triệu Quân phút chốc tái xám.

Đúng lúc ấy, Từ Chấn hăm hăm đi đến trước mặt Vương Siêu, lạnh lùng rít lên trong kẽ răng: “Vương sư phụ thủ đoạn khá lắm, đúng là uy danh hiển hách! Đánh chết đồ đệ ta không nói, nghe nói năm trước người còn mở quyền quán ở Sơn Đông, đến Trường Xuân luận võ đánh chết thiên tài thiếu niên của võ thuật Nhật Bản là Diệp Huyền, còn đá trọng thương Liễu Sinh Thanh Tử con gái bạn cũ của ta, xem ra ân oán giữa chúng ta cũng đã đến lúc phải kết thúc rồi!”

Liễu Sinh Thanh Tử là con gái Liễu Sinh Thủy Minh, bằng hữu Nhật Bản của Từ Chấn. Tin tức giới võ thuật Nhật Bản cử một toán thiên tài thiếu niên đến vùng biên giới Nga của Trung Quốc tập luyện, Từ Chấn rất rõ ràng.

Hành động này của võ lâm Nhật Bản chỉ là chiêu ném đá thăm dò, xem nhân gian có cao thủ nào không mà thôi. Một khi đã tìm hiểu rõ thực lực, lập tức họ sẽ kéo tổng lực đến tấn công theo hình thức “Giao lưu võ thuật dân gian”.

Hiện giờ đang là thời kỳ hoà bình, những kiểu “giao lưu võ thuật” này ai thắng ai thua trông thì có vẻ vô hại, nhưng thật ra nếu bên nào chiếm được thế thượng phong, đối với văn hoá, tín ngưỡng, tâm niệm của dân tộc đó lại có thể gây nên tác dụng rất to lớn.

“Từ sư phụ, chuyện tôi đánh chết đồ đệ của ông cũng là vạn bất đắc dĩ. Thi đấu chính thức trên võ đài, ai cũng không được thi triển âm mưu quỷ kế. Nếu ông muốn báo thù cho đồ đệ thì tôi cũng không có gì để nói, chỉ cần ông nêu rõ luật lệ, tôi sẽ tiếp nhận bất cứ lúc nào!” Vương Siêu thở dài một tiếng, trong lòng vẫn nghĩ làm cách nào để hoá giải mối thù hận với Từ Chấn.

Dù sao thì Từ Chấn cũng là Thông Bối Quyền đại sư, trình độ vô cùng thâm hậu. Nếu ông ta bị trọng thương hoặc mất mạng, Bạch Viên Thông Bối Quyền thuật sẽ mất đi một chi mạch tinh tú, chuyện này đối với giới võ thuật vốn đã điêu linh của người Hoa hiện thời, rõ ràng là một tổn thất nặng nề.

Vương Siêu giờ đã không còn là tiểu tử ngây ngô năm xưa nữa, ngoài võ công tiến bộ vượt bậc, tầm nhìn cũng đã rộng mở hơn rất nhiều, Quốc thuật trọng quốc, lòng dạ như biển, coi đại nghĩa hơn tư thù.

“Từ lão đệ, vị này chính là Vương sư phụ đã dể thương con gái tôi sao?” Một nam nhân trung niên khác sau lưng Từ Chấn đi tới, lên tiếng bằng một thứ tiếng Trung không mấy sõi.

Bởi thân hình ông ta thấp hơn Từ Chấn khá nhiều nên nãy giờ không mấy gây chú ý.

Từ đầu ông ta đã chăm chú lắng nghe cuộc đối thoại giữa Từ Chấn và Vương Siêu, đôi tai liên tục động nhẹ như cố gắng lý giải ý nghĩa mấy câu qua lại của họ. Cho đến khi nghe rõ người đó mới đứng ra, tinh quang trong hai mắt rực lên nhằm thẳng vào Vương Siêu. Giây lát, trên người ông ta toát lên dịch ý mạnh mẽ, các khớp xương toàn thân phát ra hàng loạt âm thanh lách tách.

Dịch ý trên con người này mạnh như vậy, hai mắt chẳng khác nào mắt rắn dính chết vào con mồi, khiến Vương Siêu có đôi chút khó thở.

“Nghe khẩu khí, hẳn đây chính là cha Liễu Sinh Thanh Tử, Liễu Sinh Thủy Minh?” Từ lời lẽ, Vương Siêu nhanh chóng đoán ra thân phận đối phương.

Liễu Sinh Thủy Minh chỉ tầm gần mét bảy, đứng cạnh Từ Chấn càng trở nên thấp bé. Ngay cả Vương Siêu cũng cao gần mét tám, hơn ông ta khá nhiều. Tuy vậy, khí thế lạnh băng trên người họ Liễu lại không hề thua kém hai người.

“Còn sao nữa, hẳn chính là cao thủ đã đánh chết Diệp Huyền, cũng là hẳn đã đá thương Thanh Tử. Liễu Sinh huynh, người này đáng để anh công khai khiêu chiến!” Từ Chấn xác định rõ thân phận của Vương Siêu trước mặt Liễu Sinh Thủy Minh.

“Tốt, rất tốt!” Trên mặt Liễu Sinh Thủy Minh hiện lên thần sắc nửa cười nửa không, dịch ý trên người bất chợt tan biến như thể vừa rồi chỉ là hoàn toàn hiểu lầm.

“Nhân vật chính mấy ngày này không phải là ta, ta chỉ là tân khách đến dự tiệc. Cơ hội còn nhiều, đâu cần sốt sắng nhất thời!” Liễu Sinh Thủy Minh nói, đoạn đảo mắt qua Vương Siêu rồi bất chợt dừng lại trên người Trần Ngải Dương.

Ánh mắt hai người gặp nhau, Liễu Sinh Thủy Minh lộ vẻ tươi cười đắc ý, khẽ gật đầu rồi một mình đi đến chiếc ghế bành trong góc, nhắm mắt tĩnh tọa như dưỡng thần.

Từ Chấn chăm chăm nhìn Vương Siêu một giây, đoạn cũng rời đi.

Thấy hai người này tính hết cả oán nợ của Liễu Sinh Thanh Tử lên đầu mình, Vương Siêu cũng không hề phủ nhận. Tuy một cước hôm đó là của Liêu Tuấn Hoa, nhưng nếu đổi là hẳn, chắc cũng sẽ tung ra một cước như vậy.

Triệu Quân lại bị một vố bẽ mặt trước Chu Giai, tức tối quay đầu lại Vương Siêu: “Vương sư phụ thủ đoạn khá lắm, quả nhiên không hổ có thể lực châu Âu chống đỡ, hậu phương lớn quá nhỉ? Vừa hợp tác với Liêu Tuấn Hoa ở Sơn Đông, đã đến ngay Singapore mưu đồ sản nghiệp Trần gia, đúng là bạch tuộc không thò vòi khắp nam bắc không cam tâm. So ra thì ba người Úc Khoa chúng ta còn thua xa hùng tài thao lược của một mình ngươi!” Nói đoạn nhìn sang Trần Ngải Dương và Trần Bản, làm ra vẻ tiết lộ rất vô tình.

“Triệu tổng, tôi và Vương sư phụ chỉ là bằng hữu võ thuật, về chuyện làm ăn tạm thời còn chưa có đi lại.” Trần Ngải Dương mỉm cười.

“Thế thì tốt!” Triệu Quân nhún vai: “Trần huynh, chỉ hy vọng sau này anh và Vương sư phụ làm ăn đừng có rắc rối là may rồi!” Nói xong nở nụ cười thần bí, quay người bỏ đi.

“Vương Siêu, có thể ra chỗ khác nói chuyện không?” Triệu Quân vừa đi, Trần Bản lên tiếng ngay. Trước đó cô đã ấp úng mấy lần, định nói gì đó với hẳn.

“Được!” Vương Siêu biết Trần Bản định nói gì, gật đầu. Hai người tách ra một góc đại sảnh.

“Ông tôi hình như đã cho người điều tra, tôi rất không yên tâm cho anh. Như Triệu Quân nói đó, anh thực sự có thể lực châu Âu đứng sau phải không?” Hai mắt Trần Bản nhìn chăm chăm vào Vương Siêu, như thể muốn nhìn xuyên qua cả người hẳn.

“Trần Bản, cô yên tâm. Tôi tuyệt đối không có thể lực châu Âu nào cả, có điều bối cảnh thì có, với con mắt của cô tất nhiên sẽ nhận ra. Còn về nghi ngờ của ông cô rằng tôi âm mưu gì đó với sản nghiệp họ Trần nhà cô, tôi có thể đảm bảo không hề có chuyện như vậy. Cô có tin tôi không?”

Trần Bản áy náy cúi mặt xuống, nhẹ giọng: “Đương nhiên tôi tin anh rồi!”

“Vậy thì tốt!” Vương Siêu thở phào một hơi.

“Thực ra...” Trần Bản chần chừ, có vẻ một câu đang nghẹn nơi cuống họng, muốn nói nhưng lại ngại không dám nói.

“Thực ra cái gì?” Vương Siêu không khỏi lấy làm lạ.

“Thực ra... thực ra không có gì...” Trần Bản chợt nở một nụ cười tươi rói, sắc lam trên bộ lễ phục lấp lánh như biến cô thành tiên nữ trên trời. Cả Vương Siêu tự đáy lòng cũng không thể không thừa nhận, đúng là hôm nay trông Trần Bản thật nổi bật.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Vương Siêu và Trần Bản vừa quay lại, Chu Giai lập tức hỏi ngay.

“Không có gì.” Vương Siêu cũng không giấu giếm: “Chuyện thể lực châu Âu khiến cô ấy không yên tâm, muốn hỏi cho rõ thôi mà.”

“Ồ...?!” Chu Giai nở nụ cười đầy nghi hoặc, khẽ dịch lại gần, miệng áp sát tai hắn: “Thằng cha Triệu Quân đúng là tên đại ngốc... Thể lực châu Âu! Tôi thấy đầu hắn toàn hồ dấn không à!”

“Cô nói vậy nghĩa là sao?” Vương Siêu giật mình, hoàn toàn không để ý tư thế hai người đang có chút thân mật.

“Có phải anh đã vào Đảng rồi không? Thậm chí còn được bí mật biên chế? Chắc chắn anh đã là một quan chức kha khá rồi! Nếu tôi đoán không lầm, khẳng định anh đã được phong cả quân hàm, thể lực đứng sau anh chính là Quân ủy, phải không?” Chu Giai khúc khích cười bên tai, âm thanh thổ thổ nhẹ nhàng như tiếng muối.

Vương Siêu cứng người, không thể nói được gì.

“Bối cảnh Tào Nghị thế nào hai chúng ta đều biết. Anh ưu tú như vậy, Tào Nghị lại quan hệ mật thiết với anh, không lý gì không lôi kéo anh vào. Thực ra căn cứ theo tình hình của anh, tôi vừa nghĩ đã đoán ra anh là người của Quân ủy. Trợ thủ Lâm Nhã Nam của anh, chắc hẳn cũng là người trong quân đội phải không?”

Chu Giai phân tích đầu ra đấy, một chữ cũng không sai, Vương Siêu vẫn không hề đáp lại. Bất chợt, ngữ khí của cô thay đổi...

“Vương Siêu, nói thực tôi rất lo cho anh. Bên trong đó mọi thứ đều phức tạp, còn anh chỉ là một võ nhân thuần túy. Một tổ chức như vậy căn bản không phù hợp với anh, có điều hoàn cảnh và tính cách anh tôi rất hiểu, chắc chắn là vì bất đắc dĩ mới bị Tào Nghị lôi kéo. Nói cho cùng vẫn là tôi đã ràng buộc anh, nếu không phải hôm đó kéo anh đi làm bia đỡ đạn, cũng đâu khiến anh và Triệu Quân kết oán với nhau, để rồi sinh ra thêm bao nhiêu chuyện...”

“Không phải vậy... nói cho cùng tôi còn phải cảm ơn cô. Nếu không gia nhập Tổ chức, tôi cũng không có nhiều cơ hội tôi luyện sinh tử như thế, cũng không có được thành tựu như hôm nay. Họa phúc tương thông, cô không cần phải lo lắng cho tôi...” Nghe mấy câu của Chu Giai, Vương Siêu hồi tưởng lại tất cả, tự đáy lòng trào dâng cảm giác lâng lâng xem thế sự như mây khói, họa phúc một sớm một chiều không thể nào làm phai mờ.

Chu Giai trầm ngâm nhìn qua Trần Bản, bỗng nghiêng hai hàm răng: “Siêu Siêu, tôi phát hiện mình đã thích anh rồi!”

Một lời thổ lộ như tiếng sét giữa trời quang, Vương Siêu choáng váng đầu óc. Không thể ngờ Chu Giai lại nói điều đó vào lúc này! Chỉ một câu nói nhưng còn lợi hại hơn quyền cước đại sư, nhất thời khiến hắn gần như chết đứng.

“Chu...Giai...cô... cô... nói gì?” Vương Siêu luống cuống tay chân. Đối diện với một câu nói của Chu Giai, bất kỳ chiêu thức võ công nào cũng dường như đều mất tác dụng, tay chân múa máy thế nào cũng không chạm được vào đối phương.

Tuy biết Chu Giai có thiện cảm với mình nhưng Vương Siêu cũng cảm thấy, hai người chẳng qua chỉ là quan hệ thân thiết trên mức bạn bè một chút, có thể cười đùa pha trò vài câu. Còn chính thức nói chuyện yêu đương thì rất không thực tế, không nói Chu Giai hơn hẳn những năm tuổi, mà gia thế hai bên cũng khó thể hòa hợp được.

Điều quan trọng hơn nữa, trong sâu thẳm trái tim hắn có một tình cảm không thể nói ra, đã dành cho người chị như thần tiên đập nước rồi đi kia rồi. Vương Siêu không còn là trẻ con, võ học đại sư cũng đâu phải thần tiên không nhuốm chút hơi trần, đến độ tuổi này tất nhiên cũng đã hiểu một vài chuyện tình cảm tế nhị giữa hai phái.

“Tôi...” Chu Giai vừa nói xong chợt cảm thấy hối hận: “Mình là nữ nhi mà, sao lại đi bày tỏ ...”

Hai người nhất thời đều không khỏi gượng gạo.

Đúng lúc ấy, cửa đại sảnh chợt rộ lên những tiếng ồn ào, Trần Ngải Dương gặng ho một tiếng, cả Từ Chấn cũng đứng dậy, nhìn ra phía mấy người vừa bước vào...

110. Chương 110: Bát Quái Mãnh Nhân

Người này cao to, chỉ ít cũng phải gần mét chín, mặc đồ đen, chân đi giày vải đen, bộ râu đen dưới cằm cũng dài đến bảy tám thốn, râu quai nón hai bên hàm cũng để rất rậm.

Bộ râu xoắn tít, hai mắt trợn ngược, lưng hỏ eo gấu, hai tay vừa to vừa dài, cảm tưởng như Trương Phi của Tam Quốc tái thế. Toàn thân ông ta uy mãnh vô cùng, song khi đi lại không hề phát ra tiếng động, tựa hồ đang giẫm lên bông gòn. Cử chỉ hết sức nhẹ nhàng mau lẹ, chẳng khác Tôn Ngộ Không cười gió.

Đàn ông kiêu Trương Phi mà tư thế đi lại đạt đến ý cảnh “Liệt Tử ngự phong” như Trang Tử nhắc đến, Vương Siêu trong lòng không khỏi thần phục: “Võ công thật lợi hại, công phu hạ bàn của người này đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng nổi” Nhìn một hồi, trong lòng hắn thầm thất kinh.

“Chắc chính là Trình Sơn Minh rồi!” Lời nói của Trần Ngải Dương từ phía sau khẽ truyền lại, phá vỡ chút gượng gạo của Vương Siêu và Chu Giai.

Hít sâu một hơi, Vương Siêu thả lỏng gân cốt, khẽ rung mình, tinh khí thần ngưng kết, qua ánh mắt tập trung lên người vừa bước vào. Gần như cùng lúc ấy, mọi cảnh tượng xung quanh đều biến mất trong mắt hắn.

Các võ học đại sư đều vô cùng nhạy cảm, ở xã hội trước, giữa các cao thủ với nhau, không cần đấu võ, thậm chí cũng chẳng cần chạm tay, chỉ nhìn qua mấy cái, nói một vài câu là đã có thể biết được khoảng cách cao thấp giữa đôi bên.

Từ lúc người này đặt chân vào đại sảnh, chỉ trong khoảnh khắc ánh mắt Vương Siêu tập trung trên người ông ta đã cảm nhận thấy, người này rất không hề tầm thường, nếu giao đấu hẳn chưa chắc giành phần thắng.

Liễu Sinh Thủy Minh đang ngồi cũng đứng dậy, trong khi ánh mắt Từ Chấn đã dính vào người này từ lúc nào.

Chỉ cần là người luyện võ đều có thể cảm nhận thấy sự lợi hại của người đó, ngay cả Trần Ngải Dương cũng phải thở phào một hơi dài, rồi đi đến đón tiếp người đi đầu tiên.

“Trần sư phụ, mục đích lần này tôi đến đây, chắc hẳn anh cũng biết. Xung đột về vận tải viễn dương giữa Trần thị các anh và Hoa Hưng Hội chúng tôi cũng không phải một hai ngày. Lần trước anh thắng Trương Quang Minh sư phụ, Hoa Hưng Hội chúng tôi phải rút lui, cam nguyện chịu thua. Nhưng cũng không thể nào cứ thua mãi được, lần này tôi đã đặc biệt mời sư đệ của Trương Quang Minh sư phụ từ Canada là Trình

Sơn Minh về. Trình sư phụ muốn giao đấu với anh, tôi chỉ phụ trách thu lại tuyến vận chuyển viễn dương từ Tập đoàn Trần thị. Thế nào, chúng ta lại cực lần nữa chứ?”

Người lên tiếng là một nam nhân mắt ti hí, bụng phệ, dáng vẻ khệ nệ, tuổi chừng trên dưới năm mươi. Người này chính là Phó hội trưởng Thân Hồng của thương hội Hoa Hưng ở hai vùng Đài Loan và Hong kong.

Hoa Hưng Hội là một tổ chức thương nghiệp của một nhóm người phát tài vì vận tải viễn dương, thành lập để bảo vệ lợi ích của chính mình ngay từ những năm sáu mươi bảy mươi thế kỷ trước, về sau phát triển mỗi lúc một lớn mạnh, đi lại với cả hai bên Hắc Bạch. Vì chuyện tranh giành nghiệp vụ vận tải viễn dương từ eo biển Malacca đến các quốc gia như Việt Nam, Thái Lan, Miến Điện, Mã Lai với Tập đoàn Trần thị mà hai bên không biết đã đấu đá bao nhiêu lần.

“Cực thì có thể, nhưng Trần thị hôm nay vẫn là do thúc công lão gia làm chủ, ta phải bằm báo lão gia, được gạt đầu đồng ý mới có thể tiến hành. Nếu như ông tôi không đồng ý, đại ca tôi cũng không có cách nào, chỉ có thể đợi người của Thân hội trưởng trên biển mà thôi!” Trần Bản lạnh lùng đáp.

Rõ ràng vì hai bên từng đối chọi nhiều lần, cô cũng không cần tỏ ra nhã nhặn với Hoa Hưng Hội.

“Ha ha ha...!” Thân Hồng nhìn Trần Bản cười đắc ý, cặp mắt ti hí thoáng hiện vẻ dâm tà: “Nghe nói gần đây Trần thị các người rất không ổn, lão gia thì trọng bệnh, nội bộ thì phân tài đoạt sản. Chỉ e huynh muội hai người đến khi ấy lại bị đuổi ra khỏi nhà, nhưng cửa Hoa Hưng Hội chúng ta vẫn có thể rộng mở với huynh muội cô đó!”

“Việc này khỏi cần Thân hội trưởng phiền lòng, tôi chỉ hy vọng ông không đến nỗi giống như lần trước. Thua 200 triệu, cuối cùng Hoa Hưng Hội giải tán, lưu lạc trời nam bằng ấy năm, như thế chẳng phải là cùng đường cụt ngõ rồi sao?” Trần Bản đứng là không kém phần đanh thép.

“Hừm!” Đột nhiên gã đàn ông râu xoăn cao lớn kia tiến lên trước một bước. Chỉ một bước chân ấy cũng đủ khiến cho toàn bộ mặt đất cảm tưởng như rung chuyển.

Hai chồng ly thủy tinh đựng rượu vang hai bên đại sảnh lũ lượt đổ xuống, rào rào như tuyết lở, mảnh vụn bắn tóe tung.

Choang choang choang choang! Rượu vang, vụn thủy tinh rải đầy trên mặt sàn.

Ngay lập tức, ánh mắt ai nấy đều bị thu hút nhìn cả về phía này. Vốn dĩ Hoa Hưng Hội xuất hiện chỉ là một tình tiết nhỏ, căn bản không ảnh hưởng đến không khí trong đại sảnh, song gã đàn ông uy mãnh như Trương Phi kia vừa giậm chân, lập tức trở thành điểm chú ý của tất cả mọi người.

“Ta không bận tâm đến ân oán giữa Hoa Hưng Hội và Trần thị các người!” Người đàn ông kia đúng là sư đệ của Trương Quang Minh, truyền nhân chính tông của Trình phái Bát Quái Chuồng, Trình Sơn Minh.

Trình Sơn Minh chỉ một cái giậm chân đã gây nên chấn động, song bản thân lại không chút để ý, hướng ánh mắt về phía Vương Siêu, chậm rãi nhả từng chữ: “Người chính là truyền nhân Trần Ngải Dương của Điều Thiêm Kinh, Thái cực Lý phái?”

Nguyên lai, vừa bước vào họ Trình đã cảm nhận thấy ánh mắt cùng tinh khí thần toàn thân của Vương Siêu đều tập trung vào mình. Hơn nữa cả khí độ, kinh lực và tinh thần trên người hắn, không gì là không thể hiện ra đẳng cấp của một quyền thuật đại sư, chính vì thế nhất thời y đã nhận nhầm Vương Siêu là Trần Ngải Dương, người đã đánh chết sư huynh hắn.

Trần Ngải Dương do liên tiếp bị thương, khí tức suy yếu, đi lại không thần vận, nên không hề gây sự chú ý của Trình Sơn Minh.

“Trình sư phụ, kia mới là Trần Ngải Dương” Thân Hồng thấy Trình Sơn Minh nhận lầm người, vội vàng cải chính.

Trình Sơn Minh khẽ chau mày, ánh mắt quay sang Trần Ngải Dương, nhìn một lúc: “Thì ra cũng là một cao thủ, có điều bị thương không nhẹ! Ha ha, còn anh bạn trẻ kia hẳn là người người mời đến trợ giúp? Cũng tốt, Bát Quái Trình Phái ta chưa bao giờ làm chuyện ám muội, cũng không đả thương người vô can! Người đánh chết sư huynh ta, tất nhiên ta phải báo thù, đây là việc thiên kinh địa nghĩa. Còn anh bạn trẻ, ta không hy vọng anh dẫn thân vào vũng lầy này!”

Vương Siêu tiến lên trước một bước, lắc đầu: “Trần sư phụ mời tôi đến chính là vì bị thương không thể vận động. Tôi đã nhận lời thay mặt đấu võ, ông có chuyện gì cứ nói với tôi là được!”

Trình Sơn Minh quay phắt người: “Tốt! Vậy ta sẽ đấu với người trước, đợi hấn khỏi vết thương rồi sẽ lại quyết đấu một trận. Bắt đầu đi!”

“Ngãi Dương, lại có khách đến hả? Chuyện gì vậy?” Sự huyền não ở trong đại sảnh đã kinh động đến cuộc nói chuyện của Trần lão gia phía trên.

“Thì ra Trần lão gia đến rồi, đến đúng lúc lắm, tranh chấp của chúng ta cũng nên giải quyết một lần cho xong!” Thân Hồng thấy Trần Lập Ba đi ra, lập tức lớn tiếng thét lên.

Bên cạnh Trần Lập Ba là một người đàn ông đeo kính, dáng vẻ nho nhã, tóc đã bạc. Trần Lập Ba còn chưa lên tiếng, người này đã thay mặt phát ngôn: “Trần bá, xem ra là tranh chấp thương mại, vậy hãy làm theo quy tắc cũ đi. Gần đây tình hình trên biển càng thẳng, chính phủ tuyệt đối không cho phép đấu súng ở eo biển Malacca!”

Người đàn ông này chính là Lý Hiến Dương, một nhân vật quan trọng trong chính phủ Lý gia Singapore.

“Hiến Dương tiên sinh đã có lời, chỉ còn cách làm như vậy thôi!” Trần Lập Ba cười: “Thân hội trưởng, lần này chúng ta vẫn theo quy tắc cũ vậy. Ông nói xem cược bao nhiêu tiền, võ đài mở ở đâu?”

Không đợi Thân Hồng trả lời, Lý Hiến Dương đã mỉm cười: “Tôi thấy chọn ngày không bằng gặp ngày, dù sao thì đại sảnh cũng bị vị sư phụ kia làm loạn lên rồi, biến thành võ đài chẳng phải càng tốt sao? Huống hồ hôm nay có nhiều thượng khách, mọi người hấn cũng đều rất hứng thú xem một trận giao đấu đặc sắc, ai thích thì có thể đặt cược. Thân hội trưởng, ông thấy thế nào?”

“Tôi sẽ đứng ra làm chủ, giải quyết tranh chấp thương mại giữa Trần thị và Hoa Hưng Hội các vị. Sau khi tranh chấp giải quyết, mọi người đều phải yên ổn làm ăn mới có thể giữ được thái bình trên eo biển, ông thấy sao hả?”

“Việc này...” Thân Hồng đương nhiên không lạ gì Lý Hiến Dương. Người này chẳng khác nào thân vương Singapore, là người tuyệt đối không thể đắc tội.

“Được, vậy mới sảng khoái chứ!” Trình Sơn Minh cười ha hả xem vào, vừa cười vừa rung mình, y phục trên người tạo nên những luồng kinh phong soàn soạt, khiến tóc những người xung quanh đều bay lên.

Mọi người xung quanh lui lại, lập tức giữa đại sảnh chừa ra một khoảng trống.

“Nếu đã có Lý tiên sinh làm chủ, vậy cứ như thế đi!” Ánh mắt Thân Hồng nhấp nháy, dặn dò người đứng sau: “Mau trở về, mang hợp đồng và tiền đến đây!”

Trần Lập Ba cũng nói với Minh thúc bên cạnh: “Đi gọi mấy luật sư đến làm công chứng tài chính, nhân tiện bố trí một chút cho các vị có hứng thú ở đây đặt cược!”

Trần Lập Ba vừa dứt lời, không khí hiện trường tức thì sôi nổi hẳn lên.

Có thể được Trần thị mời, đương nhiên đều là những người danh tiếng trong xã hội thượng lưu Singapore, không lạ gì tập tục đánh cược đấu võ này. Mấy người chưa đánh cược bao giờ càng tỏ ra phấn khích, lập tức lên lầu gọi điện cho thuộc hạ mang tiền đến.

Đúng lúc ấy, Liễu Sinh Thuỷ Minh chợt bước ra: “Trần tiên sinh, xin chờ một lát!”

“Tôi cũng là người trong giới võ thuật, sớm đã nghe uy danh Thái Cực đại sư Trần Ngải Dương sư phụ. Năm xưa Trần sư phụ từng đến Nhật Bản giao đấu với đại sư Thuyền Việt Nhất Lang, dùng tay bóp nát xương trán của Thuyền Việt sư phụ khiến Thuyền Việt sư phụ bỏ mạng tại trận. Thuyền Việt sư phụ là chỗ bằng hữu chi giao sinh tử với tôi nên lần này nhân cơ hội đến đây, tôi muốn tỉ thí đôi chút công phu với Trần sư phụ.”

“Việc này Liễu Sinh Thuỷ Minh sao có thể vô sỉ như vậy? Hình như hấn đã nhận thấy anh trai cô bị thương nên mới đột ngột ra mặt thách đấu!” Chu Giai vừa nghe đã tức tối nói.

“Không, đây là binh pháp trong võ đạo Nhật Bản. Nhà binh, dù có phải nguy đạo để chiến thắng cũng bắt chấp thủ đoạn. Ngay từ thời Cung Bản võ tạng, võ đạo Nhật Bản đã dung hoà thứ binh pháp này vào trong việc tu hành, quan niệm theo đuổi thắng lợi hoàn toàn khác xa với quan niệm võ đạo của người Hoa chúng ta. Chúng ta nói họ bắt chấp thủ đoạn, họ thì bảo chúng ta hủ bại, chết vẫn còn kiêu. Đây là quan điểm văn hoá, mâu thuẫn giữa nhận thức đối với võ đạo, cũng giống như mâu thuẫn giữa Đại Thiên Chúa và Đạo Hồi vậy, bên nào cũng cho rằng mình mới là đúng đắn. Thuyết duy nhất thần, hết thấy mọi đạo lí chẳng ai có thể nói cho rõ ràng được, vì thế có chữ rửa cũng vô ích”.

Vương Siêu lắc đầu nhìn Chu Giai: “Cô và Trần Bản lên trên đi, tránh bị vạ lây”.

Trần Ngải Dương đúng là đã từng kết thù với giới võ thuật Nhật Bản. Việc này lúc Vương Siêu trị thương ở Hồng Kông cũng nghe kể qua. Sau khi thành danh y đến Nhật Bản, giao đấu với võ thuật đại sư Thuyền Việt Nhất Lang của Thuyền Việt gia, đến hiệp thứ mười đã dùng “tiên thủ” cương mãnh trong Thái Cực Quyền đánh nát xương trán đối phương.

Thuyền Việt Nhất Lang là đại sư đứng trong mười cao thủ hàng đầu giới võ thuật Nhật Bản, bị đánh chết trong khi đấu võ là một mối sỉ nhục lớn với người Nhật. Có điều vì danh tiếng của y quá lớn nên từ đó đến nay vẫn chưa có ai dám khiêu chiến báo thù. Liễu Sinh Thủy Minh lần này đến vốn chỉ là để xem Trần Ngải Dương đấu võ, chuẩn bị đổi sách hòng sau này trở về nghĩ cách hoá giải. Không ngờ Trần Ngải Dương đang thọ thương, lão ta biết đây là cơ hội nghìn năm khó gặp, bèn ra mặt khiêu chiến.

Dù Trần Ngải Dương có lý do để không nhận khiêu chiến, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, truyền ra ngoài cũng đủ tổn hại thanh danh rồi.

Huống hồ thông tin Trần Ngải Dương bị thương bị Trần Lập Ba bưng kín không cho truyền ra ngoài, ngoại giới chẳng ai biết chuyện đó. Nếu Trần Ngải Dương không nhận khiêu chiến, lại bảo là do mình bị thương, người ta đều sẽ cho đây là kiếm cơ thoái thác. Còn nếu chấp nhận khiêu chiến, chắc chắn sẽ thất bại, mà một khi thất bại thì cách gì cũng khó mà nói cho rõ được.

Lời khiêu chiến này của Liễu Sinh Thủy Minh vì thế có thể xem là được một cơ hội không thể lí tưởng hơn.

Trần Ngải Dương khê ho một tiếng, bước lên trước. Vương Siêu biết, y sẽ bắt chấp vết thương, gắng gượng đấu với Liễu Sinh Thủy Minh.

Đúng lúc ấy, sự việc đã phát sinh biến cố...

“Muốn kiếm lời hả? Nhận của ta một chưởng trước đã!” Trình Sơn Minh nghe một hồi cũng hiểu là chuyện gì, bất ngờ ngoác miệng cười ha hả, lưng khom như cung, dựng chưởng ép trước lồng ngực, chân bước mạnh lên một bước. Tức thì gân cốt tê mình, lông tóc dựng ngược, toàn bộ người cuồng phong vây bủa chẳng khác nào thiên thần, một chưởng đánh về phía Liễu Sinh Thủy Minh.

Chưởng còn chưa xuất, gân cốt toàn thân y đã ầm ầm rít lên tựa tiếng sấm thâm trầm vang vọng giữa trời không, đúng là “Triết long vị khởi lôi tiên động” của cảnh giới thượng thừa trong quyền kinh. Còn chưa ra tay, gân cốt đã lôi mình, thủ thế chờ phát.

Bất thành linh ra tay, trong chớp mắt Trình Sơn Minh bật người lên. Đầu, tay, chân, thân đều cùng chuyển động, kinh phong vù vù nổi, quả là “phong truy đại thụ bách chi dao”.

Liễu Sinh Thủy Minh nhất thời kinh hãi, vừa thấy thế uy đã biết không thể chặn đỡ, hốt hoảng lùi ra sau. Nào ngờ, Bát Quái cước công của Trình Sơn Minh gần như đã đạt đến cảnh giới phi thiềm tẩu bích, liễu lĩnh đối đầu còn tạm được, còn như đã lùi thì khí thế sẽ lui, tức khắc sẽ bị dồn ép đến mức không thở nổi.

Nháy mắt Liễu Sinh Thủy Minh đã lùi ra bảy tám mét, nhưng đối phương vẫn như hình với bóng, một chưởng co lại rồi tức thì ruỗi ra, nhanh chóng lớn dần. Liễu Sinh Thủy Minh hốt hoảng đưa hai tay đẩy mạnh về trước...

Đúng vào khoảnh khắc đẩy tay ra ấy, chỉ nghe “rắc” một tiếng, cánh tay lão đã bị Trình Sơn Minh dùng Bát Quái triệt quyền chặt gãy, liền sau đó lồng ngực như bị sét đánh, toàn thân bị hất bổng lên, đập mạnh vào tường.

Thì ra lồng ngực lại trúng một chưởng của Trình Sơn Minh, thậm chí Liễu Sinh Thủy Minh cũng không nhìn rõ mình đã trúng chưởng như thế nào.

111. Chương 111: Thiên Nhân Hợp Nhất

Liễu Sinh Thủy Minh bị chưởng pháp nhanh như chớp xẹt của Trình Sơn Minh hất tung, cơ thể đập vào bờ tường trong đại sảnh, mềm nhũn tuột xuống, trông chẳng khác gì bức tranh đang dán trên tường bị bong ra rơi xuống đất.

Liễu Sinh Thủy Minh lăn trên đất, khó nhọc vùng vẫy mấy cái, ánh mắt chằm chằm nhìn Trình Sơn Minh, lộ rõ thần sắc không dám tin vào mắt mình. Rõ ràng lão không tin chỉ trong nháy mắt đã bị đối phương giải quyết nhanh gọn.

“Liễu Sinh huynh, Liễu Sinh huynh.” Từ Chấn ở bên cạnh cũng không giấu nổi kinh hãi, vội vã chạy lại đỡ Liễu Sinh Thủy Minh dậy.

Một chưởng vừa rồi của Trình Sơn Minh hiển nhiên cũng đã nương tay, Liễu Sinh Thủy Minh chỉ là hai tay gãy xương, xương ngực bị rạn mấy chỗ, không hề bị thương đến nội tạng, vì thế hãy còn giữ được tính mạng.

Chỉ có điều với tuổi tác của Liễu Sinh Thủy Minh, dầu trước đây luyện võ nên tố chất cơ thể tốt, song dù sao cũng là người đã có tuổi, một khi gãy xương, đợi bình phục rồi cũng khó lòng hồi phục lại được như trước. Có thể nói một chiêu tấn công này của Trình Sơn Minh đã chặt đứt con đường phát triển trên võ đạo của lão ta.

“Người.....người.....” Liễu Sinh Thủy Minh mặt méo xệch, đau đến mức ngũ quan đều biến dạng, một câu nói hoàn chỉnh cũng không thể thốt ra nổi.

“Sao? Còn muốn nữa hả?” Trình Sơn Minh khoanh tay trước ngực, bộ râu phất phơ như thiên thần, dừng mãnh hết lên một tiếng.

Từ Chấn đã nhận thấy võ công cao cường của Trình Sơn Minh, không dám bước lên tranh chấp, hướng hồ Liễu Sinh Thủy Minh tuy mang danh bằng hữu nhưng đa phần vẫn chỉ là lợi dụng lẫn nhau.

“Võ công của tay Bát Quái Trình Phái này đúng là cao cường, khắc địch nhẹ như trở bàn tay, thông thần nhập hóa. Trận tiếp theo hẳn sẽ rất hấp dẫn, Liễu Sinh bị thương cho người đưa đi cấp cứu là xong. Trận đấu này ta không xem không được, việc gì mà phải ra mặt vì ông ta?” Nháy mắt suy nghĩ Từ Chấn thay đổi hẳn, lập tức định rõ chủ ý.

Y lệnh thuộc hạ đỡ Liễu Sinh Thủy Minh ra ngoài, bản thân lui xuống không nói một lời, tìm ghế ngồi quan sát diễn biến sự việc.

Võ công Vương Siêu cao cường, chuyện đó Từ Chấn biết rõ. Từ sau khi hắn chiến thắng Trương Uy, Từ Chấn đã suy đi nghĩ lại trận đấu giữa hai người, cuối cùng rút ra kết luận... Nếu như mình đối đầu thì đúng là khó thể phân rõ thắng bại, như thế sẽ rất nguy hiểm.

Từ Chấn không chỉ là quyền sư mà còn sở hữu công ty riêng giá trị đến cả trăm triệu, thực sự không dám vì mối thù giết đồ đệ mà bất chấp tất cả khiêu chiến với Vương Siêu. Lần này gặp lại, trông thần thái tướng mạo đối phương là Từ Chấn lập tức nhận ra, võ công hắn đã lại tiến bộ vượt bậc, trong lòng càng thêm ngán ngấm.

Trình Sơn Minh không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì không những Từ Chấn hay Vương Siêu, mà mấy người ngoại đạo cũng nhận ra thực lực của ông ta!

“Đã nhân như quả họa!” Một đòn của trình Sơn Minh rõ ràng đã đạt đến cảnh giới của sự hòa quyện giữa kinh lực nhập hóa và minh kinh ám kinh, cương nhu tương tác, thủy hỏa đan xen. Quốc thuật đại gia thời Thanh mạt dân sơ Lý Tồn Nghĩa từng nói: “Kinh lực chia làm bốn loại, minh cương, ám cương, minh nhu, ám nhu. Người nào thấu gồm cả bốn sẽ tiến nhập Hóa cảnh!”

Vương Siêu sau khi luyện thành lôi âm, gân cốt toàn thân trở nên hết sức rắn rỏi, có thể sánh ngang với ngựa mã hổ báo. Vô giết như hổ báo, lực hồi kéo mạnh như ngựa mã, mỗi quyền mỗi cước đều chứa đựng lực khí ngàn cân.

Minh kinh lực của hắn tất nhiên đã đạt đến đỉnh điểm, cơ bắp xương cốt, da thịt đều luyện tới cực hạn, chân tay cứng rắn như thép, mềm dẻo như dây mây, đạt đến tận cùng của cương nhu tương tác, minh cương minh nhu đều tới luyện vô cùng nhuần nhuyễn.

Ám kinh cũng phân ra cương nhu. Ám cương chi kinh, lúc bột phát thì chẳng khác vạn trâm công phá, xuyên đá thấu bia, một chưởng tung ra có thể để lại dấu vết trên bản thép. Trong khi đó, nhu kinh lực trong ám kinh, một khi bùng phát, lúc rắn lúc mềm, vạn trâm cùng phun ra từ lỗ chân lông như có linh tính, thâm nhập huyết đạo, tùy ý mà nông sâu, nặng nhẹ khác nhau. Giao đấu với người khác, có thể khiến đối phương không thể nắm bắt được mạnh yếu của mình. Không những vậy, ám kinh nhu công còn có thể giúp người khai thông huyết mạch, chữa bệnh, kéo dài tuổi thọ.

Trong bốn loại kinh lực đó, hiện Vương Siêu đã luyện thành ba loại, duy còn ám kinh nhu công là chưa thể bao phủ hết toàn thân, chưa thể đạt đến mức “nhất vũ bất năng gia, đẳng trùng bất năng lạc”.(chỉ mức độ cảm nhận và linh cảm nhạy bén đối với thể trọng cơ thể đã đạt đến trình độ siêu tưởng)

Tuy nhiên giờ Vương Siêu đã dần tiến vào giai đoạn tới luyện, chỉ ít ám kinh giữa hai tay và hai chân đã bắt đầu trở nên mềm mại như hoa bông. Hiện giờ, nếu con ruồi muỗi nào đáp xuống tay hoặc chân hắn chắc chắn sẽ bị ám kinh chấn chết, nhưng nếu đáp xuống đầu mặt hay lưng thì hắn vẫn khó lòng thực hiện được điều đó.

Ruồi nặng hết sức nhạy cảm, chỉ cần làn da người khẽ rung là lập tức nhận ra rồi bay đi. Nhưng khi ám kinh đã luyện đến nhu nhập hóa, trong lòng thanh tịnh, tự nhiên phát xuất, tốc độ nhanh như điện thì dù với sự nhạy cảm của ruồi nặng cũng không thể tránh kịp.

Hóa kinh cao thủ giao đấu với người thường, thật chẳng khác nào chân tay mang điện, chỉ cần chạm nhẹ, minh ám lưỡng kinh sẽ đồng thời phát xuất, đối phương lập tức sẽ bị tê dại nửa người.

Quán trưởng Thiên Tân quốc thuật quán Tiết Diên từng nói “Người đạt đến cảnh giới võ công cao, có thể phát điện đánh người” đúng là không phải đại ngôn. Có điều Trình Sơn Minh vừa rồi bất ngờ tung ra ba chưởng, cơ thể còn chưa phát ra lôi âm, vậy mà đánh trúng đã hất tung đối phương dính cả vào tường. Đây rõ ràng là kết quả của minh cương, ám cương, minh nhu và ám nhu trong quyền cước đều đã được vận dụng vô cùng tự nhiên. Vương Siêu không khó để đoán ra, mức độ thuần khiết trong kinh lực của người này còn vượt trên hắn mình.

“Khá lắm, đúng là đại cao thủ, không hổ là hậu nhân của Trình Đình Hoa lão gia! Trình phái Bát Quái có được một cường giả như vậy, đúng là đã phục hưng rồi. Xem ra rất nhiều tinh tú của Quốc thuật đã lưu lạc ra ngoài, mọc cành nảy rễ ở nước ngoài, trong khi chính tại bản thổ lại tiêu điều xơ xác!”

Nhìn mấy chưởng của Trình Sơn Minh, Vương Siêu cuối cùng cũng hiểu sao Liễu Tuấn Hoa khi giới thiệu về người Hoa trên thế giới lại nói đến người Hoa ở nước ngoài tàng long ngoạ hổ, có những cao thủ không thể tưởng tượng nổi.

Võ công của Liễu Sinh Thủy Minh và Từ Chấn có thể xem như ngang hàng, tất nhiên không phải là đối thủ của cao thủ Hóa kinh như Trình Sơn Minh. Muốn đấu lại họ Trình, e phải bậc Đại sư quyền thuật đứng thứ ba trở lên trong võ giới Nhật Bản mới đủ sức.

“Xin mời!” Trình Sơn Minh bình thản thu tay như thể vừa làm một việc nhỏ nhoi không đáng kể, không mấy may để ý đến Liễu Sinh Thủy Minh đã tán phé mà quay đầu lại nhìn Vương Siêu, ánh mắt như lửa điện vây lấy người hắn.

“Trình sư phụ, xin chỉ giáo!” Chớp mắt tinh khí thần của Vương Siêu cũng tập trung lên người Trình Sơn Minh. Toàn bộ không gian trong mắt hắn đều mất hết màu sắc, chỉ còn lại vị cao thủ chính tông của Trình phái Bát Quái Mỗ trước mặt.

Tinh thể trở nên căng như dây đàn.

Vương Siêu phát lực, lắc mình, vừa giống gấu vươn người, lại như gà trống rĩa lông. Gân cốt toàn thân hẳn lập tức phát ra âm thanh tanh tách, chẳng khác ai đó đang đốt pháo.

Từ cổ đến các khớp xương sống, xương hông, xương đùi, khớp gối, khớp cổ chân, bàn chân, khớp hai bả vai, các ngón tay, toàn bộ gân cốt trên người đều đồng loạt phát ra tiếng động.

Một luồng lốc xoáy vô hình nổi lên.

Đứng trước uy thế và sức bùng phát khủng khiếp đó, tất cả những ai có mặt đều không khỏi biến sắc, kinh ngạc nhìn gã thanh niên ngoại hình không khác một sinh viên này.

Trần Lập Ba khẽ nhắm mắt, nhớ lại lúc bày trận đón tiếp Vương Siêu, trong lòng thầm hãi hùng: “Nếu như hôm ấy thật sự ra tay, khoảng cách bảy tám mét với sức bùng nổ của người này, chỉ e hắn sẽ giết mình trước khi bị súng bắn chết...”

Từ Chấn nhìn thấy uy thế như vậy của Vương Siêu, trong lòng cũng chợt cảm thán: “Lôi động, không ngờ hắn đã đạt đến cảnh giới lôi động! May mà mình chưa khiêu chiến, nếu không chết là cái chắc! Xem ra chuyện đích thân báo thù cho đồ đệ e rằng là chuyện không thể rồi...”

Kể ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo. Triệu Quân ở bên cạnh Từ Chấn dẫu không phải người luyện quyền, nhưng trông thấy uy thế lúc này của Vương Siêu, trông ngược cũng đập thình thịch: “Đây đâu phải là người, rõ ràng chỉ là hình người! Không biết phải bao nhiêu súng đạn mới giết chết được hắn? Nếu mình cầm tiểu liên, không biết có thể một mình khiêu chiến hắn không?”

Một thế làm nóng người “Hùng Kê Đầu Vũ” của Vương Siêu, trong chớp lát đã thể hiện hết toàn bộ công phu bản thân, cả Trình Sơn Minh nhìn thấy sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Vương Siêu không hề dừng tay, chỉ khoảnh khắc sau khi “gà trống rĩa lông”, Lôi âm đã đạt đến đỉnh điểm, hòa lẫn với những kinh ngạc tại hiện trường, cùng với khí thế vô song, chân cuộn lốc xoáy, điên cuồng hút lấy mặt đất, tiến lên trước một bước, chớp mắt đã ở vị trí chỉ cách Trình Sơn Minh hai bước chân.

Hai tay hắn đồng thời tung ra, Mã Hình Pháo Kinh âm âm xuất phát, như sấm sét lan tỏa khắp không gian đại sảnh.

Nếu như nói “Hùng Kê Đầu Vũ” là ám lôi nặng trĩu thì “Mã Hình Pháo Kinh” lại là cơn sấm sét uy mãnh nổ tung giữa trời, khiến toàn bộ đại sảnh nhất thời phát ra những tiếng ù ù, cứ như là không khí đã bị một quyền đó đốt cháy.

Trình Sơn Minh chợt cảm thấy kinh phong táp mặt, đối phương quyền chưa đến, phong lôi đã tiên động, khiến làn da y run lên.

Trong con mắt y, chiêu Mã hình pháo kinh này không phải là một quyền đơn giản, lợi hại không phải là cương kinh mãnh liệt mà là khí thế ẩn chứa trong nó.

Ở khoảnh khắc xuất quyền tấn công, Vương Siêu đã khéo léo kết hợp với những hãi hùng của mọi người trong đại sảnh, một quyền xuất ra khiến họ Trình có một ảo giác, rằng chính thời điểm ấy dường như tất cả những người trong đại sảnh đều trở thành kẻ địch của mình, tất cả địch ý của mọi người đều được đòn Mã hình pháo của Vương Siêu ngưng kết lại, khí thế, tinh thần đều vọt cao lên đỉnh điểm không thể cao hơn!

Khí thế trong một quyền này của Vương Siêu khiến Trình Sơn Minh cảm nhận được thiên thời, địa lợi, nhân hòa, có một cảm giác như thiên nhân hợp nhất tiềm ẩn trong đó.

Võ công như vậy, không chỉ đơn thuần là cương kinh dũng mãnh, mà là một đòn tấn công đỉnh điểm chí đạo!

“Mạnh lắm!” Trong đầu Trình Sơn Minh nảy ra ý nghĩ lùi sau tạm tránh cường thế của đối phương. Nhưng suy cho cùng y vẫn là cao thủ tuyệt đỉnh của Bát Quái Môn, đã có được bảy tám phần công phu Trình lão nhân, bản thân lại là võ học đại sư kiệt xuất nhất trong người Hoa Bắc Mỹ, hơn thế nữa cũng từng thân chinh bách chiến, kinh nghiệm đầy mình, tâm trí kiên định không thể công phá, vì thế ý nghĩ lùi lại vừa nảy ra đã lập tức bị chính y gạt đi.

Thân hình khẽ động, song chưởng cùng xuất, bất ngờ chặt ngang, dùng tiết pháp chém về phía cổ tay Vương Siêu.

Bụp!

Song chưởng của Trình Sơn Minh và quyền kinh của Vương Siêu trực diện đối nhau, tiếng va chạm như pháo nổ, không khí chao đảo, ai nấy trong đại sảnh đều cảm nhận gió lạnh vù vù tấp vào mặt.

Hai tay Trình Sơn Minh vừa chạm đã vung ra, như thể bị Mã Hình Pháo thiên nhân hợp nhất của Vương Siêu nổ văng ra vậy.

Nhưng, hai tay tuy bị tách song toàn thân y vẫn không hề dừng lại hoặc lùi sau, mà là một cú vặn lưng, nghiêng người, thúc vai, bả vai lúc này giống như một họng súng, nhằm thẳng giữa người Vương Siêu chọc tới. Vị trí mà đầu bả vai nhắm tới là xương quai xanh của hắn.

Cùng lúc đó, hai tay bật văng ra của Trình Sơn Minh nhanh như chớp từ dưới sườn luồn lên, linh hoạt đến mức không tưởng chẳng khác hai sợi roi bằng thép. Song chưởng chặt ngang, trong nhu có cương, mềm mại cuốn diết, cơ thể chẳng khác gì trường thương, hung mãnh tiến lên, sấn vào trung tâm, cùng Vương Siêu đối đầu trực diện, không mấy may tỏ ra thua kém.

Chưởng như roi dao, thân như trường thương, hề động là nổi phong lôi, có thể thấy trong Bát quái chưởng của Trình Sơn Minh đã dung hòa quyền ý của Bát Cực Hình Ý, có thể tấn công đến bất cứ chỗ nào.

Vương Siêu bất ngờ bùng phát ra một quyền đã tập trung toàn bộ tinh khí thần, hơn nữa còn khéo léo kết hợp với không khí trong đại sảnh, đánh ra một quyền thiên nhân hợp nhất, tạo cho Trình Sơn Minh một áp lực như kiểu ai ai cũng là địch, thành công gây sốc cho tinh thần đối phương khiến y phải nảy sinh thoái ý. Có thể nói đây là thoi quyền đặc ý nhất, uy lực lớn nhất kể từ khi Vương Siêu học võ đến nay.

Trong khoảnh khắc đánh ra chiêu này, trong lòng hắn dấy lên một luồng hào khí thiên hạ vô địch, khí thế toàn thân hừng hực, trào dâng vô hạn. Chỉ cần Trình Sơn Minh lùi lại, liền sau đó sẽ là liên tiếp những đòn tấn công không ngừng nghỉ. Dù có võ công cao cường đến mấy cũng sẽ bị dồn cho không kịp trở tay, cuối cùng ắt khó tránh khỏi thất bại.

Nhưng Trình Sơn Minh quả không hổ là cao thủ tuyệt đỉnh, thoái ý vừa xuất hiện đã tức khắc bị dập tắt, tiếp sau đó bằng công lực thâm hậu thi triển vô số những biến hóa, hòng đoạt lại thế thượng phong.

Bụp! Vương Siêu sau khi đánh bật hai tay Trình Sơn Minh, song quyền bất ngờ kẹp lại, khom người, cúi trở tay trái nhô lên nghênh đón bả vai đối thủ đang húc đến, trước khi chạm vào xương quai xanh.

Nắm đấm tay phải của hắn vẫn tung ra đòn Mã Hình Pháo Kinh, một luồng lực với sức công phá khủng khiếp giáng về phía mặt họ Trình.

112. Chương 112: Long Xà Cuộn Sóng

Đúng lúc ấy, một pháo quyền từ tay kia của Vương Siêu quét đến gần mặt họ Trình. Quyền chưa tới kinh phong đã ràn rụa như lưỡi dao, làm cả khuôn mặt ông ta đau rát.

Nếu để chiêu pháo quyền này đánh trúng, một bên mặt Trình Sơn Minh e là sẽ theo gió bay đi!

Trình Sơn Minh thầm hừ nhạt trong lòng, hai tay quỷ dị từ dưới sườn rút ra, tư thế như xuyên hoa lừa liễu chênh chếch hướng lên trước, chặn đỡ đòn pháo quyền cương mãnh của đối phương.

Nhưng, một đòn pháo quyền này của Vương Siêu không hề đơn giản mà chính là kết quả của cả quá trình chiêu xuất liên hoàn, khí thế không ngừng leo thang. Bất luận sức mạnh hay khí thế, một chiêu đó đều đã đạt đến đỉnh cao tột bậc, song chưởng của Trình Sơn Minh lập tức bị thổi bay, bật mạnh về phía sau.

“Thiên Nhân Hợp Nhất” đúng là không thể ngăn cản, pháo quyền liên tiếp oanh tạc, bất cứ chướng ngại nào cũng đều bị sức mạnh vô song của Vương Siêu công phá tan tành.

Trình Sơn Minh quả thực không ngờ, vừa mới lâm trận mà tiểu tử kia đã phát huy được khí thế và sức tấn công mạnh nhất, chiếm ngay thượng phong về khí thế. Giờ thì dù địch thủ có công phu tinh tú, thân pháp quỷ dị đến đâu, dùng hết cách hóa giải cũng khó lòng giành lại ưu thế.

Liên tiếp hai chiêu dồn dập phản công của ông ta đều bị quyền kinh của Vương Siêu đập tan. Không thu được kết quả, Trình Sơn Minh không khỏi thầm kinh hãi. Gã thanh niên thư sinh này hoàn toàn không phải một con ngựa non hấu đá, mà là một quyền thuật đại sư thực thụ, Hình Ý kiêm thâm. Chỉ cần một chút sơ sẩy, bản thân ông ta bị dồn đến chết cũng là chuyện không thể không xảy ra.

Một thoáng trấn tĩnh tinh thần, dướn lên trước một bước, Trình Sơn Minh bất ngờ đến được mạn trái của Vương Siêu, tay chum như đao nghiêng nghiêng bổ xuống. Chưởng lực mới chém đến lưng chừng đã phát ra những tiếng rít nhẹ nhẹ, hết như thanh âm kim loại rung chấn khi vung một thanh đại đao trong không khí.

Tất cả tinh thần của Vương Siêu đều đang tập trung lên người Trình Sơn Minh, đương nhiên nhận ra ngay tung tích đối phương, hướng hồ bản thân hẳn cũng đã luyện qua Bát Quái Bộ, từng xưng hùng bởi cước pháp, vì thế việc đối phương rướn bước áp tới đều hết sức quen thuộc. Trình Sơn Minh vừa bước ra, Vương Siêu nhanh chóng đạp sang một bước, tức thì tạo thành thế song phương đối mặt.

Rầm! Bước chân rung chấn, mặt đất lay chuyển, lại là một cú mã hình pháo quyền đón tiếp cú chặt tay của Trình Sơn Minh.

Quyền chưởng đụng độ, chưởng lực Trình Sơn Minh bất chợt ghi mạnh xuống dưới, khoang bụng phát ra những tiếng ầm ầm không ngớt, da thịt toàn thân đổ lạng, toàn bộ cánh tay như to lên gấp đôi, thủ đao theo thế ép mạnh xuống.

Động tác vừa ghi vừa kéo của ông ta thực sống động, chẳng khác nào một gã đồ tể tay cầm con dao to bản, đang phanh bụng một con lợn béo.

Thủ đao kéo đi kéo lại, cảm tưởng không khí cũng bị kéo giãn, phát ra những tiếng tu tu chói tai.

Công phu này của Trình Sơn Minh chính là “Đà Đao Kinh” mật truyền trong Thủ đao Bát Quái, vừa chém vừa ép vừa lôi vừa kéo. Bốn loại kinh lực quyền trong một thể, vận dụng nhuần nhuyễn sẽ vô cùng lợi hại. Một chiêu thủ đao, hễ ai trúng phải thì thật chẳng khác nào bị một thanh đại đao rạch bụng.

Chiêu thức họ Trình đang thi triển là pháp môn vận lực lợi hại nhất trong Trình phái Bát Quái, chỉ sử ra khi giao đấu sinh tử. Một chưởng chém xuống, dù đối phương chặn đỡ thế nào cũng sẽ bị ám kinh trong chưởng lực kéo rách huyết quản, nháy mắt biến thành một huyết nhân.

“Đà Đao Kinh” thâm hiểm tàn độc nên rất hiếm khi được sử dụng, nhưng lúc này Trình Sơn Minh thực sự đã bị dồn ép quá mức. Nếu không nhanh chóng giành lại thế thượng phong, không chỉ nói chuyện thắng thua mà bản thân ông ta còn khó lòng chắc chắn không bị mất mạng dưới tay Vương Siêu.

Trình Sơn Minh là tuyệt đỉnh cao thủ Bát Quái Môn, cho dù Trần Ngải Dương không bị thương, đấu với ông ta thắng bại cũng chưa dám nói trước. Vì vậy Vương Siêu tuy quyền vừa xuất đã chiếm được thượng phong, song muốn một hơi hạ được họ Trình cũng là chuyện không thể.

Không khí găm rít tựa cuồng phong, cánh tay và nắm đấm Vương Siêu lập tức cảm nhận thấy lực đạo sắc lẹm đang quét xuống, ống tay áo như chạm vào một cây kéo vô hình, lập tức phân thành hai nửa. Khoảnh khắc ấy, những lỗ chân lông trên cánh tay hẳn chợt đau nhức dữ dội, cảm giác máu tươi đang tuôn ra.

Nếu là cao thủ bình thường, đối mặt với uy thế khiếp người đó ắt hẳn sẽ thu tay lùi lại, nhưng Vương Siêu thân chinh bách chiến, hiểu rõ ý nghĩa của khí thế trong luận võ. Trước một đối thủ quyền cước công phu đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa như Trình Sơn Minh, lùi cũng vô ích. Lui là tức thì bị đuổi kịp, lui là tắt chết!

Dù cả cánh tay có bị kéo đứt thì hẳn cũng không thể lùi lại.

Thoáng chốc hai mắt Vương Siêu co thành một khe nhỏ, pháo quyền khê chấn. Lốp không khí xung quanh da tay hẳn chợt xoáy tít, gân cốt cuộn cuộn trỗi dậy, tựa hồ vô số những con giun xanh khổng lồ cuộn trên lớp da, trông vô cùng khiếp hãi.

Hai cánh tay Vương Siêu giờ chẳng khác gì hai con độc long đang cuộn mình nhào lộn, ống tay áo rách cũng lay động phần phật như lá cờ, bất thành linh cuộn chặt lấy thủ đao của Trình Sơn Minh.

Đây là thế “Long Xà Phiến Cổn” trong Long Xà Hợp Kích, hai cánh tay vừa như ngọn thương lại vừa giống cột cờ, ống tay áo thì tựa hồ mặt cờ, phần phật lay động. Mặt lá cờ đảo lộn, cảm tưởng như sóng kinh đại hải nhấp nhô, hai cánh tay tựa long xà, nấp sâu dưới sóng kinh, bất ngờ vút lên nuốt người trong nháy mắt.

Đòn tấn công này phải kết hợp với ống tay áo, nếu chỉ là hai cánh tay trần thì chẳng khác nào rồng không có sóng, muốn cuộn múa cũng không thể. Ống tay áo bị Trình Sơn Minh kéo rách của Vương Siêu, lúc thi triển càng giống một lá cờ lay động, có long có xà, càng ra vẻ vờn nước đánh sóng.

Long du thiển than tao hà kịch, long quy đại hải đằng vân giá vũ. (Rồng dầm bãi cạn cá tôm lờn, rồng về biển lớn vờn mây gió)

Trình Sơn Minh thi triển một chiêu Đà Đao Kinh vốn cho rằng sẽ chiếm lại thượng phong, nào ngờ Vương Siêu lại có chiêu thức cổ quái hơn. Hai mảnh tay áo rách phút chốc như sóng cồn biển lớn, cuộn chặt lấy cánh tay ông ta rồi bất ngờ giật mạnh, hoá giải hoàn toàn đòn đao của họ Trình.

Linh giác nhạy bén của Trình Sơn Minh cảm thấy quái chiêu của đối phương vẫn chưa tận, bèn lắc nhẹ cổ tay... Roạc! Ống tay áo của Vương Siêu hoàn toàn bị xé tan, lộ ra cả cánh tay trần trụi.

Nhưng, đúng vào lúc Trình Sơn Minh phát lực, hai tay Vương Siêu một co một duỗi phóng ra, phát động một lực đạo quỷ dị khủng khiếp. Những gợn gân xanh trên cánh tay phải càng cuộn lên, công vào chính giữa lồng ngực của họ Trình, tay trái lại giấu đi như độc long ẩn nấp, hai chân sấn đến ống chân đối phương.

Hai mắt Trình Sơn Minh đột ngột thu nhỏ, hai tay vung mạnh về phía sau, bước chân bất ngờ nhanh như chớp lùi lại.

Chỉ có một từ “kinh hồn bạt phách” để miêu tả cuộc đối đầu giữa hai bên, sát cơ bủa vây tứ bề, một sơ suất nhỏ là đổ máu gục ngã tại trận. Hai cao thủ đều đang cố tranh giành thế thượng phong, cuối cùng Vương Siêu bằng thế Long Xà Cuộn Sóng đánh đổi một ống tay áo, ép cho Trình Sơn Minh lần đầu tiên phải thoái lui.

Trình Sơn Minh vừa lùi, khí thế Vương Siêu chợt tăng vọt, như hình với bóng đuổi theo, bộ pháp liên tục thi triển, thế như đại mã cuồng phi, hai cánh tay luân phiên co duỗi, không ngừng xuất quyền khiến không khí xung quanh nổ tanh tách. Vương Siêu cứ thế bám riết, bất kể Trình Sơn Minh có lùi như thế nào cũng không thể tránh khỏi quyền ảnh bủa vây trước mặt.

Hai chân Trình Sơn Minh như biến thành một đường chỉ, chớp mắt đã lùi đến sát tường đại sảnh. Đường thoái lui đã tận.

Bất chợt, ông ta dựa lưng vào bờ tường, toàn thân thẳng đuột, hai tay dang ra như một con thạch sùng khổng lồ, bám sát vào tường chồi lên, tránh khỏi những đợt pháo quyền liên tiếp của Vương Siêu.

Hai mắt Vương Siêu rực sáng. Đúng vào khoảnh khắc Trình Sơn Minh bám tường leo lên, hấn lập tức dừng lại lùi sau một bước, liền sau đó toàn thân lại lắc mạnh, gân cốt một lần nữa phát lói âm.

Trình Sơn Minh thoái lui, vốn dĩ đã thua về khí thế, lúc này áp lưng vào tường trượt lên cũng chỉ là độc chiêu trong bức bách, không thể làm gì khác được nữa mà thôi.

Chiêu thức này tuy kỳ diệu song lại là hư chiêu, vẫn phải dựa vào thế áp người vào tường, co rút cơ lưng chồi lên cao, chẳng khác gì rắn leo cây. Thực ra đó rốt cuộc cũng chỉ là một dạng Sơn Đông mãi võ, cơ thể co rút dính vào tường ắt không thể lâu dài, lại không có điểm tựa, lúc kiệt lực rơi xuống rõ ràng chỉ có đường chết.

Chiêu thức này vốn dĩ chỉ là uống sương cầm khát, tuy nhất thời tránh được đòn Pháo hình uy mãnh của Vương Siêu, song khi rơi xuống lại khó lòng thoát khỏi thế bị động.

Vương Siêu lùi lại, một lần nữa rung mạnh gân cốt, tích trữ sức lực, điều chỉnh trạng thái đến đỉnh điểm. Chỉ cần đợi thêm vài giây, lúc Trình Sơn Minh rơi xuống sẽ lập tức dồn dập tấn công.

Loạt tấn công này, với tình thế như vậy, có là thần tiên cũng khó mà chống đỡ.

Nào ngờ, hai tay đang áp sát trên tường cao của Trình Sơn Minh bất ngờ thực sâu vào tường... Rầm! Vách tường cứng chắc chợt thủng ra mấy lỗ, cơ thể Trình Sơn Minh thừa dịp đeo lại đó, nhiều hơn một giây so với tính toán ban đầu của Vương Siêu.

Vương Siêu vốn đã chờ sẵn, khi Trình Sơn Minh rơi xuống là đúng lúc lực khí của hắn đạt đến đỉnh điểm. Thật không ngờ chỉ lực của họ Trình lại khủng khiếp đến như vậy, chớp mắt đã chọc thủng gạch vữa, giữ cơ thể treo trên tường lâu hơn dự kiến.

Chỉ một giây lơ nhịp, khí tức, cơ bắp, kinh lực toàn thân Vương Siêu đều đã xuất hiện chút ít ngưng trệ. Cơ hội tuyệt vời, Trình Sơn Minh lập tức thừa khoảnh khắc ấy tuột xuống.

Tuy khí thế vẫn đại thịnh, song tinh thần Vương Siêu sau phán đoán sai lầm đã suy giảm đôi chút, dầu vậy công phu giữ miếng vẫn không hề yếu đi. Trình Sơn Minh vừa hạ xuống, hắn lại như hổ đói lao đến, thủ cước đồng xuất, kinh lực như tên trực diện tấp tới.

Trình Sơn Minh sau một hồi tránh né đã tiêu hao rất nhiều tinh lực, nhất là khoảnh khắc bám tường cầu sinh gần như đã khiến cơ thể suy kiệt. Trước đòn tấn công dồn dập của Vương Siêu, nếu vẫn trực diện đón đỡ thì chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Trình Sơn Minh cơ thể đã chạm đất, động tác không dừng lại mà bất ngờ trượt xuống sâu hơn, thân thể khô vùi co lại chẳng khác nào một đứa trẻ, hai chân đập tường bật mạnh, nhanh như chớp lặn sang một bên như quả bóng.

Chiêu thức nhanh lẹ vô cùng, vừa giống hầu tử cơ mình, lại giống lãng lư lẩn lộn, tích tắc thoát khỏi cơn mưa quyền cước của Vương Siêu.

Vương Siêu tuy phán đoán sai lầm song khí tức vẫn luôn bám chặt lấy đối thủ, tuy chưa thể giành chiến thắng nhưng từ đầu tới giờ đều chiếm thế thượng phong. Vừa thấy Trình Sơn Minh co người lẩn đi, hắn một lần nữa lại xoay người, hai chân đảo nhẹ. Một cú hồ vồ, thủ quyền như đại phủ khai sơn, gần như cùng một lúc nhằm hướng họ Trình đánh tới.

Trình Sơn Minh không khỏi thầm kêu khổ, liên tiếp mấy lần biến chiêu, gần như đã thi triển hết khả năng giải vây mà vẫn không ngừng phải đối mặt với nguy hiểm.

“Gã thiếu niên này hề chiếm được thượng phong là không chết không thôi, không ngờ lật ngược tình thế lại khó khăn đến thế!” Trình Sơn Minh kinh hãi, thật sự ngạc nhiên trước thành tựu quyền thuật của đối thủ.

Tuy ông ta đã kéo rách tay áo Vương Siêu, nhưng cũng bị hắn ép cho như lừa lẩn đất. Trong con mắt người ngoài có vẻ đó là ngang sức, song đối với người trong nghề thì Trình Sơn Minh đã lâm vào tột cùng nguy hiểm!

“Sao lại như vậy được?” Từ Chấn ngồi ngoài cũng không khỏi dấm mồ hôi kinh hãi: “Võ công của hắn đã đến cảnh giới này rồi sao? Thậm chí cao thủ như Trình Sơn Minh, vừa xuất chiêu đã sa vào thế yếu, suốt từ này giờ vẫn không thể giành lại quyền chủ động?”

Con mắt Trần Ngải Dương còn tinh tường hơn Từ Chấn nhiều, nhìn tình thế trong lòng không khỏi cảm thán: “Một chiêu Tụ Lý Phiên Lăng ấy đúng là trong thô có xảo, xảo trung tàng sát, ngầm chứa ý cảnh Đại kỳ cuộn cuộn. Cột cờ làm thương, rõ ràng là sát chiêu chiến trường cổ đại. Nếu không có chiêu này, e hắn đã bị Trình Sơn Minh đánh bại rồi... Sát chiêu đó, rốt cuộc là ai mới có thể sáng tạo ra chứ?”

“Trình Sơn Minh cũng không vừa, không ngờ có thể hóa nguy thành an trong khi vẫn đang ở thế yếu. Đổi lại là ta, trong hoàn cảnh như thế chắc hẳn khó tránh khỏi...”

Trong lúc Trần Ngải Dương đang suy nghĩ, Vương Siêu đã lao đến chỗ Trình Sơn Minh vừa lẩn lại...

Trình Sơn Minh bật mạnh người, cơ thể duỗi ra, đối mặt với cú chém xuống của Vương Siêu không mấy may hốt hoảng, một tay bất ngờ phóng tới dưới hông địch thủ, men theo đường trung tâm giữa cơ thể quét lên đến tận cổ họng đối phương.

Chiêu thức này là một biến hóa của “Tiếp Thân Chuông” trong Bát Quái, ở các quyền pháp khác còn gọi là “Đề Thủ Quyền”. Tất cả diễn ra trong giây khắc thân người co cụm rồi bất chợt duỗi ra, tay men theo đường trung tâm giữa cơ thể nâng lên, tấn công vào yết hầu dưới cằm địch.

Bụp! Tiếp Thân Chương của Trình Sơn Minh gặp Hổ hình phi kinh của Vương Siêu. Khớp năm ngón tay của Vương Siêu nổ tanh tách, hai tay cùng hóa thành Ưng trảo, nắm chặt bàn tay họ Trình.

Cánh tay còn lại của Trình Sơn Minh lao tới, chương hóa thành trảo, hai cánh tay vừa đẩy vừa giữ, cũng tóm chặt tay Vương Siêu.

Vương Siêu chân như vó ngựa, đạp mạnh về trước. Hai chân Trình Sơn Minh co lên, đỡ liền hai cước của đối thủ. Liên tiếp những tiếp va đạp vun vút kịch liệt, giày của cả hai đều bị đá nát tơi tả, bắn tung tóe ra tứ phía.

Vương Siêu nhân thể bất chợt buông tay, húc mạnh vai vào vai Trình Sơn Minh. Cơ thể hắn dường như vút lên, nhảy mất sử ra chiêu “Phi Mã Đạp Yển”.

Đối phương khê động, Trình Sơn Minh đã phát giác điều bất ổn. Thấy Vương Siêu dường như không nhảy lên ông ta biết ngay lành ít dữ nhiều, vội vàng thu hai tay chặn trước thân, đồng thời lùi nhanh về sau.

Nào ngờ cước lực của Vương Siêu vô cùng hùng mãnh, không phải người chết thì ta vong, cả người lướt tới, một chân đạp lên bả vai, chân kia giẫm lên giữa ngực họ Trình.

Lòng ngực Trình Sơn Minh thụ lực, bất chợt lún xuống, hóp sâu vào trong không dưới một thốn, liền sau đó khí lực phun ra tua tủa, thi nhau đâm vào chân Vương Siêu.

Đúng lúc ấy, cước thứ ba đã đến trên cổ họng!

Một bàn tay đang chắn trước mặt của Trình Sơn Minh trượt xuống, giữ chắc yết hầu, đồng thời bàn tay kia tung quyền đánh mạnh vào chân còn lại của Vương Siêu. Đây rõ ràng là đồng quy vu tận!

Trình Sơn Minh biết cước lực của đối phương vô cùng hùng mãnh, chương thủ bản thân không thể bảo vệ nổi cổ họng của mình. Dẫu cho một quyền của công ta đánh gãy một chân Vương Siêu, kết cục vẫn là yết hầu dập nát.

Một mạng đổi một chân, dù thế nào cũng không phải là cuộc trao đổi khôn ngoan.

Đúng vào lúc nghìn cân treo sợi tóc ấy, Vương Siêu bất ngờ nhón chân lên, không đá xuống mà đạp vào tay Trình Sơn Minh, mượn lực nhảy ra đáp xuống mặt đất.

Cú nhảy đó cũng tránh luôn một quyền của họ Trình. Có điều Vương Siêu rút lui như vậy là vô cùng nguy hiểm, chẳng khác nào đang chiếm thượng phong lại chủ động rút lui. Chỉ cần Trình Sơn Minh đuổi theo tấn công, dù công phu bằng trời cũng khó thoát khỏi cái chết.

“Phi Mã Đạp Yển” vốn dĩ là chiêu thức địch không chết thì ta vong. Không ai thi triển chiêu thức này đến lúc giết được đối thủ lại triệt thoái rút lui, bởi đó chẳng khác gì tự dâng tính mạng cho địch,

Trình Sơn Minh đang định lao theo truy kích, chợt ngộ ra vội vàng đứng khựng lại: “Vừa rồi hắn đã mạo hiểm nung tay với mình...!”

113. Chương 113: Thất Phu Vô Tội, Hữu Võ Kỳ Tội

Chân phải Vương Siêu chống dưới mặt đất, chân trái hơi kiễ lên, khê cử động, vẻ như đang hành khí dẫn thông huyết mạch.

Hắn đó là vì một chương ám kinh phản kích từ ngực Trình Sơn Minh đã đâm rách thần kinh mạch tượng ở bàn chân, khiến cả chân trái tê dại.

Chiêu Phi Mã Đạp Yển vừa rồi, cước thứ hai Vương Siêu mượn lực cánh tay đối phương dường như vọt lên, vừa khéo đạp trúng ngực Trình Sơn Minh. Nếu là cao thủ bình thường, bị một cước như thế có thể lập tức nát cả lồng ngực lẫn nội tạng, cầm chắc mất mạng. Nhưng công phu Bát Quái của Trình Sơn Minh đã đạt đến hóa cảnh, trên dưới toàn thân chỗ nào cũng dày đặc ám kinh, cương nhu đan xen, hễ gặp nguy hiểm sẽ tự động bật phát ra hộ thể mà không cần thông qua ý thức từ đại não.

Tuy nhiên, một cao thủ võ công dù ám kinh toàn thân cao đến đâu, khi bất ngờ gặp nguy hiểm có thể chớp mắt chấn gãy một cây gậy trong tay người thường, song vẫn không thể trụ được trước một chiêu vào yếu huyệt của đối thủ lợi hại.

Dù là Dương Lộ Thiền hay Đồng Hải Xuyên tái sinh, cũng không thể dựa vào ám kinh trên người mà đứng yên chịu đựng quyền cước của một võ thuật đại sư mà sau đó còn vô sự. Có điều Trình Sơn Minh lúc đó không đứng yên mà đã vận cơ và các khớp xương, nháy mắt thót ngực sâu vào trong một thốn, minh kinh ám kinh đồng thời thi triển, sức mạnh từ tâm lực, cơ bắp, xương cốt hòa quyện vào một, nhất loạt phản kích, phóng ra ám kinh đã thương bàn chân trái Vương Siêu.

Vì giày của hai người đều đã nát vụn trước đó, bàn chân trần của Vương Siêu phải chịu thiệt thòi cũng là chuyện dễ hiểu.

Trận đấu từ lúc bắt đầu đến khi đó vẫn chưa đầy 10 phút, song hung hiểm muôn phần, sinh tử đan xen, khiến hầu hết khán giả trong phòng hồi hộp đến ngừng thở.

Sát na cuối cùng, vốn dĩ Vương Siêu có thể đá nát xương cổ họng Trình Sơn Minh, song hần lại bất ngờ thu lực, chuyển cương thành nhu, mượn đà lao tới nhảy ngược trở ra. Nhìn bề ngoài, dường như Vương Siêu đã cố ý nương tay không lấy tính mạng đối phương, kỳ thực đó chỉ là một nửa nguyên nhân. Nửa nguyên nhân khác chính là đòn phản kích của Trình Sơn Minh thật hết sức đáng sợ, một chương khủng khiếp nhằm vào giữa đầu gối hần. Dù Vương Siêu có thể lấy mạng vị Bát Quái đại sư này, song cẳng chân của hần chắc chắn sẽ nát vụn.

Trúng phải một vết thương như thế, vào bất kỳ bệnh viện nào cũng đừng mong chữa khỏi, cùng lắm chỉ có thể thay cẳng chân giả vào mà thôi. Vậy thì sau này hần cũng nên quên họ Vương của mình đi mà vui vẻ trở thành Thiết Quải Lý thời hiện đại rồi!

Đương nhiên, ngay từ đầu Vương Siêu đã không muốn cả hai cùng tổn thương, càng không muốn lấy chân mình để đổi mạng người khác, nên đã mạo hiểm rút lui. Kỳ thực hành động này khá nguy hiểm, chỉ cần Trình Sơn Minh thừa thế lao tới truy kích, cục diện sau đó khó thể lường trước.

Chỉ cần ông ta chiếm lại được thượng phong, hầu như chắc chắn trong vòng mười hiệp Vương Siêu sẽ bị ép đến chết.

“Công phu họ Trình rõ ràng tinh tú hơn mình, vừa rồi chỉ là mượn một quyền Thiên Nhân Hợp Nhất tạo ra khí thế áp đảo rồi dồn dập tấn công, mọi khả năng bản thân đã thi triển cạn kiệt mà chút nữa vẫn bị ông ta cướp lại ưu thế. Nếu không nhờ vào sát chiêu Long Xà Phiến Lãng của Trần tử thì giờ có lẽ đã thất bại rồi. Trình Sơn Minh e là đã sắp đuổi kịp tổ sư gia Trình Đình Hoa của ông ta...”

Quyết định nương tay của Vương Siêu thuần túy là một cuộc đánh cược nhân phẩm, có điều Trình Sơn Minh quy cho cùng vẫn là kẻ thừa tinh thần khí chất của Trình Đình Hoa lão gia, ngay khi thức ngộ ý đồ của đối phương là lập tức dừng tay, tuyệt nhiên không thừa thế phản kích.

Kinh nghiệm giao đấu không phải cứ đánh nhiều là phong phú, ngoài thực chiến ra còn phải biết nhìn người, đoán định tính cách đối thủ, căn cứ vào đoán định mà chọn ra đối sách đấu pháp, như thế mới là đạo lý thượng thừa của võ học. Nếu đối là đấu với Từ Chấn, một khi đã tạo ra được cục diện lợi thế thì Vương Siêu sẽ không bao giờ lùi lại, dù có bị thương cũng phải lấy mạng gã, bởi đơn giản Từ Chấn không phải là người mã thượng như Trình Sơn Minh.

Vương Siêu đứng yên, thả lỏng gân cốt, không còn địch ý. Trình Sơn Minh cũng dừng lại một chỗ, mắt chăm chú nhìn sang.

Vương Siêu vẫn điều hòa khí tức, kích hoạt huyết mạch bên chân trái. Bị ám kinh trên ngực Trình Sơn Minh phản kích, bàn chân hần nhất thời chẳng khác nào sét đánh, đến giờ vẫn tê dại gần như mất hết cảm giác. Có thể thấy mật độ và sự tinh thuần của ám kinh Trình Sơn Minh cao đến mức nào.

Cuộc sát đấu kịch liệt tạm dừng, đại sảnh yên ắng đến mức nghe thấy cả tiếng kim rơi, Vương Siêu lẫn Trình Sơn Minh đều đã không còn hình ảnh oai phong như khi vừa đến. Giờ hai người đều chân trần, một ông tay áo Vương Siêu rách tung lỗ cả cánh tay, trong khi Trình Sơn Minh thì y phục dùm đó, dính toàn

rượu vang và những mảnh ly vụn, vết tích lúc lặn trên sàn tránh một chiêu pháo kinh liên hoàn của Vương Siêu.

Vốn dĩ đều ăn mặc tử tế, cả hai giờ chẳng khác nào những kẻ ăn mày.

“Trình sư phụ, Bát Quái Chương công của ngài tinh thâm vô song, lần này chúng ta khỏi cần đấu nữa chứ?” Vương Siêu lên tiếng đầu tiên, phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

Trình Sơn Minh nặng nề thở phì một hơi, bộ râu đen lay động theo hơi thở: “Tiểu bằng hữu khá lắm, vừa nhập cuộc khí thế đã hơn ta một bậc, sau lại ra tay nương tình không đá nát cổ ta. Ta đã nhận ân huệ từ người, vậy thì trận đấu hôm nay đến đây kết thúc, không đánh nữa! Người là bạn Trần Ngải Dương, vì hắn bị thương nên đánh thay trận này, thế cũng là bậc nghĩa khí. Chúng ta không thù không oán, không cần phải phân rõ sống chết, nhưng Trần Ngải Dương đánh chết sư huynh ta, thù ấy kiểu gì cũng không thể không trả. Có điều hắn đang bị thương, ta cũng không thể dậu đổ bìm leo, đợi hắn lành vết thương ta tự sẽ tìm hắn quyết đấu lại!”

Trần Ngải Dương cũng gật đầu: “Trình sư phụ, trị thương xong tôi sẽ tiếp nhận lời khiêu chiến của ông bất cứ lúc nào. Lần đấu võ này xem như không phân cao thấp, được không?”

Trình Sơn Minh cười lên ha hả, hướng ánh mắt sang Vương Siêu: “Tiểu bằng hữu này, qua ba năm nữa không biết sẽ trưởng thành đến thế nào!” Nói đoạn quay người bước thẳng ra cửa.

“Trình tiên sinh, Trình tiên sinh!” Thấy Trình Sơn Minh nói đi là đi, Thân Hồng chỉ còn biết đứng ngây ra tại trận, ngượng ngạo không biết nên làm thế nào mới phải.

Vốn dĩ lão đã vạch rõ kế hoạch, lợi dụng cơ hội Trình Sơn Minh báo thù để đánh cược một lần nữa với tập đoàn Trần thị, một bước giành lại tuyến đường vận tải vàng Malacca. Nếu không có Lý Hiến Dương xen vào, cuộc đấu chính thức thực ra sẽ diễn ra vào ngày mai, trên boong một chiếc tàu lớn ngoài eo biển, khi ấy dù Trình Sơn Minh đấu võ không thắng thì Hoa Hưng Hội cũng có phương án B, quyết không để nhà họ Trần đắc ý trở về.

Hoa Hưng Hội vốn là những thương nhân lặn lộn trong Hắc đạo, không cần đếm xỉa đến quy tắc võ lâm, đánh không lại thì ám sát, ám sát không nổi thì ra mặt khủng bố, bằng mọi cách đạt mục đích mới thôi.

Có điều Trần Lập Ba thật là con cáo già quý quyết, chỉ vài kẻ nhỏ đã hoá giải toàn bộ sắp xếp của Thân Hồng. Vốn Thân Hồng dẫn Trình Sơn Minh đến chỉ là để hai bên làm quen, ngày mai mới chính thức đấu võ, không ngờ giữa đường lại xuất hiện một gã Trình Giảo Kim là Vương Siêu.

Cho dù Vương Siêu có ra mặt nhận cuộc đấu này, Thân Hồng cũng có cách hoãn lại đến ngày mai, ai ngờ Trần Lập Ba lại dùng cả “thân vương” Lý Hiến Dương của Lý gia để ép trận đấu diễn ra ngay tại chỗ. Lý Hiến Dương đã lên tiếng thì mọi sự đều phải nhất nhất tuân theo, dù là Thân Hồng hay đích danh Hội trưởng Hoa Hưng đến đây cũng tuyệt đối không thể phản bác.

Lý Hiến Dương không phải đơn giản một đại tập đoàn kinh doanh hay bang hội nào đó, mà là đại diện cho Chính phủ Singapore, ở Đông Nam Á ngoài Nguyên thủ các nước ASEAN thì những người khác căn bản khỏi cần nể mặt.

Mà Hoa Hưng Hội ngoài vận tải biển thì ở Singapore còn rất nhiều lĩnh vực làm ăn, tuyệt đối không thể nào gây chuyện với vị Thân vương này!

Trận đấu trước mặt giới thượng lưu toàn Singapore, cuối cùng kết thúc bất phân thắng bại khiến Thân Hồng không khỏi chết đứng. Có điều Trình Sơn Minh không phải thuộc hạ Hoa Hưng Hội, Thân Hồng không thể lệnh cho ông ta đánh đến một sống một chết được.

“Sao hả? Ông nhất định muốn tôi đánh một trận nữa, phân rõ thắng bại cho ông mới thôi?” Trình Sơn Minh nhìn thẳng vào mặt Thân Hồng, cặp mắt hổ khê trừng khiến lão lập tức toát mồ hôi hột, lập cập lùi lại nhường đường.

“Hôm nay nếu đã không thể phân thắng bại thì tiền cược cũng không thể tính. Có điều nếu các vị có hứng thì có thể tạm thời không cần lấy lại tiền đặt cược, thắng sau chúng tôi và Hoa Hưng Hội lại đấu một trận nữa. Tiền cược của các vị có thể vẫn để ở chỗ tôi, tính lãi cao gấp 10 so với ngân hàng. Ai không muốn

cược vẫn có thể rút về, tôi còn có thêm quà tặng nữa...” Trần Lập Ba cười ha hả, âm thanh vang vọng không mấy may lộ vẻ già nua.

Đoạn lão quay lại nói với Thân Hồng: “Thân hội trưởng, vụ đấu quyền đánh cược hôm nay bất phân thắng bại, tháng sau chúng ta lại cược một ván xác định quyền sở hữu vĩnh viễn tuyến đường vận chuyển này, ông thấy thế nào? Nếu như ông không dám nhận, hy vọng từ nay Hoa Hưng Hội cũng đừng nhắc đến chuyện này nữa. Tập đoàn Trần thị chúng tôi và Hoa Hưng thương hội các ông đều là doanh nghiệp lớn, trước mặt bao nhiêu danh gia vọng tộc và cả ngài Lý Hiễn Dương đây, chi bằng chính thức quyết định luôn chuyện này đi, đỡ phải rắc rối về sau?”

“Quyền sở hữu vĩnh viễn...?” Nghe mấy lời của Trần Lập Ba, biểu tình trên mặt Thân Hồng xáo trộn kịch liệt. Vốn lão đến với khí thế hùng hực, lại có bao nhiêu yếu nhân chứng kiến, tất nhiên càng không thể tỏ ra yếu thế trước đối thủ truyền kiếp: “Trần lão gia đã có hứng thú, Hoa Hưng chúng ta sẽ theo hầu đến cùng!”

“Vậy được! Luật sư đâu?” Trần Lập Ba cười ha hả: “Nhân thế đây, chúng ta hãy gọi luật sư của hai bên thảo ra một bản hợp đồng, cả hai cùng ký vào, tháng sau sẽ đánh cược. Dù sao thì lão già này cũng sắp rửa tay chậu vàng, trước khi rút lui chơi một trận lớn cũng không uống kiếp này. Ngoài quyền sở hữu vĩnh viễn, tăng gấp đôi tiền cược đi! Bốn tỷ, Thân hội trưởng thấy thế nào?”

“Lão già này điên rồi? Nhưng Trần Ngải Dương còn đang bị thương tháng sau chưa chắc đã khỏi, bảo luật sư lúc thương thảo hợp đồng tranh thủ thêm vài hôm là được!” Thân Hồng tính toán nhanh như chớp, đoạn vung tay lệnh cho thuộc hạ: “Các người gọi luật sư của chúng ta, soạn thảo hợp đồng chính thức với Tập đoàn Trần thị!”

Vừa ra khỏi đại sảnh, Thân Hồng lập tức căn dặn thủ hạ: “Các người thấy rõ Trình Sơn Minh rồi chứ? Mấy ngày này phải không rời mắt khỏi lão, nhất cử nhất động báo lại cho ta!”

“Phó Hội trưởng, họ Trình đã về khách sạn thay quần áo. Hợp đồng cho tháng sau ấy, ngài có cần thương lượng với các lão gia khác không? Tôi cảm thấy con cáo già Trần Lập Ba có quỷ kế gì đó!” Một tâm phúc bước lên trước, nói.

“Hôm nay ta đúng là lâm vào thế cưỡi hổ khó xuống! Trước mặt bao nhiêu nhân vật tiếng tăm thêm cả Lý Hiễn Dương, nếu tỏ ra yếu thế dù chỉ là một chút thì ngày mai thiên hạ sẽ tha hồ tung tin, khi ấy ta càng khó hơn, uy tín trong Thương hội cũng sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng cũng chính chuyện đấu võ đó, tên Trần Ngải Dương tháng sau chưa chắc đã khỏi được, đáng ngại là gã thanh niên đấu với Trình Sơn Minh hôm nay! Không biết Trần thị kiếm đâu ra quyền sư lợi hại như vậy? Rõ ràng hẳn không phải người của Trần thị, các người hãy điều tra cho rõ, nếu tên đó không có danh thế gì thì ngày mai tìm cơ hội loại hắn đi!” Trên mặt Thân Hồng lộ rõ hung quang.

“Về phần lão Trình, đúng là đánh đấm rất khá, lại dám một mình vạ dẫm xa xôi đến đất khách báo thù. Công phu thì lợi hại song đầu óc chưa ổn, chúng ta không được để hắn trở về, nhất định phải thu phục biến hắn thành người của ta, cần dùng biện pháp mạnh cũng cần phải dùng!”

Trương Quang Minh là quyền sư Hoa Hưng Hội mời đến đầu võ, bị Trần Ngải Dương đánh chết. Trình Sơn Minh ở tận Canada, nghe được tin này đã vượt mấy ngàn dặm hỏi rõ tình hình Hoa Hưng Hội trước, rồi lập tức khiêu chiến Trần Ngải Dương, Hoa Hưng Hội tất nhiên không lý do gì để không ủng hộ lão, nhưng lão cũng không chịu ràng buộc bởi Hoa Hưng Hội.

Tuy nhiên lúc này Thân Hồng đã nảy ra suy nghĩ khác, muốn dùng thủ đoạn giữ Trình Sơn Minh ở lại.

“Gã Trình Sơn Minh kia gặp nguy rồi!” Đúng lúc ấy Trần Ngải Dương cũng bất ngờ nói với Vương Siêu.

114. Chương 114: Cú Thẳng Tay Tiêu Diệt Là Được

Trận đấu với Trình Sơn Minh chưa thực sự phân rõ thắng thua, hiệu quả lớn nhất chỉ là cho đám thượng lưu Singapore được chứng kiến một cuộc vui náo nhiệt không mất tiền. Bản thân thì đánh sống đánh chết,

đám người sống trên nhưng lựa kia lại đặt cược trên tính mạng của chính mình. Lầm vào hoàn cảnh như thế, trong lòng Vương Siêu rất khó chịu, thậm chí còn cảm thấy ghê tởm.

Tuy nhiên hẳn cũng không thể không công nhận, thời đại phát triển đến mức này thì thuần túy dựa vào võ lực có hạn của cơ thể là vô ích, cũng chỉ có thể nhảy nhót vài chiêu mua vui cho người xem thôi. Tuy nói là đấu võ giao lưu, kỳ thực so với mấy kẻ sinh tử kiếm cơm ở sào hắc quyền nào có khác gì, chỉ là địa vị của đám người xem kia có cao sang hơn một chút.

Vì thế khi Trình Sơn Minh rời đi là Vương Siêu cũng cạn ngay hứng, rời khỏi buổi tiệc, thay bộ đồ mới rồi cùng Trần Ngải Dương đến tầng cao nhất của tòa nhà Trần thị.

Vầng trăng sáng chậm chậm dâng cao trên mặt biển, toả những làn sáng bạc dịu mát lấp lánh cả một vùng. Những con sóng hoa dập dềnh, làn gió đêm mang theo hơi nước mặn mòi thổi đến... Thoát khỏi những thanh âm huyền ảo và không khí ô trọc bên dưới, toàn thân Vương Siêu chợt nhẹ tênh. Mọi tạp niệm đều bị ánh trăng và sóng biển rửa sạch, không còn vương một mảy may bụi trần.

Nhìn những con sóng nhấp nhô dưới ánh trăng, tâm hồn hẳn như đang chìm vào một vùng thanh tịnh du dương. Như vô tình như hữu ý, Vương Siêu kết hợp ý cảnh ánh trăng với tâm ý của chính mình, lẳng lặng tu dưỡng tinh thần.

“Võ công Trình Sơn Minh cao siêu như vậy, chắc chắn thể lực ở Canada không hề nhỏ, chưa chắc đã chịu để Thân Hồng khống chế đâu!” Nghe Trần Ngải Dương lên tiếng lo ngại cho Trình Sơn Minh, Vương Siêu cũng suy tư: “Vừa rồi giao đấu tôi thấy kinh nghiệm thực chiến của ông ta hết sức phong phú, tuyệt đối không phải kiểu người đóng cửa khổ luyện thành tài mà chắc đã đánh giết rất nhiều. Một người thực chiến nhiều như Trình Sơn Minh, nếu không có thể lực và tâm cơ thì chắc chắn chết từ lâu rồi!”

“Người của Trần thị thì bọn chúng không dám động, nhưng anh lại là ngoại nhân, lại giúp tôi chống đỡ như thế...” Trần Ngải Dương nhìn Vương Siêu vẻ quan hoài: “Tháng sau là chính thức tái đấu, tiền cược lần này còn hơn lần trước nhiều, bất luận thể nào Hoa Hưng Hội cũng không thể chịu thua. Lúc đó vết thương của tôi đã lành hẳn, dù Hoa Hưng Hội có mời đến cao thủ gì tôi cũng tự tin đối phó được. Hay là ngày mai anh về Đại lục đi, đừng để bị cuốn vào vòng thị phi này nữa?”

“Không được! Vết thương thể của anh chỉ dăm bữa nửa tháng là có thể lành, nhưng hôm trước thị phạm chiêu Phi Mã Đạp Yến đã động đến nội tạng, dưới một tháng e khó khỏi. Nếu như địch thủ vẫn là Trình Sơn Minh thì chắc chắn anh sẽ bị thua thiệt. Nói thực, ông ta là đối thủ lợi hại nhất mà tôi gặp từ trước tới nay, không những võ công tinh thuần hơn mà còn thông thần nhập hoá. Thậm chí khi cả quyền cước của tôi đều đang án trên người mà ông ta vẫn có thể kết hợp tâm lực, gân cốt, cơ bắp để phát ám kinh phản kích, nếu tôi không chiếm được thể thượng phong ngay từ quyền đầu tiên thì chắc chắn đã thua. Một điều nữa là mọi tuyệt chiêu của tôi đều đã sử ra hết, lần sau gặp lại cũng không thể gây bất ngờ nữa. Quan trọng hơn là một quyền của tôi hôm nay là đánh ra trên sức mình, nếu bảo lặp lại một lần như thế nữa tôi e là lực bất tòng tâm...”

Võ công Trình Sơn Minh trội hơn Vương Siêu, nhưng võ công cao hơn chưa chắc đối đầu đã thắng. Quy luật này đã được vô số tiền bối kiểm chứng, đấu đá sinh tử thường là xem kinh nghiệm, khả năng phát huy khi lâm trận và khí thể tinh thần. Một cao thủ đã luyện thành ám kinh chưa hẳn là một người có thân pháp giỏi, trong đấu võ khả năng tinh thuần của công lực có thể quyết định đến một nửa thắng bại.

Nghe mấy lời của Vương Siêu, Trần Ngải Dương chú mục nhìn hẳn một hồi lâu mới lắc đầu: “Hóa ra anh vẫn mơ hồ về khả năng của bản thân! Một quyền vừa rồi không hề là vượt sức, chúng ta kết giao bấy lâu, đảm bảo tôi không nhìn lầm đâu! Tâm ý anh kiên định, sức sống hùng hực, tùy ý cảnh mà mặc nhiên phát tiết. Cơ thể anh có một luồng đại khí xuyên suốt, ảnh hưởng rất mạnh đến tâm linh, vì thế mà mỗi quyền cước anh đánh ra đều mang khí thể này. Càng gặp phải cường địch, càng tập rung tinh thần, tâm ý của anh càng bùng phát, luồng khí thể này sẽ càng được phát huy. Dù đối thủ công lực mạnh hơn, cũng bị khí thể đó trong quyền cước của anh uy hiếp, tất rơi vào thế hạ phong...”

“Chỉ cần đối mặt cường địch là anh có thể phát huy được mức độ hơn thường ngày, đây là sức mạnh tự nhiên tiềm ẩn trong tâm ý con người anh mà khi không bị kích thích thì không thể hiện ra. Người luyện quyền chỉ biết mỗi khổ luyện thì không ổn, còn phải kết hợp với cảm xúc tâm ý. Kết hợp nhuần nhuyễn,

toàn thân sẽ trở thành một khối thống nhất, quên hết khổ đau sinh tử, ái hận tình thù... quyền pháp như vậy mới thực sự là quyền pháp thượng thừa...”

“Rõ ràng trước đây anh từng chuyên môn tu luyện tâm ý, nếu không sẽ không có chuyện đối đầu cường địch lại bùng phát sức mạnh tiềm ẩn khủng khiếp như thế. Tu luyện cơ thể tôi đi trước anh một bước, nhưng về tu luyện tâm ý thì có khi đã ở sau anh nhiều rồi. Bây giờ nếu tôi bình phục, giao đấu với anh cũng chưa chắc đã thắng được, con người anh dường như được Trời sinh ra để đấu võ...!”

Vương Siêu mỉm cười: “Làm gì có chuyện hoang đường như thế chứ?”

Trần Ngải Dương nhìn lên vầng trăng trên trời: “Trình Sơn Minh là một cao thủ chân chính, tôi không dám chắc có thể thắng, cũng không chắc có thể dấy nổi sát tâm với ông ta. Một tháng nữa nếu vẫn là ông ta ra mặt cho Hoa Hưng Hội thì với tôi, ai chết ai bị thương tôi đều không cam lòng!”

“Việc này tôi hiểu, nhưng tôi cũng chẳng có cách nào!” Vương Siêu nhẹ thở dài: “Nhân lúc Trình Sơn Minh còn đang ở Singapore, tôi sẽ đi tìm ông ta ngay. Không hóa giải được ân oán anh giết Trương Quang Minh thì chí ít cũng có thể khiến ông ấy không nhúng tay vào xung đột giữa Hoa Hưng và Trần thị. Hoặc là đợi nửa năm sau hai người quyết đấu một trận với tư cách cá nhân cũng được...?”

“Ý hay đấy!” Hai mắt Trần Bân rực sáng: “Nếu tháng sau Trình Sơn Minh không đánh, xem Hoa Hưng Hội kiếm đâu ra quyền sư khác đấu với anh tôi chứ? Quyền sư cũng giống như đại sư võ đài, không phải muốn mời là mời được đâu!”

“Còn có cả đại sư võ đài nữa sao?” Vương Siêu thắc mắc.

“Tất nhiên là có! Tại Đông Nam Á cũng như Hồng Kông hay Đài Loan, nếu hai tập đoàn đấu đá tổn thất không muốn đấu tiếp nữa thì sẽ dùng hai cách để giải quyết, một là đấu võ, hai là đánh bạc. Anh đã xem phim Thần Bài của Châu Nhuận Phát rồi chứ? Thực ra bên ngoài cũng không khác mấy đâu, có điều đại diện chơi bài cho hai bên đều là Đồ thuật đại sư được nuôi dưỡng hẳn hoi, Trần thị chúng tôi cũng nuôi mấy người như thế...” Trần Bân giải thích.

“Đồ thuật đại sư đào tạo không khó lắm, nhưng Quyền thuật cao thủ thì không dễ gì mời được. Nếu Trình Sơn Minh không đánh, tôi thật không nghĩ ra Hoa Hưng Hội có thể mời ai ra mặt? Hợp đồng đã ký, họ muốn hoàn lại cũng không được!”

“Ài, luyện quyền thời này, ngoài để tăng cường sức khỏe cũng chỉ có chút tác dụng ấy mà thôi... Không ngờ lại còn có cách đánh bạc để giải quyết tranh chấp, đúng là nực cười!” Vương Siêu cảm thán.

Những đấu sĩ bất hợp pháp kia đã thâm hiểm, quyền sư mà các tập đoàn nuôi dưỡng còn thâm hơn. Còn việc mở võ quán kiếm tiền hay mấy người biểu diễn quyền thuật trên tivi thì ngay cả cái tên gọi “người luyện võ” cũng chưa xứng!

“Được, tôi sẽ đi tìm Trình Sơn Minh ngay, nếu không ngày mai ông ta có thể đã rời Singapore!” Vương Siêu quay người chuẩn bị bước xuống lầu.

“Khoan, để tôi đi cùng anh!” Chu Giai và Trần Bân cùng lên tiếng, rồi cùng giật mình đưa mắt nhìn nhau... Mặt hai người đều ửng đỏ, bốn con mắt tuyệt đẹp không giấu diếm địch ý...

“Chu Giai, tốt hơn là cô ở lại đây! Còn Trần Bân, dù sao đại ca cô đã đánh chết Trương Quang Minh, cô cũng không thể đi. Tôi đi một mình được rồi.”

“Hoa Hưng Hội ở đây rất có thế lực, anh đi một mình e nguy hiểm. Chi bằng tôi phái mấy người phối hợp?” Trần Ngải Dương khẽ chau mày.

“Ha ha, chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Một quyền sư nếu như không có thế lực, đấu đá sinh tử bất luận thắng thua đều không thể sống nổi. Tôi cũng có thế lực của mình đấy!” Vương Siêu mỉm cười thần bí.

Trần Ngải Dương lập tức hiểu ý, cũng mỉm cười tán thành.

“Trình Sơn Minh ở chỗ nào vậy?” Vương Siêu hỏi.

“Từ đây theo bờ biển đi tiếp hơn 16 dặm, anh sẽ thấy một quả núi xây rất nhiều biệt thự nghỉ dưỡng, có hai tòa là tư dinh của Thân Hồng, lão nuôi những ba vợ bé ở đó. Đến Singapore lần này tuy lão đặt phòng tại

khách sạn Sư Thành, nhưng tôi nghĩ chỉ là trò thỏ già ba lỗ, chắc chắn lão đưa Trình Sơn Minh lên núi rồi. Anh có thể đến Sư Thành trước kiểm tra, nếu Trình Sơn Minh không ở đó thì khẳng định là về chỗ kia rồi!”

Trần Ngải Dương điện thoại, Lâm Lập Cường tức tốc mang tấm bản đồ chi tiết các địa điểm Hoa Hưng Hội ở Singapore lên.

Vương Siêu cũng chẳng còn cách nào khác, tuy đơn giản là đi tìm Trình Sơn Minh thương lượng việc tạm thời các lại ân oán, nhưng dù sao cũng là đục tường khoét vách người ta. Hơn nữa chuyện còn liên quan đến một khoản tiền cược 4 tỷ và tuyến đường vàng Malacca, chỉ riêng số tiền ấy cũng đủ khiến cả trăm người hy sinh tính mạng.

Xuống đến tầng trệt, Vương Siêu đã ghi nhớ rành mạch các địa điểm và đường đi. Bất ngờ trong cổ áo hắt vang lên một âm thanh rất nhỏ...

Âm thanh này rất quen thuộc, là của Lâm Nhã Nam...

Sở dĩ Vương Siêu có thể tự tin một mình đến địa bàn Hoa Hưng Hội đêm nay, chính là vì tốp người Lâm Nhã Nam mấy ngày trước đã tới Singapore. Ngoài bờ biển, Lâm Nhã Nam và mấy người Đại Thạch Đầu, Phủ Đầu, Lang Đầu đang đợi hắn:

“Cuối cùng anh cũng có thời gian ra đây! Chúng tôi đến Singapore hai ngày trước nhưng là đi thuyền, có thể mới mang theo được vũ khí.” Lâm Nhã Nam nói ngay.

“Các cô có cả thầy bao nhiêu người? Mang theo vũ khí, như thế là vượt biên trái phép à?” Vương Siêu thắc mắc.

“Vượt biên hả?” Mấy Đại thạch đầu cùng cười lên ha hả, đoạn thấp giọng: “Vương sư phụ này, giờ anh đã là sĩ quan hàm Thiếu tá, tư tưởng sao vẫn chưa theo kịp vậy? Anh nghĩ chúng ta là Hắc đạo hay sao?”

“Hạm đội Hải Nam, ở Đông Nam Á còn phải vượt biên với ai? Dù là Chính phủ Singapore cũng phải nể mặt chúng ta, tuy nhiên lần này chúng tôi đi theo một quân hạm đến thăm bán đảo Mã Lai, sau đó bí mật lên đến đây. Thân phận và trang bị hiện giờ của chúng tôi đều là bất chước lính đánh thuê cá mập ở vịnh Bắc Bộ Việt Nam... (thể mà dám bảo không cần sợ ai?)”

Vương Siêu lắc đầu tự cười... Tư tưởng hắn đúng là không theo kịp Tổ chức, vẫn còn ở mức đánh giết cá nhân hay thủ đoạn Lắc đạo nhỏ nheo. Lâm Nhã Nam đi liên hệ với hạm đội và quân khu Hải Nam, đến một nước nhỏ như Singapore này chẳng phải dễ như gấp rau trong đĩa sao (xí)?

Đại lục hiện giờ, hải quân tuy chưa có mẫu hạm mạnh như Mỹ, nhưng ở Đông Nam Á chỉ cần động tác nhỏ cũng có thể gây nên một trời sóng gió. Những thế lực đen, lính đánh thuê hay hải tặc trên vịnh Bắc Bộ, so với hạm đội Hải Nam rõ ràng chẳng khác nào mấy con kiến. Đại Thạch Đầu mấy người họ quả thực đâu phải vượt biên để làm việc gì đó!

“Tình hình anh hiện giờ thế nào?” Lâm Nhã Nam hỏi.

Vương Siêu đem sự việc hai ngày vừa rồi tuần tự kể hết. Lâm Nhã Nam nghe xong, hai mắt tròn xoe chuyển một vòng, vẻ như đang phân tích tình hình...

“Tôi đi tìm Trình Sơn Minh thương lượng. Các vị hãy trinh sát một chút, xem Hoa Hưng Hội có bố phòng lực lượng gì không? Sau khi làm rõ tình hình, tôi bí mật lên vào nói chuyện với Trình Sơn Minh là được.” Vương Siêu đề nghị.

Lâm Nhã Nam chột cười nhẹ: “Cần gì phải rắc rối như thế? Chúng ta thổi bay biệt thự của Thân Hồng, dẫn Trình Sơn Minh ra là được. Trình Sơn Minh là một cao thủ, xem ông ta có thể cố gắng cho đất nước không? Loại bỏ Thân Hồng, còn có thể giả họa cho Trần thị. Hai tập đoàn này ở Đông Nam Á đều là những thế lực Hắc đạo lớn, cả hai cùng bị thương là tốt nhất, trên biển cũng có thể bình yên. Trần thị buồn lâu ma túy tất cả đều tuồn vào nước ta, đúng là to gan lớn mật quá mức mà!”

115. Chương 115: Trình Phái Xạ Kỹ

Nghe mấy lời của Lâm Nhã Nam, Vương Siêu thực sự giật mình, hai mắt ngơ ngác nhìn cô nàng sĩ quan hải quân trước mặt. Đến khi xác thực Lâm Nhã Nam không nói đùa, hắn không khỏi hít sâu một hơi lạnh.

“Singapore mấy chục năm nay nằm trong phạm vi bảo hộ của Mỹ Quốc, chúng ta làm vậy không sợ gây tranh chấp quốc gia sao? Tuy các vị đã hóa trang, cũng chắc chắn có phương án dự phòng, nhưng ở Singapore này Mỹ hẳn có rất nhiều tai mắt, chỉ điều tra qua là biết rõ ngọn ngành. Làm như vậy e không ổn đâu...”

Vương Siêu tuy chuyên tâm luyện võ, nhưng cũng không hẳn là thánh nhân xa lánh mọi chuyện đời, mấy kiến thức cơ bản này hắn nắm khá rõ. Singapore nối thông với eo biển Malacca, có vị trí địa lý thuộc loại quan trọng nhất Đông Nam Á, hơn thế nữa còn là một trường hợp khá đặc biệt. Trong khi các nước khác trên toàn Đông Nam Á đều là thiên đường của buôn lậu, ma túy, súng ống và hải tặc thì quốc đảo nhỏ giáp Mã Lai này lại giống như mắt bão giữa cơn bão, một trong những nơi yên ả an toàn nhất thế giới. Tất cả những điều đó cho thấy sự kiểm soát mạnh mẽ của chính phủ Mỹ đối với chính trị và xã hội ở đây.

Thông qua căn cứ quân sự ở Okinawa Nhật Bản, Mỹ có thể trực tiếp giám sát toàn bộ hải vực Đông Nam Á. Singapore không phải Quảng Châu để có thể trực tiếp dùng hỏa tiễn công phá. Tuy mấy người Lâm Nhã Nam có thân phận đặc biệt, nhưng cũng chính vì thế họ lại càng phải cẩn trọng, tránh gây rắc rối làm nổ ra tranh chấp quốc tế.

“Đúng là Singapore được Mỹ bảo hộ...” Lâm Nhã Nam nhìn Vương Siêu, lắc đầu nhẹ: “Nhưng tình hình bây giờ khác mấy năm trước rồi. Các thế lực Đông Nam Á đang phân hóa mạnh mẽ về lợi ích, người Mỹ cũng không thể một tay che trời mãi như xưa. Sau khi đến đây tôi đã trình báo kế hoạch lên cấp trên... Cuộc cờ giữa các cường quốc là một quá trình giằng co lâu dài, người thường không thể nhìn thấu được. Những thứ này tôi và anh đều không hiểu, cũng không thể lý giải. Cứ làm theo tình thần và chỉ thị của cấp trên là được...!”

“Tổ chức lần này đưa xuống chỉ đạo xuyên suốt cho hành trình, là bốn chữ Không Được Nghi Ngại. Chúng ta chỉ cần hành sự theo tinh thần chỉ thị đó, đừng thắc mắc!”

Nói rồi cô quay sang mấy cao thủ: “Đại Thạch Đầu, thông báo người chúng ta nhanh chóng tập hợp! Trước hết vây khếp biệt thự Hoa Hưng Hội trên núi, trinh sát cẩn thận, súng bắn tĩa bố trí vòng ngoài, cố gắng không dùng súng phóng lựu, tránh tối đa kinh động cảnh sát Singapore. Chỉ cần không bị vướng tại hiện trường thì xong việc mọi thứ đều dễ ăn nói, còn nếu bị cảnh sát bao vây, các anh hãy tự tìm cách giải quyết!”

Ý của Lâm Nhã Nam, Vương Siêu rõ ràng hơn ai hết. Đó là chỉ cần không bị bắt tại hiện trường thì dù cả Singapore và Mỹ biết ai làm cũng chẳng có cách nào, nhưng nếu bị bắt tại trận thì Đại Thạch Đầu mấy người chỉ có một lựa chọn, đó là cái chết im lặng vì quốc gia. Bất cứ đặc nhiệm nào ra nước ngoài thì hành nhiệm vụ, cơ bản đều theo nguyên tắc ấy.

“Rõ!” Đại Thạch Đầu đằng hắng một tiếng, đoạn cùng Lang Đầu Phủ Đầu quay người rời đi. Chẳng mấy chốc cả ba đã biến mất trong rừng cây bạt ngàn ven biển.

“Họ.....?” Vương Siêu thắc mắc.

“Cơ sở của chúng ta ở Singapore sẽ lo liệu, không có chuyện gì đâu, đi thôi! Chờ một lát bắt xe đến thẳng hiện trường là được. Đại Thạch Đầu không tiện ăn nói với Trình Sơn Minh, anh đến thuận lợi hơn.”

Vương Siêu không ngờ, một việc vốn dĩ vừa nguy hiểm vừa phức tạp mà dưới sự sắp đặt của Lâm Nhã Nam, hắn lại có thể nhàn tản ngồi xe đến thẳng nơi cần đến, sau đó xuống xe nói mấy câu cần nói là xong.

“Thật sự... phải giả họa cho Trần thị?” Vương Siêu vẫn áy náy không nguôi. Lúc này hắn đang cùng Lâm Nhã Nam thông thả đi dạo trên bờ biển, đợi xe.

Trần Ngải Dương và Trần Bân, hắn làm vậy liệu có bất lợi gì cho họ không? Với tư cách bằng hữu, hành động như thế là hết sức không phải.

Lâm Nhã Nam đảo mắt nhìn Vương Siêu, hiển nhiên thấu hiểu suy nghĩ trong lòng hắn: “Anh và Trần Ngải Dương là bạn bè trên quan hệ cá nhân, nhưng Tập đoàn Trần thị và huynh muội họ là hai chuyện khác nhau. Anh biết Trần thị mỗi năm bằng đủ mọi con đường, buôn lậu bao nhiêu ma túy đến các thành phố duyên

hải chúng ta không? Chỉ riêng tỉnh Quảng Đông, lượng ma túy từ Trần thị tuồn vào mỗi năm cũng đến mấy nghìn cân rồi. Lưu ý, không phải mấy nghìn gam mà là mấy nghìn cân! Hàng tấn đó, anh hiểu chứ?”

“Hàng tấn ma túy cơ à?” Vương Siêu thoáng giật mình: “Nhà nước nếu biết vậy, sao không thẳng tay truy quét?”

“Tất nhiên có, nhưng truy quét không xuê! Trên thế giới có đen tất sẽ có trắng, loại bỏ hoàn toàn buôn thuốc phiện là chuyện không thể. Trần thị giao dịch với không ít trùm ma túy lớn của Việt Nam, Lào, Miến Điện, Thái Lan, mấy bố già đó lại có quan hệ với chính phủ nước họ. Muốn tiêu diệt hết, phải động dụng quân đội vây tiêu cả trên biển lẫn trên bộ. Anh nghĩ xem, với tình thế Đông Nam Á hiện giờ, động dụng quân đội quy mô lớn như thế không đảo lộn cả thế giới lên mới lạ, người Mỹ không biết sẽ tung ra những chiêu bài gì nữa...”

“Tập đoàn Trần thị không những buôn lậu ma túy, còn dính dáng đến cả buôn bán vũ khí vào nước ta. Giao tình cá nhân giữa anh và Trần Ngải Dương tôi hiểu, nhưng phải rạch ròi với đại sự!” Lâm Nhã Nam kết luận.

“Tất nhiên rồi, công là công tư là tư! Tôi và anh em Trần Ngải Dương, tuy giao tình không phải bình thường nhưng chỉ là quan hệ trong giới võ thuật, không liên quan đến những chuyện khác. Việc mà Tổ chức đã quyết định, tôi không thể can thiệp, hướng hồ Trần thị hiện giờ không phải do anh em họ làm chủ!” Vương Siêu thở dài.

Đúng lúc Lâm Nhã Nam định nói cho hắn biết một số mảnh mối làm ăn bất chính của Trần thị, trên cổ áo cô chợt vang lên một tín hiệu nhỏ xíu.

“Đi thôi!” Lâm Nhã Nam ra hiệu. Vương Siêu gật đầu, cả hai cùng bước lên đường lớn, bắt một chiếc taxi đi về phía tòa biệt thự của Thân Hồng.

Trong toà biệt thự trên núi cách trung tâm chừng sáu mươi dặm, Trình Sơn Minh đã thay bộ quần áo khác, đang ngồi trong một gian phòng rộng.

Cả gian phòng chỉ kê một chiếc ghế thái sư bằng gỗ, một khẩu súng dài vân gỗ bóng loáng đặt tựa bên thành ghế.

Trình Sơn Minh ngồi im phăng phắc, chẳng khác gì một bức tượng đá. Tư thế thanh tĩnh, song thực ra trong lòng ông ta lại đang nhấp nhô gợn sóng.

“Không ngờ bấy nhiêu năm qua, võ lâm trong nước không hề suy tàn mà còn xuất hiện nhiều cao thủ trẻ như vậy. Thanh niên giao đấu với ta hôm nay không hề đơn giản, mới bằng ấy tuổi mà đã luyện đến cảnh giới thượng thừa lời âm đồng phát. Tuy công lực chưa nhập hóa nhưng quyền xuất ra lại mang khí thế dũng mãnh vô địch, đến ta cũng phải thua sút một bậc, bị dồn vào hạ phong ngay từ đầu, chỉ có thể bị động chống đỡ. Công phu của ta cao hơn hắn, nhưng khí thế thì chỉ trong chớp mắt đã bị hắn chặn đứng...” Trình Sơn Minh nhớ lại cuộc giao đấu với Vương Siêu mấy tiếng trước, trong khi tai vẫn khê rung, lắng nghe mọi động tĩnh bên ngoài.

Rất nhiều nơi xung quanh đều đang có ám tiêu, xì xèo xét nét. Trần Sơn Minh biết đó đều là người do Thân Hồng phái đến giám sát hành động của ông ta.

Mặc dù là thượng khách, song họ Trình đã không còn tự do nữa rồi!

“Lũ nhãi ranh, muốn giám sát cả lão Trình ta hả?” Khoé mép Trình Sơn Minh lộ một nụ cười lạnh: “Đông Nam Á quả nhiên phức tạp, sư huynh ta cũng thật là khinh suất... Năm xưa nếu cùng ta sang Bắc Mỹ, sát vai tung hoành thì tốt biết bao nhiêu! Đến cái xứ Việt Nam quỷ quái kia, kết cục thân bất do kỷ, uống cả một đời...!”

“Hoa Hưng Hội muốn dùng võ công của ta đánh cược một vụ lớn với Trần thị, ta sao có thể để chúng toại nguyện! Năm xưa nếu không phải bọn Thân Hồng khống chế sư huynh, sao sư huynh phải mạo hiểm lên lời dài sống chết với người ta chứ? Hừ, cái chết của sư huynh, Hoa Hưng Hội chính là đầu trò! Lần này ta

không khiến cho Hoa Hưng các người phá sản, làm sao sư huynh có thể nhắm mắt đây?” Trình Sơn Minh cười gằn một tiếng trong lòng.

Ông ta là người biết phân biệt ân oán, tuy Trần Ngải Dương đánh chết Trương Quang Minh trên võ đài, nhưng căn nguyên tội lỗi có một nửa là từ Hoa Hưng Hội. Bậc đại quyền sư cỡ Trương Quang Minh, một khi lên đài đấu sinh tử cho người khác thì đằng sau nhất định phải có ẩn tình, không thể tự chủ được. Trình Sơn Minh đến Singapore lần này không những muốn tìm Trần Ngải Dương, quan trọng hơn là thay sư huynh báo thù Hoa Hưng Hội.

Cũng giống như cuộc đấu giữa Vương Siêu và Trương Uy, món nợ Trương Uy nhảy xuống biển không thể tính hết lên đầu Vương Siêu được. Nếu hậu nhân của Trương Uy hiểu sự tình, chắc chắn sẽ đặt đến sáu phần mười thù hận lên Tập đoàn Úc Khoa, kẻ đã ép Trương Uy phải thi đấu.

“Đã đến lúc kết thúc rồi! Về lại Canada ta sẽ gửi thư, chọn ngày chính thức đấu võ với Trần Ngải Dương. Thật muốn xem thử, một khi ta đi thì Hoa Hưng sẽ mời quyền sư ở đâu đây?”

“Xung quanh biệt thự này, Thân Hồng bố trí tổng cộng năm ám tiêu, đông nam tây bắc mỗi góc một người, đều có súng, tên thứ năm ẩn ở Hoa đàn đình giữa sân. Chỉ cần nhìn khớp giữa ngón tay da đều gồ lên là biết ngay, lũ này là người thường xuyên bóp cò. Hôm nay không thoát thân, ngày mai Thân Hồng dẫn cả bọn rời đến địa bàn của hắc, lúc đó ta muốn thoát thân cũng khó rồi! Nơi này là Singapore, chỉ cần ra được ngoài là chúng sẽ không dám truy sát làm bừa! Mấy đồ đệ đã giúp ta sắp xếp tàu, chỉ cần ta thoát thân lập tức có thể bí mật rời Singapore, đến Mã Lai rồi về thẳng Bắc Mỹ, để hai bang hội các người thỏa sức đấu đá!”

Tại Bắc Mỹ, Trình Sơn Minh là nhân vật đầu lĩnh, đương nhiên không hề phải loại quyền sư chỉ biết động thủ đánh nhau. Trái lại, ông ta thậm chí còn hết sức hiểu biết đầy đặn, không thiếu mưu lược.

Đến Singapore lần này, ngoài mặt là đơn thương độc mã tìm Hoa Hưng Hội báo thù, thực ra ông ta đã bí mật bố trí

Môn đồ Trình Sơn Minh rải rác khắp Bắc Mỹ, trong đó không thiếu người là con em nhà giàu có thể lực. Chính mấy đồ đệ ấy đã bố trí tàu thuyền, đợi ông ta sau khi gây rối loạn sẽ lặng lẽ thoát thân, lên thuyền sang Mã Lai rồi về thẳng Bắc Mỹ.

“Ta đến đây báo thù cho sư huynh, không phải chỉ đơn giản là một trận đấu võ. Nhất định phải làm cho Hoa Hưng và Trần thị xung đột sống chết mới hả dạ!”

Đúng lúc ấy, tâm ý Trình Sơn Minh khẽ động...

Ông ta bất ngờ nhồm dậy, cảm súng nhảy bật lên. Chiếc ghế lớn bị hất bổng ra cửa sổ, choang choang mấy tiếng đập tan kính, bay đến tận giữa vườn.

Tiếng vỡ lập tức kinh động không ít người. Singapore không phải đại bản doanh Hoa Hưng Hội nên Thân Hồng tuy phái người giám sát Trình Sơn Minh, ngoài mặt vẫn không dám bắt kính. Vì thế mà ông ta mới có thể ung dung chơi súng giữa phòng, trong nhà của họ Thân.

Vốn dĩ trên đường đi Trình Sơn Minh đã nghĩ cách thoát luôn, nhưng mấy tên kia bám quá chặt, ông ta sợ ra tay trên đường sẽ gây sự chú ý của cảnh sát, mà cảnh sát và Trần thị chắc chắn có liên quan đến nhau. Trình Sơn Minh không hề muốn thoát khỏi hang sói Hoa Hưng Hội lại rơi vào miệng hùm của Trần thị!

Trình Sơn Minh suy nghĩ thấu đáo, tính toán sâu sắc, mọi mặt đều cân nhắc chu toàn. Vì thế ông ta đợi tận đến giờ mới hành động.

“Gangster Bắc Mỹ bắn còn không ăn thua, mấy tên oắt con này lại định làm khó ta sao? Đáng tiếc, nếu năm xưa Trình lão gia hiểu được uy lực của súng đạn, không đối đầu mà nghĩ kế lạng người né tránh, chưa chắc đã rơi vào kết cục như vậy!”

Hóa ra môn nhân Trình phái Bát Quái, vì Tổ sư gia chết dưới súng nên đã lập ra hắc một chi phái chuyên nghiên cứu về hỏa khí và súng đạn, dần dần tổng kết được hắc một bộ pháp võ công, cũng như kinh nghiệm tránh đạn.

Tại Canada, Trình Sơn Minh đã nhiều lần đấu súng. Trước hết phải thận trọng không sinh cường, tìm chỗ ẩn nấp, khi có khoảng trống sẽ lập tức hoặc lặn người, hoặc phi thân đoạt súng, hạ sát đối thủ.

Chiếc ghế rơi xuống giữa vườn, gây kinh động cả toà biệt thự lớn. Gần như cùng lúc ấy Trình Sơn Minh chống súng lấy đà, lao người qua cửa sổ đáp xuống mặt đất, lập tức lại nhảy bật dậy, khẩu súng trong tay phóng vút đi.

Cú ném súng nhanh như chớp xẹt, nháy mắt đâm xuyên cổ họng tên thủ hạ Hoa Hưng Hội góc tây bắc, vừa thò ra thính thính động tĩnh.

Gã xấu số không kịp kêu một tiếng, thậm chí còn chưa kịp hiểu là chuyện gì, đã bị Trình Sơn Minh phi súng đâm chết!

Cùng lúc đó, ông ta nhào xuống đất, lặn người, chưa đầy một giây đã đến trước mặt “nạn nhân”, quơ tay rút súng khỏi họng hắn. Cầm súng trong tay, Trình Sơn Minh thậm chí không thèm nhìn, liên tục bóp cò ba lần hoàn toàn chỉ dựa vào cảm giác.

Pằng, pằng, pằng! Ba phát súng lần lượt hướng đến ba góc, chỉ nghe ba tiếng hự thê thảm, nháy mắt tất cả các ám tiêu đã trúng đạn chết tươi.

Không ngờ Trình Sơn Minh còn là một cao thủ dùng súng. Xem tình hình này, tài thiện xạ của ông ta cũng không hề thua kém mấy lính đặc công như Đại Thạch Đầu!

116. Chương 116: Tinh Tuý Phải Ở Lại Tổ Quốc

Nhưng Trình Sơn Minh còn nhanh hơn, chỉ một cái lắc cổ tay, viên đạn xé không xuyên thẳng vào tim đối phương, cùng lúc đó ông ta bật người vòng ra sau một cột trụ. Cây cột lập tức bùng lên một chùm lửa hoa, chính là phát súng của tên ám tiêu cuối cùng kia, đương nhiên chỉ có thể làm mẻ mấy mảnh đá...

Các tay súng của Hoa Hưng Hội đều đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, chỉ không ngờ tay nghề Trình Sơn Minh còn đáng sợ hơn nhiều, thậm chí có thể sánh ngang với siêu đặc công cấp quốc gia. Không chỉ có vậy, ông ta còn là một cao thủ võ lâm, công phu thông thần nhập hóa, thân pháp nhanh nhẹn như hồn ma.

Quan trọng nhất là, dường như “võ công” và “xạ kỹ” của Trình Sơn Minh đã dung hợp làm một, thân pháp Bát Quái Chương phổ vào kỹ năng bắn súng siêu phàm. Chỉ một khoảnh khắc lao người quý dị cũng đủ bóp cò lấy mạng kẻ địch, còn đáng sợ hơn bất kì một lính đặc chủng nào.

Sư tổ Trình Đình Hoa chết dưới họng súng, hậu nhân Trình phái các thế hệ đều không quên, đời nọ tiếp đời kia, đúc rút kinh nghiệm, dần kết hợp được thân pháp võ công và kỹ năng xạ kích, hình thành một trường phái chiến đấu đặc biệt, sức sát thương khó thể tưởng tượng nổi.

Từ Canada Bắc Mỹ đơn thương độc mã đến tận Đông Nam Á báo thù cho sư huynh, không phải võ công mà kỹ năng bắn súng mới thực sự là chỗ dựa của Trình Sơn Minh.

Có súng trên tay, thiên hạ vô địch! “Vu thời cự tiến, tài thị vương đạo. Cao thủ dụng thương, thần tiên nan cản.” (Tiến cùng thời đại mới là vương đạo, cao thủ dùng súng, thần tiên cũng khó đỡ). Chỉ với ba phát súng, Trình Sơn Minh đã hạ bốn người, trong khi đạn của đối phương không thể động đến một sợi tóc của ông ta.

Trình Sơn Minh thổi khói trên nòng súng, rút bỏ lưỡi lê. Đầu lê vẫn mau me bê bết, nhìn không khỏi rợn tóc gáy.

Dù là lưỡi lê của súng trường thời cổ hay hỏa khí của súng ngắn hiện đại, vào tay Trình Sơn Minh tất cả đều như có linh tính. Trình độ bắn súng của ông ta có thể nói đã đạt đến độ thuần khiết đến không thể thuần hơn, không hề thua kém võ công tổ truyền.

“Ấy, sao lại có tiếng súng bên ngoài?”

Trình Sơn Minh chớp mắt hạ sát bốn ám tiêu, song tinh thần vẫn thường trực cảnh giác. Đúng lúc ông ta chuẩn bị dùng khẩu súng dài làm điểm tựa bật qua tường biệt thự, đột nhiên từ cửa chính truyền tới mấy tiếng nổ nhỏ...

Âm thanh rất bé cũng rất gấp gáp, nhưng Trình Sơn Minh vẫn nghe rõ mồn một. Là tiểu liên lắp bộ giảm thanh hiện đại nhất, kẻ xâm nhập nào đó thật chịu chơi!

Với hiểu biết về vũ khí hiện đại, Trình Sơn Minh dù không phải chuyên gia cũng không thua kém bao nhiêu. Súng loại gì cỡ gì, lắp ráp thế nào, sử dụng ra sao, đường kính lớn nhỏ, tầm bắn bao xa, ông ta đều nắm rất tường tận.

Soạt soạt...! Năm người mặc quần áo đen tuyền từ ngoài tường nhảy vào, liền sau đó cửa lớn bật mạnh. Bảy tám bóng đen xuất hiện, thoăn thoắt lặn trên mặt đất, nòng súng phân chia hướng đến các vị trí có thể có người ẩn nấp.

“Giải quyết xong rồi hả?”

“Đội trưởng, trong vườn vốn có bốn ám tiêu, đều đã bị người nào đó giải quyết!” Một trong số người từ tường bao nhảy vào khẽ trả lời, song âm thanh vẫn lọt vào tai Trình Sơn Minh rõ mồn một.

“Đều bị giải quyết, thế là thế nào? Không lẽ bọn chúng thanh toán nội bộ? Còn Trình Sơn Minh, các anh tìm thấy chưa? Dáng cao to, râu rất quai nón rất rậm. Nếu tìm thấy, tuyệt đối không được làm tổn thương!”

Thì ra đó là mấy người Đại Thạch Đầu, sau khi giải quyết xong vòng ngoài đã tiến vào bên trong biệt thự.

Vốn dĩ mấy người họ đều là đặc nhiệm đột kích, thân thủ nhanh nhẹn, thiện nghệ vũ khí. Thân Hồng tuy là Phó hội trưởng Hoa Hưng Hội, thế lực không nhỏ, song Singapore dù sao cũng là đất khách nên không thể mang theo quá nhiều vệ sĩ, huống hồ Singapore vốn rất an toàn, cơ bản không bao giờ có chuyện hắc đạo đầu sủi như các lãnh thổ khác.

Chỉ cần một đợt xung phong, đám Đại Thạch Đầu đã diệt gọn mấy tên vệ sĩ, xông thẳng vào trong nhà. Tiếng súng Trình Sơn Minh vừa nghe chính là của mấy người Đại Thạch Đầu giải quyết Thân Hồng ở tòa biệt thự thứ hai nằm ngay bên cạnh.

Thân Hồng bị một phát đạn xuyên cổ, cả tiếng kêu cũng không kịp phát ra, gục ngay xuống vũng máu tắt thở.

“Không thấy người! Trình Sơn Minh không ở đây!”

“Cái gì? Vào nhà, lục soát!”

Mấy câu nói nhỏ như muỗi kêu truyền vào tai họ Trình, lúc này ông ta đã thu nhỏ người nấp trong một bóng cây, cả hơi thở cũng tiết chế tới mức tối đa.

Nghe mấy câu đối thoại, Trình Sơn Minh không khỏi thâm kinh ngạc: “Toán người này từ đâu ra mà ai cũng đều lợi hại như vậy? Hẳn phải là lính đặc chủng. Không lẽ là người của Trần thị? Không thể! Trần thị không thể động dụng nhiều tay súng ở ngay Singapore như vậy, thỏ đâu có ăn cỏ miệng hang? Thế thì mấy người này rốt cuộc lai lịch ra sao? Ta nên thoát thân bằng cách nào đây? Trong súng còn ba viên đạn, nhưng chúng lại không chỉ có ba, làm sao bây giờ...”

Đầu óc Trình Sơn Minh xoay chuyển liên tục, vẫn chưa nghĩ ra cách gì chu toàn. Đối mặt với tình huống này, ông ta cũng chỉ còn biết cầu khẩn không bị phát hiện. Dù kiểm thông cả võ xạ, suy cho cùng Trình Sơn Minh vẫn không phải thần tiên.

Đúng lúc ấy, một bóng người từ cổng chính biệt thự bước vào.

“Các anh tìm thấy Trình Sơn Minh chưa?” Chính là Lâm Nhã Nam đang đi cùng Vương Siêu.

Nghe câu hỏi, Trình Sơn Minh bật ra ngay chủ ý: “Cơ hội tốt đây! Chế địch tiên bắt tướng, nữ nhân kia hẳn là thủ lĩnh, khống chế cô ta thì mọi chuyện dễ dàng rồi. Chuẩn bị sẵn góc độ xông qua, người phía sau nhất định không bắn trúng, mà dù hẳn là thiện xạ cũng phải bị áp lực tâm lý. Khoảng cách 20m, toàn lực lao đi một giây rưỡi là đến nơi!”

Nghe là làm, Trình Sơn Minh bắt ngờ hành động...

Soạt! Chống mạnh khẩu súng trường lên đất, cơ thể gần như treo lơ lửng trên không, bất thành linh ông ta bật lên. Toàn thân như tên rời nỏ, chớp mắt lao qua hồ nước, hoa đình, bậc thềm, như một cơn lốc xông đến trước mặt Lâm Nhã Nam, một chớp chớp tới.

Võ công Trình Sơn Minh vốn đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, một cú nhảy như báo săn vô mồi, nhất là khi mượn lực bật của cây súng tốc độ càng nhanh hơn. Mấy đặc công có mặt tại đó, không một ai kịp phản xạ...

Cao thủ võ lâm, quả nhiên thừa khả năng làm thích khách. Cự ly gần, dù đối phương đông bao nhiêu, một khi bắt chợt ra tay thì súng đạn cũng vô ích, nhưng...

Bàng! Người đi sau Lâm Nhã Nam lạng ra, liền đó là quyền thủ lôi âm xé tan không khí, bủa vây khắp toàn thân Trình Sơn Minh.

“Lại một cao thủ, từ đâu ra vậy?” Trình Sơn Minh không khỏi thầm kinh hãi, tức khắc ngược tay tung một vảo. Cánh tay ông ta thì triển luồng lực xoắn, trong ngoài kết hợp mới có thể hóa giải được kinh lực của đối phương.

“Trình sư phụ, ngừng tay!”

“Sao lại là người?”

Mấy người này đều là người của người?”

Hai người tao ngộ, giao đấu một chớp, sau mấy câu đã nhận ra nhau. Vương Siêu bảo dừng, Trình Sơn Minh cũng không ra tay thêm. Ông ta dừng lại trên bậc thềm, khẩu súng quay một vòng trên ngón tay trở.

“Giỏi lắm, thì ra Trình sư phụ còn là một cao thủ dùng súng!” Lâm Nhã Nam không kìm nổi vẻ kinh ngạc. Cùng lúc đó, tất cả lính đặc công đều vây lại phía sau Trình Sơn Minh.

“Mau rời khỏi đây, tránh cảnh sát Singapore phát hiện. Tất cả tản ra, tập hợp ở chỗ cũ!” Lâm Nhã Nam nhìn qua đồng hồ, mặt hơi biến sắc.

“Trình sư phụ, chúng tôi không có ác ý với ông. Hãy cùng đi, lát nữa tôi sẽ giải thích rõ ràng!” Vương Siêu thành khẩn nói với Trình Sơn Minh.

Lâm Nhã Nam quay người rời đi, đám lính đặc công cũng nhanh chóng tản ra, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

“Khá đấy, không ngờ người có thể lực lớn như vậy!” Trình Sơn Minh liếc nhìn Vương Siêu, bộ râu dài phất phơ, súng ngắn trong tay trượt một đường mất dạng vào ống tay áo. Đoạn ông ta cúi nhặt khẩu súng trường dưới đất, phủi tay, rửa sạch vết máu trong hồ nước.

“Đi thôi!”

Ba người đi ra, Đại Thạch Đầu không biết từ lúc nào đã điều đến một chiếc xe hơi vẻ ngoài rất bình thường. Trình Sơn Minh cầm ngang súng, thản nhiên bước vào...

“Có thể đưa ta đến bến tàu ven biển không?” Vừa yên vị, ông ta hỏi ngay.

“Được, có điều... Trình sư phụ, vừa rồi tôi đến mục đích chính là muốn nói chuyện với ông. Có thể tạm hoãn cuộc đấu võ với Trần Ngải Dương tháng sau không?” Vương Siêu không rào đón, đi thẳng vào chủ đề.

“Ha ha... vốn dĩ ta cũng không định đấu vào tháng sau! Hoa Hưng Hội ép sư huynh ta phải sống chết, sao ta có thể bỏ qua cho chúng? Ta đã chuẩn bị hôm nay về ngay Canada. Lúc các người xông vào, mấy ám tiêu chính là bị ta giải quyết trước.” Trình Sơn Minh cười ha hả.

“Trình sư phụ, tài bắn của ông thật đáng sợ!” Lâm Nhã Nam vẫn chưa hết ngạc nhiên: “Ông từng luyện bắn súng?”

Trình Sơn Minh vuốt nhẹ bộ râu đen dưới cằm, chợt thở dài: “Trình sư tổ võ công như vậy, cuối cùng vẫn chết bởi súng đạn, làm sao không khiến hậu nhân chúng ta rút ra bài học? Hơn trăm năm trước, người Phương tây dùng thuyền hùng pháo mạnh, súng ống đạn dược, cho nổ tung Quốc môn, trong khi chúng ta lại tự bế quan toả cảng để phải nhận một bài học vạn kiếp khó quên. Dù có là người luyện võ cũng phải phát triển cùng thời đại, mới có thể theo được trào lưu của thời đại, bằng không sẽ bị thời đại chìm xuống đáy. Đặc biệt ở nước ngoài, không biết dùng súng thì võ công cao đến đâu cũng chỉ là người chết, nhưng nếu luyện được bắn súng kết hợp với võ công thì cả thế giới này, người có thể là đối thủ sẽ rất ít...”

“Không ngờ võ giả người Hoa ở nước ngoài, lại có người suy nghĩ cởi mở như Trình sư phụ!” Lâm Nhã Nam kinh ngạc.

“Chẳng cách nào khác, áp lực sinh tồn buộc người ta không thể không thay đổi. Đã là người thì phải thích ứng với thời đại...” Ánh mắt Trình Sơn Minh đượm vẻ hoài cổ: “Bất Quái Môn chúng ta, ngoài luyện võ thì ai cũng phải nghiên cứu súng ống đạn dược, luyện võ luyện súng, thân pháp xạ kích kết hợp mới có thể đứng vững. Năm ta hơn hai mươi, từng chuyên tâm luyện bắn súng ba năm. Thực ra võ công và xạ kích, ta đặc ý nhất vẫn là xạ kích!”

“Trình sư phụ, quyền đạo thiên biến vạn hóa, dù là thiên tài thì cả đời cũng chưa chắc luyện đến cảnh giới chí cao chí hự, thần hành tiên cơ, biết trước hung hiểm để tránh. Nếu không thể chuyên tâm thì tốt hơn nên tìm con đường khác, còn như muốn luyện võ đến cảnh giới tối cao, e hy vọng là hết sức mong manh.” Vương Siêu chau mày trầm ngâm.

Trình Sơn Minh chăm chú nhìn hẩn một hồi, đoạn lắc đầu: “Dù có chuyên tâm, hy vọng luyện võ công đến chí đạo vẫn hết sức mong manh. Anh thấy đấy, suốt ba trăm năm nay tính cả truyền thuyết, tông sư luyện đến chí đạo cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Muốn võ công đạt cảnh giới tối cao, ngoài điều kiện phải là thiên tài, thêm cần cù chuyên tâm, quan trọng hơn còn phải gặp vận khí. Thực ra thiên tài đời nào cũng có, người chịu khó chuyên tâm cũng không ít, nhưng người vừa thiên tài vừa chuyên tâm lại vừa có vận khí thì quả thực quá ít. Ta không phải là người như thế, chỉ còn cách tìm con đường khác thôi!”

“Huống hồ, luyện võ công đến chí đạo cũng chỉ là dưỡng sinh, suy cho cùng cũng đâu thể trường sinh, đâu có thể đi mây về gió? Thế thì thà thực tế một chút còn hơn theo đuổi một hy vọng viển vông. Người trẻ tuổi có lý tưởng là tốt, nhưng cũng không nên vượt khỏi sinh tồn thực tại!”

Vương Siêu nhìn lại Trình Sơn Minh, chợt lắc đầu: “Trình sư phụ, thứ lỗi cho tôi nói thẳng. Võ công của ông cao hơn tôi, quyền thuật kinh lực đều đã nhập hóa, nhưng đó là những đột phá tất nhiên sau nhiều năm tích lũy. Giờ ông chắc đã bốn mươi rồi chứ?”

“Không sai, năm nay ta bốn hai tuổi!” Ánh mắt Trình Sơn Minh lấp láy, chờ đợi một cao kiến của Vương Siêu.

“Võ công của ông cao hơn tôi, nhưng khi thực sự giao đấu thì khí thế của ông chắc chắn không bằng tôi. Cho dù chúng ta đấu lại lần nữa, khẳng định ông vẫn ở vào thế hạ phong!” Vương Siêu lên tiếng không chút kiêng kỵ, cả Lâm Nhã Nam cũng không khỏi giật mình.

“Ông quá bị ảnh hưởng bởi súng đạn, lòng tin đối với quyền thuật vì thế đã lung lay. Một khi lòng tin đã lung lay, làm sao có thể nói chuyện khí thế tinh thần được? Cho dù sự thực súng đạn có lấn át võ công thì những người luyện võ như chúng ta, trong lòng vẫn phải thường trực sự tin tưởng vào võ công chứ? Nếu ngay cả hy vọng lý tưởng cũng không có, làm sao có thể đánh ra một quyền nhất vãng vô tiền? Ông nói đi, biết rõ không thể làm mà vẫn làm có phải là bản chất khí thế của người luyện võ không?”

“Có điều ông nói không sai, người luyện võ nếu cứ kiên trì duy võ, một khi va chạm với hiện thực tất sẽ tan xương nát thịt, vì thế không thể không cần đến vận khí như ông nói. Ít ra tôi là một người vừa kiên trì vừa có vận khí, phải không?”

Trình Sơn Minh lặng im hồi lâu, một lúc mới lên tiếng: “Các người là ai?”

Vương Siêu đáp ngay: “Tất nhiên là người Hoa, người Trung Quốc!”

Trình Sơn Minh hai mắt chợt sáng: “Ta hiểu rồi, thì ra các người là...”

Đúng lúc ấy chiếc xe dừng lại, cách bến tàu không xa.

Trình Sơn Minh xuống xe, chợt quay sang nói với Vương Siêu: “Ta đã đi trạch đường, cũng không có được vận khí. Bấy nhiêu năm luyện quyền ta đã tự lĩnh ngộ được không ít, có điều không thể để những linh ngộ đó lại Bắc Mỹ. Tinh túy của Trình phái phải trở về nơi Trình phái sinh ra... Ta quyết định tặng cho anh, hy vọng có thể giúp anh tiến thêm một bậc!”

Trình Sơn Minh không nói “truyền” mà là “tặng”, rõ ràng đã xem Vương Siêu như một người bằng vai phải lứa.

117. Chương 117: Truyền Thụ. Đánh Quyền Dưới Nước.

Tự cổ chí kim võ lâm vốn có rất nhiều cấm kỵ, đặc biệt những mật quyết của môn phái luôn được coi là bảo vật hàng đầu. Dù chỉ một chữ hay một động tác, một khi lộ ra tất phải truy sát đến cùng.

Quy củ hiện nay không còn quá khắt khe như trước nữa, song bí quyết tập luyện hay xuất chiêu của một môn phái thì vẫn tuyệt đối không dễ truyền thụ cho người khác.

Trần Ngải Dương truyền “Phi Mã Đạp Yến” cho Vương Siêu, ngoài lý do con người Vương Siêu nghĩa hiệp ra thì phần nhiều chính vì bản thân y. Bởi nếu Vương Siêu thua cuộc, cả tính mạng Trần Ngải Dương và chuyện làm ăn của Trần gia đều có thể bị tàn hại khôn lường. Còn Trình Sơn Minh và Vương Siêu chỉ là có duyên gặp mặt, thậm chí mấy tiếng đồng hồ trước còn đối mặt ở hai bên chiến tuyến. Tuy lúc này địch ý đã không còn, nhưng giao tình đâu đã đến mức có thể đem võ công mật truyền và kinh nghiệm “tặng” cho đối phương?

Cao thủ đến bậc Hóa kinh thì công pháp cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là từng bước ngộ ra những bài học kinh nghiệm. Dù là phương pháp luyện công hay võ công, đã truyền qua nhiều đời thì đều có thật có giả. Nhận được một bí kíp, nếu cứ thế luyện theo những hướng dẫn trong đó, rất có thể sẽ lãnh đủ hậu quả. Nhẹ thì dậm chân tại chỗ không thể tiến bộ, nặng thì thậm chí trở thành tâm thần.

Nhưng kinh nghiệm luyện công của một người tự đúc rút, nếu được chính người đó thành tâm truyền lại thì tuyệt đối không thể là giả. Trình Sơn Minh có ý “tặng” tâm đắc bản thân cho Vương Siêu, chính là muốn truyền lại những bài học kinh nghiệm luyện công, những đường đi nước bước đúng đắn. Với người luyện công, đó quả thực là một tài sản không gì có thể so sánh.

“Ta đã gần đây tuổi rồi, có sản nghiệp riêng tại Canada, gia đình cũng đã bám gốc ở đó. Giờ thì không thể nào lả rụng về cội được nữa, chắc sẽ phải vui xác nơi xứ người... Anh thì lại một lòng cầu võ, tuổi còn trẻ đã đạt cảnh giới gân cốt tề minh, lời âm đồng phát, cũng đã tiếp xúc với đạo lý chí hư của võ học, chút kinh nghiệm này chẳng qua chỉ là mấy thứ nhỏ bé không đáng gì. Ta thấy anh cũng từng luyện công phu Bát Quái Môn, chỉ hy vọng anh có thể tinh lọc, hấp thu tinh túy của người khác, hòa nhập lĩnh hội để trở thành một Đại tông sư. Cũng xem như là chút đóng góp của ta cho võ học của người Hoa vậy...”

“Thời đại ngày nay là thời đại mở cửa giao lưu, người luyện võ nếu ai cũng giữ khư khư bí quyết làm của quý cho riêng mình, thực sự võ học sẽ không biết đi về đâu. Ta vốn chuyên chú về xạ kỹ, quyền pháp võ công cũng chỉ là thứ yếu...”

Chỉ qua mấy giờ đồng hồ tiếp xúc giao đầu, Trình Sơn Minh đã có những am hiểu nhất định về con người Vương Siêu. Thực ra tuyệt kỹ sở trường của Trình Sơn Minh không phải võ công mà là xạ kỹ, hành động của ông ta tiến cùng thời đại, tư tưởng cũng không hề chậm bước.

Lại lịch Vương Siêu, Trình Sơn Minh dĩ nhiên đã đoán ra vài phần. Ý định truyền thụ của ông ta không phải chỉ đơn thuần là mến tài trọng nhân cách, mà thực ra đến phân nửa trong đó là tính toán cho tương lai về sau. Nếu kết được quan hệ với mấy người Vương Siêu, khi về nước làm ăn hẳn sẽ rất có lợi!

“Vui xác nơi xứ người...” Vương Siêu không khỏi cảm thán câu nói của Trình Sơn Minh, thương cảm cho những người Hoa hải ngoại, sau khi chết không thể lả rụng về cội.

“Hai người một già một trẻ, tư tưởng cũng hoàn toàn khác nhau. Có điều nếu so sánh thì Trình Sơn Minh này tư tưởng còn khoáng đạt hơn cả thanh niên, trong khi lời nói cử chỉ Vương Siêu đều có chút gì đó cổ hủ, đúng là thú vị! Già thì tân tiến, trẻ lại bảo thủ, chẳng phải đảo ngược hết rồi sao?” Lâm Nhã Nam nghe từ đầu đến cuối cuộc đối thoại giữa Trình Sơn Minh và Vương Siêu, không khỏi cảm thấy có chút lạ lùng.

“Cô luyện Bát Cực Quyền phải không?” Trình Sơn Minh chợt quay đầu nói với Lâm Nhã Nam: “Đáng tiếc, Bát Cực công phu của cô có vẻ như không mấy chính tông.”

Lâm Nhã Nam hơi nghiêm sắc mặt: “Trình sư phụ luyện là Bát Cực Hoắc thức, truyền nhân chính tông của Trình phái Bát Cực. Bát Cực tôi học chỉ là chi phái, tất nhiên không thể chính tông bằng ông rồi.”

“Ha ha ha...!” Trình Sơn Minh chỉ cười mấy tiếng, dùng súng thay gậy, thong thả đi dọc bãi cát ven bờ biển. Lúc này trời vẫn chưa sáng, bên tai chỉ nghe tiếng gió rít nhẹ và tiếng nước rì rầm...

Ánh đèn thành phố chiếu rọi bãi cát rất rõ ràng, đủ nhìn thấy rõ mọi động tác của cơ thể.

Trình Sơn Minh không nói gì thêm, bất ngờ giơ súng... Bàng! Nóng súng rung nhẹ, phát ra âm thanh vù vù như ong về tổ.

Cùng lúc đó, toàn thân ông ta cũng không ngừng rung mạnh, súng hạ xuống ép chặt vào người. Thoáng nhìn qua, không thể biết súng làm người rung hay người làm rung súng.

“Hự!” Một tiếng gầm như sấm nổ từ cổ họng Trình Sơn Minh phát ra, quần áo theo tiếng gầm rung lên phần phật. Trình Sơn Minh lúc này chẳng khác nào một thiên thần, râu tóc phát phơ bay.

“Ha!” Sau tiếng gầm đầu tiên, cổ họng ông ta chợt phát ra một âm thanh còn lớn hơn, chẳng khác tiếng thét đồng thanh của thiên quân vạn mã khi xung trận.

Trong khoảnh khắc ấy, toàn thân Trình Sơn Minh phát lực, thân súng khê lắc, phối hợp với tiếng “ha” phát ra một tiếng nổ. Không khí bị thân súng liên tiếp xung kích, nhất thời dấy lên vô số đợt sóng khí cuộn cuộn đổ ra tứ phía.

Không chịu nổi những đợt sóng khí từ thân súng phát ra, Lâm Nhã Nam phải lùi liên tiếp ba bốn bước về sau. Trình Sơn Minh tiến lên trước một bước, mặt cát lập tức lồm xuống như đột nhiên sụp một hố to, song thân pháp của ông ta lại không hề bị ảnh hưởng.

Vật áo bay phần phật, Trình Sơn Minh liên tiếp đâm cây súng về phía trước. Khẩu súng trường đã không còn là một khẩu súng, mà tựa hồ một con rồng đang quẫy đảo. Quần áo Trình Sơn Minh như có vật gì đó chống đỡ bên trong, không ngừng phồng mãi lên, cứng chắc.

Vương Siêu đứng im như tượng, hai mắt chăm chú nhìn Trình Sơn Minh thi triển bộ pháp, múa lượn cây súng trên bãi cát. Mỗi động tác khua súng phát âm của ông ta đều hàm chứa một quyền ý uyên thâm, người luyện võ bình thường không thể nào hiểu nổi. Song với võ công đạt đến cảnh giới như Vương Siêu, những động tác ấy lại quý hơn vàng, cái gọi là đắc tâm ứng thủ, không cần lời cũng có thể cảm thụ trọn vẹn.

Cứ năm phát súng lại có một lần, cả khí thế, kinh lực và tinh thần của Trình Sơn Minh đạt đến đỉnh điểm.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, từ lồng ngực và khoang bụng ông ta đồng thời phát ra hai âm thanh cực lớn, chính là hai âm “hự, ha” vừa rồi.

Quan sát cơ thể Trình Sơn Minh phát lực, nhìn từng động tác nuốt khí, lắc người, đạp bước, Vương Siêu dường như dần hiểu ra xảo quyết Cốt Tinh Bát Cực của hai chữ “Hự, Ha” này.

Vốn hần cũng đã luyện thành “Hổ Báo Lôi Âm”, lại cùng Trần Ngải Dương trao đổi về pháp môn “Điều Thiêm Kinh”, một đẳng là luyện gân cốt, một đẳng là luyện khí dưỡng nội tạng, một trong một ngoài, dị lộ đồng quy. Cách luyện tùy thông qua hai âm “Hự, Ha” trong Bát Cực Môn cũng không nằm ngoài hai nguyên lý ấy, chỉ là phương pháp vận lực và hít thở có khá nhiều khác biệt.

Trình Sơn Minh một lòng truyền thụ, thi triển tuần tự chi tiết từng bước vận lực hít thở, lại thị phạm thông qua tiếng súng, rõ ràng là một bộ sách giáo khoa kinh điển. Trong lòng Vương Siêu hiểu rõ, thậm chí đối với đệ tử thì ông ta cũng tuyệt đối không thể truyền dạy đầy đủ như thế. Chắc chắn chỉ là thị phạm một hai lần, sau đó giải thích sơ qua đạo lý rồi để họ về tự luyện, đến hẹn sẽ tới kiểm tra.

Nếu tư thế chuẩn xác, có thần cốt, nghĩa là đệ tử đó có tư chất, sẽ thành đối tượng đào tạo trọng điểm. Còn nếu luyện không đúng nghĩa là không có tư chất, sau này dù có theo học, sư phụ cũng sẽ không truyền dạy thứ gì mới mẻ cho nữa.

Thường thì sư phụ truyền chiêu thức đều không nói rành mạch cách luyện, mà là qua hình thức mập mờ đứt quãng để cho đệ tử tự liên hệ. Đó hoàn toàn không phải giữ miếng, mà là để kiểm tra ngộ tính và tư chất của đồ đệ, cũng như mức độ nhập thần của người đó.

Năm xưa ở công viên, Đường Tử Trần cũng đã dạy Vương Siêu như thế. Trước tiên chỉ cách đứng tấn, sau đó biến mất cả mười mấy ngày để hắn tự luyện tập.

May mà khi đó Vương Siêu có ngộ tính, chịu khó mài mò suy ngẫm, không ngừng khiến Đường Tử Trần bất ngờ. Nếu không cô cũng đã sớm đi mất dạng, bỏ mặc gã học sinh kém cỏi này rồi.

Tuy nhiên lúc này Trình Sơn Minh lại biểu diễn rất tỉ mỉ. Là vì ông ta biết Vương Siêu cũng là quyền thuật đại sư, võ công cao cường, khí thế còn vượt hơn cả mình, cần bản không cần kiểm tra. Vậy là ông ta đem hết quyền ý, quyền thần, quyền thế của mình thể hiện triệt để, chỉ một lần rồi thôi.

Biểu diễn hết loạt bài hít thở bắn súng, bầu trời phía đông cũng ló rạng. Mặt trời dần nhô lên, cảnh vật trên bãi cát lộ rõ. Mặt nước trong xanh, không một vẩn đục.

“Du Thần Thân Pháp mật truyền của Trình Phái Bát Quái, phi thân hay lặn nước đều đẹp như cá lội, vốn được sinh ra trong nước. Trước tiên khi xuống nước hãy hít một khẩu chân khí, đánh động nội tạng...”

Bất thành linh, Trình Sơn Minh giờ thẳng cây súng cắm xuống bãi cát, song chưởng đan xen, hít sâu một hơi, cổ họng ừng ực động dậy. Lập tức Vương Siêu nghe thấy rõ đại tiểu tràng của ông ta rung động, phát ra những thanh âm rền vang như sấm, rất có quy luật.

“Gân cốt nội tạng của người này đều vô cùng mạnh mẽ. Nếu không phân tâm luyện súng để ảnh hưởng đến khí thế, một lòng theo đuổi võ thuật, tuyệt đối ta không phải là đối thủ!” Chỉ nhìn qua Trình Sơn Minh hít một hơi, đại tiểu tràng đã cuộn cuộn uy thế là Vương Siêu biết, công phu của đối phương trong ngoài hợp nhất, nội tạng tăng cường, còn lợi hại hơn cả Trần Ngải Dương.

Có điều Trần Ngải Dương năm nay mới gần ba mươi, đến độ tuổi như Trình Sơn Minh thì thành tựu quyền thuật chưa hẳn đã thua kém.

Cả hai đều là thiên tài. Tuy nhiên nếu thực sự phải đấu đá sinh tử, mọi thủ đoạn đều cho phép thì mười Trần Ngải Dương cộng với mười Vương Siêu cũng không phải là đối thủ của họ Trình. Tài thiện xạ của ông ta đã đạt đến độ nhuần nhuyễn không tưởng, đặc chủng hơn cả lính đặc chủng của bất cứ quốc gia nào.

Bất chợt, sau khi hít khí động tràng, toàn thân Trình Sơn Minh lao mạnh về phía trước, chớp mắt đã chìm vào trong nước.

Chân đạp đáy biển, vững chắc như trụ sắt nghìn cân, từng bước đi về chỗ nước sâu hơn, chỉ sau mấy bước đã ngập qua đỉnh đầu.

Cả người ông ta chìm trong làn nước biển xanh trong. Vương Siêu cũng rảo bước đến bờ biển, đến khi nước ngập ngang lưng mới dừng lại.

Chỉ thấy Trình Sơn Minh chân đạp bộ trên đáy biển, hai bàn tay nắm lại tung sang hai bên, tiền xung hậu đột, biểu diễn một bài Bát Quái Chương ngay trong làn nước sâu.

Bước chân vững chãi, cơ thể lạng bay không hề chịu lực cản của nước, cũng như không hề bị cản trở bởi hô hấp, mọi động tác đều chỉ dựa vào một cái hít thở ban đầu. Có thể thấy khả năng sức mạnh phé lực, nội tạng của ông ta khủng khiếp đến nhường nào.

Bàn chân vùi dưới cát, song vẫn có thể di chuyển, lạng người, song chưởng đánh ra những vòng tròn lớn, tiến thoái đều đặn.

Kinh lực toàn thân vỗ đập, cuộn tung nước biển, liên tiếp những xoáy nước lớn xuất hiện theo từng động tác tay chân, cuốn theo vô số cát sỏi, biến nước biển thành một vùng đục ngầu.

Bát Quái Chương chưa đánh xong, Vương Siêu đã hoàn toàn không còn thấy bóng dáng Trình Sơn Minh đâu nữa. Chỉ thấy một vùng nước đục đang không ngừng sôi sục, xoáy nước ùn lên từng vòng từng vòng, như thể một con hải quái khổng lồ đang quấy đập.

Bồng cát dưới chân rung mạnh, một bóng người từ đáy biển vút lên, chẳng khác nào một con cá nhảy. Chính là Trình Sơn Minh vừa từ đáy biển xông lên, thân pháp phi thủy của ông ta thật giống cá chép vượt Long môn.

Đáp lại xuống biển, hai chân Trình Sơn Minh đứng trong nước ngập đến trên đầu gối, sắc mặt đỏ gấc. Đường như luyện chương dưới nước đã hao tổn của ông không ít thể lực và tinh thần.

“Luyện chương dưới nước mà thân pháp, bộ pháp lẫn hô hấp không chút chịu trở lực của nước biển, chẳng khác gì ở trên mặt đất. Việc này cần bao nhiêu công phu, cần bao nhiêu sức mạnh của nội tạng? Cách luyện này là gian khổ nhất, cũng là nguy hiểm nhất, chẳng trách có thể đạt đến Hóa kinh!” Xem xong Trình Sơn Minh luyện chương dưới nước, mỗi bước mỗi quyền đều không khác gì đánh trên mặt đất, coi như nước không tồn tại, Vương Siêu vô cùng khâm phục.

Trình Sơn Minh bước lên bãi cát, toàn thân ướt sũng, giọng sang sảng: “Luyện chương dưới nước trước hết phải luyện khí hai năm, nội tạng đủ mạnh mới có thể xuống nước. Lúc đầu phải mặc áo sắt mới có thể giữ vững được thân hình, không bị ảnh hưởng bởi lực đẩy của nước. Có điều trình độ hiện giờ của anh không cần mặc áo sắt nữa, sau khi làm quen với đặc tính của nước, muốn đạt đến trình độ như của ta cũng không phải là chuyện khó. Dòng nước luôn thay đổi, lại có thể tác động đến từng lỗ chân lông trên cơ thể, lâu dần sẽ khiến cơ thể cảm nhận được kinh lực, đó chính là một pháp môn để luyện hoá kinh.”

“Với trình độ bây giờ của anh thì không cần luyện khí trước khi xuống nước. Gân cốt có thể phát lôi âm, ngoại hướng nội, công phu có thể thẩm thấu vào lục phủ ngũ tạng, một hơi cũng vô cùng mạnh mẽ, có thể nói chẳng thua kém gì ta, chỉ là còn thiếu đôi chút kinh nghiệm biến hoá, chưa thuần thục biến đổi cương nhu. Nói như thế này, nước chảy chính là nhu, khi đánh ra một quyền, cảm giác nước xâm kích mọi vị trí khắp cơ thể thì sẽ hiểu được ám nhu chi đạo. Võ công của ta, hầu hết đều được luyện thành dưới nước.”

Trình Sơn Minh lắc nhẹ người, nước bắn tung toé như một chú chó xù vẩy lông. Chỉ một thoáng toàn thân ông ta đã khô ráo, như chưa hề bước chân xuống biển.

“Kinh nghiệm võ công của ta, về cơ bản đều đã biểu diễn ra hết. Đồ đệ đang chờ ở bến tàu, ta phải đi ngay hôm nay tránh đêm dài lắm mộng, tái kiến!”

Trình Sơn Minh nói đoạn cất bước rời đi. Vương Siêu đứng dõi theo, đến khi ông ta khuất dạng trong một chiếc tàu hàng lớn trên bến mới thu ánh mắt về.

118. Chương 118: Món Nợ Bốn Năm

“Đáng tiếc, ông ấy nói bản thân đã hòa nhập được thân pháp võ công và kỹ năng bắn súng vào làm một, song vừa rồi lại không hề thể hiện. Thời nay những kỹ thuật này hết sức có ích, nếu ông ta làm giáo quan trong quân đội thì tốt biết bao...!” Lâm Nhã Nam cũng thở dài một hơi.

Có điều cái cô tiếc rẻ lại là tính thực dụng lớn lao mà Trình Sơn Minh thể hiện khi hòa trộn võ công và xạ kỹ. Rõ ràng một người như Trình Sơn Minh là vô cùng đáng sợ, hay nói một cách khác, Vương Siêu dù võ công cao bao nhiêu, nếu không biết dùng súng mà chỉ dựa vào võ, trong xã hội hiện đại gần như chẳng thể gây ra nguy hại gì lớn. Còn Trình Sơn Minh, chỉ cần ông ta một mình chiến đấu, trong không gian hẹp sức sát thương chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

“Giá mà quốc gia có được nhiều nhân tài như vậy...!” Trong đầu Lâm Nhã Nam thoáng mơ ước viễn vông... Đám lính đặc công Đại Thạch Đầu tuy cũng khá lợi hại, bắn súng chuẩn xác, thân pháp nhanh lẹ, song so với Trình Sơn Minh rõ ràng vẫn một trời một vực.

Nếu làm một thử nghiệm, hai người đứng đầu lưng vào nhau rồi đồng thời quay lại nổ súng, người phải chết chắc chắn là Đại Thạch Đầu!

Thân pháp Trình Sơn Minh nhanh như hồn ma, mắt sáng tựa chớp, hành động không cần quan sát mà bằng cảm nhận. Trong khoảnh khắc Đại Thạch Đầu bóp cò, đạn chưa ra khỏi nòng ông ta đã có thể dịch chuyển vị trí.

Bây giờ Vương Siêu đã có thể đại khái làm được như vậy. Một xạ thủ bình thường cầm súng bắn hấn cơ bản là vô ích, chỉ cần cơ thịt đối phương khẽ động là Vương Siêu đã phản ứng lạng người sang chỗ khác rồi. Tuy nhiên nếu người bắn là cao thủ, võ công luyện đến cảnh giới hành động theo cảm nhận không cần qua đại não xử lý, bóp cò không hề có bất cứ dấu hiệu chuẩn bị nào, một cao thủ như thế mà nổ súng thì Vương Siêu khó lòng chống đỡ nổi.

Mà hiển nhiên Trình Sơn Minh là một cao thủ như vậy!

“Võ công ông ta tuy cao hơn, nhưng nếu là đấu võ độ quyền, đối chọi khí thể tinh thần, chắc chắn vẫn thua tôi một bậc!”

Vương Siêu biết, xạ kỹ của Trình Sơn Minh hoàn toàn theo kịp thời đại, nhưng chính vì thế mà trong lòng lại mất đi niềm tin vào quyền thuật, sinh ra tâm thế dựa dẫm vào súng đạn. Một khi không kiên trì theo đuổi võ nghệ, làm sao có thể đánh ra được quyền pháp thiên nhân hợp nhất, kinh thiên động địa?

Dẫu vậy hấn không thể không khâm phục phong thái hành vi của họ Trình, đặc biệt là đối phương còn đem những huyền diệu trong Bát Cực quyền thuật hợp với bắn súng, hay cách luyện nhị âm “hự ha” thị phạm tỉ mỉ cho hấn xem. Với Vương Siêu, đó mới là những bài vật quý giá hơn bất cứ thứ gì.

Tuy hấn không luyện Bát Cực Quyền, nhưng với tu vi cao siêu của mình, bất cứ võ công nào cũng có chỗ đáng để học hỏi.

Chiêu thức Trình Sơn Minh biểu diễn là Bát Cực Quyền Hoắc Khánh Vân chính tông, một nhánh đích truyền của tông sư Lý Thư Văn. Công phu này còn chính tông hơn nhiều so với võ công của Triệu Tinh Long hay Lâm Nhã Nam, các tư thế phát lực, lắc người, hấp khí đều kinh điển như trong sách giáo khoa. Đáng quý nhất là Trình Sơn Minh đã mở ra con đường sáng cho Vương Siêu tiến tới hóa kinh.

Luyện quyền dưới nước, lúc cơ thể phát lực thì nước cũng sinh ra phản lực, xâm thực đánh vào từng lỗ chân lông, giúp người luyện võ cảm nhận được cương nhu của ám kinh tại từng bộ phận trên cơ thể hết sức hiệu quả.

Ám kinh trên cơ thể người, muốn luyện đến chí cương chí nhu, tự nhiên bùng phát, phải vượt qua được hai chỗ khó khăn nhất: mặt và hạ âm.

Như Vương Siêu hiện giờ, cương nhu lưỡng thức trong ám kinh đều đã luyện đến tay, chân, bụng, lưng, eo và cổ, chỉ còn lại hai chỗ là mặt và hạ âm chưa luyện được.

Hai bộ phận này, một trên một dưới, là nơi khí lực khó đạt đến nhất. Với khả năng hiện tại của mình, Vương Siêu cũng phải dần dà tích lũy, kết hợp trong ngoài, sau khi công phu thấm thấu đến lục phủ ngũ tạng, kinh lực thông suốt trên dưới mới hy vọng thành công.

Theo tính toán lạc quan nhất của Trần Ngải Dương, võ công Vương Siêu muốn đạt đến cảnh giới hóa kinh như thế, ít nhất cũng phải mất ba năm nữa. Nếu trong quá trình đó có sai sót, hoặc phải đi giải quyết các sự vụ khác thì thời gian ba năm sẽ trở thành năm bảy năm, thậm chí cả đời vẫn dậm chân tại chỗ.

Nhưng chỉ cần một bài quyền dưới nước và một câu nói của Trình Sơn Minh, cảm nhận chí nhu của nước xâm kích từng lỗ chân lông, trong lòng Vương Siêu chợt bừng sáng. Rất có thể đây chính là pháp môn đặc dụng mà hấn đang cần.

Người luyện công, phương pháp chuẩn xác là vô cùng quan trọng. Có phương pháp thành công nhanh mà tốn ít công sức, có phương pháp thì hoàn toàn ngược lại. Tuy đều có thể đạt kết quả như nhau, song thời gian bỏ ra lại hoàn toàn khác.

Giờ Vương Siêu đã gia nhập Tổ chức, tuy được đãi ngộ và bảo vệ tối hảo song trách nhiệm đương nhiên cũng tương ứng. Có thể ngày nào hấn phải lãnh một nhiệm vụ quan trọng, không thể tập trung vào việc luyện công.

Vương Siêu cảm thấy, càng sớm đột phá đạt đến kinh lực nhập hóa, hắn càng có nhiều thời gian theo đuổi đỉnh cao của võ học. Chỉ khi đạt đến đỉnh cao đó hắn mới cảm thấy mình có tư cách gặp lại Đường Tử Thần, kể với cô những kinh nghiệm, khổ nhọc cũng như các đạo lý bản thân lĩnh ngộ được, chia sẻ với “Đường sư phụ” những đắng cay ngọt bùi trong đó.

Tuy hiện là Quyền thuật đại sư, từ khi xuất đạo đều bách chiến bách thắng, chưa từng nếm mùi thất bại, tên tuổi cũng đã nhiều người biết, nhưng trước mặt Đường Tử Trần hắn vẫn thấy bản thân chỉ là một tiểu học sinh, còn lâu mới hoàn thành nghiệp học.

Nghiệp học chưa thành, sao có thể trở lại gặp thầy!

“Lần này đến Singapore, thu hoạch lớn nhất chính là biết được hành tung của Trần tử, chỉ ít sau này muốn tìm cũng có manh mối rõ ràng. Ta thật muốn võ công quyền thuật đều tiến bộ vượt bậc, đạt đến cảnh giới chí hư, sau đó đến trước mặt Trần tử để được chia sẻ niềm vui của mình... Lúc Trần tử rời đi, ta vẫn còn là một học sinh cao trung không hiểu cả võ sự lẫn thế sự. Khi gặp lại Trần tử, ta là một tông sư võ đạo có thể sánh ngang hàng, chuyện ấy mới đáng mừng làm sao!” Trong lòng Vương Siêu, ngoài khí thế hùng hùng, tâm địa rộng lượng ra, chính là muốn chia sẻ niềm vui thành tựu với Đường Tử Trần. Trước Trần tử, trái tim hắn lúc nào cũng thuần khiết như hải nhi.

Với Vương Siêu lúc này, mọi âm mưu đấu đá đều không tồn tại, cũng không còn bận tâm đến những âm mưu kẻ sách đối phó với người đời.

“Chúng ta về thôi! Việc của Tập đoàn Trần thị đã xong một phần, với anh vốn dĩ là chuyện riêng. Giờ Trình Sơn Minh đã đi, huynh muội Trần Ngải Dương có thể yên tâm rồi...”

“Cũng được, tôi không muốn bị vướng vào đấu đá nội bộ của Trần thị. Lão già Trần Lập Ba ấy quá nhiều âm mưu quỷ kế, muốn đề phòng cũng khó...” Vương Siêu chợt đẩy lên suy nghĩ muốn trở về.

“Chỉ thị của cấp trên là gì?” Dù sao hắn vẫn phải hỏi xem kế hoạch của Tổ chức.

“Cấp trên không có chỉ thị cụ thể, chỉ là muốn anh giữ liên lạc với Trần Ngải Dương, theo dõi mọi động tĩnh của Trần thị. Có điều không phải là kiểu một nấc lên thiên đàng, ngay lúc này mưu đoạt gia sản cả Tập đoàn Trần thị... Chúng ta đã giết Thân Hồng nên nhanh chóng rời Singapore, tránh để cảnh sát và nằm vùng Mỹ tìm ra. Hôm nay anh bắt buộc phải đi, chúng tôi cũng lên thuyền về Hải Nam!” Lâm Nhã Nam nghiêm mặt: “Tháng sau chúng ta sẽ ngồi nhà coi kịch, xem Trần thị và Hoa Hưng đấu đá với nhau thế nào, sau đó cấp trên sẽ xem xét tình hình giao cho anh nhiệm vụ cụ thể!”

Vương Siêu nghĩ một hồi, thấy đúng là như vậy. Cuộc đấu giữa đại diện Hoa Hưng Hội và Trần Ngải Dương được ước định vào tháng sau, giờ Thân Hồng đã chết, Trình Sơn Minh lại bỏ đi, cục diện sắp tới sẽ vô cùng phức tạp. Nếu cứ chôn chân giữa mớ hỗn độn này, thực không phải là lựa chọn sáng suốt.

“Được, vậy lúc nữa tôi sẽ đến chào Trần Ngải Dương, về Sơn Đông nghỉ vài ngày.”

Lâm Nhã Nam liếc nhìn Vương Siêu, khẽ lắc đầu: “Anh cũng phải cẩn thận một chút, chăm sóc cho cô Chu Giai đó, đừng để cô ta gặp nguy hiểm!”

Vương Siêu mỉm cười, không nói gì thêm, đứng nhìn theo bóng Lâm Nhã Nam khuất dần trên đại lộ. Khi ấy vầng dương đã lên khỏi mặt biển, trời sáng hẳn.

“Tôi đã giải quyết Thân Hồng, Trình Sơn Minh một giờ trước cũng lên tàu rời Singapore. Giờ tôi phải đi, tình hình tiếp theo e là có chút rắc rối, huynh muội anh nên chuẩn bị tâm lý sẵn!” Một giờ sau, Vương Siêu gặp anh em Trần Ngải Dương đang sốt ruột ngóng chờ tin tức của hắn.

“Cái gì, anh đã giải quyết Thân Hồng?” Trần Ngải Dương tròn xoe mắt nhìn Vương Siêu, Trần Bân cũng không khỏi giật bắn mình.

“Anh... anh... sao có thể như vậy? Làm thế sẽ gây cho chúng tôi rất nhiều rắc rối...!” Trần Bân túa mồ hôi, sắc mặt hơi tái đi.

“Em à, đừng nói nữa!” Trần Ngải Dương khoát tay, nhìn Vương Siêu thở dài một tiếng: “Tôi biết anh cũng là thân bất do kỷ. Thân phận anh không đơn giản, làm việc không thể như ý mình, dám nói thẳng với tôi

là đã quý lắm rồi. Ài... Nếu giữa chúng ta không có uẩn khúc gì, chỉ đơn thuần là bằng hữu vô lâm, trao đổi quyền thuật thì hay biết bao!”

Vương Siêu cười: “Tôi luôn coi các vị là bằng hữu vô lâm mà!”

“Nếu quả thực anh đã giết Thân Hồng, vậy thì hãy mau đi đi! Em gái, hãy bí mật bố trí máy bay cho họ, ngay sáng nay phải rời khỏi Singapore! Nếu cảnh sát Singapore và phái viên Mỹ kịp phong tỏa sân bay, các anh sẽ rất khó thoát thân, cả lão gia nhà ta cũng không thể lo chuyện này được!” Trần Ngải Dương đột nhiên đứng dậy, nói bằng một giọng rất căng thẳng.

“Tôi có máy bay riêng thẳng đến Việt Nam! Đây là đường bay tôi bí mật sắp đặt, mới thông tuyến mấy tháng trước. Chuyện này cả lão gia cũng không biết, đến Việt Nam anh có thể chuyển bay đi Hồng Kông ngay, thế an toàn hơn!” Trần Bản bất ngờ tiết lộ.

“Cái gì? Em gái, em còn có cả chuẩn bị này nữa à?” Trần Ngải Dương không khỏi giật mình.

“Đại ca, anh nghĩ xem. Chuyện anh họ mất tích lão gia ngày càng nghi ngờ anh, mà lão gia đâu phải là Bồ Tát? Chúng ta có sản nghiệp ở Hồng Kông, gặp chuyện còn có thể sang đó làm ăn riêng mà?” Trần Bản nghiêm giọng.

Chu Giai nhìn Trần Bản, trong lòng không khỏi thoáng thốt: “Cô nàng Trần Bản này tâm kế thật không thể coi thường, nếu để cô ta tiếp xúc với Vương Siêu nhiều một chút, khó mà đảm bảo không xảy ra chuyện được...”

“Chuyện này không thể chần chừ, tôi đưa các vị ra sân bay ngay!”

Buổi trưa, không lâu sau khi Vương Siêu cùng Chu Giai rời Singapore, trong một gian phòng rất tầm thường bên hông Tổng nha cảnh sát Singapore...

Mấy người Mỹ bước vào phòng, bên trong là vài quan chức cảnh sát cấp cao Singapore đang chờ sẵn.

“Tòa biệt thự trên núi Jahor tối qua đã xảy ra đấu súng, chủ nhân người làm cả thảy 13 mạng, bị bắn chết hết. Thế này là chuyện gì? Sao lại dã man như vậy?” Một người Mỹ mũi khoằm, cặp mắt xanh lấp lánh hung quang, chưa vào đến nơi đã hướng đến một sĩ quan Singapore hỏi lớn.

“Chuyện này liên quan đến Tập đoàn Trần thị, người chết toàn bộ đều là của Hoa Hưng Hội, tổ chức Hắc đạo loại lớn nhất ở Hongkong, Đài Loan. Trần thị và Hoa Hưng đã tranh chấp từ lâu về vận tải biển, điều này thì ai cũng biết. Vụ đêm qua chúng tôi đã triển khai điều tra, tin rằng sẽ nhanh chóng có kết quả!” Viên sĩ quan cảnh sát Singapore tỉ mỉ thuật lại sự việc, sau đó lấy ra mấy bức ảnh chụp hiện trường vụ án.

“Chết tiệt! Máy thứ này vô ích! Tôi yêu cầu cảnh sát Singapore các ông, lập tức phong tỏa sân bay và các điểm cảng trọng yếu, bằng mọi cách tóm tên người Hoa mới đến đó, giao cho chúng tôi xử lý!”

Roạt một cái, có vẻ như gã người Mỹ rất tức giận, ném tất cả đồng ảnh trên bàn xuống đất, đoạn lấy trong túi áo ra một xấp ảnh khác.

Tầm đầu tiên, chính là Vương Siêu!

“Ngài Smith, yêu cầu ngài đứng mực! Đây là Singapore, một đất nước có chủ quyền chứ không phải thuộc địa! Các ông cũng chỉ là cảnh sát quốc tế không phải thượng cấp của chúng tôi, không có quyền ra lệnh cho chúng tôi phải làm gì!” Một sĩ quan khác gõ ngón tay xuống bàn, nét mặt hiện rõ vẻ rất không hài lòng.

“Oh, my God!” Gã người Mỹ tên gọi Smith thốt lên một tiếng, vỗ vỗ lên đầu: “Các ông có biết thằng cha này là ai không? Có biết hấn đáng sợ thế nào không?”

Nói rồi y gạt tấm ảnh Vương Siêu xuống, rút tấm thứ hai ra. Trên đó là hình một cô gái áo tím chụp từ phía sau, nước ảnh rất mờ, bên dưới lại không phải tấm ảnh thứ ba mà một xấp tài liệu dày cộp.

“Đây là đầu lĩnh một tập đoàn khủng bố lớn ở châu Phi! Các ông không biết cô ta đã gây bao nhiêu rắc rối cho chúng tôi ở đó đâu!” Smith chỉ vào xấp tài liệu dưới bức ảnh, nhàn nhạt: “Lạy thánh Alah, người này còn đáng sợ hơn cả Al Qaida nữa đó!”

“Điều này thì liên quan gì đến Singapore?” Viên sĩ quan cấp cao kia nhếch mép cười nhạt.

“Tại sao lại không? Chúng tôi có tin tức, tuần trước cô ta đã đến Singapore, ở lại hai ngày, gã người Hoa trẻ tuổi này lại có quan hệ rất mật thiết với cô ta! Bốn năm trước, mấy năm vùng của chúng tôi tại tỉnh S Trung quốc đã bị tiêu diệt sạch, khi đó tên này đang ở với ả ta!”

Smith bức xúc như muốn nhảy dựng lên.

119. Chương 119: Nội Thị

Tuy trong biên giới Trung Quốc, thế lực của Mỹ không thể thâm nhập, song một vài điều tra vẫn có thể tiến hành. Đường Tử Trần ở cùng Vương Siêu một chỗ lâu như vậy, tin tức chắc đã lọt vào tai kẻ rắp tâm. Nước Mỹ mất người, tất nhiên cũng sẽ tiến hành điều tra...

“Người này đã đến Singapore?” Mấy sĩ quan cấp cao kia khó khăn lắm mới hiểu Smith định dẫn câu chuyện đi đâu.

Một sĩ quan cầm xấp tài liệu lên, chăm chú đọc. Có điều đọc hết mà trên mặt ông ta vẫn không hề tỏ vẻ kinh động, chỉ chậm rãi đặt tài liệu xuống bàn: “Tuy nhiên thưa ngài Smith, cô gái này đúng là đã đến Singapore tuần trước nhưng đi cùng ngài Thomas Yang, quan chức đầu não của EU. Họ đến đi đều hợp pháp, thậm chí còn theo hộ chiếu ngoại giao. Vậy theo ý của Hình cảnh quốc tế các ông, chúng tôi phải làm sao đây?”

“Lập tức điều tra Tập đoàn Trần thị, phong tỏa tất cả các sân bay, bắt ngay gã thanh niên người Hoa này giao cho chúng tôi!” Smith vẫn lớn tiếng.

Gã Smith mũi khoằm, thân phận bề ngoài là đại diện Hình cảnh quốc tế tại Đông Nam Á nhưng cũng giống Tào Nghị, gã còn có một thân phận khác. Chính là sĩ quan liên lạc của Tổ chức chống khủng bố CIA đặt tại Singapore.

Về thân phận bí mật của Smith, mấy quan chức cảnh sát Singapore đều có tìm hiểu, nhưng khi trao đổi thì vẫn dùng thân phận bề ngoài của y để nói chuyện, không ai muốn chuốc thêm phiền hà vào mình.

“Người Mỹ lúc nào cũng huyền hơ hoang quen rồi. Trung Quốc, EU, Hoa Kỳ, cả ba đều đang tranh giành lợi ích ở châu Phi, can hệ trong chuyện này là vô cùng phức tạp, chúng ta không đại gì dính vào!”

“Các người chống khủng bố thì cứ chống, mắc mớ gì đến chúng ta? Có điều cũng không thể đắc tội với người Mỹ, tốt nhất cứ kiềm chế xem họ có dự định gì, nếu việc không kinh động nhiều thì cứ mặc kệ họ!”

Trong lòng mấy sĩ quan cấp cao này đều đang tính toán: “Xem hồ sơ, cô gái kia không ngờ là đứng đầu một tổ chức khủng bố, lại quan hệ thế nào đó với cả Trung tâm EU. Nếu chúng ta đắc tội với cô ta để bị khủng bố trả thù tại Singapore, chỉ e là không ổn, huống hồ ai chống đối Mỹ mà chẳng bị họ gán cho cái mác khủng bố! Chuyện này còn liên quan đến Tập đoàn Trần thị, muốn điều tra cũng khó khăn. Hơn nữa Trần Ngải Dương còn là giáo quan cao cấp của Tổng nha cảnh sát Singapore, chức danh còn cao hơn cả chúng ta. Điều tra thượng cấp, chúng ta đâu có ngu như vậy!”

“Ngài Smith, về Tập đoàn Trần thị chúng tôi phải xin ý kiến cấp trên, còn phong tỏa sân bay tôi thấy cũng không cần thiết, giám sát nghiêm mật là được. Đề nghị Hình cảnh quốc tế các vị tổng động viên, cùng chúng tôi đến các bến tàu, sân bay, nút giao thông cùng tác nghiệp!”

Smith chau mày đầm mạnh xuống mặt bàn, cặp mắt xanh hần học đảo qua một lượt mấy sĩ quan Singapore, gắng gượng kiềm chế cơn tức giận: “Được, cứ làm như thế đi!”

Ra khỏi phòng, gã nhỏ ngay bãi nước bọt xuống đất, lúi nhúi chiếc điện thoại vệ tinh, bấm số: “Trung tâm, hãy cho tôi thêm nhân lực đối phó với tên người Hoa Vương Siêu, hắn có tiềm lực và giá trị rất lớn. Tôi muốn bắt hắn, bí mật mang về thẩm vấn, nhất định sẽ có thu hoạch!”

Trong khi đó, nhân vật chính của câu chuyện lại hoàn toàn không biết gì. Được Trần Bân sắp xếp, Vương Siêu và Chu Giai bình yên đáp máy bay thương vụ sang Thái Lan, từ đó chuyển máy bay về Hồng Kông, cuối cùng bay về Thanh Đảo Sơn Đông.

Anh em Trần Ngải Dương không hổ là trùm ma túy có hạng, quan hệ với cả quân đội Thái Lan. Chiếc máy bay thương vụ cất hạ cánh không hề gặp bất cứ trở ngại nào, chấp tới hai người đã về đến Thanh Đảo.

Chuyến đi Singapore vắn vắn chỉ vài ngày, nhưng Vương Siêu đã thu hoạch được rất nhiều.

Sát chiêu “Phi Mã Đạp Yến” của Trần Ngải Dương tinh diệu tuyệt luân, cương nhu tương hỗ, mãnh trung tàng sát, lợi hại vô cùng.

Vương Siêu công lực vốn dĩ đã thâm hậu, sau khi luyện thành Phi Mã Đạp Yến, ám kinh ở chân cuối cùng đã có thể quán thông cả nhu cương, bước đi liền tám bước trên tường, phần nào có được cảm giác của “Phi thiềm tẩu bích”.

“Phi Mã Đạp Yến”, Mã hình kết hợp Yến hình. Vốn dĩ Yến đạp nước Điều liệng mình đều là thân pháp bộ pháp, hai hình kết hợp thành một hình. Luyện thông sát chiêu của Trần Ngải Dương, coi như Vương Siêu cũng đắc thành Điều hình.

Trong “Thập nhị hình” thì cả Bát đại hình gồm Long, Hổ, Xà, Ưng, Hài, Mã, Yến, Điều, Vương Siêu đều đã luyện đến cảnh giới đại sư, mỗi quyền đánh ra đều như sấm sét bổ xuống, uy mãnh vô cùng.

Tứ hình còn lại là Hùng, Kê, Ngao, Thai, hần cũng khá thành thực. Chỉ cần chuyên tâm lĩnh hội, nắm bắt quyền ý thần tủy thì việc đạt đến cảnh giới hình thần kiêm bị chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nhất là công phu luyện thể của Vương Siêu hiện đã đạt đến mức “gân cốt tề minh, lôi âm đồng phát”, huyết nhục và cốt tủy trong ngoài ứng hợp, thấm thấu đến toàn bộ lực phủ ngũ tạng.

Khấp thân Vương Siêu giờ đã dày đặc ám kinh, có thể bùng phát tùy ý, đả thương người một cách vô hình, chỉ còn mặt và hạ âm là chưa luyện đến. Nói theo thuật ngữ chuyên môn thì hiện giờ Vương Siêu vẫn còn “tráo môn” (yếu huyết mà ám kinh chưa đến được).

Điều hần phải làm lúc này chính là luyện được cả hai điểm “tráo môn” ấy, để ám kinh toàn thân giao hòa, cảm nhận được tín hiệu từ đối thủ qua lỗ chân lông, khi đó mới đạt đến độ thông thần nhập hoá, thực sự bước vào tầng thứ của cao thủ tuyệt đỉnh.

Một khi ám kinh luyện tới mặt, không phải đơn giản chỉ là da thịt hay xương mặt có thể chịu đựng được quyền kích của đối thủ, cái chính là thị lực, thính lực, xúc giác đều mạnh mẽ hơn người thường nhiều bậc. Khi ám kinh lên tới mặt, cảm giác của các cơ quan trọng yếu như miệng, mắt, tai, mũi đều thính nhạy vô song, dù chỉ là một động tác rất nhỏ, những âm thanh li ti, thậm chí cả mùi vị của kẻ địch đều lọt vào trong cảm nhận bản thân. Lúc đó hần có thể né tránh bất cứ đòn tấn công nào từ đối thủ, rồi kích sát kẻ địch trong vô hình.

Nếu công phu ám kinh luyện đến mặt, đạt cảnh giới thông thần nhập hoá, vậy thì thị lực, thính lực, xúc giác cũng sẽ mạnh hơn gấp bội, muốn tránh đạn của hai ba tay xạ thủ bình thường cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Năm xưa, Trình Hữu Công cháu nội Trình Đình Hoa và đệ tử của Lý Thư Văn là Hoắc Điện Các giao tình mật thiết, hai môn phái của hai người là Bát Cực và Bát Quái cũng sáp nhập làm một, từ đó đào tạo ra rất nhiều đệ tử kiệt xuất. Thế hệ hiện thời của Bát Cực Bát Quái, rõ ràng Trình Sơn Minh chính là người đứng đầu.

Bát Cực cương mãnh, Bát Quái mềm dẻo, hai môn công phu một cương một nhu, một vững chãi một uyển chuyển, kết hợp với nhau quả nhiên hiệu quả gấp bội.

Trình Sơn Minh dùng nhị âm “Hự, Ha” của Bát Cực để luyện tủy tỳ rèn gân cốt, lại lấy công phu của Bát Quái làm đầu pháp, khi rắn chắc như đại phủ chém đá, lúc mềm mại như tơ sợi giăng mắc. Tuyệt kỹ “Đà đao kinh” của ông ta chính là kết hợp hoàn mỹ giữa quyền pháp của hai môn phái này.

Trong trận đấu với Trình Sơn Minh, tuy Vương Siêu sớm bộc phát khí thế Thiên nhân hợp nhất, tung một quyền tấn công hoàn hảo giành thế thượng phong ngay từ đầu, cuối cùng thi triển sát chiêu Phi Mã Đạp

Yến, song thực sự hẳn chưa có lúc nào áp chế hoàn toàn được đối thủ, cục diện cuối cùng vẫn là cả hai cùng tổn thương.

Cuộc đấu hôm đó, nếu như cả hai không thu tay thì Vương Siêu có thể một cước đá nát cổ họng Trình Sơn Minh, nhưng họ Trình cũng sẽ đánh gãy chân hắn. Một kẻ mất mạng, một người tàn phế suốt đời, rõ ràng là một kết quả không có gì tốt đẹp.

Cao thủ như Trình Sơn Minh, bất kỳ ai muốn đoạt mạng ông ta chắc chắn đều phải trả một cái giá thể thảm. Muốn đánh bại ông ta mà bản thân không bị chút thương tích nào, chỉ có cao thủ võ công đạt đến cảnh giới chí hư mới có khả năng làm được.

“Luyện kinh trong nước, đúng là một phương pháp luyện công thượng tằng!”

Trên bãi cát vịnh biển phía trước Lao Sơn, một ngày đẹp trời đầy nắng gió.

Những gợn sóng lăn tăn trải dài vô tận, làn nước trong xanh nhìn rõ cả những đàn cá biển lội tung tăng. Lao Sơn với những rặng núi trải dài ven biển là khu du lịch nổi tiếng, môi trường chưa bị xâm hại nhiều, còn giữ được chất mộc mạc của tự nhiên, khiến Vương Siêu có được một môi trường luyện công lý tưởng.

Trong tay cầm một quả cầu to hơn quả bóng rổ, Vương Siêu vẫn tuyệt nhiên không hề tỏ ra khó nhọc, dáng vẻ thanh thoát tự tại.

Quả cầu lớn ấy chính là quả cầu chỉ trong có thủy ngân mà hắn dùng luyện công khi ở tiểu khu Thiên Tinh Hồ tỉnh S. Vương Siêu lại một lần nữa cần đến, có điều mục đích lần này là giữ chắc cơ thể trong nước, chống lại phản lực của nước và lực đẩy của những dòng nước ngầm.

Hai chân hắn đứng ngập trong nước đến ngang rốn. Làn nước xanh trong trước mặt có thể trông thấy tận đáy, nhưng chỉ cần ra xa một chút là sâu xuống, sâu đến mức có thể chìm chết người.

“Còn có phương pháp luyện công như vậy sao? Luyện quyền trong nước, sóng biển đập vào đa phần là ngang lưng. Hô hấp bị nước đè sẽ ảnh hưởng đến phổi, rất có hại cho cơ thể. Anh còn muốn chui xuống đáy biển luyện quyền... Việc này.....e là không dễ, phải hô hấp thế nào đây?” Triệu Tinh Long cũng đang đứng trong nước, nhìn Vương Siêu tay ôm quả cầu đi dần ra chỗ nước sâu sắp sửa chìm qua đầu, trong lòng rất lấy làm kinh ngạc.

“Gân cốt anh chưa luyện xong, nội tạng càng chưa đâu vào đâu, tất nhiên không thể bắt chước tôi. Chuyển đi Singapore vừa rồi tôi đã học được pháp môn phát lực luyện tử trong quyền thuật Bát Cực chính tông, đợi sau khi tôi xuống nước lĩnh ngộ thực tế, đạt hiệu quả sẽ giảng cho anh nghe!” Vương Siêu ha ha cười lên hai tiếng, hít sâu một hơi, toàn bộ người đã chìm ngấm trong nước.

Vừa ngập trong nước, lập tức hắn cảm thấy vô số nước biển đổ dồn vào tai mũi, đè nén đến từng lỗ chân lông trên cơ thể.

Da thịt toàn thân Vương Siêu rất mẫn cảm, có thể cảm nhận rõ ràng, trong nước biển có rất nhiều luồng lực nhỏ bé đang đánh vào mọi nơi trên cơ thể.

Ục ục, ục ục!

Ôm Diên Hồng Cầu, cơ thể Vương Siêu giữ chặt tại đáy biển, không bị đẩy lên. Cùng lúc đó, sức mạnh của các dòng nước xâm ép mọi lỗ chân lông trên người hắn càng lớn lên, nhất là vùng phổi. Áp lực nước dường như đã ép hết cả không khí trong phổi ra ngoài, khiến hắn có cảm giác ngạt thở.

Khê động tay, Vương Siêu thử đi lên hai bước, hai tay nắm chặt, chuyển động Diên Hồng Cầu. Vừa thử phát lực tạo ra Hổ hình, tức thì phổi hắn dường như muốn nổ tung ra.

“Phát lực trong nước quả nhiên khó khăn gấp trăm lần trên cạn. Mỗi động tác bộ vị đều hứng chịu một lực cản không ngờ!”

Một bài Hổ hình Ưng Trảo còn chưa đánh xong, Vương Siêu đã cảm thấy mình đến giới hạn. Vừa há miệng, hàng loạt bọt khí phun ra cùng những tiếng òng ọc không ngớt, cùng lúc đó hắn cảm thấy phổi mình vô cùng khó chịu.

Biết khó có thể chống đỡ thêm, Vương Siêu vội buông Diên Hồng Cầu xuống, chồm lên khỏi mặt nước: “Đúng là thoải mái!”

Hít sâu một hơi, lập tức cảm thấy nhẹ nhàng như chưa bao giờ có. Một hơi hít thở này gần như xuyên thấu hết lực phủ ngũ tạng, thậm chí thấu cả vào tủy nhục, đoạn thẩm thấu ra ngoài qua lỗ chân lông. Lỗ chân lông toàn thân vốn bị nước chèn ép, giờ hoàn toàn được giải phóng.

Khoảnh khắc ấy, Vương Siêu cảm thấy dường như lỗ chân lông toàn thân đều biết hô hấp, nhất là khi hít vào thở ra, nội tạng và da thịt cảm tưởng đều hoà đồng trong một nhịp.

“Khí hành ngũ tạng đạt đến biểu bì, xem ra công phu của ta đã thực sự thẩm thấu đến ngũ tạng lực phủ!”

Chỉ một hơi hít thở, Vương Siêu đã kiểm nghiệm ra võ công của mình. Hắn lại hít sâu một hơi, trữ khí vào tràn ngập trong phổi, hai chân rung lên phát ra những tiếng “ục ục”, một lần nữa đi xuống biển.

Ngập trong nước, hai chân hắn giậm mạnh xuống đáy, tung ra một cú đá móc hất bay Diên Hồng Cầu lên tay. Cơ thể xoay vòng nương theo những thay đổi nhỏ ti trong dòng nước, Vương Siêu liên tiếp di chuyển, dùng pháp môn Thái Cực Quyền để chế lực.

Mỗi xung kích của dòng nước chạm đến người đều bị hắn nắm bắt rõ khuynh hướng. Đánh một hồi, đến khi khí tức không thể chịu thêm nữa hắn lại nổi lên mặt nước, hít thở trao đổi không khí.

Ròng rã bốn năm ngày luyện với Diên Hồng Cầu trong nước, hàng trăm hàng nghìn lần hít thở. Mỗi lần đó Vương Siêu đều tập trung tinh thần, cảm nhận tỉ mỉ từng chuyển động, từng co giãn trong phổi.

Dần dần sau khi tập trung tinh thần, cùng với mỗi lần hít thở, trong đầu Vương Siêu dường như hiện lên hình ảnh bên trong lá phổi của chính mình, chẳng khác gì mắt hắn nhìn được vào trong cơ thể.

Đây chính là hiện tượng “Nội thị” tất nhiên sinh ra, sau khi võ công đã luyện đến nội tạng.

Không phải mắt Vương Siêu thực sự có thể nhìn thấy bên trong cơ thể, chỉ là cảm giác thân thuộc đến cực điểm đối với một sự vật sau khi đã dày công nghiên cứu. Việc này cũng không khác gì một người mù sau nhiều lần mò mẫm một đồ vật, đến một chừng mực nào đó trong đầu sẽ hiển hiện lên hình ảnh chuẩn xác về đồ vật ấy, mặc dù không nhìn thấy nó.

Có thể “Nội thị”, mới cho thấy võ công đã thực sự thẩm thấu vào nội tạng.

120. Chương 120: Đả Nhân Tiên Đả Đản

Đương nhiên, mắt người không thể nào nhìn xuyên qua cơ thể, song cao thủ thông qua hô hấp tôi luyện ngũ tạng có thể cảm nhận được từng thay đổi nhỏ nhất, sau đó hình ảnh sẽ hiển hiện lên trong ý niệm, không khác gì so với khi nhìn thấy thật sự.

“Bất kiến như kiến” chính là ý nghĩa của “Tâm nhãn” trong Thiền Tông.

Dùng mắt thịt nhìn sự vật không tránh khỏi hư ảnh, không thể nhìn xuyên thật giả. Nhưng dùng Tâm nhãn để nhìn sự vật, mọi ảo ảnh hư vô đều không thể đánh lừa. Người mù tuy mắt không thể nhìn thấy, song lòng lại sáng hơn người sáng mắt rất nhiều.

Người luyện võ, sau khi kinh lực thẩm thấu vào lực phủ ngũ tạng, chỉ một cái hít thở, tinh thần tâm ý tập trung, sau khi loại bỏ mọi tạp niệm sẽ sinh ra vô cùng mẫn cảm với phủ tạng trong cơ thể, lâu dần tự nhiên sẽ hiểu về nội tạng của chính mình, đến lúc am hiểu chuẩn xác hơn cả nhìn bằng mắt thường, có nghĩa công phu đã đạt đến “Nội thị”.

Sau này, nếu phủ tạng có bất cứ tật chứng nào thì người đã đạt đến Nội thị đều có thể “nhìn” thấy chính xác, từ đó nghĩ ra cách điều trị.

Võ công luyện đến trình độ ấy, đấu đá võ nghệ lại trở thành thứ yếu. Bởi lẽ pháp môn dưỡng sinh một khi đã đăng đường nhập thất, sẽ thực sự có lợi cho sức khỏe, kéo dài tuổi thọ.

Ám kinh dưới nước chẳng khác vô số kẻ địch không ngừng tấn công, quần đảo khắp mọi vị trí trên cơ thể.

Vương Siêu ôm quả cầu thủy ngân bọc chì, xoay vòng trong những dòng nước ngầm, vận lực tạo ra những vòng tròn sóng, toàn thân rung lên bần bật, dùng thánh kinh của Thái Cực hóa giải những luồng lực sóng tập vào, hết như một con cá đang bơi, hoàn toàn không gặp trở ngại.

Liên tiếp bốn năm ngày luyện tập không nghỉ, gió nhẹ nâng lên, sóng biển bình lặng, lực xô của sóng không mạnh, Vương Siêu đã làm quen với thủy tính, có thể ôm quả cầu đứng dưới đáy biển luyện một hơi bài Bát Quái trường pháp mới phải nhô lên đổi khí.

Mỗi động tác đều tác động đến phổi, ngay sau khi đã quen với việc tập trung tinh thần, Vương Siêu đã có thể thực sự nội thị, “nhìn” thấy từng huyết quản, từng nang khí trên lá phổi của mình. Nhưng tim gan mật, tì vị, đại tiểu tràng phía dưới vẫn là một khoảng mơ hồ, không có cảm giác rõ rệt, rõ ràng là còn chưa đạt đến mức độ quen thuộc.

Mấy ngày này Triệu Tinh Long cũng theo Vương Siêu ra biển luyện công, chỉ có điều võ công của gã còn rất kém, ám kinh cũng chưa luyện thành, đừng nói đến chuyện khí thông ngũ tạng, xuyên suốt cơ thể.

Tuy nhiên sau khi bị Cung Bồn Bản Thần đánh gãy xương may mắn bình phục, Triệu Tinh Long đã quyết tâm gạt bỏ tất cả, nỗ lực luyện công, tiến bộ cũng khá nhanh chóng. Quyền thuật của gã chủ yếu là Bát Cực, các thế Phách Quả, Thông Bối cũng có được sự trôi luyện nhất định. Song vì luyện không đủ thuần, thêm vào phương pháp luyện tử của Bát Cực đã thất truyền, vì thế vẫn chưa có được tiến bộ đột phá.

May mà mấy ngày này Vương Siêu đã dần nghiệm ra pháp môn luyện tử nhị âm theo Trình Sơn Minh, từng bước chỉ dạy cho gã. Dần dà Triệu Tinh Long cũng bắt đầu lĩnh ngộ được công phu thượng tầng, mỗi quyền mỗi cước đều có thể đánh ra những tiếng kêu giòn giã, như roi da quất vào không trung.

“Bốn năm nay tôi an phận sống ở trường, ý chí mất dần, quyền thuật thậm chí còn tụt hậu. Hôm đó nếu có được khí thế đỉnh cao như lúc đánh quyền lậu thì cũng không dễ gì thất bại trong tay tên Nhật Bản ấy!” Triệu Tinh Long cảm khái, bất ngờ thúc ra một cùi trỏ, đoạn bật mạnh cánh tay.

“Báp!” một tiếng nổ vang, thoi quyền đánh tan bọt sóng đang áp mặt đổ tới.

Sóng biển chợt dồn lên, mỗi lúc một kịch liệt, từng hàng bọt tung trắng xóa. Triệu Tinh Long đứng trong nước ngập đến ngang lưng, ngón chân bám sâu vào đáy biển, thân hình vững chãi, bàn tay liên tiếp phát kinh. Từng quyền từng quyền tung ra, không những quyền phong và y phục cũng nhất loạt phát ra tiếng nổ giòn giã, hòa vang cùng tiếng sóng biển nghe thật vui tai.

Đây chính là Thông Bối Kinh Lực, chiêu thức này đòi hỏi lực phát ra phải áp sát tay áo, nổ tanh tách trong không khí, mỗi tiếng nổ đều liên quan đến kỹ năng ra đòn.

Bát Cực, Phách Quả, Thông Bối, ba thức quyền nối tiếp đánh một hơi. Càng luyện Triệu Tinh Long càng cảm thấy thích thú, chính là niềm vui khi tìm lại được phần chấn sau chuỗi ngày ử độ bấy lâu.

Lần đầu với người Nhật đó, võ công Triệu Tinh Long kỳ thực đã thụt lùi. Mấy năm sống an nhàn trong nhà trường cùng những trải nghiệm của một trí thức, đã khiến gã dần nhụt chí. Nhưng bây giờ Vương Siêu đã lấy lại nghị lực cho gã, giúp gã tìm được con đường đúng đắn để theo đuổi võ học.

“Sao sóng lại càng lúc càng lớn, cả gió nữa? Không ổn, sắp có bão rồi!”

Triệu Tinh Long mãi mê luyện, lúc đó mới nhận ra sóng mỗi lúc một lớn, lực xô của nước biển mạnh lên bất ngờ, gã đứng tấn vẫn bị đẩy lùi liên mấy bước.

Võ công Triệu Tinh Long giờ đã tiến bộ vượt bậc, bình chân đứng tấn thì một người khỏe mạnh đầy cũng không thể xô dịch. Vừa bị nước xô trong lòng chợt động, ngẩng đầu lên chỉ thấy đầy trời bọt nước, gió vù vù bên tai, trời biển đều biến sắc. Sóng âm âm xô tới, có đợt còn cao hơn cả đầu người, sừng sững như một trái núi vạn cân đè xuống.

“Thời tiết vừa đẹp đã xấu ngay được, đại hải đúng là hỉ nộ vô thường. Mấy phút trước còn bình lặng như một đứa trẻ đang ngủ, thoát cái đã biến thành ma quỷ!” Triệu Tinh Long vội quay người bỏ chạy, chỉ mấy bước đã lên đến bãi cát.

Lúc này, mặt biển phẳng lặng đã biến thành cuồng long gầm thét, uy thế khiến người ta không khỏi kinh hồn bạt vía.

“Không ổn rồi, Vương Siêu vẫn đang ở dưới đó. Sóng to gió lớn, e cậu ta bị cuốn xuống biển mất! Sơ sẩy một chút là có thể gặp họa!” Triệu Tinh Long chợt nhớ tới Vương Siêu vẫn luyện công trang nước, trận bão ập đến bất thành linh như thế, một toà nhà cũng bị cuốn đi nữa là một con người?

Năm sáu ngày nay đều sóng yên gió lặng, gã theo Vương Siêu luyện công cũng đã quen. Luyện công đến nhập thần, không để ý thời tiết đột ngột thay đổi.

Tùm! Lao mình vào trong nước, Triệu Tinh Long phóng về phía Vương Siêu. Nhưng sóng gió thực sự quá lớn, vừa xuống nước gã liền bị cuốn phăng đi, nào là đứng tấn, Phách Quả, Bát Cực, Thông Bối... cái gì cũng không thi triển nổi.

Những con sóng biển điên cuồng tựa hồ một vị thần khổng lồ sở hữu hàng triệu triệu thần lực, sức người hoàn toàn không thể nào chống chọi.

Ặc! Một ngụm nước biển xộc vào miệng, vừa mặn vừa chát vừa tanh. Triệu Tinh Long ra sức giãy giụa, vô ích! Chẳng mấy chốc gã đã bị sóng biển kéo ra xa, liên tiếp những đợt sóng nhấn gã chìm xuống nước.

“Xong, hôm nay chết chắc rồi!” Trong đầu Triệu Tinh Long dấy lên một ý nghĩ tuyệt vọng, gắng gượng nhin thở cố chuỗi lên mặt nước. Nhưng cố mãi mà bốn bề vẫn chỉ nước là nước, không thể hít thở lấy một hơi.

Đúng lúc ấy, một bàn tay mạnh mẽ hữu lực túm lấy gã. Cánh tay chẳng khác một móc sắt, chỉ một cái chụp là lực khí đã thấm thấu khắp tuỷ mạch gân cốt, khiến gã không sao cử động nổi.

Cánh tay kéo Triệu Tinh Long đi trong nước, từng bước từng bước hướng về phía bờ. Mặc cho những dòng nước ngầm cuộn cuộn tứ phía, hướng đi vẫn kiên định vững chãi.

Chẳng mấy chốc, trước mặt Triệu Tinh Long bừng sáng, áp lực biến mất. Gã vội vàng há hốc miệng hít thở, cảm giác sống sót qua kiếp nạn chợt trào dâng trong lòng.

Mở mắt nhìn, quả nhiên bàn tay cứu nạn ấy chính là của Vương Siêu. Hắn ta vẫn một tay ôm Diên Hồng Cầu, mắt nhìn về phía cơn bão đang như núi đổ trút xuống mặt biển, cười: “Thời tiết đúng là thay đổi vô thường, thiếu chút nữa tôi đã phải vùi thân dưới đáy biển rồi!”

“Vô công của anh lợi hại như vậy rồi sao? Cuồng phong như thế mà cũng không hề hấn gì?” Triệu Tinh Long được kéo trở về từ cõi chết, tất cả đều nhờ vào một bàn tay của Vương Siêu.

“Kinh lực trong nước thiên biến vạn hoá, nhưng chỉ cần thuận thế dẫn dắt, thực ra cũng không có gì đáng ngại. Chỉ là nội tạng anh không mạnh, dù hiểu được đạo lý này cũng không ứng dụng được...”

Vương Siêu xoay mạnh Diên Cùng Cầu trên tay, trong tiếng xoay vun vút xen lẫn cả tiếng lúc lắc của thủy ngân, âm thanh nghe như chuông gió: “Trận bão này đến rất đúng lúc, ám kinh trong nước trào dâng mãnh liệt rất hợp cho tôi luyện công, nhưng anh thì phải ở trên bờ rồi!” Vừa nói hắn vừa bước trở lại xuống nước.

Phía trên bão lốc cuồng xoáy, đáy biển cũng chẳng chịt những dòng xoáy, chẳng khác vô số cao thủ dùng ám kinh phát quyền. Liên tiếp những đợt sóng lực ập tới khắp người Vương Siêu.

Vận ám kinh toàn thân, hai chân cắm sâu xuống đất, cơ thể lắc lư như “Hùng kê đầu vũ”, ám kinh từ lỗ chân lông khắp người túa ra, đánh tan lực những dòng thủy lưu ngầm. Tuy nhiên hai nơi yếu nhất là mặt và hạ âm vẫn bị nước tấp vào, đau rất ê ẩm.

Cơn bão nhanh chóng đi qua, mặt nước phẳng lặng trở lại. Vương Siêu rệu rã mệt mỏi bước lên bờ, cùng Triệu Tinh Long trở về quyền quán.

Những ngày sau đó, khi trời đẹp là hắn ở nhà, chỉ khi có bão lốc nổi lên mới xuống nước tập luyện.

Triệu Tinh Long đã nhận ra, chiêu thức luyện tập từng ngày của Vương Siêu cũng dần thay đổi, không còn là Hổ hình Phách kinh, cũng không phải Ưng hình, thậm chí cả Hình Ý Quyền cũng không.

Chỉ là hai bàn tay nắm hờ tạo thành góc vuông, khoảng giữa hai cánh tay không ngót rung lắc. Theo mỗi cú lắc kinh phong ừ ừ rộ lên, như hai cây đại chùy trong tay một mãnh tướng thời xưa đang không ngừng múa tít.

“Cách đánh này lại là gì vậy?” Triệu Tinh Long không khỏi thắc mắc.

“Đây là Thái Cực Ngũ Chùy, Ban Lan Chùy! Phách Thân Chùy! Trửu Đế Chùy! Ngũ Đang Chùy! Tài Chùy....”

“Lúc trước công lực tôi không đủ, đánh với người ta dùng Bát Quái Du Tẩu cũng chỉ là đi tìm không môn, về sau công lực cao hơn mới có thể lấy Hình Ý đối đầu trực diện. Hình Ý Quyền lại hàm ẩn Thương ý, Thương pháp dùng mãnh biến hoá, quỷ dị khó lường. Nhưng ý cảnh Thương pháp suy cho cùng cũng có hư chiêu, chủ trương hư thực đan xen, khi đối địch trong cương tàng xảo. Còn Thái Cực chùy pháp thì không còn chủ về xảo diệu khéo léo mà hoàn toàn là một luồng lực dương cương, như Lý Nguyên Bá trong Tù Đường Diễn Nghĩa...”

“Đã nhân tiên dẫn (Đánh người trước hết phải đánh vào ý chí)! Khi đối đầu, nếu có thể lấn át được khí thế địch nhân là đã gần như được nửa phần thắng. Tôi dùng chùy pháp đối địch, hai chùy ở tay không cần cơ biến xảo diệu, hoàn toàn là một luồng cương lực. Khí thế của tôi vốn đã mạnh mẽ, tất nhiên có thể lấn át được đối thủ...” Vương Siêu cười giải thích.

“Đã nhân tiên dẫn...?” Triệu Tinh Long có vẻ lĩnh ngộ được phần nào.

Vương Siêu vốn có ý định điểm hóa, cười ha ha: “Thử đi sẽ biết ngay mà!” Đoạn tiến lên trước một bước, dang hai tay, một thức “Thượng bộ Ban Lan Chùy” nhằm Triệu Tinh Long đánh đến.

Triệu Tinh Long chỉ cảm thấy một chiêu này chẳng khác nào cơn sóng cuồng ngoài biển hôm đó, ào ào xối tới. Tuy không có những tiếng gầm gào song trong kinh phong lại ẩn hiện những âm thanh rín rít, vô cùng khó chịu.

Bốp! Gắng gượng gơ tay đỡ một đòn. Vừa tiếp xúc với quyền của Vương Siêu, lập tức khí huyết toàn thân Triệu Tinh Long đảo lộn, chưa hiểu chuyện gì cả người đã bị hất tung lên...

121. Chương 121: Thiếu Lâm Lên Sàn!

Vừa dọ tay với Vương Siêu, cả người Triệu Tinh Long đã bị hất văng đến tận tường mới dừng lại được. Gã nhồm đậy, trong đầu vẫn thấy nặng trĩu, trước mắt hoa lửa nhảy nhót, lục phủ ngũ tạng như đã rời khỏi vị trí, cảm giác buồn nôn mà không thể ới ra nổi

Tiếp một đòn “Ban Lan Chùy” của Vương Siêu, Triệu Tinh Long tưởng tượng hình như gã vừa đứng trước mặt một chiếc trống khổng lồ. Tiếng trống rung chấn, khí thế hùng hực, mới nghe âm thanh thôi cũng thấy khí huyết đảo lộn, hoa mắt chóng mặt.

“Nguyên tắc của Thái Cực Chùy Kinh chính là phải tạo cho đối phương cảm giác rầm rầm tiếng trống. Hãy xem Lý Nguyên Bá trong Tù Đường Diễn Nghĩa, một chùy đánh ra địch nhân dùng binh khí nào chặn đỡ cũng vô ích. Hễ chạm phải chùy, cả người lẫn binh khí sẽ đều bị chấn văng. Chính là luồng chấn lực của chùy chiêu, một tông sư Thái Cực Quyền thực thụ, khi đánh người chỉ cần một quyền tiếp xúc với đối thủ, kinh lực sẽ từ điểm tiếp xúc đó bùng phát, chớp mắt lan tỏa ra khắp toàn thân đối phương. Vừa rồi đụng độ với tôi, anh bị khí huyết đảo ngược, hoa mắt chóng mặt vẫn còn là nhẹ nhất đấy!” Vương Siêu nói đoạn thu quyền, hai tay buông thõng, toàn thân thả lỏng, bộ dạng mềm oặt không một chút sức lực, hoàn toàn khác với vẻ uy phong lúc ra đòn “lôi cổ” khi nãy.

“Vậy Thái Cực chùy quyền, quan trọng nhất là gì?” Triệu Tinh Long lấy lại bình tĩnh, hỏi.

“Coi trọng nhất là lúc quyền chiêu tiếp xúc với cơ thể đối phương, chỉ cần một chiêu là xương cốt toàn thân đối phương bị chấn vụn. Lực chỉ phát ra tại một điểm, song lại lan tỏa khắp người địch nhân.”

Vương Siêu đến trước hồ nước giữa vườn trong võ quán, chỉ vào mặt nước phẳng lặng, nói với Triệu Tinh Long: “Thái Cực đại tông sư, tung chùy đánh người căn bản không cần phân biệt bộ vị yếu huyết, bởi với Thái Cực chùy pháp lôi kinh, bất kể đánh vào vị trí nào sức mạnh đều phân tán, khiến toàn thân đối thủ đều thọ thương!”

Nói đoạn cúi xuống nhặt lên một hòn đá, khê bật ngoán tay ném vào giữa hồ. “Tum” một tiếng, những vòng tròn sóng theo nhau tỏa ra từ trung tâm là chỗ hòn đá rơi xuống nước.

“Thấy chưa, đó chính là đạo lý phát lực. Đạo lý này, võ công chưa đạt đến cảnh giới thì hoàn toàn không thi triển ra được. Một khi võ công đã thực sự đạt đến cảnh giới thì chỗ nào cũng là yếu huyết, tôi chỉ cần đánh vào tay anh, nhưng khớp xương toàn thân anh sẽ bị chấn vỡ theo.”

“Chữ Viên (tròn) trong đấu pháp Thái Cực không có nghĩa là tròn trịa, mà là tròn tỏa. Kinh có nhu kinh cương kinh, Viên cũng có cương viên nhu viên. Hãy xem một người chơi đàn thành thực, âm thanh lan tỏa khiến người ta cảm thấy vui tai mãn nhĩ, đó chính là những âm tròn nhu viên. Còn khi trống lớn đánh lên khiến người ta khí huyết nao nao, một tiếng sét nổ khiến người ta run rẩy, đó chính là cương viên. Nguyên tắc của Thái Cực Quyền chính là phải đánh ra cái ý của hai chữ Cương Viên này!”

Vương Siêu khê chau mày, trên mặt hiện ra chút thần sắc nuối tiếc: “Đấu pháp Thái Cực chính là Pháo chùy. Pháo kinh vừa phát, tâm lực tại các lỗ chân lông cùng bùng ra là có thể thổi bay người, nhưng nếu là sát chiêu thì vẫn phải dựa vào chùy ý phía sau. Chùy ý mượn lực nổ chấn mạnh, có thể chấn đứt toàn bộ gân cốt, khí huyết đối thủ. Luyện Thái Cực là luyện dưỡng sinh, cần nhu viên. Nhưng đấu pháp là sát sinh, phải cương viên. Người luyện võ nếu ngộ được đạo lý phát kinh cương viên này, có thể bỏ qua tất cả các thủ đoạn biến hóa, lạng lách né tránh hay đánh vào yếu huyết. Đối đầu với địch thủ, bất luận tiếp xúc với vị trí nào trên thân thể đối phương đều có thể đánh cho đối phương toàn thân nát vụn. Như Lý Nguyên Bá đánh người chỉ cần một chùy, đánh vào đâu đối phương cũng chết. Tuy là nhân vật hư cấu, song cũng nói ra được đạo lý cương nhu này. Tôn Lộc Đường đầu tiên luyện Hình Ý Bát Quái, võ công đã rất cao thâm rồi, nhưng từ khi lĩnh ngộ được bí quyết cương viên phát lực mới thấy đó là Thái Cực thực thụ, vì thế đã gọi quyền thuật của mình là Tôn thị Thái Cực Quyền!”

Triệu Tinh Long chăm chú lắng nghe, chợt lên tiếng hỏi: “Vậy thì theo như anh nói, võ công thiên hạ Thái Cực Quyền là quyền thuật tối cao?”

Vương Siêu lắc đầu: “Thái Cực cũng có nhiều loại, chỉ cần phát được cương viên lực thì đều là Thái Cực. Anh thấy đấy, tôi cũng đâu có luyện Thái Cực Quyền mà là mượn thể chùy quyền đánh ra cương viên lực. Tôn Lộc Đường cũng chưa từng thực sự luyện Thái Cực, chỉ là mượn thể quyền trong thể võ của Hảo Vi Chân mà thôi!”

“Quyền thuật hiện giờ của anh đã đạt đến cảnh giới đại tông sư, giống như Tôn Lộc Đường rồi sao?” Triệu Tinh Long không giấu nổi vẻ mặt kinh ngạc.

Vương Siêu cười: “Sao đã được chứ! Lĩnh ngộ là một chuyện, thi triển thành thực lại là chuyện khác. Tôi mượn chùy quyền thi triển cương viên kinh lực, một chiêu công làm khí huyết toàn thân anh đảo lộn, văng ngược về sau, nhưng vẫn chưa thể làm cho gân cốt toàn thân anh rụng rời. Tất nhiên anh là người luyện võ, gân cốt rắn chắc mạnh mẽ. Nếu đối là người thường, một quyền hôm nay đủ khiến gân cốt cả người anh chuyển vị rồi. Những bậc tôn sư như Dương Lộ Thiên hay Tôn Lộc Đường, một khi phát lực thì bất kể gân cốt anh mạnh mẽ tới đâu, chỉ một quyền tiếp xúc là khớp xương toàn thân cũng đều vỡ nát, nội tạng huyết dịch bị ép ta thất khiếu. Nói tóm lại là cương viên kinh lực của tôi vẫn còn nông lắm!”

“Chỉ cần một quyền chạm vào, có thể lan tỏa ra gân cốt nội tạng khắp người địch nhân? Làm được như vậy thì đúng là không cần phải đánh vào yếu huyết. Kinh lực ấy, ai còn dám đối đầu với anh?” Triệu Tinh Long vẫn chưa hết kinh ngạc.

“Đó chính là sức mạnh tột đỉnh nhất trong hóa kinh. Minh kinh để bùng phát, ám kinh để chấn vỡ. Tiếc là cương viên lực tôi mới chỉ thi triển được bằng hai tay, hơn nữa công lực còn chưa mạnh, nói ra cũng chỉ là một phần sáu hoá kinh mà thôi.”

“Trần Ngải Dương mang danh Thái Cực Đại Sư, cương viên lực của anh ta như thế nào?” Triệu Tinh Long lại hỏi.

“Con đường của Trần Ngải Dương và tôi không giống nhau, Điều Thiên Kinh của anh ta là pháp môn hô hấp luyện khí, trước luyện nội tạng, sau cường hoá gân cốt. Còn tôi lại luyện gân cốt trước, đến mức đồng phát lõi âm mới cường hóa cốt tủy, sau đó trong ngoài kết hợp. Đấu pháp Thái Cực Quyền của anh ta là lấy biện thủ (roi tay) làm trọng, cũng có nghĩa là lực quất, còn chưa đạt đến mức cương viên kinh lực. Tuy nhiên, hiện giờ cương viên lực trong Thái Cực Chùy kinh của tôi vẫn chưa thể động được vào gân cốt anh ta. Nếu giao đấu, tôi vẫn phải thực sự thi triển thân pháp giải vây, đánh vào yếu huyết mới được.”

Mấy ngày liền Vương Siêu ôm quả cầu thủy ngân xuống đáy biển luyện công, đặc biệt trong những dịp mưa bão, để những dòng nước ngầm khổng lồ va đập vào người. Tuy nhiên do thời gian quá ngắn nên hắn vẫn chưa thể luyện được ám kinh lên mặt và hạ âm.

Dù sao, chính nhờ các dòng nước mà Vương Siêu đã ngộ ra được sức mạnh rung chấn của cương viên lực, kết quả mấy ngày này hắn gạt sang bên tất cả mọi quyền thuật phức tạp, mượn thể Thái Cực ngũ chùy để luyện kinh lực này.

Linh hội được cương viên lực rung chấn, chỉ nhờ một điểm phát lực mà quyền kinh lan toả khắp toàn thân đối thủ, thực ra đó là nhờ vào Đường Tử Trần và đoạn băng ghi hình đấu võ của Trần Ngải Dương hôm trước.

Trận đấu ấy Trần Ngải Dương dùng biện thủ quất đánh, Đường Tử Trần dùng pháo chùy ứng tiếp, mỗi quyền mỗi cước đều thể hiện ưu thế áp đảo rõ rệt.

Khi hai người gặp nhau Trần Ngải Dương còn kể lại cho Vương Siêu, rằng khi quyền thân va chạm, sức mạnh của đối phương đều chấn cho anh ta hai tai ong ong, mắt mũi hoa lên, khớp xương lệch lạc vị trí, khí huyết đảo lộn.

Tình cảnh như vậy chẳng khác nào bị nhốt trong một quả chuông khổng lồ, rồi người bên ngoài dùng hết sức đánh mạnh vào chuông. Nếu còn đánh tiếp, Trần Ngải Dương nói anh ta thực sự lo ngại bản thân sẽ bị kinh lực từ quyền cước của đối phương chấn chết tại trận.

Tuy chỉ là tay chân va chạm, song kinh lực lại thẩm thấu vào khắp các vị trí trên người. Đó chính là Pháo chùy cương viên lực, cũng là kỹ xảo đỉnh cao của hóa kinh lực quyền, lợi hại hơn bất kỳ cách phát lực nào khác.

Cương viên Thái Cực quyền kinh khi luyện đến cảnh giới tối cao, bất luận kẻ địch là cao thủ cỡ nào, gân cốt mạnh mẽ đến đâu cũng không cần đánh vào yếu huyết. Chỉ đơn thuần là những cú va chạm tay chân cũng có thể chỉ bằng lực rung chấn phá nát vụn xương cốt đối phương, ép khí huyết từ thất khiếu tràn ra.

Có điều, hiện giờ Vương Siêu tuy dựa vào Thái Cực Ngũ Chùy làm thể, hai tay đã linh hội được cách phát cương viên lực trong Thái Cực Quyền Kinh, song do công lực không đủ nên chưa thể giống như cảnh giới của Lý Nguyên Bá, chỉ cần một chùy đánh ra, bất kể là ai, đánh vào đâu, đối phương cũng phải bỏ mạng.

Có lẽ chỉ khi hắn luyện được ám kinh đến khắp toàn thân, lõi âm thẩm vào tận nội tạng, sau đó hợp nhất công phu trong ngoài, cốt tủy, lực phủ ngũ tạng, gân cốt, huyết nhục, da thịt đều thông suốt, đưa tâm ý đến chí hư, không cần nhìn nghe cũng có thể phản ứng trước nguy hiểm, mới có thể thực sự đánh ra cương viên Thái Cực Kinh Quyền với uy lực lớn nhất.

Đến khi ấy toàn thân đều có thể phát lực, chỉ một va chạm dù là ở vai, đỉnh đầu, cùi trỏ hay đầu gối, đều có thể lấy mạng địch. Dù chỉ là dùng thất lưng để đỡ với tay của đối thủ, kết cục cũng vẫn sẽ là đối phương bị chấn gãy rời gân cốt, thất khiếu xổ máu mà chết.

Thậm chí một cái liếc mắt cũng có thể làm kẻ địch khiếp hãi, khí thể triệt tiêu, không đánh cũng tự thua.

“Hai người đang thảo luận gì vậy?” Đúng lúc Vương Siêu đang giảng đạo lý cương viên quyền kinh cho Triệu Tinh Long thì Lâm Nhã Nam bước vào.

Vừa thấy cô, Vương Siêu biết ngay là lại có chuyện.

Sau hôm từ Singapore về đến Sơn Đông, Chu Giai hết kỳ nghỉ đã trở về đài truyền hình làm việc, tuy nhiên vẫn thường xuyên giữ liên lạc với hắn. Võ quán Lao Sơn của Vương Siêu thời gian gần đây tuyền tuyền

quảng cáo nhiều, rất đông người tìm đến học nghệ, Lâm Nhã Nam nhân cơ hội vào trong thành phố Thanh Đảo mở chi nhánh.

Tuy trên danh nghĩa Vương Siêu là quán trưởng, song chưa bao giờ hấn ra mặt truyền dạy đồ đệ. Các sư phụ của võ quán, toàn bộ đều là quyền sư trong dân gian được mời về với mức lương cao, ngoài ra còn có một số cao thủ từ Sơn Đông Quốc Thuật Quán, thậm chí cả một số nhân tài được Lâm Nhã Nam mời về từ các võ quán Teakwondo, Karate. Thịnh thoảng Triệu Tinh Long cũng đóng vai giảng dạy.

Lao Sơn Nội Gia Quyền Quán tất cả đều phát triển theo hướng thương mại chính quy, học theo sách lược kinh doanh của Thiếu Lâm Tự.

“Anh xem đi!” Lâm Nhã Nam khê lật tay, hiện ra một tấm thiệp mời dát vàng. Trên thiệp mời, đập vào mắt là một chữ “Phật” rất lớn.

Vương Siêu mở ra, chỉ thấy trên đó viết: “Nhân dịp Công ty tập đoàn Thiếu Lâm Tự được niêm yết tại sàn chứng khoán, xin mời các vị đồng nghiệp trong giới võ thuật. Kính mời Vương Siêu sư phụ!”

Lật lại mặt ngoài, Vương Siêu vẫn không hiểu, phải hỏi Lâm Nhã Nam: “Cái này là thế nào?”

Lâm Nhã Nam cười cười: “Trên thiệp đã viết rất rõ mà? Cổ phiếu của Thiếu Lâm Tự chuẩn bị tham gia sàn chứng khoán Nasdaq NewYork, đây là buổi tiệc mừng sự kiện đó. Thiếu Lâm Tự muốn mở rộng ảnh hưởng, đương nhiên còn có ý khoe mẽ, nên mời rất đông người trong giới võ thuật đến sự, đây là thiệp mời giành cho anh!”

“Thiếu Lâm tự sắp lên sàn chứng khoán Mỹ?” Vương Siêu nghe mãi mới hiểu lồm bồm, không khỏi giật mình: “Cái này... đúng là kinh thiên động địa!”

Lâm Nhã Nam lại không chút tỏ ra bất ngờ: “Thế thì có gì lạ? Thiếu Lâm Tự vốn đã là một tập đoàn lớn, bao gồm đủ các lĩnh vực du lịch, dạy học, sản xuất kinh doanh các đồ trang phục sức Phật môn. Mấy năm nay họ còn vươn sang lĩnh vực điện ảnh, nhiều ngôi sao hành động Hollywood đều xuất thân hay từng thọ giáo tại Thiếu Lâm Tự, hưởng hồ bên trên còn có người ủng hộ. Anh tưởng cái ngôi đại biểu Đại hội đồng nhân dân toàn quốc của Phương trưởng Thiếu Lâm chỉ là cho vui chắc?”

“Sơn Đông Quốc Thuật Quán chính là một công ty con của Tập đoàn Thiếu Lâm Tự, thời gian vừa rồi chúng ta mở quyền quán, đã giành của họ không ít mối làm ăn rồi!” Triệu Tinh Long xen vào.

“Chúng ta giành mối làm ăn của họ, theo lý mà nói chắc chắn có người đến đập phá, vậy vì sao mấy ngày nay vẫn bình yên? Lại còn gửi thiệp mời đến nữa?” Chuyện Sơn Đông Quốc Thuật Quán nổi tiếng Sơn Đông là một công ty con của Tập đoàn Thiếu Lâm Tự, Vương Siêu đã biết từ lâu.

“Đâu có dễ dàng như thế? Danh tiếng của anh đã nổi khắp trong ngoài, ép Trương Uy phải nhảy biển tự tử, đánh chết thiên tài võ thuật Nhật Bản Diệp Huyền, anh nghĩ ai dám đến đập quán của anh? Tự tìm tới ăn đòn ư? Giờ anh đã là đại sư phụ trong giới võ thuật, đâu còn là một võ sư nhỏ nhoi nữa!” Lâm Nhã Nam một lời khai sáng, Vương Siêu cũng không khỏi chột giật mình... Hóa ra hấn đã nổi tiếng trong giới võ thuật, đã là Đại quyền sư rồi.

“Thiếu Lâm Tự lên sàn cũng là có người ở trên bố trí và ủng hộ. Có điều mấy năm nay Thiếu Lâm và người Mỹ đi lại rất mật thiết, tuy bề ngoài là quan hệ làm ăn thương nghiệp song trong đó có rất nhiều chuyện đáng để suy nghĩ. Tổ chức đang muốn điều tra rõ ràng!” Lâm Nhã Nam bây giờ mới nói vào vấn đề.

Vương Siêu gật đầu bày tỏ đã hiểu ý. Quả thật, nếu Thiếu Lâm Tự bắt đầu chú trọng phát triển thương mại điện ảnh ở Hollywood, chắc chắn phải hợp tác với người Mỹ, nếu không thì đừng hòng vươn tay vào được. Việc hợp tác này khẳng định không thể đơn giản, giờ đột nhiên lại thông báo lên sàn, đúng là có rất nhiều điểm đáng ngờ.

“Liêu Tuấn Hoa và Đái Quân cũng nhận được thiệp mời, chuyện sư phụ Liêu Tuấn Hoa là Chu Hồng Trí đã truyền ra rồi.”

Vương Siêu hỏi: “Còn có ai nữa?”

Lâm Nhã Nam nhún vai: “Người được mời thì rất nhiều, ngưư mã quỷ thần đều có thể đi. Chỉ cần là người trong giới võ thuật, có thể đánh đấm, có chút danh tiếng là được!”

122. Chương 122: Một Cái Bẫy (thượng)

“Chẳng có gì khó hiểu cả!” Lâm Nhã Nam cười: “Thiếu Lâm đệ tử tục gia khắp thế giới, nhiều người công thành danh toại, không ít là đại phú hào, Hồng Kông đương nhiên càng không thiếu. Hơn nữa hiện giờ Thiếu Lâm Tự đã là một công ty toàn cầu, đến Hồng Kông tổ chức một buổi tiệc thì có gì là lạ? Anh cho rằng thiệp mời này cũng như Thiệp anh hùng, triệu tập đại hội võ lâm chọn Minh chủ như tiểu thuyết kiếm hiệp chắc? Chỉ đến Hồng Kông không sang Mỹ là Thiếu Lâm đã giữ kẽ lắm rồi!”

Vương Siêu lắc đầu: “Cô thấy đấy, cao thủ trong dân gian rất nhiều. Lần trước đến quê Trương Uy chúng ta đã gặp sư huynh của ông ta là Lương Chính Văn, cả gã Cam đạo sĩ ấy cũng đã luyện thành ám kình, tuy kinh nghiệm thực chiến ít ỏi song cũng đủ xứng danh võ thuật gia. Người như thế tôi nghĩ trong nước chắc rất nhiều, chỉ là họ đều ẩn cư, lặn lẽ không lên tiếng. Lẽ nào lần này Thiếu Lâm mở tiệc cũng mời tất cả những người như họ? Hơn nữa dù có gửi thiệp mời, họ cũng sẽ không đi Hongkong phải không?”

Võ lâm Trung Hoa trong lịch sử có không ít môn phái, hiện tại thì một số gần như đã tuyệt truyền. Cao thủ luyện quyền hầu hết ẩn dật trong dân gian, người làm ăn buôn bán, người theo đuổi nghiệp văn chức, người là cảnh sát, quản lý, giáo viên, chỉ một số ít tham gia võ đài ngầm hay mở quyền quán thu đồ đệ dạy võ kiếm sống. Vai trò của võ thuật đã phai nhạt rất nhiều, phần lớn cao thủ đều sống ẩn mình, lẳng lặng không lên tiếng, chỉ có Thiếu Lâm Tự ra sức phát triển kinh tế, thương mại hóa võ thuật. Làm như vậy rõ ràng chỉ là thăng mù, đốt đèn cho tốn bạc mà thôi!

“Người Thiếu Lâm Tự mời đều là những võ thuật gia nổi tiếng!” Lâm Nhã Nam lắc đầu: “Nổi tiếng, hai chữ này anh vẫn không hiểu ư? Nói cách khác, họ chính là những nhân sĩ vừa có võ vừa có thực lực kinh tế, thuộc tầng lớp xã hội thượng lưu, không phải đại hội võ lâm nhốn nháo như trong tưởng tượng của anh, Cái Bang Hoa Tử gì đó cũng mời. Võ công của anh dù có cao đến đâu, nếu không tiền không thế thì Thiếu Lâm mời làm gì? Đến quét chùa cho họ chắc?”

Nói rồi cô lườm Vương Siêu: “Sau khi cải cách mở cửa, Thiếu Lâm phát triển rất nhanh, ba bốn mươi năm qua có không ít người nước ngoài đến Tung Sơn học võ, thành phần rất phức tạp. Cả những tập đoàn gia tộc như Morgan, Disney hay Rockefeller, ít nhiều đều có con em đến Thiếu Lâm học võ. Tất nhiên có người là ngưỡng mộ công phu Trung Hoa, có tiền rảnh rỗi đến học chơi, nhưng trong chuyện này không thể tránh khỏi có những dây dưa phức tạp...”

Vương Siêu nghĩ một hồi, thấy quả đúng như vậy. Sau mấy chục năm cải cách mở cửa, Thiếu Lâm Tự ngày càng nổi tiếng, quả thực có rất nhiều người nước ngoài tìm đến Tung Sơn học võ, quan hệ hẳn là không ít. Hơn nữa với danh nghĩa Thiếu Lâm, tại Mỹ và Châu Âu đều đã mở võ quán, có thể nói đã thực sự vượt ra ngoài châu Á, hướng đến thế giới.

“Thiếu Lâm Tự đột nhiên thông báo niêm yết chứng khoán, việc này có nhiều điểm đáng ngờ. Quan hệ giữa họ và một số thế lực nước ngoài đã chứng thực là rất phức tạp, cần chú trọng điều tra!” Lâm Nhã Nam truyền đạt: “Có điều bên trên Thiếu Lâm có người che chắn, không thể công khai hành động được.”

“Nói tóm lại, chúng ta cứ đi Hồng Kông dự hội. Chuyện điều tra không phải là ngày một ngày hai, xem tình hình thế nào trước rồi tính. Thân phận của anh rất tiện lợi cho việc này đó!” Lâm Nhã Nam khẽ gật đầu.

Đúng lúc đó điện thoại di động của Vương Siêu đổ chuông, là Liêu Tuấn Hoa gọi đến...

Tế Nam, Sơn Đông.

Bụp! Hai quyền tiếp xúc, Liêu Tuấn Hoa phải lập tức lùi liền ba bước, toàn thân khí huyết đảo lộn, hai tai ù đặc.

“Võ công của anh sao tiến bộ nhanh vậy?” Về kinh ngạc của Liêu Tuấn Hoa khó thể diễn tả bằng lời: “Nghe nói mấy tuần trước anh sang Singapore, đấu một trận với một quyền sư của Trình phái Bát Quái?”

“Tin tức của anh thật nhanh nhạy!” Vừa rồi Vương Siêu thi triển một chiêu Phách thân chùy khiến Liêu Tuấn Hoa phải lùi lại, thực ra bản chất trong đó chính là Cương viên kinh lực. Sau đó hắn đem chuyện đấu võ với Trình Sơn Minh kể lại một lượt.

Nghe nói võ công Trình Sơn Minh đã đạt đến Hóa kinh, lại thêm trình độ bắn súng như thần, Liêu Tuấn Hoa không khỏi tắc lưỡi: “Lúc ở khu người Hoa bên Mỹ, tôi từng nghe nói Canada có một cao thủ của Trình phái Bát Quái, chỉ là chưa được gặp bao giờ. Chẳng trách gần đây anh đều luyện công dưới đáy biển, nếu hiệu quả lớn như vậy mấy hôm nữa tôi cũng thử xem sao!”

Vương Siêu chuyển đề tài: “Chuyện này để sau hãy nói, tôi đến là để hỏi anh về thiệp mời của Thiếu Lâm Tự?”

Liêu Tuấn Hoa chau mày: “Anh mở võ quán ở Sơn Đông, làm cho các Quốc thuật quán của họ gần như đậm chân tại chỗ. Đạo này anh lại nổi tiếng như vậy, Thiếu Lâm Tự không mời anh thì mời ai?”

“Tôi nghe nói anh cũng nhận được thiệp mời?”

“Ừm...” Liêu Tuấn Hoa khẽ gật đầu: “Tuy nhiên tôi không thích giao lưu với đám hòa thượng ấy, tôi khuyên anh cũng đừng đi. Hòa thượng mà háms tiền như vậy, bìa miệng đâu phải tốt đẹp gì?!”

“Thiếu Lâm Tự hiện giờ còn có hòa thượng sao?” Vương Siêu khẽ nhăn mặt: “Nếu toàn là những hòa thượng má đầy thịt, bụng to phê phỡn, đúng là không nên đi thật!”

“Vậy thì không hẳn...” Ánh mắt Liêu Tuấn Hoa lấp láy: “Thiếu Lâm Tự vẫn còn có võ công. Nguyên lai Tung Sơn có Thái Thất và Thiếu Thất, người luyện võ trong Thiếu Lâm tự đều ở núi Thái Thất, còn chùa chính ở núi Thiếu Thất chỉ chuyên để làm ăn. Hòa thượng Thiếu Lâm người nào cũng tinh khôn, sẽ không moi cùng vét kiệt, vì kinh tế mà nhổ hết gốc rễ đâu. Trong số họ có rất nhiều cao thủ, thể lực lại đây đưa sâu dày, tôi không muốn dính vào vũng nước lầy đó!”

Vương Siêu không khỏi phải nghĩ ngợi một lát. Tình hình Thiếu Lâm, nếu đúng như Liêu Tuấn Hoa nói thì là rất đặc biệt, quả thực không dễ dây chút nào.

“Nếu Thiếu Lâm vẫn có cao thủ, tôi nên đi một chuyến xem sao!”

“Thế thì anh phải chú ý một chút, tuyệt đối đừng tỉ thí với đám hòa thượng ấy. Không phải tôi sợ anh thua, chỉ là nếu nhỡ làm họ bị thương thì sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu!” Liêu Tuấn Hoa dăn dò.

Ba ngày sau...

Vương Siêu và Lâm Nhã Nam tới Hồng Kông, vừa ra khỏi máy bay đã thấy hai hòa thượng mặc tăng bào vàng tươi, thân hình cao lớn, trong tay cầm một tấm biển đứng đó. Trên tấm biển viết “Đón Vương Siêu sư phụ”.

Cả hình dong và y phục, cả hai tăng nhân đều nhìn rất bắt mắt. Vương Siêu và Lâm Nhã Nam nhận ra ngay, cùng sánh vai bước lại.

Ánh mắt hai tăng nhân đang chăm chú hướng về cửa ra sân bay. Thấy Vương Siêu và Lâm Nhã Nam đi tới, hai người nháy mắt ra hiệu cho nhau, trên mặt thoáng hiện thần thái căng thẳng.

“Chà, họ căng thẳng làm gì chứ?” Nhận ra biểu hiện của hai tăng nhân, Lâm Nhã Nam lập tức nghi ngờ.

“Xin hỏi, có phải là Vương Siêu Vương sư phụ?” Một tăng nhân lên tiếng hỏi.

“Hai vị là người Thiếu Lâm Tự?” Vương Siêu vừa trông đã nhìn ra, hai tăng nhân này huyết thái dương gồ cao, cơ bắp rắn chắc cân đối, bàn tay trắng trẻo không có vết chai sần, song trên mu xương ẩn hiện một dấu tròn nhỏ xíu. Rõ ràng cả hai đã luyện đến mức bay lớp chai trên da tay, tiến nhập tầng thứ ám kinh quán thông chân lông rồi.

“Thiếu Lâm Tự quả nhiên có công phu thực thụ, chỉ hai hòa thượng đón khách cũng đạt đến trình độ ám kinh? Có vẻ quá hoang đường chẳng...?” Vương Siêu thầm hỏi trong lòng, trong khi Lâm Nhã Nam càng chau mày.

“Chúng tôi là tăng nhân phụ trách đón khách, xin hỏi thiếp mời của Vương sư phụ?” Tăng nhân thứ hai lên tiếng.

Vương Siêu lấy thiếp mời ra, một tăng nhân nhận lấy, nhìn qua một hồi rồi cả hai lại đưa mắt nhìn nhau, trên mặt hiện rõ thần sắc trút được gánh nặng.

“Vương sư phụ, mời đi theo chúng tôi!” Tăng nhân gấp thiếp mời lại, khẽ gật đầu nhưng không trả lại thiếp cho Vương Siêu, chỉ đưa tay làm dấu mời.

Vương Siêu cùng Lâm Nhã Nam theo hai tăng nhân đi đến một cánh sân bay, một chiếc xe hơi đã đậu sẵn ở đó.

Một tăng nhân mở cửa xe ngồi lên ghế lái, đích thân xắm vai tài xế, điều đó khiến Vương Siêu không khỏi ngỡ ngàng.

“Vương sư phụ, mời ngài!” Tăng nhân thứ hai mở cửa để Vương Siêu và Lâm Nhã Nam vào trước, đoạn đóng cửa lại rồi mới ngồi vào hàng ghế sau cùng.

“Vĩnh Báo, chúng ta đi!”

Chiếc xe khởi động lao vút đi, nháy mắt đã ra khỏi sân bay, nhanh chóng lên đến đoạn đường vòng nhập vào xa lộ.

“Xin hỏi pháp hiệu của sư phụ?” Lâm Nhã Nam đột nhiên hỏi tăng nhân ngồi ghế sau.

“Bần tăng pháp hiệu Vĩnh Hạc, kia sư huynh Vĩnh Báo.” Tăng nhân cúi đầu, một tay chấp trước ngực.

“Vĩnh tự bối? Ngang hàng với Phương trưởng Vĩnh Tín sao?” Lâm Nhã Nam bất ngờ hơi cao giọng.

“À.....” Hòa thượng chợt cảm thấy có gì đó không đúng, thần sắc trên mặt càng thêm căng thẳng.

“Vương Siêu, ra tay!” Lâm Nhã Nam bất thành linh thúc cùi trở vào sườn Vương Siêu ra hiệu, tay kia giờ lên xé không chụp về phía gáy hòa thượng Vĩnh Báo...

123. Chương 123: Một Cái Bẫy (hạ)

Có điều, bàn tay Lâm Nhã Nam tuy trúng đầu Vĩnh Báo nhưng dường như y lại không hề hấn gì, chỉ khẽ vận cổ sang bên. Lâm Nhã Nam chợt cảm thấy mình như vừa đụng phải bề mặt một cục tẩy lớn, vừa rắn vừa mềm, không sao dùng lực ấn vào được.

Cùng lúc đó, vào khoảnh khắc Vĩnh Báo vận cổ, bàn tay cô tức thì thấy ướt, rồi cảm giác như bị cả nghìn vạn cây châm sắt đâm phải dội lên, đau đến mức tê dại.

“Ây a!” Lâm Nhã Nam giật mình thất kinh, hóa ra đối phương đã luyện ám kình đến tận sau gáy. Cô vội vàng rút tay, bật dậy, cùi trở còn lại giờ cao, vẫn thúc về phía đầu Vĩnh Báo.

Một đòn cùi trở Bát Cực này nhắm thẳng vào sau gáy, điểm yếu nhất trên đầu con người. Vĩnh Báo không hề chậm trễ, một chân đạp mạnh bàn phanh, chiếc xe dừng khựng lại bên đường.

Cú phanh gấp khiến Lâm Nhã Nam không thể trụ vững, cả người xô về phía trước chới với. Tăng nhân Vĩnh Báo quay phắt lại, hai tay khép thành vuốt hổ, chụp mạnh về phía cổ tay Lâm Nhã Nam.

Một chiêu Hổ trào của Vĩnh Báo mang theo cả phong lực, vừa nhanh vừa mạnh, hai tay liên hoàn, chính là thế “Báo Đả Liên Hoa” trong Thiếu Lâm Ngũ Hành Quyền.

“Chuyện gì vậy?”

Vừa thấy Vĩnh Báo ra tay, Vương Siêu biết ngay không ổn. Võ công Vĩnh Báo vượt xa Lâm Nhã Nam, hai người đột nhiên đánh nhau làm hắn không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Có điều một chiêu “Báo Đả Liên hoa” này của Vĩnh Báo vô cùng hung mãnh, nếu đánh trúng cổ tay Lâm Nhã Nam, chắc chắn sẽ nghiền nát xương. Tất nhiên Vương Siêu không thể ngồi yên nhìn chuyện đó xảy ra.

Bụp! Toàn thân hấn phát lực, kinh phong xé không ù ù rộ lên, một thể “Trửu Để Chùy” tức thì vung ra, đánh trúng vào hổ trảo của Vĩnh Báo.

Hai tay chạm nhau, Vĩnh Báo chỉ thấy một luồng sức mạnh như lời âm rung chấn ập đến, khí huyết toàn thân hầu như bị một chùy của Vương Siêu ép hết ra ngoài, tim đập thành thạch loạn nhịp, khớp xương toàn thân đau buốt cảm giác sắp chuyển vị.

Choang! Vĩnh Báo bắn thẳng ra ngoài, kính lái vỡ tan.

Một đòn Trửu Để Chùy vừa rồi, Vương Siêu đã sử dụng cương viên chấn lực, mạnh mẽ nhanh lẹ như một trận lôi phong, nháy mắt đánh văng Vĩnh Báo khỏi xe. Lúc thực sự động thủ, tất nhiên hẳn không thể chỉ dùng bốn năm phần lực đạo như khi tập luyện với Triệu Tinh Long và Miêu Tuấn Hoa.

Ngay khi vừa đánh bay Vĩnh Báo, hai hai Vương Siêu khê động, chân lông sau gáy cảm nhận kích thích, lập tức nhận ra uy hiếp từ phía sau. Khởi cần nói, kẻ tấn công chính là tăng nhân Vĩnh Hạc.

Vĩnh Hạc một tay chạm thành mỗ ứng mỗ về phía huyết thái dương Vương Siêu, tay kia lật ngược nắm lại giơ lên nhằm giữa trán hấn vả tới.

Vương Siêu khê thụt người xuống tránh khỏi cả hai đòn đánh, đoạn tung chân đạp văng cửa xe, kéo tay Lâm Nhã Nam nhảy ra ngoài.

Vĩnh Hạc một đòn không trúng lập tức cũng nhảy ra theo. Cùng khi ấy Vĩnh Báo đã đứng dậy, rùn người vận động gân cốt. Hai đại võ tăng Thiếu Lâm, một trước một sau chặn đứng Vương Siêu và Lâm Nhã Nam ở giữa.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Sao đột nhiên lại ra tay?” Vương Siêu nhìn hai đại võ tăng Thiếu Lâm đang cùng khép mắt thủ thế, hỏi Lâm Nhã Nam.

“Vĩnh Hạc Vĩnh Báo là hai đại võ tăng của Thiếu Lâm, sao lại có thể làm tăng nhân đón khách? Danh tiếng hai người này đâu thua kém gì anh, cùng ngang hàng với Phương trượng Vĩnh Tín đó!” Lâm Nhã Nam vừa nói vừa xoa tay, một bàn tay của cô đã sưng đỏ do ám kinh phản công sau gáy Vĩnh Báo gây ra.

“Quyền thuật hình tượng Thiếu Lâm có tên Ngũ Hình Quyền, gồm Long, Hổ, Báo, Hạc, Xà. Cao thủ luyện đến tinh thông tuyệt luân đời này của Thiếu Lâm cũng có năm người, Vĩnh Hạc Vĩnh Báo chính là hai trong số năm đại sư ngũ hình quyền ấy. Địa vị của họ ở Thiếu Lâm không thua kém gì Vĩnh Tín, đến đón khách hôm nay là để đối phó chúng ta thôi!”

“Hả, đến đối phó chúng ta?” Vương Siêu chằm chằm mắt nhìn Vĩnh Báo trước mặt.

“Nhấn lực khá lắm, không ngờ cô nhận ra được!” Vĩnh Báo trừng mắt nhìn Lâm Nhã Nam, giọng chột chuyển thành vẻ đại nghĩa trang nghiêm: “Chúng ta nhận ủy thác của Hình cảnh quốc tế dẫn phần tử khủng bố về điều tra. Hai người là phần tử khủng bố, từ lâu đã bị Hình cảnh quốc tế để mắt tới. Vương Siêu sư phụ, không ngờ ngài lại là bại loại trong giới võ thuật Trung Hoa, tham gia vào hoạt động ám sát khủng bố!”

“Hử, tôi là phần tử khủng bố, bị Hình cảnh quốc tế để mắt tới từ khi nào vậy? Hòa thượng Thiếu Lâm không phải đầu óc có vấn đề đấy chứ?” Vương Siêu ngây người, không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Nhã Nam lại không mấy may kinh ngạc: “Vĩnh Báo, Vĩnh Hạc, chắc trong số đồ tử đồ tôn gì đó của hai vị có người Mỹ phải không? Dù chúng ta là phần tử khủng bố, cũng không đến lượt Interpol đến Hongkong bắt người, các vị bí mật móc nối với cảnh sát Mỹ, nếu để cảnh sát Trung Quốc biết được chỉ sợ không có gì tốt đẹp đâu!”

Đoạn cô hạ giọng với Vương Siêu: “Chuyện của chúng ta ở Singapore, chắc chắn đã bị mật thám Mỹ tra ra. Người Mỹ tuyệt đối sẽ không buông tha anh, Thiếu Lâm Tự có quan hệ với nhiều thế lực nước ngoài, chỉ là tôi không ngờ họ lại dám nhận ủy thác của chúng, ngang nhiên công khai bắt người ở Hongkong. Nếu tôi đoán không nhầm, hai hoà thượng này tự mình lái xe là có kế hoạch, chắc chắn không phải đến khách sạn mà tới thẳng chỗ người Mỹ, sau đó áp giải chúng ta lên thuyền. Hoàn cảnh Hồng Kông khác đại lục, người Mỹ xuất nhập cảnh rất dễ dàng.”

Vương Siêu lập tức hiểu ra vấn đề: “Không lẽ Thiếu Lâm lên sàn là giả, tất cả chỉ là nhằm vào chúng ta?”

“Việc đó thì không phải! Thiếu Lâm Tự lên sàn là thật, chỉ có người Mỹ mượn cơ hội lờ hai hòa thượng ngu xuẩn này, đặt bẫy bắt anh. Tiệc mừng vẫn tiếp tục, có hay không có mặt anh cũng chẳng sao!” Tư duy Lâm Nhã Nam rất lạnh lợi, suy luận nguyên nhân kết quả sự việc gần như tuyệt đối chính xác.

“May mà từ đầu tôi đã cảm thấy không ổn. Hai hoà thượng này không giỏi đóng kịch che giấu, nếu không một khi sa vào mai phục của người Mỹ, dù bản lĩnh tày trời cũng chạy không thoát. Nếu bị giải ra nước ngoài, không biết kết cục gì sẽ chờ đợi chúng ta! Mấy hoà thượng này, tôi đã ngờ là từ đi lại với người nước ngoài sẽ trở thành tiếp tay cho đối phương... Tôi sơ suất quá, lẽ ra nên sắp xếp trước mới phải!” Ngờ khí của Lâm Nhã Nam có đôi chút hối hận.

Mọi việc đều đã trở nên sáng tỏ.

Kể từ khi cải cách mở cửa, ba bốn mươi năm Thiếu Lâm Tự thu nhận không ít đệ tử tục gia nước ngoài, trong đó chắc chắn có người về sau vẫn giữ quan hệ mật thiết.

Nếu một đệ tử thân thiết ấy nhân cơ hội tìm đến sư phụ hay sư thúc rồi nói: “Trong số khách mời của các ông lần này có một phần tử khủng bố cực kỳ nguy hiểm, hy vọng các ông có thể giúp chúng tôi, bí mật phối hợp hành động, sau khi xong việc sẽ có rất nhiều lợi ích, v.v...”

Hồng Kông tuy đã trở về Trung Quốc, song vẫn là một nước hai chế độ, môi trường chính trị khác hẳn với đại lục. Người Mỹ lựa chọn nơi này dịp này để bắt Vương Siêu, thật là kín kẽ không sơ hở. Còn nếu tổ chức ở Sơn Đông, chỉ e bắt người không được lại thành chính mình bị bắt.

“Mấy chuyện chúng ta làm ở Singapore cũng đâu đến mức khiến người Mỹ quan tâm như vậy?” Vương Siêu chăm chú đề phòng nhưng vẫn có chút không hiểu.

Võ công Vĩnh Hạc, Vĩnh Báo còn cao hơn Miêu Tuấn Hoa một bậc, địa vị lại cao cả, chẳng khác trụ trì La Hán Đường trong tiểu thuyết kiếm hiệp, thuộc hàng Đại quyền sư đỉnh cấp trong tầng nhân Thiếu Lâm. Không lẽ người Mỹ chỉ vì chút chuyện nhỏ ở Singapore mà phải động dụng đến quan hệ với Thiếu Lâm, mời ra hai đại quyền sư hàng đầu này?

Vương Siêu cảm thấy mình vẫn chưa đáng giá đến mức ấy.

“Trên người anh vẫn còn bí mật khác?!” Lâm Nhã Nam mím chặt môi, liếc nhanh hẩn một thoáng.

“Trên người tôi có bí mật gì?” Nghe câu nói bất ngờ từ Lâm Nhã Nam, Vương Siêu trong lòng cũng thất kinh.

“Không lẽ là... Trần tử...?” Một ý nghĩ lóe hiện lên trong đầu hẩn.

Vương Siêu hiện giờ thân bất do kỷ, tuy đã gia nhập Tổ chức nhưng thân giá lại không hề đơn giản, đặc biệt là khả năng võ công và mấy năm luyện tập ở Thiên Tinh Hồ... Trước đây thì không sao, nhưng từ khi thấy Đường Tử Trần và Trần Ngải Dương đấu võ, hiểu thêm một loạt sự việc, vô hình trung trong lòng hẩn đã phát sinh một cảm giác gần như tâm bệnh.

Không nghi ngờ gì nữa, Đường Tử Trần là đại diện, thậm chí là đầu lĩnh một thế lực lớn của nước ngoài. Còn bản thân hẩn...

Cuộc cờ của các nước lớn, cá nhân dù cao siêu đến đâu cũng chỉ là kiếp giun phân dế, bị kẹp ở giữa thật xiết bao khó xử. Xem ngờ khí của Lâm Nhã Nam, hẩn Tổ chức đã điều tra ra thân phận của Đường Tử Trần. Cái gọi là “bí mật khác” chính là điều đó rồi!

Vương Siêu không phải tên ngốc, chỉ chút ngụ ý ấy cũng hoàn toàn minh bạch.

“Ày, đệ đã tiếp xúc được với thế giới của tử!” Chớp mắt, trong lòng hẩn dấy lên một cảm giác khó hiểu, không biết nên diễn tả ra sao.

Đúng vào thoáng Vương Siêu bị cảm xúc chế ngự, bất thành linh Vĩnh Báo dấn lên trước một bước, song quyền kết thành vòng, bàn chân đạp nhẹ, dồn dập tấn công. Trong khi đó Vĩnh Hạc phía sau lại nhảy lùi bảy tám mét, lúi túi trong người ra một chiếc máy cầm tay tinh xảo, ấn một loạt nút...

Hẩn là phát tín hiệu thông báo cho đồng bọn!

124. Chương 124: Oa Tâm Pháo. Đài Chùy. Yoga!

Mắt thấy Vĩnh Hạc rút điện thoại từ trong túi áo rồi phát tín hiệu nhanh như cắt, trông chẳng khác gì Lão đại xã hội đen hiệu triệu đàn em, trong lòng Vương Siêu dấy lên một cảm giác thực sự hoang đường.

Nhớ lại kỹ năng bắn súng xuất quỷ nhập thần của Trình Sơn Minh và tay lái thành thục của Vĩnh Báo vừa rồi, hẳn không thể không thừa nhận, võ lâm hiện tại dù là người luyện quyền thuần túy nhất, cũng đã tiêm nhiễm rõ rệt hơi thở của thời đại.

Đúng lúc ấy, trước mặt bóng vàng thoáng hiện, quyền phong xé không, liên hoàn đánh tới.

Quyền của Vĩnh Báo còn chưa chạm người, tiếng rít như tan tâm rạn phổi đã truyền vào trong tai Vương Siêu, sát ý ghê rợn khiến tóc trên đầu hắn như đều dựng cả dậy.

Đạp bộ nhẹ nhàng, hai tay liên hoàn xuất quyền, cách ra đòn của Vĩnh Báo có đôi chút giống với Mã Hình Pháo trong Hình Ý Quyền, chỉ có tư thế là hơi khác. Nguyên lai, thế đánh Vĩnh Báo sử dụng là cách phát lực “Cổn Quyền” đặc trưng của Thiếu Lâm, lúc nào hai tay cũng thẳng tắp, vừa nhìn là nhận ra ngay Thiếu Lâm Trường Quyền. Tư thế đó rất khác so với đấu pháp cận thân đòn ngắn trong Hình Ý Quyền.

Tư thế tường tận, song quyền ý khác nhau, hiệu quả đánh ra cũng vì thế mà một trời một vực.

Vĩnh Báo quyền phát liên hoàn, tất cả đều nhằm vào vùng mặt đối thủ, cùng lúc chân phải giơ lên, giậm mạnh về phía bàn chân Vương Siêu. Cú đạp chân này chính là “Thiết thượng tử” trong cước pháp Ung công của Thiếu Lâm, chuyên dùng để giẫm chân đối thủ khi đánh, vừa thâm vừa hiểm.

Vĩnh Báo là đại võ tăng tu luyện lâu năm ở Thái Thất, một chiêu Thiết Thượng Tử có thể liên tiếp xuất ra, trong thời gian ngắn giẫm nát cả trăm viên gạch, có thể thấy võ công thâm hậu đến mức nào.

Một khi sơ suất bị giẫm trúng, xương mu bàn chân dù không bị nát vụn cũng khó tránh khỏi tổn thương nặng nề.

Đòn tấn công vũ bão này của Vĩnh Báo, vừa nắm bắt được cơ hội, mặt khác lại vừa nhanh vừa độc, từ trạng thái cực tĩnh chuyển sang bất thành linh bùng phát, khiến người ta căn bản không thể né tránh.

Vốn dĩ là thế trận hai chọi một, nhưng Vương Siêu sau khi từ Lâm Nhã Nam biết được quan hệ với Đường Tử Trần đã bị cấp trên điều tra thì nhất thời tâm trạng lung lay ghê gớm. Vĩnh Báo lập tức phát giác chuyện đó, tức khắc thừa thế ra tay. Huống hồ thể công của y cũng là để cho Vĩnh Hạc phía sau có thời gian phát tín hiệu, gọi mấy đồng đảng đã bố trí đến vây bắt Vương Siêu và Lâm Nhã Nam.

“Nếu không phải vào sân bay không được mang vũ khí, thật sự tôi phải đòi sư diệt một khẩu súng. Vãn nghe nói tên Vương Siêu này võ nghệ cao cường, không ngờ hắn còn giỏi hơn tôi tưởng!”

Vĩnh Hạc sau khi gửi tin nhắn, lập tức ném thẳng chiếc điện thoại về phía Vương Siêu. Chiếc điện thoại nhỏ gọn phát ra một tiếng bíp, lao vút vào chính giữa gáy hắn như một mũi dao. Xem ra công phu ám khí của tăng nhân Thiếu Lâm cũng không tầm thường chút nào!

Ở trong xe, tận mắt trông thấy Vĩnh Báo bị một cú Trửu Đế Chùy đánh cho vỡ cả kính chắn gió văng ra ngoài, trong lòng Vĩnh Hạc đã vô cùng kinh hãi. Song y cũng phản ứng khá nhanh, lập tức gọi viện binh rồi dùng mấy di động như ám khí tấn công đối thủ, một loạt hành động đều thể hiện kỹ xảo đánh đấm xuất sắc cũng như khả năng phản xạ hoàn hảo của đại võ tăng Thiếu Lâm này.

Rõ ràng, Vĩnh Hạc không phải loại hòa thượng mũi trâu chỉ biết có tu luyện, mà là một lão thủ với kinh nghiệm thực chiến phong phú.

“Khá lắm, kinh nghiệm lâm trận của hòa thượng này đúng là không tồi!”

Vừa thấy Vĩnh Báo ra tay, Vương Siêu biết ngay hòa thượng này không hề giống như sư huynh Lương Chính Văn của Trương Uy hay đạo sĩ họ Từ hôm nào, võ công tuy cao nhưng kinh nghiệm thực chiến không đủ, gặp phải đầu đá sinh tử là tâm ý lập tức chần chừ, tay chân luống cuống.

“Vô tăng Thiếu Lâm Tự, lấy đâu ra kinh nghiệm sinh tử chiến? Chẳng lẽ cũng đi đánh Hắc quyền?”

Tuy trong lòng đầy nghi hoặc, song công phu tung ra lại không chút khinh địch, bước chân Vương Siêu tự nhiên thụt lại né cú giẫm chân của Vĩnh Báo, liền sau đó rê mạnh, một chân tiến trước một chân đệm sau, uyển chuyển như lưỡi cày trong tay bậc lão nông, găm sâu trong đất.

Chân canh đất, vững như Thái Sơn!

Một tay nắm lại ấn trước ngực, Vương Siêu bất thành linh xông lên, kinh lực bùng phát, thông qua chân truyền xuống đất, cảm tưởng như toàn bộ con đường núi dưới chân đều rung động.

Đây là cách vận lực theo thể Pháo chùy của Thái Cực, gạt bỏ hết mọi kỹ xảo hoa mỹ, lấy ý “Đại pháo công kích”, mượn thể Đại chùy bổ mạnh, ồ ạt tấn công địch thủ.

Trong số quyền thuật cương liệt, dũng mãnh của thiên hạ, chiêu thức này phải đứng hàng số một. Trước tiên là đòn “Oa tâm pháo” xông lên, tiếp đến chuyển hóa thành “Tiền bộ thái chùy” giáng xuống.

Vô công Vương Siêu vốn đã luyện đến cảnh giới đại sư thanh tùy thủ xuất, lại nhờ những nghiên cứu trao đổi tỉ mỉ với Trần Ngải Dương, đã luyện cho mình ám kinh ở hai chân trở nên cương nhu tương tế, đạp bộ bảy tám bước trên tường cũng không bị rơi xuống.

Thêm nữa, sau đó hẳn lại được tiếp xúc với Bát Quái Trình Sơn Minh, suốt đêm luận đạo, mắt thấy họ Trình luyện công dưới biển, sau khi trở về, đích thân tay ôm Diên Hồng Đại Cầu ngâm mình dưới đáy biển khổ luyện, cuối cùng đã cảm ngộ được chân ý của cương viên kinh lực, vô công dần trở nên đơn giản chân phương song hiệu quả lại tăng lên nhiều lần.

Trình Sơn Minh vô công tuy nhập hóa nhưng tâm ý lại không được dứt khoát, khí thể không cương liệt dũng mãnh sôi sục như Vương Siêu. Hơn nữa ông ta đi một con đường khác, kết hợp bắn súng với thân pháp, không thể lĩnh ngộ được đạo lý cương viên kinh lực trong Thái Cực.

Vĩnh Báo một cước giẫm hụt, thấy lưỡng quyền không chạm được vào mặt Vương Siêu liền biết ngay không ổn. Ngay sau đó, khi cảm nhận đất dưới chân rung khẽ, trong lòng y càng thêm kinh hãi. Khoảnh khắc tiếp theo, một quyền thôi tâm của đối phương ập tới, thật chẳng khác nào đại pháo xé không.

Đại pháo oanh kích, lực phản giật hung mãnh cường đại, mặt đất rung chuyển. Một cú Oa Tâm Pháo của Vương Siêu đã đạt đến cảnh giới vừa phát lực là sinh ra phản giật như pháo nổ, sức mạnh truyền xuống khiến mặt đất lay chuyển.

Một quyền uy phong cương mãnh như vậy, thiên hạ còn ai có thể chặn đỡ?

Bàn chân Vĩnh Báo nhạy cảm không kém da mặt, vừa cảm giác dưới đất rung chấn là biết ngay nguy hiểm, dù có liều lĩnh nghênh tiếp, khẳng định cũng sẽ bị đánh bay như lúc trong xe mà thôi.

“Quyền thuật tên Vương Siêu này, rõ ràng... phải uy mãnh hơn cả chục lần bất cứ quyền vương nào ta từng gặp ở Hắc đài nước Mỹ!”

Bước chân Vĩnh Báo khẽ động, toàn thân nhảy mất lùi sau ba thước tránh khỏi một đòn Oa Tâm Pháo. Có điều chưa kịp định thân, trước mặt y đã lại tối đen, phong lực ồ ạt dồn đến.

Tiền Bộ Thái Chùy của Vương Siêu ập tới, thế quyền từ trên giáng xuống trùm kín suốt vạch trung tuyến đối phương, gồm sống mũi, lồng ngực, vùng bụng và hạ âm.

Thái Chùy Kinh như Thái Sơn áp tới, hai tai Vĩnh Báo co giật liên tục khi nghe thấy những tiếng vang vọng nhúc nhích óc trong không khí. Khí thể Vương Siêu mỗi lúc một dâng trào dồn dập, vừa như trống trời vang động, lại vừa như đại bàng vươn cánh, nhất kích thiên lý.

“Hự!” Vĩnh Báo hai tay nắm chặt, miệng hí dài, đại tiểu tràng vùng bụng nhất loạt căng lên, một luồng khí từ trong lồng ngực phóng ra, bộ dạng chẳng khác một con voi vươn cổ kêu rống.

Nhị quyền giao kích...

Rắc rắc! Mặt đường dưới chân Vĩnh Báo nứt vỡ, hai chân lún xuống, đầu gối khẽ gập, rồi không thể chịu nổi sức lực đại chùy của Vương Siêu, chớp mắt hai gối đã sụp xuống mặt đất.

“Nguy quá!” Gân cốt toàn thân Vĩnh Báo thoát tê dại, nhưng y vẫn gượng vận một khẩu chân khí, biến quỳ thành lặn, một thức “Lăng lư đả cẩu” lặn ra ngoài, vừa khéo thoát khỏi hiểm cảnh.

“Công phu Yoga luyện khí?”

Nhìn Vĩnh Báo chỉ trong chớp mắt mượn lực từ luồng khí phụt ra trong lồng ngực phát một tiếng hí dài, tiếp thêm sức mạnh cho hai tay ghì giữ chùy lực của mình, sau đó thừa dịp lặn ra ngoài, Vương Siêu nhận ra chiêu phát âm trợ lực vừa rồi, chính là công phu luyện khí trong Yoga.

Công phu Yoga vốn là mật truyền trong Thiếu Lâm. Đại sư Yoga Ấn Độ, chỉ thông qua hít thở thôi luyện là có thể khiến nội tạng đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, ví như dùng hậu môn hút nước vào đây trong đại tràng.

Cách tôi luyện nội tạng bằng hô hấp của Thiếu Lâm tự, phát ra âm thanh tựa như tiếng voi rống, chính là pháp môn dưỡng sinh Yoga chính tông được lưu truyền từ Ấn Độ.

Vương Siêu tuy không luyện hô hấp pháp, nhưng gân cốt trong ngoài tiếp ứng, đối với rèn luyện nội tạng cũng đã đến được mức Nội thị tâm phế, tâm lực, phế lực đều mạnh hơn người bình thường cả chục lần.

Vì thế hẳn biết, công phu Vĩnh Báo vừa thi triển đã đạt đến độ lưu hỏa thuần thanh, quả không hổ là một trong những võ tăng đại biểu cho Thiếu Lâm Tự.

Hắn không nhân cơ hội thừa thế truy kích lấy mạng Vĩnh Báo, mà quay người lao ngược về phía sau, bởi lẽ ở đó còn võ tăng Vĩnh Hạc.

Vĩnh Hạc đang giao đấu với Lâm Nhã Nam.

Nguyên lai, khi cú “ám khí” đắt tiền của Vĩnh Hạc ném tới, Vương Siêu lại không hề né tránh. Bởi hắn cảm nhận thấy, một quyền của Lâm Nhã Nam vừa đánh ra sẽ nghiền nát chiếc điện thoại.

Võ công đạt đến cảnh giới như Vương Siêu, chân lòng toàn thân đã gần như con mắt, hoàn toàn không tồn tại góc chết.

Cùng lúc ném điện thoại, Vĩnh Hạc lao lên, hai tay chụm thành mỏ mỏ về phía mắt Lâm Nhã Nam. Cú mỏ bị Lâm Nhã Nam chặn đứng, Vĩnh Hạc lại lắc người, tay cong vào dùng cổ tay giáng xuống, mỏ vào bả vai cổ.

Đã nhân tiên đã dẫn, đã dẫn tiên đã nhãn. Khi lâm trận, tấn công liên tiếp vào mắt rất dễ khiến ý chí đối phương lụi bại, có thể thấy đấu pháp quyền thuật của Vĩnh Hạc thật tinh ranh. Y đã lập ý bắt sống Lâm Nhã Nam, sau đó uy hiếp Vương Siêu.

Đúng lúc đó, một chiếc xe hơi đen bóng bất ngờ lao đến...

125. Chương 125: Lăn Đầu Chọi Súng (thượng)

Hai người giao đấu nhanh như tia lửa xẹt qua, chỉ một thoáng đã phân rõ cao thấp. Vĩnh Báo tuy võ công cao cường, kinh nghiệm thực chiến cũng không kém phong phú, song vẫn không chặn nổi lực công phá của cương viên chấn lực từ đối thủ.

Nếu chỉ là một mình y xung trận thì chắc chắn đã sớm chuốc thất bại, nhưng đằng kia vẫn còn có Vĩnh Hạc. Đúng như ngoại hiệu, công phu Vĩnh Hạc tu luyện chính là Thiếu Lâm Hạc Quyền, cách đánh hết sức tinh ranh hiểm độc, tấn công Lâm Nhã Nam trước tiên nhằm vào mắt, hồng làm bắn loạn tinh thần đối phương.

Lâm Nhã Nam tuy võ công không thấp, nhưng sao có thể là đối thủ của đại võ tăng Thiếu Lâm Vĩnh Hạc.

Nguyên lai, lịch sử thân phận của Vĩnh Báo và Vĩnh Hạc đều mang đầy màu sắc truyền kỳ. Cả hai không xuất thân từ Thiếu Lâm mà vốn là đấu sĩ võ đài ngầm bên Mỹ, sau mới đến võ quán Thiếu Lâm tự ở Mỹ học nghệ. Do tư chất tốt, các gã được Thiếu Lâm xem trọng và thu nhận.

Trở thành đệ tử Thiếu Lâm, cả hai không tu tâm dưỡng tính mà càng hung hăng đánh lộn, kết quả gây thù chuốc oán nhiều đến mức phải chạy đến Tung Sơn lánh nạn. Liên một mạch bảy tám năm, dần dà trở thành Đại trưởng lão có chức phận cao ở Thiếu Lâm Tự.

Cả hai đều là hòa thượng nửa đường xuất gia, không phải một lòng tịnh tu từ nhỏ, bởi vậy nên mới đủ bản lĩnh và kinh nghiệm đối phó với khí thế của Vương Siêu. Nếu đối là người chưa trải qua sinh tử dẫu, dù võ công cao nhưng chỉ cần đối diện với hắn, chưa ra tay tâm trí đã rụng rời rồi.

Một người nhiều lần vào sông ra chết, khi đối đầu với địch thủ thì thân thể tự nhiên sẽ toát lên một luồng ngạo khí, người bình thường vừa thấy đã ớn lạnh.

Tuy nhiên Thiếu Lâm Tự khi dựng màn kịch này đã tính toán kỹ, trọng trách bắt sống Vương Siêu cũng tức là giữ thể diện cho Thiếu Lâm, không thể để mấy võ tăng không có kinh nghiệm thực chiến đảm nhận.

Vĩnh Hạc kinh nghiệm sâu dày, hiểu rõ đạo lý “dã nhân tiên dã dẫn, dã dẫn tiên dã nhân”, vừa ra tay đã liên tiếp nhắm vào mắt Lâm Nhã Nam, nhanh chóng khống chế cục diện.

Chưa đầy hai hiệp Lâm Nhã Nam đã sa vào nguy cấp, phải tránh né liên tiếp, thi triển hết khả năng giải vây mới không bị bắt sống.

Có điều đánh thắng là một chuyện, bắt sống lại là chuyện khác, bắt sống còn khó hơn cả chục lần đánh bại hay đánh chết đối thủ! Võ công Vĩnh Hạc cao hơn Lâm Nhã Nam rất nhiều, song trong thời gian ngắn cũng khó bắt sống được cô.

Vĩnh Hạc dần mất bình tĩnh, sát khí dâng cao. Đúng lúc y toan dốc toàn lực tấn công Lâm Nhã Nam bất chấp hậu quả thì Vương Siêu bất thành linh quay phắt người lao đến, một tay nhắm giữa đỉnh đầu trọc lóc của Vĩnh Hạc chém xuống.

Chiêu này hắn không sử dụng cương kinh trong Thái Cực Pháo Chùy mà là Hình Ý Quyền vốn đã thành danh, bởi lẽ đây là một đòn tấn công nhanh nhẹ, không giống như khi giao phong trực diện.

Tuy Vương Siêu cho là một “đòn công nhanh nhẹ” nhưng trong mắt Vĩnh Hạc thì lại hoàn toàn khác. Đối phương vừa nhào tới y lập tức cảm thấy phong kinh dồn đến, chẳng khác nào mãnh hổ hạ sơn, một thức quyền chém xé không đánh xuống khiến không khí rít lên chói tai.

Uy thế như vậy, dù Vĩnh Hạc có luyện Thiết Đầu Công đến đại thành cũng không dám liều lĩnh nghênh đón. Y vội trượt nhẹ, cả người gập xuống, cánh tay nhanh như chớp chống lên mặt đất rồi bất thành linh như một con linh hầu bật về bên trái, thoát cái đã ra khỏi mặt đường dốc, thêm mấy động tác vọt hắn lên thành ta-luy lởm chởm phía trên, khiến Vương Siêu không thể lập tức truy kích.

Một loạt động tác vừa rồi của Vĩnh Hạc, thật chẳng khác nào một con khỉ hoảng loạn tháo chạy.

Thiếu Lâm có Tâm Ý Hình Pháp, thân là cao tăng Vĩnh tự bối, tất nhiên Vĩnh Hạc phải luyện thân pháp Hưu Hình Tâm Ý này đến thành thục. Dù sao y cũng đã hơn bốn mươi, mấy chục năm tinh luyện công phu đâu phải dễ bị đánh bại. Vận Hưu Hình Tâm Ý, mượn địa hình sườn núi, chỉ vài cú nhảy Vĩnh Hạc đã tránh khỏi đòn liên hoàn sát của Vương Siêu.

Đánh không lại, nhưng vẫn có thể chạy được!

Quyết định này của Vĩnh Hạc có thể xem là sáng suốt. Y không chủ tâm tiếp một đòn chém của Vương Siêu, bởi nếu cứ liều đỡ thì những biến hóa Ứng Trảo tiếp theo, Vĩnh Hạc cho dù vẫn đỡ được cũng sẽ bị quán chân, để cho những đợt tấn công liên tiếp của Vương Siêu dồn vào một góc, cuối cùng ắt phải bỏ mạng.

Con đường này thông ra vịnh cảng Victoria, tuy dốc nhưng rất rộng. Giữa lúc bốn người đánh nhau có không ít xe cộ lao qua bên cạnh, song không một ai dừng lại hỏi han hoặc báo cảnh sát, cùng lắm chỉ là quay sang nhìn rồi lại phóng đi.

Nguyên lai, điện ảnh và truyền hình Hongkong rất phát triển, thường xuyên quay phim ngoài thực địa. Hai hòa thượng áo cà sa vàng chói và một nam một nữ đánh nhau, khỏi cần nói chắc chắn là đang đóng phim! Chuyện này người Hongkong đã thấy nhiều, ai nấy đều coi như ăn cơm uống nước, không hề lấy làm lạ.

Người qua đường không ai biết, hai cặp bốn người này đang đánh nhau thật, đánh đến sống chết chứ không phải diễn trò gì hết!

“Tiếc thật, đi máy bay không được mang theo súng, nếu không hai hòa thượng này chỉ cần hai phát là xong! Mau lên xe đi, đừng để họ bám riết nữa... Thiếu Lâm Tự, hừm!” Thấy Vương Siêu chớp mắt đẩy lùi hai hòa thượng, Lâm Nhã Nam vội vã giục.

“Đi đâu?”

“Gần đây có doanh trại bộ đội đồn trú, chúng ta chỉ cần liên lạc được là có thể mượn chi viện, phối hợp với cảnh sát Hongkong lục soát bắt hết bọn chúng. Hai hòa thượng này rõ ràng có liên hệ với người Mỹ!”

Vừa nói chuyện vừa chạy đến cạnh xe, Lâm Nhã Nam đương nhiên muốn đưa Vương Siêu rời đi.

“Muốn chạy hả?” Đúng lúc ấy Vĩnh Báo từ bên kia xông đến, một chân tung lên đập gãy vô lăng. Cửa xe vốn đang mở nên một cước của y không có gì ngăn trở.

Vòng bánh lái bay lên, đập vào cửa kính rồi văng về phía mặt Lâm Nhã Nam. Cô quay người, tung cùi trỏ đánh bay vô lăng, có điều chiếc xe đã trở thành vô dụng.

Ánh mắt Vương Siêu lóe lên, chớp Lâm Nhã Nam kéo lui mấy bước, nghiêng rằng: “Cô đi trước, tôi giải quyết hai tên hòa thượng này!”

“Ừm...!” Lâm Nhã Nam hiểu ý gật đầu, đoạn tung người chạy ngược về phía sau. Chỉ cần thoát khỏi đoạn dốc quanh, bắt một chiếc taxi là cô thoát khỏi nguy hiểm.

“Vĩnh Hạc, mau chặn lại, không thể để ả chạy thoát!” Vĩnh Báo gầm lên.

Khỏi cần nói Vĩnh Hạc cũng biết rõ lợi hại của vấn đề, thân pháp liền nhanh như một con linh hầu, luồn lách lao đi giữa vách đá lởm chởm, đoạn tung người giang rộng hai tay, tựa như một con hạc khổng lồ từ trên không hạ xuống, chặn đứng đường tiến của Lâm Nhã Nam.

Đúng lúc ấy, Vương Siêu như hình với bóng, hậu phát tiên dao lao vút đến, vượt qua cả Lâm Nhã Nam, tay chụm thành trảo, khớp xương ngón tay nổ tanh tách bổ về phía yết hầu Vĩnh Hạc.

Một chiêu “Ứng Trảo Toả Hầu” không hề còn có ý nương tay, sự vô lý và thù nghịch của hai gã hòa thượng cuối cùng đã khơi dậy sát cơ trong lòng hắn. Từ giờ trở đi, mọi chiêu của Vương Siêu đều là chiêu đoạt mạng.

Sau khi luyện thành Phi Mã Đạp Yến, lại ôm Diên Hồng Cầu luyện công dưới đáy biển, cả thân pháp và chiêu số của Vương Siêu đã trở nên xuất thần nhập hóa, nhanh nhẹn quỷ dị chẳng kém gì hồn ma.

Cước công Bát Quái Du Thân thi triển, lúc đóng lúc mở, khi hợp khi tách, khoảng cách tám chín mét chỉ chớp mắt là đến, người thường gần như không thể kịp phản xạ.

Thân pháp và bộ pháp hiện giờ của Vương Siêu đã không còn kém bao nhiêu hai đại tông sư Bát Quái và Hình Ý năm xưa, Quách Vân Thâm và Trình Đình Hoa. Thực ra nếu chỉ nói về sức sát thương thì một mình Trình Sơn Minh cầm súng, e là có thể đánh bại cả hai vị sư tổ này liên thủ.

Vĩnh Hạc chặn được Lâm Nhã Nam, nhưng lại không ngờ đến tốc độ của Vương Siêu. Thoắt một cái hắn đã từ sau Lâm Nhã Nam luồn ra, liền sau đó là bóng Ứng Trảo như móng vuốt Thần chết bổ xuống.

Lỗ chân lông trên da cổ Vĩnh Hạc bị cảm quan kích thích, cùng nhau dựng đứng lên, trên cổ hiện chẳng chịt những vết sần to như hạt đậu, nhìn chẳng khác nào da cóc.

Không còn khả năng để ý đến Lâm Nhã Nam, Vĩnh Hạc hai tay thọc sâu ra trước, thi triển thế “Sư Tử Bao Cầu” nắm chặt lấy cổ tay Vương Siêu, đồng thời lùi sau một bước giải bỏ kinh lực, đoạn lại xông mạnh lên trước, một cú bẻ gập định vặn gãy cánh tay của đối thủ.

Trong khoảnh khắc xông lên ấy, dưới chân Vĩnh Hạc tung ra một cước, nhằm hạ âm Vương Siêu đá tới.

Đó chính là “Thập Bát Cầm Nã Thủ” của Thiếu Lâm, chuyên theo đuổi các thế võ như bẻ xương, bóp gân, giật gân, chích hạ bộ, bám riết cận thân, tay không đoạt đao, nhiều kỹ thuật giao đấu huấn luyện trong quân đội và cảnh sát vũ trang đều là chọn lọc từ bài Cầm Nã Thủ này của Thiếu Lâm.

Vương Siêu vẫn không chút bận tâm, Ứng Trảo Thủ bắt chợt thả lỏng, một cánh tay mềm nhũn vô lực, mặc cho Vĩnh Hạc giật bẻ vẫn không hề hấn gì. Cùng lúc đó bàn tay còn lại chụm thành chùy, nhanh như chớp phát lực đánh tới.

Mặt đất lại rung chuyển bởi phản lực, một đòn “Trát Địa Pháo” nhằm bàn chân đang tung cước của Vĩnh Hạc giậm thẳng xuống.

Có điều Vĩnh Hạc tung cước đã hờm sẵn hậu chiêu, thấy Vương Siêu một quyền giáng xuống lập tức biến hoá, chân đang tung cước hạ xuống, chân đạp đất kia lại vút lên, chính là “Uyên Ương Liên Hoàn” trong Quải Tử Cước, cước đầu tiên là hư chiêu, cước tiếp sau mới là sát chiêu.

Nhưng, Vương Siêu cũng có hậu chiêu, Trát Địa Pháo Quyền nhanh chóng rút lại án trước ngực, lập tức hóa thành “Chỉ Đẳng Chùy”.

Sự chuyển đổi giữa Pháo hình và Chùy hình buộc toàn thân hắn phải phát lực, gân trên cổ căng phồng hết như hàng chục con thanh xà gồng mình, vô cùng đáng sợ.

Quần áo trên người hắn rạn nứt, phát ra hàng loạt tiếng roạt roạt.

Rầm! Cước chùy giao kích, chỉ nghe thấy tiếng khớp xương vỡ vụn, máu tươi bắn ra, Vĩnh Hạc thảm khốc kêu lên một tiếng, cả người văng đi rơi xuống mặt đường cách chừng bảy mét.

Một chân y đã bị đánh nát, máu me xương cốt trộn thành đồng lẫn lộn.

Rầm rầm... Kít!

Đúng lúc Vĩnh Hạc bị đánh văng ra, một chiếc xe hơi đen bóng lao nhanh đến rồi phanh khựng lại. Trên xe nhảy ra một nam một nữ, nam nhân người Hoa, nữ lại là một người nước ngoài mắt xanh tóc vàng.

Vừa ra khỏi xe, hai khẩu súng phát hỏa bắn thẳng vào Vương Siêu.

126. Chương 126: Lân Đầu Chọi Súng (hạ)

Súng lắp ống giảm thanh, tiếng nổ đầu nòng rất nhỏ, nhưng ba viên đạn trúng mặt đường lại phát ra những tiếng ma sát chói tai.

Vương Siêu thẳng tắp người lao xuống đất, toàn thân hết như đang chống đỡ, hai tay oằn lên lấy đà, chân đạp điểm tựa chuôi đi nhanh như biến.

Đúng lúc một nam một nữ kia nhảy xuống nổ súng, hắn đã thực hiện xong động tác này, chân tay lanh lẹ di chuyển, lồng ngực và bụng áp sát mặt đất, cơ thịt lúc co lúc giãn, toàn thân đầu tiên thẳng ra rồi khẽ uốn vặn, chẳng khác nào một con rắn khổng lồ trườn trên mặt đất.

Roạt. Roạt. Roạt! Tốc độ của Vương Siêu thật đáng kinh ngạc, cảm giác như một thốt mãng xà từ bụi rậm hỏa tốc lao ra khi bị đánh động.

Trong truyền thuyết, mãng xà trườn đến tốc độ cực điểm thì khi lao đi, chóp đuôi sẽ dựng lên thẳng đứng, tạo ra tiếng gió rít như cao thủ xuất chiêu. Tuy chỉ là truyền thuyết nhưng rõ ràng, liên hoàn thân pháp “Xà Bạt Thảo” “Xà Giá Phong” này của Vương Siêu khi thi triển toàn lực, tất cả các cơ ở tay, chân, cùi trỏ, đầu gối, bụng, ngực đều tham gia vận động, luân phiên dùng lực, khi băng đi trên mặt đường quả thực đã tạo ra kinh phong sóng khí, mang chút hơi hướng “Giá phong” trong truyền thuyết, tránh hai viên đạn trong gang tấc.

Không hẳn vì thân pháp Vương Siêu nhanh hơn đạn bắn, mà là nhân thần của hắn nhạy bén, phản xạ lanh lẹ, trong sát na một nam một nữ kia giờ súng đã nhìn ra ngay họ nhằm vào đâu, kết quả là nháy mắt trước khi đạn ra khỏi nòng đã trườn khỏi phạm vi sát thương của cả ba viên đạn.

Chiêu thức “Xà Bạt Thảo” “Xà Giá Phong” này là một dạng biến hóa đặc biệt của Xà hình, trung hòa giữa luyện pháp và chiến pháp, có thể dùng để luyện công, cũng có thể dùng chống địch.

Tuy vậy liên hoàn chiêu này thường rất ít khi dùng đến khi đối đầu, bởi lẽ trườn bò trên mặt đất vốn đã là kỳ chiêu, chỉ lúc bị đối phương quật ngã xuống đất mới vận hết công lực trườn đi, tránh những đòn tiếp theo mà thôi.

“Xà Bạt Thảo” và “Xà Giá Phong” vì vậy cũng tương đương với một số chiêu thức như “Lý Ngự Đả Đỉnh”, “Lăng Lư Đả Cỗ” hay “Thiệt Bản Kiềm”, thoát nhìn không mấy thực dụng trong chiến đấu nhưng lại có thể cứu mạng trong những thời điểm mấu chốt. Chỉ là hai chiêu Xà hình này còn khó luyện hơn Lý Ngự Đả Đỉnh hay Lăng Lư Đả Cỗ nhiều.

Sau một loạt các động tác uốn éo, Vương Siêu đã bứt ra xa bảy tám mét, mấy viên đạn bay sạt qua người hấn cày sâu xuống mặt đường, lửa bắn tung tóe nhưng không gây hại gì cho cơ thể.

“Hảo Xà hình! Cẩn thận!” Mắt thấy Vương Siêu tay chân đồng loạt vận khởi hết như một con rắn lớn lao đi, chỉ sau mấy tiếng “roạt roạt” đã tới gần chỗ Vinh Hạc rơi xuống, Vinh Báo nhất thời thất kinh hét lên.

“Chát!” Vương Siêu thần tốc nghiêng đầu, mũi nồng nặc mùi cháy khét thuốc súng, viên đạn thứ tư bay xẹt qua mặt!

Tăng nhân Vinh Hạc khi ấy đang gục trên mặt đất, đau đến hai mắt trợn ngược, mồ hôi ướt đầm bộ tăng bào, có vẻ đã hoàn toàn kiệt sức.

Một chiêu Chỉ Đẳng Chùy đánh trúng bọng chân, xương ống bị nghiền vỡ vụn, máu me gân da trộn thành đồng hồ độn, cả chiếc chân giống như vừa bị xe lu đường cán qua.

“Thái Cực Ngũ Chùy Kinh” thi triển, minh kinh ám kinh hòa quyện, vừa viên vừa cương, kết hợp tâm ý dùng mãnh cương liệt, đúng là thiên hạ hiếm có. Dù trước mặt là một tấm thép, dính phải chùy kinh này của Vương Siêu cũng bị chấn đến rạn nứt.

Thái Cực luyện pháp, thiên hạ chí nhu. Chính bởi luyện pháp chí nhu này mới có thể nuôi dưỡng đấu pháp chí cương chí mãnh. Khi luyện càng nhẹ nhàng thư thái, khi đánh sẽ càng mãnh liệt bùng nổ.

Chỉ mới trước đây ít lâu, Vương Siêu vẫn chưa đủ khả năng chế ngự được quyền pháp cương mãnh như vậy, nhưng sau nhiều ngày ôm Diên Hồng Cầu luyện công dưới đáy biển, Hình Ý Kinh của hắn gần như đã hoàn toàn thông suốt, có thể cảm ngộ được ý cảnh và dư vị của Tôn Lộc Đường năm xưa.

Đại tông sư Tôn Lộc Đường sau khi kinh lực Hình Ý hòa quyện thông suốt, lại có thể mượn Pháo Chùy của Thái Cực, phát huy lực đạo còn uy mãnh hơn cả Hình Ý Quyền thuần túy. Có được điều này, chính là vì Tôn Lộc Đường có giao lưu với truyền nhân Thái Cực Hạo Vi Chân, học được tư thế của Thái Cực.

Còn Vương Siêu thì qua lại với Trần Ngải Dương, truyền nhân của Thái Cực Lý phái, từ đó học được tinh túy của Thái Cực Quyền. Mặt khác, năm xưa Đường Tử Trần cũng từng chỉ dạy cho hắn tinh cốt Thái Cực Quyền, thậm chí còn ghi chép mấy thế đánh Thái Cực trong tác phẩm nổi tiếng “Quốc Thuật Thực Lục” của mình, một là “Tam Biện Thế” gồm Đơn Tiên, Song Tiên, Khai Hợp Tiên Thủ, hai là “Ngũ Chùy Thế”, ba là “Thất Pháo” như Oa Tâm Pháo, Liên Hoàn Pháo, Xung Thiên Pháo, Trát Địa Pháo...

Trước đây, do công lực không thuần nên Vương Siêu không dám luyện, sợ vẽ rồng không nên lại ra rắn. Nguyên lai, ba thế Tiên, Chùy, Pháo trong Thái Cực, khi thi triển mà công lực không đủ sẽ tuyệt đối không thể nào tạo ra uy lực, còn nếu chỉ múa ra thế suông thì “võ thuật”(đánh) sẽ chuyển thành “vũ thuật” (múa)!

Ví như khi thi triển Pháo Kinh trong Thái Cực Quyền, một quyền tung ra phải giống như đại pháo phát hoả, tạo nên lực phản giật, sau khi phát chiêu lực phải thông xuống hai chân khiến mặt đất rung chuyển, như thế mới là pháo nổ thực thụ. Người học Thái Cực Quyền trong thiên hạ nhiều vô số kể, nhưng có thể đạt đến trình độ Pháo Kinh thì vô cùng ít ỏi, nghìn vạn người may ra chỉ được một hai.

Công lực không đủ, Thái Cực chỉ có thể dưỡng sinh không thể đấu đá, hễ đánh là thua.

Thời đại nào cũng có nhiều ví dụ như thế, không hiếm khi người luyện ba bốn năm Thái Cực Quyền lại bị kẻ mới học nửa năm cương quyền đánh cho đến nổi phụ mẫu đứng trước mặt cũng không nhận ra.

Vương Siêu năm xưa tuy đã tinh thông Hình Ý Quyền, luyện đến cảnh giới Lôi âm đồng phát, cũng không dám nói chuyện dùng Thái Cực Quyền nghênh địch, chính là bởi công lực bản thân còn chưa thuần, đánh

không ra được tinh túy của Thái Cực. Chính bởi vậy võ lâm mới có câu “Thái Cực thập niên bất xuất môn!”

Trong thực chiến, muốn chỉ dựa vào khéo léo để thắng địch thì thật quả nực cười, chẳng kém gì đại chiến quy mô mà chỉ dựa vào đánh du kích quấy rối mà hy vọng địch thua trận.

Danh hiệu “Dương Vô Địch” của Dương Lộ Thiên, không phải chỉ dựa vào mấy ngón đả ngã hay vật sắp đối thủ mà có được, chính là đôi tay đã đâm chết không biết bao nhiêu người, bẻ gãy gân cốt, chấn nát nội tạng không biết bao nhiêu người mới dựng nên danh hiệu máu tanh đó.

Thời Dân Quốc, huấn luyện ở các Quốc thuật quán Trung ương, học viên Thái Cực Quyền có thể nói là vất vả hơn bất cứ ai.

Cước công của Vinh Hạc hiển nhiên vô cùng lợi hại, công phu “Thiết Thượng Tử” của Thiếu Lâm đá nát một tấm bia đá không thành vấn đề, nhưng trước một loạt chùy kinh cương mãnh của Vương Siêu, thiết cước đột nhiên mềm yếu chẳng khác nào miếng đậu phụ!

Công phu Xà hình thi triển đến tối đa, chớp mắt tránh được ba bốn viên đạn, nhưng Vương Siêu phải thềm công nhận cặp nam nữ kia quả là xạ thủ cao siêu, chẳng qua vừa rồi hấn kịp phản ứng trước, tốc độ cao, quỹ đạo lại quá lắt léo nên đối phương mới bắn trượt. Chỉ cần một hơi Vương Siêu không đủ dài, phản ứng chậm một chút là trên người hấn chắc có thêm vài cái lỗ rồi.

“Xà Bạt Thảo Xà Giá Phong của ta có thể trườn một mạch hơn hai mươi mét, nhưng sau đó bắt buộc phải dừng lại trao đổi khí và vận lực, song dừng lại là ắt sẽ mất mạng...” Vừa trườn Vương Siêu vừa tính toán, lập tức lắc người đến trước mặt Vinh Hạc, hai tay đan chéo kẹp chặt cổ y, đoạn xoay người lẩn ra phía sau lưng, cơ thể nháy mắt thu lại bé như một đứa trẻ.

Tiếng súng dừng hẳn.

Bởi lẽ lúc đó một nam một nữ kia chỉ thấy Vinh Hạc đang đau đớn ngồi sụp trên mặt đất, còn Vương Siêu thì như đã hoàn toàn biến mất, một cái chéo áo cũng không nhìn ra.

“Hầu Tử Thu Minh, lợi hại lắm!” Vinh Báo đang nôn nóng bắt người đến cực điểm, thấy thế cũng không khỏi phải buông một câu cảm thán.

“Vẫn còn ả đàn bà kia!” Một giọng tiếng Trung lưu loát từ miệng nữ nhân nước ngoài vang lên, vừa nói vừa giơ súng bóp cò, nhắm thẳng Lâm Nhã Nam.

Lâm Nhã Nam đã chạy được khá xa, song vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi tầm bắn. Một tiếng “chú”, Vương Siêu nhú mày nhìn theo, chỉ thấy một tay Lâm Nhã Nam giật lên, cả người đổ vật xuống đường...

Có điều cô không nằm im tại chỗ mà lập tức lộn thêm hai vòng, lẩn xuống phía dưới khúc quanh, mất hút.

Vương Siêu thềm thở phào nhẹ nhõm, đối phương sử dụng loại súng ngắn nòng nhỏ, tầm bắn thấp, sức sát thương cũng không cao. Vả lại Lâm Nhã Nam đã được huấn luyện đặc biệt, tuy cánh tay trúng đạn nhưng xem ra chỉ là bị vào phần mềm...

“Ả bị thương không chạy xa được đâu, đề tôi đuổi theo!” Gã đàn ông người Hoa trầm giọng, toan lắc mình chạy đi.

“Khỏi cần, ở đây hệ trọng hơn! Chúng ta hợp tác hạ tên kia, tránh đem dài lắm mòng!” Nữ nhân nước ngoài còn dùng cả thành ngữ, rõ ràng rất am hiểu về Trung Quốc.

“Ông Vương, ông chạy không thoát đâu!” Nữ nhân chột cao giọng nói với Vương Siêu đang nấp sau Vinh Hạc: “Đầu hàng đi!”

Phía sau Vinh Hạc im thít không một động tĩnh, như thể thật sự đã trống không. Lại liên tiếp mấy tiếng vừa chiêu hàng vừa đe dọa đều không thấy trả lời, chỉ thấy Vinh Hạc ngồi gục trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, mặt vàng nhợt, đôi môi nứt nẻ vì mất máu quá nhiều.

“A Minh, tên Vương Siêu không phải đã chạy rồi chứ hả?” Nữ nhân chau mày hét lên, ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Chưa đâu, hấn vẫn ở phía sau Vĩnh Hạc sư thúc, chỉ là đang vận công thu mình nên chúng ta không nhìn thấy.” Gã đàn ông tên A Minh kia lên tiếng.

“A Minh, có thật hấn là phần tử khủng bố? Võ công sao lại cao như vậy? Chân của Vĩnh Hạc đã tàn phế, cậu phải lự mà làm!” Trong mắt Vĩnh Báo hiện lên vẻ nghi hoặc, nhìn A Minh dò hỏi.

“Sư thúc, tôi không lừa đâu. Hấn là thành viên một tổ chức bí mật của EU, bên trên còn có một cao thủ rất lợi hại, trước đây mấy tháng đã đánh bại Trần Ngải Dương ở Singapore. Danh tiếng Trần Ngải Dương, sư thúc không lý nào lại không biết chứ? Tôi mời hai vị sư thúc giúp đỡ chính là vì võ công hấn rất cao, nhưng sao sư thúc lại bị chúng phát hiện?” A Minh lớn tiếng nói, ánh mắt không ngừng đảo tròn, thân pháp khẽ động, nháy mắt đã lao lên sườn dốc.

Nhìn từ bên cạnh, gã trông thấy ngay Vương Siêu. Cùng lúc đó, nữ nhân ngoại quốc cũng chạy nhanh sang bên kia, Vĩnh Báo thì bật mạnh người tiến thẳng đến chỗ Vĩnh Hạc. Ba người một trái một phải, một lao lên trước, đồng loạt triển khai tấn công.

“Không xong rồi!” Vương Siêu biết nữ nhân nước ngoài và A Minh trình độ xạ kích rất tinh tường, tuy không bằng Trình Sơn Minh nhưng chỉ tay không thì hấn khó thoát nổi. “Nếu chỉ là một người thì súng đạn gì ta cũng tránh được, nhưng là hai tay thiện xạ cùng một Thiếu Lâm Đại võ tăng thì khó rồi!”

Vào khoảnh khắc ấy, cơ thể Vương Siêu đã lộ ra dưới họng súng.

“Hãy!” Hấn quyết định liều một phen, một tay túm áo Vĩnh Hạc, nhấc bổng cả người y lên quay tít. Thân hình cao hơn mét tám nặng gần một tạ của Vĩnh Hạc chẳng khác gì một người rơm, loang loáng khắp trên dưới trái phải, bảo vệ toàn thân hấn, liền sau đó bước chân Vương Siêu liên tục di chuyển, lao nhanh về phía nữ nhân người nước ngoài.

“Đừng bắn!” Vĩnh Báo thất kinh gầm lên, nhưng nữ nhân ngoại quốc không hề quan tâm, tức thì bóp cò khai hỏa, bắn chất máu lạnh và nguyên tắc “sống sót trên hết” của đặc công.

Pằng! Một viên đạn găm vào người Vĩnh Hạc, sau đó lại liên tiếp ba bốn viên nữa. Có điều Vương Siêu không biết bằng cách nào đã biến mất dạng, cơ thể to nặng của Vĩnh Hạc rơi phịch xuống đất.

“Không xong rồi!” Nữ nhân ngoại quốc chỉ thấy đuôi mắt loé hiện bóng người, phía sau lưng thoáng một tiếng động, liền hốt hoảng quay người giơ súng định bắn. Nhưng Vương Siêu đã áp sát sau ả tự lúc nào, hai tay ôm vòng qua người, một cú Hồi Thân Chưởng tung ra...

Hai chân nữ nhân lập tức nhảy dựng khỏi mặt đất, giẫy giụa liên hồi.

“Hừm!” Vừa nghiêng răng thốt lên một tiếng, xương cổ tay ả đã vỡ nát, khẩu súng rơi xuống đất, cùng lúc đó một đồng dao quân dụng, bơm thuốc độc giấu trên người đều bị lắc rơi.

Vương Siêu dụng Hồi Thân Chưởng hất văng nữ nhân lên, đồng thời lắc mạnh như vẩy một người cỏ khiến toàn bộ khớp xương của ả lệch khỏi vị trí, không thể thi triển bất kì một động tác nào nữa.

Đây chính là “Đấu Cốt Pháp” của người bắt rắn, bắt được rắn liền vung tay lẳng mạnh, xương cốt toàn thân con rắn sẽ bị kéo lệch, lập tức không còn sức lực.

Nguyên lai Vương Siêu biết, ả gián điệp xinh đẹp nhưng lãnh huyết này không chỉ tinh thông bắn súng mà trên người chắc chắn còn nhiều đồ chơi khác, vì thế vừa tóm được ả là hấn lập tức thi triển Đấu Xà Kinh, biến ả thành một phế nhân. Nếu không, ngộ nhỡ bị kim hay gai độc gì đó chạm vào người thì nguy to.

Thủ đoạn của gián điệp, nhất là nữ gián điệp, Vương Siêu đã thấy rõ khi đi cùng mấy người Đại Thạch Đầu!

127. Chương 127: Muốn Ta Ra Tay Hay Tự Mình Kết Liễu?

Lúc này, các khớp khuỷu tay, bả vai và đầu gối của ả đã hoàn toàn rã rời, như thể bị một bàn tay khổng lồ vận mạnh suốt từ đầu đến chân, khắp người không chỗ nào không nhúc nhối đến mức động một ngón tay

cũng không thể.

Có điều nữ nhân tóc vàng quả không hổ là đặc công lão luyện, đau như vậy mà chỉ khẽ hừm một tiếng, không kêu rên cũng không ngắt đi, biểu hiện của một thần kinh vô cùng kiên định.

Vương Siêu lại dùng bài cũ, một tay túm lấy ngực áo ả, một tay thốc đai lưng quần xoay tít như múa một sợi roi mềm. Toàn thân hắn tiếp tục được thân hình nữ nhân lấp kín, không lộ một kẽ hở.

Bị quay liên mấy vòng mà nữ đặc công vẫn không mấy may phản ứng, chỉ có hơi thở là hổn hển đôi chút. Điều này khiến Vương Siêu cũng phải kinh ngạc.

“Tổ chất cơ thể nữ nhân này thật phi thường, tuy chưa từng tập võ. Phương pháp huấn luyện của họ đúng là ưu việt!”

Trong đầu nghĩ vậy nhưng tay hắn vẫn không dừng lại, chân đạp nhẹ, cả người nhảy bật lên, như một con đại điêu lao về phía gã đặc công tên gọi A Minh.

Dù trên tay mang theo một người, thân pháp Vương Siêu vẫn linh hoạt khôn cùng, biểu lộ một công phu thuần chất và thể lực dẻo dai gần như không tưởng.

Một tay ôm Diên Hồng Cầu nặng hơn một trăm tám chục cân, dưới đáy biển vẫn xoay vần như không, huống hồ chỉ là một nữ nhân hơn năm mươi ký!

Liên tiếp những tình huống Vương Siêu phải thi triển thân pháp đến cực hạn, đầu tiên là “Xà Bạt Thảo, Xà Giá Phong” tránh đạn, sau đó là thế “Hầu Đôn Thân” co người sau lưng Vĩnh Hạc, lấy cơ thể gã hoà thượng che tầm mắt đối phương, sau đó là phi thân áp sát, loại ả nữ đặc công khỏi vòng chiến.

Bớt đi một đối thủ, toàn thân Vương Siêu nhẹ nhõm hẳn. Những người có khả năng thiện xạ, dù chưa luyện qua võ công nhưng sự uy hiếp còn lớn hơn cả hai đại võ tăng Vĩnh Hạc và Vĩnh Báo gộp lại.

Đây chính là uy lực của súng đạn hiện đại. Có súng trong tay, một người chỉ cần huấn luyện sơ qua cũng có thể loại được một cao thủ võ lâm. Nếu vừa rồi không có Vĩnh Hạc che chắn, hẳn Vương Siêu đã sớm mất mạng.

Một loạt động tác thi triển vừa rồi, dù là một đại cao thủ như Vương Siêu cũng cảm thấy đôi chút mệt mỏi, khí huyết nôn nao khó chịu.

Đối đầu với súng đạn rõ ràng không phải chuyện thường. Chỉ là mấy phút nhưng cả tinh thần tâm ý hắn đều được đẩy đến đỉnh điểm, thể lực cũng tiêu hao quá nửa, mất sức hơn khi đấu võ với bất kỳ cao thủ nào từ trước tới nay.

Nếu là trước khi luyện công dưới đáy biển, giáp mặt mấy loạt đạn vừa rồi chắc hẳn không thể nào tránh được.

Phương pháp luyện công của Trình Sơn Minh là hoạt động dưới nước linh hoạt như cá lội, chính là cách Trình phái Bát Quái dùng để lạng lách tránh đạn. Với những võ lâm cao thủ mà mình kính ám kính đều đã quán thông đến bàn chân, hề thi triển cước bộ là tốc độ nhanh nhẹn như gió, chỉ cần lấy một hơi, liên tiếp di chuyển, dù có là cao thủ bắn súng cũng khó lòng trúng đích.

Trừ phi bản thân người bắn cũng là cao thủ võ lâm, xạ kỹ đã đạt đến cảnh giới tự nhiên bóp cò không cần suy nghĩ, khi ấy thân pháp có nhanh hơn nữa cũng vô ích.

Trình Sơn Minh chính là một đại cao thủ như thế, còn hai đặc công này rõ ràng còn lâu mới đạt trình độ ấy.

Trình Đình Hoa tử nạn năm xưa chính là vì không ngờ hoả khí lại có uy lực lớn đến như vậy, cứ liều lĩnh xông lên, cho rằng bằng sức của mình có thể giết sạch lũ xâm lược, rốt cuộc bị liên quân tám nước vây chặt, bỏ mạng dưới mấy chục họng súng Tây.

Nếu như trước đó Trình lão gia ý thức được uy lực của hoả khí, sau khi giết mấy mạng liền nhanh chóng lên tầng hai tháo chạy, hẳn cơ hội sống sót không phải ít.

Sau Trình Đình Hoa, nhiều võ thuật gia Trung Quốc đã hiểu ra uy lực của súng đạn, bắt đầu tìm tòi đối sách. Khi Nhật Bản xâm lược Trung Quốc, cháu nội Trình lão gia là Trình Hữu Công, khi bị mấy tên lính

Nhật bao vây ở Bắc Kinh đã thi triển công phu áp sát tên đội trưởng, bất kể đối phương né tránh thế nào cũng vẫn không thoát, khiến những binh sĩ khác không dám nổ súng, cuối cùng vượt cửa nhảy qua tường chạy thoát.

Hình Ý tông sư Tiết Liên Tín cũng chết bởi đạn bắn, đó là khi quân đội Chính quyền nhân dân chặn hết các cửa, đặt súng máy vào diên cuồng xả đạn.

Với kiểu vây công ấy, dù có là Tôn Lộc Đường, Dương Lộ Thiên và Đồng Hải Xuyên cùng xông lên thì cũng chỉ có đường chết mà thôi. Tuy nhiên những người võ công đã đạt cảnh giới chí hư thì có thể dự cảm trước nguy hiểm, sẽ không để mình lâm vào hoàn cảnh như vậy.

Khả năng bắn súng của hai đặc công này, dù chưa bằng Trình Sơn Minh nhưng tuyệt đối không tầm thường, vẫn buộc Vương Siêu phải thi triển tận lực mọi võ công, còn phải nhờ cơ thể Vĩnh Hạc yểm hộ mới may mắn sống sót.

Nếu đổi là hai cảnh sát hay binh sĩ bình thường thì Vương Siêu thậm chí còn không cần vật yểm hộ, cho nổ súng thoải mái cũng đừng hòng bắn trúng, hoặc giả chưa kịp giơ súng thì người đã bị đánh bay rồi.

“Hãy!” Vương Siêu lao về phía đặc công A Minh, vẫn theo cách cũ quăng mạnh nữ nhân về phía gã, cùng lúc đó như hình với bóng sấn đến. Địa hình ta-luy lởm chởm căn bản không thể ngăn cản thân pháp nhanh như thiểm điện của hắn.

“Nạp mạng cho ta!”

Vĩnh Báo động thân lao vút theo, bộ dạng không khác gì một con báo vồ linh dương, thoáng cái đã đến phía sau Vương Siêu, tay phải khum lại tạo vuốt hổ, bổ mạnh xuống sống lưng đối thủ.

Dù sao vừa rồi Vương Siêu cũng mang theo một người, thân pháp bị ảnh hưởng nhất định, công phu của Vĩnh Báo lại thuộc hàng trưởng lão, Yoga hộ thân đã đạt đến trình độ “thí nhân trao thủy”, một cú “Báo Phác Dương” toàn lực, chớp mắt đã đuổi kịp Vương Siêu.

“Cô sao rồi?”

A Minh không nhần tâm như đồng bọn, khi nữ đặc công kia bị quăng tới gã liền giơ tay chụp lấy, nhún chân nhảy trở lại mặt đường. Chỉ tội cho ả đặc công, quai hàm, xương cổ đều đã bị sai khớp, muốn nói mà không nói được, chỉ còn cách nhảy nhảy mất ra hiệu.

Vừa đáp xuống trên phiến đá, Vương Siêu lập tức co ngắn người, lại một thể Hầu Đôn Thân, sau đó là Hầu Thượng Sơn, tay chân co lại tránh khỏi đòn tấn công của Vĩnh Báo.

Đối với chiêu “Báo Phác Dương” (Báo Vồ Dê) của Vĩnh Báo, Vương Siêu vốn dĩ có rất nhiều phương án chặn đỡ, nhưng phải chọn cách né tránh cũng là hết sức bất đắc dĩ. Bởi lẽ đối phương vẫn còn một khẩu súng trong tay A Minh, chỉ cần khi tiếp chiêu hắn khê khệng lại một chút là rất có thể lĩnh ngay một phát đạn vào đầu!

Vì thế thân pháp Vương Siêu không thể mảy may ngừng trệ, cũng không thể bỏ chạy. Súng có nghĩa là tấn công tầm xa, chạy là trở thành bia đỡ đạn. Cách duy nhất của hắn là nhanh chóng diệt cả tay đặc công và Vĩnh Báo mới có thể bình an vô sự.

Vừa nhảy xuống đường A Minh vừa tiếp tục nổ súng. Viên đạn bay sát người Vương Siêu, bắn tung mảnh đá, nhưng Vương Siêu đã khom người, từ mặt đất bật lên, chớp mắt đã đến trước mặt đối thủ, nhanh đến mức gã không kịp cả giạt mình.

Không thể ngờ tốc độ con người lại có thể đến mức ấy. “Sớm biết thế này, phải thêm mấy người nữa thì hay quá. Chỉ cần thêm một người, đối phương chắc chắn sẽ bó tay...!”

Thực ra A Minh còn lợi hại hơn nữ đặc công kia, bởi ngoài kỹ năng đặc công ra gã còn là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm. Như bây giờ thi triển “Thập Nhị Đàn Thoái Công” vừa ôm nữ đặc công, chân vừa đồng thời tung lên đá về phía ống đồng Vương Siêu. Cùng lúc đó khẩu súng trong tay khê đảo, “chúu” một tiếng, viên đạn nhắm vào thất lưng đối thủ.

Áp sát người còn có thể bắn súng, không thể không công nhận, trình độ mọi mặt của A Minh còn hơn nữ đặc công rất nhiều.

Vương Siêu coi khẩu súng là mục tiêu trọng điểm, thấy A Minh tung cước cũng không đáp trả, lập tức lạng người, chân đạp nhẹ lấn sang một bên.

“Cẩn thận!”

Vĩnh Báo đang từ phía sau lao đến, nhìn rõ một chiêu lách người tấn công của Vương Siêu, tầm như A Minh không thể chống đỡ được, liền nghiêng răng xông lên trước, thuận thế lao thẳng vào hấn.

Có điều tất cả đã muộn...

Thân pháp Vương Siêu linh hoạt trên chỗ đứng, thực hư đan xen, lại một cú đạp chân nữa ra phía sau A Minh, một tay Ứng Trảo nhanh như chớp bổ ra, tóm gọn cổ tay cầm súng của cửa đối phương, bất thành linh phát lực...

“Rắc” một tiếng, khớp xương gãy lìa, cổ tay A Minh tức thì giống như ống chân Vĩnh Hạc, máu thịt lộn lộn...

Cũng là bởi gã đang ôm theo đồng bọn, thân pháp kém linh hoạt đi khá nhiều.

Súng đã mất, một nửa cơ hội cũng không còn. Ứng Trảo liên hoàn đánh ra, Vương Siêu một tay bóp chặt tay A Minh, tay kia móc ngang cổ họng đảo nhanh một đường...

Phụt!

Khí quản đứt lìa, cổ họng nát bét, máu tươi tủa ra, phun đầy mặt nữ đặc công.

Ứng Trảo Kinh của Vương Siêu có thể cày sâu nửa thốn trên mặt xi măng, lần này dùng hết lực, cổ họng A Minh nhảy mất bị móc đứt.

Vụt! Vương Siêu nhảy bật ra, A Minh ngã gục trên đất, lồng ngực phập phù, miệng phát ra những tiếng ọc ọc kinh khiếp, vùng vẫy cố sống mà bất lực.

Vương Siêu vốn không hề là thiện nam tín nữ, người chết trong tay hấn không phải mới một hai. Cú nhảy vừa rồi chỉ là sợ A Minh trước khi mất mạng có thể giật nổ bộc phá mang theo để tất cả cùng chết, hay đại loại như vậy.

A Minh giãy giụa mấy cái rồi lịm hấn, Vương Siêu lúc đó mới đảo mắt, nhìn chằm chằm vào Vĩnh Báo.

“Muốn ta ra tay hay tự mình kết liễu?”

128. Chương 128: Bắt Về Thẩm Vấn

Chính là mượn công phu Yoga phát âm trợ lực, đồng thời trấn định chí khí.

Một tay Vĩnh Báo giật phăng chiếc tăng bào màu vàng, lộ ra cơ thể vạm vỡ màu đồng cổ như được ghép lại từ hàng ngàn miếng kim loại. Bên trong tăng bào không ngờ lại là chiếc áo ba lỗ bó sát người, dưới nữa là chiếc quần lửng bó chặt đùi. Giật bỏ áo tăng, bộ dạng Vĩnh Báo không còn giống chút gì một đại hòa thượng ăn chay niệm phật mà trông y hệt một quyền vương hay sát thủ danh chấn của võ đài ngầm.

Một loạt động tác hoàn thành chỉ trong chớp mắt. Giật chiếc tăng bào khỏi người, Vĩnh Báo ném ngay về phía đối thủ, tấm vải màu vàng tựa hồ một đám mây từ trên trời chụp xuống. Cùng lúc đó bước chân y đạp nhẹ, dồn quyền phát lực, loa hoàn kinh như một mũi khoan xoay vào giữa cằm Vương Siêu.

Tách tách! Một quyền tung ra, trong không khí tức thời vang lên những tiếng nổ đầu tim rạn phổi.

Một câu của Vương Siêu còn chưa tắt, tiếng xé không từ trường quyền của Vĩnh Báo đã lấn sang, át hết khí thế.

“Kinh nghiệm thực chiến của võ tăng này đúng là không thể coi thường, chớp mắt đã loại trừ sợ hãi, đặt bản thân ngoài sự sống cái chết, nắm trúng thời cơ dồn dập tấn công. Vừa rồi ta phải liên tiếp tránh đòn, thể lực tiêu hao đã gần hết, những tướng đại ngon một câu có thể khiến đối phương nổi giận, nhân đó điều hoà khí tức nghỉ ngơi chốc lát. Nào ngờ y lại nắm bắt được cơ hội...” Ý nghĩ chạy qua đầu Vương Siêu.

Hắn hoàn toàn không phải là người máy vận động không biết mệt, một loạt động tác lạng lách né tránh, không chế giết người vừa rồi đã tiêu hao hết quá nửa thể lực lẫn tinh thần, đến khi dùng Ứng Trảo Kinh móc đứt cổ họng A Minh thì cả người Vương Siêu đã thực sự rệu rã.

Đối phó với súng đạn, đúng là mệt mỏi hơn nhiều đối đầu với cao thủ võ công.

Một câu ngạo mạn bảo Vĩnh Báo tự kết liễu, thực ra hắn chỉ muốn chọc giận đối phương, kéo dài thời gian hòng lấy lại chút sức lực. Có điều Vĩnh Báo hoàn toàn không bị lừa, chỉ một thoáng đã trở lại bình tĩnh, dồn dập tấn công đúng như một con báo già lão luyện.

Hiển nhiên Vĩnh Báo đã nhìn ra, Vương Siêu cả cơ thể lẫn tinh thần đều đã sa sút, bất luận khí thế hay thể lực đều kém xa bình thường. Thế nên y dồn sức, dùng thế lôi đình vạn cân rập tâm đưa đối phương về cực lạc ngay tại chỗ.

Một hơi giao đấu vừa rồi, Vĩnh Hạc bị súng quân mình bắn chết, A Minh bị móc yết hầu mà chết, nữ đặc công kia tàn phế cũng coi như đã chết, chỉ còn lại một mình Vĩnh Báo chịu trận. Dù thế nào y cũng phải hạ sát bằng được Vương Siêu nếu không muốn chuốc rắc rối sau này.

Vương Siêu vốn được Thiếu Lâm Tự mời với tư cách thượng khách, Vĩnh Hạc Vĩnh Báo là hai Đại tăng nhân Thiếu Lâm, vì mối quan hệ với hai đặc công người Mỹ nên ra tay bắt giúp. Nếu thành công thì người Mỹ sẽ ra mặt chống đỡ, mọi việc ắt đều dễ ăn nói, nhưng nếu thất bại bất không được thì tuyệt đối sẽ là tai ương. Dù sao Vương Siêu cũng là anh hùng một phương, vì hắn mà liên lụy đến Thiếu Lâm thì sẽ rất khó xử lý.

“Vạn nhất không thành công, cũng chỉ còn nước để Vĩnh Tín liên hệ với chính quyền đối phó tên này, phần tử khủng bố như hắn chính quyền không thể không quản!” Vĩnh Báo bất đắc dĩ tính đường rút...

Thiếu Lâm tự và chính quyền vốn có mối quan hệ mật thiết. Đệ tử tục gia của Thiếu Lâm có mặt trong đủ mọi cấp lãnh đạo, chẳng hạn thời khai quốc, một vị tướng quân rất nổi tiếng chính là đệ tử tục gia Thiếu Lâm, hiện nay có người thậm chí còn giữ trọng trách trong chính quyền Trung Ương. Danh tiếng Thiếu Lâm Tự vang khắp bốn cõi như vậy, không thể thiếu quan hệ với mọi thế lực trong xã hội.

“Roạt!” Đối mặt với công pháp hung mãnh của Vĩnh Báo, Vương Siêu không trực diện nghênh đón mà khê đảo người né tránh, bàn tay phải ẩn dưới cùi trỏ tay trái bất thành linh thọc ra, một chiêu “Xà Toàn Đẳng” cong gập như đầu hổ mang bành, mổ về phía hạ âm Vĩnh Hạc.

Xà Hình Quyền của hắn không đánh ra tiếng gió rít, không phải vì Vương Siêu chủ tâm dùng ám chiêu mà bởi thể lực đã không còn đầy đủ.

Không thể đánh ra âm thanh cũng đồng nghĩa với lực đạo không đủ, dù đánh trúng người sức sát thương cũng không mạnh.

Với khả năng của một Đại võ tăng đã luyện ám kinh đến khắp tay chân, cổ, trước ngực và sau lưng như Vĩnh Báo, sức lực hiện giờ của Vương Siêu căn bản không thể gây nguy hiểm, vì thế y không còn mấy may kiêng dè.

Tuy nhiên hạ âm chính là “chiếu môn” mà Vĩnh Báo chưa luyện đến, khiến y không thể không đề phòng. Hai chân Vĩnh Báo khê kẹp vào, bụng thót lại che kín sơ hở vùng hạ âm, liên tiếp tung ra bốn quyền giải vây nhằm thẳng giữa ngực đối thủ.

Vương Siêu nhanh nhẹn vận mình, đầu cổ đồng thời lắc đảo sát sạt tránh mấy thoi quyền, không chịu kém cạnh thi triển một thế “Xà Thượng Thân” áp sát đường trung tuyến trên người Vĩnh Báo, uyển chuyển sấn tới. Nháy mắt hắn đã đến trước mặt đối phương, Xà hình lập tức hóa Long hình, hai ngón tay phóng ra...

“Xà Thượng Thân” chuyển thành “Nhị Long Tranh Châu” móc về phía hai mắt Vĩnh Báo.

Một loạt biến hóa từ Xà Toàn Đẳng đến Xà Thượng Thân rồi Nhị Long Tranh Châu là bài liên hoàn chiêu xảo diệu trong Long Xà Hợp Kích, lấy ý người dùng gậy đánh rắn, rắn lại theo gậy lao lên cắn người. Đường Tử Trần năm xưa đã dùng chính liên hoàn chiêu này móc bay đôi mắt của tay thiện xạ Dương Anh Minh được phái đến ám sát cô.

Từ Xà Thượng Thân đến Nhị Long Tranh Châu, cánh tay Vương Siêu chớp mắt trở nên mềm mại uyển chuyển không ngờ, luồn lách lao lên, áp sát vạch trung tuyến, tấn công yết hầu và hai mắt địch thủ. Vì thể lực không còn đủ, không thể tạo ra ám kinh lôi âm xuyên thủng yết hầu Vĩnh Báo, hắn chuyển mục tiêu sang móc mắt đối phương.

“Hãy!”

Hít một khẩu không khí, miệng Vĩnh Báo lần nữa phát ra tiếng hí dài, đầu ngửa về sau, hai chân liên tục lùi lại tránh đòn. Liền sau đó cơ thể y lắc mạnh, hai tay mãnh liệt đánh về phía trước, nhằm đầu Vương Siêu oanh kích ồ ạt.

Chính là Tượng Hình Quyền, chiêu thức sát thủ trong Thiếu Lâm Quyền Pháp.

Hai tay Vĩnh Báo tựa như hai vòi của hai con voi khổng lồ, trong cương tiềm nhu, vừa giáng quật vừa giằng xé cực điểm. Vương Siêu một móc không thành lập tức thu tay, bước chân hơi chếch, nhẹ như chuồn chuồn điểm nước vòng qua bên phải Vĩnh Báo. Tránh được đòn phản công dồn dập, cả người hắn bất thành linh sụp xuống, một chân chênh chếch quét ra.

Chiêu thức này chính là ám cước sát chiêu lợi hại nhất trong Tâm Ý Quyền Thuật của Miêu Tuấn Hoa, “Hoàng Cầu Tẩn Niệu”!

Một cú tung chân Vương Siêu đã dốc tận sức lực, không ngoài mục đích ra một đòn chí mạng, nhanh chóng giải quyết đối thủ.

Bụp! Lần này Vĩnh Báo không còn kịp tránh đòn. Sau tiếng va đập trầm nặng chỉ nghe liên tiếp mấy âm thanh rắc rắc, Vĩnh Báo gằm lên, khựng lại, rầm một tiếng nữa khụy xuống đất...

Cú ám cước này chuyên nhằm đập gãy xương hạ bàn đối thủ, sức mạnh cơ thể tập trung hết vào một chân rồi bùng phát trong chớp mắt. Vừa hạ gục Vĩnh Báo, toàn thân Vương Siêu mồ hôi vã như tắm, cảm giác mệt lử lan tới mọi góc ngách, khí lực hiện tại thậm chí còn không bằng một người bình thường.

“Người... Người...!” Vĩnh Báo gục trên mặt đất vẫn gắng gượng vùng vẫy nhưng xương chân phải đã gãy vụn, cơn đau ghê gớm khiến y đến góc đầu dây cũng không nổi.

Vương Siêu tuy lâm vào tình trạng tán lực, tay chân mềm oặt, song vẫn có thể miễn cưỡng di chuyển. Hắn loạng choạng lùi ra xa duy trì khoảng cách an toàn với Vĩnh Báo, cúi nhặt khẩu súng ngắn rơi trên mặt đất.

Một chút sức lực cũng không còn, tốt nhất là viện đến súng đạn.

Trận chiến kịch liệt cuối cùng đã kết thúc, Vĩnh Hạc bỏ mạng, A Minh chung số phận, nữ đặc công người Mỹ kia khớp xương toàn thân thoát vị, chân phải Vĩnh Báo bị gãy vụn, đau đến mức ngất đi tỉnh lại, ngã bò lăn trên đất.

Còn Vương Siêu thì toàn thân mệt lử, chân tay mềm nhũn như ốc sên, lúc này chỉ cần một người biết chút ít võ công cũng có thể lấy mạng hắn, chứ một người thường khỏe mạnh thì cũng vẫn chưa có khả năng ấy!

“Vĩnh Báo sư phụ, tôi đang có súng, tốt nhất đừng có manh động!” Vương Siêu cầm súng giơ lên, lạnh lùng nhắm vào Vĩnh Báo vẫn gắng gượng nhóm dậy.

Đến lượt hắn đóng vai trò uy hiếp rồi.

“Hừm!” Đúng lúc ấy nữ đặc công người Mỹ khẽ rên rỉ, khớp xương phát ra mấy tiếng răng rắc, đoạn ngắn mạnh đầu về như đã có thể cử động.

Vương Siêu lập tức quay lại, bóp cò. “Păng!”, viên đạn găm ngay vào đùi cô ta. “Hự!” Nữ đặc công giật lên, lão đảo, máu tươi từ đùi chảy thành dòng.

Võn dĩ Vương Siêu muốn bắn chết ngay, nhưng xạ kỹ của hắn hiển nhiên còn kém xa võ công, nòng súng hơi thấp nên đạn bắn trúng đùi.

Tuy nhiên thế cũng đủ khiến cô ta mất khả năng di chuyển.

“Người chạy không thoát đâu, trừ phi bắn chết ta!” Vĩnh Báo nhếch mép cười thảm hại: “Vết máu còn đây, thêm hai người chết, người qua đường sẽ báo cảnh sát, lát nữa cảnh sát đến là người xong đời!”

“Nên giết luôn hai tên này hay thế nào?” Vương Siêu không mảy may đoái hoài đến lời Vĩnh Báo, ngồi ngay tại chỗ điều chuyển khí tức, gắng gượng khôi phục lại thể lực.

Trên đường xe cô vẫn qua lại không ngớt, đối diện với cảnh tượng thê thảm như vậy mà không hề có một xe nào dừng lại hỏi han, thực sự khiến Vương Siêu lấy làm lạ về hệ thần kinh của người Hongkong.

Chừng nửa giờ đồng hồ sau mới có người quan tâm đến họ, thậm chí còn là một lượt bảy tám chiếc xe... Đoàn xe chia làm đôi, phanh gấp án ngữ hai đầu đường, đoạn hơn mười người chui ra phong tỏa kín hai bên, Lâm Nhã Nam và mấy người mặc quân phục bước tới.

Wương Siêu khê động, hướng ánh mắt dò hỏi đến Lâm Nhã Nam. Sắc mặt cô không giấu nổi vẻ kinh ngạc, tuy nhiên vẫn đông dặc ra lệnh: “Bắt hết lại, kéo xe đi, người đưa về trị thương trước rồi thẩm vấn sau!”

129. Chương 129: Bàn Cách Xử Trí Võ Tăng

Vĩnh Báo tuy gãy chân nhưng chỉ là phần xương bên trong, vẫn tỉnh táo cử động được chút ít, không như Vĩnh Hạc trúng một đòn “Chỉ Đẳng Chùy” toàn lực khiến cả xương gân da thịt nát thành một mớ hỗn độn, dẫn đến mất máu rồi hôn mê.

Nhìn toán người đến khí thế đàng đàng, dẫn đầu lại là mấy nhân vật mặc quân phục quân Giải phóng, Vĩnh Báo không khỏi ngáy người hoang mang.

“Đưa người đi, mau! Cả hai xe đều kéo đi! Thời gian năm phút, nhanh!” Xuống xe cùng Lâm Nhã Nam là hai sĩ quan quân đội, một người thân hình cao dong, người kia ngũ quan đoan chính với cặp lông mày đen rậm. Cả hai đều khá trẻ, có vẻ đều chưa quá ba mươi.

Nhanh chóng đảo mắt nhìn một lượt cảnh tượng trước mặt, hai hòa thượng một chết một bị thương, hai đặc công cũng kẻ bỏ mạng người bất tỉnh, hai sĩ quan đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt không giấu nổi vẻ sững sờ.

Nghe kiến nghị của Lâm Nhã Nam, hai người lập tức ủng hộ, ra hiệu cho cấp dưới mau chóng hành động. Lệnh vừa hạ xuống, hai chiến sĩ tức tốc tiếp cận Vĩnh báo, mỗi người một bên kéo y nhét vào trong xe. Vĩnh Báo nhìn tình hình trước mắt, không dám đưa ra bất kỳ phản kháng nào.

Xác Vĩnh Hạc và A Minh được nhét vào hai chiếc túi to, nữ đặc công Mỹ bị đưa vào một chiếc xe hòm khác, hai chiến sĩ mở hộp y tế, bắt đầu trị thương cho hai người.

“Đối xử với tù binh tử tế, quả nhiên có kỷ luật!” Vương Siêu lúc đó vẫn ngồi trên mặt đường. Sau khi nghỉ hơn ba mươi phút thể lực hắn đã hồi phục quá nửa, nghĩ lại cuộc chiến nửa giờ trước bản thân cũng thấy thực sự kinh thiên động địa.

Hai đặc công lão luyện mang theo súng, hai Thiếu Lâm Đại võ tăng liên thủ, sức mạnh tổng hợp như vậy, theo lý mà nói bất kỳ ai cũng đừng mong chạy thoát. Vậy mà một mình hắn có thể tự thân giải quyết xong!

“Nếu thử lại một lần nữa, liệu mình có phát huy được như vậy? Chỉ e không thể, khả năng bị súng bắn chết hoặc thọ thương bị bắt là chủ yếu!” Vương Siêu trầm thờ dài, có vẻ đã cảm nhận được điều gì đó.

Trận thực chiến này hoàn toàn không giống những cuộc đấu trên lời đài mà còn hung hiểm hơn nhiều. Đấu võ trên sàn, chí ít cũng không có chuyện dùng súng!

“Mấy chiêu thức giữ mạng xem ra rất cần rèn luyện thêm, sau khi trở về nên bảo mấy người Đại Thạch Đầu lấy súng bắn, còn ta thì triển thân pháp né tránh, nhất định phải luyện đến mức xuất thần nhập hoá mới

có thể giữ được tính mạng sau này. Thực ra có chết cũng chẳng sao, đáng sợ nhất là bị người Mỹ bắt đi, sống chết không thể tự kiểm soát, lúc đó mới thật thảm hại!”

Ngẫm lại trận đấu vừa rồi, nếu hắn bị dính đạn hay trúng chiêu rồi rơi vào tay hai đặc công kia. Thân phận một kẻ khủng bố có cỡ, không biết sẽ phải chịu kết cục như thế nào?

Vương Siêu đã hạ quyết tâm, sau khi trở về nhất định phải luyện bằng súng thật với mấy người Đại Thạch Đầu. Chỉ khi tới rên trong sống chết mới luyện được thân pháp tránh né đạn thực thụ.

“Xin chào, Vương Trung tá!” Sau khi mấy binh sĩ thu xếp xong hiện trường hai sĩ quan trẻ mới bước tới, khẽ gật đầu chìa tay cho Vương Siêu.

Vương Siêu bắt tay từng người, trong lòng lại thắc mắc: “Mình thắng quân hàm khi nào? Có lẽ cách đây không lâu? Nhìn ánh mắt hai người này, chẳng lẽ đáng kinh ngạc đến như vậy? Mà cũng phải, một mình tay không khử hai đặc công cầm súng, thêm hai Đại võ tăng Thiếu Lâm tự, kết quả như vậy tự mình nghĩ lại còn cảm thấy khó tin...!”

“Mời lên xe, đến nơi hãy nói. Hongkong này chỉ cần xảy ra một chuyện nhỏ cũng có thể bị thổi lên rất ghê gớm, thậm chí ảnh hưởng cả thế giới. Tốt nhất chúng ta hãy đi trước!”

Vương Siêu khẽ gật đầu, nhìn qua Lâm Nhã Nam. Cánh tay cô quấn một vòng băng trắng, không có vết máu, cử động khá tự nhiên, hắn biết vết thương đạn bắn không có gì đáng ngại.

Lâm Nhã Nam biết ý, cười nhẹ: “Tôi không sao, chỉ bị chút phần mềm chảy ít máu...”

Đoàn xe nhanh như chớp lao đi. Được một lúc, viên sĩ quan lông mày rậm ngồi trên đường như không kìm được, quay đầu hỏi: “Trung tá Vương, bốn người đó thật sự đều do một mình anh giải quyết?”

“Ừm... Một nam một nữ rõ ràng là xuất thân đặc công, bắn súng rất chuẩn, thiếu chút là tôi mất mạng!” Vương Siêu cười.

“Yết hầu gã đàn ông ấy là thế nào, rõ ràng không phải vết đạn? Còn nữa, chân hai võ tăng ấy cũng không phải do súng bắn, lẽ nào đều là anh dùng tay không?” Viên sĩ quan cao gầy cũng không nén nổi tò mò.

“Yết hầu hắn bị tôi dùng Ứng Trảo Kinh giật đứt!” Vương Siêu khẽ gật đầu bình thản, có điều giọng nói dường như phảng phất một mùi máu rờn rợn.

Cả hai sĩ quan bất giác cùng quay lại, đứng là trên cánh tay và bả vai Vương Siêu vẫn dính khá nhiều máu, bất giác rùng mình đưa mắt nhìn nhau...

Doanh trại Quân giải phóng ở Hongkong.

Sau khi xuống xe, Lâm Nhã Nam dẫn Vương Siêu đến phòng riêng. Tắm rửa, thay quần áo, uống mấy ngụm nước, nghỉ ngơi thêm hai tiếng đồng hồ, thần khí hắn trở lại sáng khoái, mọi mệt mỏi biến mất, tinh lực hưng thịnh như xưa.

Lâm Nhã Nam gõ cửa, bước vào. Vương Siêu hỏi ngay: “Sao rồi?”

“Vừa thẩm vấn xong, sự việc đã rõ ràng. Nam đặc công bị chết và nữ nhân kia đều là nằm vùng của một cơ quan tình báo Mỹ, vừa rồi ra tay là muốn bí mật bắt chúng ta về Mỹ!” Lâm Nhã Nam thông báo.

“Còn hai hòa thượng Thiếu Lâm Tự?”

“Vĩnh Hạc, Vĩnh Báo, hai người đó đúng là Đại võ tăng Thiếu Lâm, cả xuất thân lẫn thân phận đều không giả...” Lâm Nhã Nam chau mày: “Vĩnh Báo đã khai hết, nam đặc công kia tên Lý Minh, mười lăm năm trước từng theo ông ta học võ một thời gian tại phân viện Thiếu Lâm ở Hoa Kỳ, về sau vẫn thường xuyên liên lạc. Lần này Lý Minh tìm ông ta và Vĩnh Hạc, cho họ rất nhiều lợi ích để họ lập kế bắt chúng ta.”

“Nói vậy nghĩa là hai người họ hành động độc lập, không liên quan gì đến Thiếu Lâm Tự?” Vương Siêu hỏi.

“Đúng là như vậy! Phương trượng Vĩnh Tín rất tinh ranh, dù nghĩ chúng ta là gián điệp ông ta cũng sẽ thận trọng. Thiếu Lâm Tự võ tăng là võ tăng, kinh tế là kinh tế, phân biệt rất rạch ròi...”

“Giờ nên xử trí thế nào?”

“Lần này anh lại lập công! Gián điệp Mỹ trước giờ lúc nào chẳng giảo hoạt hơn hồ ly, bắt được một điệp viên còn sống của họ là chúng ta có thể moi được rất nhiều bí mật. Báo lên trên, chúng ta được khen thưởng là chắc, xem ra lại sắp được thăng chức!” Lâm Nhã Nam chột nheo mày, thở dài: “Thực ra đến giờ tôi vẫn không dám tin, một mình anh giải quyết được cả bốn người họ... Lúc đó tôi chạy trước, nghĩ lại thực sự thấy có lỗi với anh. Thân pháp anh nhanh hơn tôi, nên chạy trước để tôi ở lại mới phải. Tôi tuy xuất thân trong quân đội nhưng kinh nghiệm từng trải không nhiều, gặp chuyện vẫn đôi chút thiếu bình tĩnh. Chuyện lần này tôi sẽ phản ánh đúng sự thực lên trên, để cấp trên truy cứu trách nhiệm...”

Vương Siêu lắc đầu khoát tay: “Là tôi bảo cô chạy trước, có ở lại thì cô không có súng, cũng chẳng thể ngăn được họ. À... nữ đặc công kia khai gì chưa? Rốt cuộc là gián điệp của tổ chức tình báo nào? Tôi thấy cô ta rõ ràng đã được đào tạo chuyên nghiệp, muốn moi ra tin tức không phải chuyện dễ dàng đâu! Còn nữa, tên Vĩnh Báo kia xử lý thế nào?”

“Nữ gián điệp có thể từ từ. Còn Vĩnh Báo thì thân phận rất cao, địa vị cũng lớn, không dễ dàng giải quyết chút nào. Dù sao thì nơi này vẫn là Hongkong, phải trưng cầu ý kiến của lãnh đạo quân đội đồn trú trước!”

“Tôi đã nghĩ hơn hai giờ rồi, hẳn cô đã hỏi qua ý kiến của họ?” Vương Siêu nhú mày.

“Đúng là đã hỏi!” Lâm Nhã Nam gật đầu: “Họ không muốn làm to chuyện, chủ trương là không truy cứu Thiếu Lâm, nhưng người thì không thể nhận lại!”

“Nghĩa là Vĩnh Báo sẽ ngồi tù?” Vương Siêu khẽ gật đầu. Dù sao thì Vĩnh Báo đã phạm tội, bị giam cũng không oan ức gì.

“Cũng không hẳn! Thiếu Lâm có thể nhận người về, nhưng cần phải có điều kiện!” Lâm Nhã Nam chậm rãi.

“Điều kiện gì?”

Đúng lúc đó bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi!” Lâm Nhã Nam trả lời.

Cửa mở, một người trung niên mặc thường phục bước vào, theo sau là hai sĩ quan trẻ.

“Vị này là Dương Chính ủy của đơn vị đồn trú Hongkong.” Lâm Nhã Nam vội giới thiệu.

“Thì ra là người của chúng ta!” Vương Siêu đứng dậy bắt tay, nghĩ thầm trong lòng: “Vị Dương Chính ủy này chắc chắn là người như Tào Nghị, đều thuộc Tổ chức cấp trên.”

“Rất nhiều đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự đang đảm nhiệm trọng trách ở An Ninh Quốc Gia và Công an. Thực lực các cấp rất lớn, tại chính quyền Trung ương cũng có người...” Dương Chính ủy vừa ngồi xuống đã nói thẳng mục đích câu chuyện: “Lần này Trưởng lão Thiếu Lâm đích thân gây chuyện, chúng ta bắt được người nhưng là khoai nướng bỏng tay. Tôi đến tìm anh là muốn thương lượng, xem nên xử lý chuyện Vĩnh Báo, Vĩnh Hạc như thế nào?”

“Theo Chính ủy thì nên như thế nào?” Vương Siêu nghiêm trang hỏi lại.

“Trung tá cũng biết, chúng ta trực thuộc Quân ủy, là hệ thống khác với Quốc An (An Ninh Quốc Gia) và Công An. Dùng một câu thể này để so sánh, chúng ta là 113 còn họ là quân hạt, chúng ta là viện kiểm sát còn họ là tòa án!” Dương Chính ủy hài hước.

130. Chương 130: Quốc Gia La Hán

Dương Chính ủy chú mục nhìn Vương Siêu một lát, đoạn tiếp: “Bất kể thế nào, chúng ta tuy chưa cạy được miệng nữ gián điệp nhưng hai vô tăng thì đã điều tra rõ, chỉ là bị mê hoặc chứ không phải là thực sự cầu kết với nước ngoài. Đây là cuộc chiến bí mật không thể tiết lộ, sự việc cần phải xử lý êm thấm.”

“Tùy cấp trên xử trí, tôi xin tuân thủ mọi sự sắp đặt!” Vương Siêu ngoài miệng rất có nguyên tắc nhưng trong lòng lại lăm lăm: “Nghe ý Dương Chính ủy, hình như muốn chuyện lớn thành nhỏ chuyện nhỏ hóa không? Không có ý làm khó Vĩnh Báo hay e ngại mối quan hệ với Thiếu Lâm? Xem chừng Tổ chức không hề đơn giản, tốt nhất ta không nên nhúng tay vào...”

“Không!” Dương Chính ủy lắc đầu: “Về cách thức xử lý Vĩnh Báo, Tổ chức muốn tham khảo ý kiến của anh. Dù sao thì Vĩnh Báo đã bán đứng lợi ích Quốc gia, nổi giáo cho gián điệp nước ngoài!”

Vương Siêu chau mày: “Dương Chính ủy có chuyện gì xin nói thẳng, không cần vòng vo!”

“Thôi được!” Dương Chính ủy thở dài: “Quan hệ của thượng tầng Thiếu Lâm Tự hết sức rộng rãi phức tạp, ý của chúng ta là giải quyết việc này êm thấm, giao vụ án Vĩnh Báo cho bên An Ninh Quốc Gia...”

“Dù với bất cứ ý đồ gì thì Vĩnh Báo phạm pháp là chuyện không nhỏ, nói thẳng ra là tội tư thông với nước ngoài, đe dọa đến an ninh Quốc gia. Nếu để chúng ta xử lý thì rất đơn giản, nghị án kết tội nhanh chóng rồi cho một phát đạn là xong, bí mật êm xuôi. Dù không xử bắn thì chí ít cũng phải ngồi tù chung thân, tước đoạt quyền lợi chính trị suốt đời, ngoài ra còn tổ chức điều tra triệt để Thiếu Lâm Tự...”

Dương Chính ủy thao thao luận tội Vĩnh Báo, đột nhiên lời lẽ bỗng chuyển đổi: “Có điều dù sao Vĩnh Báo cũng là Đại võ tăng, Trưởng lão Thiếu Lâm Tự, quan hệ thân thiết với một số người, xử lý không khéo sẽ dễ gây ra mâu thuẫn nội bộ!”

Vương Siêu gật đầu, bày tỏ hiểu ý: “An Ninh Quốc Gia có không ít đệ tử Thiếu Lâm, giao cho họ xử lý Vĩnh Báo, vậy thì phải nhẹ nhẹ một chút? Dù sao đây cũng là xét xử không công khai, chỉ cần những người có liên quan đạt đồng thuận là được. Nhưng việc này liên quan gì đến tôi? Chẳng phải Tổ chức đã quyết định rồi hay sao?”

Vương Siêu hiểu những lắt léo trong vụ việc Vĩnh Báo, song việc Dương Chính ủy nói “muốn tham khảo ý kiến”, hẳn vẫn chưa tỏ cho lắm.

“Sự việc là thế này...” Dương Chính ủy moi từ túi áo ra một điều thuốc, châm lửa rít mấy hơi: “Bộ An Ninh Quốc Gia và Hệ thống của chúng ta có một vài va vấp nhỏ. Năm nay, trong mấy vụ hợp tác giữa hai bộ phận, người của chúng ta vì ý kiến bất hòa đã bị họ đánh đến thương tích, ngoài ra trong những cuộc Tổng hội thao gần đây, lần nào chúng ta cũng có vận động viên bị thương dưới tay họ. Tuy chỉ là mâu thuẫn nhỏ, nhưng cục hận này khó có thể nuốt trôi được...”

(Từ giờ trở đi, An Ninh Quốc Gia sẽ gọi tắt là Quốc An)

“Chuyện hai võ tăng vừa rồi, chúng ta theo đúng quy định thông báo cho Thiếu Lâm Tự. Phía Thiếu Lâm lập tức huy động quan hệ, tác động chuyển Vĩnh Báo sang bên Quốc An. Tôi vừa nhận được tin, chủ lực cốt cán của họ đã bắt đầu khởi hành, ngày mai sẽ đến Hongkong dẫn người. Ý kiến của chúng ta là họ có thể đưa người đi, nhưng không thể cho đi dễ dàng. Phải đánh vào uy phong của họ, chí ít thì cũng phải khiến họ mất mặt một phen!”

“Cái uy phong đó là dành cho tôi hả kích?” Sắc mặt Vương Siêu chau lại vẻ kỳ quái.

“Đúng, dù sao thì Vĩnh Báo cũng là người gây rắc rối cho anh, không có mấy sự lắt léo đó, sao chúng ta dễ dàng giao người được? Theo như tính khí của chúng tôi thì phải thông qua Vĩnh Báo điều tra Thiếu Lâm !ự một chút!” Dương Chính ủy cười ha hả, lại rít mạnh mấy hơi thuốc.

“Ngày mai anh sẽ đại diện diễn vai chính trực, cố ý gây khó dễ cho mấy kẻ đến dẫn người, tốt nhất là tạo tình huống đề nghị đấu võ, đánh cho họ phải rập mình một phen! Về điểm này chúng tôi và lãnh đạo đã thỏa thuận, tất cả đều ủng hộ anh, kiên quyết làm hậu thuẫn cho anh!”

“Thì ra vậy. Quan Công Khổng Minh mâu thuẫn, muốn tôi ra mặt đóng vai Trương Phi hả?”

Vương Siêu đã hiểu vì sao Dương Chính ủy đến tìm, nghĩ thầm trong bụng: “Quân ủy và Quốc An bằng mặt không bằng lòng, lấy nhiệm vụ hội thao đấu nhau, đấu thua rồi nhân cơ hội này lợi dụng ta lấy lại thế diện...?”

“Không thể nói như vậy, anh cũng là lãnh đạo trọng yếu trong Tổ chức chúng ta, phải có lòng tự hào tập thể chứ!” Dương Chính ủy vội vã cải chính, đoạn lại thở dài: “Đúng là bọn họ thường ngày quá kiêu ngạo, vì

thể chúng tôi mới quyết định để anh ra mặt. Anh là đại sư võ học của chúng ta, ra mặt thì không ai bằng rồi!”

“Việc này không có gì, dẫu kích uy phong tôi có thể làm được. Thực sự thì Vĩnh Báo Vĩnh Hạc đã gây cho tôi quá nhiều rắc rối, họ lại dễ dàng dẫn người đi như thế, uy tín chúng ta dù sao cũng bị ảnh hưởng!” Vương Siêu khẽ gật đầu.

“Anh cũng không nên khinh địch!” Lâm Nhã Nam bên cạnh chợt xen vào.

“Sao? Ngày mai đến đều là cao thủ à?” Vương Siêu thoáng ngần người.

“Tôi không hiểu võ công lắm nhưng người đến chắc chắn đều là hảo thủ hàng đầu, nhân vật số một trong đó là Đoàn Quốc Siêu, hai mươi sáu tuổi. Tay này từ nhỏ đã theo hòa thượng Bảo Đức của Thái Thất Sơn học quyền pháp, sau lại đến Phúc Kiến thọ giáo võ công Thiếu Lâm Nam Phái, năm hai mươi hai tuổi võ công đại thành, cả Bắc và Nam đều được phong là cao thủ tục gia số một của Thiếu Lâm, võ công vượt xa Vĩnh Hạc Vĩnh Báo. Vốn dĩ Vĩnh Tín muốn anh ta ở lại Thái Thất Sơn dạy võ, tạo dựng uy thế cho Thiếu Lâm, nhưng lại được Nhà nước trọng dụng mời đi. Đoàn Quốc Siêu thực thi nhiệm vụ nhiều năm nay, chưa bao giờ làm hỏng việc. Năm ngoái giao đấu một lần với cao thủ kiếm đạo Nhật Bản là Y Hạ Anh Hùng, chưa phân rõ thắng bại. Theo phân tích của chúng tôi thì võ công anh ta không kém gì Trần Ngải Dương!” Lâm Nhã Nam trịnh trọng.

“Còn có nhân vật thiên tài như vậy sao?” Nghe tiểu sử Đoàn Quốc Siêu, Vương Siêu trong lòng không khỏi kinh ngạc.

“Nhân vật thiên tài còn nhiều lắm, nước chúng ta một tỉ ba người còn sợ thiếu thiên tài sao?” Dương Chính ủy tiếp lời, tỏ ý ám thị cho Lâm Nhã Nam tiếp tục.

“Thiếu niên Nhật Bản Diệp Huyền đó cũng là một thiên tài võ học, tiếc là đã bị anh đánh chết. Nếu hắn có thể sống thêm vài năm nữa, tình hình sẽ rất khó nói. Dù sao lúc bị anh đánh chết hắn mới chưa đầy mười chín tuổi...” Lâm Nhã Nam nhìn qua Vương Siêu, mỉm cười: “Thực sự anh không nên xem thường Đoàn Quốc Siêu. Được Quốc An trọng dụng, có ai không là cao thủ? Đoàn Quốc Siêu còn là một trong những nhân vật lợi hại nhất trong số cán bộ trẻ ở Quốc An đó!”

“Đúng thế, có thể được Nhà nước xem trọng hẳn đều là những nhân vật lợi hại, bằng không Nhà nước nuôi báo cô chắc!” Trong lòng Vương Siêu thầm nhủ: “Thảo nào Trần Bản nói trong Lục phiến môn dễ tu hành! Xem ra nhân vật ẩn nấp tu hành trong chính quyền thực sự không ít. Y Hạ Anh Hùng là em trai Y Hạ Nguyên, Y Hạ Nguyên là cao thủ số một Nhật Bản, em trai y chắc chắn cũng vô cùng lợi hại. Chẳng trách trên giang hồ chưa từng nghe tên Đoàn Quốc Siêu, đơn giản vì hắn đang bí mật ẩn thân trong tổ chức Quốc gia, xem chừng thế giới chỗ nào cũng ngoa hồ tàng long, võ công của ta tuy sắp đạt thông thần nhập hóa, nhưng đúng là vẫn không thể khinh địch...”

“Bất kể trong dân gian hay trong các bộ ngành của Nhà nước, cao thủ thực sự thường đều ẩn danh. Cứ xem Diệp Huyền thì rõ, vừa lộ danh tiếng đã bị mình đánh chết! Đáng tiếc là mình lại không thể không xuất đầu lộ diện...!” Vương Siêu cảm khái.

Cùng ra sức vì Quốc gia, Đoàn Quốc Siêu bao nhiêu năm chỉ lẳng lặng trên giang hồ, còn danh tiếng Vương Siêu lại như sấm rền bên tai. Hai sự việc hoàn toàn khác nhau khiến hắn không khỏi cảm khái.

Nổi tiếng chưa hẳn đã là hay, chìm lặng chưa chắc đã là xấu.

“Đoàn Quốc Siêu tuy không nổi tiếng trong võ lâm Đông Nam Á, nhưng ở nước ta lại có một ngoại hiệu rất ghê gớm. Thậm chí trong giới điệp viên mấy nước Mỹ, Âu, Nhật, Nga, ngoại hiệu đó không hề thua kém thanh danh của anh trên giang hồ. Nếu anh không tin, có thể nói cho nữ đặc công Mỹ kia nghe, đảm bảo cô ta sẽ giật bắn lên cho xem...” Lâm Nhã Nam cười cười: “Danh tiếng của anh là trong giới võ thuật, danh tiếng của anh ta là trong giới đặc công, hai thế giới hoàn toàn khác nhau!”

Vương Siêu gật đầu: “Cách đường cũng như cách núi, ngoại hiệu của anh ta là gì?”

Miệng Lâm Nhã Nam nhẹ nhàng tuôn ra bốn chữ: “Quốc-Gia-La-Hán!”

“Quốc Gia La Hán? Uy mãnh quá nhỉ! La Hán là Đại thần giả trấn áp tà ma, tiểu trừ ngoại đạo trong Phật giáo. Đoàn Quốc Siêu xuất thân từ Thiếu Lâm, võ công lại cao cường, cũng tận lực vì Quốc gia, nhưng bốn chữ Quốc Gia La Hán thực sự quá oai phong...”

Nghe thấy ngoại hiệu, Vương Siêu thực sự muốn gặp mặt đệ nhất cao thủ tục gia Thiếu Lâm đó. Quan trọng hơn là đối phương tuổi cũng chưa đầy ba mươi, còn trẻ mà đã có thành tựu như vậy, quả thực khiến hắn rất tò mò.

“Thôi được, tôi sẽ đợi anh ta đến, xem Quốc Gia La Hán rốt cuộc có những bản lĩnh gì!”

“Tốt lắm!” Dương Chính ủy đập bàn: “Bộ phận chúng ta là cơ quan mới thành lập, lần này nhất định phải tạo dựng được uy tín. Vì thế anh tuyệt đối không được phép thất thủ, nhất định phải đánh mạnh vào uy phong của họ!”

Nói đoạn đứng dậy, bất chợt đổi đề tài: “Nữ gián điệp Mỹ kia muốn gặp anh, hãy đi một chuyến xem có thể khai thác được gì từ cô ta không!”

(*) Cục Thống Kê Điều Tra thuộc Ủy ban quân sự Chính phủ Quốc Dân Đảng, (**) Cục Thống Kê Điều Tra Thuộc Ban chấp hành Trung ương Quốc dân đảng, hai tổ chức tình báo tồn tại song song trong thời Dân quốc.

131. Chương 131: Có Súng Cũng Đùng Hồng Giết Được Ta!

Vương Siêu đang nghĩ tới cao thủ tuyệt đỉnh của Quốc An mà Lâm Nhã Nam giới thiệu, “Quốc Gia La Hán” Đoàn Quốc Siêu. Mang danh cao thủ bậc nhất trong đám đệ tử tục gia của Thiếu Lâm, nhất định người này phải có bản lĩnh không thể coi thường.

Đặc biệt là ngoại hiệu kêu như chuông đồng “Quốc Gia La Hán”, chỉ nghe qua đã khiến bất cứ ai cũng không khỏi thấy hiếu kỳ.

Lâm Nhã Nam thả tay xuống, trên mặt lộ rõ vẻ âm ứ: “Tổng thao diễn năm ngoái, con một chiến hữu cũ của Dương chính ủy bị người phía Quốc An đánh gãy ba chiếc xương sườn, đến giờ vẫn phải nằm viện. Nói chung mỗi lần tổng thao diễn chúng tôi đều có một số anh em bị đánh đến thê thảm. Vốn tổ chức chúng ta được thành lập để tạo cân bằng với Quốc An nên bọn họ đương nhiên không phục, cả tôi cũng bị họ bắn vào chân một lần...”

“Diễn tập tỉ võ mà dùng đạn thật ư?” Vương Siêu ngạc nhiên.

“Không thật nhưng cũng gần như thật, là đạn cao su loại cứng nhất!” Lâm Nhã Nam giải thích: “Không dùng đạn thật thì không thể đào tạo ra tinh binh. Chắc anh chưa biết tỉ lệ thương vong trong quân huấn của binh lính các nước khác, chương trình huấn luyện của Nga, Mỹ hay Nhật còn khắc nghiệt hơn chúng ta nhiều!”

“Điều đó thì tôi hiểu, cho dù là huấn luyện nội bộ cũng không thể nương tay! Nếu không thật sự đối diện với sinh tử thì dù tố chất cao đến đâu, khi lâm trận cũng khó mà trụ được!” Vương Siêu gật đầu: “Nhưng cô biết võ thì chắc cũng hiểu, nhân tài quốc gia đâu dễ kiếm? Cao thủ bác kích sống chết chỉ trong gang tấc, nếu bất kể việc nhỏ nhặt nào cũng phá vỡ tinh binh đi thực hiện, vạn nhất xảy ra chuyện gì chẳng phải là phí phạm hay sao?”

Lâm Nhã Nam nhìn hắn hồi lâu, đột nhiên lắc đầu: “Lẽ nào anh không hiểu, với một quốc gia hơn một tỷ ba người như nước ta, muốn nhân tài gì mà không có? Hơn nữa...” Nói đến đây, khoe miệng cô hơi nhếch lên, mắt nhìn xuống, im lặng.

“Tôi hiểu...” Vương Siêu thở dài đứng dậy, vỗ vai Lâm Nhã Nam: “Thân tại giang hồ thân bất do kỷ, không bao giờ được suy bì việc gì quan trọng việc gì không. Chúng ta chỉ là những con tốt trong cuộc cờ, điều cô

định nói tôi đã nghiệm ra khi đối đầu với Trương Vệ trên thuyền hôm đó. Đi thôi, xem nữ mật vụ đó ra sao!”

Doanh trại quân đội....

Một dãy phòng kín bưng, xung quanh còn vây bọc bởi những bức tường dày. Chính là nơi tạm giam những đối tượng quan trọng, được canh phòng nghiêm ngặt như một nhà tù thu nhỏ.

“Trung tá Vương, Thượng tá Lâm, nữ gián điệp đó đang ở đây!” Một tiếng “cách” vang lên, cánh cửa sắt dày mở ra, chiến sĩ đứng canh hai tay ôm súng hành quân lễ với Vương Siêu và Lâm Nhã Nam.

Lúc này hai người đều đã thay quần phục, quần hàm trên vai Vương Siêu mang hai sao hai vạch, tức là Trung tá, cũng là quan chức cấp Binh đoàn. Sau khi vụ việc này kết thúc, chắc chắn hẳn sẽ lại được thăng cấp. Khí thế quyền thuật đại sư, uy lực Sinh tử bác sát cộng thêm bộ quần phục trang nghiêm, tất cả biểu lộ một phong thái bất phàm. Chỉ cần thoáng qua, bất cứ ai cũng có thể nhận ra đây là con người có quyền lực không nhỏ.

Sau cửa sắt là một phòng thẩm vấn nhỏ. Trong phòng, một nửa các bức tường bít kín bằng những tấm sắt lớn xù xì. Ngồi trên chiếc ghế dựa sát tường là một nữ mật vụ cao lớn, mắt xanh tóc vàng, gương mặt khá xinh đẹp.

Nữ mật vụ đó hai tay mang còng, chân băng kín mít, mùi thuốc phả ra từ chỗ băng bó.

Trước mặt cô ta là một chiếc bàn nhỏ, trên bàn có bánh bao và nước quả. Thần sắc tốt, y phục chỉnh tề, xem ra cô ta không hề bị ngược đãi, thậm chí còn được đối xử không tồi. Đồ ăn nước uống, thuốc chữa bệnh đều được cung cấp chu đáo.

“Anh là người của quân đội Trung Quốc, Trung tá? Sao lại có thể như vậy được? Lạy chúa, mắt tôi có nhìn nhầm không? Chẳng nhẽ...? Quả nhiên là như vậy, các người liên kết với nhau!” Nữ mật vụ vừa nhìn thấy Vương Siêu, ánh mắt lập tức thẳng thốt, miệng há ra đầy vẻ ngạc nhiên.

“Liên kết cái gì?” Vương Siêu ra hiệu cho người lính canh đi ra ngoài, đoạn đóng cửa sắt lại, đứng ngoài hỏi vào.

“Ngài Vương Siêu, đứng ngoài cửa sổ thẩm vấn hình như không phải phong thái của người chiến thắng. Lẽ nào ngài sợ tôi bắt ngài làm con tin?” Nữ mật vụ nói bằng thứ tiếng Trung Quốc rất lưu loát, miệng cười tươi tỉnh, không có vẻ gì là người đang bị giam cầm.

Quả là một nhan sắc đầy quyến rũ, mang đầy đủ nét đẹp của phụ nữ phương Tây.

“Ha ha!” Vương Siêu cười lớn: “Lúc ấy các cô có những bốn người thêm cả súng, cuối cùng còn bị tôi hạ gục, tôi còn sợ bị cô bắt làm con tin ư? Nếu không sợ hỏng cái đầu xinh đẹp kia, cứ thử xem!”

Nói đoạn hắn bước lại cửa, nắm chiếc khóa to bằng cả bàn tay, thi triển Ứng Trảo Kinh vừa niết vừa kéo.

Bình! Ổ khóa gãy lìa. Cánh cửa bật mở, Vương Siêu đi thẳng đến cạnh nữ mật vụ, hỏi : “Cô tên gì?”

Tận mắt thấy Vương Siêu một tay bẻ gãy khóa sắt, ánh mắt nữ mật vụ lộ vẻ kinh hãi nhưng nụ cười điềm tĩnh vẫn thường trực trên mặt.

“Tên tôi là Lisa!”

“Thuộc cơ quan tình báo nào của Mỹ?” Mắt Vương Siêu nhìn chăm chăm vào cô ta, rất có phong thái cảnh sát hỏi cung tội phạm.

“Tôi không nói, anh định làm gì tôi?”

Lisa đột nhiên đưa lưỡi liếm môi vẻ khiêu gợi: “Cường hiếp tôi chẳng? Vậy thì lại đây! Được làm tình với nam nhân mạnh mẽ như anh, tôi cũng không phiền đâu...!”

“Hừ...!” Lâm Nhã Nam không ngờ Lisa dám nói ra những câu như vậy, hai má liền từ ửng đỏ chuyển sang tím đen, vô thức dấn lên trước mấy bước.

“Đừng mạnh động!” Vương Siêu biết Lâm Nhã Nam muốn đánh người, vội giữ tay cô lại, đoạn nháy mắt ra hiệu...

Lâm Nhã Nam cũng nháy mắt nhìn lại: “Tôi không đánh, chỉ dọa chút thôi. Cô ta là mật vụ lão luyện, muốn lấy cung không phải chuyện dễ dàng đâu. Anh phải cẩn thận, đừng mất tập trung vì mấy câu nói đó. Tuy không có súng nhưng sức chiến đấu của cô ta vẫn còn nguyên đấy...”

“Không sao, cho dù cô ta có súng, nếu tôi muốn đập chết thì cũng chỉ như đập một con muỗi!” Vương Siêu đột nhiên cười lớn, giọng đầy ngạo mạn.

Hiện tại hắn đang quay lưng về phía Lisa, hai tay cô ta tuy bị còng nhưng cử động không mấy bị ảnh hưởng. Đối với dân chuyên nghiệp loại còng tay này có cũng như không, muốn giết chết hay khống chế một ai đó, chỉ cần một giây vẫn có hàng trăm cách để đắc thủ.

Nhưng Lisa không hành động, bởi cô ta đã ý thức sâu sắc sự đáng sợ của con người kia. Hai mật vụ phương Tây lão luyện, hai súng, cộng thêm hai võ tăng Thiếu Lâm cùng liên thủ mà đều bị gã thanh niên đó giết sạch, bản thân cô ta bị bắt về giam giữ tại đây.

Nhưng, câu nói cuối cùng của Vương Siêu lại khiến Lisa nổi máu...

“Cho dù cô ta có súng, tôi muốn đập chết cô ta cũng chỉ như đập một con muỗi!”

Ngữ khí Vương Siêu khi nói câu đó không khác gì đấng bề trên đối với kẻ tôi tớ, thậm chí như một người nói với loại côn trùng bò sát.

“Không phải anh muốn biết tôi thuộc tổ chức nào sao?” Nét mặt Lisa đột nhiên nghiêm lại, lạnh như băng: “Đưa tôi khẩu súng, xem tôi có thể giết được anh trong chính căn phòng này không? Nếu không giết được, tôi sẽ nói cho anh nghe mọi chuyện. Thế nào, dám không?”

Vương Siêu từ từ quay lại: “Tôi dựa vào cái gì để tin cô?”

“Mặc kệ anh tin hay không” Nét mặt Lisa đầy vẻ nghiêm túc: “Tôi có thể thề với Chúa, với cha mẹ tôi!”

“Được” Vương Siêu gật đầu, nói với Lâm Nhã Nam: “Cho cô ta khẩu súng!”

“Không thể làm như vậy được, cô ta tự sát thì sao?” Lâm Nhã Nam kinh ngạc nhìn hắn.

“Có tôi ở đây, cô ta muốn tự sát cũng đừng hòng!” Vương Siêu vẫn tiếp tục giọng điệu khinh bạc, không hề để ý đến Lisa vừa lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

“Tôi đang muốn xem cô ta cao thủ như thế nào, có xứng với cái danh đặc công Hoa Kỳ hay không!” Mắt Vương Siêu rực sáng, nói với Dương Chính ủy.

Dương Chính ủy thở hắt ra một hơi, nhìn Vương Siêu: “Thôi được, nếu cậu đã quyết thì cứ làm, có điều phải nhớ chuyện hồi cung này không phải là nhiệm vụ của cậu, việc chính của cậu là đảm Quốc An kia... Mẹ kiếp, cục tức này tôi phải ngậm lâu lắm rồi! Muốn biết thì cứ đợi đến ngày mai, xem họ ngông nghênh như thế nào. Tôi đảm bảo đến lúc đó cậu có không muốn ra tay cũng không được!” Ông ta còn văng tục mấy câu rồi mới bước ra khỏi phòng.

“Xem ra món nợ giữa tôi và Quốc An thế là đã được định đoạt rồi!” Vương Siêu quay sang nhìn Lâm Nhã Nam, thở dài.

132. Chương 132: Hối Bí Mật Của Trần Tử

Đã nhân tiên đã dẫn, đánh sập ý chí kẻ thù mới là phương pháp toàn vẹn nhất.

Nữ mật vụ Lisa chắc chắn đã được huấn luyện bài bản nên dù dùng hình, bức cung hay ngược đãi cũng đều vô dụng. Ở một số nước, những nữ điệp viên khi bị bắt thường phải chịu số phận rất thê thảm, còn Trung

Quốc có chính sách nhân đạo, có kỷ luật tổ chức riêng, mật vụ Lisa không phải chịu bất kỳ ngược đãi nào, chỉ là hạn chế tự do thân thể, ngoài ra thức ăn đồ uống đều được đáp ứng đầy đủ.

Bởi vậy nên trong lòng cô ta vẫn le lói hy vọng, có thể lợi dụng cơ hội trốn thoát. Đề nghị của Vương Siêu chính là cơ hội cô ta đang chờ đợi. Trong con mắt Lisa, Vương Siêu tuy mạnh mẽ siêu phàm nhưng rất cuộc vẫn chỉ là một tên đại gái, chỉ cần khích tướng mấy câu đã chấp nhận một canh bạc mà hẳn tuyệt đối không thể giành phần thắng.

“Có súng trong tay, cơ hội của ta sẽ lớn hơn nhiều. Trên thế giới này, cái mạnh nhất không phải súng hay tay chân, mà chính là cái đầu!” Nghĩ như vậy, nhưng Lisa không hề vì kẻ khích tướng thành công mà cao hứng, trái lại còn càng cảm thấy tức giận và căm phẫn.

“Dù cô ta có súng, tôi muốn đập chết cô ta cũng chỉ như đập chết một con muỗi!”

“Có tôi ở đây, cô ta có súng cũng đừng hòng tự sát!”

Hai câu nói của Vương Siêu chẳng khác gì tuyên bố: “Trước mặt tôi, cô muốn chết muốn sống đều do tôi quyết định, tôi chính là Chúa trời của cô!” Trước ngữ khí như vậy của “Chúa trời”, cho dù Lisa được huấn luyện kỹ càng thế nào cũng phải hận đến nổi mắt.

“Tôi đi lấy súng?” Lâm Nhã Nam nhìn Vương Siêu dò hỏi, khi chắc chắn là hẳn không nói chơi mới bước ra, lát sau cầm vào một khẩu súng ngắn nòng nhỏ.

“Trong súng có sáu viên đạn!” Cô thông báo rồi đưa súng cho Vương Siêu.

“Cô ra ngoài đi!” Vương Siêu nhận súng, giơ lên ngắm thử vào bốn bức tường xung quanh, đoạn hất nhẹ đầu với Lâm Nhã Nam.

Lâm Nhã Nam nghĩ ngợi, lát sau mới gạt đầu quay ra, không quên khóa kín cửa.

Vương Siêu đang chơi một canh bạc với nữ mật vụ Lisa. Hiển nhiên Lâm Nhã Nam tin hẳn sẽ thắng, nhưng nếu ở lại trong phòng hay trong tầm đạn của khẩu súng, chắc chắn cô sẽ gây ra phiền phức không ít. Tuy rất muốn xem Vương Siêu đối phó với nữ mật vụ kia thế nào, còn muốn nghe cô ta sau đó sẽ nói những gì, nhưng Lâm Nhã Nam vẫn không thể ở lại.

Dẫu sao cô cũng đã được huấn luyện bài bản, biết rõ đâu là giới hạn trong công việc.

Vương Siêu nhìn Lâm Nhã Nam đi ra, đoạn nhắm mắt lại, hai tai khẽ động đậy. Đến lúc chắc chắn không có ai theo dõi mới mở mắt ra, hít một hơi thật dài.

Khu này vốn là phòng giam nội bộ của quân đội, dùng để giam giữ những binh sĩ phạm kỷ luật nghiêm trọng, ba mặt là tường bê tông thô ráp, chỉ quét một lớp vôi dày. Khi đóng cửa, phòng giam hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, tiếng động nhỏ nhất cũng không thể lọt ra được.

“Cô nghe rồi đó, súng có sáu viên đạn. Cô chỉ có sáu cơ hội, không lợi dụng được cũng đừng trách tôi không nương tay!” Vương Siêu giơ ngang khẩu súng về phía Lisa.

Lisa đứng dậy khỏi ghế, lạnh lùng bước tới: “Mở còng tay tôi mới cầm súng được!”

Vương Siêu nhếch mép cười, tay trái đưa tới, nhanh như cắt miết vào sợi dây xích. “Cách cách...” sợi dây đứt lìa. Lisa thản nhiên cầm súng, thành thạo quay mấy vòng như cao bồi Viễn Tây, xem ra đó là thói quen của cô ta.

Có súng trong tay, Lisa vẫn không bắn mà nở một nụ cười ranh mãnh: “Tôi còn có một điều kiện, nếu tôi bắn trúng anh thì anh có thể thả tôi ra không?”

Vương Siêu lại không cười: “Thả cô ra hả? Tôi vẫn chưa có quyền lớn đến vậy! Bây giờ tôi chỉ cho cô cơ hội, nếu cô còn đòi điều kiện nào khác, cơ hội này cũng không còn đâu!”

“Oàng.....” Hẳn chưa dứt lời, Lisa đã bóp cò.

Một tiếng “Oàng” rất lớn vang lên. Âm thanh chấn động đến nỗi Lâm Nhã Nam đứng ngoài cũng nghe thấy.

Thì ra, câu hỏi của Lisa chỉ là cố ý để Vương Siêu lên tiếng, rồi lợi dụng lúc câu chuyện chưa chấm dứt để nổ súng. Chiều này khi huấn luyện cô ta đã được tập kỹ càng.

Kỹ thuật bắn súng bách phát bách trúng, khoảng cách chưa đầy ba mét, thời gian ra tay chưa đầy 0.2 giây, dường như đến một cơ hội chớp mắt cũng không có!

Nhưng âm thanh lớn đó lại không phải tiếng súng, mà là tiếng người va vào tường, là tiếng cơ thể và bức tường chạm nhau mà phát ra.

Nguyên lai, ngón tay Lisa còn chưa kịp ấn vào lẫy cò, người cô ta đã trúng “Thiết Thân Chưởng” của Vương Siêu, lao rầm vào bức tường phía sau.

Cạch! Khẩu súng bị bắn ra, rơi xuống đất. Vương Siêu nhặt súng lên, lạnh lùng nhìn đối phương đang gắng gượng đứng dậy, đoạn quăng khẩu súng lên mặt bàn: “Đứng dậy, nghỉ một lát rồi bắn tiếp!”

“Sao lại như vậy? Sao lại như vậy được?” Lisa đầu tóc rối bời, mắt long lên gần giống như nữ quỷ hút máu, có điều cô ta lấy lại sức rất nhanh, chỉ vài bước đã nhao đến bên bàn, với tay chớp lấy khẩu súng.

Tay phải cầm súng, tay trái hất mạnh... Chiếc bàn lao thẳng về phía Vương Siêu, cùng lúc đó Lisa lặn mình xuống đất, bóp cò.

Lấy súng, đẩy bàn, lặn đất, nhấc súng, nhả đạn. Năm động tác chỉ trong chớp mắt, còn nhanh hơn lúc này rất nhiều.

Lại một tiếng “Oàng” kinh động nửa vang lên. Nhưng... lần này vẫn không phải tiếng súng!

Trong khoảnh khắc chuẩn bị bóp cò, Lisa chỉ cảm thấy cả người đột nhiên giật thót như chạm vào dây điện, ngón tay cứng đờ, dường như hệ thần kinh đã tê liệt hoàn toàn. Liên sau đó lưng áo cô ta bị nhấc lên, cả người lại trượt đi đâm sầm vào chân tường, phát ra một âm thanh lớn.

Khẩu súng đầy đạn lại rơi xuống đất, lại được Vương Siêu lượm lên.

Một chưởng vừa rồi của hắn trúng ngay sau lưng Lisa. Lần này hắn dùng cương viên lực, trúng một điểm chấn lực sẽ lan tỏa ra toàn thân, khiến cả người Lisa như bị điện chích, đầu ngón tay không thể bóp được cò súng.

Bắt, nắm, quăng, ba động tác, nhanh gấp đôi Lisa!

“Thử lại lần nữa!” Không còn bàn, Vương Siêu vút ngay súng xuống đất, hất hàm ra lệnh. Thực ra cả hai lần hắn đều đã nương tay, không hề làm tổn thương đến gân cốt đối phương.

Lisa từ từ đứng dậy, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lùng vô cảm, cả hơi thở cũng không hề gấp gáp, im lặng nhặt khẩu súng lên nhưng không manh động, chỉ lùi vào một góc.

Đột nhiên cô ta quay nòng súng, chĩa thẳng vào đầu mình.

Rầm! Âm thanh thứ ba vang lên...

Nháy mắt Vương Siêu đã mất dạng. Lisa thậm chí không nhìn thấy gì, chỉ biết khi cánh tay đang cầm súng thoát tê đi thì súng đã nằm trong tay Vương Siêu...

Nguyên lai, ảnh của vật thể phải lưu lại ở võng mạc khoảng ba phần mười giây rồi mới được phản chiếu lên đại não. Tốc độ lao tới của Vương Siêu đã vượt qua giới hạn đó, thị giác Lisa không theo kịp cũng không có gì lạ.

“Tôi đã nói rồi, tôi ở trước mặt cô thì cũng chính là Chúa trời của cô. Sống không do cô, chết cũng không do cô, cô không có bất kỳ cơ hội nào, hiểu chứ?”

Lần thứ hai Vương Siêu quăng khẩu súng xuống đất, đáng vẻ chẳng khác gì người ta vứt đồ ăn cho một con thú nuôi.

Khoảnh khắc ấy là một sự sỉ nhục nặng nề, nhưng Lisa không còn thấy cảm phẫn. Đơn giản vì cô ta đã biết mình là vô phương phản kháng.

“Tôi không thử nữa!” Cô ta lên tiếng, cũng không thèm nhìn đến khẩu súng: “Anh muốn biết chuyện gì, hỏi đi!”

“Tốt!” Vương Siêu thoáng nhíu mày, không ngờ nữ mật vụ này lại khuất phục nhanh đến vậy: “Cô là người của tổ chức tình báo nào của Mỹ?”

“Cục tình báo trung ương, phân cục Đông Nam Á!” Lisa trả lời nhanh.

“Một câu nữa, thân phận của tôi cô đã biết được bao nhiêu?” Vương Siêu cũng hạ giọng hỏi nhanh, mắt chăm chăm nhìn vào Lisa.

“Thân phận của anh trong Tổ chức EU chúng tôi đều đã biết, chỉ không ngờ anh lại là nhị trùng, làm việc cho cả Chính phủ Đại Lục!”

“Thân phận của tôi trong Liên minh Châu Âu, các cô đã biết được bao nhiêu? Còn nữa, tại sao các cô lại biết quan hệ giữa tôi và Đường...” Vương Siêu hỏi dồn.

Hắn ra lời rất có tính toán, hoàn toàn dựa vào những tin tình báo mình có được, thực thực hư hư. Sau chữ Đường là vài âm thanh mơ hồ, người nghe hiểu thế nào cũng được.

“Năm năm trước chúng tôi đã theo dõi người phía sau anh. Lúc đó chúng tôi đang hậu thuẫn cuộc chiến tranh đảo chính của hơn ba mươi bộ lạc Châu Phi, muốn lợi dụng tập đoàn lính đánh thuê của cô ta, đột nhiên cô ta rời Châu Phi đến Đại lục...”

“Chuyện của cô ta, các cô đã biết được bao nhiêu?” Vương Siêu búng đầu ngón tay, ánh mắt lóe sáng, như một con hổ chực vồ mồi. Đường như Lisa chỉ cần nói chậm một chút là sẽ bị hấn giết ngay lập tức.

“Chúng tôi biết cô ta là Huấn luyện viên trưởng của năm tập đoàn lính đánh thuê lớn của EU tại lục địa Phi Châu, đồng thời là nhân vật đầu não một tổ chức bí mật người Hoa tại hai mươi quốc gia Châu Âu, thân phận rất phức tạp. Tôi chỉ biết có vậy, nhưng chúng tôi không ngờ các người còn có thân phận thứ ba, quan hệ với Chính phủ Đại lục. Xem ra Tổ chức của chúng tôi vẫn còn quá sơ suất...”

“Trần tỷ quả thực có nhiều thân phận như vậy? Nhưng hình như với Tổ chức lại chẳng có liên quan gì? Có điều nghe khẩu khí Lâm Nhã Nam, có lẽ bên trên đã biết được quan hệ của mình với Trần tỷ, sau này phải tính thế nào?” Vương Siêu nghĩ nhanh.

Cuộc tay không độ súng này hóa ra là kế hoạch ngầm của Vương Siêu để hắn có thể mượn cơ đẩy Lâm Nhã Nam ra ngoài, sau đó tra hỏi riêng Lisa về Đường Tử Trần.

133. Chương 133: Lưỡng Hùng Tương Tranh

Lisa chỉ là một mật vụ cấp dưới, nắm không nhiều tin tức. Vương Siêu muốn khai thác thêm về Đường Tử Trần nhưng cô ta chỉ biết có vậy, có điều cho dù là mấy câu nói ngắn ngủi cũng đủ để hắn suy đoán ra nhiều chuyện...

Nhìn nét mặt sầm lại của Vương Siêu, Lisa liếc sang khẩu súng trên mặt đất, ngón tay khẽ nhúc nhích, rốt cuộc cũng không dám hành động...

Ba lần đánh người đoạt súng, Vương Siêu thực sự đã đánh đổ lòng tin của cô ta. Trước một đối thủ mạnh mẽ như vậy, lần đầu tiên trong đời Lisa có cảm giác muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Động tác của nữ mật vụ này tuy nhanh nhưng rốt cuộc cũng chưa từng luyện võ, đâu thể là đối thủ của bậc đại sư như Vương Siêu.

Nếu đối là hai người hai súng, có lẽ Vương Siêu còn chút e dè. Còn khi đối đầu với một người, cho dù dùng súng có thành thạo đến cỡ nào thì cũng khó lòng địch lại võ công xuất quỷ nhập thần của hắn.

“Anh chỉ hỏi những chuyện đó, không quan tâm đến mấy thứ khác? Như là nhóm chúng tôi có mấy người, tên gì, căn cứ ở Hong Kong nắm tại đâu?” Thấy Vương Siêu đột nhiên im lặng, Lisa không khỏi cảm thấy hơi hiếu kỳ.

Trong đầu cô ta đang lên kế hoạch đánh lạc hướng, để Vương Siêu nghe mà mắc bẫy, nào ngờ hắn chỉ hỏi một số tin ngoài lề rồi dừng lại. Chuyện đó khiến cô ta có cảm giác thất bại, lại càng tăng sự mơ hồ khó đoán với nam nhân trước mặt.

Vương Siêu bước đến nhật khẩu súng, giọng thờ ơ: “Những chuyện cơ mật cô nhất định bịa ra một đồng tình tiết để lừa dối, sao tôi lại phải lãng phí thời gian?” Nói rồi không thêm cả quay đầu, mở cửa bước ra.

“Sao rồi?” Lâm Nhã Nam đang nôn nóng chờ đợi, thấy hắn lập tức hỏi dồn.

“Tôi đã đánh sập lòng tin của cô ta, sau đây để cho chuyên gia thẩm vấn ra tay thì hơn!” Vương Siêu lắc đầu, đưa súng cho Lâm Nhã Nam: “Tôi về nghỉ ngơi một lát, ngày mai sẽ xem cao thủ Quốc an đó ra sao... Quốc Gia La Hán, cái tên nghe thật uy phong!”

“Vậy anh về nghỉ đi, tôi sẽ tổ chức chuyện thẩm vấn...” Lâm Nhã Nam nhìn theo Vương Siêu, lặng lẽ đến xuất thần. Tận khi bóng hắn khuất sau bức tường cao cô mới thở dài một hơi.

Vương Siêu về phòng riêng, cởi quân trang, ngồi khoanh chân trên giường hai mắt nhắm nghiền...

Những chuyện cũ như một cuộn phim, từ từ hiện ra trước mắt. Từ khi quen Đường Tử Trần, cùng luyện tập võ công, vận mệnh bản thân bắt đầu thay đổi. Sau đó được Chu Giai dẫn dắt, bị Triệu Quân hãm thù phái người truy sát, rồi lọt vào mắt xanh của Tào Nghị, gia nhập Tổ chức, bước vào con đường tử võ chém giết. Đánh chết đệ tử của Từ Chấn, bức Trương Uy phải nhảy xuống biển. Đánh chết Diệp Huyền thiên tài thiếu niên của võ lâm Nhật Bản, đại náo ở Singapore. Bị Mỹ theo dõi, liên kết với Thiếu Lâm Tự bắt giữ, lại đánh chết đại võ tăng của Thiếu Lâm Tự, hiện tại còn dây dưa đến cả tổ chức trong nước...

Tất cả những gì đã qua, những phiền phức ân oán trong năm năm lần lượt hiện ra rõ ràng trong ký ức, giống như một mạng lưới lớn bủa vây, cảm giác bị bó chặt chân tay, cả tâm lẫn ý bị kìm hãm trong tù ngục.

“Muôn trượng hồng trần bủa lấy thân, phải làm sao mới có thể thoát ra được? Ta đã nhúng tay vào cuộc, lại bị chính thời cuộc trói chặt không thể thoát ra. Tâm và ý đều bị giam hãm, nếu không thoát ra thì võ công cũng không thể tiến bộ. Thực sự giải quyết hết những rắc rối, hắn sẽ đạt đến một cảnh giới mới...”

Cổ nhân tu đạo, trước xuất thế tu thần thông, sau nhập thế tu nhân tâm. Nếu trong cửa ải cuối cùng của quá trình nhập thế có thể cắt đứt mọi vướng bận hồng trần, người đó sẽ đắc đạo trở thành Chính quả.

Tuy chỉ là ví von thần thoại, nhưng Vương Siêu lại thấy trùng khớp với hoàn cảnh hiện tại của bản thân.

“Làm sao mới có thể thoát ra? Phiền toái, ân oán, tình thù dồn dập. Quốc gia, cá nhân, đại nghĩa, lợi ích, tình thân... tất cả kết thành một vòng xoáy. Ta chỉ là một kẻ học võ, không phải thần tiên có thể lên trời xuống đất như trong truyền thuyết, ta cũng cần ăn cần ở, ta có cha mẹ đất nước dân tộc, có lý tưởng tình cảm, cũng sinh lão bệnh tử, cũng có thể bị súng bắn chết hay người khác đánh chết...”

Phiền toái dồn dập, tâm ý trói buộc, đối với người luyện võ đó là điểm chí mạng. Trương Uy kinh doanh không thành, sự nghiệp tiêu tan bị bức ra tử võ. Tâm trạng, đấu chí vì vậy đều bị ràng buộc, chính là nguyên nhân khiến y thất bại.

Từ khi từ Singapore trở về, biết được thân phận của Đường Tử Trần, Vương Siêu đã mang một vết thương trong lòng. Hôm nay qua lời Lâm Nhã Nam, biết quan hệ của mình và Đường tử đã bị cấp trên điều tra ra, vậy là vết thương càng ngày càng lớn.

Ôm vết thương trong lòng là điều vô cùng nguy hiểm với cao thủ luyện võ.

Ba người trẻ tuổi, hai nam một nữ, đều trong khoảng từ 26 đến 30, trang phục bình thường nhưng khí chất tỏa ra lại không hề tầm thường.

Trong hai nam nhân có một người mặc bộ thể thao màu trắng, ngón tay dài trắng như ngọc, thân hình vô cùng thanh tú, gợi lên cảm giác đẹp hoàn mỹ. Người con gái cũng khá xinh đẹp, lông mày lá liễu, lông mi dài, da mặt mịn màng nhưng da tay có phần thô ráp, các khớp có dấu hiệu lão hóa nhưng thân hình rất cân đối, đôi mắt lấp lánh, đôi môi mím chặt đầy vẻ kiên nghị.

“Đoàn Ca, đi Hong Kong lần này tuy chúng ta có lệnh tiếp quản, nhưng e rằng không thể thả người dễ dàng như vậy được!” Cô gái nhìn sang gã trai đẹp như Phan An, khẽ nói.

“Ta biết!” Nam nhân mặc bộ thể thao trắng khê nhưn mắt, khuôn miệng hầu như không động đậy, âm thanh phát ra từ lồng ngực: “Nghe nói bên họ vừa kết nạp một cao thủ trẻ tuổi, gần đây mở võ quán ở Sơn Đông. Ý đồ như vậy đã quá rõ ràng, hiển nhiên muốn khuếch trương ảnh hưởng, mở rộng kinh doanh, hòng mấy chục năm nữa vượt mặt sư môn chúng ta. Chuyện này khiến hai vị sư thúc một người bị bắt giam, một người bị đánh chết, tuy nói là do lỗi của nhị vị sư thúc, nhưng ý nghĩa sâu xa thì rất đáng tìm hiểu!”

Thì ra ba người này là thành viên Quốc an, đến tiếp nhận Vĩnh Báo về thẩm vấn.

Nam nhân xinh đẹp kia chính là Đoàn Quốc Siêu, đệ nhất cao thủ trong đệ tử tục gia của Thiếu Lâm, được gọi bằng cái tên mỹ miều “Quốc Gia La Hán”. Hai người kia là đồng sự của gã, cô gái tên Trần Khả, thanh niên tên Đồng Lăng, đều là những cao thủ sức chọi hàng chục người.

“Đoạn ca, thương tích của ca đã lành hẳn chưa? Nhiệm vụ lần đó, anh trà trộn vào Nhật Bản giao đấu với Y Hạ Anh Hùng, thật nguy hiểm. Không phải muội phê phán nhưng ngạo khí của ca thật quá lớn, dám cự lại Vương Bộ trưởng, cuối cùng bị ông ta phái đi chết hết lần này tới lần khác. Nếu không phải ca có quan hệ với Thiếu Lâm, Vương Bộ trưởng sớm đã xử lý ca rồi!” Trần Khả nói một hơi về phần nộ.

“Khả muội, đó không phải là ngạo khí mà là ngạo cốt. Người luyện võ chúng ta, phải có ngạo cốt mới thành nhân. Nếu chuyện gì cũng phải uốn gối theo cấp trên, ta thà bỏ vào rừng ở ẩn...!” Mắt Đoàn Quốc Siêu loé sáng: “Vết thương của tôi đã khỏi, có điều Y gia thực sự là gia tộc số một của võ lâm Nhật Bản. Y Hạ Anh Hùng đó võ công đã tới mức thông thần nhập hóa, không biết ca ca hần Y Hạ Nguyên còn đến mức nào? Còn cả Trần Ngải Dương ở Singapore, mấy lần ta xin nhận nhiệm vụ đối phó hần chính là muốn cùng hần giao đấu thử xem...”

“Đoạn ca, không biết cao thủ trẻ tuổi bên họ là người thể nào? Nghe nói hần rất được nâng đỡ, hay là họ muốn bồi dưỡng hần thành nhân vật chống lại Thiếu Lâm? Họ nghĩ hần là Trương Tam Phong chắc, thật nực cười!” Trần Khả nhếch một nụ cười miệt thị.

“Thiếu Lâm Tự chúng ta cây cao gió cả, có lẽ không chỉ một mình hần ôm tham vọng!” Đoàn Quốc Siêu cũng cười cười: “Ta sẽ vì sư môn dốc chút sức, tiêu trừ uy hiếp tiềm tàng này.”

“Đoàn ca, lẽ nào huynh chủ trương không nương tay...?” Nghe qua câu nói của Đoàn Quốc Siêu, đôi lông mày Trần Khả nhưn lên về kinh ngạc.

Thân thể không nhỏ, dung nhan xinh đẹp lại công tác ở Quốc an, thường ngày Trần Khả luôn thể hiện phong thái cao ngạo. Nhưng động tác nhưn mày vô ý vừa rồi lại hết sức đáng yêu, chẳng khác gì băng sơn ngạo tuyết đột nhiên nở bông hoa thắm.

Không cần tinh mắt cũng có thể nhận ra, Trần Khả đã nảy sinh tình cảm với vị sư huynh họ Đoàn. Vóc dáng sáng láng, võ công cao cường, hiển nhiên Đoàn Quốc Siêu là đối tượng lý tưởng của hầu hết các thiếu nữ.

Đồng Lăng ngồi bên kia, thấy hai người cận kề nhau như vậy cũng mặc tình không nói gì.

“Phải xem trước đã rồi mới nói!” Trước câu hỏi của Trần Khả, Đoàn Quốc Siêu thở dài một hơi rồi từ từ khép mắt. Bị cắt ngang câu chuyện, Trần Khả trên mặt lộ rõ vẻ hờn trách.

“Phương trượng đã nghiêm cấm người Thiếu Lâm dính vào chính trị, chỉ luyện võ và làm kinh tế. Nhưng Thiếu Lâm Tự chúng ta đã đào tạo ra rất nhiều đệ tử, phần lớn họ làm cho các cơ quan quốc gia, người thành thương nhân, người ra nước ngoài sinh sống, thậm chí có người trở thành minh tinh màn bạc. Quan hệ sâu rộng, thế lực lớn mạnh, sức ảnh hưởng cũng càng lúc càng cao, hiển nhiên khó tránh khỏi bị đổ kỵ. Quân ủy chủ trương bồi dưỡng một cao thủ võ công, nhờ uy danh của Đạo giáo Lao Sơn mở võ quán làm ăn, rõ ràng là muốn dần mở rộng ảnh hưởng, thực hiện kế hoạch lớn lâu dài, trong vài chục năm sẽ lấn át hoặc tranh giành lợi ích với của chúng ta. Chỉ không hiểu sao hai vị sư thúc đó lại xuẩn động, để cho người ta dùng súng? Chà... Thiếu Lâm chúng ta như cây đại thụ, khó tránh khỏi có cành khô lá mục...!” Đoàn Quốc Siêu tuy nhắm mắt dưỡng thần, nhưng trong lòng thực ra đang nổi sóng.

“Quốc An, phần cơm này không hề dễ ăn! Ta bất hoà với lãnh đạo, từ lâu đã muốn tìm cơ hội... Tốt nhất là phạm một lỗi không lớn không nhỏ, sau đó tách ra tìm công việc khác, tự lực tự cường chẳng phải càng tốt hơn sao? Để xem cao thủ quân ủy này rốt cuộc tiềm lực thế nào, tương lai có uy hiếp với Thiếu Lâm chúng ta không? Nếu có thì sẽ thừa cơ hội này ngấm ra tay, xem như dốc chút sức cho sự môn...!”

Trong lòng đã quyết, Đoàn Quốc Siêu hít sâu một hơi. Tên hiệu “Quốc Gia La Hán” của gã từ lâu đã là đại danh đỉnh đỉnh, đệ nhất cao thủ tục gia Thiếu Lâm tự. Đoàn Quốc Siêu chưa đến hai mươi đã thành danh, sau khi gia nhập Quốc an từng nhiều lần nhận nhiệm vụ nguy hiểm, thường xuyên phải giao đấu với các cao thủ đối phương, kinh nghiệm sâu dày, võ công cao siêu, hiển nhiên không xem Vương Siêu ra gì.

Tuy Vương Siêu gần đây có chút tiếng tăm, nhưng chỉ là trong giới võ thuật Đông Nam Á. Chuyện đánh chết Diệp Huyền tất nhiên Đoàn Quốc Siêu cũng biết, có điều gã không mấy quan tâm.

Vương Siêu và Diệp Huyền đấu một trận tại miền Đông Bắc, người thua bỏ mạng, người thắng cũng bị quần cho tơi tả. Diệp Huyền thuộc hàng tiểu đệ tử của Đệ nhất cao thủ võ thuật Nhật Bản Y Hạ Nguyên, vốn là người Đoàn Quốc Siêu đang rắp tâm so tài. Khi đã có ý phân thắng thua với sư phụ thì đối thủ của đồ đệ đâu có ý nghĩa gì!

Đoàn Quốc Siêu vì vậy đã hạ quyết tâm, nếu Vương Siêu có tiềm lực thì ngay khi gặp mặt sẽ ngấm thi triển công lực làm tổn thương, khiến đối phương võ công không thể tiến bộ thêm.

Điều này cũng giống như Vương Siêu vận Ung Trảo Công đối với Bản Thần Cung Thành, sáu ngày sau mới tiểu tiện ra máu.

Tuy gia nhập Quốc an từ lâu nhưng nhiều năm vẫn Đoàn Quốc Siêu vẫn không giảm sự kiêu ngạo của cao thủ luyện võ, do luôn tranh cãi với lãnh đạo nên chính tại Quốc an gã cũng không được ưa thích. Có điều vì gã có bản lĩnh, thêm vào quan hệ sự môn chống đỡ nên đến nay vẫn tạm được yên ổn, còn được phong cho một chức vụ nhỏ. Chính vì vậy nên Đoàn Quốc Siêu muốn rời khỏi Quốc an, trở về với cuộc sống dân sự.

Với khả năng siêu việt của mình, chỉ cần thoát khỏi cấm lệnh là chắc chắn gã có việc lớn để làm.

Tuy nhiên Quốc an không phải là chợ trời, ai muốn đến muốn đi cũng mặc xác. Cho nên Đoàn Quốc Siêu mới lên kế hoạch phạm một chút sai lầm, sau đó tìm mấy vị lãnh đạo cùng là đệ tử Thiếu Lâm, trên quan hệ đồng môn nhờ họ giúp mình được thoát ra yên ổn.

“Tệ nhất là ngồi tù năm ba năm, khi ra cũng mới ngoài ba mươi... Không sao, mình cũng đang muốn được yên tâm luyện võ, không lo chuyện gì khác!”

“Sai lầm” mà Đoàn Quốc Siêu muốn phạm chính là Vương Siêu. Thật sự gã không xem Vương Siêu ra gì. Mặc dù đã tìm hiểu đầy đủ trước khi lên đường, nhưng những từng trải và đối thủ của Vương Siêu không hề làm Đoàn Quốc Siêu bận tâm.

“Hừ, việc đến như vậy thì cũng đành đi một bước tính một bước. Phiền não quanh mình thật không ít, nhưng bản thân ta cũng có một ranh giới và nguyên tắc, chỉ cần không phạm đến ranh giới cứ thì tùy theo tình hình mà lựa. Những nếu đột phá ranh giới, có một số thứ phải bỏ cũng nên bỏ!” Trong phòng, Vương Siêu đang suy nghĩ rất lung, những dự đoán suy tư cho tương lai như từng tảng đá đè nặng lên tâm trí hắn.

Dẫu sao hắn vẫn là người tính cách kiên định, sau khi hạ quyết tâm trong lòng cũng dần dần lắng xuống.

“Hu!”

Vương Siêu chuyển khí từ đan điền qua khoang ngực, nén lại một chút tại phổi, bình tâm ý, thở ra một hơi dài.

Hơi thở này là đem những ưu phiền trong lòng tổng khứ khỏi thân thể, cốc trà trên bàn vắng đi, rơi trên sàn keng một tiếng, vỡ vụn.

Tiếng động khiến Vương Siêu giật mình, nhìn những mảnh sứ trắng rải rác, cuối cùng đã hạ được quyết tâm cho bản thân.

“Một thân công phu này đều là do Trần tử cho ta, vận mệnh ta cũng thay đổi từ buổi sáng tuyết rơi hôm đó. Cho dù sau này cấp trên muốn ta đối phó với Trần tử, ta cũng nhất định không thể! Quốc gia và võ thuật, trong lòng có quốc, trong tay có võ, nhưng nước này là nước của cả nghìn triệu người, không phải là nước của một nhà một họ hay một phái!”

Vương Siêu đứng lên, hai bàn tay đan vào nhau, rung mình. Mười ngón trên hai bàn tay nắm chặt phát ra chuỗi tiếng nổ. Từ trong phòng khí thể bốc ra, thổi bay những chiếc lá trên bậu cửa, cả chiếc khăn trải giường ngay ngắn cũng bị thổi bay, phần phật như một lá cờ lớn trong gió.

Uy lực cú xiết tay của hắn đã đạt đến trình độ như vậy!

Năm xưa Lý Thư Văn luyện công trong phòng, đứng giữa phòng rung thân, lực khí chấn động khiến toàn bộ giấy dán cửa bị xé rách.

Sức mạnh gân cốt hiện nay của Vương Siêu, khi bộc phát cũng gần như có uy thế của vị đại tôn sư Bát Cực này.

Một lần rung thân, Vương Siêu cảm thấy trong tiếng lách tách của khớp xương, nhiều sự tình buồn phiền đang đè nặng đều đứt rời giống như đoạn dây thừng bị dao chém.

Quá trình thực hiện chiêu thức “Hùng kê đấu vũ” này hắn cũng cảm nhận được, mỗi đoạn gân cốt, mỗi khúc cơ bắp bao gồm cả nội tạng đều gắn liền thành một tấm, một tấm thép chỉnh thể.

“Phải xua đi những suy nghĩ phức tạp mới có thể phát huy được uy lực mạnh nhất của cơ thể. Chẳng trách khi mình ở Singapore lúc sắp ám động, hai đường cương nhu mình kinh đã chuyển đến mọi chỗ ngoài hạ âm và mặt, nhưng luyện công ở đáy biển lâu như vậy, tuy công lực thuần thực hơn nhiều nhưng vẫn không thể quán xuyên toàn thân, không thể thông thần nhập hóa, chính là do tâm ý có chướng ngại!”

Màu trời bên ngoài dần sẫm lại, màn đêm bao trùm lên thành phố, nhưng Hương Cảng vẫn rực rỡ như ban ngày. Có điều với Vương Siêu, những thứ phù hoa ấy không hề mang chút ý nghĩa.

Trút bỏ được gánh nặng trong lòng, mỗi đợt rung thân của hắn giờ đây đều quán xuyên toàn cơ thể, lông trên da dựng đứng như lợn bị chọc tiết, cả trên vùng mặt và hạ âm đều có cảm giác lực đạo thông suốt.

Vương Siêu biết, đây là cảnh giới kinh lực quán thông toàn thân, tuy hiện tại chưa thực sự đến hóa cảnh nhưng đã có cảm giác, sau này dễ có phương hướng tu luyện. Chỉ cần tập thêm một ít thời gian là võ công hắn sẽ bước vào giai đoạn hóa lực, đó chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Đây chính là do tích lũy trong mấy tháng luyện công ở đáy biển, sau khi tâm ý thông suốt, chớp mắt đốn ngộ thu được hiệu quả ngẫu nhiên.

Tuy lần rung thân vừa rồi khiến cho mặt và hạ âm cảm thấy có lực thông suốt, nhưng đó chỉ là lãnh ngộ ngẫu nhiên, không tăng thêm được chiến lực.

Lãnh ngộ là từ nhận thức qua khổ luyện ngày đêm, tập trung toàn bộ thân tâm, dùi mài mới có thể thực sự biến cảm giác linh quang này thành của mình, thực sự sở hữu, thu phát tùy tâm.

Còn như sự đốn ngộ nhất thời, dù công phu tăng nhiều cũng vẫn chưa phải là vững chắc, không vận dụng được thành thực. Đó là thứ tiến bộ không có thực.

Có điều một khi đã cởi mở được tâm ý thì cũng tức là thân tâm được sáng khoái. Đêm nay hắn không luyện công, ngủ một giấc rất say sưa yên lành.

Sáng hôm sau thức dậy, mới vệ sinh rồi luyện công nửa giờ thì Lâm nhã Nam đã tìm tới.

“Vừa nhận được thông báo. Người của Quốc An đến tối qua, vừa sáng sớm đã tới, hiện đang đợi trong phòng khách. Dương Chính ủy muốn anh đến tiếp họ!”

“Được, tôi đến ngay!” Vương Siêu trả lời vắn tắt. Vốn hắn rất tò mò với con người được phong là đệ nhất cao thủ tục gia của Thiếu Lâm, liền đứng dậy đi ngay ra đại sảnh.

Trong phòng khách, hai nam một nữ đang ngồi trên sa-lông. Đoàn Quốc Siêu vẫn mặc bộ thể thao trắng tinh đó, vừa bước vào, Vương Siêu lập tức chú ý ngay đến gã.

Tiếng bước chân của Vương Siêu cũng khiến Đoàn Quốc Siêu động tâm. Gã ngẩng đầu lên, trên mặt cũng tức khắc lộ vẻ tập trung...

134. Chương 134: Nhất Bại Dư Địa

Nhưng trong mắt Đoàn Quốc Siêu, hình ảnh Vương Siêu đang đi đến lại không hề như vậy. Da trên bàn tay, trên cổ Vương Siêu láng mịn không tì vết, trong sắc trắng lộ ánh hồng, lại pha chút sắc xanh đen, người thường sẽ nghĩ đó là một làn da khoẻ mạnh rậm nắng. Chỉ những cao thủ như Đoàn Quốc Siêu mới biết, sắc xanh đen mờ tỏ trong da thịt đối phương tuyệt đối không phải do mặt trời gây ra, mà là gân cốt đã luyện đến cực đỉnh dẻo dai rắn chắc. Màu xanh đen đó, chính là màu của thép!

Vương Siêu vừa xuất hiện, Đoàn Quốc Siêu đã cảm thấy một sự bức bối mãnh liệt. Cảm giác đối phương mang lại cho gã chính là bốn chữ “Tình hãn bức nhân”. Không sai, chính là cảm giác đó!

Mật độ cơ bắp, gân mạch và xương cốt trong cơ thể Vương Siêu đã lớn đến không thể tưởng tượng, tuy không vai u thịt bắp dọa người nhưng trong mắt các cao thủ thực thụ, cảm giác gân cốt tập trung còn khó chịu hơn cả hàng núi cơ bắp. Có thể khiến Đoàn Quốc Siêu sinh ra cảm giác như vậy, không phải trên người Vương Siêu có cái gọi là “Vương phách khí” trong truyền thuyết, mà dùng một ví von dễ thấy nhất, khi trước mặt một người bình thường đột nhiên xuất hiện một nhân vật kiểu Thái Sâm, người bình thường này cũng sẽ cảm thấy ngọt ngào.

“Công phu người này đã đạt đến cực điểm, gân cốt mạnh mẽ khó thể tưởng tượng, rõ ràng đã luyện tới mức thiết y bổ thân, có điều đó chỉ là công phu ngoại môn!” Đoàn Quốc Siêu chống chịu sự chèn ép của Vương Siêu một lúc mới đứng lên, mắt lập tức dán chặt vào đối phương.

Truyền thuyết có nói đến võ công hoành luyện đến tầng cao nhất, khi phát lực toàn thân sẽ hiện ra màu xanh đen giống sắt thép, chứng tỏ gân cốt và mạch máu đã luyện đến mức cứng chắc cực điểm, phân bố đều khắp, che phủ hoàn toàn màu da vốn có.

Cao thủ thiết y thông thường, khi vận công đến cực điểm thì toàn thân nổi gân xanh như những con giun trồi lên trên mặt da. Ở tầng bậc cao hơn thì những gân xanh đó nhỏ đi, nhưng mật độ lại càng thêm dày đặc, chẳng khác gì một lớp dây leo bò quấn chằng chịt, hết như toàn thân bị bó trong một chiếc lưới đánh cá màu xanh, trông rất đáng sợ.

Nhưng công phu thiết y khi đạt đến đỉnh cao nhất, khí tức hài hòa toàn thân thì gân xanh không nổi lên mà lẫn vào trong da thịt, cứng mềm theo đó, khi dẫn lực sẽ không thấy gân cốt mà chỉ là lớp da đổi sang màu xanh đen, đại loại như một chiếc áo giáp sắt. Luyện đến mức gân cốt nổi lên quấn quanh thân, hay như chiếc lưới đánh cá vây bọc cơ thể thì phải là cao thủ hoành luyện, còn như phân tán được gân trong da thịt, tạo thành chiếc áo giáp sắt thì chỉ có những bậc Đại sư.

Một cao thủ như vậy, tuy không đến mức giáo mác đâm không thủng nhưng sức kháng cự rất lớn, dùng chùy sắt hay gậy gỗ đánh mạnh đều không thể làm tổn thương mấy may.

Đoàn Quốc Siêu cũng là cao thủ về phương diện này, từ nhỏ đã luyện các loại dưỡng sinh “Thiết Bổ Sam”, “Thiết Đương Công”, “Đồng Tử Công” của Thiếu Lâm, còn được sư phụ dùng nước thuốc tẩy luyện xoa bóp. Sau khi xương cốt định hình gã mới luyện đến những sát chiêu thực sự, những động tác khó như bay nhảy, rung chân, cắt chéo, vận cột sống, những bài quyền dễ tổn thương gân cốt.

Nhìn màu xanh đen ẩn hiện trong da Vương Siêu, Đoàn Quốc Siêu lập tức nhận định, đối phương cũng là một cao thủ hoành luyện.

Thực ra Vương Siêu căn bản chưa từng tập qua công phu Thiết Bổ Sam nhưng gân cốt đã luyện đến mức có thể phát lôi âm, lại thêm pháp môn luyện công đáy biển của Trình Sơn Minh, ôm Diên Hồng Cầu múa quyền, chống chịu những dòng ám lưu dưới đáy biển, luyện lực đến mức cương nhu như nhất, thủy hỏa đồng nguyên, cũng là ngầm đạt được mức đại thành của công phu Thiết Bổ Sam rồi.

Có thể nói, gân cốt da thịt hiện nay của Vương Siêu đã mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, tuy đường lối không giống công phu tối cao của Thiết Bồ Y nhưng mức độ cơ bản không khác nhau nhiều.

Thực ra công phu khi đạt đến đỉnh điểm, hình có thể khác nhưng ý thường ngầm có những nét giống nhau.

“Gã này mới 23 tuổi, nhỏ hơn ta nhiều, vậy mà có thể làm cho ta sinh cảm giác bị áp bức. Hai mươi ba đã luyện đến mức này, tương lai còn không biết sẽ đến đâu? Quả nhiên đối với Thiếu Lâm chúng ta là một mối uy hiếp lớn!” Nghĩ nhanh trong đầu, Đoàn Quốc Siêu lập tức hạ quyết tâm.

Trần Khả, Đồng Lăng một nam một nữ, thân thủ tuy không tồi nhưng võ công giống Lâm Nhã Nam, vẫn chưa luyện đến ám kình nên không nhận ra áp bức gì từ Vương Siêu. Cả hai vẫn dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Vương Siêu đang đi đến.

“Đoạn ca, người này hình như cũng bình thường thôi. Ca muốn động thủ, cũng không thể vô duyên vô cớ, cứ để tôi đến khiêu khích một chút!”

Nói là làm, Trần Khả đứng dậy bước lên, đến trước mặt Vương Siêu chìa tay ra.

Đúng lúc Vương Siêu đưa tay chuẩn bị bắt thì cô ta lật nhanh cổ tay nhìn đồng hồ, nét mặt không một chút biểu cảm, tỏ ra rất nghiêm túc trong công việc.

“Vương Trung tá, chúng tôi là Tổ ba của Quốc an Bắc Kinh, thừa lệnh đến dẫn độ nghi phạm. Nữ đặc công Mỹ và võ tăng Thiếu Lâm Vĩnh Báo, trước chín giờ sáng phải đưa ra khỏi đây. Trung tá hãy nhanh chóng đưa chúng tôi đi tiếp nhận, không được lãng phí thời gian. Bây giờ là tám rưỡi, còn tối đa 30 phút nữa!”

Bàn tay Vương Siêu dừng lại lưng chừng, thoáng lặng người: “Chẳng trách Dương Chính ủy nói Quốc an người nào cũng ngông cuồng, nhưng sao lại đến mức này? Người xưa nói quan viên Kinh thành ra ngoài hành sự đều không coi ai ra gì, La Hán của Quốc An là La Hán Quốc Gia. Hừ, người kính ta một thước, ta kính lại một trượng. Đã không khách sáo thì ta cũng không cần khách sáo!”

Võ công Đoàn Quốc Siêu cao cường, Vương Siêu vừa nhìn đã nhận ra. Tuy Dương Chính ủy có nhắc hấn phải làm cho đối phương gặp khó khăn, nhưng dù sao cũng đều làm việc cho Quốc gia, Vương Siêu chưa từng có ý gây trở ngại cho mấy người này.

Có điều hấn không hề lường trước, chính bọn Đoàn Quốc Siêu mới là người cố ý gây sự. Nữ nhân viên kia quá ngang tàng, một chút lịch sự cũng không có. Tên Đoàn Quốc Siêu kia mặc dù đứng ngay sau lưng cô ta nhưng không hề biểu lộ vẻ ngăn cản, rõ ràng là cố ý khiêu khích.

“Có lẽ do mình đã giết Trưởng lão Thiếu Lâm nên đối phương không phục, cố ý khiêu khích rồi tìm lý do động thủ?” Vương Siêu nghĩ thầm trong lòng.

Vĩnh Hạc trúng đạn chết, Vĩnh Báo bị thương, cả hai đều là Đại trưởng lão Thiếu Lâm. Cho dù chính họ là kẻ gây sự, ép Vương Siêu bắt buộc dĩ phải động thủ, nhưng đồng môn bao giờ cũng là đồng môn, hiển nhiên Thiếu Lâm đã mang oán hận lớn đối với hấn.

Cũng giống như con nhà anh đánh con nhà tôi, nếu tôi mách anh, chắc chắn anh sẽ đánh con anh một trận. Nhưng nếu tôi không mách mà đánh chết con anh, anh không liều mạng với tôi mới là lạ.

Thấy Trần Khả khiêu khích, Vương Siêu đã đoán ra tám chín phần mười ý đồ của cô ta.

Người luyện võ cần khoan dung đại lượng, nên bỏ qua những lỗi vô tâm của người khác. Nhưng đối phương một khi đã cố ý khiêu khích thì chính là hạ nhục. Có thể dung người nhưng không bao giờ chịu nhục, đó là nguyên tắc từ xưa đến nay của Vương Siêu.

“Các vị muốn dẫn người? Cũng được, hãy cho tôi xem qua thân thủ! Nếu không đủ trình độ để nghi phạm nửa đường đào tẩu, tôi không đảm đương hộ các vị nổi đầu!”

Bàn tay Vương Siêu không thu về, ngữ khí vẫn ung dung, khẽ xuất một chiêu tiểu cầm nã “Ứng Xúc” tóm lấy bàn tay Trần Khả.

Hấn chỉ cần dùng một chút lực đã khiến Trần Khả đứng không vững. Dù sao đối phương cũng là phụ nữ, lại là nhân viên Nhà nước, Vương Siêu không muốn nặng tay.

“Được, là do Vương trung tá nói trước, muốn thử thân thủ chúng tôi hả?”

Chiêu Ứng Xúc của Vương Siêu sắp bắt được tay Trần Khả, đột nhiên một bàn tay cũng như vuốt chim ưng, nắm ngón như lưỡi câu, trên da nổi màu xanh đen nhanh như cắt chụp tới, nháy mắt đã uy hiếp cổ tay hắn.

Một chiêu Ứng Trảo này lực phát ra mạnh mẽ, tốc độ kinh hoàng, tọa độ chuẩn xác, điểm rơi đúng vào mạch môn của cổ tay. Chỉ cần bị chạm phốt qua, mạch môn Vương Siêu dù là bằng thép cũng phải lồm xướng.

Đoàn Quốc Siêu đã động thủ!

Khi Trần Khả khiêu khích, gã không hề ngăn cản, rõ ràng ngầm đồng ý với cô ta. Kết quả Vương Siêu bị chọc giận, tự nói ra chuyện “biểu diễn công phu”, khiến Đoàn Quốc Siêu rất hài lòng: “Đối phương đã động thủ trước, thế thì phé bỏ hắn xong ta có thể nói: Là khi chúng tôi đến dẫn người Vương Trung tá không cho phép, lại ngang tàng muốn thử xem thân thủ, rắc rối là do anh ta gây ra!”

Ngay từ đầu Đoàn Quốc Siêu đã muốn tìm cơ hội động thủ. Cơ hội đã đến, sao gã có thể bỏ qua. Một chiêu “Ứng Khu” lập tức đưa ra thăm dò, trực tiếp nhắm đến cổ tay Vương Siêu.

Trong mấy công phu mật truyền của Thiếu Lâm, “Thiết Bối Sam”, “Thiết Đang Công” và “Thiết Noãn” thì Thiết Đang và Thiết Noãn phải luyện từ khi còn nhỏ. Nguyên do là pháp môn vô thượng do các hòa thượng tiền bối của Thiếu Lâm kết hợp với thuật Yoga và các phương pháp tráng dương của Trung Dược đặt ra, làm cho cơ thể cường tráng, cũng là một biện pháp tốt để luyện tập cơ bản từ khi còn nhỏ.

Đoàn Quốc Siêu đã luyện qua hết những pháp môn này, sau khi xương cốt định hình mới luyện những sát chiêu thực thụ. Vì có cơ bản nên gã rất nhanh chóng thành công, hai mươi sáu tuổi đã là một cao thủ đỉnh cao. Với những tài bồi của các bậc sư phụ dành cho hắn, điều đó cũng không có gì kỳ lạ.

Thực ra khi Vương Siêu luyện Bát Quái Chưởng, gánh thùng nước, chém bao cát, tập đến mức sưng vù mặt mũi, chín phần chết một phần sống, toàn thân thương tích, Đường Tử Trần hằng ngày phải dùng châm cứu, thuốc nước, phối hợp với âm lực giúp hắn xoa nắn gân mạch, điều đó cũng không khác Đoàn Quốc Siêu hồi nhỏ bao nhiêu.

Trong hai năm đó, Vương Siêu đã đạt được nền tảng căn bản vững chắc, thành tựu ngày nay của hắn gắn liền với bồi dưỡng gian khổ trong hai năm của Đường Tử Trần.

Sau khi chính thức luyện thành công phu, hiểu rõ các đạo lý võ học, Vương Siêu đã biết, những chăm sóc trong hai năm đó của Đường Tử Trần đối với hắn ít có vị sư phụ nào làm được. Thậm chí không phải là chị em ruột mà còn hơn cả chị em ruột!

“Ứng Trảo Thiết Bối Sam!” Vừa nhìn Đoàn Quốc Siêu ra tay hắn đã hiểu rõ, võ công đối phương e là không dưới Trần Ngải Dương và Trình Sơn Minh.

Trần Ngải Dương và Trình Sơn Minh là hai nhân vật lợi hại nhất mà Vương Siêu từng đối mặt, võ công thông thần nhập hóa, ra tay lấy mạng người nhanh như chớp. Muốn chiến thắng hai người này, hắn cũng không có chút tự tin nào.

Giờ lại xuất hiện người thứ ba, Đoàn Quốc Siêu!

“Danh hiệu Quốc Gia La Hán, quả nhiên không phải hư danh!” Đối mặt với một trảo lợi hại như vậy, Vương Siêu không thể còn quan tâm đến Trần Khả, cổ tay xoay chuyển thi triển “Khuyên Thủ” trong Hình Ý Quyền.

Cổ tay co lại quay tròn như khi chuyển động Diên Hồng Cầu, chiêu thức tinh xảo nhưng lực phát trầm ổn, xoay mạnh một vòng, lập tức thoát khỏi bàn tay Đoàn Quốc Siêu.

Đoàn Quốc Siêu không dừng tay, cùng lúc với một chiêu Ứng Trảo, tay kia cũng như hình với bóng tấn công đến. Năm ngón tay duỗi thẳng hơi lồm vào, muồng tượng đầu rắn hay mỏ hạc, liên tục biến hóa thay đổi. Khớp tại năm ngón tay liên tục phát ra những tiếng lắc rắc, ẩn hiện trong đó lại kèm theo tiếng hạc kêu, rất nhỏ nhưng lạnh lốt.

Xà Hạc Hình Quyền, loáng qua trên mặt Vương Siêu, liên tiếp tấn công vào mắt mắt.

Vương Siêu nhanh như cắt gươm tay, chiêu “Đài Thân Chưởng” như lưỡi dao theo cổ họng và đường sống mũi bật lên, năm đầu ngón tay dẫn lực nhắm đúng vào cổ tay Đoàn Quốc Siêu, nguyên lý đánh rắn phải đánh bảy tấc kể từ đầu.

Đài Thân Chưởng là một biến hóa trong Bát Quái Chưởng, bàn tay áp vào lồng ngực vạch thẳng lên trên, xem thì không có tác dụng gì nhưng Vương Siêu dùng lúc này lại rất thích hợp, chẳng khác mũi nhọn rạch trời xanh, điểm chọc lên cũng chính là chỗ yếu hại trong đòn tấn công của đối phương.

Có điều, khi Đài Thân Chưởng của Vương Siêu đánh tới, Đoàn Quốc Siêu lại dịch một bước, cổ tay biến hóa, bàn tay xanh đen biến thành mỗ hạc lượn lơ rơi chéo xuống, mỗ thẳng vào huyết thái dương bên tai phải Vương Siêu.

Biến hóa vừa mạnh mẽ vừa tinh xảo, giống như linh dương treo sừng, căn bản không thể tìm ra được dấu vết.

“Xà Hạc Bát Đả” là tinh hoa hợp hình trong Ngũ Hình Quyền của Thiếu Lâm. Xà là hư chiêu, làm hoa mắt, tiêu hao khí đả đối thủ. Hạc mới là sát chiêu, chỉ trúng một mỗ là thân thể lập tức thủng thành lỗ.

Biến hóa hư thực trong Xà Hạc Bát Đả không nằm ở cổ tay, mà theo khẩu quyết “Dĩ thối linh thân, dĩ thân thối thủ”, dùng đùi khiển thân, dùng thân đẩy tay mà ra chiêu.

Cho nên vừa rồi khi Đoàn Quốc Siêu xoay chân, cổ tay lập tức lệch đi, lực toàn thân cũng thay đổi, thuận thực nhuần nhuyễn không có chút lúng túng.

“Bắt đầu đã ra sát chiêu như vậy, hay là thật sự muốn phế ta? Đối phương có khí thật chứ không phải là khiêu khích thăm dò!” Chớp mắt Vương Siêu đã nhận thấy, sự tấn công khốc liệt của Đoàn Quốc Siêu hàm chứa ý muốn giết chóc.

Vận khởi Thiết Bổ Sam, cả bàn tay và cổ đều nổi màu xanh đen, nhìn thấy trong da ngấm ngấm hàng trăm đường gân đen quấn kết, như dây leo bò trên cây tùng, vừa mạnh mẽ vừa đáng sợ.

Dùng Thiết Bổ Sam kết hợp Xà Hạc Bát Đả, Đoàn Quốc Siêu vừa ra tay đã tung sát chiêu lợi hại nhất, khí thể hung bạo rập tâm chiếm thượng phong, sau đó sẽ phế bỏ Vương Siêu.

Ra tay không vị tình, vị tình không ra tay. Đoàn Quốc Siêu không phải người nhu nhược, đã hạ quyết tâm lập tức sẽ hành động.

Đối diện với cú hạc mỗ thái dương, tai phải Vương Siêu lập tức rung động, lớp da trên nửa mặt phải liền nổi u dầy đặc, cột sống nhún xuống, hai bàn tay duỗi ra, năm ngón đan xen áp lên trên tai như một chiếc quạt, rung động như hai tai một con lợn.

“Phách!” Nháy mắt chiếc quạt hứng một cú hạc mỗ.

“Hầu Phiến Phong” là một biến hóa của Hầu hình, hai bàn tay áp vào tai phẩy động nhìn bề ngoài rất hoạt kê, khi luyện tập ai nhìn thấy cũng cho là đang giả khỉ làm trò.

Nhưng lúc này Vương Siêu vận dụng ra, nó lại trở thành phương thức tốt nhất hóa giải sát chiêu hạc mỗ của đối thủ.

“Biến hóa hay lắm, đúng là một mối uy hiếp lớn! Rõ ràng trong ngoài kiêm tu, Hình Ý Quyền đều xuất thần nhập hóa!”

Liên tục hai sát chiêu đều bị Vương Siêu dùng những biện pháp tinh xảo hóa giải, trong lòng Đoàn Quốc Siêu không khỏi thêm căng thẳng, những tính toán về Vương Siêu phải nâng cao thêm một tầng.

Hắn lập tức dâng cao tinh thần, khí thể đột nhiên tăng vọt, chân bước chéo sang, hai chân một trụ một xoay, lưng vận nửa vòng. Toàn thân Đoàn Quốc Siêu giờ hết như một con mãng xà uốn éo, gân xanh ti ti nổi đầy trên mặt.

Soạt! Vừa vận người, Đoàn Quốc Siêu đã tiến sát đến bên phải Vương Siêu, lập tức tấn công, bàn tay phải xuất một chiêu “Câu Quyền” nhắm vào cằm Vương Siêu ra đòn. Cùng lúc ấy, bàn tay trái giấu dưới sườn xĩa ra hai ngón như lưỡi kiếm, im lìm như con rắn rình mỗi điểm thẳng vào giữa lưng Vương Siêu.

Câu Quyền mạnh mẽ, thủ kiếm điểm huyết lại không tiếng động. Xà Hạc Bát Đả linh động, cơ thể lách đi như gió cuốn. Thiết Y vận khí, lực có thể làm tan đá nát bia. Đoàn Quốc Siêu vừa động thủ đã chứng tỏ không hề thẹn với uy danh Quốc Gia La Hán!

Vương Siêu sau khi dùng Hầu Phiến Phong chặn cú hạc mổ liền lập tức nhảy lên, lui ra năm thước, tránh những đòn tấn công liên tục từ Câu Quyền và kiếm chỉ của Đoàn Quốc Siêu.

Đoàn Quốc Siêu tất nhiên không bỏ qua, bước chân dẫn mạnh như Na Tra đạp bánh xe phong hỏa, cả người nháy mắt lao vút đến.

“Đánh nhau rồi, đánh nhau rồi.... Mau đến xem đi!”

“Chắc chắn là đánh nhau to rồi, đừng vào kéo bị thương!”

Mấy người đứng xem bên ngoài đều là bộ đội đồn trú ở Hương Cảng, ngay khi ba người Đoàn Quốc Siêu đến họ đã biết sẽ có trò hay, nên đứng chờ sẵn ngoài cửa. Khi hai người vừa động thủ, những chiến sĩ này và nhân viên công tác đều thi nhau kéo đến.

Lâm Nhã Nam, Trần Khả, Đồng Lăng đều lặng lẽ lui ra. Đoàn Quốc Siêu vừa muốn thoát khỏi Quốc an lại vừa muốn lấy lại thể diện cho sư môn, cố ý phạm lỗi bằng cách phé bỏ Vương Siêu. Vương Siêu lại cũng nhận được ý tứ của cấp trên, cho người của Quốc an một bài học.

Hai bên đều có ý muốn động thủ, gặp mặt là như dầu đổ trên lửa, chạm khê là bùng nổ, động thủ không cần đến hai lời!

“Cái gì thế? Đánh nhau hả?” Dương Chính ủy nhận được tin báo, chỉ cười nhẹ: “Giao lưu cọ xát thôi, không có chuyện gì lớn! Quân ủy chúng ta năm nào chẳng cùng Quốc an giao lưu không ít? Huống hồ Đoàn Quốc Siêu là môn đồ Thiếu Lâm, người ta phé trưởng bối sư môn anh ta, bất kể đúng sai đều phải giành lại chút thể diện, kệ họ đi!”

Chính ủy đã nói thế, ai dám can thiệp đây?

“A lô, cho tôi gặp Bộ tổng tư lệnh!” Dương Chính ủy nhắc máy gọi một cuộc điện thoại bằng đường dây riêng. Trong lúc đó, hai người Vương, Đoàn đã đánh đến độ khó ai can thiệp nổi.

Vương Siêu lui về sau tránh đòn, Đoàn Quốc Siêu nhanh chân lao đến, như hình với bóng liên tục tấn công.

Chiêu nào của gã cũng hung hiểm dứt khoát, công phu thi triển đến tận cùng, chẳng khác gì Vương Siêu là kẻ thù giết cha đoạt vợ, không đội trời chung.

Chỉ một lúc, Vương Siêu bị bức đến độ thở không ra hơi, khí thể liên tục giảm sút, Lâm Nhã Nam bên ngoài như ngồi trên đồng lửa.

“Người không có lòng hại hổ, nhưng hổ có ý hại người. Một mực ép người thì cũng đừng trách ta!” Vương Siêu vốn không có ý sát nhân nên khi mới động thủ khí thể không mạnh, bị tấn công chỉ lo chống đỡ, chưa hề công lại.

Tiếp tục như vậy hẳn chỉ có thua trận, mà với sát khí rõ ràng của đối phương, thua trận chắc chắn là bỏ mạng!

Vương Siêu nâng cao ý khí, chân dẫm một hơi sáu mươi tư bước, thân thể cuộn lên cơ gân, sức lực chốc lát đến đỉnh điểm.

Tích tắc chỉ còn thấy một hình bóng mờ mờ màu xanh lục, dao động như ma mị, cả người nhanh chóng hóa thành một sợi dây, chỉ có thể nhận ra tàn ảnh.

Đây chính là “Bát Quái Bộ Pháp” tám bước tám lần biến hóa, sáu tư bước cùng khởi lên, một khi thi triển đến hạn cũng tránh được.

Quả nhiên, bộ pháp sử ra khiến Đoàn Quốc Siêu lập tức mất mục tiêu, chưởng cước không thể đuổi kịp thân Vương Siêu, chớ nói đến việc tấn công hay áp chế.

Không gian đại sảnh rộng hơn nhiều một lồi đài. Nếu là lồi đài không gian nhỏ hẹp, Đoàn Quốc Siêu cứ tấn công như vậy thì Vương Siêu cũng khó thể lật lại tình thế. Nhưng khi có đủ không gian, một khi Vương Siêu dụng bộ pháp thì cuộc đối đầu đột nhiên trở thành cuộc thi chạy...

Sáu mươi tư bước Bát Quái Bộ đã hết, cả người Vương Siêu đột nhiên dừng đứng lại. Động như ngựa chạy, định như trụ sắt, không lay động dù chỉ một ly.

“Dừng lại rồi!” Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, thân tâm ý Đoàn Quốc Siêu hợp nhất, lập tức lướt đến, hai tay liên tiếp vung đến, bàn tay xanh đen tạo trong không trung vô số đường tàn ảnh, một lên một xuống chụp nhanh vào ngực và tiểu phúc Vương Siêu.

Lực Thiết Bồ Sam, chiêu thức Ứng Trảo, hợp thành một chiêu có tên Ứng Trảo Thiết Bồ Sam, đôi bàn tay xanh đen chẳng khác tay Thần chết. Đòn tấn công của vị Quốc Gia La Hán đã vượt xa hai Đại trưởng lão Vĩnh Hạc và Vĩnh Báo.

Xà Hạc Bát Đả, Ứng Trảo Thiết Bồ Sam, đó mới là công phu Thiếu Lâm thực sự!

Đoàn Quốc Siêu vốn đã lường trước, khi hết bộ pháp tất Vương Siêu sẽ dừng lại. Lúc đó khí huyết toàn thân sẽ cuộn trào, tay chân ít nhiều tê mỏi, nếu gã có thể chớp thời cơ tấn công liên tục thì Vương Siêu chắc chắn không chống đỡ nổi.

Vút...!

Chớp mắt gã đã lạng đến trước mặt Vương Siêu, nhanh như một tia chớp, lập tức ra tay, tư thế hệt như một con hùng ưng to lớn, nhào từ trên không bổ xuống cấp một con gà.

Đâu hay, đúng lúc hai tay chụp xuống, Đoàn Quốc Siêu liền cảm thấy dưới chân chấn động, mặt đất nổi lên như vừa qua một trận địa chấn. Một nắm đấm theo đường trung tuyến từ dưới đũng Vương Siêu đâm lệch ra, xung quanh hơi gió nổ ran, thổi quần áo trên người Đoàn Quốc Siêu bay phàn phật.

“Xung Thiên Pháo!” Đoàn Quốc Siêu lập tức nhận ra.

Đây là chiêu thức dũng mãnh kiên cường nhất trong Thái Cực Quyền. Cơn địa chấn gã vừa cảm thấy chính là từ sự phát lực của đối phương, đất bằng nổi sóng, gió quét sấm động!

Đoàn Quốc Siêu nhanh chóng hiểu ra, cho dù gã chop được Vương Siêu thì cũng sẽ bị chiêu pháo này nổ đến thân, gân cốt toàn thân đứt rời, cầm chắc cái chết.

“Vô công người này thật sự đã ra ngoài tưởng tượng của mình. Trung Quốc ngày nay, ngoài mình ra còn có cao thủ thanh niên như vậy sao?”

Một phát pháo quyền, cuối cùng đã thể hiện trình độ thực sự của Vương Siêu. Cảm thấy lực gió nổ xung quanh người đối phương, Đoàn Quốc Siêu cũng biết, chiêu Xung Thiên Pháo này cho dù gã có vận Thiết Bồ Sam che toàn thân cũng không thể chống được.

Đoàn Quốc Siêu tuy đã luyện thành Thiết Bồ Sam, nhưng cũng chỉ có thể chống được quyền cước của các cao thủ thông thường, trong khi lực pháo quyền của Vương Siêu, cho dù là người sắt thực sự cũng phải vỡ!

Hai bàn tay Đoàn Quốc Siêu dạt ra, bàn chân dậm mạnh, lộn một vòng tránh được đòn Xung Thiên Pháo, chính là thức “Hoàng Long Phiến Thân” trong Giáng Long La Hán Quyền.

Sau Hoàng Long Phiến Thân sẽ là “Long Thám Trảo”, hay còn gọi là “Vân Long Thám Trảo”, dựa theo lực lộn người, theo thắt lưng tổng lực, tung trảo. Đó là biến hóa tiếp theo, cũng là một sát chiêu thực sự.

Mình kinh nhu, ám kinh cương, một thức hai lực, không một tiếng động, giống như sát chiêu “Ám Thoái” của Mục Tuấn Hoa, cả kỹ thuật và đấu pháp đều tinh tế đến cực điểm.

Đoàn Quốc Siêu đã kinh qua trăm trận, hoàn thành nhiều nhiệm vụ khó khăn, giết người cũng nhiều hơn Vương Siêu rất nhiều, kinh nghiệm thực chiến hiển nhiên vô cùng phong phú, biết cách liên tục dồn đối thủ

vào góc chết, không thể trở tay. Nếu không gã cũng sớm không gánh nổi danh hiệu đệ nhất cao thủ tục gia Thiếu Lâm, “Quốc Gia La Hán”.

Nếu không phải vì làm sĩ quan an ninh mà thanh danh không thể truyền ra ngoài, danh hiệu “Đệ nhất cao thủ võ thuật Đông Nam Á” hiện nay còn chưa biết là sẽ thuộc về gã hay Trần Ngải Dương.

Chính vì ý thức được võ công của mình nên Đoàn Quốc Siêu mới muốn thoát ly khỏi Quốc an, dựa vào thực lực bản thân và quan hệ với Thiếu Lâm để phát triển, ít nhất cũng trở thành phú hào một phương hoạt thành minh tinh màn bạc. Tiền lương nhận được ở Quốc an quả là không đáng gì với những sinh tử khi thì hành nhiệm vụ.

Võ công Thái Cực của Vương Siêu lại luyện thành từ đáy biển. Tại đó luôn có vô số dòng ám lưu chuyển vần không một tiếng động, lặng lẽ tập kích khắp nơi trên cơ thể, cuối cùng cũng đều bị hấn hóa giải.

“Vân Long Thám Trảo” vừa xuất, Vương Siêu đã cảm thấy mi mắt tê tê. Đối phương còn chưa động thân, cảm giác nguy cấp bản thân đã đột khởi.

Một chiêu “Phiết Thân Chùy”, lực toàn thân co lại tập trung vào thắt lưng, đoạn toàn lực bung ra tấn công kẻ địch.

Hắn từng tình cờ lĩnh ngộ được đấu pháp hóa lực “gân cốt lỏng, da lông dựng, tâm ý không”, một khi tâm ý trống không thì có thể như câu “gió thu chưa nổi ve sầu đã biết trước”, linh cảm được nguy hiểm còn chưa tới để tránh.

Có điều, đột ngộ lĩnh ngộ trong giây lát khác xa với công phu thực sự có được bằng rèn luyện. Lĩnh ngộ được thì công lực tăng mạnh, sự bạo phát đó chỉ có trong thần thoại và tiểu thuyết. Vương Siêu khi ấy đã lĩnh ngộ nhưng không thể vận dụng trong thực chiến.

Nhưng từ khi luyện công dưới đáy biển, công phu hóa lực của hắn ngày một tiến bộ, có thể nói chỉ còn là thời gian mà thôi.

Chiêu Vân Long Thám Trảo của Đoàn Quốc Siêu tuy ngầm chứa sát cơ, tinh diệu tuyệt luân, nhưng vẫn không thoát khỏi linh giác của hắn.

“Rầm!”

“Phiết Thân Chùy” và Vân Long Thám Trảo giao kích, điểm gặp nhau cách lưng Vương Siêu năm tấc. Đoàn Quốc Siêu vừa tiếp một chùy, liền cảm thấy toàn thân chấn động, khí huyết chảy rần rật.

“Mạnh quá!” Ý nghĩ loáng qua trong đầu Đoàn Quốc Siêu. Gã cũng không kịp nghĩ nhiều, thủ trảo vận ngang toan bóp nát đầu chùy của đối phương.

Nhưng Vân Long Thám Trảo trọng ở chữ “Thám”, nặng nhẹ khôn lường, chạm vào thân người mới phát ra ám lực, nên khi chọi với mãnh chùy tự nhiên yếu thế. Vương Siêu chỉ rung mạnh cánh tay đã gạt một trảo của đối phương bắn ra.

Đoạn cả hai bàn tay hắn liên tiếp phát động. Mặt đất rung rinh, tường nhà chao đảo, “Liên Hoàn Pháo” liên tục đánh ra, xung quan thân gân cốt rùng rùng, chính thức từ đây Vương Siêu giành được thể thượng phong!

Vân Long Thám Trảo vốn là sát chiêu, một chiêu không trúng sẽ bị truy sát trở lại, cũng là do Đoàn Quốc Siêu quá nôn nóng phể bỏ Vương Siêu nên không liệu đến sức chịu đựng của đối phương. Chiêu xuất ra không để lại một chút dự phòng, đến khi đối phương quật lại là lập tức rơi vào thế kẹt.

Đây là nguyên nhân khiến Vương Siêu phải tập luyện một hơi, nén khí lâu dài dưới đáy biển, kết quả của nó là nội tạng của hắn đã trở nên mạnh ngoài sức tưởng tượng, có thể chịu được sát chiêu của đối thủ như Đoàn Quốc Siêu.

Lực pháo chùy của Vương Siêu đã ở vào hàng thiên hạ đệ nhất. Đoàn Quốc Siêu đang bị chấn động đến mức khí huyết nhộn nhạo, chưa kịp bình thân đã bị Liên Hoàn Pháo bức tới, bèn vội thoái lui không dám khinh suất.

Gã muốn bắt chước Vương Siêu, xoay quanh trong không gian rộng rãi của đại sảnh tránh đòn. Nhưng Vương Siêu đâu thể để chuyện đó diễn ra. Sau khi đánh liền ba chiêu Liên Hoàn Pháo, hắn đột nhiên dừng lại, hóa quyền thành chưởng, hai chân đạp bộ, thân hình nhanh lẹ như cá dưới nước, chặn đứng hướng tránh lui của Đoàn Quốc Siêu.

Biến hóa cương nhu trong nháy mắt này chính là “Thái Cực hóa” Bát Quái, mỗi động tác đều hết sức tự nhiên, hoàn mỹ mà không cầu kỳ, có thể gọi là một sáng tạo đặc ý nhất trong đời hắn.

Vừa thấy Vương Siêu chặn trước mặt, Đoàn Quốc Siêu đã biết không hay, nhưng dù sao gã cũng đầy mình kinh nghiệm, không chút rối trí, nhanh chóng vận công phu Thiết Bố Ý lên đến tột đỉnh.

Bộ thể thao trắng thoáng chốc bị lực cơ bắp xé rách. Phụt... một trảo xuất ra. Không quan tâm Vương Siêu biến hóa thế nào, Đoàn Quốc Siêu tung ngay một chiêu Tỏa Hầu, một chiêu Trảo Âm, đánh vào chỗ yếu hại của đối phương.

Vương Siêu không thoái lui, cả hai bàn tay vung lên, một “Trửu Để Chùy” tấn công, một “Chỉ Đương Chùy” bảo vệ phần hạ âm, đối đầu với Đoàn Quốc Siêu.

Đối phương đã luyện thành Thiết Bố Sam, uy lực vô song, nhưng Vương Siêu vẫn thản nhiên lấy cương đối cương, xem Thiết Bố Ý của người lợi hại hay Thái Cực Ngũ Chùy của ta cứng rắn!

Ầm, ầm, ầm...

Mỗi lần chạm chiêu, Đoàn Quốc Siêu đều cảm thấy khí huyết đảo lộn, Thiết Bố Sam lực hình như bị chấn lực mạnh mẽ của đối phương phá tán. Kỳ thực, một khi Vương Siêu đã cướp được thế thượng phong thì thiên hạ không mấy người có thể chống lại hắn.

Một lần nữa chùy biến thành pháo...

Sau khi đẩy lui Đoàn Quốc Siêu, hai bàn tay Vương Siêu thẳng ra, vừa vung vừa xoay chuyển, cước pháp trầm trọng, hùng hồn đột kích, dường như sức lực tàng ẩn trong thân thể giờ đều dồn hết lên từng pháo quyền.

Đoàn Quốc Siêu vẫn tâm tĩnh như nước, dùng chiêu chiết chiêu, vừa chống đỡ vừa nghĩ cách hóa giải.

Liên tục mười mấy pháo quyền, Đoàn Quốc Siêu đang toan thừa cơ phản công. Đột nhiên áp lực nhẹ đi, Vương Siêu như chim én bay vọt lên không, hai chân thay nhau vung lên đạp thẳng vào ngực đối thủ.

“Không hay rồi!”

Đoàn Quốc Siêu theo bản năng tự đưa hai tay che ngang ngực, nhưng vẫn bị Vương Siêu đạp văng đi, rồi nung theo lực bay dẫm lên ngực đối phương, phá tan lớp công phu Thiết Y.

Đoàn Quốc Siêu chỉ cảm thấy sức lực toàn thân như tan chảy, màu xanh đen trên da biến mất... Ngay lúc đó, cước thứ ba điểm lên cổ họng...

Khắc.....!

Lớp Thiết Y đã không còn, lãnh một cú đá xương cổ họng vỡ nát, xương sống cổ cũng vụn ra gãy gục, cả người bay đi đập vào tường rơi xuống, lập tức ngừng thở.

Đoàn Quốc Siêu đã chết!

Chết rất nhanh, không kịp kêu một tiếng, trúng phải chiêu “Phi Mã Đạp Yển” của Vương Siêu, cho dù là người bằng gang thép cũng phải vỡ.

“Đoạn caaaaaa.....!” Thấy Đoàn Quốc Siêu văng đi, Trần Khả thoát tiên còn nghĩ gã chỉ bị thương, giật mình thét thảm. Đoạn cô ta vừa rút súng nhắm Vương Siêu bóp cò, vừa chạy nhào đến Đoàn Quốc Siêu.

Trong lòng Trần Khả, Đoàn Quốc Siêu là một chiến thần bất bại. Mất thấy thần tượng sụp đổ ngay trước mắt, cô ta trở nên hoàn toàn phát cuồng.

Pằng!

Phát súng của Trần Khả cày tung gạch trên sàn nhà, Vương Siêu đã mất bóng từ trước. Đột nhiên một hình bóng xanh lục xuất hiện ngay cạnh cô ta, bàn tay quét ngang một cái.

“Thái Cực Ban Lan Chùy...” Trần Khả mới nghĩ đến, cả người đã bị đánh văng đi, đập vỡ cửa kính bên trái phòng bay tuốt ra bên ngoài, thân thể đầm máu nằm trong đồng kính vỡ, không biết sống chết ra sao.

Thực ra khi giao đấu với Đoàn Quốc Siêu, thể lực hao tổn còn lâu mới bằng khi đấu với Vĩnh Báo, Vĩnh Hạc và hai mật vụ kia, bởi đây dù sao cũng không có súng uy hiếp. Cuối cùng thì Trần Khả cũng rút súng, có điều vì đang hoang mang rối trí nên không thể bắn trúng, Vương Siêu dễ dàng né tránh rồi tấn công trở lại.

Đối phương đã động súng, hắn không thể nường tay. Trước đạn bom còn thường hoa tiếc ngọc, đó chỉ là chuyện trong phim ảnh!

Đồng Lăng bên cạnh cũng tự nhiên rút súng, hầu như cùng một lúc với Trần Khả. Nhưng khi Vương Siêu lạng đến bên Trần Khả thì gã liền ngưng lại, sợ bắn trúng đồng đội, thực ra chính phản ứng này cũng đã quá chậm.

Pằng pằng!

Hai tiếng súng vang lên, bàn tay Đồng Lăng bị bắn thủng, súng rơi xuống đất, chính là Lâm Nhã Nam ra tay.

Đồng Lăng không thẹn là đặc công lão luyện, bàn tay nắm chặt cổ tay, nhún chân nháy mắt nhặt lại khẩu súng. Chính khoảnh khắc đó Vương Siêu đã tiếp cận, chụp tay gã vặn ngược, đoạt súng, mọi chiêu Hồi Thân Chưởng tung ra...

Rốt cuộc Đồng Lăng cũng như Trần Khả, “choang” một tiếng bay ra ngoài, nằm thẳng cẳng trong đồng kính vỡ vụn.

135. Chương 135: Đánh Chết Người Lại Phải Đạo Phó

Quyền thuật nói chung đều chú trọng cước bộ vững vàng. Ngoài một số võ công đặc thù như “Đạn Thoái”, kỹ dư các trường phái khác đều chủ trương chân không rời đất, đá không quá gối. Vì người phải giậm lên đất mới có trợ lực, rời khỏi mặt đất là mất chỗ dựa, thân hình trĩu nặng khó xoay chuyển, gặp phải tình huống bất ngờ là rất dễ trúng đòn.

Nhưng cũng không phải là không có ngoại lệ. Đòn chân mạnh hơn nhiều so với đòn tay, một cước trúng đích cũng ngang với vũ khí hạt nhân, đem ra thi triển không phải người chết thì ta chết. Đa số đòn cước vì vậy đều là để giành cho thời khắc sinh tử.

Phi Mã Đạp Yến của Vương Siêu dùng lực phi của Mã hình, thúc đẩy lực của Pháo quyền, tấn công liên hoàn, đôi khi đối phương không ứng phó nổi liền đột nhiên lắc thân, hiện thể chân lười kéo hình chim yến, cơ thể bay lên phá sự phòng ngự của đối phương, ba cước liên hoàn đá chết tại trận.

Tuy nhiên, uy lực của chiêu này tuy mạnh mẽ vô song nhưng cũng không kém phần nguy hiểm. Một khi tam cước không thể đá chết đối phương thì lúc đó thân người vẫn ở trên không, hết mọi trợ lực biến hóa, hầu như chỉ còn con đường chết.

Tỉ võ với Trình Sơn Minh ở Singapore Vương Siêu đã thi triển Phi Mã Đạp Yến, song rốt cuộc lại không xuất tận chiêu đá chết đối phương. Lý do là vì nhân phẩm của họ Trình, kết quả cả hai đều vui vẻ biến thù thành bạn, kết cục hoàn mỹ. Thực ra nguyên nhân khiến hôm đó hắn dừng chân không phải vì Trình Sơn Minh, mà hết tám phần mười là do tôn kính sư tổ Trình phái Bát Quái, Trình Đình Hoa lão gia.

Trình lão một đời trung liệt, là thần tượng của Vương Siêu, đối với con cháu ông đương nhiên hắn có vài phần cảm tình.

Chỉ đến hôm nay, Đoàn Quốc Siêu chủ tâm giết người trước, vừa bắt đầu đã là Ứng Trảo Thiết Bó Sam, Xà Hạc Bát Đả.... một loạt sát chiêu liên hoàn xuất toàn lực, Vương Siêu sao có thể nường tay? Huống hồ cả Thiệu Tâm Tự không có người nào khiến hắn kính trọng.

Cước thứ hai của Phi Mã Đạp Yến đã phá tan Thiết Bổ Sam, nhưng chỉ cần Đoàn Quốc Siêu kịp thời lui ra ngưng tụ lại sức lực, cũng sẽ không bị tổn thương nặng nề, nên Vương Siêu đã cuất cước thứ ba.

Kết quả Đoàn Quốc Siêu yết hầu nát bét, cột sống cổ cũng gãy tan, cả đầu hầu như văng khỏi thân. Một cước như vậy dù là thần tiên cũng không chịu nổi, không khó hiểu sao Đoàn Quốc Siêu đến một lời cũng không thốt ra được, đứt khí vong thân, bỏ mạng ngay tại trận.

Đoàn Quốc Siêu cũng như Vương Siêu, một quyền có thể khiến bê tông vỡ nát, hầu như đã luyện đến cực hạn của cơ thể người. Sát chiêu xuất ra, nếu trúng đích là ít nhất cũng tàn phế suốt đời, căn bản không có hy vọng hồi phục.

“Mau đến xem ba người này sao rồi! Bác sĩ đâu? Bác sĩ đâu?”

Đồng Lăng trúng đạn của Lâm Nhã Nam, liền sau đó bị Vương Siêu ném văng đi như một bó cỏ, toàn thân ghim đầy mảnh thủy tinh, máu tươi lênh láng. Lâm Nhã Nam cũng không khỏi chột dạ, vội hét to kêu người đến.

Hai bên không ưa nhau ngay từ đầu, giao thủ rõ ràng là điều khó tránh khỏi, nhưng đến mức này thì đúng là không ai liệu đến. Chỉ mười mấy phút đã có người chết người bị thương, tất cả nhân viên và chiến sĩ đứng xem đều kinh hoàng, có điều dù sao họ cũng là quân nhân, không gây ra bất cứ hỗn loạn nào.

Lâm Nhã Nam vừa lên tiếng, một toán y tế trang bị tận răng đã rầm rập chạy tới, đến bên Đoàn Quốc Siêu, Trần Khả và Đồng Lăng tiến hành cấp cứu. Xem ra họ đã chuẩn bị từ đầu, biết lần thí nghiệm này chắc chắn có người bị thương.

Vương Siêu nhìn cảnh tượng tan hoang, liên tục chép miệng lắc đầu. Hắn không biết, chỉ chừng ba phút sau kết quả đã được thông báo đến văn phòng Dương Chính ủy.

“Vâng vâng, thủ trưởng... Đảm bảo không vấn đề gì, chỉ là cọ sát qua lại một chút, sẽ không xảy ra chuyện lớn đâu... Thủ trưởng cứ yên tâm, mấy người họ đều là cao thủ, cao thủ đương nhiên phải biết giới hạn chứ...” Dương Chính ủy cười nịnh bợ, hiển nhiên đang nói chuyện với một cấp trên nào đó: “Thủ trưởng cứ yên tâm, cao thủ cơ mà! Cao thủ không phải là lưu manh đầu đường xó chợ, nóng mắt là vác dao chém lung tung... Chỉ là cọ sát thôi, nhiều nhất cũng chỉ là thương nhẹ, vài hôm là khỏi...”

Nguyên lai, Dương Chính ủy nhớ lại những cảnh giao đấu trong phim kiếm hiệp rồi gán cho Vương Siêu và Đoàn Quốc Siêu, sau đó báo cáo với thượng cấp. Chính lúc ấy ngoài cửa vang lên tiếng gõ gấp gấp...

“Vâng, thủ trưởng... Chúng tôi sẽ báo cáo chi tiết... Vào đi!”

Nhìn anh lính quân y hai tay đeo găng đẫm máu, Dương Chính ủy đột nhiên có cảm giác bất ổn...

“Kết quả thế nào? Ai thắng ai thua? Bị thương có nghiêm trọng không?” Dương Chính ủy vội hỏi dồn.

“Báo cáo Chính ủy, Đoàn Quốc Siêu chết tại chỗ, Trần Khả nội tạng xuất huyết đang cấp cứu, có điều điện tâm đồ rất yếu, chưa qua khỏi giai đoạn nguy hiểm. Đồng Lăng bị bắn trúng cổ tay, toàn thân dính đầy mảnh thủy tinh nhưng rất tỉnh táo, nội tạng cũng không bị thương.” Lính quân y báo cáo thành thực, trên mặt không một chút biểu lộ, hết như một người máy.

“Cái gì? Chết một người, một người chưa qua giai đoạn nguy hiểm?” Cho dù Dương Chính ủy có chuẩn bị đến mấy cũng bị kết quả này làm giật mình. Dù sao ông ta cũng là lão quân nhân, vừa thất kinh liền bình tĩnh lại ngay, vội hỏi: “Vương Trung tá có sao không? Sao lại động đến súng?”

“Thưa Chính ủy, tình hình cụ thể tôi cũng không rõ, có điều Vương trung tá không bị thương.”

“Được, anh đi đi, cố gắng cấp cứu cho Trần Đại úy. Tôi phải đi hỏi thêm cho rõ!” Dương Chính ủy bỗng cảm thấy nóng nực, mồ hôi túa thành giọt trên trán, vội cởi bỏ áo khoác ngoài rồi mới ra khỏi phòng.

“Tôi chỉ muốn họ tử vong một chút, lấy lại thể diện cho Quân ủy, hạ bớt uy phong của Quốc An, sao lại dùng cả súng chứ? Dùng súng là tính chất sẽ hoàn toàn khác! Nếu chỉ là chân tay tử vong, đánh cho tàn phế thậm chí đánh chết cũng được, dùng súng bắn chết thì đúng là tai ương rồi...!”

Lúc Dương Chính ủy đang vội vàng đi dọc hành lang, Vương Siêu đang đứng bên xem mấy quân y chụp bình oxy lên mặt Đoàn Quốc Siêu. Hắn biết không ích gì, bèn khẽ nhắm mắt thở dài một hơi.

“Sao, chẳng lẽ anh ta chết rồi?” Lâm Nhã Nam thu súng, nhìn Vương Siêu vẻ khó tin.

Vương Siêu gật gật đầu. Sắc mặt Lâm Nhã Nam trắng bệch song rất nhanh bình tâm trở lại: “Phiền toái rồi đây, có điều anh cũng không cần lo, phiền toái không lớn đâu!”

“Không phải tôi sợ phiền toái, chỉ là không nghĩ nổi Đoàn Quốc Siêu này vừa ra tay đã hạ ngay sát chiêu. Đối phương muốn giết, hiển nhiên tôi không thể ngửa cổ chờ chết. Thậm chí bây giờ tôi còn thoải mái hơn lúc chưa đánh nhau, cô yên tâm đi!” Vương Siêu nhìn các quân y khiêng ba người đi, dáng vẻ không chút lo lắng, xem ra còn nhẹ nhàng hơn cả Lâm Nhã Nam.

“Chuyện gì vậy? Sao lại dùng đến súng chứ? Tôi đã nói với các anh, dùng tay chân thì thế nào cũng không sao, nhưng đấu súng là khác hẳn rồi!” Dương Chính ủy vừa sai những bước dài vừa nói to, đầu cổ đầy mồ hôi.

“Chuyện là vậy...” Lâm Nhã Nam giải thích: “Vương Siêu và Đoàn Quốc Siêu đấu với nhau không hề dùng súng, khi đã phân thắng bại thì Trần Khả mới bắn trước. Trong phòng khách có camera, Chính ủy xem sẽ biết ngay!”

“Ra là vậy!” Dương Chính ủy nghe Lâm Nhã Nam giải thích, thở phào một hơi: “Mang camera lại đây!”

Băng ghi hình lập tức được mang đến. Dương Chính ủy cầm về văn phòng mở xem, theo dõi kỹ lưỡng từ đầu đến cuối. Đến đoạn tranh cao thấp giữa Vương Siêu và Đoàn Quốc Siêu, ông ta không kìm được khen nức nở.

“Các cậu đi đóng phim võ hiệp được đấy, chắc chắn sẽ trở thành đại minh tinh! Xem trận đấu này, cả người không biết gì như tôi cũng phấn chấn muốn đi học võ!”

Vương Siêu cười nhẹ: “Những người luyện võ chân chính như chúng tôi xem việc biểu diễn là trò sỉ nhục, võ thuật chỉ để động thủ giết địch chứ không phải để biểu diễn!”

“Thật đáng tiếc!” Dương Chính ủy xem xong tâm tình trở lại bình thường, quay đầu nói với Vương Siêu: “Chàng trai, anh hạ thủ tàn nhẫn quá đấy!”

“Không tàn nhẫn thì người nằm kia là tôi!” Vương Siêu bình thản

“Tôi nói đáng tiếc không phải vì Đoàn Quốc Siêu, mà là Lâm Nhã Nam đã nổ súng!” Dương Chính ủy lắc đầu: “Nếu không có phát súng đó, anh và cô ấy hoàn toàn không phải chịu trách nhiệm gì, nhưng bây giờ thì mọi sự gay rồi... Cho dù là nổ súng vì lý do gì, cấp trên cũng sẽ đánh mỗi người năm mươi hèo...!”

Dương Chính ủy quay sang Lâm Nhã Nam: “Cô là chiến sĩ đã qua huấn luyện, sao không khống chế được mình vậy?”

“Chuyện này...” Lâm Nhã Nam lắp bắp: “Là tôi phạm kỷ luật Tổ chức, có điều lúc đó tình huống quá khẩn cấp, tôi không kịp nghĩ...”

“Chuyện này không dễ giải quyết đâu!” Dương Chính ủy nhíu mày.

“Dương Chính ủy, là họ bắn trước, Lâm trung tá cũng chỉ là đáp trả mà thôi. Lỗi không phải ở chúng tôi mà?” Vương Siêu cũng cau mặt.

“Đây là kỷ luật của Tổ chức, bất kể thế nào cũng là hai người đã nổ súng, cấp trên sẽ xử phạt nặng, dù là đáp trả thì cũng phải xử phạt. Anh bắn tôi bắn, không phải là loạn hết lên sao?” Dương Chính ủy nhún vai.

“Nói vậy là cứ đứng yên để họ bắn? Không phải là quá hèn nhát sao?” Vương Siêu bắt bình.

“Trong quân đội không có hèn nhát hay bất công, chỉ có phục tùng!” Dương Chính ủy nghiêm giọng, liếc nhìn Vương Siêu rồi nhẹ nhàng trở lại: “Anh là người trong võ lâm, tuy mang quân hàm nhưng chưa qua huấn luyện chính quy, không biết cũng có thể tha thứ. Tôi nhắc lại, trong quân đội người đánh ta đỡ là chuyện thường, nhưng một khi động đến súng là tính chất sẽ vô cùng nghiêm trọng. Đây là quy định phải tuân theo, không có ngoại lệ. Dùng tay chống đỡ là đánh nhau, nhiều lần cũng chỉ bị giam vài hôm, nhưng dùng súng là binh biến, là bạo động, phải ra tòa án quân sự xét xử. Nếu không có phát súng của Nhã Nam, cho dù đánh chết cả ba người cũng vẫn giải thích được. Nhưng đã động đến súng thì không thể nói trước.”

“Lại có chuyện này à?” Vương Siêu suy nghĩ một lúc, cũng hiểu ra lý lẽ trong đó.

“Giờ tôi phải mang cuộn phim này lên cấp trên, báo cáo tình hình cụ thể. Hai người ở yên trong quân khu, không được đi đâu, đợi cấp trên xử lý!” Dương Chính ủy thở dài: “Đáng tiếc, không có phát súng đó thì tốt quá!”

“Anh cũng không cần quá lo lắng, Với tư cách bạn bè tôi nói với anh thế này...” Dương Chính ủy hạ giọng an ủi: “Công lao của anh rất lớn, chúng tôi sẽ cố gắng bảo vệ anh, một nhân tài như anh đương nhiên chúng tôi không dễ dàng từ bỏ. Tôi đoán lần này cấp trên điều tra, nhiều lắm cũng chỉ xử phạt trên hình thức, sẽ không có gì lớn. Sau đó chắc chắn anh sẽ được thăng cấp... Có điều Nhã Nam thì phiền phức hơn...”

“Nhã Nam có thể gặp phiền toái gì? Nhiều nhất là bị sao?” Dương Chính ủy đã bộc bạch, Vương Siêu cũng tát nước theo mưa: “Có thể để tôi gánh giúp cô ấy không? Dù sao tôi cũng chỉ là một quân hàm hư danh, cô ấy không như vậy.”

“Cao anh vẫn không hiểu ra thế? Khẩu khí giang hồ đâu có thể dùng cho quân đội?” Dương Chính ủy nhăn mặt: “Cái gì mà gánh với không gánh! Chúng ta là người Nhà nước, mà Nhà nước thì có pháp luật quy củ. Ai sai lầm xử lý người ấy, sai đến đâu xử đến đấy. Nếu có thể thay người khác thì loạn hết lên à? Tư tưởng của anh sau này phải thay đổi đi...!”

“Được rồi, hai người hãy về nghỉ! Tôi nói lỏng điều kiện, có thể ra phố nhưng không được rời Hương Cảng, nhận thông báo là phải lập tức quay về. Chuyện nội bộ, chúng ta cũng không nên làm căng...” Dương Chính ủy nhìn Vương Siêu: “Đây là đền đáp của cá nhân của tôi đối với anh, thật đáng tiếc!”

“Tôi là nhân tài, Đoàn Quốc Siêu cũng là nhân tài. Thực sự đáng tiếc!” Vương Siêu đột nhiên lên tiếng.

“Nhân tài đã chết thì không phải là nhân tài, Đoàn Quốc Siêu giờ không còn giá trị nữa...” Dương Chính ủy bỗng đổi giọng cảnh cáo: “Cho nên anh phải ghi nhớ, bất luận chuyện gì cũng không được chết!”

“Đa tạ Chính ủy!” Vương Siêu gật đầu.

Ra khỏi văn phòng, Lâm Nhã Nam đột nhiên chùng xuống “Không ngờ lần này đến Hương Cảng lại xảy ra nhiều phiền toái như vậy. Tôi đoán vài ngày nữa tổ điều tra sẽ đến, lúc ấy không biết còn rắc rối thế nào nữa. Đều tại tôi không tốt...”

Wương Siêu cười nhẹ: “Đừng nghĩ nhiều như vậy! Tôi còn chưa chết thì còn là nhân tài, còn có giá trị thì sẽ không có phiền phức gì lớn... Hương Cảng tôi đã đến một lần nhưng chưa xem được gì, hôm nay đi dạo chút được không...?”

136. Chương 136: Phú Hào Bá Khí

“Thực ra chuyện này xét về công là chuyện nhỏ, nhưng lại gây oán thù lớn với Thiếu Lâm Tự. Vinh Hạc Vinh Báo thì còn đỡ, dù sao cũng là trái pháp luật, một chết một bị thương cũng có thể cho qua. Vinh Tín là người hiểu lý lẽ, sẽ không gây nhiều phiền toái cho anh... Nhưng Đoàn Quốc Siêu lại là chuyện khác hẳn. Anh đánh chết hắn, nếu tôi là Phương trượng thì cũng không nhịn nổi, e là sau này anh sẽ liên tục bị tầm thù. Anh phải cẩn thận, nhất định không được để xảy ra điều gì...!”

Wương Siêu gẩy móng tay, sắc mặt điềm đạm không thay đổi: “Tôi cũng biết họa của mình không nhỏ. Thực ra cho dù không có Đoàn Quốc Siêu, tương lai tôi cũng sẽ xung đột với Thiếu Lâm. Có lẽ tôi cũng không đúng, nhưng qua ba năm mươi năm nữa, với hậu thuẫn của cấp trên Lao Sơn Quyền Quán sẽ phát triển lớn mạnh. Thiếu lâm đối diện với điều đó, cũng không thể không hiểu lý lẽ.”

“Anh nói không sai, thực ra mục đích chủ yếu của họ là vậy. Thế lực Thiếu Lâm quá lớn, cách đây không lâu các bậc đứng đầu trong võ lâm và đại diện của họ đã đến Tung Sơn tập trung, chứng tỏ sắp triển khai đại võ đài. Còn nữa, lần này Thiếu Lâm tụ hội ở Hương Cảng, một số đại minh tinh cũng muốn đưa con mình đến thọ giáo...” (Tin tức cách đây không lâu, một là bậc thầy Hoát Lợi Phi Nhĩ Đức đến tham quan Thiếu Lâm, hai là Tạ Đình Phong và Trương Bá Chi muốn con mình sau này đến Thiếu Lâm luyện võ.)

Lâm Nhã Nam gật đầu tiếp lời: “Thế lực của Thiếu Lâm quá lớn, thậm chí có thể ảnh hưởng đến một số chuyện đại sự. Cho nên để tạo thế cân bằng, không thể không lập ra một môn phái đối ứng. Trong lịch sử thì có Võ Đang, nhưng Võ Đang dần dần lại trở thành truyền thừa bí mật. Tổ chức không hợp lý, lại có quá nhiều chi phái khác nhau, nội bộ mâu thuẫn căn bản không thể gánh vác nổi. Cho nên chỉ còn cách phát triển Lao Sơn...”

Những lời Lâm Nhã Nam, Vương Siêu hiểu rất rõ. Tình hình Võ Đang, khi qua lại với Trần Ngải Dương hẳn cũng nghe được khá nhiều. Võ Đang thực ra hoàn toàn không thống nhất như trong tiểu thuyết mà có rất nhiều tiểu môn phái cạnh tranh nhau, chẳng hạn pháp môn “Điều Thiêm Kinh” của Trần Ngải Dương chính là một nhánh tên gọi Kim Thiêm Phái của Võ Đang. Ngoài ra còn có “Bôn Ngưu Kinh” thuộc Thanh Hư Môn, rồi “Thuần Dương Kiếm”, “Cửu Cung Chưởng”, “Ngũ Lôi Chưởng”, “Hong Sa Thủ”, “Võ Đang Thiết Bó Săn”, “Ma Giáp Công”, “Thiết Sa Chưởng”, “Thiểm Điện Thủ”... toàn những công phu bí truyền ủa cả nội ngoại gia, có loại luyện nuốt khí vận động nội tạng, có loại luyện gân cốt phối hợp châm cứu, Trung được luyện toàn thân... đủ các chi phái khác nhau.

Muốn đến Võ Đang học võ công mà chính diện đi tìm đạo sĩ, đến chín phần mười là sẽ không bao giờ toại nguyện. Bởi cao nhân chân chính của Võ Đang đều ẩn tàng bí mật, ví như đạo sĩ chủ trì chính diện nói không chừng là một sinh viên đã tốt nghiệp đại học, một thể đứng tấn cũng không biết. Trong khi ông chủ cửa tiệm thuốc lá dưới chân núi, viên cảnh sát giao thông quen hay người giáo viên dạy thể dục trong trường... nói không chừng mới là những cao thủ Võ Đang thực sự.

Các chi phái nhỏ của núi Võ Đang, cá loại võ công của núi Võ Đang kế thừa đặc tính thần bí, phiêu dật, kín đáo, thâm tàng, thần long thấy đầu không thấy đuôi của Đạo gia. Ly tán như vật, thử hỏi sao có thể hỗ trợ nhau được? Căn bản chi nào cũng cho rằng mình là nhất, không ai chịu ai, cuối cùng như bó đũa bị ném mỗi cái một nơi, mất hết sức mạnh tổng thể ban đầu.

“Võ công Võ đang thực sự cũng có chỗ hay, thâm tàng không lộ ra cho người đời, tuy không xác lập thế lực lớn nhưng bấy nhiêu triệu đại đều không gặp qua bình hòa. Thiếu lâm thì khác hẳn, không biết đã bị thiêu trụi mấy lần rồi, đó cũng là chỗ khác nhau trong văn hóa của hai phái Phật, Lão!” Vương Siêu cảm thán.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện: “Võ công Thiếu Lâm thực ra đã thất truyền trong thời Cách mạng văn hóa, sau này mới được các cao thủ tục gia trong dân gian trùng hưng, truyền thừa trở lại. Danh tiếng Thiếu Lâm thời mở cửa gần đây nổi lên phần nhiều do Vĩnh Tín, người này tuy không biết võ công, nửa đời mới xuất gia, nhưng thực sự là một nhân tài lớn. Phát triển kinh tế, thiết lập quan hệ, một tay làm mưa làm gió, đúng là một nhân vật lợi hại!”

“Thế mới nói, Quyền quán chúng ta hiện còn thiếu một thiên tài tổ chức kiểu Vĩnh Tín. Anh chỉ là nhân tài về võ thuật, kinh tế nói thẳng ra là không thông, tôi cũng còn lâu mới bằng Vĩnh Tín. Huống hồ tôi tham gia chỉ là tạm thời, sau này phải quay về quân đội...” Giọng của Lâm Nhã Nam nghe như có vài phần lưu luyến.

Có điều Vương Siêu nghe nhưng không ra, chỉ hơi nhú mày: “Nhã Nam này, cô biết cấp trên còn kế hoạch đưa một vài cao thủ nào đó đến hợp tác với tôi không? Dù sao cũng không thể để tôi một mình đối phó Thiếu Lâm được!”

Lâm Nhã Nam lắc đầu: “Tôi cũng không rõ, nhưng sắp xếp thì chắc chắn là có. Tôi chỉ nghe nói cấp trên đang tìm một số cao thủ các môn phái bí mật tản lạc của Võ Đang.”

“Được rồi, chúng ta nên về phòng thay đồ đi. Bất kể cô mua gì hôm nay, mọi thứ sẽ do tôi thanh toán!” Có lẽ đây là lần đầu Vương Siêu xuất đại ngôn.

“Đây là anh tự nói đấy nhé, mà anh là ông chủ lớn còn gì! Tôi chỉ là một sĩ quan nhỏ nhoi, cả tiền lương lẫn phúc lợi cộng lại còn lâu mới đủ để hoang phí. Hôm nay phải ghè anh một trận tới số mới được...!” Lâm Nhã Nam nháy nháy mắt.

Lâm Nhã Nam nói không ngoa, Vương Siêu là chủ tịch Tập đoàn Thiên Tinh, vốn cả ức vạn, có thể xem là phú ông siêu cấp. Gần đây Thiên Tinh phát triển rất thịnh vượng ở tỉnh S, ngoài mạng lưới kinh doanh trực tiếp còn có cổ phần trong khá nhiều ngành siêu lợi nhuận.

Thông qua Quân ủy, Tào Nghị cử khá nhiều phái viên đến quản lý, nắm giữ nhiều mảng kinh doanh của Thiên tinh, cũng nắm giữ nhiều cổ phần của tập đoàn, nhưng phần còn lại của Vương Siêu vẫn rất lớn.

Gần đây Vương Siêu có vài lần nói chuyện với Diêu Hiểu Tuyết, được biết họ bỏ vốn mua lại một xí nghiệp quốc doanh trong tỉnh, tổng tài sản Tập đoàn sau đó lên cao đến mức khó tưởng. Hơn nữa Diêu Hiểu Tuyết còn được chọn là Đại biểu nhân dân trẻ, Ủy viên mặt trận của tỉnh, danh tiếng hiện giờ có thể nói là ho mưa gọi gió, rải đậu thành binh ở tỉnh S, uy phong hơn cả Vương Siêu trong giới võ thuật Đông Nam Á.

Lâm Nhã Nam thì khiêm tốn hơn rất nhiều. Tuy vốn đầu tư vào võ quán danh nghĩa là do cô quản lý nhưng tất cả đều có thủ tục nghiêm ngặt, Quân ủy trực tiếp phái người giám sát, đối chiếu tài khoản để phòng tham ô, có điều đương nhiên cô không hề tham ô.

Ở một thành phố quốc tế như Hương Cảng, tiêu tiền như ném tiền, với lương tháng và phúc lợi của mình Lâm Nhã Nam thật sự khó mà vung tay nổi.

“Được, cô muốn mua gì lát nữa cứ thoải mái!” Vương Siêu và Lâm Nhã Nam chia tay về phòng. Vương Siêu nhanh chóng thay quân phục, mặc một bộ D&G rồi ra cổng ngồi đợi.

Đợi cả nửa giờ Lâm Nhã Nam mới ra. Vừa nhìn thấy Vương Siêu đã sáng cả mắt (nuốt nước bọt ừng ực???), Lâm Nhã Nam cố ý trang điểm kỹ càng, chiếc váy lụa xanh nhạt trên đầu gối, lộ đôi chân trắng như ngọc, thân hình mảnh dẻ phẳng phất khí chất một minh tinh cổ điển, thêm vào chút nghiêm nghị kiêu hãnh của sĩ quan quân đội... Sự hòa quyện đặc biệt đó càng khiến nam nhân nảy sinh một cảm giác chinh phục khó nói lên thành lời.

Xem ra sự kỳ công này phần lớn là vì Vương Siêu. Bình thường mặc quân phục không trang điểm, Vương Siêu chỉ cảm thấy Lâm Nhã Nam đẹp hơn người khác một chút, nhưng sau khi cô trang điểm lên hẳn cũng phải thán công nhận, rõ ràng Lâm Nhã Nam không thua bất cứ người mẫu hay diễn viên nào.

“Đi thôi, tôi tính lấy xe của Dương Chính ủy nhưng ngại biển số sẽ gây chú ý, không khéo lại bị đám săn ảnh bám theo. Nếu bị lên báo sẽ ảnh hưởng đến bộ đội ở Hương Cảng, đành gọi taxi vậy!” Lâm Nhã Nam đi đến, rất tự nhiên khoác tay Vương Siêu, thân mật như một cặp tình nhân thực sự.

Ra khỏi cổng, họ vẫy một chiếc taxi đi thẳng đến Đồng La Loan, thiên đường mua sắm của Hương Cảng.

“Phiền cô gói bộ đồ này lại, gửi đến địa chỉ đây!”

.....

“Vương Siêu, tôi đeo chiếc vòng tay này đẹp không?”

Lâm Nhã Nam thử một lúc năm sáu bộ váy áo. Vương Siêu thấy bộ nào cô cũng thích liền rút thẻ thanh toán cả một lượt, cho gói chuyển đến văn phòng Quân khu.

Trước quầy nữ trang, Lâm Nhã Nam cầm một chiếc vòng ngọc lam đeo vào tay, lắc lắc, điệu bộ hạnh phúc như Vương Siêu thực sự là bạn trai của cô vậy.

“Đẹp lắm!” Vương Siêu thực thà nhận xét rồi lập tức quét thẻ, thản nhiên như không. Thậm chí cả những cô bán hàng vốn gặp đủ loại người cũng nhìn theo họ dò xét, có vẻ như công tử con nhà giàu đang bao nữ minh tinh nào đó...

“Đi thôi, chúng ta đến xem mỹ phẩm!”.....

Mười mấy bộ váy áo, năm sáu món trang sức tốn cả vài chục vạn, Vương Siêu không chút nhú mày, rất có phong cách một ông chủ mỏ than Sơn Tây.

(Tại Trung quốc, danh từ “Chủ mỏ than Sơn tây” dùng để chỉ các trọc phú mới nổi)

Hắn có rất nhiều tiền trong thẻ là do lần trước thắng Trương Uy được tiền, một trăm triệu sung vào vốn của Thiên tinh, năm mươi triệu giữ lại cho cá nhân.

Vương Siêu lúc nhỏ sống rất vất vả, nhà nghèo gần như tận dưới đáy xã hội nên có một thích thú đặc biệt với tiền. Thậm chí có lúc vì mười vạn đồng hán đã nổi lòng hiếu sát với Tào Nghị, cũng là do nghèo khổ mà ra.

Tuy nhiên, cùng với võ công dần thâm hậu, công phu dưỡng khí cũng tiến bộ, lòng ham muốn tiền bạc ngày càng trở nên mờ nhạt. Có điều từ khi Tào Nghị nhúng tay vào Thiên Tinh, biến công ty thành tập đoàn lớn, Vương Siêu cảm thấy tiền là một sức mạnh không thể phủ nhận nên cũng để tâm, tự cất giữ riêng cho mình khá nhiều.

Bất cứ ai sở hữu năm mươi triệu tệ trong thể, đều có cảm giác giàu có thoải mái.

Ở giữa trung tâm mua sắm lớn, người qua kẻ lại nườm nượp, Vương Siêu chợt cảm thấy một sự tự đắc vô tả, giống như ngọn núi cao nhìn xuống đám núi thấp. Cả những người bên cạnh cũng cảm thấy khí thế bá vương của hắn, không khỏi phải liếc mắt nhìn.

Đây không phải khí thế võ công, thuần túy là sự phô trương của tiền bạc!

Người có võ công cao siêu, tự nhiên toát lên một loại khí thế. Người có quyền lực lớn, tự nhiên toát ra sự uy nghi.

Người có nhiều tiền, nhiều đến mức bất kể là ai cũng có thể dùng tiền đập chết, tự nhiên cũng mang một khí thế bá vương thiên hạ vô địch.

Lâm Nhã Nam tay đeo chiếc vòng ngọc lam, cổ mang sợi dây chuyền kim cương lấp lánh, len lén liếc nhìn Vương Siêu, trong lòng cũng có chút bất an.

“Tiền nhiều như nước, võ công cao siêu, lại là người sát cánh trong công tác, nếu là bạn trai thì tốt biết mấy!” Lâm Nhã Nam rất nghiêm túc giới thiệu nhưng dù sao vẫn là một cô gái độc thân. Được mua sắm thoải mái, tâm tình cô ngày càng lâng lâng, rõ ràng đã hoa mắt lên rồi!

“Bốn cô nương bình thường ghét cay ghét đắng những kiểu bà lớn cô chiêu, đánh chết cũng không thèm quan tâm. Nhưng hôm nay thử một lần, hình như cũng không tồi... Thích gì thì mua nấy, muốn gì cầm nấy, trời cũng chỉ đến có vậy, thực là thích thú...!” Trong đầu Lâm Nhã Nam nghĩ lung tung. Cô đã nỗ lực bản bị thương Đồng Lăng, theo Điều luật quân đội chắc chắn sẽ gặp phiền toái lớn. Có điều hôm nay được mua sắm thoải mái, chỉ nửa buổi chiều là đã quên hết mọi thứ, thành ra ngấm thích thú cuộc sống xa hoa.

“Không được rồi, nếu cứ như vậy liệu có bị viên đạn bọc đường của chủ nghĩa tư bản trúng không?” (hahahahaha) Đột nhiên cảm thấy đồng tình những nữ phú hộ hay con gái nhà giàu, Lâm Nhã Nam trong lòng thầm lo sợ.

Tất cả những mâu thuẫn ấy Vương Siêu đều không biết, chỉ lẳng lặng để Lâm Nhã Nam khoác tay dẫn vào khu mỹ phẩm cao cấp. Vương Siêu không lạ gì mỹ phẩm, vì Trương Đồng người quen cũ của hắn đã từng là Giám đốc bán hàng tại năm tỉnh miền nam của thương hiệu nổi tiếng thế giới Chanel.

“Đây có đủ các nhãn hiệu danh tiếng. Cô chọn đi, càng đắt càng tốt. Tôi có tiền mà, chỉ chọn loại đắt thôi nhé!” Vương Siêu đùa. Chớp mắt khí chất bá hộ lại phát lên, ông chủ mỏ than Sơn Tây hiện ra ngang bằng lớp quý tộc có hàm dưỡng.

“Cảm giác lắm tiền này mình lần đầu mới thấy, so với khí thế võ công cũng có nhiều chỗ dụng lắm!” Vương Siêu quả thực rất thích thú, giống hệt một đứa trẻ.

.....

“Ở đâu ra cái giọng bá hộ như vậy? Thô tục quá!”

Thì ra trong khách sảnh không chỉ có riêng một mình họ, còn mấy cô gái xinh đẹp đang yên lặng chọn đồ. Đột nhiên tiếng của Vương Siêu vang đến bên tai, họ cùng nhún mày tỏ vẻ khinh bỉ.

Một cô gái khí chất cao quý như thiếu phụ dòng dõi bỗng dừng bước nhìn sang, chợt thốt: “Vương Siêu?”

“Hả, ở đây cũng có người quen sao?” Vương Siêu nghe tiếng gọi nhìn qua, đoạn cũng sáng mắt lên: “Trương Đồng?”

137. Chương 137: Cảm Nhận Nội Công Cả Trong Lúc Đại Tiểu Tiện

“Ngài Vương Siêu, Tổng giám đốc Tập đoàn Thiên Tinh, là một trong những đối tác quan trọng của tôi!” Trương Đồng nhìn Lâm Nhã Nam đi sau Vương Siêu, trong mắt thoáng lộ vẻ khó hiểu nhưng nhanh chóng bình thường trở lại, cất giọng giới thiệu rất thân thiết.

“Hừ, chỉ là hạng phàm phu tục tử, chẳng có chút giáo dục gì. Đồng tử, sao chị lại hợp tác với hạng người này? Nhìn cô gái đi sau hẳn ta đi, toàn thân lông la lông lánh, rõ ràng đều là đồ mới mua, thật kệch cỡm!” Cô gái nói khê, vì còn khá xa nên Vương Siêu không nghe thấy.

“Linh Nhi, mắt em sao rồi vậy? Không phải em đang tập Không Thủ Đạo sao? Chị đang giới thiệu cho em một cao thủ thực sự đấy!” Trương Đồng cười cười, vỗ tay cô gái nói bằng một giọng bí mật, đoạn bước ra đón Vương Siêu.

“Cao thủ thực sự à?” Cô gái trẻ còn chưa định thần thì Trương Đồng đã đi khỏi.

“Cô cũng đang ở Hương Cảng?” Vương Siêu và Trương Đồng đã khá thân, gặp mặt ở đâu cũng không cần khách sáo. Nói cho cùng, hẳn còn nợ nữ nhân cao quý xinh đẹp này nhiều ân tình khó trả.

“Tôi đến Hương Cảng bàn công việc làm ăn, rảnh rỗi đi dạo một chút. Còn anh sao lại ở đây? Nghe nói sau khi anh tỉ võ thắng Trương Uy đã đến Sơn Đông mở quyền quán, đúng không? Lại là kế hoạch gì vậy?” Xem ra Trương Đồng rất rành mọi việc của Vương Siêu.

“Một lời khó nói hết lắm!” Vương Siêu đang nghĩ xem phải giải thích thế nào thì Trương Đồng vội đưa tay: “Thế thì đợi chút hãy nói! Vị này là...?” Cô ta nhìn sang Lâm Nhã Nam.

“Đây là trợ lý của tôi!” Vương Siêu đáp ngay.

“Chào chị, đại danh Trương tổng tôi đã nghe nhiều, nữ doanh nhân thành đạt nhất tỉnh S. Tôi họ Lâm, chị gọi là Nhã Nam cũng được!” Lâm Nhã Nam rút cuộc cũng là nhân tài được đào tạo chính quy, gặp việc liền từ bỏ ngay vẻ tiểu thư mua sắm, xử sự rất chừng mực.

Viên đạn bọc đường của chủ nghĩa tư bản hóa ra mới chỉ sượt nhẹ qua da!

“Hoá ra là Nhã Nam muội muội...” Trương Đồng mỉm cười thân thiện: “Qua đây với chúng tôi đi!”

Nhìn hai người đến ngồi xuống chiếc sa-lông bên cạnh, thiếu nữ họ Hoắc khê hừ một tiếng, liếc xéo Vương Siêu, đoạn bẻ ngón tay kêu răng rắc.

Trương Đồng nói gã trai kia là một cao thủ thật sự, xem ra cô ta hoàn toàn không tin.

Vương Siêu vốn không để ý đến người nào khác ngoài Trương Đồng, vừa ngồi xuống đã nói: “Lần này tôi đến Hương Cảng theo lời mời của Thiếu Lâm Tự, tham gia buổi tiệc mừng trước khi cổ phiếu của họ lên sàn chứng khoán Mỹ. Mà tin này cô đã biết chưa?” Với Trương Đồng, những điều có thể nói hẳn đều không hề giấu diếm.

“Cái gì, anh mà được Thiếu Lâm mời sao?” Trương Đồng còn chưa kịp trả lời, thiếu nữ họ Hoắc đã kêu lên kinh ngạc. Điện bộ cô ta lúc đó không còn một chút nào vẻ thượng lưu thực nữ.

“Vị này là...?” Vương Siêu cau mày nhìn cô gái rồi quay ánh mắt dò hỏi sang Trương Đồng.

“À, tôi quên giới thiệu...” Trương Đồng bật cười khanh khách: “Vị này là Hoắc Linh Nhi, bạn tôi. Hoắc Linh Nhi, đây là Vương Siêu tiên sinh, không những là Tổng giám đốc Tập đoàn Thiên tinh mà còn là Quán trưởng Lao Sơn Quyền Quán ở Sơn Tây đó.”

“Hoắc Linh Nhi? Có phải là Tam tiểu thư của Tập đoàn Hoắc thị không?” Vương Siêu nhíu mày suy nghĩ: “Không Thủ Đạo huyền đại nhị đẳng, nhưng thực lực đã đạt tứ đẳng. Hình như đã đoạt chức nữ quán quân trong hội thao Liên minh Không Thủ Đạo Châu Á? Công phu thật không tồi!”

“Quán trưởng Nội gia quyền quán Lao Sơn...?” Chức Tổng giám đốc Tập đoàn Thiên Tinh của Vương Siêu chỉ đủ cho Hoắc Linh Nhi một cái xịt mũi. Thiên Tinh chỉ là một tập đoàn đại lực, tại Hương Cảng không ai biết đến, rõ ràng là một công ty bé con. Trong xã hội bây giờ, một công ty may túi xách quèn cũng gọi là cái gì Hoàn Cầu, Quốc Tế, Á Châu, đủ thứ. Nhưng cái danh “Quán trưởng Nội gia quyền quán Lao Sơn” vừa được Trương Đồng nói ra lại khiến cô nàng ngẩn người suy tư, hình như đang nhớ lại điều gì đó...

“Sao anh biết Linh Nhi?” Trương Đồng kinh ngạc nhìn Vương Siêu.

“Tôi và Trần Ngải Dương tiên sinh của Tập đoàn Trần thị Singapore là bạn thân. Tiểu muội Trần Bân của anh ta có công ty địa ốc ở Hương Cảng, bản thân cũng là cao thủ Thái Cực Quyền. Lúc trò chuyện thỉnh thoảng cô ấy nhắc đến Hoắc tiểu thư, cô vừa giới thiệu là tôi nhớ ra ngay.”

Đúng là Vương Siêu nghe nói đến Hoắc Linh Nhi trong lúc trò chuyện với Trần Bân, cô tiểu thư này là cháu gái của Hoắc lão gia, Chủ tịch Tổng hội Hoa thương Hương Cảng. Bản thân được thừa kế một gia sản kếch xù, thuộc vào hàng nữ đại phú hộ, nhưng Hoắc tam tiểu thư lại rất bạo lực, thích đánh giết, đã học Không Thủ Đạo chính tông ở Mỹ, trình độ khá không tồi.

Vương Siêu nghe Trương Đồng giới thiệu liền nhìn qua một lượt, thấy cô gái này mặt mũi rất sắc xảo xinh đẹp nhưng xương cánh tay to thô, bàn tay cũng có nhiều nốt sần, chứng tỏ đã qua luyện tập khắc khổ.

“Ái chà...!” Hoắc Linh Nhi đột nhiên kêu to, đứng phắt dậy như muốn nhe nanh múa vuốt khiến tất cả đều giật mình. Cô ta hướng đến Vương Siêu, mắt sáng lấp lánh: “Anh chính là Hình Ý Đại sư Vương Siêu, Quán trưởng Nội gia quyền quán Lao Sơn Thanh Đảo, từng đánh chết thiên tài võ đạo Nhật Bản Diệp Huyền phải không?”

“Chuyện tôi đánh chết Diệp Huyền, sao cả Hương Cảng cũng biết vậy?” Vương Siêu vừa nghe đã rất tò mò.

“Diệp Huyền người này tôi có biết, đồ đáng chết! Lúc ở Nhật tôi đã gặp qua hắn, võ công rất lợi hại, ra tay là ít nhất phải đánh người tàn phế. Thế mà anh đã đánh chết hắn, chẳng trách Trần đại ca thân với anh!” Hoắc Linh Nhi nói xong nhìn Vương Siêu vẽ dò xét, rõ ràng đã có ý muốn đấu thử, bộ dạng hệt như một cô nữ sinh nghịch ngợm ngông cuồng.

“Vương Siêu đại sư, hy vọng có thể thỉnh giáo!” Cô nàng đột nhiên trở nên nghiêm nghị, đoạn khẽ cúi người. Dáng bộ nữ sinh lập tức biến mất, có chút phong độ của bậc cao thủ.

Có điều Vương Siêu nhìn qua, thấy Hoắc Linh Nhi chân lông da dễ tuy rất căng nhưng có nhiều vết cháy sạm, rõ ràng chỉ luyện ngành công ngoại gia, không hiểu gì những tinh yếu của nội gia.

“Linh nhi, đây là nơi kinh doanh đại chúng, để bọn săn ảnh chụp được thì phiền lắm!” Trương Đồng chau mày lắc đầu. Mấy cô bạn gái vội vàng kéo thiếu nữ đang hăng tiết này lại, có điều ánh mắt vẫn hiếu kỳ nhìn Vương Siêu.

“Không sao! Vương Siêu đại sư, tôi và ngài sau này khó có hy vọng tái ngộ. Bên kia có không gian rất yên tĩnh, có thể chỉ giáo cho tôi chứ?” Hoắc Linh Nhi kỳ kèo bằng được.

“Được thôi!” Nhìn bộ dạng si mê của Hoắc Linh Nhi, Vương Siêu gật đầu.

“Hay quá!” Hoắc Linh Nhi lập tức đi trước dẫn đường, đưa Vương Siêu đến một góc lớn sang trọng: “Các vị không cần đi theo, tôi và Vương đại sư một lúc nữa sẽ ra.”

“Để Linh Nhi đi!” Trương Đồng nhìn Lâm Nhã Nam và mấy cô bạn gái, ra hiệu.

Qua mấy khu bày toàn pha lê đắt tiền, quả nhiên hiện ra một khu vực yên tĩnh vắng vẻ, rộng chừng hai mươi mét vuông.

“Vương Siêu đại sư, xin mời!” Hoắc Linh Nhi đứng lại, hơi cúi người làm động tác khởi động, một tay giữ mặt và ngực, tay kia đột nhiên chém xuống, không khí bị xé ra kêu vùn vụt.

“Khá lắm, ngoại công thuần túy, có thể luyện đến một tay xé gió như vậy, cô gái này đúng là nhân tài!” Vương Siêu xia ra hai ngón, kẹp đúng cổ tay vừa chém xuống của Hoắc Linh Nhi.

Hai ngón tay của Vương Siêu chẳng khác chiếc kim thép, Hoắc Linh Nhi rút thế nào cũng không ra.

“Vương Siêu đại sư, hi vọng ngài có thể nhận tôi làm đệ tử!” Hoắc Linh Nhi thử mấy lần không được biết là lợi hại, đột nhiên người mềm ra, bái xuống.

“Cái gì, nhận cô làm đệ tử?” Vương Siêu kinh ngạc: “Vừa gặp mặt đã đòi bái sư, đừng đùa quá thể chứ!” Nói như vậy nhưng hần đã cảm thấy, cô gái này một khi đã quyết thì sẽ làm đến cùng.

“Nếu ngài không nhận tôi làm đệ tử, tôi sẽ không đứng dậy!” Thái độ Hoắc Linh Nhi quả nhiên rất kiên quyết: “Ngài đã đánh chết Diệp Huyền, bức được một trong Quảng Đông Tam Hổ là Trương Uy sư phụ nhảy xuống biển, lại đánh chết cả đại đồ đệ của Từ Chấn sư phụ Tiểu Tỷ Thánh mà Từ Chấn ngay việc tìm ngài báo thù còn không dám. Cả Trần Ngải Dương ca ca và Hoa Hưng Hội mở cuộc tử võ cũng muốn ngài giúp sức. Võ công ngài đệ nhất thiên hạ, từ lâu tôi đã nghe danh, hi vọng có thể nhận tôi làm đồ đệ!”

“Con bé này dai như miến đậu xanh ấy nhỉ!” Vương Siêu đột nhiên thấy thật phiền phức. Chỉ là nổi hứng đi mua sắm, chỉ là vô tình gặp Trương Đồng, ai ngờ lại mắc vào một chuyện thế này.

“Được rồi, đứng dậy đi! Tôi còn có việc, nếu thật sự muốn bái tôi làm sư phụ thì cô hãy trực tiếp đến quyền quán gặp mặt. Không Thủ Đạo của cô rất tốt nhưng là công phu của ngoại môn, chưa nắm được bí quyết nội gia. Giờ tôi truyền cho cô một bí quyết nội gia, tập trong nửa năm. Tập được hãy đến Lao Sơn, nếu luyện không được thì đừng đi!” Vương Siêu đột nhiên nghĩ ra một cách để thoát khỏi “sợi miến”.

“Bí quyết gì ạ?” Hoắc Linh Nhi vui mừng đứng lên.

“Tôi nhìn tay cô thấy khớp rất to, da cũng không đẹp. Đó là hệ quả của việc luyện công ngoại gia, dùng mỹ phẩm cũng không ích gì. Cô xem da tôi đây, còn mịn hơn cả da cô...” Vương Siêu đưa bàn tay ra, quả nhiên mịn màng trắng bóng.

Đột nhiên hần nắm tay phát lực, lập tức những lỗ chân lông sù lên, xù xì như những hạt đậu xanh dày đặc, hết sức đáng sợ.

“Đây là gì vậy sư phụ?” Hoắc Linh Nhi nổi da gà, vẫn không quên gọi một câu “Sư phụ”.

“Chà, chớ vội gọi tôi là sư phụ!” Vương Siêu vội đính chính: “Đây là một điểm tinh yếu của nội công, chính là ba chữ Bì Mao Công. Luyện đến trình độ như tôi, làn da cũ của cô sẽ tróc đi trở nên láng bóng, xương khớp cũng nhỏ lại, nhưng mật độ xương sẽ cao lên, cứng ngang sắt thép.”

“Làm sao mới có thể khiến lông tóc dựng lên?” Hoắc Linh Nhi vội hỏi.

“Để dựng được lông tóc, trước tiên phải điều khiển được Đan Điền, Vĩ Truy...” Vương Siêu suy nghĩ một lát: “Huyết Đan Điền nằm ở bụng dưới, muốn điều khiển được đầu tiên phải cảm nhận được nó. Muốn cảm nhận được, không lúc nào thích hợp hơn khi đại tiểu tiện. Người ta tiểu tiện thường rất dễ rung mình, một khi rung mình là lông tóc toàn thân dựng lên. Cũng như vậy, khi đại tiện thì hậu môn kéo động Vĩ Truy, rất dễ rợn lông da. Bất kỳ nội công nào của quyền thuật cũng bắt đầu từ lĩnh ngộ khi đại tiểu tiện. Cô cứ tập đi sẽ có kết quả, chớ cho là thô bỉ mà sự thực là như vậy!”

Lời Vương Siêu tuy rất khó nghe nhưng thực sự đã nói ra chỗ tinh yếu trong quyền thuật. So với những cách diễn đạt hoa mỹ như “Động thủy hỏa” hay “Khí trầm Đan Điền”... đều rõ ràng thực tiễn hơn gấp vạn lần.

“Hóa ra là như vậy! Chẳng trách các sư phụ trước không dạy tôi, là do không nói nổi mà!” Gương mặt Hoắc Linh Nhi thoát đầu đỏ tía, nhưng suy nghĩ một lúc lại gạt gù đồng tình, thật thà đáp lại.

“Được rồi, chỗ tinh yếu của nội công tôi đã nói với cô. Hãy về nhà tự lĩnh ngộ, có thành quả thì đến Lao Sơn, tôi sẽ chính thức nhận cô làm đệ tử!” Vương Siêu thở ra một hơi dài, chỉ muốn thoát khỏi thiếu nữ rắc rối này.

“Sư phụ, nghe nói Phương trượng Vĩnh Tín của Thiếu lâm và rất nhiều võ tăng khác đã đến Hương Cảng, không biết sư phụ đã gặp họ chưa? Võ công của họ có ghê gớm không? Sư phụ đã cùng họ giao đấu chưa vậy?” Hoắc Linh Nhi từ ra mặt chống đối thoát cái đã biến thành cái đuôi của Vương Siêu, thấy hần đi ra liền vội bám theo ngay.

“Hoắc tiểu thư này xem ra rất rành chuyện trên giang hồ. Tin mình đánh chết Diệp Huyền, đấu với Trương Uy, cả chuyện tử võ thay Trần Ngải Dương ở tận Singapore cũng biết...!” Vương Siêu thầm nghĩ.

138. Chương 138: Truyền Nhân Y Bát

“Đan Điền” thực ra là thứ rất huyền diệu, không phải là cơ quan trong thân người, cũng không phải bắp thịt hay xương cốt. Người người đều nghe nói đến Đan Điền nhưng không ai biết cụ thể nó là gì.

Những điều Vương Siêu nói với Hoắc Linh Nhi vừa rồi đúng là tinh yếu của nội gia chính tông. Một trong những nguyên tắc chủ yếu của nội gia là “Bì Mao Công”, muốn Bì Mao Công, cơ bản nhất là phải làm được “Khí Trầm Đan Điền” và “Đề Động Vĩ Chuy”!

Đan điền không phải toàn thể bụng dưới, mà là vị trí bụng dưới cách rốn chừng ba thốn, nối liền mật thiết với hạ âm. Con người khi tiểu tiện thường rung mình, lúc đó toàn thân rung mạnh, lông da sồn lên như gà chọi. Đó là trong vô ý thực hiện được “Khí Trầm Đan Điền”!

Nước tiểu tự nhiên bị ép xuống bài tiết ra ngoài, kéo theo khí trầm, khí trầm đến Đan Điền da lông sẽ dựng lên.

Cũng vậy, người ta khi đại tiện phải kéo động cơ hậu môn, cơ hậu môn động sẽ vô ý kinh động đến huyết Vĩ Chuy, da lông cũng có thể dựng lên.

Hai nơi Đan Điền và Vĩ Chuy thực sự là hai đại kinh mạch chủ yển trong cơ thể, chính là hai mạch “Nhâm, Đốc” lưng danh trong tiểu thuật võ hiệp. Vương Siêu nói Hoắc Linh Nhi có thể lĩnh ngộ được tinh yếu của nội gia từ đại tiểu tiện, chính là một lời chỉ rõ thiên cơ, rất rõ ràng dễ hiểu.

Nếu là những thầy dạy võ ngoại môn khác, cho dù hiểu đạo lý này cũng không thể nói ra, vì nó quá thô tục. Giảng giải nhiều nhất cũng chỉ dùng những thuật ngữ như “Khí Trầm Đan Điền”, “Thực Phúc” hay “Động Thủy Hỏa”, mơ mơ hồ hồ như vậy thôi.

Nếu là người hiểu biết kiên nhẫn, nhiều nhất cũng chỉ nhắc đến chữ “đề” (nhắc lên) rồi để tự lĩnh ngộ. Lĩnh ngộ được xem như thiên tư thông minh, lĩnh ngộ không được xem như không có tư chất.

Thực ra thiên tư của con người không chênh lệch nhau quá nhiều, quan trọng là sự phụ có nói rõ hay không, thêm vào đó là sự cố gắng của bản thân, có dụng tâm không, có nhập thần không mà thôi.

Chỗ tinh yếu của nội gia, nếu giảng rõ thực ra rất thô tục. Nhiều môn phái các đời chỉ truyền nam không truyền nữ, một nguyên nhân chính là điểm này.

Thời cổ đại, nam nữ lễ giáo khắt khe, từng câu từng chữ đều phải cẩn thận, sao có thể ở trước mặt người khác giới nói trắng ra những từ “đại tiện”, “tiểu tiện”, “hạ âm”, “đề nhắc”...

Hoắc Linh Nhi gân cốt to thô, một quyền chém xuống xé gió, điều này khiến Vương Siêu rất ngạc nhiên. Có thể xé gió gây ra âm thanh chứng tỏ đã đạt đến yếu quyền phát lực, điều này đối với một cô gái trẻ, hơn nữa còn là con nhà đại phú, quả thực là chuyện rất kỳ lạ.

Không Thủ Đạo chú trọng các công phu cương mãnh, cầm nắm, chém bổ... không trọng dưỡng sinh, không điều hòa nội tạng, chuyên luyện gân cốt cơ bắp, không lời nào nhắc đến “bì mao công”. Uy lực lớn, cũng dễ có hiệu quả, nhưng rất hại thân thể, hoàn toàn là những môn đấu đá, tấn công, giết người.

Công phu thuần túy chiến đấu như vậy, điển hình nhất là Thái Quyền, Quyền Kích, Suất Giao, Tán Thủ, Đài Quyền Đạo, Nhu Đạo... Những công phu này luyện nhanh, hiệu quả cũng nhanh, thường trong chiến đấu có thể thu được hiệu quả rất tốt. Đặc biệt là Thái Quyền, luyện tập khắc khổ phối hợp với chà xát nước thuốc, cánh tay biến thành cốt sắt, một chiêu trúng đích có thể khiến đối thủ tàn phế hay mất mạng. Nhưng khi giai đoạn sung sức qua đi, bản thân võ sĩ thể lực sẽ xuống dốc.

Tuy nhiên kỹ thuật tấn công của các môn võ này đều rất đáng sợ, con người luyện đến đỉnh cao sẽ trở thành một cỗ máy sát nhân. Gặp phải những cao thủ như vậy, cho dù là cao thủ ám lực nội gia cũng phải vài phần kiêng dè. Trước đây ở Thượng Hải, Trần Tử Chính nổi danh “Ứng Trảo Vương” từng bị một cao thủ Thái Quyền đá trúng đầu, chết ngay tại chỗ.

Trận đấu đó là trận đấu đeo găng. Ưng Trảo lợi hại chính nhờ vào công phu trên các ngón tay, đeo găng khác nào rồng mắc cạn hồ xuống đồng bằng, tôm chó cũng có thể khinh khi! Nhưng điều này cũng gián tiếp cho thấy người chỉ thuần túy luyện gân cốt hay kỹ thuật đánh giết, so với nội gia dưỡng sinh nhiều khi cũng rất đáng sợ.

Chỉ luyện kỹ thuật đánh giết người thì hiệu quả đến nhanh. Thực ra các đại sư Thái Quyền chân chính, ngoài luyện gân cốt còn tập hít thở kiểu Yoga, bởi trên cơ bản những người học Thái Quyền đều tin vào Đạo Phật.

Không Thủ Đạo của Hoắc Linh Nhi, bàn tay nổi đầy nốt sần còn thêm chút mùi thuốc nước, rõ ràng là được chân truyền. Luyện gân cốt đều cần có được truyền, cái gọi là “truyền công tiên truyền được”.

Phẩm hạnh và suy nghĩ của Hoắc tam tiểu thư này, Vương Siêu đều không biết, ngay cả gặp mặt cũng chỉ là tình cờ, đương nhiên không thể hàm hồ nhận bừa làm đệ tử. Hắn chỉ nói những lý luận cơ bản, sau này để cô ta tự lĩnh ngộ.

Có điều Hoắc Linh Nhi nghe hiểu tồi càng trở nên sùng bái hơn, chạy theo Vương Siêu hỏi hết câu này đến câu khác khiến hắn phát bực. Đặc biệt khi hỏi về Thiếu Lâm Tự, trong khi Vương Siêu không hề muốn nhắc tới thì cô ta lại nói liên tục với vẻ rất hưng phấn.

“Cô gái này, mới gặp mặt đã đủ chuyện như vậy!” Vương Siêu thầm ngao ngán. Đương nhiên hắn không thể ngay lần gặp đầu tiên đã kể cho một nữ nhân không quen biết rằng mình đã wánh chết một Đại trưởng lão Thiếu Lâm, đập gãy chân một Đại trưởng lão khác, và mới sáng nay đã tiện tay giết luôn Quốc Gia La Hán, Đệ nhất cao thủ tục gia của Tung Sơn Thiếu Thất.

“Cái tên Diệp Huyền đó ở Nhật Bản rất hung hăng. Lúc nào mặt cũng lạnh lùng tàn khốc, cho nên mọi người đều nói hắn là thiên tài. Bản thân hắn cũng cho mình là thiên tài, sau này sẽ là tôn sư vô đạo. Ra vẻ kinh khủng, tàn khốc ghê gớm, thế mà bị sư phụ đánh chết luôn... Sư phụ, ngài thật lợi hại quá!”

Một chuỗi rửa xả từ miệng Hoắc Linh Nhi bắn ra. Có vẻ cô gái này không giấu được điều gì, nhưng nét xinh đẹp hoạt bát lại dễ khiến người ta tha thứ.

Vương Siêu đoán ngay cô ta có ân oán sâu đậm với Diệp Huyền... “Xem ra cô gái này và tên Diệp Huyền có mâu thuẫn gì đó. Nếu không phải, sao mình đánh chết hắn cô ta lại vui mừng như vậy...?”

Có lẽ tỉ mỉ thất bại, hoặc bị chèn ép, nếu không thì là chuyện tình cảm? Dù sao Vương Siêu không phải là người lắm chuyện, càng không muốn dây dưa với cô gái nên một câu cũng không hưởng ứng.

“Nhớ lấy, lĩnh ngộ ra đạo lý, luyện thành công phu, phát động được hai huyết đó thì đến Lao Sơn tìm tôi.” Vương Siêu vừa đi vừa nói với Hoắc Linh Nhi vẫn đang bám theo mình.

“Vâng vâng... đúng rồi Sư phụ, ngài ở chỗ nào tại Hương Cảng? Hay đến nhà tôi ở một thời gian được không?” Hoắc Linh Nhi vui sướng nhìn thần tượng, không kiêng dè gì đề nghị luôn.

“Hôm nay tôi phải về rồi, cảm ơn cô!” Vương Siêu vội từ chối, đúng lúc hai người về đến khoang mỹ phẩm.

“Sao, Linh Nhi gặp Đại cao thủ rồi chứ?” Hoắc Linh Nhi vừa ngồi xuống, Trương Đồng bật cười khanh khách, hỏi ngay.

“Em đã bái sư rồi!” Hoắc Linh Nhi gật đầu liên tục, nhìn Vương Siêu không chớp mắt, vẻ sùng bái không giấu diếm.

“Được rồi, hôm nay tôi còn có chuyện phải làm. Trương tổng, gặp sau vậy!” Vương Siêu bỗng nhiên phát hiện, được người khác xem là thần tượng cũng không phải hay ho gì. Sự nhiệt tình của Hoắc Linh Nhi thậm chí còn khiến hắn có chút phát hoảng...

Nhìn theo Vương Siêu sải bước đi ra, nháy mắt đã cùng Lâm Nhã Nam biến mất giữa đám người bên dưới, ánh mắt Hoắc Linh Nhi thoáng vẻ thất vọng lưu luyến.

“Linh Nhi sao vậy? Thần tượng đi rồi, cũng không đến nỗi như vậy chứ?” Mấy cô bạn nhìn thần sắc Hoắc Linh Nhi, cười rúc rích: “A đầu ngang bướng này, lúc nào cũng chỉ thích đánh nhau... Ai nói ấy nhỉ, Tôi phải kêu người đuổi hắn ra mới được... Hi hi!”

“Đồ vô tri các cậu!” Sắc mặt Hoắc Linh Nhi trầm xuống, trong lòng vẫn chưa hết thẳng thốt: “Một nhát chém lúc nảy của mình ít nhất cũng phải đến năm trăm cân lực, vậy mà sư phụ có thể dùng hai ngón tay kẹp lại, rút thế nào cũng không ra... Chẳng trách có thể đánh chết đồ ra vẻ Diệp Huyền! Tinh yếu của nội gia, linh ngộ từ việc đại tiểu tiện...xấu hổ quá đi...!”

“Nhưng nghe cũng thấy có lý... Sư phụ phát lực, cánh tay tự nhiên thành thật là đáng sợ, trông cứ như hàm răng sói... Khi không phát lực, da lại trơn láng như thế, thật đáng khâm phục! Nếu da mình cũng được như thế thì tốt biết mấy. Hồng bát, vừa rồi quên hỏi số điện thoại...”

Hoắc Linh Nhi bật đứng lên, lại ảo não ngồi phịch xuống ghế.

“Không ngờ đấy, anh cũng có người sùng bái!” Vừa ra khỏi cửa, Lâm Nhã Nam bật cười: “Anh thật sự nhận cô ta làm đồ đệ hả?”

“Để xem đã, cô gái này rất có tiềm năng...” Vương Siêu trả lời nghiêm túc.

“Đúng vậy, công phu cô ta hình như còn trên cả tôi!” Lâm Nhã Nam vẽ suy tư: “Có điều, anh nhận cô ta làm đồ tử là lợi lớn hơn hại đó. Nhiệm vụ cấp trên giao mở Nội gia quyền quán Lao Sơn, chính là nhằm cho anh tạo danh tiếng, sau đó mở rộng thu nhận môn đồ. Tập đoàn Hoắc thị có thế lực rất lớn ở Hương Cảng, quan hệ với Trung ương cũng không tệ. Nếu Hoắc Linh Nhi này thật sự bái anh làm thầy, đó là chuyện tốt đấy, đừng từ chối!”

“Cái này tôi biết...” Vương Siêu gật đầu: “Cô một chưa, hay chúng ta đi ăn nhé? Cô còn muốn mua gì nữa không?”

“Uhm... hôm nay tôi đã tiêu của anh năm sáu mươi vạn rồi, buổi chiều về nghỉ thôi! Ngày mai chắc tổ điều tra của Trung ương sẽ đến, chúng ta còn phải nghĩ cách đối phó... Dù sao anh thì đánh chết Đoàn Quốc Siêu, tôi lại nổ súng vào đồng đội của anh ta, kiểu nào cũng có phiền phức!” Lâm Nhã Nam lại gần, khoác tay Vương Siêu.

“Không biết Thiếu lâm đã biết việc tôi đánh chết Đoàn Quốc Siêu chưa? Nếu biết rồi họ sẽ định làm gì?” Vương Siêu vừa đi vừa tự hỏi.

Công phu Ứng Trảo Thiết Bồ Sam của Đoàn Quốc Siêu thực sự đã đạt đến cảnh giới, có điều trong lòng Vương Siêu gã còn thua Trần Ngải Dương và Trình Sơn Minh một chút. Nhưng Đoàn Quốc Siêu tuổi trẻ, mới hai mươi sáu tuổi.

Một sư phụ có thể thu nhận rất nhiều đồ đệ, nhưng đồ đệ thực sự có thể chống đỡ cho môn phái thường chỉ có một, người đó gọi là “Truyền nhân y bát”.

Thế nào là Truyền nhân y bát? Chính là đồ đệ khi luyện công, sư phụ không chỉ ngồi xem mà còn cẩn thận chỉ dẫn. Là đồ đệ khi mới luyện công, sư phụ hằng ngày phải tốn khí lực điều dưỡng thân thể, xoa huyết thông mạch. Tất cả các nguyên lý võ học, những tâm đắc trong luyện công tỉ mỉ, sư phụ đều truyền lại cho Truyền nhân y bát.

Truyền nhân y bát còn quan trọng hơn cả nhi tử, không những tận tình dạy dỗ mà còn phải đối đãi thật tốt.

Đào tạo một đồ tử thực sự là việc tốn rất nhiều khí lực. Sư đồ thực sự không phải cha con, mà còn hơn cả cha con.

Nghĩ lại những hao tổn tâm sức mà Đường Tử Trần đã tốn cho Vương Siêu, có thể nhận ra truyền nhân thực sự được dạy dỗ như thế nào.

Đồ đệ truyền thừa y bát trong võ lâm không phải như trong các trường võ hiện đại, thu nhận một lúc cả trăm nghìn người, âm ỉ luyện tập, hết giờ về nghỉ.

Kiểu võ quán như vậy căn bản không thể học được gì, luyện không thành công phu gì cả.

Đồ tử y bát không thể tính theo số lượng. Còn đồ tử thông thường, sư phụ dạy một thể nhiều nhất là giảng giải qua nguyên lý, còn lại tự luyện. Luyện không được, không liên quan đến ta!

Đứng bên cạnh nhìn đệ tử luyện tập, chỉ dẫn uốn nắn từng tư thế, đó mới là sư phụ tốt. Ngày ngày chà thuốc xoa bóp lại là việc chỉ làm được cho một người, dù sư phụ muốn bồi dưỡng nhiều y bát cũng không thể đủ sức lực và thời gian.

Đoàn Quốc Siêu hai mươi sáu tuổi võ công đã lợi hại như vậy, rõ ràng phải là Truyền nhân y bát được một vị hòa thượng già nào đó trong Thiếu Lâm tận tâm đào tạo. Không giống như Vĩnh Hạc Vĩnh Báo, là những võ sư nổi tiếng nửa đường mới xuất gia.

Vương Siêu và Lâm Nhã Nam đi dạo xong về doanh trại quân khu. Cùng lúc đó, một đoàn hòa thượng Thiếu Lâm cũng đang thương lượng về chuyện của Vĩnh Hạc, Vĩnh Báo.

139. Chương 139: Về Kinh Chịu Án

Sau khi tin tức được báo lên trên, Trung ương liền cấp tốc cử tổ điều tra tới. Tổ điều tra tổng cộng có năm người, Đỗ Hằng là Tổ trưởng.

Đỗ Hằng biết rất rõ Đoàn Quốc Siêu, Quốc An Đệ nhất cao thủ. Đoàn Quốc Siêu là đệ tử tục gia Thiếu Lâm, suốt nhiều năm không chỉ hoàn thành xuất sắc công việc thường ngày mà còn hết sức lợi hại trong các đặc vụ trong ngoài nước, nhiều lần chạm trán với cao thủ phe địch, chưa từng thất bại. Đặc biệt từng nhiều lần thi đấu hữu nghị trước mặt các Nguyên thủ Quốc gia nước ngoài và so tài đỉnh cao tại Tổng hội thao liên bộ Quốc phòng - An ninh, cũng chưa lần nào thất bại.

Biệt danh “Quốc Gia La Hán” của Đoàn Quốc Siêu là mỹ danh thượng đẳng, giành được bằng vô số lần chiến thắng như vậy.

“Vương Siêu này là cao thủ đặc biệt được Quân ủy đào tạo, nhưng sao ta không nhìn ra hắn có chút phong thái cao siêu gì, trừ mỗi vẻ thần nhiên?” Đỗ Hằng nhìn Vương Siêu trước mắt, thể hình không thấy có vẻ của cao thủ nhưng đối mặt với tổ điều tra của Trung ương mà thần sắc vẫn bất biến như không, nên mặc dù có phần nghi ngờ nhưng cảm thấy Vương Siêu cũng không hề đơn giản.

Cấp bậc của Đỗ Hằng không hề thấp, quân hàm Thiếu tướng, bình thường hét ra lửa, nhất cử nhất động đều mang uy quyền của cấp trên, có thể nói là hô mưa gọi gió. Khi xuống thăm tra tại địa phương, ngay cả quan chức bậc nhất cấp tỉnh đối diện với ông ta cũng run rẩy thở không ra hơi.

Hơn nữa y còn có nhiều biện pháp sắt thép, trong cơ quan rất nổi danh, thường được gọi là “Thiết Huyết Tướng Quân”.

“Anh đã vi phạm nghiêm trọng kỷ luật tổ chức, tạm thời dừng mọi công tác, bảo lưu Đảng tịch, đến Bắc Kinh phối hợp điều tra. Có ý kiến gì không?”

“Tất cả theo xử lý của Tổ chức!” Vương Siêu nói ngắn gọn, không thừa một tiếng.

“Tốt! Lên đường!” Đỗ Hằng cũng không biểu lộ gì ra mặt.

Từ sau Vương Siêu, hai nam nhân lập tức tiến đến. Hai người này đều mặc thường phục, thân hình vạm vỡ, bàn tay đặt trên thắt lưng, mặt lạnh tanh, vừa nhìn là biết đều là quân nhân đặc chủng.

Cả Vương Siêu, Lâm Nhã Nam, Đồng Lăng và Trần Khả đều bị áp giải lên phi cơ quân dụng, từ Hương Cảng bay thẳng về Bắc Kinh.

Trần Khả bị trúng một chiêu “Ban Lan Chùy” văng ra ngoài. Một chiêu Thái Cực này của Vương Siêu rung chấn từ ngoài vào trong, nháy mắt chấn động cả nội tạng khiến người ta mất mạng. Có điều lúc ấy là ra tay sau khi đánh sống chết với Đoàn Quốc Siêu nên lực xuất giảm sút, Vương Siêu cũng có ý nương tay nên Trần Khả mới được cứu sống, chỉ nằm vài ba bữa là khỏi.

Đối với Vương Siêu, rõ ràng Trần Khả đang vô cùng cảm hận, chỉ hiềm không thể lập tức cầm súng bắn chết. Có điều giờ cô ta cũng là bị áp giải về điều tra, không dám có chút manh động.

Dù có thân thể không thấp Trần Khả cũng không dám làm càn, vì chống lại Tổ điều tra Trung ương là đồng nghĩa với tội phản quốc!

.....

Sân bay quân sự Bắc Kinh...

Một đoàn xe sơn đen bật bùng chạy đến. Từ chiếc xe sau cùng một toán lính vũ trang tận răng nhảy xuống, chia nhóm Vương Siêu ra từng người, lần lượt áp giải vào từng xe khác nhau, chạy về những hướng khác nhau.

Vương Siêu ngồi trong khoang xe, cả khoang hầu như chỉ toàn những tấm sắt dày cộp, cửa đóng kín một màu tối đen. Chạy được một lúc đèn mới bật, có điều chỉ là một bóng sáng mờ mờ.

Trong khoang, ngoài hắn còn có sáu chiến sĩ. Vương Siêu vừa nhìn qua đã biết bản lĩnh họ không khác gì mấy người Đại Thạch Đầu, từng trải chiến trận, thuộc hàng vũ trang tinh nhuệ nhất.

Sáu người này cũng thỉnh thoảng nhìn Vương Siêu bằng ánh mắt hiếu kỳ. Đương nhiên, đối với người đánh chết Quốc an Đệ nhất cao thủ ai chẳng cảm thấy tò mò.

Tại giới cảnh sát, Đoàn Quốc Siêu rất nổi danh. Các quân nhân đặc chủng khi rồi rỗi cũng hay thi đấu giao lưu, hiển nhiên biết rõ những nhân vật có tiếng tăm trong nghề.

Chiếc xe chạy khoảng một giờ đột nhiên chậm lại, rẽ qua vài khúc quanh rồi dừng hẳn.

“Vương Thiếu tá, mời xuống xe!” Tuy danh nghĩa là áp giải nhưng những chiến sĩ này ngôn từ đều rất lịch sự.

Vương Siêu xuống xe, thấy mình đang ở trong một cái sân kín. Là một Tứ hợp viện Bắc Kinh bình thường, không khí rất thanh tĩnh.

“Trong thời gian điều tra, Thiếu tá không nên rời khu nhà này. Nếu muốn đi, anh cần phải xin phép. Mỗi ngày ba bữa, sẽ có người mang đến đúng giờ!” Người có vẻ là toán trưởng nói rồi phát tay, hai chiến sĩ khác tách ra, đứng canh hai bên cửa.

“Theo thời gian quy định, ở đúng địa điểm quy định, tiếp nhận điều tra, trao đổi vấn đề...” Vương Siêu nhìn tình cảnh này, đột nhiên nhớ đến một lời kinh điển: “Đây không phải là song quy (hai quy định) sao?”

Đúng là dở khóc dở cười. Rõ ràng ta được đãi ngộ kiểu “song quy” mà!

Tuy sớm biết lần điều tra này Song quy chỉ là hình thức, Dương Chính ủy cũng đã bóng gió cho biết trước. Nhưng đối mặt với khí thế quân sự trên đường, Vương Siêu cũng có chút cảm thấy Thiên uy khó lường.

Cảm giác này, chẳng khác câu “Làm bạn với vua cũng như làm bạn với hổ” của các quan lại đời xưa.

Trong nhà, các đồ dùng sinh hoạt như tivi, salông, giường nằm... đều có đủ, còn tốt hơn ngồi tù nhiều. Bên trái khu nhà là phòng vệ sinh, bên kia là nhà tắm. Trong sân trồng mấy cây thạch lựu lớn, dưới chân tường hoa cỏ mọc sum xuê.

“Dù điều tra thế nào thì mình ở đây cũng rất tốt. Trong lúc tỉ võ với Đoàn Quốc Siêu, ta đã mơ hồ thực hiện được yếu quyết Tâm Ý Không trong Hóa lực. Ứng Trảo Thiết Bố Sam và Xà Hạc Bát Đả của Đoàn Quốc Siêu, Báo Đả Liên Hoàn, Thiếu Lâm Hạc Chương Tâm Ý Đả, Thiết Thang Tử, Thập Nhị Đàn Thoái của Vĩnh Hạc Vĩnh Báo, đều là những võ học bí truyền tinh thâm. Ta thắng được họ cũng chỉ là dựa vào công lực thâm hậu, thể lực đang ở vào đỉnh cao...”

Không bận tâm về mấy chuyện lộn xộn, Vương Siêu dứt khoát ném toàn bộ tục sự ra khỏi đầu, chuyên tâm nghiên cứu võ công.

Những ngày này, hắn có thể nghiền ngẫm Quyền thuật của Thiếu Lâm do mấy đối thủ kia từng thi triển, cũng có thể lĩnh ngộ sâu sắc hơn một số thân pháp và biện pháp tránh sủng đạn.

Khi hai đặc công Lý Minh và Lisa nổ súng, Vương Siêu có thể trong nháy mắt đánh gục Vĩnh Báo Vĩnh Hạc, sau đó với thân pháp nhanh như chớp thi triển Ứng Trảo Kinh bóp chết Lý Minh, bắt sống Lisa. Có

điều hẳn biết đó cũng là tiềm lực mạnh nhất của mình, nên sau đó thể lực bị tiêu hao dữ dội, mồ hôi tuôn như mưa đến nỗi suýt ngất đi.

Nếu hôm đó bên kia có thêm một tay súng, không nghi ngờ gì hẳn sẽ bị bắn chết, hoặc bị bắt sống.

“Mình đã luyện công dưới đáy biển, ôm Diên Hồng Cầu luyện được thân pháp như Long đằng cửu thiên, nhưng còn chưa luyện thông Hóa lực, rõ ràng công phu chưa đạt đến độ chín, không thể miễn cưỡng. Có điều luyện công dưới đáy biển đúng là đã khiến chân thân hợp nhất, lực đạo linh hoạt mạnh mẽ hơn mấy phần...”

“Quyền thuật Thiếu Lâm quả nhiên độc đáo, Tâm Ý Bả, Xà Hạc Bát Đả, Ưng Trảo Thiết Bồ Sam, Báo Chưởng, Đồ Hòa Hình Ý, có khác với Lục Hợp Tâm Ý hay Vịnh Xuân Bạch Hạc Chưởng của Liêu Tuấn Hoa. Hạc Chưởng của Thiếu Lâm, so với Vịnh Xuân Bạch Hạc Chưởng rõ ràng đấu pháp ưu việt hơn, Ưng Trảo Thiết Bồ Sam cũng khác với Ưng Hình Trảo Công trong Hình Ý...”

Nhưng so sánh trở đi trở lại trong tâm trí Vương Siêu. Tay chân hẳn bắt đầu động, người ấn xuống thành giường, phốc một tiếng lao vụt qua cửa sổ, rơi xuống giữa sân.

Cú nhảy xuyên chỉ loáng qua như chớp, nháy mắt đã ngồi trên giường, nháy mắt sau lại đứng giữa sân, hệt như “Di Chuyển Tích Tắc” trong truyền thuyết. Thân pháp này của Vương Siêu đã đạt đến thần hình đều toàn vẹn, tiến nhập cảnh giới không ai có thể phạm.

Bát Quái, Hình Ý, Bát Cực, Vịnh Xuân Bạch Hạc, Bạch Viên Thông Bối, Kiếm pháp của Lý Cảnh Lâm, Tích Quải, Tiên Thủ, Thiếu Lâm Quyền... Vương Siêu đem tất cả các quyền pháp mình đã đối đầu, xem được hay luyện tập, lần lượt biểu diễn giữa sân, tạp loạn không theo quy củ nào.

Đánh tới đánh lui, bỗng hẳn có một cảm giác “Vạn pháp quy nhất”, Hổ hình cùng Tiên kinh nhất chém nhất chop, khi vận lại khi bỏ ra khi thu về, liên tục bất tận, tự nhiên biến hóa thành “Trừu Đế Chùy” trong Thái Cực Quyền.

Quyền pháp của Vương Siêu liên tục biến hóa, hai tay vừa cắt liên tục như Hổ hình lại lập tức dùng Tiên Thủ đánh cắm vào. Cách chỗ hẳn đứng bốn thước, đất bụi lá cây cùng bị thổi tung lên.

Từng chiêu Thái Cực Quyền xuất ra, trong đầu Vương Siêu hiện dần một khoảng sáng rõ, thông linh, như nhập vào cảnh ý “Vô chiêu sinh hữu chiêu”.

Thoáng chốc hẳn chỉ cảm thấy quang cảnh biến hóa, tâm linh hình như trở về Kinh thành cách đây hơn trăm năm, giao đầu với một vị tôn sư Thái Cực vĩ đại.

Chính tại Bắc Kinh trăm năm trước, tôn sư Thái Cực Dương Lộ Thiền đã đánh bại tất cả những cao thủ Kinh thành, xưng danh hiệu “Dương Vô Địch”!

Tại Bắc Kinh trăm năm sau, liệu Vương Siêu có thể nối theo dấu vết của tiền bối, thành tựu cảnh giới và thanh danh cao nhất không?

“Kinh thành chính là Đế vương thành, chắc chắn là nơi ngọa hổ tàng long. Dương tiên bối trăm năm trước đến Bắc Kinh, trải vô số lần chiến đấu sinh tử đã thành danh vô địch. Nếu ta có thể lập lại điều đó, có chết cũng không hối tiếc!”

Ý muốn chiến đấu trỗi lên mãnh liệt trong tâm trí Vương Siêu, khát khao muốn sánh ngang các đại sư tiền bối.

Bắc Kinh...

Trên con phố dài, trong một quán bar cao cấp, một gã trai mặc áo màu tro ngồi yên lặng trong góc. Trước mặt gã là cốc rượu Kê Vĩ, nhưng không có dấu vết nào cho thấy đã uống qua.

Ánh mắt gã nhìn những cô gái chàng trai náo nhiệt xung quanh, say sưa ngất ngưỡng với vẻ rất thú vị.

Gã trai dung mạo rất sáng sủa, toát lên vẻ có giáo dục và hàm dưỡng, phong cách nho nhã ấy thu hút không ít ánh mắt của các cô gái xung quanh.

Có điều khi một cô gái lần la đến thì gã chỉ cần nhìn qua một cái, ánh mắt sáng quắc đâm thẳng vào tâm linh, thêm vào sự uy nghiêm đặc biệt cô nào cũng giật mình sợ hãi, chỉ lẳng lặng lui đi.

Những người phục vụ đã quen chàng trai này. Hằng đêm gã đều đến ngồi một lúc, rượu không một giọt, càng không trò chuyện với bất cứ ai, hình như chỉ đến để cảm thụ không khí nơi đây.

“Ngày luyện tháng luyện, nếu có thể ở nơi huyền ảo này vẫn giữ được sự yên tĩnh thanh u, xem như đã đạt thêm một bước!”

Gã trai ngồi một lúc, miệng lẩm bẩm mấy lời rất nhỏ, đoạn đứng dậy chuẩn bị rút thẻ thanh toán. Đúng lúc ấy một nam một nữ bước vào, chỉ nhìn qua là nhận ra gã, đi nhanh lại gần.

“Hai người cũng thích đến đây à?” Khoé miệng gã trai nhếch nụ cười, rõ ràng cả ba đều biết nhau.

“Đến tìm anh. Xảy ra chuyện lớn rồi!” Cô gái vội vã.

“Chuyện lớn gì?” Chàng trai vẫn cười vô tư, hình như trên đời không còn chuyện gì có thể khiến gã động tâm.

“Đoàn Quốc Siêu của Quốc An tử vô, bị người ta đánh chết!”

“Cái gì...?” Chàng trai nắm chặt bàn tay, giây lát đôi mắt khép lại thành hai đường chỉ nhỏ, tuy nhiên đồng tử lại bắn ra hai luồng sáng khiến đôi nam nữ bất giác phải chớp chớp mắt.

Không rõ là hàn quang tự phát hay chỉ là phản chiếu ánh đèn...

140. Chương 140: Có Đánh Được Không?

Sự thất thần của chàng trai chỉ chớp mắt biến mất, nhanh chóng trở lại thần thái thanh u chẳng khác nào bầu trời đêm yên tĩnh.

“Cái đó chúng tôi cũng không biết...” Người con trai vào báo tin khẽ nhún vai ngồi xuống, đoạn bật nhẹ tay: “Cho một Tequila chính hiệu Mexico đi!”

Thanh niên báo tin này khoảng ba mươi, mặc bộ complet đắt tiền, giày da sáng bóng tóc chải mượt, nhìn rất phong độ và có học.

Rượu màu vàng óng rót vào cốc pha lê đưa lên, gã thông thả đón lấy, nhấp một chút rồi đặt xuống bàn, khẽ nhắm mắt như đang thưởng thức vị cay đặc thù của Tequila.

“Chúng tôi không phải là người của Quốc An hay bộ đội, sao có thể biết tình hình cụ thể được! Có điều Đoàn Quốc Siêu bị đánh chết là tin chính xác. Giang Hải này, không phải anh luôn lấy Đoàn Quốc Siêu làm đối thủ giả tưởng sao? Giờ anh ta chết rồi, anh có suy nghĩ gì không? Tiểu Ngôn, cô uống chút gì đi?”

Cô gái khẽ lườm thanh niên, không trả lời.

“Ngôn Tình, cô luôn vô vị như vậy sao?” Thanh niên làu bàu trong miệng.

“Đoàn Quốc Siêu công lực hơn tôi, quyền pháp cũng mạnh hơn. Nếu đấu tay không tôi không cảm chắc thắng, nhưng đấu kiếm thì anh ta không phải là đối thủ...” Chàng trai tên Giang Hải nói trầm tĩnh: “Người đánh chết anh ta là ai, hai người biết không?”

“Người này mới nổi ít năm gần đây, là cao thủ trong bộ đội, hình như có chút tiếng tăm trong võ lâm Đông Nam Á và Nhật Bản!” Cô gái tên Ngôn Tình cười, nói với Giang Hải.

“Cao thủ trong bộ đội?” Giang Hải chớp mắt.

“Tin tức của tôi phải hơn của anh ta rồi...” Ngôn Tình hơi bĩu môi: “Trần Khả ở Quốc An cho người gọi điện báo, cô ta cùng đi với Đoàn Quốc Siêu nên được tận mắt xem trận đấu đó. Bản thân cô ta cũng bị đánh trọng thương, đang bị cách ly thẩm tra nhưng cho bảo lãnh ra ngoài chữa trị.”

“À, Trần Khả...Từ lâu tôi đã muốn tán, chỉ tiếc cô ta lại thích Đoàn Quốc Siêu... Giờ thì cái tên La Hán La Hoa đó đã chết, tôi lại có thể quang minh chính đại theo đuổi rồi...” Thanh niên nhún vai nói tỉnh bơ.

“Bách Lực, anh đúng chỉ là một con heo đầy giun trong đầu... Nhìn mấy cô nàng xinh đẹp kia, đến làm quen đi! Đừng quấy rầy chúng tôi trò chuyện nữa...” Ngôn Tình nhìn Bách Lực về xem thường, hàng lông mày cong lên.

“Được đấy Ngôn Tình... Tên của cô đầy chất thơ nhưng con người lại như bạo long nữ, có cho tôi cũng phải nhả mặt mấy cái mới nhận... Hehe... Tôi thật không hiểu nổi các người, bây giờ là thời nào rồi mà cứ mở miệng là đánh đánh giết giết, tưởng mình là Lý Liên Kiệt hả? Ba người chúng ta chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, rốt cuộc tôi vẫn không hiểu các vị tư duy kiểu gì?”

Bách Lực cầm cốc rượu ung dung bước đi. Vốn anh chàng đã ngắm sẵn hai thiếu nữ khá xinh đẹp, có vẻ như sinh viên đại học.

“Hừ... Đồ công tử trụy lạc!” Ngôn Tình nhả mặt nhìn theo Áp Lực, tay phẩy phẩy như đuổi tà.

“Áp Lực sống thoải mái hơn chúng ta, nói không chừng cũng sẽ sống lâu hơn chúng ta!” Giang Hải chỉ cười nhẹ.

“Tôi đã điều tra rõ, người đánh chết Đoàn Quốc Siêu cũng bị triệu đến Bắc Kinh. Trần Khả có ý nhờ anh ra mặt tỉ thí với người này, phẩy bỏ hấn rửa hận cho cô ấy!” Ngôn Tình nói rất nghiêm túc.

“Người đó bao nhiêu tuổi?”

“Còn trẻ hơn Đoàn Quốc Siêu!”

“Cái gì? Là một người trẻ tuổi?” Giang Hải lại lần nữa giật mình, mắt lóe lên một tia sáng hiếu thắng: “Tôi còn cho là tiền bối của môn phái nào đó!”

“Giang Hải, anh là truyền nhân của Võ Đang Cửu Cung Thuần Dương Kiếm, võ lâm Bắc Kinh đều nói anh và Đoàn Quốc Siêu là hai cao thủ trẻ tuổi kiệt xuất nhất, một người Thiếu Lâm một người Võ Đang. Nhưng thực ra thì... anh cũng biết đấy, Đoàn Quốc Siêu nổi tiếng vì trăm trận trăm thắng, anh thì nổi tiếng vì gia thế hiển hách, chứ thực ra anh chưa thi đấu nhiều, cũng chưa từng so tài với Đoàn Quốc Siêu. Vì thế mọi người đều cho rằng còn lâu anh mới bằng anh ta...”

“Tôi không phủ nhận, không động thủ với Đoàn Quốc Siêu là vì tôi chưa thực sự chắc thắng, vả lại công phu của tôi là kiếm thuật, dùng kiếm đánh quyền có thắng cũng không hay gì. Trần Khả chỉ là một a đầu vô tri, tôi không chấp! Thôi Ngôn Tình, cô về đi. Bách Lực nói đúng đấy, xã hội hiện tại đánh đánh giết giết có ý nghĩa gì đâu...!”

Giang Hải đứng lên, vỗ nhẹ vai Ngôn Tình rồi li khai. Bước chân nhẹ nhàng không tiếng động, chốc lát đã hòa vào dòng người trên đường.

“Giang Hải, anh không phải vốn rất hiếu thắng à? Cũng khó trách, hào quang của tên Đoàn Quốc Siêu đó đã lấn át hết rồi...” Ngôn Tình nhìn theo hút Giang Hải, lẩm bẩm một mình: “Đánh chết Đoàn Quốc Siêu, lại vẫn còn trẻ tuổi... Công phu người này lợi hại đến thế sao? Mình thật muốn biết anh ta là ai...!”

Gian mật thất rộng rãi, bốn mặt sơn đen, không hề có cửa sổ. Ba cây hương cắm chính giữa sàn, le lói phát ra ba chấm sáng.

Ánh mắt Giang Hải đóng đinh vào ba cây hương. Người thường không thấy gì, nhưng trong mắt gã, những làn khói xanh ngồn ngồn bay lên trông rất rõ. Trên tay gã cầm một thanh trường kiếm, sáng xanh lạnh lẽo như dòng nước mùa thu.

Gã há miệng hít một hơi, vo tròn không khí trong miệng như một quả trứng gà, đoạn từ cổ họng nuốt xuống.

Lốc cốc...!

Như viên đá lớn rơi vào trong giếng, âm thanh phát ra trầm khò kèm theo bọt nước cuộn dâng. Đó là hiệu quả thần kỳ do Giang Hải nuốt khí vào tạng phủ, qua đại tràng lắng đến Đan Điền, vận chuyển ngũ tạng.

Soạt! Thanh kiếm trên tay gã xuất động, ba đốm lửa bị chém bay, nhưng không văng đi mà dính lên mũi kiếm. Giang Hải lướt một vòng trong mật thất, thân như rồng bay, hai chân đạp bộ nhanh như một chiếc bóng.

Ba đốm lửa tàn hương dính trên mũi kiếm, tung bay theo gã trong mật thất tối đen, chớp mắt tạo thành một hình Cửu Cung vuông vắn.

Giang Hải rung kiếm, ba đốm lửa nối nhau bay lên rồi rơi chính xác trên đầu nhang như cũ, hết như chưa hề có ai động đến.

Dụng lực tinh tế, có thể nói còn khéo hơn cả bậc nghệ nhân thêu thùa!

“Người trẻ tuổi đó đã đánh chết Đoàn Quốc Siêu, không biết có thể cản được mũi kiếm của ta không?”

Tĩnh S...

“Lão Tào, không ngờ Vương Siêu gây ra chuyện lớn như vậy!” Quân khu trưởng Chu Lang và Tào Nghị nhanh chóng nhận được tin Vương Siêu ở Hương Cảng.

“Chuyện lớn à? Không phải là chuyện đánh chết cao thủ Quốc An chứ? Chúng ta dạo này tháng nào chẳng có người chết, có gì đâu mà rộn? Có điều Vương Siêu phải đến Bắc Kinh chịu trận, tuy chỉ là làm bộ nhưng tôi có chút lo lắng. Bắc Kinh cao thủ rất nhiều, lỡ xảy ra chuyện gì không phải là thêm phiền sao?” Tào Nghị nhíu mày.

“Chuyện đó cũng có thể nhìn theo nhiều cách. Danh tiếng Vương Siêu gần đây có nổi chút ít ở Đông Nam Á, nhưng trong nước vẫn còn chưa là gì. Bắc Kinh thế lực phức tạp, cao thủ nhiều, đủ loại môn phái, có thể giao chiến nhiều một chút lấy danh tiếng thì phát triển sau này cũng có lợi, ít bớt uy phong của Thiếu Lâm!” Chu Lang xem ra rất thản nhiên.

Sáng sớm, trên cảnh thạch lộ chim kêu riu rít. Vương Siêu thức dậy, rửa mặt xong ra sân đi bách bộ, thần khí cảm thấy rất sảng khoái.

Nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp, hắn thấy rõ bên trong phổi, mỗi hơi hít thở đều thấm đến từng phế nang.

“Điều Thiềm Kinh của Trần Ngải Dương là pháp môn nuốt khí xuống bụng. Hô hấp của ta lại chỉ đến phổi là thở ra, không phải là luyện khí. Gân cốt ta đã luyện đến đại thành, cốt tủy mạnh mẽ, có điều nội tạng còn thiếu hỏa hầu, liệu có nên luyện khí để cả ba cùng thuần thục không?”

Vương Siêu hiện tại chỉ có thể cảm nhận đến phổi, những cơ quan nội tạng khác đều vẫn còn mờ ảo. Nhưng hắn đã có pháp môn, chỉ cần tiếp tục luyện tập, nội ngoại từ bước tiếp dẫn, sớm muộn gì cũng nối liền nội tạng và xương cốt, thống nhất cơ thể thành một khối cứng như thép.

Giống như Xà hình vận lưng luyện vai, Vương Siêu hiện đã đến mức Thanh tùy thủ xuất, lực vai mạnh mẽ, chỉ cần luyện thêm không quá một hai năm sẽ tiến thêm một bước, đạt đến mức “Nội thị”.

Có điều, pháp môn luyện khí lại không giống như vậy. Người thường hít thở đều từ khí quản đến phổi; luyện khí thì khác, phải ngậm khí giống như ngậm trứng gà, nuốt “quả trứng” đó từ thực quản xuống làm chấn động đường ruột.

Hô hấp thông thường là hít vào thở ra, luyện khí là nuốt khí theo tạng xuống tận Đan Điền.

“Đáng tiếc, tuy mình đã xem Trần Ngải Dương luyện khí, cũng biết đại khái nguyên tắc, nhưng pháp môn nuốt khí hành khí cụ thể lại chưa được học, một mình thì không thể luyện được. Luyện khí cũng như luyện công phu, lúc bắt đầu cần có sư phụ theo dõi, nếu không xảy ra sự cố thì càng luyện nội tạng càng phát bệnh, không thể dưỡng sinh mà ngược lại còn đoản mệnh.”

Vừa rồi đối đầu hết Vĩnh Bảo Vĩnh Hạc rồi đến Đoàn Quốc Siêu, mấy người này đều có pháp môn luyện khí Yoga nên Vương Siêu không những có thêm tổng kết về kỹ thuật tấn công, mà ngay cả thuật luyện khí cũng có chút nắm bắt.

Dù sao võ thuật quan trọng nhất vẫn là dưỡng sinh cường thể, bản thân cường tráng mới có thể đánh bại kẻ địch.

“Đã ba ngày rồi, sao người của Tổ điều tra còn chưa đến?”

Hắn ở liên trong khu nhà này ba ngày, mỗi ngày ba bữa đều là những thức ăn ngon lành, hết tập võ rồi tản bộ, cuộc sống thật nhẹ nhàng làm sao.

Có điều liên tục ba ngày không có chút động tĩnh, Vương Siêu không khỏi cảm thấy hoài nghi.

Cứ như vậy, cũng không biết cấp trên muốn làm gì!

“Lại phải đợi rồi!” Vương Siêu lắc đầu, vứt bỏ hết mọi suy nghĩ. Hai bàn tay hắn duỗi ra trước, năm ngón tay đan vào nhau, năm ngón hai bàn chân cũng đan nhau, thực hiện ý cảnh nằm dán xuống đất. Đoạn hơi một hơi khí dài, như rắn nuốt trứng qua thực quản, nháy mắt ép khí đến tì vị rồi xuống bụng dưới...

Đại tiểu tràng nhu động, phát ra tiếng rung u u.

Thực hiện Khí Trầm Đan điền, đề lực, hai tay ấn vào bụng, xoa xoa, nâng khí lên khoang ngực, thở ra, chợt cảm thấy mùi tanh khó chịu.

“Là Điều Thiềm Kinh Võ Đang sao?”

Trong lúc đảo mắt xoa bụng, bên tai Vương Siêu chợt nghe động. Hắn nhìn sang, thấy một thanh niên xách kiếm vừa hiện ra ở cửa.

“Anh là ai?” Vương Siêu nhìn vị khách không mời, nhướn mày thăm dò. Hai bảo vệ ở cửa cũng đứng lên.

Nhìn ánh mắt hai cảnh vệ, Vương Siêu biết họ không lạ gì thanh niên này.

“Tôi là truyền nhân của Võ Đang Cửu Cung Kiếm Phái!” Hóa ra chính là Giang Hải, gã báo tên môn phái rồi đứng ở cửa, không vào.

Một cảnh vệ chạy vội đến bên Vương Siêu, cất tiếng: “Cho anh ta vào không?”

“Không phải hai anh đang canh tôi sao?” Vương Siêu hơi chau mày.

“Chúng tôi chỉ được lệnh bảo vệ an toàn cho anh, chuyện anh không thể ra khỏi nhà chỉ là đề phòng bắt trộm. Không có hạn chế người ngoài đến thăm, chỉ cần xem ý anh thế nào...”

Cảnh vệ thứ hai xen vào: “Cấp trên không hạn chế anh tiếp khách. Trong nhà này có điện thoại, anh gọi mấy chục người đến cũng chẳng sao!”

“Các anh quen người này?” Vương Siêu cảm thấy “Song quy” đối với mình thực quá lỏng lẻo.

“Đương nhiên, đây là Giang Hải, cao thủ nổi tiếng ngang với Đoàn Quốc Siêu!” Cảnh vệ có chút đắc thắng: “Võ công cao, gia thế càng cao!”

“Hóa ra là vậy!” Vương Siêu gật gù đầu: “Mời vào!”

Giang Hải đi vào, đứng thẳng người, mắt nhìn Vương Siêu: “Anh là người phái Võ Đang?”

“Không!” Vương Siêu lắc đầu, nhìn thanh kiếm trong tay khách, cũng không thắc mắc mà hỏi luôn: “Anh đến tìm tôi tỉ võ? Quyền cước vô tình, đao kiếm vô nhân, lỡ có sơ sẩy thì thế nào?”

Giang Hải sững người. Còn tưởng phải nói vài câu khách sáo, không ngờ đối phương lại thẳng thắn như vậy.

141. Chương 141: Tay Không Đoạt Kiếm

Xui là thần tượng Djokovic bị thua te tua, thua ai hèm thua lại thua anh Davidenko hói đầu (muội thì khác, quyết hèm thua các loại hói), bùn wé lại về ngồi dịch zậy.

Có lẽ dịch truyện cũng như một cái nghiệp, đã vướng vào thì muốn bỏ cũng khó, ít nhất là khi việc mình định làm vẫn chưa xong.

“Anh sử dụng binh khí gì? Nghe nói anh là cao thủ, nhưng quyền cước dù sở trường cũng không bằng đao kiếm, hay dùng súng đầu với tôi một trận xem sao?” Giang Hải ung dung đề nghị, rất có khí độ bậc danh gia.

“Súng của tôi là đây!” Vương Siêu thản nhiên chìa tay.

“Tùy anh thôi, tuy nhiên võ công vô tình, đao kiếm vô nhân. Chúng ta luận võ công bằng, tôi không muốn chiếm tiện nghi...”

“Luận võ cũng như cái cọ đựng độ trên đường, đã đánh nhau là bất chấp mọi thứ. Chúng ta đều là con nhà võ, cứ sợ nọ sợ kia thì khác gì con rùa rụt cổ?!”

Giang Hải nghe Vương Siêu trả lời, chỉ cười nho nhã: “Nói hay lắm, vậy thì xin mời!”

Nhìn thể khởi kiếm của đối phương, Vương Siêu nhận ra ngay đây là người khi di chuyển thì mềm mại như rồng vờn mây, khi xuất chiêu thì nhanh hiểm như rắn mổ, dù nhìn bất cứ góc độ nào cũng là bậc cao thủ tuyệt đỉnh.

“Đã biết sau khi đánh chết Đoàn Quốc Siêu, người đến tìm ta khiêu chiến sẽ đông không đếm xuể, có điều không ngờ lại sớm như vậy!” Vương Siêu nghĩ thầm.

Danh tiếng Đoàn Quốc Siêu ở Bắc Kinh so với Trần Ngải Dương ở Đông Nam Á còn lớn hơn gấp nhiều lần, vì vậy sau khi đánh chết gã, Vương Siêu đã chuẩn bị tinh thần chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến khiêu chiến.

Bắc Kinh là thủ đô, rồng nằm cộp ắn, cao thủ như mây, có thể đánh bại được các cao thủ hàng đầu ở Bắc Kinh cũng có thể coi như đã chiến thắng trên cả nước. Vương Siêu chưa từng nghe nói đến Giang Hải, nhưng chỉ cần nhìn qua cũng biết người này là một đại cao thủ.

Võ Đang Kiếm pháp chủ về nhanh lẹ tinh diệu, lại thêm nền tảng nuốt hơi vận khí, luyện tập mỗi ngày, nội tạng trở nên mạnh mẽ khó ai bì, thân thủ như rồng bay, kiếm ảnh như sao sa lấp lánh, vung kiếm giết người dễ như ăn cơm uống nước.

Tuy nhiên cao thủ dùng kiếm, khi có kiếm trong tay thường lại không chú trọng rèn luyện gân cốt. Người luyện võ lúc khởi đầu nói chung phải luyện quyền cước xương cốt trước, sau này khi giao đấu mới có thể đánh gục được đối phương. Có điều nếu trong tay cầm kiếm thì thường sẽ lơ là công phu về mặt này, bởi sự sắc nhọn của đao kiếm lợi hại hơn nhiều so với nắm đấm hay cước thủ...

Đao kiếm trong tay kẻ thiện nghệ, không cần biết đối phương dùng áo giáp gì hay gân cốt thể nào, chỉ cần một phát là đối thủ sẽ phải lưu huyết. Bởi áo giáp chỉ tránh được va chạm của gậy gộc hay sắt thép cùn, còn đối với binh khí sắc nhọn thì vô phương chống đỡ. Nói đến cùng, cao thủ cỡ nào thì da thịt cũng chỉ là da thịt con người. Da thịt người mà chống được đao kiếm hay đạn dược thì chỉ là chuyện trong thần thoại.

Vì vậy về cơ bản, cao thủ quyền cước gặp cao thủ đao kiếm thì kết cục thường chỉ gói gọn trong một chữ, thua!

Giang Hải có vẻ không hề vội vàng, vẫn cầm cả kiếm trong bao đứng đó. Bao kiếm này không rõ làm từ da loài động vật nào, lớp vảy xanh xám nhìn rất cổ kính, vừa nhìn đã thấy ngay là bảo kiếm.

Đương nhiên Vương Siêu không hề có ý định tay không chọi kiếm, vì vậy Giang Hải vừa ngừng lời là hấn lao ngay tới, chớp mắt đến sát trước mặt gã. Một tay Vương Siêu ra cầm nã bắt chặt tay Giang Hải, tay kia luồn dưới hông đánh vào mạng sườn đối phương.

Công lực phát tiết, gân cốt toàn thân Vương Siêu nổi chằng chịt, đều đặn quần chặt dưới da chẳng khác gì Thiết Bối Sam của Đoàn Quốc Siêu, nhìn đã biết mạnh mẽ không thể tưởng. Tuy nhiên đây không phải công phu Thiết Bối Sam mà là biểu hiện tự nhiên của thân thể sau khi giao đấu với Đoàn Quốc Siêu, hiển nhiên hẳn lại tiến thêm một bậc.

Gân cốt Vương Siêu vốn dĩ đã vượt xa cao thủ thông thường, cộng thêm sự nhạy cảm có được khi luyện công dưới đáy biển. Có thể nói, hiện giờ hắn đã tu luyện đến mức có thể dễ dàng phát động, chu chuyển và khống chế đến từng lỗ chân lông và huyết quản.

Khống chế da thịt gân cốt mới chỉ là công phu đơn giản, khống chế được từng chân lông và nội tạng mới gọi là lĩnh ngộ thực sự. Tiến thêm một bậc, có thể qua từng chân lông, nội tạng mà khống chế được từng mạch huyết quản, từng sợi gân cốt, đó mới được coi là nhập thần, tiếp cận được cảnh giới của các bậc chân nhân.

Người bình thường dùng khí lực chỉ có thể làm nổi một phần gân cốt mạch máu, bậc cao thủ sau khi đã tu luyện đến từng lỗ chân lông, chỉ cần phát động là những gân cốt mạch máu nhỏ nhất đều nổi lên không sót một sợi. Cao hơn nữa thì toàn thân tự nhiên sẽ chuyển thành màu xanh đen.

Luyện khí biết tạng, luyện gân cốt da lông biết mạch máu đường gân. Càng hiểu rõ cơ thể bản thân, công phu càng cao thâm tương ứng.

Vương Siêu tiên hạ thủ vi cường, tay trái cong như vuốt chim ưng, khuỷu tay phải co lại thủ thế. Giang Hải chỉ vừa nghe tiếng động đã thấy đối phương ngay trước mặt.

“Ngân bình sạ phá thủy tương bính, thiết kỵ đột xuất đao thương minh!(*)” Trong đầu Giang Hải lóe lên hai câu thơ tuyệt đúng với sự công kích của Vương Siêu lúc này... ” Lẽ nào hắn định tay không đấu với kiếm của ta?”

Người luyện kiếm quan trọng nhất là thân pháp nhanh lẹ, động tác linh hoạt. Vương Siêu bất ngờ tấn công, Giang Hải có chút giật mình nhưng không hề hoảng loạn, toàn thân nháy mắt xoay tròn như con vù thoát khỏi tầm khống chế của đối thủ, đồng thời một tay rút nhanh thanh kiếm trong vỏ...

Cước pháp Giang Hải, chân duỗi thẳng bước theo vòng tròn, rất giống với cách di chuyển trong Bát Quái Chương, hơn nữa còn ngầm chứa nhiều biến hóa. Vương Siêu không thể không công nhận, thân thủ và cước pháp của gã không thua kém bao nhiêu so với Trình Sơn Minh.

Cửu Cung bộ pháp là tiền thân của Bát Quái bộ pháp, bởi sự phụ của Đổng Hải Xuyên lão gia vốn là một đạo sĩ ẩn danh.

Có điều Giang Hải nhanh, Vương Siêu còn nhanh hơn, chân chưa chạm đất đã co thân chuyển mình, dịch sang trái hai bước, một chiêu cầm nã vẫn hướng tới cổ tay vung kiếm của Giang Hải, đồng thời tay kia chém ngang ra...

Bốn phía cuồng phong bất chợt thổi lên, âm thanh rền vang như tiếng pháo. Chân Vương Siêu vừa tiếp đất, mặt đất liền rung động kịch liệt, đất đá trong phạm vi năm mét đều bật lên rung rinh...

Thân pháp Hưu hình, bộ pháp Bát Quái, cầm nã Ứng Trảo, pháo kinh oach tạc dữ dội bốn bên, một loạt những kinh lực khác nhau được thi triển chỉ trong vài tích tắc. Động tác Vương Siêu liên lạc như nước chảy mây trôi, không mấy may có chút sơ hở.

Hưu hình nhanh nhẹn, Bát Quái gió thổi cỏ lay, Ứng Trảo sắc bén, pháo kinh dững mãnh vô song, bốn ý cảnh tự nhiên liên kết đến gần như hoàn mỹ, lúc như vân hành, khi như gió thổi, lúc như rồng cuộn, khi tựa sấm rền.

” Không hay rồi!” Giang Hải vừa vung kiếm, Ứng Trảo của Vương Siêu đã đến sát cổ tay gã. Hàn phong lạnh buốt khiến hổ thủ Giang Hải nổi da gà, đồng thời pháo kinh từ tay kia vang âm khiến màng nhĩ bùng bùng...

Đối diện đòn công kích mạnh mẽ đó, Giang Hải không thể vung kiếm đánh lùi lại một bước.

Vương Siêu chớp thời cơ sẵn tới, một tay ấn ngang trán bỏ vào giữa mặt đối phương, tay kia vẫn bắt cầm nã, quyết liệt truy theo bàn tay cầm kiếm của Giang Hải. Hai người như bóng với hình, Giang Hải vừa kịp định thần đã thấy một cánh tay xanh đen ngay trước mặt, đồng thời cổ tay cầm kiếm cũng lạnh buốt...

” Nghĩa là quyết không để ta rút kiếm? Không rút kiếm được, bị tấn công thì khỏi cần sống nữa rồi!” Rốt cuộc Giang Hải cũng hiểu ra ý đồ của đối thủ.

Không sai, Vương Siêu chính là chủ trương như vậy. Vừa gặp Giang Hải, hắn đã nhận ra đây là bậc uyên thâm về kiếm pháp, trong khi hắn có dùng súng thì cũng chỉ là hỗ trợ cho quyền thuật, không thể đến mức xuất thần nhập hóa như đối phương dùng kiếm. Còn nếu dùng tay không chống kiếm thì thất bại là chắc chắn.

Công phu Giang Hải chỉ kém Đoàn Quốc Siêu chút ít, nếu như dùng kiếm thì ba Đoàn Quốc Siêu cũng không phải đối thủ. Cũng giống như Trình Sơn Minh, nếu dùng súng thì mười Trần Ngải Dương cũng không là phải đối thủ!

Suy nghĩ như vậy, Vương Siêu nhận ra hắn chỉ có một cách, chính là xuất thủ như sấm sét khiến đối phương không thể xuất kiếm, chưa kịp động thủ đã bị không chế.

Đối diện với đòn công bạo liệt của Vương Siêu, cả người Giang Hải đột nhiên cong lại bật sang một bên như cánh cung, cánh tay quay tít, thanh kiếm vẫn trong vỏ theo tay bật ra, cắt một đường ngang mặt đối phương.

Nguyên lai đó là một tuyệt chiêu của Cửu Cung Kiếm Pháp “Bồi Kiếm Tô Tần”, đầu tiên cầm kiếm ngược tay rồi thừa cơ lắc ngang bắn vỏ kiếm ra xa, lưỡi kiếm vừa hiển lộ liền trở xuôi biến thành chiêu “Bạch Viên Hiến Quả”, mũi kiếm tức khắc uy hiếp mấy nơi yếu hại là ngực, yết hầu, mắt và ấn đường đối thủ. Chỉ cần một chiêu trúng đích, bất kể địch nhân võ công cao cường thế nào cũng bỏ mạng.

Kiếm khách thời xưa, không biết đã bao nhiêu lần dùng tuyệt chiêu này để lấy mạng các đại quan tướng lĩnh đối địch.

“Biến hóa hay lắm!” Pháo quyền Vương Siêu chém xuống bị vỏ kiếm chắn ngang nhưng hắn không hề hóa quyền thành trảo chặn đỡ, vì nếu như vậy thì một trảo sẽ chỉ nắm được bao kiếm, tự nhiên lại giúp đối phương rút kiếm!

Vốn Trương Đồng là truyền nhân của Lý Cảnh Lâm kiếm phái của Trung Ương Quốc Thuật Quán, võ công tuy không cao nhưng vô cùng am tường về kiếm thức. Lý Cảnh Lâm là hậu duệ chính tông của Võ Đang kiếm phái, Vương Siêu vì vậy cũng hiểu biết khá nhiều về những sát chiêu trong kiếm pháp này.

Một quyền của hắn vẫn không giảm tốc độ bổ tới. Roạt một tiếng, vừa chạm vào bao kiếm, bàn tay Vương Siêu bỗng nhiên nhũn, mềm như thân rắn theo bao kiếm trườn lên, nắm đúng cổ tay cầm kiếm của Giang Hải...

Đại sư Hình Ý Quyền thông thường, một thể chuyển đổi từ Hổ Hình bổ quyền sang Xà Hình thám quyền tất sẽ có đôi chút đình trệ gượng gạo, bởi Hổ hình kết hợp Ứng hình mới là tự nhiên hoàn hảo nhất, nếu kết hợp với các hình khác thì chắc chắn sẽ không tránh khỏi sơ hở. Nhưng Vương Siêu sau khi trải qua không biết bao nhiêu trận sinh tử, có thể nói đã tiếp cận rất gần với đỉnh cao quyền thuật, thể hiện rõ ràng phong cách của một Đại tông sư.

Đặc biệt cuộc đấu với Đoàn Quốc Siêu, từ một bài “Xà Hạc Bát Đả” của Thiếu Lâm hắn đã ngộ ra rất nhiều biến hóa trong quyền thuật. Trong mấy ngày tu luyện vừa rồi tại Bắc Kinh, những linh ngộ đó đã chuyển hóa thành kỹ năng giao chiến, một thức Thám xà linh hoạt vô song đã bắt chết cổ tay cầm kiếm của Giang Hải.

Giang Hải giật mình, tay còn lại chụm thành kiếm chém xuống. Tay trái Vương Siêu lập tức giơ lên gạt phăng thủ kiếm đối phương, cổ tay phải đồng thời khê vắn, hướng về phía tay cầm kiếm của Giang Hải huých nhẹ, lập tức khiến năm ngón tay gã mở ra. Chớp thời cơ hắn nắm chặt chuôi kiếm, rồi vừa kéo vừa giật, đoạt ngay kiếm của đối phương.

Giang Hải bị giật kiếm sắc mặt lập tức xám xịt như màu tro, liền hít sâu một hơi, hai ngón tay co duỗi tạo chỉ kiếm, dồn dập đánh tới.

Đối mặt với đòn công như vũ bão đó Vương Siêu không hề né tránh, một tay vẫn cầm thanh kiếm vừa đoạt được, tay kia nắm chặt giờ lên ngang ngực rồi phóng thẳng ra, Ban Lan Chùy trực diện tiếp kiến địch thủ.

Uỳnh! Kiếm chùy xung kích tiếng vang như pháo, toàn thân Giang Hải rung động mạnh, tê dại như vừa bị điện giật. Vương Siêu thừa cơ lao tới, tay vừa phát chùy giờ lên bóp chặt yết hầu đối phương, có điều chỉ ấn ở đó vài giây rồi thu ngay tay về.

“Kiếm pháp anh rất cao thâm, thân pháp cũng không tồi, nhưng gân cốt lại không mạnh, kinh nghiệm thực chiến càng không đủ, khí phách yếu ớt, không phải đối thủ của tôi. Cần luyện tập năm năm nữa hoặc tôi rèn ba năm trong đánh trận sinh tử!”

Vương Siêu nói đoạn vuốt nhẹ thanh kiếm vừa đoạt được, xeng một tiếng rút ra. Ánh chớp tức thì lóe lên, thanh kiếm thuần khiết một màu xanh, trên thân uốn lượn vân mây tinh xảo, lưỡi kiếm hàn quang lấp lánh, hần mới vuốt nhẹ mà tay đã nổi đầy da gà.

Thanh kiếm này nhìn rất chắc chắn, hẹp mà dài, chuôi kiếm khắc hai chữ “Điều Văn”, không biết là ý nghĩa gì.

“Hảo kiếm!” Vương Siêu thành thật khen ngợi.

“Ba năm sau ta sẽ đến tìm người, lấy lại thanh kiếm này!” Mặt Giang Hải vẫn xám xịt, bỗng nhiên quay người bay qua bờ tường cao đến ba mét, nhảy mất mất hút.

Công phu Giang Hải này, nếu không dùng kiếm cũng không kém Đoàn Quốc Siêu bao nhiêu, có điều khi giao đấu thì thiếu hẳn sự dũng mãnh và bình tĩnh của họ Đoàn, rõ ràng là chưa từng trải qua thực chiến sinh tử mới như vậy.

Đó cũng là lý do gã chưa kịp xuất kiếm đã bị Vương Siêu nhẹ nhàng tay không đoạt lấy kiếm trong tay.

“Vừa sáng sớm đã vô duyên vô cớ đến khiêu chiến, không biết là còn gì nữa đây?” Vương Siêu nhìn thanh kiếm trong tay rồi nhét lại vào bao, lắc đầu.

Một chiếc xe hơi chạy tới đỗ ngoài cổng, bốn người từ trên xe bước xuống. Vương Siêu nhìn qua, nhận ra trong đó có một người của Tổ điều tra, ngoài ra còn một trung niên nhân rất có khí phách, sau cùng là hai lính cảnh vệ.

“Vương Siêu, việc của anh đã điều tra xong” Người của Tổ điều tra lên tiếng: “Vị này là Bộ trưởng Vương, hôm nay đặc biệt đến thăm mọi người!”

“Bộ trưởng Vương?” Vương Siêu nghe tới lời giới thiệu, nghĩ nhanh: “Phải chăng là Vương Tử Văn Bộ trưởng lương bộ Quốc An và Công An?” Hần chú mục nhìn kỹ, hình như vị Bộ trưởng này có vẻ quen quen...

” Hóa ra là ông ta!” Vương Siêu đã nhớ ra, chính Vương Bộ trưởng cùng nhiều người khác từng mang rất nhiều quà đến thăm ông Lý, từng bị Lý lão xua đuổi như đuổi tà. Sự việc gây ấn tượng sâu sắc, đã ba bốn năm hần vẫn nhớ rất rõ.

(*) Hai câu thơ trong “Tỳ Bà Hành” của Bạch Cư Dị, dịch nghĩa: “Bình bạc vừa vỡ nước đã chảy tràn trề, chiến mã vừa xuất hiện đao thương đã rợp trời.”

142. Chương 142: Gặp Vương Bộ Trưởng

Vương Tử Văn bước đến, mỉm cười chìa tay cho Vương Siêu.

“Xin chào nhân tài, Ta họ Vương anh cũng họ Vương, chúng ta coi như người một nhà. Mấy chục năm trước họ Vương sinh ra một Võ quái Vương Trai, giờ đây lại có một cao thủ trẻ kiệt xuất!” Vương Tử Văn vỗ vai Vương Siêu rất nhiệt tình, như bậc tiền bối khích lệ lớp thanh niên kế cận. Thân phận cao sang và phong cách uy nghiêm cố hữu của ông ta không khỏi khiến Vương Siêu có đôi chút ngạt thở...

“Bộ trưởng Vương biết anh và Đoàn Quốc Siêu vừa có xung đột nên đặc biệt chú ý. Vấn đề của anh, sau khi tham khảo nghiên cứu, Bộ trưởng đã có quyết định.” Thành viên Tổ điều tra giải thích.

“Tiểu Lý, đừng nói đến công việc ở đây! Tôi đến đây với tư cách người họ Vương đến thăm nhân tài của họ Vương!” Vương Tử Văn xua tay, mắt nhìn thanh kiếm Vương Siêu đang cầm trong tay: “Mới sáng sớm

mà anh đã luyện kiếm? Nghe đồn công phu quyền thuật của anh rất tốt, không ngờ kiếm pháp cũng tinh thâm...! Nào, lại đây cho ta xem kiếm thuật của anh...!

“Bộ trưởng Vương...”

“Nào nào... Đừng gọi ta là Bộ trưởng, cứ xưng là Vương thúc thôi, nhân tài của họ Vương ạ!” Vương Tử Văn vừa hiệu chỉnh vừa vỗ vai Vương Siêu rất thân mật.

Những lời nói động tác của ông ta rất thân mật nhiệt tình, không có chút gì cứng nhắc nhưng cũng không suông sã quá mức. Có điều, một nhân tài khác được Vương Tử Văn khích lệ như vậy nhất định sẽ vô cùng cảm kích, còn Vương Siêu chỉ là có chút ấn tượng. Hơn nữa trong trí nhớ của hắn, Vương Tử Văn là một đại quan đã bị chính tiền bối ruột thịt của mình trách cứ.

” Rốt cuộc Vương Tử Văn này có ý gì với mình đây? Với thân phận của ông ta, mỗi lần ra ngoài đều có cả một đội vệ binh và bác sỹ đi theo, cả những việc đại tiểu tiện hàng ngày đều phải có người kiểm tra đề phòng bệnh tật, bỗng nhiên hôm nay đến thăm ta lại nhiệt tình thân mật như thế, tóm lại là có ý gì? Tuy ta có đôi chút võ công nhưng thế nào cũng không bằng những người này được, cẩn thận không khéo lại bị kéo vào tranh chấp chốn quan trường. Tốt nhất là không nên quá nhiệt tình, cũng không được quá lạnh lẽo!”

Vương Siêu giờ không còn là một đứa trẻ nghịch ngợm vô tri, những từng trải sinh tử mấy năm qua đã dạy cho hắn nhiều kinh nghiệm quý báu.

“Sáng nay có một người là Giang Hải đến tìm tôi đấu võ, thanh kiếm này là tôi đoạt trong tay hắn, sau đó hắn ta bỏ đi rồi.”

Vương Siêu không hề gọi Vương Tử Văn là “thúc bá” gì đó như ông ta đề nghị, giọng điệu khi đối đáp cũng hết sức bình thường. Đối diện với một đại nhân vật qua Quốc gia, thái độ của hắn vẫn không có một chút mềm yếu. Nếu như nói khí phách của Vương Tử Văn toát lên từ địa vị và quyền thế thì khí phách của Vương Siêu là được hun đúc từ không biết bao lần vào sinh ra tử, từ sự rèn luyện quyền thuật tâm ý, qua đó tự nhiên hình thành phong độ của bậc đại sư.

Người luyện võ thời nào cũng sự tự tin của mình, cũng giống như có trời phải có đất, Tạo hóa bao giờ cũng rất công bằng. Người luyện võ có thể chết đến nơi không nhảy mắt, người nắm quyền có thể mười bước giết một mạng, ai mới thực sự là “đại sư” đây?

“Là Giang Hải đích tôn nhà họ Giang?” Vương Tử Văn thấy Vương Siêu không gọi mình là thúc bá, trong mắt loé nhanh một tia sáng: ” Lại thêm một Đoạn Quốc Siêu, tự nghĩ mình có bản lĩnh là có quyền kiêu căng ngạo mạn!”

Vốn trước khi đến đây Vương Tử Văn đã định đoạt vị trí cho Vương Siêu, nhưng rồi ông ta lại cảm thấy không ổn...

” Không đúng rồi... Thanh niên này trước mặt ta không hề bị áp lực, cứ như địa vị anh ta còn cao hơn cả ta... Sao mình lại có cảm giác như đang đối diện với ông ngoại nhỉ.....!”

Khẩu khí của Vương Siêu tuy nhẹ nhàng nhưng lại hàm chứa một sức ép khó tả, ánh mắt nhìn vào ai cũng làm cho đối phương có cảm giác bị chi phối. Ấn tượng trong lòng Vương Tử Văn bây giờ cũng giống như những lần đến thăm ông ngoại ở nhà dưỡng lão, thậm chí còn như khi bị ông ngoại mắng mỏ.

” Sao thế được? Một thanh niên trẻ, lấy đâu ra khí thế một người già? Hay là tinh thần của ta không được tốt, hay đầu óc đang có vấn đề?” Vương Tử Văn nhíu mày tự lực soát trong cơ thể.

Khi ở chỗ ông Lý, Vương Siêu đúng là đã luyện tâm theo phương pháp của ông ta, bây giờ mang khí thế của người già thì cũng không có gì lạ, có điều Vương Tử Văn làm sao biết được chuyện đó!

“Hoá ra là tôn tử nhà họ Giang! Nghe nói hắn và Đoạn Quốc Siêu thân thủ bản lĩnh tương đương nhau. Đoạn Quốc Siêu bị hạ gục trong tay anh, vậy thì Giang Hải thua thì cũng là chuyện dễ hiểu... Anh bạn trẻ, sau khi đánh bại Đoạn Quốc Siêu có rất nhiều người muốn tìm anh thách đấu, nhưng ta đã dẹp đi hết. Tình hình này, hắn sẽ còn không ít kẻ tới đầu. Ta dặn cậu một câu, tốt nhất không nên đánh giết nữa, phòng

khi sự việc đến mức không thể thu dọn hậu quả...” Vương Tử Văn cười sảng khoái: “Ở nhà tôi cũng có mấy người rảnh rỗi hay luyện tập, anh đến chỉ bảo giúp chút nhé!”

“Vâng!” Vương Siêu gật đầu.

“Cậu bé, hãy làm việc tốt, chớ phụ lòng mọi người!” Vương Tử Văn dặn dò đoạn quay lui, được hai bước lại dừng chân, nói như chợt nhớ ra: “Đúng rồi, một phần tài liệu của cậu và Lâm Nhã Nam hiện đang ở Văn phòng 18 Quốc An. Vấn đề đã được điều tra rõ, cậu hãy đến đó lấy tài liệu về. Còn nữa, cũng nên gặp thanh niên kia nói chuyện một chút, tránh nảy sinh rắc rối về sau!” Vương Tử Văn nói rồi bước lên xe, đưa mắt ra lệnh cho xe chạy.

Lần này ông ta đến để xem Vương Siêu thực sự là người thế nào, không ngờ khi đối diện lại có cảm giác bị yếu thế...

“Trước mặt Vương Tử Văn mà vẫn giữ được khí phách, khá lắm!” Người họ Lý của Tổ điều tra đợi Vương Tử Văn khuất hẳn mới chỉ tay vào Vương Siêu khen ngợi.

“Văn phòng 18 Quốc An ở đâu? Bây giờ tôi có phải đi lấy tài liệu không? Lấy rồi sẽ mang đến đâu?” Vương Siêu hỏi ngay.

“Anh được nghỉ phép một tháng, lấy tài liệu xong chỉ cần mang đến cho cấp trên trực tiếp là được!” Tiểu Lý trả lời: “Vụ việc của anh đã kết thúc, vì thế anh cũng không được ở đây nữa. Chúng tôi thu hồi ngôi nhà này cho việc khác, nếu muốn ở lại Bắc Kinh anh có thể thuê phòng, hoặc liên hệ với cấp trên của anh.”

Tiểu Lý nói đoạn, gật đầu nhìn hai cảnh vệ. Hai người lập tức thu dọn đồ đạc của Vương Siêu, đưa cho hắn rồi đóng ngay cửa lại.

Vương Siêu một tay xách đồ đạc, một tay ông thanh kiếm đoạt được từ Giang Hải, có chút bất đắc dĩ đi ra ngoài. Mấy người nhóm điều tra đóng cửa xong lên xe, chiếc xe rồ máy lao vút đi.

“Gọi là trắng án, thực ra khác đi. gì phạm nhân ra tù nhỉ (sorry tự nhiên mui thấy vắng tục ở đây là hợp nhất!” Trong tù còn có cơm ăn nơi ở, ra khỏi tù rồi chẳng có nơi ở cũng chẳng có cơm ăn. Cũng may là mình còn tiền, nếu không thì ra nhập Cái bang rồi!”

Một thói quen tốt của Vương Siêu là lúc nào cũng mang theo mấy nghìn tiền mặt và thẻ ngân hàng. Hắn tìm một khách sạn gần đó thuê phòng, cất thanh kiếm và đồ đạc xong, thay quần phục rồi bắt taxi đến Bộ Quốc An.

Vương Siêu xuống xe, quan sát toà nhà và những tiêu binh đang canh gác nghiêm như tượng, nghĩ thầm: “Sau khi đánh chết Đoạn Quốc Siêu, chắc chắn có rất nhiều người ở Quốc An thù mình, vào đó chẳng may xung đột thì làm thế nào? Mấy câu của Vương Tử Văn đúng là vàng ngọc, hay là nhờ người đến lấy hộ hồ sơ? Không được, ông ấy nói ta phải trực tiếp đến lấy, phải chăng ông ấy đã gọi điện cho Tào Nghị? Nhưng như vậy cũng chẳng có tác dụng gì, hơn nữa ta cũng muốn biết Quốc An còn có những cao thủ nào...”

Xác định rõ phương châm, Vương Siêu đành hoàng đi vào theo cửa lớn. Mấy cảnh vệ giữ hắn lại, rất kính cẩn yêu cầu xem chứng nhận. Đương nhiên với quân hàm Thiếu tá quân đội và giấy công tác đặc biệt, cảnh vệ chỉ kiểm tra một chút rồi cho đi.

”Đại sảnh tòa nhà này thật trang nhã, còn xa xỉ hơn bên công an nhiều!” Vương Siêu nhìn đồ vật xung quanh, thầm đánh giá. Cũng khác hẳn bên công an, người ở đây khá thưa thớt, đi lại ăn nói rất nhẹ nhàng, không biết Văn phòng 18 ở đâu, phải tìm ai để lấy tài liệu đây?

Trong thời gian làm việc với Diêu Hiểu Tuyết, Vương Siêu đã có kinh nghiệm tìm hiểu các địa điểm thuộc cơ quan Chính phủ. Hắn bước tới giữa hành lang lắng nghe một lúc, phát hiện một căn phòng có tiếng nói, liền tiến đến mở cửa.

Bên trong có hai cô gái mặc quân phục đang ngồi trước máy tính, một người đang rất tập trung chơi game ”Vũ đoàn sức mạnh”, người kia ngồi im không động đậy, mắt mở to theo dõi màn hình đầy đồ thị cổ phiếu. Vương Siêu gọi mấy lần, hai cô gái vẫn không hề hay biết.

”Tại sao cùng là an ninh quốc gia mà mình hàng ngày ra sống vào chết, hai cô nàng này lại ngồi văn phòng làm việc riêng cả ngày? Hà hà, so sánh thế thì tức chết đi mất...!” Vương Siêu bật cười.

Có một số người hôm nào cũng “đi làm”, nhưng thực ra chỉ ngồi văn phòng nhâm nhi trà thuốc và xem báo.

Hai cô gái này, một người chơi game một người theo dõi cổ phiếu, xung quanh ai làm gì cũng mặc. Vương Siêu gọi mấy câu không được, chẳng còn cách nào khác bèn dậm chân thật mạnh...

Cô gái đang theo dõi cổ phiếu giật bắn mình, lắp bắp: “Động... động đất...?”

“Không phải động đất!” Vương Siêu cười ha hả.

“Anh là...?” Thấy Vương Siêu, cô gái lấy ngay vẻ quan cách: “Anh đến có việc gì?”

“Xin hỏi Văn phòng 18 ở đâu?”

“Văn phòng 18 ở tầng 18!”

Vương Siêu cảm ơn, chưa quay đi đối phương đã lại dán mắt vào màn hình. Còn cô gái chơi điện tử từ đầu đến giờ vẫn không thèm ngẩng lên. Hắn cũng không để ý, đi thẳng lên tầng 18. Vừa lên đến nơi, một tiếng nói vọng ra từ trong phòng:

“Anh Đoàn chết thật quá oan uổng, tên Vương Siêu kia đúng là ép người quá đáng mà!”

”Đúng đúng... Tên Vương Siêu hình như mở một trường dạy võ ở Lao Sơn. Chúng ta xin nghỉ vài hôm đến đó, tôi không tin chúng ta đông thế này mà không đánh được một mình hắn...!”

“Anh Đoàn xuất thân từ Thiếu Lâm, anh có biết Thiếu Lâm định giải quyết thế nào không?”

“Tình hình Thiếu Lâm tôi không rõ lắm, nhưng nghe nói Giang Hải đã đi tìm hắn ta thách đấu, không biết tình hình ra sao rồi...!”

“Sáng nay ông Mã đã đến võ đường, nghe nói là đi tìm người giải quyết vấn đề với hắn ta...”

Mỗi người một câu, giọng điệu đều rất oán hờn. Vương Siêu lắc đầu, thản nhiên đẩy cửa bước vào...

Đây là một căn phòng rất lớn, phải chừng vài trăm mét vuông. Những dãy bàn xếp thẳng hàng, khoảng ba bốn mươi người đang ở đó, một số ngồi trên bàn tán gẫu với mấy cô gái, số khác nói chuyện công việc với nhau.

Khi Vương Siêu xuất hiện, gần như tất cả đồng thời ngoảnh ra nhìn...

143. Chương 143: Chấn Nhiếp Quốc An

Vương Siêu ngẩng đầu nhìn tấm biển trước cửa phòng, đỉnh đặc bước vào. Mỗi bước đi của hắn, sàn nhà dường như lung lay nhẹ...

Sau năm bước, sức mạnh dồn trên hai chân chợt tăng vọt, chấn động này chưa kịp lắng xuống, chấn động khác đã dội lên, cốc chén trên mặt bàn kêu lộp cộp, tài liệu, máy tính bắt đầu rung bần bật...

Những âm thanh như vậy rất dễ khiến người ta sợ hãi. Bỗng nhiên toàn bộ âm thanh lại biến mất, căn phòng nháy mắt rơi vào sự im lặng đến ong ong trong tai...

Vương Siêu dừng bước gần chính giữa phòng, neho mắt: ” Thế nào, có ai muốn tìm tôi báo thù?”

Không một ai trả lời, bởi khí thế Vương Siêu quả thực quá mạnh. Mấy bước vừa rồi hắn đã vận dụng Pháo kinh tạo lực, mỗi bước đi đều gây cho người ta cảm giác trời long đất lở. Trời trên đầu như muốn bùng ra, đất dưới chân cũng muốn sụt xuống, khí thế vô địch của bậc quyền thuật đại sư bộc lộ trọn vẹn trước mặt mấy chục kẻ đang nhăm nhe đối địch.

Đấu võ, khí thế là quan trọng bậc nhất. Người Nhật trước khi đấu võ thường dùng lời moi móc hết các nhược điểm của đối phương, làm giảm sút tinh thần chiến đấu. Vương Siêu tuy không đồng ý với chiến pháp đó, nhưng bản thân là một cao thủ tinh thông biến đổi khí thế, vừa bước lên tầng 18 nghe những lời bàn tán từ bên trong vọng ra, hắn hiểu ngay sự phức tạp của vấn đề.

Quốc An và Quân đội vốn hiềm khích từ trước, nay Vương Siêu lại đánh chết Đoàn Quốc Siêu, mâu thuẫn hiển nhiên đã bị đẩy đến đỉnh điểm. Nếu không phô chút thực lực khiến người khác sợ hãi, chắc từ nay về sau hẳn không thể yên ổn lấy một ngày. Hơn nữa đây là lại địa bàn của đối phương, nếu tỏ thái độ mềm yếu thoả hiệp, có khi bị đánh chết tại chỗ chưa biết chừng.

“Sao, không có ai hả?” Vương Siêu nhíu mày, đảo mắt nhìn quanh.

“Anh ... Anh muốn... cái gì.....?” Một cô gái đứng cách đó không xa lắp bắp lên tiếng, bàn tay co lại sờ lên eo lưng. Khoảng cách gần bảy mét nhưng Vương Siêu cảm thấy rõ, toàn thân cô ta đang căng lên chờ đợi....

Liên tục những tiếng sột soạt, mấy chục nhân viên Quốc An cùng nhấc tay lên ngang lưng hoặc bên sườn, hiển nhiên là sẵn sàng rút súng.

“Tôi đến tìm sếp của các vị!” Mặt Vương Siêu chợt dịu lại, mỉm cười, khí thế bài sơn đảo hải chợt biến mất.

Phút chốc, không khí căn phòng lớn đang như trong trận chiến bỗng dịu đi. Vương Siêu như một người chủ trì tiết mục thông minh, có thể điều khiển không khí hội trường hoàn toàn theo ý mình.

“Sếp chúng tôi, ông Mã có việc đã ra ngoài!” Vẫn cô gái đó trả lời.

“Ông Mã đi đâu cô biết không?” Vương Siêu nhìn đăm đăm vào cô gái, có chút cảm giác rất hoạt kê. Chỉ nói mấy câu mà cô ta có vẻ rất kích động, mồ hôi toát ra đầm đìa.

“Trường võ Ý Quyền, số 750 đường Vĩnh Định Môn!” Cô gái đứng gần Vương Siêu bất chợt thốt lên, hiển nhiên bị ảnh hưởng bởi không khí căng thẳng nên mất hết tự chủ.

“Tốt, mọi người cứ làm việc tiếp, tôi đi tìm ông Mã!” Vương Siêu biết tài liệu của hắn và Lâm Nhã Nam là bí mật, chỉ có “ông Mã” nào đó mới đủ tư cách cất giữ. Diêm Vương khó gặp chứ tiểu quỷ thì đầy rẫy, hẳn hiểu càng nhiều lời sẽ càng gây thêm thù oán nên quay người đi luôn.

Vương Siêu vừa ra khỏi, cả văn phòng cùng rộ lên xôn xao, người nói to tức giận, người đập bàn chan chất. Tuy Phòng 18 toàn là nhân tài của Quốc An nhưng từ lúc Vương Siêu bước vào đến lúc hắn đi ra, không một ai dám hó hé nửa lời.

“Diêu Trung Vũ, không phải anh đoạt giải ba đấu võ toàn cơ quan hay sao? Sau khi anh Đoàn chết, anh cũng là người kêu gọi trả thù to tiếng nhất, còn bảo đến đỡ võ quán của tên đó ở Lao Sơn? Tại sao vừa nãy lại im thin thít thế hả?” Cô gái đối đáp với Vương Siêu quay sang một thanh niên đứng bên phải, cất giọng day nghiến.

Thanh niên tên Diêu Trung Vũ biến sắc, mắt đảo qua một lượt, lắc đầu: “Mọi người biết thân thù anh Đoàn rồi đó, đấu võ với anh ấy tôi chỉ trụ được đúng nửa phút. Người vừa nãy đã đánh chết anh Đoàn bằng tay không, cả Thiếu Lâm cũng chưa nói gì đến trả thù, tôi mà tiến lên cũng chỉ có nước chết... Hầy, lúc nãy người đó bước vào đây cảm giác như mang theo cả động đất, không phải mọi người cũng bị chấn động sao? Nếu là kẻ địch thì tôi đã bắn rồi, nhưng hắn ta lại thuộc Quân đội, tôi làm sao có thể manh động được...?”

“Người này quá mạnh, tuyệt đối không phải người bình thường! Tiếng tăm hắn vốn đã lừng lẫy từ trước, khi đối diện mới thấy đúng là danh bất hư truyền...” Một người cao gầy xen vào: “Tôi đã xem mấy trận đấu võ đạo của người Nhật, khí phách họ khi lâm trận cũng giống thế.”

“Chắc chắn đây là cao thủ bậc nhất, nếu không Quân ủy cũng không điều về đây làm gì!”

“Đúng, tôi chưa bao giờ gặp người nào mạnh như vậy. Anh ta bước thêm vài bước nữa, chắc cả tòa nhà này sập mất!”

“Chà, tòa nhà Quốc An này chỉ có dầm chân mà bị sập thì quá tệ, chắc là công trình có vấn đề... Nếu có sập, chẳng qua là bên A bên B chia chác lắm quá...” Một thanh niên khác lên tiếng, nhưng lập tức có người khác chen vào.

“Hắn ta nói đi tìm sếp Mã à? Em trai của ông Mã là Mã Hồng Tuấn, sư phụ quyền thuật rất nổi tiếng ở Đông Nam Á. Ai cũng nói sếp Mã rất lợi hại nhưng chúng ta chưa từng xem ông ấy ra tay, chỉ thấy anh Đoàn rất kính cẩn với sếp thôi. Hay là chúng ta đến Trường võ Ý Quyền xem thế nào đi!”

“Được đấy, chúng ta đi!”

Vương Siêu đi được mười phút, tất cả nhân viên Phòng 18 cũng đi theo. Đây là một văn phòng rất trẻ, hầu hết không quá ba mươi, lớn tuổi nhất cũng không ngoài ba lăm nên không khí rất sôi động, so với các cơ quan khác bao giờ cũng náo nhiệt hơn nhiều.

” Hội nghiên cứu Ý Quyền?” Vương Siêu ngẩng đầu nhìn tấm biển, đẩy cửa bước vào. Mặt bằng Hội nghiên cứu Ý Quyền này không rộng, chỉ khoảng ba bốn cái sân nhỏ gộp lại. Trên mặt đất có khóa đá, ang nước, bao cát, ngoài ra còn có một hàng mai hoa thung và giá để vũ khí, trên giá có mấy cây gậy, hoàn toàn không thấy đao kiếm.

Võ trường này toát lên một cảm giác rất thoải mái, đến đi tự nhiên, không quy tắc cứng nhắc hay hung hãn bức người như nhiều nơi dạy võ khác. Lúc Vương Siêu bước vào, trên sân có hai ba trung niên, năm sáu lão nhân và mấy thanh niên trẻ tuổi đang hai tay ông đang vào nhau như quả bí treo trên giàn. Thấy hắn, họ cũng không để ý.

”Hỗn Nguyên Cột, thể như con gấu ôm cây, là một phương pháp luyện tinh thần và thể lực vững vàng, mấy người này đều đã đạt được sự thông thạo...” Vương Siêu nhìn mấy người đang tập, trong lòng thầm khen.

Nếu là những người không hiểu võ, nhìn cảnh này cũng chỉ nghĩ “mấy gã ngu ngốc”. Nhưng dân trong nghề, đặc biệt một đại sư quyền thuật như Vương Siêu sẽ hết sức tán thưởng. Thân thể những người này đều vững chắc như gấu, mắt tinh anh như chim ưng, đặc biệt xương sống và eo lưng đang nhẹ nhàng chuyển động, trong khi lòng bàn chân vẫn dính chặt vào mặt đất.

”Cổ thủ tấn công, vững như gấu, sắc như ưng” là hai câu mà đạo gia đã tổng kết về cảnh giới cao nhất của tập luyện Hỗn Nguyên Cột. ” Đây mới chính là công phu thực sự!” Vương Siêu đánh giá.

Qua tiếp một cổng lớn, nghe thấy tiếng nói hân hân đánh mắt nhìn. Hóa ra một cái sân rộng hơn rất nhiều, hai người trung niên đang thi triển chiêu thức, bảy tám người khác đang ngồi trên ghế gỗ hoặc đứng xem, thỉnh thoảng lại chỉ trỏ bàn tán.

Vương Siêu vừa đến cửa, hơn mười cặp mắt hướng ngay đến.

”Xin hỏi ông Mã có đây không?” Vương Siêu thấy ngay những người ở đây đều là bậc cao thủ, tuổi chừng ba lăm đến năm mươi.

”Tôi là Mã Hóa Tuấn, Văn phòng số 18 Quốc An. Anh chính là Vương Siêu, Hiệu trưởng Lao Sơn Quyền Quán phải không? Sát khí lớn quá, không tốt chút nào...” Một trong hai người đang thi triển chiêu thức dừng tay, bước hai bước lên nhìn Vương Siêu với ánh mắt sắc lẹm.

”Mã huynh, đây là người đã giết chết Quốc Siêu sao?” Người trung niên đang luyện tập với ông Mã lên tiếng hỏi. Người này dáng cao gầy, thân hình rất dẻo dai rắn chắc, vừa nói đã toát lên khí thế.

” Mã Hóa Tuấn... Mã Hồng Tuấn đại võ sư Tập đoàn Dục Hưng Hồng Công Lễ nào là hai anh em? Nhìn cũng giống nhau quá!” Vương Siêu nhớ ngay đến đại võ sư Đông Nam Á Mã Hồng Tuấn, nổi tiếng với danh “Đồng Cước Thiết Thủ”.

Võ sư nổi tiếng ở Đông Nam Á, có thể kể ra Lưu Gia Tuấn ở Đài Loan, Mã Hồng Tuấn ở Hồng Kông, Tam Hồ Quảng Đông, Trần Ngải Dương ở Singapore, trong đó Tam Hồ là kém nhất, mấy người kia thì ngang ngang như nhau.

Khi thi đấu với Trương Vĩ, Vương Siêu đã từng gặp Mã Hồng Tuấn. Vị Mã Hóa Tuấn này nhìn rất giống Mã Hồng Tuấn, lại có tên gần tương tự, chắc đến tám mươi phần trăm là anh em.

”Ông Mã, sư phụ Mã Hồng Tuấn của Tập đoàn Dục Hưng Hồng Công có phải là huynh đệ với ông?” Vương Siêu không để ý đến lời nói của người kia, hướng về ông Mã hỏi.

”Hồng Tuấn là em trai ta!” Quả nhiên Vương Siêu đã đoán đúng.

Đảo mắt một vòng thấy bảy tám người trong sân đều hết sức bình tĩnh, trong lòng Vương Siêu có chút kinh ngạc: “Một nơi nhỏ bé, làm sao nhiều cao thủ như vậy?”

“Đây là Võ Đang sư phụ Bạch Tiên Dũng, cảnh vệ số một của Trung Ương. Đây là Vĩnh An Nhiên sư phụ của Thiên Tân, đây là Sư phụ Dư Bản Lương của võ đang, đây là sư phụ Vương Vân Liên ở Bắc Kinh, đây là sư phụ Y Mãn Xuyên của Đặc cảnh 1034, sĩ quan huấn luyện số một của Quốc An. Sư phụ Trần Thiên Tuyết, sư phụ Đới Nỗ, sĩ quan huấn luyện của Cảnh vệ Quốc Gia.”

Mã Hóa Tuấn lần lượt giới thiệu, Vương Siêu cũng lần lượt giật mình. Trừ hai quyền sư của Võ Đang chưa nghe thấy tên tuổi, còn thì đều là những yếu nhân của trung Quốc, rất nổi tiếng trong võ phái của họ.

” Chẳng trách người ta bảo Bắc Kinh rồng quần cọp tụ!” Thật không thể tưởng tượng, một nơi nhỏ bé như thế này mà có đến cả chục đại cao thủ...

144. Chương 144: Trăm Năm Trước Họ Dương, Trăm Năm Sau Họ Vương!

Nghe xong lời giới thiệu của Mã Hóa Tuấn, cơ má Vương Siêu giật nhẹ, miệng mỉm cười nhưng mặt không hề lộ ra nét cười. Bằng ấy cao thủ tập trung ở một nơi nhỏ bé, không thể cho rằng họ chỉ đến đây để uống trà tán chuyện, nghiên cứu hay giao lưu, chỉ cần nhìn vào mắt cũng thấy tất cả đều có gì đó không mấy thân thiện.

“Đâu có đâu có, làm sao bằng Vương sư phụ được! Mấy năm gần đây anh đấu võ với ai cũng lấy mạng người ta, còn đến nhà đào tận gốc tước tận rễ, thật đúng là ớt càng nhỏ càng cay... Chúng tôi luyện tập mấy chục năm, cũng không bằng mấy người trẻ như anh...!” Một quyền sư mặc áo xanh bước đến.

Ông ta thấp hơn Vương Siêu một chút, dáng dấp rất tao nhã nhưng vừa được hai bước là Vương Siêu cảm thấy ngay một áp lực bạt tới, như gió cát thổi trên sa mạc. Chính là quyền sư Võ Đang Dư Bản Lương mà Mã Hóa Tuấn vừa giới thiệu.

” Nói ta đào tận gốc tước tận rễ, lại họ Dư. Có liên quan gì đến Dư đạo sĩ ở quê Trương Uy không?”

Mấy tháng trước, khi đến Hồng Thôn Sán Đầu quê Trương Uy, Vương Siêu đã đụng độ với sư huynh ông ta Lương Chính Văn và một đạo sĩ họ Dư.

“Tôi là người nhà họ Dư Hồ Bắc, giáo sư Tiếng Trung đại học Pensyinvia, mới về nước!” Dư Bản Lương nói hai câu tự giới thiệu, mặt lạnh nhạt không biểu lộ chút tình cảm, bỗng nhiên chuyển sang giọng nặng nề: “Ở Đại Hồng Thôn Quảng Đông, anh đã đẩy em họ ta xuống sông, còn đứng trên bờ cười nhạo nó. Em ta sau đó mắc tâm bệnh, tận bây giờ cũng chưa nuốt được cục hận, ta cũng không thể bỏ qua việc này. Hôm nay chúng ta đấu tay xem thế nào!”

” Đây là giáo sư của trường Đại học bậc nhất ở Mỹ ư? Thật không thể tưởng tượng được! Đấu tay, lẽ nào lại đấu võ? ”

Vương Siêu biết mình như cây lớn gặp gió, tiếng tăm càng cao ghen ghét càng chồng chất. Vị Dư Bản Lương này lòng đã sẵn thù oán, hôm nay chắc phải đấu một trận về sau mới thanh thản được.

Hắn không nói nhiều, chỉ vờ nhẹ tay: “Giáo sư Dư, chúng ta có ân oán cá nhân, nếu ông muốn đấu tay thì xin mời!”

“Được lắm!” Dư Bản Lương lập tức bước thêm hai bước.

Vương Siêu còn trẻ nhưng hoàn toàn không phải hạng vô danh, thậm chí đã khét tiếng hễ xuất quyền là lấy mạng đối thủ. Tuy Dư Bản Lương công phu cao lại đã có kinh nghiệm thực chiến ở Mỹ, nhưng không hề dám khinh thường, vừa ra tay đã xuất toàn lực.

Hãy!

Vương Siêu vừa nhận lời, Dư Bản Lương giong ngay chân đạp tới. Nghe rất rõ tiếng cơ bắp chuyển động, phát ra âm thanh như tiếng dây đàn bật lên. Bàn chân ông ta vừa chạm đất, lá cây xung quanh rơi rụng lả tả, tay trái chụm lại như đao nhằm thẳng giữa lòng mày Vương Siêu, ánh mắt đầy oán hận.

Giây phút đó Vương Siêu thấy rõ khí thế của Dư Bản Lương. Cao thủ đánh quyền, nguyên tắc quan trọng là “Quyền xuất tự khẩu”, khi luyện công thì hút khí, khi đấu quyền thì nhả khí, một hơi điều chỉnh nội tạng và cơ bắp, xuất chiêu có thể phát huy được hết sức mạnh. Đặc biệt trong lúc đối đầu, khí có thể làm cho đối phương hoa mắt.

Như lúc này, khi thủ đao của Dư Bản Lương chĩa vào lòng mày Vương Siêu, đao chưa đến hần đã cảm thấy mi tâm đau rát.

Võ Đang luyện khí, nội tạng sức mạnh vô địch, khí cũng mạnh mẽ không kém, luyện đến “Nội thị” thì chỉ cần thả một hơi là tác động rất mạnh đến đối phương. Một thể này của Dư Bản Lương chỉ xuất ra một hơi, tuy không làm đối phương bị thương nhưng ít nhất cũng phải chảy nước mắt.

Tuy nhiên Vương Siêu chỉ chịu thiệt trong thoáng chốc, tay trái hần nhanh chóng cong lại đặt hờ trên ngực, năm ngón tay ngẩng lên theo thế Hổ thác, hướng vào cổ tay Dư Bản Lương. Chỉ cần đối phương không chú ý, lập tức sẽ bị khổng chế cổ tay trong nháy mắt.

Dư Bản Lương dồn thêm lực vào cổ tay, năm ngón tay xòe như bông hoa, nhẹ nhàng tránh thế Hổ thác, chân phải đồng thời giơ lên hướng về phía Vương Siêu.

Sức mạnh của ông ta vốn dĩ tập trung ở thủ đao, bỗng nhiên chuyển hết xuống chân, khả năng điều chỉnh công lực toàn thân quả đã đến mức xuất quỷ nhập thần.

Thủ đao hướng về phía lòng mày, chính là một câu “Đả nhân tiên đả đản, đả đản tiên đả khí” phương châm quan trọng nhất của người học võ.

Khi đấu võ, hiển nhiên hai mắt phải tập trung, phải làm nhiều động tác để lung lạc đối thủ. Người có công phu thực sự thì khiến đối thủ tập trung bên trên, nhưng chiêu thức thực sự lại nằm ở bên dưới, một bước không tới thì hai bước tiến gần hơn, chỉ cần một cước là có thể hạ gục đối thủ.

Vương Siêu không hề lùi, năm ngón chân xòe ra như vuốt ưng, một cước đỡ thẳng đòn công của đối thủ. Cước thứ nhất của Dư Bản Lương không trúng đích, cước thứ hai vừa tung ra thì Vương Siêu phản công...

Bình! Nhị cước trực đối.

”Được lắm!” Dư Bản Lương toàn thân rung động, cảm giác như máu bật lên miệng. Chính lúc này, tay Vương Siêu từ Hổ Thác chuyển thành thế Hổ Đầu, kẹp chặt hai tay ông ta.

Dư Bản Lương kinh ngạc, vội vàng cố lùi lại, Hổ Đầu của Vương Siêu chuyển ngay thành Ưng Trảo, năm ngón như thép kẹp chặt cánh tay đối thủ. Dư Bản Lương đau đến méo mặt, cũng chẳng còn cách nào thoát thân.

“Hồng rồi!”

Ý nghĩ lướt qua đầu tất cả chúng nhân, Dư Bản Lương cả người tung lên, bay vèo vào luống hoa bên cạnh hành lang, toàn thân lấm lem, hai mắt trắng dã...

Mã Hóa Tuấn thất kinh chạy vội đến, sờ tay lên ngực ông ta thấy vẫn có chút khí, khá lâu sau người mới ấm dần trở lại.

Thực ra lúc đó, Vương Siêu chỉ cần thêm chút lực là Dư Bản Lương ô hô ai tai tại đương trường. Dù sao trận này ông ta đã lĩnh đủ, nội tạng tổn thương, tim phổi đều bị động, ít nhất cũng phải nằm nửa tháng mười ngày.

Tất cả những người chứng kiến đều biết Vương Siêu đã nương tay, không khỏi run lên vì kích động.

“Công lực Vương sư phụ quả thật lợi hại, xin được lĩnh giáo!” Một người cao gầy mặc thường phục tiến lên phía trước, chính là Y Mãn Xuyên của Y Phái Bát Quái, sĩ quan huấn luyện số một của Quốc An.

Nguyên lai, Đồng Hải Xuyên lão gia có hai đệ tử kiệt xuất, một người Mãn Châu tên Y Phúc, một người là Trình Đình Hoa, từ đó hình thành nên hai chi phái Bát Quái khác nhau. Có điều khí khái và tiếng tăm của Trình lão gia lớn hơn nhiều, công phu của Y Phúc không kém nhưng bị chính vị huynh đệ đồng môn này qua mặt, nên về sau nói về Bát Quái người ta chỉ biết đến Trình phái mà không biết đến Y phái.

“Y sư phụ? Cũng tốt, vậy tôi sẽ biết Bắc Kinh có những đại nhân vật nào!” Sau khi một chiêu đánh bay Dư Bản Lương, trong lòng Vương Siêu bỗng nổi lên khí thế vô biên. Tại căn nhà của Tổ điều tra hắc đã có một tiếp xúc vi diệu với bậc tiền bối Dương Lộ Thiên, hôm nay ở đây cao thủ hội tụ, áp lực thủ đoạn đều có đủ, dù họ không khiêu chiến thì hắc cũng sẽ chủ động ra tay so tài.

Bùng!

Một dặm rung đất, vừa dứt lời Vương Siêu liền tranh tiên ra tay, lao nhanh về trước, chưa đầy chớp mắt đã xuất hiện bên trái Y Mãn Xuyên, thừa thế tung ra một cú “Tệ Thân Chùy”.

Không trung âm âm như sóng vỗ, khí thế hùng hực.

Vương Siêu đang ở vào đúng thời kỳ đỉnh cao của người luyện võ, gân cốt rắn giỏi, công lực thâm hậu, chùy pháp dũng mãnh, Y Mãn Xuyên biết vậy không dám liều tiếp chiêu mà quay người xoay nhanh một vòng, tức thì lượn ra phía sau Vương Siêu, vung tay quét thẳng vào giữa sống lưng hắn.

Một chiêu thủ tiên này, nếu trúng đích thì xương sống chắc chắn nát bấy!

Vương Siêu chẳng khác nào một con đại long xà, nghe tiếng gió sau lưng liền lập tức cong người, đạp chân vút lên, chớp mắt đáp xuống bậc nhà cao rồi mượn lực gập người quay lại, thân hình khê lắc nhẹ, gân cốt toàn thân dấy sấm, dũng hân khiếp người.

“Hảo!” Hắc gầm lớn một chữ, nghe tựa trời xanh đột nhiên nổi sấm khiến cả tòa viện cũng dường như nghiêng ngả. Cùng lúc bộ pháp liên tục thi triển, cơ thể hết như một hồn ma, nắm đầm xé không, nhảy mắt đã đánh tới trước mặt Y Mãn Xuyên.

Vị giáo quan siêu cấp này, sau khi đánh hụt là biết ngay thân pháp đối phương cũng cao minh không kém gì quyền cước, liền vội vã chuẩn bị đối phó. Có điều tiếng gầm như sấm dậy của Vương Siêu làm cho màng nhĩ y đau nhức, động tác khựng lại mất chừng nửa giây, chỉ nửa giây cũng đã quá đủ...

Vương Siêu quyết ý ra tay kiểu sấm vang chớp giật, từng quyền từng quyền uy mãnh quyết liệt, kinh phong vây bủa khắp bốn bề Y Mãn Xuyên, chỉ khí thế đã ép cho lông tóc toàn thân y rung bần bật.

Y Mãn Xuyên vô phương chống đỡ phải liên tiếp lùi sau, một mạch liền mười mấy bước. Lùi đến bậc thềm, đang định nhảy lên sàn thì bất thành linh Vương Siêu tung một quyền từ dưới móc lên trúng bụng dưới. Chỉ thấy tiểu phúc đau nhói, Y Mãn Xuyên lập tức ngã ra ngất lịm.

Một quyền này của Vương Siêu vốn là danh chiêu, tên gọi “Hải Đế Bổng”, thuộc loại ám quyền có chút giống với “Vân Long Thám Trảo” của Đoàn Quốc Siêu. Ý nghĩa hai chữ “Hải Đế” chính là nói về động tác bất ngờ tung đoản quyền từ khí hải đan điền, cự ly gần, lực phát tiềm ẩn, chiếm thượng phong trong khoảnh khắc, đánh cho cho nội tạng ruột gan địch nhân rối loạn đến mức phải hôn mê.

“Để tôi đến lĩnh giáo vậy!” Mã Hóa Tuấn lên tiếng, mắt neho lại thành khe hẹp. Ông ta và Y Mãn Xuyên đều là nhân viên Quốc An, Y Mãn Xuyên bị người ngoài đánh ngất mà Mã Hóa Tuấn không ra tay thì còn gì là thể diện! Hơn nữa Vương Siêu từ nãy tới giờ lời lẽ đều đại ngôn, ra ý phải đánh khắp Bắc Kinh này xem ai là cao thủ. Đối diện với giọng điệu ngang tàng của hắn, Mã Hóa Tuấn dù phải mang tiếng cậy đồng hiếp ít cũng không thể không ra tay.

Thời đại này là thời đại nào rồi, còn kiêu ngạo mấy quy tắc cổ lỗ sĩ thì đúng là ngu xuẩn!

“Mã trưởng phòng, ông cũng nằm xuống cho tôi đi!”

Mã Hóa Tuấn vừa lên tiếng, Vương Siêu lập tức lao tới, thân pháp như hùng ưng đằng không bỏ nhào, hầu vượn lảng mình kích sát, kinh phong lách tách, gió thốc ào ào, chớp mắt đã đến trước mặt họ Mã.

Thắng liên tiếp liền hai trận, khí thế Vương Siêu đang ở vào đoạn cao trào. Trên đỉnh cao ấy quả thực rất khó dừng lại... Một tiếng thét lớn, quyền xuất như chớp xẹt, cả người dướn lên, liền hoàn thi triển hổ vồ, ưng trảo, hầu nhảy, rắn lách, rồng cuộn, ngựa đạp, đánh cho Mã Hoa Tuấn không kịp thở.

Theo lý mà nói, Mã Hoa Tuấn quyền thuật tinh thuần, võ công tuyệt đối không dưới cấp đại sư, không thể vừa lâm trận đã mất đi khí thế. Nhưng Vương Siêu mang theo uy phong hai chiến thắng vào trận, khí thế

hừng hực ngút trời, công lực bản thân vốn dĩ cũng mạnh hơn đối phương một bậc nên chỉ sau bảy chiêu Mã Hóa Tuấn đã trúng một thể mã hình pháo tạt sườn, xương cẳng tay tức thì gãy lìa.

Gãy xương, Mã Hóa Tuấn đau đến mức đứng như trời trồng, Vương Siêu tức thì vung tay chụp đến trước ngực y. Mã Hoa Tuấn hốt hoảng lùi lại song chậm mất một nhịp, ngực áo bị đối phương tóm gọn.

Mã Hóa Tuấn vội vàng thi triển công lực toan giật rách áo thoát thân, nhưng Vương Siêu đã nhanh như chớp quăng mạnh tay... Vị trưởng phòng oai phong của Quốc An văng cao đến ba mét, bay lên nằm sòng xoài trên mái nhà.

145. Chương 145: Trăm Năm Trước Họ Dương, Trăm Năm Sau Họ Vương! (2)

Rất nhiều tiếng thốt thất kinh từ ngoài cửa vang lên, khoảnh khắc Mã Hoa Tuấn bị Vương Siêu tóm ngực áo quăng lên mái nhà được rất nhiều nhân viên Quốc An thấy rõ. Có tới ba bốn chục nam nữ Phòng 18 đang vây kín bên ngoài toà viện, nhưng không ai dám bước qua cửa vào bên trong.

“Y Giáo quan!” Đúng lúc ấy, những người này cũng phát hiện ra Y Mãn Xuyên và cả Dư Bản Lương, quyền sư Hoa kiều của Võ Đang Vô Cực, đang nằm bất tỉnh nhân sự bên cạnh.

“Bạch giáo quan, Vương giáo quan, các ngài đều ở đây cả sao?” Mấy người tinh mắt nhận ra tiếp Bạch Tiên Dũng, quyền sư Võ Đang Thuần Dương Công, Đệ nhất Cảnh vệ Trung Ương, còn có cả Ý Quyền chưởng môn, giáo quan Vương Liên Vân của đội 1034. Với thân phận những nhân viên cấp thấp, thường ngày họ không bao giờ được diện kiến mấy người kia, bởi đối phương đều thuộc lớp cao thủ thần bí kiểu thần long thấy đầu không thấy đuôi. Có nghe nói đến thì cũng chỉ đại loại kiểu: “Ai đó ai đó, thân thủ thiên hạ vô địch, một quyền đánh chết voi, bay mái đi tường, làm giáo quan ở Sở cảnh vệ Trung ương vv...” Thật không ngờ bao nhiêu nhân vật như truyền thuyết ấy đang tụ tập hết ở đây, lại còn đích thân đấu võ với người ta nữa!

Sự kiện này khiến đám nhân viên Quốc An vừa phấn khích lại vừa căng thẳng. Phấn khích là vì có thể xem những trận đấu cả đời may mới được thấy một lần, còn căng thẳng là vì hình như thằng cha robot Vương Siêu kia, một mình đối đầu bao nhiêu cao thủ “đẳng mình” mà có vẻ lại đang chiếm ưu thế tuyệt đối... Mã trưởng phòng tuy vết thương không nặng, nhưng bị quăng lên mái nhà thì đúng là một sự sỉ nhục ghê gớm, bị giết chết có khi còn dễ chịu hơn.

Trên mái nhà, Mã Hóa Tuấn cắn răng nhịn đau, cánh tay lành ráng sức chống mạnh, chân đạp mấy bước nhảy xuống đất, hai mắt rục lên tia sáng xanh lè chẳng khác một con sói đang nổi giận.

Đối mặt với cái nhìn đầy thù hận đó, Vương Siêu không hề ngại ngùng, cũng ngang nhiên trừng mắt nhìn lại. Cánh tay hần khê rung, tức thì gân xanh lớn nhỏ nổi lên chi chít, trông còn đáng sợ hơn nhiều so với màu xanh trong mắt Mã Hóa Tuấn.

Trong mắt đối phương, Mã Hóa Tuấn đọc được một thông điệp rõ ràng: “Nếu ông còn muốn ra tay bắt chấp hậu quả, hãy nhớ đến Đoàn Quốc Siêu!”

“Hực!” Mã Hoa Tuấn thầm nuốt khan một tiếng, hàn quang trong mắt tức thì biến mất, bất đắc dĩ thở dài. Nhuệ khí đã hết, mà cho dù còn lành lặn cũng tuyệt đối không phải là địch thủ của Vương Siêu... Sắc mặt ông ta dịu xuống, giọng nói cũng trở nên ôn hòa: “Nhân vật do Quân uỷ chọn, quả nhiên cao thủ!”

“Mã trưởng phòng, đã nhường nhịn rồi!” Vương Siêu thần sắc không đổi, chỉ thốt ra một câu khô khan.

“Hình ý công phu của Vương Trung tá đã đạt hóa cảnh, Thái Cực công phu cũng hết sức tinh thuần. Thái Cực Pháo Chùy của anh rung chuyển mặt đất, kẻ tinh tu Thái Cực như ta cũng phải tự hỏi thẹn không bằng... Anh hùng xuất thiếu niên, Cam La mười hai tuổi đã là Thừa tướng, đúng là ta sống uống bấy nhiêu năm rồi!” Mã Hóa Tuấn vừa dứt lời, một quyền sư trung tuổi vừa nói vừa bước ra.

Người này mặc võ phục đen nhưng đôi giày lại màu trắng, mặt trắng trẻo, râu ria cạo sạch sẽ, phong thái năng nổ dứt khoát, đặc biệt là khoảng giữa hai mắt rất rộng và sáng, khiến người đối diện luôn có cảm giác ông ta luôn nhìn qua mình về phía xa.

“Trần Thiên Lôi sư phụ, ông cũng muốn góp một tay?” Vương Siêu nhận ra Thái Cực quyền sư Trần Thiên Lôi của Trần Gia Cầu.

“Vương sư phụ thân pháp nhanh nhẹn vô tưởng, gân cốt rắn rỏi không ai bằng, lại đúng lúc tuổi trẻ khí thịnh. Ta thì tuổi đã bốn lăm, thể lực qua thời kỳ đỉnh cao từ lâu, có ra tay chắc cũng không phải là đối thủ. Nhưng ta rất muốn xem công phu Thái Cực của anh thâm hậu đến đâu, bởi lực quyền Thái Cực coi trọng nhất là sự thuần khiết... Tỉ thí vài chiêu chùy pháp, ý Vương sư phụ thế nào?” Trần Thiên Lôi chậm rãi tiến lên, vừa cười vừa hỏi.

“Được!” Vương Siêu dứt khoát nhận lời, không một chút biểu hiện lay động. Ý tứ những lời Trần Thiên Lôi rất rõ: “Ta già rồi, nếu đánh thật thì thân pháp không linh hoạt bằng anh, khí tức cũng không dẻo dai bằng, vậy thì hãy bỏ đi mọi chiêu thức, đối mặt phát lực xem lực khí ai mạnh hơn!”

Trần Thiên Lôi đi đến cách Vương Siêu chừng hai bước dừng lại, đưa tay ra hiệu “Mời!”

Vương Siêu đưa tay mời đáp lại.

Hai mắt Trần Thiên Lôi bất chợt mở trừng, quần áo nhấp nhô như sóng, cơ bắp rung rần rật, mũi chậm rãi thở ra, không khí quanh ông ta bỗng chấn động như sấm rền.

Tiếng sấm vang ra từ trong bụng Trần Thiên Lôi, mỗi âm thanh lời minh vang lên, gạch dưới chân phát ra một tiếng “rắc”, rạn vỡ thành vô số vết nứt. Cơ thể ông ta cũng theo đó lún xuống, dường như đất dưới chân không thể chịu nổi trọng lượng bên trên...

Vương Siêu thấy rõ, mỗi lần Trần Thiên Lôi vận khí phát lời minh thì ngón chân đều rướn lên rồi khê hạ xuống, chỉ một động tác nhỏ song tạo ra kinh lực cả nghìn cân. Trừ hấn ra, kỳ dư những người khác đều không nhận thấy gì, chỉ thấy Trần Thiên Lôi vẫn đứng yên mà gạch đá tự nhiên nứt ra như động đất...

Chỉ nhìn qua Vương Siêu đã rõ, đừng nói người này cao tuổi công lực sút kém mà có khi ông ta còn mạnh hơn nhiều lần Mã Hóa Tuấn, Dư Bản Lương hay Y Mãn Xuyên, thậm chí có thể so sánh với Trình Sơn Minh!

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Liền một lúc chín tiếng sấm nổi lên, trong khi bàn chân Trần Thiên Lôi chỉ khê chạm mặt đất. Phía bên kia Vương Siêu nhắm mắt, tâm ý thả lỏng đến trống không, hai chân choãi hình chữ bát, hai tay bắt vòng tròn, động tác trầm trọng như đang nâng Diên Hồng Cầu dưới đáy biển... Chỉ thấy hai cánh tay hấn đang từ màu xanh đen bỗng biến mất như vô hình, giấy lát hiện ra đã trở lại màu trắng hồng ban đầu...

“Bùng!” Tiếng sấm thứ chín vừa xong, Trần Thiên Lôi hất nhẹ chân. Đá dưới sân theo nhau bay lên, lẫn lộn bùn cát, những cây cột xung quanh kêu răng rắc, dường như có thể đổ bất cứ lúc nào.

“Thượng Bộ Ban Lan Chùy” chiêu thứ nhất lúc bấy giờ mới xuất. Trong nháy mắt phát chiêu, Trần Thiên Lôi chợt trở thành như một người khổng lồ thuở hồng hoang, tay nâng cả quả núi đè xuống đối thủ là Vương Siêu.

Gió thổi ào ào, quần áo chúng nhân cả trong lẫn ngoài sân bay phấp phật. Từ trước tới nay, công phu Trần Thiên Lôi hiển lộ trong các trận đấu vốn đã cao nhưng chưa bao giờ đáng sợ như lần này. Cao thủ đối đầu, khi lâm trận đâu có thể để thời gian cho đối phương thi triển công lực, vì thế ngay từ lúc đầu Trần Thiên Lôi đã lợi dụng thời gian đối đáp với Vương Siêu để ngầm vận công.

Không có khoảng hơn mười giây đó, nếu Trần Thiên Lôi cứ đứng yên vận công thì Vương Siêu đủ lấy mạng ông ta đến ba mươi lần rồi.

Đối mặt với một chùy mạnh mẽ của họ Trần, Vương Siêu không ngờ cũng dùng chiêu tương tự. “Thượng Bộ Ban Lan Chùy” công phu tuyệt đỉnh của Thái Cực ngạnh công.

Pháo lực hỗ trợ chùy thế, mặt đất lại lần nữa rung động mạnh. Hai đại cao thủ, một chiêu thức như nhau, nhưng biểu hiện ra lại mỗi người một khác...

Một quyền của Vương Siêu không hề gây ra kinh phong, hai tay chỉ từ từ đánh ra như đang múa, nhưng kinh lực lại vô cùng trầm trọng, tựa hồ một ngọn núi cũng sẽ bị xô đổ.

Bùng!

Quyền đối quyền, tay áo cả hai đều tức khắc rách tung, mồ hôi từ hai cơ thể bắn ra như vòi rồng. Vương Siêu kêu lên một tiếng đau đớn, lùi liền tám bước, mỗi bước đều in đậm dấu chân trên mặt đất.

Bàn chân hắn đã trở thành trống không. Vốn Vương Siêu đi giày da cao cấp của quân đội, chất lượng đương nhiên khỏi phải bàn, nhưng với tám bước lùi bất đắc dĩ này thì giày sắt cũng phải tan nói gì đến giày da!

Hai cao thủ giờ đây trông chẳng khác gì hai kẻ ăn mày. Vương Siêu thê thảm, Trần Thiên Lôì còn tệ hơn. Giày ông ta đương nhiên đã biết mất, không những tay áo mà cả quần áo cũng nát bét, gân cốt khắp người tê bì, hầu như không thể vận khí trở lại.

Mặt Trần Thiên Lôì đỏ lựng, yết hầu có cảm giác vướng víu. Khoảnh khắc đó Vương Siêu ngửi ngay thấy mùi máu tanh tanh...

“Họ Trần kia đã tổn thương nội tạng, có điều máu phun ra lại cố nuốt trở vào!” Vương Siêu đoán ra tình hình, lập tức lấy hơi vận khí, quát to một tiếng, tiến đến trước mặt Trần Thiên Lôì: “Trần sư phụ, chiêu thứ hai!”

Hắn đã tu luyện đến mức “nội thị”, tuy liểng xiểng vì một chiêu trực đối vừa rồi nhưng nội tạng không hề bị thương tổn, chỉ cần tích tắc nghỉ ngơi là lại có thể dốc toàn lực chiến đấu.

Sắc mặt Trần Thiên Lôì vẫn phẳng lặng như nước, một chiêu “Trửu Đế Chùy” tung ra phản công. Lại “bình” một tiếng, Vương Siêu lùi hai bước, Trần Thiên Lôì lùi những ba bước.

“Chiêu thứ ba!” Vừa lấy lại thăng bằng, Vương Siêu lập tức sấn tới.

Sau thời gian luyện công đáy biển, hắn đã có được sức khoẻ và sự dẻo dai khó ai bì, hơn nữa còn trẻ hơn đối phương đến hai mươi tuổi có dư, chiêu thứ hai vừa xong đã thi triển được ngay chiêu thứ ba.

“Hải Đế Bổng” và “Chỉ Đàng Chùy” là hai chiêu thức Vương Siêu rất hay sử dụng, trong một sát na tự nhiên trong đầu hắn khởi lên một biến hóa tinh diệu... Lấy ý của “Hải Đế Bổng” phổ vào chiêu thức “Chỉ Đàng Chùy”, là thích hợp nhất để đối phó “Trửu Đế Chùy” của Trần Thiên Lôì.

Phút chốc Vương Siêu rơi vào trạng thái như đang luyện công dưới đáy biển. Áp lực nước bốn phía dồn tới, hắn phải vận dụng toàn lực mới có thể giữ thăng bằng. Luyện công đáy biển, phải tập đến khi nước xiết thành nhẹ như không khí. Chính trong lúc này, không khí lại trở thành trầm trọng như nước chảy dưới đáy biển.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật! Nước cũng như khí, khí cũng như nước! Trong sát na ấy, Vương Siêu đã ngộ ra một ý cảnh huyền diệu.

Bùng!

Lại một cú đụng độ, Trần Thiên Lôì không lùi nhưng khê hực lên một tiếng. Vương Siêu lại ngửi thấy mùi tanh, lần này đậm hơn lần trước.

“Đủ rồi, võ công Vương sư phụ tinh thuần nhập hóa, đã tới mức Đại tông sư, đừng bức người đến cạn tình như thế!”

“Hai chùy tiếp theo để tôi đỡ!”

Vương Siêu đang định ra chiêu thứ tư thì có hai người cùng lên tiếng, một trong hai lạng tới kéo Trần Thiên Lôì ra phía sau. Người mặc bộ quần áo đỏ sẫm, Vương Siêu nhận ra là Tổng An Nhiên ở Thiên Tân, người kia mặt sẫm lông mày thưa, chính là Vương Vân Liên Quán chủ Hội nghiên cứu Ý Quyền này.

“Tối hay lắm!” Vương Siêu biết hai người này lên tiếng can gián, thực chất là thấy Trần Thiên Lôì yếu thế muốn xông ra tiếp tay, nên khi họ vừa dứt lời hắn đã lập tức động thủ.

Toàn thân Vương Siêu chuyển động như con cá sấu đang chuẩn bị vồ mồi, chỉ cần chớp được con mồi là vận lực toàn thân xé ra bốn năm phần. Hai người kia không ngờ Vương Siêu ra tay tuyệt tình như vậy, chỉ vừa hít một hơi, kinh phong từ nhị quyền của Vương Siêu đã rất bóng trước mặt.

” Tôi tiến anh lùi!” Tổng An Nhiên nói nhanh, cơ thể đột nhiên như chỉ toàn mỡ thịt, núc ních chẳng khác gì một con gấu. Có điều cánh tay y lại dang ra, quyền xuất cực nhanh như chim én rời tổ.

Trang Tử viết: “Hùng kinh diệu thân!” Chính là nguyên lý của “Hùng Ứng Hợp Hình” sau này. Đây là một tuyệt chiêu bí truyền của Bắc phái, đang được Tổng An Nhiên thi triển toàn lực.

Hai tay chạm nhau, một quyền của Vương Siêu nhất thời bị chặn đứng. Chỉ thấy Tổng An Nhiên thân thể vẫn trầm ổn, một trào nhanh như chớp tung ra nhằm vào bả vai Vương Siêu.

“Hình Ý hay hần, thân như gấu, tay như ưng!” Vương Siêu cười ha hả, nhiệt huyết sôi trào, chiến ý đột khởi. Năm ngón tay trái hần khum lại như đầu rắn, tay phải quay tròn lúc kéo lúc giật, lực từ eo lưng khởi lên hỗ trợ cho cánh tay, nháy mắt khiến Tổng An Nhiên ngạt thở...

Chiêu “Cự Mãng Triền Thân” này, nhìn kỹ thấy không còn là Xà hình thuần túy mà đã có thêm Long hình ở trong, trở thành một thể Cầm nã sát thủ Long Xà Hợp Kích. Đường Tử Trần năm xưa sau khi tổng hợp mấy loại chiêu thức quảng xé, bao gồm cả Nhu thuật và Phân cân thác cốt, lại dựa trên cơ sở “Bàn nội đả nhân, bàn ngoại thôi nhân” của Thái Cực, mới sáng tạo ra nguyên lý này.

Bàng! Tiếng vang như gõ thùng, Vương Siêu đột ngột phát kinh. Hai mắt Tổng An Nhiên trợn tròn, chỉ cảm thấy cả người như bị một thót đại mãnh xà quấn chặt, nhất là trước ngực bị khuỷu tay Vương Siêu chặn cứng, nhất thời cảm giác rơi vào chân không, có mũi mà không thể hít thở.

Cổ họng thắt chặt, huyết quản cũng căng phồng vì sức ép. Hai mắt Tổng An Nhiên tối sầm, ngã lăn ra đất.

146. Chương 146:bước Vào Hoá Kinh

Tổng An Nhiên như một cây đại thụ bị đốn ngang, đổ gục xuống bất động, lồng ngực chỉ khe khẽ thoi thóp, không còn gì đáng về của một cao thủ luyện võ đã nhiều năm. Rõ ràng y đã thọ thương không nhẹ.

Rắc rắc! Vương Siêu co duỗi tay chân, cả người như mãnh xà rướn đuôi phóng lên, một cú bật nhảy đã vọt xa ba bốn mét, hai mắt rực sáng đảo qua mấy người còn lại, Bạch Tiên Dung, Vương Vân Liên, Đới Nỗ.

“Còn ai ra nữa không? Tôi tiếp từng người một cũng được!” Hần cười ha ha hai tiếng, tinh thần vẫn phấn chấn như trận đại chiến vừa rồi không hề tiêu tốn chút sức lực nào.

Cao thủ có mặt vốn cả thảy tám người, sau một hồi đấu đá thì Dư Bản Lương bị đá bay, Y Mãn Xuyên trúng một quyền Hải Đế Băng chết ngất, Mã Hóa Tuấn vừa gãy tay vừa bị ném lên mái nhà, Trần Thiên Lô độ chùy pháp bị chấn thương nội tạng, Tổng An Nhiên thì bị quấn chặt đến mức nghẹt thở... Chưa đầy nửa giờ đồng hồ đã có năm cao thủ liên tiếp bại trận.

Vương Siêu liên tiếp giành chiến thắng, khí thế mỗi lúc một tăng, hiện tại đang đạt đến đỉnh cao chưa từng có. Nhất là sau khi thi triển sát kỹ “Cự Mãng Triền Thân”, một tay chẹt cổ Tổng An Nhiên, tay kia thúc cùi trở ghì chặt lồng ngực đối phương, đồng thời áp sát cơ thể, dùng xương hông thúc vào huyết đạo ở thắt lưng, hai chân cuốn chặt khóa chết mọi khớp xương, toàn thân phát lực thít từ trên xuống dưới. Một loạt động tác phức tạp triển khai thành thực gần như cùng một lúc, bằng tất cả các bộ phận trên người.

Chiêu thức này không phải lối đánh trong quyền pháp mà chỗ nào cũng mang vẻ quỷ dị thâm hiểm, khác xa với sự linh hoạt quyết liệt Vương Siêu thi triển trước đó. Điều này khiến cho ba cao thủ còn lại trong lòng không khỏi e dè, thậm chí có đôi chút sợ hãi.

Võ công Tổng An Nhiên hết sức cao cường, cơ bắp mạnh mẽ, nhất là khi thi triển “Hùng Ứng Hợp Hình” thì bộ vị càng vững chãi như đại sơn. Với khả năng dĩ nhu chế cương siêu việt của y, bình thường dù cả người bị ôm chặt thì chỉ một cái chấn nhẹ cũng đủ khiến đối thủ văng ra. Nhưng công lực Vương Siêu lại cao hơn một bậc, một cây đại thụ cũng bị hấn xiết cho tróc vỏ huống chi con người...

“Giỏi lắm!” Vương Vân Liên cúi xuống Tổng An Nhiên, gơ tay ấn nhẹ mấy yếu huyệt. Cổ họng Tổng An Nhiên lập tức sôi lên ục ục, há miệng thổ ra một cục đờm đặc quánh, mắt mở lớn, thần thái dần tỉnh táo trở lại.

“Vương huynh, đừng nghe hấn hư trương thanh thế! Chiêu vừa rồi của hấn rất quý dị nhưng khi cuốn lên người tôi thì không hề thi triển ám kinh gì đã nhảy ra, rõ ràng thể lực đã giảm sau khi đấu quyền với Trần sư phụ...” Tổng An Nhiên vừa tỉnh lại liền nói ngay với Vương Vân Liên.

“Cũng chưa chắc!” Vương Vân Liên nhỏ giọng bác lại: “Bất luận thế nào hấn cũng trẻ hơn chúng ta, dù bị thương cũng rất dễ hồi phục. Chúng ta tuổi đã lớn cả rồi, không phải thời đỉnh cao hai ba mươi nữa, huống hồ khí thể của hấn đang hùng hực như vậy, nếu đấu tiếp tình hình e sẽ không có gì lạ quan...”

“Ài... Không biết đâu ra lại có một cao thủ như thế, trẻ như vậy mà võ công đã xuất thần nhập hóa... Lẽ nào trăm năm sau lại có một Dương vô địch?” Tổng An Nhiên chợt cảm thán.

“Võ công hấn tuy cao, nhưng cách hai chữ Vô Địch vẫn còn dài lắm. Có điều hôm nay chúng ta không thể tranh hùng với hấn nữa rồi...” Vương Vân Liên thốt lên một câu rồi bước tới, nhìn thẳng vào Vương Siêu.

Wương Siêu nhìn vị Trưởng môn Ý Quyền, cơ mặt bất giác khê giật nhẹ: “Sao, Vương sư phụ muốn thử võ công của tôi?”

“Khỏi cần, ta thừa nhận võ công anh cao cường, đủ sức khai tông lập phái...” Vương Vân Liên khoát tay: “Vấn sợ già, võ sợ trẻ! Xem ra mấy người chúng ta không nhận già không được rồi... Chuyện ngày hôm nay đến đây chấm dứt, thế nào? Vương sư phụ, anh cũng không nên ép người quá đáng, có thể đến khi anh bằng chúng ta, đồ đệ chúng ta sẽ tìm anh đòi thử võ công chưa biết chừng!”

“Cũng tốt, tôi chờ là được chứ gì!” Vương Siêu đưa mắt nhìn quanh...

Mấy lời Vương Vân Liên nói ra đúng là kín kẽ, đẩy nguyên nhân đấu võ thất bại sang tuổi cao lực kém. Trong lòng Vương Siêu hiểu rất rõ, mấy cao thủ này tuổi tác đều chưa quá năm mươi, cơ thể còn hết sức tráng kiện, không hề đến mức không nhận già không được!

Đỉnh cao của quyền sư đúng là ở vào thời đoạn từ hai mươi đến bốn mươi tuổi, nhưng chỉ cần chưa quá năm sáu mươi thì thể lực vẫn có thể duy trì. Nhất là những quyền sư trên bốn mươi, với kinh nghiệm phong phú của mình họ thậm chí còn đáng sợ hơn những cao thủ trẻ tuổi. Nếu là người tinh thông dưỡng sinh chi đạo, không hút thuốc uống rượu, không phạm ăn tục uống, không mê luyện nữ sắc, tâm trạng ý cảnh lúc nào tự tại như nhật nguyệt sớm mọc tối lặn thì việc duy trì thể lực liên tục ở trạng thái đỉnh cao cũng không có gì là hiếm lạ.

Trong lịch sử, quyền sư quá sáu mươi, thậm chí đến bảy mươi mà vẫn có khả năng giao đấu mạnh mẽ cũng không ít. Tuy biết đó chỉ mà những lời bào chữa giữ thể diện của Vương Vân Liên nhưng Vương Siêu không có ý định tranh cãi, huống hồ mấy câu nói của ông ta còn có hàm ý sâu xa hơn, “Đồ đệ chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ tìm anh lấy lại thể diện cho chúng ta!”

Điều đó không hề khiến Vương Siêu e dè. Trận chiến hôm nay, tuy không đánh chết người nhưng đối thủ của hấn đều là nhân vật có thân phận cao cả, mặc dù đã lên sàn đấu thì thân phận chỉ là thứ yếu nhưng sự việc vẫn khó mà vẹn toàn được.

“Hôm nay ta đắc tội quá nhiều người rồi!” Tự đáy lòng, Vương Siêu không khỏi thở dài một tiếng: “Mã trưởng phòng, hôm nay tôi chỉ là tìm ông lấy lại hồ sơ, không hề có ý đấu võ độ tài, bảo tôi ép người quá đáng tôi cũng không có gì để nói. Chúng ta đều phụng sự cho đất nước, hy vọng việc hôm nay chỉ là ân oán cá nhân, không dính dáng đến việc công! Các vị giáo quan sư phụ, nếu còn muốn thử võ công thì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào, cũng có thể cử đồ đệ đến thử sức!”

“Hồ sơ của anh và bạn anh, tôi sẽ trả ngay. Chuyện hôm nay đúng là ân oán cá nhân, việc công việc tư tôi rất rạch ròi...” Sắc mặt Mã Hóa Tuần đã hoàn toàn bình tĩnh, ra lệnh: “Tiểu Đàm, dẫn Vương Trung tá đi lấy hồ sơ, chìa khóa đây!” Nói đoạn quăng một chùm chìa khóa về phía mấy nhân viên đứng ngoài cửa.

“Vậy thì được, đa tạ!” Vương Siêu cởi bỏ bộ quân phục đã bị chấn nát bươm, hai chân cũng để trần, vắn tắt: “Chiều nay tôi sẽ đến nhận!” Nói xong quay đầu rời đi.

Hơn ba mươi nhân viên an ninh tự động rẽ ra làm hai, đôi mắt nhìn nam nhân tựa như chiến thần từng bước chậm rãi ra ngoài tòa viện rồi biến mất tầm ảnh...

Vương Siêu bắt một chiếc taxi về khách sạn, thay một bộ đồ mới, nghỉ chừng hai tiếng lại sức rồi quay trở lại trụ sở Quốc An. Lần này lại thuận lợi một cách bất ngờ, không những lấy hồ sơ nhanh chóng mà cũng không gặp bất cứ một trở ngại nào. Suốt dọc đường, nhân viên Quốc An đều nhìn hắn như nhìn một quái vật, ánh mắt ai nấy đều sợ sệt pha chút kính ngưỡng.

Đêm xuống, bóng tối dần buông, nhà nhà đều đã lên đèn. Vương Siêu lại không có chút tâm trạng ngắm nhìn cảnh sắc lung linh bên ngoài, cũng không có hứng thú đi dạo đường phố Thủ đô, chỉ ngồi trên giường chìm sâu trong suy nghĩ...

Trong vòng buổi sáng một mạch đánh bại năm đại cao thủ, nhưng trong lòng hắn lại không hề cao hứng, trái lại còn dấy lên nỗi ưu tư... Bại tướng của hắn đều là những người có thân phận không đơn giản, không phải giáo quan Cảnh vệ Trung ương thì cũng là huấn luyện viên Tổng bộ võ cảnh, còn có cả giáo quan Đặc cảnh, tuy hắn không đánh chết ai nhưng làm họ bẽ mặt trước bao nhiêu người ngoài, hiển nhiên đã kết thành thù oán.

Với thân phận mấy người đó, sau này có ngầm giở trò quỷ không cũng chưa dám chắc!

“Cười hồ bao giờ chẳng khó xuống, không thể vì e ngại thân phận đối thủ mà để xuôi tay chịu bại! Tính ra thì thù hận ta đã kết không ít... Triệu Quân, sư huynh Trương Uy, Từ Chấn, Diệp Huyền, Liễu Sinh Thanh Tử, Liễu Sinh Thủy Minh, Cung Thành Bản Thần và cả giới võ thuật Nhật Bản. Đánh chết Đoàn Quốc Siêu là kết thù với Thiếu Lâm, đả bại mấy cao thủ hôm nay là mang ân oán với cả Bắc Kinh rồi... Thù trong nước, thù ngoài nước, đúng là thật rắc rối...!”

Vương Siêu thở dài một tiếng, mắt vô tình liếc đến thanh cổ kiếm cạnh giường: “Phải rồi, còn tay Giang Hải kia nữa! Hắn đã nói ba năm sau quay lại lấy kiếm, chắc chắn là đang đi tôi luyện báo thù...”

Hắn nhìn xuống hai bàn tay mình. Hai bàn tay đã phé đi rất nhiều nhân mạng, nhưng mỗi một mạng người trong đó đều không phải là vì bản thân động sát khí mà lần nào cũng bị ép phải ra tay. Nhân tại giang hồ thân bất do kỷ, nếu không giết người thì người sẽ giết mình!

Luyện công dưới nước, thân hình linh động, có nước cũng xem như không. Đánh quyền trên cạn, thân hình nặng nề, không nước lại như có nước!

Vương Siêu chợt cảm thấy không việc gì phải để tâm đến những ân oán thù hận kia, dù sao thì kể từ khi xuất đạo người hắn đắc tội cũng đã quá nhiều. Cổ nhân chẳng đã nói đó sao, nợ nhiều không đền người, rận nhiều không cắn người!

Tâm trí Vương Siêu chuyển sang hồi tưởng lại lúc đầu chùy với Trần Thiên Lô, chân khí cơ thể vận khởi theo yếu quyết pháo chùy, bất giác thông suốt ý cảnh “thực thực hư hư” của khí và nước.

“Thân phải nhẹ, ý phải trầm. Hùng kinh diểu thân, có thể trường sinh!” Một chiêu “Hùng Ưng Hợp Hình” do Tống An Nhiên thi triển ra cũng hiện lại trong đầu. Gấu vốn là động vật nặng nề lóng ngóng, trong khi chim lại mau lẹ thanh thoát, một tĩnh một động, hình như đạo lý dưỡng sinh đều có cả trong đó.

Vương Siêu chợt đứng phắt dậy, tay nắm thành quyền, toàn thân thả lỏng, cả biểu hiện nét mặt và hạ bộ đàn diên cũng thả lỏng hết cỡ, chậm rãi tạo thế Thái Cực, rồi Hình Ý thế, Bái Quái thế... Tay hắn vươn ra co lại không theo một quy tắc nào, cũng không hề có một ý cảnh nào thực sự uy mãnh, nhìn chẳng khác một lão bà tập Thái Cực trong công viên.

Những thế tay ấy, khi Vương Siêu thông thả đánh ra lại mang theo một cảm giác mềm mại dị thường. Cứ thế động tác liên tục thi triển, không khí bốn bề dường như biến thành nước biển, áp lực cô đặc vây bủa khắp người đến từng thớ thịt nang lông, khiến Vương Siêu không thể thở ra hơi.

“Tuyệt thiên nhân, tuyệt thủy nhân, thiên nhân chỉ tại trung tâm!” Bất chợt trong đầu Vương Siêu lóe lên một câu nói trong Quyền Kinh. Thiên nhân chính là chỉ hơi thở, con người giao hòa với đất trời rõ rệt nhất là mỗi lần hít thở. Thủy ngân, trong thuật ngữ quyền kinh là chỉ vận động. Ý nghĩa của câu Quyền kinh này ám chỉ trong quá trình luyện quyền, phải cẩn thận đoạn tuyệt hít thở, sau đó qua thi triển thế quyền để tìm lại hơi thở.

Hai tay Vương Siêu mỗi lần động lại tạo ra một vòng tròn, toàn thân theo thế tay lúc duỗi lúc co, khi đóng khi mở hệt như mũi miệng lúc hô hấp. Một quyền đánh ra, lỗ chân lông toàn thân đồng loạt co lại cộm lên,

gân xanh xuất hiện khắp người...

“Phù!Xuyt!” Nhữngng tiếng hô hấp nặng trĩu từ mũi miệng Vương Siêu truyền ra, xuất quyền thở khí, thu quyền hít khí. Theo nhịp hô hấp mà xuất quyền thu quyền, lỗ chân lông trên người cũng khi mở khi đóng, mỗi lúc một khốc liệt hơn. Đến một lúc, mỗi lần hắt vận khí đẩy mở lỗ chân lông thì bên trong như đang đun nước sôi vậy, từng cụm hơi nước bốc lên ngùn ngụt...

Toàn thân Vương Siêu bao phủ bởi một lớp sương mù trắng, chính là mồ hôi dưới tác động của tâm lực và cơ bắp đã trực tiếp chuyển hoá thành hơi nước bốc lên.

Người có cơ thể cường tráng, vào mùa đông sau khi vận động dữ dội, mồ hôi trên đầu toát lên cũng sẽ bốc khí trắng một thời gian rất ngắn. Nhưng Vương Siêu thì lỗ chân lông toàn thân đều bốc hơi, hơn nữa cơ thể lại không vận động kịch liệt, chỉ là thông thả chậm rãi múa vài đường quyền như dưỡng sinh, dựa vào việc đóng mở lỗ chân lông mà tạo nên hiện tượng dị thường đó.

Tác phẩm nổi tiếng của Quán trưởng Dân Quốc Thiên Tân Quốc Thuật Quán Tiết Điền “Tượng hình quyền pháp chân truyền” cũng miêu tả: “Tám vạn bốn nghìn lỗ chân lông trên toàn thân đều bốc hơi, đó là hô hấp thực thụ của tinh thần, không có chân truyền khó mà thâm nhập đạo lý ấy, không có quyết tâm khó mà đạt cảnh giới ấy!”

Cảnh giới ấy chính là “Hóa kinh” trong quyền thuật. Từng lỗ chân lông trên người, không chỗ nào là không thể điều khiển, muốn cương có cương, muốn nhu có nhu, cảm giác tinh thần đạt đến độ nhạy bén vô sánh.

147. Chương 147: Thiết Quyền Hoa Lang (1)

Trên mặt hắt mờ mờ những làn hơi trắng toát ra từ lỗ chân lông, toàn thân nóng bừng như đang ở trong nồi nước đang sôi, nhưng trên da lại không hề có một giọt mồ hôi. Động tác càng lúc càng chậm, đến lúc toàn thân hầu như không chuyển động, đứng im trong tư thế Long Xà kết hợp.

Trong thời điểm đó, Vương Siêu cảm thấy toàn bộ sức mạnh của mình cùng tụ lại, gân cốt, huyết mạch và nội tạng trở nên nhạy cảm lạ thường, mỗi hơi hít vào thở ra, các lỗ chân lông đều đồng thời đóng mở. Nhắm mắt, tập trung tinh thần cảm nhận cơ thể, hắt cảm nhận được tiếng tích tích của từng dòng máu đang chảy trong huyết quản như những dòng suối nhỏ.

Cũng chính lúc đó, tất cả lực phủ ngũ tạng, tim, phổi, gan, ruột già ruột non... đều hiện lên rõ mồn một trong tâm linh. Vương Siêu thử cử động bụng dưới, lập tức ruột già ruột non cùng chuyển vận, phát ra một tiếng động mạnh...

Cuối cùng hắt đã tiến đến cảnh giới cảm nhận được tim tạng, có thể khiến cho nhịp tim nhanh chậm tùy thích. Không chế được các cơ quan nội tạng, cả người bỗng trở nên linh hoạt sáng khoái phi thường.

“Kinh lực đến mức nhập hóa, trong ngoài đều có thể khống chế.” Trong lúc đó, Vương Siêu cảm thấy mình đã luyện đến công phu cao nhất của quyền pháp võ học, chính là ranh giới trên cùng của luyện tập võ đạo.

Nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, từ nay về sau không hút thuốc, không ăn uống thất thường, không sắc dục vô độ, thì nhẹ nhàng thanh thản sống đến một trăm mười mấy tuổi cũng không thành vấn đề. Từ xưa đến nay, biết bao đạo sĩ đã tìm cách kéo dài tuổi thọ, ngày ngày luyện khí rèn nội tạng, sáng tạo không ít phương pháp khác nhau, có điều luyện được đến như hắt bây giờ cũng không có mấy người.

Từ lúc bắt đầu đến nay, Vương Siêu mất thời gian hơn năm năm, năm năm tìm hiểu tập luyện thực hành không ngừng nghỉ. Luyện bên hồ với Đường Tử Trần, luyện dưới biển theo lời Trình Sơn Minh, luyện nén khí nuốt khí như đạo gia, cuối cùng đã thành công làm cho nội tạng linh thông, linh ngộ được bí mật “Nội thị”, có thể tùy ý khống chế tim tạng, tiến gần tới biên giới của sức mạnh.

Lúc ở Singapore, khi học được Phi Mã Đạp Yến, hắt đã bước đầu luyện được ám kinh quán thông đến toàn thân, chỉ mặt và hạ âm là chưa thể đạt đến. Khi trở về luyện tập dưới đáy biển, công phu tăng tiến một bước dài nhưng cũng chưa thể đưa ám kinh tới mặt và hạ âm, chính là bởi hỏa hầu chưa viên mãn. Giống

như người bị chắn bởi một tầng cửa giấy, có thể nhìn thấy mờ ảo trước mặt nhưng không nét nào rõ ràng rành mạch.

Đến trận đấu với Vinh Hạc Vinh Báo tại Hồng Kông, dưới áp lực của hai đặc công Mỹ cầm súng, khí lực Vương Siêu mới bộc phát đến tận cùng, kết quả giết được một trong hai người. Trận đánh ấy như một lần cố gắng, xé được một chút tấm màn giấy nhưng vẫn chưa thể đánh thủng. Chỉ sau khi đấu với Đoạn Quốc Siêu, tuy đánh chết đối phương nhưng Vương Siêu rất bất phục võ công của gã, công phu Thiếu Lâm bí truyền hàng trăm năm quả nhiên có chỗ độc đáo, chính những điều này đã làm Vương Siêu lĩnh ngộ ra rất nhiều.

Vương Siêu có một thói quen tốt, đó là sau mỗi trận đánh đều ghi nhớ rất rõ chiêu thức, thân thủ và đấu pháp của đối phương, lấy chính những điều đó để luyện tập, so sánh với cách đánh của mình, cuối cùng rút ra kinh nghiệm và ghi nhớ. Chính vì thế mà sau mỗi lần vào sinh ra tử hắn đều tiến thêm một bậc.

Những chiêu thức Thiếu Lâm như Ưng Trảo, Xà Hạc Bát Đả, Long Hồ Tranh Hùng... đều có bí truyền độc đáo. Tuy Vương Siêu chuyên chủ dùng Hình Ý nhưng khi luyện tập luôn điều phối kết hợp với cơ thể mình để có tác dụng tốt.

Những người trong Ý Quyền Quán hôm nay đều là cao thủ các môn phái lừng danh, võ công cao cường, hàm dưỡng cũng vào bậc nhất thiên hạ. Vậy mà Vương Siêu chỉ mất mười mấy phút đã đánh cho tất cả những kẻ định đối đầu gục ngã.

Trong số cao thủ ấy, ấn tượng nhất đối với hắn là “Hùng Ưng Hợp Hình” của Tống An Nhiên, là phương thức kết hợp đặc ý nhất của Hình Ý Quyền. Vốn Vương Siêu đã biết một số động tác của Hùng Ưng Hợp Hình, với kiến thức của một đại sư Hình Ý chỉ cần nghe tên là có thể hình dung ra khái niệm cơ bản, nhưng để hiểu rõ về quyền thuật, luyện pháp và đấu pháp thì phải có bí quyết và kinh nghiệm, không thể chỉ dựa vào suy luận cá nhân.

Hôm nay, khi chứng kiến họ Tống xuất chiêu, hắn đã cảm nhận được thế nào là ý cảnh “hùng kinh điều thân”. Ba năm luyện tập không thể đột phá, vậy mà chỉ cần một lần mục sở thị, phút chốc bỗng giác ngộ ra, thậm chí còn sâu sắc hơn cả người vừa thi triển cho mình xem...

Điều quan trọng không phải là động tác, quan trọng là trong động tác phải có thần. Luyện công phu cả nghìn lần mà không đạt được “thần” thì cũng chỉ coi như vừa bắt đầu. Ba sát chiêu hiệu quả nhất của Hình Ý là “Long Xà Hợp Kích”, “Phi Mã Đạp Yển” và “Hùng Ưng Hợp Hình” thì hai chiêu đầu là do người khác chỉ bảo, còn “Hùng Ưng Hợp Hình” là lĩnh hội trực tiếp từ chiến đấu.

Những trận đối đầu của Vương Siêu hầu hết là những trận đánh quyết liệt, không phải ta chết thì người vong, nên thường rất khó nhập thần. Ngày hôm nay bỗng nhiên hắn lĩnh ngộ được chân ý, giống như nước chảy đến với dòng.

“Hùng kinh điều thân” không phải một động tác mà là một ý cảnh. Vương Siêu không chỉ lĩnh ngộ được hình hài chiêu thức mà đã thấu triệt được nguyên lý của nó, lấy được cái trầm tĩnh của gấu và sự nhanh nhẹn của ưng đưa vào trong quyền thuật.

Hiểu được hình không bằng hiểu được ý. Người xưa khi luyện võ, quan sát tham khảo động tác các loài vật sáng tạo nên Hình Ý Quyền, không phải chỉ mô phỏng động tác của con vật mà chủ yếu là lĩnh hội cái ý, cái thần bên trong của động tác, khi linh động nhẹ nhàng, hổ oai phong hùng dũng hay gấu trầm mặc bình tĩnh. Một khi lĩnh hội được Ý bên trong, mới có thể phát huy đến cao độ cái Hình bên ngoài.

” Cuối cùng ta đã tìm ra được nút thắt, tiến lên tầng trên cùng của quyền thuật!” Vương Siêu hít một hơi dài rồi nhẹ nhàng thở ra.

Hiện nay hắn hơn hai mươi tuổi, quá tuổi ba lăm sẽ không thể nhập thần, nghĩa là càng về sau sẽ càng khó khăn. Tuổi càng lớn nội tạng càng xơ cứng, không giống như tiểu thuyết kiếm hiệp nói công phu càng luyện càng thâm hậu! Cả Mặt Trời Mặt Trăng cũng từ sáng chuyển thành tối, nói gì đến con người...

Tuổi càng lớn, việc luyện công sẽ ngày càng khó khăn. Khi tuổi đã cao, chỉ cần giữ công lực không giảm sút đã là khó, nói gì đến việc tiến bộ!

Từ mười năm đến hai mươi là độ tuổi hoàng kim để luyện công, hầu như tất cả các cao thủ đều đã hoàn thành luyện tập trong độ tuổi này, thời gian về sau phần lớn chỉ là quá trình tích lũy kinh nghiệm thực chiến để nổi danh mà thôi.

Hiện tại, Vương Siêu cảm thấy da trên mặt hắn đã hết sức nhạy cảm, chẳng khác gì tai và mắt. Sự tinh thông này có thể ví như người bị cận thị được đeo kính, người già lãng tai được đeo thêm máy nghe.

“Ở Hồng Kông ta một mình đấu với hai đặc công, bây giờ bốn năm đặc công cũng không thành vấn đề, có điều với Trình Sơn Minh vẫn chưa nắm chắc được gì cả!”

Việc đầu tiên trong đầu hắn nghĩ đến là làm sao đối phó được với súng đạn. Sau khi tiến nhập Hóa kinh, thân thủ Vương Siêu hiện nay đối đầu với bất kỳ cao nhân nào cũng có thể đảm bảo không bị thương, nhưng súng đạn lại là chuyện khác hẳn...

Các cao thủ hôm nay, tuy công lực cao nhưng so với Đoạn Quốc Siêu vẫn có chút thua kém nên việc Vương Siêu đánh gục bọn họ thực ra không phải chuyện bất ngờ. Đấu với họ, không cần đến “bát đả” mà chỉ cần tam đả tứ đả hắn cũng hoàn toàn ăn chắc. Có điều chân tay là chân tay, súng đạn là súng đạn, nếu dùng súng thì chỉ cần hai trong số đó là có thể hạ được hắn.

Một cao thủ võ lâm biết dùng súng, đó mới là đáng sợ nhất!

Ngày hôm đó, Đoạn Quốc Siêu nếu dùng súng thì Vương Siêu đã bỏ mạng. Còn quân đồn trú ở Hồng Kông, dù võ công thấp kém nhưng cứ tập trung xả đạn thì mười Đoạn Quốc Siêu cũng chết chắc.

Hít một hơi, Vương Siêu cảm nhận được các bộ phận trên cơ thể mình như nội tạng, huyết quản, gân cốt, cơ bắp, xương cốt, da dẻ, lỗ chân lông, không kể là nội tạng hay ngoại vi hắn đều cảm nhận rất rõ, tưởng tận quen thuộc đến từng sợi cơ mạch máu.

Reng! Reng! Reng!

Điện thoại trên đầu giường đổ chuông. Vương Siêu dừng tay, nhắc ống nghe:

“Giỏi lắm chàng trai, lần này anh đã gây tiếng vang lớn! Nghe nói hôm kia anh một hơi đánh bại cả một đội sĩ quan huấn luyện Trung ương, Mã Hóa Tuấn gãy tay, Y Mãn Xuyên ngất xỉu? Một chọi tám, đúng là siêu cao thủ! Tôi vốn đánh giá anh rất cao, nhưng không ngờ lại cao đến như vậy!”

“Tào tiên sinh, tin tức của ông linh thông thật! Không phải hôm kia, là buổi sáng nay thôi...” Vương Siêu nhận ra giọng Tào Nghị, không khỏi có chút kinh ngạc.

Tâm can mách động, hắn nhìn lên màn hình điện thoại, thấy đúng là đã qua hai ngày.

“Lẽ nào mình đã đứng liền hai ngày?” Vương Siêu giật mình, vừa cầm điện thoại vừa đi lại mở cửa sổ.

Từ bên ngoài, ánh sáng chan hòa rọi vào phòng. Hóa ra để “nội thị” được các cơ quan nội tạng, hắn đã đứng liền hai buổi tối một buổi sáng, hơn bốn mươi tiếng đồng hồ nhanh như thổi đưa...

“Nói để anh biết, lần này anh đã gây tiếng vang nhưng cũng làm mất lòng nhiều người, về sau nên rất cẩn thận, đừng gây ra sai lầm nào nữa!” Giọng Tào Nghị vang bên tai Vương Siêu.

Vương Siêu cũng sớm lường được chuyện này, những người thua hắn tuy không có quyền lực lớn nhưng lại quan hệ thân thiết với các Tướng quân, Bộ trưởng.

“Tôi cũng không còn cách nào khác, chính họ muốn gây rắc rối, việc đến chân không thể lùi được!” Vương Siêu cười khổ sở.

“Thì bởi vậy, hôm nay tôi gọi cho anh là có cả việc công việc tư. Nói việc công trước nhé!” Giọng Tào Nghị dường như có chút phân khích: “Gián điệp Mỹ đó đã khai nhiều tin tình báo quan trọng. Căn cứ vào lời khai của cô ta, chúng ta bắt đầu tiếp cận được mạng lưới của họ...”

“Là nữ gián điệp Lisa?” Vương Siêu hỏi lại.

“Không sai, việc này là anh lập công đầu...” Giọng Tào Nghị chột cao lên: “Cấp trên đã có kế hoạch cho anh. Đừng rời Bắc Kinh vội, hãy cầm tài liệu cá nhân đến Trường Đảng Trung Ương học hai tháng. Tôi có thể tiết lộ, sau khi học xong anh sẽ được phong Thiếu tướng, cấp còn cao hơn tôi đây! Trong thời gian học, cấp trên sẽ sắp xếp việc phong quân hàm...”

“VẬY Ạ?” Vương Siêu không chút tỏ ra ngạc nhiên: “Đó là việc công, thế còn việc riêng?”

“Việc riêng là... chính là Tinh Tinh. Nó đang học đại học tại Bắc Kinh, sắp tốt nghiệp. Tinh Tinh luyện Đài Quyền Đạo (Taekwondo), có khả năng được tham gia Thế Vận Hội. Anh dành chút thời gian chỉ bảo nó thêm nhé, bạn cũ phổ thông mà...”

148. Chương 148: Thiết Quyền Hoa Lang (2)

Thời gian trung học, vốn sẵn tính cách hướng nội lại thêm điều kiện gia đình không được tốt, Vương Siêu lúc nào cũng trầm mặc, hầu như không có bạn thân. Sau khi thi trượt đại học hẳn liền quần quật đi làm thêm, không hề liên lạc với các đồng học cũ. Thậm chí tên của họ Vương Siêu hầu như đã quên hẳn, chỉ nhớ cô bạn lớp trưởng Tào Tinh Tinh...

Lời đề nghị của Tào Nghị khiến Vương Siêu trong lòng dấy lên chút băng khuâng. Tốt nghiệp phổ thông đã mấy năm, trong mấy năm đó hẳn đã trải không biết bao sóng gió cuộc đời. Từ một thằng nhóc ngu ngơ, giờ đã là một đại quyền sư hạ thủ bao nhiêu người...

Mấy năm đó đã lấy đi quãng đời thanh xuân của hắn. Nhìn bề ngoài bây giờ Vương Siêu hầu như không có gì nổi trội so với các gã trai cùng tuổi, chỉ là trông hắn khôn lớn hơn rất nhiều. Gã thanh niên mang sự trưởng thành của người già này không phải là kiểu người sinh ra đã già, mà trải qua nhiều thăng trầm của cuộc sống mới thấm được điều đó.

“Có lần Trương Đồng hỏi ta có học đại học không, ta trả lời không. Cô ta liền nói thời thanh xuân trôi qua rất mau, chỉ rong chơi không thì rất lãng phí. Có điều sau tuổi thanh xuân cứ cho là có tiền có thời gian, cũng không còn sự sôi nổi của tuổi trẻ nữa. Những gì đã qua sẽ không bao giờ quay trở lại...”

“Lúc đó còn cho rằng mấy lời Trương Đồng chỉ là chuyện tầm phào, bây giờ mới thấy có lẽ ta đã lãng phí mất tuổi trẻ...” Tất cả nhiệt huyết, xanh tươi của thời thanh xuân sẽ không bao giờ đến với Vương Siêu nữa.

“Tinh Tinh học Đài Quyền Đạo à?” Vương Siêu nhớ ra cô bạn phổ thông, nói với Tào Nghị: “Đài Quyền Đạo thì có gì là hay? Sao ông không bảo cô ấy đến Lao Sơn học nghệ, tôi đảm bảo chỉ sau hai năm, Tinh Tinh sẽ qua mặt ông!”

“Được đấy!” Tào Nghị phá lên cười: “Quyền của anh động thủ là có thể lấy mạng người, nhưng như vậy thì sao chứ? Đài Quyền Đạo là một trong những môn thi đấu Thế Vận Hội, có tương lai hơn nhiều so với quyền thuật giết người của anh.”

“Cũng có lý!” Vương Siêu gật đầu: “Nếu Tinh Tinh thực sự luyện tập tốt, thi đấu Thế Vận Hội có thể giành huy chương cũng nên!”

“Nó đã lên đại diện rồi, anh cũng đừng có xem thường!” Giọng điệu Tào Nghị không giấu nổi đắc ý.

“Vậy thì tốt, giờ tôi mang tài liệu đến Trường Đảng, có thời gian sẽ đến thăm Tinh Tinh ngay. Ông nhắn cho tôi số điện thoại của cô ấy.”

“Hãy nhớ, tôi đặc biệt tin tưởng vào khả năng của anh, cao thủ số một Quân giải phóng. Hướng dẫn Tinh Tinh cũng không phải việc quá khó chứ?” Tào Nghị cười ha hả, cúp máy.

Còn lại một mình, Vương Siêu không khỏi suy nghĩ: “Trường Đảng Trung Ương...? Thiếu tướng...?”

“Thiếu tướng quân giới? Đó là quân hàm cao nhất của ngoại vi rồi, chỉ đến mức này là dừng!” Vương Siêu có chút kiến thức về Quân giới, đó là các cá nhân không trong biên chế quân ngũ, sau khi lập công lao rất lớn mới được phong cấp. Về cơ bản, Quân giới cao nhất là Thiếu tướng.

Như Dương Lợi Vĩ sau khi bay vào vũ trụ, khi trở về được phong chức Thiếu tướng, nhưng cũng chỉ đến đó mà thôi. Muốn lên Trung tướng hay Thượng tướng, phải là những nhân vật cao cấp có quyền lực thực sự.

Trường Đảng Trung Ương, hầu như toàn là những cán bộ trung cao cấp trước khi thăng chức vào học bồi dưỡng. Đây không phải nơi học tập bình thường, muốn thi vào cũng không được thi. Học ở đây toàn là các quan chức lãnh đạo, những người có tiền đồ rộng mở, hơn nữa học trong trường còn là dịp làm quen với những người đương quyền, lập quan hệ có lợi cho con đường tiến thân.

Việc Tào Tinh Tinh học ở Đại học Bắc Kinh không thể so sánh với việc Vương Siêu học ở Trường Đảng Trung Ương, lý do là như vậy.

“Chà...!” Được thăng Thiếu tướng, cấp bậc người bình thường nằm mơ cũng khó thấy, trong lòng Vương Siêu cũng cảm thấy có chút đắc ý. Con đường này không phải hần tư lựa chọn mà là bị cuốn vào, mỗi một cấp bậc tăng lên là mỗi lần thêm căng thẳng và thử thách. Có điều giờ đây Vương Siêu cũng không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể kiên định đi hết con đường đó mà thôi.

Nghỉ ngơi đôi chút Vương Siêu dần bình tĩnh lại, tắm gội qua loa, thay quần áo, thu dọn đồ đạc, trả phòng rồi bắt xe đến Trường Đảng Trung Ương ở Lục Lý Kiều.

Trường Đảng nằm tại một nơi rất bình thường, không khí cũng không trẻ trung náo nhiệt như ở các trường đại học khác. Đi lại bên trong hầu như toàn là các vị quan chức, nhân vật tai to mặt lớn. Vương Siêu hoàn toàn không gặp rắc rối, hỏi vài người tìm đến phòng quản lý, đưa tài liệu báo mình đến nhận công tác. Lập tức hần được làm ngay thủ tục, nhận thẻ học viên rồi được sắp xếp vào ký túc của trường.

Ký túc cũng không giống của các trường khác, điều kiện ăn ở rất tốt, hàng ngày có người chuyên môn đi dọn dẹp. Sau khi sắp xếp đồ đạc, Vương Siêu hỏi kỹ về nơi học, chương trình và thời gian học, lấy thời khóa biểu, thẻ thư viện, sau đó ra khỏi trường.

Đây là lần thứ hai Vương Siêu đến Bắc Kinh, lần trước là cùng Chu Giai đến thăm ông Lý, vội vội vàng vàng rồi đi ngay. Lần thứ hai này, sau mấy biến cố kinh người hần lại được ở học những hai tháng, tự nhiên muốn đi thăm thú Thủ đô.

“Chu Giai có đang ở Bắc Kinh không nhỉ? Làm việc ở Chương trình Quốc tế, chắc rất hay phải ra nước ngoài... Thôi được, thời gian còn những hai tháng, đến xem Tào Tinh Tinh trước!”

Nhớ lại những ngày ở trường phổ thông, trong lòng Vương Siêu lại bất giác xúc động. Hần lấy điện thoại, vừa định bấm số Tào Nghị cho lại bất giác dừng tay: “Hay là cứ đến đó trước, muốn học đại học cũng phải biết trường đại học thế nào chứ!”

Nói là làm, Vương Siêu đến ngay Trường Đại Học Bắc Kinh. Chỉ thấy tường cột sơn đỏ, phẳng phát phong cách cổ điển. Sinh viên ra vào không ngớt, dưới ánh nắng mặt trời càng toát lên phong vị của tuổi trẻ.

Không khí nơi đây và không khí ở Trường Đảng Trung Ương là khác nhau hoàn toàn. Qua cổng trường, Vương Siêu liền bị bảo vệ chặn lại, có điều sau khi chìa Thẻ học viên Trường Đảng Trung Ương hần lập tức được kính cẩn cho đi ngay.

Thanh Hoa, Bắc Đại là hai trường đại học nổi tiếng ở Trung Quốc. Vừa bước vào sân trường, Vương Siêu cảm thấy ngay không khí học tập và tri thức nơi đây.

Hần chậm rãi cất bước, thích thú cảm nhận không khí đặc biệt của trường đại học, cả người chỉ muốn bay bổng lên. Vương Siêu chưa từng đỗ đại học, ấn tượng trước kia của hần về đại học chỉ là từ mấy cuốn truyện từ thời thiếu niên, có điều hôm nay hần đã hạ một quyết tâm...

“Đài Quyền Đạo là môn thi Thể Vận Hội, thậm chí trường phổ thông cũng có dạy, không biết Đại học Bắc Kinh thi thế nào?” Vương Siêu đứng trước nhà tập Thái Quyền Đạo của trường, không khỏi có chút cảm giác tò mò.

Không như nhiều đại sư các môn võ truyền thống kỳ thi Đài Quyền Đạo, cho rằng chỉ là mấy trò múa may biểu diễn, quan niệm của Vương Siêu đối với Đài Quyền Đạo tích cực hơn nhiều. Điều đó một phần bắt nguồn từ thời gian tập võ tại Thiên Tinh Hồ.

Những thứ không thể tạo ra cơm ăn, trước sau cũng chỉ là hư vô. Cơm ăn áo mặc là chuyện hàng đầu của con người, một môn võ dù cao siêu đến thế nào, phải hợp với thời đại mới có thể lưu truyền, duy trì từ đời này sang đời khác. Bất kỳ sự kế tục nào cũng phải chịu tác động của thời đại.

” Hây ! Hây ! Hây !”

Những tiếng hô đồng loạt vang vọng đến, phòng tập lớn kẻ thành nhiều ô, khá đông nam nữ sinh viên mặc võ phục trắng đang đứng thành từng nhóm. Bất kể là nam sinh hay nữ sinh, mặc bộ đồ trắng này trông đều rất có phong độ.

Lần trong số đó là mấy người nam nữ thất đại đen, đang chỉ đạo từng nhóm luyện tập: ” Động tác này không được, đá thấp quá, phải đá cao lên phía túi áo ngực. Cậu này, động tác cơ bản phải luyện thêm nhiều. Để tôi thị phạm cho cậu nhìn, đặt tấm gỗ lên trên đầu đi...”

Âm thanh vọng đến tai Vương Siêu, một cô gái đang hướng dẫn một nam sinh viên cách đá cao. Cô gái làm mẫu một lần, cất bước, xoay người, đột nhiên nhảy lên, toàn thân quay 360 độ, vùng chân đá ra...

“Păng!” Ba miếng gỗ ghép trên đầu nam sinh viên vỡ tan. Cô gái nhẹ nhàng tiếp đất, toàn bộ động tác thực hiện rất đẹp, vừa dứt khoát vừa thanh thoát.

“Tào Tinh Tinh khi nào mới được như thế này?”

Vương Siêu liếc qua, nhận thấy cô gái với Tào Tinh Tinh trong trí nhớ có đôi chút giống nhau. Nhìn kỹ một lần nữa, cuối cùng hẳn khẳng định cô ta chính là Tào Tinh Tinh, lớp trưởng trung học của mình ngày trước. Tuy rằng con gái lớn lên thường thay đổi nhiều, nhưng vẫn là mái tóc cặp mắt ấy...

Vương Siêu từng là cao thủ Đài Quyền Đạo siêu đẳng, các động tác đá đấm đã thuần thục đến nỗi không thể thuần thục được hơn. Vừa rồi chính là “Phong Loa Cước”, một động tác có độ khó khá cao, giống với aerobic. Đá xoay trên không cần phải tập trung lực ở lưng, cũng cần có lực lớn ở chân. Nếu không, cứ miễn cưỡng thực hiện thì người sẽ vặn xiết, bị thương là khó tránh khỏi.

“Chị Tinh giỏi quá!”

“Đúng đúng, chị Tinh giỏi thật đấy!”

Cú đá của Tào Tinh Tinh đích thực đẹp không gì sánh bằng, lập tức chinh phục rất nhiều ánh mắt khâm phục của các nam nữ sinh viên. Hầu hết mọi người trong phòng tập đều lộ vẻ ngưỡng mộ, đương nhiên không có Vương Siêu...

“Khá lắm Tinh Tinh, động tác của em đã đạt trình độ tam đẳng, nên đi thi lên đại!” Một người trẻ tuổi trong số huấn luyện viên đi đến, vỗ nhẹ vai Tào Tinh Tinh.

“Tinh Tinh, bạn vốn là hoa khôi khoa chúng ta, biểu diễn cú đá như vậy không biết còn có bao người theo đuổi nữa đây. Xem ra phòng tập chúng ta sắp bội thực hoa hồng rồi...!” Một cô gái có vẻ như bạn học của Tào Tinh Tinh bước tới, cất giọng đùa cợt.

“Thôi được rồi, chúng ta đi ăn trưa đi!” Tào Tinh Tinh cười, đánh nhẹ vào tay cô bạn: “Thực ra động tác của mình vẫn có gì đó chưa chuẩn, mấy hôm nay lưng và chân cứ đau đau...”

“Tào Tinh Tinh!”

Vương Siêu lúc ấy mới gọi một tiếng, cất bước đi đến. Tào Tinh Tinh quay lại nhìn, nhướn mày như cố nhận ra người đối diện. Được một lúc, đột nhiên mắt cô sáng rực lên: “Anh... cậu là Vương Siêu đúng không? Sao cậu lại ở đây? Chẳng phải đang làm kinh doanh à?”

“Bây giờ tôi vẫn làm kinh doanh, cũng đang học ở Bắc Kinh. Vừa nhận được điện thoại của cha cậu, tiện thể đến xem bạn học cũ ra sao?”

“Cậu đang học ở Bắc Kinh à?” Tào Tinh Tinh thoát tiên không có suy nghĩ gì, nhưng nghe Vương Siêu nói về việc học lại lấy làm kinh ngạc.

Thành tích học tập ở trường của Vương Siêu khá tệ, điều này cô biết rõ.

“Tinh Tinh, người này là bạn học của cậu?” Nữ sinh viên bên cạnh Tào Tinh Tinh hỏi.

“Đây là bạn thời trung học của tôi.” Tào Tinh Tinh trả lời, nhân tiện hỏi luôn: “Đúng rồi Vương Siêu, cậu học ở trường nào?”

“Trường Đảng Trung Ương!”

Hai cô sinh viên cùng giật mình, mấy huấn luyện viên nghe được bốn từ cũng đưa mắt nhìn sang...

149. Chương 149: Thiết Quyền Hoa Lang (3)

Nhưng sau khi Vương Siêu nói ra tên trường mình đang học, vẻ kiêu căng của Tào Tinh Tinh và cô bạn kia lập tức giảm đi chút ít. Cũng chẳng còn cách nào khác, Trường Đảng Trung Ương cũng như Trường Quân Sự Hoàng Phố thời Dân Quốc, thực chất là nơi bồi dưỡng thăng quan tiến chức hoặc là thăng tiến cao nữa cho những người đã có chức có quyền. Một sinh viên đại học, dù là Đại Học Bắc Kinh nổi tiếng, so với Trường Đảng Trung Ương cũng chỉ tương đương với gà đất chó ngói mà thôi...

“Ha ha, chúc mừng cậu! Chúc vừa phát tài vừa thăng quan nhé!” Gương mặt xinh xắn của Tào Tinh Tinh thoáng chút ngượng ngập, Vương Siêu chỉ mỉm cười...

Cô bạn lớp trưởng cũ Tào Tinh Tinh có tính cách khá mạnh mẽ, cũng hết sức kiêu hãnh. Thành tích học tập ngày xưa của hai người đúng là một trời một vực, bây giờ sự nghiệp của hần lại có phần nhỉnh hơn, người ta có chút ngờ ngàng cũng là chuyện thường tình.

“Tôi nghe ba kể cậu kinh doanh rất tốt, năm trước lại vào quân đội, làm lính mấy năm không ngờ đã thành đạt thế này rồi...?!” Tào Tinh Tinh hất đuôi tóc ra sau lưng, mùi thơm từ người tỏa ra dịu dịu khiến Vương Siêu không khỏi có chút ngờ ngàng...

“Này cậu, tôi biết cậu từng học võ, có lần đấu cả với ba tôi, không biết võ công cậu thế nào? Tôi bây giờ cũng là nhị đẳng huyền đai Đài Quyền Đạo, có muốn thử tí thí một chút xem Tào Tinh Tinh này thế nào không?” Tào Tinh Tinh nhanh chóng chuyển đề tài, nhướn mày nhìn Vương Siêu vẻ háo hức.

“Được thôi!” Vương Siêu cười bình thản, tiện thể đưa mắt nhìn xung quanh... Hóa ra khá nhiều sinh viên đang chăm chú theo dõi cuộc nói chuyện của hai người. Vương Siêu rất thích không khí này, luôn tươi vui và tràn ngập sức trẻ, khác hẳn vẻ đờ đờ hay những toan tính ngọt ngào mấy năm qua. Từng ngập sâu trong giang hồ khốc liệt, khi quay lại trường học hần bỗng thấy nhẹ tênh, một cảm giác khoan khoái như đi dạo dưới ánh trăng êm dịu.

“Sẵn sàng rồi chứ, anh bạn?” Tào Tinh Tinh khề gằn giọng, lộ rõ vẻ hiếu thắng. Vừa dứt lời cô liền dùng cả hai tay ra đòn, động tác khá uyển chuyển đẹp mắt.

“Chị Tào và hần ta đấu võ rồi!”

“Không biết hần ta sẽ bị chị ấy đánh cho tởm thế nào nhỉ?”

“Đúng đấy, chị Tào là đai đen cơ mà!”

Rõ ràng trong trường Tào Tinh Tinh rất nổi tiếng, vừa ra tay bao nhiêu ánh mắt mền mọ đã dõi theo, tin tức nhanh chóng lan ra cả ngoài nhà thi đấu.

Nam huấn luyện viên kia, sau khi nghe Tào Tinh Tinh nói Vương Siêu đã từng luyện võ liền chớp nhanh mắt, liếc nhìn toàn thân hần, đặc biệt chú ý đến mấy chỗ bàn tay, cánh tay và bả vai. Nhưng mấy chỗ này của Vương Siêu da đều trơn nhẵn bóng láng, khiến cho vị huấn luyện viên trong lòng không khỏi hoài nghi. A...!

Tào Tinh Tinh hét to một tiếng, nhanh như chớp khề xoay gối, chân phải tạo thế như một chiếc roi đá mạnh vào vai Vương Siêu rồi tấn công liên tiếp vào trước ngực hần.

“Được, lực đòn cước này không tồi!” Vương Siêu khề gật đầu, chân vẫn đứng yên, tay trái giơ lên theo một chiều thức rất phổ thông “Ngọc nữ xuyên thoa”, nhẹ nhàng quán lên đòn cước Tào Tinh Tinh, tóm chặt bàn chân cô giữ đứng yên tại chỗ.

Giống hệt một màn biểu diễn Thái Cực Quyền trong phim. Đòn cước của Tào Tinh Tinh vốn thừa sức công phá vài tấm gỗ nhưng đụng phải tình thế đó lập tức bối rối, người mất thăng bằng lộn một vòng, không thể giữ trụ vững nữa.

“Tứ lạng bạt thiên cân!” Những người xung quanh chỉ thấy Vương Siêu ra đòn nhẹ tênh, khẽ vặn một cái là Tào Tinh Tinh xoay vòng... “Xem ra Thái Cực Quyền pháp nghìn cân đã luyện nhập đến tâm can, nhưng ở đây cũng có vài người biết phản đòn đó!”

Tại Vương Siêu khẽ động, nghe rõ huấn luyện viên kia vừa lẩm bẩm. Tào Tinh Tinh bị vặn quay vòng, tức khí xoay người lấy đà trên không, đá tiếp. Hai chân cô tạo thành đao cắt kéo, bổ thẳng vào cổ Vương Siêu.

Vương Siêu lại khẽ giơ tay chặn lực chân đối phương, quật mạnh xuống đất. Tào Tinh Tinh lặn mấy vòng, mặt đỏ gay thở hổn hển, ánh mắt thất thần.

“Đủ rồi Tinh Tinh, không đánh như vậy! Tập luyện có thể đá cao chân, khi giao đấu lại quyết đối không được!” Huấn luyện viên chau mày liếc nhìn Vương Siêu. Thấy Tào Tinh Tinh còn muốn đánh nữa, anh ta ngăn cô lại rồi bước lên phía trước, vòng tay: “Anh bạn, có thể thi đấu với tôi một chút chứ?”

“Anh là...?” Vương Siêu hứng khởi nhìn vị nam huấn luyện viên, từ lời giáo huấn Tào Tinh Tinh hẳn nhận ra ngay, người này quả là dân trong nghề.

Vốn là, xoay người đá cao chân trong Đài Quyền Đạo chỉ là để rèn luyện cơ bắp và tính linh hoạt, còn khi xung trận thì các võ sư không ai ra đòn như vậy. Có điều hiện nay, đến chín mươi chín phần trăm người luyện Thái Quyền Đạo đều đem những thế võ tập ra thi đấu, người bình thường thì còn được nhưng nếu gặp phải cao thủ, do trọng tâm khi đá không ổn định tất sẽ bị phản đòn ngay, thậm chí bỏ mạng cũng không biết vì sao.

Huấn luyện viên kia nói ra được nguyên lý, rõ ràng là người rất am hiểu về thực chiến, không thể xem thường như mấy sinh viên đang đứng xem được.

“Lý Đông Văn, nghiên cứu sinh Đại Học Bắc Kinh, từng sang Hàn Quốc học Trường Bạch Cửu Đoạn Môn, xin thỉnh giáo!” Lý Đông Văn thấy đệ tử ruột bị đánh lộn mấy vòng nên không phục, tiến lại khiêu chiến.

“Thì ra là môn đệ của Thiết Quyền Hoa Lang Thôi Trường Bạch!” Vương Siêu khẽ cười, gật đầu.

“Thôi Trường Bạch coi trọng thực chiến, xem thường những chiêu thức bay bướm, trong giới võ thuật rất nổi tiếng. Anh là đồ đệ của ông ấy, chẳng nhẽ không biết thực chiến là thế nào? Vậy đi, tôi sẽ chỉ dùng một tay, hai chân đứng yên một chỗ, nếu anh có thể khiến tôi động chân thì tôi coi như anh thắng!”

“Người...!”

Ánh mắt Lý Đông Văn không kìm nổi, phát ra luồng nộ khí. Gã không ngờ vừa nhắc đến Thôi Trường Bạch thì Vương Siêu đã biết, đã biết mà lại tỏ ra coi thường như vậy...

Thôi Trường Bạch chính là Võ sư Đài Quyền Đạo nổi tiếng nhất Hàn Quốc, danh vọng ngang với Hoàng thất đại sư Nhật Bản Y Hạ Nguyên. Không giống Đài Quyền Đạo thông thường, họ Thôi luôn coi trọng thực chiến, chủ trương xây dựng Đài Quyền Đạo đúng như tinh thần nguyên thủy.

Hơn nữa, đại cao thủ này không hề câu nệ hình thức, học được cách luyện khí công của Ấn Độ liền kết hợp ngay khí công và Đài Quyền Đạo, đồng thời thu nạp các công phu như Kiếm đạo, Nhu thuật, Quyền công, Thái quyền... tạo nên võ công cho riêng bản thân. Lúc còn trẻ, ông ta đã thi đấu đủ tại Mỹ, Nhật, Đức, Anh... chưa từng thất bại. Giống như Vương Siêu, không ít kẻ đã bỏ mạng dưới tay, danh tiếng vì thế càng lừng lẫy.

Đài Quyền Đạo trước kia còn có tên Hoa Lang Đạo, là môn võ thịnh hành trong quân đội Triều Tiên. Thôi Trường Bạch sau khi nổi tiếng được mệnh danh là “Thiết Quyền Hoa Lang”, chính vì sở trường thực chiến của mình. Có thể nói, ông ta là nhân vật tái sáng lập phe thực chiến trong Thái Quyền Đạo.

Mặc dù vậy, hiện giờ Thôi Trường Bạch mới chỉ là Huyền đai đệ bát đẳng, trong khi trình độ đã thừa sức Cửu đẳng từ lâu. Nguyên nhân là do một quy định truyền thống trong Đài Quyền Đạo, được phong Cửu đẳng nhất thiết phải trên sáu mươi tuổi, còn Thôi Trường Bạch mới chỉ trên bốn mươi.

Vương Siêu mở võ đường tại Sơn Đông, Sơn Đông lại gần Hàn Quốc và Nhật Bản. Võ quán của hắn vì vậy đã sớm được các nhân vật trong giới võ thuật Hàn, Nhật điều tra, mà Vương Siêu cũng không ngại sợ gì mấy người đó. Thôi Trường Bạch từ lâu đã là mục tiêu khiêu chiến của hắn, nhưng vì sợ nảy sinh rắc rối nên mãi vẫn chưa sắp được kế hoạch cụ thể.

Rốt cuộc thì tên tuổi Thôi Trường Bạch quá lớn. Vương Siêu chỉ là có tiếng trong giới võ thuật Đông Nam Á, còn Thiết Quyền Hoa Lang đã danh lừng khắp thế giới. Tự nhiên thách đấu, rất có thể người ta không chấp nhận.

Có thể đây không phải là võ lâm của xã hội cũ, muốn đứng vào hàng thật cao của võ tông, không dễ gì bằng ra võ đài tranh sống chết một trận là xong.

Nghe Lý Đông Văn từng qua học võ công Thôi Trường Bạch, Vương Siêu bỗng nảy ý muốn dạy cho người này một bài học. Mấy câu băng quơ vừa rồi chỉ là cố ý chọc tức đối thủ, và hắn đã thành công. Ánh mắt Lý Đông Văn giờ đây đang dường như muốn ăn tươi nuốt sống Vương Siêu.

“Được!” Lý Đông Văn gần giọng thốt lên, hít một hơi dài, nháy mắt đã lấy lại bình tĩnh. Thật không hổ là đệ tử danh gia!

Hai bàn tay gã nắm chặt, gót nhón cao trong tư thế rình rập. Đột nhiên phóng chân lao ra, một chương đỡ dõm nhắm chính diện Vương Siêu bổ tới.

Vương Siêu vẫn y hệt lần trước, chỉ dùng “Ngọc nữ xuyên thoa” nhẹ nhàng chop lấy quyền thủ đối phương. Một chương đó Lý Đông Văn dùng gần như toàn lực, ý đồ nhanh chóng nghiền nát địch thủ, có điều chiêu chưa đến mà tay đã bị Vương Siêu khắc chế, lập tức loạn choạng không khác gì Tào Tinh Tinh lúc này.

“A...!”

Lý Đông Văn mất trọng tâm thần trí tức thời hoảng sợ, nhưng gã vẫn còn có hậu chiêu, đột nhiên xoay người ra đòn thấp nhằm vào đầu gối của Vương Siêu. Có điều đòn chưa tới Vương Siêu đã cong chân né nghiêng... Rầm một tiếng, Lý Đông Văn ngã lăn ra sàn đấu...

Tất cả chúng nhân đứng xem rồi rít chạy tản ra. Vương Siêu tiến lên phía trước, khề lắc đầu: “Xem ra anh bạn vẫn còn non lắm! Nhấn hộ ta đến Thôi cửu đẳng, nếu có cơ hội mời đến Lao Sơn Sơn Đông tỉ thí với ta!” Câu cuối cùng hắn hạ giọng rất thấp, chỉ cho Lý Đông Văn nghe thấy.

“Chúng ta đi ăn nhé, tôi mời!”

Thấy người xem càng lúc càng đông, Vương Siêu bước tới cầm tay Tào Tinh Tinh kéo đi. Tào Tinh Tinh lúc ấy vẫn đang suy nghĩ tại sao Lý Đông Văn bị ngã, bị lôi đi quả có chút không cam lòng. Có điều lực kéo của Vương Siêu tuy mềm mại nhưng không thể chống đỡ, chẳng khác gì có người cầm cả hai chân cô nhấc đi vậy.

“Được rồi được rồi, đừng kéo nữa, bỏ tay mình ra đi!” Tào Tinh Tinh cố sức vùng ra, Vương Siêu thấy nhà thi đấu đã khuất mới chịu dừng lại.

“Mình biết cậu võ công cao cường rồi, nhưng cậu đánh Lý Đông Văn làm gì?” Tào Tinh Tinh vừa hất tóc vừa đưa mắt nhìn Vương Siêu, ý tứ rất rõ ràng “Lúc nào cậu cũng lỗ mãng thế hả?”

“Ăn cơm rồi hãy nói, tìm chỗ nào yên tĩnh đi! Mình đến lần này là do giám đốc Tào ủy thác, chỉ thêm cho bạn một chút về kỹ thuật Đài Quyền Đạo. Chúng ta tuy là bạn học cũ nhưng có nhiều chuyện cũng không tiện nói ra, đừng cố hỏi nữa nhé!”

“Ghé nhĩ!” Tào Tinh Tinh hơi bĩu môi: “Ngoài cổng trường có quán ăn cũng yên tĩnh, vào đó nói chuyện tiếp!”

Hai người đến quán ăn, lấy một phòng riêng. Thật may, Tào Tinh Tinh như đã quên hẳn chuyện Lý Đông Văn, cũng không truy vấn gì thêm về chuyện riêng của Vương Siêu nữa.

“Đòn đá của mình tập vẫn chưa thạo hẳn, sau khi đá lưng và chân đều bị đau, phải rất lâu sau mới khỏi. Cậu nói xem phải làm sao? Còn nữa, chiêu vừa nãy cậu ra có phải là Tứ Lạng Bạt Thiên Cân trong Thái Cực Quyền không? Chỉ cho mình luôn nhé!”

“Tứ Lạng Bạt Thiên Cân à? Sức cậu chưa đủ, chưa thể học được. Đừng tưởng Tứ Tạng Bạt Thiên Cân nghĩa là lấy yếu đánh mạnh...!” Vương Siêu lắc đầu: “Thái Cực chủ nhu chứ không chủ nhược, muốn bạt được nghìn cân thì bản thân cũng phải có sức mạnh nghìn cân. Cũng ví như người ta có tiền rồi thích thì mua sơn hào hải vị cũng có thể ăn bánh bao, còn không có tiền thì chỉ có thể ăn bánh bao thôi!”

“Cậu nói gì vậy? Ngày trước đâu có dẻo mồm thế này...!” Tào Tinh Tinh phá lên cười không chút ngại ngùng. Rõ ràng Vương Siêu bây giờ đã khác xa Vương Siêu mấy năm trước.

150. Chương 150: Đại Võ Sư?

“Đơn giản thôi mà...” Vương Siêu khê chỉ tay: “Không làm được cũng cứ tỏ ra làm được, lâu rồi cũng sẽ cảm thấy mình làm được (!)”

“Hả.....?”

Tào Tinh Tinh ngạc nhiên chút nữa sắc cả nước ra ngoài, nhưng dường như Vương Siêu đã chuẩn bị, ngay lúc cô đưa tay bịt miệng liền chớp luôn ghé xoay lại... Nước trong miệng Tào Tinh Tinh bắn hết xuống đất, không vương chút nào ra bàn ăn.

“Anh bạn này... đúng là đi buôn bán có khác! Nhớ lại khi xưa cậu là người sống nội tâm nhất trong lớp, cả học kỳ chẳng nói được câu nào trọn vẹn...” Tào Tinh Tinh cầm giấy ăn lau miệng, trên mặt vẫn chưa hết vẻ ngạc nhiên.

Vừa rồi Vương Siêu xoay ghé cô ra ngoài, vừa hết nước liền xoay ngược lại vào trong, động tác nhanh như chớp. Chưa kịp định thần, Tào Tinh Tinh đã yên vị tại chỗ cũ.

“Được rồi... chút nữa thì hồng hết cả bàn, ăn trước đi rồi nói!”

Suốt hai ngày đêm không ăn uống, Vương Siêu cũng đã đói mềm. Hắn gấp miếng thịt gà đưa lên miệng, nhai rau rầu rồi nuốt tất cả xuống bụng.

“Thân thủ cậu bây giờ nhanh quá nhỉ, có khi mình cầm súng cũng không phải là đối thủ của cậu. Ấy... Cậu ăn cả xương à?” Tào Tinh Tinh thấy Vương Siêu ăn liền mấy miếng thịt gà nhưng không hề bỏ xương, lại được một phen kinh ngạc.

“Xương tủy bên trong rất nhiều chất dinh dưỡng, không ăn thì phí. Có bao giờ nghe nói đến nhai xương gặm tủy chưa? Nhưng đừng bắt chước mình, hồng hết răng đấy!”

Vương Siêu bỏ đũa xuống, không nói tiếp chuyện xương tủy mà là nhìn bàn tay Tào Tinh Tinh: “Cậu có học qua bắn súng?”

“Đương nhiên! Cha mình là Giám đốc Công an, bắn súng đâu có gì khó!”

“Đương nhiên không khó rồi, con ông cháu cha, thiên kim đại tiểu thư, công chúa của Đảng mà...!”

“Cậu thì tốt đẹp lắm hả? Buôn gian bán lận, kết cấu gian thương, đi lại với các cấp thành phố mà phát tài, cái gì mình cũng biết đấy!” Tào Tinh Tinh không hề chịu kém miếng.

“Thật ra hôm nay đến mời cậu đi ăn là muốn móc nối với tiểu thư của Giám đốc Tào. Nói thật, khi còn đi học mình đã thầm yêu cậu rồi, bây giờ mình thăng quan phát tài, cũng coi như có tiền có thế, chúng ta có thể coi là môn đăng hộ đối... Mình có cần tìm bà mối cầu thân với Giám đốc Tào không...?” Vương Siêu vừa nhai vừa nói, giọng tỉnh khô y như thật.

“Chết tiệt!” Tào Tinh Tinh cười nhạo: “Có tiền rồi muốn làm mưa làm gió, quan tham kiếm bõ nhí hả?”

“À... đúng rồi, sao lại không nhỉ? Mình bây giờ có tiền có quyền, cậu có cô bạn nào xinh xinh giới thiệu giúp đi!”

“Tiểu thư Phù Dung được chứ hả?”

Đến lượt Vương Siêu chút nữa phì cười ra ngoài, vội đưa tay ngăn không cho Tào Tinh Tinh nói tiếp.

“Thôi được anh bạn, chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi!” Tào Tinh Tinh gõ gõ đũa xuống bàn: “Lần đó bị kẻ xấu gây chuyện may mà cậu đã cứu mình, cũng từ lúc ấy mình đã quyết tâm học Đài Quyền Đạo. Luyện tập suốt mấy năm nhưng đến nay vẫn chưa được như ý, mình muốn cậu chỉ bảo thêm cho mình. Cậu thấy thấy đây, mình đã bỏ rất nhiều công sức...”

Vương Siêu đưa mắt nhìn một lượt Tào Tinh Tinh, phát hiện cơ bắp và gân cốt của cô rất săn chắc, hơn người thường khá nhiều. Nhà họ Tào đã đắc tội với không ít người, Tào Tinh Tinh không biết chút võ công đúng là cũng không được!

Sau khi tốt nghiệp phổ thông, Tào Tinh Tinh bắt đầu học thuật phòng thân, lên đại học lại tham gia lớp Đài Quyền Đạo. Mỗi ngày cô đều dành thời gian tập đá, đứng tấn, xoạc thẳng, chạy đeo bao cát, đâm bao cát, chặt tấm gỗ... hết sức công phu khổ cực. Liên tục ba năm thân thủ Tào Tinh Tinh đã vô cùng linh hoạt, hạng lưu manh đầu đường xó chợ khẳng định đều không phải là đối thủ.

Có lần cùng một bạn nữ dạo phố gặp hai tên cướp giật, Tào Tinh Tinh ngay tại chỗ đá một tên đập đầu xuống đất, tên kia còn thảm hơn, bị gãy cổ. Sự việc này vẫn được nhắc đi nhắc lại ở trường, Tào tiểu thư vì vậy càng thêm nổi tiếng.

“Được thôi!” Vương Siêu vẫn gấp hết món này đến món khác: “Ăn xong hãy tìm một chỗ yên tĩnh. Không đến nhà thi đấu nữa, bài tập của mình không nói cho người ngoài được”.

Hai người ăn xong liền đến Di Hòa Viên, cách Đại Học Bắc Kinh không xa. Hiện giờ đang là tháng Mười, sáng tối có hơi lạnh nhưng buổi trưa mặt trời vẫn chiếu gay gắt, đi bộ một chút là mồ hôi ướt đầm lưng. Tuy vậy vào đến Di Hòa Viên, quang cảnh râm mát cây cỏ xanh tươi, không khí hết sức mát mẻ dễ chịu.

“Chẳng trách Hoàng Đế ngày xưa đã cất công xây cái vườn này!” Vương Siêu cùng Tào Tinh Tinh đường lại phía sau một bụi cây lớn.

“Mình thử đá lại một cước đó cho cậu xem, được chứ?”

Vương Siêu nhìn Tào Tinh Tinh đã chuẩn bị xong, gật đầu “Thử xem!”

Tào Tinh Tinh xoay người, co chân, giữ thẳng lưng, nhảy lên đá mạnh ra. Vụt! Đòn cước vẽ trong không một quỹ đạo tuyệt đẹp... Vương Siêu chỉ im lặng đứng nhìn, đoạn gơ một tay thủ thế như đầu rắn án trước ngực, tay kia đặt sau lưng, chân trước chân sau tạo thành tư thế rắn rình mồi, đứng yên bất động...

Tào Tinh Tinh chờ mấy phút vẫn không thấy hấn nhúc nhích, bèn mở miệng toan hỏi. Đúng lúc ấy Vương Siêu thu thế, đứng thẳng lên rồi mới nói: “Nhìn rõ rồi chứ? Cậu cứ tập đứng tư thế này là được rồi!”

“Cứ đứng yên như vậy sao?”

“Đúng!”

“Để làm gì?” Tào Tinh Tinh ngây người, ánh mắt lộ rõ vẻ nghi hoặc.

“Sức lực cậu đã có nhưng cơ thể rất rời rạc, cơ xương chưa có liên kết chặt chẽ. Vì thế nên khi tung cước, bất kể nhảy lên thế nào gân cốt cũng bị vặn đau” Vương Siêu trả lời.

Hấn làm tư thế chuẩn bị như vừa rồi, đoạn từ từ uốn mình, chuyển động cơ thể, cơ gân tạo lực từ bàn chân đến cẳng chân tới lưng, cứ thế lặp đi lặp lại vài lần.

“Hãy làm lại như mình, làm thật chậm, cảm nhận thật kỹ quá trình tạo lực rồi ta phân tích từng bước một!” Vương Siêu giảng giải: “Đầu tiên chuyển động gân cơ bàn chân rồi đến cẳng chân, khớp gối, đùi, lưng... Chỉ được vận động cơ gân, không được lay động thân mình, hãy dùng ý nghĩ điều khiển sự vận động!”

“Động tác nhẹ nhàng nhưng phải thật nhuần nhuyễn, luôn luôn theo thứ tự từ chân đến lưng. Làm đi làm lại như vậy, cơ gân sẽ dần dần cứng cáp dần hồi, tung cước không bị vặn đau cơ thể”.

“Được!” Tào Tinh Tinh chăm chú nghe rồi bắt đầu tỉ mỉ luyện tập, từ chân chậm chậm đến lưng.

“Không được!” Vương Siêu chợt lắc đầu: “Chuyển động cơ gân chưa đủ, cần phải luyện cả cảm giác, nếu không công lực sẽ không thể tăng tiến. Bây giờ hãy tập trung thần khí suy nghĩ, tâm ý luôn luôn đi theo sự vận động của gân cốt!”

“Thế nào gọi là tập trung thần khí và suy nghĩ?” Tào Tinh Tinh hỏi.

“Cái này...” Vương Siêu nghĩ một chút, giải thích: “Có hình dung được cảm giác khi người khác kề dao sắc vào da mình không? Tốt lắm... Bây giờ cậu hãy nhẹ nhàng vận động bàn chân chẳng hạn, hình dung có người đang cầm một con dao sắc kề vào chân, khi nào cảm nhận được lưỡi dao nghĩa là thần và ý đã vượt đến chỗ đó. Cứ thế từng bộ phận, qua thời gian tích góp dần lên, không được coi nhẹ bất cứ giai đoạn nào. Hàng ngày tập đứng im hai tiếng, sau một năm đảm bảo công lực sẽ tiến bộ lớn, trở thành cao thủ Đài Quyền Đạo!”

Những lời vừa rồi của Vương Siêu là tinh lược của bí pháp luyện công chính tông, luyện cách đứng tấn vận động cơ chân và cơ lưng. Hắn không dạy cho Tào Tinh Tinh Tam Thể Thức, bởi mặc dù là tinh hoa của quyền thuật nhưng Tam Thể Thức cũng là khó nhất.

Có điều nguyên lý cốt lõi trong đó Vương Siêu đã nói rõ cả rồi, về phần linh hội được hay không phải xem công phu luyện tập của Tào Tinh Tinh nữa.

“Chỉ một chút thế, không còn gì nữa à?” Tào Tinh Tinh thắc mắc.

“Chỉ có vậy thôi, cậu tưởng nhiều lắm sao?” Vương Siêu nhếch mép cười.

“Chẳng phải còn tọa công, vận khí, luyện gân cốt huyết đạo... đó chứ?”

“Ha ha ha... Mấy thứ đó còn xa lắm, phải luyện công đến cực cao, đến mức từng nơi máu thịt đều nắm vững, mới luyện được gân cốt huyết đạo. Võ công phải tập theo từng bậc mới có thể cảm nhận được, mới bắt đầu mà đã nói đến tọa công vận khí là sai lầm lớn đó... Cậu tưởng võ công là thứ gì thần bí lắm hả? Bạch Cư Dị viết thơ, phải đọc cho bà vợ không biết chữ nghe hiểu được mới coi là thơ hay, võ công cũng thế thôi!”

“Chẳng lẽ như vậy...?” Tào Tinh Tinh chớp chớp mắt: “Trong trường cũng có vài người luyện khí công, múa may hàng ngày mà đầu tác dụng gì, mình dùng một chân cũng đá bay cả chục!”

Vương Siêu vuốt mũi, cười nhẹ: “Thực ra Thái Cực Quyền là bổ sung rất tốt cho Đài Quyền Đạo. Thái Cực Quyền động tác rất nhẹ nhàng chậm rãi, Trong khi Đài Quyền Đạo lại rung lắc, bật nhảy, quay người, giống như tập aerobic. Thi triển những động tác như thế rất dễ bị vận đau, do vậy cần những động tác nhẹ nhàng tĩnh tại để điều dưỡng, kết hợp xoa bóp mới tránh khỏi tàn phế...”

“Về cơ bản cậu đã có căn cơ, tập đúng cách nữa là sẽ ổn!” Vương Siêu động viên: “Nhưng có điều này mình phải nói, đòn cước Đài Quyền Đạo chỉ là để luyện tập và biểu diễn, không phải là phương pháp ra đòn lúc thực chiến. Dùng Đài Quyền Đạo đánh người tất nhiên thắng được người bình thường, nhưng chẳng may gặp cao thủ sẽ nguy ngay... Cậu đá lại mà xem, từ khi nhấc chân đến lúc tung được cước ít nhất phải mất hai giây, hai giây đó đủ để một cao thủ đánh chết cậu vài lần rồi!”

Tào Tinh Tinh héch mũi: “Vậy cậu dạy mình cách ra đòn đúng kiểu được không?”

“Không được, không cẩn thận có thể làm chết người. Nếu vẫn muốn học, đợi đến khi cậu khá hơn rồi tính” Vương Siêu vội chối từ.

“Thế nào mới gọi là khá hơn?” Tào Tinh Tinh lại hỏi.

Vương Siêu thần nhiên: “Đã nhìn mấy người vô địch Thể Vận Hội chưa? Các động tác nhào lộn, xoay người, bật cao đều rất khá, vô cùng linh hoạt. Như bọn họ là gần khá rồi đó”.

“Hừ... lẽ nào mấy người đó cũng là cao thủ vô lâm? Theo mình biết, họ có tập luyện kiểu đứng yên xoay chân của cậu đâu?” Tào Tinh Tinh gặng hỏi.

“Họ không phải là cao thủ vô lâm vì không hiểu cách ra đòn, nhưng công phu lại tiềm ẩn sẵn trên người. Đưa mình một vận động viên vô địch Thể Vận Hội, đảm bảo chỉ cần ba tháng mình sẽ bồi dưỡng thành cao thủ vô lâm. Người giàu chẳng lẽ lại không biết tiêu tiền, cậu hiểu chứ?”

Vương Siêu nói đoạn, gật gật đầu: “Nói họ không tập như mình vừa bảo cậu hả? Rất đơn giản thôi, nếu cậu cũng có một chuyên gia xoa bóp như họ thì không đứng tấn cũng được, có điều mình nói cho cậu biết, cao thủ xoa bóp còn hiểm hơn cao thủ võ lâm, thậm chí xoa bóp ngoài rồi mà không biết cách xoa bóp trong thì chỉ gây hại thêm...”

Tào Tinh Tinh nhăn mặt: “Vẫn cảm thấy cách của cậu quá đơn giản, không giống như mình nghĩ chút nào!”

Vương Siêu đưa mắt nhìn rừng cây xa xa, từ tốn: “Muốn phức tạp thì khó gì, dùng cái đơn giản để giải đạo lý cao thâm mới là đại võ sư. Dạy cậu đúng mà cậu nghe không hiểu, chính là vì cậu không có cơ bản thôi.”

“Nói như vậy, cậu là đại võ sư?” Tào Tinh Tinh hỏi ngay.

Vương Siêu không trả lời mà chợt nói to, hướng tới một thân cây cách hơn hai mươi mét: “Bằng hữu, đã nghe lâu như thế sao còn không ra gặp mặt?”

“Chà...!” Tiếng cảm thán vọng ra từ sau thân cây, rồi một người xuất hiện...

151. Chương 151: Đại Võ Sư? (2)

“Anh bạn trẻ, khí thịnh cũng không nên bốc như vậy. Thấp giọng một chút, khiêm tốn một chút sẽ tốt hơn...!”

Người đi ra sau thân cây thông dong nói một tràng, ngữ điệu nội dung tràn đầy vẻ trưởng bối. Vương Siêu khẽ cau mày, hơi thu mình quan sát... Người này khoảng từ trung niên đến cao tuổi, mình mặc áo lụa đen, chân mang giày vải mũi nhọn kiểu thịnh hành ở phương bắc xưa kia.

Gương mặt ông ta đầy đặn, nước da hồng hào, bóng láng như màu nắm linh chi, không có lấy một nếp nhăn. Đôi mắt sáng như sao, lấp lánh thần sắc, mái tóc hoa râm, chòm râu ba tấc chải ngay ngắn. Thân hình khoảng một mét bảy, không cao không thấp, rắn rỏi nhưng không có cái thể khiến người khác phải e dè. Phong thái toát lên vẻ ung dung của những đại nho thời trước, cũng kèm theo chút thoát tục của đạo gia...

“Chắc chắn là cao thủ!” Vừa nhìn thấy người này, Vương Siêu đã cảm thấy một khí chất phảng phất những đại sư thời Dân Quốc còn có ảnh lưu lại như Thượng Văn Tường, Tôn Lộ Đường, Lý Tồn Nghĩa...

“Vừa rồi chỉ cảm thấy tiếng gió thổi cỏ lay, hóa ra lại là người xem lên ta chỉ dạy. Bắc Kinh đúng là nơi ngọa hổ tàng long, vào Di Hòa Viên cũng gặp cao thủ... Chẳng lẽ là mãnh long xảo hợp địa đầu xà?”

Vương Siêu vừa dạy trang công cho Tào Tinh Tinh, lúc đầu cứ ngầm cảm thấy có gì đó không ổn, hình như có ai đó đang nhìn nhưng lại không thể xác định được. Mãi đến khi cảm nhận thật chi tiết hần mới chắc chắn có người nhìn lên, bèn lập tức lên tiếng hỏi.

Võ công Vương Siêu đã bước vào nhập hóa, khí quán thông toàn thân, từng lỗ chân lông đều vô cùng mẫn cảm. Cho dù đang ngủ, chỉ cần một ánh mắt tà tâm cũng sẽ tỉnh giấc tấn công, khoảng cách mười mét nhảy mất có thể lấy mạng người.

Báo săn linh dương, tốc độ chớp mắt có thể đạt đến 30m/giây, các nhà vô địch thể giới về chạy 100 mét, lúc thi đấu cũng có thể đạt đến hơn 10m/giây.

“Xem ra ông cũng biết thế nào là phép tắc võ lâm. Thời trước khi Đại sư truyền công, kẻ lên xem trộm nếu phát hiện sẽ bị truy sát đến chân trời góc bể. Ông đã xem trộm lại còn ung dung lên giọng, có vẻ muốn khiêu chiến hả?”

Vương Siêu biết đối phương là cao thủ tuyệt đỉnh nhưng không hề tỏ ra yếu thế, giọng thoát trầm xuống lạnh lẽo. Thân hình hần không cử động nhưng cả Tào Tinh Tinh cũng cảm thấy, dường như Vương Siêu đang muốn bóp chết đối phương...

Lời hấn nói không sai, xã hội cũ khi cao thủ truyền công, tối kỵ bị người khác học lén. Một là sợ đối phương nắm được bí mật chân truyền, hai là bị nhìn lén nếu không trừng phạt, thanh danh sẽ tổn thất nặng nề.

Quy củ võ lâm trong xã hội cũ, nếu nhìn lén ta luyện công hay dạy đệ tử mà bị phát hiện, người chỉ có ba con đường. Một là ta phết bỏ người, hai là bái ta làm thầy, như Dương Lộ Thiên núp dưới cổng nhà họ Trần học lén, bị lôi ra phải bái ông ta làm thầy, ba là người đánh bại ta!

Một bậc thầy từng ví von thế này: luyện công truyền công cũng giống như nữ nhân tắm. Kẻ nào nhìn lén bị phát hiện thì hoặc là kẻ nhìn lén bị đánh chết, hoặc là hai người kết hôn, hoặc là dứt khoát kẻ nhìn lén sẽ cưỡng hiếp nữ nhân đó.

Nhìn lén bị tóm mà còn được yên lành ra đi, nếu tin truyền ra thì nữ nhân bị nhìn chỉ còn con đường tự sát!

Lão nhân này đã nhìn lén Vương Siêu dạy võ, sau khi bị phát giác lại còn lên giọng tiền bối. Thực ra giọng điệu ông ta có ý chỉ dẫn, lời lẽ cũng không mang ác ý, rõ ràng là một bậc tiền bối đại sư tò mò rồi cao hứng, muốn chỉ dẫn cho lớp trẻ một chút.

Lời ông ta nói không sai, trong xã hội cũ nếu Vương Siêu tự xưng mình là đại sư, người muốn tỉ võ với hấn chắc phải dầm nát cả bậc cửa, hết sức bất lợi. Người trẻ tuổi cho dù công lực cao thâm, nếu quá kiêu căng sẽ rất có thể chỉ một bước là thân bại danh liệt.

Có điều, Vương Siêu hiển nhiên vẫn còn trẻ nhưng không phải là một người trẻ tuổi bình thường. Tư cách hấn bây giờ là Quán trưởng Nội gia quyền quán Lao Sơn, có thể xem như một tôn sư lập phái, dù là Phương trượng Thiếu Lâm cũng có thể ngồi ngang hàng.

Một Tôn sư sáng lập môn phái, sao có thể để người ta tùy tiện giáo huấn như vậy? Cho dù giáo huấn với ý tốt cũng không được!

Trưởng môn, vĩnh viễn phải có uy nghiêm của Trưởng môn!

Cho nên ác ý mà Vương Siêu lộ ra bây giờ là điều hoàn toàn bình thường. Có lẽ người kia là một nhân vật rất có tên tuổi, nhưng trong hoàn cảnh này điều đó không thể thay đổi được gì.

Nếu Vương Siêu nhún nhường cho qua, không lâu sau giới võ thuật Bắc Kinh sẽ truyền tai nhau: Thăng cha Quán trưởng Nội gia quyền quán Lao Sơn, vừa mấy hôm trước còn đánh bại gần hết cao thủ Bắc Kinh nhưng trước đại sư nào đó một ngón tay cũng không dám động, ngược lại còn bị khí độ của ông ta khuất phục, được một bài học nhớ đời... vân vân và vân vân...

Những tin tức loại này nếu lan đi, đối với một võ sư là điều không thể cho phép, e rằng sau này Vương Siêu có muốn thành thiên hạ vô địch cũng không được.

Nếu chỉ là một người luyện võ bình thường, gặp được cao thủ cỡ này chắc chắn hấn sẽ nhún mình để học thêm võ công. Nhưng với tư cách một tôn sư sáng lập môn phái, giờ đây muốn khiêm tốn cũng không thể khiêm tốn được nữa rồi.

Một khi hạ mình, chắc chắn sẽ lan truyền những lời bóng gió. Có lẽ đối phương chỉ là tình cờ thấy một thanh niên giỏi võ công, mến tài có lòng chỉ dẫn thêm, nhưng tình huống này không đánh cũng không được!

Đây chính là sự bó buộc sau khi nổi danh, cũng có thể nói là trách nhiệm với danh tiếng của mình.

“Chà, anh bạn trẻ thật nóng nảy! Tôi thấy cậu võ công không tồi, khí thế cũng tạm được, chỉ cần chế ngự bớt ngạo khí, một thời gian nữa nhất định thành công lớn...” Lão nhân vẫn mỉm cười thông thả đi tới, dừng lại cách bốn năm bước nhìn hấn một cách thích thú.

Ánh mắt ông ta đúng là kiểu tiền bối nhìn hậu bối, lời lẽ cũng như nhắc nhở lớp con cháu, trước sau không một chút ác cảm.

“Ông là ai?” Giọng Vương Siêu không chút khách sáo: “Hiểu biết trang pháp, có lẽ đã luyện qua Hình Ý? Sư phụ ông là ai?”

Lão nhân mỉm cười không trả lời, ngữ khí vẫn hoà hoãn: “Ta cũng là một người luyện võ, đi qua đây thấy hai người tập quyền rất hay nên đứng lại xem một chút. Tuy chỉ là vô ý nhưng có thể phát hiện ra ta, chứng tỏ võ công cậu khá lắm. Nhìn hai người chắc là sinh viên đại học Bắc Kinh phải không?”

Nói rồi nhẹ nhàng lắc cổ tay: “Cậu ở môn phái Hình Ý nào? Nói đi, không chừng ta biết cả sư phụ cậu đó!”

“Có lẽ ông không nhận ra Vương Siêu tôi, nên mới xem tôi là văn bối cần giáo huấn!” Lời nói lạnh lùng rít qua kẽ răng Vương Siêu: “Quán trưởng Nội gia quyền quán Lao Sơn, tuy không bằng Thiếu Lâm Võ Đang nhưng cũng là võ sư khai môn lập phái! Ông là người ở đâu xem lên tôi dạy võ, còn không biết thẹn lên giọng dạy dỗ? Cho dù võ công của ông cao cường, cũng phải biết quy củ võ lâm chứ?”

“Hôm nay tôi đã cười lên lưng cộp khó xuống, chắc chắn ông hiểu rõ đạo lý này. Thanh danh tôi không thể mất, ông phải để lại một số thứ ở đây, nếu không từ mai tôi sẽ không thể nhìn mặt ai...”

“Ông có ba cách, hoặc nhận sai, hoặc bái tôi làm thầy, hoặc đánh bại tôi, ngoài ra không còn chọn lựa nào khác!”

Nói rồi Vương Siêu lập tức khởi động, hít sâu một hơi, gân cốt toàn thân nổi cuộn cuộn phát ra tiếng động. Không phải là những tiếng răng rắc bình thường mà lẫn cả tiếng gió nhu động trong nội tạng, ầm ù như tiếng sấm trên không.

“Cái gì? Anh là Quán trưởng Nội gia quyền quán Lao Sơn, hai ngày trước một chọi tám ở Trường võ Ý Quyền đó sao? Không ngờ, không ngờ... còn trẻ như vậy...” Nghe mấy lời của Vương Siêu, nhất là xem khí thế hân phát ra, nụ cười trên mặt người lão nhân nhất thời ngưng đọng, hai mày nhíu chặt.

“Lão già ta hoa mắt rồi, thấy mấy người trẻ luyện công căn cốt khá quá nên sinh lòng thích thú, không ngờ lại rước lấy phiền toái... Thật không thể tưởng tượng được, anh đúng là bậc khai môn lập phái, vừa nãy là ta đã mạo phạm...” Nét mặt lão nhân có chút ngượng ngịu.

Giây lát bình thường lại, ông ta thở nhẹ một hơi: “Ta là Tôn Thức Thái Cực đệ tử Chu Bính Lâm! Nghe nói anh là đệ nhất cao thủ trong hai trăm vạn quân giải phóng, vừa đánh chết đệ nhất cao thủ tục gia Thiếu Lâm, lại một chọi tám quét sạch thành Bắc Kinh. Hôm nay gặp mặt quả nhiên không giống người thường, cặp mắt già của ta quả đã nhìn nhầm rồi...”

“Ba điều kiện của anh ta không thể đáp ứng, cũng không dám đáp ứng. Sự tình đã đến nước này thì lại đây, để lão già ta xem Quán trưởng Nội gia quyền quán Lao Sơn lợi hại thế nào!”

Ba điều kiện Vương Siêu đề ra Chu Bính Lâm rõ ràng không thể đáp ứng, giờ thì nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể dùng chưởng cước phân cao thấp.

Vương Siêu còn trẻ, Chu Bính Lâm đã già, nhưng đã là thanh danh thì không phân già trẻ!

Tuy chỉ gặp nhau chưa tới mười phút, nhưng cuộc tỉ võ xem ra đã không thể tránh được, hơn nữa lại chắc chắn phải phân thắng thua mới có thể kết thúc.

Tào Tinh Tinh đương nhiên không hiểu quy củ bất thành văn của võ lâm và trách nhiệm tôn nghiêm đối với danh dự, chỉ thấy Vương Siêu dường như rất không tôn kính người cao tuổi.

Một bậc thầy sáng lập môn phái, bị người ta giáo huấn ngay trước mặt mà không dám làm gì, tin này truyền đi thì không ổn rồi!

“Tiểu cô nương, nên tránh xa một chút, Có một số chuyện cô không hiểu đâu!” Chu Bính Lâm xua tay ra hiệu cho Tào Tinh Tinh.

“Để tôi xem Phúc Toàn Công có bao nhiêu phân lượng. Chớ nói tôi cậy trẻ ăn hiếp người tuổi cao sức yếu, chuyện hôm nay đều do ông gây nên!”

“Vương Quán trưởng, ra tay đi! Chớ thấy ta hơn năm mươi mà coi thường, thể lực ta vẫn đang ở đỉnh cao. Anh đánh bại ta, ta không có gì bào chữa hết!”

Thực ra mới nhìn Chu Bính Lâm là Vương Siêu đã biết, lão nhân này không vì tuổi tác mà suy giảm thể lực.

Cuộc sống hằng ngày của ông ta chắc chắn rất nhàn hạ thoải mái, thanh tịnh và có quy củ, như những đại sĩ phu một ngày ba lần tự quán xét bản thân thời xưa.

Đạo gia có dưỡng sinh, Nho gia cũng có dưỡng sinh. Dưỡng sinh trong Nho gia chủ về tu dưỡng bản thân, ăn uống thanh đạm, tích phúc, đọc sách dưỡng khí, các phương diện ăn, mặc, đi, ở đều không ngừng duy trì mực thước, sinh hoạt hằng ngày luôn luôn giữ quy luật.

Người tuân thủ thuật dưỡng sinh của Nho gia, tuy không thể đánh đấm nhưng có thể sống rất lâu. Thời cổ đại, có lão nhân hơn trăm tuổi vẫn tham gia khoa cử khảo thí.

Chu Bính Lâm có khí chất ung dung của sĩ đại phu thời cổ, rõ ràng là học theo đạo lý dưỡng sinh nho gia “mấy chục năm đều như một ngày”, vì vậy mà tuổi đã hơn năm mươi nhưng thể lực vẫn đang ở đỉnh cao.

Thể lực giữ vững, kinh nghiệm lại sâu dày, khả năng chiến đấu càng nâng cao, hết sức khó đối phó.

Trường môn các võ phái kiểu như Vương Siêu, võ công tuy cao nhưng do địa vị mà không tránh khỏi nhiều cuộc thù tiếp, không thực hiện được quy tắc “mấy chục năm như một ngày”, sức khỏe tự nhiên sẽ suy giảm theo thời gian.

Tôn Thúc Thái Cực vốn bao hàm nhiều đạo lý của Nho gia, như khi Tôn Môn giải thích cảnh giới cao nhất của võ học đã dùng một câu trong Trung Dung: “Chí thành chi đạo, khả dĩ tiên tri. (Thành tâm ngộ đạo, có thể biết trước mọi thứ)”

Trong võ học, bốn loại dưỡng, luyện, diễn, chiến, dưỡng xếp thứ nhất. Dưỡng không đến nơi, ba thứ còn lại luyện tập đến đâu cũng vô ích.

Chu Bính Lâm... cái tên này Vương Siêu chưa từng nghe, nhưng xem ra lúc trẻ ông ta rất có danh tiếng.

Tuy chưa nghe tên Chu Bính Lâm, cũng chỉ tình cờ gặp trong Di Hoà Viên nhưng trong lòng Vương Siêu không dám có chút xem thường. Ngược lại, hắn còn dốc hết tâm trí, tập trung hơn tất cả các cuộc tỉ võ từ trước đến nay.

Lão nhân ngẫu nhiên chạm mặt này, bản lĩnh chắc chắn cao hơn bất cứ đối thủ nào hắn đã gặp trong đời.

“Có lẽ, chỉ Lý lão gia khi còn trẻ mới có thể bằng vai với ông ta!”

152. Chương 152: Di Hoà Chi Chiến

“Tiếp chiêu!”

Vương Siêu nhún người dậm mạnh chân, thân hình như rồng cuốn quét sạch lá rơi cỏ úa trên mặt đất, nháy mắt đã đến trước mặt Chu Bính Lâm, khí lực từ huyết Hải Để tại tiểu phúc vận đến lòng bàn tay, ào ạt công tới.

Một chương này cự ly phát rất ngắn, lực xuất mạnh nhưng không có âm thanh, im lìm như sóng ngầm dưới đáy biển, tốc độ lại nhanh không thể tưởng, hầu như đã chạm vào áo Chu Bính Lâm.

Kình lực của Vương Siêu đã đi vào nhập hóa, lỗ chân lông trên toàn thân tự nhiên giãn khép theo cử động, chẳng khác gì hô hấp ở mũi miệng. Một chương tung ra, hàng ngàn lỗ chân lông liền giãn rộng rồi co hẹp, nháy mắt triệt tiêu sự căng thẳng của cơ bắp mà không làm tiêu hao thể lực hay đổ mồ hôi. Đây chính là sự kỳ diệu của Hóa kình khi đã luyện đến mức vô thanh vô tức.

Võ công chưa nhập hóa, tuyệt đối không thể luyện từ hữu thanh đến vô thanh được! “Từ hữu thanh đến vô thanh cũng là một tầng cảnh giới!” Một vị đại sư đã từng nói như vậy.

Ánh mắt Chu Bính Lâm đột nhiên phát sáng gấp cả mười lần, hình ảnh Vương Siêu hiện rõ trong đồng tử, toàn thân nhanh như chớp trượt về phía sau.

Chu Bính Lâm đã nhận ra, một chương vừa rồi Vương Siêu hầu như đã dùng toàn lực, không giữ lại chút gì phòng thân. Vì thế ông ta chủ động lui lại né tránh rồi thừa cơ thi triển đòn phản công.

Có điều nhiều năm qua ông ta chủ trương theo nguyên tắc dưỡng sinh Nho gia “mấy chục năm như một ngày”, sức lực dẻo dai tuy giữ được ở đỉnh cao nhưng vô tình ý thức lại mang khí độ Nho gia, cả khi giao chiến cũng lễ nghi khoan dung, mà trước Vương Siêu điều đó chẳng khác nào tự sát.

Chu Bính Lâm lui liền mười thước tránh vào trong rừng cây. Vương Siêu truy theo ông ta như bóng với hình, một giây cũng không rời.

Ầm! Vừa đến rừng cây đột nhiên Chu Bính Lâm ra tay, người xoay chéo, hai tay nghiêng nghiêng chém ra. Mặt đất yên tĩnh chợt chấn động, “Thất Tinh Pháo” trực đối với “Hải Băng Chưởng” của Vương Siêu.

Vương Siêu lập tức biến chiêu, Hải Băng Chưởng nháy mắt chuyển thành Trửu Để Chùy.

Pháo chùy giao kích, Chu Bính Lâm lại lùi dài về sau, tựa vào một gốc cổ thụ to chừng người ôm.

Thân cây lắc lư liên tục, lá rào rào rụng xuống như mưa. Mảng lụa áo màu đen ở bụng Chu Bính Lâm bỗng hiện một vết lõm bằng bàn tay.

Hóa ra khi “Hải Băng Chưởng” tấn công vào bụng Chu Bính Lâm, tuy ông ta đã tức khắc lùi lại nhưng kinh lực của Vương Siêu quá nhanh mạnh, ám kinh theo tay phát đi làm lõm một mảng áo.

Đây chính là minh chứng cho công phu tuyệt đỉnh của Vương Siêu sau khi đã nhập hóa. Một chưởng làm tan bia nát đá thì rất nhiều cao thủ làm được, thậm chí bằng cả tay không, nhưng một chưởng có thể làm chiếc áo lụa mềm lõm vào không tự phẳng ra được, tuyệt đối là trình độ khó tưởng tượng nổi.

Vương Siêu dùng “Hải Để Băng Chưởng” không đắc thủ, lập tức chuyển thành “Trửu Để Chùy” chọi với “Thất Tinh Pháo” của Chu Bính Lâm. Tình cảnh hãn cũng không khác gì ông ta, cả người lùi mạnh ra sau đến khi tựa vào một cây to mới dừng lại được.

Roẹt! Vỏ cây và lưng áo Vương Siêu cùng rách tan.

Vương Siêu không lấy thế làm nao núng, đột nhiên lắc qua lắc lại như con gấu gãi mình, tức thì cả chiếc áo hãn bị xé rách, lộ lớp da thịt xanh đen rắn như sắt thép, chẳng khác đệ nhất mãnh tướng Lý Nguyên Bá thời xưa.

Lý Nguyên Bá thân hình gầy nhỏ nhưng rắn chắc không ai bì, mỗi khi xung trận đều đánh cho các mãnh tướng đối địch trong thiên hạ phải cúi thấp đầu chịu phục.

Dấn lên một bước, dậm mạnh vào gốc cây phía sau, lại một dậm mạnh xuống đất, hãn lại đề lực lướt tới.

Bước chân Vương Siêu quét trên mặt đất như chim yến tiếp thủy, cả người như viên đạn đầu nòng lao đến trước mặt Chu Bính Lâm, hai chưởng một trái một phải, như cá kình thần quy nhắm vào bả vai, cánh tay đối phương chụp thẳng tới.

Đây là tinh túy trong Hình Ý Chưởng, gọi là “Thần Quy Phù Thủy”, một chiêu chụp lấy hai tay đối thủ. Chỉ cần tóm được hai cánh tay, chiêu sau sẽ là “Ngạc Ngư Tiễn Vĩ”, vận lực toàn thân chạy qua các khớp, chạy đến đâu vận, bẻ, xé, phá đến đó.

Con cá kình sau khi ngoạm được mồi, vừa dùng răng nhay, vừa cong thân quẫy mạnh, chỉ chốc lát con mồi đã đứt làm mấy phần, thân thể bị xé thành từng mảnh.

Gà mổ rết, mổ một phát rồi nhảy vung lên, chính là dùng chân tiếp lực cho mỏ, thoáng chốc xé nát con rết.

Lý Nguyên Bá khi giao chiến, ngoài cây đại chùy trữ danh còn có chiêu tóm chặt người đối phương, hai tay xé ra thành mảnh vụn.

Tinh hoa trong các môn võ thuật, đánh tầm xa pháo và chùy là uy lực mạnh nhất, nhưng cận thân chiến đấu thì phân gân thố cốt mới là tốt nhất.

Phân gân thố cốt, nếu công lực không đủ thì chỉ có thể làm tổn thương gân cốt hay kéo rách da thịt, nhưng khi võ công đạt đến cảnh giới thì có thể làm như Lý Huyền Bá, xé đối phương thành mảnh vụn!

Đây là chiêu số tàn nhẫn nhất, hiểm độc nhất, chỉ có ý nghĩa sinh tồn trần trụi. Người học võ, nếu không gặp kẻ địch thật sự sẽ không bao giờ dùng đến.

Vương Siêu thi triển Thần Quy Phù Thủy, chứng tỏ võ công Chu Bính Lâm đã đến mức hẳn phải dùng toàn lực.

Không chút nương tay!

Quan công không mở mắt, mở mắt tất giết người!

Chu Bính Lâm linh thông nhường nào, tay Vương Siêu vừa bỏ đến, mũi ông ta đã ngửi thấy mùi gió tanh.

Lúc này trong lòng ông ta ngay cả ý nghĩ cũng không kịp đến, không có thời gian thoáng qua bất cứ ý niệm nào, hai tay vung lên, gót chân kéo ngang bám chặt vào đất, cột sống nương theo tay uốn về trước, hai quyền toàn lực lần lượt đánh ra.

Đây mới chân chính là hết sức bình sinh! Cẳng tay như cung, cánh tay kéo căng dây cung bắn đi, ngón tay như tiễn xạ vào hai bên sườn Vương Siêu.

Chiêu thức này có tên “Loan Cung Xạ Hổ Song Phong Pháo”, là kết hợp giữa Loan Cung Xạ Hổ và Liên Hoàn Pháo trong Thái Cực Quyền, lực tích vào vai rồi bật ra như tên, nhanh mạnh khùng khiếp, lại tập trung vào những mục tiêu rất nhỏ, vốn là một trong vài chiêu độc địa nhất trong quyền thuật.

Chiêu cung pháo kết hợp này, nếu cột sống không luyện đến mức cương nhu hợp nhất thì căn bản không thể sử dụng, miễn cưỡng dùng sẽ kéo gãy xương sống, trở thành tàn phế suốt đời.

Võ công Chu Bính Lâm thi triển quả thực tinh thâm ngoài chỗ tưởng, mạnh nhất trong lịch sử kinh nghiệm của Vương Siêu. Dù đã hơn năm mươi tuổi, ông ta lại không hề vì tuổi tác mà suy giảm sức lực.

Ầm...!

“Thần Quy Phù Thủy” chạm “Loan Cung Xạ Hổ Song Phong Pháo”, bốn chiêu giao nhau, hai đại cao thủ đều thi triển ám lực quyết loại bỏ đối phương.

Vương Siêu hất mạnh, chắp hai bàn tay vào nhau, chỉ cảm thấy gân cốt xương khớp toàn thân, thậm chí cả dây chằng cơ bắp đều như bị nổ tung, máu trong huyết quản sôi lên sùng sục, tim đập thành thịch, lực phủ ngũ tạng muốn nhảy ra ngoài.

Hai cánh tay hẳn như có luồng điện mười ngàn volt chạy qua, tê dại mất hết cảm giác.

Chu Bính Lâm cũng không dễ chịu hơn, hai bàn tay bị Vương Siêu bạt ra, cả người cũng mất thăng bằng xoay chuyển. Ngay khi đó ông ta đã biết, đối phương cũng tinh thâm “Tứ lượng bát thiên cân” của Thái Cực không kém gì mình, hơn nữa còn đạt đến mức lúc bám lúc chạy, nhanh trong chớp mắt, biến hóa vô hình.

Khi ông ta chưa kịp lấy thăng bằng, Vương Siêu đã lại biến chiêu, lực trên bàn tay nháy mắt thay đổi, năm ngón tay như vuốt sắt bổ tới lún sâu vào mu bàn tay Chu Bính Lâm, tức khắc cơn đau dữ dội tràn đến.

Một chiêu cung pháo kết hợp của Chu Bính Lâm hiển nhiên đã chấn thương gân mạch xương cốt Vương Siêu, nhưng vẫn không cản được cú chụp của hắn.

Trảo công của Vương Siêu, nếu vận toàn lực thì đến sắt thép cũng phải nát!

Vừa bị chụp trúng Chu Bính Lâm đã biết, chiêu số Tê Xả của đối phương, nhất là Ưng Trảo Kinh, là vô cùng hung bạo, cường lực đến mức bình sinh ông ta chưa từng thấy qua. Chẳng trách có thể quét sạch thành Bắc Kinh, đánh chết đệ nhất cao thủ tục gia Thiếu Lâm, được coi như đệ nhất cao thủ trong cả hai trăm vạn Quân giải phóng!

Hực!

Ầm thanh như tiếng bò rống phát ra trong ngực Vương Siêu, nội tạng đảo lộn, từ cổ họng mùi máu tanh trào lên. Hẳn biết mình đã thọ thương, cương lực Thái Cực của Chu Bính Lâm vượt xa Trần Thiên Lôi mấy ngày trước.

Chỉ một lần phát lực đã tàn phá toàn thân đối phương, nội tạng tổn thương, không thể chiến đấu được nữa.

Cả người Vương Siêu đột nhiên phùng phùng, mắt trợn đến rách trông, tóc trên đầu dựng đứng, hết như câu “Giận đến bay mũ” trong thành ngữ.

Há miệng rống lên một tiếng lớn, Vương Siêu lúc này chẳng khác Lý Nguyên Bá tái thể, hai tay bóp chặt nắm tay đối phương, toàn thân vận lực. Một sức mạnh kinh khủng từ dưới chân hắn ào ạt đổ qua huyết Vĩ Chuy, qua thân truyền đến hai bả vai...

Tích tắc công lực Vương Siêu lại tăng lên một bậc, hơi thở nổ to như tiếng sấm.

Đối mặt với sát khí mãnh liệt, Chu Bính Lâm biết mình sắp nguy. Hai cánh tay ông ta đột nhiên rung lên, chân dẫm một cái lấy đà, thân hình trầm xuống, rồi lại dậm mạnh lún sâu vào trong đất.

“Thiên Cân Tọa Đỉnh” cơ lưng, cột sống và hai chân cùng phát lực, hai cánh tay như hai chiếc gậy dài, quật mạnh một cái cả người Vương Siêu văng đi.

Vốn Phân Cân Thố Cốt của Vương Siêu vừa áp sát đến thân, Chu Bính Lâm không ngờ hắn nói đánh là đánh đến sống chết như vậy. Lúc đó muốn tránh cũng không được nữa, chỉ còn cách thi triển Đại Cán Tử, công phu cơ bản nhất, cũng là trầm ổn nhất của Thái Cực, bẫy đối thủ văng ra xa.

Lực bẫy của Chu Bính Lâm mạnh vô song. Có lần ông ta từng biểu diễn, hai tay giang ngang, mỗi bên bốn người bám lên trên, quăng một cái cả tám người văng ra ngoài một trượng.

Có điều Vương Siêu không còn là người bình thường nữa, thậm chí có thể sánh với mãnh tướng Lý Nguyên Bá, một chiêu “Ngạc Ngư Tiễn Vĩ” này là công lực liều mạng của hắn.

Vương Siêu như một chiếc xe ủi đất xông đến, cánh tay vẫn không ngừng bóp chặt tay đối phương. Chu Bính Lâm nhận ra bẫy cũng không nổi liền lập tức xoay chuyển, chuyển sang hóa lực, một chân làm trụ thân chồm về trước, áp sát vào thân Vương Siêu tông mạnh...

Rầm...! Hai thân hình cùng bắn thẳng lên không...

Đang ở lưng chừng trời, Chu Bính Lâm thấy dường như Vương Siêu vừa dứt lấy thứ gì trên đó người ông ta. Vừa rơi xuống đất vai phải liền đau nhói, máu tươi cứ thế trào ra...

Nguyên lai, cả cánh tay phải của Chu Bính Lâm đã bị Vương Siêu dùng Ngạc Ngư Tiễn Vĩ cắt ra khỏi vai, máu thịt, xương cốt, gân chằng đều phơi cả ra ngoài.

Vật mà Chu Bính Lâm thấy Vương Siêu dứt ra chính là cánh tay phải của ông ta!

Quan Công không mở mắt, mở mắt tất giết người!

Cao thủ tỉ võ chẳng khác mãnh thú vồ mồi, Phân Cân Thố Cốt chính là thủ đoạn tàn khốc nhất trong các chiêu cầm nã.

Ầm!

Đến lượt Vương Siêu rơi xuống, máu tươi trào ra miệng. Hắn ném cánh tay nhỏ máu xuống đất, mắt trừng trừng nhìn Chu Bính Lâm.

Chu Bính Lâm cố gượng dậy, mặt trắng nhợt, bước chân chệnh choạng, “Rầm” một tiếng, lại ngã vật ra đất.

Võ công có thâm hậu đến đâu, đã bị cắt đứt một cánh tay là tuyệt không thể chiến đấu được nữa!

Hai đại cao thủ ngẫu nhiên gặp nhau, vì tranh danh tiếng mà sống mái một trận như vậy, có thể thấy mức độ tàn khốc trong các cuộc tỉ võ. Chỉ trong nháy mắt, việc sinh tử lập tức rõ ràng.

Không thù không oán, nhưng Vương Siêu muốn nương tay cũng không thể. Bởi nếu hắn thua, toàn bộ danh tiếng đều trôi theo dòng nước.

Khi đã nổi danh, danh tiếng không những là vinh dự, còn là xiềng xích suốt đời không thể tháo ra được.

Tào Tinh Tinh đang đứng bên rừng cây, kinh hoàng đến cứng người, miệng há hốc, muốn kêu nhưng không sao thốt ra thành tiếng.

Trận tử võ này kinh hoàng hơn bất cứ lần nào Vương Siêu từng trải qua. Tôn Sư... hai chữ ấy một khi đã mang lên trên vai là vĩnh viễn không thể bỏ xuống, các võ sư suốt đời phải vì nó mà chiến đấu.

153. Chương 153: Đỉnh Cao Khó Dụ Trì

Chu Bính Lâm mất một tay, chỉ còn nửa cái mạng. Vương Siêu miệng cũng học đầy máu tươi, mặt trắng bệch như trét sáp, không còn chút nào phong thái uy vũ vốn có.

Một chiêu Loan Cung Xạ Hồ Song Phong Pháo, Chu Bính Lâm thực sự đã dùng hết công lực cả đời, cột sống, lưng, chân cùng vận đến tột đỉnh, hai tay như nhị long thoát hải, lực xuất vạn cân khiến cho nội tạng Vương Siêu bị tổn thương đến xuất huyết.

Đòn phản công ấy, cho dù thể lực Vương Siêu đã nhập hóa cũng không thể chịu nổi.

Cương lực trong Thái Cực khi luyện đến cảnh giới cao nhất, đánh vào bất cứ đâu trên cơ thể đối thủ cũng làm tổn thương đến nội tạng. Lực tập trung tại điểm đánh gọi là viên tâm, loang ra theo hình tròn thấu đến tận tim phổi.

Công phu luyện tập mấy chục năm của Chu Bính Lâm, nhị quyền đồng xuất, đánh vào đá cũng phải nứt làm bốn năm phần, huống hồ là cơ thịt con người.

Võ công ông ta hơn hai mươi tuổi đã đại thành, ba mươi năm sau vẫn không hề giảm sút, tất cả là do thuật dưỡng sinh nghiêm khắc tỉ mỉ.

Trận quyết đấu này nếu tính so tài thì có thể nói là cả hai đều thất bại, đều thọ thương rất nặng, không phải vì Vương Siêu còn đủ tứ chi mà bảo hắn giành phần thắng.

Khắc khắc... Vương Siêu ho dồn dập một trận, khạc một bãi máu tươi lẫn bong bóng, rốt cuộc cũng gắng không để mình ngất đi.

“Tình Tình, cậu xé áo buộc tay ông ta lên bả vai, không chừng có thể nổi lại được!” Chỉ một câu nói mà Vương Siêu phải dùng toàn lực, mũi thở dốc, mắt nổ đom đóm. Thêm một lúc lấy hơi hắn mới run rẩy móc điện thoại bên người ra, nhấn số...

“Vương Siêu? Là anh hả?” Tai nghe vang lên giọng nam nhân quen thuộc, chính là Trần Ngải Dương ở Singapore.

“Tôi đang ở Bắc Kinh, tử võ bị tổn thương phủ tạng, anh có thể đến giúp không?”

Sau khi thọ thương, điều đầu tiên Vương Siêu nghĩ đến là an toàn bản thân. Người không vừa mắt với hắn hiện nay đã nhiều không kể xiết, chắc chắn trong số đó sẽ có những kẻ tiểu nhân chỉ chờ cơ hội này để ra tay. Nếu gặp phải chuyện gì, chỉ cần phải tử võ là hắn sẽ bị đánh đến chết.

Người biết bơi thường chết trong nước, người luyện võ cũng thường chết khi giao chiến. Khi Trần Ngải Dương bị thương, hắn thay y tử võ; giờ Vương Siêu bị thương, nhờ y đến giúp cũng là chuyện hợp lý.

Quả nhiên Trần Ngải Dương khẽ lặng đi rồi sốt sắng: “Tôi đi sắp xếp, sẽ đến ngay!”

Lúc đó Tào Tình Tình đang thu hết dũng khí, cầm cánh tay của Chu Bính Lâm đặt vào chỗ cũ trên bả vai ông ta, lấy áo kết thành dải quấn từ cổ tay cố định lại. Nhìn bên ngoài cánh tay vẫn như liền với thân thể, có vẻ chỉ là bị thương.

Vương Siêu đã chọn một chỗ khá biệt lập vắng vẻ để truyền dạy cho Tào Tình Tình. Muốn tới nơi phải xuyên qua mấy khúc quanh và một vạt cây cối um tùm, bởi vậy mà trận đấu vô tiền khoáng hậu với Chu Bính Lâm, ngoài Tào Tình Tình thì không ai khác có điểm phúc được chứng kiến.

“Sao không thấy chảy máu, không thở nữa chứ? Hay ông ấy chết rồi...?” Tào Tình Tình băng xong đột nhiên phát hiện vai Chu Bính Lâm cứng đơ, chỗ đứt máu đã dừng chảy, hơi thở và nhịp tim cũng hầu như không còn, bất giác khẽ kêu lên kinh hãi.

“Công phu luyện đến đỉnh cao có thể không chế được cơ bắp mạch máu, cho dù trúng đạn cũng có thể ép ra. Ông ta tự làm đó...” Vương Siêu thở nặng nhọc: “Gọi điện cho cha cậu... tôi cũng không đi nổi nữa rồi...!”

Tào Tinh Tinh vội rút điện thoại, bấm số...

“Con đang ở cạnh Vương Siêu hả? Cái gì? Chuyện gì? Chính xác là chỗ nào?” Tào Nghị hỏi giăt giọng: “Ta sẽ cho người đến ngay! Các con cứ đợi ở đó, không được có hành động gì, đừng để người ta trông thấy!”

Chỉ khoảng mười phút sau, bốn nam nhân cao lớn mặc thường phục đột nhiên xuất hiện, chẳng khác từ dưới đất chui lên. Nhìn thấy người, họ không hề nói câu nào, chỉ lẳng lặng giở cẳng nhắc hai đối thủ lên mang đi. Chu Bính Lâm không nói làm gì, cả Vương Siêu cũng được khiêng trên cang!

Bốn người bước đi mạnh mẽ, nhanh như bay, chỉ vài phút đã ra đến đường lớn, một chiếc xe cứu thương đã đợi sẵn.

Vương Siêu thả lỏng tâm thần, mơ màng thiếp đi. Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên một cơn đau đánh thức hắn dậy.

Lục phủ ngũ tạng như có lửa đốt, đầu nhức như búa bổ, cả chân tay cũng dường như vô lực...

“Đừng cử động! Nội tạng anh bị chấn thương hoàn toàn, cử động càng khó hồi phục đó!”

“Trần sư phụ, sao biết tôi ở đây?” Vương Siêu mở mắt, có chút ngỡ ngàng nhìn thấy Trần Ngải Dương.

Trần Ngải Dương mặc complet đen, mắt đeo kính cận gọng vàng, nhìn đi nhìn lại cũng không thấy điểm nào của một đại sư Thái Cực mà hết như một thương nhân nho nhã.

“Là bạn anh nghe điện thoại, nói anh đang ở trong bệnh viện. Tôi đến đây được một lúc rồi...” Sắc mặt Trần Ngải Dương trầm xuống: “Anh giao đấu với ai vậy? Tôi vừa kiểm tra một lượt thấy anh đã tiến nhập cảnh giới Hóa lực, cho dù chúng ta giao đấu sống chết thì tôi cũng không có cách nào làm cho anh ra thế này!”

“À, đấu với một đại cao thủ... Tức khí vì tranh chấp lời nói, cả hai cùng bị thương...” Vương Siêu thở dài.

“Cao thủ nào vậy?” Trần Ngải Dương rót một cốc nước, đoạn đỡ Vương Siêu ngồi dậy.

“Tôn Thúc Thái Cực Chu Bính Lâm, anh nghe nói qua chưa?” Vương Siêu hơi vắn người.

“Tôn Thúc Thái Cực Chu Bính Lâm...?” Ánh mắt Trần Ngải Dương lóe lên, mày nhíu chặt: “Người này tôi rất biết... Hai mươi năm trước hết sức nổi tiếng, chu du tứ vô khắp một dải Đông Nam Á, Hương Cảng, Thái Lan, Miến Điện, Hàn Quốc, Đài Loan, cả Tiết Liên Tín ở Đài Loan cũng từng bị ông ta tìm đến tận cửa khiêu chiến. Qua ba mươi tuổi đột nhiên không đánh nữa, tìm đến Bắc Kinh ẩn dật. Sư phụ tôi từng đụng qua người này, công phu Thái Cực rất tinh thuần, chú trọng thực chiến không bày vẽ lời thôi, đã giết và phế không ít cao thủ các phái... Lúc trẻ công phu còn cao hơn tôi, có điều theo đúng lý thì ông ta đã hơn năm mươi, lẽ ra không thể đánh nổi anh chứ nhỉ? Lẽ nào ông ta vẫn ở trạng thái đỉnh cao?”

“Chính xác! Chu Bính Lâm này đã hơn năm mươi, nhưng sức lực vẫn như hai mươi tuổi. Tôn Môn Thái Cực kết hợp dưỡng sinh bản môn với tu dưỡng bản thân của Nho gia. Trước ba mươi tuổi ông ta thành danh trong thi đấu, sau ba mươi lại mai danh ẩn tích, an tĩnh dưỡng sinh duy trì đỉnh cao...” Vương Siêu nhắm mắt, nhớ lại cảnh tượng tỉ võ.

“Hai người làm sao đến mức ấy?” Trần Ngải Dương bắn khoả: “Xem ra ông ta cũng bị thương không nhẹ. Anh ra tay mạnh như vậy, nếu có thể đánh anh bị thương còn bản thân không sao, e rằng trên đời này không có ai!”

“Nói đùa!” Vương Siêu nhăn mặt cười khỏ: “Tôi đang dạy người ta tập Trạng Trạng Thuận Kinh, không biết sao ông ta phát hiện nấp một bên nhìn trộm. Đầu tiên tôi còn cho rằng chỉ là một cao thủ ngẫu nhiên bắt gặp nên đứng lại xem rồi đi ngay, ai ngờ hơn mười phút ông ta vẫn không đi, cuối cùng còn hiện thân giáo huấn... Tôi nghĩ nhân lực ông ta chắc chắn nhìn ra tôi là cao thủ nhưng giả vờ không biết, nên nói vài câu ngang ngạnh khiêu chiến, thế là động tay chân... Ài, đều là vì thanh danh trối buộc, bây giờ nghĩ lại thấy quả là oan uổng...!”

Trần Ngải Dương khép mắt, một lúc sau mới mở ra: “Trước đây mấy ngày anh đã gây náo loạn cả Bắc Kinh, ở đây tôi có vài người bạn nên cũng biết được chút ít... Vậy là anh đã leo lên lưng hổ khó xuống rồi! Chu

Bính Lâm thành danh rất sớm, anh cũng là nhân vật khai tông lập phái, trước đây lại chưa hề kết giao với ông ta, đương nhiên gặp nhau không thể nói năng yếu thế rồi... Có điều ông ta có thể cũng chỉ là nhất thời tò mò, bị anh gọi ra nên không muốn mất mặt, đến khi anh báo thân phận thì không động thủ cũng không được...!”

Vương Siêu lắc nhẹ đầu: “Rốt cuộc cũng là tôi còn trẻ, tâm hỏa chưa bình, võ công lại vừa đạt tiến bộ lớn tiến nhập Hóa lực, khó tránh khỏi sinh ra xung động. Nghĩ lại chỉ đấu chơi với ông ta thôi là được, đâu cần phải đánh sống đánh chết chứ...”

“Cũng không hẳn, anh một mình đánh thắng cả tám cao thủ Bắc Kinh như thế, Chu Bính Lâm không tìm đến mới lạ. Tôi thấy hai người sớm muộn gì cũng phải gặp nhau một trận, dù sao tỉ thí riêng tư cũng tốt hơn là đấu trên võ đài. Đấu trước mọi người, thua một chiêu là xem như mất hết...!”

Trần Ngải Dương đột nhiên im lặng, nhìn Vương Siêu hồi lâu mới nói tiếp: “Tôi nhìn không nhầm, áp lực tinh thần trên người anh rất lớn. Tôi bị gánh nặng gia tộc trói buộc, võ công coi như không thể tiến bộ thêm nữa. Thậm chí không nói tiến bộ, có thể giữ nguyên đã là tốt lắm rồi. Nhưng gánh nặng trong tâm anh còn nặng hơn tôi nhiều... Tôi có thể nhìn ra, võ công hiện nay của anh đã đạt đến đỉnh cao nhất. Nếu không thể vứt gánh nặng đó xuống thì e rằng anh cũng như tôi, công phu giữ được không giảm đã khó rồi!”

“Nếu anh còn cứ như vậy, đến ba mươi tuổi có giữ được đỉnh cao nữa không cũng chưa biết chừng...”

“Đắc đạo dễ, dưỡng đạo khó...” Vương Siêu mệt mỏi nhắm mắt: “Thần Quy Phù Thủy, Ngạc Ngư Tiến Vĩ! Hai chiêu này vốn tôi chưa từng dùng qua, nhưng sau khi tiến vào hóa lực lại tự nhiên đại thành. Hai chiêu thức cảm nã phân căn thổ cốt này là đỉnh cao cận đả trong Hình Ý Quyền, chiêu xuất đắc thủ sẽ gây táng mạng, tôi biết vậy nhưng không nén được thi triển trong thực chiến, muốn thử xem lợi hại thế nào. Rõ ràng là tâm ý hỏa hầu còn chưa đủ, đạo của tôi đã đạt đến nhưng dưỡng thì lại dưỡng không nổi... Tôi không thể bỏ gánh nặng xuống, không biết anh có thể không?”

Hoàn cảnh của Trần Ngải Dương và Vương Siêu có chút giống nhau. Tuy hai người quen biết chưa lâu nhưng khi Trần Ngải Dương bị thương thì Vương Siêu không quản vạn dặm, từ Sơn Đông đến Singapore thay y tỉ đấu, tình cảm của họ đã coi như đồng chia hoạn nạn. Nên khi nhận được điện thoại của Vương Siêu, Trần Ngải Dương lập tức dẹp tất cả sang bên, đến Bắc Kinh trợ thủ cho hắn.

“Chu Bính Lâm lần này, dù cánh tay nối lại được cũng không thể phát huy công lực như trước đây, võ công ít nhất sẽ giảm một nửa. Nếu thế thì ông ta nguy rồi...!” Trần Ngải Dương chột nói.

“Sao vậy?”

“Cao thủ thành danh có ai không trải qua thực chiến, có ai trong tay không lấy vài mạng người? Chu Bính Lâm kẻ thù không ít, giờ đánh với anh bị trọng thương, tin này mà truyền đi thì những kẻ trước kia bị ông ta lấn áp sẽ không bỏ qua đâu. Tôn Thị Thái Cực chú trọng thực chiến, công phu của ông ta là từ đó mà ra. Ở Bắc Kinh, Chu Bính Lâm có một số đệ tử nhưng không giỏi võ công mà chỉ chơi cổ phiếu, không thể thay ông ta chống đỡ được...”

“Tôi thấy sau khi anh thị thương xong cũng nên tìm vài đồ đệ có tư chất làm y bát, có chuyện gì còn chống đỡ thay anh. Tuy nói hiện giờ anh còn trẻ nhưng tỉ võ hung hiểm, đỉnh cao lại chẳng mấy chốc mà qua đi... Tục sự vướng thân, gặp phải trường hợp lên hồ khó xuống thì một mình sẽ khó xử lý... Thế giới rộng lớn, thanh niên có tư chất không thiếu, hướng hồ anh đã tạo ra quá nhiều kẻ thù. Tuy là bắt đắc dĩ nhưng thù vẫn là thù, người khác không vì sự bất đắc dĩ của anh mà cho qua đâu!”

Nghe đến hai chữ “đồ đệ”, trong đầu Vương Siêu loé lên hình ảnh Hoắc Linh Nhi... Thiếu nữ hần tình cờ gặp ở Hương Cảng này có tư chất rất tốt, nếu không thì Vương Siêu đã không tiết lộ tình yếu của nội gia với cô ta.

“Cũng đúng, tôi sẽ thu nhận đệ tử, thời gian trôi qua nhanh lắm!”

“Tần Mậu Giao, Trương Uy, Vĩnh Hạc, Vĩnh Báo, Đoạn Quốc Siêu, Diệp Huyền, giờ là Chu Bính Lâm, còn một số đại sư của các võ quán nữa... Những người đó chỉ có Diệp Huyền là kẻ tôi thực sự phải hạ thủ đánh chết, còn lại thì đều do sơ xảy...”

Vương Siêu nhớ lại từng trận đấu của mình, dù bất đắc dĩ hay tự thân ra tay, trong tay hắn đã rơi không ít mạng người... Nghĩ đến đó, gánh nặng trên vai hắn lại càng nặng thêm. Được phá lệ phong Thiếu tướng, vị tất trong đó không có bóng dáng quan hệ với Đường Tử Trần...!

Sau khi biết tin tức của Đường Tử Trần tại Singapore, nhất là từ lúc Lâm Nhã Nam báo Tổ chức đã điều tra ra quan hệ của hắn, Vương Siêu cảm thấy tất cả đều rồi bởi, không biết làm sao để giải thoát.

Những suy tư ấy như một tảng đá lớn, đè nặng lên tâm trí hắn.

“Nội thương lần này của anh rất nghiêm trọng, cho dù có bác sĩ tốt nhất, lại có tôi tinh thông y đạo giúp anh hỗ trợ thì cũng cần thời gian dài mới có thể hồi phục. Trong lúc này, nếu có người tìm anh khiêu chiến, tôi sẽ thay anh đón tiếp...” Trần Ngải Dương vừa nói vừa lấy trong cặp ra bộ dụng cụ châm cứu.

Y không những là cao thủ hóa lực mà còn tinh thông y đạo, hiểu thân thể người như lòng bàn tay. Có Trần Ngải Dương chủ trì lại thêm điều trị của bệnh viện, Vương Siêu không phải lo về vết thương của mình.

“Chu Bính Lâm vì sao không tìm truyền nhân y bát?” Vương Siêu thắc mắc.

“Chu Bính Lâm rất tự cao, dám khiêu chiến cả Tiết Liên Tín. Tuy lúc đó là đồ đệ của Tiết lão gia ghênh tiếp thắng thua bất phân, rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ khí ngạo. Huống hồ Tôn Môn Thái Cực quy tắc rất chặt chẽ, người không có cả tư chất lẫn nhân phẩm thì tuyệt đối không được truyền thụ. Có lẽ Chu Bính Lâm tình cờ thấy anh luyện công tư chất tốt quá, mới có ý khiêu khích xem anh có thể nhận hay không, nếu được là sẽ thu nhận làm đồ đệ tử, ai dè thành ra cục diện thế này... Ài, chẳng qua chỉ là trời già trêu người...!”

“Vô công Chu Bính Lâm so với đại sư Nhất Bang giáo quán ở Ý quyền quán cao minh hơn rất nhiều. Không bị tục sự thù ứng bó buộc, thanh tịnh dưỡng sinh, hơn năm mươi vẫn giữ được đỉnh cao, quả là không dễ dàng chút nào!” Vương Siêu thở dài.

“Tôn Môn Thái Cực có chỗ độc đáo riêng, có điều quan hệ với tầng lớp cai trị trong lịch sử thường không được tốt. Tôn Môn chỉ chú trọng thực chiến, còn các vua quan chỉ thích biểu diễn. Hơn nữa người của Tôn Môn không ưa quyền quý, đã có lần gây náo nhiệt cả Hoàng cung. Vì vậy mà truyền thừa của họ đều rất thưa thớt, chân truyền đời này chỉ có một mình Chu Bính Lâm!” Trần Ngải Dương cầm ra một chiếc kim dài mẫu bằng bạc, châm vào trong lưng Vương Siêu, từ từ vẽ tròn.

“Xảy ra thế này thật không hay, cũng là do tôi trẻ người không biết kiềm chế... Đợi sau khi thương thế Chu Bính Lâm khỏi, nếu có người tìm ông ta tử vong đòi nợ thì tôi sẽ thay mặt tiếp đãi!” Vương Siêu cảm khái.

“Cũng không cần vậy, anh tìm Chu Bính Lâm nói ra chuyện đó, ông ta cũng sẽ không cảm kích đâu! Thù của hai người đã là thù sinh tử, đồ đệ của ông ta sẽ đến báo, anh nên chuẩn bị thì hơn! Không giết người tận diệt, không nhổ cỏ cả rễ thì đã xem là có võ đức rồi, việc giúp đỡ tôi thấy anh không cần lo. Thân anh giờ còn chưa xong, đánh chết Đoạn Quốc Siêu hạ uy phong Thiếu Lâm, cho đo ván một loạt giáo quán Trung ương, tiếp tục chiến thắng Chu Bính Lâm... uy danh của anh thế là đã định rồi, chuyện tiếp sau là thu nhận đồ đệ tử, lôi kéo quan hệ, đào tạo nhiều đồ đệ giỏi để họ ra mặt thay anh. Sau này trận tử vong bất đắc dĩ nào cũng nên có thoái tử, không nên dùng hết công phu, tránh kết thêm thù oán nữa...”

“Anh đã nổi tiếng thiên hạ, cũng không thể ra tay đánh mãi. Bây giờ là lúc chú trọng võ đức, sau này gặp chuyện hãy cố gắng không động thủ. Nhiều nhất cũng chỉ nên ra chiêu biểu diễn, đừng động chân động tay với người ta!”

“Chà, đánh đã thành danh thì đến lúc chú trọng võ đức!” Vương Siêu lẩm nhẩm câu nói của Trần Ngải Dương, trong lòng có chút khó hiểu. Đột nhiên trong đầu hắn hiện lên hình ảnh một tráng hán đội nón dẫu giữa gầm trời, một cây gậy lớn, một hồ lô rượu, một bãi lửa trong đêm tuyết mênh mông...

Hình ảnh Báo đầu tử Lâm Xung! Uy danh giáo đầu của tám mươi vạn Cẩm quân, sự hiên hách đó đến mức nào!

Đệ nhất cao thủ trong trăm vạn Quân giải phóng, hiện tại hắn cũng gần đạt đến như Lâm giáo đầu ngày trước rồi. Có điều ngày nay ai mới là Tôn sư thực sự, ai mới là Hảo hán thực sự?

154. Chương 154: Đùng Đập Võ Chén Cơm Người Khác

Một toán năm sáu nam nhân trẻ xuất hiện trên hành lang bệnh viện, tất cả đều mặc thường phục nhưng thân hình vạm vỡ, nét mặt cương nghị, bước chân rắn chắc, chỉ nhìn qua là biết thân thủ không tồi. Hai người trong đó xách đồ, còn lại đi tay không, dáng vẻ không có chút gì là đến thăm bệnh nhân.

“Thông cảm, Vương sư phụ đang nghỉ ngơi tĩnh dưỡng không có thời gian tiếp khách, nửa tháng sau các anh hãy quay lại!” Trần Ngải Dương như cười như không, lời lẽ nhẹ nhàng nhưng ý tứ không chút kiêng nể.

“À, ra vậy...!” Mấy gã nhìn nhau một thoáng, chân vẫn không dừng, bước thẳng đến cửa phòng bệnh của Vương Siêu.

Trần Ngải Dương đưa tay cản. Gã đi đầu nhếch mép cười, tay nhanh như chớp hất lên, cổ tay cong lại phất chéo sang, động tác mềm mại nhưng ẩn tàng một chiêu cầm nã thủ lợi hại.

Không ngờ bàn tay gã vừa chạm đến Trần Ngải Dương thì, bốp...! Cả thân thể to như gấu đột nhiên bay vèo đập mạnh vào tường, rơi xuống mềm oặt như bún.

“Các người luyện Hình Ý quyền hả?” Trần Ngải Dương nhú mày chăm chăm nhìn mấy gã còn lại: “Sư phụ các người đâu? Võ công Vương Siêu sư phụ cao hơn ta gấp mười lần, muốn gặp Vương sư phụ thỉnh giáo một chút hả? Cũng được, chỉ cần qua cửa của ta!”

“Người là ai?” Mấy gã hoang mang nhìn nhau.

“Về nói cho sư phụ các người biết, ta là Trần Ngải Dương!” Trần Ngải Dương búng ngón tay: “Sao, còn chưa đi hả?”

“Được, tái kiến!” Năm gã khiêng tên bị đánh ngã, nhanh chóng cuốn xéo.

Những ngày Vương Siêu nằm bệnh viện, chuyện như vậy ngày nào cũng diễn ra vài lượt. Kết quả trận đấu trong công viên, phần thua thiệt cố nhiên thuộc về họ Chu. Cánh tay ông ta bị một chiêu “Ngạc Ngư Tiến Vĩ” vừa đắc ngộ của Vương Siêu vật đứt, dù nối lại được thì sau này cũng không thể vận công, chẳng khác gì cánh tay giả. Điều này đối với người luyện võ là một đòn chí mạng.

Thiếu một cánh tay, võ công ít ra cũng mất đi bảy phần.

Vương Siêu đương nhiên cũng không hề vô sự, ngược lại còn bị chấn thương nội tạng không nhẹ. Có điều hấn phản ứng rất kịp thời, lập tức gọi Trần Ngải Dương đến che chắn. Quyết định đó, phải nói là hết sức khôn ngoan.

Chuyện xung đột dẫn đến tử vong với Chu Bính Lâm trong công viên, chẳng mấy chốc đã truyền khắp giới võ thuật Bắc Kinh. Cuộc đấu giữa hai đại gia trong làng võ, dù những người liên quan cố ý giấu đến mấy cũng vô tác dụng. Thiên hạ không bức tường nào ngăn được gió hoàn toàn.

Chu Bính Lâm tuy giao lưu rất ít với võ lâm Bắc Kinh nhưng võ công cao cường của ông ta, các đại sư Kinh thành tuy không nói ra nhưng trong lòng đều ngầm hiểu. Vậy mà Vương Siêu chỉ một trận đã đánh bại họ Chu, nhất là chiêu pháp hung hiểm chỉ nghe đã rợn người. Không biết từ miệng ai, chỉ vài ngày sau khi tin tức về trận đấu loang ra hấn đã được tặng cho mỹ danh “Vương vô địch”.

Có điều “Vương vô địch” đánh thắng nhưng bản thân cũng thọ thương không nhẹ. Hay tin đó, những người từng bại dưới tay hấn có ai lại không muốn thừa cơ? Mượn danh đi thăm bệnh, tuy không thể ra mặt động thủ nhưng ít ra cũng nói được vài ba câu, biết đâu lại tìm ra cơ hội?

Nhưng bọn họ ngay cả mặt Vương Siêu cũng không thể nhìn thấy, vì đã bị Trần Ngải Dương chặn lại cả.

Nguyên lai, nếu lấy danh nghĩa sĩ quan cao cấp thì Vương Siêu cũng có thể chỉ thị cho hộ lý, khi dưỡng bệnh không cho bất cứ ai quấy nhiễu. Có điều lệnh đó chỉ tác dụng với người thường, trong khi những kẻ hấn đắc tội đều đẩy mình quan hệ, hơn nữa chức “Thiếu tướng” của hấn chỉ là hư danh, không hề có thực quyền.

Tướng không binh, nói không ai nghe. Tham mưu không tư lệnh, mưu kế mấy cũng vô ích!

Vì vậy Vương Siêu dứt khoát không muốn Tổ chức phái người bảo vệ, mọi việc đều nhờ vào Trần Ngải Dương.

Từ khi thay Trần Ngải Dương tử võ, quan hệ giữa hai người tức khắc nâng lên mấy bậc, trở thành sinh tử chi giao. Trần Ngải Dương thành danh hơn mười năm, thân trải trăm trận, đã lấy mạng không ít cao thủ đối đầu. Đệ nhất cao thủ Đông Nam Á, tuổi tráng niên võ công đang ở đỉnh cao... có Trần Ngải Dương, tất cả những người mượn cơ thăm bệnh để sinh sự đều không kẻ nào toại nguyện.

Lần nhập viện này Vương Siêu đã xử lý khôn khéo, thanh danh không hề bị tổn thương, thậm chí nhờ trợ giúp của Trần Ngải Dương còn tăng thêm.

Nửa tháng trước, sau khi Quán trưởng Ý Quyền Quán Vương Vân đến ba lần đều thua thiệt trở về thì những giáo huấn quyền sư khác cũng coi như đầu hàng. Một số cấp dưới hoặc đệ tử không biết sợ thỉnh thoảng vẫn lai vãng, có điều chỉ cần một cái cắt tay của Trần Ngải Dương đã bắn tít ra cầu thang.

Tí tách tí tách! Nước mưa theo khung cửa sổ rơi xuống, màn mưa thu mênh mông, cảnh vật thật thanh tĩnh yên ắng.

Một tháng rưỡi sau trận đấu, Vương Siêu đã gần như bình phục hoàn toàn. Hắn đứng thẳng người nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn vẻ u tịch yên tĩnh của đất trời.

“Một tháng nữa là đến tháng Mười hai... Chà, thoáng cái năm năm đã qua đi, nghĩ lại vẫn thấy như giấc mộng...!”

Năm năm trước, một ngày lạnh giá tháng Mười hai, hắn đã gặp Đường Tử Trần...

Một tháng rưỡi tĩnh dưỡng, nội thương Vương Siêu đã lành quá nửa. Điều này trước tiên là do Trần Ngải Dương đều đặn châm cứu, dùng ám lực nhu công xoa bóp, hành khí hoạt huyết, chỉnh lý nội tạng.

Trần Ngải Dương không những kế thừa võ công của Thái Cực Lý Phái mà còn tiếp thu cả y thuật. Có cao thủ hóa lực điều trị, cộng thêm sự chăm sóc của bác sĩ, hiển nhiên Vương Siêu phải nhanh chóng hồi phục.

Nếu không có Trần Ngải Dương thì dù bệnh viện tận tình đến mấy, e rằng trong một năm hắn cũng khó hồi phục được như hiện nay. Y học hiện đại tuy trình độ rất cao nhưng các chuyên gia vẫn không hiểu cơ thể người bằng những cao thủ hóa lực, nhất là khi cao thủ còn am hiểu y lý như Trần Ngải Dương.

Nhẹ nhàng hít một hơi, ngậm trong miệng cho đến khi nóng lên, lưỡi chạm vòm họng, miệng tiết nước bọt rồi ực!... nuốt cả nước bọt và khí xuống theo thực quản... Trong ngực Vương Siêu lập tức phát ra tiếng rền như tiếng ếch kêu...

Hai bàn tay hắn đặt lên ngực, từ từ ấn xuống, xoa nhẹ trên bụng. Cả đại tiểu tràng bắt đầu sôi... Nội tạng trong thân từ từ nhu động, từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên. Dần dần trong phòng trở thành như ao nước trên cánh đồng mùa xuân, những tiếng ếch kêu liên tục tràn đầy sinh khí.

Pháp môn thực khí “Điều Thiềm Kinh” của Võ Đang vốn do các đạo sĩ thanh tu nhiều năm, nghe tiếng ếch kêu trong đầm vào mùa xuân liên tưởng đến niềm vui và sức sống, kết hợp với sự hiểu biết về cơ thể mới sáng tạo ra kiểu dưỡng sinh hô hấp thực khí này.

Hầu hết quyền thuật dưỡng sinh đều bắt nguồn từ cảm ngộ với động vật trong tự nhiên. Để giúp Vương Siêu điều trị nội thương, Trần Ngải Dương đã truyền thụ triệt để cho hắn “Điều Thiềm Kinh”, vốn là phương pháp luyện khí bí truyền của Thái Cực Lý Phái. Vương Siêu đáp lại bằng cách giảng giải cặn kẽ sát chiêu “Long xà hợp kích” cho Trần Ngải Dương, cả hai trao đổi tận tâm, không giấu diếm điều gì.

Thông thường, hai đại sư võ thuật giao lưu, dù thân thiết đến đâu cũng giữ lại cho mình một ngón. Giống như trong Tùy Đường Diễn Nghĩa, hai anh em họ Tần Quỳnh và La Thành trao đổi võ công, Tần Quỳnh giữ lại “Sát Thủ Giản”, La Thành cũng giấu đi “Hồi Mã Thương”.

Vương Siêu và Trần Ngải Dương thoát tiên chỉ là kết giao thông thường, nhưng khi Trần Ngải Dương thọ thương không thể vận công, hắn đã khăng khải thay y tử võ với Trình Sơn Minh, dù ở thời nào đó cũng là chuyện hiếm có.

Tử võ công khai là chuyện hết sức nghiêm trọng, không giống như luyện tập riêng tư. Những võ sư đã thành danh, trước con mắt đám đông, thua một lần là coi như bại cả đời.

Cũng giống như một vận động viên ngôi sao, huấn luyện bình thường có thể sơ sót, nhưng khi thi đấu chỉ cần mắc một lỗi nhỏ là không xong.

Cuộc giao tranh của Vương Siêu và Chu Bính Lâm trong Di Hòa Viên cũng vậy. Hai người vốn chỉ là tình cờ chạm trán, nhưng khi biết thân phận của nhau là không ai nhường ai, một lời bất hòa liền động thủ đến trọng thương.

Vương Siêu công khai thay Trần Ngải Dương tỉ võ, nghĩa là đã đem tính mạng và danh dự của bản thân ra đánh cuộc thay bạn, hiển nhiên sau đó phải là mối giao tình sinh tử.

Đang từ từ nuốt khí cảm nhận nội tạng, bỗng nhiên cánh cửa bật mở, một làn hương như quen như lạ cùng tiếng nói dịu dàng vang lên: “Sư phụ! Nghe nói sư phụ bị thương, đệ tử đến thăm sư phụ đây!”

“Sư phụ? Minh đâu đã nhận đồ đệ?” Vương Siêu có chút giật mình, quay lại nhìn... Chỉ thấy một thiếu nữ chừng mười tám tuổi, gương mặt xinh xắn trang điểm nhẹ nhàng, bộ quần áo nhẹ màu xanh nước biển rất dễ thương.

“Cô là...? Hoắc...” Vương Siêu lúc bấy giờ mới nhớ ra Hoắc Linh Nhi, tam tiểu thư Hoắc gia hẳn từng gặp ở Hương Cảng.

“Sư phụ, đệ tử nghe tin Sư phụ ở Bắc Kinh rất uy phong nha!” Hoắc Linh Nhi hạ thấp giọng thì thầm, thái độ rất thân thiết: “Sư phụ, sư phụ xem!” Cô gái chẳng khác gì một đứa trẻ thích thể hiện, chưa nói xong đã đưa tay chém một nhát... Lập tức những sợi lông tơ trên cánh tay đều dựng đứng cả lên.

“Linh ngộ nhanh như vậy?!” Vương Siêu không khỏi trợn mắt kinh ngạc. Thế tay vừa rời của Hoắc Linh Nhi là đòn Không Thủ Đạo, nhưng cung cách phát lực thì đúng là Quốc thuật chính cống, kéo động được cả hai huyệt Đan Điền và Vũ Chủy.

Thậm chí Vương Siêu còn cảm nhận được, một nhát chặt xuống của Hoắc Linh Nhi, cột sống như một con rắn từng đột nhấp nhô truyền lực. Thông qua cột sống, uy lực bàn tay tăng gấp bội!

“Tam thể thức” sở dĩ là căn bản của võ công, chính là thuận theo cột sống vậy.

“Sư phụ, sau khi sư phụ ra viện lại dạy cho đệ tử chiêu mới nhé! Từ đây đến lúc đó, đệ tử sẽ chăm sóc sư phụ!” Hoắc Linh Nhi xoa tay, miệng không ngừng liến thoắng.

“Cái này... cô phải chính thức bái sư mới được!” Vương Siêu im lặng một lúc mới đáp lại.

“Hả? Hôm đó đệ tử bái sư rồi mà?” Hai mắt Hoắc Linh Nhi tròn xoe ngạc nhiên.

“Linh Nhi, bái sư không phải là trò đùa! Phải mời cha mẹ gia trưởng đến gặp mặt, mời cả bạn bè, bày yến tiệc, dập đầu đại lễ trước mặt họ!” Trần Ngải Dương vừa đi vào vừa nói.

Trần Ngải Dương có sản nghiệp lớn ở Hương Cảng, đương nhiên có quen biết Hoắc gia. Lời y nói không sai, Vương Siêu đã là một võ sư danh tiếng, Hoắc Linh Nhi lại là con em đại thế gia, việc bái sư nhận đồ của hai người này hiển nhiên không thể làm ẩu được. Phải mời gia trưởng, bạn bè, cả đồng đạo trong giới võ thuật đến chứng kiến, bày tiệc bái nhận, thế mới là hợp lễ.

Về bản chất, đó không phải là hình thức vô bổ mà là một biện pháp phòng hờ. Sư phụ âm thầm nhận đồ đệ, nếu đồ đệ này học được võ công rồi không nhận thầy nữa, khi sư diệt tổ thì sao? Nhờ đồ đệ có tâm không sáng, học võ công người này rồi lại bái người khác làm thầy thì sao?

Đồ đệ là người chống đỡ cho sư phụ, tranh giành danh tiếng, thay mặt đấu võ, những chuyện đó đều liên quan đến danh dự và tính mạng của sư phụ. Việc bái sư nhận đồ vì thế không thể sơ sài được.

Dù là xã hội cũ hay xã hội hiện đại, muốn trở thành một đồ đệ thực sự của bậc võ sư, nhất thiết phải mời phụ huynh và bằng hữu đến, bày tiệc làm lễ, chính thức bái sư. Nếu không, võ sư ít nhất sẽ không nhận chân truyền.

Mời phụ huynh, bày lễ, bái lạy, đó là những biện pháp ràng buộc. Sau này nếu muốn đổi sư phụ, không nhìn nhận hoặc không tôn trọng, tất cả đều phải xem xét lại.

Cho nên nếu Hoắc Linh Nhi không mở lễ bái sư, Vương Siêu sẽ không dạy cho cô ta điều gì thêm. Lấy chuyện hấn và Đường Tử Trần làm ví dụ, những điều cô truyền dạy Vương Siêu đều là tinh túy hết mực của võ thuật, vậy mà cô chỉ cho hấn gọi là tử tỉ.

Vương Siêu dạy Tào Tinh Tinh cũng chỉ là truyền một chiêu, không thể xem như đồ đệ.

Quy củ trong võ lâm có chút bảo thủ, nhưng là sự bảo thủ cần thiết.

“À đúng rồi, đệ tử sẽ nói với cha mẹ!” Hoắc Linh Nhi gật đầu không chút do dự.

“Đợi đã, nửa tháng nữa ta xuất viện rồi hãy nói!” Vương Siêu còn muốn suy nghĩ thêm về trường hợp này. Đồ đệ thậm chí còn quan trọng hơn tình nhân, tình nhân chỉ cần lên giường là xong, còn đồ đệ là người chống đỡ sau này, người kế thừa danh tiếng, võ công và lý tưởng, không thể không cân nhắc thật kỹ.

Khi đã thấy đồ đệ này đáng dạy, sư phụ sẽ dồn hết tâm huyết vào người đó. Theo lý mà nói, thân phận Hoắc Linh Nhi thực sự rất thích hợp làm đồ đệ chân truyền, tư chất cũng hết sức ưu tú. Hoắc gia có nhiều quan hệ với Trung ương, một đồ đệ quý tộc như vậy có thể giúp Vương Siêu chống đỡ nhiều việc.

Đại sư hay tôn sư cũng là người, ai dám chắc cả đời không bao giờ gặp rắc rối?

“Sư phụ, đệ tử giúp sư phụ đánh răng nhé? Đệ tử đã gọi thợ làm sữa đậu nành rồi, sư phụ muốn ăn mì hay bánh bao? Bánh bao nhân ngó sen mát lắm, đệ tử đã bảo...”

Mấy ngày nay Hoắc Linh Nhi chăm sóc Vương Siêu rất chu đáo, thậm chí quá chu đáo, không có chút kiêu căng của tiểu thư đại thế gia. Điều này khiến Vương Siêu cảm thấy khá kỳ quái.

“Ở nhà đệ tử đã quen chăm ông nội thế này rồi, sau này có thể được chia nhiều thừa kế mà!” Câu giải thích của Hoắc Linh Nhi khiến Vương Siêu không khỏi đỏ mặt cười.

Mấy ngày sau, Vương Siêu chỉ thêm cho Hoắc Linh Nhi một số Trang pháp và động tác Hình Ý Tích quyền và Băng quyền cơ bản.

Đối với quyền pháp hấn có sự thông hiểu độc đáo, hơn nữa còn thường xuyên liên hệ với cuộc sống, ngộ ra nhiều nguyên lý tinh thâm. Những giảng giải của hấn cho Hoắc Linh Nhi đều dùng đạo lý đơn giản trong sinh hoạt thường ngày minh họa, khiến cô cảm thấy dễ hiểu hơn nhiều.

Đã gọi là “võ sư” thì ngoài biết đánh còn phải biết dạy!

“Cùng ta ra ngoài một chút, đến công viên đi dạo!” Trời vừa tảng sáng, Vương Siêu chợt có ý muốn ra ngoài hít thở, bèn nói với Hoắc Linh Nhi.

“Được ạ!” Hoắc Linh Nhi gật đầu, nhanh chóng thu xếp rồi theo Vương Siêu ra ngoài. Trời mới mờ sáng, rất yên tĩnh, gần đó là một công viên lớn, lác đác mấy người tập thể dục.

“Sư phụ, người xem, có người đang luyện quyền bên kia.”

Hai người đi đến một lối đi rậm rạp, Hoắc Linh Nhi chỉ tay, chàng thấy cách không xa, có một người đàn ông trung niên đang dạy năm sáu người tập đứng tấn.”

“Thế đứng của họ hình như không chuẩn, so với cách sư phụ dạy đệ tử...” Hoắc Linh Nhi vừa mở miệng, thấy Vương Siêu trừng mắt liền vội vàng im bặt.

“Đi thôi!” Vương Siêu quay người rảo bước, cách một quãng xa mới dừng lại, nghiêm nghị nhìn Hoắc Linh Nhi: “Người ta dạy đệ tử, cho dù dạy không tốt cô cũng không nên bình phẩm. Biết đâu người đó lấy dạy võ làm kế sinh nhai, cô nói như vậy không phải là vô duyên vô cớ đập vỡ chén cơm của người ta sao?”

“Người luyện võ trong xã hội rất nhiều, một số trong đó nhận vài đệ tử, thu ít tiền, hàng ngày dạy đỡ, dựa vào đó kiếm miếng cơm. Cô phải nhớ, sau này cho dù võ công cao đến đâu, gặp những chuyện như vậy cũng không được tùy tiện nói ra. Đập vỡ chén cơm người khác là chuyện đại kỵ của người luyện võ!”

155. Chương 155: Thái Quyền. Yoga. Cửu Đoạn (1)

“Võ lâm ngày xưa còn nhiều quy củ nữa, hiện tại đã bớt đi nhưng một số điều cơ bản vẫn phải giữ!” Vương Siêu không muốn lan man về đề tài này, chỉ cần Hoắc Linh Nhi hiểu vài kiếng kỵ đơn giản là đủ, tránh sau này gây ra phiền toái không đáng có.

“Ta vẫn có chút không hiểu, Hương Cảng đâu thiếu võ sư đẳng cấp, với địa vị của Hoắc gia, hiển nhiên rất dễ kiếm thầy cho cô. Sao phải đến tận đây tìm tôi bái sư?”

Hai người đi qua một lối mòn um tùm, hơi sương trong lành phảng phất, chân trời phía đông lộ một quãng sáng đỏ, có vẻ thời tiết hôm nay rất đẹp.

Lòng Vương Siêu đang tốt cùng sáng khoái, cước bộ nhẹ nhàng vững chãi, mỗi bước đều nhắc cả bàn chân lên nhưng lại tạo ra cảm giác cả hai chân hần đều dán xuống đất.

Gót chân, lòng chân, mũi chân lần lượt di trên mặt đất, theo thứ tự nhắc nhẹ lên rồi thả xuống, nhịp nhàng từng bước tiến về phía trước. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy như mặt đất có một lớp mạch nha rất dính, tuy chân nhắc lên nhưng vẫn vương vís không dứt ra.

Dưới chân mọc gốc, nối liền với đất!

Nhịp thở Vương Siêu lên xuống theo mỗi bước, lỗ chân lông toàn thân dựng lên thu lại, khi căng khi lỏng, cảm giác như khi mũi thở thì toàn thân cũng hô hấp theo.

Không khí trong lành từ mũi theo khí quản qua phổi, trực xuất khí bản toàn thân, cơ thể nhẹ nhàng thư thái.

“Thường nhân thở bằng mũi, chân nhân thở bằng gót!”

Khi võ công bước vào nhập hóa, lỗ chân lông toàn thân đóng mở theo ý muốn, mỗi lần hít thở đều có thể dẫn động toàn thân. Từ đầu mặt đến tận gót chân, bàn chân, toàn bộ cơ thể vận động theo hô hấp.

Đây mới chỉ là bước đầu của nhập hóa, Vương Siêu còn phải cố ý vận công hoạt động huyết mạch toàn thân, cường hóa gân cốt thể phách, tiêu trừ khí huyết độc hại, kéo dài tuổi thọ, dưỡng sinh ích khí.

Tiến thêm một bước nữa, mỗi lần hít thở đều tự nhiên dẫn động toàn thân, không có một chút cố ý. Đó chính là trình độ “Chân nhân” mà Trang Tử đã miêu tả. Tiến thêm một bước nữa, tâm thần huyền không, nhất động nhất tĩnh không gì không biết trước, lại chính là mức “Chí thành chi đạo” mà sách Trung dung của Nho gia nói đến.

Đương nhiên hiện tại Vương Siêu còn chưa đến bậc ấy. Nói rằng võ công hần đã “nhập hóa”, chẳng qua mới là mon men ngoài bậc cửa, nhìn lên một góc của cảnh giới chí cao mà thôi.

Chỉ vì xích mích vài câu với Chu Bính Lâm mà động thủ, dựa vào sức mạnh của tuổi trẻ và hai chiêu sát thủ “Thần Quy Phù Thủy”, “Ngạc Ngư Tiễn Vĩ”, xé rách một cánh tay đối phương. Tuy bản thân cũng bị nội thương nghiêm trọng nhưng với sự giúp đỡ của Trần Ngải Dương, sau hai tháng Vương Siêu đã đỡ rất nhiều.

So với hần Chu Bính Lâm còn thảm hơn, sinh kế trong võ lâm có thể nói đã chấm dứt!

Những ngày dưỡng thương nằm trong bệnh viện, Vương Siêu suy nghĩ rất nhiều. Từ khi ra đời đến nay hần đã kết thù vô số, kẻ nào cũng không võ công lợi hại thì thể lực che trời. Tuy hiện tại chưa có gì phải sợ nhưng sau này ai có thể nói trước?!

Vì thế Vương Siêu không thể không lôi kéo thể lực, thu nhận Hoắc Linh Nhi làm đồ đệ cũng là để củng cố gốc rễ.

Có điều hần cần phải hỏi rõ một số điểm, chẳng hạn Hoắc Linh Nhi học Không Thủ Đạo ở đâu, có sư phụ nào khác không?

“Đệ tử học ở Mỹ, có đến thụ giáo tại Không Thủ Đạo Quán.”

Hoắc Linh Nhi bẻ bẻ ngón tay, kể lại quá trình học võ: “Sau khi tốt nghiệp, đệ tử đến Tùng Thọ Quán ở Nhật học thêm một thời gian. Đạo quán Không Thủ Đạo của Nhật cũng giống như trường học, chỉ cần đóng tiền là vào học, còn có cả các loại thi đấu công khai và đấu ngầm nữa. Đệ tử vừa tham gia đại hội Không Thủ Đạo thiếu niên thế giới trở về, muốn bá sư học công phu thật sự. Vốn đang tìm một người có danh tiếng thì bỗng nghe tin tức, sư phụ tử vong đánh chết Diệp Huyền ở Sơn Đông, đệ tử xác định ngay Người sẽ là sư phụ của mình.”

“Ra vậy!” Vương Siêu gật đầu, cảm thấy lời nói Hoắc Linh Nhi rất thẳng thắn: “Không Thủ Đạo chính tông rất tàn khốc, dù là thi đấu truyền thống cũng không thể kiểu nào cũng cho phép vì quá nhiều máu me. Mặc dù cô là quán quân thiếu niên, cũng không làm được mấy điều đó.”

“Đệ tử hiểu...” Hoắc Linh Nhi gật đầu: “Không Thủ Đạo ở Nhật có đấu công khai và đấu ngầm. Đấu công khai có rất nhiều cấm kỵ nhưng đấu ngầm thì không, gây thương tích cũng không ai truy cứu. Đấu ngầm được võ lâm Nhật Bản rất ủng hộ, Chính phủ cũng không ngăn cản, chỉ là không công khai mà thôi. Hình như ở Hàn Quốc, Thái Lan đều có loại đấu này, chúng ta cũng có Hắc quyền nhưng không được Chính phủ ủng hộ...”

“Sáng hẳn rồi, chúng ta qua vườn thú xem đi!” Vương Siêu ngẩng đầu nhìn trời, cùng Hoắc Linh Nhi ra khỏi công viên, lái xe về vườn thú.

“Cô và Diệp Huyền có chuyện gì? Hình như cô rất hận hắn?”

Vừa nghe đến tên Diệp Huyền, mắt Hoắc Linh Nhi loé lên tia lửa căm hận: “Khi học ở Tùng Thọ Quán đệ tử quen một muội muội rất tốt, cô ấy vì không có tiền nên phải tham gia đấu ngầm, bị Diệp Huyền xé đứt một bàn tay, không nối lại được. Từ lâu đệ tử đã muốn báo thù, đáng tiếc không phải là đối thủ của hắn!”

“Ài, thiếu tiền thì cũng chỉ còn cách tham gia Hắc quyền thôi! Nói rằng đấu ngầm ít luật lệ quy định nhưng thực ra đâu có phải, quy định của đấu ngầm cũng đáng sợ lắm. Không nói tử vong, ngay các đại hội thể dục thể thao cũng có nhiều quy định ngầm, không phải cứ thực lực mạnh là đoạt chức quán quân đâu! Những trận đấu như vậy, sao có thể xuất hiện cao thủ chứ?” Vương Siêu nhắm mắt, khẽ thở dài.

Nghĩ đến chức quán quân thiếu niên trước đây cũng phải chi không ít tiền, bất giác Hoắc Linh Nhi trầm đờ mặt.

Chạy hơn mười phút đến vườn thú, hai người mua vé đi vào.

Đầu tiên bắt gặp là một chú gấu đen to kềnh đang ngồi chồm hồm bên một cây to trên hòn núi giả, hai mắt lim dim, thỉnh thoảng lại mở choàng nhìn quanh, hình dạng béo ú phúc phịch nhưngn phong thái lại an nhiên nhàn nhã, thực sự là bức tranh hoàn mỹ về ý nghĩa “to lớn mà trầm tĩnh” trong võ học.

Vương Siêu dừng chân, ngồi xuống ngắm rất lâu, đầu gật gù. Hoắc Linh Nhi không hiểu hắn nhìn gì.

“Võ công con người phần lớn được lĩnh ngộ từ trong cách vỗ mồi hay đánh nhau của động vật. Những con thú này, tuy đã mất tính hoang dã nhưng vẫn còn một số bản năng, ngắm chúng cũng thu được không ít lợi ích!” Vương Siêu vừa nói vừa đứng lên: “Lúc nào đến các khu rừng rậm hay đại thảo nguyên Châu Phi xem thú hoang săn đuổi bắt mồi, lại càng tốt hơn. Đi nào, chúng ta đến xem chỗ khác!”

Hết gấu đến rắn, hạc, hổ, báo, ngựa...Hoắc Linh Nhi đứng như một học trò ngoan ngoãn theo sau Vương Siêu, cuối cùng hai người đến khu thủy tộc.

Vương Siêu nhìn một con rùa biển đang nhẹ nhàng bơi trên mặt nước. Con rùa thân thể nặng nề nhưng hai cánh quạt rẽ nước lại hết sức nhẹ nhàng linh hoạt.

“Loài rùa đen này là động vật sống thọ nhất thế giới!” Vương Siêu nhìn con rùa rất lâu, nói chậm rãi: “Thân thịt nó đã nặng, lại đội thêm cái mai, dáng trầm tĩnh như gấu nhưng hai cánh quạt nước lại nhẹ hệt như chim bay trên trời. Hùng hình và Diêu hình vì vậy cùng được thể hiện hoàn mỹ ở chiêu Ô Long Phù Thủy, đây là điều con người cần phải học!”

Hoắc Linh Nhi như hiểu như không, gật gù gật đầu.

Vương Siêu không rõ, những điều hắn vừa giảng những người khác hiểu được bao nhiêu. Điều đó phải dựa vào khả năng lĩnh ngộ của mỗi cá nhân, huống hồ Hoắc Linh Nhi hiện tại chưa đạt đến trình độ có thể đem

vạn vật trong trời đất liên hệ với bản thân để lãnh ngộ đạo lý, những lời hẩn nói vừa rồi chỉ là gợi ý cho cô chút ít thôi.

Lần này Vương Siêu sau khi cực tĩnh lại muốn động. Đến vườn thú cũng là một cách tu dưỡng, bởi quyền thuật có liên quan mật thiết với động vật. Tuy hẩn đã luyện mười hai hình trong Hình Ý từ vô thanh đến hữu thanh, quyền lực quyền hình đều nhập hóa, hai lực cương nhu có thể tùy ý liên thông, triển khai hoàn mỹ trong giao đấu, nhưng luyện võ đến đỉnh cao thì quan trọng nhất là “Ý”, bất cứ chiêu thức nào cũng có thể mang ý của một trong các hình, biến hóa hình thể không quan trọng.

Có thể đưa chưởng pháp thực sự phản phác quy chân, ra tay là thể hiện được sự tiến hóa hàng trăm triệu năm của động vật thành chân ý tự nhiên trong sinh tồn, không câu chấp vào hình thể, đó mới là đỉnh cao của quyền thuật.

Từ hữu thanh đến vô thanh, từ hữu hình đến vô hình, cuối cùng đạt đến bản thể tự nhiên, ý cảnh sinh tồn, là quyền thuật đã lên tới đỉnh, đạt đến chân đế vô thượng.

Từ ngoài vào trong, từ nhỏ thấy lớn, phản phác quy chân, làm cho hữu ý thành vô ý mới gọi là chân nhân.

Nhìn qua ô quy, đồi mồi, cuối cùng Vương Siêu đi đến chỗ cá sấu. Trong chiếc ao to, mấy con cá sấu lớn đang tĩnh tại, con nổi lập lờ trên mặt nước, con rúc vào bụi cỏ trên bờ, có con vùi mình trong bùn không nhúc nhích, đủ các hình thái.

Cạnh ao cá sấu có bán cá, xuất tiền là mua được cá, được hưởng thụ sự thích thú cho cá sấu ăn, có lẽ là một cửa hàng của nhân viên quản lý sở thú.

Ngắm một lúc, Vương Siêu mua một con trắm to thả vào trong nước. Mùi cá tanh lập tức thu hút sự chú ý của hai con cá sấu đang nằm yên tĩnh, chớp mắt cả hai cùng vùng lên, há miệng tranh cướp mồi.

Báp! Một con cá sấu quẫy mạnh đuôi bắn tung bọt nước, đớp gọn con trắm vào miệng, hai chân trước nó vồ đến trước, da lưng rúng động, từng đốt sống uốn lượn kéo ra sau truyền đến đuôi, chiến đuôi đập xuống rồi kéo mạnh, cột sống xô ngược lại.

Nước cuộn lên, toàn thân con cá sấu như muốn bay lên không.

Một chiêu “Ngạc ngư tiền vĩ” của con cá sấu, cả cơ thể to lớn như bay lên. Hoắc Linh Nhi bắt giác lùi ra sau, sợ cá sấu lao vào bờ cắn mình.

Thực ra nơi cô đứng cao đến hơn bốn mét, không cá sấu nào chồm lên được, nhưng khí thế hung hãn vừa rồi đã khiến Hoắc Linh Nhi sợ chết khiếp.

Chỉ một loáng, con trắm to đứt làm mấy mảnh, biến mất vào họng con cá sấu.

“Ngạc Ngư Tiền Vĩ!”

Đây là sát chiêu lợi hại nhất trong Hình Ý Quyền, lần đầu tiên Vương Siêu dùng để xé rách cánh tay Chu Bính Lâm, nhưng khi tận mắt chứng kiến cá sấu bắt mồi hẩn mới biết khí thế thực sự của chiêu thức này, đúng là hung hiểm đến cùng cực.

Vương Siêu đứng yên nhìn đến xuất thần. Từ thể con cá sấu đớp mồi không ngừng tái hiện trong đầu, kết hợp với hình cảnh con rùa biển rẽ nước, hình như hẩn đã có thêm một lĩnh ngộ.

Trường Quyền trong võ công tấn công, không gì qua được Chùy Pháp. Trong những quyền thuật Tâm Ý cổ xưa, chiêu thức tối hậu là “Tâm Ý Tứ Bả Chùy”, gần giống với Chùy pháp của Thái Cực.

Còn như Phân cân thổ cốt hay Tiếp thân cảm nã thì nguy hiểm nhất là “Thần Quy Phù Thủy”, thân hình trầm định, hai tay đánh ra linh hoạt, sau khi nắm được đối thủ thì chớp mắt lực xuyên qua toàn thân, tập trung tại Vị Chùy, đoạn hết như lưới kéo mở ra, “Ngạc Ngư Tiền Vĩ” xé tan đối thủ.

Động tác của rùa vốn mang tính trầm ổn của gấu và sự linh hoạt của chim, về hình thì khác với “Hùng Ưng Hợp Kích” nhưng về ý lại giống nhau, còn “Ngạc Ngư Tiền Vĩ” khi đẳng không cũng mang cả ý tứ “mãng xà hóa rồng” và cả “Phi mã đạp yên”, lại cũng phảng phất ý vị của “Long xà hợp kích”.

“Võ công trong thiên hạ, khi đã đạt đến đỉnh cao thì những chiêu số tốt đỉnh đều có chỗ giống nhau!” Vương Siêu đối chiếu qua lại chân ý của các sát chiêu, dường như ngộ ra điều gì đó, nhưng cụ thể là gì thì không nói ra được.

“Đi thôi!” Vương Siêu nhìn mặt trời nhận ra đã gần trưa, không ngờ lại nhanh như vậy.

“Vài ngày nữa tôi xuất viện, lúc ấy là cô chính thức báỉ sư!”

“Vâng!” Khỏi phải nói Hoắc Linh Nhi vui mừng đến thế nào.

Có điều đúng vào thời gian đó...

Hương Cảng, biệt thự Hoắc gia, sân tập vắng vẻ tận trong cùng khu đất.

Hai nam nhân mặc đồ nhẹ, tay cầm súng, cách họ khoảng bốn năm mét là nam nhân thứ ba, đầu, tay, chân quần vải trắng, nước da đen bóng, người thấp bé rắn chắc, mái tóc gọn sóng màu nâu, dáng vẻ đặc trưng của dân duyên hải Đông Nam Á.

Pằng! Pằng!

Hai tiếng súng vang lên, nam nhân thấp bé lách người, cột sống uốn cong như cung tên bắn đi, cả hai viên đạn đều trật đích.

Pằng! Pằng! Thêm hai phát súng, rồi lại hai phát... Thân hình đen bóng nhảy lên nhảy xuống nhanh như vượn, uốn éo như không xương, tránh được tất cả.

Hai người cầm súng bắn liên tục, không một viên trúng được gã nhỏ đen, đến khi hết đạn cả hai mới dừng lại.

“Thiên hạ quyền pháp, nhanh không thể chạm!” Gã đen bóng không thèm nhìn đến những viên đạn trên tường, thốt ra tám chữ đầm mùi vị “Hỏa Vân Tà Thần” trong phim võ thuật. Trên mặt gã có một vết sẹo chạy ngang, nhìn hết sức dữ tợn.

“Hay, hay lắm! Chúng tôi tập bắn từ nhỏ, bắn hết cả đạn vẫn không trúng được anh, thật không then là đệ nhất cao thủ Thái Quyền, đệ nhất cao thủ Yoga!” Một trong hai nam nhân bỏ súng xuống, khen ngợi.

“Quá khen rồi! Tôi rời Ấn Độ đến Hương Cảng vốn không có ý định gì đặc biệt, chỉ là nghe nói Đông Nam Á gần đây xuất hiện nhiều cao thủ, cũng là nhận lời mời của sư phụ Hàn Quốc Thôi Trường Bạch đến gặp mặt, không ngờ lại được hai vị quá trọng thị!”

”Nguyễn Hồng Tu sư phụ, hơn hai mươi đã nổi tiếng khắp Đông Nam Á, nghe nói năm năm trước anh đến Ấn Độ học Yoga chính tông, sau về lại Thái Lan mở quán, danh tiếng càng lừng lẫy. Vừa rồi đã chứng thực cả bắn đạn cũng có thể tránh được, đúng là không thể tưởng tượng! Lần này tôi nghe nói Nguyễn sư phụ đến Hương Cảng mới đặc biệt mời anh đến, một là muốn xem công phu của anh, hai là có chuyện muốn uỷ thác.

“Là chuyện gì vậy?” Nguyễn Hồng Tu hỏi.

“Em gái tôi Hoắc Linh Nhi yêu thích võ thuật từ nhỏ, đã đến Nhật học Không Thủ Đạo nhưng chưa thành tài, nay chúng tôi muốn tìm một đại sư tên tuổi để dạy riêng cho nó. Mấy hôm trước Thôi Cửu Đoạn sư phụ đến Hương Cảng, chúng tôi đến đặt vấn đề cho em gái mình theo học, nhưng Thôi sư phụ lại tiến cử Nguyễn sư phụ, tôi mời anh đến là vì chuyện này.”

Nguyễn Hồng Tu gật đầu: “Chuyện này được thôi, nhưng tôi và Thôi sư phụ đến Hương Cảng chỉ là quá cảnh đi Bắc Kinh, không dừng lâu ở đây được.”

“Vậy tốt quá, em gái tôi cũng đang đi chơi ở Bắc Kinh, thật khéo! Không biết Nguyễn sư phụ đến Bắc Kinh làm gì?”

Nguyễn Hồng Tu cười toét miệng, vết sẹo trên mặt càng thêm dữ dằn: “Nghe nói một người bạn Thôi sư phụ quen từ lâu bị người ta đánh trọng thương, chúng tôi đến thăm ấy mà.”

156. Chương 156: Thái Quyền. Yoga. Cửu Đoạn (2)

Một tiếng động lớn vang lên, căn nhà lắc lư, tiếng xương cốt va nhau nghe như tiếng lôi pháo. Hai bóng người va chạm rồi nhanh chóng tách ra bay vút sang hai bên, tốc độ nhanh như chim ưng vỗ mồi.

Sau khi hạ thân, cả hai dừng lại cùng nhìn sang đối phương, một lúc lâu đột nhiên cùng bật cười ha hả.

“Quả không hổ danh Thiết Chuông Hoa Lang nổi danh thế giới! Lão Thôi, công phu quyền pháp của anh lại lợi hại hơn trước một bậc, so tay với bạn cũ đến một chiêu cũng không vị chút tình nào...!” Nam nhân mặt sẹo thấp bé vừa nói vừa cười, chính là Thái Quyền đại sư Nguyễn Hồng Tu.

“Nguyễn sư phụ, gân cốt toàn thân anh có thể tự động điều chỉnh, khi nhu như dây leo, khi cứng như sắt thép, cương nhu hòa quyện không phân biệt. Xem ra anh đến Ấn Độ, tuy mất năm năm nhưng đã tìm được Yoga chân chính rồi!”

Người nói với Nguyễn Hồng Tu là một nam nhân trung niên mặc võ phục đai đen, thân hình dong dỏng, nét mặt cương nghị, sống mũi cao, mắt sáng lấp lánh, nhìn khoảng từ ba bảy đến bốn mươi tuổi. Về ngoài người này rất anh tuấn, trong vẻ anh tuấn còn mang một khí chất lão luyện từng trải, chỉ nhìn qua là biết một cao nhân hiếm có trên đời.

Y chính là một trong ba thành viên của Liên minh Đài Quyền Đạo Thế giới khi chưa đầy sáu mươi tuổi đã được nhận danh hiệu Cửu Đẳng Đại Sư, “Thiết Chuông Hoa Lang” Thôi Trường Bạch.

Khi còn thanh niên, Thôi Trường Bạch vốn là đặc nhiệm số một số hai trong quân đội. Sau khi giải ngũ y đã chu du khắp nơi, học tất cả Quyền Kịch, Không Thủ Đạo, Nhu Đạo, Quốc Thuật, Yoga... sau cùng hòa nhập tất cả những thứ đó vào làm một, sáng lập ra “Trường Bạch Thực Chiến Đài Quyền Đạo”.

Núi Trường Bạch là Thánh sơn trong lòng người Hàn Quốc, cái tên “Trường Bạch Đài Quyền Đạo” vì vậy chính là Thánh đạo trong lòng rất nhiều người.

Vị Thiết Chuông Hoa Lang này dưới trướng có rất nhiều đệ tử, Trường Bạch Thực Chiến Đài Quyền Đạo cũng rất thịnh hành ở Mỹ và các nước Tây Âu, thậm chí có lúc còn ngang vai tranh giành với Không Thủ Đạo và Nhu Đạo của Nhật Bản.

“Ha ha, nói hay lắm! Quyền thuật chúng ta đều luyện từ gân cốt, dù đi đường gì thì cuối cùng cũng như nhau cả thôi. Tôi thấy Yoga của anh đã đạt đến áo nghĩa tối cao rồi đó, nếu không thì giao đấu vừa rồi tôi đã phải chiếm được lợi thế!”

Một Đài Quyền Đạo, một Thái Quyền, tuy đều là bậc tôn sư nhưng nhìn bề ngoài Thôi Trường Bạch hào hoa hơn Nguyễn Hồng Tu cả trăm lần.

Có điều, từ trên người Nguyễn Hồng Tu lại toát ra một khí chất đặc biệt, mùi máu tanh của kẻ thân trải trăm trận, giết người vô số, khiến người ta chỉ nhìn đã phát run.

Thái Quyền tỉ võ, bất kể là giao lưu hay thi đấu, đều luôn ra tay không chút vị tình, hoặc người chết hoặc ta vong. Phương pháp huấn luyện hà khắc nghiêm ngặt, đấu pháp hung bạo vô song, dù là Châu Á hay thế giới thì Thái Quyền luôn là môn võ khiến người ta khiếp sợ.

Hiển nhiên Nguyễn Hồng Tu là một chiếc máy chiến đấu thấm đầy sát khí, cho dù là người không liên quan, gặp qua gã cũng phải nổi da gà.

“Nguyễn sư phụ, vết sẹo trên mặt anh là sao vậy? Không gặp nhau mấy năm thấy anh thay đổi nhiều quá!” Thôi Trường Bạch ngồi xếp bằng trên sàn, cất tiếng hỏi.

Nguyễn Hồng Tu ngồi xếp bằng đối diện, chậm rãi kể: “Năm đó tôi và Bát Cực Trương Quang Minh của Việt Nam giao đấu, bị lão đánh đứt một sợi gân, dưỡng thương xong tôi bèn sang Ấn Độ, tập Yoga báo thù. Vết sẹo này là khi tôi gia nhập một băng đảng ở Ấn Độ, có lần hỗn chiến mà ra. Sau khi trở về nghe nói

Trương Quang Minh tử vong với người ta bị đánh chết, tôi không cần báo thù nữa nên ở lại Thái Lan mở võ quán...”

Thôi Trường Bạch gật gù: “Năm đó anh tử vong thất bại tôi có nghe, may mà không mất mạng... Trở lại Thái Lan anh được tướng quân Tra Hồng nâng đỡ, mở võ quán giúp huấn luyện quân nhân, việc này tôi cũng biết. Lần này mời anh đến đây... À, chuyện nhà họ Hoắc thế nào rồi?”

“Tướng mạo tôi không được đẹp như anh...” Nguyễn Hồng Tu bật cười khan: “Người của Hoắc gia không có thiện cảm lắm, đến khi tôi biểu diễn chiêu thân pháp tránh đạn họ mới thay đổi thái độ”.

“Nguyễn sư phụ, nói thật sát khí trên người anh quá mạnh, cả tôi thấy anh lần đầu tiên cũng phải rợn da gà!” Thôi Trường Bạch nhẹ nhàng.

“Chung đường nhưng khác đạo mà thôi!” Nguyễn Hồng Tu lại cười khan: “Phải rồi, người bạn Trung Quốc của anh rốt cuộc là ai? Võ công thế nào? Chúng ta đến Bắc Kinh phải chăng là báo thù cho anh ta? Võ sư người Hoa không đơn giản vậy đâu, tôi bại dưới tay Trương Quang Minh cũng chính là võ sư người Hoa đó. Nếu không phải có giao tình sinh tử, tôi thấy việc thay người đó đấu võ là không cần thiết!”

“Nửa nọ nửa kia thôi...!” Hai bàn tay Thôi Trường Bạch đan vào nhau nắn nhẹ nắn, gân thịt cuộn lên giật giật nhịp nhàng, mạnh mẽ như một gọng kìm.

“Trung Quốc và Ấn Độ là những dân tộc có nền văn minh cổ xưa, truyền thừa đến mấy nghìn năm, thuật dưỡng sinh vì vậy hết sức độc đáo. Bất kể Đài Quyền Đạo hay Thái Quyền hay các võ công khác trên thế giới, phải phối hợp mật thiết với thuật dưỡng sinh mới có thể hiểu rõ chỗ sâu xa của cơ thể, đạt đến đỉnh cao của võ thuật. Hai chúng ta đều có thể xúc hợp các loại võ công khác nhau, tạo ra môn phái của mình, nhưng thật ra thuật dưỡng sinh vẫn chưa được hoàn thiện...” Thôi Trường Bạch không nói rõ mà biện luận vòng vo.

“Có thể, nhưng thế thì thế nào?” Nguyễn Hồng Tu ngạc nhiên.

“Người bạn này tôi quen biết đã lâu, là một lãnh tụ trong các võ sư người Hoa đương thời, đại cao thủ Thái Cực Quyền. Ông ta cũng là người chú trọng thực chiến, sau khi quen biết chúng tôi có thư từ qua lại, cũng xem như bạn bè. Cách đây một tháng tôi nghe nói ông ta tử vong thất bại, bị giết đứt một cánh tay. Ông ta chưa thu nhận đệ tử chân truyền nên lần này tôi đến, nửa là thăm hỏi, nửa là xem có thể học được gì không. Con người khi thất thế, nếu được bằng hữu giúp đỡ thì sẽ rất dễ mang những bí mật của mình truyền lại...”

Thôi Trường Bạch nhắm mắt, giọng càng chậm: “Người đánh bại ông ta vốn cũng có uy hiếp rất lớn đối với tôi!”

“Bằng hữu” mà Thôi Trường Bạch nói đến chính là Chu Bính Lâm. Chu Bính Lâm khi còn trẻ đã đánh bại tất cả các cao thủ Đông Nam Á lúc bấy giờ, du đấu cả Hàn Quốc, Nhật Bản đều hầu như không có đối thủ. Thôi Trường Bạch trẻ hơn Chu Bính Lâm trên mười tuổi, lúc ấy còn chưa có danh tiếng.

Sau này, khi Thôi Trường Bạch đã thành danh thì Chu Bính Lâm lại thoái ẩn. Có điều họ Thôi biết võ công Chu Bính Lâm có nhiều chỗ độc đáo nên vẫn thường đến thỉnh giáo, còn mời ông ta làm Chủ tịch danh dự cho võ quán Đài Quyền Đạo của mình, không phải làm gì mà hàng tháng vẫn được nhận một khoản tiền lương rất trọng hậu.

Lý do Chu Bính Lâm không hề hành nghề võ, sống thoải mái không lo nghĩ chuyện gì, cũng là nhờ khoản tiền lương do Thôi Trường Bạch trả cho ông ta. Với thân phận của Chu Bính Lâm, số tiền đó đương nhiên nhiều hơn hẳn so với số mà Vương Siêu nhận để trấn áp Đài Chương Đạo.

Câu nói cuối cùng của Thôi Trường Bạch lại không hề có liên quan gì đến Chu Bính Lâm. Nguyên Vương Siêu mở võ quán ở Sơn Đông, liên kết với Mục Tuần Hoa hợp tác làm ăn, đều có sự ủng hộ của quân đội. Những việc đó không những ảnh hưởng đến kinh doanh của Thiệu Lâm mà còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến sinh kế của Đài Quyền Đạo ở Sơn Đông.

Sơn Đông chỉ cách Hàn Quốc một eo biển nhỏ, thân là đại sư bậc nhất của Đài Quyền Đạo Hàn quốc, Thôi Trường Bạch hiển nhiên không thể không chú ý đến điều này.

Vì vậy khi nghe Chu Bính Lâm giao đấu với Vương Siêu bị trọng thương, Thôi Trường Bạch liền có ngay chủ ý, đưa ra sách lược nhất tiễn hạ song điều.

Một là đến Bắc Kinh thăm Chu Bính Lâm, lấy thân phận bằng hữu giúp ông ta đòi nợ. Điều này rõ ràng sẽ khiến Chu Bính Lâm cảm kích, truyền lại bí quyết võ công cho mình.

Hai là cũng nhờ tỉ võ mà giải quyết luôn cái họa Vương Siêu. Vốn y đã ngầm cảm thấy, Quyền quán Sơn Đông và Đài Quyền Đạo Hàn Quốc trong tương lai chắc chắn sẽ có giao đấu. Văn không ai đệ nhất, võ không ai xếp hai, tốt nhất nhân cơ hội này diệt ngay mầm họa khi nó chưa lớn.

Có điều nói rằng “chưa lớn” chỉ là ví von cho đẹp chữ, bởi Chu Bính Lâm cao siêu như vậy còn cam chịu thúc thủ dưới tay Vương Siêu nên dù thanh danh Thôi Trường Bạch lớn đến đâu, trong lòng cũng không dám chắc phần thắng, vì vậy y đã tìm cách kéo theo cả đại sư Thái Quyền Nguyễn Hồng Tu.

Tại Thái Lan, Nguyễn Hồng Tu tuyệt đối không phải là vô danh. Trên danh nghĩa gã là đại sư võ thuật, nhưng Nguyễn Hồng Tu còn một thân phận khác là Giáo quan huấn luyện lính đặc chủng cho một tướng quân rất có quyền thế. Phàm là đại sư võ thuật thì đều được giới quân sự chú ý, không chỉ Thái Lan mà nước nào trên thế giới cũng vậy.

Mấy cao thủ Vương Siêu vừ giao đấu ở Bắc Kinh quán phần lớn đều là giáo quan. Chỉ có Chu Bính Lâm do quá kiêu ngạo, lại nói năng không mấy trôi chảy khiến người khác dễ phật lòng, nên không được lãnh đạo ưa thích. Nếu không, cái chức danh “Đệ nhất giáo quan” cho Cảnh vệ trung ương chắc chắn khó lọt khỏi tay ông ta.

“Hóa ra vậy!” Mắt Nguyễn Hồng Tu loé một tia sát nhiều ý nghĩa: “Võ công bằng hữu Chu Bính Lâm của anh chắc rất cao cường, tuy giờ đã có tuổi nhưng người có thể đánh bại ông ta tất nhiên vẫn không thể coi thường. Anh kéo tôi đến đây là muốn tôi cùng anh ta tỉ võ, sau đó tùy tình hình định liệu phải không?”

“Thực sự là vậy!” Thôi Trường Bạch không hề giấu diếm: “Tôi mời anh đến có một số ý định, không chỉ là kéo anh đi đánh nhau. Anh đã mở võ quán ở Thái Lan nhưng tài chính có hạn, không thể phát triển đúng thực lực, quân đội có giúp một ít nhưng còn xa mới đủ. Vì thế tôi mới mời anh hợp tác trận này, đổi lại là hai mươi triệu euro đầu tư vào võ quán Thái Lan. Anh thấy sao?”

“Hai mươi triệu euro?”

Nguyễn Hồng Tu khê giật mình. Quả thực hoạt động võ quán của hắn ở Thái Lan, vì vốn liếng nên không thể mở rộng ảnh hưởng. Nếu thật sự có một nguồn đầu tư hai mươi triệu thì lợi ích phải nói là không gì bằng.

Võ thuật của gã đã tới mức tự hình thành môn phái, có điều vì vốn ít nên không thể phát triển thành thương hiệu lớn.

Nếu có thể xây dựng được một trường phái riêng, vậy thì tên tuổi Nguyễn Hồng Tu sẽ mãi mãi ghi vào lịch sử võ thuật thế giới, cũng có thể phát triển thành một đại gia tộc như mấy gia tộc Không Thủ Đạo của Nhật.

Vốn Nguyễn Hồng Tu và Thôi Trường Bạch, tuy là bằng hữu nhưng không có mối thâm tình sinh tử. Muốn Nguyễn Hồng Tu làm người dò đường cho Thôi Trường Bạch thì gã hiển nhiên sẽ từ chối, nhưng với cái giá hai mươi triệu thì lại là chuyện khác hẳn.

Bản chất của Thái Quyền là tanh tưởi tàn khốc, bất kể là với chính mình, với người khác hay đối thủ cũng đều hết sức tàn bạo. Nguyễn Hồng Tu là một tông sư Thái Quyền, chỉ cần thấy giá hời là hiển nhiên không cần suy nghĩ, đồng ý lập tức.

“Được!”

“Nguyễn sư phụ quả nhiên quyết đoán! Tam tiểu thư Hoắc gia vốn muốn bái tôi làm sư phụ, tôi tiến cử cho anh xem như là món quà gặp mặt. Thế lực Hoắc gia ở Hồng Kông chắc anh không lạ, quan hệ với họ sẽ có nhiều thuận lợi cho anh sau này!” Thôi Trường Bạch bật cười ha hả.

“Chúng ta cứ ở đây chơi vài ngày, sau đó đến Bắc Kinh thăm hỏi Chu Bính Lâm cũng không muộn!”

Ngoài sân bệnh viện có nhiều cây phong lớn, gió thu thổi qua, những phiến lá đỏ thắm rời cành chao lượn, cảnh tượng thật nên thơ.

Vương Siêu mở cửa sổ, hít sâu một hơi, lại khép mắt đưa tay ra ngoài. Mấy phút sau, một chiếc lá phong rơi xuống đậu vào lòng bàn tay hắn.

Khẽ hít sâu mùi lá phong, trong lòng Vương Siêu cũng giống như mùa thu, âm thầm tịch mịch nhưng lại có một niềm vui thầm kín.

Ngày luyện tháng luyện là để dưỡng sinh, xuân hạ thu đông đều có thể dưỡng sinh.

Hôm nay là ngày ra viện của hắn.

Hai tháng qua, nhờ y thuật Trần Ngải Dương và sự chăm sóc tận tâm của cửa bệnh viện, thêm vào thể chất nhập hóa vượt xa người thường, nội thương của hắn đã hoàn toàn lành lặn.

“Sư phụ à, thật hay ca ca đệ tử vừa đến Bắc Kinh. Đệ tử đã kể chuyện báỉ sư, anh ấy mời sư phụ đến chơi!”
Hoắc Linh Nhi vừa bước vào vừa tíu tít thông báo.

157. Chương 157: Đứng Tại Chỗ Tránh Đạn

Hoắc Linh Nhi dường như còn muốn nói gì đó, mặt hơi đỏ lên về ngưỡng nghịu, chân chừ mấy giây lại thôi.

“Sao, còn có chuyện gì nữa?” Vương Siêu nhận ngay ra thần sắc cô gái.

“Là thế này ạ... hai anh trai biết đệ tử muốn học võ nên mấy hôm trước đã tìm cho đệ tử một cao thủ rất nổi tiếng, hôm nay đến Bắc Kinh mới biết đệ tử đã có sư phụ...”

“Vậy hả.” Vương Siêu hơi giật mình: “Lại chuyện tranh giành đệ tử hả? Sao khéo trùng hợp như thế chứ!”

Võ lâm xã hội cũ, khi hai võ sư cũng nhắm một đồ đệ thì chắc chắn sẽ xảy ra tử võ, không bên nào tự thoái lui. Đơn giản vì tự thoái lui sẽ mất hết danh tiếng, không kém gì đấu võ bại trận.

Đại sư Tự Nhiên Phái Đồ Tâm Võ và cao thủ tục gia Thiếu Lâm lừng danh Lưu Bách Xuyên đã vì chuyện này mà giao đấu sinh tử. Thậm chí có khi đệ tử bị tranh giành cũng không có tư chất gì đặc biệt, chỉ là khi chuyện đã công khai thì không đấu không được.

“Cao thủ nổi tiếng đó là ai?” Vương Siêu hỏi.

“Nghe nói là một người kiêm luyện Thái quyền và Yoga, tên Nguyễn Hồng Tu, rất nổi tiếng ở Thái Lan!”
Hoắc Linh Nhi chỉ biết có thế, đoạn tỏ ra lo lắng: “Sư phụ, sư phụ có phải đấu với ông ta không? Các vị đều là người nổi tiếng, văn võ đệ nhất, võ vô đệ nhị, người luyện Thái quyền càng như vậy! Đệ tử lúc học Không Thủ Đạo đã nhiều lần xem đấu ngầm, chỉ cần võ sĩ Thái Quyền ra sân thì nhất định có người chết hoặc tàn phế... Ca ca nói Nguyễn Hồng Tu đó cũng đã đến Bắc Kinh...”

“Ông ta đang ở chỗ anh cô hả?”

“Không phải, hình như là đi cùng Thôi cửu đoạn Thiết Quyền Hoa Lang của Hàn Quốc đến thăm một người bạn!”

“Thiết Quyền Hoa Lang?” Vương Siêu bỗng có một linh cảm không hay, hình như chuyện này có liên quan mật thiết đến mình: “Thôi Trường Bạch là cao thủ võ thuật cỡ Thế giới, võ sư Thái Quyền đó đi cùng ông ta thì hẳn thế lực không thể xem thường. Họ đến Bắc Kinh thăm bạn, bạn nào vậy?”

“Chuyện ta đại náo giới võ thuật Bắc Kinh đã qua hai tháng, chắc chắn Thôi Trường Bạch đã nghe, lại còn Quyền quán Sơn Đông nữa... Hắn y đã chú ý đến ta từ lâu, lần này đến Bắc Kinh quyết không phải là ngẫu nhiên! Hôm đến thăm Tinh Tinh, ta đã chọc giận một đệ tử của y ở đó, lẽ nào hắn đã thông báo cho Thôi Trường Bạch, y muốn đến đánh một trận chăng?”

Võ công khi đã luyện đến đỉnh cao thì giác quan thứ sáu càng nhạy bén, chỉ cần một tin tức mơ hồ cũng có thể cảm nhận được nguy hiểm. Với trình độ nhập hóa của Vương Siêu, hẳn cảm nhận ngay việc Thôi Trường Bạch đến Bắc Kinh là có liên quan tới mình.

“Suy luận mãi cũng không ích gì, hay là hôm nay xuất viện xong chúng ta đến gặp anh cô luôn!”

“Hay quá! Xe đỗ ngoài kia rồi, để đệ tử thu xếp đồ đạc cho sư phụ nha!” Hoắc Linh Nhi nhẹ hẫng người.

“Không có gì quan trọng đâu, chút nữa gọi điện cho Trần sư phụ là được. Chúng ta đi!” Vương Siêu nói đoạn bước ra khỏi phòng, cước bộ vững vàng trầm ổn, sắc mặt hồng hào khoẻ mạnh, hoàn toàn không giống một người mới khỏi bệnh.

Dưỡng thương hơn một tháng, đầu tiên Vương Siêu phải nằm bất động trên giường. Trần Ngải Dương sợ hẳn nằm nhiều hồng gân mạch nên hằng ngày đều dùng ám lực nhu công xoa bóp, lưu thông khí huyết. Đến khi vận động được thì Vương Siêu liền đứng dậy tự đi, thời gian nằm giường vì vậy rất ít, không hề ảnh hưởng đến thân thủ của hắn.

Hơn nữa, do ngày ngày cùng Trần Ngải Dương trao đổi quyền thuật nên kiến thức võ công của hắn càng sâu dày. Đương nhiên “hiếu biết” và “thực chiến” là khác xa nhau, nhưng vẫn có ảnh hưởng rõ rệt đến khí chất.

Trước cổng bệnh viện quả nhiên đang đậu một chiếc xe hơi đen sang trọng, Hoắc Linh Nhi mở cửa ngồi vào ghế lái, đợi Vương Siêu yên vị liền lập tức nhấn ga. Chiếc xe như con én lao vút trên đường phố.

“Chậm một chút, đây là thành phố mà!”

“Vâng...!” Hoắc Linh Nhi cười ngọt ngào, giảm tốc độ xuống một chút.

“Cô là con gái nhưng trong máu lại có gen bạo lực, thật là một tay luyện võ trời sinh. Đáng tiếc lại sinh ra trong gia đình giàu sang, không được phép đánh nhau hết mình... Nếu không qua thực tế cọ sát, không chừng sẽ thành cao thủ tuyệt đỉnh...” Nhìn cách lái xe của Hoắc Linh Nhi, Vương Siêu liên tưởng ra nhiều điều.

Xe chạy gần năm mươi phút mới rẽ vào một khu biệt thự yên tĩnh, rẽ trái quẹo phải mấy lần rồi dừng lại trước cửa một ngôi nhà lớn, rào sắt bao quanh. Hoắc Linh Nhi lấy điều khiển từ xa, ấn nút. Cánh cửa sắt tự động mở ra hai bên...

Vương Siêu nhìn khung cảnh xung quanh, nhận ra khuôn viên biệt thự thiết kế có phần giống Thiên Tinh Hồ, nơi hắn ở dạo trước. Thực ra căn nhà này không thể bì được với ý vị của Thiên Tinh nhưng vị trí địa lý lại khác hẳn nhau, một tỉnh lẻ một dưới chân thiên tử, nhà xấu hơn nhưng giá cả có lẽ phải cao gấp mười lần.

Mấy nam nhân trẻ đã đứng sẵn ở bậc thềm, còn có cả mấy cô gái ăn mặc rất sang trọng.

“Tiểu muội, đây là Vương sư phụ?” Thanh niên nho nhã mặc tây phục dắt tiền bên ngoài sơ mi đen hỏi Hoắc Linh Nhi.

“Vâng, ca ca!” Hoắc Linh Nhi vồn vã trả lời, đi nhanh lại phía thanh niên,

“Xin chào Vương sư phụ, tôi là Hoắc Khải Vân anh lớn của Linh Nhi...” Hoắc Khải Vân chìa tay cho Vương Siêu.

Vương Siêu nhìn qua đã biết ngay, đại thiếu gia nhà họ Hoắc sức khoẻ rất tốt chứng tỏ thường xuyên luyện tập, trên tay có nốt sần nhỏ, mặt trong ngón trỏ và kẽ giữa hai ngón trỏ và ngón cái gân thịt cứng rắn. Đó không phải là do luyện võ công mà là bàn tay ma sát với bóng súng tạo ra.

“Vương Sư phụ mình cũng có nghe qua, danh tiếng không thường, không ngờ lại còn trẻ thế này! So với khí chất dữ dằn của Nguyễn Hồng Tu, ấn tượng người này tốt đẹp hơn nhiều. Đáng tiếc tiểu muội không nói sớm, từ chối Nguyễn Hồng Tu bây giờ thật khó quá...!”

Không sợ không biết hàng, chỉ sợ hàng đụng hàng!

Hoa hồng cũng cần có lá xanh làm nền. Vừa gặp mặt, huynh trưởng Hoắc Linh Nhi liền so sánh Vương Siêu và Nguyễn Hồng Tu, lập tức nảy sinh thiện cảm với hắn.

Thực ra không phải vì Vương Siêu đẹp dễ oai phong mà là Nguyễn Hồng Tu dung mạo quá hung dữ, vừa nhìn đã biết là loại hung hãn giết người không nháy mắt, so ra Vương Siêu chiếm ưu thế hơn nhiều.

Kỳ thật hôm đó, nếu không phải Thôi Trường Bạch đích thân giới thiệu, Nguyễn Hồng Tu lại biểu diễn thân pháp tránh đạn thì hai huynh đệ Hoắc gia e rằng không cười nổi với gã một lần.

“Các vị này đều là bạn bè của tôi, hôm nay tụ tập tại đây vui chơi một chút. Xin giới thiệu, Vương Siêu sư phụ, Quán trưởng Nội gia quyền quán Lao Sơn Sơn Đông, nổi danh ngang với Trần Ngải Dương sư phụ...” Hoắc Khải Vân giới thiệu hai bên với nhau.

Đến lúc đó Vương Siêu đã biết, mấy thanh niên này đều là con cháu các thế gia hiển hách tại Bắc Kinh. Có thể cùng qua lại với Hoắc gia, thân phận hiển nhiên không thể thấp được.

Mấy cậu ấm cô chiêu cũng nhìn Vương Siêu vẻ thích thú. Vẻ bề ngoài hắn chỉ xấp xỉ tuổi họ, thậm chí còn nhỏ hơn, nhưng thân phận thì tuyệt đối khác nhau.

Phòng khách bày một tiệc rượu nhỏ, không khí rất nhẹ nhàng thoải mái.

“Vương sư phụ, mấy người chúng tôi đều nghe nói danh tiếng của anh rất lớn. Hình như cả Giang Hải khi tỉ thí với anh kiếm chưa kịp rút đã đại bại, sau đó phải ra nước ngoài làm lính đánh thuê để học thêm, không biết có thật không?” Một người bạn của Hoắc Khải Vân đột nhiên lên tiếng hỏi.

Qua lời giới thiệu, Vương Siêu biết thanh niên này tên Nhạc Thương, đại công tử của Tập đoàn thương nghiệp Đông Đình, thường ngày không phô trương nhưng tài lực của gia tộc rất hùng hậu.

Nghe tên Giang Hải, Vương Siêu nhớ ra người đường đột đến đòi tỉ thí với mình buổi sáng hôm ấy. Lúc đó hắn thi triển Ứng Trảo, không đợi đối phương rút kiếm đã đoạt cả kiếm lẫn vỏ, khiến anh chàng xấu hổ bỏ đi.

“Đúng vậy, hai người là bạn à?” Vương Siêu đưa mắt nhìn Nhạc Thương.

Nhạc Thương xuất thân quyền quý, bản thân tu dưỡng cũng không tồi, nhưng trước cái nhìn của Vương Siêu bất giác tay chân lỏng ngóng, tim đập loạn lên, chẳng khác một cậu học trò nhỏ nói chuyện riêng bị thầy giáo bắt gặp.

Vẻ run rẩy của Nhạc Thương lọt vào mắt Hoắc Khải Vân, trong lòng anh ta bất giác thâm kinh sợ. Người này chỉ cần đưa mắt nhìn qua đã toát ra khí thế của một vị đại quan quyền uy, trong khi bản thân lại là võ sư, hay là... ánh mắt đầy hào khí đó chính là dùng mạng người tạo ra...?

“Đỗ Hằng tôi cũng biết chút múa kiếm, có điều múa kiếm trước mắt Vương sư phụ khác nào nghịch đao trước mặt Quan Công...” Cô gái lớn tuổi nhất bọn nói rồi cười duyên dáng: “Nghe nói còn có một vị sư phụ Thái Quyền Yoga cũng muốn làm thầy Linh Nhi, ở Hương Cảng đã biểu diễn thân pháp tay không né đạn. Không biết hai người các anh, ai sẽ nhận Linh Nhi làm đệ tử?”

“Tay không né đạn cũng không phải hiếm có, bất cứ người tập võ nào cũng làm được!” Vương Siêu quyết định không cần khiêm tốn nữa. Tuổi trẻ khí thịnh, nhất là thanh niên con nhà giàu, khách sáo trước mặt mấy người này là không sáng suốt.

Gặp người nào nói chuyện ấy, chính là tùy cơ ứng biến. Những người này đều đại diện cho một thế lực nào đó, “trần áp hữu nghị” họ một chút sẽ rất có lợi cho sự phát triển về sau của hắn.

Nếu ra uy một chút mà thu nhận được mười mấy đệ tử quyền quý này, cũng là không tồi đấy chứ!

“Nói vậy Vương sư phụ cũng có thể tránh đạn sao?” Cô gái kinh ngạc.

“Đương nhiên rồi!” Vương Siêu cười cười: “Không tin cô có thể thử.”

“Chà, bình thường tôi bắn cũng không tồi, quả thực rất muốn thử!” Cô gái nhìn Vương Siêu cười rất thích thú.

Những người xung quanh đều lộ vẻ phấn chấn, cùng là thanh niên, có cơ hội thử cảm giác mạnh ai mà không tán đồng chứ!

“Vương sư phụ, làm vậy có hơi nguy hiểm đó!” Hoắc Khải Vân nhíu mày.

“Không thành vấn đề!” Vương Siêu vẫn cười nhẹ.

Thực ra chính Hoắc Khải Vân cũng muốn thử tài Vương Siêu, liền nói ngay: “Vậy thì phía sau có một phòng tập rộng, thỉnh thoảng chúng tôi cũng tập bắn ở đó.”

Trong phòng tập...

Păng! Tiếng súng vang lên, viên đạn cắm vào chiếc đệm da, không hề chạm đến Vương Siêu.

Cô gái này cổ tay khá linh hoạt, chứng tỏ thường xuyên tập bắn. Vừa vào cuộc đã không hề kiêng nể, ngắm chuẩn Vương Siêu bắn hết viên này đến viên khác, nhưng ngay cả một cọng lông trên người hắn cũng không bị thương tổn.

“Bắn như vậy chẳng có ích gì cả...” Đợi cô ta bắn hết đạn hắn mới lắc đầu: “Tốt nhất cô chọn thêm một người nữa, còn tôi đứng nguyên một chỗ. Hai vị cùng bắn, nếu tôi di chuyển một bước là coi như thua, thế nào?”

“Đứng nguyên một chỗ?” Cả đám người cùng thất sắc.

158. Chương 158: Vương Bát Thỉnh Lôi, Ô Quy Sái Bối

Vương Siêu nắm một chút bột trắng chống trơn tay, rắc qua các ngón tạo thành hai dấu nhỏ giữa hai chân: “Các vị bắn, hai chân tôi sẽ không đạp lên phần trắng. Nếu đạp lên tức là thua, được không?”

“Hai người cùng bắn, mình lại đứng bất động né tránh? Thật không thể tưởng tượng!” Mấy cô chiêu cậu ấm đều không tin nổi, nhưng thấy Vương Siêu không hề cười, không có chút căng thẳng, họ lại cảm thấy việc này cũng có thể.

“Bắt đầu được rồi, tôi cũng không giới hạn các vị bắn sau lưng!” Vương Siêu rắc bột xong, mỉm cười nói với cô gái vẫn đang tỏ vẻ không phục.

Cô gái vừa bắn hắn tên Hàn Tiểu Thanh, xạ kỹ rất tốt, nhìn cách cầm súng là biết thường xuyên luyện tập. Vừa rồi tuy Hoắc Khải Vân giới thiệu chỉ nói tên không nhắc đến gia thế nhưng Vương Siêu nhìn qua là biết, cô gái này có thân phận rất không đơn giản, dường như mấy người có mặt ở đây đều ngầm xem cô ta là thủ lĩnh.

“Là tự anh nói đấy nhé!” Nghe Vương Siêu cho phép đứng bắn sau lưng, Hàn Tiểu Thanh nhíu mạnh đôi mày, chỉ vài bước đã đứng ra sau lưng hắn.

Hoắc Khải Vân vội vàng bước sang bên trái Vương Siêu.

Păng! Ánh mắt Hàn Tiểu Thanh loé lên tia sáng xảo quyệt, thấy trước mắt mình chỉ còn Vương Siêu cô ta liền nhanh chóng nâng tay, nhắm vào vai phải hắn bắn luôn.

Trật rồi!

Viên đạn bắn lên sàn chui vào trong tấm thảm. Đồng tử Hàn Tiểu Thanh co nhỏ lại, vừa rồi cô ta thấy rõ, trong khoảnh khắc viên đạn bắn ra thì cánh tay phải của Vương Siêu như đột nhiên biến mất. Giống như bẩm sinh hắn vốn không có cánh tay phải, hoặc cánh tay như con rùa rụt vào trong thân.

“Này!” Hoắc Khải Vân khoát tay ra hiệu cho Hàn Tiểu Thanh dừng lại, đoạn bước đến sau lưng Vương Siêu hạ thấp giọng: “Cô bắn tay, tôi bắn chân, xem anh ta có tránh được không?”

Hàn Tiểu Thanh cười gật đầu. Cả hai cùng nâng súng, Hoắc Khải Vân nhắm vào đùi phải Vương Siêu, Hàn Tiểu Thanh nhắm vào cánh tay trái.

Vẫn không kết quả! Khi viên đạn bắn ra, cẳng chân cánh tay hai người nhắm chuẩn đều như biến mất, hai viên đạn găm lên tường và xuống sàn.

“Tôi không tin!” Hàn Tiểu Thanh không nhìn rõ động tác của Vương Siêu, bèn đưa mắt cho Hoắc Khải Vân. Cả hai cùng gật đầu, lập tức nâng súng bắn liên tục, nhắm vào cả hai tay hai chân Vương Siêu.

Lần này là muốn khoá chặt mọi cách né tránh của đối phương, chiếu theo lý thì chắc chắn phải trúng một phát.

Đột nhiên tay chân Vương Siêu trong chớp mắt đều biến đi, người giống như một quả cầu trong không khí. Chẳng khác gì một con rùa bị kinh động, đầu và tứ chi đều rụt vào trong mai..

Păng! Păng! Păng! Păng! Bốn viên đạn lại cắm sâu vào trong vách.

Chiều vừa rồi Vương Siêu dùng hai chân phát lực, co đầu gối nhảy lên, đồng thời gập đùi vào trong thân, tay ôm tay, rụt cổ nhảy trong không, ép cơ thể thành một khối, tránh bốn viên đạn nhắm vào tứ chi của mình.

Chiêu này có tên “Vương Bát Thỉnh Lôi”. Vương Bát là con rùa lớn, khi nghe tiếng sấm chỉ trong giây lát đã rụt cả đầu, tứ chi và đuôi vào trong mai, giống như bầm sinh không có tứ chi và đầu.

Cách thu người của “Vương bát thỉnh lôi” này còn khéo léo hơn cả khỉ vượn. Chỉ trong nháy mắt, người ngoài nhìn tưởng đầu cổ và tứ chi cùng biến mất.

Luyện Hầm hình chiêu Hiên Viên Di Thể sẽ làm cho thân hình cao to có thể co nhỏ lại, luyện Quy hình chiêu Vương Bát Thỉnh Lôi có thể lập tức làm cho mình biến đi trong chốc lát.

“Không thể, không thể nào!” Hàn Tiểu Thanh bắn ra hai phát đạn thấy tứ chi của Vương Siêu biến mất, chỉ còn mỗi thân mình lơ lửng trong không, sau khi viên đạn bắn qua tứ chi và thân hấn lại mọc ra như cũ, đứng vững vàng trên sàn. Dấu bột phấn dưới chân vẫn không hề suy xuyến.

“Không bắn trúng tay chân, ta bắn vào thân người!” Hàn Tiểu Thanh phản ứng ngay, nhắm thẳng sườn phải sau lưng Vương Siêu nhả đạn. Bên phải không phải là tim, nhờ trúng đạn cũng không mất mạng.

Có điều lưng Vương Siêu như mọc thêm đôi mắt, nhanh như cắt cong sang một bên, viên đạn trượt qua áo bay đi.

“Hay! Hay! Hay!” Hoắc Khải Vân kêu ba tiếng bội phục, ra hiệu không bắn nữa. Anh ta đã hoàn toàn công nhận võ công tuyệt kỹ của Vương Siêu.

Hàn Tiểu Thanh hạ súng, mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên khó tưởng tượng.

“Ha ha...!” Thấy hai người dừng tay, Vương Siêu nhẹ nhàng nhảy khỏi vòng phẫn, nhìn xung quanh một lượt... Quả nhiên màn biểu diễn này đã làm rung động tất cả những người có mặt.

“Vương sư phụ, vừa rồi anh dùng là võ công gì vậy? Lẽ nào thân pháp của anh còn nhanh hơn cả đạn?” Giọng Hàn Tiểu Thanh lúc này đã hết sức cung kính. Mà không bội phục sao được! Trình độ của cô bắn bia di động có thể mười phát trúng đến năm sáu, nhưng rõ ràng Vương Siêu đứng bất động mà vẫn không thể trúng dù chỉ một phát. Trong mắt Hàn Tiểu Thanh, Vương Siêu trở thành gần như là thần tiên.

“Không phải tôi nhanh hơn đạn, chỉ là tôi nhanh hơn các vị... Súng là thứ bất động, con người mới là thứ linh động. Viên đạn muốn bắn đi phải có người bóp cò, tôi chỉ là phản ứng nhanh hơn ngón tay các vị một chút. Nếu các vị có thể luyện cho súng linh hoạt, tôi có thể nói bất cứ cao thủ võ lâm nào cũng không phải là đối thủ...”

“Luyện cho súng linh hoạt?”

“Bất cứ binh khí nào cũng có linh tính, luyện cho binh khí linh hoạt là đã đạt đến đỉnh điểm!” Vương Siêu nói sơ qua, không khỏi nhớ đến Trình Sơn Minh.

Súng của Trần Sơn Minh đúng là đã luyện đến mức linh hoạt như người. Chỉ cần ông ta có súng trên tay, bất kể cao thủ nào đối đầu cũng chỉ có một đường chết.

“Vừa rồi là các vị bắn từng phát, nếu dùng tiểu liên quét cả loạt thì võ công cao cũng không tác dụng, trên người tôi chẳng bị mấy chục lỗ rồi. Nếu dùng hỏa tiễn thì càng không phải nói...” Vương Siêu vỗ lên vai mình, pha trò.

“Hi hi...” Hàn Tiểu Thanh bật cười: “Sư phụ, anh thật lợi hại!”

Màn biểu diễn này khiến trong mắt Hoắc Linh Nhi hình tượng của Vương Siêu càng lớn hơn, như là thần nhân hay một sự tồn tại vô địch. Dù sao trong thời hiện đại, người có thể tránh được súng cũng được xem bằng thần thánh.

Xã hội hiện đại tuy khoa học kỹ thuật phát triển nhưng con người cũng dễ dàng bị áp chế, nếu không như vậy sẽ không có nhiều người tham gia vào các tổ chức tà giáo. Một số đại sư hý công trong xã hội tự khoe mình có thể dùng công phu trị bệnh qua không gian, lừa gạt rất nhiều tiền bạc, có người không chỉ bị lừa tiền mà còn lừa cả sắc.

Vương Siêu là một người có võ công thực sự. Màn biểu diễn vừa rồi là công phu thân pháp vi diệu nhất trong Hình Ý, nếu không đạt đến mức độ xương khớp, gân mật, dây chằng, cơ da đều vô cùng dẻo dai linh hoạt thì tuyệt không thể thi triển được, cho nên màn tu diễn này rõ ràng thu hút mạnh mẽ hơn nhiều so với những đại phu hý công chỉ giỏi ba hoa giả vờ thần bí, đánh vào tâm lý để lừa gạt người.

Các võ sư trong xã hội cũ phần lớn cũng nhờ thể hiện võ nghệ trước mặt các vị đại quan phú quý, sau đó mới công thành danh tị.

Hình trong võ thuật, các chiêu cầm nã, lách người, ép thân, bẻ chi... là những chiêu tinh hoa nhất

Sau “Vương Bát Thính Lôi” là “Ô Quy Sái Bối”, hai chiêu liên tiếp khiến cơ thể thu rút lại như một con rùa lớn, tứ chi co vào rồi bung mạnh ra, dùng tất cả lưng, vai, khung chậu, cánh tay, ngực, bụng tấn công đối thủ, mượn tượng thể con rùa tấn công trong nước bằng chiếc mai của mình.

Liên chiêu cận chiến này, về lý thuyết cũng giống như yếu quyết “Bàn nội đả nhân, bàn ngoại thôi nhân” (cuộn lại đánh người, buông ra đẩy người) trong Thái Cực Quyền.

Khi tỉ võ với cao thủ, để đề phòng dùng “Ô Quy Sái Bối” vẫn không thể trong nháy mắt chế phục được đối phương nên còn có hậu chiêu. Ô Quy Sái Bối vốn là cận chiến, hai bên va chạm, đối phương không bị hạ cũng sẽ mất thăng bằng, lúc đó lập tức thừa cơ dùng cả hai tay ra chiêu “Thần Quy Phù Thủy”.

Thần Quy Phù Thủy bắt đúng tay đối thủ, thuận thế nâng lên, vặn xé, chính là sát chiêu “Ngạc Ngư Tiễn Vĩ”.

Bốn loại quyền cơ bản của Hình là “vương bát thính lôi”, “ô quy sái bối”, “thần quy phù thủy” và “ngạc ngư tiễn vĩ”, cũng là kỹ thuật tiêu diệt trong các chiêu cầm nã cận thân, nguy hiểm khôn lường, đã thi triển thì đối thủ không chết cũng tàn phế.

Đối mặt với bậc cao thủ như Chu Bính Lâm, Vương Siêu không thi triển cả bốn mà chỉ ra hai chiêu hiểm nhất, mới có thể bảo toàn mạng sống cho ông ta.

Giờ đây, nếu đối thủ là dạng Quảng Đông Tam Hổ hay Diệp Huyền, võ công hiện tại của hắn hoàn toàn có thể tùy ý bắt thả, nắm đối thủ trong lòng bàn tay.

Võ công thiên hạ, về phân cân thố cốt thì “Hình” là hung hiểm tàn bạo nhất. Dùng trường quyền tấn công, dùng chùy pháp làm đòn, cả hai phương diện này Vương Siêu đều đã luyện đến mức nhập hóa. Võ công của hắn, thực sự đã đạt đến đỉnh cao khi tuổi còn rất trẻ.

Có điều càng lên cao càng khó tiến thêm. Đừng nói là tiến thêm, chỉ cần giữ nguyên trình độ lâu dài, nhuệ khí không giảm sút, đã cần phương pháp dưỡng đạo và tâm cảnh rất tốt rồi.

Lịch sử rất nhiều thiên tài thành danh khi còn trẻ, nhưng đến già chỉ vài người vẫn giữ được uy thế cao thủ. Lấy vợ dễ nuôi vợ mới khó. sinh con dễ nuôi con mới khó, chính là đạo lý này.

“Vương sư phụ, võ công anh thật sự cao cường, em gái tôi bái anh làm sư phụ tôi rất yên tâm. Nguyễn Hồng Tu đó tuy danh tiếng không nhỏ nhưng đáng vẻ hung tàn, không phải là một sư phụ tốt. Có điều lời tôi đã nói ra, nếu rút lại thì chắc chắn anh ta sẽ cho là đã kích. Tuy Hoắc gia chúng tôi không câu nệ chuyện này nhưng... dù sao cũng khó nói!” Trở lại phòng khách, Hoắc Khải Vân châm một điếu xì gà, rít một hơi rồi nói với Vương Siêu.

“Thế thì thế này, tôi và anh ta giao đấu một trận là được!” Vương Siêu gật đầu, hiểu rõ ý Hoắc Khải Vân.

“Vậy thì tốt quá!” Hoắc Khải Vân bỏ điếu xì gà xuống, gạt mạnh đầu: “Hoắc gia chúng tôi rất khuyến khích thể thao. Tôi đã xem khá nhiều cuộc tỉ võ của các đại cao thủ, tiếc là lần anh đấu với Trương Uy sư phụ tôi lại phải đi công chuyện. Lần này thì nhất định tôi không thể bỏ qua... Vậy đi, tôi sẽ tổ chức cuộc đấu với anh và Nguyễn Hồng Tu, đảm bảo không nhỏ hơn lần trước đâu!”

“Cũng được!” Vương Siêu gật đầu. “Tôi sẽ viết thiệp thỉnh chiến. Trừ phi Nguyễn Hồng Tu đó không cần danh tiếng, còn không thì sẽ nhận lời ngay.”

Mấy trận giao đấu trước đây, Vương Siêu đều là bị ép buộc. Lần này hẳn chủ động thách chiến, cũng là vì chuyện của đồ đệ Hoắc Linh Nhi liên quan đến võ sư Thái Quyền nên không thể không đấu.

“Anh muốn tỉ võ với người ta sao?” Hàn Tiểu Thanh vừa nghe đã hào hứng: “Tôi nghe nói Đông Nam Á có đấu võ lôi đài nhưng chưa được xem bao giờ, lần này thì chắc chắn không thể bỏ qua... Tôi xin góp một khoản nhỏ ủng hộ anh, mười triệu...!”

Những người có mặt đều nhất thời kích thích, thi nhau bỏ tiền đóng góp. Không khí đột nhiên trở nên náo nhiệt, thậm chí có người còn xin học võ ngay với Vương Siêu.

Trẻ tuổi, con nhà quyền quý, phong lưu khoáng đạt, lại thêm võ công cao cường, hình tượng đẹp như tiểu thuyết đó ai mà không mơ ước.

Đúng lúc Vương sư phụ đang “lừa tiền gạt sặc” đám con cái nhà giàu thì ở ngoạt ô Kinh thành...

Căn nhà tứ hợp viện kiểu cũ nằm cuối một con hẻm yên tĩnh, nhà cửa gọn gàng không vương chút bụi, cỏ giữa những bậc đá xanh được tỉa sạch, xung quanh không có một chút rêu.

Không trung thoang thoảng mùi thuốc bắc. Càng đến đại sảnh, mùi thuốc càng nồng nặc

“Chu sư phụ, tôi đến thăm anh đây!”

Thôi Trường Bạch và Nguyễn Hồng Tu bước vào phòng, nhìn thấy một lão nhân đang nằm xoay mặt ra ngõ, cánh tay và vai quần một lớp băng dày.

Lão nhân đó chính là Chu Bính Lâm...

159. Chương 159: Thiết Thuần Cao Tắt

Tuy đã biết Chu Bính Lâm tỉ võ thất bại, nhưng khi nhìn thấy đại cao thủ Thái Cực từng đánh khắp một dải Đông Nam Á, tỉ võ vô số lần chưa hề thất bại nay lại trở nên hình dạng thảm thương như vậy, Thôi Trường Bạch không khỏi phải thốt lên kinh ngạc.

Chu Bính Lâm nghe tiếng, miễn cưỡng nghiêng người nhìn ra. Cánh tay bị xé rách cứng đờ như khúc gỗ, rõ ràng tuy đã nối lại nhưng mất đi khả năng vận động, không khác gì một cánh tay giả.

Râu dưới cằm ông ta mọc lộn xộn, xoắn thành một búi, mái tóc vốn hoa râm nay bạc trắng, cũng bết thành từng đám, hoàn toàn tương phản với căn nhà sạch sẽ.

Đáng buồn nhất là đôi mắt vô thần, lơ lơ tử khí, hệt như một ông lão tám chín mươi tuổi đang nằm chờ chết.

Vì mấy lời khó nghe mà đánh đến sinh tử, cả hai bên đều trọng thương, nhưng nội thương của Vương Siêu có Trần Ngải Dương điều dưỡng nên hồi phục nhanh chóng, còn Chu Bính Lâm vì quá cao ngạo nên không có người bạn chí cốt nào trong giới võ lâm để nương tựa cả.

Tuy thể lực mạnh mẽ, cơ thể vẫn dồi dào sức sống, nhưng cánh tay bị xé đứt lìa là một vết thương thâm trọng, cơ bản không thể trở lại như xưa.

Có điều Chu Bính Lâm đúng là một dị nhân. Mới chỉ hai tháng, cánh tay nối lại tuy không thể xuất quyền nhưng đã cử động tương đối dễ dàng. Nếu là người thường thì chưa nằm trên giường đủ một năm rưỡi, đảm bảo chưa thể nhúc nhích được.

Một người gần sáu mươi tuổi sức hồi phục vẫn mạnh mẽ như vậy, có thể nói là kỳ tích, chính là khả năng của những cao thủ nhập hóa.

Thực ra với Chu Bính Lâm, vết thương thân thể chỉ là thứ yếu, cái lớn nhất là sự thất bại, sự tổn thất của danh tiếng.

Một bậc tiền bối danh vọng đường đường, giữa đường giao đấu lại thua trong tay một tên tiểu bối. Vốn liếng cả đời tiêu trong nháy mắt, điều này đối với Chu Bính Lâm là một đòn chí tử.

Giống như Ngũ Tử Tư qua cửa Thiệu Quan, chỉ một đêm đầu bạc trắng, mái tóc vốn hoa râm của Chu Bính Lâm trong vòng hai tháng đã trắng như cước.

Điều quan trọng là ông ta đã không còn thời gian nữa. Người trẻ tuổi thất bại còn có thể nằm gai nếm mật, khổ luyện võ công báo thù, nhưng với niên kỷ của Chu Bính Lâm thì điều đó là không thể!

Mối hận này, mãi mãi không bao giờ rửa được chăng?

“À... Trường Bạch, là anh hả?” Chu Bính Lâm nhồm dậy, chào Thôi trường Bạch nhưng mắt lại nhìn Nguyễn Hồng Tu. Sát khí cùng mùi máu tanh trên người gã, sự hung ác và bá đạo hàm ẩn trong cơ thể, bình sinh Chu Bính Lâm mới thấy lần đầu.

“Anh luyện Thái Quyền phải không? Còn luyện cả Yoga? Đáng tiếc công phu còn chưa đến đỉnh cao, nếu không vết sẹo trên mặt đã tiêu biến rồi!” Chu Bính Lâm vừa mở miệng đã có ý chỉ bảo.

Đúng là con người ta chết vẫn không thể bỏ được cố tật!

Vết sẹo hung dữ trên mặt Nguyễn Hồng Tu giật lên mấy cái, gã mới bình tĩnh trở lại: “Chu sư phụ nói không sai! Uy phong Chu sư phụ một dải Việt Nam, Thái Lan, Miến Điện năm xưa tôi đã nghe từ nhỏ, đặc biệt lần Chu sư phụ dùng chùy chưởng đập chết Hồ Vương Đông Thăng, khi đó tôi còn chưa đến mười tuổi...”

“À, đều là chuyện đã qua lâu rồi...!” Chu Bính Lâm thở dài, nhưng mắt lại thoáng qua tia sáng.

Thập niên bảy mươi, “Hồ Vương Sát Thần” Đông Thăng là đại võ sư danh tiếng hiển hách vùng Tam Giác Vàng, võ công cao cường, cũng đang ở thời kỳ thịnh đạt nhất. Lúc đó Chu Bính Lâm được khích lệ của một chỉ huy du kích Việt Nam(?) đã đến tận nơi khiêu chiến công khai, dùng chùy pháp đánh chết tươi Đông Thăng, sau đó còn đánh chết cả mười mấy đệ tử của ông ta lúc họ đến tầm thù.

Đây là chuyện đặc ý nhất thời thanh niên của Chu Bính Lâm. Nguyễn Hồng Tu vừa nhắc đến, lòng ông ta lập tức vui lên, nhất thời hảo cảm với gã tăng khôn ít.

“Nghe chuyện xảy ra với ông là tôi lập tức đến đây, dù sao Chu sư phụ cũng là Chủ tịch danh dự của Đài Quyền Đạo Trường Bạch Quán chúng tôi. Lần này tôi đến là để đòi lại công bằng cho ông. Cả Nguyễn Hồng Tu sư phụ, từ nhỏ đã bội phục chiến tích của ông, nghe chuyện xảy ra cũng từ Thái Lan đến, muốn công khai tỉ võ trả hận cho ông đó”.

Thôi Trường Bạch mượn nước đẩy thuyền, nghe mấy lời Nguyễn Hồng Tu nói với Chu Bính Lâm liền họa theo lấy thế.

“Hai người muốn công khai tỉ võ với hần?” Chu Bính Lâm xoa xoa cánh tay bị thương, đồng tử co nhỏ, lắc đầu: “Nói thực, nếu hai người tìm hần công khai tỉ võ, phần thắng không nhiều đâu!”

Nghe cái tên “Tiểu Nguyễn”, vết sẹo trên mặt Nguyễn Hồng Tu bắt đầu giật giật, trông hết sức đáng sợ.

“Trường Bạch, tuy anh nổi danh trong cả võ thuật thế giới nhưng tỉ võ một là một hai là hai, chỉ sơ xảy một chút là cả tính mệnh cũng không thể bảo toàn. Người khác tôi còn nói vài câu khách sao nhưng hai anh đã cất công đến thăm lão già tàn phế này, lại muốn thay tôi đòi lại công bằng nên tôi không thể không nói thật...” Chu Bính Lâm biết mình có chút mạo phạm, nhưng những lời này thì không thể không nói.

Võ công Vương Siêu cao cường, đấu pháp tàn khốc, lại đang ở đỉnh cao của tuổi trẻ. Chu Bính Lâm hiển nhiên đã lĩnh hội sâu sắc sự lợi hại của hắn, thế nên ông ta không thể không cảnh tỉnh Thôi Trường Bạch và Nguyễn Hồng Tu.

“Đâu có!” Thôi Trường Bạch cười khiêm nhường: “Chu sư phụ là bậc tiền bối, nhân quan hơn người. Huống hồ tên Vương Siêu này mở võ quán ở Lao Sơn, hai năm nay tỉ võ đánh chết không ít cao thủ, cả giới võ thuật Nhật Bản cũng đã xếp hắn vào danh sách cường địch. Quyền thuật sợ nhất là tuổi trẻ, cũng giống như tôi và anh lúc trước dấn lên các bậc tiền bối để nổi danh... Không thể xem thường những người trẻ tuổi được, hiển nhiên chúng tôi xem anh ta là một đại cường địch!”

“Không thể xem thường người trẻ, chà...!” Chu Bính Lâm thở dài một tiếng lớn: “Không sai, năm xưa thời tráng niên tôi đã dấn lên không ít bậc tiền bối mới thành danh... Trường Giang sóng sau đè sóng trước, nhân gian người mới thắng người cũ, quy luật võ lâm muôn đời đã thế rồi... Chỉ vì lão già tôi hoa mắt, hơn hai mươi năm yên ổn nhuệ khí đã tiêu tan hết cả...”

“Thế lực tuy còn nhưng nhuệ khí tàn lụi cũng bằng không. Các anh còn có dũng khí khiêu chiến với người ta, nhuệ khí này là điều tôi không có được!”

“Hai người tỉ võ cũng giống như hai quân ra trận, khí thế ai lớn hơn sẽ thắng! Tu thân luyện tâm là để điều dưỡng, không phải để tỉ võ, điều này tôi sai rồi...” Chu Bính Lâm tự nói, tự thở dài.

“Vương Siêu người này võ công không thua tôi nhưng nhuệ khí hơn hẳn, đấu pháp càng tàn bạo hơn, nên tôi đã thua. Tiểu Nguyễn, anh định lúc nào tỉ võ với hắn?”

“Đương nhiên càng nhanh càng tốt!” Nguyễn Hồng Tu đáp ngay không do dự.

“Không được!” Chu Bính Lâm lắc đầu: “Hiện giờ sát khí của anh còn lộ ra ngoài, không biết thâm tàng. Sát khí chân chính phải như con dao giấu trong vỏ, lúc động thủ mới hiển lộ, chính là câu Quan Công không mở mắt, mở mắt tất giết người! Lại đây, đi một đường quyền cho tôi xem thử!”

Nguyễn Hồng Tu nhìn Thôi Trường Bạch, thấy Thôi Trường Bạch ra dấu gã mới bước khỏi phòng đến giữa sân, dẫm nhẹ một cái, một viên gạch xanh vỡ tan thành bột.

Dậm một dặm, một tay vung ra quai vào, tức thời trong không trung rít lên một tiếng xé ruột.

Nguyễn Hồng Tu dùng cùi chỏ tấn công, đoạn nhấc gối, cả chiếc chân như kéo lên không giới hạn. Một cú đá bung ra, đầu gối ngang đến tận cằm, cẳng chân chắn ngang mặt.

Đây là chiêu “Thiết Thuần Cao Tất” trong Thái Quyền, chính là một cú lên gối, cả đầu gối và cẳng chân trở thành một cái khiên che chắn trước người, kiêm cả công thủ, vô cùng dũng mãnh.

Một chiêu Thiết Thuần Cao Tất, trước mặt Nguyễn Hồng Tu như dựng lên một cái khiên sắt, rồi cẳng chân như thanh đao từ ngực bung ra, chẳng khác gì giữa tấm khiên chọt bắn ra một lưỡi mác dài nhọn, lao vào khoảng không trước mặt...

Lạo một tiếng gió rít chói tai.

“Đúng là công phu kết hợp Thái Quyền và Yoga!” Chu Bính Lâm tán thưởng: “Không cần vượt nữa, công phu của anh đã đạt đến đỉnh cao, chỉ còn một lớp nhỏ nữa là viên mãn!”

“Lớp nhỏ gì, làm sao để đột phá?” Nguyễn Hồng Tu hơi nhíu mày.

“Chà...!” Chu Bính Lâm xoay người đi vào trong, sờ soạng lấy trong tủ ra một tập sách nhỏ kín đặc những ghi chép về luyện công, kèm theo một ít hình vẽ.

“Đây là chút lĩnh hội tâm đắc của tôi khi luyện võ. Sách đã viết xong, đáng tiếc không thể xuất bản nữa... Cũng không sao, cái này đưa cho các anh, cũng xem như cảm ơn đã vì lão già này tỉ võ. Còn nữa, nếu có

thời gian khoảng hai tháng thì các anh có thể cùng tôi nghiên cứu quyền pháp. Các anh chú trọng thực chiến, tôi cũng vậy, quyền thuật không phân chia quốc gia...”

Chu Bính Lâm đã kết mối thù lớn với Vương Siêu nhưng bản thân lại không thể trả thù, giờ có người tình nguyện thay mình tử võ, có điều võ công Nguyễn Hồng Tu nếu gặp Vương Siêu rất có thể sẽ thất bại. Chu Bính Lâm không thể để người thay mình đấu võ để rồi chết nên đã quyết đem những tâm đắc của mình truyền cho Nguyễn Hồng Tu.

Vốn ông ta quan hệ rất tốt với Thôi Trường Bạch, còn Nguyễn Hồng Tu thì chỉ vừa mới quen, nhưng gã nói mấy câu đã làm Chu Bính Lâm vui lòng.

Nguyễn Hồng Tu nhìn Chu Bính Lâm, đưa tay nhận sách rồi cùng cười với Thôi Trường Bạch.

Hai ngày sau, trong biệt thự của Hoắc Khải Vân. Vương Siêu đang trò chuyện với Hoắc Linh Nhi, đồ đệ sắp thu nhận của hắn.

“Võ thuật chia ra cách luyện và cách đánh, cũng giống như việc cai trị và đánh trận của một quốc gia. Luyện võ công cũng giống như trị quốc, với dân chúng phải lập được lễ pháp, văn minh, đạo đức, quy củ, tâm cảnh bình hòa, như vậy mới có thể dưỡng thân lâu dài. Nhưng khi đánh thì lại không như vậy, mọi thủ đoạn hung hiểm, chỉ cần có hiệu quả là đều có thể dùng. Cô hãy xem chiến tranh thời xưa, phá thành, hạ độc, thích sát, phá đê ngập thành, cái gì cũng làm...”

“Tâm và ý có vai trò như nhau, khi luyện phải tập cho cả hai cùng cân bằng. Bình thường trong cuộc sống, nguyên tắc đối nhân xử thế là không khinh rẻ kẻ yếu, nhẫn nhịn nhưng không chịu nhục, đã đánh là giống như quốc gia chinh chiến, một tấc đất cũng không buông, không được cho rằng chiêu thức quá hiểm độc mà không dùng. Càng độc càng hiệu quả, không hiểu được điều này thì không thể luyện thành cao thủ!”

Mảnh biểu diễn dùng Hình tránh đạn trước mặt mấy thanh niên quý tộc đã khiến họ bội phục, không ngớt kể đi kể lại. Danh tiếng Vương Siêu dần lan truyền trong tầng lớp hào môn quyền quý.

Hoắc Khải Vân đã cùng cha mẹ và mấy trưởng lão Hoắc gia bàn bạc thống nhất, đồng ý cho Hoắc Linh Nhi bái Vương Siêu làm sư phụ, yến tiệc nhập môn sẽ tổ chức tại Hương Cảng.

Trần Ngải Dương cũng mời một số đại sư trong giới võ thuật đến dự, cho buổi bái sư thêm long trọng.

Cả Liêu Tuấn Hoa và Đới Quân trong Quảng Đông Tam Hổ cũng có mặt. Hai vị này là truyền nhân của Tâm Ý Lục Hợp, tuy không kết giao sinh tử như Vương Siêu và Trần Ngải Dương nhưng cũng rất thân thiết, đặc biệt Liêu Tuấn Hoa là nhân vật rất có thực quyền, ở Đông Bắc và Sơn Đông danh tiếng đều không nhỏ, được cả võ lâm và giới thượng lưu trọng thị. Có anh ta đến dự, buổi bái sư của Hoắc Linh Nhi thật không gì sánh bằng.

Có điều đó mới chỉ là dự định, phải đợi sau khi Vương Siêu và Nguyễn Hồng Tu tử võ, Hoắc gia mới có thể mở tiệc.

Khóa học tại trường Đảng đã hoàn thành, tuy Vương Siêu luôn vắng mặt nhưng chuyện này ngay từ đầu đã chỉ là hình thức nên hắn vẫn nhận chứng nhận tốt nghiệp như thường, lễ phong hàm được bí mật thực hiện ngay sau đó.

Vương Siêu giờ đã là Thiếu tướng nhưng đó chỉ là một quân hàm hư vô, dưới tay hắn không có anh lính nào.

Đã thông báo cho Hoắc gia và chính thức được sự đồng ý của các bậc trưởng lão, Vương Siêu không còn giữ kẽ nữa mà bắt đầu chính thức truyền dạy.

“Vương sư phụ, thiếp của anh chúng tôi đã gọi người trao cho Nguyễn Hồng Tu. Anh ta cũng đồng ý rồi, hi vọng sau hai tháng nữa, cuộc tử thí sẽ diễn ra ở Hương Cảng.” Hoắc Khải Vân vừa vào vừa thông báo.

“Hai tháng nữa cơ à?” Vương Siêu nhún mày

“Để bổ sung thêm vốn liếng chẳng?” Hoắc Khải Vân cười cười.

160. Chương 160: Thiết Trảo Phi Long

“Sư phụ, sư phụ định đi đâu?” Hoắc Linh Nhi chớp mắt, sốt sắng hỏi.

“Đương nhiên là về Lao Sơn, võ quán của ta ở đó. Nguyễn Hồng Tu muốn kéo dài thời gian, ta cứ ở đây cũng không phải là cách. Tốt nhất quay về nhà, đến lúc tỉ võ mới đến Hương Cảng.”

“Vương sư phụ, anh lên đài tỉ võ lần này là do em gái tôi, đương nhiên Hoắc gia chúng tôi sẽ thu xếp tất cả...” Hoắc Khải Vân nói: “Có điều lần tỉ võ này không thường, anh nên cẩn thận một chút. Nguyễn Hồng Tu có thể lực rất lớn ở Thái Lan, được cả phe quân sự ủng hộ. Tôi còn nhận được điện báo từ tướng quân Tra Hồng ở Thái, nói ngày tỉ võ sẽ có một số tướng lĩnh trong quân đội của họ đến xem, tăng uy thế cho Nguyễn Hồng Tu...”

“Hóa ra là có dự liệu cả!” Mắt Vương Siêu lóe sáng: “Cũng xem như là cuộc so tài giữa Thái Quyền và Quốc Thuật, có chút ý nghĩa lớn đây... Mà chuyện này nghĩ cũng đương nhiên, cứ đến đâu hay đến đó vậy!”

Nói thực, nghe Hoắc Khải Vân nói sẽ có một số quan chức cao cấp của quân đội Thái Lan đến xem, lòng hân cũng có chút xao động.

“Từ ngày xuất lộ mình đã tỉ võ với không ít người. Chỉ nói đấu lôi đài, một lần với Trương Uy, một lần với Trình Sơn Minh, đều là công khai hợp pháp, không phải đấu ngầm cũng không phải là tư đấu. Nhưng có vẻ lần này với Nguyễn Hồng Tu là đình đám nhất...”

Nếu đã kinh động đến cả giới quân sự Thái Lan thì phía Quân ủy cũng không thể không có động tĩnh. Nếu quả thực như vậy, lần tỉ võ với Nguyễn Hồng Tu sẽ là trận đấu lớn nhất của Vương Siêu từ trước đến nay.

Chưa kể đến giới quân sự Thái Lan hay Quân ủy sau lưng hân, chỉ riêng nhà họ Hoắc cùng đám công tử tiểu thư náo nhiệt của Hàn Tiểu Thanh cũng đã gây chú ý lớn. Huống hồ chuyện này còn liên quan đến cả danh gia bệ nhất của võ thuật Hàn Quốc, Đài quyền đạo Cửu đoạn Thôi Trường Bạch, “Thiết Quyền Hoa Lang”.

Chỉ là mới gửi thư khiêu chiến mà đã có nhiều đại nhân vật đại thế lực như vậy quan tâm. Vương Siêu chợt có linh cảm, lần đấu võ này của hân sẽ chấn động thiên hạ.

“Bình sinh đấu với người từ trước tới giờ, hung hiểm nhất là trận với Chu Bính Lâm trong Di Hòa Viên, lần đó lại chỉ có mỗi Tào Tinh Tinh làm khán giả. Không biết lần này sẽ có bao nhiêu người tới xem? Thú vị đây!”

Quyết chiến với bậc đại cao thủ trong góc khuất công viên, hân đã giành phần thắng. Cho nên đấu với một võ sư dung tục trên lôi đài lớn, Vương Siêu càng có cảm giác chắc thắng.

Võ công hiện giờ của hân đã tới mức khôn lường, thần ví viên mãn, đỉnh cao cực hạn. Võ công của Nguyễn Hồng Tu tuy cao, danh tiếng cũng lớn, nhưng trong mắt Vương Siêu gã không phải là đối thủ lớn.

“Sư phụ, đệ tử cũng muốn đến Lao Sơn!” Hoắc Linh Nhi kỳ kèo. Học quyền pháp với Vương Siêu một thời gian, càng lúc Linh Nhi càng thấy hấp dẫn, hiển nhiên không thể chỉ tay như vậy được.

“Được, tuy cô chưa chính thức bái sư nhưng cha mẹ cô đã đồng ý, cũng không có gì phải e ngại. Huống hồ tuổi tác gần cốt cô lúc này đang ở thời kỳ hoàng kim để luyện võ, để lỡ một ngày cũng là tổn thất lớn. Thu xếp đi, cùng tôi về Lao Sơn!” Vương Siêu đồng ý ngay.

Mang theo thanh kiếm đoạt được trong tay Giang Hải và vài bộ quần áo, gọi điện thông báo cho Trần Ngải Dương, Vương Siêu lại lên đường.

“Tiếc là Chu Giai đang ra nước ngoài công tác, nếu không tụ tập một bữa có phải hay biết bao!”

Lúc mới đến Bắc Kinh hân đã gọi điện ngay cho Chu Giai, có điều cô vừa vận động được một khoản đầu tư nên đã ra nước ngoài làm một phóng sự lớn.

Từ lâu Chu Giai đã muốn làm phim về đời sống của người Hoa ở hải ngoại, mất mấy năm không xin được kinh phí, không ngờ lần này lại thực hiện nhanh như vậy.

“Liêu Tuấn Hoa nói người Hoa ở hải ngoại có rất nhiều bang phái, các tổ chức xã hội đen cũng không ít, hi vọng Chu Giai không xảy ra chuyện gì!” Từ việc Chu Giai Vương Siêu lại nhớ đến Đường Tử Trần, người đã thay đổi vận mệnh của mình, hắn bất giác hít một hơi sâu.

“Sư phụ, sư phụ nghĩ gì vậy? Sao đệ tử cứ nghe sư phụ thở dài không à? Hình như sư phụ có chuyện không vui?”

Hoắc Linh Nhi hiện nay còn lớn hơn Vương Siêu khi mới học võ công hai tuổi. Thực ra niên kỷ hai người không chênh nhau nhiều lắm, trai gái yêu nhau thông thường cũng chỉ hơn kém như vậy, nhưng những chuyện Vương Siêu đã trải qua, súng đạn đánh giết, nổi chìm giữa nhân gian, lại sâu dày hơn Hoắc Linh Nhi rất nhiều.

Không chỉ so với Hoắc Linh Nhi, con người Vương Siêu lúc này toát ra một sự trưởng thành chín chắn, vượt quá tất cả những thanh niên cùng lứa tuổi.

“Sao, Trần sư phụ cũng muốn đến Lao Sơn? Tốt quá, vậy thì chúng ta cùng đi!” Khi gọi điện cho Trần Ngải Dương cáo từ, y bỗng nói muốn cùng đến Lao Sơn thăm võ quán của hắn, dĩ nhiên Vương Siêu rất hoan nghênh.

Ba người đến sân bay, Hoắc Linh Nhi mang thanh kiếm gửi hành lý. Làm xong thủ tục, máy bay cất cánh bay về Sơn Đông.

“Lần tỉ võ với Nguyễn Hồng Tu này có rất nhiều chuyện xung quanh đó!” Vừa ngồi yên chỗ Trần Ngải Dương báo ngay, sắc mặt nghiêm trọng: “Nguyễn Hồng Tu có ủng hộ của quân đội Thái Lan, tôi cũng nghe tin hắn là bằng hữu của Chu Bính Lâm. Tỉ võ với anh lần này, một là vì Hoắc Linh Nhi, hai là thay mặt Chu Bính Lâm đòi lại công bằng. Tin tức mới loang ra, giới võ thuật Bắc Kinh đã đồn đại ầm ĩ rồi...”

“Nguyễn Hồng Tu không phải đối thủ của tôi!” Vương Siêu lạnh lùng. Võ công đến thứ bậc như hắn, chỉ nghe vài lời đã biết ngay cục diện thắng thua.

“Nguyễn Hồng Tu trước đây có đấu với Trương Quang Minh, đánh nhau rất lâu mới bị Trương Quang Minh đánh đứt xương sườn, rơi khỏi lôi đài. Sau đó hắn ôm hận ra đi, gia nhập một tổ chức xã hội đen Ấn Độ, khổ luyện Yoga, từ đó quyền thuật đột ngột tăng tiến, không thể xem thường đâu. Anh biết không, hiện giờ hắn và Thôi Trường Bạch đã về một phe, ở ngay trong nhà Chu Bính Lâm học Tôn môn Thái Cực của ông ta. Hai tháng đủ để cao thủ có đột phá, anh chớ nên khinh địch!”

“Hóa ra là vậy, chẳng trách hắn định thời gian tỉ võ sau hai tháng!” Ánh mắt Vương Siêu lóe lên, sắc mặt vẫn không chút thay đổi: “Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ. Chu Bính Lâm chắc chắn biết Nguyễn Hồng Tu không phải là đối thủ của tôi, sợ tôi đánh chết hắn nên mới truyền cho Thái Cực. Tôi thấy Thôi Trường Bạch và Nguyễn Hồng Tu thay Chu Bính Lâm tỉ võ, cũng là vì chân truyền Tôn môn Thái Cực của ông ta thôi.”

“Cũng không còn cách nào khác. Người ta đã thay mình đòi lại công bằng, cũng không thể giương mắt nhìn họ bị đánh chết được!” Trần Ngải Dương nhấp một hớp nước, nhìn cảnh mây bồng bềnh ngoài cửa.

“Tôn môn Thái Cực thật sự có chỗ độc đáo, lúc đánh với Chu Bính Lâm tôi chưa lĩnh hội được hoàn toàn. Cũng hay, sẽ quan sát thêm trên Nguyễn Hồng Tu vậy!”

“Anh đã động sát tâm rồi sao?” Trần Ngải Dương quay nhanh sang nhìn Vương Siêu. Cảm giác của y rất nhạy bén, lập tức nhận ra ẩn ý trong lời hắn, cười cười: “Xem ra tên Nguyễn Hồng Tu ấy, trong hai tháng cũng chỉ đến bước ngộ ra cốt tủy của Thái Cực thôi.”

“Thế mới là cao thủ thực sự chứ, cười nói mà định trước chuyện sinh tử của người...!” Hoắc Linh Nhi nghe hai người trò chuyện chỉ hận mình chưa được như vậy, chợt kêu lên phấn khích: “Không biết khi nào đệ tử mới đạt đến cảnh giới này, thật là oai phong!”

Máy bay hạ cánh xuống Thanh Đảo khoảng 10 giờ trưa. Vương Siêu, Trần Ngải Dương và Hoắc Linh Nhi lên ngay xe trở về Lao Sơn.

Đến Lao Sơn, trời đã về chiều. Hoàng hôn bao phủ, cảnh sắc tốt cùng diễm lệ, trời biến một màu khiến lòng người thư thái.

Võ quán nội gia Lao Sơn đã mở rộng, ngoài cùng là võ trường, hình thức tổ chức có phần giống Thiếu Lâm. Võ quán chính trên núi cũng giống Thiếu Lâm, chia ra nội viện và ngoại viện.

Ngoại viện là những võ sư cấp dưới và vài đệ tử tục gia Thiếu Lâm xuất sắc do Lâm Nhã Nam mời về từ Sơn Đông Quốc Thuật Quán, dạy cho mấy trăm người thừa hơi dư tiền muốn học võ, thỉnh thoảng đấu tay đôi, cũng theo kiểu Thiếu Lâm.

Nội viện là nơi luyện công phu thực sự, cũng giống như Thái Thất Thiếu Lâm. Nhân tài trong nội viện chủ yếu có Triệu Tinh Long và nhóm lính đặc chủng Đại Thạch Đầu, nhưng không giống dạng ngọa hổ tàng long của Thái Thất. Những người này là Vương Siêu nhận vào học lúc hắn chưa có động sớ, thực ra là một dạng đệ tử ký danh.

Ba người đi một mạch lên Lao Sơn, vào trong nội viện.

Vương Siêu thấy ngay Lâm Nhã Nam đứng sánh vai với một cô gái, bên cạnh còn có ba người Đại Thạch Đầu, phía sau là hai huynh đệ Liêu Tuấn Hoa và Đới Quân, tất cả đang xem Triệu Tinh Long và một lão nhân áo đen giao đấu.

Triệu Tinh Long chiêu xuất dũng mãnh, lực ra ào ạt, từng chỗ từng quyền đều đặng đặng sát khí. Đặc biệt thân hình linh hoạt, từng nhát chém, leo, kéo, hai bàn tay như lưỡi câu đồ tể, vừa linh hoạt vừa tàn khốc.

Vương Siêu thấy ngay, võ công Triệu Tinh Long đã có tiến bộ lớn, Bát Cực Quyền kết hợp hài hòa với Tiên Quả Quyền, đã tới mức đạt đến yếu chỉ.

Trước sự tấn công dũng mãnh và linh hoạt của đối thủ, lão nhân vẫn tỏ ra có thừa ung dung, thân hình lúc tránh đi lúc lạng qua, ra tay rất khéo léo, đúng vào những lúc máu chốt đều tránh khỏi đống đánh đối phương trong gang tấc.

“Võ công của lão nhân kia trên hắc Tinh Long, cũng là cao thủ Bát cực. Xem bộ dạng tự tại kia, công phu ông ta đã sắp nhập hóa rồi!” Trần Ngải Dương gật nhẹ đầu.

Ba người vừa bước vào lão nhân đã phát hiện ra ngay, liền lùi nhan lại rồi khoát tay cho Triệu Tinh Long, ra hiệu dừng lại.

“Nhã Nam?” Vương Siêu nhìn Lâm Nhã Nam, thoáng một chút cảm xúc. Hắn và Lâm Nhã Nam vì đánh chết Đoàn Quốc Siêu nên bị tổ điều tra Trung ương cường chế, tuy không gặp chuyện gì lớn nhưng những gian nan trong đó chỉ hai người mới hiểu.

“Quán trưởng, anh đã về rồi?” Thấy Vương Siêu muốn nói lại thôi, Lâm Nhã Nam biết hắn muốn hỏi chuyện riêng bèn ra hiệu bằng mắt, đoạn quay sang lão nhân giới thiệu: “Đây là sư phụ tôi.”

“Hóa ra là sư phụ của Lâm Nhã Nam, chẳng trách võ công cao như vậy!”

Lão nhân nhìn Vương Siêu, bước lên nắm tay chào theo kiểu cũ: “Thì ra là Vương sư phụ, bỉ nhân Lưu Dị!”

“Ra là Lưu sư phụ, ông là sư phụ của Nhã Nam, sao lại khách sáo như vậy, gọi tôi là tiểu Vương được rồi!” Vương Siêu vội vàng thi lễ, cung kính đáp lời.

Người ta chủ động kính mình, hướng hồ lại là sư phụ của Lâm Nhã Nam, rõ ràng hắn không thể ra vẻ đại sư được.

“Ấy, học đạo phải có trước có sau, người nào đạt thành trước là trên, không phân tuổi tác. Vương sư phụ gần đây tung hoành khắp giới võ thuật Bắc Kinh, đánh tàn phế một cánh tay Chu Bính Lâm, võ công tuyệt đỉnh. Tôi tuy lớn hơn Vương sư phụ vài tuổi nhưng không bắt chước Chu lão, kiêu ngạo xem thường tuổi trẻ đâu.” Lưu Dị xua tay.

“Chà, sư phụ Nhã Nam hình như rất cảm Chu Bính Lâm?” Vương Siêu nghe ra vẻ chất chứa trong lời nói Lưu Dị.

“Lưu sư phụ là đại võ sư những năm bảy tám mươi, có danh hiệu Thiết Trụ Phi Long.” Mục Tuần Hoa lúc đó mới bước đến chào rồi giải thích thêm cho hắn.

“Lưu sư phụ, người đến từ xa là khách, đứng bữa rồi chúng ta hãy ăn tối đã. Ông là trưởng bối lại là sư phụ của Nhã Nam, chúng tôi không thể không chu đáo được.” Vương Siêu vội cười nói.

“Hàn Tiểu Thanh?” Lúc này hắn mới nhìn đến người đứng cùng Lâm Nhã Nam, chính là cô gái vài ngày trước đã bắn mình ở Bắc Kinh.

“Anh sắp cùng đại cao thủ Thái Quyền tỉ võ, đương nhiên tôi phải đến xem anh chuẩn bị thế nào?” Hàn Tiểu Thanh cười rạng rỡ.

“Tôi đã cho người bày tiệc rượu ở khách sạn dưới kia, chúng ta cùng đi nào!” Lâm Nhã Nam thông báo.

Thức ăn dọn ra, Mao Đài dâng lên, Lưu Dị tỏ ra rất hào sảng, uống liền hai cốc.

“Vương sư phụ, tôi đến võ quán của anh thực ra có hai việc, thứ nhất cảm ơn anh đã báo thù cho tôi!” Lưu Dị chìa bàn tay trái ra, khe cong ngón út. Đến lúc đó Vương Siêu mới thấy, ngón út ông ta mềm nhũn như không xương.

“Đây là...”

“... vì Chu Bính Lâm. Năm tám mươi tư tôi dạy võ ở Hắc Long Giang, cũng có chút danh tiếng. Chu Bính Lâm đến tận nơi khiêu chiến, dùng cằm nã thủ bẻ nát ngón tay này của tôi, hại tôi sau đó không thể dạy võ được, chỉ đành dùng cách khác kiếm sống. Nghe nói anh vừa phế cánh tay Chu Bính Lâm tôi thật khoái lắm, nay tôi đến một là cảm tạ, hai là vì Nhã Nam...”

161. Chương 161: Thủy Bạc Lương Sơn

“À?” Nghe Liễu Tuấn Hoa, Vương Siêu đoán “Thiết Trụ Phi Long” Lưu Dị không phải chỉ là một võ sư thông thường mà hình như thân phận cũng khá cao, có điều không biết là về lĩnh vực nào.

“Ha ha ha!” Lưu Dị cười, vuốt vuốt râu: “Sau khi bị Chu Bính Lâm đánh nát ngón tay út thể diện của tôi cũng tiêu tan, không thể tiếp tục làm võ sư nên đổi hướng kiếm sống, lên biên giới buôn bán kiếm được ít tiền, xây dựng nên chút sự nghiệp...”

“Người như ông còn bảo chỉ có chút sự nghiệp, chúng tôi xem như ăn mày rồi!” Hàn Tiểu Thanh cười hì hì.

Sau khi cải cách mở cửa, rất nhiều dân cư vùng Đông Bắc lên biên giới Nga làm ăn. Hắc Long Giang thậm chí đã có một câu: “Ra đi quẩy gánh nặng, trở về mở tài khoản!”

“Sư phụ tôi hiện nay là chủ một công ty quốc tế, giao thiệp không hẹp, vừa từ New York trở về đó.” Lâm Nhã Nam nói nhỏ bên tai Vương Siêu.

Vương Siêu hiểu ra, trong lòng không khỏi trào dâng niềm cảm khái.

Lưu Dị tỉ võ thất bại phải đổi sang kinh doanh, không ngờ lại như cá gặp nước, tung hoành ngang dọc, trở thành một phú ông lớn. Còn Chu Bính Lâm lúc còn trẻ đánh khắp thiên hạ, hầu như vô địch, đến già lại là một bình dân tàn phế tầm thường.

Thế sự biến đổi không ai ngờ, đời người mờ mịt, võ thuật mai một, xã hội biến động. Trong biển cả đầy bất trắc ấy, người dạy võ chẳng khác một chiếc thuyền, trôi theo sóng nước không thấy đâu là bến đỗ.

Cho dù võ công cao bao nhiêu, quyền thuật tinh túy bao nhiêu, cũng hầu như không thấy được tương lai tốt đẹp.

Nghĩ như vậy nhưng trong lòng chợt cảm thấy hứng khởi, hắn ngẩng đầu nhìn qua cửa sổ ra ngoài. Lao Sơn về chiều núi non mờ ảo, vầng dương đỏ ối đang từ từ lặn xuống phía chân trời.

Có phải đó là tương lai mà ta muốn đến? Vương Siêu tự hỏi mình, nhưng trong tâm hắn không có câu trả lời.

“Ừ!” Cầm cốc Mao Đài lên uống cạn, một dòng khí nóng từ ngực hắt bỏng cuộn trào.

“Tôi đã già rồi, tuy không chính thức thoái ẩn giang hồ nhưng công phu trong người cũng không còn bao nhiêu. Nhã Nam là đệ tử của tôi nhưng võ công rất bình thường, tôi dạy cho nó cũng chỉ có thể bấy nhiêu thôi. Vương sư phụ còn trẻ nhưng võ công thâm hậu, cũng đã thành danh ngoài xã hội. Lý do thứ hai tôi đến đây hôm nay chính là hi vọng Nhã Nam có thể được đào tạo ở cửa Vương sư phụ...”

“Cái gì?” Vương Siêu kinh ngạc: “Đó không phải là nhượng đệ tử sao?”

Võ lâm có một quy tắc lâu đời, hai võ sư nếu có quan hệ thân thiết mà một bên võ công có chỗ độc đáo, bên kia thì có tâm muốn học nhưng lại không muốn mất thể diện thì có thể dùng cách “nhượng đệ tử”, phái một học trò của mình đến người kia tập luyện, sau đó sẽ từ đệ tử đó học công phu bí truyền của bạn.

“Nhã Nam và tôi là đồng nghiệp nên chuyện bá sư thì nhất định không thể, còn giao lưu võ công thì tôi rất sẵn lòng!” Vương Siêu vội từ chối.

“Vậy cũng được!” Vốn Lưu Dị cũng chỉ là nói qua, thấy Vương Siêu từ chối liền không nhắc đến nữa.

“Vương sư phụ, anh phết một cánh tay Chu Bính Lâm, tay Thái Quyền đó lại thay mặt ông ta đòi công bằng. Nghe nói cuộc tỉ võ đã được ấn định hai tháng sau, lúc đó sư phụ tôi cũng đến xem.” Đới Quân thông báo.

“Chu Hồng Trí sư phụ cũng đến ư?” Mắt Vương Siêu chớp mạnh.

Chu Hồng Trí là bậc đại tôn sư Tâm Ý Quyền ở hải ngoại, dưới trướng có vô số đệ tử, cũng là nhân vật sáng lập ra Hồng Môn Tổng Hội, có sức ảnh hưởng lớn trong giới võ thuật bên ngoài Đại lục. Nếu nói ông cũng muốn đến xem, chứng tỏ cuộc đấu giữa Vương Siêu và Nguyễn Hồng Tu đã được đánh giá không nhỏ.

Lần tỉ võ với Trương Uy tạo danh tiếng cho Vương Siêu trong giới võ thuật Đông Nam Á, trận đánh chết Diệp Huyền khiến hấn nổi danh ở Nhật Bản và Đông Bắc, cuộc càn quét võ quán giúp hấn trở nên khét tiếng khắp Bắc Kinh, còn cuộc đấu với Nguyễn Hồng Tu này...

Vương Siêu có cảm giác, sự chú ý nó tạo ra sẽ vượt ra ngoài Châu Á, lan khắp thế giới.

Nhưng hấn vẫn có chút nghi ngờ... Cho dù là Quốc Thuật đấu với Thái Quyền thì đã sao? Đấu đến nổi kinh động đến cả Chu Hồng Trí? Lẽ nào danh tiếng của hấn đã vang xa như vậy?

“Chu Bính Lâm là đại cao thủ trong Tôn Môn Thái Cực, khi còn trẻ uy danh hiển hách. Tuy hơn hai mươi năm thoái ẩn có nhiều người đã quên, nhưng đối với lớp võ sĩ cao tuổi thì bản lĩnh ông ta vẫn còn khiến rất nhiều người kinh sợ. Anh thấy đấy, ông ta đánh đến tàn phế không ít cao thủ mà nhiều năm như vậy, không một ai dám tìm đến báo thù, có thể thấy võ công đáng sợ đến mức nào! Anh đánh thắng Chu Bính Lâm, tuy không phải là tỉ võ công khai nhưng tin tức truyền đi đã dương danh cho anh rất nhiều. Những võ sư tiền bối thực sự xem anh như một đại tông sư khai tông lập phái, nói cách khác, danh tiếng của anh đã lớn hơn tôi rất nhiều!” Trần Ngải Dương cảm thán.

“Trận đấu đó, so với các trận trước của tôi còn ghê gớm hơn nhiều... Đơn giản chỉ là tranh chấp mấy lời nói...” Nghe Trần Ngải Dương, trong lòng Vương Siêu bất giác cảm thấy hổ thẹn.

Hấn cùng Chu Bính Lâm đánh sống đánh chết, thực ra là vì thể diện của môn phái. Vì mấy câu nói mà cả hai đều không ai chịu nhường ai, đánh đến lưỡng bại câu thương mới thôi. Không ngờ tin tức lại lan truyền, rõ ràng có sức ảnh hưởng lớn hơn bất kỳ trận đấu nào trước đây. Nhờ nó mà những bậc võ sư tiền bối đã thực sự nhìn nhận Vương Siêu là người khai tông lập phái.

Tĩnh tâm suy nghĩ, Vương Siêu cũng cảm thấy không phải không có lý... Đối thủ trước đây của hấn đều là những võ sư trẻ, thậm chí cả Quảng Đông Tam Hồ cũng vẫn chưa được các tôn sư danh tiếng xem trọng, nhưng Chu Bính Lâm lại là một tầng thứ khác hấn...

Tôn Môn Thái Cực uy danh thiên hạ, bản thân ông ta khi còn trẻ đã hầu như vô địch. Đánh bại Chu Bính Lâm, với bất cứ ai cũng là một vinh dự suốt đời.

Tiệc rượu diễn ra rất hào hứng. Mặt trời vừa mới lặn, vầng trăng đã nhô lên. Trần Ngải Dương, Vương Siêu, Liễu Tuấn Hoa, Đới Quân, Lưu Dị... người đến hôm nay đều là những cao thủ võ thuật, già trẻ khác

nhau nhưng ý khí tương đồng. Khó khăn lắm mới xum tụ được một lần, tất cả đều phấn chấn nâng ly, rượu tràn như suối.

Hoắc Linh Nhi, Hàn Tiểu Thanh, Lâm Nhã Nam không tham dự được vào cuộc chuyện trò, bèn đứng dậy làm luôn việc người phục vụ. Triệu Tinh Long, Đại Thạch Đầu mấy người thì ngồi bàn bên ngoài hóng vào.

“Đừng nhắc thân phận nữa! Lưu lão gia, Vương sư phụ, Trần sư phụ, Mục tổng, Đới sư phụ... các vị đều là cao thủ võ lâm, không biết có thể biểu diễn chút võ công cho bậc hậu sinh được mở rộng tầm mắt chút không?” Đang lúc cao hứng, Hàn Tiểu Thanh đột nhiên đề nghị.

“Lão già này đã lâu không tiêu dao giang hồ, khó khăn lắm mới được một bữa sảng khoái như thế này... Được lắm, ta sẽ đi vài thế cho a đầu cô xem, những chiêu thức thuần túy thời nay khó kiếm lắm đó...!” Lưu Dị ha ha cười lớn.

Mọi người đứng lên, trở lại nội viện võ quán.

Lưu Dị đi một thế Bát Cực Quyền, chân đạp bộ vòng khắp sân, khuỷu tay bay ra tới tấp, bước chân rung đất kèm theo tiếng gió vù vù. Chiêu cuối cùng, gân cốt ông ta cùng kêu lách cách hai tiếng, cùi chỏ đánh mạnh lên tảng đá luyện công giữa sân...

Bùm... tảng đá nứt làm bốn năm phần.

Mục Tuấn Hoa và Đới Quân mỗi người biểu diễn một chiêu thức Tâm Ý Quyền, uy phong凛冽, hình thần đều hoàn bị. Trần Ngải Dương đơn giản nhất, chỉ ung dung đi một vòng trong sân. Theo say y, trên mặt đá liền hiện ra một chuỗi dấu chân đều tăm tắp.

Đến lượt Vương Siêu...

Giữa sân lúc đó có treo một dải lụa trắng, hần nhìn dải lụa, đột nhiên xoay người, hai bàn tay vỗ liên tục vào dải lụa. Dải lụa vẫn không chút xao động, hệt như bàn tay Vương Siêu không hề phát ra lực và hơi gió.

Chớp mắt sau khi hần thu tay tiếng gió mới rít lên, những mảnh vải trắng bằng bàn tay như bướm lả tả bay ra, dải lụa xuất hiện hơn một chục lỗ thủng đứng như hình bàn tay, rất sắc nét.

“Hóa Quyền Kinh, thực là lợi hại! Chu Bính Lâm thua trong tay anh quả không oan uống chút nào!” Lưu Dị nhìn dải lụa, chỉ biết lắc đầu cảm khái.

“Tôi đến Sơn Đông lần này, một là để thăm võ quán của anh, hai là muốn đến một nơi khác...” Trần Ngải Dương đột nhiên chuyển chủ đề.

“Là nơi nào vậy?” Vương Siêu hỏi.

“Thủy Bạc Lương Sơn!” Trần Ngải Dương nhìn Vương Siêu ẩn ý: “Nhân lúc văn tử cao hứng, hay tôi với anh hãy lên đó một chuyến?”

“Lương Sơn cách đây những sáu bảy giờ ô tô, xa lắm. Nếu Trần sư phụ muốn đi, để sáng mai tôi đưa ngài đi?” Hàn Tiểu Thanh vội đề nghị.

“Ha ha ha, đôi chân này của tôi chưa chắc đã kém xe hơi đâu. Vương lão đệ, anh có hứng thú không? Chúng ta xuất phát ngay bây giờ, đi bộ cả đêm đến Lương Sơn một chuyến. Hàn tiểu thư, cô cứ lái xe lên đường, chúng tôi đi bộ, xem sáng mai ai đến Lương Sơn trước?” Trần Ngải Dương cười nhìn Hàn Tiểu Thanh.

“Được được, thật là vui quá!” Hoắc Linh Nhi và Hàn Tiểu Thanh đều còn trẻ ham vui, lập tức tán đồng.

Vương Siêu vừa chu du một vòng khắp nơi, cũng không hiềm gì chuyện đi bộ, nhưng dùng chân đua với xe hơi thì chưa bao giờ. Nghe Trần Ngải Dương nói hần cũng không khỏi bị kích thích.

“Hai thanh niên các anh quyền thuật nhập hóa, thể lực cũng đang ở đỉnh cao, già cả như tôi không thể thi thố được!” Lưu Dị lắc đầu, theo đó thì Liêu Tuấn Hoa và Đới Quân cũng không thể so bì. Rốt cuộc chỉ còn lại Vương Siêu và Trần Ngải Dương.

“Khởi hành!”

Trần Ngải Dương đưa mắt cho Vương Siêu, cảm điện thoại di động bỏ túi, đột nhiên bật cười ha hả, cùng khởi hành. Thoắt cái họ đã ra hơn 10 mét, hai đôi chân không ngớt lao nhanh, chớp mắt đã xuống lưng chừng núi.

“Linh Nhi muội muội, nhanh lên!” Hàn Tiểu Thanh giật mình kêu lớn, không ngờ Vương, Trần hai người nói đi là đi luôn. Cô vội kéo Hoắc Linh Nhi, bán sống bán chết chạy xuống núi.

Phải nửa giờ sau họ mới ngồi được lên xe. Hàn Tiểu Thanh mồm môi nhấn mạnh ga, chiếc xe chồm lên lao như điên trên đường. Đã không còn thấy dấu vết gì của Vương Siêu và Trần Ngải Dương nữa.

“Chậm một chút, Tiểu Thanh tí!” Hoắc Linh Nhi lớn gan như vậy, nhìn Hàn Tiểu Thanh lái xe cũng phải rợn tóc gáy: “Đi đường cao tốc cũng ít nhất phải 6 tiếng mới đến Lương Sơn, sư phụ và Ngải Dương ca ca chạy bộ không nhanh như vậy đâu!”

“Biết đâu đấy, hai người họ đâu phải là thường nhân!” Hàn Tiểu Thanh báo lại, vẫn không hề giảm tốc độ.

Lúc ấy Vương, Trần hai người đã ra đến đường cao tốc, men theo lề đường tiến nhanh về phía trước. Chân lông cả hai đều đặn đóng mở, hơi thở nhịp nhàng theo bước chân, cơ bắp thả lỏng căng chùng có tiết tấu, không vì vận động mà trương cứng.

Cao thủ hóa lực nhịp tim chậm, hơi thở dài, nắm rõ từng ly da thịt trên thân thể, điều khiển chính xác, rất giỏi đi bộ đường dài.

Đường Tử Trần năm xưa, mỗi sớm đều từ tỉnh lỵ S đi bộ đến nơi Vương Siêu ở, thời gian còn nhanh hơn cả ô tô.

Thời Dân Quốc, võ sư một dải Bắc Kinh Thiên Tân thường ngày thăm viếng bạn bè, chỉ trong một đêm đi bộ từ Thiên Tân đến Bắc Kinh, thậm chí xe lửa chưa đến người đã tới. Xem thế đủ biết, với những cao thủ thực sự thì triển khai thân thủ, bộ hành ban đêm không để ngoại nhân nhìn thấy, đi một mạch vài trăm dặm cũng không thành vấn đề.

Chiến trường thời cổ đại quân lệnh như sơn, những binh sĩ không biết võ công, sau khi rèn luyện cũng có thể hành quân hàng chục dặm trong một đêm. Rèn lực bàn chân vì vậy chính là một khâu vô cùng quan trọng trong luyện võ.

Vương Siêu và Trần Ngải Dương, nhân đêm tối lướt đất mà đi, giống như chim yến đập nước, có khi còn nhanh hơn cả xe.

Lúc tiểu thành công phu, Vương Siêu khi Tào Tinh Tinh bị bắt đi đã đuổi theo xe liền mấy chục phút. Võ công hiện giờ của hắn, so với khi ấy còn cao gấp không biết bao nhiêu lần, tốc độ và sức bền cũng không thể so sánh được.

Hai đại cao thủ hóa lực, dùng tu luyện bản thân khiêu chiến với khoa học kỹ thuật hiện đại!

Từ Lao Sơn đến Lương Sơn gần như vượt qua cả nửa tỉnh Sơn Đông. Đường đất bằng phẳng rộng thênh thang, cả hai không phí sức, từ hơn bảy giờ tối đi một mạch mười hai tiếng, khi trời sáng liền rời đường cao tốc, rẽ vào các tiểu lộ hương thôn, đi thêm một ngày đến tám giờ tối hôm sau, tổng cộng hai mươi bốn tiếng mới đến địa giới Lương Sơn.

“Thần Hành Thái Bảo một này đi liền tám trăm dặm, chúng ta cũng không kém là mấy nhỉ!”

Trần, Vương hai người đã thấm mệt, dừng lại đưa mắt nhìn ra phía trước. Giữa cảnh núi sông hùng vĩ, trên vách đá cao ẩn hiện bốn chữ lớn “Thủy Bạc Lương Sơn”. Cả hai nhìn nhau bật cười to, cùng ngồi phịch xuống trên đất.

“Không biết mấy người họ đến chưa?” Vương Siêu thở dài một hơi. Một ngày một đêm đi bộ không nghỉ, cho dù là cao thủ hóa lực cũng sắp đến mức không chịu nổi.

“Có lẽ đã đến từ sớm! Sức người còn chưa đuổi kịp xe, khoảng thời gian ngắn có thể bức phá nhưng không thể kéo dài được!” Trần Ngải Dương nói nhỏ.

Dưới chân núi vang lên tiếng chim kêu, gió thu cuộn những túm hoa lau thổi đến. Trăng sáng đêm vắng, cảnh sắc đẹp lạnh lạnh.

“Thủy Bạc Lương Sơn...Thủy Bạc Lương Sơn... Ài, ở đâu còn có Lương Sơn chứ?” Vương Siêu bỗng nhiên cảm thán.

“Có đấy!” Trần Ngải Dương bỗng nhìn hắn, ánh mắt lại thoáng vẻ bí hiểm: “Anh có biết tại sao tôi lại đột nhiên hứng thú, muốn cùng anh đi bộ đến đây không?”

162. Chương 162: Ảnh Hưởng Vượt Bậc

Vương Siêu hiểu ý, nhìn lên vàng vọt vắt giữa trời, khẽ chớp mắt đáp: “Tôi cũng biết mình có nhiều kẻ thù, tuy hiện tại rất tốt nhưng cứ như vậy tất sẽ có ngày gặp tai ương, dù sao cũng không phải là không có cách!”

Hắn biết rõ, hiện giờ mình đang có hậu thuẫn lớn từ Quân ủy nhưng bất luận là Tào Nghị hay Chu Tư lệnh, thứ họ nhắm tới chỉ là võ công và sức ảnh hưởng của hắn trong võ giới mà thôi. Trong Tổ chức, hắn không có bạn bè nắm quyền lực thực sự. Chỉ cần xảy ra chuyện lớn, đặc tội với một nhân vật lớn nào đó, chắc chắn không ai nói đỡ hay che chắn cho hắn.

Như Đoạn Quốc Siêu đó, cao thủ số một của Quốc An, phía sau còn phái Thiếu Lâm ủng hộ, vậy mà cũng bị đánh chết là hết chuyện. Tuy là gây sự với Vương Siêu bị hắn đánh chết nhưng sự việc cũng cho thấy, những người như hắn hay Đoạn Quốc Siêu, nhìn bề ngoài danh giá nhưng thực ra không khác gì những con tốt thí trên bàn cờ.

“Quan trường trong nước không có bạn bè thực sự, tuy nói Lục Phiến Môn tu hành tốt nhưng anh đã bị kéo vào quá sâu rồi...” Trần Ngải Dương nghiêm túc: “Chỉ bằng kịp thời lui ra, vậy mới là sáng suốt giữ thân!”

Vương Siêu lắc đầu: “Tôi đã sa vào, có muốn lui ra cũng không thể!”

Hiện giờ Trần Ngải Dương đã biết Vương Siêu là đối tượng được Nhà nước nâng đỡ. Trước đây hắn ẩn giấu thân phận chẳng qua vì danh tiếng không cao, Tổ chức không cần một tiểu nhân vật ra mặt. Giờ tên tuổi Vương Siêu đã vang dội khắp nơi, tự nhiên sẽ được chiếu cố đặc biệt.

“Lương Sơn Bạc ngày xưa trọng ở một chữ nghĩa. Anh và tôi đều là bạn bè thâm giao sinh tử, nếu có một ngày chúng ta phải tử võ, anh phải làm sao?” Trần Ngải Dương bỗng hỏi.

“Sao có thể...?” Vương Siêu toan phản bác nhưng tim đã đột nhiên đập dồn dập... Chuyện này không phải là không thể mà là rất có thể, Tập đoàn Trần Thị của Trần gia thực hiện nhiều vụ làm ăn phi pháp vào Trung Quốc, từ lâu đã bị cấp trên để mắt đến. Chuyện này chính Lâm Nhã Nam đã nói cho hắn nghe.

“Một ngày nào đó, rất có thể cấp trên sẽ lệnh cho mình quyết đấu với Trần Ngải Dương?!”

Tuy với một nhân vật như Trần Ngải Dương có thể phái người ám sát nhưng nếu lộ ra sẽ ảnh hưởng rất lớn, chỉ bằng bằng quang minh chính đại đánh chết trên võ đài!

Vương Siêu bỗng có cảm giác, hình như ngày mình phải tiếp nhận mệnh lệnh này không xa. Nếu thật sự cấp trên phân phó như vậy, hắn biết mình chắc chắn sẽ từ chối.

“Tuy đã đắc tội với rất nhiều người những tình hình của ta vẫn xuôi buồm thuận gió, đó là vì luôn hoàn thành mệnh lệnh của cấp trên... Muốn đánh chết Diệp Huyền, ta đã đánh chết. Muốn dạy Đoạn Quốc Siêu một bài học, ta cũng đã đánh chết luôn. Nếu một ngày mình từ chối, không muốn thực hiện công việc cấp trên giao...? Chỉ cần bị khai trừ khỏi Tổ chức thì những oán thù kia e rằng sẽ không tha cho ta...”

Vì một tiểu sự của Chu Giai, Triệu Quân chẳng đã phái cả đội sát thủ đến giết hắn đó sao?

Bất cứ quân đội nào, phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện là nghĩa vụ hàng đầu. Một khi kháng lệnh, bị hạ bệ là điều hiển nhiên, huống hồ Vương Siêu còn có nhiều kẻ thù như vậy, hoàn toàn nhờ sự bảo hộ của tổ chức mới có thể sống an lành đến bây giờ.

“Bất cứ thời nào cũng có Thủy Bạc Lương Sơn, nơi dung nạp những người bị ép đến đường cùng...” Trần Ngải Dương lại thay đổi chủ đề, rút từ trong áo một chiếc hộp lụa nhỏ đưa cho Vương Siêu.

“Tôi đến Sơn Đông lần này, kỳ thực là được một người ủy thác giao một vật cho anh!”

Vương Siêu nghi ngờ nhìn chiếc hộp nhỏ, hình dáng như một hộp đựng nhẫn. Vừa mở ra, bỗng nhiên hấn giật mình sững sờ... cảm xúc trong tim dâng trào như sóng biển.

Trong chiếc hộp là những vòng dây vàng, như tơ vàng quấn trên ngón tay. Vừa nhìn Vương Siêu đã nhận ra, chính là những sợi tơ năm ấy Đường Tử Trần đã quấn trên ngón tay mình!

“Trần huynh...?” Định nói nhưng nghẹn lời, Vương Siêu phải nhắm mắt, thở ra một hơi dài.

“Đừng hỏi tôi! Tôi cũng không rõ nguyên ủy ra sao, có điều nhìn bộ dạng chắc là anh sẽ nhận vật này?”

Trần Ngải Dương chợt lắc đầu: “Người đưa cho tôi chiếc hộp này là một võ sư Hồng môn, cũng là đưa giúp một người khác. Anh ta còn nhờ tôi nhắn cho anh một câu... Nếu có ngày bị bức ép thì hãy đến Tổng hội Hồng Môn thế giới ở Đan Hương Sơn (1) nước Mỹ, ở đó anh sẽ tìm được những điều mình muốn tìm!”

“Đan Hương Sơn, Tổng hội Hồng Môn thế giới...?” Vương Siêu cầm sợi dây cẩn thận quấn quanh đầu ngón tay phải, cất chiếc hộp vào trong người.

“Tôi biết rồi, chúng ta nên trở về thôi!” Vương Siêu nói xong quay người bước đi. Thế giới của Đường Tử Trần đối với hắn đã dần hiện ra một chút hình dáng mờ ảo...

Vương Siêu không hỏi Trần Ngải Dương nhiều, vì hắn biết Trần Ngải Dương chỉ là người truyền tin, bản thân không biết gì.

Tổng hội Hồng Môn là một liên minh bang hội lớn của người Hoa, được thành lập ở nhiều nước trên thế giới năm 1992.

Bản thân Hồng Môn trước đó đã là một bang hội lớn. Tôn Trung Sơn thành lập Quốc Dân Đảng là nhờ có sự ủng hộ của Hồng Môn, bản thân Tôn Quốc phụ cũng là một trong những lãnh đạo bang hội này. Hồng Môn phần nhiều là cao thủ quyền thuật, thời Dân Quốc nhiều võ sư Quốc Thuật Quán đều là các trưởng lão Hồng Môn. Sau khi nước Trung Quốc mới thành lập, nhiều võ sư lưu vong ra nước ngoài, Hồng Môn trong nước cũng vì thế tan rã, nhưng chi phái Hồng Môn lại được thành lập khắp nơi trên Thế giới.

Sư phụ Liêu Tuấn Hoa, tôn sư Chu Hồng Trí chính là Trưởng lão của Hồng Môn Mỹ quốc, bản thân họ Liêu khi du học cũng là cao thủ “Song Hoa Hồng Côn” của Hồng Môn ở Mỹ.

“Hồng Côn” đã là cao cấp, thêm “Song Hoa” càng cao thủ hơn!

Chu Giai đang thực hiện một đại phóng sự về cuộc sống của người Hoa ở hải ngoại, quá nửa công việc của cô liên quan đến tổng hội Hồng Môn. Hoặc như Trình Sơn Minh, thực tế cũng gần như một đại sư phụ của Hồng Môn Bắc Mỹ ở Canada!

Vương Siêu đã biết mình có thể đến Tổng hội Hồng Môn thế giới ở Đan Hương Sơn tìm manh mối của Đường Tử Trần, nhưng hắn cũng lại không thể đi. Bởi cấp bậc Vương Siêu giờ đã là Thiếu tướng, tuy chỉ là một quân hàm ảo nhưng ra nước ngoài vẫn đều phải báo cáo, cứ tự ý xuất cảnh thì chẳng khác gì phản bội đào thoát.

Quan võ phản bội không như quan văn, hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn nhiều.

Có thể nói, chỉ cần một lần tự tiện xuất cảnh thì vĩnh viễn hắn đừng nghĩ đến đường về, khi ở nước ngoài lại lúc nào cũng phải đề phòng, bị bí mật bắt cóc mang về nước.

Phải chăng đó là một lý do cấp trên thẳng cho hắn lên chức Thiếu tướng?

Cho nên không đến mức vạn bất đắc dĩ, Vương Siêu không thể nghĩ đến việc sang Hoa Kỳ tìm Đường tử. Dù sao hắn cũng có nhà cửa sản nghiệp lớn trong nước, vả lại hiện giờ còn chưa có lý do gì để đào thoát.

“Nếu thật có một ngày tôi phải giao đầu với anh, thế thì tôi sẽ lên Lương Sơn!” Vương Siêu nói với Trần Ngải Dương.

“Hãy cẩn thận!” Trần Ngải Dương nắm chặt tay Vương Siêu: “Đi thôi, hai tháng nữa anh còn có cuộc đăng đài lớn đó!”

Trở lại nội viện Lao Sơn Quyền quán...

“Hừ! Chúng tôi sáng sớm tám giờ đã đến, các anh lại tốn thêm cả một ngày!” Hàn Tiểu Thanh rất đắc ý vì thắng cuộc, nhưng thâm tâm vô cùng khâm phục khả năng hành tẩu của hai người.

Vài ngày sau, một buổi chiều trời âm u... Nội viện võ quán rất yên tĩnh, chỉ còn lại Vương Siêu, Hoắc Linh Nhi và Hàn Tiểu Thanh.

Trần Ngải Dương đã về Singapore, Lưu Dị có kế hoạch đầu tư vào Quyền quán của Vương Siêu nên cùng Lâm Nhã Nam vào thành phố sắp xếp công việc, Đại Thạch Đầu cùng một lính đặc chủng và Triệu Tinh Long đến doanh trại quân đội dưới núi tập bắn.

Triệu Tinh Long gần đây không những võ công tiến bộ thần tốc mà còn dần tìm ra được vi diệu trong Âm kinh, cả Bát Cực Quyền và Tiễn Quảĩ Chưởng cũng đều rất vững vàng.

Bát Cực chủ cương, Tiễn Quảĩ chú trọng linh hoạt, khi ra tay như móc sắt cắm vào tường, luyện được cả hai thì thực lực tăng vượt bậc. Võ lâm từ xưa đã có câu “Bát Cực thêm Tiễn Quảĩ, quỷ thần đều không sợ!”

Đó đều là do chỉ dẫn của Lưu Dị. Họ Lưu tên hiệu là “Thiết Trảo Phi Long”, Thiết Trảo là nói quyền pháp cứng mạnh, Phi Long chỉ thân pháp linh hoạt. Không những thế Triệu Tinh Long còn có khiếu bẩm sủng, sau thời gian dài luyện với Đại Thạch Đầu kết hợp với thân pháp võ công, cho dù đám Đại Thạch Đầu một đối một trong địa hình phức tạp rất giỏi, nhưng đánh đông cũng thua nhiều hơn là thắng.

Vương Siêu ngồi trong chiếc ghế thái sư trên bậc thềm, tay cầm bình trà, nhìn Hoắc Linh Nhi và Hàn Tiểu Thanh đang tập quyền dưới sân, thỉnh thoảng đi xuống chỉnh đốn tư thế của hai người rồi lại ngồi xuống ghế uống trà, rất có dáng vẻ một đại võ sư.

Hoắc Linh Nhi một tay đặt dưới sườn, một tay duỗi thẳng đặt trước ngực, ngón cái mở, bàn chân trụ vững, thân thể im lìm như mọc rễ.

Nhìn thì như cô gái bất động nhưng mắt Vương Siêu lại nhận rõ, gân thịt ở giữa ngón trỏ và ngón cái hai bàn tay cô đang giật nhẹ. Thân bất động, gân nhu động, lực quán thông thuận theo thân thể, đó là lý lẽ cơ bản của Trang pháp. Với sự tận tâm dạy dỗ của Vương Siêu, đại đệ tử Hoắc Linh Nhi đã dần dần tiến bộ.

Gân cơ giữa ngón cái và ngón trỏ giật động, lâu dần cả nhóm cơ sẽ cứng cáp, càng lúc càng có lực. Khi động thủ với người, ra các chiêu cầm nã, tê xả khiến đối thủ không cử động được.

So với Hoắc Linh Nhi thì Hàn Tiểu Thanh khác một trời một vực, cô đại tiểu thư này vốn không có chút võ công, đứng tấn lỏng lẻo chuệch choạc, chỉ vài phút là kêu đau lưng.

Hàn Tiểu Thanh rất khâm phục công phu tránh đạn của Vương Siêu, hơn hử đến Lao Sơn học võ công, muốn cùng Hoắc Linh Nhi bá sư sau hai tháng nữa. Vương Siêu đương nhiên không từ chối.

“Cô hãy nhìn kẽ tay của Linh Nhi, thân không động nhưng gân cơ lại giật động, như vậy mới dần có khí lực. Nếu không khi đánh nhau với người ta thì ném vịn cầm nắm sẽ không chắc, còn bị người ta phản đòn lại...” Vương Siêu đến bên Hàn Tiểu Thanh, vỗ nhẹ lên vai, đẩy hông về sau một chút, nắm kẽ tay giữa ngón cái và ngón trỏ.

Lông mày Hàn Tiểu Thanh nhướn lên: “Võ công đánh người không phải là dùng nắm nắm sao? Một quyền đâm địch nhân bay đi, thể mới đẹp, sao còn kiêm cả ném vịn, cầm nắm?”

“Ném vịn cầm nắm là những chiêu thực dụng nhất, dùng quyền đánh người cần có võ công thâm hậu mới làm được. Công lực không đủ thì phải nhờ vào lực đẩy lực chạy, nhưng đánh nhau ai cho có thời gian chạy lấy đà?” Vương Siêu giải thích.

Hắn bỗng nhảy vút lên cao, quay một vòng 360 độ, ngã xuống đất, hai chân duỗi hình chữ nhất, đoạn xoay chuyển vận lực đứng dậy.

“Đứng tấn quen rồi thì toàn thân gân, dây chằng, bắp thịt trở nên có khí lực, lúc đó cô có thể thử chiêu này. Nhảy xoay người, rơi xuống đất, cắt chữ nhất rồi bật đứng lên, thực hiện được thì xem như đã thành.”

Hàn Tiểu Thanh nghiêng đầu kêu lên: “Đây không phải là động tác biểu diễn trong thể thao võ thuật sao? Luyện thành chiêu này mà võ công xem như thành tựu, vậy cao thủ trong thiên hạ chắc rất nhiều?”

“Không nên xem thường động tác này. Bay lên xoay người phải cần có lực chân và lưng, rơi xuống cất chữ nhất thì dây chằng và cơ đùi phải rất mạnh mới làm được. Luyện được thuần thục là chứng tỏ sự hài hòa, nhanh nhạy và mạnh mẽ của cô đã rất tốt. Động tác bay lên không rơi xuống cất chữ nhất này là động tác cơ bản trong khi luyện Thái Cực Quyền...”

Ngừng một chút hần giảng tiếp: “Đây chỉ luyện sự nhanh nhạy và hài hòa, không thể dùng để đánh người. Nếu cô thực sự muốn động thủ thì phải cố gắng nhiều, còn một loạt những cách đánh như chụp tóc, nắm áo, đập lưng, dội đũng quần, bẻ ngón tay, kéo gân, đập gối, chụp đùi...rất biến hóa. Có điều động tác vừa rồi là cơ bản, luyện xong cô sẽ có như nhanh nhạy và khí lực, dây chằng và gân cơ cũng khó bị tổn thương, khi đánh nhau có thể thoải mái ra tay.”

Trong khi Vương Siêu đang dạy hai đệ tử những công phu cơ bản thì Quân khu Hương Cảng tổ chức một cuộc họp bí mật...

Dự họp có Tào Nghị, Chu Tư lệnh, Dương Chính ủy, ngoài ra còn năm sáu Đại tá. Nội dung chỉ là cuộc tỉ võ của Vương Siêu và Nguyễn Hồng Tu.

Cuộc tỉ võ này lôi kéo cả quân đội Thái Lan, một số Tướng quân Tam giác vàng, ngay cả tổng hội Hồng Môn ở hải ngoại cũng bị thu hút. Ngoài ra còn rất nhiều nhà kinh doanh trong khu vực, nhiều võ sư danh tiếng Đông Nam Á và Thiếu Lâm Tự cũng quan tâm. Thậm chí Hiệp hội Yoga Ấn Độ nơi Nguyễn Hồng Tu từng thọ giáo, cũng đánh tiếng sẽ dự khán. Trận đấu càng có sức ảnh hưởng, cấp trên của Vương Siêu càng không thể xem thường.

“Chỉ xem số tiền đặt cược vào hai người là biết ảnh hưởng của trận đấu này lớn thế nào, mọi người đều phải cẩn thận!” Một Thiếu tướng đứng dậy nói: “Còn nữa, ngoài Vương Siêu chúng ta phải bồi dưỡng nhiều nhân tài khác. Tôi đã thu hút Giang Hải tham gia vào Tổ chức. Giống như Vương Siêu, đây sẽ là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, một đầu mối ở các quốc gia có người Hoa. Tuy võ công Giang Hải không cao lắm nhưng sức ảnh hưởng mạnh, điều chúng ta cần là sức ảnh hưởng...”

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã sắp hết hai tháng. Còn ba ngày đến cuộc tỉ võ, Hoắc Khải Vân gọi điện mời Vương Siêu đến Hương Cảng

“Hôm nay chúng ta khởi hành!” Vương Siêu nói với Hoắc Linh Nhi.

(1) Đoàn Hương Sơn: Honolulu thuộc Hawaii, Hoa Kỳ

163. Chương 163: Khí Thế Như Mặt Trời Giữa Hạ

Vương Siêu cùng Hoắc Linh Nhi, Hàn Tiểu Thanh, Lâm Nhã Nam còn có Đại Thạch Đầu, Lang Đầu, Phủ Đầu và Triệu Tinh Long, một đoàn người đáp máy bay xuống Hương Cảng. Hoắc Khải Vân đích thân ra đón, đoàn xe sang trọng chạy đến trước tòa nhà lộng lẫy trong ngõ Tiền Thủy dừng lại.

Ngõ Tiền thủy là một trong những khu nhà giàu nổi tiếng Hương Cảng, vị trí gần biển, phong thủy rất tốt. Mười đại phú hộ Hương Cảng đều có nhà ở đây, dinh thự Hoắc gia chiếm diện tích rất lớn, kiến trúc điển nhã đơn giản theo phong cách thành trì trung đại châu Âu, pha chút không khí của sơn trang cổ đại.

Lúc này đã đến đông, gần sang năm mới, khắp nơi đều nhộn nhịp không khí vui tươi, ngay cả ngôi nhà hoành tráng của họ Hoắc cũng không ngoại lệ. Trên con đường râm mát dẫn vào nhà, khắp nơi treo đèn lồng đỏ, lối đi quét dọn sạch sẽ gợi cảm giác an hòa, tĩnh tại.

“Lần tỉ võ này của anh, các nhân sĩ nổi tiếng trong làng võ thuật và thể thao đều đã biết tin. Hôm nay mời anh đến, một là để tẩy trần, hai là cùng gặp một số người...” Hoắc Khải Vân vừa hỏi thăm tình hình học tập của hai cô gái, vừa giải thích với Vương Siêu.

“Mọi người chu đáo quá!” Khi xe của họ dừng bên cửa lớn dinh thự, Vương Siêu phát hiện bãi đỗ xe đã có rất nhiều xe sang trọng, vậy là những nhân sĩ nổi tiếng mà Hoắc Khải Vân nói đều đã đến.

Cuộc đấu do nhà họ Hoắc sắp xếp này được quan tâm rộng rãi, có sức ảnh hưởng lớn, là lần tỉ võ lớn nhất của Vương Siêu từ trước đến nay. Đến Hương Cảng phải thù tiếp những buổi gặp gỡ lớn cũng là điều đương nhiên.

Thực ra, tuy Vương Siêu giờ mới đến nơi nhưng cách đây hơn mười ngày, Lâm Nhã Nam đã phái một bộ sậu gồm luật sư, tài vụ... đi trước, cùng những người phía Nguyễn Hồng Tu làm mọi hợp đồng thủ tục.

Bậc đại võ sư đẳng đàn tỉ đấu, không có tiền là không thể được! Vương Siêu và Nguyễn Hồng Tu mỗi bên cùng bỏ ra một trăm triệu, con số bằng lần tỉ võ với Trương Uy, nhưng không phải nhân dân tệ, cũng không phải đô-la Hương Cảng hay Mỹ kim, mà là đồng euro.

Cũng tức là, lần tỉ võ này mỗi bên đầu tư khoảng một tỉ nhân dân tệ. (xạo quá)

Tập đoàn Thiên Tinh của Vương Siêu cộng thêm Võ quán, tuy phát triển mạnh mẽ nhưng rút ra một tỉ để đặt cược là hầu như không thể. May mà khoản tiền này Vương Siêu chỉ cần bỏ một phần mười, một phần quan trọng là của Liêu Tuấn Hoa, một phần do Trần Ngải Dương đầu tư, còn lại là của nhà họ Hoắc, Hàn Tiểu Thanh và những đại công tử tiểu thư từng xem màn biểu diễn tránh đạn của Vương Siêu tại Bắc Kinh đóng góp. Còn có một phần là của phía tổ chức, khoảng một trăm triệu Nhân dân tệ.

Những người biết rõ công phu của Vương Siêu như Liêu Tuấn Hoa, rõ ràng muốn đầu tư kiếm lời lớn, cả các chỉ huy như Tào Nghị cũng không bỏ lỡ cơ hội này. Cuộc tỉ võ của Vương Siêu thực sự là dịp giúp các quan viên kiếm tiền. Đầu tư nếu thắng sẽ được gấp đôi, thu nhập lại quang minh chính đại, trong sạch không gì bằng.

Nguồn vốn của Nguyễn Hồng Tu, Vương Siêu cũng biết khá rõ. Một khoản lớn của của Thôi Trường Bạch, còn có quân đội Thái Lan, các tay cờ bạc lớn vùng Tam giác vàng, Thanh Đảo, ngoài ra còn một số của Nhật Bản và Tổng hội Yoga Ấn Độ.

Ngoài tiền cược chính thức trong tài khoản ra, còn có một số tay cờ bạc bên ngoài cũng bỏ vốn, tỉ lệ ăn thua là 1:1.

Nghĩa là đa số đều cho rằng khả năng thắng của Vương Siêu và Nguyễn Hồng Tu là ngang nhau, thức lực lần tỉ võ này đồng đều.

Dù sao, hiện giờ Vương Siêu không hề còn là một tiểu tướng vô danh. Tiếng tăm hần đã nổi như cồn, được công nhận là Đại sư khai tông lập phái.

Người làm chứng lần này cũng không hề tầm thường. Theo Vương Siêu biết có sáu vị, cả Đại võ sư đệ nhất cao thủ Nhật Bản, giáo quan Hoàng gia Y Hạ Nguyên cũng có mặt, ngoài ra còn có Thôi Trường Bạch “Thiết Quyền Hoa Lang”, Đại sư của giới võ thuật thế giới.

Còn có đại sư Tiết Liên Tín của Hình Ý Môn Đài Loan, Chu Hồng Trí đại sư Hồng Môn Hoa Kỳ, và Trần Ngải Dương, cuối cùng chính là đại sư Vĩnh Tín phương trượng Thiếu Lâm Tự.

Ngoài ra Vương Siêu biết, Hoắc gia còn bố trí một số người làm chứng khác. Vì những vị trên đều là những nhân vật tiêu biểu trong giới võ thuật nên cần có một số nhân sĩ nổi tiếng bên ngoài, bởi lần tỉ võ này số nhà giàu ở một dải Hương Cảng, Áo Môn, Đài Loan, Đông Nam Á... tài trợ hầu như không ít.

Sau khi xuống xe, mọi người vào cửa lớn, quả nhiên trong sảnh không khí rất sôi nổi, rõ ràng đang mở một bữa tiệc. Vương Siêu vừa vào liền nhìn thấy Trần Ngải Dương đang trò chuyện cùng một lão nhân râu tóc bạc trắng, ngồi trên ghế Thái sư vàng nhạt, bên cạnh có một người trung niên đứng cùng vài chàng trai cô gái chắc chưa quá hai mươi.

Vương Siêu nhận ngay ra nhân vật làm chứng trong trận đấu với Trương Uy, chính là Tiết Liên Tín trưởng môn Hình Ý Đài Loan, người đàn ông trung niên và các cô cậu nam nữ bên cạnh hẳn đệ tử đệ tôn của ông ta.

Vương Siêu bước vào, tiếng xôn xao trong sảnh đều im bặt.

“Vị này là hội trưởng hội thể thao võ thuật Hương Cảng La tiên sinh.” Hoắc Khải Vân trong vai chủ tiệc giới thiệu: “Vị này là Chủ tịch tập đoàn Dụ Hưng, Mã Hồng Tuấn sư phụ...”

Mã Hồng Tuấn người to béo, mặt vuông tai to, cao khoảng 1m7, đầu trọc, không râu, mắt sáng, dáng vẻ nhanh nhẹn. Có điều trông ông ta không có vẻ võ sư mà giống những người buôn bán hơn.

Nhưng Vương Siêu khẳng định, võ công Mã Hồng Tuấn này tuyệt đối không thể xem thường. Chỉ từ khí chất giọng nói, hẳn thấy rõ thân thủ của ông ta tuyệt đối cao hơn vị ca ca Mã Hóa Tuấn ở Quốc An rất nhiều.

Bàn tay Mã Hồng Tuấn trơn mềm, hơi có mùi thuốc nước, da vẫn mịn màng, ngón tay hơi xanh, đó là công phu nội ngoại kiêm tu, còn gan thịt trong chân ông ta săn lại, chứng tỏ là một cao thủ công phu thâm hậu.

“Thiết Thủ Đồng Cước, danh hiệu này xem ra không phải khoa trương!”

Vương Siêu khi ở Bắc Kinh tỉ võ với Mã Hoa Tuấn đã ném đối thủ lên trần nhà. Mã Hồng Tuấn là em trai và cũng là truyền nhân của võ thuật Mã gia, đương nhiên có chút đối địch với hắn. Những câu đối thoại không đậm không nhạt của họ chứng tỏ rõ điều đó.

Mã Hồng Tuấn, Mã Hóa Tuấn, hai huynh đệ một là đại phú có tiếng ở Hương Cảng, một là thủ trưởng Quốc An, có thể nói đều dựa vào thân thủ cao cường của bản thân mà lập nên sự nghiệp. Họ là những nhà võ thuật tinh thông các loại võ thuật, binh khí và ám khí.

“Người này trẻ tuổi, võ công lại cao, nếu tỉ thí ta cũng chỉ chắc thắng được hai ba phần thắng, chẳng trách đã đánh khắp Bắc Kinh, xưng danh Vương vô địch. Cả Chu Bính Lâm cao thủ thập niên bảy tám mươi, nổi danh “Tiểu vũ thần” còn phải bại trong tay hắn!” Chỉ trong thời gian vài câu nói, lúc Vương Siêu nhìn qua Mã Hồng Tuấn, vị Thiết Thủ Đồng Cước cũng đã đánh giá hắn xong. Cảm thấy mình không có cơ thắng, Mã Hồng Tuấn liền bỏ ngay ý nghĩ đòi lại sĩ diện cho ca ca.

Nói vài câu xã giao, Mã Hồng Tuấn đi qua chỗ khác.

“Tiết tiên bối. Mục tổng, Đới sư phụ? Vị tiên bối này chắc là Chu tiên bối?” Khi Vương Siêu và Mã Hồng Tuấn chào nhau, trên chiếc ghế bên cạnh Tiết Liên Tín có một vị mặc áo dài đen, chống cây gậy đầu rồng.

Người này không râu, mặt trắng trẻo, không hề thấy nhưng nốt chàm của người già, có điều khoé mắt xẹp li và mi mắt hơi lồi lên, chứng tỏ tuổi tác đã xế chiều.

Cây gậy đầu rồng của ông ta màu đỏ tươi, rõ ràng không phải là gỗ. Khi chống xuống đất phát ra tiếng keng keng, hẳn là được làm bằng thép tốt.

Bên hai ông già này có rất nhiều người đứng, cả những nhân vật thân phận hiển hách như Đới Quân và Liêu Tuấn Hoa cũng không dám ngồi, người ngồi chỉ có một, Trần Ngải Dương.

Vương Siêu dễ dàng đoán ra, vị chống gậy đầu rồng kia chính là Chu Hồng Trí.

“Vương sư phụ, để hai ông già chúng tôi hỏi thăm anh cái nào!” Tiết Liên Tín thấy Vương Siêu đến liền cao giọng nói với nam nhân trung niên bên cạnh: “Hiếu Hoảng, lấy cho Vương sư phụ một chiếc ghế!”

Tạ Hiếu Hoảng, đại đệ tử của Tiết Liên Tín, trong giới võ thuật Đài Loan cũng rất có danh tiếng, hiện là Quán trưởng Quốc Thuật Quán thuộc Tượng Hình Quyền của Đài Loan, danh vọng chỉ sau sư phụ của ông ta.

Hai đại cao thủ Quốc Thuật đương thời của Đài Loan, một là Lưu Gia Tuấn, quyền sư trẻ tuổi có biệt danh “Tiểu Tiên Viên”, người kia chính là Tạ Hiếu Hoảng, biệt danh “Sư Hổ Quyền Vương”.

Thực ra cả hai đều là đại võ sư ngang danh với Trần Ngải Dương và Mã Hồng Tuấn, nhưng vì có mặt Tiết Liên Tín nên Tạ Hiếu Hoảng không thể ngồi, đó là phép tắc từ xưa.

Có điều làm thế Tạ Hiểu Hoàng cũng không quá thiệt thòi, bởi khi tin truyền đi ông ta sẽ được tiếng, vị sư phụ này tôn trọng thầy dạy. Ngược lại nếu ngồi, họ Tạ thậm chí còn bị đánh giá nhân phẩm không tốt, danh phận sư đồ là điều kỳ diệu như thế.

Trần Ngải Dương võ công đã nhập hóa, là truyền nhân chính tông của Lý phái Thái Cực, Điều Ngự Kinh Môn của Võ Đang, được Tiết Liên Tín thừa nhận có tư cách ngồi trước mặt ông ta. Giờ Tiết lão gia lại gọi đại đệ tử của mình mang ghế, rõ ràng cũng thừa nhận Vương Siêu có tư cách ngồi ngang hàng.

Một chàng trai đứng cạnh Tạ Hiểu Hoàng nghe lời liền nhanh chóng mang đến một chiếc thái sư ỷ khác cho Vương Siêu.

“Gia Tuấn, anh cũng lại đây ngồi, chúng ta cùng diễn một chút cho vui vẻ!” Tiết Liên Tín nói với một thanh niên đang ngồi trên một chiếc sofa cách đó không xa.

Chàng trai cười nhăn nhó: “Trước mặt lão tiền bối văn bối đâu dám ngồi, cũng là bất đắc dĩ thôi vậy!”

Thanh niên này chính là Lưu Gia Tuấn, một trong hai đại cao thủ Quốc Thuật của Đài Loan hiện nay. Lưu Gia Tuấn người dong dỏng cao, ngón tay dài hữu lực, mũi cao vai rộng, diện mạo rất khôi ngô. Những võ sư có mặt ở đây, nhìn bề ngoài thì anh ta là đẹp đẽ phong độ nhất.

“Đám võ sư này, quy củ cũng ghê quá!” Hàn Tiểu Thanh nhìn Hoắc Linh Nhi đang cung kính đứng sau Vương Siêu, lại nhìn Liêu Tuấn Hoa cũng đang đứng, thầm nghĩ trong lòng.

Cô ta biết Liêu Tuấn Hoa là nhân vật nổi tiếng. Nhìn bộ dạng mấy người, tuy trong lòng rất không muốn đứng phía sau kiểu dần dần như vậy nhưng Hàn Tiểu Thanh cũng không dám làm loạn, bèn khẽ chuyển đến ngồi trên sofa bên cạnh Lưu Gia Tuấn.

Sau khi trò chuyện chào hỏi, chủ khách lại tự tụ tập thành từng nhóm.

“Nhã Nam, Tinh Long, hai người đến chào hỏi Hiểu Tuyết đi!”, “Linh Nhi, cô cũng đi đi!” Vương Siêu nói với Hoắc Linh Nhi phía sau.

“Đệ tử thích nghe sư phụ và hai vị lão tiền bối nói chuyện võ học hơn!” Hoắc Linh Nhi cười nhẹ nhàng.

“Quyền sợ người trẻ tuổi mạnh mẽ. Cũng giống như tạo dựng sự nghiệp, tuổi trẻ là thời gian tốt nhất. Ba năm trước tôi xem anh cùng Trương Uy tỉ võ, quyền thuật đã rất tinh thâm, ba năm sau quả nhiên thân thủ anh đã lên đến cực điểm. Đây vốn là việc đúng lẽ, có điều ngay cả Chu Bính Lâm cũng bị anh phế mất một tay, thật không thể tưởng tượng... Vương sư phụ, võ công của anh đã có tư cách khai tông lập phái, truyền thừa Quốc Thuật rồi.” Tiết Liên Tín nói với Vương Siêu, chính thức thừa nhận địa vị tôn sư của hắn.

“Tôn Môn Thái Cực của Chu Bính Lâm xuất thần nhập hóa, thập niên bảy tám mươi có cao thủ nào không xem ông ta là kinh địch? Nghe nói lần đó tìm đến chỗ ông khiêu chiến, đấu với hơn ba mươi đệ tử giỏi nhất, cuối cùng hao tổn nhiều khí lực mới cùng đại đệ tử này của ông giao đấu, sau đó là thoái ẩn. Lần này nếu anh cùng ông ta động thủ, có mấy phần chắc thắng?” Chu Hồng Trí xoa chiếc gậy đầu rồng, hỏi Tiết Liên Tín.

“Năm phần thôi! Có điều khi đó anh ta còn trẻ, võ công đang ở đỉnh cao, mà cách đánh của Tôn Môn Thái Cực rất tinh xảo, công lực của tôi tuy thuần hơn nhưng cũng không nói trước được!” Tiết Liên Tín cười khà khà.

Wương Siêu lúc này mới biết, nguyên nhân thực sự khiến hai đại võ sư Chu, Tiết thừa nhận mình ngang hàng chính là do hắn đã đánh bại Chu Bính Lâm.

Chu Bính Lâm khi còn trẻ có biệt danh “Tiểu Vũ Thần”, có thể thấy võ công thực sự tinh diệu vô song. Lần đó khiêu chiến với Tiết Liên Tín, một mình ông ta tìm đến xa luân chiến với hơn ba mươi đệ tử nổi tiếng của võ quán họ Tiết, cuối cùng mới đấu với Tạ Hiểu Hoàng, cảm thấy cho dù có thắng cũng không còn sức lực tranh hơn thua cùng Tiết Liên Tín nên ung dung bỏ đi.

Wương Siêu từ khi ra đời đã trải qua nhiều trận lớn, nhưng lớn nhất chính là đấu với Chu Bính Lâm trong Di Hòa Viên. Một trận đấu tình cờ, lại là trận đấu chính thức xác lập vị trí tôn sư của hắn, khiến cho những bậc đại sư lão tiền bối không thể không thừa nhận.

Những quan hệ nhân tình thế thái trong đó, thật quá rắc rối.

Khi nhà họ Hoắc mở tiệc tẩy trần cho Vương Siêu, trong một căn nhà đồ sộ khác của Hương Cảng cũng diễn ra một buổi tiệc ra mắt. Nhân vật chính là Nguyễn Hồng Tu, người sắp tỉ võ với Vương Siêu.

Vết sẹo dữ dằn trên mặt Nguyễn Hồng Tu đã mờ đi khá nhiều, chỉ còn lại một dải nhạt mảnh, da dẻ cũng sáng láng, khí chất như có một sự biến hóa kinh thiên động địa.

Nếu nói Nguyễn Hồng Tu trước đây là một lưỡi dao đã rút ra khỏi vỏ thì giờ đây gã lại như lưỡi dao còn ẩn náu trong vỏ, sát khí thu vào trong nên càng đáng sợ.

Nguyễn Hồng Tu vốn là cao thủ Thái Quyền Yoga, Thái Quyền chí cương như Bát Cực, Yoga lại dương sinh luyện gân cốt, thuộc về chí nhu. Cao thủ Yoga, gân cốt bắp thịt thân thể đều rất dẻo dai, có người còn dùng lưỡi liếm ra sau mông mình được.

Nguyễn Hồng Tu cũng đã tập Yoga đến trình độ như vậy. Thái Quyền kết hợp cùng Yoga, vừa tiêu trừ những tác hại do luyện võ quá sức tạo ra, vừa dưỡng sinh ích thọ, nâng cao sức chiến đấu.

Vốn là một đại cao thủ thông hiểu quyền lý nên chỉ trong vùn vụt hai tháng, dưới sự chỉ dẫn của Chu Bính Lâm, Nguyễn Hồng Tu đã đột phá được lớp cuối cùng, võ công tiến vào Hóa lực.

Chân truyền của Tôn Môn Thái Cực có bí quyết độc đáo. Tuy nói bất kể là võ công gì, nếu là bí truyền thì với một người ngoại phái, dù là cao thủ cũng không thể một bước lên trời, nhưng đối với cao thủ xuất thần nhập hóa thì đó chính là chân ngôn phá trừ mê chướng.

Năm ấy Vương Siêu cùng Trương Uy tỉ võ, do khổ luyện chuẩn bị mà công phu đột phá, Nguyễn Hồng Tu vừa rồi cũng vậy.

Chu Bính Lâm tuy biết rõ Thôi Trường Bạch muốn có võ công bí truyền của mình, vì thế mà mấy chục năm đều đặn cấp cho ông ta một khoản lương hậu hĩnh, có điều như vậy mà ông ta vẫn chưa chịu truyền dạy. Chuyện dây võ cho Nguyễn Hồng Tu cũng chỉ là bất đắc dĩ. Nhân lực Chu Bính Lâm cao minh nhường nào, đã sớm nhìn ra thân thủ Nguyễn Hồng Tu tuy cao cường, nhưng cùng Vương Siêu giao đấu chắc chắn thắng ít bại nhiều. Có điều bất kể thế nào, khi Nguyễn Hồng Tu và Thôi Trường Bạch đã có lời muốn đòi lại công bằng cho mình, Chu Bính Lâm cũng không thể trơ mắt ra nhìn họ Nguyễn bị Vương Siêu đánh chết.

“Nguyễn sư phụ, tỉ võ lần này không những là vì ân oán tiếng tăm, mà có thể nói cũng là cuộc giao tranh giữa Thái Quyền và Quốc Thuật, chúc anh mã đáo thành công!” Một nam nhân thấp đen, tóc màu vàng nâu, trên người đầy sát khí, nâng cốc hướng về Nguyễn Hồng Tu.

“Tướng quân yên tâm, ngày kia tôi nhất định sẽ đánh chết hắn!” Nguyễn Hồng Tu cười ngạo mạn, đoạn quay đầu nhìn người đàn ông cao lớn mặc kimono ngồi trên sa lông: “Y Hạ sư phụ, theo sư phụ thì thế nào?”

“5:5 thôi, thắng bại còn chưa biết!” Người đàn ông này chính là đệ nhất cao thủ Nhật Bản, giáo quan Hoàng gia Y Hạ Nguyên.

Ông ta đến Hương Cảng lần này, một phần do được mời tới làm chứng, một phần muốn xem Vương Siêu lợi hại đến đâu. Cách đây ít lâu Vương Siêu đã đánh chết đệ tử của ông ta là Diệp Huyền, hơ nữa lần này ở Nhật Bản cũng có không ít bang hội muốn đầu tư vào Nguyễn Hồng Tu.

Thôi Trường Bạch có quan hệ khá mật thiết với giới võ thuật Nhật Bản. Hàn Quốc và Nhật Bản thường xuyên qua lại, không những về võ thuật mà còn cả về kinh tế.

“Nguyễn sư phụ, Yoga của anh đã đạt đến mức Áo nghĩa chân chính. Lần này tỉ võ nhất định phải dốc toàn lực, không được để chúng tôi thất vọng. Tôi từ New Dheli đặc biệt đến đây là hỗ trợ anh đó!” Một người Ấn Độ đầu quấn khăn trắng, bước lại nói với Nguyễn Hồng Tu.

Người này là Sinkhaji, Hội trưởng Tổng hội Yoga Ấn Độ, tiền đầu tư của Nguyễn Hồng Tu phần lớn là của ông ta.

Thôi Trường Bạch ngồi đối diện với Y Hạ Nguyên, tay cầm quạt xếp, ung dung mỉm cười, tỏ ra rất tin tưởng Nguyễn Hồng Tu.

Chu Bính Lâm không có mặt. Võ công ông ta đã bị phế quá nửa, trong khi lần tỉ võ này có rất nhiều người nổi tiếng trong giới võ thuật, trong đó không ít có oan thù với ông ta, vì thế tránh đi là tốt nhất.

Sức lan tỏa của cuộc tỉ võ này lớn như vậy, kinh động đến nhân vật, một nửa do nhà họ Hoắc cổ động, một phần lớn do quan hệ của Thôi Trường Bạch kéo tới, Liêu Tuấn Hoa và Hàn Tiểu Thanh cũng có chút ít công lao. Huống hồ, thế lực phía sau Nguyễn Hồng Tu cũng không nhỏ.

Nhân vật nào cũng có danh phận hiển hách, cùng tụ hợp lại xem một trận đấu, dĩ nhiên sẽ gây ra sức ảnh hưởng lớn.

Cả hai bên đều đến Hương Cảng trừ bị kế hoạch, cuối cùng ba ngày cũng trôi qua.

Cuộc tỉ võ đã đến.

Hôm nay, khí trời âm u, trong những lớp mây đen có pha màu hồng sậm, gió lạnh thổi mạnh. Sân vận động lớn đầy kín người, không khí vô cùng náo nhiệt.

Sân vận động này do chính quyền Hương Cảng cung cấp. Từ sáng sớm cảnh sát đã phong tỏa, nghiêm cấm không cho bất cứ người nào vào trong, cả giới truyền thông cũng không ngoại lệ.

Cuộc tỉ võ giữa Vương Siêu và Nguyễn Hồng Tu tuy ảnh hưởng lớn nhưng là chuyện của lớp thượng lưu, người bình dân không được biết tới.

Sân vận động được sắp xếp cẩn thận, khán đài, ghế chủ tịch và sàn đấu ở giữa ngay ngắn lớp lang, bảo an vòng trong, quân nhân duy trì trật tự vòng ngoài. Có điều sàn đấu không dựng lồi đài, hoàn toàn ra tay tự do không có trọng tài, vì trận đấu này không hạn chế sống chết.

Tiết Liên Tín, Chu Hồng Trí, Y Hạ Nguyên, Thôi Trường Bạch, Trần Ngải Dương và một nhà sư to béo, chính là Phương trưởng Vĩnh Tín của Thiếu Lâm. Ngoài sáu người này còn có huynh trưởng nhà họ Hoắc cũng ngồi ở vị trí người làm chứng trên dãy ghế chủ tịch, gia tộc họ Hà trù cổ bạc Áo Môn cũng phái người quản lý đến.

Trên khán đài toàn là những võ sư danh tiếng và tầng lớp quý tộc. Vương Siêu thậm chí còn nhìn thấy một số giáo quan hẳn từng giao đấu ở Ý Quyền Quán Bắc Kinh, thậm chí còn có ba công tử của Tập đoàn Úc Khoa là Triệu Quân, Vương Tiểu Lô, Ngô Đình cũng đến.

Tào Nghị, Chu tư lệnh và Dương chính ủy ngồi với nhau một góc, vài người lạ mặt rõ ràng có khí chất của tướng quân nhưng mặc đồ thường phục. Rõ ràng là các lãnh đạo trong Tổ chức của Vương Siêu.

“Thiết Trảo Phi Long” Lưu Dị cũng đến, ngồi cùng Lâm Nhã Nam.

Nhiều cao thủ nổi tiếng khác cũng có mặt, còn đưa một hai đệ tử tâm đắc đến để học tập. Đối với đệ tử y bát của những cao thủ này, được tận mắt xem trận đấu sắp tới là điều vô cùng ích lợi.

Ngoài những gương mặt Vương Siêu quen biết, còn có một số đạo gia trong giới võ thuật Nhật Bản và Hàn Quốc, thậm chí còn nhìn thấy cả Liễu Sinh Tình Tử. Cha của Liễu Sinh Tình Tử là Liễu Sinh Thủy Minh lại không thấy đến.

Lần ở Singapore, Liễu Sinh Thủy Minh bị Trình Sơn Minh đá vỡ đầu, dở sống dở chết, tiếng tăm từ đó sụt thảm hại, không còn thể diện xuất hiện tại những trận đấu như thế này.

Vương Siêu cũng hiểu rõ, rất nhiều võ sư Nhật Bản có ác cảm với mình. Cũng chẳng còn cách nào, ai bảo hắn đầu tiên dùng Ưng Trảo ép người của Hoàng cung đến tiểu tiện ra máu, sau đó còn đánh chết thiên niên thiên tài Diệp Huyền, võ lâm Nhật Bản không coi hắn là kẻ thù mới lạ.

Nguyễn Hồng Tu đứng giữa sàn đấu, tay và đầu quấn vải gai, thân trên để trần, mặc một chiếc khố ngắn, hình tượng tiêu biểu của những đấu thủ Thái Quyền.

Vương Siêu chỉ mặc một chiếc áo dài trắng. Hai người đứng lên thông qua Hợp đồng sinh tử, đây là trình tự phải có ở những cuộc đấu kiểu này.

Hai người cùng ra giữa sân, cách nhau ba bốn mét, không khí cả sân vận động bỗng lắng xuống nặng nề, mọi tiếng động đều biến mất, nghe được cả tiếng kim rơi.

“Người là Vương Siêu, kẻ đánh trọng thương Chu lão gia?” Nguyễn Hồng Tu nhìn Vương Siêu toàn thân ung dung, hai tay buông thõng, gân cốt cánh tay ẩn hiện đầy sinh lực.

Vương Siêu không trả lời, hai mắt nhìn chăm chú vào mắt đối phương, gân xanh trên ngón tay nổi lên, từ từ lan đều ra các phía, chuyển thành màu xanh đen.

“Tỉ thí bắt đầu!” Trên đài chủ tịch, tiếng người làm chứng vang lên. Âm thanh vừa truyền đi, hai người như cùng lúc sáp lại gần nhau.

Nguyễn Hồng Tu hóa thân thành con dã thú bộc phát, chạy liền hai bước đã bổ đến trước mặt Vương Siêu, hai cánh tay hướng ra ngoài che mặt và trước ngực, vừa ôm ghì vừa hất mạnh gối phải, tông vào hạ bả đối thủ.

Chiêu Đê tất ngạnh này, đầu gối như một chiếc khiên sắt văng mạnh về phía trước. Vang lên tiếng xé gió, áo Vương Siêu lập tức bay phần phật, tưởng như cuồng phong từ khủy tay Nguyễn Hồng Tu sắp thổi cả người hắn bay bắn đi.

Thái Quyền thiết tất tấn công, mãnh liệt đến mức này!

Trước cách đánh hung bạo đó, Vương Siêu sắc mặt vẫn không chút biến đổi, thân hơi cong lại, cánh tay thả xuống, đội một quyền trên gối Nguyễn Hồng Tu.

Rầm! Xương cốt va chạm, âm thanh như vật nặng rơi xuống nước. Đầu gối chỗ nắm đấm choảng vào, mồ hôi liền túa ra.

Chiêu này cả hai đều dùng ám kinh. Trong phim “Tiểu Long Truyền Kỳ” có một cảnh, Lý Tiểu Long đánh một chưởng vào ngực địch nhân, mồ hôi liền ứa ra, có thể tưởng tượng đó là cảnh diễn hình khi phát ám kinh.

Chiêu Thiết Thuần Tất của Nguyễn Hồng Tu bị Vương Siêu dùng “Tiến Bộ Tài Chùy” đối lại. Thân hình hắn sau đó liền rung lên, chùy biến thành trảo, một chiêu Ứng Xúc Cầm Nã lật tay chụp xuống, bấu vào phần gân thịt mặt sau khớp gối đối phương.

Tấn công bằng tay không, bất luận là chùy, pháo hay tiễn, nếu thi triển liên tục tự nhiên sẽ mang thế cầm nã. Trong chùy có cầm, trong cầm có móc, liền theo là xé, đó mới là cách đánh thượng thừa.

Nguyễn Hồng Tu chỉ cảm thấy khí lạnh ở khớp gối, gân thịt nẩy bật lên, biết đã bị trảo của đối phương uy hiếp. Một thế Ứng Xúc này nếu móc trúng, cho dù gân cốt cứng đến đâu cũng bị xé nát.

Tâm thần rung động, cơ gân ở chân căng lên, cả cẳng chân dưới gối Nguyễn Hồng Tu như chiếc đao lò xo bắn ra, lăm lăm nhắm đến ngực Vương Siêu.

Chân hắn vô cùng mềm dẻo, hệt chiếc roi dây, mềm ra thì cả xương cũng mềm, cứng lên thì rắn tựa sắt thép.

Bàn tay còn lại của Vương Siêu tức khắc duỗi ra, đưa ngang chống đỡ, một chiêu “Đài Lương Thương Ốc” cứng rắn. Với tư thế này, nắm tay hắn lại biến thành Ứng Trảo, nhóm gân cơ khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ trở thành giống hệt mặt dưới bàn chân chim, lồi ra như những hạt đậu tằm bằng sắt.

Cánh tay vận hai lần, gân cơ từ bả vai đến cánh tay uốn éo như con rắn, chụp trên cẳng chân Nguyễn Hồng Tu. Cánh tay như rắn trườn, bàn tay như móng chim ưng móc chặt vào cẳng chân đối thủ.

Trong nháy mắt, móng vuốt Vương Siêu bám riết vào cơ thịt bắp chân Nguyễn Hồng Tu. Chính lúc này, cơ bắp chân gã tự nhiên thả lỏng, đoạn lại bung ra như cao su, trượt ra khỏi lực nắm của Vương Siêu.

Cùng khi đó, hai bàn tay Nguyễn Hồng Tu tự nhiên quai mạnh, toàn thân chồm về trước dè mạnh xuống, hai khủy tay giáng mạnh vào hai bên cổ Vương Siêu.

Một chiêu cầm nã không hiệu quả như mong muốn, Vương Siêu biết ngay công phu Yoga của đối phương đã quá cao thâm, có thể điều khiển bất cứ cơ bắp nào trên người.

Tiếng gió xé vào tai, thân hình Nguyễn Hồng Tu chồm lên đề xuống, hai cùi trỏ đánh vào cổ, lực chưa chạm đến gân trên cổ Vương Siêu đã nảy lên dữ dội.

Cao thủ giao chiến, chỉ cần lực của đối phương hướng tới, dù chưa trúng đích nhưng cơ thể vẫn tự nhiên có phản ứng, đó là kết quả của luyện tập thường xuyên, bị tấn công vô số lần nên sinh ra phản xạ báo trước.

Vương Siêu không dám coi thường, liền rút mạnh người lại, đầu thụt vào vai hết con rùa nghe sấm. Nguyễn Hồng Tu đang tấn công đến, mắt bỗng nhiên giật lên, cảm giác chân mình đập vào không khí chói với. Trong mắt gã, hình như Vương Siêu cả đầu và cổ đều thụt vào trong bụng.

Vương Siêu dùng Vương Bát Thỉnh Lôi tránh được song chùy, người thụt dưới gối Nguyễn Hồng Tu chẳng khác một con rùa lớn trườn trong nước, từ bên phải chuyển đến sau lưng đối phương, thân hình đột nhiên bung ra.

Hai cùi trỏ của Nguyễn Hồng Tu đánh vào không khí. Thấy Vương Siêu co người ngồi xuống tự thu thành một khối, gã liền có phản ứng, đầu gối co lên đập về trước, muốn đánh ngã Vương Siêu. Ngờ đâu Vương Siêu xoay một vòng đã ra sau lưng gã, hai người đang đối mặt biến thành lưng đối lưng.

Soạt! Nguyễn Hồng Tu thất kinh... “Không thể xem thường!” Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, chân sau gã lập tức bắn ngược lại, toan đập vào Vương Siêu. Phản ứng rất nhanh, hầu như không kịp suy nghĩ.

Rầm! Đúng lúc căng chân gã còn chưa chạm vào đối thủ, Nguyễn Hồng Tu bỗng cảm giác lưng mình như bị mai một con rùa lớn đội vào, toàn thân rung động, chân mất trụ khiến cả thân hình bay về phía trước bốn, lặn tròn một vòng mới bắn người nhóm dậy được.

Vương Siêu dùng “Vương Bát Thỉnh Lôi” rút đầu vào trong vai, ngã người xoay chuyển tránh hai cùi trỏ, dùng thân pháp “Du Hóa Hiểm” chuyển đến sau lưng Nguyễn Hồng Tu, đột nhiên bật người ra theo chiêu “Ô Quy Sái Bối”, lấy lưng tông lưng khiến Nguyễn Hồng Tu văng bắn đi.

Vì chiêu này là lưng đánh lưng nên nhanh hơn chân đối phương. Nguyễn Hồng Tu văng ra trước, thất thế rơi xuống, lặn tròn một vòng mới nhóm dậy được, mắt vừa giật lên đã thấy một bóng trắng quét qua, cả nhìn cũng không rõ Vương Siêu tấn công kiểu nào thì trước trán đã tê dại.

“Hừ!” Nguyễn Hồng Tu gầm lên phẫn nộ, hai cùi chỏ bay lên che ngang trên đầu.

Ầm! Mồ hôi lại túa ra xung quanh, vừa vặn chắn được một quyền Vương Siêu nhằm vào trán. Mắt không thấy rõ nhưng da lại cảm giác được, rõ ràng Nguyễn Hồng Tu đã đạt đến mức tinh yếu của võ công Trung Hoa. Chỉ trong vòng hai tháng, những thứ Chu Bính Lâm truyền cho thật là đáng giá!

“Thật là một chiêu Hình tuyệt tác! Năm xưa nghe bá phụ nói, Du Hóa Hiểm của Xa Nghị Trai là một chiêu tuyệt kỹ, đạt đến đỉnh cao võ thuật trước giờ chưa từng có, không ngờ hôm nay lại được mục kích tận mắt. Thật không hổ là bậc tôn sư trẻ tuổi!” Tiết Liên Tín bất giác buộc miệng khen.

Trên bục chủ tịch, Thôi Cửu Đoạn sắc mặt nặng nề trắng nhợt, Y Hạ Nguyên trông càng ưu tư hơn, nhìn đắm đắm vào Vương Siêu. Đều là những đại sư võ thuật, hai người biết cuộc giao đấu đến lúc này Vương Siêu đã chiếm thế thượng phong.

Nguyễn Hồng Tu ngụy rồi!

Trong đầu Thôi Trường Bạch bỗng vang lên lời cảnh cáo của Chu Bính Lâm: “Tiểu tử đó, không giao đấu với hắn thì không biết hắn đáng sợ đến mức nào đâu!”

Một chiêu đánh lưng vừa rồi, Nguyễn Hồng Tu tuy bị đội văng đi nhưng còn chưa bị thương, vì lực ở lưng dù sao cũng không bằng nắm đấm. Nếu là người bình thường, nhận một cú đánh như vậy đã đứt gân gãy xương, nội tạng xáo động, nhưng thân thể Nguyễn Hồng Tu mạnh hơn người thường cả chục lần, chỉ chấn động nhẹ rồi nhanh chóng phục hồi.

Có điều, tuy không thọ thương nhưng lại sa vào thế bị động, mất đi khí thế, điều này mới là nguy hiểm cho gã!

Cắn được một quyền của Vương Siêu, toàn thân Nguyễn Hồng Tu tự nhiên mềm như không xương, hai cánh tay đang cứng như sắt trở nên mềm nhũn, toàn thân thả lỏng, nương theo thế đánh của Vương Siêu thì

triển một ngón khớp trong Yoga, mỗ ngược lại đối thủ.

Ở thế hạ phong, áp sát người phản công là điều cấm kỵ trong đấu pháp nhưng Nguyễn Hồng Tu cũng là bất đắc dĩ. Đã hiểu rõ sự đáng sợ của Vương Siêu nên gã phải liều mạng chiếm lại thế thượng phong.

Có điều sao Vương Siêu có thể để đối phương vừa ý. Trong lúc Nguyễn Hồng Tu sát đến, hai mắt hấn bỗng tròng lên, bàn chân đưa cao gót chân dậm xuống đất, cả người như một quả pháo lớn nổ tung...

Mặt đất chấn động, cơ bắp và da toàn thân đều rung lên mãnh liệt.

Chiêu “Lão Hùng Đầu Phong” này còn gọi là “Hùng Kê Đầu Vũ” hay “Tiên Hạc Triển Xí”, “Hoàng Cầu Khởi Thủy”, “Lý Ngư Trá Lân” hay “Long Xà Khởi Lục”... là một sát chiêu khởi đầu trong Hình Ý. Gân cốt, da lông, khí huyết toàn thân tuần hoàn đạt đến mức phát lực lớn nhất, bất kể là “Phi Mã Đạp Yển” hay “Ngạc Ngư Tiễn Vĩ” sau đó, bàn chân xuống trước gót chân đáp sau, động cột sống, dựng Vĩ Chuy, đều hàm chứa sức mạnh này.

Lúc này Vương Siêu đã thi triển toàn bộ khí lực, một chiêu cảm nã quán lấy bàn tay Nguyễn Hồng Tu giật mạnh. Toàn thân gã liên kêu rắc lên, văng ra xa.

Rầm!

Nguyễn Hồng Tu rơi chà xuống đất như còn rùa rạch cát, nhưng gã liên nhanh chóng chồm dậy. Cú giật của Vương Siêu chỉ đủ hóa giải đòn phản kích Yoga, chưa thể làm tổn thương gân cốt họ Nguyễn.

Nếu vừa rồi Nguyễn Hồng Tu có thể thật sự áp sát đến, hai người cùng tóm lấy nhau vặn xả thì thắng thua có lẽ còn chưa chắc. Đáng tiếc là Vương Siêu hiểu rõ điều này, không để cho đối phương được như ý.

Nguyễn Hồng Tu vừa bò dậy, chưa kịp suy nghĩ da ngực đã tê lên, lại vội vòng tay làm giá đỡ, chặn được một quyền của Vương Siêu đang lao tới.

Vừa rồi gã bị giật bay đi là do rơi xuống phải vùng dậy, sức lực trong chớp mắt không phát huy đầy đủ. Nếu có thể huy động toàn lực thì Vương Siêu không thể dễ dàng quăng hấn bay đi như vậy.

Đáng tiếc, giờ đã rơi xuống thế yếu, liên tục tấn công đều bị đối phương hóa giải, khí thế Nguyễn Hồng Tu sụt giảm nghiêm trọng.

Vương Siêu dồn dập không tha, sau khi một quyền bị cản liên dậm mạnh xuống đất, nhanh chóng chuyển sang bên trái Nguyễn Hồng Tu, tung quyền như tên bắn.

Nguyễn Hồng Tu vội đá gối quét ngang, bây giờ hấn chỉ nhờ vào sự mẫn cảm của da để chống đỡ, có điều chỉ đỡ chứ không còn sức phản công. Đa số người có mặt lại không hiểu điều đó, lại cho rằng hai người đang quyền qua trở lại bất phân thắng bại.

Vương Siêu liên tục ra chiêu tận chiếm thế thượng phong, vây quanh Nguyễn Hồng Tu xoay chuyển, tấn công như vũ bão, khí lực phấn khích, khí thế nổi như cầu vồng.

Liên tục tung ra mấy chục quyền, người không hiểu cũng dần dần nhìn ra. Mỗi lần Vương Siêu tung quyền, cả cột sống cong lại, bước chân lao bắn về phía trước, tư thế vô cùng đẹp mắt.

Cả người hấn như một cánh cung lớn, cột sống làm cung, cánh tay làm mũi tên, mỗi lần tung quyền đều như khai cung xạ tiễn.

“Cùng chết đi!” Bỗng một tiếng rống to như một thót voi lớn tức giận. Dưới sự tấn công ào ạt của Vương Siêu, cuối cùng sát khí trong người Nguyễn Hồng Tu cũng đột khởi.

Lửa giận thiêu đốt, hai mắt đỏ quạch như máu, đầu lắc lư nhìn Vương Siêu chằm chằm. Không chút quan tâm đến thoi quyền đang bay tới của Vương Siêu, xương khớp toàn thân Nguyễn Hồng Tu tự động lỏng ra, toàn bộ cơ gân kéo duỗi.

Cánh tay gã như chột dài thêm cả nửa mét, nháy mắt chụp lên vai Vương Siêu.

Vương Siêu không hề biến sắc, lắc vai co lại như biến mất, toàn thân trượt đi lại biến thành con rùa lớn, lộn xuống dưới chân Nguyễn Hồng Tu rồi đột nhiên bung ra.

Cánh tay Nguyễn Hồng Tu lần nữa chụp vào khoảng không, hai cánh tay vòng tròn trước mặt như đang ôm một gốc cây tưởng tượng.

Vương Siêu chuyển mình dùng lưng đối mặt, hai tay gạt về trước nắm lấy hai bàn tay đang thu về của Nguyễn Hồng Tu, đột nhiên chuyển người bẻ cong một nửa vòng!

Hai bàn tay Nguyễn Hồng Tu bị tóm chặt, liền cố sức lên gối giải vây. Nào ngờ xương hông Vương Siêu đã loáng qua tông vào xương chậu gã... Đầu gối Nguyễn Hồng Tu tức khắc tán lực, không nhấc chân lên nổi.

Cuối cùng Vương Siêu đã hoàn toàn làm chủ tình thế. Ngay lúc đối phương bị mất lực, mắt hắn loé lên một tia nhìn thương xót nhưng tay vẫn không chút rối loạn, toàn thân nhô lên thụp xuống, cả người giống như cá sấu chụp mồi bay khỏi mặt nước, hai tay giơ cao xé thẳng lên.

Ngạc Ngư Tiễn Vĩ!

Soạt!!!

Máu tươi vọt ra, tưới đỏ cả sàn dầu...

164. Chương 164: Hồng Môn Đại Trưởng Lão

Vương Siêu uy phong lẫm liệt như thiên thần, hai tay giơ cao giật mạnh Nguyễn Hồng Tu văng lên không, phát lực vừa vặn vừa cắt. Một loạt tiếng kêu như xé vải vang lên khắp sân vận động.

Tận mắt nhìn cảnh tượng đó, tai nghe thấy âm thanh đó, tất cả mọi người đều đứng dậy, không ít kêu ré lên kinh hãi.

Hai cánh tay Nguyễn Hồng Tu từ bả vai truyền đến một cơn đau nhói tim, nhưng khí lực của gã đã bị Vương Siêu đối tấn mất không thể khởi lên được, cả người bị một chiêu “Ngạc Ngư Tiễn Vĩ” giật tung khỏi mặt đất, thân hình to lớn như cá nhảy nước bị ném lên cao quá đầu người.

Chỉ một thoáng, chỗ nối liền hai cánh tay với vai bị xé đứt, máu phun tứ tung, gân cốt lộ cả ra ngoài còn thấy cả những đầu xương trắng, thậm chí da ngực như vỏ cây bị xé toét nhiều đường, cả người nát bấy.

Thân hình không còn cánh tay rơi thẳng xuống, bị Vương Siêu bay đến bồi thêm một cước văng ra xa tám chín mét, lại một vạt mưa máu tưới đầm sàn...

“Công phu hay lắm.....”

Nguyễn Hồng Tu bỏ nhào trên mặt đất, giật lên mấy cái, đồng tử trong mắt giãn ra, chỉ nói một câu rồi lập tức tắt thở.

Gã không có công phu của Chu Bính Lâm, khi bị xé tay liền lập tức giảm nhịp tim cho máu chảy chậm lại. Huống hồ còn gặp phải cú đá sau cùng, không những hai tay bị phế mà tất cả xương cốt, cơ gân, cơ ngực đều xé rách, vết thương nặng gấp nhiều lần Chu Bính Lâm.

Nhất là khi gã rơi xuống, Vương Siêu sợ đối phương như con thú cùng đường sẽ liều mạng nên còn đá hắn văng đi. Liên tục những đòn chí tử, khi rơi xuống thì Nguyễn Hồng Tu tứ chi đã tàn phế, ngũ tạng dập nát, cho dù thần tiên hạ giới cũng không cứu được.

Từ khi bắt đầu đến kết thúc chỉ không đầy năm phút, đại sư Thái Quyền, cao thủ Yoga Nguyễn Hồng Tu đã bị Vương Siêu dùng cầm nã thủ đánh chết. Cao thủ giao đấu mỗi chiêu đều muốn lấy mạng người, đã ký vào hợp đồng sinh tử tự nhiên Vương Siêu không thể nương tay.

Đây là tử vô thuần túy dùng thực lực, không có chút may rủi nào.

Vương Siêu đánh chết Nguyễn Hồng Tu hoàn toàn nhờ vào công phu tinh thâm, sức lực hùng hậu, đấu pháp tuyệt tình hung hiểm, khí thế vừa phát thì từ đầu đến chân đều áp đảo.

Vì công phu hần vượt trên Nguyễn Hồng Tu nên vừa đấu hai chiêu, Vương Siêu đã dùng Hình Quyền chiếm thượng phong, sau đó là Bát Quái Du Thân, Băng Quyền Như Tiễn, từng chiêu tung ra như phong ba bão táp, dù Nguyễn Hồng Tu dốc toàn lực cũng không thể trụ nổi.

Trước khi giao đấu với Chu Bính, Vương Siêu đã là cao thủ Hóa kinh. Sau khi cùng Chu Bính Lâm giao đấu, tuy bị thương nhưng linh ngộ võ công của hắn lại tinh thâm thêm một bậc. Còn Nguyễn Hồng Tu lâm trận mới mài thương, thời gian hai tháng dù tiến triển nhanh cũng không thể trở thành đối thủ.

Thêm vào đó, Thái Quyền tuy đấu pháp hung bạo nhưng chiêu thức đơn điệu, chủ yếu là tấn công bằng cùi chỏ, lên gối, tung quyền, đá chân, còn lâu mới bằng Hình Quyền biến hóa tinh vi, lưng, hông, đầu, vai, bụng, mông đều có thể ra chiêu, hầu như toàn thân chỗ nào cũng là vũ khí.

Tuy nói chiêu pháp thuần chắt tốt hơn nhiều loại nhiều dạng, nhưng điều đó chỉ giới hạn ở giai đoạn sơ cấp. Khi cùng cao thủ trung cấp trở lên tỉ võ, phải có độc chiêu mới có thể thắng người.

Đáng tiếc, hôm nay Nguyễn Hồng Tu không đối diện với cao thủ bình thường mà là một đại sư phụ về Hình Ý, công phu xuất thần nhập hóa.

Thái Quyền chú trọng lực mạnh, mỗi khi đấu đều muốn lấy mạng người, nhưng lại hoàn toàn xem thường những đấu pháp thâm tàng, uy lực bộc lộ ra không lớn. Vương Siêu đầu tiên đánh bằng lưng, sau đánh bằng hông, lực tuy không bằng tay chân, không thể gây ra thương tổn nguy hiểm cho đối thủ, nhưng lại có thể làm tán lực trong chớp mắt. Sau đó đợi đúng lúc đối thủ nhất thời không khởi được lực hoặc trọng tâm không vững liền nhân cơ hội ra đòn lấy mạng, hoặc là giành lấy thể thượng phong.

Đó là uy thế trong các cuộc tỉ võ. Như cao thủ đánh cờ, chiêu nào cũng bình thường không gay gắt, nhưng đánh liên tiếp lại khiến đối phương sa lầy, không thể đối phó, tích tiểu thắng thành đại thắng.

Lần tỉ võ này, Vương Siêu từ đầu đến cuối đều từng bước lấn tới, bộc lộ toàn bộ phong độ đấu pháp của bậc tôn sư.

“Thái Quyền Nguyễn Hồng Tu mất mạng, Quán trưởng nội gia Lao Sơn, Vương Siêu giành thắng lợi!”

Đánh chết Nguyễn Hồng Tu nhưng Vương Siêu vẫn bình thản, không chút vui mừng hay kích động, bởi đây là chuyện nằm trong dự liệu của hắn. Ngay khi gửi thư thách đấu Vương Siêu đã biết kết quả này.

Những người làm chứng đi xuống kiểm tra tình trạng Nguyễn Hồng Tu, sau đó tuyên bố kết quả trận tỉ võ. Cả nhóm Tào Nghị, Chu Lương, Dương chính ủy cùng đứng lên thở phào nhẹ nhõm, nét mặt vô cùng hoan hỉ.

Vì Vương Siêu thắng lợi hay vì cuộc đấu của hắn đã giúp họ kiếm được một món tiền to?

Mấy người Hàn Tiểu Thanh thấy máu đều sợ đến thất thần, ánh mắt nhìn Vương Siêu đầy e dè kính nể. Bình thường họ thấy Vương Siêu luôn ôn hòa, rất có tu dưỡng và phong độ, nhưng khi tỉ võ hắn như biến thành Tu La dưới địa ngục, ra tay hung tàn đến không thể tưởng tượng.

Không có những cuộc đấu này, còn lâu những cậu ấm cô chiêu đó mới biết được sự đáng sợ của một võ sư thực chiến. Chẳng khác yêu quái cao tay, bình thường là hình người ngay cả yêu khí cũng không có, nhưng đến lúc cần lại biến ngay thành khát máu hung tàn.

“Tuy đã đánh giá cao thực lực của hắn nhưng không ngờ đến mức này, chẳng trách phía quân của Đại lục ủng hộ hắn như vậy!” Thôi Trường Bạch lúc đó mới tỉnh ngộ, võ công Nguyễn Hồng Tu thực sự kém đối thủ một bậc.

“Công phu Nguyễn Hồng Tu vốn đã là tuyệt đỉnh, còn tăng cường thêm Áo nghĩa và Thái Cực Tôn Môn, thế mà vẫn không thể thắng được!”

Thôi Trường Bạch vì lần tỉ võ này đã cổ động nhiều người, bản thân cũng đầu tư hẳn hai mươi triệu euro, mục đích chính là thông qua Nguyễn Hồng Tu thăm dò thực lực Vương Siêu, nắm bắt đối phương cao thấp đến đâu.

Y là người cẩn thận, từ trước đến giờ đều không đánh nếu không chắc chắn. Lần này Vương Siêu đánh chết Nguyễn Hồng Tu khiến Thôi Trường Bạch càng thêm e dè, y sẽ không dễ dàng cùng Vương Siêu tỉ thí nữa.

Y Hạ Nguyên luôn dõi theo Vương Siêu không rời, trên mặt không có chút biểu lộ nào nhưng trong mắt toát ra tia sáng kỳ lạ.

Vương Siêu chỉ cảm thấy chân lông sau lưng bỗng giật lên, liền quay người lại, ánh mắt cũng hướng thẳng vào vị cao thủ số một Nhật Bản.

Người đàn ông này tướng mạo không có gì xuất sắc nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc nhọn, như có thể nhìn thấu tim gan người khác. Khoảnh khắc Vương Siêu và ông ta nhìn nhau, rõ ràng hẳn cảm nhận được đối phương có khát vọng mãnh liệt về một trận đấu...

“Võ công người này có lẽ không thua Chu Bính Lâm, nhưng nhuệ khí tâm thái đều hơn họ Chu nhiều, tuổi cũng trẻ hơn đến mười năm, sẽ là kẻ địch mạnh của ta trong tương lai!” Trong giây lát Vương Siêu đã đánh giá thực lực của Y Hạ Nguyên.

Chu Bính Lâm khi trẻ có danh xưng là “Tiểu Vũ Thần”, cho thấy võ công thực sự đã đạt đến đỉnh điểm. Có điều sau khi thoái ẩn khắc kỷ giữ mình, thể lực tuy bảo tồn nhưng tâm thái nhuệ khí không còn như trước, có chút hủ mục và tự ngạo, do đó khi giao tranh không thể hoàn toàn phát huy được thực lực.

Lấy Chu Bính Lâm làm tham chiếu thì Y Hạ Nguyên này là một Chu Bính Lâm thời trẻ, vừa có thể lực vừa có nhuệ khí và tàn khốc, lại thêm chút giảo quyệt bên trong.

Người như thế là loại người khó đối phó nhất!

Y Hạ Nguyên thấy Vương Siêu nhìn mình lập tức nhắm mắt lại, hai tay thu vào trong tay áo kimono, đứng dậy bước lên bậc trên đôi guốc gỗ, bỏ đi.

Vương Siêu giành được thắng lợi, trách nhiệm của những người làm chứng cũng hết.

Vì trận thắng này mà hẳn lãnh không ít ánh mắt thù hận, chính là những tướng quân Thái Lan, Miến Điện đến sự khán. Những tướng lĩnh này người nào cũng gân guốc đen đúa, nét mặt dữ dằn.

Những tay quân phiệt ở Thái Lan, Miến Điện, hầu như người nào cũng gian ác giết người không chớp mắt, cần tiền không cần mạng. Trong một trăm triệu euro của Nguyễn Hồng Tu, một phần không nhỏ là của họ bỏ ra.

Tại Thái Lan, Nguyễn Hồng Tu nhiều lần biểu diễn thân pháp tránh đạn nên mấy Tướng quân kia đều xem gã là thần thánh. Lần tỉ võ này họ rất tin tưởng đặt cược vào gã, nào ngờ không nhưng không được lời mà còn mất sạch cả vốn liếng.

Tức tối chửi vài câu, ánh mắt hận học nhìn Vương Siêu rồi kéo nhau khỏi khán đài. So ra, những tập đoàn của Nhật hay Tổng hội Yoga của Ấn Độ, tuy mất tiền nhưng vẫn còn chút phong độ, không tỏ rõ ý thù hận như vậy.

Thi thể Nguyễn Hồng Tu lập tức được cho lên cáng, đưa lên xe cứu thương, có điều đó chỉ là hình thức. Chắc sẽ trực tiếp đưa đến nhà xác rồi hỏa thiêu.

Số tiền được cuộc sẽ có luật sư và kế toán lo liệu, Vương Siêu không cần bận tâm. Lần tỉ võ này tiền đặt vào rất nhiều, người mời làm chứng cũng toàn có tên tuổi, nhưng số tiền Vương Siêu thu về cũng chỉ bằng lần tỉ võ trước với Trương Uy, khoảng hai trăm triệu nhân dân tệ.

Số còn lại chia theo tỉ lệ đầu tư, Trần Ngải Dương một phần, Liêu Tuấn Hoa một phần, nhóm Hàn Tiểu Thanh một phần, nhà họ Hoắc một phần, còn có một phần của Tổ chức.

Ngày hôm sau, dinh thự sang trọng của nhà họ Hoắc lại mở một bữa tiệc, đầu tiên để chúc mừng thành công của Vương Siêu, sau là để Hoắc Linh Nhi bái sư.

Vương Siêu đã là một đại võ sư nổi tiếng, Hoắc Linh Nhi cũng là đại đệ tử đầu tiên hẳn thu nhận, tiệc bái sư rõ ràng phải tương xứng. Ngoài Tiết Liên Tín, Chu Hồng Trí, Trần Ngải Dương và khá đông người trong giới võ thuật, đương nhiên còn các bậc trưởng bối nhà họ Hoắc.

“Không cần quý, cúi người là được rồi!”

Vương Siêu ngồi trên ghế thái sư để Hoắc Linh Nhi cúi bái, đoạn cầm thanh kiếm đoạt được từ Giang Hải đưa cho cô bé làm quà ra mắt.

“Thanh kiếm này ta tay không đoạt được trong một cuộc tỉ võ. Ta cũng thích nó, có điều không dùng kiếm nên tặng cô làm quà ra mắt.”

Thanh kiếm màu sắc cổ kính, bao kiếm bằng da cá mập, thân kiếm dài hẹp, lưỡi bén nhọn, vừa nhìn đã biết là kiếm quý. Chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể đứt da, thậm chí đứt cả mạch máu gân cốt. Cao thủ kiếm thuật có nó trong tay, có thể một chọi mười dễ dàng.

Đặc biệt là mũi kiếm, nhọn như kim, điểm nhẹ cũng khoét sâu vào thịt.

Tiết Liên Tín và Chu Hồng Trí thấy thanh kiếm quay sang nhìn nhau, trong mắt ánh lên vẻ nghi hoặc.

Bữa tiệc kết thúc, Chu Hồng Trí làm như tình cờ hỏi Vương Siêu: “Người mang thanh kiếm này có phải là Truyền thừa của Võ Đang Cửu Cung Kiếm không?”

“Không sai, lúc đó anh ta cũng tự xưng là truyền thừa kiếm thuật Cửu Cung của Võ Đang.” Vương Siêu nhớ lại lời Giang Hải.

“Có phải thanh niên đó tên Giang Hải?” Chu Hồng Trí hơi chau mày.

Vương Siêu ngạc nhiên: “Sao ông biết?”

“Thanh kiếm này vốn của một người bạn già của ta, Đại trưởng lão của Hồng Môn Pháp Quốc. Giang Hải là đồ đệ của ông ta...”

165. Chương 165: Thời Gian Không Chờ Ai

“Liêu huynh đệ võ công tinh thâm, khi mới ra đời tòi cũng có đầu qua. Tâm Ý Lục Hợp của Liêu huynh đã đạt đến cốt tủy, tôi được học tập không ít. Có điều địa vị Liêu huynh nhiều vướng bận nên không thể chuyên tâm vào quyền thuật, cũng không biết phải làm sao...” Vương Siêu nhìn hai chữ trên thân kiếm, chuyển đề tài sang mối ân oán này: “Bình đến tướng đỡ, nước đến đắp đê. Từ khi ra đời tuy nhỏ tuổi nhưng tôi chưa từng sợ khiêu chiến hay tỉ võ!”

Đoạn hần kể sơ qua chuyện Giang Hải cầm kiếm đến thách đấu, hỏi: “Thanh kiếm này lai lịch thế nào? Chữ trên kiếm tôi cũng thấy lạ, không biết nó tên gì? Chu đại sư kiến văn quảng bác, xin được thỉnh giáo!”

“Hóa ra là vậy, Giang Hải học thuật không tinh thông, không thể trách người khác được!” Chu Hồng Trí gật gù rồi giải thích: “Kiếm này là truyền thừa tiêu biểu cho kiếm thuật Cửu Cung, năm xưa Quán trưởng Quốc Thuật Quán Lý Cảnh Lâm đã tìm một người thợ tài ba chuyên luyện kiếm làm ra. Chữ trên kiếm không phải tiểu triện cũng không phải đại triện, văn tự hình chim này tôi cũng không biết, chỉ biết tên thanh kiếm này là Quy Xà, có lẽ là hai chữ này chăng?”

“Quy Xà...?”

Vương Siêu vừa nghe tên đã biết, rất có phong cách của Võ Đang. Tương truyền năm xưa đạo sĩ Võ Đang ở trên núi luyện khí, quan sát rùa và rắn, tham chiếu chuyển động của hai loài vật này mà lập ra chương pháp tượng hình, kiếm pháp sát chiêu. Ngay cả Chân Vũ Đại Đế mà Võ Đang thờ phụng cũng là hình tượng kết hợp của rùa và rắn.

Chu Hồng Trí lắc lắc đầu, chiếc gậy đầu rồng gõ lạch cạch: “Dù sao mọi người cũng đều là võ sư người Hoa, oan gia nên giải không nên kết. Nếu bạn tôi và đồ đệ ông ấy đến đòi lại thể diện thì hi vọng hai bên có thể giữ hòa khí, không nên đánh đến sinh tử. Thân thủ anh rất mạnh, mong lúc đó anh hãy nương tay.”

Vương Siêu cười khổ sở: “Người luyện kiếm khi có kiếm trên tay chẳng khác rồng thêm cánh, cho dù thân thủ đôi phương giỏi hơn một bậc cũng không chắc đã thắng. Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất, mối ân oán này đã kết, chỉ sợ tôi nương tay nhưng đối thủ thì không!”

“Kiếm còn người còn kiếm mất người mất, đó là quy cũ của xã hội cũ. Giờ là thế kỷ 21 rồi, chuyện đó nói thì nói nhưng từ lâu đã không còn hiệu lực bao nhiêu. Tôi sẽ đi một chuyến, hy vọng có thể hóa giải...” Chu Hồng trí thổ dài.

Vương Siêu trầm ngâm: “Giờ tôi đã kết rất nhiều oán thù. Cuộc đấu với Nguyễn Hồng Tu, không nói người Nhật hay Ấn Độ, chỉ riêng những tướng lĩnh Miến Điện, Thái Lan cũng đã hận tôi nhiều lắm. Kẻ thù bây giờ của tôi có lẽ còn hơn cả Chu Bính Lâm khi còn trẻ. Chu Bính Lâm có thể thoái lui trước khi ba mươi tuổi, yên ổn ẩn cư hai mươi năm, chỉ sợ tôi không có phúc phận đó. Giang Hải này sau khi thua, nghe Hàn Tiểu Thanh nói hình như ra nước ngoài tham gia lính đánh thuê, rèn luyện thực chiến trên chiến trường. Người này tư chất rất tốt, võ công ngay lúc ấy cũng không thua Đoạn Quốc Siêu, có điều chưa trải qua đấu sinh tử, tôi lại tấn công dồn dập nên mới không có cơ hội rút kiếm. Nếu được rèn luyện trong chỗ sống chết đó mà không chết, võ công tiến bộ là điều tất nhiên... Còn nữa, kiếm thuật Trương Đồng cũng học ở Pháp Quốc, là một nhánh của Lý Cảnh Lâm trong Quốc Thuật Quán, không biết có liên quan gì với Giang Hải không? Kiếm pháp trường pháp Võ Đang, Long Xà Xuất Động, không biết rốt cuộc là có nghĩa gì?”

Không hiểu sao, khi nghe Chu Hồng Trí nói trong lòng Vương Siêu thấy không yên, từ Chu Bính Lâm nghĩ đến mình, từ Giang Hải nghĩ đến Hồng Môn Pháp Quốc, lại từ Pháp nghĩ đến kiếm thuật của Trương Đồng, rồi từ rùa rắn nghĩ đến quyền pháp và kiếm pháp Võ Đang...

Tiệc bái sư nhanh chóng trôi qua, Hoắc Linh Nhi chính thức vào học dưới cửa của Vương Siêu.

Lần tử võ này, tuy ác liệt nhưng Vương Siêu không phải khổ chiến mà dùng ưu thế áp đảo dễ dàng đánh chết Nguyễn Hồng Tu, danh tiếng vang cả trong và ngoài nước.

Đồng thời hắn cũng kiếm được khá nhiều tiền, cả đám Tào Nghị ai cũng chặt túi, thân phận và địa vị Vương Siêu trong Tổ chức nhờ đó được tăng lên không ít. Đã có kế hoạch sau một năm sẽ đưa hắn vào quân đội, huấn luyện bồi dưỡng các binh chủng đặc công.

Mới đó mà đã hơn 10 ngày, cũng đã đến năm mới, Vương Siêu từ Hương Cảng trở về, không đến Lao Sơn mà về thẳng nhà ở thành phố H tỉnh S.

Cha mẹ đều khỏe mạnh khiến hắn rất vui vẻ. Thời gian hắn ăn tết ở nhà, ngày nào Vương Siêu cũng đến công viên nơi lần đầu gặp Đường Tử Trần, còn đến biệt thự của Đường tử ở đó một thời gian.

Năm mới tuyết rơi nhiều, không khí rộn ràng. Công viên hầu như không đổi khác nhưng thời gian cách đã năm năm, Vương Siêu không còn tâm tình của cậu học sinh trung học năm nào nữa.

Có điều thời gian ở nhà nghỉ ngơi không phải suy nghĩ, yên ổn thanh thản rất khoan khoái. Vương Siêu dần quen với cuộc sống bình lặng. Tào Tinh Tinh cũng từ Bắc Kinh về nghỉ đông, Trương Đồng vẫn là tổng tài cho hãng mỹ phẩm Chanel, công ty Thiên Tinh vẫn càng ngày càng phát triển. Tiểu tử lơ ngơ ngày nào đã trở thành nhà doanh nghiệp lớn, tất cả đã thay đổi, có lúc tưởng như trong mơ.

Trời vừa sáng, bầu trời phủ đầy những lớp mây xám sẫm, gió lạnh thổi rất buốt, hoa tuyết như bông phủ khắp trời đất, đây là trận tuyết rơi lớn nhất trong 10 năm trở lại.

Vương Siêu đứng trên tầng hai biệt thự Đường Tử Trần, nhìn cảnh hồ Thiên Tinh bao phủ trong tuyết trắng, tâm trí trở về cảnh đi bộ vạ dậm ngày nào...

Một chiếc xe đỏ chói bỗng xuất hiện, chạy thẳng đến cổng biệt thự dừng lại, cửa xe mở, bốn cô gái xòe ô che, bước ra.

Vương Siêu chú mắt nhìn, hóa ra là Trương Đồng, sau đó là Hoắc Linh Nhi, Tào Tinh Tinh, còn cả Hàn Tiểu Thanh.

“Không ở nhà ăn tết sao?” Vương Siêu mở cổng đón khách, đoạn hỏi Hoắc Linh Nhi.

“Đệ tử ở nhà chán quá nên đến tìm sư phụ. mấy ngày nay khổ luyện những thứ sư phụ dạy, hình như có chút không ổn!” Hoắc Linh Nhi có vẻ lo lắng.

“Hi hi, ngôi nhà này đẹp quá, gạch lát nền là...” Hàn Tiểu Thanh lần đầu đến biệt thự Vương Siêu. Tuy cũng bái sư nhưng tiểu thư này vẫn còn rất ham vui, không tôn sư trọng đạo như Hoắc Linh Nhi. Có điều Vương

Siêu cũng không xét nét nhiều... đệ tử không phải ai cũng có thành tựu, cũng có người chỉ học cho biết mà thôi.

Có điều Hàn Tiểu Thanh đọc nghe nhiều, vừa nhìn nền nhà đã nhận ra đây là thứ đá rất quý hiếm từ châu Phi, vốn chỉ được dùng trong hầm cung của các Pharaon Ai Cập cổ hoặc các Quốc vương vùng Trung đông. Trong mắt cô ta tỏ ra kinh ngạc, cố giấu nhưng không được.

Vương Siêu thì không hiểu những thứ đá này có gì đẹp, mời Tào Tinh Tinh và Trương Đồng ngồi, sau đó chăm chú quan sát Hoắc Linh Nhi: “Cô thấy có vấn đề gì?”

“Hàng ngày luyện công, đệ tử cảm thấy da trên người như đóng một lớp dày, rất khó chịu. Da dày cứng hơn bình thường nhưng chạm vào lại không thấy cứng, cứ như cảm giác sai vậy...” Hoắc Linh Nhi nói ra nỗi nghi hoặc trong lòng.

“Cô sắp tiến nhập Âm kinh rồi, đó là biểu hiện của tiến bộ...” Vương Siêu không khỏi ngạc nhiên, vuốt vuốt chân mày vẻ khó tin: “Theo tôi!”

Xuyên qua hành lang kính rộng, hai người đi vào phòng luyện công phía sau. Phòng luyện công không có gì đặc biệt, trên trần treo mấy bao cát to, phía dưới bể ang nước, bên cạnh là giá bình khí, còn chiếc máng lớn đặt những quả cầu lớn bằng chì. Mấy quả Diên Hồng Cầu Vương Siêu mang đến Lao Sơn luyện công vẫn chưa đem về.

“Đây là nơi lúc trước sư phụ luyện công?” Hoắc Linh Nhi mắt ánh lên vẻ vui thích. Tại nơi này, cô có cảm giác mình bước vào thế giới võ hiệp.

Không những cô, cả Hàn Tiểu Thanh và Tào Tinh Tinh cũng cùng có cảm nghĩ như vậy, Trương Đồng lại cười như rất quen thuộc.

“Cô dùng toàn lực đánh một quyền thử xem? Nhớ dùng toàn bộ khí lực!”

“Vâng!” Hoắc Linh Nhi đứng thế tiến quyền, cánh tay đưa lên, chân bước lên trước, dùng toàn lực từ trên chém xuống.

Một tiếng kêu chói tai vang lên, bàn tay cô gãi như chém nứt không khí.

Sau cú chém tay, toàn thân Hoắc Linh Nhi chốc lát túa đầy mồ hôi, nhất là trên trán khí nóng bốc lên, đúng là đã dồn toàn lực vào một chiêu.

“Quả nhiên như vậy! Ngay cả lực tim cũng bộc phát, chỉ còn chút nữa là sẽ điều khiển được chân lông. Lúc đó thực sự cô có thể phát Âm kinh, tiến vào đền đài ảo diệu của quyền pháp!” Vương Siêu thật sự cao hứng.

Hắn nhận Hoắc Linh Nhi làm đệ tử, ban đầu là thấy gia thế cô bé hiển hách, thiên tư cũng không tồi, lại tự thân bái mình làm sư phụ. Đầu tiên Vương Siêu dạy cô một số điều căn bản cần thiết nhằm luyện gân cốt, dây chằng, cơ bắp cho vững chắc, làm nền tảng để sau này luyện những động tác khó và sát chiêu.

Theo kế hoạch của Vương Siêu, ít nhất sau một năm Hoắc Linh Nhi mới có thể chính thức tiếp xúc được sự huyền diệu của Âm kinh, không ngờ chỉ trong mười mấy ngày cô bé đã có tiến bộ thần tốc, hoàn toàn ra khỏi dự liệu của hắn.

“Phát lực vừa rồi cô có xen Không thủ đạo không? Tổng cộng cô đã luyện mấy năm Không thủ đạo? Có phải cô tự mang những thứ tôi dạy kết hợp với tâm pháp quyền thuật của Không thủ đạo không?”

Vương Siêu vừa hỏi, không khí bỗng căng thẳng như dây đàn. Tào Tinh Tinh ngó người, không ngờ người bạn cũ lại nghiêm trọng như thế, khí thế so với Tào Nghị cha cô còn lớn hơn nhiều.

“Sư phụ ...đệ tử... đệ tử...” Hoắc Linh Nhi hoang mang.

“Không phải sợ, tôi không trách cô đâu...” Vương Siêu vội thả lỏng sắc mặt.

“Khi ở Nhật học Không thủ đạo, đệ tử cũng có luyện kiếm đạo. Kiếm đạo tu tâm chủ trương phải tâm vô quái ngại mới có thể trong nháy mắt phát động toàn bộ tiềm lực, chém giết địch thủ. Sau khi luyện Trang pháp của sư phụ đệ tử cảm thấy tinh thần ngày càng tốt hơn, khí lực đầy đủ, một số động tác khó của

Không thủ đạo trước kia không thể này lại thực hiện được, mấy cơ bắp vốn cứng đờ trên người như cũng linh hoạt lên... Đệ tử đã học Không thủ đạo và kiếm đạo ba năm, ở Mỹ hai năm, ở Nhật một năm...”

“Được được... !Đáng tiếc, đáng tiếc...!” Vương Siêu bật ra mấy chữ cảm thán, mấy cô gái không ai hiểu ra sao.

Đúng là tâm thần Vương Siêu đang hết sức mâu thuẫn.

“Được” là hắn đã chọn đúng một đệ tử như ý. Cứ theo tiến bộ hiện nay của Hoắc Linh Nhi, chắc không đầy hai năm sẽ trở thành một võ thuật gia thiên tài xuất thế. “Đáng tiếc” là gia thế cô học trò này không thể trở thành y bát truyền thừa, có thể thay mặt hắn trong các trận đánh sinh tử. Muốn có đệ tử y bát, Vương Siêu phải tìm một đệ tử giỏi khác.

“Giờ cô đã gần là một cao thủ, tôi sẽ chính thức dạy võ công cho cô. Chỉ cần qua năm mới, không đầy vài tháng cô sẽ bằng Diệp Huyền lúc đó, chuyện này không phải là gì quá khó khăn!” Vương Siêu nói.

“Mới luyện ba năm, học với sư phụ vài tháng đã thành cao thủ rồi sao?” Hoắc Linh Nhi ngạc nhiên: “Cao thủ không phải là khổ luyện mười hai mươi năm mới thành ư?”

“Chỉ cần có phương pháp đúng, luyện tập chuyên tâm, có thể chỉ một năm đã thành cao thủ. Khổ luyện ba năm không có thành tích là vì tư chất không tốt, hoặc khi luyện khi không. Thời gian tốt nhất để con người có thể học thành công thứ gì đó là mười năm, nếu luyện tập đúng cách, trong mười năm nếu không lên đến cực điểm thì cũng gần vô địch. Giống như đánh cờ, không phải có câu ‘Hai mươi tuổi không thành quốc thủ, suốt đời không hi vọng gì’ sao? Cô đã học Không thủ đạo ba năm, có thành tích như hiện nay là còn chậm đó!”

“Một là không được chân truyền, hai là không thực sự chuyên tâm, ba là thiếu sự chỉ dẫn. Luyện võ ba năm năm, nhiều nhất là tám năm sẽ thành tựu, còn lại chỉ là dưỡng sinh, tùy theo cơ duyên mà làm cho võ thuật của mình tinh tấn hơn mà thôi. Con người đến 25 tuổi trong lòng phải mong thành sự nghiệp, nếu không thể nhất tâm nhất ý thì dù khổ luyện 10 năm cũng chỉ có võ công bình thường... Nói luyện càng lâu càng lợi hại, đó là tu chân thành tiên chứ không phải luyện võ. Không nên cho rằng mình còn trẻ thời gian còn dài, thực ra thời gian không chờ ai, nếu cứ trễ nãi thì cả đời cũng thể thôi...”

166. Chương 166: Bị Phục Kích

“Cũng được, cậu cứ ở đây, hằng ngày khỏi phải chạy đi chạy lại!” Vương Siêu trả lời luôn.

Tào Tinh Tinh tuy không bá sự nhưng có mối quan hệ khác, một là bạn học cũ, hai là không thể không nể mặt Tào Nghị. Lần tí võ với Nguyễn Hồng Tu, Tào Nghị thấy rõ võ công của Vương Siêu nên chính thức bảo Tào Tinh Tinh đi tìm hắn thọ giáo.

“Vậy tôi cũng ở lại đây luôn. Ngôi nhà này lớn như thế, vài chục người ở cũng không sao!” Hàn Tiểu Thanh rất hứng thú với ngôi biệt thự của Vương Siêu.

“Cũng được, cô cứ tùy ý chọn một phòng!” Vương Siêu nói rồi quay nhìn Hoắc Linh Nhi: “Có thể kết hợp Không thủ đạo và Trang pháp, nhất cử tam tiện thật không tồi! Năm xưa tôi luyện khí công cũng không được thông minh như cô hiện nay đâu. À... cô học một năm kiếm đạo ở Nhật, biểu diễn một chút tôi xem!”

Hoắc Linh Nhi vốn cho rằng mình còn trẻ, từ từ học cũng được. Nhưng nghe những lời vừa rồi của Vương Siêu lại cảm thấy thời gian gấp lắm rồi, không thể bỏ lỡ một phút nào, liền trả lời ngay: “Vâng, Kiếm đạo của đệ tử có chút ít...”

Cầm thanh kiếm Vương Siêu tặng rút ra, hai tay cầm chặt, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm nghị, mắt không chớp, vừa nắm đến kiếm, khí thể toàn thân bỗng thay đổi, sát khí tàn khốc không kém những binh lính đã trải qua rèn luyện ở chiến trường...

“Hãy!” Thanh kiếm phản chiếu ánh tuyết ngoài cửa sổ, tích tắc loé lên, toàn thân Hoắc Linh Nhi căng như dây đàn, bật cao vạch một chữ thập trong không trung...

“Anh hùng thập tự trăm pháp!”

Sau khi đáp xuống đất, Hoắc Linh Nhi không dừng lại mà nhảy tiếp lên, tay chém ra liên tục như Thái Sơn che phủ. Mỗi lần chém ra, miệng đồng thời kêu chiêu thức, ánh kiếm loang loáng, tiếng gió vù vù.

Liên tục thực hiện ba mươi hai động tác như vậy, Hoắc Linh Nhi bỗng dừng lại, hai chân đứng chéo thành hình chữ bát, kiếm chống xuống đất, rất có phong cách hào hoa của võ sĩ Nhật Bản.

“Cô thấy thế nào?” Vương Siêu quay sang hỏi Trương Đồng.

Trương Đồng vờ vờ mấy sợi tóc rũ trước trán, khẽ lắc đầu: “Khí thế rất mạnh nhưng chỉ hù được người bình thường!”

“Hả, Đồng tử tử cũng biết kiếm đạo?” Hoắc Linh Nhi có chút không phục, nhưng Trương Đồng là bạn thân nên cô không thể tỏ rõ thái độ, có điều cũng cảm thấy tò mò.

“Cách nắm kiếm trong Kiếm đạo có tám kiểu, nắm âm, nắm dương, nắm thuận, nắm ngược, nắm trong, nắm ngoài, nắm hợp, nắm đơn. Trong đó chỉ có nắm hợp là dùng cả hai tay. Kiếm đạo Nhật Bản chủ yếu là nắm hợp, biến hóa không đa dạng lắm, khi chiến đấu dễ hờ hững đối nhiều khoảng trống. Hơn nữa chiêu thức hai tay nắm kiếm vừa rồi của cô, trông có khí thế nhưng thực ra là ngoài cứng trong yếu, thật sự chém xuống sẽ không có lực, ngược lại còn làm gãy kiếm.”

Trương Đồng đi lên phía trước, cầm kiếm trong tay Hoắc Linh Nhi, khẽ hoa hoa, nhìn kỹ vân trên kiếm còn có hai chữ hình chim, bỗng ngạc nhiên: “Thanh kiếm này không phải là đại diện của Cửu Cung Võ Đang Kiếm sao? Chà, tôi biết rồi, anh đi Bắc Kinh có phải cùng Giang Hải tử võ, lấy được trong tay anh ta không?”

“Cô cũng biết Giang Hải?”

“Đương nhiên, tính ra chúng tôi cũng là đồng môn, sư phụ tôi là sư thúc của anh ta!” Trương Đồng cười cười, hình như không xem trọng chuyện Vương Siêu đoạt kiếm của Giang Hải.

“Hai người là đồng môn, vậy lẽ nào chúng ta là kẻ thù?” Vương Siêu cũng chưa từng nghĩ đến Trương Đồng và Giang Hải là đồng môn.

“Tôi không phải là người trong giới võ thuật.” Trương Đồng cười hì hì: “Ân oán của anh không liên quan đến tôi!”

Trương Đồng nhắc kiếm lên, chốc lát như biến thành người khác, bộ dạng anh hùng hào sảng, một tay bắt quyết, tay kia cầm kiếm ẩn dưới hông.

“Kiếm đi nhẹ nhàng linh hoạt, một tay cầm kiếm, một tay phải thủ thế bắt quyết, luôn đề phòng người khác áp sát, dùng công phu cầm nã tay không đoạt kiếm. Khi giao đấu phải tưởng tượng trong tay cầm một vôi nước, múa kiếm tấn công vào mắt khiến đối phương hoa mắt nhưng không dùng lực, chỉ khi cơ hội đến mới phát động.”

Vương Siêu đến trước giá binh khí, rút ra một chiếc gậy gỗ sơn đỏ cao bằng tầm người, ra hiệu cho Trương Đồng tấn công, rồi bảo Hoắc Linh Nhi nhìn cho rõ.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt! Ba đường kiếm liên hoàn, Trương Đồng không nhảy lên, chỉ bước chéo chân, cổ tay giật nhẹ...

Một đường kiếm loé lên, không giống với đường kiếm của Linh Nhi.

Vương Siêu dùng gậy nhắm vào kiếm đập tới. Khi gậy kiếm chạm nhau, Trương Đồng bỗng nghiêng người né tránh, lực ở lưng xoay chuyển, bước ngắn một bước, giãy lát kiếm đã thu ra sau lưng.

Vương Siêu dùng gậy truy đến. Trương Đồng khởi bộ lật thân, ánh kiếm loé lên từ sau lưng bay ra tấn công, cả người cô như nương trên kiếm, tích tắc từ cầm kiếm một tay chuyển sang hai tay... Lần nữa kiếm gậy giao nhau, chiếc gậy đỏ chẻ làm hai, im lìm không một tiếng động.

Chiếc gậy bị xẻ làm hai, Trương Đồng chưa dừng lại, mũi kiếm thẳng đến, bước chân bay lên điểm chính xác vào huyệt Vương Siêu. Vương Siêu ném gậy, hai bàn tay đưa ra, vừa khéo kẹp chặt mũi kiếm ngay trên cổ.

Trương Đồng cười tươi, nhẹ nhàng rút kiếm ra. Thanh kiếm bị kẹp chặt không nhúc nhích: “Anh đoạt kiếm Giang Hải như thế này à?”

“Sao làm được!” Vương Siêu lắc đầu: “Lực của cô không mạnh, chênh lệch quá lớn tôi mới kẹp được. Lần đó Giang Hải chưa rút kiếm đã bị tôi nắm lấy yết hầu, nếu anh ta rút được kiếm chắc tôi phải lập tức bỏ chạy...”

Thực sự, chỉ cần Trương Đồng nhanh mạnh thêm chút nữa thì Vương Siêu không thể kẹp được kiếm, chỉ cần khẽ lật cổ tay nghiêng thân kiếm, các ngón tay của hắn sẽ bị cắt đứt.

“Đồng tử, một chiêu dùng kiếm xẻ gậy của chị thật mạnh, lúc đó hình như người chị cũng nương cả trên kiếm?” Hoắc Linh Nhi ngạc nhiên hỏi.

“Đó là Đóa kiếm, chiêu vừa rồi gọi là Đề bộ phiên thân đóa. Trong chiêu này, dụng lực, nhân lực, cân bằng đều phải thực hiện tốt, lực toàn thân đều dồn lên kiếm, chắc chắn phải đều đặn nếu không kiếm không chịu nổi sẽ gãy. Năm xưa khi luyện chiêu này chị đã làm hỏng mấy trăm thanh kiếm!” Trương Đồng trả lại kiếm cho Hoắc Linh Nhi.

“Ám kinh trong kiếm thuật và võ công có lý lẽ như nhau. Ám kinh tuy mạnh nhưng thể lực hao tổn lớn, chỉ có thể dùng vào những thời điểm quan trọng và chắc chắn. Một khi ám kinh không trúng, tiêu hao thể lực tâm lực, tỏa kiếm một khi không trúng thì kiếm rất dễ bị gãy. Cho nên những cuộc tỉ võ thông thường đều dùng thân pháp và minh kinh giành chiến thắng, tỉ kiếm thì dùng những chiêu nhẹ giành phần thắng. Cô lĩnh ngộ ám kinh rất nhanh nhưng khi tỉ võ nhất định không được dựa vào nó, cả nghĩ đến cũng không được nghĩ!”

Kẽ giữa ngón cái và ngón trỏ của Vương Siêu nảy lên, bàn tay có hình như ứng trảo, nắm một cái trên máng đá dựng cầu chì, lập tức vụn đá bay lên, hiện lên năm rãnh sâu nửa tấc, ẩm ướt.

“Đá là thứ chết, bất động. Người là thứ sống, hữu động. Có thể đánh vụn đá không hẳn có thể đánh chết người! Ám kinh cần phải tinh xảo, khi tỉ võ dùng ám kinh đánh đến nơi nào, nơi đó tất bị hủy. Sau khi cô luyện thành ám kinh võ công tuy có tăng thêm một bậc, nhưng gặp phải những cao thủ không biết ám kinh cũng không thể xem thường, ngược lại nhất định phải cẩn thận. Nếu dùng ám kinh tấn công không trúng, thể lực hao tổn lớn, hẳn sẽ bị đối phương thừa cơ...”

“Trang pháp của cô đã tạm ổn, giờ tôi bắt đầu dạy quyền” Vương Siêu biểu diễn qua thế Hổ hình tích kinh, sau đó lại diễn thế Ưng Trảo biến hóa.

“Tích kinh là quyền pháp dễ luyện phát ra tiếng nhất, người bình thường chém xuống đúng kiểu cũng tạo ra tiếng gió. Một nhát chém đi, chắc chắn phải mang theo thế cầm nã. Người luyện quyền, đánh người hạ người hoàn toàn dựa vào việc cầm nắm sau khi chạm với bàn tay đối phương. Cho nên nếu tỉ võ kiểu lôi đài mang găng, không thi triển được cầm nã, cũng giống như rắn độc bị bẻ răng, không có gì đáng sợ cả!”

Vương Siêu bảo Hoắc Linh Nhi duỗi bàn tay, kẽ giữa năm ngón ban đầu mềm nhũn, nhưng khi dùng lực thì toàn bộ gân thịt nổi lên, giống như lớp thịt đệm trong vuốt hổ.

Lực khí như vậy, khi bắt được đối thủ, không cần đoán cũng biết được kết quả.

Hàn Tiểu Thanh, Tào Tinh Tinh nhìn bàn tay mình, so với của Hoắc Linh Nhi mới biết còn kém xa.

Tổn một ngày, dạy xong Hổ tích, Ưng xúc, một bàn tay chém đi, phối hợp với bước chân, bàn tay nắm lại nắm khớp ngón, lay động kẽ giữa ngón cái và ngón trỏ. Động tác đơn giản nhưng rất khô khan vô vị.

Tào Tinh Tinh và Hàn Tiểu Thanh luyện vài trăm lần là dừng lại nghỉ ngơi chơi đùa, chỉ Hoắc Linh Nhi là tập đến quên mình, ánh mắt mỗi lần đều di chuyển theo đúng hướng dùng lực ở gân bắp.

Ngày hôm sau, Vương Siêu đặt một kế hoạch chi tiết. Một ngày ba bữa, sáng dậy sớm luyện, trước khi ngủ luyện, nhất thiết phải tuân thủ nghiêm ngặt. Hằng ngày khi trời chưa sáng đã thức dậy, đi bộ một mạch 10 dặm.

Ngoài điều đó ra, hắn còn đổ dầu vào trong ang nước lớn, dùng chiếc tim bông to như cánh tay tắm dầu châm lửa. Ba cô gái hằng ngày hơ tay trên lửa, luyện sự mẫn cảm của năm ngón tay.

Khi ngón tay chạm đến ngọn lửa, lập tức năm ngón đều thấy nóng rất phải vội thu về, đây là giúp khí huyết lưu thông đến đầu ngón tay, mới có sự mẫn cảm và nhanh nhạy, khí huyết tuần hoàn đến, trào cũng từ từ cứng lên.

Hằng ngày sáng dậy từ 4 giờ, đứng tấn một giờ, đi bộ hai giờ, sau đó ăn sáng rồi luyện thể, luyện thảo trên lửa, ăn trưa, buổi chiều lại luyện. Sau khi ăn tối đi tản bộ, rồi lại đứng tấn, cuối cùng đi ngủ, các bước luyện công cứ tuần tự như thế.

Vương Siêu như một giáo quan nghiêm khắc khiến Hàn Tiểu Thanh và Tào Tinh Tinh rất vất vả. Nhất là Hàn Tiểu Thanh thích ngủ nướng, có điều sáng tinh mơ bị Vương Siêu lôi dậy khỏi chăn, lạnh đến suýt phát khóc. Cầu nhàu, la lối, ngang bướng, nổi giận, làm nũng, tất cả đều không có tác dụng gì. Luyện hai này cô thực sự chịu hết nổi, toan lái xe bỏ chạy, nhưng bị Vương Siêu đuổi bộ theo, mở cửa xe lôi ra.

Ầm ỉ suốt ba bốn ngày, cuối cùng Hàn Tiểu Thanh cũng không chạy khỏi bàn tay quỷ của Vương Siêu, đành ngoan ngoãn cùng Tào Tinh Tinh và Hoắc Linh Nhi luyện công.

Có điều Vương Siêu dạy không chút lơ là, từng động tác đều ở bên theo dõi, cẩn thận uốn nắn, khiến Hàn Tiểu Thanh dần sinh lòng kính trọng, bỏ hẳn ý định chạy trốn.

Luyện một mạch liền một tháng, Vương Siêu đã dạy xong hai chiêu Hổ hình tích kinh và Ứng thảo cảm nã. Hoắc Linh Nhi tiến bộ vượt bậc, đấu thử cùng Vương Siêu rất ra dáng cao thủ. Tào Tinh Tinh vốn có công phu cơ bản là Đai quyền đạo, công phu cũng tăng nhanh. Hàn Tiểu Thanh cũng tiến bộ lớn, ít ra có thể chống lại sự uy hiếp của hai ba tên háo sắc.

Đặc biệt với Hoắc Linh Nhi, Vương Siêu huấn luyện vô cùng nghiêm khắc, hằng ngày đều cầm mũi kiếm châm vào chỗ cơ bắp vận lực của cô bé. Mũi kiếm nhọn châm vào, da Linh Nhi nổi da gà lớp lớp.

Lực dùng tinh xảo, mũi kiếm chạm vào quả bóng bay cũng không vỡ, nên da Hoắc Linh Nhi vẫn lành lặn như thường.

Dần dần cô bé cơ bản điều khiển được sự đóng mở của chân lông, có khi đánh quyền trên túi cát, toàn thân căng thẳng nhưng mồ hôi trên tay lại tràn trề, đó là tầng thứ sơ thông âm kinh.

Sáng nay mây mù dày đặc, Vương Siêu đánh thức ba cô gái dậy sớm. Hoắc Linh Nhi còn mang theo một cây thương lớn, vừa rung vừa đánh tay đi một mạch.

Đây là sự huấn luyện đặc thù cho từng người.

Trong lúc bốn người đang tập luyện, bỗng nhiên, tai Vương Siêu động lên, phía sau vang đến tiếng “u u”, ánh đèn từ phía sau chiếu đến. Thì ra là một chiếc xe hơi.

Đây vốn là chuyện rất bình thường, nhưng ngay lúc nghe thấy tiếng xe da gáy Vương Siêu bỗng tê rần...

“Không ổn rồi, là một họng súng!” Tích tắc người hắn chúm về trước, quả nhiên.. Pằng! Một viên đạn bắn lên mặt đường, toé lửa.

“Rạp xuống! Lăn qua bên đường!” Vương Siêu ra lệnh cho ba cô gái.

Võ công hắn đã đạt đến đỉnh điểm, cho dù đang ngủ, chỉ cần có người dùng ánh mắt thù địch nhìn vào hắn cũng sẽ tỉnh ra.

Kể phục kích vừa rồi, ngay lúc định bắn là Vương Siêu đã cảm nhận được ánh mắt theo dõi, độ mẫn cảm đột nhiên tăng cao.

Những chiến binh già dặn, khi bị phục kích ngấm bắn cũng cảm thấy huyết thái dương tê lên. Chỉ là cảm ứng và động tác của họ không thể phối hợp thì tuy cảm nhận được nhưng tránh không được, không có tốc độ và sự nhanh nhạy tương ứng, nhưng Vương Siêu thì có.

Đây là cảnh giới của những cao thủ thượng thừa, tiến thêm một bước thì dù người khác chưa động thủ, mới mưu đồ phục kích thì họ đã biết.

Vương Siêu phản ứng nhanh, trong lúc tranh đàn liền cảm thấy trên lưng tê đi, biết lại bị người ngấm đến liền nhào về trước, quả nhiên một viên đạn xé không bắn tới.

Hoắc Linh Nhi phản ứng nhanh, một tay kéo Tào Tinh Tinh một tay kéo Hàn Tiểu Thanh, nhảy luôn xuống con hào bên đường ẩn náu.

Chiếc xe hơi đen rì rì chạy tới, chỉ thấy một họng súng thụt vào trong. Rõ ràng đối phương thấy bắn không trúng liền chuẩn bị lái xe bỏ chạy.

Vương Siêu lẩn một vòng, thuận đà cầm lấy cây thương Hoắc Linh Nhi vừa vút lại. Hắn chạy nhanh hết một con báo, chỉ chớp nhoáng đã đuổi kịp chiếc xe.

Người và xe cùng đua! Vương Siêu hét lớn một tiếng, chen cây thương vào dưới gầm xe. Cả cây thương uốn cong như cây cung, hất mạnh...

Rầm! Chiếc xe mất thăng bằng, văng mạnh lên lẩn hai vòng trong không rồi nện xuống mặt đường, tiếng kính thủy tinh vỡ loảng xoảng.

Một thương hoàn mỹ, hất bay xe!

Người trong xe lúc đó mới kêu lên ư ử. Vương Siêu đến gần, nhận ra lái xe là một người vừa đen vừa gầy, đầu vỡ máu chảy, không biết là ngất hay đã chết.

Một bóng người khê động, chui bật ra từ cửa sổ. Chiếc gậy của Vương Siêu như con rắn từ lỗ lao ra. Rầm... chọc trúng vai thích khách, đóng chặt gã xuống mặt đường.

Người này thân hình rắn chắc, tướng mạo rất bình thường nhưng Vương Siêu lại cảm thấy một khí chất giống đám Đại Thạch Đầu, đều là quân nhân đặc chủng.

Đắc tội với quá nhiều người, bị bắn lên chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, có điều Vương Siêu cũng không ngờ nhanh đến như vậy. Rốt cuộc mấy người này đến từ đâu?

167. Chương 167: Ranh Giới Của Võ Thuật

Cán thương không chịu nổi xung lực quá lớn, rắc một tiếng gãy lìa.

Không phải lực đạo của người kia mạnh đến như vậy, chỉ là vừa rồi Vương Siêu lấy thương lật xe, cán thương chịu áp lực quá lớn đã nứt sẵn từ trước. Bị người kia liều mạng đẩy mạnh, rốt cuộc không thể trụ nổi mà gãy tan!

Vừa đẩy mũi thương khỏi vao, tên bắn tĩa liền hai chân bật nhẹ, cả người vòng lên tay luôn xuống bấp chân... Roạt! Con dao găm quân dụng đen nhánh nhằm Vương Siêu phóng tới.

Thân thủ người này kể cũng khá nhanh lẹ, bị thương như vậy mà vẫn có thể phản công trong tích tắc, có thể thấy kỹ năng sát thủ huấn luyện rất không tồi. Vốn dĩ với những người như vậy, lại có thêm xe hơi hỗ trợ, bắn tĩa không thành vẫn hoàn toàn có thể an toàn rút lui.

Có điều hôm nay đối tượng của hắn ta lại là Vương Siêu, bất kể tốc độ hay sức mạnh đều vượt xa mọi dự đoán, thậm chí có thể nói sánh ngang với hổ báo. Chỉ một loáng hắn đã đuổi kịp xe, dùng thương lật nhào chiếc xe khiến đối phương mất công cụ tháo chạy, lập tức rơi vào tình thế bị động.

Vương Siêu quăng bỏ đoạn thương gãy, không mấy may bận tâm đến con dao đang phóng tới, tay nhanh như chớp vung ra... Chỉ một động tác đơn giản đã tóm gọn cổ tay đối phương, thuận tay bẻ gấp vào trong rồi giật nhẹ.

Nháy mắt gân cốt cổ tay tên bắn tĩa cùng các khớp xương ở khuỷu tay bả vai đều bị kéo chệch, con dao găm rơi xuống đất.

Một cú tay không đoạt dao, đối với Vương Siêu dễ dàng chẳng khác nào uống một cốc trà!

“Người là ai?” Vương Siêu thít chặt cổ đối phương, nhấc bổng lên khỏi mặt đất.

Tên bắn tia mặt đỏ gay cì nghẹn thở, nhưng trong mắt vẫn toát lên vẻ lì lợm, đánh chết không khai.

“Hay là đánh ngất đi, giao cho Tào Nghị thẩm vấn? Ta đã đắc tội nhiều người, sớm muộn gì cũng đụng phải bọn bắn lén. Nên tra cho rõ ngọn ngành, xem là người của phe nào...” Vương Siêu một tay chẹt cổ, tay kia từ trên giáng xuống, một quyền thụi vào đầu tên bắn tia.

Lập tức hấn ta thần nhần mơ hồ, hình như là lịm đi một lát rồi mới ngất xỉu.

Một cú pháo quyền thụi thẳng vào đầu, dùng lực vô cùng tinh diệu, vừa đủ nhẹ để não bộ không bị chấn thương, lại vừa đủ mạnh để cho đối phương ngất đi. Có thể thấy khả năng khống chế lực đạo của Vương Siêu không những đã đạt đến đỉnh điểm mà còn nắm bắt cơ thể địch nhân rõ như lòng bàn tay.

“Đụng độ bọn bắn tia ám sát rồi!” Hoắc Linh Nhi từ dưới khe chạy ra. Cả người lấm lem nhưng cô bé bất chấp, lao thẳng đến hiện trường. Phạn xạ vừa rồi của Hoắc Linh Nhi rất nhanh lẹ hợp lý, chớp mắt đã quăng bỏ cây thương, dẫn Tào Tinh Tinh và Hàn Tiểu Thanh chạy xuống chỗ ẩn nấp. Vương Siêu rất lấy làm hài lòng.

“Phạn xạ vừa rồi của cô rất tốt, không hề hoảng hốt, trước đây cũng đã từng gặp tình cảnh tương tự rồi sao?”

“Chưa hề gặp, nhưng lúc đi học ở Mỹ có bài huấn luyện phạn xạ khi bất ngờ gặp phải bắn lén.”

“Chẳng trách.” Vương Siêu gật đầu, không ngờ học ở nước ngoài còn có cả bài học như thế. Nó khác hẳn với giáo dục của Trung quốc, Tào Tinh Tinh tuy cũng là sinh viên trường đại học danh tiếng, nhưng gặp phải tình huống như thế, phạn xạ kém hơn rất nhiều Hoắc Linh Nhi. Sự khác biệt về giáo dục đúng là quá lớn rồi!

Tào Tinh Tinh đang nhanh chóng gọi điện cho Tào Nghị.

Giờ trời còn chưa sáng hẳn, còn chút ít sương mù, trên đường xe cộ thưa thớt, người qua lại hầu như không có. Sự việc xảy ra bất ngờ hầu như không có ai nhìn thấy.

Vương Siêu quăng tên bắn tia đã ngất đi xuống đất, tiến đến kiểm tra tình trạng chiếc xe con bị lật. Tài xế trong xe bị đè bẹp rúm, máu loang đầy mặt, hơi thở và nhịp tim rất yếu ớt, hiển nhiên là rất không ổn. Vương Siêu cũng không đi cứu hấn mà lùi từ phía sau ra một khẩu súng trường bắn tia khá dài, lại còn cả một vali mật mã đã mở.

Thì ra khẩu súng trường bắn tia này được tháo rời thành linh kiện, rải rác ở trong các tầng đặc chế của chiếc vali nên có thể qua được máy quét điện tử.

“Sư phụ, thương gãy rồi!” Hoắc Linh Nhi thông báo.

“Lúc nãy lật xe dùng lực quá mạnh, cán thương bằng gỗ tuy đàn hồi cũng không thể chịu nổi. Lần này may mà là xe con, chúng mà đi chiếc xe lớn hơn thì không biết thế nào. Nếu là một cây thương sắt thì tốt rồi...”

Cây thương này là Đường Tử Trần để lại cho hấn, giờ đã hư hỏng hoàn toàn, cảm giác mất mát khiến Vương Siêu hết sức khó chịu.

“Cán thép ư? Thép tinh luyện sao? Vậy thì ít nhất cũng phải vài chục cân, làm sao có thể sử dụng được?” Hoắc Linh phục lẫn chuyện Vương Siêu dùng thương lật xe, vốn tính phiêu lưu hiếu thắng lập tức cũng muốn học bắt chước cho bằng được.

“Dùng thương cán gỗ thực ra chỉ là sơ cấp trung cấp, thương pháp cực điểm phái là thương cán thép. Các danh tướng thời cổ đại đều dùng sử dụng thương cán thép đó!” Vương Siêu giải thích. Tình huống vừa rồi là thực sự nguy hiểm, nhưng cũng vì thế mà bài giảng của hấn được tiếp thu nhanh hơn những lúc bình thường rất nhiều.

Một sư phụ tốt có thể dạy đồ đệ ở mọi lúc mọi nơi, đồng thời biết tận dụng cơ hội để đồ đệ lĩnh hội sâu sắc lời dạy của mình.

Lý thuyết không luyện tập là lý thuyết suông, luyện tập không lý thuyết là ngu muội. Lý thuyết đi đôi với luyện tập mới là giáo dục chân chính.

“Nhưng cương không thể duy trì lâu, nhu lại không thể thủ hiệu quả. Dù người có thần lực ngàn cân nhưng chiến trận bác sát hoàn toàn khác với luyện tập, dùng thương cán thép sẽ rất tiêu hao sức lực, đến lúc mỏi nhừ thì làm sao?” Hoắc Linh nghi ngờ.

“Ai nói cứ phải cầm suốt?” Vương Siêu lắc đầu: “Cao thủ ngồi trên ngựa, dù là đại đao hay thương thép đều phải đặt xuống đất, chỉ khi ra chiêu mới vung lên. Vốn thương vung lên cao cũng giống chân rời mặt đất, không giết được địch thì sẽ rất nguy hiểm, vì vậy chỉ có khi giết địch mới vung thương!”

“Khi nào đồ đệ mới luyện được cảm ứng tránh đạn đây?” Hoắc Linh hỏi sang chủ đề khác. Cô đã xem Vương Siêu tránh đạn ở Bắc Kinh, có điều đó chỉ là biểu diễn, vừa rồi mới là đích thực thi triển khi lâm trận.

“Nếu chỉ tập luyện, nói thật cũng rất khó thành công, tránh được đạn hay không còn phải thông qua thực chiến tích lũy. Khi hiểu nhiều về sự sống và cái chết, khi cảm nhận được sự đe dọa từ bên ngoài thì cô sẽ có khả năng tránh đạn. Nếu không trải qua chiến đấu sinh tử, khó mà đạt đến mức độ đó. Hiện nay tôi cũng chỉ có thể tránh được đạn bắn từng phát, nếu lúc nãy trên xe có năm sáu người cầm tiểu liên quét thành tràng thì cũng đành chịu chết mà thôi!”

Con chuột bị con rắn theo dõi trong bóng tối, tuy có cảm nhận nhưng tốc độ không thể qua được tốc độ của rắn mồi, cuối cùng vẫn bị rắn ăn thịt.

Những chiến binh dày dạn sa trường, khi bị đối thủ ngắm trúng cũng có thể cảm thấy nguy hiểm, nhưng vì thân pháp không đủ nhanh nên vẫn bị trúng đạn.

Cao thủ như Vương Siêu thì khác, cơ thể có thể đáp ứng được cảm nhận tri não, chỉ cần thấy nguy là tức khắc có thể tránh đi. Có điều nhanh đến đâu cũng vẫn có giới hạn, khi phạm vi công kích của kẻ địch quá lớn thì khó có thể tránh khỏi cái chết. Nghĩa là biết rất rõ sự việc sắp xảy ra nhưng cũng không thể ngăn cản được.

Trừ phi Vương Siêu giống như một số loài vật trước động đất, có thể đoán trước nguy hiểm đến vài ngày mà tránh đi thì mới có thể cả đời không nguy hiểm!

Ví dụ, buổi sáng vừa thức dậy dự đoán được hôm nay nhất định sẽ gặp nguy hiểm, thế là không đi nữa, như vậy thì cho dù kẻ địch có chờ sẵn trên đường cũng không có tác dụng gì.

“Thành công là luyện đến mức có thể tiên đoán được nguy hiểm, rốt cuộc như thế nào mới được gọi là thành công? Như thế nào mới được gọi là đỉnh cao của võ thuật?”

Sự việc lần này rất nghiêm trọng, tuy nguy hiểm đã hoá giải nhưng Vương Siêu vẫn không khỏi lo lắng. Kẻ thù nhiều như vậy, rốt cuộc ai là chủ mưu đây? Đau đầu nhất là những tình huống như thế sau này hẳn sẽ còn rất nhiều, chỉ cần một chút sơ ý là tính mạng xem như lưu hỉ.

Võ công tuy cao, khi chưa đại thành cũng vẫn khó bảo toàn tính mạng. Đặc biệt trong thời đại vũ khí thống trị, võ công cao bao nhiêu trước mặt súng đạn cũng gần như vô dụng.

“Sư phụ, sư phụ đang nghĩ gì vậy?” Thấy Vương Siêu đột nhiên im lặng trầm ngâm, không nén được lên tiếng hỏi.

“Ta đang nghĩ đến con đường thành công của các võ thuật gia...” Vương Siêu thuận miệng đáp một câu, trong lòng nghĩ thầm: “Phật Giáo cũng nói tu hành đến khi thành chính quả thì có thể nhìn rõ tương lai, trở thành tiên tri. Thực ra vạn vật đều có sự tương thông, không biết ta có thể đến được tầng thứ đó hay không? Nếu luyện đến mức độ đó thì coi như mọi khó khăn nguy hiểm coi như không ý nghĩa gì nữa...”

Lịch sử có không ít cao tăng không hề biết võ công nhưng tinh thông Phật học, có thể tiên đoán được ngày tử thế của mình.

Võ công vốn dĩ luyện từ thô đến tinh, từ giai đoạn sơ khai dần dần không chế được mọi cơ bắp khớp xương, cuối cùng có thể điều khiển cả nội tạng.

Đặc biệt sau khi bước vào Hóa kinh thì toàn thân sẽ vô cùng nhạy cảm, dường như cơ thể có vô số con mắt, nhìn được cả súng nhắm vào mình từ phía xa.

Nhưng đó cũng chỉ là cảm nhận được vật thể, cao hơn vật thể còn có hoạ phúc vận mệnh. Nếu có thể nhìn thấy hoạ phúc vận mệnh mới được coi là vượt qua người phàm trần, trở nên giống như thần thánh.

Hiểu được về cơ thể, có thể khống chế nó, thì có thể đánh bại được kẻ địch trong những trận chiến đấu. Biết được những hoạ phúc trong đời, điều khiển được vận mệnh của mình, như vậy mới có thể sống hạnh phúc viên mãn, cả đời tránh được khó khăn nguy hiểm.

Võ công Vương Siêu từ trước đến nay mới chỉ là luyện tập thân thể. Với hắn, khái niệm ranh giới của võ thuật chẳng khác nào trăng trong nước, thấy đấy nhưng không thể cầm nắm được. Có điều hiện nay võ công hắn đã điều luyện đến mức cảm nhận được nguy hiểm từ xa, với người thường thì đó đã gần như kỳ tích. Đã đến lúc hắn tiếp cận với ranh giới cao nhất của võ học rồi.

Chỉ có điều tầng thứ này quá sâu xa, tuy rằng đã được ghi chép khá nhiều trong các võ thư, trong Tứ Thư của Nho gia, cả kinh sách của Đạo hồi, đạo Hindu hay Đạo Phật cũng có miêu tả ranh giới này. Miêu tả thì có, nhưng thực tế không nhắc đến làm cách nào để đạt được ranh giới ấy. Không có lý thuyết thì thực hành ra sao?

Vương Siêu cảm giác võ công của mình đã thực sự đến ranh giới. Hắn có một dự cảm, ranh giới đó là rào cản khó nhất, cũng là cánh cửa lớn nhất, giống như ranh giới giữa cái sống và cái chết trong tiểu thuyết. Một khi phá vỡ ranh giới đó nghĩa là đã vượt qua người phàm trần, nếu không thể phá vỡ thì sẽ mãi mãi dừng lại một chỗ.

“Không chỉ là sẽ dừng lại mà có khi còn thụt lùi...” Thâm tâm Vương Siêu cảm thấy một điều gì đó, có điều nghĩ mãi vẫn không thông. Cuối cùng hắn quyết định không bận tâm thêm nữa...

“Võ công cũng giống như một dòng sông, từ nguồn đến biển, tích lũy dần dần qua trăm ngàn lạch suối mới thành dòng. Con đường của thành công là như vậy, kiên trì luyện tập tích lũy đến một mức độ nào đó, ranh giới này cũng sẽ tự đến mà thôi!”

168. Chương 168: Trở Thành Giáo Quan (1)

Ông ta tới hiện trường nửa tiếng sau khi Tào Tinh Tinh gọi, quần áo xốc xếch, mặt vẫn còn ngái ngủ, rõ ràng là bị đánh thức dậy từ trong giường.

Nghe chuyện Vương Siêu gặp ám sát, Tào Nghị có vẻ lo lắng thật sự.

“May không có chuyện gì xảy ra, lần sau ra ngoài anh nên dẫn vài người đi theo!” Tào Nghị gọi người đưa xe đi, dọn sạch hiện trường, đoạn lập tức triệu tập cuộc họp nghiên cứu nhân thân và vũ khí nhóm sát thủ.

Lúc 10 giờ sáng Tào Nghị đã hoàn thành báo cáo chi tiết gửi lên cấp trên, đề nghị tăng thêm người điều tra.

“Chỉ là một chuyện nhỏ, đâu cần làm lớn ra như vậy?” Vương Siêu thắc mắc với Tào Nghị.

“Nhỏ hay lớn, không thể căn cứ bề ngoài kết luận được!” Tào Nghị phản bác: “Thân phận anh bây giờ là đặc biệt, bất cứ thành động nào nhằm vào anh chúng tôi cũng phải điều tra cẩn thận.”

“Nghe nói Đoàn Quốc Siêu trước đây cũng thường xuyên bị mưu sát. Tôi đấu quyền đánh chết Nguyễn Hồng Tu, vừa làm mất mặt Thái Quyền vừa làm họ mất nhiều tiền, họ phái người đến giết tôi cũng không phải chuyện lạ...”

“Anh không biết bọn quân phiệt đó rồi. Giết anh thì Thái Quyền vẫn mất mặt, tiền cũng không đòi lại được, không được lợi thì họ không làm đâu. Chuyện là ở chỗ khác...” Tào Nghị rút mấy tấm ảnh từ ngăn kéo ném lên mặt bàn.

Vương Siêu cầm lên ngắm nghía. Cả thấy có bốn tấm ảnh, đầu tiên là một nam nhân tóc đen mắt xanh, có vẻ người Trung Quốc lai phương Tây. Tấm thứ hai là một người da đen, tấm thứ ba là người da trắng cao to. Tấm thứ tư chính là tay bắn tỉa vừa ám sát Vương Siêu.

Tào Nghị nhìn Vương Siêu đang xăm soi tấm ảnh thứ tư, châm một điếu thuốc rồi thủng thẳng giải thích: “Vừa điều tra ra thân phận tên này, là một lính đánh thuê cao cấp người Mỹ gốc Việt, thành viên một công ty lính đánh thuê tại Châu Phi, chuyên làm nhiệm vụ đối ngoại. Bốn tấm ảnh này chính là bốn người giỏi nhất của công ty đó.”

“Người thứ nhất là Dương Anh Minh, Trung lai Mỹ trắng, biệt hiệu Tử Thần Đen, quyền xạ kiêm thông, từng ám sát không ít các yếu nhân Châu Phi. Người da đen kia là Ác Hùng, người da trắng là Bạch Lang. Còn tên ám sát anh chính là Tùng Lâm Mãng.”

Vương Siêu chau mày: “Ba người kia thì quan hệ gì với tôi ? Chẳng lẽ tiếp theo họ sẽ đến ám sát?”

“Ba người trước đều đã chết!” Lời Tào Nghị khiến Vương Siêu có chút giật mình

“Có biết họ chết thế nào không? ” Tào Nghị nhả một vòng khói thuốc : “Chúng tôi đã tra ra, năm năm về trước ba người từng nhập cảnh như khách du lịch đến tỉnh này, sau đó bị người ta giết chết tại Thiên Tinh Hồ !”

“Cái gì?” Vương Siêu giật mình, lòng bồn chồn lo lắng.

Thì ra chính là ba người trước mặt kia... Ba người Dương Anh Minh năm năm trước chấp hành mệnh lệnh giết chết Đường Tử Trần, cuối cùng bị cô hạ sát từng người một. Khi đó Vương Siêu mới học võ không biết chuyện này, nhưng nghe Tào Nghị nói hần cũng đoán ra.

“Nhiều cao thủ võ thuật của Trung Quốc vẫn còn ở nước ngoài. Mấy thập kỷ chiến tranh, quốc gia hỗn loạn, nhân tài trong nước lưu lạc khắp nơi...” Tào Nghị nhìn Vương Siêu trầm lặng: “Tôi đã chứng kiến cậu lớn lên, lại cũng làm việc bấy nhiêu năm, cũng có thể coi là bạn cũ. Có một số việc tuy không thể nói ra nhưng vẫn muốn nói cho cậu biết, để cậu có sự chuẩn bị tốt hơn.”

“Việc gì vậy ? ” Vương Siêu nhú mày lại.

“Giang Hải đã gia nhập Tổ chức, đã ra nước ngoài làm nhiệm vụ. Nếu sau này gặp lại anh ta thì cậu nên cẩn thận một chút, có chuẩn bị là được rồi!”

Vương Siêu thoáng nhìn Tào Nghị: “Chuyện này tôi đã biết!” Tào Nghị nói điều này hiển nhiên là đã coi hần là bạn thân tình.

“Còn điều này nữa, sư phụ của cậu là một thủ lĩnh của người Hoa ở trên hai mươi quốc gia Châu Âu. Còn trẻ như vậy mà đã ở vị trí ấy, chắc hẳn quan hệ cô ta phải cực lớn...” Do dự một lát, Tào Nghị nói đến điều quan trọng nhất.

Vương Siêu nét mặt trầm ngâm, chỉ hỏi thêm một câu : «Lẽ nào cô ấy cũng liên hệ với cấp trên?»

“Chắc là không có chuyện đó...” Tào Nghị thở dài: “Người Hoa ở Âu Châu có rất nhiều bang hội xã đoàn, phần lớn đều liên quan đến Hồng Môn. Theo như tôi được biết, sư phụ cậu không nhưng là một lãnh tụ của Hồng Môn Châu Âu mà còn hợp tác với rất nhiều bên khác về kinh tế, chính trị, tài chính. Cũng có liên hệ chặt chẽ với Châu Phi, hợp tác với cả Đạo Hồi ở Trung Đông. Việc làm ăn của cô ta gồm ba mảng chính, mua bán vũ khí, dầu cơ chính trị, buôn bán dầu mỏ. »

Vương Siêu lắng nghe không sót một lời, đây là lần đầu tiên hần được biết chi tiết về Đường tử.

“Hy vọng cậu có thể liên hệ với cô ta, hai bên có thể hợp tác cũng là bỏ công sức cho Quốc gia. Đối với cậu thì đây là nhiệm vụ, nhất định phải hoàn thành!” Tào Nghị nói như ra lệnh.

“Tôi không có khả năng lớn như vậy đâu !” Vương Siêu chột thổ dài.

“Cậu bắt đầu có khả năng đó rồi đấy, người Hoa ở đâu cũng coi trọng truyền thống, coi trọng các cao thủ Quốc Thuật. Hiện tại cậu đã là võ thuật gia nổi tiếng, không chỉ trong nước mà ở cả Đông Nam Á, thậm chí Hàn Quốc, Nhật Bản... Hoàn toàn đủ tư cách phát biểu với người Hoa ở nước ngoài.”

Tào Nghị nói đúng, Hoa kiều nước ngoài mỗi năm đều tổ chức Nguyên Đán rất hoành tráng, mời những võ thuật gia giỏi đến múa lân, múa cồng đẹp cồng chứng tỏ năm tới sẽ may mắn.

Khi múa lân, thông thường sẽ mời người dùng bút ngọc vẽ lên mắt sư tử. Những người vẽ mắt đều là những cao thủ nổi tiếng về quyền pháp. Ngay những quan chức trong hội đoàn cũng không đủ tư cách.

Có thể nói, nếu lúc này Vương Siêu ra nước ngoài, với danh tiếng sánh ngang Chu Hồng Trí thì hẳn chắc chắn sẽ đủ tư cách vẽ mắt sư tử. Nếu là người khác, thậm chí có thể là một quan lớn trong chính phủ cũng vẫn không đủ tư cách.

“Nhiệm vụ này khi nào sẽ bắt đầu?” Vương Siêu đột nhiên hỏi.

“Tôi cũng không biết!” Tào Nghị nhún vai: “Hôm nay nói với cậu nhiều như vậy không phải là truyền đạt lệnh trên mà căn cứ vào những điều tôi biết rồi đoán ra, mục đích là để cậu có sự chuẩn bị trước, tránh tình cảm để giải quyết công việc. Chúng ta đang nói chuyện riêng tư, cậu nhất định không được cho ai biết, nếu không tôi sẽ trở thành tội phạm tiết lộ bí mật quốc gia!”

“Cái này ông cứ yên tâm!” Vương Siêu gật đầu. Nếu lời Tào Nghị nói là đúng thì quả thật hẳn cần phải chuẩn bị.

Bị địch nhân ám sát, hẳn chỉ có thể lo thoát thân. Còn như sau đó giải quyết như thế nào là chuyện của Tào Nghị, Vương Siêu không thể lo nổi.

“Đúng rồi, tôi mong Tinh Tinh chỉ là học võ thuật cùng cậu, những chuyện ân oán đừng để nó biết nhiều. Tôi chỉ muốn Tinh Tinh biết cách phòng thân, nâng cao sức khỏe là đủ, không cần nó đi đánh nhau!” Tào Nghị căn dặn: “Chuyện riêng đã nói hết, bây giờ đến việc chung...”

“Còn có việc chung nữa sao?”

“Đương nhiên. Cậu hiện đã là võ thuật gia nổi tiếng Châu Á, lại một vị tướng trong quân đội. Nghe nói ở Bắc Kinh cậu đã từng biểu diễn tay không tránh đạn? Nếu thế thì hay lắm, rất hy vọng cậu có thể tham gia huấn luyện quân đội, đào tạo những nhân tài tố chất cao thành cao thủ thật sự. Tôi vừa nhận được thông báo cử cậu đến trường huấn luyện Tây Nam ba tháng, nếu trong số học viên có ai lọt mắt cậu thì có thể nhận người đó làm môn đồ!”

“Thì ra muốn tôi làm giáo quan ! Nhưng tôi chưa từng nghe nói về Trường quân sự Tây Nam, còn Võ quán Sơn Đông thì sao?”

“Võ quán hãy tạm thời giao cho Lâm Nhã Nam. Mai danh ẩn tích ba tháng, tránh sự truy kích của kẻ thù chẳng phải tốt hay sao ? Trường quân sự Tây Nam không tuyển sinh bên ngoài, chỉ lựa chọn nhân tài trong quân đội bồi dưỡng thêm. Rất nhiều cảnh vệ Trung Ương được đào tạo ở đây, mấy giáo quan từng độ sức với cậu ở Bắc Kinh cũng đến đây dạy. Lần này cấp trên bố trí cho cậu cũng vì một vài lý do đặc biệt, khóa học vừa khai giảng có mấy học viên đã từng đạt các giải nhì, ba, bốn, năm tại cuộc đấu võ toàn quân lần trước. Hãy chú ý, ý đồ cấp trên là sắp xếp họ thành môn đồ của cậu!”

“Người giành giải nhất là ai?” Vương Siêu nghe có chút hứng thú, hỏi lại.

“Người giành giải nhất đã chết, chính là Đoàn Quốc Siêu!” Tào Nghị nói với nét mặt lạnh lùng: “Mấy học viên này đều không lành hiền gì, nhưng cậu tuyệt đối không được ra tay như khi ở Hương Cảng!”

“Chuyện này tôi tự biết!”

169. Chương 169: Trở Thành Giáo Quan (2)

Hoắc Linh cầm cúi ăn, gấp liên tục, so với các cô gái cùng lứa tuổi thì đúng là quá nhiều. Luyện võ với Vương Siêu đến gần tiến nhập ám kình, nhu cầu ăn uống của cô bé tăng nhiều so với trước, dạ dày vẫn như vậy vậy ăn mãi không thấy no.

Người luyện võ tiêu hao thể lực hơn những người luyện tập bình thường rất nhiều, mỗi khi tập xong toàn thân ra mồ hôi ướt đẫm, có lúc còn thấy khí trong người bốc lên. Những lúc ra đòn, chỉ một động tác mà tiêu hao gần như toàn bộ thể lực.

Nhưng Hoắc Linh không hề lo lắng về hình dáng, cũng không sợ xấu da. Theo Vương Siêu học võ hơn nửa năm tiến bộ rất nhanh, cô đã gần tiến nhập ám kinh, da càng ngày càng nhẵn, đường nét cơ thể mềm mại hơn rõ rệt. Khi học Không thủ đạo, chân tay Linh Nhi khá cứng cáp thô ráp, còn bây giờ lại trở thành nhẵn mịn như các thiếu nữ khuê các.

Hơn nửa năm đã tiến nhập ám kinh, chủ yếu là Linh Nhi có nền tảng cơ sở vững chắc, lại không sợ khổ mệt mài tập luyện. Dù học Không thủ đạo nhưng Linh Nhi lại khá tinh thông Nhu đạo, rất có lợi khi tập luyện nội công.

Xong một bát, Hoắc Linh lại xới thêm một bát. Vừa chuẩn bị ăn thì Vương Siêu đột nhiên ngăn lại, dùng đũa gấp đũa của cô bé lới ra.

«Sao?» Hoắc Linh phản ứng, ngón tay lay động, đũa vừa rơi xuống liền dùng một thế Nhu thuật đỡ lấy.

«Chú ý dạ dày, không ăn quá no, vậy mới có thể dưỡng sinh. Ăn lấy được sẽ làm hại cơ thể!» Vương Siêu sau khi thành công với võ thuật rất chú ý đến những chi tiết nhỏ trong cuộc sống.

Dù khoái khẩu cũng không được ăn quá no, phải biết dừng đúng lúc, đó cũng là một đạo lý dưỡng sinh. Nếu gặp cái gì cũng ăn, bữa nào cũng ăn no, thức ăn trong dạ dày sẽ tràn ra, còn nguy hại cho cơ thể hơn nhiều so với khi nhịn ăn.

Cổ đại có rất nhiều cao thủ luyện võ nhưng không chú ý đến những tình tiết này, kết quả là võ thuật tinh thông nhưng bước vào trung niên thì cơ thể bắt đầu yếu đi.

Vương Siêu độ sức với Chu Bính Lâm, tuy thắng đối phương về hình thức nhưng trên thực tế cả hai đều thọ thương nặng, một người nội thương một người ngoại thương. Chỉ qua một trận mà hấn thành danh, có điều thâm tâm vẫn khâm phục Chu Bính Lâm đã hơn năm mươi mà vẫn còn sức lực như còn trai trẻ.

Học võ phải bắt đầu từ những thứ đơn giản nhất, mỗi cử chỉ động tác đều cần chú ý, không được bỏ lỡ thời gian. Cuộc sống cũng vậy, từng bữa cơm từng giấc ngủ đều cần tu dưỡng, như vậy mới có thể giữ gìn được sức khỏe, năm sáu mươi cũng vẫn như ba mươi.

« Hihi, hay lắm hay lắm...!» Hoắc Linh gật gật đầu, đũa trên tay vươn ra toan gấp một miếng cá.

Vương Siêu cười cười, vươn đũa nhanh chóng hất đôi đũa của cô bé. Hoắc Linh cổ tay hết sức linh hoạt, khéo léo ra thế « Bạch viên hiển quả » đâm nhanh đũa về phía trước, đoạn nhanh chóng biến chiêu thành « Thượng hạ phiến thân đoá », đũa bổ xuống vẫn tìm cách gấp miếng cá.

Hai sư đồ dùng đũa đấu với nhau, thân không động chỉ có năm ngón tay hoạt động.

Hoắc Linh Nhi dụng đũa như kiếm, rất có dáng dấp « Kiếm như thái phượng thượng hạ phiêu phi, vãng lai phiêu hốt như xà nhiều chi ». Kiếm đạo Nhật Bản kết hợp với Hình Ý Kiếm, thêm cả Võ Đang Thái Cực Kiếm, tinh xảo khó thể tưởng tượng.

Có điều hay giỏi thế nào cũng không qua được Vương Siêu. Đôi đũa trong tay hấn chọt tạt ngang như trái một dải lụa, dè xuống, nhảy mất đũa Hoắc Linh Nhi vỡ thành bốn mảnh...

« Sư phụ, sao có thể làm được như vậy?» Hoắc Linh Nhi kinh ngạc, lặng người nhìn đôi đũa gãy: « Chẳng lẽ kiếm thuật sư phụ đã đạt đến mức trích điệp phi hoa sát thương người? Lấy nội công phổ vào hoa lá có thể đập vỡ đá hay sao?»

« Phổ nội công lên hoa lá, tưởng ta là cao thủ trong tiểu thuyết chắc? » Vương Siêu vươn tay ra : « Ta có thể làm gãy đũa của cô là do võ công cô cao, năm ngón tay hữu lực. Nếu đối là người bình thường thì ta chỉ có thể đánh rơi mà không thể chấn gãy. Cô có lực, ta cũng có lực, thứ hỏng chính là đôi đũa !»

«Được rồi, chúng ta đi dạo, tối về thu dọn đồ đạc, sáng mai đến trường quân sự Tây Nam. Ta sẽ dạy ở đó vài tháng, tại đó có điều kiện luyện tập thực tế, còn có cao thủ để cô thử sức. »

Sau khi nhận nhiệm vụ giáo quan tại Tây Nam, Vương Siêu quyết định dẫn Hoắc Linh Nhi đi theo, hấn báo cáo Tào Ngộ và liền được chấp thuận.

« Tuy vừa rồi thoát được ám sát nhưng mới chỉ là một lần, không biết còn phải đối phó với bao nhiêu sát thủ nữa?» Sau khi nhận lệnh điều động từ Tào Nghị, Vương Siêu quy nghĩ một hồi mới nhận ra đây cũng là cơ hội tốt, vừa nâng cao được võ công vừa tạm lánh đi một thời gian, chờ mọi chuyện lắng xuống.

Trường quân sự dã chiến Tây Nam là một trường đặc biệt thuộc Bộ quốc phòng, chuyên tuyển chọn những binh lính có tố chất tốt bồi dưỡng thêm kỹ năng tác chiến cá nhân. Trong thời gian làm giáo quan, Vương Siêu chịu trách nhiệm toàn bộ việc luyện tập và đào tạo các kỹ năng cận chiến cho Học viện.

Bất kỳ vị lãnh đạo nào cũng muốn có đội bảo vệ đặc biệt. Tình hình hiện nay, khi thế giới có nhiều quốc gia sở hữu vũ khí hạt nhân thì xung đột vũ trang phần lớn diễn ra ở quy mô nhỏ, những đơn vị tinh nhuệ vì thế càng được coi trọng.

Ví dụ một quốc gia nào đó có mâu thuẫn, phát sinh chiến tranh với các nước xung quanh, lúc đó chỉ cần phái một đội đặc nhiệm đi bắt cóc lãnh đạo đối phương là có thể ra điều kiện thương thuyết. Nếu sử dụng xe tăng pháo lớn thì chính là chiến tranh xâm lược, tính chất khác hẳn, tiêu hao kinh tế cũng khó lường.

Đối diện với tình hình như vậy, những người như Vương Siêu hiển nhiên được Quốc gia coi trọng và bồi dưỡng, làm hạt nhân cho quân đội. Mặc dù võ thuật tinh thuần đã suy tàn, nhưng sự kết hợp của cận chiến với binh khí nóng lại dần được khôi phục, trở nên chiến lược tại không ít quốc gia.

Nếu là một đội quân vô tổ chức, một cao thủ như Vương Siêu hoàn toàn có khả năng tổ chức thành một đội quân có kỷ luật, vào thời điểm quan trọng có thể thực hiện được mọi hành động quan trọng. Có lẽ ngoài bất cóc Tổng thống Mỹ, kỳ dư những chuyện khác đều không phải quá khó.

So với đại bác tàu chiến, con người đương nhiên rất nhỏ bé. Bất kỳ viên đạn lớn nào đều dùng đến giá trị trăm triệu để tính toán, với số tiền lớn như vậy không biết có thể bồi dưỡng được bao nhiêu nhân tài !

Ma!Đng sô!ng con người-i co! khi la!- thu! quy! gia! nhâ!t, nhưng cu!ng nhiều lúc la!đi đươ!đc mang ra la!-m “bia đoi’ đai!n”, thế gian ky!- la!đ như vãi!y đoi!?. Trươ!-ng quân su!đ đai’ chiê!n Tây Nam đươ!đc thâ!-nh lă!đp chính đê! đoi!i phoi! vớ!i ti!-nh hi!-nh nă!-y.

Tuy la!- một trươ!-ng quân su!đ nôi!đi bô!đ nhưng quy mô Học viện dã chiến này không thua kẻ!m bả!t ky!- ngôi trươ!-ng danh tiê!ng nă!-o. Cơ sở vật chất hoành tráng, đoi!đi ngu!’ gia!o viên ho!đc viên hu!-ng hă!đu, toàn là tinh hoa của quân đội, thoi!-i gian ho!đc la!đi ngă!n, nhiê!-u nhâ!t chỉ la!- mô!đt năm. Một năm nê!u muôi!n thăng tiến thi!- re!-n luyê!đn phải nghiêm tu!c khă!t khe đến nhường nào...

Ve!-o! Mô!đt mu!i tên như!đa củ!ng xanh thâ!m tu!- bụi cây bắn ra, cắm vào ngay trên đầu một thanh niên mặc bộ đồ ngủ trang đang dựa lưng vào gốc cây hút thuốc. Hóa ra mũi tên bắn trúng con rắn lục đang bò...

Thanh niên nhàn nhã vút điếu thuốc xuống đất, nhìn con rắn chết lắc đầu: “Lạ thật, đã Thanh minh đầu mà sao lại có rắn? Trái đất nóng lên nên rắn ngủ đông ít đi hay sao?”

“Chỉ cần có đủ thức ăn thì ai cũng không ngủ đông nữa!” Tiếng nói từ trong bụi rậm vọng ra, một quân nhân mặt bôi ngụy trang, tay cầm chiếc cung quân dụng nhảy ra: “Đáng đời Lưu Thanh, tập trận mà còn dám hút thuốc! Tôi mà bắn thấp chút nữa là đầu cậu đã thành quả dưa bở... Còn nữa, con rắn đã bò trên đỉnh đầu mà cậu không phát hiện ra, những lần luyện tập trước đã quên hết rồi hả?”

“Cao Tuấn, tôi biết thừa cậu mai phục ở đó, cũng đã phát hiện con rắn này từ trước. Khi này lúc cậu bắn thì tôi có đến ba cơ hội hạ sát cậu rồi!” Thanh niên tên Lưu Thanh cười như không: “Kỹ thuật mai phục xuống dốc thế rồi sao? Chắc hai năm ở Bắc Kinh làm cảnh vệ cho thủ trưởng, nhàn hạ quen rồi chứ gì?”

“Cứ ở đó mà ba hoa! Cao Tuấn, Lưu Thanh, chúng tôi đã mai phục ở bên cạnh từ rất lâu, khi các cậu nói chuyện chúng tôi có thể giết các cậu cả trăm lần rồi...” Từ trong một bụi cỏ cách chừng hai mươi mét, hai thanh niên khác nhảy ra, động tác loai choi như hai con khỉ.

“Trương Khải, Phương Phi...! Ái dà... xem ra hai năm ở biên giới quả thật khôg uống phí!” Nhìn thấy hai người, mặt Lưu Thanh biến sắc.

“Các cậu tề quá rồi đấy! Lưu Thanh, ở Bắc Kinh làm cảnh vệ thì lấy đâu ra thực chiến? Còn Cao Tuấn, tuy cậu đến Châu Âu thực thi nhiệm vụ nhưng rõ ràng đã sắp bị Chủ nghĩa tư bản lung lạc xong xuôi rồi... Sao tôi vẫn thấy cậu có dáng vẻ tiểu tư sản nhĩ, nghe nói cậu đang có quan hệ với Công chúa Anh Quốc kia mà...?”

Trương Hải, Phương Phi, Cao Tuấn, Lưu Thanh, bốn người này đều là cao thủ nổi tiếng trong quân đội. Trong Tổng hội thao võ thuật lần trước bao gồm quân đội, công an, Quốc an và cảnh sát vũ trang, bốn người chiếm vị trí hai, ba, tư và năm trong kết quả tổng hợp. Tuy nói quân đội còn có một số cao thủ giấu tên không tham gia, nhưng đạt được vị trí đứng đầu trong mấy triệu chiến sĩ thì đương nhiên không bao giờ là tầm thường.

“Đừng cãi nhau nữa! Mấy năm chúng ta không tụ tập, đây là dịp hiếm có, thử xem trình độ mọi người thế nào, cũng để tìm lại cảm giác năm xưa!” Lưu Thanh ngắt lời. Gã là người thứ hai trong cuộc Tổng hội thao năm đó, chỉ vì phần thi chiến đấu trong rừng bị Đoạn Quốc Siêu qua mặt nên phải ngậm ngùi nhường giải nhất. Không phải vì trình độ gã không cao mà là do công phu họ Đoàn quá xuất sắc, còn hơn Lưu Thanh một bậc.

“Đúng thế! Thực sự tôi không hiểu, xét về thành tích và trình độ của chúng ta, tập trung lần này lẽ phải thành huấn luyện viên mới phải, tại sao cấp trên vẫn muốn chúng ta là học viên? Thật đúng là không nề mặt chút nào!”

“Tôi đang muốn xem, ai có đủ tư cách làm huấn luyện viên của chúng ta!” Trương Khải hừ nhạt.

“Các cậu cũng đừng tự cao tự đại quá! Vẫn còn có người đủ tư cách dạy chúng ra, Lý lão gia ở Quân khu Bắc Kinh chẳng hạn...!”

“Ông Lý thì nói làm gì, nhưng năm nay ông ấy đã hơn chín mươi tuổi, e là vài năm nữa cũng xuống tuổi vàng thôi... Năm đó chính Lý lão đã bỏ tước cho tôi, đáng tiếc tôi lại thua Đoạn Quốc Siêu...” Lưu Thanh thở dài.

“Chắc các cậu chưa biết Đoạn Quốc Siêu đã chết, bị một cao thủ đánh chết ngay tại trận.” Cao Tuấn làm cảnh binh ở Bắc Kinh nên biết rất rõ.

“Cao thủ nào vậy?” Lưu Thanh tròn mắt.

“Đó là một người của Quân ủy mới xuất hiện vài năm gần đây, võ công rất cao. Mấy huấn luyện viên ở Bắc Kinh đã chịu thua, cả Tiểu Võ Thần Chu Bính Lâm cũng bị anh ta đánh gãy một cánh tay. Gần đây người này còn tỷ thí với một quyền sư Thái Lan, cũng đánh đối thủ chết tại chỗ!”

Lưu Thanh chau mày: “Có phải cậu định nói Nguyễn Hồng Tu? Cuộc tỷ thí ở Hồng Kông đó khiến thanh thế người đó trở nên rất lớn, ở Anh tôi cũng nghe người của Hồng Môn nhắc đến. Hình như tên anh ta là Vương Siêu, được xưng là Quy Tiên Nhân? Đoạn Quốc Siêu chính là bị anh ta đánh chết sao?”

“Người đó bao nhiêu tuổi rồi? Chẳng lẽ huấn luyện viên lần này chính là anh ta?”

Vương Siêu có lẽ cũng không ngờ, sau cuộc tỷ thí với Nguyễn Hồng Tu danh tiếng hấn lan truyền rộng rãi như thế, lại còn được võ lâm đặt cho một biệt danh, Quy Tiên Nhân!

170. Chương 170: Bát Quái Khoái Chùy

“Vương Siêu này còn kém chúng ta những mấy tuổi nhưng võ công cao cường, hình như rất được Quân Ủy coi trọng. Nếu tôi đoán không sai thì anh ta sẽ là huấn luyện viên của chúng ta!”

Lưu Thanh cười nhạt: “Ít tuổi hơn chúng ta mà lợi hại thế sao? Ở Anh tôi từng nghe đến cái tên Quy Tiên Nhân, còn cho rằng người này chỉ ít phải bốn mươi tuổi rồi!”

“Sao vậy? Tính ngạo mạn của cậu bắt đầu nổi lên rồi hả? Như thế là không được!” Cao Tuấn nhìn bộ dạng Lưu Thanh, liền vỗ vai gã ngăn lại: “Tôi biết, năm trước cậu xin ra nước ngoài làm nhiệm vụ chỉ là vì thua

Đoạn Quốc Siêu, muốn đi luyện thêm để báo thù. Thực ra vừa mới gặp lại tôi đã nhận thấy khí thế của cậu khác trước nhiều, chắc chắn mấy năm đó cậu không chơi bởi lêu lổng mà rất chăm chỉ tham gia thực chiến. Hiện nay một nửa võ sư giỏi đều ở nước ngoài rồi.”

“Có điều võ công của tay Vương Siêu này chắc chắn không nhụt đâu. Ra tay tàn độc, tỷ thí võ công nếu không giết thì cũng làm cho đối phương tàn phế suốt đời. Đến như Tiểu Võ Thần Chu Bính Lâm võ công còn lợi hại hơn Đoạn Quốc Siêu rất nhiều, vậy mà bị Vương Siêu đó rút đi cả một cánh tay. Nếu cậu muốn thử thân thủ của huấn luyện viên, tốt nhất nên nói rõ trước!”

Cao Tuấn làm cảnh binh ở Bắc Kinh nên biết về Vương Siêu hơn Lưu Thanh nhiều. Gã sợ Lưu Thanh vì nóng vội nhất thời mà đi theo vết xe đổ của Đoạn Quốc Siêu, vội lên tiếng cảnh cáo.

“Hừ... Tiểu Võ Thần à?” Lưu Thanh bĩu môi, trên mặt nở nụ cười khinh mạn: “Chu Bính Lâm đã gần 60 tuổi, võ thuật chắc gì đã bằng một nửa so với trước kia? Lúc trước y còn dám thách đấu với Lý lão, đúng là điên rồ hết mức! Nói thật, mục đích lần này tôi trở về thứ nhất là tìm Đoạn Quốc Siêu thách đấu, thứ hai là tìm Chu Bính Lâm tính sổ!”

Những năm 90 thế kỷ 20, sau khi về ẩn cư tại Bắc Kinh, Chu Bính Lâm tuy không tỉ võ với người khác nhưng vẫn chưa rời bỏ hẳn giới võ thuật. Lý lão là cái tên rất có danh tiếng tại Bắc Kinh, Chu Bính Lâm bình sinh lại thích thách đấu với các cao thủ, người càng nổi tiếng càng thích so tài. Vậy là trong một lần cao hứng, ông ta định đến thách đấu với Lý lão lớn hơn mình gần 40 tuổi, nhưng cuối cùng bị một võ sư khác ngăn lại.

Chuyện này Lưu Thanh biết và hết sức cảm phẫn, khổ nỗi gã lại không phải là đối thủ của Chu Bính Lâm, nếu đi trừng trị ông ta thì không chừng sẽ tự trút lấy tai họa. Mấy năm ở nước ngoài Lưu Thanh đã rèn luyện mài dũa rất nhiều, còn thụ giáo thêm ở mấy Nguyên lão cao thủ Hồng Môn hải ngoại, trình độ tiến bộ vượt bậc, tự tin có thể hoàn thành được tâm nguyện trước kia. Vì thế khi tổ chức gọi, gã lập tức quay trở về.

Đoạn Quốc Siêu 26 tuổi, Lưu Thanh còn nhỏ hơn một tuổi nhưng gia nhập bộ đội từ năm 15. Ở trong quân đội hơn 10 năm, gã cũng được coi như một lão quân nhân rồi.

“Nhưng thực sự công phu của Vương Siêu là vô biên.” Cao Tuấn vẫn kiên trì khuyên giải nhưng bị Phương Vỹ và Trương Khải ngăn cản: “Cao lão đệ, cậu ở Bắc Kinh an nhàn quá nên nhụt nhuệ khí rồi. Sao lại tự đánh mất đi uy phong của mình vậy?”

“Tôi thấy Cao Tuấn giống như Bát Kỳ Tử Đệ thời Mãn Thanh, lúc ở thảo nguyên rất gan dạ nhưng khi đến Bắc Kinh thì chỉ biết chơi chim và đi đến ngõ Bát Đại. Ôi chà!”

Cao Tuấn cười lạnh lùng: “Đúng là cá không ăn muối cá ươn, đừng trách tôi không nói trước. Nếu Vương Siêu làm huấn luyện viên thì không có lý gì mà tôi không phục!”

“Gã nông công cuồng họ Cao đứng thứ tư Tổng hội thao võ thuật bây giờ thành ra cái gì rồi? Nói đến võ công quyền pháp thì ai trong số chúng ta không tinh thông, có ai không luyện đến Âm kinh? Chưa gọi là xuất thần nhập hóa nhưng còn phải sợ ai chứ?”

Bốn người này đều từng vượt qua hàng triệu đối thủ để đứng mấy vị trí đầu bảng trong cuộc thi võ thuật các ngành vũ trang quốc gia, vì thế cả bốn đều có quyền kiêu ngạo. Nếu nói võ công của họ không cao cường thì đúng là chuyện khôi hài.

“Thôi, chúng ta đã tập hơn nửa ngày, nên về nhà ăn cơm tắm rửa!” Lưu Thanh khoát tay: “Nhân thể xem huấn luyện viên của chúng ta là thần thánh phương nào.”

Trong khi bốn người bàn luận về hấn thì Vương Siêu và Hoắc Linh Nhi đã đến trường quân sự. Đặt chân đến nơi, cảm giác đầu tiên của Vương Siêu là hết sức quy củ.

Tuy chưa từng là sinh viên nhưng Vương Siêu đã từng đến thăm Tào Tinh Tinh tại Đại học Bắc Kinh, rất ấn tượng với không khí tự do trẻ trung tại đó. Trường quân sự dã chiến này tuy xa thành phố nhưng hai bên có núi vây quanh, một bên sát hồ lớn, mặt kia giáp khu dân cư tạo nên một thị trấn khá phồn thịnh, xem ra ngôi trường này là hạt nhân cho kinh tế ở đây phát triển.

Sân tập đang có khá đông học viên, không hỗn loạn như ở những ngôi trường dân sự mà từng nhóm đứng theo hàng rất nghiêm chỉnh, đúng tác phong quân đội. Vương Siêu đứng xem một lúc, võ công đang tập đúng là quyền pháp truyền thống, Mê Tông Quyền, Thiết Sa Chưởng của Thiếu Lâm, cả Bát Cực Quyền và Quan Tiết Kỹ... Có điều hắn nhận ra ngay, đa số học viên không luyện tập hết lòng mà chỉ là miễn cưỡng.

“Như thế này là luyện tập gượng ép, công phu có thể tiến nhanh nhưng không có căn cơ, khi còn trẻ có thể đánh ra chứ đã có tuổi thì không thể thi triển được.”

“Xin chào Vương Thiếu tướng!” Sau khi đi quanh nửa vòng, hiểu được phần nào quy mô và tình hình ngôi trường, lúc đó Vương Siêu liên hệ với người phụ trách tiếp đón.

Đó là một quân nhân hơn 30 tuổi, mặt lốm mảy rậm. Hai người hỏi thăm vài câu, anh ta đi vào chủ đề chính: “Thiếu tướng sẽ phụ trách lớp 8672, buổi sáng luyện khoá tay, buổi chiều luyện quyền, buổi tối là kỹ thuật mai phục.”

Nói xong anh ta đưa cho Vương Siêu hai bảng biểu, một là địa điểm và thời gian lên lớp, hai là danh sách học viên.

“Nghe nói lớp tôi phụ trách có bốn học viên đặc biệt. Xin hỏi là bốn người nào?” Vương Siêu giở danh sách ra xem.

“À... những người đó là Đại tá Lưu Thanh, Thượng tá Cao Tuấn, còn có Sư đoàn phó Trương Hải và Chính ủy Phương Vỹ. Họ là học viên tự do, chỉ học giờ của anh, không bắt buộc phải tham gia các môn khác.”

“Hóa ra là vậy. Tôi sẽ dạy một Đại tá, một Thượng tá và một Sư đoàn phó!”

“Phòng Thiếu tướng là phòng 302 tầng 16 nhà 8, các đồ dùng sinh hoạt đều đã được chuẩn bị. Đây là chìa khoá, để tôi đưa Thiếu tướng đi xem...”

“Không cần, tôi tự đi được!”

Vương Siêu cùng Hoắc Linh Nhi vào khu nhà ở. Hóa ra là một căn hộ gồm 3 phòng rất sạch sẽ, cửa sổ nhìn ra hồ, không khí thoáng đãng, giường, tivi, rèm cửa đều mới nguyên, còn cả một máy tính cấu hình cao. Đãi ngộ đối với cấp tướng cũng có khác.

“Chúng ta đến nhà ăn hay ra ngoài mua đồ về tự nấu?” Hoắc Linh Nhi nhìn căn bếp đầy đủ dụng cụ cũng cảm thấy muốn nấu.

“Đi nhà ăn thôi! Đồ ăn trong trường quân sự đặc biệt chắc phải hơn các trường bình thường.” Vương Siêu thấy các binh sỹ trong trường đều có thể chất rất tốt, rõ ràng ăn uống không tồi.

Vừa ngồi xuống sô pha, bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa.

“Để đệ tử mở!” Hoắc Linh Nhi chạy ra mở cửa. Ngoài cửa là bốn thanh niên mặc quân phục.

“Các anh là...?”

“Sao lại là nữ?” Bốn thanh niên nhìn nhau ngạc nhiên, chính là Lưu Thanh, Cao Tuấn, Trương Khải và Phương Phi. Vừa về đến nơi nghe tin Vương Siêu đã đến, họ là cựu học viên trong trường nên quen biết nhiều, được tiết lộ ngay Vương Siêu ở đâu.

“Có khí chất hơn người! Chắc bốn người chính là những học viên đặc biệt?” Vương Siêu nhìn ra, có ngay nhận xét. Bản thân từng trải qua trăm trận, nhiều lần vào sinh ra tử nên nhãn quan của hắn rất sắc bén.

Những đại sư thời xưa, không cần động chân động tay, chỉ cần nói chuyện hoặc thậm chí nhìn qua là có thể phân nào biết được trình độ của nhau.

“Đúng là cao thủ! Quân đội quả nhiên ngọa hổ tàng long!” Hoắc Linh Nhi vừa mở cửa đã cảm nhận được sức uy hiếp của bốn người, toàn thân nổi da gà, khí huyết chảy nhanh, tóc gáy dựng ngược, thậm chí cả lưỡi cũng như cứng lại.

“Công phu người con gái này tinh thâm như vậy sao?” Phía bên kia, Lưu Thanh cũng không khỏi ngạc nhiên. Giây lát đối mặt, gã cảm giác như có dòng điện mạnh chạy qua người, biết ngay công phu cô gái này đã đạt mức ám kình.

Quyền thuật nội gia phải nói đến Tam Tiết, Tứ Tiêu, Ngũ Hành. Tam Tiết là gân, thịt, xương; Tứ Tiêu là tóc, móng, răng, lưỡi. Ngũ Hành là nội tạng. Cao thủ khi bất ngờ đều có biểu hiện như Hoắc Linh Nhi.

“Chúng tôi đến tìm Vương Siêu sư phụ. Cô là...?” Lưu Thanh định thần, lên tiếng hỏi.

“Tôi là đồ đệ của Vương sư phụ. Mời vào!” Hoắc Linh Nhi mở cửa, ánh mắt vẫn cảnh giác.

“Tôi là Vương Siêu, bốn người các anh chắc là Đại tá Lưu, Thượng tá Cao, Sư phó Trương và Chính ủy Phương?” Vương Siêu từ từ đứng lên.

“Hoá ra huấn luyện viên cũng đã biết?” Bốn người Lưu Thanh rốt cuộc đã nhìn thấy Vương Siêu, người được mệnh danh Quy Tiên Nhân.

“Với đẳng cấp của các anh, chắc chỉ miễn cưỡng đến học lớp của tôi, nhưng đây là sắp xếp của cấp trên nên tôi cũng không có cách nào. Tôi cũng đang định gặp các anh để làm quen, không ngờ các anh lại đến đây thăm trước. Mời ngồi, Linh Nhi rót nước mời khách!”

“Truyền nhân Hàn phái Bát Quái Chưởng Lưu Thanh!” Lưu Thanh không vội ngồi xuống mà tự giới thiệu mình trước, không nói đến cấp bậc trong quân đội mà xưng tên môn phái võ thuật, rõ ràng ẩn ý lần gặp mặt này là dùng tư cách võ lâm.

Được Lưu Thanh nhắc nhở, ba người còn lại cũng tự giới thiệu: “Truyền nhân Nam phái Yến Thanh Phiên Tử Quyền!”

“Truyền nhân Diệp thị Nam Phái Thiết Sa Quyền!”

“Truyền nhân Bắc phái Tam Hoàng Công.”

Vương Siêu gật đầu: “Tôi là Đường Thị Quốc Thuật, cái gì cũng học một chút. Hôm nay các anh đến đây chắc không phải chỉ để chào hỏi, đúng không?”

“Vương sư phụ là huấn luyện viên, tôi muốn thử xem trình độ của sư phụ thế nào. Chúng ta hãy tìm một địa điểm!” Lưu Thanh từng rèn luyện ở nước ngoài nên nói thẳng luôn không vòng vo.

“Điều này đương nhiên. Tôi là huấn luyện viên của các anh, tất nhiên các anh muốn thử sức. Nhưng không cần tìm địa điểm, đã là cao thủ thì Ngọa ngư cũng có thể phân thắng bại, chúng ta có thể thử sức ngay tại đây!”

“Ngọa ngư” có nghĩa là mảnh đất bờ nằm, ám chỉ diện tích rất chật hẹp. Lưu Thanh không nói gì thêm, lập tức thử thế. Tay trái xoè thành dao, tay phải nắm chùy, cúi đầu chào.

Nhìn thế tay của Lưu Thanh, Vương Siêu liền ngồi thẳng lên, gật đầu: “Bát Quái Khoái Chùy!”

171. Chương 171: Phiên Thân Cái Thủ Chùy Nhiều Chưởng, Âm Dương Tương Tha Thượng Hạ Phi

Đấu pháp của Bát Quái Chưởng thường là tay chụm thành đao, chặt, quắt, xĩa, tất cả đều chú trọng thân pháp linh hoạt, né thực chọn hư, tấn công mặt bên. Ngoài ra sử dụng nhiều nhất chính là những đòn chop, đánh và vật kết hợp, tuyệt đối không dùng quyền đầu (nắm đấm). Nhưng khi đã luyện đến mức công phu thâm hậu, uy lực đánh ra cũng không khác gì nắm đấm, có thể một đòn chấn nát nội tạng.

Chùy kinh và quyền là hai khái niệm khác nhau, chùy siết chặt tay phát lực trong khi nắm đấm phải để lỏng, khoanh khắc đánh ra các khớp xương tay thu lại vào trong, sau đó toàn thân tam tiết tứ tiêu (Tam tiết: Tiêu tiết, trung tiết và căn tiết. Nếu nói từ góc độ toàn bộ cơ thể người thì đầu là tiêu tiết, thân người và tay là trung tiết, chân là căn tiết; Nếu ứng với tay thì bàn tay là tiêu tiết, khuỷu tay là trung tiết, vai là căn tiết. Quy luật vận động của nó là ‘tiêu tiết khởi, trung tiết tùy, căn tiết đẩy’. Còn Tứ tiêu là chỉ: Người có huyết, nhục, gân, cốt. Trong đó các đầu cuối của nó gọi là nhật tiêu, trước trán là huyết tiêu, lưỡi là nhục tiêu, răng là cốt tiêu, móng tay là gân tiêu. Tứ tiêu dùng lực thì có thể thay đổi trạng thái thường của nó,

khiến con người ta sợ hãi), ngũ tạng toàn thể kết hợp rung chấn, từ lỏng đến chặt, rồi lại từ chặt đến bùng nổ. Nếu nói về uy lực cương mãnh thì uy lực ở trong các chiêu trường quyền phát lực vẫn là hàng đầu.

Tuy nhiên chùy kinh phát lực, độ khó rất lớn. Một chùy đánh ra, cần phải gân cốt cùng động, nội tạng rung lắc, đầu tóc, móng tay, răng, lưỡi, tứ tiêu khí huyết lập tức sẵn sàng, như triết long hút nước, gió thổi đại thụ, một chùy đánh ra toàn thân phải cùng động. Những người luyện võ thông thường không thể đánh ra được thứ võ công như thế.

Công phu Bát Quái Môn luyện đến thâm sâu cũng có chùy pháp, như “Phản tí chùy bát thức”, “Liên hoàn chùy bát thức”, “Khoái chùy nhị thập ngũ lộ”.

Lưu Thanh một tay tạo chưởng, một tay khép lại thành chùy giấu dưới mạng sườn, chính là cách đánh trong khoái chùy của Bát Quái.

Bát quái khoái chùy nhị thập ngũ lộ, trong đó có hai câu khẩu quyết của lưỡng lộ chính là “Phiên thân cái thủ chùy nhiều chưởng, âm dương tương tha thượng hạ phi”. Tư thế lúc này của Lưu Thanh chính là cách đánh của hai đường chùy này.

Ý nghĩa của hai câu khẩu quyết này chính là lấy chưởng làm dương, chùy làm âm, kết hợp với nhau, đánh trên đánh dưới, nhanh nhẹn như chớp xẹt trong mây mù, chỉ nghe tiếng sấm mà không thấy sấm, chưởng thủ nhanh lẹ linh hoạt như mây mù ẩn giấu sát chiêu.

“Võ công người này không kém Đoạn Quốc Siêu, chẳng trách không phục khi nghe mình làm huấn luyện viên, có điều hẳn quả có tư cách đó. Có thể bất phân thắng bại với Đoạn Quốc Siêu, không biết tại sao năm đó lại chỉ đứng thứ hai? Hay là võ công hắn ta năm đó còn kém bây giờ, khổ luyện mấy năm mới được như thế này?”

Võ công càng cao thì tiến bộ càng chậm. Cũng giống như một quán quân thế giới chạy nước rút, tốc độ chạy 100 mét là 9 giây 8, muốn nhanh hơn 0,1 giây có khi cả đời cũng không được. Còn một người chạy 100 mét trong 15 giây thì chỉ cần luyện tập một thời gian ngắn là có thể nhanh hơn được vài giây. Võ thuật cũng tương tự như vậy.

Thành ra khi đối mặt với đối thủ kém hơn mình, một trong những nguyên nhân không nên nường tay là vì nếu nường tay thì đối phương sẽ cố gắng khổ luyện, vài năm sau sẽ đuổi kịp tìm mình báo thù, thậm chí còn đánh cho tàn phế.

Việc luyện võ không có giới hạn, nhưng sức chịu đựng của con người có hạn. Công phu không phải là càng luyện càng giỏi, cũng giống như tu chân, không phải hôm nay phi kiếm giết người thì sau sáu bảy mươi năm khổ luyện là có thể thành tiên. Vương Siêu hiện nay công phu đã đạt đến độ cực hạn của cơ thể, sau này muốn giỏi hơn nữa sẽ vô cùng khó khăn. Trong khi những người có trình độ thấp hơn hắn, không gian và tốc độ tiến bộ còn rất lớn.

Ví như Giang Hải lần trước tỉ thí thất bại, nghe nói đã ra nước ngoài rèn luyện, tham gia thực chiến. Vương Siêu có thể đoán ra, sau vài năm nếu người này may mắn sống sót thì chắc chắn võ công sẽ tiến bộ rất nhanh, không chừng có một ngày sẽ đuổi kịp hắn.

Vài năm trước Lưu Thanh có thể thua Đoạn Quốc Siêu, nhưng vài năm sau đã đuổi kịp thậm chí còn giỏi hơn họ Đoạn, đó cũng là điều dễ hiểu.

“Thế thì chúng ta hãy bắt tay!” Hai bàn tay thủ thế của Lưu Thanh vươn ra phía trước hao hao giống chiêu “Bạch Xà Thổ Tín”, chìa về phía cổ tay Vương Siêu lúc đó vẫn đang ngồi trên đi vắng.

Vương Siêu cũng tinh thông Bát Quái Chưởng, biết ngay Lưu Thanh chính là đang thi triển một thức cầm nã, người vẫn ngồi trên ghế nhưng cơ vai rung lên, lập tức khiến cho cả cơ thể cũng rung theo.

Vẫn gơ tay ra bắt, nhưng bàn tay hắn nương theo thế tay của Lưu Thanh, trong nháy mắt luôn qua thế cầm nã, thoát ra ngoài.

Hai bàn tay đập vào nhau rất nhanh. “Đét!” Chùy thế vốn ảm tàng trong chưởng pháp của Lưu Thanh đã chực sẵn bùng ra, có điều đòn phản lại của đối phương còn nhanh hơn, thành ra vô tác dụng.

“Bát Bàn Liên Hoàn Trừu?” Lưu Thanh không khỏi giật mình kinh ngạc. Vương Siêu dễ dàng hóa giải một đòn ẩn chùy của gã trong khi vẫn ngồi trên đi văng, thậm chí người cũng không thèm nhòm lên.

Không kinh ngạc sao được, khi đối phương đúng là vừa ra một đòn Bát Quái chính tông, chiêu “Ninh Toàn Bàn Trừu”.

Trong Bát Quái Chưởng, ngoài chùy pháp còn có trừu thuật (đánh bằng cùi chỏ). Trừu thuật của Bát Quái mạnh mẽ dữ dội không kém Bát Cực Quyền Thuật nhưng có phần uyển chuyển và ảo diệu hơn. Nếu không có những dấu pháp toàn diện như thế, Bát Quái công phu cũng không thể được liệt vào Tam đại quyền thuật của võ công Trung Hoa.

“Nghe nói người này là Hình Ý đại sư, sao lại tinh thông cả Bát Quái?” Lưu Thanh giật mình. Vốn gã biết biệt danh “Tiên Nhân” của Vương Siêu là từ Hình Ý mà tạo nên, không thể nghĩ rằng công phu Bát Quái của đối phương lại cao siêu như vậy.

Trong lòng kinh ngạc nhưng tay vẫn không dừng, tả thủ chụm thành đao, nhanh như chớp phạt xuống ngang sườn Vương Siêu. Chính là một thức “Trừu Thân Tước Lặc”, công phu Tước Chưởng của Bát Quái.

Tay trái ra đòn “Trừu thân tước lặc”, tay phải như một cây gậy sắt rung lên mạnh mẽ, trợ lực cho tay trái tấn công. Đây vốn là công phu “Cổn Tí Chùy”, một tay ra chưởng một tay khởi chùy, tay như vân vục chùy tựa cổn lồi (sấm rền).

Cơ bắp hai tay của Vương Siêu rung lên, nửa thân trên khéo léo né sang một bên, dụng lực ở eo lao về phía trước, tay và khuỷu liên tiếp đỡ mấy đòn “Cổn Tí Chùy” trong khi vẫn ngồi dính vào ghế.

Đến lúc đó Lưu Thanh đã biết, đối phương hoàn toàn nắm bắt được tốc độ và nhịp độ của mình, đồng thời có thể tùy ý phản công. Một trữu của Vương Siêu đánh ra, thoát tiên Lưu Thanh tưởng sẽ kích tạc không khí nổ vang như sấm, nhưng rốt cuộc lại không phát ra một âm thanh nào.

Trữu pháp đã luyện đến độ từ hữu thanh hóa vô thanh, chứng tỏ võ công phải cao hơn gã ít nhất một bậc.

Chiêu vừa rồi của Vương Siêu là “Phốc Thân Tạc Trữu” trong Bát Bàn Liên Hoàn Trữu. Dính đòn phản công, Lưu Thanh giật mình lui hai bước, chiếc ghế Vương Siêu đang ngồi cũng phát ra một tiếng rắc như sắp gãy.

“Công phu người này không thể xem thường, nếu cứ ngồi trên ghế thì khéo không ứng phó kịp!” Vương Siêu nghĩ thầm.

Chiêu “Phốc Thân Tạc Trữu” vừa rồi không thi triển được hoàn toàn vì hắn đang ở tư thế ngồi, chỉ dùng lực eo và cánh tay thì tấn công cũng như không, khác hẳn với ở tư thế đứng.

Vương Siêu nhẹ nhàng đứng dậy, tiến lên một bước, cùi chỏ nhanh như cắt tấn công vào vùng ngực Lưu Thanh. Lưu Thanh tức khắc thu người, tay nắm thành chùy tấn công vào cánh tay hắn khiến Vương Siêu phải nghiêng người sang một bên.

Lùi lại nửa bước, toàn thân đang thoái bỗng dừng lại giữa chừng, cùi tay nhoáng lên lại uy hiếp trước ngực Lưu Thanh. Một thức “Tiến Bộ Thiêu Trữu” đã đến độ thu phát tùy tâm.

“Công phu quả thực tinh thuần, không kém gì Lý lão năm xưa!” Lưu Thanh phản ứng thần tốc, chưởng thức nháy mắt thu về hộ trước ngực, xoay người sang bên, liên tiếp hai thức “Lý Ngự Xuyên Ba” và “Đề Thủ Thượng Đả” hóa giải trữu thức của Vương Siêu.

Vương Siêu một trữu không đánh trúng mục tiêu, liền dùng tay quét ngang. Lưu Thanh đã hờm sẵn hậu chiêu, thấy Vương Siêu thi triển “Phiên Thân Táo Trữu” liền lùi về phía sau, bàn tay trái xoè ra như vuốt ưng chộp vào vai, tay phải nhanh như chớp gõ vào đốt tay đối phương.

“Thật lợi hại!” Vương Siêu nghĩ nhanh trong đầu. Vốn vừa rồi hắn không dùng hết công lực để tung đòn liên hoàn, chỉ bởi Tào Nghị đã nói không được làm ai thiệt mạng như Đoạn Quốc Siêu.

Thân thủ Lưu Thanh không thua kém Đoạn Quốc Siêu, Bát Quái Chưởng, Tả Thủ Chưởng, Liên Tước Đới Khảm đều thành thực. Giao đấu mấy chiêu, do Vương Siêu nương tay lại chỉ dùng Bát Quái nên nhất thời

hai người chưa phân được cao thấp. Lưu Thanh ngược lại nóng lòng muốn biết thực lực của mình đã tiến bộ tới mức nào, ra tay vì vậy hầu như dùng toàn lực, chiêu chiêu liên miên không dứt.

Lưu Thanh ra nước ngoài khổ luyện có hai nguyện vọng, một là tìm Đoạn Quốc Siêu báo phục, hai là thách đấu với Tiểu Võ Thần Chu Bính Lâm. Có điều vừa về nước thì lại nghe được tin, hai đối thủ một đã chết một tàn phế. Điều này làm gã vô cùng thất vọng, chẳng khác một người sau khi đã luyện thành tuyệt thế võ công trở về báo thù thì kẻ thù đã chết hết.

Mà kẻ đánh chết Đoạn Quốc Siêu và phế cánh tay Chu Bính Lâm lại chính là Vương Siêu, Lưu Thanh không có lý gì mà không tìm đến Vương Siêu đấu một phen.

Vương Siêu lui một bước, Lưu Thanh lập tức tiến lên, dấu pháp bất ngờ thay đổi, áp sát đối phương chuyển từ chùy chưởng thành cầm nã một chiêu Tử Thủ Bát Suất của Bát Quái.

Cầm nã trong Bát Quái gồm bốn tám ba mươi hai cách, Tử Thủ Bát Suất, Hoạt Thủ Bát Suất, Khổn Thân Bát Suất và Biến Thế Bát Suất, chiêu thức Lưu Thanh dùng là Tử Thủ Bát Suất, ngón tay múa nhanh như gió hồng bắt chết cánh tay đối phương.

Nhưng Vương Siêu cũng không chịu nhường, Bát Bàn Liên Hoàn Trửu dùng hết lập tức sang đến Phản Tí Bát Chùy. Bát Quái Chùy của Vương Siêu còn tinh thuần hơn nhiều so với Lưu Thanh. Vừa chạm vào tay đối phương, gã cảm giác khí huyết mình trào ngược.

Vương Siêu ra đòn liền một hơi, Song Pháo Chùy, Quán Chùy, Phản Chùy, Đối Kích Chùy, Chấn Tâm Chùy, Đoản Chùy, Hạ Sáp Chùy. Lưu Thanh ị dồn đến nước không thể không đỡ, có điều mỗi lần giao kích, cơ thể gã như có hàng ngàn thối mã phi nước đại, ruột gan nôn nao chỉ chực thổ ra ngoài.

Động tác hai người nhanh như gió, không gian lại nhỏ hẹp, chỉ là khoảng trống giữa đi vắng và bàn uống nước. Sau mười sáu hiệp đấu, Vương Siêu đột ngột dùng “Thiếp Thân Khảo” áp sát tấn công phía trước ngực Lưu Thanh.

Trong mắt Lưu Thanh chợt lóe lên khí thế kinh người, hai tay cùng bắt cầm nã, một thức Diêu Thủ Chưởng chộp vào cổ tay Vương Siêu, hai tay hơi vòng lại theo thế “Kim Diêu Phao Lang” toan tấn công đối thủ từ hai bên sườn.

Trong tự nhiên có một loại ó vàng rất to lớn, có thể bắt cả sói rừng. Chúng bồ từ trên cao cả nghìn mét xuống, hai móng quặp lấy thân con sói, đầu tiên dùng mỏ mổ chết giắc rồi nhấc lên cao ném xuống, khí thế vô cùng hung tợn.

Bát Quái Chưởng cũng có một chiêu “Kim Diêu Phao Lang” (chim ó ném sói)“, còn lợi hại hơn cả “Ứng Xúc” trong Hình Ý. Ứng Xúc chỉ là tóm lấy rồi kéo xé, còn “Kim Diêu Phao Lang” thì tóm lấy rồi ném bổng lên, trong lúc kẻ địch đang ở trên không liền biến lực ném thành quật, hất đối thủ đang chơi với xuống đất rồi dùng chân đạp mạnh, không hề kiêng nể đầu cổ. Một chiêu này nếu đắc thủ sẽ biến đối phương thành một đồng máu thịt nhầy nhụa.

Có điều, bàn tay Lưu Thanh vừa chộp đến Vương Siêu đột nhiên thấy chỉ là khoảng không.... “Tay hấn biến đi đâu rồi?” Trong mắt Lưu Thanh, đúng là đôi tay Vương Siêu bỗng biến mất.

Bụp! Hai tay Lưu Thanh tóm vào hư vô, còn chưa kịp chuyển lực thì Vương Siêu đã áp sát, nghiêng vai đẩy tới.

Cảm giác của Lưu Thanh lúc đó chẳng khác gì đi tàu Tết ở ga, bị vô số người chen lấn từ mọi phía, muốn thoát đi cũng không có cách nào. Gã mất đà ngồi thẳng xuống chiếc bàn trước ghế sa lông...

Choang, mặt bàn thủy tinh vỡ vụn, trên người Lưu Thanh bị vô số mảnh thủy tinh găm vào, máu chảy thành vệt.

“Chiêu cuối cùng của anh là Hình phải không?” Lưu Thanh nhồm dầy, không hề quan tâm đến những mảnh thủy tinh bám trên người.

“Bị tôi đẩy một cái, anh phải điều khí ba ngày, nếu không nội tạng sẽ có vấn đề!” Vương Siêu chậm rãi ngồi xuống ghế, giọng từ tốn.

“Công phu Bát Quái của anh còn tinh thâm hơn tôi, còn gì để nói đây! Vả lại vừa rồi anh không dùng toàn lực, chỉ là đẩy tới một chiêu. Nếu dùng Ngạc Ngư Tiên Vĩ thì chắc giờ tôi cũng bị xé như Nguyễn Hồng Tu rồi...” Lưu Thanh thở dài thườn thượt: “Chúng ta đi thôi! Khóa của anh chúng tôi sẽ học ngay, bắt đầu trước thời hạn!”

“Đợi đã!” Vương Siêu nhìn Lưu Thanh cùng ba đồng bạn đang toan bỏ đi, lên tiếng: “Anh nói là Hàn phái Bát Quái? Hàn phái Bát Quái được Hàn Mặc đại hiệp truyền cho Tổng Lý, Tổng Lý truyền cho Lý lão gia ở quân khu Bắc Kinh, nhất mạch đơn truyền. Anh không thể là đệ tử của Tổng Lý, vậy có lẽ là truyền nhân của Lý lão gia chăng?”

172. Chương 172: Uống Rượu Nhận Thầy

Hàn phái Bát Quái hiện tại, mọi tinh túy chỉ còn ở nhánh của Lý lão, vài năm trước ở quân khu Bắc Kinh Vương Siêu đã được chỉ dẫn qua. Đây là duyên phận, vì điều này nên tự nhiên hần sinh ra vị tình với Lưu Thanh.

Võ sư phải hết sức thận trọng khi nhận lời tỉ võ, nhưng khi đã nhận lời thì tuyệt đối không được lưu tình, phải càn quét hết, diệt cỏ tận gốc, bằng không khi đối phương luyện thêm công phu đến tìm thì người bị thiệt hại chính là mình.

Vừa rồi nếu Vương Siêu không dùng lực đẩy mà đối thế húc vào mạnh một chút thì Lưu Thanh không nói gì đến chết hay tàn phế, ít nhất nội tạng cũng bị chấn động đến nội thương, võ công vĩnh viễn không thể tiến bộ được nữa.

Với lực đẩy, cơ thể đứng im bất động, chỉ phát lực ở hông và sườn làm đối phương mất cân bằng. Nhưng lực húc thì không phải như vậy, chủ yếu là tụ lực ở đùi bước lên dần tới, tích tất bùng phát như con trâu bị chọc giận. Một chiêu như thế khi cao thủ như Vương Siêu thi triển, ít ra đối thủ cũng đứt gân gãy xương, nội tạng chấn động đến chảy máu bên trong.

Hai loại lực này đều có chỗ lợi chỗ hại. Thế đẩy tuy uy lực không lớn, chỉ khiến người ta mất cân bằng ngã ra nhưng thực hiện nhanh, dễ gây cho đối phương bất ngờ, có khi đối phương ngã rồi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Còn thế húc là nhờ lực bước chân, tốc độ phát lực có chậm một chút. Một bên uy lực nhỏ nhưng tốc độ nhanh, bên kia uy lực lớn nhưng tốc độ chậm. Trong tỉ võ thực chiến, dùng chiêu gì phải tùy theo tình hình mà vận dụng linh hoạt.

Vừa rồi Lưu Thanh mất đà, chiêu “Kim điêu phao lang” không trúng đích nên người bị chúi về phía trước. Cơ hội đó thừa đủ cho Vương Siêu hoàn thành một cú húc chính diện, thậm chí là sát chiêu “Ngạc ngư tiên vĩ”, Lưu Thanh không thể né tránh được.

Lưu Thanh biết rõ đối phương đã nương tay cho mình nên mới ra lời nhún nhường như vậy. Vương Siêu thấy Lưu Thanh bỏ đi cũng vội vàng nói rõ nguồn gốc, tránh để đối phương vì thua một chiêu mà bực bội trong lòng, manh tâm báo thù gây phiền phức về sau. Đây gọi là không đánh không kết bạn.

“Anh là.....?”

“Ba năm trước tôi từng được Lý lão gia chỉ dạy, chúng ta thử tay lần này xem như đồng môn giao lưu...” Vương Siêu nhìn mảnh thủy tinh vỡ trên đất, tỏ rõ vẻ không muốn nói đến sự cố vừa rồi.

“Thật sao? Nhưng công phu Bát Quái của anh đâu phải là Hàn phái?” Lưu Thanh nghi ngờ: “Đã pháp Hàn phái chú trọng cầm nã, đẩy đá, còn công phu Bát Quái của anh chú trọng xé bứt, chủ yếu nhắm tới phân cân thổ cốt, không thể cùng loại được!”

“Võ công mỗi người một phong cách, cho dù là sư huynh đệ xuất thân một cửa, cùng một thầy dạy, cuối cùng cũng hình thành những dòng nhánh khác nhau, điều này chẳng có gì lạ. Có điều Bát Quái Chưởng của tôi đúng là không phải Lý lão gia chỉ dạy, nhưng tâm pháp thì đích thị...”

“Có lẽ vậy!” Lưu Thanh phải mảnh thủy tinh trên người, gật đầu: “Khí chất của anh và lão gia có vài phần giống nhau, không ngờ anh nổi danh bằng Hình Ý nhưng Bát Quái Chưởng cũng tinh thâm không kém!”

“Quá khen, quá khen...” Vương Siêu xua tay: “Bát Quái đả pháp của tôi cũng đâu thắng được anh, cuối cùng cũng phải dùng Hình mới xong đó thôi! Theo tôi thấy, anh mới thực sự là chân truyền công phu của Lão gia.”

“Thật sự công phu của tôi thấp hơn anh. Danh tiếng của anh lớn hơn tôi nhiều, thua anh một chiêu cũng đâu phải mất mặt. Anh nói từng được Lão gia chỉ dạy, vậy tôi cũng không dám làm mất mặt Lão gia.” Lưu Thanh vốn rất uất ức với thất bại vừa rồi, nhưng nghe Vương Siêu nói rõ nguyên nguyên với Lý lão lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Bản thân Vương Siêu đã nhận mình từng được Lý lão dạy dỗ, vậy thì bại dưới tay hắn cũng không phải là mất mặt môn phái, chỉ là sư huynh đệ giao đấu mà thôi. Huống hồ danh tiếng Vương Siêu lớn hơn gã nhiều, nhưng lại không giống những đại ca thủ tính cách ngạo mạn, vừa đánh bại được một tên tiểu tốt thì mặt đã to quá mạng. Giống như Trương Uy, khi thua Vương Siêu tuy không chết nhưng cũng nhảy xuống biển tự vẫn.

“Có điều tôi có chuyện muốn hỏi...” Lưu Thanh bình khí, có vẻ muốn bàn luận.

“Chuyện gì vậy?”

“Năm ngoái anh cùng Đoạn Quốc Siêu giao đấu, võ công anh ta ra sao? Còn võ công của Chu Bính Lâm nữa, cao đến mức nào?”

Đoạn Quốc Siêu và Chu Bính Lâm đều là những đối tượng Lưu Thanh muốn khiêu chiến, rốt cuộc cùng bị Vương Siêu đánh một chết một tàn phế, hiển nhiên Lưu Thanh chỉ có hỉ hân là tốt nhất.

“Được rồi Lưu Thanh, họ cũng đã thua rồi mà...” Cao Tuấn vội ngăn lại. Gã làm cảnh sát ở Bắc Kinh, biết rất nhiều chuyện của Vương Siêu. Mỗi lần Vương Siêu giao đấu, đối thủ nếu không chết thì tàn phế, rất ít người thua mà vẫn vô sự. Gã lo Lưu Thanh không cẩn thận nói ra lời bất hòa lại âm ỉ lên, rồi lại động thủ gây phiền phức lớn nên cố sức can thiệp: “Vương sư phụ, anh cũng chưa ăn cơm phải không? Hay để chúng tôi mời anh uống cốc rượu? Cấp trên bố trí anh làm giáo quan, nói thực thoát tiên tôi rất không phục, nhưng chiêu vừa rồi của anh chúng tôi đều thừa nhận anh có đủ tư cách.”

“Phải, phải...!” Phương Vĩ, Trương Khải bên cạnh phụ họa theo: “Chúng tôi mời! Lưu Thanh, anh muốn nói gì thì nói trên bàn rượu.”

Lưu Thanh cười ha ha, nét mặt vui vẻ nhìn Vương Siêu dường như những bức bối khi nãy đã biến mất: “Mấy huynh đệ này nói không sai... Vương giáo quan, lần đầu gặp mặt chúng ta cùng uống vài chén cho vui. Đợi khi đi chợ tôi sẽ mua một tấm kính khác, xem như bồi thường cho cái bị vỡ...”

“Cũng được!” Vương Siêu cũng đoán được tính cách Lưu Thanh, bình thường rất ngổ ngáo nhưng tư cách đài hoàng, hiểu thắng nhưng không thù dai, dễ phát sinh tâm bệnh.

“Nhà hàng Thiên Thượng Thực Phủ trong phố đi, ở đó ăn ngon rượu cũng ngon. Đợi tôi gọi xe đến, chỉ nửa giờ là đến!”

Bốn người này đều có danh vọng, quan hệ tốt, chỉ chốc lát là điều được một chiếc xe hơi, cũng không biết là của hiệu trưởng hay hiệu phó. Chiếc xe lao nhanh trên đường cao tốc, quả nhiên không đến nửa giờ đã tới thành phố gần trường, dừng trước một nhà hàng có vẻ rất cao cấp.

Sáu người tìm một phòng riêng, ngồi xuống. Vương Siêu nhìn xung quanh, nhà hàng Thiên Thượng Thực Phủ này quả không tồi, không gian thanh nhã mà sang trọng. Nơi họ đang ngồi là lầu tám, cửa sổ dài đến tận sàn, tường pha lê treo những tấm rèm trúc xanh, sàn nhà cũng trang trí hoa văn trúc, bên cạnh còn có cầu trúc nhỏ và dòng nước chảy cá vàng bơi tung tăng, cửa vào là hai tiếp viên xinh đẹp luôn túc trực nghe yêu cầu của khách.

“Món ngon nhất ở đây là trúc thử. Tôi gọi một phần trước, thêm hai bình Mao Đài mười năm. Những thứ khác các vị cứ tự nhiên!” Lưu Thanh gọi phục vụ, đoạn đánh mắt nhìn Hoắc Linh Nhi bên cạnh Vương Siêu...

Hoắc Linh Nhi ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, môi mím nhẹ như nhắm mắt dưỡng thần.

“Vị này có lẽ là Hoắc Linh Nhi tiểu muội. Hình như tôi đã gặp cô ở đâu đó? Thực đơn đây, không biết Linh Nhi tiểu muội muốn ăn gì?” Lưu Thanh nhìn Hoắc Linh Nhi chăm chú, mày hơi nhíu như cố lục trong trí nhớ xem đã gặp cô ở đâu.

“Hi hi...” Hoắc Linh Nhi cười nhẹ nhàng: “Đại tiệc tại trường đua ngựa Hoàng gia Anh Quốc, Lưu đại tá và một vị công chúa nắm tay nhau...”

“Hặc hặc...” Lưu Thanh vuốt mũi, gượng ho vài tiếng.

“Lưu đại tá, nghe nói anh ra nước ngoài rất phong lưu. Bạn gái lúc nào cũng có đến vài cô, hơn nữa nếu không phải con gái của chủ tịch các tập đoàn thì cũng là công chúa Hoàng thất. Tôi còn nghe nói anh cùng vài tiểu thư thừa kế các đại công ty cũng có quan hệ rất mật thiết, võ công anh tuy cao cường nhưng cũng phải cẩn thận giữ gìn gân cốt chứ?” Hoắc Linh Nhi vừa nói vừa chọn món trong thực đơn.

“Linh Nhi...!” Vương Siêu thấy sắc mặt Lưu Thanh mỗi lúc một khó coi liền ngăn đồ đệ lại, có điều trong lòng hắn khá ngạc nhiên: “Tên Lưu Thanh này, hình như Hoắc Linh Nhi biết rất rõ chuyện của hắn, có vẻ rất đa tình. Nhưng người này đa tình như vậy mà võ công lại có thể luyện đến bậc này, không tránh sẽ gặp chuộc choạc... Như mình ngày đêm khổ luyện suốt năm năm, hằng giờ hằng phút không dám có chút phân tâm mới xúc hợp được quyền ý, quán thông ảo diệu thượng thừa. Nếu trong năm năm đó lại lười thêm gánh phong lưu thì giờ chỉ e không bằng cả Linh Nhi...” Vương Siêu thầm tự thán. Có điều nhìn Lưu Thanh thấy các huyện Mi vũ, Ấn đường và Thái dương không có vẻ hư phù do phóng túng quá độ, hắn không khỏi ngạc nhiên.

“Hặc hặc...” Lưu Thanh vội ho át đi, đưa ánh mắt ẩn ý nhìn Hoắc Linh Nhi: “Hóa ra lần đó Linh Nhi tiểu muội cũng có mặt...” Gã vừa nói vừa vuốt mũi theo thói quen, đoạn mỉm cười nhẹ nhàng. Trong nụ cười còn có chút ngượng ngịu nhưng xem ra lại làm người ta rất có cảm tình.

Nói thực Lưu Thanh đúng là một nhân tài, khí chất phi phàm, lời nói cử chỉ lộ một vẻ lãng tử vừa phải, giống hệt những nhân vật như Lục Tiểu Phụng hay Sở Lưu Hương của kiếm hiệp cổ điển. Phong cách đó vô cùng thu hút các lá ngọc cành vàng thích lãng mạn. Huống hồ thân thủ gã thực sự rất xuất chúng.

Tuổi trẻ, đẹp trai, lịch lãm, phong lưu, đại tá quân đội, võ công cao cường. Kết hợp những điều đó tạo thành sức sát thương mãnh liệt đối với các thiếu nữ.

Trong những cao thủ trẻ tuổi mà Vương Siêu quen biết, nói về tướng mạo khí chất thì tốt nhất chỉ có Lưu Gia Tuấn “Tiểu Tiên Viên” của Đài Loan và Lưu Thanh đây. Nhưng Lưu Gia Tuấn lại không hay cười nói, phong cách nghiêm trang đứng đắn, nói về giao tiếp thì thua xa Lưu Thanh. Một vài võ sư trẻ khác như Trần Ngải Dương thì lại gây cho người ta vẻ quân tử nghiêm trang, ôn hòa nhuần nhuyễn.

Diệp Huyền, kẻ bị Vương Siêu đánh chết ở Hắc Long Giang thì lạnh lùng cực hạn, lầy võ đạo làm mục tiêu suốt đời, hầu như chưa từng có cảm tình với ai. Còn Đoàn Quốc Siêu thì quyền mưu thâm trầm, cũng có khí vẻ tiểu ngạo giang hồ nhưng khiến người ta phải e ngại nhiều hơn cảm tình.

Truyền nhân Cửu Cung Kiếm Giang Hải thì bề ngoài nhu mềm hòa nhã, khí chất yên tĩnh, nhưng trong lòng lại kiên nghị mạnh mẽ, không bao giờ chịu thua.

Liêu Tuấn Hoa lại là con nhà dòng dõi, nhất cử nhất động đều toát ra vẻ cao quý nhưng thỉnh thoảng cũng hiển lộ sát khí kinh sợ, đó là khi ở nước ngoài dùng sát chiêu “Song hoa hồng côn” đánh giết lập danh.

Bản thân hắn, Vương Siêu, là một thanh niên trưởng thành chín chắn, mỗi lời nói hành động, mỗi chén trà miếng ăn, khi ngủ khi thức, khi sớm khi tối, tâm tình luôn chú trọng điều dưỡng. Nhưng những quy luật này lại không phải là điều hắn cố ý tìm kiếm mà tự nhiên như sông hồ chảy ra biển...

Đúng như lời Khổng tử nói, người ta khi qua tuổi bảy mươi có thể hành động tùy tâm nhưng vẫn không qua khỏi quy củ, nhất cử nhất động không cưỡng ép nhưng lại tự nhiên phù hợp với đạo lý dưỡng sinh, cũng là là thiên nhân hòa hợp.

“Tùy theo lòng mong muốn mà không vượt quá quy củ!” Tiến thêm một bước nữa là “chí thành chi đạo, khả dĩ tiên tri” (Đạt đến chỗ chí thành thì có thể biết trước được mọi chuyện).

Vương Siêu nhìn Lưu Thanh, trong lòng bỗng dâng lên một ý nghĩ. Ánh mắt hắn chợt nhạt nhòa như mây khói, từ từ nhớ lại rất nhiều những thanh niên mình đã trông thấy, đã từng giao đấu từ khi ra đời đến nay. Bất kể kẻ địch hay bằng hữu, những dung mạo âm thanh tính cách đó đều như một bức tranh từ từ mở ra, nổi lên trôi đi trong tâm trí.

Xem người lại xem những thay đổi của mình, vô tình hắn như tự nhận thức một cách rõ ràng hơn nhiều lúc trước. Nhận thức này dường như là một trạng thái tâm linh, không thể nói rõ nhưng vô cùng sâu sắc, hoàn toàn mới mẻ so với chính hắn nhìn mình lúc trước.

Luyện võ đến mức như Vương Siêu, tự nhận biết về thân thể đã tinh tường đến mức có thể điều khiển từng mảng cơ sợi gân, thâm chí từng lỗ chân lông, cả lực phủ ngũ tạng cũng thành thực đến mức nội thị. Nhưng sự tự nhận thức của con người đối với bản thân không chỉ giới hạn trong nhục thể, những người tuổi trẻ xuất sắc đó hình như là những tấm gương để Vương Siêu nhìn vào nhận rõ thêm chính mình.

Lấy người làm gương, có thể nhận ra được mất.

“Chà, thức ăn lên rồi, chúng ta chạm cốc trước. Linh Nhi tiểu muội, uống nước quả hay cùng uống rượu với chúng tôi?” Lưu Thanh lộ chút trêu đùa, vẫn không quên chủ đề cũ: “Vương giáo quan, có thể kể rõ về trận đấu với Đoạn Quốc Siêu được không? Cả trận với Chu Bính Lâm nữa, võ công hiện nay của tôi, nếu giao đấu với họ thì thế nào? Nói thực, đời này người có thể làm Lưu Thanh tôi bội phục không nhiều, Vương giáo quan là một trong số đó. Nào, chúng ta cùng cạn chén!”

Vừa nói vừa mở hũ rượu Mao Đài, rót mỗi người một cốc. Vương Siêu cũng không từ chối, cùng ly uống cạn một hơi. Làn hơi cay nồng từ cổ họng xông mạnh lên, hứng thú kể chuyện có vẻ tăng một ít...

“Công phu Ưng trảo thiết bố sâm, Thiếu lâm ngũ hình quyền kết hợp với Âm thủ Xà hạc bát đả và thối công của Đoạn Quốc Siêu đều vô cùng tinh thông. Tôi cùng anh ta giao đấu ở Hương Cảng thực ra cũng chỉ là một cuộc tỉ võ, nhất thời lỡ tay đánh chết nên bị song quy khá lâu. Còn tình huống giao đấu với Chu Bính Lâm thì rất đặc biệt, không thể nói ra được. Có điều theo tôi thấy, nếu giao đấu với Đoạn Quốc Siêu thì thắng thua của anh là năm năm, nhưng đấu với Chu Bính Lâm thì tỉ lệ là ba bảy, anh ba ông ta bảy.”

“Sao thế được?” Lưu Thanh nhướn mày: “Thân thủ Chu Bính Lâm không phủ nhận rất cao cường, nhưng giờ cũng hơn 50 gần 60 rồi, còn có thể đánh sao, lại còn lợi hại hơn cả Đoạn Quốc Siêu?”

“Khi tôi cùng Chu Bính Lâm giao đấu, cả thể lực và võ công của ông ta đều không thấp, chỉ là thiếu nhuệ khí hơn trước đây. Hai quân đánh nhau, bên nào nhuệ khí cao hơn sẽ thắng. Tuy tôi xé được cánh tay của ông ta nhưng cũng bị quyền kinh làm chấn động nội tạng, thực ra trận đó cả hai đều tổn thương. Tôn môn Thái Cực giỏi tu thân dưỡng tính, thể lực đến già vẫn không suy giảm...” Vương Siêu nói rồi bỗng nhớ đến một chuyện: “Anh cũng là một cao thủ Bát Quái, lại ở nước ngoài công tác nhiều năm, không biết có nghe nói đến Trình Sơn Minh ở Bắc Mỹ không?”

“Bát Quái Trình?” Vừa nghe Vương Siêu nói đến tên Trình Sơn Minh, mi mắt Lưu Thanh đã giật lên: “Trình Sơn Minh là đại diện của Hồng Môn Bắc Mỹ, võ công khai tông lập phái, có trên một vạn đệ tử. Người này còn là ông chủ lớn của tập đoàn họ Trình, làm ăn cả hợp pháp lẫn phi pháp ở Bắc Mỹ, giới võ lâm rất nhiều người biết ông ta. Có điều Trình Sơn Minh rất kín tiếng, hơn mười năm gần đây không thấy xuất hiện công khai ở đâu. Sao, anh cũng giao đấu với ông ta?”

“Có giao đấu qua...” Vương Siêu lim dim mắt: “Có điều Trình Sơn Minh cũng là một ông chủ lớn, điều này tôi chưa từng nghĩ đến.”

“Tập đoàn họ Trình đầu tiên kinh doanh kính mắt, phát triển dần thành tập đoàn xuyên quốc gia. Hiện giờ việc làm ăn là do con trai Trình Chương và con gái Trình Tiểu Tuệ của ông ta gánh vác.”

“Là tổ truyền sao?” Vương Siêu không để ý khi Lưu Thanh nhắc đến Trình Tiểu Tuệ, giọng nói có chút không tự nhiên.

Thì ra Trình Đình Hoa lão gia năm xưa vốn là người làm mắt kính ở Bắc Kinh, được giang hồ gọi là “Trình mắt kính”. Trong mười ngành làm ăn lợi nhuận nhất hiện nay: Nhà đất, Mắt kính, Nghĩa trang, Truyền thông, Dược phẩm, Đường cao tốc, Mỹ phẩm, Giáo dục, Đồ cưới, Game online thì Mắt kính xếp hàng thứ

hai, từ đó có thể thấy việc làm ăn của Trình Sơn Minh ở Bắc Mỹ chắc chắn không nhỏ, hơn nữa lại là nghề nghiệp gia truyền.

“Ở châu Âu, các tập đoàn bang hội của người Hoa có tổ chức nào nổi tiếng như Hồng Môn không?” sau khi uống vài chung rượu, Vương Siêu bỗng hỏi.

Lưu Thanh đi nhiều biết rộng, lại từng công tác lâu năm ở châu Âu, Vương Siêu muốn nhân tiện hỏi thăm về Đường Tử Trần... Hiện tại hắn càng bước càng sâu, danh tiếng càng lớn, công phu càng cao, cũng dần dần tiếp xúc với một thế giới mà trước đây không thể với đến được. Qua nhiều lần dò tìm dấu vết, thế giới và hoàn cảnh của Đường Tử Trần cũng dần hiện rõ nét...

“Anh nói châu Âu à? Tình thế phức tạp, rất phức tạp...” Lưu Thanh vội lắc đầu: “Nhất thời không thể nói rõ, tuy châu Âu sớm hình thành liên minh tiền tệ, kinh tế chính trị, nhưng mỗi nước đều có cái riêng của mình. Các tập đoàn người Hoa thì càng lộn xộn, lớn nhỏ đủ cả, công khai phi pháp đều có, Hồng Môn ở Anh, Đức, Ý... đều rất lớn, tôi thật sự không nói hết được. Cấp trên phái nhiều người đến châu Âu, tôi chỉ là một trong số đó...”

“Vậy có tổ chức đặc biệt lớn nào không?” Vương Siêu không truy hỏi, chỉ tùy tiện thêm một câu: “Lần tỉ võ với Nguyễn Hồng Tu ở Hương Cảng, Trưởng lão của Hồng Môn Hoa Kỳ là Chu Hồng Trí có nói chuyện qua.”

“Có thì có, nhưng.....” Lưu Thanh cảnh giác ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn Vương Siêu, do dự một chút mới trả lời: “Châu Âu có một liên minh người Hoa lớn. Hình như giữa thế kỷ trước khi phong trào bài Hoa lên cao, người Hoa để tự bảo vệ mình đã triệu tập những bang hội độc lập và người làm ăn lại, thành lập ra một liên minh lớn. Hiện nay liên minh này phát triển càng lúc càng mạnh, hạt nhân lại càng lúc càng ẩn đi. Chỉ nghe nói người cầm quyền tối cao trong đó dùng tiền làm chính trị, ngầm khống chế bầu cử các nước, cấp trên cũng rất quan tâm đến vấn đề này.”

Câu trả lời của Lưu Thanh không khác mấy những điều Tào Nghị đã nói, có điều nhiều thông tin hơn một chút. Vương Siêu không truy thêm, tránh nói nhiều thành hồng chuyện, liền chuyển sang tán gẫu với Lưu Thanh về võ công.

Bốn người này nằm trong năm người đứng đầu các cuộc đại hội võ thuật quân đội, tuy một bên là võ sư giang hồ, một bên là cao thủ cấp quốc gia, nhưng thực ra không thể so sánh. Nếu dẫn thân giang hồ thì bốn người này chỉ có thể ngang hàng với các võ sư kiểu Quảng Đông Tam Hổ.

Bốn người đều có chân truyền về võ thuật, Lưu Thanh là chính tông Bát Quái Môn, ba người kia một người luyện Thiết sa chưởng, một người luyện Tam hoàng pháo chùy, người kia luyện Yến thanh phiến tử, đều là những tông phái ít phổ biến. Vương Siêu có chút tự hỏi, Hoắc Linh Nhi tuy đã thông ám lực, nhưng không biết có thể cùng ba người kia đấu thử không, tất nhiên không tính Lưu Thanh.

Quyền thuật Vương Siêu lợi hại, đả pháp càng tinh vi thâm độc. Theo hắn ít lâu, Hoắc Linh Nhi cũng học được vài phần, có điều như vậy vẫn chưa đủ. Tuy nói khi ở Nhật cũng có cùng người thực chiến, tham gia những cuộc đấu không hạn chế cấp bậc, nhưng Vương Siêu vẫn hơi không yên tâm về khả năng thực chiến của đồ đệ.

Những cuộc tỉ võ thông thường hoàn toàn khác với những cuộc đấu sinh tử, đầu tiên là do không khí, tâm lý đều có khác biệt lớn, tuy vậy Vương Siêu không nghĩ ra cách gì để đồ đệ của mình đánh sinh tử được.

Dù sao Hoắc Linh Nhi vẫn là thiên kim nhà đại phú, lỡ xảy ra chuyện thì không sao hồi kíp.

Có điều, võ công chân chính phải lĩnh ngộ từ những trận sinh tử. Thực chiến vài trận, va chạm đao thương súng đạn mà không chết, cho dù là người kém cỏi cũng có thể biến thành cao thủ. Một người chưa từng qua sinh tử, cho dù luyện mười hai mươi năm cũng không thể thật sự tinh thông. Giang Hải là thí dụ rõ ràng nhất.

Vương Siêu vừa cùng bốn người Lưu Thanh trò chuyện, trong lòng vừa suy nghĩ làm sao giúp Hoắc Linh Nhi tham gia nhiều trận thực chiến, bỗng nhiên một cảm giác dâng lên trong lòng... Dường như hắn đang như một người cha, vất óc sắp xếp cho cô con gái của mình, lo con không thể thành tựu, hi vọng con thành rồng thành phượng...

“Linh Nhi chỉ nhỏ hơn mình vài tuổi, nói tuổi tác cũng chỉ là giữa anh em, cũng không cần lo lắng như vậy...!”

Đột nhiên bên kia bức vách vang lên tiếng cãi cọ nhỏ, rồi từ hành lang vang lên tiếng bước chân rầm rập...

Cả sáu người đều chau mày. Hoắc Linh Nhi đứng lên kéo soạt cửa phòng... Bốn người đàn ông dáng vẻ hung hăng, mình mặc áo da, ánh mắt dữ tợn đang nhìn vào.

“Nhìn gì mà nhìn? Nốc cơm của các người đi!” Thấy Hoắc Linh Nhi, một tên dậm chân lên cửa một cái rầm.

Hoắc Linh Nhi trừng mắt, trên người tức khắc toát ra sát khí, xương cốt toàn thân vận lên như con rắn cong về phía trước, đưa tay ra một chiêu Hồ hình tích kinh chém tới. Tên đá cửa nháy mắt bị chém trúng mặt, văng ra đến hai mét, húc mạnh vào tường lăn xuống đất, máu me trên mặt đầm đìa.

“Linh Nhi hình như thật sự đã qua thực chiến, xem dáng điệu hình như cũng đã từng giết người?” Vừa nhìn thấy Hoắc Linh Nhi ra tay, Vương Siêu khẽ giật mình.

Cũng lúc đó tai hắn chợt căng lên, căn phòng bên kia hình như có tiếng người động sùng...

173. Chương 173: Lão Đại Tuổi Teen

“Mẹ cha mày, dám đánh huynh đệ bọn tao hả? Xông lên, xéo chết con bé này!”

“Mấy thằng kia cũng cùng bọn, đánh chết hết chúng đi!”

“Nhanh lên, đại ca đang nói chuyện phòng bên, giải quyết mấy đứa này xong còn phải sang trợ chiến...”

Bốn năm mươi tên chen đầy lối đi, nhân viên phục vụ sợ chạy mất, không biết trốn ở đâu.

“Nơi này trang nhã, thức ăn cũng ngon, sao đám lưu manh lên được đây? Hương Cảng chỉ những quán rẻ mạt mới có lưu manh kiểu này!” Hoắc Linh Nhi tự hỏi.

Tên lưu manh đầu tiên tiến vào, nhìn qua Hoắc Linh Nhi, ngoác miệng mắng một câu, ra tay tát một cái, tay kia định nắm tóc cô giật xuống.

Phải nói võ công y không cao nhưng rất biết phối hợp hai tay, động tác cũng khá nhanh, xem ra làm như vậy đã thành thói quen.

Hoắc Linh Nhi đưa tay trái chặn lại, năm ngón bàn tay phải xoè ra thành móc, kê tay gân thịt nổi lên, nhanh như chớp chụp bàn tay đối phương giật mạnh, như nắm đuôi trâu kéo ra phía sau.

Rắc! Cánh tay tên lưu manh vang lên tiếng gãy, cả người khụy xuống kêu rên không thành tiếng.

Đây là hai chiêu cầm nã trong Hầu hình, “Đơn thủ điều thăng” và “Duệ ngư vĩ”, nhờ quán tính kéo cứng khớp, vừa kéo vừa nắm, lui ra sau bề rồi giật. Đối thủ thấp kém, Hoắc Linh Nhi dụng chiêu thực chiến chẳng khác động tác kinh điển dạy trong sách.

Cùng lúc với động tác kéo lui cô cũng tránh được vòng bao vây, tiện chân đá bay hai hủ rượu và một chiếc đôn về phía kẻ địch.

Đánh nhau gặp địch đông phải thiên biến vạn hóa, vận dụng linh hoạt các chiêu thức cố định, đó là bí quyết thực chiến. Một chiêu vừa rồi của Linh Nhi, cả Vương Siêu cũng phải đập bàn khen hay. Đối phó với đòn tấn công của tên lưu manh, thực ra có đến vài chục cách đánh, chẳng hạn dùng thế “Hầu tọa” thụp xuống, tay nắm thành quyền đâm ngược lên vào cằm đối phương.

Hay như hai tay vung ra ngoài, dùng chiêu “Lão hùng đồng thụ” lấy thân táng vào.

Còn có chiêu “Hải đế cước” đá thẳng vào bụng dưới, lầy nhanh đánh nhanh, trước khi đối phương đánh trúng thì ta đã hậu phát tiên đáo. Có điều mấy cách này, tuy đánh ngã đối phương nhưng khó tránh rơi vào vòng vây của những tên còn lại.

Chỉ có hai chiêu tán thủ của Hoắc Linh Nhi, vừa đánh trọng thương kẻ địch lại có thể thuận đà lách khỏi vòng vây. Mười mấy khả năng ngay tại hiện trường, đó là chọn lựa tốt nhất.

Tỉ võ một đấu một, có hung hiểm nhưng thường không phức tạp. Khi một đấu với nhiều người, đấu pháp phải hết sức tinh nhanh, vừa đánh được kẻ thù vừa bảo toàn bản thân. Đây là sự khác biệt trong các cuộc đấu.

Hoắc Linh Nhi phé một tên, lánh ra ngoài vòng vây, đá văng thêm tên nữa rồi lại áp sát đến gần, người rùn xuống thu mình, dùng Băng quyền kích khoát đánh ngã thêm hai tên. Tận mắt thấy cô bị hãm giữa vòng vây, bỗng như trượt trên vỏ chuối trôi ra ngoài, người thẳng cứng vai đầu xoay tròn, hai chân đạp chéo trong không trung khiến năm sáu tên bị đá trúng mặt...

Bọn lưu manh lú lú lui ra sau.

Chiêu này là “Ô long giao trụ”, không dùng đến khi một đối một. Vì chiêu thức tuy phạm vi tấn công rộng nhưng lực không nhiều, đập vào cao thủ chỉ như muỗi đốt, không thể hề hấn gì. Nhưng trong quần chiến, đối phó với kẻ địch đông nhưng không mạnh lại rất hữu dụng.

Bọn lưu manh này cơ thể không đủ cứng để chịu đòn, bị đập trúng mặt liền sưng vù lên, mắt nổ đom đóm. Có tên còn học máu, phun ra răng ra ngoài...

Hoắc Linh Nhi bật dậy như một con cá chép, nhìn bốn tên nằm lăn dưới đất, sáu tên ôm tai lui ra cửa, máu me đầm đìa, còn sức chiến đấu nhưng không dám tiến lên, vỗ vỗ tay ra hiệu “còn tên nào muốn chết, vào đây!”

“Ra tay thật gọn gàng, nếu là chúng tôi cũng không thể kết thúc nhanh như vậy!” Lưu Thanh, Cao Tuấn, Trương Khải, Phương Vĩ, bốn sĩ quan nhìn Hoắc Linh Nhi kinh ngạc.

Tuy họ đều là cao thủ, từng lăn lộn chiến trường, cũng từng giết không ít người, đối với mấy tên lưu manh này không coi là gì nhưng nếu thật sự đánh nhau, cả bốn đều tự thừa nhận mình tuyệt đối không nhanh gọn như Linh Nhi.

Không phải vì võ công của Linh Nhi cao hơn hay sức lực mạnh hơn, mà là cô đã chọn được đấu pháp rất hợp lý, hiệu quả.

Giống như đối với một con muỗi, dùng tay đập chết thì thích hợp hơn nhiều so với dùng pháo bắn, nhưng không thể nói bàn tay lợi hại hơn khẩu pháo.

“Mình đã tìm được ngọc tốt rồi!” Vương Siêu tự nhủ.

“Lộn xộn như vậy rốt cuộc là chuyện gì? Cách vách hình như có động súng? Xem ra là xã hội đen xung đột, trị an ở đây sao loạn thế?” Vương Siêu không quan tâm đến lũ lau nhau ngoài cửa mà tập trung nghe ngóng động tĩnh phía bên kia.

Mấy người Lưu Thanh cũng đứng tai lên nghe ngóng... Phòng hạng sang ở đây cách âm rất tốt, nhưng do âm thanh khá lớn, hơn nữa mấy người đều là cao thủ nên không khó nghe rõ mọi tiếng động cách vách.

“Từ đây đi khoảng bốn trăm dặm về phía tây nam là biên giới Miến Điện, trị an ở những thành phố này đương nhiên không hoàn hảo. Có điều ban ngày cả gan tới nhà hàng đàm phán, còn kéo cả mấy chục đàn em đến trợ trận, thực là không coi pháp luật ra gì!” Lưu Thanh chau mày.

Lúc ấy, tại căn phòng bên kia...

Chiếc bàn chữ nhật giữa phòng chỉ bày rượu, không có thức ăn. Bên trái là một gã đàn ông da đen sì, mặt nung núc thịt, cổ đeo một sợi dây chuyền vàng bằng ngón tay cái, miệng ngậm que tẩm. Sau lưng y là hai tên mặt mũi hung dữ, súng ngắn lăm lăm chĩa vào người đối diện.

“Thằng trẻ ranh, mới nứt mắt cũng đòi bàn chuyện làm ăn với ta hả? Có tin là ta bắn chết người bất cứ lúc nào không?” Gã đàn ông mặt thịt phun cây tẩm ra khỏi miệng, hăm dọa.

“Hong lão đại, năm trước ông đến đây ít nhất cũng cướp hơn nửa chuyện làm ăn của chúng tôi, có phải là quá đáng không?” Đối diện với hai khẩu súng đen ngòm gã trai vẫn không chút xao động, bàn tay chỉ khẽ đặt lên thắt lưng...

Thiếu niên có vẻ chưa đầy hai mươi, mặc bộ đồ thể thao màu trắng. Phía sau gã có bốn thiếu niên khác nhưng chỉ đi tay không, có điều sắc mặt họ lại không có vẻ gì sợ sệt.

“Đồ trẻ ranh, hôm nay ta đến là nể cái mặt mi lắm rồi! Lông trên người còn chưa mọc, còn muốn ra tranh giành với cha mày hả? Còn không trở về đọc sách, nhanh nhanh tốt nghiệp rồi tìm việc, nhờ hôm nay bị người ta đánh chết thì uống công cha mẹ...” Hồng lão đại nhìn gã trai vẻ dạy dỗ: “Bắt đầu từ hôm nay, người của ta sẽ tiếp quản việc làm ăn ở đây. Sau này người của mi cũng có thể đến bán nhưng phải nộp tám phần phí bảo tiêu. Xong, ta nói vậy là nhiều với mi rồi!”

Hồng lão đại nói rồi đứng lên, vỗ tay, trước cửa lập tức ủa vào một đám lưu manh.

“Thét dài năm thằng bé này tốt vào!” Hồng lão đại vẫy một tên, ra lệnh.

“Hồng đại, bên kia...” Tên lưu manh vội hạ giọng báo cáo. “Cái gì? Bên kia rốt cuộc là ai vậy?” Hồng lão đại cau mày.

“Không biết, hình như đến từ trường dã chiến. Vừa rồi tôi đã bảo dừng tay nhưng bên ta bị đánh thọ thương mấy người, một người bị thương nặng, Lão đại, ông thấy....”

“Cái gì? Đồ ngu! Ta đã nói Quân hiệu, Công an, cấm tiệt không được động vào! Ta gọi người mang nhiều người đến nhưng không phải bảo người gây sự, sao người dám gây chuyện với họ?”

“Lão đại yên tâm, huynh đệ chúng ta có hơn năm mươi, thêm hai khẩu súng, đủ tóm gọn mấy đứa oắt con kia...”

Đúng lúc Vương Siêu đang lắng nghe động tĩnh ở phòng bên thì người đàn ông đeo dây chuyền vàng bước vào, chính là Hồng lão đại. Vừa đến nơi nhìn thấy quân phục của Cao Tuấn, y liền chấp tay: “Vừa rồi thủ hạ của tôi đắc tội, xin chừa vị đừng để bụng. Để xin lỗi, bữa này xem như tôi mời!”

Vương Siêu và Lưu Thanh nhìn nhau... Vốn đang định điện kêu người đến, xử lý đám xã hội đen này. Nhưng đối phương lại đến xin lỗi trước, còn tình nguyện trả tiền rượu, dù muốn làm căng cũng không đành.

“Chừa vị, đã quấy rầy rồi!” Hồng lão đại nói rồi ra hiệu cho tên phía sau: “Đi lo chuyện của mình ngay, cấm được âm ỉ!”

“Tên này nhẫn lực cao cường thật!” Lưu Thanh cười nhạt.

“A... động thủ rồi!” Lưu Thanh vừa dứt lời thì bên kia có biến. Gã thiếu niên vốn đang bị chia súng vào người, trong giây lát Hồng lão đại đi ra bỗng rút từ thắt lưng ra một chuỗi thép trắng... Xoẹt! Sợi dây bằng đầu ngón tay văng ra, nháy mắt thẳng như cây thước.

Trên đầu chuỗi xích buộc một mũi tiêu nhọn sáng quắc, nhanh như cắt quất vào tay cả hai tên cầm súng. Máu tươi tủa ra, súng văng xuống sàn.

Thì ra thiếu niên sử dụng xích tiêu. Không giống dao thương hay kiếm côn, xích tiêu là một sợi dây xích bằng thép, trên đầu cắm một mũi tiêu nhọn, hình dạng gần như mũi nhọn của chiếc thương. Dùng thành thạo thì xuất thần nhập hóa, dùng không tốt thì chủ yếu là làm bị thương chính mình.

Xích tiêu dễ mang dễ giấu, đa số giắt trên thắt lưng, khi sử dụng chỉ cần rút ra rung lên một cái là có ngay vũ khí, hết sức tiện lợi.

Hai cú mổ giải quyết hai cây súng, nháy mắt thiếu niên nhảy qua bàn, đá hai khẩu súng lăn tiếp vào chân tường, đoạn ra lệnh cho bốn gã phía sau: “Nhặt súng lên, kẻ nào chống cự bắn bỏ!”

Hai thiếu niên lao tới nhặt súng lên, chia ra cửa: “Tránh ra!” Đám lưu manh vội vã lui cả lại.

Vương Siêu ló đầu khỏi cửa, thấy Hồng lão đại và tên thủ hạ vừa đến đầu cầu thang. Thiếu niên cũng vừa lao ra vùng xích tiêu, nháy mắt quần vào cổ Hồng lão đại kéo mạnh... Thân hình phì nộn lăn ra đất.

“Hậu sinh khả úy, tên này hình như còn chưa đủ tuổi thanh niên mà đã là lão đại xã hội đen, thân thủ không tồi, biết dùng xích tiêu, thủ đoạn khốc liệt, gặp chuyện vẫn lạnh như tiền.” Vương Siêu không khỏi giật mình.

Vừa rồi hắn nghe được rất rõ, Hồng lão đại và thiếu niên dường như là hai tổ chức xã hội đen, đang đàm phán về địa bàn mua bán thuốc phiện ở những nơi ăn chơi trong thành phố. Ở những nơi an ninh lỏng lẻo, những tổ chức như vậy nhiều như măng mọc sau mưa. Có điều hắn không ngờ, lão đại kia lại là một thiếu niên trẻ như vậy.

”Hai ngày trước báo chí loan tin, một thiếu niên mới 17 tuổi ở Quảng Đông một tay quản lý mấy chục kỹ nữ. Đọc bài báo ấy Vương Siêu còn có chút không tin, giờ thì rõ ràng tận mắt chứng kiến, lão đại xã hội đen dường như chưa đến 20 tuổi!

Thân thủ, đầu pháp của thiếu niên này đều không tồi, không biết đã có sư phụ chưa? Nếu chưa có thì đúng là một hạt giống tốt, có thể đào tạo để chống đỡ cho mình. Có điều phải hết sức cẩn thận, không được sơ sót như Chu Bính Lâm...”

Hoắc Linh Nhi tư chất xuất chúng nhưng bị gia thế trói buộc, còn thiếu niên này đã là lão đại xã hội đen, việc đánh giết hắn không thành vấn đề. Có điều Vương Siêu không như Chu Bính Lâm, trong lòng chủ ý nhưng tuyệt đối không thể vội vã...

174. Chương 174: Thiết Chỉ Âm Kinh

Nếu người sử dụng luyện thuần thực, dùng xích tiêu sẽ xuất thần nhập hóa. Nhu thì mềm như sợi dây, cương lên lại có thể biến thành một thanh cứng như cây thương, đâm vào đâu cũng được.

Các đại sư nội gia thời xưa cưỡi áo dài ngâm vào nước, rút ra quất lên trở thành chiếc thương dài, nguyên lý xích tiêu cũng tương tự như vậy. Biến áo thành thương hay thành côn, nếu lực hai cánh tay không đủ mạnh, động tác ném quất thật nhanh, dụng lực thiên biến vạn hóa, thì không thể làm được.

Loại binh khí còn có cái tiện là rất dễ giấu kín, không như đao thương kiếm côn lúc nào cũng nhận ra được.

Thời hiện đại không ai lúc nào cũng kè kè theo đao lớn thương dài, chắc hắn sẽ bị người ta xem ngay là du côn hay có bệnh tâm thần. Cho nên Vương Siêu đã tỉ võ với không ít nhân vật võ lâm nhưng cũng chỉ có một người là Giang Hải có mang theo binh khí. Có điều hôm ấy Giang Hải là chủ ý tìm đến cửa tỉ võ, binh thường gã cũng không vác kiếm chạy loạn lên như vậy.

Tuy nhiên, xích tiêu dễ mang nhưng lại không dễ dùng. Xích dài nhẹ, tiêu ngắn nặng, dụng lực quãng đi, không trúng kẻ địch rất dễ lại trúng mình. Vương Siêu đã xem luyện kiếm luyện đao, nhưng thứ binh khí đặc biệt này, kể cả thực chiến hay tập luyện đều chưa từng gặp bao giờ, không những chưa từng gặp mà đến nghe nói cũng chưa từng nghe qua.

Không ngờ hôm nay chỉ tình cờ đi ăn lại gặp được gã thiếu niên đặc biệt này, thậm chí xích tiêu gã dùng còn đến mức thần sầu quỷ khóc, sợi dây vô tri hết như một con rắn bạc có linh tính, cong thẳng luôn lách linh hoạt đến không ngờ.

Có thể dùng xích tiêu đến trình độ này, hắn gã thiếu niên phải hiểu rõ cương nhu trong dùng lực, có thể biến hóa nhanh chóng giữa cương và nhu. Không những đối với xích tiêu, dùng trong quyền thuật cũng sẽ rất đáng sợ.

Chính lúc này Vương Siêu trong lòng bất giác nảy sinh ý nghĩ, thiếu niên đúng là tư chất thiên tài, có thể đào tạo được.

Điều quan trọng nhất của thế kỷ 21 là gì? Đương nhiên là nhân tài! Vương Siêu cảm tưởng gã thiếu niên này hình như còn xuất sắc hơn cả Diệp Huyền, trong lòng lập tức muốn thu nhận gã làm đệ tử, đào tạo thành một bậc anh tài.

Nhưng hắn không như Chu Bính Lâm, muốn dạy hậu bối còn phải khảo nghiệm nhân phẩm đạo đức, cố ý sĩ nhục ý già hiếp trẻ xem người ta có chịu đựng được không.

Làm như thế chẳng khác Phong Thanh Dương khi đi qua Hoa Sơn thấy một chàng trai trẻ luyện kiếm, cho rằng là Lệnh Hồ Xung mới bước lên cố ý sĩ nhục khảo nghiệm nhân phẩm của đối phương, xem có đáng

được truyền Cửu kiếm độc đáo không. Nhưng ông ta lại không ngờ chàng trai luyện kiếm đó lại là Kiếm thần Tây Môn Xuy Tuyết, mới bị gã ta đánh cho xính vính.

“Có lẽ Chu Bính Lâm lúc đó thấy mình cũng như mình nhìn thấy thiếu niên này, cùng đều đem lòng yêu quý định đào tạo, nhưng mình không thể học cách làm của ông ta được!”

Thiếu niên rõ ràng là một đại ca xã hội đen mua bán thuốc phiện, cũng không phải người tốt lành gì. Theo đạo lý võ đức, các võ sư thường không chọn loại người đó để chân truyền. Nhưng ngay cả ở xã hội cũ thì võ sư cũng rất ô hợp, thế nào là nghề nghiệp thực sự, trong mắt những người bình thường và giới xã hội đen không hề giống nhau.

Giống như Hồng Môn có rất nhiều võ sư, nhưng bản thân Hồng Môn lại là xã hội đen!

Tuy nhiên dù có yêu mến tài năng hay khoáng đạt đến mức nào, thực sự muốn nhận thiếu niên làm đệ tử thì Vương Siêu vẫn phải xem xét nhiều. Nếu gã đại ca kia là kẻ bất chấp lẽ phải, không chuyện ác gì không làm thì dù là thiên tài cũng không đáng nói đến.

Huống hồ không chừng người ta còn có sư môn truyền thừa rồi, lại còn phải xem có muốn báỉ sư không?

Không nói đến ý muốn nhận đệ tử, sự xuất sắc của thiếu niên cũng đã thu hút Vương Siêu. Cả Lưu Thanh, Trương Khải, Cao Tuấn và Phương Vĩ, bốn quân nhân vừa thấy gã đã vô cùng hiếu kỳ.

“Hô hô, ái da... Có chuyện gì từ từ nói, từ từ nói...” Hồng lão đại bị xích tiêu quấn vào cổ, mặt đỏ tía tai, lập tức lộ vẻ hoảng sợ. Đám lưu manh thủ hạ toan xô đến liền gấp ngay hai cây súng lăm lăm, rút cuộc đều len lén rút lui dần...

Không đầy ba phút, bốn năm mươi tên lưu manh đã biến sạch chỉ còn lại sáu người Vương Siêu, Hồng lão đại và năm gã thiếu niên.

Mặc dù kẻ thù chính là Hồng lão đại nhưng gã thiếu niên không thèm nhìn đến y, chỉ đưa mắt gườm gườm sáu người Vương Siêu. Võ công như gã, đương nhiên nhận ra sáu người này là không hề tầm thường.

Thiếu niên này môi đỏ răng ngà, mày thanh mắt sang, miệng hơi rộng, trông rất đẹp trai thanh nhã, tuy vậy không có khí chất mềm yếu như các ca sĩ trên tivi mà ngậm chứa một ngạo khí rất đáng tán thưởng. Hình tượng như vậy chính là bạch mã vương tử trong mộng rất nhiều thiếu nữ.

“Hồng lão đại, chúng ta đang làm ăn yên ổn, tôi mời ông đến không phải để đánh nhau, nhưng ông đã cho thủ hạ mang theo súng, còn gọi thêm nhiều người như vậy, rõ ràng đã phá hoại quy củ, có phải thấy tôi nhỏ tuổi nên muốn ức hiếp không? Ông chưa đi dò la trước hử? Đàm Văn Đông tôi đâu phải hạng tạp nham!”

Giọng thiếu niên trầm xuống lạnh lùng: “Hôm nay tôi không giết ông. Pháp chế xã hội giết người đền mạng, Đàm Văn Đông tôi biết rõ, cũng chưa từng giết người. Có điều hôm nay không dạy cho ông bài học thì chuyện này đồn đi, thiên hạ sẽ cho là tôi dễ bắt nạt. Vì vậy phải cắt của ông một gân tay, viện phí tôi trả!”

“Đừng đừng đừng...!” Hồng lão đại hốt hoảng lắc mạnh đầu. Đàm Văn Đông liền bịt chặt miệng y lại, rất gọn gàng gảy một mũi tiêu trên cổ tay... Máu tươi lập tức bắn ra, Hồng lão đại cả người giật lên mấy cái nhưng miệng đã bị chặn, kêu ú ớ không ra tiếng.

Vương Siêu nhìn vẻ thần nhiên của Đàm Văn Đông, cảm thấy thiếu niên này thực sự quá đáng sợ.

“Tôi làm người một là một hai là hai, trước nay luôn nương cho người. Hồng lão đại, sau này ông nên biết điều một chút, nếu còn gây chuyện rơi lại vào tay tôi thì lần sau không phải là một cọng gân nữa đâu, sẽ là một mắt của ông đó!” Đàm Văn Đông vỗ vỗ mặt Hồng lão đại: “Lôi tử, Hỏa tử, mang Hồng lão đến bệnh viện. Phong tử Vân tử, chúng ta về trường, buổi tối còn có tiệc sinh nhật...”

“Tuân lệnh, Đông ca!” Bốn thiếu niên tỏ ra những tay chân rất đắc lực, hai người lập tức bước lại kéo Hồng lão đại đi.

“Phong, Vân, Lôi, Hỏa, lão đại xã hội đen lại là học sinh, thật hay giả đây? Sao giống phim ảnh quá vậy?” Hoắc Linh Nhi lăm lăm. Hóa ra anh chàng đẹp trai kia rõ ràng vẫn còn đang đi học, thế mà đã có bốn thủ hạ tên nghe thật ghê gớm.

“Đông ca, cô nhỏ này đang châm chọc chúng ta. Có phải.....” Một thủ hạ nghe thấy Hoắc Linh Nhi nói, mắt quét ngang qua.

“Chuyện gì ra chuyện nấy, những người này không liên quan. Có thấy quân phục mấy người kia không? Rõ ràng đến từ trường dã chiến đó, chúng ta đi!” Đàm Văn Đông lạnh nhạt đưa mắt nhìn sáu người Vương Siêu, quay đầu toan bỏ đi.

“Đợi đã!” Vương Siêu gọi.

“Cái gì?” “Cái gì hả?” Hai tên thuộc hạ Phong, Vân hét lớn ra chiều muốn gây sự.

“Thôi...!” Đàm Văn Đông xua xua tay ra dấu không được vọng động, đoạn nhịp nhịp xích tiêu trên tay, lạnh nhạt: “Huynh đệ, chúng ta không liên quan đến nhau. Quân giải phóng đánh nhau với giặc ngoại xâm, muốn bắt tôi phải là cảnh sát hay công an mới được!”

“Ừm...!” Vương Siêu thông thả bước lên hai bước: “Không liên quan. Bắt xã hội đen không phải là trách nhiệm của quân đội, cậu không cần lo. Vừa rồi thấy cậu dùng xích tiêu, cước pháp hình như là Đan thoái, không biết là môn phái nào? Tôi cũng là người học võ nên muốn hỏi cho biết thôi...”

“Đã không liên quan thì không nên hỏi nhiều!” Đàm Văn Đông nhìn Vương Siêu dò xét... Huyệt Thái dương thẳng cha này không nhô cao, bàn tay không có nốt sần, kẽ giữa năm ngón tay cũng không gồ lên, không giống người luyện võ chút nào. Có điều nhưng những người đứng sau hắn ta, bất kể là bốn nam nhân hay thiếu nữ kia, bàn tay, thân hình, da, gân đều toát ra khí thế hết sức mạnh mẽ.

“Sáu người này có ba nam nhân là cao thủ, cô gái kia còn yếu một chút, một người thì vừa như có võ công vừa như không, nếu có thì hẳn là cao thủ đỉnh. Chỉ thẳng cha đứng trước người này là không có võ công, nhiều lắm cũng chỉ luyện hai bàn tay, chẳng trách thích ba hoa lắm chuyện...” Giấy lát Đàm Văn Đông đã có phán đoán, xếp ngay Vương Siêu vào hạng không có võ công.

Võ công Vương Siêu đã đạt đến mức nội liễm, khi không phát lực thì chẳng khác người bình thường, không phải là nhân quan bậc đại sư thì căn bản không thể nhìn ra.

Quan công không mở mắt, mở mắt tất giết người. Yêu ma cao tay, không đến lúc cần thiết sẽ không hiện nguyên hình!

“Anh đi đường lớn của anh, tôi đi cầu nhỏ của tôi. Xã hội đen và quân nhân, không thể kết giao được!” Đàm Văn Đông không phát tác, nhưng lời lẽ vẫn lạnh lùng.

“Không phải là kết giao...” Vương Siêu càng lúc càng cảm thấy Đàm Văn Đông thú vị. Hắn đã gặp qua không ít thiếu niên xuất sắc nhưng người có tính cách như vậy là lần đầu, vả lại thân thủ người này ít nhất cũng ngang ngửa Diệp Huyền. Nếu nói Diệp Huyền là thiếu niên thiên tài của võ thuật Nhật Bản thì không còn nghi ngờ gì, gã Đàm Văn Đông này cũng là thiếu niên thiên tài của võ thuật Trung Quốc.

“Thật lời thôi, rắc rối quá!” Đàm Văn Đông cau mày, khê lắc tay... Sợi xích tiêu như con rắn độc, xoẹt một tiếng nhắm vào đầu gối Vương Siêu mổ tới. Vốn gã muốn ra một đòn uy hiếp hù dọa đối phương rồi ung ung bỏ đi, tránh bị bám theo quấy rầy.

Đúng lúc phi tiêu sắp trúng đích, Vương Siêu chợt hất chân lùi lại. Sợi xích tiêu cắm xuống sàn tre cách mũi chân hắn chừng một thốn.

“Thoái công hay lắm, mình nhìn lầm rồi!” Mắt Đàm Văn Đông hoa lên thấy xích tiêu bị đá về. Gã cũng liền nhảy lui lại rồi nhanh như cắt vung tay, sợi xích tiêu dài bật thẳng đơ như một chiếc côn bạc, nhắm vào vai Vương Siêu đâm ra.

Vương Siêu chỉ hơi né vai đã tránh được mũi tiêu. Đàm Văn Đông đứng ở cự ly xa, đâm không trúng lại giật nhanh tiêu về. Đầu xích tiêu như đầu rắn, vừa rơi xuống đã vòng tròn toan quấn lấy chân Vương Siêu.

Xích tiêu của gã thiếu niên quả linh hoạt như người. Có điều Vương Siêu sao có thể để đối phương đắc thủ, chân trái chỉ hơi lật dùng “Thập tự quái” đá hất lên, đồng thời nhóm người về trước. Động tác như bắt cá trong nước, lập tức chụp trúng chỗ nối giữa xích và mũi tiêu.

Đàm Văn Đông kinh ngạc, hai bàn tay nắm lại giật mạnh chuỗi xích ra sau. Có lần gã dùng tiêu cũng bị người ta chụp trúng, nhưng ngay lúc đó kịp thời kéo mạnh ra sau, không những khiến đối phương hụt chiêu mà bàn tay còn bị xích cắt phá, mũi tiêu cũng theo đó đâm vào người.

Xích tiêu của gã là một chuỗi vòng thép tinh luyện, chắc gấp mười lần xích sắt. Nào ngờ Đàm Văn Đông vừa vận lực đã thấy đối phương dùng hai ngón tay cắt mạnh... “Rắc...!” Giống hệt kéo cắt dây thừng, sợi xích bạc đứt tung.

“Thiết chỉ ám kình!” Đàm Văn Đông giật mình kêu lên nho nhỏ.

175. Chương 175: Đàn Thoái Đấu Quyền

Tập võ khác với chơi thể thao. Người chơi thể thao luyện cơ bắp lớn nên các cơ ngực, bụng, lưng và bắp tay nổi từng khúc, trông rất ấn tượng, người luyện võ chủ yếu lại luyện các cơ nhỏ, nhất là ngón tay, kẽ giữa ngón trỏ ngón cái và gót chân. Những cơ nhỏ này bình thường không nổi nhưng ý nghĩa rất quan trọng, người không luyện võ vận động mạnh, bị rách cơ đa số là ở những chỗ này.

Ở người luyện võ, những cơ nhỏ qua công phu trang công và luyện rung sẽ dần dần mạnh lên. Người bình thường khi đánh nhau khi nắm vào tay chân quần áo đối thủ, chỉ cần đối thủ vùng mạnh là ngón tay có thể bị trật sái. Dù sao thì cánh tay cũng không mạnh hơn đùi, ngón tay cũng không thể mạnh bằng cánh tay.

Người luyện võ thì lại không như vậy. Nếu thường xuyên tập trang công hay Ưng trảo quyền, bấp thịt và gân ở ngón tay sẽ mạnh gấp mười lần bình thường. Khi ra lực cầm nắm, đối phương vùng vẫy mạnh cũng không thoát, càng không thể làm trật sái tay được.

Công phu trên bàn tay Vương Siêu đương nhiên càng lợi hại, luyện trang pháp lâu dài cả móng tay cũng đã đến mức hóa lực. Đừng nói là trâu, hiện giờ hấn đủ sức xé da, thọc xuyên cả bụng voi bằng tay không.

Trường hợp tỉ võ đeo găng, võ công Vương Siêu ít nhất cũng phải giảm ba phần, bởi quyền pháp của chàng chú trọng cầm nắm, kéo xé. Võ công Vương Siêu chủ yếu tập trung ở đầu và kẽ ngón, nhưng giờ dù hấn mang găng tay thì thiên hạ cũng ít người chống đỡ nổi, đương nhiên Đàm Văn Đông lại càng không.

Hai ngón tay Vương Siêu biến thành chiếc kéo sắt lớn, cắt gọn chuỗi xích thép. Một chiêu vừa thi triển, tất cả chúng nhân đều xanh lè mặt mày.

Nếu nói dùng hai bàn tay chặt đứt dây sắt, chỉ cần là người luyện ngành công đủ tinh đều có thể làm được, nhưng dùng ngón tay kẹp đứt dây thép thì còn lợi hại hơn gấp trăm lần.

Cho dù là Lưu Thanh cũng phải công nhận, nếu mình có thời gian chuẩn bị, toàn tâm phát lực may ra cũng có thể làm được, nhưng trong nháy mắt ra tay, xuất chiêu nhanh như chớp thì vô khả. Vương Siêu được võ giới xưng là tiên là phạt, thật là không hổ danh.

Biểu diễn chuyên nghiệp không bị quấy nhiễu là một chuyện, còn trong đấu võ vận dụng như chớp lại là chuyện khác. Một người luyện không thủ đạo, bình thường chém một chưởng có thể chẻ nát viên gạch, nhưng khi giao đấu thực chiến chắc chắn sẽ không được như vậy.

Dù khâm phục nhưng trong lòng Lưu Thanh cũng nghĩ: Nếu không phong lưu đa tình, toàn tâm toàn ý dồn sức luyện võ, không chừng giờ mình cũng có võ công như vậy.

Vũ khí bất ly thân bị cắt đứt, nhưng sắc mặt Đàm Văn Đông vẫn không hề thay đổi, chỉ có mí mắt chớp vài cái. Mỗi khi gặp chuyện phiền toái, ánh mắt và sắc mặt gã đều không đổi như vậy, cảm giác dù Thái Sơn đổ trước mặt chắc cũng chẳng xao lòng, nhưng ngược lại mí mắt gã lại giật lên liên tục.

Giật phắt tay thu chuỗi xích về, mũi tiêu rơi cách xuống đất...

Một tiếng đình đang vang lên, Đàm Văn Đông tức thời phóng tới, tung thân, tay nắm quyền nện vào vai Vương Siêu.

Nắm đấm bung ra, lập tức cánh tay giật mạnh, tưởng như một chiếc gậy sắt bị gõ kêu ông ông, dư âm còn vang mãi như tiếng chuông.

Cùng lúc với thoi quyền, chân gã hơi nâng lên, đoạn đạp xuống như một chiếc máy ủi. Đả pháp của Đàm Văn Đông tay chân nhất loạt, khí thế nhanh như sấm chớp.

“Đàn thoái đấu quyền!” Đàm Văn Đông vừa bỏ binh khí ra tay không, Vương Siêu lập tức nhìn ra lộ số của gã.

Đùi là đàn thoái, nắm đấm là đấu quyền. Đấu quyền là một loại quyền nhỏ, cũng là một loại quyền được gọi tên bằng phương thức phát lực. Đấu quyền phát ra, vận khí Đan điền, kéo động cơ bụng, từ gân bắp truyền lên vào cẳng tay, lực xuyên qua đầu nắm đấm dội ra.

Đấu quyền vừa tung, cánh tay sẽ chấn động như chiếc gậy sắt bị gõ, kêu ông ông, Đàm Văn Đông đánh quyền có thể phát ra âm thanh, chứng tỏ đã luyện đến độ thành tựu.

Trước đòn tấn công như vũ bão của Đàm Văn Đông, thân hình Vương Siêu vẫn trầm ổn, đạp bộ hai bước tránh né rồi tiện tay chụp tới.

Hai bước của Vương Siêu cước bộ vững chãi, thân hình chắc chắn không dao động, chớp mắt Đàm Văn Đông cảm thấy đối phương chột cao lớn hẳn lên, bề thế như một con gấu lớn, áp ực xông tới khiến gã ngột ngạt khó thở.

Một quyền không trúng, đàn thoái vô lực lại thấy Vương Siêu chụp tới, Đàm Văn Đông liền vội tránh đi. Vừa đã thấy công phu Vương Siêu kẹp đứt cả chuỗi thép, nếu để năm ngón tay đó chạm đến mình thì xong rồi!

Có điều gã lui thì Vương Siêu tiến, thân như gấu bàn tay như vuốt ửng, liên hoàn chụp tới.

Đả pháp Vương Siêu đang dùng chính là Hùng Ưng Hợp Hình, có điều chỉ vận năm sáu phần công lực. Tuy Hùng hình và Ưng hình của hắn riêng lẻ đều luyện đến tuyệt đỉnh, nhưng chưa thực sự kết hợp được thành một sát chiêu, vừa rồi cũng chỉ dựa theo tự hiểu biết cộng thêm tham cứu những động tác của Tổng An Nhiên khi tỉ võ ở Bắc Kinh, kết hợp sáng chế ra chiêu thức.

Quyền thuật tự mình sáng chế trong lịch sử Quốc thuật không phải ít mà thực ra rất nhiều. Không nói đâu xa, các sư huynh đệ cùng môn phái, luyện cùng một loại võ công, cuối cùng mỗi người đều có cách đánh khác nhau. Ví dụ Hình Ý Quyền, có người Tích quyền là dùng bàn tay cắt rồi bóp lại, có người thì bàn tay chém xuống, đạt đến đỉnh điểm năm ngón tay mới duỗi bắn ra.

Đó chỉ là những biến thể tự nhiên của chiêu thức, còn nếu là một đả pháp tự sáng tạo thì phải qua nhiều lần thử nghiệm thực chiến, chỉnh lý dần mới có thể thực sự thành công. Đả pháp Hùng Ưng hợp kích tự sáng tác của Vương Siêu chưa hoàn chỉnh, vốn không thể dùng trong thực chiến nhưng do thân thủ Đàm Văn Đông kém hẳn quá nhiều mới không tìm ra chỗ sơ hở để phản công.

Tích quyền lui đi, chuyển thành thế Hùng hình, tiếp tục là Ưng xúc tấn công. Hết Ưng xúc lại chuyển thành Hùng hình, liên hoàn dồn dập.

Đả pháp của Vương Siêu lấy Ưng và Gấu làm căn bản, kết hợp khẩu quyết cảm nã trong Hình Ý để thử sức phản kháng của đối phương.

Bát Quái Môn lấy Bát Quái Chương làm gốc, diễn biến ra thành nhiều cách đánh khác như “Nhị thập ngũ lộ khoái chùy”, “Phản tý bát chùy”, “Long hình bát chương”, “Lục thập tứ lộ tấn thủ chương”, “Liên hoàn chùy” vv... Hình Ý Môn cũng tương tự, lấy Thập nhị hình và Ngũ hành quyền làm gốc, kết hợp biến hóa ra vô số chiêu thức khác, như Long xà hợp kích hay Phi mã đạp yển.

Ngoài ra còn nhiều chiêu cảm nã liên hoàn khác như “Kê hình tứ bả” lấy Kê hình làm chính, “Kim cương bát thế” lấy Hùng Ưng làm chính, Xà Kê Hồ làm phụ. Còn có “Tập thể chùy”, “Thập nhị hoàng chùy” lấy chùy pháp làm chính, hay cả mười hai hình đánh liên hoàn, “Thập nhị liên quyền”.

Công phu Vương Siêu đã nhập hóa, về trình độ mà nói là đã luyện đến mức quyền thức Nhị thập hình và Ngũ hành quyền đều thân hình kiêm toàn, trong ngoài thông đạt, trình độ cực đỉnh.

Nhưng nhìn ở góc độ khác, Hình Ý của hắn mới chỉ gọi là đẳng đường nhập thất, còn chưa thoát khỏi cái bóng của tiền nhân. Trình độ tôn sư nhưng chiêu thức vẫn học đồ, chưa thực sự có được võ công đỉnh cao của riêng mình.

Như Hình Ý Quyền của Tiết Liên Tín ở Đài Loan, không lấy thập nhị mà chỉ dùng tám hình Long, Tượng, Sư, Hổ, Viên, Ngưu, Hùng là chính, tuy là Hình Ý nhưng đã khác nhiều với Hình Ý cổ điển. Quyền pháp của Đường Tử Trần, Mã Bộ Thương Thuật phối hợp với Long Xà nhị hình là chính, thi triển thành một thuật tấn công hoàn toàn khác.

Hình Ý ở Thiên Tân và Bắc Kinh thì lấy dưỡng sinh Hùng hình và Điều hình làm chính. Quyền pháp của Vương Siêu kiêm thông nhiều nhà nhưng còn chưa có thứ của riêng mình, hiện giờ mới bắt đầu tìm hiểu.

Hai chiêu thức Hùng hình Ứng xúc, tấn công liên hoàn dồn dập thi triển, Đàm Văn Đông đang né tránh bỗng kêu lên đau đớn, mi mắt giật lên dữ dội. Nguyên lai vai gã vừa bị năm ngón của Vương Siêu chụp trúng.

Có điều Vương Siêu không vận lực bóp mạnh mà chỉ nhẹ nhàng chạm vào rồi lui lại, hỏi: “Cậu học trường nào?”

“Học viện thông tin Thành Đông!” Đàm Văn Đông nhặt mũi phi tiêu dưới đất, giọng vẫn không có vẻ gì hoảng loạn: “Thân thủ anh giỏi nhưng tuổi anh cũng lớn hơn, tương lai nhất định tôi sẽ đuổi kịp. Hôm nay ra tay anh nương tình, tôi cũng sẽ tha cho anh một lần, nhớ lấy!”

“Đội đã!” Thấy gã toan bỏ đi Vương Siêu vội gọi lại, hỏi tiếp: “Sư phụ cậu là nhà Đan thoát hay Đấu quyền nào? Tôi chỉ muốn đến học hỏi, không có ác ý.”

“Võ công tôi là gia truyền, anh không cần đến học hỏi. Tôi đơn thương độc mã, nếu có gia đình cũng không đến nỗi phải làm xã hội đen! Chúng ta đi!” Đàm Văn Đông thấy ngữ khí Vương Siêu không đáng ghét nên nhanh nhẩu trả lời, đoạn nhìn hắn thật sâu rồi cùng hai thủ hạ Phong, Vân nhanh chóng xuống lầu, thoáng chốc mất dạng.

“Thanh niên bây giờ thật lợi hại, tuổi đó mình còn chưa có công phu như vậy!” Lưu Thanh lắc đầu than thở.

“Chúng ta về đã. Lưu Thanh, có thể giúp tôi điều tra một chút về cậu Đàm Văn Đông đó được không?”

Lưu Thanh gật đầu: “Tôi có quan hệ với Công an tỉnh, cậu chàng này là đại ca xã hội đen, chắc dễ điều tra thôi. Một hai ngày nữa sẽ báo cho anh.”

“Vậy cảm ơn nhiều!”

Công phu gia truyền, hiện không có gia đình, cũng tức là không có môn phái sư phụ, đơn độc như vậy chẳng trách đi vào con đường xấu. Một là không ai quan tâm, hai là tuổi nhỏ không ai quản lý, lại không có nguồn kinh tế nào để sống, nên sa chân cũng là lẽ tất nhiên. Có điều một người như vậy lại càng phù hợp với ý định trong lòng Vương Siêu.

176. Chương 176: Đại Thánh Trang Công.

“Đàm Văn Đông, 18 tuổi, tân sinh viên Cao đẳng thông tin Lục An, đại ca băng nhóm xã hội đen ”Văn Đông Hội“. Văn Đông Hội được Đàm Văn Đông thành lập năm 15 tuổi, vốn ban đầu chỉ là một nhóm thiếu niên quậy phá, dần phát triển thành băng nhóm lưu manh, thành viên chính thức hiện nay đã hơn một trăm, lâu la bên ngoài càng nhiều hơn. Cơ quan công an đã xác định là nhóm lưu manh có tính chất xã hội đen, đang tiến hành điều tra.”

Vương Siêu mặc một bộ đồ thể thao nhẹ xanh nhạt, chậm chạp đuổi chân tay trên thảm cỏ. Động tác của hắn không nhanh, thậm chí còn chậm chạp hơn cả những người già tập Thái Cực Quyền trong công viên, nhưng tư thế lại hết sức cân đối, ẩn tàng một sức mạnh khó lường.

Nếu là người có nhãn lực, chú ý theo dõi sẽ phát hiện cử động của Vương Siêu tuy chậm nhưng thân hình trong bộ quần áo lại giống như chứa vô số con trăn bằng cổ tay đang vặn vẹo uốn xoắn. Đó là những gân thịt chuyển vận theo từng động tác, hết sức linh động.

Thân hình chậm chạp nhưng cơ gân giắt mạnh, lúc động lúc tĩnh, lúc chậm lúc nhanh, sự huyền diệu của âm dương gần như hiển hiện trong từng động tác.

Hoắc Linh Nhi đứng bên cạnh, tay cầm một tập tài liệu đọc cho Vương Siêu nghe từng chữ, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn động tác của hắn.

Cô bé đọc xong, bài tập của Vương Siêu càng lúc càng chậm, nhưng Hoắc Linh Nhi thấy da thịt toàn thân hắn chốc chốc lại nhảy giắt lên, lỗ chân lông toàn thân phát hơi nóng hệt như sương mù.

Ở cách vài bước, Hoắc Linh Nhi cũng cảm thấy sức nóng đó, thậm chí đến gần còn cảm giác bỏng như nước sôi. Tự suy nghĩ, khi mình luyện công, toàn lực đánh ra nhiều nhất cũng chỉ có thể đổ mồ hôi như tắm, còn phát lực làm cho mồ hôi hóa sương mù, bốc lên quanh thân như thần tiên nuốt mây nhả khói thì cần phải đạt đến trình độ luyện được gân bắp cứng dẻo như dây thép, hơn nữa tâm lực phải khống chế chuẩn xác độ cứng mềm của cơ gân.

“Tên Đàm Văn Đông này, đáng tiếc sinh vào thời bình, nếu là thời loạn bảo đảm sẽ là một thảo khấu kiêu hùng. Sư phụ nhìn xem, trong hồ sơ cho rằng hắn là đại ca lưu manh có tính chất xã hội đen, còn như phạm tội thể nào thì chưa rõ, đang điều tra. Điều này chứng tỏ hắn có quan hệ tốt với chính quyền, được người trong nội bộ chiếu cố. Tuổi hắn không hơn đệ tử, thường một sinh viên tuổi này vẫn còn phải cơm dâng tận miệng, áo xỏ tận tay... Có điều đệ tử thấy hắn làm xã hội đen chẳng có tiền đồ gì cả, chỉ cần công an có lệnh lập tức sẽ xử lý hắn ngay. Giờ người ta đang nuôi cho béo thôi, lúc cần sẽ bắt hắn để lập công...” Thấy Vương Siêu ngừng động tác, Hoắc Linh Nhi vội lên tiếng phân tích. Không ngờ một đại tiểu thư nhà quyền quý như cô, đối với xã hội cũng hết sức thấu hiểu.

“Sư phụ, sao đột nhiên sư phụ lại quan tâm điều tra tên Đàm Văn Đông này?”

Cuối cùng Vương Siêu cũng luyện xong bài quyền, từ từ thở ra một hơi. Làn hơi chậm chạp nhưng như tên bắn quét trên mặt đất, những ngọn cỏ cách xa hai bước rạp cả xuống như gặp cơn gió mạnh.

Hắn không nói ngay về chuyện Đàm Văn Đông mà dặn dò: “Mười hai Hình và Ngũ Hành Quyền trong Hình Ý, vốn động tác rất đơn giản, học một ngày là có thể thuộc hết. Trước đây ta dạy cô khổ luyện Hồ hình tích kinh và Ứng xúc cầm nã hai loại, những thứ còn lại để lại sau, lý do vì tư thế càng thuần thực thì càng tạo công phu. Giờ cô đã luyện đến mức khởi thủ phát thanh, gân cốt tề minh, có điều nếu muốn lời âm bình phát thì còn kém một bậc. Hôm qua lúc đánh mười mấy tên đó, ta thấy cô đấu pháp tinh thâm, tùy cơ ứng biến, ngay cả khi sư phụ ở tuổi cô cũng không có linh ngộ thông minh như vậy, cho nên từ giờ có thể luyện sang những hình khác.”

Thực ra cả mười hai Hình, Hoắc Linh Nhi đều đã học hết, nhưng chỉ có Hồ hình tích kinh và Ứng trảo cầm nã là luyện thuần thực đến bước nắm được Hình, hiểu được Ý.

“Giờ cô đã nắm được ngoại hình của Hồ và Ứng, có thể căn cứ vào ngoại hình hiểu được nội ý của hai thể này. Hình Ý tức là nhìn hình hiểu ra ý, khi đánh nhau không nên câu nệ vào chiêu thức đường nét mà cần chăm chú vào quyền ý, tùy lúc đánh ra sao cho toát được sự hung hãn của hổ, tàn khốc của ưng là được. Sư phụ dạy cô bốn chữ, Đắc Ý Vong Hình (được ý quên hình), cô phải luôn luôn trau dồi.”

“Đắc Ý Vong Hình, đây là từ phiếm chỉ...” Hoắc Linh Nhi lẩm nhẩm: “Có điều, sư phụ, những sát chiêu của sư phụ như Long xà hợp kích, Phi mã đạp yên hay Ngạc ngư tiên vĩ đều là Hình thực chứ không phải Hình hư, sư phụ dùng sát chiêu cũng không phải là dụng theo đồng bộ sao?”

“Đả pháp đấu pháp vốn là bạo lực, không phải chuyện tốt, phối hợp với bốn chữ chân quyết Đắc Ý Vong Hình, như vậy hình thức càng rõ ràng...” Vương Siêu phát phát y phục, giải thích: “Trước hết ta dạy cô chân quyết Đắc Ý Vong Hình, sau đó dạy sát chiêu hợp luyện là có ý muốn nói với cô rằng, khi tỉ võ hay đấu đấu không nên luôn nghĩ đến việc dùng sát chiêu, chỉ có trong khi đang giao đấu, tích tắc phối hợp mới có thể tung ra sát chiêu như thiên mã hành không. Trong lòng phải quên sát chiêu đi, chỉ có trong sát na giết người sát chiêu tự nhiên dấy lên, đó mới là sát chiêu thật sự!”

Nói rồi ra tay dạy cho Hoắc Linh Nhi sát liêu liên hoàn “Ứng phi viên kích”.

Sau Hổ và Ứng, khí thế và tàn khốc đều đã luyện đến hoàn hảo nhưng khéo léo linh động vẫn còn thiếu, hẳn mới cho Hoắc Linh Nhi tập trung luyện Hầu hình.

Sát chiêu Ứng phi viên kích này là một bước trung gian giữa Ứng và Khỉ, từ sự cứng mạnh trong thế bay bổ xuống của chim ưng chuyển thành động tác nhảy nhót giữa cây của loài khỉ.

“Mỗi tư thế quyền đều có thể dùng để tập Trang công. Cô đã luyện được Hổ Ứng, ám lực đã đến cánh tay, cơ bắp giữa kẻ năm ngón tay cũng cứng lên nhiều. Giờ Hầu hình quyền chủ yếu sẽ luyện đầu và mặt, luyện cơ mặt xong tự nhiên sẽ có sự linh động của Hầu hình. Trước hết hãy đứng trang công, có điều dùng Hầu hình trang công rất buồn cười, tốt nhất là tập ở nơi không người hoặc vào buổi tối.”

Vương Siêu nói rồi tập mẫu, hai đầu gối cùng rùn xuống trong tư thế nửa ngồi, một cánh tay giữ tư thế khum lên che mắt, đầu cổ không động nhưng đồng tử lại tuần tự liếc rộng sang hai bên, đặc biệt hai tai cũng dựng lên hạ xuống theo ánh mắt.

Hình dáng này giống hệt Tôn Ngộ Không trong phim Tây Du Ký, lúc đang quan sát đường đi xem có yêu quái hay không.

“Đại Thánh Trang này là động tai động mắt. Nếu đứng tốt, cơ gân trên tai sẽ kéo động gân cổ cùng nhau trở nên rắn rỏi mạnh mẽ, mắt cũng rất linh hoạt.” Nói đoạn Vương Siêu bình thân, thở dài: “Thực ra luyện được từ nhỏ thì tốt hơn. Trang công vốn là võ công căn bản nhất, bốn năm tuổi bắt đầu tập không giống như Tam thể, đòi hỏi xương cốt phải trưởng thành. Trong các Trang pháp, Đại thánh trang là dễ hiểu đơn giản nhất. Cô tập Tam thể trước rồi mới tập Đại thánh trang là đầu đuôi lộn ngược, cũng giống sư phụ ngày trước...”

Vương Siêu nói vậy không phải không có lý. Đạo lý Trang pháp chính là cả thân người bất động, chỉ giật kéo gân bắp, lắc khớp xương, động tác chậm rãi, là thứ căn bản nhất nhưng cũng khó học nhất.

Không làm cơ nhảy được, không làm khớp lắc được, không thể học võ công. Nhưng cơ bắp trên thân người rất khó giật lên, càng không thể khiến chúng giật nhịp nhàng theo ý muốn bản thân. Giống như đứng Ứng thảo quyền trang, phải tỉ mỉ giật từng cơ ở kẽ ngón, liệu có mấy người làm được điều này?

Trong các cơ thông thường, cơ mắt và cơ tai là mẫn cảm nhất, dễ khống chế hơn bắp thịt. Đại thánh trang lại chính là đứng bất động, xoay đảo mắt, động cơ tai. Từ từ luyện thuần thục sẽ dần lĩnh ngộ được đạo lý vận động các cơ khác.

Thời cổ, những tiểu nhi học ca kỹ đều phải đứng Đại thánh trang, luyện cho được sự linh nhạy trơn tru. Nhưng người còn bé lại không thể luyện Tam thể thức, bởi Tam thể thức là lắc từng đốt sống, mà đốt sống là trục chính cơ thể, chứa cả hai mạch Nhâm Đốc, không đợi xương cốt hoàn thiện đã lắc thì chắc chắn sẽ có vấn đề.

Vương Siêu và Hoắc Linh Nhi đều học võ khi đã gần trưởng thành, cố gắng lĩnh ngộ Trang pháp nẩy gân thịt cũng xem như thành công rồi. Nếu là người tư chất bình thường, khẳng định không cách nào học được.

Trước tiên đứng Tam thể thức, sau đó mới luyện Đại thánh trang, điều này cũng như học làm bom A rồi mới học vật lý cơ bản.

“Được rồi, hôm nay học đến đây thôi. Ta đi tắm rửa thay quần áo rồi ra ngoài xem tên Đàm Văn Đông đó một chút, không chừng hắn sẽ trở thành sư đệ của cô đấy. Võ công hắn rất không tồi, cô đấu với hắn nhiều nhất cũng chỉ là năm năm. Nhưng để sau này không mất mặt đại sư tỉ, ta sẽ chân truyền cho cô hết, không giấu gì cả.”

Vương Siêu dạy Hoắc Linh Nhi sát chiêu “Ứng phi viên kích” lại chỉ báo cách đứng Đại thánh trang, chính là muốn cô nhanh chóng luyện thông công phu, đủ tư cách làm đại sư tỉ khi hắn thu nhận nhiều đệ tử.

“Sư phụ, đệ tử biết sư phụ thích tư chất Đàm Văn Đông. Những bậc sư phụ nổi tiếng khác thường có ít nhất hơn mười đệ tử đích truyền, đệ tử thông thường đến vài trăm. Còn sư phụ là Quán trưởng Nội gia quyền quán Lao Sơn mà chỉ có một mình đệ tử là chân truyền, Hàn Tiểu Thanh tỉ là học trò cho vui. Có

điều thực sự phụ thuộc vào việc Đàm Văn Đông có thể gia nhập môn phái chúng ta sao? Đệ tử thấy hắn thật cao ngạo, huống hồ giờ hắn đã là đại ca, uy phong lẫm liệt như thế?”

Vương Siêu cười cười: “Đại ca xã hội đen, uy phong đó nhưng không có tiền đồ. Không phải chính cô vừa nói, lúc cần là công an sẽ bắt hắn lập công sao? Đàm Văn Đông là nhân tài hiếm có, nếu bị chính quyền hủy đi thì thật đáng tiếc lắm!”

Học viện thông tin là trường cao đẳng hạ cấp nhất ở thành phố. Đang giờ học nhưng sân trường vẫn thấy mấy sinh viên lang thang, có cả những đôi nam nữ ngồi trên thảm cỏ tâm tình, Quanh trường sinh viên hút thuốc, uống rượu, đánh bài âm ỉ, chỉ không thấy người học bài.

Học viện nằm sát một trung tâm thương mại ồn ào, không có cả một cổng trường cho ra hồn. Vài dãy giảng đường, một khu ký túc xá, ký túc xá chia làm hai nửa, một nửa phơi dày y phục xanh đỏ của nữ sinh, một nửa là quần áo nam sinh, tức là nam và nữ ở chung một tòa lầu.

Vương Siêu biết Đàm Văn Đông đang học trong trường nên thay đổi y phục, mặc quần áo đơn giản tìm đến, xem cho rõ hơn về gã đại ca xã hội đen đặc biệt, thiên tài võ công trẻ tuổi này.

Vừa bước vào trường hắn đã thấy, Học viện thông tin này tuyệt đối không phải hạ đẳng mà còn tồi tệ hơn cả hạ đẳng. Cũng khó trách, trường thế này mới mọc ra được băng nhóm xã hội đen.

Hắn hỏi vài người, nghe nói đến tên “Đàm Văn Đông” cả đám đều lập tức biến sắc.

Hỏi vài lần không ra kết quả, Vương Siêu bèn đi đến một nhóm bảy tám tên đang đánh bài uống rượu trên thảm cỏ, tướng mạo lộ rõ về học sinh quậy phá.

“Tìm Đông ca của chúng tôi làm gì? Anh là ai?” Một sinh viên to béo tròn trĩnh, cổ xăm chẳng chịt nhìn hắn, hỏi.

“Tôi là bạn Đàm Văn Đông!”

“Bạn của Đông ca hả?” Tên này nhìn Vương Siêu nghi ngờ: “Hôm nay là sinh nhật của bạn gái Đông ca. Đông ca đã bao hết cả KTV Kim Đế.”

“Hóa ra là vậy!” Vương Siêu quay đầu bỏ đi, không để ý thêm nữa.

Tên béo sầm mặt định đuổi theo gây chuyện, thấy mấy gã đồng bọn ra hiệu mới thôi.

Vương Siêu gọi taxi đến KTV Kim Đế. Vốn đã được Đàm Văn Đông bao hết nên những khách không mời đều bị chặn lại ở cửa. Hắn nhìn lướt qua, ở cửa đỗ rất nhiều xe to nhỏ đủ loại, còn có cả xe máy cảnh sát.

“Tiểu quỷ này, chỉ là sinh nhật bạn gái làm gì mà hoành tráng vậy? Đúng là hậu sinh khả úy...”

177. Chương 177: Tên Người Bóng Cây

“Mất anh hoa rồi, tôi có thấy ai đâu!”

Đúng lúc hai bảo vệ cửa ra vào KTV hỏi nhau, Vương Siêu đã vào đến phòng hát. Hắn muốn xem thế lực của tiểu tử Đàm Văn Đông này như thế nào, tuy ngoài cửa có bảo vệ nhưng với Vương Siêu thì có cũng như không.

Hắn lấy bộ dạng người qua đường thông thả đi ngang cửa quán, rồi nhăm đúng lúc hai bảo vệ tán gẫu dùng công phu thân pháp “Xà Thoán Thử Lưu (rắn trườn chuột rúc)”, loáng một cái xẹt qua cửa, cả bóng cũng không để lại, lách vào trong.

Người luyện võ, thân pháp khi đạt đến cực hạn có thể nhảy mất xuyên qua hơn mười mét, mắt người thường không thể phản ứng kịp, chuyện này hoàn toàn không phải là khoa trương.

Nam Bắc đại hiệp Đỗ Tâm Vũ biểu diễn võ công cho các quân nhân khi trước đã thực hiện điều này. Hai người ở trong căn phòng đóng cửa, cùng uống trà, vị quân nhân kia nói một câu, bưng tách trà lên, vừa uống một hơi quay đầu lại, Đỗ Tâm Vũ đang ngồi cạnh ông ta đã biến mất, trong khi cánh cửa không có chút động tĩnh.

Sau đó mới thấy Đỗ Tâm Vũ hóa ra đã ở trong căn phòng kế bên. Vị quân nhân này vô cùng kinh ngạc, cho rằng ông đã dùng thuật xuyên tường. Thực ra Đỗ sư phụ chỉ là trong lúc vị quân nhân uống trà phân tâm, dùng thân pháp “Ly Miêu Thượng Thụ (mèo leo cây)” nhảy qua cửa sổ.

Móng mèo có đệm thịt, đi chạy đều không phát ra tiếng động. Người luyện võ lớp thịt trên bàn tay bàn chân dày chắc, cũng giống như bàn chân mèo hay hổ, chup, nhún, lăn, bổ, chỉ trong nháy mắt đã lánh đi, khiến tai mắt nhiều người nhầm lẫn.

Tiết Điền đánh quyền dưới ánh mắt chăm chú của khán giả, dùng chưởng đẩy chiếc bàn bát tiên to, khi chưởng dừng lại thì người đã đến bên kia chiếc bàn, thậm chí dù đã biểu diễn vô số lần nhưng người ta đều không thể nhìn ra ông đã đi vòng qua chiếc bàn như thế nào, cuối cùng cho đó là pháp thuật. Cho dù là người luyện võ nhân lực tốt cũng chỉ khi toàn tâm chú ý mới biết, Tiết lão gia vừa tung quyền liên lao người qua dưới bàn, tốc độ còn nhanh hơn sự dịch chuyển của chiếc bàn.

Võ công Vương Siêu đã từ hữu thanh hóa vô thanh, gần tương đương những bậc đại sư đó. Trong nháy mắt lúc đối phương thiếu tập trung liền đi xuyên qua không chút tầm tích, đó là chuyện bình thường đối với hắn hiện nay.

Vừa bước vào quán đã nghe tiếng cười nói âm ỉ của mấy cô tiếp viên. Tại Vương Siêu khẽ động, từ đám âm thanh hỗn tạp lọc ra giọng nói của Đàm Văn Đông, đi thẳng đến gian lớn nhất, đẩy cửa bước vào.

Cửa vừa mở, người trong phòng hát đều nhận ra. Chỉ khoảng nửa phút, mọi tiếng nói hát đều dừng lại.

Đàm Văn Đông ngồi trên chiếc sa lông chính giữa, bên cạnh là một cô gái tóc dài mặc đồ tuyền đen, khá xinh đẹp. Rõ ràng là bạn gái của gã.

Ngoài ra, các thuộc hạ Phong, Vân, Lôi, Hỏa đều có mặt. Đặc biệt còn có một nữ cảnh sát trẻ vóc dáng mảnh mai, đầu đội chiếc mũ rộng vành, và một nam cảnh sát.

“Đàm Văn Đông, nghe nói cậu vừa phết một tay của Hồng lão đại?” Nữ cảnh sát hỏi: “Phải kín đáo một chút! Tuy chúng ta có hợp tác qua, cậu giúp chúng tôi lập công tóm bọn buôn ma túy, nhưng những điều cậu đang làm là phi pháp. Nếu để tôi tóm được đầu mối, xảy ra chuyện thì tôi nhất định tự tay tống cậu vào nhà đá đó!”

“Được rồi khổ lắm, câu này chị nói nhiều lần rồi!” Đàm Văn Đông lười biếng ngả lên ghế, ngón tay như không buồn nhúc nhích: “Hôm nay là sinh nhật bạn gái tôi, vứt hết công việc chúng đi. Chúng ta đều là bằng hữu, cứ vui một trận đã!”

“Hừm!” Nữ cảnh sát cười khở, tai mắt chợt động. Thấy Vương Siêu đẩy cửa vào liền hỏi: “Vị này là... bạn của Đàm Văn Đông...?”

Đàm Văn Đông nhận ra Vương Siêu liền bật mạnh người ngồi dậy, ánh mắt lập tức lóe sáng như sói rừng rình mồi.

“Lại là người! Đến làm gì? Gây sự với Đông ca hả?” Phong, Vân hai tên thủ hạ đứng lên vẻ căng thẳng: “Người vào bằng cách nào?”

Công phu nhị chỉ hủy thép của Vương Siêu hôm đó, hai tên vẫn còn nhớ rõ mồn một.

“Không có gì, chỉ là muốn tìm cậu trò chuyện...” Vương Siêu xua tay, đoạn thông thả bước đến chỗ Đàm Văn Đông, ngồi xuống chỗ còn trống bên cạnh.

“Hôm nay là sinh nhật bạn gái cậu hả?” Vương Siêu không khác một bằng hữu lớn tuổi của Đàm Văn Đông, vừa hỏi vừa lấy trong túi ra một chiếc hộp xinh xắn: “Quà sinh nhật, tặng cô!”

“Hả?” Cô gái nghi ngờ nhìn sang Đàm Văn Đông, thấy gã gật gật đầu mới dám nhận chiếc hộp, từ từ mở. Bên trong là một chiếc nhẫn bạch kim gắn ngọc bích lấp lánh, hết sức quý phái. Chiếc nhẫn này, Vương Siêu vừa ghé qua hiệu nữ trang chọn mua.

“Món quà quý giá như thế, không thích hợp đâu!” Mắt Đàm Văn Đông cũng tinh tường, vừa nhìn đã biết chiếc nhẫn ít nhất cũng phải trên vạn đồng.

“Hợp chứ, sao lại không hợp?” Mắt Vương Siêu sáng lấp lánh, chăm chú nhìn gã. Những người có mặt, cả đôi nam nữ cảnh sát cũng nhìn nhau kinh ngạc.

Trước ánh mắt tinh anh của Vương Siêu, Đàm Văn Đông lại ngã người ra ghế, lười nhác: “Vô công bất thụ lộc, anh có chuyện muốn nhờ tôi làm hả?”

“Đúng là có chuyện cần cậu làm!” Vương Siêu cười nhẹ.

“Nói nghe đi!” Đàm Văn Đông vẫn uể oải: “Với thực lực của anh lẽ nào còn có chuyện không làm được, hôm nay lại đặc biệt tìm đến cánh cửa nhỏ của tôi vậy?”

“Làm xã hội đen không có tiền đồ, thân thủ cậu rất tốt, tuổi lại còn trẻ, lớn lên có thể thành tài. Lăn lộn chốn phi pháp, mua bán thuốc phiện, quản lý đám du thủ du thực, thật đáng tiếc...” Vương Siêu bỗng cảm thấy mình có hơi giống một vị cao tăng đại đức trong phim hay tiểu thuyết, khuyên đại ma đầu “bỏ đao thành Phật”.

Đàm Văn Đông vẫn ngồi bất động, trên mặt tỏ vẻ như cười như không: “Hình như muốn thu nạp tôi làm việc cho anh? Nói gì thì nói, quan trọng nhất là giá cả. Chỉ cần có lợi, muốn tôi đi theo cũng không khó, có điều một chiếc nhẫn này... giá đó thấp quá đấy!”

Nghe qua mấy lời của Đàm Văn Đông, Vương Siêu biết thiếu niên này đã lăn lộn quá lâu trong giới xã hội đen, đến mức nhiễm cả chất đó vào xương tủy. Gian hùng trí trá, giảo hoạt có thừa, nếu là thời loạn chắc chắn sẽ hùng bá một phương.

Có điều giờ là thời bình, bất cứ nhân vật kiêu hùng nào cũng không thể có ngày rạng danh. Thời loạn mới sinh anh hào, không có thời loạn, những kiểu người như Đàm Văn Đông cao nhất cũng chỉ là bóng ma dật dờ bên lề xã hội.

“Tôi không mua cậu, tôi muốn cho cậu một cơ hội!” Vương Siêu giọng chắc nịch: “Vô công cậu rất xuất sắc, là người xuất sắc nhất dưới hai mươi tuổi mà tôi từng gặp, gọi là thiên tài cũng không quá. Nếu thêm thời gian, chuyên tâm luyện công, nhất định sẽ trở thành đại sư danh tiếng lẫy lừng. Tôi không muốn cậu dần quá sâu vào con đường xấu, đến lúc khó thể quay đầu.”

“Rõ ràng muốn bảo Đông ca bỏ cả cơ nghiệp. Anh cho mình là ai? Chủ tịch nước chắc?” Tên ngồi cạnh Đàm Văn Đông nổi giận quát.

“Tôi là Quán trưởng nội gia quyền quán Lao Sơn!” Vương Siêu không quan tâm đến tên thủ hạ, nói thẳng với Đàm Văn Đông.

“Cái gì? Quán trưởng nội gia quyền quán Lao Sơn? Anh chính là Vương Siêu sư phụ sao?” Nữ cảnh sát chợt kêu lên.

“Sao cô biết tôi? Lẽ nào...” Vương Siêu quay đầu nhìn nữ cảnh sát, cảm thấy có chút thắc mắc. Tên tuổi hẳn giới võ thuật hiện hầu như ai cũng biết, nhưng người ngoài lại không hề để ý. Cũng giống như người đánh cờ ai cũng biết Lý Xương Hạo, nhưng người không biết đánh cờ thì nghe cũng như không.

“Anh là Vương Siêu sư phụ, mấy tuần trước vừa dùng Hình Quyền đánh chết đại võ sư Thái Quyền Nguyễn Hồng Tu ở Hương Cảng đúng không? Tên tôi là Phương Bối...” Nữ cảnh sát đứng lên, vội vã tự giới thiệu.

“Văn Đông, đây là Vương Siêu sư phụ. Lần trước chúng ta hợp tác bắt thủ hạ tướng quân Tra Vương Tam giác vàng, đầu mục Thái Cửu. Thái Cửu này chính là do Nguyễn Hồng Tu trực tiếp huấn luyện đó!”

Đàm Văn Đông có lần phối hợp với cảnh sát đánh đám buôn thuốc phiện từ Tam giác vàng đến thành phố này gây dựng cơ sở, đứng đầu bọn này là một đầu mục tên gọi Thái Cửu. Trọn ba ngày trời, hy sinh mấy

người, cảnh sát mới dùng súng ép được tên này vào góc chết, bắt sống. Đàm Văn Đông lúc đó cũng nổi máu xuất mã, mấy lần giao đấu với Thái Cửu thừa sống thiếu chết.

Thái Cửu này là lính do Nguyễn Hồng Tu huấn luyện ra nên chuyện họ Nguyễn bị Vương Siêu đánh chết ở Hương Cảng, cảnh sát nơi đây ít nhiều đều biết đến.

Bản thân Đàm Văn Đông cũng bán thuốc phiện, nhưng lại hợp tác với cảnh sát tấn công thể lực buôn thuốc phiện nước ngoài. Điều này nghe qua thì có chút phi lý, nhưng nghĩ kỹ cũng hợp lẽ thường.

“Anh là Vương Siêu sư phụ, đệ nhất võ sư Đông Nam Á?” Đàm Văn Đông ngồi thẳng dậy, sắc mặt nghiêm trang hẳn.

“Đệ nhất Đông Nam Á thì không dám, nhưng tôi chính là Vương Siêu. Cậu có thể cùng luyện võ với tôi không? Làm xã hội đen không có tiền đồ...”

Vương Siêu hiện đã là đại sư, ngang hàng với những bậc Trưởng lão như Chu Hồng Trí, Tiết Liên Tín. Tuy chỉ lớn hơn Đàm Văn Đông vài tuổi nhưng địa vị đã là lão tiền bối rồi.

Hắn rất hy vọng Đàm Văn Đông cũng là người say mê võ thuật, tất nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

“Tôi có một người anh họ là cao thủ Đàm Thoái, giỏi hơn tôi rất nhiều. Nhưng anh ấy không dựa vào Đàm Thoái kiếm cơm mà đi đá bóng, giờ là cầu thủ nổi tiếng, cuộc sống rất tốt. Tôi từ nhỏ đã tập võ, cũng không dựa vào võ công kiếm cơm. Vương sư phụ, anh bảo tôi chuyên tâm luyện công phu, chỉ e không có tiền đồ. Không lặn lội như bây giờ thì tôi biết làm gì? Lẽ nào suốt đời luyện võ?” Đàm Văn Đông nghĩ một lát mới nói.

“Tôi có công ty kinh doanh riêng, bản thân tôi cũng không dựa vào luyện võ kiếm cơm...” Vương Siêu cười: “Nói thực, cậu là thiên tài, tôi rất hi vọng cậu có thể cùng tôi làm việc. Luyện võ với tôi cậu không phải sa vào con đường phi pháp nữa.”

“Văn Đông, đúng là cậu không thể như thế này mãi. Cấp trên đã thông báo tiến hành chiến dịch chỉnh đốn trật tự xã hội, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt cậu xử lý. Đã nói nhiều lần mà cậu chẳng chịu nghe, tôi cũng hiểu chỗ khó của cậu. Vương sư phụ muốn thu nhận, đây là cơ hội tốt không nên bỏ qua...” Phương Bối vội nói: “Vương sư phụ có quan hệ rất tốt với quân đội!”

“Vương sư phụ, quyền pháp của anh tôi đã được lĩnh giáo, rất mong có thể học với anh. Có điều chuyện này tôi phải suy nghĩ một chút!” Đàm Văn Đông thận trọng.

“Không cần gấp. Hai tháng tới tôi sẽ làm giáo quan cho trường dã chiến, khi nào nghĩ thông cứ đến đó tìm tôi!” Vương Siêu gật đầu, đứng dậy đi ra.

Nữ cảnh sát vội ra theo, hỏi: “Tôi có thể nói chuyện với anh một chút không?”

“Chuyện gì vậy?”

Phương Bối khẽ mỉm cười: “Chuyện Đàm Văn Đông, anh nhất định phải kéo cậu ta khỏi con đường xã hội đen...”

178. Chương 178: Đài Quyền Đạo, Lưu Tinh Chùy

Hắn đã hiển lộ võ công cao hơn hẳn Đàm Văn Đông, nhưng ngay cả lúc ấy tên đại ca nhóc cũng không coi là gì, vậy mà vừa mới báo danh thì như sĩ đồ gặp Khổng Tử, Đàm Văn Đông tuy không nói ra lời nhưng rõ ràng đã tỏ thái độ tôn trọng sùng kính.

“Vương sư phụ, chúng ta tìm nơi nào ngồi một chút!” Phương Bối chủ động nói: “Bên kia có một quán trà, rất yên tĩnh...” Nói rồi nhìn Vương Siêu chờ đợi, nét mặt không che nổi vẻ phấn chấn, những nốt tàn nhang trên má trông cũng rất có phong vị.

Nữ cảnh sát này bề ngoài tuy không thật xinh đẹp nhưng lại mang một vẻ linh lợi khả ái, trong khi khí chất lại khá chín chắn thành thạo. Khi mới gặp, Vương Siêu thậm chí còn tưởng cô là một người rất nguyên tắc khó gần.

Có điều chỉ qua vài phút là hắn đã nhìn ra, Phương Bối dường như rất có cảm tình với Đàm Văn Đông, bằng chứng rõ nhất là ánh mắt không mấy thân thiện dành cho cô bạn gái xinh đẹp của gã.

Hai người đến quán trà, vừa ngồi xuống Phương Bối vào đề luận: “Vương sư phụ, có phải anh đã để ý tư chất của Văn Đông, muốn thu nhận cậu ta làm đệ tử, đúng không?”

“Đúng! Tư chất cậu ta rất tốt, tốt nhất trong số những người trẻ tuổi tôi từng gặp.” Vương Siêu chậm rãi trả lời.

Thực ra Vương Siêu còn rất trẻ, hoàn toàn không cần phải vội vàng tìm đồ đệ, có điều hắn đang ở trong tình huống kẻ địch nhiều vô kể, dù không nhận đồ đệ cũng phải tìm vài tiểu đệ kết nghĩa, để không cần gặp bất cứ chuyện gì cũng phải tự thân ra tay, thậm chí nếu gặp phải cao thủ thì có thể thăm dò trước.

Đáng tiếc, thành tựu võ thuật của Vương Siêu thực sự đã quá cao, người ngang hàng để nhận làm tiểu đệ hầu như không có ai, rốt cuộc thì chỉ có cách tìm đệ tử.

Hơn nữa, thân là Quán trưởng Lao Sơn Quyền Quán, khai tông lập phái mà không kể Hàn Tiểu Thanh chỉ học cho vui thì chỉ có mỗi một Hoắc Linh Nhi là đệ tử chính tông, quả là quá thảm.

Một nguyên nhân nữa là hiện giờ thanh niên muốn học võ rất nhiều, người có tư chất cũng không hiếm, nhưng hầu như ai cũng chỉ nhiệt tình trong chốc lát, chỉ cần ném qua chút khổ sở là căn bản không thể chịu nổi. Số người vừa có tư chất tốt, vừa chịu nhập tâm luyện tập quả là không nhiều.

Vì không dễ gặp nên Vương Siêu đã gặp là không muốn bỏ qua.

Từ xưa đến nay, thời nào cũng thế, nhưng đại sư võ học thường đều gặp khó khăn về truyền nhân. Người bốc đồng vài ba ngày thì nhiều, nhưng người thực sự quyết tâm khổ công thì ít đến thảm hại, thông thường nếu võ sư gặp được người hự vậy, đều sẵn sàng thu nhận làm đệ tử.

“Vương sư phụ, đừng nhìn Văn Đông là đại ca xã hội đen, thực ra bản chất cậu ta không hề tồi...” Phương Bối thở dài: “Vốn gia đình Văn Đông là trung lưu khá giả, nhưng khi cậu ta mới mười tuổi thì cha mẹ vì đắc tội với người ta mà bị tông xe chết. Từ đó cậu ta ném không ít khổ cực, dần dần đi vào con đường xấu, thực ra cũng là vì muốn báo thù... Vương sư phụ, hy vọng anh có thể giúp cậu ta thoát ra...”

“... tôi cũng biết, đi vào con đường đó rồi thì khó quay đầu lắm. Cho dù anh đã lui khỏi giang hồ, những phiền toái ân oán trước đây vẫn sẽ tìm đến không bao giờ thôi. Tôi cũng không chắc, cho dù hôm nay Văn Đông giải tán Văn Đông Hội thì ngày mai cơ quan công an vẫn có thể tóm cậu ta, đem những vụ trước ra hạch tội...”

Vương Siêu gật mạnh đầu, cảm thấy Phương Bối nhìn vấn đề rất rõ, đơn giản vì quả thật đúng như vậy.

Bước vào thế giới xã hội đen, căn bản chỉ có thể đi thẳng không quay lại. Nếu đột nhiên rút lui rửa tay gác kiếm, không còn thế lực, những tội lỗi trước đây cũng không vì thế mà tan thành mây khói. Cảnh sát, đối thủ, thậm chí nạn nhân trong quá khứ sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Khi đã vào xã hội đen thì chỉ có một con đường, đó là trăm phương nghìn kế mở rộng thế lực, mở rộng mạng lưới quan hệ. Thế lực càng lớn, tiền càng nhiều, quan hệ càng rộng càng an toàn, không bao giờ được phép quay đầu lại.

“Đã lên Lương Sơn thì đừng nghĩ đến việc ra hàng!” Vương Siêu nhẹ nhàng nói một câu kết luận.

“Đúng như vậy, có điều hôm nay tôi có một cảm giác, Vương sư phụ có thể là cứu tinh của Văn Đông. Anh là đại sư nổi tiếng, lại có quan hệ mật thiết với quân đội, nếu ra mặt thu nhận Văn Đông thì công an sẽ không làm gì được, những người trước đây cậu ta đắc tội chắc chắn cũng không dám tìm đến quân đội làm phiền. Dần dần Văn Đông sẽ tách khỏi con đường xấu, trở lại quỹ đạo của người bình thường. Tôi chỉ lo là cậu ta trẻ người nông nổi, đang lúc cảm thấy mình đủ mạnh thì có thể sẽ không bỏ nổi Văn Đông Hội vốn do mình một tay gây dựng nên...”

“Văn Đông sẽ bỏ, bởi cậu ta rất thông minh. Một tên gốc không biết tùy thời thế sẽ không luyện được võ công!” Vương Siêu cười cười vẻ bí mật, kết luận: “Cậu ta chưa đồng ý là còn muốn suy nghĩ kỹ. Nếu cậu ta không tin tôi thì sẽ không từ bỏ, đây là chỗ mấu chốt.”

“Thật vậy sao? Xem ra tôi còn chưa hiểu Văn Đông..” Phương Bối lẩm nhẩm: “Hi vọng Vương sư phụ nói đúng!”

“Xem ra, cô rất thích Đàm Văn Đông?” Vương Siêu cười nhẹ.

“Không sai, tôi thích cậu ta!” Phương Bối thừa nhận một cách bất ngờ: “Bạn gái hiện giờ của Văn Đông không hề hợp với cậu ta. Cả nhà tôi đều làm công an, nếu Văn Đông không rời con đường xấu thì tôi và cậu ta sẽ không có bất cứ cơ hội nào cả...”

“Cô yên tâm, Đàm Văn Đông sẽ tới tìm tôi. Tôi không tính sai đâu, nhiều lắm là ba ngày cậu ta sẽ giải tán Văn Đông Hội!”

“Tôi nghe người ta nói, luyện võ đến mức cao nhất thì có khả năng dự cảm tương lai. Vương sư phụ, anh dự cảm như vậy ư?”

“Không cần dự cảm, kinh nghiệm của tôi đủ phán đoán việc này. Sau khi Đàm Văn Đông giải tán bang hội, theo tôi học võ, mọi chuyện của cậu ta tôi sẽ lo hết!”

Quả nhiên, ba ngày sau Đàm Văn Đông bí mật giải tán Văn Đông Hội, đem số tiền tích lũy trong mấy năm chia đều cho thuộc hạ, lệnh cho chúng chạy hết ra nước ngoài, sau đó mang tất cả chứng cứ về các việc phi pháp trước đây đốt hết. Trong ba ngày ấy, gã không để lộ bất cứ tin tức gì.

Ba ngày sau, Đàm Văn Đông mời Vương Siêu đến một quán bar trong thành phố. Vương Siêu dẫn theo Hoắc Linh Nhi, Lưu Thanh, Cao Tuấn, Trương Khải và Phương Vĩ cùng đến, vì Đàm Văn Đông đã nói trước gã sẽ bãi sư tại đó.

“Sao? Nghĩ thông chưa?” Vương Siêu hỏi.

“Không những nghĩ thông mà tôi còn giải tán Văn Đông Hội rồi, từ nay rời khỏi con đường xấu, rửa tay gác kiếm.” Vẻ mặt Đàm Văn Đông rất nghiêm trang, không có vẻ gì tiếc rẻ, rất có dũng khí nắm được thả được.

“Hả? Nói vậy hình như cậu đã sắp xếp việc này lâu rồi? Nếu không, bang hội của cậu sẽ không thể giải tán nhanh đến thế.” Vương Siêu hứng khởi hỏi.

“Ra làm ăn, sao có thể không chuẩn bị cho mình đường lui?” Đàm Văn Đông lạnh lùng: “Thực ra ngay từ ngày bắt đầu tôi đã biết, con đường này chắc chắn không có kết quả tốt, cũng không thể phát triển lớn, vì tình hình trong nước hiện nay không dung bất cứ tổ chức xã hội đen lớn nào. Trước đây cả năm tôi đã chuyển phần lớn tiền vốn ra nước ngoài, trong ba ngày không những đã giải tán Văn Đông Hội mà còn sắp xếp đường lui cho tất cả các huynh đệ tâm phúc, tiêu hủy mọi chứng cứ, sau này cho dù chính quyền có truy cứu cũng không tìm thấy gì. Anh yên tâm, tôi sẽ không để anh phải lo việc sau này của tôi đâu!”

Nói rồi quỳ xuống rạp đầu ba vái: “Tôi Đàm Văn Đông, hôm nay bãi Vương Siêu tiên sinh làm sư phụ. Sau này dù có xảy ra chuyện gì cũng tuyệt đối không phản thầy, nếu không người và thần cùng diệt, chết trong rừng đao mưa đạn!”

“Hả?!” Nghe Đàm Văn Đông thề độc, Vương Siêu bất giác biến sắc, vội đỡ gã đứng dậy: “Tôi chỉ cần cậu tận tâm luyện võ, mọi bí quyết sẽ truyền hết cho cậu!”

Một bên có lòng muốn thu nhận, một bên muốn rời bỏ con đường xấu, từ lâu đã sắp xếp cách thoái lui, chỉ thiếu cơ hội. Đối với Đàm Văn Đông, Vương Siêu thực sự là cơ hội tốt nhất, cho nên cặp thầy trò này đều cùng hài lòng.

Nguyên nhân chủ yếu chính là Vương Siêu danh tiếng quá lớn, đặc biệt sau khi thắng Nguyễn Hồng Tu thì tên tuổi hần nổi lên huy hoàng, cho dù là Trung Quốc, Nhật Bản, Đông Nam Á hay, Hàn Quốc, thậm chí tất cả các bang hội người Hoa hải ngoại đều biết đến tên hần.

Trong ba ngày vừa rồi, Đàm Văn Đông tất nhiên phải tìm hiểu thêm về Vương Siêu, thấy con người đó có đủ tư cách làm thầy, cũng có thể cho mình một sự bảo hộ tốt, nên hôm nay mới quyết định bãi sư.

“Đây là Hoắc đại sư tử của cậu!” Vương Siêu giới thiệu.

“Đại sư tử!” Đàm Văn Đông thân thiện mỉm cười. Đã tìm hiểu nên đương nhiên gã biết, vị sư tử này của mình thật không đơn giản. Hoắc gia là đại phú hộ Hương Cảng, một tổ chức nhỏ xíu như Văn Đông Hội của hắn thậm chí không bằng cộng lòng chân của họ. Hơn nữa Hoắc gia lại có quan hệ rất tốt với chính quyền Trung ương, càng là lý do để Đàm Văn Đông phải giữ lễ.

“Chúc mừng, chúc mừng Vương sư phụ lại có được một học trò tốt!” Lưu Thanh cười ha hả. Hôm nay Vương Siêu gọi bốn gã đến là để làm chứng, cũng để thêm phần long trọng.

“Vị sư đệ này của tôi đúng là một nhân tài, có điều tính hơi trầm một chút.” Hoắc Linh Nhi cũng cười ha ha.

Trong lúc mấy người đang hào hứng vui vẻ, bên ngoài bỗng có tiếng chân dậm thành thịch, một đám người hung hăng xuất hiện...

“Đàm Văn Đông, gần đây có tin đồn cậu rửa tay gác kiếm. Ha ha, thật đáng tiếc quá...!” Gã đi đầu cất giọng nhừa nhựa. Đó là một người vẻ mặt u ám, da nâu, tóc xoăn, miệng phì phèo thuốc lá.

“Này Bao lão nhị, Hồng lão đại không tuân thủ quy củ, bị tôi khất một cọng gân tay. Sao, ông muốn báo thù hả?” Đàm Văn Đông nhìn ra, giọng nói trở lại vẻ kiêu hãnh uể oải.

“Sư phụ, người này tên Bao Á Minh, cùng Hồng lão đại hôm nọ đều là thành viên trong băng nhóm Hà Thành của Việt Nam (hehe), có chút danh tiếng ở biên giới. Lần này có lẽ do nội gián nên tin tức đệ tử giải tán bang hội đã bị lọt ra ngoài...”

Đàm Văn Đông đang giải thích với Vương Siêu, bỗng phía sau Bao Á Minh nhô ra một gã thanh niên tóc nhuộm đỏ, tai đeo mấy chiếc đinh, quần bò, áo pull lòe loẹt, chân mang giày thể thao, phía sau đeo hai ba lô nặng trĩu.

“Anh chính là Đàm Văn Đông, kẻ cầm đầu bang hội và có võ công rất tốt? Tôi khiêu chiến tử với người, hy vọng người chấp nhận...!” Gã thanh niên dùng một thứ tiếng Trung lơ lớ cứng đờ, lạnh lùng nói với Đàm Văn Đông.

“Anh là ai?” Đàm Văn Đông nhìn lên, không thèm đứng dậy.

“Lý Triết Hàn, đầu sinh trong cửa sư phụ Thôi Trường Bạch Đài quyền đạo, đang ở mức Đại đen nhị đoạn. Thôi sư phụ đang đến Việt Nam, Miến Điện, Thái Lan giảng dạy, ta cùng theo ông ấy về...”

Tên thiếu niên Hàn phái chính tông giả trang này, lời nói tuy khách khí nhưng ánh mắt lại nhìn Đàm Văn Đông một cách ngạo nghễ: “Bang hội Hà Thành của Bao tiên sinh là một trong những người đầu tư vào Đạo quán của Thôi sư phụ, lần này tôi đến là thay mặt giải quyết rắc rối. Anh và bang hội của Bao tiên sinh có thù oán, hãy dùng tử võ truyền thống để giải quyết!”

“Anh luyện xích, tôi cũng luyện xích!” Lý Triết hàn ném mạnh ba lô xuống đất. Rầm một tiếng lớn, sàn nhà rung lên, rõ ràng ba lô rất nặng, bên trong còn vang ra tiếng kim loại.

Trước những cặp mắt tò mò, gã từ từ “xúng xoảng” kéo trong ba lô ra một chuỗi xích dài, hai đầu là hai quả cầu thép to bằng cái bát.

Hai quả cầu thép nối liền với chuỗi xích thép, tạo thành một thứ binh khí rất kinh điển...

Lưu tinh chùy!

“Đài Quyền Đạo lại luyện Lưu tinh chùy, Hàn Quốc Trường Bạch Phái sao loạn xạ như vậy?” Vương Siêu thâm tự hỏi.

179. Chương 179: Tiểu Giang Hồ, Lão Giang Hồ

Lưu tinh chùy này và cả Xích tiêu của Đàm Văn Đông đều là những loại binh khí hiếm, kể cả ngày xưa cũng ít dùng chứ đừng nói đến thời hiện đại. Lăn lộn giang hồ bằng ấy năm, đây mới là lần đầu tiên Vương Siêu được mục kích.

Đàm Văn Đông dùng xích tiêu còn có lý do là gọn nhẹ dễ mang theo, không có việc gì thì giắt lưng, bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra ứng chiến. Nhưng mang một chiếc ba lô to, bên trong chứa chuỗi xích cầu mấy chục cân chạy khắp nơi, lúc tỉ võ mới liều lôi ra dùng, điều này quá khá là kỳ cục.

Càng đặc biệt khi người dùng binh khí này lại là một võ sinh Đài Quyền Đạo của Hàn Quốc, điều đó khiến Vương Siêu vừa ngạc nhiên vừa tò mò.

Thiếu niên Hàn Phái dù cổ lịch sự đến đâu cũng không che được ánh mắt rực tinh quang và dũng khí hung bạo trên người. Chỉ cần nhìn kỹ một chút là thấy, gân cơ tứ chi và đầu cổ của hắn đều tàng ẩn rất sâu, khi thả lỏng thì hầu như không thấy dấu vết. Đó là dấu hiệu của gân cốt đã luyện đến mức cao, khi căng lên lực bột phát sẽ cực lớn, dường như là người luyện Thái Cực chứ không giống Đài Quyền Đạo.

“Thôi Trường Bạch từ thập niên chín mươi đã kết giao thân thiết với Chu Bính Lâm, thậm chí còn cung cấp tài chính đều đặn. Ăn của người thì phải trả, Chu Bính Lâm chắc đã truyền bí quyết luyện Thái Cực cho họ Thôi. Nhất là khi huấn luyện Nguyễn Hồng Tu, có lẽ ông ta đã đem mọi cốt tủy ra truyền dạy, Thôi Trường Bạch chắc cũng học được hết. Xem tên đồ tôn của họ Thôi này, công phu Thái Cực luyện thế là rất thâm sâu rồi. Ai nói người nước ngoài không luyện được võ công Trung Hoa, dù là học lén...”

Vương Siêu không thắc mắc Thôi Trường Bạch đến Việt Nam làm gì. Bởi họ Thôi là võ sư đẳng cấp quốc tế, khai môn lập phái, chuyện đi các nước để giảng dạy, khuếch trương ảnh hưởng là hết sức bình thường.

Thái quyền Yoga của Nguyễn Hồng Tu rất được ưa chuộng tại các nước nhỏ Đông Nam Á, trong số đồ đệ có cả dân buôn thuốc phiện và quân lính. Thôi Trường Bạch hợp tác với Nguyễn Hồng Tu từ lâu, sau khi họ Nguyễn chết đứng ra tiếp quản thị trường là lẽ đương nhiên.

Nói cho cùng, chính Vương Siêu đã giúp Thôi Trường Bạch không nhỏ. Nếu không phải hắn đánh chết Nguyễn Hồng Tu thì Đài Quyền Đạo của Thôi Trường Bạch cũng không tiến được vào những khu vực thịnh hành của Thái Quyền.

Nếu chỉ nói về học võ thì Lý Triết Hàn chắc chắn là người xuất sắc. Thanh thiếu niên học Đài Quyền Đạo nhiều rất đông, so ra thì số người học võ công quyền pháp ít đến tội nghiệp, cho nên Vương Siêu rất khó tìm ra những đệ tử trẻ xuất sắc. Còn Thôi Trường Bạch dưới tay có hàng chục ngàn đồ tử đồ tôn, muốn tìm đệ tử trẻ có tư chất sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Sao? Đàm Văn Đông, anh dám tỉ thí với tôi một trận không? Đương nhiên nếu anh không có lòng tin, tôi có thể dùng tay không tiếp xích tiêu của anh!”

Lý Triết Hàn nhìn Đàm Văn Đông khiêu khích, hai cánh tay khua nhẹ Lưu tinh chùy, đưa qua đưa lại dễ dàng như người ta đùa đưa một quả bóng.

Lời lẽ của hắn cao ngạo, lộ rõ khí huyết nồng cuồng tự tin của tuổi trẻ.

“Ha ha... Đàm Văn Đông, hãy cùng tiểu huynh đệ của ta tỉ thí một trận. Nếu người thắng, mối thù Hồng lão đại xem như xóa bỏ, còn như không dám, hi hi hi...” Bao Á Minh ngạo nghễ liếc qua mấy người bên cạnh.

“Được, tỉ võ ở đâu?” Thật bất ngờ, người trả lời không phải Đàm Văn Đông mà là Hoắc Linh Nhi.

“Cô...?”

Lý Triết Hàn ngẩn người nhìn sang. Không phải Đàm Văn Đông mà là một cô gái ứng tiếng, điều này khiến hắn không khỏi bất ngờ.

“Ta đánh nhau trước giờ không dùng đến binh khí, vừa rồi cậu nói có thể tay không tiếp xích tiêu của sư đệ, vậy ta sẽ tay không tiếp hai quả cầu sắt của cậu. Cậu nhỏ, mới tí tuổi đầu mà vác ba lô đựng cầu sắt chạy lung tung khắp nơi, muốn đánh nhau đến thế hả?”

Hoắc Linh Nhi nói chậm từng chữ rất rõ ràng, để Lý Triết Hàn không sôi tiếng Trung có thể hiểu được.

Lý Triết Hàn đương nhiên nhận ra ý châm biếm của cô gái, lửa giận trong mắt lóe lên, cơ thịt trên mặt giật mạnh, đầu tiên mắng một câu tiếng Hàn rồi gần giọng bằng tiếng Trung: “Được, tôi ở bãi cát cạnh bờ sông đợi các người!” Nói đoạn nhét chuỗi chùy thép vào trong túi, vác ba lô đi thẳng xuống lầu.

“Đi cùng luôn nhé, có chúng tôi dù bọn chúng mai phục cũng không sợ!” Lưu Thanh nói nhỏ với Vương Siêu.

Vương Siêu không ngăn cản Hoắc Linh Nhi, chỉ gật đầu xem như ngầm đồng ý rồi ra hiệu cho cả nhóm đi theo Lý Triết Hàn. Lần này hẳn cố tình để đồ đạc ra gây náo một trận.

Bao Á Minh không hề có động thái gì, khi tất cả đã khuất mới nở nụ cười nham hiểm: “Sắp xếp cả rồi chứ?”

“Thưa, đã sắp xếp xong. Lần này tuyệt đối không để tiểu tử Đàm Văn Đông sống sót, Hồng lão đại đang đợi xem hai bàn tay của hắn...” Đám người lúc đó mới phi nhanh xuống lầu, ngồi vào mấy chiếc xe hơi chạy đi.

Ngoại ô thành phố...

Một dòng sông lớn ngoằn ngoèo chảy qua. Con sông còn chưa bị ô nhiễm, trong vắt u tĩnh. Lý Triết Hàn ra giữa bãi sông, vịn lưng thả chiếc ba lô xuống cát.

“Tôi đánh nhau không có thói quen dùng binh khí đánh người tay không. Cô đã không dùng vũ khí thì tôi cũng không dùng, đánh gục cô xong sẽ dùng binh khí tỉ thí với sư đệ của cô...”

Lý Triết Hàn không lấy Lưu tinh chùy, sau khi thủ thế hắn đưa tay ngoắc nhẹ, ra hiệu cho Hoắc Linh Nhi. Cô gái chỉ cười nhạt, từ từ tiến lên phía trước...

Hai người hình thành cục diện đối đầu, không có bất cứ câu nói thừa.

Đúng lúc ấy, mấy chiếc xe hơi dừng lại bên bãi sông. Từ trên xe nhảy xuống đến hơn ba mươi người, vây vòng quanh bên ngoài.

“Không được động vào, đây là cuộc tỉ võ của tôi!” Lý Triết Hàn hướng về lũ người lạnh lùng nói, hiển nhiên đó là Bao Á Minh và mấy tên xã hội đen băng nhóm Hà Thành.

“Được, lão đệ. Tôi chỉ đến làm chứng cho thêm phần long trọng, cũng đề phòng mấy người này phá quy tắc tấn công cậu. Cứ yên tâm dạy dỗ chúng, tôi không động thủ đâu...” Bao Á Minh cười hề hề, đoạn phát tay ra hiệu cho thuộc hạ.

Ba mươi tên cùng lui ra nhưng lại cố ý lên đạn, tiếng roạt roạt nghe hết sức khủng bố.

Hoắc Linh Nhi đánh mắt nhìn qua. Có Vương Siêu phía sau, đương nhiên cô không sợ gì ba mươi tên này, dù trong tay chúng có súng.

Trong mắt cô chỉ có tên đối thủ người Hàn. Đàm Văn Đông mới nhập môn không muốn cướp uy phong của sư tỉ, trước sau vẫn im lặng.

Không khí bắt đầu căng thẳng. Lý Triết Hàn ra chiêu, tay nắm thành quyền một trước một sau, đứng động tác Đài Quyền Đạo chuẩn mực.

Có điều thế đứng của hắn không giống Đài Quyền Đạo. Vốn Đài Quyền Đạo phải đứng thẳng, nhưng hai chân Lý Triết Hàn lại cong vào, lòng bàn chân nhón lên, dưới đứng linh hoạt như đang kẹp một quả cầu tròn, nhất là hai dải cơ sau lưng có thể thấy cuộn lên nhẹ nhẹ.

“Toàn thân trên dưới không chỗ nào thẳng, chân cong như cánh cung, đứng tròn giữ Đan điền, cơ gân lưng rung nhẹ... Đây rõ ràng là lực ý của nội gia, tuy bề ngoài vẫn là chiêu thức Đài Quyền Đạo!”

Thái Cực Quyền sau khi luyện xong “Bạch Hạc Triển Xí”, khi đi hai cơ lưng rung động theo bước chân, như hạc khi đi nhanh vỗ vỗ hai cánh, nửa bay nửa chạy. Tư thế như vậy, toàn thân trên dưới đều dễ dàng vận lực, đi như bay, nhào tới như chớp, địch nhân nếu rơi vào thế hạ phong muốn chạy cũng không chạy được.

Ngày trước Lý Tiểu Long đánh nhau, đối thủ cứ thua là bỏ chạy, rốt cuộc từ đánh nhau biến thành đuổi nhau. Lý Tiểu Long đầu tiên không có cách nào, sau này mới được sư phụ là Diệp Vân dạy cho Vịnh Xuân Bạch Hạc Quyền, khi luyện thành bước đi như bay, chớp mắt đã đuổi kịp kẻ địch đánh gục.

Bạch Hạc Triền Xí của Thái Cực khác Vịnh Xuân Bạch Hạc rất nhiều, nhưng nguyên lý cơ bản vẫn có chỗ giống nhau.

Nhìn chiêu thức của Lý Triết Hàn, Lưu Thanh không khỏi kinh ngạc trong lòng. Gã là cao thủ tuyệt đỉnh, hiển nhiên nhận ra nội dung Thái Cực trong cái vỏ Đài Quyền Đạo.

“Thôi Trường Bạch đã phổ được Thái Cực vào Đài Quyền Đạo, nhị môn hợp nhất tạo ra Trường Bạch Đài Quyền Đạo. Người này đúng là bậc tông sư khai môn lập phái, thật không dễ đối phó đâu!” Từ Lý Triết Hàn, Vương Siêu nhìn ra hình ảnh Thôi Trường Bạch.

Thôi Trường Bạch thụ giáo vài phái Không Thủ Đạo ở Nhật, dùng cơ mưu lấy được công phu của Trung Quốc, kết hợp với kỹ thuật của Nhật lập ra môn phái riêng, về nhân phẩm có nhiều điều còn phải bàn nhưng thành tựu công phu thì đúng là không thể bác bỏ, tự lập ra cả một dòng phái, không thẹn là tông sư đẳng cấp thế giới.

Một nhân vật như vậy, không thể đánh đồng với Nguyễn Hồng Tu háo thắng thô bạo, thực tế chỉ biết đánh giết. Nhìn từ mọi mặt, cả trăm Nguyễn Hồng Tu cũng không bằng một Thôi Trường Bạch. Cho nên Nguyễn Hồng Tu đã bị y dùng làm bia đỡ đạn, chết thê thảm ở Hương Cảng.

Vương Siêu mở võ quán ở Sơn Đông, ảnh hưởng ngày càng lớn, dần có xung đột quyền lợi với Đài Quyền Đạo, thêm vào một loạt mâu thuẫn trước sau, đã tạo thành thế nước lửa với Thôi Trường Bạch.

Chiêu thức vừa đưa ra, cả Hoắc Linh Nhi và Lý Triết Hàn đều phần nào nhìn ra công phu của đối thủ, liền trở nên thận trọng không ai dám ra tay trước.

Giờm nhau chừng ba phút, rốt cuộc Hoắc Linh Nhi không chịu được, chân trái chột bước, chân phải dậm mạnh, cả người như một dòng nước bắn vọt lên, cánh tay đưa ra chém thẳng tới, chuẩn xác đánh vào ngực đối phương.

Chiêu “Trường Tích Trục Trừu” này phỏng theo khí thế riu lớn bổ củi, trầm hùng mà hung bạo, người ngoài nhìn rõ ràng thấy khí nhọn của kim loại.

Lý Triết Hàn chú mục nhìn thẳng, cánh tay phật ngang gạt tay Hoắc Linh Nhi ra ngoài, đồng thời thân hình khẽ lệch, nương vào lực đó gạt trường tích của đối thủ khỏi thân, hầu như cùng lúc chân phải bắn ra như chớp, hệt một chiếc roi quất vào huyệt thái dương Hoắc Linh Nhi.

Chiêu “Thoái tiến” này học theo cách đánh hung bạo của Đài Quyền Đạo, nhưng vẫn phù hợp với nguyên tắc “đá không quá gối” của Quyền Thuật.

Quyền Thuật chủ trương không nhảy nhót, không đá cao, nhưng cũng có ngoại lệ. Ví như Thoái tiến, hai tay che đỡ, chân bung ra tấn công. Vì đã có bàn tay hộ vệ nên động tác an toàn, một cú đá cao không trúng còn có chiêu tiếp sau ngay, trước khi đá đã có sẵn đề phòng và biến hóa.

Đài Quyền Đạo của Thiết Quyền Hoa Lang cũng như vậy, đá cao luôn hờm sẵn hậu chiêu, rất có lực sát thương và tính bất ngờ.

Một cú đá của Lý Triết Hàn nếu trúng đích, cho dù xương cốt Hoắc Linh Nhi cứng rắn đến đâu, ít nhất cũng bị chấn thương sọ não.

Tiếng gió rít lên, tai Hoắc Linh Nhi khẽ động, trong mắt còn lưu lại cả tàn ảnh của thoái pháp đối phương, cú đá của Lý Triết Hàn nhanh đến mức như vậy.

Có điều gần đây Linh Nhi luyện Hầu Quyền với Vương Siêu, chăm chỉ tập đứng “Đại Thánh Trang”, cả thị giác và thính giác đều nâng cao rất nhiều, thị trường cũng rộng ra vài bậc, một chiêu thoái tiến nhanh như bắn cũng không thoát khỏi ý thức.

Cẳng chân cô bắt giác rùn xuống, chiều cao 1m7 nháy mắt thu lại chỉ còn hơn 1m. Cú đá của Lý Triết Hàn trượt đích, như roi quất vào hư không.

Tránh đòn, phản công, Hoắc Linh Nhi cong tay thành trảo, mu bàn tay hướng lên trên, không hề khách khí nhắm đánh thẳng vào đũng Lý Triết Hàn.

Ra tay rất hiểm, Lý Triết Hàn đá cao hạ âm lộ hẳn ra, đây sơ hở chí mạng mà hai tay không thể che chắn được.

Có điều Lý Triết Hàn như sớm biết mình sẽ bị tấn công, thoái cước thu lại nhanh như chớp, chân kẹp vào, bàn tay áp vào bụng vuốt xuống, đụng trúng mu bàn tay Hoắc Linh Nhi.

Cú đá của hắn dụng lực không quá lớn nên thu về nhanh, xem ra rất hiểu sơ hở của mình, thực sự Lý Triết Hàn đã cố ý lộ sơ hở để dẫn dụ đối phương. Hoắc Linh Nhi phản công đánh vào đũng, hắn liền thu chân lại dùng tay mổ xuống, động tác liên hoàn hết như đã luyện trăm nghìn lần, thuần thục đến mức không thể thuần thục hơn. Đây chính là hậu chiêu của Hàn Phái Trường Bạch.

Thiết quyền của Lý Triết Hàn, một tay tung ra có thể đánh vỡ viên gạch làm tám mảnh, nếu lấy cứng chọi cứng, một quyền này chắc chắn mu bàn tay Hoắc Linh Nhi sẽ vỡ nát.

Hơn nữa, dù Hoắc Linh Nhi chống được thì tiếp theo đùi của hắn sẽ kẹp lại, xoay mạnh, dùng phép vận thân trong Đài Quyền Đạo kẹp đứt cánh tay đối thủ.

Biến hóa như vậy, cả đại cao thủ như Lưu Thanh cũng tròn mắt.

Cao thủ tỉ võ, tình thế thiên biến vạn hóa, người ngoài cuộc linh thông đến đâu cũng khó lường hết được. Năm xưa Trương Uy cùng Vương Siêu đối đầu trên bánh xe, cao minh như Tiết Liên Tín hay Trần Ngải Dương cũng khó lòng dự đoán. Hai người bên kia, bất luận là Lý Triết Hàn hay Hoắc Linh Nhi đều là những nhân tài trẻ tuổi, thân thủ miễn tiệp, cho nên dù là Lưu Thanh cũng phải đổ mồ hôi cho Hoắc Linh Nhi.

Bản thân Vương Siêu, đây cũng là lần đầu tiên được xem đả pháp Đài Quyền Đạo của Thôi Trường Bạch, cũng không ngờ một chiêu thoái tiến lại có nhiều biến hóa như vậy, mà biến hóa nào cũng là những sát chiêu hung hiểm.

Hoắc Linh Nhi vẫn vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức như băng sơn cổ tĩnh, lòng không gợn chút lẩn tránh, dù cho nháy mắt mình sẽ bị đánh chết cũng không bận tâm. Chính là nguyên tắc khi xuất kiếm trong Kiếm Đạo, thiền tâm như trăng lạnh, lòng không chút chướng ngại.

Mu bàn tay còn cách dưới quyền của Lý Triết Hàn một tấc liền lật lại, năm ngón tay xò ra hóa thành Ứng Trảo, khớp vai đưa tới, cánh tay như dài ra nhanh chóng lướt qua quyền Lý Triết Hàn, tóm lấy cổ tay đối phương, tóm mạnh...

Gân khớp lúc ấy đã ra lực đến cực hạn, chộp lấy cổ tay đối phương cũng giống như bắt cá trong vũng nước đục, hoàn toàn nhờ vào sự miễn cảm của bàn tay, vừa chạm vào vẩy cá lập tức vận toàn lực tóm lấy.

Ý cảnh “mò cá trong nước đục” này đã được Hoắc Linh Nhi diễn tả đến toàn bích. Trong giây phút cổ tay Lý Triết Hàn bị tóm, chân hắn cũng kẹp lại. Cú cầm nã của Hoắc Linh Nhi hết như từ giữa hai chân của đối phương tóm mạnh ra một con cá to.

Lý Triết Hàn vốn dùng chiêu thoái tiến dẫn dụ Hoắc Linh Nhi, không ngờ đối phương lại nháy mắt biến ra thành Ứng Trảo, tóm lấy cổ tay mình, chỉ một sơ hở mà loạn tất cả.

Lực giật từ bàn tay Hoắc Linh Nhi khiến Lý Triết Hàn nhao về phía trước, có điều dấu sao hắn cũng đã luyện tập rất căn cơ, bàn tay còn lại lập tức dựa vào quán tính đâm ngược vào mặt cô.

Nhưng cả tay kia của Hoắc Linh Nhi cũng đã hờm sẵn Ứng Trảo, đâu để đối thủ có cơ hội phản công, lập tức tóm luôn cả bàn tay đó của Lý Triết Hàn.

Hai cánh tay đều bị tóm, Lý Triết Hàn bỗng nhiên vướng víu. Hoắc Linh Nhi nương theo lực kéo khuỷu xuống, đầu gối hất lên, như đại kim ấn tông thẳng vào ngực đối phương.

Chiêu “Hầu Quả Ấn” này, xương đầu gối chính là đại ấn đập lên ngực kẻ địch, vốn là chiêu rất hiểm ác.

Lý Triết Hàn nhận ngay ra ý đồ đối phương. Hai tay đã bị khóa, chỉ có thể dùng chân, may lực chân của hắn cũng không tồi, như dây cao su xoạt một tiếng tung lên, nhằm vào đầu gối Hoắc Linh Nhi đá tới.

Đáng tiếc Hoắc Linh Nhi vẫn còn có hậu chiêu, mới nửa chừng đã nương theo lực nắm hai tay, cong cột sống lại kéo mạnh ra sau. Trong giây lát lực truyền đến hai chân, đầu gối cùng căng chân thẳng ra, từ quả ấn chuyển sang thoái cước.

“Lý tiểu tử ngốc quá!” Nhìn Hoắc Linh Nhi ra chiêu, Lưu Thanh thở dài nhắm mắt lại: “Chiêu này của Linh Nhi chính là cú Kim Điều Phao Lang của mình hôm đó, cũng phảng phất như Thổ Tử Đặng Ứng, Viên Ngọa Đặng Hồ. Cô đệ tử này của Vương Siêu thật là... khi mình bằng cô ta, có lẽ còn kém hơn nhiều...”

Rầm!

Cú đập trúng đích, xương ngực Lý Triết Hàn vỡ tan, hai cánh tay cũng bị lôi đến trật khớp, văng ra rơi trên đất ngập ngập, hiển nhiên đã vô phương cứu chữa.

Hoắc Linh Nhi nhảy về bên cạnh Vương Siêu, bình thản: “Tên ngốc này, bị đệ tử khích một câu là bỏ cả lưu tình chừa...”

Vương Siêu không để ý câu nói đó, hỏi luôn: “Chiêu Ứng Xúc vừa rồi chuyển thành Hầu Được Quả Ấn rồi đến sát chiêu Ứng Phi Viên Kích, đó là do tôi dạy cô, nhưng chiêu cuối cùng là công phu Kim Điều Phao Lang trong Bát Quái Chưởng, còn gọi là Hỉ thước Đặng Chi. Chiêu này khi trên không phải dùng tay nương theo lực của đối thủ, nhanh chóng thông qua cột sống truyền xuống chân, thi triển ngay trên lưng chừng, là một sát chiêu liên hoàn thực thụ, sao cô biết được?”

“Chiêu này gọi là Hỉ Thước Đặng Chi sao?” Hoắc Linh Nhi nghi ngờ: “Chỉ là hôm đo đệ tử thấy sư phụ cùng Lưu Thanh ca giao đấu mới mảy mò tập theo, đưa vào trong sát chiêu Ứng Phi Viên Kích...”

“Linh Nhi, thành tựu sau này của cô có thể còn cao hơn tôi đó!” Vương Siêu thở dài, Đàm Văn Đông cũng nhìn cô vẻ hoàn toàn bội phục.

“Về rồi nói!” Vương Siêu nói đoạn quay người đi. Chớp mắt mấy tên cầm súng cách đó hơn mười mét đã quay ra đất, Vương Siêu bạo phát ở cự ly ngắn, vớng mạng con người căn bản không phản ứng kịp.

Nhóm Lưu Thanh cũng đồng thời nhảy lên, ba mươi tên chỉ mười tên có súng, những tên còn lại sao có thể đối phó với Lưu Thanh hay Cao Tuấn! Chưa được ba phút, toàn bộ đã nằm thẳng cẳng dưới đất.

“Để tên họ Bao này đi cấp cứu Lý Triết Hàn!” Vương Siêu hét đầu, rồi cùng đám Lưu Thanh bỏ đi.

Cùng lúc đó, trong một trang viên cổ kính giữa lòng nước Pháp, Đường Tử Trần đang ngồi trầm ngâm trên ghế bành. Mấy cô gái trẻ mặc rằn ri nghiêm trang đứng bên, trên bàn là một khẩu súng lục nòng dài đen nhánh.

“Chị Trần, đây là loại súng cải tiến từ Desert Eagle do Công ty công nghiệp quân sự Israel sản xuất, lực giật giảm rõ rệt nhưng uy lực, xạ trình và tốc độ không hề giảm.”

“Trước tiên nhập một vạn khẩu!” Đường Tử Trần ra lệnh: “Thứ này không nên mua nhiều, để dành vốn cho vũ khí hạng nặng. Hoàng thất Syria đang cần trực thăng Apache có vũ trang và đầu đạn không đối đất, Annie, em hỏi phía Quân hỏa xem. Năm trước Syria đã mua của Đại lục 36 đầu đạn tầm trung, còn cần những thứ này làm gì?”

Đường Tử Trần đang suy nghĩ, một cô gái khác từ ngoài đi vào: “Chị Trần, có Lâm Đình Phong tới tìm, chị gặp không?”

“Lâm Đình Phong? Ông ta đến tìm tôi làm gì?”

“Ông ta nói vì chuyện thanh kiếm của đệ tử ông ta là Giang Hải bị tiểu đệ của chị cướp đi. Thanh kiếm đó là đại diện cho Cửu Cung Phái, ông ta muốn tìm chị đòi lại. Chị Trần, chị có một tiểu đệ từ khi nào vậy?”

“Hả?” Mắt Đường Tử Trần lóe sáng: “Mời ông ta vào, dù sao ông ta cũng là Trưởng lão Tổng hội Hồng Môn thế giới!”

“Chị Trần, chị có một tiểu đệ khi nào vậy?” Cô gái vẫn không chịu thôi, hỏi về rất tò mò.

“Chuyện đó sau này cô sẽ biết. Mời Lâm Đình Phong vào phòng khách ngồi một lúc, tôi sẽ tới sau...”

180. Chương 180: Tiểu Giang Hồ, Lão Giang Hồ (2)

Còn Đường Tử Trần, tuy đã năm năm trôi qua nhưng vóc dáng dung nhan vẫn như lúc gặp Vương Siêu lần đầu, phẳng phất như thần tiên trong mộng, vừa thần bí lại vừa mạnh mẽ. Dấu phong sương của năm tháng không ghi chút nào trên gương mặt và thân hình.

“Nhân lực của Israel quả có chỗ hơn người. Phòng nghiên cứu quân khí của chúng ta mới thành lập, còn thua họ nhiều!” Đường Tử Trần đứng lên, lần lượt cầm vài khẩu súng ngắn Sa Ưng ngắm nhìn rồi đặt xuống bàn.

“Sa Ưng” (Desert Eagle) chính là loại vũ khí nổi tiếng nhất mà Công ty công nghiệp quân sự Israel hoàn thiện thành công. Súng này có biệt danh “Tụ trân hỏa pháo”, uy lực lớn, độ chính xác cao, lực xuyên mạnh, cầm trên tay lại rất thuận tiện, có điều thoát tiền cũng có khuyết điểm là độ giật khá lớn. Nếu không phải là cao thủ dùng súng, chỉ huấn luyện sơ quan thì căn bản không dùng được.

Nhưng thế hệ Sa Ưng mới nhất này, vừa cầm lên Đường Tử Trần đã thấy hầu như đã được khắc phục toàn bộ những khuyết điểm đó, vì thế cô mới cảm thán trình độ kỹ thuật của Công ty công nghiệp quân sự Israel quả thực là đáng khâm phục.

“Nói với họ, mọi kế hoạch sắp tới đều tạm thời gác qua. Tôi cho các em nghỉ một tháng, tháng sau sẽ chuẩn bị đến Đại lục làm một việc...” Đường Tử Trần nghĩ một chút rồi dặn dò mấy thủ hạ.

“Chị Trần, chúng em sắp đến Đại lục làm nhiệm vụ sao? Trước đây chúng ta chủ trương không nhận nhiệm vụ liên quan đến Đại lục mà?” Cô gái có đuôi mắt đặc biệt dài hỏi.

“Không phải nhiệm vụ mà là công việc, đi chuẩn bị đi!” Đường Tử Trần trả lời, đoạn bước ra ngoài, chậm rãi đi qua vườn hoa nội viện đến sảnh chính trang viên.

Trong đại sảnh, một nam nhân trung niên chừng 45,50 tuổi đang đứng quay lưng ra cửa, tay cầm một thanh trường kiếm. Nghe tiếng bước chân, ông ta liền xoay người lại.

Trung niên nhân có bộ râu đen dài, lông mày sắc nét như kiếm, sống mũi cao thẳng, đôi mắt sáng như chim ưng, ngũ quan hài hòa, da mặt sáng láng khiến người ta vừa nhìn đã nảy sinh cảm giác uy nghiêm trong lòng, trông rất giống các nho tướng ngồi trong trường chỉ huy thiên quân ngoài sa trường.

Gọi là “nho tướng” vì dáng vẻ ôn hòa nhuần nhã, học vấn uyên thâm, nhưng với việc quân lại có thể quyết thắng nghìn dặm, bình định thiên hạ, văn võ song toàn, là người an bang trị quốc. Như Trương Lương đời Hán, Gia Cát thời Tam quốc, Vương Dương Minh đời Minh.

Người đàn ông kia cũng có khí chất như vậy, đó là tu dưỡng đến một mức độ nhất định, lại trải qua vô số phong ba bão tố mới có thể tạo thành.

“Tử Trần, lâu rồi không gặp!” Trung niên nhân cất tiếng chào, đôi lông mày hình lưỡi kiếm khẽ nhướng lên, càng thêm vẻ quyen rũ rất nam tính.

“Lâm Đình Phong, đến tìm tôi có chuyện gì?” Đường Tử Trần khẽ đưa tay mời, đoạn ngồi xuống chiếc ghế bành lớn giữa phòng.

“Tháng trước tôi nhận được điện từ Minh huynh ở Bắc Mỹ, trong đó có nhắc đến đệ đệ của cô...” Lâm Đình Phong như rất quen với Đường Tử Trần, không nói vòng vo mà vào thẳng vấn đề.

“Minh huynh nói đệ đệ của cô võ công đã lên đến đỉnh cao, cả Bái Quái Chương của anh ấy cũng không thể thắng nổi. Hơn nữa gần đây tôi cũng nghe nói đến một số chuyện về cậu ta, tỉ võ ở Hương Cảng, dùng Hình Quyền đánh chết đại sư Yoga Thái quyền Nguyễn Hồng Tu, được giới võ thật đặt cho biệt danh Tiên Nhân”, cả lão sư phụ Chu Hồng Trí tận mắt xem trận này cũng hết sức tán thưởng, xem là bạn vong niên...”

Đường Tử Trần giọng thờ ơ: “Những chuyện này tôi đều biết, hôm nay anh đến đây không phải để kể lại nói tôi nghe chứ?”

“Đương nhiên...” Lâm Đình Phong bình thản: “Ở trong nước tôi có một truyền nhân y bát tên Giang Hải, mùa thu năm trước cùng đệ đệ cô tỉ thí đã bị cậu ta đoạt mất thanh Quy Xà Kiếm của Cửu Cung Võ Đang

Phái vốn truyền lại từ sư tổ Lý Cảnh Lâm. Cô cũng biết quy cũ Cửu Cung Phái chúng tôi là kiếm còn người còn, kiếm mất người mất, huống hồ lại là vật do sư tổ truyền lại?”

“Vậy hôm nay anh đến là muốn nói với tôi chuyện này? Đệ đệ tôi đúng là đã đoạt kiếm của đồ đệ anh, nhưng đó là do võ nghệ của hần ta không tinh thông!” Đường Tử Trần nhìn Lâm Đình Phong như cười như nghiêm, giọng hết sức nhẹ nhàng.

“Chà, Tử Trần... Chúng ta là người quen cũ, tuy mấy năm nay cô làm ăn kiểu khác, không còn qua lại nhiều với Hồng Môn, nhưng dù sao vẫn là người trong Hồng Môn...” Lâm Đình Phong dừng một chút, đoạn tiếp: “Nếu là một thanh kiếm bình thường thì tôi cũng xem như cho qua, nhưng thanh Quy Xà này lại là biểu tượng của Cửu Cung Phái chúng tôi, bị đoạt đi không khỏi khiến thanh danh tôi bị tổn thất...”

Vốn chuyện Vương Siêu đoạt kiếm của Giang Hải hầu như không ai biết, bản thân Giang Hải cũng hiển nhiên không nói, có điều vì việc tử võ nhận đồ đệ ở Hương Cảng, khi Hoắc Linh Nhi bá sư thì Vương Siêu mới đưa thanh kiếm cho cô làm quà tặng khiến Chu Hồng Trí nhận ra, kết quả sự việc bị truyền đi.

Quy Xà Kiếm tuy không phải bảo kiếm chém sắt như chém bùn trong truyền thuyết, cũng không phải là vũ khí thần thánh gì, nhưng lại có ý nghĩa tượng trưng quá lớn, là biểu tượng cho kiếm thuật Võ Đang do Kiếm Tiên Lý cảnh Lâm Quán trưởng quốc thuật quán Trung ương nhờ người đúc, là một truyền thừa và bảo vật có thể gọi là tượng trưng cho Cửu Cung Phái, ngang với Quốc kỳ hay ấn tín thời cổ đại. Một biểu tượng như thế bị đoạt mất, tin tức lan truyền hiển nhiên ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh môn phái.

“Tử Trần, hôm nay tôi đến đây muốn nói chuyện riêng với cô. Nghe nói võ công của đệ đệ cô đều là do cô dạy, tuy gọi tử đệ nhưng thực chất là sư đồ, vả lại võ công cậu ta tuy không loan truyền rộng rãi nhưng rất được các Trưởng lão Hồng môn chúng ta để ý. Hôm nay tôi đến đây là muốn tử thí riêng với cô, nếu may mắn thắng được thì hy vọng cô có thể dạy đệ đệ của mình, bảo cậu ta đem kiếm trả cho Cửu Cung Phái!” Cuối cùng Lâm Đình Phong cũng nói ra ý đồ.

Ông ta là Trưởng lão của Hồng Môn Pháp Quốc, mở võ quán đào tạo vô số đệ tử xuất sắc, cả thị trường của nhiều dòng phái Kiếm đạo Nhật ở Pháp cũng hoàn toàn bị lấn át. Cái tên Cửu Cung Kiếm Lâm Đình Phong trong giới võ thuật người Hoa và cả giới võ thuật Châu Âu đều có danh vọng không nhỏ, vậy mà bảo kiếm của môn phái bị người ta đoạt đi. Chuyện này không thể không để lại hậu quả, cho nên ông ta mới tìm đến Đường Tử Trần khiêu chiến nhằm挽 hồi thanh danh.

Có điều Lâm Đình Phong không chọn cách công khai tuyên chiến, mời các nguyên lão Hồng Môn chứng kiến mà chọn cách tử võ riêng tư là cũng đã suy nghĩ rất kỹ.

Đó chính là tử võ cá nhân, như vậy có nhiều lối thoát hơn.

Không phải Lâm Đình Phong không muốn tìm Vương Siêu, nhưng vì hần ta sống ở Đại lục lại có quan hệ mật thiết với quân đội, nếu vào Đại lục thách đấu nói không chừng lại bị ăn đạn.

“Chà, hôm nay anh đến tìm tôi hóa ra là vì chuyện này?” Đường Tử Trần nhìn Lâm Đình Phong nhưng không đứng lên, trên mặt chỉ lộ một nụ cười nhẹ nhàng: “Có điều đao kiếm vô tình, vả lại anh cầm kiếm trên tay thì thân thủ sẽ cao gấp mười lần. Chi bằng chúng ta đấu tay không vậy...?”

Lâm Đình Phong nói ngay: “Công phu của tôi, tất cả đều nằm trên kiếm. Chúng ta đều là những lão giang hồ, sao có thể vì vài câu nói mà bỏ trường chọn đoản? Tôi là kiếm phái, tự nhiên phải dùng kiếm, huống hồ cô cũng có thể dùng binh khí...”

“Vậy nếu tôi dùng súng thì sao?” Đường Tử Trần thản nhiên.

“Cũng được! Có thể chết dưới súng của Đường Tử Trần cô, tôi cũng vinh dự...” Lâm Đình Phong cười ha hả sáng khoái.

“Đến gặp riêng tôi tranh cao thấp, tôi cũng biết chỗ khó của anh. Được, tôi giao đấu từ trước tới giờ chưa từng dùng súng, hôm nay cũng không phá lệ. Cửu Cung kiếm pháp có ba mươi sáu chiêu Quy hình, bảy mươi hai chiêu Xà hình, tổng cộng một trăm lẻ tám chiêu. Thế này đi, tôi sẽ tiếp đứng một trăm lẻ tám chiêu của anh, nếu sau khi dùng hết mà vẫn không làm tôi bị thương, thì xem như anh thua. Thế nào?” Đường Tử Trần từ từ đứng lên.

Khuôn mặt Lâm Đình Phong không gợn chút sắc thái, hình như lúc nào cũng vô hỉ vô bi như vậy: “Cô muốn đấu tay không thì cứ làm như cô nói vậy!”

“Được!” Đường Tử Trần vừa dứt lời, xoẹt một tiếng ánh sáng lóe lên, hàn khí lạnh lẽo bao trùm cả căn phòng, kiếm của Lâm Đình Phong đã ra khỏi vỏ.

Con người này đích thực là lão giang hồ, không hề vì mấy câu nói của đối phương mà tự ái. Như tay thanh niên Lý Triết Hàn kia mới là non nớt đại đột.

Vì vậy mà Hoắc Linh Nhi sau khi thi triển chiêu “Hỉ thước dặng chi” đập cho hắn một phát chí mạng đã thốt lên “Đồ ngốc!”

Thế cầm kiếm của Lâm Đình Phong là cách nắm âm dương kinh điển, bàn tay trái nắm cán kiếm, mũi kiếm đặt lệch một góc 45 độ, cảm tưởng khi tiến công có thể thuận tay nương cả thân mình theo kiếm, cùng kiếm đánh tới.

“Tử Trần, ta ra tay trước!” Cặp lông mày như kiếm của Lâm Đình Phong nhướn lên, mũi kiếm chĩa vào Đường Tử Trần. Sau khi lên tiếng, cả người cong lại như hình một con khỉ già nhảy vọt lên, mũi kiếm lao thẳng nhắm vào cổ họng Đường Tử Trần.

Đây vốn là một chiêu kinh điển nhất trong kiếm thuật, có tên “Viên công việt nữ”, động tác mường tượng như đánh chuông gõ mõ chứ không phải đâm.

Hai thủ pháp “kích” và “đâm” trong kiếm thuật, nhìn bề ngoài giống nhau nhưng cách dùng lực lại ngược nhau, chỉ cao thủ thực sự mới phân biệt được ảo diệu trong đó.

Lâm Đình Phong khai kiếm dùng “Viên công việt nữ” cũng là có ý tôn kính, ví Đường Tử Trần với danh khí Việt Nữ Kiếm thời Chiến quốc. Tư thế nhanh nhẹn mạnh mẽ của loài vượn được ông ta thể hiện đến hoàn hảo. Nếu có người xem, nhất định sẽ sinh cảm giác kiếm chỉ vừa xuất, mũi kiếm đã đến trước mặt Đường Tử Trần, dường như không có một chút khoảng cách hay chậm trễ nào.

Kiếm Lâm Đình Phong như có linh tính, thân hình cũng như không trọng lượng, hoàn toàn nương theo kiếm thể tấn công đến.

Vận động, là kiếm chứ không phải người!

Kiếm thuật có khẩu quyết: “Tiên giả sử kiếm như bác long (Bác thần tiên dùng kiếm như rồng bay)”, có ý ví danh gia sử kiếm như cưỡi lên thần long bay lượn, thứ bay là rồng chứ không phải là người. Lâm Đình Phong rõ ràng đã đạt đến cảnh giới này, có thể gọi là “tiên trung kiếm giả”.

Có điều, kiếm nhanh Đường Tử Trần càng nhanh hơn, chân chỉ dậm nhẹ cả thân hình lập tức biến mất, đợi khi mũi kiếm trượt đích thu về, người cô mới lại hiện ra.

Đó là thân pháp có tên “Đặng lý tàng thân”, dậm chân tiếp lực, đầu gối gấp lại, thân hình rút vào, lập tức thân người rạp sát đất như nấp vào chỗ khác.

Võ công của Đường Tử Trần đã đạt đến cảnh giới cao nhất của những đại sư tiền bối, “chí thành chi đạo, khả dĩ tiên tri”, thân pháp nhanh đủ lừa được thị giác và cảm quan người khác.

Lâm Đình Phong một chiêu không trúng, cổ tay liền động, kiếm thể chuyển vòng, một thức “đề bộ phiên thân tước (bước lên, lật thân, chém)” thuận dòng đẩy thuyền lướt đến.

Có kiếm trên tay, giao đấu với người tay không căn bản không phải lo lắng gì, bởi bất luận thế nào máu thịt con người cũng không thể chịu nổi lưỡi thép!

Ở mức độ luyện võ bình thường, tay không giao đấu với kiếm có thể dùng tay đoạt kiếm, nhưng với cao thủ kiếm thuật thì tình hình lại hoàn toàn khác. Kiếm giả như Lâm Đình Phong thì kiếm chính là cánh tay, thậm chí còn có linh tính, căn bản không thể tác ra khỏi người.

Tuy võ công Vương Siêu cao hơn Giang Hải nhiều, nhưng nếu thực sự đối đầu cũng không dám để Giang Hải rút kiếm khỏi bao!

Đường Tử Trần lại như không màng đến điều này. Khi Lâm Đình Phong quét kiếm qua, đột nhiên cánh tay cô duỗi nhẹ, năm ngón tay như lưỡi câu dùng cầm nã thủ chụp mạnh lên thân kiếm.

Lâm Đình Phong giật mình, nhất thời cho rằng Đường Tử Trần đã phát điên. Trong nháy mắt khi ngón tay cô chạm vào kiếm, tay cầm kiếm của ông ta khê rung lên, lập tức thân kiếm xoay vòng như đỉnh ốc đánh ra.

Chiêu “Độc long toàn” này là một chiêu vô cùng tàn khốc trong Xà Hình Kiếm Thuật. Bình thường khi Lâm Đình Phong tập luyện, một kiếm đâm ra với lực xoay tròn này có thể chọc thủng tấm sắt dày đến ba ly. Mũi kiếm vừa rung, lập tức sắt thép toé lửa như mũi khoan chạm gỗ, máu thịt con người dù mạnh đến đâu cũng không thể chống lại.

Bàn tay Đường Tử Trần chạm vào thân kiếm đột nhiên từ cầm nã hóa ra chưởng, thế chưởng nhẹ nhàng như bướm lượn hoa, lại giống như một cái lưỡi bò quần lấy đầu kiếm. Mũi kiếm đang rung chợt tắc nghẹn, không truyền được chút lực nào.

Lâm Đình Phong cất tay, toan thu kiếm xĩa tiếp. Có điều lưỡi kiếm vừa thu về đột nhiên phát ra một tiếng nổ...

Cang...! Thân kiếm bỗng nứt ra, rời thành hai đoạn rơi xuống đất.

Hóa ra một trảo một chưởng vừa rồi, kiếm thủ tương giao, lưỡi kiếm của Lâm Đình Phong bị bàn tay không của Đường Tử Trần phá hỏng!

Kiếm không còn, Lâm Đình Phong đứng trơ một chỗ, hồi lâu mới từ từ định thần, sắc mặt tái xám...

“Bát Quái Ngưu thiết chưởng, luyện đến cảnh giới cao nhất có thể uốn sắt bẻ thép, hôm nay xem như tôi đã đại khai nhãn giới. Chưởng pháp của cô, cho dù là Đồng lão công năm xưa sống lại cũng không qua nổi... Hôm nay tôi thua tâm phục khẩu phục, Quy Xà Kiếm đó, sau này đệ tử của tôi sẽ quang minh chính đại đòi lại từ đệ đệ của cô!” Lâm Đình Phong nói rồi ném cán kiếm xuống sàn, quay người bỏ đi không hề ngoái lại.

Nét mặt Đường Tử Trần vẫn thản nhiên... Một kiếm một chưởng phân thắng bại, nhìn thì đơn giản nhưng thực sự là võ công ở cảnh giới cao nhất.

Công phu Bát Quái Chưởng của Đường Tử Trần đã luyện đến cực điểm. Khác nhau lớn nhất và độc đáo nhất của Bát Quái với Thái Cực hay Hình Ý nằm ở năm chữ “chưởng vận như ngưu thiết (vận chưởng như lưỡi trâu”. Đây có vẻ là điều rất đặc biệt, hầu như không môn phái nào khác chú trọng đến điều này.

Nguyên lai, bậc tiền bối Bát Quái khi xưa, trong một lần tình cờ nhìn bò ăn cỏ tranh đã lĩnh ngộ được đạo lý chí cao này.

Cỏ tranh lá cao sống dày, đặc biệt rìa có răng cưa, vô cùng sắc bén, chỉ cần vô ý đụng nhẹ là sẽ bị đứt da chảy máu, nhưng trâu bò lại không sợ mà thích ăn loại này nhất. Khi gặm cỏ tranh, miệng trâu há ra, lưỡi vòng lại cuốn từng phiến cỏ to vào miệng nhai ngon lành mà không hề bị sao. Nếu coi cỏ tranh như kiếm, nhục chưởng như lưỡi trâu, sau khi công phu nhập hóa, xuất chưởng cuốn chiếu, dùng ám lực phát mạnh, tay không bắt kiếm, chụp cứng vào thân kiếm như lưỡi trâu uốn vòng cuốn cỏ, cỏ đứt nhưng lưỡi không đứt.

Có điều nói thì dễ, còn luyện được Bát Quái Chưởng đến cảnh giới này thì từ xưa đến nay hầu như chỉ có Đồng Hải Xuyên lão gia, ngay cả Trình Đình Hoa cao siêu như vậy cũng không luyện nổi. Võ công Vương Siêu, tuy được xưng tụng là “Tiên Nhân” cũng chưa đạt đến được mức đó.

181. Chương 181: Có Thầy Có Trò

Tốc độ, cường độ, chuẩn độ như vậy, bất cứ đối thủ nào cũng không thể lại gần, đừng nói là áp sát tay không đoạt kiếm!

Tay không đoạt kiếm trong cầm nã, tuyệt đối không phải dùng tay chụp kiếm mà là lúc kẻ địch chém xuống hoặc giơ đao xĩa tới, nhanh chóng né sang bên rồi nhanh chóng tiếp cận, chụp vào cổ tay cầm vũ khí của đối phương.

Có điều kiếm của Lâm Đình Phong phát ra như sấm chớp, thu lại như mưa bụi, cho dù đối thủ võ công cao đến đâu mà đánh tay không cũng không thể tiến sát bắt lấy cổ tay. Thế kiếm ông ta vừa động lên, chính Đường Tử Trần cũng không thể áp sát được.

Khác nhau lớn nhất giữa người và động vật chính là khả năng chế tạo công cụ, luyện võ cũng như vậy, có binh khí và không có binh khí là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Lâm Đình Phong cầm kiếm trên tay, đối thủ không thể dùng nhục thân tiếp cận mà chỉ có thể lùi tránh, đợi lúc ông ta tận chiêu chưa thu tay lại mới phản công.

Cao thủ đối đầu, bức được đối phương liên tục né tránh như vậy là chiếm được cơ hội rất lớn, tự nhiên chỉ thắng chứ không bại.

Đáng tiếc, Đường Tử Trần đã luyện Bát Quái Chưởng đến cảnh giới cao nhất, chưởng xuất như lưỡi trâu cuốn cỏ tranh, trình độ đủ dùng bàn tay chơi với lưỡi kiếm sắt, chớp mắt hủy kiếm. Đối mặt với võ công đỉnh cao như vậy, cho dù là Lâm Đình Phong cũng không thể không bội phục, cúi đầu nhận thua.

Sau này phục hận, đòi lại Quy Xà Kiếm, chỉ có thể đợi chính Giang Hải trưởng thành hơn, tự đến tìm Vương Siêu tái đấu.

“Chà...” Đợi Lâm Đình Phong rời đi, Đường Tử Trần mới ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn lên, ánh mắt dường như xuyên qua trần nhà, xuyên qua cả trời xanh mây trắng, tìm đến Phương Đông Đại lục...

“Đệ đệ của ta, chỉ trong năm năm đã nổi danh bốn phương. Tuy không ra ngoài dự liệu nhưng đây cũng không phải là điều ta muốn... Ta muốn cậu cả đời sống bình thường an ổn, không phong ba mao hiểm, không lo lắng ưu tư. Đáng tiếc, xem ra cậu đã đi vào con đường này, hơn nữa còn dần dần theo dấu ta, càng lúc càng gần...”

“... Có lẽ tương lai không lâu sau, một hai năm nữa chúng ta sẽ chạm mặt nhau. Không biết lúc ấy cậu và ta có còn được như trước, không ưu tư không phiền toái, chỉ đơn thuần là quan hệ tử đệ...”

Đường Tử Trần thủ hạ khắp mọi nơi, phạm vi thế lực rộng khắp, ngay khi Vương Siêu xuất đầu lộ diện cô đã biết tin, nhất là trận đấu với Trình Sơn Minh ở Singapore cô từng tận đến từng chi tiết nhỏ.

Rồi những sự kiện sau này của Vương Siêu trong nước, kết thù với Thiếu Lâm tự, đánh dẹp thành Bắc Kinh xưng danh “Vương vô địch”, dả lòi đài đánh chết Nguyễn Hồng Tu... Đường Tử Trần biết gã đệ đệ của cô đã trở thành một Đại sư lừng danh, không còn là thiếu niên non nớt như năm nào.

Có điều, tuy tường tận mọi tin tức của Vương Siêu nhưng Đường Tử Trần không bao giờ đến tìm, vì hiện giờ hắn đã bị cuốn vào những quan hệ hết sức phức tạp trong Đại lục, nếu lại liên quan đến cô nữa sẽ tăng thêm rắc rối. Nhưng Đường Tử Trần vẫn thông qua một võ sư của Hồng Môn, đưa sợi dây vàng nhờ Trần Ngải Dương chuyển cho Vương Siêu, đề phòng vạn nhất hắn xảy ra chuyện rắc rối.

Hoàn cảnh Vương Siêu bây giờ Đường Tử Trần biết rõ, gã đệ đệ của cô không có hậu đài vững chắc, chỉ là thừa cơ phá đường tiến lên. Kẻ thù của hắn giờ nhiều như cây trong rừng, kết quả sau này rất khó tốt đẹp.

Cho nên cô đã lên kế hoạch, sắp xếp cho Vương Siêu con đường lui. Trong lòng Đường Tử Trần, từ lâu đã xem Vương Siêu như bào đệ.

“Linh Nhi, tư chất của cô còn tốt hơn tôi nhiều, có điều sau này nếu không phải bắt buộc thì cố gắng đừng ra tay tỉ võ. Kỳ thực tôi luyện võ vốn chỉ hy vọng rèn luyện tính tình, cho thân thể khỏe mạnh, khi gặp nguy hiểm có thể tự bảo vệ, không hề muốn cô liên tục đánh sống đánh chết với người ta!”

Ở nước Pháp xa xôi, Đường Tử Trần biết Vương Siêu đã nổi tiếng bốn phương trong lòng lại không chút vui mừng, chỉ hy vọng hắn có thể sống một đời bình an. Tại miền biên giới tây nam này, Vương Siêu đối với việc đệ tử Hoắc Linh Nhi thi triển sát chiêu “Hỉ Thước Đạng Chi” đánh gục Lý Triết Hàn cũng không mấy hào hứng.

Trong trận đấu ấy, Hoắc Linh Nhi ứng phó linh hoạt, công lực thâm hậu, kỹ thuật cao minh, linh hoạt bình tĩnh, ra tay không thương tiếc, những điều đó đều khiến người khác vô cùng kinh ngạc, cả Đàm Văn Đông vốn từng là đại ca xã hội đen mà nghĩ đến việc động thủ với đại sư tử trong lòng cũng thấy rợn rợn.

Có điều tỉ võ là chuyện hung hiểm vạn phần, lần này chiến thắng oai phong, rất có thể ngay lần sau đã thân tàn đất lạnh.

Vương Siêu thực không muốn Hoắc Linh Nhi giống như mình, tuổi còn trẻ đã lên lời dài phân sinh tử. Từ khi bắt đầu luyện võ đến nay hẳn luôn phải cùng người quyết đấu, dưới tay đã nằm rất nhiều mạng người, nhưng đều là bị ép phải hành động, cái gọi là “nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ”.

Khi bằng tuổi Hoắc Linh Nhi, bất luận là kinh tế, quan hệ hay địa vị hẳn đều không thể sánh bằng cô. Vương Siêu lúc ấy, gặp chuyện là chỉ có thể dựa vào nắm đấm giải quyết, nếu không đã sớm chết gục trong hẻm nhỏ. Nhưng Hoắc Linh Nhi thì không như vậy, một ái nữ gia tộc đại tài phiệt hoàn toàn không có lý do gì phải dùng đánh giết để tranh chấp với người.

Lần tỉ võ ngẫu nhiên này Hoắc Linh Nhi đã tập trung tuyệt đối, tận lực phát huy bản lĩnh, trong lòng hy vọng sư phụ sẽ khen vài câu, nhưng Vương Siêu không khen, ngược lại còn cảnh cáo sau này không được liều mạng như vậy.

“Biết rồi ạ!”

Cho dù không được khen, trong lòng Hoắc Linh Nhi lại có một niềm vui khác... Trong lời nói của Vương Siêu cô nghe ra sự quan tâm lo lắng, khiến trái tim thiếu nữ của Hoắc Linh Nhi chột lằng lằng.

Tình cảm giữa hai sư đồ chột như có thêm một sự vi diệu nào đó...

Buổi sớm mùa xuân, khí trời dày hơi lạnh. Trời vừa tờ mờ sáng, Vương Siêu đã dẫn Hoắc Linh Nhi và Đàm Văn Đông ra cạnh hồ luyện võ.

Công phu Đàm Thoái của Đàm Văn Đông đã luyện khá tinh thông, cả Đấu Quyền cũng không yếu, hầu như đã đến mức thanh xuất tùy thủ. Vương Siêu dựa theo tình hình đồ đệ, đầu tiên dạy gã Thất Tinh Bộ của Bát Quái Chuông và một bộ chiêu thức Băng Quyền Kinh của Hình Ý, “Hư Thoái Bộ Băng”, “Liên Hoàn Băng”, “Chuyển Thân Băng”, “Bán Bộ Băng”, “Khoát Bộ Băng”, “Long Hình Đào Băng”...

Băng Quyền có chín biến hóa, Quách Vân Thâm năm xưa chỉ dựa vào một Bán Bộ Băng Quyền đánh khắp mười ba tỉnh Hoàng Hà đều không có đối thủ, đủ thấy lợi hại như thế nào.

Đấu Quyền dùng cơ bụng làm gốc phát lực, khá giống với Băng Quyền. Nền tảng công phu của Đàm Văn Đông vốn đã rất thâm hậu, lực toàn thân cũng cơ bản hoàn chỉnh, so với công phu của Tần Mậu Giao đệ tử “Tiểu Tí Thánh” Từ Chấn còn cao hơn một chút. Cho nên Vương Siêu dạy gã không theo cách thông thường mà trước hết giúp gã củng cố võ công vốn có, từ từ học lên.

Con người bẩm sinh mỗi kẻ một tính, Đàm Văn Đông mỗi khi học một thế võ mới đều lánh ra một chỗ yên tĩnh tự suy nghĩ khổ luyện, đến khi thuần thục mới đến đánh một lượt trước mặt Vương Siêu để hắn giám định. Hoắc Linh Nhi lại không như vậy, tập chiêu thức mới đều muốn Vương Siêu xem, gặp chỗ không thông liền hỏi ngay.

Hôm nay Hoắc Linh Nhi luyện đến sát chiêu “Ứng Phi Viên Kích”.

“Cầm nã trong Hình Ý là kéo xé, húc mạnh, còn Cầm nã trong Bát Quái là vịn ném, đập đá. Hôm trước cô dùng Ứng Xúc cầm nã chụp cổ tay Lý Triết Hàn, thi triển Hầu Quả Ấn đập vào ngực rồi biến thành Hỉ Thước Đẳng Chi là rất phù hợp, nhưng khi chuyển lực còn có chút sơ hở...” Vương Siêu chỉ ra chỗ hở của sát chiêu hôm đó, cải tiến đi một chút cho tinh thâm chuẩn xác hơn.

Hôm nay Hoắc Linh Nhi mặc bộ trang phục màu tía, tóc vấn sau đầu, ánh mắt linh lợi sắc xảo, vẻ uy nghi trên khuôn mặt xinh xắn khiến ai nhìn cũng cảm thấy rất thú vị.

Mức độ chuyên tâm của Hoắc Linh Nhi thật là thiên hạ khó tìm, càng hiếm có hơn ở một con nhà đại phú như cô. Nhìn Hoắc Linh Nhi luyện tập, đột nhiên Vương Siêu cảm thấy hình như có một cái gì đó rất quen thuộc, chỉ là còn mờ nhạt và non nớt.

Mặt hồ mờ sương, bộ y phục màu tía loáng thoáng lên xuống trong sương sớm...

“Đúng rồi, là dáng vẻ của Trần tỉ!” Vương Siêu trong lòng bỗng nổi lên ý nghĩ: “Khi Trần tỉ còn thiếu nữ, có phải cũng là hình ảnh như vậy không...?”

Đột nhiên Hoắc Linh Nhi thu công, hai tay đưa ngang mày, từ từ hạ ngang bụng như dẫn nước trôi xuống, tròn miệng thở ra một hơi.

Khí nóng trong miệng cô phả ra thành hình mũi tên, tuy lập tức tan đi nhưng cảnh tượng ấy khiến Vương Siêu liên bất giác ngây người...

182. Chương 182: Giao Lưu Võ Thuật

Năm năm trước, cũng một động tác thở ra như thế đã thu hút gã thiếu niên Vương Siêu lúc đó còn chưa hiểu gì, rồi hằng ngày cứ ngốc nghếch theo dõi. Một tuần sau Đường Tử Trần đưa hắn vào thế giới võ thuật Trung Hoa, cũng thay đổi luôn vận mệnh cuộc đời hắn.

Động tác vừa rồi của Hoắc Linh Nhi quả thật giống cảnh tượng ngày ấy, không thể không khiến trong lòng Vương Siêu sinh ra nỗi u hoài và thương nhớ vô hạn.

Đột nhiên hắn phát hiện, tình cảm của mình dành cho Đường Tử Trần đã đến mức không thể nào áp chế nổi, chỉ vừa nghĩ đến là cuộn cuộn như biển sóng dâng trào.

Thiếu nữ áo tía trước mặt mờ nhạt đi, tựa như đã biến thành Đường Tử Trần thời thiếu nữ. Tuy chưa hề thấy Trần tử lúc ấy nhưng từ Hoắc Linh Nhi, Vương Siêu có thể tìm được hình bóng, khí chất của cô khi còn trẻ.

Tài năng trời phú như vậy, võ nghệ cao cường như vậy, khí chất cao nhã, thuần khiết như vậy.

Wong Siêu ngây người, đứng ngẩn ra tại chỗ.

Hắn là đại võ sư, đặc biệt sau khi đánh chết Nguyễn Hồng Tu, được các bậc tiền bối trong ngoài nước thừa nhận, đã thực sự trở thành tông sư. Tông sư, danh hiệu ấy tiêu biểu cho sự tôn tại cao với vợ, người người kính ngưỡng, chỉ có thể kính không thể gần.

Bản thân Vương Siêu cũng chính là như vậy, bình thường điềm tĩnh ung dung, khi giận sấm rung chớp giạt, mọi lời nói hành động đều không tùy tiện. Ngay cả khi ngủ vẫn giữ đúng quy luật, tự nhiên thuận thiên hợp đạo. Mọi lúc đi đứng nằm ngồi, không lúc nào không toát lên phong độ bậc tông sư.

Khổng Tử nói, qua bảy mươi tuổi có thể tùy theo ham muốn mà vẫn không sai lạc quy củ. “Quy củ” ở đây không phải do người định mà là quy luật tự nhiên của trời đất, như mặt trời sáng mọc tối lặn, con người phải vận động hợp với quy củ này.

Wong Siêu tuy mới hơn hai mươi tuổi nhưng đã có khí chất như vậy. Nhưng dù sao hắn vẫn là con người, không phải là tiên nhân hay người tu chân đắc đạo. Tôn sư võ học cũng là người, cũng có thất tình lục dục của con người, có hỷ nộ ai lạc, ái hận tình cừ, cũng yêu đương, kết hôn, sinh con đẻ cái. Võ học không phải là tu tiên đắc đạo, thành tựu dù cao cũng không thoát ra ngoài phạm vi con người.

Như Dương Lộ Thiên, Tôn Lộc Đường cũng có vợ con, gia đình. Vương Siêu khi ở ngoài những thành tựu võ học cũng chỉ là một chàng trai bình thường, có điều tình cảm đã bị những thành tựu che lấp rất sâu, không lộ ra trước người khác.

Nhưng hắn vẫn có giây phút thần thờ xót xa, cung vẫn trỗi lên những tình cảm tàng ẩn trong lòng.

“Sư phụ sao vậy? Đệ tử luyện sai chỗ nào sao? Hay có gì không ổn?” Hoắc Linh Nhi thấy Vương Siêu nhìn mình không giống ánh mắt bình thường, bất giác lặng người lo lắng hỏi.

“Hả... không có gì, luyện khá lắm...!” Vương Siêu nhanh chóng định thần lại, trở lại khí chất thường ngày. Có điều, trong lòng hắn đã chú ý hơn đến đồ đệ nhỏ này.

Rốt cuộc đã có thêm tình cảm gì, chính Vương Siêu cũng không rõ.

“Hặc hặc...” Hắn vờ ho khan, che giấu tình cảm vừa lộ ra, tiếp tục giảng giải.

“Hầu Hình khéo léo nhẹ nhàng, thủ đoạn tấn công chủ yếu chỉ có một chữ Bát (cào bầu), tấn công chủ yếu vào mặt. Có một câu ‘khỉ cào vòng ra sau’, khi giao đấu với người khác, chỉ chớp mắt đã vòng ra sau, nhanh chóng giơ tay cào vào mặt đối thủ, đó là đả pháp chủ yếu của Hầu Hình. Chiêu Hỉ Thước Đặng Chi chính là đả pháp Hầu Hình, còn có tên Viên Hầu Đặng Hồ hay Thổ Tử Đặng Ứng. Khi chim ưng lao xuống, con thỏ nép người trên đất vờ bó tay chịu tóm rồi trong tích tắc đập tung lên, có thể khiến chim ưng choáng váng...” Vương Siêu giúp Hoắc Linh Nhi uốn nắn đả pháp Hầu Hình.

Cô bé nghe rất chăm chú rồi bắt đầu diễn tập. Một quyền chém ra, thân hình cong lại hết rỗng nhảy khỏi nước, đó là một chiêu trong Long Hình Tích Quyền. Chiêu “Long Bổng Tích Chưởng” này Hoắc Linh Nhi đã đến mức hoàn hảo, uy lực mạnh mẽ, vừa như tàn bạo lại vừa không, khí thế hết một con Cửu thiên thần long từ trong mây vờ móng vuốt xuống quả núi.

Long Bổng (rồng nhảy) là cong cột sống rồi đột nhiên bắn thẳng lên, phối hợp với Tích kinh còn dũng mãnh hơn cả Hồ Hình Tích Kinh, trong sự hung hãn còn có thêm linh hoạt và dư lực, còn đường lui về.

Hổ vồ ba lần khí thế đã suy kiệt, rồng nhảy lại liên tục bạo phát, tuần hoàn không ngừng nghỉ.

“Sao cô biết đánh Long Hình Chưởng vậy?” Vương Siêu thoáng giật mình, đoạn thân hình như khỉ uốn cong, loáng một cái đã đến cạnh Hoắc Linh Nhi, hai tay đưa lên như tư thế nữ nhân gọi đầu, chụp vào mặt cô.

Ngón giữa của hắn chớp nhoáng ấn vào trên mí mắt Hoắc Linh Nhi, chỉ cần vận nhẹ là kéo được tròng mắt.

Chỉ một chiêu, Vương Siêu biến thành một con khỉ thực sự, thậm chí một con khỉ trắng niên thường xuyên leo trèo cũng không thể nhanh hơn hắn.

Màu xanh từ màu lam mà ra, nhưng đậm hơn màu lam.

“Đó là khi đệ tử cùng Lý Triết Hàn đánh nhau, nhìn thấy hắn đá cao như quất roi mới ngộ ra...” Hoắc Linh Nhi giải thích: “Hắn đá cao chân, chân phát lực đá mạnh những vẫn giữ lại năm phần lui, hư hư thực thực, so với Thoái Tiên còn mạnh hơn. Đệ tử nghĩ Long Bổng Tích Chưởng cũng không như vậy, mới không phát chưởng mà bắt chước hắn đá liên hoàn...”

Vương Siêu đã không còn kinh ngạc về sự miễn tiện của Hoắc Linh Nhi nữa, hướng hồ trên người cô hắn đã thấy được bóng dáng Đường Tử Trần khi còn trẻ. Cảm giác ấy rất mới lạ mà ấm áp, khiến lòng Vương Siêu xao động khác thường.

“Long Bổng Khiêu Chưởng chính là như vậy, hư trương thanh thế, để lại đường lui!” Vương Siêu gạt đầu, tán thành suy nghĩ của Hoắc Linh Nhi.

“Đúng rồi sư phụ, vừa rồi sư phụ nói Hỉ Thước Đặng Chi là đả pháp Hầu Hình, mà Hầu Hình là né người chụp vào mặt. Viên và Hầu ở đây rốt cuộc có gì khác nhau?”

“Hầu nhẹ nhàng miễn tiện, đả pháp chủ nhanh, tránh né phải bí mật khéo léo. Còn viên thì ngoài miễn tiện phải có khí thế uy phong, mạnh bạo trầm ổn. Hầu Hình lấy cào bầu làm chính, Viên Hình lấy đập đánh làm chính, là tiến hóa của Hầu Hình, cũng như Điều Đài là tiến hóa của Ứng Hình vậy. Điều khi lao vào róc thịt con mồi, không nhưng móng vuốt sắc nhọn mà hai cánh cũng phải kết hợp đập ra phát lực, còn mạnh hơn Ứng Hình. Cô bạo phát lực ở từng khớp từng gân cốt, đột nhiên chụp vào Lý Triết Hàn, thực ra đó chính là Điều Đài.”

“Cầm nã trong Điều Đài có một bộ thể bạo phát lực toàn thân, phối hợp với Ứng Trảo, một khi thi triển thì đối phương tránh cũng không được. Có điều nó quá hung hãn, đã phát ra là không thể thu lại, vả lại khi luyện phải kéo giãn gân khớp, rất nguy hiểm. Nếu không luyện đến mức toàn thân mềm thì như bông, cứng thì như thép, không thể tập được bộ thể này.”

“Quốc Thuật Thực Lực” của Đường Tử Trần có một chiêu nhiều biến hóa gọi là “Đôi Thú Phân Thi” tác dụng tương tự. Long Xà Hợp Kích cũng có thủ pháp cầm nã như vậy, có điều Vương Siêu sau khi luyện thành chưa hề dùng trong thực chiến. Hôm nay hắn quyết định dạy cho Hoắc Linh Nhi.

Hàn Quốc...

Ngôi nhà nhỏ nằm trong khu vườn bài trí theo phong cách Triều Tiên điển hình, một người đàn ông trung niên mặc trang phục truyền thống Hàn Quốc đang ngồi xếp bằng bên trái đại sảnh. Một trung niên nhân khác, lưng vai rộng khác thường, mặc kimono ngồi đối diện với ông ta.

Hai cánh cửa gỗ đại sảnh mở ra ngoài, thêm, bậc thêm rồi đến sân. Trên sân cũng chia làm hai bên trái phải, mỗi bên ngồi khoảng hơn mười người.

Hơn hai mươi người này cũng hoặc xếp bằng hoặc quỳ gối không nhúc nhích, chăm chú lắng nghe hai người trong nhà trò chuyện, rõ ràng là đệ tử của họ.

Nam nhân Hàn Quốc chính là người sáng lập Trường Bạch Đài Quyền Đạo, “Thiết Quyền Hoa Lang” Thôi Trường Bạch.

“Lương Điền sư phụ, tôi chuẩn bị đầu tư tổ chức cuộc giao lưu võ thuật ba nước Trung, Nhật, Hàn, chủ yếu là Đài Quyền Đạo Trường Bạch Lưu chúng tôi, Không Thủ Đạo phái Chương Nhu các anh, Nội gia quyền quán Lao Sơn và Thiếu Lâm Tự giao đấu, không biết ý anh thế nào?”

Võ thuật gia Nhật Bản mắt sáng lên: “Nội gia Lao Sơn danh tiếng gần đây rất lớn, Quán trưởng tuy còn khá trẻ nhưng Y Hạ Nguyên lão sư sau khi xem anh ta tỉ võ cũng nhìn nhận là kẻ địch mạnh...”

“Cho nên tôi mới tổ chức cuộc giao lưu này để đệ tử các bên có cơ hội cọ sát...” Thôi Trường Bạch cắt lời.

“Tôi hiểu rồi!” Lương Điền bật cười lớn.

Chuyện giao lưu võ thuật giữa các môn phái vốn đã có từ lâu, hơn nữa còn khá thường xuyên. Không giống tỉ võ của các bậc võ sư, giao lưu võ thuật là một cuộc cạnh tranh tổng hợp.

Ví dụ võ tăng Thiếu Lâm Tự từng nhiều lần ra nước ngoài thi đấu hữu nghị với các phái võ bản địa, hay như đoàn võ sĩ Nga cũng thường đến Trung Quốc giao lưu. Nhiều người đấu nhiều trận, giao lưu như vậy so với các cuộc tỉ võ còn có sức ảnh hưởng hơn nhiều...

183. Chương 183: Long Tại Thiếu Lâm (1)

Võ quán Cương Nhu Không Thủ Đạo mở tại khắp các nước Âu Mỹ, thị trường rộng lớn, cùng Tùng Đào Quán và Cực Chân Phái là ba nhánh Không Thủ Đạo lớn nhất Nhật Bản.

Lúc này, Cung Thành Lương Điền đang cùng “Thiết quyền hoa lang” Thôi Trường Bạch dẫn đầu các đệ tử tâm đắc, lên kế hoạch cho cuộc giao lưu võ thuật xuyên quốc gia Hàn Trung Nhật. Nếu không kể các mưu tính thâm sâu thì thực ra đây vốn là một ý tưởng tốt, bởi bất cứ võ phái nào cũng cần cho các đệ tử của mình thường xuyên cọ sát, giao lưu thi đấu.

“Trường Bạch tiên sinh, nghe nói ngài vừa có được tinh túy của Tôn Môn Thái cực, chẳng trách lần này đệ tử của tôi đấu với đệ tử ngài đều bại nhiều thắng ít. Kiếm Vân nữ sĩ Tôn Môn năm xưa từng đến Nhật Bản truyền nghề, tôi được tận mắt xem qua, chỉ có thể dùng hai chữ Thần Kỳ để hình dung. Đáng tiếc, người mất nghề vong, võ học của bà ta bây giờ đã thất truyền...”

Cung Thành Lương Điền vai rộng khác thường, cơ bắp cuộn cuộn sau lớp vải kimono, hệt như trên lưng có thêm hai đôi cánh bằng thịt. Đó không phải bẩm sinh mà chính là hình đôi cánh chim hạc của các võ sĩ Cương Nhu Không Thủ Đạo, luyện đến cực đỉnh sẽ tự nhiên hiện ra ngoài.

Cương Nhu Phái là do Cung Thành Trường Thuận kết hợp Đường Thủ vào Không Thủ Đạo cơ bản mà tạo ra. Đường Thủ là đả pháp cổ xưa của Lưu Cầu tổng hợp với “Vũ Lực Chí” của Bạch Hạc Môn, khi phát chiêu chân tay cùng vận động, thể như thiên lôi, cơ bắp hai vai vận lực cuộn xoắn lên, dẫn động cơ lưng và chân, chiêu xuất liền miên tàn bạo. Nhất là các chiêu “Túc Dao”, “Tà Tước Săn Thỉ”, về độ mạnh mẽ tàn khốc được coi là quán quân trong các thoái pháp của Không Thủ Đạo.

“Chưa nói chuyện này...” Thôi Trường Bạch ngồi ngay ngắn như bồ tát tọa thiền, trầm giọng: “Đệ tử Lao Sơn Quyền Quán vừa đánh gãy hết xương một đệ tử tâm đắc của tôi, giờ đang nằm liệt giường. Tôi cũng nghe, Nhật Bản các anh có một võ sinh nổi cũng bị Vương Siêu đánh chết, đúng không?”

“Không sai!” Cung Thành Lương Điền rất bình thản: “Cho nên khi nghe kế hoạch của anh, tôi mới lập tức dẫn đệ tử đến Seoul. Chỉ e là lần này anh mời nhiều nhân sĩ võ thuật Trung Quốc quá, chúng ta sẽ có đồng đối thủ. Phải biết rằng Sơn Đông, Liêu Ninh, Hắc Long Giang, ba tỉnh đó ngoài Nội gia Lao Sơn còn có nhiều võ quán Thiếu Lâm Tự.”

“Điều đó có lẽ chúng ta không cần lo. Thiếu Lâm Tự và Lao Sơn đang có thù, tôi lôi kéo Thiếu Lâm vào là vì vậy. Cách đây không lâu Thiếu Lâm định mở tiệc ở Hương Cảng, công bố cổ phiếu lên sàn chứng khoán New York, có điều vì Vương Siêu nên tiệc đó bị hủy bỏ. Tôi tổ chức cuộc giao lưu này, đệ tử hai phái đó chắc chắn sẽ không tha cho nhau. Huống hồ Vương Siêu tuy nghệ cao tiếng lớn nhưng Lao Sơn Quyền quán mới mở vài năm nay, đệ tử cao thủ chỉ có một hai người, cần bản không đáng sợ...”

Thôi Trường Bạch đầu tiên dùng Nguyễn Hồng Tu thăm dò Vương Siêu, kết quả Nguyễn Hồng Tu bị đánh chết tại trận. Danh tiếng Vương Siêu ngày một dâng cao, Nội gia Quyền quán Lao Sơn cũng bành trướng ở Sơn Đông, thậm chí vượt biển lan đến Hàn Quốc, ảnh hưởng không nhỏ cho việc mở rộng thị trường Trung Quốc của Đài Quyền Đạo.

Không những thế, một trong số đệ tử tâm đắc nhất của y là Lý Triết Hàn, vốn được cử đến Việt Nam mở rộng thị trường, tỉ võ với Hoắc Linh Nhi bị đánh đến bại liệt toàn thân, càng làm Thôi Trường Bạch uất ức.

Lý Triết Hàn còn rất trẻ, tiềm lực vô hạn, nhưng giờ đã xem như phế phẩm, làm sao Thôi Trường Bạch không đau lòng phần nộ! Cho nên y rắp tâm lôi kéo kẻ thù trước đây của Vương Siêu là Cương Như Cung Thành, mời cả Thiếu Lâm, lấy tư cách giao lưu võ thuật để trả đũa. Thôi Trường Bạch nghĩ rằng đệ tử cao thủ của Lao Sơn không nhiều, định đánh một trận dẹp tan Lao Sơn, hạ bệ uy thế và danh tiếng Vương Siêu.

Thông thường, khi các đoàn võ tăng Thiếu Lâm Tự đến thăm Mỹ hay Châu Âu đều đưa tin rầm rộ trên các phương tiện truyền thông, tổ chức các buổi họp báo lớn, thậm chí giới thiệu từng trận đấu, sức ảnh hưởng vì thế rất lớn.

Thôi Trường Bạch dẫn đệ tử từ Hàn Quốc đến Sơn Đông, chỉ cần trước đó chính thức thông báo thì Ủy ban thể thao Sơn Đông sẽ tin cho Vương Siêu và những võ quán Thiếu Lâm tại địa phương chuẩn bị đón tiếp. Sau đó kết quả giao lưu sẽ được công bố trên báo chí. Có khi thậm chí còn lan truyền khắp trong dân chúng.

Thập niên 70 thế kỷ trước, nhiều võ sư Không Thủ Đạo Nhật Bản đến Âu Mỹ biểu diễn và đối chiến, kết quả làm dậy lên cao trào học Không Thủ Đạo tại Âu Mỹ. Hai mươi năm sau, Thiếu Lâm Tự tổ chức một đoàn võ tăng hùng hậu đến du diễn, kết quả cũng khơi dậy trào lưu học công phu Trung Quốc tại Phương Tây. Sức ảnh hưởng của những cuộc giao lưu như vậy rất lớn, thậm chí đến tận bây giờ nhiều người Phương Tây vẫn cho rằng, chỉ cần là người Trung Quốc thì võ công chắc chắn sẽ cao, thậm chí còn mang sức mạnh thần bí.

Ấm mưu “tổ chức giao lưu” này của Thôi Trường Bạch, Vương Siêu không hề hay biết. Hắn đang an tâm làm giáo quan ở Trường quân sự dã chiến Tây Nam.

“Đấu võ tự do, ẩu đả ngoài đường, giáp lá cà trên chiến trường, quan trọng nhất chính là cầm nã. Mà công phu cầm nã hoàn toàn nằm ở hai bàn tay, trên mười đầu ngón tay...” Vương Siêu đang giảng về đấu pháp cận thân trong giảng đường lớn đến trên nghìn nam nữ học viên quân nhân. Bản thân hắn cũng mặc quân phục, trên vai là hàm tướng một sao uy phong lẫm liệt.

Học viên ở đây đều là được tuyển chọn trong khắp các đơn vị quân đội, tư chất rất cao, hầu như ai cũng có thể gọi là anh hào, nhưng Vương Siêu đã thu phục được họ. Không phải nói gì, chỉ cần bốn người Lưu Thanh, Cao Tuấn, Trương Khải, Phương Vĩ mang câu vai cấp tá, dáng vẻ lạnh lùng tàn khốc như hung thần đứng trước, cũng đủ khiến những học viên anh tài này khiếp hãi.

Còn cả Hoắc Linh Nhi và Đàm Văn Đông cũng mặc quân phục rằn ri không đeo quân hàm, đứng trước họ nghe giảng.

Hai ngày nay, Hoắc Linh Nhi và Đàm Văn Đông cũng tham gia huấn luyện, đầu tiên những học viên này rất không phục. Trong bộ đội sự hiểu biết rất cao, tỉ võ phần ngời thứ là chuyện bình thường.

Kết quả trong một ngày, Hoắc Linh Nhi liên tục đánh ngã mười hai nam học viên được gọi là cao thủ, cả

đệ nhất võ công kỳ này là Quách Nam Dương vốn luyện công phu La Hán Thập Bát Quyền từ nhỏ cũng nhận một chiêu cầm nã sái cánh tay, đang nằm trong bệnh xá của trường. Ngày hôm sau, tất cả các học viên, thậm chí là giáo quan đều biết hai đồ đệ lợi hại của giáo quan Vương Siêu, tuy họ chưa từng thấy hẳn ra tay nhưng chỉ cần nhìn trò là biết thầy.

Giáo quan trong trường đông đến cả ngàn người, trong đó không thiếu những cao thủ ẩn tàng, có điều không phải họ không muốn ra mặt mà họ đều biết rõ danh tiếng Vương Siêu. Đánh khắp thành Bắc Kinh, xưng danh Vương vô địch; tử võ ở Hương Cảng, được tặng xưng Tiên nhân. Uy phong ấy, những võ thuật gia bậc trung đừng nói là giao đầu, đến giao lưu cũng sợ thon thót.

Cho nên mấy ngày này, Vương Siêu dù là một giáo quan rất trẻ nhưng mỗi lần lên lớp học viên đông đến cả nghìn người, không ai tỏ ra không phục.

Hôm nay là buổi học về tấn công cầm nã. Vương Siêu giảng giải tỉ mỉ những chiêu xé kéo, vặn nhỏ trong Ứng Trảo Hình ý, phần lớn đều là những thủ pháp rất tinh vi.

“Giáo quan Vương Siêu, anh nói cầm nã Ứng Trảo hoàn toàn nằm trên năm ngón tay, không biết cầm nã Long Hình của Thiếu Lâm thế này anh thấy sao?” Một giọng nói đường đột vang lên.

Chính giữa cửa hiện ra một bóng người mặc quân phục rằn rì, mũ kéo thấp hầu như không thấy mặt, vừa nói vừa đi vào. Cả nghìn học viên đều quay sang nhìn y.

Người này không chút ý tứ, từng bước đi đến góc giảng đường, xếp một hàng bóng trước mặt, đoạn nhất chân đá nhẹ. Lập tức sáu quả bóng bay vút lên như rồng cuộn gió, phóng thành chuỗi trong không trung.

Người đó giơ tay, nhẹ nhàng chụp hai quả bóng... Bùm! Bùm! Hai tiếng động vang lên, quả bóng da bị bóp vỡ tan, nổ như tiếng pháo. Những mảnh vỏ rơi lả tả xuống nền nhà, mềm nhũn.

Cùng lúc đó, hai quả bóng khác rơi trên vai. Hai vai y hích hai cái, tốc độ nhanh như chuồn chuồn đập nước, cả hai quả bóng này hình chứa thuốc nổ bên trong, liên tiếp nổ to liên hai tiếng.

Dùng bàn tay và vai, nháy mắt làm vỡ bốn quả bóng. Đầu gối người đó lại đưa lên, co vào lượn ra hết sức ngoạn mục, hai trái bóng còn bật đi như viên đạn, nhắm Vương Siêu lao tới, tiếng bóng bay xé gió như tiếng tên bật khỏi cung.

184. Chương 184: Long Tại Thiếu Lâm (2)

Vốn góc giảng đường luôn có khoảng một chục quả bóng da, là dụng cụ thị phạm, cũng có lúc đem ra luyện tập. Người thần bí vừa bước vào đã đá văng sáu quả, dùng tay bóp nổ hai quả, hích vai nổ tiếp hai quả, sau đó dùng “Nguyên ương cước” đá hai quả còn lại nhắm thẳng vào Vương Siêu.

Bốn tiếng nổ rền vang, lập tức chấn động cả giảng đường.

Trường quân sự lên lớp, kỷ luật như thép. Bất kể học viên cấp bậc thế nào, nghe giảng không nghiêm túc là bị phạt hít đất hoặc chạy việt dã, chớ nói người ngoài đột nhiên vào gây rối.

Nhưng con người thần bí này động tác nhanh như chớp, vừa nói cười vừa đá bóng nổ tung, một loạt động tác ấy làm xong mà không ai trong giảng đường kịp lên tiếng phản đối.

Nếu là người khác chỉ e đã bị đánh một trận, sau đó còn bị giam nửa tháng, cho dù sau lưng ô dù to đến đâu cũng bất kể. Có điều người thần bí này lại gây cho tất cả những ai có mặt một cảm giác giống nhau, đó là khí thế bá đạo ấy y đã có từ khi mới sinh ra, bẩm sinh đã ngang tàng như vậy.

Hai quả cầu bay phát ra âm thanh chói tai, như đạn bắn thẳng vào mặt Vương Siêu. Với tốc độ đó, cho dù là bóng da, tông vào mặt người cũng vỡ đầu chảy máu, hủy hoại dung mạo.

Thế nhưng, trong tích tắc trước khi quả cầu đập trúng mặt, mắt Vương Siêu vẫn không nhìn đến chúng mà đặt cả lên người thần bí vừa bước vào. Cú hích vỡ bóng đó, trên vai người này lộ ra ra hai cục thịt to như đồng tiền, rõ ràng là phát ám lực như kim thép chích tới, mới có thể trong chớp mắt kích vỡ lớp da thuộc.

Ám lực vào vai, phát ra cực nhanh, chớp mắt đã tung ra, không đạt đến mức nhập hóa căn bản không thể làm được.

Hai cánh tay Vương Siêu chợt đưa ra, khoát một vòng nhỏ như đang viết lên bảng. Hai quả bóng trước sau lần lượt ngoan ngoãn rơi lên trên cánh tay hắn, lần một vòng rồi dừng lại.

Nét mặt Vương Siêu vẫn tĩnh như chỉ thủy, chỉ có cánh tay rung lên... Rầm! Hai quả bóng rơi xuống sàn không hề nảy lên, nhưng sàn nhà rung rinh như động đất.

Hai quả bóng da, trong tay Vương Siêu dường như đã biến thành hai quả cầu đá!

“Võ công người này rõ ràng đã nhập hóa, toàn thân trên dưới tùy ý rung giật, lực phát ra tan bia vỡ đá, công phu như vậy nói thực là trên mình. Không biết Vương Siêu có thể đối phó không?” Ý nghĩ xuất hiện trong đầu Lưu Thanh.

“Một trảo vừa rồi là công phu Long Hình Quyền Trảo thuần chính của Thiếu Lâm Quyền, không biết có phải là cao thủ Thiếu Lâm? Đúng rồi, trong quân đội không thiếu người học công phu Thiếu Lâm, mấy năm nay Vương Siêu lại kết oán không nhỏ với Thiếu Lâm Tự. Người kia rõ ràng là cố ý đến khiêu khích, xem Vương Siêu đối phó thế nào...?”

“Có điều Vương Siêu sư phụ, Bát Quái Chưởng cũng đã luyện đến lô hỏa thuần thanh rồi... Cầu da biến thành cầu đá, võ công ấy có khác gì thần tiên? Chẳng trách Chu Hồng Trí, Tiết Liên Tín, mấy cao thủ tiền bối đó đều thừa nhận anh ta là Tiên Nhân...”

Công phu cao minh đến cực độ có thể bó áo thành côn, cuốn vải thành thương. Như năm xưa Dương vô địch đánh nhau, cởi áo dài vắn một cái thắt cứng, dùng làm gậy đánh gãy cả phản gỗ. Đó là cách phát lực cực lớn trong khoảng thời gian cực ngắn, thay đổi hẳn tính chất của vật thể. Cũng như nước khi được phun dưới áp suất cao có thể cắt cả sắt thép.

Vương Siêu dùng “Ma Chưởng Kinh” trong Bát Quái Chưởng, rung tay ném bóng chấn động cả sàn nhà, biến quả bóng da thành quả cầu đá.

Năm xưa hắn ôm Diên Hồng Cầu nặng tới 360 cân, nín thở đi lại dưới đáy biển. Sau khi luyện xong, đánh quyền dưới nước cảm giác như cá bơi, không hề chịu bất cứ trở lực nào, đến khi lên cạn lại thấy không khí như dòng nước, từng chiều từng thức đều vô cùng trầm ổn. Công phu đó, đối phó với hai quả bóng da đúng là dễ như trở bàn tay.

Người đến không lành, người lành không đến, Lưu Thanh đang chờ đợi xem Vương Siêu đối phó ra sao. Trước mặt cả ngàn người cố ý nghênh ngang tiến vào, giả trò quấy nhiễu, nếu nói là cho vui thì ai tin?

Vương Siêu vẫn không lộ mấy may xung động, chỉ nghiêm nghị: “Đây là giảng đường trường quân sự, không phải là nơi các môn phái giang hồ đấu đá!”

“Vương giáo quan, oai phong lắm!” Người thần bí ngẩng đầu cười ha hả, tiện tay lôi chiếc mũ trên đầu xuống, lộ ra cái đầu trọc tròn nhẵn, trên trán còn có vết nhang đốt.

Hóa ra người thần bí này là hòa thượng đã thụ giới!

Gương mặt sáng láng, sống mũi cao thẳng, đôi mắt sáng quắc, làn da mịn màng không chút tàn nhang, ngũ quan đoan chính. Vị hòa thượng này, bất cứ ai từng đọc “Sổ Lưu Hương truyền kỳ” đều có thể tưởng tượng ra diện mạo của hòa thượng Vô Hoa.

“Võ tăng Thiếu Lâm Vĩnh Tiểu Long, ra mắt Vương Chưởng môn!” Hòa thượng Vĩnh Tiểu Long chấp hai tay theo lễ: “Tôi cũng được Trường quân sự mời dạy võ, kiêm cả lớp tiếng Đức và tiếng Pháp. Vừa rồi chỉ là muốn phối hợp với Vương giáo quan giảng thêm một chút về võ thuật, như Bát Quái Ma Chưởng Vương giáo quan vừa thi triển đã thể hiện rất tốt, đường lực vững như bàn thạch, xoay, mài, đánh thẳng, tổng ngang đều mẫu mực, thực sự là rất tốt...” Hòa thượng không quan tâm gì đến lời Vương Siêu, từ từ bước lên bục giảng, từng chữ rõ ràng âm vang như sư rồng voi gầm, cả giảng đường đều nghe rõ mồn một.

“Võ tăng Thái Thất Thiếu Lâm có năm người kiệt xuất, pháp hiệu đều dùng chữ Vĩnh đặt với năm tên Long, Hồ, Báo, Hạc, Xà. Trong đó quyền pháp của Vĩnh Tiểu Long là cao nhất, mấy năm trước được Thiếu Lâm phái ra ngoài làm Trụ trì chùa Thiếu Lâm Đức Quốc. Không ngờ người này lại còn trẻ như vậy, trẻ hơn cả

Đoạn Quốc Siêu. Chẳng trách Đoạn Quốc Siêu chỉ được gọi là Đệ nhất cao thủ tục gia Thiếu Lâm, nguyên lai đệ nhất chân chính mới là Vĩnh Tiểu Long này...”

Đoạn Quốc Siêu chỉ học võ không xuất gia, trong khi Vĩnh Tiểu Long là người đã thụ giới chính tông.

Từ khi thấy kẻ phá rối là hòa thượng Thiếu Lâm, hai mắt Lưu Thanh đột nhiên rực sáng...

“Các vị học viên, bần tăng là võ tăng Vĩnh Tiểu Long của Thiếu Lâm, chủ trì phân nhánh Thiếu Lâm Đức Quốc, là tiến sĩ Đại học Goettingen của Đức. Lần này bần tăng được mời đến giảng võ thuật thực chiến, kiêm dạy tiếng Đức và tiếng Pháp. Vừa rồi động thủ cùng Vương giáo quan là biểu diễn cho các vị xem qua về Thoái pháp và bổ sung Cầm nã pháp mà Vương giáo quan đang giảng...”

Vĩnh Tiểu Long vừa bước lên đã không xem ai ra gì, oang oang giới thiệu lai lịch rồi quay sang Vương Siêu: “Vương giáo quan, đã lên lớp môn cầm nã hay là cùng bần tăng biểu diễn làm mẫu một chút cho các học viên xem qua?”

Vĩnh Tiểu Long vừa bắt đầu đã ngênh ngang, khiêu khích không chút che giấu, ý tứ biểu hiện rất rõ ràng: “Võ công Thiếu Lâm là thiên hạ đệ nhất, bất cứ người nào cũng không thể mạo phạm và hủy hoại thanh danh đó!”

Về ngang tàng của y không phải là sự cao ngạo bông bột của võ sư thông thường, mà là khí thế tạo ra từ sự tự tin và lịch sử nghìn năm của võ công Thiếu Lâm.

Vương Siêu và Thiếu Lâm đã kết thành ân oán. Vĩnh Hạc, Vĩnh Báo, Đoạn Quốc Siêu trước sau đều bị hủy dưới tay hắn, tin ấy truyền đi quả là ảnh hưởng lớn đến tiếng tăm Thiếu Lâm.

“Được, được! Chúng tôi cũng muốn học thêm về cầm nã Thiếu Lâm, mọi người nói có phải thế không?”

“Đúng, hai vị giáo quan, các vị đều là cao thủ trong cao thủ, biểu diễn cho chúng tôi xem đi!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Hai vị giáo quan biểu diễn đi!”

Hơn nghìn học viên đều nhân lực không tòi, nhanh chóng nhận ra vị giáo quan hòa thượng Thiếu Lâm dường như có thù oán gì đó với Vương giáo quan từ trước, giờ rõ ràng là đang khiêu chiến.

Họ đều là quân nhân, nhiệt huyết, hiếu chiến và cả hiếu sự, nhất thời cùng lên tiếng hưởng ứng, âm thanh như dội tung cả nóc giảng đường. Tiếng ồn khiến mấy người đang tập ở tận thao trường bên ngoài cũng phải giật mình.

Vẫn giữ im lặng, chỉ có Hoắc Linh Nhi, Đàm Văn Đông và bốn người Lưu Thanh.

Hoắc Linh Nhi, Đàm Văn Đông lạnh lùng nhìn Vĩnh Tiểu Long. Hầu như cùng lúc y bước lên bục, ánh mắt Hoắc Linh Nhi quắc lên, sát khí lạnh toát khiến những học viên xung quanh rợn cả người.

Đúng lúc Hoắc Linh Nhi toan lên tiếng thì Lưu Thanh sải bước lên, nhìn Vĩnh Tiểu Long: “Xà Hạc Bát Đả, Ung Trảo Thiết Bồ Sảo của Thiếu Lâm, tôi đã lĩnh giáo từ Đoạn Quốc Siêu. Lần này tôi sẽ cùng Vĩnh Tiểu Long hòa thượng biểu diễn vài chiêu cầm nã để mọi người học tập!”

Vốn Lưu Thanh thua Đoạn Quốc Siêu mới khổ luyện võ công báo phục, lần này bị phái đến học Vương Siêu, gã vô cùng khó chịu, bởi Lưu Thanh là người đầy cao ngạo.

Gã phục Vương Siêu vì danh tiếng của Vương Siêu quá lớn. Đánh chết Đoạn Quốc Siêu, phế ta Chu Bính Lâm, quan trọng hơn, hai người đều từng nhận sự chỉ dạy của Lý lão gia.

Có thể nói, cả hai là đồng môn Bát Quái Chuông. Nếu không, dù Vương Siêu võ công cao đến đâu thì Lưu Thanh cũng liều chết, tuyệt đối không chịu thua!

Lần này lại đâu ra một giáo quan Vĩnh Tiểu Long, vừa vào đã ngang như cua bò, nhắm thẳng vào Vương Siêu gây sự. Thiếu Lâm trước đã thua Đoạn Quốc Siêu, sao có thể cho phép tên hòa thượng này hoa tay múa chân chứ!

E rằng cho dù Vĩnh Tiểu Long là Trưởng lão Thiếu Lâm, chưa đánh thì Lưu Thanh vẫn chưa phục, huống hồ võ công Thiếu Lâm đã nắm được qua trận đấu với Đoạn Quốc Siêu, giờ gã phải đòi lại trên Vĩnh Tiểu Long.

“Tiểu Long hòa thượng, chúng ta tập thử làm mẫu cho mọi người!” Lưu Thanh vòng tay, chân phát lực. Soạt... đôi giày quân dụng liền rách tan, gã đá nhẹ văng ra.

Hai chân Lưu Thanh giờ để trần. Động tác này những người trong cuộc đều hiểu, đó là quyết tâm một mất một còn, vì cao thủ chân trần sẽ phát ra ám lực.

“Được, vậy thì luyện nào!” Vĩnh Tiểu Long vẫn mỉm cười vô tư, hàm răng trắng sáng như ngọc lấp lánh. Nói rồi cong lưng cởi đôi giày tăng dưới chân.

Lúc đầu giả trang nhìn không giống ai, quần áo rần rì, mũ giày tăng nhân. Hiện giờ Vĩnh Tiểu Long đã bỏ mũ, cởi giày tăng, nhìn mới có vẻ bình thường một chút.

Đầu ngón chân Lưu Thanh bám nhẹ xuống đất, tức khắc bắn lên, cả người nhẹ nhàng lướt tới, một chưởng tung ra, như sắt bị nam châm hút đáp tới trước mặt Vĩnh Tiểu Long.

“Hư Bộ Kích Chưởng” trong Bát Quái Chưởng, hình như chim én, chưởng như mũi kiếm, một chưởng này của Lưu Thanh khi vận ám lực có thể chém vào tận lõi cây.

Vĩnh Tiểu Long vẫn cười nhẹ nhàng, thân hình thoáng động, người nhún xuống, thân cong về phía trước, vận lưng, lật thân như rồng cuộn khe sâu, lại như hổ nằm trong hang. Chưởng vừa đến, đột nhiên chân y đá nhấc lên, bàn chân cắt đến cổ tay Lưu Thanh.

Bàn chân Vĩnh Tiểu Long, ngón cái thẳng ra, bốn ngón còn lại quặp xuống, rìa bàn chân lõm căng vào, nhìn không khác mũi đao nhọn. Chân phát cực nhanh, rìa ngoài bàn chân cắt tới hết như một đại gia đao pháp.

Một chưởng Lưu Thanh chưa tới nơi, lỗ chân lông căng tay đã dựng lên, cảm giác luồng khí lạnh nhọn bén như lưỡi dao miết ngang, gã lập tức chuyển hướng, theo thể thuận nước đẩy thuyền lướt qua, tránh tay chạm vào chân đối phương.

Hai người tách ra, trên tay Lưu Thanh một mảnh áo rơi xuống, rìa vải ngay ngắn chẳng khác dùng lưỡi dao cắt qua.

Thoái pháp Thiếu Lâm “Long Hình Địa Thẳng Đao”, không phải dùng đao mà bàn chân giống như đao cắt tới, có thể trong chớp mắt cắt áo đối thủ, là cảnh giới nhập hóa của cước pháp.

Cao thủ Thiếu Lâm thời Dân quốc Lưu Bách Xuyên tử võ, một chân đá ra, áo dài của đối thủ nứt chính giữa mà không chạm đến da. Chiều này Vương Siêu đã thu vào trong mắt, đợi hai người sắp động thủ trở lại hấn tiến lên trước, xen vào giữa.

“Vĩnh Tiểu Long, để tôi tiếp anh vài chiêu làm mẫu!”

185. Chương 185: Âm Khí Cứu Mạng

Có điều công phu Trình Sơn Minh dùng năm ấy là chưởng, còn của Vĩnh Tiểu Long là chân, điểm rơi chuẩn xác, chuyên tấn công vào những điểm phát lực trên thân người như mạch máu, đầu gân hay bắp cơ.

Chỉ trong chớp mắt rìa ngoài cơ bắp căng cứng, lòng bàn chân phát ám lực, phối hợp với tốc độ vô song của cẳng chân tạo thành tác dụng như đao cắt chém. Chỉ cần hơi sơ hở bị bàn chân chạm da, lập tức mạch máu sẽ đứt, máu phun ra không cách gì cầm được, dù là gãy gân gãy xương cũng không trầm trọng bằng.

Hơn nữa tốc độ ra chân của Vĩnh Tiểu Long nhanh như điện xoẹt, chân vừa động bàn chân đã đá đến, đối thủ mất nhanh đến đâu cũng chỉ có thể thấy tàn ảnh.

Chân nhanh như vậy, cho dù là ám thoái sát chiêu “Hoàng cầu tản niệ” của Mục Tuấn Hoa cũng không bằng.

Võ tăng trưởng lão trẻ tuổi này của Thiếu Lâm, cho dù là Vương Siêu tự thân ra tay cũng không nắm chắc phần thắng. Lưu Thanh công phu không thấp nhưng Bát Quái Chưởng so với Trình Sơn Minh hiển nhiên chưa thể bì, trong khi Vĩnh Tiểu Long này võ công nhuệ khí đều trên bậc Trình Sơn Minh. Nếu để hai người tiếp tục đối đầu, Lưu Thanh đến chín phần mười là bị đánh trọng thương.

Trong những nhân vật Vương Siêu đã gặp qua, chỉ có Chu Bính Lâm và Y Hạ Nguyên là có thể sánh cùng Vĩnh Tiểu Long. Xem ra lần này Thiếu Lâm tự vì đòi nợ mà không tiếc vốn liếng xương máu.

Sự can thiệp của Vương Siêu thật đúng lúc, vừa khéo cắt ngang cuộc chiến của hai người.

“Được, Lưu học viên, đầu pháp vừa rồi của anh rất tốt nhưng võ công còn kém một ít. Để tôi cùng Vương giáo quan làm mẫu cho anh thấy thế nào là đả pháp thực thụ...” Vĩnh Tiểu Long thu chiêu, đứng thẳng, giọng nói hết sức ung dung, đúng như đang biểu diễn thị phạm.

Lưu Thanh cúi đầu nhìn cánh tay áo bị tiện ngang của mình. Tại trường quân sự dã chiến, quân phục cấp phát hẳn nhiên đều là loại tốt nhất, vậy mà chỉ một bàn chân trần quét qua đã đứt gọn như tờ giấy. Dù không cam tâm chút nào nhưng hẳn ta cũng không thể không công nhận, võ công của hòa thượng xuất gia này còn cao hơn Đoàn Quốc Siêu mấy bậc.

“Để Vương sư phụ ra tay vậy... Công phu Thiếu Lâm phức tạp tinh thâm, có nhiều đòn bí truyền không dạy cho đệ tử tục gia, mình không biết rõ lắm, hay là cứ xem trước đã...!” Lưu Thanh nghĩ thầm, bèn cởi áo cầm tay, đi xuống.

“Mọi người vừa thấy Long giáo quan thi triển cước pháp Thiếu Lâm, trong đó có đòn bí truyền ”Long hình địa thẳng đao“. Đòn này khi phát lực ngón chân cái duỗi thẳng, bốn ngón kia quặp lại, rìa mặt ngoài bàn chân sẽ căng ra như lưỡi đao...”

Tuy sắp động thủ không khoan nhượng nhưng bề ngoài, Vương Siêu vẫn là một giáo quan đang dạy học, không thể không làm bộ giảng giải một lượt tư thế cú đá của Vĩnh Tiểu Long.

“Vương giáo quan, tôi có một câu hỏi. Đòn cước vừa rồi của Long giáo quán tôi không nhìn rõ lực phát thế nào, nhưng nghe anh nói thì kiểu phát lực này không phải là Túc đao trong Không Thủ Đạo Nhật Bản sao?” Bên dưới đột nhiên vang lên một giọng nói nghi ngờ, chính là câu hỏi của một số học viên tinh thông Không Thủ Đạo.

“Đó là vào thời Minh, Địa Thẳng Đao Thoái Pháp của Nam Thiếu Lâm lưu truyền đến đảo Lưu Cầu. Cho đến trước thời Dân Quốc thì võ thuật Nhật Bản vẫn gọi Túc đao là võ thuật cổ Lưu Cầu...” Vĩnh Tiểu Long giải thích rất nhanh: “Thiên hạ võ công xuất Thiếu Lâm, chuyện như vừa rồi không có gì kỳ lạ. Ví dụ Hình Ý Quyền mà Vương giáo quan thành danh cùng là tâm pháp Thiền Tông Tượng Hình Thủ Ý do Tổ sư Đạt Ma năm xưa truyền lại, thời Dân Quốc rất nhiều đại sư Hình Ý đều treo tranh Đạt Ma trong nhà, ngày lễ bái...”

“Thiên hạ võ công xuất Thiếu Lâm...” Trong lòng Vương Siêu khẽ cười nhạt nhưng không lên tiếng tranh luận. Vĩnh Tiểu Long kẻ này đúng là bẩm sinh lạnh miệng, vừa nhìn đã thấy thông minh khác thường. Tuổi còn khá trẻ đã là chủ trì Thiếu Lâm Đức Quốc, không có bản lĩnh ăn nói thì căn bản không thể!

“Long giáo quan vừa rồi nói hơi xa đề...” Vương Siêu cắt ngang lời Vĩnh Tiểu Long, trực tiếp nhắc nhở: “Chúng ta hãy quay về thực chiến cụ thể!”

“Vương giáo quan nói không sai, thực chiến đánh nhau chú trọng ở điểm bất ngờ, ví dụ thế này...” Vĩnh Tiểu Long vừa nhanh miệng tiếp lời, dẫu Vương Siêu chợt thấy không khí vốn bình lặng tự nhiên khẽ rung lên. Độ rung này cho dù là người bẩm sinh nhạy cảm cũng không cảm thấy, nhưng Vương Siêu liền nhận ra, Vĩnh Tiểu Long vừa phát lực đánh lén.

Quả nhiên, hầu như cùng một lúc với hiện tượng rung nhẹ của không khí, hai bàn tay xanh đen đã chộp đến cổ tay Vương Siêu.

Bàn tay Vĩnh Tiểu Long vốn mịn màng trắng trẻo, nhưng khi phát lực trông như móng vuốt ma quỷ, hết sức đáng sợ.

Thiếu Lâm Long Hình Cầm Nã, Thanh long khởi thủy!

Chiêu thức của Vĩnh Tiểu Long quả là bất ngờ. Nếu tỉ võ công khai đó sẽ được xem là đánh lén, nhưng lúc này lại đang giờ lên lớp giảng bài thực chiến trong quân đội, bất kể thủ đoạn nào có thể đánh chết kẻ địch đều được phép thi thố.

Vì vậy mà một chiêu đánh lén của Vĩnh Tiểu Long tự nhiên lại thành ra hợp lý đến mức không thể hợp lý hơn được nữa, không có lý do để chỉ trích. Cho dù Vương Siêu có bị thương, thậm chí phế đi bàn tay, người ta cũng chỉ nói rằng chẳng có chút cảnh giác nào còn dám làm giáo quan quân đội, thanh danh cũng theo đó quét sạch.

Có điều đúng lúc cầm nã của Vĩnh Tiểu Long tới nơi, Vương Siêu không tránh nhưng bàn tay lại như không có xương, rút gọn vào trong tay áo.

Thủ pháp cơ chi này của Vương Siêu đã có thể sánh với sư huynh Xa Nghị Trai của Quách Vân Thâm năm nào.

Một đòn trượt đích, tay kia Vĩnh Tiểu Long liền chụp vào vai Vương Siêu, bước chân đậm mạnh. Không có một chút tiếng động nhưng sàn nhà dưới chân y đột nhiên nứt ra vô số đường, như bị một tảng đá khổng lồ rơi trúng.

Bước đậm chân này trong Cầm nã Thiếu Lâm gọi là “Ẩn đầu khát thủy”, có ý là dẫn trâu đi uống nước, trâu không uống thì ấn mạnh đầu xuống bắt uống.

Công phu của Vĩnh Tiểu Long chính là “Lưỡng đầu ngư”. Hai bàn tay cầm nã dốc toàn lực ấn xuống, đừng nói là trâu, dù là một con voi lớn cũng không thể chịu nổi.

Đột nhiên đánh lén, rồi thi triển “Ẩn đầu khát thủy”, hiển nhiên Vĩnh Tiểu Long muốn trong nháy mắt ấn Vương Siêu xuống đất. Chiêu cầm nã liên hoàn này là thủ pháp đặc ý của y, đã ra tay là nhanh như chớp giật, đối thủ hầu như không thể tránh được, cố ý phá giải sát chiêu hình quyền mà Vương Siêu có thể thi triển.

Một khi bị ấn xuống đất, đừng nói danh hiệu “Đệ nhất võ công Đông Nam Á” đi tong, mà trước mặt hàng nghìn học viên còn mất hết mọi thể diện, có lẽ phải tự sát tại tràng.

Đúng lúc bàn tay Vĩnh Tiểu Long ấn lên người, cơ lườn Vương Siêu đột nhiên nổi lên cuộn cuộn, nhìn như một con mãng xà quấn trên lưng con rùa lớn.

“Quy trung tàng xà, đại mãng phiên thân!”

Vĩnh Tiểu Long trong lòng thất kinh, hoàn toàn không ngờ Hình Quyền của Vương Siêu còn có hợp chiêu này, không chỉ là Xà hình hay Quy hình thuần túy.

Rắn quán thân rùa, đúng là công phu bí truyền của Võ Đang.

Có điều Vĩnh Tiểu Long còn hậu chiêu, tay vừa ấn xuống, cơ lườn Vương Siêu liền cuộn lên như con mãng xà lật người, tuy đã hóa giải phần lớn lực quyền nhưng cũng không thể triệt tiêu hoàn toàn. Dựa vào chút dư lực còn lại, Vĩnh Tiểu Long thuận thế lấy đà, hất bắn Vương Siêu lên cao.

Đây là “Băng sơn thế” trong Trấn Sơn Quyền của Thiếu Lâm. Trấn Sơn Quyền tam chiêu lần lượt là “Băng sơn thế”, “Giảo hải thế” và “Thác thiên thế”, vốn không phải một bộ mà là một thế lớn. Cũng giống như năm thế “bay, lắc, quăng, xoay, vặn” trong Tiết môn Hình Ý, đều đã thâm nhập vào cảnh giới cao nhất của võ học, trọng thế không trọng chiêu, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng được.

Có điều thế cao đòi hỏi võ cũng phải cao, công phu nếu chưa đạt đến mức tùy tâm sở dục, đắc Ý vong Hình thì căn bản không thể thực hiện.

Thế hất của Vĩnh Tiểu Long lực phát hùng hậu như lật biển, tưởng Vương Siêu nhất định sẽ bị hất văng. Đáng tiếc hán chẳng những không bị hất đi mà ngược lại, thân hình vẫn không hề cử động thi triển tiếp chiêu “Mãng xà lật thân”, hai bên lưng ép vào thân, trong đó bao hàm cả “Ô quy sái bối”.

Quyền ý, quyền lực, quy xà đồng tĩnh, quy xà đồng thể được hán thể hiện gần như hoàn hảo. Cú hất của Vĩnh Tiểu Long không hiểu sao lại chạm vào ống tay áo Vương Siêu.

Ống tay áo liền cuộn lên, cánh tay Vĩnh Tiểu Long như chìm vào biển rộng, lực phát ra đột nhiên chìm mất tăm.

Thế sóng cuộn trong Long xà hợp kích, còn gọi là “Long Xà Triển Ba”, khi tỉ võ với Trình Sơn Minh, Vương Siêu từng dùng qua một lần. Có điều lần này hán thi triển còn cao minh hơn lúc đó cả mười lần.

Sau khi đọ sức với Giang Hải, Vương Siêu bắt đầu dùng ý “Quy xà hợp triển” trong Vô Đương phổ vấp quyền pháp của mình. Một chiêu vừa rồi, trong sự co của rùa có hàm ý lật thân của rắn, cuối cùng chuyển sang dùng “Long xà phiên lãng” ràng buộc lại, thể hiện hoàn mỹ khả năng nắm chắc cảnh ý, khống chế hoàn toàn cục diện.

Ổng tay áo quân phục không lớn nhưng Vương Siêu khi co tay vào đã để trống khoảng rộng, đủ để thi triển chiêu Long Xà Phiên Lãng.

Xoẹt! Máu tươi phun ra, bàn tay Vĩnh Tiểu Long chạm tay áo đối phương lập tức có cảm giác rơi vào hư không. Chưa kịp phản ứng, đột nhiên bàn tay Vương Siêu lại từ trong ống tay áo thò ra, móng tay vạch thành đường máu trên mu bàn tay Vĩnh Tiểu Long.

“Long xà phiên lãng” là bàn tay giấu trong tay áo như rồng rắn núp sâu dưới đáy biển, tay áo phát lực chấn rung, quần chặt tay đối phương.

Cảm giác lạnh toát trên mu bàn tay, Vĩnh Tiểu Long biết ngay mình đã thất thế đến mức lâm nguy. Lập tức y vận khí rùn người, co tay lui lại, dùng “Đảo thái liên hoa” lập tức thoát ra, khiến chiêu kế tiếp “Long cầm xà tư” của Vương Siêu rơi vào hư không.

“Lui hay lắm!” Vương Siêu thâm hừ nhạt. Một chiêu “Long cầm xà tư” này nếu trúng đích, cả bàn tay Vĩnh Tiểu Long chắc chắn nát tan tành.

Mấy chiêu vừa rồi của Vương Siêu, động tác nhìn chỉ như nhẹ nhàng vẽ vờ nhưng thực ra đã thi triển hết tinh tủy công phu, chính là muốn phé luôn Vĩnh Tiểu Long để đỡ phiên về sau.

Với những mối thù đã kết với Thiếu Lâm, hắn không hề còn mong cơ hội hóa giải. Ngay từ đầu Vương Siêu đã khởi lên ý nghĩ phải phé bỏ gã hòa thượng trước mặt.

Võ công Vĩnh Tiểu Long đã cao đến mức không thể tưởng tượng, tuổi lại còn rất trẻ, là một đại kinh địch không thể xem thường.

Không ngờ đã vận đến toàn lực mà Vĩnh Tiểu Long vẫn tránh được, chỉ bị một vết thương nhỏ ngoài da thịt. Có điều Vương Siêu cũng không dễ dàng bỏ cuộc, Vĩnh Tiểu Long vừa lui ra hắn đã như hình với bóng đuổi theo, một lòng nhân cơ hội phé đi đối thủ.

Cho dù sau đó thế nào cũng có thể nói biểu diễn lỡ tay, không ai có thể kết tội gì lớn được.

Vương Siêu đã hầu như dốc toàn bộ võ công của mình, bởi nếu không thể đánh chết hoặc phé đi Vĩnh Tiểu Long, sau này hắn càng phải cảnh giác đề phòng hơn. Nếu lại động thủ, chưa biết mèo nào sẽ cắn được chuột nào.

Vĩnh Tiểu Long so với Chu Bính Lâm còn khó đối phó hơn nhiều.

Không ai ngờ, khi Vương Siêu vừa ra chiêu, bàn tay Vĩnh Tiểu Long thò vào trong áo thật nhanh, rút ra một mảnh ám khí...

Keng!

Ba đường trắng sáng lóe lên, như ba viên đạn nhắm mắt Vương Siêu lao đến... Hắn nghiêng đầu, ánh sáng trắng xoẹt qua cằm ngấp vào tường, rõ ràng đã xuyên vào trong bê tông cốt thép.

Hóa ra là ba đồng tiền xu!

Lá bài mỏng được cao thủ ném ra còn cắt được cổ người, huống chi là đồng tiền kim loại.

Đúng lúc Vương Siêu nghiêng đầu tránh, Vĩnh Tiểu Long đã lấy lại hơi. Vương Siêu bước sang ngang, cũng lấy hơi điều khí...

Cơ hội hủy Vĩnh Tiểu Long đã qua. Vừa rồi hắn ta chỉ bị cào chảy máu, không ảnh hưởng gì đến gân cốt. Nếu Vương Siêu còn muốn động thủ, Vĩnh Tiểu Long không muốn tiếp chiêu thì vẫn có thể chạy, truy đuổi lúc đó chẳng còn ý nghĩa gì.

“Đáng tiếc! Tên này thoát được, lần sau lại rắc rối rồi...!” Vương Siêu bỗng có cảm giác như Hạng Vũ khi không giết Lưu Bang trong buổi Hồng môn yến năm đó...

186. Chương 186: Kim Đan Hay Sỏi Kết

Hắn dùng Quy hình thoát hiểm, từ “Mãng xà triển thân” biến thành sát chiêu “Long xà phiên lãng” định phé bàn tay Vĩnh Tiểu Long. Vĩnh Tiểu Long lại dùng đồng tiền làm ám khí bức Vương Siêu phải nghiêng đầu tránh né, từ bỏ ý định ra tay đến cùng. Tất cả chỉ diễn ra trong hai ba giây, chớp mắt là xong. Hung hiểm trong đó, chỉ có những cao thủ như Lưu Thanh, Hoắc Linh Nhi mới nhìn ra được.

Sát chiêu “Long xà phiên lãng” phẫu dừng lại giữa chừng, Vương Siêu tự thấy cơ hội đã qua liền thu ngay tay lại, bình thần giảng giải cho học viên bên dưới, hết như trận đấu với Vĩnh Tiểu Long vừa rồi thật sự chỉ là biểu diễn thị phạm mà thôi.

Thực ra trong hai ba chớp mắt đó, bất cứ sơ sót nào của một trong hai người cũng khiến máu văng thịt vỡ.

“Tâm của người này sâu như bể, công phu cao không thể tưởng tượng, sát chiêu khởi lên mà không hề động thanh sắc. Chẳng trách được bên quân sự xem trọng, khai tông lập phái trên giang hồ...” Vĩnh Tiểu Long giật mình, mồ hôi toát khắp thân.

Nếu không phải vào phút cuối dùng ám khí kéo dài thời gian, khiến Vương Siêu từ bỏ ý định thì đến bảy phần mười là y sẽ bị đánh chết hay tàn phế.

Điều khiến Tiểu Long sửng sốt là Vương Siêu nói phát là phát, bảo thu là thu. Lúc tĩnh thì như giếng sâu, khi phát thì lực mạnh như sấm sét, mới vừa giảng bài mà sát chiêu đã tung ra, không có chút biểu lộ trên nét mặt. Thậm chí Vĩnh Tiểu Long mãi vẫn không nhận ra Vương Siêu đã ra tay toàn lực. Cho đến cuối cùng y mới biết, vừa rồi Vương Siêu đã thực sự khởi sát tâm.

Giết người không động thanh sắc, ra tay không đặc lập tức cho qua luôn, không để lại một chút dấu tích. Đó là miêu tả về các kiếm thủ siêu việt đã kết thành đại đạo kim đan trong các truyện truyền kỳ.

“Tinh khí tàng ẩn, tâm cơ nội liễm, động lên sát ý cả mình cũng không nhận ra. Rõ ràng người này đã sắp bước vào cảnh giới cao nhất của võ học...!” Vĩnh Tiểu Long thất kinh nghĩ thầm.

Trong trận tao ngộ chiến ở Hương Cảng, Đoạn Quốc Siêu khi mới thấy Vương Siêu đã có cảm giác tinh khí bức người. Giờ đây ấn tượng của Vĩnh Tiểu Long lại là tinh khí đối phương đã nội tàng, hầu như đều tụ lại vào trong, trở thành một khối tròn trịa không thể mài giũa, càng không thể cảm giác được.

Sự miễn cảm của cao thủ cũng như dã thú trong tự nhiên, vô cùng nhanh nhạy, bất cứ lay động nào từ bên ngoài cũng khiến da lông dựng lên. Nhất là những cao thủ nhập hóa, cho dù bị nhắm bắn cách xa đến hàng trăm mét vẫn có thể cảm nhận được.

Cho dù đang ngủ, chỉ cần bị ánh mắt khác thường nhìn vào cũng sẽ lập tức tỉnh giấc, bật người nhảy ra. Càng không phải nói lúc đối diện nhau, chỉ cần trong lòng đối phương khởi sát ý thì cao thủ hóa lực liền cảm nhận được ngay.

Chỉ có một điều duy nhất khiến cao thủ cỡ Vĩnh Tiểu Long không cảm nhận được sát ý, chính là khi địch nhân có thể thu tâm, ý, hình vào như một quả cầu tròn, không thể biết đâu là đầu là cuối.

Cảnh giới đó, thuật ngữ luyện đan gọi là sắp kết thành “Kim đan đại đạo”. Giống như tinh hoa nhật nguyệt, cái gọi là “Kim đan” của đạo gia không phải một viên châu bằng vật chất mà là trạng thái tinh khí nội liễm tròn trịa, khi xử thế, đi đứng nằm ngồi đều luôn hài hòa ung dung, chính là trạng thái đỉnh cao của tâm cảnh và khí chất.

Tâm cảnh này có thể kéo dài tuổi thọ đến mức trường sinh. Còn khi trong thân kết thành “ngọc châu”, đó không phải là kim đan mà là kết sỏi.

Vương Siêu đấu với Đoạn Quốc Siêu, tinh khí bức nhân, cường lực dũng mãnh, uy phong lộ ra ngoài. Vừa rồi hắn lại khởi sát ý mà không động thanh sắc, khác nhau giữa hai lần là hết sức rõ ràng.

Cao thủ bậc dưới, khi không động thủ nhìn giống người bình thường, một khi động thủ thì đối phương liền cảm nhận được khí thế đáng sợ.

Nhưng các cao thủ quyền thuật thông thần thì cho dù ra tay toàn lực cũng không khác gì người bình thường, chỉ khi đối phương đã chết mới biết được sự lợi hại của họ.

Yêu tinh trong truyền thuyết có thể biến thành người, nhưng khi yêu khí vẫn còn trên thân thể thì chỉ cần là người có đạo một chút sẽ nhìn ra. Nhưng những yêu tinh cao tay thì yêu khí ẩn giấu, chỉ khi ăn thịt người hiện nguyên hình mới biểu hiện yêu khí.

Đến đẳng cấp cao nhất thì cho dù ăn thịt người yêu quái cũng không hiện yêu khí, giống như khi đã thành Phật. Lúc này thì yêu cũng là Phật, Phật cũng là yêu, căn bản đã không còn khác biệt.

“Sư phụ, đệ tử có một câu hỏi?” Hoắc Linh Nhi từ đầu luôn chăm chăm nhìn vào Vĩnh Tiểu Long, nhận ra mu bàn tay y có một vết máu nhỏ.

“Hỏi đi!” Vương Siêu gật đầu.

“Đệ tử nghe nói công phu Thiếu Lâm hai bàn tay luyện đến cứng như gang thép, vì sao Long giáo quan trên tay lại có máu? Vả lại từ xưa đến nay, quý cử giang hồ dùng ám khí đều là không có liêm sỉ, vừa rồi Long giáo quan dùng đồng xu làm ám khí, có phải là hành vi vô liêm sỉ không?”

Một câu vừa nói khiến hội trường sôi động, mọi ánh mắt lập tức dồn vào mu bàn tay Vĩnh Tiểu Long.

Vừa rồi bị móng tay Vương Siêu cào một đường chảy máu, nhưng lúc lui ra y liền điều khiển cơ tay bịt miệng vết thương cầm huyết, đồng thời lau luôn vào áo, hầu như không ai nhận thấy.

Tất nhiên Vương Siêu biết rõ nhưng không tính toán chuyện nhỏ này. Hắn đã động thủ là phải lấy mạng người hay đánh cho tàn phế, chỉ là một vết xước thì không có gì đáng nói. Địa vị tông sư, phải có khí độ lớn như vậy.

Ai dè ánh mắt của Hoắc Linh Nhi tinh tường như chim ưng, cao nghìn mét vẫn thấy thỏ dưới đất, lập tức chú ý đến tiểu tiết này.

“Đáng chết!” Vĩnh Tiểu Long nghe liền biết ngay không hay, thầm gầm lên trong lòng, ánh mắt quắc lên chiếu vào Hoắc Linh Nhi.

Cái nhìn của Vĩnh Tiểu Long nổi sát ý lộ lộ. Đối diện với ánh mắt đó, kể cả Đàm Văn Đông cũng phát run, mái tóc như gặp tĩnh điện dựng đứng lên, ngực phập phồng kịch liệt.

Nhưng Hoắc Linh Nhi lại không tỏ ra một chút yếu thế, trên môi nhếch nụ cười nhạt, cũng quắc mắt nhìn lại.

“Cặp sư đồ này không dễ đối phó!” Vĩnh Tiểu Long nghĩ thầm, nhìn sang Vương Siêu. Vương Siêu vẫn thản nhiên, dường như không hề cảm nhận sát ý của y đối với Hoắc Linh Nhi, cũng không có chút phản ứng.

Thái độ như vậy càng khiến Vĩnh Tiểu Long lo lắng. Y biết rõ Vương Siêu không phải không phản ứng, chỉ là bản thân y không cảm nhận được mà thôi.

Cao thủ mất đi sự miễn cảm là vô cùng nguy hiểm.

Ánh mắt cả nghìn học viên đều tập trung vào Vĩnh Tiểu Long, hòa thượng trẻ này không hề lúng túng, chỉ ho khan một tiếng, lên giọng: “Quyền thuật nội gia khi phát lực, vừa dùng lực thì lông đã dựng lên, lưỡi áp lên trên, móng tay bấu lại, răng nghiến chặt, lực vừa động thì bốn thể này đều hết sức lợi hại, móng tay có uy lực xuyên gang thủng thép, công phu của Vương giáo quan đã luyện đến móng tay, cho nên khi móng tay này bấu vào thân máu thịt làm chảy máu là bình thường thôi. Có điều trong khi tử võ, dùng móng tay cào người, không khác gì với cách đánh gọi là phụ nữ gọi đầu, võ công Thiếu Lâm không dùng móng tay là lý do như vậy...”

Vương Siêu cười nhạt: “Các đồng chí phải nhớ kỹ, giao đấu trên chiến trường người không tử thì ta vong. Bất cứ thứ gì có thể giết địch đều phải dùng, đặc biệt là ám khí. Chỉ là một tờ giấy, biết dùng cũng có thể giết người. Vừa rồi Long giáo quan đột nhiên ra tay đánh lén, sau lại dùng đồng xu làm ám khí đều rất tốt, các đồng chí nên chú ý học tập.”

Kể cấp bà già, phản công còn lợi hại hơn.

“Hóa ra tinh túy của công phu Thiếu Lâm là đánh lén và ám khí. Đúng rồi, chúng ta phải học hỏi mới được...!”

“Vừa đánh lén vừa dùng ám khí, còn nói là không thềm dùng móng tay giống nữ nhân gọi đầu, không phải là vừa ăn cướp vừa la làng sao? Bộ đội chúng ta không cần loại giáo quan đó... Đi, chúng ta lên trường phản đối!” Vương Siêu vừa nói xong, cả nghìn học viên chột nhao nhao.

187. Chương 187: Sư Tử Hồng

Vĩnh Tiểu Long dường như cũng không ngờ đến, sắc mặt nhất thời trắng bệch. Vương Siêu cũng không khỏi ngạc nhiên, nhưng hần hiểu ra rất nhanh, ánh mắt lập tức liếc sang nhóm người Lưu Thanh.

Quả nhiên trên mặt cả bốn đang treo nụ cười lạnh, cười mà như không cười nhìn Vĩnh Tiểu Long, chẳng khác nhìn một con khỉ trên hòn núi giả trong công viên.

“Hóa ra chính là do họ khởi xướng. Chỉ trong giây lát có thể phát động cả nghìn học viên, xem ra uy vọng của bốn người này rất cao, bạn bè đông đảo, quan hệ sâu rộng. May mà lúc giao đấu với Lưu Thanh ta đã nói ra quan hệ với Lý lão gia, nếu không cái chức giáo quan này cũng không thể làm nổi...!” Vương Siêu than thầm.

Có điều cả bốn vừa rồi không hề lên tiếng, cũng không có hành động gì đặc biệt, rõ ràng là đã ra hiệu chỉ bằng ánh mắt hoặc ngón tay, vậy mà cả ngàn người hưởng ứng ngay lập tức. Chỉ bằng một sự kiện nhỏ đủ thấy ảnh hưởng của họ trong quân đội lớn như thế nào.

Vương Siêu tuy công phu vô địch, quân hàm cấp tướng, cá nhân có thể áp đảo được người khác, nhưng về thân thể ảnh hưởng thì còn lâu mới bằng bốn vị sĩ quan cấp tá này.

“Hừ!”

Vĩnh Tiểu Long rất nhanh lấy lại vẻ vững vàng, mắt lườm lườm nhìn bốn người Lưu Thanh, mũi chột phát ra một tiếng gầm.

“Ôc ôc ôc...!”

Tiếng gầm xuất phát từ trong bụng, qua khoang ngực làm lồng ngực phồng lên như quả bóng lớn, cần cổ bỗng nhiên to bành, đồ ửng lên trông rất đáng sợ.

Tiến gầm ngắn mạnh như sấm nổ, cả giảng đường chấn động, âm thanh còn lớn gấp mười lần tiếng máy quả bóng vỡ vừa rồi. Cả ngàn người đều có cảm giác bị sức ép lớn vào màng nhĩ, mắt nổ đom đóm, khí lực tán loạn.

Vĩnh Tiểu Long thừa lúc còn dư âm, cất chân bỏ đi. Y đi đến đâu, học viên đều tự động tránh ra, tiếng ầm ĩ cũng tự động lắng xuống.

Mục đích của vị võ tăng là dùng tiếng gầm lớn trấn áp đám đông hỗn loạn, xoay chuyển tình thế bất lợi rồi ung dung bỏ đi. Chiều này cũng giống Vương Siêu khi vào Cục Quốc An, thi triển pháp quyền chấn bộ làm rung động cả tòa lầu, trấn áp cả mấy chục nhân viên phòng 18.

“Có thể đào tạo ra một nhân vật như vậy, Thiếu Lâm tự quả không hổ là đại phái võ học!” Trong giảng đường, người duy nhất không bị ảnh hưởng chỉ có Vương Siêu, tuy nhiên hần cũng không ngăn Vĩnh Tiểu Long bỏ đi.

Quyền pháp Thiếu Lâm chú trọng dùng thanh trợ uy, gia tăng khí thế, có hẳn một kỹ thuật chiến đấu đặc biệt gọi là “Thanh đả”.

Nguyên lý của Thanh đả rất đơn giản, cốt lõi là sự bật phát bất ngờ. Giống như hai người ở cạnh nhau, bỗng một người hét một tiếng long trời lở đất, nếu người kia không đề phòng thì lập tức bị kinh động đến mức tim gan bật lên, nghiêm trọng hơn thậm chí còn bị nhồi máu, đột tử. Điều này không cần phải là người luyện võ cũng có thể làm được.

Nếu là người luyện võ, hoạt lực của phổi và thanh đới rất lớn, tức khắc có thể tạo ra tiếng động lớn gấp mười lần người bình thường. Trong khi giao đấu, kẻ vào gần tai đối thủ hét lên thậm chí có thể làm đối phương rách màng nhĩ.

Đột nhiên hét lên, cho dù không chấn động màng nhĩ cũng có thể làm tinh thần địch thủ tán loạn, tức khắc chiếm được lợi thế.

Đấu pháp võ công Trung Hoa đa dạng đến khó lường, không chỉ giới hạn ở tay chân, vai, lưng. Có những cách đánh mà sau khi bị đánh chết cũng không biết tại sao mình lại chết.

“Long xà hợp kích” của Đường Tử Trần cũng có một chiêu “Long ngâm trường tiêu”. Trong khi cận chiến, nhân lúc kẻ địch áp sát, cổ họng liền phát ra một tiếng hú chói chang vào tai đối phương. Câu “Quyền tự khẩu xuất, đả pháp thanh khẩn tuyền” trong Quyền kinh là ý nghĩa như vậy.

Lý Tiểu Long khi ra tay luôn đột nhiên hét lên một tiếng “A ha!” cũng là lý lẽ đó.

Có điều võ công Vương Siêu đã đến mức tinh thâm, bắt đầu tiến nhập tầng thứ Kim đan đại đạo, đánh người chỉ dùng chân tay, chưa từng dựa vào âm thanh tiếp chiến.

Không dùng Thanh đả cũng có một nguyên nhân, liên quan đến người Nhật. Trước đây một số võ phái Nhật kết hợp Thanh đả với tấn công, hình thành kiểu đấu pháp vừa đánh vừa hét to tên chiêu thức. Điều này khiến nhiều võ thuật gia Trung Quốc cảm thấy xấu hổ, dần dần bỏ không dùng Thanh đả nữa, Vương Siêu cũng là nối tiếp truyền thống đó.

“Được rồi, vừa rồi chỉ là tôi và Long giáo quan biểu diễn qua về cầm nã và đánh lén. Các đồng chí hãy về suy nghĩ thêm, buổi học hôm nay đến đây kết thúc!” Vĩnh Tiểu Long vừa đi, Vương Siêu liền lên tiếng kéo tâm trí học viên trở lại.

“Vĩnh Tiểu Long này không hề dễ đối phó. Chúng tôi muốn hạ bệ hắn, không ngờ hắn lại dùng Sư tử hồng trấn áp cả giảng đường. So với Đoạn Quốc Siêu hắn còn lợi hại hơn nhiều. Sau này chỉ e anh phải cẩn thận hơn đó, tôi phải đi điều tra xem cấp trên phái hắn đến làm giáo quan là có ý gì.” Đội các học viên giải tán, Lưu Thanh mới nói với Vương Siêu.

“Điều tôi lo ngại là công phu ám khí của hắn, trong khoảng cách ngắn còn lợi hại hơn súng ngắn nhiều, nhất là tính bất ngờ...” Vương Siêu lấy ngón tay móc vào vách tường, lôi mấy đồng xu ra.

Rào... một mảnh bê tông rơi xuống. Vương Siêu giơ “ám khí” của Vĩnh Tiểu Long lên ngắm nghía.

Đây là những đồng một tệ bằng hợp kim rất cứng, nhưng giờ đã cong queo biến dạng, có thể thấy Vĩnh Tiểu Long phát lực mạnh thế nào.

“Sư phụ, sư phụ có biết dùng ám khí không?” Hoắc Linh Nhi nhìn mấy đồng tiền, tò mò hỏi: “Đại sư Mã Hồng Tuấn ở Hương Cảng cũng là một cao thủ phi tiêu. Đệ tử có lần xem ông ta biểu diễn, chỉ trong hai giây phóng ra năm mũi phi tiêu xếp thành một hàng thẳng trên tường cách mười mét...”

“Phóng tiêu cũng là một thủ pháp, có điều đồng tiền dễ mang theo, so với phi tiêu còn tiện hơn nhiều. Cao thủ ám khí tôi cũng đã gặp qua, một số dùng đồng tiền còn tốt hơn cả súng, có điều trình độ như Vĩnh Tiểu Long thì trước giờ mới thấy một...” Lưu Thanh lên tiếng bình luận, dù rất có ác cảm song vẫn không thể không công nhận tay nghề của hòa thượng.

“Bình sinh tôi động thủ đều không dùng ám khí, trước giờ cũng chưa bao giờ luyện, cả binh khí cũng không. Không phải là chứng tỏ mình quang minh chính đại mà ám khí cũng như súng, nếu ý lại rất dễ làm công phu chân chính bị ảnh hưởng!”

Vương Siêu ngày đêm miệt mài rèn luyện suốt năm năm mới có công phu nhập hóa, đạt thành tựu như hiện nay. Điều đó không phải là không liên quan đến việc hắn toàn tâm toàn ý, vứt bỏ những kỹ xảo khác của võ học, chỉ khổ luyện những võ công tinh túy nhất, lấy ba tông chỉ “Thuần, Hậu, Tinh” để đột phá.

“Chà, nói vậy nghĩa là tôi đã phí một thời gian rồi... Mấy năm tôi từng luyện Nội gia binh nhận và Tí ngộ uyên ương thành trong Bát Quái Chưởng, khi đánh nhau dùng binh khí, cho dù bị hai bao cao thủ bao vây cũng có thể chiến thắng. Có điều bây giờ nghĩ lại mới thấy có khác nào dùng súng, uy lực tuy lớn nhưng

không tốt cho võ công...” Lưu Thanh hiểu vấn đề rất nhanh, than thở việc mình vì truy cầu uy lực đã đi vào đường tắt.

Reng reng... Tiếng chuông chợt vang lên. Hoắc Linh Nhi mở máy nghe, đoạn nhìn sang Vương Siêu: “Sự phụ, là Nhã Nam tí tở, Lao Sơn Quyền Quán có chuyện rồi!”

Nguyên lai lúc giảng bài Vương Siêu đưa điện thoại cho Hoắc Linh Nhi cầm. Hắn tiếp máy nghe, sắc mặt khê căng ra: “Chẳng trách Thiếu Lâm đột nhiên phái Vĩnh Tiểu Long đến đây, là muốn thăm dò ta mà... Giao lưu võ thuật ba nước Trung, Nhật, Hàn? Cương Nhu Không Thủ Đạo, Trường Bạch Đài Quyền Đạo, thêm cả Thiếu Lâm... đều là những phái có thù với ta!”

Seoul, Hàn Quốc...

Máy bay đáp xuống phi trường, một đoàn năm nữ nhân trẻ từ từ trong đi ra. Dẫn đầu là một cô gái đeo kính áo tía, bốn cô gái mặc đen tuyền theo sau, cả năm lên ngay xe hơi chạy vào thành phố.

“Thôi Trường Bạch và Cung Thành Lương Điền đã rõ hành tung chưa?” Đường Tử Trần hỏi cô gái bên cạnh.

“Đã tìm hiểu rõ, hai người hằng ngày đều đến Đạo Quán nói chuyện, sau khi ăn tối thì đi dạo hai giờ, thường lưu lại rất lâu trong những khu phố sầm uất.” Cô gái trả lời cẩn thận.

“Luyện công không tranh thủ, đến già lại mất mặt...” Đường Tử Trần cười cười: “Hai người đều là cao thủ, cô hãy bố trí thế này...”

188. Chương 188: Có Thể Chia Sẻ Niềm Cô Tịch?

Đường Tử Trần cười nhẹ: “Mấy năm gần đây võ quán Trường Bạch Đài Quyền Đạo phát triển rất nhanh, cả Đông Nam Á lẫn Âu Mỹ. Cả về võ công lẫn tổ chức họ đã hình thành một hệ thống độc lập với liên minh Đài Quyền Đạo Quốc Tế, điều này ảnh hưởng xấu đối với những làm ăn liên quan đến võ thuật của chúng ta. Hơn nữa họ Thôi còn liên hợp với các tổ chức Không Thủ Đạo, tấn công các võ quán của người Hoa ở hải ngoại. Thực ra từ lâu Tổng hội Hồng Môn đã ra lệnh bí mật giết chết hắn, chỉ là chưa thể thực hiện được. Ta tuy đã ra làm riêng không còn qua lại với Hồng môn, nhưng lần này Thôi Trường Bạch muốn đối phó với đệ đệ thì tiện thể ra tay luôn, nhất cử lưỡng tiện...”

“Nhưng...” Cô gái suy nghĩ, đoạn thận trọng: “Ở Hàn Quốc, Thôi Trường Bạch là một nhân vật rất có danh vọng, nếu chị ra tay ở đó sẽ gặp rắc rối lớn. Hồng Môn đã từng thuê người phục kích nhiều lần nhưng chưa lần nào thành công, ngược lại còn hao binh tổn tướng không ít. Một phần là do thân thủ Thôi Trường Bạch cao siêu, nhưng còn có nguyên nhân khác là nếu y đột tử sẽ ảnh hưởng xấu đến quan hệ giữa các bên. Chị ra tay thì hiển nhiên Thôi Trường Bạch khó thoát, nhưng đối với Hàn Quốc chúng ta cũng khó có được sự tốt đẹp sau này.”

“Ai nói ta muốn giết hắn?” Đường Tử Trần hừ nhẹ: “Chẳng qua là bắt hắn thân bại danh liệt, lột cái lớp vỏ hào nhoáng bên ngoài xuống!”

“Chị muốn công khai tỉ võ, đánh bại họ Thôi? Nhưng Hàn Quốc là nước phụ thuộc Mỹ, quân Mỹ đóng tại đó cả mấy vạn, chỉ cần chị lộ mặt ra là sẽ có chuyện không hay...”

“Tất nhiên ta không lộ mặt công khai rồi!” Đường Tử Trần lắc đầu: “Ta có kế hoạch riêng, em cứ làm theo ta nói là được. Đáng tiếc Thôi Trường Bạch vốn phải chính tay đệ đệ ta đánh bại, nhưng giờ tình hình trong nước của cậu ấy không được lạc quan lắm, bề ngoài oai phong nhưng thực ra lại vô số kẻ thù, bốn bề toàn kẻ lừa mị lợi dụng. Ta không thể không thay cậu ấy làm nổi một trận sóng gió được!”

“Chị Trần, nghe nói đệ đệ của chị là quyền sư thượng hạng Đông Nam Á, chúng em thật muốn biết anh ta hình dáng thế nào, võ công cao đến đâu?” Một cô gái lên tiếng thắc mắc.

“Nếu có cơ hội, em cũng rất muốn thử đấu với anh ta. Chúng em đều là do chị một tay huấn luyện, nghe nói anh ta cũng chỉ theo học chị hai năm thôi?”

Cả mấy cô gái đều hết sức tò mò.

“Nếu tôi đoán không sai, quyền pháp cậu ấy giờ đã phong mang nội liễm, đang tiến gần đến cảnh giới chí hư, cho dù là mười các cô cũng không phải đối thủ!” Đường Tử Trần nhìn mấy nữ thuộc hạ, ánh mắt hơi sầm lại.

“Vậy sao? Chị Trần đã nói thị chắc không sai!” Trả lời như vậy nhưng ngữ khí mấy cô gái lại lộ vẻ không phục.

Thái độ ấy Đường Tử Trần hiển nhiên nhận ra nhưng cô chỉ khẽ cười, không nói gì thêm.

“Thực quá cô tịch!” Đường Tử Trần lim dim mắt, trầm nghĩ trong lòng: “Một hạt Kim đan xuất hiện, bắt đầu biết mệnh ta do ta chứ không do trời. Lại thêm công phu tiến lên, luyện thần hoàn hư, phá toái hư không giải thoát chân thân, trường sinh bất hoại. Cái gọi là thánh thì không thể giảng giải, chỉ có thể tự mình tiến ngộ... Đến mức thần thánh thì Chân với Đạo hợp thành một...”

“Ngộ được ý nghĩa này, ngoài ta chỉ có Thượng Vân Tường...”

Mấy câu này là trích trong “Bát Quái Chương Học” do Tôn Lộc Đường viết vào những năm cuối đời, dùng thuật ngữ của Đan Đạo để miêu tả cảnh giới cao nhất của võ học, cảnh giới chí hư Chân hợp Đạo.

Quyền pháp võ công không hình thành thuật ngữ riêng, rất nhiều Đại sư khi viết quyền kinh đều mượn thuật ngữ Đan Đạo hoặc y học để miêu tả. Cứ như vậy, dần dần tạo ra ngộ nhận trong thế sự, như dùng “Diên hống” để biểu thị động tĩnh, dùng “Âm dương” để nói việc thổ thuận thổ nghịch, dùng Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ để miêu tả lực quyền, điều này khiến người sau đọc kinh thư có nhiều khó khăn. Cũng giống như dùng ngoại ngữ để dịch thơ Đường thơ Tống, ý vẫn còn những phong vị khác hẳn.

Câu sau cùng Tôn lão gia muốn nói, đạt đến cảnh giới này ngoài ta ra còn có bạn ta Thượng Vân Tường. Đường Tử Trần không có một người bạn như vậy, nhưng cô có đệ đệ Vương Siêu...

Trong lòng Đường Tử Trần mơ hồ có một linh cảm, một ngày trong tương lai gã đệ đệ ấy có thể có tư cách chia sẻ nỗi cô độc tàng ẩn đã lâu trong lòng cô.

Năm xưa Đường Tử Trần chỉ vô tình tiện tay gieo xuống một mầm nhỏ, cái mầm ấy ngày nay cũng vô tình đã trưởng thành thành đại thụ chọc trời.

Thế sự đổi dời, đảo điên phản phục, kỳ sự nhưng không hề kỳ lạ.

“Đài Quyền Đạo Trường Bạch Phái Hàn Quốc, Không Thủ Đạo Cương Nhu Phái Nhật Bản, chân thành mời Thiếu Lâm Tự và Nội gia quyền quán Lao Sơn tiến hành giao lưu đệ tử, cùng trau dồi trong tình bằng hữu...” Lưu Thanh trầm ngâm đọc đi đọc lại tờ thư mời.

Vương Siêu ngồi trên sa lông, tay mân mê hai món binh khí bằng thép. Cả hai đều có hình dáng khá lạ thường, lưỡi như vành trăng khuyết nhọn bén, chỗ tay cầm nằm chính giữa, chiều dài gần một thước, cầm lên có thể khóa binh khí đối thủ, cũng có thể cắt gọt theo cả hai chiều.

Hai cỗ binh khí này chính là cặp binh khí đặc trưng của Bát Quái Chương, “Tỷ ngộ uyên ương thành”.

“Sách của Đơn Điền Phương có kể chuyện Đồng Lâm. Đồng Lâm chính là hiện thân của Đồng Hải Xuyên, chuyên dùng Tỷ ngộ uyên ương thành, đến nay đệ tử mới được nhìn thấy tận mắt. Nghe nói Đồng lão gia dùng thứ này, cận chiến hầu như là vô địch. Sư phụ, sư phụ cũng giỏi Bát Quái Chương, không biết có rành cách sử dụng không?” Đàm Văn Đông hỏi Vương Siêu.

Vốn xích tiêu hần dùng cũng là của hiem nên Đàm Văn Đông rất thích thú với những thứ binh khí kỳ quái.

Cặp Uyên ương thành này là của Lưu Thanh, gã mang ra là muốn diễn cho Vương Siêu xem, sau đó hoặc hoàn thiện đấu pháp, hoặc rút luôn để một lòng tập trung luyện thân thủ

Có điều sau khi Vương Siêu đưa cho đọc bức thư mời, Lưu Thanh không còn tâm trí đâu biểu diễn nữa.

Bức thư lời lẽ rất nhiệt tình, do Lâm Nhã Nam fax đến sau khi báo tin qua điện thoại.

“Cương Nhu Phái thực ra là võ phái của gia tộc Cung Thành, Đạo quán Cương Nhu Không Thủ Đạo phổ biến khắp thế giới, cao thủ và đệ tử xuất sắc rất nhiều. Sư phụ từng đánh chết tiểu tử Cung Thành Bản Thần, lần này Cương Nhu gửi thư mời, chắc chắn là muốn rửa hận!” Hoắc Linh Nhi nhìn Vương Siêu.

“Anh cô hôm qua có gọi điện không?” Vương Siêu đột nhiên hỏi Hoắc Linh Nhi, dường như không quan tâm gì đến bức thư mời.

“À.....” Hoắc Linh Nhi do dự một chút: “Có ạ! Không biết sao đại ca nhận được tin mới gọi điện bảo đệ tử ở nhà, nhưng đệ tử từ chối luôn. Thực ra đệ tử cũng biết lần giao lưu này rõ ràng là muốn gây sự, chắc chắn có âm mưu mờ ám, nhưng trước giờ đệ tử chưa trải qua trận thực chiến nào. Lúc học Không Thủ Đạo ở Nhật, đệ tử đã muốn tìm vài cao thủ đẳng cấp để quyết đấu, nhưng mãi không tìm ra. Cơ hội này sao đệ tử có thể bỏ qua được?”

Đàm Văn Đông nhìn Hoắc Linh Nhi một cách khó hiểu, nhưng lời nói của gã lại không kém phần danh giá: “Dưới tay đệ tử cũng có vài mạng người rồi, hạ thêm vài mống nữa cũng không ngại!”

Vương Siêu đứng lên bước đến cửa sổ, đoạn quay lại, gật đầu: “Thôi Trường Bạch liên kết với Cung Thành gia phát thư mời, địa điểm là Tổng đàn Đài Quyền Đạo Trường Bạch ở Seoul Hàn Quốc. Ăn ở, lộ phí đều do y tài trợ, còn có cả tiền thi đấu nữa. Nghe nói họ Thôi đã lôi kéo không ít nhà tài trợ, tạo thành một hoạt động truyền thông, muốn cùng lúc với việc tấn công chúng ta còn thu được cả danh lẫn lợi, khéo lắm! Đoàn thể võ tăng Thiếu Lâm Tự mấy năm nay cũng liên tục biểu diễn, chắc chắn không từ chối chuyện này. Chúng ta bị vây cả ba phía, có điều cũng chẳng sao...!”

“Linh Nhi, Văn Đông, hai người thu xếp ngày mai về Sơn Đông. Ngày kia chúng ta khởi hành đến Hàn Quốc, ta cũng muốn xem Thôi Trường Bạch có thể tổ chức đến quy mô thế nào!”

“Nhưng...chỉ như vậy sợ không đối phó được?” Lưu Thanh hỏi vẻ thận trọng.

“Đó còn chưa chắc!” Vương Siêu nhè nhẹ lắc đầu. Vốn khi từ ghế đứng lên, sâu thẳm trong lòng hấn đường như lóe lên điều gì đó, cảm giác lần này đến Hàn Quốc sẽ có chuyện rất quan trọng xảy ra...

Cảm giác này tuy không thể diễn tả, cũng không thể nói ra rõ ràng, nhưng tuyệt đối không phải là cảm giác nguy hiểm, chỉ là một sự thôi thúc mơ hồ...

“Cấp trên không biết đã có tin này chưa? Chắc đã biết rồi, chỉ không biết sắp xếp thế nào...?”

Vừa nghĩ đến “cấp trên” thì chuông điện thoại reo. Vương Siêu mở máy, tai nghe vang lên tiếng Tào Nghị.

189. Chương 189: Rồng Chìm Vững Cạn

“Cuộc giao lưu lần này anh phải đảm bảo tuyệt đối an toàn cho tiểu thư nhà họ Hoắc. Tốt nhất chỉ cho cô ta xem, không được lên võ đài động thủ!” Giọng Tào Nghị mạnh mẽ như ra lệnh.

“Hoắc Linh Nhi là đệ tử của tôi, tất cả đều do tôi quyết định chứ? Tôi làm sư phụ chẳng nhẽ không có chút quyền nào?” Vương Siêu không ngờ câu đầu tiên của Tào Nghị lại như vậy, liền cự lại: “Cũng phải tôn trọng ý muốn cá nhân của cô ta!”

“Đây là mệnh lệnh cấp trên!” Tiếng Tào Nghị hơi gắt lên, đoạn như cảm thấy quá lời liền dịu lại: “Không phải anh không biết thân phận Hoắc Linh Nhi, thiên kim tiểu thư ngòai còn không vững, huống chi là thượng đài đánh đấu. Nhà họ Hoắc có quan hệ mật thiết với Trung ương, xảy ra chuyện gì cho dù là chúng tôi cũng không gánh nổi đâu!”

Mặt Vương Siêu lộ nụ cười khổ: “Được, chuyện Hoắc Linh Nhi không nói nữa. Thôi Trường Bạch đột nhiên gửi thư mời giao lưu võ thuật, ông thấy thế nào? Cấp trên có sắp xếp gì chưa?”

“Đương nhiên đã sắp xếp, thậm chí còn từ lâu rồi ấy chứ!” Tào Nghị rành rọt như chuẩn bị sẵn: “Lưu Thanh, Cao Tuấn, Phương Vĩ, Trương Khải, tứ đại kim cương đó tự nhiên bị phân làm học viên của anh là vì sao? Chính là chuẩn bị cho cuộc giao lưu này đó! Bốn người chịu để anh làm giáo quan, vậy xem như cũng là môn đồ của anh, cùng anh đến cuộc giao lưu này xem như danh chính ngôn thuận, không ai có thể nói gì...”

“Từ lâu chúng tôi đã biết Thôi Trường Bạch sẽ bố trí cuộc giao lưu này, tất cả chỉ để đối phó anh. Sơn Đông Quyền quán của anh được Hoắc gia, Mục Tuấn Hoa, Đới Quân, Trần thị, cả sư phụ của Nhã Nam đầu tư vào, đã uy hiếp lớn đến sự phát triển của Đài Quyền Đạo ở Đông bắc Trung Quốc, Thôi Trường Bạch không nghĩ cách đánh anh mới là lạ!”

Vương Siêu không khỏi ngẩn người: “Hóa ra bốn người Lưu Thanh đến nghe tôi giảng là vì mục đích này...?! Cấp trên tính toán thật là thâm sâu, đáng phục, đáng phục...!”

Ngay từ ngày đầu Vương Siêu đã thắc mắc, tại sao cấp trên lại sắp xếp bốn đại cao thủ như Lưu Thanh đến nghe hần giảng. Võ công bốn người này tuy kém hần, nhưng tuyệt đối không thấp hơn cỡ Quảng Đông Tam Hổ, đều có hiểu biết sâu sắc riêng. Chỉ trong thời gian ngắn, cho dù võ công Vương Siêu đã thông thiên cũng không thể dạy họ được gì.

Việc Lưu Thanh bốn người đến “tập huấn” ở trường quân sự dã chiến này vì thế hoàn toàn không cần thiết. Nhưng khi Trường Bạch Đài Quyền Đạo gửi thư mời giao lưu thì bốn người đã có quan hệ thầy trò với Vương Siêu, lập tức có thể trở thành ngoại viện đắc lực!

Hơn nữa những tiếp xúc thời gian qua cũng làm cho họ hiểu nhau hơn, phối hợp càng hiệu quả. Nếu bây giờ mới đường đột tập trung thì sẽ không tránh khỏi chuyện không ai phục ai, hợp tác không được còn sinh ra mâu thuẫn.

“Vương thiếu tướng, phải tin tưởng Tổ chức, tin tưởng Đảng, tất cả phục tùng theo sắp xếp. Có Tổ chức sau lưng, tất cả phiền toái đều có thể giải quyết!” Tào Nghị chết vẫn đối được cổ tặc của cán bộ chính trị, nói vài câu lại lên giọng giáo huấn ngay.

“Còn một chuyện nữa, bốn người theo anh lần này còn có nhiệm vụ quan trọng khác là trinh sát xem Trường Bạch Đạo quán có hoạt động gián điệp nhằm vào nước ta không. Việc này là nhiệm vụ riêng của họ, anh không được ngăn cản. lát nữa tôi sẽ gửi anh tài liệu cụ thể về các nhân vật Cương Nhu Phái, Trường Bạch Phái và cả Thiếu Lâm tham gia giao lưu lần này. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, hãy nghiên cứu cho kỹ...!”

“Vậy thì tốt quá!” Vương Siêu hào hứng trả lời.

Tào Nghị nhắc lại: “Nếu tiểu thư Hoắc gia không kiếm nổi muốn lên võ đài tỉ thí thì anh nhất thiết phải ngăn cản. Cho dù thế nào, không thể để cô ta xảy ra chuyện!”

Vương Siêu gác máy, thở ra một hơi dài, đưa mắt nhìn Hoắc Linh Nhi.

“Chà, thiên kim tiểu thư ngồi còn không vững.....! Nói cũng đúng, sư phụ cứ để đệ tử cùng đi xem, đệ tử sẽ tuyệt đối không làm khó sư phụ đâu...!” Hoắc Linh Nhi nhìn Vương Siêu vẻ van lơn, mấy giọt lệ trong suốt chảy ra từ khóe mắt đen láy.

Vương Siêu bỗng phát hiện cô đệ tử của mình có nhiều điểm không giống với các thiên kim tiểu thư nhà đại phú khác, có lẽ khí chất của cô mới chính là khí chất của con cháu danh gia thực sự. Còn những kẻ như Triệu Quân chẳng hạn, lúc nào mặt cũng vác lên trời, cặp kẻ mình tinh, ăn chơ đàn đúm, chẳng qua chỉ là tử đệ của nhung gấm mà thôi.

Danh gia phải có tử đệ tinh anh chống đỡ, Hoắc Linh Nhi cũng như Mục Tuấn Hoa, đó mới chính là mầm non của danh gia thực sự.

“Linh Nhi là người có thể làm chuyện lớn, có lẽ sau khi học hết chân truyền ta sẽ không giữ cô ta lại nữa. Trời đất bao la, con đường sau này Linh Nhi phải tự đi, Kim đan đại đạo cũng phải tự mình luyện lấy...”

Đột nhiên cổ áo bốn người Lưu Thanh bỗng rung nhẹ. Cả bốn bước vội ra ngoài vài phút lại trở vào, rõ ràng đã nhận được mệnh lệnh gì đó...

“Vương sư phụ, lần giao lưu này chúng tôi sẽ dốc toàn lực phối hợp. Bắt đầu từ hôm này đến khi kết thúc hành trình ở Hàn Quốc, bốn chúng tôi là đệ tử của anh!”

“Chỉ là thực hiện nhiệm vụ cấp trên giao, sau khi nhiệm vụ kết thúc mọi người lại trở về như cũ...” Vương Siêu xoa tay: “Giờ chúng ta hãy về Sơn Đông trước!”

Lao Sơn Quyền Quán như một trang viên nằm giữa núi và biển. Bản thân võ quán không có nhiều thay đổi nhưng bên ngoài phân viện mở khắp nơi, đã phát triển đến cả ba tỉnh miền đông, thậm chí còn lan đến tận Hương Cảng.

Đương nhiên tất cả những điều này Vương Siêu không thể tự một tay làm được. Hậu thuẫn của Tổ chức, sự ủng hộ của Liêu Tuấn Hoa, dòng đầu tư của Trần thị, ưu ái của Hoắc gia, gần đây lại có Chủ tịch của tập đoàn Lưu Dịch đóng góp một khoản lớn, thêm danh tiếng vang dội của Vương Siêu, võ quán không lớn mạnh mới là chuyện lạ.

Vương Siêu vừa về Lao Sơn, chỉ nửa tiếng sau Mục Tuấn Hoa đã đến. “Thái tử đảng” đầy thế lực này phong cách vẫn thâm trầm như thế, nhưng giữa chân mày có thêm khí chất hùng hậu của một người cao cao tại thượng.

Bước chân Mục Tuấn Hoa cũng thay đổi, một đưa lên một rơi xuống, cảm giác ngó đút tơ vương, gót chân lúc nào cũng bám chặt vào mặt đất.

“Quyền pháp của anh tiến bộ nhanh bất ngờ!” Vương Siêu nhìn Mục Tuấn Hoa, biết võ công gã đã tiến vào Nhập hóa.

“Cũng là nhờ anh khích lệ thôi... Người đến địa vị như tôi, muốn tiến bộ về quyền pháp cũng khó. Nhưng từ khi kết giao với anh, nhất là xem cuộc tỉ võ ở Hương Cảng, tôi tìm lại được nhiệt tình của tuổi trẻ, chỉ trong mấy tháng đã có đột phá...” Mục Tuấn Hoa nhướn mày, nét mặt như vui như buồn, khiến người ta không thể hiểu rõ cuộc gã cảm giác thế nào.

“Quả là quân tử tích dày phát mỏng!” Vương Siêu cười cười.

Mục Tuấn Hoa là truyền nhân y bát của Chu Hồng Trí, khi còn trẻ từng là “Song hoa hồng côn” của Hồng Môn Hoa Kỳ, vốn là thiên tài võ học. Tuy giờ đã hơn ba mươi tuổi, địa vị cao vọng, nhưng tích lũy trong nhiều năm nên cũng xem là quân tử tích dày mà phát mỏng.

“Hôm nay tôi đến muốn nói với Linh Nhi một câu. À... trong nửa năm tới tôi sẽ lên Trung ương. Chúng ta là bằng hữu, tuy không gần bó như anh và Trần Ngải Dương nhưng đối với việc trau dồi võ học của anh tôi rất bái phục...” Ngữ khí của Mục Tuấn Hoa bỗng trở nên chân thành, không còn vẻ quyền mưu khó hiểu như trước.

Quyền pháp tiến bộ, khí chất cũng thay đổi nhiều.

“Anh cứ nói chuyện với Linh Nhi đi!” Vương Siêu gật đầu, bước ra ngoài. Trong nhà chỉ còn lại Hoắc Linh Nhi và Mục Tuấn Hoa, hai danh gia tử đệ.

“Linh Nhi, cô và tôi thân phận giống nhau, tuy người khác nhìn đều cho rằng sung sướng nhưng gia thế càng cao bó buộc càng lớn, nhiều việc không thể làm theo ý mình. Năm xưa khi bằng tuổi cô tôi đi Mỹ học, bái sư luyện nghệ, cuối cùng đã làm được điều mình muốn làm, vất vả khổ luyện cũng tuyệt không oán thán. Giờ cô cũng đang độ này, cũng gặp được một sư phụ tốt, không nên bỏ những chuyện mình muốn làm, như vậy sau này mới không hối hận...”

Mắt Hoắc Linh Nhi lấp lánh: “Mục ca, sao anh lại nói với tôi những chuyện đó?”

Mục Tuấn Hoa cười cười: “Vì chúng ta giống nhau. Hoắc gia sau này sẽ là do cô gánh vác, chúng ta còn nhiều cơ hội hợp tác với nhau. Hôm nay tôi muốn tặng cô món quà...”

“Là gì vậy?”

Mục Tuấn Hoa đứng im không nói, tay bỗng phát ra một chiêu Tam thể thức. Bàn tay gã vừa loáng lên, Hoắc Linh Nhi liền cảm thấy một luồng sát khí đậm đặc phả vào mặt.

Xoẹt! Thiếu nữ mới 18 tuổi này có sự mẫn cảm của loài thú hoang, nháy mắt ngưng khí thu người, lông da dựng lên, răng nghiêng lại, lưỡi ép vào hàm, móng tay quặp cứng, cơ bắp căng ra. Loạt phản ứng đó chỉ một phần mười giây là hoàn thành, ánh mắt hung hiểm nhìn xoáy vào mắt Mục Tuấn Hoa.

“Chiêu này là sát chiêu đặc ý do sư phụ tôi và Tiết Liên Tín tiền bối nghiên cứu nhiều năm sáng chế ra...” Miệng vừa nói Mục Tuấn Hoa vừa phát động, cả thân hình chồm về trước.

Ánh mắt Hoắc Linh Nhi găm vào Mục Tuấn Hoa. Gã vừa bỏ tới cô cũng phản ứng nhanh như cắt, lấy nhanh đánh nhanh, bước lên sử ra một chiêu cầm nã Xà hình, chụp vào cổ tay đối phương.

Nào ngờ thân hình Mục Tuấn Hoa chợt lắc nhẹ, đột nhiên thu về hạ xuống khiến Hoắc Linh Nhi lỡ mục tiêu. Trong sát na cô đang thất thần, một chân Mục Tuấn Hoa im lìm đưa lên, tạt ngang sườn Hoắc Linh Nhi.

Hoắc Linh Nhi chau tít mày, thu người lui bước rồi dồn lực lao ngay đến, thuận tay tung ra chiêu “Pháo kinh đàn suy”, đánh thẳng vào mặt Mục Tuấn Hoa.

Mục Tuấn Hoa lắc người tránh đi, chân lại lẳng lặng đưa lên đá vào bụng dưới Hoắc Linh Nhi. Cô gái vội lui một bước, ánh mắt tỏ ra rất bất mãn.

“Không cần phải thế, Linh Nhi. Cô đã học được kết tinh của mấy đời tông sư Tiết môn Hình Ý và Tâm Ý Lục Hợp kết hợp lại rồi đó. Cho dù cô là võ thần, cũng cần phải có quá trình tích lũy...” Mục Tuấn Hoa thu chân về, nói: “Hai chiêu vừa rồi là sát chiêu tinh tú trong võ thuật hai phái. Đầu tiên tôi bỏ một thế, chỉ một động tác nhưng kết hợp năm thế lớn, bay, lắc, chuyển, rung, vận của Tiết môn, gọi là Hắc cầu giáo kê. Thế này không giống như hổ vồ, vừa nổi khí lên đã đàn áp đối phương, mà là giáo hoạt như cáo, tàn nhẫn như sói, như vồ như không, dùng cả hư lẫn thực, ý niệm là bỏ nhưng thân không muốn bỏ. Ý bỏ thân động, khiến đối thủ không nắm bắt được sự tấn công, sau đó mới dùng ám lực vô hình ở chân, như Hoàng cầu tấn niệu đá ra...”

“Ý bỏ mà Hình không bỏ?” Hoắc Linh Nhi nhíu mày, im lặng một lúc rồi mở ra, ánh mắt sáng rực: “Hắc cầu giáo kê, Hoàng cầu tấn niệu, hai chiêu thức này thật tinh diệu, nhưng tên nghe thô tục quá!”

“Cô đã đọc qua Trang tử chưa?” Mục Tuấn Hoa cười nhẹ: “Người ta hỏi: Đạo nằm ở đâu, Trang tử nói: Đạo nằm ở đồng phân. Thực ra Đạo trong võ học bản chất rất bình thường, không phải là cao nhả uyên ảo gì. Chỉ cần cô dụng tâm, có thể từ chỗ thô tục nhất ngộ ra đạo lý của võ học. Sư phụ tôi và Tiết lão gia đặt tên như vậy cho hai sát chiêu đó, cũng chính là muốn nói với mọi người đạo lý này...”

“Chúng ta tập lại một lần nữa, để cô biết dùng lực thế nào, nhưng cô đừng nói với sư phụ cô...” Mục Tuấn Hoa ngáp ngừng, đoạn than thở: “Sư phụ cô đã bước vào Kim đan đại đạo rồi, không nói thì anh ta cũng biết thôi...!”

Nói rồi biểu diễn lại hai chiêu, giải thích tâm pháp và dụng lực rồi cáo từ ra về.

“Sư phụ, vừa rồi Mục ca...”

Liêu Tuấn Hoa vừa đi, Hoắc Linh Nhi toan nói chuyện luyện công, Vương Siêu vội xua tay: “Mục ca của cô có ý tốt, Hình Ý Tiết môn, Tâm Ý Chu môn, là tâm huyết của mấy đời tông sư, rất có lợi cho cô!”

“Sư phụ, vừa rồi sư phụ biết Mục ca chỉ võ công gì cho đệ tử sao?” Hoắc Linh Nhi tròn mắt.

“Trong chu vi vài chục mét không gì thoát được tai tôi, có điều chiêu thức cụ thể Liêu ca dạy thì tôi không chú ý...”

Hoắc Linh Nhi chỉ biết ngăn người, Vương Siêu xua tay ngăn không cho cô nói: “Thu xếp đồ đạc, ngày mai chúng ta đi Hàn Quốc!”

Hàn Quốc, thủ đô Seoul.

Thành phố sầm uất bao bọc bởi núi thấp và những gò đồng cao, dòng Hàn Giang chảy từ đông sang tây, chia Seoul thành hai phần nam bắc.

Môi trường ở đây có thể nói là rất tốt, khá thích hợp cho sinh sống và tu thân dưỡng tính. Tuy phát triển với tốc độ nhanh, nhưng bất cứ góc nào của thành phố cũng còn in đậm phong cách truyền thống độc đáo của dân tộc Triều Tiên.

Trời chạng vạng tối, bóng tà dương chiếu trên sông Hàn, một nam nhân mặc kimono dày cùng một người mặc trang phục Triều Tiên đang nhàn nhã tản bộ trên bờ sông.

Rõ ràng là hai đại võ sư kiệt xuất của Hàn Quốc và Nhật Bản, Thôi Trường Bạch và Cung Thành Lương Điền.

Hai người không dẫn theo đệ tử, vẻ nhàn tản không có vẻ gì là hai đại võ sư lừng danh thế giới.

Mấy ngày nay, ban ngày nghiên cứu võ học, sau lúc hoàng hôn tản bộ dạo quanh, hai người lặng lẽ cảm nhận những tinh tế trong quyền thuật nơi cuộc sống hằng ngày.

“Lương Điền huynh, anh từng bị ám sát lần nào chưa?” Thôi Trường Bạch dừng ở một nơi rộng thoáng, đưa mắt nhìn ánh sáng cuối ngày trên sông.

“Đã năm lần bị phục kích bằng súng, nhưng chưa lần nào xước một mảy da!” Cung Thành Lương Điền bật cười ha hả.

“Tôi đã gặp qua hơn một trăm ba mươi lần!” Câu nói của Thôi Trường Bạch khiến Cung Thành Lương Điền giật mình: “Có một lần ở Nam Mỹ gặp cùng lúc ba bang hội người Hoa tấn công, hơn mười tay súng...”

“Thật sao?” Cung Thành Lương Điền khẽ vặn người: “Tôi cũng không biết mình cùng lúc có thể chống được bao nhiêu cây súng. Nếu giờ có người tấn công hai chúng ta, anh nói kết quả sẽ thế nào?”

Thôi Trường Bạch cười nhẹ: “Đây là thủ đô Hàn Quốc, sẽ không có tấn công bằng súng đâu!”

Rầm rầm, chát chát...

Cách chỗ hai người trò chuyện không xa, một nhóm thanh niên nam nữ mặc hiphop, thuốc là phi phèo, đang nhảy nhót điên cuồng. Trong đó có mấy cô gái không ngừng lặn lội quay vòng trông rất thuần thực, chẳng khác các vũ công chuyên nghiệp.

“Chà... Mấy cô cậu này thật không tệ, cơ thể dẻo dai, lực toàn thân mạnh, phản ứng nhanh nhạy, nếu luyện võ thì hay biết mấy!” Cung Thành Lương Điền nhìn mấy thiếu nữ, ngạc nhiên thốt lên.

“Thanh niên Hàn Quốc đều như vậy, có điều quá tách rời truyền thống, khó kế thừa tinh hoa của dân tộc. Mấy thứ này mà truyền đến Trung Quốc, thanh niên Trung Quốc cũng ùn ùn học theo ngay...” Thôi Trường Bạch dùng tiếng Hàn nói với Cung Thành Lương Điền, ánh mắt cũng bị hút theo mấy thiếu nữ đang nhảy múa điên cuồng.

“Hai lão già kia, nhìn gì?” Một thanh niên chọt phun điều thuốc khỏi miệng, hằm hằm tiến đến chỗ Thôi Trường Bạch và Cung Thành Lương Điền, cất tiếng hỏi rất hỗn xược.

Mấy tên còn lại cười hô hố, không ngừng lèm bèm bằng tiếng Hán, đồng thời tỏa ra chặn đường hai người.

Cung Thành Lương Điền và Thôi Trường Bạch nhìn nhau, lắc đầu. Họ đều là đại sư võ học, cho dù bị súng phục kích cũng đủ khả năng phản ứng, sao lại bận tâm mấy tên tiểu lưu manh này!

Cung Thành Lương Điền duỗi một đầu ngón tay, bật nhẹ. Điều thuốc búng tới ông ta liền bắn ngược trở lại.

Đột nhiên...

Thiếu nữ áo tía này giờ ngồi im lặng tại vòng ngoài cùng, vốn không hề ngược nhìn lên, chợt lắc người, bàn tay chộp nhẹ, điều thuốc lại chuyển hướng bắn vào mắt Thôi Trường Bạch.

“Không hay rồi!” Thôi Trường Bạch vừa nhìn thấy bóng người thoáng qua đã biết có biến. Thân là cao thủ, cảm giác của y hết sức nhạy bén.

Có điều rõ ràng mắt thấy nguy hiểm mà ý thức lại không hề phản ứng, một tình huống hết sức mơ hồ.

Rõ ràng là người muốn giết ta nhưng ta lại không cảm thấy nguy hiểm, cho rằng người chỉ đang đùa, đó chính là linh giác mất đi sự nhạy bén.

Thôi Trường Bạch đưa bàn tay giơ ngang chặn điều thuốc, nhanh chóng ra một đòn cầm nã chụp tới...

Vụt! Bàn tay y cắt vào không khí nổi sóng, hung hãn nhằm vào cô gái đang xông đến.

Cô gái đang tấn công trực diện bỗng thân hình lật ngang, như con mãng xà từ nước trườn lên cây, giật ra sau đến ba mét.

Thôi Trường Bạch và Cung Thành Lương Điền đầu chịu bỏ cuộc, như hình với bóng từ hai bên tiến đến, kẹp kẻ đánh lén vào giữa.

Trong lúc lật người, chiếc áo khoác của cô gái rơi xuống lộ ra bộ trang phục Trung Quốc màu tía. Cô gái nắm chiếc áo khoác trong tay, xoay mạnh mấy vòng, tiếng roạt roạt như xé vải vang lên.

Chiếc áo khoác bị một lực vô cùng lớn vặn vào cứng như roi sắt, chẳng khác con rắn đột ngột từ mặt đất chồm lên, đâm thẳng tới nhanh như chớp. Thôi Trường Bạch đưa ngang tay ra đỡ, nào ngờ “con rắn” lại gian xảo vạch nửa vòng tròn, luồn qua tay y nện thẳng vào ngực.

Rầm!

Thôi Trường Bạch vắng đi, như vừa bị một cú đâm vạn cân tông chính diện.

Chiếc áo tía sau khi đánh trúng Thôi Trường Bạch cũng oạt ra, xoẹt một cái nát thành những mảnh vải vụn, rõ ràng không thể chịu nổi lực đập của hai cao thủ.

Chứng kiến Thôi Trường Bạch bị hất văng, đồng tử Cung Thành Lương Điền co nhỏ lại, tinh khí thần toàn thân dâng cao đến đỉnh điểm, bàn chân ấn xuống đá thẳng lên, tạo ra một chuỗi bóng cước mờ.

Chiêu này khá giống với “Long hình địa thẳng lực” của Vĩnh Tiểu Long, là “Túc dao liên tước” của Không Thủ Đạo.

Cô gái vút bỏ chiếc áo rách, hai chân đứng thẳng, liên túc bước vòng tránh liên hoàn cước của Cung Thành Lương Điền. Cước bộ của cô dần vẽ ra hình bát quái trên mặt đất.

Cung Thành Lương Điền dồn hết sức vẫn không thể chạm được vào cô gái, thân hình chột khựng lại có vẻ muốn thay đổi đấu pháp.

Bỗng hai bàn tay cô gái như chiếc lưỡi phát tới, bàn tay mềm như không xương, vỗ lên lớp cơ căng cứng ở rìa bàn chân ông ta.

Chưởng hình lưỡi trâu, lực xoắn cứng như dây thép, công phu cảnh giới cao nhất của Bát Quái Chưởng.

Cung Thành Lương Điền chỉ cảm thấy chân mình như bị một chiếc lưỡi to lớn vô hình cuốn vào, giãy giụa thế nào cũng vô lực. Cô gái đẩy mạnh, ông ta bay bổng lên trời, ngã sập xuống bên cạnh Thôi Trường Bạch.

Cái chân bị tay cô gái cuốn lấy nhanh chóng mất cảm giác, không thể đứng lên được nữa.

“Hãy báo ngay với giới truyền thông!” Đường Tử Trần thở ra một hơi, trên mặt lấm tấm mồ hôi. Chỉ trong chớp mắt đánh bại hai đại cao thủ, cô đã phải tốn rất nhiều sức lực. Dù sao là hai người liên kết chứ không phải xa luân chiến, Đường Tử Trần đã phải rất dụng tâm sắp xếp mới có thể thành công.

Vừa hết câu, cô xoay người bỏ đi.

“Thôi Cửu Đẳng Đài Quyền Đạo và Cung Thành đại sư Không Thủ Đạo hôm qua bị một nhóm thiếu niên lưu manh bên bờ sông đánh lén, cả hai đều bị thương. Đài Quyền Đạo và Không Thủ Đạo có võ công thực chiến chẳng?” Trên máy bay bay đến Hàn Quốc, Vương Siêu nhìn thấy tiêu đề giật gân trên trang nhất khá nhiều tờ báo.

“Sao có thể như vậy được? Võ công Thôi Trường Bạch xuất thần nhập hóa, cho dù là một tiểu đội đặc công phục kích cũng chưa chắc làm được gì, sao có thể thua một đám thanh thiếu niên lưu manh? Huống hồ còn có Cung Thành Lương Điền? Báo nói không có dấu súng, thiên hạ người có thể tay không đánh bị thương

cặp cao thủ này chỉ có... Đúng rồi, Trần tử... Trần tử nhất định đang ở Hàn Quốc!” Vương Siêu thầm reo lên trong lòng.

“Có điều tin loan ra lại là bị thanh niên lưu manh đánh thọt thương, với công chúng thì xem như danh tiếng đi đời rồi...!”

190. Chương 190: Tương Kiến

Muội chúc các vinh tử một năm mới an lành và hạnh phúc.

“Hai vị Đại sư Thôi Trường Bạch và Cung Thành Lương Điền đã được Viện chẩn thương chỉnh hình kiểm tra. Thương thế gây nên do nắm tay và vũ khí không sắc nhọn, một số mô mềm bị dập nát, xương ngực và xương bàn chân bị nứt nhẹ, thần kinh dưới da tê liệt cục bộ, tuy vậy không nguy hiểm đến tính mạng...”

“Vụ án đang trong quá trình điều tra. Cảnh sát đã tiến hành lục soát kỹ, không phát hiện hung khí rắn và súng, giả thiết hiện thời là xung đột chân tay do tình cờ mâu thuẫn trên đường phố...”

“Đã phát hiện mười tám thanh thiếu niên lưu manh tham gia cuộc ẩu đả, qua thẩm vấn chúng đều nhận đã đánh người. Cảnh sát cho biết lời khai của mười tám thanh thiếu niên này căn bản khớp nhau, có thể loại trừ động cơ gây án báo thù.”

Đọc mấy dòng tin trên, Vương Siêu không thể không công nhận truyền thông hiện giờ đang rất phát đạt, chỉ hôm trước hôm sau là các báo đều biết rõ mọi chuyện, còn đăng vô số hình liên quan. Như ảnh những tên lưu manh, quang cảnh bờ sông Hàn nơi xảy ra ẩu đả, nhiều hơn cả là hình Cung Thành Lương Điền và Thôi Trường Bạch nằm viện.

Bức ảnh ấn tượng nhất là cảnh xe cứu thương đến nơi, Cung Thành Lương Điền và Thôi Trường Bạch đang sóng soài trên đất, chụp rất rõ nét. Đây là kiệt tác của công ty truyền thông Pháp tại Hàn Quốc nhanh chân chớp được trước khi hiện trường bị phong tỏa.

Hai đại võ sư bộ dạng vô cùng tức tối, vùng vằng muốn đứng dậy nhưng không đứng lên nổi, ảnh chụp sóng động y như thật.

Kết hợp tất cả bài báo đã xác nhận tính chất của sự việc: không phải đối đầu võ thuật cũng không phải phục kích bằng dao súng, chỉ là ẩu đả kiểu lưu manh đường phố, kết quả hai đại sư võ thuật nổi tiếng thế giới bị mấy tên lưu manh trẻ con đồn ngã đến nỗi phải nằm viện!

Cùng đi trên máy bay còn có Lâm Nhã Nam, Triệu Tinh Long, Hoắc Linh Nhi, Đàm Văn Đông, bốn người Lưu Thanh và hai mươi mấy lính đặc công Đại Thạch Đầu. Ngoài Vương Siêu ra, những người còn lại hầu như đều cùng có một phản ứng: Không thể nào!

Thực sự là không thể nào! Mấy người trên máy bay đều là cao thủ tinh thông chiến đấu, dù cho nhóm Đại Thạch Đầu có công phu yếu nhất thì một người đánh mười mấy tên lưu manh kia cũng là chuyện dễ như quét một căn phòng. Đừng nói cao thủ cỡ như Thôi Trường Bạch và Cung Thành Lương Điền, võ công kinh nghiệm đều cao không thể tưởng, nếu đột nhiên bạo phát, tốc độ có thể khiến cho vòng mạc con người thậm chí không thể phản ứng kịp.

Đừng nói là đánh nhau tay không, cho dù mười mấy tên thanh niên đó có súng cũng không thể chạm được đến cọng lông chân của họ, trừ phi đó là mười mấy lính đặc vụ được huấn luyện bài bản.

“Chuyện này là thế nào?” Lâm Nhã Nam kinh ngạc mãi không thôi.

“Tôi cũng không biết, đợi xuống máy bay hỏi cụ thể xem sao!” Vương Siêu gấp tờ báo lại, nhẹ nhàng khép mắt, dường như không bận tâm lắm đến sự việc.

Cùng lúc đó, trên máy bay từ Hương Cảng đến Seoul, nhóm võ tăng Thiếu Lâm cũng đọc được tin tức. Dẫn đầu nhóm võ tăng chính là Vĩnh Tiểu Long, hòa thượng trẻ tuổi từng so tài Vương Siêu ở trường quân sự dã chiến.

Ngồi cùng hàng ghế với y là một hoà thượng trẻ, mặc áo áo dài màu tro. Hoà thượng này sống mũi cao, mắt sâu, ngồi cao hơn Vĩnh Tiểu Long một cái đầu.

Hai mắt anh ta màu xanh, vai rộng, cổ to, da rất trắng, trên da phủ một lớp lông nâu dày, rõ ràng là một người Phương Tây chính cống. Bốn chữ “Cân trường lực đại” trong Quyền Kinh là để chỉ loại người này.

“Tiểu Long, là chuyện gì thế?” Tăng nhân da trắng hỏi bằng tiếng Trung rất lưu loát tròn trịa.

“Tôi không biết” Vĩnh Tiểu Long đưa mấy đầu ngón tay mảnh mai lên vê nhẹ huyệt Thái Dương, mắt khép hờ thấp thoáng ánh sáng nhọn như lưỡi dao, vẻ đang suy nghĩ rất lung.

“Hendri, tôi và anh phụ trách chuyến đi lần này, đến Hàn Quốc phải đánh cho thật nổi. Xảy ra chuyện kia, hai phái Trường Bạch và Cương Nhu xem như đã ê mặt, đối thủ của chúng ta chỉ còn lại Vương Siêu. Hà hà, Thôi Trường Bạch đã đầu tư rất lớn cho cuộc giao lưu này, không ngờ chính gã lại xảy ra chuyện... Không sao, càng thu hút chú ý của thiên hạ...!”

Hoà thượng da trắng gật đầu: “Đến võ quán Thiếu Lâm ở Seoul, trước tiên gọi điện cho Phương trưởng xem Ngài sắp xếp thế nào. Có điều Phương trưởng đã dặn trước, nếu tiểu thư nhà họ Hoắc thượng đài thì nhất định không được làm tổn thương chút nào đến cô ta, nếu không Hoắc gia truy hỏi, Phương trưởng cũng không biết ăn nói ra sao...”

Hoà thượng da trắng này chính là Vĩnh Tiểu Hổ, trong hàng ngũ võ tăng họ Vĩnh chỉ xếp sau Vĩnh Tiểu Long. Tiểu Hổ người Mỹ, cao đến hơn hai mét, thân thể lực lưỡng chân tay dài khác thường, nặng hơn một trăm cân và rất hiểu biết văn hóa Trung Quốc. Thể chất như thế, khi luyện võ chỉ cần chút cố gắng là đã có công phu gấp bội người thường.

Bắc Kinh...

Cuộc họp bí mật có mặt cả Dương chính ủy của quân đồn trú Hương Cảng. Vị trung tướng này mặt nhiều nếp nhăn lớn, mí mắt phù lên, ánh mắt sắc sảo, nhìn người khác như lưỡi dao kề tới, rõ ràng là người đã lăn lộn nhiều năm trong lửa đạn.

Ngoài cửa là hơn mười bảo vệ cao lớn, đứng nghiêm như tượng, mắt nhìn thẳng, chẳng khác các quân nhân khắc bằng đá. Những bảo vệ này tuy không hề nhúc nhích nhưng ai nhìn thấy cũng không chút nghi ngờ, nếu gặp bất cứ động tĩnh gì họ đều có phản ứng kịp thời.

Cửa mở, Tào Nghị sải bước tiến vào, khẽ chào những người tới trước rồi ngồi vào vị trí.

“Tiểu Tào, hãy xem bài báo này trước!” Vị Trung tướng chủ tọa đẩy tờ báo trên bàn đến trước mặt ông ta.

“Thủ trưởng, tôi đã xem rồi!” Tào Nghị phất tay về có chút kích động: “Thả cần ba năm, hình như cá lớn đã cắn câu. Người sau lưng Vương Siêu chắc chắn đang ở Hàn Quốc, không chừng lần này sẽ gặp cậu ta. Chúng ta phải làm sao?”

“Đương nhiên tiến hành theo kế hoạch. Nữ nhân này không hề đơn giản, luôn như thần long thấy đầu không thấy đuôi, thân thủ lại cao không thể dò. Phía Mỹ đã nhiều lần phục kích, ám sát, tất cả đều không làm gì được. Mấy năm gần đây cả dấu vết cô ta cũng không ai tìm ra, may mà chúng ta nắm được manh mối này... Vương Siêu trẻ người nóng tính, có điều như thế cũng hay, nếu cậu ta không làm ồn lên chúng ta cũng không thể dụ được cá ra khỏi ổ...” Trung tướng nói chậm rãi.

“Nhưng lần này cô ta không xuất hiện trong nước mà ở Hàn Quốc, chúng ta muốn hành động hình như cũng hơi khó?” Tào Nghị xoay qua mấy người kia: “Các đồng chí thấy thế nào?”

“Đúng vậy, người phụ nữ này thân thủ tuyệt đối nằm ngoài sức tưởng tượng, nếu không sao có thể làm mưa làm gió bao nhiêu năm như vậy mà vẫn an nhiên tự tại. Cho dù cả bốn người Lưu Thanh liên thủ, thêm Lâm Nhã Nam và nhóm Tôn Thạc cũng không đủ!” Chu Lang gật đầu tán đồng.

“Còn có võ tăng Thiếu Lâm Tự phối hợp!” Trung tướng thủ trưởng nói: “Lần này chúng ta liên kết tất cả các lực lượng, dốc sức đánh một trận lớn. Thiếu Lâm Tự tuy không biết nhiều nhưng đã cam kết sẽ toàn lực phối hợp...”

“Thiếu Lâm phái đi rất nhiều cao thủ, Vĩnh Tiểu Hồ, Vĩnh Tiểu Long, kèm theo hơn hai mươi võ tăng, không người nào chưa từng trải qua trăm trận. Thêm bốn người Lưu Thanh, có lẽ thế cũng đủ. Nữ nhân này lợi hại nhưng dù sao vẫn là người, cũng không thể phi thiên độn thổ được chứ?” Dương chính ủy khẽ chau mày.

“Hành động lần này chủ yếu phải xem thái độ của Vương Siêu. Tôi triệu tập cuộc họp hôm nay chủ yếu nhằm đến vấn đề này, các đồng chí cùng thảo luận xem..” Trung tướng hỏi: “Có cần báo trước cho cậu ta không? Nếu cậu ta cùng phối hợp, tỷ lệ thành công của chúng ta không ít hơn chín mươi phần trăm...”

“Tôi thấy có thể! Dù sao cậu ta đã là Thiếu tướng, hơn nữa tài sản ứ triệu đều ở cả trong nước. Danh khí lớn như vậy, không chấp hành mệnh lệnh là phản quốc. Huống hồ lần này chúng ta chỉ muốn đưa người phụ nữ kia về nước nói chuyện, không phải là bắt giữ. Cô ta nắm quá nhiều bí mật, tiềm lực kinh doanh cũng lớn vô cùng. Rất nhiều việc nếu cô ta chịu hợp tác thì Trung Quốc chúng ta dễ hơn nhiều, đáng tiếc suốt mấy năm người của ta ở nước ngoài đã nhiều lần dò tìm nhưng cả bóng cô ta cũng không thấy đâu... Có thể thấy cô ta cũng không muốn hợp tác với chúng ta!” Dương chính ủy phân tích: “Lần này là một cơ hội rất tốt. Chúng ta vất vả lâu như vậy, không phải là để đợi cơ hội này hay sao? Nhất định không thể để bất cứ sai lầm nào xảy ra!”

“Tôi thấy không thể báo cho Vương Siêu biết được, thậm chí chỉ trò chuyện cũng không được nhắc đến, còn phải bí mật theo dõi thêm cậu ta!” Tào Nghị nói ngay: “Người này tôi hiểu, trọng tình nghĩa khinh sinh tử, lòng dạ vô cùng kiên định, sẽ không dao động vì bất cứ chuyện gì. Nếu nói với cậu ta, rất có thể sẽ khiến mọi chuyện rối lên, chúng ta sẽ mất một nhân tài khó kiếm...”

“Vương Siêu vừa là nhân tài lại vừa là một trở ngại, cả súng cậu ta cũng không sợ. Hay là chúng ta đợi đến khi cô ta xuất hiện trong nước hãy đối phó?” Một Thiếu tướng lên tiếng.

“Thế thì không được! Người phụ nữ này không dễ gì quay lại Trung Quốc, lần sau không biết là lúc nào!” Trung tướng thủ trưởng lập tức bác bỏ.

“Vậy chỉ còn cách không nói cho Vương Siêu. Nếu biết chuyện này, chắc chắn cậu ta sẽ ra mặt cản trở, trường hợp đó chỉ có cách phân tích lợi hại với cậu ta. Nếu lúc đó vẫn không nghe thì chỉ còn cách bỏ đi nhân tài này, dù sao người phụ nữ đó mới là quan tâm chủ yếu của chúng ta!”

“Được! Đầu tiên thông báo cho Lâm Nhã Nam, Tôn Lỗi và nhóm Lưu Thanh, nghiêm ngặt theo dõi Vương Siêu và mọi động tĩnh xung quanh cậu ta, không được để cậu ta nhận ra. Một khi người phụ nữ này xuất hiện, phải lập tức bắt đầu hành động. Hành động lần này là ở nước ngoài, cần hết sức bí mật, không bắt đắc dĩ không được dùng súng!”

Lệnh ban ra, cuộc họp giải tán, mỗi người đi thi hành nhiệm vụ của mình.

Lúc này Vương Siêu đã xuống máy bay, chủ trì đón tiếp là nhân vật số hai của Trường Bạch Đài Quyền Đạo, Phác Chính Kim. Thôi Trường Bạch bị thương, uy thế võ phái lập tức bị ảnh hưởng, Phác Chính Kim phải vội vã từ Mỹ trở về điều khiển đại cục.

Tình thế đối với Trường Bạch Phái lúc này, điều có thể văn hồi duy nhất chính là trong cuộc giao lưu phải đánh bại Thiếu Lâm Tự và Lao Sơn Quyền Quán.

Đại sư lập môn bị thanh niên lưu manh đánh trọng thương, tin này thực sự gây tổn thất lớn cho thanh danh võ phái, có thể nói là một đòn tấn công hủy diệt!

Suốt dọc đường, Vương Siêu và Phác Chính Kim không nói gì với nhau. Vừa đến khách sạn hắn đã nhận được một tập dày tài liệu do Tào Nghị fax tới, liệt kê chi tiết những nhân vật quan trọng sẽ tham gia, thể hình, trọng lượng, chiến tích từng người.

Chỉ có vài nhân vật khiến Vương Siêu chú ý: Vĩnh Tiểu Hồ, Trưởng lão võ tăng Thiếu Lâm, người Mỹ, cao 2m13, 110kg, lực bàn tay trái trên 1000 pound, lực bàn tay phải trên 1200 pound, lực quất chân là một tấn, trước giờ chưa tham gia đấu chính quy nhưng đã nhiều lần dự hắc quyền không giới hạn đẳng cấp, nổi danh Âu Mỹ.

“Mọi người xem mấy thứ này đi, tôi ra ngoài một lát!” Trong lòng Vương Siêu vẫn có chút bất an khác thường, bèn đưa tập tài liệu cho Lâm Nhã Nam rồi toan bỏ ra ngoài.

“Sư phụ, để đệ tử cùng đi. Đệ tử đến đây nhiều lần rồi...” Hoắc Linh Nhi vội đứng lên.

“Cô cũng xem tài liệu đi, tôi muốn đi một mình!” Vương Siêu xua tay.

“Anh cẩn thận chút!” Lâm Nhã Nam ngẩng lên mắt thoáng chút lạ lùng, định nói gì đó lại thôi, rồi cuộc im lặng cúi đầu xuống.

Nhóm Đại Thạch Đầu đưa mắt nhìn nhau, bốn người Lưu Thanh lẳng lẳng lật xem tài liệu, không khí trong phòng bỗng nhiên nặng nề lạ thường.

Đàm Văn Đông khẽ nhú mày...

Vương Siêu như biết như không, xoay người mở cửa, bước ra ngoài về nhà tắm.

Vừa ra khỏi phòng, miệng hắn đã lộ nụ cười cay đắng, nhưng ánh mắt lại mang một sự chờ mong cháy bỏng.

Thông dong dạo bước trên đường phố Seoul, Vương Siêu không có mục đích nào, hình như cũng không biết mình muốn đi đâu mà chỉ bước bừa thế thôi.

Đi mãi đi mãi, tâm trí dần trở nên trầm tĩnh lạ thường, tinh khí thần đều thu liễm đến tột đỉnh. Linh giác của hắn đã nhận thấy hình như ở xa có một người đang chờ, cảm giác vô vàn quen thuộc.

Vô công luyện đến như Vương Siêu, thần kinh cảm giác đã tinh nhạy tột đỉnh, tinh khí thu liễm, tròn trịa lấp lánh như viên kim đan trong bụng.

Tuy chưa đến mức Phá toái hư không, tiên tri tiên giác như miêu tả của “Bát Quái Chương Học”, nhưng sáu giác quan đã phát triển đến mức người thường khó thể hình dung.

Vương Siêu hoàn toàn khép mắt, tai, đi trên đường chỉ hoàn toàn nhờ vào sự mẫn cảm dẫn lối.

Cũng không biết qua bao lâu, trên da cảm thấy không khí ẩm ướt, hơi nước dày đặc, mở tai nghe có tiếng nước chảy phía xa. Hóa ra đã đến bờ sông Hàn...

Dưới gốc cây bên sông, một bóng dáng mảnh mai mặc áo tía đang ngồi quay lưng lại...

Nhìn thấy bóng người này, trái tim Vương Siêu không nén được, đột nhiên nảy lên thành thạch.

Chỉ một giây, hắn không còn là một tông sư oai phong quy củ nữa mà quay về cách đây năm năm, trở lại một thiếu niên hướng nội nhưng rất tò mò và non nớt.

Vương Siêu chuẩn bị bước nhanh đến, bỗng mấy thiếu nữ đang tản bộ bên cạnh xúm lại chặn trước mặt, đưa ánh mắt đầy hào hứng nhìn hắn.

“Anh có phải là Vương Siêu không?” Một cô cất tiếng hỏi, khoé miệng nhếch lên rất khả ái.

Vương Siêu không nói, chỉ cười cười, thân hình lắc nhẹ ra vẻ lách qua bên.

Mấy cô gái phản ứng nhanh như thỏ, lập tức tản ra chặn đường vòng của hắn, mấy bàn tay chụm lại theo thế cầm nã chờ sẵn.

Không ngờ Vương Siêu chỉ làm bộ, người động nhưng chân không động, khi mấy cô gái phản ứng hắn liền dẫn bước vào giữa, hai vai lắc nhẹ...

Hai cô gái bị chạm vai liền cảm thấy mặt đất như lũng bùng, một lực đàn hồi từ dưới chân bạo phát, thân người không kịp được bắn lên không.

Chiêu này của hắn chính là “Hiệp phúc đả”, chen vào giữa hai người, nhấn chân đạp xuống, truyền lực vào đất khiến đối phương bật lên.

Lực mạnh nhưng không đả thương, hai cô gái bay đi, Vương Siêu chồm người luôn về trước, “Bạch xà phục thảo” nháy mắt đã vọt xa hai mươi mét. Mấy cô gái còn lại, khi kịp phản ứng thì chỉ còn bắt được hơi gió của hắn.

“Tỷ tỷ, lần này dù tỷ có đằng vân đệ cũng có thể đuổi được!” Vương Siêu lướt đến gần bóng hình hắn vẫn luôn mong nhớ, hít một hơi đầy mùi hương thân thuộc.

“Đúng, cậu đuổi kịp tôi rồi!” Đường Tử Trần xoay người lại, giọng nhẹ nhàng...

Vẫn dung mạo ấy, vẫn khí chất ấy, thời gian năm năm dường như không để lại dấu gì trên người cô...

191. Chương 191: Long Chiến Vu Dã, Kỳ Huyết Huyền Hoàng (1)

“Tỉ tỉ, tỉ vẫn không thay đổi chút nào...!” Tâm trí Vương Siêu ngập tràn hạnh phúc, lúc này hẳn hoàn toàn là một thiếu niên ngây thơ khờ dại, không còn chút khí chất gì của bậc tôn sư võ học lừng danh thiên hạ.

Do dự đưa tay lại thu về, bối rối một chút, cuối cùng hẳn cũng đánh liều nắm chặt đôi tay Đường Tử Trần, như nắm lấy hạnh phúc của mình, không buông ra nữa.

Đường Tử Trần không tránh, để cho Vương Siêu nắm lấy tay mình. Thần sắc trên mặt cô vẫn không thay đổi, ánh mắt như mây khói lặng lẽ nhìn Vương Siêu, vẫn cái nhìn của người chị với cậu em bé nhỏ trước đây mình đã tận tâm dạy dỗ.

Bàn tay Đường Tử Trần vẫn mềm mại mịn màng như thế, vừa nắm vào đã có cảm giác một làn hương dịu nhẹ, khiến Vương Siêu phút chốc như phiêu bồng cõi tiên.

“Được nắm tay tỉ tỉ lúc này, dù phải chết cũng không ân hận. Ta chỉ muốn được mãi mãi thế này, không bao giờ buông ra nữa!” Trong đầu Vương Siêu giờ chỉ là một ý nghĩ ấy, cảm giác trong đời chưa lúc nào vui sướng hạnh phúc hơn.

Thắng bao nhiêu trận trên lôi đài, kiếm được bao nhiêu triệu trên thương trường, được phong Đại tá Thiếu tướng gì đó, võ công tiến bộ như thế nào, tất cả những điều đó cũng không bằng một phần nghìn giây phút này.

Thời gian như ngừng lại, vĩnh viễn...

“Đệ đã lớn rồi...!” Cổ tay Đường Tử Trần khẽ động, toan rút khỏi tay Vương Siêu.

Bàn tay hẳn vô thức cũng đột khởi chụp theo, không muốn để Đường Tử Trần thoát khỏi sự khống chế của mình, nhưng cô đã nhẹ nhàng chặn lại, lắc đầu:

“Tiểu đệ, thực ra chúng ta không nên gặp, khiến đệ phải có một chọn lựa khó khăn...” Đường Tử Trần dùng cả hai tay nâng mặt Vương Siêu lên, nhìn sâu vào mắt hắn.

Không còn vẻ rụt rè ngây thơ như trước, sau gương mặt kia ẩn chứa rất nhiều sinh tử, va chạm và trưởng thành.

“Tỉ tỉ, nếu không gặp được tỉ thì đệ cũng chỉ sống nhàm chán đến khi chết, sao có thể có những thành tựu ấy?” Vương Siêu lại đưa tay chụp lấy bàn tay Đường Tử Trần.

Đường Tử Trần cười cười, đột nhiên cánh tay lật xuống, lỗ chân lông dựng lên, như hàng vạn mũi kim nhọn đâm ra.

Vương Siêu vội vàng vịn lưng, chân dậm một bước nhẹ khiến mặt đất xáo động, ngón tay cong tròn vào trong, bàn tay đang nắm tay Đường Tử Trần bỗng đồ lên, một mảng sương trắng nhẹ kèm hơi nước bốc ra.

Đó là lực phát để chế ngự Đường Tử Trần. Nội lực Vương Siêu đã đến mức cực nhu mà cũng cực cương, khi phát mạnh như pháo nổ, mồ hôi trên tay biến ngay thành hơi nước, không chảy thành giọt như những cao thủ thông thường.

Ám lực Đường Tử Trần vừa phát ra liền thu lại, hai bàn tay mềm mại theo thế “Diệp để tàng hoa” trong Bát Quái Chương, nháy mắt tuột khỏi bàn tay Vương Siêu, đồng thời khớp ngón tay khẽ động, đầu ngón tay lẳng lặng búng ra nhằm vào thất lưng hắn.

Cánh tay kia của Vương Siêu nhanh chóng chặn lại, hạ bộ quả đả, nhẹ nhàng chạm lên đầu ngón tay Đường Tử Trần.

“Chà... võ công của đệ thật sự đã gần đến đỉnh cao hóa lực, ta không thể tùy ý khống chế như năm trước được...!” Đường Tử Trần ra chiêu không trúng liền thu về, Vương Siêu cũng lui bước, ngưng thần.

Hai tỉ đệ như quay lại thời gian luyện võ bên hồ Thiên Tinh, càng khiến trong lòng Vương Siêu dâng trào những hồi ức xưa cũ.

“Thực ra đệ đã biết không nên liên hệ với tỉ, nhưng cuối cùng lại không nén được...” Vương Siêu thở dài, nhưng mắt lấp lánh niềm vui.

Cho dù người ngoài có suy tôn đến đâu, có kính trọng hay sợ hãi thế nào, có gọi hắn là “Vô địch” hay “Tiên nhân”, tất cả cũng không bằng một lời khen nhẹ của Tử Trần.

Từ lâu Vương Siêu đã biết, Tổ chức đề bạt hắn một phần vì hắn thực sự là nhân tài, công phu xuất chúng, sức ảnh hưởng lớn, nhưng phần nhiều hơn là vì Đường Tử Trần.

Võ công hắn đã đến mức biến hóa thần thông, cảm giác và tri giác nâng đến mức cao nhất, tuổi trẻ nhưng khí độ đã như một tông sư, có thể tùy tâm sở dục mà không vượt quá quy củ.

Sau khi võ công nhập hóa, cùng “Tiểu vô thần” Chu Bính Lâm giao đấu, Vương Siêu tự nhìn lại những chỗ còn kém của mình, cũng ngộ ra cách duy trì thể lực đỉnh cao của Chu Bính Lâm, sau đó bất luận là ăn cơm hay đi ngủ, hắn luôn luôn ở vào trạng thái viên mãn, trống chứ không đầy, từ từ tinh khí nội liễm, nhuệ khí động kết, khí chất thâm tàng bất lộ, tiến nhập cảnh giới “Một viên kim đan nuốt xuống bụng” trong “Bát Quái Chưởng Học”.

Một khi đã bước vào cảnh giới này, không một âm mưu nào nhằm vào bản thân lại có thể qua được mắt, Vương Siêu biết rõ, hắn là một manh mối quan trọng để Tổ chức lần ra Đường Tử Trần.

Khi gặp lại Đường Tử Trần, cũng là lúc hắn phải chính thức chọn lựa.

Quân hàm Thiếu tướng chỉ là hữu danh vô thực, những tài sản địa vị khác cũng không hơn trắng nơi đây nước.

“Thân phận tỉ tỉ quá thần bí, cấp trên vì manh mối ở mình mà đã tốn bao nhiêu sức lực như vậy!”

Độ miễn cảm của Vương Siêu đã đến mức siêu việt, vừa đọc tin Thôi Trường Bạch và Cung Thành Lương Điện bị đánh thọt thương hắn biết ngay Đường Tử Trần đã đến Hàn Quốc, nên khi vừa về khách sạn liền vội vàng một mình bỏ đi, dựa vào linh giác trong lòng tự tìm thấy Đường Tử Trần.

Đường Tử Trần không hề báo cho hắn, lại càng không liên hệ, chỉ là tự hắn một mình tìm đến.

Điều này đối với Vương Siêu thực sự là một thử thách. Nếu quyền pháp của hắn không đạt đến mức miễn cảm thần thông như vậy, Vương Siêu căn bản không có tư cách gặp lại Đường Tử Trần, cũng không thể nào ứng phó với những chuyện sẽ xảy ra sau khi hai người gặp nhau.

“Trần tỉ, mấy năm nay đệ giao đấu không ít, cũng đã học thêm không ít quyền pháp, nhiều lần ở giữa sự sống cái chết, cũng may chưa từng bị thua...” Vương Siêu chậm rãi kể lại hành trình của mình, từ cuộc tỉ võ đầu tiên với Trương Uy, với Diệp Huyền, rồi với Liêu Tuấn Hoa, Đới Quân, học Phi Mã Đạp Yến của Trần Ngải Dương, cuộc đấu với Trình Sơn Minh dùng Long Xà Phiến Lăng chiếm thế thượng phong, cuối cùng trở thành bằng hữu, được ông ta truyền cho bí quyết luyện công phu dưới đáy biển.

Sau này đánh chết Đoạn Quốc Siêu, tỉ võ với tám cao thủ Bắc Kinh, phé cánh tay Chu Bính Lâm, cuối cùng là cuộc đấu lôi đài với Nguyễn Hồng Tu.

Từng cuộc chiến đấu sống động như hiện ra trước mắt, mỗi trận đều là kinh nghiệm xương máu của hắn. Vương Siêu như một đứa trẻ đem hết những điều thâm kín trong lòng chia sẻ cùng người chị thân thiết.

“Các em về đi!” Đường Tử Trần chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng nói lên suy nghĩ của mình, đoạn quay sang nói với mấy cô gái bên cạnh.

“Nhưng Trần tỉ... an toàn của tỉ?”

“Bây giờ người không an toàn là các em. Ta và tiểu đệ ở một chỗ, thế giới này thứ gì có thể làm tổn thương chứ?” Đường Tử Trần cười nhẹ, khoát tay. Mấy cô gái đã chứng kiến thân thủ của Vương Siêu, liền nhanh chóng tản đi, mỗi người rẽ một hướng.

“Không trải thực chiến, không nhiều lần đứng trên bờ vực sinh tử, không thể luyện thành công phu. Tiểu đệ, mấy năm qua đệ đã thực sự trưởng thành, vốn dĩ chỉ muốn đệ có cuộc sống bình an, nhưng xem ra giờ khó rồi...”

Đường Tử Trần và Vương Siêu nhàn tản dạo bộ, cuối cùng ngồi xuống trên một chiếc ghế đá trong rừng cây bên sông. Nhìn bên ngoài, hai người chẳng khác đôi nam nữ hẹn hò tâm sự, không ai ngờ cả hai đều là những võ sư siêu phàm nhập thánh, dưới tay đều có không ít mạng người.

“Tiểu đệ, từ minh lực đến ám lực là bước quan trọng nhất, sao đệ tự mình đột phá được?” Đường Tử Trần bỗng hỏi.

Trong đầu Vương Siêu lóe lên hình ảnh Lý lão gia, liền kể lại hành trình một năm bốn ba của mình.

“Tâm và ý hợp, ý và khí hợp, khí và lực hợp!” Đường Tử Trần gật gù đầu, mắt nhìn lên trời: “Nhóm người Lý lão gia này thực đúng với tám chữ Long chiến vu dã, Kỳ huyết huyền hoàng, một bầy rồng thật sự. Đáng tiếc hậu thế của họ không hề có được nhanh vượt bèn nhẹn và khí chất kiên cường của tiền nhân!”

“Long chiến vu dã, Kỳ huyết huyền hoàng.” Vương Siêu lẩm nhẩm tám chữ trích trong Kinh Dịch. Một câu của Đường Tử Trần đúng là một kim chầy máu, thấu tóm cả quá trình của nhóm người Lý lão gia thời đó.

Vương Tử Văn ba năm trước đến thăm ông ngoại, xe lớn xe nhỏ, tiền hô hậu ủng, thật sự là không có nhanh vượt bèn nhẹn và ý khí hùng tráng đó, ngược còn là kiểu nhu mềm hiểm độc của loài rắn.

Vương Siêu đánh chết Đoạn Quốc Siêu, chèn ép Thiếu Lâm, hạ thủ Nguyễn Hồng Tu trong cuộc đấu ở Hương Cảng, tất cả những sự kiện đó đám người Tào Nghị không hề ra mặt những đã thu lợi không ít, thậm chí kiếm được những món tiền lớn...

“Chà, quốc thuật, quốc thuật... Quốc gia cường giống nòi cường, chỉ có giống nòi cường mới là cường thực sự...! Giống nòi suy vi, quốc gia có cường cũng chỉ là chớp nhoáng...!” Đường Tử Trần đột nhiên bộc bạch tâm tư: “Trung kỳ nhà Thanh, Trung Quốc vẫn đứng đầu thế giới, nhưng dòng giống không mạnh nên nhanh chóng suy yếu. Quốc thuật cũng chính là vào lúc đó mới thực sự được trùng hưng...”

“Trần tỷ, họ đến rồi!” Tai Vương Siêu khẽ động.

“À... dù sao cũng là đồng nghiệp của đệ, nên trò chuyện một chút!” Đường Tử Trần bình thản đứng lên.

Vương Siêu nhắm mắt, đôi tai khẽ rung, không bỏ sót một âm thanh dù nhỏ nhất.

Màn đêm dần buông, nước chảy trên sông, cây cối trong rừng đều nhuộm màu đêm tối. Cổ nhân gặp lại thời gian trôi thật nhanh, lời chưa nói tận đã hết một ngày.

“Phải làm dứt điểm, nếu không ta sẽ không lúc nào được yên!” Vương Siêu đứng dậy, vẻ quyết đoán như lão thủ mới ra khỏi hang.

Khoảnh khắc dạ lão thử mới ra khỏi hang cũng là khoảnh khắc nó vô cùng cơ trí thần tốc, tất cả tinh khí thần đều được đẩy lên mức cao nhất. Trong Hình Ý tuy không có hình bóng của chuột, nhưng Hình Ý Chuông khi luyện đến mức độ tối cao, thiên địa vạn vật chỉ cần có điểm áp dụng được đều có thể đưa vào. Như chính lúc này, Vương Siêu đã chìm trong cảnh giới của chuột đêm rời hang.

“Trần tỉ, từ khi biết tin tức của tỉ, trong lòng đệ không một ngày nào được yên. Hôm nay cuối cùng cũng có thể thở phào, thật nhẹ nhõm!” Vương Siêu vòng tay qua cổ áo, khéo léo lôi ra một con chip nhỏ.

Con chip này là thiết bị định vị vệ tinh kiêm đàm thoại cự ly ngắn, là trang bị bí mật của bộ đội đặc công. Hẳn kẹp con chip trong tay, ần nhẹ.

Cốc! Con chip vỡ tan, Vương Siêu sáng khoái thở nhẹ một hơi. Hắn đã thoát khỏi cái còng bó buộc mình suốt nhiều năm qua, thậm chí dường như thoát thai trở thành một người mới.

“Tỉ tỉ nói đúng, rồng phải bay đến chín tầng mây, dù ẩn cũng phải ẩn giữa đại dương bao la chứ không phải trong đồng cỏ đầm lầy, ngang hàng với loài rắn rết. Những người gọi là cấp trên của ta đó, đã mất đi khí chất thực sự của rồng...!”

“Nhã Nam, Lưu Thanh, Đại Thạch Đầu, tất cả ra đây!” Vương Siêu nhìn lướt qua, không khó khăn phát hiện những bóng người đang từ bốn bên tiến lại, tạo thành thế bủa vây.

Tuy những người đó đã nấp rất kỹ, nhưng chỉ cần một hơi thở nhẹ theo gió truyền tới cũng đủ cho hắn nhận ra rõ ràng.

“Vương Siêu!” Lâm Nhã Nam biết mình không giấu nổi, lập tức bước ra khỏi nơi ẩn nấp. Cô ta mặc bộ thể thao màu xanh đen, hai tay trống không, không có súng cũng không mang bất cứ vũ khí gì khác.

Bốn người Lưu Thanh, Cao Tuấn, Phương Vi, Trương Khải cũng lần lượt bước ra. Cả bốn người đều không có súng, chỉ Lưu Thanh cầm theo đôi Uyên ương thành.

“Vương sư phụ!” Đại Thạch Đầu Tôn Thạch là người cuối cùng bước ra, sắc mặt rất mất tự nhiên, hai tay cũng trống không.

Rốt cuộc đây cũng là nước ngoài, cả sáu người đều không được phép khinh suất.

“Đường tiểu thư, chúng ta có thể nói chuyện được không?” Lâm Nhã Nam bước lên hai bước, nhìn Đường Tử Trần cạnh Vương Siêu.

“Người Mỹ muốn tìm tôi nói chuyện. Nhật, Nga cũng muốn tìm tôi nói chuyện. Bây giờ các người cũng muốn tìm tôi nói chuyện, nhưng trận thế vẫn không có gì khác nhau. Đáng tiếc tôi rất không thích như vậy, cho nên chúng ta chẳng có gì để nói!”

“Vậy thì chúng tôi có lệnh, mời Đường tiểu thư về nước một chuyến. Cũng là chuyện bất đắc dĩ, nếu có chỗ nào sơ suất xin lượng thứ. Còn nữa, chúng tôi đảm bảo sẽ không làm tổn hại đến một nửa sợi tóc của cô, sau khi nói chuyện sẽ đưa cô bình an rời quốc nội!” Thần sắc Lâm Nhã Nam ngày càng phức tạp.

“Nhã Nam, cô về đi! Cho dù các vị mang theo súng cũng khó đối phó được chúng tôi, huống hồ bây giờ lại không có gì cả, tôi thật sự không muốn làm tổn hại đến các vị...” Vương Siêu nói với Lâm Nhã Nam, đoạn nhìn khắp lượt những người đang đứng đó.

“Vương Siêu, đây là lệnh của Tổ chức, không cần giải thích tin rằng anh cũng hiểu rõ. Hơn nữa đây cũng là chuyện có lợi với cả hai bên, chị của anh mang trên mình quá nhiều bí mật, theo tình báo của chúng tôi thì hiện nay cô ta đang gặp nguy hiểm. Quá nhiều thế lực muốn đối phó với cô ta.”

Đột nhiên Lâm Nhã Nam cao giọng: “Hãy khuyên chị anh về nước. Tôi có thể khẳng định, về nước chắc chắn cô ta sẽ an toàn hơn nhiều. Anh cũng là một thành viên của Tổ chức, hành động của anh bây giờ là phản bội Tổ chức, cũng tức là phản quốc! Hậu quả của nó đương nhiên không chỉ ở mức nghiêm trọng bình thường, trong nước anh đã đắc tội với rất nhiều người...”

“Vương Siêu, nếu không tin anh có thể hỏi chị anh. Hỏi xem có phải trong vòng một tháng cô ta bị ám sát đến bốn năm lần, chỉ cần lộ mặt là có người truy đuổi hay không? Nếu như về nước, những nguy hiểm ấy đâu còn nữa? Hơn nữa chị của anh cũng là người Hoa, chẳng nhẽ không nên đóng góp công sức cho đất nước?”

Vương Siêu ngược mắt nhìn lên trời, thở dài: “Chị thành chí đạo, khả dĩ tiên tri. Võ công của cô không thể tu luyện đến mức như chúng tôi, cô không thể hiểu. Ở nước ngoài cho dù nguy hiểm nhưng còn có tự do. Huống hồ cho dù về nước được bình yên, nhưng Trần tỉ không muốn về thì cũng vậy thôi. Hồ không chung tiếng cáo, rồng không sống với rắn!”

Rồng không sống với rắn, Vương khí tôn nghiêm không thể bị pha tạp. Tu luyện trường thuật đến như Đường Tử Trần, khí chất hơn người sẽ không chịu nhận bất cứ một lời “mời” nào kiểu ấy, nói gì chuyện đàm phán hợp tác.

Vương Siêu quá hiểu con người Đường Tử Trần, bởi hắn cũng là người như vậy, chỉ ít là đã trở thành người như vậy.

Quyền thuật tu vi đạt đến trình độ như họ, khí chất bản thân cũng gần giống như rồng, ngạo nghễ thiên hạ, không chấp nhận sự hỗn tạp.

Người hiểu thì hiểu, người không hiểu thì thế nào cũng không sao hiểu được. Có những thứ chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt bằng lời.

“Chúng tôi đã mai phục tất cả các ngã đường. Vương Siêu sư phụ, cho dù các vị mọc thêm cánh cũng không thoát nổi. Mấy năm gần đây Tổ chức phái chúng tôi bảo vệ anh, chúng tôi đã quá biết bản lĩnh và tính khí của anh. Hãy nghe lệnh đi, đừng phản kháng, nếu không sẽ rất khó cho chúng tôi. Chúng tôi không thể phản bội mệnh lệnh Tổ chức được!” ĐạiThạch Đầu bước ra, đầu hơi cúi, nói rộng rành mạch.

“Cả bọn chỉ có anh ở đây, hóa ra là đi sắp xếp mai phục?” Vương Siêu cười, lắc đầu: “Đi theo ta gần ba năm, các anh hiểu ta nhưng lại không hiểu quyền pháp của ta!”

“Phục kích kiểu này mà đối phó được với ta, bằng ấy năm ở nước ngoài ta đã chết hàng vạn lần rồi!” Đường Tử Trần lắc đầu, ung dung quay lưng nhìn về dòng Hàn Giang, dường như không hề bận tâm đến mọi chuyện.

“Sư huynh, cặp Uyên ương thành này từ lâu ta đã muốn múa cho sư huynh xem, cuối cùng hôm nay mới có cơ hội. Không biết sư huynh có dùng hai tay chống được không?” Lưu Thanh gõ hai bình khí hình lưỡi liềm vào nhau, bước lên phía trước, trên mặt nở nụ cười khinh mạn.

Wương Siêu nhìn gã, lắc đầu: “Đợi ta giải quyết xong đám hòa thượng rồi hãy nói. Hôm đó trong trường không được đánh một trận với Vĩnh Tiểu Long, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội trừ bỏ hắn!”

“Người thật phách lối đó Vương Siêu!” Vương Siêu chưa dứt lời, bốn bóng người từ dưới bậc cấp bên sông bước lên.

Đứng đầu tốp người chính là Vĩnh Tiểu Long, còn có hòa thượng da trắng cao lớn, Vĩnh Tiểu Hồ.

“Ha ha ha, Vương Siêu sư phụ... Không ngờ người lại sắp tâm phản quốc, lần này xem võ quán Lao Sơn làm thế nào đối chọi với Thiếu Lâm ta nữa? Mạng của sư diệt Đoạn Quốc Siêu, của sư huynh Vĩnh Hạc, ta sẽ đòi lại không thiếu món nào!” Vĩnh Tiểu Long cười đắc ý.

Wương Siêu vì được quân đội hậu thuẫn, Lao Sơn Quyền Quán lại được sự ủng hộ của rất nhiều nhân vật thế lực nên càng ngày càng lớn mạnh, tuy chưa thể làm suy xuyển vị trí vững chắc của Thiếu Lâm nhưng nếu cứ như vậy mười năm ba mươi năm, ai có thể nói trước được chuyện gì?

Sau khi giết chết Đoạn Quốc Siêu, Vương Siêu đã trở thành kẻ thù lớn của cả Thiếu Lâm Tự, nhưng Thiếu Lâm cũng không biết làm sao. Chủ yếu là vì Vương Siêu không phải là người thường. Nếu chỉ là một quyền sư bình thường thì Thiếu Lâm Tự có hàng vạn cách đối phó, thậm chí không cần nói lý do.

Chỉ có bản lĩnh vẫn chưa đủ; có bản lĩnh lại có thế lực lớn chống lưng, lúc đó mới có thể vang danh thiên hạ.

Đang ở trong trụ sở của Thiếu Lâm Seoul, Vĩnh Tiểu Long đột nhiên nhận được mật điện nói cần giúp đỡ đối phó với Vương Siêu, phối hợp bắt cô gái đi cùng hắn, con người thông minh như gã lập tức nhận ra cơ hội đã tới.

Một Vương Siêu không có thế lực chống lưng sẽ chẳng là cái gì, bất kể công lực cao bao nhiêu.

“Bốn người kia có ba cao thủ hóa kinh, võ tăng trung niên ở giữa công phu cao nhất, tất cả đều không mang súng hay vũ khí...” Đường Tử Trần không quay lại nhưng giọng nói vẫn truyền tới tai Vương Siêu.

“Thiếu Lâm Tự có ba cao thủ xuất sắc, Vĩnh Tiểu Long là một, người Mỹ tên Vĩnh Tiểu Hồ là hai, còn một hòa thượng đời trước hiệu Hành Ý hiện chủ trì phân viện ở Nga. Hòa thượng trung niên đó chắc chắn là Hành Ý! Công Phu thực chiến của người này rất đáng nể, nghe nói mấy năm trước từng lộ chiêu số trước mặt Phổ Kim, sau đó Phổ Kim phải đích thân đến Tung Sơn thăm một lần... Được, ta sẽ ra tay cho Trần tử xem công phu Siêu đệ này hiện giờ như thế nào!” Cơ thể Vương Siêu khẽ chuyển động, cảm giác muốn đánh đột nhiên dâng trào mãnh liệt.

Phú quý bất hoàn hưởng, khác nào áo gấm đi đêm! Vương Siêu bây giờ là như vậy, công phu trên người xuất thần nhập hóa, nhưng nếu Trần tử không biết thì cũng chỉ như áo gấm đi đêm mà thôi.

Tất cả những cuộc tỉ võ trước đây, cho dù ngàn vạn người xem cũng không bằng một mình Trần tử chứng kiến!

192. Chương 192: Long Chiến Vu Dã, Kỳ Huyết Huyền Hoàng (2)

Khoảng không trước mặt Vương Siêu chợt xoay chuyển, tạo thành một cơn xoáy nhỏ.

Đầu tiên là Vĩnh Tiểu Long. Chịu ảnh hưởng từ khí thế phát ra từ Vương Siêu, chân lông như muốn nổ tung ra, cơ thể tự nhiên tạo thành thể Thiếu Lâm Mã Bộ Xung Quyền.

Trong những công phu của Thiếu Lâm, Mã Bộ Xung Quyền là loại đơn giản nhất nhưng cũng tinh diệu nhất, sử dụng những thế tay phức tạp nhất, ngang ngửa với Mẫu Quyền Tam Thể Thức của Hình Ý.

Đơn giản nhất cũng chính là đặc dụng nhất, cho dù là Tam Thể Thức Tiển Bộ hay Mã Bộ Xung Quyền, Vương Siêu và Vĩnh Tiểu Long đều phải luyện hàng nghìn hàng vạn lần. Khi đối diện với kẻ địch không cần phải nghĩ, chỉ cần ra tay là đã thành chiêu.

Vĩnh Tiểu Long trụ chân, cảm thấy rõ ràng địch ý của Vương Siêu đang bổ tới, lập tức bật dậy như con ngựa bất kham, lao thẳng về chỗ cách Vương Siêu chừng ba bước, lấy trường quyền để hóa giải trường kinh.

Chỉ trong nháy mắt, quyền thế mù trời ập sát mặt Vương Siêu.

Quyền pháp Thiếu Lâm, quan trọng nhất là phái áp chế địch thủ trước, cho nên khi địch ý của Vương Siêu vừa phát ra là Vĩnh Tiểu Long lập tức tấn công.

Đấu pháp này của Vĩnh Tiểu Long, đứng phóng quyền cách ba bước, cự ly xa, tay chân vươn dài, rõ ràng không muốn cho Vương Siêu cơ hội phản công, nhất tâm đẩy hấn ra xa.

Nội gia quyền quan trọng nhất là cong chứ không thẳng, cái gì cũng là vòng tròn, vòng tay long, vòng miệng cụp, còn được gọi là “Bảo Đan Tọa Khố”, lấy nắm, bắt, phản đòn làm chính, nên khoảng cách hai bước là cự ly có hiệu quả nhất, nếu đánh xa hơn phải theo bước đạn (Đạn bộ) mà tiến lại gần.

Đả pháp của ngoại gia như Thiếu Lâm lại lấy việc dốc sức ngạnh công làm chủ, mỗi quyền đều là vươn dài đánh xa, dùng sức lực hùng hậu hạ gục kẻ địch.

Nói một cách khác, đả pháp của nội gia không thẳng, đả pháp của ngoại gia không cong!

Sau khi hút chết ở thường quân sự dã chiến, Vĩnh Tiểu Long đã ngày đêm tìm hiểu, cuối cùng rút ra kết luận nếu cứ theo cách đánh gần của nội gia thì tuyệt đối không thể có cơ hội trước Vương Siêu, vậy là trong lần giáp chiến này y liền thay đổi đấu pháp, một lòng dùng Thiếu Lâm Trường Quyền đẩy đối phương ra khỏi vùng hoạt động tối ưu của nội gia.

Chiêu “Mã Khiên Đàn Khê” đầu tiên của Vĩnh Tiểu Long có thể của ngựa nhảy vọt qua suối, kết hợp với đòn bạt qua tai, chính là đả pháp kinh điển của Thiếu Lâm Trường Quyền, “Phản Tí Tiển”.

Vương Siêu cũng theo thế đạp chân, toàn thân chớp mắt bay lên, người lật ngang, tay và lưng tạo thành một vòng tròn, quyền biến thành trảo toan vồ vào lưng Vĩnh Tiểu Long.

Vĩnh Tiểu Long nhanh chóng lùi lại, cánh tay thu về, luôn giữ khoảng cách ba bước với Vương Siêu. Vù... cánh tay kia của y đột ngột vươn dài, hướng về phía tim đối phương.

Thiếu Lâm Trường Quyền tay dài chân dài, cự ly đánh xa, phát nhanh thu nhanh, bước chân vững chắc. Vương Siêu vươn tay bắt không tới được đối phương, ngược lại lồng ngực còn bị uy hiếp không nhỏ.

“Người này tinh anh ta đã sớm biết, lần đó không kịp phế bỏ sau này lại càng khó đối phó!”

Tuy hai lần xuất chiêu không chiếm được thế thượng phong, nhưng tình huống hiện tại vẫn nằm trong dự liệu của Vương Siêu. Lần trước sau khi dùng ba đồng tiền thoát hiểm, Vinh Tiểu Long đã hiểu được đả pháp của hắn, chắc chắn có sự chuẩn bị kỹ càng. Loại đối thủ như vậy là khó đối phó nhất.

Lần thứ hai giao thủ, quả nhiên Vinh Tiểu Long đang áp dụng một đả pháp hoàn toàn mới.

Vương Siêu hóp ngực tránh đòn, toàn thân thả lỏng tạo thành thế “Bảo Đan Tọa Khố”, trọng tâm toàn thân tập trung vào một điểm, chính là vùng Đan Điền nằm dưới rốn hai tấc.

Đan điền không chỉ là trọng tâm của cơ thể mà còn là trung tâm lưu thông khí huyết, kinh lực, tinh thần. Thậm chí cả hồn, phách, cảm giác, giác quan, tất cả đều khởi nguồn từ đó.

Hình Ý khởi thủ thức, Mẫu Quyền Tam Thể, chiêu thức tối hậu chính là Bảo Đan Tọa Khố. “Bảo” không chỉ đơn giản là tập trung về Đan Điền, mà còn là trong khoảng thời gian cực ngắn thu về toàn bộ tinh, khí, thần. Luyện được thuần thục kỹ năng đó, toàn bộ cơ thể sẽ thu nhỏ đến giới hạn mong manh giữa có và không.

Cao thủ thông thường đến tận mức Âm kinh, khi luyện quyền đều chỉ có thể “Khí trầm đan điền”, chỉ có người đã đạt đến cảnh giới Thông thần hợp đạo của Quyền thuật chính tông mới có thể luyện đến ý cảnh “Bảo đan”.

Nội gia chương pháp trọng nhất là Ý. Cùng một chiêu thức, Ý không giống nhau hiệu quả cũng sẽ khác nhau. Một thế Hổ hình có được thần ý của người luyện, tập ba tháng gân cốt trắng kiện, còn nếu không có thần ý thì luyện ba năm cũng chỉ là gơ tay gơ chân mà thôi.

Vù!

Trường quyền của Vinh Tiểu Long lại lao tới, chỉ trong nháy mắt đã uy hiếp lồng ngực Vương Siêu. Đúng lúc nắm tay Vinh Tiểu Long tưởng như sắp trúng đích, vùng ngực Vương Siêu chợt như một tấm lụa thu tròn lại.

Một quyền chạm đến cơ thể đối phương, Vinh Tiểu Long bỗng cảm thấy như mình vừa đánh trúng da thịt một người đã chết. Quyền vừa tiếp đích thì trái tim Vương Siêu, thậm chí mọi mạch máu dường như cũng ngưng lại, cả da thịt dường như cũng mất hết nước và sinh khí.

“Hắn chết trước khi quyền của ta đánh trúng hay sao?” Cảm giác của Vinh Tiểu Long lúc đó là như vậy, không có mùi vị chất chứa của va đập mà là một sự trống rỗng hết sức khó chịu.

Điểm huyền diệu trong “Bảo Đan Tọa Khố” chính là dùng Kim đan để khắc chế đối thủ chưa luyện thành Kim đan. Công phu của Vinh Tiểu Long tuy xuất thần nhập hóa, những thần thức và độ nhạy bén vẫn chưa đủ.

Đương thời Xa Nghị Các đã từng dùng Bảo Đan Tọa Khố đánh bại không biết bao nhiêu cao thủ. Vương Siêu vừa rồi áp dụng, quả là cách tốt nhất để đối phó với đả pháp đánh xa của Thiếu Lâm Trường Quyền.

Trường Quyền vươn dài, tay chân kéo thẳng, ám kinh không còn dư lực. Trong khi Bảo Đan Tọa Khố cơ thịt nội tạng thu vào, gân thịt chỉ nhuyển chỉ lỏng, tùy theo lực của đối phương mà ứng, khí huyết ngưng tụ tại một điểm, không chịu sự tác động của quyền kinh.

Bình!

Thoi quyền của Vinh Tiểu Long như đánh vào chỗ trống rỗng, chẳng khác một người mò mẫm cầu thang trong đêm tối, đột nhiên nhận ra dưới chân mình chỉ là khoảng không đáng sợ.

Lúc này Vương Siêu đang tập trung khí huyết, tinh, thần vào Đan điền, tạo thành một vòng tròn rồi bộc phát, trở về vị trí cũ.

Thái ngoại bát tự, chương tâm nội hướng. Bao Thất Tinh trong Bát Quái Chương, thế đứng thay đổi thế quyền cũng thay đổi, mạnh mẽ nhất là lực đánh từ vùng ngực ra.

“Thất Tinh Thế, Ngụ Tâm Bào”, Giao thủ một hồi với Vinh Tiểu Long, Vương Siêu đã nhận ra chiêu đó là thích hợp nhất.

“Ngũ Tâm Bào” của Vương Siêu, chiêu hành tùy thần, điều động gân cốt mà phát ra, trong kinh có lực, giống như thùng thuốc súng đã được châm ngòi sẵn.

Quyền Kinh có nói “Thuận bộ Bào Quyền nhiên địch tiền”. Vĩnh Tiểu Long bị Bào Quyền Kinh làm cho thất kinh, Trường Quyền lập tức thu về, toàn thân co lại, như một con rồng đang đảo mình trên mây.

Một quyền đánh hụt, lại thêm bị Vương Siêu phản đòn, Vĩnh Tiểu Long tuy rút nhanh không bị thương nhưng khí huyết đảo lộn, mắt hoa trán lạnh, đành phải vừa lui về vừa thi triển thân pháp “Vân Long Trảm Thân”, thúc đẩy cho huyết mạch lưu thông trở lại, tránh máu dồn ứ trong huyết quản.

Một lần chấn động chẳng qua chỉ là xáo trộn nhỏ, nhưng nếu không kịp thời điều chỉnh, lần thứ hai sẽ rắc rối hơn nhiều.

Võ công Thiếu Lâm, Vân Long Trảm Thân vừa là một phương pháp rèn luyện thân thể, lưu thông khí huyết, vừa là một chiêu thức phòng thủ lợi hại, Vĩnh Tiểu Long dùng chiêu này tách khỏi tầm khống chế của đối phương, cùng lúc đó lưu thông khí huyết, chính là nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng đáng tiếc, đối thủ của y lại là Vương Siêu.

Vương Siêu nắm thế thượng phong, lập tức cho thấy sự lợi hại của bậc đại cao thủ thực chiến. Như Chu Bình Lâm đã từng nói, “không giao đấu với Vương Siêu thì không thể biết sự lợi hại của hắn”.

Vĩnh Tiểu Long toan thu người lùi lại, Bào quyền của Vương Siêu lại liên tục phát ra, dồn dập lao tới, không cho đối phương một chút cơ hội nghỉ ngơi, một thức “Song Mã Thực Tào” theo Mã hình tấn công vào lồng ngực của Vĩnh Tiểu Long.

Vĩnh Tiểu Long thần trí vẫn hết sức vững vàng, một tay xuất chiêu “Thiết Môn Nhất” bao kín ngực, tay kia búng nhanh một cái...

Tiếng kim loại kêu lạnh lạnh trong không khí, ba điểm sáng tạo thành hình chữ phẩm nhằm vào khớp gối Vương Siêu.

Nào ngờ Bào quyền Mã hình vừa gặp phải “Thiết Môn Nhất” thì đột nhiên đổi lực, cả người Vương Siêu nhẹ nhàng cất lên tránh khỏi ám khí, đồng thời bước ba bước liên hoàn trong không khí...

Thân nhẹ như chim yến, bước nặng tựa vó ngựa...

Phi Mã Đạp Yến!

“Đao kiếm thiết kỳ, Táp nhiên phù không, Phong hiệu vũ khắp, Điều bi súc hải!”

Trong đầu Vĩnh Tiểu Long hốt nhiên hiện ra mười sáu chữ, miêu tả hoàn thiện ý cảnh Phi Mã Đạp Yến của Vương Siêu.

Nhưng Vĩnh Tiểu Long không phải Đoạn Quốc Siêu, võ công y so với vị sư diệt tộc gia còn mạnh hơn nhiều lần. Tuy kinh ngạc trước chiêu thức vô tiền khoáng hậu của đối thủ nhưng trong khoảnh khắc lâm nguy, Vĩnh Tiểu Long vẫn tìm được diệu chiêu giải cứu.

Hai tay miết mạnh từ trên xuống dưới, âm thanh long trời lở đất. Vốn là người luyện “Bát Phong Chùy” giỏi nhất của Thiếu Lâm, liền tiếp ba chùy, dồn dập đánh vào chân Vương Siêu, lập tức khắc chế được thế tấn công tất sát của Phi Mã Đạp Yến.

Nhưng, thế thứ ba của Vương Siêu không dồn sức đập ra cú tối hậu như trước kia mà là móc chân đá ngược trở lại, mượn lực phản công vào huyết điểm trong Chùy thể của Vĩnh Tiểu Long, bàn chân không nhằm vào huyệt đối phương mà trực tiếp công thẳng vào chùy kinh.

Vĩnh Tiểu Long không ngờ Vương Siêu lại có bản lĩnh đó, cả người vẫn còn trên không trung, chiêu thức chưa sử dụng hết đã đột ngột đá ngược lại, mượn lực đập bay chùy thể của mình, quả thực đã hung hiểm lại càng hung hiểm.

Thanh Long Kích Địa có cái nhanh nhẹ của loài ruồi, lại có sự uy trọng của Thái Sơn, Bát Phong Chùy của Vĩnh Tiểu Long đã dùng hết lực, đành phải thu về.

Vương Siêu chạm đất, toàn thân quỵ xuống, quyền thức vẫn còn ẩn chứa thể Bảo Đan Tọa Khố. Thể đứng vừa lập, Long Hình Bảng Chương lập tức khởi phát, một cú nhảy đã tiến đến sát trước mặt Vĩnh Tiểu Long, liên tiếp hai chương đánh tới.

Vĩnh Tiểu Long bị tấn công dồn dập đã mất hết sức lực, tránh được hai chương nhưng khuỷu tay bị bắt trúng, lập tức biết có chuyện không hay.

“Ngạc Ngư Tiễn Vĩ” là sát kỹ lừng danh của Vương Siêu. Vĩnh Tiểu Long biết rõ nên không dám khinh mạn, lập tức xoay hai vai lắc mạnh.

Rắc!

Bả vai Vĩnh Tiểu Long bật mạnh, đĩa khớp bật ra thu vào đủ lọt cả một quả trứng vịt, có thể thấy gân cốt luyện dẻo dai đến mức nào.

Có điều y vẫn không thoát được bàn tay Vương Siêu.

“Lại là súc thủ phiên lãng? Muốn dùng tập kích thủ thắng?” Tuy không biết tên gọi “Long Xà Phiên Lãng” nhưng Vĩnh Tiểu Long đã từng ném đòn, không thể mắc mưu lần thứ hai. Một lần thoát ra không thành, y đột nhiên phát lực, toan kéo tay áo Vương Siêu xuống.

Thật không ngờ, lần này không những kéo được tay áo mà còn kéo được cả áo trên người, nhưng đó lại chính là sai lầm lớn nhất...

Vương Siêu thu tay, nhưng không phải để thi triển Long Xà Phiên Lãng mà là công phu giải áo “Ve sầu thoát xác”.

Vĩnh Tiểu Long không hề ngờ tới, chiếc áo bị giữ lại ngang tầm mắt. Hơi thở của Vương Siêu lại rất trầm, căn bản không thể cảm nhận được địch ý ở phương nào.

Lòng chưa hết bàng hoàng, Vương Siêu trong chớp mắt đã tiến tới sau lưng, hai tay giơ lên vỗ thẳng vào thái dương.

Tình thế thay đổi cực nhanh, không ai kịp có phản ứng. Vĩnh Tiểu Long chỉ cảm thấy mắt tối sầm, cả cảm giác đau đớn cũng không kịp nhận biết...

Ấn tượng cuối cùng của y là những đường vân tay nhỏ xíu của Vương Siêu, còn có những vòng xoáy nhỏ tạo thành từ móng tay khua trong không khí, sóng kinh lạnh ngắt xé rách thịt da.

Sau đó là vĩnh viễn không còn thấy gì nữa, hai con người Vĩnh Tiểu Long bị Vương Siêu lôi ra trong chớp mắt.

193. Chương 193: Lữ Bố Hay Lý Nguyên Bá?

“Tiểu Long...!”

Hai âm thanh lẫn lộn vang lên từ phía sau, vừa phẫn nộ vừa lo lắng. Chính là Vĩnh Tiểu Hồ và Hành Ý, hai vị Trưởng lão Thiếu Lâm thấy Vĩnh Tiểu Long bị thảm chiêu lập tức thất kinh, kinh lực trong cơ thể bộc phát, bổ nhào tới cứu trợ.

Cuộc chiến của Vương Siêu và Vĩnh Tiểu Long, nói thì dài nhưng thực như sấm lôi chớp giạt, từng ấy động tác chỉ diễn ra trong giây lát. Vĩnh Tiểu Hồ và Hành Ý tuy đều nhìn thấy nhưng cũng không thể tiếp cứu, thứ nhất vì dè chừng Đường Tử Trần, thứ hai vì tính khí Vĩnh Tiểu Long vốn cao ngạo, lần trước bại trong tay Vương Siêu đã lao tâm khổ tứ tìm đối sách, nhất định phải lấy lại thể diện. Nếu như hai người liên thủ đối chiến, chắc chắn y không những không cảm kích mà còn bất mãn.

Vĩnh Tiểu Hồ và Hành Ý chỉ còn cách đứng xa khoảng mười mét, thâm ngưng thần tụ khí, đề phòng Vĩnh Tiểu Long gặp bất lợi thì sẽ tức khắc ra tay trợ giúp, như vậy cũng được coi là áp trận.

Có điều cả hai người đều không ngờ Vĩnh Tiểu Long lại bị đánh bại nhanh như thế, hơn nữa lại ngay khi đang trong thế hóa nguy thành thắng.

Vĩnh Tiểu Long đánh ra ba quyền khiến Vương Siêu phải bỏ dở sát chiêu Phi Mã Đạp Yến, trong lúc cơ thể vẫn lơ lửng không sao mượn lực, cũng có nghĩa là không thể chuyển động né đòn. Đúng lúc ấy Vĩnh Tiểu Hồ và Hành Ý đều cho rằng bên mình đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Cao thủ đối chiêu, tối kỵ nhất là nhảy lên không trung, nếu như muốn nhảy cũng phải là sát mặt đất, tục gọi là lướt hay “tào thủy”, giống như chim yến lướt trên mặt nước.

Không ai ngờ Vương Siêu có thể dừng thân giữa không trung, một cước vốn đạp tới lại biến thành đá ngược. Cú hóa giải đó, có thể trở thành giao khoa kinh điển.

Bước thứ ba trong Phi Mã Đạp yến là nặng nhất, cũng là thế cảm tử, nếu người không chết thì ta vong. Một đòn trầm trọng như vậy đã được Vương Siêu thay đổi, từ nặng nề thành nhẹ nhàng, từ cứng nhắc trở nên linh hoạt.

Có điều sự thay đổi đó cũng chỉ có người quyền pháp nhập thánh, bậc đại tông sư đan đạo mới có thể sử dụng, cao thủ thông thường sao có thể trong khoảnh khắc ngăn ngừa tìm ra chính xác điểm ra lực của đối phương, lâm trận không rối loạn, đạp chính xác lên điểm đó để biến chiêu? Thực hiện được điều đó, chẳng khác đứng thẳng bằng trên mũi gậy cách mặt đất hàng trăm mét.

Công phu lấy giả làm thật trong nháy mắt như vậy, cũng chỉ có cao thủ như Vương Siêu thực hiện được. Một chiêu Phi Mã Đạp Yến biến hóa đó, chỉ bản thân hắn mới có thể sử dụng mà không thể truyền cho đồ đệ, bởi dù dạy cũng không dùng được. Thực lực không đủ, khi lâm trận thực sự thì tuyệt chiêu lại thành phế chiêu.

Sau khi đối lực, Phi Mã Đạp Yến lại mang khí thế uy dũng của Thanh Long Kích Địa, chẳng khác tuần mã đạp trên lưng chim yến rồi vút bay, đột nhiên biến thành rồng xanh uy vũ hùng tráng, mãnh liệt áp xuống.

Ngựa đạp Yến bay lên không trung biến thành rồng!

Ngựa vốn là giống rồng, khi bay lên hóa thành rồng thực sự! Trong mắt Đường Tử Trần, biến chiêu vừa rồi của Vương Siêu cả Hình và Ý đều thăng hoa đến cực điểm.

Sau đó là “Giao Long Khởi Thủy”, Hình là nắm lấy, Ý là thu lại. Vốn là Ý của Long Xà Phiến Lãng nhưng nửa hư nửa thực, từ tạo sóng bằng tay chuyển thành bằng y phục, dùng áo che chắn tầm mắt đối thủ.

Một loạt những chiêu đó Vương Siêu sử ra hết sức thuần thực, không cần nghĩ, cũng không cần tuân theo thứ tự nào.

Hầu hình bước vòng, nhanh chóng giơ hai tay áp thẳng vào mặt. Vương Siêu lấy áo giữ đầu Vĩnh Tiểu Long ở giữa, vận Bảo Đan Tọa Khố, tinh khí thu về một mối. Linh cảm Vĩnh Tiểu Long trở nên vô dụng, lập tức sẽ bị bá kích lấy mất con người, nháy mắt biến thành người mù thực sự.

Đả pháp mạnh mẽ, nhanh gọn, hư thực đan xen, tấn sát nhưng cũng rất liên hoàn, như Trường Giang bao la hợp từ vạn con sông nhỏ.

Aaaaaa.....!

Âm thanh trầm thiết vang lên, Vĩnh Tiểu Long hai tay bưng mắt lẫn lộn dưới đất.

“Hay!”

Nhìn công phu đả pháp xuất thần nhập hóa của Vương Siêu, Lưu Thanh vốn cố nén chữ “hay” trong lòng nhưng lại không kìm được bật ra trong cổ họng, chút nữa tạo thành tiếng vang lớn.

May mà gã nghĩ ra mình đang hợp tác với Thiệu Lâm, mà Vương Siêu lại chính là kẻ thù! Đây đúng là nuốt chữ vào bụng, trong lòng không khỏi hết sức khó chịu.

Vĩnh Tiểu Long đã bị loại khỏi vòng chiến, Vương Siêu cũng không đuổi tận sát tuyệt. Cao thủ như hắn sớm đã thần tán tám phương, bất cứ một cử động nào cũng phải chú ý tới, dành sức để ứng phó với cái vạn nhất trong nhất vạn.

Vĩnh Tiểu Long thảm bại, Vĩnh Tiểu Hồ và Hành Ý chắc chắn sẽ phản ứng.

Quả nhiên Vĩnh Tiểu Hồ hùng hổ xông ra, lông lá trên người dựng đứng như một con lợn đực lớn.

Vương Siêu chỉ cảm thấy trong mũi phả tới một mùi hôi khó chịu. Hành Ý tuy cùng xông ra nhưng vì tầm vóc cao lớn nên tay Vĩnh Tiểu Hồ đến trước.

Thể chất người Phương Đông hạn chế từ bẩm sinh nên luyện võ phải luyện thể, vận hành khí huyết, mục đích là “phát gân trưởng cốt”. Nhưng người Phương Tây cơ thể cao lớn, sức lực mạnh mẽ thiên phú, yêu cầu phát gân trưởng cốt vì vậy cũng giảm nhiều.

Thông thường người Phương Tây sau một thời gian luyện quyền kích có thể đánh bại một người Phương Đông luyện võ công nhiều năm. Không phải là người Phương Đông kém cỏi, lý do chính là thể chất người Phương Tây bẩm sinh đã cao lớn tráng kiện, đó là lợi thế trời cho.

Huống chi Vĩnh Tiểu Hồ so với người da trắng bình thường cũng được coi là cao lớn, cộng thêm luyện quyền thuật Thiếu Lâm càng phát gân trưởng cốt, đến bây giờ đã không còn như người bình thường nữa mà là một cỗ máy mang hình dáng con người.

Thể lực Vĩnh Tiểu Hồ lớn hơn hẳn của Vĩnh Tiểu Long. Cũng một chiêu “Chiếu Điện”, trong mắt Vương Siêu tuy không tinh tú biến hóa như khi Vĩnh Tiểu Long thi triển, nhưng lực phát mạnh như núi đổ, hoàn toàn khóa lấp mọi sơ hở.

“Đánh hay lắm!” Vương Siêu không lên gân, cơ lưng chuyển động, vặn người về bên trái hơn một tấc tránh quyền, một chân chạm đất, một chân đạp thẳng về phía trước trúng ngay xương chân Vĩnh Tiểu Hồ.

Động tác đó của hắn vừa giống gà lại giống thiên nga, chẳng khác một con chim lớn mang hình người, chân đột nhiên đạp ra, phẳng phát Điều hình, thế “Hỷ Hạc Đăng Kỳ” trong Bát Quái Thoái Pháp.

“Hỷ Hạc Đăng Kỳ” có nhiều thức, song đăng, đơn đăng, liên hoàn đăng... Khi đánh với Lý Triết Hàn, Hoắc Linh Nhi từng thi triển Hỷ hạc song đăng, còn Vương Siêu dùng lần này là đơn đăng, ám thoái kích phát, bí mật lặng lẽ, vừa nhanh vừa mạnh vừa chính xác.

Nếu như chỉ là một đối một, với địch nhân cao lớn như Vĩnh Tiểu Hồ, Vương Siêu nhất định sẽ thi triển Ung Công Bào Chùy, lấy công đối công xem xem ai mạnh hơn. Nhưng bây giờ còn có một Hành Ý hòa thượng, hắn đành phải né thực làm giả.

“Nạp mạng đây!” Hành Ý lòng đau như cắt, khí tức công tâm, năng lượng toàn thân bộc phát, tuy chậm hơn Vĩnh Tiểu Hồ một chút nhưng Vương Siêu né người lui ra lại rơi đúng vào tầm khống chế của ông ta, lập tức thừa thế lao về phía trước, hai tay nhắm chân Vương Siêu bổ tới.

Có điều Ám thoái của Vương Siêu vốn vô thanh vô tức, hai tay Hành Ý giống như nhúng xuống nước, hoàn toàn trống rỗng.

Chân đá ra lại lập tức thu về, không né tránh cũng không hề có ý đá tiếp.

Một chọi hai, là là đại cao thủ như Hành Ý và Tiểu Hồ, Vương Siêu cho dù bản lĩnh thông thiên cũng chỉ có thể né tránh, không thể phản đòn.

Vĩnh Tiểu Long, Vĩnh Tiểu Hồ, Hành Ý, ba vị đại võ tăng đều là chủ trì những phân viện lớn nhất của Thiếu Lâm ở nước ngoài, võ công đương nhiên cao không thể tưởng, không hề thua kém những nhân vật như Thôi Trường Bạch hay Cung Thành Lương Điền.

Với Thôi Trường Bạch hay Cung Thành Lương Điền, Đường Tử Trần cũng phải giấu mặt rồi đột nhiên tấn công, còn phải dựa vào chiếc áo làm vũ khí mới có thể đánh ngã hai người.

Bây giờ Vương Siêu đối địch trực diện, không phải đánh lén, trong tay cũng không có vũ khí, còn khó hơn Đường Tử Trần hôm đó mấy lần.

Vương Siêu thu chân tránh, lập tức Vĩnh Tiểu Hồ quay người, năm ngón tay đan chặt thành một âm thanh vang rền trong không khí, Thiếu Lâm Hồ Quyền Trảo Hình!

Kéo hai vai, ôm đầu, nhấc chân, lắc eo, khớp xương cả người nhô lên như gò núi, tay phát kinh, cúi người tấn công, hướng thẳng về cổ họng Vương Siêu.

Chiêu thức hùng hậu, cộng thêm thân hình cao hơn hai mét, lông dài, tay thô, chẳng khác một con ngựa đang hăm hập lao tới. Trường Tỉ Chùy Kinh tấn công mọi hướng, chặn tất cả những đường thoái lui. Ngoài đánh trả, Vương Siêu không còn cách nào khác.

Vương Siêu thu chân, khuỵu gối ngồi xuống, lại xuất hiện thể Bảo Đan Tọa Khố, một quyền bung ra lấy cương chọi cương.

Hắn dùng hết sức thi triển Hải Đế Băng, giống như Lý Nguyên Bá múa chùy ra trận.

Một phen đối đầu, không biết Lữ Bố mạnh hay Lý Nguyên Bá cường?

194. Chương 194: Ma Chưởng Đại Suất Bì

Nhị quyền trực đối phát âm thanh sồn da gà. Nắm tay Vĩnh Tiểu Hồ lớn chẳng khác một chiếc bát đại, nếu so sánh thì nắm tay Vương Siêu nhỏ hơn nhiều.

Nhưng cơ thịt của Vương Siêu gân xanh nổi chằng chịt, kích thước được bù đắp bởi mật độ gân cốt, đỡ thẳng một quyền của đối phương mà không hề kém thế.

Chỉ một chớp mắt đã cho thấy công phu thực sự. Vĩnh Tiểu Hồ tuy cao lớn, khí thế hung hãn, nhưng quyền của Vương Siêu tinh túy hơn một bậc, lại có thêm sự kết hợp của gân cốt kinh lạc.

Hai quyền va chạm, tư thế Bảo Đan Tọa Khố của Vương Siêu vẫn không đổi, chỉ khác là có tiếng ken két phát ra từ đôi giày dưới chân, ma sát với mặt đất đến mức bị kéo rách.

Dưới chân Vương Siêu ướm sũng như tự nhiên trào lên một dòng suối ngầm, nước mài những hòn đá trên đất tạo thành vô số mảnh vụn, mặt đất lún xuống lật cả ra ngoài.

Lực ép lên đất lúc đó hiển nhiên là mạnh không thể tưởng.

Nguyên lai, khoảnh khắc nhị quyền chạm nhau, Vương Siêu không chỉ dùng tay mà còn kết hợp với chân, lấy “La Hoàn Chấn Cước” lợi hại nhất trong Bát Quái Quyền Pháp, kết hợp với quyền kinh tạo nên sức tấn công không thể tưởng.

Chân trụ hình chữ “Chấn” có nghĩa là ép cơ đùi vào trong, nhấc chân để trọng tâm hai đùi hơi chạm vào nhau rồi hạ xuống thật nhanh. Lực đàn hồi lúc đó chẳng khác nào một cỗ máy khoan cỡ lớn, khi đầu khoan đột nhiên chuyển hướng quay lên mặt đất.

Loại cước pháp này vô cùng khó luyện, gân toàn chân phải tập cho mềm như lụa, cứng như thép, khi phát lực giống như một sợi dây thép xuyên thẳng xuống đất, kết hợp với quyền lực mạnh mẽ của cơ thể, giao chiến với kẻ địch có thể dẫn lực tấn công xuống trọng tâm của chân rồi truyền xuống đất, đồng thời tăng cường sức mạnh cho lực quyền của mình.

Bát Quái Chưởng bình thường luôn đánh lệch, chân đạp theo đường nghiêng, nhưng khi cần thiết phải đánh thẳng thì quả thực đáng sợ, lấy mạng người chỉ trong tích tắc.

“La Hoàn Chấn Cước” là sự vận lực của chân theo hình xoay ốc, trong Bát Quái Chưởng khi sử dụng kết hợp với tay còn gọi là “Ma Chưởng Đại Suất Bì”. Những cao thủ luyện thành thực cách phát lực xoay ở chân như vậy, khi đối quyền với người khác, bất luận kẻ địch mạnh đến thế nào, chỉ cần đánh đến chưởng tâm liền bị lực phát đẩy ra, lập tức sẽ đứt khớp lưng.

Lực của quyền chủ yếu tập trung ở vùng eo và chân, hầu như không dính dáng đến tay, vai. Vương Siêu phát lực, eo và lưng liền chuyển động hình vòng tròn tạo thành thể “Bao Đơn”, có thể nói là kinh lực hoàn mỹ nhất thiên hạ.

Nhưng thế vẫn chưa hết, chân của hắn tiếp tục thủ chữ Chấn, hai tay giơ lên, nhìn bề ngoài giống với “Hải Đế Chùy”, thực ra chính là chưởng chiêu mạnh nhất trong Bát Quái, “Đại Suất Bi”. Quyền đến điểm tiếp xúc, tự nhiên sẽ tạo thành thế “La Hoàn Chấn Cước”.

Quyền cưới kết hợp, mạnh mẽ vô song, thiên hạ bất luận là người mạnh đến thế nào cũng không thể kháng cự, có thể nói là có kháng cự cũng vô ích.

Nhị quyền giao nhau, xương đốt tay của Vĩnh Tiểu Hồ khẽ kêu rắc một tiếng, rồi những người chú tâm quan sát đều có thể nhìn thấy rõ, lông, gân, thịt trên cánh tat gã đều như rũ xuống.

Roạt...

Trong chốc lát, áo trên cánh tay Vĩnh Tiểu Hồ nát tan, phát phơ trên cánh tay lông lá.

Gã vốn là người da trắng, lại luyện võ công Thiếu Lâm trong một thời gian dài, gân phát cốt sinh đến mức trắng kiện khó bì, khi phát lực gân thịt chỉ nháy mắt đã lớn lên gấp hai lần.

Quần áo gã mặc không phải trang phục võ tăng mà là đồ tây, ống quần nhỏ hẹp nên mới tạo nên tình cảnh ly kỳ, có lẽ chỉ nhìn thấy trên phim ảnh.

“Đại Soái Bi” của Vương Siêu quả thực đã đạt đến cực điểm, một chùy bung ra xoay tròn thành chưởng, giống như một chiếc bàn xoay bằng đá ngàn cân, vừa xoay vừa bay đi với tốc độ lớn, ầm ầm lao tới địch thủ.

Thế chưởng như vậy, e rằng thiên hạ không ai đỡ nổi.

Bát Quái Chưởng cương nhu kết hợp, là một trong Trung Hoa tam đại nội gia quyền. Nhu đến cực điểm, chưởng như lưỡi trâu uốn lượn uyển chuyển, có thể cuốn lấy lưỡi kiếm mà tay không hề bị tổn thương. Cương đến cực hạn, chính là “Đại Soái Bi” mà Vương Siêu vừa thi triển.

Nếu như nói Đường Tử Trần thi triển Ngưu Thiệt Chưởng đoạt kiếm của Lâm Đình Phong là biến hóa tột đỉnh của nhu lực Bát Quái Chưởng, vậy thì “Đại Soái Bi” của Vương Siêu trong trận này cũng có thể coi là biến hóa tột đỉnh của cương lực Bát Quái Chưởng.

Rất nhiều bí quyết của Bát Quái Chưởng chỉ được lĩnh ngộ khi lâm trận, do vậy mới có Quốc Thuật thiên ngữ: “Bát Quái như thôi ma, Thái Cực như mô ngư, Hình Ý như đề hà.”

Năm xưa, nhiều danh gia Bát Quái vì luyện chưởng đều để sẵn trong nhà những cỗ đá mài lớn, khi tập dùng tay quay đá thật nhanh, có khi còn làm đứt trục gỗ bay ra ngoài.

Đá khối mà xoay chuyển nhanh như vậy, có thể hình dung uy lực lớn tới cỡ nào.

Bát Quái sau này còn sáng kết hợp tay với chân, quyền xuất cùng La Hoàn Chấn Cước tạo thành “Đại Suất Bi” cương dũng.

Vương Siêu đã đạt tới cảnh giới tối cao Tôn Lộc Đường đã nói trong Bát Quái Chưởng Học, “một viên kim đan nuốt vào bụng”, nếu không cũng không thể nào phát ra Đại Suất Bi được.

Lực ở thất lưng nằm giữa chân và tay, không thể nào trong một thời gian ngắn có thể kết hợp Bảo Đan Tọa Khố, La Hoàn Chấn Cước và Ma Thủ Chưởng lại thành một khối, tự nhiên sẽ không có sự dũng mãnh của phiến đá xoay chuyển bật ra khỏi bàn xoay. Nếu công phu không đến nơi đến chốn, cố luyện lực xoáy thì cũng giống như phiến đá cửa đứt bàn xoay, tự làm tổn thương cả thất lưng lẫn ngực. Không những không diệt được địch, ngược lại còn khiến mình mất mạng.

“Đây là loại chưởng pháp gì.....?”

Vĩnh Tiểu Hồ đấu một chưởng với Vương Siêu, gân cốt trên cánh tay như tách ra, đau đến không gượng lại được. Gã biết đây chẳng, kinh lạc, cơ thịt trên cánh tay mình đã tổn thương nghiêm trọng.

Ít nhất cánh tay này đã hoàn toàn mất khả năng chiến đấu.

Vĩnh Tiểu Hồ vội vàng lùi về sau, thất kinh thốt lên một câu hỏi. Cánh tay gã đã luyện đến vững chãi vô song, cho dù là mấy lực sĩ dùng côn tấn công cũng không thể gây bất cứ tổn thương gì. Hơn nữa gã còn

tinh thông Âm kinh, bắt đầu vào giai đoạn Nhập hóa, quyền cước càng không còn gì phải bàn, từ trước đến hôm qua chưa ai có thể độ được.

Nhưng hôm nay lại xuất hiện tay Vương Siêu này, không những có thể độ ngang phân với gã mà còn chiếm ưu thế, chút nữa phé bỏ cả cánh tay của gã, làm sao không khiến cho Vĩnh Tiểu Hồ thất kinh, tâm thần bấn loạn!

Mãi gã vẫn không hiểu rốt cuộc là tại sao, vốn thân hình cao lớn, gân cốt mạnh như thép mềm như lụa, lực quyền mạnh mẽ vô địch, khi đánh hắc quyền đã hạ sát không biết bao nhiêu đối thủ. Hơn nữa gã còn tinh thông văn hóa Trung Quốc, đã từng nghiên cứu tỉ mỉ tác phẩm của các Quốc Thuật Đại Sư, cũng biết chiêu mà Vương Siêu vừa thi triển là công phu trong Bát Quái Chương.

Chỉ là Vĩnh Tiểu Hồ không hiểu, tại sao có thể luyện Bát Quái Chương lên tới cảnh giới như vậy?

Trong hiểu biết của gã, những tác phẩm Quốc Thuật nổi tiếng kia, vốn dùng thuật ngữ Đan Đạo, tả thần nói quỷ, chắc chắn là truyền thuyết chứ không thể là sự thật. Đỉnh cao sức mạnh của con người chính là cảnh giới của bản thân gã hiện nay.

Kỳ thực, từng chữ trong “Bát Quái Quyền Thuật” không phải là mơ hồ hay truyền thuyết, mà là trong sự mơ hồ ẩn chứa những điều hết sức thực tế. Phải có kiến thức nhất định về Đan Đạo, hơn nữa phải là người đạt đến cảnh giới như Vương Siêu mới có thể hiểu được những cao siêu của nó.

Vương Siêu biết, Vĩnh Tiểu Hồ tuy tinh thông văn hóa Trung Quốc nhưng nói cho cùng cũng chỉ là người ngoài. Người ngoại quốc, dù có học tập và hiểu biết cũng chỉ có thể lý giải những lý lẽ thông thường, khi thực sự tiếp xúc với những đạo lý tối cao thì sẽ bị hạn chế. Văn hóa là thế, võ công đương nhiên cũng vậy.

Đó chính là cái gọi là “tri kiến chương” mà nhà Phật thường hay nhắc tới.

Một người nước ngoài, cho dù tinh thông văn hóa Trung Quốc, nhưng hai chữ “Kim đan” nhất định không thể nào hiểu được, nhưng đối với người Trung Quốc bình thường, chỉ cần nghe qua đã có thể có hình dung, dù là hết sức mơ hồ.

Luyện võ, một điều quan trọng là nắm bắt được khoảnh khắc để vượt qua cảnh giới. Tới mức tinh thông, Ý lớn hơn Hình là nghĩa như vậy.

Vĩnh Tiểu Hồ tâm thần thất tán, ôm tay hỏi dồn. Nhưng Vương Siêu không đáp lời, nhanh chóng thu người dùng “Xà phục thảo” thủ thế. Bởi hòa thượng Hành Ý đã tiến lên tấn công.

Hành Ý ra tay liền tung ngay độc chiêu, “Hạc Hình Xà Thủ”, chính là Xà Hạc Bát Đả mà Đoàn Quốc Siêu đã từng thi triển.

Ông ta di chuyển cực nhanh, chân bám chặt đất, hai tay như có cánh, nháy mắt đã áp sát Vương Siêu.

Thú hình đả pháp, tốc độ của Hạc hình là nhanh nhất. Nhất là thân pháp Hạc hình, khi Hành Ý thi triển còn có thân âm, lợi hại hơn Đoàn Quốc Siêu rất nhiều.

Hạc đi rắn mổ, hai cánh tay Hình Ý võ nhanh, thiết khu đả huyết, chuyển hư thành thực, chỉ trong nháy mắt đã chiếm thế thượng phong.

Một phần nguyên nhân trong đó là Vương Siêu vừa đối quyền với Vĩnh Tiểu Hồ, chỉ một chiêu nhưng dùng tận sức lực, không thể nhanh chóng hồi lại được.

Đúng lúc này Đường Tử Trần ra tay, thân hình lách lư tiến lên phía trước, nháy mắt đến trước mặt Hành, bàn tay chém nhẹ vào giữa hai người.

Một chiêu này của Đường Tử Trần, trông hơi hợt nhưng hết sức có dụng ý, chính là công đúng vào chỗ không hoàn chỉnh của chương chiêu Hành Ý.

“Các người còn không mau tới giúp?” Vĩnh Tiểu Hồ kêu lớn, thúc giục mấy người Lưu Thanh.

Thật kỳ lạ, bọn Lưu Thanh không hề ra tay, chỉ yên lặng đứng xem.

Đúng lúc Vĩnh Tiểu Hồ vừa dứt lời, Xà hình trảo thủ của Hành Ý bị Ngưu Thiết Chương của Đường Tử Trần cuốn gọn. Vương Siêu lập tức phối hợp, lại là một quyền Đại Suất Bi giáng thẳng vào ngực.

Bình!

Một tiếng va chạm kinh sơn động thủy, áo trên ngực Hành Ý rách toạc, máu thịt gân cơ thành một đồng hỗn độn, người đổ xuống đất, đầu ngoặt sang bên, tắt thở.

Bát Quái Chưởng chí nhu chí cương kết hợp, Vương Siêu và Đường Tử Trần cùng ra tay, Hành Ý gắng gượng được một lát cũng được coi là có bản lĩnh lắm rồi.

195. Chương 195: Liên Hoàn Kế?

Nhưng Đại Suất Bì của Vương Siêu chí cương chí mãnh, trong đó còn chứa lực xoáy ốc, biến hóa phức tạp hơn nhiều so với Hóa cảnh đả pháp của Thái Cực Quyền, uy lực cũng lớn hơn. Một chưởng trúng ngực, thiên hạ rộng lớn nhưng e rằng không ai chịu nổi.

Cho dù là hòa thượng da trắng thể phách vững vàng, gân cốt trằng kiện, lực quyền mạnh mẽ như Vĩnh Tiểu Hồ cũng gần như tàn phế cả một cánh tay, đừng nói là bị đánh trúng ngực.

Cho nên Hành Ý trúng chưởng liền ra đi nhanh chóng, hầu như không có một chút đau đớn.

“Thần trung kỳ thần, đỉnh cao của Bát Quái Chưởng!” Lưu Thanh trong lòng thầm thốt lên. Công phu tu luyện Bát Quái Chưởng cả đời gã, hôm nay so sánh với Vương Siêu chẳng khác nào đốm lửa tranh sáng với mặt trăng!

“Quả thực là thần trung kỳ thần, nếu như ta có thể luyện tới được cảnh giới ấy, cuộc đời này coi như cũng không uổng phí!” Trong đầu Lưu Thanh lúc đó chỉ còn võ công tuyệt đích của Vương Siêu, mọi vướng bận trước nay, sự nghiệp tiền bạc... tất cả đều không đáng nhắc tới.

Dường như gã đã tìm thấy mục tiêu mới cho cuộc sống, chính là phải luyện đến bậc võ công như Vương Siêu.

“Nói qua thì cũng phải nơi lại, công phu của Vương Siêu mấy ngày trước, cả khi giao đấu với Vĩnh Tiểu Long ở trường quân sự dường như vẫn chưa đạt đến mức độ này, lúc đó chạm trán với anh ta mình còn có lòng tin động thủ. Nhưng hôm nay nếu phải đối mặt thì ngay cả lòng tin để ra tay ta cũng không còn, biến hóa trong đó thật đáng để suy ngẫm!”

Đừng nói Lưu Thanh trong lòng kinh ngạc, ngay cả Vương Siêu cũng cảm thấy võ công của mình tiến nhanh vượt bậc, rốt cuộc vượt qua được ngưỡng sau cùng, bước vào cảnh giới xuất thần nhập hóa không thể đoán định.

Thực ra trong lòng hắn đã có câu trả lời, bởi vì Vương Siêu cuối cùng đã tìm thấy Đường Tử Trần, lại hạ được quyết tâm rời bỏ tổ chức, vứt bỏ mọi vướng bận trên mình, tâm thái nhẹ nhõm võ công mới thăng tiến như vậy.

Từ khi đột phá Hóa kinh ở Bắc Kinh hơn một năm trước, Vương Siêu khổ luyện không hề ngơi nghỉ, nhất là sau trận chiến với Chu Bính Lâm hắn càng cẩn thận đề phòng. Có điều trải bao trận chiến, vào sinh ra tử, nhưng cũng không có đột phá nào lớn, chính là vì bản thân vướng bận quá nhiều.

Cứ ép mình tu luyện như vậy cũng chỉ là duy trì tinh thần và thể lực, miễn cưỡng để không bị tụt lùi mà thôi.

Chỉ sau khi tách bỏ mọi gánh nặng trong tâm hắn mới cảm thấy nhẹ nhàng bay bổng, võ công không cầu mà tự nhiên tăng vọt.

“Các người, tại sao không ra tay?”

Hành Ý bị đánh chết tại trường, Vĩnh Tiểu Long cả hai mắt không còn, Vĩnh Tiểu Hồ bị phế một cánh tay, Tam đại võ tăng Thiếu Lâm như đám mây, bị gió thổi tan trong chớp mắt.

Vĩnh Tiểu Hồ vô cùng kinh hãi gào to hai câu, nhưng thấy bọn Lưu Thanh vẫn không hề nhúc nhích, dường như trận đánh nhau này chẳng liên quan gì đến họ, tự nhiên hiểu ngay ra vấn đề...

“Thiếu Lâm gần đây cây cao gió cả, phân viện mở khắp nơi ở nước ngoài, lại có hiện tượng gần Tây hơn Đông, từ lâu đã làm nhiều người ngứa mắt, chỉ bởi ảnh hưởng còn quá lớn nên vẫn không có chuyện gì xảy ra. Nhưng phía quân đội tự nhiên lại mọc ra một Vương Siêu, lập Nội Gia Quyền Quán ở Lao Sơn, không ngừng gây xáo trộn, tỉ mỉ khuếch trương ảnh hưởng, khiến Thiếu Lâm phải ra tay áp chế. Bây giờ thời cơ đến họ liền vứt bỏ quân cờ Vương Siêu, dụ chúng ta ra đối phó, cuối cùng hai bên đánh nhau đến sức tàn lực kiệt... Âm mưu, đúng là âm mưu...!”

Vĩnh Tiểu Hồ không thẹn là người tinh thông văn hóa Trung Hoa, chỉ trong chốc lát đã hiểu ra nguồn cơn.

Tâm trạng hãi hùng căm tức, gã ôm cánh tay toan tìm đường thoái lui, nhưng Vương Siêu lại không hề có ý định buông tha. Sau khi một chưởng đánh chết Hành Ý, hắn liền lấy chân làm trụ bật lên, toàn thân lao thẳng về phía trước, hai tay thành đao, bổ vào sau lưng Vĩnh Tiểu Hồ.

Vĩnh Tiểu Hồ nhảy cảm đến mức nào, chưởng chưa đến lông mao sau lưng đã dựng đứng, hai chân đang chạy đột nhiên tạt ngang, vẫn tốc độ cao như vậy liền đổi hướng, cả người lao xuống dòng Hàn Giang.

Gã định trầm mình xuống sông, mượn nước giấu mình rồi nhanh chóng tẩu thoát.

Vốn gã võ công cao cường, hơn nữa trong Thiếu Lâm Quyền quan trọng nhất là công phu bế khí, có thể nín thở dưới nước hàng chục phút.

Điều quan trọng nhất là Vĩnh Tiểu Hồ đã tính kỹ, Vương Siêu nếu đuổi theo gã xuống nước thì rất dễ bắt kịp, nhưng khi đó còn bọn người Lưu Thanh, Ban này họ không động thủ nhưng chỉ là vì cố ý để cho Thiếu Lâm đại thương nguyên khí, mục đích đó giờ đã đạt, vậy thì tiếp sau phải đến lượt họ ra tay rồi.

Vĩnh Tiểu Hồ không phải con người chỉ biết đến cơ bắp, ngược lại, suy nghĩ của gã rất tinh tế. Có điều rốt cuộc gã vẫn đánh giá thấp công phu của Vương Siêu, thậm chí trong lúc khẩn cấp còn quên mình đang bị thương ở tay...

Cánh tay bị thương thì cơ thể cũng giảm sự thăng bằng, đang lao đi với tốc độ cao lại đột nhiên chuyển hướng, khó tránh một chút chới với...

Chỉ là một thoáng, nhưng trước địch thủ đã luyện thành Kim đan lại là sơ hở chết người. Vương Siêu chuyển động linh hoạt như ý, địch động ta lập tức động trước. Hai người lao đi với tốc độ cao, đột nhiên chuyển hướng, chớp mắt đã đến bên sông, phía dưới là dòng nước cuộn cuộn chảy.

Vĩnh Tiểu Hồ bị thương, cơ thể mất thăng bằng hơi lệch đi, Vương Siêu chớp thời cơ ập tới, nháy mắt một chưởng đã đập vào lưng đối phương.

Vĩnh Tiểu Hồ kêu lên đau đớn, cả người lao thẳng xuống sông, “bùm” một tiếng tạo thành một xoáy nước lớn.

Vương Siêu có thể nhìn thấy rõ ràng, khi còn ở trên không trung, mắt, mũi, tai đối phương đã xuất huyết, đồng tử giãn to. Một chưởng đánh ra, hắn cũng cảm nhận gan tụy Vĩnh Tiểu Hồ đã vỡ nát, cho dù điều trị theo phương pháp nào, cấp cứu ngay tức thì cũng không cứu nổi.

Tiếng rơi của thân hình hơn 100 cân lập tức thu hút sự chú ý của mấy người Hàn Quốc đang tản bộ cách đó không xa. Họ rần rần kéo về hướng này, tiếng la ó bắt đầu nổi lên.

Tuy là ban tối những bờ sông còn khá đông người. Đúng lúc ấy, từ trong mấy bụi cây đột nhiên xuất hiện mấy bóng đen, nhanh chóng nhảy xuống vớt Vĩnh Tiểu Hồ lên, đưa vào một chiếc xe đậu ven bờ, chẳng mấy chốc đã biến mất dạng.

Vương Siêu tuy không quen những người đó nhưng cũng có thể nhận ra, chính là những đặc công trong toán Đại Thạch Đầu. Nhảy xuống sông vớt người, đưa lên xe chở đi, tất cả thời gian không quá ba phút, quả thực là quá nhanh, nhanh đến nỗi những người xung quanh còn chưa kịp định thần là chuyện gì đang xảy ra.

Nhân lúc hỗn loạn, Vương Siêu lẩn mình quay về rừng cây bên cạnh. Hắn không định nhân cơ hội bỏ chạy, bởi ở đó còn có Đường Tử Trần...

“Trước tiên là Vĩnh Hạc Vĩnh Báo, thứ nữa đến Đoạn Quốc Siêu. Hành Ý, Vĩnh Tiểu Long, Vĩnh Tiểu Hồ, ba vị võ tăng kiệt xuất cũng coi như đã xong. Qua ngày hôm nay, nguyên khí Thiếu Lâm có thể nói là đại thương, phân viên nước ngoài không có cao thủ tọa trấn, ảnh hưởng chắc chắn cũng thu hẹp. Mục đích của các người đã đạt được, món nợ Thiếu Lâm tự nhiên sẽ do em tôi gánh chịu. Ngoài em tôi các người còn âm thầm bồi dưỡng không ít cao thủ trẻ tuổi khác như Giang Hải. Em tôi ra đi, Quyền Quán Lao Sơn lập tức sẽ có người tiếp quản, Lao Sơn Quyền Quán đã dùng rất nhiều tiền của Trần Thị, nếu thay người khác thì Trần Thị rút vốn, các vị sẽ làm sao? Hơn nữa Quyền quán đó còn có tiền của Liêu Tuấn Hoa, em tôi danh là Tướng Quân, Tướng quân phản nghịch ảnh hưởng không nhỏ, Liêu Tuấn Hoa cũng không thể vô sự. Nghe nói kỳ sau anh ta sẽ lên Trung ương, nếu như lần này chịu tiếng xấu việc đó nhất định sẽ không thành, còn ảnh hưởng đến những mối quan hệ đằng sau. Trước tiên đưa em tôi lên, dù tôi xuất hiện, lại trong lúc cấp bách nhất ép nó phản bội ly khai, liên hoàn chặt chẽ, trong mưu có mưu, một hòn đá trúng cả đàn chim, đúng là cao nhân...”

Đường Tử Trần bằng bằng nói một hơi, đột nhiên hướng về Lâm Nhã Nam: “Tôi muốn điện thoại với cấp trên trực tiếp của các vị. Không phải họ muốn nói chuyện với tôi sao? Tôi cũng muốn xem người chủ đầu của kế hoạch này là ai?”

“Tại sao?” Nghe lời Đường Tử Trần, lúc đó Vương Siêu mới giật mình...

196. Chương 196: Trảm Thủ Vương

”Ngay từ lúc đầu, đã muốn đối phó điều tra mấy người trong Đảng Thái Tử, hiện tại ta một khi kháng lệnh, sẽ liên lụy đến Liêu Tuấn Hoa, có vẻ cũng đã làm được.

Muốn kiềm chế Thiếu Lâm, thượng cấp hiện tại cũng đã làm được.

Còn muốn đối phó với Trần thị Singapore, hiện tại cũng đã thông qua ta, nắm giữ được một bộ phận tài chính của tập đoàn Trần thị, đang điều tra lai lịch.

Hơn nữa, còn thành công dẫn ra Trần tỷ.

Ta nếu không vì kháng lệnh, thì phải hiệp trợ bắt lấy Trần tỷ.

Ta mà kháng lệnh, thì phải chạy trốn, sự kiện lớn như vậy, cho dù không lay chuyển được căn cơ của Liêu Tuấn Hoa, hì việc lần này tiến vào Trung ương cũng khó mà thực hiện.

Làm quan cũng như là luyện võ, đều là đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi. Lần này Liêu Tuấn Hoa nếu bị ảnh hưởng, tiền đồ sẽ dần dần đi xuống, cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

Hơn nữa còn có thể mượn tay ta cùng Trần tỷ, đàn áp danh tiếng của Thiếu Lâm.

Vô luận ta có thể nào, cấp trên cũng sẽ không thiệt hại gì. Hơn nữa nếu ta kháng lệnh mà bỏ chạy, bản thân nói không chừng còn có cảm giác phản bội nhân dân, phản bội quốc gia.

Quả nhiên là một chuỗi âm mưu, vô luận thế nào, cũng rõ ràng là buôn bán không cần vốn, rõ ràng là bức bách người, lại còn làm cho người trong lòng cảm thấy áy náy.

Kế hoạch như vậy, hoàn toàn liên lạc, trở mình tạo mây, khua tay tạo gió.

Ngay cả ta võ công dù có xuất thần nhập hóa, súng đạn khó bị thương, lại bị khống chế trong lòng bàn tay, xem như là đi kiếm tiền cho người khác.

Người lập mưu nằm ở chiếu trên, quả nhiên không phải võ giả có thể đối phó được, cho dù võ công cao tới đâu cũng là vô dụng”.

Vương Siêu trước kia đọc tiểu thuyết võ hiệp, cảm thấy các đại hiệp trong tiểu thuyết, leo nóc vượt tường, ra vào Hoàng cung như là hoa viên nhà mình vậy. Nhưng vẫn luôn cảm thán tham quan ô lại, hoàng đế vô đạo, đành phải tiểu ngạo nơi núi rừng.

Hắn đối với tình tiết như vậy, cũng không cho là đúng.

Hiện tại bản thân hắn đã trải qua, rốt cuộc khiến cho hắn hiểu được. Ngồi nằm chiếu trên, khống chế toàn cục, thủ đoạn rất nhiều khó mà tưởng tượng được. Hoặc lấy đại nghĩa trời buộc, hoặc lấy thân tình trời buộc, chỉ cần là con người, cho dù võ lực cao đến đâu, cũng không làm nên được chuyện gì.

Đường Tử Trần chỉ nói khơi khơi mấy câu, phẳng phất như một tia chớp, chiếu sáng tâm tư của Vương Siêu. Kinh nghiệm đã trải qua mấy năm nay, trong khoảnh khắc hắn đều nhớ lại trong lòng, dần dần, Vương Siêu tựa hồ đã nắm bắt được chân tướng của sự việc trong mấy năm nay.

Thiếu Lâm Tự tại quốc ngoại khai quán, Hành Ý hòa thượng còn được quân đội Nga mời biểu diễn giải quyền pháp trong quân đội, còn đưa được cả thủ tướng Putin của Nga đến thăm Thiếu Lâm, cấp trên biểu hiện tuy cao hứng, nhưng thật ra trong lòng không thích thú gì.

Vĩnh Tiểu Hồ là người ngoại quốc, lại trở thành cao thủ xuất thần nhập hóa, điều này cũng tự nhiên bị cấp trên nhìn không thuận mắt.

Thượng cấp vì thế xem trúng tiềm lực của Vương Siêu mà bồi dưỡng, từ góc độ của giới võ thuật mà kiểm chế Thiếu Lâm, cũng là chuyện bình thường. Bởi vì các trò chơi đều có quy tắc. Cấp trên tuy bất mãn Thiếu Lâm, nhưng cũng không có khả năng giống như thời dân quốc, dẫn đại quân bao vây hỏa thiêu Thiếu Lâm.

Lâm Nhã Nam nắm giữ tài chính lưu động của Lan sơn nội gia võ quán, thông qua Trần Ngã Dương đã nắm rõ mạch kinh tế của tập đoàn Trần thị, cũng là đương nhiên.

Sự tình Liêu Tuấn Hoa càng không cần phải nói.

Càng hướng chi, Vương Siêu càng to chịu gió lớn, tạo nên rất nhiều kẻ địch. Chỉ riêng tại Bắc Kinh đã đánh thắng tám cao thủ kia, mỗi người thân phận đều có rất nhiều quan hệ, cũng không giống nhau. Nếu cứ như vậy, tổ chức muốn bảo vệ hắn cũng sẽ gặp áp lực rất lớn.

Hiện tại Vương Siêu đã kháng lệnh, trốn đi, đối với cấp trên mà nói, chỉ là giảm bớt áp lực, chỉ có lợi chứ không có hại.

Dù sao nhiệm vụ của Vương Siêu, hiện tại đã hoàn thành.

Dù sao thì Vương Siêu cũng là nhân tài khó được, buông tha cũng là đáng tiếc. Dương Chính ủy khi an bài hắn khiêu chiến Đoàn Quốc Siêu, cũng đã một lời lộ ra thiên cơ: “Mười ba tỷ người, dạng nhân tài gì mà không có?”

Ngay từ đầu trọng dụng như vậy, chủ yếu là có mối quan hệ với Đường Tử Trần.

“Liêu Tuấn Hoa cũng là người có tình, những người luyện quyền chân chính như chúng ta, trong lòng luôn là người theo chủ nghĩa lý tưởng, có kích tình, có xúc động, không bằng những người ở địa vị cao, vô cùng bình tĩnh, cho dù gặp chuyện gì, cũng lấy ích lợi làm trọng. Liêu Tuấn Hoa tuy có địa vị cao, nhưng lý tưởng trong lòng cũng chưa bị mất đi, cho nên mới bị lôi kéo vào cùng một chỗ với ta”.

Quyền pháp của Vương Siêu, không nói Liêu Tuấn Hoa, mà ngay cả sư phụ Chu Hồng Trí của hắn cũng đều bội phục. Cho nên hai người ý khí tương đầu, cũng đã có rất nhiều mối quan hệ với nhau. Thật với thân phận cùng địa vị của Liêu Tuấn Hoa, có mối quan hệ sâu như vậy, một khi bị lộ ra thì cũng sẽ bị ảnh hưởng không ít.

Vương Siêu trong lúc này trong lòng hoạt động, cảm xúc cảm thán, thấu hiểu thể thái nhân tình, kinh nghiệm trải qua đều rõ ràng trước mắt.

Lâm Nhã Nam nghe những lời này của Đường Tử Trần, ánh mắt cũng phức tạp nhìn Vương Siêu.

Vương Siêu là một thiếu niên vĩ đại. Lâm Nhã Nam cũng không phải là người nông cạn, mấy năm nay ở chung nếu nói nàng một chút cảm tình cũng không có thì là giả dối. Cho nên hôm nay Vương Siêu rốt cuộc phải đưa ra lựa chọn, trong lòng của nàng cũng có sự mất mát, còn có rất nhiều cảm xúc hỗn loạn ở trong lòng.

Hơi ngẩn ra một chút, Lâm Nhã Nam vẫy tay, Đại Thạch Đầu lập tức đến phía sau,

lấy ra một cái điện thoại di động vệ tinh.

Sau đó, bấm một dây mã số đợi một hồi mới nhỏ giọng báo cáo tình huống.

Cùng lúc đó, tại Bắc Kinh trong một phòng họp bí mật, một lão Trung tướng chừng hơn năm mươi tuổi, lẳng lặng nghe trong điện thoại Lâm Nhã Nam báo cáo, đồng thời màn hình trên vách tường hiển thị hình ảnh được chuyển tới.

Đám người Tào Nghị, Chu Lương ngồi ở dưới, một chốc nhìn lên màn hình, một chốc lại nhìn lão thủ trưởng này.

Trung tướng này cũng không phải là người bình thường, trong thời kỳ chiến tranh đã dẫn dắt một tiểu đội, dưới sự che chở của hỏa pháo đã đột phá phòng tuyến quân địch, trong một ngày một đêm đã đi được hơn 130km, tiffin nhập vào trong căn cứ chỉ huy của quân địch, thành công hành động chặt đầu tướng địch.

“Trảm thủ vương” Ngô Văn Huy cũng đã từng hợp tác với quân đội Mỹ, lưu lại ấn tượng hết sức khủng bố.

Năm đó Tào Nghị, Chu Lương, cũng là thành viên của tổ này.

“Ba đại cao thủ của Thiếu Lâm, Vĩnh Tiểu Long hai mắt đã mù, Bull Wyke đã chết (là tên tiếng Anh của Tiểu Hồ), nơi đó cũng gần nơi quân đội hàn Quốc đồn trú, nếu mạnh bạo có teher sẽ gây ra chú ý, vậy sẽ rất phiền toái. Hơn nữa nữ nhân kia cũng đã mai phục đám lưu manh, đánh bị thương hai người Thôi Trường Bạch, Cung Thành Lương Điền, thì làm sao mà không ai để ý cho được? Hiện tại có thể đã gây nên sự chú ý. Chúng ta cũng không tiện hành động, nữ nhân họ Đường kia, thật sự là lợi hại”.

Chu Lương cau mày.

“Hơn nữa Vương Siêu không sợ súng bắn, mà nữ nhân họ Đường kia lại càng không sợ. Ta sợ cho dù chúng ta xuất ra toàn bộ lực lượng, cũng không thể bắt họ trở về, nếu ở quốc nội thì tốt rồi. Hiện tại nữ nhân họ Đường kia muốn nói chuyện cùng với chúng ta, nói hay không đây?”

“Ta thấy không nói thì hay hơn, xem ra cũng đã không còn đường quay lại. Dù sao, Vương Siêu cũng là một nhân tài, nếu để hắn đi cũng rất đáng tiếc” Tào Nghị thở dài một tiếng, Vương Siêu dù sao cũng là do hắn đề bạt lên.

“Vương Siêu là một nhân tài, nhưng thời đại này nhân tài võ thuật, cũng không hữu dụng bằng nhân tài kỹ thuật công nghệ cao như vũ trụ, năng lượng nguyên tử, điện tử... Huống hồ lần này là tự hấn kháng lệnh, muốn trốn đi. Hành động lần này đã thất bại, lập tức ra lệnh cho đám người Lâm Nhã Nam về nước, phân cho nhiệm vụ khác. Còn việc Vương Siêu, ta cứ lấy danh nghĩa tội phản quốc mà hối báo lên trên, hiện tại đóng băng tài khoản, bí mật giám sát xí nghiệp cầu hấn. Chỉ cần hấn mà về nước, lập tức bắt ngay. Còn nữa, điện báo cho Giang Hải về nước, từ trong bộ đội chọn lựa vài cao thủ, mở rộng võ quán Lao Sơn”.

“Trảm thủ vương” Ngô Văn Huy này, vẫn lạnh lùng như trước, gương mặt không chút biểu tình, miệng như máy liên tiếp truyền ra mệnh lệnh.

“Tào Nghị, người đem chuyện này, lập tức viết thành tài liệu thuật lại chi tiết, đem tất cả những gì điều tra trước kia, tập trung vào liên hệ giữa Liêu Tuấn Hoa cùng Vương Siêu, càng nhanh càng tốt”.

“Còn nữa, lấy tội danh gián điệp, đem toàn bộ tài chính mà Trần thị đầu tư tại Lao sơn quyền quán đóng băng lại, hợp đồng phế bỏ”.

Tào Nghị do dự một chút, “Như vậy, Vương Siêu thành ra thế này. Chẳng khác nào chúng ta buộc hấn?”

“Hấn tự mình đi nhầm đường, cũng không trách được người khác, quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức, bỏ qua tất cả cảm tình. Hấn một khi đã dám phá hỏng thiên chức này, vậy phải gánh lấy hậu quả”.

Ngô Văn Huy thật giống như sắt đá, không chút mang theo nửa điểm sắc thái cảm tình cá nhân nào.

“Một khi đã là tội phản quốc, vậy cho dù trốn ra hải ngoại, cũng phải bí mật bắt lấy” Tào Nghị nói.

“Vậy cũng không cần, hấn coi như là người có tiếng. Các nước phương Tây nghe được tin tức này, khẳng định sẽ có rất nhiều phiền toái tìm đến hấn, tạo nên sức ép với hấn. Được rồi, các người cứ tự hành động đi! Tất cả cứ theo kế hoạch mà làm việc”.

Lâm Nhã Nam đột nhiên ngắt điện thoại vệ tinh, cũng không để ý tới yêu cầu nói chuyện của Đường Tử Trần, vung tay lên, “Cấp trên ra mệnh lệnh, chúng ta lập tức rút lui!”

“Đi thôi!” Nàng liếc nhìn Vương Siêu đầy phức tạp, sau đó xoay người bước đi.

“Vương Siêu, người về sau bảo trọng! Thực sự trong lòng ta, người vẫn là sư huynh của ta” Lưu Thanh đem Tử ngọc nguyên ương thu vào trong tay áo, chậm rãi thở ra một hơi, cũng xoay người bước đi.

Đại Thạch Đầu đem thi thể Hành Ý đi, cũng không nói lời nào.

Trong lúc nhất thời, mọi người đã đi hết, chỉ còn lại Đường Tử Trần cùng Vương Siêu, còn có Vĩnh Tiểu Long mất bị mù.

“Bọn họ vốn không có ý đàm phán cùng với tỷ. Bọn họ chỉ lo bức đệ đệ mà thôi. Đằng xà câu trần, trung ương chi thần, hùng cứu thủ, tới lui như chớp. Đều là có ý nuốt người. Trong bầy rắn, đều là cường giả tranh đua làm rồng”.

Đường Tử Trần lấy tay sờ nhẹ lên mặt của Vương Siêu, đầu ngón tay nhẹ nhàng hoạt động, nhưng lại không mang theo một chút ý ái muội nào, chỉ lộ ra một loại tình cảm tỷ đệ nồng đậm.

Đằng Xà là trung ương chi thần, hùng trong Khuất nguyên chiêu hồn miêu tả là một loại rắn chín đầu chuyên môn bắt người ăn tim. Hai loại rắn này, đều có khả năng tranh đua làm rồng.

“Còn hấn thì sao?” Vương Siêu quay đầu, nhìn về phía Vĩnh Tiểu Long.

197. Chương 197: Bất Kiến Bất Văn Giác Hiểm Nhi Tị Địch Cảnh Giới!

Hắn nằm trên mặt đất, cơ thịt trên mặt cơ rút, trong hốc mắt máu đã ngừng chảy, lỗ tai đang không ngừng nhích động, bộ dáng hết sức khủng bố, hoàn toàn không còn chút uy phong cùng khí phách như lần đầu tiên gặp Vương Siêu tại học viện quân sự đã chiến, cũng không còn diện mạo như hòa thượng Vô Hoa.

Trong Thiếu Lâm quyền kinh câu đầu tiên chính là “Nhân vi thân vương, nhĩ vi thân chi suất”, trong Thiếu Lâm quyền pháp cũng có rất nhiều phương pháp rèn luyện mắt. Tuy Vĩnh Tiểu Long võ công xuất thần nhập hóa, không có mắt, cũng có thể nghe tiếng gió, dùng cảm giác mà đối phó với kẻ địch, nhưng đối với người luyện võ cao minh, cũng có rất nhiều phương pháp để mê hoặc lỗ tai, “Tai nghe là giả, mắt thấy mới thật” tám chữ này, cũng được dùng trong quyền thuật.

Cho nên hiện tại Vĩnh Tiểu Long cho dù khỏe lại, công phu cũng đã bị phế đi quá nửa, so với “Tiểu vũ thần” Chu Bình Lâm cũng không hơn gì.

Vương Siêu nhìn thấy hòa thượng này, trong lòng cũng không chút vui sướng gì.

Mặc dù khi ở trong học viện quân sự, hắn có tâm tư phế đi Vĩnh Tiểu Long, nhưng lúc đó còn ở trong tổ chức, cường địch trùng trùng, cả ngày đều như đứng trên miếng băng mỏng, không thể không làm như vậy.

Chẳng qua hấn hiện tại đã thoát ly khỏi tổ chức, cũng không còn tâm tư đối phó với Vĩnh Tiểu Long.

Vừa mới động thủ, giao đấu với cao thủ, thế như chỉ mảnh treo chuông.

Không thể không nói, công phu của Vương Siêu thật sự rất là tinh thuần, hư hư thực thực, sát chiêu liên tục xuất ra, đòn cuối cùng Hầu hình nhiều thân đoạt nhãn, Vĩnh Tiểu Long có thể giữ được tính mạng, cũng đã là không tệ rồi.

“Bọn họ cũng không đem hòa thượng này đi, thật cũng sợ hấn sống, hơn nữa thân thủ vẫn còn, cũng không dễ khống chế, cho nên chỉ mang xác chết đi, để cho hấn tự sinh tự diệt”.

Đường Tử Trần lắc lắc đầu, “Chúng ta cũng đi thôi. Công phu của hấn cũng đã luyện đến nơi đến chốn, tổ chất thân thể tốt, với chút thương tích ấy cũng không thể mất mạng, chẳng qua về sau chỉ có thể ở tại Thiếu Lâm tự làm một hòa thượng chân chính, dạy dỗ đệ đệ”.

Hai tỷ đệ vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi rừng cây, dọc theo Hán Giang chậm rãi mà rảo bước, trăng cũng đã lên tỏa sáng khắp mặt đất, ý cảnh phiêu dật thanh đạm khó tả thành lời.

Vương Siêu ánh mắt rất chờ mong, rất có thần thái, thật giống như là một đứa nhỏ đã làm xong bài tập về nhà, đã có thể thoải mái vui đùa: “Trần tỷ, chúng ta hiện tại đi nơi nào đây?”

“Đệ trước tiên đi gặp đồ đệ mới thu của đệ một chút, hỏi xem bọn họ muốn ra sao? Dù sao học công phu mà không có người chỉ dạy, về sau luyện cũng không thể đến nơi đến chốn, khod mà thành danh được” Đường Tử Trần cười cười.

Vương Siêu cau mày: “Không được, đệ hiện tại...”

“Thượng cấp của đệ hiện tại khẳng định là sẽ gán cho đệ tội phản quốc, cũng sẽ liên lụy đến Liêu Tuấn Hoa. Nếu ta đoán không sai thì bọn họ hiện tại cũng đã bắt đầu thù địch tội danh, chuẩn bị một loạt thủ đoạn” Đường Tử Trần phát tay: “Chẳng qua đệ cũng không cần lo việc có nước mà không thể về, Liêu Tuấn Hoa dễ dàng đối phó như vậy sao? Hẳn cùng đệ hợp tác quá nửa là do bồi phục quyền pháp của đệ, còn lại là cũng muốn lôi kéo tỷ ra”.

Vương Siêu ngăn ra: “Trần ty, chẳng lẽ tỷ cũng biết thế lực của Liêu Tuấn Hoa?”

“Tỷ đương nhiên là biết” Đường Tử Trần nhìn thấy ánh trăng trên bầu trời: “Lòng người hiểm ác như gió cuốn u vậy. Đệ đệ, đệ một lòng tinh tu quyền thuật, nghiên cứu võ công, làm sao biết được thế đạo phức tạp, từ khi biết tin tức đệ nổi danh, tỷ liền lo lắng đệ ở tại quốc nội, nếu có tỷ bên cạnh, vô luận gặp nguy hiểm gì, tỷ cũng có thể bảo vệ được, nhưng đệ lại không có ở bên cạnh tỷ, tỷ cũng không có biện pháp”.

“Bảo hộ ta” Vương Siêu nhìn Đường Tử Trần dưới ánh trăng chiếu rọi, xinh đẹp tuyệt luân, khí chất siêu nhiên, không khỏi liếm môi một cái: “Tỷ tỷ, với năng lực của ta hiện tại, có thể giúp đỡ cho tỷ, cũng không cần tỷ bảo hộ”.

“Đệ kim đan đã thành, nhưng vẫn chưa đột phá được tầng cuối cùng, đến mức chí đạo hợp chân không thấy không nghe mà cảm nhận được sự nguy hiểm” Đường Tử Trần nói: “Hiện tại là thời đại của súng đạn, chúng ta luyện quyền nếu không tới tầng này, cũng không thể tứ vô kiêu kị được. Vô luận thân thủ có cao bao nhiêu, cũng khó có thể an toàn mãi được”.

Đối với lời của Đường Tử Trần, Vương Siêu thật ra cũng đã hiểu.

Hắn hiện tại thân pháp tuy hanh nhẹn, vô luận bị ngắm bắn bao nhiêu cũng có thể tránh né. Nhưng nếu hơn mười người, lấy hỏa lực cường đại cùng xông lên, dùng hỏa tiễn bức bách hắn vào một góc mà bắn loạn, không có góc chết. Hắn cũng không phi thiên độn địa, chắc chắn là phải mất mạng.

Nguyên nhân chính là như thế, nhân tài võ thuật dù có lợi hại, cũng không có giá trị như các chuyên gia tên lửa, không gian, điện tử...

“Thật ra Liêu Tuấn Hoa khi hơn mười tuổi luyện võ tại Mỹ, tỷ đã gặp hắn, chẳng qua hắn tự nhiên sẽ không nhớ rõ tỷ. Vào lúc đó, tỷ cũng đang luyện võ, sư phụ Chu Hồng Trí của hắn còn chỉ điểm cho tỷ nửa giờ Hàng Long Thung cùng Phục Hổ Thung của Tâm Ý quyền, tỷ còn nhớ rõ khẩu quyết của hai loại thung của Tâm Ý quyền này ‘hàng trụ chân long đan khả viên, phục trụ mãnh hổ mệnh vĩnh cố’ ” Đường Tử Trần nhớ lại.

Đối với Hàng Long Thung Vương Siêu cũng biết, cũng là để luyện xương sống, Hàng Long có ý là: xương sống chính là một con rồng, nếu hàng phục được con rồng này, luyện được biến chuyển như ý, như vậy võ công mới tính là thành.

“Liêu Tuấn Hoa là phái ôn hòa, mà đám người thượng cấp Tào Nghị của đệ là phái thiết huyết. Tỷ cũng không muốn cùng bọn họ tiếp xúc, bởi vì chỉ lo hợp tác cùng với bọn họ, bọn họ sẽ nghĩ người là người Hoa, sẽ theo lý thường đương nhiên sẽ hy sinh vì đại cục, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng phải sẵn sàng bỏ ra tất cả. Ngay cả bản thân bọn họ cũng có thể làm như vậy bất cứ lúc nào. Đối với người như vậy, ta cũng không muốn dính líu đến bọn họ, cũng không muốn đối phó với bọn họ. Bởi vì thủ đoạn thiết huyết là để đối ngoại chứ không phải là để đối nội”.

Đường Tử Trần nhẹ nhàng nắm lấy tay Vương Siêu, “Hiện tại là thời điểm cân bằng, chính sách ở quốc nội cũng là hòa bình mà phát triển, cho nên phái thiết huyết như vậy tuy cũng có chỗ dùng, nhưng không thể nắm quyền được. Lần này bọn họ đấu tranh với Liêu Tuấn Hoa, ta cũng không xem trọng tổ chức của đệ. Nếu ta cảm giác không sai, thì tối đa một năm sau, không nói ai khác, Tào Nghị kia khẳng định sẽ bởi vì vấn đề kinh tế ảnh hưởng. Nếu muốn hắn không thể xoay trở, nói không chừng còn có thể điều tra về việc dùng tiền công mà nuôi bồ nhí”.

“Còn có chuyện như vậy sao?” Vương Siêu cảm thấy Đường Tử Trần nói như vậy, thật giống như là phiên vân phúc vũ, xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, thiên hạ đại thế đều nắm giữ trong tay.

”Đương nhiên là có chuyện như vậy, tổ chức của đệ cùng Đảng Thái Tử đối lập cũng không phải ngày một ngày hai, vô luận bất cứ khi nào cũng có cơ hội để dả kích.

Không sợ dả thương địch thủ một ngàn, thì sẽ bị điên cuồng tự tổn hai mà thiệt tám trăm. Vì đại cục, ó thể hy sinh người khác, thì cũng có thể hy sinh chính mình” Đường Tử Trần nói: “Chẳng qua tỷ đệ chúng ta vất vả mới gặp lại, không nên nói mấy chuyện này nữa, đệ về sau cũng không nên để ý tới những chuyện này. Mọi chuyện cứ để cho tỷ tỷ xử lý, bọn họ xem đệ là quân cờ, ghép cho đệ tội phản quốc cũng đâu thể dễ dàng như vậy, tỷ tỷ còn muốn đợi sau khi Liêu Tuấn Hoa nắm quyền, sẽ cùng hắn hợp tác”.

“Mấy thứ này rất thiên biến vạn hóa, rất phức tạp. Đệ không muốn dính vào mà rốt cuộc cũng tránh không khỏi. Chẳng qua đệ cũng sẽ không bỏ qua cho những kẻ đã xếp đặt cho đệ như vậy, để cho chúng biết cái gì gọi là gần ngay trước mắt, người trong đất địch” Vương Siêu ngẫm lại, bản thân ngay từ đầu đã bị bó buộc, sau đó bị Tào Nghị kéo xuống nước, từng bước từng bước một cho đến bây giờ, thật ra cũng không có thực sự tiến vào bên trong.

“Ha ha, gần ngay trước mắt, người trong đất địch. Đây là khí chất mà người luyện quyền chúng ta nên có” Đường Tử Trần cao hứng nói: “Chẳng qua cứ từ từ, hiện tại thời cơ còn chưa tới”.

Hai người vừa đi vừa nói, dần dần đã đến khách sạn mà Vương Siêu ở, hai người cũng không cố kỵ gì, nghênh ngang đi vào.

“Sư phụ. Vừa rồi Nhã Nam tỷ tỷ đột nhiên nhận được tin, nói bởi vì Trường Bạch Lưu đạo quán cùng Cương Nhu Lưu bởi vì quán chủ bị thiếu niên bất lương đánh bị thương, ảnh hưởng rất lớn. Nên sau khi nghiên cứu, cấp trên muốn chúng ta đơn phương hủy bỏ lần trao đổi này, nhanh chóng về nước, nhưng người còn chưa về, Nhã Nam tỷ cùng đám người Lưu Thanh đã ra ngoài tìm người rồi”.

Vừa đến tầng thượng khách sạn, Hoắc Linh Nhi cùng Đàm Văn Đông đang ở phòng thể dục đối luyện, Triệu Tinh Long đang ở một bên xem.

Trường Bạch Lưu đạo quán cũng có tiền, cũng không keo kiệt, lần này cho mấy người Vương Siêu ở tại khách sạn năm sao, trên tầng thượng còn có phòng tập thể hình, phòng thể dục, bể bơi..., hết sức sang trọng.

Vương Siêu vừa tiến vào, Hoắc Linh Nhi lỡ tai động nhẹ, lập tức quay đầu, lớn tiếng kêu lên, sau đó ánh mắt của nàng chuyển về phía Đường Tử Trần ở sau Vương Siêu, nụ cười trên mặt chợt tắt.

“Ta phải đi” Vương Siêu đi thẳng vào vấn đề, câu nói đầu tiên là với Hoắc Linh Nhi: “Người là Đại sư tỷ, về sau người phải chiếu cố sư đệ của người, quyền pháp một phái chúng ta cũng là do người phát triển kế thừa. Cái gì đáng dạy ta cũng đã dạy, quyền pháp muốn đề cao, đều phải do tự mình luyện. Ta mấy năm nay, tổng kết ra một bộ luyện pháp, vô luận là đi, ngồi, hay là ngủ, đều có luyện pháp chuyên môn”.

“Hành như tranh nê, cước tâm thiếp địa. Tọa yếu chánh, tị tử thủy chung đối trừ tự kỷ địa đồ tề nhân, thành nhất điều tuyền, vĩ chuy yếu ám trung nhất khởi nhất phục, kính hòa trọng tâm như tinh đình điểm thủy, ký hữu chánh tọa đích uy nghiêm, hựu khả dĩ tích súc lực khí, tùy thì phác nhân. Trắc thụ như la hán, dụng quyền đầu để trừ tự kỷ đích thái dương huyết, bình thăng dã yếu chánh. Phối với với công phu ngày luyện đêm luyện, chỉ cần người mỗi ngày không chệnh mảng, không quá hai ba năm, quyền pháp của người khẳng định có thể sánh vai cùng ta”.

Luyện pháp của võ thuật, cũng không như Đài quyền đạo, Thái Cực Đạo, Thái Quyền, Tán Thủ, Nhu Đạo..., mỗi ngày đều luyện tập cố định, mà là dung nhập vào cuộc sống, đi đường, ăn ngủ nghỉ thời khắc nào cũng chú ý, không chút chệnh mảng.

Như Thượng Vân Tường đã nói: “Muốn học thì trong đầu lúc nào cũng phải luyện quyền, không chút ngưng nghỉ, mỗi ngày một chút, công phu mới thấm vào người được”.

Luyện pháp như vậy, cơ hồ mỗi ngày hai mươi bốn giờ đều luyện. So với các phái khác, thời gian luyện nhiều hơn nhiều.

“Văn Đông, Đại sư tỷ người xuất thân hào môn, theo ta học được một năm, mọi thứ ta có nàng ta cũng đều có. Ta hiện tại có việc, có thể cả năm mới có thể tìm đến các người, người đi theo Đại sư tỷ của người để nàng ta thể ta truyền nghề. Linh nhi, người cũng có thể thu đồ đệ, có thể tự lập môn phái, người muốn làm cái gì cũng đều có thể. Tóm lại, với thiên phú của người, muốn làm gì cũng có thể đại thành”.

Vương Siêu nói xong, xoay người kéo tay Đường Tử Trần, “Tỷ, chúng ta đi thôi”.

Đường Tử Trần liếc nhìn ba người Hoắc Linh Nhi, Đàm Văn Đông, cùng Triệu Tinh Long, rồi cùng Vương Siêu đi ra khỏi phòng thể dục.

Hoắc Linh Nhi ngơ ngác đứng đó, sau đó chạy ra thì đã không thấy bóng dáng của Vương Siêu cùng Đường Tử Trần rồi.

“Sư phụ! Vương Siêu! Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra! Người sao không nói rõ với con!” Hoắc Linh Nhi hô to, không còn chút phong độ của thiên kim Đại tiểu thư nữa, hô thảm vài tiếng cũng không ai đáp ứng, nước mắt của nàng gần không được chảy dài xuống.

“Ở bến tàu có thuyền của Trần Ngã Dương, chúng ta trước tiên rời khỏi Hàn Quốc. Đợi khi lên thuyền, tỷ sẽ kể cho đệ một số chi tiết về tỷ. Đợi sau khi dàn xếp xong mọi chuyện, tỷ lại về nước một chuyến, sẽ nói chuyện với Liêu Tuấn Hoa sau”.

“Trần Ngã Dương? Trần Ngã Dương có thuyền tại Hàn Quốc?”

“Đúng vậy, ở tại cửa biển Hán Giang. Chúng ta đi thôi” Đường Tử Trần nói xong, đột nhiên cau mày, nhắm mắt lại, im lặng trầm ngâm như đang tự suy nghĩ gì đó.

Qua một hồi lâu, nàng mới mở to mắt, đưa tay sờ sờ trán mình: “Thuyền của Trần Ngã Dương có chút vấn đề, xem ra phải đổi phương thức khác thôi. Đi Singapore một chuyến, giải quyết cho xong cái lão già kia”.

“Tỷ cảm giác được nguy hiểm? Đây là cảnh giới không nghe không thấy mà cảm giác được sự nguy hiểm?”

Vương Siêu mí mắt giật giật.

Trên sự thật cũng có rất nhiều người đã từng trải qua như vậy, một người khi đang chuẩn bị đón xe, nhưng khi rời khỏi nhà lại cảm thấy tâm thần không yên, vì thế mà không đi nữa, kết quả là sau đó nhận được tin chiến xe sẽ đón đi đã bị tai nạn, người trên xe toàn bộ đã chết.

Đây chính là tình huống không nghe không thấy mà cảm giác được sự nguy hiểm ngẫu nhiên, nhưng người luyện quyền, luyện đến cảnh giới cao nhất, cảm giác này thật giống như ăn cơm uống nước vậy.

Cùng lúc đó, tại cửa biển Hán Giang, trên một chiến du thuyền lớn, cũng đang bày ra một âm mưu.

“Smith, người nói chúng ta ở trong này mai phục, người nữ Trung Quốc họ Đường kia, rốt cuộc có thể lên đây không?” Trong phòng lái của du thuyền, một người da trắng mũi ưng, mặc trang phục thuyền viên đang nói với một người da trắng khác.

“Yên tâm, Trần Lập Ba lần này đã đặc biệt an bài cho chúng ta, lặng lẽ đem người trên du thuyền này đổi quá nửa, cho dù là người ngủ không nhắm mắt cũng không cảm thấy có gì sơ hở” Một người da trắng cao lớn khác, cũng mặc trang phục thuyền viên, trên tay đẩy những lông hai mắt lóe lên nói.

198. Chương 198: Văn Tả Tả Địch Trùng Động

Hai người da trắng cao lớn nguy trang thành thuyền viên ở trong phòng điều khiển này, cả người cường tráng, trong mắt mười phần thần khí, cơ ngực cơ bụng gồ lên giống như là những khối thép vậy.

Hai người da trắng này, xem ra sức lực vô cùng mạnh mẽ.

“Nói thật ra, luận về quyền cước, Trung Quốc cùng Nhật Bản là hai dân tộc cường đại cùng thần bí nhất, người của hai dân tộc này trong cơ thể dường như ẩn chứa lực lượng thần bí” Người tên là Smith dùng ngón tay cái vuốt vuốt cái mũi ưng của mình.

“Chúng ta là người da trắng, từ khi sinh ra đã có thể chất cường tráng, so với dân da vàng Đông Á thì cao lớn hơn nhiều, nếu có thể hôm nay ta cũng muốn cùng nữ nhân họ Đường kia đánh giá một chút”.

Một người da trắng khác thì xoa xoa nắm tay của mình, cả cơ thể như nảy lên, gân cốt vang lên những tiếng lắc rắc.

“Tốt, có cơ hội, chỉ cần cô ta lên đây, chúng ta khẳng định có thể khống chế được cục diện. Đến lúc đó, người muốn đánh giá như thế nào cũng được”.

“Khẳng định rồi, Morgan. Chúng ta có ba mươi người, đều là chiến sĩ tinh nhuệ nhất của hải quân lục chiến, lại được trang bị hỏa lực hạng nhất, trong nước cũng có mai phục, chỉ cần nữ nhân họ Đường kia lên du thuyền thì cho dù cô ta có cánh cũng khó mà bay thoát”.

Trong khi Smith cùng Morgan hai tên da trắng này đang nói nhảm ở trên thuyền, đội Đường Tử Trần cùng Vương Siêu chui đầu vô lưới. Những làm sao ngờ được hai tỷ đệ lại đột nhiên thay đổi kế hoạch, lúc này đang bình yên ở trong một căn biệt thự hào hoa ở gần cửa biển Hán Giang, nhắm nháp hương trà nồng đậm, hơn nữa bọn họ thông qua bức tường thủy tinh mà nhìn ra chiếc du thuyền ở xa xa trên biển.

Một cái ấm đất nhỏ màu hồng đang ở trên một cái bàn bát tiên ở giữa phòng, phía dưới là lửa cháy bùng bùng, hơi bước lan tỏa.

Hương trà bay khắp cả căn phòng.

Đường Tử Trần cùng Vương Siêu ngồi ở hai bên bàn, đều đang tự bày ra một bộ trà cụ (đồ uống trà) tinh xảo.

“Bộ trà cụ này, đệ cũng thấy Trần Ngã Dương có. Làm sao lại ở trong tay tỷ tỷ?” Vương Siêu nhắc tới cái ấm, Đường Tử Trần cũng tự rót một ly, tinh tế nhấp một ngụm, sau đó nghịch nghịch bộ trà cụ trong tay.

“Tỷ cảm thấy nó tốt nên mượn đem tới đây” Đường Tử Trần ngữ khí thật giống như đồ của cả thiên hạ, chỉ cần nàng muốn thì không thể không có được.

“Tỷ tỷ, tỷ một khi cảm giác được nguy hiểm, có người ở trên du thuyền của Trần Ngã Dương mai phục chúng ta, vậy khẳng định là ở trên bờ cũng có bố trí. Chúng ta ở trong này có thể không được an toàn” Ánh mắt của Vương Siêu thủy chung vẫn không rời khỏi mặt Đường Tử Trần, giống như là vĩnh viễn cũng xem không đủ vậy.

“Đây là nhà một thủ lĩnh chính trị của Âu Minh (Liên minh châu Âu) tại Hàn Quốc, về vấn đề an toàn cũng không cần lo lắng” Đường Tử Trần chậm chậm thổi thổi nước trà.

“Tỷ tỷ, tỷ cùng Âu Minh có quan hệ gì?” Vương Siêu đột nhiên nghĩ đến, bản thân cũng từng bối vì có quan hệ với Đường Tử Trần nên bị rất nhiều người hiểu lầm là gián điệp của Âu Minh.

“Cũng không có quan hệ gì, Liên minh chính trị kinh tế tiền tệ châu Âu, thật ra là một đoàn thể tán loạn, tỷ chẳng qua từng giúp một số tập đoàn lớn của mấy quốc gia trong đó, có một thời gian tại Phi châu huấn luyện lính đánh thuê, sau đó âm thầm mua chuộc bồi dưỡng một số cao quan, chỉ là lợi dụng nhau mà thôi”.

“Còn quan hệ của tỷ tỷ với Hồng Môn?” Vương Siêu tiếp tục hỏi, cũng không có cố kỵ. Bởi vì trong lòng hắn, Đường Tử Trần chính là người thân nhất.

“Tỷ trước kia cũng là người của Hồng Môn” Đường Tử Trần lại nhấp một ngụm trà, cuối những năm 90, vô luận là Âu Mỹ, hay là Đông Nam Á, làn sóng bài trừ người Hoa dâng cao, làm cho người Hoa ở hải ngoại lúc nào cũng căng thẳng, như là miếng băng mỏng vậy. Hơn nữa năm 98, trận đại loạn kia tại Indonesia, bản thân tỷ đã từng trải qua. Khi đó tỷ cũng chỉ lớn hơn đệ chừng vài tuổi, công phu cũng chưa giỏi được như đệ hiện nay. Tổng hội Hồng Môn thế giới phái chúng ta đến ám sát một số thủ lĩnh quân sự của một

số quốc gia phương Tây đã phát động bạo loạn, cùng với các thủ lĩnh nội địa. Tỷ lần đó liên tiếp ám sát hơn mười thủ lĩnh quân sự, nên đã bị chú ý đến”.

Đường Tử Trần chậm rãi nói, ánh mắt như mây như khói, giống như đang lâm vào trong hồi ức, từng từ từng từ một từ miệng nàng nói ra, tuy bình thản, nhưng Vương Siêu lại nghe ra trong đó ẩn chứa nhiều việc kinh tâm động phách.

Hồng Môn ám sát cũng là chuyện đã lâu rồi.

Đồng Minh Hội thời Tôn Trung Sơn đích, đệ tử Hồng Môn không biết đã ám sát bao nhiêu Mãn Thanh.

Vương Siêu cũng biết, những người mà Đường Tử Trần nói chính là dân bản xứ Indonesia. Người Hoa sau khi di cư qua đây, cần cù lao động nên phát tài, bọn họ lại cực kỳ ghen tị, nghĩ rằng người Hoa chiếm hết không gian sinh tồn của họ, vì thế mấy dân bản xứ này thường xuyên nhắm vào người Hoa mà tiến hành đánh đập, chiến đoạt, cưỡng gian, phân thù, không chuyện ác nào mà không làm, cho đến cuối những năm chín mươi, dưới sự kích động của một số quốc gia phương Tây, đã bùng nổ bạo loạn giết hại.

Tôn chỉ của Hồng môn là đoàn kết người Hoa, không để người ngoài làm nhục.

Bạo loạn lớn như vậy cũng chỉ nhằm vào người Hoa mà giết hại, năm 1992 tại Honolulu của Mỹ thành lập Hồng Môn Tổng hội thế giới, vốn là để thành lập một đoàn thể những người Hoa ở nước ngoài, tự nhiên sẽ không thể không để ý tới, đã phải cao thủ tiến hành ám sát, đó cũng là chuyện dĩ nhiên.

Vương Siêu ngẫm lại, mình ở tại quốc nội tuy trải qua rất nhiều chuyện, giao đấu sinh tử, nhưng đại đa số đều là lời dài luận võ, hoặc là quyền sư giao đấu, còn xông pha chiến loạn giống như Đường Tử Trần, qua mưa bom bão đạn, nhiều lần ám sát thủ lĩnh quân đội cử tử nhất sinh, cho tới bây giờ cũng chưa từng có.

So sánh kinh nghiệm của hai người, quyền pháp của Vương Siêu thủy chung vẫn chưa bằng được với tỷ.

Đường Tử Trần đối với quyền thuật có được thành tựu như vậy cũng không phải là ngẫu nhiên.

“Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu dấu. Kinh Kha thứ tần, Niếp Chánh kích Hàn, thực sự là sáng khoái” Vương Siêu thì thầm tự nói, nghĩ mình ở tại quốc nội, gia nhập quân đội, làm gì cũng phải bảo toàn đại cục, không thể tùy ý thích, thật trong lòng cũng hết sức khó chịu.

“Đệ đệ, đệ so sánh ra cũng không sai, đệ giết chẳng qua cũng chỉ là một lũ heo chó mà thôi” Đường Tử Trần cau cau mày.

“May là, những năm gần đây, nước ta địa vị cũng tăng trưởng, người Hoa ở hải ngoại ngày càng tốt hơn. Nhưng chính vì vậy mà Hồng Môn mấy năm trước, đã bắt đầu mất đoàn kết, nội đấu rất nhiều, tỷ đành phải thoát ly ra ngoài”.

Đường Tử Trần lắc đầu thở dài: “Khi chống ngoại địch thì đồng tâm hiệp lực, sau khi hòa bình lại bắt đầu nội đấu. Đây là việc từ xưa tới nay cũng khó tránh, thần tiên cũng không có biện pháp. Tỷ đệ chúng ta không nói mấy chuyện này nữa, nói chuyện quyền pháp cùng quyền sư đi”.

“Quyền sư ở hải ngoại, so với quyền sư ở quốc nội, trình độ chính thể cao hơn không chỉ một bậc. Đây không chỉ đơn giản là thất truyền, mà chính là áp lực sinh tồn” Vương Siêu cũng từng ngẫu nhiên cùng Liêu Tuấn Hoa nói qua vấn đề này: “Đệ nhớ Liêu Tuấn Hoa từng nói qua, khi hắn tại Mỹ đi học, đá con nít cũng phải biết vài ngón, bằng không sẽ bị người da trắng, da đen ở bên đó trấn lột cướp đoạt, hơn nữa con gái có tám chín phần sẽ bị cưỡng gian. Có lúc, cả phương Tây đều chìa mũi dùi vào người Hoa”.

“Liêu Tuấn Hoa biết người Hoa ở hải ngoại sinh tồn gian nan như thế nào, hơn nữa khi hắn gia nhập Hồng Môn, quyền pháp cũng đã đến Hóa kinh, là cao thủ khó được, người như vậy rất khó kiếm. Nếu hắn có địa vị ở Trung ương, tỷ đệ chúng ta cũng nên hợp tác với hắn” Đường Tử Trần nói.

“Quyền sư người Hoa ở hải ngoại, thực sự là cao minh hơn quốc nội nhiều, áp lực càng lớn, thành tựu cũng càng nhanh. Chẳng qua nhân vật như tỷ, còn có ai không?” Vương Siêu đột nhiên nghĩ tới vấn đề này.

“Có thể có, cũng có thể không. Như tỷ trong giới võ thuật ở hải ngoại, thật ra cũng không nổi danh. Đại đa số đều không biết tỷ” Đường Tử Trần cười cười: “Tiểu đệ, quyền pháp của đệ thật ra cũng không thua kém tỷ, chỉ là kém một chút Chí thành chí đạo mà thôi, Bát quái ma chưởng đại suất bí thủ của đệ, luận về

cương mãnh, tỷ đã đùng qua vô số quyền sư, xem ra cũng không thể so với đệ. Nói cứng một câu, tiểu đệ là thiên hạ đệ nhất, thật ra cũng không sai biệt mấy”.

Nói đến quyền pháp, Vương Siêu mấy năm nay, bản thân cũng có sự giải thích, cũng không còn là thiếu niên ngờ ngác như năm đó.

Nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của Đường Tử Trần, làn da mịn màng, cùng với hương thơm nhẹ nhàng trên người nàng, Vương Siêu trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác xúc động, muốn đem tỷ tỷ này kéo vào trong lòng, thân thiết một chút, hôn một cái.

Nhưng Đường Tử Trần năm đó là sư phụ tỷ tỷ uy nghiêm, vẫn tồn tại thâm căn cố đế trong lòng hắn, hơn nữa hắn cũng đã là võ học đại tông sư, cũng không xúc động ngây ngô như thời thiếu niên nữa, cũng có lý trí của riêng mình.

Vì thế sự xúc động trong lòng hắn chợt lóe lên, rồi sau đó đã bị áp chế đi, chỉ như chớp lóe mà thôi.

Nhưng, loại xúc động này tuy bị áp chế đi, nhưng trong nháy mắt, lại ngo ngoe muốn trỗi dậy, thật giống như lửa thiêu dập không dứt, gió xuân thổi qua lại bùng lên. Vương Siêu cảm thấy bản thân có chút thất thường.

199. Chương 199: Vương Siêu Nhất Động Thủ, Đám Tử Tự Ngập Đại

Cảm giác được tiểu đệ hô hấp có biến hóa rất nhỏ, Đường Tử Trần cũng tự nhiên hỏi một câu.

Vương Siêu tuy tuổi không lớn, nhưng trong giới võ thuật được xưng là “tiên nhân”, quyền pháp siêu phàm nhập thánh, tinh khí thần tâm ý hình đều nội liễm thành đan, đã có phong phạm Thái sơn có sập mặt cũng không đổi sắc, mặc kệ tâm thần biến hóa thế nào, trên biểu hiện cũng nhìn không ra manh mối gì.

Bởi vậy, hắn tuy đối mặt với Đường Tử Trần đã tâm viên ý mã, sinh ra cảm giác muốn ôm chầm lấy tỷ tỷ mà hôn, nhưng trên mặt hắn vẫn khống chế thật sự tốt, mặc cho là người am hiểu thuật quan sát về mặt gì, cũng không thể phát hiện được sự xúc động trong lòng hắn.

Nhưng Đường Tử Trần thì không giống, vốn võ công đã đến chí thành chi đạo, từ tinh thần có thể cảm ứng được tất cả những thứ rất nhỏ không thể phát hiện, dùng thần thông Phật giáo mà nói, chính là “Lậu tận thông”.

Vốn hai người đang ngồi ngay ngắn, chậm rãi nói chuyện, Vương Siêu tâm thần yên ổn, hoàn cảnh hai người ở chung như thế này thực sự là bình lặng như mặt nước trong hồ thủy tinh vậy.

Nhưng Vương Siêu tâm viên ý mã, lập tức thật giống như một giọt nước chợt rơi xuống hồ, tuy chỉ xuất hiện những gợn sóng rất nhỏ chợt lóe qua, nhưng Đường Tử Trần lập tức cảm giác được.

Đây là võ công quyền pháp đã luyện tới mức thâm sâu nhất, đối toàn bộ hoàn cảnh xung quanh đều có thể cảm ứng được một cách tinh tế nhất.

“Ừm, không... không có gì” Vương Siêu ngẩn ra, khí huyết dâng lên, trên mặt hơi hồng lên một chút, liền tục lắc đầu: “Tỷ, không có gì, đệ chỉ thất thần một chút thôi”.

“Trong cuốn sách cuối cùng của Tiết Diên nói về viên tướng có nói ‘tỏa trụ tâm viên vi tu tính, xuyên trụ ý mã vi lập mệnh’, tiểu đệ, đệ cũng đừng lo có nước mà không về được. Coi như là lần này thoát ly tổ chức là để nghỉ ngơi. Bằng không nếu lúc nào cũng nghĩ đến chuyện này, võ công có thể sẽ lui bước”.

Đường Tử Trần tuy nhận thấy nội tâm của Vương Siêu biến hóa khiến cho hô hấp dao động rất nhỏ. Nhưng nàng dù sao cũng không phải là thần tiên, cũng không thể phát hiện Vương Siêu cụ thể là đang nghĩ cái gì, hơn nữa không nghe không thấy mà cảm nhận được nguy hiểm cũng là khi sinh mạng có nguy hiểm lớn mới có tác dụng, đã là một loại dự cảm mãnh liệt. Nhưng cũng không phải là cái gì cũng có thể biết được.

“Ừ—m, ừm, ừm...” Vương Siêu liên tục gật đầu, giống như một đứa nhỏ đang thi mà xem tài liệu, thấy giáo viên đi tới sợ bị phát hiện, liên tục gật đầu sợ vị tỷ tỷ mẫn cảm này phát hiện sự xúc động trong nội tâm của hắn.

Vương Siêu nghĩ tới Đường Tử Trần mà trong lòng xúc động, cũng không phải là chỉ lần này, mà khi ở tại học viện quân sự dã chiến, đối mặt với Hoắc Linh Nhi luyện công, phun khí như tên, giống như là hình dáng của tỷ tỷ, cũng đã từng xúc động đến thất thần.

Đến khi gặp lại Đường Tử Trần, bởi vì kháng lệnh của tổ chức, tiếp đến ứng phó hàng loạt chuyện phiền toái hắn cũng không thể phân tâm. Nhưng hiện tại cùng tỷ tỷ an bình ngồi cùng một chỗ uống trà nói chuyện, không khí yên tĩnh ấm áp, mọi phiền não đều đã không còn. Vì thế tâm của hắn lại bắt đầu xúc động.

Dùng ngôn ngữ y học mà nói, chính là hormone thanh xuân phân bố kích thích quá độ.

Vô luận Vương Siêu có lão thành như thế nào, quyền pháp cao cường như thế nào, tu dưỡng có tốt như thế nào. Dù sao cũng chỉ mới có hai mươi mốt tuổi, đối mặt với người mà mình hằng mong nhớ. lại trong không khí ấm áp như thế này, không động tâm, thì phải là thần tiên Phật đà đoạn tuyệt tất cả tình dục.

Thánh nhân có nói “Bão nổi tư dâm dục”, cho dù là Khổng Tử, khi nhìn thấy phu nhân Nam Tử của Vệ Linh Công, cũng đã từng động tâm, hơn nữa sau đó đệ tử có hỏi, có phải là thích Nam Tử hay không, Khổng Tử cũng không phủ nhận, chỉ nói: “Nếu ta làm chuyện gì sai, như vậy ông trời nhất định sẽ trừng phạt ta”.

Ý tứ chính là, ta tuy thích, nhưng cũng chỉ là bộc phát nhất thời, cũng chỉ dừng lại ở đó chứ không có tâm tư đập đổ.

Chẳng qua Vương Siêu hiện tại cũng không có định lực tự khống chế giống như Khổng Tử, hắn chỉ muốn hôn tỷ tỷ, chỉ tiếc, thủy chung cũng không bước qua được điểm mấu chốt.

Bởi vì trong lòng tuy xúc động, nhưng tâm sâu trong linh hồn ý thức vẫn nói cho hắn, không được xúc động, không được xúc động.

“Tỷ tỷ, tỷ đệ chúng ta đã ba năm không thử tay, ban ngày tại bờ sông cũng bị mấy người đó phá đám...” Vương Siêu chuyển đề tài, sợ cứ tiếp tục như vậy, tâm tư của mình cuối cùng cũng bị Đường Tử Trần phát giác.

“Ái dà, tiểu đệ đệ quả nhiên đã lớn, dám khiêu chiến với tỷ” Đường Tử Trần nhẹ nhàng dùng ngón trỏ gõ xuống bàn, phát ra những tiếng cốc cốc...

Nàng cười hai mắt cũng khép hờ lại, giống như Nguyệt Nha Nhi vậy, nhưng thân thể của nàng vẫn ngồi vững.

Vương Siêu trong nháy mắt khi thấy Đường Tử Trần cười, liền cảm giác được như mình ngồi trong một đại tiệc trong quân trường đại doanh, bề ngoài thì ca múa biểu diễn, vui cười rôm rả, nhưng sau quân trưởng, lại che dấu đao phủ thủ, sát khí không phát ra ngoài.

Ở sâu trong nụ cười của Đường Tử Trần, tinh khí thần nội liễm trong nháy mắt, Vương Siêu cũng cảm nhận được chiến ý bùng phát.

Vương Siêu biết, tỷ tỷ đã chân chính xem hắn như là kình địch.

Lúc này, Vương Siêu cảm giác thực vui mừng, thực cao hứng, hắn cảm thấy niềm vui trước đó chưa từng có, bởi vì hắn biết, trong lòng tỷ tỷ, hắn đã không còn là một thiếu niên đồ đệ yếu ớt, mà đã là một đệ đệ có thể cùng tỷ tỷ phân cao thấp.

Đường Tử Trần dịch ý ẩn sâu, cho dù là cao thủ như Cung Thành Lương Điền, Thôi Trường Bạch, cũng không cảm giác được một chút nào.

Nhưng Vương Siêu thì khác, cảnh giới quyền pháp của hắn hóa kình đã đến cảnh giới mà Tôn Phúc Toàn lão gia miêu tả như là một viên kim đan trong bụng, Đường Tử Trần ngưng thần, ẩn chứa chiến ý, hắn liền có thể cảm thấy được.

Khi mới nhập hóa kinh, thì các nơi trên người đều có thể tự nhiên bộc phát ám kinh, cơ bắp bành trướng, hơn nữa thông qua rèn luyện hô hấp, nội tạng mạnh mẽ cường kiện cứng cỏi. Vô luận là sự nhanh nhẹn, phản ứng, hay tính mềm dẻo, năng lực đề kháng, lực bùng nổ, xuyên thấu, so với người luyện võ bình thường đều cao hơn cả chục lần.

Hiện tại Liễu Tuấn Hoa, Trần Ngã Dương, Cung Thành Lương Điền, Thôi Trường Bạch, cùng với Chu Bình Lâm..., đều đã đến cảnh giới này.

Nhưng từ hóa kinh trở lên, chính là bước tu dưỡng tinh thần rất huyền diệu, đối với cuộc sống, thiên địa, bản thân đều thấu hiểu, dần dần có thể nội liễm tinh khí thần, tâm ý hình, co rút lại mũi nhọn mà thành viên, cuối cùng là thành tựu kim đan. Định ý, sát khí của bản thân ẩn sâu, làm cho người ta không cảm giác được.

Mà cảnh giới tối cao, chính là trong Bát Quái Quyền học “Đả phá hư không, thấy được chân thân, đem đạo hợp chân, trở nên không nghe không thấy mà cảm nhận được sự nguy hiểm. Tuy thân ở trong sóng gió của nhân thế, nhưng vẫn có thể bảo trì bản thân”.

Hóa kinh có ba cảnh giới quan trọng này, bởi vì cùng rèn luyện thân thể, luyện gân cốt, da lông đã có rất nhiều sự liên hệ khác nhau, căn bản không có biện pháp nào có thể miêu tả một cách cụ thể được.

Vương Siêu lúc mới vào hóa kinh, sau đó đình chỉ không tiến được nữa. Cho đến khi cùng “Tiểu vũ thần” Chu Bình Lâm ngẫu nhiên gặp nhau đại chiến tại công viên, cuối cùng thảm thắng, mới lĩnh ngộ ra bản thân vẫn chưa đủ, an tâm cân nhắc tu dưỡng một năm, rốt cuộc nội liễm thành đan, trong một khắc nhìn thấy Đường Tử Trần, toàn bộ những gì bị bó buộc trên người đều được dứt bỏ, tâm thần được phóng thích, đã đánh ra được Đại xuất bi thủ Bát quái ma chưởng chí cương chí mãnh.

Vương Siêu cũng hiểu được, quyền pháp của mình trải qua sự tích lũy dày dặn, mới có tiến bộ, tự nhiên cũng muốn tìm người thử tay. Hơn nữa quan trọng nhất chính là, hắn biết bản thân một khi cùng người nọ động thủ, sẽ bộc phát ra lòng can đảm vô cùng.

Hắn tuy muốn hôn tử tử Đường Tử Trần, nhưng trong tiềm thức thủy chung vẫn không có gan. Hiện tại dựa vào võ thuật để thêm can đảm.

Cái này cũng có thể so sánh với một số người trước khi làm chuyện xấu, thì phải uống rượu để thêm can đảm. Vứt bỏ đi lớp áo ngoài quyền thuật tông sư, Vương Siêu đã gặp được người mình thích, cũng không phải là mối tình đầu của thiếu niên bình thường.

Đường Tử Trần cũng muốn xác định rõ công phu của đệ đệ kiêm đồ đệ truyền nhân này của mình. Lúc ở tại bờ sông gặp mặt, tuy cũng đã thử một chút nhưng cũng chỉ có hai hiệp, cũng không toàn diện được.

“Tiểu đệ, lên đi” Đường Tử Trần đang ngồi, đột nhiên xuất chưởng, đem bàn bát tiên trước mặt đá tung lên, một tay tung ngang ra chụp lấy rồi nhẹ nhàng đẩy ra.

Rầm, cả cái bàn cách đất cả tấc mà bay ngang đi, rất vững vàng, các thứ đồ sứ, trà cụ, ấm lò đất hồng đều không rung động, nước trà cũng không tràn ra chút nào.

Theo một thanh âm rất nhỏ, cạnh bàn đụng vào vách tường, lại nhẹ nhàng áp sát vách tường mà hạ xuống, giống như là một bức tranh thả xuống vậy, lại vững vàng dừng ở một góc vách tường.

Cứ như vậy, Vương Siêu cùng Đường Tử Trần vốn là đang ngồi mặt đối mặt, hiện tại đã không còn cái bàn, ở giữa đã không còn gì, chỉ còn khoảng cách chừng hai ba bước, đúng là khoảng cách phát kinh đã kích hữu hiệu.

“Chưởng công của tỷ tỷ, thật sự là đã luyện đến mức tận cùng, như vậy mà cũng có thể”.

Vương Siêu thấy Đường Tử Trần một chưởng đánh cái bàn bay ngang đi, đụng vào vách tường hạ xuống, mà những thứ trên bàn chẳng những không lay động mà v, mà ngay cả nước trà cũng không tràn ra ngoài, dùng kinh như vậy, không thừa không thiếu, giống như lột kén lấy tơ, dùng tơ dệt trâu vậy.

Một chút công phu nhu kinh này, Vương Siêu tuy có thể làm được, nhưng trong lòng cũng không nắm chắc.

Vì thế đồng tử của hắn lập tức co rút lại, tinh thần ngưng tụ, một thế “Bảo đan tọa khổ” súc kinh, trong khoảnh khắc bùng nổ, cổ tay vừa động, các ngón tay của tay trái co lại, các đốt ngón tay chuyển động, bàn tay tròn, tay cong lại, hõm khẩu cũng cong lại, nửa giống chưởng nửa không, có chứa lực quán mà vọt lên, nhằm hướng cổ của Đường Tử Trần mà đánh tới.

Một thức này là Triền pháp của Long xà hợp kích, thoát thai của “Kim xà bàn liểu” trong Bát Quái Quyền là áp sát dùng các ngón tay quán lấy, thức tiếp theo chính là “Cự mãng triền thân”, sau đó là “Thanh long giảo trụ”.

Vương Siêu khi cùng người ta động thủ, vô luận là tinh thần, sự can đảm, đều được đề cao mấy lần, như là các kỳ thủ hàng đầu, càng ở trong không khí căng thẳng của những trận đại chiến, thì phát huy càng xuất sắc. Đây cũng là điều mà Chu Bình Lâm sau khi bị mất cánh tay mới lĩnh ngộ được: “Không cùng Vương Siêu động thủ, thì không biết sự khủng bố của hắn”.

Đường Tử Trần trong khoảnh khắc này, cũng đứng mạnh lên, vận người võ chưởng, tay từ trung tuyến thọc thẳng lên, cho đến ngang yết hầu thì bổ chính xác về phía cổ tay cùng các đốt ngón tay của Vương Siêu.

Quyền pháp của Vương Siêu, so với Đường Tử Trần dụng Cửu cung kiếm Lâm Đình Phong thì khó đấu hơn nhiều, nàng cũng không có khả năng ngồi tại chỗ mà tiếp Kim Xà Bàn Liểu, hiện tại vận người võ chưởng là đả pháp thường dùng trong Bát Quái Quyền, người khác một quyền đánh đến, thân thể ta vận chuyển, thủ đao bổ thẳng vào các đốt ngón tay.

Thường dùng nhất, chính là thực dụng nhất.

Vương Siêu chợt thu tay lại, cũng không đánh tận thế, cước bộ co lại, đột nhiên phóng ra, vù một tiếng, hai tay cùng tung ra, mang theo thanh thế như lôi đình vạn quân hướng tới Đường Tử Trần mà đánh tới.

Đây chính là thủ pháp Đại suất bị, Đường Tử Trần cũng không nói lời nào, cũng biểu hiện ra tư thế Bảo đan tọa khổ, hai cái cánh tay giống như là cái lưỡi trâu, hướng tới tay của Vương Siêu mà đỡ tới.

Công phu Bát quái nhu chưởng “Ngư quyền thảo”, cánh tay hai người chạm nhau, Vương Siêu chỉ cảm thấy tay của mình bị quán lấy, các đốt ngón tay, khuỷu tay, cổ tay, đều bị Đường Tử Trần chế ngự.

Mà Đường Tử Trần cũng bị Vương Siêu mạnh mẽ đẩy lùi ra sau, đạp phải cái ghế dựa ở sau làm cho tan nát, tìm không thấy một khối gỗ chính tề nào.

Đại suất bị thủ của Vương Siêu, cương kinh cơ hồ là thiên hạ đệ nhất, Đường Tử Trần tuy đã hóa giải được lực lượng của hắn, nhưng thân thể cũng bất ổn, chỉ có cách lui bước để giảm bớt lực.

Nhưng hai tay của Vương Siêu đã bị nàng nắm lấy, chỉ cần hơi dùng sức một chút, các đốt ngón tay sẽ bị đánh cho trật khớp.

Vương Siêu cũng biết lợi hại, không để ý tới hai tay, mà đạp bước tiến lên, dùng thế Lão hùng chàng thụ, mà áp sát trung tuyến, tông thẳng vào trước ngực của Đường Tử Trần.

Khi hắn động thủ, cũng đã can đảm hơn nhiều, lần xông tới này, tự nhiên là dùng Kê hình Thụ cảnh thân đầu (thăng cổ duỗi đầu), hướng tới làn da mịn màng như da trẻ con trên mặt của Đường Tử Trần mà nhẹ nhàng hôn tới.

200. Chương 200: Triệt Đễ Quyết Liệt (thượng)

Tay phát kinh, kinh phát ra từ bốn ngón tay, Đường Tử Trần khi bắt lấy hai tay của Vương Siêu thật giống như móng vuốt mèo vậy, bấm sâu vào trong thịt rồi chợt phát kinh, thật giống như móc câu cắm ngập vào trong cánh tay của Vương Siêu.

“Bảo hổ quy sơn thế!”

Vương Siêu trong lòng cả kinh, một chút không phòng bị đã bị Đường Tử Trần xiết chặt kéo mạnh vào trong lòng, eo của tỷ tỷ vừa chuyển, kinh lực đã bùng nổ, thân thể của hắn như một viên pháp bị ném bay đi, nhằm thẳng vách tường mà bay tới.

Cái này nếu đổi là cao thủ bình thường, nhất định sẽ bị quăng cho bể đầu máu chảy, không thành nhân dạng, nhưng Vương Siêu thì khác, trong lúc vội vàng hai tay chập lại, ám kinh bộc phát, các đầu ngón tay cắm sâu vào trong vách tường, khuỷu tay co mạnh lại, sau đó lại đẩy mạnh ra, triệt tiêu lực va chạm.

Sau đó, thân thể của hắn giống như một con thần lân, bằng hai cánh tay, bám chặt vào tường không để rơi xuống, cố định ở trên vách tường.

Một thức Đường Tử Trần vừa mới dùng, chính là “Bảo hổ quy sơn thế” trong Thái Cực Quyền, kẻ địch là hổ, ta dùng thế ôm bắt, sau đó đẩy ra khỏi cửa. (Xuất phát từ Khương Dung Tiều - Thái Cực Quyền giảng nghĩa).

Một chiêu này dùng thế ôm bắt, sau đó eo lưng xoay tròn, lấy lực ly tâm của bản thân, mượn thêm lực xông tới của kẻ địch, hai lực hợp thành một sau đó đem kẻ địch vật bay ra ngoài, đó là tinh túy của mượn lực đánh lực.

Luyện đến cảnh giới cao, kẻ địch nhân một khi xông lên đánh tới, chỉ cần áp sát xoay chuyển, kẻ địch đã như một viên pháo bắn đi mà đâm vào tường bể đầu máu chảy, xông tới càng mạnh, thì ngã càng đau.

“Tiểu đệ, đệ không sao chứ?” Đường Tử Trần thấy Vương Siêu bám ở trên vách tường, cánh tay áo rách nát, có máu chảy ra, biết mình vừa rồi phát kinh, móng tay đã đâm vào trong thịt tạo thành thương thế, lập tức lo lắng hỏi.

Đường Tử Trần cũng biết thức “Bảo hổ quy sơn” này của mình lợi hại, khi còn trẻ, nằng tại thảo nguyên Phi Châu luyện quyền, cho dù là báo hay sư tử xông tới, cũng có thể trong khoảnh khắc ôm bắt lấy mà quăng ra đất ngắt xủ.

“Đệ không sao”.

Vương Siêu trong lòng có quỷ, vội vàng hạ xuống đất, rung rung cánh tay, ở trên đó xuất hiện rõ ràng dấu mấy móng tay, nhưng máu đã ngừng chảy.

So với năm đó Chu Bình Lâm bị xé mất cánh tay, cũng có thể khu động gân cơ để cho máu ngừng chảy, càng huống chi là Vương Siêu.

Chỉ là hắn bởi vì không hôn được tỷ tỷ, trong lòng cũng có mấy phần mất mát, cũng có chút cảm thấy may mắn.

“Nếu vừa rồi hôn trúng, tỷ tỷ sẽ có phản ứng gì? Là nổi giận lôi đình, hay là thẹn thùng, hay là thuận thủy trôi chu (xuôi dòng đẩy thuyền), sau đó tỷ đệ...” Vương Siêu tâm thần bất ổn, tâm viên ý mã lại khởi, trong đầu hỗn loạn, đầy những ý nghĩ kỳ quái.

“Tiểu đệ, đệ vừa rồi dùng kê hình đầu đả, vì cái gì mà không dùng trán, mà lại dùng miệng? Lấy quyền pháp của đệ, không nên sai lầm như vậy chứ” Đường Tử Trần sửa sang lại quần áo của mình một chút, ánh mắt chớp chớp, trong đó mang theo một chút phức tạp kẻ khác nhìn không ra mà chăm chú nhìn Vương Siêu.

“Cái này...” Vương Siêu lúng túng, cảm thấy hiện tại trong đời mình thì đây là thời khắc đáng xấu hổ nhất.

“Được rồi, tiểu đệ” Đường Tử Trần thở ra một hơi: “Ngồi xuống đi, để tỷ giúp đệ rửa sạch miệng vết thương, sau đó đi ngủ thôi, ngày mốt sẽ có một chuyến cơ từ Hàn Quốc đến Singapore, chúng ta cũng lên phi cơ này. Trong hai ngày này, đệ cứ nghỉ ngơi cho tốt đi”.

Vương Siêu nghe vậy, cũng thở ra một hơi, đi tới, đem trà cụ trên bàn thu dọn lại, sau khi thu dọn bàn ghế gọn xong thì ngồi xuống.

Đường Tử Trần thật giống như bốn năm trước, mang thuốc đến giúp Vương Siêu lau lên vết thương.

“Đệ tự mình làm đi, hiện tại đệ đã lớn, tỷ không thể giúp đệ cởi quần áo mát xa để thông máu huyết được. Bất quá cũng may chỉ bị thương nhẹ, căn bản không có gì đáng ngại. Tỷ cũng muốn đi nghỉ ngơi”.

Nói xong, Đường Tử Trần đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn một mình Vương Siêu.

Vương Siêu đột nhiên cảm thấy, giữa mình cùng Đường Tử Trần, cũng đã có chút thay đổi, từ quan hệ tỷ đệ thuần khiết, cũng đã xuất hiện sự biến hóa.

Năm đó, mình luyện Bát Quái Chương trong bể nước ngả cả người bầm tím, cởi sạch quần áo, Đường Tử Trần còn giúp mình xoa bóp, mà hiện tại, lại nói mình đã lớn.

“Ta nên hay không thổ lộ với tỷ tỷ, nói ta thích người? Nhưng vạn nhất khi thổ lộ, tỷ đệ lại không thành thì làm sao bây giờ? Vừa rồi ta muốn hôn tỷ, có phải quá lỗ mãng không? May mà cũng không thành công”.

”Trần tỷ bốn năm trước, thần bí cường đại đến như vậy, như là nữ thần, nhưng trải qua mấy năm nay ta cũng đã trưởng thành, ấn tượng về Trần tỷ dần dần trong lòng ta rõ ràng hẳn lên.

Nhưng, ta bây giờ còn chưa hiểu được tỷ ấy. Chừng nào ta chân chính hiểu được tỷ, thì mới lại cùng tỷ ở cùng một chỗ, cũng cần phải có thời gian”.

Vương Siêu ngơ ngác ngồi, trong lòng suy nghĩ miên man, giống như không thể có kết quả, thực không thoải mái.

Hắn muốn an định tâm thần, vì thế ngồi xuống xuất ra tư thế Bảo đan tọa khổ.

Nhưng, bởi vì tâm loạn nên tuy bày ra tư thế, nhưng tinh khí thần, tâm ý cũng không đến thu liễm vào một chỗ. Không thể co rút thành đan, đem thân xác hoàn toàn thả lỏng.

“Chẳng lẽ cảm tình sẽ trở ngại cho võ công? Là do tâm thần ta không yên sao?”

Vương Siêu thử vài lần, đều không thể hoàn thành Bảo đan tọa khổ đến thần tủy, trong lòng rung mình, lập tức điều chỉnh hô hấp, định khí ngưng thần, đem hết tất cả tạp niệm bài trừ ra khỏi não, sau đó mới dần dần tiến vào trạng thái.

Vừa tiến vào trạng thái, đột nhiên phát kinh, một thức Bảo đan tọa khổ thể hiện ra, quả nhiên tựa hồ hồn, phách đều kịch liệt co rút lại vào vùng đan điền.

Khí huyết toàn thân Vương Siêu, trong phút chốc có cảm giác như trăm sông đổ về biển, tập trung về một điểm.

Hơn nữa ngay cả trong não, tựa hồ như cũng muốn ngưng tụ về phía đan điền, trong khoảnh khắc Bảo đan tọa khổ, có cảm giác trong não hoàn toàn trống rỗng.

“Ài, tâm thần không yên, quả nhiên là tối kỵ. Nghịch thủy hành chu (đi ngược dòng nước), không tiến tất lùi, ta vừa mới rồi bởi vì cảm tình với tỷ tỷ, tâm thần không yên, vì thế ngay cả thần tủy của quyền pháp tựa hồ cũng không tới, cảnh giới lui bước. Nếu không lập tức cảnh tỉnh, bình thần tĩnh khí, dừng chân trước bờ vực, thời gian lâu dài, càng vướng bận vào tình cảm, chỉ sợ bản thân sẽ chân chính lui bước, sẽ không thể tiến thêm được nữa”.

“Có lẽ, tỷ tỷ vừa rồi, là không muốn ta bởi vì cảm tình mà phân tâm suy sút đi. Hoặc là, bản thân tỷ tỷ...”

Bỗng nhiên, trong tích tắc này Vương Siêu tựa hồ đã hiểu được tâm ý của Đường Tử Trần.

Vì thế, hắn thở ra một hơi thật dài.

Trên mái nhà, gió biển nhẹ nhàng thổi qua, Đường Tử Trần lặng lẽ đứng ngửa đầu nhìn trời.

Trên bầu trời có một đám mây hình hoa sen lướt nhẹ qua vàng trắng sáng, cực kỳ thi vị.

Vừa rồi cùng Vương Siêu thử tay, như tia chớp xẹt qua trong lòng của Đường Tử Trần, với tâm ý của nàng, thật ra đã biết Vương Siêu đã muốn làm gì.

“Tiểu đệ, ta thủy chung vẫn yêu thương trân trọng đệ như em ruột của mình vậy, không nghĩ tới cảm tình này đã thay đổi, đáng tiếc, đệ đã lớn dần thành nam nhân”.

Đường Tử Trần thở ra một hơi dài, một luồng khí như mũi tên, chấn động không khí làm tạo nên những luồng sóng gợn, nhưng không có một chút thanh âm phát ra.

Đột nhiên, tai của nàng chợt động nhẹ một chút, lúc này, nàng cũng đã nghe được tiếng thở dài của Vương Siêu.

Vì thế, trên mặt của nàng cũng lộ ra nụ cười.

Trong khoảnh khắc, tâm của hai tỷ đệ, tựa hồ đã chân chính bắt đầu tiếp xúc cùng một chỗ.

Quân khu Bắc Kinh, trong một căn phòng đơn giản thuộc một ngôi nhà bằng đá cổ kính, Lưu Thanh đang đứng, lặng lẽ nhìn một ông lão cũng đã gần trăm tuổi.

“Vương Siêu này ta biết, hắn sao lại phản quốc? Đám người Ngô Văn Huy thực sự là muốn làm gì thì làm, cũng thật quá đáng” Lão nhân này vỗ mạnh lên bàn.

“Vâng, chẳng qua Tào Nghị hình như theo lời con nói, tạm thời để cho Vương sư huynh chịu ủy khuất, đợi lần này chinh bọn người Liêu Tuấn Hoa một chút, sau hai năm, sẽ lại bí mật đưa hắn trở về, tiếp tục dốc sức vì quốc gia” Lưu Thanh lấy cho ông lão một ly trà.

“Bọn họ thật sự nói như vậy?”

“Vì đại cục, cá nhân chịu ủy khuất cũng không tính là gì. Càng huống chi, về sau cũng sẽ cho hắn trở lại mà” Lưu Thanh nói: “Sư phụ, đây nguyên văn là lời của cấp trên nói, con cũng không thêm bớt một lời nào. Còn tra được tin tức là Tào Nghị cùng Chu Lương, đã đi Singapore, để nói cho Vương Siêu, chỉ cần hắn ở hải ngoại, phát biểu thanh minh nhắm vào Liêu Tuấn Hoa, vài năm sau cũng sẽ được về lại nước bình thường”.

“Ài, những người này, cũng không phải là làm chuyện tốt. Chu Hồng Trí trước giải phóng, đã cùng ta gặp mặt, hắn là người quang minh lỗi lạc, nói vậy đồ đệ của hắn cũng sẽ không tệ, ta cũng đã gặp Liêu Tuấn Hoa này một lần” Ông lão này, đúng là Lý lão.

Hai ngày sau, một máy bay thương mại của một tập đoàn lớn tại Châu Âu từ Hàn Quốc bay đến Singapore.

“Tỷ, tỷ bay tới bay lui như vậy, không sợ người ta dùng tên lửa bắn rơi chúng ta sao”.

“Khi ở tại Phi Châu, cũng đã từng có, chỉ tiếc, trước khi tỷ lên phi cơ, cũng sẽ có dự cảm”.

Hai tỷ đệ xuống phi cơ.

Ngay lúc rời khỏi phi trường, chợt có hai chiếc xe thẳng gấp chặn ngang trước mặt hai người.

Cửa xe mở ra, bên trong lại là Tào Nghị, Chu Lương, cùng với một số chiến sĩ mặc thường phục.

“Vương Siêu, người thật tự tại. Lên xe đi. Đường tiểu thư, cũng lên đi, tại Hàn Quốc không tiện nói chuyện, này đến Singapore, cũng đã có thể rồi”.

201. Chương 201: Triệt Đễ Quyết Liệt (hạ)

Tào Nghị thấy người trong xe liền dừng lại, Đường Tử Trần hơi nghiêng đầu, ánh mắt đảo qua người bên trong xe, cuối cùng đem ánh mắt hơi chút dừng lại ở trên người hai chiến sĩ cường hãn phía sau.

Hai chiến sĩ mặc đồ nguy trang này ước chừng ba mươi tuổi, vẻ mặt cứng đờ, giống như trời sinh đã không có biểu tình gì. Hơn nữa bọn họ ngồi khí thế vững chắc thật giống như núi vậy.

“Đây đại khái chính là chiến sĩ tinh nhuệ nhất của quốc nội, so với chiến sĩ lính đánh thuê hạng nhất ta bồi dưỡng tại Phi châu tổ chất đều tốt hơn, không biết khi gặp mặt tại chiến trường thì thế nào? Chẳng qua hai người này hiển nhiên đã tôi luyện qua máu, có sát khí chiến trường, ta rõ ràng cảm giác được. Nước lớn, quả nhiên không thiếu nhân tài. Tiểu đệ ta tuy là nhân tài võ thuật, nhưng tùy tiện mười chiến sĩ như vậy, được trang bị hỏa lực cường đại, tổ chức mai phục có kế hoạch một chút, cũng có thể giải quyết được, khó trách cũng không quá coi trọng hắn”.

Đây là nỗi bi an mà trang bị hỏa lực hiện đại cường đại mang đến cho người luyện võ.

“Đường tiểu thư, quá khen, sau lưng chúng ta dù sao cũng là một quốc gia cường đại” Tào Nghị trầm tĩnh nói một câu, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Vương Siêu.

“Tào Nghị, ngươi tìm đến ta làm gì?”

Vương Siêu đứng yên, ánh mắt cũng không nhìn người bên trong xe, hỏi một câu.

“Lên xe rồi nói sau. Trong này không phải là chỗ để nói chuyện” Chu Lương tựa hồ cảnh giác, vẫy tay một cái, mặt sau lập tức xuất hiện một cái xe lớn, sau đó hắt cùng Tào Nghị xuống xe, đi lên chiếc xe lớn đó.

Đường Tử Trần cũng cùng Vương Siêu lên xe, hai chiến sĩ kia cùng ở phía sau, cánh cửa xe đóng lại, lập tức bắt đầu khởi động.

“Đường tiểu thư quả nhiên là tài cao gan cũng lớn” Tào Nghị cảm thán một câu: “Cô tại thành phố H trong hai năm dạy cho Vương Siêu, ta một chút cũng không biết có nhân vật lợi hại như vậy ẩn tàng. Đây là Ngô Văn Huy thủ trưởng của chúng ta”.

Trong chiếc xe không gian rất lớn, so với xe công cộng còn muốn lớn hơn rất nhiều, hơn nữa các ghế ngồi ở giữa đều đã được tháo đi, có vẻ rất là trống trải. Kính ở bốn phía, đều là loại kính mờ, một chút ánh sáng cũng không lọt vào được.

Tuy bị ngăn trở với ánh sáng bên ngoài, nhưng bên trong xe cũng rất sáng, bởi vì trên trần có rất nhiều đèn.

Cuối xe, có ngồi một lão nhân trung niên, bên cạnh hắn cũng có ba bốn chiến sĩ cường tráng, mắt đều nhìn thẳng, ngồi vô cùng ngay ngắn, nhưng trên người cũng không có dấu vết mang theo súng.

“Đường tiểu thư, mời ngồi. Vương Siêu, ngươi cũng ngồi đi”.

Người này, đúng là lãnh đạo của tổ chức này, thời tuổi trẻ được xưng là “Trảm thủ vương” Ngô Văn Huy.

“Mấy ngày hôm trước tại Hàn Quốc, trong điện thoại vệ tinh không tiện nói chuyện, vì thế ta hôm nay đặc biệt gặp mặt cùng với các người nói chuyện” Ngô Văn Huy ánh mắt thực lợi hại, thật giống như đao rút ra khỏi vỏ, biểu hiện ra khí chất của thiết huyết quân nhân chỉ có băng qua chiến hỏa mới có được. So với khí chất trên người của các đại quan thâm hiểm hoàn toàn khác biệt.

Vương Siêu cũng lần đầu tiên thấy thủ trưởng lãnh đạo mình. Trước kia biểu hiện của hắn địa vị tuy cao, nhưng cũng không tiến vào trung tâm của tổ chức, sự tình gì cũng đều hướng tới Tào Nghị mà nói trước tiên. Sau đó Tào Nghị mới báo cáo lên trên.

“Vương Siêu Thiếu tướng, ngươi có biết hay không, người lần này vì kháng mệnh lệnh, tự tiện hành động, làm cho kế hoạch của tổ chức lâm vào thế bị động rất lớn. Đây là hành vi thuộc loại phản quốc. Vốn ta muốn đem tài liệu của ngươi giao lên trên, nhưng suy nghĩ hai ngày này, người cũng là nhân tài khó được, hy vọng ngươi có thể hồi tâm chuyển ý nên ta đã đem tài liệu áp chế lại. Lần này ta tự mình đến đây, một mặt là cùng Đường tiểu thư nói chuyện, đồng thời cũng là vì chuyện của ngươi” Ngô Văn Huy mở miệng, trên mặt cũng ôn hòa, nhưng trong ngữ khí vẫn lộ ra cách nói chuyện giữa cấp trên và cấp dưới.

Vương Siêu cũng ngồi xuống, nghe Ngô Văn Huy nói, cũng không trả lời, sắc mặt cứng đờ.

Ngô Văn Huy thấy hắn mặt không chút thay đổi, mày hơi chút cau lại, sau đó lại khôi phục lại vẻ ôn hòa: “Sự tình còn có đường sống hòa hoãn, lần này ta tự mình đến, là thay mặt tổ chức giao cho ngươi nhiệm vụ hạng nhất”.

“Nhiệm vụ gì?” Vương Siêu trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

“Ngươi vì đại cục quốc gia, trước tiên chịu chút ủy khuất, tạm thời mang tội danh phản quốc” Ngô Văn Huy nói: “Chờ sau khi ngươi phản quốc, lấy ảnh hưởng của ngươi, tại hải ngoại nhiều lần phát biểu thanh minh, nói sự tình của hắn cùng ngươi cấu kết. Chỉ cần Đảng Thái tử sụp đổ, ngươi có thể trở lại”.

Vương Siêu không nói lời nào, vẫn mỉm cười như trước.

“Ta biết, ngươi cùng Liêu Tuấn Hoa quan hệ cũng tốt, nhưng ngươi ngấm lại, trước hết phải người vây chém ngươi trong ngõ hẻm là ai? Cũng là Đản Thái tử. Đây cũng chỉ là một đám con nhà giàu, đều là một giuộc

với nhau. Chỉ cần lật đổ được Liêu Tuấn Hoa, đám tôm tép Triệu Quân này cũng sẽ giải tán, căn bản không thành vấn đề. Người nên vì đại cục, vì quốc gia. Nhìn xem đám con nhà giàu kia đem quốc gia biến thành bộ dáng gì nữa? Lời cũng đã nói nhiều rồi, người sự bản thân suy nghĩ đi”.

Ngô Văn Huy nói xong, chỉnh lại thân hình, khôi phục biểu tình nghiêm túc.

“Đường tiểu thư, chúng ta nói chuyện. Hãy để đồ đệ của người cẩn thận là suy nghĩ”.

Rắc!

Tay dựa bằng kim loại của chiếc ghế bị bẻ gãy, phát ra âm thanh chói tai. Làm cho mọi người ở đây đều giật mình.

Sáu chiến sĩ ở bên trong xe trong khoảnh khắc, đều đem ánh mắt tập trung trên người Vương Siêu.

Là Vương Siêu chợt phát kinh, bẻ gãy tay dựa bằng kim loại.

“Ta không phải là người không hiểu chuyện. Liêu Tuấn Hoa là bằng hữu của ta, ta chính là một quyền sư, cái gọi là quân hàm này, cũng đều là do các người cấp cho ta”.

Vương Siêu đứng dậy, cười lạnh một tiếng, thân thể nhoáng lên, trực tiếp xẹt qua khoảng cách mấy thước trong xe, áp sát Ngô Văn Huy.

“Vương Siêu, người muốn làm gì?” Tào Nghị kinh hãi thất sắc.

Xoát xoát xoát! Bốn chiến sĩ phía trước Ngô Văn Huy, trong 0.1 giây liền phản ứng trở thành những tấm khiên người, ngăn đỡ ở phía trước, hai người trong số đó lập tức rút súng ra, hướng tới đầu của Vương Siêu mà bắn tới.

Mà hai người thủ ở cửa, vẫn không nhúc nhích, bảo hộ Tào Nghị cùng Chu Lương.

Mấy chiến sĩ này là lính đặc chủng tinh nhuệ nhất, so với mấy người Đại thạch đầu, còn muốn cao hơn mấy bậc. Vô luận là bắn súng, hay là thân thủ, hay là năng lực dã ngoại sinh tồn, sức phản ứng, năng lực gián điệp vân vân, đều là hạng nhất trên thế giới.

Vương Siêu đối với những người này, cũng biết một ít. Cũng biết phương pháp huấn luyện những người này được áp dụng rất nhiều phương tiện kỹ thuật cao, đơn giản mà nói, chính là ngay cả đại quyền sư Quảng Đông tam hổ mà gặp bọn họ, cũng có thể bị bọn họ xử lý.

Công thực không bằng người, nhưng lại có thể xử lý người.

Kỹ thuật bắn súng của bọn họ, có thể trong một giây bắn rơi cả ruồi bọ, không lãng phí một viên đạn nào.

Chỉ cần là nước lớn, đều có tinh nhuệ được huấn luyện như vậy. Một quốc gia, thiên tài thì khó kiếm, nhưng nhân tài giết người thì thật sự rất dễ dàng huấn luyện ra.

Trong khoảnh khắc viên đạn còn chưa kịp bắn ra, Vương Siêu chân cong lại, không có đánh ra, mà trực tiếp ngã xuống sàn xe như là thiết bản, đạn bắn tới, mục tiêu lại là Đường Tử Trần.

Thì ra mấy người lính đặc chủng này ngay cả viên đạn không trúng, góc độ bắn ra cũng đã được tính toán.

Đường Tử Trần tay vung ra lắc hai cái, sau đó nhẹ buông tay xuống. Hai đầu đạn đã rơi xuống đất. Tào Nghị thấy trên cổ có khí lạnh quất thẳng tới, tuy hai viên đạn không bắn trúng, trải qua đoạn đường uy lực đã giảm xuống, nhưng lấy tay đón đỡ, hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua.

Chẳng qua Tào Nghị cũng không lo lắng cho an toàn của Ngô Văn Huy.

Bởi vì...

“Chẳng lẽ trên người có điện? Đây là trang bị gì?”

Vương Siêu trong khoảnh khắc tránh né viên đạn đã bỏ nhào vào. Hai chiến sĩ ngăn đón, thật giống như là hai quả núi lớn, Vương Siêu đang muốn đánh bay bọn họ ra ngoài, đột nhiên thấy trong lòng hiện lên sự bất an. Lập tức biến chiêu, trầm thân hạ eo, hai tay hạ xuống bắt lấy chân của bọn họ, lấy thế Ưng lăng không nhiếp vật mà nhắc mạnh lên.

Rầm! Hai người bị trực tiếp nắm nhấc lên, đều ngã nhào ra phía sau.

Hai chiến sĩ sau khi ngã ra sau, phản ứng cũng rất nhanh, một chiêu Lý ngư đả đỉnh liền bật dậy. Nhưng chân không phát kinh được, một chút khí lực cũng không có, cố gắng nhưng cũng không đứng dậy được.

Thì ra Vương Siêu một trảo vừa mới, đã dùng công phu ám kinh đả huyết.

Hai chiến sĩ này ở trên người, có trang bị áo gụy trang chống đạn, có chứa điện lưu mãnh liệt, chỉ cần va chạm trúng, cho dù là thể chất của Vương Siêu, cũng bị điện giật ngã lăn ra.

Nhưng Vương Siêu cảm giác linh mãnh, hình cùng thần một thể, khác với các cao thủ thông thường. Vừa cảm thấy nguy hiểm, lập tức đổi hình, dùng lời của tổ sư Hợp khí đạo Nhật Bản chính là: Tại một khắc trước khi công kích địch nhân, đã khám phá động cơ tâm lý của hắn.

Một cú đột nhiên ngã người, né qua viên đạn, cảm giác được nguy hiểm mà chuyển thành hạ người chộp chân hất ngã, công phu của Vương Siêu xuất thần nhập hóa, thật sự đã là đại tông sư siêu nhất lưu tiêu chuẩn.

Sau khi hạ người chộp lấy chân, hất ngã người ta, Vương Siêu như bạch xà phục thảo (ép vào trong cỏ), thân thể ép xuống, quay tay đánh nhanh, trong khoảnh khắc dùng vai tông vào hạ bàn hai chiến sĩ đang cầm súng. Hai chiến sĩ này rầm một cái, giống như bị một cái búa lớn đánh trúng, hung hăng văng vào cửa kính xe mà bay thẳng ra ngoài.

Xe vẫn di chuyển với tốc độ cao.

Ngô Văn Huy trước mặt trong khoảnh khắc không còn chướng ngại, bị Vương Siêu cướp được vị trí trước mặt. Chẳng qua vị trung tướng này gặp nguy cũng không loạn, chột đứng lên, tay duỗi thẳng như đao, đâm thẳng vào cổ họng của Vương Siêu.

Cú đâm này, âm thanh xuất ra như một mũi tên nhọn phá không, chính là “Phản tiến trạc hầu” trong Bát quái chưởng.

Trong quyền thuật có một câu gọi là “Thiên kim nan mãi nhất thanh hưởng (Ngàn vàng cũng khó mua được một âm thanh)”.

Ngô Văn Huy tay vừa vung ra, chính là âm thanh như mũi tên nhọn, uy lực kinh người, hơn nữa hắn cũng đã hơn năm mươi tuổi.

Vương Siêu hơi nghiêng người, né qua cú đâm này, hai tay trong khoảnh khắc áp lên trên cánh tay của Ngô Văn Huy. Dùng thủ pháp hình thức giống như “Lão viên ban chi” trong Bát quái, như bẻ một nhánh cây, trảo dùng lực lượng của thân thể mà áp lên, rất sắc bén, thuộc loại thủ pháp bẻ gãy.

Ngô Văn Huy nhận ra một thức này, cánh tay chống bẻ, hai tay co lại hóa thành móc câu, bắt ngược lại các ngón tay của Vương Siêu.

Làm sao biết được, Vương Siêu một đòn này, cũng không phải là bẻ, mà là cùi chỏ của cánh tay quất lại, cùi chỏ của tay trái giống như là cánh cửa sắt kéo ra ngăn đón, đem đòn bắt ngược của Ngô Văn Huy ngăn đón ở ngoài cửa, trong khoảnh khắc nắm tay phải thành chùy đã đánh tới.

“Không hay!” Ngô Văn Huy tâm niệm chợt lóe, Vương Siêu một chùy như tia chớp thể như sấm sét đã đánh tới trước mặt, trong lòng gấp rút, hai tay liền vung ra trước.

Oành! Chưởng chùy chạm nhau, Ngô Văn Huy trực tiếp bị đánh bay, ngã văng ra sườn xe, các đốt ngón tay vang lên tiếng nứt gãy.

Còn không để hắn hồi khí, Vương Siêu nhanh chóng tiến tới, đem hắn khóa lại, cổ tay vòng ra, ứng trảo đã bầu trên yết hầu của hắn.

Hai thức đả pháp này của Vương Siêu, là Bàn lan chủy trong Thái Cực.

Đẩy văng tay của địch nhân, ngăn đón ở ngoài cửa, cuối cùng dùng chùy tiến kích. Chính là Bàn lan chủy.

Bát quái quyền, Hình ý quyền, Thiếu Lâm... thể đẩy của tất cả các loại quyền này, đều là trong quá trình đẩy đều có trực tiếp bẻ xương. Sử dụng công lực mà nắm chặt lấy.

Duy chỉ có Thái Cực là sau khi dùng thế đẩy để ngăn đón, dùng nhu kinh hóa giải công kích đồng thời tích tụ khí lực, cuối cùng dùng chùy kích toàn lực. Đòn đẩy văng đòn tay của Vương Siêu, khi bắt đầu dùng hình thức của Bát quái, đã làm mê hoặc Ngô Văn Huy.

“Vương Siêu!”

“Vương Siêu!”

Tào Nghị, Chu Lương hai người nằm mơ cũng không ngờ Vương Siêu trong khi nói chuyện, lại đột nhiên xông tới, còn trong khoảnh khắc né đạn, đánh bay các chiến sĩ phòng thủ, như tia chớp đánh bại Ngô Văn Huy mà không chế hấn.

Ngô Văn Huy nằm đó dẫn dắt một đám người, trong mưa bom bão đạn đánh bất ngờ mà thắng, khẳng định có công phu, Tào Nghị cùng Chu Lương biết được rõ ràng, lão thủ trưởng này, thân thủ cũng không phải là cao thủ bình thường. Hơn nữa có bốn chiến sĩ tinh nhuệ thân kinh bách chiến, áo chống đạn trên người còn có thể tùy thời phát ra điện lưu mãnh liệt, là trang bị đời mới. Hơn nữa mỗi người đều là cao thủ, còn có súng, trong không gian nhỏ hẹp, cho dù Vương Siêu có bốn sự như trời, cũng không thể dùng vũ lực.

Nhưng bọn họ đã xem nhẹ công phu cùng cảm ứng của Vương Siêu. Thật ra, cho dù là thay đổi cao thủ như Vĩnh Tiểu Long, cũng khẳng định sẽ bị điện lưu giết cho ngã nhào. Bởi vì hấn tuy nhập hóa kinh, nhưng cũng chưa liễm thần thành đan mà có sự đột nhiên mãnh cảm.

“Cho dù ngươi có thiên quân vạn mã bảo hộ, ta muốn giết ngươi cũng như trở bàn tay” Vương Siêu chế trụ cổ họng của Ngô Văn Huy. Thực cũng không có xiết xuống: “Ta đã nói rồi, ta chính là một quyền sư, không muốn dính dáng tới sự đấu tranh của các ngươi. Không cần đem ta làm súng đạn”.

“Vương Siêu... ngươi rất vô pháp vô thiên... ngươi không cần phải làm như vậy...”

Tào Nghị tuy được rèn luyện nhiều năm, khiến cho hấn bình tĩnh vô cùng, nhưng đối mặt với tình huống như vậy, cũng nhịn không được mà đầu đổ đầy mồ hôi.

“Đệ đệ này của ta, là người nói được làm được” Đường Tử Trần hạ mi mắt xuống.

Vương Siêu trước đó hai ngày, có cùng nàng nói qua: Phải cho bọn họ biết, cái gì gọi là “Cận tại chỉ xích, nhân tận địch quốc” (gần trong gang tấc, người trong đất địch). Hiện tại hấn đã làm được.

202. Chương 202: Kiến Lập Tự Kỷ Chân Chánh Đích Ban Để

Không nói hành động này của Vương Siêu tạo thành hậu quả nghiêm trọng. Chỉ nói riêng Ngô Văn Huy là một lão tướng quân kinh qua chiến trường, tay nắm đại quyền, nhất cử nhất động, đều dưỡng thành uy nghiêm tự nhiên. Bình thường vô luận là người cường hấn đến đâu, đối mặt với hấn, đều có sự căng thẳng. Ngay cả cảm giác tự chủ cũng không dám xuất ra. Đây là quyền lợi sinh sát tùy tâm, khí phách làm cho người ta tuyệt đối phục tùng.

Dùng lời cổ đại mà nói, cũng chính là hổ uy của Thống soái tam quân. Cái này so với quan uy bình thường còn muốn lớn hơn rất nhiều.

Tào Nghị cùng Chu Lương chính mắt gặp qua, rất nhiều vị chức cao quyền trọng, khí chất ung dung cao nhã, cùng Ngô Văn Huy nói chuyện đều hết sức cẩn thận, ngay cả một chút phân tâm cùng cười cũng không dám.

Hơn nữa bất luận là thanh niên cao ngạo, tự đại đến đâu. Khi bị Ngô Văn Huy triệu kiến, cũng đều rất cẩn thận, bị khí thế trấn áp mà cung kính.

Nhưng Vương Siêu đối với Ngô Văn Huy, lại không chút bị khí thế của hấn áp bách. Ngược lại dưới sự giận dữ, chuyển thân tấn công, như nộ long trong mây, đả thương vua trong loài người chỉ trong nháy mắt.

“Kinh Kha thứ (ám sát) Tần, Niếp Chánh thứ Hàn, cũng bất quá là như thế” Tào Nghị trên người mồ hôi lạnh không có tiêu, mà ngược lại chảy ra càng nhiều, “Bình thường không có xem ra, người này lại là nhân

vật nguy hiểm như vậy. Xem ra chúng ta còn xem nhẹ lực phản ứng cùng thực lực của cao thủ. Nếu thủ trưởng hôm nay xảy ra vấn đề gì, chúng ta... làm sao trả lại công đạo cho cấp trên? Lần này hành động quá sơ suất, quá sơ suất. Nhưng hành động lần này là do chính thủ trưởng an bài”.

Lần này đến Singapore chặn đường Đường Tử Trần cùng Vương Siêu, đích thật là Ngô Văn Huy muốn tự mình nói chuyện. Trước tiên trải qua sự điều tra nghiêm ngặt, mới cuối cùng nắm được hành tung của Đường Tử Trần. Theo phương diện nào đó cũng biểu hiện ra năng lực điều tra cường đại của tổ chức.

Vốn Tào Nghị an bài hành động lần này, cũng lo lắng đến việc Vương Siêu cùng Đường Tử Trần có thể động thủ, đặc biệt cho mấy chiến sĩ này mặc vào trang bị tiên tiến, áo chống đạn kèm điện lưu cao áp KH - 2007. Loại trang bị này có thể dưới sự khống chế, trong khoảnh khắc phát ra điện lưu cao áp. Cho dù là voi lớn cũng sẽ điện giật té ngã, đừng nói chi là con người.

Trong sự tưởng tượng của Tào Nghị, cũng chỉ có cảnh Vương Siêu động thủ bị điện giật té nhào.

Những người an bài cuộc gặp mặt bí mật lần này, đều nhất trí cho rằng: “Vương Siêu tiểu tử này, bị điện giật sẽ thành thật một chút”.

Nhưng tình huống hiện tại, lại hoàn toàn khác hoàn toàn với suy nghĩ của bọn họ.

Vương Siêu ứng trả chế trụ yết hầu của Ngô Văn Huy, làm cho người ta không thể nghi ngờ, hấn chỉ cần động tay, là vị lão tướng quân thân kinh bách chiến, quyền cao chức trọng này sẽ một mạng ô hô.

“Ha ha, ha ha ha. Hay cho một thức Bàn lan chủy. Ta thấy quyền pháp của ngươi, thực đã đến cảnh giới sâu không lường được. Khó trách ngay cả lão Chu cũng bị ngươi xé đứt cánh tay”.

Vào thời điểm máu chốt, Ngô Văn Huy vẫn biểu hiện ra bản sắc tướng quân của mình. Thực không chút bối rối, hai mắt vẫn sắc bén như dao như trước, nhìn thẳng vào mặt Vương Siêu.

Vương Siêu nhú nhú mày, làm địch nhân, hấn không thích nhất là người xương cốt dị thường cứng cỏi, kiên trì với nguyên tắc của mình. Ánh mắt như vậy, là đối với hấn rất chán ghét.

“Người trẻ tuổi, ngươi quá xúc động, trên thế giới này, bạo lực không giải quyết được vấn đề. Buông tay của ngươi ra, tiếp tục ngồi xuống vị trí. Đối với sự việc vừa rồi, ta không so đo với ngươi. Đây là mệnh lệnh, nếu ngươi thực muốn mang tội danh phản quốc, thì ngươi tiếp tục kháng mệnh lệnh! Đường, là do bản thân ngươi lựa chọn!”

Ngô Văn Huy nói chuyện thực bình tĩnh, nhưng ngữ khí lại rất là cường ngạnh, thật giống như không phải Vương Siêu đang nắm yết hầu của hấn, mà là hấn đang nắm yết hầu của Vương Siêu vậy.

Vương Siêu trên mặt thần sắc phức tạp, mày càng lúc càng cau lại.

“Ngươi hôm trước kháng mệnh lệnh, làm cho công tác của chúng ta bị động, Tào Nghị nói ngươi rất quật cường, muốn ta thông qua cha mẹ ngươi, làm công tác chính trị tư tưởng cho ngươi, tin tưởng rằng cha mẹ là người hiểu rõ đại nghĩa, có thể cảm hóa thuyết phục được ngươi. Ta sợ ảnh hưởng đến cảm xúc của ngươi, bởi vậy cự tuyệt đề nghị này”.

Ngô Văn Huy nói chuyện, như tiếng chuông đồng: “Nhưng hiện tại, ngươi làm ta thực thất vọng, ngươi phụ sự bồi dưỡng nhiều năm của tổ chức đối với ngươi”.

“Ngươi hiện suy nghĩ rõ ràng hậu quả của ngươi đi. Một bước đi nhầm, có quay đầu lại, cũng sẽ không có cơ hội, ta hiện tại cho ngươi một cơ hội này. Buông tay ra, trở lại ngồi xong chỗ ngồi!”

Ngô Văn Huy hiện trong lòng cũng thực bốc lửa. Cho tới bây giờ không ai dám ở trước mặt hấn phóng đàng. Càng đừng nói tới việc giống như Vương Siêu vậy, nắm lấy yết hầu mà nói chuyện với hấn.

Thật ra trong mắt hấn, Vương Siêu cũng không phải là nhân tài gì đáng giá bồi dưỡng. Chỉ là nhân tài võ thuật mà thôi, có cao tới đâu cũng không có chỗ dùng, tám chín người được huấn luyện cùng lên là giải quyết được. Không giống với nhân tài khoa học kỹ thuật, nhân tài hàng không, hacker máy tính. Ví dụ như năm đó Tiên Học Sâm về nước, người Mỹ liền sợ hãi than: “Tiên Học Sâm vô luận là đến đâu, cũng tương đương với ít nhất là binh lực của 3 - 5 sư đoàn”.

Quyền sư cao thủ, cho dù luyện thành tiên, cũng không được người ta so sánh như vậy, thậm chí là một trung đội.

Lần này hắn tự mình đến, chủ yếu là vì muốn giao thiệp với Đường Tử Trần. Tiệp thể chấn nhiếp Vương Siêu một chút, làm sao biết được Vương Siêu một chút mặt mũi cũng không để cho hắn. Điều này không thể nghi ngờ là điểm mấu chốt trong lòng hắn.

Ở trong lòng hắn, không ai dám coi rẻ quyền uy của quốc gia, đây là thứ thần thánh nhất. Hiện tại Vương Siêu đã báng bỏ thần thánh trong lòng hắn. Trong lòng hắn, thật giống như sự thống hận đối với sự phản xử về dị đoan của Âu Châu thời Trung cổ. Cũng như là một cảnh sát chính trực, cừu hận đối với tội phạm cường gian giết người cướp bóc phân thây.

Wương Siêu trong lòng hắn, đã trở thành nhân vật hết thuốc chữa.

Wương Siêu miễn cảm vô cùng, một chút liên cảm giác được sự phần nộ ẩn tàng sâu trong lòng của Ngô Văn Huy, biết người này, đối với mình đã có thành kiến rất sâu. Về sau sẽ tạo cho mình rất nhiều phiền toái, thậm chí, là họa sát thân.

Cơn giận trong lòng hắn nổi lên, ác tâm cũng theo đó mà sinh ra.

Cũng không nói lời nào, toàn thân kịch liệt phát kinh, cả xe cũng bị ép tới mức rung chuyển, tay của hắn xiết chặt lại!

Với dấu hiệu phát kinh của Vương Siêu như vậy, cho dù Ngô Văn Huy cổ có bằng sắt, cũng sẽ bị xiết gãy nát.

Rắc!

Một cánh tay chuẩn xác chèn vào trong các ngón tay của Vương Siêu, đột nhiên hướng ra phía ngoài mà đẩy ra, kháng cự lại thể xiết vào của Vương Siêu.

“Tiểu đệ, chúng ta đi thôi” Đường Tử Trần tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, đột nhiên ra tay, lấy Xoa chỉ đạn trong Phách quyền, đẩy bay ngón tay ra, miễn cho Vương Siêu một lần hành động có thể nói là kinh thiên địa khấp quỷ thần, không để ý tới hậu quả.

Nếu Ngô Văn Huy này bị Vương Siêu xiết chết. Như vậy từ nay về sau, Vương Siêu cũng là có nước không thể quay lại, có nhà không thể về, hoàn toàn cùng với quốc gia ở thế đối lập. Cho dù là dạng tổ chức gì, cũng không thể dung phần tử nguy hiểm như vậy. Hậu quả này, so với hắn tất cả những cừu gia mà hắn đã kết, còn muốn lớn hơn cả triệu lần.

Đường Tử Trần ngăn trở Vương Siêu lại, “Xem ra sự tình hôm nay có chút hiểu lầm. Tiểu đệ của ta nóng tính, nói chuyện đã không thành, lần sau có cơ hội thì nói sau vậy”.

Nói xong, nắm lấy vai của Vương Siêu, chân phát kinh, đột nhiên nhảy lên, hai người trong chiếc xe đang di chuyển với tốc độ cao, xuyên qua cửa sổ mà ra.

Cửa sổ vốn đã bị Vương Siêu đánh bay hai chiến sĩ ra mà phá vỡ, nhưng xe cũng không có dừng lại, vẫn tiếp tục chạy. Mấy người Tào Nghị cũng không có lo lắng gì về hai chiến sĩ đã bay ra ngoài, bởi vì bọn họ đã chịu huấn luyện bay ra khỏi cửa sổ khi bị đâm xe không biết đã bao nhiêu lần rồi.

“Xe đến đó, thu thập một chút, chúng ta đi về trước” Ngô Văn Huy từ đầu đến giờ, đều trấn định, sửa sang lại trang phục một chút, lại ngồi xuống.

“Tiêu tử Vương Siêu kia làm sao bây giờ? Đã xem là phản đồ hay chưa?” Tào Nghị tuy đối với Vương Siêu có hảo cảm, nhưng đã xảy ra sự tình như vậy, đã thấy Vương Siêu không thể lưu lại được nữa.

“Tạm thời còn chưa cần, hắn cùng nữ nhân họ Đường kia ở cùng một chỗ, người nước Mỹ, Nga, Israel, nhiều quốc gia như vậy cũng muốn bắt hắn. Đã nhiều năm như vậy, ám sát cũng không biết bao nhiêu lần, hắn vẫn sống khỏe. Chúng ta cũng nhọc công làm gì” Chu Lương thử thăm dò nói chuyện.

“Trở về thiết kế lại kế hoạch khác” Ngô Văn Huy ánh mắt khép lại thành một khe hở, không biết kế hoạch mà hắn nói rốt cuộc là cái gì.

“Tiểu đệ, đệ lần này thật không khống chế được cảm xúc. Đánh chết Ngô Văn Huy kia, sự tình về sau cũng rất loạn. Cấp trên chân chính sẽ không buông tha cho người. Cho dù có Liêu Tuấn Hoa, đệ cũng không có đường lui”.

Đường Tử Trần cùng Vương Siêu sau khi nhảy ra khỏi xe, ngay lập tức thoát ly khỏi phạm vi khống chế.

“Nhưng Ngô Văn Huy lấy cha mẹ uy hiếp đệ. Đệ trời sinh đã không thích bị uy hiếp, không bằng giết hắn trước rồi hãy nói. Nói đến, khi đệ gia nhập bọn họ, đánh đến sống chết, cuối cùng còn muốn ta bảo toàn đại cục, để ta chịu ủy khuất nhận tội danh phản quốc, còn viết đơn công kích Liêu Tuấn Hoa. Đem ta ra làm kẻ ngốc để chơi đùa, cho ta thực chỉ biết đánh người, không có não sao? Không giết hắn, đệ thật khó mà giải tỏa sự tức giận trong lòng”.

Vương Siêu bóp bóp mấy ngón tay của mình, hẳn thật sự đã nổi giận.

Đường Tử Trần cười cười: “Được rồi được rồi, hiện tại không nói đến mấy cái này nữa. Tối hôm nay, đệ lên vào bệnh viện của tập đoàn Trần thị, đem Trần Lập Ba dùng ám kinh chấn nát nội tạng, làm cho hắn nội trong ba ngày sẽ chết. Ta giúp Trần Ngã Dương đoạt lấy tài sản của tập đoàn Trần thị. Sau đó ta sẽ an bài cho đệ đến Indonesia, huấn luyện cho một số thuộc hạ chân chính của tỷ. Không đối gạt đệ, lực lượng của tỷ hiện tại vừa nhiều lại vừa phức tạp, nhưng ngoại trừ mấy trăm người phân tán tại các nơi trên thế giới ra, cũng không thể tin được. Lần này tập đoàn Trần thị có tài chính, đệ có năng lực”.

“Vì cái gì mà phải đi Indonesia? Tỷ không phải huấn luyện lính đánh thuê tại Phi châu sao?”

“Người Hoa tại Indonesia, có tài chính, hơn nữa trải qua tám chín cuộc thẩm sát. Ký ức đã đổi mới, bách thiết cần phải có một lực lượng bí mật nắm giữ trong tay mình, cho dù gặp phải sự tình như vậy, còn có thể liều mạng. Bọn họ có tài chính, có người. Hơn nữa thanh danh của ta, trong lòng bọn họ cũng là lão đại, có chút phân lượng”.

Đường Tử Trần chính là bởi vì năm đó tại Indonesia ám sát cao quan, các nhân vật cao cấp trong giới quân đội lẫn chính trị đều chú ý tới.

“Tiểu đệ, đệ bên người có người, có tiền, có súng, có thể lực, mới càng an toàn. Thật ra trên thế giới này, tỷ cũng chỉ có một mình đệ là có thể tin tưởng”.

Vương Siêu nghe thấy lời này của Đường Tử Trần, mang máng cảm giác được, tỷ tỷ này của mình, tuy biểu hiện bề ngoài như vậy, kỳ thật bên trong cũng có chút hương vị của nỗi sợ hãi cô độc.

203. Chương 203: Nhất Cá Khả Phạ Địch Bạch Nhân

Vương Siêu mặc một bộ đồ đen bó sát người, bên hông buộc chặt một sợi dây lưng màu đen, đội một cái mũ trùm màu đen che cả khuôn mặt, chỉ để lại hai lỗ thủng cho hai mắt, chột lập lòe, giống như là ánh mắt của mèo săn chuột ban đêm, linh hoạt vô cùng.

Hơn nữa thân thủ của hắn, cũng nhanh nhẹn như mèo vậy, thậm chí so với mèo còn muốn mau hơn, khi hạ xuống đất nhào lộn, đều dùng phần thịt hạ xuống trước, vô thanh vô tức.

Bệnh viện Ái Tân đường của Tập đoàn Trần thị, là bệnh viện hạng nhất tại Singapore. Thiết bị, thuốc men, bảo an đều là hàng đầu Đông Nam Á. Tập đoàn Trần thị tổng tư sản tổng hợp lại, có thể khống chế được mấy trăm triệu Euro, làm ăn trên bề ngoài đều liên quan đến khách sạn, siêu thị, bệnh viện, trường học, vũ quán, địa ốc, ngân hàng, vận chuyển hàng hải, điện tử khoa học kỹ thuật, âm thầm còn có vũ khí, buôn lậu,[thuốc phiện, vũ đài ngầm, vân vân đều là các ngành đem lại lợi nhuận to lớn.

Trần Ngã Dương cùng muội muội Trần Bân trông coi, chỉ là một sợi lông của tập đoàn Trần thị mà thôi.

Quyền lực chân chính của tập đoàn Trần thị, được nắm giữ trong tay lão hồ ly đã trải qua vô số phong hiểm, cùng Lý gia chính phủ Singapore có quan hệ chặt chẽ - Trần Lập Ba.

Vương Siêu hiện tại phải làm, chính là lên vào bệnh viện này, làm cho lão hồ ly Trần Lập Ba này, tự nhiên mà chết đi.

Sau khi Trần Lập Ba chết đi, Trần Ngã Dương làm thế nào đoạt quyền, kế hoạch của Đường Tử Trần như thế nào, đều không liên quan tới hắn. Hắn đối với mấy cái chuyện đầu trí này cũng thật không am hiểu, hắn chỉ lo việc giết người mà thôi.

“Người không phạm ta, ta không phạm người. Chẳng qua Trần Lập Ba một khi đã liên hợp với người ta, tính kế ta trước, ta đây cũng tự nhiên mà chiêu đãi hắn cho tốt” Đường Tử Trần trước khi Vương Siêu xuất phát, đã nói như thế.

Tại mấy ngày trước, tỷ lệ hai người muốn theo sự an bài của Trần Ngã Dương đi du thuyền từ Hàn Quốc tới Singapore, nhưng người trên du thuyền lại bị âm thầm thay đổi, làm cho Đường Tử Trần cảm giác được được sự nguy hiểm. Bằng không tỷ lệ hai người mà lên du thuyền đó, ở trên biển mà bị mấy chục chiến thuyền của Mỹ bao vây. Thực muốn sống cũng khó, muốn chết cũng không xong.

Vương Siêu cùng Đường Tử Trần võ công dù cao tới đâu, bị mấy chục chiến thuyền bao vây du thuyền, kết quả cũng chỉ có một, chính là bị bắn thành tổ ong.

Điểm này, khẳng định là Trần Lập Ba liên hợp với người khác mà làm, Đường Tử Trần xuất đạo đã hơn chục năm, không biết đã trải qua sao nhiêu sự tình như vậy. Âm sát, mai phục, ngắm bắn, vây bắt, sớm đã trải qua, bằng vào kinh nghiệm có thể đoán ra được điểm này.

Vương Siêu cũng đã sớm xem Trần Lập Ba này không vừa mắt. Lần trước tại Singapore, còn bị hắn uy hiếp một lần, đáng tiếc tổ chức vẫn muốn bảo toàn đại cục.

Hôm nay cùng tổ chức cắt đứt, Vương Siêu cả người trên dưới, trên tâm lý đều không có gì băn khoăn. Tự nhiên thở ra một hơi khoan khoái mà giúp cho Trần Ngã Dương.

Vương Siêu mặc y phục dạ hành, thân hình khi vọt tới khi lăn tròn, rơi xuống đất không một tiếng động, mau lẹ tuyệt luân, như là một cơn gió vậy, hướng tới các góc tối đèn chiếu không tới mà ẩn núp.

Vô công của hắn tinh thuần, gân cốt rất mạnh, vô luận là Bạch xà phục thảo, hay là Ly miêu thượng thụ, Hầu tử tồn thân, đều lộ hỏa thuần thanh, khi ẩn núp, thân thể có thể thu nhỏ đi 2/3, dính sát vào vách tường, không phát ra một chút thanh âm nào. Trong ban đêm, cho dù có người đi qua bên người, chỉ cần không chú ý, cũng khó có thể phát hiện ra hắn.

Chỉ chốc lát, hắn liền thuận lợi tiến tới một tòa lầu ở chỗ sâu nhất trong bệnh viện, nhìn lên trên, đột nhiên tung người nhảy, đã vọt lên lầu bốn, hai tay bám chặt vào vách tường, cả người nhẹ nhàng áp sát vào vách, giống như là một con thằn lằn vậy, chỉ hai ba lần, đã lên tới tầng cao nhất của tòa lầu cao bảy tám tầng này.

Dính sát vào tường bất động, ngưng thần tĩnh khí, lỗ tai nhẹ nhàng nhích động. Nhất thời, tất cả các thanh âm rất nhỏ, đều truyền vào tai của hắn.

Sau khi nghe ngóng hơn mười phút, phát giác không có ai, Vương Siêu như tia chớp dùng ám kinh nhu công phá vỡ cửa sổ mà tung người vọt vào, lăn tròn vào góc.

Một loạt các động tác này, đúng như mà mèo bắt chuột vậy, nếu phi tặc đại đạo nổi tiếng thời Dân quốc Yến tử Lý Tam thấy được, cũng phải tự than thở không bằng.

Trong “Quốc thuật danh nhân lục” thời Dân quốc, có ghi lại hơn một trăm vị đại sư quốc thuật lúc cuối đời Thanh đầu đời Minh, trong đó miêu tả Dương Lộ Thiên chính là: Dương Lộ Thiên là người thông minh, đưa các hiện tượng tự nhiên vào trong kỹ thuật tấn công, đưa Thái Cực tới hóa cảnh không thấy không nghe, có thể nhẹ nhàng dán sát vách tường.

Thủ đoạn mà Vương Siêu hiện tại thi triển, đúng là quyền thuật sau khi nhập hóa, cảnh giới nhẹ nhàng dán sát vách tường.

“Trần Lập Ba ở tại tầng thứ tám, phòng ở chính giữa, một ngày hai mươi bốn giờ ngoài cửa đều có vệ sĩ luân phiên bảo hộ. Vệ sĩ vừa mới tuần tra trong bệnh viện đều được trang bị côn điện cao áp, khiên chắn, vũ trang hạng nặng. Hơn nữa thân thủ của những người này, rõ ràng là lính. Lão hồ ly này, càng già lại càng sợ chết chăng? Ở tại bệnh viện này chẳng khác nào lãnh đạo quốc gia? Xem ra tiền càng nhiều, thì càng

già sẽ càng sợ chết. Khó trách các Hoàng đế thời cổ đại, đều khi đến tuổi trung niên, đã nghĩ đến trường sinh bất tử”.

Dọc theo đường đi đi tới đây, hắn đã tránh né mấy nhóm vệ sĩ tuần tra, tổng cộng tính một chút thì cũng phải cả trăm người, từng đội một đều vũ trang hạng nặng, tuần tra từng đoạn một.

Chẳng qua với thân pháp của Vương Siêu, đích thực là đã đạt tới mức thị giác không thể cảnh giới được. Vào thời điểm gặp Đàm Văn Đông, giáp mặt thoáng qua, vệ sĩ đều không phát hiện. Càng huống chi là có đêm tối che dấu?

Trần Lập Ba ở trong một phòng bệnh hào hoa lớn nhất ở giữa. Lão hồ ly này, thân thể luôn luôn không khỏe, do đó càng chú trọng điều dưỡng nghỉ ngơi.

Vương Siêu đầu tiên tự nhiên là đem địa hình của bệnh viện quan sát cho rõ ràng, đến khi đã quen thuộc mới tiến vào, như ngựa quen đường cũ mà nhanh chóng trốn vào một góc bí mật. Trong khoảnh khắc liền thấy cửa phòng bệnh ở giữa, bên trái đứng thẳng hai người da đen cao lớn, mà bên phải lại là hai người da trắng mặc vest đang đứng, tinh dũng bức người.

Hai đen hai trắng, đứng ở cửa, thật giống như một đôi hắc bạch vô thường.

“Bảo vệ bên người Trần Lập Ba, đều là chiến sĩ đặc chủng hạng nhất từ Phi châu xuất ngũ về, đều là da đen, chưa từng nghe nói qua có da trắng? Ở đây sao lại có? Hơn nữa vừa rồi ta ở bên ngoài vách tường nghe thấy được tiếng rất nhỏ, Trần Lập Ba giống như đang cùng một người nói chuyện, khẳng định là người Mỹ liên hợp thiết kế bắt ta cùng Trần tỷ. Được, lần này có cơ hội này, giải quyết cùng lúc luôn”.

Vương Siêu thoát ly khỏi tổ chức, bản thân thoải mái, ý vào công phu nhập hóa, như là giao long nhập hải, chim bay lên không. Như là kiếm tiên hiệp khách mười bước giết một người, ngàn dặm không không chạy thoát hào khí khoái ý dâng trào trong lòng.

Trong lòng vừa động, bách vô cấm kỵ, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Thiên địa to lớn, mặc cho ta bay lượn, biển rộng không bờ, mặc cho ta bơi lội.

“Đây mới là cuộc sống mơ ước”.

“Người nào?”

Cả hành lang bệnh viện tầng thứ tám, đều là thông thoáng, hơn nữa đen sáng trưng. Vương Siêu nhảy đến tuy tận lực che dấu thân hình, ép vào góc bí mật. Nhưng vẫn bị mấy người lính đánh thuê vô cùng tinh táo này phát hiện.

Chẳng qua Vương Siêu đã sớm giác ngộ ra. Dù sao, thân pháp của hắn mau lẹ thì có mau lẹ, nhưng cũng không phải là ẩn thân thuật.

Lập tức tâm tư chuyển động cấp tốc, chân đạp đất, bóp một tiếng thân thể trực tiếp phóng qua khoảng cách hơn mười thước. Lấy Hổ phác khai thể trong Phách quyền, hai tay bổ nhanh ra, phân ra nhằm vào vùng tai của hai người da trắng.

Hổ hình này của hắn, dùng “Song hổ xuất lâm”. Hai tay chia ra bổ tới, hung mãnh vô cùng, đối với bản thân một chút phòng thủ cũng không có.

Hơn nữa, thế nhảy tới của hắn, đã dùng tới quyền thể Bạch hạc lượng sí.

Bạch hạc lượng sí, thực không phải dùng để đánh người, mà là cách vận động phát kinh hoàn mỹ nhất khi chạy. Cơ bắp hai bên vai chuyển động, cuộn cuộn nổi lên, đem cánh tay quán thông, đem kinh lực toàn thân liên kết lại. (Thái Cực quyền khi nói về Bạch hạc lượng sí, cùng hai thức thông bối thực là một loại diễn luyện, chính là ý này).

Thật giống như cặp cánh chim lớn, giúp cân bằng kinh lực. Khi luyện đến lô hỏa thuần thanh, trong khoảng khắc hỗ trợ cho việc chạy, con người có cảm giác như bay vậy.

Hoàng Phi Hồng năm đó, người ta nói ông ta có Vô ảnh cước, chính là hơn phân nửa bởi vì ông có Hạc hình hỗ trợ khi chạy, một khi phát kinh mà đuổi theo người ta, hai chân nhanh tới mức nhìn không thấy bóng.

Bình thường mà nói, ta đánh không lại cũng có thể chạy.

Nhưng trước mặt hắn, người đánh không lại, chạy cũng chạy không thoát.

Dùng Hạc hình để chạy, hơn nữa dùng thêm Hổ hình để vọt tới, chính là bốn chữ “Như hổ thêm cánh!”

Hổ mà mọc thêm cánh, là khái niệm gì?

Chính là bộ dáng của Vương Siêu hiện tại.

Hai người da trắng vừa mới cảnh giác, quay đầu, liền thấy một bóng đen bổ nhào tới trước mặt, bên tai đã có gió lạnh thốc vào, da đầu muốn tê dại.

Thanh âm bị nghẹn vào trong yết hầu, hai người da trắng này cũng là cao thủ. Tay chập lại như đao, mãnh liệt phát lực, hướng về bên cạnh bổ xuống, đánh ra tiếng vang phá không chói tai.

Thiên kim nan mãi nhất thanh hưởng (Ngàn vàng khó mua một thanh âm).

Hai người sử dụng thủ đao của Không thủ đao để ngăn đỡ, đánh ra tiếng xé gió tê tâm liệt phế. Vương Siêu có thể phán đoán ra, hai người này ít nhất cũng đạt tới trình độ đại đen sáu bảy đẳng Không thủ đao.

Nhưng Vương Siêu vẫn không thay đổi chiêu, đối phương đỡ tới, hắn vẫn đánh thẳng vào, vừa bổ xuống, liền cánh tay thủ đao đỡ đòn của đối phương đánh văng ra, Hổ phách tự nhiên hóa thành Hạc trác, chuẩn xác mà hung ác mổ vào trung khu thần kinh phía dưới tai của hai người.

Phụp! Hai thân thể cao lớn, bổ nhào thẳng xuống đất, không nhúc nhích.

Hai người da trắng này, không có đứng tấn qua, thần kinh dưới tai cũng không mạnh, chịu không được đả kích mãnh liệt. Một kích của Vương Siêu như hổ thêm cánh, trực tiếp đánh cho bọn chúng chỉ có hít vào mà không kịp thở ra.

Một chiêu đắc thủ, Vương Siêu trầm eo xoay tròn, né tránh công kích của hai người da đen, chân xoay tròn, hai Đại suất bị thủ đánh ra sau, đánh cho cổ tay, cánh tay cường tráng của hai người da đen đến dập nát, bắn tung ra ngoài.

Mất thấy hai người đó muốn đụng vào vách tường, phát ra tiếng vang lớn, Vương Siêu chân phát kinh, vọt tới phía trước thân thể của hai người da đen, trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, đỡ lấy thân thể của bọn họ, sau đó nhẹ nhàng thả rơi xuống đất.

Hai người da đen này đã trúng một đòn Đại suất bị thủ của Vương Siêu, chẳng khác nào bị một tảng đá ngàn cân đang quay với tốc độ cao đập vào, đã chấn đến ngũ tạng tan nát, trực tiếp tử vong.

“Worton tướng quân. Ngài nói ta lần này an bài nhất định sai lầm? Nữ nhân họ Đường kia thực sự lợi hại như vậy?”

Cùng lúc đó, trong phòng bệnh, Trần Lập Ba ngồi trên một cái ghế rộng lớn thoải mái, dùng tiếng Anh lưu loát nói chuyện.

Mà trên ghế sofa đối diện, là một người da trắng cao lớn, sống mũi cao, mặc vest, ánh mắt màu xanh nước biển thuần khiết như là biển Aegean của Hy Lạp vậy.

“Trần lão, chúng ta đều không nói hai lời. Ta lần này tự mình đến, là vì gia nghiệp của tập đoàn Trần thị, cùng với thế cục của Đông Nam Á” Worton tướng quân nói với Trần Lập Ba, lại không cần dùng tiếng Anh, mà là tiếng Trung lưu loát. “Tổ chức khủng bố người Hoa Đường môn, ta đã điều tra truy bắt lâu rồi, nữ nhân kia, không phải ông an bài là có thể đối phó được”.

“Ồ? Không thể tưởng được Worton tướng quân tiếng Trung lại nói được như vậy, thật sự là bội phục, bội phục” Trần Lập Ba trong ánh mắt, lóe lên tia kinh ngạc.

“Tiếng Trung cùng tiếng Nhật ta đều nói tốt, chính là tiếng Anh quá khó học, đến nay vẫn chưa nói được mạch lạc” Worton tướng quân cười cười, “Ta từ nhỏ đã lớn lên tại Trung Quốc, đến năm mười ba tuổi, đi Nhật Bản, sau đó năm mười sáu tuổi, mới trở lại Tổ quốc của ta”.

“Cho nên ông cùng ta nói chuyện, tốt nhất là dùng tiếng Trung, dùng tiếng Anh ta nghe nói đều phải phí sức”.

Worton tướng quân dừng lại một chút, yên lặng vánh tai đột nhiên chuyển động rất nhanh: “Trần lão, nói không chừng khi ông lên kế hoạch đối phó với nàng ta, nàng ta cũng đang phái người đến giết ông”.

Nói xong, người tướng quân da trắng kỳ quái này chuyển thể ngồi, đem thân mình hướng ra cửa.

Trong nháy mắt này, Vương Siêu đã giải quyết xong bốn người ngoài cửa, mở cửa ra, ngang nhiên đi vào.

“Vương Siêu sư phụ, người không cần che mặt, ta biết là người. Trừ người ra, có thể vô thanh vô tức tiến đến, trong vòng năm giây giải quyết xong bốn chiến sĩ tinh nhuệ, không còn người nào khác”.

Ánh mắt màu xanh nước biển của Worton, hòa nhã nhìn Vương Siêu, không mang theo một chút kinh hoàng cùng kỳ quái nào.

Vương Siêu yên lặng nhìn người da trắng này, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác cao thâm khó lường.

Thấy Vương Siêu không nói lời nào, Worton tướng quân cũng không thúc giục, vẫn tiếp tục nhàn nhã, giống như nước chảy róc rách âm tiếp tục nói: “Công phu Trung Quốc, thật giống như rồng vậy. Vừa nói tới rồng, mỗi người trong lòng đều có ấn tượng. Nhưng cụ thể, đã có mấy người đã thấy qua được rồng? Toàn thế giới, vừa nói đến công phu Trung Quốc, đều biết là lợi hại, nhưng chân chính gặp qua công phu, đã có mấy? Rồng ẩn trong chín tầng mây, dễ dàng dấu diếm lân trảo, một khi lộ ra, chính là lôi đình chấn nọ, trời rung đất chuyển. Mà công phu Nhật Bản, trải rộng khắp thế giới, như rắn vậy. Thiên địa to lớn, đạo tàng thâm sâu, thực không thể đo đếm được. Vương Siêu sư phụ, người nói có phải không?”

Vương Siêu nghe Worton tướng quân chậm rãi nói, thấy người này như là học sĩ đầy bụng kinh luân thời cổ đại. Căn bản không giống người da trắng. Một người ngoại quốc, lại có thể hiểu thấu văn hóa Trung Quốc thâm sâu như vậy!

204. Chương 204: Tề Vi Chi Xử Kiến Công Phu

Hơn nữa nhất cử nhất động trong phòng này, hần vừa tiến vào liền nắm vững như trong lòng bàn tay. Trần Lập Ba chỉ cần hơi có chút động tác rất nhỏ, lập tức có thể bị hần cảm giác được, lập tức sự nhận một kích lôi đình của hần.

Nói đến, hiện tại cho dù muốn giải quyết Trần Lập Ba, cũng phải qua được cửa ải của người da trắng thần bí này.

“Không thể tưởng được, trong số người da trắng còn có xuất hiện cao thủ như vậy. Ta còn tưởng rằng, Vĩnh Tiểu Hồ kia của Thiếu Lâm đã không tệ. Nhưng hôm nay gặp ngươi, mới biết được thiên ngoại hữu thiên, sơn ngoại hữu sơn. Vĩnh Tiểu Hồ so với ngươi còn kém nhiều lắm”.

Vương Siêu bởi vì không có cởi mũ trùm ra, cho nên miệng bị bao bọc, thanh âm xuyên thấu qua miếng vải đen có chút âm âm, lại có vẻ âm trầm cùng khủng bố.

Trần Lập Ba nhìn chăm chăm vào người bịt mặt áo đen, nghe được thanh âm này, thân thể không tự chủ được mà rung mình, gương mặt nhăn nhoe co giật kịch liệt, tay đã muốn ấn vào chuông báo động trên đầu giường.

Chuông báo động ở trên đầu giường chỉ cần nhấn một cái, lập tức sẽ có rất nhiều vệ sĩ của riêng hần ở bên ngoài tòa nhà xông lên, Trần Lập Ba càng già càng sợ chết, vệ sĩ riêng đều là lính đánh thuê bỏ rất nhiều tiền mời về, mỗi người đều được trang bị súng đạn.

“Trần lão, không cần động” Con mắt màu xanh nước biển của Worton lập tức căng thẳng: “Ngươi vừa động, Vương Siêu sư phụ lập tức động thủ, hần muốn giết ngươi, ta cũng không đảm bảo bảo vệ được an toàn đâu”.

Worton trong lòng rất rõ ràng, Vương Siêu thân thủ mau lẹ như sấm vang chớp giật, bản thân cho dù có lợi hại, cũng khó mà bảo vệ một lão nhân không có chút năng lực như Trần Lập Ba, nhiều khi bản thân còn phải bù thêm vào. Mà lần này hẳn tự mình đến, là muốn hiểu rõ một hồi âm mưu này, sợ quyền thừa kế tập đoàn Trần thị rơi vào trong tay Trần Ngã Dương cùng Đường Tử Trần.

Tập đoàn Trần thị tài sản nhiều, sức ảnh hưởng lớn, tại Đông Nam Á cũng có không ít phân lượng. Hơn nữa Trần Lập Ba còn đề phòng, nhiều lần dùng tài chính ủng hộ một số chính khách cao cấp của Mỹ, vì tập đoàn Trần thị mà củng cố địa vị.

Nếu tập đoàn Trần thị rơi xuống tay của phe Đường Tử Trần, điều này sẽ làm cho các kế hoạch của họ về sau sự bị động rất lớn.

Nhưng bên trong Trần thị, được một người xuất sắc như Trần Ngã Dương nắm giữ toàn cục, Trần Lập Ba cũng có chút ý tứ để cho hắn kế thừa. Vì thế Worton tướng quân này, tự mình đi tới Singapore, muốn nói chuyện với Trần Lập Ba để hắn đem Trần Ngã Dương đuổi ra ngoài, hoàn toàn tiêu trừ mối họa tiềm ẩn này.

Chẳng qua Trần Lập Ba nghi tâm rất nặng, hơn nữa không thích người ngoài nhúng tay vào chuyện trong gia tộc bọn họ. Ai nhúng tay, liền muốn xử lý. Hắn nhận thấy được sự nhúng tay của Đường Tử Trần, do đó cũng muốn lợi dụng thế lực của Worton tướng quân, đem xử lý.

Lão gian hoạt kiêu hùng này, trong lòng có chủ ý là làm cho hai bên lưỡng bại câu thương. Bởi vì hai bên đều muốn nhúng tay vào chuyện trọng nội bộ gia tộc của hắn. Đây là chuyện hắn không thể chấp nhận được. Không sợ sau lưng Worton có thế lực của quân đội Mỹ.

Đường Tử Trần cũng thấy được, lão kiêu hùng này rất xảo trá. Vì thế trực tiếp bảo Vương Siêu đến xử lý hắn.

Tóm lại, Worton, Trần Lập Ba, Đường Tử Trần ba phương này. Đều có tính toán, đấu trí với nhau, âm thầm dính líu với nhau rất sâu, tài sản khổng lồ mấy trăm triệu Euro đến tột cùng là rơi vào tay ai, thực đáng để xem.

Chẳng qua Vương Siêu tâm tư đơn thuần, không có suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là muốn giết chết Trần Lập Ba, mà trước hết phải xử lý người da trắng thần bí trước mặt này.

Nhưng người da trắng trước mắt này khí chất thâm trầm nội liễm, thể ngồi đoan chính, nhìn như tùy ý thoải mái, nhưng thật ra tất cả tinh khí thần đều vận tụ tại đan điền, cơ đùi vận thành từng khối, xương sống đang hạ xuống, trọng tâm hạ xuống xương cùng nhẹ nhàng như chuồn chuồn điểm nước, nhích động lên xuống rất nhỏ như là gợn sóng vậy, các bộ vị toàn thân đều nhích động. Thần thái công phu tư thế ngồi như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể vọt lên bùng nổ, công ra bốn phương tám hướng.

Đại tướng quân ngồi xem xuân thu trong doanh trường, thần thái thoải mái, mặc cho ba ngàn thiết giáp vờn quanh bốn phía, đao phủ như rừng, nhìn như nhàn nhã, nhưng chạm vào lập tức phát ra, đao kiếm thiết kỵ, chỉ như là tiếng gió bên tai.

Quyền sư bình thường từ bên ngoài thấy không được sự ảo diệu trong thế ngồi của Worton. Nhưng Vương Siêu lại có thể thấy rõ ràng thần vận trong thế ngồi của hắn.

Cho nên Vương Siêu bất động, bởi vì thấy một kích của mình nếu không trúng, bị Worton ngăn đón được, Trần Lập Ba nếu ẩn vào chuông báo động, như vậy sự tình sau này cũng khó mà xử lý.

Mà Worton cũng sợ Trần Lập Ba ấn chuông báo động, làm cho Vương Siêu phát động toàn lực công kích, hắn ngăn đón cũng không nắm chắc. Nếu Trần Lập Ba chết, cả cục diện của tập đoàn Trần thị liền khó có thể khống chế, các đệ tử của hắn trong tập đoàn Trần thị làm sao đối phó nổi nhân vật lợi hại như Trần Ngã Dương. Càng huống chi còn có nhân vật như Đường Tử Trần còn ở trong bóng tối.

Trong lòng hắn, Trần Lập Ba không thể chết được.

Loại không khí vi diệu mà hai bên đều không muốn tùy tiện hành động. Khi Vương Siêu vừa tiến vào, lập tức hình thành.

“Vương Siêu sư phụ, hiện tại có thể nói chuyện được không?” Worton khi ngăn cản Trần Lập Ba ấn chuông báo động, sự chú ý thủy chung vẫn không rời khỏi Vương Siêu, ẩn tàng ở sâu trong thần thái nhàn tản chính là sự hết sức cẩn thận.

“Nói cái gì? Người đã biết chi tiết của ta, đối với người ta vẫn chưa biết thân phận lai lịch của người. Có phải là ta rất thua thiệt không?” Vương Siêu ánh mắt lại nhìn về phía Trần Lập Ba, tựa hồ đối với sự chú ý của Worton không chút để ở trong lòng.

Từ khi tiến vào, đến khi ngồi xuống nói mấy câu, mấy động tác này, Vương Siêu vẫn một mực tìm kiếm cơ hội.

Một bên giết người, một bên phải bảo vệ người, tự nhiên là người bảo vệ phải lãng phí tâm lực nhiều hơn. Vương Siêu trong lúc này, chính là chiếm ưu thế không nhỏ. Hắn ngồi xuống nói chuyện, là bởi vì muốn đem ưu thế này mở rộng, có mười phần nắm chắc mới động thủ.

“Ta là người phụ trách quân tình tại khu 32 của Mỹ, quân hàm chuẩn tướng, Worton. Chẳng qua ta vẫn dùng tên tiếng Trung, tên tiếng Trung của ta là: Đường Liên Khê. Đường là Đường nhân, Liên là hoa sen, Khê là dòng suối trong núi” Worton tướng quân cười thật sự thoải mái.

“Tên bất quá chỉ là danh hiệu mà thôi” Vương Siêu trầm trầm nói: “Ta cảm thấy hứng thú chính là, một thân công phu của người, tạo nghệ rất cao, ngay cả quyền sư cao thủ hàng đầu trong giới người Hoa chúng ta cũng rất ít người có thể so với người, thật sự là làm ta giật mình không nhỏ”.

“Phật nói, chúng sinh ngang hàng. Đại đạo như là giọt thủy ngân, rơi xuống thành hình tròn, chỉ cần có thể lĩnh ngộ, lại phân ra làm gì?” Worton nói: “Ta thuở nhỏ sinh trưởng tại Trung Quốc, năm tuổi bắt đầu tiếp xúc với quyền pháp, Nam phái Vịnh Xuân, Đường Lang, Thái tổ trường quyền, Bắc phái Đạn thoái, Tra quyền, Hình ý, Bát quái, Thái Cực, Bát cực, Lục hợp đại thương, Thuần dương kiếm cũng đều khổ luyện qua, sau lại đến Nhật Bản, tiếp xúc Đại đông lưu Hợp khí vũ thuật, Không thủ đạo, Kiếm đạo, Nhu đạo, Hợp khí đạo, cũng đều dung hợp quán thông. Tuy công phu chưa tới mức tri giác không nghe không thấy không chuyển, nhưng kim đan cũng tự giác viên mãn. Vương Siêu sư phụ danh khí mấy năm nay, ta cũng biết một ít. Quyền pháp tiến bộ thần tốc, hiện tại xem ra, cũng đã đạt tiền kim đan đại đạo. Nhân sinh ngàn vàng khó đổi, tri kỷ khó cầu. Quyền sư trong giới người Hoa, ta có thể xem là tri kỷ về mặt tinh thần, cũng chỉ có Đường Tử Trần cô nương cùng Vương Siêu sư phụ”.

Vương Siêu cười cười, nghĩ Worton tướng quân này, cách nói năng thanh nhã, văn từ sâu xa phong phú, chặt chẽ, không giả tạo, thông hiểu kinh luân, so với mình tao nhã không biết hơn không biết bao nhiêu lần, người như vậy, đáng tiếc lại là người da trắng.

“Không biết Worton tướng quân am hiểu nhất là loại quyền pháp nào?”

“Đương nhiên là Thái Cực quyền”.

“Thái Cực quyền là vạn quyền chi mẫu, là cội nguồn của đạo lý quyền thuật, có tiên thiên nội kinh lưu động” Vương Siêu búng búng ngón tay của mình, móng tay phát ra thanh âm bằng bằng như kim thạch, chấn động như đĩa thép vậy.

”Nói cho cùng. Vương Duy nói:

Độc tọa u hoàng lý,

Độc tọa u hoàng lý,

Đạn cầm phục trường khiêu,

Lâm thâm nhân bất tri,

Minh nguyệt lai tương chiếu”

(đây là bài Trúc Lý Quán của Vương Duy)

”Khóm trúc ngồi riêng bóng

Gầy đàn lại hát ca

Rừng sâu người đâu biết

Trăng sáng đến cùng ta”

Hữu Nguyên (Theo Thư viện Hoa Sen)

Worton nhẹ nhàng ngâm nga một đoạn Đường thi, ý cảnh miên man, thật giống như Vương Siêu ở đối diện là một lão bằng hữu đã lâu không gặp “Vương Siêu sư phụ, tựa hồ như là vàng trắng sáng kia dẫn dắt, làm cho ta tâm thần thoải mái”.

Worton đột nhiên cười ha hả, trong lúc nói chuyện, hần lơ đãng, cơ bắp dưới móng phát kình, nhẹ nhàng di chuyển thân thể một chút trên ghế sofa.

Chỉ phát kình di chuyển một chút này, thực vi diệu, chỉ với cấp độ rất nhỏ, cho dù là cao thủ, cũng thấy không được sự điều chỉnh tư thế của hần.

Nhưng Vương Siêu đột nhiên ngay trong lúc đó, đứng bật dậy: “Ta thấy ta không phải là trắng sáng, mà là kiếm trên tay đạt ma”.

Worton vốn tư thế ngồi, bảo trì tư thế phòng ngự công kích tốt nhất. Nhưng cẩn thận như vậy, ngồi lâu sẽ mỏi mệt, phải điều chỉnh rất nhỏ một chút, mới có thể đả thông khí huyết. Thật giống như một người nằm ngủ, lúc bắt đầu rất thoải mái, nhưng lâu cũng phải lăn người đổi thế.

Hần vừa mới muốn nương theo sự nói chuyện, tìm cơ hội điều chỉnh một chút. Nhưng cao thủ loại siêu cấp đại tông sư như Vương Siêu, toàn bộ tinh thần tập trung, trong vòng mười bước, con kiến di động cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Worton một chút cử động này, cũng không thể gạt được tai mắt của hần.

Đây chính là cơ hội rất nhỏ, Vương Siêu lập tức bắt lấy.

Cơ người, gồng vai, hai tay giao nhau, thủ ngực, sườn, hạ bộ, dùng thân thể xông mạnh tới.

Tư thế này, giống như một con chim dùng cánh bao lấy thân thể của mình, xuyên vào trong rừng cây.

Thân pháp Diêu tử nhập lâm này xông tới muốn đẩy bung tất cả ra, trong khoảnh khắc muốn chiếm lấy khu trung tuyến trước ngực Worton, áp sát dùng phần ngang eo công kích.

Worton sắc mặt trở nên trầm tĩnh như mặt nước, hai tay vung lên, ngăn lấy thân thể của Vương Siêu. Tự nhiên vặn eo, dùng Khai cung tiền bộ, một thức Đề thủ chuyển vi như phong tự bế, vừa nhấn vừa đẩy, liền đem thể xông tới của Vương Siêu phong bế ngay ngoài cửa.

Hai thức Thái Cực quyền này, mượn lực đánh lực, sử dụng như nước chảy mây trôi.

Đáng tiếc mục tiêu của Vương Siêu thực không phải là hần. Sau khi bị phong bế, cũng không tiếp tục tiến công, mà là thân thể nghiêng đi, chuyển bộ vọt qua trước mặt Trần Lập Ba, lấy tay nhẹ nhàng vỗ trên người hần.

“Người...” Trần Lập Ba chỉ cảm thấy trong cơ thể mình giống như bị vô số kim châm đâm vào, giãy dụa hai cái, hai chân đạp ra, rồi gục xuống trên giường.

205. Chương 205: Lâm Tước Vĩ

Công phu kình lực Thái Cực quyền của Worton, đã đến mức đăng phong tạo cực, nhu hóa ngăn đón, phong bế sự lôi bắm, kình lực xuất thần nhập hóa từng điểm nhỏ một, cho dù là tông sư như Vương Siêu thắng bại cũng phải đánh qua mới biết được.

Nhưng hần muốn dưới công kích của Vương Siêu, mà bảo hộ sự an toàn của một người hoàn toàn không có năng lực chống cự, căn bản là sợ đầu sợ đuôi, phát huy không hết được thực lực.

Bảo hộ Trần Lập Ba, điều này giống như để một chén nước lên đầu, rồi đánh nhau với Vương Siêu, quy định không được để cho nước tràn ra ngoài. Điều này trừ phi công phu so với Vương Siêu phải cao gấp mười lần, mới có thể làm được như vậy.

“Trần Lập Ba này cũng là tự tìm lấy cái chết. Gặp mặt với ta, cũng rất cẩn thận, ngay cả vũ khí cũng không cho mang theo” Trần Lập Ba bị một chưởng của Vương Siêu vỗ trúng, Worton đã biết lão già này đã chết chắc, trong lòng cũng có sự cảm tức.

Chủ yếu là Trần Lập Ba quá sức đa nghi, vô luận là cùng ai gặp mặt, đều phải cho người kiểm tra xem có mang theo vũ khí hay không. Worton lần này đặc biệt đến gặp mặt hắn để bàn bạc, cũng tự nhiên không ngoại lệ, hai bên đều không mang theo súng. Bằng không khi Vương Siêu vừa mới tiến đến, bốn vệ sĩ ngoài cửa, nói không chừng cũng còn có cơ hội rút súng ra. Chỉ cần có tiếng súng vang lên, kinh động bốn phía, thì mọi việc đối với Vương Siêu sẽ trở nên cực kỳ khó khăn.

Chẳng qua hiện tại Trần Lập Ba đã chết, Worton cũng không có cổ ky, tập trung cùng với Vương Siêu giao đấu. Vương Siêu võ công tuy cao, nhưng hắn đối với võ công của mình cũng đặc biệt tự tin, quyết tâm hải bắt lấy đại sư quyền thuật tuổi trẻ này, áp giải về Mỹ.

Tư liệu về Vương Siêu, hắn điều tra cũng khá rõ ràng, cũng rất có giá trị lợi dụng.

Vừa mới vỗ trên người Trần Lập Ba một chưởng, sau đầu liền cảm giác được, một ngọn roi sắt trầm trọng đánh thẳng đến, trong lỗ tai lại không có một chút tiếng gió nào.

Đan tiên trực kích.

Vương Siêu trong lòng rất rõ ràng sự lợi hại của Thái Cực tiên thủ, mô phỏng không phải là roi da, nhuyễn tiên, mà là roi sắt của đại tướng trên chiến trường thời cổ đại, trầm mà trọng. Roi sắt đánh xuống, tảng đá cũng thành phần, uy mãnh vô cùng.

Trong khoảnh khắc vận người nghiêng đầu, hiện lên Thái Cực đan tiên trực kích của Worton. Tay từ bên eo đánh xoắn ra, đột nhiên vỗ vào cổ tay của Worton.

Bát quái quyền Ninh thân phách oản (vận người vỗ nhanh tới), Vương Siêu phản ứng nhanh nhẹn tuyệt luân, thật giống như đánh vào khoảng bảy tấc của con rắn.

Khi Phách chưởng bổ tới còn cách cổ tay Worton một tấc, thì người tướng quân da trắng này lỗ chân lông trên tay thật giống như một cái máy dò, lập tức cảm giác được kinh lực của Vương Siêu.

Đan tiên trực kích của hắn biến hóa, tự nhiên nhấc lên trên! Sau đó ấn xuống, mục tiêu là khớp khuỷu tay của Vương Siêu.

Cùng lúc đó, cánh tay khác của hắn cũng từ dưới bụng đánh lên, cũng đánh vào cổ tay của Vương Siêu.

Đan tiên trực kích uy mãnh của hắn, biến hóa thành một chiêu này, mềm mại nhẹ nhàng vô cùng.

Bộ dáng rất là mềm mại nhẹ nhàng, cứ như là đang vuốt ve cái đuôi của một con khổng tước vậy. Thật cẩn thận, như sợ làm rụng mất cái lông nào trên bộ lông xinh đẹp của khổng tước.

Đúng vậy, Worton đánh chính là Thái Cực mẫu quyền. “Lâm tước vỹ”.

Hai tay nắm ở trên tay địch nhân, giống như là cái đuôi chim vậy. Thừa thế bắt ngờ bẻ đi.

Cánh tay Vương Siêu bị Worton đè lên, nhất thời trong lòng trước tiên có cảm giác thật giống như xương cốt trong cánh tay của mình như muốn bị bẻ gãy đi.

Hiệu quả kinh lực của người khác còn chưa tới trên thân, trong lòng đã thấy được kết quả rõ ràng như là kinh lực đã tạo thành sự phá hoại ở trên thân rồi vậy.

Đây là sự thông hiểu trước sau khi thành đan.

“Khi viên đan của kẻ địch một tích tắc trước khi óat ra, ta tựa hồ cảm giác được một đạo bạch quang hướng tới mình mà phóng tới, ta né tránh đạo bạch quang kia, viên đan quả nhiên sẽ không bắn trúng người ta. Đạo bạch quang này chính là sát khí của kẻ địch. Trước khi kẻ địch phát ra động tác, đã thấy được tâm lý động cơ của kẻ địch, đây là bí quyết thâm ảo nhất võ đạo”

Ở trên là hồi ức của Tổ sư Hợp khí đạo Nhật Bản Morihei Ueshiba về những gì mà mình đã trải qua trên chiến trường.

Vương Siêu không thể nghi ngờ cũng đã có cảnh giới như vậy.

Cánh tay rút lại, thật giống như con rùa nghe tiếng sấm mà rút đầu lại, né được một thức “Lâm tước vĩ” của Worton, đồng thời chân của hắn chuyển động, như đao chém ra, “Hoàng cầu tát niệu” ám thoát đã tung ra hướng về phía đầu gối của Worton.

Tuy dùng hình quyền rút tay né qua được một đòn, nhưng trên khủy tay của Vương Siêu, vẫn bị Worton ấn nhẹ một chút, chỉ cảm thấy xương cốt trong cánh tay như là bị đao cắt trúng vậy.

“Dem minh kinh đánh ra hiệu quả ám kinh, Thái Cực quyền kinh của người này, thật sự là rất đáng sợ”.

Một thức Lâm tước vĩ, tuy là trên bắt, dưới sờ, nhưng muốn làm được thì cổ tay phải xoắn lên, cơ bắp trên cánh tay như là những sợi dây xoắn lại, lòng bàn tay như là đầu của ngọn nhuyễn tiên, chứa rất nhiều luồng kinh lực nhỏ trở thành rất nặng, trong nháy mắt biến hóa cực nhanh, tạo thành một chỉnh thể. So với thuật đổi bài trong đánh bài còn muốn mau hơn gấp mười lần, giống như là xem ảo thuật vậy.

Người bên ngoài chỉ thấy dao động qua lại nhẹ một cái, cũng không thể tưởng được, trong một động tác nhỏ nhỏ như vậy lại hàm chứa biến hóa rất nhanh phức tạp vô cùng. Bởi vì tốc độ của mắt, cũng xem không kịp tốc độ biến hóa rất nhỏ như vậy. Có xem bao nhiêu lần cũng đều giống nhau.

Một thức Lâm tước vĩ này kinh luyện hóa, nhẹ nhàng nhấn một cái, có thể phá vỡ gạch ở dưới lớp đậu hũ, mà đậu hũ không nát.

Xương cốt của con người ở dưới lớp cơ bắp, cũng giống như gạch ở dưới đậu hũ vậy.

Đây là dem minh kinh luyện tới mức có hiệu quả đánh ra được ám kinh.

Thật giống như Đường Tử Trần lăng không đánh cách một tấc, cũng là hiệu quả dem ám kinh đánh ra như là minh kinh.

Chẳng qua Lâm tước vĩ của Worton là Thái Cực quyền minh kinh, hiển nhiên cũng chưa luyện đến đỉnh điểm chỉ thành chi đạo.

Nếu không, chỉ một đòn này, xương cốt cánh tay của Vương Siêu khẳng định là đã bị tổn thương, chứ không chỉ thấy đau một chút đơn giản như vậy.

Cũng may là Vương Siêu có Hổ báo lôi âm tráng cốt luyện tủy, xương cốt cường đại. Nếu đổi là một người bình thường bị Lâm tước vĩ của Worton quét trúng như vậy, xương cốt bên trong khẳng định đã bị đánh gãy.

Vương Siêu vừa mới bắt lấy cơ hội rất nhỏ, đánh chết Trần Lập Ba. Mà vừa rồi Worton cũng bắt lấy cơ hội Vương Siêu đánh Trần Lập Ba một chiêu, cũng hạ độc thủ.

Công phu của hai người, có thể nói là kỳ cổ tương đương.

Hai người vừa mới giao thủ, Worton dùng Thái Cực đan tiên trực kích, Vương Siêu né được, dùng Ninh thân phách oán!

Worton dùng Lâm tước vĩ chop, vuốt, gạt, ấn cánh tay của Vương Siêu!

Vương Siêu dùng Hình súc chi, Hoàng cầu tát niệu phản kích đá vào đầu gối!

Một loạt các biến hóa này, đều mau lẹ không thể tưởng được, chỉ hoàn thành trong một hai giây mà thôi.

Đối mặt với ám thoát “Hoàng cầu tát niệu” vô thanh vô tức của Vương Siêu, một kích nhanh như chớp, Worton trầm eo, xương xương sống giống như bánh xe vậy, cong xuống, tay trái hướng xuống bao lấy đầu gối của mình.

Đồng thời tiến mạnh chân lên, tay phải chụp lại, giống như châm đâm vào phía trên đan điền của Vương Siêu.

“Lâu tát ảo bộ” trong Thái Cực quyền, chuyên môn phòng cước của địch, địch lấy chân công đầu gối của ta, ta lấy tay đẩy ra, làm cho địch mất đi cân bằng, rồi tiến mạnh lên phản công.

Sau “Lâu tất ảo bộ” của Worton là “Hải đế châm” phản kích của Thái Cực. Tay thành châm đâm vào “huyết Khí Hải” bộ vị yếu hại trên bụng của Vương Siêu.

Trong quyền thuật có câu “Lâu tất ảo bộ phòng địch thoái, Hải đế châm thứ phá khí môn”.

Ảm thoái bị Worton đẩy ra, Vương Siêu quả nhiên thấy trọng tâm thân thể mình tựa hồ bị chệch đi, mặt đất rắn chắc dưới chân, cũng như biến thành dây thép, chẳng qua hần sớm đã biết Thái Cực quyền kinh của Worton lợi hại, cũng không bối rối.

Quyền thuật của hần kim đan đã thành, trạng thái thuần ổn. Thời khắc nào cũng có thể giữ lấy đan, ngồi giữ hông. Vừa mới bị đẩy làm mất đi cân bằng, thân thể phóng không, kinh lực trên đùi thu lại, một thức Bao đan tọa khổ, vững vàng trụ lại, bên trong chân xoắn lên, chấn động, một chưởng hướng tới bụng mình mà áp xuống.

Ma chưởng ép xuống, sử dụng chính là Loa toàn đại suất bị kinh!

Vương Siêu bị công phu Thái Cực quyền tinh thuần của Worton khơi dậy hùng tâm. Quyết định lấy cương phá nhu, lấy nhất lực hàng thập hội.

Một chưởng áp đầu, tựa như một tảng đá lớn xoay chuyển với tốc độ cao mà đè xuống, áp thẳng vào một thức “Hải đế châm” trên tay Worton.

Worton đâm vào bụng, Vương Siêu đánh thẳng xuống.

Kinh lực đánh xuống rất cương mãnh, trong nháy mắt, Worton tựa hồ cũng cảm giác được nguy hiểm, mái tóc bạch kim trên đầu chợt dựng lên giống như lông nhím vậy, đầu gối khụy xuống, nhưng xương sống chợt cong lên như cánh cung.

Thủ thế Hải đế châm nghiêng đi, xiên nhẹ lên, cánh tay còn lại như cơn gió thoảng nhẹ qua, đảo nhẹ ấn lên cùi chỏ của Vương Siêu.

Lại là một thức “Lâm tước vĩ”, chỉ có điều do phải hạ xuống phía dưới, không gian khác biệt, nhưng kinh lực và tư thế đều giống nhau. Thái Cực quyền đả pháp của Worton, đã không còn câu nệ không gian, tư thế rất phong phú.

Hơn nữa Thái Cực quyền chiêu của hần, vô luận biến hóa như thế nào, lúc nào cũng hàm chứa tư thế vô cực “Lâm tước vĩ” ở bên trong.

Mẫu quyền “Lâm tước vĩ” của Thái Cực là mở đầu của Vô cực thức, tư thế của Vô cực thức chẳng khác nào là Bao đan tọa khổ của Hình ý, cũng chính là tư thế đứng, trên người đều thả lỏng, toàn bộ như không, giống như đem bản thân hóa thành không. Cùng với Bao đan tọa khổ của Hình ý, đem bản thân thành một đan điểm cũng có điểm khác nhau.

Vô cực sinh Thái Cực, tư thế đứng Vô cực, có thể tự nhiên biến hóa thành các loại tư thế của Thái Cực quyền. Cho nên Đường Tử Trần lúc trước nói cho Vương Siêu, Thái Cực quyền cũng chỉ có một chiêu.

Thần vận của Thái Cực quyền là ở Vô cực, ngay cả người Trung Quốc chính tông cũng khó có thể lĩnh ngộ, Worton thân là một người nước ngoài, lại có thể lĩnh ngộ đến tận chí thần chí hóa.

Cảm giác được “Lâm tước vĩ” của Worton né đi chính diện chưởng uy của mình, lại ấn lên tay mình. Vương Siêu lập tức hạ cùi chỏ, nâng eo, vung ra vô xéo tới, nương theo tư thế Lâm tước vĩ mà vọt ra, trực tiếp đánh vào đầu của Worton.

Worton sắc mặt không thay đổi, eo như bánh xe, tay liền trôi nổi trước trán, giống như đám mây phiêu phù vậy, phát trúng cánh tay của Vương Siêu, mang theo sự luân chuyển của eo, phá đi trọng tâm của Vương Siêu.

Đây là Vân thủ, là cực hạn của công phu lấy nhu khắc cương.

Vương Siêu trọng tâm bị lệch đi, lại lấy Bao đan tọa khổ chỉnh lại, vãn vung tay đánh tới.

Bát quái chưởng Hoàn đả trực chàng, Vương Siêu mang theo kinh lực cương mãnh vô cùng, đánh xéo tới, hai cánh tay, thật giống như biến thành hai tảng đá ngàn cân từ bốn phương tám hướng mà đánh loạn tới.

Một bộ Bát quái chí cương Đại suất bị thủ trực tiếp được đánh ra.

Worton trầm thân giảm bớt lực, eo giống như ổ trục, chuyển trái chuyển phải, đem cánh tay chuyển động tích tụ kinh lực, khi tích tụ đủ khí lực, đột nhiên bùng nổ Chùy kinh, cùng Đại suất bị thủ của Vương Siêu trực tiếp đỡ thẳng, hai người đều đem ngạnh công phu ra nhưng đều không chiếm được tiện nghi.

Vương Siêu đánh liên tục, càng đánh càng hăng, quả muốn gầm lên.

Worton từ sau khi công phu của hắn đại thành, đây là đối thủ mạnh nhất mà hắn gặp được, võ công cao, đối với quyền pháp lĩnh ngộ thâm sâu, tuyệt đối không dưới hắn.

Kỳ phùng địch thủ, một trận gặp nhau.

Cứ như vậy, hai người tiêu hao chính là thể lực.

Ngay lúc này, hai người đồng thời cảm giác được, ngoài cửa có người tiến đến.

Không phải nghe được bước chân, cũng không phải nghe được thanh âm, hai người thuần túy là dùng cảm giác: “Ngoài cửa có người đến, hơn nữa là hướng tới gian phòng này mà đi tới. Đang muốn đẩy cửa tiến vào”.

“Cả bệnh viện đều là người của Trần Lập Ba. Nhưng ta sao lại cảm giác được khí tức nguy hiểm?” Worton đột nhiên cảm thấy trong lòng bất an, người đến, hình như là kẻ địch!

Hắn kinh nghiệm rất phong phú, cũng trải qua nhiều lần cảm giác như vậy, quả thực như ăn cơm uống nước vậy. Hắn cũng phi thường tin tưởng vào cảm giác của mình.

Đột nhiên thân thể nhoáng lên, lấy Vân thủ đẩy văng chưởng của Vương Siêu, vọt mạnh về phía sau, thân thể co lại, búng người về phía cửa sổ.

Worton muốn chiếm được địa hình có lợi, lúc nào cũng có thể phá cửa sổ mà thoát hiểm.

“Người này cảm giác được nguy hiểm, người ngoài cửa tiến đến là người ta quen thuộc. Chẳng lẽ là Trần tỷ biết ta thu phục không được Worton này, đến hỗ trợ. Nhưng cảm giác về người đang đến này, không giống Trần tỷ, cũng không giống Trần Ngã Dương”.

Vương Siêu đang muốn truy kích, bỗng cửa mở hé ra. Rầm! Một cái bóng cao lớn tiến nhanh vào, tốc độ như loài báo vậy.

Cái bóng cao lớn này, chợt lóe lên tiến tới, áp sát Worton đang đứng ở cửa sổ, tay vung lên.

Hai người còn cách nhau hơn mười thước, ở giữa có Vương Siêu cách trở.

Worton chợt né tránh.

Phành! Vương Siêu thấy được, trên người Worton máu tươi bắn ra. Thân thể rõ ràng khựng lại.

Tiếp theo, Vương Siêu lại thấy, năm viên đạn cơ hồ đồng thời bắn ra, thành hình hoa mai, bắn vào mặt cao thủ Worton này.

Worton văng ra một chút, rồi ngã vật xuống đất.

Người tướng quân ngoại quốc võ công đã đến mức chí thần chí hóa, đã gục xuống dưới họng súng.

“Trình Sơn Minh? Ông sao lại ở trong này?”

Trong lòng Vương Siêu, tựa hồ cũng bị mấy phát súng này đánh vào một đòn nghiêm trọng. Kỹ thuật bắn súng như vậy, thật sự là rùng động.

Thấy rõ ràng đại hán xông vào như tia chớp này, chòm râu gương mặt, giống như là Trương Phi vậy. Đúng là Bát quái Chương môn tại Bắc Mỹ, Tổng giám đốc của tập đoàn Trình thị Nhân tình, Trình Sơn Minh.

“Rốt cục cũng giết được hắn. Năm đó Trình tổ sư của Bát quái ta chết ở dưới súng người nước ngoài. Hôm nay người nước ngoài này, cũng chết ở dưới súng của ta. May mắn có người chế trụ. Bằng không, đạn của ta cũng không có mười phần nắm chắc giết chết được hắn”.

Trình Sơn Minh trên người, mồ hôi bốc thành khí, toát ra sương trắng nhè nhẹ.

“Chúng ta lập kế hoạch này, cũng đã lâu rồi. Đường Liên Khê này (tên tiếng Trung của Worton) nằm đó tại Iraq, người Trung Đông lấy pháo cũng không bắn chết được hẳn”.

206. Chương 206: Cường Cường Liên Thủ

Hơn trăm năm sau, đại tông sư võ thuật người nước ngoài lại chết dưới súng của người Trung Quốc.

Không thể không nói, đây là một sự trùng hợp vô cùng lạ lùng, Thái Cực quyền pháp của Worton, ngay cả Vương Siêu cũng không thể không thừa nhận, đã đến bước chí thần chí hóa, vô luận bản thân công kích hung mãnh như thế nào, cũng bị tướng quân da trắng này nhẹ nhàng nhu hòa đẩy ra, hơn nữa còn thi triển phản kích.

So ra, đại tông sư Thái Cực quyền Tiểu võ thần Chu Bình trong nước rõ ràng còn kém một bậc, thực cũng chưa tới cảnh giới thần vận như Worton này.

Worton trên mặt trúng năm phát súng của Trình Sơn Minh, trên vai còn trúng phát đạn đầu tiên. Bất quá vị tướng quân da trắng này đích thật là sinh cơ cường đại, xương đầu cũng cứng rắn vô cùng. Tuy nhiên trên mặt bị bắn thành ra máu thịt be bét, nhưng vẫn chưa tắt thở, ngã xuống đất vẫn còn co giật nhè nhẹ, hơi thở mong manh.

Tuy không có mất mạng tại chỗ, nhưng trên mặt trúng năm phát súng, cho dù là thần tiên cũng cứu không được. Cho nên Worton so với chết cũng không sai biệt lắm.

Năm viên đạn, thành hình hoa mai khắc ở trên chân mày, gò má, cùng với nhân trung dưới mũi của Worton, cắm thật sâu vào, cho thấy trình độ bắn súng như thần của Trình Sơn Minh.

“Không ổn. Tiếng súng vừa rồi nếu truyền ra ngoài? Phiền toái có thể trở nên lớn rồi” Vương Siêu đột nhiên cảnh giác.

Trình Sơn Minh lắc đầu: “Không cần gấp, Trần Ngã Dương nói là đã khống chế được cục diện. Bên ngoài chỉ có điều một đám vệ sĩ cao cấp mà thôi, xuất tiền khống chế, chỉ cần Trần Lập Ba không thể nói lời nào, tất cả sự tình đều làm dễ dàng”.

“Tốt tốt tốt, Trình tiên sinh không hổ được xưng là đệ nhất súng trong giới hắc đạo Bắc Mỹ. Đệ nhất súng, nghe nói lại là bất cứ loại súng gì, chỉ cần vào trong tay, trong vòng 0.01 giây, ngài đã có thể hoàn toàn quen thuộc đặc tính của súng, lấy tư thế tốt nhất mà lấy mạng mục tiêu. Hơn nữa tinh thông cải tạo, các loại linh kiện. Hôm nay ta rốt cục đã được mở mang kiến thức, danh hiệu vua súng của Trình tiên sinh, thật sự là không hổ danh”.

Một thanh âm quen thuộc từ ngoài cửa tiến vào, đúng là Đường Tử Trần.

“Khẩu Desert Eagle này đã được cải tạo, lực bắn rất mạnh, tốc độ phát xạ nhanh, lực xuyên thấu cũng là hàng đầu, nhỏ mà mạnh. Nếu đổi lại là khẩu súng khác, ta lần này cũng khó mà giết được người kia. Hơn nữa cho dù lần này thành công, cũng bởi vì Vương Siêu sơ phụ thu hút sự chú ý. Quyền thuật của người này, rất khủng bố, quá mạnh. Hôm nay cuối cùng cũng nắm được cơ hội này. Nếu ngày mai hắn lẩn vào trong căn cứ tình báo của quân Mỹ, kỹ thuật bắn súng của ta có cao gấp trăm lần cũng giết không được hắn”.

Trình Sơn Minh toàn thân mồ hôi bốc hơi thành sương trắng, hiển nhiên là bởi vì tinh thần tập trung cao độ. Toàn thân khẩn trương làm cho thể lực hao hụt lớn.

Cao thủ Bát quái này, bản thân đã tiến vào hóa kinh, thể lực cường hãn, nhưng chỉ trong tích tắc ngắn ngủi như vậy, bắn ra sáu phát súng, thể nhưng đã khiến cho trên mặt hắn lộ ra vẻ mệt mỏi.

Kỹ thuật bắn súng như vậy, lại hao phí tinh thần cùng thể lực tới mức đó!

Đường Tử Trần vừa tiến đến, liền thấy Worton đang nằm trên mặt đất. Lập tức nhẹ nhàng thở ra, đi tới trước nhẹ nhàng ngồi xuống nói: “Đường Liên Khê tướng quân, người mấy năm nay đã bố trí bao nhiêu kế hoạch bắt bớ ám sát ta? Bản thân ta cũng không đếm được. Hôm nay rốt cục ta ám sát người, người cũng dùng để trong lòng”.

“Thành... vương.... bại... khấu (được làm vua thua làm giặc), không có gì... người hiện tại có Vương Siêu giúp sức, như hổ thêm cánh...” Worton thần trí, tựa hồ còn chút thanh tỉnh, miệng hàm hồ nói xong, tay chân cố gắng dùng sức, nhưng tựa hồ viên đạn bắn vào trong đầu, đã ngăn chặn trung khu thần kinh trong não, làm cho hần thủy chung cũng không đứng dậy được.

“Với tu vi võ công của người, thật ra không nên chết dưới súng, nhưng người đã bố trí ám sát ta bao nhiêu lần rồi? Ta cũng không thể không an bài sử dụng súng để giết người. Tiếc người lên đường, chỉ mong kiếp sau của người, đầu thai thành người Hoa”.

Đường Tử Trần nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhắc bàn tay, hướng tới đầu của vị tướng quân da trắng này vỗ một cái, phành! Worton lập tức vô thanh vô tức, khí tuyệt thân vong.

Đường Tử Trần một đòn này, dùng ám kinh hoàn toàn phá vỡ đại não của hắn, tạo thành tử vong.

Vương Siêu nhìn thấy tất cả, trong lòng cũng không vui không buồn. Trong lòng chỉ cảm thấy khiếp sợ kỹ thuật bắn súng của Trình Sơn Minh, đồng thời nhớ lại trận chiến vừa rồi với Worton.

“Nếu không có Trình Sơn Minh xông ra, ta muốn chiến thắng vị đại tông sư người da trắng này, chỉ sợ căn bản là không có khả năng. Kết quả chỉ có thể tiêu hao thể lực. Sau đó, kết quả cũng rất khó nói. Chẳng qua ta lúc nào cũng có thể rút lui, không thể so với đánh lòi dài được”.

Võ công đến cảnh giới như Worton cùng Vương Siêu, muốn chạy, thiên hạ cơ hồ không ai có thể đuổi bắt được.

Giữa đường gặp mặt mà giao đấu như vậy, cũng không thể so với đánh lòi dài trước mặt mọi người. Đánh lòi dài luận võ đương nhiên không thể chạy, phải đánh chết thôi. Mà giữa đường đụng mặt, lúc nào cũng có thể thi triển phép thứ 30 của Tôn tử binh pháp, Tẩu vi thượng.

Có thể nói, lần này nếu không có Vương Siêu thu hút sự chú ý của Worton, sau đó Trình Sơn Minh “vua súng Bắc Mỹ” này đột nhiên ra tay, Worton tám chín phần mười là có thể trốn thoát.

Trình Sơn Minh tham nhập kỹ thuật bắn súng mười năm, về phương diện bắn súng, cơ hồ là Quân lâm thiên hạ. Cho dù là lính đặc chủng của quốc gia, siêu cấp chiến sĩ, vua bắn tĩa của lính đánh thuê vân vân, đấu súng trước mặt hắn, đều phải cam bái hạ phong.

“Nếu ta cùng Đường Liên Khê giữa đường gặp mặt, trong vòng ba mươi thước, hắn trên cơ bản có thể giải quyết ta. Nhưng ngoài trăm thước, ta có sáu bảy phần cơ hội có thể giải quyết hắn”.

Trình Sơn Minh nghĩ ngợi trấn định một chút, vung cánh tay dài hơn nửa thước cầm súng lên, chỉ thấy ánh thép lóe lên một chút, rồi khẩu súng chui tọt vào trong tay áo, biến mất không thấy nữa giống như xem ảo thuật vậy.

Ba mươi thước, cao thủ đối chiến giống như Vương Siêu, là khoảng cách hữu hiệu có thể vọt tới, áp sát, uy lực súng của Sơn Minh sẽ giảm đi. Mà một trăm thước, vô luận là cao thủ gì, cũng không thể trong khoảng khắc mà vọt tới, nhưng khoảng cách này, lại trong phạm vi bắn của súng, cho nên khó tránh trở thành bia cho Trình Sơn Minh ngắm bắn.

Trình Sơn Minh tại xã hội hỗn loạn Bắc Mỹ, lấy thân phận người Hoa, muốn vững chân sinh sống, có sản nghiệp to lớn. Chỉ đơn giản bằng vào công phu Bát quái chưởng trên tay cũng là không thể.

Khi Worton tướng quân tử vong, Đường Tử Trần, Trình Sơn Minh, Vương Siêu ba người đang chậm rãi nói chuyện với nhau, bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân, sau đó cửa phòng mở ra, một nam hai nữ đi vào.

Người nam kia, Vương Siêu rất quen thuộc, đúng là Trần Ngã Dương, mà một người nữ trong đó, Vương Siêu cũng nhận biết, là muội muội Trần Bản của Trần Ngã Dương. Còn nữ nhân kia, mái tóc đen dài bóng mượt, mặt trái xoan, mắt phượng, mi mỏng, mặc một bộ trang phục công ở đây về nữ tính, khí chất có điểm giống với Trương Đồng, như là Tổng Giám đốc một công ty vậy.

Chẳng qua cổ gái này, Vương Siêu không biết. Nhưng chỉ một khắc sau, cổ gái này liền báo ra thân phận cầu nàng, bởi vì nàng hướng tới Trình Sơn Minh kêu một tiếng: “Cha. Sự tình con đều đã hoàn thành, một số người của Trần thị đều đã bị khống chế”.

“Vương sư phụ, đây là con gái của ta - Tiểu Huệ” Trình Sơn Minh biết Vương Siêu không biết, nên giới thiệu một chút.

“Trình Tiểu Huệ? Cái tên này hình như ta đã nghe nói qua ở đâu rồi?” Vương Siêu ngẩn người, đột nhiên nhớ lại: “Khi ta cùng Lưu Thanh nhắc đến tập đoàn kính mắt Trình thị ở Bắc Mỹ, Lưu Thanh cũng đã nói qua với ta”.

“Vương Siêu, anh cũng đến!” Trần Bản vừa tiến đến, ánh mắt lập tức linh hoạt tìm kiếm, trong khoảnh khắc liền thấy Vương Siêu mặc áo đen, ngay cả đầu cũng bao lại, chỉ còn lại có hai mắt. Tuy Vương Siêu che mặt, nhưng nàng vẫn nhận ra, vui vẻ kêu lên.

Vương Siêu lúc này mới nhớ, mình còn đội cái mũ trùm đầu, vội lột xuống, cảm thấy hô hấp thoải mái hơn nhiều.

“Ài! Cậu đã giết lão?” Trần Ngã Dương thấy Trần Lập Ba ở trên giường hơi thở đã tuyệt, trong ánh mắt toát ra một tia thương cảm.

“Cái này thì sao? Lão gia này chỉ biết lợi dụng chúng ta mà thôi. Năm đó huynh muội chúng ta lưu lạc ở đầu đường xó chợ, lão thân là trưởng bối trong gia tộc, có lo lắng cho chúng ta không? Sau đó ca nổi danh, lão liền phái người tìm đến, cho huynh làm quyền thủ, còn không phải bán mạng vì lão sao?”

Trần Bản tức giận nói.

Trần Ngã Dương gật gật đầu.

“Lời dư thừa cũng không cần nói, trước tiên phái mấy người đem thi thể Worton cùng mấy tên vệ sĩ da đen da trắng kia ra bên ngoài, bố trí một hiện trường ám sát, tạo thành giống như là ra ngoài bị tập kích vậy, sau đó báo cho cảnh sát. Dù sao Worton là bí mật hành động, thân phận của hắn cũng bí mật, không có danh tiếng gì. Chết cũng không tạo thành chấn động gì. Về phía Mỹ cho dù muốn điều tra, trước tiên cũng phải giao thiệp. Trần tổng, người cùng cao tầng của Singapore hãy sớm liên lạc. Chuyện này, cứ để cho bọn họ lo. Trước tiên, phải ổn định cục diện của Trần thị, khống chế được số lượng các phương tài chính lưu động, để khỏi mất mát. Làm cho cục diện tạo thành thế bị động, cho nên lão gia tử bệnh tim đột phát, cứu khôn kịp mà chết, trước khi chết lập di chúc bảo Trần tổng kế thừa sở hữu di sản, có luật sư ở bên cạnh. Nói vậy Trần tổng cũng đã nắm rõ tình hình”.

Trình Tiểu Huệ hình như cũng là một nhà mưu lược xuất sắc, một chút liền đem sự tình trước sau an bài.

“Tốt lắm, rốt cục đã giết chết được Đường Liên Khê này, ta nghĩ cao tầng của Singapore cũng sẽ rất vui. Sự tình gì, cứ đổ lên người ta là được” Đường Tử Trần khép hờ mắt nói một câu: “Đường Khê Liên chết, ta cuối cùng cũng thở phào được rồi. Tiểu đệ, chúng ta đi thôi, sự tình còn lại, cứ xem năng lực Trần Ngã Dương người, tập đoàn Trần thị hiện tại toàn bộ đã rơi vào trong tay người. Về sau cơ hội để chúng ta hợp tác rất nhiều. Đừng quên kế hoạch của chúng ta”.

“Kế hoạch cứ tiến hành bình thường, tài chính sau mười ngày ta sẽ điều động. Ta đã được sự hỗ trợ của Lý gia, sự điều khiển sản nghiệp Trần thị cũng không thành vấn đề” Trần Ngã Dương nhìn Đường Tử Trần, lại nhìn Vương Siêu, trong ánh mắt lơ đãng hiện lên vẻ mất mát.

“Đó cũng là đương nhiên, Lý gia tự nhiên nguyện ý để cho người chấp chương Trần thị, so với đám vô dụng kia cũng tốt hơn nhiều” Nói xong, Đường Tử Trần cùng Vương Siêu sóng vai đi ra ngoài.

207. Chương 207: Nội Tráng Thần Lực Bát Đoạn Cẩm

Vương Siêu đối với mưa trên biển so với mưa tại đại lục có sự cảm thụ khác nhau, trong gió mang theo hơi nước, tựa hồ mang theo một hương vị triền miên, làm cho người ta bất tri bất giác chìm đắm vào trong đó.

Đường Tử Trần tựa hồ cũng giống như các triệu phú tỷ phú có tiền khác, các nơi trên thế giới đều có bất động sản xa xỉ, mà các nơi trú ẩn an toàn là điển hình tiêu biểu.

Hiện tại nơi mà nàng cùng Vương Siêu ở, là một căn hộ trên một tòa nhà chọc trời, rộng rãi sáng sủa, mở cửa sổ nhìn ra phương xa, tầm nhìn rộng mở.

Chẳng qua Vương Siêu hiện tại cũng không có tâm tình để ngắm mưa rơi trên biển ở ngoài cửa sổ. Liên tiếp bảy tám ngày qua, trong đầu hần thủy chung chỉ nhớ tới tình huống giao thủ cùng Worton, cùng với khoảnh khắc mà hần đã chết dưới súng của Trình Sơn Minh.

Vương Siêu cũng không vì đại tông sư này chết mà tiếc hận. Hần chỉ là lại một lần nữa suy nghĩ về quyền thuật và súng đạn.

Từ khi võ công tiến vào hóa kinh, bản thân hần đã cùng với súng đạn đối kháng qua, sáng lần đó bị người lái xe ngắm bắn ám sát, bằng vào sự miễn cảm hơn nhiều người thường mà tránh được. Sau đó bị xả súng vào ô tô. Với thể lực cùng lực bạo phát gần như là siêu nhân, còn có tốc độ cùng sự nhanh nhẹn, đều làm cho hần trong lòng đều có sự tự tin vô cùng.

Hơn nữa tại học viện quân sự dã chiến, hần cũng nhiều lần bỏ ra thời gian cùng cao thủ bắn tỉa ở trong rừng tiến hành huấn luyện du kích, các xạ thủ bắn tỉa này trong quân đội, coi như là nhân tài chuyên môn, nhưng cũng chưa từng một lần bắn trúng hần.

Dần dần, súng đạn hiện đại trong lòng hần đã sinh ra tâm lý coi thường.

Nhưng khi chân chính thấy vua súng Bắc Mỹ Trình Sơn Minh ra tay, trong lòng lại xuất hiện cảm giác bất an cùng nguy hiểm. Tuy đã cùng Trình Sơn Minh gặp qua một lần, nhưng lần đó Vương Siêu cũng chưa từng được thấy qua thủ đoạn của vua súng này.

Mà lần này, võ công của Worton cùng hần là tương đương, bị súng bắn chết, Vương Siêu có một loại cảm giác, thật giống như hồn phách của quyền thuật, trong một khắc đó, cũng bị viên đạn bắn nát.

“Ngay cả một người da trắng, cũng có thể được võ công chí thần chí hóa, tinh thông tư duy văn hóa thâm sâu của Trung Quốc, thế giới to lớn như vậy, tay súng kiệt xuất giống như Trình Sơn Minh, cũng khẳng định là còn. Ta một ngày nào đó gặp phải, thì nên ứng phó như thế nào? Thể lực, lực bạo phát của ta, hiện tại đã luyện đến đỉnh điểm, đã là cực hạn của thể lực con người, tiến tới một bước nữa tựa hồ đã không có khả năng. Chẳng lẽ thực phải tu luyện thành tiên sao?”

Vương Siêu thấy lối suy nghĩ của mình có chút lâm vào ngõ cụt, vì thế quay đầu lại, nhìn thấy Đường Tử Trần đang đứng ở bên bàn, dùng bút lông viết chữ.

Đường Tử Trần đang tỉ mỉ dùng bút lông viết chữ, chẳng qua nàng dùng cũng không phải là giấy, mà là một tấm bia đá bóng loáng dày ba tấc.

Vương Siêu thấy Đường Tử Trần viết chữ trên tấm bia đá, nhớ lại trước đây tại nông thôn thường xuyên để cho người khác chiếu cái bóng lên bia rồi khắc thành hình người, rồi ghi lên cái gì đó “Nơi đây là mộ của...”.

Chẳng qua tư thế đứng viết chữ của Đường Tử Trần rất kỳ quái, đứng theo Vô cực thức của Thái Cực, một tay chống eo, eo chuyển động theo nét chữ, thân di chuyển theo bút, thật giống như múa kiếm vậy. Thân thể trống không, tựa hồ tất cả tinh khí thần đều tập trung vào ngòi bút, bút như rồn bay rần chạy. Toàn bộ cơ thể chuyển động theo bút thể.

Vương Siêu vừa thấy đã biết, đây cũng là một loại phương pháp luyện công.

Thư pháp, chữ viết có thể thể hiện ra tính tình của con người. Phối hợp với rèn luyện trong quyền thuật, cường thân kiện thể, có thể thu được hiệu quả rất lớn.

“Tiểu đệ, đệ còn suy nghĩ tới chuyện giao thủ với Đường Khê Liên sao?” Đường Tử Trần cũng không ngắt đầu, ánh mắt thủy chung vẫn nhìn ngòi bút, thuận miệng hỏi: “Mấy ngày nay, chúng ta cũng đã đem mấy hiệp giao thủ kia nghiên cứu qua, cảnh giới hai bên đều không sai biệt lắm, cuối cùng muốn phân thắng bại, cũng chỉ dựa vào thể lực và sức nhẫn nại mà thôi”.

“Tỷ nếu cùng với hần giao thủ thì sao?” Vương Siêu hỏi một câu.

“Thể lực của tỷ, so với hần cũng tốt hơn một chút, nếu chân chính giao thủ, dưới tình huống không có gì quấy nhiễu, muốn hạ được hần ít nhất cũng phải sau ba mươi phút, chờ thể lực của hần tiêu hao hết mới được”.

“Ba mươi phút!” Vương Siêu nghe thấy Đường Tử Trần nói vậy, thở ra một hơi, giao đấu sinh tử, chính là chuyện trong nháy mắt. Vương Siêu năm sáu năm nay, cùng người ta luận võ giao thủ cũng rất nhiều lần, nhưng thời gian đánh nhau nhiều nhất cũng không quá mười phút. Tuyệt đối không xảy ra tình huống một đại hiệp nào đó cùng một đại hiệp nào đó trên núi cao luận võ, ba ngày ba đêm cũng không phân thắng bại.

Muốn hồi phục lại thể lực đã mất đi, trừ phi là hai bên tỷ thí, đã lập ra ít nhiều quy tắc, hai bên cũng dựa trên rất nhiều điều luật thi đấu.

Hơn nữa từ khi luyện võ tới nay, Vương Siêu thể lực sung mãn, cho tới bây giờ cũng chưa từng khiêu chiến với cực hạn của thể lực bản thân.

Bởi vì cùng người khác luận võ, cần chính là nhanh, chuẩn, độc, nắm bắt lấy cơ hội, nắm được vua là một kích lấy mạng. Nếu trong giao đấu sinh tử, phải tới bước dựa vào sự hao hụt thể lực để thủ thắng, điều đó thuyết minh rằng, hai bên giao thủ, kinh nghiệm, tu vi, sự phát huy khi lâm địch, nhân tố tâm lý, đều cơ hồ không khác biệt gì nhau.

Loại tình huống này, cơ hồ là một phần vạn, rất khó gặp. Trong một vạn trận giao đấu sinh tử, cũng chỉ có thể gặp được một hai trận như vậy. Bởi vì cho dù là sư huynh đệ đồng môn mỗi ngày luận bàn không phân biệt được thắng bại, nhưng khi giao đấu sinh tử, tâm lý cũng sẽ có sự khác biệt. Sự khác biệt này dù rất nhỏ, cũng đủ tạo thành nhân tố làm cho rất nhanh bị mất mạng.

“Tiểu đệ, đệ tuổi còn rất trẻ. Tuy đã có thể Bão đan tọa khổ, kim đan đã nhập vào bụng, nhưng đan rót cuộc mới thành hình chứ chưa thuần, còn có khiếm khuyết. Cho nên chưa thể nhập vào chí thành chi đạo, thể lực cũng tựa hồ đã đến đỉnh điểm, không thể phát triển thêm nữa”.

“Đệ không cần trả lời, cứ nghe tỷ nói” Đường Tử Trần buông bút, ánh mắt hòa nhã nhìn đệ đệ, tựa hồ hạ một loại quyết tâm nào đó nói: “Đệ hiện tại lực bạo phát, vọt một cái có thể hơn hai mươi thước, gần ba mươi thước, toàn lực bạo phát lực lượng nơi nắm tay, cũng xấp xỉ hai ngàn cân. Nhưng đây đều là kinh lực đột nhiên bùng nổ, cũng không thể lâu dài. Muốn duy trì lâu dài, thì phải sử dụng tâm. Tâm của đệ so với người thường mà nói, là phi thường trầm tĩnh, đã có phong độ tông sư, nhưng cũng chưa đến mức đại định đại an, nhẫn như trùn bò dưới đất đợi ngày bay lên thành thần long trên chín tầng trời. Đệ giết Ngô Văn Huy, là do đệ không cam lòng chịu sự hiếp bách của người khác, dưới sự giận dữ, mà máu loang năm bước. Quyền ý như vậy, tuy là cảnh giới thượng thừa của người luyện võ, nhưng chưa phải là chí thành chi đạo”.

“Đệ đến xem tỷ viết lên bia này” Đường Tử Trần nói với Vương Siêu.

Vương Siêu đi ra phía trước, chỉ thấy trên tấm bia có viết tám chữ, nhưng mỗi chữ đều rất cổ kính, có chỗ loảng nhoảng như giun vậy, có chỗ lại thẳng tắp sắc bén như kiếm, có chỗ lại mờ ảo như mây, có chỗ lại chỉ là một điểm, nhưng như cao cao trên bầu trời, khí thế mênh mông.

Thần vận của tám chữ này, như là phi long thần diệu, giống như vương giả của thiên địa mà quan sát chúng sinh.

Vương Siêu tuy không hiểu được tám chữ này, nhưng ý cảnh ẩn chứa trong đó, lại giống như nhét thẳng vào trong lòng ngực.

“Đây là chữ gì?” Vương Siêu nhìn thấy, đột nhiên lấy tay nhẹ nhàng lật lên, đem tấm bia đá xoay lại. Chỉ thấy phía bên kia của tấm bia đá, lại rõ ràng xuất hiện tám chữ kia!

Hiển nhiên là bút lực của Đường Tử Trần, đã trực tiếp thẩm thấu qua tấm bia đá!

“Vương Hi Chi khi viết chữ, ăn vào gỗ ba phân. Bút mực có thể thẩm thấu vào trong gỗ. Tỷ viết chữ, lại có thể thẩm thấu qua đá?”

Đường Tử Trần cười cười: “Vương Hi Chi lúc tuổi già viết bia, cũng như thế này. Thư pháp của đại gia, lấy viết bia là cảnh giới cao nhất. Đa bảo tháp bia của Nhan Chân Khanh, từng chữ một như ăn sâu vào bia. Người thư pháp cao minh, lực thấu trang giấy. Thư pháp đại sư, ăn vào gỗ ba phân. Thư thánh bút lực có

thể xuyên kim thạch. Ba cảnh giới này, cùng với đạo lý của võ công thật ra giống nhau. Một cây bút, chính là một đại thương, một đại thương, chính là ngọn quyền của bản thân”.

{Nhan Chân Khanh lúc tuổi già lúc viết bia, thường hay đem đá về, sau đó khắc lên trên đó, sau khi mất để lại rất nhiều, nổi tiếng có “Ma cô tiên đàn ký”, “Nhan cần lễ bi”, vân vân}.

“Tám chữ này, là chữ gì? Đệ nhìn thấy, khí thể mệnh mông, giống như là vận mệnh thiên địa, thọ mệnh phúc lộc đều ẩn chứa ở trong đó” Vương Siêu hỏi.

“Tiểu đệ, đệ có thể nhìn ra điểm ấy, chứng tỏ nhân quang quyền pháp của đệ, thực đã đạt tới bên bờ của chí đạo. Tám chữ này, là điều hình văn tự thời cổ”.

Điều (chim) có thể bay lên trời, Điều hình văn tự cũng có ý nghĩa đó, cổ nhân nhận thấy loại văn tự này giống như điều, có thể liên thông với trời.

Đường Tử Trần dừng một chút, “Tám chữ này, đọc lên chính là thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương (vãng mệnh của trời, đời đời thịnh vượng). Đường nhiên là có khí thể mệnh mông ở trong”.

“Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương” Vương Siêu ngạc nhiên, lai lịch của tám chữ này, hẳn cũng biết: Tần Thủy Hoàng lệnh cho Tể tướng Lý Tư dùng ngọc làm ngọc tỷ, khắc lên trên đó tám chữ “Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương”.

Tuy là xã hội hiện đại, tư tưởng phong kiến đều đã bị quét sạch, nhưng Vương Siêu vẫn thấy Đường Tử Trần viết tám chữ này, thực không hài hòa.

“Người bình thường dùng cổ tay viết chữ, người cao minh dùng cánh tay viết chữ, thượng tăng thư pháp, dùng thân thể viết chữ. Thư pháp như luyện quyền, phương pháp vận bút dùng điều hình văn viết tám chữ này, là tâm pháp cao nhất của Bát quái môn để rèn luyện thân thể cùng tôi luyện tâm tình, dưỡng khí chất nội tại, gọi là Nội tráng thần lực bát đoạn cấm”.

Đường Tử Trần nói: “Đồng Hải Xuyên khi sự tình Bạch Liên giáo tạo phản bị bại lộ, mới tránh ở trong vương phủ làm thái giám. [Bạch Liên giáo chỉ tại phục quốc, công phu Nội tráng thần lực bát đoạn cấm này, cũng là bí truyền cao nhất của Bát quái quyền. Thật ra tôn chỉ của Hồng môn cũng là khu trừ Mãn Thanh, khôi phục Trung Hoa. Đường nhiên hiện tại thời đại đã thay đổi, tất cả đều đã là gió thổi mây tan. Nhưng công phu này, vẫn được bí mật truyền lưu lại. Tỷ hiện tại trong Bát quái môn, là người duy nhất còn biết công phu này”.

“Tỷ viết tám chữ này, quan trọng nhất chính là ý. Tám chữ, mỗi chữ, đều hàm chứa tâm tình ý cảnh khác nhau, cùng tám loại quái tượng trong Bát quái tương hợp. Không rõ bát quái dịch học ẩn tàng thứ gì, tỷ viết ra chính là như vậy. Cùng với luyện Hình ý quyền cũng giống nhau, đánh Hổ hình, trong lòng không có kinh lực như hổ, công phu sẽ không thành. Nhưng Hình ý dễ hiểu, hổ chính là hổ, hẫu chính là hẫu, mà dịch đạo bát quái, thâm ảo khó hiểu, cho nên năm đó tỷ không dạy cho đệ. Hơn nữa cho dù năm đó dạy cho đệ, đệ cũng luyện không được. Đây là công phu cuối cùng mà tỷ còn giữ lại, tỷ năm đó có thể đạt được cảnh giới này, khó tiến chí thành chí đạo, toàn bằng vào bộ công phu tu dưỡng khí chất này”.

“Tiểu đệ, tỷ hiện tại đem những điều cuối cùng của tỷ ra, đều giao lại cho đệ” Một câu này, Đường Tử Trần trong lòng trầm tĩnh nói.

{Công phu Nội tráng thần lực bát đoạn cấm trong Bát quái quyền, cụ thể có phải là tám chữ “Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương” này, hay là tám chữ “Cần khôn khảm lý, cần tổn đoái chấn”, ngoài Quốc thuật khảo chứng của Đường Hào thời dân quốc còn có Quốc thuật khảo chứng của Từ Chấn đều có nghiên cứu giải thích, để thoáng một chút, ta tùy tiện chọn một cái}

208. Chương 208: Worton Bị Ám Sát Hiên Khởi Địch Đại Ám Dũng (thượng)

“Chỉ là, dịch kinh bát quái học vẫn cao thâm như vậy, là giáo sư đại học nghiên cứu cả đời, cũng chưa hiểu hết được. Ta hiện tại chữ còn chưa hiểu, ít học như vậy, chỉ sợ linh ngộ không ra ý nghĩa chân chính của những thứ này”.

Vương Siêu đối với bản thân nhận biết cũng rất rõ ràng. Tuy quyền thuật chí thần chí hóa, là nhân vật cấp bậc quốc thuật đại tông sư, nhưng đối với văn hóa thư pháp, thật sự giống như là người mù sờ voi, một chút cũng không thông, thô thiển tới mức đáng thương.

Hắn thời trung học, thành tích học tập thuộc loại thấp nhất, mỗi ngày đi học một cách tẻ nhạt, hồn lưu lạc ở đâu đâu. Sau khi gặp được Đường Tử Trần, còn lại là ngày đêm luyện quyền nhập thần, làm sao còn có thời gian nâng cao trình độ văn hóa của mình.

Hắn đọc sách, nhiều nhất cũng là sách lý luận quyền thuật cổ của một số đại sư thời Dân quốc, như “Bát quái quyền học”, “Hình ý quyền giảng nghĩa” vân vân.

Đối với việc Đường Tử Trần nói luyện bí quyết công phu “Nội tráng thần lực bát đoạn cầm” cao nhất của Bát quái môn này, cơ bản là dịch học cao thâm, hắn thật sự không chút tự tin.

Trên cơ bản, hắn trừu quyền pháp ra, cái gì cũng không am hiểu, cái gì cũng không biết. Nếu hiện tại hắn không dùng quyền pháp, ra xã hội đi tìm một công việc, thật sự là một sự tình cực kỳ khó khăn.

Bởi vì hắn trong thời gian sáu năm này, đã đem tinh lực cả đời, đều tập trung vào việc tu luyện quyền pháp.

Trừ quyền thuật ra, không còn bất cứ gì khác.

“Tiểu đệ, đệ đã quá xem thường bản thân. Một phép thông, vạn phép thông. Dịch lý cao minh, cũng không ở trong kinh văn thâm ảo. Lĩnh ngộ quyền pháp của đệ đã tới mức kim đan nội liễu, viên mãn, tỏa sáng lấp lờ. Nếu không có tư cách luyện công phu Bát đoạn cầm này. Vậy thực cũng tìm không ra người nào khác, tỷ sao lại nhìn lầm người được?”

Đường Tử Trần thấy Vương Siêu đối với trình độ văn hóa thấp của mình không có tin tưởng, không khỏi cười cười: “Tiểu đệ, đệ đã đọc qua Lục tổ đàn kinh chưa? Ở trong đó có một cái câu chuyện xưa, tỷ kể cho đệ nghe. Thiền tông Lục tổ Huệ Năng là một người không biết chữ, ngài khi tại Tào Hưu thôn Thiệu Châu, có nghe một nữ ni cô, luôn niệm “Niết bàn kinh”. Huệ Năng nghe xong, nói ta có thể giảng giải kinh văn cho người, vì thế ni cô liền lấy kinh văn đưa cho Huệ Năng, Huệ Năng nói chữ trong kinh văn ta không biết, nhưng người gặp chỗ nào không hiểu, có thể hỏi ta. Ni cô nói, chữ còn không biết, làm sao có thể lý giải ý nghĩa của kinh văn đây? Huệ Năng đáp, các loại ý nghĩa của phật pháp cao minh, cũng không liên quan gì đến chữ viết”.

{Lấy từ Lục tổ đàn kinh, cơ duyên phẩm thứ bảy}

“Các loại dịch lý cao minh, thực cũng không liên quan đến chữ viết” Vương Siêu tinh tế nghiền ngẫm những lời này. “Đại để một người, hiểu được đạo lý, mới dùng chữ viết để biểu đạt ra. Trước tiên là có đạo lý, sau đó mới viết thành chữ. Trên lịch sử, có rất nhiều võ thuật đại sư, cảnh giới võ công cũng tu luyện rất cao, nhưng dùng chữ viết để biểu đạt không được, viết không ra được một bộ quyền kinh lý luận kinh điển. Xem ra đệ đệ ta cũng là người như vậy”.

“Viết không ra chữ, đọc không hiểu chữ, thực không cần được đệ lĩnh ngộ đạo lý. Tiểu đệ, đệ hãy xem chữ xương”.

Đường Tử Trần chỉ vào chữ cuối cùng trong tám chữ Điều hình văn tử “thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương”, “Chữ xương này, ý nghĩa là thiên hạ thịnh vượng, phần vinh. Cũng chính là thái bình thịnh thế. Trong Hồng Lâu Mộng hình dung thái bình thịnh thế, chỉ dùng tám chữ tiên hoa trứ cấm, liệt hỏa phạn du chỉ sự thịnh vượng rực rỡ như ngọn lửa. Cho nên chữ xương này, trong Bát quái tượng trưng cho Ly quái, thuộc hỏa”.

“Thì ra là như thế, trong ngũ hình quyền Hình ý, Pháo quyền thuộc hỏa, dùng chính là một cổ bùng nổ bốc đồng. Khó trách đệ vừa mới thấy tỷ tỷ vào lúc kết thúc, tư thế cầm bút, có kinh lực của Pháo hình ở bên trong. Nhưng kinh lực mà tỷ dùng bút, lại chứa khí thể liên miên bất tuyệt, cùng với Pháo kinh bùng nổ lại có điểm khác nhau. Phía trước chữ xương này, là chữ vĩnh, vĩnh viễn vĩnh viễn, đại biểu cho liên miên bất tuyệt, như sông Trường Giang nước chảy không thôi, chữ vĩnh này, có phải là trong quái tượng, thuộc thủy?” Vương Siêu ngẫm nghĩ nói: “Thủy hỏa tương giao, mới có thể vĩnh xương. Tỷ vừa rồi viết chữ, một tay đỡ sau eo, trên tay nóng lên, toàn bộ hồng lên. Mà eo là thận, thận thuộc thủy, lúc tỷ viết chữ, dùng bàn tay nóng lên để xoa bóp eo thận, có phải là thủy hỏa tương giao?”

Vương Siêu là quyền pháp đại gia, liếc mắt liền thấy được từng động tác nhỏ nhất của Đường Tử Trần vừa rồi.

Một tay viết chữ, một tay đỡ eo mình. Trên tay dùng kinh, phát ra sức nóng, theo bút thể mà xoa bóp eo của mình.

Trong Thiếu Lâm Dịch Cân kinh thể thao, có một tư thế chuyên môn, chính là đem bàn tay của mình chà sát cho nóng lên, cẩn thận xoa bóp sau eo của mình. Eo là chỗ sinh tinh, là nơi tinh khí hội tụ của con người. Mỗi ngày kiên trì xoa bóp, về lâu về dài, sẽ có hiệu quả không thể tưởng được. {Trong Lĩnh không thiên sư điểm huyết bí quyết của Tiết Diên, giới thiệu luyện pháp đoạn thứ mười hai của Dịch Cân kinh, cũng không phức tạp, đơn giản dễ hiểu. Thuộc thê loại thể thao cường thân kiên thể khá phổ biến. Phương pháp xoa bóp này, chính là đoạn cuối cùng}.

Đường Tử Trần nghe Vương Siêu nói, thần quang trong mắt ầu yếm đệ đệ này mà ngẩn ra một chút, nàng cũng không nghĩ đến, Vương Siêu thực học một hiểu ba, một phép thông vận phép thông, không hiểu dịch lý quái tượng kinh văn, nhưng cũng hiểu được đạo lý trong đó.

“Hơn nữa, tỷ vừa rồi lúc viết hai chữ cuối cùng, một tay đỡ eo, một tay cầm bút, khí lực phân ba bảy, dưới chân không chút khí lực, cả người như bị ngòi bút nâng lơ lửng lên vậy. Hai tay dùng sức, chân không phát lực, thật giống như người ta ấn vào bàn khi đứng lên vậy, eo thả lỏng, thực thoải mái. Lấy hỏa dưỡng thủy. Xem ra Nội tạng thần lực bát đoạn cầm này, trong đó có hàm chứa công phu Thiếu Lâm Dịch Cân kinh. Quả nhiên là võ công trong thiên hạ, đều là dung hội quán thông”.

Hai tay chống bàn, nhắc thân thể lên, chân khi rời khỏi mặt đất, yêu không chịu áp lực, phi thường thoải mái. Đây là một hiện tượng hết sức đơn giản trong cuộc sống, nhưng người ta dùng nó đều không chú ý tới, chỉ có võ học đại tông sư, mới có thể từ trong những hiện tượng đơn giản trong cuộc sống hàng ngày, mà đưa ra những đạo lý dưỡng sinh. Hơn nữa quy nạp tổng kết, luyện thành cảnh giới thần hồ kỳ thần tối cao.

Đường Tử Trần vừa mới viết xong hai chữ “Vĩnh xương” cuối cùng, tay trái dùng ba phần khí lực xoa bóp eo, tay phải dùng bảy phần lực trên bút, có ý như nâng thân thể lên. Chính là quái tượng lấy hỏa dưỡng thủy.

Vương Siêu thấy rất rõ ràng, cũng hiểu được thật sự thấu triệt.

Tuy chỉ viết hai chữ đơn giản, nhưng đạo lý ẩn chứa trong đó, giống như kính vạn hoa vậy.

“Ài! Ta quả nhiên không có chọn sai người. Đệ đệ” Đường Tử Trần ánh mắt ngạc nhiên trôi qua, hiện lên một tia mỉm cười, trông hết sức xa xăm, giống như đã buông thả được một tảng đá lớn trong lòng vậy.

“Đây là một bộ công phu thuần dưỡng khí chất, luyện thể, dịch cân, đoán cốt, ngưng tụ, cố tinh, thăng thần. Cũng không có liên quan đến kỹ xảo tấn công. Là cảnh giới tối cao của võ đạo. Là đại đạo, không động một binh một tốt, một đao một thương, mà cướp lấy thiên hạ, quang phục quốc gia, thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương. Chính là rất lý tưởng hóa, trong sự thật vĩnh viễn không có khả năng, cho nên quyền sư chúng ta, khi thực chiến làm chết người. Bồi hồi trước lý tưởng cùng sự thật, tiếp cận tới đại đạo lý tưởng vô hạn kia, nhưng thủy chung cũng là không thành”.

Vương Siêu cảm thán một câu, hết gật rồi lại lắc đầu.

“Có một câu này của tiểu đệ, như là được mời một ly rượu đời Hán vậy. Uống cạn một chén lớn. Tỷ tỷ hôm nay rất cao hứng” Đường Tử Trần sau khi nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên cười lên, cười thật sự ngọt ngào, thật giống như một tiểu cô nương mới lớn vậy.

“Đến đây, tỷ đem quái tượng dịch lý mấy chữ khác, luyện pháp bí quyết đều nói cho đệ hiểu. Bát quái quyền, là phục quốc chi quyền, cho nên luyện pháp cao nhất, là tám chữ này. Có khí phách vương giả, thiên địa rộng lớn, vĩnh cửu thịnh vượng, sống lâu vô cùng. Tỷ tuy tinh thông Hình ý, Thái Cực, nhưng căn cơ vẫn là ở Bát quái quyền. Năm đó tỷ dạy cho đệ quyền pháp, cũng là Bát quái. Cho đệ đi trong bể nước, đánh bao cát. Chỉ là sau đó tỷ có việc, phải vội vã ra đi, không có thời gian, mới đem công phu Hình ý, Thái Cực toàn bộ giao cho đệ. Vốn nghĩ đệ chỉ là đọc qua thôi, cũng không dự đoán được, đệ là người trời sinh chính là vì quyền pháp, chỉ một mình mà đã luyện đến công phu tối cao nhất. Đệ so với tỷ còn mạnh hơn”.

Khi Đường Tử Trần đem thứ cuối cùng trong hồ lô của mình giao cho Vương Siêu. Tin tức chuẩn tương Worton khu vực quân sự số 32 của Mỹ, đại đặc vụ cấp bậc tướng quân bị ám sát, đã thông qua các con đường bí ẩn, mà truyền ra ngoài, âm thầm tại các tổ chức tình báo bí mật của các quốc gia có liên quan đều có bản ghi chép về vụ án này. Đồng thời cũng làm dấy lên một trận phong ba.

“Ha ha, Ngô Văn Huy lão hồ đồ này, thật vất vả mới chiêu mộ được một nhân tài, lại làm cho hắn nhẹ nhàng buông tha mà chạy mất. Vương Siêu này, thật đúng là lợi hại, mới rời nước mấy ngày, liền làm ra một đại sự như vậy. Đường Khê Liên của khu vực quân sự số 32... Người này, đã âm thầm cấp cho chúng ta khá nhiều phiền toái? Các nước rất nhiều người muốn giết hắn? Quả thực người đứng đầu của Quốc Dân Đảng tại Mỹ, rốt cục đã bị giải quyết”.

Quân khu, trong một văn phòng đơn giản, một trung niên tướng quân xem văn kiện bí mật trong tay, vỗ bàn cười ha hả.

Trung niên tướng quân này vai rộng, mặt lớn, vừa xem đã thấy có vẻ rất hào sảng.

Bên cạnh là một thanh niên hào hoa, cỡ ba mươi tuổi, hết sức phong độ, đúng là Liêu Tuấn Hoa.

“Ngô Văn Huy là tướng quân mặt lạnh có tiếng, Trảm thủ vương. Tất cả đều theo quân pháp, nói mệnh lệnh. Chẳng qua lần này ta biết, Ngô Văn Huy muốn gán cho hắn tội danh phản quốc, sau đó lợi dụng thanh danh của hắn, để cho hắn tại hải ngoại phát biểu khai ra, đập ta xuống nước. Hắn lại không biết, Vương Siêu thực không phải nhân vật dễ dàng chịu nhục. Muốn cho hắn chịu ủy khuất, trời sập cũng mặc kệ”.

”Đúng vậy, Ngô Văn Huy nhiều năm qua, chỉ huy thủ hạ dưới tay đều cực kỳ nghe lời, hiện tại ngẫu nhiên xuất hiện một người không chịu nghe lời, thực ăn không tiêu.

209. Chương 209: Worton Bị Ám Sát Hiên Khởi Địch Đại Ám Dũng (hạ)

Vị tướng quân này cảm thán một câu: “Chỉ tiếc đám người này quá cố chấp, bọn họ nhận định chuyện gì, là đến chết cũng không quay lại. Hơn nữa rất háo thắng, quá cấp tiến. Đoàn Quốc Siêu vừa làm vậy, bọn họ liền cho Vương Siêu dùng quyền cước đánh chết. Thiếu Lâm bọn họ nhìn không thuận mắt, liền bố trí làm cho ba đại cao thủ hai chết một phế. Hơn nữa bọn họ tại Bộ chính trị thu thập tài liệu của cậu, sau đó muốn bắt cậu cũng không phải là ngày một ngày hai”.

“Vĩnh Tiểu Long, Vĩnh Tiểu Hồ, Hành Ý ba võ tăng Thiếu Lâm, đó là tự chuốc lấy nhục, làm sao có thể là đối thủ của Đường Tử Trần cùng Vương Siêu hai người liên thủ” Liêu Tuấn Hoa trong ánh mắt hiện lên tinh quang: “Chống lưng của Thiếu Lâm là Bộ trưởng Vương Tử Văn. Nghe nói lúc tại Bắc Kinh, vị bộ trưởng này tự mình đi đi gặp mặt Vương Siêu để liên kết, lại bị cự tuyệt. Lần này cũng do hắn đồng ý, để cho người của Thiếu Lâm tại Hàn Quốc trợ giúp bắt Vương Siêu, đối phó Đường Tử Trần, kết quả là tính sai, nguyên khí đại thương”.

“Nghe nói ba đại cao thủ của Thiếu Lâm, vô luận làm gì, cho tới bây giờ cũng chưa từng thất bại, mỗi người được Phật tổ phụ thể, đao thương bất nhập, kim cương hạ phạm. Em họ, cậu cũng là người luyện võ thuật cổ truyền, hơn nữa nghe nói cảnh giới cũng không thấp, cậu xem võ công đến đỉnh điểm, có đến mức phi thường như vậy không?”

Vị trung niên tướng quân này tên là Liêu Lô, là anh họ của Liêu Tuấn Hoa, hai người cách nhau bảy tám tuổi. Liêu Tuấn Hoa hiện tại trên dưới ba mươi, mà Liêu Lô thì đã hơn bốn mươi.

Vị anh họ này của Liêu Tuấn Hoa, cũng không phải là người luyện võ, tuy thân thể cường tráng, tập luyện cũng tốt, nhưng không có khí chất thông dong không bức bách, ung dung quý phái như Liêu Tuấn Hoa.

“Quyền pháp đến cảnh giới cao thâm, dưới mắt người thường đích thật là phi thường. Nhưng La Hán phụ thể, đao thương bất nhập cũng rất huyền hoặc. Tam đại võ tăng của Thiếu Lâm, công phu cũng có, chẳng qua so với tôi cũng không sai biệt lắm. Quyền pháp của Vương Siêu, đã chí thần chí hóa, mà vị tỷ tử Đường Tử Trần kia của hắn, là người có thành tựu cao nhất trong vòng bảy mươi năm trở lại đây trong hơn trăm

vạn người luyện quyền của Hồng môn tại hải ngoại. Nghe nói đã đến cảnh giới cao nhất không thấy không nghe, cảm giác được sự nguy hiểm. Ngay cả sư phụ của tôi cũng nói người nọ là nhân vật trăm năm mới có trong giới võ thuật cổ truyền”.

Liêu Lôi gật đầu nói: “Nữ nhân này như thần long thấy đầu không thấy đuôi, là nhân vật cực kỳ lợi hại. Hơn nữa lần này, cả hai đã hạ gục Đường Liên Khê Worton. Chẳng qua ta nghe nói, nữ nhân kia phái người của Hồng môn tại Mỹ, cùng với người gặp mặt bàn chuyện. Cậu có gặp hay không?”

“Đương nhiên là gặp. Tôi cũng muốn biết vị tỷ tỷ này của Vương Siêu là dạng nhân vật gì” Liêu Tuấn Hoa gật gù: “Ngô Văn Huy bọn họ quá ngây thơ rồi, muốn điều tra tôi, lại kêu Vương Siêu bán đứng ta, đem tài liệu giao ra, gây sự chia rẽ để ngăn cản ta lần này vào trung ương. Thật ra mấy năm nay, chúng ta chỉ là muốn thu được lòng của người Hoa tại hải ngoại. Sư phụ của tôi tại Hồng môn là nguyên lão có sức ảnh hưởng rất lớn. Bản thân ra chính là Hồng môn song hoa. Tôi vào trung ương, khẳng định sẽ phụ trách công tác đối ngoại liên hệ đoàn kết người Hoa tại hải ngoại. Đây là xu thế lớn, làm sao để bọn họ ngăn cản được. Chẳng qua Vương Siêu sư phụ lần này không chịu lọt vào bẫy, bán đứng tôi. Thật ra cũng giúp cho tôi giảm bớt không ít phiền toái”.

“Vương Siêu người này thật có ý tứ, đối với bằng hữu rất có can đảm. Nghe nói hắn cũng có một lần không để ý tới sinh tử thay thế Trần Ngã Dương luận võ tại Singapore” Liêu Lôi nói.

“Trọng tình nghĩa, khinh sinh tử. Hắn là một bằng hữu đáng để ta bội phục” Liêu Tuấn Hoa thở dài.

“Mười năm trước, tôi có nghe nói trong quân đội Mỹ cũng có rất nhiều cao thủ quốc thuật. Hơn nữa trong đó có vài vị tinh thông Thái Cực quyền, xuất thần nhập hóa. Đường Khê Liên này không biết tư liệu cụ thể là gì? Ta không phải muốn tìm thông tin tình báo, anh họ, anh nói tôi nghe được không?”

Liêu Lôi nói: “Đường Khê Liên là lãnh đạo khu vực quân sự số 32 của Mỹ, chuyên môn tiến hành tình báo ám sát tại nước ngoài, vài năm trước ở tại Iraq, đã ám sát rất nhiều nhân vật thuộc các tổ chức phản đối tại Iraq, hơn nữa nhiều lần tại Trung Đông bí mật chống khủng bố, từng một mình phá hủy rất nhiều căn cứ tổ chức. Tóm lại, người này là nhân vật truyền kỳ, cậu có xem mấy bộ phim hành động của Hollywood chưa? Người này chính là dạng anh hùng vô danh cứu lấy thế giới” Nói xong, hắn liền đẩy cặp tư liệu trước mặt tới.

Liêu Tuấn Hoa lật xem một chút, thản nhiên nói: “Loại tổ chức này, cùng với bộ đội đặc chủng mà Ngô Văn Huy huấn luyện cũng giống nhau, quân hàm cao, đãi ngộ cao, nhưng nếu chấp hành nhiệm vụ ở nước ngoài thất bại, bị giết chết, quốc gia cũng không thừa nhận. Những người này đều bí mật tồn tại, người thường, tính cả các quan viên bình thường của chính phủ, cũng không biết sự tồn tại của bọn họ”.

“Đó là đương nhiên, chẳng qua lần này Đường Liên Khê chết, trong quân đội Mỹ khẳng định sẽ có chấn động rất lớn. Ta thấy các nhân vật đặc thù trong quân đội Mỹ, sẽ xuất hiện đối phó Vương Siêu cùng nữ nhân kia” Liêu Lôi trong ngữ khí có chút chờ mong.

“Trong quân đội Mỹ còn có nhân vật đặc thù gì?”

“Terminator” Liêu Lôi nói: “Ta chỉ biết Mỹ có một đội lính đặc chủng ngoại hiệu là Terminator. Cùng với lực lượng Alpha của Nga là cùng một loại, đều là lực lượng tiêu diệt của quốc gia, là vũ khí cuối cùng để bí mật ám sát chống khủng bố ở nước ngoài. Chẳng qua đối với tư liệu của quân đặc chủng này, ta biết cũng không rõ ràng. Những thứ này do Ngô Văn Huy nắm giữ, trực tiếp do Trung ương phụ trách. Chẳng qua có thể khẳng định, Đường Khê Liên là huấn luyện viên cao cấp của lực lượng này, từng cùng hắn huấn luyện, còn có mấy nhân vật lợi hại nữa. Đối với Terminator này mà nói, lực lượng SEAL, Delta, mũ nổi xanh đều chỉ như là con nít với người lớn vậy. Nghe nói ‘Trường Phong’ số 2 của Ngô Văn Huy đã âm thầm giao chiến một lần với bọn họ tại Phi châu, kết quả là chết thảm trọng!”

“Ngô Văn Huy còn có lực lượng tinh nhuệ mà, nghe nói là ‘Lão Nha’ vương bài bộ đội xuất quỷ nhập thần của hắn”.

“Đó là một đám tinh duệ còn lại từ chiến tranh, nhưng hiện tại đã già, đều đã xuất ngũ, thể lực giảm sút. Hắn hiện tại chuẩn bị lựa chọn ra ‘Lão Nha’ mới. Vốn hắn lần này chuẩn bị lấy Vương Siêu làm huấn luyện viên, đem hắn đưa đến Học viện quân sự đã chiến cũng là có ý này. Chỉ tiếc bài khảo nghiệm cuối cùng của hắn về độ trung thành của Vương Siêu thì Vương Siêu đã không qua được” Liêu Lôi nói.

Khi Liêu Tuấn Hoa cùng Liêu Lô thảo luận về hậu quả của sự tình của mấy người Vương Siêu, Đường Tử Trần tại Singapore ám sát giết chết Đường Liên Khê mang đến, tại phòng họp của Ngô Văn Huy, cũng có một cặp tư liệu, chỉ khác là có cả ảnh chụp rõ ràng.

Trên ảnh chụp là một góc ngã tư đường, tựa hồ là sáng sớm, trời còn chưa sáng rõ, một đám người da trắng vây quanh một cái xe, bên trong xe là ba tử thi. Một thi thể trong đó được khuếch đại lên, trên mặt huyết nhục be bét, nhưng đáng người cũng rất hoàn mỹ, làn da nhẵn nhụi bóng loáng.

Không thể nghi ngờ, người trên tấm ảnh là Đường Liên Khê. Cũng chính là Worton tướng quân dùng công phu Thái Cực quyền cùng Vương Siêu không phân cao thấp.

Worton chết ở bệnh viện của tập đoàn Trần thị, Trần Ngã Dương tự nhiên thấy không ổn, đặc biệt cùng Trình Tiểu Huệ con gái của Trình Sơn Minh tạo nên hiện trường Worton bị ám sát tại đầu đường.

Những người da trắng trên ảnh chụp tự nhiên là một số nhân viên của Mỹ trú tại Singapore nghe được tin tức, đang bí mật xử lý hiện trường, đem thi thể của Worton đi.

Người giống như Worton, quân hàm cao, nhưng cũng không phải là nhân vật của công chúng, chỉ có một số người cố định là biết nhiệm vụ cùng sự lợi hại của hắn. Sau khi chết, sức ảnh hưởng cũng không lớn, không giống như tổng thống Lincoln của Mỹ bị ám sát tạo thành một sự kiện rung động cả thế giới.

Ngô Văn Huy thân mình ngồi rất thẳng, bình thường hắn đều ngồi thẳng như vậy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tư liệu ở trên bàn. Hắn cũng không dự đoán được, hắn cùng Vương Siêu chân trước vừa mới gặp mặt, tạo thành sự khó chịu rất lớn, suýt nữa bị Vương Siêu nổi giận giết chết. Thì chân sau Vương Siêu đã cùng Đường Tử Trần làm ra một việc lớn kinh thiên động địa.

“Worton bị ám sát, Vương Siêu này thật sự là lợi hại. Lão thủ trưởng, đáng tiếc, nếu hắn thực thông qua khảo nghiệm, đối với tổ chức tuyệt đối trung thành, như vậy do hắn xây dựng lại ‘Lão Nha’ thật sự là tốt”.

Tào Nghị thấy tin tức này, cũng có cảm giác thật sự tiếc hận.

“Không cần phải nói, người này không quay đầu, vô pháp vô thiên. ‘Lão Nha’ cần chính là chiến sĩ đối với quốc gia tuyệt đối trung thành, lúc nào cũng có thể hy sinh tất cả, không phải loại bại hoại phản bội quốc gia này” Ngô Văn Huy ánh mắt khép lại thành một khe hở, từ trong khe hở bắn ra sự phẫn nộ: “Worton bị ám sát, quân đội Mỹ khẳng định là âm thầm cùng chúng ta giao thiệp, chúng ta vừa lúc để lập quan hệ, miễn cho người ta viên cớ đổ tội, Vương Siêu phản quốc, gia nhập tổ chức khủng bố là sự tình quang minh chính đại. Đến khi chúng ta âm thầm giao thiệp, người phụ trách đem tư liệu của Vương Siêu lựa chọn giao cho đối phương, nói cùng phản đối chủ nghĩa khủng bố. Cuối cùng để cho chúng chó cắn chó đi”.

Tinh nhuệ của Ngô Văn Huy, là “Lão nha” quân số cũng không nhiều lắm. Vốn hắn lần này chuẩn bị để cho Vương Siêu làm huấn luyện viên của Lão Nha, đồng thời lựa chọn nhân tài, vì khảo nghiệm sự trung thành của hắn, đặc biệt an bài sự tình vây bắt Đường Tử Trần. Nếu Vương Siêu thông qua khảo nghiệm, như vậy sẽ chân chính gia dung tổ chức. Đáng tiếc Vương Siêu là một quyền sư, không thể chịu nhục, một khi làm cho hắn cảm giác bị khuất phục, thì trời có sập hắn cũng mặc kệ.

Lần này Ngô Văn Huy đến Singapore, cũng là thật tâm khuyên Vương Siêu quay đầu lại, chuẩn bị thương lượng, đáng tiếc Vương Siêu nổi giận, ngay cả hắn cũng suýt nữa bị giết chết. Người như vậy, bản thân Ngô Văn Huy cũng thấy nguy hiểm.

Quân đội là không có ý nghĩ của mình, chỉ phục tùng mệnh lệnh. Đáng tiếc ý chí của Vương Siêu cũng quá mạnh mẽ. Hắn tự nhiên đem Vương Siêu này chân chính đá ra ngoài.

Bởi vì Vương Siêu này đối với tâm lý của hắn đã đả kích rất nghiêm trọng.

Đạo bất đồng, bất tương vi mưu.

Chí bất đồng, đạo bất hợp, tự nhiên thành cừ địch.

“Lần này Giang Hải dẫn theo một đám hảo thủ trở về, các người đến chọn lựa một chút, cho bọn họ thông qua khảo nghiệm, sau đó thay máu cho ‘Lão Nha’ đi” Ngô Văn Huy phát phát tay nói.

Trong sa mạc phía Bắc Mexico, vầng thái dương nóng bỏng tựa hồ như một quả cầu lửa, ở trên bầu trời không ngừng phát ra nhiệt lượng hủy diệt. Sa mạc phía Bắc Mexico, nơi nơi đều là cát vàng tới tận chân trời, không ai tới nơi này, không khí ánh sáng đều bị ánh mặt trời làm cho vẩn vơ. Trong sa mạc, có thể thường xuyên thấy xương trắng của lạc đà. Sa mạc này, là vùng đất của sự tử vong.

Nhưng ở giữa sa mạc, lại được kiến lập một căn cứ lớn, với hàng rào thép lớn vây quanh, xe quân dụng, xe tăng, các kiến trúc sử dụng năng lượng mặt trời, cùng với các tháp Rađa to lớn quay tròn, thu sóng vệ tinh. Bên trong lớp rào thép là một loạt phòng ốc quân doanh sơn trắng phản quang, sân huấn luyện. Còn có binh lính da đen, da trắng súng đạn chỉnh tề, tạo thành một căn cứ quân sự hiện đại tỏa ra mùi vị máu tanh nồng đậm.

Lúc này, đã nửa tháng từ khi Worton bị Vương Siêu, Trình Sơn Minh liên thủ giết chết. Thi thể của Worton, vào rạng sáng hôm sau phát hiện ở đầu đường, sau đó đã được bí mật đưa trở về nước.

Tại ở giữa căn cứ quân sự này, có một cái bụi xi măng lớn, ở trên là thi thể của đại tông sư Thái Cực người da trắng - Worton Đường Liên Khê.

Lúc này, đạn trên mặt hấn toàn bộ đã được lấy ra, hơn nữa mặt đã trải qua chỉnh hình đã khôi phục lại khí chất vốn có, trên người được bao bằng cờ Tổ quốc, nằm ở trong các vòng hoa tang.

Một đám người mặc quân trang, khuôn mặt nghiêm túc, trên người tản ra một cỗ khí chất tử thần giống như đi ra từ địa ngục, đang yên lặng vây quanh thi thể của Worton.

“Worton tướng quân, người cứ yên tâm, chuyện mà người chưa hoàn thành, ta sẽ giúp người hoàn thành. Mỗi thù của người, chúng ta sẽ giúp người báo” Cầm đầu chính là một vị tướng quân da trắng, dáng người không cao, tựa hồ chỉ chừng một thước bảy.

Vị tướng quân da trắng này mỗi bước đi, mặt đá cứng rắn liền in đậm một dấu chân xuống, in rõ dấu chân của hấn, cứ như là mặt đá là bùn vậy.

Lại không nói bởi vì Worton chết, âm thầm đẩy lên những cơn phòng ba. Tất cả những điều này, Vương Siêu tự nhiên không biết.

Hơn mười ngày tại Singapore. Vương Siêu mỗi ngày luyện tập thư pháp, dưỡng khí chất bản thân, đem thần khí, bút lực của mình dung nhập vào tám chữ “Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương” này.

Tám chữ, ẩn chứa bát quái vạn tượng. Xem hình mà lĩnh hội ý, Vương Siêu mỗi nét bút, khi thì khí thế mệnh mông, khi thì ôn nhu triển miên, khi thì tàn phá, khi thì bay bướm, khi thì nguy nga, khi thì khéo léo.

Công phu của hấn cũng càng ngày càng thuần hậu, công phu tu dưỡng tâm cảnh, cũng rộng mở cùng yên tĩnh trước đó chưa từng có.

Trong mười mấy ngày này, Trần Ngã Dương cũng đem đại quyền tài chính của tập đoàn Trần thị nắm giữ trong tay.

Những ngày này, tất cả sự vụ trên cơ bản đều đã được dàn xếp xong.

Trình Sơn Minh, Trần Ngã Dương, Vương Siêu, Đường Tử Trần bốn quốc thuật đại tông sư này, nhân vật xuất thần nhập hóa, tại nhà riêng của Trần Ngã Dương, tổ chức một bữa mừng công.

210. Chương 210: Tứ Đại Cao Thủ Ấn Chứng Vũ Công

Trình Sơn Minh ha hả cười to, chòm râu tung bay, rất là đắc ý, hấn đưa tay chụp lấy một bát rượu lớn lên, thật giống như là mèo đang chụp chuột vậy.

Bốn đại tông sư ăn uống rất đơn giản, chỉ là mấy đĩa rau ngâm dấm, đuôi hươu sốt cay, thịt heo nướng hành, thịt nạc xào tiêu, canh cá chưng quế hoa, cuối cùng là rượu Mao Đài lâu năm, đã có màu hổ phách, dùng đũa cơ hồ có thể kéo thành sợi tơ.

Bữa cơm này, mặc dù đang tha hương ở nước ngoài, nhưng vẫn nồng đậm hương vị Trung Quốc.

Càng là người Hoa ở nước ngoài, càng cảm thấy quý trọng cuộc sống ở trong nước.

Trình Sơn Minh uống rượu chỉ dùng chén lớn, rất là hào sảng, phối hợp với khuôn mặt của hắn, giống như là hảo hán trong truyện Thủy Hử chỉ thích ăn thịt miếng lớn, uống rượu chén lớn.

Vương Siêu cùng Trần Ngã Dương trong cuộc sống đều rất trọng chi tiết, bảo dưỡng thân thể, rất ít uống rượu, cho nên chỉ dùng ly nhỏ để uống.

Chẳng qua trước mặt Đường Tử Trần cũng là bát lớn giống như Trình Sơn Minh, rượu cũng cạn chén, hương khí tràn ngập cả căn phòng.

Có Trình Tiểu Huệ, Trần Bân hai cô gái ở bên cạnh lấy dũa lấy chén, bận rộn trong nhà bếp.

“Còn có chuyện như vậy sao? Chẳng qua công phu Hợp khí đạo của võ đạo Nhật Bản là Đại đồng lưu nhu thuật cùng Thái Cực quyền kết hợp mà ra, với võ công của Đường Khê Liên so với Thực Chi Thịnh Bình cũng không phân cao thấp, giả mạo võ sự Hợp khí đạo đạo tràng cũng rất thích hợp. Đến đây, Trình sư phụ, ta kính ngài một chén, không có kỹ thuật bắn súng công tham tạo hóa của ngài, cho dù ta tự thân ra tay giết chết Đường Khê Liên, cũng khẳng định sẽ để hắn chạy trốn”.

Đường Tử Trần tay khẽ chấn động, một Bát quái nhu công chấn lên trên bàn. Toàn bộ rượu trong chén lớn lập tức bị đẩy bắn lên, hình thành một viên nước hình tròn, màu vàng lấp lánh, như trứng đà điểu vậy, thật giống như một viên kim đan, lọt vào miệng theo vết hầu mà đi xuống.

“Ngươi thiết chương! Hay! Quả nhiên là cảnh giới tối cao, ta tự thẹn không bằng, không dám múa rều qua mắt thợ!” Trình Sơn Minh thấy một đòn của Đường Tử Trần, liền thành thành thật thật bưng bát rượu lên, ừng ực mà uống xuống.

Hắn tuy là truyền nhân Bát quái chương chính tông, nhưng trước Bát quái của Đường Tử Trần, thấy không ra tay là tốt nhất.

“Hai người các người, uống rượu mà cứ ôn ôn nhu nhu, đối chén lớn, đối chén lớn. Đặc biệt là Vương sư phụ người. Quyền pháp của người cương mãnh nhất nhì trong thiên hạ. Sao lại uống rượu như vậy?” Trình Sơn Minh giống như uống vào nổi hứng, nhìn thấy Vương Siêu cùng Trần Ngã Dương trước mặt hai người là chén nhỏ, dùng sức vỗ lên bàn.

“Người xem Đường cô nương... Đường sư phụ, so với các người hào phóng hơn nhiều. Đến đây, hôm nay cao hứng, đối chén lớn đối chén lớn! Tiểu Huệ! Lấy hai cái chén lớn đến đây!”

“Cũng được, ta hôm nay cũng liều xả thân mà bồi quân tử” Vương Siêu thấy Trình Sơn Minh hào sảng vô cùng, trong lòng cũng kích khởi hào khí giang hồ, ha hả cười to hai tiếng, từ trong tay Trần Bân tiếp nhận cái chén lớn, ngửa đầu ừng ực uống sạch.

Trần Ngã Dương ôn nhuận cười một chút, cũng thay đổi chén lớn.

Bốn người uống rượu rất là tận hứng.

“Chúng ta sau khi uống rượu thì đánh bài đi” Trình Sơn Minh uống nổi hứng, ha hả cười to.

“Hay đấy” Đường Tử Trần mỉm cười gật gật đầu, Trần Ngã Dương cũng đồng ý, Vương Siêu nói: “Ta không biết đánh bài”.

“Có ai vừa sinh ra là biết đánh đâu? Còn không chịu học chơi Mạt Chược nữa” Trình Sơn Minh cánh tay vung lên, bảo Trình Tiểu Huệ nhanh chóng dọn bàn.

“Bân Bân, lấy bộ Mạt Chược ra đây” Trần Ngã Dương bảo Trần Bân lấy ra một bộ Mạt Chược, màu trắng ngà, nhẵn nhụi mềm mại.

“Tốt, bằng ngà voi, thì ra Trần sư phụ cũng thích chơi bài” Trình Sơn Minh sờ sờ quân bài.

“Chúng ta luyện quyền, bình thường cũng không thể chân chính dùng nó để kiếm cơm, sao lại không nhân dịp tay chân mau lẹ mà học một chút thiên thuật phát tài để kiếm sống?” Trần Ngã Dương cùng Trình Sơn Minh cười cười, tựa hồ có chung một cách nói.

“Chúng ta đều là người luyện quyền, hay là dựa theo quy củ của người luyện quyền đi. Không dựa theo cách đánh bình thường, một bộ Mạt Chược, mỗi chữ đều có một hàng, để xem ai được nhiều hơn” Đường Tử Trần tựa hồ đối với bài bạc cũng rất tinh thông.

Trong ba người này, tựa hồ chỉ có Vương Siêu đối với đánh bạc là một chút cũng không thông.

“Một phiên bao nhiêu tiền?” Trình Sơn Minh nói.

“Gần đây Mỹ gặp khủng hoảng, đôla mất giá, chúng ta dùng đôla để chơi đi. Năm vạn một phiên” Trần Ngã Dương cũng cười to tựa hồ quên mất hình hài.

“Vương Siêu, đánh Mạt Chược này, chính là chính là dựa vào nhãn lực và nhanh tay. Anh lấy đông tay nam bắc ba chữ phong, có thể hợp thành đại tứ hỉ”.

Trần Bân đi tới, thần sắc rất là phức tạp, rĩ tai cho Vương Siêu một ít quy luật cơ bản.

Đường Tử Trần liếc nhìn Trần Bân, khoe miệng mỉm cười, cũng không nói lời nào.

“Nhưng trên người ta không...” Vương Siêu đột nhiên nhớ ra, trên người hắn hiện tại ngay cả một đồng cũng không có. Hắn vốn có tư sản rất lớn, nhưng đều bị phong tỏa. Vừa mới muốn nói mình không có tiền, đột nhiên dừng lại, trong lòng thầm nghĩ: “Một nam tử hán, cũng không thể mượn tiền tỷ tỷ để đánh bài. Được rồi, một khi đã là tranh bài, với thủ pháp của ta, cũng sẽ không thua”.

Vương Siêu ý niệm chuyển qua trong đầu, rồi gật gật đầu: “Đánh bài thì đánh bài”.

“Tốt! Ta xào bài!” Đường Tử Trần vỗ vào bàn một cái, các quân bài Mạt Chược trên bàn đều dựng đứng lên xoay vòng giống như là ảo thuật vậy. Nàng vung tay một cái, một trăm lẻ tám quân bài Mạt Chược nhất thời đồng loạt đổi thành thể trường thành.

Thủ pháp xào bài đổi thể bài này quả thực xuất thần nhập hóa, cứ như là Đồ thần trong phim ảnh vậy, làm cho các quân bài Mạt Chược trong tay giống như trở nên có sinh mệnh vậy.

Vương Siêu nhìn không chuyển mắt, cùng với hắn còn có Trình Sơn Minh và Trần Ngã Dương. Hai võ học đại sư này, một Bát quái, một Thái Cực trông bộ dáng thực giống như là con ma cờ bạc.

Đường Tử Trần vừa hợp vừa đẩy, các quân bài trên bàn liền đổi thành thể trường thành, người thường căn bản xem không rõ ràng, nhưng Vương Siêu, Trần Ngã Dương, Trình Sơn Minh đều là cao thủ hóa kinh, ánh mắt linh mẫn vô cùng, các vị trí của các quân bài đều tựa hồ ghi tạc trong lòng.

“Tốt lắm! Mọi người lấy bài đi!” Đường Tử Trần sau khi xào bài, hai tay đưa ra mời.

Vương Siêu thủy chung mấy lời của Trần Bân vẫn ở bên tai, nghe thấy Đường Tử Trần vừa nói dứt, lập tức vung tay ra, hai ngón tay thành thể Hùng ưng nhiếp trảo, chớp về vị trí đông tây nam bắc.

Nhưng!

Ưng trảo của hắn lập tức đã bị ngăn trở.

Phành! Trần Ngã Dương ngón tay thành hình hoa lan, chuẩn xác vỗ vào trên cổ tay của Vương Siêu. Theo kinh đẩy đi, trảo của Vương Siêu bị đẩy sang một bên.

“Vương lão đệ, trên sông bạc không có cha con, ngươi muốn lấy đại tứ hỉ một màu, ta không thể không ngăn cản ngươi một chút”.

“Hay! Thái Cực Vân thủ nã lan” Vương Siêu ánh mắt chợt lóe, tay cường ngạnh hồi lại, một thức Hình thân đầu, Xà hình điều thủ, hung hăng bầu lấy ngón tay của Trần Ngã Dương, Trần Ngã Dương trên mặt thần thái lập tức ngưng trọng, thân thể đang ngồi lập tức ngã về phía sau, xương sống sau lưng điều chỉnh lại giống như cả thân thể muốn bay ra sau vậy.

Ngón tay của hắn bay ra sau né qua cú chớp xé của Vương Siêu, một tay khác ở sau lưng, giống như một cây roi thật lớn quất ra.

Vương Siêu biết chiêu thức đó của hắn là “Thối bộ khổ hổ” trong Thái Cực quyền, lui ra phía sau né tránh tụ lực, tích tụ khí lực giống như dưới chân có một con hổ vậy, sau khi tiếp được đòn thì tiên thủ “hổ vĩ tiên” vung ra, cương kinh có lực, rất là khó đỡ.

Chẳng qua Vương Siêu hiện tại quyền thuật đã tiến vào cảnh giới thâm ảo khó lường, thủ thế tung ra, “Diệp để khai hoa” Pháo thủ tạc kinh, như suối nguồn phun thẳng lên trời, nhanh như tia chớp đập vào cánh tay Trần Ngã Dương đang né tránh.

Trần Ngã Dương trúng một đòn, kinh lực toàn thân khê tán, hổ vĩ tiên phải tung ra, bị Vương Siêu vung ngang tay ngăn đón, hóa thành “Đảo tài bi” trong Bát quái đại suất bị đánh ngược lại.

Phành! Trần Ngã Dương vừa mới cướp được ba tấm Yêu kê trước mặt bị Vương Siêu đánh nát, phấn trắng bay tán loạn.

“Ài! Trình lão sư phụ, ngài không cần thừa cơ đoạt bài như vậy chứ!”

Trong khi Vương Siêu cùng Trần Ngã Dương như tia chớp giao thủ một chút, Trình Sơn Minh cũng ra tay, hất một tay phòng Đường Tử Trần, một tay kia quơ hai nhất, nhất thời bảy tám khối Mạt Chược đã bị hất thu vào trong tay áo.

Động tác này đã bị Vương Siêu phát hiện, lại là một “Phiên chương bàn ma” đánh xoắn tới, Trình Sơn Minh hừm một tiếng, dùng cánh tay ngăn đón, tay trái từ trong tay áo đánh ra, lấy khoái chủy phản công.

Chủy chương giao nhau, Trình Sơn Minh toàn thân đại chấn, ghé dựa phát ra thanh âm kèn kẹt, cuối cùng rắc một tiếng mà nghiêng hẳn đi.

Vương Siêu công phu ma chương, cứ như là một hòn đá mài lớn xoay chuyển, Trình Sơn Minh tuy đã đi vào hóa kinh, nhưng rốt cuộc do tu luyện kỹ thuật bắn súng mà phân tâm, công phu cương mãnh cũng không phải là đối thủ của Vương Siêu.

Khi kinh lực chấn động tan đi, tay áo đã bị Vương Siêu phá tan, toàn bộ chữ phong bên trong đã bị đánh rơi.

Trong lúc này! Đường Tử Trần đã ra tay.

Trong bốn người, vô luận là Trần Ngã Dương, hay là Trình Sơn Minh, đều biết võ công của nàng cao thâm khó lường nhất. Lúc bắt đầu, đại bộ phận sự chú ý đều đặt ở trên người nàng. Bởi vậy mới bị Vương Siêu đánh lui.

Trong luận võ chính quy, Vương Siêu lấy một đánh hai người bọn họ, muốn thoải mái chiến thắng chỉ sợ là không thể. Dù sao vậy công khác hẳn với xa luân chiến.

Đường Tử Trần vừa ra tay, chính là công phu Bát quái ngư thiết miên chương chí nhu, xẹt qua trên mặt bàn, toàn bộ chữ phong từ trong tay áo của Trình Sơn Minh rơi xuống đã bị nàng cuốn vào trong tay.

Vương Siêu bất động thanh sắc, các đốt xương vai, cùi chỏ, ngón tay đột nhiên chấn động nổ mạnh, không có phát ra âm thanh, nhưng từ ba vị trí này không khí như bùng nổ một chút.

Hắn dùng chính là Điều thai tai hình, các đốt xương thốn kinh bùng nổ chụp bắt.

Điều thai tai hình của Vương Siêu chính là cảnh giới phát kinh vô hình làm cho người ta nghe nói tới mà sợ hãi. Dùng thuật ngữ đan đạo mà nói, chính là Tiên thiên cương khí.

Mấy ngày nay, võ công của hắn tinh tiến đến cảnh giới như những vì sao huyền bí trên bầu trời.

Hiện tại trên mặt bàn tỷ đệ hai người, tranh đoạt quân bài Mạt Chược, đều muốn thành đại tứ hỉ một màu.

Đại tứ hỉ là tám mươi tám phiên, một phiên mười vạn đola, chính là đã gần năm trăm vạn đola. Chẳng qua Vương Siêu tâm tư cũng không đặt trên ván bài, hắn đang muốn từ trên người tỷ tỷ, để kiểm tra mình chứng một chút, võ công của mình rốt cuộc còn chênh lệch với Đường Tử Trần bao nhiêu nữa, có thể tranh đầu hay không?

Lần trước hai tỷ đệ tỷ thí, bởi vì Vương Siêu tâm viên ý mã, muốn làm trò quỷ hôn mà không được. Hiện tại Vương Siêu thu liễm tâm thần, thực muốn cùng Đường Tử Trần ẩn chứng võ công.

211. Chương 211: Tiên Thiên Cương Khí

“Trong quyền kinh có [nói: gân cốt phát lực, chấn mà không động là tiên thiên, khớp xương chuyển dịch, bạo mà không vang là cương khí. Nếu người luyện quyền đạt tới cảnh giới này, thì cách đại đạo cũng không còn xa”.

Trình Sơn Minh là người hay đọc cổ phổ, có thể nói là hành gia vừa xuất thủ, liền biết rõ. Vương Siêu này vừa ra tay, cầm nã thủ các đốt xương thốn kinh bạo phát, giống như là cảnh giới “Tiên thiên cương khí” trong các quyền kinh cổ xưa miêu tả vậy.

“Tiên thiên giả, nhất khí hỗn nguyên. Cương giả, kiền cương chánh ngộ, đại dương chí dương. Thành thứ cảnh giới giả, như cổ chỉ kiếm tiên, chú khí thành kiếm hoàn, giết người vu bách bộ chỉ ngoại, vô ảnh vô hình. Công đao viên mãn, canh khả bạch nhật phi thăng, cùng thiên địa đồng thọ”. (Tiên thiên là nhất khí hỗn nguyên. Cương khí như chính ngộ chí dương. Người thành cảnh giới này như kiếm tiên cổ xưa, vận khí thành kiếm, giết người ngoài trăm bước, vô hình vô ảnh. Công thành viên mãn, có thể giữa ban ngày mà phi thăng, thọ cùng thiên địa).

Đây là một số thuật ngữ đan đạo trong các sách cổ mô tả cảnh giới võ công cao nhất này.

Thật trong sách cổ cũng khoa trương rất nhiều, nói tiên thiên cương khí, vận khí thành kiếm, giết người ngoài trăm bước, cũng là thủ pháp khoa trương, như ba ngàn thước, vạn trượng, ngàn dặm, vạn dặm cũng là cách nói tu từ trong văn học.

Nói trắng ra, cũng như là Đường Tử Trần dùng ám kinh lăng không đánh ra, công phu cách một tấc đánh vào huyết đạo.

Người luyện võ, sau khi tinh thông minh kinh, một quyền đánh ra, xé không khí tạo tiếng vang. Uy thế kinh người, cũng chính là cái gọi là “Thiên kim nan mãi nhất thanh hưởng (Ngàn vàng cũng khó mà mua được một thanh âm)”.

Tiến tới một bước, rèn luyện tâm lực cùng da lông, đem trọng tâm điều chỉnh thông qua xương cùng của xương sống, đem cơ bắp gân cốt toàn thân quán thông, bộc phát ám kinh. Cái này gọi là “Quán thông nhâm đốc nhị mạch”, chỉ các kinh mạch ở trên xương sống, chính là nhâm đốc nhị mạch.

Sau đó tiến tới bước nữa, quán thông toàn thân, điều hòa nội tạng. Nhận thức rõ ràng, nắm giữ mỗi một khí quan trong ngoài thân thể. Sau đó rèn luyện gia cố.

Như vậy cuối cùng toàn thân trên dưới, lực tới răng, lưỡi, móng tay, long tóc bốn nơi này, ám kinh trải rộng toàn thân. Đến cảnh giới sợi lông chim cũng cảm thấy, côn trùng không thể đậu được, là hóa kinh.

Người luyện võ tới cảnh giới này, nội tạng sạch sẽ, gân cốt toàn thân mạnh mẽ, cốt tủy sung mãn, chỉ cần bảo dưỡng đúng phép, sống hơn trăm tuổi cũng không thành vấn đề.

Tiến tới bước nữa, chính là công phu trung tầng hóa kinh, nội liễm kim đan, thành hình tròn. Bảo đan tọa khố, đem tinh khí thần, máu tủy toàn thân co thành một điểm. Cứ như hồng mộng sơ khai, từ một điểm mà diễn hóa thành ngàn vạn thể giới.

Tầng công phu này nói thì huyền diệu như vậy, thật ra cũng chính là co cụm kinh lực toàn thân, đều tập trung tại đan điền. Sau đó đột nhiên bùng nổ. Cu cụm thu vào càng nhiều, lực bạo phát càng mạnh.

Công phu của Vương Siêu hiện tại, vọt một phát qua hai ba mươi thước, một quyền hơn một ngàn cân, hơn nữa Ma chưởng đại suất bi thủ cương mãnh vô cùng. Toàn dựa vào lực bạo phát của Bảo đan tọa khố.

Tướng quân Worton Đường Liên Khê công phu cũng đến tầng này.

Từ xưa đến nay, võ công có thể luyện đến ám kinh, tính là đại quyền sư. Có thể đạt đến hóa kinh, tính là tông sư. Nếu có thể nội liễm thành đan, tại quyền phổ kinh điển ghi lại, đều có thể xưng là đại tông sư nhập đạo.

Mà công phu thượng tầng của hóa kinh, trong quyền kinh miêu tả “Tiên thiên cương khí, chú khí thành kiếm, lăng không kích nhân vân vân” cũng là đã phá hư không trong “Bát quái quyền học” miêu tả.

Công phu thượng tầng hóa kinh như vậy, cũng chưa từng thấy được, là cảnh giới như thần thánh xa xăm.

Cho nên vô luận là Trần Ngã Dương, hay là Trình Sơn Minh, đều buông tay, muốn xem hai tỷ đệ biến thái Vương Siêu, Đường Tử Trần này thành danh Mạt chước.

Vương Siêu các khớp xương bạo phát, kịch liệt chấn động không khí, lại không dao động, cũng không phát ra tiếng vang, là tốc độ bùng nổ cực nhanh tới trình độ khó mà tưởng được mới có thể có hiệu quả như vậy. Nếu tùy tiện đổi một cao thủ khác, gân cốt toàn thân trần trụi phát ra tiếng sấm, quyền kích phá không tạo nên thanh âm ông ông. Uy thế tuy lớn, nhưng cảnh giới thực sự lại là cách nhau quá lớn.

Một cái có hình có sắc có thanh, một cái vô hình vô sắc vô thanh. Một cái hậu thiên, một cái tiên thiên. Khoảng cách thua kém cũng không cần phải nói.

Vương Siêu uy lực hiện tại ra tay, vô luận là cầm nã, hay là đánh quyền, chỏ thúc, chưởng vỗ, chân đá, lực bạo phát của cơ bắp gân cốt, đều vượt xa phạm vi sức lực con người có thể với tới, cũng giống như là miêu tả Kim cô bổng trong Tây Du Ký: “Thang trứ tựu tử¹4Rvân trứ tựu vong (Vung ra là chết, co lại biến mất)”.

Tiên thiên cương khí ám kinh lăng không kích một tấc, Trần Ngã Dương đã được lĩnh giáo trên tay Đường Tử Trần. Không ngờ hôm nay lại được lĩnh giáo lần nữa trên tay Vương Siêu.

“Trình Bát quái, xem ra trận Mạt chước này chúng ta thua chắc rồi” Trần Ngã Dương cười khổ một chút.

“Cũng không hẳn. Hai hổ tương tranh, tất có một bị thương. Tỷ đệ bọn họ tranh đấu, vị tất đã chu toàn được, vẫn có thể tranh thủ cơ hội chiếm được tiện nghi” Trình Sơn Minh trong lòng vẫn còn hy vọng vào may mắn. Lời còn chưa dứt, tranh thủ sự tranh chấp chữ phong một màu của Vương Siêu cùng Đường Tử Trần, hai tay hướng lên mặt bàn trong nháy mắt đã thu bảy tám quân Mạt chước vào trong tay, đều là một màu, hẳn cũng đang thu về một phiên lớn khác.

Vào lúc này, Vương Siêu dùng cầm nã thủ ở trên bàn trong khoảnh khắc đã cùng Đường Tử Trần giao thủ ba bốn hiệp.

Đối mặt với sự bạo phát cầm nã của Vương Siêu, Đường Tử Trần sắc mặt cũng cực kỳ ngưng trọng.

Đây là đệ đệ mà chính tay nàng đã bồi dưỡng, trong một lần ngẫu nhiên đánh bài, lại một lần nữa dùng quyền thuật mà tranh chấp với nàng.

Nàng cũng không nghĩ đến, quyền pháp của Vương Siêu, lại tiến bộ nhanh như vậy. Mới ngắn ngủn trong vòng nửa tháng, đã chân chính tiến vào tiên thiên cương khí, tới bước ám kinh lăng không bộc phát.

Nếu nói Bao đan tọa khổ là một hệ thống công phu, để có hiệu quả dùng minh kinh đánh ra ám kinh. Còn tiên thiên cương khí một khi thành, còn có thể có hiệu quả dùng ám kinh đánh ra minh kinh.

Đến lúc này, về mặt công phu thân thể, thể lực chiến đấu, đệ đệ Vương Siêu này, đã tiếp cận với thiên tài võ học trăm năm mới có trong Hồng môn là nàng.

“Vốn tưởng rằng, công phu Nội tráng thần lực bát đoạn cầm kia. Đệ đệ ít nhất phải tốn ba năm, mới có thể có thành tựu, tới được bước này. Không thể tưởng được chỉ trong nửa tháng ngắn ngủn, đã chân chính luyện được. Xem ra mấy năm nay cách xa ta, đối với cuộc sống, đối với thế giới, đệ đệ đều có sự lĩnh ngộ của bản thân không giống với người thường. Rỗng có chỗ của rỗng, rắn có ổ của rắn. Khí chất của đệ đệ, là do hần khổ luyện mà có được”.

Về quá trình luyện công của bản thân, Vương Siêu khi gặp mặt Đường Tử Trần, không chút giấu diếm đều nói rõ. Đường Tử Trần hiện tại dĩ nhiên hiểu được, đứa nhỏ mà chính mình một tay huấn luyện nên, có sự giải thích của chính mình, có sự lĩnh ngộ của chính mình. Mình có dạy cho công phu Bát đoạn cầm, cũng chỉ là giúp cho đệ đệ sớm mở ra cánh cửa cảnh giới cao nhất của quyền thuật mà thôi. Cho dù không có cánh cửa này, Vương Siêu sớm muộn gì cũng tự thân hiểu được nó.

Bởi vì sau khi Đường Tử Trần ra đi, Vương Siêu khổ luyện ngày đi ngàn dặm. Trong tâm linh, đã tạo nên căn cơ vững chắc.

Đường Tử Trần đối mặt với thể cầm nã hung ác của Vương Siêu, vẫn như trước sử dụng công phu Bát quái ngư thiết miên chưởng, bàn tay di chuyển mềm mại, thể như ngọn cỏ, cực nhu cực hóa, một thức chưởng pháp chợt chậm tới, như rút chỉ kén tằm, ôn nhu triền miên, như nước chảy liên miên, hóa giải thể cầm nã của Vương Siêu. Sau đó chợt vỗ mạnh lại! Trên làn da tay nhấn nhụi đột nhiên lẳng không bạo xuất ra những đường gân trong suốt rất nhỏ, trong không trung chợt lóe lên rồi biến mất.

“Trừu khảm điền ly!”

Vương Siêu thấy Đường Tử Trần hóa giải chưởng thể “Điều thai” cầm nã thủ của mình, trong lòng hăng lên, ý, thần, kinh, cốt, lực đều đề cao đến đỉnh điểm.

Một chiêu công phu Bát quái chưởng này, hần cũng biết. Trong “Quốc thuật thực lực” của Đường Tử Trần có ghi lại, trừu là kinh lực quán chặt, khảm là nước, cũng là tiến tới liên miên, điền là một cổ trùng kích, ly là hỏa, kinh lực bùng nổ.

[Một thức “Trừu khảm điền ly” này, chính là lấy thủy bạo phát ra hỏa kinh, cũng chính là ám kinh bộc phát, công phu cương khí lẳng không mà đánh cao nhất.

Nói trắng ra, chính là trong nháy mắt, đem mồ hôi trong lỗ chân lông mãnh liệt kích phát, trong khoảng cách một tấc lẳng không phóng ra đánh vào huyết đạo thần kinh cầu con người. Khiến người ta giống như bị điện giật vậy.

Cao thủ giao đấu, chỉ với một khoảng cách rất nhỏ cũng đủ để trí mạng, mà sau khi luyện thành tiên thiên cương khí, cũng tương đương với thời khắc nào cũng so với người ta có khoảng cách nhiều hơn một tấc để có thể vận dụng. Thủ đoạn như vậy, quả thực là tất thắng.

Nhưng phát kinh như thế, là cực kỳ tiêu hao thể lực cùng tâm lực tinh thần, đối với ngũ tạng lục phủ đều có ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa đối với trái tim áp lực càng lớn hơn nữa. Cho dù là cao thủ như Đường Tử Trần, cũng không muốn phát ra tùy ý.

Bởi vì người thường khi chợt gấp lên, nhiều nhất là trong lòng bàn tay xuất mồ hôi lạnh, mắt như biến thành toàn màu đen, huyết áp lên cao, trái tim đập nhanh lên, có chút choáng váng.

Nhưng cao thủ như Vương Siêu, Đường Tử Trần khi gấp lên phát ám kinh, trái tim chịu áp lực còn lớn hơn người thường gấp trăm ngàn lần. Tương đương với một chiếc xe đang chạy ba mươi km/h mà phải tức tốc vọt lên 200km/h.

Cho nên cao thủ giao đấu, chỉ khi có thể giết chết kẻ địch mới dùng ám kinh, còn lại đều lấy minh kinh đối địch.

Đối với minh kinh mà nói, Vương Siêu với thể lực hiện tại, có thể hít đất hơn ngàn cái, cũng có thể chạy mấy giờ không mệt, nhưng liên tục phát ám kinh, nhiều nhất là ba mươi lần, hần sẽ không còn khí lực.

Một thức “Trừu khảm điền ly” này của Đường Tử Trần vừa ra, Vương Siêu đã biết, tỷ tỷ này trong khoảnh khắc, đã chân chính xem mình là đối thủ quyền thuật, như lâm đại địch.

Vương Siêu cũng bất động thanh sắc, ánh mắt trong khoảnh khắc khép lại thành một khe hở, trái tim trong lồng ngực kịch liệt đập. Thịnh thịnh, thanh âm đập của trái tim thật giống như tiếng gàu mức nước rơi mạnh vào trong giếng vậy.

Trái tim đập như vậy, làm cho người ta nghe thấy được, thực muốn nghĩ trái tim của hần muốn nổ tung lên tới nơi rồi.

Bàn tay của hần biến ảo, cũng là công phu Ngư thiết miên chưởng “Dung duyên ngưng” trong bát quái chưởng.

Trong khoảnh khắc chương thể giao nhau, Đường Tử Trần đột nhiên khê thở dài một chút, phát một cái đã đập vào trên tay của Trình Sơn Minh đang tranh thủ lấy bài, cũng không cùng Vương Siêu phân cao thấp nữa.

Trình Sơn Minh chân động, lập tức đứng dậy, lui về phía sau!

Nhưng số quân bài Mặt chược mà hắn lấy được, toàn bộ đã bị đánh vỡ.

Vương Siêu thừa dịp này, hai tay vung ra, đông tay nam bắc ba chữ phong đã cướp được để ở trước mặt, sắp thành một hàng.

“Chữ một màu, đại tứ hỉ! Tám mươi tám phiên. Mỗi người bốn trăm bốn mươi vạn” Trần Bân ở phía sau Vương Siêu kêu lên.

212. Chương 212: Thanh Danh Viễn Dương

Hoắc Linh Nhi thân thể giống như ly miêu nhẹ nhàng chột lóc lên, sau đó song chưởng đưa lên, rồi áp mạnh xuống, trong khoảnh khắc liền cướp được bên trái Đàm Văn Đông, hai tay áp lên bả vai cùng cùi chỏ của đối phương, thân thể phát kinh, cùng với trái tim trong lồng ngực đánh mạnh lên, lấy cầm nã đả pháp “Án đầu hát thủy” trong khoảnh khắc ép xuống!

Đàm Văn Đông hừ một tiếng, đầu gối khụy xuống, giống như bị ngàn cân đè nặng trên người, không thể biến chiêu đối kinh được, bị ép mạnh tới mức đầu gối phải quỳ xuống mặt đất.

Chẳng qua công phu của hắn cũng không tầm thường, một tay vỗ mạnh lên mặt đất, nương theo kinh lực phản hồi, tích tụ mà phát lực, thân thể luân chuyển, một “Điều tử phiên thân” mãnh liệt đánh xoáy lên trên, đồng thời hai chân liên hoàn đá thốc vào hạ thân của Hoắc Linh Nhi.

Công phu Đạn thoái của Đàm Văn Đông là gia truyền, Liên hoàn quả tử mã này, thật giống như chiến mã tung vó, sắc bén vô cùng.

Không ngờ Hoắc Linh Nhi tay vung tới, bắt lấy y phục của Đàm Văn Đông, đồng thời lực eo luân chuyển, đã ôm lấy đùi dùng vai gánh lên, đem cả người của Đàm Văn Đông đẩy văng đi, thật giống như một cái bao tải to bị quăng ra ngoài.

“Sư tử, tử đang dùng là đả pháp gì? Lại đi!” Đàm Văn Đông bị quăng ra ngoài, rơi xuống đất, không phục lại búng người vọt lên, ánh mắt co rút lại.

“Hừ, đây là công phu Nhu đạo của Nhật Bản, chiêu thức mà ta mới vật người trong Nhu đạo gọi là Kiên xa” Hoắc Linh Nhi bước tới một bước, vung tay ta: “Người muốn lên nữa, thì cứ lên”.

Vừa dứt lời, Đàm Văn Đông hai chân đạp mạnh xuống đất, liên hoàn bằng quyền đã vung tới trước mặt.

Hoắc Linh Nhi lui bước, vung tay đỡ ngang, nhất thời liền đem Bằng quyền của Đàm Văn Đông chặn ngang từ ngoài cửa, đột nhiên một thức “Phản tí tiến” nhắm mặt mà phản kích lại.

Đàm Văn Đông vội vàng ngăn cản, hai bên sau khi đôi công hóa giải hơn mười hiệp, Hoắc Linh Nhi lại dùng một thức “Kim xà bàn liễu”, lại khóa chặt khớp vai của hắn, đánh hắn văng ra ngoài.

“Không được, ngươi được sư phụ chân truyền. Ngay cả sát chiêu Long xà hợp kích cũng học được. Ta hiện tại thua ngươi một chút” Đàm Văn Đông nói.

“Đừng nói tới người này!” Hoắc Linh Nhi đôi mắt đỏ lên, “Người này cùng nữ nhân không rõ ràng kia, ngay cả chúng ta cũng có thể mặc kệ, đáng tiếc ta lúc ấy không xem cho rõ ràng, nữ nhân kia rốt cuộc là dạng hồ ly tinh gì”.

“Ta thấy không phải như ngươi tưởng tượng như vậy đâu. Sư phụ tâm lực kiên định, võ công xuất thần nhập hóa, tu dưỡng cũng đến mức hỏa hậu cao thâm, người phải đi, tự nhiên có đạo lý của người” Đàm Văn Đông thật ra rất trầm tĩnh: “Chúng ta có nên tìm người hay không?”

“Tìm! Làm sao tìm? Hắn vì một nữ nhân, ngay cả tài sản tại đại lục, cả thân phận cũng từ bỏ. Hiện tại ở đại lục, cũng không biết phải xử phạt đối phó với hắn”.

Từ ngày đó tại Hàn Quốc Vương Siêu cùng Đường Tử Trần ra đi. Hoắc Linh Nhi liền dẫn Đàm Văn Đông về Hongkong. Đồng thời diên cuồng hỏi thăm động tĩnh của Vương Siêu. Nhưng Vương Siêu vốn chính là biên chế bí mật, không thể ước thúc mà rời khỏi tổ chức là một bí mật lớn. Ngay cả trong quân đội cũng là chuyện cơ mật. Chỉ có vài người là biết được, càng huống chi là nàng, cũng không thể có được chút tin tức nào.

Cho đến khi nàng tìm được Liêu Tuấn Hoa, mới loáng thoáng biết được đại khái.

Về thân phận của Vương Siêu, nàng cũng biết, khẳng định là trong biên chế quân đội, đối với hậu quả của việc tự động thoát ly, nàng cũng biết rất rõ ràng. Một mặt vì Vương Siêu mà lo lắng, trong lòng lại càng hận.

Sự tình đã qua gần một tháng, nàng sau khi nghe được tin tức, cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể mỗi ngày cùng sư đệ Đàm Văn Đông này của mình luận bàn võ công, phát tiết sự buồn bực trong lòng, đồng thời cũng muốn làm cho bản thân bình tĩnh lại.

Thân phận của nàng cũng không phải là nhỏ, chân chính là thiên kim tiểu thư của tỷ phú, chuyện của Vương Siêu, cũng không có liên quan gì đến nàng, thậm chí ngay cả Đàm Văn Đông cũng không bị động tới, bằng không, Đàm Văn Đông cũng đã sớm bị bắt rồi. Không nói tới việc có liên quan đến Vương Siêu, chỉ đơn giản nói đến thân phận lão Đại trong giới xã hội đen của hắn, cũng đã bị xử bắn không biết bao nhiêu lần rồi.

Chẳng qua Đàm Văn Đông bản thân cũng vô cùng tinh táo, trong thời gian ngắn đã đem tài chính trước đó đã che giấu về tới tay, sau đó lại thông tri tới các thành viên cốt cán của bang hội, cùng bí mật đi tới Hongkong.

“Sư tỷ, thật ra cũng không có gì? Thế giới tuy lớn, nhưng cũng rất nhỏ. Sư phụ sớm muộn gì cũng lộ diện thôi” Đàm Văn Đông tâm tình thật ra cũng khá tốt.

“Văn Đông, người về sau có dự định gì?” Hoắc Linh Nhi đột nhiên hỏi.

“Ta đương nhiên là gây dựng lại sự nghiệp. Thật ra tại quốc nội ta cũng biết, bang hội của ta cũng khó mà phát triển được, chỉ bằng đi tìm lối đi khác. Hắc bang, chỉ có ở nước ngoài mới có tiền đồ phát triển. Hiện tại đúng là cơ hội tốt” Đàm Văn Đông cười thật sự ôn hòa. “Đất nước tư bản chủ nghĩa, mới là môi trường tốt để phát triển hắc bang”.

“Ồ, sư đệ, dã tâm của người cũng rất lớn, muốn làm bố già sao?” Hoắc Linh Nhi sớm đã biết, sự đệ này của mình cũng không phải là người đơn giản”.

“Điều đó là đương nhiên”.

“Hongkong hiện tại hắc bang cũng đã trở thành trắng, hơn nữa cũng đã nhập trở lại, người ở đây phát triển, chỉ sợ là không được” Hoắc Linh Nhi nhíu nhíu mày.

“Hongkong đương nhiên là không được. Mục tiêu của ta là Nam Dương, hiện tại cả Đông Nam Á tình hình phức tạp, Trung Quốc dần dần mạnh lên, địa vị bá chủ của Mỹ tại Đông Nam Á cũng dần dần dao động, đúng là thời cơ tốt nhất để phát triển”.

“Vậy người chuẩn bị phát triển thế nào?”

“Nơi tốt nhất là Indonesia, phi lợi nhuận, đại mã

“Nơi tốt nhất là Indonesia, Philippines, Malaysia!” Đàm Văn Đông chỉ vào bản đồ thế giới ở trên vách tường: “Các quốc gia này, nguyên là thuộc địa thực dân, hiện tại tuy đã lập nước, nhưng chủng tộc hỗn loạn, dân bản xứ nhiều, là thiên đường của tội phạm, thường xuyên bùng nổ xung đột chủng tộc, xung đột võ trang với quy mô lớn thường xuyên phát sinh. Hơn nữa các nơi này đều là vùng biển nhiệt đới, là nơi giàu có, một khi có chuyện có thể chạy ra hải phận quốc tế làm hải tặc, là ai cũng không có biện pháp. Ta thật ra khi ở Tây Nam, đã từng lên kế hoạch hợp tác với khu Tam giác vàng, đến Indonesia phát triển. Chỉ là cho tới nay cũng chưa có cơ hội. Sư tỷ, Hoắc gia các người tại Hongkong là đại gia tộc số một số hai, chỉ cần người âm thầm hỗ trợ cho ta, ta tự tin chỉ trong vòng mười năm, có thể đánh cho thiên địa biến đổi, trở thành

một bố già chân chính của thế giới ngầm tại Nam Dương! Nói không chừng, đến lúc đó, sư tỷ sẽ thấy chỗ hữu dụng của ta”.

Hoắc Linh Nhi thở dài: “Là bố già của cả thế giới ngầm tại Nam Dương, sư đệ, dã tâm của ngươi thực quá lớn”.

Nàng cũng biết, Indonesia, Philippines, Malaysia các nước này, thế lực ngầm hỗn loạn, ngư long hỗn tạp, chủng tộc xung đột nghiêm trọng, chính phủ bản thân chính là quân phiệt, lại giáp tại trung gian giữa hai người khổng lồ là Mỹ cùng Trung Quốc, quản lý cũng khó khăn. Hơn nữa cũng là trạm trung chuyển của Tam giác vàng thuốc phiện hướng tới thị trường Bắc Mỹ, trên biển phát sinh đấu súng, thậm chí vì tranh giành địa bàn mà dùng cả pháo lẫn hỏa tiễn.

Hơn nữa quân phiệt tại các quốc gia này, cũng là ngoại trừ Phi châu ra, cũng là nơi tiêu thụ vũ khí của các nước lớn.

Đàm Văn Đông nếu thực có hùng tâm, không sợ chết, muốn ở nơi này đánh cho thiên địa đảo lộn, thực cũng không phải không có khả năng.

Không giống tổng quốc nội, có lợi hại đến mấy cũng không có đất dụng võ. Cảnh sát vô trang mà có lệnh tiêu diệt, ngươi sẽ lập tức trở thành bụi phấn.

“Được rồi, tại Indonesia có rất nhiều võ quán của quyền sư người Hoa, đạo tràng của Nhật Bản, võ phong cũng thịnh hành. Hơn nữa phú hào người Hoa ở bên đó cũng rất nhiều, bị các mối làm ăn của gia đình ta mê hoặc cũng không ít. Hơn nữa, ta theo tin tức của Liêu Tuấn Hoa biết được, sư phụ có thể đang ở tại Nam Dương. Dù sao Trần Ngã Dương ca ca cũng là chỗ tri giao tốt nhất của người. Đúng rồi, sư đệ, nghe nói ngươi đang tụ tập những người trước kia của ngươi lại, có tiền để phát triển không, có cần sư tỷ hỗ trợ không?”

“Cái đó cũng không cần! Tài chính của ta cũng có mấy ngàn vạn, đều là năm đó tại biên giới làm ăn được. Ta chỉ cần sư tỷ giúp ta giới thiệu mấy phú hào ở bên đó, giúp ta có chỗ đặt chân. Sau đó sự tình cụ thể, ta sẽ tự thân làm. Sư tỷ cũng không có đại quyền nắm giữ tài chính trong gia tộc, tiền linh động cũng không thể nhiều bằng ta được. Đợi sư tỷ chân chính nắm giữ đại quyền tài chính của Hoắc gia, đến lúc đó sư đệ mới nói chuyện được” Đàm Văn Đông búng nhẹ tay.

“Sư đệ, ngươi không cần đem võ công ra dùng đâu” Hoắc Linh Nhi trầm mặc.

Trong khi Đàm Văn Đông hùng tâm bừng bừng, tu tập nhân mã, chuẩn bị tiến quân Nam Dương. Vương Siêu đã đến Jakarta Indonesia.

“Dọc theo đường đi, ta cũng thấy rất nhiều chiêu bài võ quán, còn có biển hiệu Nhu đạo ‘Giảng Đạo Quán’ của Nhật bản, Tùng đào quán Không thủ đạo, Hoàng võ đạo tràng của Hợp khí đạo, võ phong tại Indonesia, thật đúng là so với quốc nội còn thịnh hành gấp chục lần!”

Vương Siêu ngồi ở trên ô tô, chạy nhanh trên quốc lộ, Đường Tử Trần ngồi ở bên cạnh hắn, nhắm mắt dưỡng thần. Mà lái xe chính là một cô gái buộc tóc đuôi gà, mặt mày thanh tú, nhưng vẻ mặt nghiêm túc, lạnh như băng giống như trước nay chưa biết cười là gì.

Vương Siêu cùng Đường Tử Trần từ Singapore đến sân bay Jakarta, chính là do cô gái này lái xe tới đón.

Đường Tử Trần cũng không có giới thiệu cô gái này, chỉ cùng Vương Siêu lên xe rời đi, cô gái này cũng không nói lời nào, cứ thế mà lái xe.

Jakarta là thành phố lớn hàng đầu Đông Nam Á, có hải cảng nổi tiếng trên thế giới, cảm giác đối với Nam Dương, Vương Siêu cảm thụ nồng đậm hơn so với tại Singapore. Dọc theo đường xe đi, Đường Tử Trần nhắm mắt dưỡng thần, hắn lại quan sát cảnh sắc ở chung quanh.

“Luận về chính thể trình độ võ công, quyền sư ở nước ngoài đích xác so với quốc nội cao hơn nhiều” Vương Siêu thật ra cũng biết, quyền sư phát triển ở nước ngoài, mở võ quán, đa phần là phải từ đánh đấm mà ra. Người nước ngoài, không tin vào miệng nói, mà chỉ tin vào nắm tay.

“Thành phố này mới qua được bạo loạn giết chóc được hơn mười năm, vô luận là người Nhật Bản, hay là người Hoa, ký ức đều đã được đổi mới. Ai mà không có sự phòng thân, cũng không dám đi ra ngoài”.

Đột nhiên, cô gái lạnh lùng lái xe kia trả lời một câu, thanh âm có chút khàn khàn.

Vương Siêu nhìn cổ gái này một chút, gân cốt nhẵn nhụi mềm dẻo, đầu vững, cổ không cứng, hiển nhiên là hảo thủ luyện võ, không khỏi lại hỏi một câu: “Nhiều võ quán như vậy, quyền sư khăng định là rất nhiều, không biết quyền sư tại Nam Dương này ai võ công cao nhất?”

“Quyền pháp giỏi thì rất nhiều” Thanh âm của cô gái vẫn lạnh như băng, từ kính chiếu hậu liếc nhìn Vương Siêu, cũng không nhìn ra có chỗ nào thần kỳ: “Chẳng qua đại tông sư võ học đệ nhất cả Nam Dương, Đông Nam Á này thật ra lại ở tại đại lục”.

Vương Siêu trong lòng chợt động, “Ồ, vậy là ai?”

“Hỏi nhiều như vậy làm gì?” Cô gái hừ lạnh một tiếng, thấy Vương Siêu hình như là cố ý hỏi đến cùng vậy, chẳng qua vẫn nhỏ giọng lạnh như băng nói: “Nghe nói là Quán trưởng của Sơn đông Lao sơn nội gia quyền quán”.

213. Chương 213: Minh Luân Đường

“Chẳng qua, cô gái này, hình như là tâm phúc của Trần tỷ, phối hợp cũng rất ăn ý. Chẳng qua cũng không nhận ra ta. Ta nhớ lần đó tại Hàn Quốc, bên người Trần tỷ cũng có mấy cô gái, sau đều không thấy, thật xuất quỷ nhập thần. Không biết Trần tỷ có bao nhiêu thế lực ngầm nữa?”

Vương Siêu thuận miệng hỏi hai câu, nhưng không nghĩ đến thanh danh của mình lại vang xa đến thế.

Một người rất nổi danh, có thể khăng định cũng là một chuyện phi thường phiến toái. Hơn nữa là người như Vương Siêu, phản bội tổ chức, lại giết tướng quân trong quân đội Mỹ. Chỉ sợ sớm đã bị quy vào là phản tử khủng bố phản quốc, tùy tiện lộ diện nơi công cộng cũng rất dễ gặp phiền toái.

Tuy nói hần ngày nay võ công xuất thần nhập hóa, nhưng dù sao cũng không phải là thần tiên, không thể phi thiên độn địa. Xã hội hiện đại, cũng không phải chỗ dễ dàng làm loạn.

“Xem ra ta phải che dấu thân phận cùng tướng mạo cho tốt, bằng không về sau lộ diện phải thường xuyên cẩn thận, cái này cũng rất phiền toái”.

Suy nghĩ như tia chớp xoay chuyển trong đầu, không khỏi nhìn thoáng qua Đường Tử Trần đang nhắm mắt dưỡng thần. Ai ngờ Đường Tử Trần cũng mở mắt, khẽ liếc nhìn hần, truyền lại ý tứ hình như là: Người bây giờ mới biết phải ẩn thân sao. Ta đã có an bài rồi.

Vương Siêu đọc được ánh mắt của Đường Tử Trần, lập tức cũng không nói chuyện nữa, cũng ngồi nhắm mắt dưỡng thần, im lặng trữ khí.

Cô gái kia thấy Vương Siêu không nói, cũng trầm mặc chuyên tâm lái xe.

Ước chừng một giờ sau, xe rốt cuộc ngừng lại. Trong tai của Vương Siêu lập tức nghe được thanh âm thật lớn.

“Hãy, hãy hãy!”

“Hãy, hãy hãy!”

Loại thanh âm này, hình như là từ mấy trăm đến hơn một ngàn người, tụ tập cùng một chỗ rèn luyện mới phát ra được.

Vương Siêu cũng từng nghe qua, đó là dưới Lao Sơn, Lâm Nhã Nam mở lớp dạy võ.

Quả nhiên, nơi xe dừng lại chính là một khu trường học rất lớn. Trước cổng trường có ghi ba chữ rất lớn “Minh Luân đường”, phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Trường học này, cổng gác, tường vây quanh, hoa cỏ cây cối, đều thiết kế tinh xảo, các phòng lớp cao lớn, sân thể dục, bãi cỏ, còn có rất nhiều thanh niên đệ tử người Hoa da vàng tóc đen, đều đang được các lão sư, hoặc là huấn luyện viên chỉ dạy, tại sân thể dục đang luyện võ khí thể dăng cao.

Vương Siêu dọc theo đường đi, quá nửa thấy đều là dân bản xứ Indonesia đen gầy như khỉ vậy.

Tuy Indonesia hiện tại cũng đã phát đạt, các khu phố buôn bán so với các thành thị lớn của Trung Quốc cũng không có gì khác biệt, nhưng trên người dân bản xứ giống như khỉ ốm đói này lại vẫn mang theo khí chất hương vị của sự dã man nồng đậm, làm cho người ta ghi nhớ khắc sâu.

Hơn nữa những người Indonesia mà mặc âu phục qua lại trên đường, y phục tuy hiện đại, nhưng Vương Siêu xem thể nào trong đầu cũng xuất hiện ra một câu thành ngữ “Mộc hầu nhi quan (đại ý như con ròi mặc đồ)”.

Vương Siêu có cảm giác Jakarta này trên biểu hiện tuy khá hiện đại, nhưng bên trong vẫn hiện ra nét dã man, còn chưa được khai hóa.

Tiến vào trong thành phố này, Vương Siêu ở sâu trong nội tâm cảm giác được không khí “không an toàn, phi thường không an toàn”.

Thật giống như người của xã hội hiện đại văn minh, tiến vào trong một bộ lạc ăn thịt người ở Phi châu. Hình như là mỗi người dân bản xứ ở trên đường ánh mắt đều không có ý gì tốt, lúc nào cũng như muốn đem người đi làm thức ăn.

Loại hương vị này, khi ở trên xe vẫn bồi hồi trong lòng hần. Chẳng qua khi xe dừng lại tại “Minh Luân đường” này hần mới có cảm giác thả lỏng trở lại.

“Trần tỷ, bọn họ tới đón tỷ sao?”

Khi Đường Tử Trần xuống xe, nữ nhân lái xe kia chỉ vào cửa nói.

Cánh cửa của trường học mở ra, xuất hiện mấy nam nữ khí chất cũng không giống người thường. Vương Siêu võ công cơ hồ đã luyện đến bước hóa thánh, đối khí chất của con người rất mẫn cảm, người thường hay không bình thường, có địch ý hay không, chỉ dựa bằng cảm giác là có thể phán đoán ra.

“Ừm, các người cũng không cần xuống. Người trước tiên dẫn hần đến nơi đã được chỉ định, đem một ít tình huống giới thiệu rõ ràng cho hần. Ta cùng bọn họ giáp mặt” Đường Tử Trần cũng đã xuống xe, nói với cô gái lái xe. “Còn nữa, giúp hần hóa trang, thay đổi tướng mạo một chút”.

“Ừm, ngữ khí của Trần tỷ, rõ ràng không muốn thân phận của ta bại lộ ra ngoài. Hơn nữa thanh danh của ta lan xa, tướng mạo khăng định cũng có người nhận ra được. Hơn nữa ngữ khí của Trần tỷ, đối với mấy người này có chút phòng bị”.

Trong nháy mắt, Vương Siêu từ trong ngữ khí của Đường Tử Trần, cũng đã suy đoán ra một số sự tình.

Đường Tử Trần vừa dứt lời, mấy nam nữ kia đã tiến tới.

Cầm đầu là một nam nhân môi hơi nhếch lên, ngũ quan chính trực, nhưng ánh mắt lại có hình tam giác, ước chừng trên dưới ba mươi, có vẻ là người cầm đầu, hơn nữa khí chất thực thâm trầm.

Bên cạnh hần là một nữ nhân, mái tóc như mây, vắn cao lên, trên ngón tay là chiến nhẫn tinh xảo phản quang lấp lánh. Tướng mạo tuy thượng thừa, khí chất cũng cao quý, lại có chút hương vị yêu kiều, trong lòng Vương Siêu thật giống như là vướng vật vậy.

Chẳng qua làm hần ngạc nhiên chính là, một nam một nữ này gân cốt toàn thân đều rõ ràng đã được rèn luyện trong thời gian dài, lỗ chân lông trên da theo hô hấp mà rung động có quy luật, hiển nhiên là cao thủ luyện quyền.

Chỉ là hần cũng không quá kỳ quái, có thể cùng một chỗ với Đường Tử Trần, không phải là người luyện quyền cao minh mới là lạ.

Trừ việc đó ra, làm cho Vương Siêu cảm thấy hứng thú nhất chính là một người mặt trang phục truyền thống, đi giày vải, chừng bốn mươi tuổi, ánh mắt mạnh mẽ, để râu đứng phía sau một nam một nữ này.

Người này nhìn như lơ đãng, khí chất nội tại lại lẫm liệt hung hãn.

Xem tướng mạo, Vương Siêu cũng biết là đại quyền sư.

“Tiểu Ly, người lái xe đi vào” Đường Tử Trần tùy ý nói với cô gái lái xe một tiếng, cô gái tên Tiểu Ly này nhún ga, đưa xe vào bên trong.

Vương Siêu còn ở trong xe, tự nhiên được đưa vào, không có gặp mặt ba người kia, chẳng qua hắn cũng nghe được tiếng nói chuyện rất nhỏ.

“Đường tỷ, lần này tỷ đi Singapore, đàm phán cùng tập đoàn Trần thị ra sao? Tất cả mọi người chúng ta đều chờ tin tức của tỷ”.

“Đương nhiên là tốt rồi” Đường Tử Trần ngữ khí cũng lãnh đạm.

“Ồ! Ta quên giới thiệu, vị này là Lý Lương Đồng sư phụ của Tứ Thủy Vịnh xuân đường. Là quyền sư Hoa thương tổng hội Indonesia lần này tiến cử, muốn làm huấn luyện viên tại Minh Luân đường chúng ta. Còn nữa, ngày mai Hoa thương tổng hội mở tiệc, là chiêu đãi tổ phóng viên kênh quốc tế của đài CCTV Trung Quốc đang làm phim tài liệu về người Hoa ở hải ngoại, Minh Luân đường của chúng ta nhất định phải tham dự...”

Xe đã rời xa, các thanh âm tiếp theo Vương Siêu cũng nghe không được, dù sao thánh lực của hắn tuy mạnh, nhưng cũng không phải có đại pháp “thiên thị địa thính”.

“Kênh quốc tế CCTV? Tổ phóng viên làm phim tài liệu về người Hoa ở hải ngoại?” Mấy từ máu chốt này, thật ra cũng làm lòng hắn xao động một chút.

“Chu Giai không phải đã ra nước ngoài để làm chương trình này chứ?”

“Trần tỷ bảo ta nói cho người tình hình, xem ra người là một trong những thân tín mà Trần tỷ bồi dưỡng, người có thể gọi ta là Tạ Ly. Người có nghi vấn gì, cũng có thể hỏi ta” Cô gái lạnh như băng đột nhiên lên tiếng.

“Ồ” Vương Siêu trên mặt mỉm cười: “Mấy người vừa rồi là ai vậy?”

“Bọn họ là trường học này, cũng là thủ hạ của Trần tỷ. Chẳng qua hiện tại... người đi đây, nói vậy cũng có chút bốn sự. Ý của Trần tỷ là muốn người giúp ta để xem mấy người này rốt cuộc là ở trong tối làm những trò gì. Chẳng qua trước hết, người phải chịu một ít huấn luyện của ta để xem năng lực của người rốt cuộc như thế nào”.

Ngữ khí của Tạ Ly giống như đối với Vương Siêu thực không tin tưởng mấy. “Người còn có nghi vấn gì nữa?”

Vương Siêu nghe được rất có hứng thú, đồng thời cũng hiểu được một việc. Chẳng qua điều hắn muốn biết vẫn còn nhiều: “Trường học này vì sao gọi là ‘Minh Luân đường’?”

Tạ Ly lấy ánh mắt giống như chê bai ngu ngốc mà nhìn Vương Siêu, chẳng qua miệng vẫn giải thích: “Năm 1718, người Hoa sống ở đảo Ryukyu, vì bảo trì truyền thống văn hóa cùng bảo trì ưu thế địa vị đối với dân bản xứ đã mở một trường học tên là Minh Luân đường, đem chữ nghĩa cùng quyền pháp tập trung truyền bá. Khi đó, Minh Luân đường đảo Ryukyu dạy quyền pháp cho đệ tử người Hoa, chính là ‘Đường Thủ’, cũng chính là Không thủ đạo của Nhật Bản sau này. Có tiền lệ này, sau này chỉ cần người Hoa mở trường học ở hải ngoại, đa số đều đặt tên là Minh Luân đường”.

“Mười năm trước, chính tại thành phố này, sau khi chém giết đồ sát qua đi, Trần tỷ liền bỏ ra số tiền lớn, tại Jakarta, Tứ Thủy, một số nơi thành lập Minh Luân đường, mở ra các khóa học Hán ngữ, võ thuật, còn dạy cách sử dụng vũ khí, để cho bọn họ nếu gặp sự tình nguy hiểm, cũng không bị giống như mười năm trước bị đồ sát, mặc cho người ta chém giết mà không biết phản kháng”.

“Ài, không cần phải nói, ta cũng hiểu được” Vương Siêu thở dài một tiếng, trong lòng cũng rất rõ ràng.

Người thường một khi gặp tình huống nguy hiểm, đại đa số phản ứng là sợ hãi, khiếp đảm, cả đám người cũng không dám cử động, bị dọa cho sợ hãi.

Cho nên trong tình huống bình thường, một người cướp mười mấy người, căn bản cũng không có gì ngạc nhiên.

Nhưng nếu đã được huấn luyện chiến đấu cơ bản, vậy sẽ khác hẳn, lá gan lớn hơn, người thông minh hơn, dám phản kháng. Đường Tử Trần mở trường học, cho các thanh niên người Hoa được huấn luyện có hệ thống, nếu lần sau lại gặp bạo loạn, những người này sẽ không còn là những người bị giết hại mà không dám phản kháng nữa.

Võ thuật quan trọng nhất là gia tăng dũng khí của con người, tăng sự can đảm, tuy tại xã hội hiện đại, bạo loạn có súng đạn, nhưng người có gan lớn, gặp bạo loạn cũng bình tĩnh, có thể cùng nhau tổ chức liên thủ, cơ hội sống sót cũng tăng lên gấp mười lần.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, những người này trên danh nghĩa, được huấn luyện có hệ thống, một khi tập hợp lại, dễ phát động, cung cấp vũ khí, chính là một quân đội!

“Chẳng qua chính phủ Indonesia, đối với điều này cũng rất là kiêng kỵ”.

“Kiêng kỵ như thế nào? Chúng ta là trường học chính quy. Bọn họ nếu muốn chiếm đoạt quyền lợi của trường chúng ta, tùy tiện hô hào một chút, Trung Quốc dùng áp lực ngoại giao, họ sao không nhả ra được? Hiện tại đại lục, đã không phải như mười năm trước” Tạ Ly ngữ khí lạnh như băng giải thích, xe đã dừng lại, hai người xuống xe, tiến vào một căn phòng lớn trong khu nhà ở.

“Tốt lắm, mấy cái này đều là kiến thức cơ bản. Ta cũng kỳ quái, người cái gì cũng không biết, Trần tỷ sao lại để người giúp ta? Hiện tại ta dạy cho người hóa trang, dùng chất dẻo làm mặt nạ, chỉnh trang một chút, là sẽ thay đổi gương mặt của người. Đây là thủ đoạn cơ bản nhất, chẳng qua ta cũng kỳ quái, người chẳng lẽ là nhân vật nổi danh, sợ bị bại lộ? Trần tỷ phải hóa trang cho người?”

Căn phòng mà Vương Siêu tiến vào, đã nghe ra mùi vị của khuê phòng nữ nhân, cũng hiểu được đây chính là phòng ở của Tạ Ly.

Phòng thực nhẹ nhàng khoan khoái, Tạ Ly vừa nói vừa lấy từ dưới gầm giường ra một cái thùng, mở ra, bên trong đầy nhóc những đồ nghề hóa trang, còn có những tấm mặt nạ hình như làm từ da.

“Mặt nạ da người?” Vương Siêu giật mình.

“Cái gì! Đây là mặt nạ làm từ chất dẻo, tốn rất nhiều tiền mới có thể mua được ở trên thị trường gián điệp chợ đen quốc tế. Gián điệp quốc tế có rất nhiều người có ngoại hiệu thiên diện nhân, chính là nhờ việc có thể thay đổi diện mạo để trốn thoát, thuật hóa trang của gián điệp, chỉ trong một phút là có thể biến đổi gương mặt của mình thành người khác, đây là thường thức cơ bản, người thực sự là cái gì cũng không biết. Ta cũng không hiểu, người rốt cuộc có ích lợi gì? Trần tỷ còn thực có bộ dáng coi trọng người. Hiện tại ta cũng không nói nhiều nữa, người trước tiên ngồi xuống, sau khi hóa trang, ta sẽ dẫn người đi huấn luyện, thử xem người tinh thông cái gì, nếu người không được, vậy đừng trách ta nói với Trần tỷ người là phế vật”.

Tạ Ly bảo Vương Siêu ngồi xuống, trong lúc nói chuyện, lấy mặt nạ ra, dán lên mặt Vương Siêu, sau đó dùng cọ mềm, phấn nền, cùng một đồng dụng cụ nhanh chóng chỉnh sửa, chỉ vài phút sau, Vương Siêu nhìn thấy gương mặt của mình trong gương, đã thành một gương mặt tròn trịa trông hết sức lương thiện, so với trước kia khác nhau rất nhiều, hơn nữa căn bản tìm không thấy một chút sơ hở nào.

“Được rồi, theo ta đến đây đi” Tạ Ly sau đó dẫn Vương Siêu xuống một tầng ngầm bí mật.

214. Chương 214: Nương Tử Quân Đích Tổ Chết

Tuy có đèn chiếu sáng, nhưng vẫn thấy âm trầm u ám. Chỉ là thỉnh thoảng lại có một cái cửa sắt lớn rỉ sét, trên bậc thang cũng rất ẩm ướt giống như là nơi đây đã lâu không có ai tới.

Nhưng đi tới một lúc, thì một cánh cửa sắt lớn đóng chặt xuất hiện trước mắt, bên cạnh đặt rất nhiều đồ vật linh tinh, thật giống như một thông đạo ngầm để chạy trốn bình thường.

“Cái này cũng giống như là một thông đạo ngầm bình thường, cũng không có gì kỳ quái? Chẳng lẽ còn nói với chỗ nào khác?” Vương Siêu trong lòng nghĩ, thấy Tạ Ly từ trong túi áo lấy ra một tấm thẻ, nhét vào một cái khe ít người chú ý ở trên cánh cửa sắt.

Tiếp theo, cánh cửa sắt chậm rãi mở ra hai bên, quang cảnh trước mắt trở nên sáng sủa rõ ràng!

Sàn nhà lát đá hoa cương lấp lánh, kính chống đạn, thảm màu xanh biếc, phía sau là một phòng huấn luyện lớn, ở giữa còn có một số cửa hàng, có nước suối, mì ăn liền, chocolate, bánh bích quy, đồ hộp, nước hoa quả, khăn tay... phục vụ như cầu thiết yếu trong cuộc sống.

Ngoại trừ những thứ này, còn có những trạm y tế. Dược phẩm, các dụng cụ y tế đơn giản đều đầy đủ.

Nơi này quả thật giống như một khu chợ hiện đại thu nhỏ.

Càng làm cho Vương Siêu ngạc nhiên chính là, ở trong này còn có rất nhiều người, hơn nữa đều cầm trong tay súng tự động. Những người đi tới có nam có nữ, đại đa số đều là người trẻ tuổi, thấy cửa sắt mở ra Tạ Ly tiến vào, đều chào hỏi.

“Ly tỷ”.

“Ly tỷ khỏe chứ”.

“Chúng ta có người mới sao?”

“Người mới này, không biết năng lực thế nào?”

“Mỗi lần tuyển người mới, đều là Tạ Ly tỷ tự mình khảo hạch. Người mới này không biết có thể qua được cửa này hay không. Không thể qua được thì thảm rồi”.

Vương Siêu cũng không nghĩ đến, Tạ Ly dẫn hắn xuống đây lại có một thế giới khác nữa.

“Nơi này quả thực chính là một dạng kết hợp giữa căn cứ huấn luyện quân sự mà khu vực mua bán” Vương Siêu vừa tiến vào, trong đầu liền cho ra kết luận như vậy.

“Mấy nam nữ này, ước chừng cỡ hai ba trăm người, tố chất thân thể cũng tốt, mỗi người đều cường tráng, nhưng khí chất lại chưa có sự sắc bén của quân nhân, có thể chưa thấy qua máu đổ nhiều. Ít nhất so với đám người Đại thạch đầu còn kém rất nhiều” Vương Siêu bản thân đã trải qua một thời gian trong quân đội, hơn nữa tại Học viện quân sự dã chiến cũng đã làm huấn luyện viên một thời gian, đối với tố chất của quân nhân có sự hiểu biết rất rõ ràng.

Tạ Ly dẫn Vương Siêu đi vào, cũng không chào hỏi, trực tiếp đi về phía trước, qua mấy khúc cua, liền đi vào một sân huấn luyện lớn cỡ một sân bóng rổ.

Pằng pằng pằng!

Có bốn cô gái y phục giống như Tạ Ly đang luyện tập bắn súng ở đây.

Bia ngắm di động ở xa xa, vừa nhô lên liền nghe pằng một phát, đã bị bắn trúng ngay hồng tâm.

Kỹ thuật bắn súng lợi hại, hiển nhiên đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

“Tạ Ly! Lại có người mới tới sao?” Ngừng bắn, bốn cô gái đồng thời ngón tay chuyển động, thuận tiện phóng nhẹ vào dưới eo, súng liền chuẩn xác cắm vào bao, toàn bộ động tác rất nhanh nhẹn. Hơn nữa khi ánh mắt nhìn qua, rất là khắc nghiệt, làm cho người ta cảm giác được hương vị của máu và thép.

Bốn cô gái này tuổi sằng sằng nhau, Vương Siêu trên người các nàng lại cảm nhận được hương vị của dạng chiến sĩ đã lăn lộn trên chiến trường máu lửa, trải qua mưa bom bão đạn, đã từng giết người.

Thật ra Vương Siêu cũng đã từng tại Quân khu dã chiến Tây Nam xem qua nữ binh đặc chủng tinh nhuệ của Trung Quốc, mỗi người đều hung hãn vô cùng, sát khí trên người nồng đậm, so với các nam binh đặc chủng khác còn muốn lợi hại hơn. Tại biên giới chấp hành nhiệm vụ, tiêu diệt các băng nhóm buôn lậu bạch phiến, giết người đơn giản giống như uống nước vậy.

Thành thị tại Tây nam các băng nhóm buôn lậu bạch phiến, đều là nhân vật cùng hung cực ác. Hơn nữa vũ khí đầy đủ, thường thường sẵn sàng đấu súng với quân đội vũ trang, còn có cả pháo lẫn hỏa tiễn. Vì

thể quân đội thường phải đặc chủng tinh nhuệ tham gia tác chiến, cũng không có gì khác là để huấn luyện trong máu lửa.

Một người lính đã tham gia thực chiến, thấy qua máu, mới chân chính đủ tư cách là chiến sĩ.

Vương Siêu có nghe nói qua, trong một lần chiến đấu tiêu diệt các băng nhóm buôn bạch phiến, có một nhóm nữ binh đặc chủng, tiềm phục trong đại bản doanh ổ sản xuất bạch phiến trong núi sâu, vừa xuất hiện đã như chớp giết cả trăm người.

“Thật ra đám người Tào Nghị Ngô Văn Huy, muốn đối phó Trần tỷ, cũng không cần phải khảo nghiệm ta. Chỉ cần ta thông qua khảo nghiệm, rất có thể chân chính nắm giữ thực quyền. Tiền đồ về sau thật đúng là khó nói, hai mươi ba mươi năm sau, cũng có thể là thượng cấp trong quân đội” Tâm trí của Vương Siêu đang phiêu đảng ở nơi khác.

Vào lúc này, đột nhiên trước mặt hắc kinh phong chợt dấy động, một bàn tay rất nhanh đang chém tới một cách hung ác.

Thủ pháp chém tới, là kỹ thuật tác chiến tay không trong quân đội, trong cận chiến rất hiệu quả, đang chém thẳng vào động mạch cổ của Vương Siêu.

Không thể không nói, thủ đao đang đánh tới công phu cũng hết sức thâm hậu, nhanh như thiểm điện, sắc bén, so với võ sư quyền thuật bình thường có sự khác nhau về bản chất, chỉ thuần túy là kỹ thuật giết người trên chiến trường.

Là một cô gái trong số đó, thấy Tạ Ly cùng Vương Siêu đi tới, đang nói đột nhiên ra tay với Vương Siêu.

Tuy nói đây chính là đánh lén không có chút dấu hiệu báo trước, công phu thủ đao cũng thâm hậu, không màu mè, nhưng để đối phó với đại tông sư đệ nhất trong giới võ thuật Đông Nam Á như Vương Siêu xem ra vẫn không đủ.

Vương Siêu tùy tay đưa lên, giống như là đưa tay đẩy một tảng đá vậy, lập tức đẩy thủ đao sang một bên.

Cô gái kia đồng tử co rụt lại, ngón cái co lại, lực vận lên đầu ngón tay, đâm xéo lên yết hầu của Vương Siêu. Tất cả đều là những chiêu thức đơn giản, chỉ đánh vào những nơi yếu hại.

Nhưng Vương Siêu bàn tay sau khi đẩy ra, thuận thế, đưa ngang cùi chỏ ra ngăn đón, trong khoảnh khắc liền đem công kích của đối phương ngăn lại, hơn nữa nhẹ nhàng vận kinh lực lên cùi chỏ tống ra.

Kinh lực trên cùi chỏ mềm nhẹ như đang rung lắc một đóa hoa vậy.

Kinh lực nhẹ nhàng rung lên tống ra, hạ bàn của cô gái vừa đột nhiên tấn công lập tức không ổn. Bộp bộp! Lui mạnh về phía sau hai bước, vẻ mặt càng nghiêm túc không công kích nữa.

Vương Siêu vừa mới dùng chính là Thái Cực “Bàn lan chủ”, lấy tay đẩy đi công kích của kẻ địch, sau đó lại dùng cùi chỏ như cánh cửa sắt, đẩy ngang ra ngăn đón thế công.

Chỉ có điều hán đến cuối cùng, dùng Loan cung xạ hổ một thức Thái Cực trường chủ hung mãnh cải thành Đầu trâu trong Bát cực quyền .

Bằng không, cô gái này cho dù mặc áo chống đạn, cũng sẽ không thể nghi ngờ bị Trường chủ đánh bay đi, ngũ tạng tan nát, gân cốt đứt đoạn, một mạng ô hô.

“Ồ, thân thủ quả thực không tệ!” Cô gái kia thấy Vương Siêu bất động, hạ thân thả lỏng, tay thủy chung vẫn để ngang hông phía sau lưng, giống như đã hình thành một thói quen lúc nào cũng vậy.

“Hán là người Trần tỷ an bài tới” Tạ Ly bất động thanh sắc đánh giá sự việc vừa rồi. Mặt khác mấy cô gái kia đối với năng lực của Vương Siêu cũng đã có lòng tin.

“Trần tỷ an bài tới? Tổ của chúng ta đều là nữ, an bài một nam nhân tới? Tựa hồ không thích hợp” Mấy cô gái này đều cau mày lên.

“Không có biện pháp, Trần tỷ đã an bài, không có đường thương lượng” Tạ Ly nói.

“Khụ!” Vương Siêu lên tiếng: “Lần này ta đến là để huấn luyện cho các người”.

“Hả! Huấn luyện chúng ta!” Chính là Tạ Ly tại trong năm cô gái sau khi nghe được, trên mặt trước tiên là cả kinh, sau đó rõ ràng hiện ra vẻ cười lạnh.

“Không sai” Vương Siêu đơn giản nói ra hai chữ, hẳn hiện tại đã rõ ràng, khu vực ngầm phía dưới Minh Luân đường này, là căn cứ huấn luyện của Đường Tử Trần. Chính là năm cô gái Tạ Ly này, khí chất trên người đều có khí chất của chiến sĩ quân nhân, đã trải qua mưa bom bão đạn, giết qua người. Hơn nữa mỗi người thân thủ đều không kém, hơn nữa đều là nữ, hiển nhiên là tâm phúc của Đường Tử Trần.

Bởi vì Đường Tử Trần bản thân là nữ, tâm phúc dưới tay, phần lớn cũng là Nương tử quân (quân nữ).

Vương Siêu thực không phải là người ngu ngốc, vừa rời từ miệng Tạ Ly cũng đã thăm dò được một chuyện, bên trong thế lực của Đường Tử Trần cũng không phải là liên một khối.

Chẳng qua đây cũng là chuyện bình thường. Nhỏ như một công ty, lớn như một quốc gia, cho tới bây giờ cũng chưa từng liên một khối, cũng sẽ có đấu đá bên trong.

“Huấn luyện chúng ta sao? Chỉ bằng vài đòn như vừa rồi chỉ sợ còn không đủ. Hơn nữa người hóa trang thay đổi thân phận cái gì cũng không tinh thông, người muốn huấn luyện chúng ta cái gì?” Tạ Ly giương mắt nhìn Vương Siêu nói.

“Bởi vì ta từng là huấn luyện viên quân hàm Thiếu tướng trong nhân dân giải phóng quân, lần này Tử Trần nhờ ta đến, là bảo ta huấn luyện tinh nhuệ một cách chân chính. Ta thấy năm người các người tuy có chút bản lĩnh, nhưng vẫn chưa được tính là tinh nhuệ chân chính. Tử Trần muốn đem các người huấn luyện trở thành đội ngũ hàng đầu giống như biệt đội Alpha của Nga, Terminator của Mỹ vậy”.

Vương Siêu lời nói ra kinh người, huấn luyện viên cấp bậc Thiếu tướng trong nhân dân giải phóng quân, những từ này thật giống như chân ngôn pháp chú, rất có uy lực.

Quả nhiên, những từ này đã làm chấn động năm người Tạ Ly, so với quân đội chính quy giải phóng quân, các nàng cũng chỉ coi như là quân du kích mà thôi.

“Được rồi, hiện tại các người nhất nhất báo danh, ta hỏi một số sự tình, các người phải nhất nhất trả lời cho rõ ràng, huấn luyện từ thời điểm bây giờ chính thức bắt đầu”.

Vương Siêu trong khoảng thời gian làm huấn luyện viên trưởng trong học viên quân sự dã chiến Tây Nam, cũng hiểu được uy quyền, đã trải qua việc quản lý binh sĩ, nói chuyện tự nhiên cũng có khí thế.

“Cho dù người là Thiếu tướng huấn luyện viên giải phóng quân, cũng phải xuất ra chút bản lĩnh làm cho chúng ta phục mới được, làm một đại nam nhân cười trên đầu chúng ta, người vừa mới rồi chỉ lộ ra bản lĩnh quyền cước, đích xác là rất lợi hại, hiện tại ta muốn cùng người thử kỹ thuật bắn súng, thế nào?”

Cô gái vừa mới ra tay trong lúc nói chuyện, mở một ngăn tủ ở bên cạnh, bên trong chứa đầy các loại súng, nàng ta tùy tay lấy ra một khẩu.

“Đây là khẩu 95 mà giải phóng quân hay dùng, chúng ta thi bắn súng. Người nếu thắng được ta, ta sẽ phục. Ngoài ra, trong này còn có các loại súng, lựu đạn,... Chúng ta sẽ tỷ thí với người. Người là huấn luyện viên cao cấp, tính năng của các loại súng này, chắc cũng đều quen thuộc”.

Vương Siêu đối với súng, có thể ngay cả chốt bảo hiểm cũng không biết kéo. Cái này cũng giống như Worton thân là tướng quân của Mỹ, nhưng ngay cả tiếng Anh cũng nói không sôi.

215. Chương 215: Dẫn Hứa Thâu Tập

Vương Siêu không có giác ngộ gì, trong lòng chỉ suy nghĩ theo lẽ thường, Đường Tử Trần cũng chính là hắn.

Hắn khi làm huấn luyện viên, biết làm lãnh đạo trong quân đội quan trọng nhất là cái gì, chính là phải làm cho bộ hạ thành tâm thật ý phục người. Hoặc là quân pháp tàn khốc, hoặc là dùng chính trị để tẩy não, hoặc là đãi ngộ tốt, hoặc là bản thân có bản lĩnh.

Chẳng qua Vương Siêu đối với bốn loại trên, thì đến ba loại không am hiểu.

Trong Học viên quân sự các huấn luyện viên khi huấn luyện bộ hạ rất tàn khốc, một chút không đúng, liền bị đánh thừa sống thiếu chết, bắt đứng tấn, hít đất, mang vật nặng chạy, muốn mất cả nửa tính mạng. Thậm chí bị nhốt vào thủy lao sống không bằng chết. Làm như vậy hắn cũng làm không được.

Còn nói về chính trị, như Tào Nghị kia làm công tác chính trị tư tưởng cho người ta, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, mang ích lợi của dân tộc đại nghĩa quốc gia đặt ở trên người, lúc nào cũng có thể khẳng khái vì nghĩa. Điểm này Vương Siêu cũng làm không được.

Còn đối với đãi ngộ, Vương Siêu hiện tại tuy có chút tiền, chẳng qua đều là do khi chơi Mạt chược thắng Trình Sơn Minh, Trần Ngã Dương hai tỷ phú này tám trăm vạn đôla, xem qua nhiều thì có nhiều, nhưng thật ra cũng không tính là gì. Hơn nữa mấy cô gái này, rõ ràng không thể dùng tiền mà điều khiển được.

Hơn nữa Vương Siêu cũng không có sức mê hoặc, vừa động là mỹ nữ cũng phải phủ phục dưới chân.

Nghe thấy cô gái này muốn so súng, Vương Siêu vụn vụn lần cũng không thể so.

Khẩu 95 thức này đã được nâng cấp, tính năng được nâng cao, không phải trải qua tập luyện cả ngàn vạn lần thì không thể sử dụng thành thạo được. Cho dù hắn võ công cao cường, nhưng muốn nắm giữ vũ khí hiện đại cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Càng hướng chi, mấy cô gái này cũng là kẻ dùng súng lão luyện, ánh mắt lợi hại, Vương Siêu cảm giác rất rõ ràng, chỉ cần tư thế của mình khi cầm tới súng, các nàng sẽ nhận ra ngay đây là người lão luyện hay là tay mơ, tập tức sẽ lộ ngay.

Một Thiếu tướng huấn luyện viên giải phóng quân, mà không biết dùng súng. Điều này mà nói ra ngoài không khéo có người cười chết cũng nên.

“Hừ! Với cường độ cùng tổ chất thân thể của các người. Muốn chân chính dùng súng còn hơi sớm” Vương Siêu không cầm súng, chỉ lạnh lùng cười.

“Người nói cái gì?” Bốn cô gái, cả Tạ Ly gương mặt thường xuyên lạnh như băng đều lập tức thay đổi sắc mặt!

Có địch ý!

Địch ý mãnh liệt!

Vương Siêu lời vừa ra khỏi miệng, trên người liền cảm giác được lạnh lạnh! Lỗ chân lông toàn thân liền dựng lên một chút.

Năm cô gái này khi tức giận biểu hiện cũng không giống các cô gái bình thường như “mày liễu gương lên” “mất hạnh trường từng”.

Mà là ánh mắt khép lại thành một khe hở, thật giống như một con mèo hoang hung dữ đang phủ phục trong góc tối âm u sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Như mèo yêu nấp trong góc tối! Các nàng không có uy thế của hổ, nhưng càng thêm âm trầm quỷ dị, như yêu như ma.

Năm cặp mắt, mười đạo ánh mắt như đao như gươm chém lên trên người hắn. Giống như muốn đem hắn cắt thành từng khúc thịt.

“Thật uy phong, sát khí rất dữ!”

Vương Siêu trong lòng âm thầm kinh ngạc, hắn là người thân kinh bách chiến, lập tức cảm giác được địch ý cùng sát khí nồng đậm.

Nếu nói năm cô gái này vừa phóng thích ra khí chất nữ binh mạnh mẽ. Nhưng sau khi sắc mặt biến đổi, hiện tại thật giống như nữ yêu ma từ trong luyện ngục địa phủ hấp hồn ăn thịt người mà đi ra.

Chỉ cần hiện tại hơi chút động, Vương Siêu không do dự về việc những cô gái này sẽ xông lên đem mình chặt thành từng mảnh nhỏ.

Đây là khí chất của những người đã giết người rất nhiều, tâm thần lãnh khốc đến cực điểm mới có thể xuất ra được.

Vương Siêu cũng nghe nói qua, năm đó Nhật Bản đặc biệt bồi dưỡng các nữ sát thủ, từng có huấn luyện chuyên môn giết người, moi tim, móc ruột, ăn thịt uống máu người, đem nhân tính của bản thân giết chết đi mà trở thành yêu ma giết người không gớm tay, cũng chính là một loại Ninja. Tướng Giới Thạch khi còn là lãnh đạo của Quốc dân đảng nhiều lần bị ám sát, bên trong quân đội cũng có rất nhiều cao thủ đã từng ném qua, một khi đối mặt, đã bị mấy sát thủ không còn nhân tính này hoàn toàn đoạt đi sự can đảm.

Đánh người trước tiên là đánh vào sự can đảm, một cao thủ mà bị đoạt đi can đảm, thực lực ít nhất cũng giảm đi một nửa. Bởi vì hai quyền sư luận võ, luôn là người với người, nhưng động thủ với yêu ma lãnh khốc mất đi nhân tính, tâm lý luôn phải chịu áp lực. Cho dù đã đạt tới hóa kình, cũng khó mà không dao động.

Nghe đồn năm đó đệ nhất cao thủ trong quân đội của Quốc dân đảng, đồ đệ của Yến tử Lý Tam “Tái ly miêu” Đoạn Vân Bằng khi bảo hộ Tướng Giới Thạch, đã bị nữ sát thủ như vậy đánh bị thương gân chân. Cho nên sau này ám sát lãnh đạo của Đảng Cộng sản Trung Quốc không thành công bị bắt xử bắn.

“Năm cô gái này nhất định đã chịu huấn luyện cực kỳ tàn khốc, hoặc là gặp phải sự tình thảm tuyệt nào đó, mới có thể có được khí chất như yêu như ma như vậy”.

Lúc này, cả khu vực không một tiếng động, cây kim rơi cũng có thể nghe thấy. Tựa hồ nhiệt độ giảm xuống rất nhanh, đem cả thanh âm đông đặc lại.

Vốn khi Tạ Ly dẫn Vương Siêu tới, còn có rất nhiều người đang huấn luyện đến xem, cũng có chút thanh âm, nhưng khi năm nữ nhân này biến đổi sắc mặt, lập tức thở cũng không dám thở mạnh. Trên mặt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Người không biết chúng ta đã chặt bao nhiêu cái đầu người treo ở trên cây?” Cô gái vừa mới muốn cùng Vương Siêu đọ sức kia thể hiện ra bộ dáng dữ tợn không hợp với tuổi. Đồng thời đưa tay áp xuống bao da ở dưới bắp đùi.

Trong bao da dĩ nhiên là chủy thủ quân dụng cực kỳ sắc bén.

Trong khi nói chuyện, vô thanh vô tức, chủy thủ như ảo thuật đã xuất hiện trên tay, xương sống cũng hạ xuống người nàng ta như một viên đạn toàn thân bắn vọt về phía trước, chủy thủ chém về phía yết hầu của Vương Siêu.

Nếu như vừa rồi thủ đao của cô gái chỉ là ba phần thực lực, thì hiện tại chính là mười phần thực lực! So với lúc nãy nhanh hơn rất nhiều, ra tay cũng sắc bén gấp bội.

Lời còn chưa dứt, đao phong sắc bén quét tới làm cho lỗ chân lông tại yết hầu của Vương Siêu cũng rung động lên!

Vương Siêu đối mặt với chủy thủ sắc bén như vậy chém vào yết hầu, một thế Hầu hình né tránh, cả người co lại, đột nhiên xuất chiêu một thế “Thâu đào trảo tước thế” đánh lại.

Phành!

Cô gái như bị một đầu máy xe lửa đụng vào tại đương trường, lăng không bay lên, dính vào trên vách thủy tinh cách đó bảy tám thước, mềm nhũn ra mà rơi xuống.

Cô gái vừa rơi xuống đất, cố gắng giãy dụa đứng lên, lại thấy toàn thân đều mềm nhũn ra, một chút kinh lực cũng không xuất ra được. Thật giống như một chàng trai một đêm làm mười phát hai chân như muốn nhũn ra, thiếu chút nữa là tỉnh tấn nhân vong.

Chẳng qua tấm thủy tinh cũng không có bể, thân thể của nàng chỉ là như nhũn ra, cũng không có học máu cùng bị thương.

Đây là quyền kình của Vương Siêu đã đến mức cương nhu tinh tế, khảm ly giao dung, dung hợp đã tới cảnh giới tối cao, “Thâu đào trảo tước thế” vừa rồi vốn là độc chiêu công kích hạ âm. Chẳng qua hấn cải biến một chút, trên cổ tay nâng lên hai tấc, dùng Thái Cực Thôi tống kình đánh vào đan điền của cô gái.

Một đòn này đã đem khí huyết của nàng đánh tan, cũng khiến cho bụng dưới của nàng chấn động nhẹ.

Tuy đụng vào tường cũng không bị thương nhưng thật giống như được xoa bóp toàn thân mềm ra, rất thoải mái.

Người luyện Thái Cực quyền đến đỉnh điểm, dùng tảng đá ném vào cửa kính, tảng đá khi đụng vào mặt kính liền nhẹ nhàng rơi xuống mà kính không ảnh hưởng. Đó là dùng xảo kinh để tổng đi.

Trong khi Vương Siêu phát kinh, làn da ở hai bên eo, phía sau lưng, gáy đồng thời giật lên, bốn thanh chủ thủ quân dụng sắc bén đã hướng tới các bộ vị này.

Cùng lúc đó, trán cũng rung lên, huyết Thái Dương gồ lên, các bộ vị này rõ ràng đang bị người khác dùng súng nhắm vào.

Trong nháy mắt, các bộ vị trên thân thể đều bị công kích, các hướng tựa hồ đều bị phong tỏa.

Thì ra Tạ Ly cầm đầu bốn “nữ yêu ma” dùng chủ thủ cùng súng đồng thời phát động.

Chẳng qua bốn cô gái này nhanh nhẹn mau lẹ, nhưng Vương Siêu so với các nàng còn nhanh hơn, cơ hồ chỉ trong 0.01 giây, Vương Siêu liền xông tới trước ngực Tạ Ly, cả người Tạ Ly như là một tờ giấy bay lên, bị Vương Siêu tông hai chân bay lên khỏi mặt đất.

Đồng thời Vương Siêu luân chuyển kinh lực, Tạ Ly khi hai chân trời khỏi mặt đất, thân thể liền chuyển, bị Vương Siêu cướp được vị trí sau lưng.

Thế là cả người của nàng trở thành một tấm chắn, chắn trước mặt Vương Siêu.

Trong khoảnh khắc, Vương Siêu đã tránh khỏi sự tập trung công kích của súng và chủ thủ, thoát khỏi vòng vây, hai chân xoay chuyển, người co lại, giống như một con diều hâu bay lượn xuyên qua lại trong rừng, chuyển qua phía sau lưng của ba cô gái.

Cánh tay mở ra, giống như măng xà quấn quanh, sau khi trói chặt eo của hai cô gái, nhất tề dùng kinh, hai cô gái toàn thân như không có sức nặng, như hai người nộm bị cắp ở dưới nách.

Lúc này, cô gái cuối cùng xoay người lại, là một khẩu súng, nhưng ngón tay trong khoảnh khắc bóp cò, đã bị Vương Siêu một cước đá vào cổ tay, khẩu súng đã bị đá bay đi, rồi thuận thế một cước đá tới. Cô gái này cũng giống cô lúc nãy, bị đá vào bụng bay bổng lên, va vào bức tường thủy tinh mà rơi xuống.

Đồng thời, Vương Siêu mượn lực thân thể lui về phía sau, mang theo hai người kẹp ở hai bên nách như tia chớp xông về phía Tạ Ly vừa mới phục hồi tinh thần lại.

Liên tiếp hai bước, đem nàng ta bức vào góc tường, dùng thân thể khóa lại, một chút cũng không thể nhúc nhích.

Đồng thời, Vương Siêu cũng đem hai cô gái kẹp ở hai bên nách thả xuống, cùng Tạ Ly một chỗ, mở rộng song chưởng bức vào góc, không thể thì triển một cái gì được.

Cơ hồ chỉ ngắn ngủn ba đến năm giây, Vương Siêu phát động như sấm sét, dùng thân thể bức ba cô gái ép vào góc tường, trong đó hai cô đã bị đánh tan kinh lực cùng gân cốt, toàn thân mềm nhũn ra.

Năm “nữ yêu ma” giết người vô số trong tay Vương Siêu, giống như là năm hình nộm bị đùa bỡn vậy.

“Ta nói rồi, tổ chất thân thể của các người vẫn chưa là gì. Trong mắt ta, có súng hay không cũng vậy mà thôi”.

Vương Siêu thân thể lui về phía sau, hai tay thu lại, dùng chân tùy tay hất lên thanh chủ thủ vừa mới đánh cho rơi xuống, cầm ở nơi tay, dùng ngón tay đột nhiên búng ra, đánh trên thân chủ thủ.

Rắc! Thanh chủ thủ cứng rắn đã bị búng gãy, nửa thanh văng tít ra ngoài xa.

“Bắt đầu từ bây giờ, ta huấn luyện các người, các người không phục, có thể đánh lén ta bất cứ lúc nào, kể cả lúc ăn ngủ tiêu tiểu đều có thể. Cũng có thể dùng súng lẫn đao, ta nếu bị các người giết chết, thì tính là ta không giỏi, học nghệ không tinh. Nhưng cầm dùng lựu đạn, shotgun, hỏa tiễn, lựu đạn khói, bom khí độc các loại vũ khí có sức sát thương lớn”.

Cho phép đánh lén bất cứ lúc nào là khi Tôn Lộc Đường dạy đồ đệ cũng đưa ra quy củ này. Chẳng qua Vương Siêu cũng không thể không đình lại quy củ, đánh lén cũng không thể làm loạn, giống như ngoài súng ra còn có lựu đạn quảng tới, lựu đạn một khi nổ tung cũng phải sập. Vương Siêu cũng không phải là thần tiên, cũng khó có thể tránh khỏi, còn có shotgun, cũng là bắn ra đạn chùm, đối với quyền sư mà nói, là vũ khí có tính sát thương trí mạng.

216. Chương 216: Vũ Phu Nhất Nộ, Thiên Lý Sát Nhân (thượng)

Ánh mắt của năm cô gái đều là nhìn chăm chăm vào hắn, trong đó có sự hoảng sợ, không thể tưởng được, còn có chút uể oải, cùng sự bội phục.

Trong khoảnh khắc từ trong ánh mắt của năm cô gái này đọc ra được rất nhiều cảm xúc, Vương Siêu rốt cục đã có thể khẽ thở ra.

Vừa rồi hắn động thủ tuy toàn thắng, nhưng tuyệt không thoải mái.

Lấy một địch năm, đối phương còn có cả đao lẫn súng, công phu cũng không kém, thân thủ nhanh nhẹn, thủ đoạn thành thực hiểm độc, hơn nữa đã hình thành được thế bao vây.

Nếu đối là cao thủ hóa kinh khác, thậm chí là đại sư phụ Thái Cực như Trần Ngã Dương, dưới tình huống không làm thương tổn đối phương, thoát ly khỏi vòng vây, chế phục đối thủ, cũng không chắc là có thể làm được.

Đây cũng là sau khi Vương Siêu tu luyện thành công phu “Nội tráng thần lực bát đoạn cấm”, công phu thể lực ngày càng tinh thuần, tiếp cận thiên nhân chi đạo. Hôm trước cùng Đường Tử Trần giao thủ, thi triển ra công phu ám kinh nhất thốn, cũng là “tiên thiên cương khí” trong đan thư đạo gia, khiến cho Đường Tử Trần cũng phải tạm lánh mũi nhọn.

Ngoại trừ linh giác mẫn cảm về sự nguy hiểm ra, về thể lực, công phu, thân thủ, quyền pháp đã luyện, Vương Siêu đã tiếp cận tới mức vô hạn.

Năm giây ra tay vừa rồi cũng đã chứng minh điểm ấy, đánh bay người đi mà không đả thương người, kinh lực đã đến cảnh giới âm dương tương giao, long hổ giao cấu, duyên giao dung, liên miên không dứt, nhất khí hỗn nguyên, phản hồi tiên thiên.

Cô gái bị Vương Siêu lúc bắt đầu dùng Hầu hình tán chưởng một chưởng đánh trúng bụng dưới bay đi gọi là Dịch Chân, còn cô gái bị chân đá bay đi gọi là Lý Lãnh Đan.

Cả hai hiện tại toàn thân mềm nhũn, tay chân vô lực.

Sau khi Vương Siêu dừng tay, nghỉ ngơi đứng lên được, cảm thấy bụng nóng bỏng, giống như có lửa bên trong, cay xè, rồi lại khoan khoái như là uống nước nóng vào vậy.

“Đan điền nóng bỏng, đây là khí huyết ngưng tụ, sự ấm áp rất có lợi đối với thân thể. Da mặt khi xấu hổ liền nóng lên, nếu có thể luyện được phát lực tự nhiên, bụng cũng có thể giống như da mặt lúc xấu hổ nóng lên. Chính là chân chính đã dồn khí được vào đan điền. Ta vừa rồi chính là dùng sức giúp các ngươi cảm thụ một chút”.

Vương Siêu thuận miệng nói một câu, cũng có chút như chỉ điểm ra.

Thật ra hắn vừa rồi đánh người, cũng là trợ giúp mấy cô gái này. Mấy cô gái này, trên người lệ khí quá nặng. Tâm oán hận trầm trọng, khí lạnh nhiễm vào trong, nếu cứ tiếp tục như vậy, ba mươi tuổi sẽ mất đi năng lực sinh dục. Hơn nữa đến trung niên sẽ dễ bị nhiễm bệnh mà chết sớm.

Nếu có thể đem khí nóng vào điều dưỡng, mới hóa giải điều hòa được.

Lập uy đã thành công, sự tình tiếp theo tự nhiên là dễ làm.

“Thân thủ của người cao tới mức như vậy, thân phận chân chính của người rốt cuộc là ai? Trần tỷ đều không nói cho chúng ta biết” Tạ Ly giọng điệu cũng không hề lạnh như băng nữa.

“Ngồi xuống đi, nghỉ ngơi một chút, chúng ta nói chuyện”.

Vương Siêu tùy ý ngồi xuống, hỏi vài câu, đem tình hình ở đây hỏi cho rõ ràng.

Năm cô gái này, ngoại trừ Tạ Ly, Dịch Chân, Lý Lãnh Đan ra, hai cô gái còn lại một gọi là Hường Ngưng, một gọi là Hoàng Ngũ Thanh, tuổi chừng 23 đến 28 tuổi.

Năm người bọn họ là người phụ trách sân huấn luyện này, nơi này Đường Tử Trần vào năm 2000, cùng một số lão đại của Hoa thương tổng hội ở địa phương lập ra, mục đích ban đầu là phòng ngừa lại phát sinh sự cố như năm 98, người Hoa bị giết hại cũng có chỗ ẩn trốn.

Hơn nữa trường học này lúc ban đầu cũng là một cứ điểm được sửa sang lại.

Một khi có động tĩnh gì, một số người phụ trách của Hoa thương tổng hội sẽ thông báo cho các người Hoa tụ tập vào bên trong trường học, lấy nơi này làm cứ điểm chống cự sự giết chóc bạo động của dân bản xứ Indonesia. Bằng không, chỉ như một nắm cát rời, khả năng bị giết hại rất cao.

Đây là bài học xương máu mà hàng trăm hàng vạn người Hoa năm đó đã phải dùng máu để rút ra được.

Cho nên khi xây dựng lại khu tầng ngầm này đã được đúc bê tông rất vững chắc, còn dự trữ một số lượng lớn lương thực, nước uống và thuốc men y tế.

Hai ba trăm người được huấn luyện trong này, đều là tinh anh, tương đương với lính đánh thuê, cũng là kiệt tác của Đường Tử Trần cùng các lão đại của Hoa thương tổng hội tại Indonesia, Malaysia, Philippines cùng liên thủ mà lập nên.

Đường Tử Trần huấn luyện, các lão đại này bỏ người bỏ của.

Khi bạo động xảy ra, những người này liền trở thành tinh nhuệ chống lại sự giết hại, cầm lấy súng mà bảo vệ sự an toàn của sinh mệnh và tài sản của người Hoa.

Lúc bình thường, những người này cũng có thể trợ giúp các lão đại này trong việc làm ăn, như chống lại sự cướp bóc của các hắc bang trên đường bộ lẫn đường thủy, hộ tống hàng hóa buôn lậu, vàng bạc, vũ khí, thuốc phiện vân vân...

Trong tay có tiền, có tài phú, không có lực lượng bảo hộ mình, chẳng khác nào là trần trụi cầm bạc trắng đi bên cạnh sào huyệt của cường đạo, cũng có thể xem như là con dê béo cho người ta muốn thịt lúc nào thì thịt.

Các ngân hàng tại châu Âu châu Mỹ, các gia tộc lớn, tập đoàn lớn, đã sớm hiểu được đạo lý này. Điều bí mật huấn luyện lính đánh thuê, chiến sĩ đặc chủng của riêng mình, để khi cần thiết có thể bảo hộ tài sản cho mình. Hoặc là dùng để tấn công đối thủ, dùng bạo lực mở đường để chiếm lấy mối làm ăn, uy hiếp quan viên, ám sát, bảo hộ bản thân không bị kẻ địch ám sát.

Những ai mà tin tưởng rằng Chính phủ có thể bảo hộ ích lợi của các đại phú ông, đều là những kẻ ngu ngốc. Đôi khi bản thân Chính phủ chính là kẻ chiếm đoạt.

Vương Siêu bản thân cũng biết rất rõ, cho dù trong nước, một số xí nghiệp lớn gặp xã hội đen, lưu manh gây rối, kêu bảo an của mình chống cự, đều khả thi hơn nhiều so với việc bấm điện thoại gọi cảnh sát.

Đợi cảnh sát đến nơi, xí nghiệp công ty của của người có lẽ đã bị phá cho tan nát, nhân viên nữ bị xâm sỡ, cưỡng gian, bản thân có thể bị bắt cóc.

Các “Bảo an” ở nước ngoài được trang bị súng, thậm chí có cả pháo, tên lửa, tố chất rất tốt.

Bảo an trong nước, chỉ có gậy, dùi cui điện, hơn nữa đa phần chỉ là lính giải ngũ, tố chất so với người bình thường cũng chỉ khá hơn một chút.

Chẳng qua hai bên tuy khác nhau rất lớn, nhưng về bản chất đạo lý thì đều giống nhau.

Indonesia, Malaysia, mấy nước này, là thiên đường của tội phạm, lực lượng của chính phủ bạc nhược, lại bị kẹp bởi các nước lớn, khắp nơi đều hỗn loạn. Do đó có lực lượng của riêng mình là rất quan trọng.

Trải qua cuộc đại đồ sát cướp bóc năm 98, những thương buôn người Hoa cũng đã hiểu ra đạo lý này.

“Trung tâm huấn luyện như vậy, tại Indonesia tổng cộng có bao nhiêu?” Vương Siêu gật gật đầu, đối với tình hình đại khái tại Indonesia Nam Dương này cũng đã hình thành những khái niệm ban đầu.

“Javan Sishui có hai cái, chừng năm sáu trăm người. Gary Dan có ba cái như vậy, ước chừng cũng khoảng bảy tám trăm người, liên hợp với của chỗ này của chúng ta, chiến sĩ tinh nhuệ tổng cộng có khoảng một ngàn năm trăm người. Chẳng qua hai trăm sáu mươi tám chiến sĩ của chúng ta ở đây, đều là tinh nhuệ còn lại sau nhiều lần chiến đấu!”

Tạ Ly chỉ cho Vương Siêu xem những người chung quanh.

“Những người này, đã từng lẫn lộn tại nhiều nước trong khu vực Nam Dương, thậm chí là trong quân đội của chính phủ, trộm buôn thuốc phiện của Nhật Bản. Bọn họ tuy đều còn trẻ, nhưng mỗi người, ít nhất cũng có ba đến năm năm kinh nghiệm chiến đấu! Năm người chúng ta, là từ quân đoàn này mà ra, đi theo Trần tỷ cũng đã tám năm rồi”.

“Ừm” Vương Siêu khi còn trong quân đội, những người này cũng tính là chiến sĩ bậc trung trong giải phóng quân, thuộc cấp bậc “Tiêm đao”.

Chiến sĩ như vậy, so với hắc bang bình thường tổ chất cao hơn rất nhiều. Nói về thực lực, sử dụng cùng một loại vũ khí, đánh trong rừng hay trên đường phố, một trăm chiến sĩ như vậy, có thể tiêu diệt hắc bang có số quân gấp năm lần. Còn nói tới đánh nhau tay không, ngay cả cảnh sát võ trang trong nước mà đụng bọn họ cũng thua nhiều hơn thắng.

Như ở tại biên giới Vân Nam đụng độ khi tiến trừ các băng nhóm bạch phiến, cảnh sát võ trang thường thường bị đánh cho tổn thất thảm trọng, cuối cùng cũng không thể không vận dụng lính đặc chủng.

“Javan Sishui, Gary Dan các nơi này, đều do Trần tỷ quản không? Bình thường các người nghe theo mệnh lệnh của ai? Nếu người của Hoa thương tổng hội này kêu các người đi làm nhiệm vụ, các người lập tức chấp hành, hay là đợi mệnh lệnh của Trần tỷ?”

Vấn đề của Vương Siêu, chính là điểm mấu chốt. Tuy hắn chỉ biết võ công, nhưng rốt cuộc cũng là Thiếu tướng, quyền chỉ huy lọt vào tay ai trong quân đội, chính là điều quan trọng nhất.

Tạ Ly nhìn Vương Siêu: “Hai trăm sáu mươi tám người chúng ta, đương nhiên đều nghe mệnh lệnh của Trần tỷ. Bình thường các ông chủ của Hoa thương tổng hội này, muốn điều động nhân mã của chúng ta, trước tiên đều phải gọi điện báo cho Trần tỷ, sau đó được sự đồng ý của Trần tỷ, thì mới được hành động”.

“Chẳng qua mấy năm gần đây, Trần tỷ ở tại nước ngoài, thường xuyên mất liên lạc. Các trung tâm tại Javan Sishui, Gary Dan quyền chỉ huy đều bị thay đổi, bị một số phú hào trong Hoa thương tổng hội thông đồng với quân đội Indonesia sử dụng độc kế, đem mấy tỷ muội chỉ huy tại Javan Sishui bắt vào ngục giam, quyền lợi đều bị đoạt đi phần lớn. Trần tỷ cũng chỉ huy bất động, lần này tỷ ấy đến Indonesia chính là vì chuyện này”.

“Lũ chó Hoa thương tổng hội này! Người ta mới giết hại chúng đây, hiện tại chỉ khá hơn một chút, đã vì tranh quyền, mà đã cấu kết với người ngoài mà hại người nhà!” Lý Lãnh Đan mím môi.

“Chúng ta đều là cô nhi được Trần tỷ mười năm trước cứu về. Huynh đệ tỷ muội mười năm trước đều đã bị giết, muội muội ta bị mấy chục tên Indonesia sau khi thay phiên nhau cưỡng hiếp, chặt đầu, treo ở trên cây. Đệ đệ của Hương Ngưng bị tẩm xăng thiêu sống. Cha mẹ của Hoàng Ngũ Thanh đều bị lột da, đóng đinh treo ở trên cây ven đường”.

Tạ Ly lạnh lùng miêu tả những sự thảm khốc mà bọn họ đã trải qua, trong ngữ khí không chút run rẩy, giống như chỉ kể chuyện bình thường. Nhưng trên người đã khôi phục trở lại khí chất như yêu ma.

“Lần này người mà mấy gia tộc Hoa thương tổng hội cấu kết chính là Suha Erni kẻ đã trực tiếp gây nên bạo loạn năm 98 tại Javan Sishui. Hiện tại hắn là tư lệnh trong quân đội Indonesia đóng quân tại Sishui, lần này không biết Trần tỷ an bài như thế nào!”

Vương Siêu nghe xong, lẳng lặng nhắm mắt lại, sau đó thở ra một hơi thật dài, lẩm bẩm nói: “Khoái ý ân cừ, khoái ý ân cừ... mười bước giết một người, ngàn dặm không trốn thoát... Ta hôm nay tha hương nơi xứ người, còn có cái gì phải cố kỵ nữa đây?”

“Các người đem tư liệu của kẻ đó cho ta, đồng thời bản đồ Sishui nữa, trong vòng bảy ngày, ta sẽ đem đầu của cả nhà Suha Erni về cho các người. Để cho các người bái tế huynh đệ tỷ muội phụ mẫu ở trên trời!”

217. Chương 217: Vũ Phu Nhất Nộ, Thiên Lý Sát Nhân (hạ)

Thành phố này từ thế kỷ 21, đã phát triển không thua kém bất cứ thành phố hiện đại nào trong nước.

Chẳng qua cả thành phố, cũng không có tòa cao ốc nào, cơ hồ toàn bộ đều là nhà bình thường, nhiều nhất bất quá cũng chỉ bốn năm tầng cùng chùa miếu to lớn mà thôi. Khu ngoại ô cũng là ngõ nhỏ chằng chịt, ở ngã tư đường trồng các loại cây cối điển hình của nhiệt đới như dừa, cọ.

Bởi vì Indonesia là khu vực hay bị gió lốc nhiệt đới ngoài biển thổi vào. Thường xuyên gặp lốc, sóng thần đánh vào nên phòng ốc không thể quá cao được.

Tuy đã là tiết tháng mười, nhưng trời vẫn còn rất nóng, trong thành phố thỉnh thoảng mới có gió biển mang hơi nước thỉnh thoảng đảo qua.

Ban ngày mặt trời tỏa nắng, Vương Siêu tùy tiện kiếm một khách sạn người Hoa, ăn nhẹ uống trà, rất là nhàn nhã.

Mà đối diện hẳn cách đó không xa, ước chừng một cây số chính là một con đường bê tông. Trên con đường này có vẽ một vạch vàng, chỉ rõ đây là khu vực đặc biệt không phận sự miễn vào, có mấy chiếc xe Jeep của quân đội trên có in mấy chữ tiếng Anh đậu chắn ở bên ngoài.

Bên cạnh mấy chiếc xe có binh lính bản xứ Indonesia, đội mũ, tay cầm AK đi tới đi lui, ánh mắt cẩn thận quan sát những người qua lại ở bên ngoài.

Phía sau mấy binh lính này là một bức tường rào cao chừng 5 mét, bên trong tường nhô lên nhiều nóc nhà theo kiểu phương Tây, còn có vọng gác cùng đài quan sát.

Đây là mục tiêu của Vương Siêu, là nơi trung tâm đồn trú của quân đoàn phòng vệ số 547 của chính phủ Indonesia.

Gia đình của Suha Erni đều ở bên trong đây.

Khi Vương Siêu đến, toàn bộ đều đã điều tra rõ ràng. Quân đoàn 547 của Chính phủ này, tổng cộng có hơn năm ngàn người, quá nửa là đồn trú tại cảng, hoặc phân tán ở một số vị trí bí mật khác. Cảng Sishui còn có hạm đội hải quân Indonesia đóng. Mà trụ sở này ở trong thành phố, chẳng khác nào đại viện quân khu ở mỗi tỉnh của Trung Quốc.

Nhưng lực phòng ngự cũng không nhỏ, bên trong thường xuyên có ba đội bảo vệ, mỗi đội bảo vệ có một trăm người, mỗi người đều là quân tinh nhuệ.

Sắc trời dần dần chuyển đen, thời tiết nhiệt đới, nói đổi liền đổi, đột nhiên mây đen bao phủ, cuồng phong bốc lên, cùng với cơn mưa như trút nước sầm sầm rơi xuống, cả thiên địa tối đen, nơi nơi đều là hơi nước mông lung, bên tai chỉ nghe tiếng mưa rơi rầm rầm.

Thời tiết biến đổi, trên đường dần dần cũng không còn thấy người qua lại nữa.

Vương Siêu lẳng lặng đứng ở trong cơn mưa, mặc cho mưa rơi ướt đẫm toàn thân.

Mưa càng lúc càng lớn, ngay cả thị lực của hắn, cũng khó có thể thấy xa hơn mười bước, đêm tối như vậy, trời lại mưa lớn, đúng là thời điểm cực tốt để giết người.

Nhanh chóng nép vào bên cạnh bức tường, thân thể co lại búng lên trên một cái, bàn tay đã dễ dàng bấu vào đầu tường, cánh tay phát lực, thân thể như là con lắc quay lòn qua tường, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Vừa tiếp đất liền hạ sát người ẩn nấp dưới một tàng cây rậm rạp.

Trong nháy mắt ngay lúc đó, một loạt luồng ánh sáng quét qua bụi rậm chiếu lên tường.

Đồng thời, một loạt bước chân đi qua bên cạnh lùm cây, là binh lính tuần tra.

Vương Siêu tựa như một con mèo rừng, quỷ mị qua lại, khi thì phủ phục, lấy xà hình truồn đi, tránh né các vọng gác, trực tiếp hướng khu nhà ở chính giữa.

Trời mưa lớn, màn đêm tối đen, đã trở thành sự che dấu tuyệt diệu cho hắn.

Mưa tuy làm cho hắn ướt đầm, nhưng đan điền của hắn lại như có lửa cháy nóng bỏng, ánh mắt lập lòe tỏa sáng, phía sau tai cũng nóng bỏng. Trừ ba vị trí này, cái bộ vị khác toàn thân, đều lạnh như băng, không có chút nhiệt lượng. Nhịp đập của trái tim cũng giảm xuống thấp nhất.

Nguyên là võ công của hắn đã đến bước có thể tụ tán khí huyết, có thể ngưng tụ tại một điểm bất cứ lúc nào.

Hắn hiện tại đã đem khí huyết vận vào mắt, tai, và đan điền ở bụng ba vị trí này, để bảo trì thính giác thị giác kể cả nhịp tim tránh bị người ta phát hiện.

Như tia chớp tiếp cận khu nhà lầu ở giữa, khu nhà này cơ hồ không có góc chết, phòng ốc sáng trưng, ngoài hành lang khắp nơi đều có lính gác, ước chừng hơn ba mươi người.

”Khó trách mấy người Tạ Ly tuy hận thấu xương, nhưng cũng không thể giết được Suha Erni này, ở trong này đề phòng thật sự là quá mức nghiêm ngặt. Ta vừa rồi nếu không tập trung toàn bộ tinh thần, cũng không đến được chỗ này.

Vị trí của Vương Siêu hiện tại, hết sức nguy hiểm, chỉ cần lộ ra một chút động tĩnh bị phát hiện, lập tức sẽ phải đối mặt với cục diện bị bắn loạn.

Dưới tình huống như vậy, hắn cho dù có cánh, cũng khó có thể đào thoát, cũng sẽ bị bắn thành tổ ong.

Vương Siêu cứ như vậy mà nằm ở trong góc, vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng chờ. Hắn rất kiên nhẫn, một giờ trôi qua, hai giờ trôi qua, ba giờ trôi qua, hắn vẫn không cử động.

Nằm yên lâu như vậy, các khớp xương trên toàn thân của hắn cũng có chút cứng đi.

Đột nhiên, chung quanh phòng ốc nổi lên hàng loạt tiếng động, lại có một đội binh lính đã đi tới, thì ra là đổi ca.

“Đây chính là cơ hội” Vương Siêu chân căng ra phát kinh, thân thể chợt lóe, giống như giống như một con cá chạch dùng một tốc độ không thể tưởng được vọt tới đường ống nước phía sau căn lầu, hai tay thành ưng trảo, liên tiếp bám đu người lên, thân thể giống như một con rắn lùn, nhanh chóng vọt lên nóc nhà. Cả quá trình, không vượt quá mười giây.

Một loạt động tác này, là cực hạn thể lực của hắn chợt bạo phát ra.

Từ khi võ công của hắn đại thành tới nay, cũng chưa bao giờ vận động bùng nổ cường đại tới mức như vậy.

Vương Siêu công phu leo lên lầu, còn muốn nhanh nhẹn hơn mèo, hơn nữa báo vào tường không tiếng động, bởi vì chỉ dùng tới phần thịt ở trên tay.

Cả người áp sát vào tường, giống như một con dơi, lẳng người một cái đã tới bên cạnh một cánh cửa sổ.

Nhìn qua cửa sổ, bên trong đèn sáng rực, là một căn phòng lớn, bàn sách ở phía trước, có một người tuổi trẻ mặc áo sơ mi, làn da hơi đen đang cầm sách đọc.

Vương Siêu lập tức dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên tấm thủy tinh ở trên cửa sổ, phát ra thanh âm lạch cạch nhẹ nhẹ.

Người trẻ tuổi này lập tức ngó ra phía cửa sổ, nhưng không có phát hiện điều gì, nghi hoặc một chút, hắn liền buông sách, đến gần cửa sổ, mở cửa sổ ra lộ đầu ra ngoài quan sát.

Bốp! Vương Siêu liền nắm lấy cơ hội này, lập tức vọt lên, giống như hổ đói vồ dê, đem người trẻ tuổi này đè ra trên mặt đất, tay bóp chặt miệng không cho la lên, tay còn lại chuyển thành hổ trảo đánh nát nội tạng của hắn.

Người trẻ tuổi này chân duỗi mạnh ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Vương Siêu, những đã mất đi sinh khí, giống như là con mắt cá chết vậy.

“Con nít ranh!” Vương Siêu lấy hổ trảo với thế sét đánh không kịp bưng tai đập chết người trẻ tuổi này, bên trong hừ nhẹ một tiếng.

Người trẻ tuổi này tên là Suhaman, là con ruột của Suha Erni, hiện tại hai mươi sáu tuổi, du học từ Mỹ về, vừa mới về đã tiến vào chính trường của Indonesia, hơn nữa chuẩn bị cùng nhà họ Hoàng, Hoa thương lớn nhất tại Sishui làm đám hỏi.

Trong tư liệu của Vương Siêu có nói rõ.

Sau khi đánh chết người này, Vương Siêu đang muốn thu dọn một chút, thì phành phành phành phành, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, một người dùng tiếng Indonesia nói gì đó, Vương Siêu nghe cũng không hiểu là nói cái gì.

Chẳng qua tai hắn nghe được ngoài cửa chỉ có một người, lập tức tiến lên, mở cửa ra, liền gặp một lão nhân mặt mày nhăn nheo, ánh mắt lóe ra ánh sáng khá lợi hại, mặc y phục rộng thùng thình, hình như là quần gia.

Lão nhân Indonesia này, rất là thông minh nhanh nhẹn, Vương Siêu vừa mở cửa, hắn lập tức cảm giác được không đúng, thân mình liền thẳng lên.

Vương Siêu làm sao để cho hắn kịp phản ứng, một đòn “Hắc hổ đào tâm” đánh thẳng vào ngực.

Lão nhân này trong lòng vội vàng, nhưng phản ứng lại rất nhanh, bộ dáng già nua hoàn toàn biến mất, giống như một con báo giật mình vậy, vọt lẹ ra sau, đồng thời cùi chỏ đánh vào lòng bào tay của Vương Siêu, cánh tay còn lại đưa xuống eo rút ra một cây đoản côn, đánh thẳng về phía đầu của Vương Siêu!

Cùng lúc đó, miệng của hắn mở ra chuẩn bị hô to.

Đòn chỏ của quyền Thái, kết hợp với kỹ thuật đánh côn của Phillipines.

Lão nhân Indonesia này lại là người luyện quyền, quyền Thái, côn thuật của Phillipines đều thuần thực, một chỗ quét tới nghe tiếng gió rít vang lên.

Vương Siêu làm sao để cho hắn hét ra tiếng, chưởng đỡ lấy cùi chỏ, hổ trảo biến thành tay móc lấy, đúng là biến chiêu của Hắc hổ đào tâm, chỉ một chút đã bẻ gãy cánh tay của lão nhân.

Đồng thời cánh tay còn lại đang để ở sau hông vung ra, “Hổ vĩ tiên!”

Rắc, lão nhân còn chưa kịp kêu ra tiếng, Hổ vĩ tiên đã đập lên đầu hắn, bốp một tiếng, toàn bộ xương đỉnh đầu đã bị đánh nát, cả đầu cổ trực tiếp thụt vào trong ngực.

Mà đoản côn của hắn nện ở trên đầu Vương Siêu, lại bị phản chấn đánh nát.

Vương Siêu đánh chết lão nhân này xong, dùng chân tổng vào trong phòng, để cho lão cùng với Suhaman một chỗ, tiện tay đóng cửa lại, lỗ tai động động, nghe thấy có thanh âm ở đại sảnh dưới lầu.

“Tướng quân, nghe nói lệnh lang tốt nghiệp đại học Harvard của Mỹ, lần này tốt nghiệp trở về, là muốn tiến vào chính trường, về sau còn phải trông cậy nhiều”.

Vương Siêu vừa đến cầu thang, ánh sáng hắt lên liền thấy được cảnh tượng trong phòng khách ở lầu hai, trên một chiếc sofa bọc da lớn, có một trung niên Hoa kiều đang ngồi, ở bên cạnh trung niên này là một nữ tử đang cầm một ly rượu trong tay.

Phía sau hai người này, đang đứng hai vệ sĩ dáng người to khỏe, huyết Thái Dương rõ ràng gồ lên.

Mà đối diện bọn họ, là một người Indonesia mặc quân phục da đen sậm, mặt rỗ lỗ chỗ, mắt tam giác đang ngồi. Phía sau người Indonesia này cũng có hai binh lính cầm súng đang đứng.

218. Chương 218: Cát Đầu Hạ Tử

Vương Siêu đây là lần thứ hai tiềm phục ám sát, lần trước là ám sát Trần Lập Ba, chẳng qua lần đó đề phòng nghiêm ngặt cũng không bằng một nửa ở đây.

Chẳng qua Vương Siêu cũng bắt cần nguy hiểm, cũng bắt cần hậu quả. Hắn tại quốc nội bị áp lực đã lâu rồi, mọi chuyện đều phải xem ánh mắt của thượng cấp, bảo trì đại cục, cho nên có oan cũng phải gánh, có cừ oán cũng không thể báo.

Với cá tính của hắn, Quảng Đông ba tên đảng Thái tử Triệu Quân có cừu phái người chém giết hắn, sớm nên tìm cơ hội mà trừ đi đảng Thái tử này.

Cá tính của võ phu, không chịu bị chèn ép, không thể chịu nhục.

Ngạo vương hầu, mạn công khanh. Nhất nộ chi hạ, huyết tiên ngũ bộ. Đàm tiểu chi gian, cấp hành thiên lý, nguyệt hắc phong cao, hát tửu huy đao, cát nhân đầu lô. Bao thượng tự tẩu, bắt lưu ngân tích. (Vương hầu ngạo khí, coi rể công quan. Nộ đã dấy, máu liền vung năm bước. Cười nói mới đây, thân đã ngoài ngàn dặm, trăng gió vờn quanh, uống rượu vung đao, đầu người chém xuống. Đầu kia trong bao ấy, dấu vết nào thấy đâu).

Đại trượng phu khoái ý ân cừ, cá tính đều là theo sự vui buồn của bản thân mà hành sự.

Đáng tiếc, tính cách như vậy, hào tình như vậy, phải có thực lực, mới có thể phát huy được.

Mà Vương Siêu hiện tại võ công đã đến bước chí thần chí hóa, thân pháp như quỷ mị, trogn tích tắc có thể giết cả chục người, đã có thực lực này.

Lần này hắn từ chỗ nghe năm cô gái do Tạ Ly cầm đầu kể lại thảm án đồ sát mười năm về trước, liền lập tức nổi giận mà dậy, trong một ngày từ Jakarta tới Sishui, đêm tối lên vào giết người. Phân tích ra thì cũng là muốn kiểm nghiệm võ công của bản thân một chút, trong xã hội hiện đại, rốt cuộc có thể là ra cái loại khoái ý ân cừ như thời cổ đại hay không.

Còn một nguyên nhân nữa chính là Ngô Văn Huy cũng là đại quan trong quân đội, được rất nhiều người bảo hộ. Nếu có một ngày cùng Vương Siêu hoàn toàn trở mặt, Vương Siêu cũng sẽ dùng cùng một thủ đoạn để báo thù. Dù sao, cha mẹ hắn cũng còn trong quốc nội.

Hắn lần này lấy tướng quân Suha Erni của Indonesia để thử nghiệm thực lực. Về sau gặp tình huống tương tự cũng có thể đối phó với Ngô Văn Huy.

Càng hướng chi, Vương Siêu tin tưởng rằng, tình báo của Ngô Văn Huy cũng hết sức tốt, việc mình ám sát Suha Erni, sớm muộn cũng truyền đến tai hắn. Đây cũng là một lời cảnh cáo gián tiếp đối với người này trong quốc nội.

Cùng cùng một tình huống đề phòng nghiêm ngặt, Vương Siêu ta có thể giết chết Suha Erni, thì cũng có thể giết chết Ngô Văn Huy người. Người chó có coi thường vọng động, xem ta như là một quả hồng mềm nhũn.

Hơn nữa Vương Siêu lần này thực đem được đầu Susha Erni trở về, để cho mấy người Tạ Ly tế bái phụ mẫu, huynh đệ tử muội. Như vậy năm cô gái này về sau chẳng phải là sẽ đến chết cũng nghe theo mệnh lệnh của hắn sao?

Năm cô gái này, không thể so như đám người Đại thạch đầu trong quốc nội.

Đám người Đại thạch đầu tuy đối với Vương Siêu rất tốt. Nhưng chỉ nghe theo mệnh lệnh của cấp trên. Mà đám người Tạ Ly, vĩnh viễn sẽ không phản bội.

Đây mới chân chính là thân tín của mình.

Cho nên, lần này ám sát Susha Erni, chính là một mũi tên mà bắn được ba con nhạn, vừa có thể kiểm nghiệm trình độ đối kháng giữa võ công của bản thân cùng hỏa khí, vừa có năng lực chấn nhiếp những người ở trong quốc nội, lại còn có thể làm cho đám người Tạ Ly tâm phục đối với mình.

Cho nên hậu quả sau khi ám sát, Vương Siêu cũng không thêm để ý tới.

Cũng giống như cùng với người ta luận võ, một khi đã động thủ cũng không cần nghĩ đến hậu quả. Nghĩ đến hậu quả, dũng khí liền sẽ giảm đi ba phần.

Càng hướng chi, lão tử là võ phu, đến tướng quân trong quốc nội cũng dám động thủ muốn giết chết. Chẳng lẽ còn không dám giết một tướng quân nhỏ nhỏ của Indonesia?

“Trong phòng khách ở lầu hai này, tổng cộng có bảy người. Hai cái cao thủ vệ sĩ, hai lính có súng, muốn cùng lúc đem toàn bộ giải quyết hết, lại không làm cho bọn họ phát ra âm thanh, chỉ sợ là khó khăn. Nếu có Trình Sơn Minh ở trong này, cổ tay vừa lật liền tiếp phát ra bảy phát súng, có thể sẽ đem toàn bộ giải quyết hết. Ài, súng cũng thật dễ dùng”.

Vương Siêu ở trên lầu theo ánh sáng hắt lên, lặng lẽ quan sát những người đang nói chuyện ở dưới lầu, trong lòng suy tính làm sao động thủ mà không để phát ra một chút âm thanh nào.

Dưới tình huống như vậy, hắn cũng có chút nghĩ đến kỹ thuật bắn súng của Trình Sơn Minh.

Chẳng qua trong lòng hắn cũng rất rõ ràng, với thân thủ của Trình Sơn Minh, muốn tiến vào đây, khẳng định không thể thuận lợi như hắn vậy.

Bằng không, làm kinh động binh lính ở bên ngoài, hắn muốn thoát thân cũng rất khó khăn.

“Hulo hulo...” Susha Erni thủ lĩnh quân phiệt của Indonesia này hô lý hô lý dùng tiếng Indonesia nói vài câu, con mắt tam giác hướng lên trên lầu, mày khẽ cau lại một chút, hình như không hài lòng lão quản gia vì cái gì mà vẫn chưa gọi con hắc xuồng. Sau đó phát phát tay, ra dấu cho tên lính rồi lại tiếp tục nói chuyện.

Tên lính này lên lầu, đã chân chính tạo cho Vương Siêu một cơ hội!

Trong góc cầu thang, góc chết không nhìn thấy được!

Vương Siêu nhân dịp trong khoảnh khắc tên lính đi lên lầu, đột nhiên gân cốt toàn thân vận vận, như một con mãng xà nằm ở trong bụi cỏ bắn vọt lên không, tay chân đều sử dụng dùng toàn bộ thân thể xiết lấy tên lính này.

Sát chiêu “Cự mãng triền thân”.

Rắc rắc, tên lính Indonesia này toàn bộ xương cổ đều bị trực tiếp vận cho gãy vụn.

Lúc này, thân thể của Vương Siêu hạ xuống, hai tay co lại, bám phía sau thân thể của tên lính mà đi xuống thang gác.

Chiêu này của Vương Siêu gọi là “Tả thi hoàn hồn”.

Tức là nấp ở sau lưng xác chết, che dấu bản thân, âm thầm khống chế các khớp xương của xác chết, làm cho xác chết có thể hoạt động đi lại, linh hoạt như sống, không bị người ta phát hiện để thực hiện hành vi bí mật ám sát.

Phương pháp “Tả thi hoàn hồn” này, không phải là đả pháp trong quyền thuật, mà là kỹ thuật Ninja của Nhật Bản. Đường Tử Trần có ghi lại trong “Quốc thuật thực lục”.

Con người sau khi chết, thần kinh vẫn còn có thể phản xạ, kỹ thuật Ninja của Nhật Bản, chính là căn cứ theo nguyên lý này, đồng thời nghiên cứu bổ sung thêm kỹ thuật thao tác điều khiển rối gỗ để tạo nên phương pháp ám sát này.

Tên lính này bị Vương Siêu phụ ở phía sau, co hai tay hai chân lại thao túng rất nhanh đi xuống lầu.

Mấy người Susha Erni đều không phát hiện ra Vương Siêu nấp ở phía sau.

Chẳng qua tên quân phiệt Indonesia này, thấy tên lính vừa mới đi lên đã vội vàng đi xuống, trong lòng tựa hồ cảm giác được cái gì đó không đúng, tay không tự chủ đã sờ xuống bao súng ở bên hông.

Theo lời Tạ Lý nói thì tên quân phiệt Indonesia này có siêu mẫn cảm. Hơn nữa lúc nào cũng mang súng bên người.

Chẳng qua hắn đến giờ mới cảm giác được, thật sự đã quá muộn. Vương Siêu sau khi đã xuống thang gác, trong vòng ba mươi thước, chính là khoảng cách giết người của hắn.

Thân thể bung ra trong khoảng khắc đã ở trước mặt Susha Erni, xiết chặt cổ hắn giống như nắm một con gà nhỏ vậy.

Đồng thời thân thể Vương Siêu theo thể tung người lên không, hai mũi bàn chân như hai mũi dao đá trúng huyệt Thái Dương của tên lính Indonesia.

Ám kinh từ bàn chân xuất ra, trực tiếp đem đầu của tên lính này chấn nát bên trong mà ngã xuống đất, khí tuyệt thân vong.

Vương Siêu một loạt động tác liên tiếp giết người, sạch sẽ lợi hại, thế như sấm sét, lâm ly đến cùng cực.

Tên quân phiệt Susha Erni này, bị hắn xiết chặt cổ, dùng sức xiết nhẹ một cái, lập tức mũi chảy máu, ánh mắt như cá mắc cạn trợn trắng lên, lưỡi lè ra ngoài, phảng phất đã là tử quỷ.

Hắn đã bị Vương Siêu xiết cổ đến chết.

Tên quân phiệt Indonesia này, cũng không phải là cao thủ gì. Hơn nữa cũng đã lớn tuổi, Vương Siêu giết hắn cũng đơn giản giống như giết gà vậy.

“A...”

Vương Siêu đột nhiên như quỷ thần xuất hiện, liên tiếp giết sạch mấy tên lính, uy phong lẫm lẫm. Ngay cả một đời quân phiệt Indonesia cũng bị hắn bóp chết.

Đại tiểu thư nhà giàu tới làm khách kia chưa bao giờ thấy qua một màn như vậy, nhất thời mở miệng muốn thét lên.

Nhưng người trung niên mặc trang phục truyền thống ở bên cạnh lập tức đưa tay bịt chặt miệng của cô ta lại.

Người trung niên này thấy biến mà không kinh, lập tức ứng biến làm cho Vương Siêu cảm thấy khó hiểu.

Vốn Vương Siêu sau khi giết Susha Erni, đã đoán trước sẽ khiến cho bọn họ khủng hoảng, sau đó sẽ làm kinh động những người ở phía dưới, bản thân cũng tính kế làm thế nào thừa dịp hỗn loạn mà lập tức trốn ra ngoài.

Nhưng lại không ngờ người trung niên này lại có phản ứng như vậy.

Cùng lúc đó, hai vệ sĩ ở phía sau người trung niên này cũng lập tức vọt lên, chắn trước mặt hắn.

“Các ngươi không cần động thủ!” Người trung niên trầm tĩnh nói một câu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt của Vương Siêu, rồi nhìn xuống Susha Erni ở trong tay Vương Siêu, rõ ràng cảm giác được hắn đã không còn hơi thở. “Người đến ám sát Susha Erni, chắc là người của Hồng môn? Người khẳng định là thủ hạ của Đường Tử Trần? Ta là Phó chủ tịch Hoa thương tổng hội tại Indonesia, Hoàng Thiên Dục”.

Mặt của Vương Siêu mang mặt nạ da người, lại còn toàn thân hắc y, che kín cả đầu, nên cho dù là thần tiên cũng không thể nhìn ra được hắn là ai.

“Người chính là Hoa thương thủ phú Hoàng Thiên Dục tại Sishui. Nghe nói con gái của ngươi muốn gả cho con trai của tên Indonesia này? Chỉ tiếc, tiểu tử đồ cũng đã bị ta giết rồi!” Vương Siêu không biết Hoàng Thiên Dục này rốt cuộc có chủ ý gì, chỉ hắc hắc cười một tiếng.

“Người hiện tại giết Susha Erni, muốn ra ngoài, thực rất khó khăn, chỉ cần ta hô một tiếng, dưới lầu lập tức sẽ có quân đội xông lên. Đến lúc đó, ngươi có cánh cũng khó mà bay được!” Hoàng Thiên Dục này cũng không để ý tới Vương Siêu nói cái gì, ánh mắt lập lòe.

“Người hiện muốn làm cái gì?” Vương Siêu cười cười hỏi.

“Rất đơn giản, người hiện muốn thoát thân, ta có thể đem người ra ngoài. Người nếu muốn chết, ta hô to một tiếng, người muốn chết cũng dễ dàng” Hoàng Thiên Dục nói.

“Ta đương nhiên muốn thoát thân” Vương Siêu cười cười. “Người có biện pháp gì giúp ta thoát thân?”

Hoàng Thiên Dục nghe Vương Siêu nói như vậy, nhẹ nhàng thở ra một hơi, vừa mới muốn mở miệng, Vương Siêu đột nhiên trong lúc đó như tia chớp vọt tới giữa hai tên vệ sĩ, hai tay tả hữu vung ra dùng “Đảo tài song bi”, hai tay chớp tới nghe bốp một tiếng, hai tên vệ sĩ đã trực tiếp sụm xuống.

Hai tên vệ sĩ tuy là cao thủ, nhưng nhiều nhất cũng chỉ mới là đỉnh điểm của minh kinh. Vương Siêu ra tay không chút dấu hiệu, một chiêu đã đánh cho não của chúng chấn động mà ngất đi.

Vương Siêu vẫn còn lưu thủ.

“Người...” Hoàng Thiên Dục vừa mới suy nghĩ, làm thế nào để Vương Siêu trúng kế. Vừa rồi hắn thấy Vương Siêu thân thủ khùng bố rất sợ nếu mình kêu to lên, Vương Siêu sẽ lập tức giết chết hắn. Vì thế hắn mới kéo dài thời gian, tìm biện pháp nói rộng khoảng cách.

Nhưng Vương Siêu làm sao trúng kế của hắn được. Vì thế tương kế tựu kế, vào lúc hắn phân tâm, một đòn đánh ngất hai vệ sĩ của hắn, sau đó tiến tới chớp lấy cổ của hai người bọn họ.

“Các người cứ ngoan ngoãn mà ở tổng này đi” Vương Siêu nhẹ nhàng xiết một cái làm cho cả hai hôn mê bất tỉnh.

Sau đó Vương Siêu đem thi thể của Susha Erni lên trên lầu, trong phòng có rượu ngoại sa hoa, Vương Siêu lấy xuống vài bình, bắt nắp ngửa cổ ừng ực tu vài ngụm.

Toàn thân nóng lên, hắn chùi miệng, tìm một thanh chủy thủ, đem đầu của cha con Susha Erni cắt đi, sau đó cột lại thành chùm bỏ vô bọc, buộc chặt ở phía sau lưng, mở cửa sổ, lẳng lẽ leo xuống lầu, như tia chớp ẩn nắp mà lên ra ngoài.

Cắt đầu uống rượu.

Hắn cảm thấy sướng khoái đến lâm ly.

219. Chương 219: Giải Phóng Tư Tưởng

Nhưng đối với việc sau khi giết người, đem cắt lấy đầu, dùng bao bọc lấy, thoát xa ngàn dặm. Lục lâm hảo hán khoái ý ân cứu bực này, hành vi như thời Thủy Hử, trong xã hội hiện đại văn minh, rất là khó thực hiện.

Chẳng qua trong lòng hắn đích xác có cảm giác sướng khoái.

Quàng bọc lên vai, nhảy qua tường, sau lưng ẩm ướt tất cả đều là máu tươi, cùng nước mưa tạo nên một mùi thịt người đậm đặc xộc lên mũi.

Vương Siêu cũng không ngồi xe, cứ trong đêm mưa lớn như vậy, một thân hắc y, toàn thân đầy máu tươi, sau lưng còn có hai cái đầu người. Ngồi xe nhất định sẽ gây náo động, hơn nữa hai cái đầu này, chính là của cha con tướng quân quân chính phủ tại Sishui Indonesia.

Hắn chạy nhanh, trong mưa chạy như điên, trong tay cầm một bình rượu, tu ừng ực từng ngụm, thoải mái vô cùng.

Ngã bốn sở cuồng nhân, phượng ca tiểu khổng khâu, thủ trì đao nhất khẩu, tính hỉ sát nhân đầu (Ta chạy như kẻ điên, hát ca cùng cười nói, đao cầm chắc trong tay, vui vẻ cắt đầu người). Đây mới chân chính là vô phu quyền sư.

Vương Siêu đột nhiên tìm được một loại cảm giác, tâm thần của hắn trong cơn mưa, giống như liên hệ với các võ thuật quyền sư trăm năm trước chém giết giặc ngoại xâm.

“Năm đó hai thầy trò Lý Tồn Nghĩa, Thượng Vân Tường, lấy Hình ý đao thuật, tại nhà ga Thiên Tân giết liên quân tám nước, phải chăng cũng có tâm tình giống như ta hiện tại? Thật sự là sung sướng!”

Trong đầu Xạ điêu anh hùng truyện của Kim Dung, chính là Khưu Xứ Cơ cắt đầu Hán gian Vương Kiên Linh mà đập tuyết chạy đi, đây mới là võ nhân anh hào hiệp nghĩa.

Loại cảm giác này, ở trong quốc nội đang là thời đại hòa bình, vĩnh viễn không thể tìm thấy.

Phành! Một ngày hai đêm sau, Vương Siêu về tới Jakarta, đem hai cái đầu đặt ở trước mặt năm người Tạ Ly.

Quả nhiên, sắc mặt của năm cô gái liền thay đổi, không phải sợ hãi mà biến sắc mặt, mà là kích động vạn phần, một loại đại cừu được báo, lệ nóng vì vui mừng cứ chực trào ra.

Năm cô gái, vốn trải qua vụ thảm sát mười năm trước, huynh đệ tỷ muội, phụ mẫu đều bị giết một cách tàn nhẫn. Có biến cố như vậy, tự nhiên khiến cho các nàng tâm như sắt thép, tâm tình như yêu như ma, hơn nữa còn trực tiếp thấy đại cừu nhân vẫn nghiêm nhiên sống sung sướng làm cao quan trong quân đội. Các nàng cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn. Tâm tình như vậy, thực giống một loại tra tấn mà người ta không thể nào tưởng tượng ra được.

Suha Erni bình thường đi đâu đều có quân đội bảo hộ, hơn nữa tên tướng quân này phi thường mẫn cảm, mấy người Tạ Ly từng vài lần lập kế hoạch bắn tĩa từ xa nhưng vẫn không thành. Quả thực đã muốn tuyệt vọng, nhưng hiện tại Vương Siêu ngàn dặm giết cả cha con nhà hắn, cắt lấy đầu về để cho các nàng tế vong linh của người thân.

Hành vi như vậy, hào khí như vậy, bản lĩnh cùng phong độ như vậy.

Vương Siêu trong mắt các nàng cơ hồ đã trở thành như là thần thánh vậy.

Vương Siêu hiện tại toàn thân dính đầy máu khô, quần áo thùng lỗ chỗ, trên người hôi thối bức người, y như là một tên ăn xin ba tháng rồi chưa tắm rửa vậy.

Bởi vì hắn dùng thời gian hai ngày một đêm này, trực tiếp đi bộ gần hai ngàn cây số từ Sishui về Jakarta.

Bởi vì hắn sau khi giết người cắt đầu, đến ngày hôm sau toàn thân vừa bẩn vừa hôi, như là ăn xin vậy. Trên đường đi, dân bản địa Indonesia cứ tưởng hắn là vu sư đi ăn xin. Tại Nam Dương cũng không giống trong quốc nội, lạc hậu hơn nhiều. Thường thường có rất nhiều loại người quái dị như vu sư tồn tại, dân bản xứ thấy cũng không lấy gì làm lạ, không giống như ở quốc nội thấy vậy đã gọi điện báo cảnh sát rồi.

Tuy hiện tại Vương Siêu trên người hôi thối như là một tên ăn xin vậy, nhưng cả hai trăm sáu mươi tám người trong sân huấn luyện dưới lòng đất của “Minh luân đường”, trong ánh mắt đều không có nửa điểm khó chịu, mà chỉ có sự sùng kính.

Những người này tuy tuổi còn trẻ, nhưng đều là chiến sĩ tinh nhuệ thấy qua máu, trải qua mưa bom bão đạn. Bọn họ tin tưởng rằng chính thực lực mới có thể dẫn dắt bọn họ không bị giết hại, không bị người ta khi nhục!

Vương Siêu lần này biểu hiện ra thực lực, đích xác làm bọn họ khiếp sợ, làm cho trong lòng bọn họ xuất hiện một loại khái niệm, thì ra loại thích khách đại hiệp ngoài ngàn dặm, giữa trăm vạn quân, lấy thủ cấp thượng tướng, trong xã hội hiện đại cũng có.

Cơ hồ trong tích tắc khi Vương Siêu lấy ra hai cái đầu người, đội ngũ tinh nhuệ hơn hai trăm người này đã chân chính xem người huấn luyện viên này như là thần vậy.

Đường Tử Trần một khi đã điều hắn đến huấn luyện, như vậy Vương Siêu sẽ cho đội ngũ này một niềm tin. Đó là, chỉ cần có hắn ở đây, không có đối thủ gì là không thể giết, không kẻ địch nào có thể ngăn cản!

Không thể nghi ngờ, hành động của Vương Siêu đã thúc đẩy toàn bộ sĩ khí lên kinh người.

Vương Siêu sau khi lấy hai cái đầu người ra, lẳng lặng không nói lời nào.

Mấy người Tạ Ly đem hai cái đầu đặt ở trong chậu, để lên trên bàn. Sau đó thấp nền và hương lên, tất cả đều dựa theo truyền thống từ xưa mà tế bái vong linh.

Cùng lúc đó, hơn hai trăm người cũng đều trầm mặc, yên lặng tế bái những người đã chết của mình.

Truyền thống của Trung Quốc từ xưa, ở trong nước thì không quá coi trọng, nhưng trong lòng của những người Hoa ở hải ngoại lại chiếm một vị trí rất quan trọng.

“Đệ giết Suha Erni của quân đội Sishui?”

Vương Siêu mới đến Indonesia được ba ngày, đã làm một việc lớn như vậy, tự nhiên đâu không được người có tâm. Cho nên, Đường Tử Trần hiển nhiên là phải biết.

“Không sai, là đệ giết” Trước mặt Đường Tử Trần, Vương Siêu phi thường thẳng thắn.

“Ừm, làm tốt lắm, không hổ là đệ đệ tốt của tỷ” Đường Tử Trần cười rất tươi: “Đệ lần này làm rất tốt. Đã cho đám người Hoa thương hội kia một cảnh cáo, cũng tạo nên sự trấn áp đối với quân đội Indonesia. Chẳng qua sau này những chuyện như vậy đệ làm càng ít càng tốt, ám sát người của quân đội, rất là nguy hiểm, súng đạn không có mất, đệ nếu không cẩn thận trúng đạn, bị bắt làm tù binh thì sao? Bị pháo bắn chết thì sao? Ta chỉ có một đệ đệ mà thôi, hơn nữa đệ là đại tông sư quyền pháp, nhân tài khó kiếm, tài của đệ không thể dùng vào việc ám sát, cũng không thể mạo hiểm như vậy. Nếu đệ bị thương, hoặc trúng đạn chết đi, tổn thất như vậy, tỷ tỷ vạn vạn lần cũng không thể nhận nổi”.

“Người như đệ, chết cũng thật đáng tiếc” Vương Siêu sờ sờ mũi mình, cười cười tự giễu.

Về quan hệ giữa Hoa thương tổng hội Indonesia cùng Đường Tử Trần, Vương Siêu trong lòng cũng rất rõ ràng.

Một mặt, các đại phú hào tại Indonesia cấp cho Đường Tử Trần tài chính, địa điểm, để Đường Tử Trần huấn luyện chiến sĩ lính đánh thuê cho bọn họ.

Nhưng Đường Tử Trần lại đem số binh lính được huấn luyện này nắm chặt trong tay. Mấy Hoa thương đại phú hào này muốn vận dụng phải xin ý kiến Đường Tử Trần, được sự đồng ý của nàng, mới có thể điều động.

Mấy đại phú hào này đương nhiên không cam tâm, vì thế cấu kết với quân đội Indonesia, tìm cơ hội đem người của Đường Tử Trần trong quân đội tại Sishui bí mật đem bắt đi xử bắn, sau đó khống chế quân đội.

Đường Tử Trần lần này đến đây, chính là vì biết tin này, đến để thương lượng, nắm lại quyền chỉ huy quân đội.

Cả Indonesia, Đường Tử Trần có gần hai ngàn chiến sĩ tinh nhuệ, mỗi người đều lão luyện, thân thủ nhanh nhẹn, vũ khí đầy đủ, được trang bị hỏa lực cường đại, thậm chí ngay cả súng ngắm Barrett được xưng là vua súng, trên thị trường vũ khí có giá trị hàng trăm vạn đôla, mỗi một viên đạn cũng tới 800 đồng, ở phạm vi cách một cây số cũng có thể bắn xuyên xe bọc thép cũng có.

Mấy cái chiến sĩ này, vũ khí trang bị trên người mỗi người đều hơn mười vạn đôla. Từ trang bị hải quân, đến trang bị lục quân, hơn nữa bọn họ đều am hiểu tác chiến trên biển lẫn trên bộ, có thể nói tương đương với quân đội đặc biệt được huấn luyện chuyên hành động của một số nước, liên hợp lại, cho dù cùng quân chính quy của Indonesia giao chiến, cũng chưa biết là ai thắng ai.

Quân chính quy của Indonesia, đại đa số đều sử dụng AK.

Cho nên, đây là một lực lượng rất mạnh, chỉ cần nắm giữ được trong tay, tại Indonesia, thậm chí là cả Nam Dương, đều là thế lực hàng đầu.

“Chẳng qua ta lần này ám sát tư lệnh quân đội Indonesia, có thể tạo nên điều gì xấu không? Có hậu quả gì không?” Vương Siêu đột nhiên hỏi. “Có phải là có gì phiền toái không?”

“Phiền toái đương nhiên có, chẳng qua đệ cũng đừng quá để ý. Ở đây không phải là quốc nội, khắp nơi đều là thế lực hắc đạo, tổ chức dân tộc kích tiến, thành viên của đảng đối lập. Tranh giành thành viên, xung đột chủng tộc, trùu buôn thuốc phiện của châu Âu châu Mỹ Bắc Mỹ, hắc đạo của dân bản xứ Indonesia, còn có gián điệp của Đông Timor,... Phúc tạp đến khó mà tưởng tượng được. Quân chính phủ Indonesia bạc nhược, tuyệt đối không dám có hành động quân sự với quy mô lớn. Đệ không cần lấy tình hình ở quốc nội, mà đem so với tình hình tại Nam Dương này. Nói thật sự, nếu không phải Mỹ đem Hàng không mẫu hạm

hạm đội Thái Bình Dương uy hiếp, tỷ mà muốn bạo động, liên hợp với các thế lực ngầm lớn của Indonesia, cùng quân chính phủ Indonesia giao chiến, cũng không phải là không thể”.

“Chính phủ Trung Quốc ở nội địa, quân đội quá mạnh, không để cho một thế lực xã hội đen nào sinh tồn, diệt được là diệt ngay. Mà tình huống ở đây lại trái ngược hoàn toàn, là thiên đường của tội phạm, đệ cũng không cần phải bận tâm gì nhiều. Chỉ cần người có thực lực, người có thể làm chính phủ! Như ở Campuchia, Lào, Myanmar, du kích chỉ cần có thực lực đủ mạnh, cũng có thể lật đổ chính phủ lên nắm quyền”.

Vương Siêu tự giễu cười cười: “Xem ra đệ phải giải phóng tư tưởng rồi”.

“Được rồi, tình hình ở đây đệ sau này cứ từ từ mà tìm hiểu, hiện tại Hoa thương tổng hội Indonesia hôm nay có cuộc gặp mặt, là tiếp đãi kênh quốc tế CCTV Trung Quốc đến thực hiện một chương trình ở hải ngoại. Do Tạ Ly đi cùng với đệ, thay thế tỷ tham dự, để quen biết một chút với một số đại phú hào người Hoa ở Indonesia”.

“Mấy phú hào này, đều đấu đá ngầm với nhau, nếu để cho bọn họ nắm giữ quân đội này, bản thân sẽ vì nội đấu mà suy sụp”.

220. Chương 220: Nam Dương Đích Quyền Sư Môn (thượng)

Tứ đại gia tộc phú thương người Hoa tại Jakarta, Tiễn gia, Tôn gia, Ngô gia, Trịnh gia, mỗi nhà trong tay nắm tài sản cả trăm triệu đôla. So với tập Trần thị của Trần Ngã Dương Singapore, cũng không thua kém gì.

Nam dương, từ xưa tới nay là nơi giàu có, nơi này điều kiện khí hậu phi thường tốt, sản vật phong phú, dân bản xứ cơ hồ không cần lao động cũng có thể có ăn. Cho nên dân bản xứ rất lười biếng.

Mà người Hoa xa quê hương từ xưa sau khi tới vùng đất trù phú này, cần mẫn lao động, dùng trí tuệ cùng mồ hôi của mình, phát triển ra một vùng đất trời rộng lớn, điều này khiến cho dân bản xứ ghen tị, nghĩ rằng người Hoa cướp đi không gian sinh tồn của họ. Bởi vậy mà bùng nổ xung đột chủng tộc giết hại đẫm máu, mỗi một lần giết hại, đều là nhằm vào lượng tài phú của các Hoa thương. Điều này khiến cho những người dân bản xứ này bị thiệt hại. Cho đến nay, cứ cách mấy chục năm, lại bùng nổ giết hại cướp đoạt với quy mô lớn.

Một tòa trang viên diện tích rất lớn, có sắc thái kiến trúc Âu Châu thời Trung cổ điển hình, trong bãi đỗ xe bên cạnh hồ nước đậu đầy các loại nhãn hiệu xe sa hoa như Ferrari, Porsche, thậm chí còn có cả Rolls-Royce, Bugatti Veyron.

Vương Siêu cùng Đường Tử Trần lái xe đi qua cửa lớn, do bảo an tinh tráng to cao canh giữ. Sau khi đến bãi đỗ xe, Vương Siêu cũng không khỏi vì những chiếc xe hào hoa này mà trong nội tâm sinh ra cảm giác xa xỉ hoang phí.

“Hôm nay chủ trì buổi tiệc này là Chủ tịch Tổng hội hoa thương tại Indonesia Tiễn gia, Tiễn gia là hoa thương lớn nhất Indonesia cũng là thuyền vương lớn nhất Indonesia. Người này, rất không đơn giản, là thành viên của tổ chức người Hoa Trúc Vồng Long Đường lớn nhất Nam Dương năm đó, sau đó Long đường tan rã, hắn vẫn bình yên không việc gì, gia tộc Tiễn gia của hắn lại trở thành hoa thương đệ nhất Indonesia. Long Đường trang viên này, chính là hắn tu kiến, tổng diện tích lớn bằng ba cái sân bóng, có sân bay dành cho trực thăng. Tại quốc nội đất quý hơn vàng, đại phú hào gì cũng không thể có được trang viên lớn như vậy”.

Đường Tử Trần cũng xuống xe, cười nói giới thiệu cho Vương Siêu về trang viên, cùng lịch sử của chủ nhân trang viên.

Vương Siêu gật gù đầu, hắn đánh giá trang viên rất lớn này, bên ngoài bãi đỗ xe, là một con đường bằng đá cẩm thạch, bên cạnh là hoa viên được xây dựng rất chỉnh tề.

Bên trong hoa viên, hoa tươi nở rộ.

Trừ cái đó ra, thì bên cạnh là một cái hồ lớn có những pho tượng tinh xảo đang phun nước.

Vương Siêu thậm chí còn thấy, trong hoa viên còn có nuôi khổng tước.

Hiện tại đã là ban đêm, đèn đường khắp nơi đã chiếu cả trang viên sáng rực, giống như là một tòa thành không có bóng đêm vậy.

Rất nhiều bảo an, nhân viên tiếp đãi cùng nhân viên vệ sinh..., đều ăn mặc chỉnh tề.

Ở giữa hoa viên, lại có một con đường trải thảm đỏ thật lớn, đủ cho mấy chục người đi, nối thẳng đến khu vực trung ương.

Khu vực trung ương là đại sảnh lập lòe lưu ly, bên cạnh là một tòa lầu huy hoàng ánh kim bích, như là trong giấc mộng vậy.

Bên trái đại sảnh là hku sân bay, có đậu mấy chiếc trực thăng.

“Đây là một trang viên tư nhân! Mấy nhân viên bảo an, phục vụ, vệ sinh này, phí duy trì hàng năm cũng phải tốn không ít tiền” Vương Siêu nói.

“Chỉ là phí duy trì, mỗi nhân viên một năm đã là 500 đến 800 đôla” Đường Tử Trần gật nhẹ đầu, “Đệ xem nhân viên phục vụ, vệ sinh, đại đa số đều là người Indonesia. Mỗi ngày đều thấy cảnh tượng như vậy, làm sao mà không ghen tị trong lòng cho được, bọn họ khẳng định trong lòng muốn lại bạo động một lần nữa”.

“Vì cái gì mà không thuê người Hoa?” Vương Siêu quả nhiên phát hiện, nhân viên đa phần đều là người bản xứ.

“Không có nhiều người Hoa như vậy để thuê. Chỉ nói riêng một trang viên này, cũng cần phải có tới hai ba trăm người làm việc”.

“Ồ, Mrs. Đường, cô đã đến. Chúng tôi đợi cô đã lâu” Khi Vương Siêu cùng Đường Tử Trần vừa mới xuống xe, một đám người đã từ xa đến chào đón.

Cầm đầu là một người trung niên mặc tây phục, đeo kính màu lam, tinh thần thoái mái, thần thái bay bổng.

Người trung niên này, hiển nhiên là người Hoa, nhưng tiếng Trung lại khá cứng nhắc, trong khi nói chuyện, thỉnh thoảng lại xem vào vài câu tiếng Anh. Khi phân phó người bên cạnh, thì thuần túy dùng tiếng Anh.

Người trung niên hiển nhiên là ra tiếp đón Đường Tử Trần, sau đó lại thấy bên cạnh Đường Tử Trần có Vương Siêu, chỉ hơi chú ý liếc nhìn.

“Lệnh tôn thân thể vẫn khỏe chứ” Đường Tử Trần hỏi.

“Cha tôi vẫn khỏe, mời...” Người trung niên mời Đường Tử Trần cùng Vương Siêu tiến vào buổi tiệc, “Lần này cha nghe được cô trở lại Indonesia, đã đặc biệt mời cô, muốn nhân cơ hội này, cùng các thủ lãnh thương hội khác hội đàm với cô một lần”.

Đối với người trung niên này, Vương Siêu thật ra cảm thấy rất bình thường, bởi vì Indonesia bị thực dân lâu năm, có nhiều người Hoa đã không chỉ nói tiếng Trung, mà nói lưu loát tiếng nước ngoài cũng là bình thường.

“Đây là con thứ hai của Tiễn gia, Tiễn Đại Hào. Đừng thấy hắn nói chuyện nhỏ nhẹ mà coi thường, thủ đoạn của hắn rất độc ác, trong thương giới Indonesia có ngoại hiệu là Nhuyễn đao tử, giết người không thấy máu.

Lái xe cho Vương Siêu cùng Đường Tử Trần vẫn là Tạ Ly, hiện tại đi phía sau Vương Siêu cùng Đường Tử Trần chừng bốn năm bước. Tạ Ly thừa lúc Tiễn Đại Hào ở phía trước dẫn đường, đã nhỏ giọng giới thiệu với Vương Siêu một chút về Nhuyễn đao tử này.

Tiến vào đại sảnh, quả nhiên là một buổi tiệc hào hoa, cùng với các buổi xã giao xa hoa cũng không có gì khác biệt, các nam nữ ăn mặc xa hoa tụ thành một đám trao đổi với nhau.

Đương nhiên cả buổi tiệc, được mọi người chú ý nhất tự nhiên mấy người phóng viên khiêng cameras, trong tay cầm microphone, trên microphone có logo của CCTV.

Phóng viên đều là nam nữ trẻ tuổi, rất có khí chất, rất đẹp.

Đây rõ ràng là tổ sản xuất chương trình của CCTV tại hải ngoại.

Hiện tại, đối tượng phỏng vấn của mấy phóng viên này rõ ràng những người có ánh mắt sắc bén, khí chất trầm tĩnh, vẻ mặt thần thái dị thường ngưng trọng, trong số những người này, có trung niên, có lão niên, còn có một ít người trẻ tuổi, ước chừng mười người, đang ngồi ở phía trên.

Vương Siêu lập tức nhìn ra, những người này đều là người luyện quyền pháp cao thâm!

“Mấy người này cơ hồ là tất cả những quyền sư người Hoa nổi tiếng tại Indonesia” Tạ Ly nói với Vương Siêu.

“Ừ—m” Vương Siêu gật đầu, ánh mắt của hắn chuyển qua nhân vật rõ ràng là thủ lĩnh cũng các nam nữ phóng viên trẻ tuổi này.

Tổ trưởng tổ sản xuất chương trình ở hải ngoại là một cô gái, mặc đồ công sở màu đen, tóc nhẹ nhàng mềm mại như sóng nước, khuôn mặt xinh đẹp không thể chê được, khí chất tao nhã thuần khiết.

Đúng là Chu Giai.

Đối với các quyền sư cao thủ tại Indonesia, Vương Siêu cũng không quen ai, cũng chưa từng tiếp xúc qua, hắn mặc dù ở Đông Nam Á danh khí rất cao, cũng có thể xem là nhân vật số một, nhưng rốt cuộc cũng chỉ tiếp xúc qua giới võ thuật tại Hongkong, Đài Loan, Nhật Bản, Hàn Quốc, đối với Nam Dương, giới tại Indonesia, Malaysia..., thì vẫn không quen biết ai.

“Nam Dương một dải, cơ hồ toàn bộ đều luyện công phu Vịnh Xuân, Bạch Hạc, Trường Quyền... Công phu chân chính có thể nhập hóa cũng rất ít. Chẳng qua hiện tại là thời đại thông tin bùng nổ, cái gì quyền pháp kỹ pháp đều khó mà không tiết lộ ra được, hơn nữa khu vực Nam Dương vốn loạn lạc, quyền sư có áp lực sinh tồn, cũng có thể trong chiến đấu mà rèn luyện kỹ xảo của bản thân. So với quốc nội thì cũng sẽ không thiếu cao thủ”.

Vương Siêu từ những quyền sư bị phỏng vấn, rõ ràng cảm giác được mấy người này tinh khí nội liễm, vẻ mặt hòa nhã, cơ thể cũng mềm mại, trong nội tại ẩn chứa cương kinh có lực, sức bùng nổ kinh người.

Về phương diện võ thuật, trình độ chính thể của các quyền sư quốc ngoại so với quốc nội thì cao hơn mấy bậc, đây là điều phải công nhận.

Thứ nhất là, hoàn cảnh quốc nội thanh bình. Mà quyền sư quốc ngoại phải có công phu chân chính thì mới có được chỗ đứng của mình.

Thứ hai, năm đó Quốc Dân Đảng tại các địa phương mở ra Quốc thuật quán, cường quốc cường chủng, cơ hồ các cao thủ đều tham gia, kháng Nhật cứu vong, trong bộ đội cao thủ huấn luyện binh lính chỉ cần có chút danh khí, trên người cũng đã có chức vụ huấn luyện viên quân đội.

Cho nên sau khi giải phóng, sau mấy lần thanh toán, mấy cao thủ này tự nhiên chết thì chết, trốn thì trốn ra quốc ngoại.

“Mời cô đi qua bên này, cha đang cùng ba chủ tịch khác đang đợi ở trong phòng khách. Thủ hạ của cô hãy ở lại phòng khách, đợi lát nữa sẽ có người đến phỏng vấn” Tiền Đại Hào nói với Đường Tử Trần rất cung kính.

“Được” Đường Tử Trần liếc nhìn Vương Siêu, rồi gật đầu đi vào.

“Chu Giai cũng đến? Chẳng qua ta hiện tại cũng không thích gặp mặt cô ta” Vương Siêu sờ sờ mặt mình, lớp mặt nạ ở trên đã biến khuôn mặt của hắn thành tròn tròn, khác hẳn với khuôn mặt gốc. Chẳng qua trực giác nữ nhân, miễn cảm đến đáng sợ, Vương Siêu lại không nghĩ đến, mặt đối mặt, Chu Giai nhận không ra mình.

Trong khi Vương Siêu trong lòng đang tính toán, đột nhiên bốp một tiếng! Một tiếng tát tai vang lên.

Vương Siêu lập tức quay đầu lại, liền thấy trong vòng người ở đại sảnh, chỗ những người trẻ tuổi đang trao đổi phát sinh xao động.

Thì ra là một cô gái, đột nhiên phát tay đánh một nam nhân một bạt bai, nam nhân kia lại bị một tát này đánh ngã xuống đất, toàn thân co giật.

Cô gái này, lại là Hoắc Linh Nhi!

Vương Siêu chẳng những thấy Hoắc Linh Nhi, còn thấy Đàm Văn Đông ở phía sau cô ta.

“Chỉ bằng hai ba ngón Vịnh Xuân Quyền mèo quào của ngươi? Cũng dám động tay động chân với ta sao? Sư phụ của ngươi dạy ngươi thế nào vậy?” Hoắc Linh Nhi sau khi đánh ngã nam nhân này, nói lên thanh âm rất lớn.

Ngay khi Hoắc Linh Nhi vừa nói dứt lời, một trung niên quyền sư đang trả lời phỏng vấn đột nhiên mặt biến sắc hết sức khó coi, gạt mọi người đi tới, nâng nam tử mới bị đánh ngã dậy mà nhìn, nhãn thần dị thường sắc bén.

“Hỗ trảo phiến phong? Dem người đánh thành kẻ điếc! Thật là thủ đoạn độc ác. Người chính là thiên kim của Hoắc gia Hongkong sao. Nghe nói sư phụ của ngươi là Quán trưởng Lao sơn nội gia quán Vương Siêu, được xưng là Đông Á đệ nhất quyền thuật tông sư, ta muốn xem, Vương Siêu này, dạy cho ngươi được thứ gì”.

221. Chương 221: Nam Dương Địch Quyền Sư Môn (hạ)

“Ôi! Đây là tam tiểu thư của Hoắc gia đại HongKong. Lúc mười sáu tuổi trở thành quán quân của Không Thủ Đạo Á Châu. Nghe nói vào năm trước đã bại Vương Siêu của Lao Sơn nội gia quán làm sư phụ, võ công luyện được rất tinh diệu, tuyệt đối không phải một tiểu thư nhà giàu bình thường. Lần này không biết đến Indonesia làm gì? Người bị đánh kia có phải là cận vệ của Tứ thiếu gia Ngô gia. Tứ thiếu gia của Ngô gia rất khoa trương, không ngờ lần này đụng phải một người khó chơi rồi. Chẳng qua vị quyền sư kia cùng Ngô gia có quan hệ rất thân, võ quán Nam Phái Vịnh Xuân Đường của ông ta là do Ngô gia giúp mở và duy trì. Có rất nhiều đệ tử của ông ấy vào làm cận vệ cho Ngô gia. Gã cận vệ này chắc cũng là đệ tử của ông ấy”.

Tạ Ly đứng bên người Vương Siêu nhìn thấy tình cảnh xảy ra, theo bản năng đưa tay sờ vào chùy thủy đang đeo bên hông, giải thích cho Vương Siêu.

Chẳng qua sự giải thích này rõ ràng là dư thừa. Đối với Hoắc Linh Nhi, Vương Siêu là người rõ ràng hơn ai hết.

Vốn Tạ Ly hiện cũng không biết người giáo quan do Đường Tử Trần phái đến có lai lịch là đệ nhất quyền sư của Đông Nam Á và cũng là quán trưởng của Nam Sơn nội gia quán.

Bởi vì thân phận của Vương Siêu càng ít người biết càng tốt, không nói đâu xa, chỉ việc hấn cùng Đường Tử Trần giết Worton, nếu một khi bại lộ thân phận thì đặc chủng binh của nước Mỹ sẽ bu quanh họ như kiến bu đường.

Còn có Ngô Văn Huy tại quốc nội nữa, hấn ở trong tối cũng sẽ không buông tha cho Vương Siêu.

Vương Siêu hiện cùng Đường Tử Trần đều hóa trang, họ giống như gián điệp quốc tế Thiên Diện Nhân trong truyền thuyết vậy.

“Chiêu ‘Hỗ Trảo Phiến Phong’ của Linh Nhi rất độc, trực tiếp đem người khác đánh thành kẻ điếc.” Vương Siêu hiện nhiên nhìn thấy và hiểu được, trong lòng thầm nói: “Vô công của Linh Nhi lại tinh tiến nhiều.”

Toàn thân của Hoắc Linh Nhi tinh khí thần sung túc, ánh mắt sắc bén, tuy là phận nữ nhi nhưng toàn thân ý chí chiến đấu từ cơ thể như bùng nổ, một một động tác đều chứa đựng sát khí sắc bén, loáng thoáng có phong phạm của một đại gia quyền sư.

“Nam Phái Vịnh Xuân Đường? Võ công của vị quyền sư đó rất cao. Một khi Ngô gia đã giúp hần mở võ quán, Linh Nhi đánh người của Ngô gia thì chuyện hần ra mặt cũng là việc bình thường. Vị quyền sư này ngoại trừ luyện Vịnh Xuân Quyền ra còn luyện cả Thiếu Lâm Bảo quyền thì phải.”

Vương Siêu thuận miệng nói một câu.

Tạ Ly kinh ngạc liếc mắt nhìn Vương Siêu, song lập tức nhớ tới người trước mặt này có võ công quỷ thần khó lường, việc liếc mắt nhìn ra tinh túy võ công của người khác cũng là việc tự nhiên rồi.

“Người này gọi là Bạch Tuyền Di, là quyền sư có một không hai của cả Indonesia này. Hần có biệt hiệu là ‘Bạch Báo Tử’. Khi còn trẻ có lần bị bốn năm mươi người cầm dao vây đánh, hần dùng tay không vừa chiến vừa chạy. Mặc dù thân trúng hơn mười dao nhưng hần đã giết chết hết những người đó, không hề để sống một người nào. Sau lại mở Vịnh Xuân Đường dạy người Hoa luyện võ, trong giới quyền sư của Indonesia danh vọng rất cao. Hôm nay buổi phỏng vấn được phóng viên của CCTV thực hiện, không phải là bình thường đâu, nơi này hiện đã tập hợp tất cả quyền sư người Hoa nổi tiếng ở Indonesia.”

“Ừm” Vương Siêu hiển nhiên nhìn ra được vị quyền sư kia có luyện nội gia công phu Thiếu Lâm Bảo Quyền.

Nguyên nhân là toàn thân của Bạch Tuyền Di có khí phát ra mạnh mẽ, hai chân tạo thế ẩn chứa kinh lực cuồng bạo, năm ngón tay sắc bén như câu, thịt ở đầu ngón tay lộ ra còn dài hơn so với móng tay. Bỏ qua thân thể, chỉ xem tinh khí thì dường như thấy được có một con báo to lớn đang ẩn trong thân.

Người luyện Thiếu Lâm Bảo Quyền Vương Siêu đã thấy qua, đó là võ tăng Vĩnh Báo của Thiếu Lâm, tuy nhiên Báo Quyền của Bạch Tuyền Di hiện tại so với đại hòa thượng chính tông của Thiếu Lâm có phần tinh diệu hơn.

Thiếu Lâm ngũ quyền, long hổ báo hạc xà, long quyền luyện thần, hổ quyền luyện cốt, xà quyền luyện khí, hạc quyền luyện tinh, báo quyền luyện lực. {Xuất từ quyền kinh}

Báo Quyền một khi luyện thành, toàn thân sẽ có lực lớn vô cùng, tốc độ mau lẹ như sấm sét, đột kích và lực bộc phát kinh người.

Mà ngũ quyền đại thành, tinh, lực, khí, cốt, thần đều viên mãn thì sẽ kết thành Mâu Ni. Viên viên mãn mãn, thần diệu khó lường.

Mâu Ni của Phật gia chính là Kim Đan của Đạo gia, và cũng chính là Hạo Nhiên của Nho gia. {Xuất từ Hình ý quyền giảng nghĩa}

Bạch Tuyền Di “Bạch Báo Tử” này tuy còn chưa luyện thành Mâu Ni nhưng khí chất toàn thân phát ra rất lão luyện và dữ dội, nếu thiên tài Hoắc Linh Nhi giao thủ với hần, phần thắng đích cũng có, tuy nhiên việc thành bại trong luận võ có nhiều nhân tố, với gia thế của Hoắc Linh Nhi thì không thể không xem nhẹ được, còn nếu Bạch Báo Tử ra tay lưu thủ thì hần tuyệt đối cũng không cảm thấy thoải mái.

“Đến đây, ra tay đi. Cô nói đồ đệ của ta học nghệ không tinh, ta đây cũng đành phải ra tay lĩnh giáo để xem đồ đệ của Đông Á đệ nhất quyền sư thế nào”. Lúc này, Bạch Tuyền Di đứng dậy, mắt nhìn thẳng Hoắc Linh Nhi, sau đó đưa tay phải lên làm ra lễ tiết mời quyền sư luận bàn.

“Tứ công tử, ta vừa mới ra tay đánh cận vệ của ngươi, ngươi thấy xử lý sao đây?” Hoắc Linh Nhi không để ý tới sự khiêu chiến của Bạch Tuyền Di, đột nhiên cười rồi lên tiếng hỏi một người trẻ tuổi mặc tây phục đắt tiền, tay đeo đồng hồ Rolex, diện mạo rất long bông làm ra vẻ ta đây đang đứng ở bên.

Người trẻ tuổi này đúng là tứ công tử của một trong tứ đại gia phú tại Jakarta này - Ngô gia.

Vị tứ thiếu gia này là một tên nhà giàu ăn chơi điển hình, thật ra chuyện xảy ra vừa rồi là do hần bày bố. Trong buổi yến tiệc, hần muốn cưa Hoắc Linh Nhi nhưng cô nàng không một chút để ý tới hần.

Thẹn quá hóa giận, hần liền ra lệnh cho cận vệ cố ý gây chuyện với Đàm Văn Đông.

Đàm Văn Đông tuổi trẻ, đẹp trai, có khí chất không giống người thường, hơn nữa lại thân cận bên cạnh Hoắc Linh Nhi. Nhìn thấy hai người có bộ dáng thân thân mật mật khiến cho tứ công tử của Ngô gia cảm tức trong lòng. Hần nghĩ Đàm Văn Đông là tình nhân của Hoắc Linh Nhi.

Tuy nhiên tên cận vệ vừa mới tiếp cận thì Hoắc Linh Nhi đã nhìn ra ý đồ của chúng, sau đó đột nhiên ra tay đánh làm cho hắn ngất xỉu tại chỗ.

“Linh Nhi tiểu thư đánh cũng đã đánh rồi, còn tính gì nữa. Bạch sư phụ, Hoắc tiểu thư cũng không cố ý đâu, xin hãy lượng thứ, miễn làm cho buổi tiệc xào xáo. Thương thế của A Quý, ta sẽ cố gắng tìm bệnh viện tốt nhất chữa trị cho hắn, đồng thời sẽ mời bác sĩ nổi tiếng ở Anh đến trị lỗi tai cho hắn” Tứ công tử của Ngô gia nói với Bạch Tuyền Di.

Tứ công tử của Ngô gia này mặc dù là cậu ấm ăn chơi nhưng cũng không làm mất thể diện của gia tộc. Tự bản thân gặp rắc rối liền giải quyết nhanh chóng, không muốn làm lớn chuyện vì dù sao Hoắc Linh Nhi cũng không phải là người bình thường.

“Ha ha ha!” Bạch Tuyền Di cười to hai tiếng, (tên dịch giả hâm rõ ràng cười 3 tiếng - typer) không để ý tới lời nói của tứ công tử Ngô gia, ánh mắt nhìn về phía Hoắc Linh Nhi nói: “Ta chỉ là một võ phu cho nên cũng không sợ Hoắc gia của cô. Cô đánh đồ đệ của ta, ta đây làm sư phụ nếu không ra tay thì còn gì là mặt mũi.”

Nói xong, Bạch Tuyền Di bước về phía trước hai bước, khí tức bức nhân, thanh âm phát ra vang dội như chuông: “Nghe nói sư phụ của cô khi cùng người luận võ, động một cái là đoạn đi cánh tay của người khác, sinh tử quyết chiến, cao thủ cùng với sư phụ cô luận võ mà còn sống hầu như không có, hung danh lan truyền cả giới võ thuật Đông Á. Người của Hồng Môn ở Châu Âu và Mỹ đặt biệt hiệu cho ông ta là tiên nhân, ta thấy thật nên gọi là ma vương thì mới đúng. Tuy người khác sợ sư phụ của cô nhưng ta, Bạch Báo Tử này lại không sợ. Không nói lời thừa nữa, cô nói đệ tử của ta học nghệ không tinh, ta đây muốn xem một tiểu nha đầu như cô học nghệ tới đâu? Nếu cô học nghệ không tinh bị ta đánh bại, sau đó có thể kêu sư phụ của cô đến tìm ta.”

“Được. Bạch sư phụ nói chuyện rất sảng khoái” Nghe được những lời đó, Hoắc Linh Nhi không ứng chiến thật sự không được. Tiếp đó giơ chân lên, Hoắc Linh Nhi cởi giày cao gót quăng qua một bên, chân trần ra trận.

Cùng với cao thủ như Bạch Báo Tử giao thủ mà còn mang giày cao gót thì đó là tự mình chuốc khổ.

Đàm Văn Đông đứng phía sau ánh mắt rất khẩn trương. Võ công của hắn cũng không kém, tự nhiên nhìn ra được Bạch Báo Tử Bạch Tuyền Di này thực không đơn giản.

“Động thủ đi!” Tay Bạch Tuyền Di nâng lên, ra hiệu cho Hoắc Linh Nhi ra tay trước.

“Bá!” Tay Bạch Tuyền Di vừa nâng lên, tay của Hoắc Linh Nhi đã đánh tới giữa mi tâm của hắn, tay như măng xà phát ra âm thanh dọa người.

Hoắc Linh Nhi vốn cách Bạch Tuyền Di khoảng ba bước. Tay Bạch Tuyền Di nâng lên nhìn như có lẽ, kỳ thật là ẩn dấu tác dụng làm cho hắn có khoảng cách hữu hiệu để đối phó với đòn công kích của đối phương.

Chỉ cần thấy thân thể đối phương vừa động là có thể tùy ý ứng biến.

Tuy nhiên mắt thấy nhưng hình như cước bộ của Hoắc Linh Nhi không có động, tại thời điểm xuất chiêu, thân người nàng chỉ còn cách Bạch Tuyền Di hai bước, nhất chiêu xà hình tung ra tấn công vào mặt Bạch Tuyền Di.

“Hay cho Kỳ Lân Bộ!” Bạch Tuyền Di tuy là người tài cao gan lớn nhưng cũng không ngờ tới võ công của Hoắc Linh Nhi lại tinh diệu như vậy.

Kỳ Lân Bộ là một trong những bộ pháp cao nhất của Bát Quái Chuông, nó dựa vào hai cơ đùi của chân bộc phát kinh lực cùng với kỹ xảo di động về phía trước rất nhanh, rút ngắn khoảng cách công kích.

Chiêu này sẽ làm cho đối phương nhìn vào hiện tại một loại ảo giác, rõ ràng nhìn thấy người bất động nhưng chớp mắt đã đến trước mặt. Ý nghĩa của chiêu thức chính là thượng cổ thần thú kỳ lân đang bước bộ trên mây.

Người luyện được Kỳ Lân Bộ đến xuất thần nhập hóa sẽ làm cho người ta nhìn vào có cảm giác như thi triển Súc Địa Thập.

Bộ pháp của kiếm đạo của Nhật Bản, “niếp túc” (đi nhón chân) cũng là Kỳ Lân Bộ diễn hóa ra, rón rén đột nhiên tiếp cận.

Hoắc Linh Nhi trước vốn đã tinh thông Không Thủ Đạo và kiếm đạo của Nhật Bản, tiếp đó theo Vương Siêu học nội gia công phu hơn một năm, lúc này tất cả đều đã hợp nhất, võ công đã tiến vào giai đoạn Âm Kinh.

Bốp! Bạch Tuyền Di đưa tay lên mặt xuất ra chiêu “Tẩy Kiếm Thế” trong Vịnh Xuân quyền để phòng ngự, hai cánh tay va chạm phát ra âm hưởng to lớn, sau khi hóa giải xà hình của Hoắc Linh Nhi, đồng thời một tay khác xuất ra một trào đánh về bụng của Hoắc Linh Nhi.

Trảo thế xuất ra, uy phong áp người.

Vương Siêu đứng đó nhìn rõ ràng, một trào này của Bạch Tuyền Di phát kinh, các cơ ở năm đầu ngón tay đều căng ra, móng tay đã lộ ra.

Thật giống như báo vậy, móng vuốt của chúng đều giấu ở trong thịt, chỉ khi giết con mồi thì móng vuốt sắc bén ẩn bên trong mới lộ ra.

Bạch Tuyền Di có thể luyện đến cảnh giới này, chỉ nói về sự co giãn của cơ thể cùng với lực lượng thôi cũng đã thật sự khó tưởng tượng. Không ngờ tại giới võ thuật Nam dương cũng có một quyền sư kiệt xuất như vậy.

Một thức trào đánh vào bụng này là một thức hung hãn nhất trong Báo quyền gọi là “Phẫu Phúc Oạt Tâm!” (moi bụng lấy tim)

Lực và sự co giãn của đầu ngón tay Bạch Tuyền Di có thể xuyên thủng cả bụng một con trâu. Nếu trúng trào này, chỉ sợ là tim của Hoắc Linh Nhi phải đập ở ngoài không khí.

Các quyền sư người Hoa ở Nam dương đều là từ trong giết chóc mà thành danh, khi ra tay đều mang theo khí tức hung hãn và sát khí vô cùng, do vậy khí thế so với các quyền sư tại quốc nội cao hơn rất nhiều.

222. Chương 222: Cự Mãng Thổ Đan

Bốn mươi tuổi vẫn còn sức mạnh như vậy là do hần luyện nội gia Thiếu Lâm ngũ quyền và hiểu được tinh túy trong đó.

Tại Indonesia, Bạch Tuyền Di là đại quyền sư nhất nhì trong giới, tuy vậy thanh danh không có vang xa là vì vẫn chưa có cơ hội giao lưu với các quyền sư gần đó như Đài Loan và Hồng Kông.

Nhưng hiện tại Vương Siêu lại nhìn ra công phu của hần qua chiêu “Phẫu Phúc Oạt Tâm” xuất ra, liền biết công phu của người này chỉ sợ không dưới Trần Ngã Dương năm đó, khí thế sắc bén, vừa động thủ là toàn thân đều phát ra một cỗ sát ý lạnh băng khiến người ta ớn lạnh.

Vương Siêu biết cỗ sát ý đó có được là do hần đã giết không biết bao nhiêu người rồi.

“Kẻ chết dưới tay Bạch Báo Tử tối thiểu so với ta cũng phải gấp mười!”

“Chỉ hể thực lực và trình độ của các quyền sư nơi đây thật cao, khó trách hần rõ ràng biết Linh Nhi là đồ đệ của ta và cũng biết được thanh danh của ta, trái lại còn dám động thủ với Linh Nhi, đây là ý hần muốn nói không hề sợ ta. Các quyền sư nơi này có lẽ vì trải qua quá nhiều trận thực chiến nên có sự tin tưởng quá lớn, không hề để giới võ thuật của đại lục trong mắt. Nhưng cũng bởi vì giới võ thuật đại lục luôn cho mình là chính tông nên cũng xem thường các quyền sư nơi đây. Song phương không hề giao lưu trao đổi, vì vậy không thể biết được chính thể thực lực của đối phương đã đạt tới trình độ nào”.

Hoắc Linh Nhi đối mặt một chiêu ác sát “Phẫu Phúc Oạt Tâm” của Bạch Tuyền Di, ánh mắt căng ra tập trung vào trào thủ, cùng lúc chân thi triển ra Kỳ Lân Bộ tránh né, thoát khỏi một kích.

Một trảo thất bại, Bạch Tuyền Di cũng không để ý, tiếp đó liền chuyển động thân thể trông giống một cây cung. Chân dậm xuống, trông giống như một con báo đang vồ lấy mồi, phóng đến liên hoàn công kích, trong khoảng một giây đã xuất ra hơn mười trảo.

Từng trảo từng trảo phát ra tiếng vù vù, giống như đang ẩn chứa một cỗ sát khí của dã thú! Giới quyền thuật thường nói câu “Báo Đả Liên Hoàn”, cho nên Báo Quyền vừa xuất chính là liên hoàn công kích.

Hoắc Linh Nhi rơi vào hạ phong.

Đối mặt với liên hoàn trảo của Bạch Tuyền Di, Hoắc Linh Nhi đã mấy lần sử dụng Kỳ Lân Bộ né tránh được, song đã bị ép sát ra ngoài cửa, tuy nhiên nàng đã nhanh nhẹn kéo cửa sắt lại để chặn trảo của Bạch Tuyền Di.

Nhưng Hoắc Linh Nhi đã xem nhẹ trảo công của Bạch Tuyền Di.

“Phập”, trảo của Bạch Tuyền Di đã xuyên qua lỗ hổng trên cửa chụp vào vai của Hoắc Linh Nhi. Vận lực phát kinh, cổ tay xoay thành hình xoắn ốc.

“Báo Tử Xuyên Nhai”.

“Roẹt”, vai áo của Hoắc Linh Nhi đã bị trảo xé rách một mảng lớn. Chẳng những thế, trảo còn xuyên qua phá rách làn da, máu đã chảy ra.

Một trảo hủy da đoạn gân.

Đúng lúc này, một đồ vật trang sức màu bạc đột nhiên bắn về phía Bạch Tuyền Di. Thì ra là Đàm Văn Đông thấy Hoắc Linh Nhi như vậy nên mới bắn ám khí tập kích.

Bạch Tuyền Di cả kinh, liền xuất ra một thức trung bình tấn trong thân pháp Vịnh Xuân Hoa Mai Thung “Cao Mã Tham Đầu” tránh thoát, đồng thời xuất trảo chụp lấy đồ trang sức, vận lực bóp nát.

“Tên quyền sư này quá lợi hại, xem ra muốn giải quyết hắn thì phải dùng súng tự động mai phục mới có thể!”

Nhìn thấy ám khí của mình bị bắt lấy, Đàm Văn Đông lập tức cảm giác được chân hắn như đang bị người lôi kéo, cả người dường như lơ đãng, trong lòng lập tức hiểu ra võ công đáng sợ của Bạch Tuyền Di.

Ý nghĩ thoáng qua sau khi thấy ám khí của mình bị bắt lấy, trong lòng Đàm Văn Đông đã tính ra kế hoạch, tìm cơ hội ám sát Bạch Tuyền Di bằng súng ống.

Thời gian Bạch Tuyền Di động thủ cùng với Hoắc Linh Nhi diễn ra chỉ được có hai ba giây. Bạch Tuyền Di với thể công sắc bén của Báo Quyền, xuất trảo đánh bị thương vai của Hoắc Linh Nhi. Sau đó lại phòng bị được sự tập kích của Đàm Văn Đông.

Tuy Hoắc Linh Nhi bị trúng một trảo, máu đã chảy ra nhưng lại không có một chút ý chí lùi bước, ánh mắt đã trở nên đỏ lên. Nhân lúc Đàm Văn Đông đánh lên Bạch Tuyền Di, có được thời gian nghỉ ngơi một chút, tiếp đó Linh Nhi liền nhanh chóng xoay người.

“Bình bịch”, trái tim của Linh Nhi đập mạnh phát ra tiếng vang, không biết là sẽ sử dụng công phu gì đây.

Cổ họng trong phút chốc liền trương lên. Hình dáng này trông thật giống như một con mãng xà đang nuốt con gà, tuy nhiên mới chỉ nuốt vào tới cổ họng mà thôi.

Đây là luồng hơi mạnh mẽ từ bụng chạy lên cổ và dồn nén tại đó.

“Ông ông ông”, gân cốt toàn thân cùng nhau chấn động, phát ra âm thanh cuộn cuộn như sét đánh, Kỳ Lân Bộ thi triển so với vừa rồi tốc độ nhanh gấp đôi. Tay trái như rồng giờ vuốt, đánh đến huyệt Thái Dương, còn tay phải thì vận lực xuất trảo tấn công vào thận của Bạch Tuyền Di.

“Cự Mãng Thổ Đan!”

Lúc nãy nhìn thấy Hoắc Linh Nhi bị thương nhưng Vương Siêu cũng không có tiến lên ngăn cản, điều này không phải hắn sợ bại lộ thân phận mà là Hoắc Linh Nhi được thực chiến cùng với một cao thủ như Bạch Tuyền Di vậy, thật sự là có nhiều lợi ích đối với nâng cao cảnh giới sau này.

Hơn nữa hai người là dùng đao thật thương thật huyết chiến, không phải cái kiểu giao lưu. Trận chiến như vậy là một kinh nghiệm quý giá, có thể đưa tinh khí thần nâng lên tới tối đa.

Muốn luyện thành quyền thuật tối cao há có thể không trải qua chiến đấu sinh tử?

Một trăm bài lý thuyết về kinh nghiệm chiến đấu cũng không so được với một trận chiến đấu sinh tử chân chính.

Nhưng Hoắc Linh Nhi cũng đích xác hung hãn, sau khi bị thương lại trở nên liều mạng, thi triển ra một chiêu “Cự Mãng Thổ Đan” trong “Long Xà Hợp Kích”.

“Cự Mãng Thổ Đan” là một loại phương pháp vận khí, trước tiên vận khí nơi trái tim làm cho nó đập mãnh liệt lên làm cho nhiệt huyết toàn thân sôi trào, tiếp theo vận dụng sự sôi trào mãnh liệt đó trong khoảng khắc đưa xuống bụng, rồi dùng phương pháp sử dụng hô hấp, đưa luồng hơi từ dạ dày lên cổ, sau đó mạnh mẽ phun ra, âm thanh sẽ ảnh hưởng đến ngũ tạng trong thân: khí huyết, gân thị, xương, tủy làm cho chúng chấn động cộng hưởng lẫn nhau, kích phát tiềm lực trong thân thể, lực bùng nổ ra so với bình thường mạnh hơn rất nhiều.

Lấy tim mà đốt nóng máu, lấy máu sôi trào để hành khí, lấy khí phát thanh, lấy thanh trợ lực cho gân cốt.

Công phu “Cự Mãng Thổ Đan” này so với việc uống thuốc kích thích còn mạnh hơn nhiều, tuy nhiên sau khi sử dụng, người sử dụng trong một tháng sẽ không thể sử dụng được kinh lực nữa, tinh thần uể oải vô cùng, hơn nữa nếu không tận tâm điều dưỡng thì rất khó khôi phục.

Đường Tử Trần sáng tạo ra công phu này chủ yếu là nhằm bổ sung cho chiêu tất sát “Cự Mãng Triền Thân”, ví như khi quần người không được do đối phương có thân thể quá to hay sức mạnh cao hơn chẳng hạn, trong lúc giằng co liên có thể thi triển công phu thổ đan này. Vận kinh lên kích phát tiềm lực, tiếp đó quần chết đối phương.

Tiềm lực ẩn trong cơ thể con người rất là lớn, muốn kích phát được nó thì phải có phương pháp.

Long Xà Hợp Kích tuy chỉ có một thức nhưng trong đó ẩn chứa rất nhiều biến hóa tinh diệu, có “Hóa Tượng”, “Phiên Lãng”, “Tàng Bí”, “Triền Nhiều”, “Thổ Đan”..., đây là tất cả tinh hoa võ thuật của Đường Tử Trần.

Chiêu Thổ Đan của Hoắc Linh Nhi xuất ra, bất luận là tốc độ, lực lượng, khí chất, khí thế tất cả đều có biến hóa về chất. Lực lượng bùng nổ, cương kinh mãnh liệt. Khi Bạch Tuyền Di vừa mới chụp được ám khí của Đàm Văn Đông thì liền cảm giác được huyết Thái Dương của hắn nhảy lên một chút, một cảm giác cực kỳ nguy hiểm đang lên mãnh liệt trong lòng.

“Công phu của tiểu thư Hoắc gia này thật quý bí và hung hãn! Một thiên kim đại tiểu thư lại không sợ sát khí phát ra từ người ta, lại còn có thể vận khí bạo phát tiềm lực phản kích. Đệ tử đã thế, không biết sư phụ Vương Siêu của cô ta võ công đã đạt tới cảnh giới gì nữa?”

Đối mặt sự phản kích mãnh liệt của Hoắc Linh Nhi, còn có Đàm Văn Đông một bên như hổ rình mồi, Bạch Tuyền Di hiện tại trong lòng cũng lo lắng.

Do đó, Bạch Tuyền Di trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, cước bộ thi triển trông giống như một con hạc tiên đang bước đi, đây là công phu bộ pháp của Vịnh Xuân Quyền Hoa Mai Thung, còn có tên gọi kinh điển là “Đạp Tuyết Vô Ngân”. Tuy không thể phản lại định luật vật lý là đạp tuyết không để lại dấu chân, nhưng nó nói lên được sự nhẹ nhàng và nhanh phi thường.

Bạch Tuyền Di chỉ dùng bộ pháp để né tránh, đợi khi Hoắc Linh Nhi tiến công thất bại và hết sức thì tới lúc đó hắn chơi đùa thế nào cũng được.

Dù sao trận chiến này cũng không phải là lời dài luận võ, nơi trận đấu diễn ra rất rộng lớn, có không gian để né tránh, tự nhiên Bạch Tuyền Di không cần phải liều mạng.

Quả nhiên sau hơn mười lần né tránh, hơi thở của Hoắc Linh Nhi đã dần giảm xuống.

Hào quang trong mắt Bạch Tuyền Di chợt lóe lên. Vừa phản kích chính là một trảo trong Báo Quyền, năm ngón tay như vuốt rồng, hình thành một đóa hoa mai, đánh tới lỗ tai của Hoắc Linh Nhi.

Hoắc Linh Nhi đã đánh đồ đệ Bạch Tuyền Di hấn thành diếc cho nên hấn hiển nhiên muốn lấy lại một chút công đạo.

Từ điểm này có thể nhìn ra, Bạch Tuyền Di là người có tính cách võ phu, tùy tâm sở dục, trời có sập cũng không sợ, không hề có chút úy kỵ nào đối với quyền thế của Hoắc gia ở Hồng Kông.

Hai người động thủ rất nhanh, đến hiện tại có rất nhiều người cũng không hiểu gì, ở xa xa các quyền sư Nam Dương ngồi dự phỏng vấn cũng không có ý định ngăn cản.

Bởi vì hung danh của Bạch Báo Tử, giết người vô số, trong giới quyền thuật tại Nam Dương này nổi tiếng là hung ác, và đây cũng là chuyện riêng của Vịnh Xuân Đường, người khác cũng không thể can thiệp.

Lúc này, Vương Siêu đã động.

Vương Siêu sử dụng hai cơ vai như đôi cánh, thúc dục thân thể, khoảng cách hơn mười thước, chỉ trong chớp mắt đã phóng đến. Vừa ra tay đã sử dụng thế đẩy, cổ tay hướng ra ngoài một chút, đẩy tay quyền của Bạch Tuyền Di dạt sang một bên.

Bạch Tuyền Di thấy tay bị đẩy dạt ra liền biết có người đang phá rối, tuy nhiên cũng không sợ, xoay tay lại, xuất ra một quyền “Nhật Tự Trùng Quyền” trong Vịnh Xuân Quyền đánh về đầu của Vương Siêu.

Sau khi Vương Siêu đẩy dạt tay của Bạch Tuyền Di, liền thuận thế xuất chỗ đón đỡ.

Quyền, chỗ đụng nhau! Quyền của Bạch Tuyền Di dạt sang một bên, chỗ của Vương Siêu cũng dạt sang một bên, thân thể hai người đều không có động, tựa hồ ngang tài ngang sức.

“Là cao thủ!” Bạch Tuyền Di hét lớn, lập tức thi triển trung bình tấn, cùng lúc một tay vung lên, như ảnh tùy hình, xuất ra một quyền xoáy hình xoắn ốc.

Một quyền này cùng với thế trung bình tấn, trụ cột của nó là chân và xương sống, lực toàn thân được điều động và bùng nổ ở đầu ngón tay, nội ngoại hợp nhất, trong khoảng cách hai thước, quyền kinh tựa hồ phá nát không khí, phát ra âm thanh chói tay.

Đây là Bạch Tuyền Di sử dụng hổ báo lực đánh ra “Loa Toàn Thốn Quyền” của Vịnh Xuân Quyền.

Đối mặt với một quyền này, Vương Siêu cũng không có động, đây chính hấn đang sử dụng Vô Cực Thế của Thái Cực Quyền, tiếp đó thân thể dường như nhoáng lên, giống như động mà cũng giống như không, mọi người ở đó đều không nhìn rõ.

Nhưng chính hấn hiểu rất rõ, chuyển động nhoáng lên này của hấn chính là hấn đang “Bảo Đan Tọa Khố”, trong đó đang ẩn chứa Quy Thân Xà Thế.

Đơn chương đẩy ra đón đỡ một quyền hung mãnh của Bạch Tuyền Di, liền phá tan Loa Toàn Thốn Quyền của hấn.

Một thức này đúng là một thức “Thiên Cân Thôi Áp” trong Bát Quái Đại Suất Bi Thủ, tuy nhiên Vương Siêu đã kết hợp thêm phương pháp vận lực của riêng hấn, tham khảo Vô Đang Cửu Cung Quyền Kiếm, Quy Xà Động Tĩnh Chi Thế, sau khi bảo thành đan, trong khoảng khắc đó, khí huyết tại đan điền chạy một vòng, hướng phương bắc chạy đến, giống như Chân Vũ Chi Thần.

Theo thuật ngữ của đạo đạo mà nói thì chính là lấy huyền thiên chân thủy phương bắc dưỡng xuất ra ly thiên đan hỏa phương nam.

Một chương đẩy ra, tựa như thần lực của Chân Vũ Chi Thần phát ra, to lớn vô cùng. Tựa như sóng lớn Trường Giang êm đềm trôi, lực của rồng phát ra trông giống như kiến, là kỹ kích cao nhất trong quyền thuật của Vô Đang {Hoàng bách gia thuật vương chính nam Võ Đang quyền}.

Phành! Quyền chương chạm nhau!

Cả thân thể Bạch Tuyền Di giống như một viên đạn, hai chân dang rộng, bay lên không, sau đó đập vào tường ở xa khoảng mười thước rồi từ từ rơi xuống đất.

Đối với người đứng xem bên ngoài thì Vương Siêu chỉ là tùy ý đẩy tay ra một cái thôi. Một cái đẩy tay đã làm cho con báo Bạch Tuyền Di văng lên không, bay đi xa đập vào tường.

Bát Quái Chương là do Đồng Hải Xuyên một lần đến Hoa Sơn học từ một đạo sĩ. Quyền thuật của đạo sĩ, há không phải phát xuất từ Võ Đang sao.

Võ công của Võ Đang, bất luận là quyền pháp, kiếm pháp hay là đan đạo dưỡng khí thì trụ cột lý luận của họ đều lấy từ quy xà động tĩnh, giao hợp luyện thành chân vũ chi thần.

Sau khi cùng Giang Hải giao thủ, tiếp đó Vương Siêu có được quyền pháp và kiếm thể của Võ Đang. Hình quyền quy súc xuất thần nhập hóa của Vương Siêu cũng là có được từ Võ Đang Quy Hình thể mà luyện ra. Hắn kết hợp với công phu Xà Hình Thể trong Long Xà Hợp Kích, lĩnh ngộ, cuối cùng tu luyện Nội tráng thần lực bát đoạn cảm, khiến cho hắn dần dần thông suốt tất cả công phu.

Nhất pháp thông, vạn pháp thông.

Tuy võ công Bạch Tuyền Di cao cường nhưng rốt cuộc hắn cũng không có phương pháp võ công để tìm hiểu cảnh giới đan đạo, tự nhiên so với Vương Siêu là phải kém một bậc lớn.

“Vương...”

Cảm giác của phụ nữ rất mẫn cảm. Tuy Vương Siêu đã hóa trang gương mặt, khí chất cũng có chút thay đổi, có thể người bình thường không thể nhận ra nhưng Hoắc Linh Nhi ở chung với Vương Siêu được một năm thời gian thì làm sao mà không nhận ra.

Linh Nhi liền phát hiện người có gương mặt tròn tròn này khẳng định chính là người cô muốn tìm, sư phụ Vương Siêu.

Sau khi Vương Siêu ra tay đánh bại Bạch Tuyền Di, các quyền sư có mặt tại đó đều kinh hãi, đồng loạt đứng lên.

223. Chương 223: Tam Cá Nữ Nhân Đích Kiến Diện (thượng)

Nhưng Vương Siêu tựa hồ không có để ý đến ánh mắt của những người đó, mà chỉ nhìn vào Hoắc Linh Nhi và phát hiện Linh Nhi đang nhìn vào ngón trở tay phải của hắn.

Trên ngón trở tay phải của Vương Siêu có quần một sợi tơ màu vàng.

Đó là lúc tại Sơn Đông, Đường Tử Trần nhờ Trần Ngã Dương giao cho hắn một cây kim châm, do đó hắn vẫn giữ vật bên người và quần tại ngón trở.

Hoắc Linh Nhi đi theo hắn đã lâu nên đối với thói quen này của hắn hiểu rõ như lòng bàn tay. Nếu như nói lúc trước Hoắc Linh Nhi chỉ dùng để trực giác để phán đoán thân phận của Vương Siêu thì bây giờ phát hiện ra chỗ hở này liền có thể xác định chắc chắn là hắn.

Bất quá Hoắc Linh Nhi ở trước mặt mọi người cũng không có nói ra, chỉ là đưa mắt nhìn chằm chằm vào ngón tay có quần tơ vàng của Vương Siêu, tiếp đó lại nhìn chằm chằm vào mắt của hắn, như nói: “Sư phụ, con tìm ra người rồi. Người chạy không thoát đâu.”

Cũng trong lúc này, Vương Siêu lại cảm giác được có một ánh mắt quen thuộc đang nhìn hắn, liếc mắt một chút hắn liền phát hiện ra người đó là Chu Giai.

Ánh mắt của Chu Giai làm cho Vương Siêu có cảm giác rất kỳ lạ.

“Chu Giai rời nước công tác thường xuyên nên ta cùng cô ấy trong một hai năm nay cũng không có gặp mặt, Hoắc Linh Nhi nhận ra ta thì không cần phải nói, chẳng lẽ cô nàng cũng có thể nhận ra ta sao? Trực giác của phụ nữ thật sự linh mẫn vậy sao?”

Tâm lý của Vương Siêu cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Võ Đang quyền! Là cao thủ thuộc phái nào của Võ Đang vậy? Cửu Cung phái, hay là Chân Võ phái? Hoặc là Kim Thiềm phái?”

Bạch Tuyền Di vẫn chưa chết, một chưởng kia của Vương Siêu chính là dùng thác lực và chấn lực, không có sử dụng thấu kình.

Do Bạch Tuyền Di có võ công rất cao thâm, lại là cao thủ hiếm có trong giới quyền thuật người Hoa tại Nam Dương, cho nên Vương Siêu cũng không muốn hạ độc thủ.

Tuy nhiên, con báo Bạch Tuyền Di này có gân cốt cường hãn, lực lớn vô cùng, lúc bay đập vào tường rớt xuống, hần liền lập tức xoay người, rồi đứng tấn lấy lại thăng bằng.

Kỳ thật khi hần vừa mới cùng Vương Siêu giao thủ, hai chiêu thức công kích liên tục bị Vương Siêu đón đỡ và hóa giải thì hần đã nhìn ra được người này là cao thủ Thái Cực quyền, am hiểu lấy nhu thắng cương, hùng tâm của hần lập tức run rẩy và bùng lên. Do đó hần xuất ra “Nhật Tự Trùng Quyền Loa Toàn”, quyền hình xoắn ốc đánh ra để xem rốt cuộc Thái Cực quyền kình có thể hóa giải chiêu thức mạnh mẽ này của hần hay không.

Nhưng hần thật không ngờ, Vương Siêu lại xuất chiêu tiếp đón hần.

Khi quyền chưởng chạm nhau, Bạch Tuyền Di cảm giác được khí lực của đối phương giống như xe Mercedes Benz đang chạy tốc độ cao đụng vào hần, sau đó Nhật Tự Trùng Quyền hung mãnh bị hóa giải.

Và hần hiểu ra, võ công của Vương Siêu đã đạt tới cảnh giới chí thần chí hóa.

Lúc tuổi trẻ, Bạch Tuyền Di đã từng cùng quyền sư cao thủ của hội Võ Đang quyền giao thủ, vì vậy hần trong lúc chập vạt vẫn nhìn ra được quyền thế của Vương Siêu chính là quyền của Võ Đang.

Tuy nhiên, Võ Đang quyền hiện đang có hơn bốn mươi lăm phái khác biệt, mấy trăm loại quyền thế công phu cho nên hần cũng không rõ Vương Siêu thuộc phái nào. Bất quá hần nhưng có thể khẳng định với võ công của Vương Siêu hiện tại thì tuyệt đối không phải là hạng người vô danh.

Bạch Tuyền Di muốn hỏi cho ra lẽ để có thua cũng phục.

“Ta là bạn của sư phụ Linh Nhi. Người đả thương cô ta, ta đương nhiên phải lộ diện, võ công của Lao Sơn nội gia quán trưởng Vương Siêu so với ta cũng ngang nhau, người thấy sao? Nếu như nghĩ chuyện này là ngoài ý muốn, chúng ta đụng tay một chút đi”.

Vương Siêu bước tới trước mặt Bạch Tuyền Di, thả lỏng ánh mắt, nói nhỏ với Bạch Tuyền Di, tiếp đó đưa ngón tay ra hướng tới tay của Bạch Tuyền Di, song khi cách da tay còn khoảng một tấc thì đột nhiên dừng lại.

Mắt Bạch Tuyền Di nhíu lại, cánh tay run lên nhẹ, hần cảm giác được huyết Khúc Trì trên cánh tay hình như bị cái gì đó châm vào, trong nháy mắt người hần chết lặng .

Sắc mặt hần trong chớp mắt biến đổi: “Tiên Thiên Cương Khí!”

“Chỉ là chút tiểu xảo mà thôi...” Vương Siêu mặt ngoài cười nhưng trong lòng không khỏi giật mình.

“Thật quá tốt, thật quá tốt, ta hôm nay rốt cuộc cũng đã gặp được” Bạch Tuyền Di là một người thức thời và am hiểu võ công, tự nhiên biết rõ ý của Vương Siêu: “Công phu của Lao Sơn nội gia quán trưởng ngang với người, vậy thật không hổ danh Đông Á đệ nhất đại tông sư, ta thua tâm phục khẩu phục. Sau này gặp lại, hy vọng sẽ hoàn lại cả vốn lẫn lời”.

Này hai người nói chuyện vừa nhỏ lại vừa nhanh, những người bên ngoài chỉ thấy được Vương Siêu cùng Bạch Tuyền Di áp tay vào nhau, rồi tiếp đó nghe được lời nói ” Bội phục, bội phục.” của Bạch Tuyền Di, tiếp đó hần bỏ đi.

Bạch Tuyền Di vừa đi, không khí nhất thời yên tĩnh trở lại, các quyền sư tại đây nhìn nhau rồi tựa hồ suy nghĩ gì đó, cũng không có lên tiếng và cũng không có ai bước ra tìm Vương Siêu so đo.

“Bạch Báo Tử” là nhân vật số một số hai của giới quyền thuật Nam Dương, còn bị Vương Siêu dùng một chưởng đánh bay, các quyền sư này mặc dù cũng có người có công phu tương đương với Bạch Tuyền Di, thậm chí cao hơn một chút, nhưng muốn dễ dàng đánh bại này con báo kia như vậy thì không có một ai.

Mỗi người trong bọn họ ai cũng đều có ánh mắt lão luyện và giao hoạt như hồ ly, tự nhiên suy nghĩ được, muốn cùng Vương Siêu giao thủ, thật là không đáng.

Vì phần thắng không lớn, do đó ai cũng không lên tiếng và đứng yên tại chỗ.

Trong khoảng thời gian ngắn, trải qua một trường phong ba, dường như giới quyền sư tại đây có chút xấu hổ.

Vương Siêu không hề để ý tới điều đó, trực tiếp đi tới trước mặt Hoắc Linh Nhi nói: “Cánh tay bị thương rồi, đi băng bó đi” Tiếp đó hắn gọi một người phục vụ: “Hãy chuẩn bị một căn phòng yên tĩnh và mang dụng cụ cầm máu đến luôn”.

“Tôi có mang theo băng gạc cầm máu đây, còn có thuốc giảm nhiệt trừ độc nữa, thuốc rất tốt đấy” Tạ Ly đứng ở một bên lên tiếng. Nàng là một chiến sĩ sống dưới mưa bom bão đạn, hiển nhiên là lúc nào cũng phải có đồ cấp cứu trên người.

Hoắc Linh Nhi nghe thấy những lời đó, hung hăng liếc mắt nhìn Tạ Ly, nàng không rõ tại sao bên người Vương Siêu lại có thêm một người phụ nữ.

Tuy nhiên nàng cũng nghe lời Vương Siêu, đi vào phòng nghỉ ngơi và băng bó vết thương.

Vương Siêu vừa rời khỏi đó, buổi tiệc lại náo nhiệt hẳn lên, dường như nơi đây chưa từng phát sinh chuyện gì. Duy chỉ có rất nhiều người thanh niên trẻ vừa đẹp trai giàu có là tiếc hận: tại sao mình không học võ công cho giỏi, nói cách khác, là có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Còn các quyền sư tại Nam Dương thì mang tâm tư nặng trĩu, bọn họ đang đoán thân phận của Vương Siêu đồng thời nghiền ngẫm võ công của hắn.

Còn các phóng viên thì được mở rộng tầm mắt, thật không ngờ tại buổi phỏng vấn này lại có thể thấy được cao thủ võ thuật luận bàn động thủ, cái này so với những hình ảnh chiếu trong TV chân thật hơn nhiều, do đó hưng phấn không thôi.

Buổi tiệc vẫn tiếp tục diễn ra, Chu Giai đem nhiệm vụ của nàng chuyển qua cho trợ lý rồi lặng lẽ bước lên lầu.

“Sư phụ, người thật sự là đến Indonesia này!”

Vừa vào đến phòng, thấy bốn phía không người lạ, Hoắc Linh Nhi lập tức gọi ngay thân phận Vương Siêu. Lúc đó, Đàm Văn Đông cũng ở phía sau Hoắc Linh Nhi.

“Ngồi đi. Ta băng bó vết thương cho”.

Vương Siêu lẳng lặng ngồi xuống, hai tròng mắt xuyên thấu qua bức tường thủy tinh thật lớn, có thể nhìn thấy phía sau lầu, là một sân golf thật lớn. Cây cỏ, rừng cây, cồn cát, hồ nước đều được nhân công chế tạo.

Trong trang viên này bằng ba sân bóng lớn, cũng không phải thổi phồng, đơn độc riêng cái sân golf phía sau, cũng đã chiếm một diện tích rất lớn.

Vương Siêu thấy như vậy, cũng hiểu được các hoa thương ở Nam Dương thật sự rất xa xỉ. Nhất là hắn ở tại quốc nội đã lâu, thấy được sân golf kiến tạo trong nhà như vậy cảm giác cũng rung động.

“Thì ra, anh chính là Lao Sơn nội gia quán trưởng, Đông Á đệ nhất quyền sư. Khó trách, võ công của anh lại cao cường đến thế!” Tạ Ly khi nghe thấy Hoắc Linh Nhi gọi sư phụ thì tay cũng run lên, rốt cục cũng hiểu ra, sắc mặt không còn chút máu.

Hoắc Linh Nhi ngồi xuống, vươn cánh tay ra cho Vương Siêu băng bó, nói: “Sư phụ, con biết được nguyên nhân tại sao ngày đó người đột nhiên bỏ đi rồi, nếu ở tại quốc nội không được thì sư phụ có thể đến Hồng Kông mà, đồ đệ sẽ giúp người mở một võ quán lớn hơn nữa, bất luận là ở đâu cũng được, Mỹ nè, Châu Âu nè, dù sao với quyền pháp của sư phụ thì không thành vấn đề”.

“Chuyện không phải đơn giản như cô nghĩ đâu”, đột nhiên cửa mở ra, và giọng một người con gái truyền đến.

Giọng nói này đúng là của Chu Giai, nàng đã âm thầm đến trước cửa, mặc dù Vương Siêu đã sớm nghe được tiếng bước chân của nàng nhưng cũng không có ngăn cản và cũng không có ngắt lời Hoắc Linh Nhi.

“Vương Siêu, tôi ở Lào nghe được tin của anh” Chu Giai vừa tiến vào đã nhìn chăm chăm vào mắt của Vương Siêu, “Anh chỉ vì một người phụ nữ đã phản bội Ngô Văn Huy, bọn họ bây giờ đang gán cho anh tội phản quốc, nghe nói còn bí mật phái người đến bắt anh về, có phải vậy hay không? Tháng trước, ở Mỹ tôi cũng nghe được tin này, cả tuần ăn ngủ không ngon, cũng may bây giờ thấy anh không có gì, tôi rất an tâm”.

“Xem ra thuật hóa trang dùng không được rồi, Chu Giai, ngay cả cô cũng nhận ra tôi” Vương Siêu cười cười.

“Anh đó, trên người anh có một luồng ý vị, tôi đã ghi tạc trong lòng, có hóa thành tro tôi cũng nhận ra được” Chu Giai lấy tay vuốt tóc một chút rồi thở dài, ánh mắt có chút thất thần.

Khí chất của nàng bây giờ so với trước kia, trưởng thành rất nhiều.

Hoắc Linh Nhi vừa nghe được những lời đó, lập tức giống như một con thỏ đang sợ hãi nắm chặt lấy tay của Vương Siêu. Hai tròng mắt nhìn vào Chu Giai cảnh giác.

Bởi vì Linh Nhi đã theo Vương Siêu học nghệ được một năm, còn Chu Giai thì xuất ngoại làm công tác, nên căn bản Linh Nhi không biết Chu Giai cùng với sư phụ quen biết thời còn đi học. Hiện tại nghe được những lời nói như thế của Chu Giai liền nghĩ rằng hai người có quan hệ mập mờ nên mới có tâm cảnh giác.

“Tiểu đệ! Bạn của đệ tới chơi à?”

Ngay lúc đó, cửa lại mở ra, một người phụ nữ bước vào, mỉm cười nhìn Vương Siêu, tiếp đó lại nhìn thoáng qua Hoắc Linh Nhi cùng Chu Giai. Đúng là Đường Tử Trần.

224. Chương 224: Tam Cá Nữ Nhân Đích Kiến Diện (trung)

Đối với người tên Đường Tử Trần này, Hoắc Linh Nhi có thể nói hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng từ ngày Vương Siêu rời khỏi Hàn Quốc, nàng mới cuống cuống lên đi hỏi chuyện Liêu Tuấn Hoa thì rốt cục mới biết được một tin tức đáng sợ, thì ra là một thân vô công kinh thiên động địa, xuất thần nhập hóa của Vương Siêu là do người phụ nữ này chỉ dạy.

Trong tâm của Hoắc Linh Nhi, quyền pháp của Vương Siêu là thiên hạ đệ nhất, bởi vì nàng chưa từng chứng kiến qua Vương Siêu bị bại, bất luận là gặp cao thủ nào đi nữa.

Trong lòng của cô gái nhà giàu xinh đẹp này thì vị sư phụ trẻ tuổi của nàng giống như thần tiên, không gì có thể làm khó được. Suốt một năm nàng đi theo Vương Siêu học tập quyền pháp, trong lòng đã có một loại cảm tình rất đặc biệt, trong đó sùng bái có, kính ngưỡng có, ái mộ cũng có, dù sao đi nữa cũng không muốn rời khỏi sư phụ và nghĩ muốn vĩnh viễn cùng sư phụ ở cùng một chỗ.

Nhưng là, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một người phụ nữ như vậy, ngang nhiên đoạt đi Vương Siêu từ bên người nàng. Hơn nữa người phụ nữ này lại không phải là một phụ nữ bình thường, quá mạnh mẽ.

“Quyền pháp của sư phụ vô địch, danh khí cũng lớn, đi đến nơi nào cũng đều nghe nhắc đến tên của sư phụ. Sư phụ tu dưỡng cũng tốt, tính cách cũng tốt, khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận như ngọc, người như vậy có đốt đèn lồng tìm cả đời cũng không được, quả thực cùng bọn công tử nhà giàu ăn chơi trác táng cách nhau một trời một vực. Được cùng sư phụ sống chung cả đời khẳng định là rất hạnh phúc. Sư phụ là của ta! Một người sư phụ tốt như vậy, bất cứ ai cũng không thể cướp đi! Bất cứ ai cũng không được!”

“Nhưng hiện tại, người phụ nữ này lại chính thức cướp đi sư phụ của ta, hơn nữa là cướp hoàn toàn, chẳng những cả thân thể, thậm chí ngay cả trái tim cũng cướp đi. Hừ! Ta hận, hận, rất hận...”

Hoắc Linh Nhi đứng lên, hàm răng nghiến nghe kèn kẹt, nắm tay siết lại phát ra tiếng động không dứt. Cánh tay của nàng vừa mới được băng lại, bởi vì phát kinh nên máu tươi lại chảy ra.

Khi Hoắc Linh Nhi đứng lên, nắm chặt nắm tay, nghiêng răng ken kết, biểu hiện địch ý, bất luận là Chu Giai hay là Vương Siêu, còn có Đường Tử Trần vừa bước vào, thậm chí ngay cả một người ngoại lai như Tạ Ly cũng cảm giác sát ý rất rõ ràng.

“Trần tử, đây là đồ đệ của đệ, Hoắc Linh Nhi. Còn đây là bạn của đệ, Chu Giai”.

Vương Siêu thấy Hoắc Linh Nhi biểu hiện như vậy liền cảm thấy có chút xấu hổ nên vội vàng giảng hòa. Hắn cũng không phải là một người ngu ngốc nhưng hiện tại đây là lần đầu tiên hắn lâm vào hoàn cảnh bây giờ, thật sự không biết phải làm sao.

“Ừm” Đường Tử Trần liếc nhìn Hoắc Linh Nhi giống như một con gà con, gật đầu không thêm để ý, nói, “Vô công tu luyện cũng được. Bạch Tuyền Di Bạch Báo Tử là quyền sư số một số hai tại Indonesia này, cô có thể cùng hắn giao thủ, đừng khí có được sẽ rất tốt với việc nâng cao quyền pháp sau này”.

“Hừ!” Hoắc Linh Nhi cởi giày cao gót ra vụt lên ghế salon, phát ra một tiếng “bịch” lớn, nói: “Cô chính là Đường Tử Trần? Ta tìm cô lâu rồi. Chuyện khác không nói, ta đây hiện muốn cùng bàn một điều kiện. Cô có dám không?”

“Linh Nhi, con nói gì vậy?” Vương Siêu nhướng mày.

“Mặc kệ con!” Hoắc Linh Nhi xoay mạnh đầu, giọng điệu có hòa hoãn một chút, nhưng cái miệng nhỏ cong lên, mũi thở hỏn hển nói, “Sư phụ, con thích người, con yêu người. Con không muốn người khác cướp đi sư phụ!”

Tiếng “Ầm ầm” như sét đánh vang lên trong đầu Vương Siêu!

Mặc dù hắn với thân phận là sư phụ của cô gái này, nhưng Hoắc Linh Nhi đột nhiên lại nói như vậy trước mặt nhiều người như thế, làm cho đầu óc của hắn loạn hết cả lên.

Mấy câu nói liên tiếp của Hoắc Linh Nhi phát ra, ngay cả hắn dù có quyền pháp cái thế, tay chân cũng có chút luống cuống, hoàn toàn không có một chút uy nghiêm gì của sư phụ cả.

“Sư phụ, người biết ngày đó người đột nhiên bỏ đi, lòng con thương tâm bao nhiêu không? Hiện tại vất vả lắm mới tìm được người và cũng tìm thấy luôn người phụ nữ cướp đi sư phụ, con còn chưa nói rõ ràng, sao người lại...”

Ánh mắt Vương Siêu chuyển sang màu trắng, môi mấp máy muốn nói nhưng thật sự không biết nói cái gì cho tốt nữa.

“Ồ, cô muốn cùng ta nói chuyện gì” Đường Tử Trần ngồi xuống, giỡn đầu tựa vào salon, hỏi Hoắc Linh Nhi.

“Sư phụ là của ta, cô lại mang đi, ta muốn cô trả lại sư phụ cho ta. Cần điều kiện gì cô cứ nói ra, miễn trả sư phụ lại cho ta là được” Hoắc Linh Nhi nói chuyện không hề cố kỵ, dám yêu dám hận, muốn theo đuổi cái gì thì trời có sập vẫn không để ý.

Đường Tử Trần nghe xong, đột nhiên cười lớn, tiếp đó giơ một ngón tay lên phe phẩy: “Cô có gì làm cho ta động tâm đây? Tiền? Ta có rất nhiều, cho dù cô có kế thừa toàn bộ gia sản của Hoắc gia cũng không nhiều hơn ta. Còn ta có thể cho đệ đệ của ta nhiều hơn thế nữa, còn cô rốt cuộc có gì đây?”

“Ta....” Cặp mắt Linh Nhi mở to, sự cảm tức đã lên đến đỉnh điểm, tựa hồ muốn ra tay, nhưng không có can đảm.

Đích thực, nói về tài sản, Hoắc Linh Nhi biết được từ Liêu Tuấn Hoa, người phụ nữ này điều khiển việc buôn lậu dầu mỏ, vũ khí ở Trung Đông, kim cương ở Châu Phi, quặng mỏ, lính đánh thuê, rất nhiều thứ khác nữa, còn tại Châu Âu thì có thể lực rất mạnh, là một trong những nhân vật Hoa kiều kiệt xuất nhất tại hải ngoại, cho dù nàng có kế thừa toàn bộ tài sản của gia tộc, muốn chống lại Đường Tử Trần cũng không thể được.

Còn nói về võ công quyền pháp, nàng còn chưa đủ sức đụng tới một ngón tay của Đường Tử Trần.

Nàng là đại tiểu thư của gia đình giàu có và có thể lực, thân phận không phải bình thường, cho dù có tới Bắc Kinh thì một ít quan chức gặp mặt còn phải cung kính, từ khi nàng sinh ra tới nay, dường như không có chuyện gì làm không được, không có chuyện gì không giải quyết được.

Nhưng bây giờ, nàng muốn cùng Đường Tử Trần tranh đoạt Vương Siêu, tuy nhiên nàng thật sự cảm giác được rõ sự chênh lệch. Lời nói của Đường Tử Trần, mỗi một câu đều như dao găm vào tim nàng.

“Sư phụ, người theo con có được không?” Hoắc Linh Nhi đột nhiên chuyển hướng, đưa tay nắm lấy tay của Vương Siêu, lên tiếng cầu khẩn. Trong mắt dường như có một tầng sương mù bao phủ.

Trên vành mắt của Hoắc Linh Nhi có rất nhiều tơ nhỏ màu đen, trên mũi cũng có rất nhiều nếp chẻ, thần sắc tiêu tụy rất nhiều. Đây là dấu hiệu chỉ rõ nàng đã nhiều đêm thức trắng suy nghĩ.

Vương Siêu đối với thân thể người rõ như lòng bàn tay, vừa nhìn đã biết sau khi mình rời đi, tinh thần của Hoắc Linh Nhi đã rất không tốt. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì khoảng hai ba năm sẽ giống như đèn dầu sắp cạn, coi như là mình đồng da sắt, võ công tu luyện tốt đi nữa cũng không chịu nổi sự dày vò này.

Cho nên, hắn đã đem những lời dự định nói thu trở về.

“Ta không tốt như con tưởng tượng đâu” Vương Siêu mở miệng, cảm giác được lời nói của hắn có chút không mạch lạc, nói xong không thể làm gì khác hơn là nhìn Đường Tử Trần.

Kỳ thật hắn đối với Hoắc Linh Nhi cũng mơ hồ cảm giác được thời thiếu nữ của Đường Tử Trần.

Tuy nhiên ở trong lòng hắn chỉ có hình ảnh của người luyện công trong công viên, thổ khí bắn ra như tên năm đó.

Nhưng hắn thật sự không muốn làm thương tổn người đồ đệ này, không chỉ vì cảm tình mà Hoắc Linh Nhi dành cho hắn mà vì Hoắc Linh Nhi là một nhân tài khó gặp, với tư cách làm sư phụ mà nói thì hắn đang dùng tình cảm anh em quan tâm đến Linh Nhi, trong đó cũng sự quan tâm của trưởng bối đối với vân bối nữa, và như vậy cũng trông giống như tình yêu nam nữ.

“Sư phụ, người có biết không, người thật sự rất ưu tú, là người tốt nhất mà con đã gặp, con muốn theo người cả đời” Hoắc Linh Nhi lẩm bẩm nói, âm thanh rất nhỏ, tiếng nói có chút khàn khàn, bộ dáng tựa hồ đã cố hết sức.

Nàng vừa mới có một trận chiến cùng với Bạch Tuyền Di, lại dùng chiêu Cự Mãng Thổ Đan kích thích tiềm lực, đã mệt mỏi lắm rồi, bây giờ lại đem tâm sự dấu kín trong lòng nói ra nhưng biết được mình chỉ yêu đơn phương mà thôi, thì làm sao mà không xuống tinh thần cho được.

Đường Tử Trần chuyển ánh mắt nhìn về Vương Siêu rồi lắc đầu. Đúng lúc này, Chu Giai lại lên tiếng.

“Đường tiểu thư, theo tôi được biết, tình cảnh của cô cũng không tốt lắm đâu” Long mày của Chu Giai nhướng lên, trên trán cũng toát ra mồ hôi hột, mới vừa rồi Hoắc Linh Nhi đột nhiên gây khó dễ, tim của nàng cũng cảm thấy thắt chặt lại, trong lòng bàn nắm chặt đang đổ đầy mồ hôi.

Tuy nàng là con của quan chức chính phủ nhưng làm việc cho CCTV nhiều năm nên cũng đã sớm thành thục hơn người khác, do vậy cũng không giống như Hoắc Linh Nhi dám yêu dám hận và biểu lộ ra ngoài.

Nhưng nàng cũng đã yêu thích Vương Siêu và cũng không muốn ai đoạt người yêu của mình. Vì chuyện tình cảm này, sự nhẫn nại của nàng cũng đã hết mức, vì vậy nàng lên tiếng công kích Đường Tử Trần.

Chu Giai tự nhiên có thể nhìn ra người uy hiếp lớn nhất đối với nàng cũng chỉ có Đường Tử Trần.

Nói đi phải nói lại, Vương Siêu thật sự rất ưu tú, quyền pháp tu dưỡng cũng rất cao thâm, mỗi một động tác đều tỏa ra lực thu hút rất đặc biệt. Trong xã hội hiện đại này, người như hắn đích thật là phượng mao lân giác, rất khó tìm được. Chu Giai cũng là nhân vật đã tiếp xúc qua vô số người, có đủ các loại từ quan chức, tỷ phú, người có học thức..., nhưng không có một ai có thể so được với Vương Siêu, cho nên nàng cũng muốn mình có một cơ hội.

“Ý cô là sao?” Mắt Đường Tử Trần nhìn về Chu Giai.

“Tôi ở Châu Âu làm chương trình đã hơn một năm, đã phỏng vấn không biết bao nhiêu Hồng Môn nguyên lão, đối với sự tích của Đường tiểu thư cô cũng biết được ít nhiều. Siêu Siêu vì người, trên người mang tội danh phản quốc, tội danh này ra sao Đường tiểu thư là người rõ nhất. Không biết Đường tiểu thư có thể giúp anh ấy rửa sạch được tội danh hay không? Dù sao gốc rễ của người Hoa cũng là Trung Quốc đại lục”.

225. Chương 225: Tam Cá Nữ Nhân Đích Kiến Diện (hạ)

Đuôi-ng Tuổ Trầ-n nghe thấy Chu Giai nói, trên mặt liền nở nụ cười, mắt thì nhìn chăm chăm cô nữ phóng viên.

“Thật không?” Chu Giai không yếu thế chút nào, lông mày càng nhướng lên, nói: “Tuần trước tôi ở Pháp nghe được tin, bốn đại tập đoàn Louis Vuitton, Vivendi, Societe Generale và hàng hàng không CATIA của quân đội Pháp cùng với chính phủ Negeria ở Châu Phi đã ký một hợp đồng trị giá 3 tỷ euro cho việc trang bị vũ khí để tấn công bọn phần tử khủng bố Châu Phi, không biết Đường tiểu thư có biết chuyện này không?”

Đột nhiên từ chuyện Vương Siêu, Chu Giai chuyển sang chuyện buôn bán vũ khí, lời nói trơn tru sắc bén nhưng Đuôi-ng Tuổ Trầ-n nghe xong vẻ mặt vẫn thản nhiên như không.

Ở Châu Phi, Đường Tử Trần hàng năm đều có lượng giao dịch vũ khí lớn, có thể nói đã khống chế một bộ phận thị trường vũ khí, việc này tự nhiên sẽ phải dính líu tới nhiều đại tập đoàn. Lời Chu Giai phát ra chính là nói đến việc tứ đại tập đoàn của Pháp cùng với chính phủ Nigeria mua bán vũ khí, đúng là nhắm vào của thế lực của Đường Tử Trần, muốn ám chỉ sẽ đem các cứ điểm của Đường Tử Trần tại Bắc Châu Phi tiết lộ.

Giới vũ khí quân dụng có một câu nói rất kinh điển phi thường kinh điển nói: “AK47 là chứng minh thư của người Châu Phi”. Súng AK47 quả thật rất rẻ lại bền nữa, không sử dụng nó thì sử dụng gì đây.

Nếu như trong tay không có súng thì ngay cả cửa cũng không thể bước ra. Từ câu nói trên có thể thấy được Châu Phi có bao nhiêu hỗn loạn. Đúng là vì như vậy, việc buôn bán vũ khí mới có thể hoành hành vô kị tại đây. Trên thế giới mỗi nước, mỗi đại tập đoàn đều nhắm vào cái thị trường hỗn loạn này tranh đoạt khách hàng.

Điều này cũng giống như việc mua bán thuốc phiện, vì tranh đoạt khách hàng, trắng nuốt trắng, đen nuốt đen, dùng sức mạnh và thủ đoạn diệt trừ tất cả địch nhân. Đuôi-ng Tuổ Trầ-n cũng đã từng chỉ huy đội ngũ mấy ngàn người tập kích bất ngờ vào một cứ điểm mua bán vũ khí của một đại tập đoàn của Mỹ.

Tuy nhiên bây giờ tình huống của nàng có chút không ổn bởi vì chính phủ Mỹ đã ra lệnh đối phó với nàng và dần dần diệt trừ thế lực của nàng.

Với tứ đại tập đoàn của Pháp thì nàng cũng đã từng có giao dịch, nhưng trên thị trường rộng lớn thì phải theo chiều gió, ai ra giá cao thì dù có là kẻ địch cũng có thể trở thành bằng hữu.

Vì chính phủ Mỹ hạ lệnh diệt trừ nàng, một số đại tập đoàn “bằng hữu” thuộc Liên minh Châu Âu vì thế cũng lập tức cũng có những động tác riêng rẽ liên quan.

Tình hình gần đây Nàng gần đây địa tình huống, đích xác có chút không ổn. Một người| cái bất hảo. Nhưng có thể có hủy diệt tính chất địa đả kích. Nhiều thiếu niên địa thăm dạm kinh doanh, bị hủy bởi một khi.

Điều này cũng giải thích được là tại sao nàng lại ngăn cản Vương Siêu giết Ngô Văn Huy, rồi còn muốn tìm cơ hội bàn bạc với Liêu Tuấn Hoa nữa. Chính phủ quốc nội cũng có làm ăn ở Châu Phi nhưng cùng với nàng nước sông không phạm nước giếng. Ngô Văn Huy muốn bắt nàng đến quốc nội để bàn bạc cũng là muốn nàng bán mạng cho hắn mà thôi.

Tuy nhiên điều Đuôi-ng Tuổ Trầ-n chính là sự hợp tác bình đẳng chứ không phải là chốt thí.

“Nếu như Đường tiểu thư có hứng thú, tôi có thể nói với ông nội của tôi một tiếng, hẹn cuộc gặp cho các người. Liệu đại ca bây giờ đang ở vào thời khắc quan trọng nên cũng không thể có động tác quá lớn, Đường tiểu thư nếu như muốn gặp mặt anh ta thì chỉ sợ có chút không ổn. Tôi nghĩ nếu tôi đoán không sai thì hiện tại điều mà Đường tiểu thư hy vọng là có một người đứng giữa giải quyết, không biết tôi có thích hợp làm người này không?”

Liêu Tuấn Hoa hiện tại đã thay đổi địa vị, tự nhiên không thể làm ra động tĩnh lớn được, nếu cho đối thủ bắt được nhược điểm công kích thì rất phiền toái cho nên cũng không thích hợp cùng Đuôi-ng Tuổ Trầ-n gặp mặt tạo quan hệ. Đối với điểm này, Chu Giai cư nhiên hiểu rất rõ ràng.

Mà với thế lực của Đuôi-ng Tuổ Trầ-n, nếu như cùng quốc nội hợp tác thì ngay cả Mỹ cũng sẽ do dự, không dám mở màn cuộc chiến.

Lời nói của Chu Giai ẩn ý rất sâu, khí thế so với Hoải?c Linh Nhi mạnh hơn rất nhiều, không thua kém Đuôi-ng Tuổ Trầ-n chút nào.

Không thể không nói, công việc phỏng vấn viên tại nước ngoài đã giúp cho nàng có được khí thế như vậy.

“Nước Mỹ đuổi giết tôi hơn mười năm rồi, cũng không phải chỉ lúc này thôi. Giữ được núi xanh thì sợ gì không có củi đốt. Tôi thấy chính phủ quốc nội cũng không dám bao che tôi đâu” Đuôi-ng Tuổ Trầ-n nói xong lời này, liền đưa ánh mắt hứng thú nhìn Chu Giai.

“Đường tiểu thư, nếu như tôi đoán không sai thì cô đã hơn ba mươi tuổi rồi” Chu Giai nhìn chăm chăm vào mắt Đuôi-ng Tuổ Trầ-n, “Mặc dù làn da của cô hiện tại so với tôi tốt hơn nhưng qua mười năm, hai mươi năm sau thì sẽ thế nào đây? Nếu tất cả thế lực của cô bị diệt trừ thì cô nghĩ còn có thể vùng dậy lần nữa sao?”

“Mặc dù cô trẻ hơn tôi mười tuổi nhưng tôi dám đảm bảo là mười năm, hai mươi năm sau, cô sẽ già hơn tôi” Đuôi-ng Tuổ Trầ-n nói như đinh đóng cột.

“Cô...”, Chu Giai không thể nói gì thêm đành phải đưa mắt nhìn vào Vương Siêu đang bất động ngồi đó.

Vương Siêu ngồi đó, lông mày trên mặt nhíu lại, vừa rồi Chu Giai cùng Đuôi-ng Tuổ Trầ-n nói chuyện, hẳn nghe được rất rõ ràng. Đồng thời trong lòng hẳn cũng hiểu rõ, Hoải?c Linh Nhi thích hẳn, Chu Giai cũng thích hẳn.

Hắn rất muốn đem mọi chuyện nói rõ ra nhưng lại không muốn đả kích tới Chu Giai và Hoải?c Linh Nhi, vì vậy hắn cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, một người là đệ tử do một tay mình bồi dưỡng, một người là bạn từng giúp mình giải quyết không biết bao nhiêu vấn đề, thật quá khó.

Nhưng hắn lại cảm giác được nếu không đem nói rõ chuyện này, càng để lâu nó sẽ càng rối hơn tơ vò.

Tình cảnh như vậy còn khó khăn hơn so với việc đồng thời chống lại mười cao thủ hóa kinh, hắn thật không biết nên làm cái gì bây giờ nữa.

Đồng thời, tâm lý của hắn cũng có chút sợ hãi, hắn sợ Đuôi-ng Tuổ Trầ-n vì Hoải?c Linh Nhi và Chu Giai sẽ có cái nhìn khác về hắn.

“Tỷ, đệ muốn cùng tỷ nói chuyện riêng một chút, được không?” Vương Siêu nói xong, đột nhiên đứng lên, sau nhìn vào Chu Giai và Hoải?c Linh Nhi nói: “Chu Giai, Linh Nhi, hai người có thể chờ ta một chút không, để ta cùng Trần tỷ nói một vài lời”.

Hoải?c Linh Nhi cùng Chu Giai cắn răng, gật đầu.

Mắt Vương Siêu nhìn vào Đuôi-ng Tuổ Trầ-n, Đuôi-ng Tuổ Trầ-n liền đứng lên, tiếp đó hai người đi ra ngoài, khi đến một hành lang yên tĩnh liền dừng lại.

“Tỷ, thật ra đối với Linh Nhi và Chu Giai, ta không có tình cảm gì hết” Vương Siêu chờ Đuôi-ng Tuổ Trầ-n đứng lại, liền vội vàng giải thích.

“Tiểu tử ngốc, đệ cho là tỷ không biết gì sao” Đuôi-ng Tuổ Trầ-n giơ ngón tay áp vào môi Vương Siêu, ngắt lời hắn, xong tiếp tục nói: “Tỷ biết người đệ thích là tỷ”.

Vừa nghe được lời của Đuôi-ng Tuổ Trầ-n thốt ra, dù Vương Siêu hẳn có võ công có thể khống chế khí huyết bão đạn, cũng không chịu nổi, máu đã tự động chảy lên trên mặt. Mặt hắn đã nóng lên.

“Thật ra hai cô gái Chu Giai và Hoải?c Linh Nhi cũng được lắm, bất luận là tình cảm đối với đệ hay là gia thế, tất cả đều tốt cả”.

“Tỷ....” Vương Siêu liền nắm lấy tay của Đuôi-ng Tuổ Trầ-n, miệng nói: “Đệ thật sự chỉ thích một mình tỷ! Từ bốn năm trước khi tỷ rời đi, không có lúc nào đệ không nghĩ đến tỷ. Chẳng lẽ đệ bây giờ còn không đủ tư cách giúp tỷ sao? Tại sao tỷ vẫn không chấp nhận đệ, chẳng lẽ tỷ có người khác!”

“Nói vậy!” Đuôi-ng Tuổ Trầ-n trừng mắt nhìn Vương Siêu rồi rút một tay ra khỏi tay hắn, một tay vẫn đang chạm vào môi hắn, dường như là cảm giác được da mặt của tiểu đệ đang nóng dần lên.

Mặc dù Vương Siêu đang mang một lớp mặt nạ hóa trang nhưng nhiệt độ nóng bỏng trên mặt vẫn phát xuyên qua.

Vương Siêu liền giật mình, tiếp đó vốn khuôn mặt đang ửng đỏ và nóng bỏng do máu tập trung lên mặt đã lập lui xuống. Đối với cảnh giới võ công của hắn thì có thể tùy ý khống chế sự tuần hoàn của khí huyết trên người, muốn máu chảy tới nơi nào sẽ chảy tới nơi đó, cho dù ngưng tụ thành một điểm cũng có thể.

“Tiểu đệ, quyền pháp của đệ, Quy Xà Bàn Triền, nhất động nhất tĩnh, đã chính thức bước vào cảnh giới tối cao rồi. Quy xà bàn, tính mệnh kiên, khước năng hỏa lý chủng kim liên” Đuôi-ng Tuổ Trầ-n chậm rãi nói.

“Tỷ biết đệ thích tỷ, nhưng trong tâm tư của tỷ, cái tỷ theo đuổi, là đạo, không phải tình cảm nam nữ. Tiểu đệ, đệ có hiểu không?” Đuôi-ng Tuổ Trầ-n đưa tay vuốt tóc và mặt của Vương Siêu, “Chúng ta là người luyện võ, đạt đến cảnh giới bây giờ thật không dễ dàng, cho dù so với người bình thường khổ khổ vạn lần đi nữa thì cũng cần có cơ duyên xảo hợp. Nhưng trải qua trăm năm sau, khí huyết sẽ suy yếu, cát bụi sẽ trở về với cát bụi thôi, so với người bình thường sống ba bốn mươi năm có khác gì. Quyền pháp tối cao chính là đan đạo. Các đại sư quyền thuật từ cổ chí kim đến nay có thể ngưng tụ khí huyết, đạt được bao đan tọa khổ đều sở soạn trên con đường đan đạo sinh mệnh, không chịu lãng phí một điểm thời gian, một điểm tinh lực. Thời gian trăm năm chỉ là thoáng qua thôi. Tỷ mấy năm nay, đã lãng phí rất nhiều thời gian và tinh lực, không thể lại lãng phí nữa. Sớm muộn có một ngày tỷ cũng sẽ rời đệ. Tỷ chỉ hy vọng sau khi tỷ rời đi, đệ đừng quá đau buồn”.

“Tỷ, chẳng lẽ tỷ cũng tin vào mấy thứ đan đạo hư vô mờ mịt đó, và vì vậy mới không chấp nhận đệ! Quyền pháp của đệ cũng đã không kém gì tỷ rồi, nếu nói lời thật thì sự linh ngộ của đệ đối với cảnh giới tối cao của quyền pháp cũng không thua gì tỷ. Trong thuyết đan đạo về Quy Xà Bàn, đan hướng bắc đầu, có Chân Võ thần lực, thật ra cũng là dùng chính thân mình ngưng kết khí huyết, kích thích Huyết Môn Thương Khúc Huyết, làm cho sinh mệnh lực của con người phát huy đến mức tối đa mà thôi”.

Người hướng mặt trời, mặt sẽ hướng về phương đông, đan điền ở phương bắc, nằm dưới rốn một tấc ba phân, có một điểm gọi là huyết môn thương khúc huyết, đây là một điểm cực kỳ mẫn cảm, chỉ cần kích thích một chút thì lực bộc phát ra sẽ vượt xa khỏi lực lượng bình thường có được. Vương Siêu chỉ một cái đẩy tay đánh bay Bạch Tuyên Di, đúng là đã đem khí huyết toàn thân ngưng tụ tại một điểm này, kích thích Huyết Môn, bộc phát ra uy lực mạnh mẽ vô cùng, thật giống như việc châm cứu kích thích những điểm mẫn cảm trên thân thể người vậy

Võ công càng luyện tới cảnh giới tối cao thì sự lý giải đối với đan đạo của thần tiên gì gì đó càng rõ ràng .

“Mấy thứ đó chỉ là chuyện ảo tưởng thôi. Tỷ, tỷ không cần phải vì những hư ảo không tồn tại đó mà vứt bỏ cảm tình của đệ đối với tỷ!” Vương Siêu lần nữa nắm chặt tay của Đuôi-ng Tuổ Trầ-n.

“Tiểu đệ, đối với người như tỷ đây thì còn có gì để theo đuổi sao? Tiền bạc? Quyền lực? Hay là cảm tình?... Sau này, khi đệ có được vòng tay của tỷ, tỷ đi rồi, đệ trải qua tất cả mưa giông bão tố thì đệ sẽ hiểu được” Đuôi-ng Tuổ Trầ-n mỉm cười, “Giữa sự sống và cái chết có nhiều điều còn kinh khủng hơn” Đuôi-ng Tuổ Trầ-n ngửa mặt lên trời cảm thán.

226. Chương 226: Một Nụ Hôn Trầm Luân Khổ Ải

Tu luyện quyền pháp đến cảnh giới càng cao thì càng hiểu rõ thân thể của mình, đối với nội tạng, khí huyết, gân thịt càng mẫn cảm, và càng cảm giác được thuyết thần tiên đan đạo là hư vô mờ mịt, đó chỉ là tự cấp cho bản thân một loại lý tưởng hư ảo mà thôi.

Ví dụ như trong đan kinh đã nói “Trừu khảm điền ly”, nếu lấy quyền kinh giải thích thì kỳ thật chính là phát nhiệt đổ mồ hôi.

Mồ hôi đại biểu cho “thủy”, nhiệt đại biểu cho “hỏa”.

Trái tim một khi bùng nổ, máu sẽ lưu thông nhanh, mồ hôi đổ ra, thân thể sẽ nóng lên, chính là “Thủy xuất nhi sinh Hỏa”

Như Quy Xà Thể trong Võ Đang quyền của Vương Siêu, nó chính là tập trung tinh thần, khí huyết, điều chỉnh trọng tâm toàn thân, trong nháy mắt kích thích điểm mẫn cảm nhất tại vị trí dưới bụng, khiến cho toàn bộ cơ thể chấn động kịch liệt và bộc phát ra tiềm lực cường đại.

Trong đan kinh đã có miêu tả: “Đan nhiều Thái Cực, hướng bắc đầu thẳng đẳng, năng triệu kiến Chân Võ Chi Thần. Đắc huyền thiên chân thủy dĩ bính huyền thiên ly hỏa.” (Đan quanh quẩn ở Thái Cực, bốc lên hướng bắc đầu, có thể gặp được Chân Võ Chi Thần. Có được huyền thiên chân thủy và xuất ra huyền thiên ly hỏa).

Các đại hiền giả cổ xưa luôn xem chính bản thân là thiên địa, xem huyết đạo trên cơ thể giống như thần.

Bên dưới bụng cách rốn một tấc ba phân chính là Huyết Môn Thương Khúc Huyết, đó là Chân Võ Chi Thần.

Người có thể đem trọng tâm và khí huyết toàn thân khống chế đến vị trí này, đó là đã gặp được Chân Võ Chi Thần.

Thần ẩn trong thân thể.

Đan kinh nói về đan đạo rất là huyền diệu, và việc khám phá được nó hay không cũng là một chuyện bàn luận lâu dài.

Thiền tông cũng có câu “Tam tàng thập nhị bộ, Tào Khê nhất cú vong(*)”, Trong Phật kinh cũng có miêu tả thiên hoa loạn trụ, địa dũng kim liên (hoa bay đầy trời, sen vàng hiện ra), câu nói của Lục Tổ Huệ Năng đã có thể biểu đạt toàn bộ.

Bởi vì thế, người luyện quyền thuật tới cảnh giới cao nhất, khi tham khảo đan đạo sẽ phát hiện đan đạo cũng không có gì thần bí cả. Lý tưởng hư ảo từ cổ chí kim đến nay chính là trường sinh bất tử, bạch nhật phi thăng, tất cả mọi thứ đều là hư ảo. Một khi thần thoại tan biến, tín niệm không còn thì đối với người vẫn luôn theo đuổi mà nói sẽ bị sự đả kích nghiêm trọng.

“Giữa sự sống và cái chết có nhiều điều rất kinh khủng” Vương Siêu thâm nhẩm lại những lời của Đuôi-ng Tuổ Trãi-ng, hẳn cũng cảm giác được trong lòng nàng có một loại cảm giác không cam lòng cùng với cảm giác bi ai về sự sống và cái chết .

Quyền pháp của Đuôi-ng Tuổ Trãi-ng đã đạt tới cảnh giới bất kiến bất văn, giác hiêm nhi tị (không cần nghe thấy cũng cảm giác được nguy hiểm), có thể nói là cảnh giới của thần tiên. Thiên hạ không có người nào có thể ám toán được nàng và cũng không có ai có thể giết chết nàng.

Tuy nhiên nàng vẫn không chống lại được sự kinh khủng của thời gian, trải qua trăm năm khí huyết cũng sẽ suy yếu, tinh thần cũng sẽ chán chường uể oải, vẫn phải già yếu, và chết, trở thành cát bụi. Cả đời khổ luyện công phu, cái mà nó mang tới chỉ bất quá là sống lâu hơn so với người thường vài chục năm mà thôi.

Cho nên quyền thuật càng cao thì càng mê muội, và càng cảm thấy cô đơn. Có thể biết rõ đan đạo chính là quyền thuật đó, và tiên đạo cũng chỉ là loại lý tưởng hư ảo mà thôi nhưng thật không cam lòng.

Người luyện quyền pháp võ công đến cảnh giới tối cao như nàng, lúc muốn tăng thêm bước nữa thì đột nhiên phát hiện ra chính bản thân mình đã không còn gì để theo đuổi, không có lý tưởng, cũng không có tín niệm.

Chỉ là sống trong sự đau khổ của trần thế mà thôi.

Thật giống như người rơi xuống nước sắp sửa chết đuối, biết rõ một ngọn cỏ không thể níu kéo lại được tính mạng nhưng vẫn nắm chặt không buông!

Trái tim của Vương Siêu trong nháy mắt đã cảm giác được tất cả nội tâm của Đuôi-ng Tuổ Trầ-n. Quyền pháp của hắn cũng đã gần tiếp cận cảnh giới của Đuôi-ng Tuổ Trầ-n rồi nhưng hắn cũng không có lâm vào mê muội, lầm đường lạc bước, cũng không có cô đơn bởi vì cái mà hắn theo đuổi chính người con gái luyện công đã gặp trong công viên năm nào.

Chích tiện uyên ương bất tiện tiên. (Thà làm uyên ương không làm thần tiên).

Vương Siêu và Đuôi-ng Tuổ Trầ-n là hai tông sư quyền thuật, nhưng nếu bỏ qua mặt quyền thuật thì hai người họ cũng chỉ là một nam một nữ bình thường mà thôi.

“Tỷ, đệ hiểu rõ suy nghĩ của tỷ và cũng hiểu rõ ràng trên thế giới này nếu chỉ một thân từng bước khổ hạnh thì sẽ bước trên con đường không có lối ra” Vương Siêu vừa nói vừa vươn tay ra vuốt nhẹ lên trán của Đuôi-ng Tuổ Trầ-n, đem mặt nạ hóa trang lột xuống, làm lộ ra khuôn mặt đã làm cho hắn ngày đêm mơ tưởng nhớ nhung, đồng thời hắn cũng gỡ luôn lớp hóa trang trên mặt của hắn.

“Tỷ, không phải tỷ đang cố gắng nắm lấy ngọn cỏ để cứu vớt tính mạng mình sao?” Vương Siêu thì thào nói: “Cho dù hồng trần vạn tượng này là bể khổ vô tận đi nữa thì đệ cũng nguyện cùng tỷ sống vai, nếu tỷ trầm luân bể khổ thì cũng còn có đệ đây cùng tỷ trầm luân mà. Tỷ sẽ không cô đơn đâu”.

“Cùng tỷ trầm luân bể khổ” Ánh mắt của Đuôi-ng Tuổ Trầ-n hiện ra vẻ mờ mịt: “Trang Tử đã nói, tương nhu dĩ mật, vị nhược tương vong vu giang hồ. Trì đường đích thủy đồ can liễu, ngư nhi đồ khốn tại địa diện thượng, khẩu thủy hồ tương tư nhuận, tuy nhiên kiến chân tình, dân bất như đảo nghiêm khoát địa giang hồ chi trung ưu du tự tại (tương cứu nhau trong lúc hoạn nạn, không bằng sống ưu du tự tại. Khi nước hồ cạn đi, cá sẽ chen chúc nhau ở trong bùn, ở đó phun nhót dãi làm ướt nhau, nhót dãi làm cho nhau dễ chịu, mặc dù thấy được chân tình, nhưng không bằng bơi trong biển rộng mà ưu du tự tại)”.

Ánh mắt Vương Siêu, dịu dàng như nước, “Nhưng bể khổ không có biên giới lại cũng không có bến bờ. Ở trong biển rộng cũng không thể ưu du tự tại được. Chẳng lẽ không thể tương cứu nhau trong lúc hoạn nạn sao?”

“Không có bến bờ, không thể ưu du tự tại” Đuôi-ng Tuổ Trầ-n lắc lắc đầu.

Đức Phật nói: Đời là bể khổ.

Bởi vì Đức Phật đã lĩnh ngộ đạt đến mức tối cao, cho nên từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy bể khổ cuộc đời mà thôi.

Và Đuôi-ng Tuổ Trầ-n cũng lĩnh ngộ ra nên nhìn thấy được giữa sự sống và cái chết có nhiều điều kinh khủng.

Đức Phật thấy được đời là bể khổ, muốn siêu thoát nhưng rốt cũng không thoát khỏi cái chết.

Trang Tử cũng chết.

Bể khổ rộng lớn vô biên vô hạn, giống như vũ trụ, căn bản không có bến bờ và cũng không có chiếc thuyền nào đủ sức chạy trên đó.

Ngay cả khi có quyền thế vô tận, cái thế vô công, tiền tài vô số thì cũng bất quá là so với người bình thường giãy dụa nhiều hơn trong dòng thời gian mà thôi, tiếp đó cũng phải trầm luân bể khổ, vạn kiếp bất phục.

Một tay của Vương Siêu đột nhiên ôm lấy cổ của Đuôi-ng Tuổ Trầ-n, tay khác vươn ra ôm lấy eo của nàng, tiếp đó hắn nhắm vào đôi môi của nàng rồi nhẹ nhàng hôn đến.

Đuôi-ng Tuổ Trầ-n đột nhiên cả kinh, thân thể kích động, muốn đem Vương Siêu đẩy ra.

Nhưng Vương Siêu sử dụng khí lực quá lớn, hơn nữa quyền pháp và thể lực của hắn cũng không thua kém gì với vị tỷ này.

Môi của hắn hôn tới đôi môi mềm mại và đỏ mọng của Đuôi-ng Tuổ Trầ-n, một cảm giác thơm tho mát lạnh khiến cho tâm hồn hắn mê loạn và điên đảo.

“Nếu là bể khổ thì đệ nguyện cùng tỷ vĩnh viễn trầm luân!”

Sau khi hôn được môi nàng rồi, đầu lưỡi của Vương Siêu nhô ra, nghĩ muốn tiếp tục tiến tới phía trước nhưng vì hàm răng của Đuôi-ng Tuổ Trầ-n khép quá chặt nên không thể tiến tới.

Tuy nhiên hắn cũng không có buông tha, trải qua nhiều chuyện như vậy cùng với nỗi đau khổ tương tự hành hạ, hắn không muốn bỏ lỡ dịp tốt này.

Nắm chắc hạnh phúc của chính mình, không bao giờ buông bỏ, cho dù giờ phút này có chết đi cũng không có nửa phân do dự.

Thieu thân lao vào lửa, rõ ràng là biết bị thieu hải cốt vô tồn, nhưng nó cũng vẫn lao đầu vào.

Đầu lưỡi của Vương Siêu hung hăng tấn công vào hàm răng khép chặt của Đuôi-ng Tuổ Trầ-n, ma xát, muốn công thành mà vào.

Giờ phút này, quyết tâm của Vương Siêu kiên định chưa từng có, và tình yêu mãnh liệt cũng đã bộc phát ra.

Trong vòng tay hiện tại là người trong mộng đã nhung nhớ bao năm!

Bây giờ có thể ôm vào trong lòng, làm sao có thể cho nàng thoát ra nữa?

Trong giờ phút này, bất kể quyền pháp có ra sao, có đạt tới cảnh giới nào đi nữa, hay là có tiền tài, quyền thế vô tận, tất cả đều không thể chống lại nộ hôn quyết tâm của Vương Siêu.

Cả thân thể của Đuôi-ng Tuổ Trầ-n bị Vương Siêu ôm lấy, hai tay tự nhiên cũng ôm quanh thắt lưng hắn, dưới chân liền dùng sức nghĩ muốn đẩy Vương Siêu đi ra nhưng chân hắn vẫn rất ổn định, giống như là cây đại thụ đã bám rễ lâu năm vậy.

Vì vậy, trong lúc vội vàng, hai tay của Đường Tử Trần liền phát kinh với ý nghĩ muốn đẩy hắn bay lên không.

Tuy nhiên, các cơ trên thân thể Vương Siêu giống như một con mãng xà uốn lượn tránh né làm cho hai tay Đường Tử Trần không có chỗ bám để đẩy. và cũng do miệng của Đuôi-ng Tuổ Trầ-n bị hôn chặt nên hơi thở không thông, hơn nữa nàng còn phải phòng ngừa đầu lưỡi của Vương Siêu tấn công nữa.

Cho nên vì những tình huống trên nên nàng không thể hàng phục được con mãng xà của Vương Siêu.

Hơn nữa lực lượng ở đầu lưỡi của Vương Siêu cũng quá lớn, phá vỡ cổng thành không nổi liền như linh xà chuyển sang tìm các điểm mẫn cảm khác.

Lưỡi nhờ cơ thịt, quyển nhờ khí huyết.

Đầu lưỡi của Vương Siêu cương nhu đều có, nhất là khi hắn liếm vào hàm răng trắng như ngọc, càng cảm giác được mùi thơm mát hơn so với môi, càng thêm hưng phấn.

Đuôi-ng Tuổ Trầ-n trong phút chốc cũng cảm giác được, đầu lưỡi của Vương Siêu nóng bỏng như lửa, liếm vào hàm răng trắng như ngọc của nàng khiến cho nó tê dại, của nàng hàm răng có chút cắn không được.

Nàng liền hiểu ra, đây là Vương Siêu đã đem khí huyết toàn thân ngưng tụ tại đầu lưỡi nên nó mới nóng bỏng như thế.

Khí huyết khi tập trung trên mặt thì mặt sẽ nóng lên đỏ bừng.

Khí huyết tập trung tại đầu lưỡi càng nóng bỏng hơn nhiều, nhất là một cao thủ như Vương Siêu đang toàn tâm toàn ý “công phá cổng thành” nên khí huyết tập trung lại mới tạo ra lực lượng lớn như thế.

Mặc dù Đuôi-ng Tuổ Trầ-n cũng rất kiên quyết chống cự nhưng mặt của nàng hiện tại đang nóng lên, khí huyết đã tập trung lên mặt nên không thể tập trung nó tại miệng được.

Nàng đã hơn ba mươi tuổi rồi, cho tới bây giờ vẫn chưa hôn qua người khác và cũng không có người hôn nàng như vậy.

Mặc dù người hôn nàng là người đệ đệ thân nhất của nàng nhưng cũng khó tránh khỏi dao động tinh thần. Vì nàng thẹn nên khí huyết mới chạy lên trên mặt.

Võ công của Vương Siêu vốn không kém nàng nhiều. Tâm thần của nàng đang dao động nên không thể tập trung khí huyết được, hàm răng đang đóng chặt cũng tê dại, đỡ không nổi đầu lưỡi của Vương Siêu nữa rồi.

Rất cục, “hai cổng thành” cũng bị công phá, đầu lưỡi của Vương Siêu liền tiến nhập vào cái miệng thơm mát của nàng.

Vương Siêu hoàn toàn phát huy được khẩu quyết của Trình Đình Hoa “Đả nhân như thân chủ” (Đánh người như hôn môi), được voi đòi tiên, cứ thế tiến vào, không chút lơ lửng truy tìm đầu lưỡi của vị tỷ tỷ.

Không gian trong miệng thì lớn được là bao cho nên Vương Siêu rất dễ dàng tìm được cái lưỡi thơm tho kia.

“Thời gian ơi, người hãy vĩnh viễn dừng lại trong giờ phút này đi, đừng bao giờ trôi nữa”.

Trong lòng Vương Siêu liền có được cảm giác thời gian đã ngừng trôi.

Hắn lần nữa thề với lòng.

“Nếu như đây là bể khổ thì hãy cho đệ cùng tỷ vĩnh viễn trầm luân, mãi mãi bên nhau!”

“Không cần ưu du tự tại, tại đây đã có đệ cùng tỷ vĩnh viễn bên nhau!”

Một nụ hôn trầm luân bể khổ!

Một nụ hôn mãi mãi bên nhau!

(*) Kinh tụng tam thiên bộ,

Tào Khê nhất cú vong.

Vị minh xuất thế chỉ,

Ninh hiết lụy sanh cuồng.

Dương lộc ngư quyền thiết,

Sơ trung hậu thiện dương.

Thùy tri hỏa trạch nội,

Nguyên thị pháp trung vương.

Dịch nghĩa:

Tụng Kinh ba ngàn bộ,

Bị Tổ một lời tiêu.

Chưa thấu đạo xuất thế,

Sao dứt lụy kiếp mê.

Dê, nai, trâu giả thiết (dê, nai, trâu = tiểu, trung, đại thừa).

Ba đoạn thiện quét sạch.

Ai ngờ trong nhà lửa,

Vốn là tự tánh Phật.

227. Chương 227: Người Mù Lại Đi Đánh Người Mắt Sáng

Đường Tử Trần đột nhiên lắc mạnh đầu thoát khỏi miệng của Vương Siêu, tiếp đó cả thân thể phát lực đẩy Vương Siêu lui ra hai ba bước, loạng choạng mới đứng vững.

Dù sao nàng cũng là tuyệt đỉnh cao thủ trong thiên hạ, mặc dù nhất thời thất thần không thể ngưng tụ khí huyết, bị Vương Siêu chiếm thượng phong nhưng sau một lúc tâm thần đã nhanh chóng ổn định được, rất

cực có thể ngưng tụ khí huyết xuống đan điền, nội liễm nhất điểm thành đan bộc phát lực lượng, đem tên đệ đệ đang chìm đắm và không thể tự kiềm chế này đẩy ra ngoài.

“Tỷ” Mặc dù Vương Siêu bị đẩy văng ra nhưng tâm tình vẫn còn có chút say mê, đang thưởng thức tư vị do hành động liều lĩnh mang tới.

Cảm giác vừa rồi thật tốt, trong cả đời hắn chưa từng thử qua cảm giác như thế.

Có cái gì khác so được với nỗi đau khổ tương tự, được ôm người trong tim ngày đêm mơ tưởng, nếu không điên đảo, say mê mới là chuyện lạ?

“Tiểu đệ, người thật có lá gan. Học xong công phu của ta, bây giờ thành tựu rồi quay lại khi dễ ta” Sau khi Đường Tử Trần đẩy Vương Siêu ra, mặt vẫn rất bình tĩnh, không thể nhìn ra là vui hay buồn mà nói.

Trong khoảng khắc, Vương Siêu nhìn sắc mặt của Đường Tử Trần cũng không hiểu được lòng nàng đang nghĩ gì.

Hắn vừa mới lớn mật chủ động phá vỡ lần ranh ngăn cách mỏng manh giữa hai người, việc này cũng giống như mở ra chiếc hộp Pandora ma quái, ai cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì kế tiếp.

Đường Tử Trần vừa nói chuyện, vừa đưa ánh mắt hung dữ nhìn thẳng người tiểu đệ, ánh mắt đã không còn một tia dịu dàng nào, chỉ thấy lạnh như băng mà thôi.

Hành động của Vương Siêu cũng phá vỡ luôn cảm tình tỷ đệ ấm áp trước kia, cho nên Đường Tử Trần liền trở mặt.

Nếu người khác bị ánh mắt lạnh như băng của Đường Tử Trần nhìn vào, khẳng định tay chân họ sẽ luống cuống và sinh ra cảm giác kinh hãi. Tuy nhiên, Vương Siêu lại không, đồng thời cũng dùng ánh mắt nhìn đắm đắm vào người tỷ tỷ vừa bị hắn hôn này.

Mặc dù đều là sử dụng ánh mắt nhưng ánh mắt của Đường Tử Trần thì lạnh như băng như đao, giống như một mũi nhọn thép bắn ra.

Còn ánh mắt của Vương Siêu phát ra thì nhu hòa như nước, ấm áp như ngọc.

Một người dương cương, một người âm nhu.

Hai người đối mặt nhau một lúc lâu, trong mắt của Vương Siêu không hề có ý thoái lui, ánh mắt nhu hòa như nước như ngọc ẩn chứa sự mềm dẻo và kiên định.

“Cho dù tỷ tỷ có thật là thần tiên và đã siêu thoát đi nữa thì đệ cũng sẽ kéo tỷ trở lại trần thế này, vĩnh viễn sống cùng bên nhau” Mặc dù đối mặt, Vương Siêu không nói gì nhưng ánh mắt hắn đã biểu đạt ra ý tứ kiên định như vậy.

Đường Tử Trần mặc dù không hiểu nhưng cũng biết tâm tính của người đệ đệ này, việc hắn muốn làm thì cho dù trời có sụp đổ hắn cũng không quan tâm, nếu không như vậy thì làm sao giải thích trong khoảng thời gian năm sáu năm ngắn ngủi, võ công của hắn lại luyện đến bậc này.

“Ài! Tiểu đệ, đệ thật sự là tâm ma trong đời ta” Rốt cuộc dưới ánh mắt nhu hòa và cứng cỏi của Vương Siêu, Đường Tử Trần có chút hạ hỏa, thở dài: “Sau này nếu không được phép thì không thể làm ra chuyện như vậy nữa. Bằng không, tỷ thật sự sẽ ra tay đánh đệ đó”.

“Ừm” Vương Siêu gật mạnh đầu.

“Tỷ còn nhiều vấn đề phải giải quyết nữa, đệ giết chết Suha Erni nên quân đội Indonesia gần đây đã có hành động lớn. Trong vòng một tháng tới, lúc nào chúng ta cũng có thể phải giao chiến với quân của chính phủ” Đường Tử Trần dường như đã quên hết chuyện vừa rồi, nói với Vương Siêu: “Tiểu đệ, trước hết ta đi sắp xếp mọi chuyện, còn đệ hãy cùng Tạ Ly thương lượng một chút đi, ngày mai chúng đến Sishui”.

“Cùng chính phủ giao chiến với quy mô lớn! Nhanh vậy sao! Đệ cũng muốn xem, giao chiến quy mô lớn rốt cục là hình dáng gì?” Vương Siêu hắn mặc dù quyền pháp cao thâm, giết tư lệnh quân đội Indonesia như giết một con gà nhưng khi nghe được tin này từ miệng của Đường Tử Trần, hắn liền ngưng thần, tự hỏi.

Thân pháp của Vương Siêu mặc dù có thể né tránh đạn nhưng chỉ giới hạn là tầm bắn của súng lục thôi, nhưng đối với lưu đạn, súng bazooka và mấy chục loại hỏa lực lớn khác nữa thì hắn cũng giống người bình thường thôi, đụng vào là chết.

Càng huống chi lần này lại là chiến tranh hiện đại quy mô lớn!

Vương Siêu đã từng làm giáo quan cho Học viện quân đội đã chiến ở tây nam, và đã xem qua hơn trăm người đối chiến diễn luyện, trên tay ai cũng đều cầm súng tự động, tình hình súng máy và bom nổ oanh kích hắn đều chứng kiến rõ ràng, đầy trời đều là đạn và mảnh đạn.

Chỉ diễn luyện thôi đã như vậy thì trên chiến trường thật sự sẽ thế nào? Cho dù võ công có cao tới đâu thì cũng chỉ có thể trốn ở trong hầm và lô cốt mà thôi, hỏa lực của hai bên bắn ra, bên nào yếu thế thì tất nhiên sẽ bại.

Chỉ là mấy trăm người diễn luyện thôi mà nơi diễn luyện cũng đã giống địa ngục rồi, có thể sống sót hay không thì toàn bộ chỉ dựa vào vận may mà thôi.

Bất quá thì đó cũng chỉ là diễn luyện, cũng không phải chiến trường thật sự, người chết ta sống. Huống hồ Vương Siêu chỉ đứng nhìn và không có tham gia, mà bây giờ hắn sẽ chính thức tham gia chiến tranh.

Trong lòng hắn đang suy nghĩ, đó là thân thủ của hắn có thể có tác dụng gì trong cuộc chiến tranh này?

Ngay lúc hắn đang trầm tư, Đường Tử Trần đã đi xuống lầu.

Vương Siêu nhìn theo bóng lưng của nàng, ánh mắt vẫn nhu hòa như trước, cho đến khi bóng lưng của nàng biến mất.

Vương Siêu liền quay trở lại phòng.

Trong căn phòng nhỏ, Hoắc Linh Nhi và Chu Giai ai cũng đều có tâm tư của riêng họ. Hoắc Linh Nhi đang ngơ ngác ngồi đó, hai tay chống cằm. Còn Chu Giai thì đang đi qua đi lại trong phòng, miệng ngâm điều thuốc, tiếp đó ho vài tiếng làm cho tàn thuốc văng đi.

Tạ Ly đang ngồi ở một bên, bất động thanh sắc, còn Đàm Văn Đông cũng không thấy đâu.

Đàm Văn Đông là người trẻ tuổi đã tâm bình bực, người đến dự buổi tiệc đêm nay, đều là người Hoa tại Indonesia này, hắn tự nhiên muốn mượn cơ hội này để tìm hiểu rõ rõ tình huống.

Vương Siêu vừa bước vào phòng, Chu Giai và Hoắc Linh Nhi cũng đồng thời ngẩng đầu lên.

Lúc bước vào, trong lòng Vương Siêu cũng đã có quyết định, đem chuyện tình cảm nói rõ ràng.

“Ái chà, bên ngoài còn có một số công việc quan trọng chờ tôi giải quyết, tôi phải đi rồi” Sắc mặt của Chu Giai thật không tốt, chờ Vương Siêu vừa bước vào, đã cười cười xin lỗi, vội giơ cổ tay lên nhìn vào đồng hồ, miễn cưỡng nói: “Siêu Siêu, lúc rảnh phải nhớ liên lạc tôi, số điện thoại của tôi vẫn như cũ, tôi ra nước ngoài hơn năm anh cũng không có chủ động gọi cho tôi gì cả, chỉ có tôi gọi cho anh thôi. Còn nữa, nếu có thay đổi phương thức liên lạc phải lập tức báo cho tôi biết đó!”

Không đợi Vương Siêu mở miệng, nàng lại vội vàng nói: “Tôi có việc gấp thật sự phải đi. Sẽ liên lạc sau!”

Lời vừa dứt thì nàng cũng vội vàng chạy ra ngoài, dường như sợ Vương Siêu mở miệng.

Vừa đi tới cửa, hai mắt của nàng đã đỏ lên, nước mắt đã chảy ra, hai tay nàng bịt miệng dùng hết sức chạy xuống lầu.

Nàng thật sự sợ Vương Siêu mở miệng, bởi vì mới vừa rồi mọi việc Vương Siêu làm với Đường Tử Trần, nàng đã trốn một bên nhìn thấy tất cả.

Chu Giai là một phóng viên, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, nên nàng vừa rồi đã lén bám theo và núp tại một góc theo dõi, và đã chứng kiến được tất cả mọi chuyện, và nàng cũng cảm giác được tim của nàng đang đau nhói. Khi Vương Siêu trở lại phòng, nàng đã biết Vương Siêu sẽ nói với nàng về chuyện từ chối tình cảm nên nàng lập tức bỏ đi ngay, nàng không muốn nghe những lời từ chối đó.

Thiếu niên kia từng bảo vệ nàng, đã vì nàng mà dùng súng bắn người và đã trốn đi. Nàng vẫn đau khổ theo đuổi người thiếu niên kia nhưng hẳn lại ôm một người phụ nữ khác mà hôn. Mặc dù nàng là phóng viên, biểu hiện về mặt cũng rất khá nhưng cũng sợ không thể chịu nổi nên đành khóc hận bỏ đi.

Nhìn Chu Giai chạy đi, trong lòng Vương Siêu liền thở dài, hẳn biết hẳn đã làm trái tim của một người con gái bị thương tổn, nhưng đây là chuyện không có cách giải quyết nào khác.

“Sư phụ, công phu của con còn chưa giỏi, bây giờ người có thể tiếp tục dạy con không?” Hoắc Linh Nhi đột nhiên mở miệng, “Con sẽ theo người học một năm nữa, sau một năm con sẽ rời đi”.

Vương Siêu do dự một chút, rồi mềm lòng gật đầu: “Gọi Văn Đông đến đây luôn đi, hẳn đi theo ta vẫn chưa học được gì cả, bây giờ có cơ hội này, ta cũng sẽ chỉ dạy cho hẳn một chút”.

Minh Luân Đường, một căn phòng bí mật trong trường học.

Ngoại trừ Vương Siêu và Đường Tử Trần đang ngồi còn có Tạ Ly, Dịch Chân, Lý Lãnh Đan, Hướng Ngưng, Hoàng Ngũ Thanh đứng ở bên. Ánh mắt của bảy người đều nhìn về bản đồ trên màn hình tinh thể lỏng.

Cùng lúc đó, phía dưới màn hình đang có một người ngoại quốc vóc dáng cao gầy, tóc vàng và quần đang điều khiển máy vi tính.

“Căn cứ vào vệ tinh gián điệp truyền tới hình ảnh vào ngày hôm qua từ Liên minh Châu Âu, thì quân đội Indonesia đóng tại Sishui đang có dấu hiệu điều động với quy mô lớn. Theo tôi phân tích về dấu hiệu điều động lần này, thì tám chín phần mười là đang nhắm vào căn cứ bí mật của chúng ta tại Sishui tiến hành bao vây và tiêu diệt”.

Người ngoại quốc này nói tiếng Trung rất lưu loát, vừa nói vừa chỉ ảnh chụp vệ tinh trên màn hình.

“Tên của hẳn là Norman, là chiến sĩ cộng sản Canada. Ông nội của hẳn đã từng cùng Bạch Cầu Ân đến Trung Quốc trợ giúp kháng chiến. Hẳn là chuyên gia phân tích về tình hình quân sự qua vệ tinh, cũng là chiến sĩ trung thành nhất của chúng ta. Tiểu đệ, nhiệm vụ của đệ là phải bảo vệ hẳn được an toàn trên chiến trường để cho hẳn có thể phân tích ra tình huống của quân đội Indonesia cùng với việc phụ trách hậu cần”.

Đường Tử Trần giới thiệu với Vương Siêu về người ngoại quốc.

“Indonesia không có vệ tinh quân sự, chỉ có vệ tinh TV truyền thông cùng với Nga hợp tác chế tạo thôi, căn bản không có công năng tác chiến. Lần này bọn họ muốn bí mật bao vây tiêu diệt căn cứ của chúng ta, thật là giống như người mù lại đi đánh người mất sáng vậy” Tạ Ly nói.

“Đây là vệ tinh quân sự gián điệp của Liên Minh Châu Âu sao? Chẳng lẽ tỷ tỷ lại có thể lực lớn đến thế, có thể khống chế luôn cơ cấu quân sự của Liên minh Châu Âu? Đây chính là bí mật quân sự tối cao mà?”

Vương Siêu kinh ngạc.

“Tỷ không có thể lực lớn đến thế đâu, bất quá bất cứ tổ chức nào cũng đều có sơ hở của nó, tỷ chỉ là mua chuộc một ít người và lợi dụng một ít sơ hở, bí mật truyền tin tức tình báo lại đây thôi” Đường Tử Trần nói: “Bất quá theo tỷ đoán thì lần này quân đội chính phủ Indonesia sẽ lấy danh nghĩa tập quân sự, sau đó âm thầm tiến hành tập kích chúng ta. Bất luận là phương diện hỏa lực hay là nhân số, họ đều chiếm ưu thế, chúng ta phải cẩn thận ứng phó”.

228. Chương 228: Đối Quyết.

Trong ấn tượng của Vương Siêu, thế lực ngầm khổng lồ của Đường Tử Trần chỉ đơn giản hoạt động trong lĩnh vực mua bán thuốc phiện, ám sát, khống chế các thương vụ mậu dịch, mặc dù kiêu ngạo không ai bì được, nhưng một khi đụng đến chính phủ một nước thì nếu chính phủ nước đó hạ quyết tâm tiêu diệt, cả tổ chức cũng chỉ có thể lẩn trốn mà thôi, cùng quân đội cảnh sát chơi trốn tìm.

Bất luận thế lực ngầm có khổng lồ thế nào đi nữa thì nó cũng không thể nào lộ diện ra được.

Nhưng bây giờ tên Norman người Canada này đang phân tích hình ảnh vệ tinh truyền tới, đã phá vỡ những ý nghĩ trước đó của Vương Siêu.

Đồng thời Vương Siêu cũng hiểu ra được tại sao Ngô Văn Huy lại coi trọng Đường Tử Trần như thế.

Hình ảnh vệ tinh truyền tới, sau khi được phóng đại và xử lý thì nhất cử nhất động của quân đội chính phủ Indonesia tại Sishui đều rõ ràng mồn một. Hình ảnh rõ ràng như vậy thì chỉ có vệ tinh gián điệp quân sự tiên tiến và hiện đại nhất mới có thể chụp được thôi.

Vương Siêu cũng đã ở trong quân đội một đoạn thời gian, cùng bọn Lưu Thanh tán dóc thì cũng biết được không ít kiến thức quân sự, coi như là kỹ thuật vệ tinh của quốc nội có tiên tiến nhưng so với Châu Âu và Mỹ thì vẫn còn một khoảng cách rất lớn.

Nghe nói vệ tinh gián điệp của Mỹ có thể quay chụp được cả bảng số của xe hơi đang chạy trên đường, thậm chí có thể từ vũ trụ chụp được luôn cả một hộp diêm quẹt nhỏ xíu.

Quốc nội không có kỹ thuật vệ tinh như vậy thì nói chi đến Indonesia.

Vệ tinh của Indonesia chỉ là vệ tinh thông tin mà thôi, đó là do Nga giúp chế tạo, chỉ có chức năng thông tin, không có chức năng gián điệp, càng đừng nói là chụp phóng đại và phân tích.

Những quốc gia lớn đó không có khả năng đem kỹ thuật tiên tiến và hiện đại truyền cho một nước nhỏ như vậy.

Trong Liên minh Châu Âu, Đường Tử Trần đã bí mật sắp đặt gián điệp cùng người của mình nên có thể tùy thời tùy lúc có được ảnh chụp rõ ràng của vệ tinh gián điệp truyền đến.

Chỉ điểm này thôi, Ngô Văn Huy mà biết được thì sẽ điên cuồng lên.

Suy nghĩ một chút, nếu việc quân đội người điều động, sự phân bố và tổ chức phòng ngự, hậu cần, kho hàng..., tất cả các bí mật đều có thể bị đối phương biết rõ, thậm chí ngay cả người lãnh đạo đi toilet cũng biết rõ ràng, và người lại không biết gì về đối phương hết thì ưu thế về tay ai khỏi nói cũng rõ.

Người mù mà đòi đánh người sáng mắt.

“Cái tên Norman này thật sự là một nhân tài, có thể phân tích, xử lý được nhiều số liệu đến thế, như vậy thì phần thắng trong chiến tranh tất nhiên rất cao. Nếu người như vậy bị ám sát thì chúng ta chẳng khác nào mất đi cặp mắt, người như vậy so với nhân tài võ thuật còn trọng yếu hơn gấp nhiều lần”.

Đến bây giờ Vương Siêu rốt cục cũng hiểu rõ tại sao quốc nội lại xem trọng nhân tài khoa học kỹ thuật như thế, mà bỏ qua nhân tài võ thuật, ngay cả cao thủ như hần cũng nói bỏ liền bỏ.

Đây là trào lưu chuyển biến theo thời gian, thật không thể kháng cự.

Thời đại của vũ khí lạnh, văn minh Phương Đông đang tiến vào cuộc vật lộn chưa từng có. Quyền thuật với sức công kích của cơ thể đã đứng vững mấy ngàn năm, tuy nhiên khi nền văn minh khoa học kỹ thuật của Phương Tây ra đời thì nền văn minh Phương Đông lập tức trở nên lạc hậu.

Thời đại khoa học kỹ thuật với vũ khí nóng ra đời đã gần như vật chết vũ khí lạnh, thật giống như người ngoài hành tinh và người địa cầu kém nhau một vạn tám ngàn dặm.

“Ngay cả thần tiên chân chính có thể chú khí thành kiếm, trăm người ngoài ngàn dặm thì cũng thua tên lửa hiện đại. Máy bay có thể lên trời, tàu ngầm có thể xuống biển, thậm chí còn có thể bay đến mặt trăng và sao Hỏa. Những việc này so với thần tiên có khác gì đâu, thậm chí còn hơn.” Vương Siêu lắc đầu, đem suy nghĩ miên man bỏ đi, tiếp đó ngưng thần tĩnh khí, thần thái an tường.

Đối với việc sắp sửa phải tham gia chiến tranh, hần không có một chút kinh nghiệm nào nên cũng không thể nói gì. Điều duy nhất có thể làm là xem Đường Tử Trần sắp xếp hần như thế nào, trong lòng hần cũng có chút chờ mong.

“Tại Sishui có hơn một ngàn người được võ trang đang chờ lệnh, chẳng lẽ tỷ là người cầm quyền chỉ huy sao?” Trong lúc Đường Tử Trần đang xem ảnh chụp thì Vương Siêu đột nhiên hỏi một câu.

Đường Tử Trần dường như còn có chút oán khí với người đã hôn nàng nên dùng ánh mắt dữ dằn nhìn Vương Siêu một chút: “Đệ giết chết tư lệnh quân đội ở Sishui, còn cắt luôn cả đầu của hai cha con họ khiến cho quân đội cả Indonesia bị chấn động lớn. Huống hồ ngày đó hai cha con họ Hoàng cũng ở đó và bị đệ đánh hôn mê, điều đó càng làm cho bọn họ sợ hãi sẽ rước lấy tai họa nên lần này tỷ thân chinh đến buổi tiệc là cùng với họ bàn bạc, tiếp đó đã lấy được quyền chỉ huy trở về”.

“Quân đội của đám người Hoa sao? Bọn chúng vừa động thì sẽ bị quân chính phủ tiêu diệt chớp nhoáng, chỉ huy đám người đó có được ích lợi gì? Điều đám người đó có thể làm là buồn lậu, bắt cóc đe dọa và ám sát thôi, muốn bọn chúng tham gia chiến tranh chống lại quân chính phủ, nghe thôi đã muốn xỉu rồi” Tạ Ly nói với giọng khinh thường.

“Lần này quân đội Indonesia đến tiêu diệt chúng ta chỉ là bề ngoài thôi. Lần này quân đội điều động ước chừng khoảng ba nghìn người, ngoài ra còn có hai phi cơ chiến đấu nhằm khống chế không trung, điểm này là điểm trọng yếu, khác với những lần trước nên cần phải đặc biệt chú ý” Norman chỉ vào ảnh trên màn hình, ở đó là một căn phòng lớn bí ẩn nói, “Mặt đất có hai vết dài, rõ ràng là do phi cơ chiến đấu khởi động tạo thành. Phi cơ được giấu tại đây”.

“Zha Pi, anh của Souby là tư lệnh không quân, gia tộc Suha là gia tộc đại quân phiệt trong giới quân đội của Indonesia, lần này xem ra bọn chúng đã hạ quyết tâm tiêu diệt chúng ta. Suha Erni cũng là cấp dưới và là phụ tá đắc lực bị chém đầu thì tên Souby làm sao mà chịu nổi. Được rồi, lần này chúng ta sẽ phản công, đánh cho gia tộc bọn chúng không gượng dậy nổi nữa! Sau trận này chúng ta có thể đứng vững, để xem có tên quân phiệt nào dám động đến chúng ta nữa không”.

Đường Tử Trần lấy tay đánh một chưởng lên mặt bàn, nói ra nguyên nhân.

Quân đội Indonesia cũng không phải là một khối thép đoàn kết mà là do các gia tộc quân phiệt lớn nhỏ hợp thành một hệ thống liên hợp quân sự, đây giống như Cộng hòa Trung Quốc vào ba mươi năm trước, vì vậy tại Indonesia này đã nhiều lần phát động quân sự chính biến.

Ngày thứ hai, trời vẫn chưa sáng.

Hơn mười chiếc xe tải nặng màu xanh có bao phủ vải dầu đang chạy nhanh như bay trên một con đường gập ghềnh.

Mấy chiếc xe tải nặng này cũng không có gì lạ cả, cũng giống như những chiếc xe vận chuyển hàng hóa khác, nhưng nếu như là chuyên gia am hiểu xe thì sẽ nhìn ra mấy chiếc xe tải nặng này có tính năng rất tốt, chạy trên đường gập ghềnh cũng giống như chạy trên đường bằng phẳng, không hề nảy xóc chút nào, hơn nữa tốc độ so với xe bình thường nhanh hơn rất nhiều.

“Đường giao thông của Indonesia thật quá tệ, trừ các con đường bê tông trong thành phố thì đều là đường đất cả, ngay cả đường trải nhựa cũng rất ít. Thành phố thì hiện đại hóa nhưng ngoại thành thì thật giống như quốc nội vào những năm năm mươi, chênh lệch quá lớn”.

Trong một chiếc xe, Đàm Văn Đông ngồi đó, đầu đội mũ sắt màu xanh, trong tay cầm một cây súng do công ty rất nổi tiếng Hechler của Đức chế tạo, ngoài ra còn có súng trường G36 do công ty Koch chế tạo, lưng đeo ba lô chứa đạn, còn ở bắp đùi thì có đeo dao rựa của quân đội.

Hắn mặc áo chống đạn bên trong, bên ngoài là bộ quân phục bình thường, chân mang giày chuyên dụng leo núi, ngoài ra ở cũng có đồ phòng hộ ở những chỗ khác đồ bảo hộ đầu gối, cùi chỏ... nhìn vào có thể thấy đây là trang bị quân sự cao cấp.

Chẳng những hắn, trong xe còn có Vương Siêu, Hoắc Linh Nhi. Tạ Ly, toàn thân họ đều được trang bị.

Toàn bộ trang bị cho một người có giá hơn ba trăm ngàn nhân dân tệ.

Đàm Văn Đông mặc dù có dã tâm bưng bưng, tuổi còn trẻ đã là một trong những lãnh đạo trong tổ chức xã hội đen, cũng từng kinh qua chém giết nhưng cũng chỉ giới hạn trong đao kiếm, nhiều nhất là ở trong hoàn cảnh mười mấy người dùng súng bắn nhau thôi. Đối với mấy cái trang bị của quân nhân này thật không thích ứng được.

“Sư phụ vẫn là sư phụ! Tại nước ngoài mà cũng có thể lực khổng lồ đến thế, đừng nói là mấy cái tổ chức ngầm ở quốc nội, ngay cả quân chính phủ đôi khi cũng không được tinh nhuệ như vậy, hơn nữa trường học cũng là võ quán, có nguồn tiếp ứng, tùy thời có thể bổ sung nguồn lực!”

Đàm Văn Đông trong lòng thầm than thở, cảm giác được mở rộng tầm mắt.

Hắn phát hiện, cái tổ chức xã hội đen của hắn so với thế lực này quả là một trời một vực, như trẻ con so với người lớn vậy.

“Các vùng ngoại thành của quốc nội cũng mới được kiến thiết lại gần hai năm nay thôi, và do đó ở nông thôn mới có đường bê tông. Còn kinh tế của Indonesia cũng chưa phát triển thì lấy gì mà kiến thiết, như vậy cũng là tốt lắm rồi”.

Vương Siêu thuận miệng nói một câu.

Đàm Văn Đông là đồ đệ của Vương Siêu, Vương Siêu vì muốn tôi luyện hắn nên đã cố ý cho hắn tham gia cuộc hành động lần này, thậm chí ngay cả Hoắc Linh Nhi, Vương Siêu cũng không buông tha.

Mặc dù gia thế của Hoắc Linh Nhi rất lớn, nhưng lúc tại quốc nội đi theo Vương Siêu, cho dù luận võ hay làm gì khác đều gọi điện thoại báo về nhà, làm cho Vương Siêu trở nên cẩn thận khi quyết định chuyện của Hoắc Linh Nhi.

Nhưng là bây giờ Vương Siêu đã thoát khỏi sự trói buộc của quốc nội, mọi sự việc đều do chính bản thân làm chủ, vì vậy hắn tự quyết định cho Hoắc Linh Nhi tham gia vào cuộc hành động lần này để tôi luyện, coi như là một người bình thường đi nữa thì khi kinh qua máu tanh và giết chóc, trong mưa bom bão đạn có thể sống sót thì hắn sẽ trở thành một người khác hoàn toàn.

Càng hướng chi, Hoắc Linh Nhi chính bản thân cũng muốn tôi luyện thêm. Chỉ cần Hoắc Linh Nhi cố gắng tu luyện thì đối với việc tranh đoạt quyền thừa kế gia tộc sau này sẽ rất có lợi, đây sẽ là yếu tố quan trọng giúp nàng.

Nếu bây giờ vẫn như vậy, thì đối với quyền kế thừa khẳng định là không có một chút hy vọng.

“Tạ Ly, lần này chúng ta vội vã tới Sishui, là tấn công địch hay còn tình huống khác?” Vương Siêu quay đầu, hỏi Tạ Ly.

Tạ Ly nói: “Lần này quân chính phủ nhằm vào căn cứ huấn luyện bí mật của chúng ta tại Sishui tiến hành bao vây tiêu diệt, gia tộc quân phiệt Suha cũng coi như là một trong những thế lực trọng yếu. Thật ra chúng ta liên hợp với những người Hoa có thế lực và giàu có, mở trường học và võ quán khắp nơi với mục đích dạy tiếng Trung cho người Hoa tại đây, bên cạnh đó cũng dạy võ thuật để cường kiện tinh thần và khí lực, tiếp đó tuyển chọn ra những người ưu tú, âm thầm huấn luyện thành quân đội nên đã gây chú ý cho chính phủ Indonesia. Chỉ là các gia tộc ai cũng đều có quân đội riêng và không chịu tiêu hao lực lượng để chiến đấu cùng chúng vì lỡ như tiêu hao một lực lượng lớn thì rất có thể sẽ suy sụp quyền lực, không gượng nổi. Lần này anh giết người có địa vị cao trong gia tộc Suha nên bọn họ mới bắt buộc phải tham gia thôi”.

“Nói như vậy, nếu như lần này chúng ta đánh thắng, gia tộc Suha sẽ suy sụp. Quyền lợi cũng sẽ bị các gia tộc khác phân chia, đúng không?” Vương Siêu đạo.

“Không sai, dân bản xứ Indonesia đối với chuyện quốc gia rất thờ ơ, nhưng ngược lại đối với chủng tộc, gia tộc, tôn giáo đều rất sùng bái. Cho dù quốc có vong, chỉ cần gia không vong là được. Lịch sử không phải đã chứng minh sao, các chủng tộc giết hại lẫn nhau, quân sự chánh biến cũng là do có quan niệm như thế, nếu tất cả bọn chúng đoàn kết thành một khối thì với lực lượng bây giờ đã diệt chúng ta lâu rồi” Tạ Ly nói.

Cùng lúc đó, trong một căn cứ quân sự bí mật ở Sishui, một người nước da toàn thân đen sì, vóc dáng cao lớn, mặc quần phục tướng quân màu xám đất, đi tới đi lui trước bàn làm việc.

Trước bàn làm việc có một người tuổi trẻ đang ngồi, thần thái rất bình thản, cũng là dân bản xứ Indonesia.

“Tiểu Xuyên, lần này ta phái người chỉ huy một nhóm quân tinh nhuệ, chờ lúc chúng ta bắt đầu diễn tập, người hãy bí mật tiến vào trong núi, tiếp đó tìm cho ra nhân vật chỉ huy của đám người Hoa, tìm được giết ngay, mang đầu về đây. Người mấy năm nay đến Nhật Bản học nhiều công phu của các lưu phái và kỹ

thuật ám sát, ta rất tin tưởng người. Nhưng lần này người người phải giết chính là thủ lĩnh của một tổ chức khủng bố rất lớn, hơn nữa người này cũng là cao thủ, người ngàn vạn lần phải cẩn thận!”

Người tuổi trẻ gọi là Tiểu Xuyên này, mặc dù lấy tên Nhật nhưng cũng là người Indonesia, thản nhiên mỉm cười, tiếp đó thân thể đột nhiên chuyển động rồi sau đó trở lại tại chỗ ngồi xuống, trên tay đã có một thanh quân đao Thụy Sĩ sắc bén.

“Dao của ta!” Vị tướng quân đưa tay sờ sờ bên hông, đồ đã mất, vỏ đao bằng da trâu rất bền và dai cũng đã bị chặt đứt lúc nào không hay.

Hắn nhìn người tuổi trẻ đang dùng tay sờ sờ lưỡi đao, tiếp đó nhẹ nhàng búng ngón tay một vào thân đao, phát ra một tiếng “keng”, lưỡi đao đã bị gãy làm hai đoạn, văng ra cắm vào bàn làm việc.

Một chủng tộc có trí tuệ dù có lạc hậu cỡ nào thì cũng luôn có những nhân vật kiệt xuất xuất hiện, và người tuổi trẻ này là một trong số đó.

“Khi ta ra tay thì không có cao thủ gì có thể sống sót” Tiểu Xuyên dùng tiếng Indonesia nói với vị tướng quân, ánh mắt hắn đầy ngập sát khí, mặt cũng hiện ra vẻ khát máu, giống như yêu ma, “Pi Cha tướng quân, lần này ông mời tôi tới đây, tôi cũng giúp ông dẫn thêm hai cao thủ tới nữa. Đám người Hoa chết tiệt, dám cướp đoạt địa bàn của chúng ta, thật không biết sống chết là gì”.

“Được, bây giờ bắt đầu hành động, ta ở bên này một mặt điều động quân đội, một mặt chờ tin tốt của người!” Tròng mắt của vị tướng quân Indonesia chuyển động, mặt hiện lên vẻ độc ác khiến người ta nhìn vào mà ớn lạnh.

229. Chương 229: Xung Đột Trong Rừng Rậm (thượng)

Phía xa xa của dãy núi là từng khối đá nối liền nhau, gập ghềnh dữ tợn, ngoài ra ở phía nam là biển rộng xanh thẳm với từng đợt sóng lớn.

Núi cao, biển rộng đã hình thành nên một quan cảnh tuyệt đẹp.

Tuy cảnh đẹp như vậy nhưng lại sắp trở thành chiến trường giết chóc, ta chết người sống.

Nơi này cách Sishui hơn trăm kilômét, ngoài núi ra còn có rừng rậm nhiệt đới, do vỏ trái đất vài triệu năm trước chuyển động làm xuất hiện những núi đá cao, vô số vách núi cheo leo hiểm trở nối nhau kéo dài dọc bờ biển, là tầm chắn tốt nhất cho người nào ẩn núp trong núi.

Đồng thời, ở phía bờ biển bao quanh núi cũng là nơi tốt nhất cho buôn lậu, nhập cư trái phép, giao dịch vũ khí quy mô nhỏ. Hàng năm, không biết có bao nhiêu vụ án giết người, các xác chết vô danh rơi vào trong vùng biển này.

Nếu như trên bờ biển, người ngẫu nhiên thấy được có vài chiếc thuyền đang chạy trên biển và nổ súng bắn nhau liên miên, tiếp đó lại chuyển lên bờ chém giết, từng cỗ thi thể nằm chơ vơ trên cát thì cũng đừng có lấy làm ngạc nhiên và sợ hãi.

Bởi vì hầu như mỗi ngày đều có chuyện như vậy diễn ra.

Vị trí địa lý của nơi này thật sự là rất ưu việt, hơn nữa lực lượng quân đội của chính phủ lại bạc nhược yếu kém, không cách nào tiến hành dẹp loạn được việc buôn lậu thuốc phiện và nhập cư trái phép nơi đây, bởi vì có vô số quan chức Indonesia cũng chỉ huy quân đội của họ thực hiện việc buôn lậu, giao dịch thuốc phiện và vũ khí.

Hàng năm họ nhận được số lượng lớn thuốc phiện sau đó đưa đến Bắc Mỹ, đồng thời mua vào rất nhiều vũ khí, tiếp đó giao dịch và bán cho các thế lực ngầm và các thủ lĩnh các chủng tộc bản xứ.

Vì nơi này có quân đội chính phủ nhúng tay nên nó được coi là thiên đường phạm tội tại Nam Dương.

Kẻ buôn lậu thuốc phiện sẽ từ nơi này đem thuốc phiện vận chuyển đến Bắc Mỹ, Úc và các nơi khác nữa, nơi này đúng thật là một chỗ đáp và trạm tiếp tế rất tốt. Còn những người nhập cư trái phép cũng phải đến nơi này trước khi vượt biên đến các quốc gia ở Bắc Mỹ.

Bờ biển kéo dài gần như vô tận, rừng rậm nhiệt đới rộng lớn, trong này có ẩn chứa rất nhiều thế lực. Thế lực ngầm của dân bản xứ có, các tổ chức nhập cư trái phép cũng có, thậm chí còn có hải tặc và các trùm thuốc phiện của Thái Lan và Miến Điện.

Đương nhiên, cũng không thiếu thế lực ngầm của các tổ chức người Hoa và các phần tử phạm tội của Châu Âu và Mỹ.

Tuy nhiên tại đây thế lực của của Đường Tử Trần mới là này chủ nhân của vùng bờ biển dài đằng đằng này.

Có được trang bị vũ khí tiên tiến, quân đội được huấn luyện có tổ chức, nguồn tiếp ứng sung túc, thậm chí còn có luôn vệ tinh gián điệp công nghệ cao có thể nắm giữ nhất cử nhất động của tất cả các thế lực khác, cái này thì ngay cả chính phủ Indonesia cũng không có được

Trời bên ngoài xẩm tối, xe mở, Vương Siêu đã tới được căn cứ trong khu rừng rậm nhiệt đới, đồng thời vừa nhìn thấy được khu căn cứ thì hần lại bị kinh ngạc lần nữa.

Căn cứ nằm trong rừng rậm này hoàn toàn giống như một căn cứ quân sự chính cống, doanh trại, sân huấn luyện, phòng ăn, bệnh viện..., đầy đủ mọi thứ.

Thậm chí trong rừng có một mảnh đất nhỏ bằng phẳng, ở trên đó có hai chiếc trực thăng!

Có một đám người trẻ tuổi nước da toàn thân nám đen do huấn luyện, được trang bị vũ trang hạng nặng, toàn thân phát ra sát khí, chia thành rất nhiều tiểu tổ và tiểu đội, tập hợp ngay ngắn tại mảnh đất bằng phẳng trong rừng.

Nhưng từ trên người của những người này phát ra sát khí hung hãn làm cho chim ăn đêm trong rừng cũng cả kinh không dám bén mảng.

Đường Tử Trần đứng trước mặt những người này, một lời cũng không nói, chân đi qua đi lại hai bước, ánh mắt trong đêm tối lóe sáng, tiếp đó nâng đưa tay ra hiệu, có lẽ là một loại tín hiệu bí mật.

Rập...! Những người đang tập hợp đột nhiên giống như những con báo nhanh nhẹn phân tán và chạy vào rừng rậm tối đen, chỉ trong chốc lát đã không còn bóng dáng.

"Tiểu đệ, đệ phải cẩn thận nhé. Tỷ sẽ trực tiếp chỉ huy nhóm người này từ một đường núi khác ra ngoài, trong đêm tối sẽ phục kích đám quân chính phủ kia. Còn đệ hãy theo một hướng khác do Tạ Ly trực tiếp chỉ huy. Đồng thời, phải bảo vệ Norman cẩn thận để hắn có phân tích và truyền tin cho tỷ", Đường Tử Trần đi tới trước mặt Vương Siêu, cẩn thận dặn dò, trong giọng nói thể hiện vẻ ân cần và quan tâm không nhỏ.

"Tỷ, tỷ có dự cảm được nguy hiểm không?", Vương Siêu đột nhiên hỏi "Nếu như có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt..."

"Chiến tranh, khắp nơi là lửa đạn, nơi nào không có nguy hiểm chứ", Đường Tử Trần cười cười: "Tuy nhiên có một số việc biết rõ là có nguy hiểm nhưng vẫn phải làm. Người sống trên thế gian này, thân bất do kỷ, làm sao có thể tiêu điều tự tại".

Vương Siêu ngẫm lại thì quả là đúng như thế, hắn tiến lên nắm lấy tay của Đường Tử Trần, dường như muốn nói gì đó, nhưng khi lời vừa tới miệng đã quay trở về.

"Đi thôi, vũ công của đệ đã tới cảnh giới cảm giác được trong bóng tối rồi, tuy nhiên cũng phải cẩn thận súng bắn tia tập kích đó. Đêm hôm nay, có thể chính phủ sẽ phái người đến tập kích bất ngờ" Đường Tử Trần dặn dò.

Từng thân ảnh chợt lóe lên rồi sau đó biến mất trong bóng tối, bỏ lại căn cứ hoang vắng lạnh lẽo, chỉ có gió và chim ăn đêm kêu thôi.

"Mọi người theo ta hành động!"

Tạ Ly hiện chỉ huy một tiểu đội tinh anh trăm người.

Nhiệm vụ của bọn họ chính là ở trong núi không ngừng di chuyển và bảo vệ Norman thật tốt để hắn có thể an tâm nhận và phân tích tín hiệu vệ tinh, sau đó truyền đến phía Đường Tử Trần tình huống chính xác của quân đội gia tộc Suha bên ngoài.

Cùng lúc đó, tại quốc nội, trong một căn phòng của một tòa nhà lớn ở Bắc Kinh, Liêu Tuấn Hoa đang ngồi xem tin tức quốc tế trong TV, đột nhiên có hai tin nhỏ làm hắn giật mình.

“Theo tin quốc tế, đêm hôm qua nhóm làm phim tài liệu với chủ đề ‘lá rụng về cội, viêm hoàng huyết mạch’ đã đến Jakarta – Indonesia và đã được các Hoa thương nhiệt liệt hoan nghênh”.

“Hôm nay, quân đội Indonesia tuyên bố vì hành động tiêu diệt việc buôn lậu, thuốc phiện và các hoạt động phạm tội khác tại vùng núi cạnh bờ biển Sishui, quân đội sẽ tiến hành diễn tập quân sự quy mô nhỏ nhằm chấn nhiếp bọn phần tử phạm tội cùng bọn khủng bố”.

Hai đoạn tin mặc dù không liên quan gì nhau, chỉ là tin tức bình thường, nhưng Liêu Tuấn Hoa là người mẫn cảm và hiểu biết nhiều, vừa nghe được hắn đã thấy có điều bất thường.

“Sau lưng Vương Siêu là cô gái Đường Tử Trần, quả thật có thể lực lớn tại Indonesia, có được trang bị võ trang tiên tiến, được nhiều Hoa thương ủng hộ, ngay cả quân đội chính phủ cũng phải kiêng kỵ ba phần, không biết lần này quân đội Indonesia diễn tập có phải là đang nhắm vào cô ấy hay không? Còn nữa, Giai Giai tới Indonesia không biết thế nào rồi?”

Sau khi Liêu Tuấn Hoa nghe xong hai tin này liền tiện tay tắt TV, tiếp đó lấy tay xoa xoa huyết Thái Dương rồi thở dài một hơi, tiếp đó vào phòng trong luyện một bộ đứng tấn của Tâm Ý Lục Hợp Quyền.

Võ công của hắn cũng đã tiến nhập cảnh giới hóa kinh. Đứng tấn một hồi, toàn thân hắn hơi nước bao quanh trông giống như đang tắm hơi vậy.

Ngay lúc hắn đang luyện công thì cửa mở, có mấy người mặc đồ quân đội với quân hàm thiếu tướng bước vào, thậm chí trong đó có một người mang quân hàm trung tướng.

“Tuấn Hoa, em cũng đã hơn ba mươi rồi, nên tìm một cô bạn gái đi” Những người bước đều là trực thuộc Liêu gia, là anh em của hắn. Liêu gia trong giới quân sự có thể lực rất lớn.

“Đúng vậy, lão gia tử cũng đang nóng lòng, ta thấy Giai Giai cũng được lắm, rất môn đăng hộ đối. Lão gia tử của Giai Giai năm đó cũng từng có quan hệ tốt với lão gia tử của chúng ta, một người là Chính ủy, một người là Quân trưởng, hợp tác rất nhiều. Hai lão gia tử cũng có ý tứ tác hợp cho em cùng Giai Giai”.

Anh cả của Liêu Tuấn Hoa nhìn thấy hắn bất động đứng đó liền bước tới gần hắn, khi chỉ còn cách khoảng hai ba mét, đã cảm giác được như một lò lửa đang cháy, khẽ thở dài một cái.

“Người Giai Giai thích chính là một người bạn của em, hơn nữa, em vẫn xem cô ấy như em gái và cô ấy cũng xem em như anh trai” Liêu Tuấn Hoa dừng lại nói.

“Người Giai Giai thích chính là Vương Siêu sao? Nhưng hai người họ môn không đăng, hộ không đối, coi như là trước kia, Vương Siêu có được huy hiệu thiếu tướng bất quá cũng là cũng do Ngô Văn Huy cho hắn thôi, lão gia tử của Chu gia sẽ không đồng ý đâu, hơn nữa việc của Vương Siêu hiện tại gây ra thì cũng không có khả năng nữa rồi”.

“Từ từ, Vương Siêu là bạn của em, em biết rất rõ anh ta, anh ta không phải là người bình thường đâu, thể lực đứng sau lưng anh ta thì ngay cả chúng ta cũng khó đối phó. Hơn nữa tính cách của người này rất trọng tình trọng nghĩa, xem nhẹ sống chết, nếu quả thật kết hợp cùng Giai Giai, đó là chuyện tốt không còn gì tốt hơn”, Liêu Tuấn Hoa nói, “Thôi đừng nói chuyện này nữa, chúng ta hãy cùng thương lượng một chút các sự việc phát sinh gần đây”.

“Đường Tử Trần rốt cuộc là loại phụ nữ như thế nào mà ngay cả người như Vương Siêu cũng phải khuyh đảo vì cô ấy? Sư phụ nói, cô ấy là người kiệt xuất nhất trong Hồng môn, cảnh giới võ thuật đã đạt đến thành tựu cao nhất, ngoài ra lúc ta học tập tại Mỹ cũng có gặp qua cô ta, nhưng tại sao ta lại không có ấn tượng nhỉ? Người phụ nữ như vậy ta hy vọng có thể gặp một lần nữa” Liêu Tuấn Hoa trong lòng thở dài.

Trong rừng rậm nhiệt đới, Vương Siêu, Hoắc Linh Nhi, Đàm Văn Đông, Tạ Ly cùng đội ngũ một trăm người đang bí mật di chuyển và tìm kiếm những chỗ có thể ẩn nấp, sau đó canh chừng để cho tên Norman người

Canada lấy ra các dụng cụ tiến hành công việc.

Trong rừng có rất nhiều độc trùng như muỗi độc, rết, bò cạp, kiến, đĩa..., đầy rẫy cả rừng nhưng những chiến sĩ tham gia hành động lần này cũng không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ cẩn thận đề phòng mà thôi.

Nhưng bất luận muỗi độc thể nào đi nữa thì chỉ cần đập vào da của Vương Siêu, nó sẽ lặn ra chết giống như là gặp thuốc diệt muỗi vậy, căn bản không có chút cơ hội hút máu.

Bởi vì trên da Vương Siêu có ám kinh rất nhỏ rung động, côn trùng không thể động vào được.

Đang lúc này, đột nhiên có một âm thanh rất nhỏ truyền đến lỗ tai hắn.

“Có chuyện!”

Cùng lúc đó, một người chiến sĩ ở trạm gác ngằm phía xa đột nhiên từ trên cây té xuống, hiển nhiên đã trúng đạn của súng bắn tỉa mai phục.

230. Chương 230: Xung Đột Trong Rừng Rậm (hạ)

“Bịch”, một quả lựu đạn phát sáng từ vách núi cao dài lặn xuống chỗ của đám người của Vương Siêu đang ẩn nấp.

“Bùm” ánh sáng chói lòa phát ra trong bầu trời đêm trông giống như một mặt trời nhỏ, chiếu sáng cả một khu vực, hầu hết mọi người ở vị trí ẩn nấp đều bị ánh sáng của nó làm cho hiện ra.

“Có địch tập kích, mọi người chuẩn bị chiến đấu!” Tạ Ly hét qua micro đeo trên người, mỗi người ở đây ai cũng có mang một micro như thế nhằm có thể liên lạc lẫn nhau và nhận lệnh của chỉ huy trong chiến đấu.

Lỗ tai của Vương Siêu rung rung, trông giống như cánh của một con bướm đang bay, tất cả mọi âm thanh đều thu hết vào tai, đồng thời tinh thần của hắn cũng tập trung cao độ, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt từ tận đáy lòng đang phát sinh.

Loại cảm giác nguy hiểm này thật giống như một người đang chết đuối, mắt thấy đang chìm xuống, thân thể đang kịch liệt dây dưa cùng với sự sợ hãi cái chết đang đến gần.

Nếu dùng tục ngữ để nói thì ruột gan của Vương Siêu đang thắt lại.

Nằm xuống! Sau khi cảm giác này xuất hiện trong lòng, vốn đang khoanh chân ngồi trên mặt đất, thân hình Vương Siêu đột nhiên bắn lên, trông giống như một con ưng lao xuống bắt gà con, hai tay xách hai người, là Đàm Văn Đông cùng Hoắc Linh Nhi vọt ra xa khoảng bảy tám thước.

Hắn phóng tới bên tên Norman đang ôm máy tính say mê công việc và xuất ra một cước, đá hắn bay ra xa.

Ngay lúc Vương Siêu xuất cước đá bay Norman thì có một quả lựu đạn đang lặn xuống cạnh bọn họ, chạm vào mặt đất, nổ tung.

“Ầm” Vụ nổ thật lớn làm cho đất đá văng tứ tung, tiếp đó có mùi lưu huỳnh truyền tới cay mũi.

Ngay khi ngửi được mùi này, trong lòng của Vương Siêu liền cảm giác được trong mùi đó ẩn chứa lực lượng hủy diệt thật lớn, đây là lực lượng hủy diệt mà cho đến giờ hắn chưa từng cảm giác được từ bất kỳ cao thủ nào.

Thân hình Vương Siêu giống như một con gà mái đang ấp con, đem Hoắc Linh Nhi và Đàm Văn Đông đặt ở dưới thân, phủ phục trên mặt đất.

Mũ bảo hộ trên đầu của hắn rung động không thôi, đồng thời trên người cũng đã trúng mấy mảnh lựu đạn, tuy nhiên là nhờ có mặc áo chống đạn tốt nên cũng không có chuyện gì.

“May mắn có nón bảo hộ và áo chống đạn, nếu không lần này ta không chết cũng bị thương nặng”, trong lòng Vương Siêu hoảng sợ, trước kia chống lại súng không có cảm giác gì nhưng nay gặp phải lựu đạn, hẳn rất cực hoàn toàn cảm nhận được sự kinh khủng của vũ khí nóng.

Sau khi bản thân đã cảm nhận được sự kinh khủng của vũ khí nóng, thì trong lòng hắn cũng dâng lên sự lo lắng mãnh liệt đối với Đường Tử Trần!

Nếu vừa rồi hắn không cảm giác được nguy hiểm, hành động không nhanh nhẹn và trên người không có đồ bảo hộ thì hắn đã trọng thương, hoặc thậm chí đã chết.

Khi lựu đạn phát sáng vừa nổ và xác định được vị trí của đám người Vương Siêu thì địch nhân đã lập tức tấn công. Vương Siêu cũng đã cảm giác ra, bọn người tập kích này tuyệt đối không phải là quân đội của chính phủ Indonesia, mà là một đội quân tinh nhuệ trong tinh nhuệ, thật giống như quân đội đặc chủng của chính phủ quốc nội.

“Tin hiệu đã bị địch bắt được nên chúng mới có thể xác định được vị trí của chúng ta” Tên Norman do bị Vương Siêu kịp thời đá bay ra xa nên cũng không có tình huống nguy hiểm gì. Sau vụ nổ mạnh, hắn liền đứng lên lớn tiếng nguyên rủa.

“Anh Siêu, bảo vệ Norman lui đi, nhanh lên”, tiếng nói của Tạ Ly truyền đến, “Lần này đánh lên chúng ta chính là một bọn người rất ghê ghớm, mọi người tản ra, phản kích!”

Lời của nàng vừa dứt thì từ một rừng cây trên ngọn đồi nhỏ gần đó, vô số tia lửa phát ra, đạn bay đan nhau vào như thiên la địa võng, bắn tới hướng đám người của nàng làm cho cây cối, bụi cỏ, núi đá, bùn đất trở thành một đồng hồ hỗn độn.

Lưới đạn dày đặc giống như bàn tay của Tử Thần đưa ra, chỉ cần có người lộ diện thì bàn tay sẽ chụp đến, và khẳng định sẽ trở về với cát bụi ngay lập tức.

Cho dù Vương Siêu là đại tông sư, võ công có xuất thần nhập hóa bao nhiêu đi nữa thì dưới lưới đạn dày đặc như thế, cũng không khác gì người bình thường.

Cho nên Vương Siêu cũng chỉ có thể kiếm một tảng đá lớn làm nơi ẩn thân, mặc kệ cho đạn gào thét bay qua.

Đôi khi lại có đạn bắn vào phía trước tảng đá làm bắn ra nhiều tia lửa và âm thanh nổ lớn, hết sức kinh khủng và dọa người.

“Bùm”, lại một quả lựu đạn phát sáng nổ tung làm cho bầu trời sáng lên, cũng chiếu rọi luôn vị trí của những tên tập kích.

Cái này là do người của Tạ Ly ném đi, có qua có lại, đáp trả bằng một quả lựu đạn phát sáng.

Vương Siêu đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về nơi lựu đạn phát nổ, quả nhiên trong ánh sáng chớp lên, thị lực vô cùng tốt của hắn đã phát hiện ra ở xa xa trong vùng cây cối và núi đá có vô số bóng người, trong đó có nhiều người mặc quân phục màu xám đất của chính phủ Indonesia và được trang bị vũ trang tinh nhuệ, hơn nữa hắn cũng nhìn thấy trong đó còn có người da trắng nữa.

“Các người làm gì đó?”

Vừa cúi đầu xuống, Vương Siêu đột nhiên nhìn thấy Đàm Văn Đông và Hoắc Linh Nhi đang bắt chước hắn, ngẩng đầu quan sát.

Súng G36 giờ lên, bắn liên tục về vị trí đám người bị lựu đạn phát sáng chiếu rọi.

Hai bên giống như đang dùng thuốc kích thích, điên cuồng bắn nhau không hề tiếc đạn.

Xem điệu bộ của người hai bên thì thật giống như đang chơi game chống khủng bố trên máy tính, đây là cuộc chiến đấu hàng thật giá thật, ai không cẩn thận, mạng nhỏ sẽ bị game over.

Súng G36 là một trong những loại súng tiên tiến nhất trên thế giới do Đức chế tạo, độ chuẩn xác cao, ngay cả khi bắn liên tiếp 3 viên súng cũng không giật, và còn có ống ngắm tia hồng ngoại, chiến đấu trong đêm có thể nhìn thấy rõ ràng mục tiêu.

Hoắc Linh Nhi, Đàm Văn Đông hai người đều có tính cách chiến đấu thiên phú. Thay đạn, lắp đạn, bắn, nhắm, cái nào cũng hết sức chính xác, mặc dù so với nhóm người của Tạ Ly không bằng nhưng so với những tân binh mới tham gia chiến đấu mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Súng nổ vang trời, đạn bay dày đặc, cuộc chiến như bão táp, từ lúc viên đạn thứ nhất tới màn lưới đạn dày đặc diễn ra, bất quá chỉ mới có vài phút đồng hồ.

Vẫn chưa thấy người của hai phe xuất hiện, bởi vì hỏa lực thật sự quá dày đặc.

“Đáng chết, đám người Hoa này sao có võ trang hỏa lực mạnh thế chứ, hình như súng của chúng đều là G36!” Một thanh niên Indonesia trẻ tuổi đang tựa lưng vào gốc cây to nói, “Người đầu, vòng ra phía sau đánh lên bọn chúng đi”

“Desch! Chú ý này không thể thực hiện được, nếu chúng phân tán người, hỏa lực sẽ không đủ, và thế thì sẽ áp chế không nổi đám người Hoa này, sợ rằng đánh lên không được thì chính mình đã chết trước rồi, hay là tập trung đạn được lại đi”.

Một người thanh niên Indonesia khác bình tĩnh nói: “Chúng ta đều là quân dã chiến, không có hậu cần tiếp tế, đạn được mang theo cũng đã gần hết, chờ sau khi hết đạn thì sẽ đến cuộc chiến tay chân thôi”.

“Được lắm! Chiến đấu bằng tay chân đi, ha ha, đám người Hoa chết tiệt, ta phải giết sạch toàn bộ”, một tên thanh niên khác lên tiếng, hai tròng mắt lộ ra vẻ khát máu, đồng thời đầu lưỡi của hắn cũng thò ra liếm liếm môi.

Tên vừa nói chuyện kia chính là tên thanh niên đã nói chuyện với tướng quân Pi Cha, Tiểu Xuyên, tên đầy đủ của hắn là Tiểu Xuyên Túc Nghĩa, còn hai tên còn lại, một tên gọi là Desch, một tên gọi là Rall.

Ba tên này là binh lính cao cấp trong quân đội Indonesia chuyên bảo vệ tổng thống, ai cũng tinh thông võ thuật, từ nhỏ đã được huấn luyện, thân kinh bách chiến, thể lực dư thừa, lãnh huyết vô tình, hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh.

Như Tiểu xuyên Túc Nghĩa, từ nhỏ hắn đã được bí mật đưa đến Hoàng Võ Hợp Khí đạo tràng ở Nhật Bản, học tập Đại Đông Lưu Hợp Khí Nhu Thuật nên võ công hết sức cao thâm, tiếp đó lại học và tinh thông Kiếm Đạo, Không Thủ Đạo, Thái quyền, Miến Điện quyền, Philiphine quyền, quyền kích, các kỹ thuật giết người cao cấp bằng tay, từng khi Indonesia xâm lược Đông Timor, thi triển hành động chặt đầu, như tia chớp bàn giết chết thủ lĩnh quân võ trang khởi nghĩa của Đông Timor.

“Đạn không đủ dùng, làm sao bây giờ!”

Nổ súng kịch liệt, giằng co hơn nửa giờ, Đàm Văn Đông cùng Hoắc Linh Nhi đưa tay sờ sờ túi đạn, tinh thần nhất thời khẩn trương hẳn lên.

Lúc này, hỏa lực bắn ra của hai bên cũng đã giảm nhiều, không còn kịch liệt như trước, hiển nhiên là đạn đã bắn gần hết rồi.

Hai bên đều là đội ngũ dã chiến tập kích, không có hậu cần tiếp tế, một khi hết đạn thì tiếp theo sẽ là cuộc chém giết tàn khốc bằng tay chân.

Lại mười phút nữa trôi qua, đạn của hai bên dường như đã hết sạch, cuối cùng cả không gian cũng yên tĩnh lại.

Đột nhiên gian, một âm thanh bén nhọn từ trạm canh gác xé gió bay đến.

Quả lựu đạn phát sáng vẽ một vòng cung trên bầu trời, bay tới rớt xuống phát ra ánh sáng chói lòa, quân tập kích của Indonesia giống như hồn ma đang tiến lại gần.

Bất luận là quân dã chiến hay là quân đặc chủng của chính phủ thì đám người của bên Vương Siêu cũng không thua kém, cả trăm người đều có võ trang tinh nhuệ, trải qua vô số lần chiến đấu trong chiến địa rừng rậm. Tất cả đều biết, lúc giao phong bằng đạn được thì hai bên cũng đã ẩn nấp rất tốt, không người nào ngu ngốc chạy đến làm bạn với đạn, cho nên số người thương vong rất ít.

Nhưng một khi đạn đã bắn hết thì cuộc chiến đấu tàn khốc nhất mới chính thức bắt đầu.

“Bọn chúng đến rồi, mọi người hãy giữ lại lựu đạn trong túi đạn, không tới thời điểm mấu chốt, đừng ném” Tạ Ly truyền lệnh qua micro, Đàm Văn Đông và Hoắc Linh Nhi cũng đồng thời nghe được, tiếp đó chuẩn bị cho cuộc chiến đấu tay chân.

Mặc dù đạn dược của hai bên đã gần hết, tuy nhiên ai ai cũng đều là người có kinh nghiệm, trong mỗi túi chứa đạn đều có hai quả lựu đạn nhằm bảo vệ tánh mạng, trong lúc chém giết bằng tay chân thì thứ này có tác dụng trọng yếu.

“Rút chủy thủ, tiến lên, giết!”

Tiếng của Tạ Ly lại truyền đến, tiếp đó các chiến sĩ nhanh chóng rút chủy thủ ra tiến lên, hai bên đã bắt đầu triển khai cuộc chém giết không hỏa lực.

231. Chương 231: Cỗ Lôi Chúc, Đảo Kỵ Long

Bên Vương Siêu có khoảng năm sáu chiến sĩ tinh nhuệ bị trúng đạn, ngoại trừ ba người bị trúng đạn ở nơi yếu hại chết tại chỗ thì những người bị thương khác đều được đưa đi cấp cứu ngay lập tức, không có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng bên bộ đội đặc chủng của chính phủ Indonesia dưới trận đấu súng kịch liệt hơn ba mươi phút này, chết gần hai mươi người, bị thương hơn mười người. So với bên Vương Siêu tổn thất nặng hơn.

“Đáng chết. Đám người Hoa này được trang bị tốt quá, còn trang bị của chúng ta lại kém hơn hẳn. Sao cấp trên không trang bị cao cấp cho chúng ta chứ?”

Trong tích tắc khi chiến đấu bắt đầu, người Indonesia bản xứ này liền thấy cảnh tượng một binh lính mang đầy đủ mũ giáp ở cách đó không xa lại bị đạn xuyên qua mũ, não và máu chảy xuống khiến hắn âm thầm mắng chửi không thôi.

“Người bên chúng ta so với bọn hắn nhiều hơn gấp đôi, nhưng hỏa lực hết lần này đến lần khác lại không thể áp chế được bọn họ!”

Bộ đội đặc chủng của chính phủ Indonesia lần này tổ chức đánh bất ngờ có hơn hai trăm bốn mươi người, cứ hai mươi người thành một tiểu đội. So với bên Vương Siêu nhiều hơn gấp đôi nhưng vì trang bị của hai bên chênh lệch quá lớn, nên khi bắt đầu giao chiến lại trở thành tình huống đánh ngang tay.

Như võ trang của chiến sĩ bên Vương Siêu đều xài hàng G36, phía trên là mũ được làm bằng thép, bên trong được lót một lớp tài liệu nhẹ nữa, đạn không thể xuyên qua được. Mũ giáp này trên thị trường quốc tế có giá cũng hơn mười ngàn USD.

Nhưng mũ giáp của quân đội Indonesia chất lượng khác rất nhiều.

Vũ khí trong tay quân đội Indonesia đa số là AK do Nga sản xuất, còn có là súng 88 của Trung Quốc sản xuất. Do đó hỏa lực, lực xuyên thấu không phải là đối thủ của G36.

Gia tộc quân phiệt Indonesia đều có thuyền chở dầu của riêng mình, trên mỗi nước đều có mua biệt thự để nghỉ mát, hưởng thụ vô cùng nhưng đối với trang bị của binh lính cũng không đồng ý đổi mới nhiều. Điều này có chút tương tự khi Mỹ và Anh đánh Iraq. Súng của quân đội Anh Mỹ cũng hay bị nghẹt đạn, nên đành dùng AK mà du kích vẫn hay dùng.

Làm sao có thể so với quân đội được trang bị võ trang đầy người của Đường Tử Trần? Trang bị trên mỗi người đều là mấy chục ngàn USD.

Trong trận đấu súng này bên Indonesia chết hơn hai mươi người phần lớn là do đạn xuyên qua mũ giáp, mà chiến sĩ bên Vương Siêu không hề có một mũ giáp bị đạn xuyên qua nào. Chết ba người là do lựu đạn rơi xuống bên người nổ phá thân mình. Điều này vô luận là trang bị tốt như thế nào cũng không thể ngăn cản được.

Uy lực của lựu đạn tuy lớn, nhưng khi hai bên giao chiến thì mỗi người đều có kinh nghiệm phong phú, nhiều lão binh sống sót từ trong súng đạn mà ra, biết được làm thế nào là an toàn nhất, nên thời điểm hai bên giao đấu không có thương vong lớn.

Nhưng cứ tiếp tục chiến đấu thì lại khác hoàn toàn.

Nhân mã hai bên đều tụ thành một nhóm, ở trong đêm tối xông lên đối địch. Trong nháy mắt tiếp xúc, Vương Siêu với lỗ tai sắc bén liền nghe được âm thanh ‘phốc phốc’ như nước chảy.

Đồng thời, âm thanh như suối chảy này còn kèm theo tiếng người ngã xuống đất và giãy dụa.

Vương Siêu biết là do dao cắt khí quản nơi yết hầu của kẻ địch khiến máu phun ra ngoài. Mỗi một âm thanh phun máu ra thì đại biểu một mạng người biến mất trên thế gian.

Có lẽ là do sát khí thấm thiết khi hai bên giao chiến tản mát ra, làm một trận gió biển thổi tan mây đen trên bầu trời lộ ra một vầng trăng sáng trên cao, chiếu xuống chiến trường đầm máu này.

Trong nháy mắt, Vương Siêu đã thấy khi hai bên tiếp xúc chỉ hai ba phút thôi, đã có hơn hai ba mươi thi thể nằm trên đất.

Mấy trăm người đấu súng gần một giờ, không bằng một trận giáp la cà hai ba phút.

Vũ khí nóng có lực sát thương cực lớn, nhưng khi chính thức giao chiến thì người chết cũng không nhiều lắm.

Đánh giáp la cà khi chính thức giao chiến, thì người chết so với giao đấu hỏa lực thì còn muốn nhiều hơn.

Điều này cũng không kỳ quái, bởi vì đã biết được uy lực của vũ khí nóng nên binh lính tận lực ẩn nấp, cẩn thận vô cùng, cả đầu cũng không dám lộ lên.

Dưới ánh trăng... chiến trường chém giết thảm thiết.

Kỹ xảo chiến đấu của binh lính hai bên đơn giản vô cùng: nhanh, hiệu quả. So với bản chất của quyền sư luận võ, đánh nhau trên lôi đài khác rất xa.

Hai bên đều dùng dao đánh cùng một chỗ, không dùng chiêu thức hoa hòe gì, mà chỉ dùng dao đâm, chém xuống vị trí yếu ớt. Có người vừa giết chết một kẻ địch thì đã bị hai ba người khác vây lại dùng dao đâm chết. Nơi này không phải là trận đấu của một mình mà là chiến trường mấy trăm người.

Khí quản bị cắt làm máu tươi văng tung tóe.

Đồng lời còn có tiếng súng lẻ tẻ, tiếng nổ mạnh của lựu đạn vang lên.

Với mười mấy giây thôi, Vương Siêu đã nắm được toàn cục trận chiến. Nhìn thấy một chiến sĩ bị năm quân binh Indonesia vây quanh, trong tích tắc khi dao của địch cắt yết hầu của mình liền kích hoạt lựu đạn đeo bên hông, đưa kẻ địch cùng nổ tan xác một chỗ.

Hống! Trong cổ họng Vương Siêu phát ra một tiếng rít gào trầm thấp.

Tiếng rít gào quanh quẩn trong sơn cốc, cây cối rung động như một con cọp đang phát uy trong núi. Âm thanh vang lên, gió lớn đột nhiên xuất hiện.

Mây từ rồng, gió từ hổ.

Hắn nhảy lên một cái, trong nháy mắt đã xuất hiện ở địa phương cách đó hơn ba mươi thước liền tung quyền cước.

Một chút đã giẫm nát ngực một binh lính Indonesia, sau đó lại dùng chiêu ‘Hắc hổ đào tâm’ đánh vỡ nát nội tạng của một binh lính khác, một tay khác vươn lên mạnh mẽ đánh ra bay một binh lính Indonesia khác ra ngoài.

Vương Siêu công kích kinh lực lớn vô cùng, hơn nữa lại đánh ngay vị trí yếu hại khiến cho cổ của binh lính gãy, xương yết hầu vỡ nát, té trên mặt đất giãy dụa liền bị hắn tiến lên một bước đạp xuống đầu.

Trong nháy mắt đã đánh chết hai người nhưng hắn cũng không dừng lại. Nhảy lên một cái, chưởng từ trên cao đánh xuống như long ảnh làm cho đầu của một binh lính bản xứ ‘chạy’ xuống bụng, rất có phong thái của Lý Thư Văn đánh chết quyền sư Nhật Bản.

Thấy Vương Siêu hung mãnh như vậy làm cho bốn năm binh lính Indonesia ăn ý xông đến, dao cầm trên tay phản xạ lại ánh trắng nắm thẳng yết hầu, bấp dùi, thắt lưng, hai bên sườn đâm đến.

Vương Siêu không dám chậm trễ chút nào. Hắn biết rất rõ trên chiến trường chỉ cần trì hoãn một giây thì có người tử vong. Bên mình không đến một trăm người mà bên quân đội chính phủ Indonesia thì đông hơn nhiều. Chỉ cần mình tranh thủ một ít thời gian, có lẽ sẽ vẫn hồi sinh mệnh của một người bên mình.

Ngay khi năm binh lính dùng dao công kích hắn, thì hắn liền co thân lại, một thức ‘Lão hùng chàng thụ’ công kích vào lồng ngực của binh lính đi đầu tiên.

Tuy binh lính này có trang bị áo chống đạn, nhưng lực lượng cường đại như tia chớp cùng thấu kính đã đánh nát xương cốt trên lồng ngực tạo nên âm thanh như rang đậu, cả người phun máu bay ra ngoài.

Đánh bay một người ra ngoài, Vương Siêu liền xoay người đá ra một cước như long uyển phong nhằm vào bốn binh lính Indonesia đang vây công.

Bốp bốp bốp bốp! Xương đùi của bốn binh lính hoàn toàn gãy ngang té gã trên mặt đất. Với thực lực của Vương Siêu thì cho dù là bốn cột gỗ lớn cũng bị gãy nát chứ nói chi là bốn chân người.

Bốn người bị đánh gãy chân ngã trên mặt đất! Vương Siêu không hề lưu thủ, liền tiếp đánh ra vài cái mã hình sát thủ ‘Tuần mã liêu đề’!

Bước chân nhanh như thiểm điện, hạ xuống chính xác. Chỉ trong hai giây thì huyết thái dương của bốn binh lính đều bị đá trúng, trong nháy mắt đã mất mạng.

Thi triển ra bản lãnh chân thật, quyền pháp không nhân từ, tất cả đều là chiêu thức sát thủ. Không đến ba mươi giây, Vương Siêu đã giết chết tám binh lính tinh nhuệ.

Nhưng nhìn lại trận chiến hắn lại có cảm giác vô lực, cảm giác được tốc độ giết người của mình quá chậm. Người bên đối phương đông gấp đôi bên mình, mỗi một người đều phải chống đỡ hơn hai kẻ địch. Trừ khi trong nháy mắt Vương Siêu có thể giết được hơn một trăm người, thì mới có thể cân bằng thực lực hai bên.

Mà điều này không phải trong thời gian ngắn là có thể làm được.

Bất quá cũng may khả năng chiến đấu của quân đội bên Vương Siêu so với đặc chủng bộ đội của chính phủ Indonesia cao hơn một tầng. Dưới sự cố gắng hết sức thì đã hình thành trạng thái giằng co.

Hai sư đệ sư tỷ Đàm Văn Đông và Hoắc Linh Nhi, trong thời điểm mấy chốt này cũng đã kích phát lòng can đảm. Khi Vương Siêu giết người thì Hoắc Linh Nhi cũng cần dao vào miệng, một tay thành quyền, một tay làm chưởng cùng bốn binh lính Indonesia đánh nhau.

Mấy quân lính Indonesia này đều được huấn luyện khá lâu, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, cách thức giết người già dặn, cũng không phải là nhân vật bình thường. Cho dù là một người luyện quyền đến mình kinh đỉnh phong, đánh một chọi một cũng khó giải quyết được lão binh chỉ huấn luyện để giết người này.

Cho nên, Hoắc Linh Nhi đánh một trận khổ sở. Vừa rồi nàng lấy bộ pháp Bát Quái Chưởng trong nháy mắt thi triển dao đánh chết một người, nhưng bản thân lại vây quanh, bị một binh lính ôm lấy thiếu thút nữa đã ngã trên mặt đất. Mặc dù nàng dùng công phu Bát quái chưởng phản quan tiết tử thủ bát suất đánh ngã binh lính này, nhưng trên tay cũng bị một vết thương thật dài.

Bất quá, sinh tử chiến như vậy mới có thể trưởng thành, cũng có thể tăng mạnh lực lượng.

Đương nhiên, điều kiện đầu tiên là không chết trong chiến đấu.

Mấy binh lính Indonesia này có kỹ thuật giết người già dặn, phối hợp cũng hoàn hảo vô cùng.

Đừng hỏi tại sao Vương Siêu chỉ trong ba mươi giây đã giết chết tám người, nhưng Hoắc Linh Nhi lại khổ chiến như vậy. Vương Siêu là công phu gì? Đông Á đệ nhất đại tông sư.

Trên chiến trường này đối phó với binh lính lão luyện, còn phải phân ra một phần tinh thần lúc nào cũng phải dự phòng mảnh đạn của lưu đạn nổ văng ra khắp nơi.

Có thể nói nếu thay đổi một quyền thuật đại sư, hóa kinh cao thủ khác, muốn làm gọn gàng lợi hại như Vương Siêu, cũng là điều không có khả năng.

Quá nửa rất có khả năng quyền thuật đại sư chỉ vì hơi chút trì hoãn, đã bị mấy binh lính này dùng lưu đạn nổ chết.

Trên chiến trường như vậy, thì bất luận là kẻ nào cũng có nguy hiểm chết bất kỳ lúc nào.

Đôi mắt Vương Siêu thấy Hoắc Linh Nhi gặp nguy hiểm liền chạy nhanh trở về, dùng ưng thảo mạnh mẽ xé rách cổ binh lính vây công Hoắc Linh Nhi, làm một lượng lớn máu tươi bắn lên người Hoắc Linh Nhi.

“Sát sát sát!” Hoắc Linh Nhi cũng là lần đầu tiên trải qua chém giết tàn khốc như vậy, bị máu tươi nhuộm đỏ người thì tinh thần có chút phấn khởi cùng hoảng loạn. Lấy dao chủy thủ trên miệng xuống cầm nơi tay, lại tìm người chém giết.

Đàm Văn Đông cũng chiến đấu rất khổ sở. Quyền pháp của hắn so với Hoắc Linh Nhi còn yếu kém hơn một chút, lại bị ba bốn binh lính phối hợp với nhau vây công làm hắn phải cố hết sức.

Lúc này hắn đã cùng hai ba binh lính Indonesia ngã trên mặt đất, lăn qua lăn lại.

Binh lính đặc chủng có kinh nghiệm phong phú, thân kinh trăm chiến, giết người không ngớt, dưới mưa bom bão đạn chạy trốn thì đều có chỗ hơn người. So với quyền sư cao minh còn khó chơi hơn.

Có lẽ người trong nháy mắt có thể đánh hắn bị thương, chiếm thượng phong nhưng hắn có khả năng chịu được thương thế nhiều hơn người nghĩ. Dưới khoảnh khắc người thả lỏng tinh thần liền dùng các phương pháp quý mị giết chết người.

Binh lính đặc chủng từng trải qua vô số lần huấn luyện, tinh thần chịu đựng thống khổ so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều. Cho dù người chém rơi một tay hắn thì hắn cũng không ngắt liền, còn có thể tiếp tục chiến đấu.

Vào thời điểm Đàm Văn Đông cùng đánh nhau với ba binh lính trên mặt đất cực kỳ nguy hiểm, nhưng Vương Siêu lại không đi hỗ trợ hắn. Cũng không phải là do hắn máu lạnh mà là hắn đang âm thầm rèn luyện đồ đệ mình.

Cơ hội rèn luyện có rất nhiều. Chiến trường hung hiểm có thể chết tại chỗ. Vương Siêu cũng không phải là thần, đồ đệ của hắn chết hắn sao có thể cứu được.

Hắn cũng muốn đi giúp Đàm Văn Đông một chút.

Nhưng mà hắn không có ra tay là do hắn bị kẻ địch áp sát. Cho dù võ công hắn cao đến đâu nhưng trên chiến trường này hắn không thể nào khống chế được cục diện.

Trong tích tắc giết chết binh lính vây công Hoắc Linh Nhi, thì trên lưng hắn, huyết Thái Dương, bả vai, eo, cổ và những vị trí mẫn cảm khác đột nhiên nhảy lên cảm giác tê dại.

Đây là cảm giác bị người khác dùng súng ngắm vào.

Trong nháy mắt, hắn đã cảm giác được có ít nhất sáu khẩu súng đang nhắm vào mình.

Hắn vừa rồi giết người rất bất mắt, nên không có lý do gì không bị kẻ địch để ý.

Phành phành phành! Âm thanh vang lên liên tục. Từ lúc hắn cảm giác được nguy hiểm liền tránh đi thì súng cũng đã bắn ra. Thời gian tập trung rồi bắn không đến nửa giây. Tốc độ kinh người, những người bắn súng này đều là cao thủ.

“Ừ...” Thân ý và thân thể của Vương Siêu đã luyện nhất trí vô cùng. Ý niệm vừa động, thân thể cảm giác được nguy hiểm thì trong miệng hắn phát ra âm thanh buồn bực như ô quy.

Ro rút lại, thân thể ngồi chồm hồm, lực lượng dồn xuống tứ chi, khí huyết như bánh xe.

Vương Siêu hóa thành một con rùa rút đầu ngã nhào xuống đất quay ba bốn vòng, tránh được một số viên đạn nhằm vào một vài vị trí yếu hại, nhưng trên đầu và lưng của hắn đã bị trúng đạn.

Chẳng qua đầu của hắn có mũ giáp, thân có áo chống đạn nên đạn không xuyên qua được.

Nhưng lực trùng kích của đạn khiến cho nội tạng của hắn chấn động, ý nghĩ có chút mờ mịt.

“Khá lắm. Lực trùng kích của đạn so với cao thủ hóa kinh toàn lực ra tay còn mạnh hơn nhiều. Nếu người thường bị trúng như vậy sớm đã chấn động não rồi” Trong lòng Vương Siêu âm thầm đánh giá lực đạn bắn vào. Cơ thể, khung xương, gân thịt của hắn đều thông qua ‘Hổ báo lôi âm’ tẩy tủy nên so với người thường cường đại hơn cả chục lần. Lực đạn bắn vào mặc dù mạnh mẽ nhưng không thể tạo thương tổn với hắn được.

Hơn nữa khi hắn quay cuồng, thì cũng nhìn về phương hướng đạn bắn đến.

Đó là ba người trẻ tuổi Indonesia, còn có hai người da trắng, một người da đen cường tráng.

Trong tay sáu người này đều cầm súng ngắm thẳng vào hắn mà tiến hành bắn. Hiển nhiên là muốn bắn chết chim đầu đàn, nhân vật xuất sắc là hắn.

“Sáu người này đều là cao thủ!” Trong ánh mắt của Vương Siêu đã nhìn thấu khí chất của sáu người bọn họ. Cường đại, máu lạnh, kiên định, thể lực tốt, lực bộc phát mạnh.

Mấy tin tức này chợt lóe trong đầu hắn.

“Không xong rồi. Tạ Ly không biết đã như thế nào!” Trong lòng Vương Siêu lo lắng vội vàng quay đầu lại thấy Tạ Ly giết chết ba binh lính, sau đó quăng một quả lựu đạn liền chạy đi. Không có chuyện gì.

Cùng lúc đó tiếng súng bắn cũng dừng lại.

Sáu người bắn Vương Siêu hình như trong tay không có nhiều đạn lắm. Cầm súng trong tay nhìn nhau một cái, thân thể giống như báo, như u linh nhắm về phía Vương Siêu mà vọt đến.

Không hỏi cũng biết đây là đội ngũ chỉ huy cao nhất của đội đột kích Indonesia này. Ba người bản xứ Indonesia, hai người da trắng và một tên da đen có cơ thể cường tráng, đồng thời tiến công muốn tiêu diệt Vương Siêu.

Bọn họ tự nhiên thấy rõ Vương Siêu là người khó giải quyết nhất.

Càng hướng chỉ cách Vương Siêu không xa chính là Norman. Là đối tượng bọn họ muốn đánh chết hôm nay.

Sáu người này cách Vương Siêu khoảng một trăm thước, nhưng chỉ hơn mười cái nhún mình đã tiếp cận. Bất quá, Vương Siêu lại đang đánh với ba binh lính khác vây công Đàm Văn Đông.

“Linh nhi! Trở về!” Vương Siêu hô to một tiếng gọi Hoắc Linh Nhi trở về, bởi vì Hoắc Linh Nhi chém giết xa hắn quá thì hắn không thể chiếu cố được.

Hắn vừa dứt lời thì người da đen cao lớn kia đã đánh đến. Người da đen này cao khoảng hai thước, cơ bắp trên thân thể nổi lên tản ra lực lượng khiến kẻ khác phải khó thở.

Thân thể hắn tuy lớn nhưng lại không chậm chạp chút nào, mà lại nhanh nhẹ như một con báo đen. Vừa đuổi đến đã huy quyền công kích Vương Siêu. Không khí vì một quyền này mà phát ra tiếng vang. Năm tay cực lớn liền che trước mặt Vương Siêu.

Cùng lúc đó, quyền đến thì thân thể như thiết tháp của hắn giống như tòa núi ập tới Vương Siêu.

“Bát Cực Trường Chủy. Thiếp Thân Khảo” Vương Siêu nhận ra quyền pháp của người này liền lập tức ngồi xuống, tim đập mạnh hơn như lửa được đổ thêm dầu, máu huyết toàn thân bùng nổ.

Người da đen này là một cao thủ quyền thuật. Tay đến thân đến, quyền đến mắt đến. Năm nắm dài, bước chân xa không phải là quyền kích bình thường.

Không hề nghỉ ngơi, người da đen này có thân thể lớn gấp hai Vương Siêu. Tu luyện Bát Cực Quyền Thuật tinh thâm, thân thể có thể phát ra lực lượng khủng bố.

Võ quán dạy quyền thuật của Trung Quốc được mở ở khắp nơi. Rất nhiều người nước ngoài học tập quyền thuật, hơn nữa đại bộ phận người nước ngoài luyện tập khắc khổ hơn so với người Trung Quốc. Nhất là những người có thể chất tốt, bọn họ tôn sùng bạo lực nên luyện tập càng khắc khổ hơn. Nhất là ở nước Mĩ cũng tiếp nhận công phu của Trung Quốc.

Bởi vì nước Mĩ xung đột chủng tộc làm rất nhiều người da đen bị ức hiếp. Quyền sư của Trung Quốc có thể dạy cho những người da đen này để cho bọn họ có thể tự vệ, đồng thời cũng kích thích lên mâu thuẫn giữa họ với người da trắng.

Nhưng mà không biết người da đen này có lai lịch gì.

Vương Siêu đối mặt với trường chủ nhất kích của người da đen này, lập tức cơ người bão đạn, trái tim nhảy mạnh hơn như lửa được đổ thêm dầu, máu toàn thân sôi trào, mũ giáp, quần áo toàn thân như được bành trướng lên. Trên cổ xuất hiện gân xanh như những con rắn xanh quấn quanh, cơ bắp trên cơ thể lại giống như những sợi dây bằng thép đan vào nhau.

Xuất chiêu phát kinh ngành kháng. Thân thể đối thân thể!

Hắn lại lấy chiêu đối quyền, thân thể đối thân thể!

Đây là chiêu thức lăng lệ và cương mãnh nhất trong Đại Suất Bi Thủ - Cổn Lôi Chúc.

Bát Quái Chương Đại Suất Bi ngũ chúc, Cổn Chúc, Lôi Chúc, Liễu Diệp Chúc, Thập Tự Chúc, Bàn Chúc. Điều vận lực kích thích huyết mệnh tam môn. Là pháp môn quyền pháp cao nhất.

Cổn là ninh kinh (lực xoắn), lôi là tạc kinh (lực bùng nổ), một ninh một tạc.

Oành! Quyền chương đánh nhau, thân thể va chạm khiến cho người da đen có thân thể lớn gấp hai lần Vương Siêu bị chấn lui lại ngã về phía sau. Cùng lúc đó âm thanh xương gãy cũng vang lên.

Cánh tay to bằng bắp đùi của người da đen, đã bị Vương Siêu mạnh mẽ đánh gãy.

Nhưng hắn lại rất nhanh nhậy, lập tức lăn tròn hóa giải lực, muốn né tránh rồi mới tiếp tục công kích.

Chẳng qua Vương Siêu sao có thể cho hắn cơ hội này được? Một chiêu Long hình bính được như bóng với hình đi đến.

Ngay khi người da đen vừa chồm lên thì hai chân Vương Siêu liền giao nhau, dùng thế ‘Đảo kỵ long’ cười lên lưng hắn như đang cười một con trâu đen lớn.

Đảo kỵ long thế! Là quyền pháp quán lấy địch, sau khi cười lên người bị ngã xuống, liền dùng quyền ra sức đánh.

Vương Siêu kẹp hai chân lại, khiến cho người da đen bị kẹp chặt không thể xoay người được. Bị cánh tay của Vương Siêu đánh thẳng vào xương ở giữa đầu.

Phành! Đầu hắn vỡ ra như nổ hoa, Thiên linh cái bị bể nát khiến cho não bắn tung tóe khắp nơi.

232. Chương 232: Vũ Bộ, Đạp Đầu Bó Cương

Với tu vi võ công hiện tại của hắn dùng cánh tay lăng không xoắn vòng, khí huyết bùng nổ đánh xuống đừng nói là một đầu người. Cho dù một con voi lớn cũng bị đạp bể đầu.

Người da đen này mặc dù thân thể lớn và rắn chắc như thiết, so với trâu đen cường tráng hơn. Hơn nữa quyền pháp ác liệt, một thân công phu khổ luyện thuần thục. Đầu lớn và cứng nhưng so với đầu voi thì còn kém hơn một chút.

Cho nên bị một quyền này của Vương Siêu đánh cho đầu nổ hoa, máu hồng trắng lẫn lộn giống như cà chua nát vụn.

Phản tít chủy bát thức trong Bát Quái Quyền vận lực chuyển khí chuyên môn dùng để công kích tám bộ phân yếu hại trên cơ thể. Nên nó còn có tên gọi khác là ‘Khai bát môn chủy’.

Bát Quái Quyền là môn quyền pháp chuyên tàn phá thân thể chia làm tám cánh cửa: Đỉnh đầu, mặt, yếu hầu, mệnh môn, khí môn, huyết môn, tinh môn. Từng bộ vị đều đều là những nơi yếu hại. Không nói dùng quyền tàn nhẫn đánh xuống mà cho dù dùng đầu ngón tay điểm thì vô luận là người cường tráng cỡ nào không chết cũng bị thương.

“A...”

Mặc dù hiện đang đánh nhau bằng tay chân nhưng hành động của Vương Siêu hoàn toàn chấn kinh mọi người. Một tráng hán hung hãn còn sống sờ sờ sau một khắc liền bị đánh bể đầu. Coi như là Greeve, Rall, Tiểu Xuyên Túc Nghĩa cùng hai người da trắng chuẩn bị vây công Vương Siêu cũng không chịu nổi.

Mặc dù năm người này đều giết người không gớm tay, là chiến sĩ có thể ăn cơm uống nước trên chiến trường đầm máu, là tinh anh trong tinh anh nhưng khi nhìn thấy cảnh vậy cũng rùng mình. Trong lòng âm thầm hít một ngụm khí lạnh đồng thời cảm giác được da đầu mình tê dại. Hình như Thiên Linh Cái lúc nào cũng có thể bị Vương Siêu đánh xuống một kích, bị bể nát như tên da đen kia.

“Khá lắm!” Người trẻ tuổi Indonesia Tiểu Xuyên Túc Nghĩa trong nháy mắt đã hồi phục lại tinh thần. Trong đôi mắt hần mơ hồ xuất hiện một tia hưng phấn. Dùng đầu lưỡi liếm liếm đôi môi khô cằn của mình, những vết máu trên môi được hần liếm sạch sẽ.

Nếu như nói tên da đen vừa rồi là một con trâu đen thì hần hiện tại là con huyết độc lang hoang dã tràn đầy hung tàn, xảo trá, tâm tư tàn nhẫn. Những điều này có thể thấy được từ trong đôi mắt của hần.

Tay phải cầm dao của hần khẽ xoay một cái, liền nhanh như tia chớp chém về phía Vương Siêu.

Con dao này hiển nhiên đã trải qua xử lý đặc thù, màu rất tối, dưới ánh trăng cũng không hề phản quang. Hơn nữa phương pháp cầm dao của hần rất quái lạ. Cầm lưỡi dao quay ngược vào trong giấu dưới cánh tay. Người bình thường căn bản không nhìn thấy hần cầm vũ khí, mà chỉ cho rằng hần đang dùng cánh tay để đánh.

Đây là phương pháp nắm đoản đao của Nhật Bản, thuộc về loại Nhị đao lưu. Trải qua bốn năm trăm năm chiến đấu đã trở thành kỹ năng mê hoặc giết người tốt nhất.

Nếu như võ sư bình thường nhìn động tác của hần sẽ không phán đoán ra hần đang nắm vũ khí trong tay. Kết quả khi giao đấu sẽ đưa cánh tay mình ra đỡ, lập tức sẽ gặp nạn.

Nhưng Vương Siêu là ai? Làm sao có thể bị hần dùng kỹ xảo mê hoặc đoản đao dưới tay kia bị thương được. Vương Siêu chợt rút đầu lại, xuất ra một chiêu ‘Hoàng cầu tát niệu’ ám thoái đánh xuống hạ bộ của hần.

Bịch! Hai chân va chạm. Tiểu Xuyên Túc Nghĩa đột nhiên co chân hoành ngang, ngăn cản ám chiêu này của Vương Siêu. Đồng thời thân thể của hần cũng bị đẩy lui lại hai bước.

“Người này có công phu, không phải là một nhân vật dễ đối phó. Lại có thể ngăn cản một cước của ta. Đây là công phu Hợp khí võ thuật của Nhật Bản” Chân của Vương Siêu bị chặn lại, mặc dù đã đá đối phương lùi về nhưng không có bị thương. Hiển nhiên điều này không phải là người bình thường có thể làm được.

Hợp khí đạo của Nhật Bản chú ý chuyển đổi, khí lưu, chiếm tiên, vận lực.

Loại dùng cảm giác nghe kinh này, cùng với Thái Cực Thôi Thủ có chút tương tự.

Khi động tác chuyển đổi cảm giác được khí lưu của kẻ địch, trong chớp mắt đã phát hiện được phương hướng kẻ địch tiến công. Nắm vững thời cơ, nhất cử vận lực cắt đứt khí lưu của kẻ địch, chế phục hoặc hóa giải thể công của địch.

Vừa rồi Tiểu Xuyên Túc Nghĩa có thể ngăn cản được một chân bí ẩn của Vương Siêu đúng là dùng thánh kinh giành tiên cơ. Nếu không hần không có khả năng ngăn cản một ám thoái kia được.

“Nghe kinh của người này mặc dù không bằng Thái Cực Thánh Kinh của Chu Bình Lâm, Trần Ngã Dương nhưng khả năng nắm cảm đã đạt được tinh túy. Nếu như đưa đến trong nước thì đây chính là một đại quyền sư”.

Một cước thử dò xét công phu của Tiểu Xuyên Túc Nghĩa, bất quá Vương Siêu cũng không có cơ hội suy nghĩ nhiều, cũng không có đuổi theo đánh giết. Bởi vì muốn giết hắn cũng không chỉ có một mình Tiểu Xuyên Túc Nghĩa, mà còn có bốn kẻ địch khó giải quyết khác.

Greece, Rall và hai người da trắng khác khác đồng thời dùng dao vung đến.

Không thể không nói kể cả tên da đen vừa bị Vương Siêu đánh ‘Đính môn khai hoa’ kia, thì sáu người này đều có thân thủ cao vô cùng. Hơn nữa mỗi người đều có vũ khí trong tay tiến hành vây công thì cho dù là Vương Siêu có quyền pháp thông thần cũng không có dũng khí chậm trễ chút nào. Toàn bộ tinh khí thần đều được đề cao đến cảnh giới cao nhất mới có cơ hội sống sót.

Bởi vì trên chiến trường như thế này, ngoại trừ ngăn địch còn phải phòng ngừa đạn lạc nữa.

Khi người vừa mới giết xong kẻ địch, đang muốn thở ra một hơi thì một viên đạn lạc không biết từ đâu bay đến cắm vào yết hầu của người.

“Các người xem kỹ, đây chính là đấu pháp thực chiến!”.

Đồng thời đối mặt với bốn người công kích, Vương Siêu đánh không thể dứt ra được, đột nhiên hít sâu một hơi nhắc nhở Hoắc Linh Nhi và Đàm Văn Đông. Thân thể hắn khi đang nói chuyện đột nhiên lui về phía sau ba bước, hiện ra bốn người đang cầm dao đâm đến.

“Đây là Hồi Thân Long Hình Cầm Nã! Lực do xương sống kích phát, lấy vai thúc dục khuỷu tay” Đang lui về phía sau đột nhiên Vương Siêu dừng lại xoay người bỏ chưởng, cả xương sống sau lưng giống như đại long phá thể hướng phía trên xông lên, dẫn động các đốt xương vai và các đốt ngón tay mãnh liệt đột phá ra. Cả cánh tay và các đốt ngón tay bị hắn dùng kỹ xảo, tăng dài hơn nhiều.

Bốp! Long Hình Hồi Thân Cầm Nã vừa thi triển đã chuẩn xác bắt cổ tay cầm dao của một người da trắng đang công kích.

Người da trắng này liền trừng mắt lên, khoe miệng dữ tợn dùng thân thể công kích Vương Siêu, đồng thời tay khác nắm lấy quần áo mà ôm lấy.

Hắn muốn lợi dụng cơ hội này ôm lấy Vương Siêu.

Đây là kỹ xảo giết người trong Nhu thuật.

Không hề nghi ngờ, chỉ cần quần áo Vương Siêu bị hắn ôm lấy liền bị hạn chế hành động. Những người còn lại có cơ hội giết chết Vương Siêu một trăm lần.

Thân pháp của Vương Siêu linh hoạt né tránh rất nhanh. Nếu như ưu thế này trở thành hạn chế thì thắng bại rất khó nói được.

Nhưng mà Vương Siêu sao có thể cho hắn cơ hội nắm giữ quần áo của bản thân được?

“Thái cực đảo niệm hầu. Cung bộ lập lực, tiến bộ hậu thoán. Tha trừ tự tẩu (Thái cực đảo như khỉ, cung chân lấy lực, tiến bộ vọt ra sau kéo người đi)” Cầm tay người da trắng Vương Siêu nhảy lui về phía sau, ngay lập tức vừa né dao công kích của bốn người khác, đồng thời kéo thân thể người da trắng này về phía trước, khiến hắn bị mất thăng bằng ngã trên mặt đất. Thật hay cho một chiêu Đại Mã Hầu Phi Khoái Đảo Tẩu.

“Thái cực quyền thủ huy tỳ bà đả pháp, phân cân đạn lạc, ngón tay theo kinh mà phân kinh như đánh đàn tỳ bà” Vừa nói chuyện thì ứng trảo của Vương Siêu nắm lấy cổ tay của người da trắng này rung lên, khiến cho thân thể hắn rung lên theo. Vương Siêu xoay người lại nắm cổ chân hắn tiện thể vút ra hơn bốn năm thước mới ngã xuống trên mặt đất.

Lần này bắt người, kéo người, hất ngã người được Vương Siêu thực hiện liên tục, thủ pháp mau lẹ. trong đó cũng không có đánh các bộ phận yếu của đối phương, cũng không có phát kinh. Nhưng hết lần này đến lần khác đánh cho một tên da trắng này té trên mặt đất, cho dù giấy dựa mãnh liệt cũng không có đứng lên được, dùng tay chống đỡ thân thể, tay chân cũng mềm nhũn.

Đàm Văn Đông biết được người kia bị đánh cho đứt gân tay chân rồi mới có tình huống như vậy.

“Chẳng lẽ sư phụ ném đi một cái nhẹ nhàng vậy đã chấn đứt gân tay chân hắn rồi sao? Đúng rồi. Gân người giống như đàn tỳ bà. Tập trung lực lượng lại giống như một viên đạn công kích vào sẽ đứt đoạn. Thủ Huy Tỳ Bà. Chỉ cần một ngón tay nhấn một cái là có thể cắt đứt gân địch nhân. Phân cân thác cốt. Thì ra Thái Cực Quyền Thủ Huy Tỳ Bà là thủ pháp phân cân. Đấu pháp âm độc như vậy lại có cái tên rất tao nhã”.

Trong lòng Hoắc Linh Nhi đã rõ rằng ý nghĩa tinh túy của đấu pháp Thái Cực Quyền này.

Trên chiến trường tanh máu, sinh tử chiến đấu này Vương Siêu vừa giảng dạy, lại lấy thân làm mẫu phân cân giết người, rốt cuộc cũng kích phát linh ngộ tinh hoa của võ học. Mỗi một câu nói như một câu giác ngộ khắc sâu vào lòng nàng.

Khổ luyện mười năm không bằng đánh một trận trên chiến trường, thì ra là thế.

“Đáng chết!” Tiểu Xuyên Túc Nghĩa đã nổi giận.

Vương Siêu nhanh như tia chớp đã phế hai người bên họ. Hơn nữa hai người này lại không thuộc quân đội chính phủ Indonesia mà là thuộc về nước Mỹ. Năng lực bọn họ đều lợi hại vô cùng, là “Terminator” trong truyền thuyết. Lần này bọn họ bí mật chịu lệnh, đến giúp Pi Cha đối phó người Hoa võ trang ở Indonesia.

Những lại nghĩ không ra, ở chỗ này chỉ trong chốc lát đã tổn thất hai người. Coi như là Pi Cha cũng khó có thể giải thích Cực tình báo Mỹ.

Hơn nữa Vương Siêu lấy một đánh sáu, còn có thể nói chuyện. Đưa bọn họ làm mẫu dạy cho đệ tử khiến cho ba thanh niên cao thủ Indonesia này hoàn toàn nổi giận.

Tiểu Xuyên Túc Nghĩa đột nhiên lui về phía sau. Cùng lui với hắn còn có Greece và Rall.

Bọn họ trong khi đang tấn công điên cuồng đột nhiên lui về phía sau hai bước. Sau đó luồn tay ra sau một chút rút vũ sĩ đao Đông Dương ra nắm trên tay.

Ba người này rút đao ra nhanh như tia chớp. Sau đó đồng thời ra tay tạo thành một hình tam giác, vây Vương Siêu vào giữa.

Đúng lúc này Vương Siêu đánh một quyền lên ngực của tên da trắng còn lại đánh, là hắn chết tại chỗ, phát giác ra thế vây công của ba người bọn họ đang muốn tránh đi, nhưng lại phát hiện ra vị trí, bộ pháp của ba người này đều khóa cứng mọi phương hướng của hắn. Hắn cảm giác được nếu như mình vừa hành động thì ba người liền bộc phát ra tiềm năng lớn nhất công kích đến những vị trí yếu nhất của hắn.

“Vũ bộ? Đạp đấu bố cương?” Trong nháy mắt Vương Siêu đã nhìn ra bộ pháp của ba người này.

233. Chương 233: Cầm Nã

Bộ pháp này tham khảo ý cảnh huyền diệu của Hà Đồ Lạc Thư, Âm Dương Bát Quái, Bắc Đẩu Thất Tinh. Luyện hô hấp, thông qua dạ dày mà đọc phúc ngữ, hành khí huyết, tẩy cốt tủy, thông đan đạo, huyền ảo và cao thâm vô cùng.

Bởi vì phương vị cất bước trong đó giống như Bắc Đẩu Thất Tinh lên được gọi là Đạp Đấu Bố Cương.

Trong Bát Quái Chuông từ xa xưa cũng có vũ bộ nhưng sớm đã bị thất truyền. Ngay cả Vương Siêu cũng chưa từng thấy.

Hơn nữa, bây giờ những môn phái quyền thuật trong cả nước cũng không còn tồn tại những tinh túy của ba bộ pháp này. Đây là một bộ pháp thất truyền. Hiện tại có một ít đạo sĩ dùng Đạp Đấu Bố Cương và vài loại võ công biểu diễn như vậy ở bên ngoài chỉ đều là hoa hòe bề ngoài mà thôi.

Hiện tại chỉ có ‘Thất Tinh Thế’ trong ‘Tam Thập Nhị Thái Tổ Trường Quyền’, mới mơ hồ có bóng dáng của vũ bộ trong đó.

Tương truyền rằng sau khi Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dẫn được pháp khí của đạo sĩ Trần Truyền lão tổ, đã sáng chế ra Thái Tổ Trường Quyền. Lấy một cây côn đánh khắp tứ bắc quận châu. Trong Thái Tổ Trường Quyền cùng với vũ bộ môn cũng có chút lai lịch.

Vũ bộ chính thức chẳng những làm cho thân thể cường tráng, kéo dài tuổi thọ, khu trừ khuyết điểm. Hơn nữa sau khi luyện thành toàn thân có thể trùng kích như nước chảy mây trôi, như bắc đẩu mọc lên lại giống như đạn bay, như lưu tinh. Trong đạo tàng có ghi lại đạo sĩ Tống Triệu trong cung đình đạp vũ bộ đi ra, trong phạm vi một trượng tạo thành tiếng gió vù vù, khí lưu quanh thân cấp tốc xoay tròn xung quanh thân thể mà bùng nổ, hình thành cương khí lôi kinh dày đặc.

Đạp Đẩu. Nhi Bộ Cương.

Cao thủ minh kinh một khi đánh ra một quyền có thể khiến cho không khí nổ mạnh. Theo ngôn ngữ của người luyện võ mà nói chính là ‘Thiên kim nan mãi nhất thanh hưởng’ (Ngàn vàng khó mua được một âm thanh vang lên).

Mà người luyện vũ bộ sau khi di chuyển khiến cho không khí xung quanh xoay tròn nổ vang. Loại cảnh giới này so với quyền kích đơn độc cao hơn gấp trăm ngàn lần. Cho dù là cao thủ hóa kinh cũng chưa chắc làm được.

Thậm chí Vương Siêu cũng không nắm chắc có thể làm được điều đó. Loại vũ bộ Đạp Đẩu Bồ Cương đem minh kinh tấn ra quanh thân, làm cho kinh phong khẽ động, sẽ tạo hiệu quả như đánh ra tiên thiên chân khí. Những đạo sĩ chân nhân luyện thành bộ pháp này chỉ cần bước đi đơn giản, không cần đụng vào kẻ địch, nhưng kinh phong bám vào toàn thân có thể trong vòng ba thước đánh ngã người bình thường.

Đương nhiên người luyện võ sẽ không bị kinh phong đó đánh ngã. Nhưng luyện tới cảnh giới như vậy, chỉ cần biểu lộ ra ngoài thôi cũng trở thành thần linh trong tâm lý người bình thường. Loại bộ pháp thần kì từ xa xưa này, đại biểu cho nền văn minh võ học cao thâm, huyền diệu nhất.

Bất quá, mặc dù Vương Siêu không có vũ bộ nhưng không có nghĩa là hắn không nhận ra được bộ pháp này. Hắn tinh thâm Bát Quái chương, bản thân hắn chính là người trong nghề. Trong Bát Quái Chương ẩn chứa đạo lý của Hà Đồ Lạc Thư, huyền cơ của Bái Quái Âm Dương. Luyện đến cảnh giới cao nhất có thể phân cao thấp với vũ bộ.

Ba người dân bản xứ Indonesia Grece, Rall, Tiểu Xuyên Túc Nghĩa hiện tại mặc dù xuất ra vũ bộ nhưng còn xa mới đạt tới trình độ ‘Bồ Cương’. Nếu không Vương Siêu cũng không thể khinh địch mà đánh chết ba chiến sĩ Terminator của Mỹ rồi mới quay sang đối phó.

Người có thể đạp phương vị của Bắc Đẩu Thất Tinh, đạt được ‘Bồ Cương’, trong ‘Minh Sử’ khi Tống Huy Tông triệu kiến vào kinh, khi đi trên đường gặp cường đạo thì đơn độc giết hơn trăm người, chính là tổ sư nội gia quyền Trương Tam Phong.

Bất quá trong lòng Vương Siêu cũng có chút buồn bực. Trong nước bị thất truyền nhưng trên người nước ngoài Indonesia này lại tìm được, khiến cho lòng hắn không biết có tư vị gì.

Ba thanh niên Indonesia này có khuôn mặt dữ tợn, đôi mắt xám ngắt. Rút võ sĩ đao ở sau lưng ra đạp vũ bộ vây Vương Siêu vào giữa.

Trong nháy mắt, hô hấp có tiết tấu, âm thanh đại dày nhúc nhích như chú ngữ vang lên. Võ sĩ đao sắc bén được chém hoặc chặt hoặc đâm phong tỏa mọi con đường mà Vương Siêu có thể tránh né và di động.

Ba người đánh lại một người, lại có đao trong tay, hơn nữa bộ pháp thần kì, huấn luyện đã lâu, giết người như ma. Mà binh lính chuyên nghiệp phối hợp với nhau vây công để giết người chính là điều vô cùng kinh khủng. Cùng với quyền sư luận võ trên võ đài là hoàn toàn khác nhau. Không chỉ đơn giản là vây công.

Ba người cầm đao vây công, mà Vương Siêu còn phải phân tán đề phòng đạn lạc khắp bốn phương tám hướng. Có thể nói trận chiến đấu này của Vương Siêu cơ hồ có thể so với trận long tranh hổ đấu của đại cao thủ Thái Cực Quyền Worton.

Song quyền nan địch tứ thủ.

Bất quá Vương Siêu lúc này tay không, nhưng hắn cũng có chút ưu thế. Trước ngực, phía sau lưng đều có áo chống đạn. Trên đầu lại đội mũ sắt trên cơ bản mọi vị trí nguy hại đều được bảo vệ. Cho nên mặc dù bị phong tỏa mọi phía, nhưng hắn không hề sợ. Đối mặt với một đao của Tiểu Xuyên Túc Nghĩa đánh xuống, Vương Siêu liền cười to, cong lưng lại, xương sống như một cây cung lớn đón đỡ một đao của hắn. Rầm...Áo trắng ngực trang bên ngoài của hắn bị chém rách nhưng áo chống đạn bên trong lại không việc gì.

Áo chống đạn chính là chuyên phòng đạn. Cho dù là viên đạn như hạt bụi cũng lợi lại hơn so với đao nhiều. Cùng lúc đó, thân thể hắn chồm lên, cước cước bộ xoay tròn khiến cho hai đao khác đều đâm đến trước ngực, cũng bị áo chống đạn ngăn cản.

Bất lấy cơ hội này, Vương Siêu tiếp ba đao xong liền lợi dụng khe hở triển khai Cung Tiến Bộ. Eo vừa di chuyển, đã bẻ người đánh ra mấy quyền ‘Phiết Thân Chùy’. Bốp! Thái Cực Phiết Thân Chùy của Vương Siêu có lực lượng của ngàn quân. Đối tượng chính là Greece. Hắn nhận thấy kinh phong đang tập kích, biết không thể chống đỡ liền hét lên một tiếng dữ tợn ngã người ra sau, hai chân vắt xéo đem thân thể xoay tròn mới có thể tránh được chiêu lôi đình vận quân của Vương Siêu. Đồng thời lực quanh trong đôi mắt hắn chớp động. Trong khi xoay tròn cũng chém ra một đao nhắm vào thắt lưng của Vương Siêu.

Đao pháp kiếm đạo của hắn được huấn luyện phải chém giết người như thế nào trên chiến trường. Đánh với kẻ địch có trang phục chống đạn cũng có một khóa huấn luyện. Nhưng Vương Siêu sao có thể để cho hắn được như vậy.

‘Hừ! Người nếu có thể luyện vũ bộ tới cảnh giới thái cực Hà Lạc Toàn Chuyển, cương kinh nhu kinh hợp nhất. Không chừng có thể trong tay ta mà tránh được một mạng!’

Greece vừa xuất đao ra liền cảm thấy kinh phong xuất hiện trước mắt mình. Chân mình đã bị một đôi bàn tay cứng như sắt thép nắm giữ.

‘Cung tiến bộ của hắn sao có thể bước xa như vậy?’

Trong lòng Greece hoảng sợ vô cùng. Trong hoảng hốt hắn thấy được hai chân của Vương Siêu không hề di động mà thân thể hắn lại kéo dài đến một trình độ không tin được. Cơ hồ ở khoảng cách ngoài bốn bước, chỉ cúi lưng xuống trong nháy mắt đã nắm giữ chân hắn. Bị Vương Siêu nắm giữ hai chân quăng lên không. Dưới một thế ‘Ngạc Ngư Tiễn Vĩ’ thân thể hắn đã bị xé rách ra.

Một chiêu ‘Ngạc Ngư Tiễn Vĩ’ (lúc thì ngạc ngư, lúc thì ngạc như:113:) này của Vương Siêu nói về trình độ hung tàn có thể gọi là thiên hạ đệ nhất. Toàn bộ phép tắc của quyền pháp đều thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Lần này so với việc đánh bể đầu chiến sĩ da đen kia còn kinh khủng hơn nhiều.

Tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa vang lên trên chiến trường. Đó chính là tiếng kêu thảm của Greece khi còn chưa chết, sống sờ sờ mà nhìn thấy thân thể của mình bị xé rách phát ra.

Cho dù Tiểu Xuyên Túc Nghĩa, Rall đều là người hung dữ, nhưng cũng bị khí tức hung hăng và tiếng kêu thảm thiết của Greece là cho hít thở không thông trong một giây. Hai thanh võ sĩ đao chém trên đầu Vương Siêu bị mũ giáp ngăn cản còn chưa kịp thu hồi lại.

Ngay cả Đàm Văn Đông cũng ngây ngốc một chút. Hắn chưa từng thấy Vương Siêu luận võ với người ngoài, nhưng cùng ở chung với Vương Siêu thì thấy hắn là một người hiền lành vô cùng. Nhưng thật không ngờ người sư phụ trẻ tuổi này khi động thủ lại hung tàn như yêu ma vậy. Ngay cả người dân bản xứ Indonesia nổi tiếng hung ác cũng phải thua hắn ba phần.

Vương Siêu lúc này chỉ có một câu nói trong Tây Du Ký để hình dung: ‘ Một viên châu hào quang lập lòe. Một viên mai châu đao thương làm gì được. Cũng có thể là ác. Thiện có thể tu thành phật thành tiên. Ác có thể mọc sừng xé da.’

Khi xé rách thân thể Greece, đồng thời Vương Siêu cũng tạo được cơ hội chấn nhiếp hai người kia. Cung tiến bộ liền thay đổi thành một thế xoay tròn. Dưới chân như cuồng phong nhắm vào các đốt ngón chân của Tiểu Xuyên Túc Nghĩa và Rall.

Chiêu này của Vương Siêu chính là ‘Thu Phong Tảo Diệp’ trong Bát Quái Quyền. Một chân lui lại. Tiểu Xuyên Túc Nghĩa xem ra thân thủ nhanh nhẹn vội vàng lui về phía sau. Bọn họ đã bị chiêu thức của Vương Siêu chấn nhiếp ruột gan. Không còn gan đánh nhau sống chết nữa.

Tâm tư sợ hãi thì thực lực cũng yếu đi.

Vương Siêu xoay người nhảy dựng lên như một điều hâu. Hai tay thành trảo hình thì triển Cầm Nã Thức. Chiêu thức ác độc chụp vào cổ tay hai người.

‘Hùng Ưng Nã Thổ’ ‘Lão Ưng Phác Kê’ ‘Ưng Kích Trường Không’ ‘Ưng Phi Viên Kích’ được thi triển liên hoàn ra. Bức bách hai người cuống quýt lui về sau, nhưng mà Ưng Trảo cầm nã thủ của Vương Siêu thật sự quá nhanh, quá tàn nhẫn. Liên tiếp bốn chiêu phát ra nhanh như sét đánh.

Bụp! Rốt cuộc Tiểu Xuyên Túc Nghĩa và Rall đều bị Vương Siêu bắt lấy tay cầm đao. Bọn họ hét lớn, đang muốn thi triển Quan Tiết Kỹ và Hợp Khí Đao, thì nào biết đầu bên trong Ưng Trảo cầm nã của Vương Siêu ẩn chứa công phu phân cân thượng đẳng của Thái Cực Quyền. Vừa bắt được thì năm đầu ngón tay súc kinh, móng tay bắn ra như ẩn đàn, nhanh chóng gãy nhẹ một cái.

Băng. Hai gân tay của bọn họ vì một đầu ngón tay mà bị đứt. Quan Tiết Kỹ và Hợp Khí Đao chỉ là kỹ xảo chuyển xương các đốt ngón tay, đừng phải công phu phân cân thượng đẳng của nội gia quyền thì hoàn toàn không thể chống đỡ.

Vương Siêu sau khi chặt đứt gân tay của hai người liền dùng chiêu Vân Long Tham Trảo đánh lên bụng hai người họ, khiến cả hai hôn mê tại chỗ. Vương Siêu còn chưa muốn giết chết hai người. Hắn đợi đến khi chiến đấu kết thúc thì hơi vũ bộ chánh tông của bọn họ từ đâu mà có.

234. Chương 234: Thắng Lợi

Sau khi hắn giải quyết sáu thủ lĩnh của quân đội chính phủ Indonesia, thì áp lực đã giảm đi nhiều.

Thở ra một hơi dài, sau đó ngậm chặt miệng, bế trụ khí tức, cước bộ liên hoàn, bộ pháp như truy phong can nguyệt, thân hình như mãnh hổ, đem kinh khí toàn thân đánh về phía quân đội chính phủ còn sót lại.

Bịch! Một quân đặc chủng chính phủ Indonesia cách đó ba mươi thước vừa giơ súng lên nhắm vào hắn, thì trong nháy mắt hắn đã vọt đến cách hai bước bên trái trong phạm vi công kích hữu hiệu, thì triển ra Loạn Cung Xạ Hổ đánh vào thắt lưng khiến cho xương hông hoàn toàn nát bấy, thậm chí bên trong cũng bị chấn nát.

Bịch! Quân lính chính phủ này bị đánh vỡ thận, làm cho nước tiểu chảy ra. Một mùi hôi thối lan tràn.

Quyền cước của Vương Siêu thi triển trên chiến trường, giết người thật cao hứng.

Lại một thức Đảo Thái Liên Hoa, lui chân xoay người lùi lại bảy tám thước đến trước một quân lính khác, Khuỷu tay như mãnh hổ công kích vào ngực, đánh cho trái tim vỡ tan, máu từ trong đôi mắt, mũi chảy ra đầy mặt.

Một khuỷu tay sau khi đánh chết tên lính này, thì phía sau truyền đến tiếng gió. Vương Siêu không để ý cũng không quay đầu, lại tung ngay một chiêu ‘Hạt Tử Kiềm Vĩ’ đa ra sau, như một ngọn roi hung mãnh, đánh trúng ngay mặt của quân lính chính phủ đang muốn đánh lên.

Quân lính chính phủ chuẩn bị đánh lên phía sau, vì một cước này mà huyết nhục mơ hồ, xương đầu vỡ tan. Không nói một tiếng nào ngã xuống mất mạng tại chỗ.

Tay, chân của Vương Siêu quất ra như roi, đâm như thương, đánh như chùy, đập như xe.

Ngắn ngủi không đến năm giây lại thêm ba tên lính quân đội chính phủ, kẻ thì bị đánh vỡ thận, một người bị đánh vỡ tim, một người bị đá nát đầu.

Có thể nói chiêu thức tàn nhẫn mà mạnh mẽ. Dường như đây chính là một cỗ máy giết người chuyên nghiệp.

Đây là chiến trường chính thức, không phải lời đàm luận võ cũng không phải là luận bàn giữa các quyền sư. Trên chiến trường này không có bất cứ ôn nhu, tha thứ nào tồn tại, mà chỉ có các pháp tắc đẫm máu. Hoặc giết hoặc bị giết. Để sinh tồn phải mạnh mẽ chiến đấu bằng bản năng chân chính.

Quyền pháp của Vương Siêu sau khi triển khai một loạt, càng trở lên hung hãn , ác liệt càng thêm mạnh mẽ. Mỗi quyền đánh ra liền tước đoạt một sinh mạng. Hắn giống như tử thần đi ra từ địa ngục, đoạt lấy linh hồn của người sống.

Bát Quái Chưởng, bộ Đại Xuất Bi Thủ ác liệt nhất, rốt cuộc được toàn bộ thi triển ra. ‘Cổn chước, Lôi chước, Liễu chước, Thập tự chước, Bàn chước.’

‘Đào tài bi’ ‘Quy đà bi’ ‘Đan chưởng khai bi’ ‘Tà sáp bi’ ‘song thủy tạp bi’ ‘Thiết thiên tạc bi’ ‘Đảo chuyển ma bàn’. Một loạt các thủ pháp cương kinh này phối hợp với bộ pháp Bát quái viên tranh tung hoành trên chiến trường.

Thân thể của Vương Siêu bất cứ góc cạnh nào, đều như cái cây bằng thiết xoay chuyển cuồn cuộn bốc lên tường mảng lớn bùn đất và lá cây.

Cùng lúc đó, thân thể hắn tạo lên những trận gió lớn, không khí phát ra từng tiếng nổ bụp bụp như bị xé rách.

Những vật nhẹ như bùn đất đều bị kinh phong của hắn thổi bốc lên cuồn cuộn. Bị kinh phong do hắn vận động mà bám quanh thân thể mà không tản ra xung quanh, biến thành một viên cầu thật lớn.

Quân lính chính phủ không chết vì bị bẻ gãy cổ thì xương ngực bị nghiền nát hoàn toàn, hoặc huyết thái dương bị xuyên thủng, ót bị đánh vỡ, thất lưng bị đánh nát.

Một bộ Đại Xuất Bi Thủ, bộ pháp Bát quái viên tranh thi triển trên chiến trường này. Binh lính chính phủ chết trên tay hắn cũng gần ba mươi người rồi.

Binh lính chính phủ của Indonesia có hơn hai trăm nhưng Vương Siêu giết được bốn thủ lĩnh bất sống hai.

Tổng cộng giết hơn bốn mươi người. Tiêu diệt gần một phần năm quân đội đó. Bên Vương Siêu có khoảng hơn trăm người. Mỗi người đều là lão binh, tinh thông võ thuật và có kinh nghiệm thực chiến.

Cũng là những thanh niên người Hoa giết người như ma. Khi chiến đấu giáp lá cà bắt đầu thì mặc dù nhân số chênh lệch quá lớn nhưng không hề rơi xuống hạ phong. Hơn nữa Vương Siêu lại giải quyết xong thủ lĩnh bên đó, rồi giết chóc lung tung lên cũng tạo ra được ưu thế cân bằng.

Một hơi xuất ra Đại Xuất Bi Thủ giết liên tục ba mươi mấy người, khiến cho thể lực như Vương Siêu cũng không nhận được thở dốc.

Cảm giác không thể tiếp tục, trái tim đập kịp liệt, phổi phồng không thua gì tim đập. Những quân lính chính phủ này đều là quân đội đặc chủng đã chiến , không phải như những lưu manh ngoài đường.

Nói cách khác, những quân lính đã chiến có bản lĩnh này đưa ra xã hội ít nhất cũng là những lão đại. Chỉ tiếc gặp phải Vương Siêu- Đệ nhất quyền thuật tại Đông Á.

Nếu là quyền sư khác cho dù võ công cao minh đánh đấm trên chiến trường này, có đến 8% bị đạn lạc mà chết. Bất quá người chết trong tay Vương Siêu càng nhiều thì thủ pháp của hắn càng tanh máu. Ý cảnh trong lòng hắn ngày càng bình tĩnh, tâm cảnh ngày càng rõ ràng như mặt trăng trên bầu trời .

Đây là chiến trường, là nơi chém giết của hai chủng tộc bất đồng. Nước, nhà, người Hoa, dân bản địa, cừu hận, máu tươi phải rõ ràng. Nợ đòi nợ. Một đám sói đụng phải một đám sói, nhưng trong đám sói kia có thủ lĩnh là một con sư tử. Thì trận chiến này đã được định kết quả.

Trận chiến được bắt đầu từ khi đấu súng đến giờ, giằng co gần một giờ. Hiện tại đã kết thúc. Quân đội đặc chủng đã chiến của chính phủ Indonesia đã chết rất nhiều.

Chỉ còn lại năm mươi một người đang tập trung lại một chỗ. Mà bên Vương Siêu cũng đã chết một nửa, số người còn lại cũng chỉ là bốn, năm mươi người mà thôi. Nhưng đội ngũ lãnh đạo vẫn còn Tạ Ly, còn Vương Siêu. Cho dù khí thế hay là thực lực cũng đều vượt qua đối thủ.

Quân đội chính phủ Indonesia tập trung binh lực trong rừng bị đánh cho tan tác. Tác dụng của Vương Siêu trong đó là rất rõ ràng. Nếu trong trận chiến này không có Vương Siêu, sợ rằng kết quả cuối cùng rất khó nói. Rất có thể họ Tạ Ly bị diệt hoàn toàn mà quân chính phủ cũng phải thắng thảm.

Ngay khi Vương Siêu ra tay lần nữa, chột tránh khỏi ba bốn, viên đại đang bắn đến, lại tranh thủ giết thêm được năm sáu người nữa, thì những quân đội của chính phủ Indonesia rốt cục không nhẫn lại được nữa. Hai, ba người trong đó phát ra tiếng sói chu, dùng ngôn ngữ bản địa nói lên vài tiếng.

Những âm thanh này vang lên khiến cho quân lính còn sống mất đi dũng khí chống cự. Tất cả nhắm vào rừng sâu liều mạng chạy trốn.

Khi mọi người bắt đầu chạy trốn, thì Vương Siêu thi triển bộ pháp đi đến dùng tay nắm cổ mấy người. Cùng lúc đó, quân đội bên Tạ Ly ra lệnh một tiếng lập tức hơn bốn mươi người còn lại nhanh chóng sắp xếp đội hình.

Lấy súng và lượng đạn cuối cùng nhắm vào phương hướng quân đội Indonesia chạy trốn bắn một loạt. Những quân lính của chính phủ khi chạy trốn lưu lại hơn mười thi thể trên đất. Cuối cùng hơn hai trăm tinh nhuệ trong quân đội đặc chủng Indonesia, còn lại không đến mười người chạy thoát.

‘Lần này tổn thất rất nghiêm trọng!’ Trận chiến duy trì liên tục một giờ đã kết thúc. Tạ Ly nhìn lại những thi thể đã lưu lại dưới đất mà âm thanh vô cùng trầm trọng. Đồng thời nàng cũng nhìn thi thể của một quân đội chính phủ.

Từ quân trang mà xét ‘Đây là bộ đội đặc chủng Ngân Ưng tinh nhuệ của gia tộc Pi Cha. Khó trách chúng ta tổn thất nhiều người như vậy. Ba người này là người nước ngoài.’

Tạ Ly vừa gọi người dọn dẹp chiến trường, xử lý thi thể người chết bên mình đồng thời vừa kiểm tra hai người da trắng cũng không có phát hiện được tình huống dị thường nào.

‘Hai người da trắng một người da đen này hiển nhiên không phải là quân đội của chính phủ. Hơn nữa tổ chức của bọn họ so với những người bình thường cao hơn rất nhiều.’

Ta xuất toàn lực mới có thể giết được họ nếu không thì với các chiến sĩ bên ta mà nói, bốn năm người cũng không phải là đối thủ của họ’ Đôi mắt Vương Siêu híp lại, lấy quần áo trên người lau đi máu tươi trên cánh tay.

Lúc này trên người hắn dính đầy máu tươi, nhưng trong lòng hắn lại rất thống khoái, không một chút cảm giác nặng nề nào cả.

Trong lòng hắn cảm giác những quốc thuật đại sư ba bốn mươi năm trước trên chiến trường. Mạnh mẽ ăn cơm uống nước trên chiến trường, cười nói chuyện máu huyết. cắt đầu uống rượu, vui sướng lâm li.

‘Ài! Lần này quân đội chính phủ muốn tiêu diệt chúng ta, nhưng xem ra bị chúng ta tước đoạt tiền vốn thật lớn, coi như lần này cho chúng ta đánh bại gia tộc Pi Cha cũng phải tổn thất thảm trọng. Để bổ sung đủ lực lượng như cũ, không có ba, bốn năm sợ rằng không làm được’. Tạ Ly cắn môi nói.

‘Trận chiến đầu này của chúng ta là nhỏ thôi. Ở phía Từ Trần mới là trận chiến lớn. Không biết nơi đó sao rồi. Đi đánh lén căn cứ quân sự Tứ Thủy của quân đội chính phủ. Mấy ngàn người trang bị vũ trang không biết thảm thiết đến mức nào.’

‘Yên tâm đi, nếu không có tình huống bất đắc dĩ thì chị Trần cũng không khai chiến đâu’ Tạ Ly nói:

‘Chị Trần đã chuẩn bị cho lần khai chiến này hơn một năm rồi, đường vận chuyển viễn dương thông qua tập đoàn Trần thị tại Singapore đã được khai thông. Nhà Tư Đồ của Hồng Môn Trí Công Đường tại Mỹ cũng bí mật vận chuyển đến. Lần này chị Trần tập hợp lực lượng tài chính lớn đã thông tất cả các con đường, liên hợp nhiều thế lực mới đánh trận này. Đi thử xem Norman như thế nào, Hắn có vệ tinh nên có thể nhìn thấy chính xác tình huống hiện tại’

‘Thật tốt quá! Hai máy bay chiến đấu đã bị đánh rơi. Quyền không chế không trung đã bị đánh mất!’ Đúng lúc này thì Norman ôm một máy tính đi đến phát ra tiếng hét đầy hưng phấn.

Sáng sớm ngày thứ hai, Liêu Tuấn Hoa cũng nhận được tin quốc tế:

‘Tối hôm qua. Hai mươi ba giờ Bắc Kinh. Hai phi cơ chiến đấu của không quân Indonesia tại căn cứ Tứ Thủy khi diễn tập quân sự đã va chạm với nhau. Phi cơ bị tổn hại nghiêm trọng, bốn binh lính bị chết. Hiện tại chưa rõ nguyên nhân. Người phát ngôn của Không quân nói đây là máy bay chiến đấu do Anh sản xuất’

‘Ra tay thật lớn, thật lớn..’ Liêu Tuấn Hoa nhảy dựng lên:

‘Đường Tử Trần, phụ nữ này thật là...Mấy trăm ngàn USD một quả tên lửa đất đối không mà xem như không. Đánh rơi hai chiếc phi cơ không biết dùng bao nhiêu quả tên lửa đây. Ít nhất cũng hơn mười quả. Một chút đã đem hơn triệu USD thiêu hủy. Ra tay thật lớn, phụ nữ lợi hại như vậy nếu ta có thể gặp một lần cũng không uống công’.

235. Chương 235: Huyền Môn Chánh Tông (Thượng)

Ngoại trừ lần đó, khi quân hạm diễn tập trên biển khai pháo bắn trúng tàu giao thương vận chuyển hàng của Singapore khiến cho 13 thuyền viên tử vong, tàu vận chuyển hàng chìm.

Đối với việc này, bộ ngoại giao của Singapore tỏ vẻ bất mãn và tức giận vô cùng. Đại sứ ngoại giao của Singapore tiến thêm một bước cùng giao thiệp với quân đội Indonesia.

Đối với việc này, trong nước cũng chú ý đến. Đồng thời đối với hành vi quân hạm hướng vào các tàu giao thương vận chuyển mà khai hỏa, tiến hành khiển trách mãnh liệt.

Chiều ngày 13. Sau một ngày buổi diễn tập khiến cho chiến cơ va chạm vào nhau, kho đạn nổ, ngộ thương tàu giao thương vận chuyển thì chỉ huy cao nhất tại Tứ Thủy, Pi Cha và Souby dưới áp lực của thượng cấp quyết định từ chức.

Đương nhiên, các tin tức trên là do Liêu Tuấn Hoa chăm chú theo dõi mấy ngày.

Mà chân tướng chuyện này là do Đường Tử Trần ở ba ngày trước đột nhiên dẫn theo hai ngàn người Hoa võ trang đánh lên căn cứ của quân chính phủ. Hai bên đấu súng hơn nửa giờ. Đồng thời một chiếc tàu giao thương vận chuyển hàng của Singapore mang theo tên lửa đối không, được bí mật định vị phóng ở trên biển.

Điều này làm cho hai chiếc phi cơ chiến đấu đang ở trên biển, bị hơn mười tên lửa oanh kích.

Mặc dù thành công ngăn cản tám quả tên lửa, nhưng cũng hai quả đánh trúng.

Mà Pi Cha, Souby dưới tình huống bất thành linh này, đành phải khẩn cấp cầu sự hỗ trợ của hải quân điều động quân hạm, rốt cục đánh chìm chiếc tàu vận chuyển khổng lồ kia. Mặc dù vậy nhưng hấn vẫn bị tổn thất nghiêm trọng. Kho đạn bị hủy, chết hơn năm trăm người. Hai phi cơ chiến đấu bị hủy.

Tổn thất như vậy khiến cho hấn không chịu được áp lực từ các phương diện khác, đành phải từ chức. Gia tộc quân phiệt Pi Cha bị đả kích trầm trọng nhất từ trước đến nay.

Cho dù là Pi Cha, Souby cũng thật không ngờ thủ lĩnh của người Hoa võ trang lại có thủ đoạn mạnh mẽ như vậy. Từ trên biển triển khai tàu vận chuyển được lắp đặt tên lửa đối không, oanh kích phi cơ chiến đấu của hấn.

Mặc dù phi cơ chiến đấu của hấn cũng tiến hành ngăn cản, hệ thống phòng ngự tên lửa trên mặt đất cũng chặn lại nhưng tên lửa của đối phương quá nhiều. Một phát là mười quả tên lửa được bắn ra. Đột phá phòng tuyến hủy hai phi cơ chiến đấu đang hoạt động kia.

Mặc dù cuối cùng hấn thỉnh cầu tư lệnh Eve Sishui phóng tên lửa đánh chìm tàu vận chuyển kia, nhưng đã không làm được chuyện gì nữa rồi.

“Lúc này lấy cứng đối cứng thì Pi Cha đã bị hạ đài. Tổ vẻ người Hoa chúng ta không phải là cừu cho người Indonesia các ngươi giết. Chúng ta cũng có lực lượng võ trang của riêng mình, có thể tiến hành phản kháng và còn lấy được thắng lợi! Hoàng gia Tứ Thủy? Đám heo ngu ngốc, lại muốn mưu đồ đoạt quyền chỉ huy quân đội. Chiến đấu như vậy thì bọn hấn có thể chỉ huy được sao? Nếu để cho đám heo ngu Hoàng gia làm chỉ huy thì lần này võ trang của chúng ta được tích trữ hơn một năm đã bị tiêu diệt không còn một người!”

“Người của Trí Công đường Hồng Môn, hảo bá lực! Tập đoàn Trần Thị Singapore. Trần Ngã Dương đương gia đã lộ ra rằng nanh. So với mấy lão gia tử kia còn muốn ác liệt hơn nhiều!”

“Không hổ là người luyện võ giết người. Trẻ tuổi, có nhiệt huyết lại có mưu lược. So với lão nhân chúng ta mạnh mẽ hơn nhiều”.

Một lão nhân bận áo ngoài màu trắng ở trong trang viên khổng lồ vùng ngoại ô Jakarta đang bưng một chén trà, mái tóc trắng bạc, trên mặt có những vết nhăn thật sâu. Biểu hiện sự tang thương của năm tháng đang nhìn ngắm ánh mặt trời hạ núi xuyên qua tấm thủy tinh thật lớn.

Lão giả này chính là người nắm giữ hoa thương gia tộc lớn nhất Indonesia - Tiền Gia Căn.

“Chúng ta cũng già rồi. Bây giờ là thiên hạ của người trẻ tuổi. Người nào ngờ được có ngày hôm nay chứ. Rốt cục cùng chống đối với quân đội chính phủ. Người của Hồng Môn xuất ra quả thật là kẻ không sợ trời không sợ đất. Lần ngạnh kháng này ta xem chúng ta dễ dàng hơn rất nhiều. Quân chính phủ còn dám khích động dân bản xứ bạo loạn với chúng ta không?” Một lão đầu híp mắt nói. Đây là người cầm quyền của Tôn gia - Tôn Thiên Ma.

“Ta thấy chưa chắc!” Một lão già bận trang phục tây, tóc hoa râm cười lạnh lắc đầu nói: “Võ trang hiện tại của chúng ta thoát nhìn rất mạnh nhưng so đấu với quân chính phủ chết không có chỗ chôn! Bây giờ, bất quá chúng ta đang cùng với quân các thế lực quân phiệt khác kèm nhau để sinh tồn. Quân chính phủ có bao nhiêu người? Mấy mươi vạn! Chúng ta bao nhiêu ngàn? Đừng cho rằng lần xung đột này đánh thắng. Kỳ thật do áp lực của bộ ngoại giao chính phủ mà thôi. Chúng ta muốn chính thức không lo lắng gì tốt nhất là phải ôm cây đợi thỏ!”

“Ngô Đông Thành, không dựa vào bản thân? Ôm cây nào để đợi thỏ?” Tiền Gia Căn nói.

“Đương nhiên là ở đại lục bên kia!” Ngô Đông Thành là người nắm quyền của Ngô gia: “Chỉ có ở đại lục bên kia mới xem là chỗ dựa chân chính. Ta thấy nên tìm một cơ hội xem thử có liên lạc với cao tầng bên kia đại lục không?”

“Điều này cũng có đạo lý. Mấy năm nay phía đại lục ngày càng mạnh. Không giống như mười năm trước, lần này chúng ta ôm cây đợi thỏ. Có trăm lợi mà không hại. Bất quá phải liên hệ với phía nào mới được? Làm sao mới liên lạc được cao tầng? Không nên liên lạc vô ích, chỉ biết nhận tiền chúng ta mà không làm việc. Muốn khi bên chúng ta có chuyện gì thì bên đại lục phải gây áp lực cho Indonesia!”

“Lão Ngô nói không sai. Mấy năm nay đại lục này càng mạnh. Nước Mỹ nắm quyền trên bờ biển Đông Nam Á, cũng phải có chút buông ra”.

Các gia chủ khác đều gật đầu phụ họa theo.

“Điều này...” Ngô Đông Thành cười nói: “Ngô gia chúng ta đã liên lạc được với giới cao tầng trên đại lục. Một tháng sau hi vọng chúng ta có thể gặp tướng quân Ngô Văn Huy ở Hongkong. Không biết các người nghĩ như thế nào? Bọn họ còn có thể bí mật phái người đến trợ giúp chúng ta huấn luyện nhân mã, cung cấp vũ khí, bảo vệ an toàn cho người Hoa không?”

“Nhân mã chúng ta đều bị nắm trong tay một người phụ nữ. Bấy tám lão già chúng ta phải nghe theo sự điều khiển của phụ nữ. Thật sự là...”

“Ừm. Tốt lắm. Có nhiều chỗ dựa cũng không phải là chuyện xấu”.

Tiền gia lập tức xác nhận hành trình này.

Ngay khi vài lão hồ ly đang thương lượng ôm con mồi ta thì trong trường học hán ngữ Minh Luân Đường, Đường Tử Trần đang yên lặng ngồi, cầm trong tay báo cáo tổn thất.

“Tổng cộng 2.328 chiến sĩ. Trải qua trận đấu này thiệt hại 670 người, tổn thất một trực thăng võ trang, tên lửa đối không mười quả, ba mươi xe thiết giáp, 130.000 viên đạn, súng ống, trang phục, quần áo tổng cộng 400 bộ. Tổng cộng kinh tế tổn thất khoảng 2 triệu USD”.

“Trong một tiếng giao đấu ngắn ngủi liền tổn thất 2 triệu USD? Đưa 2 triệu USD đến đốt lửa cũng có thể cháy thêm vài giờ. Cái này còn so với đốt tiền nhanh hơn nhiều. Cái này còn chưa tính thương vong đó. Sáu bảy trăm lính tinh nhuệ!”

Vương Siêu ngồi cạnh Đường Tử Trần mặc dù không biết quy mô trận chiến ra sao nhưng đối với tính toán tổn thất vừa rồi khiến hắn kinh hãi không thôi.

“Chiến sĩ bị thương đã an bài bọn họ tịnh dưỡng rồi. Công việc sau đó đã được xử lý tốt. Lần này chúng ta chết gần một phần ba người. Kế tiếp muốn mở rộng đội ngũ với quy mô lớn, bảo trì năm ngàn người võ trang tinh nhuệ mới dùng đến những người này. Cũng từ các nơi trong Minh Luân Đường chọn ra. Nhất định phải là tinh nhuệ. Thà ít mà tốt. Mặc khác, trong đội ngũ chúng ta chọn ra một trăm tinh nhuệ có thân thủ tốt bổ sung vào bộ đội đặc chủng. Danh hiệu là...”

Đường Tử Trần dừng một chút: “Danh hiệu là Long Xà đi. Đơn vị này được huấn luyện hằng ngày sẽ được đệ đệ ta làm huấn luyện viên võ thuật. Tạ Ly, năm người các người phân biệt đảm nhiệm huấn luyện đã chiến. Nếu có chuyện gì xảy ra không cần báo cáo trực tiếp cho ta. Do đệ đệ ta chỉ huy là được!”

Đường Tử Trần cấp quyền chỉ huy cho Vương Siêu. Lót sẵn một con đường cho hắn.

Một người lãnh đạo phải có võ trang tinh nhuệ thuộc về chính mình.

Trong lòng Vương Siêu cũng hiểu rất rõ. Đột nhiên hắn cảm giác được bản thân có chút không tự nhiên. Lo lắng hắn sẽ ứng phó không kịp. Đối với năng lực của bản thân hắn hiểu rất rõ ràng. Từ quyền pháp ra thì hắn không còn có sở trường nào cả. Lại càng không có tư cách lãnh đạo một tổ chức.

Nhưng hắn không thể cự tuyệt Đường Tử Trần.

Ngay khi Đường Tử Trần phân phó mọi việc xong hết, thì Vương Siêu đứng lên nói: “Ta bắt được hai bộ đội đặc chủng của Indonesia có Vũ Bộ. Bây giờ để ở phía sau. Tỷ cùng đệ đi xem một chút có hỏi ra được gì không!”

“Có Vũ Bộ? Bát Quái Quyền của chúng ta cũng có một bộ Vũ Bộ nhưng đã thất truyền từ lâu. Bây giờ là quyền sư trong ngoài nước cũng không có Vũ Bộ chính thức. Người Indonesia lại có? Vậy phải đến xem thử?” Đường Tử Trần nhún mày một chút.

Trong một gian phòng trống trải có hai người đang nhắm mắt đang bị trói trên ghế. Đột nhiên hai thanh niên Indonesia này mở mắt ra, ánh mắt sắc bén như đao, bên cạnh có hai binh lính người hoa đang trông coi hai bọn họ.

Khi Vương Siêu và Đường Tử Trần, Tạ Ly đi vào thì ánh mắt hai tù nhân này nhìn thẳng vào Vương Siêu.

Hai người này đương nhiên là Tiểu Xuyên Túc Nghĩa và Rall bị Vương Siêu bắt làm tù binh.

“Hai vị. Bộ pháp kết hợp với đao pháp mà các người dùng khi giết ta là từ đâu mà có?” Vương Siêu không để ý đến ánh mắt hai tù binh này mà đi thẳng vào vấn đề.

“Võ đạo của người lợi hại, nhưng võ đạo chúng ta có bí mật rất sâu. Chúng ta không có luyện đến cảnh giới cao thâm. Người không cần vọng tưởng muốn biết bí mật của chúng ta!” Tiểu Xuyên Túc Nghĩa mở miệng cười hắc hắc hai tiếng, dùng tiếng Trung hơi cứng nói.

“Bí mật... Các người luyện đến cảnh giới cao thâm là nó sao!” Vương Siêu cười cười, nhẹ nhàng nâng tay, bước chân ‘Bất Định Bất Quái’ đánh ra hai chiêu Bát Quái Quyền.

Sắc mặt của Tiểu Xuyên Túc Nghĩa dần dần thay đổi.

Bởi vì khi Vương Siêu di chuyển đánh ra chiêu thì một mét xung quanh thân thể đều xuất hiện kinh phong mang theo tiếng gió ừ ừ. Cuối cùng trở thành bốp bốp như tiếng roi đánh lên người.

“Người... người... người... Không phải là võ đạo của chúng ta, sao có thể luyện đến cảnh giới cao nhất được?”

Vương Siêu đánh ra Bát Quái Chuyển Chiêu khiến cho kinh phong xoay tròn thân thể phát ra âm thanh bốp bốp làm cho người khác giật mình không thôi. Chính là cảnh giới ‘Bổ Cương’.

Một bước đạp bộ, khi đi lại thì trên người mang theo kinh phong rậm rạp như cương khí. Đây chính là Vũ Bộ luyện đến cao tầng mới có thể có.

Muốn thể lực, tốc độ, lực lượng thì cơ thịt toàn thân, nội tạng, khung xương phải phối hợp với nhau bộc phát lực lượng đến một trình độ không thể tưởng tượng nổi, mới có thể đạt được trình độ này.

Nếu như lúc này Vương Siêu chạy đến thời cổ đại, trước mặt Hoàng Đế biểu diễn như vậy, lập tức sẽ trở thành Đại Pháp Sư Hộ Quốc rồi.

Nghe thấy Tiểu Xuyên Túc Nghĩa hỏi vậy thì Vương Siêu liền dừng lại: “Ta đạt đến trình độ đó, thì có thể nghe bí mật của các người được chứ?”

“Chúng ta ở đạo tràng Kiếm Đạo Thủy Nguyệt Dao Nhất Lưu tại Nhật Bản học được bộ pháp này của sư phụ Điền Thôn Thượng Nhất” Ánh mắt của Tiểu Xuyên Túc Nghĩa vừa lóe lên, không biết đang suy nghĩ chủ ý quỷ quái gì trong đầu. Hắn nói ra lai lịch võ công của mình.

“Đạo tràng Thủy Nguyệt Nhất Dao Lưu? Điền Thôn Thượng Nhất? Đây là một võ thuật gia của Nhật Bản. Một lão đầu hơn chín mươi tuổi rất nổi tiếng, từng tham gia chiến tranh xâm lược nước ta. Bây giờ không thể đánh được nữa. Trong đồ đệ của hắn cũng không có ai là đặc biệt xuất sắc cả. So với một ít tông sư khác còn kém xa. Chẳng lẽ người này có Vũ Bộ sao?” Vương Siêu bẻ bẻ ngón tay của chính mình, điều chỉnh khí huyết của toàn thân. Hắn vừa mới đánh ra Bát Quái Chuyển Chuyển nhìn thì có vẻ bình thường nhưng thật ra phải dùng hết sức mới có được hiệu quả đó.

Bất quá hắn mặc dù dùng Chuyển Chuyển đánh ra hiệu quả như Vũ Bộ Bồ Cương, nhưng cũng không phải là Vũ Bộ chính thức. Bởi vậy khi đánh xong sẽ khiến cho khí huyết sôi trào, không thể không chế được. Không thể dùng được sức mạnh cũng không thể rèn luyện thân thể mà trái lại thực hiện lâu dài sẽ có hại cho thân thể.

Mà Vũ Bộ chính thức chỉ cần vận lực, hô hấp, điều chỉnh nội tạng, thời thần, đập phương vị, khí huyết sẽ kích thích những vị trí mẫn cảm, trọng tâm chuyển đổi đều có chủ ý đặc thù riêng.

Bộ pháp này là kết tinh dưỡng thân thể trong ngàn năm qua. Đạo sĩ cổ đại chỉ cần luyện bộ pháp này lâu dài có thể luyện thân thể nhẹ như yến, đi lại như bay. Có thể cường tráng thân thể, co rút gân, thể lực kéo dài, cải thiện thể chất, tẩy tủy đổi máu.

“Ta vốn muốn giết hai người các người nhưng giờ ta đã đổi ý. Chỉ cần hai người các người vào bất kỳ lúc nào có thể chống cự ta được ba hiệp, ta sẽ tha cho các người”.

Wương Siêu cười lạnh hai tiếng phân phó Tạ Ly: “Đưa họ tiến vào tầng hầm. Một ngày cho ăn cơm ba bữa”.

236. Chương 236: Huyền Môn Chánh Tông (Hạ)

Mặc dù với công phu của Vương Siêu bây giờ có hay không có Vũ Bộ cũng không sao cả. Nhưng học không có giới hạn, nếu như có thể tìm hiểu được tinh túy Vũ Bộ này nói không chừng công phu của hắn sẽ tiến bộ thêm một bước dài nữa.

Trận võ trang xung đột đại quy mô này của chính phủ, cuối cùng bị Đường Tử Trần lãnh đạo người Hoa võ trang giành được toàn thắng. Mặc dù là toàn thắng nhưng thắng lợi này không thoải mái chút nào. Giao đấu mấy giờ đã mất đi một phần ba tinh nhuệ cùng với trang bị vũ khí có giá trị 2 triệu USD.

Nhất là Trần Ngã Dương, lần này bỏ đi một số tiền thật lớn. Dùng thuyền vận chuyển của tập đoàn mình để cho quân hạm của chính phủ đánh hủy. Không tiếc trả giá để giúp Đường Tử Trần, nếu đổi là lão Trần Lập Ba giáo hoạt kia sẽ không làm như vậy.

Trần Ngã Dương làm điều này xem như là điên cuồng, không chút nào coi trọng lợi ích của gia tộc.

Hành vi của hắn như vậy trong gia tộc kinh doanh chỉ xem trọng ích lợi mà nói, thì chẳng khác nào một tên phá gia. Nếu không phải hắn là Thái Cực Quyền đại sư nổi tiếng, giết vô số nhân vật tàn nhẫn, biết nhiều chuyện nội bộ đại gia tộc và các thế lực khắp nơi thì hành động lần này của hắn xem như một tên phá gia điển hình.

“Anh! Lần này chúng ta tổn thất một chiến thuyền trị giá năm chục triệu, sinh ý của bên Indonesia cũng chịu đả kích trầm trọng. Lý gia của Singapore lần này phái người đến cảnh cáo chúng ta không nên làm thái quá. Muốn cam đoan thị trường trên biển tại Đông Nam Á ổn định. Hơn nữa đợt vận chuyển hàng hóa

đến Thái Lan cũng bị chậm. Bên Thái Lan muốn bồi thường. Đồng thời, sự kiện lần này khiến cho công ty vận chuyển đường biển của chúng ta bị chính phủ dòm ngó đến. Rất nhiều đối thủ đang thừa cơ cướp đoạn sinh ý chúng ta”.

Tại tổng bộ tập đoàn Trần thị ở Singapore. Thân thể cao gầy của Trần Ngã Dương đứng trước cửa sổ nhìn ra biển rộng ở phía trước.

Trần Bân lặng lẽ đứng ở phía sau anh nàng mà báo cáo tình hình. Lần này vì giúp Đường Tử Trần vận chuyển tên lửa oanh tạc phi cơ chiến đấu của quân đội chính phủ Indonesia, mà mang đến hậu quả thật lớn.

“Bồi thường là được. Em à, tài vụ hiện tại của gia tộc do muội phụ trách. Em chỉ cần xem rồi làm là được!”

Trần Ngã Dương lẳng lẳng trả lời, dường như trong lòng hẳn hoàn toàn không có sinh ý của tập đoàn.

“Anh! Em biết anh đang suy nghĩ gì. Ài! Chị Đường quả thật rất ưu tú. Trên thế giới này khó có thể tìm được người phụ nữ thứ hai như vậy. Nhưng em nhìn thấy mối quan hệ của nàng và Vương Siêu...” Trần Bân nhìn anh mình một cái. Đến bây giờ Trần Ngã Dương không có kết hôn cũng không có bạn gái. Có thể nói chính là một tên có tâm tư bằng sắt. Lấy thân phận hiện tại của hắn: thế lực, tài sản thì phụ nữ trên thế giới này xứng với hắn không có nhiều.

“Em cần gì đoán mò” Trần Ngã Dương quay đầu lại, ánh mắt hiện ra một tia bất đắc dĩ: “Anh chỉ lo lắng tình huống sau này mà thôi. Được rồi, em đi thay quần áo đi. Chúng ta đi gặp người của Lý gia!”

Sau khi Đường Tử Trần thấy Vương Siêu đưa hai người Tiểu Xuyên Túc Nghĩa và Rall đến tầng hầm. liền đi đến một bên nói:

“Tiểu đệ! Gần đây em hãy ở Minh Luân Đường này. Chị muốn đến Filley - Malaysia một chuyến. Đến lúc khi mừng năm mới sẽ trở về”.

“Tỷ! Tỷ đi làm gì?” Vương Siêu hỏi.

“Lễ xuân năm nay chị muốn cử hành đại hội khấn thân Đường Môn ở Nam Dương. Đến lúc đó những người cầm quyền của Đường Môn ở Filley - Đường Môn ở Malaysia sẽ đến đây. Mọi người tụ lại thì chị cũng sẽ giao vị trí hội trưởng của Đường Môn ở phương nam cho em” Đường Tử Trần trả lời.

“Nam Dương, Đường Môn khấn thân đại hội?” Vương Siêu nhìn Đường Tử Trần khó hiểu.

Đường Tử Trần giải thích: “Bảy tám mươi năm trước Đường Môn gọi là ‘Âu châu đường nhân nhai liên minh’. Sau đó được chị lãnh đạo, vì muốn đối lập với Hồng Môn. Mới tụ tập người Hoa lại thành lập Đường Môn nhưng không có gọi chính thức thôi. Lần này triển khai khấn thân đại hội cũng là để xác nhận tên chính thức”.

Thì ra ngoại trừ Indonesia, Filley - Malaysia Đường Tử Trần cũng thành lập người Hoa võ trang riêng.

Theo sự giải thích của Đường Tử Trần, thì Vương Siêu cũng thấy rõ chị của hắn nắm giữ thế lực lớn bao nhiêu.

Chỉ cần tính những binh lính được trang bị võ trang tận răng, huấn luyện đầy đủ thì Indonesia có hơn hai ngàn người. Filley có ba ngàn người. Cái này là còn chưa tính những thành viên bên ngoài có thể bổ sung vào bất kỳ lúc nào.

Nếu như tính kỹ thì Đường Môn ở Nam Dương có tổng cộng một trăm ngàn người Hoa là thành viên. Hoàn toàn có thể sánh vai với các tổ chức lớn trên thế giới như Mafia Ý, Yakuda của Nhật, Đảng 3K của Mĩ, Đảng đầu trọc của Nga và một ít thế lực lớn nữa...

Đây mới chỉ là thực lực của tổ chức Đường Môn ở Nam Dương thôi. Ở Châu Âu, Châu Phi, Bắc Mĩ, Nam Mĩ đều có thế lực tinh nhuệ của Đường Môn.

Nói cách khác, đại hội được Đường Tử Trần triệu khai vào lễ hội đầu năm nay sẽ giao phân hội Đường Môn ở Nam Dương lại cho Vương Siêu. Sau đó Vương Siêu sẽ trở thành một BOSS lớn trên thế giới.

Vương Siêu sẽ trở thành một nhân vật đầy quyền uy, lão đại ở Nam Dương.

Hơn nữa đây chính là thế lực của chính mình, chứ không phải cái hư hàm thiếu tướng của quốc gia kia.

Cho dù là chức thiếu tướng của quốc gia trông coi quân đội cũng không thống khoái bằng tự trông coi quân lính của mình. Không có ước thúc, muốn gì làm đó. Hoàn toàn không cần xem sắc mặt người khác.

Cả Nam Dương, tổ chức Đường Môn của người Hoa có võ trang tinh nhuệ gần mười ngàn. Có phi cơ, có xe bọc giáp, súng ống, pháo đạn và vô số trường học của chính mình, tài sản, cửa hàng buôn bán. Nằm trong tay đường dây buôn lậu, thuốc phiện, vũ khí thậm chí cả dầu hỏa. Đồng thời những cửa hàng lớn hàng năm đều phải nộp một số tiền lớn quân phí.

”Bất quá lần này chị triệu hội khẩn thân đại hội thì em cũng phải chú ý một chút. Người ảnh đạo hiện tại của Filley - Malaysia đều là nhân vật lợi hại. Mặc dù trên danh nghĩa là do chị lãnh đạo, là hội trưởng nhưng mấy năm nay đều kinh doanh tại Châu Âu và Châu Phi. Ở Nam Dương này không quản lý để cho bọn họ tự mình làm.

Muốn bọn họ nghe lệnh của em thì sợ rằng đó là chuyện không dễ dàng gì”.

”Đệ đương nhiên đã chuẩn bị tâm lý rồi. Tỷ tỷ muốn duy trì một tổ chức lớn như vậy đương nhiên sẽ không quản được hết. Hơn nữa tổ chức càng lớn thì nội đấu càng nhiều” Vương Siêu nói: “Bất quá, Tỷ. Thật ra em muốn ở cùng một chỗ với tỷ, phụ tỷ một tay, còn cái gì cũng không cần”.

Đường Tử Trần lắc đầu: ”Tiểu đệ, em không biết rồi, là một nam nhân xuất sắc không có quyền lực là không được. Em không phải muốn giúp chị sao?”

Hiện đang giúp chị đó. Tỷ đang quản một tổ chức lớn như vậy cho dù có ba đầu sáu tay cũng không thể làm được. Tỷ không có người đáng tin nhiệm. Đệ là người duy nhất. Tỷ không giao thứ này cho em thì đưa cho ai?”

“Lần này đến Nam Dương sẽ không tiếc gì. Cùng chính phủ đối kháng cũng chính là muốn uy hiếp cho người cầm quyền ở Filley và Malaysia. Để cho bọn họ ngoan ngoãn đến tham gia khẩn thân đại hội cho em nắm giữ phân lộ Nam Dương”.

“Ừm!” Vương Siêu gật đầu đáp ứng: “Em rõ rồi...”

Thời gian kế tiếp, Đường Tử Trần rời khỏi Indonesia đến Filley - Malaysia và Nam Dương. Bản thân cũng muốn gặp mặt đại ca Đường Môn còn lại yêu cầu tham gia khẩn thân đại hội. Xác định thời gian và một vài chuyện khác.

Mà Vương Siêu đang ở giữa sân trường học ”Minh Luân’ lớn nhất tại Jakarta dạy quyền pháp cho một trăm tên chiến sĩ được chọn ra từ hai ngàn chiến sĩ tinh nhuệ.

Đồng thời hắn cũng trở thành thầy của Hoắc Linh Nhi và Đàm Văn Đông. Giúp bọn họ tổng kết lại kinh nghiệm trên chiến trường.

“Thế nào? Chiến trường chính thức, mưa bom bão đạn, đánh giáp la cà thì các người cảm thấy như thế nào? Một ít thủ đoạn trước kia cũng không cần dùng đến đúng không?”

Đàm Văn Đông và Hoắc Linh Nhi tham gia trận đánh lần này đạt được kinh nghiệm và bài học thật lớn. Võ công của hai người cảm giác được luyện rất tốt, nhưng khi trên chiến trường đồng thời đối phó với hai ba bộ đội đặc chủng liền cảm thấy ứng phó không được.

“Quyền pháp trường pháp của ta lực lượng không đủ. Bộ đội đặc chủng này chịu huấn luyện quá nghiêm khắc. Có thể chống lại lực lượng mạnh mẽ. Toàn thân lại được phòng hộ chắc chắn. Cầm nã chiết cốt của ta không có tác dụng gì với họ. Bởi vì bọn họ đã luyện qua nhu thuật chống lại cầm nã, kỹ xảo các đốt ngón tay. Nếu như đánh một người thôi ta có thể nắm chắc phần thắng nhưng đánh ba người còn phải phân tán sự chú ý tránh đạn lạc, thật sự là rất khó!”

Hoắc Linh Nhi lấy tay hung hăng đánh một cái lên bao cát.

“Trên chiến trường phải phân tâm chú ý đạn lạc, tinh thần không thể tập trung, ám kinh không thể xuất ra. Thế lực toàn thân không đủ khẳng định sẽ chết. Trên chiến trường dùng công phu minh kinh là tốt nhất. Sư phụ, Bát Quái Chương nhẹ nhàng dùng trên chiến trường rất tốt. Nhưng áo chống đạn, mũ giáp bảo vệ những nơi yếu hại đánh không vào được. Ta cảm thấy hay là dùng Bát Quái Chương pháp kết hợp với Thiết Sa Chương ngành công đánh trên chiến trường là tốt nhất”.

“Sư phụ, trong bốn người bọn Lưu Thanh thì Phương Vĩ tu luyện chính là Thiết Sa Chương ngang công của Nam Phái Diệp Thị. Một chương đánh vào không cần ám kinh là có thể bể đá. Bàn tay của hắn đã giết rất nhiều người. Người ta gọi hắn là Thiết Bát Quái. Ta chú ý một chút lên tay hắn thì phát hiện đao chém cũng không làm được gì. Ngành công phu như vậy rất đáng để học tập”.

Nàng vận khí huyết một chút khiến cho hai tay đỏ bừng, sau đó hai tay đan vào nhau đánh lên bao cát mấy trăm lần khiến cho bàn tay chảy máu nhưng nàng vẫn không dừng lại.

Vương Siêu lắc đầu đi đến nắm tay Hoắc Linh Nhi: “Loại phương pháp huấn luyện này phá hư thân thể để đạt được vũ lực đã tiếp nhập ma đạo không phải là huyền môn chánh tông. Người không cần phải cùng đánh với Bạch Tuyền Di rồi sao? Trên tay hắn có nốt chai không? Bao quyền trên tay hắn có lợi hại hay không? Một trảo đánh xuống liền móc tim người ta ra. Hơn nữa Huyền môn chánh tông Thiết Sa Chương cũng không phải luyện như vậy”.

“Vậy thì cái gì mới là luyện pháp của huyền môn chánh tông đây?” Hoắc Linh Nhi hỏi.

“Luyện pháp của Huyền môn chánh tông sao? Chính là vận khí huyết. Xem tay của ta!” Vương Siêu vươn bàn tay trắng nõn, thon dài không có một nốt chai nào.

“Người xem ta vận khí huyết!” Vương Siêu nói một câu thì tay hắn vận kinh. Xoát! Hoắc Linh Nhi nghe được một tiếng đạn nổ nhỏ vang lên trong tai lại giống như là dây đàn bị đứt. Hai bàn tay đầy gân xanh phồng lên như những con giun quấn quanh. Cả hai tay đen thui kinh khủng cực điểm.

Sau đó Vương Siêu lại vận Thái Cực Vân Thủ, đôi bàn tay to xanh đen kia liền đổi thành màu đỏ như một tảng son đỏ được bôi lên.

Lần này lại giống như là máu toàn thân đều dồn lên tay. Đôi tay hắn trong nháy mắt như bùng nổ, tràn ngập máu như lớn hơn gấp đôi.

“Đây mới chính là Thiết Sa Chương huyền môn chánh tông Trong Thiếu Lâm Tự dùng cát đỏ luyện tay. Co bóp bùng nổ đánh người mà không cần ám kinh. Tảng đá vỡ ra chỉ là nhỏ thôi. Thiết Sa Chương không chân chánh đâm xuyên thiết sa thì không thể cảm nhận được đau đớn trong đó”.

Vương Siêu vừa nói vừa vung tay lên. Máu máu tràn ngập cũng tán đi, trở lại bộ dáng mềm mại trắng nõn.

Hoắc Linh Nhi bắt chước bộ dáng xuyên vào thiết sa của hắn đâm vào không khí. Kết quả mỗi lần xuyên vào thì bàn tay như cắm cào cát thật, đỏ bừng.

“Huyền môn chánh tông mới là chân chính, xuyên vào không khí cũng có hiệu quả xuyên vào thiết sa. Máu chảy đến tay có thể xoa dịu cơ, lại không tổn thương da tay. Năm đó khi ta luyện công ở đáy biển sau lại luyện trên đất bằng cũng hiểu được không khí quanh người cũng giống như chất lỏng dày đặc. Bây giờ ta ở trên đất đánh quyền cũng cảm giác được không khí xung quanh nặng như thủy ngân. Nếu theo khẩu quyết trong ‘đan kinh’ là ‘quyền luyện trong thủy ngân’ chính là nhảy vào ao thủy ngân luyện quyền, còn không chết mới là lạ”.

“Vương huấn luyện viên. Ta có một vấn đề. Cái gì gọi là ‘khí’?” Ngay lúc này thì một chiến sĩ đang huấn luyện một bên liền đặt câu hỏi.

Chiến sĩ này đang luyện ở giữa sân nghe Vương Siêu giảng bài. Đây chính là khóa tu luyện mỗi ngày.

“Cái gì gọi là xe hơi nước?” Vương Siêu hỏi ngược lại một câu: “Xe hơi nước, có khí thì xe mới chạy được. Khí là khí huyết. Máu khi lưu động thì tức là khí. Máu không lưu động thì người không còn khí. Khí là huyết mà huyết là khí”.

Tất cả mọi người bừng tỉnh đại ngộ. Như đã thông suốt điều gì. Khi luyện quyền hăng hái hẳn lên.

Vốn Vương Siêu dạy quyền pháp cho bọn họ chính là một bộ Hình ý công lực quyền, mềm yếu như thái cực, hành khí quyết, xa xa không bằng huấn luyện vật lộn hung hãn, nhiệt liệt lại giống như nhảy múa khiến cho nhiệt tâm của họ không thể cao nổi.

Thân thể của các chiến sĩ này trải qua hàng năm đều đánh trận xem như cường hãn nhưng đều có nội thương. Vương Siêu dạy cho bọn họ cách điều dưỡng nội thương, da thịt. Lực chiến đấu sẽ tăng lên một

cấp độ mới.

Một lúc sau Tạ Ly đi đến: “Anh Siêu. Bạch Tuyền Di và một ít quyền sư khác đến đây muốn tìm anh”.

“Ồ! Gọi bọn hán đến đây đi” Vương Siêu suy nghĩ một chút liền nói.

237. Chương 237: Như Phong Tự Bế

Vừa thông suốt đánh nhau trên chiến trường nên Đàm Văn Đông lần này như được tẩy lễ, tổng kết kinh nghiệm giáo huấn liền cảm giác được võ công quyền pháp của mình tiến bộ rất nhiều. Mấy ngày này tu dưỡng nên tinh lực dư thừa. Vì vậy muốn tìm một cao thủ để kiểm nghiệm võ công chính mình đạt đến trình độ gì rồi.

Bởi vậy hán vừa nghe Bạch Tuyền Di đến trường học tìm Vương Siêu, nhất thời có ý nghĩ này.

“Xem một chút rồi nói” Vương Siêu khoát khoát tay, cảm giác được võ công của Bạch Tuyền Di mặc dù cao nhưng cũng không muốn đi đối phó mình. Hơn nữa Nam Dương quyền sư đều có thực lực mặc dù cao, cao thủ như mây nhưng có thể sánh vai với mình còn chưa thấy.

Trong khi đang nói chuyện thì Tạ Ly đã dẫn theo ba người đến trước cửa đạo tràng.

Đi giữa ba người chính là Bạch Tuyền Di. Người đi bên trái có khuôn mặt vuông, lông mi cực dày như được thấm qua mực. Nhất là trên đầu không hề có một cọng tóc nào giống như một đại hòa thượng vậy.

Vị bên phải có hàm râu cá trên, đôi mắt nhỏ, trán cao, vóc người thấp bé nhưng khi bước đi trầm ổn vô cùng. Trên người nhẹ nhàng cơ trí như một con linh thú. Tinh khí thần của hai người này rất dư thừa, huyết thái dương nhô cao. Người sáng suốt liền biết được đây là một đại quyền sư.

“Bạch sư phụ. Là người? Hai vị sư phụ này là ai?” Mặc dù không biết được ba người này đến tìm mình có mục đích gì nhưng lễ tiết cơ bản Vương Siêu phải thực hiện.

“Ta thật là có mắt không thấy thái sơn” Bạch Tuyền Di nhìn thấy Vương Siêu liền cười ha ha. Không vì một chưởng ngày đó bị Vương Siêu đánh bay mà oán giận: “Nếu ta đoán không sai thì lão ca người là Quan trưởng Lao Sơn nội gia quyền quán phải không?”

Danh tiếng của đệ nhất cao thủ Đại Đông Á đúng là hàng thật. Một chưởng kia làm ta thua tâm phục khẩu phục. Hôm nay ta đến không có ý tứ gì. Một là muốn hướng đến lão ca người thỉnh cầu đan đạo bí quyết. Hai là hai lão ca này có kỹ năng luyện tinh thuần. Nghe thấy lão ca người đến Indonesia liền muốn học tập vài chiêu với người”.

“Tuổi ta không lớn hơn Bạch sư phụ. Xưng hô lão ca này ta không dám nhật!” Vương Siêu vội vàng nói.

“Không không không. Chúng ta tu luyện kỹ năng mà. Người nào có nắm tay cứng thì người đó là đại ca. Học không tính trước sau. Chỉ bằng một tay công phu Tiên thiên cương khí kia người không làm lão đại thì ai làm” Bạch Tuyền Di cười to đầy hào sảng: “Lão ca người đến Tứ Thủy ám sát tư lệnh quân phòng ngự của chính phủ, hào khí cất đầu tể diện khiến ta bội phục vô cùng!”

“Nói hay lắm, nói hay lắm. Hai vị này là?” Vương Siêu cùng với Bạch Tuyền Di giao thủ một lần nên cũng cơ bản nhìn thấy tính cách người này. Không sợ trời không sợ đất. Thắng thắng lỗi lạc. Đúng là một nhân vật đáng kết giao.

“Hai người này cũng là lão ca của ta” Bạch Tuyền Di giới thiệu hán tử có thân hình cao lớn, lông mi đen đầu trọc kia: “Đây là Diệp Hồng lão ca. Mở một La Hán đường. Dạy đồ đồ đệ. Uống rượu tốt, ngoại hiệu là Túy La Hán” Sau đó lại giới thiệu vị quyền sư giống như con chuột kia: “Vị này chính là Sa Lượng lão ca. Quyền kỹ gia truyền!”

“Vương sư phụ. Hôm nay cùng với Bạch lão đệ đến đây là muốn thỉnh giáo một ít quyền pháp. Nhưng ngài không nên hiểu lầm. Chúng ta không phải đến tìm người luận võ mà chỉ là trao đổi luận bàn. Kỹ năng của lão ca người chúng ta đều biết. Lần này đến thỉnh giáo thuận tiện học tập. Hy vọng lão ca hạ thủ lưu tình,

đến điểm liền dừng lại. Sau khi thỉnh giáo, ta còn muốn cùng với lão ca người uống vài ly rượu. Lão ca người ám sát quan viên chính phủ thành công thật sự là phải uống một chén lớn” Đại hán đầu trọc cười nói.

“Như vậy chúng ta cũng so tay vậy. Đến điểm liền dừng lại” Vương Siêu nghe vậy thật cao hứng, hẳn cảm nhận được hai vị đại quyền sư mà Bạch Tuyền Di mang đến có tính cách hào sảng. Không có ý niệm luận võ giành thắng thua trong đầu mà chỉ là thuần túy luận bàn thôi.

Võ thuật Trung Quốc, những đại quyền sư thành danh đều tự trọng thân phận. Trong đồng bối rất ít khi giao thủ. Một khi trao đổi chính là do tình thế ép buộc. Công khai luận võ, lập Sinh tử trạng mà toàn lực hạ sát thủ.

Mặc dù phần lớn đều lén trao đổi, luận bàn đến điểm là dừng, thì vẫn có.

Bất quá luận bàn vậy phải cẩn thận vô cùng. Bởi vì luận bàn vạn nhất thua thì sẽ truyền ra ngoài ảnh hưởng đến thanh danh.

Diệp Hồng so với Vương Siêu cao hơn nửa đầu, ước chừng khoảng một mét chín. Bất luận là đứng ở trước mặt kẻ nào đều khiến cho người khác cảm giác được áp bức. Đầu trọc, vóc người cường tráng thật giống La Hán Tây thiên Phật tổ.

“Vương sư phụ. Ta tu luyện là La Hán Hộ Thân Chủy được lưu truyền đến nay của Nam Thiếu Lâm”.

Trong khi nói chuyện Diệp Hồng tiến lên một bước, hai chân một trước một sau, đầu gối khép lại như cây kéo. Toàn thân tứ bình, trọng tâm đặt tại chân sau.

Vương Siêu cũng làm ra một tư thế, hai thân thủ hợp lại cùng một chỗ.

Đây là tiêu chuẩn mở đầu trong khi luận bàn.

“Cẩn thận!” Trong khi nói chuyện thì cánh tay của Diệp Hồng khom lại, khuỷu tay vừa lộn, các đốt ngón tay hạ xuống chuẩn xác ngay gần các đốt ngón tay Vương Siêu.

Một thức này là Khái Trừu trong La Hán Chủy. Chuyên đánh tê đại gân, cùng người khác luận võ giao thủ chỉ cần đánh trúng một cái thì cánh tay đối thủ liền bị tê dại như điện giật. Tạm thời mất đi lực chiến đấu.

“Hảo công phu” Hai tay chấp lại, Vương Siêu nhìn thấy một gõ này của Diệp Hồng như sơ sài, vừa nhanh vừa nhẹ nhàng nhưng độ chính xác, công phu dùng kinh không có bảy tám năm khổ luyện căn bản không làm được.

Trong khi Vương Siêu nói chuyện cũng thi triển ra một chiêu ‘Như Phong Tự Bế’. Tay phải lui về sau vô thanh vô tức tránh thoát. Đồng thời tay trái cũng chặn ngang trước ngực vừa đúng lúc ngăn cản một chiêu ‘La Hán Tróc Xà’ sau đó của Diệp Hồng.

Tay phải triệt thoái về phía sau, tay trái đưa ngang là để phong tỏa (Thái Cực Quyền giảng nghĩa)

Một chút sau khi phong bế thế công của Diệp Hồng thì hai tay của Vương Siêu đẩy về phía trước, thân thể tiến lên. Quyền pháp như hổ phác nhưng cước bộ lại giống như ngồi ngựa kéo cung, cũng không phải tam thể thức. Hơn nữa khi hợp vào trong còn kèm theo một sức mạnh giáp kích!

Bị song chưởng này của Vương Siêu công đến kèm theo thân thể công kích khiến cho Diệp Hồng cảm giác được hai tay hẳn như cánh cửa sắt. Một chút mở ra liền đánh mình ra ngoài, sao đó cánh cửa đóng lại muốn đem mình nhốt vào trong.

“Hay cho một chiêu ‘bế’!” Diệp Hồng cũng là cao thủ, biết được nếu bị Vương Siêu giam vào trong cửa sợ rằng xui xẻo nhiều hơn may mắn.

Bùng nổ một tiếng, lá gan tê dại. Đạp đạp đạp lui về phía sau vài bước hóa giải.

Hai tay đẩy lên giống như là Hổ hình trong Hình Ý. Hổ hình là tam thể thức. Như Phong Tự Bế là Cung Tiên Bộ. (Thái cực quyền giảng nghĩa)

“May là Diệp Hồng lui lại. Nếu bị nhốt trong cửa thì không xong rồi. Hạ bộ có Bảo Hồ Quy Sơn. Hồng đánh, thất lưng đánh, cả người liền một mạch. Diệp lão ca sợ rằng đỡ không được. Thái Cực Quyền của Vương lão ca thật sự là đến mức đăng phong tạo cực rồi”.

Bạch Tuyền Di cùng với cao thủ Thái Cực Quyền giao đấu qua mấy lần. Nhìn thấy một chiêu ‘Như Phong Tự Bể’ của Vương Siêu giống như cánh cửa sắt mấy ngàn cân vừa đóng vừa mở. Trong lòng âm thầm thần phục.

“Ừm. Phun!” Khủy tay của Diệp Hồng bị Vương Siêu tránh thoát, kế tiếp là ‘La Hán Tróc Xà’ bị Vương Siêu ngăn cản. Suýt nữa bị nhốt trong cửa không thể không lui về phía sau. Trên luận bàn có thể nói là thua một chiêu.

Bất quá hần cũng không tính dừng lại. Trong nháy mắt lui một bước, khí trong yết hầu vận chuyển đến mũi phát ra âm thanh chấn động thật lớn. Giống như một con voi đang rống.

Hai tay hần khê vận khí huyết một chút liền bành trướng ra. Màu đỏ như son, nóng bỏng như lửa.

Trên tay vừa vận lực thì chân hần cũng di động. Thấp người ngồi xuống cúi qua, duỗi song chưởng đánh đến dưới sườn Vương Siêu.

Phương pháp vận khí phát lực này có thể bộc phát lực thật lớn, được hần kích thích từ trong cơ thể ra, giống như trong cơ thể ẩn chứa một con voi thật lớn.

Đòn sát thủ trong La Hán Hộ Thân Chủy - Phật Đà Trịch Tượng. Phật tổ đi đường gặp voi liền dùng sức ném một cái lên trời cao. Mười ngày mười đêm sau cũng không thấy rơi xuống. Có thể thấy được lực lượng to lớn như thế nào. Đây chỉ là đánh trả, khủy tay mãnh kích.

Âm thanh xé gió vang lên, kinh mạch toàn thân thông suốt.

Một chiêu này rất hung mãnh, một chút liền tấn công dưới sườn. Chân Vương Siêu liền phân ra thành thể vô cực, một chiêu ‘Lâm Tước Vĩ’ ấn lên tay Diệp Hồng.

“Hãy!” Cánh tay Diệp Hồng bị Vương Siêu đè lại, mà Vương Siêu lại giống như một toàn núi bất động khiến hần phát ra âm thanh lớn hơn. Toàn thân đỏ bừng như một mặt trời máu. Trên đầu trọc cũng bốc ra luồng khí, cánh tay vận lực đánh ra lần nữa.

Hần muốn đánh bay thân thể Vương Siêu.

Phật đà ngay cả voi cũng ném lên trời cao, hần không tin Vương Siêu nặng hơn voi.

Nhưng mà Vương Siêu không chút ảnh hưởng gì. Một chiêu Lâm Tước Vĩ đè cánh tay hần mặc cho hần dùng bao nhiêu sức cũng không thể di động chút nào.

“Phục rồi. Lực ném của ta coi như là mười bao cát to cũng bị ném bay” Diệp Hồng lui về phía sau. Bị một chiêu của Vương Siêu đánh tâm phục khẩu phục.

“Công phu của Vương lão ca cũng không cần ta luận bàn. Ta không phải là đối thủ” Quyền sư Sa Lượng cảm thán.

“Vương lão ca. Ta thỉnh giáo người một chút đan đạo” Bạch Tuyền Di cảm thán không thôi. Đột nhiên cởi áo mình lộ ra rốn dưới bụng. Hai tay đặt bên hông tạo thành tư thế tọa khổ âm thầm vận khí.

Chỉ tổn chút lát da mặt, da tay và rốn hần đỏ như máu. Nóng như lửa, một tia khí từ da tay bốc hơi lên.

“Tiểu phúc của ta có thể bảo trụ khí huyết nhưng không thể thành đan. Không biết kinh nghiệm thành đan của Vương lão ca là gì? Nếu Vương lão ca có thể chỉ ta một chút ta nguyện ý bái ngài làm thầy” Bạch Tuyền Di đột nhiên hướng đến Vương Siêu cầu khẩn.

“Ài! Võ công đạt đến cảnh giới của người vậy muốn tiến thêm một cảnh giới nữa thật khó. Hóa kinh đã thành, đan khó bảo. Đến tình trạng này chỉ còn tự tìm hiểu mà thôi. Quả thực là cần trao đổi một chút. Ta bất quá chỉ đi trước một đoạn. Bái sư không cần phải nói. Vấn chính là trao đổi, ta sẽ đem kinh nghiệm bản thân nói cho ba người các người vậy”.

Vương Siêu rốt cục cũng biết được mục tiêu chính của Bạch Tuyền Di đến tìm mình hôm nay là gì.

Tiểu phúc của Bạch Tuyền Di vận khí có thể đưa máu tập trung lại thành một khối. Đã đạt đến tình trạng thiêu hỏa rồi. Dùng đan mà nói chính là ‘tam muội chân hỏa thiêu đan điền, có duyên tạo ra kim đan’.

Trong tiểu phúc chính là vị trí yếu nhất của con người. Túi mật, thận, khí môn, huyết môn, mệnh môn đều thành một khối. Nếu như có thể tu luyện thành sẽ khiến cho thể năng, tố chất đều được đề cao mạnh mẽ.

Hóa kinh sau khi luyện thành muốn bảo đan cũng là áp súc khí huyết. Chủ luyện một khối tiểu phúc này, đưa khí huyết áp súc thành như kim châm cứu kích thích những vị trí trọng yếu. Nhất cử bộc phá ra tiềm lực lớn nhất.

Cao thủ có thể bảo thành đan, nén khí huyết thành một điểm so với cao thủ hóa kinh mạnh hơn gấp mười lần.

Nhưng một cửa này khổ sở vô cùng. Đan ở đây chính là kim đan trong đại đạo. Có thể thấy được nó quan trọng như thế nào. Mười vạn người luyện quyền cũng chưa có một người thành đan.

Bạch Tuyền Di đã đi đến cảnh giới này, ngộ được quyền ý ở phương diện này nhưng khổ là không có kinh nghiệm. Một khi không thận trọng, nắm giữ không tốt có thể thiêu đốt đan điền, phá hỏng tất cả.

Một khi đan điền bị nổ thì mặc kệ là cao thủ gì cũng phải bị tiêu chảy mà chết (Về phần quyền thuật cao thủ bị tiêu chảy chết nhiều vô số kể. Thượng Vân Tường khi già bị tiêu chảy ba ngày rồi qua đời. Ta nghe đồn rất nhiều cao thủ luyện quyền đều bị chết do tiêu chảy. Những người luyện quyền khác cũng sẽ nghe được những lời này).

Là sau khi hẩn tỷ thí với Vương Siêu mới tìm đến đây để học hỏi.

Hẩn lần này đến đúng là cầu dạy. Chỉ cần Vương Siêu có thể đem kinh nghiệm bản thân nói cho hẩn thì mặc kệ là phải trả giá bao nhiêu, cho dù là báỉ sư cũng không sao cả. Đây chính là kim đan đại đạo.

Hẩn nào biết Vương Siêu lại đáp ứng dễ dàng, không một điểm do dự cũng không cho hẩn báỉ sư. Chỉ nói là trao đổi. Đại trí tuệ như vậy cho dù là hẩn hào sảng hơn nữa cũng không nhận được phải sững sốt. Tưởng rằng bản thân nghe nhầm chứ.

Ngay khi hẩn sững sờ thì Vương Siêu cũng đã nói chuyện.

”Lửa thiêu trong tiểu phúc của ngươi vẫn còn chưa đủ. Khí huyết vẫn chưa được ép súc lại. Sau khi ‘bảo’ xong thì toàn thân rỗng không. Cho dù muốn bảo cũng không được. Người căn bản không thể nói ra lời, phạt môn không phải đã nói: Không mắt thì mũi và lưỡi sẽ là ý chí. Không màu sắc có thể tiếp xúc bằng mùi hương.

Bảo đan chính thức là khi bảo trụ đôi mắt không thấy gì, lưỡi không nếm được gì, mũi không nghe được hơi thở. Trong đầu trống rỗng. Nếu như bảo đến tình trạng như vậy thì cho dù thu gom lại cũng chỉ thành đan, chỉ có thể bảo được một chút thôi. Nếu như trong thời gian quá dài mà khí huyết tinh thần toàn bộ đến bụng người vẫn không tĩnh lại, thì xem như đã chết”.

238. Chương 238: Hà Lạc, Toạ Kim Loan

Đương nhiên đó là gương mặt và hạ thân.

Gương mặt rất dễ hóa hồng. Gặp phải kích động, hưng phấn, thẹn thùng sẽ khiến cho khí huyết dâng lên làm đỏ bừng giống như bị lửa thiêu.

Hạ thân cũng vậy. Dễ dàng ‘dựng lên’, sung huyết.

Hai địa phương này là hai nơi có thần kinh mẫn cảm nhất và cũng là nơi yếu ớt nhất.

Chỉ cần không cẩn thận chút thôi sẽ gặp phải vấn đề lớn. Nó giống như những dụng cụ tinh vi vậy. Càng tinh vi càng yếu ớt càng dễ bị tổn thương nên cần phải bảo vệ thật cẩn thận.

Nguyên nhân chính là hai vị trí yếu ớt và mẫn cảm, khiến cho những người luyện quyền muốn bộc phát khí huyết, ám kinh khi luyện đến vị trí này phải rất cẩn thận và thận trọng vô cùng.

Trên mặt khi vận khí sẽ nóng lên, nếu ám kinh mạnh mẽ đi qua sẽ khiến cho huyết quản trên não vỡ tan. Điều này so với người cao tuổi bị huyết áp cũng không khác gì. Cho dù không bị hỏng não thì những dây thần kinh trên bộ mặt bị kích thích như vậy trở nên bị bại liệt. Không thể khóc cũng không thể cười.

Vấn đề luyện khí đi qua hạ thân cũng là một vấn đề nghiêm trọng. Sơ hở sẽ khiến cho mạch máu trong bụng sẽ vỡ tan khiến cho tiêu chảy không ngừng đến lúc chết đi hoặc là hạ thân không thể ‘dựng’ lên được nữa, túi tinh bị hư hao, trở thành thái giám đoạn tử tuyệt tôn.

Nguyên nhân chính là như thế. Cao thủ luyện võ công từ ám kinh hướng đến hóa kinh đều gặp rắc rối ở gương mặt và hạ thân. Hơn nữa dừng lại đây quá lâu, có rất nhiều người cả đời không thể bước qua cánh cửa này.

Sau khi hóa kinh luyện thành thì khí huyết trên người toàn bộ được quán thông, miễn cảm vô cùng. Trong đêm tối cũng có thể định hướng rất chính xác. Công phu kế tiếp chính là bảo đan. Sau khi đan thành thì có thể luyện tiên thiên cương khí, ám kinh dẫn huyết điểu một thốn.

Tiên thiên cương khí rất mãnh liệt. Một khi phát động sẽ khiến cho trái tim đập nhanh hơn, máu chảy tốc độ cao hơn như lời đình chỉ. Vận động kịch liệt như vậy đối với trái tim, mạch máu toàn thân, da tay, lỗ chân lông phải chịu áp lực lớn vô cùng. Chỉ cần không cẩn thận sẽ bị tổn hại những chức năng trong cơ thể.

Cho dù với công Vương Siêu đạt đến cảnh giới hiện tại, đã quen thuộc với mỗi bộ phận trên cơ thể mình nhưng khi bảo đan dồn khí huyết đến rốn cũng phải cẩn thận vô cùng. Không dám có một điểm sơ suất nào.

Nói cách khác, mỗi khi bảo đan không tốt thì chỉ cần thoáng dùng sức sẽ khiến cho ruột và mạch máu trong bụng bị đứt. Tiêu chảy đến chết.

Người bình thường vận động mạnh quá cũng chỉ là gãy xương, tổn hại đến gân mà không gây tổn hại đến tánh mạng. Nhưng cao thủ vận động mạnh quá sẽ không khống chế được hỏa hầu, lại làm cho mạch máu vỡ tan, nội tạng bị hỏng.

Từ trước, cao thủ khi luyện công phi di chuyển khí huyết không nắm vững làm cho mạch máu vỡ tan mà chết, quả thực như nước trên sông Giang, nhiều không đếm hết.

Bạch Tuyền Di là cao thủ quyền sư Indonesia. Cho dù trong quyền sư khắp Nam Dương cũng xem như là cao thủ xếp trong năm hàng đầu. Một thân công phu luyện đến như vậy không biết phải tốn bao nhiêu tinh lực, ăn bao nhiêu đau khổ. Mặc kệ như thế nào hắn cũng không muốn phải thất bại trong gang tấc.

Cho nên khi hắn nhìn thấy võ công của Vương Siêu liền biết đây là một nhân vật có kinh nghiệm. Sau khi đoán ra mới quyết định tự hạ thấp mình đến xin học hỏi.

“Vô nhân nhĩ tị thiết thân ý, vô sắc thanh hương vị xúc pháp...” Bạch Tuyền Di nghe thấy hai câu tâm pháp này của Vương Siêu giống như hiểu được điều gì. Tinh tế suy nghĩ một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, ánh mắt lộ ra vẻ đã hiểu: “Khó trách trong đan kinh nói không không đặng đặng. Giống như trở về hỗn độn trong thiên địa. Dùng từ như vậy lúc đầu không hiểu có ý tứ gì. Bây giờ nghe lão ca nói vậy thì ta đã hiểu rồi. Vẫn là kinh văn của hòa thượng miêu tả tốt hơn. Có thể hình tượng được. Chỉ cần vừa nghe đã thông...”

“Về phần từ ngữ miêu tả bảo đan thì hòa thượng có Ba La Mật Tâm Kinh so với đan kinh, quyền kinh đều sinh động hơn rất nhiều!”

Vương Siêu gật gù, không thừa nhận chuyện này cũng không được.

Cũng là một động tác bảo đan, vô luận là Vô Cực Thể trong Thái Cực Quyền hay là đan kinh, đạo tàng, vẫn tự trong hoàng đình cũng là ‘không không đặng đặng’. Toàn thân không chút khí lực nào, trở về tiên thiên hỗn độn. Chỉ còn một điểm linh quang.

Mà trong Ba La Mật Tâm Kinh của hòa thượng lại là ‘vô nhân nhĩ tị thiết thân ý, vô sắc thanh hương vị xúc pháp (thân ý không mất, tai, mũi, lưỡi. Không cảm nhận được màu sắc, âm thanh, mùi hương)’.

Hai đoạn văn khác nhau nhưng mọi người không biết ‘tiên thiên hỗn độn, nhất điểm linh quang’ là vật gì. Mà đôi mắt lại không nhìn thấy, tai không thể nghe, mũi không thể ngửi, thân thể không có cảm giác này có hiệu quả thật sự.

“Cảnh giới dễ dàng nhận biết. Nếu không thể cắt bỏ mọi cảm xúc của thân thể thì sợ rằng công phu khó có thể luyện thành. Chúng ta thảo luận ở đây chỉ là hư không mà thôi” Vương Siêu thấy Bạch Tuyền Di còn đang suy nghĩ liền nở nụ cười.

Bạch Tuyền Di không phải là một người ngu ngốc, hơn nữa tính cách hào sảng. Vì cầu học mà không ngại bỏ qua thể diện. Điểm này khó có người làm được.

Càng hướng chỉ theo như lời Vương Siêu thì những cái kia không phải là vật chất gì. Đó chỉ là kinh nghiệm bản thân hần mà thôi. Nó so với lý luận suông cũng không khác gì.

Bất quá, cho là là lý luận suông, nói lên kinh nghiệm của bản thân cũng là điều mà các quyền sư khó có thể đạt được. Đương nhiên không dễ dàng nói cho người khác biết.

Bản thân mình có thể may mắn hiểu được, lĩnh ngộ điều gì, nói ra ngoài có chút không đáng.

Nhưng Vương Siêu sau khi trải qua lần đánh nhau với quân đội chính phủ này thì hần hiểu được uy lực của súng ống hiện đại. Trong lòng cũng rộng rãi hơn. Cảm giác được phương diện quyền pháp võ công này không nên tự áp ú cho bản thân mà phải truyền đạt kinh nghiệm cho tất cả quyền sư người Hoa.

Lần chém giết trên chiến trường này đạn bay khắp nơi, mưa bom bão đạn như vậy thì cho dù một cao thủ như hần nếu không mang giáp chôi?ng đạn, mũ giáp, võ trang từ đầu đến lòng bàn chân thì sợ rằng giờ đã vì đạn lạc, mảnh đạn mà bị thương nặng rồi.

Không còn cách nào, súng trên chiến trường không phải là một hai cây, đạn cũng không phải là một hai viên. Mặc dù không thể nói là ‘phô thiên cái địa’ nhưng không có một quyền sư nào cam đoan không mang bất kỳ trang bị phòng hộ nào có thể toàn mạng trở ra.

“Vương lão ca. Công phu Lâm Tước Vĩ Vô Cực trong Thái Cực Quyền của người có thể nói là tinh thuần—n vô cùng. Bỉ? thu? La Hán Hộ Thân Chu?y, Phật Đà Trịch Tượng của ta lại không thể làm người di động chút nào. So với ‘Tọa Kim Loan’ trong bỉ? thu? Thái Tổ Trường Quyền của Hội trưởng Triệu Quang Vinh của Nam Dương Quốc Thuật Tổng Hội còn muốn ổn hơn” Túy La Hán Diệp Hồng vừa rồi mới cùng Vương Siêu luận bàn đôi chút, đã bội phục võ công của vị đệ nhất quyền sư Đông Á này.

Người luyện quyền thì điều gì quan trọng nhất.

Cùng người khác đánh nhau chỉ cần không buông lỏng ra thì có thể giữ được đường sống, bảo trì thể bất bại. Một khi buông lỏng thì đó chính là thất bại!

Như mã bộ của Hoắc Linh Nhi là một loại. Cho dù là đưa mấy tráng hán mạnh mẽ lên đẩy kéo như thế nào đi nữa cũng không thể di động nặng được nửa bước.

Mà bão đạn tọa khổ của Vương Siêu lợi hại hơn gấp trăm lần. Một lần hạ tọa xuống thì có dù lấy xe hơi kéo cũng không thể di chuyển được hần.

“Đến đây đề?n đây. Chúng ta ngồi xuống uống trà đi. Bạch sư phụ, Diệp sư phụ, Sa sư phụ đều là lão quyền sư. Lần này đến đây làm bằng hữu của ta. Mấy thứ quyền thuật này không thể nào bảo thủ được. Nhất định phải trao đổi lẫn nhau mới có tiến bộ. Bế quan tự luyện thì một trăm năm cũng không tiến được bao xa” Vương Siêu vừa giao thu? với Diệp Hồng một chút, rồi lại giảng giải sơ về đan đạo cho Bạch Tuyền Di nên hiện tại trong lòng cảm thấy rất thoải mái.

Ba võ sư này không hề có tâm cơ, không có lợi ích gì. Trong khi nói chuyện chỉ một lòng trao đổi võ học mà thôi.

Sau đó, Bạch Tuyền Di diễn luyện bộ ‘Thiếu Lâm Bạch Báo Quyền’. Toàn thân như ngựa chạy chồm, vận dụng lực lượng đến tay. Mỗi một trào xuất ra thì da thịt sẽ được áp súc lại trở nên cứng rắn như thiết.

Khi Bạch Tuyền Di diễn luyện đến thức cuối cùng của báo quyền là ‘Phẫu Phúc Oạt Tâm’ cũng chính là ‘Hắc Hồ Đào Tâm’ trong Hồ Quyền. Vách tường dày vài centimet bị hần kéo xuống một khối lớn.

“Linh nhi. Người đến xem một chút. Đây mới là Huyền môn chánh tông. Người đến xem thử bàn tay của Bạch sư phụ đi”.

Hoắc Linh Nhi tiến lên xem thì cảm thấy bàn tay của Bạch Tuyền Di mềm mại vô cùng. Nhất là những đầu ngón tay được cắt rất ngắn, lộ ra da thịt bên dưới đỏ ra ngoài rất nhiều.

Nhưng khi Bạch Tuyền Di phát kinh là lúc da thịt bên dưới trở về. So với đầu lưỡi còn linh hoạt hơn. Đồng thời khi ngón tay hất tiến hành súc thịt lại thì móng tay sắc bén như mũi dao đâm ra ngoài.

“Hắc Hổ Đào Tâm. Móng tay ấn lên vách tường, những khớp xương toàn thân phát kinh sẽ tập trung bộ lực lượng của thân thể đến đầu ngón tay. Sau đó da thịt ở đầu ngón tay súc lại rất nhanh, xoay tròn rất nhanh. Móng tay bắn ra liên đào tìm đối thủ ra ngoài”.

Bạch Tuyền Di nhìn thấy Hoắc Linh Nhi hỏi cũng không giấu diếm gì mà mang phương pháp vận kinh của Thiếu Lâm Bạch Báo Quyền nói ra. Hơn nữa còn làm mấy tư thế đưa khí huyết đến đầu ngón tay nữa.

“Đây là bí thủ trong Thiếu Lâm Bạch Báo Quyền gọi là Bài Sơn Vận Động. Thường xuyên luyện tập có thể vận khí huyết đến các đầu ngón tay. Đầu ngón tay như ‘ngư cân nhục’ có thể dài hơn. Bất quá để luyện đến tình trạng này cần phải khổ công tu luyện bảy tám năm rất khó hoàn thành. So với đánh bao cát, xuyên vào thiết xa có hiệu quả nhanh hơn. Trong vòng một trăm ngày đã có uy lực đâm người. Bất quá Thiết Sa Thủ chính là ma đạo. Như Lương Vũ Sinh của Hongkong nằm trong đám người viết tiểu thuyết võ hiệp viết rằng võ công của ma đạo tuy rằng luyện nhanh, có thể đạt đại thành rất sớm nhưng đối với thân thể có tổn thương nhất định. Huyền môn chánh tông tuy rằng võ công tiến triển chậm nhưng cái này luyện công lực càng sâu, điều này không phải là không có lý do”.

Bạch Tuyền Di nói chuyện rất hài hước. Hắn xem đầu ngón tay của mình là gân thịt trâu, so với gân thịt trâu có tính bền mà mềm nhuyễn. Nhưng khi vận kinh đến lại giống như một khối thép cứng rắn. Có thể luyện da thịt như vậy thì khi đánh người mới có uy lực cao nhất.

“Đánh người không cần dùng ám kinh. Ám kinh tiêu hao thể lực vô cùng lại thương tổn đến trái tim khiến cho mạch máu vỡ. Có thể sử dụng minh kinh đánh có hiệu quả như ám kinh đó mới là máu chốt. Giống như chiêu ‘Hắc Hổ Đào Tâm’ này. Ấn, xoay tròn, mở, đào. Kinh khí mãnh liệt trong đó phát ra tạo thành lực công phá không thua ám kinh”.

Không thể không nói Bạch Tuyền Di chính là thầy giáo chuyên dạy đồ đệ, có kinh nghiệm giáo học vô cùng. Mặc dù võ công không bằng Vương Siêu nhưng việc dạy học so với Vương Siêu có kinh nghiệm hơn rất nhiều.

Điều này cũng khó trách. Vịnh Xuân Đường của Bạch Tuyền Di có vài trăm tên đệ tử.

So với hai tên đồ đệ mới nhận của Vương Siêu thì hơn xa.

Bạch Tuyền Di đối với công phu của tiểu cô nương Hoắc Linh Nhi rất tán thưởng. Ngày đó cùng đánh với hắn có thể kiên trì lâu mà còn phản kích lại nữa. Những thiên kim, công tử của nhà giàu theo đạo lý mà nói không thể luyện võ chuyên chú như vậy.

Vương Siêu nhìn thấy Bạch Tuyền Di ngay cả bí thủ trong Thiếu Lâm Bạch Báo Quyền ‘Bài Sơn Vận Động’ cũng nói ra liền biết Bạch Tuyền Di không giữ lại điều gì. Bí thủ như vậy nếu như truyền ra ngoài thì đó chính là một môn công phu máu chốt cho tất cả các quyền sư thêm thuồng.

Sau khi Vương Siêu nghe xong cũng có thêm chút ích lợi. Mỗi một môn quyền pháp đều là tinh túy của rất nhiều người nghiên cứu mấy trăm năm. Điều này đối với việc tổng kết quyền thuật rồi đi truyền bá rộng rãi có lợi ích thật lớn.

Bản thân Vương Siêu cũng hằng hái lên, diễn luyện ‘Đại Suất Bi Thủ’ trong Bát Quái Quyền.

Xem bộ dáng hắn đánh rất thông thả nhưng toàn thân giống như một khối chì nặng nề vô cùng, không khí xung quanh lại giống như thủy ngân nồng đậm. Mỗi một thức đều trầm trọng mà thông thả cực kỳ. So với Thái Cực Quyền còn muốn chậm hơn.

Nhưng mà mỗi một bước thông thả của hắn bước ra thì tay, chân, thắt lưng, hông, mông, đầu, yết hầu đều nhẹ nhàng vẽ ra một vòng trong như lá liễu đang đón gió.

Nhẹ nhàng như vậy nhưng khi tiểu phúc xoay tròn lại tạo nên âm thanh bùng nổ như tiếng sấm sét.

Với nhãn lực của Bạch Tuyền Di, Diệp Hồng hiển nhiên thấy rõ mỗi một âm thanh bùng nổ như tiếng sấm này không phải là âm thanh của gân cốt nay nội tạng mà là do không khí ở một mét quanh thân hắn đều bị xoay tròn ở tốc độ cao tạo ra tiếng nổ như pháo này.

Âm thanh khi ra tay thường là nội hưởng mà Vương Siêu lại là ngoại hưởng. Do nội mà ngoại, không tiếng động tạo thành âm thanh sau đó lại từ âm như gió giật kia lại luyện thành không tiếng động. Cuối cùng phát ra âm thanh nổ lớn như đại bác.

“Đạp Đấu Bổ Cương. Là Đạp Đấu Bổ Cương! Đây chỉ có trong truyền thuyết thôi mà? Nghĩ không được có người luyện đến bước này như vậy”.

Ba người Bạch Tuyền Di há to miệng kinh ngạc vô cùng.

“Âm dương, khinh trọng, hoãn cấp thật sự là hà lạc diệu lý” Sa Lượng đột nhiên mở miệng nói: “Không hổ là người có thể chặt đứt tay tiểu võ thần Chu Bình Lâm. Ta vốn không tin rằng Chu Bình Lâm thua nhưng giờ không tin không được”.

Nước sông Hoàng Hà cuộn cuộn. Hai con sông lớn hội tụ tại Hà Nam tạo thành một vùng nước xoáy to lớn vô cùng. Đây chính là thiên nhiên Thái Cực. Tương truyền rằng tiên thiên bát quái khi xưa là do Phục Hi nhìn dòng nước sông Hoàng Hà hội tụ lại mà tạo ra.

Từ hỗn loạn, xoay tròn linh ngộ ra. Đây cũng chính là Hà Đồ Lạc Thư.

Đây là truyền thuyết từ thời viễn cổ nên không thể nào kiểm chứng được. Nhưng địa phương hội tụ của Hoàng Hà chính là ở gần Trần Gia Cầu. Dương Lộ Thiên Thái Cực Quyền, Vương Tông Nha Thái Cực Quyền đều ở đây rất lâu, luyện đến thần diệu vô cùng.

Sa Lượng từng đi quan sát Trần Gia Cầu cũng xem được dòng xoáy lớn kia nhưng cảnh phá hư bây giờ không còn lợi hại như trước nữa. Cảnh tượng như trước kia không thể nào nhìn thấy được.

‘Đại Suất Bi Thủ’ này của Vương Siêu cực kỳ thông thả nhưng trong đó lại ẩn chứa sự trầm trọng. Có biến hóa rất nhẹ nhàng như ý cảnh của dòng sông Hà Lạc dung hợp vào trong quyền thuật.

Một chưởng được đẩy ra, thông thả nhưng trầm trọng đẩy lên trên đầu. Ngón tay nhẹ nhàng gạt ra ‘bù đắp’ một tiếng uy lực to lớn như một quả lựu đạn nổ.

Ngón tay bắt đầu nhẹ nhàng đẩy kinh ra mang theo âm thanh dao động của gió. Công phu này phải tốn bao nhiêu thời gian đây?

Hà Lạc ý cảnh so với long, hổ, hầu, xà càng thêm thâm thúy hơn rất nhiều.

Một bộ ‘Đại Suất Bi Thủ’ diễn luyện xong thì ba người Bạch Tuyền Di hoàn toàn bội phục Vương Siêu.

Thì ra mấy ngày vừa qua Vương Siêu đều nghiên cứu huyền bí của Vũ Bộ. Hai người Tiểu Xuyên Túc Nghĩa, Rall đều bị quan sát rất kỹ, mỗi ngày đều được ăn uống rất tốt. Ngoại trừ những lần đó ra đều cùng Vương Siêu giao thủ.

Đương nhiên công phu hai người này còn xa mới bằng Vương Siêu. Hai chiêu một thức liền bị đánh ngã xuống đất. Chưa bao giờ cần đến chiêu thứ ba.

Hai người này không thể thoát thân lại muốn trận tỷ thí mỗi ngày giết chết Vương Siêu. Tính tình hai người này rất hung ác. Biết được một khi rơi vào trong tay võ trang người Hoa tuyệt đối không còn đường sống nên mới muốn kéo thêm một người cùng đi.

Vì vậy, khi không có ai thì bọn họ đều len lén luyện tập. Mặc dù cẩn thận vô cùng nhưng đều bị camera quay được hết.

Vương Siêu căn cứ theo động tác khi luyện tập của họ tìm hiểu từ từ. Bắt đầu lĩnh ngộ được huyền bí của Vũ Bộ.

Ba người Bạch Tuyền Di, Diệp Hồng, Sa Lượng đều ở trong thao trường tại trường học hoa ngữ này hơn mười ngày. Mỗi ngày đều cùng trao đổi quyền thuật với Vương Siêu.

Mấy ngày trôi qua, huyệt—n bí? của Tra Quyền, Thiếu Lâm Quyền, Vịnh Xuân Quyền, Hi—nh Y?, Bát Quái, Thái Cực đều dần dần dung hợp với nhau.

Nhất là ba người Bạch Tuyền Di đều là người luyện quyền có kinh nghiệm nhiều năm. Trên phương diện dạy dỗ đồ đệ cũng có những điều đặc biệt. Vương Siêu tổng kết phương pháp của họ với nhau lấy được nhiều lợi ích.

Vương Siêu muốn mời bọn họ thành huấn luyện viên võ thuật. Một tháng một ngàn Euro tiền lương.

Báo Quyền Phẫu Phúc Đào Tâm của Bạch Tuyền Di.

Thối pháp quỷ bí khó lường trong bộ Tra Quyền của Sa Lượng. Một khi thi triển thì trên trần nhà tràn đầy dấu chân.

La Hán Hộ Thân Chủ của Diệp Hồng. Một khi? tu?c đánh tạo ra một cỗ chấn động, đột nhiên trong tiếng hò hét còn ẩn âm thanh long tượng hí. Trong phòng nhỏ phong bế có thể phá vỡ mấy cửa sổ thủy tinh.

“Người cũng biết Chu Bình Lâm?” Trong mấy ngày trao đổi với nhau Vương Siêu nghe thấy Sa Lượng nhiều lần đề cập đến Chu Bình Lâm nên không nhịn được liền hỏi.

“Tiểu võ thần. Một nhân vật lợi hại. Âm thương trên cánh tay của ta là do hấn ấn lên tạo thành” Sa Lượng vương cánh tay trái của mình lên, ở trên đó có một khối cơ có vẻ khô héo.

Thì ra là mười năm trước khi Chu Bình Lâm đến Đông Nam Á đã đến Indonesia. Khi hai người giao thủ với nhau thì Sa Lượng chịu thua thiệt nhiều. Sau đó về nước tìm Thái Cực Quyền chánh tông học tập nhưng tìm không ra.

“Năm đó Chu Bình Lâm ở Nam Dương Quốc Thuật Tổng Hội hội trưởng Triệu Quang Vinh giao thủ mấy hiệp. Bị một chiêu ‘Tọa Kim Loan’ của Thái Tổ Trường Quyền đánh văng ra ba bốn mét. Khi đó Triệu Quang Vinh 25 tuổi, Chu Bình Lâm 29 đến 30 tuổi. Cả hai đều trẻ tuổi, cũng chính lần đó Chu Bình Lâm tuy không bị thương nhưng vì vậy mà mất thể diện. Sau khi trở về liền thoái ẩn, hai mươi năm sau không có tin tức gì”.

Theo lời nói của Sa Lượng khiến cho Vương Siêu biết thêm một đoạn bí ẩn.

“Thái Tổ Trường Quyền ơi là— Thái Tổ Trường Quyền. Triệu Quang Vinh này chính là anh hùng hào kiệt. To—Kim Loan Điện, Tọa Kim Loan. Có thể ngồi được Kim Loan Điện không phải là nhân vật đơn giản gì. Lần này tổ chức khấn thân đại hội ở Nam Dương Đường Môn sợ rằng xảy ra không ít phong ba. Trần tỷ— muốn đem vị trí này giao cho ta, thì mấy lão gia này khó có thể đồng ý!”

Vương Siêu đột nhiên cảm giác được Khấn thân đại hội sang năm là một trường phong ba không nhỏ chút nào.

Vì Hội trưởng Nam Dương Quốc Thuật Tổng Hội còn có một thân phận khác nữa - Người nắm quyền của Đường Môn Filley.

Lần này Đường Tử Trần muốn lấy lại quyền lợi của h—n ma— giao cho Vương Siêu.

Thái Tổ Trường Quyền có ba mươi hai thế, lại không có ‘Tọa Kim Loan’. Đây là bí thủ của trường quyền. Chẳng khác nào Báo Đan Tọa Khố của Hình Ý Quyền, Vô Cực Gi—a của Thái Cực Quyền.

Kim Loan Điện chỉ có Hoàng đế cổ đại mới có thể ngồi. Người luyện quyền đương nhiên không thể gọi tên này ra công khai được. Hơn nữa trong truyền thuyết nói rằng nếu người không có khí tức vương giả ngồi trên Kim Loan Điện sẽ bị choáng váng đầu óc. Phải là người có đại phúc phận, đại khí phách mới có thể ngồi được.

Đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết. Bất quá thế Tọa Kim Loan này cũng là một loại trong Vũ Bộ. Thâm ảo vô cùng, không phải là người bình thường có thể lĩnh ngộ được.

Ngồi trên Kim Loan Điện có thể nắm giữ thiên hạ trong tay. Ý cảnh của đại quyền thuật như vậy đương nhiên không phải là bình thường.

“Tọa Kim Loan của Triệu Quang Vinh từng được hấn biểu diễn. Hai con ngựa kéo hấn được người khác dùng roi đánh mạnh khiến ngựa chạy như điên cũng không thể di chuyển được chút nào. Hơn nữa con gái hấn cũng là cao thủ. Những người trong Đường Môn đều là người có tiền có thế, những quyền sư chúng ta không thể so sánh được”.

Trong khi nói chuyện phiếm hàng ngày thì Sa Lượng, Bạch Tuyền Di nói với Vương Siêu một ít chuyện trong giới võ thuật tại Nam Dương.

Cuộc sống rất nhàn nhã trôi qua. Nói chuyện phiếm rồi lại luyện công, trao đổi lẫn nhau. Từng ngày trôi qua. Rất nhanh đã đến ngày lễ truyền thống của người Trung Quốc. Thời tiết Indonesia ấm áp vô cùng.

Bất quá tổ chức Đường Môn được người Hoa bí mật dựng thành, tổ chức này có được quân đội võ trang cho chính mình, là một tổ chức tư sản thật lớn. Tất cả những phân đường đều tụ hội cử hành Khẩn thân đại hội. Tiến hành bàn giao quyền lực. Đường Tử Trần có thể đưa Vương Siêu thuận lợi tiếp nhận hay không đây?

239. Chương 239: Phong Ba Ấm Dịu

Nam Dương, trên bờ cát một bãi biển tư nhân ở Filley dưới ánh nắng ấm áp với làn gió mang theo mùi hương của biển thổi lên người. Đường Tử Trần và một nam tử cao gầy, mày kiếm mắt sáng bận áo sơ mi màu lam đang sống vai nhau đứng cùng một chỗ. Hai người này giống như là hai bạn cũ gặp lại, vừa tản bộ vừa nói chuyện.

Nam tử này khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, nhưng thần quang trong mắt lại có vẻ thành thực lão luyện như đã lịch duyệt qua tất cả tang thương. Tuy đang đi trên bờ cát rất tùy ý nhưng mỗi một động tác đều toát ra một cỗ mị lực nói không nên lời.

“Đâu nào. Triệu đại ca cứ nói đùa. Người hiện tại mới là trẻ không già đó!” Đường Tử Trần cười nhẹ bước đi về trước hai bước, cùng với nam nhân này tạo ra một ít khoảng cách.

“Lần này Tử Trần đột nhiên đến Nam Dương quả nhiên là thủ đoạn lôi đình. Vừa ra tay liền cùng với quân đội chính phủ Indonesia phát sinh xung đột võ trang với quy mô lớn. Hơn nữa đánh bại quân đội chính phủ khiến cho Pi Cha tướng quân phải từ chức. Vẫn là đại bá lực, đại thủ đoạn như trước kia. Không giống như ta mấy năm nay đều sống an nhàn, có vẻ nhát gan hơn nhiều”.

Trong khi nam tử này nói chuyện thì ánh mắt chợt liên lên một vẻ phức tạp rất khó phát hiện.

“Triệu đại ca đã có gia thất lại có con gái rồi. Mang theo một gia đình đương nhiên không thể tham gia nhiều sự kiện cũng là chuyện bình thường. Càng là lão giang hồ càng thích an ổn hơn, thành thực hơn. Nhớ ba người Hồng Môn chúng ta năm đó trong chiến dịch ám sát thành viên chính trị lớn trong quân đội Indonesia, thì Triệu đại ca luôn xung trận đi trước. Triệu đại ca với Thái Tổ Trường Quyền liền dễ dàng giết chết tám người bảo hộ Indonesia sau đó giết chết hấn. Những chuyện này vẫn còn khắc sâu trong tim ta”.

Đường Tử Trần vẫn cười khê như trước, vẻ mặt rất bình tĩnh. Gió biển thổi tung quần áo nàng giống như là một tiên tử tùy thời có thể bay lên trời.

Trung niên nam tử anh tuấn, phong độ thành thực này chính là Hội trưởng Nam Dương Quốc Thuật Tổng Hội Triệu Quang Vinh cũng chính là người lãnh đạo Đường Môn Filley và cũng là người quen năm xưa của Đường Tử Trần.

Xem bộ dáng hấn mới ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi nhưng thật ra đã hơn bốn mươi rồi. Chỉ là nội gia quyền luyện tinh thuần vô cùng, loại bỏ tạp chất trong cơ thể, mạch máu tinh khiết, da tay trắng bóng nên thoáng nhìn qua liền cho rằng đây là một người còn trẻ tuổi.

Hắn cũng là người cùng giao thủ với Chu Bình Lâm ở mười năm trước. Lấy một chiêu ‘Tọa Kim Loan’ trong Thái Tổ Trường Quyền Bí Thủ đánh vị được xưng là ‘Tiểu Vũ Thần’ - Truyền nhân của Thái Cực chánh tông Chu Bình Lâm lui lại bốn năm bước. Chu Bình Lâm cho rằng xấu hổ nên đã thoái ẩn.

Mười năm trước cũng là tinh anh trong Hồng Môn. Cùng với Đường Tử Trần đến Nam Dương ám sát một người trẻ tuổi là thành viên chính trị, quân sự lớn của Indonesia. Cũng là năm đó cùng với Đường Tử Trần và vài người nữa thành lập Đường Môn cho người Hoa. Nếu không như vậy thì sao Đường Tử Trần có thể an tâm giao tất cả tư sản vào tay hắn được.

Đường Môn ba mươi năm trước liên minh với người Châu Âu, sau lại trải qua một hồi phân liệt, chỉnh hợp lại. Người bên trong tranh quyền đoạt lợi. Đường Tử Trần và một vài người thông minh vượt lên nắm quyền to. Trải qua mấy năm kinh doanh mới trở thành một tổ chức lớn trải rộng khắp thế giới.

Nhưng vì tổ chức này rất lớn nên một người không thể quản lý được. Khối Nam Dương này Đường Tử Trần đã gần mười năm không có ngõ ngàng tới. Nàng luôn ở tại Châu Âu để phát triển, sau đó lại ẩn cư ở Trung Quốc hai năm dạy quyền pháp cho Vương Siêu rồi đến Châu Phi chủ trì nơi đó.

Cả Đường Môn bây giờ như một đế vương cổ đại phong chức. Một hoàng đế cùng với mấy hoàng tử, thủ hạ đánh nhau tranh giành giang sơn. Mỗi người đều tự p hân chi một khối, trở thành chư hầu một phương.

Nhưng bây giờ Đường Tử Trần cảm giác được những người cầu quyền chỉ huy này dần dần trở thành nguyên lão, nên muốn đoạt lại quyền lợi giao vào trong tay đệ đệ tín nhiệm nhất là Vương Siêu.

“Ha ha... Tử Trần cứ nói đùa. Mấy năm nay ta luôn trông coi một khối cơ nghiệp của Đường Môn tại Filley này không hề chậm chạp nào. Đây là cơ nghiệp năm đó chúng ta xây dựng nên ta không thể để cho nó rơi vào tay kẻ khác được”.

Triệu Quang Vinh cười to hai tiếng, sau đó lại thở dài: “Năm đó, chúng ta có rất nhiều người cùng đi với nhau nhưng bây giờ có chết, có bị thương, có thoái ẩn, có mất tích. Hiện tại chỉ còn lại mấy người quen mà thôi. Mười năm trôi qua mặc dù nàng vẫn là hội trưởng của Đường Môn, nhưng hành tung của nàng không thể nào xác định được. Thần long thấy đầu không thấy đuôi, ta cũng không thể nhận được bất kỳ tin tức nào của nàng. Hôm nay, Tử Trần nàng khó có thể đến thăm ta như vậy, không bằng ở lại hai ngày chúng ta ôn lại chuyện xưa đi?”

“Cũng không cần thiết. Tự tán vô thường, thiên hạ không có tiệc rượu nào không tàn. Phong lưu vân tán mới chính là thiên đạo!” Đường Tử Trần ngẩn đầu ngắm mây hình hoa sen trên bầu trời: “Huống hồ lễ xuân lần này ta triệu khai Khẩn thân đại hội tại Nam Dương Đường Môn. Đó cũng là dịp cho chúng ta ôn lại chuyện xưa. Thuận tiện chỉnh lý một chút trên dưới Đường Môn. Đến lúc đó Triệu Đường Chủ phải đến thì lần đại hội này mới có ý nghĩa. Người nói đúng không?”

Nghe thấy Đường Tử Trần từ Triệu đại ca gọi thành Triệu đường chủ làm cho vẻ tươi cười trên mặt Triệu Quang Vinh thoáng ngưng lại một chút, nhưng chỉ chột lóe lên liền biến mất, sau đó cười một tiếng tiêu sái: “Đương nhiên. Tử Trần nàng vẫn mang bộ dáng cũ, dung mạo vẫn thế, tính cách vẫn vậy. Khi đó ta cho rằng chuyện trên thế giới này đều đã thay đổi, người cũng giống vậy. Ta tin tưởng rằng nàng cũng sẽ thay đổi nhưng hiện tại ta sai lầm rồi. Nàng vẫn như xưa... Vẫn bộ dáng và tính cách ngày nào”.

Đường Tử Trần nghe thấy lời nói này liền dời ánh mắt khỏi đám mây, lắc lắc đầu: “Không nói điều này. Hôm nay ta phải về Indonesia. Tháng sau chính là tết rồi. Hi vọng Triệu đại ca người sẽ đến, không nên vắng mặt”.

“Điều đó hiển nhiên. Nói chuyện với Tử Trần thì cho dù công việc ta có bận rộn ra sao, thì cũng phải đi” Triệu Quang Vinh gật đầu, bình bóng lưng Đường Tử Trần dần dần đi xa mà ánh mắt hiện ra một vẻ mê ly lại như đang hoài niệm.

Qua lúc lâu sau, Đường Tử Trần đã rời khỏi không còn thấy bóng dáng nữa hắn mới tỉnh lại. Đôi mắt mở ra bắn tinh quang khắp bốn phía. Trong lòng như đã hạ quyết tâm, trên mặt hiện ra một nụ cười lạnh.

Đúng lúc này, vài chiếc Lincoln xa hoa từ trên bờ cát đi đến. Cách Triệu Quang Vinh không xa liền dừng lại, từ trên xe đi xuống vài người.

“Thế nào? Triệu đại ca cùng với Môn chủ nói chuyện gì vậy?”

Đó là một nam tử bện áo sơ mi trắng, thân thể người này so với Triệu Quang Vinh còn muồn lùn hơn vài phần nhưng vẻ thành thực, như một nhân vật kiệt xuất từ trong gia tộc giàu có đi ra.

Sau lưng nam tử này còn có một nhóm lớn nam nữ. Xem bộ dáng bên ngoài thì những người này khoảng hai mươi tuổi hoặc là còn chưa đến hai mươi.

“Thế Phong. Không có chuyện gì rồi. Không phải nàng ta chỉ muốn triệu khai Khẩn thân đại hội thôi sao? Nàng vẫn là Hội trưởng của Đường Môn chúng ta nên vẫn có quyền lực này” Triệu Quang Vinh lạnh nhạt trả lời.

“Khẩn thân đại hội gì? Ta thấy lần này nàng ta trở về là muốn đoạt sạch quyền lực của chúng ta giao cho người khác mới đúng. Triệu đại ca. Chẳng lẽ ngươi không rõ? Người cam tâm sao? Đường Môn là cơ nghiệp của rất nhiều người xây dựng lên. Cho dù nàng là Hội trưởng cũng không có thể làm như thế. Ở Nam Dương này chúng ta kinh doanh hơn mười năm rồi. Trong đó có bao nhiêu tâm huyết?” Nam nhân gọi là Thế Phong hỏi lại.

Hắn gọi là Thế Phong, cũng là một thành viên trong nhóm khai sáng Đường Môn. Quyền pháp cũng đạt đến tu vi tinh thâm. Là người cầm quyền của Đường Môn phân đường Malaysia.

Vài ngày trước Đường Tử Trần đã đi Malaysia nói cho hắn biết một ít chuyện Khẩn thân đại hội. Một lần nữa chỉnh hợp lại Nam Dương Đường Môn. Hắn là lão hồ ly thì sao không nghe được ý trong đó chứ? Vì vậy liền đáp ứng nhưng bản thân lại âm thầm đi đến Filley tìm Triệu Quang Vinh.

“Cũng không còn cách nào khác” Triệu Quang Vinh nói ra sáu chữ.

”Hắc hắc. Ta không sao cả. Chỉ là Triệu đại ca à, con gái của ngươi cũng đã trưởng thành rồi

Gia nghiệp lớn thì các nữ nhân cũng cần tiền, cần quyền. Đại ca cực khổ mấy năm nay đã đưa Triệu gia tại Filley là một gia tộc không kém Lý gia, Hoắc gia ở Hongkong, Hà gia ở Macao. Nghe nói đứa cháu thứ hai đang theo đuổi một cô gái ở trong gia tộc Kenny tại Mỹ sao? Còn có cháu lớn cùng với công chúa hoàng thất Anh qua lại có chút mật thất, trở thành huấn luyện viên cưỡi ngựa cho hoàng thất. Còn có cháu gái ta ở Pháp quen biết với một vị công tử thượng lưu, còn đang chuẩn bị đám hỏi đó thôi!”

Lâm Thế Phong mỉm cười nói: “Đương nhiên gia sản mấy trăm triệu của Triệu đại ca môn chủ sẽ không lấy đi. Bấy quá chỉ là lấy đi hai ba ngàn người võ trang mà thôi. Không có những cái đó đại ca vẫn là phú ông như trước thôi. Nhưng ta nghĩ thiếu nó thì những sinh ý của đại ca quả thực bị thiếu phương tiện. Hơn nữa tài sản cũng không hề an toàn gì. Trong tay có binh mới có đạo lý. Cháu gái của ta đang từ từ đi vào giới thượng lưu xã hội, trở thành một thành viên tinh anh với những gia tộc, hoàng thất kia không có tài sản trăm triệu như đại ca. Mà thế lực của đại ca tại Nam Dương và võ trang trong tay thì cho dù là đại tập đoàn của Mỹ muốn tham gia thị trường Nam Dương này cũng phải thông qua sự đồng ý của đại ca mới được. Nếu trên tay đại ca không có thế lực này...”

Theo lời nói của Lâm Thế Phong chính là chân lý từ thiên cổ đến nay không thể phá vỡ. Tài phú không có lực lượng võ trang bảo vệ chẳng khác nào một túi tiền đặt trước mặt cường đạo.

Trương Tử Cường năm đó mạnh mẽ bắt cóc đứa con lớn nhất của Lý gia Hongkong. Lột hết quần áo cho vào lồng sắt, há mồm liền đòi mười triệu tiền chuộc. Cuối cùng Lý gia ngoan ngoãn cho hắn mười triệu, ngay cả báo cảnh sát cũng không dám. Đệ nhất phú hào Hongkong cũng là nhân vật được xếp vàng bảng phú hào của thế giới. Có nguồn thu hắc đạo thật lớn, hơn nữa Hongkong còn được xưng là địa phương tư pháp kiện toàn.

Mười triệu là khái niệm gì?

Mặc dù Triệu Quang Vinh võ công cao cường, con gái cũng có luyện võ nhưng con hắn không phải giống như Vương Siêu không hề sợ súng đạn. Võ công có thể luyện đến cảnh giới như Vương Siêu, Đường Tử Trần như vậy trên thế giới này có thể nói là lông phượng sừng lân (chỉ rất quý hiếm, khó tìm).

Trong tay có võ trang, hơn nữa ngay cả quân đội chính phủ cũng không dám đụng đến hắn. Đây đã trở thành một loại uy hiếp vô hình, cho dù là hắc đạo, bạch đạo cũng không dám có chủ ý gì với hắn.

Có một ít tập đoàn lớn, ngân hàng ở Âu Mỹ cũng huấn luyện quân lính của chính mình. Một đoạn thời gian năm 1920 ở Mỹ cấm rượu thì trong một vài gia tộc đều có xưởng rượu riêng cho bản thân.

Những đệ tử của giới cao cấp trong nước cũng biết đến võ trang của xã hội đen. Âm thầm bảo hộ đôi chút để đến khi bản thân gặp chuyện riêng không thể quang minh chính đại làm thì có thể giao cho xã hội đen. Đây là quy tắc phổ biến trên toàn bộ thế giới.

Có thể đoán được nếu Triệu Quang Vinh thật sự giao ra võ trang Đường Môn, thì tài phú mấy năm nay hẳn kiếm được, tiền đồ của con gái, thế lực Triệu gia đều suy yếu vô cùng.

Nhất là một khối Nam Dương này chính là thiên đường của tội phạm. Những hắc bang ở Hongkong, Indonesia, Filley đều có dũng khí vì tiền mà giết cả nhà người.

Hơn nữa mấy năm nay hẳn đã đưa võ trang Đường Môn trở thành của Triệu gia hẳn.

Võ trang tư nhân. Mọi sinh ý đều dựa vào võ trang để duy trì.

“Nhưng mà không biết Đường Tử Trần muốn đưa cơ nghiệp Đường Môn giao cho ai đây?” Trong lòng Triệu Quang Vinh sớm đã quyết định rồi.

“Ta cũng không biết. Lần này đến là muốn thương lượng với đại ca một chút. Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của đại ca” Lâm Thế Phong trả lời.

“Ài. Tử Trần này là một phụ nữ lợi hại. Ta hiểu nàng nhiều hơn so với người” Triệu Quang Vinh thở dài: “Việc nàng muốn làm chưa một ai có thể ngăn cản được. Hơn nữa quyền pháp võ công của nàng đã đạt đến cảnh giới sâu không lường được. Không nghe không thấy, linh cơ vừa động thì không một ai có thể động đến nàng. Nếu như hai người chúng ta không nghe theo lời nàng sợ rằng nàng sẽ đối phó chúng ta. Khi đó chúng ta không phải là đối thủ nàng ta. Người xem một chút đi. Nàng vừa về liền chỉ huy võ trang Indonesia cùng giao phong chính diện với quân đội chính phủ. Đây không phải là đang muốn cảnh cáo chúng ta sao?”

“Triệu đại ca. Ta biết nhiều năm trôi qua như vậy nhưng anh vẫn còn có hảo cảm với nàng. Nói cách khác anh toàn tâm toàn ý giúp nàng chăm lo cho Đường Môn thế mà nàng ta không chút nào cố kỵ cảm tình mọi người cùng nhau chiến đấu năm đó. Bây giờ lại muốn qua cầu rút ván. Quyền pháp của nàng tuy cao nhưng Thái Tổ Trường Quyền của đại ca cũng đạt đến cảnh giới thần diệu khó lường. So với nàng ta không yếu hơn bao nhiêu. Ta có một chủ ý đơn giản mà không cần trở mặt với nàng ta lại có thể không giao ra binh quyền. Không biết đại ca người có nghe không?” Lâm Thế Phong nói.

“Người nói tiếp đi...”

“Rất đơn giản. Khẳng định ở lần khẩn thân đại hội này nàng sẽ tuyên bố người cầm quyền mới của Nam Dương Đường Môn. Đến lúc đó Triệu đại ca dựa theo quy cũ thử thân thủ của tên kia. Nếu như hắn thua thì đừng nghĩ đến việc trở thành người cầm quyền ở Nam Dương này. Làm trò trước mặt nhiều người như vậy thì Đường Tử Trần sẽ không biết xấu hổ muốn một tên bại trận đó cầm quyền sao? Ai sẽ phục đây?” Lâm Thế Phong nói tiếp.

“Nhưng mà nếu ta bị người kia đánh thương rồi sao?”

“Đại ca. Người khi nào lại chậm chạp như vậy? Nàng muốn tổ một thì sao người không tổ mười lăm? Triệu đại ca, quyền pháp của người đã là kim đan nội liễu rồi, phát kinh đến cảnh giới vô hình. Cho dù tự thân Đường Tử Trần đến đối phó sợ rằng không thể nắm chắc thắng được anh. Huống hồ truyền nhân của nàng luyện võ công được bao lâu? Ít nhất là giới võ thuật Đông Nam Á này không có ai là đối thủ của người. Còn tên được xưng là Đệ nhất cao thủ Đông nam Á chỉ là do đại ca vượt qua độ tuổi nào động nên không muốn cùng với tên tiểu bối kia giao thủ mà thôi” Lời nói của Lâm Thế Phong là thật. Triệu Quang Vinh là cao thủ quyền sư thế hệ trước, hơn nữa lại được bí truyền của Hồng Môn năm xưa, không tham dự bất kỳ chuyện gì bên ngoài.

Cũng giống như Triệu Quang Vinh, Đường Tử Trần có võ công có thể nói là vô địch thiên hạ nhưng có mấy ai biết được võ công của nàng?

“Ta mặc dù có danh hiệu Hội trưởng Nam Dương Quốc Thuật Tổng Hội nhưng võ công mấy năm nay cũng đi xuống. Xa rời giới võ thuật thật lâu rồi” Triệu Quang Vinh nói tiếp: “Tiểu bối Trần Ngã Dương kia có

công phu đã vượt qua tên gọi là đệ nhất Đông Nam Á rồi. Nhật Bản, Hàn Quốc, Nga, Đại lục Thiếu Lâm Quyền, Vũ Dương Quyền, Thái Cực Quyền đều có những nhân vật lợi hại. Chẳng qua bọn họ không muốn tranh đấu mà thôi. Đệ nhất sao? Không được gì cả mà phải trở thành cây to đón gió lớn. Không có ý tứ. Bất quá ta nghe thấy đại lục gần đây có một tiểu bối ngay cả vị trí đệ nhất của Trần Ngã Dương cũng bị hấn đoạt mất. Hình như được gọi là cái gì Lao Sơn Nội Gia Quán Trường. Chu Bình Lâm cũng cùng hấn giao thủ đều bị hấn đánh gãy một tay. Công phu người này không thể xem thường được. Thái Cực Quyền của Chu Bình Lâm đã đạt đến xuất thần nhập hóa. Năm đó cùng ta giao thủ một lần, nếu như không phải lợi dụng lúc hấn không đề phòng ta mới bức lui được, không thể nào thương tổn hấn. Hấn cũng rất cao ngạo, vừa thua thiệt đã rời khỏi. Nếu tiếp tục đánh sợ rằng ai chết vào tay ai chưa biết!”

“Lao Sơn Nội Gia Quán Trường Vương Siêu? Ta cũng nghe nói qua. Hình như hấn xuất thân từ quân đội trong đại lục, cùng với Đường Tử Trần có mối quan hệ không bình thường. Cùng với chúng ta không có chút quan hệ gì cả” Lâm Thế Phong nói.

“Hấn là đệ nhất đệ nhị có quan hệ gì với chúng ta chứ. Ta lại không muốn tranh phong trong giới võ thật. Bất quá chuyện này phải suy tính thật kỹ. Đến lúc đó lại nói đi” Vừa nói chuyện Triệu Quang Vinh vừa quay người rời đi.

“Ba ba” Ngay khi Triệu Quang Vinh xoay người đi thì một cô gái mười bảy mười tám tuổi từ trên xe bước ra.

“Tiểu Từ. Người đã về rồi sao? Lại không gọi được báo cho ba biết một tiếng. Còn có, ta bảo người dẫn bạn trai ở Pháp đến đây ăn tết thì người có dẫn theo không?”

Cô gái này chính là con gái của Triệu Quang Vinh đang học ở Pháp. Triệu Tiểu Từ.

“Giang Hải nói hấn về đại lục có chút chuyện. Đến khi lễ mừng năm mới tới thì hấn sẽ đến Filley tìm con. Bất quá ba à, tại Pháp con có gặp qua sư phụ của Giang Hải. Người ấy nói có biết ba đó” Đột nhiên Triệu Tiểu Từ nói.

“Sư phụ của bạn trai con biết ta?” Triệu Quang Vinh kinh ngạc hỏi: “Nhà bạn trai con không phải ở Bắc Kinh sao? Sư phụ hấn gọi là gì?”

“Sư phụ hấn gọi là Lâm Đình Phong. Quán chủ của Cũ Đường Cửu Cung Kiếm Đạo Tràn ở Pháp”.

“Thì ra là hấn. Là bạn cũ của ta” Triệu Quang Vinh cười lớn.

Bất quá hấn cùng với con gái đứng cùng một chỗ không giống như là cha con mà lại giống như một cặp tình nhân vì tướng mạo của hấn so với tuổi thực tế trẻ hơn rất nhiều.

240. Chương 240: Đường Môn Khẩn Thân Đại Hội (thượng)

Giữa sân trong trường hoa ngữ Minh Luân Đường, Vương Siêu đang cảm thán nói với ba người Bạch Tuyền Di, Sa Lượng, Diệp Hồng.

Mấy ngày nay trong lòng Vương Siêu không hề có tạp niệm. Hằng ngày đều cùng ba đại quyền sư Indonesia đàm quyền, giao thủ, nghiên cứu thuật pháp dưỡng sinh. Bốn người ở cùng nhau có thể nói là ‘rượu gặp bạn hiền ngàn chén thiếu’. Sa Lượng, Bạch Tuyền Di, Diệp Hồng đều là những người có tính cách hào sảng, đối với quyền pháp của Vương Siêu bội phục vô cùng.

Mà quyền thuật bọn họ đều có những chỗ độc đáo riêng. Qua mấy tháng trao đổi lẫn nhau Vương Siêu đã hiểu rõ quyền thuật của ba người họ. Kết hợp với nội gia tam phái quyền pháp của mình, các loại luyện pháp, đấu pháp đều nghiên cứu kỹ lưỡng liền có những phát hiện và nhận thức mới.

Như Bạch Tuyền Di luyện chính là Thiếu Lâm Bạch Báo Quyền. Đây là tinh túy của công phu Thiếu Lâm. Mà các loại đứng tấn, trùng quyền, thốn quyền, phát kinh của Vịnh Xuân Quyền là một bộ đấu pháp hiếm thấy.

Sa Lương là giáo đồ Hồi giáo. Tra Quyền là võ thuật của Ba Tư. Triều Đường an sử loạn lạc mượn binh Đại Thực Quốc bình loạn do hai đại tướng quân Tra Mật Nhĩ và Hoạt Tông Kỳ truyền lưu đến Trung Quốc. Thời xưa còn gọi là Tra Hoạt Quyền. Thối pháp trong đó có một bộ chuyên dùng chân công kích hung mãnh, quỷ dị khiến cho đối thủ khó lòng phòng bị.

Vô luận là Taekwondo, Karate đều có thoái pháp Ba Tư trong đó. Năm đó Lưu Cầu Vương Thất từng phái người đi đến Bắc Kinh để học Tra Quyền thoái pháp, sau đó trở về kết hợp với Lưu Cầu đường thủ phát triển thành võ công Lưu Cầu.

Mà Diệp Hồng luyện chính là một loại tuyệt kỹ bí truyền của Thiếu Lâm - La Hán Hộ thân Chủy. Sau khi Nam Thiếu Lâm bị hỏa thiêu thì một ít tăng nhân mang theo võ nghệ chạy từ Phúc Kiến đến Nam Dương. Không lâu sau đó họ hoàn toàn biến mất. Cho dù là Tung Sơn Thiếu Lâm Tự chính tông có được mấy kỹ năng Hộ Thân Chủy, nhưng bộ mười tám thức La Hán Hộ Thân Chủy hoàn toàn thất truyền.

Hơn nữa La Hán Hộ Thân Chủy của Diệp Hồng còn có bí thủ như một thức ‘Phật Đà Trịch Tượng’ khi giao thủ với Vương Siêu.

Nhất là Chủy pháp. Vương Siêu nhìn trúng chính là luyện khí, thôn tăn dịch, nhuận hầu, dưỡng hầu, luyện hầu cùng kết hợp với dược vật bồi dưỡng nguyên khí.

Yết hầu là một khối xương mềm, trong khi đánh nhau rất dễ dàng bị tổn thương. Một khi bị trúng công kích của đối thủ thì đó chính là vết thương trí mệnh, cho nên trong các phái võ thuật đều có những vũ kỹ chuyên công kích yết hầu cơ thể. Một khi luận võ dùng đến nó chính là phải giết người. Nó không yếu hơn so với phân cân thác cốt chút nào.

Nhưng yết hầu của Diệp Hồng được luyện rất cứng cỏi. Âm thanh cũng rất vang vọng và kéo dài. Một tiếng rống có thể phá vỡ cửa thủy tinh bên trong mật thất. So với Sư Tử Hống của Vinh Tiểu Long khi cùng Vương Siêu đã chiến thì còn có uy lực to lớn hơn nữa.

Hơn nữa yết hầu của Diệp Hồng sau khi vận kinh thì rất nhiều cơ thịt ở đó nhúc nhích như măng xà, lại cứng rắn như sắt thép, có thể ngăn cả mũi thương khiến cho cán thương cong lại như cây cung, cuối cùng ‘bóp’ một tiếng liền gãy ngang. Yết hầu không chút tổn thương nào.

Công phu như vậy có thể dùng từ kinh khủng để hình dung. Nghĩ thử trong khi thực chiến, đối phương công kích yết hầu bản thân nhưng ta bỏ mặc phản công lại. Như vậy tiện nghi biết bao. Thắng bại có thể chỉ trong nháy mắt đã phân rõ ràng.

Có một lần hai người thử giao thủ, Diệp Hồng đứng tấn bất động đó để cho Vương Siêu dùng quyền, chưởng, đao đâm thương yết hầu hấn mà kết quả Vương Siêu dùng ba thành kinh lực công kích chỉ có thể đánh hấn lui lại vài bước, yết hầu không có chút vấn đề nào.

Ba thành lực lượng của Vương Siêu mạnh như thế nào? Vượt xa những quyền kích toàn lực của các quyền sư bình thường. Điều này có thể thấy rõ yết hầu của Diệp Hồng sau khi vận kinh có lực phòng thủ mạnh như thế nào.

Sau đó Vương Siêu mới biết được trong La Hán Hộ Thân Chủy có biện pháp luyện hầu. Đầu tiên dùng chất lỏng của Toan mai, Bạc hà, Tây qua dung hợp lại nấu lên. Sau đó dùng mật ong luyện thành những viên thuốc nhỏ. Mỗi ngày khi luyện công hành khí huyết thì ngậm một viên vào trong miệng để đến khi tạo ra lượng lớn nước dãi liền nuốt vào yết hầu nhưng không cho xuống bụng. Sau đó dùng hai tay cọ xát vào nhau xoa bóp mỗi bộ vị mẫn cảm ở yết hầu, cuối cùng vỗ nhẹ phối hợp với âm thanh rèn luyện cốt tủy. Nội tạng ngoại tạng.

Đây là ‘Kim Cương La Hán Tỏa Hầu Nội Ngạnh Khí Công’. Thủ pháp ấn xoa có chút giống với ‘Nhân Bảo Kiện Thao’ nhưng có dược vật trợ lực rèn luyện. Chỉ riêng công phu rèn luyện yết hầu này thôi cũng đã bác đại tinh thâm vô cùng.

Như vậy sáng sớm thực hiện một lần, giữa trưa một lần và giờ cơm tối một lần nữa. Mỗi lần làm một tiếng, không được gián đoạn ngày nào. Sau một hai năm thì yết hầu có khả năng phòng thủ thật tốt, hơn nữa âm thanh phát ra cũng mạnh mẽ vô cùng, có thể làm giống như long tượng rống. Chấn kinh đối thủ trong vô hình.

Vương Siêu đối với một bộ chi tiết ‘Hầu Bảo Kiện Thao’ than thở không thôi. Hắn cảm giác được đây không thua gì công hiến ‘Ngũ Cầm Hí’ của Hoa Đà năm xưa. Kết hợp y lý, huyết lý, khí lý và một vài đạo lý khác tạo thành đường sanh công tối cao nhất.

Thật ra trong Bát Quái Quyền cũng có phương pháp luyện hầu. Nội tráng thần lực phải qua tám giai đoạn chính là phun ra nuốt vào khí huyết, ngưng tụ khí huyết ở yết hầu chống lại đả kích.

Nhưng mà xét về độ tinh xảo lại không bằng ‘Hầu Bảo Kiện Thao’ của Thiếu Lâm Môn.

“Vô công thiên hạ xuất phát từ Thiếu Lâm. Những lời này không phải không có đạo lý. Hòa thượng Thiếu Lâm không lo cơm áo, có trang viên ruộng đồng tự cung tự cấp thức ăn cho chùa. Mấy ngàn năm nghiên cứu khả năng con người không phải là những người bình thường so sánh được. Ngay cả tuyệt thể thiên tài cũng không thể so với kinh nghiệm tinh túy của hàng vạn người trong mấy ngàn năm”.

Vương Siêu hiện tại không tự đại chút nào mặc dù vô công của hắn thần diệu vô cùng, cao thâm khó lường, nhưng không thể vì vậy mà xem thường người trong thiên hạ. Đám người Diệp Hồng, Bạch Tuyền Di, Sa Lượng mặc dù vô công không bằng hắn nhưng bọn họ được kế thừa quyền thuật, chính là kinh nghiệm của biết bao thế hệ truyền thừa xuống.

Vô công của người mặc dù không bằng ta, nhưng ta chưa chắc không thể học tập người.

Vì vậy Vương Siêu học đường sinh công ‘Tỏa Hầu Ngạnh Khí Công’ này của Diệp Hồng.

Sau đó Vương Siêu lại nói ra quan điểm của mình đưa ra cải tiến. Lấy tay chà xát xoa bóp huyết đạo trên yết hầu đổi thành dùng khăn nóng ấn lên. Bởi vì sau khi chà xát tay xong thì muốn khí huyết ngưng tụ thì khi vận khí huyết đến tu đường yết hầu, không khỏi phân tán đạt hiệu quả không được tốt nhất.

Quả nhiên. Đây mặc dù chỉ là một ý kiến nhỏ thôi nhưng có thể biến thành sự tăng mạnh về chất. Nội dùng nhiệt ngưng tụ, ngoại dùng nhiệt tiếp dẫn. Hiệu quả so với công pháp lúc đầu còn muốn đề cao gấp đôi.

“Quả nhiên là thượng đẳng công phu. Vương sư phụ thật đúng là thần nhân”.

Sa Lượng cảm thán không thôi.

“Không dám nhận thần nhân đâu” Vương Siêu vội vàng khoát tay: “Ta vốn đã nghiên cứu sâu Thái Cực, Hình Ý, Bát Quái Quyền lại nghiên cứu cả Bát Cực, Vịnh Xuân, Võ Đang nội gia quyền. Ngày luyện tháng luyện mất sáu năm đạt đến hóa kinh rồi sau đó bảo đan thành kim đan. Hàng long phục tổ, dung duyên ngưng, trừu khảm điền lý luyện thành tiên thiên cương khí lắng không nhất thốn đả. Cuối cùng nghiên cứu Vũ Bộ, Đạp Dấu Bố Cương, kinh phong cương khí tràn ngập một thước quanh thân. Vô công thần diệu câu toàn, vốn còn tưởng rằng đã đạt đến đỉnh rồi nhưng bây giờ cùng trao đổi với ba vị sư phụ mới cảm giác được còn kém rất xa”.

“Bát môn trên cơ thể đều là những nơi trí mạng. Là nơi khí huyết, tinh thần hội tụ. Đỉnh môn trên đầu, diện môn, hầu môn, tâm môn, khí môn đan điền ở tiểu phúc, huyết môn ở phía bắc rốn, hạ thân mệnh môn, tinh môn sau lưng. Ta luyện nội tráng thần lực chí cao dưỡng sinh pháp trong Bát Quái Môn, có thể luyện tám vị trí mẫn cảm này khỏe mạnh, cứng rắn. Cuối cùng ám kinh, quyền cước không thể tổn thương. Thân thể đạt thành không thể hủy hoại. Nhưng mà loại phương pháp này phải dùng khí huyết bản thân nuôi dưỡng không thể dùng ngoại lực bên ngoài. Nội ngoại không thể hợp nhất, không có hai mươi năm khó thể luyện thành. Nhưng sau hai mươi năm thì những khí quan của cơ thể bắt đầu suy kiệt, có luyện cũng không thể vận hồi được. Khó có thể đạt hành không thể hủy hoại”.

Vương Siêu bình tĩnh trả lời. Lúc này trong lòng hắn đã có một ý nghĩ muốn bỏ nhiều lấy tinh, hóa phức tạp thành đơn giản, dung nạp vào dưỡng pháp, luyện pháp, đả pháp vào Bát Quái Quyền.

“Chỉ với một công phu yết hầu này của Diệp sư phụ đã có thể nói là không thể phá hủy. Nếu như bát môn của cơ thể có được một bộ luyện pháp, dưỡng pháp, nội luyện khí huyết kết hợp với được vật được bồi ngoài da đền bù khí huyết không đủ. Cả hai cùng tiến hành, nội ngoại tu dưỡng thì bát môn luyện đến không thể phá hủy sẽ thần diệu như thế nào? Cảnh giới cao nhất của võ học. Không nghe không thấy mà cảm nhận được nguy hiểm chính là công phu tinh thần cao nhất. Công phu thể năng cao nhất chính là không thể phá hỏng được”.

Ba người Bạch Tuyền Di cả kinh: “Nếu quả thật là như vậy thì Vương Siêu sư phụ khai tông lập phái có thể so sánh với những nhân vật như Dương Lộ Thiên, Đồng Hải Xuyên, Lý Lạc Năng... Thành tựu sau này chưa chắc không bằng Thái Cực, Tôn Thúc Thái Cực”.

“Vương Thúc Bát Quái... Cái này không dám nhận. Làm người không thể quên nguồn gốc được. Đường Môn chúng ta không có chiêu bài riêng cho Đường Môn. Hồng Môn còn có Hồng Quyền. Nếu ta thật sự có thể sáng tạo ra quyền pháp mới sẽ lưu truyền ra ngoài. Hóa phức tạp thành đơn giản, gọi là Đường Thúc Bát Quái đi”.

Mọi việc diễn ra như vậy cho đến năm mới. Vương Siêu cùng với ba người Bạch Tuyền Di nghiên cứu bát môn trên cơ thể đồng thời nghiên cứu y lý, sanh lý, học thuyết các huyết vị cổ đại cùng với huấn luyện một trăm binh lính kia. Dùng bọn họ làm vốn thí nghiệm phương pháp luyện quyền thuật.

Đồng thời Bạch Tuyền Di lại đưa bí quyết Thiếu Lâm ‘Bạch Viên Tẩy Kiềm’ ra cho Vương Siêu tham khảo.

‘Bạch Viên Tẩy Kiềm’ là một phương pháp so với ‘Đại Thánh Thung’ trong Hình Ý còn tiến bộ hơn một bước. Chẳng những có thể rèn luyện căn tử bên tai còn có thể rèn luyện da mặt, mũi, huyết trong người, thái dương và các huyệt khác có thể chống lại công kích.

Một trăm chiến sĩ này đi theo Vương Siêu huấn luyện đều cảm thấy kỳ quái vô cùng. Mỗi ngày không tập đánh lộn, không bắn súng, không tác chiến nơi sân dã mà chỉ là ăn ngon, uống tốt, ngủ sớm. Thời gian còn lại đều luyện một loại thể thao gọi là ‘Đường Thúc Bát Quái Ngạnh Khí Công’. Luyện các phương pháp chụp đánh, xoa bóp các vị trí mẫn cảm như đỉnh đầu, mặt, yết hầu, ngực, tiểu phúc, thắt lưng, lòng bàn chân.

Hơn nữa Vương Siêu yêu cầu xếp hai người thành một đôi xoa bóp cho đối phương. Hơn nữa còn dùng khăn lông ẩm được tẩm nước thuốc thơm giặt.

“Đây quả thực là cuộc sống thần tiên mà. Huấn luyện đây sao? Buổi sáng đến ăn, rồi ngâm một viên bạc hà nuốt nước miếng thấm yết hầu. Xoa dạ dày trợ giúp tiêu hóa rồi lại xoa mặt. Giữa trưa xoa tim, xế chiều xoa thắt lưng, tối xoa chân xong rồi ngủ. Chuyện gì cũng không làm? So với huấn luyện trước kia của chúng ta như trời và đất. Không phải tác chiến trong rừng, không có đồ ăn phải ăn trùng, rắn sống. Hiện tại ngược lại hoàn toàn”.

Một chiến sĩ nói thầm như vậy.

Nhưng mà nói thầm vẫn là nói thầm. Còn vài ngày nữa là đến tết, trải qua mấy tháng huấn luyện như vậy thì mỗi một chiến sĩ đều cảm thấy tinh lực mỗi ngày đều dư thừa, thể năng, thể lực đều tăng mạnh về tính chất. Hơn nữa những khuyết điểm khi ăn giun, rắn sống tạo thành vết đau trong dạ dày, ruột hoàn toàn biến mất.

Hơn nữa năng lực kháng kích, sự dẻo dai bền bỉ của thân thể đều tăng cường thật cao. Những lúc đối luyện với nhau thì vị trí đầu, yết hầu, hạ thể, thắt lưng, tim đều có thể chịu được lực công kích lớn. Mỗi người trước kia chỉ hít đất được một trăm lần thì giờ đã hơn một ngàn rồi.

Tóm lại tố chất thân thể bọn họ trong cuộc sống thần tiên này, so với trước kia đề cao hơn gấp đôi.

Lực chiến đấu của đơn vị này chỉ trong mấy tháng đã tăng mạnh. Đây không phải là kết quả của quá trình huấn luyện tàn khốc. Bởi vì quá trình huấn luyện tàn khốc trước kia đã khóa tất cả tiềm lực trong cơ thể họ. Bây giờ Vương Siêu thông qua điều dưỡng, kích phát tiềm lực ẩn trong cơ thể họ.

“Dưỡng binh ngàn ngày”. Ở đây dùng một từ ‘dưỡng’ chứ không phải từ ‘luyện’.

Danh hiệu của đơn vị võ trang đặc chủng này là ‘Long Xà’. Trải qua cuộc sống thần tiên mấy tháng thì bây giờ bọn họ đã có được căn cơ của chiến sĩ đặc chủng đứng đầu thế giới.

Đồng thời võ công của Vương Siêu dung hợp Bát Quái, Hình Ý, Thái Cực, Thiếu Lâm - Tứ đại quyền hệ. Tu dưỡng có sanh thuật, y dược thuật, học thuyết về kinh mạch. Tìm hiểu thân thể có bí quyết Vũ Bộ và cùng trao đổi với ba vị quyền sư kết hợp với Đường Tử Trần dạy rất nhiều bí truyền trước kia hòa tan thành một thể.

Khí chất của hắn càng trầm tĩnh, đan đạo đầy đủ, thể lực dùng Bát Quái phân chia điều dưỡng bát môn trong cơ thể. Nội liễm khí huyết như châm cứu kích thích khí huyết. Ngoại dùng dược vật bổ xung tiên thiên bị thiếu. Nội ngoại tu kiêm bổ, hai kết hợp làm một, dần dần tiếp cận không thể hủy hoại.

Thậm chí Vương Siêu còn có cảm giác được, nếu như một trăm năm sau, thân thể hắn cũng không hề suy yếu chút nào mà là trở thành ‘không thể hủy hoại’ như các cao tăng.

Quyền pháp ‘Đường Thức Bát Quái’ dần dần hoàn thiện trong đầu hắn.

Cùng lúc đó, hai đồ đệ của hắn là Hoắc Linh Nhi, Đàm Văn Đông đều tăng mạnh về thể lực lẫn võ công quyền pháp.

Ba ngày trước tết, Đường Tử Trần đã trở về thấy Vương Siêu cùng với những chiến sĩ này thì trong đôi mắt hiện ra một tia buồn lòng và mừng rỡ, nhưng nàng không nói gì. Bởi vì đứa em Vương Siêu này hôm nay không cần nàng chỉ điểm võ công quyền pháp gì nữa.

“Chuẩn bị một chút đi. Ngày mai một ít nguyên lão ở các phân đường tại Filley, Malaysia sẽ đến Đường Môn Nam Dương”.

Sáng hôm sau, trong đại lễ đường của trường hoa ngữ Minh Luân Đường được bố trí hoa hồng, nhóm múa lân, pháo. Tất cả đều chuẩn bị cho khấn thân đại hội.

Rất nhiều nguyên lão của Đường Môn, phú hào, người Hoa nổi tiếng đều đã đến.

Vương Siêu vẫn đi theo Đường Tử Trần chào hỏi các nguyên lão Đường Môn này. Nguyên lão Đường Môn rất nhiều nhưng không phải thuộc về quyền pháp. Có nhiều người Hoa đại phú hào đầy danh vọng đảm nhiệm. Đây giống như là thân phận trưởng lão trong các bang hội.

“Những nguyên lão này cũng giống như ủy viên của Hội đồng bảo an Liên hợp quốc vậy. Chỉ có quyền nói mà không có quyền quyết định!” Hoắc Linh Nhi đứng sau Vương Siêu đột nhiên cất tiếng nói.

“Không được nói loạn” Vương Siêu mỉm cười.

Đúng lúc này thì có mấy chục chiếc xe cao cấp đi đến. Có Lincoln, Rolls Royce, BMW và một số xe hàng hiệu khác đang tiến vào sân rộng. Đồng thời phía trước có vài người bận trang phục đen mạnh khỏe nhẹ nhàng mở cửa xe, một tấm thảm màu đỏ hơn mười mét từ xe chạy thẳng vào lễ đường.

Một lúc lâu sau trên xe mới đi xuống một vài người.

Phô trương như vậy sao với những lãnh đạo quốc gia ra, cũng không hơn được bao nhiêu. Những chiếc xe vừa đến lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả người bên trong lễ đường.

“Thật phô trương...” Hoắc Linh Nhi cũng ngẩn ngơ. Cho dù là Hoắc Gia cũng không có phô trương lớn như vậy.

“Xem ra đó chính là Triệu Quang Vinh?” Vương Siêu nhìn một người đi giữa vừa từ trên xe bước xuống, khí chất đặc biệt, bận trang phục thời đường màu vàng khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi: “Sao Giang Hải cũng có trên đó? Chẳng lẽ tin tức lần Khấn thân đại hội này đã truyền đến cho Ngô Văn Huy rồi sao? Cái này thật là có chút phiền toái”.

Bên cạnh Giang Hải là một cô nương khoảng mười bảy mười tám tuổi cùng xuống xe với Triệu Quang Vinh.

Vương Siêu nhìn Đường Tử Trần một cái, liền thấy sắc mặt Đường Tử Trần không chút thay đổi nào mà chỉ nói nhẹ nhàng: “Đệ ra ngoài nghênh đón họ thể ta một chút đi”.

241. Chương 241: Đường Môn Khấn Thân Đại Hội (hạ)

Với nhãn lực của hắn đương nhiên hắn nhìn ra lần này muốn tiếp nhận Đường Môn Nam Dương tuyệt đối chẳng phải là chuyện dễ dàng gì. Triệu Quang Vinh không cần nhìn cũng biết là một nhân vật khó đụng

vào. Càng hướng chi bên cạnh hẳn còn có một Giang Hải không biết tại sao lại đến đây.

Vương Siêu biết Giang Hải mặc dù là bại tướng của mình luận võ, ngay cả kiếm còn chưa kịp rút ra đã bị đánh bại, thanh kiếm truyền thừa của Cửu Cung Kiếm Phái ‘Quy Xà Kiếm’ cũng bị đoạt đi. Đó là một sự sỉ nhục ghê tởm. Vì vậy hẳn ra nước ngoài khổ luyện võ công hai năm là để báo thù. Hơn nữa hẳn còn gia nhập vào tổ chức quân đội của Ngô Văn Huy, trở thành một quân cờ quan trọng của đối phương.

Mà bản thân mình sau khi rời khỏi tổ chức lại nhiều lần cự tuyệt lời mời của Ngô Văn Huy. Tại Singapore trong lúc giận giữ giết chết vài tên dưới trướng hẳn. Sợ rằng bây giờ bản thân bị liệt vào danh sách nhất định phải giết rồi.

Tổ chức quân đội của Ngô Văn Huy mình biết rõ nhất. Bản thân mình và Đường Tử Trần nháo một trận lớn ở Indonesia, vô luận là nguy trang kỹ như thế nào đi nữa cũng không thể gạt được người có tâm.

Cho nên lần này Giang Hải đột nhiên xuất hiện làm cho trong lòng Vương Siêu trầm xuống, âm thầm đề cao cảnh giác cao thêm vài phần.

Ánh mắt hẳn nhanh chóng chuyển sang bên cạnh Giang Hải, cũng chính là nhóm người đi cùng với Triệu Quang Vinh đến đây. Hẳn phát hiện những người này đều cường tráng dũng mãnh, chính là những chiến sĩ có tố chất thượng thừa, nhưng khí chất lại lộ chút dã tính. Cho nên cũng không phải là quân đội chính quy.

“Những người này là người Hoa võ trang ở Nam Dương. Lần này Giang Hải đến không mang theo chiến sĩ quốc nội? Hẳn đi đến một mình sao?”

Vương Siêu ở trong quân đội giải phóng lẫn lộn một thời gian cũng hiểu rõ khí chất chiến sĩ được bồi dưỡng ra. Mặc kệ là người đó có tính cách như thế nào, đều có loại khí chất ẩn tàng vào trong, cho dù là loại phong lưu thích thể hiện như chiến sĩ phong lưu như Lưu Thanh, thì sâu trong tính cách, vẫn toát ra phong cách của bộ đội.

Không có trải qua huấn luyện của bộ đội trong nước, thì cho dù tinh nhuệ đi chăng nữa, cũng không hề có khí chất này.

Mặc dù khí chất này người bình thường không thể phân biệt được, nhưng đám Vương Siêu là những nhân vật ra sao? Tinh khí thần đều luyện đến đỉnh, thần diệu câu toàn, có thể cảm ứng bất kỳ điều gì dù rất nhỏ. Chỉ cần muốn xem thì liếc mắt một cái có thể nhận ra người đó hào sảng hay gian trá.

Lần này Vương Siêu kiêng kỵ nhất là Giang Hải xuất hiện. Không biết lần này nghe lời của Ngô Văn Huy dùng quỷ kế nào đây.

Mặc dù hẳn đối với vị trí này của Đường Môn không chút hứng thú nào, nhưng đây là tâm huyết của Đường Tử Trần thì vô luận thế nào cũng phải trợ giúp cho nàng. Vương Siêu chưa từng thay đổi tâm ý trợ giúp đối với Đường Tử Trần.

Mặc dù thoát ly khỏi tổ chức, nhưng Vương Siêu đối với thực lực và thủ đoạn của tổ chức chưa từng hoài nghi bao giờ. Lần trước Ngô Văn Huy tự mình khuyên bảo là hẳn muốn dùng lực lượng cường đại để cho Vương Siêu hồi tâm chuyển ý, đây cũng là tổ chức cực kỳ mạnh mẽ. Nhưng không ngờ Vương Siêu lại trở mặt không đồng ý. Bây giờ Ngô Văn Huy đối với hẳn rất thất vọng, khẳng định sẽ dùng thủ đoạn nghiêm khắc nhất, cường đại nhất đối phó bản thân mình.

“Mặc kệ như thế nào, hành động theo hoàn cảnh đi” Vương Siêu nhắm mắt một chút liền mở ra. Trong đầu hẳn xoay tròn rất nhiều ý nghĩ đồng thời mang theo năm cô gái Tạ Ly đi ra tầm thăm đoán đoàn người Triệu Quang Vinh.

Triệu Quang Vinh sớm đã nhìn thấy Đường Tử Trần. Lần này hẳn phô trương lớn như vậy chỉ có một ý tứ đơn giản là làm cho Đường Tử Trần thấy được thế lực của bản thân hẳn ở Nam Dương này lớn như thế nào, và cấp cho các nguyên lão Đường Môn một cái uy hiếp vô hình.

Những nguyên lão này đều là phú hào người hoa nổi danh tại Nam Dương. Mặc dù trong Đường Môn chỉ có quyền nói nhưng không có quyền quyết định. Nhưng liên hợp lại không phải là một thế lực nhỏ. Nếu như có thể chấn nhiếp được bọn họ, thì khi Đường Tử Trần tuyên bố người cầm quyền mới thì các nguyên lão này chỉ biết nhìn mà không dám phụ họa Đường Tử Trần.

Bất quá khi hắn nhìn thấy Vương Siêu dẫn đầu đoàn người đi đến mà Đường Tử Trần vẫn ở trong đại lễ đường không nhúc nhích thì trong lòng hiện ra một tia không hài lòng. Đôi mắt chợt lóe lên một tia ác liệt.

“Đường Tử Trần ngươi mặc dù là môn chủ nhưng ta tốt xấu gì cũng là người cầm quyền tại Nam Dương này. Cho dù không nói đến chuyện này nhưng chúng ta cũng từng sống vai giết địch, đồng hoạn nạn. Dù gì ta cũng là đại ca của ngươi mà lần này ngươi lại làm trò trước mặt nhiều người như vậy. Mặc dù không muốn thì ngươi cũng phải ráng tạo bộ dáng vui vẻ ra đón chứ. Phải một tiểu tử không biết từ đâu xuất hiện ra. Đây không phải là ở trước mặt mọi người tát ta một cái sao?”

Triệu Quang Vinh không hài lòng quả thực là hợp tình hợp lý.

Bất quá hắn cũng là một người thâm trầm, chẳng những võ công cao cường mà còn có uy nghiêm của một người chủ. Bằng không sao hắn có được cơ nghiệp mấy trăm triệu kia chứ. Như vậy nên hắn không có chút phát tác tại chỗ chút nào.

“Triệu sư phụ. Chúng ta ở đây chờ người đã lâu rồi. Mời người theo ta vào trong nào...” Vương Siêu đứng trước Triệu Quang Vinh mỉm cười khoát tay làm tư thế mời.

Triệu Quang Vinh không trả lời mà chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng cẩn thận đánh giá Vương Siêu một lần.

Ánh mắt nhìn Vương Siêu lần này lợi hại vô cùng. Toát ra khí tức so với đao kiếm còn sắc bén hơn trăm lần. Cổ khí tức này như có thể bắn ra bất cứ lúc nào, chém người thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng mà Vương Siêu đối mặt với hơi thở ác liệt này lại bình tĩnh như không hề phát hiện ra. Ánh mắt bình thản như gió xuân thảng ba và trong như nước suối nhìn Triệu Quang Vinh gật đầu khoát tay lần nữa: “Mời”.

“Ừm. Xem ra tên trẻ tuổi này cũng có chút tài năng!” Trong lòng Triệu Quang Vinh vừa động liền có suy nghĩ vậy. Một cái liếc mắt này của hắn đã đem khí huyết toàn thân ngưng tụ lại trên đôi mắt khiến cho ánh mắt lợi hại làm cho kẻ khác phải kinh sợ.

Đây là công phu luyện ánh mắt trong bí thủ của ‘Thái Cổ Trường Quyền’. Ánh mắt giống như Thái Tổ Hoàng Đế ngồi trên điện cao cao tại thượng quan sát toàn dân thiên hạ.

Triệu Quang Vinh và Đường Tử Trần là những người được liệt vào nhóm nhân vật kiệt xuất của Hồng Môn xưa kia và cũng là cao thủ mà các quyền sư khác không thể so sánh được. Võ công của hắn đã luyện đến cảnh giới kim đan nội liễm. Hai mắt luyện đến trình độ ‘Mục Kích’ cũng không ngạc nhiên gì.

Người bình thường bị ánh mắt này của hắn nhìn khiến cho tinh thần đổ vỡ, ruột gan vỡ nát thân vong. Mà coi như là người có tâm trí cứng cỏi cũng đối mặt với hắn một cái cũng khó tránh khỏi tinh thần lay động, cảm giác không thích ứng, chân tay luống cuống có ý nghĩ muốn tránh khỏi ánh mắt ấy. Mà một khi tâm thần thất thủ như vậy đến lúc luận võ thì chỉ cần một chiêu liền đánh bại đối thủ.

Mục kích trong quyền thuật chính là dùng ánh mắt chấn nhiếp kẻ địch, quyền sư cao minh có khí chất ác liệt. Chỉ cần một ánh mắt là có thể khiến cho ruột gan của địch thủ vỡ nát.

Nhưng mà Vương Siêu lại không hề bị ánh mắt hắn chấn nhiếp chút nào. Tâm thần dao động cũng không hề có. Hiển nhiên là đảm khí cao cực kỳ. Bởi vậy có thể thấy được công phu hắn không hề kém cỏi gì.

Bất quá Triệu Quang Vinh cũng không vì vậy mà đặt Vương Siêu trong lòng. Nếu là thủ hạ Đường Tử Trần bị ánh mắt hắn chấn nhiếp thì mới là chuyện lạ.

Mặc dù nhiều đó không thể dò xét được sự sâu cạn của Vương Siêu, nhưng Triệu Quang Vinh cũng không muốn dây dưa nữa. Lấy thân phận và võ công của hắn thì một tiểu bối này vẫn còn chưa lọt vào tầm mắt.

Bất quá hắn giữ thân phận nhưng không có nghĩa là người khác cũng giữ thân phận. Lâm Thế Phong đứng cùng một chỗ đột nhiên cười lạnh lùng: “Chậm đã...”

Sắc mặt Lâm Thế Phong rất khó coi, ánh mắt nhìn chằm chằm Vương Siêu, khoát tay chặn lại: “Tiểu tử, Đường môn chúng ta là nơi tôn sư trọng đạo, là nơi có lễ nghi quy củ chứ không phải nơi đầu đường xó chợ. Ta không quản ngươi là thủ hạ của Đường Tử Trần hay là truyền nhân của nàng. Triệu đại ca là trưởng bối của ngươi, vô luận như thế nào đi nữa cũng phải gọi một tiếng thúc bá. Triệu sư phụ Triệu sư phụ. Không

biết Tử Trần có dạy quy củ cho người không? Cũng không biết người là vị tiền bối nổi tiếng nào lại có cùng bối phận với Hội trưởng Nam Dương Quốc Thuật Tổng Hội đây?”

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tình tình Lâm Thế Phong rất nóng, bắt quá hấn nổi điên ở đây cũng không phải không có lý do gì. Người trẻ tuổi này quả thực có chút không tốt!”

Lâm Thế Phong nổi giận tại đây khiến cho mọi người xung quanh bắt đầu nghị luận.

Đúng vậy, vô luận là giới võ thuật hay là những bang phái, tổ chức như Đường Môn. Hồng môn đều rất chú ý bối phận. Nhất là người hoa hải ngoại không có trải qua cuộc tẩy lễ cách mạng ở trong nước nên một vài truyền thống cũ luôn ‘thâm căn cố đế’. Lâm Thế Phong đột nhiên làm khó dễ cho Vương Siêu thì dưới ánh mắt của họ đây không thể xem là khiêu khích được.

“Ồ, chân của người không ổn, cẩn thận không vấp ngã, để ta đỡ người”.

Trong lúc nói chuyện Vương Siêu vung bàn tay ra nhanh như tia chớp. Một chiêu Thái Cực Quyền ‘Đảo Khiên Hầu’ nắm vào vị trí gân tay trái của Lâm Thế Phong.

Cũng không thấy hấn dùng kinh mà thân thể Lâm Thế Phong đột nhiên ngã về phía trước một bước, chân phải đụng trúng vào cánh cửa trước lễ đường.

Lễ đường này được tu kiến dựa theo phong cách từ đường. Cánh cửa là một tấm ván bằng gỗ lim cao đến đầu gối.

Rắc! Dưới biến cố bất bình thường này Lâm Thế Phong kiệt lực giữ thăng bằng thân thể, nhưng không chế kinh không tốt khiến cho tấm ván bể một mảnh lớn.

Nhất thời sắc mặt Lâm Thế Phong đỏ ửng. Hấn là một người có quyền pháp tinh thâm, nhưng chiêu thức của Vương Siêu vừa rồi lại không một dấu hiệu, hơn nữa chỉ thoáng một cái đã không thấy bóng dáng đối phương đâu thì gân tay trái của mình đã bị một đầu ngón tay đối phương chế trụ, ba đầu ngón tay khê ấn nhẹ vào đầu gân, làm hấn cảm giác được gân cốt toàn thân mình bị lôi kéo chạy về phía trước.

Không phải là công phu hấn tệ mà do Thái Cực Quyền của Vương Siêu đã đạt đến tình trạng rút dây động rừng. Chỉ cần ấn nhẹ bất kỳ khớp xương nào trên thân thể hấn là có thể khiến cho xương khớp toàn thân như một tòa tháp dễ dàng sụp đổ. Cho dù là hấn lợi hại hơn cũng không thể chống chế xương cốt toàn thân được, mặc cho đối phương xử lý.

“Người...” Lâm Thế Phong bị thua thiệt vậy thì sao có thể dùng tay được. Chỉ trong chớp mắt đã đứng tẩn vưng, thất lưng cong lại như cung, vai duỗi, thân thể hướng về phía sau một chút, tay nắm chặt đánh lên thất lưng của Vương Siêu. Cùng lúc đó, chân hấn lay động đá về dưới thấp, như một lưỡi hái tử thần nhắm vào bắp chân Vương Siêu.

Một chiêu này đồng thời dùng tay chân tấn công. Trên công thận dưới cắt chân vừa cay vừa độc. Đúng là kỹ năng của Thiếu Lâm ‘Đằng Na Bả’. Diêu kinh, hoàng kinh, thiểm kinh, câu quả cát, kinh kinh liên tiếp không tan như trăm ngàn con rết liên tiếp tiến về phía trước.

“Kỹ năng thật tốt. Quả nhiên là người quen xưa của chị Trần. Không một ai không tài giỏi” Trong lòng Vương Siêu than thở một tiếng, tay trái dùng chiêu Lâm Tước Vĩ ấn nhẹ bên dưới thất lưng một cái hóa kinh đi. Đồng thời tay phải hướng xuống ôm lấy liên đao cát thối kia. Chân trước di chuyển một chút liền tiến vào trong lòng Lâm Thế Phong, đánh nhẹ một cái vào hông hấn.

Lâm Thế Phong bị ôm một chân đã không thể đứng vững nữa, toàn thân rời rạc, cước bộ hư nhược. Một chiêu công kích nhẹ của Vương Siêu như dùng Loa Toàn trong Hình Ý quyền chuyển thành băng quyền đánh cho thân nhin hấn quay như con quay. Mắt thấy sẽ ngã ở tại chỗ, tự bôi tro lên mặt mình.

Vũ Bộ của Vương Siêu đã luyện đến cảnh giới Bồ Cương thì toàn thân đều là nắm tay, có thể mềm cũng có thể cứng. Đánh lên hông Lâm Thế Phong vừa rồi so với cao thủ Hình Ý Quyền toàn lực vận chuyển băng kinh còn muốn mạnh hơn. Cho dù là một khối đá lớn bị hấn ép vào bên hông như vậy cũng phải xoay tròn chứ đừng nói là hóa tan được kinh lực của hấn.

Ngay thời điểm mấu chốt này thì trên vai Lâm Thế Phong đột nhiên có một bàn tay nắm giữ. Hắn cảm giác được toàn thân ổn định như Thái Sơn. Một chiêu chuyển kinh đầy đi của Vương Siêu ở bên hông hắn bị hóa giải sạch sẽ.

Thì ra là Triệu Quang Vinh đặt tay lên bờ vai của hắn, giúp hắn ổn định thân thể. Tránh làm xấu trước đám đông.

242. Chương 242: Bại Lộ Thân Phận

Triệu Quang Vinh sau khi hóa toàn bộ kinh lực trên người Lâm Thế Phong xong, liền thu tay đặc sau lưng không chút ý tứ động thủ nao, nhưng Vương Siêu cảm giác toàn thân đã ngưng tụ thành một khối, kinh lực tích súc lại, bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất ra một kích lôi đình

Võ công Vương Siêu cao, nhận lực cao, hiện tại có rất ít người có thể chống lại hắn, .Hiển nhiên Vương Siêu nhìn thấy hai tay Triệu Quang Vinh đặt ở sau lưng có chút nâng lên .Đây là một thức ‘Thần Quyền Thế’ trong ba mươi hai thức ‘Thải Tổ Trường Quyền’.Khi ra tay giống như thần linh phụ thể, uy lực không tầm thường tí nào .

Bất quá Vương Siêu không muốn động thủ tại đây.Đây là Khẩn thân đại hội của Đường Môn, hai bên đều đại diện cho thế lực lớn không thể nói vài câu không hợp liền quyết định sinh tử, như vậy quá hoang đường .Hơn nữa Triệu Quang Vinh cũng là người của Đường Môn.Nếu như bị thương hoặc tử vong thì tổn thất chính là Đường Môn

Vương Siêu nhìn ra hắn là một người có võ công cao vô cùng, so với bản thân cũng cách xa không nhiều lắm .Những nhân vật quyền pháp mình thấy thì chỉ có tuyệt đại cao thủ Worton Đường Liên Khuê mới có thể so sánh với hắn .Người như vậy nếu toàn tâm toàn ý góp sức cho Đường Môn, nghe theo sự an bài của Đường Tử Trần thì đây chính là một cánh tay đắc lực

“ Tuy cuộc đời ta nhìn thấy không nhiều nhân vậy, nhưng cũng không tính là ít, nhưng chưa từng sợ ai cả .Về thân phận ta không cao cũng không thấp ,bất quá với hai vị sư phụ Lâm, Triệu mà so sánh cũng không khác nhau nhiều lắm.Tuyệt không có đạo lý hô thúc gọi bá .Mới vừa rồi Lâm sư phụ muốn kiểm nghiệm một ít kỹ năng của ta .Ta thấy kỹ năng triệu sư phụ cũng rất được . Có cơ hội cứ giao thủ những cũng không nên nóng lòng nhất thời .Hôm nay là ngày Khẩn thân đại hội Đường Môn chúng ta, mọi tụ hội vui vẻ vô cùng .Trước cửa luận bàn không thích hợp lắm Hay chờ thêm chút nữa đi”

Vương Siêu đối với chuyện ngầm muốn công kích của Triệu Quang Vinh,cũng không chút đổi sắc .Hắn chỉ nói chuyện một cách lạnh nhạt, không kiêu cũng không nịnh, không nóng không lạnh .Bình thản cực điểm

“ Hừ ta muốn xem ngươi là nhân vật như thế nào” Bàn tay Triệu Quang Vinh khẽ buông ra tản đi “Thần Quyền Thế” rồi xoay người lại nhìn Lâm Thế Phong nói : Lâm lão đệ .“ Không nên chấp nhặt làm gì .Chúng ta vào thôi”

Lâm Thế Phong bị thua thiệt một chút, khi này suýt làm mặt xấu .Trong lòng đối với Thái Cực Quyền quỷ thần khó lường của Vương Siêu vẫn còn sợ .Mặt dù không phục nhưng không dám làm cồng .Hắn hiểu một khi so đo như vậy người có hại là mình thôi

Mặc có thể lực, trợ thủ dưới tay có súng nhưng hôm nay lại không mang đến .Hơn nữa đại là đại bản danh Nam Dương Đường Môn, là thế lực xây dựng của Đường Tử Trần nên hắn không dám cho người của mình dên gây náo loạn .Cho nên lần thua thiệt này, hắn chỉ đành phải chịu đựng .Ai biểu kỹ năng không bằng người chứ

“ Triệu đại ca, võ công người này thật sự sâu không lường được .Nếu như ngươi muốn ra đối phó hắn thì phải cẩn thận, tuyệt đối không có bất kỳ ý định khinh địch nào trong đầu.Vừa rồi đại ca có nhìn rõ chi tiết của hắn không ? Võ công người này như thiên về Thái Cực Quyền, hơn nữa công kinh lực dường như không

cùng một mạch Đường Tử Trần .Chẳng lẽ không phải truyền nhân Đường Tử Trần ?” Lâm Thế Phong sau vào lễ đường liền hạ giọng nói nhỏ với Triệu Quang Vinh

Thì ra hẳn làm khó dễ như vậy thì chỉ để kiểm tra than thu Vương Siêu một chút ,để cho Triệu Quang Vinh có thể nhìn ra thân thủ Vương Siêu .Võ công hẳn không yếu , Thiếu Lâm Tâm Ý Bà Quyền luyện đến cảnh giới thập phương linh động .Quan trọng như có một trăm con rết duy chuyển liên tục.Đương nhiên hẳn còn ngoại hiệu ‘Hỏa Ngô Công’.Ý nói hẳn vừa độc vừa tàn nhẫn mà vừa cay

“Ta thấy thân phận người này không đơn giản , tuyệt đối không phải là hạng người vô danh .Vừa rồi hẳn thân phận không cao cũng không thấp là nhân vật thành danh .Quyền thuật tinh tú của Đường Tử Trần chính là Long Xà Hợp Kích.Trong đó ẩn chứa thiên biến vạn hóa nhưng thoát thai từ Long hình , Xà hình trong Hình Ý quyền .Một quyền của người này khi đánh vào hông thì trong đó xu thế xà hình thu vào trong ‘Thái Cực Bàn nội đả nhân ‘.Cũng chưa chắc đây không phải truyền nhân Đường Tử Trần.Người cứ yên tâm ta sẽ không khinh địch

Triệu Quang Vinh là nhân vật bình thường sao ? Chỉ thoáng thấy Vương Siêu và Lâm Thế Phong động thủ đã nhìn ra công đại khái của hẳn .Thái Cực Quyền ‘Đảo Khuyên Hầu của Vương Siêu chỉ bắt cổ tay một chút sau đó đẩy khớp xương, liền khốn chế khổ xương toàn thân , sau đó lại dùng hai chiêu thức bình thường ‘Lâm Tước Vĩ’ Lâu tất Ao Bộ’ nhưng kinh lực khí huyết toàn thân tinh diệu .Vừa động vào hông liền giống như bách thần ngự linh .Bởi vì vậy trong lòng hẳn không có ý nghĩa khinh địch nào , đưa Vương Siêu trở thành kinh địch bản thân .

Vương Siêu cũng không có chú ý đến hẳn , mà toàn lực chú ý trên người Gang Hải .Nhưng hẳn phát hiện Gang Hải và cô nương bên cạnh thân thiết với nhau cùng nhau nói chuyện như ở đây không có người nào .Dường như xung đột nhỏ của mình và Lâm Thế Phong căn bản không thể cho hẳn chú ý

Bang bang bang bang .Âm thanh pháo nổ vang lên liên tiếp bên ngoài lễ đường sau đó tiếng trống vang vọng khắp nơi .Mảnh đất trống phía trước cửa lễ đường có mười mấy con sư tử màu vàng , đỏ, xanh, hoàng , trắng đen được người ở bên trong điều khiển thật náo nhiệt .Đôi mắt to linh động chớp chớp, chỉ trong nháy mắt đã nhảy lên trên cầu gỗ trên cao

Những con sư tử đang vui đùa trên hàng ghế dài , đang tiến dần về phía trung tâm sân , nơi đây có đặt một quả cầu màu đỏ thật đẹp

Đây là vũ điệu sư tử đoạt cầu .Người Hoa ngoài hải ngoại mỗi lần cử hành hoạt động long trọng đều không quên nghi thức này .Những con sư tử này là do Đường Môn xuất tiền cho các đệ tử trong võ quán tham gia tranh đoạt quả cầu.Con sư tử nào đạt được quả cầu có vinh dự được danh nhân nổi tiếng dùng bút chu sa điểm lên đôi mắt sư tử và một số tiền ‘nhỏ nhỏ’ tặng thưởng .Cho nên mỗi vũ sư đều có gắn biểu diễn đặt sắc .Đương nhiên trong đó không thiếu những màu sắc đã tanh máu

Âm thanh pháo , chiến trống vang vọng, sư tử múa thật đẹp mắt .Màn âm ỉ này lập tức thu hút ánh mắt mọi người đến.Xung đột nhỏ vừa rồi của Vương Siêu và Lâm Thế Phong vừa rồi nhưng không một ai chú ý đến

Ngay cả bản thân Vương Siêu cũng theo sự tranh đấu kịch liệt mắt con sư tử đầy màu sắc kia , mà cảm nhận mỗi một người Hoa khi xa nước đều không thể quên truyền thống cổ xưa của dân tộc.Cùng với lại trong nước có một tư vị khác

Một con sư tử màu trắng đang hung tráng tranh đấu trên hàng ghế dài , đang đẩy đá lung tung không gặp đối thủ .Vương siêu nhìn thấy con sư tử này do hai người tạo thành chính là hai gã đệ tử đắc ý nhất võ quán Bạch Tuyền Di.Võ công hai gã đệ tử này chính là Thiếu Lâm Bạch Báo Quyền, sở trường của họ là câu quái khối lạc,tấn công vững chắc , lực giữ thăng bằng mạnh,Trên những trụ gỗ này lại có thể tùy ý xoay tròn .Các vũ sư võ quán còn lại có vẻ yếu hơn một chút

Sư tử màu trắng đẩy đá lung tung làm cho các con sư tử khác đều rơi xuống sân .Cuối cùng chỉ còn lại một mình nó tiếp cận được quả cầu trung tâm.Đột nhiên nó lui lại đáp bèn mép bàn , sau đó xoay người liền mấy cái đoạt được quả cầu .Vui mừng chạy đến trước đoàn người Đường Tử Trần

Không cần ghi ngờ quán quân của vũ sư đại hội này thuộc về võ quán của Bạch Tuyền Di .Bây giờ sư tử ngậm quả cầu đi đến đây để chứng minh mình thắng hai là muốn mới Đường Tử Trần dùng bút chu sa điểm

lên đôi mắt

Những phú nổi tiếng, những quyền sư ở đây có rất nhiều nhưng cách cầm bút chu sa cũng chỉ có một mình Đường Tử Trần Môn chủ của Đường Môn này mà thôi

Nhưng ngay thời điểm mấu chốt này Vương Siêu nghe được âm thanh của Đường Tử Trần nói nhỏ bên tai mình : “ Tiểu sư đệ thay ta điểm đôi mắt sư tử này đi ” . Vừa nói vừa phát phất, một cô gái bưng lên một cái mâm hồng được chuẩn bị từ trước .Phía trên mâm có một đĩa chứa chu sa , một cây bút lông và 88.888USD

Vương Siêu điểm một chút khẽ kéo tay áo lên cần bút lông trắng trên mâm vuốt nhẹ lên chu sa đỏ thắm trên đĩa .Đúng lúc này toàn trường lặng vô cùng , ánh mắt mọi người đều chuyển từ bàn tay cầm bút chu sa lên trên người của hắn

Hơn một nghìn người đến từ Indonesia, Malasia, Singapore, thậm chí là Myanmar, Thái Land , Hồng Công , Đài Loan , Nhật Bản.... Các đại phú hào Đường Môn .Người đông đúc, phức tạp giống như nước đầy tạp chất .Bởi vì phức tạp đến từ nhiều nơi khác nhau vậy cho nên những người ở đây đều bắt chuyện với nhau, âm thanh hò hét như chợ .Nhưng bây giờ tĩnh lặng đến đáng sợ so với tràng cảnh vừa rồi thật đối lập thật lớn , khiến trong lòng bọn họ đều xuất cảm giác khác thường

Mặc dù chỉ một nghi thức đơn giản điểm chu sa cho đôi mắt sư tử thôi nhưng ý ẩn trong đó bọn họ đều biết : “ Nam Dương Đường Môn muốn thay đổi thủ lĩnh rồi ”

“Chờ Đã ...”

Cả sân tĩnh lặng như vậy , cũng không có tô bất cứ rung động nào trong lòng cho Vương Siêu.Hắn vẫn vuốt nhẹ bút lên đĩa chu sa .Đang lúc hắn muốn đi lên điểm đôi mắt sư tử thì Triệu Quang Vinh bước ra .Đường Tử Trần nếu đã đưa mọi chuyện diễn ra như vậy

Thì hắn không thể trầm mặc được nữa .nếu để cho bản thân Vương Siêu điểm xong đôi mắt sư tử này thì bản thân hắn cũng cam chịu thôi

“Tử Trần .Các vị có mặt ở đây hôm nay đều là nguyên lão của Đường Môn chúng ta , ai trong họ không có danh tiếng ở đây?Tiểu sư đệ cô đến tột cùng có tư cách gì điểm lên đôi mắt sư tử ?Tử Trần cô muốn để hắn chường quân sự vụ của Nam Dương Đường Môn, nhưng lại lịch hắn rất nông cạn , sợ rằng không thể đảm nhiệm được trách nhiệm này”.

Đôi mắt Triệu Quang Vinh nhìn thẳng vào Đường Tử Trần

Ngay khi hắn nói chuyện thì tràng cảnh tĩnh lặng kia lại vang lên âm thanh nghị luận với nhau

“Bác à , lần này người sai lầm rồi .Vương Siêu sư phụ đường đường chính chính là quán trưởng Lao Sơn Nội Gia Quyền Quán , là đệ nhất quyền thuật tông sư tại Đông Nam Á nên tư cách điểm lên đôi mắt này đương nhiên có thể “.

Ngay khi Vương Siêu muốn nói chuyện, thì Giang Hải đột nhiên đứng lên cười nói .Âm thanh không lớn nhưng rơi vào tai mọi người rất rõ ràng

243. Chương 243: Mục Quang Như Cự, Thất Tinh Thế

Danh tiếng của Vương Siêu không thể nói không vang dội. Từ khi xuất đạo đến nay thân trải qua trăm trận, đụng cao thủ vô số, cho đến giờ chưa bại trận lần nào. Nếu như một gã quyền sư bình thường thì không sao, cho dù có thể đánh thắng nhiều nhưng danh tiếng không thể truyền bá đến Nam Dương, nhưng hắn chính là thành viên quân đội trong nước cho nên mới nổi danh trong giới võ thuật như vậy.

Bây giờ thời đại tin tức truyền bá rất mạnh. Mặc dù chỉ những võ quán bình thường ở Nam Dương nhưng đều có những tư liệu về các nhân vật võ thuật nổi tiếng trên thế giới. Như tạp chí Hắc Đái và một vài loại khác. Một năm trước khi Vương Siêu chuẩn bị cùng Thôi Trường Bạch của võ quán Taekwondo Trường

Bạch Lưu trao đổi thì Thôi Trường Bạch và Cung Thành Lương Điền bỏ giá tiền cao để cho tạp chí Hắc Đái giới thiệu lần giao thủ của ba quốc gia này.

Tư liệu hiển hách của Vương Siêu đều được kể rõ chi tiết trong các tạp chí võ thuật khắp thế giới. Khi đó Vương Siêu còn nhớ Lâm Nhã Nam dẫn đến rất nhiều phóng viên để phỏng vấn hần, chương trình hàng ngày trong một tháng đó đều chật cứng, bản thân hần lại phải biểu diễn vài loại công phu.

Khi ấy toàn bộ số trang của tạp chí Hắc Đái đều giới thiệu đại tông sư còn trẻ tuổi của Lao Sơn Nội Gia Quán Quyền. Tốc độ so với báo còn nhanh hơn, tay không xé rách thân thể trâu ngựa. Có có một lần giới thiệu Vương Siêu và Thái Quyền Giới Nguyễn Hồng Tu luận võ ở Hongkong, kết quả là Vương Siêu đánh gục đối thủ tại chỗ, chiến thắng này tạo nên không ít oanh động. Dường như toàn bộ thế giới đều chờ mong lần giao lưu võ thuật của ba nước trên thế giới.

Chi tiếc rằng lần giao thủ đó bị Đường Tử Trần phá hủy, hai đại tông sư cao thủ Taekwondo Thôi Trường Bạch và Cung Thành Lương Điền ở Khiêu Nhai Vũ bị mấy tiểu lưu manh đánh cho nhập viện. Trận giao lưu võ thuật này trở thành trò cười khắp thế giới. Thôi Trường Bạch và Cung Thành Lương Điền vì thế mà mất mặt nên cũng không dám lộ diện ra ngoài nữa.

Bất quá người không hiểu rõ việc này đương nhiên chê cười hai người bọn họ, nhưng những ai biết rõ giới võ thuật thì không dám tin đây là sự thật. Ảnh của Thôi Trường Bạch, Cung Thành Lương Điền xuất hiện không ít trên tạp chí võ thuật. Đôi mắt sáng rực, người luyện quyền vừa nhìn liền biết hai người này có công phu rất tốt thì sao lại bị mấy tiểu lưu manh đánh cho nhập viện chứ? Bởi vậy trong lòng họ vẫn nghi hoặc vô cùng. Nhất là Vương Siêu sau khi trải qua một lần đó thì ở trong mắt họ hần rất thần bí.

Cho nên Giang Hải vừa nói ra thân phận của Vương Siêu khiến cho mọi người có kinh ngạc cũng có nghi hoặc. Trong lòng những nguyên lão có chút ảnh hưởng nhỏ trong Đường Môn âm thầm nói: “Khó trách. Người này lại có lai lịch lớn như vậy? Vốn cho rằng Vương Siêu Quán trưởng Lao Sơn Nội Gia Quyền Quán là do quân đội thổi phồng lên thôi nhưng xem ra không phải. Chẳng lẽ Đường Tử Trần tại đại lục đã đạt thành hiệp nghị gì sao? Nếu đúng như vậy thì cần phải cân nhắc lại!”

Vốn Vương Siêu là cao thủ quyền thuật, nhưng muốn chường quân Đường Môn không phải ai cũng có thể làm. Người nào lên làm quan trọng nhất là phải có lí lịch và danh vọng. Những nguyên lão này khi thấy Đường Tử Trần để cho Vương Siêu dùng chu sa bút điểm đôi mắt sư tử thì trong lòng có chút không phục. Nếu không có uy vọng của Đường Tử Trần trấn áp sợ rằng những người này đã gây chuyện rồi.

Bất quá Giang Hải nói ra điều này khiến cho những suy nghĩ không phục trong lòng bọn họ đều biến mất, thay vào đó là sự nghi hoặc là tò mò. Có một bộ phận nguyên lão sau khi kinh ngạc liền im lặng, đôi mắt chớp động không biết đang suy nghĩ gì trong đầu.

“Ha ha ha...” Triệu Quang Vinh khi nghe Giang Hải nói ra thân phận Vương Siêu thì sửng sốt trong chột lát, nhưng khi nhìn Vương Siêu thì phát ra tiếng cười rung trời: “Ta nói quyền thuật của người cao siêu như vậy, sao có thể là những nhân vật vô danh được. Nhưng thật nghĩ không ra người lại là Đệ nhất quyền sư Đại Đông Á. Cũng tốt, cũng tốt. Người có tư cách cùng chúng ta nói chuyện. Nhưng muốn ngồi lên vị trí của Nam Dương Đường Môn cần phải qua một cửa này của ta. Nếu người là Đệ nhất quyền sư Đông á thì ta cũng là Hội trưởng Nam Dương Quốc Thuật Tổng Hội. Ta và người giao thủ không thể tính là lấy lớn khi nhỏ. Như vậy, hôm nay có tất cả nguyên lão của Nam Dương Đường Môn ở đây thì chúng ta sẽ dùng võ đánh cuộc. Nếu ta may mắn thắng nửa thức thì người quay về đại lục đi, không nên tham gia vào vùng nước đục của chúng ta ở Nam Dương này. Nếu là người thắng thì ta sẽ rời khỏi Đường Môn, không bao giờ tham gia vào chuyện trong đó nữa. Tử Trần, cô cảm thấy thế nào?”

Câu cuối cùng Triệu Quang Vinh ngẩn đầu nhìn chăm chú vào Đường Tử Trần đứng bên cạnh Vương Siêu.

Gương mặt Đường Tử Trần không chút thay đổi trả lời: “Các người tự cổ tính toán của các người.”

“Vương Siêu sư phụ, người cảm thấy thế nào?” Triệu Quang Vinh thấy Đường Tử Trần đồng ý, liền quay qua hỏi Vương Siêu.

Vương Siêu duỗi một tay ra làm tư thế mời: “Có thể cùng luận bàn với Hội trưởng Nam Dương Quốc Thuật Tổng Hội là chuyện cầu không được. Ta đương nhiên sẽ không cự tuyệt rồi!”

Trong lòng Triệu Quang Vinh thật ra cũng cở chút do dự bởi vì quyền thuật của Vương Siêu mặc dù cao, nhưng cũng là một tiểu bối không có danh vọng. Với danh tiếng của hắn mà tùy tiện đánh, thắng thì cũng không có gì hay, không thắng thì làm trò cười. Mà kéo dài trận đấu thì mất thể diện cũng là hắn thôi.

Hơn nữa, với thân phận và địa vị của hắn nếu muốn cùng người khác luận võ ít nhất phải là những trận đấu khổng lồ, liên quan đến ích lợi và danh tiếng. Đối với những người không có danh phận thì hắn chưa bao giờ động thù cả.

Không thể không nói Triệu Quang Vinh cở vài phần võ đức, chưa bao giờ tự cao vào thân phận khi yếu sợ mạnh. Hơn nữa bản thân hắn có gia sản mấy trăm triệu, danh tiếng rất nổi mà cùng luận võ với một cao thủ không cở danh tiếng gì thật không đáng chút nào.

Cái này cũng là do hắn nghe thấy người trẻ tuổi trước mặt là Đệ nhất cao thủ Đông Á, là Quán trưởng Lao Sơn Nội Gia Quyền Quán liền hạ quyết tâm ở trước mặt nhiều người như vậy đưa ra khiêu chiến luận võ.

Vương Siêu vô luận là danh tiếng hay là quyền thuật, đều là một cao thủ xứng đáng cho hắn động thù.

Lần này cho dù là Triệu Quang Vinh cũng xuất hiện suy nghĩ: “Khó trách Tử Trần không sợ hãi. Thì ra tìm đến một nhân vật lợi hại như vậy. Xem ta đánh bại hắn thì cô còn gì để nói”.

Ngay cả Đại Đông Á đệ nhất quốc thuật tông sư đều bị ta đánh bại, uy vọng của ta đã đạt đến đỉnh điểm rồi. Hơn nữa ở trước mặt nhiều người như vậy đánh bại chương môn nhân do Đường Tử Trần chỉ định thì xem thử người sẽ giải quyết ra sao. Chỉ cần ta làm náo loạn một chút thì toàn bộ quyền lực tại Nam Dương Đường Môn này không phải rơi vào trong tay ta sao? Đường Tử Trần là một phụ nữ có tính tình mạnh mẽ, nếu như lần thất bại rất có thể sẽ không để ý đến chuyện nơi này. Đây cũng là cơ hội của ta, chỉ cần có thể nắm giữ quyền lực Nam Dương Đường Môn thì Triệu gia tộc của ta chính là một đại gia tộc lớn trên thế giới. Có được tài sản lớn, xu thế địch quốc là lý tưởng của ta!”

Trong lòng Triệu Quang Vinh suy nghĩ đưa Triệu gia của mình trở thành một đại gia tộc khổng lồ như một quốc gia, mấy trăm năm không suy như Morgan ở phương tây, Kennedy, Rockefeller Ross-child. Trước kia Trung Quốc có rất nhiều giatộc khổng lồ, Triệu Quang Vinh luyện chính là Thái Tổ Trường Quyền nên suy nghĩ trong lòng hắn tuyệt đối không phải người bình thường cở thể so sánh.

Bây giờ Vương Siêu xuất hiện chính là một cơ hội tuyệt vời dành cho hắn. Trong lòng đã hạ quyết tâm cho dù hao phí thể lực, chiến đấu khổ cực, thì triển sát chiêu cũng phải giành phần thắng này.

Hắn đối với quyền pháp bản thân cũng rất tự tin, người như nước, nóng lạnh tự biết. Cho dù là đánh với Đường Tử Trần hắn cũng cở thể bảo trì dấu điểm dấu hiệu bị thua, không lộ ra ngoài. Bởi vì quyền pháp hắn đã luyện đến khí huyết nội liễm, đan điền thiêu hỏa thành kim đan. Cho dù thiên hạ to lớn này có được cảnh giới như hắn cũng là phượng mao lân giác (ý nói rất hiếm).

Hai người quyết định xong, thì cả lẽ đường yên tĩnh vô cùng.

Có thể nhìn thấy hai đại cao thủ quyết đấu là cơ hội ngàn năm cở một. Nhân vật như Vương Siêu, Triệu Quang Vinh luận võ đã ít lại càng ít. Bởi vì không có ai xứng đáng để cho họ ra tay cả.

Ánh mắt Vương Siêu nhìn Triệu Quang Vinh cũng ngưng trọng vô cùng, hắn không hề khinh thị đối thủ trước mặt này. Có thể luyện võ đến cảnh giới khí huyết nội liễm thành đan đều là những nhân vật lợi hại bậc nhất. Chỉ cần không chú ý một chút thôi, thì mặc dù võ công như Vương Siêu cũng có thể lật thuyền trong cồng rãnh như thường.

Triệu Quang Vinh đứng cách Vương Siêu hơn bảy thước, đầu ngón tay phải khê vểnh lên trên kéo theo sự di chuyển cả cánh tay không một tiếng động đặt bên hông, cước bộ khê vắn một cái đã triển khai thành Tà Bình Hành Bộ. Đôi mắt khê chớp một cái, con ngươi vừa chuyển một cái liền giống như kim cương nổi giận trợn mắt.

Vương Siêu vốn cũng nhìn thẳng vào mắt Triệu Quang Vinh để tùy thời mà động nhưng Triệu Quang Vinh đột nhiên đề khí trợn mắt như kim cương lại giống như hai mặt trời nhỏ chói sáng làm cho đôi mắt Vương Siêu có cảm giác như bị châm kích vào.

Công phu mục kích như vậy, so với vừa rồi mạnh hơn gấp mười lần.

Trong Thái Tổ Trường Quyền của Triệu Quang Vinh có công phu luyện mắt, như ‘Kim Cương Nộ Mục Pháp’ chuyển động con ngươi, hoạt động khí huyết phối hợp với được vật dưỡng mắt. Sau một thời gian dài cố thể luyện ánh mắt lẳng lẹ không tan, như một ngọn lửa rực sáng. Ánh mắt như đuốc. Tiếng đồn quả nhiên không sai.

Ngay khi đôi mắt Vương Siêu bị kích thích một chút, thì cảm giác nhạy cảm của Triệu Quang Vinh đã cảm giác được đôi mắt Vương Siêu khẽ chuyển một cái, liền ‘bóp’ một tiếng, gót chân xoay tròn, thân thể vận vẹo vài cái theo thể Thất Tinh Đầu di chuyển. Bảy bước được bước ra đã đến trước mặt Vương Siêu, thần quyền đánh thẳng vào tim Vương Siêu.

Thất Tinh Bộ Thế, Thần Quyền Thế. Bảy bước này của Triệu Quang Vinh đạt vượt qua cực hạn của nhân loại, thân thể hai chớp động liền giống như một tinh quang phi độn.

244. Chương 244: Bí Thủ Liên Xuất (Thượng)

Quyền kinh có nói: “Danh gia giao đấu, lấy mắt đối mắt. Đối mắt không lại đối thủ xem như đã thua một nửa”

“Trong Thiếu Lâm quyền thuật và Đạo gia quyền thuật đều có Nộ Mục Kim Cương Pháp, Cự Linh Thần Nhân Pháp. Dùng gan heo, gan dê và của một vài loài động vật khác ăn vào sau đó lại phối hợp với nước thuốc dưỡng mắt xoa bóp mỗi ngày, hành khí hành huyết. Lâu ngày đôi mắt cường tráng có thể nhìn thẳng vào mặt trời giữa trưa mà không có chuyện gì. Ánh mắt Triệu Quang Vinh đột nhiên vận khí toát ra tinh quang bức người không biết là Thiếu Lâm Nộ Mục Kim Cương Pháp hay là Đạo Gia Cự Linh Thần Nhân Pháp”

Gần đây Vương Siêu tu luyện Nhân Thể Bát Môn, đôi mắt là vị trí quan trọng nhất nên hiển nhiên cũng phải tu luyện mới đạt đến trình độ “bất phối” (không thể phá hủy).

Mặc kệ là Thiếu Lâm hay là Đạo Gia đều có bí thuật luyện mắt riêng, nhưng đại khái là ăn đồ bổ phối hợp với nước thuốc, xoa bóp, châm cứu, nội hành khí huyết. Tuy là như thế nhưng phương diện chi tiết lại rất ít người chú ý đến. Chẳng những không thể đạt đến trình độ “bất phối” mà lại bị tổn thương thị lực.

Vô luận là Thiếu Lâm Nộ Mục Kim Cương Pháp hay là Đạo gia Cự Linh Thần Nhân Pháp đều bị thất truyền, phai mờ trong lịch sử. Vương Siêu hiện tại cũng mới bắt đầu lục lợi nghiên cứu mà thôi.

Nhưng Triệu Quang Vinh lại có được bí pháp này. Luyện được đôi mắt lợi hại vô cùng, so với “bất phối” trong truyền thuyết cũng không có khác xa nhau lắm.

Quả thực đôi mắt của Triệu Quang Vinh khi vận khởi khí huyết, xoay tròn con ngươi có thể nhìn ánh mặt trời giữa trưa nửa giờ mà mí mắt không chớp một chút, cũng không chảy nước mắt một giọt.

Đôi mắt là vua của thân thể, tinh khí thần của con người đều nằm trên đôi mắt. Nếu luyện đến cảnh giới “bất phối” thì khi đối địch có thể chấn nhiếp bằng ánh mắt, hiển nhiên giành được một phần lợi thế.

Trong nháy mắt Triệu Quang Vinh và Vương Siêu giao đấu, thì cho dù với khả năng Vương Siêu cũng chịu ít thiệt thòi trong đợt đối mắt này. Bị mất một điểm lợi thế.

Cho nên một chiêu của Triệu Quang Vinh đoạt được thế, chân đạp Trường Quyền Thất Tinh Thế, tay đánh Thần Quyền thế, thân thể xuyên toa như một vì sao truy lạc lấy xu thế lôi đình vạn quân tiến công.

Trong nháy mắt khi Triệu Quang Vinh phát động tiến công, thì trái tim Vương Siêu bị kìm nén một chút, cảm thấy quyền của đối phương được kinh phong quần quanh như một cái mũi khoan đâm thẳng vào trái tim của mình.

Nắm tay chưa đến nhưng kinh phong đã đến trước.

Thần Quyền Thế của Triệu Quang Vinh đánh ra thì kinh phong phía trước nắm tay không như sóng biển mà ngưng tụ thành mũi khoan ác liệt không tạo ra một tiếng gió nào. Có thể thấy công phu này đã đạt đến tình trạng lấy giả loạn thật, lấy minh thay ám.

Quyền phong như mũi khoan không tiếng động, là vì tốc độ quyền rất nhanh, hơn nữa trong nháy mắt cánh tay di chuyển thì không khí phía trước quyền ngưng tụ lại không tan, giống như một viên đạn được bắn ra.

Công phu minh kinh có thể luyện đến tình trạng vậy, có thể nói là đạt đến đỉnh rồi, cũng chính là công phu Đạp Đạp Bồ Cương.

Thái Tổ Trường Quyền Thất Tinh Thế của Triệu Quang Vinh đúng là một dạng như Vũ Bộ trong Đạo gia.

Trong nháy mắt đổi mắt hấn dùng "Cự Linh Thần Nhân Pháp" của Đạo gia mà hấn khổ luyện chiếm được thượng phong, sau đó xuất thủ toàn lực không giữ lại chút nào. Hấn muốn đánh bại Vương Siêu chỉ trong một chiêu, bởi vì cơ hội như thế này rất khó có được.

Bốp! Thần Quyền Thế của Triệu Quang Vinh đã đánh vào phía trước trái tim Vương Siêu, chỉ kém chút xíu nữa là đụng vào áo Vương Siêu. Một chiêu đắc thủ khiến cho trong lòng Triệu Quang Vinh mừng rỡ, da tay nhạy cảm của hấn trong một phần trăm giây đã cảm nhận được nhiệt độ của làn da trước ngực Vương Siêu.

Chỉ tiếc, nếu là quyền sư bình thường, co dù là Worton Đường Liên Khê dưới xu thế mất thượng phong như vậy cũng khó có thể thoát được chiêu này. Nhưng hôm nay hấn đụng phải Vương Siêu.

Ngay khi Thần Quyền Thế sắp chạm vào làn da Vương Siêu, thì Triệu Quang Vinh cảm giác được nắm tay hấn như bị một lực lượng mạnh vô cùng đẩy qua một bên.

Lực xoay tròn đẩy qua một bên này, căn bản không thể nào kháng cự lại được, giống như địa cầu tự xoay. Không những nắm tay hấn bị đẩy xoay tròn qua một bên mà cả thân thể cũng bị ảnh hưởng muốn quay tròn như con quay.

Thì ra khuỷu tay Vương Siêu đã đặt trước trái tim đồng thời hai tay dùng bảo thể ngăn cản Thần Quyền của Triệu Quang Vinh đẩy sang bên phải. Giống như dùng thế công thúc đẩy viên đá lớn nặng mười vạn cân xoay tròn.

'Bàn Lan Thế' trong Thái Cực Quyền, trước ngăn sau chuyển. Vương Siêu ở trong tình thế chỉ mình treo chuông lại không tránh né chút nào đã có thể chuyển đổi mục tiêu công kích ra khỏi trái tim.

Triệu Quang Vinh cũng thật không ngờ Thái Cực Quyền thế của Vương Siêu lại luyện đến tình trạng như vậy. Chiêu thức 'Bàn Lan Thế' hoá giải Thần Quyền cho dù là Dương Lộ Thiên, Vương Tông Nhạc đối trận hôm nay cũng không thể làm tốt hơn hấn.

"Không ổn!" Bị Vương Siêu dùng quyền chuyển mục tiêu công kích làm cho cước bộ của Triệu Quang Vinh bị loạn, thân thể xoay tròn, lập tức mãnh kinh trong tim hấn bộc phát, trái tim bùm một tiếng làm cho máu huyết toàn thân như trăm sông về biển, ngưng tụ về đan điền. Trong nháy mắt dùng 'Toạ Kim Loan' ổn định lại thân thể sau đó lại dùng Thất Tinh Bộ lui về sau bảy bước. Thân thể xuyên toa thoát khỏi khoảng cách Vương Siêu có thể phản kích.

Ngay khi hấn cho là đã thoát khỏi phạm vi công kích thì bên tai nghe được tiếng cười lớn của Vương Siêu. Hai tay hoành ngang, Cung Tiến Bộ vọt tới trước giống như súc địa thành thốn, chỉ trong nháy mắt đã tiến đến trước mặt Triệu Quang Vinh. Hai khuỷu tay ôm tròn thân duỗi về phía trước như dài hấn ra mà chụp về phía hấn.

Một thức này vừa là 'Hổ phác hổ bão đầu' trong Hình ý mà lại giống như 'Phong Bể', 'Bão Hồ Quy Sơn' trong Thái Cực Quyền.

Ánh mắt Triệu Quang Vinh lạnh lùng thu hai tay lại bên hông, thân thể như một cây nến mềm xuống để cho Vương Siêu ôm trúng khoảng không.

Một thức này chính là 'Khâu Lưu Thế' trong Thái Cổ Trường Quyền, như một toà núi sụp đổ hoá thành nước chảy. Vừa mềm vừa cứng. Gặp mạnh thì mềm mà gặp mềm thì lại cứng.

Vương Siêu ôm trúng khoảng không cũng không dừng lại. Với quyền thuật của hắn kéo dài bất tận, thì đương nhiên phía sau còn có hậu chiêu.

Hai cánh tay từ động tác ôm đột nhiên chuyển đổi như một khối đá lớn hạ xuống. Hai tay còn chưa đánh xuống đã khiến cho mặt đất chấn động, tóc của Triệu Quang Vinh bị kinh phong làm cho bay loạn.

Cùng lúc đó Triệu Quang Vinh cảm giác được trên đỉnh đầu hắn có một luồng khí lưu thật lớn, như thiên trụ sụp đổ tiến vào trong quần áo hắn, làm cho quần áo trên người hắn phồng lên như cái trống.

Bính bính bính! Những nút áo trước ngực hắn vì kinh phong quá mạnh rốt cục bị bức bay ra ngoài, sau đó quần áo trên người hắn cũng bị kinh phong quá lớn bị đánh thành bốn năm mảnh bay ra xa.

Một chiêu ‘Phác Hồ Hồ Bảo Đầu’ này của Vương Siêu chuyển hoá thành ‘Đại Suất Bi Thủ’, bên trong ẩn chứa ‘Đảo Tài Bi’ từ trên đánh xuống có kinh phương cương khí quán chú vào, làm cho mái tóc Triệu Quang Vinh bay loạn, quần áo trên người cũng bị đánh vỡ lộ ra làn da mạnh mẽ trắng sáng bên trong.

“Công phu người này sao có thể luyện đến cảnh giới như vậy? Sao có thể? Thể lực, lực bộc phát mạnh mẽ vượt qua suy cực hạn có thể có được. Không có khả năng, không có khả năng. Chẳng lẽ Đông Á Đệ Nhất Quốc Thuật Tông Sư lợi hại vậy sao? Ta không tin, tuyệt đối không tin. Cho dù là lực bộc phát của Đường Từ Trần cũng không thể làm cho ta trở thành như vậy.....”

Triệu Quang Vinh đối mặt với uy thế của Vương Siêu thì trong lòng kinh ngạc vô cùng, trong lòng âm thầm hô lớn.

Đồng thời dưới áp lực cường đại, sinh từ kích thích, cũng làm cho sự ngang bướng ẩn giấu trong lòng hắn hơn mười năm bộc phát.

Đối mặt với uy thế kinh khủng của ‘Đảo Tài Bi’ thì trong yết hầu hắn phát ra âm thanh rung trời như sét đánh giữa khoảng không. “A.....” Âm thanh mạnh mẽ làm cho lỗ tai rất nhiều người xung quanh ong ong phản ứng theo, sau đó ôm đầu hét to.

Những người đến gần sân luận không có võ công hoặc là không có dùng ‘Đại Thánh Thung’ rèn luyện lỗ tai đều bị tiếng rống to này phá rách màng nhĩ, bên trong lỗ tai chảy ra ít máu.

Một chiêu “Toạ Kim Loan” chợt lộ lên, hai tay Triệu Quang Vinh tạo hình như một đầu dã thú.

Đồng thời mười đầu ngón tay của hắn có cái mở rộng, có cái cong vào trong sắp hàng, như hàm răng của dã thú.

“Thái Tổ Trường Quyền Thú Đầu Thế!”

Phành! Mặt đất dưới chân bị áp lực mà vỡ nát. Từng khối từng khối đất to khoảng cái đầu bay lên, bắn tung toé ra xung quanh.

Triệu Quang Vinh dùng ‘Thú Đầu Thế’ đón đỡ ‘Đảo Tài Bi’ của Vương Siêu làm cho hai chân bị đánh ngập vào đất gần một thước. Giày dưới chân, quần áo cũng bị rách nát không còn bộ dáng gì nữa.

Sau khi tiếp được ‘Đảo Tài Bi’ của Vương Siêu thì mười ngón tay của hắn như răng nanh cắm trên cổ tay Vương Siêu nắm lên cao.

Sát chiêu ‘Thiên Cầu Thôn Nhật’ trong ‘Thú Đầu Thế’ cũng là bí thủ trong Thái Cổ Trường Quyền. Thắt lưng xông lên trước, xương sống bốc lên, hai tay nắm chặt hạ xuống dùng thành động tác nuốt xuống đầy quý bí mà độc ác. Hơn nữa lại bộc phát lực lượng toàn thân, chiêu thức đại khai đại hợp giống như thiên cầu thôn nhật.

Chiêu này cùng với ‘Long Đằng Xà Dực’ trong ‘Long Xà Hợp Kích’ có chút tương tự. Hai tay một long hình một xà hình giao hợp cắn nuốt. Mười ngón tay như răng nanh cắn xé. Trong Hình Ý Quyền cũng có chiêu thức tương tự gọi là ‘Song Xà Khởi Hào’

Ánh mắt Vương Siêu híp lại chỉ để lộ ra một khe hở nhỏ, một thức vô cực không không đang đang, toàn thân vô lực mềm nhẹ như tơ làm cho ‘Thú Đầu Thế’ thất bại. Sau đó bão đan toạ khổ làm kim đan trong bụng bạo khai đưa khí huyết đến hai tay.

Hai tay vốn mềm như tơ bỗng nhiên phát động, dao động khuỷu tay, đạn cân, bùng nổ các khớp ngón tay. Đầu tiên bàn tay đen như thiết sau đó đổi thành đỏ tươi như máu.

Khí huyết bùng nổ liên đánh vỡ mười ngón tay như răng nanh của Triệu Quang Vinh.

Cầm Nã Trảo Khu của Triệu Quang Vinh coi như là cương bỗng bị hấn nắm cũng phải có năm dấu tay thật sâu nhưng bàn tay của Vương Siêu đầu tiên mềm nhũn sau đó bùng nổ kinh khiến cho mười ngón tay của hắn bắn ngược trở lại.

Đồng thời Vương Siêu nương theo mười ngón tay bị bắn ngược lại của Triệu Quang Vinh, thân thể hắn co rút lại, cơ thịt co lại thành một khối. Thân thể cao từ một mét tám rút nhỏ thành đứa bé chỉ khoảng mười tuổi nương theo ‘Thú Đầu Thế’ chui vào trong bụng Triệu Quang Vinh.

Người đã muốn ‘Thiên Cầu Thôn Nhật’ thì ta thuận nước đẩy thuyền, làm thành ‘Thủy Xà Nhập Giản’ cho người nuốt vào xem người phá giải như thế nào.

‘Thủy Xà Nhập Giản’ của Vương Siêu chính là một chiêu Bát Quái Xà Hình khéo léo nhanh nhẹ giống một con rắn nhỏ chui vào trong cây cỏ bên dưới đất, một thoáng đã mất bóng dáng.

“Không ổn” Thú Đầu Thế của Triệu Quang Vinh bị phá giải đánh văng ngược ra, sau đó hai mắt hắn nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn theo Thôn Yết Thế tiến vào trong lồng ngực mình không thấy tầm hơi.

Trong ánh mắt của hắn, một chiêu chui vào lòng của Vương Siêu như đưa chính mình biến mất.

Công phu Tiểu Xảo Linh Lung lại có thể luyện đến tình trạng như vậy sao?

Nhất là quyền pháp của Vương Siêu vừa rồi mạnh mẽ, cương mãnh như mặt trời chiếu sáng khắp mặt đất, kinh phong đánh nát quần áo hắn lại đánh hai chân hắn ngập vào trong đất nhưng trong nháy mắt lại khéo léo giống như một giọt thủy ngân thật nhỏ, nơi nào cũng có thể chui vào.

Biến hoá cực hạn như vậy căn bản không nên xuất hiện trên cùng một người.

Bất quá Triệu Quang Vinh không còn thời gian suy nghĩ nhiều, hắn cảm thấy xương sống mình tê rần, một luồng khí lạnh vọt thẳng lên Thiên Linh Cái khiến cho tóc hắn dựng đứng lên như điện giật.

Thì ra Vương Siêu vừa chui vào lòng hắn đã dùng chiêu ‘Du Hoá Hiểm’ luồn ra sau lưng hắn rồi dùng chiêu ‘Hậu Hải Đế Băng Quyền’ đánh xuống xương cột của hắn.

Lần này nếu bị đánh trúng thì xương sống của hắn sẽ bị nát bấy, thậm chí đánh lòi ra ngoài cơ thể.

Băng Quyền ác độc nhất trong Hình Ý Quyền chính là ‘Hậu Hải Đế Băng’. Ai trúng chiêu này sẽ chết ngay lập tức, nếu may mắn không chết thì cũng phải bị tê liệt cả khoảng đời còn lại.

Cũng may rằng tinh thần hắn miễn cảm vô cùng, lỗ chân lông toàn thân có thể nghe kinh dò kinh một thước quanh thân thể. Quyền phong vừa chuyển thì hắn cả kinh, thân thể nhảy ra như ngựa nhảy qua suối, khỉ búng khỏi cây mà nhảy về phía trước.

Lần này hắn nhảy lên như một con khỉ thật lớn.

Nhưng vừa rơi xuống đất hắn lại cảm giác được vị trí xương cột vẫn còn nắm trong mục tiêu công kích. Băng Quyền của Vương Siêu như một viên hỏa tiễn có mắt theo hắn như bóng với hình. Làm cho hắn không có cơ hội thở dốc nào.

“Hôm nay không phải ngươi chết thì ta vong!” Triệu Quang Vinh bị ép buộc như vậy đột nhiên nổi giận. Xoay người lại thì triển một chiêu bí thủ chuyển bại thành thắng trong Thái Cổ Trường Quyền ‘Mai Phục Thế’.

245. Chương 245: Bí Thủ Liên Xuất (Hạ)

Trong sát na Mã Bộ chuyển thành Cung Tiến Bộ thì thân thể hần hai tay hần thuận theo lượng từ hai chân đẩy ra một thức ‘Trát Y Phục’ ra sau ngăn chặn ‘Hậu Hải Để Băng Quyền’ của Vương Siêu.

Đồng thời hần đập mạnh về sau một cái như một cây cung bị kéo căng ra sau. Lấy thân đỡ vai, lấy vai dẫn khuỷu tay, cánh tay như thương nhắm thẳng vào cổ Vương Siêu.

Đây là đấu pháp kinh điển chuyển bại thành thắng - Tẩu Mã Hồi Đầu Mai Phục Thế.

Trong Thái Cực Quyền có ‘Tà Phi’ cũng tương đương với Mã Hình Quyền Bí Thủ trong Hình Ý Quyền, và chiêu ‘Hồi Mã Thương’ của thiếu niên thiên tài Diệp Huyền đánh ra khi giao thủ với Vương Siêu tại Nhật Bản có chút tương tự. Là ‘Mai Phục Thế’ trong Thái Tổ Trường Quyền.

Một chiêu ‘Mai Phục Thế’ này nhìn qua có vẻ đơn giản nhưng trong đó có binh pháp trá bại, trừ trong chỗ chết tìm đường sống. Mã Bộ chuyển thành Cung Bộ ẩn chứa bên trong một chiêu ‘Toạ Kim Loan’. Thái Tổ Hoàng Đế có sở trường cung mã, xảo trá tàn nhẫn mới có thể có được thiên hạ.

Nếu như ‘Thất Tinh Thế’ ‘Thần Quyền Thế’ trước kia của Triệu Quang Vinh ẩn chứa sự phiêu dạt thông dong của Đạo Gia thì chiêu ‘Mai Phục Thế’ này của Triệu Quang Vinh tràn ngập xảo trá hung ác, ẩn bên trong đó là quỷ kế đa đoan. Không phải người chết thì ta vong, ẩn dấu binh pháp tinh tú.

Một chiêu ‘Hậu Hải Để Băng Quyền’ này của Vương Siêu nhắm thẳng vào vị trí xương cụt của Triệu Quang Vinh, mắt thấy đã gần đến nhưng không ngờ đối phương lại mạnh mẽ đến thế. ‘Tẩu Mã Hồi Đầu’ quay lại, dùng “Lại Trát Y” trường quyền hoá giải Băng Quyền Kinh. Tận lực dùng cánh tay như thương đâm phản kích một thương vào cổ họng.

Hồi Mã Thương của Triệu Quang Vinh đâm vào yết hầu ác liệt vô cùng, khuỷu tay còn chưa đến nhưng kinh phong phía trước khiến cho trái cổ Vương Siêu không ngừng nhảy lên.

Đối mặt với một thức này Vương Siêu không đón đỡ như suy nghĩ của mọi người mà là thu liễm khí tức toàn thân, cước bộ đập xuống đất một cái đưa thân thể bay nhanh về phía sau. Chỉ một giây đã di chuyển mấy bước như xà tinh cười gió thối lui lại hơn ba mươi bước.

Sở dĩ hần không đón ‘Mai Phục Thế’ Hồi Mã Thương này bởi vì hần tinh thông quyền ý, biết quyền thế như binh thế, một chiêu đi trước thì hậu chiêu liên miên nối theo không dứt. Trong ‘Mai Phục Thế’ ẩn chứa mai phục rất nhiều, không chỉ có một chiêu Hồi Mã Thương đơn giản như vậy. Hần dứt khoát lui về phía sau để cho thế mai phục của Triệu Quang Vinh thất bại.

Khuỷu tay đánh ra một chiêu Hồi Mã Thương thất bại, Triệu Quang Vinh xem như liều mạng một kích đã chiếm được thượng phong một chút. Trong khi Vương Siêu thối lui lại thì hần dùng ‘Thất Tinh Thế’ bước ra truy phong đuổi nguyệt không buông lỏng chút nào.

Bất quá khi hần di động thân thể thì trong lòng có chút lạnh lẽo, sinh ra một cảm giác: “Người này mới vừa rồi còn muốn nhu liên nhu, tiến lui chuẩn xác vô cùng. Quả thực..... quả thực... Không còn điểm yếu nào cả. Người như vậy mình không có khả năng chiến thắng được. Trên thế giới này lại có người đáng sợ như vậy sao?”

‘Mai Phục Thế’ vừa rồi của hần ngoại trừ một chiêu Hồi Mã Thương ra, thì trong đó còn ẩn dấu rất nhiều bí thủ thay phiên nhau công kích. Nếu như Vương Siêu chống đỡ chiêu Hồi Mã Thương thì hần lập tức biến hoá thành ‘Đương Đầu Thế’ trong Trường Quyền Cổ Khảm, bảy mươi hai chiêu liên hoàn.

Nếu như Vương Siêu tránh né qua một bên thì hần liền biến hoá ‘Tha Giá Thế’ có ba mươi sáu chiêu liên hoàn suất nã đảo xả. Suất nã đảo xả: Bắt lấy, quật ngã, xé.

Một chiêu mai phục này hần khổ luyện ba mươi năm, cho dù nhắm mắt cũng có thể thi triển liên tục. Cho dù đối phương là thần tiên cũng bị hần đánh ngã xuống đất.

Nhưng dường như Vương Siêu có khả năng tiên tri, tâm tư linh động có thể cảm giác được nguy hiểm liền buông tha thượng phong mà không dám đi liều mạng.

“Chẳng lẽ hần muốn toàn thắng?”

Sau khi có chút lạnh cả người thì một ý niệm xuất hiện trong đầu Triệu Quang Vinh.

Vương Siêu tình nguyện buông tha thượng phong không cùng hấn liễu mạng, cũng chỉ có một ý định không muốn trả bất kỳ giá nào mà có thể đánh bại hấn.

Với cảnh giới công phu kim đan nội liễu của Triệu Quang Vinh thì trong thiên hạ có thể luận võ và đánh bại hấn mà đối thủ không bị thương chút nào cơ hồ không có một ai cả. Cho dù là Đường Tử Trần cũng khó có thể làm được.

“Công phu của hấn so với ta cao hơn một bậc nhưng nếu nói về tâm tư mà nói thì chưa chắc à..... Không muốn cùng ta lưỡng bại câu thương thì ta có phần thắng rất lớn!”

Ý niệm này xuất hiện trong đầu như một tia điện chợt loé lên khiến cho lòng tin của hấn tăng lên rất nhiều, dũng khí cũng dâng lên theo, tâm tư tỉnh táo hấn.

Vương Siêu lui lại hơn ba mươi thước đột nhiên xoay người lại nhìn thẳng vào thân ảnh Triệu Quang Vinh như đang truy phong đuổi nguyệt theo sát hấn.

Gương mặt hấn không chút thay đổi nào.

Mặc dù vừa rồi mới buông tha thượng phong, nhưng trong lòng hấn đã có chủ trương riêng.

Đối mặt với thân hình Triệu Quang Vinh đang đuổi theo thì Vương Siêu xuất ra một chiêu vô cực, hai tay từ bụng nâng lên như đang ôm một tảng đá ngàn cân.

Sau khi nâng tay cao hơn thất lưỡng hấn đột nhiên vặn người ẩn hai tay xuống tạo ra ‘phành phành’ hai tiếng vang lên, khiến cho bụi bay mù mịt, trên mặt đất xuất hiện rất nhiều những khe nứt lan ra bốn phía/

Hành động này của hấn dưới ánh mắt mọi người quan sát, thì hai tay hấn ẩn xuống cách mặt đất ba thước đánh ra kinh phong như những sợi roi vô hình quất lên mặt đất tạo ra những khe nứt.

Thật ra hấn âm thầm giẫm chân một cái.

Nội thải. cử túc khinh trọng rơi xuống đất không một tiếng động. Bàn chân giẫm xuống phát ra kinh vô hình mang theo khí huyết giống như cây trụ ngàn cân ẩn mạnh lên mặt đất. Dưới ánh mắt của người ngoài thì chân hấn căn bản không có động thể, nên tạo ra ảo giác như kinh phong từ hai tay hấn ẩn xuống khiến cho mặt đất nứt ra.

Bất quá hai tay hấn ẩn xuống toát ra kinh phong quả thật hung mãnh vô cùng, không thể không làm cho thị giác người khác gây ra ảo giác.

Thái Cực Quyền Lý Thư Văn năm đó đẩy một kích biểu diễn ‘Án Chưởng Thái Cực’ cách mặt đất bốn năm thước làm cho bụi đất bay mù mịt, âm thanh phành phành vang lên như có vật rất nặng rơi xuống đất. Bây giờ Vương Siêu bộc phát lực lượng không hề thua kém Lý Thư Văn nam đó. Hơn nữa chỉ hơn chứ không kém.

Triệu Quang Vinh vừa nhào đến chỉ cách Vương Siêu một mét liền nhìn thấy hai tay Vương Siêu ẩn xuống kích phát kinh phong khiến cho thân thể hấn như lá liễu thổi bay trước gió, êm ái vô cùng.

Chân của Vương Siêu như con nhện nước nổi lơ lửng trên mặt hồ, chạm nhẹ xuống đất một cái khiến cho thân thể hấn tung bay như không có chút nặng nề nào cả. Thân thể trượt về trước, uốn cong đến bên trái Triệu Quang Vinh vươn tay thành chưởng đánh về huyết Thái Dương của hấn.

Khoé miệng Triệu Quang Vinh xuất hiện một nụ cười lạnh, tay trái hấn vuốt nghiêng qua trái có ý đồ dùng Trường Quyền ‘Tỷ Kiếm Thế’ ngăn cản bàn tay công kích đến huyết Thái Dương của Vương Siêu. Tay phải đặt sau lưng như một cái đuôi đánh thẳng đến ốt Vương Siêu.

Trường Quyền ‘Đương Đầu Thế’.

Nhưng hấn vừa ra tay thì đôi mắt dao động một chút, chân Vương Siêu đặt xuống đất như đặt trên mặt nước đầy co dãn, đưa thân thể hấn nhẹ nhàng di chuyển qua bên phải. Liễu Diệp Chưởng bên tay trái vốn đang công kích huyết Thái Dương bên trái bỗng nhiên biến đổi thành huyết Thái Dương bên phải.

Lần này Triệu Quang Vinh bị hù dọa khiến cho thân thể đổ mồ hôi lạnh.

Vội vàng sửa lại quyền, thân thể ngã xuống đất lăn vài vòng như miếng thịt tẩm bột, rồi chưởng nhẹ xuống đất phóng người lên như ‘Đại Nhạn Triển Sí’.

Hắn vốn cho rằng mình đã chiếm thượng phong, nhưng thật không ngờ quyền pháp của Vương Siêu có thể chuyển biến quỷ bí mềm mại như vậy.

Đây chính ‘Liễu Diệp Chước’ trong Bát Quái Đại Suất Bi Thủ. Đồng dạng lấy chân ấn thành hình xoắn ốc nhưng lại mềm mại vô cùng, khí huyết trầm xuống mũi chân, trong khi di chuyển giống như con nhện đạp nước, thân thể lay động theo gió. Chưởng thể nhẹ nhàng mà quỷ bí chuyên công kích huyết Thái Dương. Hai huyết yếu hại nhất của con người.

Bất quá Triệu Quang Vinh thật sự phản ứng rất nhanh, đối mặt với chưởng pháp mềm mại của Vương Siêu lại còn có phản ứng nhanh chóng, dùng chiêu ‘Lại Lư Đả Cỗn’ trốn ra ngoài.

Một điểm ưu thế chiếm thượng phong không còn sót lại chút gì.

Khi hắn dùng thể ‘Đại Nhạn Triển Sí’ xoay người đứng lên thì đôi mắt phát ra tinh quang liền nhìn thấy thân thể Vương Siêu hạ xuống, hai tay ấn hai bên hông. Đầu ngón tay theo thứ tự bắn nhanh ra ngoài, mỗi một động tác bắn ra thì có một lũ kinh phong đánh đến mặt đất.

Đồng thời tay chân của Vương Siêu như tay mèo, chân mèo đưa thân thể chồm hổm dùng thể trao di chuyển nhanh đến Triệu Quang Vinh.

Tay chân cùng động, thân thể nhẹ nhàng. Một bộ dáng này của Vương Siêu giống như một con nhện nước đang theo dõi muỗi.

Đúng vậy, đây là thân pháp quỷ bí âm trầm nhất trong Bát Quái Chưởng ‘Liễu Diệp Chước’-‘Tri Thủ Đạp Thủy’

Thân pháp ‘Tri Thủ Đạp Thủy’ này trong Bát Quái Quyền Đường Tử Trần truyền cho Vương Siêu không hề có.

Đây là do khi Vương Siêu ngẫu nhiên nhìn thấy con nhện nước, khi ấy linh cơ vừa động say đó phối hợp với ‘Thần Quy Phù Thủy’ trong Hình Ý Quyền, sau đó lại lấy Bát Quái Liễu Diệp Thân, Loa Toàn Chấn Cước, Bảo Đan Toạ Khố, cuối cùng dùng Thoát Liên trong Vũ Bộ Đạp Đẩu hình thành đấu pháp đặc biệt Đường Môn Bát Quái Đả PHÁP của chính mình.

Loại thân pháp này Triệu Quang Vinh chưa từng nhìn thấy qua lần nào.

Khi hắn vừa xoay người thì Vương Siêu cũng đã xuất hiện bên cạnh hắn. Liễu Diệp CHương lại xuất ra từ bên cạnh đánh trực tiếp vào phía trước, ngón út vểnh lên công kích thẳng vào mi tâm của hắn.

Huyệt mi tâm là nơi thông não tủy, khi bị dính quyền thì đầu lớn như đầu, ba ngày sau chết. (Bí quyết điểm huyệt của Không Thiện Sư).

Triệu Quang Vinh rống to một tiếng, xoay mặt dùng thức ‘Chánh Tẩy Kiếm’ đón đỡ chưởng chỉ của Vương Siêu.

Nhưng thân hình Vương Siêu như lá liễu, tay như linh xà, chân như nhện đạp nước, khung xương mềm mại dị thường, ngón trở nhểnh lên đánh vào ngọc chấm cốt ở sau đầu Triệu Quang Vinh.

Da đầu sau ót Triệu Quang Vinh tê rần đã phát hiện không ổn, nhưng hắn vẫn là cao thủ chinh chiến. Tâm vừa đônggk khiến cho khí huyết động di chuyển đầu về trước nửa tắc rồi cuộc cũng tránh khỏi chiêu công kích vào Ngọc Chấm cốt của Vương Siêu.

Nhưng công kích này của Vương Siêu ẩn chứa ám chiêu cực kỳ tinh xảo. Đầu ngón tay nội súc vào trong, móng tay tách một tiếng bắn ra theo hướng tránh né của Triệu Quang Vinh, xuyên qua làn da bên dưới Ngọc Chấm Cốt một tắc.

Thủ pháp linh xảo này chính là ‘Vân Long Thám Trảo’ lại gọi là ‘Kim Báo Lộ Trảo’

Đầu sau ót Triệu Quang Vinh bị móng tay Vương Siêu phá vỡ làm hắn cảm thấy có chút đau xót như bị kiến cắn nhưng lập tức trong lòng lạnh ngắt. Thân thể như con heo bị sói truy đuổi, phải dùng hết lực lượng bình sinh chạy tránh thoát một lần nữa.

Cùng lúc đó, trong quá trình hắn điên cuồng chạy về trước, thì khi hắn mở miệng phát ra tiếng rống chỉ có âm thanh khàn khàn mà thôi, hoàn toàn không thể phát ra âm thanh.

Hắn biết lần này bản thân bị Vương Siêu dùng móng tay thấu kinh thi triển chiêu ‘Vân Long Thám Trảo’ đã thương Á Huyết phía sau đầu hắn.

Bên dưới ngọc chẩm cốt sau đầu chính là Á huyết bị ‘Vân Long Thám Trảo’ đánh bị thương khiến bản thân có thể bị cầm địch, không thể chữa trị. (Điểm huyết bí quyết Linh Không Thiện Sư, Dân quốc, Tiết Điền soạn).

246. Chương 246: Thái Cổ Trường Quyền Tiên Nhân Thụy (thượng)

Bất quá hắn không bị mất đi lực chiến đấu.

Bởi vì thức ‘Lang Bôn Thi Đột’ của hắn thật sự quá nhanh, ‘Vân Long Tham Trảo’ đầy tinh xảo của Vương Siêu chỉ có thể công kích Á huyết của hắn mà lực lượng của gân cốt và ám kinh không tạo ra thương thế nặng lắm.

Bất quá từ khi trận luận võ này tiến hành đến giờ đã thấy rõ kết quả.

Từ hình tượng bên ngoài của hai người có thể nhìn ra.

Quần áo trên người Triệu Quang Vinh hoàn toàn rách nát, giày và ống quần nát vụn, một mảnh đông một mảnh tây ở trên thân thể hắn, khiến cho bộ dáng Triệu Quang Vinh bây giờ chẳng khác gì một tên ăn mày ngoài phố.

Hình tượng của hắn lúc này so với bản đầu ngồi Rolls-Royce Limousine với trang phục như ông hoàng, khí chất như đế vương khác nhau một trời một vực.

So với sự chật vật của Triệu Quang Vinh thì Vương Siêu thong thả hơn rất nhiều, quần áo toàn thân của hắn vẫn nguyên vẹn, thậm chí sạch sẽ, ngay cả một hạt bụi cũng không có dính. Kinh khí toàn thân chấn động, kinh phong thành cương thì tro bụi sao có thể bám vào được.

“Triệu sự phụ. Đa tạ!”

Triệu Quang Vinh sau khi dùng thức ‘Lang Bôn Thi Đột’ chạy thoát liền nhanh chóng xoay người lại, ‘Toạ Kim Loan’ chợt loé lên liền biến hoá ‘Kỳ Cổ Thế’ chuẩn bị phát kinh ngăn địch nhưng hắn cảm thấy ngoài ý muốn khi phát hiện Vương Siêu không có đuổi theo, mà đứng bất động tại chỗ, tay phải duỗi lên trước thông dong tiêu sái không nói nên lời.

Trận này không phải là luận võ sinh tử, không có ký Sinh tử trạng thì đánh đến trình độ như vậy, cũng có thể nói là phân biệt thắng bại.

Huống hồ trong lòng Vương Siêu rất rõ ràng công phu quyền pháp của Triệu Quang Vinh không như người thường, sức chịu đựng hơn người. Cho dù bản thân mình muốn đánh gục hắn hoặc là đánh hắn mất đi năng lực chiến đấu cũng là một việc không dễ dàng gì.

Mặc dù vừa mới chiếm tiện nghi chỉ là do ‘Tri Chu Đạp Thủy’ do mình sáng chế ra quá mức quý bí âm trầm vô cùng. Đối phương chưa từng thấy qua nên mới ứng phó không kịp.

Nếu như tiếp tục đánh thì trong lòng đối phương sớm có chuẩn bị sẽ thông dong đối phó, sao có thể cho Vương Siêu tiếp tục làm khó nữa.

Bất quá đối phương nếu muốn ngạnh đấu sinh tử thì Vương Siêu không hề sợ chút nào. Hắn tự tin chỉ trong nửa giờ, lấy thể lực mạnh mẽ, sự chịu đựng dẻo dai của mình áp đảo Triệu Quang Vinh hoàn toàn, thì có thể đánh hắn chết.

Nhưng mà đánh như vậy khiến cho bản thân tiêu hao lực lượng phải nghỉ ngơi vài ngày mới có thể khôi phục lại. Hơn nữa đây là nội đấu trong Đường Môn nên không cần đánh sinh tử làm gì. Trong giới quyền sư người Hoa thì có thể luyện đến cảnh giới Kim đan nội liễm có thể nói là phượng mao lân giác. Chết đi một người thì đáng tiếc vô cùng.

Cao thủ giao thủ.

Mỗi một quyền một thức đều phải tập trung tâm huyết, tay chân, xương sống, đầu và các bộ phận toàn thân đều phải bộc phát lực, vận động mạnh mẽ so với vận động viên chuyên nghiệp quốc tế còn muốn tổn hao thể lực hơn gấp mười lần. Những quyền sư bình thường chỉ có thể kiên trì trong ba đến năm phút đã rất tốt rồi.

Mà một trận luận võ lại đánh mười phút đã là hiếm thấy vô cùng.

Đánh nửa giờ chính là tuyệt đỉnh cao thủ.

Cho nên khi đánh nhau chính thức phải là nhất kích tất sát. Tuyệt không thể dùng biện pháp bản thủ tiêu hao thể lực đối phương.

Đối mặt với Vương Siêu thông dong dừng tay lại kia, thì trong lòng Triệu Quang Vinh rất rõ võ công của mình so với vị Đại Đông Á Đệ Nhất Quốc Thuật Tông Sư, Lao Sơn Nội Gia Quyền Quán Quán Trường này thấp hơn một bậc. Cho dù có kiên trì nữa chắc chắn sẽ phải bại thê thảm hơn.

“Nghĩ không ra trong nước lại có cao thủ như vậy. Quyền pháp võ công đạt đến cảnh giới như vậy. Xưng là đệ nhất cũng không sai!” Trong lòng Triệu Quang Vinh chỉ có thể cười khổ mà không nói nên lời.

Á huyết của hắn bị điểm thương, khiến cho yết hầu như bị một cục đấm lớn chặn lại khó chịu cực kỳ, thì làm sao có thể nói thành lời được.

Chẳng những yết hầu hắn bị phong bế mà trong lòng hắn cũng chết lặng. Hắn luyện quyền pháp gia truyền khi mới ba tuổi, chữ đầu tiên hắn biết được chính là chữ “Quyền”. Sau học văn hoá nhưng trên lưng luôn có những quyển cổ phổ kinh điển như ‘Thủ Tỉ Lục’, ‘Lục Mộng Đường Thương pháp’, ‘Địa Long Kinh’, ‘Vũ Bị Chỉ’, ‘Tích Hiệu Tàn Thư’, ‘Tào Kế Vũ Thập Pháp’, ‘Hình Ý Quyền Giảng Nghĩa’.... Vô luận là võ công cơ bản hay là tri thức lý luận nắm chắc vô cùng. Sau khi hắn được mười ba mười bốn tuổi khi khung xương phát triển tốt thì hắn bắt đầu luyện khí luyện quyền. Hai mươi tuổi đã là một cao thủ trẻ tuổi của một phương, sau đó võ công tịnh tiến chưa từng thất bại lần nào. Bây giờ lại bị thất bại, hơn nữa thất bại hoàn toàn.

Nếu một tiểu bối vô danh đánh hắn thành bộ dạng như vậy, thì khẳng định hắn không chịu nổi sẽ đi tự sát. Nhưng hiện giờ trong lòng hắn không có ý niệm tự sát trong đầu.

Bởi vì Vương Siêu không phải là một tiểu bối không nổi danh, mà là danh tiếng rất lớn. Có được danh hiệu Đại Đông Á Quốc Thuật Đệ Nhất, thì có thể thấy trong giới võ thuật danh tiếng của hắn vang dội tới cỡ nào.

Lại nói hắn đã lạnh nhạt với giới võ thuật đã lâu, đối với thanh danh cũng không mấy xem trọng, không đến nỗi phải liều mạng vì nó. Hắn tôn trọng hơn là ích lợi.

“Triệu sư phụ. Chúng ta giao thủ có thể nói là không phân được thắng bại. Thật sự muốn phân thắng bại sợ rằng phải trải qua mấy trăm hiệp. Như vậy..... Quân áo của Triệu sư phụ bị tổn hại, vậy thì chúng ta tạm dừng ở đây, sau này tìm thời gian tái đấu tiếp. Hôm nay là ngày mừng Khấn thân đại hội của Nam Dương Đường môn, không nên vì hai người chúng ta luận bàn mà chậm trễ được!”

Vương Siêu thu tay lại ôm quyền, rung ống tay áo hai cái

Lùi lại hai bước nhìn thẳng vào mắt Triệu Quang Vinh, lấy mắt đối mắt.

hôm nay hấn bận một bộ quần áo màu tím vàng, dùng nút thắt kiểu xưa, tay áo hơi rộng thùng thình rất có phong phạm đại quyền sư ở thế hệ trước.

Trang phục như vậy cộng với Giang Hải vừa nói rõ thân phận Đại Đông Á Đệ Nhất Quốc Thuật Tông Sư càng đưa hình tượng của hấn thêm một tầng sáng. Trong mắt mọi người thì mỗi một hành động của hấn đều có một loại phong độ mị lực chấn nhiếp mọi người.

Đại nhi hoá chi vị thánh, thánh nhi hoá chi vị thần.

Triệu Quang Vinh nghe thấy Vương Siêu nói chuyện liên tính toán một chút, tâm thần không đến một phút đồng hồ đã bình tĩnh lại.

Đang lúc này thì Đường Tử Trần thở dài một tiếng lo lắng. rốt cục cũng làm cho hấn cơ hội xuống đài.

“Triệu đại ca. Người cần gì phải phân biệt cao thấp với đệ đệ ta? Chúng ta thành lập Đường Môn có mục đích không để cho người Hoa bị ức hiếp lăng nhục, nhưng Nam Dương Đường Môn hôm nay đã trở thành một tổ chức quân phiệt, mất đi tính khí và huyết tính năm xưa.....”

Đường Tử Trần thở dài nói tiếp: “Triệu đại ca. Người cần gì phải làm thế. Người và ta, còn có Lâm Thế Phong đại ca và hơn hai mươi người khác mạo hiểm ám sát thủ lãnh quân đội Indonesia. Khi ấy chúng ta dừng cảm ra sao? Sau lại tranh đoạt quyền Đường Môn cũng là cứu tử nhất sanh nhưng hơn mười năm qua ý chí mạnh mẽ tình hào hiệp của hai vị đã tiêu tan. Cả hai đều có gia đình, có con gái. Đường Môn chúng ta chính là hào khí và huyết khí nhưng nay đã mất đi hai thứ ấy thì có đáng để tồn tại không!”

Ánh mắt Triệu Quang Vinh chợt loé. Quả thật đúng như vậy, bây giờ hấn tại Filley đã mềm yếu hơn rất nhiều. Có gia đình, có con gái nên không dám gây ra những hành động lớn như Đường Tử Trần, dám xung đột võ trang quy mô lớn với quân đội chính phủ. Như hấn gặp phải việc đối kháng với quân đội chính phủ thì sẽ giải quyết theo phương hướng việc lớn hoá nhỏ, việc nhỏ hoá không.

“Đệ đệ của ta đầu tiên đã giết cha con Suha Arnie, cắt đầu tể điệu vong linh anh em đã chết năm đó. Tin rằng dưới sự lãnh đạo của hấn có thể bảo trì sự huyết tính của Đường Môn”.

“Triệu đại ca, Lâm đại ca. Ta cảm thấy các người hiểu lầm rất nhiều chuyện. Hay là chúng ta hãy trò chuyện lại nhé!” Đường Tử Trần khi nói xong liền quay lưng đi vào căn phòng nhỏ bên cạnh lễ đường.

Trong khi Đường Tử Trần nói chuyện thì sự chú ý của Vương Siêu đặt lên người Giang Hải liền phát hiện mí mắt Giang Hải hạ xuống đang cùng nói chuyện với con gái của Triệu Quang Vinh, như người vừa rồi nói rõ thân phận Vương Siêu căn bản không phải là hấn.

Triệu Quang Vinh không lên tiếng mà tiến vào xe thay đổi một bộ trang phục mới. Bộ dáng chán chường khi này hoàn toàn biến mất, khôi phục lại khí chất cao sang ban đầu.

Ánh mắt Lâm Thế Phong chợt loé lên, những việc vừa mới xảy ra hoàn toàn nằm ngoài suy đoán của hấn. Hấn thật không ngờ Đường Tử Trần chỉ định người cầm quyền mới của Nam Dương Đường Môn, tuy còn trẻ tuổi vậy mà chính là Quán Trường Lao Sơn Nội Gia Quyền Quán, rất nhiều tiền bối trong Hồng Môn đều gọi là Đệ Nhất Quốc Thuật Đại Tông Sư.

Hấn vốn muốn chủ ý của nhìn vào Triệu Quang Vinh, mà không muốn chính thức đối kháng với Đường Tử Trần. (chỗ này hình như thiếu, mấy chương này đã tự lại thấy có vài câu có thể thiếu một vài từ, nhưng mình giữ nguyên như bản dịch – NBA)

Nhìn thấy Triệu Quang Vinh sau khi thay đổi quần áo liền cùng sóng vai với Đường Tử Trần, Vương Siêu đi vào phòng nhỏ cạnh lễ đường thì hấn cũng đi theo.

Sau khi ngồi trong phòng hội nghị nhỏ này rồi Vương Siêu mới mở miệng: “Triệu sư phụ, vừa rồi đắc tội.....” Sau đó quay lại nói với Hoắc Linh Nhi: “Đi lấy nước thuốc luyện hầu đến đây!”

Chỉ chốc lát sau, Hoắc Linh Nhi đã cầm đến một bình thuốc nhỏ. Vương Siêu đón lấy, đứng lên cầm kim châm vận kinh đâm vào sau lưng Triệu Quang Vinh, phối hợp với nước thuốc vuốt lên cổ hấn vài lần.

Triệu Quang Vinh không có động mà chỉ lẳng lặng nhìn.

Hơn mười phút đồng hồ sau, Triệu Quang Vinh cảm thấy yết hầu phát ngứa liên ho mãnh liệt, sau khi phun ra một cục đờm hắc cảm thấy nhẹ cả người.

Lúc này mới mở miệng nói: “Không hổ là Đệ Nhất Quốc Thuật. Triệu mỗ bội phục!”

“Quá khen, gần đây ta liên hợp các Nam Dương Quyền Sư cùng sáng chế ra một bộ Thương Thừa Quyền Pháp cho Đường Môn ta có thể truyền lưu thiên cổ như Thái Cổ Trường Quyền. Không biết Triệu sư phụ có hứng thú hay không?”

Thì ra gia truyền của Triệu Quang Vinh chính là Thái Cổ Trường Quyền chánh tông, nó cùng với Thái Cổ Trường Quyền truyền lưu trên giang hồ khác xa nhau. Ngoại trừ có rất nhiều bí thủ, bộ pháp này còn có một bộ pháp luyện khí Tổng Đại Hoa Sơn Trần Truyền Lão Tổ ‘Tiên Nhân Thụ’ phối hợp với xoa bóp có thể khiến bản thân mình ngủ say. Giấc ngủ chỉ một tiếng nhưng so với giấc ngủ bình thường bảy tám giờ tốt hơn rất nhiều.

Năm đó Tổng Thái Tổ Triệu Khuân Dẫn gặp phải Hoa Sơn Trần Truyền lão tổ liền được truyền thụ cho phương pháp luyện khí ‘Tiên Nhân Thụ’. Sau khi trở về mỗi ngày đều luyện khiến cho tinh lực dư thừa, hơn nữa thời gian học tập quyền thuật so với người khác nhiều hơn gấp đôi mới có thể đánh chiếm một khoảng giang sơn to lớn như vậy. Sau đó cùng với kỳ nhân dị sĩ ngày đêm nghiên cứu mới sáng chế ra một bộ ‘Thái Cổ Trường Quyền’ này.

Bộ Trường Quyền này tập trung trí tuệ rất nhiều người, dung hợp Dưỡng sinh công, luyện khí thuật, binh pháp, chiến trận thành một lò. Chính là quyền thuật thượng thừa đứng đầu.

Điều Vương Siêu muốn làm bây giờ cũng là học theo Triệu Khuông Dẫn. Đây là lần hoạt động lớn trong nước cũng là lần hành động lớn nhất của Đường Môn.

Trong Thái Cổ Trường Quyền của Triệu Quang Vinh có phương pháp luyện khí ‘Tiên Nhân Thụ’, có ‘Cự Linh Thần Nhãn Pháp’, có ‘Thất Tinh Thể đối với Vương Siêu có trợ giúp rất lớn.

247. Chương 247: Thái Cổ Trường Quyền Tiên Nhân Thụ (hạ)

Đối mặt với yêu cầu Vương Siêu thử dò xét Triệu Quang Vinh rất lạnh nhạt, cất tiếng liền cự tuyệt yêu cầu đó.

“Quyền pháp người này đạt đến cảnh giới thượng thừa rồi. Thái Cổ Trường Quyền kết hợp Đạo Gia luyện khí, binh pháp chiến trường bác sát thuật, là công pháp rất nhiều quyền sư tinh nhuệ tinh luyện thành. Nếu như hắc có thể cùng ta nghiên cứu, biên ra Đường Môn Quyền Phổ khẳng định khai sáng con đường võ học mới nhất. Nhất là người này có kinh nghiệm thực chiến phong phú, đối với bản thân ta có trợ giúp lớn hơn nữa. Chỉ tiếc...”

Đối với câu nói cự tuyệt của Triệu Quang Vinh, Vương Siêu không cảm giác ngoài ý muốn. Sau khi chiến bại mất đi giao tình, hoá thù thành bạn là chuyện không thể nào xảy ra. Phần lớn chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết hư cấu mà thôi.

Trong hiện thực thì sau khi chiến bại thì ngoại tân thường đảm, khổ luyện công phu sau đó trở về báo thù. (Ngoại tân thường đảm: nằm gai nếm mật; chịu đựng mọi gian truân vất vả. Do tích: Câu Tiễn vua nước Việt, thời Xuân thu chiến quốc, sau khi bại trận bị nước Ngô bắt làm tù binh, chịu mọi nỗi khổ nhục. Sau đó, được Phù Sai vua nước Ngô thả về, Câu Tiễn quyết chí tìm cơ hội báo thù. Ông ra sức rèn binh và nằm ngủ trên đồng củi khô, nếm mật đắng, xa rời món ngon để không quên mối thù sâu sắc của mình. Cuối cùng đánh bại nước Ngô, rửa được mối thù năm xưa).

Bất quá Triệu Quang Vinh cũng là một nhân tài khó tìm được. Không nói đến việc thành tựu trong giới võ thuật, chỉ riêng uy vọng thế lực trong Đường Môn cũng là một nhân tài hiếm thấy. Chỉ tiếc người này quá lợi hại, dục vọng lại lớn. tư lợi bành trướng nên rất khó khống chế.

Mặc dù biết rõ Triệu Quang Vinh sau khi luận võ cùng mình thất bại sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng Vương Siêu vẫn muốn thử một chút, xem thử có thể hoá thù thành bạn hay không. Cho nên mới bảo Hoắc Linh

Nhi mang đến nước thuốc luyện Kim Cương La Hán Toả Hầu Nganh Khí Công từ Diên Hồng, lại dùng kim châm kích thích huyết vị làm cho Á huyết bị tổn thương của Triệu Quang Vinh có thể tạm khôi phục lại.

Bất quá hiện tại xem ra chuyện này vô công rồi. Căn bản Triệu Quang Vinh không có chút cảm kích nào.

Á huyết ở sau cổ Triệu Quang Vinh không bị tổn thương nghiêm trọng lắm. Chỉ là do móng tay đâm vào, không bị ám kinh công kích. Bằng không cả đời này của hắn vĩnh viễn cầm đũa, đây cũng là hung hiểm khi luận võ. Nhất là khi đánh nhau với cao thủ.

“Triệu đại ca, không biết trước khi ngươi giao thủ cùng với em ta thì có tính toán gì vậy?” Đàm Văn Đông nhìn thấy Vương Siêu làm xong hết thấy thì nàng không chút khách sáo nào. Đi thẳng vào vấn đề.

Trước khi Triệu Quang Vinh giao thủ với Vương Siêu có nói qua nếu Vương Siêu thắng thì hắn sẽ giao lại Hồng Môn binh quyền.

Mặc dù Triệu Quang Vinh cũng là nhân vật một phương nhưng khi nghe những lời của Đường Tử Trần đi thẳng vào vấn đề, vẫn không nhận được sắc mặt biến đổi. Cơ mặt giật giật hai cái như đang do dự không thể quyết định được.

Quả thực hắn không cam lòng. Hai ba nghìn chiến sĩ tinh nhuệ trong tay hắn, là để cam đoan tài sản mấy trăm triệu khổng lồ của Triệu gia an toàn. Một lực lượng như vậy ở trong xã hội, nhất là thiên đường tội phạm, cơ hồ ở khắp nơi trên mảnh đất Nam Dương này mà nói, là một thứ không thể nào thiếu được.

Hai ba nghìn võ trang tinh nhuệ này, so với võ công quyền pháp của hắn có tác dụng hơn nhiều lắm. Chỉ dựa vào quyền đánh khắp thiên hạ đi chẳng nữa cũng chỉ là một võ phụ, một tiểu lão đại trong giới xã hội đen mà thôi! Sao có thể so với địa vị hiện tại của hắn được?

“Triệu đại ca. Thật ra người không nhất định phải do dự gì. Huyết tính, kiên cường của Đường Môn chúng ta mấy năm qua đã bị thoái hoá nhiều rồi. Không thể nào khôi phục lại hào dung năm đó. Thế hệ chúng ta đã già, muốn sống an nhàn, thượng tâm bất chánh hạ lương hiển nhiên oai. Vì vậy ta mới tìm cho Nam Dương Đường Môn một người lãnh đạo mới. Không phải ta không nghĩ đến tình huống hiện tại của gia đình Triệu đại ca. Gia sản khổng lồ phải có lực lượng võ trang thủ hộ là đương nhiên, nhưng không thể dùng nhiều như vậy. Như vậy đi, Triệu đại ca có thể lưu lại một đội ba trăm võ trang tinh nhuệ trở thành võ trang tư nhân. Hơn nữa sau này ta chỉ hợp lại võ trang Đường Môn mà Triệu đại ca muốn dùng đến thì đại ca có thể gặp em ta để thương lượng. Dù sao đại ca cũng là nguyên lão của Đường Môn chúng ta. Hơn nữa thủ hạ của đại ca sở hữu bây giờ là ba nghìn bộ đội phải không? Bộ đội lớn như vậy mỗi năm cần tốn bao nhiêu kinh phí? Từ nay về sau quân phí tiêu hao của đơn vị này đại ca không cần lo đến nữa. Trợ cấp ho thành viên của đội này khi bị thương cũng do tài chính của Đường Môn chịu trách nhiệm!”

Đường Tử Trần vừa nói xong liền thở dài một hơi: “Ta muốn chính là ngưng tụ Đường Môn thành một khối thiên bản. Nam Dương Đường Môn, Filley Đường Môn, Malaysia Đường Môn, Indonesia Đường Môn đều là một khối riêng biệt. Võ trang, tài chính, súng ống, huấn luyện mỗi nơi đều không giống nhau. Trên danh nghĩa đều là Đường Môn nhưng thật ra đều bị phân thành rất nhiều khối. Đại ca nói xem cứ tiếp tục mười năm tám năm sau sợ rằng Đường Môn chỉ còn là cái danh thôi!”

Nói xong lời này Đường Tử Trần cũng nói tiếp ra kế hoạch cụ thể của mình.

“Lần này ta đã soạn ra một văn kiện để chỉnh sửa võ trang Nam Dương Đường Môn. Ta cũng đã chuẩn bị danh sách thành viên cho Ủy viên Hội đồng quan sự. Từ nay về sau, có thể điều động tất cả quân đội Nam Dương Đường Môn đều phải được tất cả thành viên trong Ủy viên hội đồng quan sự đồng ý. Tên của hai vị cũng nằm trong danh sách ấy. Nói cách khác từ nay về sau Nam Dương Đường Môn sẽ không còn là một nơi không có quy củ, không có khuôn khổ nữa. Mọi người có mặt ngày hôm nay là để định ra quy củ. Từ nay về sau không ai được vi phạm!”

Những lời này vừa nói ra thì ánh mắt Triệu Quang Vinh chớp một chút. Không biết trong đầu hắn đang suy nghĩ gì, trong nháy mắt đã trấn định lại cười lớn nói: “Triệu Quang Vinh ta đỉnh thiên lập địa, không phải là người tính toán gì. Vương Siêu sư phụ có bá lực, có năng lực, có huyết tính nên lãnh đạo Nam Dương Đường Môn. Lần Khẩn thân đại hội này trôi qua thì người phải người đến Filley tiến hành nghi thức chuyển giao quyền lợi”.

“Tốt lắm. Quả nhiên Triệu Quang Vinh vẫn sáng khoái như trước kia” Đường Tử Trần chính là nhân vật gì? Chuyện nào chưa gặp qua chứ? Biết Triệu Quang Vinh đáp ứng như vậy nhưng quá trình cụ thể sẽ có rất nhiều phiền toái. Bất quá Triệu Quang Vinh đáp ứng là được rồi. Nàng cũng không muốn tiếp tục bức ép hắn nữa.

“Không biết ý của Lâm đại ca?” Đường Tử Trần chuyển ánh mắt về phái Lâm Thế Phong hỏi.

Hai tay Lâm Thế Phong đặt trên đầu gối, đầu ngón tay hơi co lại: “Nếu Triệu đại ca đã nói vậy thì ta không có ý gì...”

“Như vậy là tốt rồi. Nếu đã quyết định xong rồi thì chúng ta cũng nên đi ra ngoài, đưa chuyện này công bố cụ thể một chút!” Đường Tử Trần dẫn đầu đi ra ngoài. Bên trong đại lễ đường đã ngồi đông đủ nguyên lão Đường Môn đang chờ đợi quyết sách bên trong hội nghị nhỏ kia.

Đường Tử Trần, Vương Siêu, Triệu Quang Vinh, Lâm Thế Phong theo thứ tự ngồi xuống. Sau khi Đường Tử Trần nói vài câu liền đưa ra đề nghị chỉnh hợp Đường Môn trở thành một khối. Đồng thời đưa ra bản thảo văn kiện nói rõ điều kiện và trình tự về việc tất cả các nguyên lão Nam Dương Đường Môn điều động lực lượng quân đội.

Những nguyên lão đều đưa ra các tình huống có thể điều binh. Sau khi trải qua sự đồng ý của Ủy viên Hội đồng quân sự Đường Môn chấp nhận là có thể sắp xếp bộ đội đi giải quyết vấn đề. Đồng thời trong văn kiện này còn nói rõ số quân có thể điều, trợ cấp khi có thương vong... đều được quyết định.

Đồng thời văn kiện này cũng quy định thành viên Ủy viên Hội đồng quân sự Nam Dương Đường Môn. Trên cơ bản Vương Siêu chính là thành viên trung tâm hội đồng này. Mà Tạ Ly và hơn mười người tâm phúc của nàng đều có. Còn có thành viên đảng cộng sản Norman Canada, Triệu Quang Vinh, Lâm Thế Phong nữa.

Cuối cùng khi Đường Tử Trần tuyên bố hai tên cuối cùng danh sách thành viên Ủy viên Hội đồng quân sự.

Một người là Trần Ngã Dương, một người là Trình Sơn Minh.

Một là người cầm quyền của tập đoàn Trần Thị tại Singapore, một là người cầm quyền Trình thị gia tộc tại Canada.

Sau khi nghe hai tên người kia thì Triệu Quang Vinh và Lâm Thế Phong kinh ngạc một chút, sau đó thoải mái trở lại. Lần này Đường Tử Trần dẫn vô trang người Hoa tại Indonesia đánh bại Pi Cha quân phiệt của quân đội chính phủ Indonesia thì Trần thị tập đoàn tại Singapore có thể nói là không thể không có công.

Sau khi danh sách thành viên Ủy viên Hội đồng quân sự tuyên bố xong thì Đường Tử Trần đưa ra một cơ cấu mới cho Đường Môn, một đoàn luật sư khổng lồ dùng để khống chế các quan toà trên thế giới. Có thể dùng luật giải quyết rất nhiều vấn đề.

Thực lực quân sự mạnh là một cam đoan nhưng không phải chuyện gì cũng cậy mạnh. Cứng quá sẽ gãy, cho nên lần này Đường Tử Trần thành lập một đoàn luật sư khổng lồ tốn rất nhiều tiền. Từ khắp các nơi trên thế giới đều mời các luật sư danh tiếng, thông hiểu pháp luật tại mỗi nước tổ chức thành một đoàn thể chuyên vì các tập đoàn của Đường Môn mà ra toà.

Tiến hành đồng bộ, vừa đấm vừa xoa mới là vương đạo.

Điều này từ khi bắt đầu thế kỷ XX thì Hồng Môn tại Mỹ đều đã vận dụng. Năm đó HỒNG Môn tại Mỹ do Đái Đẩu đại ca quản lý được Mao chủ tịch gọi là “Hồng Môn nguyên lão, cả đời yêu nước”.

Bất quá luật sư đoàn này của Đường Tử Trần có quy mô to lớn vô cùng. Cả đoàn thể có hơn một ngàn người chuyên môn nuôi dưỡng vì Đường Môn mà phục vụ. cố vấn.

Kế hoạch này vừa đưa ra thì ngay cả Triệu Quang Vinh, Lâm Thế Phong cũng kinh ngạc sự mạnh bạo này của Đường Tử Trần.

Khẩn thân đại hội lần này của Đường Môn tiến hành ba ngày. Ba ngày này Đường Tử Trần tiến hành hơn mười cải cách lớn nhỏ, đưa Nam Dương Đường Môn thống nhất hoá, chính quy hoá. Tất cả những việc này Vương Siêu đều thấy rất rõ, trong lòng âm thầm bội phục năng lực này của người tỷ tỷ này.

Nếu năm đó mình không tại công viên gặp được người tỷ tỷ này, thì bây giờ có bộ dáng gì? Vương Siêu khẳng định sẽ giống như những kẻ bình thường táng thân trong trần thế mà thôi.

“Triệu sư phụ, Lâm sư phụ. Không biết hai vị có thể nói vài câu với ta không?” Ngay khi khẩn thân đại hội hoàn thành, Triệu Quang Vinh, Lâm Thế Phong phải đi thì đột ngột Vương Siêu gọi hai người lại.

“Chuyện gì?” Triệu Quang Vinh lạnh nhạt hỏi.

“Chuyện ta muốn biên Đường Môn Quyền phổ mà Triệu sư phụ, Lâm sư phụ không có hứng thú sao?” Vương Siêu híp mắt lại nói.

“Ta nói rồi, tahọc nghệ không tinh. Miễn cho thiên hạ chê cười. Chuyện quan trọng như vậy không tham gia vào là tốt!” Triệu Quang Vinh vẫn từ chối.

“Nếu như vậy ta sẽ luyện một chiêu, hi vọng hai vị sư phụ sau khi xem xong có thể thay đổi!” Vương Siêu thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về Giang Hải sau lưng Triệu Quang Vinh.

Phía sau lễ đường ở Minh Luân Đường là một hồ nước thật lớn, nước thật trong có thể nhìn thấy đáy.

Trong khi Vương Siêu nói chuyện liền cởi giày bản thân, xắn ống quần lên trên đầu gối, sau đó cả tay áo cũng kéo lên trên khuỷu tay.

Sau khi chuẩn bị quần áo xong đột nhiên hắn xoay người lại nhảy vào trong hồ. Toàn thân giữa không trung, hai tay hai chân cắm vào trong hồ nước thật sâu kia.

Bộ dáng này của hắn giống như một con mãnh hổ đang bò trên mặt nước nhưng vẫn nổi lên trên. Hồ nước thật sau cũng chỉ có thể bao phủ đến đầu gối và dưới khuỷu tay hắn mà thôi.

Quần áo không hề ướt chút nào.

Một lúc sau hắn như một con nhện nước đang di chuyển trên mặt hồ, tứ chi chạy chồm như đang đạp trên mặt nước bay.

Bốp! Bốp! Bốp!

Trong nháy mắt hắn giống như con báo đang chạy trên mặt nước một vòng. Sau đó tay chân đề vồ lên mặt nước, dùng một thức ‘Ngô Công Bính’ nhảy lên trên bờ hạ xuống trước mặt Triệu Quang Vinh.

Trên quần áo hắn không dính một giọt nước nào. Nước chỉ ở dưới đầu gối và dưới khuỷu tay mà thôi.

“Triệu sư phụ. Người xem thử kỹ năng ‘Tri Thù Đạp Thủy’ này như thế nào? Kỹ năng chúng ta luyện đến cảnh giới ca nhất, thâm thông đan đạo chẳng lẽ còn không buông tha được một vài điều nhỏ nhoi kia ư? Cùng nhau nghiên cứu về sinh mạng?”

Trong khi Vương Siêu nói chuyện ánh mắt có chút thất thần. Đường Tử Trần đang theo đuổi sự ngăn cách của sinh tử kia, mặc dù đây là chuyện không có khả năng nhưng Vương Siêu vì lý tưởng của người chị này mà cho dù biết rõ là chuyện không có khả năng hắn cũng phải làm hết sức. Hắn muốn mượn sức Triệu Quang Vinh, muốn từ trong Thái Cổ Trường Quyền tạo ra một tia hi vọng. Vì Đường Tử Trần hắn không bỏ qua bất kỳ khả năng nào cả.

Vương Siêu vừa mới biểu diễn ‘Tri Thù Đạp Thủy’ thì Giang Hải cũng ngẩng đầu lên xem, ánh mắt hắn hiện ra một tia sợ hãi cùng run rẩy.

Công phu như vậy khiến cho trong lòng hắn cảm giác được vĩnh viễn hắn không thể nào đuổi kịp Vương Siêu.

Nghe thấy Vương Siêu nói và vừa nhìn thấy chiêu thức ‘Tri Thù Đạp Thủy’ vừa rồi khiến cho Triệu Quang Vinh trầm mặc một lúc lâu sau mới đột nhiên mở miệng: “Thái Cổ Trường Quyền của Triệu gia ta quan trọng nhất là Thủy pháp...”

248. Chương 248: Tiểu Hoàn Tử (Thượng)

Triệu Quang Vinh nhìn thấy Vương Siêu cởi giày, xắn ống tay áo, quần diển luyện một vòng ‘Tri Thù Đạp Thủy’ trên mặt nước khiến cho lòng hắn hoảng sợ vạn phần. Biết được bản thân mình và vị Đại Đông Á đệ nhất Quốc Thuật giao thủ ba ngày trước thua không phải là ngẫu nhiên.

Công phu sau khi luyện đến cảnh giới cao nhất là hoá kinh thì khi giẫm chân trong nước có thể lấy lực ngón chân ấn xuống nâng thân thể của chính mình, khiến cho nước không ngập qua đầu gối. Trong khi đạp nước muốn thông dong phải không được tiết lộ ra một hơi thở nào. Nếu không cẩn thận sẽ khiến cho thân thể trầm xuống, cẩn thận vạn phần.

Nhưng vừa rồi Vương Siêu di chuyển trên mặt nước thoả mái như đang đạp trên đất bằng. Nhẹ nhàng và nhanh nhẹn không nói nên lời. Hơn nữa di chuyển một vòng quang hồ mà vẫn không dính một giọt nước trên quần áo. Chỉ với công phu này thôi, khi Triệu Quang Vinh nhìn thấy sao không sợ hãi?

Hắn là người hiểu biết, chỉ một chút đã nhìn ra thể lực, lực bộc phát của Vương Siêu muốn vượt qua cực hạn của nhân loại. Những tiềm lực ẩn trong cơ thể đều được kích phát, hơn nữa chỉ cần một ý niệm trong đầu hắn là có thể khống chế tất cả tiềm lực bộc phát. Người như vậy quá cường đại mà cũng quá đáng sợ rồi.

“Trời ạ! Trên thế giới sao có một quái vật như vậy? Đường Tử Trần sao lại tìm được cao thủ lợi hại như thế?” Trong khi Triệu Quang Vinh đang nói chuyện thì trong lòng hiện ra một ít ghi chú trong điển tịch võ học gia truyền của mình. Quyền pháp có thể luyện đến cảnh giới như Vương Siêu quả thực có thể so sánh với nhân vật trong truyền thuyết rồi.

“Không biết khi người này được ba mươi, bốn mươi tuổi thì thể lực có bị thoái hoá không? Hay là vẫn bảo trì trạng thái đỉnh cao? Xem ra người này vẫn muốn cùng ta hợp tác biên soạn Đường Môn QUYỀN PHỔ hẳn là cũng nghĩ đến vấn đề này rồi.

Muốn từ trong Thái Tổ Trường Quyền của ta tìm hiểu các tâm pháp dưỡng sinh để dẫn dắt đột nhập cảnh cửa cực hạn từ xưa tới nay? Bất quá đây là chuyện không có khả năng. ‘Thịnh suy tiêu trường’ là quy luật của tự nhiên. Từ xưa đến nay có bao nhiêu vị đại hiền thánh giả nghiên cứu phương diện này nhưng đều bị thất bại. Chẳng lẽ Vương Siêu người so với những người đó cao minh hơn? Không điên không thành phật, người này không bình thường một chút nào, hình như đã điên rồi. Ta tốt nhất nên làm cho hắn hài lòng đi. Thua bởi một người như vậy không tính là gì.”

Trong lòng Triệu Quang Vinh xuất hiện vô số ý niệm cổ quái, rốt cục cũng tìm ra một lý do bản thân hắn thua chính đáng. Tìm được một tia an ủi nên tâm lý mới tốt hơn một chút.

“Khó trách! Hắn cùng với Đường Tử Trần đều giống nhau. Đều là một loại người luyện võ đến điên. Một người điên mà. Ta so đo với hắn làm gì?”

Trong khi luận võ lần trước thất bại Vương Siêu thì trong lòng hắn đối với Vương Siêu kiêng kỵ thật sâu. Hơn nữa vừa rồi Vương Siêu còn thi triển công phu ‘Tri Thù Đạp Thủy’ biểu hiện ra khả năng phối hợp kinh người, thể lực mạnh mẽ, lực bộc phát cương mãnh đã khắc sâu hình ảnh Vương Siêu vào trong tâm lý hắn, là một loại không thể nào chiến thắng được.

Vương Siêu hiện tại đang tươi cười rất bình thản, đôi mắt lộ ra vẻ thành khẩn, thông dong, thần thái bình tĩnh. Bất kỳ một cái khi nhìn thấy hắn đều cho rằng đây là một người có tính cách hoà nhã, là một thanh niên vô hại, nhưng Triệu Quang Vinh lại cảm giác được bên trong sự bình thản ấy ẩn tàng một loại vũ khí kinh khủng như hạt nhân.

Loại này khiến cho tiềm thức hắn cảm giác rằng bản thân phải tránh thật xa. Không nên chọc ghẹo vào là tốt nhất.

Nguyên nhân chính là cho dù luận võ thất bại nhiều lần chỉ là kiêng kỵ thôi. Sau đó lại nhìn thấy ‘Tri Thù Đạp Thủy’ khiến cho kiêng kỵ trong lòng hắn sinh ra thêm một loại sợ hãi mà hắn không có phát hiện ra.

Cho nên lời nói của Triệu Quang Vinh rốt cuộc có ý tứ thoả hiệp.

Nghe Triệu Quang Vinh nói trong Thái Tổ Trường Quyền có mười loại thuy đàn pháp quyết khiến cho đôi mắt Vương Siêu sáng ngời: “Thật ra Thái Tổ Trường Quyền là mẹ của Thái Cực Quyền. Mẫu quyền trong Thái Tổ Trường Quyền chính là ‘Toạ Kim Loan’ nhưng khai thức là ‘Trát Y’. Mà Trần Thức Thái cực, Tôn Thức Thái Cực, Triệu Bảo Thái Cực đều lấy Vô Cực Trát Y biến thành. Có thể thấy Thái Tổ Trường Quyền là đạo gia quyền, nội gia quyền là đầu nguồn. Chỉ có lão gia tử Thái Cực Quyền Đường Lộ Thiên vì thoát ly khỏi Trường Quyền mới sửa cũ thành mới, chỉnh Trát Y thành Lâm Tước Vĩ. Giới võ thuật bây giờ đều nói Trường Quyền là ngoại gia nhưng không biết Trường Quyền mới là nội Gia Quyền chân chính. Đường Môn Quyền Pháp của ta hiện đang muốn đi vào hệ thống, Thái Tổ Trường Quyền của Triệu sư phụ nhất định phải có trong quyền phổ. Chúng ta không lấy thắng bại nói anh hùng chi. Việc biên tu Đường Môn Quyền Phổ Triệu sư phụ nhất định phải tham gia. Thiếu đi bí truyền Thái Tổ Trường Quyền này thì Quyền phổ mất đi rất nhiều”.

“Cũng được. Đã nói như vậy rồi thì ta cũng không chậm trễ. Bất quá bây giờ ta phải về bố trí rất nhiều chuyện. Chờ tết sang năm ta sẽ đến Indonesia cùng biên tu Đường Môn Quyền Phổ” Triệu Quang Vinh cười miễn cưỡng, không muốn nói tiếp liền xoay người đi.

Vương Siêu nhìn thấy Triệu Quang Vinh như vậy trên gương mặt lộ ra vẻ như cười như không. Không biết trong đầu hắn đang suy nghĩ cái gì.

Ngay khi Triệu Quang Vinh rời đi thì Giang Hải đi sau mọi người một bước, nhìn thẳng vào Vương Siêu nói: “Vương sư phụ. Người quả nhiên lợi hại. Hai năm trước ta và người luận võ ngay cả kiếm ta còn chưa kịp rút ra đã bị người đánh bại. Hai năm trôi qua ta khổ luyện vô cùng cực khổ. Năm trước ta bồi hồi tại sanh tử môn luôn tự cho rằng bản thân đã lĩnh ngộ rất nhiều, có thể cùng người đánh một trận nhưng bây giờ ta thấy nếu chúng ta giao thủ sợ rằng sẽ thảm bại hơn trước kia rất nhiều. Thật nghĩ không ra người có thể luyện quyền pháp đến trình độ đáng sợ như vậy”.

Vương Siêu ho nhẹ một tiếng: “Ta thật muốn biết người hiện tại đã tiếp quản Lao Sơn Nội Gia Quyền Quán chứ? Bất quá ta không nghĩ ra nhà người lại là một thế lực không hề nhỏ. Người thuộc về Thái Tử Đảng nhất lưu. Nếu muốn theo chánh mà nói khẳng định tiền đồ của người không hạn lượng được. Tại sao phải ở cùng một chỗ với bọn Ngô Văn Huy chứ? Hơn nữa vị trí trong Lao Sơn Nội Gia Quyền kia thật sự không có tính là gì. Người cũng hiểu rõ mấy cái đó mà? Hơn nữa giữa chúng ta cũng không có xung đột lợi ích nào. Nếu có chỉ là giao thù riêng người thua một chiêu thôi. Dưới tình huống đó ta không thể thua được. Tình huống của người tốt hơn ta rất nhiều, cần gì phải rối rắm như vậy?”

Giang Hải cười một tiếng: “Triệu Quang Vinh là một lão giang hồ. Lão giang hồ càng già lá gan càng nhỏ. Bị người nói hai ba câu với công phu kia liền bị hù dọa. Ta so với hắn còn trẻ hơn rất nhiều, cái ta có chính là tiền vốn. Thật ra ta không đối gặt người. Mặc dù ta có chút quan hệ nhưng cha chú trong nhà đều đã lui về, lâm cảnh nguội lạnh. So với Thái Tử Đảng của Liêu Tuấn Hoa, bây giờ gặp Ngô Văn Huy cũng có liên quan đến người, hắn biết được giữa chúng ta có ân oán nên mới cho ta cải tạo lại bộ đội đặc chủng ‘Lão Nha’ một lần nữa. Bộ đội này vốn do người thành lập nhưng chỉ tiếc người không có thông qua khảo nghiệm cuối cùng. Không đối người làm chi, lần này ta tới Khẩn thân đại hội Nam Dương Đường Môn này không có bất kỳ ý đối nghịch gì với người cả. Thật lòng ta đến chỉ xem một chút công phu của người đã đạt đến trình độ gì thôi. Còn muốn báo cho người một tin tức rằng tết sang năm Liêu Tuấn Hoa sẽ lên ngôi. Nói không chừng sau này chúng ta có cơ hội liên thủ!”

Nói xong Giang Hải không chờ Vương Siêu nói chuyện vội vàng xoay người rời khỏi.

“Sư phụ. Giang Hải này rất thông minh. Các người vừa mới nói gì vậy? Ta cảm giác hắn không có hảo tâm gì. Bất quá quyền kỹ của hắn luyện rất khá. Sợ rằng ta cũng không phải là đối thủ của hắn” Hoắc Linh Nhi tuy đứng rất xa nhưng khi Vương Siêu biểu diễn ‘Tri Thủ Đạp Thủy’ nâng vãn nhìn thấy. Trong tim nàng đối với vị sư phụ trẻ tuổi này như một thiên thần.

“Người có tâm sự sao?” Vương Siêu không trả lời mà hỏi ngược lại. Hắn nhìn thấy ánh mắt Hoắc Linh Nhi có chút không đúng.

“Ngày mai ba ta sẽ bay đến Indonesia, người nghe nói là sư phụ ở tại Indonesia nên mới đến tìm. Hình như cùng sư phụ nói một vài chuyện quan trọng. Ba nói với ta là muốn cùng sư phụ nói chuyện, không biết hôm nay sư phụ có rảnh hay không?” Trên gương mặt Hoắc Linh Nhi hiện ra một tia đỏ ửng.

“Ừm. Ta biết rồi. Ba người muốn khi nào gặp nhau?” Vương Siêu hỏi tiếp.

“Tám giờ tối nay” Hoắc Linh Nhi nói tiếp: “Tại phòng hội nghị trong cửa hàng của Hoắc Gia. Ba ta hình như muốn cùng với sư phụ thương lượng chuyện mượn bộ đội Đường Môn.”

“Mượn quân?” Vương Siêu bình tĩnh, cha của Hoắc Linh Nhi là Hoắc gia lão gia tử. Không có chuyện gì đại sự tuyệt đối sẽ không gặp người khác. Bất quá chuyện mượn quân này thật quá lớn mà. Vương Siêu quyết định tìm Đường Tử Trần thương lượng đôi chút.

Trong lòng vừa tự hỏi, Vương Siêu vừa đi qua chỗ Đường Tử Trần.

Mấy ngày nay Đường Tử Trần tổ chức Khẩn thân đại hội quyết định một loạt kế hoạch nên cũng đã mệt mỏi. Hôm nay đang ở trong một toà lầu nhỏ vườn cây sau trường học nghỉ ngơi.

Người luyện võ rất chú ý việc tu dưỡng, Vương Siêu không có ý đi quấy rầy nàng.

Bất quá khi Vương Siêu đi đến vườn cây liền phát hiện xung quanh toà lầu ấy có rất nhiều những chiếc xe màu đen. Cùng lúc đó chu vi một trăm thước xung quanh toà lầu nhỏ ấy có rất nhiều người bận quần áo màu đen đang đứng.

Quân đội Đường Môn bận quần phục màu nhạt, so với những người bận đồ đen này khác nhau rất xa.

Vương Siêu liếc mắt liền nhận ra những người bận áo đen này có khí chất rất giống người Nhật Bản.

“Chuyện gì xảy ra?” Vương Siêu hỏi một quân nhân Đường Môn đang canh gác.

“Chị Trần cùng với hội trưởng Nhật Bản Hoàng Võ Hội Trưởng Thực Chi Tiểu Hoàn Tử có chuyện quan trọng muốn thảo luận, nên nghiêm cấm người ngoài đến gần!”

“Hội trưởng Hoàng Võ Hội?” Vương Siêu suy nghĩ một chút liền biết đây là một phân chi của Hiệp Hội Hợp Khí Đạo Nhật Bản nhưng lại thuộc về tính chất xã đoàn, có chút mùi vị hắc đạo như Yakuza. Tại Nam Dương Indonesia cũng là một phương thế lực lớn. Rất nhiều Hợp Khí Đạo Đạo Tràng tại Nam Dương đều do Hoàng Võ Hội lập ra.

“Ừm. Người đi đi, ta vào có việc” Vương Siêu gật đầu chạm rãi đi vào. Khi hắn đi đến cửa lầu đang muốn tiến vào trong thì có hai bóng đen chợt loé lên xuất hiện trước mặt hắn ngăn cản hắn lại.

249. Chương 249: Tiểu Hoàn Tử (Hạ)

Bên hông hai nữ tử này có một dây lụa màu đen quấn quanh, một cái váy ngắn như trang phục của nhu đạo. Loại trang phục này nhẹ, tiện, ngắn rất thích hợp khi đánh nhau.

Chỉ bất quá trang phục trong nhu đạo đều là màu trắng nhưng hai nữ tử này đều là màu đen tinh khiết, thoát nhìn như là Ninja Nhật Bản thời Mạc Phủ Chiến Quốc.

Hai người này đứng trước Vương Siêu khoảng ba bốn thước, một trái một phải ngăn lối đi nhỏ sau lưng các nàng. Ánh mắt lạnh như băng như muốn nói cho Vương Siêu không được đi qua bên này. Vương Siêu thấy vậy liền cười cười, xem ra hai người phụ nữ này chính là thân vệ của Hội trưởng Hoàng Võ Hội.

Vương Siêu đối với ‘Nhật Bản Hoàng Võ Hợp Khí Đạo Hiệp Hội’ không chút xa lạ gì.

Thế chiến II, Morihei Ueshiba sáng lập Hợp Khí Đạo, tại Đông Kinh thành lập ra ‘Hoàng Võ Đạo tràng’ có rất nhiều Đại tướng hải quân, những nhân vật quyền quý của Nhật Bản đến cổ vũ. Là thời điểm hưng thịnh nhất.

Sau khi Nhật Bản thất bại tại Thế chiến II thì ‘Hoàng Võ Đạo Tràng’ buộc phải đóng cửa nhưng lúc ấy Morihei Ueshiba cùng với bộ tư lệnh Mỹ chiếm Nhật Bản đã phát triển Hợp Khí Đạo một lần nữa. Sáu bảy mươi năm sau trận chiến ấy thì nền kinh tế Nhật Bản dần dần hồi phục lại nên con của hắn là Thực Chi

Cát Tường phát triển Hợp Khí Đạo ra toàn bộ thế giới, đồng thời danh tiếng của ‘Hoàng Võ’ vang vọng khắp thế giới.

Bất quá khi Hợp Khí Đạo Hiệp Hội phát triển càng lúc càng lớn, nên không thể tránh khỏi nội chiến khiến cho hiệp hội bị phân liệt. ‘Hoàng Võ Hội’ này là ở năm 90 thế kỷ trước do Hợp Khí Hội phân liệt mà thành. Bây giờ biến trở thành một xã đoàn có tính chất xã hội đen giống như Yakuza. Đồng thời cũng tham gia vào tuyển cử chính trị ở Nhật Bản. Tại Nhật Bản, thậm chí là tại Đông Nam Á là một thế lực rất lớn.

Hơn nữa ‘Hoàng Võ Hội’ chính là thế lực minh hữu cùng với Đường Môn thường xuyên mua bán qua lại.

Bởi vì Đường Tử Trần từng cố gắng tham khảo và tổng hợp tuyển cử chính trị tại Nhật Bản. Một xã đoàn khổng lồ có thể điều khiển tuyển cử chính trị tại một quốc gia tư bản chủ nghĩa phải có một con đường riêng.

Đồng thời Vương Siêu còn biết hội trưởng Tiểu Hoàn Tử hiện tại của ‘Hoàng Võ Hội’ là một phụ nữ cực kỳ có bá lực, đồng thời cũng là một cao thủ. Mặc dù không hề có danh tiếng gì trong giới võ thuật Nhật Bản nhưng không hề kém hơn những nhân vật như Cung Thành Lương Điền. Dù sao công phu bí truyền Hợp Khí Đạo đều có chỗ đáng giá để tôn sùng.

Tiểu Hoàn Tử này là một dạng phụ nữ như Đường Tử Trần. Chỉ bất quá Vương Siêu đều nghe thấy thôi, chứ chưa từng có cơ hội gặp mặt.

Đối mặt với hai nữ hộ vệ ‘Hoàng Võ Hội’ đang ngăn cản đường Vương Siêu không muốn so đo với các nàng chút nào. Thân thể hơi lay chuyển một chút, không nói tiếng nào với các nàng, mà thân thể đã tiến lên trước hai ba bước, từ khoảng cách ở giữa hai nàng đi qua. Tốc độ nhanh đến nỗi chỉ để lại những đạo tàn ảnh mà thôi.

Hai người kia nhìn lẫn nhau, đồng thời kêu lên một tiếng sợ hãi, rồi chạy nhanh theo.

Vương Siêu lên lầu đi đến trước cửa một căn phòng, tiện tay đẩy cửa vào liền thấy một người bận bộ váy màu đỏ, gương mặt có đeo một mặt nạ màu bạc mỏng như cánh ve đang quỳ toạ (quỳ ngồi) trên sàn nhà. Đối mặt với nàng là Đường Tử Trần cũng đồng ngồi song bàn (hai chân quỳ song song khép sát lại với nhau, đặt mông lên hai bắp chân) trên sàn, dùng tư thế ngũ tâm hướng thiên. Ở giữa hai người là một cái bàn nhỏ với ấm trà nóng ở trên.

Bộ dạng này hiển nhiên là đang nói chuyện cơ mật.

Ngay khi Vương Siêu bước vào trong phòng thì hai lỗ tai của nữ tử kia run lên, thân thể như di chuyển, tư thế quỳ không thay đổi, thân thể khẽ xoay ngược trở lại. Mông đặt trên lòng bàn chân khẽ phát lực một chút đưa lực lượng xuống đầu ngón chân, tùy thời có thể dùng ngón chân di chuyển thân thể đã thương người phía trước.

Lần này Vương Siêu cảm giác được cả toà lầu nhỏ rung động nhẹ, lại có cảm giác như toà lầu bị ép xuống dưới một chút.

“Hảo công phu!” Vương Siêu biết được trong Hợp Khí Đạo có công phu rèn luyện toạ kỹ, chính là Quỳ Toạ. Khi không có chuyện gì có thể bất động như núi, nhưng một khi gặp bất cứ việc gì, mặc dù nhỏ như gió thổi lá bay cũng có thể bật lên bất kì lúc nào, như đạn pháo bắn ra hung mãnh vô cùng.

Toạ kỹ của người này lấy mông đè chân phát lực rất nhỏ là có thể khiến cho hai đầu ngón chân áp bách sàn nhà làm cho sàn nhà sinh ra cảm giác như muốn sụp đổ. Cái này cũng giống như khi Vương Siêu giẫm đạp tiến vào An Cục Đại Lâu tại Bắc Kinh khiến cho cả toà nhà lớn chấn động mạnh, sinh ra động đất rất nhỏ khiến cho người khác sợ hãi.

Nhất là khi người phụ nữ này ngồi phát lực, so với Vương Siêu làm khi đó càng tinh xảo, càng có lực bộc phát hơn rất nhiều.

“Xem ra công phu này của Thực Chi Tiểu Hoàn Đan, Võ đạo giáo Quan Y Hạ Nguyên là như vậy. Không biết khi hai người này giao thủ sang tử với nhau thì ai thắng ai thua? Kỹ năng của người nào cao hơn một bậc?” Tron Đầu Vương Siêu chuyển ý niệm này nhanh như tia chớp.

“Bát Cách Nha Lỗ!” Phụ nữ Nhật Bản này khi thấy Vương Siêu đi vào trong phòng rồi lại thấy hai nữ hộ vệ vàng chạy lên liền dùng Nhật ngữ mắng một câu, khiến cho trên mặt hai nữ hộ vệ kia lộ ra một tia hoảng sợ như đại họa lâm đầu.

“Thực Chi tiểu thư cần gì phải trách phạt thủ hạ như vậy? Ta cũng từng thử qua tay nghề của hai người ấy. Tiểu thư phái hai hộ vệ như vậy không thể ngăn cản được ta cũng là chuyện bình thường mà thôi” Vương Siêu tháo giày ra vừa nói vừa đi đến bên cạnh Đường Tử Trần, hắn cũng dùng tư thế song bàn ngồi xuống có vẻ rất bình thản.

“Thì ra là Vương Siêu sư phụ. Nếu là Vương Siêu sư phụ thì hai người không ngăn cản được là chuyện rất bình thường. Lần này ta không trách tội, lần sau cẩn thận một chút” Thực Chi Tiểu Hoàn Tử phát phát tay khiến cho hai nữ hộ vệ kia như được đại xá vội vã đi xuống.

Sau khi ngồi bên cạnh Đường Tử Trần thì Vương Siêu cẩn thận đánh giá hội trưởng ‘Hoàng Võ Hội’ này.

Thực Chi Tiểu Hoàn Tử mặc dù hơn ba mươi tuổi nhưng da tay trắng và rất nhắn nhụ như là da thiếu nữ mười tám, mái tóc búi cao trông thật cao quý tao nhã. Khí chất cả người không giống như một cao thủ luyện Hợp Khí Đạo mà giống như một nữ cường nhân trên thương trường. Cho nên khí chất trên người nàng và Đường Tử Trần khác xa nhau. Ngược lại có chút giống với Trương Đồng mà Vương Siêu quen biết.

Chỉ bất quá Trương Đồng xinh đẹp thành thực, ngũ quan rất đẹp nhưng ngũ quan của Thực Chi Tiểu Hoàn Tử lại rất bình thường. Mặc dù không thể nói xấu nhưng tuyệt đối không thể nói là đẹp mắt, tất cả chỉ bình thường. Nhưng khí chất cao nhã này khiến cho bất kỳ kẻ nào gặp qua đều không thể quên được tướng mạo của nàng.

Ngay khi Vương Siêu dùng đôi mắt đánh giá Thực Chi Tiểu Hoàn Tử thì nàng ta cũng dùng ánh mắt đánh giá ngược lại Vương Siêu.

“Nam nhân này chính là Đại Đông Á đệ nhất võ đạo cao thủ sao? Ngay cả Y Hạ Nguyên khi nhìn thấy hẳn luận võ cũng phải nhường ba phần sao? Nhìn gương mặt không có vẻ lão luyện lắm, lại có vẻ như một thiếu niên. Bất quá khí chất này thật khó nói.....Thong dong thâm trầm, đôi mắt mặc dù bình thản nhưng ẩn sâu trong đó hình như có thần thái cao cao tại thượng? Trong giới võ thuật Nhật Bản ta có thể cùng hắn chống lại sợ rằng rất khó tìm”.

Vương Siêu mặc dù là người nổi tiếng, nhưng đây cũng là lần đầu tiên Thực Chi Tiểu Hoàn Đan nhìn thấy hắn. (Tên nv gõ sai chăng?)

Nữ hội trưởng ‘Hoàng Võ Hội’ này là người từng trải, kiến thức rộng lớn. Bất quá khí chất của Vương Siêu nội liêu sâu bên trong như một thần linh cao cao tại thượng khiến cho nàng sinh ra một cảm giác không thoải mái. Ngay lập tức nàng hạ ý tứ tìm kiếm những nam nhân ưu tú từng gặp qua, nhưng không phát hiện ra một ai có thể so sánh với người trước mặt này.

“Một năm này, đạo quán Taekwondo Hàn Quốc tại thị trường Âu Mỹ suy thoái vô cùng. Thậm chí ở vùng Đông Nam Á này vì không thể thu nhận được đệ tử mới mà đóng cửa rất nhiều. Tình huống giống như vậy còn có Cương Nhu Lưu Không Đạo Thủ của Nhật Bản chúng ta. Theo thống kê chi tiết của chúng ta thì được biết năm nay toàn bộ thế giới tổn thất gần 300 triệu Euro. Mà Taekwondo tổn thất hơn 500 triệu, tình trạng muốn phải đóng cửa.

Đồng thời những ngành sản xuất dụng cụ võ đạo tại hai nước Hàn Nhật cũng đưa ra phản ứng. Ngay cả Hoàng Võ Hợp Khí Hội của ta cũng bị tổn thương nghiêm trọng. Không hề thua kém bất kỳ một nguy cơ kinh tế nào. Mà tất cả những việc này là do hai người gây ra. Hai võ đạo tông sư đi dạo phố bị mấy tên lưu manh đánh nhập viện, tạp chí Hắc Đái và vài loại tạp chí khác đăng lên khiến cho danh tiếng giảm mạnh, rơi xuống ngàn trượng. Bất quá ta biết chuyện của Thôi Trường Bạch, Cung Thành Lương Điền là do Vương sư phụ tạo thành phải không?”

Thực Chi Tiểu Hoàn Tử đột nhiên nói ra việc Đường Tử Trần ám sát Thôi Trường Bạch và Cung Thành Lương Điền năm ngoái. Bất quá chuyện đó là do Đường Tử Trần bí mật tiến hành, mà Vương Siêu lại giống trống khua chiêng cùng với Thiếu Lâm Tự trao đổi võ thuật, làm cho Thực Chi Tiểu Hoàn Tử hiểu lầm Vương Siêu là chuyện bình thường.

“Chuyện này chỉ cần người sáng suốt là có thể nhìn ra thôi!” Vương Siêu lấy đầu ngón tay gõ gõ đầu gối mình một chút. Lời nói không phủ nhận cũng không tranh cãi mà chỉ hỏi ngược lại một câu: “Tiểu Hoàn Tử hội trưởng lần này đến Nam Dương Đường Môn chúng ta đàm luận bí mật không phải chỉ vì nó thôi chứ?”

“Đương nhiên không phải, thật ra ta đến đây là để báo một tin. Lần này giới võ thuật hai nước Hàn Nhật vì chuyện Thôi Trường Bạch, Cung Thành Lương Điền mà phải tổn thất rất lớn cho nên đã mở mấy cuộc họp lớn nhỏ, cuối cùng quyết định hai tháng sau sẽ liên hợp với giới võ thuật trong đại lục tổ chức một hội giao lưu võ thuật không hạn chế nhằm văn hóa lại thị trường võ thuật đang xuống dốc trầm trọng này, tạo ra hiệu quả oanh động. Hiện nhiên tham gia vào còn có Lao Sơn Nội Gia Quyền Quán và Thiếu Lâm Tự, bất quá lần này còn có Quyền Thủ Nga, Quyền Thủ Mỹ, Nhu thuật Brazil, hắc thủ Thái Quyền... Y Hạ Nguyên đại sư ở nước ta sẽ tự thân tham gia. Nghe nói Vương Siêu sư phụ đã không còn ở Lao Sơn Nội Gia Quyền Quán nữa, mà vài vị cao thủ ở Thiếu Lâm Tự hình như chết đi Tiểu Hồ sư phụ, lại có Tiểu Long sư phụ mà hai mắt vĩnh viễn, nên không biết lần giao lưu này còn có thể giữ lại địa vị hay không?” Thực Tiễn Hoàn Tử nói.

Vương Siêu nghe xong khiến cho trong lòng hân hoan than một tiếng, bất quá thoải mái rồi lại rất nhanh. Lần hành động năm ngoái Đường Tử Trần làm cho giới võ thuật Hàn Nhật tổn thương gân cốt, hai vị đại tông sư lại bị mấy tên tiểu lưu manh đánh cho nhập viện khiến cho Taekwondo bị suy sụp, không chỉ ảnh hưởng đến danh tiếng mà còn ảnh hưởng trực tiếp đến kinh tế giới võ thuật. Có trời mới biết trên thế giới có bao nhiêu người yêu thích võ thuật, có bao nhiêu thị trường to lớn đây chứ? Hiện tại là thời đại tin tức truyền bá nhanh, những chuyện lớn nhỏ khó có thể dấu diếm lâu được. Chuyện như vậy vừa truyền ra thì có bao nhiêu người rời khỏi võ đường? Lại có bao nhiêu người lựa chọn môn võ thuật khác?

Hành động này của Vương Siêu chẳng khác nào tuyên án tử cho giới võ thuật Taekwondo, khiến cho thiệt hại kinh tế to lớn. ví dụ như một võ sinh bình thường người trong một học kỳ tốn tiền trang phục, học phí đồng thời còn phải cung cấp phí cho sân tập cao cấp, mời thầy dạy riêng..... Còn có những đệ tử VIP đóng học phí kinh người nữa.

Quan trọng hơn là chi phí các trận đấu, tấn cấp. Phải biết rằng Taekwondo có rất nhiều đẳng cấp đại với đủ màu sắc thể hiện cấp độ.

Một ít phú hào hiện tại rất thích vận động thể dục, nhất là võ thuật. Những phú hào không có cấp bậc đai đen Taekwondo hoặc là Karate đều không dám lên tiếng rằng bản thân ta có học võ. Cho dù không có thực lực kia thì cũng dùng tiền mua cái đai đen kia về bằng được.

Chỉ với số tiền này thôi, thì không biết mỗi năm nhận được bao nhiêu.

Đường Tử Trần làm như vậy đã đập vỡ không biết bao nhiêu chén cơm, khiến cho những người chuyên kiếm sống nhờ vào dạy Taekwondo và Karate phải khốn đốn. Quả thực làm cho giới võ thuật Nhật Bản gặp phải nguy cơ kinh tế thật lớn, người ta không vội mới là lạ ấy.

Ta đánh không lại người, nhưng chén cơm của tất cả mọi người, là cuộc sống của họ người không thể đập được. Người đập chén cơm ta thì ta sẽ thông báo ra ngoài cùng người tranh đấu. Cùng lắm thì cá chết rách lưới.

Điều này cùng với việc một vài cao thủ quyền sư luận võ tại Quốc Thuật quán bị bức: “Ta không dám ở trước mặt người luyện quyền nhưng người phải cho ta quyền để nói chứ?”

Càng huống chi Vương Siêu và Đường Tử Trần là hai cái đinh trong mắt nước Mỹ. Ngay cả Worton Đường Liên Khê cũng vì họ mà thân bại danh liệt. Lần này là do giới võ thuật Hàn Nhật tổ chức giao lưu võ thuật không hạn chế. Ý tứ trong đó rất không đơn giản. Hơn nữa không cần Thực Chi Tiểu Hoàn Tử nói ra thì Vương Siêu cũng hiểu một chút tin tức đủ để chứng minh sự kiện lần này ẩn chứa một bí mật bên trong. Một giao lưu hội ẩn chứa bí mật gì?

Nhưng theo lời của Thực Chi Tiểu Hoàn Tử thì tin tức này nhằm vào giới võ thuật, Vương Siêu bây giờ đã thoát ra ngoài thậm chí trở thành lão đại của Nam Dương Đường Môn. Việc này cùng với hắn không có chút quan hệ nào cả.

Bất quá.....

250. Chương 250: Giả Heo Ăn Thịt Hổ

Đến bây giờ Đường Tử Trần tạm thời không muốn cho Vương Siêu cùng với trong nước có bất kỳ quan hệ nào. Trong nước là một vùng nước thật sâu, không có hậu thuẫn cường đại thì khi vào hậu quả chẳng tốt đẹp gì. Bất quá Đường Tử Trần lại biết Vương Siêu là một người trọng tình nghĩa xem nhẹ sinh tử. Sau khi nhận người đó là bằng hữu thì cho dù trời sập cũng phải đi giúp đỡ.

Mà trong nước lại có rất nhiều bằng hữu thân thiết của hắn. Nhất là khi hắn ở Lao Sơn Nội Gia Quyền Quán mấy năm khẳng định không muốn làm hại những người đó. Lần này giới võ thuật Hàn - Nhật muốn tổ chức một đại hội giao lưu võ thuật thật lớn là vì bị đập bể chén cơm. Cả giới võ thuật sinh ra nguy cơ kinh tế không thể không điên cuồng hành động. Bằng mọi cách phải tạo ra hiệu quả thật chấn động,, mỗi lứa vào những thị trường mê võ đạo. Xem thử có thể vẫn hồi trận nguy cơ kinh tế do Đường Tử Trần gây ra hay không.

Bởi vậy có thể thấy được tình huống lần này sớm muộn gì cũng phải tạo thành hiệu quả thật chấn động. Bây giờ càng yên lặng càng lợi hại, sau này bộc phát lại càng lợi hại hơn. Nguy cơ kinh tế, dưới tình huống chén cơm bị đập vỡ sẽ khiến cho bất kỳ kẻ nào đều phải điên cuồng. Giới võ thuật trong nước ngày càng rời rạc không biết có thể ứng phó lần nguy cơ này không. Một khi thất bại trong lần giao lưu này mặc dù không bị tổn thương gân cốt nhưng danh tiếng hoàn toàn bị phá hủy.

“Được rồi. Tiếp tục nói chuyện hợp tác của chúng ta đi thôi” Tiểu Hoàn Tử dường như đối với Đường Tử Trần rất kiêng kỵ. Đường Tử Trần vừa nói vậy thì nàng lập tức không nói đến đề tài ấy nữa, đồng thời chuyển đến cho Vương Siêu một nụ cười tao nhã, đôi mắt chớp chớp như lộ ra phong tình quyến rũ.

Bất quá lúc này Vương Siêu đã hạ mặt xuống, hai tay đặt lên đầu gối mình ngậm miệng lại như đang đi vào cõi thần tiên, làm cho mọi nhân này của Tiểu Hoàn Tử biểu diễn cho người mù xem.

“Năm rồi sinh ý của ‘Hoàng Võ’ chúng ta tại Nam Dương đều thoả thuận với hai người Triệu Quang Vinh, Lâm Thế Phong. Nhưng lần này Đường Môn chủ tự mình đi đến Nam Dương triệu khai khẩn thân đại hội chính hợp lại tất cả các thế lực của Đường Môn, nhất thống thiên hạ. Thái độ cường ngách khiến cho thế lực của Đường Môn tại Nam Dương bành trướng thật nhanh. Lần này ta đến tìm người là muốn thương lượng chuyện hợp tác giữa chúng ta một lần nữa. Nam Dương Đường Môn bây giờ đã thay đổi người cầm quyền, tất cả những chuyện ấy đều phải vào khuôn khổ nên ta muốn đến xác nhận lại một lần nữa mới chắc chắn!”

Thực Chi Tiểu Hoàn Tử quay đầu lại nói chuyện với Đường Tử Trần, Tiếng Trung của nàng thật lưu loát, so với Mc trên truyền hình còn muốn tiểu chuẩn hơn. Âm thanh mềm mại, từng chữ từng chữ nói ra như những viên ngọc rơi trên bàn thạch lại thanh thúy như tiếng nước suối chảy xuôi dòng làm cho người nghe có cảm giác thoải mái vô cùng.

Vương Siêu nghe hai ba câu này của Tiểu Hoàn Đan liền cảm giác được người phụ nữ Nhật Bản này đã có thể nói chuyện đến cảnh giới thật cao, có thể khiến cho người nghe ba ngày ba đêm vẫn không mệt.

“Khó trách. Người này chẳng những công phu mạnh mẽ, khi nói chuyện lại mượt mà thanh thúy như vậy. Chỉ riêng công phu nói chuyện thôi cũng đã khiến cho không ít người thần hồn điên đảo, nghe hoài không chán. Có thể luyện đến trình độ như vậy thì khí chất cũng đã ở cảnh giới rất cao rồi”.

Sau đó hắn còn nghe Thực Chi Tiểu Hoàn Tử nói rất nhiều chuyện quanh việc hợp tác giữa ‘Hoàng Võ Hội’ và ‘Đường Môn’. Trong đó có việc buôn bán quân hỏa, các loại thương phẩm là mặt hàng buôn lậu tiêu thụ tại Nhật Bản, thậm chí còn có các kế hoạch xây dựng Quốc Thuật Đạo Tràng, tranh đoạt thị trường võ đạo Nhật Bản.

Hai người này mỗi một câu nói đều cò kè mặc cả lẫn nhau. Vương Siêu đối với hợp tác lẫn nhau không hiểu gì nhưng vẫn có thể nghe ra được đôi chút.

Tội phạm buôn lậu, nhập cư trái phép tại Nam Dương là nơi kinh doanh ra những món lãi kék xù. Đây là một khối thịt béo có rất nhiều người muốn cắn nuốt. Mà thế lực Đường Môn tại Nam Dương rất lớn, ngay

cả quân đội chính phủ cũng phải e ngại ba phần cho nên mặc kệ ai muốn đến Indonesia, Malaysia, Filley đều phải đi qua bến tàu Đường Môn này.

Hàng năm, coi như là Myanmar, Thailand... những nước độc chiếm buôn lậu thuốc phiện đến Bắc Mỹ khi đi qua biển tại Nam Dương đều phải chi ra một phần lệ phí cho Đường Môn. Nếu không chiến (thuyền chẳng?) sẽ Đường Môn trên biển sẽ chặn lại tiến hành..... buôn một lãi mười.

Đây là chuyện Triệu Quang Vinh, Lâm Thế Phong thường xuyên làm. Bằng không Triệu Quang Vinh sao có thể trong thời gian ngắn tích góp tài sản mấy trăm triệu USD chứ!

Đương nhiên Đường Môn cũng rất có nghĩa khí. Chỉ cần người giao đủ lệ phí thì chẳng những hàng hoá của người không có việc gì, mà chúng ta còn có thể thay mặt các người xử lý một vài chuyện phiền toái như tiền tay cảnh cáo vài hắc bang bản xứ không nên lộn xộn, hơn nữa uy hiếp đến những tập đoàn có tổ chức điên cuồng cướp đoạt.

Thủ đoạn tàn khốc, uy tín cao, thực lực cường đại đã tạo ra một Đường Môn không suy yếu.

Vua nào thần nấy. Thì ra sinh ý của ‘Hoàng Võ Hội’ tại Nam Dương, phí bảo vệ đều phải giao cho Triệu Quang Vinh, Lâm Thế Phong. Bây giờ Đường Tử Trần đã trở về, hơn nữa thông qua lực lượng mạnh mẽ tiêu diệt một gia tộc quân phiệt Indonesia! Đồng thời thu lại toàn bộ quân quyền! Có thể đoán được thời gian tiếp theo Nam Dương Đường Môn sẽ có được lực lượng kinh khủng như thế nào.

Thực Chi Tiểu Hoàn Tử không thể không đến liên hệ một chút với Đường Môn cao tầng, một lần nữa thoả thuận chuyện sinh ý của ‘Hoàng Võ Hội’ và rất nhiều chuyện khác.

Vô luận là Đường Tử Trần hay là Thực Chi Tiểu Hoàn Tử đều là những nhân vật có trí nhớ siêu cường, căn bản không cần hợp đồng gì cả. Chỉ cần đưa việc cần thoả thuận ra nói chuyện. Đến khi đạt một mức độ nào đó hai bên gật đầu đồng ý tỏ vẻ hài lòng thì sau đó không còn nhắc đến nữa.

Đàm phán như vậy cũng là lần đầu Vương Siêu nhìn thấy. May mắn hẳn phản ứng nhanh nhẹn, suy nghĩ nhanh như tia chớp chứ nếu không sẽ không theo kịp ý nghĩ của hai nữ nhân này.

Từng điều từng điều được thoả thuận, Vương Siêu chứng kiến rõ ràng Đường Tử Trần đều chiếm lợi ích rất lớn. Mỗi khi hai người có ý kiến khác nhau thì Đường Tử Trần nói một hồi khiến cho Tiểu Hoàn Tử mềm xuống, ngoan ngoãn nhượng bộ.

Vương Siêubiết một điều nhượng bộ nhỏ nhỏ ấy thôi mà đặt tại vấn đề tài chính thì nó chênh lệch trăm vạn, thậm chí là ngàn vạn lần khác biệt.

Nói đến cuối cùng hai bên bàn đến vấn đề buôn lậu có lãi lớn nhất hàng năm. Đây là buôn lậu xe hơi và vũ khí. Thực Chi Tiểu Hoàn Tử cung cấp số lượng lớn xe hơi sản xuất tại Nhật Bản còn có vũ khí dùng trong quân đội. Sau đó dưới sự bảo vệ của Đường Môn chuyển đến các nơi tại Châu Phi, đồng thời đổi lấy quặng mỏ, kim cương cùng với dầu mỏ trong tay các phú hào tại Châu Phi, sau đó tiêu thụ đến các xưởng chính quy khắp thế giới nhằm lấy quyền lực thật lớn.

Chẳng qua lần hợp tác này Đường Tử Trần yêu cầu giữ nguyên lợi nhuận như ban đầu, mà Thực Chi Tiểu Hoàn Tử lại yêu cầu tăng cho hẳn mười phần trăm lợi nhuận nữa.

Thì ra vốn lợi nhuận phân chia là 45% và 55%. ‘Hoàng Võ Hội’ xuất tư nguyên nên chiếm phần lớn. Bây giờ Đường Tử Trần yêu cầu phân chia lợi nhuận này không thay đổi mà Thực Chi Tiểu Hoàn Tử muốn tăng thêm mười phần trăm lợi nhuận nữa.

“Gần đây Đường Môn bị quân đội Mỹ âm thầm xếp vào danh sách khủng bố, tiến hành đả kích mạnh vào trong nước. Đường Môn chủ, bây giờ từ Châu Phi đổi lấy quặng mỏ đã được chúng ta tích trữ rất nhiều. ‘Hoàng Võ Hội’ chúng ta rất khó tiêu thụ tại Mỹ nên không thể không giảm giá thấp. Điều này đối với chúng ta ảnh hưởng rất lớn. Lượng thiệt hại ấy đều do chúng ta gánh chịu”.

Thực Chi Tiểu Hoàn Tử nói không nhanh không chậm, kiên nhẫn vô cùng. Có thể nhìn thấy nàng tại vấn đề này không thể nào nhượng bộ được nữa.

Thì ra Vương Siêu cùng với Đường Tử Trần liên hợp đánh chết thủ lĩnh bộ đội đặc chủng tinh nhuệ nhất Terminator của Mỹ là Worton khiến cho quân đội Mỹ rất tức giận. Đối với những sinh ý liên quan đến Đường

Môn tiến hành ngăn chặn mạnh mẽ. Ngay cả sinh ý của ‘Hoàng Võ Hội’ cũng bị ảnh hưởng theo. Tiểu Hoàn Tử đưa ra điều kiện này thật ra rất hợp tình hợp lý.

“Ta cung cấp tư nguyên tại phương diện này sau đó đổi lấy quảng mỗ lại phụ trách tiêu thụ. Bây giờ thị trường Mĩ đang bị âm thầm đã kích thì tổn thất như vậy chúng ta sao có thể thừa nhận nổi? Hơn nữa Võ Đạo Trang cũng bị ảnh hưởng của hai vị đại sư Thôi Trường Bạch, Cung Thành Lương Điền khiến cho xuống dốc rất nhiều. Nếu như tiếp tục nhượng bộ thì sợ rằng ‘Hoàng Võ Hội’ sẽ bị phá sản. Hơn nữa Mĩ âm thầm đã kích thị trường, võ đạo bị xuống dốc vậy là do các người tạo thành nên cũng phải chịu một chút trách nhiệm chứ”.

Khi Tiểu Hoàn Tử nói chuyện có một chút cay đắng, ngữ khí hơi thay đổi khiến cho người khác cảm thấy đau đớn đáng thương như một mỹ nhân dưới tình huống bất đắc dĩ phải lên tiếng cầu khẩn.

Không thể không nói khí chất của Tiểu Hoàn Tử theo mỗi câu nói mà chuyển đổi đã luyện đến tình trạng lô hoá thuần thanh rồi.

Bất quá nàng nói cũng là sự thật. thị trường của ‘Hoàng Võ Hội’ này càng ít đi đều có quan hệ với Đường Tử Trần và Vương Siêu. Sau đó tại thị trường Mĩ tiêu thụ khó khăn hơn cũng có mối quan hệ gián tiếp đến Vương Siêu và Đường Tử Trần.

Đường Tử Trần nghe thấy Tiểu Hoàn Tử nói vậy liền khẽ cười: “Ta không phải không nói đạo lý. Bất quá người gia tăng thêm 10% là rất nhiều. Phải biết rằng thị trường Châu Phi là do Đường Môn chúng ta đánh được. Không có chúng ta thì hàng hoá các người không thể vận chuyển đến chứ đừng nói là từ những quân phiệt phú hoà đổi được quảng mỗ. Bất quá nguyên tắc hợp tác của ta sẽ không để cho bằng hữu thiệt hại. Như vậy phần trăm chia lợi nhuận tăng một chút là được!”

“Như vậy....” Tiểu Hoàn Tử đột nhiên liếc nhìn Vương Siêu một cái, trên gương mặt lộ ra nụ cười nghịch ngợm: “Đường Môn chủ, đây là vấn đề hợp tác cuối cùng cần thoả thuận. Xem ra song phương không ai chịu nhượng bộ nên rất khó hợp tác. Không bằng chúng ta đánh cuộc một lần có được không?”

“Đánh cuộc như thế nào?” Đường Tử Trần hỏi lại.

“Vương Siêu đại sư nổi danh là võ đạo đại tông sư. Ta ngưỡng mộ đại danh đã lâu nhưng đáng tiếc vẫn không có cơ hội thỉnh giáo một chút về võ đạo. Hôm nay gặp nhau không biết có thể thỉnh giáo một chút được không?” Tiểu Hoàn Tử nhìn Vương Siêu nói.

“Thực Chi tiểu thư. Người muốn cùng ta luận bàn rồi đau đó lấy kết quả luận bàn xác định lợi ích sinh ý kia sao?” Vương Siêu suy nghĩ rất nhanh. hắn cũng là nhân vật tài giỏi thì sao không hiểu được ý định chuyển đổi đề tài của Tiểu Hoàn Tử chứ.

Bất quá hắn không nghĩ ra Thực Chi Tiểu Hoàn Tử này thoát nhìn võ công rất cao, nhưng so với Triệu Quang Vinh còn có một khoảng cách nhất định. Muốn cùng hắn tranh đấu sợ rằng chỉ có một kết quả là thất bại. Không biết tại sao nàng ta lại muốn nói thế?

“A! Là như thế này....” Khuôn mặt của Tiểu Hoàn Tử đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, ánh mắt vô cùng chăm chú, khí chất toàn thân theo đó mà thay đổi theo, như đã trở thành một phụ nữ luôn cầu võ đạo vậy.

“Cảnh giới võ đạo của ta sợ rằng không phải đối thủ của Vương Siêu đại sư, cho nên ta hi vọng Vương Siêu đại sư lấy thân phận tiền bối võ đạo đến chỉ dạy ta tu luyện....”

“ta hi vọng Vương Siêu đại sư có thể không dùng tay phải mà chỉ dùng tay trái cùng ta luận bàn. Nhiều năm trước ta cùng với Y Hạ Nguyên đại sư cũng luận bàn như thế, Vương Siêu đại sư cũng là người Y Hạ Nguyên đại sư bội phục, vậy sẽ không để ý đến yêu cầu này chứ?”

“Dùng một tay luận bàn?” Trong lòng Vương Siêu tính toán thật nhanh. Tỷ thí như vậy hắn không có chút nắm chắc nào. Dùng nhìn những lão nhân cụt tay, đại hiệp cụt tay trong tiểu thuyết nào đó là những cao thủ đương thời nhưng đổi lại hiện tại căn bản không thể có chuyện này. Bất kỳ quyền pháp nào đều phải phối hợp hai tay hai chân như Bàn Lan Chuỳ trong Thái Cực Quyền lại dùng khuỷu tay đẩy công kích của địch nhân đi nơi khác, lợi dụng quyền pháp đối phương rối loạn đột nhiên dùng tay kia công kích lại đều phối hợp hai tay. Thiếu đi một tay chiêu thức đó căn bản không thể thi triển được.

Nếu như đối phó cao thủ bình thường thì Vương Siêu còn dám thử một chút, nhưng phụ nữ như Tiểu Hoàn Tử này thoát nhìn đã thấy đây là một nhân vật không dễ gì chọc vào.

“Rất nhiều năm trước khi Y Hạ Nguyên ra tay thì người chỉ là một tiểu cô nương mà thôi. Bây giờ người cùng đánh với Y Hạ Nguyên sợ rằng ai thắng ai thua cũng rất khó nói. Giả heo ăn thịt cọp ư?” Trong lòng Vương Siêu âm thầm than thở.

251. Chương 251: Đại Trừu Ti, Đại Triền Ti

Nàng nhìn bóng lưng Vương Siêu đi về toà lầu nhỏ của Đường Tử Trần mà trong lòng luôn hồi hộp lo sợ như một con thỏ.

Sở dĩ trong lòng nàng lo sợ như vậy là do ngày hôm nay ba của nàng đến Indonesia muốn thương lượng chuyện mượn quân đội của Đường Môn. Nàng cũng biết được tầm quan trọng của chuyện này, đây không phải chuyện như hợp tác buôn bán mà là hành động quân sự. Chỉ cần người có tâm biết được, thì không biết sẽ có hậu quả như thế nào.

Nhất là mối quan hệ của Vương Siêu và quân đội trong nước đang ở tình huống rất căng thẳng. Hơn nữa nàng ở tại Đường Môn một thời gian lâu như vậy cũng biết được tôn chỉ của Đường Môn. Không cùng với trong nước có bất kỳ quan hệ nào.

Hoắc Gia tại Hongkong nên thế lực của Đường Môn sẽ không xâm nhập vào Hongkong. Nhất là phái bộ đội qua. Nhưng quan hệ lợi hại trong đó sẽ gây ra xung đột rất lớn.

“Không biết sư phụ có đáp ứng yêu cầu của ba ta hay không?” Nếu chỉ liên quan đến một mình sư phụ thôi thì khẳng định người sẽ đáp ứng nhưng lần này liên hệ đến lợi ích của Đường Môn. Hơn nữa sư phụ còn phải hỏi ý kiến của Đường Tử Trần. Địa vị của Đường Tử Trần trong tim sư phụ còn hơn cả sinh mạng của người. Nếu.....”

“Nếu Đường Tử Trần không đồng ý thì sư phụ sẽ làm như thế nào?” Mười ngón tay Hoắc Linh Nhi bắt chéo nhau đặt trước bụng mình, ngón tay cái xoay xoay với nhau về mặt trần đầy tâm sự.

Mặc dù tuổi của Hoắc Linh Nhi nhỏ, hiện tại chỉ mới mười tám tuổi. Cũng tương đương với một học sinh vừa mới tốt nghiệp trung học thôi. Nhưng nàng không phải là thiên kim tiểu thư của gia tộc phú hào, mà là một thân võ thuật, trải qua cảnh mưa bom bão đạn rồi nên ánh mắt, kinh nghiệm, lịch duyệt không phải là bạn cùng trang lứa có thể so sánh được. Nàng nghĩ tất cả những việc có thể làm, nhưng lại không có điểm nắm chắc nào khiến cho trái tim càng thêm phiền loạn.

“Nếu sư phụ không đồng ý thì ba ta sẽ không cho ta lui tới với sư phụ thì phải làm sao giờ? Phải biết rằng từ khi sư phụ rời bỏ quân đội thì ba đã nhiều lần không cho ta lui tới với sư phụ, người sợ ta gặp phiền toái. Lần trước len lén đưa Văn Đông sư đệ ra nước cũng chịu áp lực thật lớn!”

Càng nghĩ càng xúc động nên nàng hít một hơi thật sâu không tiếp tục suy nghĩ nữa. Hai ngón tay cái đặt ở bụng khe di chuyển đặt tại hai vị trí rất nhỏ và mẫn cảm trên rốn ở hai bên sườn.

Đây chính là Khí Môn và Huyệt Môn.

Một thủ thế này có chút giống như thủ ấn của hoà thượng phật tông dùng mười ngón tay kết ấn câu thông thiên địa.

Đồng thời hai chân của nàng khẽ cong lại, đầu gối cong lại như chân hạc co lên lại giống như tư thế Bảo Đan Toạ Khố.

Đồng thời hai ngón tay của nàng hung hăng vận kinh khiến cho một sợi gân xanh lộ ra rõ ràng.

Đường gân xanh này chính kéo dài từ hõm cổ đến cánh tay, rồi đến hai vai, từ hai bên sườn đi xuống đùi rồi chạy thẳng xuống lòng bàn chân như bao phủ khắp toàn thân.

Hai đường gân này trong Thái Cực Quyền gọi là LƯợng Nghi Đại Cân bao vây lấy thân, tượng trưng cho Chu Trường Cực Quyền trong Thái Cực Viên.

Hai tay vận kinh đặt trên tiểu phúc kích phát Lưỡng Nghi Đại Cân, khiến cho toàn thân có cảm giác bộc phát lực lượng rất mạnh mẽ.

Là Hoắc Linh Nhi lúc này giống như một trái đậu đã chín, chỉ cần gió thổi qua liền vỡ.

“Khái bính trích đậu giác” Đây là một câu mấu chốt trong Nội Gia Quyền Khẩu Quyết.

Chuẩn bị xong những điều này, Hoắc Linh Nhi mới di chuyển tay nhẹ nhàng, ngón tay cái hướng xuống dưới nhưng ngón trở về lên vận kinh xoa bóp rốn của mình ba mươi cái rồi vận chuyển tay xuống dưới tiếp tục xoa bóp đan điền. Sau đó ngón vô danh nhếch lên xoay bóp vị trí thận tại thắt lưng, cuối cùng đuôi ngón út ra xoay bóp xương sống.

Mỗi khi xoa bóp một chút sẽ khiến cho xương cốt toàn thân, dạ dày trong bụng và các bộ vị khác trong cơ thể phát ra những âm thanh kỳ dị.

Những ngón tay biến hoá liên tục, kết ấn xoay bóp khiến cho thắt lưng cùng với bụng dưới của nàng nóng dần lên như có một dòng suối nước nóng chảy qua, rất thoải mái.

Nếu như lúc này có một đại hành gia võ thuật thấy bộ dáng này của Hoắc Linh Nhi, sẽ khiến cho đôi mắt trợn lớn. Bởi vì công phu này không hề có trong bất kỳ bộ quyền pháp nào cả. Vô luận là Thái Cực Quyền, Hình Ý Quyền, Bát Quát Quyền, Thiếu Lâm nội gia ngoại gia cũng không hề có.

Bởi vì đây là công phu độc đáo do Vương Siêu sáng tạo ra. Dùng Vô THượng Du Già Thập Chi Thủ Ấn câu thông với thân thể lại phối hợp với học thuyết Lưỡng Nghi Đại Cân trong Thái Cực Quyền, Bảo Đan Toạ Khố trong Hình Ý, Hổ Báo Lô Âm, Võ Đang luyện khí thuật và kết hợp với Hoa Đà đạo thuật, Bà La Môn đạo thuật với trí tuệ của rất nhiều quyền sư sáng chế ra thung pháp này.

Thung pháp này được gọi là “Kết Phù Ấn”

Tổng cương của thung pháp này là do Vương Siêu ngẫu nhiên đọc một câu nói trong Đan Kinh, mới bộc phát ra ý nghĩ sáng lập nó.

Những lời này chính là: “Nội luyện thần khí, ngoại dùng phù ấn, hàng yêu ma”

Bất quá cho dù là kỳ tài, không có Bạch Tuyền Di, Sa Lượng, DIệp Hồng và một số ít lão quyền sư Nam Dương cùng góp sức sáng chiều nghiên cứu mới sáng tạo ra được nó.

Một công phu thượng thừa vốn là kinh nghiệm cùng trí tuệ của rất nhiều người. Một người căn bản không thể nào sáng tạo ra được.

Sau khi xoa bóp cho tiểu phúc nóng lên, thì tâm tình của Hoắc Linh Nhi mới bình tĩnh một chút.

Nàng ngừng tay nghỉ ngơi đôi chút, để cho toàn thân thả lỏng. Đầu lưỡi khẽ khuấy động trong khoang miệng. (Đan kinh gọi là Vi Xích Long Giảo Hải, Xích Long Thiệt Đầu Dã). Chỉ trong chốc lát đã tràn đầy một miệng nước bọt liền nuốt xuống để nhuận hầu.

Sau khi nuốt nước bọt, nàng lại đem hai hàm răng trên dưới va chạm nhẹ lẫn nhau mấy trăm lần để kiên cố lợi, tiếp tục lấy tay xoa bóp đỉnh đầu, lỗ tai.

Toàn thân buông lỏng một phần nào, nên khí huyết tụ tập ở thắt lưng và tiểu phúc tán khắp toàn thân, không còn cảm giác nóng bỏng nữa, nhưng toàn thân vẫn còn ấm áp như đang đắm thân thể trong suối nước nóng. Mỗi một lỗ chân lông toàn thân, mỗi một tắc da tay thoải mái cực độ.

Bốp! Sau khi chuẩn bị mọi việc xong thân thể Hoắc Linh Nhi chợt loé, cước bộ đạp thành Cung Tiến Bộ! Hai tay từ dưới di chuyển lên trên như đập long (rồng ngủ đông) thăng thiên, trong tích tắc lên đến mi tâm rồi xoay xuống trở lại.

Bàn tay vừa lộn lại, làm cho khí chất toàn thân Hoắc Linh Nhi tiến đến đỉnh điểm, giống như một Ngọc tỷ cổ đại mạnh mẽ đóng dấu lên chiếu thư của đế vương.

Ngọc tỷ vung lên, cửu châu chấn động như trời đất sụp đổ.

Phành! Từ trong không khí truyền ra âm thanh như tiếng sấm nổ, kinh phong nổi lên làm xuất hiện một cơn lốc xoáy nhỏ nhỏ.

Hoắc Linh Nhi di chuyển liên tục, cước bộ đạp về trước. Mỗi một bước di chuyển uy phong lẫm liệt, khí chất như thiên thần đế vương. Bước liên tục chín bước, thì triển chín lần đại ấn.

Bộ “Cái Ấn” này sau khi kết thúc khiến cho quyền pháp của nàng biến đổi, cước bộ xoay tròn đưa thân thể vận vẹo như sợi dây cót đồng hồ lại có chút giống ‘Triền ti kinh’ trong Thái Cực Quyền, nhưng bước chân lại là Viên Tranh trong Bát Quái Quyền.

Sau khi vận vẹo chín lần, di chuyển một vòng tròn lớn thì quyền pháp của nàng đột nhiên thông thả lại. di chuyển một vòng lớn rồi ngược lại nhẹ nhàng vô cùng, so với Triền Ti vừa rồi trái ngược hoàn toàn nhưng lại giống như Trừu Ti.

Một chiêu Trừu Ti đi một vòng ngược lại kết thúc, Hoắc Linh Nhi ngừng lại, nhắm mắt buông lỏng thân thể, tâm tình không linh không hề có tạp niệm.

Một bộ thung pháp, bộ quyền nào thoát nhìn đơn giản nhưng chính là tất cả tinh hoa võ công của Vương Siêu.

Ấn pháp ‘Kết Phù Ấn’ vận động thẳng xuống dưới, một quyền trở mình đánh lên trên chính là sau khi Vương Siêu tỷ thí cùng với Triệu Quang Vinh liền kết hợp quyền ý ‘Nội Trang Thần Lực Bát Đoạn Cầm’, lấy khí thể Ngọc Tỷ của Thái tổ hoàng đế cổ đại sáng tạo ra một thức này. Nói về sự cương mãnh so với Đại Suất Bi Thủ còn lợi hại hơn.

Bạch Tuyền Di sau khi xem qua liền bình luận ‘Như trời cao sụp đổ lại giống như trời cao trở mình’. Cho nên Bạch Tuyền Di gọi thức này là ‘Phiên Thiên Ấn’.

Hai thức sau một cái gọi là ‘Đại Triền Ti’, một cái gọi là ‘Đại Trừu Ti’.

Bây giờ Hoắc Linh Nhi từ bỏ những luyện pháp phức tạp Hình Ý, Thái Cực, Bát Quát, giờ nàng chỉ còn độc luyện ba thức này.

Mỗi lần luyện tập đều cảm giá được đây là một căn cơ, ba kỹ năng này vô cùng đơn giản nhưng đạo lý ẩn chứa trong đó lại thâm ảo như cửu uyên thâm ngục, hạo hãn tinh không, thâm bất khả trắc. Cùng với tâm ý của Thiệu Lam giống nhau, mặc dù chỉ mấy quyền đơn giản, mỗi một thức cũng có thể luyện một mình nhưng khi vận dụng lại có thể tùy tâm biến hoá, chiêu số nhiều vô cùng, uy lực to lớn.

Đơn giản mà nhiều, võ học của Vương Siêu đã chính thức đạt đến cảnh giới phản phác quy chân.

Ngay khi Hoắc Linh Nhi luyện quyền để điều chỉnh tâm tình, thì Vương Siêu đang ở toà lầu nhỏ đối với việc giả heo ăn thịt cọp của Tiểu Hoàn Tử cười nhạt không thôi.

“Thực Chi tiểu thư. Cô xem ta quá cao rồi” Vương Siêu cười lớn, sờ mũi nói: “Ta mặc dù có chút danh khí nhưng muốn dùng một tay đối phó này sợ rằng không có khả năng đó. Chúng ta đều hiểu rõ, cô giả trụ ăn thịt cọp có chút không thật. Như vậy thì ta sẽ cùng cô luận bàn một tay, nếu như cô có thể tiếp được thì tính là cô thắng vậy”.

“Một tay?” Ánh mắt Thực Chi Tiểu Hoàn Tử chợt loé ra sự giảo hoạt, từ ánh mắt ẩn giấu bên trong nàng nhìn Vương Siêu có thể nhìn thấy Vương Siêu bị ngôn ngữ của nàng ép buộc.

Võ công của nàng trong giới võ thuật Nhật Bản đều xếp vào trong hàng năm người đứng đầu. Chỉ là giống như Triệu Quang Vinh chỉ chăm chú là thương nhân nên không hề lộ diện khiến cho danh tiếng không vang xa lắm. Nói như thế nào chứ? Ngay cả một tay của Vương Siêu mà mình cũng không tiếp được sao?

“Đương nhiên. Chúng ta là bạn hợp tác kinh doanh nên trong khi luận bàn vận nhất quyền cước không có mất thì thật tiếc nuối” Vương Siêu nói những lời này là sự thật. Hợp tác giữa ‘Hoàng Võ Hội’ cùng với Đường Môn rất lớn, dưới sự dính dáng đến ích lợi mà khi người lãnh đạo hai bên luận võ vô tình đã thương nhau cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Được! Ấc nội oa nhất tẩy mục tử” Tiểu Hoàn Tử đứng lên lùi lại lấy khoảng cách nhìn Vương Siêu làm một hành lễ tiêu chuẩn của võ đạo Nhật Bản đồng thời triển khai tư thế hành bộ Hợp Khí Đạo.

“Nếu như ta có thể chống đỡ một chiêu thức này coi như là đã đánh bại Đại Đông Á Trung Quốc Võ Đạo Đại Sư. Hơn nữa hai tháng sau khi giới võ thuật Nhật Hàn phỏng vấn Trung Quốc, sẽ khiến cho công phu Trung Quốc rơi xuống vạn trượng”

“Hai tháng sau. Danh tiếng công phu Trung Quốc sẽ giống như là bóng đá Trung Quốc. Thối lui về sau thật xa!”

Sâu trong lòng Thực Chi Tiểu Hoàn Tử dường như nhìn thấy công phu Trung Quốc hai tháng sau biến thành bóng đá Trung Quốc.

252. Chương 252: Tỷ Đệ Chuyện Trò (thượng)

Lúc này nàng đối mặt với Vương Siêu, hít một hơi thật sâu vào bụng, tinh thần toàn thân phấn chấn, long tinh mãnh hổ, so với nữ tử nhu nhược vừa rồi hoàn toàn bất đồng. Bình hành bộ của Hợp Khí Đạo đứng thẳng, khoảng cách giữa hai chân bằng hai vai, sau đó chuyển đổi thành một trước một sau, thân thể khẽ khom nhẹ về trước tạo thành tư thế Bán Thân Miêu Túc.

Bán thân Miêu Túc này của Tiểu Hoàn Tử như Độc Sang Giáp Tiễn Bộ trong Hình Ý nhưng hai tay duỗi thẳng về phía trước bảo hộ trung tuyến người, chóp mũi đối diện với bàn tay, bàn tay đối mũi chân. Ba điểm nổi thành một đường thẳng mà lưng, bắp đùi, bắp chân của nàng cong lại, nhìn thấy thân thể Tiểu Hoàn Tử như một cây cung vậy.

Đây là tư thế bí truyền trong Hợp Khí Đạo. Bán Viên Hồ Hình Khai Thức. Khi đứng yên như một cây cung đang tích sức lực lượng, một khi vận động như một cây được kéo đến cực hạn giống như một mặt trăng trong lại giống như Thái Cực Quyền đồ hình. (bó tay đoạn này :113:)

Vương Siêu đối mặt với tư thế này của Tiểu Hoàn Tử, vẫn điềm tĩnh. Hắn chỉ đầu hơi ngẩng lên, miệng mở ra, hít sâu một hơi.

“Thực Chi tiểu thư. Chú ý...” Ngay khi Vương Siêu ngẩng đầu lên, thì ánh mắt Tiểu Hoàn Tử nhìn thẳng vào hai tay hắn, hai bàn chân đặt trên sàn nhà như bất kỳ một động tĩnh nhỏ nào cũng có thể truyền đến trong đầu nàng.

Nàng không chỉ dùng chân để xác định động tĩnh, mà còn dùng nó để phát hiện phương hướng Vương Siêu phát kinh tiến công.

Mắt thấy, chân dò xét động tĩnh, lỗ tai cùng với lỗ chân lông nàng như mở rộng ra hết cỡ đang lắng nghe biến hoá của không khí lưu động.

Dưới áp lực cường đại của Vương Siêu, Tiểu Hoàn Tử tập trung toàn bộ tinh thần, vận khởi ‘khí lưu’ trong Hợp Khí Đạo. Chỉ trong nháy mắt nàng cảm giác được không khí xung quanh như đặc lại, giống như dòng nước dưới đáy biển bắt đầu di chuyển.

Bất kỳ một tia không khí lưu động nào thoát khỏi sự cảm giác của nàng, không khí xung quanh nàng như một dòng nước chảy ngầm đầy mãnh cảm.

Luyện được không khí như nước, khí lưu như nước chảy có thể từ bất kỳ một điểm dao động nhỏ nào trong không khí để nắm tiên cơ đối địch. Đây là cảnh giới thượng thừa ‘Khí lưu chuyển hoá’ trong Hợp Khí Đạo cũng là công phu hoá kinh mãnh cảm.

Ngay khi nàng tập trung tinh thần nghênh đón công kích một tay của Vương Siêu, thì Vương Siêu vừa dứt lời đã tiến công.

Cước bộ đạp về trước, sức địa thành thốn, hai tay từ trong bụng đồng loạt lao ra ngoài.

Đây là một thức vô cùng đơn giản ‘Đạp Bộ Song Trùng Quyền’, là ‘Song Long Xuất Hải Hình’ trong Long Xà Hợp Kích. Nhưng Đường Tử Trần với ánh mắt sắc bén đã sớm nhìn ra cánh tay Vương Siêu từ khi rời khỏi hai bên hông liền đan chéo mười ngón vào nhau, trong nháy mắt đã kết những thủ ấn kỳ quái, chỉ

phong như những cây gậy gỗ đập trên mặt đất như muốn đưa thân thể hần bay ngược lên. Đồng thời thủ ấn của hần cũng rung động những bộ vị trọng yếu như Khí môn, Huyền môn, rốn.....

Tạo hình giống như là Bao Đan Toạ Khố, nhưng lại nhiều hơn những thủ ấn ngoại công bên ngoài.

“Nội dùng dương hảo ngoại kết âm phù”

Vương Siêu vừa động khiến cho Thực Chi Tiểu Hoàn Tử cảm giác được khí lưu xung quanh dao động kịch liệt vô cùng. Giống như là có những cơn sóng biển to lớn phô thiên cái địa đang đè ép bản thân, mà nàng như một con kiến đứng trước biển rộng. Vô luận là giãy giụa trốn tránh như thế nào đi nữa đều bị đánh cho thi cốt không còn.

Hai tay của Vương Siêu vọt đến trước mặt nàng, nên Tiểu Hoàn Tử nâng hai tay lên đón đỡ, cả thân thể như một nửa vòng tròn biến thành một vòng tròn hoàn chỉnh, một búng một co, hai tay nắm chặt dùng cả thân thể hình tròn ấy ngăn cản lại.

Nhưng mà lực lượng của nàng căn bản không thể chống lại Vương Siêu. Chẳng những không thể ngăn cản chút nào mà còn bị Vương Siêu trùng kích như thể chẻ tre đây hai tay đánh về phía bả vai của nàng.

Tiểu Hoàn Tử hoảng sợ vô cùng, nàng thật không ngờ lực lượng của Vương Siêu lại lớn như vậy. Dưới tình huống chỉ mảnh treo chuông nàng vội vàng lay động hai vai đồng thời hai tay đã đẩy ra ngoài lại lần nữa hợp lại thành vòng tròn chặn trước ngực phối hợp với gót chân hơi dùng kinh đôi chút để cho thân thể xoay tròn. Nàng muốn dùng lực ly tâm thật lớn để cho công kích của Vương Siêu đi chệch qua một bên.

Nhưng mà khi hai đấm của Vương Siêu vọt đến trước ngực nàng đột nhiên ngón tay vô danh nhếch lên, đầu ngón tay co rút lại, móng tay bắn ra. Cả ngón tay như dài hơn một tấc, đâm vào nhũ căn huyết bên dưới ngực nàng.

Tiểu Hoàn Tử nghe khí lưu, cảm giác linh mãnh. Móng tay của Vương Siêu vừa bắn ra khiến cho trong đầu nàng xuất hiện cảnh tượng: Hai cây trường mâu thật lớn mang theo lực lượng bạo tạc hung mãnh đang đâm vào vị trí yếu hại dưới ngực nàng.

Cảm giác của nàng rất chính xác, mặc dù Vương Siêu chỉ búng một cái đơn giản, nhưng lực lượng ấy không hề thua hai cây trường mâu đâm vào.

Có hẳn cảm này nên Tiểu Hoàn Tử biết rõ lợi hại. Trong nháy mắt liền chuyển quyền. Tiêu phúc tán kinh, ngực co rút lại, xuống sống lui về sao tránh né một chiêu này của Vương Siêu.

Nhưng lần này ‘viên’ của nàng đã bị phá, thể đã tán đi. Ngón tay vô danh của Vương Siêu rút lại. Quyền đang công kích hai vai đột nhiên hoá thành song chưởng ẩn xuống.

Bịch! Song chưởng của Vương Siêu giống như là đại ấn mạnh mẽ ấn xuống, Tiểu Hoàn Tử thu thể lại, hai cánh tay vừa lộn muốn ngăn chặn song chưởng của Vương Siêu.

“Hãy.....” Hai tay của Tiểu Hoàn Tử va chạm với song chưởng của Vương Siêu khiến cho bộ xương toàn thân nàng như bị một lực lượng thật lớn áp bức phát ra âm thanh lách rắc. Đầu khớp xương cứng rắn, nhưng có thể vỡ nát bất kỳ lúc nào. Vì vậy nàng hét lớn một tiếng, hai chân quỳ trên mặt đất. Nàng mượn thể này mới miễn cưỡng ngăn cản lực lượng của Vương Siêu.

Nếu như nàng đứng để nghênh đón quyền này khẳng định xương cốt trong cơ thể sẽ bị vỡ vụn nơi. Một thức ‘Phiên Thiên Ấn’ này cả Vương Siêu dùng từ ‘Thái Sơn áp đỉnh’ cũng không đủ để hình dung. Có lẽ chỉ dùng từ ‘trời sập’ mới có thể diễn tả được ý cảnh huỷ diệt này.

Tiểu Hoàn Tử dùng sức hết lớn đứng lên nhưng lại phát hiện áp lực trên thân thể đã không còn. Vương Siêu đang ngồi khoanh chân cách nàng năm mét, như vừa rồi không phải hần xuất thủ.

“Chiêu thức ấy của ta Thực Chi Tiểu Thư cảm giác ra sao?”

“Ta thua” Thực Chi Tiểu Hoàn Tử đứng lên, sự mất mát hiện rất rõ trên gương mặt.

Vương Siêu vừa rồi trúng quyền, búng chỉ, rồi ép xuống mình. Cánh tay ấn xuống đích xác là dùng một tay. Nhưng nàng không thể tiếp được, bị đánh phải quỳ xuống sàn nhà. Mặc dù chỉ là như vậy, nhưng nếu cứ

tiếp tục đánh thì nàng có thể duy trì. Nhưng nếu nói về công phu một tay nàng đã thua. Điều này trong lòng nàng hiểu rất rõ nên thoả mái thừa nhận.

“Thật ra Hợp Khí Đạo của Thực Chi tiểu thư đã đạt đến cảnh giới thượng thừa. Vừa rồi ta chỉ là dùng mưa đôi chút mà thôi. Hợp Khí Đạo am hiểu tá lực đả lực, lấy nhẹ nhàng làm chủ đạo. Nếu vừa rồi tiểu thư không đón đỡ mà lựa chọn tránh né thì trong mười chiêu ta cũng không thể làm gì được” Vương Siêu ngồi xuống, hơi thở bình thường, lời hắn nói cũng là sự thật. Tiểu Hoàn Tử giả heo ăn thịt cọp thì sao hắn thể dùng lời nói ép buộc lại? Nói đánh một tay cũng để cho trong lòng Tiểu Hoàn Tử sinh ra cảm giác: Ta không tin một tay mà ta không tiếp được.

Thật ra võ công tinh hoa của Vương Siêu cũng tại một thức ‘Phiên Thiên Ấn’ này. Nội dung khí huyết thiêu hoả thành đan, ngoại dùng phù ấn thủ kích thích. Trong ngoài hợp nhất, chỉ trong nháy mắt bộc phát lực lượng to lớn. Tiểu Hoàn Tử là phái nữ, thể lực trời sinh có chút thua thiệt thì làm sao có thể cùng một chiêu cương mãnh này của Vương Siêu liều mạng được? Bị ép buộc phải quỳ xuống để giảm bớt lực cũng là đương nhiên.

Bất quá một thức này của Vương Siêu mà nàng có thể đón đỡ được, thì cũng đã nói rõ rằng võ công của Tiểu Hoàn Tử thật cao minh. Vương Siêu muốn đánh bại nàng cũng phải dùng hơn trăm chiêu, triển đấu hơn mười phút mới có thể.

“Vương Siêu sư phụ có danh tiếng Đệ Nhất Đông Á Võ Đạo thật không then chút nào. Tiểu Hoàn Tử khâm phục. hi vọng lần sau gặp lại có thể cùng ngài luận bàn lần nữa” Trải qua cuộc nói chuyện này Tiểu Hoàn Tử cũng bình tĩnh trở lại, đôi mắt lấp lánh không biết đang nghĩ chủ ý gì trong đầu.

“Võ đạo đệ nhất không dám nhận. Chữ đạo này bao hàm toàn diện không phải là một người giỏi võ có thể biểu đạt được. Võ nhiều nhất chỉ là một môn học văn, kỹ thuật thôi, còn chưa đủ tư cách cùng đạo đàm luận. Đệ Nhất Đông Á Quốc Thuật, Võ Thuật đệ nhất ta còn miễn cưỡng làm được đôi chút” Vương Siêu vội vàng khoát tay.

Nhật Bản gọi quyền pháp là võ đạo nhưng Trung Quốc lại gọi là võ thuật bởi vì môn này thật sự rất lớn, dung nạp tất cả. Ngay cả một người có võ công cũng không có tư cách gọi là đạo, chỉ có thể gọi là thật học là học giả, một môn kỹ thuật một môn môn học văn.

Đối với danh hiệu Đệ Nhất Đại Đông Á Quốc Thuật cho đến hiện tại Vương Siêu có thể đảm đương được rồi. Khắp Đông Nam Á, kể cả trong nước muốn tìm một đối thủ có thể đánh bại hắn sợ rằng không có.

“Cáo từ. Hợp đồng giữa chúng ta đã hoàn thành rất tốt. Vừa rồi ta thua nên lợi nhuận cứ dựa theo yêu cầu của Đường Môn chủ vậy” Thực Chi Tiểu Hoàn Tử nhìn Vương Siêu một cái thật sâu, rồi đứng lên cáo từ.

Sau khi khách sáo hai câu, Vương Siêu liền tiễn Tiểu Hoàn Tử xuống lầu. Nhìn đội xe của nàng đi xa rồi mới lên lầu một lần nữa, nói cho Đường Tử Trần chuyện của ba Hoắc Linh Nhi muốn gặp mình.

Đường Tử Trần nghe xong không gật đầu cũng không lắc đầu mà chỉ trầm mặc một chút liền nói: “Thủ ấn em vừa kết là do em sáng tạo sao? Bát Quái Chưởng nội dung dương hoả ngoại kết âm phù. Dương hoả âm phù thức, trong Bát Quái Quyền Học cũng chỉ có lý luận nghiên cứu nó nhưng không có chiêu thức cụ thể gì. Một chiêu này thật lợi hại, không thua gì Long Xà Hợp Kích của tỷ cả.”

253. Chương 253: Tỷ Đệ Chuyện Trò (hạ)

Nhưng bây giờ Đường Tử Trần nhìn thấy Vương Siêu dùng ‘Kết Phù Ấn’ liền biết rõ đây là phương pháp luyện từ trong lý luận cao thâm của Bát Quái Chưởng biến thành. Tính chất sáng tạo và thay đổi như vậy không thua gì người cổ đại muốn bay lên trời, mà Vương Siêu lại là người làm ra máy bay, đưa lý luận trở thành sự thật. Đây là sự bay vọt to lớn như thế nào?

Cho nên cho dù là Đường Tử Trần tu luyện quyền pháp đến cảnh giới cao nhất, cũng không nhận được cất tiếng hỏi.

Một thức ‘Kết Phù Ẩn’ này của Vương Siêu đối với sự cách tân trong Bát Quái Chương không thua gì Thanh Triều Hình Ý đại tông sư có thể đưa Cung Tiến Bộ, Mã Bộ trong ‘Tâm Ý Quyền’ biến hoá thành ‘Tam Thể Thức’ trong Hình Ý Quyền.

Cũng không thua Dương Lộ Thiền đưa ‘Triền Ti Kinh’ trong Trần thức Thái Cực Quyền biến hoá thành Dương Thức ‘Trừu Ti Kinh’.

“Đây là do đệ cùng giao thủ với Triệu Quang Vinh ở ba ngày trước, đột nhiên thông suốt một vài vấn đề mấu chốt mới đưa Bát Quái Chương hoá phức tạp thành đơn giản. Cùng giao thiệp với Bạch Tuyền Di một chút, liền đặt một tên là Phiên Thiên Ẩn. Đột kích trực diện, trùng băng phiên ẩn. Hai cái còn lại gọi là Đại Triền ti, Đại Trừu Ti đệ đã giao cho Hoắc Linh Nhi nàng tu luyện mấy tháng xem thử hiệu quả thế nào...” Vương Siêu thấy Đường Tử Trần hỏi vậy cũng không nói nhiều, chỉ đơn giản miêu tả ba kỹ năng một lần.

Vương Siêu đánh ra ba kỹ năng này so với Hoắc Linh Nhi tinh diệu hơn gấp mười lần. Từng quyền từng bước biến hoá vô cùng thần diệu, động tác vô cùng đơn giản nhưng Đường Tử Trần thấy được biến hoá quỷ thần khó lường.

“Trong Thái Tổ Trường Quyền của Triệu Quang Vinh có thể nói là đạo tổ của nội gia quyền, vô luận là Thái Cực Quyền thập tam thế hay là Thiếu Lâm Trường Quyền, đều khó thoát khỏi. Chỉ tiếc Triệu Quang Vinh chưa bao giờ công khai truyền bá quyền pháp ra ngoài. Năm xưa tỷ cũng từng hỏi hần, muốn dùng công phu Thần Lực Bát Đoạn Cầm trao đổi với hần nhưng hần lại không đồng ý. Lần này đệ đánh nhau với hần một hồi khiến cho hần đáp ứng vì Đường Môn chúng ta sáng tạo một quyền quyền phổ có thể nói là một chuyện tốt vô cùng”.

”Khoẻ miệng Đường Tử Trần lộ ra một nụ cười.

“Thật ra năm xưa tỷ rất hay tỉ thí với hần đúng không? Đệ cảm giác được trong Long Xà Hợp Kích có rất nhiều biến hoá đều đến từ bí thủ của Thái Cổ Trường Quyền. Như là biến hoá Mã Thương trong Long Xà Hợp Kích cùng với Tẩu Mã Hồi Đầu của hần có chút tương tự. Quyền ý, quyền thế cũng giống nhau...”

Vương Siêu ngồi bên cạnh Đường Tử Trần vừa nói chuyện vừa dùng tay vẽ trên mặt đất theo tiềm thức lại như đang tự hỏi điều gì.....

Đường Tử Trần nhìn hành động trong tiềm thức của Vương Siêu cười nhiều hơn: “Đệ là một tiểu tử ngốc. Tỷ năm đó cùng hần đánh nhau rất nhiều trận, khi đó cùng nhau đối địch nhưng sau này tỷ đến Châu Phi luyện quyền lại trải qua bão cát ở sa mạc nên đã lĩnh ngộ được đạo lý sanh tử biến huyền khiến cho quyền pháp đột nhiên tăng mạnh. Sau khi trở về cùng hần giao thủ thì hần luôn luôn thua tỷ một bậc. Từ khi đó hình như hần cảm thấy mất mát nên mới ít tới lui với tỷ nữa. Đó là chủ nghĩa của nam tử lại không có dũng khí khám phá sinh tử nên cả đời có thể luyện đến cảnh giới khí huyết nội liễm thành đan đã là cực hạn rồi, rất khó có thể tiến vào cảnh giới cao hơn. Khi cùng đệ luận võ bị thua là một chuyện đương nhiên.”

“Tỷ à. Đệ không thể nghe chuyện quá khứ của tỷ như thế. Mấy ngày qua tỷ đã mệt lắm rồi, hôm nay vốn là ngày nghỉ ngơi lại bị Tiểu Hoàn Tử kia quấy rầy nữa. Để đệ giúp tỷ xoa bóp nha” Vương Siêu ngẩng đầu lên lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

“Đi đi đi. Nhìn dạng này của em thật giống một tiểu hài tử làm nũng chứ nào giống Đại Đông Á Đệ Nhất Quyền Thuật, Lao Sơn Nội Gia Quyền Quán Trưởng, người cầm quyền của phân hội Nam Dương Đường Môn này? Thật sự không có chút khí chất người trên cao gì cả” Đường Tử Trần cười mắng, nhìn Vương Siêu đi đến sau lưng mình đặt tay lên vai nhẹ nhàng xoa bóp nhưng lại không có phản đối.

“Khí chất giả bộ, uy phong lừa người, cũng là để cho người ta xem thôi mà” Vương Siêu rất vui vẻ, hai tay nhẹ nhàng xoa bóp những huyết vị mẫn cảm trên bờ vai mềm mại của Đường Tử Trần: “Trước mặt tỷ thì đệ vẫn là một đứa nhỏ như trước kia thôi. Trước kia mỗi khi đệ luyện công bị đau nhức đều được tỷ xoa bóp như thế này đó thôi. Bây giờ thủ pháp của đệ tin rằng không tỷ năm đó”.

Từ năm Vương Siêu tại công viên gặp Đường Tử Trần đến giờ đã hơn sáu năm rồi. Năm đó Vương Siêu mới được mười lăm mười sáu thôi, mà hiện tại hần đã hơn hai mươi rồi. Hai năm đầu học nghệ, Vương Siêu học Bát Quái Chương ngày đêm đều khuấy nước trong bể, đánh bao cát, ngày nào cũng bị bầm dập mặt mũi, đau nhức cả người suốt đêm không ngủ được cho nên Đường Tử Trần mỗi ngày đều phải xoa bóp, châm cứu cho hần.

Sáu năm đã trôi qua, thương hải tang điền, việc đời biến ảo như bạch vân thương cầu.

Thiếu niên tâm thường năm đó hiện tại có uy danh hiển hách, quyền pháp thông thần, là đại tông sư quỷ thần khó lường, nhưng trước mặt người chị này vẫn giữ tâm tình như xưa, giống như năm đó hần rất ái mộ Đường Tử Trần.

Đường Tử Trần nhắm mắt lại, bàn tay Vương Siêu xoay bóp bả vai của nàng thật nóng, mỗi lần xoa bóp sẽ khiến cho gân cốt toàn thân nàng thả lỏng, khí huyết ấm áp hoà tan vào trong mỗi một mạch máu lưu động khắp thân thể.

Võ công quyền pháp của nàng thật cao, đương thời khó có đối thủ. Sự miễn cảm trước nguy hiểm càng siêu phàm nhập thánh. Khi nhắm mắt lại có thể nghe được âm thanh máu chảy róc rách trong cơ thể.

Đồng thời cảm giác nhạy cảm của nàng dựa vào bản chân tiếp xúc sàn nhà còn cảm nhận được một loại vận động xoay tròn như có như không, giống như là duyên hồng thái cực đại cầu đang chuyển động.

Nàng biết đây là do mặt đất dưới chân tự chuyển động.

Người luyện võ luyện được thân thể miễn cảm đến cảnh giới cao nhất có thể nghe được tiếng máu chảy trong cơ thể cùng với sự vận động của xương tuỷ và các khí quan trong cơ thể. Bên ngoài có thể cảm giác được mặt đất tự vận chuyển.

Có thể cảm nhận được động tĩnh rất nhỏ trong cơ thể, cảm giác được mặt đất đang xoay tròn còn có một tên khác là ‘Thiên Nhân Hợp Nhất’

Vương Siêu khi cùng Trình Sơn Minh luận võ ngẫu nhiên bộc phát một lần tiến vào cảnh giới này, khiến cho một quyền của cao thủ chưa đến cảnh giới hoá kinh mà ngay cả cao thủ hoá kinh là Trình Sơn Minh đều phải tránh né, rơi vào hạ phong.

Mặt đất giống như đại cầu chỉ chứa thủy ngân thái cực, bên trong là thủy ngân như nham thạch nóng bỏng như lưu động, bên ngoài là chì kiên cố như mặt đất vậy.

Khí huyết vận hành trong mạch máu khắp cơ thể, mặt đất xoay tròn dưới chân. Đường Tử Trần nhắm mắt lại cảm giác thật rõ ràng. Dưới sự xoa bóp nhẹ nhàng của Vương Siêu, khí huyết lưu động và mặt đất xoay tròn lại xảo diệu phối hợp với nhau như hai vị được liệu chì thủy ngân trong火炉 dung hợp thành đan.

Vô luận là máu đang lưu động trong mạch máu hay là mặt đất tự xoay tròn đều rất chân thật nhưng vô luận là quyền sư cao minh cỡ nào cũng khó có thể cảm giác được bởi vì loại kinh này rất nhỏ, nhỏ đến mức độ người ta cảm giác được đây chỉ là hư ảo.

Có thể cảm giác được hai loại chân thật như mộng ảo nào mới có thể gọi là cầu thông thiên nhân.

Mà có thể đưa hai loại này kết hợp thành một thể, tùy thời có thể cảm nhận được mới chính thức gọi là thiên nhân hợp nhất. Lần Vương Siêu cùng với Trình Sơn Minh luận võ chỉ là tâm tình bộc phát, phát huy lực lượng vượt qua cực hạn của bản thân chứ căn bản không được tính là tùy thời có thể gọi ra được.

Thật giống như một lão thái thái hai tay trói gà không chặt khi phát hiện đứa cháu bị đặt bên dưới chiếc xe, đột nhiên bộc phát lực lượng ném chiếc xe ra xa cứu cháu.

Mà bây giờ trong cảm giác của Đường Tử Trần, Vương Siêu đã hiểu được luồng kinh của thiên nhân hợp nhất này, bắt nó biến thành một bộ phận của mình, tùy thời có thể gọi ra bất kỳ lúc nào.

Vương Siêu xoa bóp hai bờ vai, vuốt ve mái tóc đen mượt của Đường Tử Trần mà hần cảm giác mái tóc mềm mại như mây đang được mười ngón tay của hần chải nhẹ nhàng lưu lại một mùi hương thơm ngát thật dễ ngửi.

“Đệ không cần phải động tâm tư khác. Nếu như ngày trước làm chuyện xấu với tỷ, thì tỷ sẽ không tha thứ cho đệ đâu” Đột nhiên bờ vai Đường Tử Trần khẽ rung động, lông mi hơi nhú lại cảnh cáo Vương Siêu.

Ngày đó Vương Siêu đột nhiên ôm nàng hôn, mặc dù Đường Tử Trần đã tha thứ cho Vương Siêu nhưng trong lòng lại có chút khuất mắc. Bởi vậy mấy tháng này hai tỷ đệ không có ở cùng một chỗ nói chuyện, quan hệ mặc dù mật thiết nhưng dần dần có chút lạnh nhạt. Hôm nay Vương Siêu cười đùa xoa bóp vai

cho nàng, mới xem như là một lần hoá giải quan hệ khó xử giữa hai người từ lần Vương Siêu hôn Đường Tử Trần ấy.

Nhưng căn cứ vào lần giáo huấn trước, nên Đường Tử Trần rất lo lắng cho đệ đệ này của nàng, vì vậy mới đưa ra cảnh cáo.

Thực lực của Vương Siêu quá mạnh mẽ, mặc dù cảnh giới của nàng cao hơn hẳn một bậc nhưng đó chính là sự miễn cảm của tinh thần chứ không phải là thể lực. Đường Tử Trần biết đứa em này của nàng gần đây đang nội ngoại kiêm tu. Lấy ‘La Hán Kim Cương Toả Hầu Công’ làm gợi ý dưới tám bộ vị mấu chốt trong cơ thể nội hành khí huyết, ngoại dùng tay ấn phối hợp các dược liệu luyện thân thể cứng như thép, mềm như tơ. Những vũ khí không đặc biệt sắc bén như đao, kiếm, thiết côn, thiết thương có đâm vào cũng không có chuyện gì xảy ra.

Thân thể như vậy đã dần luyện đến cảnh giới không thể phá hủy. Nếu như ở thời điểm mấu chốt Vương Siêu lại làm chuyện xấu thì Đường Tử Trần không thể nắm chắc chỉ trong thời gian ngắn là có thể không chế được hắn.

“Ừm ừm ừm...” Vương Siêu gật đầu như con gà mổ thóc. Thật ra vừa rồi trong lòng hắn không hề suy nghĩ vấn đề ấy nhưng khi nghe Đường Tử Trần nói như vậy khiến cho hắn sinh ra vài ý nghĩ xấu xa.

“Nếu tay của ta đi vào trong quần áo của tỷ thì như thế nào nhỉ?” Vương Siêu đột nhiên có ý nghĩ này, tay của hắn đang xoa bóp cổ Đường Tử Trần. Chỉ cần động một chút là có thể tiến vào trong áo Đường Tử Trần rồi.

Đối với ý nghĩ bất thường này hắn càng hoảng sợ. Trong lòng nghĩ đến hậu quả: “Sao có thể? Lần trước mạnh mẽ cưỡng hôn thôi hậu quả đã rất nghiêm trọng rồi. Không ổn không ổn” Trong lòng Vương Siêu vừa chuyển liên vội vàng chuyển sang đề tài khác: “Tỷ à, tỷ nói xem chuyện của ba Hoắc Linh Nhi có nên đáp ứng hay không?”

“Buổi tối hôm nay em gặp Hoắc tiên sinh sao? Bất quá ý của ta là Hoắc gia cùng với đại lục có mối quan hệ rất sâu. Lui tới bình thường thì thôi nhưng nếu hành động quân sự thì ngàn vạn lần không nên dính vào” Đường Tử Trần suy nghĩ một chút liền tiếp tục nhắm mắt lại: “Đệ, khí huyết của đệ có chút tán loạn. Mặc dù đã được không chế tốt lắm nhưng không thể gạt được tỷ. Có phải đệ đang nghĩ bậy bạ gì không hả?”

“Nào có! Không có không có” Vương Siêu nói một hơi: “Đệ cũng nên đi gặp ba của Hoắc Linh Nhi rồi” Vừa nói vừa dùng hai tay ấn nhẹ lên huyệt Thái Dương của Đường Tử Trần một cái, thu tay lại cố gắng không chế tâm tình bản thân.

“Trần tỷ. Mặc dù tỷ có thể cảm giác trước nguy hiểm nhưng phương diện về thể lực, lực bộc phát không đạt được cảnh giới huyền diệu kia. Thân thể không đạt đến cảnh giới không thể hủy. Gần đây em có nghiên cứu nội ngoại kiêm tu dùng tay xoa bóp phối hợp với dược liệu bổ xung khí huyết bản thân không đủ để cho nội ngoại viên mãn. Em cảm giác được khi con người sinh ra khí huyết không đủ, không đạt đến tình trạng đại viên mãn nên phải cần ngoại lực đèn bù tổn hại ấy mới đạt được viên mãn. Một khi vận hành khí huyết chung quy không thể khiến cho thân thể đạt đến bất phôi. Cảnh giới mặc dù viên mãn nhưng thể năng thân thể, lực bộc phát còn không có viên mãn” Vương Siêu đột nhiên nói.

Đường Tử Trần lắc đầu: “Em đã nhập ma rồi. Em còn chưa đạt đến cảnh giới không nhìn không nghe, phòng ngừa nguy hiểm như ta là bởi vì em quá tập trung vào thân thể. Thật ra quyền pháp luyện đến cảnh giới như chúng ta có thể sống được một trăm mấy chục tuổi đã là cực hạn rồi. Cho dù em luyện đến cảnh giới không thể hủy nhiều lắm cũng có thể sống hơn chị hai ba mươi năm mà thôi, không thể không già. Quan trọng là trong tích tắc chuyển đổi giữa sống và chết, ảo tưởng từng sanh, mê ly kinh khủng. Nếu tâm linh viên mãn có thể ở trong tích tắc ấy bảo trì bản tính mình không bị lạc”.

Vương Siêu nói: “Chuyện sanh tử có ai biết được? Bất quá chỉ là thần thoại mà thôi. Chúng ta luyện quyền đến cảnh giới này rồi chẳng lẽ còn tin vào thần thoại đó sao?”

“Thần thoại hay không thần thoại? Quan trọng là bản t hân phải trải qua mới biết được. Không đến một khắc chuyển đổi giữa sinh và tử thì không một ai biết được tình huống cụ thể ra sao? Chúng ta luyện võ có thể thực chiến để có kinh nghiệm nhưng giữa sinh và tử là cái gì? Không cách nào có thể hiểu được.

Nếu như không phải có một việc....” Đường Tử Trần đột nhiên thở dài: “Tỷ thật muốn đi trải nghiệm một chút....”

“Nếu tỷ phải đi thì chắc chắn đệ sẽ đi cùng tỷ” Vương Siêu yên lặng lắng nghe, đột nhiên hần thở dài một tiếng đi xuống dưới lầu....

254. Chương 254: Một Lão Hồ Ly (thượng)

Lý niệm của Đường Tử Trần chính là sự chuyển đổi tích tắc giữa sinh và tử, ảo giác hoá thành tro bụi, không bỏ lâm li. Nếu như tâm linh không tu luyện đến đại viên mãn, không đến cảnh giới không nghe thấy tiên tri thì trong tích tắc chuyển đổi ấy sẽ bị lạc bản tính. Mà căn bản Vương Siêu không ủng hộ lý luận này. Chỉ là theo đuổi những thứ thấy được, chạm vào được, vững vàng mà chất phát. Hắn cho rằng những lời sinh tử của Đường Tử Trần là không có thật, căn bản là ý nghĩ thần thoại mà thôi.

Điều này vốn không có gì, chỉ là hai đại tông sư luyện đến cảnh giới cao nhất, cuối cùng sinh ra một chút nghi vấn, phỏng đoán. Nó thuộc về tranh luận học thuật, không ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người.

Nhưng hết lần này đến lần khác, Vương Siêu khi nghe Đường Tử Trần nói câu cuối cùng, hần hiểu nàng đã đi đến bước cuối cùng. Nàng muốn xem thử tình huống khi chuyển đổi sinh tử kia rốt cuộc là như thế nào. Điều này khiến cho trong lòng Vương Siêu xuất hiện sự lo lắng mãnh liệt và không thoải mái chút nào. Không quân quyền pháp cao minh như thế nào đi nữa nhưng khi đối mặt với sự chuyển đổi sinh tử chỉ có một cơ hội mà thôi.

Ý tứ cuối cùng của Đường Tử Trần chính là: “Ta muốn xem thử một lần, xem thử khi sinh tử chuyển đổi có dạng gì. Không thể bước qua bước này, không tự thể nghiệm thì cho dù người có trí tuệ như thế nào đi nữa cũng không thể đoán ra chân tướng cuối cùng được”

Đường Tử Trần nói ra làm cho Vương Siêu cảm giác tỷ tỷ này của hắn có chút táo bạo nhập ma, không thành phong mà cũng không thành phạt. Mặc dù hắn cũng là người như vậy, nhưng hắn không có ý định đi thể nghiệm thử một lần giữa sinh và tử để tìm kinh nghiệm. Ai biết được bước cuối cùng ấy phải thể nghiệm như thế nào? Đã chết sao có thể sống lại?

“Ài! Nếu tỷ tỷ này chọn làm một phụ nữ bình thường thì tốt rồi. Như vậy nàng sẽ không có ý nghĩ điên cuồng như vậy. Nhưng mà nếu tỷ ấy là người bình thường thì ta sẽ thích nàng sao? Ài.Nhân sinh mà, thật sự là đau đầu. Loạn loạn loạn....”

Tâm tình Vương Siêu lúc này, giống như tam tình lúc trước của Hoắc Linh Nhi.

Bất quá hắn trấn định tâm thần so với Hoắc Linh Nhi phải cao hơn gấp mười lần. Hoắc Linh Nhi mượn phương pháp luyện quyền để xua tan tâm tình phiền loạn mà hắn chỉ hít sâu vài hơi, nuốt vài ngụm không khí xuống bụng, nhất thời gân cốt toàn thân ấm áp, tất cả những phiền toái biến mất không còn.

“Nếu như chị Trần muốn kiểm nghiệm một bước cuối cùng kia, ta bồi nàng là được. Dù sao một thân thể này đều do nàng thay đổi mới có được ngày hôm nay. Theo nàng cùng bước một bước cuối cùng này, cùng thể nghiệm bước này cũng là chuyện đương nhiên”.

Một quyền sư luyện võ công đến cảnh giới khí huyết nội liễm, áp súc thành đan có thể cùng so sánh với cao tăng, ẩn sĩ, đại đức, chân nhân thời cổ đại. Trong khi ngồi xếp bằng có thể tự nhiên rời khỏi thế giới. Cái này gọi là tạo hoá. Hơn nữa sau khi toạ hoá thân thể sẽ không bị hư thối, rửa nát.

Cho nên ngày đó Vương Siêu có thảo luận ‘Bão Đan Toạ Khố’ với Bạch Tuyên Di có nói khi bão đan chỉ là trong nháy mắt thôi, không thể kéo dài lâu quá, nếu không sẽ tạo hoá.

‘Bão Đan Toạ Khố’ khi vừa tiến hành ‘bão đan’ sẽ khiến cho toàn bộ khí huyết trong cơ thể đổ về tiểu phúc đan điền, áp súc thành một điểm nhỏ. Mà những bộ vị toàn thân không còn máu lưu động nữa, đôi mắt không nhìn thấy vật, lỗ tai không nghe được âm thanh, đầu lưỡi không cảm giác được mùi, trong đầu không còn bất kỳ ý niệm nào.

Không có mắt, tai, mũi, lưỡi, thân ý, vô sắc vô hương vô súc như đã biến thành một đứa trẻ con trong bụng mẹ.

Lực bộc phát lớn nhất trong quyền thuật chính là bão đan phản thai đầy yên tĩnh này. Áp súc ngưng tụ đến cực điểm rồi đột nhiên bùng bùng phấn chấn. Khí huyết đang áp súc tại tiểu phúc đột nhiên bạo khai chạy khắp cơ thể giống như một đứa trẻ con vừa mới sinh ra. Tiếng khóc to rõ, tứ chi đột nhiên dài ra, sinh cơ cường đại.

Trẻ con từ bào thai sinh ra chính thời gian sinh cơ bộc phát cường đại nhất. Quyền thuật cảnh giới cao nhất thông đan đạo cũng là bắt chước sự bộc phát từ chết đến sinh này.

Nhưng bão đan lại không thể tiến hành lâu quá, nếu không huyết áp toàn thân áp súc đến bụng kéo dài sẽ khiến cho khí huyết không đủ cung cấp cho não bộ, thời gian dài không khôi phục sẽ khiến cho thân thể mất đi ý thức, toạ hoá, chết giả, rồi chuyển sang chết thật.

Như Vương Siêu, Đường Tử Trần thậm chí là Triệu Quang Vinh, Worton Đường Liên Khê khi muốn chết chỉ cần bão đan rồi không tán kinh, không tán huyết, cứ như vậy bão trì khoảng mười phút đã hoàn toàn mất đi ý thức, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Từ tử đến sinh rồi từ sinh về tử đối với cao thủ quyền thuật mà nói chính là đơn giản như vậy. Không có bất kỳ bí quyết huyền bí nào cả.

Vương Siêu sợ Đường Tử Trần đột nhiên lại thần, sau khi bão đan liền toạ hoá đi, vĩnh viễn rời xa mình.

Hắn lo lắng không phải là không có lý. Bốn năm trước, khi quyền pháp của hắn mới sơ thành thì Đường Tử Trần khi ở cùng hắn trên chiếc thuyền nhỏ, đang nói chuyện đột nhiên đứng lên đạp thủy đi trên nước. Khi đó nàng có vẻ siêu trần thoát tục, như thần nữa trong mộng.

Bây giờ nếu như Đường Tử Trần đi đến nơi nào chẳng nữa Vương Siêu đều có thể tìm thấy nàng nhưng một khi nàng bão đan toạ hoá.... Điều đó, Vương Siêu không thể tưởng tượng được khi bản thân hắn mất đi nàng thì cả thế giới xung quanh sẽ biến thành cái gì đây.

Nhưng mà vô luận quyền pháp của Vương Siêu cao thâm như thế nào đi nữa, hắn cũng có cảm giác mình không thể nắm giữ được tâm tư người tỷ tỷ này.

Đường Tử Trần vĩnh viễn phiêu dật, không một ai có thể nắm giữ được cả.

“Linh Nhi. Chúng ta đi gặp ba của người đi.....” Vương Siêu hít thở vài hơi thật sâu, vứt bỏ những ý nghĩ phiền não trong đầu đi. Khi nhìn thấy Hoắc Linh Nhi lẳng lặng đứng dưới vườn cây ngoài toà lầu nhỏ liền lên tiếng.

“Vâng!” Hoắc Linh Nhi khôi phục tinh thần lại chạy đến cạnh Vương Siêu như một con nai nhỏ: “Sư phụ. Chúng ta cứ như vậy mà đi sao?”

“Vậy không ổn lắm. Trước tiên chúng ta chuẩn bị một chút đi!” Vương Siêu suy nghĩ một chút liền thấy cứ như vậy mà đi gặp mặt người cầm quyền của Hoắc gia có chút không ổn. Ít nhất cũng phải sắp xếp một chút. Đối phương là ba của Hoắc Linh Nhi cũng là một gia chủ của một gia tộc số một số hai ở Hongkong.

“Tạ Ly. Mấy người các người mang xe đưa hai ba mươi chiến sĩ xuất sắc trong nhóm Long Xà đến cho ta!”

Bây giờ Vương Siêu vô luận là danh nghĩa hay là thực quyền, đều là một người cầm quyền lớn nhất của Nam Dương Đường Môn. Một nhân vật có quyền lực chỉ cần giậm chân cũng có thể khiến cho biển Nam Dương phải nổi sóng lớn. Tuyệt đối không phải là người có hư chức mà không có thực quyền. “Tướng quân không có binh thì nói chuyện ai nghe? ”

Vì vậy nên Vương Siêu mới hạ lệnh cho Tạ Ly, Dịch Chân, Lý Lãnh Đan, Hường Ngưng, Hoàng Ngữ Thanh để cho năm phụ nữ mạnh mẽ này dùng chiếc xe tư mà bản thân mình vừa mua lái ra ngoài. Có Rolls-Royce xinh đẹp, có Boogardie uy long, có Lincoln phòng ngự đạn xa hoa, những chiếc xe mắc tiền. Những chiếc xe này chỉ có những người lãnh đạo trong nước mới có tư cách ngồi lên.

Cùng lúc đó bên ngoài Vương Siêu có hơn ba mươi chiến sĩ ‘Long Xà’. Tất cả đều bận một bộ trang phục do Pháp thủ công đặc chế. Trong nhóm chiến sĩ này có hơn mười người là phụ nữ, vô luận là dung mạo, thể

chất hay thể năng đều là những nhân tài hiếm hoi trong ngàn người mới có thể chọn ra.

Hơn nữa thân thủ của bọn họ chính là tinh anh trong Đường Môn. Từ trong máu và mưa bom bão đạn đi ra, sau này lại được Vương Siêu bỏ ra hơn nửa năm tỉ mỉ điều dưỡng đưa thể năng tăng lên đến cực hạn. Khí chất của mỗi người đều có một loại mị lực đặc thù.

Vương Siêu dẫn đoàn người ngồi trên chiếc xe xoa hoa nhất của đoàn, hướng thẳng đến chỗ ba của Hoắc Linh Nhi ở. Xem bộ dáng giống như một người lãnh đạo đang xuất tuần.

Đội xe dùng tốc độ cao đi trên đường khoảng nửa giờ mới đến một nhà xưởng buôn bán to lớn và hiện đại. Đây chính là một trong những nhà xưởng của Hoắc gia tại Nam Dương.

Tường rào cao lớn, cổng điện tử hiện đại hoá cũng cho thấy đây là một nhà xưởng thiết kế theo phong cách Âu Mỹ.

Cách cửa như cơ quan của chính phủ trong nước, có binh lính bận quân trang đang canh gác.

Nhìn thấy một đội xe xa hoa đang đi đến thì cho dù là những bảo vệ này có chút nhân lực cũng phải trốn mất há mồm. Qua một hồi lâu sau mới nhớ rằng hôm nay có khách đến liền vội vàng mở cổng cho đội xe đi vào.

Cùng lúc đó, ngay khi đội xe của Vương Siêu tiến vào nhà xưởng thì ở trong toà nhà cao tầng tại trung tâm nhà xưởng có một người trung niên đang đứng thẳng, ngón tay kẹp một điếu xì gà Cuba, xung quanh hắn có mấy người trẻ tuổi đang nhìn lên màn hình lớn quan sát độ xe vừa tiến vào.

Trung niên nhân này chính là ba của Hoắc Linh Nhi. Mà mấy người trẻ tuổi bên cạnh hắn, một là anh ruột, hai người còn lại là anh họ của Hoắc Linh Nhi. Cũng chính là tinh anh của Hoắc gia.

Bất quá ba người trẻ tuổi này đang bồi tiếp mà thôi. Cùng đứng một chỗ với ba của Hoắc Linh Nhi là một người trẻ tuổi mũi cao tóc vàng, đôi mắt màu lam như bầu trời.

“Gracie. Người thấy thế nào?” Ba của Hoắc Linh Nhi nhìn đội xe của Vương Siêu rồi thuận miệng hỏi người trẻ tuổi da trắng bên cạnh.

“Ngài mời vị bằng hữu này ư? Nói vậy thì đây chính là một tổ chức khổng lồ” Người trẻ tuổi gọi là Gracie chớp chớp đôi mắt lam hai cái rồi dùng tiếng Trung Quốc có chút cứng nhắc nói: “Hoắc tiên sinh. Lần này ta đến là muốn gặp mặt Linh Nhi tiểu thư rồi thuận tiện bàn một chút sinh ý với gia tộc các người nhưng ngài muốn ta gặp vị bằng hữu này là có ý gì?”

“Người trẻ tuổi không nên nóng lòng. Chờ nhìn thấy vị bằng hữu này rồi ngươi sẽ rõ ràng thôi!” Ba của Hoắc Linh Nhi xoay người ngồi lên ghế sofa phân phó ba người đang đứng đằng sau: “À Nhân....Ba người các người đi đón tiếp Linh Nhi và sự phụ của nó đi”.

255. Chương 255: Một Lão Hồ Ly (hạ)

Khi đó ấn tượng của Vương Siêu đối với người trung niên này chỉ là rất hoà thuận, thông dong, trầm mặc ít nói. Vừa nhìn liền biết đây là hạng người ẩn giấu rất kỹ, chỉ biết vui đùa làm việc, hơn nữa có danh dự vô cùng, rất có bộ dáng thương nhân thành thực.

Nhưng bây giờ Vương Siêu gặp lại đã phát hiện khí chất của hắn hoàn toàn thay đổi. Về thành thực, thông dong, thân thiện trước kia đã thay bằng sự rộng mở, nhìn bên ngoài có vẻ như thân thiện nhưng bên trong ẩn tàng mũi nhọn rất sắc bén và còn có cả dã tâm bùng bồng nữa.

Nói như thế nào nhỉ? Cảm giác của Vương Siêu giống như là một Thái Tử mà Hoàng thượng vẫn còn đang tại vị, nơm nớp lo sợ không dám tranh đấu gì, đối với ai cũng thân thiện vô cùng. Một khi Hoàng thượng băng hà thì bản thân sẽ trở thành hoàng đế, như vậy về nho nhã trước kia hoàn toàn thay bằng sự táo bạo, thanh trừ những phe đối địch, cải cách chính trị, đưa quân mở rộng bờ cõi, trở thành thiên cổ nhất đế.

Vừa đi vào đại sảnh tại đình lâu liền thấy ba của Hoắc Linh Nhi từ trên ghế sofa đứng lên mỉm cười chào hỏi khiến cho Vương Siêu cảm thấy đây là một người có dự vọng và dã tâm to lớn vô cùng. Ba của Hoắc Linh Nhi giống như là một nhà tư bản chủ nghĩa mang theo vẻ thông dong nhưng tràn ngập khí tức xâm lược.

“Linh Nhi. Mấy ngày nay con trốn chạy đến Indonesia theo sư phụ của con học võ thuật. Không biết đã học như thế nào rồi mà không liên lạc về nhà? Có biết mẹ của con cùng ta lo lắng lắm không?”

Nhìn thấy Vương Siêu đi lên, ba của Hoắc Linh Nhi đứng lên bắt chuyện một chút, điều xì gà cầm trong tay khẽ rung nhẹ gập tăn trên khay rồi bắt chuyện với Hoắc Linh Nhi, ngồi bên cạnh hắn.

Hoắc Linh Nhi lúc này như là một nữ hài tử ngoan ngoãn thành thật ngồi xuống, hai tay đặt trên đầu gối.

“Hoàn hảo, hoàn hảo. Linh Nhi là một thiên tài” Vương Siêu cũng cười ha ha ngồi lên trên ghế sofa tại phòng khách. Đứng bên cạnh hắn là năm phụ nữ vẻ mặt không biểu hiện gì. Đây là năm người phụ nữ do Tạ Ly cầm đầu có thể giết người trong nháy mắt.

Những nam tử còn lại phân tán đứng sắp hàng tại cửa.

Một trận sắp xếp này của Vương Siêu giống như một lão đại xã hội đen đang cùng đàm phán với người khác.

Sự sắp xếp này cũng lọt vào ánh mắt ba của Hoắc Linh Nhi, nhưng hắn chỉ khẽ cười một chút. Trong mắt hắn, hành động này của Vương Siêu giống như là một tên đệ tử ăn chơi trác táng nông cạn.

“Hoắc tiên sinh. Khiến người chê cười rồi. Ngài cũng biết Đường Môn chúng ta nửa năm trước đã xung đột võ trang lớn với quân đội chính phủ. Mặc dù bây giờ đã dẹp loạn rồi nhưng vẫn còn có chút phiền phức, cho nên khi ta ra ngoài không thể không mang theo bọn họ. Ta là một người luyện võ không biết có tu dưỡng gì, chỉ biết đánh đánh giết giết mà thôi” Đôi mắt Vương Siêu như có thể nhìn thấu tâm tư người khác. Tuy ý nói một câu liền chuyển hướng đến người trẻ tuổi da trắng bên cạnh ba của Hoắc Linh Nhi: “Vị này là..”

“Ồ. Ta quên giới thiệu” Ba của Hoắc Linh Nhi vội vàng nói: “Đây là Gracie đến từ Brazil. Là bạn của Linh Nhi khi đi học tại Mỹ. Lần này đến gặp Linh Nhi thuận tiện cũng mang đến một chút sinh ý của họ cho chúng ta. Hôm nay ta đến có hai ý, một là muốn gặp Linh Nhi, dù sao nàng cũng gần nửa năm rồi không có về nhà, hai là muốn mượn người của Đường Môn các người một chút để hộ tống vài chiến thuyền lớn vận chuyển một ít hàng hoá về Brazil”

“Gracie ở Brazil?” Vương Siêu nhìn người da trắng trẻ tuổi này một cái: “Không biết có phải là thành viên của gia tộc nhu thuật Gracie?”

Nhu thuật Brazil cũng là một hạng mục đánh nhau nổi tiếng khắp thế giới. Mà nổi danh nhất chính là gia tộc Gracie. Trên thế giới, có danh hiệu Nhu thuật chi thần. Ngay cả Nhật Bản cũng có rất nhiều nhu đạo lưu phái. Cũng khó trách ánh mắt Vương Siêu lại lợi hại như vậy, liếc mắt một cái liền nhìn ra người trẻ tuổi này xương cốt toàn thân rèn luyện tốt, tinh thần và khí huyết sung mãn. Hơn nữa ngón tay vừa dài mà vừa lớn. Vừa nhìn liền biết đây là người lão luyện nắm áo xoay người.

Quá khứ của Hoắc Linh Nhi Vương Siêu hiểu rất rõ, khi học tại Mỹ có tiếp xúc ‘Không thủ đạo’, ‘Nhu đạo’, đoạt quán quân Thanh Niên Châu Á. Sau lại đi Nhật Bản học tập kiếm đạo. Cuối cùng gặp mình mới quyết định không đi đâu nữa mà theo mình học quyền pháp.

Người trẻ tuổi Gracie này tám chín phần mười là Hoắc Linh Nhi quen biết khi học Nhu Đạo tại Mỹ.

Quả nhiên. Ngay khi ba của Hoắc Linh Nhi giới thiệu xong thì tên gọi là Gracie hướng đến Vương Siêu gật đầu một cái tỏ vẻ chào hỏi, rồi chuyển ánh mắt sang Hoắc Linh Nhi lẳng lặng ngồi. Bộ dáng muốn nói nhưng lại thôi, đôi mắt lam chớp động liên tục.

Mà Hoắc Linh Nhi lại không nhìn hắn một cái, đôi mắt nhắm lại như đang nhập định.

“Linh Nhi, bạn của con đến sao con lại không nói câu gì? Con đi đến bên cạnh nói chuyện với Gracie đi, để cho ta và sư phụ của con nói chuyện một chút” Ba của Hoắc Linh Nhi hừ một tiếng, hiển nhiên đối với cư xử của Hoắc Linh Nhi có chút không thoải mái.

“Ồ” Hoắc Linh Nhi vội vàng ngắt đầu đáp lời một tiếng liền đứng lên đi ra ngoài, Gracie cũng vội vàng lên đi theo.

“Gracie này cùng với Hoắc Linh Nhi có quan hệ không bình thường?” Vương Siêu nhìn thấy hai người đi ra ngoài, vừa động liên nghe được âm thanh ôn nhu mà nhỏ nhẹ cực kỳ của Hoắc Linh Nhi: “Người tới làm gì?”

Gracie nói tiếng Trung có hơi cứng: “Linh Nhi. Sao lâu như vậy lại không liên lạc với tôi?”

“Liên lạc làm gì?” Hoắc Linh Nhi cười lạnh hai tiếng: “Bất quá ta nhớ kỹ năm ngoái tại Đạo Quán Nhu thuật ở Mỹ, người rất lợi hại. Không biết bây giờ tiến bộ hơn hay là bị lui lại đây? Nếu không chúng ta tìm một chỗ thử xem!”

“Linh Nhi, chúng ta đi thử đi!” Ngữ khí của Gracie có chút nóng lòng muốn thử.

“Bên cạnh có bãi đất trống, luyện thì luyện. Bất quá ta nói cho người rõ nếu sau khi người thua không nên quần lấy ta nữa. Phien chết được!” Trong giọng nói của Hoắc Linh Nhi biểu thị sự khó chịu

“Nói giống sao Linh Nhi. Ta sao có thể thua được” Vương Siêu nghe ra trong ngữ khí của Gracie này có sự tự tin cường đại.

“Tiểu tử ở Gracie gia tộc này rất cố gắng. Năm đó cũng là người theo đuổi Linh Nhi. Sản nghiệp của Gracie tại Brazil có rất nhiều, là đối phương đầu tư của chúng ta. Nói thật ra Linh Nhi bây giờ cũng đã đến tuổi cập kê rồi, bất quá tên Gracie này Linh Nhi không thích. Gần đây Linh Nhi có vẻ thân mật với người không biết người có hiểu rõ trong lòng nó đang nghĩ cái gì không? Ta mặc dù là ba của nó nhưng vì việc kinh doanh nên cũng ít gặp mặt, ít cùng nói chuyện. Làm một phụ thân như vậy có thể nói là thất bại!”

Ba của Hoắc Linh Nhi đột nhiên ngồi thảnh thơi với Vương Siêu, Hoắc gia ở giới thể dục có trụ cột rất lớn. Vô luận là trong nước hay là ngoài nước, đối với nhu thật Gracie hợp tác rất tốt là chuyện bình thường.

“Điều này....Gần đây Nam Dương Đường Môn có rất nhiều chuyện, không biết Linh Nhi rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì?” Vương Siêu nghe thấy nhà tư bản Hoắc Gia đột nhiên hỏi vấn đề tình cảm của Hoắc Linh Nhi khiến cho hắn không biết phải trả lời ra sao.

Hắn vốn không thể nào nói với ba của người ta: “Người mà con gái người thích là ta, ở trước mặt ta đã biểu lộ nhưng đáng tiếc ta không thể chấp nhận được”

Ngày đó, Hoắc Linh Nhi làm trò trước mặt Đường Tử Trần, đổ mặt hướng đến Vương Siêu biểu lộ nhưng đáng tiếc bị Vương Siêu áp a áp ứng chuyển đề tài đi. Bất quá đến sau này Hoắc Linh Nhi lại điên cuồng kể cận hắn, nàng không hề để ý đến việc yêu thầy.

Đối với việc này Vương Siêu không biết phải làm gì cho đúng, cũng không biết làm thế nào để cự tuyệt. Hơn nữa Hoắc Linh Nhi lấy danh nghĩa đệ tử học tập mà kể cận, quan trọng hơn là ở sâu trong ý thức của Vương Siêu thì Hoắc Linh Nhi chính là bóng dáng khi còn trẻ của Đường Tử Trần.

Hoắc Linh Nhi với một bộ trang phục màu tím ở Tây nam Dã chiến học công phu. thổ khí lạc ấn đã khắc thật sâu trong lòng Vương Siêu, hình ảnh này cùng với lần đầu tiên hắn gặp Đường Tử Trần có vẻ rất trùng hợp.

“Ồ! Là vậy sao?” Hoắc gia tư bản kinh ngạc mở tròn mắt, ẩn trong đó là một tia bí ẩn mà kẻ khác không thể phát hiện được giống như là một lão hồ ly, cố ý vô tình hỏi một câu: “Vương sư phụ. Võ công của người mặc dù có danh tiếng rất cao trong giới võ thuật, hơn nữa bây giờ đã trở thành người lãnh đạo của Đường Môn nhưng ta nhớ thì tuổi của người so với Linh Nhi cũng lớn hơn ba tuổi thôi phải không?”

“Hoắc tiên sinh điều tra ta thật kỳ!” Vương Siêu cảm giác được gia chủ Hoắc Gia này có chút vấn đề, đột nhiên hỏi chuyện tình cảm của Hoắc Linh Nhi rồi lại hỏi tuổi của chính mình khiến cho hắn có một loại cảm giác không được tự nhiên.

“Như vậy cũng đương nhiên. Là thiếu tướng nhỏ tuổi nhất trong nước. Quân hàm của người mặc dù là bí mật nhưng không thể gạt được chúng ta” Ba của Hoắc Linh Nhi than thở: “Tuổi còn trẻ mà đã có thành tựu như vậy.....”

“Đâu có. Tiên sinh quá khen, đó chỉ là chuyện của quá khứ” Vương Siêu vội nói: “Chúng ta nói tới chính sự đi”

“Chuyện của Linh Nhi cũng là việc hôm nay ta muốn cùng bàn với ngươi” Ba của Hoắc Linh Nhi cười khẽ nói.

256. Chương 256: Không Thể Giải Thích Sự Hiểu Lầm

Từ lúc gặp mặt đến giờ ba của Hoắc Linh Nhi luôn tận lực chuyển đề tài lên người Hoắc Linh Nhi. Đối với mục đích thuê chiến sĩ Đường Môn lại không đề cập đến.

Điều này khiến cho Vương Siêu khó hiểu, không biết ba của Hoắc Linh Nhi rốt cuộc muốn làm gì.

Mặc dù quyền pháp của Vương Siêu đạt đến trình độ thiên nhân hoá cảnh, thâm trầm nội liễm. Tính cách khi nói chuyện cùng người khác luôn là thẳng thắn, có chuyện gì thì cứ nói chuyện đó, trực tiếp giống như là luận võ. Không thích đi đường khác vào chuyện chính.

“Hoắc tinh sinh, chúng ta cứ nói chuyện trực tiếp vào chủ đề cần bàn đi”

Vương Siêu điều chỉnh tư thế một chút, tùy ý dựa lưng vào ghế, biểu hiện rất tùy ý.

Đây vốn là một tư thế không lễ phép, nhưng ở trong mắt ba của Hoắc Linh Nhi thì tư thế có vẻ lười nhác này của Vương Siêu ẩn chứa một cỗ ý vị sinh cơ bừng bừng, sẽ khiến kẻ khác phân chấn.

Thật giống như là một đứa trẻ con vừa mới sinh ra, tự nhiên, sinh động, không mang theo chút khí tức giả tạo nào.

“Chuyên khí trí nhu, có thể như trẻ con?”

Không biết như thế nào trong đầu ba của Hoắc Linh Nhi đột nhiên xuất hiện một câu nói như vậy.

Hắn nhìn thấy tư thế tự nhiên, thất lưng có chút lười biếng kia đột nhiên cảm giác được gân cốt bản thân có chút mệt mỏi, đầu khớp xương có chút ngứa ngứa, có cảm giác muốn đuổi người theo Vương Siêu.

Nhưng với thân phận của hắn sớm đã dưỡng thành một khí chất giới thượng lưu, không có khả năng khi thoả thuận lại đi đuổi người ra như vậy. Hành vi bất nhã và không có chút lễ nghi giáo dục này.

Hắn khổ sở kiềm nén bản thân, lại giống như một người rất muốn hắt xì nhưng lại đi mãnh liệt kiềm nén lại. Trong đó khó chịu như thế nào?

“Linh Nhi là con gái ta yêu nhất. Chuyện của nó đương nhiên là chuyện quan trọng” Ba của Hoắc Linh Nhi lên tiếng, cố gắng phân tán lực chú ý của bản thân đi: “Từ nhỏ nó đã có tính cách mạnh mẽ, một khi thích việc gì rồi thì nó không tiếc tất cả để hoàn thành”

“Tính cách như vậy là một chuyện tốt, hơn nữa trên người Linh Nhi không có sự yếu ớt của các thiên kim tiểu thư. Nàng luyện công luôn khắc khổ, đây cũng là nữ hài tử có tư chất nhất mà ta từng thấy, gọi là thiên tài cũng không quá đáng” Vương Siêu tiếp lời.

“Ba đời tu dưỡng mới trở thành một quý tộc” Ba của Hoắc Linh Nhi cười cười: “Những tên thiên kim tiểu thư, thiếu gia yếu ớt kia mà nói chỉ là những gia tộc mới bạo phát mà thôi. Tính ra thì Hoắc gia chúng ta tính từ khi gia gia đến Linh Nhi nó cũng mới ba đời mà thôi. Ta nghe nói nửa năm trước Đường Môn các ngươi cùng với quân đội chính phủ phát sinh xung đột võ trang lớn à? Hoàn hảo không có xảy ra chuyện gì. Nó vẫn luôn là người trong lòng ta lo lắng nhất”.

“Chuyện này chỉ là một việc ngoài ý muốn thôi. Bất quá chỉ cần Linh Nhi ở bên cạnh ta thì không một kẻ nào có thể tổn thương đến nàng được!” Vương Siêu vội vàng nói, đương nhiên hắn không muốn cho ba của Hoắc Linh Nhi lo lắng.

“Đương nhiên, ngươi hiện tại có thực lực này. Chưởng môn Nam Dương Đường Môn. Ngay cả quân đội chính phủ Indonesia cũng phải đề nghị người ba phần” Ba của Hoắc Linh Nhi như cười như không nói: “Lãnh đạo

của các người cuối cùng vẫn là Đường tiểu thư cũng chính là chị của người. Mười mấy năm qua cả Mĩ cùng không làm gì được nàng”.

“Nói thật, nếu như Linh Nhi tiếp tục đi lịch lãm đến một hai mươi năm sau, chắc chắn nó sẽ là người nổi nghiệp ưu tú nhất của Hoắc Gia. Cho dù không thành tựu như Đường tiểu thư nhưng có thể đưa sự nghiệp Hoắc gia lớn mạnh hơn là điều đương nhiên”

Hoắc tiên sinh đột nhiên nói một câu này khiến cho những người trẻ tuổi đứng sau lưng biến sắc. Về mặt có chút mất tự nhiên, nhất là anh ruột của Hoắc Linh Nhi. Nhưng có Hoắc tiên sinh ở tại đây, hẳn cũng không dám mở miệng nói chuyện.

Không đợi cho Vương Siêu mở miệng, Hoắc tiên sinh nói tiếp: “Thật ra mặc kệ chúng ta là phú hào của Hongkong hay là phú hào của đại lục, nhưng căn cơ đều rất nông cạn. Nhiều tên thiếu niên của các gia tộc mới bạo phát luôn dương dương tự đắc, luôn cho rằng bản thân hẳn thuộc về giới xã hội thượng lưu, nhưng thật ra những đại gia tộc ở phương tây nhìn vào bọn chúng giống như một tên nhà quê. Luôn cho rằng chúng ta là những mỏ vàng. Giống những gia tộc lớn tại Mĩ như Kenny, Franklin... Những phú hào chúng ta bắt cóc đều mở miệng mười triệu mười triệu tiền chuộc? Còn bọn họ thao túng chính trị, phát động chiến tranh, phát hành tiền tệ, trở miềnh khiến cho núi lở biển gào. Chúng ta so với bọn họ còn kém rất xa”.

“Như vậy cũng đúng” Vương Siêu gật gật đầu: “Bất quá cái đó và Linh Nhi có quan hệ gì?”

“Người mặc dù là sư phụ của Linh Nhi nhưng chúng ta không ngại nói rõ ràng đôi chút” Đôi mắt Hoắc tiên sinh bình tĩnh vô cùng, đột nhiên xoay người lại nói với mấy tên trẻ tuổi sau lưng: “Các người đi ra ngoài một chút”

Chờ khi mấy anh họ, anh ruột của Hoắc Linh Nhi đi ra ngoài thì đột nhiên Hoắc tiên sinh nói: “Có phải Linh Nhi rất thích người?”

“Cái này.....” Quả thật Vương Siêu không ngờ nhà tư bản Hoắc gia này đột nhiên lại hỏi một câu bất ngờ như vậy.

“Người không nên nói dối. Ta làm cha thì sao không rõ tâm tư con gái mình? Hơn nữa Linh Nhi cũng đã nói với ta rồi!” Ba của Hoắc Linh Nhi hí hóp mắt, ngưng thần tự khí giống như một con hồ ly đang dò xét phản ứng của con mồi.

“Ngày hôm trước khi tiểu tử của gia tộc Gracie đến bàn sinh ý với ta thì trưởng bối bên nhà họ cũng đưa ra ý tứ muốn tổ chức đám hỏi. Ta gọi điện hỏi ý Linh Nhi một chút thì nó rất tức giận. Sau đó ta hỏi ý nghĩ của nó thì nó đã nói tất cả cho ta. Chúng ta rất rõ tính cách của Linh Nhi. Một khi muốn làm việc gì rồi thì không thể nào ngăn cản được. Thật ra hôm nay mục đích chủ yếu ta đến là muốn giải quyết chuyện của Linh Nhi, đây cũng là việc ảnh hưởng đến sự hợp tác của Hoắc gia và Đường Môn!”

“Linh Nhi sao lại có thể ảnh hưởng đến mối quan hệ của Đường Môn và Hoắc Gia?” Vương Siêu nhíu nhíu mày hỏi lại.

“Hai ha, người trẻ tuổi, chỉ cần trong lòng hiểu rõ là được rồi, cần gì phải nói ra.” Hoắc tiên sinh cười lớn: “Đường tiểu thư là một nhân vật lợi hại. Ta cũng không hề muốn bản tính quật cường của Linh Nhi lại đắc tội nàng. Người cùng với Đường tiểu thư không phải là chị em ruột sao? Nếu không phải là chị em ruột thì sao Đường tiểu thư lại giao vị trí tại Nam Dương Đường Môn này cho người?”

Ánh mắt của ba Hoắc Linh Nhi rất mập mờ, là một loại ánh mắt tất cả các nam nhân đều hiểu rõ.

Đến lúc này dù Vương Siêu là kẻ ngu cũng phải hiểu rõ ý tứ trong lời nói của ba Hoắc Linh Nhi.

Hắn cho rằng, Vương Siêu và Đường Tử Trần thâm yêu nhau?

Với Đường Tử Trần là một phụ nữ lợi hại đương nhiên sẽ không cho người khác chia sẻ người mình yêu, cho nên Hoắc Linh Nhi kề cận Vương Siêu quả thực là trăm phần trăm đắc tội nàng.

Ba của Hoắc Linh Nhi rất tỉnh táo. Đắc tội Đường Tử Trần là một chuyện không dễ chịu gì. Năm đó còn bắt cóc con trai trưởng của Lý gia liền đòi mười triệu tiền chuộc, người lãnh đạo của Đường Môn là có khái niệm gì?

Nhà tư bản này biết Đường Môn của Đường Tử Trần, trong mắt quân đội Mỹ còn hơn cả tổ chức Bin Laden nữa.

Al-Queda, chú Binladen thì ba của Hoắc Linh Nhi dám đắc tội sao? Huống hồ nhân vật này so với chú Binladen còn khó chơi hơn.

“Vì ta cùng Đường Môn hợp tác lẫn nhau nên ta muốn đưa Linh Nhi rời khỏi đây nhưng nó lại không nghe lời. Ta hi vọng người có thể nói với nó một câu” Ba của Hoắc Linh Nhi thở dài: “Lời nói thật, mặc dù người hiện tại đang là người cầm quyền của Nam Dương Đường Môn, nhưng thực tế vẫn là Đường tiểu thư. Lần này tình huống Nam Dương Đường Môn tổ chức Khẩn thân đại hội ta cũng biết đôi chút. Triệu Quang Vinh, Lâm Thế Phong sở dĩ ngona ngoan như vậy cũng là do áp lực của Đường tiểu thư.”

Vương Siêu không biết phải nói điều gì cho phải.

Mặc dù võ công hần cao nhưng đụng phải tình huống này hần không biết phải nói gì.

Ba của Hoắc Linh Nhi cho rằng hần là một tên mặt trắng chỉ biết ăn thôi.

Bất quá tình huống như vậy thì lão hồ ly này không thể không cố kỵ.

Vương Siêu cùng với Đường Tử Trần không phải thân cùng không phải cố, vốn cũng là người trong Đường Môn mà thôi. Đường Tử Trần đã biến một tên có lai lịch nông cạn trở thành người lãnh đạo của Nam Dương Đường Môn, vì việc này mà nàng không tiếc đắc tội Triệu Quang Vinh, Lâm Thế Phong.

Thử nghĩ xem giữa hai người có quan hệ mập mờ nào không?

Không có?

Ai tin đây?

Ít nhất ba của Hoắc Linh Nhi sẽ không tin.

“Nói thật. Cho dù không cùng hợp tác với Đường Môn các người, nhưng ta tuyệt không muốn cho Linh Nhi cuốn vào trong chuyện tình của người và Đường tiểu thư. Người hãy vì Linh Nhi mà suy nghĩ một chút. Nếu như Đường tiểu thư để ý đến, thì tình cảnh của Linh Nhi rất nguy hiểm, đối với Hoắc gia chúng ta cũng không tốt đẹp gì” Ba của Hoắc Linh Nhi nói một hơi thật dài khiến cho đôi mày của Vương Siêu khẽ nhíu lại.

Hần cảm giác không biết phải nói gì cho tốt.

Chẳng lẽ nói: Trần tỷ không để ý đến ta, người cứ yên tâm đi.

Hay là nói: Được rồi, để ta nói với Linh Nhi, để cho nàng không nên quần lấy ta nữa.

Vương Siêu nào có thể mở miệng? Hần cảm giác không chút tự nhiên nào. Vì vậy hần lựa chọn sự im lặng.

Nhưng là hần im lặng như vậy lại khiến cho ba của Hoắc Linh Nhi cho rằng hần muốn đạp chân hai thuyền. Sắc mặt có chút khó coi.

257. Chương 257: Thử Dò Xét

“Người trẻ tuổi! Nếu như không phải người rất đặc biệt, thì hôm nay ta cũng không phải ngồi đây nói chuyện Linh Nhi!” Vương Siêu ngồi yên lặng cả năm phút thì ba của Hoắc Linh Nhi rốt cục không nhịn được, khẽ nhích người ngồi thẳng lưng, ánh mắt sắc bén như một con rắn hổ mang.

Nếu như nói Hoắc tiên sinh khi này là một con hồ ly thì bây giờ lại ngồi nghiêm chỉnh và giọng nói lạnh lùng phối hợp với ánh mắt lạnh như băng, thì bây giờ hần giống như hoá thành một con cá sấu thật lớn đầy hung hãn.

Cho dù là Vương Siêu cũng cảm giác được khí chất sắc bén của nhà tư bản Hoắc Gia này. Ba của Hoắc Linh Nhi không hề biết võ công, nhưng lại có thể biểu hiện ra khí chất như một cao thủ tuyệt thế có thể lấy tánh mạng người bất kỳ lúc nào, sinh sát do tâm, giết người như nhả cỏ.

“Nếu là người trẻ tuổi khác thì cho dù hấn có thân phận, gia thế hiển hách ra sao nhưng dám cùng Linh Nhi có quan hệ tay ba, lại còn dám trước mặt ta giả vờ ngu ngốc nữa ta sẽ khiến cho hấn ăn không được ngủ không yên” Ba của Hoắc Linh Nhi bị sự chần chừ của Vương Siêu làm cho tức giận.

Theo lời nói của hấn nếu như một người trẻ tuổi khác ngồi vào vị trí của Vương Siêu, cùng với người con gái khác có mối quan hệ mập mờ lại còn muốn đeo sát Hoắc Linh Nhi, thì hấn đã đưa đối phương biến mất khỏi thế giới này, không thì cũng cảnh cáo thật nghiêm khắc.

Thậm chí là con ông cháu cha tại Bắc Kinh, Đảng Thái Tử thì vị tư bản này có một ngàn loại dả kích. Dù sao mối quan hệ của Hoắc gia với trung ương rất mật thiết. Ngoại trừ những tên khủng bố liều mạng ra thì không một ai dám đắc tội vị đại gia tộc đại phú hào triệu vạn này. Tiền có thể thông thần, hơn nữa thế lực của Hoắc gia đã có gốc rễ thật kinh người.

Nhưng Vương Siêu lại là một ngoại lệ.

Không nói đến thân phận chương môn Nam Dương Đường Môn, thì bản thân hấn là một đại quốc thuật tông sư, là một thích khách nguy hiểm vô cùng.

Tin tức của Hoắc tiên sinh rất linh thông. Hấn nghe thấy một mình Vương Siêu đã tìm phực tiến vào trong quân khu Tứ Thủy của Indonesia được phòng bị cẩn mật, nhưng vẫn có thể giết chết cha con Suha Arnie, rồi cắt đầu diêm nhiên rồi đi.

Một người ‘Mười bước giết người, ngàn dặm không thể ngăn cản’, là một nhân vật không sợ trời không sợ đất rất cường đại, rất đặc biệt.

Cho dù là gia trưởng Hoắc gia, một nhà đại tư bản nhưng đối mặt với thế lực của người trẻ tuổi này cũng không có một chút khí thế nào.

Ba của Hoắc Linh Nhi gặp rất nhiều người, thậm chí những người lãnh đạo cao tầng của các quốc gia cũng thường xuyên gặp mặt, nhưng bất kể là đối diện với một ai cũng dễ dàng nói chuyện hơn với người trẻ tuổi này.

Đối mặt với Vương Siêu, Hoắc tiên sinh có cảm giác như con chuột đang cắn vào một con rùa rút đầu.

Cho nên trong nháy mắt đã làm ra phán đoán, không cùng Vương Siêu kéo dài xuống tiếp.

“Vứt bỏ đi! Người trẻ tuổi. Tình huống của ngươi rất đặc biệt. Với thành tựu và thân phận hiện tại của ngươi cũng rất xứng đôi với Linh Nhi. Thẳng thắn mà nói thì chỉ với vị trí thiếu tướng trước kia của ngươi ta cũng rất đồng ý cho hai người qua lại. Nhưng bây giờ ta thật không muốn Linh Nhi lâm vào cảnh nguy hiểm. Ngươi đừng quên Đường Môn bây giờ không phải do ngươi làm chủ. Ta rất thất vọng biểu hiện do dự thiếu quyết đoán này của ngươi” Hoắc tiên sinh nói thẳng: “Bây giờ ta lấy thân phận là ba của Hoắc Linh Nhi hy vọng ngươi có thể trả lời một cách thuyết phục. Nếu không ta đành phải đi gặp Đường tiểu thư để nói chuyện.”

Ba của Hoắc Linh Nhi cảm thấy cùng nói chuyện với Đường Tử Trần tốt hơn rất nhiều.

“Hoắc tiên sinh không nên kích động. Chuyện không phải như ngài nghĩ đâu” Vương Siêu nhíu nhíu mày khôi phục sự bình tĩnh. Nghe thấy ba của Hoắc Linh Nhi muốn gặp Đường Tử Trần thì trong lòng hấn vừa động, liền hiểu chuyện này nên giao cho Đường Tử Trần giải thích là tốt nhất. Hơn nữa cũng có thể dò xét thái độ của Đường Tử Trần đối với mình.

Dù sao chuyện này mình không thể nào giải thích rõ ràng được.

“Tình cảm giữa người với người thật sự là điên đảo phức tạp mà. Giống như là thiên ma loạn vũ vậy. So với luận võ công còn khó nắm chặt hơn rất nhiều.” Từ sâu trong lòng Vương Siêu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này.

Quyền pháp đối kháng có thể đảo lộn ma nhưng tình cảm giữa người và người lại không thể làm như vậy. Cho dù Vương Siêu có trí tuệ, thân thủ, nghị lực cũng không thể đạt đến cảnh giới tuệ kiến chặt đứt tất cả.

“Có lẽ cảnh giới của ta vẫn chưa đạt đến không nghe không thấy không cảm giác nguy hiểm. Cơ thể của ta mặc dù dần dần luyện đến cảnh giới không bị huỷ nhưng tâm cảnh không vô tình như Trần tỷ”

Vương Siêu thất thần trong nháy mắt, nhưng khôi phục lại rất nhanh.

“Bất quá ta không thể giải thích rõ ràng được. Ngài đi gặp Trần tỷ đi. Để ta giúp ngài an bài một chút. Ta nghĩ ngày mai đi”

Ba của Hoắc Linh Nhi giật nảy mình, đôi mắt nhìn chăm chăm Vương Siêu thật lâu, mở miệng ra một chút như muốn nói gì nhưng lại không thể lên tiếng. Sau đó nhắm mắt lại: “Tốt rồi, tối nay ta sẽ nói chuyện với Linh Nhi. Ngày mai vào lúc nào thì cứ chọn rồi gọi điện cho ta biết là được”

“Hoắc tiên sinh, hôm nay cáo từ” Vương Siêu không muốn nói nhiều liền đứng lên muốn ra về.

Ngay khi Vương Siêu đứng lên thì Hoắc Linh Nhi cùng với tiểu tử gia tộc Gracie trong một căn phòng trống đang đối luyện.

“Linh Nhi, chuẩn bị tốt chưa?” Gracie thi triển tư thế ‘Lão ưng Trảo Tiểu Kê’ trong nhu thuật nhìn Linh Nhi cười một chút, ánh mắt toát ra sự tự tin cường đại.

Quả thật Gracie không hề sợ võ công của Hoắc Linh Nhi chút nào. Nhu thuật của gia tộc Gracie của họ chính là đỉnh cao của nhu thuật. Mặc kệ người cường đại như thế nào đi nữa, chỉ cần tiến lên bắt được quần áo của người, là có thể khống chế

Gracie ở nước ngoài cũng so đấu với rất nhiều quyền sư Trung Quốc. Những quyền sư này có lực lượng nhìn qua mạnh mẽ vô cùng nhưng chỉ cần bắt được quần áo dùng ‘Suất Pháp Đáo Địa’ quỷ bí đánh ngã, rồi dùng kỹ năng khoá khớp là khiến cho đối phương không thể động.

Lực lượng của hắn phải trải qua sự huấn luyện tàn khốc, có thể nắm đẩy 130kg, ngồi chồm chồm đẩy 487kg, lực đá kích bột phát bất ngờ có thể hơn 500kg. Mặc dù công phu này kém xa các nhu đạo danh gia nhưng cũng có thể gọi là cao thủ rồi. Hoắc Linh Nhi có thân thể cao gầy, cao khoảng 1m75, cơ thể xem như khoẻ mạnh rắn chắc nhưng ở trước mặt hắn lại có chút nhỏ nhắn xinh xắn.

“Tốt rồi. Ta ra tay đây, chú ý!”

Hoắc Linh Nhi đối mặt hình thể khoẻ mạnh, rắn chắc của Gracie mà ánh mắt lạnh như băng, lời vừa dứt liền lao về trước.

Đôi mắt Gracie sớm đã nhìn chăm chú nàng, thấy nàng vừa động, liền bước về phía trước vươn tay ra bắt lấy quần áo của Hoắc Linh Nhi.

Nào biết đâu rằng lần Hoắc Linh Nhi di chuyển công kích này, giống như là mãnh hổ xuống núi, nhưng ngay trong tích tắc Gracie muốn nắm giữa được quần áo của nàng thì thân thể nàng co rút lại. Vóc người cao 1m75 co rút lại giống như một trẻ em, làm cho chụp vào khoảng trống.

Tuy Gracie chụp trúng khoảng không nhưng đôi mắt lại hiện một ý cười quỷ bí. Hắn rất giỏi nhu thuật, phản ứng cũng rất nhanh. Hai tay lùi về sau, thân thể ngã nằm xuống đất,, một chân nhắm vào chân của Hoắc Linh Nhi móc tới, đồng thời cánh tay giống như con rắn nắm giữ quần áo trên bả vai của Hoắc Linh Nhi dùng hết sức lực xoay tròn, khuỷu tay quần đến cổ Hoắc Linh Nhi.

Loã giáo! Là một loại kỳ thuật khoa cao thâm trong nhu thuật. Loã giáo của Gracie đã được hắn luyện rất tốt, ngay cả một con trâu cứng cỏi cũng bị hắn khoá một cái liền ngã xuống. Ngay khi hắn tưởng sắp đắc thủ thì chân của Hoắc Linh Nhi đột nhiên xoay tròn, dùng thế ‘Hoàng cầu tất niệm’ đá ra ngay cơ bụng tại bụng dưới của hắn. Thân thể Gracie giống như một chiếc đầu xe lửa tung bay ra ngoài, đập vào trong mới dừng lại.

Thì ra Hoắc Linh Nhi vừa xoay tròn đá ra một cước này động tác liên tục, mau lẹ, hung mãnh, xảo trá như con sói hung tàn. ĐÚNG là hai đại sát thủ ‘Hắc cầu giáo kê’ và ‘Hoàng cầu tất niệm’ trong ‘Tâm Ý Quyền’

của Liêu Tuấn Hoa.

“Loả giáo của người này lại có chút giống ‘Cự Mãng Triền Thân’ trong Long Xà Hợp Kích. Nguy hiểm thật, nếu không hạ sát thủ thì hắn đã thành công rồi. May mắn ta theo sư phụ lâu nên lực bộc phát gia tăng rất nhiều. Nếu không đá bay Gracie thì ta có chút phiền toái rồi.”

Lần bộc phát lực này, Hoắc Linh Nhi phải hít thở hai hơi mới có thể bình tĩnh lại.

Gracie bị đá bay rơi xuống đất, mắt cũng trợn trắng lên. Mặc dù thân thể của hắn vô cùng tốt, mấy khối cơ bụng luyện rất mềm dẻo, nhưng vẫn bị đá bay ra xa mà ngất đi.

“Linh Nhi, sao con không biết chừng mực như vậy?” Ba của Hoắc Linh Nhi vừa đến trông thấy một màn này liền nhíu mày, vội vàng phân phó người đưa Gracie đi cấp cứu.

“Ba? Sao người lại đến đây một mình? Sư phụ đâu rồi?” Hoắc Linh Nhi không để ý đến mà hỏi ngược lại.

“Hắn đi rồi. Con đến đây đi, tối hôm nay chúng ta cần nói chuyện riêng một chút” Sắc mặt Hoắc tiên sinh rất âm trầm.

“Ồ!” Trên mặt Linh Nhi hiện ra sự thất vọng, nàng đối với nhu thuật của Gracie lĩnh ngộ không ít nên đang muốn gặp Vương Siêu kể lại. Bất quá gần nửa năm mới gặp lại ba, lại nhìn thấy sắc mặt của ba nàng hơi khó coi, nên cũng đồng ý mà không nói gì.

Ngay lúc Hoắc tiên sinh và Hoắc Linh Nhi nói chuyện, thì Vương Siêu và Đường Tử Trần cũng đang nói chuyện với nhau.

Hắn nói ý nghĩ hiểu lầm của Hoắc tiên sinh một lần cho Đường Tử Trần nghe, sau khi nghe xong Đường Tử Trần lộ ra một nụ cười: “Thật ra Hoắc tiên sinh lo lắng cũng đúng. Hắn sợ con gái hắn sẽ đoạt đệ khiến cho tỷ phát hỏa”

“Vậy tỷ có ghen hay không đây?”

Đôi mắt Vương Siêu nhìn thẳng đôi mắt Đường Tử Trần hỏi một câu mấu chốt.

258. Chương 258: Quyết Định Của Đường Tử Trần

Câu hỏi ‘Vậy chị có ghen không’ khi Vương Siêu cất tiếng như đang vui đùa nhưng Đường Tử Trần nhìn thấy rất rõ trong mắt hắn có sự chờ mong vô cùng.

Hình như Đường Tử Trần vừa mới ngủ dậy nên còn chưa trang điểm, mái tóc để xõa tự nhiên sau đầu. từng sợi từng sợi thẳng tắp.

Nàng mặc một bộ quần áo màu tím nhạt phối hợp với những đường cong kinh tâm động phách. Nhất là bên dưới lộ ra đôi chân trắng nõn như được tạo ra từ ngọc, có vẻ thánh khiết vô cùng.

Đột nhiên Vương Siêu phát hiện Đường Tử Trần hôm nay, có hương vị phụ nữ mà bình thường nàng không có.

Bình thường Đường Tử Trần luôn cao cao tại thượng, uy lâm tứ phương. Mặc dù nàng là một phụ nữ nhưng khi vừa ngồi xuống, mỗi tiếng nói cử động đều có ý cảnh như long như hổ.

Long khơi vân triều dũng. Hổ động tinh phong cuồng. Không ai có thể làm cản trước mặt nàng .

Nàng nắm giữ Đường Môn giết người vô số, quyền pháp cao thâm, có thể không nghe không thấy mà tránh khỏi nguy hiểm, như là thần không ai có thể mạo phạm được.

Cho dù là nhà tư bản như ba của Hoắc Linh Nhi gặp qua vô số trường diện quỷ dị, nhưng đối với phụ nữ như vậy cũng kiêng kỵ rất sâu. Có lẽ trên đời này chỉ có một mình Vương Siêu mới thoải mái trước mặt nàng thôi.

Đương nhiên, Vương Siêu dám thoải mái trước mặt nàng là do hắn có tư cách này.

Quyền pháp võ học, cảnh giới tu hành của Vương Siêu đã đạt đến độ khó tin. Không nói đến cảnh loại cảnh giới tinh thần chí thành chi đạo có thể tiên tri, chỉ là thân thể hần đã tu luyện gần đạt đến trình độ không bị hủy. Mỗi một cước một quyền tung ra đều có quyền phong cương khí tùy thân, đại thánh chí thần, kinh lực hàm súc chuyên khí trí nhu, lực bộc phát như một đứa bé vừa rời khỏi bụng mẹ.

Thể lực lực bộc phát, tổ chất thân thể đạt đến trình độ không bị hủy, nếu bây giờ Vương Siêu cùng với Đường Tử Trần cùng chạy, thì thậm chí hần hơn nàng một chút.

“Em đang nói cái gì?” Đường Tử Trần không trả lời, ý cười trong đôi mắt dần dần thu liễm.

“Đương nhiên em hỏi chị có ghen hay không?” Vương Siêu nhéo nhéo đầu ngón tay đang đặt trên đầu gối. Ở trước mặt Đường Tử Trần chưa bao giờ hần che giấu tình cảm yêu thương của mình.

“Tiểu đệ ngốc” Đường Tử Trần thờ dãi một tiếng thật sâu, đột nhiên nhớ lại chuyện cũ: “Sáu năm trước có một tên thiếu niên ngu ngốc mỗi buổi sáng đều đến xem ta luyện quyền. Vì hứng thú nhất thời nhưng thật không ngờ lại có thể tạo ra một tiểu đệ quốc thuật đại tông sư. Chuyện trong cuộc sống thật sự là điên đảo mê ly, không thể đoán trước. Ai có thể biết trước sau này sẽ xảy ra chuyện gì!”

Vương Siêu yên lặng lắng nghe, hần nhớ lại cuộc sống khi vừa mới tập quyền mà trong lòng xuất hiện một sự ám áp như dòng suối chảy qua.

“Thật ra tài phú địa vị Đường Môn tỷ tỷ đều không để ý đến. Tiểu đệ, ta tin tưởng trên thế giới này, chỉ có đệ mới hiểu được tỷ mà thôi”.

“Um, đệ hiểu” Vương Siêu gật gật đầu: “Tài phú, địa vị, thể lực của Đường Môn chỉ là một đoạn trong thời gian sinh hoạt của con người bình thường mà thôi. Thật ra tỷ muốn sớm siêu thoát sinh tử, bước một bước cuối cùng kia, muốn xem thử nó có dạng gì. về phần bước cuối cùng có thể siêu thoát hay là chết đi, thì tỷ không quan tâm đến kết quả”.

“Không. Tiêu đệ, tỷ quan tâm chứ. Tỷ sợ sự tịch mịch vĩnh hằng sau khi hoàn thành một bước kia. Thật ra trong lòng tỷ có lo lắng. nếu không tỷ sớm đã thử nghiệm nó rồi. Thật ra tỷ muốn trên đường đi bước cuối cùng kia có đệ làm bạn mới là tốt nhất” Đường Tử Trần bình tĩnh nói.

“Đệ sẽ theo tỷ. Vô luận là tỷ đi đâu đệ cũng đi theo. Không để tỷ phải tịch mịch” Vương Siêu trả lời.

“Không” Đường Tử Trần lại lắc đầu: “Tiểu đệ, đệ có cuộc sống của đệ. Cuộc sống đó vừa mới bắt đầu thôi. Kinh nghiệm sống trên thế gian này rất nhiều. Trong lòng tỷ muốn cho đệ sống tốt. Bốn năm trước khi tỷ tách rời khỏi đệ ở trong nước. chính là hi vọng đệ không vào cuộc sống của tỷ. Bình yên không lo không sầu sống đến già. Nhưng hiện đệ vẫn tiến vào”.

“Cuộc sống không có tỷ thì có ý nghĩa gì?” Vương Siêu nhìn chằm chằm Đường Tử Trần.

“Trong lòng tỷ cũng biết” Đường Tử Trần nói: “Chỉ vì vậy mà tỷ rất mâu thuẫn. Tỷ muốn đệ theo tỷ đi một bước cuối cùng kia. cùng nhau chia sẻ kinh nghiệm ấy bởi vì đệ đã có tư cách này rồi. Nhưng về phương diện khác tỷ lại không muốn đệ theo tỷ. Một người tỷ tỷ như vậy có phải quá ích kỷ không? trong lòng đệ có phải muốn tỷ bỏ đi ý nghĩ đó? Trở thành người phụ nữ có thể sống bên đệ cả đời?”

“Đệ rất ưu tú. Phụ nữ trong thiên hạ có thể xứng đôi với đệ lại càng ít. Sâu trong nội tâm của đệ cũng có kiêu ngạo. có tín ngưỡng, cũng muốn tỷ sống cùng đệ. Nhưng ở trước mặt tỷ. đệ luôn thu hồi sự kiêu ngạo lại, tất cả mọi chuyện đều theo ý tỷ mà không cần lý do, không ngại phản bội tổ chức quân đội trong nước. mang danh nghĩa phản quốc mà không hối tiếc. Hơn nữa tỷ biết, nếu như tỷ hiện tại đi bước cuối cùng kia. Bảo đan tọa hóa thì đệ cũng đi theo tỷ. Cho dù đi đến một nơi chưa từng đến, nhưng đệ cũng không một chút do dự”.

“Tất cả những điều đệ có, đều là do tỷ cấp cho...” Vương Siêu lắc đầu muốn nói tiếp nhưng lại bị Đường Tử Trần khoát tay chặn lại.

“Tiểu đệ ngốc, đệ có thể buông tha hết thảy, tất cả kiêu ngạo. tín ngưỡng và cả sinh tử đều theo tỷ, ủng hộ tỷ, nhưng tỷ lại không thể buông tha cắt đứt với đệ, muốn cho đệ cùng đi với tỷ tìm cái chết. Đây là do tỷ không tốt. Lấy tâm giao tâm. tỷ rất ích kỷ”.

Nhìn thấy Vương Siêu còn muốn nói Đường Tử Trần liền thở dài: “Đệ không cần nói gì. Qua ngồi bên cạnh tỷ đi”.

Vương Siêu gật gật đầu đi đến ngồi xuống bên cạnh nàng.

Đường Tử Trần nắm tay Vương Siêu, thân thể hơi nghiêng dựa vào bờ vai hắn mà nhắm mắt lại, để cho Vương Siêu cảm giác được sự ôn hòa mềm mại của thân thể nàng.

“Ai, trên đường đi nhất định rất tịch mịch. Cảm giác của tỷ nói cho tỷ biết đó chính là sự tịch mịch vĩnh hằng. Không có đệ làm bạn thì con đường kinh khủng ấy tỷ không dám đi một mình. Trên thế gian này chuyện gì tỷ cũng dám làm nhưng chỉ có chuyện này tỷ vẫn do dự. Nhưng trăm năm sau, khi dung nhan của tỷ mất đi, thân thể già yếu rồi rời khỏi trần đời. Đã vậy thì tỷ chọn bây giờ đi vậy. Để trong lòng đệ vĩnh viễn lưu lại dung nhan vĩnh hằng của tỷ. Tịch mịch!”

Vương Siêu nắm tay Đường Tử Trần, nghe nàng nói xong thì đôi mi phập phồng như có hô hấp.

Vương Siêu cũng nhắm hai mắt lại, cảm nhận tâm tình phân tán ấy.

Đường Tử Trần lớn hơn Vương Siêu mười tuổi nhưng tạp chất trong huyết mạch đều được tẩy sạch, da tay bóng loáng thật mềm mại. Dung mạo còn muốn đẹp cô gái hai mươi rất nhiều. Hơn nữa Vương Siêu biết võ công luyện đến cảnh giới này. Cho dù trải qua mười hai mươi năm đi nữa thì dung mạo của Đường Tử Trần không hề biến hóa chút nào. Nhưng mà ba mươi bốn mươi năm sau thì sao?

So với dung nhan dần phai nhạt thì tốt hơn hết nên chọn thời gian xinh đẹp nhất để buông tay, bảo trì dung nhan xinh đẹp ấy vĩnh viễn trong trí nhớ. Nàng là người như vậy, Vô luận là thân thể hay là dung vĩnh viễn đứng ở đỉnh cao. Nhưng trong lòng nàng có sự phiền não và tịch mịch mà người thường không hề có.

Tử Trần đã biểu lộ tâm tư của nàng thông qua những câu nói vừa qua. Nàng biết một khi mình buông tay thì cuộc sống của Vương Siêu không còn bất kỳ ý nghĩa nào nữa. Đồng thời nàng cảm giác sự tịch mịch khi đó nên muốn Vương Siêu làm bạn cùng nàng, nhưng lại cảm thấy làm như vậy rất ích kỷ.

Dù nàng rất cường đại nhưng cũng có chuyện không thể lựa chọn được.

Đường Tử Trần cứ ngồi dựa vào thân thể Vương Siêu như đang tiến vào giấc ngủ. Hô hấp. Trống ngực dần dần giảm đi giống như một con gấu đang ngủ đông. Đến cuối cùng chỉ có một tia rất yếu, căn bản không thể cảm giác .

Trong chốc lát Vương Siêu hiểu rõ tình huống của Đường Tử Trần, đột nhiên trong lòng cảm thấy căng thẳng vô cùng. Đôi mắt mở lớn toát ra tinh quang nhìn thẳng và gương mặt Đường Tử Trần.

Vốn dưới ánh mắt của Vương Siêu, với sự miễn cảm Đường Tử Trần sẽ tỉnh lại nhưng nàng không chút phản ứng nào, tiếp tục duy trì giấc ngủ đó.

Vương Siêu chần chờ một chút liền vươn tay ra muốn lay tỉnh Đường Tử Trần nhưng lại do dự. Bàn tay vươn ra nhưng không đụng vào nàng.

Cứ lẳng lặng ngồi đợi như vậy, hắn tôn trọng quyết định của Đường Tử Trần. Thời gian trôi qua, mãi đến khi một tia nắng xuyên qua cửa sổ tiến vào trong. Trời đã sáng rồi nhưng Vương Siêu vẫn ngồi yên lặng nhìn Đường Tử Trần.

Đúng lúc này đôi mắt Đường Tử Trần khẽ mở ra, mạch đập như có như không, hô hấp trái tim đều khôi phục lại bình thường.

Nàng mở mắt ra liền thấy ánh mắt của Vương Siêu, khóe miệng lộ ra một nụ cười như hoa nở: “Sao đệ không ngăn cản tỷ!”

“Việc tỷ muốn làm. đệ chỉ biết trợ giúp thôi chứ không ngăn cản. Đệ sẽ không làm vướng bận tỷ” Vương Siêu thở dài một hơi như thả xuống một khối đá trong lòng.

Nói thật bộ dáng này của Đường Tử Trần làm cho hắn sợ nàng sẽ tọa hóa đi. Nhưng hắn vẫn khắc chế bản thân không quấy nhiễu nàng. Lúc này thần kinh căng thẳng mới bình tĩnh trở lại.

“Đúng vậy! Đệ không làm vương bận tỵ” Đường Tử Trần đứng lên: “Đến giúp tỵ trang điểm rồi đi gặp ba của Hoắc Linh Nhi. Hoắc Linh Nhi cùng với tiểu tử ngu ngốc này không làm cho rõ ràng thì không tốt a. Để cho ba nàng dẫn nàng đi thôi”.

259. Chương 259: Lựa Chọn Của Vương Siêu

Nhìn thấy Đường Tử Trần ngồi trước bàn trang điểm, Vương Siêu vội vàng đi qua dùng ngón cái và ngón trỏ kéo một ít tóc nhếch lên trên, tay kia cầm một chiếc lược gỗ chải mái tóc vốn rất suôn mượt của Đường Tử Trần.

Sắc mặt Đường Tử Trần rất bình tĩnh, nhàn nhã. Khí chất trên người giống như ánh nắng ấm áp sau mùa đông. Một khi nào hạ quyết tâm làm việc gì thì khí chất, vẻ mặt đều nhàn nhã thư sướng như vậy. Vương Siêu đối với nàng rất quen thuộc.

Nhìn bàn tay Vương Siêu đang nắm tóc mình qua gương rất trắng, những mạch máu nhỏ hồng cũng có thể nhìn thấy, da tay mềm mại như bàn tay trẻ con vừa sinh ra không bao lâu.

“Da tay của đệ so với tỵ còn muốn đẹp hơn nữa” Đường Tử Trần nhẹ nhàng cười: “Nhìn đệ giúp tỵ trang điểm kìa, lại dùng thủ pháp ‘Đảo Kiếp Hồng’ trong Thái Cực Quyền. Thật sự là khắp nơi đều là quyền ý, quyền thần. Nhân quyền hợp nhất. không có chút buông lỏng nào cả!”

“Đệ Đảo Kiếp Hồng. tỵ lại là Mỹ Nhân Chiếu Kính” Toàn bộ tinh thần của Vương Siêu chăm chú chải tóc cho Đường Tử Trần, giống như đang chăm chú mài một kiện ngọc khí tinh xảo.

Hắn vẽ tóc lên cao. Bất giác đã dùng đến ‘Đảo Niệp Hồng’ trong Thái Cực Quyền. Đường Tử Trần là tu vi gì? Liếc mắt một cái liền nhìn ra nên nói đùa một chút.

Mà Vương Siêu nói chính là ‘Mỹ Nhân Chiếu Kính’, một công phu sát thủ trong ‘Thái Tổ Trường Quyền’. Trái phải câu móc. xoay người ngồi xuống vẩy chân đá lên. Tư thế của Đường Tử Trần đang ngồi có chút nghiêng, chân trái húc chân phải thật. Ẩn chứa khai thức ‘Mỹ Nhân Chiếu Kính’.

Nhìn mỹ nhân trang điểm đầy diễm đam và tĩnh lặng, nhưng sát khí run sợ được ẩn tàng thật sâu.

Nhân lực của Vương Siêu so với Đường Tử Trần không thấp hơn chút nào. Hắn cũng nhìn thấy tư thế ngồi của Đường Tử Trần ẩn chứa quyền ý sát thủ.

Hai tỵ đệ sau khi nói chuyện này liền nhìn nhau cười. Dường như tất cả chỉ cần trao đổi qua ánh mắt là có thể hiểu, ý cảnh ‘Tâm hữu linh tê nhất điểm thông’ trong phút chốc đã tràn ngập căn phòng.

Vò công của hai người đã đạt đến cảnh giới thượng thừa ‘Quyền vô ý, vô ý trong chân ý’, nhất cử nhất động không cần tận lực điều khiển, nhưng đều là những quyền thế cao thâm.

Cũng vì như vậy Đường Tử Trần mới cảm giác được có Vương Siêu luôn ở bên cạnh mình, thì cuộc sống mới không còn tịch mịch nữa, tất cả đều tràn ngập màu sắc chứ không phải vẻ lạnh như băng trước đây.

Vương Siêu giúp nàng chải tóc cẩn thận cực kỳ, thật vất vả mới giúp Đường Tử Trần thay áo khoác.

Một phụ nữ như Đường Tử Trần vô luận mặc trang phục gì đều có khí chất như long như hổ. Ba của Hoắc Linh Nhi khi đối mặt nàng còn cảm nhận sâu sắc hơn Vương Siêu rất nhiều.

Lần này nhà tư bản Hoắc gia gặp mặt Đường Tử Trần ở trong một trang viên nhỏ được tạo bằng gỗ, trong một khu rừng cạnh biên.

Mặc dù năm mới vừa đến, dư âm của mùa đông vẫn còn, nhưng Nam Dương Indonesia có ánh mặt trời chiếu rọi như đầu hạ. gió biển ấm áp thổi đến khiến cho người ta tỉnh táo.

Lần gặp mặt với Hoắc tiên sinh rất đơn giản. Không có bất kỳ người ngoài nào cả, chỉ có bốn người mà thôi. Cha con Hoắc Linh Nhi, chị em Đường Tử Trần và Vương Siêu.

“Đường tiêu thư quả thật không phải người phàm. Vừa nhìn thấy thì không thể nào quên được” Ba của Hoắc Linh Nhi bắt đầu cuộc nói chuyện rất văn nhã, đồng thời hẳn cũng âm thầm đánh giá người phụ nữ có hung danh vang xa như Bin Laden trong giới xã hội cao tầng tại phương Tây. Không làm hẳn thất vọng.

Nếu như nói hẳn đối mặt với Vương Siêu là con chuột cắn con rùa không thể nào ngậm miệng lại được, thì đối mặt với Đường Tử Trần chi cảm thấy sự áp bách lên trái tim, khiến hẳn hít thở không thông.

Mặc dù hẳn chính là gia trưởng của một gia tộc đại phú hào số một số hai tại Hongkong, nhưng Đường Tử Trần chính là người lãnh đạo cao nhất của Đường Môn với hơn mười vạn người. Có được lực lượng võ trang quân sự đối kháng rất nhiều với quân đội chính phủ, tài lực không lồ có thể âm thầm thao túng những nhân vật tuyến cử chính trị trong nhiều quốc gia tại Châu Âu.

“Người phụ nữ này không dễ chọc” Lần đầu tiên nhìn thấy mặt Đường Tử Trần ba của Hoắc Linh Nhi đột nhiên xuất hiện ý niệm này trong đầu. đồng thời ý niệm để cho Hoắc Linh Nhi rời xa Vương Siêu cũng càng kiên định hơn.

“Phụ nữ là một người không dễ nắm giữ, nhất là phụ nữ có thực lực kinh khủng. Linh Nhi à Linh Nhi. con thích ai không thích nhưng lại đi thích người của người phụ nữ này chứ?” Hoắc tiên sinh nhìn thấy bộ dáng hưng phấn của con gái mình khi thấy Vương Siêu, ánh mắt nhìn Đường Tử Trần ghen ghét, cừu thị khiến cho trong hẳn lạnh cả người. Trong lòng thầm mắng Vương Siêu không thôi.

“Một người trẻ tuổi muốn quyền có quyền, muốn bản lãnh có bản lãnh. muốn tiền đồ có tiền đồ như vậy, sao không làm thiếu tướng cho tốt đi. còn chạy đến Đường Môn làm một tên mặt trắng làm gì!”

Trong lòng tức giận vô cùng nhưng đương nhiên ba của Hoắc Linh Nhi sẽ không biểu hiện ra ngoài.

“Đường tiểu thư. lần này ta và tiểu thư gặp nhau nói chuyện chủ yếu là chuyện hợp tác. Gần đây vận chuyên đường xa trên biên không tốt lắm. Hãi tặc hung hăng càn rỡ nên ta muốn mượn nhân thủ và võ trang của Đường Môn. về phần giá cả thì cứ dựa theo bảng giá lính đánh thuê trên thế giới để tính”.

Đường Tử Trần khoát tay: “Cụ thể sinh ý của Hoắc tiên sinh ta đã biết từ em ta rồi. Người của Đường Môn chúng ta không phải là lính đánh thuê mà chỉ là chiến sĩ cầm vũ khí để bảo vệ tài sản tính mạng của mình không bị giết hại, cướp đoạt mà thôi”.

“Điều đó đương nhiên. Ta sớm đã nghe nói Đường Môn có quy định không cho phép tiếp nhận bất cứ yêu cầu đánh thuê nào không phải do người Hoa yêu cầu” Ba của Hoắc Linh Nhi bình tĩnh nói: “Nhưng mà Hoắc gia chúng ta chính là người Hoa chính tông”.

Đường Môn quả thực có quy củ này: Không phải người Hoa thì cho dù có cho bao nhiêu tiền cũng không bán mạng cho người. Võ trang người Hoa chỉ bảo vệ tánh mạng tài sản và ích lợi của người Hoa.

Bất quá những năm Đường Tử Trần không có ở đây. Nam Dương Đường Môn đều do Triệu Quang Vinh, Lâm Thế Phong lãnh đạo đã đi ngược lại quy định này. Vì tài chính khổng lồ nên thường đi đánh thuê cho một vài tập đoàn lớn của phương Tây. Nên khi Đường Tử Trần triệu khai Khán thân đại hội này, điều đầu tiên làm chính là tước đoạt binh quyền của hai người này.

Chiến sĩ trong Đường Môn phụ trách đánh thuê cho người ngoài chỉ có người da đen cường hãn tại Châu Phi do Đường Tử Trần huấn luyện thành năm tập đoàn đánh thuê không lồ. Trên cơ bản đều là những người dân bản xứ da đen sống trong vùng chiến loạn. Cuộc sống của họ không có chỗ đứng. không làm lính đánh thuê thì hoặc là chết đói hoặc là làm cường đạo đánh cướp.

“Còn có, ta hy vọng có thể thuê mười chiến sĩ tinh nhuệ của Đường Môn các người bảo vệ an toàn cho đệ tử Hoắc gia chúng ta trong thời gian dài. Bây giờ các công ty bảo vệ trong nước rất kém. Một khi nghe tiếng súng thì hai chân mềm nhũn ra, không có một chút năng lực ứng biến nào chứ đừng nói là bảo vệ chủ. Chỉ có chiến sĩ Đường Môn các người đã từng trải qua sự tấy lửa của chiến tranh thì ta mới an tâm”.

“Đồng thời ta muốn hợp tác với Đường Môn các người. Tại Indonesia sẽ mở trường học mới. Hàng năm xí nghiệp của Hoắc Gia ta sẽ ở trong trường học chiêu sinh các học sinh ưu tú để làm việc”.

Đường Tử Trần nghe ba của Hoắc Linh Nhi nói kế hoạch hợp tác cuối cùng thì đôi mắt chợt lóe: “Xem ra Hoắc tiên sinh muốn thành lập võ trang cho chính mình?”

“Không sai” Ngữ khí của Hoắc tiên sinh mặc dù có chút phóng túng, nhưng cũng thấu lộ ra hùng tâm bừng bừng.

Một xí nghiệp lớn đầu tư đại học rồi sẽ ký hợp đồng với các học sinh tài giỏi trong đó. Sau khi học xong liền đến xí nghiệp nhận chức, tạo thành một trung tâm chuyên bồi dưỡng nhân tài.

Đây là thủ đoạn bồi dưỡng người của một số xí nghiệp không lồ, bởi vì khi tuyên thành viên trong xã hội thì bối cảnh có chút phức tạp. Hai là không có tuyên được người tài giỏi. Mà trường học của chính mình có thể đào tạo kỹ thuật có tác dụng trong xí nghiệp. Sau khi ra trường có năng lực so với sinh viên đại học khác vô số lần.

Bất quá ba của Hoắc Linh Nhi muốn cùng Đường Môn mở trường học là không phải bồi dưỡng ra những nhân tài bình thường, mà là dạy dỗ những chiến sĩ có cách chiến đấu tinh thông, sử dụng súng ống thành thạo, năng lực dã chiến mạnh mẽ.

‘Minh Luân Đường’ của Đường Môn chính là một trường học như thế. Ngoại trừ nó ra thì tại Indonesia có rất nhiều trường học của các xí nghiệp khổng lồ Nhật, Hàn, Âu Mỹ... đều như vậy. Biểu hiện ra ngoài chính là giúp kiều bào của mình học tập ngôn ngữ chính mình, nhưng thật ra đó chính là trụ sở đang âm thầm bồi dưỡng chiến sĩ.

Trong nước có trường học như vậy là điều không có khả năng. Hoắc tiên sinh vì bồi dưỡng lực lượng võ trang cho gia tộc mình, chỉ còn cách hợp tác với Nam Dương Đường Môn mà thôi.

Nam Dương bất đồng. mặc dù chính phủ Indonesia biết rõ trường học biểu hiện là nơi học văn hóa nhưng thật ra là trụ sở bồi dưỡng chiến sĩ nhưng không dám cấm. Một khi cấm sẽ tạo ảnh hưởng rất lớn đến thế giới, sẽ để cho các quốc gia kia mượn cớ gây chiến. Hơn nữa một khi những chiến sĩ trong trường học loạn động cũng sẽ khiến cho quốc gia rung chuyển mãnh liệt.

Thử nghĩ một nhóm lớn đầy đủ đạn dược như chiến sĩ Đường Môn, binh lính Âu Mỹ, binh lính Nhật Bản nổi loạn khắp nơi sẽ có bộ dáng gì? Đây cũng là do thực lực chính phủ tại các nước Nam Dương không mạnh mẽ.

Các quốc gia tại Nam Dương so với quốc gia Châu Phi không có gì khác nhau. Đều là nơi các tập đoàn quân phiệt có thể lực lớn trên thế giới tập trung bồi dưỡng võ trang tư nhân cho riêng mình.

“Còn nữa, Linh Nhi còn nhỏ. Tính tình do nuông chiều nên quật cường. Đi theo Vương Siêu sư phụ học võ sẽ tạo cho ngài không ít phiền toái mong Đường tiểu thư không để ý. Sau khi thỏa thuận sự hợp tác với Đường tiểu thư xong sẽ đưa Linh Nhi rời khỏi đây”.

Khi Hoắc tiên sinh nói những lời này, đều nhìn chăm chú vào sắc mặt Đường Tử Trần.

Hoắc Linh Nhi vốn ngồi yên nhìn Vương Siêu nhưng khi nghe câu này liền nhú mày, đứng lên nhìn Vương Siêu hỏi: “Sư phụ. Con chỉ hỏi một câu, người có muốn con rời đi hay không? Con chỉ muốn nghe người nói muốn hay không thôi?”

Vương Siêu nhìn thấy ánh mắt Đường Tử Trần nhìn mình, liền hạ mi mắt xuống mở miệng nói...

260. Chương 260: Đả Phá Hư Không, Khả Dĩ Kiến Thần

“Linh Nhi. Con hãy theo ba con về thôi”.

Đôi mắt Vương Siêu không nhìn Hoắc Linh Nhi, trong khi nói những lời này đột nhiên hẳn cảm giác được trong lời nói của mình có chút lo lắng.

Nếu như là một địch nhân có ánh mắt sắc bén, khí thế đỉnh cao đi nữa Vương Siêu cũng không có chút cảm giác lo lắng nào, nhưng bây giờ đối mặt với tình cảm của Hoắc Linh Nhi, mặc dù hẳn đã hạ quyết tâm sẽ ở cùng một chỗ với Đường Tử Trần, nhưng đến phút cuối cuộc đàm phán này Vương Siêu không muốn nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Hoắc Linh Nhi.

Bất quá một câu nói này cũng là quyết định của Vương Siêu, trong lòng cũng bỏ xuống một tảng đá cuối cùng.

“Sư phụ...” Hoắc Linh Nhi nghe thấy Vương Siêu nói vậy âm thanh của nàng cao hơn rất nhiều, một tiếng hét lớn có chút điên cuồng.

Sau khi Vương Siêu nói xong cũng đưa mắt lên nhìn đồ đệ xinh đẹp của mình. Nhìn thấy sắc mặt Hoắc Linh Nhi đại biến, khuôn mặt vốn rất tươi đẹp tinh xảo bây giờ lộ ra sự đau khổ cực kỳ.

Thân thể Hoắc Linh Nhi run nhè nhẹ, có thể nhìn thấy nàng đang tận lực khống chế tâm tình của mình.

“Tại sao, tại sao...” Đôi mắt của Hoắc Linh Nhi tràn ngập nước, ánh mắt nàng nhìn Vương Siêu dần dần nhu hòa, âm thanh nói chuyện cũng có một tia cầu khẩn: “Sư phụ. Người có thể thu lại lời nói khi này không? Con không có nghe người nói, không nghe không nghe gì cả. Vừa rồi người không nói gì cả phải không?”

“Sư phụ. Ta biết người thích cô ta” Hoắc Linh Nhi giơ tay lên chỉ vào Đường Từ Trần không chút cố kỵ nào.

Đối mặt với một nữ tử cường đại như Đường Từ Trần, mà Hoắc Linh Nhi không chút e sợ nào.

“Nhưng mà cho dù sư phụ ở một chỗ với nàng cũng đừng cho con phải rời khỏi người được không? Sư phụ người nói người thích cả hai con cũng đáp ứng người mà. Người nói đi. Cả hai chúng ta người đều thích phải không?”

Hoắc Linh Nhi biết được vị trí của Đường Từ Trần trong tim Vương Siêu. Chuyện đã đến tình trạng này rồi nên nàng cũng muốn Vương Siêu nói ra hấn thích mình và Đường Từ Trần. Một nam nhân có bản lĩnh thích hai, ba, bốn nữ tử cũng là chuyện không đáng kể. Hoắc Linh Nhi sinh ra trong nhà giàu có đủ mọi loại người. Mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng chuyện như vậy đã nhìn thấy rất nhiều. Anh ruột, anh họ của nàng không phải mỗi người đều kéo ba giữ bốn đó sao?

Thậm chí ba của nàng đang ngồi tại đây, Hoắc Linh Nhi cũng nghe qua khi còn trẻ hấn cũng rất phong lưu.

Mặc dù sâu trong lòng nàng không muốn có người khác chia sẻ sư phụ mình nhưng dòng suối tình cảm của nàng hoàn toàn chảy ngược lại. Nàng chỉ còn có một hy vọng cuối cùng: Làm cho Vương Siêu đổi ý.

Hoắc tiên sinh nghe Hoắc Linh Nhi nói vậy khiến cho chân mày nhăn thành một chữ xuyên (J11), nhưng lão hồ ly giả hoạt này lại không có chút phản ứng nào.

Lời nói của Hoắc Linh Nhi bây giờ có chút thất thố. Nếu như người cha bình thường nghe vậy chắc chắn sẽ răn dạy tại chỗ.

Nhưng Hoắc tiên sinh lại biết rõ tính cách của con mình: Nếu bây giờ ngăn cản không cho nó nói. Một khi ghen trong lòng Linh Nhi sẽ không thể nào chịu nổi. Cũng tốt, xem thử tên trẻ tuổi Vương Siêu này quyết định như thế nào?”

“Linh nhi. người trở về thôi” Vương Siêu rốt cục cũng đứng lên, sau khi nói câu đó xong cũng không nhìn ánh mắt Hoắc Linh Nhi mà xoay người bước ra ngoài. Bước chân rất chậm, nhẹ nhàng nhưng tốc độ lại nhanh như sóc địa thành thốn. Đôi mắt của Hoắc Linh Nhi nhìn theo lưng hấn xuống lầu. sau khi chớp động vài cái đã biết mất không thấy.

“Linh nhi, theo ba trở về thôi. Con cũng trưởng thành rồi, trong nhà có rất nhiều việc cũng cần con chia sẻ” Hoắc tiên sinh nhìn thấy tình huống như vậy liền đứng lên vỗ vỗ bờ vai con mình.

“Một ngày nào đó ta sẽ không thua người” Đột nhiên Hoắc Linh Nhi nói với Đường Từ Trần một câu như vậy, rồi chạy nhanh ra ngoài. Bất quá nàng không đuổi theo Vương Siêu mà đi theo hướng ngược lại.

Hoắc tiên sinh nhìn thấy con gái mình chạy ra ngoài mà không phải đuổi theo Vương Siêu, trong lòng thở phào. Xoay người lại đối diện với Đường Từ Trần: “Đường tiểu thư, hy vọng chuyện vừa rồi sẽ không ảnh hưởng đến việc hợp tác của chúng ta”.

Đường Từ Trần nói: “Con gái của ông rất giống ta khi còn trẻ. về phần hợp tác

Giữa Đường Môn và Hoắc gia ông cứ yên tâm. Như vậy... vài ngày sau ta sẽ phái

người đến đây phụ trách, cùng soạn hợp đồng với ông”.

Hoắc tiên sinh cười ha ha: “Đường tiểu thư thật là người thẳng thắn. Quyết định rõ ràng, cùng hợp tác với Đường Môn nhất định sẽ đạt lãi to. Ta cũng không nói nhiều nữa, hôm nay ta sẽ dẫn theo Linh nhi quay về Hongkong. Ba ngày sau ta sẽ phái người đến đây làm hợp đồng”.

Vương Siêu đứng cạnh biển mà tâm tình không yên tĩnh chút nào.

Nhưng gút mắt tình cảm của hắn với Hoắc Linh Nhi và Đường Từ Trần, so với dây tơ còn muốn rối hơn.

Nước ngoài khơi nam dương rất sạch và tinh khiết, một màu xanh lam thật đẹp. Hiện tại gió rất nhỏ nên sóng biển ngoài khơi không lớn lắm.

Vương Siêu nhìn mặt biển màu xanh lam kia đột nhiên trong lòng xuất hiện tâm tư, liền cười giầy vén ống quần và tay áo rồi nhảy vào trong nước. Vận khởi công lực toàn thân dùng độc môn đường môn Bát Quái Chương ‘Tri Thù Đạp Thủy’ hai tay hai chân đạp lên mặt nước bắt đầu chạy chồm.

Lần này hắn không đi hình tròn mà chạy thẳng tắp, hướng đến mặt biển xanh thẳm ở xa kia mà chạy.

Hắn thi triển công lực toàn thân, đưa thể lực bộc phát dùng ra mà không hề giữ lại. Hắn giống như một con thần lân trên mặt nước, hai tay hai chân luân phiên nhau chạm mặt nước, lấy xu thế như ngựa chạy chồm chạy ra ngoài mặt biển hơn 2km, từ từ rời xa bờ cát sau lưng. Đến khi Vương Siêu cảm giác được thể lực của mình có chút suy kiệt liền ngừng lại.

Hắn toàn tâm toàn ý dùng kinh lực toàn thân lại, khiến cho thân thể trầm xuống. Vang lên một tiếng ‘tòm’ liền chìm vào biển, quần áo toàn thân ướt đầm.

“Đây cũng là gần đến cực hạn của thể lực ta rồi”.

Quyền pháp của Vương Siêu có thể bão đàn tọa khổ, sau khi khí huyết nội liên đến cực hạn thì cho dù đánh nhau ở bất kỳ dạng gì cũng rất dư thừa. Cho dù là lần đã chiến trong rừng, mưa bom bão đạn trước kia đi nữa, hắn cũng chưa dùng đến công phu cuối cùng.

Một năm này tu vi của hắn tinh tiến thật nhanh, cùng với Bạch Tuyền Di, Diệp Hồng, Sa Lượng và một ít lão quyền sư nghiên cứu nội ngoại kiêm tu nên thể lực dần dần tăng đến đỉnh điểm. Cho dù là những tiền bối quyền sư nổi tiếng đi nữa, cũng rất ít người có thể vượt qua đỉnh này.

Bất quá hắn không biết được thể lực của mình đã đạt đến trình độ gì rồi. nên hôm nay nương theo tâm tình không yên mà thi triển ra công phu hỏa kinh đỉnh điểm. ‘Đạp thủy bất quá tất’ chạy trên mặt nước.

“Bộc phát trong nháy mắt, chỉ một hai thôi đã chạy được 2km trên mặt nước” Vương Siêu kiểm tra cực hạn lực bộc phát của mình.

Khi chạy trên mặt nước, hai tay, hai chân chạm vào mặt nước thì năm ngón tay đều động. Âm kinh minh kinh xảo diệu bộc phát với nhau. Nhất là trái tim đập giống như là đại bác. Băng băng vang lên không ngừng, công phu bộc phát cực hạn như vậy mà không phải cao thủ như Vương Siêu đã luyện trái tim cứng cỏi đến khó tin, thì đối là một người bình thường nhận lực bộc phát lớn như vậy sẽ khiến mạch máu trái tim nổ tung.

Vương Siêu hít một hơi lẳng lẳng nằm trên mặt nước. Cho dù không còn khí lực nhưng khả năng bơi lội của hắn rất tốt nên không thể nào chết đuối được. Đó hiệu quả của lần ôm quả cầu chì thủy ngân tập luyện ở bờ biển dưới chân núi Lao Sơn.

Hơn nữa gân cốt toàn thân đã luyện đến cảnh giới cứng như da trâu, cho dù thoát lực nhưng không bị chuột rút như người thường.

Vương Siêu nằm trên mặt biển nhìn những đám mây trắng, ánh sáng mặt trời chói mắt kia, đột nhiên trong lòng Vương Siêu an tĩnh trở lại. Những gút mắt của tình cảm hoàn toàn bỏ sau đầu như chưa từng xuất hiện qua.

Hình Ý Quyền, Bát Quái Chương, Thái Cực Quyền cũ, mới. Cũ là Triền ti kinh, mới là Trừu ti kinh. Thiếu Lâm long, hổ, báo, hạc, xà ngũ hình quyền, ‘La hán hộ thân chủ’, Vịnh Xuân Quyền, Bạch Hạc Quê, Tra Quyền, Bát Cực, Phi Thái, Thái Tổ Trường Quyền, Vũ Bộ, Vũ Đường Quy Xà Kiếm Pháo, Nội Tráng Thân

Lực Bát Đoạn Cầm cùng với võ công Nam Dương quyền sư luyện, phương thuốc tẩy rửa thân thể... Dần dần hiện ra trong đầu hắn.

Sáu năm trôi qua, kinh nghiệm của từng trận luận võ giống như phim đang chiếu trong đầu.

Trái tim vừa mới trải qua một trận bộc phát kịch liệt cũng đã dần bình thường trở lại. Vương Siêu cảm giác áp lực dần dần nhỏ xuống nên tập trung tinh thần chú ý lên trái tim. Dưới sự chăm chú cảm nhận ấy, trái tim của hắn giống như một tấm bản đồ dần dần hiện ra trong đầu.

Hắn giống như một người mù đang cầm một cây gậy đi trên con đường mà bản thân rất quen thuộc.

Mặc dù đôi mắt không thể nhìn thấy trái tim nhưng trong ý niệm cảm nhận rất rõ ràng những mạch máu nhỏ trong đó cùng với âm thanh róc rách khi máu lưu động.

Đây chính là ‘Lưu Huyết’, nghe được âm thanh máu lưu động trong cơ thể mình cũng chính là một loại miễn cảm cao nhất của cao thủ hỏa kinh.

Nhưng cảm giác của Vương Siêu chính là một loại cao cấp hơn sự miễn cảm kia rất nhiều.

Khi toàn bộ tinh thần của hắn chú ý đến trái tim thì hắn có cảm giác mình có thể ‘xem’ được những mạch máu nhỏ như sợi tơ. Bởi vì vừa mới bộc phát lực mà bị vỡ tan rất nhỏ.

Mặc dù những mạch máu nhỏ bé ấy qua một đoạn thời gian có thể khôi phục lại.

“Khó trách hỏa kinh đỉnh điểm không thể dùng nhiều lần không đả kích được. Trái tim đập nhanh mãnh liệt sẽ bị tổn thương rất nhỏ. Một chút thôi không sao nhưng dùng nhiều lần sẽ tích lũy lại tạo thành nội thương nghiêm trọng”.

Vương Siêu nhắm mắt lại, toàn lực chú ý đến các vị trí toàn thân, cẩn thận cảm thụ. Đột nhiên hắn phát hiện gân cốt của mình ẩn dấu rất nhiều điểm nhỏ bé.

Thân thể giống như một vũ trụ thu nhỏ mà những điểm nhỏ kia giống như là các vì sao trên bầu trời. Những vì sao này có cái phát sáng rực rỡ có cái yếu ớt. Vương Siêu biết tất cả những điểm sáng rực kia chính là các đại huyệt quan trọng. Ánh sáng chói mắt nhất, miễn cảm nhất chính là hai huyệt Thái Dương ở hai bên đầu.

“Khó trách lại gọi là huyệt Thái Dương. Huyệt này trong thân thể có trình độ miễn cảm, trọng yếu thật giống như là mặt trời” Trong lòng Vương Siêu đột nhiên thấu hiểu nói ra tám chữ.

“Đả phá hư không, khả dĩ kiến thần” (Phá vỡ hư không, có thể thấy thần)

261. Chương 261: Vương Siêu Cầu Hôn

Trong Đan kinh có ghi “Thần” trong quyền pháp tuyệt đối không phải Ngọc Hoàng đại đế hay Thái Thượng Lão Quân hư vô mờ mịt gì đó mà là các huyệt vị trên thân thể người. Các huyệt vị này là những điểm rất miễn cảm, các huyệt vị miễn cảm này làm chủ vận hành thân thể, thật giống như thần linh chủ quản thiên địa vạn vật vậy.

“Đả phá hư không, khả dĩ kiến thần” (Đánh vỡ hư không, có thể gặp thần), đây cũng là người đã tu luyện tới trình độ cảnh giới cao nhất có thể cảm giác được rõ ràng mỗi một huyệt vị trên cơ thể của chính mình, biết rõ công dụng của huyệt vị đó và phát huy tác dụng của nó trong cơ thể.

Ví dụ như trong Phật giáo, tu luyện đến cảnh giới cao nhất sẽ đến được thế giới Tây Phương cực lạc, miền đất Phật mơ ước với hơn triệu vạn Phật đà.

Thế giới Tây Phương cực lạc của Phật giáo, triệu vạn Phật đà cùng “Thần” giống nhau, đều là chúa tể thần linh trong thân thể con người. Thế giới cực lạc không có ở tây phương mà là ở trong chính thân thể của mình.

Ngày trước Vương Siêu luyện quyền tại Lao Sơn đã đạt tới cảnh giới “Nội thị” (nhìn thấu bên trong), có thể nhìn thấy được lục phủ ngũ tạng và ruột già ruột non của chính mình, những cơ quan nội tạng lớn này có thể “Nội thị” dễ dàng, tuy nhiên vẫn còn khoảng cách xa đối với cảnh giới “Đả phá hư không khả dĩ kiến thần”. Tiếp đó Vương Siêu lại đạt tới cảnh giới Bão đan tọa khổ, khí huyết toàn thân nội liễm, lúc cùng Bạch Tuyền Di giao thủ đã có thể “Nội thị” đến phía dưới bụng, chạm tới Huyết Môn Thương Khúc Huyết và đã thấy được “Bắc Đẩu Chân Vũ Chi Thần”.

Đồng thời, Vương Siêu cũng hiểu rõ được tác dụng chính thức của Huyết Môn Thương Khúc Huyết đối với cơ thể, đó là một trạm trung chuyển quan trọng nhất của việc khí huyết tuần hoàn, có liên qua đến gan và thận có tác dụng giúp bài trừ độc tố hỗn tạp trong máu. Huyết Môn mạnh mẽ thì người sẽ có được năng lực mạnh mẽ theo. Huyết Môn bị kích thích, cùng phối hợp với tim thì máu toàn thân lập tức chuyển nhanh, tinh lực tràn đầy, bộc phát ra tiềm lực trước nay chưa từng có.

Tuy nhiên hiện tại Vương Siêu chẳng những có thể cảm nhận được huyết vị lớn như Huyết Môn mà đã tiến thêm một bước nữa, đó là cảm nhận được rất nhiều rất nhiều huyết vị nhỏ khác đang ẩn sâu trong cơ thể. Đồng thời sự miễn cảm của hắn đối với thân thể cũng càng tăng, bất cứ thương tổn nhỏ cỡ nào trên thân thể cũng có thể biết được.

Wương Siêu rốt cuộc cũng hiểu rõ ý nghĩa của “không bị hủy”

“Không bị hủy” cũng không phải là cứng rắn như thép, đao kiếm chém vào mà không bị tổn thương, mà là một khi thân thể có bất cứ tổn thương nhỏ nhất nào đi nữa thì bản thân sẽ cảm nhận được, qua đó có thể nghĩ ra phương pháp chữa trị và điều dưỡng.

Mặc dù những tổn thương nhỏ nhất đối với một quyền sư cao thủ mà nói thì cũng không là gì nhưng nếu tích lũy quá nhiều cũng sẽ tạo thành nội thương. Lúc trở về già, nội thương tích lũy đó sẽ làm cho thể lực tụt xuống rất nhanh, lực chiến đấu sẽ yếu đi rất nhiều.

Ví dụ như Vương Siêu vừa mới thi triển công phu thượng thừa, cả tay chân giống như là ngựa đang phi nước đại, chạy trên mặt nước thì lập tức đã phát hiện ra được những tổn thương nhỏ trong quá trình thi triển công phu.

Mà các quyền sư cao thủ khác, tỷ như là Triệu Quang Vinh, Đường Liên Khê thì họ cũng chỉ biết là vận hóa kinh phát ám kinh sẽ có tổn hại đối với trái tim mà thôi, tuy nhiên thương thế tổn hại ra sao thì lại không cảm giác được.

Cảnh giới “Nội thị” của Vương Siêu đã đạt tới mức cảm giác được những tổn thương nhỏ nhất của trái tim, hắn nằm ở trên mặt nước, tư thế lập tức thay đổi một chút, chân đưa cao lên, đồng thời bình tâm tĩnh khí, làm cho máu chậm rãi chảy về tim.

Chỉ chốc lát sau, hắn đã cảm giác được có một luồng khí ấm dâng lên trong lòng, đồng thời, hắn cũng “Nội thị” nhìn rõ ràng các mạch máu nhỏ đang từ từ phục hồi. Tuy nhiên, càng là mạch máu siêu nhỏ thì càng khó để khôi phục. Vương Siêu biết những mạch máu đó cần phải có thuốc để hỗ trợ, trị liệu bằng châm cứu thì mới có thể ngay phục hồi được.

“Khó trách, khó trách. Coi như là quyền sư cao thủ có võ công cao minh cỡ nào đi nữa thì sau khi trải qua thời gian năm sáu mươi năm, thể lực sẽ giảm xuống, lực chiến đấu sẽ yếu bớt, có người kết luận nguyên nhân là vì thân thể già yếu, thật ra điều này chỉ là một nguyên nhân nhỏ thôi. Nguyên nhân lớn hơn là lúc tuổi còn trẻ, luyện công, đánh người bộc phát ra sức lực quá nhiều nên những tổn thương nhỏ tích lũy trong cơ thể ngày càng nhiều theo thời gian mà lại không cảm giác được, mặc dù so với người bình thường vẫn mạnh hơn rất nhiều nhưng so với các cao thủ trẻ khác thì sẽ kém hơn”.

“Nếu như, nếu như có thể tu luyện đến cảnh giới “Đả phá hư không, khả dĩ kiến thần” thì một khi có bất cứ tổn thương gì đi nữa cũng sẽ lập tức tu bổ và phục hồi như cũ, không để cho nội thương tích lũy, như vậy có thể khẳng định lực chiến đấu có thể bảo trì đến tám chín mươi tuổi, thậm chí đến trăm tuổi cũng không phải không có khả năng”.

Wương Siêu đột nhiên cảm giác được, chính bản thân hắn đã đạt tới cảnh giới này rồi, cho dù có tới trăm tuổi đi nữa thì cũng có thể vẫn bảo trì lực chiến đấu của hiện tại, không vì nguyên nhân già cỗi mà yếu kém đi.

Tập trung toàn bộ tinh thần, Vương Siêu cẩn thận quan sát mỗi một chỗ trên thân thể của hắn và đột nhiên phát hiện ra có rất nhiều chỗ trước kia không hề chú ý tới.

Ví dụ như lần trước chiến đấu trong rừng rậm đầy mưa bom bão đạn, Vương Siêu mặc áo chống đạn, mặc dù thân thể mạnh mẽ không có thương tổn nhưng hiện tại kiểm tra kỹ lại thì phát hiện ra rất nhiều chỗ bị thương, gân thịt, các mạch máu nhỏ... đều bị một ít tổn thương.

Nếu như cơ thể của Vương Siêu là một con dê lớn hùng vĩ và dài ngàn dặm, thì những chỗ bị một ít tổn thương đó sẽ giống như kiến khoét lỗ làm hang ổ vậy.

Mặc dù hang ổ của kiến đối với con dê lớn dài ngàn dặm không đáng kể chút nào nhưng trải qua thời gian dài, nước tràn vào và tích lũy thì cho dù có bền chắc cỡ nào cũng sẽ bị sụp đổ.

“Tiểu đệ, thì ra đệ ở chỗ này, đang suy nghĩ gì đó? Nữ đồ đệ xinh đẹp của đệ Hoắc Linh Nhi đã đi rồi, có phải đang nhớ cô ấy hay không? Tiểu đệ, có phải đã động tâm rồi hay không, ngay cả tỷ và đồ đệ đều muốn có?”

Ngay lúc Vương Siêu kiểm tra thân thể của chính mình, đối với cảnh giới cao nhất ở phương diện thể lực trong quyền thuật “Đả phá hư không, khải dĩ kiến thần” linh ngộ thì đột nhiên có một giọng nói truyền đến bên tai.

Vương Siêu vội vàng nhìn lại, thì ra là Đường Tử Trần, chân trần đang đạp nước đi tới bên người mình.

“Tỷ thật biết nói đùa” Vương Siêu liền xoay người đứng lên, “Đệ chỉ là đang cảm thán việc ”Thiên lý chi đệ, hội vu nghĩ huyệt” (Dê dài ngàn dặm cũng sẽ có tổ kiến). Thời gian như sông lớn, mỗi thời mỗi khắc đều vô tình công kích chúng ta. Tỷ, chúng ta lên bờ nói chuyện nào. Đệ mới vừa rồi thì triển ra công phu hóa kinh đạp thủy, liền cảm giác được trái tim của đệ có rất nhiều mạch máu nhỏ vỡ tan”.

“Gì hả? Tiểu đệ, không ngờ quyền pháp của đệ đã đến cảnh giới đó rồi” Đường Tử Trần nghe thấy Vương Siêu nói, gương mặt thanh tú liền hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đồng thời xen lẫn với kinh ngạc, tâm tình của nàng liền dao động khiến cho thân thể của nàng đột nhiên chìm xuống một chút, nước đã làm ướt đùi.

Công phu đi trên mặt nước này là một môn rất cao thâm đòi hỏi tâm lực khổng lồ rất cao, tâm tình không thể nào dao động được. Một khi đã dao động thì máu tuần hoàn sẽ ngưng trệ, khí sẽ không thông nên người mới chìm xuống. Cho dù Đường Tử Trần là tuyệt đỉnh cao thủ cũng không ngoại lệ.

“”Đả phá hư không, khải dĩ kiến thần“. Tiểu đệ, phương diện thể lực trong quyền thuật của đệ đã chính thức vượt qua tỷ rồi. Thân thể của đệ đã đạt tới cảnh giới ”không bị hủy” rồi. Tới cảnh giới này thì cho dù là năm mươi sáu mươi năm sau đi nữa, thể lực của đệ cũng sẽ không suy thoái, vẫn có được lực chiến đấu mạnh mẽ như hiện tại”.

Đường Tử Trần không hổ là tuyệt đỉnh cao thủ, vừa nghe Vương Siêu nói hai câu, lập tức đã đoán ra được Vương Siêu đã đạt tới cảnh giới “không bị hủy”.

Hai người nắm tay nhau nhẹ nhàng bước trên mặt biển đi vào bờ. Tóc của Đường Tử Trần bay bay trong gió, vẻ mặt có chút cảm thán, có lẽ thầm nghĩ về việc tu vi quyền thuật của Vương Siêu dường như đã vượt mình một bước rồi.

Mặc dù cảnh giới của Vương Siêu vẫn còn kém nàng một bậc, vẫn chưa đạt tới cảnh giới “Bất kiến bất văn, giác hiểm nhi tị” nhưng ở phương diện thể lực của cơ thể, thì Vương Siêu vượt qua nàng một chút rồi.

“Tỷ, chúng ta trở về đi thôi” Trong lòng của Vương Siêu hiện đang rất vui sướng, không chỉ đơn giản là đã đạt tới cảnh giới “không bị hủy” mà còn là đã giải quyết xong hết các gút mắt tình cảm.

Hoắc Linh Nhi mặc dù là một cô gái rất đặc biệt và cũng đã có một vị trí trong lòng hắn, nhưng so với Đường Tử Trần thì kém rất nhiều.

Vào buổi tối hôm qua, Đường Tử Trần đã dần dần tiếp nhận hắn, bỏ qua ý nghĩ bão đạn tọa hóa nhằm lưu lại dung nhan vĩnh hằng và sức mạnh siêu cường, vì thế hắn cũng vì nàng mà bỏ qua các sợi dây tình cảm khác quấn quanh hắn.

Sau khi từ chối Hoắc Linh Nhi xong, Vương Siêu mỗi khi gặp mặt Đường Tử Trần đều có một loại xúc động. Hai người đi ở trên bờ cát, Đường Tử Trần đột nhiên nói: “Tiểu đệ, dường như đệ có chuyện gì muốn nói với tỷ?”

Vương Siêu vẫn im lặng, dường như đang cố lấy ra những lời nói đã giấu trong tim thật lâu, rồi cuối cùng hạ quyết tâm nói ra những lời rất kiên định.

“Tỷ tỷ, chúng ta kết hôn nhé”.

Lỗ tai của Đường Tử Trần rất linh mẫn, nếu tập trung lực chú ý thì cho dù một con kiến bò trên mặt đất cũng có thể nghe thấy âm thanh rõ ràng .

Bảy chữ của Vương Siêu tuy rằng âm thanh không lớn nhưng mỗi một chữ đều rất rõ ràng, có lý nào nàng lại nghe không được.

Thân thể của nàng không tự chủ được liên giật mình, cát dưới chân cũng bị lún xuống do vô ý phát kinh. Vương Siêu đã biểu đạt ý tứ rất rõ ràng, cầu hôn với nàng.

Không hề nghi ngờ, bất luận là tài lực, thế lực hay là thực lực của bản thân thì Đường Tử Trần đều là người phụ nữ đỉnh cao trên thế giới.

Nói về tài sản thì việc buôn bán kinh doanh của Đường Tử Trần rất khổng lồ, không hề thua kém bất cứ một tập đoàn lớn nào trên thế giới.

Nói về thế lực, Đường Tử Trần là người lãnh đạo cao nhất của tổ chức Đường Môn, có căn cứ khắp nơi trên thế giới và quân đoàn đánh thuê khổng lồ được trang bị vũ trang tiên tiến hiện đại nhất.

Nói về thực lực bản thân, nàng là đại tông sư trong giới võ thuật, đã đạt tới cảnh giới cao nhất “bất kiến bất văn, giác hiểm nhi tị” (không gặp không nghe thấy vẫn cảm giác được nguy hiểm). Thần hình hoàn chỉnh, không người nào có thể phạm.

Nói về dung mạo khí chất thì dung nhan của nàng thanh lệ tuyệt luân, khí chất lại càng siêu phàm thoát tục.

Một người phụ nữ như vậy trên thế giới gần như là một người hoàn mỹ, thật giống như tinh tú sáng chói trên bầu trời kia, chỉ có nhìn nhưng không thể chạm.

Tuy nhiên lời cầu hôn hiện tại của Vương Siêu tựa như muốn hái vì tinh tú này xuống.

262. Chương 262: Cuộc Sống “vô Nông Nhất Như” (thượng)

Một đôi nam nữ sóng vai đang bước đi trên bờ biển, nữ có dung nhan thanh lệ thoát tục, mái tóc bông bênh như thác nước, khí chất cao nhã vô cùng, trông tựa như ánh mặt trời tỏa sáng chiếu khắp đại địa. Nam thì vóc người cân đối, trong đôi mắt toát ra thần quang cứng cỏi có lực, nhất là khí chất, cùng với biển rộng mênh mông thâm thúy giống nhau. Đôi nam nữ này nhìn vào đúng với câu trai tài gái sắc, là trời đất tạo ra một đôi.

Đôi nam nữ đang bước đi trên bờ biển đúng là Vương Siêu cùng Đường Tử Trần.

Sau khi Vương Siêu cự tuyệt Hoắc Linh Nhi thì đây là lần đầu tiên chính thức hướng Đường Tử Trần cầu hôn. Giọng của hắn mặc dù không lớn nhưng cũng rất cứng cỏi, loại cứng cỏi này ngay cả nước của ngũ hồ tứ hải cũng khó có thể cuốn đi.

Đường Tử Trần nghe thấy lời cầu hôn của Vương Siêu, trong khoảng thời gian ngắn tựa hồ cũng kinh ngạc một chút, thật không có ngờ tới người tiểu đệ do chính một tay mình bồi dưỡng ra lại trưởng thành nhanh như vậy, và đã chính thức hướng nàng cầu hôn.

Đường Tử Trần rất hiểu rõ con người Vương Siêu kể từ lúc gặp mặt sáu năm trước, quan hệ của hai người cũng kể từ đó khẳng khít hẳn lên và kéo dài cho tới bây giờ, trong lòng của Đường Tử Trần cũng có một chỗ cho phần tình cảm thân mật này.

Nếu như nói Vương Siêu trước kia chỉ có thể biểu đạt ý nghĩ của bản thân - yêu thương, đối với nàng tỏ vẻ thân thiết rất là mập mờ, thậm chí kể cả ngày đó hôn nàng nữa, cũng bắt quá là nhất thời tâm tình bị kích động không thể khống chế. Hành động đó mặc dù Đường Tử Trần cũng nhất thời tức giận nhưng chuyện đã qua một đoạn thời gian cũng thôi, không có trách cứ gì.

Bởi vì trong lòng của nàng, hình tượng của Vương Siêu bắt quá chỉ là một tiểu đệ đệ vừa thông minh, vừa đáng yêu và cố chấp.

Vương Siêu lần trước đối với nàng mạnh mẽ ôm hôn, tuy là quá phận nhưng cuối cùng Đường Tử Trần cũng thông cảm, nghĩ là người tiểu đệ đệ chỉ không muốn xa rời Đại tỷ của hắn thôi, hắn bắt quá chỉ là ái mộ và làm nũng.

Mặc dù Vương Siêu hôm nay đã trở thành đại tông sư võ học nhưng trong mắt của Đường Tử Trần, người tiểu đệ này cũng chỉ là tên học sinh đáng yêu năm đó mỗi ngày sáng sớm, len lén trốn ngoài bìa rừng xem mình luyện công phu mà thôi.

Một người tiểu đệ vừa thông minh vừa đáng yêu hôn tỷ tỷ của mình, làm nũng với tỷ tỷ của mình, ái mộ không muốn xa rời, Đường Tử Trần cũng cảm giác thấy rất bình thường nên hiển nhiên sẽ không so đo gì nhiều. Hơn nữa khí chất nội liễm của Vương Siêu đích xác rất tinh khiết, không thua gì trẻ sơ sinh.

Nhưng là bây giờ, trong hai ngày qua, Vương Siêu hoàn toàn biểu lộ tất cả cảm tình của hắn ra ngoài, cuộc nói chuyện ngày hôm qua thậm chí đã phát triển kéo dài tới hôm nay bằng một lời cầu hôn chính thức.

Cầu hôn có ý nghĩa gì?

Ý nghĩa của cầu hôn, đó là người tiểu đệ vừa thông minh vừa đáng yêu và cố chấp trước kia muốn trở thành trượng phu của nàng.

Một người tiểu đệ đáng yêu, một người trượng phu, cả hai cái trên mặt tình cảm rất khác biệt, khoảng cách xa thật giống như từ mặt trời đến địa cầu vậy.

Mặc dù nàng đối với cảm tình của Vương Siêu cũng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng Vương Siêu lần này xuất ra một chiêu làm nàng ứng phó không kịp.

Lời cầu hôn này của Vương Siêu thật giống như quyền thuật của hắn, truy phong đuổi nguyệt không hề lơ lửng, tuyệt không bỏ qua bất cứ một sơ hở gì của đối thủ.

Trong cuộc nói chuyện ngày hôm qua, Vương Siêu cũng đã thử dò xét và phát hiện ra Đường Tử Trần đối với hắn cũng không phải không có cảm tình. Hơn nữa tâm linh của Đường Tử Trần cũng rất cô đơn do đứng trên đỉnh cao trong một thời dài và dần dần đang bước vào con đường không lối thoát.

Đúng là hắn đã nắm bắt được một chút sơ hở ấy của Đường Tử Trần, vì vậy Vương Siêu mới không chút nào giữ lại, phóng xuất ra tất cả sự nhiệt tình của bản thân tấn công liên tục, khiến cho Đường Tử Trần có cảm giác chống đỡ không được.

“Tiểu đệ, thế công này của đệ rất giống quyền pháp của đệ, rất sắc bén đó, tỷ cũng đỡ không kịp, quả không hổ là người tiểu đệ vừa thông minh vừa đáng yêu và cố chấp của tỷ”, thân thể Đường Tử Trần run rẩy một lúc, và thờ người ra một hồi lâu rồi mới dần hồi phục tinh thần lại, dùng cặp mắt dịu dàng nhìn hắn, còn tay cũng nhẹ nhàng vuốt mặt hắn.

Vương Siêu vẫn như trước dùng ánh mắt cứng cỏi nhìn vào mắt của Đường Tử Trần, rồi lập lại lần nữa: “Tỷ tỷ, đệ bây giờ chính thức cầu hôn tỷ, tỷ có đồng ý không?”

“Đệ đệ, tỷ tỷ đồng ý”.

Đường Tử Trần đối mặt với ánh mắt của Vương Siêu, sắc mặt trở nên rất ngưng trọng, tuy nhiên giọng nói phát ra cũng rất vững chắc, không hề có một tia run rẩy, thật giống như lúc nàng ra quyết định giết chóc vậy.

“Sao, tỷ đồng ý? Tỷ thật sự đồng ý?”, lỗ tai của Vương Siêu mặc dù nghe được rõ ràng, nhưng hần vẫn có chút không tin, cả thân thể lúc này giống như Đường Tử Trần vừa rồi, run rẩy không thôi.

Nếu như nói thể công tình cảm của Vương Siêu thật giống như quyền pháp sắc bén của hần, thì chiêu thức hóa giải của Đường Tử Trần cũng biểu hiện ra sự tinh diệu của việc dùng nhu khắc cương.

“Tiểu đệ, thật ra trong thiên hạ to lớn này người có thể hiểu rõ tỷ chỉ có một mình đệ thôi. Nếu như tỷ tỷ lập gia đình thì chắc chắn sẽ gả cho đệ. Tuy nhiên đệ hãy cho tỷ một thời gian nữa được không?”, sau khi Đường Tử Trần đồng ý, dịu dàng nói: “Thật ra tỷ mặc kệ đệ trước kia đối với tỷ mập mờ thế nào, hôn tỷ ra sao thì tỷ cũng chỉ xem đệ là tiểu đệ nghịch ngợm thôi. Trước kia như vậy thì bây giờ cũng vậy. Tuy nhiên đệ bây giờ cầu hôn với tỷ, tỷ thật sự rất khó chuyển đổi hình tượng của đệ trong lòng tỷ, mặc dù tiểu đệ quả thật đã trưởng thành rồi. Đệ có thể cho tỷ một năm thời gian không?”

“Một năm sau, tỷ tỷ sẽ kết hôn với đệ phải không? Hôm nay chúng ta xem như đính hôn nhé, được không?”, Vương Siêu hỏi.

“Ừm” Đường Tử Trần gật đầu.

Nghe thấy một chữ “ừm” đơn giản cùng nhìn thấy một hành động gật đầu cũng đơn giản không kém, Vương Siêu đột nhiên cảm giác được toàn thân hần hạnh phúc đã ngập tràn.

Bất quá hần là một người có khí chất nội liễm, cho nên lúc nhìn thấy Đường Tử Trần gật đầu cũng không hỏi gì nữa, chỉ là yên lặng đứng đó nắm chặt lấy tay của nàng, vẫn tiếp tục đi dạo trên bờ biển.

Trong khoảng thời gian ngắn, một nam một nữ, hai vị đại tông sư, hai người đã đạt đến cảnh giới cực hạn của nhân loại, cũng không nói gì, cứ mặc cho gió biển thổi vào thân thể của chính mình, ai cũng đều suy nghĩ đến tâm tư của riêng mình cả.

“Tỷ, đệ muốn về nhà một chuyến, mang cha mẹ ra nước ngoài. Đệ và tỷ một năm sau sẽ kết hôn, đệ muốn cha mẹ được biết” Vương Siêu suy nghĩ trong chớp lát, đột nhiên lên tiếng.

Vương Siêu cũng đã hơn một năm không liên lạc gì với cha mẹ của hần, từ lúc tại Hàn Quốc thoát ly tổ chức đi theo Đường Tử Trần đến giờ, hần cũng biết gia đình của hần khẳng định đang bị giám sát theo dõi. Đối với tình huống của cha mẹ, Vương Siêu vẫn cố lưu tâm để ý. Bây giờ nếu đã đính hôn, hơn nữa một năm sau kết hôn, coi như là thành gia lập thất, là việc trọng đại nhất của con người, nếu không cho cha mẹ đã dưỡng dục mình nên người biết, về tình về lý thì cũng không thể nào mà không báo cho họ.

Mặc dù quyền pháp của Vương Siêu đã đạt tới cảnh giới tâm cảnh thần diệu khó lường, nhưng dù sao cũng là con người, không phải là thánh mà vong tình được, hần chỉ là một quyền sư, một võ thuật gia cao thủ mà thôi, nếu dứt bỏ mặt thành tựu về võ thuật thì hần cũng vẫn sống sờ sờ ra đó, có cảm tình, có máu thịt, cùng mọi người không có gì khác nhau cả.

“Ừm, bất quá đệ đã phản bội và chống lại quân đội của quốc nội theo tỷ bốn ba, bây giờ gia đình của đệ chắc chắn sẽ bị giám sát rất cẩn thận, nếu đệ một mình trở về chỉ sợ sẽ gặp phiền toái rất lớn, tuy nhiên cũng phải tìm thời cơ để dẫn cha mẹ đệ rời khỏi nước”, Đường Tử Trần nhíu mày, ánh mắt xa xăm nhìn về phía chân trời.

“Ha ha, cho dù là thiên quân vạn mã thì đối với người như chúng ta đây có gì đáng sợ đâu. Vả lại quốc nội lớn như thế, đệ chỉ đi một mình, muốn tìm ra đệ thật giống như là mò kim đáy biển, ai có thể bắt được đệ hả? Hơn nữa cho dù mang cha mẹ ra ngoài không được thì âm thầm trông chừng họ cũng tốt, để cho họ yên tâm về đệ. Huống hồ đệ lần này trở về là còn muốn chú ý một chút giới võ thuật của Hàn và Nhật, bởi vì nguyên cơ kinh tế, họ muốn liên hợp làm cho quốc nội cấp cho họ sàn thi đấu không hạn chế để tổ chức đại hội” Vương Siêu cảm giác được nói cái gì cũng rất vui vẻ, bởi vì Đường Tử Trần đã đồng ý lấy hần rồi.

“Ồ, cũng đúng. Chuyện này đích thật là một chuyện quan trọng. Bây giờ giới võ thuật Hàn Nhật đích xác là có nguy cơ về kinh tế. Căn cứ vào sự điều tra của Đường Môn chúng ta thì tại rất nhiều nước ở Châu Âu, Tiệt Quyền Đạo, Không Thủ Đạo, Hợp Khí Đạo và rất nhiều đạo quán khác, bởi vì có nhiều người đệ tử không thêm học nữa bỏ đi nên phải đóng cửa, ngoài ra cũng có nhiều tập đoàn lớn của Âu Mỹ đình chỉ tài trợ cho các võ quán này, nguy cơ như vậy đích xác có thể làm cho giới võ thuật Hàn Nhật phát điên”.

“Bây giờ kinh tế thế giới cũng đang có nguy cơ suy thoái, hơn nữa việc các tông sư của Tiệt Quyền Đạo và Không Thủ Đạo bị các nhóm thiếu niên côn đồ dùng gạch đánh tới nỗi bị thương phải vào nằm viện, tin tức truyền ra thì các đệ tử học võ không rời khỏi võ quán mới là chuyện lạ. Việc này cũng đã đủ khiến cho sản nghiệp của giới võ thuật Hàn Nhật đứng trên đà phá sản”

Vương Siêu đột nhiên nhớ tới lần nọ Đường Tử Trần tại Hàn Quốc đã bị đánh lén và đánh gục tên đó, trong lòng liền muốn cười.

“Ừm, lần này đệ trở về hãy ngầm liên lạc với Liêu Tuấn Hoa một chút, đệ cứ toàn quyền đại biểu cho tỷ cùng hắn nói chuyện đi. Dù sao hắn cũng có quan hệ rất lớn, đối với đệ có rất nhiều trợ giúp. Hơn nữa lần này giới võ thuật Hàn Nhật làm ra chuyện này rõ ràng là muốn tuyên truyền mở rộng danh tiếng và chiếm thị trường của chúng ta. Tỷ thật ra cũng lo lắng giới võ thuật quốc nội sẽ thua, vạn nhất sẽ làm cho danh tiếng hạ xuống như trong bóng đá vậy thì không xong. Chuyện này đối với sản nghiệp võ thuật của chúng ta mà nói có ảnh hưởng cũng rất lớn, dù sao Đường Môn của chúng ta có rất nhiều người Hoa đều dựa vào mở võ quán và bệnh viện mà sống, danh tiếng rất quan trọng đó”, trên mặt của Đường Tử Trần trong lúc đó hiện lên một tia lo lắng.

“Chuyện đó không sao, quốc thuật dù sao cũng không giống ba cái thứ thể thao cùn kia, dù sao cao thủ của quốc nội cũng có rất nhiều”, Vương Siêu cũng biết sự lo lắng của Đường Tử Trần không phải là không có đạo lý. Đường Môn có mặt khắp nơi trên thế giới, xây rất nhiều võ quán, ngoài võ quán còn mở cả những bệnh viện đông y chuyên trị liệu xương cốt, tổn thương và châm cứu... rất nhiều việc kinh doanh.

Công phu của Trung Quốc, từ khi Lý Tiểu Long xuất hiện thì có rất nhiều quảng cáo tuyên truyền tại Hollywood, trong lòng của rất nhiều người trên thế giới đều xem anh ta là thần thoại tồn tại, ngay cả tổng thống Putin của Nga cũng đã tự mình thân chinh đến Thiếu Lâm tự viếng thăm. Danh tiếng vang xa như vậy hiển nhiên cũng làm cho võ quán của người Hoa ở nước ngoài làm ăn thịnh vượng. Nếu như một khi danh tiếng hạ xuống thì có thể tưởng tượng ra sự tiêu điều của các võ quán.

Không hề nghi ngờ, việc này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến kinh tế của Đường Môn.

Ánh mắt của Đường Tử Trần nhìn được rất xa, hiển nhiên cũng đã chú ý tới điểm này. Dù sao Vương Siêu cũng đã ở Liên Minh Tiệt Quyền Đạo làm qua huấn luyện viên, hắn quả hiểu được tầm quan trọng của danh tiếng.

Bất quá Vương Siêu không tin giới võ thuật quốc nội lại kém hơn giới võ thuật Hàn Nhật.

“Tiểu đệ, lần này giới võ thuật Hàn Nhật không giống như giới võ thuật dân gian lén lút trao đổi gì đó đâu mà là trực tiếp hướng Bộ Thể Thao quốc nội đưa ra yêu cầu. Hơn nữa hết thảy mọi chuyện này đều là Bộ Thể Thao quốc nội toàn quyền xử lý cả. Đệ hãy nghĩ lại một chút, cho dù đệ có võ công cao tới đâu đi nữa thì khi muốn đánh chính thức lại không được Bộ Thể Thao đồng ý thì sao có thể lên đài được?”, Đường Tử Trần tựa hồ nghĩ tới một chuyện rất buồn cười nói tiếp, “Tỷ thế nào lại quên mất chuyện này”

Vương Siêu giật mình hiểu ra, âm thầm chấp nhận.

“Nếu giới võ thuật Hàn Nhật làm ra động tĩnh lớn như vậy thì khẳng định sẽ là tin tức chấn động, nếu như lộ mặt ở trên đài thi đấu thì cho dù một nhân vật nhỏ nhoi cũng lập tức sẽ bị chú ý, nói không chừng tiếp đó sẽ trở thành ngôi sao điện ảnh, một chút là có thể kiếm được tiền tỷ. Chuyện tốt như thế thì ai lại không muốn làm? Tỷ đoán rằng chuyện này ngay từ đầu đã thành rồi, cửa sau của Bộ Thể Thao có lẽ đã bị phá. Cho dù võ công của đệ cao đạt tới đại tông sư thì sao, Bộ Thể Thao không cho phép đệ lên đài thì đệ cũng chỉ có thể thở dài chấp nhận mà thôi, một thân võ công muốn đền nợ nước nhưng không được phép”.

“Nói như vậy, thật đúng là khó giải quyết. Bộ Thể Thao... Liên Đoàn Bóng đá... Bộ Thể Thao... Liên Đoàn Bóng đá...”, Vương Siêu thì thảo lẩm bẩm vài câu, cảm giác được chính mình cũng không có biện pháp gì tốt cả: “Nếu như lần này thật sự đem quốc thuật biến trở thành thể thao thì võ quán của Đường Môn chúng ta, danh tiếng cùng việc làm ăn sẽ tụt hại thảm trọng”.

Nguồn tài chính đầu tư của Đường Môn rất rộng lớn, không phải chỉ ở phương diện võ quán mà còn ở những mặt khác nữa, cũng chiếm nhiều.

Ngay lúc Đường Tử Trần cùng Vương Siêu thảo luận chuyện trở về quốc nội đón cha mẹ và thuận tiện chú

ý tới động tĩnh của giới võ thuật Hàn Nhật thì người mấy ngày hôm trước cùng Vương Siêu đánh nhau, bị một thức “Phiên Thiên Ấn” của Vương Siêu đánh cho quỵ trên mặt đất không cựa cựa được, Tiểu Hoàn Tử của Nhật Bản đã trở về nước.

Sau khi Tiểu Hoàn Tử về nước, thì lập tức lái xe tới một vùng nông thôn xa xôi và yên tĩnh.

Đây là mô hình nông thôn tiêu biểu của Nhật Bản, ruộng nước, sân rộng, đường nhỏ.

Từ một ngôi nhà tại một cái sân rộng, Tiểu Hoàn Tử nhìn thấy một lão đầu mái tóc bạc phơ, thân thể khô gầy không có một chút thịt nhưng gân cốt toàn thân rất to và rắn chắc đang đi cùng một người trẻ tuổi bước ra đi về phía mình.

Mùa xuân đã bắt đầu rồi.

Mặc dù lão đầu trông như một lão nông dân nhưng Tiểu Hoàn Tử lại rất cung kính từ xe bước xuống đi bộ về phía lão đầu.

Lão đầu này là Điền Thôn Thượng Nghĩa, chủ môn nhân của một võ phái gọi Thủy Nguyệt Lưu tại Nhật Bản này, hiện tại đã được một trăm linh ba tuổi, là bằng hữu của ông cố Tiểu Hoàn Tử.

Lão nhân này trong giới võ thuật Nhật Bản cũng không có nổi danh, Thủy Nguyệt Lưu phái của ông cũng là một phái nhỏ thôi, trông rất bình thường không thể bình thường hơn được nữa, thật giống như đại đa số quyền sư ở những miền thôn dã của Trung Quốc.

Nhưng Tiểu Hoàn Tử lại biết được cái mà ông lão này rất tôn sùng chính là cuộc sống “vô nông nhất như” (luyện võ hợp nhất với làm nông).

Quan niệm của việc này chính là “một mặt tiến hành sản xuất lao động, một mặt luyện võ, trong lúc lao động rèn luyện võ công, lĩnh ngộ võ đạo”. Đây cũng là cuộc sống mà ông cố của nàng vẫn thích thú nhất.

Tuy nhiên Tiểu Hoàn Tử lại biết ông lão này mặc dù nhìn rất tầm thường nhưng đối với việc giải thích võ đạo lại rất cao siêu, bởi vì lúc còn tuổi trẻ ông ta đã từng đến Trung Quốc nghiên cứu võ thuật.

“Tiểu Hoàn Tử, con đến rồi à?”

Lão nhân dẫn theo một người tuổi trẻ, nhìn thấy Tiểu Hoàn Tử đi tới, rất bình thản dùng tiếng Nhật hỏi thăm, sau đó chà chà bàn tay, trông thật giống một lão nông dân cả đời sống trên mặt ruộng.

263. Chương 262: Cuộc Sống “vô Nông Nhất Như” (trung)

Vóc người của Điền Thôn Thượng Nghĩa cũng không cao, chỉ có 1.65m, mà Tiểu Hoàn Tử thì cao khoảng 1.7m nên muốn nhìn rõ thì phải ngẩng đầu lên.

Tuy nhiên Tiểu Hoàn Tử lại cảm giác được này lão nhân nhỏ gầy đứng ở trước mặt mình thật giống như là tường đồng vách sắt, trầm ổn hùng vĩ, và bản thân có cảm giác nhỏ bé.

“Đó là đương nhiên, trước kia sau mỗi lần con cùng người động thủ thì lúc nào cũng đến tìm gia gia người chỉ điểm mà”, Tiểu Hoàn Tử mỉm cười ngọt ngào, đáp lời.

“Chỉ khi con thua mới tới tìm ta thôi”, Điền Thôn Thượng Nghĩa miệng lầu bầu vài lời, lộ ra hàm trắng như tuyết và rất chắc chắn, dường như có thể cắn kim đoạn thiết, “Võ công của con đã có tám chín phần của ông con Cát Tường Hoàn rồi, thâm thông khí lưu chuyển hoá có thể thính kinh, làm thế nào mà thất bại được? Hơn nữa cao thủ động thủ, càng là sinh tử chi chiến, không phải người chết tức là ta vong, trên người con lại không có một chút vết thương nào, xem ra võ công của người kia cao hơn con rất nhiều à? Trên đời này khi nào xuất hiện qua một nhân vật lợi hại như vậy? Cho dù A Nguyên cùng con động thủ thì cũng phải ngoài trăm chiêu mới có thể phân cao thấp”

Cái tên Cát Tường Hoàn mà Điền Thôn Thượng Nghĩa vừa mới thốt ra, đó là ông nội của Tiểu Hoàn Tử, chưởng môn nhân đời thứ hai của Hợp Khí Đạo, vào năm 1999 đã rửa tay quy ẩn. Điền Thôn Thượng Nghĩa là bạn của Thực Chi Thịnh Bình nên Cát Tường Hoàn so với ông ta phải nhỏ một bậc.

Về phần cái tên A Nguyên mà ông ta vừa thốt ra, đó là đệ nhất thực chiến võ đạo gia hiện tại của Nhật Bản gọi là Y Hạ Nguyên, tuổi còn rất trẻ và lực lượng hùng mạnh. Bất quá về thực chiến và đối với việc giải thích võ đạo cao thâm thì trong mắt của Điền Thôn Thượng Nghĩa, Y Hạ Nguyên chỉ là một người trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm thôi.

“Đừng nói nhiều lời nữa, Tiểu Hoàn Tử, con mau đem các chiêu số mà người kia đánh ra biểu diễn cho ta xem một chút đi”, sau khi Điền Thôn Thượng Nghĩa nói xong vài lời, nhìn thấy Tiểu Hoàn Tử muốn mở miệng, đã lập tức ngắt lời.

Tiểu Hoàn Tử rất hiểu rõ tính tình của lão nhân này, lúc ông chuyên tâm giải thích võ đạo thì không cho phép bất cứ ai tùy tiện xen miệng vào, rất cổ hủ.

Tiếp đó sắc mặt nàng ngưng trọng hẳn lên, rồi vào tư thế bắt đầu, tiếp đó cả thân thể đột nhiên tiến về phía trước, hai tay từ bụng đánh lên, sau đó tới giữa chừng thì nắm tay liền biến thành chỉ, sau đó đánh ép trở xuống.

Công phu này là một thức “Phiên Thiên Ấn” của Vương Siêu, trong đầu của nàng không có lúc nào là không suy nghĩ tới nó, một thức thiên biến vạn hóa, vừa hồi tưởng đến thân thể đã đánh ra.

Một người có thể đem quyền pháp luyện đến đỉnh cao thì tất nhiên đối với việc thắng bại của bản thân rất quan trọng và cố chấp, thậm chí còn quan trọng hơn cả tính mạng. Thua dưới một chiêu, tất nhiên phải ghi nhớ rõ và ngày đêm suy nghĩ phục hận.

Tiểu Hoàn Tử đúng là người như vậy.

“Hổ Phác? Đạp Bộ Long Hình? Mã Hình Trùng Chủy? Kim Kê Đẩu Linh? Bát Quái Đại Suất Bi Thủ? Xà Triền Liễu? Đại Đông Lưu Nhu Thuật? Kỳ Lân Bộ? Vũ Bộ? Ồ, còn có cả Hà Lạc Vũ Bộ nữa à? Thứ này bây giờ hẳn là chỉ có mình ta biết mà thôi, ở Trung Quốc đáng lẽ đã thất truyền rồi mới đúng?”

Ngay lúc Tiểu Hoàn Tử đánh ra một thức “Phiên Thiên Ấn” thì mọi người đang làm việc trên ruộng đã xúm lại xung quanh, những người này đều là đệ tử đi theo Điền Thôn Thượng Nghĩa học tập võ đạo, trong bọn họ thì lão nhân có, trung niên có, nam nữ trẻ tuổi đều có, thậm chí còn có những đứa trẻ nữa.

Những người này xúm lại nhìn vào, mặt ai cũng lạnh ngắt như tờ, một lời cũng không dám thốt ra vì họ biết phải giữ yên tĩnh cho Điền Thôn Thượng Nghĩa suy nghĩ. Đây cũng là điều giống như quy định mà trong lòng những người này tự nhiên hiểu được nên ai cũng không dám quấy rầy.

Ông lão nông dân võ đạo gia 103 tuổi này ủng hộ một loại đặc quyền nói chuyện cao cao tại thượng, đích xác trong phương diện giải thích về võ đạo thì không có bất luận kẻ nào ở trước mặt ông ta dám phát biểu linh tinh.

“Tiểu Hoàn Tử, đối thủ của con tên gọi là gì?” Điền Thôn Thượng Nghĩa hỏi.

Khi võ đạo gia trăm tuổi này mở miệng hỏi thì Tiểu Hoàn Tử mới dám lên tiếng trả lời: “Là Đông Á đệ nhất thực chiến võ đạo gia, quán trưởng của Lao Sơn Nội Gia Quán tại Trung Quốc, bất quá bây giờ đã không còn là quán trưởng nữa, đã trở thành người lĩnh đạo thuộc tổ chức Đường Môn của người Hoa ở Nam Dương. Lần trước sự việc giữa võ đạo gia Thôi Trường Bạch của Hàn Quốc cùng với võ đạo gia Cung Thành Lương Điền của Cương Nhu Lưu của chúng ta chính là do một tay hắc ám thâm gây nên”

“Về chuyện của Thôi Trường Bạch và Cung Thành Lương Điền ta cũng có biết qua báo chí”, Điền Thôn Thượng Nghĩa gật đầu: “Đông Á đệ nhất, Đông Á đệ nhất... Một thức vừa rồi rất kinh khủng, ta thấy được nó có biến hóa vô cùng, bên trong bao hàm hơn mười loại võ đạo kết tinh, mặc dù đánh ra chỉ là một động tác vô cùng đơn giản là đạp bước song trùng quyền nhưng lại sâu không lường được, sâu không lường được, thật kinh khủng. Chỉ bằng chiêu thức này thôi thì cái danh Đông Á đệ nhất khỏi nói cũng biết. Đến đây, Tiểu Hoàn Tử, con dùng một thức đó so chiêu với ta một chút”.

“Dạ được...” Tiểu Hoàn Tử vội vàng khom lưng cung kính rồi chuẩn bị tư thế.

Điền Thôn Thượng Nghĩa đã quăng cây gậy trong tay sang một bên, cả thân thể đột nhiên chuyển động, giống y như là ảnh chụp xuất ra một thức “Phiên Thiên Ấn” đánh tới.

“Phành”! Lão nhân võ đạo gia trăm tuổi này đột nhiên phóng ra, lực bộc phát mạnh mẽ quả thực không thể tưởng tượng nổi, một bước tiến lên, gân cốt toàn thân phát ra tiếng lộp cộp, không khí xung quanh thân thể từ trên xuống dưới phát ra như tiếng pháo nổ vậy.

Hơn nữa miệng lão nhân mở ra, quyền cũng theo đó mà xuất, một hơi phun ra, giống như là lớp xe hơi đột nhiên nổ mạnh vậy. Nhất quyền thổ khí mà đã bộc phát uy lực có uy thế như thế!

Tiểu Hoàn Tử cực kỳ hoảng sợ, nàng cũng thật không ngờ một lão nhân trăm tuổi mà lại có lực bộc phát mạnh mẽ như thế, hơn nữa Điền Thôn Thượng Nghĩa đánh ra một thức này, bất luận là uy lực hay là thanh thế cũng rất giống Vương Siêu ngày đó xuất ra một kích.

Đối mặt với uy thế như vậy, nàng chỉ có thể trốn tránh, bộ pháp triển khai, từng bước tránh đi mũi nhọn.

Ngay lúc nàng triển khai bộ pháp thì trong nháy mắt chân của Điền Thôn Thượng Nghĩa hình như có lấp đặt mấy dò tìm vậy, rất chuẩn xác vọt tới vị trí của nàng, tay xuất quyền đột nhiên chuyển đổi thành một hình vòng cung, đầu ngón tay bắn ra trông giống như một con độc xà, đánh vào phần hông của nàng.

Sự biến hóa này quả là quỷ bí âm trầm, xảy ra bất thành linh, Tiểu Hoàn Tử rốt cục cũng hiểu rõ ràng cái gì gọi là “phụ cốt chi thư”, làm cho người khác không có thời gian xuất chiêu chống đỡ.

Vì vậy, nàng chỉ đành cố gắng hết sức, nhìn như một con thỏ đang bị hoảng sợ, nhanh chóng hướng về bên cạnh tránh né mới miễn cưỡng tránh thoát một kích này.

“Khụ khụ khụ khụ khụ khụ...”, ngay lúc nàng né tránh được hai kích thì một trận ho kịch liệt truyền tới, nàng vội quay người lại thì thấy Điền Thôn Thượng Nghĩa đang ho dữ dội.

Sau khi ho dữ dội thì Điền Thôn Thượng Nghĩa mới ngừng lại được, sắc mặt vẫn đỏ thắm như trước, rõ ràng là phát kinh quá sức.

“Ta già rồi, lực bộc phát cũng còn nhưng thể lực lại theo không kịp, chỉ có thể đánh ra được bấy nhiêu thôi, muốn tiếp tục cũng không được nữa”, Điền Thôn Thượng Nghĩa nói: “Tiểu Hoàn Tử, con có thể tránh thoát lần này, cho thấy công phu của con thật sự rất tốt rồi, kế tiếp là ra tay phản kích, ta không còn chút khí lực nào để chống đỡ nữa”

“Hãy nhớ kỹ Tiểu Hoàn Tử, nếu như sau này gặp một đối thủ già như lão già ta đây thì nhất định lúc nào cũng phải phòng bị cẩn thận lực bộc phát của đối phương. Chỉ cần phòng bị tốt thì đối phương sẽ không còn thể lực mà tấn công tiếp nữa, mặc kệ võ công có cao tới đâu thì cũng phải thua không thể nghi ngờ”

Tiểu Hoàn Tử gật đầu, nàng hiển nhiên biết được nếu vừa rồi Điền Thôn Thượng Nghĩa chính thức giao đấu với mình thì khi mình tránh thoát sự tấn công và phản kích lại thì với thể lực suy yếu, võ đạo gia trăm tuổi này sẽ bị thua dễ dàng.

Tuy nhiên nếu như trong tình huống không hề có dấu hiệu gì mà Điền Thôn Thượng Nghĩa lại đột nhiên ra tay thì sao?

Tiểu Hoàn Tử nhanh chóng suy nghĩ, “Nếu như là đột nhiên ra tay tấn công trong lúc ta không phòng bị, thì chỉ sợ ta sẽ rất khó để ngăn trở một đòn cương mãnh như vậy?”

Đồng thời, trong lòng của nàng cũng rất bội phục, một lão nhân trăm tuổi lại có được lực bộc phát như vậy. Mặc dù không thể kéo dài, chỉ có thể bộc phát một chút nhưng quả là kinh khủng.

“Mới vừa rồi ta chuyển quyền đánh vào phần hông của con, ta khẳng định đó cũng là một chiêu biến hóa nằm trong một thức đó, con sau này có gặp lại thì nhất định phải cẩn thận một chút”, Điền Thôn Thượng Nghĩa: “Một thức này thật sự rất kinh khủng, trong đó ẩn chứa chiêu Xà Sứ Vĩ, nếu như đánh trúng vào phía sau thì lập tức sẽ đánh nát xương sống, cho dù con có né được thì khi đầu ngón tay cũng xuất ra đánh trúng vào thì khẳng định là phải chết không thể nghi ngờ”

Thì ra một thức “Phiên Thiên Ấn” của Vương Siêu mặc dù nhìn rất đơn giản nhưng lại biến hóa vô cùng vô tận, trong sự cương mãnh bao hàm thủ đoạn sát thủ âm nhu quỷ bí, Điền Thôn Thượng Nghĩa là võ đạo

gia cao thâm nên vừa nhìn thấy Tiểu Hoàn Tử biểu diễn đã có thể suy ra được biến hóa trong đó.

Không sai, một chiêu biến hóa mà Điền Thôn Thượng Nghĩa vừa rồi đánh ra chính là Xà Sứ Vĩ Chỉ Đả, đúng là một biến hóa trong thức Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu, một quyền đánh ra đột nhiên chuyển lực về thành một hình vòng cung, di động cước bộ, xoay người đánh vào ngay cột sống ở phần mông.

Cho dù người có thân thủ lợi hại né tránh thoát thì trong nháy mắt ngón tay sẽ biến thành chỉ xuất ra thấu kinh tiếp tục tấn công, người trúng chiêu khẳng định sẽ chết ngay không lâu sau đó.

Đấu pháp của quốc thuật rất ác độc, qua điều này có thể thấy được.

“Đối với những biến hóa khác thì ta còn phải cẩn thận nghiên cứu thêm, một thức này thật không phải đơn giản như vậy, rất thâm ảo, rất kinh khủng, kinh khủng”, Điền Thôn Thượng Nghĩa thở dài nói: “Tiểu Hoàn Tử, con gặp phải đối thủ này, hẳn rất khác với ta, vừa rồi con có thể tránh thoát hai kích của ta thì ta đã không còn khí lực tiếp tục tấn công nữa, tuy nhiên đối thủ của con thì không, thể lực của hẳn rất dư thừa, có thể tấn công liên tục làm cho con mệt mỏi tránh né và cuối cùng sẽ dí con vào chỗ chết, con căn bản sẽ không có cơ hội hoàn thủ. Đối thủ như vậy thì con đừng giao thủ với hẳn là tốt nhất”.

“Người già rồi, thể lực theo không còn kịp nữa”, Điền Thôn Thượng Nghĩa tự nhiên cảm thán: “Ta đã trăm tuổi mà còn có thể giữ lại một chút lực bộc phát này cũng là do nhiều năm sống cuộc sống đơn giản của ”Vô nông nhất như“, nếu như là con, Tiểu Hoàn Tử, nếu con cũng ở tuổi này như ta thì chỉ sợ một chút lực bộc phát cũng không có. Cát Tường Hoàn chết sớm hơn ta chính là do mỗi ngày đều bồn ba, bận rộn xử lý chuyện tình của Hợp Khí Hội, trái tim không thể yên tĩnh tu dưỡng”.

“Con hiểu được” Tiểu Hoàn Tử chăm chú lắng nghe lời dạy bảo của võ đạo gia trăm tuổi này.

264. Chương 263: Cuộc Sống “vô Nông Nhất Như” (hạ)

“Trảo thói, thượng cắt, hạ cắt, lâu phiên. Có kéo, có nắm, có đánh, đây kỳ thật là một thức Lâu Tắt Áo Bộ trong Thái Cực Quyền, một thức này nếu luyện đến mức cao thâm thì cái thu hoạch được sẽ không còn là lúa nữa mà chính là mạng sống của con người, lúc này vô công sẽ trở thành lưỡi hái tử thần.”

“Nhưng nếu muốn luyện tốt một thức này thì phải cố gắng, trong trời mùa thu, lúa vàng óng ánh bao phủ ruộng đồng, đó là mùa thu hoạch, nếu không mang tâm tình vui sướng mà thu hoạch lương thực thì sẽ vĩnh viễn không thể nào đạt tới cảnh giới thượng thừa được, còn đối với con, trong lòng con lại mang tâm tình thu hoạch nhân mạng đi luyện tập, tâm ý vội vàng xao động, nếu kéo dài thì chắc chắn sẽ thương tổn đến thân thể, tâm và ý phải cùng có sự vui sướng vô cùng khi thu hoạch thì mới được”.

“Con hiểu được”, Tiểu Hoàn Tử đứng thẳng người, vẻ mặt cung kính nghiêm nghị, lắng nghe những lời dạy bảo vừa đơn giản vừa cao thâm của lão nhân.

“Đầu Đinh Kinh trong Thái Cực Quyền chính là miêu tả cây từ hạt dưới đất mọc lên trên, hạt giống nhu nhược, khi mùa xuân đến có thể phát triển thành một tảng đá lớn chắc chắn, tuy nhiên mặt ý cảnh này nếu không do chính tay mình gieo hạt, nhìn hạt giống phát triển thành cây từ đất chui lên thì sẽ không thể cảm nhận được rõ ràng loại ý cảnh này đâu”.

Nhật Bản có rất nhiều tổ chức của võ đạo gia hợp lại thành liên minh Thiếu Lâm quyền pháp, ngoài ra cũng có Nhật Thức Thái Cực Quyền giống như tại Trung Quốc, còn có Không Thủ Đạo, Hợp Khí Đạo, Nhu Đạo liên minh. Vô công của Trung Quốc đối với Nhật Bản mà nói thì cũng không có gì xa lạ, còn công phu của Nhật Bản đối với Trung Quốc mà nói thì cũng được truyền lưu rất xa.

“Vào tám mươi năm trước ta có đến Trung Quốc. Đoạn thời gian đó vẫn còn như in trong trí nhớ của ta. Khi đó, ta với con cũng giống nhau, đều là một người trẻ tuổi, đã gặp được rất nhiều người và cũng xem được văn hóa Hà Lạc cổ xưa tại Hà Nam, Trung Quốc. Hoàng Hà, Lạc hà, một đục một trong, dòng chảy mạnh mẽ, tại vùng phụ cận của Trần Gia Câu hội tụ thành một ảnh Thái Cực Đồ thiên nhiên thật lớn. Cảnh tượng kỳ lạ này nếu không tận mắt nhìn thấy thì sẽ vĩnh viễn không hiểu được sự thần kỳ của văn hóa Hà Lạc thế nào đâu”.

Điền Thôn Thượng Nghĩa híp mắt, tựa hồ tại nhớ lại gì, đột nhiên mở miệng hỏi: “Tiểu Hoàn Tử, nghe nói có mấy hiệp hội võ đạo lần này đã được chính phủ ủng hộ, cùng Trung Quốc tiến hành giao lưu trao đổi võ thuật phải không?”

“Dạ, đúng vậy”, Tiểu Hoàn Tử sững sốt, sau đó gật đầu: “Chẳng lẽ ngài cũng quan tâm đến việc này sao? Nếu như ngài cùng đệ tử của ngài quan tâm thì con chắc chắn sẽ hỗ trợ”.

“Các đệ tử của ta đều không hiểu được niềm vui thú trong cuộc sống võ nông. Bọn chúng không cam lòng ở đây, chỉ nghĩ muốn dùng võ đạo khiến cho bản thân trở nên nổi bật, nếu như con có thể trợ giúp bọn chúng thì hãy giúp một chút đi, ta vào trong nghỉ ngơi cái đã”, Điền Thôn Thượng Nghĩa nói với các đệ tử xung quanh: “Nếu các con có ý định rời khỏi đây thì hãy đến gặp Tiểu Hoàn Tử”.

Thì ra, mặc dù võ công của Điền Thôn Thượng Nghĩa cao thâm, đối với việc giải thích võ đạo cũng cao thâm vô cùng, tuy nhiên lại không có quan hệ gì với chính phủ cả. Đệ tử của ông cho dù có luyện được võ công cao thâm tới đâu thì cũng chỉ có thể làm nông dân mà thôi. Lần này Hàn Nhật chuẩn bị tổ chức giải thi đấu lớn cũng không hề có chỗ cho họ.

Điều này cũng giống với Trung Quốc, các quyền sư ở nông thôn không có quan hệ gì thì cũng khó có thể có được lợi ích. Chu Bình Lâm chính là một ví dụ, rất cao ngạo không hề nể mặt các quan chức, kết quả là sau khi thất bại khi luận võ cùng Vương Siêu thì không có người nào quan tâm đến hắn cả, thật quá thê lương.

Nếu Vương Siêu không có quan hệ với Đường Tử Trần và không được quân đội chú ý tới thì hiện giờ cũng chỉ có thể làm huấn luyện viên của Tiết Quyền Đạo mà thôi, làm sao mà có cái danh Đông Á đệ nhất quốc thuật tông sư được, nói cũng phải nói rõ, cái chức huấn luyện viên Tiết Quyền Đạo thì cũng là do Tào Nghị tạo cho hắn mà thôi.

Mà đệ tử của Điền Thôn Thượng Nghĩa muốn mưu sinh thì phải tạo quan hệ với Tiểu Hoàn Tử là điều tất nhiên. Dù sao đại tập đoàn Hoàng Võ Hội là do Tiểu Hoàn Tử quản lý.

Tiểu Hoàn Tử nhìn Điền Thôn Thượng Nghĩa từ từ bước vào căn nhà nghỉ ngơi, đột nhiên nhớ tới một việc, liền lên tiếng liêu lĩnh hỏi: “Điền Thôn gia gia, người nói tại Trung Quốc có người nào có quyền pháp cao thâm giống người mà sống cuộc sống ẩn cư hay không?”

“Đương nhiên là có, hơn nữa khẳng định là rất nhiều”, Điền Thôn Thượng Nghĩa nói: “Hơn nữa, cho dù tới tuổi của ta cũng có thể bảo trì được lực bộc phát, tuy nhiên cũng còn có người có thể duy trì thể lực nữa. Nghe đồn trong võ đạo khi thân thể tu luyện tới rồi cảnh giới cao nhất, có thể đã phá hư không, thấy được thần linh, thân thể không bị hủy, cho dù có hơn trăm tuổi thì cũng giữ được lực chiến đấu như lúc trẻ”.

“Thấy được thần linh?” Tiểu Hoàn Tử ngẩn người.

“Thần linh chính là cơ thể của mình, chẳng phải trong võ đạo của Nhật Bản chúng ta đã nói, trái tim là Hỏa thần đó sao? Cũng giống như thế, một người cắt lúa, luyện tập tới tối cao, tâm tình phong phú, vui sướng thu hoạch lương thực, thông thả thu hoạch thì trái tim rất ít được sử dụng đến, tuy nhiên trong thời điểm chiến đấu thu hoạch nhân mạng thì trái tim lại bộc phát kịch liệt, ngay lúc giết người thì trái tim sẽ bị thương. Chiến đấu đánh người, tiêu diệt người, lực bộc phát quá mạnh đều là hại người hại mình cả. Do đó cho nên các võ đạo gia cao thâm đều giống nhau, sẽ không thường xuyên cùng người khác động thủ. Người đánh phá hết thấy chướng ngại có thể gặp được thần linh trong cơ thể thì lúc nào cũng có thể nhìn xem và cảm giác được những bộ vị rất nhỏ trong người, sau khi giao đấu xong thì sẽ dùng các phương pháp chữa trị cho các tổn thương nhỏ mà mắt thường không nhìn thấy đó. Người như vậy là một tồn tại rất kinh khủng, trong quyền pháp của Trung Quốc gọi là “Không bị hủy”, trong Phật giáo gọi loại cảnh giới này là “Minh tâm kiến tính”, có thể gặp được Phật tổ Như Lai, đây là thân thể động sát lực đạt tới cảnh giới cao nhất. Còn có một loại cảnh giới tối cao khác đối với lực lượng ngoại giới cảm giác rõ ràng, đó là giác quan thứ sáu đã đạt tới mức cường đại có thể cảm giác đoán trước nguy hiểm xảy ra, đoán trước tất cả và né tránh được tất cả nguy hiểm. Hai loại cảnh giới này đều là thần trong thần, siêu việt cực hạn của cơ thể và tâm linh, một cái là cực hạn về Võ, một cái là cực hạn về Đạo. Ta đây không có cách nào đạt tới, thật đáng tiếc, đáng tiếc, ta già rồi, không có cách nào đạt tới nữa”.

Điền Thôn Thượng Nghĩa tiếp tục cảm thán, “Cực hạn của Võ khiến bản thân không bị hủy. Cực hạn của Đạo khiến cho lực lượng bên ngoài không thể nào phá hủy được người. Hai loại cực hạn tựa như mặt trăng

mặt trời vậy, một chí dương, một chí âm”.

“Cực hạn của Võ khiến bản thân không bị hủy. Cực hạn của Đạo khiến cho lực lượng bên ngoài không thể nào phá hủy được người. Cực hạn của Võ, cực hạn của Đạo...” , Tiểu Hoàn Tử vừa nghe được đến hai cảnh giới cao thâm này thì tựa hồ sinh ra một loại sùng bái cùng mong muốn đạt được, “Vậy trong thiên hạ, có người nào đạt tới cảnh giới như thế không?”

“Thiên hạ to lớn, trong sáu, bảy tỷ người khẳng định là có. Chẳng lẽ trong vài tỷ người lại không có một ai sao? Ta tin tưởng rằng Nhật Bản chúng ta cũng có người như vậy. Đối thủ cùng con động thủ tên Vương Siêu kia, nếu như ta đoán không sai thì hẳn cũng đã đến gần cực hạn của Võ rồi”, Điền Thôn Thượng Nghĩa ha ha cười cười, “Tiểu Hoàn Tử, ta vừa rồi cùng con động thủ đó thì ít nhất phải tu dưỡng một tháng mới có thể khôi phục trạng thái như trước nhưng cũng rất có thể khôi phục không được. Con cùng đệ tử của ta nói chuyện đi, bọn chúng đều muốn trở nên nổi bật ở bên ngoài, con hãy tận lực giúp đỡ một chút, còn nữa con hãy ở lại dùng cơm đi, Vũ Bộ của ta nếu Tiểu Hoàn Tử con thấy hứng thú muốn học thì ta sẽ dạy cho con”.

Vừa nói xong, Điền Thôn Thượng Nghĩa cũng không quay đầu lại liền bước vào nhà.

Đích xác, với thân thể 103 tuổi của ông ta thì vừa mới kịch liệt bộc phát ra lực một chút thôi, các cơ quan nội tạng trong cơ thể đều đã có ảnh hưởng rất xấu.

Vị đệ nhất thực chiến võ đạo gia này dù sao cũng đã già rồi.

Việc giải thích võ đạo của ông ta thì cho dù là Y Hạ Nguyên cũng không thể so sánh nhưng khi chính thức động thủ, Y Hạ Nguyên né tránh đòn tấn công của hiệp thứ nhất, đến hiệp thứ hai thì đã có thể đưa ông ta vào chỗ chết. Tuy nhiên nếu như Y Hạ Nguyên xem thường ông ta, không để ý thì cũng rất có khả năng trong hiệp thứ nhất đã bị đánh ngã.

Trung Quốc cũng có rất nhiều ví dụ như vậy, một ít lão quyền sư cùng giao thủ với các quyền sư trẻ tuổi, lão quyền sư ngay từ đầu lợi dụng ngôn ngữ dụ cho đối phương lơ là không chú ý, nói “Ta già rồi, không được, không phải đối thủ của người, người hãy nể mặt lưu tình một chút”.

Ngay lúc quyền sư trẻ tuổi muốn nói chuyện thì trong nháy mắt lão quyền sư đã nhanh chóng ra tay, một chiêu bộc phát ra đánh cho đối phương trở tay không kịp. Đây là chiến thuật mê hoặc người khác.

Mặc dù cơ thể của Điền Thôn Thượng Nghĩa đã suy yếu, khô gầy hết mức nhưng cơ bắp của ông ta vẫn còn rất dày, xương vẫn còn rất cứng, vẫn có thể bộc phát ra lực sát thương mạnh mẽ. Bất quá ông ta đã không thể sử dụng ám kinh phòng ngự nữa, bị người khác đánh một chút thì cũng không chịu nổi.

Luyện võ là đầu tiên luyện gân cốt và da, sau đó mới tới các thứ khác.

Cao thủ già rồi thì thứ nhất là không có thể lực, thứ hai là không có năng lực chống đỡ. Ngay lúc Tiểu Hoàn Tử trở về Nhật Bản phỏng nông dân võ đạo gia Điền Thôn Thượng Nghĩa thì Vương Siêu cùng Đường Tử Trần tại Jakarta Indonesia đã nhận được một ít tin tức.

Lần này giới võ thuật Hàn Nhật tụ họp các lưu phái và hiệp hội, còn có liên minh với một số hiệp hội đô vật của Nga và Âu Mỹ nữa, yêu cầu giao lưu võ thuật của họ đã được Bộ Thể Thao của quốc nội thông qua, nội dung chính là giao lưu võ thuật thể thao.

Vương Siêu đang cầm tạp chí “Hắc Đái” đọc và cũng nhìn ra được rất nhiều điều, ngoài ra còn biết qua một số tạp chí và đài truyền hình của Nhật Hàn đang tiến hành tuyên truyền rộng rãi.

Mười ngày sau, Vương Siêu cũng đã đọc được một ít tin tức về cuộc đấu, Bộ Thể Thao quốc nội đã đưa ra lời phúc đáp là hoan nghênh giao lưu trao đổi, đồng thời còn phái ra các quan chức tiến hành một loạt các cuộc họp nhằm tiến hành tốt cuộc đấu giao lưu thể thao lần này.

“Vốn võ thuật không phải để biểu diễn nhưng bây giờ theo trào lưu đã trở thành giống như các môn thể thao khác rồi”, Vương Siêu vừa đem cuốn tạp chí nhét vào dưới bàn vừa nói với Đường Tử Trần.

Vốn về phương diện võ thuật, hiệp hội võ thuật của các nước Hàn, Nhật, Trung, Mỹ và Châu Âu cùng một số các quốc gia khác như đánh tự do và Nhu Đạo, cũng đã tiến hành qua trao đổi trao đổi nhiều lần, trong quốc nội cũng có lợi đài đấu võ tự do và các thứ khác, tuy nhiên quy mô cũng rất nhỏ, không hề tạo ra được

ảnh hưởng gì, so với một số môn thể thao như bóng đá, bóng rổ... căn bản là đứa trẻ, người biết đến thật không có bao nhiêu. Tuy nhiên lần tổ chức này ngay từ đầu Vương Siêu đã cảm giác được nó khá lớn.

“Đương nhiên phải lớn rồi, lần này do nguy cơ về kinh tế bị tụt xuống thảm hại nên nên giới võ thuật Hàn Nhật khẳng định sẽ dồn hết vốn liếng và tâm huyết vào chỗ này”, Đường Tử Trần cười cười: “Bất quá đệ cũng đừng xem bề ngoài mà đánh giá ai mạnh ai yếu, người trong quốc nội trừ các người thuộc trong giới thì người biết đến thật không có bao nhiêu. Giao lưu võ thuật gì đó họ sẽ không quan tâm đâu, nhiều nhất là chỉ đăng rầm rộ trên các báo một thời gian thôi”.

“Đúng vậy”, Vương Siêu gật đầu, “Bất quá hẳn cũng phải chú ý một chút, vài ngày nữa đệ chuẩn bị tốt rồi trở về nhìn xem một cái. Tỷ tỷ, nếu được thì chúng ta cùng nhau trở về đi? Dù sao chúng ta cũng đã đính hôn, nên ra mắt ba mẹ đệ vậy?”

“Không được, tỷ còn muốn ở Nam Dương này thêm một thời gian nữa, vừa mới mở ra khẩn thân đại hội và tước đoạt được thế lực của Triệu Quang Vinh và Lâm Thế Phong, tỷ khẳng định hai người họ sẽ gây ra một số chuyện. Tiểu đệ, mặc dù Triệu Quang Vinh bị đệ đánh bại nhưng về mặt thế lực thì đệ không thắng nổi bọn họ, chỉ có tỷ mới có thể chen ép được hai người họ thôi. Điều quan trọng là đệ đó, về nước phải vạn lần cẩn thận. Đệ không có được cảm giác linh mãnh như tỷ nên rất dễ dàng bị tập kích và lâm vào tuyệt cảnh đấy. Đệ nhớ kỹ, đi sớm về sớm, không được tin tưởng bất cứ người nào, coi như là Liêu Tuấn Hoa cũng phải phòng ngừa hẳn”.

Đường Tử Trần thần nhiên cười, nụ cười xinh đẹp thật giống như một đóa hoa sen.

“Ôi, rời xa tỷ đệ cảm thấy như mất mát gì đó”, Vương Siêu đến gần rồi nắm lấy tay Đường Tử Trần, cảm thụ được sự mềm mại trơn tuột, khi cầu hôn thành công thì lá gan của hắn cũng đã lớn hơn rất nhiều.

“Tỷ còn có thể chạy đâu đây? Tỷ đã hứa với đệ thì, chắc chắn sẽ làm được”, Đường Tử Trần đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Vương Siêu: “Chẳng lẽ đệ lại lo lắng tỷ sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

“Không phải, chỉ cần là tỷ không tự sát thì thiên hạ này sẽ không có bất cứ tình huống gì có thể đem dồn tỷ lâm vào tuyệt cảnh được”, về điểm này Vương Siêu thật ra rất yên tâm.

Đường Tử Trần nói: “Người phải thật sự chú ý chính là đệ đó, nếu như đệ lâm vào tuyệt cảnh, thì tỷ dù biết đó là tuyệt cảnh và vô số nguy hiểm cũng sẽ đến cùng đệ”.

Vương Siêu trong lòng rung mình, buồn bã nói: “Đệ chỉ biết làm liên lụy tỷ thôi”.

“Đệ nói gì vậy, đây là bản thân tỷ cảm giác được sự cô đơn trống trải nên mới nguyện ý bị đệ liên lụy. Tiểu đệ, đệ bất quá chỉ so với người bình thường mạnh hơn một chút mà thôi nhưng đệ bây giờ cũng giống tỷ, mạnh mẽ rồi” Ánh mắt Đường Tử Trần nhìn Vương Siêu, rất dịu dàng và mờ ảo, ngay cả Vương Siêu cũng không cảm giác được phần mờ ảo nằm sau sự dịu dàng kia.

Hắn chỉ biết cúi đầu hôn nhẹ vào tay của Đường Tử Trần.

Mười ngày sau, Vương Siêu đã nguy trang và dùng một thân phận mới, bí mật trở về nước.

265. Chương 264: Gió Lốc Sắp Bắt Đầu

Tay phải đặt ở ngực, nhẹ nhàng xoa bóp, bình tâm tĩnh khí, nhịp đập của trái tim chậm lại gần gấp đôi. Một người cao thủ luyện võ thì am hiểu mọi lực bộc phát đều xuất phát từ tim.

Ý một khi đã phát thì tim sẽ bùng nổ, máu huyết chảy nhanh toàn thân giúp cho cơ thể có thể phát ra lực lớn vô cùng, bộc phát kinh người, hơn nữa toàn thân bùng bùng bao phủ ám kinh sắc bén như châm.

Vì nguyên nhân là như thế nên mỗi khi cao thủ sử dụng trái tim bộc phát thì đối với trái tim cũng tạo nên một gánh nặng đặc biệt lớn cho nó. Coi như là Vương Siêu đã đạt tới cực hạn của Võ, đạt tới cảnh giới “Đả phá hư không”, xem như đã động tới thần, nhưng sau khi bộc phát xong thì lúc xem xét kỹ lại trái tim và cũng phát hiện ra mỗi một chỗ rất nhỏ trong nó có rất nhiều nội thương.

“Trái tim của ta giống như một cái máy, mặc dù so với người bình thường mạnh hơn gấp trăm lần nhưng gánh nặng cũng thật lớn và cũng có không hề ít tổn hại, nếu không chuyên tâm tịnh dưỡng và chữa trị, thì trải qua năm tháng, tới lúc già rồi sẽ suy kiệt cũng là chuyện rất bình thường”

Đối với các cao thủ lớn tuổi thì cái tệ nhất quả thực là thể lực không đủ, hơn nữa trái tim cũng không thể thừa nhận gánh nặng do ám kinh bộc phát ra đè nặng lên nó nên không thể tạo thành năng lực chống đỡ.

Vương Siêu lại xoa xoa tay, có một mùi thuốc bay lên, đó là Linh Chi Dưỡng Tâm Hoàn do các quyền sư Nam Dương chế tạo, Vương Siêu chà xát thuốc trên tay cho nát ra làm cho mùi thuốc xuyên thấu qua quần áo thấm thấu vào da tay rồi tiến vào trái tim.

Đây là nội vận khí huyết, ngoại phụ dược lực, một công phu nội ngoại kiêm tu. Linh Chi Dưỡng Tâm Hoàn là phương thuốc bí truyền của các quyền sư Nam Dương, có tác dụng an thần dưỡng tâm, dùng phương thuốc này để điều dưỡng trái tim thì không còn gì có thể tốt hơn.

Từ ngày Vương Siêu tiến vào cảnh giới “Đã phá hư không, khả dĩ kiến thần” thì mỗi ngày đều dùng hầu hết thời gian xem xét cơ thể chính mình, lúc nào cũng chú ý đến việc chữa trị và điều dưỡng các nội thương nhỏ trong cơ thể. Mấy ngày này hẳn liền có cảm giác rõ ràng trái tim của hắn đã bớt đi gánh nặng, so với trước kia càng khỏe và thư thái hơn. Một ít các mạch máu nhỏ tổn hại cũng đã dần khôi phục và trở nên rắn chắc dị thường.

Bây giờ trái tim của Vương Siêu quả thật giống như của trẻ con vừa mới sinh ra, cơ thể có thể cảm giác được một hương vị trước nay chưa từng có, người dường như đã trẻ lại vài tuổi, mặc dù Vương Siêu bây giờ mới chỉ có 22 tuổi thôi, còn rất trẻ.

Điểm đến của xe lửa này là tỉnh S và cũng chính là quê quán của Vương Siêu.

Vương Siêu đã trở về nước được vài ngày rồi nhưng hắn không có lập tức trở về thăm cha mẹ. Hắn biết, cho dù là một người bình thường vượt ngục thôi thì người nhà của hắn cũng bị giám sát theo dõi chặt chẽ chứ đừng nói chỉ là hắn.

“Chắc có lẽ xung quanh nhà của ta có ít nhất không dưới mười cứ điểm, mỗi ngày đều có mấy chục người thay phiên nhau giám sát” Vương Siêu nghĩ tới đây liền cười cười, lắc đầu.

Hắn lần này về nước, thân phận và tướng mạo cũng không có vấn đề gì. Thân phận là sử dụng hộ chiếu của nước ngoài, còn tướng mạo thì cùng hình trên hộ chiếu không hề khác chút nào, vóc người cũng cùng người trên hộ chiếu không sai biệt lắm.

Với thể lực khổng lồ của Đường Môn thì việc chuẩn bị một thân phận giả cũng giống như là trở bàn tay vậy, cho nên hắn cũng không có nhập cư trái phép, cứ nghênh ngang mà từ hải quan mà bước vào. Hơn nữa khi hắn tới Trung Quốc thì Đường Môn cũng đồng thời sử dụng một người giả trang hắn để tạo cảnh tượng là hắn vẫn còn đang ở tại Indonesia.

Tuy nhiên Vương Siêu vẫn không dám bất cẩn, hắn hiểu rõ năng lực tình báo của đám người Ngô Văn Huy và Tào Nghị, ở nước ngoài thì không có cách nào bắt hắn, nhưng tới quốc nội rồi thì chẳng khác rùa tự chui vào hũ vậy, địa lợi lúc nào cũng có ưu thế cả.

Nghĩ đến cảnh tượng mấy ngàn lính bố trí thành thiên la địa võng, phát động nhân dân quần chúng phong tỏa hết thủy,陆 bắt chính mình thì cho dù bây giờ võ công của Vương Siêu có kỳ diệu cũng phải đau đầu, một điều quan trọng hơn nữa chính là hắn không muốn liên lụy đến Đường Tử Trần. Hắn biết, chỉ cần bản thân xảy ra chuyện gì đó thì Đường Tử Trần sẽ mặc kệ tất cả đến cứu hắn.

Hắn cũng không có ngồi máy bay đến tỉnh S mà là lựa chọn ngồi trên xe lửa đông người và phức tạp. Đây cũng là một biện pháp phòng ngự nếu như tin tức bị tiết lộ, ngồi máy bay thì có muốn trốn cũng không có đường trốn, tuy nhiên ngồi xe lửa thì với thân thủ của hắn, tùy thời gặp phải gió thổi cỏ lay cũng có thể mở đường máu mà chạy. Không thể không nói, Vương Siêu cũng đã cẩn thận đến cực điểm, ai biết trong Đường Môn có tay chân nằm vùng của Ngô Văn Huy hay không và tin tức mình trở về họ đã biết rồi.

Hắn cũng không như Đường Tử Trần, dù cho đi đến nơi nào cũng là nghênh ngang ngồi máy bay mà đi, không một chút nào sợ người khác ám sát hoặc là tạo ra tai nạn trên không. Dù sao Đường Tử Trần đã đạt tới cực hạn của Đạo, đạt tới cảnh giới “bất kiến bất văn, giác hiêm nhi tị”, nếu trước khi lên máy bay có

nguy hiểm gì thì tâm linh sẽ có dự cảm và sẽ lập tức có hành động đối phó, bất cứ lực lượng bên ngoài nào cũng không thể xúc phạm tới nàng.

Trong mấy ngày trước lúc về nước, Vương Siêu cũng đã chú ý tới sự yêu cầu của giới võ thuật Hàn Nhật đối với Bộ Thể Theo về vấn đề tổ chức giao lưu võ thuật. Quả nhiên là như Đường Tử Trần đã nói, ở nước ngoài thì xôn xao nhưng tại quốc nội cũng không có động tĩnh gì, nhiều nhất cũng chỉ là có một số báo chí viết vài câu thôi, rất đơn điệu.

Tình huống như vậy cũng không nằm ngoài sự dự đoán của Vương Siêu và Đường Tử Trần. Từ trước đối với mặt võ thuật thì Bộ Thể Thao cũng đã không coi trọng rồi, cho dù lần này giới võ thuật Hàn Nhật chi nhiều tiền tuyên truyền ở bên ngoài nhưng Bộ Thể Thao cũng nhắm mắt làm ngơ, hành động của họ chỉ là phái ra các quan chức ứng phó một chút, không tranh cãi và không bàn tán.

“Chú Côn, chú nghĩ thế nào về chuyện này, tại sao giới võ thuật Hàn Nhật lại tổ chức ra một cuộc thi đấu tự do không hạn chế quy tắc như vậy, còn hướng Bộ Thể Theo phát ra yêu cầu, ở nước ngoài tuyên truyền rầm rộ, ngay cả tạp chí nổi tiếng ”Hắc Đái” cũng đăng chuyện này năm kỳ liên tiếp, đây chính là một chuyện rất hiếm thấy trong lịch sử võ thuật thế giới, còn tại sao quốc nội thì ngay cả một động tĩnh cũng không có nữa? Con có xem qua báo chí thể thao cũng chỉ có một ít tin tức, còn chưa được 1/10 so với bóng đá”.

Ngay lúc Vương Siêu đang tĩnh tâm điều dưỡng trái tim thì bỗng nhiên có một âm thanh rất nhỏ truyền vào lỗ tai của hắn, hắn đưa mắt nhìn về hướng âm thanh phát ra thì thấy một người trung niên mặc một bộ đồ đen đang cùng với hai nam một nữ ba người tuổi trẻ trò chuyện. Người vừa nói chuyện chính là cô gái trẻ kia, âm thanh phát ra mặc dù nhỏ nhưng với thính lực của Vương Siêu thì vẫn nghe được, ngay cả con kiến bò dưới đất hắn cũng nghe thì làm sao lại không nghe cho rõ cho được.

Toa xe này là toa giường nằm nên không gian hơi lớn, không giống toa bình thường dùng cho vé ngồi.

Hai nam một nữ nói chuyện mặc đồ toàn là áo thể thao hàng hiệu, còn người trung niên kia thì mặc bộ đồ tây, có khí độ rất trầm tĩnh, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Thì ra ba người trẻ tuổi hai nam một nữ đang xem tạp chí và thảo luận vấn đề.

Với nhãn lực tinh tường thì Vương Siêu cũng đã nhìn ra được cuốn tạp chí mà ba người đang xem đúng là tạp chí võ thuật nổi tiếng ”Hắc Đái” của Mỹ.

“Báo chí không đăng cũng có lý do của họ, bởi vì lần này là thi đấu không hạn chế quy tắc, có tính thương vong rất cao. Bất quá Bộ Thể Thao cũng rất xem trọng, bây giờ đã bắt đầu chọn lựa người thi đấu rồi”, người trung niên được gọi là chú Côn mở mắt cười cười: “Lần này bởi vì nguy cơ kinh tế nên giới võ thuật Hàn Nhật mới làm thế, trước đó có hai người quyền sư của họ bị một đám lưu manh đánh tới phải nhập viện nên danh tiếng giảm xuống nghiêm trọng và vì vậy mới bắt buộc phải làm ra chuyện được ăn cả ngã về không này. Bất quá lần này giới võ thuật của hai nước Hàn Nhật là thật sự ra quân đó, không giống như các lần giao lưu võ thuật trước đây đâu. Ngay cả huấn luyện viên của Hoàng thất Nhật Bản là Y Hạ Nguyên cũng tự mình dẫn nhân mã tới, hơn nữa còn lớn tiếng thách thức muốn cùng các võ đạo gia của chúng ta tiến hành luận bàn. Mấy người các người lần này nếu vượt qua được sự kiểm tra tuyển chọn thì đến lúc luận võ nếu biểu hiện tốt, trong tạp chí Hắc Đái kia cũng sẽ có tên các người”.

“Chú Côn, chú là người trong nội bộ à? Lần này tiêu chuẩn chọn lựa thế nào? Chú nói một chút về các cao thủ tham gia lần này đi, rồi còn thủ lĩnh nữa, sẽ chọn ai đây?” Hai người nam liền đặt câu hỏi.

“Lần này Bộ Thể Thao đưa ra tiêu chuẩn chọn lựa rất khắt khe, theo ta được biết thì tham gia báo danh thi tuyển có hơn ba, bốn ngàn người trẻ tuổi ưu tú nhưng chỉ tiêu lại chỉ có một trăm. Bất quá đối với các người thì không thành vấn đề, tuy nhiên trong số người tham gia đó thì các người phải đặc biệt chú ý đến mấy người này. Một người tên là Tào Tinh Tinh, một người tên là Triệu Tinh Long, còn có mười mấy người khác thì các người hãy tự đi xem tư liệu đi”, chú Côn cười cười nói.

“Tào Tinh Tinh kia thì có nghe nói qua, hình như năm trước là nữ đại đệ tử của Tiệt Quyền Đạo quán, đã đạt giải quán quân nữ trong cuộc thi đấu của các trường đại học, bất quá đó cũng chỉ là biểu diễn thôi, lần này giới võ thuật Hàn Nhật đến đây đều là mang theo những tinh anh thực chiến, nghe nói trong đó cũng có một ít người từng trải qua sinh tử. Tào Tinh Tinh kia bất quá chỉ là dựa vào người cha trưởng công an thôi, cho nên mới có thể dựa vào quan hệ tham gia, nói cách khác thì lần này cô ta cũng không có tư cách

trúng tuyển”, cô gái trẻ tuổi cười lạnh, không cho là đúng nói: “Chú Côn, hay là chú tiết lộ thêm một chút về những võ thuật gia tham gia đi, có cao thủ nào thành danh không và là ai sẽ dẫn đầu đoàn đội thi đấu. Nghe nói lần giao lưu chia làm hai đợt, một đợt là dành cho những người trẻ tuổi giao lưu, còn một đợt phía sau là quan trọng nhất dành cho các võ thuật gia đã thành danh giao lưu trao đổi”.

“Người dẫn đầu đội giao lưu vẫn còn chưa chính thức xác định, bất quá cũng có thể xác định một số người như lão Khương, lão Hoa, lão Ngô, lão Lâm, còn có ta, Giang Hải, Lưu Thanh và mấy người của Thiếu Lâm Tự, còn lại chỉ là đợi quyết định thôi, chỉ tiếc một điều là lão Chu có quan hệ quá cứng nhắc với Bộ Thể Thao và hơn nữa đã bị chặt đứt một tay nên lần này chắc cũng không thể nào là lão được”, chú Côn thở dài một hơi.

Vương Siêu nghe xong liền hiểu ra, lão Chu từ trong miệng của người trung niên vừa phát ra đó hình như là Chu Bình Lâm.

“Còn Vương Siêu đâu?” Hai nam một nữ ba người tuổi trẻ đột nhiên lên tiếng hỏi, hơn nữa còn cầm trong tay một quyển tạp chí mở ra ngay trang giới thiệu về Vương Siêu.

“Theo tạp chí Hắc Đái viết thì nói rằng Vương Siêu của Lao Sơn Nội Gia Quán là Đông Á đệ nhất võ thuật gia? Lần này Bộ Thể Thao sao lại không mời hẳn chỉ huy đội giao lưu nhỉ?”

266. Chương 265: Thần Tượng Của Tào Tinh Tinh

Vương Siêu nghe thấy câu chuyện của mấy người này, trong lòng chỉ cười thầm, nhất là chú Côn kia rất phản cảm với hắn.

Với cao thủ luyện võ thì trong lòng họ luôn có dự vọng thắng bại cùng tự tôn rất lớn, một người cao thủ khi nghe thấy người khác bàn về một cao thủ khác thì khẳng định sẽ cảm thấy không thoải mái, trong tiềm thức sẽ cố tìm ra một ít chuyện tình xấu xa của đối phương mà nói ra. Chuyện này trong giới võ thuật là chuyện rất bình thường, thậm chí ngay cả những võ thuật gia danh tiếng cũng không ngoại lệ.

Tỷ như Vạn Lại Thanh của Tự Nhiên Môn Lục Hợp Quyền có một lần nghe được các đệ tử bàn về Dương Lâm Phủ của Thái Cực Quyền rất lợi hại, liền lập tức nói, ta cùng Dương Lâm Phủ đã giao thủ qua, công phu của hắn cũng bình bình thôi, tại Bắc Kinh chịu không nổi một cước, nên sau đó đã bỏ đến Thượng Hải. Tiếp đến thì nghe đệ tử nói lại những lời của Dương Lâm Phủ là Vạn Lại Thanh cũng chẳng có công phu gì, cùng ta gặp mặt thì đã bị nắm tay của ta đánh một quyền đã văng vào ghế salon, trợn trắng ngồi run như cây sậy.

Vương Siêu từ khi xuất đạo tới nay, bách chiến bách thắng, gần như là vô địch, chỉ duy nhất một lần bị thương nặng chính là cùng giao thủ với Chu Bình Lâm, bây giờ hiển nhiên được người khác lấy chuyện đó ra nói.

“Không đâu, lần trước con ngẫu nhiên nghe được ông nội nói rằng sau khi Vương Siêu cùng Chu Bình Lâm giao thủ thì Chu Bình Lâm bị thương nghiêm trọng hơn, một cánh tay đã bị chặt đứt, một thân võ công toàn bộ bị phế. Nếu so sánh thì vết thương của Vương Siêu kia chỉ là vết thương nhẹ thôi”.

Ba người hai nam một nữ tựa hồ đối với Vương Siêu rất là sùng bái, mặc dù chú Côn kia là trưởng bối, nhưng vì tấm lòng một mực giữ gìn thần tượng nên kiệt lực phủ nhận.

Chú Côn càng thêm mất hứng nói: “Đó là do tuổi hắn còn trẻ có ưu thế lớn về thể lực, lão Chu cũng đã hơn năm mươi trong khi hắn chỉ mới có hai mươi, tuổi tác chênh lệch quá lớn, được rồi, các người cũng đi nghỉ ngơi một chút đi, lần này sự tuyển chọn thi đấu của Bộ Thể Thao rất khác với những lần trước, chỉ xem thực lực thôi, hoàn toàn là đánh thực chiến cả. Các người cũng phải cẩn thận một chút, vạn nhất bị đánh bại thì khi mấy ông già trong nhà các người biết được sẽ tức chết đấy”.

Từ điểm này cũng có thể nhìn ra được, Vương Siêu lần nọ cùng Chu Bình Lâm động thủ cũng là xu thế phải làm, nếu không mà nói thì hôm nay trong miệng chú Côn kia sẽ thốt ra những lời càng khó nghe hơn:

“Tên Vương Siêu kia có bản lĩnh gì? Đang dạy đệ tử trong công viên, đúng lúc Chu Bình Lâm đi ngang qua thấy hắn quá tầm thường liền chỉ điểm vài câu, ngay cả nói hắn cũng không dám nói”.

“Chú Côn, vậy chú cũng nghỉ ngơi đi, chúng con qua bên kia một chút”, ba người hai nam một nữ cũng nhìn ra chú Côn có chút mất hứng nên vội vàng thu thập tạp chí đi sang một bên.

Mặc dù không biết chú Côn đến tốt cùng là ai nhưng Vương Siêu cũng nhìn ra được huyết Thái Dương của người này nhô lên cao thì liền biết được công phu của hắn nhất định sẽ không kém. Hơn nữa từ những lời vừa rồi của hắn thì có thể đoán ra hắn là một trong những người dẫn đầu lần thi đấu này của Bộ Thể Thao, chắc cũng là người có danh khí và địa vị.

Bất quá quốc nội rất lớn, địa phương nào cũng đều có người luyện quyền, Vương Siêu mặc dù đánh lên Bắc Kinh, vùng duyên hải, Sơn Đông, nhưng cũng chỉ gặp được một bộ phận nhỏ các nhân vật trong giới võ thuật dựa vào võ công kiếm cơm thôi. Trong quốc nội còn có một bộ phận lớn không dựa vào võ công kiếm cơm, tỷ như sư phụ của Lâm Nhã Nam, Thiết Khuỷu Phi Long Lưu Dịch - bản thân là chủ của công ty Khóa Quốc. Người tên chú Côn này rõ ràng chính là một người trong số đó, hơn nữa Vương Siêu còn nhìn ra trên người của hắn còn có một luồng quan khí, nói không chừng có thể là quan chức của Bộ Thể Thao.

Bất quá trình độ của chú Côn này Vương Siêu cũng nhìn ra, chỉ tương tự như những quyền sư trung bình ở Nam Dương thôi, hơn nữa trên người lại không có phát ra sát khí đánh giết tàn nhẫn, cho dù cùng Trương Uy của Nghiêm Đông Tam Hồ chính thức giao thủ thì cũng không phải là đối thủ.

“Nếu như lần này người dẫn đầu đội thi đấu là người này thì sẽ rất nguy hiểm”.

Vương Siêu biết rất rõ, võ đạo gia Y Hạ Nguyên của Nhật Bản là dạng nhân vật gì, ai trong số đó cũng đều là giết người như ma, khí chất sắc bén như đao, cùng người động thủ thì chỉ một ánh mắt thôi là đã có thể khiến đối thủ sợ hãi vỡ mật.

Nhưng thật ra ba người tuổi trẻ hai nam một nữ kia thì công phu tu luyện rất thâm hậu, hơn nữa trên người còn toát ra sát khí tàn nhẫn, không hoa hòe lòe loẹt. Trong giới thanh niên đồng lứa chắc phải hơn rất nhiều. Trên xe lửa này ngẫu nhiên gặp được bốn người như vậy và nghe được cuộc nói chuyện của họ cũng làm cho Vương Siêu biết thêm được không ít tin tức, bất quá Vương Siêu cũng không có ý tứ muốn cùng bọn họ trao đổi.

Khoảng tám giờ thì bốn người này đã xuống xe ở giữa trạm, còn Vương Siêu phải ngồi bốn tiếng nữa mới đến được tỉnh S. Mục tiêu thứ nhất của hắn cũng không phải trở lại thành phố H thăm cha mẹ mà là chuẩn bị bí mật tiến vào nhà của Tào Nghị vào buổi tối để tìm bạn học xưa của hắn, Tào Tinh Tinh.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, người nguy hiểm nhất thì cũng là người an toàn nhất.

Không hề nghi ngờ, kể từ khi Vương Siêu rời khỏi quốc gia thì chỉ biết có trốn tránh, tất cả những người có quan hệ với hắn đều đã bị bí mật giám sát. Tuy nhiên chỉ có duy nhất một người không bị giám sát, đó chính là Tào Tinh Tinh vì Tào Nghị làm sao có thể giám sát chính hắn đây.

Lúc Vương Siêu đến tỉnh S thì trời cũng đã tối, những con đường, mặt đất, nhà cửa, đèn đường sáng chói rất quen thuộc trước mắt, xe đến xe lui không ngừng. Một mình lẳng lặng đi ở trên đường, trong lòng của Vương Siêu đột nhiên sinh ra một loại cảm giác với hàng nghìn mùi vị khác nhau.

“Chị Tinh, ngày mốt chị sẽ đến Bộ Thể Thao tại Bắc Kinh tham gia tuyển chọn phải không? Nghe cấp trên nói lần này nếu chị được chọn thì sẽ được tính là lập công lớn, tương đương với phá được một vụ án giết người lớn đó. Hơn nữa trên tạp chí Hắc Đái cũng có nói, lần này cuộc giao lưu võ thuật giữa Trung Nhật Hàn sẽ không hạn chế quy tắc đấu, phí của mỗi một trận đấu ít nhất đều là 100,000 USD đó”.

Ngay lúc Vương Siêu đến tỉnh S thì trong một cái bar rượu lớn, bảy tám người tuổi còn trẻ có nam có nữ đang tụ cùng một chỗ, thoải mái uống rượu, trong đó có một người mặc đồng phục cảnh sát, dáng cao gầy, lông mi hướng lên trên làm cho khuôn mặt xinh đẹp toát ra vẻ anh khí bừng bừng, cô gái này đúng là Tào Tinh Tinh.

Những người này đều là thuộc đội cảnh sát điều tra tỉnh S, mà Tào Tinh Tinh từ năm trước tốt nghiệp đại học xong, không giống như những người khác vất vả tìm việc làm mà là trực tiếp tiến nhập vào hệ thống

an ninh của tỉnh S, trong một năm thời gian đã liên tiếp lập công nhiều lần, bây giờ đã là khoa trưởng của phòng cảnh sát điều tra.

Không có cách nào khác, vì Tào Tinh hiện tại chính là giám đốc của sở công an tỉnh S, hơn nữa còn có lời đồn đãi hết năm nay hẳn sẽ có thể tiến vào Bộ công an, và cũng đã đến Trung ương đảng học tập rồi.

Bây giờ Tào Tinh Tinh đã là một cô cảnh sát xinh đẹp, có cả năng lực và bối cảnh ở tỉnh S này, người tốt như vậy thì người theo đuổi nếu như xếp hàng mà nói thì có thể hình thành một đoàn đội.

Phòng điều tra của Tào Tinh Tinh mỗi ngày đều có hoa hồng chất đầy như núi đặt trước cửa, vô tình cũng đã hình thành một phòng tuyến dày đặc của phòng.

“Chị Tinh, chị lần này lập công trở về, sau đó xuất hiện trên tạp chí Hắc Đái thì chúng em mỗi ngày sẽ bị hoa hồng chôn luôn đấy, lần trước không phải cái tên đại công tử kia thoảng cái đã mang tặng chín ngàn chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng sao, em đem hoa hồng về nhà và pha nước tắm đủ cả một tuần”.

Một cô gái trẻ của phòng điều tra trêu đùa Tào Tinh Tinh, trong lời nói cũng có hơi chua xót cùng hâm mộ.

Tào Tinh Tinh cười một chút: “Thì ra là vậy, trên người em đầy mùi hoa hồng kia, em xem phòng của chúng ta ai cũng bu quanh em nhưng chị thì một người cũng không có nữa”.

“Đó là tại chị Tinh quá cao họ không thể với tới mà thôi, bọn họ cũng biết tự lượng sức mà, bắt quá em hỏi thật nhé, chị Tinh, chị có bạn trai chưa vậy? Em thấy có rất nhiều người theo đuổi chị đó, trong đó cũng có rất nhiều người ưu tú sao chị không chịu nghĩ đến vậy, hay là lúc học đại học chị đã có bạn trai rồi? Tiết lộ một chút đi mà, rốt cuộc là nhân vật nào có cái phước đó đây?” Mấy cô gái ồn ào bàn luận.

“Ta có bạn trai lúc nào thế, bắt quá nếu như là hẳn, ta còn có thể suy nghĩ một chút”, Tào Tinh Tinh có chút chống đỡ không được liền chỉ vào hình của Vương Siêu trong quyển tạp chí Hắc Đái đặt trên bàn.

“Ôi, thần tượng ơi thần tượng, bạn trai hồi bạn trai, em còn tưởng là Trương Học Hữu hay là Lưu Đức Hoa nữa chứ. Chị Tinh, chị là người quản lý của phòng này, sao lại học đòi như mấy fan điên cuồng mỗi ngày mỗi bỏ tạp chí có hình vào ngăn kéo như thế, Vương Siêu là do tạp chí Hắc Đái và các tạp chí võ thuật của Hàn Nhật công nhận là người mạnh nhất Châu Á, thật không biết chị Tinh đi tham gia cuộc thi đấu này gặp được thần tượng thì ra sao nhỉ? Nhớ xin dùm mọi người chữ ký của anh ta nhé”, Mấy người nữ cảnh sát thốt lời trêu chọc.

Các nam nữ cảnh sát trong bộ phận đều biết Vương Siêu trong tạp chí Hắc Đái là thần tượng của Tào Tinh Tinh, vì trong ngăn kéo của bàn làm việc Tào Tinh Tinh thì lúc nào cũng có để một cuốn tạp chí có in hình của Vương Siêu bên trong.

“Không có cơ hội gặp hẳn rồi”, Tào Tinh Tinh không hề để ý tới sự trêu chọc của cấp dưới, mí mắt sụp xuống, thần sắc có chút ảm đạm, trong lòng thở dài thầm thốt một câu.

Cấp dưới của nàng hiển nhiên không biết và cũng có rất ít người biết Vương Siêu từng là bạn học cùng lớp của nàng.

Qua một hồi lâu sau khi đã chơi đùa tận hứng xong thì đám người cũng giải tán ai về nhà nấy, Tào Tinh Tinh cũng một mình lái xe về nhà.

“Cụp”, khóa mở, cửa phòng mở ra, mở công tắc đèn, Tào Tinh Tinh đột nhiên chấn động toàn thân, tóc gáy cả người đều dựng đứng lên, lập tức theo bản năng rút ra một khẩu súng ngắn. Không thể không nói, động tác của nàng nhanh nhẹn thật giống như một dã thú.

Bởi vì khi đèn vừa bật lên thì nàng đã thấy có một người đang nhàn nhã ngồi trên ghế salon trong phòng khách của mình.

267. Chương 266: Đạo Thiên Cơ

Súng trong tay của Tào Tinh Tinh mặc dù chĩa vào người ngồi ở ghế salon nhưng hai mắt lại nhanh chóng liếc nhìn vào hướng hai bên cánh cửa cũng như phía sau cánh cửa, đồng thời lỗ tai cũng có chút rung động, người biểu hiện ra thần vận và điều bộ mắt xem sáu lộ, tai nghe bát phương rất có công phu.

Nàng bây giờ đã không còn là một sinh viên đại học trước kia nữa mà đã là một cảnh sát giỏi lập nhiều công trạng, hiện tại cũng là trưởng phòng cảnh sát điều tra, rất có kinh nghiệm đối phó với các phần tử phạm tội. Vừa mới đẩy cửa vào đã rút súng, đảo mắt, động tai, dường như là đang trong nháy mắt phán đoán phía sau cửa còn có người nào khác nữa hay không.

Nếu như cảm giác không đúng thì nàng cũng có tự tin sẽ thoát ra ngoài ngay lập tức.

Cũng phải nói đến, nàng làm cảnh sát đã một năm nên cũng đã đắc tội với không ít người, do đó việc thù hằn là phải có. Lúc nàng học trung học thì đã bị người bắt cóc, dựa vào Vương Siêu mới thoát được. Trải qua lần đó đã khiến cho nàng lúc nào cũng đề cao cảnh giác, phòng bị những người đã đắc tội đến trả thù, bắt cóc hay là.....

Ánh mắt đảo, lỗ tai nghe, trong ba giây thời gian Tào Tinh Tinh đã phán đoán ra trong phòng khách nhà mình chỉ có một người, vì vậy trong lòng cũng yên tâm rất nhiều.

Bất quá người tuổi trẻ có gương mặt tròn tròn kia nàng không hề biết hẩn, tuy nhiên trên người hẩn lại toát ra một vẻ thần nhiên rất quen thuộc, nhưng trong trí nhớ của nàng thì tìm đâu cũng không có người này. Bất quá bây giờ là buổi tối, lặng lẽ đến nhà của nàng thì khẳng định sẽ không phải người tốt gì.

“Tinh Tinh, một năm không gặp, thân thủ của cô càng ngày càng tốt đó” Ngay lúc Tào Tinh Tinh làm ra một loạt động tác phản ứng liên tiếp và nhanh nhẹn thì người ngồi tại ghế sa lon đột nhiên lên tiếng, giọng nói rất quen thuộc khiến cho Tào Tinh Tinh tỉnh ngộ.

“Là anh sao, Vương Siêu?”, đầu tiên trên mặt Tào Tinh Tinh lộ ra thần sắc vui vẻ, tiếp đó là cả kinh. Giọng nói được ép nhỏ tới chỉ có nàng mới có thể nghe được: “Anh sao vậy, làm thế nào mà lại trở thành bộ dáng này? Còn nữa, anh về nước lúc nào thế?”

Nàng là con gái của Tào Nghị nên cũng đã nghe loáng thoáng và biết về những việc của Vương Siêu, đồng thời cũng hiểu được sự lợi hại của những chuyện đó ra sao. Tình huống hiện tại của Vương Siêu chẳng khác nào giống như một tội phạm bị hiềm nghi giết người đang trốn và bị truy nã. Chẳng những người nhà trong thành phố H luôn có người 24/24 thay phiên nhau giám sát mà ngay cả một ít người bạn của hẩn cũng bị âm thầm giám sát luôn.

Vương Siêu bây giờ quay về tỉnh S, không thể nghi ngờ là tự chui đầu vào lưới.

“Tôi hóa trang mà.” Vương Siêu dường như không thèm quan tâm chút nào, xâm nhập long đàm hổ huyết cũng cứ tỏ vẻ nhàn nhã thông dong, tiếp đó đưa tay lên mặt cởi mặt nạ xuống làm hiện ra khuôn mặt thưở nào.

“Thật là anh....” Tào Tinh Tinh đảo cặp mắt trắng dã, từ trong lòng ngực thở một hơi thật dài ra ngoài, tản mát ra mùi thơm như mùi hoa lan, sau đó nhanh nhẹn đóng cửa sổ và kéo rèm lại, thu hồi súng, hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào mặt của Vương Siêu khoảng năm phút đồng hồ sau mới hồi phục tinh thần lại, tựa hồ vừa vui vừa lo lắng, trong lòng cảm giác buồn vui và sợ hãi đều có đủ.

Nàng đóng cửa sổ, kéo rèm cửa sổ đều là phòng ngừa tất cả những chi tiết nhỏ có thể tiết lộ hành tung của Vương Siêu dẫn tới điều không hay. Tào Tinh Tinh cũng không phải là một bình hoa, thân thủ cùng tâm tư rất nhẫn nại và linh hoạt. Lần nọ Vương Siêu cùng Chu Bình Lâm giao thủ tại công viên lương bại câu thương, sau đó cũng chính là nàng đã nhanh chóng phản ứng, nàng cũng đã từng gặp qua rất nhiều người chết và máu tươi chảy đầy.

“Nhìn tôi như vậy làm gì thế? Tôi tự nhiên là không thể là người giả được, là bạn học trung học của cô đây, lớp trưởng.”, Vương Siêu vừa lấy tay chỉ vào ghế sa lon phía đối diện, vừa thầm khen Tào Tinh Tinh là một người rất cơ trí.

“Anh có biết tình cảnh của anh hiện rất nguy hiểm không?”, Tào Tinh Tinh hạ giọng, cảm giác được có chút nóng nên liền cởi bộ đồng phục cảnh sát trên người ra, sau đó mang đến cho Vương Siêu một ly trà nóng. Đồng phục được cởi làm hiện ra bên trong một chiếc áo sơ mi màu lam bó sát, các đường cong hoàn mỹ cùng bộ ngực vung cao làm toát lên một vẻ anh khí bừng bừng, trong sự đẹp đẽ lại mang chút phong vận thành thực.

Nàng trông thành thực hơn rất nhiều so với cô sinh viên năm nào.

“Coi như là thiên quân vạn mã, mưa bom bão đạn tôi cũng có thể tự nhiên vượt qua, đừng nói là chuyện về nước nhỏ nhoi này”, Vương Siêu lại cười một chút, trong lời nói bao hàm một cổ khí chất và khí thế vô địch, một câu này vốn là một câu cuồng ngạo đến cực điểm nhưng từ trong miệng của hắn nói ra lại thần nhiên vô cùng, dường như là một chân lý bất di bất dịch.

“Điều này cũng đương nhiên, người đàn ông mạnh nhất Châu Á mà.”, Tào Tinh Tinh đột nhiên cảm giác trong lòng thông thả hơn rất nhiều, cũng tùy ý ngồi xuống ghế salon đối diện, cùng Vương Siêu vẫn duy trì khoảng cách hai thước xa, tuy nhiên cũng có thể cảm giác rõ ràng thể vị và khí tức do đối phương phát ra.

Tào Tinh Tinh lúc này nhẹ nhàng động lỗ mũi, phát hiện ra trên người Vương Siêu không hề có thể vị của đàn ông cũng như sự thành thực và mùi mồ hôi, cũng không có mùi nước hoa hay mùi gì cả. Thay thế cho điều đó là một loại mùi thơm ngát mà chỉ có trẻ con ở tuổi một hai mới có được, hết sức dễ ngủ, làm nàng có chút thần thanh khí爽. Hơn nữa trên da tay và ngón tay của Vương Siêu trông thật giống như bàn tay trẻ con, rất mũm mĩm và mềm mại, trông rất đáng yêu.

Một năm rưỡi trước kia nàng có cùng Hoắc Linh Nhi, còn có Hàn Tiểu Thanh đi theo Vương Siêu học mấy tháng quyền pháp, lúc đó da tay của Vương Siêu mặc dù cũng rất trắng, khí chất trầm tĩnh, toát ra lực bộc phát mạnh mẽ nhưng Vương Siêu bây giờ nếu dùng tâm cảm giác thì cũng không - cảm giác ra một khí chất mạnh mẽ nào, xem mặt ngoài thì chỉ thấy như một đứa trẻ con nhu nhược, đâu phải một người công phu đầy mình.

“Da tay, gân thịt, xương cốt, khí huyết của tôi đã đạt tới cảnh giới chí nhu rồi”, Vương Siêu nhìn thấy ánh mắt của Tào Tinh Tinh liền biết nàng đang nghi hoặc cái gì: “Bởi vì như thế nên mới nhìn giống như trẻ con, đây là một cảnh giới tối cao của quyền pháp mà cho dù là cao thủ quyền pháp nhập hóa đi nữa cũng rất khó giải thích”.

Vương Siêu lật tay, vận lực một chút, vốn bàn tay trắng nõn mũm mĩm như trẻ con đột nhiên liền đỏ tươi như máu, tiếp đó gân xanh lộ lên, nhìn thoáng qua trong lúc đó trông giống như sắt, tựa như quỷ thảo âm u, đoạn kim vỡ thiết, khai bì liệt thạch, tùy thời có thể đoạt đi tánh mạng của người khác, kinh khủng cực kỳ. Tào Tinh Tinh thấy vậy thì hai tròng mắt thu nhỏ gần thành một điểm.

Vương Siêu tán lực và khí huyết đi, buông lỏng gân thịt, bàn tay lại khôi phục bộ dáng mũm mĩm của trẻ con, “Tôi nghe nói cô đã báo danh tham gia vào cuộc tuyển chọn của Bộ Thể Thao, tham gia cuộc giao lưu võ thuật tự do phải không?”

“Anh làm sao mà biết được? Ồ, tin này rất xôn xao ở nước ngoài, anh lần này trở về cũng chính là vì chuyện này à? Nhưng anh...?” Tào Tinh Tinh nhún mày.

“Tôi lần này trở về, một nửa là vì chuyện này, một nửa khác là đi thăm cha mẹ. Bây giờ nhà của tôi khẳng định đang bị giám sát cẩn mật, tôi không thể đến nên mới đến đây muốn biết một ít tin tức. Đương nhiên, nếu cô không tiện nói thì tôi cũng không miễn cưỡng, dù sao tôi hôm nay đến đây cũng đã gây không ít phiền toái cho cô rồi, chuyện mà bại lộ thì tiền đồ của cô xem như hết”.

Vương Siêu thở dài một hơi, nhìn Tào Tinh Tinh, lắc đầu.

“Chuyện này...” Tào Tinh Tinh biết rõ lợi hại nên không thể không cẩn thận lo lắng, nàng nhìn vào ánh mắt Vương Siêu một chút, rồi đột nhiên cắn răng, cúi đầu, nắm tay chặt lại nói: “Anh muốn tôi giúp anh gặp được bá phụ bá mẫu à? Chuyện này đích xác có chút khó khăn, bọn họ đã phái rất nhiều người bí mật giám sát xung quanh, vị trí cụ thể ở nơi nào thì tôi đây cũng không biết. Bất quá cũng không phải không có khả năng... nguy hiểm khẳng định là có rồi nhưng phải cho tôi một chút thời gian chuẩn bị mới được”.

“Ừm, Tinh Tinh, cô đừng hiểu lầm” Vương Siêu vội vàng khoát khoát tay: “Việc này sao có thể liên lụy đến cô được, tôi chỉ bất quá là muốn hỏi tình hình cha mẹ hiện giờ thế nào, không có ý gì khác đâu”.

Tình huống hiện tại của Vương Siêu là đang trốn tránh, nếu như Tào Tinh Tinh trợ giúp hắn thì khi chuyện bại lộ ra, hắn có thể vỗ vỗ cái mông mà rời đi, còn Tào Tinh Tinh thì lại không tránh khỏi hình phạt lao tù, coi như là Tào Nghị cũng bảo vệ không được. Vương Siêu lại là người trọng bạn khinh sinh tử thì làm thế nào hại bạn cho được.

Lần này đến chỗ của Tào Tinh Tinh cũng là đã rất miễn cưỡng rồi, nhiều nhất chỉ là hỏi một chút thôi, hắn cũng không muốn nàng trợ giúp cái gì, hơn nữa cho dù Tào Tinh Tinh có trợ giúp thì hắn cũng không đáp ứng.

“Bá phụ bá mẫu bây giờ cũng không biết chuyện của anh và cũng không biết bị rất nhiều người âm thầm giám sát”, Tào Tinh Tinh nhũu mày: “Bất quá tôi cũng không biết chi tiết cụ thể ra sao nữa nhưng tôi có thể khẳng định nếu anh lộ diện trong thành phố H này thì sẽ rất nguy hiểm”.

“Ồ, nếu là như thế thì việc tôi về nhà thăm người thân cũng chưa chắc là chuyện tốt, ngược lại sẽ gây ra nhiều phiền toái cho họ hơn”, Vương Siêu suy nghĩ, “Thật ra tôi nghe được tin tức cha mẹ an toàn là tốt rồi, thôi chúng ta đừng nói chuyện này nữa. Cô tham gia thi tuyển chọn thì không có vấn đề gì, bất quá lần này giới võ thuật Hàn Nhật thế tới rất hung hãn đấy, nếu cô ra thi đấu thì sẽ gặp không ít nguy hiểm. Lần này các thanh niên của giới võ thuật Hàn Nhật cũng rất giỏi đấy, tu hành cũng rất tàn khốc, mà phía chúng ta thì phần lớn cũng không có kinh nghiệm chiến đấu tàn khốc như vậy nếu mà chính thức thực chiến thì sẽ rất có hại”.

“Chuyện đó cũng không nhất định, bất quá lần này là một cơ hội rèn luyện tốt nên có rất nhiều người tham gia. Cha tôi cũng phải thông qua không ít quan hệ mới có thể giúp tôi báo danh tham dự đó. Nghe nói tiền thưởng ra trận cũng rất phong phú, không thua các cuộc đấu lớn giành giải ở nước ngoài đâu, người cuối cùng thắng được sẽ được thưởng 8 triệu USD, hơn nữa còn được tặng một phần thưởng khác là một cây kiếm vàng, so với đai lưng quyền vương còn vinh dự hơn. Tiền thưởng cùng vinh dự lớn như vậy, tôi thật sự cũng muốn thử một lần, trong cuộc đời đấu phải lúc nào cũng có cơ hội thế?” Tào Tinh Tinh cười nói.

Thì ra lần này Hàn Nhật liên hợp tổ chức đại hội giao lưu võ thuật thế giới với số tiền thưởng cùng vật thưởng so với bất cứ cuộc thi đấu nào trên thế giới cũng đều lớn hơn. Trên thế giới thì giải thưởng cao nhất là giải vô địch Boxing được tổ chức tại Florida - Mỹ, người vô địch sẽ được thưởng 6,500,000 USD, tuy nhiên cũng kém hơn so với lần này.

Hơn nữa lần này có rất nhiều tập đoàn lớn tài trợ, vật thưởng là một thanh kiếm bằng vàng 24K, trên lưỡi có khắc hai chữ “Võ Đạo”, là vinh dự cao nhất dành cho người vô địch.

Tại nước ngoài tin tức được truyền thông quảng cáo rất nhiều như tạp chí Hắc Đái và nhiều tạp chí võ đạo khác. Cho dù có thể tiến vào nhóm mười người đứng đầu thì có thể nói là đã thu hoạch hết cả danh lẫn lợi.

Bất quá giải võ thuật lớn lần này mặc dù tiền thưởng phong phú nhưng bởi vì có rất nhiều bên quản lý cho nên người tham gia thi đấu đều là của các tự phái danh tiếng cử ra hợp lại thành đội, nói cách khác, các võ thuật gia dân gian cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ đi nữa, giống như Triệu Quang Vinh vậy thì cũng không thể tham gia nếu không được Bộ Thể Thao thông qua.

Đây không phải là những lời dài giống như thời cổ đại, ai ai cũng có thể tham gia.

Chuyện này cũng khó trách tại sao tâm của Tào Nghị lại động và cố làm cho con gái tham gia vào, bởi vì sự hấp dẫn của danh cùng lợi thật sự là quá lớn, tiền thưởng 8 triệu USD cùng một thanh kiếm vàng đại biểu cho vinh dự cao nhất của giới võ thuật. Mặc dù coi như là Tào Tinh Tinh có đạt được giải thưởng 8 triệu USD đi nữa thì Bộ Thể Thao cũng đã lấy đi 90%, tuy nhiên vật thưởng danh dự thì không lấy. Hơn nữa khi tiến vào nhóm cao thủ mười người thì lập tức có thể trở thành ngôi sao chói sáng nhất, thù lao quảng cáo của nước ngoài sẽ đến như nước tràn bờ, muốn không phát đại tài cũng khó.

Cho nên lúc Vương Siêu ở trên xe lửa cũng đã thấy được mấy người con nhà võ đã cố gắng lôi kéo quan hệ để tham gia vào cuộc tuyển chọn của Bộ Thể Thao, cho dù là đạt được một danh ngạch thi đấu cũng là đáng giá rồi. Tào Tinh Tinh nếu không phải do Tào Nghị quan hệ rộng lớn thì chỉ sợ ngay cả báo danh

tham gia cũng không có tư cách. Dù cho võ công tu luyện tốt thì sao, đánh giỏi thì sao, cũng phải đành xem sắc mặt của các quan chức thôi, nếu không thì chỉ có ba chữ - không có cửa.

Vương Siêu lần này đến tìm Tào Tinh Tinh cũng là ngẫu nhiên ở trên xe lửa nghe được lời nói của chú Côn kia rằng Tào Tinh Tinh cũng tham gia.

Mặc dù không rõ thực lực thật sự của các thanh niên thuộc giới võ thuật Hàn Nhật nhưng với công phu của Tào Tinh Tinh thì cũng có chút tu luyện sâu, không nói Tào Nghị bắt nàng thi đấu, trong lúc học đại mấy năm đã luyện Tiệt Quyền Đạo và có được đai đen, sau đó lại cùng Vương Siêu học tập đứng tấn, tiếp đó học thêm mấy tháng về thực chiến của Hình Ý Bát Quái Thái Cực, hơn nữa bây giờ thoát nhìn, thân thể của nàng cũng không có lùi bước mà còn trở nên tinh tiến hơn.

Mặc dù cùng Hoắc Linh Nhi có chênh lệch rất lớn nhưng về tổng thể mà nói, trong các thanh niên đồng lứa thì cũng xem như là rất tốt. Ít nhất là Vương Siêu cảm giác được, công phu của Tào Tinh Tinh bây giờ mà cùng giao thủ với thiên tài thiếu niên Diệp Huyền của Nhật Bản thì cũng không kém là bao nhiêu, chỉ là Tào Tinh Tinh không có được sát khí sắc bén như Diệp Huyền thôi, cũng không có công phu ám kinh. Nếu mà thực chiến thì khác biệt rất lớn.

Về thể lực để phát ám kinh thì Tào Tinh Tinh cũng có nhưng chỉ là tâm lực không thể ngưng tụ. Chưa hề trải qua chiến đấu sinh tử thì không thể kích thích ra tiềm lực sâu nhất của bản thân.

Ám kinh muốn phát ra mạnh thì trái tim phải mạnh, phải có mạch máu cứng cỏi, nhưng quan trọng hơn là toàn bộ tinh thần chăm chú tập trung cao độ, đột nhiên bộc phát kinh tâm động phách. Trái tim của Tào Tinh Tinh bảo dưỡng tốt, mạch máu cũng cứng cỏi nhưng lại không có được phần bộc phát đó, không có ý tập trung phát ra ám kinh.

Tâm ý, tâm ý, có trái tim mạnh mẽ mà không có ý bộc phát thì cũng như không.

Nếu không có ý thì trái tim sẽ không nhận được tín hiệu, khi con người hưng phấn hoặc là hoảng sợ tới cực điểm thì huyết áp sẽ cao, mạch máu ở trái tim sẽ vỡ tan và tử vong.

Mặc dù Tào Tinh Tinh vẫn luyện tập chăm chỉ, kiên trì không ngừng thì khoảng ba hay năm sau có thể phá tan chướng ngại và có thể phát ra ám kinh, tuy nhiên bây giờ đã không còn kịp thời gian nữa rồi.

“Cô chừng nào đi Bắc Kinh báo danh?” Vương Siêu hỏi.

“Ngày mốt, ngày mốt sẽ đi.”

“Tôi sẽ đi cùng cô, tôi còn muốn âm thầm gặp mặt Liêu Tuấn Hoa”, Vương Siêu nói: “Với thể lực và thân thủ của cô bây giờ cũng đã rất tốt nhưng lại không có sát khí, cho dù gặp phải đối thủ có võ công và thể lực kém hơn nhưng có sát khí thì cũng sẽ bị thua, chuyện này không tốt lắm. Bất quá muốn có loại sát khí này thì phải giết nhiều người, phải trải qua chiến đấu sinh tử mới có được, không thể tập luyện. Tuy nhiên cũng đừng lo, ta có thể giúp cô”.

“Làm thế nào giúp đây? Chẳng lẽ bảo tôi đi giết người?” Tào Tinh Tinh kinh ngạc hỏi.

“Không cần phải giết người, chúng ta ”Đạo Thiên Cơ” đi“, Vương Siêu nói, ”Tôi lên tầng thượng trước, cô đến sau nhé”, Vừa dứt lời Vương Siêu đã mở cửa rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Lúc Tào Tinh Tinh ra cửa thì đã không thấy bóng dáng của Vương Siêu đâu nữa.

Tào Tinh Tinh bước vào thang máy rồi đi lên, sau đó đi thang bộ lên tầng thượng. Nhà của nàng nằm ở trong một building 50 tầng, trên tầng thượng hiện tại là một mảnh trời đen, khung cảnh vắng lặng không người.

“Cô đứng tấn trên đây đánh ra một bộ quyền xem”, Vương Siêu đang đứng trên gờ tường bảo hộ, tầng thượng có xây một hàng rào bảo hộ bằng xi măng cao khoảng nửa người, nếu ló đầu ra nhìn xuống phía dưới thì không chóng mặt mới lạ.

Bức tường rào này chiều rộng khoảng một thước, hơn nữa gió đêm rất lớn, thổi mạnh làm quần áo trên người tung bay.

Tào Tinh Tinh bước lên rồi nhìn xuống phía dưới, bỗng nhiên có cảm giác chân như nhũn ra, đầu vầng mắt hoa. Đứng trên cao 50 tầng nhìn xuống phía dưới thì ai cũng đều có cảm giác như vậy.

Với tường rào nhỏ, độ cao và gió đêm thổi mạnh như vậy thì Tào Tinh Tinh thật sự không có lá gan đứng trên nó được, càng đừng nói là luyện quyền ở trên này.

Đây là chủ đề “liều mạng luyện công phu”.

“Vật ngã lưỡng vong liễu sanh tử. Lấy mạng hoán đổi công phu, đây chính là ”Đạo Thiên Cơ“. Lên đi, không cần phải sợ”, Vương Siêu thở dài, vẫy tay, Tào Tinh Tinh cắn răng rồi nhảy lên gờ tường.

Phía dưới là một khoảng không không ước đoán được, một khi té xuống là tuyệt đối xong đời.

Khi Tào Tinh Tinh nhảy lên, gió lớn thổi qua, nhất thời cảm giác được thân thể không ổn định, chân cước tê dại, tâm lý cũng xui xẻo, thân thể nghêch ra suýt nữa đã ngã xuống, nòng liền vội vàng xoay người dùng hai tay bảo trì thăng bằng, sắc mặt đã tái nhợt.

Vương Siêu từ đầu tới cuối chỉ đứng nhìn, cũng không có ra tay giúp đỡ.

268. Chương 267: Mặt Trận Vững Chắc (thượng)

Phương pháp luyện quyền này mỗi khi luyện một lần thì chẳng khác nào tương đương với kinh nghiệm một lần chiến đấu sinh tử, công phu tiến triển rất nhanh.

Và loại phương pháp này có tên là “Đạo Thiên Cơ”, còn có tên gọi khác là “Trảo Công ”

Luyện loại công phu này có khi là luyện bên cạnh vách núi dựng đứng, có khi là luyện vào đêm khuya yên tĩnh không người, một mình một ngựa đến nơi hoang sơn dã lĩnh, các bãi tha ma luyện tập, mục đích chỉ có một đó là trong tình cảnh kinh khủng vô hạn kích thích toàn bộ tinh thần và sự gan dạ của bản thân.

Nhưng loại phương pháp này cũng có nhược điểm rất lớn, nếu người bình thường luyện tập thì tinh thần rất dễ bị khủng bố ngã gục và thần kinh sẽ suy yếu, chẳng những công phu không tiến triển được mà ngược lại lá gan bị thu lại nhỏ hơn, rất khiếp đảm, mà cho dù lá gan có lớn thì cũng trong tình huống run chân mà rớt xuống vách núi thịt nát xương tan.

Từ xưa đến nay, các hòa thượng và đạo sĩ của Thiếu Lâm tự và Võ Đang có không ít người lá gan đều lớn, vùi đầu liều mạng luyện công phu nhưng khi đến bên vách núi có độ sâu trăm trượng luyện tập thì không tự chủ được khiếp đảm chân run mà té xuống vực sâu, những người này chiếm một bộ phận rất lớn.

Dù sao người cũng có lúc thất thủ, ngựa cũng có lúc hồng móng, mỗi ngày nếu bản thân cứ muốn chết thì lúc nào đó cũng sẽ chết thôi.

Đối với việc luyện quyền chuyên tâm và từng bước của người mà nói thì loại phương pháp này chính là “ma đạo”, có thể mau chóng tiến bộ nhưng là cứu tử nhất sinh, tính nguy hiểm rất lớn. {Chú: Hiện tại Thiếu Lâm tự cũng có phương pháp luyện tập như vậy, như người thừa kế hòa thượng Thích Đức Kiên khi luyện tâm ý thì thường xuyên đứng trên đỉnh tại Tam Hoàng Trại Long Dương Động đánh quyền, đây là một cái sườn dốc thẳng đứng, phía dưới chính vực sâu trăm trượng}.

“Đạo Thiên Cơ” như vậy cùng với ký giấy sinh tử trong luận võ hoặc là ra chiến trường đều giống nhau. Chỉ có cảm thụ được sinh tử mới có thể chính thức kích thích được tinh thần và tiềm lực, phát huy ra tác dụng của tâm và ý.

“Không được, không được, tôi không được...”, Về mặt Tào Tinh Tinh thảm hại, hai chân như nhũn ra, toàn thân tê dại, từ tầng năm mươi này mà rơi xuống thì có thể tưởng tượng, nòng hít thở nặng nề, chỉ cảm thấy trái tim trong ngực đang nhảy loạn xạ, giống như một con cóc bị ném vào nồi nước nóng vậy.

Mới vừa rồi suýt nữa từ tầng năm mươi rơi xuống, đích thật là kẻ nào cũng phải kinh tâm động phách, nhất là không hề mang bất cứ đồ phòng hộ gì cũng như không có chuẩn bị vải cứu hộ phía dưới, Tào Tinh Tinh

bắt đầu nhìn thấy ánh mắt của Vương Siêu, nàng đã tới đây theo lời hấn nhưng sau khi tới đây thì đã cảm thấy hối hận.

Đây là tâm trạng rõ ràng của con người, một khi tự sát không có chết thì sau đó sẽ cảm nhận được sự kinh khủng của cái chết, tiếp đó sẽ không còn dũng khí đi tự sát nữa.

Tào Tinh Tinh nghĩ tới thân thể của mình vừa rồi lay động, suýt nữa đã té xuống, trong nháy mắt đã cảm giác được dũng khí của bản thân toàn bộ tiêu tan, toàn thân không còn một chút khí lực, mặc dù không vận động gì kịch liệt quá sức nhưng là trong nháy mắt đã vô cùng sợ hãi, khiến nàng có một loại cảm giác bất lực.

Ngay lúc đó trong lòng nàng sinh ra một ý niệm: “Vô công gì mà như thế, đâu có đáng phải hy sinh tính mạng để luyện đấu, ta bây giờ có cuộc sống rất tốt, còn muốn theo đuổi gì nữa, không bằng trở về nhà ngủ cho rồi, vậy không phải thoải mái sao”.

Trải qua một chút hoảng sợ vô cùng đó thì một loại cảm giác lười biếng nhanh chóng tràn ngập trong lòng nàng.

“Bây giờ mà bỏ cuộc thì sau này cô sẽ không có khả năng tiến bộ nữa, hơn nữa tinh thần cô quá mềm yếu, đã đánh mất đi sự tin tưởng đối với bản thân, cho dù có đụng với đối thủ yếu hơn thì cô cũng phải thua thảm. Đương nhiên, Tinh Tinh, với điều kiện của cô bây giờ thì cũng không cần phải mạo hiểm như vậy, cả đời có thể có được cuộc sống tốt và an nhàn thoải mái. Bất quá, trong cuộc sống thì con người phải không ngừng khiêu chiến bản thân, an nhàn thoải mái sống cả đời quả là không còn ý nghĩa”, Vương Siêu lắc đầu, dường như đã nhìn thấu tâm can của Tào Tinh Tinh: “Luyện quyền pháp mặc dù là phải tập trung khổ luyện dần dần tiến bộ nhưng phạm là việc gì thì cũng đều có một con đường tắt cả, cũng giống như trò chơi vậy, cho dù là trò chơi có hoàn hảo cỡ nào thì cũng phải có lỗi mà”.

“Ha ha” Tào Tinh Tinh nghe thấy lời của Vương Siêu nói, không nhịn được cười hai tiếng, đem cảm giác lười biếng trong tâm quét sạch đi, tiếp đó lần nữa cố lấy lại dũng khí, ngậm chặt miệng lại, hai tròng mắt gắt gao nhìn vào gờ tường, hít thở mấy cái thật sâu, chân tay hoạt động một chút, thả lỏng cơ thể, tập trung tinh thần.

Lúc này đây, quả nhiên so với lần đầu đứng tấn rất ổn định, nàng nhìn Vương Siêu đứng ở một bên, sau đó cố gắng đứng thẳng người, trong lòng không biết tại sao lại có một cảm giác rất kiên định và tràn ngập dũng khí. Vương Siêu mặc dù cũng đứng tại đó như nàng, gió lớn thổi làm quần áo của hấn tung bay phấp phật, thoạt nhìn cả người hấn lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay khiến cho kẻ nhìn mà kinh tâm động phách.

“Từ từ thôi, không nên gấp gáp, đừng nên quan tâm đến sinh tử, hãy cố gắng phát ra ý nghĩ tàn nhẫn nhất của bản thân, chúng ta cùng nhau đánh một bộ Hình Ý quyền nào”, Vương Siêu nhìn thấy Tào Tinh Tinh cố gắng lần nữa, nói mấy lời rồi liền động thân thi triển một chiêu Long Hình Thiêu Khố, đập bộ tòn thân khởi phục, phát lực cương kinh, tiếp đó nhảy một bước đánh ra một quyền, một âm thanh vang lên truyền đi theo gió đêm.

Tào Tinh Tinh cũng không dám đánh giống Vương Siêu, nàng cắn răng, cố tập trung tinh thần rồi chậm rãi di động tay chân, ổn định thân hình và chú ý phía dưới chân.

Đứng trên vách núi luyện quyền thì lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng vì mỗi một bước đều là sinh tử của bản thân, điều này làm cho Tào Tinh Tinh cảm nhận được sự kinh tâm động phách trước giờ chưa từng có, nàng tựa hồ cảm giác được trái tim của mình đang đập dữ dội, chỉ chờ thời cơ sẽ bùng nổ.

“Ta đoán rằng các thanh niên cao thủ của hai nước Nhật Hàn đến đây đều là nhất lưu cả, tuy nhiên thiên tài Diệp Huyền đã bị ta đánh chết rồi, nhưng thời gian cũng đã trôi qua hơn ba năm, có ai biết được trong khoảng thời gian này họ sẽ có cao thủ nào nữa, dù sao trong giới thanh niên đồng lứa thì Diệp Huyền kia vẫn là đứng đầu, mới chỉ có mười bảy tuổi, nếu như có thể sống đến bây giờ thì vô công cho dù có kém ta nhưng một cao thủ hóa kinh mà đấu với hấn thì không thể thoát”.

Vương Siêu một mặt chỉ điểm quyền cước cho Tào Tinh Tinh, một mặt nhíu mày suy tư.

Chính hấn hiện tại cũng chỉ mới có 22, 23 tuổi thôi. Lúc đó, Diệp Huyền so với hấn còn trẻ hơn, chỉ có mười bảy tuổi, nếu như có thể sống đến bây giờ thì với tâm tính và sự tu luyện của người này, chỉ sợ đã trở thành

cao thủ trong cao thủ có địa vị cao trong giới võ thuật Nhật Bản rồi, lần này dẫn đầu đội thi đấu của Nhật đến đây có thể là hắn.

Đương nhiên, người thành danh như Y Hạ Nguyên chỉ là một người chỉ đạo, cũng không tham gia. Mặc dù lần này các trận đấu rất có tính chất quan trọng, là nơi dành cho các cao thủ võ thuật của Trung Nhật Hàn trao đổi luận bàn. Nếu như Vương Siêu bây giờ còn tại quốc nội thì người chỉ huy cũng rất có thể là hắn.

Dù sao đi nữa thì các võ thuật gia đã thành danh không lẽ lại đi tranh đoạt tiền thưởng và giải thưởng vinh dự cùng bọn tiểu bối.

Thực Chi Tiểu Hoàn Tử cũng là siêu nhất lưu cao thủ, nhưng người phụ nữ này tuổi cũng đã hơn ba mươi, có muốn tiến bộ thêm nữa cũng gần như không có khả năng. Dù sao người luyện võ thì trong thời gian từ 16 tuổi đến 24 tuổi là thời gian tinh lực tràn đầy nhất và công phu cũng tiến bộ nhanh nhất. Sau tuổi 24 thì sự tiến bộ sẽ chậm lại, sự mềm dẻo của cơ thể cũng tụt giảm.

Tào Tinh Tinh bây giờ cũng khoảng 23, 24 tuổi, so với Diệp Huyền khi đó còn lớn hơn năm sáu tuổi, mặc dù thể lực có tốt nhưng muốn bồi dưỡng ra sát khí ám kinh bộc phát lực, sự tàn nhẫn khi lâm trận, đạt tới trình độ của Diệp Huyền lúc mười bảy tuổi thì phải có sẵn ý chí hy sinh và liều mạng luyện công phu “Đạo Thiên Cơ” mới được.

Hơn nữa theo phán đoán của Vương Siêu, cho dù Tào Tinh Tinh có trải qua rèn luyện và đạt tới trình độ của Diệp Huyền đi nữa, thì trong cuộc đấu lớn lần này nếu như không có một chút may mắn thì nhiều nhất cũng chỉ có thể tiến vào nhóm mười người mà thôi.

Bây giờ ngẫm lại, việc Vương Siêu đánh chết Diệp Huyền trong trứng nước là một việc rất quan trọng.

“Phành”, Tào Tinh Tinh vẫn từng bước từng bước tiến tới, phát quyền ra làm chấn động không khí, đã có sẵn minh kinh nên nàng cũng bắt đầu thích ứng việc luyện quyền tại đây.

“Đến đây, chúng ta thực chiến, cô cứ tấn công”, Vương Siêu trước đó đã chỉ điểm cho Tào Tinh Tinh mấy chiêu, nay nói vậy nên Tào Tinh Tinh liền ra tay tấn công, đạp bộ tiến lên xuất ra một chiêu Băng Quyền Đả Tâm, mũi chân của Vương Siêu điểm nhẹ, cả thân thể liền nhanh chóng né qua một bên.

“A...”, miệng của Tào Tinh Tinh kêu một tiếng sợ hãi, thì ra việc né tránh của Vương Siêu, cước bộ đạp hư, nhìn thấy gần như mất đi thăng bằng, có thể té xuống bất cứ lúc nào.

Ngay lúc nàng kinh ngạc thì trong nháy mắt Vương Siêu đột nhiên phản công, một chiêu Băng Sứy liền đánh cho nàng rơi khỏi gờ tường.

“Á...” Tào Tinh Tinh tận mắt thấy bản thân đang rơi xuống, trong óc trống rỗng, đại não hiện tại rất thiếu dưỡng khí, trong nháy mắt có rất nhiều chuyện nhưng điện xẹt qua trong óc, “Thì ra trước khi chết, thật sự nhớ ra rất nhiều chuyện”.

Trong khoảnh khắc đó, Vương Siêu liền vươn tay ra nắm lấy cổ áo của nàng, năm ngón tay vận lực rồi kéo nàng trở lại đặt trên gờ tường.

“Luyện tập tại đây, sinh tử chỉ trong phút chốc, sao có thể phân tâm thế được. Nếm được mùi vị của cái chết rồi cảm thấy thế nào?”

Vừa trải qua tình huống nguy hiểm, Tào Tinh Tinh ngây người trong chốc lát, cho đến khi nghe được tiếng nói của Vương Siêu thì mới hồi phục tinh thần lại.

“Tôi không sợ nữa”.

Trải qua lần này, đột nhiên trong phút chốc lá gan dường như lớn hơn rất nhiều, nàng bây giờ mới chính thức buông lỏng cơ thể và tâm linh, cùng Vương Siêu đối luyện, nhất chiêu nhất thức liên tiếp tung ra, mặc dù phát kinh vẫn còn không chuẩn nhưng cũng thông thả rất nhiều.

Thật giống như trải qua một lần kinh nghiệm chiến đấu sinh tử, Tào Tinh Tinh có cảm giác như thoát thai hoán cốt vậy.

Cứ như vậy luyện cả đêm, Vương Siêu đem đấu pháp đơn giản Hình Ý ngũ lộ “Hổ Tiên Hùng Chuy” chỉ điểm và cho Tào Tinh Tinh tập đi tập lại nhiều lần, hiển nhiên động tác càng đơn giản thì uy lực càng thuần.

Hai ngày sau, Vương Siêu lại hóa trang, lặng lẽ theo Tào Tinh Tinh đến Bắc Kinh.

Cách ngày thi đấu chính thức còn khoảng hai, ba tháng nên Bộ Thể Theo cũng muốn lựa chọn kỹ lưỡng trong danh sách ngàn người nhằm chọn ra một trăm đại biểu thanh niên cao thủ.

Ngày lúc Vương Siêu tới Bắc Kinh thì tại Bộ Thể Thao đang mở một hội nghị triệu tập.

Có mặt trong hội nghị đa số đều là những người trung niên và lão niên, còn có mấy người hòa thượng và đạo sĩ nữa. Ánh mắt của người nào cũng lạnh lợi sắc bén, huyết Thái Dương nhô cao, họ đều là những quyền sư công lực thâm hậu. Những người này hiển nhiên là những người chỉ đạo đội thi đấu lần này do Bộ Thể Thao mời tới, chú Côn mà Vương Siêu gặp trên xe lửa cũng nằm trong số đó.

Đương nhiên, trong đó cũng có một ít thanh niên như Lưu Thanh, Giang Hải, ngoài ra còn có mấy người thanh niên khí chất rất thâm trầm. Lưu Thanh là truyền nhân của Bát Quái Môn chính tông do Lý lão gia tử một tay truyền thụ, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng bối phận rất cao, đương nhiên cũng là một trong những người thuộc nhóm chỉ đạo.

“Về cuộc thi đấu lớn lần này, Bộ Thể Thao chúng ta rất trọng thị cho nên mới mời các vị tiền bối đến đây hội mặt, cùng nhau tạo thành một mặt trận vững chắc. Về người chủ trì lần này sẽ là đồng chí Liêu Tuấn Hoa, Bộ trưởng Bộ Ngoại Giao kiêm Bộ Thể Thao”, mấy người quan chức của bộ liền vỗ tay hoan nghênh lúc Liêu Tuấn Hoa bước ra.

Liêu Tuấn Hoa đã tiến vào tầng cao của chính phủ để chủ trì công việc, chỉ chờ đến cuộc bầu cử tới sẽ tiếp tục thăng tiến, bây giờ đã là Bộ trưởng kiêm luôn hai bộ, tuy nhiên hiện tại chỉ bề ngoài. Cuộc thi đấu lần này cho hắn chủ trì là thích hợp nhất.

269. Chương 268: Mặt Trận Vững Chắc (hạ)

Lưu Thanh chéo chân ngồi trên băng ghế dài trong phòng, thật không có một chút phong độ của quân nhân và võ thuật gia gì cả, nhìn vào chỉ là một bộ dáng bất cần đời thôi.

Bộ dáng này của hắn rất khác với các quan chức và các võ thuật gia ngồi tại đây, cơ hồ có hơn phân nửa số người không quen nhìn hắn có bộ dáng như thế nhưng cũng không thể làm gì hắn. Luận về bối phận võ thuật thì hắn là truyền nhân chính tông đời thứ ba của Lý lão gia tử Bát Quái Môn, luận về võ công thì Bát Quái Chuông của hắn cương nhu tề tụ, tốc độ nhanh như điện xẹt, hơn nữa tuổi còn rất trẻ thể ực dồi dào, quỷ kế đa đoan, rất nhiều người đối với hắn đều có chút kiêng kỵ, càng huống chi hắn còn có bối cảnh rất dày sau lưng.

Đối với lần giao lưu võ thuật cùng Hàn Nhật lần này, trong lòng của Lưu Thanh cảm thấy rất không lạc quan.

Đừng thấy ở tại đây có nhiều võ thuật gia như Thiếu Lâm, Võ Đang, Thái Cực, Hình Ý, Bát Quái ba phái nội gia quyền lớn cùng với Tra Quyền, Trạc Cước, Ứng Trảo Phiên Tử, Vịnh Xuân, Bạch Hạc Quyền, bên cạnh đó còn có các phái khác như Tam Hoàng Pháo Chủy, Ngũ Tổ Trường Quyền, Bát Cực, Hoa Quyền, Nga Mi Truy Phong Đao Đả, Đại Thánh Hầu Quyền, Ngũ Hành Thông Bối, Phách Quả, Thanh Thành cũng như các phái khổ luyện Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện Ngạnh Khí Công, Thiết Bó Sam, Kim Chung Trai?... đây đều là đều các danh gia nổi tiếng nhưng cũng không có đại cao thủ tài năng nào.

Lưu Thanh đã từng chu du hải ngoại nhiều năm nên cũng hiểu rõ được, các danh gia võ thuật này mặc dù công phu luyện được rất thâm hậu nhưng nói đến chiến đấu sinh tử thì rất ít.

Ví dụ như người mang tên Hồng Côn ngồi ở phía trước kia, từ nhỏ đã luyện Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện Ngạnh Khí Công, công phu cũng rất cao nhưng hắn hiện tại đã là quan chức của Sở Thể Thao Tứ

Xuyên và do đó rất nhiều năm cũng không có luyện tập đến, bụng đã bự ra, công phu so với năm đó tụt giảm rất nhiều.

Lưu Thanh tin tưởng rằng nếu như đến khi chính thức giao thủ thì hẳn trong vòng ba chiêu và không hề hao phí khí lực có thể đánh cho tên Hồng Côn kia tơi bời hoa lá.

Bất quá trong những người đang ngồi đây cũng không phải không có cao thủ, như người trung niên đạo sĩ ngồi ở trong góc phía sau kia, da tay trắng nõn, không có râu mép, thân mặc đồ tây, đầu búi tóc cài trâm, quả là cao thủ.

Người trung niên này Lưu Thanh cũng biết tường tận, hẳn gọi là Ngô Tuyền Nam, từ nhỏ đã luyện võ, lúc mười sáu tuổi đã tham gia tự vệ binh chiến đấu, sau khi xuất ngũ thì trở về núi Võ Đang làm đạo sĩ, vài chục năm nay cũng không có lộ diện. Lưu Thanh khi ở quân khu Bắc Kinh theo Lý lão gia tử học quyền thì Ngô Tuyền Nam này có một lần đã ghé thăm nên mới gặp hẳn, tiếp đó được hẳn diễn luyện một bài công phu miên chương của Võ Đang có tên Tiên Thiên Thái Hòa Quyền cho xem, không cần sử dụng ám kinh, thể nhẹ như bay, có thể đánh xuyên qua một khối đậu hũ đặt trên lam nát gạch phía dưới.

Núi Võ Đang còn có tên gọi khác là núi Thái Hòa, bộ công phu mà Ngô Tuyền Nam diễn luyện kia chính là một môn công phu nội gia cao thâm của Võ Đang. Hơn nữa Lưu Thanh còn biết được, trong ngàn ấy năm thanh tu Ngô Tuyền Nam cũng không có buông lỏng việc luyện quyền pháp, vẫn khổ tu như trước, vào mỗi buổi sớm hàng ngày đều đi bộ hơn vài chục km, sau đó đứng bên vách núi cao dựng đứng trên núi Võ Đang rèn luyện thân thủ.

Bây giờ Lưu Thanh cũng không biết thân thủ của hẳn đã đạt đến trình độ gì rồi nhưng là lần gặp mặt này từ khi chất mà nhìn thì Lưu Thanh biết được bản thân hẳn không phải đối thủ của người này. Tuy nhiên hai người cũng đã gặp mặt và đã cùng nhau ăn một bữa cơm, giao thủ qua một lần, hơn nữa Ngô Tuyền Nam này đối với Lý lão gia tử hết sức tôn kính nên cũng không có xích mích gì.

Bất quá hiện tại Ngô Tuyền Nam vẫn ngồi ở trong góc, gương mặt lạnh như băng không muốn ai tiếp cận.

Lưu Thanh biết Ngô Tuyền Nam cũng không phải là quan chức gì và cũng không phải là người giàu có, bản thân chỉ mở một phòng bệnh chữa trị xương cốt dưới chân núi Võ Đang, vì hẳn thật ra cũng không phải là đạo sĩ chính quy của Võ Đang nên vấn đề tài chính không thể nắm được.

Lần này do Liêu Tuấn Hoa đến bái phỏng Lý lão gia tử thuận miệng nhắc tới và đề cử hẳn, do đó mới thông báo cho Sở Thể Thao Hồ Bắc mời hẳn đến đây.

Cho nên hẳn cũng không giống như các quyền sư ngồi chung quanh kia, không có đệ tử tham gia làm huấn luyện viên trong quân đội, bản thân lại không phải là quan chức của nhà nước và lại không có làm ăn buôn bán lớn như những người khác.

Ví dụ như người mặc đồ vải kiếu xưa đang ngồi ở trước mặt, quyền sư cùng tuổi với Liêu Tuấn Hoa, tên là Đái Hồng. Người này thuộc Đái gia ở Sơn Tây, là mạch đích truyền của Tâm Ý Quyền, có rất nhiều đệ đệ, gia cảnh của hẳn cũng lớn, nhà hẳn khống chế quyền kinh doanh quặng mỏ ở Sơn Tây, bản thân hẳn cũng là hội trưởng của Hiệp Hội Võ Thuật Sơn Tây nữa.

Hẳn lần này mang theo một ít đệ tử đặc ý đến đây để tìm kiếm và mở rộng quan hệ, ý muốn cho đệ tử của hẳn đoạt được giải thưởng vinh dự cao nhất của cuộc đấu lần này là thanh kiếm “Võ Đạo”.

Bất quá Lưu Thanh cũng không phải vì thực lực gia cảnh của Đái Hồng mà xem nhẹ hẳn.

Nói về Đái Hồng này thì hẳn cùng Liêu Tuấn Hoa cũng có chút quan hệ, sư phụ của Liêu Tuấn Hoa là Hồng Môn nguyên lão Chu Hồng Trí tại nước Mĩ với công phu Tâm Ý Lục Hợp Quyền, cùng một mạch với Đái gia. Ông nội của Đái Hồng là sư huynh của Chu Hồng Trí, một trong Nghiêm Đông Tam Hồ là Đái Quân cũng là sư huynh của Liêu Tuấn Hoa, hẳn cũng là người thuộc Đái gia thôn ở Sơn Tây.

Tuy nhiên, võ công quyền pháp của Đái Hồng cao hơn rất nhiều so với Đái Quân, năm đó Đái Quân chỉ là một người dân bình thường tại Đái gia thôn thôi, còn gia cảnh của Đái Hồng lúc đó đã là bí thư trong thôn rồi, hơn nữa còn là mạch đích truyền của Tâm Ý Lục Hợp Quyền. Bởi vì Đái Quân không quen nhìn gia đình của Đái Hồng cải cách mở cửa, chiếm lấy quyền kinh doanh quặng mỏ nên mới chạy ra hải ngoại nhập cư trái phép, theo Chu Hồng Trí học tập quyền pháp rồi quay về gia nhập vào Hồng Môn.

Lại nói tiếp, gia đình Đái Hồng còn có thù với Đái Quân, năm đó gia đình Đái Hồng chiếm đoạt quyền kinh doanh quặng mỏ mà đã giết chết không ít người.

Với Đái Hồng này, không nói về mặt võ công, thì bản thân hắn cũng có hai học vị tiến sĩ của Đại Học Cambridge tại Anh. Sau khi du học trở về nước mới chuyên tâm vào võ thuật, hơn nữa cũng có thành tựu rất cao, ngay cả Lý gia ở Hong Kong cũng đã từng mời hắn đến chỉ giáo quyền pháp nhưng hắn cũng cự tuyệt.

“Lần này trong giới thanh niên, hạt giống thì có Hoắc Linh Nhi, Triệu Tinh Long, còn có hai nữ ba nam, năm người đệ tử của Đái Hồng, ngoài ra còn có một Tào Tinh Tinh và mấy người thanh niên xuất sắc khác nữa”.

Trong lúc Lưu Thanh đang suy nghĩ thì Liêu Tuấn Hoa đã đứng lên phát biểu.

Lời phát biểu của Liêu Tuấn Hoa không có gì quan trọng cả, chỉ là một tràng dài nói về bộ máy quan liêu, nào là quốc gia đối với cuộc đấu lần này coi trọng ra sao, trao đổi giao lưu thể nào với Hàn Nhật, trong các trận đấu phải lấy tinh thần hữu nghị làm đầu, rồi còn phong cách thi đấu ra sao... tất cả đều là nói nhảm.

Hắn phát biểu một hơi hơn ba tiếng đồng hồ, ngồi tại đây ai cũng coi như là danh gia võ thuật có tọa công rất cao, nhưng cũng chịu không nổi lộ ra ánh mắt bất mãn. Tuy nhiên cũng không có ai lên tiếng hoặc lấy cớ đi toilet bỏ ra ngoài, qua đó cũng có thể thấy được thân thể tổ chất của họ rất tốt.

Gần cuối bài phát biểu Liêu Tuấn Hoa mới nói ra mấy câu quan trọng: “Lần này Bộ Thể Thao tiến hành thi đấu tuyển chọn, người báo danh tham gia có hơn ba nghìn người gồm các học viện võ thuật, hiệp hội boxing, các thành viên thuộc võ cảnh bộ đội cùng một số nơi khác, tuy nhiên tiêu chuẩn chọn lựa lần này chỉ tuyển có 100 người. Trong cuộc đấu giao lưu với giới võ thuật Hàn Nhật lần này chỉ có tiến vào nhóm mười người đứng đầu mới có được tiền thưởng cùng vinh dự, quốc gia lần này đưa ra nhiệm vụ cho chúng là phải tiến được vào nhóm mười người. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, cuộc thi đấu giao lưu lần này cũng không phải là dành cho giới thanh niên không, mà là còn dành cho các võ thuật gia danh tiếng của chúng ta giao lưu trao đổi với các võ thuật gia danh tiếng của hai nước Hàn Nhật. Tôi cũng là người luyện võ nên cũng muốn trao đổi nâng cao chính mình, nếu mọi người trong lúc thi đấu cảm giác được có gì bất ổn thì đừng nên miễn cưỡng. Sau đây tôi sẽ phát tư liệu về các bên đối thủ để mọi người tham khảo một chút, mọi người hãy nghiên cứu cẩn thận và chuẩn bị tâm lý thật tốt đi”

Sau khi tư liệu được phát ra thì bầu hào khí nhất thời bốc lên, Liêu Tuấn Hoa cười ha hả: “Trưa hôm nay Bộ Thể Thao đã đặt tiệc tại khách sạn Bắc Kinh để chào đón mọi người, mọi người cũng đừng nôn nóng nghiên cứu tư liệu nữa, chúng ta đi khách sạn dùng cơm trước rồi thương lượng sau. Từ ngày mai cuộc thi đấu tuyển chọn sẽ bắt đầu, hy vọng mọi người sẽ làm giám khảo nhằm giúp tuyển chọn ra những người ưu tú nhất để hoàn thành mục tiêu tiến được vào nhóm mười người đứng đầu”

“Lưu Thanh sư phụ, anh có ý kiến gì về người tên Morgan Đường Toái Vân này không? Tôi sao chưa hề nghe nói qua người này? Morgan là một họ của người Mĩ, sao mà tên lại là Đường Toái Vân, nghe như tên tiếng Trung vậy? Nghe nói anh thường xuyên ra nước ngoài chấp hành nhiệm vụ, vậy anh có biết vị Nhu thuật gia này là ai không? Còn nữa, tôi có nghe nói trong quân đội của các anh có một người là quán trưởng của Lao Sơn Nội Gia Quán tên là Vương Siêu rất nổi danh, sao lần này anh ta chưa tới thế? Tôi cũng muốn kiến thức một chút về vị võ thuật gia này, xem có phải là có ba đầu sáu tay gì hay không?”

Ngay lúc vừa giải tán cuộc họp thì Lưu Thanh đột nhiên bị một người chặn lại.

Người chặn hắn lại đúng là Đái Hồng.

“Hắc hắc” Lưu Thanh cười hai tiếng rồi sờ sờ cái mũi của mình, “Đái Hồng anh là hội trưởng của Hiệp hội quặng mỏ của Sơn Tây, thủ đoạn thông thiên, một chuyện nhỏ như vậy mà cũng điều tra không được ư?”

Lưu Thanh đối với Đái Hồng này thật có cảm giác rất là không thích.

Đái Hồng cười cười, rất là trầm tĩnh: “Lưu Thanh, ở nước Anh tôi có hai người đệ tử, trong đó có một người là công chúa của hoàng thất. Cô ấy nói với tôi nhờ tôi chuyển lời cho anh là đừng nên dây dưa với em gái của cô ấy nữa. Hơn nữa tôi còn nghe nói, người tên Vương Siêu kia là đồng môn của anh, trong quân đội

cũng theo Lý lão đầu học tập Bát Quái Chương? Hành tung của anh luôn bất định nên tôi tìm không được, hôm nay vất vả lắm mới gặp mặt, chi bằng chúng ta trao đổi một chút, thế nào?”

270. Chương 269: Lương Thôi Chuyển Động, Đồn Bộ Nhục Giao

Tuy nhiên rất nhiều người lại quên một điều, Sơn Tây cũng là một nơi nổi tiếng về võ thuật, có vô số đại tông sư võ thuật đều là người Sơn Tây như tông sư Vương Tông Nhạc, Tâm Ý Cơ Long Phong, Đái Long Bang, Lý Lạc Năng, Xa Nghị Trai, Tống Thế Vinh, người nào cũng có uy danh vang dội, công phu xuất thần nhập hóa, là những người đã luyện tập đạt tới cảnh giới thông thần hóa cảnh.

Thái Cốc Huyền Sơn Tây cùng với Thương Châu Hà Bắc rất nổi danh, đều là thánh địa võ thuật với các quyền gia nổi tiếng.

Đái Hồng cũng là người nổi tiếng trong giới quyền thuật Sơn Tây, đối với một người cao thủ trong võ thuật thế gia mà nói thì sự cao ngạo có là tất nhiên, danh tiếng của đệ nhất võ thuật gia Châu Á Vương Siêu vang dội như sấm bên đối với hắn rất phản cảm.

Tuy nhiên danh tiếng vang dội như sấm thì cũng không có nghĩa là bá phục.

Lần này Bộ Thể Thao triệu tập tất cả các danh gia võ thuật trên cả nước đến chỉ đạo đội thi đấu trong cuộc giao lưu với hai nước Hàn Nhật, trong đó 90% danh gia võ thuật danh đối với Vương Siêu không phục lắm.

Thứ nhất là danh tiếng của Vương Siêu quá lớn, cây to thì đón gió lớn thôi.

Thứ hai là lúc Vương Siêu ở tại Ý Quyền Quán của Bắc Kinh đã xa luân chiến với tám cao thủ, đánh cho bọn họ thương thế tả tơi, tám cao thủ đó thì người nào cũng đều có quan hệ xã giao rất lớn, vì vậy đã đắc tội với một số người. Hôm nay có mặt tại đây có rất nhiều người đều là bạn bè của tám cao thủ đó, thử hỏi trong lòng họ thế nào mà phục cho được.

Đái Hồng lần này đến đây là vì muốn tìm Vương Siêu giao đấu.

Trong lòng của Đái Hồng, Vương Siêu chỉ là một cao thủ trong quân đội được thổi phồng mà thôi, Lưu Thanh cũng là người trong quân đội, hơn nữa Lưu Thanh cùng Vương Siêu cũng theo Lý lão gia tử học tập qua Bát Quái Chương, trong mắt của một số ít võ thuật gia thì hai người đều là sư huynh đệ đồng môn.

Bây giờ Vương Siêu không biết vì nguyên nhân gì mà không có mặt tại đây nên Đái Hồng mới tìm tới Lưu Thanh.

“À, à” Lưu Thanh nhìn Đái Hồng đứng trước mặt, theo thói quen đưa tay sờ sờ cái mũi của mình, “Đái đại sư muốn trao đổi cùng tôi thì cứ đến đây, chúng ta đừng nói lời thừa nữa”.

Các danh gia võ thuật tụ hội tại đây muốn giữa họ có hòa khí thì đó là chuyện không có khả năng, giống như vào ba mươi năm trước thuộc thập kỷ bảy mươi, một số võ thuật gia đã tụ hội tại Bắc Kinh, lúc đó con gái của Tôn Lộc Đường là Tôn Kiếm Vân đã cùng Ngô Đồ Nam phát sinh đầu khẩu, tiếp theo đó là động tay động chân.

Các võ thuật gia trước đây nếu một lời nghịch nhau thì sẽ động thủ phân thắng bại, huống chi là trong tình cảnh bây giờ.

Hai người trong lúc nói chuyện với nhau đã gây sự chú ý cho đông đảo các võ thuật gia có mặt tại đó.

Liêu Tuấn Hoa nhìn thấy hai người đầu khẩu dẫn tới tình trạng giao thủ, vừa mới mở miệng ngăn lại nhưng do dự một chút rồi cũng không lên tiếng.

“Hay lắm”, Đái Hồng nghe xong liền thốt ra hai chữ, sau đó tay chân bắt đầu động, ba ngón tay co lại hình thành một Kê Trảo, với tốc độ nhanh như điện chập vào cổ tay phải của Lưu Thanh.

Một thức này có tên là “Kim Kê Thực Mễ” trong Cầm Nã Thủ, Đái Hồng thi triển ra tốc độ nhanh giống như đạn bắn khỏi nòng súng.

Lưu Thanh vừa nhìn Đái Hồng ra tay thì biết được công phu của hắn rất thuần và cao thâm khó lường.

“Quả là lợi hại”, Lưu Thanh giật mình liền nhanh chóng phản ứng, chân trái đạp bước, thân thể nghiêng qua một chút, hai tay cũng rút lại tránh thoát Kê Trảo, tiếp đó thuận theo đà tránh né phản kích, lấy chân làm trọng tâm, xoay một vòng, bàn tay như đao chém vào gáy Đái Hồng.

Bát Quái Tà Phi Thức - Phản Tí Trừu Đao.

Bát Quái thân pháp của Lưu Thanh rất linh hoạt, biến tay thành đao sắc bén vô cùng, chuyên đánh vào chỗ yếu hại, một chiêu Phản Tí Trừu Đao kết hợp cùng Tà Phi Thức xuất ra tấn công vào phía sau gáy, nếu đánh trúng thì dù có là người lợi hại thế nào cũng lập tức gãy cổ.

Hắn xuất thân từ trong quân đội, Bát Quái Chưởng không có gì hoa lệ cả, chỉ thuần túy là giết người thôi.

Hai tròng mắt của Đái Hồng nhú lại hình thành một khe hở nhỏ nhưng bên trong mắt lại tỏa ra hai đường tinh quang, đột nhiên xoay người, hai chân chụm lại, hai khối thịt ở hông cũng chập lại.

“Ba!” Cái hông của hắn tựa hồ bùng nổ như một lớp xe hơi, vạt áo tại phần eo của cơ thể bị thổi bay lên, hơn nữa cơ thể còn giống như một con măng xà đang sợ hãi, vọt mạnh tới.

Trong nháy mắt, cột sống của hắn đã được thúc dục bởi sự bùng nổ ở hông, như cung kéo căng rồi bắn, hai khối cơ lớn trên lưng nở căng ra dường như rách cả áo, làm cho người khác nhìn vào mà chấn động.

Lực của toàn thân truyền đến hai tay, tay phải vươn lên, tay trái thụt ra sau, một thức “Đan Hồ Bảo Đầu” xuất ra, khuỷu tay phải chặn lại bàn tay đao của Lưu Thanh, tay trái hình thành một vòng xoắn ốc mãnh liệt đâm về phía trước, dĩ nhiên đã dùng tới một chiêu trong Tâm Ý Thập Nhị Liên Chủy bất ngoại truyền của Đái gia “Cự Hùng Bằng Sơn”.

Ngay khi Đái Hồng vận kinh, toàn thân đều là lực bùng nổ cực mạnh! Mỗi một khối cơ thể giống như một thùng thuốc nổ, khiến kẻ khác đứng xem mà trầm trồ.

Liêu Tuấn Hoa thấy vậy trong lòng cũng cả kinh: “Hai chân chuyển động, hông thịt giao nhau. Tâm Ý Quyền Kinh của Đái Hồng này đã tới cảnh giới khí đạt quanh thân, luyện tới phần hông rồi. Với lực lượng bùng nổ mạnh như vậy chỉ sợ Lưu Thanh ngăn cản không nổi!”

Có câu: “Cốc đạo đề khởi, lực đạt tứ sao, lưỡng thối chuyển động, đồn bộ nhục giao!”

Đái Hồng một khi phát kinh thì hai khối thịt ở hai hông hợp lại cùng một chỗ, kinh lực giao nhau phát ra kinh lực bùng nổ mạnh mẽ. Tiếp đó đụng tới Giang Môn, xương sống tựa như một con rồng phá thể mà ra ảnh hưởng trực tiếp đến cơ lưng. Công phu như vậy đã đạt tới cảnh giới sau hóa kinh là “Hồ Giao Đồn, Long Bối Vĩ” rồi, nếu tiến thêm một bước nữa thì chính là “Bảo Đan Tọa Khố”.

Lúc Phản Tí Trừu Đao của Lưu Thanh tấn công vào gáy Đái Hồng đã bị “Đan Hồ Bảo Đầu” của hắn đỡ được, sau đó Lưu Thanh liền cảm giác được toàn thân đối phương phát ra một luồng lực bùng nổ dữ dội, vì khi bàn tay va chạm với khuỷu tay của đối phương thì thân thể của Lưu Thanh có chút đứng không vững, Tà Phi Thức của Bát Quái Chưởng có dấu hiệu bị loạn.

“Lợi hại”, Lưu Thanh hít sâu một hơi rồi nhanh chóng ổn định thân thể, đang muốn phản kích tiếp thì đột nhiên cảm giác được có một luồng kinh phong đập vào mặt, trong hai mắt hiện rõ một quyền của đối phương đang phóng tới, chân trái vội bước ra nửa bước, chân phải cũng theo vào, Lưu Thanh cảm giác được không khí đang chấn động, mặt đất cũng run run theo quyền thể của đối phương, uy thế như Sơn Bằng Địa Liệt, không thể ngăn cản nên đành tránh né.

Lưu Thanh thật không có ngờ tới, Đái Hồng miệng nói trao đổi nhưng còn chưa tới hai chiêu đã thi triển ra sát chiêu, uy thế một chiêu này liệu mạng đón đỡ là không thể, chỉ có thể trốn tránh thôi.

Cũng may là thân pháp Du Thân Chưởng của Lưu Thanh đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa, trong khoảng khắc chỉ mảnh treo chuông liền thi triển một thức “Thoát Bào Nhượng Vị”, gót chân xoay tròn, bước thành một vòng tròn lớn, né tránh một quyền.

Hai mắt của Đái Hồng cũng không hề chớp nháy, thân thể đồng thời cũng di chuyển theo sự chuyển động của Lưu Thanh, tay cũng động theo, chân trái tiến tới nửa bước, chân phải theo vào, xuất ra tiếp một thức

“Đinh Tâm Bằng Chủy”.

Bằng Chủy phát ra như tên nhọn sắc bén, liên tục không ngừng nghỉ, nhìn ý tứ của hắn hiển nhiên là muốn đem thể tấn công nhanh như sấm chớp đánh bại Lưu Thanh.

Thập Nhị Liên Chủy của Đái Hồng một khi phát động thì giống như bão tố, như thiên quân vạn mã cùng nhau tiến giết. Lưu Thanh chỉ một chút đã rơi xuống hạ phong, rất khó cứu vãn.

Ngay lúc hai người giao thủ qua hai chiêu thì đột nhiên có một bóng người chột lóe, một bàn tay xen ngang vào chuẩn xác vỗ vào Bằng Chủy của Đái Hồng.

Miệng của Đái Hồng thốt “hừ” một tiếng, bị cú vỗ làm lui lại mấy bước, hai tròng mắt nhìn lại thì thấy người ra tay là Ngô Tuyền Nam.

Thì ra người vừa mới ra tay là Ngô Tuyền Nam, hắn dùng miên chương của Thái Hòa Quyền bức lui Đái Hồng.

“Sao? Hai người các ngươi muốn cùng lên à?” Trong lòng Đái Hồng kinh ngạc một chút, nhúu mày. Vừa rồi hắn cảm giác được bàn tay Ngô Tuyền Nam mềm nhũn nhưng phát ra kinh lực rất xảo diệu và cứng cỏi, giống như một chiếc xe ủi đất ủi tới nên hắn mới lui ra để tránh lọt vào thế vây công của hai người.

Lúc Đái Hồng mở miệng thì có mấy võ thuật gia Sơn Tây cũng xông tới đứng bên cạnh Đái Hồng trợ uy, tình cảnh tựa hồ sắp biến thành cuộc quần áo.

“Tốt lắm, tốt lắm, mọi người chỉ là luận bàn và trao đổi thôi, không cần phải liều mạng”, Liêu Tuấn Hoa vội vàng giảng hòa, “Chúng ta cùng với giới võ thuật Hàn Nhật còn chưa trao đổi thì nội bộ lại lung củng rồi, thật sự là không tốt, đã tới thời gian ăn trưa rồi, chúng ta cùng nhau đi nào”.

Sắc mặt Đái Hồng hơi thay đổi, trong lòng đang nghĩ: “Ở đâu lại xuất hiện ra một đạo sĩ có công phu miên chương cao thâm thế? Hôm nay thật đáng tiếc, nếu không thì tên Lưu Thanh một rồi, để xem cái tên Vương Siêu kia có chịu nổi không”.

“Hôm nay ta còn có cuộc hẹn ăn cơm với người khác nên không thể đến khách sạn dùng bữa được. Ngày mai lúc Bộ Thể Thao tuyển chọn thì ta sẽ có mặt đúng giờ”, Đái Hồng nói và gật đầu chào với Liêu Tuấn Hoa, sau đó hung hăng liếc mắt nhìn Lưu Thanh và Ngô Tuyền Nam một cái rồi đi cùng nhóm võ thuật gia của Sơn Tây.

Sắc mặt của Lưu Thanh có chút không tốt, vừa rồi kỳ thật hắn đã rơi xuống hạ phong, nếu không có Ngô Tuyền Nam giúp đỡ thì rất có thể đã bị thương nặng rồi.

“Đáng tiếc Vương Siêu không có ở đây, nếu không hôm nay đâu tới phiên tên đó kiêu ngạo”.

“Tâm Ý Quyền của Đái Hồng kia đã luyện tới cảnh giới ”Hổ Giao Đồn, Long Bối Vĩ” rồi, đích thật là rất lợi hại. Nếu như hắn có thể tiến thêm một bước, luyện đến cảnh giới “Phúc Bộ Liễm Đan” thì đòn Liên Hoàn Bằng Chủy vừa rồi ta sợ cũng tiếp không nổi. Bất quá Lưu Thanh người cũng đừng để ý, người còn chưa tới ba mươi tuổi vẫn còn trẻ lắm, hắn so với người lớn hơn khoảng bảy tám tuổi, rất nhanh sẽ đến tuổi bốn mươi thôi”, Ngô Tuyền Nam nhìn vào bóng lưng Đái Hồng mà nói.

“Tôi không phải là không ủng hộ nổi Đái Hồng, nếu mà chính thức giao chiến, hắn muốn giết chết tôi thì bản thân hắn cũng phải tàn phế”, Lưu Thanh cười lạnh: “Điều tôi lo lắng chính là trong cuộc giao lưu võ thuật lần này có một nhu thuật gia của nước Mỹ tên là Morgan Đường Toái Vân, theo tôi biết thì trong các nhu thuật gia của nước Mỹ không hề có tên người này. Người này kỳ thật là bộ đội đặc chủng thuộc Cục tình báo Terminator của Mỹ, trước đây cũng có một cao thủ giống hắn gọi là Worton Đường Liên Khê nhưng đã bị các cao thủ của Đường Môn giết rồi. Nếu trong lúc giao lưu ông gặp phải tên Đường Toái Vân kia thì nhất định phải cẩn thận. Tôi thấy trong tất cả mọi người ở đây chẳng có ai là đối thủ của hắn cả. Thật đáng tiếc Vương Siêu không có ở đây, nói cách khác...”

“Vương Siêu có thật sự lợi hại như vậy không? Ta nghe nói hắn cùng Chu Bình Lâm một lời bất hòa đã động thủ, mặc dù đã chặt đứt một tay của Chu Bình Lâm nhưng bản thân hắn cũng bị trọng thương, chắc là quyền pháp cũng không hơn kém gì nhiều. Năm đó Chu Bình Lâm cũng chưa chắc đã qua được ta. Bất

quá lần này sao không thấy Hành Ý hòa thượng, Vĩnh Tiểu Long, Vĩnh Tiểu Hổ của Thiếu Lâm đến vậy? Thật là một việc lạ”, Ngô Tuyền Nam tỏ vẻ rất không tin nói.

“Khi nhìn thấy Vương Siêu thì ông sẽ biết...” Lưu Thanh lắc đầu, về chuyện tam đại cao thủ của Thiếu Lâm là một bí mật, hẳn cũng không thể tùy tiện nói ra.

Về phần Vương Siêu thì hẳn vẫn hóa trang như trước sống tại chỗ của Tào Tinh Tinh, vừa chỉ điểm quyền thuật cho nàng vừa nghĩ cách để gặp Liêu Tuấn Hoa.

Tào Nghị là giám đốc công an của một tỉnh hiển nhiên là giàu có, đương nhiên cũng có nhà ở tại Bắc Kinh.

271. Chương 270: Khảo Nghiệm Nhân Phẩm

“Khi đã đạt tới cảnh giới cao nhất của hóa kinh rồi thì tiến thêm một tầng nữa sẽ là cảnh giới “Không bị hủy”, đây là một cảnh giới rất khó đạt tới, phải có nội ngoại kiên tu, nội vận khí huyết, ngoại dụng được vật, đối với thân thể của chính mình hiểu rõ từng chi tiết, minh tâm kiến tính, cuối cùng là “Đả phá hư không khả dĩ kiến thần” và “Không bị hủy”. Cho dù có đến trăm tuổi đi nữa thì vẫn bảo trì được thể lực và sức chiến đấu như tuổi còn trẻ. Luyện thành cảnh giới này thì thể năng của con người đã đạt tới cực hạn rồi, có thể nói đây là cảnh giới cuối cùng trong võ thuật”.

Gương mặt Vương Siêu hiện ra vẻ suy tư, hẳn đem các cảnh giới của quyền thuật sau hóa kinh phân chia thành bốn bước công phu nói cho Tào Tinh Tinh nghe để trong lòng Tào Tinh Tinh có một khái niệm cơ bản.

Quách Vân Thâm đem quyền thuật phân chia thành ba bước Minh Kinh, Âm Kinh, Hóa Kinh. Các danh gia võ thuật ai cũng hết sức tán đồng và cho rằng đó là khái niệm cơ bản của tất cả các quyền thuật. Tuy nhiên các bước công phu sau hóa kinh thì cũng có rất ít người phân chia nó bởi vì từ xưa đến nay người có thể luyện đến cảnh giới hóa kinh thì ít càng thêm ít, chứ đừng nói là đạt tới Bảo Đan, Tiên Thiên Cương Khí, hay “Không bị hủy”. Sau Quách Vân Thâm thì chỉ có Tôn Lộc Đường ghi lại một chút về “Bảo Đan” và “Không bị hủy” trong sách mà thôi nhưng cũng không rõ ràng lắm.

Vương Siêu mấy năm nay cùng người giao thủ vô số lần, gặp qua cao thủ vô số kể nhưng người đạt tới cảnh giới “Không bị hủy” thì chưa hề gặp qua, coi như là chính hẳn có thể “Minh tâm kiến tính”, có thể “Nội thị” toàn bộ cơ thể và phát hiện ra những tổn thương nhỏ nhất thì đến tốt cùng có đạt tới cảnh giới “Không bị hủy” hay chưa cũng không nói được, vì phải cần có thời gian để nghiệm chứng, và bởi vì tạm thời hẳn còn chưa gặp người nào có cảnh giới giống hẳn cả.

Đừng nói là cảnh giới “Không bị hủy”, cho dù là cao thủ cảnh giới “Bảo Đan” thì Vương Siêu cũng chỉ mới có gặp được hai người, một người là Triệu Quang Vinh, một người là Worton Đường Liên Khê.

Những người còn lại như Tiểu Vô Thần Chu Bình Lâm, Vĩnh Tiểu Long, Vĩnh Tiểu Hổ, Hành Ý hòa thượng của Thiếu Lâm, và đám người Trần Ngã Dương, Trình Sơn Minh, Liêu Tuấn Hoa, Y Hạ Nguyên, Thôi Trường Bạch, Cung Thành Lương Điền cũng đều là ở cảnh giới hóa kinh “Hổ Giao Đồn, Long Bãi Vĩ” mà thôi.

“Không biết lần này trong đoàn thi đấu của Bộ Thể Thao có cao thủ Bảo Đan nào không?”

Mặc dù Vương Siêu đã đem cảnh giới quyền thuật sau hóa kinh phân chia thành bốn bước công phu nhưng cũng bất quá là nói cho Tào Tinh Tinh nghe vui tai mà thôi, đồng thời hẳn cũng suy nghĩ đến trong quốc gia trên 1,3 tỷ người này còn có người nào đạt đến cảnh giới như hẳn và Đường Tử Trần không.

“Cái gì là Hổ Giao Đồn, Long Bãi Vĩ?” Tào Tinh Tinh nghe xong đột nhiên hỏi.

Vương Siêu do dự một chút mới mở miệng: “Ám kinh luyện đến phần thân dưới sẽ vận khí huyết dồn vào mông, hai khối cơ thịt ở mông sẽ luyện được mềm mại như vải cotton và cứng rắn như thép. Lúc phát kinh đánh quyền thì hai mông sẽ cùng hợp nhất và bùng nổ kịch liệt, tiếp đó dùng cổ lực lượng này thúc dục cái đuôi chính là điều chỉnh xương sống cho giống một con rồng phá thể mà ra, đạt tới trình độ lực phát toàn thân cùng nhau bùng nổ. Đây là hiệu quả của công phu đem minh kinh đánh ra ám kinh, không đạt

tới cảnh giới hóa kinh thì không thể đưa ám kinh luyện đến phần thân dưới được và do đó cũng không thể luyện phần mông tốt được. Khi luyện tốt phần mông thì sẽ tới phần bụng dưới rốn, đó chính là Bao Đan”.

“Kỳ thật trong thời cổ thì võ công truyền nam bắt truyền nữ cũng chủ yếu là do khó nói thôi. Lễ giáo thâm nghiêm của thời cổ hiện đã thoáng rất nhiều rồi”.

“Chúng ta đều là bạn học lâu năm của nhau, tri kỷ tri bỉ cả, có gì mà không nói được. Cũng phải nói lúc chúng ta còn đi học thì ai cũng không ngờ anh lại trở thành người nổi danh như bây giờ, hiện tại nghĩ lại, thật sự là khó mà tin được”, Tào Tinh Tinh nghe thấy Vương Siêu nói chuyện không hề dấu diếm và cố gắng chọn lựa từ ngữ cho thích hợp liền cười ha hả, tâm tình thoải mái, hai tròng mắt liếc nghiêng, nhất thời toát ra một luồng hào khí nhỏ rất mập mờ.

“Thêm một điều nữa, anh bây giờ đã trở thành thần tượng của tôi rồi đó”, Tào Tinh Tinh bước vào trường đời một năm, chuyện nam nữ tán dóc đùa giỡn, chơi trò mập mờ đã học được rất xuất sắc, nàng nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của Vương Siêu khi nói chuyện, đột nhiên trong lòng có một ít tâm tư, hai tròng mắt liếc nhìn về phần mông Vương Siêu: “Võ công của anh cao như vậy, phần dưới thân khẳng định là luyện rất khá, có thể biểu diễn một chút cho tôi xem không? Cho người lớp trưởng tôi đây đại khai nhãn giới xem”.

“Hắc hắc” Vương Siêu cười hai tiếng, đối với lời nói đùa của Tào Tinh Tinh cũng không đáp trả.

“Được rồi, không giỡn nữa, ngày mai đã bắt đầu tuyển chọn rồi. Không biết với công phu của tôi bây giờ có thể đạt được quán quân của đội nữ hay không? Mặc dù tôi còn chưa luyện đến công phu ám kinh nhưng có cảm giác cùng người khác giao thủ không có gì đáng sợ cả. Tuy nhiên tôi nghe nói lần này Hoắc Linh Nhi cũng tới tham gia, không biết bây giờ so với cô ta thì tôi yếu hơn hay mạnh hơn đây?”

Tào Tinh Tinh nhìn thấy ánh mắt của Vương Siêu liền biết không thể nói chơi nữa.

Tâm tư của nàng kỳ thật là rất linh hoạt, so sánh với Đường Tử Trần, Hoắc Linh Nhi, Chu Giai và các cô gái khác thì Tào Tinh Tinh kỳ thật là một cô gái rất bình thường, cũng giống như các cô gái trẻ khác rất thích nói giỡn để buông lỏng tâm tình.

Đối với Vương Siêu mà nói, người vừa có bản lĩnh, giàu có, lại là bạn học cũ nữa thì việc nói giỡn chơi cũng là một đối tượng tốt, không nguy hiểm, không hiểu lầm.

Bất quá Tào Tinh Tinh cũng rất có chừng mực, khi nàng nhìn thấy ánh mắt của Vương Siêu thì liền chuyển đề tài, linh hoạt thật giống chuồn chuồn điểm nước vậy.

Không thể không nói, công phu đùa giỡn của Tào Tinh Tinh còn tốt hơn so với võ công của nàng, sự chừng mực nắm rất chuẩn, biết lựa lời xem sắc mặt, có thể tùy thời thu phát tự nhiên.

“Công phu hiện tại của cô so với Linh Nhi vẫn kém một bậc”, Vương Siêu dường như nhìn thấu suy nghĩ của Tào Tinh Tinh và cũng biết Tào Tinh Tinh đang đùa giỡn với hắn, tuy nhiên hắn lại nghĩ không muốn dây dưa vào chuyện tình cảm nữa vì hắn cũng đã đính hôn với người rồi, “Cuộc thi đấu tuyển chọn lần này cũng có khoảng một hai tháng thời gian, cô một mặt thực chiến, một mặt phải kiên trì luyện quyền. Hai tháng sau, nếu đã không chế tốt tâm và ý thì phỏng chừng cũng có thể luyện ra ám kinh. Thật ra ở tầng thượng mỗi lần luyện quyền là mỗi lần tương đương với thực chiến sinh tử đó. ”Vật ngã lưỡng vong, bất cổ sinh tử” thì sẽ không vướng bận và quyền cước sẽ trôi chảy như nước”.

Một người có công phu nhưng chưa từng trải qua thực chiến thì khi chính thức đối địch sẽ khó tránh khỏi tay chân lóng ngóng, phát huy không ra bản lĩnh vốn có của bản thân. Tuy nhiên sau khi trải qua sinh tử, đã từng giết người thì trong lúc đối địch sẽ có thể phát huy hoàn toàn sức mạnh bản thân và còn hơn thế nữa.

Vương Siêu cho Tào Tinh Tinh đứng trên gờ tường chiều rộng chỉ có một thước của tầng 50 để luyện quyền chính là muốn làm cho nàng có ý thức về kinh nghiệm thực chiến sinh tử, chỉ có người từng trải qua cảm giác sinh tử mới có thể không chế tốt tâm và ý của chính bản thân, mới có thể trong lúc đối địch phát huy toàn bộ sức mạnh vốn có.

“Hình như ta có nghe nói Vương Siêu vì một người phụ nữ mà phản quốc. Không biết người phụ nữ kia là ai mà có mị lực lớn như vậy?” Trong lòng của Tào Tinh Tinh luôn vẫn suy nghĩ về vấn đề này.

Đúng lúc này thì tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Tào Tinh Tinh liền nghe điện thoại.

“Cha của cô gọi à? Cha của cô đang ở Bắc Kinh này và đang học tập ở Trung ương Đảng phải không?” Lỗ tai Vương Siêu vừa động đã nghe ra tiếng nói quen thuộc của Tào Nghị bên trong điện thoại. Chờ Tào Tinh Tinh cúp điện thoại rồi mới mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, nhưng đã học xong rồi, bây giờ xuất ngoại học tập thêm. Cuộc điện vừa rồi ông ấy nói với tôi là đã giúp tôi tìm được một người để tôi bái sư, bảo tôi buổi chiều đến gặp mặt”, Tào Tinh Tinh ngẩng đầu nhìn Vương Siêu, cặp mắt chớp chớp, cũng không biết nghĩ gì, trên mặt cười hì hì: “Thật ra cha tôi cũng đâu có biết hiện tại tôi đang được người bạn cũ đệ nhất võ thuật Châu Á chỉ điểm, có thể tìm ai tốt hơn đây?”

“Bái sư? Như vậy cũng là điều rất bình thường, dù sao với mối quan hệ của cha cô thì không có lý gì mà không tìm được cao thủ, đối phương là ai? Chắc chắn là một danh gia rồi”.

Tào Tinh Tinh hiện tại cũng không có sự phụ gì cả, nếu vào thi đấu tuyển chọn thì cũng khó tránh khỏi có chút chịu thiệt, đây cũng là một cái quy tắc cũ rích tiềm ẩn. Tào Nghị hiểu rất rõ vấn đề này nên mới giúp cho con gái bái sư với một sư phụ có tiếng, điều này thật ra cũng rất bình thường.

“Là danh gia về Tâm Ý Quyền ở Sơn Tây, lần này thi đấu tuyển chọn, Hiệp hội võ thuật thuộc Sở Thể Thao Sơn Tây là có thanh thế lớn nhất đó. Trong đó còn có mấy người nữ quyền sư rất lợi hại. Người mà cha lần này liên hệ cho tôi bái sư chính là Chu Vũ Hinh, em gái của hội trưởng Đái Hồng thuộc Hiệp hội võ thuật Sơn Tây đó. Hơn nữa Đái gia của họ còn là hội trưởng và nắm quyền kinh doanh của Hiệp hội quảng mỗ tại Sơn Tây. Lần này Sở Thể Thao Sơn Tây vốn chỉ được cấp cho danh sách khoảng 50 người báo danh thôi nhưng do đi cửa sau nên đã tăng danh sách tham gia lên 200 người”, Tào Tinh Tinh ha ha cười nói: “Nếu muốn đi xem thì anh cứ theo tôi”.

“Vậy cũng tốt, tôi cũng muốn nhìn một chút người lãnh đạo của họ”, Vương Siêu gật đầu.

Hai người lập tức lên đường, chỉ trong chốc lát đã ngồi xe tới một biệt thự rất đẹp và xa hoa, đây là khu vực tư nhân của các thương gia Sơn Tây xây lên, khắp nơi đều có lắp đặt camera, phong cảnh tuyệt đẹp hữu tình như tranh.

Hai người vừa bước vào nơi này thì liền nhìn thấy bên cạnh hồ nước có mười mấy người nam nữ mặc áo thể thao đang luyện Tâm Ý Quyền, mỗi quyền đánh ra đều mạnh mẽ có lực, đứng bên cạnh nhóm người đang tập có một nhóm người khác dường như là sư phụ đứng xem, trong đó có một người đang chỉ đạo.

“Cô chính là Tào Tinh Tinh?” Nhìn thấy Vương Siêu cùng Tào Tinh Tinh đi tới, ánh mắt của mấy người sư phụ đều nhìn về phía hai người, trong đó có một người đứng là Đái Hồng, còn đứng bên cạnh hẳn chính là một người nữ quyền sư mặc một bộ đồ trắng như tuyết, khoảng chừng ba mươi tuổi, mái tóc không dài không ngắn kết thành một cái đuôi ngựa, trông có vài phần tư sắc, bất quá gương mặt thì lại lạnh như băng và chứa đựng một luồng khí cao ngạo.

“Xin chào Chu sư phụ” Tào Tinh Tinh rất khách khí.

“Ừm, nhìn bộ dáng của cô cũng có chút công phu đó”, người phụ nữ nhìn Tào Tinh Tinh một chút thì đảo ánh mắt nhìn vào Vương Siêu, thấy Vương Siêu nói cũng không nói, động cũng không động, mí mắt nàng giật một chút, “Tâm Ý Quyền của ta thu đệ tử chủ yếu là xem nhân phẩm, bất quá ta với Tào Nghị cũng bạn bè, được rồi, cô ăn cơm chưa?”

Người phụ nữ đột nhiên chuyển đề tài hỏi Tào Tinh Tinh ăn cơm chưa.

“Đã ăn rồi” Tào Tinh Tinh đáp.

“Ừm? Ăn cái gì?” Người phụ nữ mỉm cười.

“Ăn măng non xào và thịt heo” Tào Tinh Tinh biết người phụ nữ này chính là Chu Vũ Hinh, bạn của cha cô. Nghe được cách hỏi nàng “ăn cơm chưa?” thân thiết như thể dường như lo lắng cho nàng chưa ăn cơm.

“Chu Vũ Hinh này thật ra rất nhiệt tình”, ngay lúc trong lòng Tào Tinh Tinh đang thầm khen thì đột nhiên Chu Vũ Hinh vươn cánh tay ra hình thành rào, một thể Vân Long Tham Trảo tiến tới, các ngón tay chụp vào bụng của Tào Tinh Tinh.

Tốc độ cực nhanh, Tào Tinh Tinh căn bản là phản ứng không kịp, khi bị chụp trúng bụng thì nàng cảm thấy bụng nàng bị ấn một cái, có cảm giác buồn nôn, “ọc” một tiếng, các thức ăn từ trong miệng trào ra.

“Không sai, không sai, là măng và thịt heo. Cô không có gạt ta, phần kiểm tra nhân phẩm thông qua”.

Thì ra Chu Vũ Hinh đang kiểm tra xem Tào Tinh Tinh có nói dối hay không.

“Hừ! Cho dù khảo nghiệm nhân phẩm để thu đồ đệ nhưng việc này cũng hơi quá đáng”, Vương Siêu vốn đang chú ý đến Đái Hồng, nhìn thấy một màn này trong lòng liền giận dữ, cước bộ tung ra, chỉ một bước đã trực tiếp vọt qua khoảng cách sáu bảy thước, tay cũng tung ra một chiêu Vân Long Tham Trảo chụp vào bụng của Chu Vũ Hinh.

Tốc độ ra tay của Vương Siêu so với Chu Vũ Hinh vừa rồi phải nhanh hơn gấp ba lần, bụng nàng cũng bị chụp và ấn vào, và rồi trở nên giống Tào Tinh Tinh trước đó, “ọc” một tiếng, toàn bộ thức ăn liền trào ra khỏi miệng.

272. Chương 271: Đội Bảo Vệ Mỏ Hung Hãn

Cũng là một chiêu “Vân Long Tham Trảo”, tốc độ và uy lực của Vương Siêu so với Chu Vũ Hinh đều mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, nhất là thái độ hời hợt, tại cự ly sáu bảy mét một bước nhanh nhẹn nhảy cảm đến xuất thủ, khiến cho Đái Hồng cũng phải thất kinh. Điều này gọi là hành gia vừa ra tay, liền biết có hay không.

Vương Siêu hóa trang, đeo mặt nạ da người, tướng mạo phía ngoài khuôn mặt tròn tròn xấu xí, thân thể cũng tăng tăng nhìn như sắp quy, lúc không phát động nhìn không ra lại có bất cứ cái võ công gì, lúc hấn theo Tào Tinh Tinh tới, Đái Hồng, Chu Vũ Hinh, còn có hai ba quyền sư giới võ thuật Sơn Tây đều nhìn không ra hấn chính là một hành gia lão luyện. Chỉ tưởng là một bằng hữu bình thường cùng đi với Tào Tinh Tinh.

Ai cũng không có ngờ tới, cái người thanh niên diện mạo phía ngoài xấu xí này, lại có thể là một tông sư bản lãnh có thể cao tới vô biên vô hạn.

Hai nữ nhân đều ới ra cùng lúc, nhất là Chu Vũ Hinh cảm giác càng khó chịu, bộ cơ dạ dày co lại, đem axit bên trong, thậm chí cả nước túi mật đều thiếu chút nữa phá hòng nôn ra, sắc mặt tái nhợt trắng bệch, thân thể trong nháy mắt cong xuống phía dưới giống như một con tôm.

Vương Siêu lần này xuất thủ cũng không tình là độc ác, chỉ là ăn miếng trả miếng.

Tào Tinh Tinh là đồng học với hấn, dù thế nào cũng không có thể cam chịu thiệt thòi chẳng quan tâm. Bái sư khảo nghiệm nhân phẩm là đúng, nhưng dùng ngón tay nhọn điểm vào dạ dày, khiến người ta nôn mửa, vậy cũng có chút hơi quá đáng.

Thực ra thời Thanh Triều Dân Quốc, có rất nhiều võ thuật gia lần đầu tiên lúc gặp mặt thu đồ đệ, đồng nhất phân chia là có cái quy củ này. Vừa thấy mặt không có hỏi ăn cái gì, đang lúc người ta muốn nói bái sư, tiện tay ấn dạ dày, khiến dạ dày quay cuồng, đem thức ăn bên trong đều nôn mửa phun ra, do đó phán đoán phía trước nhân phẩm đến đây bái sư ra làm sao, về phương diện khác là biểu hiện đích xác có công phu chân chính.

Nói chung, đó là tự mình khoe khoang công phu cùng cấp cho đồ đệ mới một phương tiện xuống ngựa.

Tục ngữ nói: “Chính lập sư uy” (sư phụ phải lập uy).

Thế nhưng hiện tại là cái thời đại gì? Đều đã tiến nhập thời đại tin tức đại bạo tạc của thế kỷ 21, mà còn dùng trò này đây. Thực sự có chút không có ý nghĩa.

“Công phu của gia đình người không có học được, quy củ thói ngược lại học được không ít”. Lúc Vương Siêu một chiêu điểm cho Chu Vũ Hinh nôn mửa, lạnh lùng nói.

Kỳ thực công phu Chu Vũ Hinh cũng là không tệ, xem chừng nội công so với Hoắc Linh Nhi cũng phải thâm hậu hơn. Có điều cũng không biết thực tế chiến đấu lên, có đúng là đối thủ của Hoắc Linh Nhi hay không.

Thực ra chiến cũng không phải ai có nội công thâm hậu hơn thì người đó thắng. Chính là vẫn còn phải xem kinh nghiệm lâm địch.

“Người... muốn chết!”

Lúc Chu Vũ Hinh nôn mửa, nhân thần phát lạnh. Vẻ mặt tái nhợt lập tức dâng lên một trận màu huyết hồng, hiển nhiên là ăn một cái thiệt thòi lớn như vậy, thẹn quá hóa giận.

Chân trái nhanh một bước đi tới, trong lúc đó chuẩn xác cắm vào bên trong háng giữa hai chân Vương Siêu, đầu gối đánh về phía trước một cái, húc vào hướng bộ phận sinh dục dưới thân, tay trái song song trùng quyền, đánh hướng xương sụn yết hầu của Vương Siêu, tay phải bắt, bên trong trảo cổ tay kéo cong về phía sau.

Động tác liên tiếp lùi này, tiến lên xuyên háng! Phía trước đầu gối húc thẳng hạ thân, song song một tay đánh cổ họng. Một tay cong bắt bẻ xuống xương phía sau. Chính là tâm ý “Văn Cung Giá” trong Băng quyền.

Chu Vũ Hinh trong lúc nổi giận, thôi động khí lực toàn thân, phát động một chiêu này như tên bay, như sói đói tập kích chạy băng băng, chính diện tiến công, mọi nơi đều là sát thủ.

Hơn nữa một tay nàng ra quyền kích hầu kia, đánh ra tiếng huýt gió bén nhọn phá không có chút cảm giá tê tâm liệt phế đích xác rất bản lĩnh.

“Chỉ cần người này lùi về phía sau, ta liền hai tay hóa bắt, bẻ xuống phía sau. Không sợ tay hấn không trật khớp. Nếu như hấn ngạnh kháng, ta chân trước liền móc vào trong, móc vào gót chân hấn, khiến cho hấn thân thể bất ổn, tiến tới dùng Đinh Tâm Băng Chủy đánh vào trái tim của hấn. Huống chi, còn có sư huynh Đái Hồng áp trận”. Trong nháy mắt, trong đầu Chu Vũ Hinh cũng nghĩ tới các loại phương pháp ứng phó Vương Siêu.

Đứng một bên, sắc mặt Đái Hồng rất âm trầm, con mắt nhìn biến hóa trước mặt.

“Một cao thủ từ đâu tới?” Trong lòng Đái Hồng cũng có chút nghi hoặc.

Chu Vũ Hinh là sư muội của hấn, ngày hôm nay vừa thấy mặt, mới và phần chung thời gian, thì ăn phải thiệt thòi lớn. Hiện tại cùng người động thủ lên, hấn không có lý do gì không hỗ trợ. Lấy ánh mắt của hấn, thấy Vương Siêu vừa lộ thủ đoạn liền biết là một điểm cứng rắn. Vì vậy, hấn tại trong nháy mắt Chu Vũ Hinh động thủ, trong lòng cũng âm thầm vận kinh.

“Công phu của sư muội cũng tinh thuần hơn rất nhiều, một thức “Văn Cung Giá” này, băng chủy chợt phát động, ta cũng phải thuận thế né tránh, bây giờ nhìn tiểu tử này làm sao?”

Phành!

Ngay trong nháy mắt động thủ, ý niệm như ánh chớp đá lửa hiện lên trong đầu mọi người. Nắm tay Chu Vũ Hinh chuẩn xác đánh trúng xương yết hầu của Vương Siêu. Song song, đầu gối của nàng cũng húc vào giữa thân dưới của Vương Siêu.

Lấy quyền kinh của Chu Vũ Hinh, công kích hai nơi trí mạng này, thay đổi là bất luận một người nào, đều không thể không bị thương nặng.

Thế nhưng Vương Siêu không chỉ vẫn tốt lành, mà ngay cả bước chân cũng không có lùi một cái nào.

Chỉ là cái cổ hấn lẩn hơn rất nhiều, gân xanh gồ lên, xanh đen tím tối, cơ mạch máu giống như một vòng dây thép treo tại trên cổ, cứng cỏi không gì sánh được.

Vương Siêu luyện “Kim Cương La Hán Tỏa Hầu Ngạnh Công”, so với Nam Dương Quyền Sư Túy La Hán Diệp Hồng cũng muốn thâm hậu hơn, cho dù là một cây đại thương đâm vào hầu, cùng dưới sự vận kinh, cây cột thương to bằng trứng ngỗng cũng phải bị bẻ gãy rắc rắc một cái, huống gì là quyền của Chu Vũ Hinh.

Mà hần chính là nhân vật sớm đã là nuôi trong đan dược, hạ thân tiểu phúc càng kinh, càng có lực bạo phát ùng co dân thật lớn. Đầu gối, trảo vuốt, đánh đấm, tay niết, cũng không có khả năng xúc phạm tới hần mấy may.

Khi đó, Chu Vũ Hình trên dưới hai đòn sát thủ tuy rằng đánh trúng Vương Siêu, thế nhưng không có một chút tác dụng. Mặt khác một tay cũng tóm ở cổ tay Vương Siêu, vừa muốn bẻ vào trong, khiến xương cổ tay gãy, thế nhưng cổ tay Vương Siêu thật giống như một cây gậy thép lớn, mặc kệ năng sử dụng bao nhiêu, đều quay về bất động một điểm.

“Hừ!” Chu Vũ Hình không tin là Vương Siêu là người đúc bằng sắt đồng, kéo Văn Cung Giá quay về, tưởng đem Vương Siêu kéo lộn ngược lại mất đi thăng bằng.

Vương Siêu ung dung thản nhiên, cả người nhẹ nhàng run lên, cánh tay giống như một cái roi mềm vậy động. Cái run lên này, Chu Vũ Hình chỉ cảm thấy được một cổ lực mạnh theo trên tay Vương Siêu truyền lại đưa qua, tay của đối phương thật giống như đầu giếng khoan kim cương thật lớn, kinh lực xoắn ốc mạnh mẽ tới cực điểm.

Trong nháy mắt cảm thụ được cái sôi nổi này, trong lòng Chu Vũ Hình đột nhiên bốc lên một loại cảm giác kinh khủng trước nay chưa từng có. Đối diện với thanh niên mặt tròn này, thật giống như là ma vương giống nhau.

“Ái dà!”

Sau đó, khớp xương toàn thân nàng hình như đều bị người vắt chặn ngang, đau nhức tới cực điểm. Thì ra cái rung lên này của Vương Siêu, lực đạt toàn thân, đem các đốt ngón tay toàn thân nàng chấn thành run rẩy rời rạc.

Bất quá Vương Siêu chính là xuống tay lưu tình rất nhiều, không có thương tổn đến nội tạng của nàng. Bằng không, lại gia tăng thêm chút khí lực, nội tạng liền lệch vị trí.

Vương Siêu vẫn còn có điểm máu chốt, không có thói quen hạ thủ độc ác với nữ nhân. Huống hồ vừa lần này cũng là vừa phải, giúp Tào Tinh Tinh xả giận, không cần phải hạ thủ độc ác.

Lần này gân cốt run rẩy rời rạc, lấy thể lực của Chu Vũ Hình, chỉ cần nghỉ ngơi hai ba ngày, ấn xoa bóp, cũng sẽ tốt thôi. Bất quá hiện tại chỉ ít là cả người đau nhức, không có sức chiến đấu.

Từ điểm này cũng có thể nhìn ra tới được, quyền pháp của Vương Siêu bây giờ đã tới tình trạng thu phát như thường. Đã có rất ít tình huống gây ra đả thương người. Không giống như trước đây, một khi luận võ thì là phân sinh tử, không phải là dứt tay hay đánh vỡ đầu thì là vỡ vụn nội tạng.

Hô!

Lúc Vương Siêu vừa run lên, da trên cổ phía sau chợt giật mình nhảy lên, xoay người lại chính là một cái pháo quyền “Điều Thân Mã” đánh ra, đột nhiên động thủ cùng cánh tay của Đái Hồng và chạm ở giữa tại cùng nhau.

Thì ra là Đái Hồng đột nhiên phát động, vô thanh vô tức. Thế nhưng Vương Siêu dị thường mẫn cảm, mặc kệ địch nhân cách xa rất xa, ẩn dấu sâu cỡ nào, chỉ cần đối với hần có một chút địch ý, da trên người hần sẽ đã bị địch ý kích thích, tê dại rất nhỏ nhảy lên. Cho nên, hần chưa bao giờ sợ bị đánh lén, thậm chí không sợ tay súng bắn tia!

“Người luyện chình là thiếu lâm bí truyền ngành công, thảo nào, sư muội, chúng ta đụng tới cao thủ rồi”. Cánh tay Đái Hồng cùng hòa Vương Siêu va chạm một chút, một bước xảo trá lướt ra thật xa, cũng không động thủ lần nữa, chỉ là dùng con mắt nhìn Vương Siêu.

Cùng lúc đó, một phen động thủ như vậy, mười mấy đệ tử Sơn Tây Thể Ủy cùng với mấy người quyền sư giáo luyện khác đều xông tới, đem Vương Siêu cùng Tào Tinh Tinh vây ở chính giữa, thân sắc đều có địch ý rất đậm. Bầu không khí trở nên dị thường khẩn trương, hình như một lời không hợp, là tư thế biến thành quần đấu luôn rồi.

Việc này khó trách, vốn có Tào Tinh Tinh là tới bá sư, thế nhưng Vương Siêu bởi vì không quen nhìn Chu Vũ Hình chuẩn bị một quy củ thối lập sư uy, xuất thủ giáo huấn một chút. Cái này cũng bằng là biến tướng

của sự khi dễ tới cửa.

“Tào Tinh Tinh, chúng ta đi thôi. Ta xem không cần phải báỉ sư” Vương Siêu nhìn cũng không nhìn Đái Hồng, xoay người đối với Tào Tinh Tinh nói.

“Hừ, người đã nghĩ có thể đi sao?” Đái Hồng mặt âm trầm, trên mặt hai cơ thịt co rúm xuống.

“Thế nào, người muốn động thủ sao?” Vương Siêu xoay người, hé miệng cười cười. “Công phu của người không tệ, vừa đánh lên ta một chút kia, là công phu Hóa Kinh. Tại quốc nội, xem như là trình độ nhất lưu. Ta ngược lại muốn thử xem hai mươi tư Đường Pháo Thủ Tâm Ý Bí Truyền Thập Lô Băng Chùy của Sơn Tây các người”.

Đái Hồng, nhắm con mắt xuống, rồi đột nhiên mở mạnh, thở thật dài ra một hơi: “Ta chưa bao giờ cùng một người không có danh tiếng động thủ. Người báo danh đi? Nếu như người là người có thân phận, chúng ta ước định một thời gian, địa điểm, thỉnh đồng nghiệp trong giới võ thuật làm công chính, trên lôi đài phân thắng bại”.

“Hiện tại là thời đại nào rồi, còn muốn chơi trò luận võ này?” Vương Siêu nói: “Ta chính là luyện kỹ năng phổ thông nhất, không có danh khí gì”.

“Hiện tại là thời đại nào, đây chính là người nói” Chu Vũ Hinh đột nhiên tàn bạo nói, “Ngày hôm nay người muốn đi, đó là không có khả năng.”

Lời của nàng vừa dứt, thì từ xa xa, lại vọt tới bảy tám thanh niên, trong tay đều cầm súng nòng thật dài.

Vương Siêu tại Nam Dương Đường Môn cũng biết một ít tri thức về súng ống, liếc mắt liền nhìn ra, những người này cầm trong tay đều là shotgun, khi bắn đạn rải ra, cái loại này uy lực thật lớn.

Bảy tám người thanh niên mang súng, xa xa liền chỉ vào Vương Siêu cùng Tào Tinh Tinh. Xem ra rất là thành thạo. Tào Tinh Tinh biến sắc, biết đây là vũ trang tư nhân của ông chủ hầm mỏ than đá Sơn Tây, lại vừa làm đội bảo vệ mỏ. Thế nhưng nàng chính thật không ngờ, những người Chu Vũ Hinh này lại lợi hại như vậy, nhà giàu mới nổi tới cực điểm, lại có thể đem vũ trang tư nhân bảo vệ mỏ đưa đến Bắc Kinh. Cũng không biết bọn họ là thế nào mang đến.

Người bình thường không phải làm như vậy, thế nhưng cái thường thức này đối với ông chủ mỏ than lớn Sơn Tây hiển nhiên không thích hợp.

273. Chương 272: Đụng Tới Một Người Có Tiền

“Võ công của người lợi hại nữa, hiện tại thì thế nào? Không sai, nhanh công của người là không tệ, thế nhưng người kháng được súng shotgun sao?” Chu Vũ Hinh thấy bảo tiêu của mình bưng súng shotgun vây quanh lại đây, khuôn mặt vốn thanh tú trở nên tàn bạo. Lý lão gia tử nhà nàng là Hội trưởng Hiệp Hội Xuất Nhập Khẩu Than Đá Sơn Tây, có thể nói là nhà giàu mới nổi phú ông hàng tỉ, tùy tiện ném tiền cũng đều có thể đập chết mấy trăm người.

Gia thế như vậy, bản thân lại có một thân hảo võ công, không có lý do gì không kiêu ngạo tới cực điểm.

Từ lúc sinh ra đến bây giờ, Chu Vũ Hinh đều là thiên kim tiểu thư, muốn đánh ai thì đánh, muốn bắt ai thì liền bắt, mọi người đều theo ý tứ của nàng. Chưa có từng ăn phải thiệt hại lớn như ngày hôm nay như vậy!

Tính tình Chu tiểu thư thật không tốt, phi thường không tốt. Tuy rằng nữ nhân hơn ba mươi tuổi, nhưng tính cách vẫn là kiêu ngạo, tự đại, mọi việc sẽ không nhẫn nại, cũng không chịu nổi nửa điểm ủy khuất, chỉ cần chịu một cái ủy khuất, trời có sụp xuống tới cũng không quản. Cho nên vừa tại Vương Siêu trong tay chịu thiệt thòi, lập tức đã nói bảo tiêu tư nhân của mình cầm súng đi ra.

Bảo tiêu tư nhân của nàng chính là trong đội bảo vệ mỏ, mỗi người đều là từ binh lính xuất ngũ có chút tinh thông súng ống mà công ty bảo an mời tới. Những người này đều kinh qua chọn lựa khéo léo, bình thường đều dùng tiền nuôi cho béo ú ra, rồi tới thời điểm mấu chốt, thì thật dám giết người phóng hỏa, uy

hiếp một ít người nhà lúc hầm mỏ gặp khó khăn để không đem sự tình âm ỉ lớn ra cùng với phòng ngừa sự bất cóc của người khác.

Nhà giàu mới nổi sợ nhất chính là bắt cóc, vợ vét tài sản, các ông chủ lớn mỏ than Sơn Tây tại vài năm trước đều thường xuyên có tin tức bị kẻ bắt cóc diệt môn. Mấy năm nay, những ông chủ này đều khôn khéo hơn rất nhiều rồi, thuê làm bảo tiêu cũng đều cường hãn, vũ khí trang bị đều phân phối rất khá. Tuy rằng chính sách của quốc gia là không được có vũ khí tư nhân của chính mình, nhưng có chính sách trên, dưới có đối sách, huống gì là những thổ hoàng đế này?

Cùng là thiên kim tiểu thư của gia đình phú hào, Hoắc Linh Nhi tuy rằng kiêu ngạo, nhưng so với Chu Vũ Hình thâm trầm, thì có thái độ đúng mực êm dịu hơn nhiều, còn có vài phần khả ái. Đồng dạng, các thanh niên nhà phú hào mà Vương Siêu nhìn thấy qua, Thái Tử đẳng không ít, nhưng giống như Chu Vũ Hình một lời bất hòa liền dám gọi người mang súng trắng trợn lộ liễu tại thủ đô vậy người như vậy còn không có gặp qua.

Dù là cuồng ngạo thâm độc như Triệu Quân, tại lúc bốn năm năm trước hại Vương Siêu, cũng chỉ dám phái ra xã hội đen khảm đao tại bên trong ngõ nhỏ vây chặn.

“Xem ra Hoắc gia, Lý gia Hương Cảng, mặc dù là đại gia tộc phương Tây như Morgan, Rockefeller, tập đoàn tài chính Bush, xem ra cũng thuộc về cấp bậc nhà giàu mới nổi, không tính là quý tộc chân chính. Thế nhưng tương đối so với tài chủ thổ địa Sơn Tây mà nói, thật đúng là quý tộc”. Trong lòng Vương Siêu đột nhiên làm một cái so sánh.

“Là người nói, hiện tại đã là cái niên đại gì. Không có thể ta cố ý khi dễ người như vậy. Võ công của người hảo, có thể như Trình Đình Hoa sống dễ chịu? Trình Đình Hoa cũng chết dưới súng, shotgun trong tay ta, so với súng Tây Dương khi đó nhưng là tiên tiến hơn cũng không chỉ một trăm lần” Một người bảo tiêu của Chu Vũ Hình cầm trong tay qua một cái súng Lôi Minh Đồng Shotgun, bá lạp một tiếng, mở bảo hiểm. Họng súng tối om nhắm ngay đầu của Vương Siêu, ngón tay tại trên cò súng muốn làm động tác bóp cò.

Cùng lúc, nàng thấy đã hoàn toàn không chế được cục diện, trên mặt hiện lên một tia đắc ý lại thần sắc kiêu ngạo, thật giống như một nữ lưu manh dựa vào ám chiêu trở mình.

“Sư muội... Chậm lại một chút, cẩn thận cướp cò!” Thấy cái tư thế này của Chu Vũ Hình, Đái Hồng cũng bị hù cho hoảng sợ một cái!

Sau đó trên mặt cũng hiện ra vài phần bất đắc dĩ, hô một tiếng, muốn nói lại thôi.

Hắn cũng biết, sư muội của hắn cho tới bây giờ chính là tính tình thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, bị ủy khuất, không trả thù được một cái long trời lở đất thì tuyệt không bỏ qua. Đây là kết quả tất nhiên do điều kiện gia đình nuôi dưỡng thành. May là Chu Vũ Hình chính là luyện quyền hơn mười năm, kỹ năng chính tông, nội công rất thâm hậu, hơn nữa có tiền, rất ít phải chịu ủy khuất. Mới không có làm ra sự tình lớn.

Nhưng dù là như vậy, Chu Vũ Hình cũng bởi vì một lời bất hòa hàng ngày đã thương nhân, phải bồi thường tiền đã trên nghìn vạn lần.

Nhà Đái Hồng tuy rằng cũng là chủ mỏ than, phú ông hàng tỷ, nhưng hắn dù sao quyền pháp tu luyện phải cao thâm hơn rất nhiều. Vẫn là có một chút phong độ.

Hắn cũng rất sợ súng. Chủ yếu là shotgun uy lực lớn, đạn kéo theo tảng lớn. Tào Tinh Tinh cũng ở bên cạnh Vương Siêu, nếu như bị thương hại một chút tới, hậu quả chính là khó có thể thừa nhận. Dù sao nữ nhi của Tào Nghị cũng tương đương với con cháu cán bộ cao cấp, chỉ một chút thương hại tới, cũng không thể so với đã thương đánh chết người thường đơn giản như vậy, bồi thường mấy cái tiền, mua được pháp viện, uy hiếp người nhà không nên nháo sự đơn giản như vậy.

“Thời đại kia của Trình Đình Hoa, không có kinh nghiệm đối phó với vũ khí nóng, lão tiên sinh chỉ biết là giết địch, chờ quân đội càng vây càng nhiều, cuối cùng chịu không thấu mới nghĩ muốn xông kích trùng vây. Nếu có kinh nghiệm mà nói, trước đó có thể hơi chút huấn luyện, luận công phu của lão tiên sinh, sớm thoát thân đó là chuyện dễ dàng” Vương Siêu đối mặt với Chu Vũ Hình dùng súng chỉ vào, không thêm để ý chút

nào, cho dù đối phương kéo chốt, ngón tay trên nĩa cò súng làm ra tư thế uống lượn chuyển động, sắc mặt của hắn cũng không có đổi một chút nào, vẫn bình thường như trước.

Đương nhiên, hắn là đội mặt nạ, bất quá cái mặt nạ này là sản phẩm kỹ thuật cao phân tử của Mỹ trị giá mấy vạn đôla, đổi thành nhân dân tệ cũng là mặt hàng hơn ba bốn mươi vạn, siêu mỏng y như thật, có thể biểu hiện như thật tình, làm cho nhìn không ra một chút kẽ hở nào.

Chu Vũ Hình vốn có lưu tâm dự đoán, là muốn xem Vương Siêu thất kinh, biểu tình quá sợ hãi khẩn trương. Nhưng tình huống hiện tại rõ ràng khiến nàng thất vọng rồi, đối phương như trước vẫn trấn định như thường.

Nhất là Vương Siêu nói thản nhiên, làm cho Chu Vũ Hình cảm giác được, chính đang cầm trong tay không phải súng shotgun, mà là một cây còi lò.

“Người...” Nàng có chút chán nản, trong lòng đột nhiên tuôn ra một cổ khí tàn ác, hận không thể thực sự phát động cò súng, một súng đem người thanh niên nhân này bắn nổ tung đầu.

Thực ra nàng cũng không phải là không có đầu óc, biết nổ súng rất không ổn, nhưng do tính tình chết cũng không có thể mất mặt.

Nàng vừa kéo chốt bảo hiểm ra, chuyển động hung ác đầu ngón tay, thay đổi bất luận là một người nào thì trong lòng đều muốn tê dại, vô ý thức làm ra phản ứng quá sợ hãi. Lần này, ngay trên khí thế áp đảo đối phương.

Đáng tiếc, Vương Siêu cũng không phải là người thường, cũng không có bị dọa sợ. vì vậy trong lòng nàng hung ác cũng dâng lên đây, trong óc cùng lý trí xung động tranh đấu kịch liệt, trên mặt âm tình bất định, thời gian một phút đồng hồ ngắn ngủi, vừa nghiêng răng nghiêng lợi, vừa lóe ra con mắt.

“Chu tiểu thư, người cũng là người luyện quyền. Hơn nữa các người Sơn Tây Tâm Ý Môn tại quốc nội võ thuật giới không hề có danh tiếng tiểu nhân. Chúng ta ngày hôm nay cũng là luận bàn, người nếu là động súng, truyền đi sẽ phá hủy danh tiếng của Tâm Ý Môn các người. Như vậy đi, chúng ta đều lui một bước, ta nghe nói người cũng thường xuyên đả thương người, sau đó đền tiền cho người ta. Ta ngày hôm nay cùng người giao thủ, làm bị thương gân cốt của người, tuy rằng nói nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi, nhưng rốt cuộc cũng muốn chút phí dưỡng thương, như vậy đi. Người nói một cái giá, ta cho người phí dưỡng thương”.

Vương Siêu thấy biểu tình trên mặt Chu Vũ Hình, còn nhìn không thấu lòng dạ phụ nữ của nàng để ý chỗ nào.

Tình huống hiện tại thật giống như là hai người đánh nhau, một người không có đánh thắng, vọt tới trong phòng cầm một cây đao, mà một người rất kiêu ngạo nói: “Người chém sao, ta cá là người không dám chém. Có gan thì người chém qua, người nếu như không chém, người là cháu của ta”.

Vương Siêu nếu như nói như vậy: “Người nổ súng, có gan thì người nổ súng đi” Chu Vũ Hình tám chín phần mười sẽ thực sự bóp cò súng bắn tung đầu. Dù sao trên thế giới này, chỉ có một Hàn Tín có thể chịu nhục dưới khổ. (Hàn Tín năm đó cũng là đeo thanh kiếm cùng đồ tể tranh cãi, đồ tể nói: “Có gan thì người chém ta, không chém ta thì từ dưới khổ ta mà chui ra đi”. Kết quả Hàn Tín lựa chọn chui qua đống quần). Tiểu thư Chu Vũ Hình này, hiển nhiên là không phải Hàn Tín chui đống quần.

Bất quá Vương Siêu cũng không phải là đồ tể kia, tự nhiên sẽ không vô vị đánh cuộc người ta không dám. Vì vậy hắn đưa trọng tâm câu chuyện chuyển qua, rất tiêu sái đưa ra phí dụng bồi thường.

Nghe được Vương Siêu đưa ra bồi thường, ở đây mọi người đều trở mình nổi lên khinh bỉ, hình như là nghe được chuyện cười hay nhất trên thế giới này. Ngay cả Đái Hồng cũng là trên mặt cười, đang cười Vương Siêu cuồng vọng.

Mọi người đều biết, ông chủ mỏ than Sơn Tây là cái loại người gì, lái xe đụng vào người, đả thương nhân: “Người không nên phiền phức ta, ta quảng người một trăm vạn chậm rãi an dưỡng đi, nhất bút kết thúc sạch sẽ. Nếu như là được một tắc lại muốn tiến một thước, diệt toàn gia của người”.

Vô luận là Đái Hồng hay Chu Vũ Hình, đều là loại người quảng trăm vạn mí mắt cũng không nháy một cái. Hiện tại Vương Siêu đánh người, lại có thể tại trước mặt họ nói bồi thường, cái này quả thực là hải hươc

lớn nhất trên thế giới.

Nào biết đâu rằng, sau một khắc, Vương Siêu liền cho bọn họ một cái kinh ngạc lớn nhất.

Vương Siêu không hề động thủ. Mà là từ bên trong ví móc ra một chi phiếu có hoa văn tinh mỹ in con dấu lớn cùng một chiếc bút, trực tiếp viết một vài chữ, sau đó chậm rãi nói: “Nghe nói người đã thương người. Giống nhau đều là quảng trên dưới một trăm vạn. Như vậy, ta cho người thêm gấp mười, hai trăm vạn đôla, thế nào? Hơn một nghìn vạn nhân dân tệ, ta nghĩ dù người là thiên kim tiểu thư, hai ngày phí dưỡng thương cũng nên được rồi”. Sau khi Vương Siêu viết chi phiếu xong, hai đầu ngón tay kẹp lên, tại huyệt súng lung lay nhoáng lên. “Đây là chi phiếu trung tâm Âu Châu, người cũng không cần hoài nghi là giả, một cái điện thoại đường dài quốc tế có thể tra xong”.

“Người...” Chu Vũ Hình, Đái Hồng, cùng với mọi người ở đây, con mắt đều mở như hình chuông đồng, liền cả Tào Tinh Tinh nhìn Vương Siêu, cũng hiểu được bên trong tiếng nói có chút cảm giác hít thở không thông!

Chu Vũ Hình cũng không có ngờ tới, Vương Siêu thực sự lấy ra phí dưỡng thương. Sắc mặt của nàng có điểm mờ mịt.

“Thế nào, Chu tiểu thư nghĩ không đủ?” Vương Siêu ngửa đầu một chút, tiện tay lại viết một vài chữ: “Năm trăm vạn, năm trăm vạn đôla. Có đủ hay không? Nếu như Chu tiểu thư nghĩ không đủ, này cũng không có cách nào, ta dĩ nhiên có chút vội vàng, chút tiền ấy chính lần trước cùng mấy người bằng hữu chơi mạt chược thắng”.

Toàn bộ lời Vương Siêu nói đều là nói thật, số tiền chi phiếu trên người hắn, toàn bộ là lần kia cùng Trình Sơn Minh, Trần Ngải Dương thắng mạt chược mà ra. Đường Tử Trần cầm giữ toàn bộ đại quyền tài chính của Đường môn, sơ hữu tài sản cũng là tính theo ngàn ức, có thể so với bất luận tập đoàn tài chính khổng lồ nào cung phương Tây. Nhưng mà Vương Siêu chưa bao giờ dùng đến tiền của nàng, nhà Vương Siêu vốn là phú hào, bất quá tài sản bị đóng băng, lúc theo Đường Tử Trần, hắn không xu dính túi. Hiện số chi phiếu ở trên người, chính là thiện nhân Đường Tử Trần người thông minh hiểu ý ngày đó đưa ra mạt chược cấp cho Vương Siêu làm tiền tiêu vật.

Bất quá Vương Siêu sinh hoạt rất đơn giản, ngoại trừ luyện võ, chỉ có luyện võ, cơ bản không cần tiền làm cái gì.

Vương Siêu nói là lời nói thật, thế nhưng tới trong mắt tất cả ở đây, rõ ràng là xem thành trêu chọc.

Năm trăm vạn đôla, là hơn ba bốn nghìn vạn nhân dân tệ, tùy tiện giao tay một chút, vận trạch gân cốt của người, ném cho người phí dưỡng thương ba bốn nghìn vạn nhân dân tệ, coi như là phú hào mổ than lớn Sơn Tây nhà giàu mới nổi, cũng có chút không thể nào nói nổi.

Đây không phải là mua xe hàng hiệu cho người niềm vui, cũng không phải cấp cho dì Hai mua biệt thự, chính là phí dưỡng thương vô cùng đơn giản.

Đái Hồng tiến lên, tiếp nhận mở hai chi phiếu trong tay Vương Siêu ra, móc điện thoại bên trong túi ra, kích thích mạng quốc tế đường dài, dựa theo số hiệu ghi chép trên mặt chi phiếu kiểm tra, lập tức, liền có được tin tức, trên đó thật sự là tiền. Có thể tùy thời lấy ra chuyển khoản.

Ngay trong nháy mắt Đái Hồng gọi điện thoại kiểm tra, Vương Siêu đột nhiên di chuyển, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, một cái bước xa, lấy tay ra trao một cái, liền nắm cho cơ gân cổ tay của Chu Vũ Hình tê dại, Chu Vũ Hình còn không có phản ứng lại, súng shotgun đã bị Vương Siêu đoạt được! Vạn rằng rắc trên chốt bảo hiểm, để tránh khỏi cướp cò.

Sau khi đoạt được súng của Chu Vũ Hình, Vương Siêu không hề ngừng nghỉ, thân thể trái phải luân phiên, thời gian vài giây đã đi một vòng lớn, trái phải chọt rung, giống như con thoi di chuyển qua lại trên máy dệt vải.

Thái Cực Quyền “Ngọc Nữ Xuyên Toa” là một động tác võ thuật đẹp, nhưng hết lần này tới lần khác trong tay Vương Siêu, biểu hiện ra uy lực đặc biệt!

Đánh vai, đánh bụng. Đánh hông, đánh tay, đánh chân. Tầm lưng, chọt lóe chọt lóe, bảy tám bảo tiêu đội hộ quảng trong tích tắc lúc đó, bị đánh ngã toàn bộ, ngã ra hơn mấy trượng, nằm sấp trên mặt đất. Toàn

bộ súng shotgun trong tay bọn họ bị Vương Siêu đoạt xuống tiện tay một chút nắm vào trong cái ao ở bãi cỏ xa xa.

Phốc phốc! Phốc phốc! Là thanh âm súng quăng vào trong mặt nước.

“Tổ chất những người này, ngay cả một phần mười của chiến sĩ Đường Môn tệ nhất đều kém hơn, dù sao không có nghị lực qua chiến hỏa. Súng chỉ vào người, bảo hiểm cũng không mở, sợ cướp cò, muốn đánh người, phải không kiêng kỵ gì. Cầm súng chỉ vào người, mà trước tiên đã sợ cướp cò, còn cầm súng làm cái gì? Thẳng thắn về nhà mang hài tử quên đi.”

Vương Siêu trong thời gian năm sáu giây đoạt được bảy tám khẩu súng, trong lòng đối với tốt chất của những bảo tiêu này phản đối tới cực điểm. Nếu như là bảy tám chiến sĩ Đường Môn, cho dù lấy cảnh giới võ công hiện tại của hắn, cũng không có cách nào đoạt được toàn bộ súng. Dù sao các chiến sĩ này đều kinh lịch qua chiến hỏa tàn khốc, giết người không cần cố kỵ, một khi có uy hiếp, lập tức nổ súng không chút do dự, mà những bảo tiêu đội hộ quán này, khi thật sự nổ súng bắn người, trong lòng có cố kỵ rất lớn, sợ hãi rụt rè, tự nhiên nhường Vương Siêu đoạt được súng.

Bất quá Vương Siêu tại trước mặt Đái Hồng chính là không có tuyệt đối nắm chắc có thể dưới sự quấy rầy của hắn mà đoạt được toàn bộ súng xuống. Đái Hồng là một cao thủ, cho dù là chân chính động thủ lên, Vương Siêu thu thập được hắn còn muốn phải phí điểm khí lực, xuất ra đòn sát thủ.

Thế nhưng tại thời gian Đái Hồng gọi điện thoại, trong nháy mắt hắn tìm cơ hội, tiêu trừ luôn uy hiếp chân chính, dù sao súng shotgun có uy lực quá lớn, một phát bắn thủng một tảng lớn. Hàng hiệu quốc tế Remington, vốn là thượng lưu xã hội nhân sĩ dùng để săn thú, chính là ở giữa trâu rừng một tấn, cũng đều có thể một phát súng thì gục.

Vương Siêu tuy rằng đã đạt được cảnh giới bất phôi, nhưng cũng chỉ là có thể kiên trì hoãn già yếu, đều không phải đao súng bắn cũng không sao cả.

“Người...” Tay Chu Vũ Hình bị Vương Siêu nắm, toàn thân mềm nhũn không có một chút khí lực, khí huyết đều bị đình trệ. Mở miệng mà nói không ra lời.

Lúc Đái Hồng gọi điện nói, thì thấy được một màn này, đem điện thoại quăng một cái, cước bộ thẳng thẳng, tay trái ép xuống, tay phải trực tiếp từ phía trên giã xuống tới, đánh hướng xương não trên đỉnh đầu của Vương Siêu, một chiêu này có thể dùng từ đơn là thật giống như một người nông dân dùng cái cuốc móc, tay phải tự nâng cái cuốc tăng lên cao, móc hướng ót của Vương Siêu.

Tay phải hắn dưới một móc, cách ót Vương Siêu còn có cự ly một thước, trên khu vực đỉnh đầu Vương Siêu thì bắn ra giống như bị điện giật, toàn bộ dựng thẳng lên!

“Hai mươi bốn đường pháo thủ, quả nhiên lợi hại, oai lực thực sự là vô cùng lớn, đại âm hi thanh (có triển vọng gây tiếng vang lớn)”.

Độ miễn cảm toàn thân Vương Siêu có thể căn cứ vào quyền kinh của đối phương mà lại biến hóa, quyền kinh của đối phương mà lại biến hóa, quyền kinh của địch nhân nếu là lợi hại, sẽ thấy miễn cảm mạnh mẽ. Một quyền này vào đầu của đối phương, có thể khiến tóc hắn miễn cảm như bị điện giật dựng đứng lên, hiển nhiên là đã thật sự tới rồi tình trạng thực sự uy hiếp an toàn của hắn rồi!

Một quyền này của Đái Hồng, là “Dương Thủ Pháo” trong hai mươi bốn đường pháo thủ của Tâm Ý Môn, chiêu thức giản đơn, mộc mạc, liền cùng Vương Siêu dữ dội như nhau, đã tới tình trạng “Đại Vô Hình”.

Chính lúc bước vừa vào bình thường, Vương Siêu nghĩ khi bàn chân đặt xuống đất bãi cỏ, hình như run run động đất như nhau. Đây là pháo quyền kinh luyện đến đỉnh, cảnh giới cao nhất là giẫm lên đánh cho mặt đất run run.

Đối mặt một chiêu này, Vương Siêu cũng không ý tốt, nhân thể một cái thể “Bảo Đan Tọa Khố”, lấy “Cổn lôi chước” trong Bát Quái Đại Suất Bi Thủ làm giá đỡ, đón đỡ đầu pháo sáng khoái.

Hai người vừa tiếp xúc, trong lòng bãi cỏ ngầm ào ào bay lên một chút, bùn đất, thậm chí bị kinh lực thật mạnh dồn nén đến bay lên. Kinh lực của hai người, đều phi thường mạnh mẽ, Đái Hồng là pháo kinh đập mạnh, Vương Siêu lợi hại hơn, là chân đánh hình xoắn ốc.

Đái Hồng đụng tới cánh tay của Vương Siêu, chỉ cảm thấy được kinh lực của đối phương giống như một khối tảng đá lớn nặng mấy tấn đầu cối xay xoay tròn nghiền áp. Toàn thân khí huyết bị chấn động, cái lỗ tai ong ong.

“Đại Kim Cương Luân Ấn Độ Nhất Thiếu Lâm” Trong lòng Đái Hồng nguội lạnh, cước bộ tê dại, rất nhanh lùi về phía sau, giống như con chuột bị sợ hãi, một chút lùi ra hơn ba mươi mét.

Vừa tiếp một quyền, toàn thân nội tạng của hắn đều bị rung động. Cái lỗ tai ong ong hình như nghìn vạn lần con ong mật bay tới bay lui. Loại cảm giác này chỉ cần là người thông minh đều biết, đó là dấu hiệu bị người đánh cho mê muội.

Một người bị mê muội, cái lỗ tai đều ong ong vang vù vù như thế.

Hắn coi như xuất thân từ danh môn, biết lợi hại. Nếu như lại tiếp vài quyền, khẳng định sẽ bị chấn cho nội tạng lệch vị trí thổ huyết, làm cho đầu não chấn động. Luận trí thông minh, động tác này của hắn so với thổ còn nhanh hơn, đích xác phải đem mẫn cảm của Hóa Kinh quyền sư dậy lên.

Song song, lòng hắn cũng hiện lên cái bóng của một môn quyền pháp Thiếu Lâm tối cao quyền pháp địa, bật thốt ra.

Bất quá, ngay khi hắn lùi rời đi trong nháy mắt, trong lỗ mũi nghe thấy được một trận mùi như trẻ con, Vương Siêu như bóng với hình tới trước mặt hắn rồi!

“Chờ một chút! Người lợi hại, ta chịu thua!” Đái Hồng trong lòng khẩn trương, thốt ra, bởi vì hắn cảm giác được tính mệnh mình thật giống như bèo trôi bấp bênh. Tùy thời sẽ tắt.

Tại trước mặt Vương Siêu, hắn đánh không lại, chạy cũng đều chạy không thoát!

Công phu đuổi người của Vương Siêu, so với Hồ Hạc Song Hình của Hoàng Phi Hồng năm đó, lấy cánh hạc thúc dục công phu. Công phu Đông Hồ Hình chạy ra ngoài đảo còn muốn nhanh hơn.

Hoàng Phi Hồng vận dụng cơ thể, mô phỏng theo Hạc Hình Phiến Sí, lấy lực của lưng và vai thì thúc dục chân chạy trốn thôi. Hai chân chạy trốn, nhanh thành một cái tuyến, tại dưới ánh mặt trời đều nhìn không thấy cái bóng, sở dĩ là “Vô Ảnh Cước” là công phu truy tìm người. Tại trước mặt Hoàng Phi Hồng, đánh không lại cũng đã là chết, căn bản chạy không thoát.

Hiện tại trước mặt Vương Siêu, cũng như vậy.

Không ai không sợ chết, Đái Hồng tuy rằng là cao thủ, nhưng không có nghĩa là hắn tại trước mặt lực lượng tính áp đảo cũng không thêm để ý tử vong. Hai người kém không lớn, đổ một ván vận khí liều mạng. Gọi là dung khí, thế nhưng đối phương quá lợi hại, một là có một chút khả năng hoàn thủ, tới đây còn không nói rõ mà chịu chết, đó chính là ngu xuẩn.

Một tay Vương Siêu dừng ở trên tiểu phúc của Đái Hồng. Chỉ thiếu chút nữa liền đè xuống, Đái Hồng gọi một cái, hắn cũng liền ngừng tay, không hề phát kinh.

“Thiếu Lâm Đại Kim Cương Luân Ấn?” Vương Siêu nghe Đái Hồng hiểu lầm quyền pháp chính mình, mỉm cười, cũng không kinh ngạc. Thiếu Lâm có một bộ quyền pháp cương mãnh tới cực điểm là “Đại Kim Cương Luân Ấn”. Kỳ thực cùng Đại Suất Bi Thủ trong Bát Quái đều có hiệu quả như nhau.

Hai cái đều là đẩy đá ma luyện ra.

Thì ra Thiếu Lâm tự, tăng nhân tiến lên đẩy cối xay đá, mà cối xay đá đặc biệt thật lớn, phải bốn năm đầu trâu bò mới kéo được, nhưng với tăng nhân ta này võ công cao minh tới cực điểm, nhưng lấy tay không đẩy, ngoài bôi thuốc điều dưỡng, trong vận khí huyết, lâu dài, luyện ra chưởng công thật lớn không gì sánh được, nổi lên một cái tên văn nhã là “Đại Kim Cương Luân Ấn”.

“Thái Cực như bắt cá, Hình Ý như mò tôm, Bát Quái như cối xay” Công phu Bát Quái chưởng chính là cối xay đẩy dời kinh đi. Vương Siêu là xoay nội tình cầu thủy ngân cầu chuyển đi ra.

Có hiểu lầm phía trước Thiếu Lâm Ngạnh Công, Đái Hồng đem Đại Suất Bi Thủ hiểu lầm thành Kim Cương Luân Quyền Pháp, cũng không ngạc nhiên, bất quá Vương Siêu cũng không nói ra, thân phận hắn hiện tại,

không thích hợp bại lộ, hiểu lầm rất tốt.

“Tiểu phúc của người bị ta vỗ một chút, trong bảy ngày các loại tiểu tiện sẽ phi thường đau đớn, bài tiết không được, muốn mỗi ngày dùng Tàng hồng hoa, Xạ hương, Ngưu hoàng ngâm rượu, dùng lửa làm nóng, mỗi cách một giờ chà xát tiểu phúc một lần, liên tục chà xát ba ngày, sẽ tốt, không phải bị độc do nước tiểu tích lũy tiến vào thận” Vương Siêu thu hồi bàn tay, nói một câu.

Hắn vừa nhấn một cái, đã bị thương tới huyết đạo bên trong tiểu phúc đối phương rồi.

“Giá năm trăm vạn đôla, cũng coi như phí dưỡng thương người cùng sư muội người. Ta nói chuyện chính là chắc chắn, sư tình hôm nay, dù sao cũng là lén giao thủ, yên tâm, ta sẽ không nói ra, người cũng không cần có tâm lý chịu trách nhiệm”.

Vương Siêu ha hả cười, mang theo Tào Tinh Tinh, trực tiếp đi ra ngoài, lưu lại một đám người quay mặt nhìn nhau.

Qua hồi lâu, Đái Hồng, Chu Vũ Hình, cùng với mấy người Sơn Tây quyền sư, đệ tử tuổi còn trẻ mới hồi phục tinh thần lại. Trận này cũng lớn, hoàn hảo Vương Siêu nói lúc lén giao lưu, không nói đi ra ngoài, mới giúp những người này yên tâm một điểm, bằng không, giới võ thuật Sơn Tây đừng lẫn lộn nữa, dùng súng cũng không có làm gì được người ta, người ta còn thoải mái ném lại chi phiếu đôla giá trị lớn.

Vương Siêu có tiền, lợi ích không cùng đường, Đái Hồng chính thật ra không lo lắng hắn nói không tính toán gì hết.

Phổ biến đả thương người, rất vênh váo quảng tiền bồi thường chính là những ông chủ than này. Thế nhưng hiện tại đối tượng chuyển thành người khác, mà bọn họ thành người bị hại, tương phản mạnh mẽ này, vị trí điên đảo, làm cho Đái Hồng cùng Chu Vũ Hình chưa có điểm phản ứng lại.

Một giờ sau, hai người Đái Hồng cùng Chu Vũ Hình bí mật thương lượng.

“Sư muội, người này quá kinh khủng. Chúng ta muốn trả thù, chỉ sợ quá rắc rối, nhất là hắn có tiền như thế, ba nghìn vạn tùy tiện mất, chỉ sợ lại lịch cũng phi thường lớn” Đái Hồng nhìn chi phiếu ngân hàng châu Âu trên mặt bàn, cười rất bất đắc dĩ.

Nhà giàu mới nổi đụng phải người rất có tiền, chính là biểu tình kinh điển của Đái Hồng hiện tại cười đến bất đắc dĩ này!

“Trả thù thế nào, trả thù thế nào...”

“Vì sao muốn trả thù?” Chu Vũ Hình ngây người nửa điểm, trên mặt xuất hiện liễu thần sắc phức tạp tới cực điểm: “Trong lòng nói, người này thực sự quá vĩ đại. Ta chưa từng thấy qua nam nhân lợi hại như thế. Tra, tra, tra, ta nhất định phải tra được cái thân phận thực của nam nhân này. Quảng ba nghìn vạn, giống như chỉ là quảng một cái tiền xu”.

Chu Vũ Hình ngược lại ngược lại không giống Đái Hồng như vậy, rất lưu ý võ công của Vương Siêu, trong lòng kinh ngạc, nàng không thể tưởng tượng nghĩ chính là Vương Siêu có nhiều tiền đến mức có thể đập chết ông chủ mỏ than.

Đồng thời Chu Vũ Hình cười đem tính cách thiên kim tiểu thư của ông chủ nhà giàu mới điển hình phát huy tới cực điểm rồi. Tại lúc cảm giác được đối phương tài đại khí thô, căn bản không có biện pháp đối phó, nàng lại có thể sản sinh ra dục vọng mạnh mẽ. Có điểm giống Kiến Ninh công chúa trong Lộc Đỉnh Ký, khí chất chịu ngược cuồng.

Nếu như Vương Siêu không có đại khí một lần ném nghìn vạn tệ, thì là võ công cao tới đâu, lòng Chu Vũ Hình chỉ biết nghĩ trả thù mạnh mẽ. Thế nhưng hiện tại Vương Siêu tiêu sái lấy ra chi phiếu như thế, so với bất cứ cái võ công gì đều có hiệu quả hơn. Làm cho tâm tư trả thù trong lòng nàng ngược lại là không có. Trái lại nghĩ Vương Siêu rất vĩ đại.

Cũng là, nhà giàu mới nổi có hay tiền nhất, cũng là ưu thế lớn nhất, thế nhưng cái này ưu thế, biến thành hoàn cảnh xấu.

Lòng người, chính là kỳ quái như thế.

“Tiền có thể thông thần. Nếu như người này không có tiền, cho dù võ công hần cao tới đâu, cũng chỉ bất quá là một người bình thường mà thôi, thế nhưng... Ngược lại tra lai lịch người này không trọng yếu, quan trọng lại là đem chi phiếu năm trăm vạn trả lại cho hần. Chuyện giỡn chơi, cầm sổ tiền này, mặt mũi chúng ta vút đâu?”

Đái Hồng thấy sự muội của mình có chút vẻ hận người sinh yêu, trong lòng càng bất đắc dĩ, nhắm mắt lại, xoa nhẹ huyết Thái Dương của mình, đồng thời, trên tiểu phúc của hần truyền đến cảm giác đau mơ hồ. Vừa cùng Vương Siêu động thủ, bị ấn tới huyết vị tiểu phúc một cái, tuy rằng Vương Siêu nghe chính mình nói chịu thua lưu thủ, nhưng cổ chưởng kinh nghiệm áp tới chính là tổn thương tới ruột cùng lưng của hần rồi.

Hần hiện tại chỉ cần hơi chút dùng sức của lưng cùng bụng dưới một cái, cơ bắp liền mơ hồ có cảm giác đau nhức như bị xé rách ra vậy.

“Võ công của người này, thực sự là sâu không thể lường” Đái Hồng hết sức không dụng kinh, toàn thân thả lỏng, không vận động mạnh, mới có thể làm cơ bắp bụng dưới giảm bớt đau đớn một ít. “Nếu như hần hạ thủ nặng thêm một ít, một thân võ công này của ta, chính là phế bỏ”.

Đái Hồng ngẫm lại, có chút nghĩ mà sợ. Phế bỏ võ công, cũng không phải mơ hồ như trong tiểu thuyết như vậy, điểm lên Đan Điền Khí Hải, vân vân... các loại biến ảo đủ thứ làm chân khí không thể vận hành. Ví dụ như Vương Siêu vừa nhấn một cái này, ấn bị thương huyết vị trong cơ bắp bụng dưới của Đái Hồng, khiến cho hần dùng sức của lưng cùng bụng dưới một chút, bên trong cơ bắp liền đau nhức như bị xé rách, căn bản không có biện pháp cố sức.

Một người luyện quyền giả, không thể dùng tiểu phúc phát lực? Vậy còn cùng người thường có cái khác biệt gì?

Thực ra gián tiếp mà nói, Chu Bình Lâm có như là bị Vương Siêu phế bỏ võ công. Bởi vì cái tay đứt kia dùng kỹ thuật nối lại, thế nhưng căn bản không có khả năng dùng sức mạnh mẽ nữa, cùng tay người thường không có gì khác nhau, như vậy ở trong chiến đấu không chỉ là không có chút tác dụng, ngược lại chính là một cái gánh nặng.

Tình huống Đái Hồng hiện tại so với Chu Bình Lâm tốt hơn nhiều, bất quá cũng tuyệt đối không tính thoải mái, tiểu phúc của hần không chỉ không thể phát lực mạnh, hơn nữa dù là chỉ dùng sức đi tiểu, cũng có một loại cảm giác đau đơn như kim châm. Cảm giác đau đớn như kim châm vậy, sẽ dẫn đến khó khăn cho hần đi tiểu, thật giống như là táo bón thậm mệc như nhau.

“Tàng hồng hoa, Xạ hương, Ngưu hoàng ngâm rượu, vi hỏa nhiệt, mỗi mấy giờ xoa bóp một lần, liên tục ba ngày mới có thể tốt lên. Mấy thứ này đều lưu thông máu an cung dưỡng khí, chuyên môn trị liệu bất luận bệnh tật gì trên cơ bắp, cái bài thuốc này chính ra thật hữu hiệu, chỉ là dược liệu hơi khó kiếm một chút. Cũng may Tâm Ý Môn chúng ta đều có, nói cách khác, trong khoảng thời gian ngắn, cũng là không có chuyện gì”.

Muốn quyền tốt, đầu tiên phải học được trị thương chịu đòn, chỉ cần là một cái môn phái chính quy, đều sẽ có phòng y dược chuyên môn. Cái này là khẳng định, nổi danh nhất chính là Thiếu Lâm Dược Cục. Sơn Tây Tâm Ý Môn của Đái Hồng cũng có phòng y dược, hơn nữa bên trong có rất nhiều dược liệu trân quý, các vị thuốc Vương Siêu nói này tuy rằng quý báu, nhưng thật ra vẫn phải có.

“Ta nhất định phải tại trước mặt hần, đem chi phiếu ngay mặt hần xé nát, không được cầm tiền dơ bẩn của hần. Khiến hần nhìn, hần có tiền. Ta cũng không kém! Hần tùy ý vút năm trăm vạn đôla, ta cũng có thể dùng trăm vạn đôla trước mặt hần mà đốt tiền, nhìn xem ai nhiều tiền hơn! Xem ai độc ác! Sư huynh, ngày mai ta sẽ cho người mang nhiều tiền mặt tới, lúc tra được cái người này. Ta muốn cùng hần tỷ thí đốt tiền, xem ai độc ác, ai có tiền hơn. Ta thề, ta làm được đến thế!” Chu Vũ Hình rầm rì, đột nhiên trong lúc đó nghiêng rằng nghiêng lợi thề!

Trên mặt nàng có vài phần tư sắc, hiển hiện ra một loại tàn nhẫn điên cuồng.

“Được rồi. Sư muội, người muốn làm như nào thì làm như thế. Ta bị thương không nhẹ. Ngày hôm nay trở

về Sơn Tây một chuyến, lúc ta trở về, ở đây tất cả đều do người an bài đi, bắt quá người kia tuyệt đối không nên chọc tới, địa vị người này cố nhiên cực lớn, người không nên đùa qua” Đối với sự tàn nhẫn của sư muội hẳn, Đái Hồng thị đã lĩnh giáo qua rồi. Người có thể tùy ý đập năm trăm vạn đôla làm bọn họ nhục nhã, khẳng định là người có một địa vị rất lớn, điểm này là người mù cũng đều nhìn ra được.

Đối với Đái Hồng, Chu Vũ Hình mà nói, tuy rằng năm ngoài khủng hoảng kinh tế, người lãnh đạo quốc gia vùng tay đáng kể, chỉ một lần mấy tỷ, kéo chuyển nhu cầu vào bên trong! Loại trừ nguy cơ từ nước Mỹ. Các đại lão họp lại này, chỉ bảy tám ngàn tỷ mua cứu. Đây mới là khí vương giả chân chính, mấy chục tỷ, mấy nghìn tỷ! Vừa động thủ, thay đổi số phận nghìn vạn người. Đây mới là khí chất vương giả, ta thì tính là khí chất vương giả cái gì, bắt quá làm một cái nhà giàu mới nổi mà thôi”.

“Chính thật là vậy” Tào Tinh Tinh cũng gật đầu biểu thị tán thành: “Ta hiện ở trên người mới gọi ngân hàng không được hơn mười vạn, thực sự là người so với người, làm người tức chết. Nếu như ta có vài tỷ. Cũng sẽ có một chút khí chất vương giả như vậy”.

Trên người một người có hơn mười vạn. Hầu bao phình ra, sức mạnh liền đủ. Nếu có mấy trăm vạn, như vậy khí chất trên mặt người này, sẽ tới mức nói cũng dám lớn tiếng. Nếu có mấy ngàn vạn, như vậy khí chất sẽ hoàn toàn biến đổi, trong nội tâm có một loại cảm giác thượng lưu.

Nếu có tới vài tỷ, như vậy chúc mừng người, cho dù người tay trái gà không chặt, lớn lên hèn mọn, theo thời gian mà nói, cũng sẽ có một tia khí chất vương giả. Cái này đích xác cùng võ công không có bất cứ quan hệ nào.

“Được rồi, chúng ta không thảo luận chuyện này nữa. Ngày mai, cô sẽ tham gia thi đấu chọn lựa Thể ủy (Ủy ban thể thao). Ngày hôm nay buổi tối nghỉ ngơi đi, ta muốn đi làm một việc” Vương Siêu nói.

“Người muốn đi làm chuyện gì?” Tào Tinh Tinh hỏi.

“Gặp Liêu Tuấn Hoa”.

“Hình thức không xem, phi thường không xem”.

Vào đêm, Thể ủy, trong một gian phòng làm việc phi thường an tĩnh, Liêu Tuấn Hoa một mình lẳng lặng ngồi ở trên bang ghế cứng rắn, phía bên ngoài cửa sổ là ngọn đèn chập chờn phản chiếu cái bóng cây cối đến trên tường, có vẻ thập phần dữ tợn thê lương, thật giống như ma quỷ như nhau.

Liêu Tuấn Hoa đang ở trước bàn công tác mở ra xem tám ảnh chụp tài liệu, đó là về thi đấu giao lưu lần này, ngoài võ thuật gia Hàn Nhật này, còn có đại sư nhu thuật đến từ một ít quốc gia khác. Tuy rằng lần này hội giao lưu “Võ Đạo Kim Kiếm”, là một lần giao lưu võ đạo ba nước trung nhật hàn quy mô lớn nhất. Nhưng mặt khác một ít quốc gia đánh nhau kịch liệt, đại sư đánh nhau kịch liệt đều có thể tham gia, cũng không có hạn chế quốc tịch, trên tay Liêu Tuấn Hoa hiện tại có một quyển tư liệu, chính là thể năng của mấy nhu thuật đại sư Brasil, cùng với một ít chiến tích không muốn người biết. Bọn họ cũng là chỉ huy một số người thanh niên báo danh tham gia hội giao lưu “Võ Đạo Kim Kiếm”.

Lúc Liêu Tuấn Hoa tuổi còn trẻ, là ác ôn Song Hoa Còn đứng đầu Hồng Môn nước Mỹ, là kiểu người thân kinh bách chiến, đối với danh gia vật lộn trên toàn bộ thế giới cũng biết rất sau, lần này số người tham gia nhiều, trình độ tổ chất cao, quả thực là trước nay chưa có. Đừng xem tại trong nước, lần này báo đài cũng không nói nhiều lắm, căn bản không có người để ý mấy, so với các nữ siêu sao các loại đều phải kém hơn rất nhiều. Thế nhưng tại nước ngoài rất nhiều tin đồn thổi, cũng đã làm toáng lên, lần này đại tái “Võ Đạo Kim Kiếm” được xưng là một lần giao lưu thịnh hội, quy mô vô tiền khoáng hậu, cao cấp nhất, tiền thưởng cao nhất, vinh dự cao nhất trên toàn bộ thế giới từ trước tới nay. Nhất là do giới võ thuật Hàn Nhật liên hợp chế tạo chuỗi dùng trường kiếm 24K vàng ròng đem hột xoàn khảm hai chữ “Võ đạo”, là mục tiêu tranh đoạt của vô số người, còn có phí lên sân khấu kịch xù, tiền thưởng kịch xù. Tất cả tất cả, quy mô đều vượt lên trước cao nhất với tiền thưởng cùng đại lượng vàng Quyển Vương.

Thuật lại lần tổ chức thịnh hội này, là Hàn Nhật rất nhiều đại tập đoàn tài chính hỗ trợ, trừ cái đó ra, 50% cũng là do đại tập đoàn tài chính nước Mỹ bỏ vốn hỗ trợ. Dây xích tài chính nối dài kinh khủng, quả thực không cách nào tưởng tượng. Trong đó lại thêm có một chút đồn đãi, đại tái giao lưu lần này muốn đánh phá võ thuật được xưng là thần thoại của Trung Quốc.

“Ai! Lần này cao thủ nhiều lắm! Trong lớp thanh niên, cũng có một Hoắc Linh Nhi bản lĩnh thâm hậu. Lần này những võ thuật gia này của chúng ta, cũng không đáng xem, chỉ có một Ngô Tuyền Nam công phu cao một chút, Lâm Đình Phong lợi hại, Đái Hồng cũng không tệ. Bất quá kinh nghiệm thực chiến Đái Hồng hơi thiếu chút nữa, nếu như chân chính giao thủ, nhiều nhất cùng Đoạn Quốc Siêu năm đó không sai biệt nhiều lắm. Lưu Thanh, Giang Hai đánh ra, cũng không tệ lắm. Bất quá cú sợ rằng so ra kém Đoạn Quốc Siêu. Mà võ đạo gia của Nhật Hàn, có rất nhiều người trình độ cao tương đương. Trong số thanh niên, cũng không tệ. Chỉ tiếc, Đoạn Quốc Siêu đã chết. Tam đại cao thủ của Thiếu Lâm Tự, đã chết hai người, một người mất bị mù, Chu Bình Lâm cũng bị chặt đứt tay, nói cách khác, lần này đội hình của chúng ta, cũng không có nhiều phần thắng”.

Liêu Tuấn Hoa nhìn tư liệu, càng xem càng lắc đầu, cụp con mắt xuống, hẳn có thể tưởng tượng ra được. Lúc đại tái bắt đầu, rất nhiều nhà truyền thông, tạp chí của nước ngoài đều sẽ đăng tin ra, thời gian này là giao lưu võ thuật gia Trung Quốc. Cái gì nắm chặt tay, mắt trắng dã quăng vút run rẩy trên tường, bị bìa đặt cho tới hôn mê trong báo danh cùng chụp ảnh.

Đích xác, lấy đội hình võ thuật gia lần này, tuy rằng tính là xa hoa. Nhưng trong đó một nhóm lớn người cũng khẳng định sẽ thiệt thòi lớn.

“Đáng tiếc, Vương Siêu. Đường Tử Trần, Triệu Quang Vinh, Trần Ngã Dương, Trình Sơn Minh những cao thủ tuyệt đỉnh phải thực chiến này, cũng không cho ta sử dụng. Bất quá cũng khó trách, cũng là Thể ủy không chịu thua kém. Quá quan liêu, võ thuật gia có chút vấn đề gì, cũng không có tư cách tham gia. Có tuyệt đỉnh cao thủ, còn đang ngồi tù”.

Cao thủ mà Liêu Tuấn Hoa biết được cũng rất nhiều, trong đó cũng không thiếu cao thủ đứng đầu chân chính, nhưng có tại ngồi tù, có khinh thường Thể ủy, cao thủ đều cũng có cá tính. Hẳn cũng không có thể miễn cưỡng. Cho dù là Chu Bình Lâm hiện đang không ngừng tay, Liêu Tuấn Hoa cũng phỏng chừng lão gia hỏa này tám chín phần mười sẽ không để ý tới lời mời của Thể ủy.

Huống hồ hội giao lưu lần này, có chỗ tốt thật là lớn, phí lên sân khấu lớn, cùng với danh tiếng thật lớn. Có liên quan cũng đều đi quan hệ. Liêu Tuấn Hoa tuy rằng là lãnh đạo tạm thời, nhưng nếu như thay toàn bộ người quen biết, không hề nghi ngờ, sẽ đắc tội với một nhóm người lớn. Cái này đối với hắn là rất bất lợi, cho dù hắn là thái tử đảng, trước khi nắm thượng vị, chỉ có ba phải, nhà người với giao hảo thật tốt.

Chuyện làm hắn đau đầu thêm, là hiện tại những võ thuật gia này tụ cùng một chỗ, cũng khó bảo đảm sự tình nội đấu không hiện ra. Dù sao trong đó rất nhiều người đều cũng có thù oán cũ. Người không phục ta, ta không phục người. Muốn điều hòa tốt quan hệ của bọn họ, Liêu Tuấn Hoa cũng quả thực bối rối.

“Đau đầu, thật đau đầu! Nếu như lần này giao lưu đại tái thất bại, khiến cho danh tiếng công phu quyền thuật của chúng ta so với bóng đá còn muốn lùi lại, ài! Ta đây chỉ có thể đi tự sát. Lão sư sẽ không tha thứ cho ta đâu tiên”.

Liêu Tuấn Hoa đột nhiên có điểm đau đầu lên, hẳn biết thật sâu, lần giao lưu đại tái này nếu như thất bại, nói không tốt sự phụ hắn Chu Hồng Trí dưới cơn giận dữ, sẽ đem hắn trục xuất sư môn cũng đều có thể. Dù sao, nếu như khiến cho thanh danh công phu lùi theo bóng đá như nhau, chịu đả kích lớn nhất chính là người Hoa mở võ quán tại nước ngoài, dựa vào quyền pháp cùng y thuật kiếm ăn.

Ngay cả Đường Tử Trần cùng Vương Siêu đều lo lắng Đường môn sẽ bị lan đến, huống gì là Hồng Môn chia rẽ?

Liêu Tuấn Hoa ngẫm lại võ quán đảo trưởng của chính lão sư Chu Hồng Trí tại nước Mỹ bị đóng, liền một thân rừng mình nổi da gà. Tuy rằng hắn thân phận địa vị đều rất cao, nhưng đối với cơn giận của sư phụ, chính là có điểm sợ hãi.

Hơn nữa đáng sợ nhất chính là, nếu như lần này hắn chuẩn bị thất bại, chính là rất có khả năng so với giúp chủ tịch chặn vệt còn muốn bị chửi gay gắt hơn. Chủ trì công tác hội giao lưu lần này, xem ra là một công việc béo bở, nhưng Liêu Tuấn Hoa cũng biết là một chuyện tình không trật trệ thì không thu được kết quả tốt. Bất quá có một số việc có cái nên làm, có việc không nên làm, Liêu Tuấn Hoa chính lại đang dậm đường, dù sao, không có ai so với chính mình thích hợp hơn. Nếu như thay đổi một quan viên không hiểu

đến, lại càng không xong, hiện tại chính mình hiểu công việc, chủ trì đứng lên, chính là có hi vọng chuẩn bị cho tốt.

“Ai!” Ngay lúc Liêu Tuấn Hoa phiền não, đột nhiên trong lúc đó, cái lỗ tai của hắn kịch liệt rung động, tóc gáy trên cổ dựng đứng lên, giống như gà chọi.

Hắn cũng là cao thủ, xương sống bộc phát, tiến nhập hóa kinh. Toàn thân miễn cảm không gì sánh được, mặc dù đang trong phiền não, chính là nghe được một tí thanh âm rất nhỏ rồi.

Con mắt hắn nhìn về phía cửa sổ, cửa sổ đột nhiên mở ra, một người cái bóng chợt hiện tiến đến, vô thanh vô tức.

“Vương Siêu, người thế nào về nước! Người còn dám tới Bắc kinh! Lá gan người thật là lớn! Người lại có thể tới tìm ta!” Con mắt Liêu Tuấn Hoa rất lợi hại, vừa nhìn thấy cái bóng này, trong cổ họng lập tức ề thấp thanh âm, liên tiếp nói như bão tố đi ra.

274. Chương 273: Bí Mật Gặp

“Xem ra hóa trang của ta căn bản có dùng hay không, đến đâu cũng đều có thể nhận ra ta tới rất nhanh, còn nói cái mặt nạ này là sản phẩm gián điệp công nghệ cao. Ta xem quả thực so với mặt nạ bình thường đều phải kém hơn”.

Vương Siêu từ phía ngoài cửa sổ xoay người tiến đến, sờ sờ mặt tròn của mình, trên mặt hiện lên một tia tươi cười tự giễu. Khuôn mặt tròn tròn kia của hắn, thể nhưng Liêu Tuấn Hoa ngay cả thời gian một giây đồng hồ cũng không tới, thì thốt ra cho là hắn. Điều này làm cho hắn có chút bất đắc dĩ. Cái mặt nạ này thật sự là một thứ tốt, cùng mặt thật như nhau, thể nhưng Vương Siêu cũng đã hai lần không có thu được hiệu quả, luôn luôn bị người quen nhận ra.

Lần đầu tiên là bị Hoắc Linh Nhi nhận ra, mà vừa lại bị Liêu Tuấn Hoa nhận ra nữa. Chẳng qua tại thời gian ba ngày trước gặp Tào Tinh Tinh, chính thật ra không có bị một ai nhận ra, từ điểm này cũng gián tiếp phản ánh ra Tào Tinh Tinh thiếu miễn cảm, không có phần tâm ý linh cơ chợt lóe kia.

“Ha ha, cái này ngược lại đều không phải. Mặt nạ này của người, là hàng đỉnh cấp, tại trên chợ đêm quốc tế trang bị gián điệp chợ đêm, ít nhất cũng là có giá bảy tám vạn đôla, bất quá tới phần trên người chúng ta này, vô luận người thay đổi cái mặt gì hé ra, khí chất trên người luôn luôn mờ mờ sẽ không thay đổi. Huống chi, khuya khoắt từ cửa sổ ẩn núp vào, nói vậy cũng chỉ có một mình người, hiện tại là thời đại nào rồi. Thích khách kiếm tiền leo tường nhập thất đã sớm mai danh ẩn tích”.

Liêu Tuấn Hoa thấy Vương Siêu cười tự giễu, nở nụ cười hai tiếng ha ha. Bất quá thanh âm nói rõ ràng ề thấp, cười rất nhẹ.

“Chính thật là điều này” Vương Siêu tùy ý ngồi xuống, phần thần thái tự nhiên này, thật giống như là ở trong chính mình như nhau. Hắn nhìn một chút một đồng tư liệu đùn trên bàn công tác của Liêu Tuấn Hoa. Tùy ý trở mình thoát nhìn. Những tư liệu này, rất hiển nhiên đều là võ đạo gia các quốc gia tham dự đại tái “Võ Đạo Kim Kiếm” lần này. Cùng với danh sách tuyển thủ thanh niên dự thi và tư liệu kể lại.

Vương Siêu đã sớm nghĩ đến đem những tư liệu này về, điều này cũng là một trong các mục đích chủ yếu tìm đến Liêu Tuấn Hoa.

“Y Hạ Nguyên, Thuyền Việt Sơn Điền, Điền Thôn Tín Tử, Thực Chi Tiểu Hoàn, Tam Tinh Nhất Hùng, Gia Nạp Trì Cương Điền, cử thật, trên cơ bản giới võ thuật Nhật Bản mười võ thuật gia đứng đầu thực chiến đều dẫn theo đồ đệ tới giao lưu, giảng đạo quán. Hoàng Võ Hội, Hoa Lang Lưu, Trường Bạch Lưu, Cách Lô Tây, Thích Chân Đạo, Mỹ Thức Toàn Tiếp Lưu, Phỉ Lợi Tân Quyền, Thái Quyền, Mỹ Thức Tiệt Quyền Đạo... Nhiều loại lưu phái như vậy đều có người dự thi? Ta tuy rằng phỏng chừng là rất nhiều. Nhưng vẫn như cũ là xem thường quy mô đại tái lần này”.

“Này chỉ là phần danh sách cùng tư liệu. Hơn nữa trong đó có một bộ phận võ thuật gia, gọi là nhu thuật gia, ta chính là ngay cả nghe cũng chưa có nghe nói qua, đại khái thực lực cũng không theo suy đoán. Bất quá Đường Môn các người là gần với Hồng Môn bang hội tổ chức người Hoa trên toàn bộ thế giới, con đường tình báo bí mật rất nhiều, đối với đại bộ phận võ thuật gia mặt trên này ta không biết thực lực, có thể giúp ta tra hay không? Ví dụ như nữ hội trưởng Hoàng Võ Hội này, Thực Chi Tiểu Hoàn? Theo ta được biết. Nàng cùng Đường Môn các người có trên làm ăn bí mật qua lại. Còn cái nhu thuật gia nước Mỹ này, Morgan Đường Toái Vân? Ta tại Hồng Môn nước Mỹ nán lại thời gian rất lâu, cũng không biết trong nước Mỹ có một nhu thuật gia như thế. Nghe Lưu Thanh nói, cái người này rất có thể là một người gián điệp Cục Tình Báo nước Mỹ. Ta cũng biết, người tại Singapore đuổi giết một cái siêu cấp gián điệp Cục Tình báo nước Mỹ, quân hàm chính là cấp tướng? Điều này trong đó có ẩn giấu chút gì không?” Liêu Tuấn Hoa chậm rãi, hạ giọng nói chuyện, một hơi nói nhiều như vậy. Lại có thể không có ngừng lại nghỉ, biểu hiện ra hơi thở hắt dài thâm sâu cùng phổi cường đại.

Mấy ngày này hắn tiếp nhận cái cục diện rối rắm này, đích xác là có điểm sốt đầu mẻ trán.

“Thực ra Chi Tiểu Hoàn cùng quyền pháp của người hiện tại không sai biệt nhiều. Nhưng khẳng định sẽ không phải là đối thủ của người. Kinh nghiệm thực chiến của người rất phong phú. Song Hồng Côn hàng đầu của Hồng Môn nước Mỹ này, trên tay không có hơn mười mạng cao thủ, là không lấy được” Vương Siêu cũng không ngẩng đầu lên. Chính là lật xem tư liệu trên bàn. Làm cùng lúc nhưng trả lời các loại vấn đề chuẩn xác trước Liêu Tuấn Hoa, “Morgan Đường Toái Vân? Worton Đường Liên Khê... Hai người này...” Nhân thần Vương Siêu lóe ra một điểm, nhìn tên viết trên tư liệu hé ra. Không có bất luận cái ảnh chụp gì, chỉ có giới thiệu đơn giản nhất, là một cái nhu thuật gia, tại Cự Kim Sơn mở ra một nhu thuật quán nho nhỏ. Cái tư liệu này, vừa nhìn cũng hay là giả: “Hai người kia là một đội hợp tác hoàn mỹ nhất, đều là chuẩn tướng Cục Tình Báo, hơn nữa là xuyên quốc gia, còn có một chút tiếng Nhật tiếng hàn, tiếng Anh đơn giản đều ở mức nói tốt. Worton đã bị ta cùng Trần Ngã Dương, Trình Sơn Minh liên thủ giết chết. Nếu như quyền pháp của Đường Toái Vân này cao như Đường Liên Khê như vậy mà nói, đó chính là kinh địch chân chính của các người. Võ thuật gia chúng ta bên này, ài! Có khối người có bản lĩnh, nhưng thực chiến quá kém. Thực chiến tốt như Lưu Thanh, Giang Hải, Lâm Đình Phong lão gia hỏa này, mặt khác, Sơn Tây Đái Hồng cũng không tệ, nội công thâm hậu, nhưng thực chiến bất quá cùng Đoàn Quốc Siêu không sai biệt lắm”.

“Người biết Đái Hồng?” hai đạo mày kiếm anh tuấn trên mặt Liêu Tuấn Hoa nhướn lên, thoáng kinh ngạc một chút.

“Đương nhiên biết, ban ngày còn giao thủ qua một chút” Vương Siêu nói vài ba câu, liền đem ban ngày chuyện tình cùng Sơn Tây Tâm Ý Môn nói rõ ràng ra.

“Người quá huênh hoang” Liêu Tuấn Hoa càng nghe lòng càng dậy lên: “Người hiện tại là tội phạm phát lệnh truy nã bên trong bộ đội, người đang trốn tránh. Làm ra động tĩnh đến, làm cho người ta biết, rất bất lợi. Hơn nữa cái Chu Vũ Hình kia, là tiểu thư có tiếng khó chơi, tính tình quật cường đến thật giống như tảng đá trong nhà vệ sinh, vừa thổi lại vừa cứng, nhìn thấy quan tài cũng không đổ lệ. Cùng nàng ta nháo lên, không có một chút ý nghĩa”.

“Người cũng ăn phải thiệt thòi của nàng?” Vương Siêu ngẩng đầu lên.

Liêu Tuấn Hoa bắt đầu dĩ cười cười: “Coi như là thế đi, nói chung nữ nhân này rất khó đối phó. Người cho dù đánh chết nàng, nàng biến thành quỷ cũng phải tìm người. Quay về với chính nghĩa là liền như thế này, ta đích thật là tìm không được cái từ gì chuẩn xác hơn để miêu tả nàng. Quay về với chính nghĩa người là không được nhân hạ”.

Vương Siêu nhìn ra Liêu Tuấn Hoa cũng không suy nghĩ cẩn thận nói, cũng liền không hỏi nhiều: “Ta kỳ thực về nước lần này, là muốn làm rõ ràng hai chuyện, về việc làm phản của ta, rốt cuộc là định tính thế nào? Là chuyện tình bên trong Ngô Văn Huy bọn họ, chính đã bị bóc trần tới cấp trên chưa? Còn có, chính lần giao lưu đại tái này, quan hệ đến danh tiếng cùng chén cơm của rất nhiều người Đường Môn chúng ta. Phải tới nhìn một cái xem có thể giúp người cái gì. Bất quá xem hiện tại, tình huống đích xác rất gay go”.

“Chuyện tình của người còn không có bóc trần đi đến cấp trên. Bây giờ còn quyết định xử phạt nội bộ của Bộ chính trị Ngô Văn Huy bọn họ đối với người làm ra, kỳ thực cái này trong đó cũng có sự việc của ta.

Ngô Văn Huy là bắt người tới dả kích ta. Chỉ tiếc người không chịu. Mục đích của hắn cũng không có đạt được, vừa không làm gì được người, trong đó còn có Lý lão chạy đi mắng to một trận. Bọn họ đây không ngã ta tự nhiên cũng sẽ không chịu đem chuyện của người bóc trần lên đến cấp trên. Nói cách khác, một người Thiếu Tướng làm phản, lãnh đạo chủ yếu bọn họ cũng không thoát được can hệ. Bất quá hiện tại chuyện tình của người cũng đích xác rất nan giải, Ngô Văn Huy kia có thể lực rất lớn. Thiết Huyết Phái tại bên trong bộ đội giúp đỡ, bên trong bọn họ đã quyết định muốn xử lý người, tốt hơn người chính là không nên về nước. Thế không phải là để bắt được người, bọn họ là dễ làm hơn rồi”.

“Hóa ra là như vậy” Vương Siêu gạt đầu: “Bất quá ta nghe nói lần nhiệm kỳ mới này. Người sẽ đến trung ương. Ta chính thật ra muốn bỏ bọn Ngô Văn Huy qua một bên cùng người hợp tác”.

“Đường Môn các người có cái gì muốn cùng ta hợp tác?” Liêu Tuấn Hoa hỏi.

“Đương nhiên là có rất nhiều, quốc nội này là một mảnh chợ lớn, Đường Môn vẫn không có tiến nhập. Nhưng dù sao Đường Môn cũng đều là người Hoa, cắt đứt đầu khớp xương liền tới cơ thịt. Ngô Văn Huy bọn họ đem ta nâng lên tới, kỳ thực chính là lợi dụng Đường Môn, căn bản không có tâm tư hợp tác bình đẳng. Ngược lại là Liêu gia các người cũng nói rồi. Ta lần này tới là toàn quyền đại diện Tử Trần cùng người liên lạc trước, nếu có cơ hội, ta nghĩ gặp nhà các người một lần, còn có lão gia tử mấy nhà khác. Cùng bọn họ nói một ít chuyện tình cụ thể”.

Vương Siêu biết thế lực Liêu gia rất lớn. Vô luận là quân giới hay là chính giới, lý do Liêu Tuấn Hoa mới được xưng là Thái tử đảng, con cháu cán bộ cao cấp điển hình, hơn nữa Liêu gia còn có một tầng đại minh hữu, trên chính trị, là khẳng định có cộng đồng minh hữu cùng tiến lùi. Tỷ như trong nhà Chu Gia, Vương Siêu chỉ biết, lão gia tử nhà nàng liền cùng lão gia tử nhà Liêu Tuấn Hoa là cùng một cái khu vực sinh hoạt qua.

“Hiện tại sợ rằng không thích hợp. Chờ nhiệm kỳ mới tới đi” Liêu Tuấn Hoa bối rối nói.

“Cái này ngược lại không vội. Ta nói chính là giữ lời” Vương Siêu nói: “Nói đến cái mục đích thứ hai ta tới, lần này Thế Ủy an bài đại tái là do người chủ trì đại cục, ta đã nghĩ nói, lần giao lưu này, cũng không thể an bài ta lên sân khấu được?”

“Điều này có chút không thể được, hiện tại danh ngạch đều định ra rồi. Hơn nữa thân phận của người rất chướng mắt. Dù sao, hiện tại người là nhân vật mẫn cảm phạm tội trong quân đội, hội giao lưu lần này khắp nơi đều nhìn đầy. Hơn nữa hiện tại Quán trưởng Lao Sơn Nội Gia Quyền Quán là do Giang Hải đảm nhiệm, đã không phải là người. Bọn họ đã dần dần tiêu trừ lực ảnh hưởng của người. Lần này đại tái lại lần nữa chạm tới Giang Hải. Sẽ cho người lên sân khấu, lần thứ hai dương danh như thế nào? Ta chỉ là tạm thời chủ trì thể ủy làm công tác này, kỳ thực Thế Ủy có rất nhiều nhân, là người của bọn hắn. Lần này an bài quyền sư, phần nhiều cũng là cùng quân đội có các loại quan hệ huấn luyện. Một số nhân ở Thế Ủy, đã là thâm căn cố đế. Tất cả lợi ích phân phối, lần này bên trong quyền sư có một cao thủ Ngô Tuyền Nam, chính là ta tốn hao khí lực rất lớn mới tranh thủ được một cái danh ngạch, về phần người nếu như muốn một cái danh ngạch, nói thật ra, không có khả năng. Then chốt là thân phận của người quá đặc thù. Nếu như người là một cao thủ dân gian, ngược lại ta cũng không phải không có khả năng giúp người an bài lại”.

“Cái này chính thật ra, Thế Ủy theo thể cùng trợ giúp lẫn, phân phối tất cả các lợi ích, coi như là thay đổi thân tiên đem hợp cả chủ tịch, cũng không có cách nào. Người hiện tại ngược lại cũng như thế. Bất quá người rốt cuộc là người hiểu công việc, nếu như thay đổi một người quan viên không hiểu đi chuẩn bị cái hội giao lưu này, làm ra một kỹ năng động tác võ thuật đẹp kỹ năng đi dự thi, vậy về đến nhà mất mặt. Chả qua Ngô Tuyền Nam là ai? Không có nghe nói qua” Vương Siêu chính thật ra rất hiểu sự khó xử của Liêu Tuấn Hoa.

“Ngô Tuyền Nam là một người đạo sĩ tự do dưới Vũ Đang Sơn mở phòng khám bệnh khoa chỉnh hình, kế thừa Thái Cực Quyền chính tông của Vũ Đang, còn có một chút y thuật đi. Năm mới rồi tham gia vượt qua khảo hạch. Bản lĩnh người này, thực chiến đều là nhất lưu, hẳn là cùng Chu Bình Lâm tương đương, căn cứ ta phỏng chừng, có khả năng còn mạnh hơn một chút”.

“Chính thật ra cao thủ kia có thể chống lại Y Hạ Nguyên. Bất quá Đường Toái Vân kia, ta có loại dự cảm, đều không phải dễ dàng đối phó như vậy. Lần này rất có thể là đòn sát thủ phía nước Mỹ an bài. Bất qua ta xác định một điểm buồn bực, nước chúng ta là nguồn cội của bình thường, hơn một tỷ ba người, không

có khả năng một cao thủ tuyệt đỉnh cũng không có đi? ít nhất là phải có mấy người Bão Đan” Vương Siêu nói ra điều trong lòng mình.

“Ta thật ra biết một đại cao thủ, sâu không thể lường! Quyền pháp của người ta nhìn ra được, đã thành tựu gần như tới đỉnh điểm rồi, thế nhưng ở trước mặt hần, có khả năng còn kém một chút. Bất quá người này đã ngồi tù ba mươi năm, phán quyết không được, muốn hần đi ra chuẩn bị một danh ngạch, hiển nhiên là không có khả năng” Liêu Tuấn Hoa thở dài.

“Đại cao thủ mà ta so ra còn kém một chút?” Vương Siêu cười khanh khách, trong lòng ngực lập tức nổi lên hứng thú thật lớn: “Cao thủ ngồi trong tù, chẳng lẽ là nhân vật giống như Quách Vân Thâm lão gia tử? Coi như là Quách Vân Thâm tái thế, Tôn Lộc Đường, Dương Lộ Thiền sống lại, giao thủ đứng lên, ta cũng không nhất định sẽ thua bọn hần”.

Quyền thuật của Quách Vân Thâm, là Bằng quyền nửa bước ở trong lao ngục luyện ra đánh khắp thiên hạ vô địch thủ. Bất quá cho dù là những võ thuật đại sư này sống lại, ai lợi hại, cái này cũng muốn đánh qua mới biết được.

“Ha ha, người chính là có lòng hiếu thắng!” Liêu Tuấn Hoa nhìn Vương Siêu, “Bất quá người vừa nói, ngay cả ta nghe được cũng thấy có điểm cuồng vọng”.

Vương Siêu cười cười: “Nếu có khả năng mà nói, ta thực sự muốn những đại sư này đều sống lại, có lẽ ta xuyên qua quá khứ, cùng bọn họ xác minh một chút. Bất quá người kia mà người nói là ai? Thế nào lại ngồi tù? Ngồi tù ba mươi năm. Bây giờ bao nhiêu tuổi rồi?”

“Đại khái hơn năm mươi ba” Liêu Tuấn Hoa đột nhiên hình như nghĩ tới một chuyện rất thú vị, “Ta chỉ biết là, cái người này năm đó, đập qua Võ Đang, Thiếu Lâm Tự, Thanh Thành Sơn, Nga Mi Sơn, Ngũ Đài Sơn, tham gia qua vô số lần đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc đấu võ. Sau lại đã bị bắt, phán quyết một chút cũng không có kỳ hạn, cho tới bây giờ vẫn còn giam giữ, từ lúc hơn hai mươi tuổi, giam tới hơn năm mươi tuổi như hiện tại. Bất quá cuộc sống bây giờ cũng rất thoải mái, tại bên trong tù vẫn đang là nhân vật lão gia tử. Ta cũng là năm ngoái nghe được một người bằng hữu trong ngục giam ngẫu nhiên nói qua, nổi lên hứng thú, đi nhìn cái người này một chút, thử ra tay một chút, bị hần dùng khuỷu tay đánh cho tới ong ong cái lỗ tai, nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại. Ngay mấy tháng trước, sư phụ ta tới một chuyến, bái phỏng người này một chút, sư phụ nói, công phu người này, đã không dưới Bất Bại Chiến Thần Lý Thư Vãn trong người Nhật Bản năm đó. Sư phụ ta cũng nghĩ không ra, võ thuật gia trong nước, lại có thể có nhân vật như vậy! Nếu như cái người này có thể đi ra mà nói chính thật ra sẽ lĩnh được vẻ vang”

“Hóa ra là bị giam như thế. Không dưới Lý Thư Vãn!” Vương Siêu linh cơ thoáng động một chút. Thì ra thời gian năm đó, rất nhiều võ thuật gia đều bị hạ ngục, thế nhưng cũng có một bộ phận võ thuật gia là làm đấu võ, sau lại bị bắt lại, có người trực tiếp bắn chết, có người ngồi tù.

Đấu võ khi đó, cùng chiến tranh không sai biệt lắm, bình thường chính là trăm người, ngàn người, thậm chí trên vạn người loạn đả, súng pháo khảm đao đều dùng tới. Rất nhiều võ thuật gia trẻ tuổi có khả năng thực chiến, cũng là từ đoạn thời gian này lớn lên.

Thực chiến thời gian dài, tài năng võ thuật gia hiện lên, đó là một sự rèn luyện thực nghiêm khắc. Chính như náo động những năm cuối triều Thanh, cùng với kháng Nhật sau này mới hiện lên một nhóm đại võ sư.

“Thật có người như vậy? Ta chính thật ra muốn gặp một lần” Vương Siêu nói.

275. Chương 274: Vua Đấu Võ (thượng)

Tuy rằng biết công phu quyền pháp của Vương Siêu lợi hại tới mức xuất thần nhập hóa, nhưng Liêu Tuấn Hoa chính là đối với cuồng vọng trong lời hần vừa nói cười thầm, nói cái gì cho dù là Quách Vân Thâm, Tôn Lộc Đường, Dương Lộ Thiền sống lại, cũng phải đánh qua mới biết được.

Cửa đại sư này đại biểu cho cảnh giới cao nhất của võ thuật truyền thống Trung Quốc, hiện tại một ít sáng tác vẫn còn ảnh hưởng tới mấy thế hệ. Đó là niên đại hoàng kim của võ thuật truyền thống Trung Quốc, thời đại loạn trong giặc ngoài, người trong nước phấn khởi tự mình cố gắng.

Cái niên đại kia đào tạo một loại tinh thần võ thuật truyền thống Trung Quốc mà thời đại này không có, nguyên nhân chính là vì như vậy, võ thuật truyền thống Trung Quốc ở cái thời đại kia cường đại, cũng không phải người hiện tại có khả năng bằng được.

Cũng đang là thời đại hoàng kim huy hoàng cuối cùng của cái võ thuật truyền thống Trung Quốc kia, lúc súng đạn nổi dậy, xã hội phát triển kỳ quái, tinh thần cùng võ cũng chậm rãi tiêu tán ở tại trong con sông dài lịch sử, chình là bởi vì võ thuật truyền thống Trung Quốc sau cùng hồi quang phản chiếu, mới vô cùng kì diệu tạo nên đại sư tiền bối nhiều như vậy.

Thực ra ở trong lòng Liêu Tuấn Hoa, cũng vẫn không cho rằng thời đại bây giờ, có khả năng xuất hiện những Đổng, Dương, Quách, Tôn... đại sư đạt tới đỉnh này. Bởi vì thời thế tạo nên anh hùng, đã không có cái đại thế kia hun đúc, nhân vật thiên tài lại chính là cũng không có khả năng ngang trời xuất thế. Chính như không có chiến tranh kháng Nhật, cũng sẽ không hiện ra vương giả khai quốc này.

“Hay là chờ Vương Siêu kiến thức qua công phu của người kia, mới có thể sẽ nhận thức được điểm ý nghĩ của chính mình quá tự đại đi” Liêu Tuấn Hoa biết Vương Siêu rất tự phụ, từ khi xuất đạo tới nay, thân kinh vô số lần hung hiểm chiến đấu đều chưa từng bị bại, “Chỉ là Vương Siêu nên là tới lúc thất bại rồi, một người bất bại, cũng không phải là một chuyện tốt. Thất bại chính là sẽ khiến cho quyền pháp hắn thêm gần một chút cũng không phải là không tốt”.

Thực ra lòng Liêu Tuấn Hoa chính là có ý tốt, một người không có nếm thử khuyết điểm bị thua, vẫn đi xuống tiếp, con đường tương lai sẽ càng ngày càng nguy hiểm. Tuy rằng bội phục Vương Siêu trên quyền pháp toàn tâm toàn ý cùng thành tựu thông thần nhập hóa, nhưng Liêu Tuấn Hoa lại biết, Vương Siêu dù sao còn trẻ, vừa mới hơn hai mươi tuổi đầu. Mà hắn đã có ba bảy ba tám, đã từng trải chuyện đời, ánh mắt đều tự nhận là nắm gần đây Vương Siêu càng trưởng thành.

“Người kia là luyện cái quyền pháp gì? Hiện tại ở cái nhà giam nào? Tên gọi là gì? Lý Thư Văn, Lý Thư Văn... Có thể cùng người cùng trình độ võ công với Lý Thư Văn đánh một trận, coi như là một loại hưởng thụ khó có được. Ta chỉ biết, quốc nội lớn như vậy, một tỷ ba người. Khẳng định còn có thể có cao thủ có thể đạt tới đỉnh chân chính”.

Vương Siêu từ sau khi ly khai quốc nội, quyền pháp ngày càng tinh thuần, sau cùng đánh vỡ hư không, đến cảnh giới cao nhất Kiến Thần Bất Phôi, lại là thực sự rất tịch tịch, bởi vì không còn có đối thủ có thể cùng hắn chân chính ganh đua cao thấp. Tuy rằng trong này có Đường Liên Khê cùng hắn đánh một trận thống khoái, thế nhưng còn không có phân ra thắng bại, cũng đã chết ở dưới súng. Mà Triệu Quang Vinh đã thua ở trong tay hắn.

Mặc dù có một Đường Tử Trần võ công cũng đã viên mãn, nhưng Vương Siêu cùng nàng thật sự là quá thân mật, cho dù là song phương giao thủ, cũng là phân nửa hay giỡn chơi, thiếu cái thỏa thích nhể nhại cùng hào hiệp thống khoái này trong chiến đấu sinh tử kịch liệt.

Vương Siêu tuổi còn trẻ, chân chính dừng ở đỉnh rồi, nhưng phát hiện. Đỉnh thực sự có một tia tịch tịch. Hơn nữa càng lâu dài, sẽ càng phát ra sự tịch tịch cô độc. Hắn rốt cuộc bắt đầu hiểu được cảm giác Của Đường Tử Trần.

Hắn thực ra lần này về nước, không riêng gì vấn an phụ mẫu, mà còn đồng thời tìm hiểu tình huống dự thi Thể Ủy lần này, có một bộ phận rất lớn trong tiềm thức, cũng là muốn nhìn đại tái lần này một chút, có cái ẩn dấu nhân vật lợi hại gì đi ra. Thế nhưng hiện tại vừa nhìn xuống, liền thất vọng rất lớn. Dạng như Đái Hồng như vậy, cũng xem như là nhân vật nhất lưu trong Thể Ủy. Thậm chí ngay cả một người chân chính siêu việt như Chu Bình Lâm cũng không có.

Vương Siêu trước đây tại quốc nội gặp phải nhân vật lợi hại, là nhân vật lợi hại chân chính, ví dụ như Đoạn Quốc Siêu. Như trước là nhất lưu, như Vinh Tiểu Xà, Vinh Tiểu Hồ, Chu Bình Lâm, Hành Ý, vẫn là siêu việt nhất lưu như trước. Bất quá những người này như trước đều nhất nhất thua ở trong tay Vương Siêu,

chết thì đã như một chiếc xe lu thật lớn nghiền áp mặt đường, toàn thân hấn lập tức rung mạnh, gân cốt trên tay đau đớn, lập tức cảm thấy chóng đờ hết nổi.

Cao thủ một khoát tay, đã biết sâu cạn. Bất quá Ngô Tuyền Nam một tay có cảm giác, nhưng không bỏ qua mà phản lại. Con mắt mở ra mạnh một cái trợn to đến cực hạn, đồng thời tay trái nhanh chóng đặt tại bộ vị dưới rốn mà nhấn xuống.

Trong nháy mắt ấn xuống phía dưới này, đột nhiên, sắc mặt hấn dóa thành đỏ tím một chút, giống như thủy tinh tím, trở nên kinh khủng dị thường, trên hai con mắt cũng đầy tơ máu, hốc mắt giống như muốn rớt ra.

Cùng lúc đó, cơ thịt cánh tay của hấn đối chưởng với Vương Siêu kia, mạch máu cũng đều bành trướng trên diện rộng, biến thành tím đen, từng sợi từng sợi gân xanh như xích sắt giống như buộc chặt trên tay, toàn bộ bàn tay như phồng lên gấp đôi.

Răng rắc! Dưới ghế da tại chỗ ngồi trên ô tô của hấn đích xác phát ra tiếng gãy. Cùng lúc, ghế da đang ngồi cũng bị người vụn vụn một cái xé rách. Giống như bị lưỡi dao sắc bén vẽ ra một cái.

Ngô Tuyền Nam phát kinh lần này, Vương Siêu nhất thời cũng cảm giác được áp lực tăng lên, lực lượng của đối phương tựa hồ lớn hơn vài lần! Bất quá con mắt Vương Siêu thấy rõ, động tác Ngô Tuyền Nam vừa rồi, hiển nhiên là chỉ dùng để thủ ấn huyết môn phía bắc đan điền, bạo phát lực lượng toàn thân một cái, bất quá hiển nhiên là cảnh giới hấn còn cách Bao Đan có một khoảng cách, nếu không mà nói, không cần thủ ấn, tâm ý phát động, huyết môn tự nhiên sẽ giống như bị kim châm bạo phát ra tiềm lực.

Vương Siêu ha ha cười, đột nhiên phát lực dưới chân, giẫm xuống phía một cái. Bang! Bang! Bang! Bang! Bốn tiếng nổ! Xe đột ngột mất đi không chế giống như trượt một cái, trên mặt đường bốc lên hoa lửa liên tiếp, làm cho cảnh vệ cùng lái xe phía trước sợ đến đều sợ hãi rống lên!

Nguyên Vương Siêu dùng kinh lần này, cước giẫm thân xe, cổ sức ép xuống, toàn bộ bốn cái bánh xe bị đè xuống hướng mặt đất, tới cực hạn rồi, lại bị ma sát tốc độ cao lao vút dữ dội, lớp xe nổ bùng một cái!

Vương Siêu một cước ra oai, toàn bộ sáu lớp xe nổ tung, xe tự nhiên mất đi không chế.

Cùng lúc đó, một bóng người liền kéo cửa xe ra khoảng lớn, lẳng không bay ra ngoài, rơi xuống trên mặt đường lăn lộn vài vòng.

Thì ra là Ngô Tuyền Nam, một lần phát kinh này, bị Vương Siêu một đạp bắn ra, cả người đánh vỡ cửa xe bay ra ngoài. Mà cả cái ô tô của Liêu Tuấn Hoa, thời gian vài giây, liền bị phá đến không còn hình dạng, cửa xe bị đánh bay đi, bốn cái bánh toàn bộ tách rời nổ tung nứt ra, sàn xe cũng bị Vương Siêu một cước giẫm xuyên thủng, cùng lúc ghế ngồi trên xe cũng bị phá thủng như bao tải của tên khất cái.

Trong nháy mắt, một cái xe hoàn chỉnh tốt lành, hầu như bị hủy đi.

Làm cho cảnh vệ lái xe của Liêu Tuấn Hoa đã thành trắng bạch. Sau khi rống lên, cũng không nói ra được nửa lời, giống như là thành người điếc.

“Tiểu Trương, còn lo lắng làm gì, gọi điện thoại kêu một chiếc xe tải tới, đem chiếc xe này bí mật kéo đi, cùng cảnh sát giao thông nói một tiếng, tốc độ phải nhanh! Theo đúng như bọn họ mà nói, năm phần là các loại chuyện như thế này, đại đội trưởng cảnh sát giao thông ở đây sẽ không muốn làm. Còn nữa, gọi điện thoại tới phòng làm việc bí mật cho ta, trong vòng mười phút, lại phải một chiếc xe khác tới đây, không thể trì hoãn lại một phút nào”.

Trong lúc đó Liêu Tuấn Hoa nói, thật là có phong phạm của lãnh đạo lớn. Quả nhiên thời gian không tới năm phút đồng hồ, cảnh sát giao thông ra trận, sau đó đem toàn bộ hiện trường xử lý sạch sẽ, sau khoảng mười phút, mấy người đã ngồi trên xe mới, tiếp tục đi tới Hà Bắc, thật giống như là một kiện sự tình vừa mới này căn bản không có xảy ra.

“Lại mưu cầu ôm chần nắn, khoảng cách có thể không xa ư? Chuyên khí trí nhu, có thể như trẻ con ư... Trong thiên hạ, thật sự có người đạt được cảnh giới như vậy, thật có người đạt được cảnh giới bất phối (không bị hủy)... Điều này sao có thể, thế nào lại có thể...” Tóc Ngô Tuyền Nam tán loạn, trên trán có một điểm da cùng vết máu, vừa bị Vương Siêu quăng một cái ra ngoài, hấn bị thương một chút ngoài da. Thế nhưng đem so với chấn động trái ngược của hấn, chút bị thương ngoài da quả thực là cực kỳ bé nhỏ.

Hắn là người tu hành tinh thông đạo gia, vừa thử tay nghề, đã chân chính hiểu rõ được trình độ của Vương Siêu rồi, cái này làm hắn có chút hồn bay phách lạc.

“Người ngày hôm nay, cũng không nhất định sẽ không như người cổ đại. Bất phôi cũng bất quá là trì hoãn sự già yếu, bảo trì thể lực mà thôi, cũng không phải là trường sinh bất tử, người bao giờ cũng phải chết, sống được thời gian dài, thời gian ngắn, thực ra cũng không tính là chuyện gì đáng giá” Vương Siêu thấy Ngô Tuyền Nam có vẻ thất hồn lạc phách, thuận miệng nói một câu.

“Ta tại Võ Đang Sơn tu hành nhiều năm như vậy, cũng chỉ hơi chút tới cánh cửa Bảo Đan, cách Bất Phôi còn kém vài khoảng lớn. Ài!” Ngô Tuyền Nam đột nhiên nghĩ thấy rất mất mát.

“Quyền Thuật Đan Đạo cũng là muốn trao đổi kinh nghiệm, cũng không thể xa rời thực tế, thâm sơn khổ tu, chỉ bằng vào sức một người, là có thể đột phá cực hạn. Ta cũng phải dựa vào trí tuệ rất nhiều người, cùng nghiên cứu, mới đột phá được cánh cửa này” Vương Siêu nói.

“Liêu huynh đệ, vị sư phụ này rốt cuộc là ai?” Ngô Tuyền Nam đột nhiên hỏi Liêu Tuấn Hoa.

Liêu Tuấn Hoa nghe được đối thoại của hai người, thực ra có chút không rõ. Quyền pháp của hắn, vừa tiến nhập Hóa Kinh, cách Bảo Đan còn xa, còn chưa tới trình độ dùng quyền thuật nói tới đan đạo. Đường nhiên là có vài thứ không hiểu rõ lắm.

Bất quá vừa rồi hai người giao thủ, hiển nhiên là Vương Siêu chiếm thượng phong rất lớn, Liêu Tuấn Hoa cũng kinh ngạc Vương Siêu quảng một cái, cũng đem xe của hắn hủy đi.

“Sức mạnh của Vương Siêu vừa rồi, thật là có khả năng cùng người kia tranh phong! Long tranh hổ đấu, cái này cứ nhìn xem!” Trong lòng hắn thầm nghĩ.

“Ta là Vương Siêu” Vương Siêu thuận miệng nói ra thân phận thật, quả nhiên, vừa nói như thế, Ngô Tuyền Nam nhắm mắt lại: “Quá nhiên không hổ danh là đệ nhất tông sư võ thuật truyền thống Trung Quốc, xem ra ta là xa rời thực tế, không thành được cái quái gì. Nếu như có thể được, Lao Sơn Nội Gia Quyền Quán của người, ta nghĩ tới nhận lời mời làm một giáo sư, trao đổi quyền thuật”.

“Ta không ở Lao Sơn, ta hiện tại là người của tổ chức Đường Môn của người Hoa ở nước ngoài, người nếu có hứng thú, có thể đi Gia-các-ta, chúng ta nơi ấy có Nam Dương Đạo Trường võ thuật truyền thống Trung Quốc của cộng đồng quyền sư người Hoa. Ngô sư phụ nếu như gia nhập mà nói, phương diện ăn mặc tiêu dùng, đương nhiên không thành vấn đề” Vương Siêu nghe ý tứ của Ngô Tuyền Nam, trong lòng vui vẻ. Ngô Tuyền Nam tinh thông Võ Đang Quyền, lại tinh thông rất nhiều bí phương y dược, là một nhân tài hiếm có.

“Xuất ngoại?” Ngô Tuyền Nam do dự một chút, sau đó cười ha hả: “Cái này cũng không sao cả”.

Liêu Tuấn Hoa thấy Vương Siêu rõ ràng mời chào nhân tài, cũng bất động thanh sắc. Ngô Tuyền Nam tại quốc nội, cũng là một người bác sĩ khoa chỉnh hình nho nhỏ, tới nước ngoài rồi, nói không chừng có thể mở ra một mảnh đất trời.

Xe chạy đến lúc nửa đêm, chạy tới trong một cái ngục giam lớn canh gác sâm nghiêm của Hà Bắc.

Thế diện của Liêu Tuấn Hoa cũng thật là lớn, tuy rằng là đêm hôm khuya, Chính ủy trung đoàn tại đại lao tự mình tới nghênh đón.

“Ta là tìm đến cái lão đầu kia, động tĩnh không nên huyền ảo quá” Liêu Tuấn Hoa hỏi: “Cái lão đầu đã ngủ chưa?”

“Không có, mỗi ngày hắn đều ở phía sang đang luyện quyền cước. Ngay cả đại xích sắt to bằng cánh tay cũng bị hắn bẻ đứt đoạn. Bảo chúng ta đổi cái mới. Lão gia tử này, cuộc sống rất thoải mái, hầu như là đại gia bên trong nhà giam, tại trong phạm nhân, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, có phạm nhân đi ra rất nhiều năm, còn thường thường tặng đồ đến hắn” Chính ủy trung đoàn bụng phệ này, nói cũng có chút lảm lảm.

“Được rồi, ta cùng mấy người bằng hữu đi gặp hắn” Liêu Tuấn Hoa đứng lên.

Ba người Vương Siêu, Liễu Tuấn Hoa, Ngô Tuyền Nam, vừa đi tới một loại cửa sắt thô to, tường cao, trước lưới sắt ngục giam, liền nghe thấy được bên trong một gian phòng giam truyền đến tiếng giậm chân thật lớn. Bang! Bang! Bang! Bang. Mặt đất đều rung động như bị động đất. Hơn nữa bên trong hình như đốt hàng loạt pháo.

Trong tai của Vương Siêu, trong óc hình như hiển hiện ra một hình người tại trong phòng phong bế luyện quyền cước, quyền phong như khoa trống, đánh cho tường chấn động đùng đùng! Thật giống như đợt sóng lớn mãnh kích khoảng không!

276. Chương 275: Vua Đấu Võ (trung)

Tuy rằng biết công phu quyền pháp của Vương Siêu lợi hại tới mức xuất thần nhập hóa, nhưng Liễu Tuấn Hoa chính là đối với cuồng vọng trong lời hắn vừa nói cười thâm, nói cái gì cho dù là Quách Vân Thâm, Tôn Lộc Đường, Dương Lộ Thiên sống lại, cũng phải đánh qua mới biết được.

Cửa đại sư này đại biểu cho cảnh giới cao nhất của võ thuật truyền thống Trung Quốc, hiện tại một ít sáng tác vẫn còn ảnh hưởng tới mấy thế hệ. ĐÓ là niên đại hoàng kim của võ thuật truyền thống Trung Quốc, thời đại loạn trong giặc ngoài, người trong nước phấn khởi tự mình cố gắng.

Cái niên đại kia dào dạt một loại tinh thần võ thuật truyền thống Trung Quốc mà thời đại này không có, nguyên nhân chính là vì như vậy, võ thuật truyền thống Trung Quốc ở cái thời đại kia cường đại, cũng không phải người hiện tại có khả năng bằng được.

Cũng đang là thời đại hoàng kim huy hoàng cuối cùng của cái võ thuật truyền thống Trung Quốc kia, lúc súng đạn nổi dậy, xã hội phát triển kỳ quái, tinh thần cùng võ cũng chậm rãi tiêu tán ở tại trong con sông dài lịch sử, chình là bởi vì võ thuật truyền thống Trung Quốc sau cùng hồi quang phản chiếu, mới vô cùng kì diệu tạo nên đại sư tiền bối nhiều như vậy.

Thực ra ở trong lòng Liễu Tuấn Hoa, cũng vẫn không cho rằng thời đại bây giờ, có khả năng xuất hiện những Đổng, Dương, Quách, Tôn... đại sư đạt tới đỉnh này. Bởi vì thời thế tạo nên anh hùng, đã không có cái đại thế kia hun đúc, nhân vật thiên tài lại chính là cũng không có khả năng ngang trời xuất thế. Chính như không có chiến tranh kháng Nhật, cũng sẽ không hiện ra vương giả khai quốc này.

“Hay là chờ Vương Siêu kiến thức qua công phu của người kia, mới có thể sẽ nhận thức được điểm ý nghĩ của chính mình quá tự đại đi” Liễu Tuấn Hoa biết Vương Siêu rất tự phụ, từ khi xuất đạo tới nay, thân kinh vô số lần hung hiểm chiến đấu đều chưa từng bị bại, “Chỉ là Vương Siêu nên là tới lúc thất bại rồi, một người bất bại, cũng không phải là một chuyện tốt. Thất bại chính là sẽ khiến cho quyền pháp hắn thêm gần một chút cũng không phải là không tốt”.

Thực ra lòng Liễu Tuấn Hoa chính là có ý tốt, một người không có nếm thử khuyết điểm bị thua, vẫn đi xuống tiếp, con đường tương lai sẽ càng ngày càng nguy hiểm. Tuy rằng bội phục Vương Siêu trên quyền pháp toàn tâm toàn ý cùng thành tựu thông thần nhập hóa, nhưng Liễu Tuấn Hoa lại biết, Vương Siêu dù sao còn trẻ, vừa mới hơn hai mươi tuổi đầu. Mà hắn đã có ba bảy ba tám, đã từng trải chuyện đời, ánh mắt đều tự nhận là nắm gần đây Vương Siêu càng trưởng thành.

“Người kia là luyện cái quyền pháp gì? Hiện tại ở cái nhà giam nao? Tên gọi là gì? Lý Thư Văn, Lý Thư Văn... Có thể cùng người cùng trình độ võ công với Lý Thư Văn đánh một trận, coi như là một loại hưởng thụ khó có được. Ta chỉ biết, quốc nội lớn như vậy, một tỷ ba người. Khẳng định còn có thể có cao thủ có thể đạt tới đỉnh chân chính”.

Vương Siêu từ sau khi ly khai quốc nội, quyền pháp ngày càng tinh thuần, sau cùng đánh vô hư không, đến cảnh giới cao nhất Kiến Thần Bất Phôi, lại là thực sự rất tịch mịch, bởi vì không còn có đối thủ có thể cùng hắn chân chính ganh đua cao thấp. Tuy rằng trong này có Đường Liên Khê cùng hắn đánh một trận thống khoái, thế nhưng còn không có phân ra thắng bại, cũng đã chết ở dưới súng. Mà Triệu Quang Vinh đã thua ở trong tay hắn.

Mặc dù có một Đường Tử Trần võ công cũng đã viên mãn, nhưng Vương Siêu cùng nàng thật sự là quá thân mật, cho dù là song phương giao thủ, cũng là phân nửa hay giỡn chơi, thiếu cái thỏa thích nhể nhại cùng hào hiệp thống khoái này trong chiến đấu sinh tử kịch liệt.

Vương Siêu tuổi còn trẻ, chân chính dừng ở đỉnh rồi, nhưng phát hiện. Đỉnh thực sự có một tia tịch mịch. Hơn nữa càng lâu dài, sẽ càng phát ra sự tịch mịch cô độc. Hắn rốt cuộc bắt đầu hiểu được cảm giác Của Đường Tử Trần.

Hắn thực ra lần này về nước, không riêng gì vấn an phụ mẫu, mà còn đồng thời tìm hiểu tình huống dự thi Thể Ủy lần này, có một bộ phận rất lớn trong tiềm thức, cũng là muốn nhìn đại tái lần này một chút, có cái ẩn dấu nhân vật lợi hại gì đi ra. Thế nhưng hiện tại vừa nhìn xuống, liền thất vọng rất lớn. Dạng như Đái Hồng như vậy, cũng xem như là nhân vật nhất lưu trong Thể Ủy. Thậm chí ngay cả một người chân chính siêu việt như Chu Bình Lâm cũng không có.

Vương Siêu trước đây tại quốc nội gặp phải nhân vật lợi hại, là nhân vật lợi hại chân chính, ví dụ như Đoạn Quốc Siêu. Như trước là nhất lưu, như Vinh Tiểu Xà, Vinh Tiểu Hổ, Chu Bình Lâm, Hành Ý, vẫn là siêu việt nhất lưu như trước. Bất quá những người này như trước đều nhất nhất thua ở trong tay Vương Siêu, chết thì đã (Thiếu...)

... như một chiếc xe lu thật lớn nghiền áp mặt đường, toàn thân hắn lập tức rung mạnh, gân cốt trên tay đau đớn, lập tức cảm thấy chóng đờ hết nổi.

Cao thủ một khoát tay, đã biết sâu cạn. Bất quá Ngô Tuyền Nam một tay có cảm giác, nhưng không bỏ qua mà phản lại. Con mắt mở ra mạnh một cái trợn to đến cực hạn, đồng thời tay trái nhanh chóng đặt tại bộ vị dưới rốn mà nhấn xuống.

Trong nháy mắt ấn xuống phía dưới này, đột nhiên, sắc mặt hắn hóa thành đỏ tím một chút, giống như thủy tinh tím, trở nên kinh khủng dị thường, trên hai con mắt cũng đầy tơ máu, hốc mắt giống như muốn rớt ra.

Cùng lúc đó, cơ thịt cánh tay của hắn đối chường với Vương Siêu kia, mạch máu cũng đều bành trướng trên diện rộng, biến thành tím đen, từng sợi từng sợi gân xanh như xích sắt giống như buộc chặt trên tay, toàn bộ bàn tay như phồng lên gấp đôi.

Răng rắc! Dưới ghế da tại chỗ ngồi trên ô tô của hắn đích xác phát ra tiếng gãy. Cùng lúc, ghế da đang ngồi cũng bị người vịn vẹo một cái xé rách. Giống như bị lưỡi dao sắc bén vẽ ra một cái.

Ngô Tuyền Nam phát kinh lần này, Vương Siêu nhất thời cũng cảm giác được áp lực tăng lên, lực lượng của đối phương tựa hồ lớn hơn vài lần! Bất quá con mắt Vương Siêu thấy rõ, động tác Ngô Tuyền Nam vừa rồi, hiển nhiên là chỉ dùng để thử ấn huyết môn phía bắc đan điền, bạo phát lực lượng toàn thân một cái, bất quá hiển nhiên là cảnh giới hắn còn cách Bao Đan có một khoảng cách, nếu không mà nói, không cần thử ấn, tâm ý phát động, huyết môn tự nhiên sẽ giống như bị kim châm bạo phát ra tiềm lực.

Vương Siêu ha ha cười, đột nhiên phát lực dưới chân, giẫm xuống phía một cái. Bang! Bang! Bang! Bang! Bốn tiếng nổ! Xe đột ngột mất đi khống chế giống như trượt một cái, trên mặt đường bốc lên hoa lửa liên tiếp, làm cho cảnh vệ cùng lái xe phía trước sợ đến đều sợ hãi rống lên!

Nguyên Vương Siêu dùng kinh lần này, cước giẫm thân xe, cổ sức ép xuống, toàn bộ bốn cái bánh xe bị đè xuống hướng mặt đất, tới cực hạn rồi, lại bị ma sát tốc độ cao lao vút dữ dội, lốp xe nổ bùng một cái!

Vương Siêu một cước ra oai, toàn bộ sầm lốp xe nổ tung, xe tự nhiên mất đi khống chế.

Cùng lúc đó, một bóng người liền kéo cửa xe ra khoảng lớn, lẳng không bay ra ngoài, rơi xuống trên mặt đường lăn lộn vài vòng.

Thì ra là Ngô Tuyền Nam, một lần phát kinh này, bị Vương Siêu một đạp bắn ra, cả người đánh vỡ cửa xe bay ra ngoài. Mà cả cái ô tô của Liễu Tuấn Hoa, thời gian vài giây, liền bị phá đến không còn hình dạng, cửa xe bị đánh bay đi, bốn cái bánh toàn bộ tách rời nổ tung nứt ra, sàn xe cũng bị Vương Siêu một cước giẫm xuyên thủng, cùng lúc ghế ngồi trên xe cũng bị phá thủng như bao tải của tên khất cái.

Trong nháy mắt, một cái xe hoàn chỉnh tốt lành, hầu như bị hủy đi.

Làm cho cảnh vệ lái xe của Liễu Tuấn Hoa đã thành trắng bạch. Sau khi rống lên, cũng không nói ra được nửa lời, giống như là thành người điếc.

“Tiểu Trương, còn lo lắng làm gì, gọi điện thoại kêu một chiếc xe tải tới, đem chiếc xe này bí mật kéo đi, cùng cảnh sát giao thông nói một tiếng, tốc độ phải nhanh! Theo đúng như bọn họ mà nói, năm phần là các loại chuyện như thế này, đại đội trưởng cảnh sát giao thông ở đây sẽ không muốn làm. Còn nữa, gọi điện thoại tới phòng làm việc bí mật cho ta, trong vòng mười phút, lại phải một chiếc xe khác tới đây, không thể trì hoãn lại một phút nào”.

Trong lúc đó Liễu Tuấn Hoa nói, thật là có phong phạm của lãnh đạo lớn. Quả nhiên thời gian không tới năm phút đồng hồ, cảnh sát giao thông ra trận, sau đó đem toàn bộ hiện trường xử lý sạch sẽ, sau khoảng mười phút, mấy người đã ngồi trên xe mới, tiếp tục đi tới Hà Bắc, thật giống như là một kiện sự tình vừa mới này căn bản không có xảy ra.

“Lại mưu cầu ôm chần nắn, khoảng cách có thể không xa ư? Chuyên khí trí nhu, có thể như trẻ con ư... Trong thiên hạ, thật sự có người đạt được cảnh giới như vậy, thật có người đạt được cảnh giới bất phôi (không bị hủy)... Điều này sao có thể, thế nào lại có thể...” Tóc Ngô Tuyền Nam tán loạn, trên trán có một điểm da cùng vết máu, vừa bị Vương Siêu quăng một cái ra ngoài, hấn bị thương một chút ngoài da. Thế nhưng đem so với chấn động trái ngược của hấn, chút bị thương ngoài da quả thực là cực kỳ bé nhỏ.

Hấn là người tu hành tinh thông đạo gia, vừa thử tay nghề, đã chân chính hiểu rõ được trình độ của Vương Siêu rồi, cái này làm hấn có chút hồn bay phách lạc.

“Người ngày hôm nay, cũng không nhất định sẽ không như người cổ đại. Bất phôi cũng bất quá là trì hoãn sự già yếu, bảo trì thể lực mà thôi, cũng không phải là trường sinh bất tử, người bao giờ cũng phải chết, sống được thời gian dài, thời gian ngắn, thực ra cũng không tính là chuyện gì đáng giá” Vương Siêu thấy Ngô Tuyền Nam có vẻ thất hồn lạc phách, thuận miệng nói một câu.

“Ta tại Võ Đang Sơn tu hành nhiều năm như vậy, cũng chỉ hơi chút tới cánh cửa Bảo Đan, cách Bất Phôi còn kém vài khoảng lớn. Ài!” Ngô Tuyền Nam đột nhiên nghĩ thấy rất mất mát.

“Quyền Thuật Đan Đạo cũng là muốn trao đổi kinh nghiệm, cũng không thể xa rời thực tế, thâm sơn khổ tu, chỉ bằng vào sức một người, là có thể đột phá cực hạn. Ta cũng phải dựa vào trí tuệ rất nhiều người, cùng nghiên cứu, mới đột phá được cánh cửa này” Vương Siêu nói.

“Liêu huynh đệ, vị sư phụ này rốt cuộc là ai?” Ngô Tuyền Nam đột nhiên hỏi Liễu Tuấn Hoa.

Liễu Tuấn Hoa nghe được đối thoại của hai người, thực ra có chút không rõ. Quyền pháp của hấn, vừa tiến nhập Hóa Kinh, cách Bảo Đan còn xa, còn chưa tới trình độ dùng quyền thuật nói tới đan đạo. Đương nhiên là có vài thứ không hiểu rõ lắm.

Bất quá vừa rồi hai người giao thủ, hiển nhiên là Vương Siêu chiếm thượng phong rất lớn, Liễu Tuấn Hoa cũng kinh ngạc Vương Siêu quăng một cái, cũng đem xe của hấn hủy đi.

“Sức mạnh của Vương Siêu vừa rồi, thật là có khả năng cùng người kia tranh phong! Long tranh hổ đấu, cái này cứ nhìn xem!” Trong lòng hấn thầm nghĩ.

“Ta là Vương Siêu” Vương Siêu thuận miệng nói ra thân phận thật, quả nhiên, vừa nói như thế, Ngô Tuyền Nam nhắm mắt lại: “Quá nhiên không hổ danh là đệ nhất tông sư võ thuật truyền thống Trung Quốc, xem ra ta là xa rời thực tế, không thành được cái quái gì. Nếu như có thể được, Lao Sơn Nội Gia Quyền Quán của người, ta nghĩ tới nhận lời mời làm một giáo sư, trao đổi quyền thuật”.

“Ta không ở Lao Sơn, ta hiện tại là người của tổ chức Đường Môn của người Hoa ở nước ngoài, người nếu có hứng thú, có thể đi Gia-các-ta, chúng ta nơi ấy có Nam Dương Đạo Trường võ thuật truyền thống Trung Quốc của cộng đồng quyền sư người Hoa. Ngô sư phụ nếu như gia nhập mà nói, phương diện ăn mặc tiêu dùng, đương nhiên không thành vấn đề” Vương Siêu nghe ý tứ của Ngô Tuyền Nam, trong lòng vui vẻ. Ngô Tuyền Nam tinh thông Võ Đang Quyền, lại tinh thông rất nhiều bí phương y dược, là một nhân tài hiếm có.

“Xuất ngoại?” Ngô Tuyền Nam do dự một chút, sau đó cười ha hả: “Cái này cũng không sao cả”.

Liễu Tuấn Hoa thấy Vương Siêu rõ ràng mời chào nhân tài, cũng bất động thanh sắc. Ngô Tuyền Nam tại quốc nội, cũng là một người bác sĩ khoa chỉnh hình nho nhỏ, tới nước ngoài rồi, nói không chừng có thể mở ra một mảnh đất trời.

Xe chạy đến lúc nửa đêm, chạy tới trong một cái ngục giam lớn canh gác sâm nghiêm của Hà Bắc.

Thể diện của Liễu Tuấn Hoa cũng thật là lớn, tuy rằng là đêm hôm khuya khoắc, Chính ủy trung đoàn tại đại lao tự mình tới nghênh đón.

“Ta là tìm đến cái lão đầu kia, động tĩnh không nên huyền não quá” Liễu Tuấn Hoa hỏi: “Cái lão đầu đã ngủ chưa?”

“Không có, mỗi ngày hần đều ở phía sang đang luyện quyền cước. Ngay cả đại xích sắt to bằng cánh tay cũng bị hần bẻ đứt đoạn. Bảo chúng ta đổi cái mới. Lão gia tử này, cuộc sống rất thoải mái, hầu như là đại gia bên trong nhà giam, tại trong phạm nhân, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, có phạm nhân đi ra rất nhiều năm, còn thường thường tặng đồ đến hần” Chính ủy trung đoàn bụng phệ này, nói cũng có chút lảm nhảm.

“Được rồi, ta cùng mấy người bằng hữu đi gặp hần” Liễu Tuấn Hoa đứng lên.

Ba người Vương Siêu, Liễu Tuấn Hoa, Ngô Tuyền Nam, vừa đi tới một loại cửa sắt thô to, tường cao, trước lưới sắt ngục giam, liền nghe thấy được bên trong một gian phòng giam truyền đến tiếng giậm chân thật lớn. Bang! Bang! Bang! Bang. Mặt đất đều rung động như bị động đất. Hơn nữa bên trong hình như đốt hàng loạt pháo.

Trong tai của Vương Siêu, trong óc hình như hiển hiện ra một hình người tại trong phòng phong bế luyện quyền cước, quyền phong như khoa trống, đánh cho tường chấn động đùng đùng! Thật giống như đợt sóng lớn mãnh kích khoảng không!

277. Chương 276: Vua Đấu Võ (hạ)

Đẳng cấp thính lực cùng nhĩ lực của Vương Siêu là thế nào? Vừa nghe kinh phong từ trong ngục giam truyền tới cùng tiếng giậm chân thật lớn, đã biết người luyện công đã đạt được cảnh giới đập đầu bổ cương, toàn thân tùy ý khẽ di chuyển thì kinh phong nổ lên. Đích thật là cách cảnh giới không bị hủy sau cùng chỉ kém một ly.

Năm đó “Thần Thương” Lý Thư Văn tại phương viên ba bốn trượng trong mật thất nhỏ luyện công, quyền cước tung ra, kinh phong như khoa trống, đánh cho cửa sổ cũng phải vang lên đùng đùng, có lúc mạnh nhất bạo phát, cửa sổ bằng gỗ kể cả giấy dày trên khung cửa đều bị kinh phong phá vỡ. Kinh phong xô vào tường, thật giống như sóng biển đánh ra đá ngầm, người tiến nhập vào bên trong mật thất nhỏ, đều có thể bị kinh phong thổi trúng, hít thở không thông, chấn động đến chóng mặt.

Vương Siêu tại trong đạo trường võ thuật truyền thống Trung Quốc của Đường Môn ở Jacacta, cũng có một gian phòng luyện công nhỏ hơn mười mét vuông. Hần thường thường ở bên trong luyện công, lấy khẩu quyết quyền thuật Hình Quyền xoay người lên xuống, cương kinh toàn thân bùng nổ tuôn ra, kinh phong bùng nổ di chuyển điên cuồng, sinh ra rung động thật lớn, toàn bộ cửa sổ thủy tinh bên trong phòng luyện công nát bấy, mặt đất xi măng cứng rắn bị đập mạnh đến trăm ngàn lỗ thủng, như một cái tổ côn trùng, gõ ghê giống như trong Luyện Công Đường của Thiếu Lâm Tự bị giẫm đạp.

Ngô Tuyền Nam cũng là có nghề, vừa nghe thanh âm này, sắc mặt cũng biến đổi lớn. Đêm nay đã định trước là một ngày khiến hần kinh ngạc nhiều nhất. Cùng lúc ánh mắt hần nhìn Liễu Tuấn Hoa cũng nhiều hơn một phần bội phục, lại có thể biết được nhiều cao thủ tuyệt đỉnh như vậy.

Tuy rằng nói là đại quan lãnh đạo cao tầng biết một ít kỳ nhân dị sĩ không tính là cái gì. Nhưng Liễu Tuấn Hoa cũng không phải là cái người lãnh đạo quốc gia gì, cách tăng cao nhất còn kém một ít. “Lẽ nào số mệnh người này cao quý, cho nên bên người có thể kết bạn với cao thủ tuyệt đỉnh? Tiền đồ Liễu Tuấn Hoa sau này chỉ sợ là không chỉ như vậy, vốn ta xem số mệnh của hần tuy rằng cao, nhưng không có vương khí, nhưng hiện tại cũng không nhất định, Vương Siêu này chính là dạng nhân vật thần long, khí chất tự nhiên,

như thần long vân dưới, Liễu Tuấn Hoa cùng hấn kết bạn, sóng vai đi cùng một chỗ, cũng phải nhiễm loại khí chất này, rồi lại có lộc mệnh thâm hậu chuyển hóa là vương giả, như vậy phát triển tiếp xuống, phú quý không thể lường, phú quý không thể lường!”

Trong đầu Ngô Tuyền Nam lúc này toàn bộ là tàn dư của tư tưởng phong kiến.

Bất quá điều này cũng khó trách hấn, hấn tuy rằng là một võ thuật gia, nhưng cũng là một đạo sĩ. Nghiên cứu để ý mệnh số, có thể xem tướng người đoán mạng phú quý tài lộc.

Tại hấn xem ra, Liễu Tuấn Hoa tuy rằng trời sinh quý tướng, nhưng khí chất còn kém, không được thành được chân long vương giả, sau này tối đa là phong hầu bá tướng. Thế nhưng hiện tại có vương siêu bên người, khí chất Vương Siêu ảnh hưởng tới hấn. Có thể làm cho hấn cũng có một tia vương khí.

Mà khí chất trên người Vương Siêu đích thị là một loại đại khí dám lên trời xuống biển. Chỉ bất quá bên trong quá mỏng, dùng tư tưởng phong kiến mê tín mà nói, là mệnh lộc thấp, ngay cả có hùng tâm vạn trượng, cũng không thành được đại sự. Dùng ngôn ngữ bây giờ, nghĩa là không có nền tảng. Đương nhiên, thành đại sự trong miệng Ngô Tuyền Nam cùng võ công không quan hệ. Chính là thành vương thành đế, đổi thành hiện đại mà nói là người lãnh đạo quốc gia.

Mà Liễu Tuấn Hoa tuy rằng mệnh lộc tốt, nhưng khí chất kém một ít. Lời nói chính là không có khí giả. Sau đó đi đến đỉnh, tối đa chỉ có thể làm một Thường ủy Cục chính trị chẳng hạn... Thế nhưng hiện tại nhiễm lên khí chất trên người Vương Siêu, cũng có thể làm số mệnh tiến thêm.

Không nói tới trong đầu đạo sĩ võ thuật gia Ngô Tuyền Nam này xoay quanh căn bản phong kiến nữa, Vương Siêu cùng Liễu Tuấn Hoa đã đi vào gian phòng bên cạnh ngục giam phát ra âm thanh kia.

Lan can song sắt thật lớn, cửa sắt to, trong phòng đen kịt, có ngọn đèn nhỏ, thấy không rõ lắm bên trong là cái gì. Kinh phong vừa nổ ù ù ù ù cùng tiếng giậm chân đã biến mất, im lặng, giống như là một cái phòng ngục giam trống, không có nửa điểm khí tức ở bên trong.

Ầm, hai người cảnh sát vai vác súng, đạn lên nòng mở cửa sắt lớn của ngục giam, bọn họ đối với tình huống như vậy giống như đã nhìn quen, thấy nhưng không thể trách, cái lão nhân quay về với chính nghĩa này buổi tối mỗi ngày đều như vậy. Bởi vì lão nhân là lão đại của phạm nhân trong ngục giam, uy tín của lão thật lớn, bọn họ cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, mặc kệ một ít cử động khác người, ví dụ như đêm hôm khuya khoắc nháo ra động tĩnh thật lớn như vậy...

Ông Ông một tiếng! Bóng đèn 50W được thắp sáng lên. Trên một cái giường cho thấy hình người đang ngồi hiện ra.

Rốt cục, vua đầu võ trong miệng Liễu Tuấn Hoa nói đến vô cùng kì diệu của ba mươi năm trước, diện mạo võ thuật gia thủ lĩnh Hồng Vệ Binh hiển hiện tại trước mặt Vương Siêu, Ngô Tuyền Nam.

Không giống tội phạm khác đang bị cải tạo là một đầu bóng lưỡng, trước mắt tóc người này cũng dài tới nửa thước, đen thui, không có nửa điểm hoa râm, nhất là lúc người này hít vào, tóc như có rễ đứng thẳng, giống như bị điện giật. Mà lúc thở ra, lại hạ xuống phía dưới.

Nộ phát có thể phá quan, vào lúc này là sự khắc họa cao nhất.

Da trên mặt người này tốt, một bộ dáng trung niên, chỉ là chòm râu trên cằm cùng tóc thật dài khiến cho hấn có vẻ già hơn.

Râu mép mắt hấn rất dày, trên toàn bộ quai hàm đều là râu, hơn nữa cùng giống như kiếm mao, bộ dáng xem ra rất bức người.

Nhưng cái này cũng không hấp dẫn mắt, hấp dẫn mắt nhất chính là xiềng xích sắt thép thật lớn trên hai tay hai chân của hấn!

Khuyên sắt của xiềng xích này, to như quả trứng gà, rất dài, chừng ba bốn mét, bị hấn dùng giống như sợi dây quấn quanh trên người. Mà xiềng xích trên hai tay có một cái khóa sắt lớn, bao phủ tứ phương, có kích cỡ to bằng đầu một đứa nhỏ.

Mà xiềng xích trên chân cũng như thế, chỉ là còn kéo theo hai cái quả tạ lớn như quả bóng rổ.

Một thân phụ trọng này, sợ rằng không dưới hai ba trăm cân. Mà trôi tại thân của cá nhân này, chính lại cho cảm giác so với tơ lụa còn thoải mái hơn.

Nghe âm thanh như động đất mở rộng cửa nhà tù, cùng với ánh sáng đèn điện chớp động, người này nhắm con mắt ngồi ở trên giường, không nhúc nhích, hô hấp đều đều, tóc theo hô hấp lên xuống, giống như căn bản không để ý tới bất luận cái động tĩnh gì bên ngoài.

Dây sắt xiềng xích thật lớn, râu rậm như kiếm mao, tóc đứng thẳng! Toàn bộ người này ngồi ở trên giường, hình rùa lưng hạc, cái lỗ tai to mà rủ xuống. Hai tay càng rộng, to, dài, tất cả đều biểu hiện ra trên thân thể người này ẩn chứa một cỗ sức bạo phát kinh thiên động địa cực kỳ xa xưa mà lại vừa thần bí!

Một người ngồi ở trên giường như vậy, nhắm mắt nghỉ ngơi, vẫn không nhúc nhích, thế nhưng mặc cho ai cũng đều không thể không đem ánh mắt phóng tới trên người hắn.

Thế nhưng ánh mắt Vương Siêu chỉ lưu lại tại trên thân người một cái liếc mắt, sau đó rời đi, đánh giá bố trí của cái gian phòng ngục giam này. Đó là một ngục giam một người, diện tích không lớn, cũng chỉ khoảng hai mươi mét vuông, trang trí đơn giản, chỉ có giường cùng mới một cái ngăn tủ.

Giường rất rộng lớn, là tấm xi măng cứng rắn, chặn bị cuộn đến một bên. Người an vị tại trên giường. Mà tủ gỗ đầu giường cũng để đầy những cái bình thủy tinh dày thật lớn, dùng giá sắt để cố định, toàn bộ là một loại rượu thuốc, có cả con rắn hổ mang ngâm ở bên trong, đó là rượu rắn, đối với loại bệnh phong thấp, viêm khớp có hiệu quả trị liệu đặc biệt. Mà có bình bên trong ngâm một khối đầu khớp xương lớn, vương siêu liếc mắt liền nhìn ra, đó là đầu khớp xương hổ chính tông. Rượu hổ cốt, giả cốt sinh cơ thịt, thật là thuốc tốt. Còn có mấy cái bình lớn, Vương Siêu cũng nhìn ra, là một ít dịch thể bào chế từ thảo dược quý báu cùng được hoàn tạo thành.

Bày ở tần dưới ngăn tủ chính là một ít thư cùng tạp chí, Vương Siêu nhìn một chút, lại có thể phát hiện bên trong có “Hắc Đái” kỳ mới nhất.

Ngoại trừ những cái này, chính giữa mặt đất bê tông bị giam chân thời gian dài. Đạp nhiều nên hầu như thành một cái hố to bằng nửa thân người, vừa nhìn, giống như tại trước giường đào một cái bẫy hầm vậy.

Bên trong hố sâu đều hiển lộ bùn đất trơn tuột trong như gương, Vương Siêu hoài nghi bùn đất này còn cứng hơn sắt.

Vương Siêu trong vài giây liền đi qua hoàn cảnh ở đây đã biết tình cảnh người này: “Người này chính thật ra quá là ngang ngược, tại bên trong nhà lao quả thực là tu dưỡng, lại không muốn làm việc. Có rất nhiều người cung phụng, nhìn xem, ngay cả những rượu thuốc trân quý này đều tặng đến. Còn có tạp chí mới nhất, không ra khỏi nhà cũng có thể biết chuyện thiên hạ. Càng chủ yếu là thanh tịnh, hoàn cảnh luyện công thật là tốt”.

Sinh hoạt trong ngục giam, thanh tịnh tịch mịch, là hoàn cảnh luyện công tốt nhất. Hình Ý Quyền của đại sư Quách Vân Thâm năm đó cũng là kinh qua ba năm thời gian trong ngục giam mà luyện thành đẳng phong tạo cực. Còn người này chính là bị giam đủ ba mươi năm!

Vương Siêu lúc vừa vào, liền đi qua ngục giam mới biết, cái người này bị giam ba mươi năm, trong ngục giam luyện quyền, cũng dạy một ít đệ tử là tội phạm đang bị cải tạo sau này khi ra ngoài, mới phát tài, rồi thường xuyên tặng đồ đến hiếu kính sư phụ này. Mà ở trong ba mươi năm này, có một ít cảnh sát cũng cùng người này học được không ít quyền pháp, cuộc sống người này mặt dù đang ngồi tù, nhưng chẳng khác nào là bá chủ nhà tù, quá là thoải mái.

Là một bá chủ nhà tù như vậy, muốn hắn đi ra ngoài, hắn còn không muốn đi ra

278. Chương 277: Võ Giả Đỉnh Môn

Ba Lập Minh chợt phát động một đòn này, Liễu Tuấn Hoa đã là quá sợ hãi.

Tuy rằng Ba Lập Minh nhắm vào chính là Vương Siêu, nhưng kinh lực này dâng trào vô tận không thể tránh khỏi lan đến gần hắn, cho dù là thân thủ có công phu Hóa Kinh của hắn, vẫn như trước cảm giác được một cổ sợ hãi cùng hít thở không thông. Thân thể vội vã nhảy vọt lên, liền nhảy ra ngoài ngục giam.

Cùng lúc đó, Ngô Tuyền Nam cũng nhảy đi ra ngoài, bởi vì tranh đấu của hai đại cao thủ này đích thật là quá lợi hại. Cùng lúc đó quanh thân hai người hai ba thước, toàn bộ cơ thể bạo phát ra chấn động, không khí bị đánh cho đến nổ vang như hàng loạt pháo, tại bên trong hai mươi mét vuông, quả thực là đầu văng mắt hoa, kinh phong như xé rách bên tai quét qua, người khác giống như tùy thời đều có thể bị phá nổ thành mảnh nhỏ.

Mà quan trọng hơn cả là, dây xích sắt lớn trên người Ba Lập Minh bay lượn đầy phòng, thật giống như là roi sắt lớn quất thẳng, bất luận kẻ nào đến gần một cái, lập tức sẽ bị nghiền nát ngũ tạng, thịt nát xương tan mà chết.

người ngẫm lại xem, bị một dây xích sắt lớn to như cánh tay đánh lên trên thân thể? Là cái cảm giác gì? Coi như là cao thủ hơn người thường một chút, cao thủ kia cũng sẽ chịu không nổi, huống chi là tuyệt thế quyền vương Ba Lập Minh có thể so với Thần Thương Lý Thư Văn như vậy!

Thế nhưng Vương Siêu không sợ chút nào! Hơn nữa không chút nào lùi lại! Lại có thể đứng trước thế tiến công bài sơn đảo hải mà cứng rắn di chuyển lên!

Đối mặt với dây xích lớn đối phương huy vũ mà đến, cánh tay chấn động, tiến lên trước vài bước, chính là “Phiên Thiên Ấn” đón đánh, trước tiên nắm đằng trước dây xích, mãnh liệt vặn một cái, đem dây xích to như cánh tay vặn đứt đoạn, sau đó lộn quyền vung tay đánh, bão táp nổi lên, thẳng hướng tới mặt của Ba Lập Minh.

Một bước một đánh một vặn này của Vương Siêu, tay chân cùng lúc phát kinh, giữa hai người chỉ có một chút khoảng cách, làm cho có một loại cảm giác tay là chân, chân là tay. Uy lực cùng đánh một lúc, quả thực giống như một tia sét lớn đột nhiên bạo phát đánh xuống đất bằng! Nhất là một cái giẫm kia, một khối đất lớn trên mặt đất lại có thể hơi trầm xuống, dường như muốn lập tức đổ nát.

Ba Lập Minh vừa huy vũ dây xích sắt lớn nhào tới. Chỉ thấy tay Vương Siêu đã bắt được phía trước dây xích mà vặn gãy. Cánh tay lại có thể giống như bị điện giật đến tê dại. Sau đó dây xích cũng bị đứt đoạn, tiếp theo, mặt đất ngay tại chỗ đó dường như bị chấn đến trầm xuống, làm cho trọng tâm toàn thân hắn hơi bất ổn.

Trong nháy mắt khi hắn điều chỉnh trọng tâm. Ầm! Một cái bạo tạc chấn động, chấn đến màng nhĩ trong cái lỗ tai của hắn làm hơi đau nhức lên, không khí phía trước bị Vương Siêu bạo đánh chấn động tới, lại có thể thổi trúng ánh mắt làm hắn có chút mơ hồ.

Lập tức hắn đóng chặt mí mắt, khi chỉ chưa một khe hở, một nắm tay từ trong không khí phá vọt ra, càng lúc càng lớn, sau cùng lại có thể đem tất cả đều che đầy đi. Nhất thời hắn cảm thấy nhật nguyệt vô quang, hỗn độn tan biến, nắm tay của đối phương như cả tòa Thái Sơn thần vương mang đến từ thái cổ, hướng tới mình bất thành linh nện xuống.

Uy lực của một quyền “Phiên Thiên Ấn” này, được Vương Siêu toàn lực thi triển, trong thiên hạ này, không người nào có thể chống lại! Thực sự là giống như trời cao đổ nát, ai có thể có uy năng phá thiên!

“Tốt!... Mạnh!” Cho dù là kiểu người tàn nhẫn tới bậc này như Ba Lập Minh, vua đấu võ, cũng không chịu được cuộn yết hầu lại, nhả ra âm thanh, phát ra sự kinh ngạc mà lại cười to điên cuồng: “Ha ha ha ha, rốt cuộc có đối thủ rồi!”

Một chiêu “Phiên Thiên Ấn” này của Vương Siêu là lực lượng toàn thân ngưng tụ đến đỉnh điểm bạo phát, lấy giẫm chân tại chỗ như Long Hình vọt tới, Kỳ Lân Tiểu Bộ phá vỡ di chuyển, vũ bộ vất trái, thân như điều thất lưng như rắn vai như gấu xương như hổ, súc địa thành thốn, trong nháy mắt tiến công. Ba Lập Minh cuối cùng cũng là cao thủ trong cao thủ, lại có lực lớn vô cùng, người lại điên cuồng không gì sánh được, lại có thể tới ngạnh kháng cũng không lùi!

Đột nhiên trong lúc đó, hắn đá ra một cước!

Dây xích sắt lớn trên chân cũng như độc long như gió tiến ra! Cùng lúc đó, một cái quả cầu tạ bị sức của đôi bàn chân đá lên, mang theo tiếng gào thét bén nhọn, nhằm hướng nắm tay Vương Siêu đã kích tới!

Dây xiềng xích trên chân Ba Lập Minh liên tiếp đeo hai cái quả tạ trầm trọng, dây cũng không phải dụng cụ trong ngục giam, mà là do chính hãn nhờ người chế tạo, dùng để luyện công.

Hắn bị giam ba mươi năm trong ngục giam, liên khổ luyện ba mươi năm, cuộc sống trong ngục giam cũng không tính là khổ, hãn là bá chủ lao ngục, có ăn có mặc, còn có thể gọi người mang rất nhiều dược liệu quý báu tiến đến gột rửa thân thể, nằm lại qua năm, ngày qua ngày thanh tịnh khổ tu, tâm vô tạp niệm, nhất tâm vô thuật, sớm luyện thành một bộ thân thể kim cương, hai cái quả tạ lớn này bị chân hãn đá lên, thật linh hoạt giống như đá bóng vậy.

Vương Siêu đánh ra một chiêu “Phiên Thiên Ấn”, thôi động sức bạo phát của toàn bộ gân cốt, cơ thể, lục phủ ngũ tạng toàn thân, nhưng không có ngờ tới cái thể hung nhân Ba Lập Minh này lại có thể không lùi bước, một chân đã lên quả tạ lớn cứng rắn dụng chạm đón đỡ!

Quả tạ lớn mang theo tiếng rít đánh tới, cắt không khí, còn mang theo âm thanh phụp phụp phụp.

Một kích này của Ba Lập Minh, hầu như lại tái hiện cảnh hơn hai nghìn năm trước, sóng lớn xô cát, như tràng cảnh Trương Lương thuê làm đại lực sĩ, lấy đại thiết trụ đánh Tần Thủy Hoàng.

“Gầm!” Ba Lập Minh mạnh mẽ, Vương Siêu so với hãn càng mạnh, đối mặt quả tạ lớn đánh tới, không chút nào tránh né, cũng không biến chiêu! Một thức Phiên Thiên Ấn cứ như thế ấn tiếp xuống tới. Phành! Quyền ấn hung mãnh vô cùng ấn từ trên đập xuống dưới, giống như bóng cao su mà vỗ vào trên quả tạ.

Quả tạ lớn bị Vương Siêu một quyền oanh kích ấn từ trên xuống dưới, nhất thời rơi xuống. Vương Siêu đột nhiên trong lúc đó, hét lên điên cuồng một tiếng! Gót chân di chuyển xoay tròn, tay kia duỗi ra, từ dưới bụng nâng mạnh lên, vừa lúc tiếp được quả tạ lớn bị đập rơi xuống.

Phành! Vương Siêu khéo tay Phiên Thiên Ấn đánh xuống, khéo tay nâng lên! Đem quả tạ lớn kẹp ở chính giữa, trong nháy mắt hai tay biến hóa, chà xát, nghiền, đè, vỗ, bóp!

Hai tay Vương Siêu, biến thành hai cái cối xay thật lớn!

Trong vòng một giây đồng hồ! Quả tạ lớn tròn vo bị song chưởng của Vương Siêu đè nén vo thành một khối bánh bột ngô lớn!

Nương theo lực xoay tròn thân thể, Vương Siêu thật giống như ném đĩa, song chưởng chấn động! Bánh bột ngô lớn mang theo tốc độ cao xoay tròn như máy cắt kim loại, hợp ngs tiểu phúc Ba Lập Minh cắt tới!

Cho dù là Ba Lập Minh hung hãn, thấy Vương Siêu mạnh đến độ bóp quả tạ nát bét như vậy, thì toàn thân kinh hãi nổi lên da gà thật lớn.

Hãn vừa một cước đá ra quả tạ lớn, vốn nghĩ là Vương Siêu né tránh, sau đó lại lấy thế lôi đình vạn quân chặn lại lộ tuyến né tránh của Vương Siêu, tiến hành công kích, cố đạt tới mười chiêu, đánh bại cái người thanh niên võ công cao đến không ngờ, cũng hung hãn như hãn này.

Thế nhưng thật không ngờ, Vương Siêu không chỉ không né tránh, trái lại đón thẳng, một quyền liền đánh bẹp quả tạ lớn! Sau đó hai tay chà xát đem quả tạ lớn nắm thành bánh nướng, như máy cắt kim loại mà bay đến.

Thấy tránh độ như vậy căn bản không phải sức người có khả năng đạt được, trong lòng Ba Lập Minh càng hưng phấn lên. Cuộc đời ba mươi năm lao ngục cùng với mười năm phá phách cướp bóc, sớm đã đem bất luận cái sợ hãi gì trong lòng ngục hãn đều tiêu tan sạch sẽ rồi.

Tuy rằng trong lòng không có sợ hãi, nhưng Ba Lập Minh chính là cảm giác được rung động: “Người này thật sự là người sao?”

Đối mặt với bánh bột ngô lớn máy cắt kim loại tốc độ cao, Ba Lập Minh lần đầu tiên không thể đón đỡ. Đem thân hình nhảy mạnh vọt lên, tránh thoát tràng cảnh bị bánh bột ngô chặt ngang eo.

Bánh bột ngô cao tốc xoay tròn một chút đánh vào xi măng phía trên giường của hắn, xoạch một cái, khảm thật sâu vào bên trong xi măng, lực lượng xoay tròn thật lớn kia, đem giường xi măng oanh phá quá nửa.

“Người này chính là người sao?” Liễu Tuấn Hoa cùng Ngô Tuyền Nam vừa nhảy ra ngoài cửa sắt xem thấy Vương Siêu một quyền đánh bẹp quả tạ lớn, sau đó là thủ đoạn chà xát quả tạ lớn một cái, đè áp thành bánh bột ngô, liếc mắt nhìn nhau, kinh khủng cùng kinh ngạc thật sâu trong mắt đều hiện ra. Tâm tư cùng Ba Lập Minh lại có thể cùng một cái tình trạng.

Đích xác, Vương Siêu làm lần này, thật sự là quá chấn động.

Một quả cầu sắt lớn như vậy. Một quyền chụp tới, lại đánh bẹp. Chà xát một cái, liền thành một cái bánh nướng. Lực lượng này đã là kinh thể hãi tục, không thể tưởng tượng.

Sức bạo phát lớn như vậy!

Ba Lập Minh Vương Siêu, hai đại quyền sư biến thái giao thủ trong thời gian vài giây, đều không ai nhường ai, lập tức không chịu thua kém thể thượng phong. Rốt cục, tại lần này, Ba Lập Minh đã phải né tránh.

Bởi vì công kích lần này của Vương Siêu căn bản là không phải sức người có khả năng ngăn cản được. Thật giống như dùng thân thể để tới đỡ đạn, rõ ràng không có khả năng. Ba Lập Minh phải né tránh.

Uy lực của bánh bột ngô xoay tròn tốc độ cao như máy cắt kim loại, đem so với đạn cũng không kém bao nhiêu.

Bất quá Ba Lập Minh lần này nhảy lên né tránh, nhưng còn giấu diếm thủ đoạn công kích hậu chiêu, hai tay trước người, thật giống như một tiên hạc kích động cánh, hai tay phân biệt tiến công đến hai bên huyệt Thái Dương của Vương Siêu. Cùng lúc đó, hai chân hắn đá lên, lăng không đạp hướng ngực của Vương Siêu. Một cước so với một cước sắc bén hơn, một cước so với một cước hung mãnh hơn.

Như vậy cánh tay trên oanh kích huyệt Thái Dương, động tác hai chân đá ngực bạo tạc cương mãnh, được ăn cả ngã về không, thật giống như là đem toàn bộ sức bạo phá tàng trữ giấu ở chỗ này.

“Phi Mã Đạp Yến!”

Đối mặt với một chiêu mãnh kích này của Ba Lập Minh, lòng Vương Siêu cũng bùng nổ như hỏa dược. Chiêu này của Ba Lập Minh rõ ràng là sát chiêu bí truyền “Phi Mã Đạp Yến” của Trần Ngã Dương.

Tuy rằng một thức này của Ba Lập Minh nhiều hơn động tác ra hai tay kích huyệt Thái Dương, thế nhưng trên chân liền đạp kinh. Hành văn liền mạch lưu loát, cùng lực lượng Phi Mã Đạp Yến giống nhau như đúc.

Đối mặt với một chiêu này, Vương Siêu không dám có chút chậm trễ. Năm đó võ công Đoạn Quốc Siêu ngang hãn, cũng chết tại dưới một chiêu này. Một thức này trong đó hung hiểm biến hóa, căn bản không phải quyền sư bình thường có thể nhận biết được.

Vương Siêu cấp tốc thay đổi tư thế, nhất chiêu “Thập Tự Thủ” vận chuyển, che ở trước ngực, cánh tay lộn ở bên trong, tổng lực về phía trước, cứng rắn chặn ba cước liên tiếp của Ba Lập Minh, đồng thời, đầu co rút lại, dùng Quy Thỉnh Lôi trong “Đà Hình”, vừa vận tránh thoát hai tay Ba Lập Minh kích huyệt Thái Dương.

“Phi Mã Đạp Yến” hung hãn là hung hãn, nhưng chú ý hơn là một cái xuất bất kỳ ý, bản thân Vương Siêu chính là đại hành gia về chiêu này, làm sao mà trúng chiêu. Tất cả là lấy nhu thắng cương, có thể nói là hoàn mỹ.

Hơn nữa ngay lúc Ba Lập Minh thi triển ra một chiêu công phu “Phi Mã Đạp Yến”, thân thể lăng không, lực cũ bị đứt, lực mới chưa sinh, biến hóa trên không có chút thiếu, Vương Siêu nắm cơ hội, chụp bước lên trước, vung đầu đẩy kinh, trực tiếp đánh trúng tiểu phúc của Ba Lập Minh nảy ra, đem thân thể ba lập minh xô vào một cái bay ngược, oanh kích lên trên tường.

Công phu đánh đầu của Vương Siêu, cũng rất lợi hại, ngay lúc va chạm, tảng đá cũng phải nứt ra. Thế nhưng Ba Lập Minh đã trúng một cái, thì một chút sự tình cũng không có.

Hắn vẫn sinh long hoạt hổ như trước, cười ha hả, thân thể vừa mới đến tường, tay mãnh liệt nhấn một cái, lực lượng tiếp theo bắn ngược, thân thể lại giống như đạn pháo, mạnh mẽ lộn trở về, tay trái thành quyền,

như đuôi cọp đánh tới xương đỉnh đầu của Vương Siêu, tay phải hướng phía dưới quơ một cái, lại ôm một vòng sắt lớn, mặt trên treo một quả tạ lớn, đánh hướng đúng quần của Vương Siêu.

Ba Lập Minh tổng cộng kéo hai cái quả tạ lớn, một cái vừa bị Vương Siêu đánh bẹp, hiện tại lại vứt ra một cái. Khổ luyện “Kim Chung Tráo” nên Vương Siêu vừa đánh đến bụng của Ba Lập Minh, đối phương lại có thể một chút sự tình cũng không có, liền lập tức hiểu rõ, một thân công phu khổ luyện của người này, quả thực xuất thần nhập hóa.

Công phu “Phi Mã Đạp Yển” là nhảy dựng lên đạp chết người, thế nhưng sau khi nhảy dựng lên, thân thể lảo đảo không, không thể mượn lực, giết người không chết, sẽ bị người giết. Bất quá công phu khổ luyện của Ba Lập Minh thực sự quá lợi hại, Vương Siêu đánh đầu căn bản không thể đánh tan khí huyết của hắn.

Công phu đánh đầu của Vương Siêu tuy rằng lợi hại. Thế nhưng uy lực chính so ra kém Thủ Công “Phiên Thiên Ân” trăm ngàn lần.

Nếu như vừa rồi không phải dùng đầu đánh, mà là Phiên Thiên Ân ngành kích, cho dù công phu khổ luyện của Ba Lập Minh lợi hại hơn nữa, cũng khẳng định là cơ bụng cùng ruột gan sẽ bị đánh xuyên qua từ trước ra sau.

Bất quá Ba Lập Minh đoán chắc là, một chiêu đánh đầu của Vương Siêu đánh là nhanh nhất, tay căn bản không kịp đánh.

“Công phu khổ luyện thật tốt, ta ngược lại muốn nhìn, công phu của ngươi, có thể đón đỡ được tay của ta hay không!” Vương Siêu lúc này, cũng hứng thú đánh ra. Vừa nói, đối mặt với công kích Ba Lập Minh đánh đến, lại xuất thủ là một thức “Phiên Thiên Ân” xông lên, đồng thời một tay kia hạ xuống, một chiêu Thái Cực Chỉ Đang Chùy đánh vào trên quả tạ lớn.

Phanh! Cái quả tạ lớn này lại bị đập thật sâu vào mặt đất. Hình cầu bị bóp méo, giống như là bị xe lu nghiền qua.

Thái Cực Chủy Pháp của Vương Siêu, thật giống như là đại chủy của Lý Nguyên Bá, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Vô luận là vàng là sắt, là cây là đá, đều một chủy sụp đổ bay tán loạn, không thể chống cự. Uy lực cùng Bán Bộ Băng Quyền của Quách Văn Thâm giống nhau như đúc.

Lực lượng gân cốt luyện đến cảnh giới như hắn, cốt tủy chịu lời âm lớn mạnh, cốt tủy tạo máu, máu lúc nào cũng ào ào mới mẻ không gì sánh được, thậm chí toàn bộ cơ, khí quan, đầu khớp xương, đều rèn đúc tới cảnh giới không thể tưởng tượng rồi. Sự mạnh mẽ trên thân thể căn bản vượt qua lý giải của người bình thường.

Một chủy đánh rơi quả tạ lớn, Phiên Thiên Ân của Vương Siêu cùng “Hổ Vĩ Tiên” của Ba Lập Minh đánh vào cùng một chỗ, lấy quyền đối quyền, chu vi ba thước quanh thân thể hai người lại nổi lên một trận gió xoáy nhỏ. Hàng loạt tiếng pháo như sấm vang lên.

Hai người lần này liều mạng. Đầu thối lui ba bước, mỗi một bước, dưới chân đều dẫm ra một cái hố sâu nửa thước.

Lúc này, trên mặt Ba Lập Minh đã không có sự điên cuồng lúc ban đầu, không ai bì nổi, cười ha ha giống như thiên hạ vô địch, vẻ mặt trở nên ngưng trọng tới cực điểm.

Hai người liều mạng vài lần, hắn đã nhìn ra, người thanh niên trước mắt này, vô luận là từ lực lượng, cường độ thân thể, phương diện kỹ xảo quyền thuật, cũng không thua so với hắn, trái lại... trái lại có chút hứng thú đè áp hắn!

“Quả nhiên, thiên ngoại hữu ngoại, nhân ngoại hữu nhân” Ba Lập Minh lúc này sẽ không nói cái gì tiếp mười quyền của hắn nữa, đối mặt với cường giả cái thể như Vương Siêu, hắn cũng không có nắm chắc có thể không thua.

Đến bây giờ, Vương Siêu vẫn là cứng rắn đón đánh, không khác chút nào, khí thế, uy phong đều giống như Bàn Cổ khai thiên tích địa. Trái lại là chính hắn, tự giữ một thân công phu trình độ đã luyện được Kim Cương Bất Hoại, nhưng chính là bị ép né tránh. Cảnh này khiến trong lòng ba lập minh, có một chút cảm giác khó chịu.

Nhưng điểm khó chịu này, có thể làm tâm hỏa của hắn càng liệt bốc cháy lên, chiến ý mạnh mẽ bạo phát. Thân thể run lên, dây xích sắt toàn thân ào ạt vang lên, có dây xích sắt ma sát va chạm tóe ra hoa lửa.

Hắn liên tục phát kinh, toàn thân cơ thể phát động, hai tay to như con rắn nhỏ giống nhau quay quanh quả cầu tạ, miệng mũi kịch liệt phun khí, giống như voi lúc gào thét.

Vương Siêu cứ như thế lẳng lặng nhìn hắn, cũng không phát động công kích. Một bộ dáng hứng thú: “Người mặc dù thi triển vận khí, để ta nhìn xem ngươi có cái thủ đoạn gì”.

Thực ra là Vương Siêu vừa bộc phát ra hai lần lực lượng, cũng làm cho thể lực hắn có chút tiêu hao, hiện tại là hô hấp đều đều, điều chỉnh một chút.

Ba Lập Minh giống như thở dốc trong thời gian ba bốn phút, đột nhiên bộc phát, toàn bộ dây xích trên toàn thân bay ra, hắn vớ lấy cái bình thủy tinh dày dùng sắt cố định trên tủ đầu giường, đem nắp mở ra, khéo tay từ trong đó chụp ra một con rắn hổ mang ngâm rượu, đặt vào trong mồm mà nhai nuốt, đồng thời ôm lấy cái bình, uống từng ngụm từng ngụm rượu thuốc. Ăn rắn uống rượu, đem toàn bộ khí thể hung hãn tràn trề thể hiện ra.

Cùng lúc đó, hắn vung tay lên, đem một vò rượu hổ cốt khác sớm đã với nhiều cho Vương Siêu! Bụng phát ra thanh âm nặng nề: “Đây là rượu lâu năm ngâm Đông Bắc Uy Vũ Cốt ba năm, là vài năm trước một người đồ đệ ra tù làm cho ta. Chúng ta ngày hôm nay mười phần thống khoái, uống rượu rồi lại tận hứng đánh một trận! Người có thể thắng ta, thân thể hai trăm cân này của ta, sẽ bán cho các ngươi! Bên ngoài hiện tại là chủ nghĩa tư bản, xét lại, ta chỉ muốn ở trong ngục giam sống nốt quãng đời còn lại, cũng không muốn đi ra, nhưng nói cũng chỉ là nói thể thôi. Đến đây đi, còn uống rượu, chúng ta thống khoái thống khoái đánh thêm một hồi, ta sẽ đi ra ngoài như trước, xem có thể có cơ hội đem cách mạng giai cấp vô sản cuối cùng tiến hành không!”

Ba Lập Minh trong miệng ăn uống tới, thanh âm là từ bên trong truyền ra. Hắn lại có thể rung động dạ tràng tới phát ra tiếng, dùng chính là phúc ngữ. Mùi vị hắn nói, cũng giống như là phần tử cuồng nhiệt nhưng năm sáu bảy mươi làm cách mạng. Trên người hắn đã in lại thật sâu cái dấu vết của thời đại này, dấu vết cũng dung nhập trong quyền thuật của hắn.

“Ha ha ha ha, ngươi là một người thống khoái, võ công đã luyện đến đỉnh, chỉ là còn kém một chút, vẫn chưa thể đánh vỡ hư không, thấy thần không thể phá hủy” Vương Siêu khéo tay tiếp nhận cái bình thủy tinh, uống vài ngụm rượu hổ cốt, chỉ cảm thấy bên trong dạ dày ấm áp dào dạt, sau đó đem cái bình quăng một cái! Hai tay vung ra, ngũ chỉ phân nhánh, mỗi cái ngón tay xanh tím đen giống như gang đúc.

Bàn tay của hắn, giống như hàm cá sấu, lại giống như hai tảng đá lớn cọ sát.

Hắn muốn chân chính thi triển ra “Đại Suất Bì Thủ”, cùng cái cường giả đứng ở đỉnh võ thuật kia chiến đấu một hồi đến vui sướng tràn trề.

279. Chương 278: Lỗ Tai Lợn Và Động Cơ Vĩnh Cửu

“Vương Siêu trở nên mạnh như vậy từ lúc nào? Khi đó lúc ở Lao Sơn nhìn thấy hắn, võ công cũng chỉ mạnh hơn so với ta một cấp bậc. nhưng là bây giờ...”

Bên trong ngục giam, hai vị võ thuật gia Vương Siêu cùng Ba Lập Minh ở vào đỉnh cao chân chính kia hướng nhau uống rượu. chuẩn bị đánh một trận vui vẻ thỏa thích, mà Liêu Tuấn Hoa ở phía ngoài lúc này cũng còn giữ không được phong độ thân ở vị trí cao ưu nhã ung dung. con mắt lồi lên to giống như con ếch.

Ba Lập Minh được một người bằng hữu giới thiệu biết qua. Lấy địa vị của hắn, xã giao rộng khắp. một ít bang hữu giới thiệu cho hắn những kỳ nhân dị sĩ vốn cũng không có gì đáng nói.

Có điều hắn vốn không tin một tù nhân công phu lợi hại như vậy. Thế nhưng ngẫu nhiên gặp mặt Ba Lập Minh một chút thời gian ý nghĩ này tan biến. Hắn đã cùng Ba Lập Minh thử giao thủ qua. hai người bàn luận. Công phu Hóa Kinh của hắn lại bị Ba Lập Minh dùng một cái khuỷu tay đánh cho ong ong cái lỗ tai.

Cường giả lợi ịa như vậy Liêu Tuấn Hoa cho dù là trong ngoài nước chưa từng có gặp qua.

Cơ hồ là cùng vào lúc giúp đỡ Ba Lập Minh, Liêu Tuấn Hoa lập tức liền nổi lên tâm tư, một người đại cao thủ như vậy không vì hấn mà làm việc thật sự quá lãng phí. Các đời triều đại bao nhiêu tuyệt đỉnh mai một tại trong trần thế, điều này chính gọi là “Thiên lý mà thưởng có. mà Bá Nhạc không thưởng có”. Phát hiện Ba Lập Minh, Liêu Tuấn Hoa tự cho mình là Bá Nhạc, lập tức tìm cách đem hấn ra.

Thế nhưng Ba Lập Minh lại không đồng ý, nói bên trong ngục giam rất khá, xã hội bên ngoài đã biến chất nên không muốn đi ra ngoài. Trừ phi người có thể tìm được quyền sư tiếp được mười quyền của ta thì ta mới đi ra ngoài với người. Nếu không thì sẽ sống quãng đời còn lại bên trong ngục giam.

Đối với Ba Lập Minh, Liêu Tuấn Hoa không có biện pháp. Mạnh mẽ đem ra lại sợ không khống chế được người này.

Dù sao Ba Lập Minh không phải búp bê nhào mà là mẫu người hung ác phá phách cướp bóc. bẻ phải tạo phản năm đó. Hơn nữa sự điên cuồng của người này Liêu Tuấn Hoa cũng hiểu thật sâu. vạn nhất bị đem ra lại cổ động giai cấp vô sản đại cách mạng. lấy một thân công phu võ nghệ cao cường này sẽ tạo thành nhiều phiền phức.

Cho nên nếu Ba Lập Minh không tự nguyện ý Liêu Tuấn Hoa cũng không thể đem hấn ra. Có điều. đối với võ công của thủ lĩnh Hồng Vệ Binh phe tạo phản năm đó. sư phụ của Liêu Tuấn Hoa - nguyên lão của Hồng Môn nước Mỹ Chu Hồng Trí cho rằng: “Võ công người này chỉ sợ thiên hạ đệ nhất”.

Dù sao võ công thành tựu cùng Lý Thư Văn như nhau, kỳ thực cùng cảnh giới cao nhất thì ngoài thể lực ra hầu như không có gì khác. Năm đó, Lý Thư Văn, Tôn Lộc Đường, Lý Cảnh Lâm đều là cao thủ cùng một đẳng cấp. Song phương tại quán võ thuật truyền thống Trung Quốc giao thủ luận bàn qua nhưng không có truyền ra tin đồn ai lợi hại hơn, ai kém hơn.

Cho nên trong dự liệu của Liêu Tuấn Hoa.Vương Siêu căn bản không phải đối thủ của Ba Lập Minh. Có thể tiếp được mười quyền của Vua đấu võ này đã là tốt cùng.

Thế nhưng bây giờ, biểu hiện của Vương Siêu đã ra ngoài dự liệu của hấn, hai đại cao thủ trong nháy mắt giao thủ, Vương Siêu biểu hiện ra công phu thâm sâu không thấy đáy khiến cho Ba Lập Minh đành phải chịu hạ phong.

“Liêu bộ trưởng, đây là số mệnh của người tới rồi. Kỳ nhân dị sĩ đều quay chung quanh người. Vương Siêu kia, càng chính là một nhân vật khó lường, nếu như ngài cùng hấn tiếp cận dài dài, lây nhiễm khí chất vương giả trên người hấn như vậy nhất định sẽ thăng chức rất nhanh, có khi nhòm ngó đỉnh giang sơn cũng không cũng biết được!” Ngô Tuyên Nam nhìn Vương Siêu cùng Ba Lập Minh cùng uống rượu, nói với Liêu Tuấn Hoa một câu.

“Khí vận cái gì, vương giả khí cái gì? Ngô sư phụ, các lãnh đạo khác đều mê tín, ta là người luyện võ nên không tin chuyện này” Liêu Tuấn Hoa nghe Ngô Tuyên Nam nói, trên người run run. Cái gì dòm ngó đỉnh giang sơn, tuy rằng hấn là Thái Tử đẳng. Nhưng đối với vị trí người lãnh đạo quốc gia còn chưa có nghĩ tới.

Bây giờ tuy rằng là xã hội hiện đại bài trừ phong kiến mê tín, nhưng hầu như hết thảy quan lớn lại mê tín đến kịch liệt, mời người xem tướng, xem phong thủy, bí mật bái Bồ Tát. cầu Phật Tổ phù hộ thăng quan. Sự thịnh vượng của Thiếu Lâm Tự tại trong dân thường là bởi vì võ công. Thế nhưng một số nhân vật cao tầng xã hội cũng tin rằng Bồ Tát Phật Tổ của Thiếu Lâm linh nghiệm.

Đây là một bí mật công khai.

“Số mệnh vừa nói, chính là khí chất cùng lộc mệnh của người, bên trong gia thế cũng không có. Liêu bộ trưởng, ngài có lộc mệnh tốt nhưng thứ lỗi cho ta nói thật, khí chất của ngài còn kém một chút. Lão Tướng năm đó vì sao không có được thiên hạ? Cơ sở của hấn không hùng hậu chăng? Tám trăm vạn quốc quân! Nhưng vẫn bị đánh cho hoa rơi nước chảy như thường. Đó là vì sao, chính là khí chất kém, không có khí vương giả!” Ngô Tuyên Nam lúc này nói, ngón tay nam bắt thành kiếm quyết không ngừng bấm động. một điểm đều không giống như là võ thuật gia mà như đạo sĩ giang hồ lừa gạt quan to quý nhân.

“Chỉ có điều ngài bây giờ gặp may mắn, kỳ nhân dị sĩ đều bắt đầu quay chung quanh bên cạnh, lãnh đạo Quốc Cộng lưỡng đảng năm đó có người nào bên người không có kỳ nhân dị sĩ? Tông đạo Cương Từ Bản Thiện đạo trưởng của Võ Đang năm đó cũng cùng ra sức khởi nghĩa...”

Ngay lúc này! Âm! Một tiếng nổ phá vỡ hành vi của tà đạo của Ngô Tuyền Nam, vốn là hắn đang dùng tư tưởng phong kiến mê tín cận bã ăn mòn quan viên cao tầng quốc gia.

Hóa ra là Ba Lập Minh uống rượu trong cái bình thủy tinh, ăn một con rắn hổ mang. Cái bình nằm trong tay hướng dưới đất đập một cái, vung song chưởng hoạt động gân cốt, toàn thân đổ về phía trước đi nhanh, lúc giẫm chặn tại chỗ, cơ bắp toàn thân hắn theo cước hướng về phía trước, liên tiếp đánh tung ra, y phục vải bạt rắn chắc giống như bị vô số ngọn roi quất kịch liệt. Đây là hắn nổi máu phá hoại. động tác khiến cảm giác say tởa đến huyết quản toàn thân.

Mà lúc này Vương Siêu đứng lẳng lẳng chờ đợi Ba Lập Minh. Nhìn hắn quăng cái bình thủy tinh, động tác giẫm chân tung tán cảm giác say, biết bá chủ ngục giam này đã chuẩn bị tốt rồi.

Hắn không nói nhiều, không khách sáo trực tiếp áp tới một bước rất nhanh, lấy cột sống lớn làm cung, lấy thắt lưng làm dây cung, lấy chân trái làm mũi tên. Soạt! Cả người bắn tung ra. Cự chưởng hướng thẳng đẩy về phía trước, đánh về phía mặt của Ba Lập Minh. Lâm!

Một thức “Nghìn Cân Chàng Ấp” trong “Đại Suất Bi Thủ” đánh thẳng ra.

“Đây mới là Cung Tiến Bộ chán chính! Nhìn Cung Tiến Bộ của Vương sư phụ, ta có cảm giác công phu cả đời chỉ là uống phỉ” Ngô Tuyền Nam trong lòng cảm thán, Cung Tiến Bộ của Vương Siêu lấy cột sống phát lực, thôi động thân thể giống như mũi tên như cung mạnh kéo tám trăm cân bắn ra. Tốc độ cực nhanh, kinh lực bắn xuyên tới mãnh liệt, kéo y phục toàn thân về phía sau. thật giống như là bão cấp mười hai quét qua.

Ngô Tuyền Nam tự nhận nếu như bây giờ đứng đối diện Vương Siêu thì chưa chắc đỡ được một kích này.

“Ha ha!” Đối mặt với công kích cực nhanh nặng tới cả tấn này của Vương Siêu. Ba Lập Minh không chút nào úy kỵ, yết hầu cuộn lại phụt ra một ngụm lớn rượu. Một cái phun khí này dao động bên trong cổ họng rồi thở phóng ra, thanh âm so với bánh xe ô tô nổ tung còn mãnh liệt hơn. Không chỉ là Liêu Tuấn Hoa cùng Ngô Tuyền Nam mà đám chiến sĩ võ bên ngoài đều há to miệng ra. không tin cổ họng của người lại phát ra thanh âm lớn như vậy.

Trong ngục giam động tĩnh lớn như vậy đám cảnh sát giám ngục đều tới xem. Có điều không dám ai dám vào nhà tù. Trước đó Chính Uy trung đoàn cảnh sát coi ngục giam đã thông báo có so chiêu đánh nhau, bọn hắn dừng nên ngạc nhiên. Huống chi bọn họ cũng biết thủ lĩnh phái tạo phản bị giam trong ngục giam ba mươi năm này là một võ thuật gia, bình thường có người vào đây cùng hắn luận võ thì không tính là cái gì. Nhưng lần này tạo thành động tĩnh thực quá lớn.

Những chiến sĩ cảnh sát này đều muốn mở rộng tầm mắt.

Đồng thời Ba Lập Minh tại lúc phun khí, khớp xương tay trái nơi cánh tay vừa thô vừa to. Mặt bàn tay hướng dọc một cái, lựa chọn đem chưởng của Vương Siêu đẩy ra. sau đó tay phải bấm thành trảo, chụp tới phía bên thân phải của Vương Siêu!

“Thông Bối, Viên Tung Thủ! Tà Ưng Thê!” Trong lòng Vương Siêu than một tiếng. Ba Lập Minh lựa chọn thức này là “Viên Tung Thủ”, một chiêu trong Bạch Viên Thông Bối Quyền, so với Thánh Thủ Từ Chấn trong Quảng Đông Tam Hổ quả thực lợi hại hơn gấp trăm lần.

Lúc này cánh tay Ba Lập Minh thật có sức lực mạnh như Viên Thần.

Mà tay phải Ba Lập Minh chụp thắt lưng một cái cũng là Ưng Hình, “Tà Ưng Thức” không phải đấu pháp chính tông trong Hình Ý Quyền mà là thể kết hợp của Hình Ý Bát Quái Môn. Lấy Hình Ý Ưng Hình Trảo Công kết hợp Bát Quái Chuyên Chưởng Đả Thiên Môn, uy lực càng lớn. Càng quỷ bí âm trầm, xuất kỳ bất ý.

Có điều Vương Siêu như không thèm để ý, thắt lưng như rắn nước xoay một cái thì né tránh qua một trảo này, hai tay quay lại co vào bên trong, giống như ôm một tảng đá lớn hướng về trước ngực Ba Lập Minh, hai sườn rung chuyển cứng rắn vất qua, như vận dây thép, như vất bánh quai chèo.

“Đại Suất Bi Thủ! Cửu Ngưu Chuyển?” Ba Lập Minh nhìn ra võ công Vương Siêu vận dụng. dĩ nhiên không dám cứng rắn đối kháng, thi triển Linh Dương Quả Giác nhảy về phía sau. giống như sơn dương bất ngờ

nhảy dọc chạy chồm lên tại mặt trên vách núi nhám thạch, tránh thoát một cái vận chuyển này của Vương Siêu.

Cái cối xay lớn nhất, mượn chín đầu trâu bò đực mới có thể xoay chuyên động được, một chiêu chuyển động vất qua này của Vương Siêu, sức mạnh tương đương với chín con trâu, lấy nhãn giới của Ba Lập Minh tự nhiên nhìn ra. Vương Siêu vận chuyển một cái, cho dù là một cây cột điện lớn cũng phải bị vận gã hướng gù là cơ thể máu thịt của hắn!

“Thiếu Lâm Tượng Hình Quyền? Linh Dương Quả Giác” Vương Siêu thấy Ba Lập Minh nhảy một bước né tránh một chiêu này hoàn toàn không chút dấu hiệu. Trước đó không có một điểm quỹ tích, khiến cho hắn không cách nào nghĩ ra phương hướng nhảy để tiến hành truy đánh.

Thiếu Lâm Tượng Hình Quyền có hai thức pháp môn né tránh cực kỳ tinh diệu, một là “Linh Dương Quả Giác”, hai là “Hương Tượng Độ Giang”. Hai thức đều bí mật phát lực, nổi danh không có một chút dấu hiệu.

Thế nhưng hai thức này đã thất truyền tại thời kì Văn Cách. Bây giờ đến sư phụ quyền thuật cao minh nhất của Thiếu Lâm cũng không biết.

Vương Siêu thật không ngờ Ba Lập Minh lại biết, hắn đứng bất động ở tại chỗ. Nói cách khác, đã sớm không thể đánh qua như hình với bóng, truy gió đuổi trăng.

Ba Lập Minh vừa nhảy ra nhưng liên tục lưu ý, xoay người đem lực xuống hai chân, trong nháy mắt hai chân hắn thô to lên giống như chân voi, nhẹ nhàng đạp lên mặt đất một cái, nhìn qua thân thể hắn như phiêu bồng.

Một điểm! Hai điểm! Ba điểm! Chân Ba Lập Minh thô to như chân voi điểm trên mặt đất nhưng đường như mềm mại như chuồn chuồn!

Liêu Tuấn Hoa ở bên ngoài thấy Ba Lập Minh thi triển công phu này, thật giống như là voi nặng dẫm nát trên mặt nước, nhưng lại liên tục như chim én, cảm giác nặng nhẹ đối lập tới cực điểm khiến người vắng đầu hoa mắt đến thổ huyết.

Thân pháp “Hương Tượng Độ Hà”. Thời gian vài giây lễ, ba bước lướt nước, Ba Lập Minh vô thanh vô tức điểm tới phía sau Vương Siêu, xuất thủ chính là một chiêu “Hổ Ma Xoa”. Quả dẫm thắt xương cổ!

Một chiêu này mười phần ác độc! Là bí thủ thắt xương cổ tuyệt sát trong Thiếu Lâm Ngũ Hình Quyền, lúc Ba Lập Minh thi triển cơ bắp cánh tay căng ra, cơ bắp xoay ngược tới cực điểm thô to như dây cáp, có thể tưởng tượng. Dù là cổ có làm bằng sắt bị một cái xoắn này cũng phải bị xoắn thành bánh quai chèo!

Thế nhưng da cổ của Vương Siêu cứng rắn khiến Ba Lập Minh dừng xiết lại. Lực càng mạnh cái cổ phình máu, lại tới Ngạnh Công Kim Cương La Hán Tỏa Hống.

Vương Siêu cũng lộ chiến ý. Ban này biết võ công thể lực của Ba Lập Minh, hai người đánh tiếp nếu không ra hiểm chiêu thì thành tình huống so sánh thể lực tổng hợp. Tuy rằng Vương Siêu tự tin thể lực tổng hợp của hắn không dưới người nào trong thiên hạ nhưng không muốn thủ thắng như vậy. Vì vậy hắn mạo hiểm để một tuyệt thế cao thủ từ phía sau xiết cổ.

Hắn là muốn thử xem Kim Cương La Hán Tỏa Hống của mình tới cái cảnh giới gì. Bị Ba Lập Minh xiết một cái, tròng cổ Vương Siêu phình lên. Một hơi thở từ phổi bùng nổ ra, kinh qua yết hầu, lan ra khắp phía ngoài vùng cổ.

“Cự Mãng Thổ Đan” !

Vương Siêu đã dùng tới công phu bạo phát tối cao trong Long Xà Hợp Kích. Lấy hô hấp kịch liệt dẫn động khí huyết trong cơ thể kích thích huyết vị. Dem tiềm lực toàn thân đều bộc phát ra. đạt được hiệu quả đả kích mãnh liệt!

Đồng thời thân thể hắn xoay trở mình, một thức “Long Đẳng Phiên Mãng” trong Long Xà Hợp Kích đảo lộn mạnh qua. Chính là một thức “Phiên Thiên Ẩn” hướng tới trán của Ba Lập Minh nện xuống.

Cái đánh mạnh này của Vương Siêu dùng tới sức bạo phát của Cự Mãng Thổ Đan, so với Phiên Thiên Ấn lúc trước càng sắc bén, đã tới một trình độ mà ngôn ngữ không thể hình dung, thật giống như một viên đạn pháo cự đại đột nhiên bùng nổ trên trán Ba Lập Minh!

Ba Lập Minh một tay “Hổ Ma Xoa” xuống dưới, mạnh mẽ cầm giữa phía gáy của Vương Siêu, lần này ngay cả chính hắn không thể tin tưởng, cao thủ như Vương Siêu thế nào lại có thể bị người nắm bộ vị trí mạng đơn giản như thế?

“Cho dù ngươi luyện Thiết Bổ Sam, Kim Chung Tráo, Thập Tam Thái Bảo Hoành Ngạnh Công! Cũng không có khả năng để cái cổ chịu được tay ta vậy!” Ba Lập Minh cũng là cao thủ khổ luyện Kim Chung Tráo, nhưng bất luận tới trình độ nào đều không đỡ được thủ quyền thất cổ của cao thủ sau Bảo Đan. Ý nghĩ trong lòng chợt lóe qua đi hắn không chút do dự. Ngón tay thật dài có lực từ sau về phía trước, giống như vông sắt chế trụ yết hầu trước mặt Vương Siêu.

Ngón tay hắn rất dài! Sau khi vận khí sung huyết cơ bắp phình ra. Có kích thước to như củ cải, hoàn toàn có thể đem cổ một người trưởng thành từ phía sau ra trước siết chặt lại, chỉ có kẹp ở yết hầu hô hấp mới có năng lực khiến cao thủ hít thở không thông!

Thế nhưng lúc hắn móc một cái, tay giống như cầm một cái van hơi nước lớn, hơi thở của đối phương phảng phất như hỏa sơn phun trào, vận cũng vận không được.

Đồng thời thân trên đối phương chuyển động. một lực lượng cực đại đảo ngược lại, so với lực lượng mãnh mẽ không hề còn muốn lớn hơn.

Vương Siêu lúc đầu chính là luyện đến đánh vỡ hư không, cảnh giới cao nhất của cao thủ quyền thuật Kiến Thần Bất Phôi, sức bạo phát đã tới một độ cao người thường không thể tưởng tượng được, bên trong lại dùng công phu Cự Mãng Thổ Đan bộc phát ra tiềm lực lớn nhất? Đây là sức mạnh trình độ gì? Liên tương đương với voi đột nhiên ăn thuốc kích thích phát cuồng là cái tình huống gì? Chính là tình huống Vương Siêu bây giờ sau khi vận Cự Mãng Thổ Đan!

Voi đột nhiên ăn thuốc kích thích phát cuồng là cái tình huống gì? Chính là tình huống Vương Siêu bây giờ sau khi vận Cự Mãng Thổ Đan!

Tại lúc Vương Siêu xoay mình. Ba Lập Minh còn muốn dùng Cầm Nã Thủ Pháp cùng Vương Siêu đấu kỹ xảo gần người một chút, thế nhưng sau một khắc liền bỏ đi toàn bộ ý nghĩ. Da trán của hắn kịch liệt nhảy lên trước, toàn bộ râu mép trên mặt dựng đứng lên, thật giống như con nhím bị sợ hãi.

Cùng lúc đó mắt của hắn tự động nhắm lại, hai cái lỗ tai cũng giống như cái lỗ tai lợn, thoáng cái lật tới dính sát vào, đem toàn bộ vòm tai ngăn chặn, ngăn ngừa bị thanh âm thật lớn phá vỡ màng nhĩ!

Không thể không nói, cái lỗ tai của Ba Lập Minh thật sự là linh hoạt, vận kinh một cái có thể dán sát bao trùm vòm tai. Công phu bậc này ít nhất phải có mười năm khổ luyện công phu “Đại Thánh Trang”!

Hơn nữa lỗ tai của hắn là tự động phát động, dự cảm được âm thanh bùng nổ kích thích đến cường liệt, liền lật tới dán sát vào thịt, cũng không cần dồn tâm trí khống chế. hoàn toàn là phản ứng tự nhiên, miễn cảm như vậy thì thật là đáng sợ.

Đây là phản ứng gần như vô địch của hắn khổ luyện ba mươi năm Kim Chung Tráo rèn đúc ra.

Có thể tạo thành uy hiếp như vậy đối với hắn, tự nhiên là Phiên Thiên Ấn mà Vương Siêu xoay người đánh tới.

Ba Lập Minh tại lúc nhắm mắt đóng tai, hai tay giơ lên, hai chân cuộn thành trung bình tấn, một thức “Bá Vương Giang Đỉnh”, đã lấy đại thủ ấn của Vương Siêu đánh xuống.

Ầm ầm! Một thanh âm rung động choáng màng nhĩ bùng nổ ra. Liêu Tuấn Hoa che cái lỗ tai của mình, nhắm hai mắt lại. Hắn trong lòng hoài nghi, có phải có một cảnh sát ở trong phòng đánh rơi một quả lựu đạn hay không!

Mà ở bên ngoài, tất cả chiến sĩ cảnh sát đều vô thức che kín lỗ tai lại.

Bọn họ không có công phu lỗ tai dán vào thịt như Ba Lập Minh, chỉ sau khi thanh âm bạo tạc kịch liệt, mất bò mới lo làm chuồng che kéo sát lỗ tai vào.

Trời thấy cũng sợ hãi, Ba Lập Minh chưa từng nghĩ một quyền nện từ trên xuống dưới lại đánh ra uy thế lớn như vậy. Giờ khắc này trong lòng hắn hoài nghi, Vương Siêu có phải bị thần sức mạnh nào nhập vào người hay không.

Hai chân hắn bị đánh vào trong một cái. một thân thể luyện xương sắt da đồng gân trâu đều bị quyền này đánh cho đầu choáng váng hoa mắt. không chỉ như thế, ngay cả lợi trong miệng cũng đều bị chấn động đến tê dại.

Da trên mặt hắn bị kinh phong thổi qua giống như bị đao cắt, đau đớn nhức nhối!

Nếu không phải đã nhắm mắt che tai thì đã bị kinh phong Vương Siêu đập tới làm cho mù mắt.

Thân hình Ba Lập Minh nảy mạnh ra. Hai chân bật lên từ mặt đất đôi giày đã rách nát, chân trần cấp tốc lui về phía sau.

“Chuyển Bài Liên” trong Thái Cực Quyền tại thân thể hắn thi triển ra. Mềm mại không gì sánh được.

Bị quyền của Vương Siêu bạo phát đánh tới. Tuy có Kim Chung Tráo kiên cố nhưng đã bị chấn động tới choáng váng. Toàn thân huyết mạch không thông, đành dùng Thái Cực Quyền quát kinh lui về phía sau. Đồng thời dùng nhu công làm lưu thông huyết mạch.

Từ đầu đến bây giờ, Ba Lập Minh tổng cộng thi triển Bát Cực, Thông Bối, Hình Ý, Bát Quái. Thiếu Lâm, Thái Cực, các chủng các loại công phu toàn bộ đều là xuất thần nhập hóa, có thể dùng trôi chảy hơn bất luận một đại tông sư nào.

“Ha ha ha ha. Thống khoái thống khoái!” Một cái xoay người kinh thiên động địa của Vương Siêu chém qua đi. Thân thể đã bị cát bụi xi măng, vụn gỗ ngăn tử, mảnh vỡ thủy tinh bốc lên che giấu, Ba Lập Minh lui về phía sau rồi từ đám bụi bước ra, thật giống như Bàn cổ đi ra từ trong hỗn độn.

Không nói hai lời hắn đối mặt với Ba Lập Minh, lần thứ hai phát động công kích, “Côn Lôi Chước”. “Bôn Lôi Chước”, “Tạc Lôi Chước”, ba đòn liên hoàn Đại Suất Bi Thủ trọng kích, theo sải bước mà đánh ra.

Ba Lập Minh căn bản không có thời gian phản ứng, cũng điên cuồng hét lên một tiếng đón đỡ

“Khẳng định hắn dùng công phu Bảo Đan kích thích huyết vị trên thân thể, thật giống như ăn thuốc kích thích. Điều này tàn phá thân thể rất lớn, hơn nữa thể lực tiêu hao rất nhanh, tin tưởng trong khoảng thời gian ngắn đánh bại ta”.

Ba Lập Minh tâm tư vừa chuyển, chương công biến nhanh không gì sánh được, thật giống như là vượt vải, tá lực đả lực, hóa giải quyền kinh của Vương Siêu.

“Võ Đang Miên Chưởng?” Ngô Tuyên Nam ở bên ngoài kinh ngạc, hắn không có ngờ tới Ba Lập Minh lại biết Tiên Thiên Thái Hòa Quyền Miên Chưởng, hơn nữa sử dụng còn hoàn hảo hơn hẳn.

Xem hai người này tranh đấu có điểm tổn hại lòng tự tin của hắn.

Kim Chung Tráo của Ba Lập Minh cũng có kích phát tiềm lực như vậy, thế nhưng không phải lúc vạn bất đắc dĩ thì cũng không dám dùng. Bởi vì dạng kích phát tiềm lực này, như là cầm châm cứu hung hăng kích thích điểm mẫn cảm trên chính cơ thể, đối với thân thể tổn thất thực sự quá lớn. Hắn còn tu luyện đến cảnh giới Bất Phôi, một khi tổn hại liền không có cách nào khôi phục.

Có điều hắn cũng không tin Vương Siêu thật sự ở cảnh giới Bất Phôi. Sở dĩ đối phương dùng Võ Đang Miên Chưởng tránh đi đạo lực chính là chờ đến khi thể lực Vương Siêu tiêu hao thì mới phản kích.

Thế nhưng tính toán của hắn sau liên tục hơn mười quyền bị phá nát.

Sau hơn mười quyền, quyền kinh của Vương Siêu không yếu bớt mà trái lại càng ngày sắc bén. Chiêu chiêu bạo phát, đánh cho hắn trước sau đều phải nắm chặt con mắt cùng đóng chặt lỗ tai. Miên Chưởng của hắn phải dùng cật lực mười phần mới hóa giải được.

“Người này là động cơ vĩnh cửu chắc?” Ba Lập Minh bị đánh cho nghẹn khuất không gì sánh được. hung tâm nổi lên, đột nhiên song chưởng lật mạnh điên cuồng hét lên: “Thiên Luân Quyền!”

Hắn thi triển ra “Thiên Luân Quyền” trong Thiếu Lâm “Đại Kim Cương Luân Quyền”, tương đương Đại Suất Bi Thủ cương mãnh!

Lại là một môn công phu thất truyền!

Phanh! Thiên Luân Quyền cùng Phiên Thiên Ấn cứng rắn đập cùng một chỗ. cả người Ba Lập Minh bay vào trên cửa sắt lớn ngục giam. người tới ngoài cửa liền há mồm phun ra một cái răng cửa, kèm theo rất nhiều máu tươi.

Máu tươi này không phải là máu trong nội tạng mà thuần túy của hàm răng bị chấn động rụng ra.

Quyền pháp của Vương Siêu thật sự là quá cương mãnh, kế hoạch của hắn sai lầm hấp tấp liều mạng bị chấn động đến xương tủy, khiến răng rụng ra.

Vốn là sau khi hắn liên tục tiếp hơn mười quyền, xương tủy rung động kịch liệt, rốt cục lan đến gần lợi khiến cho răng thoát ly lợi.

Phàm là một người đã từng bị đánh đến rung động cốt tủy, lợi nhất định sẽ tê dại. Đây là điều thường thức sinh lý.

Có điều là võ công luyện đến trình độ như hắn, căn bản không là gì. Chỉ cần một tháng thời gian, lại sẽ phát triển răng mới. Tới lúc lão niên còn có thể tái sinh răng rụng. tóc bạc biến đen, này là thân thể đặc biệt cường tráng ở đại cao thủ Bảo Đan.

Bởi vì dạng cao thủ này xương tủy cường đại không gì sánh được, xương tủy tạo máu, máu lúc nào cũng luôn mới mẻ. Có năng lực tái sinh khôi phục cường đại.

Mắt thấy Vương Siêu truy đánh qua. Ba Lập Minh hít mạnh một hơi, hai chân đá liên hoàn, cửa sắt lớn dưới chân bị đá lên chộp vào trong tay, hướng Vương Siêu đánh thẳng qua!

Cái cửa sắt lớn này là thép to bằng ngón tay cái đúc thành, bị hắn vung mạnh đánh thẳng thật giống như là một chiếc đầu tàu. Thế nhưng hai mắt Vương Siêu tròn tròn như thiên thần tròn mắt, hét lớn một tiếng, hai tay nắm cửa sắt phía trước nhân tiện xé một cái.

Bằng bằng bằng! Cửa sắt bị xé thành hai nửa.

Sai khi Vương Siêu xé cửa sắt thì một tay gác ở phía trước, một tay dán tại bên hông. Bán Bộ cấp bách xông ra. Đập đập đập! Liên tục ba Bán Bộ vọt tới trước mặt Ba Lập Minh, lấy Bằng Quyền tiến công tiêu phúc!

Bán Bộ Bằng Quyền!

Lúc này Vương Siêu thi triển ra Bán Bộ Bằng Quyền, cho dù là lão gia tử Quách Vân Thâm tái thế, cũng khẳng định sẽ lớn tiếng than thở! Bởi vì mỗi Bán Bộ hắn đều đập nhanh ổn định, bằng bằng xông tới làm khối xi măng trên mặt đất bay loạn, giống như đạn pháo đánh hướng Ba Lập Minh.

Quả thực chính là một cái xe tăng hạng nặng hình người!

Vào lúc này Ba Lập Minh rốt cuộc hiển hiện thực lực cường đại của cao thủ sánh ngang Lý Thư Văn ! Xoát! Toàn thân vận khí, y phục bị cơ thể bị phá tan, lại có thể mặc cho cước của Vương Siêu vẩy khối xi măng đập vào người mà không chút sứt mẻ!

Một khối xi măng lớn nện ở trên mặt hắn, bị va đến nát bầy nhưng trên mặt hắn chỉ có bụi, da không rách chút nào, vẫn là màu đen tím xanh!

Đối mặt với Bán Bộ Bằng Quyền của Vương Siêu, hai tay hắn biến hóa thủ ấn đặt tại trước bụng, thân thể hướng về phía trước vọt lên, tạo thành hình ốc cứng rắn va chạm qua!

Đây là “Tam Muội Quyền” trong Kim Cương Luân Quyền .

Hai người va chạm, cửa sắt bị đập đến giống như bùn biến hình bóp méo.

“Dừng! Quyền thuật của ngươi đã tới cảnh giới Bất Phôi. Đánh tiếp nữa. Thể lực của ta không bằng ngươi!”

Dưới sự liều mạng, Ba Lập Minh thối lui đến giữa sân nhỏ, Vương Siêu cũng tựa ở trên tường. Đã đem một khối tường khoét đến một lỗ lớn. Gạch đá bay tán loạn đầy bụi đất nhưng không lần át được khí chất quyền thế bề ngạnh thiên hạ của hắn.

Đúng lúc này Ba Lập Minh quăng ra miến chiến bài.

“Phải thừa nhận công phu võ thuật truyền thống Trung Quốc của ngươi, đã là đỉnh cao của thời đại này!” Ba Lập Minh mở mắt. buông lỏng hai cái tai.

280. Chương 279: Võ Thuật Tông Sư Của Bộ Đội Đặc Chủng

Ba Lập Minh không phải người điên. Ngược lại trình độ võ học hắn đã đạt tới mức đẳng phong tạo cực. Trong chiến đấu luận võ vừa rồi cùng hắn. Vương Siêu liều mạng hơn mười quyền, từng quyền cương mãnh vô cùng, lực lượng hung hãn liên tục không biết mệt mỏi, biểu hiện ra sự dư thừa dị thường cùng sự chịu đựng của thể năng! Điều này quả thực vượt quá nhận thức của hắn đối với võ thuật.

Ngay từ ngày đầu luyện tập võ thuật, chủ yếu là luyện tập sức bật. đem lực lượng toàn thân tại trong một giây. lấy phương pháp hoàn mỹ đánh ra, tìm cách trong khoảng thời gian ngắn phát sinh một kích cực mạnh. Lúc sức bạo phát luyện tốt, mới bắt đầu luyện chuẩn xác. Tìm cách cho một kích cực mạnh này có thể đánh trúng chính xác kẻ địch.

Sức bạo phát cùng chuẩn xác mới là cái võ thuật coi trọng nhất. về phần sự chịu đựng của thể lực là thứ nhì. Bởi vì võ thuật chính là tìm cách trong thời gian ngắn nhất, đánh chết kẻ địch đạt được thắng lợi, không phải là thi chạy Ma-ra-tông.

Chính là như thế này, giống như cao thủ với cao thủ trong lúc chiến đấu, cũng sẽ không duy trì liên tục thời gian lâu. Ba phút năm phút đồng hồ tính là rất dài, ra ngoài mười phút đó là phượng mao lân giác. Trong vòng hai ba giây đã đem kẻ địch đánh cho tàn phế hay chết. Ngoại trừ các loại trường hợp hạn chế mang theo dụng cụ bảo vệ chính phủ quy định khi thi đấu biểu diễn trên đài.

Thế nhưng bây giờ Ba Lập Minh biết rõ, nếu như trận chiến đấu cùng Vương Siêu, không đánh tiếp hai ba mươi phút nữa thì không phân được ai thắng thua.

Có điều Vương Siêu bây giờ, thi triển thuật “Cự Mãng Thổ Đan”, liền giống như cơ bắp dùng thuốc kích thích vậy, đánh cho hắn không thở nổi, ngay cả hàm răng cũng bị chấn đến long ra. Đây là lực lượng chấn động đến tận xương tủy, nếu như lại chấn động tiếp nữa. Ba Lập Minh hoài nghi. Xương tủy của mình có thể bị chấn động hoại tử hay không.

Hổ Báo Lôi Âm có thể luyện xương tủy, làm cho xương tủy lớn mạnh. Nhưng quyền kinh khác chấn động. cũng có thể làm phá hư cốt tủy.

Tuy rằng đối mặt với công kích của Vương Siêu. Ba Lập Minh tự tin mình có thể chống đỡ kéo dài thời gian tiếp nữa, nhưng đấu tiếp nữa vẫn thoát khỏi cục diện lui về phía sau chịu đòn. Điều này khiến hắn bất lực. Hắn cũng rất muốn dùng “Phong Ma Kinh” trong Kim Chung Trảo Ngạnh Công kích thích huyết đạo bạo phát thể năng. có điều dự cảm trực giác nói cho hắn cho dù là vận dụng pháp môn này, liều mạng tiếp nữa thì sự chịu đựng của thể lực nhất định không bằng Vương Siêu. Đến lúc đó thân thể tổn thương quá lớn, đối quyền điên cuồng này thương tổn đối với xương tủy là không thể bù đắp.

Vương Siêu chính là ý vào sự dư thừa thể lực, vẫn lấy ưu thế áp đảo khiến hắn bị rơi vào hạ phong.

Đây là cảnh giới “Đánh vỡ hư không, có thể thấy thần”. Khí quan toàn thân phối hợp đều hoàn mỹ không gì sánh được. không có nội thương tạp chất độc tố mảy may, chính là thời gian bạo phát thể lực dài hơn.

Điều này không phải không hợp với chiến đấu sinh tử phân ra thắng bại. đối mặt với quyền pháp cảnh giới đỉnh “Đánh vỡ hư không, có thể thấy thần” của đối phương. Ba Lập Minh rốt cục đã nhận thất bại.

Không phải thất bại khuất nhục mà là kính ý đối với võ thuật đỉnh cao.

“Vương Siêu lại có thể đánh bại cả cái mãnh nhân này sao? Cái này... Không phải thiên hạ đệ nhất rồi sao? Thiên hạ đệ nhất. Tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất!” Liêu Tuấn Hoa lúc này kinh ngạc nhất trong toàn bộ số

lần kinh ngạc, hắn nhìn căn phòng ở cùng mặt đất giống như bị xe tăng xe lu mạnh mẽ đập phá qua. Trong lòng dâng lên cảm giác bất lực, đó là vô lực đối với sức mạnh cực hạn tận cùng của cơ thể con người có thể đạt được.

Cho dù hắn là người luyện Hóa Kinh quyền thuật thượng tầng rồi. Nhưng nằm mơ cũng thật không ngờ. Sức mạnh cơ thể con người có thể đạt được mức như vậy. Liêu Tuấn Hoa nhớ tới một cái câu ngạn ngữ quyền phổ thông: “Cổng phu cao một tấc, liền cao đến không có biên giới”.

Đạo sĩ Ngô Tuyền Nam ngược lại không quá kinh ngạc. Lúc tới đây, hắn cùng Vương Siêu thử ra tay một chút, đã nghiệm ra Đại Đông Á Quốc Thuật đệ nhất nhân này thật sự là danh xứng với thực. Bây giờ Ba Lập Minh bị thua trong dự liệu của hắn.

“Ta từ ba mươi năm trước đã tinh thông các loại quyền pháp. lúc tới bốn mươi được thưởng rất nhiều quyền phổ sách quý, tại bên trong ngục giam nghiên cứu khổ luyện ba mươi năm, đem các loại quyền pháp từng loại luyện đến xuất thần nhập hóa, thông hiểu đạo lý sau cùng nhưng không ngờ vẫn còn kém người một bậc”.

Ba Lập Minh đột nhiên trở nên có chút vắng lặng: “Ta đem một ít quyền phổ sách quý trong phòng thu dọn xong, liền đi với các người”.

Vương Siêu cười ha hả: “Ta bất quá ý vào tuổi trẻ, trên thể lực chiếm thượng phong mà thôi, vừa rồi người cũng dự đoán. Đánh tiếp tất nhiên thể lực của người không bằng ta, thể nhưng luận võ đánh nhau kịch liệt thay đổi trong nháy mắt, thắng bại sinh tử chính là thoáng qua. Cho dù là võ công của người cao hơn ta, thì cũng không thể nói nhất định có thể thắng ta, cho dù võ công của ta cao cũng không nhất định thắng người. Nếu không chúng ta chờ khi nào đó nghỉ ngơi tốt, sẽ lại tỷ thí?”.

Ba Lập Minh khoát tay: “Không cần tỷ thí. Sinh tử chi chiến ta đã trải qua rất nhiều. Quyền cước không có mắt, người vừa cũng nói, thắng bại phân nửa là xem vận khí, chúng ta cũng không đấu tranh giai cấp, liền vì võ nghệ luận bàn đơn thuần, sinh tử đối chiến lẫn nhau thật sự là chuyện ngu xuẩn”.

Ngữ khí Ba Lập Minh vẫn giống như là thủ lĩnh phái tạo phản trước đây, chỉ có đấu tranh giai cấp mới có thể đáng cho hắn đem tính mệnh ra vật lộn.

“Chờ ta bàn giao một chút thủ tục nữa. Ba sư phụ. người có thể ra tù. Lúc ra tù, ta sẽ an bài giúp người thân phận huấn luyện viên Thể Uy, vào khoảng ngày mai người lộ diện trên sân thi đấu chọn lựa Thể Uy. Có Ba sư phụ người hỗ trợ đại giao lưu võ đạo lần này, ít nhất, trong giao lưu giữa các lão võ thuật gia không có gì phải lo lắng”.

Liêu Tuấn Hoa nghe Ba Lập Minh bằng lòng đi ra ngoài thì rất cao hứng. Thân phận của Vương Siêu hẳn cảm nên không thể an bài thân phận võ thuật gia tham dự đại hội võ đạo. Thế nhưng Ba Lập Minh thì khác. Đem Ba Lập Minh mạnh mẽ an bài đi vào. Quyền lợi điều động nhân sự này Liêu Tuấn Hoa vẫn còn có.

Lấy võ công của Ba Lập Minh Liêu Tuấn Hoa sẽ không lo lắng trên đại tái giao lưu võ đạo, lại gặp phải cái thể hung nhân như Vương Siêu. Ba Lập Minh ra tù bất quá là việc đơn giản. thủ tục hồ sơ xin ý kiến phê bình trong lúc đang đi ra. Những phạm nhân ba mươi năm trước như Ba Lập Minh, hồ sơ đều bị mất. Phạm nhân sau khi bị giam vài thập niên, ngục giam tu sửa chuyển tù, nhân sự biến động hơn mười lần, hồ sơ mất là chuyện bình thường. Một người không hộ khẩu ra tù hay không đều không ảnh hưởng gì.

Hướng hồ lấy thể lực của Liêu Tuấn Hoa. Cho dù là phạm nhân mới đi vào lập tức cho ra ngay cũng không phải việc gì khó.

Tại trên xe suốt đêm quay về Bắc Kinh, ánh mắt của Liêu Tuấn Hoa nhìn Vương Siêu, trước sau đều là không thể tin tưởng. Hắn không tin võ công của Vương Siêu tiến bộ nhanh đến như vậy. Mới ly khai một hai năm, liền bành trướng thành mức độ như vậy.

Có điều hắn là một người thâm trầm, cũng không có hỏi nhiều. Tương phản là Vương Siêu cùng Ba Lập Minh trò chuyện vô cùng nồng nhiệt.

“Bản gốc Kim Chung Tráo? Bản gốc Thiêu Lâm Kim Cương Luân Quyền? Bản gốc 108 La Hán Thủ của Thu Nguyệt Thiên Sư? Bản gốc Võ Đang Quy Xà Kiếm Phổ, Thái Tổ Trường Quyền Phổ? Bí phương

Thiếu Lâm Nội Tráng Đả Hổ Đan? Chu Sa Chưởng Tây Thủ Tiên Phương? Tây Tủy Kinh do Thu Nguyệt Thiên Sư chú giải?”.

Thấy sách của Ba Lập Minh tùy thân mang theo. Vương Siêu lật xem, lại có rất nhiều bản viết tay vô công bí kíp bí truyền! Trong đó lại có bản thảo trân quý của Thiếu Lâm Thu Nguyệt Thiên Sư!

Thiếu Lâm Thu Nguyệt Thiên Sư tên thật là Bạch Ngọc Phong, vị đại sư võ học nổi tiếng nhất trong lịch sử Thiếu Lâm, đem quyền thuật Thiếu Lâm mở rộng phong phú. sáng chế rất nhiều võ học thượng thừa. như Long. Hồ. Báo. Hạc. Xà Ngũ Hành Quyền, một trăm lẻ tám La Hán Thủ, cùng chú giải Tây Tủy Kinh, (Dịch Cân Kinh. Tổng hợp lại trên xã hội đương thời, như Trương Quyền Tổng Thái Tổ, Đoản Quyền Ôn Nguyên. Đoản Đà của Mã Tịch, Suất Giao của Yến Thanh, Hầu Quyền của Tôn Hang, V.V.. hơn mười vị võ học danh gia, cải biên thành võ công Thiếu Lâm.

Sự phát triển võ học của Thiếu Lâm Tự có thể nói toàn bộ là dựa vào người này mà được mở rộng.

“Bản gốc Tây Tủy Kinh không phải tại thời gian Dân Quốc quân phiệt hỗn chiến, bị Thạch Hữu Tam đem hỏa thiêu mất rồi sao?” Vương Siêu nhìn những bản thảo điển tịch võ học trân quý này, có chút khó tin.

Những bí tịch bản thảo này rơi vào tay người bình thường thì không có tác dụng, thế nhưng rơi vào trong tay luyện võ gia công phu tinh thâm, tác dụng rất lớn.

Nhất là như Tây Tủy Kinh, cùng Hồ Báo Lô Âm đều là bí pháp võ thượng luyện xương tủy bên trong cường tráng. Thế nhưng Hồ Báo Lô Âm khó luyện, đại khái là một hình dạng sơ qua rung khớp xương, người lĩnh ngộ được thì sẽ thành, lĩnh ngộ không được thì cả đời không chút thành tựu. Tây Tủy Kinh là làm từng bước trong miệng niệm kinh văn, lấy bụng nghịch hô hấp, lên trầm xuống bổng. Thời gian dài tụng niệm dài sẽ có thành quả. Bất luận một người nào đều có chút tiến bộ.

Vương Siêu lật xem bản thảo Tây Tủy Kinh do Thu Nguyệt Thiên Sư chú giải, trên mặt giấy ghi chép chi chít. Dựa theo chú âm cổ đại ghi vào, hình vẽ chú giải khí quan hô hấp của cơ thể người. Đến đâu thì phải dừng lại, đến đâu phải hít thở, cùng với rất nhiều điểm chú ý. Vương Siêu nhìn vài lần biết thứ này là vật thật, không phải giả như trên thành phố, bây giờ Thiếu Lâm Tự in ấn để bán lấy tiền đông sao một đoạn, tây chép một đoạn chấp vá ra, bí kíp lung tung khó giải thích gì đó hại người chất đầy bụi bặm trên mặt hàng.

“Thời cổ hòa thượng đả tọa tham thiền, đả tọa vài ngày toàn thân huyết mạch lưu thông, tinh thần lại sáng láng, mộng không bị tri thất lưng không mỏi. lưng không đau. chân không tê dại, có thể sống thọ toàn bộ là dựa vào thiên kinh văn Tây Tủy Kinh này. tuy rằng Hồ Báo Lô Âm nổi lên rất nhanh như thế nhưng lại quá kén người luyện. Hồ Báo Lô Âm rung khớp xương nghe như tiếng sấm, trên thế giới vạn người mới tìm được một người luyện. Thật sự là quá khó khăn”.

Ngô Tuyên Nam cũng nhìn bản gốc Tây Tủy Kinh này, cảm thán nói.

“Ta tại Nam Dương Quốc Thuật Đàn Tràng, cùng hơn mười vị Đường Môn Quốc Thuật quyền sư giao lưu hơn nửa năm. bọn họ đem một ít sách quý phương thuốc lấy ra nữa, cùng nhau thảo luận, thí nghiệm hiệu quả, có linh nghiệm và không linh nghiệm. Có điều là ta xem bọn hần có chút bí phương, phương pháp hô hấp cũng không đầy đủ hết. có nửa này không có nửa kia. không ngờ ngày hôm nay tại chỗ ở Ba sư phụ đây thấy được đầy đủ hết. Nếu như có thể để ta sao chép mang về, nghiên cứu Quốc Thuật của chúng ta, khẳng định sẽ nâng cao một bước”.

Vương Siêu lật xem rất nhiều sách quý thư tịch của Ba Lập Minh, phát hiện rất nhiều bản gốc đầy đủ.

Quốc Thuật Đàn Tràng của Nam Dương Đường Môn, quyền sư, lão y sư ngày ngày sớm chiều nghiên cứu có hơn mười vị. Nhưng là đại đa số sách quý bí phương của bọn hần cũng không có đầy đủ như trong tay Ba Lập Minh. Vương Siêu liền muốn sao chép mang về lấy cho nghiên cứu. Cho dù là lấy võ công bây giờ của hần có phương thuốc chữa thương, phương pháp châm cứu.

“Cái này không cần, một số bí phương biết rõ cũng vô ích, còn muốn kinh nghiệm, ta đã học qua thuốc Đông y, Tây y. Ba mươi năm tại lao lý, bệnh của nhiều người đều là ta xem tốt. Như vậy đi, ta cũng muốn gia nhập vào Quốc Thuật Đàn Tràng Nam Dương Đường Môn của các người. Dù sao công phu của người, đại

biểu cho một trong những đỉnh cao nhất của võ học truyền thống Trung Quốc. Đà đánh vỡ hư không. Bất phối thân thể, ta tự nhiên muốn lĩnh giáo một chút kinh nghiệm”.

Ba Lập Minh nhìn hình dạng Vương Siêu bây giờ còn là một bộ dáng khí định thần nhàn, trong lòng bội phục thật lớn: “Vừa rồi bạo phát mà hiện hấn không nửa điểm thương tổn nào, khí tức lại ổn định như thế?”.

“Ba sư phụ muốn gia nhập Đường Môn chúng ta? Điều này thực sự là cầu còn không được” Vương Siêu nghe ý tứ của Ba Lập Minh nhất thời vui mừng. Người như Ba Lập Minh thật sự là chỉ có thể ngộ không thể cầu. cùng nhân tài cao cấp đứng đầu đến đâu đều là thứ tranh đoạt vào tay.

Tuy rằng võ thuật bây giờ không đáng tiền, nhân tài võ thuật cũng không đáng giá nhưng nhân vật luyện đến đỉnh như vậy, chính là một bảo bối.

Ví như nông dân làm ruộng không phải nhân tài đáng giá. Thế nhưng loại người làm ruộng tới mức như Viên Long Bình thì sao? Đó chính là siêu cấp nhân tài.

Ngô Tuyền Nam hay Ba Lập Minh đều là nhân tài. Gia nhập vào Đường Môn là chuyện Vương Siêu cầu còn không được.

Nghe Ba Lập Minh muốn gia nhập Đường môn. Liêu Tuấn Hoa kinh ngạc một chút. Có điều sau đó cũng liền bình thường trở lại, dạng phần tử cuồng nhiệt như Ba Lập Minh trong lòng chỉ có tình thần tôn trọng cường giả. Hấn tuy rằng là quan viên, thế nhưng trong mắt đối phương không đáng kể. cũng không mời chào được.

Quan viên tính là cái gì! Dù là quan lớn Ba Lập Minh cũng sẽ không để vào mắt. Năm đó hấn là cnhân vật gì? Thủ lĩnh phe tạo phản.

Cái gì là bí thư, Bí thư Tỉnh Ủy đều đánh chết không ít, cái gì quan lớn trung ương bị hấn giam vào chuồng bò viết kiểm điểm mỗi ngày rất nhiều.

Dùng chính lời Ba Lập Minh mà nói chính là: “Ta sẽ để ý quan tu tỉnh lại? Trình độ bịa đặt của người còn kém nhiều lắm”.

Cho nên hấn đứng ở bên trong ngục giam ba mươi năm không ra. Cũng là bởi vì cái thời đại của hấn đã qua.

“Kỳ thực ta vừa vận dụng cô phu Long Xã Thốn, kích thích huyết đạo thần kinh nội tạng bạo phát. cũng bị không ít tôthương, rất nhiều mạch máu nhỏ thần kinh đều tan vỡ, tạm thời không có trở ngại nhưng về sau cần dùng bệnh hốt thuốc, an định tu dưỡng một đoạn thời gian dài mới có thể khôi phục như lúc ban đầu”.

Vương Siêu cười ha ha, khiêm tốn nói.

“Thần kinh mạch máu bên trong bộ phận bị phá hủy. Muốn tu bổ tốt phải dưới kính hiển vi, bác sĩ ngoại khoa dùng dụng cụ chữa bệnh đặc thù tinh vi nhất mới có thể nối liền, Bất Phối chính là Bất Phối. Quả nhiên khác lạ, toàn bộ tinh thần xem xét bên trong, dùng châm cứu xoa bóp là có thể an định” Ba Lập Minh nhắm mắt cảm thán.

“Có điều nghe trong lời đồn, cảnh giới quyền thuật của Tôn Lộc Đường. Dương Lộ Thiên, Đồng Hải Xuyên là không thấy không nghe nhưng cảm giác được nguy hiểm mà tránh. Trong nơi tối tăm dự cảm trước nguy hiểm. Bất Phối trên quyền thuật chỉ là xem xét bảo dưỡng trong thân thể. Xã hội bây giờ pháo súng hoành hành, tác dụng thực tế của thứ này không lớn. Chỉ có cảnh giới Bất Kiến Bất Văn mới chính thức là thân thể bất tử. Không biết người đạt được chưa?”

Ba Lập Minh đột nhiên hỏi Vương Siêu.

“Muốn làm đại sự sửa chữa chủ nghĩa, ngược lại với chủ nghĩa tư bản. thực hiện đại cách mạng của giai cấp vô sản cũng chỉ có cái cảnh giới này, mới có thể có hi vọng. Thực nói đừng xem quyền pháp người cương mãnh, một quyền có thể đánh bẹp cầu sắt, thế nhưng vẫn không ngăn cản được bắn phá của đạn. Lực xuyên thấu của đạn quá mạnh mẽ. Năm đó ta tham gia đại hội đại biểu toàn quốc, võ đầu vạn người phái Bảo Hoàng, còn mang theo người trùng kích bộ đội thiếu chút nữa bị năm sáu khẩu súng trường quét thành tổ ong vô vè”.

Ba Lập Minh cuối cùng nói ra khiến cho Vương Siêu chút toát mồ hôi lạnh. Ba Lập Minh bị giam giữ ba mươi năm không quên tạo phản đoạt quyền, cũng không ngấm lại bây giờ là thời đại gì.

Có điều là lực xuyên thấu của đạn quá cường đại. võ công luyện được gân cốt cường thịnh đi nữa cũng không đỡ được. thân thể của Vương Siêu bây giờ có thể ngăn cản được sự tấn công của khí giới cùn, thể nhưng thứ bền nhọn gì đó, như mà tấu chùy thủ. đạn kiếm thì vẫn bị cắt vỡ.

Điều này cũng giống như đạo lý một cây châm có thể đâm vào da voi.

Vương Siêu trong lòng tính toán, cho dù là thân thể cường hãn hơn vài lần nữa, cũng không nắm chắc đỡ đạn. đối phó thứ này chỉ có né tránh. Điều này cũng là nguyên nhân chính sau khi hỏa khí hưng khởi, võ thuật truyền thống Trung Quốc xuống dốc.

“Cảm giác Bất Kiến Bất Văn cũng không phải quyền thuật mới có thể tu luyện ra. Đây là đạo cảnh giới, loại cảnh giới này sớm nhất chính là Trùng Dương Nho gia chân chính nói ra, có thể biết trước. Thực ra thứ này cùng quyền thuật không quan hệ, đọc sách. tín ngưỡng nghiên cứu học vấn. đều có thể luyện tới cái cảnh giới này. Cái cảnh giới này ta chưa đạt được. Trong Đường Môn chúng ta chỉ có môn chủ mới có cảnh giới như vậy” Vương Siêu nói.

“Thiên hạ thật là có người đạt cảnh giới như vậy...” Con mắt Ba Lập Minh lại hoài cổ: “Nếu như ta năm đó ta có cảnh giới như vậy...” Hắn tựa hồ nhớ tới chuyện cũ, gân cốt toàn thân giống như hàng loạt khẩu pháo bùng nổ vang lên.

Thân thể Liêu Tuấn Hoa phía ngoài co rút lại, giống như là có **** cổ kị Ba Lập Minh tạo phản.

Dọc theo đường đi, Vương Siêu lại cùng Ba Lập Minh, Ngô Tuyền Nam nói chuyện, chờ hội giao lưu võ đạo lần này xong xuôi, liền tiếp bọn họ gia nhập vào Đường môn.

Hai nhân tài này Vương Siêu đương nhiên không bỏ qua.

“Được hai nhân tài. Triệu Quang Vinh kia, tự giữ sách quý Thái Tổ Trưởng Quyền, tuy không hợp tác nghiên cứu nhưng những cao thủ võ thuật tuyệt đỉnh này, đều có thể cho Đường Môn ta sử dụng. Tổ chức thành nòng cốt cường đại, làm bộ đội đặc chủng thì vô song đến cỡ nào?”

Trong lòng Vương Siêu đột nhiên hiện lên ý nghĩ.

“Nếu như mình, Ba Lập Minh, Ngô Tuyền Nam, còn có Bạch Tuyền Di, Diệp Hồng, Sa Lượng, cùng với Trần Ngã Dương, Trình Sơn Mũi, Triệu Quang Vinh những đại sư võ thuật này, đều lập thành một đội quân tinh nhuệ, huấn luyện một chút. Lại thực thi pháp lệnh nghiêm khắc chém đầu, như vậy thiên hạ còn ai có thể ngăn cản được?”

Đích xác đội quân như vậy thật sự là quá tinh nhuệ. Bất quá Vương Siêu ngấm lại, những đại sư võ thuật này muốn tiền có tiền, muốn danh dự có danh dự. muốn địa vị có địa vị, hỗ trợ huấn luyện thì còn được. Còn bảo họ làm bộ đội đặc chủng thì đâu khả năng này.

Thật giống như đại sư võ thuật trước đây. Đỗ Tâm Võ, Lưu Bách Xuyên, Lý Thư Văn đều là từng làm huấn luyện viên võ thuật của một số đội quân tinh nhuệ, thế nhưng muốn đem bọn họ làm chiến sĩ của đội quân thì không người lãnh đạo nào làm được.

Vương Siêu phỏng chừng được. nếu như hắn muốn tổ chức một đội quân tinh nhuệ như thế, đại sư võ thuật ngoại trừ Ba Lập Minh trước mắt này, chỉ sợ Bạch Tuyền Di sẽ không nguyện ý.

Đích xác làm huấn luyện viên là một chuyện, tham gia quân ngũ lại là một chuyện khác.

Ngày thứ hai, bên trong sân vận động thi đấu của Thể Uy, trên trăm thanh niên đang tiến hành thi đấu tuyển chọn.

“Vòng thứ 10! Tào Tinh Tinh với Sơn Tây Trương Ngọc”.

Vương Siêu lúc này ở trong đám công chức chen chúc vây xem, nhìn Tào Tinh Tinh trên mặt đất tỷ thí cùng một nữ sinh võ thuật của Sơn Tây.

Lần này tuyển chọn, toàn bộ tuyển thủ cũng không có mang bộ phận bảo hộ tay, thế nhưng một số vị trí yếu hại được mang theo dụng cụ bảo hộ.

Sân vận động lớn tách ra thành rất nhiều trận thi đấu. Người cũng rất nhiều, có quan viên có người nhà huấn luyện viên, còn có nhân viên công tác. Vương Siêu lẫn lộn ở trong đó cũng không sợ bại lộ thân phận. Bây giờ hẳn là một người trong sạch đảng hoàng, có giấy chứng nhận hộ chiếu. Kiểm tra sơ qua cũng không sợ.

Tào Tinh Tinh ngày hôm nay mặc chính là một bộ võ phục màu xanh ngọc bằng tơ lụa, đường cong vóc người vô cùng khả ái, người vây xem cũng rất nhiều.

Vương Siêu trước mặt người vây xem, phát hiện thân ảnh của cổ tiểu thư Chu Vũ Hình mở than lớn Sơn Tây.

“Ồ?” Vương Siêu tại hai bên trái phải Chu Vũ Hình, liền phát hiện hai thân ảnh quen thuộc, một người mặc tử y vóc người nhỏ nhắn nhưng lại có khí chất cương cường, còn có một nữ nhân ăn mặc quân phục đại tá. Đều đang xem trận thi đấu giữa Tào Tinh Tinh cùng nữ sinh Sơn Tây Thể Uy.

281. Chương 280: Các Tuyển Thủ Hạt Giống

Hình thức thi đấu tuyển chọn của Thể Uy ngày hôm nay rất lớn, chỉ ít Vương Siêu còn chưa có xem qua thi đấu quy mô lớn như vậy. Trong sân vận động rất lớn, chia làm một trăm sân nhỏ, trên từng sân nhỏ đều có một số lớn người tụ tập quan sát, tiếng hoan hô cùng tiếng cổ vũ nhiệt liệt luôn luôn phát ra, còn có rất nhiều ký giả cầm camera quay chụp. âm thanh flash flash của máy ảnh liên tiếp vang lên, giống như ếch bên trong hồ nước mùa xuân, mà tia sáng của đèn loang loáng làm mắt ai cũng hiện lên trạng thái mù mịt.

“Thuyền nát cũng có ba cân đỉnh, hướng chi là Thể Uy của một quốc gia to như vậy. Hình thức tuyển chọn thi đấu lần này tuy rằng vẫn không bang bóng đá, bóng rổ và thi đấu thể dục... nhưng so với lời đài thi đấu như tán đả, kick boxing, quyền anh lại cảm chắc quy mô lớn hơn rất nhiều” Vương Siêu tuy rằng phát hiện Hoắc Linh Nhi cùng Lâm Nhã Nam. nhưng hẳn không dự định đi đến gần.

Cảm tình với Hoắc Linh Nhi trước đây thì thật không rõ ràng, thế nhưng trong mắt Vương Siêu đánh ra quyết tâm không muốn dấn dằng nữa. dù sao đã cùng Đường Tử Trần định ra hôn ước rồi, Vương Siêu là một người một lòng tự thân tu hành, cố đoạn tuyệt trên phương diện cảm tình. Nếu không thì hẳn cũng không đạt được thành tựu như bây giờ.

về phần Lâm Nhã Nam. là người thuộc về tổ chức phía Quân Ủy, bây giờ trăm phần trăm còn gánh vác trên người nhiệm vụ bắt Vương Siêu, Vương Siêu như thế nào mà ngu ngốc đi tới tiếp cận. Tuy rằng trước đây hẳn cùng nữ quân nhân này giao tình không cạn, nhưng giao tình là giao tình, tại trước mặt đại sự thì phải nói tới quyền lợi tổ chức, Vương Siêu cũng không tin hẳn thực sự có cái khí vương giả gì, khiến Lâm Nhã Nam cam nguyện nguy cơ mạo hiểm phản bội cấp trên mà tới thân cận chính. Rất có thể là thân phận mình chỉ cần tại bại lộ trước mặt Lâm Nhã Nam. nữ đại tá quan quân này khẳng định sẽ bí mật thông tri cấp trên trước tiên, chỉ khoảng hơn mười phút sẽ phái ra rất nhiều bộ đội đặc chủng, bí mật truy bắt mình.

Võ thuật tông sư tuy rằng mạnh, nhưng tại trước mặt bộ đội đặc chủng lại tính là cái gì? Hơn mười một chiến sĩ vũ trang hạng nặng. vẫn có thể nghiền cho người chạy loạn khắp nơi như thường. Vương Siêu tuy rằng được người cho là võ công thiên hạ đệ nhất, nhưng lẻ loi một mình, không có áo chống đạn. Dưới sự vây công của súng, vẫn sẽ rơi vào kết cục giống như của Trình Đình Hoa năm đó.

Này cũng không so với lúc tác chiến tại Indonexia, bên người Vương Siêu có rất nhiều vũ trang bảo hộ. cùng quân chính phủ cứng rắn đối kháng.

“Xem ra hạt giống tốt không ít. Nhưng cao thủ đứng đầu trong thanh niên, còn không có mấy người” Sáng sớm ngày hôm nay Vương Siêu ngay trong đoàn người xuyên qua đi tới, cũng nhìn thấy rất nhiều trận thi đấu tuyển chọn nơi sân nhỏ, phát hiện các thanh niên đến từ Thể Uy các tỉnh này, trong đó cũng không thiếu cao thủ, có thể sánh vai cùng Diệp Huyền năm đó. cũng có mấy người như vậy, thế nhưng niên kỷ đều hơn 23, 24, loại 17 tuổi giống Diệp Huyền có quyền thuật sắc bén như vậy, một người cũng không có.

Vương Siêu đang âm thầm quan sát đến những thanh niên xuất sắc trong thi đấu tuyển chọn.

Không hề nghi ngờ, cũng giống như toàn bộ các môn thi đấu khác. người vây xem đông nhất, thanh âm kích liệt nhất, sân đèn chiếu sáng nhất chính là nơi thi đấu của tuyển thủ hạt giống.

Lần thi đấu tuyển chọn này, toàn quốc số người các nơi tới tham gia có tới vài ngàn người, mà cuối cùng tham gia đại hội giao lưu võ thuật Trung Nhật Hàn chỉ có một trăm người. Khi tới đại hội võ đạo lần này, chỉ chọn ra mười hạt giống. Nói cách khác. bên trong mấy nghìn người này, chỉ có mười người tuyển thủ hạt giống, cạnh tranh không thể không kịch liệt.

Lúc này, đối với Tào Tinh Tinh tại trên lôi đài, chính là hai tuyển thủ hạt giống kịch chiến, cho nên người vây xem đặc biệt nhiều, cũng đặc biệt làm người khác chú ý.

Đây là thi đấu trong nhóm nữ, đối thủ của Tào Tinh Tinh là một cổ gái người Sơn Tây tên là Trương Ngọc. tuổi tác hai người cũng không sai biệt lắm. khoảng 23, 24 tuổi.

Cổ gái này, chính là mặc một thân võ phục trang, bên hông buộc chặt dây lưng màu tím, nhìn qua mặt mày như bức tranh, tư thế oai hùng bồng bồng. hơi có chút khí chất cân quắc không nhường đấng tu mi nam tử. Vương Siêu nhìn ra được hai tay cổ gái này rất thon dài, rõ ràng là luyện tập Thông Bối Trường Quyền, bản lĩnh thâm hậu.

Không thể không nói, bất luận là Tào Tinh Tinh hay Trương Ngọc này, đều có vóc người ngoài 1m70, tại trong nữ hài được cho là cao gầy, thể nhưng tại trong mắt Vương Siêu, chính là thích thú nhỏ nhắn xinh xắn.

Không có cách nào, vóc người Hoắc Linh Nhi một thước bảy mươi lăm, tại trong mắt Vương Siêu. vẫn như trước là đồ đệ nhỏ nhắn xinh xắn.

Cho dù là như Vĩnh Tiêu Hô. vóc người hai thước lớn vô cùng, cơ thể toàn bạo phát, tại lúc bị Vương Siêu dùng một chiêu “Đại Suất Bi Thủ” đánh bay. Vẫn là đại danh từ nhỏ nhắn xinh xắn.

Người có thể ở trong mắt Vương Siêu nhìn thấy cao lớn, Đường Tử Trần, Ba Lập Minh là một người, Triệu Quang Vinh là một người, Worton Đường Liên Khê là một người, còn lại, cho dù là Trình Sơn Minh, Trần Ngã Dương. Vương Siêu cũng không cảm thấy bọn họ rất cao lớn. Vương Siêu nhìn người, đã không nhìn bề ngoài, mà là trực tiếp xem khí chất.

Lúc này, kịch chiến trên sân đã bắt đầu.

Tào Tinh Tinh lại có thể công kích trước tiên! Bước về phía trước một bước, đầu gối chân trước cong lên, chân sau bắn ra thẳng tắp. Đường cong toàn thân thoáng cái đột nhiên hiện tới, tay trái nâng vòng phía sau hông. hông khẩu tay phải hướng lên, đặt ở bên hông, theo hình xoắn ốc phóng ra, đánh thẳng tới tiêu phúc của đối phương.

Xoạch! Tào Tinh Tinh cước bộ phối hợp. tay chân chỉnh tề, dưới giẫm trên đánh. tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng rõ ràng xuất ra quyền phong. Biểu hiện ra nội công thâm hậu.

Nàng xuất thủ liền là Hùng Hình Trùng Chùy Hải Đê Băng Quyền, chuân bị ở sau giấu **** Hổ Vĩ Tiên, chính là võ công “Hổ Tiên Hùng Chùy” của Vương Siêu.

Nữ hài Trương Ngọc đối diện kia thấy Tào Tinh Tinh xuất thủ trước, trong ánh mắt lộ ra một tia khinh miệt, quyền trái đột khởi, thân thể ngấn bước trống không, hướng bụng xuống phía dưới ép một cái! Bỗng chốc liền đem băng chùy của Tào Tinh Tinh đè tan.

Sau đó tay phải khua lên trên, cơ bắp cánh tay cách qua y phục cũng có thể thấy rõ ràng gồ lên, giống như thương móc lên. thoáng cái liền đem Tào Tinh Tinh vòng tay từ phía sau kiêu đồn văng đến. tay đây ra đánh đồng thời, vọt mạnh tiến lên!

Nữ quyền sư Sơn Tây này, giống như mẫu sư tử đột nhiên động dục. lại có thể muốn tại trong vòng một hiệp. đem trọng tâm Tào Tinh Tinh đánh cho bất ổn, lộ ra kẻ hở.

Ra cao quyền thì móc ra bình quyền thì vẩy, ra thấp quyền thì đè! (Cao quyền là công kích bộ phận trên cổ. Bình quyền là công kích ngực, tim. Thấp quyền là tiểu phúc, dưới bụng. về phần phòng ngự chân, kinh

điên nhất là Lâu Tất Áo Bộ trong Thái Cực Quyền.)

Đây là lý luận đấu pháp trong đạo sức quyền thuật, lúc này, tại trong tay nữ quyền sư Sơn Tây Trương Ngọc này che giấu được kinh điển giống như sách giáo khoa.

Nàng dè Hùng Chủy của Tào Tinh Tinh đánh hướng bụng. không riêng gì lấy tay, mà là thoáng cái bổ sung lên trọng tâm toàn thân.

Đồng thời trong nháy mắt dè xuống, nương theo sức mạnh của Tào Tinh Tinh, thân thể bắn lên, mặt khác một tay móc hướng lên, cõng lực lượng kia thật giống như dùng báng súng lớn kích động bao cát mấy trăm cân.

Vương Siêu chỉ cần xem một cái động tác móc quyền này, đã biết nữ hài tử gọi là Trương Ngọc này là một người thạo về động tác móc. không biết luyện mấy nghìn mấy vạn lần, thực sự là gọt dũa dài lâu.

Đừng xem thường động tác giản đơn trong quyền thuật, không qua gọt dũa dài lâu thì không luyện được đến không cần suy nghĩ liền tiện tay phát ra, cũng chỉ là động tác võ thuật đẹp mắt. các thanh niên ngày hôm nay tới tham gia thi đấu tuyển chọn không phải là chỉ cho đẹp mắt. Không phải quán quân võ thuật toàn quốc các loại trong bộ sách võ thuật biểu diễn.

Trương Ngọc một cái dè một cái móc nhìn như giản đơn. Nhưng thất lưỡng ngựa truyền lại có lực lượng khiến cơ bắp gồ lên. đem Ngũ Hành Thông Bối Trưởng Quyền Sơn Tây Hồng Động bí truyền luyện đến nơi đến chốn.

Tại trong mắt Vương Siêu, nội công của nữ hài tử Trương Ngọc này, so với Tào Tinh Tinh còn thâm hậu hơn.

Thế nhưng trong đạo sức cũng không phải nội công thâm hậu là có thể thủ thắng, ví dụ như cao thủ Minh Kinh chiến thắng cao thủ Âm Kinh nhiều không đếm xuể.

Trương Ngọc một dè một móc, trong nháy mắt này tay của Tào Tinh Tinh mở ra, chớp mắt phát sức của đôi bàn chân cấp tốc xông ra. Vương Siêu chỉ biết, việc thua của nữ hài tử nội công thâm hậu hơn này đã định rồi!

Không thể không nói, lúc Trương Ngọc mở tay địch nhân ra, lấy cước bộ của thân thể cấp tốc đánh xông tới, tách ra trọng tâm của địch nhân. Cái loại đấu pháp này là chiến thuật phổ thông đột phá kinh điển. Như rừng đầy mạnh. ngăn cản người tan tác. Còn có thể trong nháy mắt lấy khí thể uy mãnh làm tan rã ý chí chiến đấu của kẻ địch!

Rõ ràng nhất chính là Bán Bộ Băng Quyền của Quách Vân Thâm. một tay ôm đầu. một tay che bụng. nửa bước liên tục cấp tốc tấn công. Bất luận đối thủ là luyện cái gì Thiết Bối Sam. Kim Chung Tráo, khổ luyện khí công đều một quyền đánh bay ra, không có bất luận đường sống nào.

Thế nhưng Vương Siêu nếu dạy Tào Tinh Tinh đấu pháp Hồ Tiên Hùng Chủy, các loại đấu pháp. thuật hóa giải phản kích kẻ địch như vậy, hẳn cũng đã cùng Tào Tinh Tinh tại sân thượng chỉ ra toàn bộ.

Vương Siêu chính là dạng nhân vật nào? Cái đấu pháp gì có thể thoát được qua suy đoán tính toán của hán? Đường tấn công cấp tốc này là hẳn nói cho Tào Tinh Tinh cần phải phòng bị nhất.

Quả nhiên sau khi Tào Tinh Tinh bỗng chốc bị Trương Ngọc đánh tới, không cần phải nghĩ ngợi một chân chìa xuống đất, rút tay về hướng bên trái chợt di động qua, tránh khỏi tấn công chính diện của đối phương.

“Viên Hầu Di Thân” một động tác tay bí mật né tránh trong Hồ Tiên Hùng Chủy, động tác rất nhỏ. Lúc luyện chính là đầu ngón chân xuống đất, thân thể bất động, đem ý niệm chợt hiện ra, thân thể bất động, có ý niệm của vượn và khỉ tại trong khe núi nhảy lên. Lúc động thủ chân chính, ý niệm thân thể cùng nhau di chuyển, bóp một cái người liền mau tránh ra. Là một cái động tác di chuyển nhanh như chớp động sử dụng tâm ý đến mức tận cùng. Tào Tinh Tinh tại trên mái nhà, mạo hiểm rơi xuống tử vong. tâm ý đề khởi, thể nghiệm cảm giác của vượn và khỉ tại trên vách núi di chuyển nhanh, luyện được thuần thục rồi bây giờ rốt cục phát huy lên công dụng.

Một cái bung ra lóe lên, xoay người chính là một cái thói pháp “Đại Phách Xoa” trong Đài Quyền Đạo (TaeKwonDo), chân giống như đầu búa lớn phá núi, đá mạnh lên bổ về phía đầu của đối phương !

Trương Ngọc đã bị thiệt thòi.

Thoáng cái không có đem Tào Tinh Tinh hất bay đi, trái lại bị đối phương di chuyển nhanh tách ra, cước bộ chính mình có chút bất ổn, lao về phía trước hơn một bước mới giữ vững được trọng tâm, chợt nghe tiếng gió thổi thật lớn đến bên trái trên đầu đè xuống tới. Vội xoay người theo bản năng lấy tay đón.

Thế nhưng! “Đại Phách Xoa” của Tào Tinh Tinh phát lực quá mạnh. không phải trong lúc vội vội vàng vàng có thể ngăn chặn, một cái bỏ ra tay đã trúng đầu, thân thể mất đi thăng bằng. đâm bổ ngã xuống trên mặt đất.

May mà tuyển chọn thi đấu lần này đều mang theo đồ phòng hộ đầu. Bằng không lần này liền thành chấn động nào.

Hiện chỉ là tạo thành choáng váng đầu. Bất quá đã là thua. Trọng tài thôi còi.

Không hề nghi ngờ uy lực của cao chân trong Đài Quyền Đạo rất lớn, thế nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng. Hai người giao đấu. một phương ngay từ đầu liền cao chân lên, 90% sẽ mất đi thăng bằng, bị đối thủ né tránh đi qua đơn giản rồi phản công.

Tại trong tranh đấu dựa vào né tránh đẩy ngã, khiến trọng tâm của địch nhân bất ổn trong nháy mắt mất đi thăng bằng. uy lực của cao chân chém mạnh liền thể hiện ra!

Dùng phương ngôn của võ thuật truyền thống Trung Quốc mà nói chính là: “Quyền mà lỏng lẻo, sẽ tùy tiện bị người khác đánh”.

“Quá mất mặt ! Lại có thể thua ở trong tay Đài Quyền Đạo!” Lúc Trương Ngọc thua, oán hận dâng lên, cắn răng một cái đập dụng cụ bảo hộ trên đầu văng ra mặt đất, nhìn chăm chăm vào Tào Tinh Tinh, ánh mắt như bốc ra lửa, đi tới trước mặt Chu Vũ Hình cước giẫm mãnh liệt.

“Tào Tinh Tinh này thụ giáo qua chỉ điểm của cao nhân, hơn nữa trường quyền của người xông ra nhanh, không có khí thể lao tới. Ta trước đây lúc luyện một bước trùng nhanh, ngay trên mái nhà bốn năm tầng. phía dưới chuẩn bị đệm không khí thổi phồng, hướng phía dưới lầu xông ra, ngã xuống cũng không sợ, mới có thể có hiệu quả. Lúc luyện tới này, cho dù phía trước là núi đao biển lửa, vách núi trăm trượng, cũng phải không ngại xông ra. Như vậy mới có thể phát huy ra tiềm lực lớn nhất, thế không thể đỡ”.

Chu Vũ Hình nhìn Tào Tinh Tinh giữa sân một chút, hừ lạnh một tiếng, chỉ điểm cho đồ đệ của mình.

“Người lần này thua đừng lo. danh ngạch của các người, ta đều chạy quan hệ mua được. Không nên có áp lực. Tào Tinh Tinh là một người xuất sắc, thi đấu tuyển chọn qua đi. còn có hai tháng tập huấn. Các người mạnh mẽ huấn luyện sẽ dễ thăng lên nữa, nội công của người so với ả thâm hậu hơn, chỉ là trên khí thể kém một chút”.

Lỗ tai của Vương Siêu rất linh mẫn, thoáng cái liền nghe được Chu Vũ Hình nói. Nghe chính cô ta nói, trước đây lúc luyện trường quyền cấp trùng, tại phía dưới mái nhà tầng năm để đệm khí thổi phồng, sau đó ở trên mặt cứng rắn xông ra, cái này đích xác có được một cổ sức mạnh kiên quyết. Tính cách của tiểu thư mỗ thân này tuy rằng cực đoan. nhưng Liễu Tuấn Hoa nói nàng là một nhân vật thấy quan tài cũng không đổ lệ, có thể nhìn ra được.

“Võ công của Tinh Tinh sao lại tiến bộ nhanh đến như vậy?” Hoắc Linh Nhi quan sát trận thi đấu này, nàng chính là nhân vật có thân phận đặc thù, một trong các nhà tài trợ trường thi đấu tuyển chọn này là Hoắc gia. Bây giờ thi đấu tuyển chọn nàng không thêm tham gia.

Không thể không nói, lần này sinh ý của Thể Uy làm cũng rất khá, lời cuốn được rất nhiều đơn vị tài trợ.

Lần thi đấu này truyền thông trong nước tuy rằng chưa có tuyên truyền nhiều, nhưng tại nước ngoài cũng có hoạt động lớn. quảng cáo của một ít xí nghiệp lớn, tự nhiên muốn tài trợ tới đến Thể Uy, may ra lúc đại hội võ đạo giao lưu lên, đem quảng cáo phát ra.

“Linh nhi, cô chỉ cần tham gia thi đấu tuyển chọn sau cùng. phỏng chừng là cùng nữ đồ đệ Lạc Tiểu Manh của Lâm Đình Phong đánh một trận, nghe nói Lạc Tiểu Manh này có thể điểm huyết, là tuyển thủ hạt giống được cho là cao nhất”.

Một tiếng nói thanh thúy kiêu như chim hoàng oanh vừa truyền vào lỗ tai của Vương Siêu, Vương Siêu mới phát hiện cái này, hai bên trái phải Lâm Nhã Nam còn xuất hiện một người con gái mặt mày giống như được điêu khắc về tỉ mỉ, cười khéo đẹp làm sao. Người này lại có thể là Diêu Hiểu Tuyết mà Vương Siêu đã lâu không gặp. là Tổng giám đốc của công ty mạng Thiên Tinh.

“Người năm đó bây giờ đều trưởng thành rồi” Vương Siêu cũng chú ý tới chính là quảng cáo của công ty mạng Thiên Tinh, hiện tại cũng là một trong các doanh nghiệp tài trợ.

Nữ sinh viên Diêu Hiểu Tuyết năm này, bây giờ đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt, khí chất hoàn toàn là mỹ nhân trưởng thành nữ tổng giám đốc lãnh đạo, cũng khó trách Vương Siêu thoáng chốc cũng không có nhận ra.

“Lần này đoạt giải quán quân nhóm nam được nhiều ý kiến cho là Tinh Long, hẳn hình như bắt đầu thi đấu rồi. Chúng ta đi xem đi.”

Đúng lúc này một tràng thi đấu khác bộc phát ra tiếng hô lớn hơn nữa.

Là Triệu Tinh Long được cho là sẽ đoạt giải quán quân lần này đang tham gia thi đấu.

282. Chương 281: Bị Hạ Độc (thượng).

Đối với bằng hữu Triệu Tinh Long này, Vương Siêu thấy hẳn rất có tiềm lực. Năm đó tốt xấu gì cũng là giới hắc quyền sinh ra kinh qua chém giết sinh tử. Bản lĩnh cũng có, chỉ là không gặp được danh sư, toi công lãng phí gắng sức rất nhiều cũng không thu được hiệu quả tốt nhất, chính như châm ngôn của quyền thuật nói: “Vùi đầu khổ luyện một năm không bằng danh sư chỉ điểm một chút”.

Bất quá tại ở Lao Sơn kia. cùng Vương Siêu tinh tế nghiên cứu quyền pháp, tìm được bí quyết chính xác rồi, cuối cùng đột nhiên tăng mạnh. Vương Siêu đã mở ra cho hắn tầm cửa lớn. không biết hơn một năm thời gian trôi qua, võ công của hắn đã luyện được thành bộ dáng gì nữa.

Vương Siêu tin tưởng bằng hữu này chắc chắn sẽ không kém, nếu tham gia thi đấu giao lưu lần này, khẳng định sẽ gây ra náo động lớn.

Quả nhiên, lúc Vương Siêu đang lặng lẽ chen chúc đến sân nhỏ nơi đoàn người náo nhiệt nhất bên kia, Triệu Tinh Long mặc một thân trường bào màu đen, cạo tóc húi cua đầy sinh lực. hai con mắt sắc bén giống như dao nhỏ. đang nhìn chằm chằm đối thủ.

Đối thủ của hắn là một thiếu niên có lông mày lạnh lùng nghiêm nghị. Thiếu niên này là quyền thủ Bát Cực Quyền của Hà Bắc Thể Uy, trung bình tấn đứng rất ổn, toàn thân đều phòng ngự. bụng dưới càng có lại chặt chẽ. cặp mông thật rắn chắc gồ lên nổi da gà, sức mạnh toàn thân áp súc lại. tinh thần tỉnh táo, vừa nhìn là biết kinh qua danh sư chỉ điểm, công phu cơ bản tương đối thâm hậu. Đối mặt với thiếu niên bày ra tư thế chính quy này, mắt Triệu Tinh Long tuy rằng sắc bén nhưng toàn thân tán loạn. một bộ dáng tùy ý lỏng lẻo lẻo như sắp suy sụp.

Thi đấu bắt đầu rồi.

Triệu Tinh Long phát động công kích trước, ra một động tác bất thường, ra chân chính là móc tới. Chân trái của hắn duỗi nhanh ra giống như Cầu Liêm Thương cắt chân ngựa, móc câu sắc bén cắt vào bắp chân của đối phương kéo về phía sau.

Một cái cắt này, Triệu Tinh Long đánh ra mùi máu tươi rõ rệt, khí thế rất nặng.

Thiếu niên này toàn thân cả kinh, vội lui về phía sau né tránh. Cùng lúc lui về thân thể hắn cúi xuống, một tay cứng rắn dùng khuỷu tay đỡ đầu, trái phải lay động giống như con cạp đong đưa. Đề phòng giữa kẻ địch cúi người đánh tới, còn một tay kia hạ xuống, lấy khuỷu tay nhọn đón đánh chân cong của Triệu Tinh Long.

Đây là Triều Dương Thủ phỏng hộ chân trong Bát Cực Quyền, gọi là “Triều Dương Thủ Biến Thân Phong Thối”. Lần này, thiếu niên này làm được rất chuẩn mực. Trên phỏng dưới đánh toàn thân không có kẽ hở.

Thế nhưng Triệu Tinh Long vừa rồi là hư chiêu, móc câu lập tức thu hồi liền. Nương thế đầu ngón chân đạp đất, tránh thoát công kích cứng rắn của khủy tay, trong nháy mắt hướng mặt đất giẫm mạnh một cái.

Xoạch! Một cái giẫm của Triệu Tinh Long, nơi sàn rõ ràng bị chấn động lung lay. Đồng thời lực phản chấn của một đạp này theo lòng bàn chân truyền mạnh lại, chỉ thấy cơ bắp bên trong y phục thân thể hắn giống như bị đàn hồi giống như dây thun, mạnh mẽ hướng phía trên co rút lại! Thân thể bộc phát ra sức mạnh rất lớn. Một cái xúc chân ngược lại tung ra liên hoàn Uyên Ương Thối. ngựa què chân đá tới móng của thiếu niên này, thoáng cái liền đá cho hắn bị mất thăng bằng, vọt mạnh về phía trước, bổ ngã vào phá tan biển quảng cáo xung quanh sân nhỏ, một trận rầm rầm vang vọng toàn trường.

Hai người giao thủ chỉ có một hiệp, Triệu Tinh Long ngay cả tay cũng không xuất đã thắng lợi, tốc độ so với Tào Tinh Tinh muốn nhanh hơn nhiều.

“Hảo thối pháp. giậm chân cơ bắp bắn ra mức bạo phát. đây là Chấn Tụ Bộ trong Bát Quái Liên Hoàn Thối. Triệu Tinh Long không hổ là tuyển thủ hạt giống. Vài trận nữa đụng phải hắn. Là kinh địch của ta! Xem ra ta muốn tại trên hội võ đạo, cầm được khẩu kim kiếm kia cũng không phải dễ dàng như ý”.

Ngay lúc Triệu Tinh Long đạt được thắng lợi bên sân khác. một đám người vây quanh một người thanh niên vừa thắng lợi đã đi tới. Thanh niên này nhìn chiêu thức của Triệu Tinh Long trong nháy mắt thủ thắng, với thanh âm rất lớn nói ra.

“Điên cuồng như thế? Bây giờ đã nghĩ tới tại trên thi đấu cầm được kiếm võ đạo vàng ròng?” Vương Siêu cũng nghe được rõ ràng thanh niên này nói, quay đầu đi.

Tại trong mắt Vương Siêu. người thanh niên này có vóc người cùng cao như hắn. Nhất là mặc một cái quần soóc hàng hiệu đá bóng. lộ ra đôi chân trên đùi cở vài hạt màu đen, không một chút lông, trơn bóng nhẵn nhụi.

Rắc rối nhất là cơ bắp hai cái đùi này giấu thịt ở bên trong, lúc bước đi hơi gồ ra kinh động to lớn, thoáng nhìn rất to rất mạnh. trong mắt người luyện quyền thấy được sức bạo phát rất mạnh.

Có điều Vương Siêu kinh ngạc là tướng mạo của hắn, cùng đồ đệ Đàm Văn Đông của mình có chút tương tự. Hơn nữa tư thế thối pháp của người thanh niên này cùng Đan Thối bí truyền của Đàm Văn Đông cực kỳ giống nhau! Quả thực là một sư môn luyện ra.

“Chẳng lẽ là đường ca của Đàm Văn Đông? Ta nghe Đàm Văn Đông nói, bọn họ Đàm gia đều luyện Đan Thối. hắn cở một đường ca thối pháp rất tốt, sau hình như vào đội bóng đá quốc gia. Chẳng lẽ chính là người trước mắt này?”

Vương Siêu lại nhớ tới, lúc trên bàn làm việc của Liêu Tuấn Hoa xem danh sách, trong đó Thể Uy phỏng chừng mười tuyển thủ hạt giống, cũng chính là muốn theo kế hoạch bao luôn danh sách mười thanh niên ưu tú nhất của thi đấu võ đạo. Trong ba người thanh niên phía trước, thì cở một người tên gọi là Đàm Tung.

Đàm Tung này tại trên danh sách tuyển thủ hạt giống Thể uy, bài danh tại trên xa Triệu Tinh Long. Là một trong 3 tuyển thủ đứng đầu, Triệu Tinh Long chỉ xếp hạng thứ năm.

Ngay cả Hoắc Linh Nhi, cũng không có bên trong ba tuyển thủ hạt giống hàng đầu.

Tuy rằng là bài danh đánh giá thực lực, nhưng Vương Siêu có điểm khó chịu, nghĩ mắt đám quan viên Thể Uy bị mù. Vương Siêu cũng không phách thân, hắn như một người sư phụ mà nói, mong muốn đồ đệ cùng bang hữu của mình ngạo mạn.

Hoắc Linh Nhi bất luận là võ công thực chiến, trong số người trẻ tuổi là số một, Triệu Tinh Long cũng không kém. hai người là đệ nhất đệ nhị. Ai biết ngay cả ba hạng đầu cũng không đánh giá vào.

Đánh giá đệ nhất, Vương Siêu nhớ ra cùng họ với mình, gọi là Vương Hồng Cát. Mà đệ nhị gọi là nữ quyền sư Lạc Tiểu Manh. Nghe nói nàng là sư muội của Giang Hải. cũng là đệ tử của Cửu Cung Kiếm Lâm Đình Phong.

Vương Siêu từng qua Liêu Tuấn Hoa hỏi căn nguyên của Vương Hồng Cát, từ trong miệng Liêu Tuấn Hoa biết Vương Hồng Cát này thật đúng có điểm sâu xa cùng mình. Vương Hồng Cát này là em trai của Vương Tiểu Lô, thuộc thành viên Thái Tử đảng.

Năm đó nhóm ba người Triệu Quân, Vương Tiểu Lô. Ngô Dĩnh Đạt thành viên trong Thái Tử đảng. cùng Vương Siêu có thù oán rất sâu.

Vương Siêu muốn xem hình dáng của người tuyển thủ ưu tú trẻ tuổi hàng đầu nhưng không thấy hấn xuất hiện. Có lẽ là do quan hệ sâu, không cần tham gia thi đấu tuyển chọn sớm. Hoắc Linh Nhi cũng không lên khán đài, chỉ là xem Triệu Tinh Long Tào Tinh Tinh thi đấu.

Thi đấu tuyển chọn tiếp tục được tiến hành đến khi bầu trời tối đen, Triệu Tinh Long thắng liên tiếp năm trận. Đã thu được danh ngạch cho mình, mà Tào Tinh Tinh cũng vậy.

Chuyện đáng chú ý trận thi đấu tuyển chọn này, không có giống các võ đài khác biểu diễn. Điều hầu như là hai người ra trận, đối mặt mấy hiệp liền phân ra thắng bại, tối đa không vượt hơn năm phút đồng hồ. biểu hiện ra lần này đều là những người có hạng.

Có xuất hiện rất nhiều tình huống gãy xương, bị đánh tới choáng ngất, Vương Siêu thấy rất nhiều nhân viên chữa bệnh mặc đồ trắng cùng các cứu thương chạy tới chạy lui, cho không khí sôi nổi thêm sự khẩn trương.

“Tinh Tinh, võ công của bạn tăng lên rất nhanh như thoát thai hoá cốt ?” Ngày đầu tiên thi đấu tuyển chọn qua đi. Lúc nhân viên đều rời ghế, Hoắc Linh Nhi đột nhiên kéo Tào Tinh Tinh lại kỳ quái hỏi.

“Ồ... Mình hơn một năm này chăm chỉ luyện được mà thôi” Tào Tinh Tinh chần chờ một chút, quan sát tới Lâm Nhã Nam ở bên cạnh. Đối với nữ nhân này Tào Tinh Tinh trong lòng cổ quái, tự nhiên không muốn nói chuyện nhiều, sợ bị nữ đại tá này phát giác chuyện nàng tiếp xúc Vương Siêu.

Chuyện này một khi bại lộ, không chỉ Vương Siêu gặp nạn mà ngay cả nàng đều gặp họa.

Giữa lúc nàng muốn tìm một câu chuyện thoát thân thì một nữ nhân đã thay nàng giải vây. Không phải ai khác, chính là Chu Vũ Hinh ngày hôm qua ăn phải thiệt thòi không nhỏ.

“Có thời gian hay không, cho nhờ một chút?” Chu Vũ Hinh sớm theo Tào Tinh Tinh, lòng mi giương lên đi tới nói với Tào Tinh Tinh. Đối với chuyện tình bị làm nhục ngày hôm qua vẫn nhớ rõ như in. Nghĩ muốn trả thù trở lại.

Tào Tinh Tinh thấy Chu Vũ Hinh nói nhiều, cũng kinh hãi toát mồ hôi lạnh. Rất sợ Chu Vũ Hinh nói ra sự tình ngày hôm qua, nhưng vừa nghĩ thì yên lòng: “Nữ nhân này sao dám nói chuyện ra mắt mặt nàng ấy chứ”.

“Được rồi, chúng ta tìm một chỗ nói đi” Chu Vũ Hinh không chút nào để ý tới Hoắc Linh Nhi cùng Lâm Nhã Nam, Diêu Hiểu Tuyết bên cạnh, khiêu khích con mắt xoay người đi.

“Hừ! Thứ nhà giàu mới nổi này” Hoắc Linh Nhi thấy Chu Vũ Hinh xoay người, tự nhiên hừ lạnh. Đại phú hào Hương Cảng các nàng khinh thường nhà giàu mới nổi nội địa, song phương không hợp, gặp mặt không gì để bàn.

“Tinh Tinh, cô ta muốn thu mua hay không, muốn bạn tại lúc thi đấu thả chút? Không nên đáp ứng cô ta”.

Tào Tinh Tinh vội xua tay áo: “Cái này đều không phải, là có chút chuyện khác. mình đi một chút, ngày mai gặp lại” Nói xong, vội vàng vàng chạy đi.

Lâm Nhã Nam nhìn Tào Tinh Tinh đi lên chiếc xe xa hoa của Chu Vũ Hinh. giữa lòng mà nhíu xuống suy tư một trận. đột nhiên hỏi Hoắc Linh Nhi: “Linh Nhi, sự phụ của cô tại Indonexia thế nào rồi?”

“Không nên đề cập tới hấn được chứ?” Hoắc Linh Nhi thản nhiên trả lời, ngược lại khiến cho Lâm Nhã Nam không mở miệng nổi nữa.

“Đại hội giao lưu võ đạo Trung Nhật Hàn lần này, tuyên truyền đến hùng hực khí thế tại ngoại quốc, Vương Siêu tại Indonexia Đường Môn không thể không biết, có thể đến quốc nội xem hay không? Dựa theo tính cách của hấn, nhất định sẽ lạng lẽ trở về, rất có khả năng sẽ tiếp cận nữ đồ đệ này. Nếu như hấn thực sự

tới, ta lập tức báo cáo cấp trên, thông tri thực hành bí mật truy bắt. Nghe nói Ngô thủ trưởng nhận được mệnh lệnh của cấp trên, điều động bộ đội đặc chủng Lão Nha. toàn bộ hai mươi tư tiếng đồng hồ một ngày đợi lệnh. Một khi có tin tức lập tức hành động.cho dù là thân thủ Vương Siêu tốt tới đâu, trăm phần trăm tại quốc nội chạy không thoát”.

Lâm Nhã Nam trong lòng rất mâu thuẫn.

“Tào Tinh Tinh, bằng hữu kia của cô đâu? có thể kêu tới hay không?”Chu Vũ Hình một bên lái xe, một bên hướng về phía Tào Tinh Tinh nói.

“Hắc hắc...”Tào Tinh Tinh trong lòng cười thầm, nhớ tới xấu hổ của nữ nhân này ngày hôm qua. cảm thấy rất sảng khoái, thế nhưng trong lòng nàng tiếc năm trăm vạn đôla kia. “Cũng được. Cô chạy xe đến giao lộ kia chờ một chút”.

“Được” Chu Vũ Hình quả nhiên dừng tại giao lộ. Đợi một hồi mắt chợt sáng lên, liền thấy Vương Siêu đi tới.

Vốn là Vương Siêu sớm thấy Tào Tinh Tinh theo Chu Vũ Hình đơn độc đi ra, lập tức ngầm đi theo.

“Lên xe đi. tôi muốn giải thích hiểu lầm một chút. Xung đột ngày hôm qua, tôi muốn cho các người nói lời xin lỗi. không biết cô chịu chấp nhận hay không?”Chu Vũ Hình thấy Vương Siêu ánh mắt chợt lóe, hô hấp nhanh một chút.

“Nữ nhân này rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ là ngày hôm qua bị ta kích thích ?”Vương siêu tự nhiên là sẽ không sợ cái gì, an vị vào trong xe. “Không có gì hiểu lầm. Chỉ là xung đột nhỏ mà thôi. Xin lỗi cũng miễn đi”.

“Đêm qua. ta đi qua một số con đường nhỏ, tra xét thân phận của người một chút, phát hiện một số điều rất thú vị? Không biết người cô hứng thú nghe một chút hay không?” Chu Vũ Hình đột nhiên cười thần bí với Vương Siêu, đem chân ga đạp một cái xe liền chuyển động chạy hơn mười phút. đi tới một gian xa hoa bên trong tiểu khu thành phố.

283. Chương 282: Bị Hạ Độc (hạ).

“Điều tra ta làm gì?” Đột nhiên Vương Siêu con mắt co rút lại. Hắn vốn không muốn dây dưa nhưng vừa nghe, nữ nhân này dường như biết thân phận mình. Cái này không thể bỏ qua

Vương Siêu âm thầm động một tia sát khí.

“Có điều ông chủ than đá sao có năng lực lớn như vậy? có thể tra được thân phận của ta?” Vương Siêu trong lòng có chút nghi hoặc.

“Không có ý gì khác. người cũng không phải tầm thường, chúng ta chưa hẳn không thể hợp tác” Chu Vũ Hình xuống xe bắt chuyện một chút: “Đây là khuê phòng riêng của ta, hai vị có thể vào trong để ta nói rõ được không?”

Vương Siêu cười cười: “Cũng tốt” Hắn ngược lại muốn xem nữ nhân này, rốt cuộc khoe khoang những gì.

Khuê phòng riêng của Chu Vũ Hình rất lớn. Tại tầng bốn mươi phòng chừng hơn hai trăm mét vuông, toàn bộ đều lắp đặt thiết bị xa hoa không dính chút bụi nhỏ nào. Bên cạnh phòng khách tám mươi mét vuông bày một quầy rượu, bên trong toàn bộ là rượu cất kỹ, mà trước sofa phòng khách để một cái rương, bên cạnh là hai trương chi phiếu Vương Siêu ký.

“Ngồi đi. Chu Vũ Hình tùy ý mở một chai rượu rót vào ba cái ly thủy tinh, tùy ý uống một ngụm, Vương Siêu cùng Tào Tinh Tinh uống: ”Khuê phòng này của ta chưa bao giờ mời người tiến đến. Thực ra ngày hôm qua. người thật sự tài đại khí thô, nhưng ta không phải yêu thích người về chút tiền này”.

Nói rồi Chu Vũ Hình đem hai trương chi phiếu kia của Vương Siêu cầm lấy, xé thành mảnh nhỏ vung vãi trên bàn.

“Thật đại khí” Tào Tinh Tinh nhìn Chu Vũ Hinh tùy ý đem năm trăm vạn đôla vứt đi thì giật mình. tùy ý nhìn rượu trên bàn tinh tế thưởng thức một ngụm: “Rượu Bourgogne năm 1870, tại Luân Đôn đấu giá sẽ chính là hơn mười vạn đôla một chai. Chu tiểu thư quả nhiên là tài đại khí thô. Chiêu đãi chúng ta cũng dùng rượu tốt như vậy”.

“Vị này chính là ông chủ lớn, Ta sao không biết xấu hổ mà dùng rượu rác rưởi tới chiêu đãi?” Chu Vũ Hinh cười cười đối với Vương Siêu: “Giới võ thuật Sơn Tảo chúng ta có một quy củ, chính là trước khi nói chuyện, phải uống tới ba bát rượu. có rượu dấy lên mới dễ nói chuyện. Không biết người tán thưởng hay không?”

“Không biết cô tra thân phận gì của ta? Ta cũng muốn lắng nghe? Xem tin tức của cô chuẩn xác hay không?” Vương Siêu muốn biết rốt cuộc Chu Vũ Hinh điều tra mình ra cái gì. mũi rất nhỏ co rúm xuống nhìn ly thủy tinh một chút một ngụm uống cạn: “Võ thuật gia Sơn Tây, Tại tụ hội trước đây đều uống Phần Tửu. Cô dùng lễ nghi của võ thuật giới chiêu đãi, ta cũng không khách khí”.

“Nóng quá” Chu Vũ Hinh thấy Vương Siêu uống rượu trên mặt đỏ bừng, ánh mắt ngập nước giống như động dục.

Nàng tùy ý đem áo khoác của mình cởi ra một cái, nhét vào trên sô pha. mặc bên trong chính là một kiện y phục tơ tằm màu phấn hồng, đem đường cong hoàn mỹ trên thân thể đột nhiên hiện ra.

Chu Vũ Hinh tuy rằng hơn ba mươi nhưng giữ thân thể rất tốt. Da dễ mịn màng, cởi áo khoác rất có phong vận.

Vương Siêu thấy hình dạng của nàng này, giữa đôi lông mày cau lại.

“Là có chút nóng?” Đúng lúc này Vương Siêu phát hiện, Tào Tinh Tinh bên cạnh cũng vịn vịn giấy dựa, trên mặt đỏ bừng. thân thể tản mát ra nhiệt lượng cùng mùi thơm.

“Cô hạ độc bên trong rượu?” Tào Tinh Tinh không hổ là làm cánh sát, thoáng cái cảm giác được không thích hợp. Lập tức liền giật mình trợn tròn mắt. thế nhưng hữu khí vô lực.

Tào Tinh Tinh thật không ngờ, Chu Vũ Hinh lại hạ độc ở bên trong rượu, lá gan lớn như vậy.

“Người không nên lo lắng. ba chúng ta đều uống” Trên mặt Chu Vũ Hinh đỏ rực, con ngươi loang lách nhìn Vương Siêu. lộ ra mười phần đắc ý cười: “Thuốc này đúng là rất mạnh, cho dù là công phu người luyện tốt, thân thể mạnh thể nào, uống nhiều như vậy sẽ chịu không nổi”.

“Ta bắt đầu chóng mặt... Người người người... Chu Vũ Hinh, bên trong rượu này còn bỏ mê dược?”

Tào Tinh Tinh chỉ thấy toàn thân nóng nóng. hơn nữa thần trí mơ hồ, còn có dục vọng cuồng liệt từ trong lồng bốc lên.

“À đúng...” Anh mắt của Chu Vũ Hinh rất quyến rũ, nhìn Tào Tinh Tinh, giống như là mèo mẹ dâm dăng vừa thấy được con mồi. “Đây chính là Trí Huyền Dược cùng Thôi Tinh Phấn Tây Ban Nha ta từ trong thị trường gián điệp, hao phí rất lớn mới kiếm được. so với ma túy thì quý hơn gấp năm sáu mươi lần, hơn nữa không có tác dụng phụ. một chút có thể phiêu phiêu dục tiên, đồng thời phóng xuất ra bản năng dục vọng nhất của mình. Ngày hôm nay hai người các người, đều sẽ trở thành người của ta. thật kích thích”.

Chu Vũ Hinh nói rồi, cả người kích động hơi run, lấy tay vuốt ve bộ nội y tơ tằm của mình, trong không khí nhất thời tràn ngập mùi vị tục tĩu.

“Người là nữ nhân biến thái! Quả nhiên là cực kỳ biến thái” Tào Tinh Tinh rốt cuộc nghe ra tới, Chu Vũ Hinh này đem Vương Siêu cùng mình đều cho xem như con mồi!

Nàng muốn chơi đùa biến thái!

Tào Tinh Tinh buồn bực đến sôi gan giận dữ thế nhưng thân thể mềm nhũn, một điểm khí lực cũng không có. trước con mắt xuất hiện sao đủ mọi màu sắc, thật giống như là ảo giác phiêu phiêu dục tiên khi hút lượng lớn ma túy sản sinh.

Tào Tinh Tinh không phải không biết bảo hộ bản thân, không phải thiếu lòng mà ngược lại. Trước đây nàng làm cảnh sát, do Tào Nghị đắc tội rất nhiều người sợ bị trả thù. cánh cáo lớn nhỏ. rên đúc ra thân kinh mẫn cảm của nàng.

Thế nhưng ngày hôm nay nàng sai hết lần này tới lần khác.

Bởi vì song phương đều cỗ thể nói là người trong cuộc, mình là con cháu cán bộ cấp cao. đối phương là thiên kim tiểu thư của ông chủ lớn mỏ than, đều cũng là người có lực ảnh hưởng. Mà Chu Vũ Hình là một nữ nhân, nếu như đối mặt một nam nhân con cháu cán bộ cao cấp, người bên trong cuộc. Tào Tinh Tinh cũng khẳng định sẽ giữ gìn đủ tâm lý cảnh giác.

Vương Siêu thấy Tào Tinh Tinh vừa mắng xong hai chữ biến thái muốn đứng lên, bỗng chốc chân lại mềm nhũn ngã xuống trên sô pha, sau đó trên mặt hiện ra thần sắc mê loạn, trong miệng phát sinh rên như có như không, toàn thân hưng phấn cực độ run run, tóc tán loạn. thật giống một người gặm thuốc quá liều.

Thuốc này, quá lợi hại. Quả thực chính là áp súc mấy kg thuốc lắc.

“Không hổ là cao thủ Hỏa Kinh. thể chất tốt như vậy! Đến bây giờ đều còn chưa có hiệu quả” Chu Vũ Hình nhìn Vương Siêu ngồi ở trên sô pha không nhúc nhích, liếm liếm môi. trong ánh mắt hiện ra hưng phấn càng đậm.

“Thuốc này rất lợi hại. ta biết hai loại thuốc này, trên chợ đen quốc tế cũng rất khó kiếm được” Thanh âm Vương Siêu có chút không rõ ràng, giống như là dùng hàm răng cắn đầu lưỡi bảo trì thanh tĩnh. “Người còn bảo trì trấn định. Là trước đó trong miệng ngậm được vật trấn định”.

Đối phó được vật cùng mê được cường liệt thôi tình, thuốc trấn định là loại đồ vật tốt nhất. Vương Siêu thấy Chu Vũ Hình bảo trì được thần trí thanh tĩnh nên khẳng định.

Trong Đường Môn có cơ quan chuyên môn huấn luyện gián điệp. các loại máy gián điệp nghe trộm. công cụ hoa trang, thủ đoạn điều tra. được vật mê huyền, trang bị cao cấp cần cái gì đều có. hơn nữa trong sinh ý của Đường Môn. còn có một bộ phận nhỏ là ở trên chợ đen quốc tế giao dịch hàng hóa. Vương Siêu mặc dù ở Đường Môn một năm, nhưng là một trong những người lãnh đạo tối cao, biết không ít thứ.

“Cái này đương nhiên. Không hổ là nam nhân đệ nhất Á Châu, ngay cả loại thuốc này cũng biết” Chư Vũ Hình ném cho Vương Siêu một cái nhìn thâm đẳng không gì sánh được. “Trước khi người mất đi thần trí, ta còn rất trấn định. Ta biết người quyền pháp rất cao, bất quá cũng không nên vọng động, thuốc này cũng giống như Thuốc lắc. càng di động máu tuần hoàn càng nhanh, phát tác càng lợi hại. Ta cũng là một người luyện quyền, sức bạo phát của người luyện quyền cực mạnh, bất quá ta mong muốn người đem sức bạo phát giữ lại sử dụng trên giường đi”.

“Người thực sự biết thân phận của ta? Vì sao muốn làm như vậy?” Ánh mắt Vương Siêu giống như mèo ban ngày. Mắt hí lại một nửa.

“Thân phận của người rất đơn giản, bằng hữu của Tào Tinh Tinh vô công cao cường như vậy chỉ có một Vương Siêu. Tướng mạo của người tuy rằng khác Vương Siêu thế nhưng ta có thể khẳng định là một. Người là chỉnh sửa mặt hóa trang. Ta nghe nói người vốn là trong ngành bộ đội đi ra, sau lại phạm vào sai lầm trốn tránh?” Chu Vũ Hình nhìn chằm Vương Siêu phân tích rõ.

Tướng mạo của Vương Siêu trên tạp chí Hắc Đái đều đăng qua vô số trang, bất luận một người ham vô thuật nào cũng không tính là xa lạ. Huống chi là Chu Vũ Hình.

“về phần ta vì sao làm như vậy? Ha ha ha ha, vấn đề này rất giản đơn. Trên thế giới này, nam nhân có thể hạ độc mê gian nữ nhân, vì sao nữ nhân lại không thể hạ độc mê gian nam nhân”.

Chu Vũ Hình nở nụ cười đắc ý đến ra nước mắt.

“Hóa ra là như vậy” Vương Siêu không ngờ Chu Vũ Hình điều tra đơn giản như vậy. Ngắm lại bang hữu của Tào Tinh Tinh vô công cao cường cũng chỉ có mình hắn, chỉ cần là người tâm cơ, liên tưởng một chút liền ra.

“Xem ra người biết được không ít?” Có điều vấn đề Vương Siêu cảm thấy kinh ngạc là, hắn vốn là người ở bên trong bộ đội, người biết sự tình hắn thoát ly tổ chức có một vài người như Tào Nghị. Liêu Tuấn Hoa. Chu Vũ Hình bất quá là một con gái của phú hào nội địa. Sao lại biết bí mật bên trong bộ đội?

“Người quá coi thường ta” Chư Vũ Hình dường như kéo dài thời gian khiến được lực trên người Vương Siêu phát huy, tiếng nói rõ ràng chậm rãi: “Người biết cha của Tào Tinh Tinh vì sao muốn nàng tới tìm ta bái

sư sao? Bởi vì ta có quan hệ rất sâu bên trong bộ đội. Nước của Hiệp hội than đá Sơn Tây chúng ta không phải nông như người tưởng tượng đâu”.

“Đích xác nước Sơn Tây rất sâu” Lúc Vương Siêu nói. đột nhiên phát hiện thân thể hần bị người ôm lấy. hóa ra là Tào Tinh Tinh.

Tại lúc vừa nói mấy câu, được tính của Tào Tinh Tinh đã phát tác, lâm vào trong trí huyền cường liệt, liều chết ôm Vương Siêu hung hăng cọ sát. Giống như là muốn đem thân thể của mình ma sát hỏa tan ra, mùi thơm của cơ thể trên người nồng nặc tán phát ra rồi, áo khoác đã trong quá trình ma sát kịch liệt rách ra. Hiển lộ ra quần áo trong màu xanh ngọc mỏng cùng bộ ngực cao vút lúc ẩn lúc hiện.

Tào Tinh Tinh thi đấu ngày hôm nay tiêu hao thể lực khá nhiều. thân thể vốn có chút uể oải, đây cũng là nguyên nhân khiến được tính phát tác nhanh như vậy.

Bguyên nhân trọng yếu chính là mê được thôi tình này đích xác quá lợi hại. Giác điệp bất luận là trên tinh thần hay là trên thân thể, đều cứng cỏi hơn người bình thường rất nhiều nhưng vẫn không ngăn được.

Bị Tào Tinh Tinh ôm thân thể ma sát tiếp xúc, con mắt Vương Siêu đóng mạnh lại một cái. Bởi vì sau khi hần thấy hai chân thon dài của Tào Tinh Tinh đá loạn. quần cũng đều đá rơi xuống!

Không hề nghi ngờ Tào Tinh Tinh là đại mỹ nữ xuất sắc, khí chất ngây ngô thành thực say mê đại bộ phận nam nhân trên thế giới này, nhất là bây giờ hai chân trắng nõn ửng ánh thon dài không có chút tỳ vết nào, càng khiến người ta phải chảy nước miếng.

Tình huống bây giờ. hai tay nàng ôm Vương Siêu, hai chân kẹp thắt lưng của Vương Siêu!

Có thể nói không phải thần tiên. Bị một mỹ nữ kẹp như thế, khẳng định sẽ có phản ứng sinh lý.

Vương Siêu võ công luyện rất tốt tố chất thân thể, lực khắc chế ý chí cường đại hơn người thường rất nhiều nhưng hần không phải là thần tiên.

Huống hồ hần cũng uống Thôi Tình Được chuyên môn đối phó giác điệp! Hơn nữa uống cũng khá nhiều!

Lúc này hần thấy hạ thân có điểm khó chịu. Đây là hiện tượng chưa từng có!

Từ sau khi hần có thể Bảo Đan Tọa Khổ máu toàn thân có thể theo tâm ý chỉ huy. muốn chảy tới đâu thì liền chảy đó. muốn ôm thành đan liền ôm thành đan, muốn cho mạch máu nọ bành trướng thì nhất định bành trướng. Chưa từng giống như ngày hôm nay, máu cả người giống như ngựa hoang thoát cương, mất đi sự khống chế.

Oa!

Vương Siêu hít sâu một hơi, lấy tay ở trên khe nhân trung của Tào Tinh Tinh bấm một cái.

“Á!” Một tiếng thét chói tai giống như cao trào, Tào Tinh Tinh lập tức liền hôn mê bất tỉnh. ngã ra trên sofa.

Đồng thời dạ dày của Vương Siêu cuộn lên một cái. một ngụm rượu từ trong miệng phun ra.

Thực ra vào lúc uống rượu, Vương Siêu liền cảm giác không thích hợp, cảm thấy rượu này có gì xáo trá. có điều là hần khinh thường không nhô ra. Đồng thời cùng Chu Vũ Hình nói, trong lòng có ý nghĩ “Vô công của ta để nhất thiên hạ, thân thể không thể hủy hoại, cho dù là uống mê được cũng mê không được ta”.

Thế nhưng bây giờ, hần cảm thấy như là chơi với lửa, vì vậy động lực lượng của dạ dày đem tàn dư của rượu phun ra!

“Cái này là đùa lửa lớn rồi” Vương Siêu cảm thấy đầu choáng váng như uống rượu say vậy, trong lòng thầm cười khổ, cảm thấy mình thật sự là tự tin quá lớn. loại được vật chuyên môn đối phó giác điệp này đích xác rất lợi hại.

Nói thật Vương Siêu bây giờ phỏng chừng thân thể, cho dù uống một ngụm lớn thuốc trừ sâu kịch độc, không rửa ruột không chích, không uống thuốc cũng gắng gượng được.

Thế nhưng tự tin quá cũng không phải là chuyện tốt, thật giống như là Trình Đình Hoa dùng đại đao, thân thể đi ngành kháng súng Tây dương, không chịu đào tẩu tuy rằng bị trảng nhưng không đáng.

“Lần sau không thể tự tin lớn như thế. Không nên trở thành Hoắc Nguyên Giáp và Lý Cảnh Lâm” Vương Siêu lấy tay nhéo nhéo mi tâm của mình, mặc dù có chút chóng mặt nhưng tay chân vẫn có thể đánh ra bảy tám phần sức chiến đấu, cái này đã là đủ rồi.

Hoắc Nguyên Giáp là nghe đồn bị người Nhật Bản hạ độc chết. Mà Lý Cảnh Lâm cùng Tôn Lộc Đường, lại là bị Tướng Giới Thạch phái người bí mật độc chết.

“Người... Người...” Chu Vũ Hình thấy động tác Vương Siêu, thân thể rụt về phía sau một chút, có chút nói lắp: “Sao người lâu như vậy cũng không phát tác? Cho dù là cao thủ Hỏa Kinh cũng không kiềm chế được thời gian dài như thế”.

“Cái gì cho dù là cao thủ Hỏa Kinh không kiềm chế?” Vương Siêu lại hít sâu một hơi. dùng hết toàn bộ ý chí thu liễm khí huyết khống chế nhịp tim, đồng thời trong lòng hẩn lên ý niệm cổ quái: “Lúc ta hỏi Liêu Tuấn Hoa về của nữ nhân Chu Vũ Hình này, về mặt hẩn giống như không bình thường, chẳng lẽ hẩn đã bị nữ nhân này hạ mê dược mê gian qua? Á này giống như chịu qua kích động rất sâu, nói cái gì nam nhân mê gian nữ nhân thì nữ nhân không thể làm lại. Xem ra cũng là một người đáng thương, nhất định có chỗ thương cảm”.

Đích xác... võ công của Liêu Tuấn Hoa tuy rằng cao, thân thể tuy rằng tốt. Nhưng chưa đến trình độ Bảo Đan. không thể tùy ý khống chế khí huyết của thân thể, trước mặt loại thuốc này, tối đa cũng chỉ duy trì hơn Tào Tinh Tinh một chút.

Ánh mắt Vương Siêu đột nhiên trở nên sắc bén. Đồng thời hẩn đứng lên. đi tới gần lấy tay nắm lấy tóc của Chu Vũ Hình kéo ra sau, trên mặt ả hiện lộ ra thần sắc thống khổ: “Thuốc của cô tuy có tác dụng đối với tôi nhưng không lớn. Muốn hạ độc tôi, phân lượng cần phải gấp ba bốn mới có thể. Có điều là tôi khẳng định, trước đây cô cũng bị người làm như vậy nên muốn trả thù lại?”

“Ta chính là muốn trả thù, thế nào? Thế nào? Cái này không cần người quản!” Chu Vũ Hình giống như là bị người vạch trần vết sẹo đau nhức nhất ẩn dấu ở sâu trong nội tâm, đột nhiên điên cuồng kêu to lên, không để ý tới sự đau đớn do Vương Siêu kéo tóc mình.

” Thực ra ta thống hận nhất chính là chuyện xấu xa hạ độc cưỡng hiếp, trái lại cô nên là người nào hạ độc cô? Ta có thể giúp cô báo thù” Thấy vẻ mặt của Chu Vũ Hình, Vương Siêu chứng thực ý nghĩ của mình. Vốn muốn động thủ đem nữ nhân này đánh thành não chấn động ngu ngốc, miễn lo bại lộ hành tung về nước. Thế nhưng bây giờ hẩn buông lỏng tay ra.

Vương Siêu từ khi xuất đạo tới nay dính đầy máu tanh, trên tay rất nhiều oán hồn, nhưng hẩn chưa từng cố ý giết lung tung, chính là bất đắc dĩ giết người không thể không giết. Đối với nữ nhân Chu Vũ Hình thương cảm lại đáng trách như vậy, Vương Siêu không muốn hạ nặng tay.

“Hừ. người giúp ta báo thù? Người tự thân bảo toàn còn khó. Bị trung tướng Ngô Văn Huy hù dọa sợ đến trốn đông trốn tây. Ta nói rõ ràng cho người. Hậu thuẫn của người kia bên trong bộ đội so với Ngô Văn Huy còn muốn cứng hơn, Liêu Tuấn Hoa còn không là gì. người có bản lĩnh gì? Tiền nhiều có thể đập chết người sao?” Chu Vũ Hình giống như sư tử cái phát rồ. Phẫn nộ kêu la.

“Địa vị cao như vậy ? Muốn nữ nhân gì còn không có. Còn làm trò hạ thuốc này?” Vương Siêu đột nhiên nở nụ cười.

“Muốn nữ nhân như ta sẽ không có. Địa vị cao tới đâu ta không thích cũng không yêu! Người cho là nữ nhân nào cũng nịnh bợ quyền quý, dâng thân thể của mình! Coi như là ngày xưa hoàng đế tuyển phi tử. cũng có một bộ phận không tình nguyện!” Chu Vũ Hình nghiêng răng nghiêng lợi, thấy Vương Siêu cũng không có ý ngắt lời, hung hăng nói: “Người đi đi! Chuyện của người, ta sẽ không nói đi ra ngoài! Ngày hôm nay ta mới biết không có mê gian được người, đây là thuốc trấn định, người cho Tào Tinh Tinh ngậm một viên, chờ ngủ một giấc, dùng nước lạnh dội nước một cái sẽ không có chuyện gì”.

Vương Siêu ngẫm lại, đích thật là như vậy, tính cách Chu Vũ Hình cực đoan. có thể tưởng tượng ra lúc còn trẻ khẳng định giống như một tiểu công chúa. Cho dù là con cháu cán bộ cao cấp nào cũng xem không vừa

mắt, khẳng định không thêm hòa nhả gì, thế nhưng càng là nữ nhân như vậy càng kích phát ý niệm tà ác trong đầu kẻ có tâm. Bị người hạ độc cũng không ngạc nhiên. Dù sao bộ phận quan lớn muốn tìm các tiểu cổ nương kiếm chút kích thích.

Vương Siêu tiếp nhận một viên trăn định ngâm tại trong miệng nuốt xuống, quả nhiên cảm thấy toàn thân an bình xuống. Sau đó hắt cho Tào Tinh Tinh một viên nuốt vào, sau đó dùng khăn mặt lạnh áp vào mặt. quả nhiên Tào Tinh Tinh liền thông thả thức dậy.

Tào Tinh Tinh khôi phục thần trí, thấy bộ dáng của mình, quần đã rơi xuống nhất thời trên mặt đỏ đến xuất ra giọt máu, tiện tay liền mò lấy bên hông mình. động tác này rõ ràng là quán tính lấy súng ra. có thể nói như bây giờ cổ súng thì Tào Tinh Tinh đã rút ra, bắn vỡ đầu Chu Vũ Hình.

“Được rồi” Vương Siêu ngăn lại động tác của Tào Tinh Tinh, nói với Chu Vũ Hình: “Vương Siêu ta tuy rằng giết người rất nhiều nhưng chưa từng cổ giết qua nữ nhân, cũng không giết người trái với lương tâm, ngày hôm nay vốn muốn đem não cô đánh thành chấn động nhưng xem ra trước đây cô cũng là người bị hại? Trước đây người hạ độc là ai? Nghe ý tứ giống như là Thái Tử đảng. Ta không tin bên trong con cháu cán bộ cao cấp còn có nhân vật xấu xa như vậy, Thái Tử đảng ta cũng gặp qua không ít, Liêu Tuấn Hoa đều là đường đường chính chính, cho dù là Triệu Quân nhân phạm bất hảo chuyên chém giết. Nhưng chuyện hạ độc mê gian xấu xa như thế chưa từng nghe nói qua. Nếu ngày hôm cô nay lừa tôi. Sau này cô sẽ trở thành ngu ngốc”.

“Nếu ta không lừa ngươi thì thế nào?” Chu Vũ Hình khinh thường nói, tựa hồ không muốn giải thích: “Ngươi giết ta, lão nương mà nhú mày một cái thì chính là con chó của ngươi”.

“Cổ không gạt tôi thì tôi sẽ giúp cô báo thù” Vương Siêu cười ha hả, rất tự nhiên: “Thiện ác nếu không báo. trời đất nhất định có vụng trộm, ta bình sinh xem không được những chuyện như vậy. Không thể lấy quyền dọn sạch sự bất bình trong thiên hạ theo ý mình thì luyện võ làm gì?”

Đích xác Vương Siêu là một nhân vật như thế. Hắn luyện quyền luyện tâm, gặp chuyện bất bình là máu tươi năm bước, tại Indonexia. hắn giận dữ một lần, đem đi ngàn dặm cắt đầu uống rượu. Tuy rằng hiện đại nhưng khí chất trên người hắn dường như là thích khách kiếm hiệp thời xưa, mười bước giết một người, thiên lý bất lưu hành, vương hầu công khanh cũng không để vào mắt.

Không có lòng như vậy. hắn cũng không có thành tựu như ngày hôm nay.

Thiện ác nếu không báo trời đất nhất định có vụng trộm! Không thể lấy quyền dọn sạch sự bất bình trong thiên hạ, theo ý mình luyện võ làm gì? Tuy rằng võ thuật xuống dốc nhưng Vương Siêu vẫn còn tinh thần như vậy.

284. Chương 283: “mã Tướng Tàng Âm” Trong “đồng Tử Công”.

“Quyền pháp của cô luyện vô ích” Vương Siêu nhìn Chu Vũ Hình thở dài: “Thực ra mục đích cuối cùng của quyền thuật không phải sát nhân, cũng không phải dưỡng sinh. Mà là để kẻ yếu có cơ hội lấy mạng đổi mạng. máu tươi năm bước. Cô luyện quyền không có được tâm huyết ấy, luyện cao tới đâu cũng là một kẻ yếu hèn. Cô xem có vẻ rất độc ác nhưng thực ra bên trong là một nữ nhân hèn nhát. Luyện quyền, có thể tha thứ nhưng không thể chịu nhục. Chịu nhục thế nào không báo? Chính cô chịu nhục. không dám máu tươi năm bước, nhưng lại báo thù lại người khác thật sự là... Ai!”

Vương Siêu bất bình, thanh âm lại giống như dao xéo trong lòng của Chu Vũ Hình. Khiến sắc mặt nữ nhân này ngày càng thảm bại, toàn thân run run, như chịu sự sỉ nhục.

“Ta là người luyện quyền, nhìn không được nhất là người không có tâm huyết, đối với nữ nhân hèn nhát như vậy thực sự không nữa đầu ngón tay hứng thú báo thù. Ta lập lại lần nữa, cô nếu như hèn nhát không dám đi tìm người vũ nhục cô báo thù, ta có thể giúp cô. Nói một chút xem? Là người nào?”

Vương Siêu vẫn nhớ kỹ lời của Đường Tử Trần bốn năm trước khi rời khỏi hắn: “Trong lòng của người luyện võ có thể dễ dàng tha thứ nhưng không thể chịu nhục”.

Chu Vũ Hinh này thật là một nữ nhân rất hèn nhất thất bại. Nữ nhân này đoán ra thân phận của hắc, hắc muốn dùng thủ đoạn điểm huyết, đem thần kinh não bộ của ả phá hư biến thành ngu ngốc, thế nhưng cuối cùng không hạ thủ. một là hắc không hạ thủ đối với nữ nhân. hai là sự hèn nhất của nữ nhân này khiến hắc không có hứng thú động thủ. Hơn nữa biến nàng thành ngu ngốc, khẳng định sẽ ảnh hưởng đến Tào Tinh Tinh, chuyện hại bằng hữu mình Vương Siêu sẽ không làm.

“Không sai, ta là một nữ nhân hèn nhất !” Chu Vũ Hinh lấy tay lau nước mắt trên mặt. trở nên bình tĩnh phi thường như đối thành một người khác: “Có điều là người xem, ta không hèn nhất nữa. Người nói rất đúng. Võ công của ta luyện vô ích. Ta chịu vũ nhục cũng không muốn người ngoài báo thù thay, chính ta sẽ đối phó”.

“Vương Siêu, lúc người nói muốn báo thù cho ta, từ trong ánh mắt của người ta nhìn ra, lời người là thật. Ta hạ độc người, người không trả thù ta mà còn muốn báo thù cho ta. Ta trước đây nghe sư phụ nói, nếu như một người luyện võ có thể lấy đức phục người, thì thiên hạ sẽ hàng phục. Bây giờ ta đã rõ ràng, người là quyền sư chân chính, thù oán sáng khoáy, thù oán sáng khoáy... Người nào trong lòng không coa cái mộng này?” Chu Vũ Hinh đột nhiên thì thào nhắc tới: “Thế nhưng có mấy người bỏ được tất cả ràng buộc. một thời sáng khoáy máu tươi năm bước. nữ nhân xấu xa hèn nhất như ta có thể gặp nam nhân như người, là phúc khí của ta”.

“Người yên tâm, thân phận của người cho dù ta chết cũng không nói ra. Ta tuy rằng hèn nhất xấu xa nhưng nói là giữ lời”.

Thần thái của Chu Vũ Hinh đột nhiên chuyển biến rất lớn, bình tĩnh nói chuyện như hoán thoát thai hoán cốt đến cả Tào Tinh Tinh cũng chút kinh ngạc.

Thực ra đối với Vương Siêu, Chu Vũ Hinh không thiếu hảo cảm, ngày hôm qua ăn một hồi thiệt thòi thế nhưng thủ đoạn ném cả ngàn vạn của Vương Siêu cũng đã động tới nàng. Cảm thấy Vương Siêu này rất tuần tú lại rất thú vị, trong lòng thiên kim tiểu thư nhà giàu mới nổi tâm lý biến thái này, có vẻ vô cùng hấp dẫn.

Chính là vì như vậy, đêm qua lúc nàng căn cứ từ số tư liệu suy đoán ra thân phận của Vương Siêu, hứng thú càng đề cao một tầng. Vì vậy chủ động hạ độc ngày hôm nay.

Thử nghĩ nam nhân thần bí, cường đại không thể tưởng tượng, ném ra ngàn vạn mất không nháy một cái khiến bất luận nữ nhân nào cũng phải hứng thú. Huống chi là Chu Vũ Hinh chuyển trả thù nam nhân như vậy.

Thế nhưng lúc hạ độc thất bại, Ai biết Vương Siêu ra sự hèn nhất trong lòng nàng, giải tỏa chuyện trước đây. Còn muốn giúp nàng báo thù.

Ánh mắt Chu Vũ Hinh nhìn Vương Siêu trở nên nhu hòa như nước như tơ: “Ta ngày hôm nay đích thật là không nên hạ độc các người. Người không có hứng thú trả thù ta. Ta sẽ cho người một công đạo”.

Nói rồi hai tay giao nhau. dùng tay phải nắm lấy ngón út tay trái. Đột nhiên trên Chu Vũ Hinh dùng lực một cái, răng rắc! Khớp xương gãy giòn vang lên. Nữ nhân này thoáng cái này sinh ác độc, lại đem ngón út tay trái của mình bẻ gãy!

Một chiêu “Điều Thủ Ninh Chuyển” của Xà Hinh bẻ đầu ngón tay, vừa nhanh vừa độc.

“Người!” Bất thành linh khiến Vương Siêu không ngờ tới, chỉ là tâm khê động. bàn tay vồ ra ngoài túm lấy cổ tay của nàng nhưng đã muộn một chút.

“Đầu ngón tay nát bấy gãy xương, cốt tủy đều bị phá đã bị phế đi” Vương Siêu là một chuyên gia chẩn thương, sờ vào rõ.

“Cô...” Tào Tinh Tinh mí mắt dựng thẳng, da đầu cổ chút tê dại, cảm thấy Chu Vũ Hinh ngoan độc này thực sự là quá mạnh mẽ. độc ác đối với người khác không tính là độc ác nhưng độc ác đối với mình kia mới là thật sự độc ác. Một trăm người dám lấy đao chém người, cũng không thấy có người to gan lấy đao chém chính mình.

“Ta ngày hôm nay là cho các người một công đạo. Cũng là cắt tay phát thệ” Chu Vũ Hình đau đớn đến sắc mặt đều vận vẹo nhưng gắt gao cắn hàm răng phát ra âm thanh: “Quyền của ta luyện vô ích, là một nữ nhân hèn nhát nhưng ta sẽ cho người biết ta không phải một nữ nhân hèn nhát. Người sẽ biết...”

Chu Vũ Hình cười cười thâm hiểm, đột nhiên dùng hết khí lực của toàn thân bắt được tay Vương Siêu, cúi xuống nhẹ nhàng dùng miệng mình hôn một cái! Vương Siêu giống như điện giật rút tay về, lông mi trên mặt nhăn thành một chữ xuyên.

“Các người đi đi. Ta muốn nghỉ ngơi một chút” Đột nhiên hôn tay của Vương Siêu một cái, nhìn biểu tình kinh ngạc của hắn, Chu Vũ Hình dường như rất hài lòng, vẻ mặt thoáng chốc vui vẻ.

“Vương Siêu, chúng ta đi” Tào Tinh Tinh vốn muốn trả thù Chu Vũ Hình thế nhưng lúc này trong lòng đã bớt giận, có điều nàng không muốn ở chỗ này nữa, lôi mạnh áo Vương Siêu hướng đi ra cửa trước.

“Rốt cuộc là nữ nhân luyện quyền, quả là ngoan độc” Vương Siêu khẽ thở dài cùng Tào Tinh Tinh đi ra ngoài.

“Vương Siêu? Ta còn tưởng rằng người là một người thành thật. Nghĩ không ra... Hừ!” Vừa ra khỏi cửa, Tào Tinh Tinh đột nhiên nhớ tới chuyện vừa rồi, trên mặt vừa đỏ vừa trắng.

“Thế nào?” Vương Siêu kỳ quái nói: “Vừa rồi tuy rằng Chu Vũ Hình hạ thuốc, ta cũng không có làm gì? Thế nào không thành thật?”

“Hừ. Người thật biết lừa nữ nhân, ta trước đây xem lầm người. Nữ nhân Chu Vũ Hình này bị người dùng năm ba lời liền cải tả quy chính, còn cắt tay phát thệ. Sau cùng còn hôn tay người! Ta có thể tưởng tượng ra. Sau này chỉ cần người ngoắc ngón tay, nữ nhân này sẽ tự động cởi quần đến trước mặt người. Thực sự là ngu ngốc. Tuổi lớn như vậy, còn ngu ngốc như thế”.

Tào Tinh Tinh càng nói càng tức giận: “Người lại có khí vương giả, ả liền phủ phục tại dưới chân người. Trước đây ta cho rằng cái này là tiểu thuyết buồn chán. Nhưng thật không ngờ trong hiện thực muốn ly kỳ hơn tiểu thuyết. Thật không có người si mê như vậy! Thực sự là nhà giàu mới nổi, không đầu óc!”

“Ha ha...” Vương Siêu bị Tào Tinh Tinh nói thì cười rộ lên, lắc đầu không nói gì.

“Không có lời nào sao” Tào Tinh Tinh đích xác rất tức giận: “Mặc kệ thế nào. ngày hôm nay người phải cấp cho ta một công đạo”.

“Công đạo gì?” Vương Siêu hỏi.

“Ta cởi đồ trước mặt người. người không cho ta công đạo sao? Chúng ta quan hệ bạn học nhưng còn chưa tới độ đó” Tào Tinh Tinh liếc nhìn Vương Siêu thoải mái nói ra.

“Ta đã đính hôn” Vương Siêu do dự một chút, rõ ràng ý tứ bên trong lời nói của Tào Tinh Tinh, nói lời thật giống như kiếm khách cao minh, chỉ thẳng vào chỗ yếu hại.

“Người đã đính hôn! Là cùng Đường Tử Trần kia của Đường Môn?” Tào Tinh Tinh tuy biết Vương Siêu trốn tránh nàng là vì Đường Tử Trần. nhưng không ngờ tới bạn học cao trung của nàng nhanh như vậy đã đính hôn, nàng giật mình kinh ngạc, ghen nửa ngày đột nhiên ngay cả mình cũng chẳng hiểu sao lại nói: “Kết hôn lúc nào? Nàng giống như là sư phụ dạy người võ thuật. Thầy trò các người kết hôn. không phải loạn luân sao?”

Vương Siêu hung hăng trừng mắt nhìn Tào Tinh Tinh khiến nàng biết đã nói sai, vội thề thốt: “Ừm, ta nói bậy. bây giờ là thời đại gì, nhìn không ra ta còn phong kiến như thế. Có điều người nếu đã đính hôn thì ta cũng muốn tự hỏi, xem có thể tìm một người có tiền cùng bản lĩnh giống người hay không. Còn có vương giả khí nữa”.

Vương Siêu không trả lời híp mắt. không biết đang suy nghĩ cái gì. Tào Tinh Tinh cũng có chút xấu hổ, hai người đứng ngây ngốc im lặng.

“Ta phải về, ta lần này tới quốc nội là xem giao lưu lần này. Có thanh niên cùng cao thủ xuất sắc gì. Cuối cùng đêm qua biết được người như Ba Lập Minh, cũng biết mấy người cao thủ đỉnh cao trong nước, chuyển đi này không tệ rồi” Vương Siêu đột nhiên động tâm muốn về nhà.

“Người muốn về nhanh thế sao?” Tào Tinh Tinh khẽ cắn môi. đột nhiên tức giận phất phất tay: “Đi cũng tốt, người ở lại quốc nội thời gian càng dài càng nguy hiểm. Lúc người kết hôn sợ rằng ta không thể tới chúc mừng. có điều lúc ta kết hôn sẽ thông báo người. mong người tới dự”.

“Được” Vương Siêu lập tức trả lời.

“Được rồi, thi đấu chọn lựa ngày mai, là đồ đệ Hoắc Linh Nhi của người đầu cùng Lạc Tiểu Manh. còn có Triệu Tinh Long chống lại Vương Hồng Cát, người muốn xem hai trận này rồi mới đi không?” Tào Tinh Tinh suy nghĩ một chút nói.

“Hai trận này, đúng là không thể không xem” Vương Siêu ánh mắt khẽ chuyển động, tính toán một chút.

Ngay lúc Vương Siêu đang quyết định thì ở trong một gian phòng huấn luyện tại Bắc Kinh, một thiếu niên chừng hai mươi tuổi có vẻ bất mãn, đang xem một nam một nữ nhỏ tuổi luyện công. cùng lúc đó trái phải còn đứng ba Thái Tử đảng Triệu Quán. Ngô Đình Đạt, Vương Tiểu Lôi của vùng duyên hải.

“Đệ đệ, lần này người từ nước Mỹ trở về, nhất định phải lấy được võ đạo kim kiếm sao? Người đem hai đứa nhỏ này qua đây làm gì?” Vương Tiểu Lôi nhìn thiếu niên hai mươi kia, có chút bất đắc dĩ.

Nếu luận khí chất, ba Thái Tử đảng ở đây chỉ là lá xanh. tướng mạo của thiếu niên mới là hồng hoa.

Thiếu niên này môi hồng răng trắng, vóc người khoảng một mét bảy, thể nhưng đứng ở nơi đó yên lặng phi thường, thật giống như là mặt nước tĩnh lặng. ngũ quan cân đối, tuấn tú không gì sánh được. Một khuôn mặt như vậy vốn là của tuyệt thế mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, thể nhưng cảm giác khí chất không chút âm nhu, chỉ là an bình tĩnh lặng. nhu hòa. Trong đó ẩn chứa uy nghiêm dị thường.

Nêu như là đạo sĩ Ngô Tuyên Nam ở đây, liền khẳng định sẽ nhìn ra. Sự yên lặng của thiếu niên này giống như là sự yên lặng của sư tử đang ngủ. nếu thức tỉnh bạo phát sẽ hiển lộ ra nanh vuốt cùng tiếng gầm hùng hồn không gì sánh kịp.

“Ta luyện Đồng Tử Công của Võ Đang từ nhỏ. Tiểu Hải cùng Tiểu Sắc bây giờ luyện công không thể dừng lại. Cừu nhân của bọn họ chính là Á Châu Đệ Nhất đại sư, muốn luận võ Đường Đường chính chính đánh bại người này báo thù, liền luyện một giây cũng không thể dừng lại”.

Thiếu niên này chính là Vương Hồng Cát, đệ đệ của Vương Tiểu Lôi, tướng mạo hãn như chừng hai mươi nhưng kỳ thực đã hai mươi lăm hai sáu, chỉ là hãn luyện Đồng Tử Công da thịt tướng mạo đều bảo trì còn rất trẻ.

“Hai người này bây giờ luyện được thì sao? Bọn họ bao giờ mới có cơ hội tìm Vương Siêu báo thù giết cha?” Vương Tiểu Lôi nhìn chằm chằm một nam một nữ chừng mười tuổi ở giữa sân đứng trung bình tấn.

Hai đứa nhỏ lại là con của Quảng Đông Tam Hồ Trương Uy!

Bốn năm trước, Trương Uy luận võ cùng Vương Siêu thất bại liền nhảy xuống biển tự sát. Vợ con sợ bị trả thù nên đi nước ngoài.

“Đứng trung bình tấn tốt! Đồng Tử Công của Võ Đang không phải giống trung bình tấn, ngoại trừ bên ngoài, trên dưới nhảy chồm ra còn có một động tác bí mật. đó chính là tuyệt học Mã Tướng Tàng Âm. thân dưới lui vào trong, ý cảnh nhập vào bụng”.

{Về trung bình tấn của Mã Tướng Tàng Âm, cũng là lúc luyện muốn nhập lên bụng. Đây là trung bình tấn trong đạo gia, Trung bình tấn có rất nhiều loại nhưng là đây là thần kỳ nhất}

Wương Hồng Cát chậm rãi sửa đúng lại tư thế cho hai đứa nhỏ

“Thi đấu lần này, có một đồ đệ của Vương Siêu sẽ tham gia, các người nhìn quyền pháp của nàng. các người sau này với việc báo thù có chỗ tốt rất lớn”.

285. Chương 284: Nguy Cơ Thật Lớn!

“Hãy!”

Đứa nhỏ nam phát ra một tiếng hét thanh thúy! hung hăng một cước đạp trên mặt đất. mặt đất giống như bị giam một khí cầu lớn vỡ tung, ầm ầm vang lên.

Triệu Quân lại càng hoảng sợ. hắn thật không ngờ một giậm chân của tiểu hài tử hơn mười tuổi lại phát sinh thanh âm lớn như vậy.

“Tiểu Hài. người giậm chân sai! Quá cố sức, giậm chân Ngũ Hành Pháo Chủ của Võ Đang chúng ta không phải luyện như thế. Phải nhan, muốn độc, muốn mạnh, một giậm chân liền lui nường theo lực phản chấn của mặt đất. đem cơ bắp toàn thân từ lỏng bàn chân hướng trên bắn ra! Một chút cơ rung biến toàn thân thì có lực lượng. Người giậm như vậy chấn động đến đầu khớp xương, sẽ làm bị thương đến đầu óc”.

Vương Hồng Cát quan tâm hai đứa nhỏ này như quan tâm con của mình vậy, thấy tiểu nam hài giậm chân sai lập tức gọi dừng, ngồi xổm xuống giúp xoa bóp Tiểu Hài chân một chút, sau đó hung hăng răn dạy một bộ dáng đem sắt ra mài. Sau đó hắn làm mẫu một chút. cắn chặt răng niết quyền, hướng mặt đất giậm mạnh một, vừa giậm đến chợt một liên bắn đi tới, giống như lửa giẫm tại lò xo.

Dưới một giậm chân này. y phục toàn thân của Vương Hồng Cát giống như bị gió to từ phía dưới hướng thổi tới trên, đồng thời gân cốt thân thể của hắn phát sinh dư âm hùm hùm như sấm sét nổ tung.

Vương Hồng Cát biểu diễn rất tốt, vạt áo phiêu phiêu, tư thế ưu mỹ, hơn nữa thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái, có thể nói là toàn bộ thanh sắc đều đủ cả.

“Hồng Cát ca ca, đã biết.”

Tiểu Hài tỉ mỉ nhìn tư thế giậm chân của Vương Hồng Cát, đầu nghiêng một hồi. noi theo làm một lần, tuy rằng không có ra lời âm, thế nhưng cũng giống mẫu giống dạng.

“Buổi tối ngày hôm nay đem quyền kinh, Thiếu Lâm Ngũ Tổ quyền phổ, giáo trình Hình Ý Quyền của Tiết Điện sao chép một lần, ngày mai ta hỏi nội dung. Nếu như trả lời sai, phạt các người đứng trung bình tấn ba giờ”.

Vương Hồng Cát nghiêm khắc nói.

“Hồng Cát. Coi bộ dạng của người quan tâm bọn chúng giống như là con người vậy” Ngô Dĩnh Đạt thấy thế cười nói: “Hai đứa nhỏ của Trương Uy nhỏ như vậy, cho dù luyện trên mười năm tám năm. Cũng không phải là đối thủ Vương Siêu đâu. không nên tại lời dài lại bị đánh chết”.

Vừa dứt lời hai hài tử liền hung hăng trừng mắt liếc hắn, Ngô Dĩnh Đạt thấy ánh mắt của hai hài tử này, trong lòng phát lạnh tới, cảm thấy có sát khí!

“Không được phát cáu!” Vương Hồng Cát vội ngăn lại hai hài tử này: “Lão Ngô, không nên xem thường hai đứa nhỏ này, công phu cơ sở của bọn họ rất cứng đấy. Người không luyện qua quyền, đánh nhau cùng chúng là chịu thiệt thối lớn!”

Nói xong hắn thở dài một hơi: “Lúc đầu ta cũng không muốn hai đứa nhỏ này chịu khổ như thế, tuổi nhỏ liền rơi vào trong cừu hận thế nhưng Trương gia bọn họ đã là luyện võ. Con nối nghiệp cha thế mới tâm huyết, thù giết cha không thể không báo. Các người đứng là.... Trương Uy cùng Vương Siêu luận võ là ai xui khiến định ra. Cuối cùng với người nhà của hắn mặc kệ không hỏi đến như thế, sau này ai bán mạng cho các người? May mà ta nghe được tin tức này, ba năm trước đây liền đem bọn họ tìm một chỗ đàn xếp” Vương Hồng Cát tựa hồ có vẻ căm tức, nhất là đối với Triệu Quân, bởi vì năm đó Vương Siêu cùng Trương Uy luận võ chính là Triệu Quân xui khiến.

“Trương Uy khiến cho ta thua mất một trăm triệu? Ai tới bồi thường ta?” Triệu Quân cũng là một Thái Tử đẳng ngạo khí. đối với sự chỉ trích của Vương Hồng Cát, nhất thời trong lòng bốc lửa lạnh lùng quay về một câu, xoay người đi.

“Giảm nhiệt, giảm nhiệt, không nên cãi nhau” Ngô Dĩnh Đạt nhanh đi ra, hai bước vượt qua Triệu Quân.

“Hắc hắc, hắc hắc. Đệ tử này của Tiểu Lô ca thật không tệ. môi hồng răng trắng. Nếu như trang phục một chút là một ngụy nương tuyệt sắc” Triệu Quân đem địa hỏa trong lòng mình đột nhiên chuyển hóa ý niệm tà ác trong đầu.

Ngay lúc mấy người Thái Tử đang cãi cọ thì ở tại Bắc Kinh, Ngô Văn Huy đang tiếp kiến một người trung niên tây trang giày da, khí độ thông dong, ánh mắt sắc bén rất khí chất. Người trung niên này không phải ai khác chính là người lãnh đạo lúc đầu của Đường Môn Pilippines, Triệu Quang Vinh!

“Triệu tiên sinh, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt. Đã sớm nghe được Giang Hải nhắc tới người, vẫn không có thời gian đi gặp anh hùng của người Hoa trong hải ngoại. Năm đó người tại Indonexia đi đầu bảo hộ lợi ích người Hoa, ngăn cản chuyện tàn sát máu tanh vô nhân đạo, ta cũng nghe qua”.

Mới khởi đầu Ngô Văn Huy đã chụp mũ Triệu Quang Vinh. Khẩu khí lãnh đạo, cuối cùng chuyện vừa chuyển biểu hiện ra giọng điệu cấp trên:

“Tổ chức Đường Môn các người là một tổ chức yêu nước, điểm này là quốc gia đều thừa nhận, đáng tiếc bây giờ biến chất, bị hai phần tử khủng bố không rõ chân tướng nhúng vào kích động quần chúng, làm cho khủng bố hoạt động chung quanh phá hủy yên ổn xã hội quốc tế. Lần này bọn họ tại Indonexia giao chiến quy mô lớn với quân chính phủ, tiến hành hoạt động khủng bố làm cho ngoại giao của chúng ta áp lực rất lớn”.

Ngô Văn Huy đem Vương Siêu cùng Đường Tử Trần tính là phần tử cuồng nhiệt của khủng bố, đồng thời Đường Môn này cũng thành chiến sĩ không rõ của quần chúng.

“Là thế.. ra là thế” Triệu Quang Vinh vội ha ha cười, sau đó thanh âm ép tới thấp. đồng thời thu dáng tươi cười trên mặt lại. trở nên nghiêm túc dị thường: “Ngô thủ trưởng, ta lần này tới là muốn nói cho người một tin tức?”

“Cái tin tức gì?” Ngô Văn Huy hỏi.

“Vương Siêu đã quay về đại lục!” trong miệng Triệu Quang Vinh đột nhiên phun ra một bí mật long trời lở đất.

“Cái gì?” Ngô Văn Huy khẽ động. trong ánh mắt chợt hiện lộ ra tia sáng sát nhân: “Người biết hắn ở nơi nào? Người thế nào biết?”

“Ta kinh doanh tại Nam Dương Đường Môn mười năm nên hiểu biết ít nhiều, Đường Tử Trần một chút đầu thế đem thế lực của ta thanh trừ sạch sẽ. Tin tức của ta là xác thực, người này xác thực đã quay về đại lục. về phần hắn bây giờ ở nơi nào thì ta cũng không phải thần tiên, cũng không tính được” Triệu Quang Vinh ngồi không nhúc nhích, sắc mặt nghiêm túc không gì sánh được.

“Tin tức này, Triệu tiên sinh sao không trong điện thoại thông tri cho chúng ta, hà tất phải đi một chuyến thật xa?” Ngô Văn Huy hỏi rất bình tĩnh.

“Ta tới là tự mình trợ giúp các người truy bắt Vương Siêu. Võ công của người này thật sự là đáng sợ. Nếu như các người không cao thủ đã ngoài Bảo Đan ngăn chặn hắn, rất khả năng hắn đào tẩu được. Đại lục lớn như vậy tùy tiện tìm một chỗ trốn. sau đó lặng lẽ xuất ngoại thì vậy không xong. Võ công của ta tuy rằng không bằng hắn, thế nhưng có thể ngăn chặn hắn một lúc, tạo thành thuận lợi lớn cho các người” Triệu Quang Vinh ăn ngay nói thật: “Đồng thời lần này ta đến đại lục tới gặp mặt Ngô thủ trưởng. chủ yếu là muốn trao đổi một số chuyện trọng yếu. Ta muốn khi Ngô thủ trưởng nếu như bắt được Vương Siêu thì trợ giúp ta uy hiếp Đường Tử Trần một chút được hay không? khiến nàng đem thế lực của Nam Dương Đường Môn một lần nữa tẩy rửa. đến lúc đó ta nhất định sẽ cho các người rất nhiều thuận lợi”.

“Hóa ra là như vậy, nghe nói Triệu tiên sinh lúc là Hội trưởng của Tổng hội võ thuật truyền thống Trung Quốc Nam Dương công phu hót tay trên rất cao. Nam Dương Khẩn than đại hội cùng Vương Siêu tỷ thí một lần ngựa tuột móng. điều là người không cần lo lắng, chỉ cần Vương Siêu đi tới quốc nội. cho dù hắn mọc thêm cánh thì ta vẫn dùng hỏa tiễn đem hắn xua xuống! Võ công cường thịnh tới đâu cũng chỉ có thể bỏ mạng. một súng liền chấm dứt hết. Triệu tiên sinh là nguyên lão của Đường Môn, đối với một số thủ đoạn quyền pháp của Đường Môn cũng biết rất sâu. trợ giúp của ngài với việc bắt Vương Siêu đích xác rất lớn. Ta ở chỗ này cảm tạ người, về phần tử khủng bố bên trong Đường Môn cùng quần chúng không rõ chân tướng, chúng ta cũng sẽ không ngồi yên không lý đến. Nói chung việc này đều tại đến sau khi bắt được Vương Siêu rồi từ từ nói ti mỉ”.

Ngô Văn Huy xác định tin tức Vương Siêu quay về đại lục từ trong miệng Triệu Quang Vinh. lập tức quyết

định thật nhanh, bấm điện thoại nội bộ trên bàn: “Tôi là Ngô Văn Huy, thông báo cho Tổng chỉ huy Chính Uy Lão Nha, lãnh đạo quân hàm trên thiếu tá hợp!”

Tuy rằng đã biết tin tức Vương Siêu về nước, thế nhưng cụ thể ở nơi nào thì bọn họ không biết, hợp tổ chức chuẩn bị tỉ mỉ nghiên cứu suy đoán tiến hành điều tra.

“Xem năng lực của bộ đội lớn đến bao nhiêu. Có thể trong biển rộng tìm kim. tìm ra tung tích của Vương Siêu hay không? Không biết bộ đội của Lão Nha so với bộ đội tinh nhuệ của Đường Môn chúng ta ai lợi hại hơn?” Triệu Quang Vinh muốn gặp một chút, thế nhưng sau đó Ngô Văn Huy nhiệt tình an bài hắn đi nghỉ ngơi, nói là khi có tin tức lập tức thông báo cho hắn.

Triệu Quang Vinh biết mình là người ngoài, hợp quân sự cơ mật sẽ không cho hắn biết.

Con gái của hắn cùng Giang Hải thân nhau, liền tựa vào Ngô Văn Huy này, binh quyền của hắn đã bị Đường Tử Trần cướp đoạt, lần này là thật vất vả tìm được cơ hội. binh đi hiểm chiêu, dùng kế sách đuổi hô nuốt sói, một lần nữa đoạt lại binh quyền.

Vương Siêu tự nhiên không biết chuyện này. Ngày thứ hai, hắn vẫn hóa trang như thường, xen lẫn trong đám người xem thi đấu tuyển chọn của Thể Uy. Ngày hôm nay là mấy trận sau cùng, là tuyển thủ hạt giống đối với tuyển thủ hạt giống.

Vương Siêu rất cục thấy tuyển thủ hạt giống Thể uy xếp đệ nhất Vương Hồng Cát kia.

Vương Hồng Cát vừa ra tới khiến Vương Siêu liền hiểu được thiếu niên muốn đẹp nữ nhân hơn này không hề đơn giản.

“Luyện Đồng Tử Công?” Vương Siêu có ánh mắt của đại tông sư. một liền thấy mỹ thiếu niên này luyện công phu gì.

Liền ở phía sau Hoắc Linh Khi đã lên sàn. chống lại một tuyển thủ hạt giống là Lạc Tiểu Manh sư muội của Giang Hải.

Thầy trò Giang Hải Lâm Đình Phong đều ở đây. Vương Siêu thấy bọn họ tùy tiện đi tới đi lui. Có vẻ không quan tâm thắng thua của trận thi đấu này, lại là như đang tìm kiếm người nào.

Vương Siêu thấy động tác cùng vẻ mặt của hai người này, đột nhiên tê rần trong lòng!

286. Chương 285: Hành Động Đuổi Bắt.

“Là sao đây? Tên Triệu Quang Vinh kia sao cũng chạy tới nơi đây? Chẳng lẽ thân phận của ta thực sự bại lộ? Không có khả năng? Ta về nước là bí mật trở về, lúc trở về cũng không bại lộ. Tào Tình Tình sẽ không nói ra ngoài. Chu Vũ Hình kia? Hắn là sẽ không, tính cách của nữ nhân này tuy rằng độc ác nhưng phải thay đổi thất thường, hoặc là Liêu Tuấn Hoa? Cũng không khả năng?”

Trong lòng Vương Siêu tê dại không ngừng, không phải là cử động dị thường của thầy trò Lâm Đình Phong Giang Hải mà là hắn lại phát hiện thân ảnh của Triệu Quang Vinh, đang nhìn hết sức chăm chú nơi thi đấu sân trong.

“Chẳng lẽ là Triệu Quang Vinh đã biết tin tức ta về nước? Chạy tới thông báo cho Ngô Văn Huy bắt ta? Dù sao người này ở Nam Dương Đường Môn kinh doanh mười năm, Tử Trần tuy rằng tước đoạt binh quyền của hắn, thế nhưng khẳng định có chút thế lực ân dẫu không thanh trừ. Hơn nữa Giang Hải cùng con gái của Triệu Quang Vinh thân nhau? khẳng định Triệu Quang Vinh sẽ dựa vào Ngô Văn Huy này”.

Trong nháy mắt Vương Siêu có ý nghĩ rõ ràng, suy đoán ra chân tướng.

Không hề nghi ngờ, người luyện công đến như hắn, độ mẫn cảm vượt quá thường nhân gấp trăm lần Hơn nữa luyện quyền biến hóa đầu óc, ý nghĩ thanh tỉnh tư duy mẫn tiệp suy một ra ba. Bây giờ thấy Triệu Quang Vinh liền nghĩ ra chân tướng.

ý niệm nổi lên. Cả người Vương Siêu thần nội chú, đem tất cả sức mạnh đưa ra . Giống như là dã thú chấn động. Tuy rằng toàn bộ tinh thần sức mạnh đề lên, nhưng mặt ngoài của Vương Siêu không chút khác thường, dư quang đánh giá các lối ra. Xem có cánh sát gác cửa hay không

Tại cùng lúc đi lại, Vương Siêu làm động tác khom lưng buộc lại dây giầy, âm thầm vận đầu khớp xương toàn thân, cố hết sức rút vào trong! Một trận tiếng vang lớp lớp vang lên, thân thể hần nhất thời lùn đi rất nhiều! Bắp thịt cũng co rút lại. nhìn qua khác trước đây thật lớn!

Vương Siêu lúc đầu cao tới một mét tám. tương đối cao gầy, thể nhưng bây giờ co rút gân cốt, kéo căng cơ thể chỉ còn một mét bảy, như thoát thai hoá cốt thành một người khác.

Sau khi võ công luyện ra lôi âm, cốt tủy lớn mạnh. cốt cách cứng cỏi, tính mềm dẻo của toàn thân cực tốt. Các đốt xương toàn thân tự do ra vào khi sức bạo phát. cái này chính là “Súc cốt” !

rong thể hệ trước của võ thuật truyền thống Trung Quốc luyện được súc cốt. Điển hình nhất chính là đồ đệ trước kia của Tôn Tồn Chu gọi là Tiêu Đức Xương, người gọi là “Quái Mãng Tiêu”, thân thể mềm như không xương, khớp xương bung ra khỏi mình, kỹ năng khóa các đốt xương giống căn bản bắt không được hần.

Không hề nghi ngờ, lấy cảnh giới quyền pháp chí cao đánh vỡ hư không Kiến Thần Bất Phôi của Vương Siêu. “Súc cốt Căng Thịt” cải biến vóc người là chuyện nhỏ. Đồng thời tới cảnh giới “Nội chặt ngoại tùng” (trong chặt ngoài lỏng) rồi!

Hần một khi vận kinh, có thể đem khớp xương toàn thân co rút lại. từ một mét tám biến thành vóc dáng thấp bé một mét năm mét sáu! bề ngoài xem không có vẻ gì là hóa trang!

Cho dù là cao thủ Hóa Kinh như Liêu Tuấn Hoa, “Súc cốt Căng Thịt” cũng phải ra sức toàn thân, da chặt chẽ thập phần khấn trương, bề ngoài rõ ràng nhìn ra. Căn bản không có hiệu quả che giấu. Vương Siêu luyện đến bước “Cốt Nhục Phân Ly”. Gân là gân, xương là xương, máu là máu, thịt là thịt, da là da. Một chút biến thấp bé thì bề ngoài vẫn như cũ. nhìn không ra điểm khác biệt.

Vương Siêu biết. nếu như tin tức mình về nước bị Ngô Văn Huy biết. Khẳng định sẽ bị trắng trợn đuôi bắt. Mà tướng mạo đặc thù của hần đều sẽ bị người quan sát nhớ kỹ. trong đó rõ ràng nhất là dáng người!

bây giờ hần súc cốt cải biến vóc người của mình, nguy hiểm bại lộ khẳng định sẽ đại giảm!

Lúc Súc Cốt hần cố ý đến gần xung quanh hai người Giang Hải Lâm Đình Phong. thể nhưng hai người không nhận ra hần, như trước nhìn chung quanh, nhìn chăm chăm người lui tới.

Hai ngày này người tới Thể ủy tuyển chọn thi đấu rất nhiều, nhân viên dự thi của Thể Ủy các tỉnh, người nhà, nhà tài trợ, ký giả. nhân viên công tác, quan viên Thể ủy... tràn diện đông đúc có thể so với trạm xe lửa. Việc làm mờ ám của Vương Siêu vốn không người khác chú ý, ai lại chú ý một người một mét tám lặn lẽ rút thành một mét bảy?

“Hoàn hảo. các lối ra lớn không hiện tượng gì khác thường. Cũng không có người của cảnh sát đặc biệt kiểm tra. Bắc Kinh tuy rằng nguy hiểm, nhưng địa phương nguy hiểm nhất chính là địa phương an toàn nhất, xem ra ta phải nghĩ biện pháp về nước, không biết thể căn cước còn dùng được hay không? Nếu như đi bang cách xuất ngoại chính quy, đến hải quan đi Indonexia khẳng định sẽ bị nghiêm mật kiểm tra! Ta nếu không ra nước ngoài thì sớm muộn sẽ bị tra ra. Phải tìm biện pháp”.

Vương Siêu cảm giác được không ổn. lập tức nghĩ biện pháp xuất ngoại.

Ngay lúc Vương Siêu rất nhanh lập kế hoạch xuất ngoại thì ở tại Bắc Kinh, Ngô Văn Huy đã mở hội nghị cả đêm. rốt cục bắt được đầu mối của Vương Siêu về nước, đồng thời đợi triển khai một kế hoạch truy bắt khổng lồ.

Thiên la địa võng đang thông thả mở ra!

“Thủ trưởng! Đây là tư liệu một tháng gần đây. hộ chiếu người các quốc gia về nước từ hải quan, nhân viên công tác của chúng ta qua cả đêm từ mấy vi tính từ từ tra ra, dựa theo vóc người của Vương Siêu, tuổi tác tướng mạo các loại đặc thù. Xác định trên hơn trăm người khả nghi ! Sau lại tái kiểm tra chính xác cuối cùng còn tám người! Mà trong đó hành tung của người này rất có thể mục tiêu của chúng ta! Mạnh Thần

Cơ này mang quốc tịch Pháp. Rất có thể là Vương Siêu dùng tên giả! Qua điều tra, người này đi qua tỉnh S, dùng hộ chiếu mua đi đoàn tàu giường nằm xa hoa của tỉnh S. Sau đó hai ngày sau, lại dùng hộ chiếu này mua xe đến Bắc Kinh!”

Một quân nhân khuôn mặt không chút biểu tình, vốc người thẳng, kẹp một chồng tư liệu đang báo cáo với các cán bộ đang họp!

“Cái gì, hần lại thế dám đến Bắc Kinh? Lá gan to quá? Quả thực là vô pháp vô thiên! Không thêm để bộ đội chúng ta vào mắt” Một lãnh đạo quân hàm thiếu tướng tiếp nhận điều tra báo cáo truyền tới, mười phần tức giận, như là cục trưởng của Cục Công An tận mắt thấy một kẻ trộm chuồn vào phòng làm việc của Cục Công An trộm đồ.

Vương Siêu nghênh ngang về nước, đến Bắc Kinh, hành động như vậy quả thực chính là kẻ trộm chuyên trộm đồ của Cục Công An.

Ngô Văn Huy cầm tư liệu trên tay, trong lòng chính đắc ý.

Ngày hôm qua vừa nghe đến tin tức Vương Siêu về nước, hần tại trong vòng hai mấy giờ. Lập tức mời dự họp hội nghị khẩn cấp, tiến hành bàn bạc. Một giờ hội nghị liền xác định phương án tra tìm Vương Siêu, đầu tiên là điều tra tư liệu người nhập cảnh các nơi qua hải quan trong một tháng. Sau đó căn cứ đặc thù của Vương Siêu, tra tìm từng nhân vật khả nghi.

Kinh qua khâu bộ đội điều tra, liên hệ phỏng điều tra các nơi hành động, thời gian gần một buổi tối, liền từ ngàn vạn người nhập cảnh xác định thân phận của Vương Siêu!

Hành động của bộ đội đích thật là mạnh mẽ vang dội, cường đại hơn cả công an. Buổi tối ngày hôm qua không biết bao nhiêu người đang ngủ mơ kinh sợ bò dậy, chấp hành nhiệm vụ khẩn cấp.

” Mạnh Thần Cơ này sau khi đến Bắc Kinh, có ở khách sạn nào không ? Bây giờ ở nơi nào?” Ngô Văn Huy lại hỏi.

“Người này tới Bắc Kinh liền biến mất, không nghỉ lại ở khách sạn. Nhất thời khó tra được, nhưng căn cứ chức nghiệp của Vương Siêu này, chúng ta suy đoán ra một số địa phương hần sẽ tới. Trong đó nơi có khả năng nhất chính là, xem thi đấu tuyển chọn của Thể ủy để dự đại hội võ thuật Trung Nhật Hàn. Dù sao đồ đệ Hoắc Linh Nhi của hần đang tham gia thi đấu tuyển chọn này, thân là sư phụ khả năng tới quan sát là rất lớn!” Quân nhân điều tra báo cáo đầu ra đầy, thanh âm đều đều như máy đài nói,

“Có thể! Lá gan người này rất lớn! To gan lớn mật!” Ngô Văn Huy vỗ bàn một cái, đưa mắt quét ngang toàn bộ trong hội nghị, trên người tản mát ra khí chất của quan chỉ huy trên chiến trường.

“Có cần lập tức phái bộ đội phong tỏa nơi sân thi đấu của Thể ủy hay không? Tra xét từng người một? Tổc độ phải nhanh! Nếu không với năng lực người này, rất có khả năng thấy không ổn mà biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, hơn nữa tại Bắc Kinh. Hần có một Liêu Tuấn Hoa kia!”

Một quân nhân thân hình cao lớn, nơi cổ họng có một vết sẹo ghê mắt như con rắn lạnh lùng nói.

“Không thích hợp. Nơi đó không thể công khai lục xét. Hai ngày này thi đấu tuyển chọn có biết bao nhiêu người? Tìm kiếm như vậy chắc chắn sẽ xảy ra chuyện âm ỉ, chúng ta phải chịu xử phạt nghiêm khắc. Liên quan quá nhiều! Hơn nữa muốn phong tỏa sân vận động không có mấy nghìn bộ đội thì không thể, cái này cần xin chỉ thị cấp trên, kinh qua Quân Ủy tối cao phê chuẩn, tạo động tĩnh quá lớn. Hơn nữa chưa chắc thủ trưởng vì bắt một Vương Siêu mà phá hư đại hội lần này. Hơn chúng ta lại không có căn cứ chính xác chứng minh Vương Siêu tại hiện trường, hiện chỉ là suy đoán” Ngô Văn Huy lắc đầu, phủ định đề nghị này.

Đại hội thi đấu tuyển chọn của Thể ủy không phải là địa phương đánh quét của Cục Công An.

Nếu như Ngô Văn Huy làm như thế chỉ sợ ngày thứ hai sẽ vào ngục giam. Thể Ủy lần này người nào cũng đều cũng thân phận. Rất khó tưởng tượng khi một đám quan viên của Thể Ủy ôm đầu, ngồi xồm góc tường tiếp thu kiểm tra. Ngô Văn Huy nếu làm cứng rắn như vậy bằng là làm đảo chính. Hần có tám đầu cũng không đủ để bị chém.

“Thể nhưng nếu không phong tỏa hiện trường, người nhiều như vậy sao vây bắt hần? Hơn nữa Vương Siêu này có tính phá hoại rất lớn, vạn nhất đã thương người sẽ tạo thành bất lợi không nhỏ. Lẽ nào chúng ta

phải bỏ qua cơ hội lần này?”

“Đích thật là một vấn đề khó, hiện tại phái tinh nhuệ của Lão Nha, mặc thường phục trà trộn vào sân thi đấu, đồng thời phái người bí mật giám thị lối ra của chung quanh sân vận động! Dem tướng mạo chiều cao của Vương Siêu sau khi hóa trang toàn bộ photocopy phát đến trong tay mỗi người! Triệu Quang Vinh không phải tại sân vận động xem thi đấu sao? Giang Hải, Lâm Đình Phong. Thân thủ của bọn họ rất cao, ánh mắt cũng tốt, đối với Vương Siêu cũng rất quen thuộc. Gọi bọn hắn hỗ trợ truy tìm, tỉ mỉ chú ý mọi người. Một khi điều tra ra lập tức tổ chức nhân thủ bắt lấy! Ta không tin Vương Siêu này là thần tiên. Có thể trong tay của bộ đội Lão Nha chúng ta thoát ra”.

Quán nhân có vết trên cổ này là Chính ủy của Lão Nha. Là chiến hữu thân thiết của Ngô Văn Huy.

“Chỉ cần xác định thân phận thì hắn không chạy thoát được đâu. Chỉ sợ người này không ở trong sân vận động sẽ lãng phí nhân lực vật lực của chúng ta. Có điều ta tin tưởng là gan người này, ta dự cảm Vương Siêu sẽ ở trong sân vận động!” Ngô Văn Huy vỗ bàn một cái: “Cứ làm như thế! Lập tức hành động. Chú ý, Lão Nha không bại lộ nếu như không nắm chắc. Vạn bất đắc dĩ thì không được nổ súng. Xác định thân phận của hắn. Chờ ra ngoài bắt là tốt nhất”.

“Yên tâm, không cần súng cũng hu thập được hắn! Triệu Quang Vinh, Lâm Đình Phong, Giang Hải cùng hơn một trăm chiến sĩ của Lão Nha vây quanh hắn, hắn chính là thần tiên cũng phải ngã xuống”.

“Mang theo Chủy thủ mã tấu phía trên có thuốc ma túy! nỗ quân dụng loại nhỏ lực xuyên thấu cự ly gần, so với đạn còn mạnh hơn, hơn nữa vô thanh vô tức là một thứ tốt, thân thủ của Vương Siêu này tốt, không được trang bị ta lo lắng không làm gì được hắn” Ngô Văn Huy nhớ tới tình cảnh trải qua của mình, ánh mắt trở nên rất lạnh.

287. Chương 286: Sự Hung Hãn Của Vua Đầu Võ.

Vương Siêu lúc này một bên nhìn vào sân thi đấu, một mặt chú ý đến động tĩnh của Triệu Quang Vinh cùng với thầy trò Lâm Đình Phong, mặt khác càng âm thầm chú ý đến trong sân vận động này xuất hiện rất nhiều nhân vật đặc thù hay không. Trong lòng hắn như gương sáng, nếu như người của Ngô Văn Huy tại Bắc Kinh bắt mình, nhất định sẽ âm thầm phái ra nhân vật lợi hại, tiền hành bí mật hành động, mà không dám giờ được cầm gây điều động bộ đội, súng vác vai, đạn lên nòng kiểm tra cùng bao vây.

Đây cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến hắn dám dấn thân Bắc Kinh, xâm nhập đầm rồng hang hổ.

Nơi này cũng không thích hợp điều động bộ đội quy mô lớn. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất tuyệt không sai! Nếu như ở tỉnh S, Vương Siêu khẳng định số lượng lớn cảnh sát bộ đội sẽ xuất động, đem tất cả địa phương khả nghi vây đến kiến chui không lọt, điều tra phong tỏa các cửa ra. quân khu trưởng khu tỉnh Chu Lương chính là thủ hạ của Ngô Văn Huy!

“Mình quá nhạy cảm hay không?” Vương Siêu sờ sờ mặt ý tiêu sái di chuyển, vừa rồi hắn lên vào nhà vệ sinh, lại thay đổi một da mặt chút cho phù hợp với vóc người, tại Nam Dương theo học thuật hóa trang này. Đây là kỹ năng thực dụng hạng nhất, tùy thân đều mang theo ba bốn da mặt khác nhau cùng với một số hộp trang điểm tinh xảo.

“Nếu như vóc người co rút thấp một chút thì tốt hơn. Thế nhưng y phục quá to sẽ không thích hợp, trái lại sẽ lộ ra kẻ hở”.

Phản ứng của Vương Siêu rất nhanh, ngay từ đầu phát hiện bất thường đến chuẩn bị xong chỉ là mười phút mà thôi. Vương Siêu trở lại nơi sân quan sát bốn phía, nhưng chưa phát hiện tình huống gì đặc thù.

Hắn cảm giác tinh thần của mình dường như có chút khấn trương: “Dù sao chỉ là suy đoán. hay là đối phương chưa phát hiện mình? Triệu Quang Vinh cũng là trùng hợp về nước xem đại hội giao lưu võ đạo lần này? Hắn là Hội trưởng của Tổng hội Võ thuật truyền thống Trung Quốc Nam Dương, khẳng định hứng thú đối với đại hội võ đạo lần này”

Đến giờ hắn mới biết, cảnh giới không gặp không nghe thấy mà cảm ứng được nguy hiểm mà tránh của Đường Tử Trần lợi hại đến thế nào.

Nếu hần có cảnh giới này. trước khi tới đây khẳng định sẽ cảm ứng được nguy hiểm. sẽ đưa ra đối sách tương ứng chứ không hần bị động đến tình thần khẩn trương thế này.

Lúc này hai trận thi đấu trọng yếu trong sân đã bắt đầu! Chính là người quan hệ mật thiết cùng Vương Siêu. Triệu Tinh Long và Hoắc Linh Nhi.

Hai trận thi đấu nam đối nam. nữ đối nữ này không phải đồng thời tiến hành, mà là nam trước nữ sau cùng một sân.

Đầu tiên đi tới giữa sân là Triệu Tinh Long cùng Vương Hồng Cát, Hoắc Linh Nhi cùng Lạc Tiểu Manh vẫn đứng ở hai sân. chờ sau khi hai người này phân ra thắng bại. sẽ tiến hành quyết đấu!

Lúc Triệu Tinh Long thấy Vương Hồng Cát cũng sửng sốt giật mình! không phải là khí chất toàn thân Vương Hồng Cát yên lặng uy nghiêm như sư tử đang ngủ, mà là tướng mạo của Vương Hồng Cát.

“Đối thủ này quá tuần tú, ta cảm giác không đành lòng hạ thủ, sợ chạm một chút liền phá hỏng da” Trong lòng Triệu Tinh Long đột nhiên dâng lên một ý niệm.

Xem qua là Vương Hồng Cát sở luyện Đông Tử Công của Thái Tử đảng, “trong nháy mắt có thể phá” hình dung làn da mềm mại của hần một cách chân thực nhất!

Không sai. Chính là “trong nháy mắt có thể phá”! Da của Vương Siêu cũng tốt, là màu ánh sáng ửng hồng tựa như trẻ con. Cảm thụ được cái gì là “Tiên thiên hài nhi”.

Mà da Vương Hồng Cát lại mềm mại! Mềm mại giống như đóa hoa, tùy ý thả xuống nổi trôi trên mặt nước!

Nếu không phải mặt Vương Hồng Cát có khí chất uy nghiêm thì Triệu Tinh Long cho rằng đối phương là một mỹ nhân mặc nam trang!

“Người này nếu trang điểm thành nữ nhân. không biết mê chết bao nhiêu nam nhân!” Tuy rằng Triệu Tinh Long là một người chính phái. nhưng thấy đối thủ này trong lòng nhìn không được thoáng hiểu sai một chút.

Không chỉ là Triệu Tinh Long mà tất cả nam nhân nữ nhân ở đây thấy Vương Hồng Cát lên sân, con mắt không chớp, nhiều ít đem ánh mắt đặt trên thân người này! Ngay cả ánh mắt của Triệu Quang Vinh đều chăm chú vào trên mặt Vương Hồng Cát.

Vương Siêu thấy ánh mắt của Hoắc Linh Nhi sau khi thấy Vương Hồng Cát cũng chợt thoáng khác lạ, khẳng định trong lòng nàng đang kinh ngạc: “Nêu như mặc nữ trang. Vương Hồng Cát này là một tuyệt thế nguy nường...” Hoắc Linh Nhi tại Nhật Bản học tập qua kiếm đạo, đối với hạng tiểu nam sinh già nữ sinh trang điểm lên còn đẹp hơn trăm lần. Trong tiềm thức Hoắc Linh Nhi có chút hứng thú, lúc theo Vương Siêu học nghệ, nàng đôi khi kể về điều này.

Hoắc Linh Nhi có khí chất của Đường Tử Trần nhưng nghịch ngợm, là nữ phú hào gia sản hàng tỉ dưỡng thành tính. không uy nghiêm thành thực như người lãnh đạo đại môn phái như Đường Tử Trần. Chính là nguyên nhân này trong tiềm thức của Vương Siêu chỉ coi Hoắc Linh Nhi như muội muội.

Lúc Vương Hồng Cát lên sân, tất cả ánh đèn flash đều chớp lên liên tục, thật giống tổng thống nước Mỹ mời dự họp hội chiêu đãi ký giả. Bởi vì hần thật sự là quá “Đẹp”!

Vương Siêu là người duy nhất không bị tướng mạo của Vương Hồng Cát hấp dẫn! hần chính là muốn xem võ công sở luyện của Vương Hồng Cát như thế nào.

“Đồng Tử Công” là công pháp bắt đầu khắc khổ luyện tập từ bé, Thiếu Lâm Đông Tử Công, Võ Đang Đồng Tử Công được truyền thừa trong cả Thiếu Lâm Tự cùng núi Võ Đang, thế nhưng bây giờ loại công phu này đã thất truyền.

Nguyên nhân bởi vì luyện nó có nhiều cấm kỵ. Đầu tiên là cấm dục. Lại chú ý lý luận “Thuận thì thành người, nghịch thì thành tiên”, từ nhỏ người luyện môn võ công này bên trong thì uống thuốc đặc thù Nội Tráng Hoàn tẩy rửa thân thể. Bên ngoài thì xoa thuốc nội hành khí huyết.

Do cấm dục nên người luyện Đồng Tử Công có dục vọng rất mạnh! Bởi vì thân thể tốt, lưng cũng tốt, thông thường mười tuổi liền trưởng thành, dục vọng lớn hơn người thường mười lần thế nhưng không thể phát

tiết. Do sau khi kinh qua Đồng Tử Công rèn đúc toàn thân máu huyết phi thường hoạt bát. Hợp lại thành hình tròn. Thu lại thành hình trướng! Dục vọng cuộn cuộn một thật giống như là mở cổng xả nước.

Thực ra người luyện võ khác cũng cấm kỵ này, máu huyết luyện linh động giống như ngựa hoang thoát cương, thân thể tốt dục vọng cũng mạnh, thể nhưng rất khó khống chế, một ngày không khống chế được tâm ý, dục vọng tùy ý phát tiết sẽ gặp họa. Rất nhiều người luyện võ chính là không kiềm chế được, ỷ vào thân thể tốt liền làm xằng bậy. Sau cùng tinh nguyên thân thể trống rỗng đột tử. Hoặc là công phu không thể nào tiến bộ.

Trừ phi công phu luyện đến cánh giới “Bảo Đan”, máu huyết của toàn thân đều tùy ý khống chế. Lúc này mới có thể tiêu trừ những cấm kỵ này.

Dục vọng cường liệt nhưng nếu đem sức mạnh tinh thần chuyển hóa thành khí lực thì mỗi ngày không buồn ngủ. Giữ được thân xác tinh thần tốt, sức mạnh đều thành khí lực mà không phát tiết ra ngoài.

Thể nhưng dục vọng của Đồng Tử Công này mãnh liệt hơn nhiều, ý chí khắc chế phải mạnh hơn người luyện võ thông thường nhiều. Đây là một nguyên nhân khiến nó thất truyền, năm đó Thiêu Lâm Tự có rất nhiều hòa thượng bại hoại, chính là từ nhỏ luyện Đồng Tử Công mà không khắc chế được dục vọng, đi ra ngoài vi phạm pháp lệnh. Xã hội cổ đại không vũ khí nóng, ước thúc đối với người luyện võ nhỏ hơn nhiều so với xã hội hiện đại.

Cho nên đệ nhất môn quy của Thiếu Lâm chính là không cho phép phạm dâm giới.

“Võ công của Vương Hồng Cát tuy rằng không tới Hóa Kinh nhưng tuyệt không dưới Lưu Thanh! e rằng Tinh Long không phải đối thủ. nhưng công phu của Tinh Long cũng không kém, hơn nữa sinh ra từ hắc quyền đã giết người, không biết kinh nghiệm thực chiến sinh tử của Vương Hồng Cát thế nào? Tinh Long cũng có phần hy vọng thắng” Vương Siêu liếc mắt, phán đoán thân thủ Vương Hồng Cát!

Ngay lúc mọi người đều chú ý tới tranh đấu của Triệu Tinh Long cùng Vương Hồng Cát, rất nhiều người mặc y phục thường, khí chất trầm tĩnh nghiêm túc, da ngâm đen, tóc năm tóc ba từ mấy lối lớn tiến vào sân thi đấu!

Ngày hôm nay rất nhiều người ra ra vào vào, những người này không làm người ta chú ý, Thế nhưng trong mắt Vương Siêu, bọn họ thật sự không thua gì một cây Chủy thủ sắc bén. Một Lão Nha đầy kịch độc của rắn hổ mang! Hơn nữa khí chất rất giống chiến sĩ chiến hỏa của Đường Môn!

“Tới rồi! Quả nhiên tới rồi! Thân phận của ta bại lộ! may mắn là những người này chỉ dám lên điều tra. không dám trắng trợn phong tỏa sân vận động, nói cách khác ta giết người đi ra được nhưng cũng chạy không được! Có điều là bây giờ ta cũng không muốn đi ra ngoài, đợi dục nước béo cò. Ta cũng không tin đã biến thành như vậy còn phải trốn. cổ điều là những người này tìm tòi, lẽ nào bọn họ còn muốn kiểm tra CMT của từng người sao?”

Wương Siêu thấy những người này xuất hiện rất cuộc đã rõ ràng, thân phận của hắn không biết từ lúc nào đã bại lộ!

Hắn đã ở vào trong hoàn cảnh hết sức nguy hiểm!

“Triệu Quang Vinh. Người dám cấu kết bộ đội! Ta sẽ cho ngươi chết không được tử tế!” Trong nháy mắt, trong lòng Vương Siêu sinh ra sát khí. Có kẻ thực sự uy hiếp an toàn của mình. hắn tuyệt không keo kiệt hiến lộ thủ đoạn sấm sét của mình!

Tuy rằng sát khí trong lòng chột lóe nhưng Vương Siêu không nhìn Triệu Quang Vinh. Các cao thủ võn vô cùng cẩn cảm! Cho dù là cao thủ Hóa Kinh bị ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn sẽ lập tức cảm ứng được! Huống chi là đại cao thủ Bảo Đan như Triệu Quang Vinh!

Wương Siêu cũng không vội ra ngoài, bởi ở ngoài không đã an toàn ới! Bên trong những người này không thể lục soát nhưng một khi đi ra. chưa chắc bọn họ đã không dám!

Hiểu thông điểm này, Vương Siêu không chỉ không khùng hoảng, trái lại là khí định thần nhàn quan sát thi đấu trong sân.

Thi đấu quả nhiên thiên biến vạn hóa. Kết quả cuối cùng ngay cả thần tiên cũng không đoán được! Cũng giống như năm đó Vương Siêu luận võ cùng Trương Uy, không ai đoán được ai sẽ thắng, thắng tại mấy chiêu...

Lần này Vương Siêu cũng thế!

Nguyên nhân là vừa lên trận, Triệu Tinh Long thấy da cùng tướng mạo của Vương Hồng Cát thì tinh thần sững sốt một cái! Lập tức bị Vương Hồng Cát nắm bắt cơ hội, thán thở một cung. hai tay như kéo sợi bắt đầu cắt xén.

Triệu Tinh Long nháy mắt phục hồi tinh thần. Thân thể chợt lóe. Cổ tay thuận thế quần lấy bắt bí, bóp tới trên cánh tay của Vương Hồng Cát, một kích Oa Tâm Trừu đánh tới, giống như dùng báng súng lớn đâm chỗ tim của đối phương, đồng thời đầu gối Triệu Tinh Long cũng húc lên, lấy công phu “Kim Kê Độc Lập” đánh về háng của Vương Hồng Cát!

Triển Ti Đại cảm Nã này của Triệu Tinh Long thể đi như nước chảy, không chút đình trệ, hoàn toàn phối hợp một mạch trên thân, kế tiếp xuyên suốt. Quả thực kinh điển hơn so với sách! Đến ngay cả Vương Siêu. Ngoại trừ dùng lực lượng sức bạo phát ngoài một tấn đánh vào thì nhìn không ra kẻ hở!

Thế nhưng vào lúc Triệu Tinh Long bắt trên cổ tay của Vương Hồng Cát, giống như là lần đầu tiên nắm tay nữ nhân, thân thể hơi run lên khiến xuất hiện mất cân bằng rất nhỏ! Lập tức sau đó bị một thức “Thượng Tí Phán Nữ” của Vương Hồng Cát hóa giải, “Đại Mãng Phiên Thân” mạnh mẽ, lưng ngay tức thì uốn một cái, đánh Triệu Tinh Long ngã văng ra ngoài

Triệu Tinh Long cũng rất tuyệt, bị một cái quăng vậy mà vẫn còn cứng rắn ổn thân, chỉ là lui về phía sau hai bước. Thế nhưng sự lỏng lẻo này đã bị Vương Hồng Cát vận bước nhắc tới.

Bốp! Một cước như gió bão phóng ra, nhanh như tên nỏ đập tới trước ngực. Nhất thời cả người bay lên rơi xuống nơi ngoài sân. xoay người mới đứng lên được.

Thi đấu này không phải trên lời đài hắc quyền nên có mang theo giáp che ngực. Triệu Tinh Long ngoại trừ sắc mặt tái nhợt thì không bị tổn thương

Có điều khi hắn đứng lên. giáp che trước ngực đột nhiên lụp bụp nát ra. Đồng thời áo của Triệu Tinh Long giống như là bị vật gì xoắn lấy vậy.

“Hảo Thoái Kinh!” Vương Siêu tán thưởng một tiếng, một cước vừa rồi của Vương Hồng Cát, khi đá tới dụng cụ bảo vệ của Triệu Tinh Long, có một động tác rất nhỏ xoay tròn, không phải người có nhãn lực đặc biệt tốt thì nhìn không ra. Thoái pháp như vậy giống thủ pháp trong Thái Cực Nhu Chủy.

Nếu không phải Triệu Tinh Long tại lúc bị đá, ngực có lực phòng thủ thì sớm đã bị Toàn Kinh xoắn bị thương trái tim. Từ điểm này cũng nhìn ra, công phu của Triệu Tinh Long luyện rất tốt.

“Tinh Long, người làm sao thế! Vừa rồi động thủ sao còn lưu tình? Nội công của hắn rất thâm hậu! Lúc người dùng Triển Ti Đại Thủ bắt tay của hắn vì sao run rẩy? Nếu không có cái lỏng lẻo này. còn phải đánh dài!” Hoắc Linh Nhi rất tức giận, thấy Triệu Tinh Long vừa xuống nàng liền mắng luôn!

“Cái này không phải trên lời đài hắc quyền, quên đi!” Triệu Tinh Long thua nhưng không chút nào để ý, ánh mắt phi thường kỳ quái: “Tay hắn quá trơn, xương thịt giống như nước làm đậu hũ vậy, ta cầm không được, có điều không phải còn cơ hội sao? Lần này chỉ là tuyển chọn thi đấu, đại hội võ đạo lần sau mới là chân chính. Lưu chút tinh thần cũng tốt!”

“Cái gì bắt không được, là không đành lòng đi! Người xem ta cầm tay hắn, xem ta lúc phân cân thác cốt run hay không nhé!” Hoắc Linh Nhi hung hăng chân bước đi tới Vương Hồng Cát nói: “Ngụy nương. Có hứng thú phối hợp giúp đỡ nhé?”

“Đương nhiên là có hứng thú. Nghe nói Hoắc tiểu thư là đồ đệ của võ thuật truyền thống Trung Quốc đệ nhất quyền sư Vương Siêu, có thể kiến thức một chút tự nhiên không thể tốt hơn!” Vương Hồng Cát nghe Hoắc Linh Nhi xưng hô hắn như vậy, lại không thêm để ý chút nào, vẫn một bộ yên tĩnh. Giống như bất luận tình huống gì bên ngoài cũng không rung động đến tâm tình của hắn.

“Ngụy nương này tâm ý rất thâm, không bị ngoại vật ảnh hưởng, không thể coi thường được!” Trong lòng Hoắc Linh Nhi khẽ động hít sâu một hơi, vừa rồi là ngôn ngữ để dao động tới tâm tình đối phương mà thôi.

“Hoắc Linh Nhi, đối thủ trận này của ngươi là ta! Để ta tới kiên thức quyền pháp của ngươi một chút đi” Đúng lúc này một nữ nhân bên cạnh đi ra, hai tay cô này rất dài. ánh mắt nhếch lên, tóc rất dài tết thành bím tóc nhỏ, nhìn qua có chút phong tình dị quốc, nàng là sư muội của Giang Hải- Lạc Tiểu Manh.

“Tốt, các ngươi cùng lên đi!” Hoắc Linh Nhi vuốt tay, tạo thành một quyền ấn là “Mãn Nguyên Ấn”, bí thủ trong Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu. Vốn là một thủ pháp dẫn đạo trong mật phật giáo, tượng trưng Phật tổ vô thượng, thỏa mãn tất cả nguyện vọng tốt đẹp của chúng sinh. Lại bị Vương Siêu dung nhập vào trong Đường Môn Bát Quái Tam Đại Thức.

“Thật là uy phong, hảo khí phách!” Vương siêu thấy đồ đệ mình khí khái như thế. trong lòng cũng có chút đắc ý.

Thế nhưng hắn vừa đắc ý không bao lâu liền thấy Triệu Quang Vinh đi tới cạnh mình, cách khoảng năm sáu người!

Các chiến sĩ vừa trà trộn vào đều chú ý những người cao một mét tám, không để ý tới Vương Siêu.

“Hừ hừ!” Trong lòng Vương Siêu cười nhạt một tiếng, bởi hắn thấy Ba Lập Minh cũng xuất hiện ở trong đây xem trường của luận võ Vương Siêu tâm niệm chợt lóe, đi tới bên người Ba Lập Minh.

“Lão Ba” thanh âm Vương Siêu ép tới rất thấp gọi một tiếng.

“A? Ngươi súc cốt hóa trang? Hảo Súc Cốt Pháp. lại có thể một điểm nhìn không ra ở bên ngoài!” Ba Lập Minh nghe thanh âm. biểu tình sững sốt sau đó khôi phục nguyên trạng hạ giọng tán thưởng một tiếng, sau đó hỏi: “Lẽ nào ngươi bị người theo dõi?”

Ba Lập Minh hung hãn vô cùng nhưng tâm vô cùng tư thông minh tinh tế. Bằng không, tại nhiều lần đấu võ ba mươi năm trước sớm đã bị đánh chết rồi.

Ba Lập Minh đã đáp ứng, sau khi tham gia đại hội võ đạo thì gia nhập vào Đường Môn, cầu cho mình đạt được cảnh giới Bất Phôi, cho nên thân phận cùng tình cảnh hiện tại của Vương Siêu, hắn đều biết hết.

“Có thể bị nhiều người theo dõi nhưng uy hiếp chỉ có một. chính là người kia. thấy chưa? Người mặc áo khoác màu vàng kia. Hắn là hội trưởng của tổng hội võ thuật truyền thống Trung Quốc Nam Dương” Vương Siêu nói.

“Ta đã sớm chú ý tới người này, là một cao thủ, khí chất trên người cũng bất đồng, là Bão Đan” Ba Lập Minh nói: “Không ngờ ở đây lại có nhân vật như vậy!”

“Ngươi có hứng thú giao thủ cùng hắn không? Thái Tổ Trường Quyền của người này là chính tông gia truyền. Ta đã cùng hắn giao thủ! Người này là kẻ phản bội của Đường Môn chúng ta”.

“Hử? Đã giao thủ cùng người? người này nếu phản bội Đường Môn các ngươi, ta phải đánh chết hắn, cũng là làm một danh trạng gia nhập vào Đường Môn các ngươi! người đã đánh võ hư không, Kiến Thần Bất Phôi nhưng môn chủ của ngươi còn lợi hại hơn. lại có thể trí thành chi đạo, cảnh giới có thể biết trước. Là đối tượng ta học tập!” Ba Lập Minh đối với nhân vật đã giao thủ cùng Vương Siêu đều cảm thấy hứng thú, Vương Siêu vừa nói hắn liền sải bước đi qua Triệu Quang Vinh.

Ba Lập Minh là một khuôn mặt lạ. Chuyện hắn ra tù là Liêu Tuấn Hoa bí mật an bài, không ai biết.

Vương Siêu hạ giọng cùng Ba Lập Minh nói rất nhanh chưa tới một phút. Sau đó hắn liền vô thanh vô tức tiêu sái tách ra. Chi tiết nhỏ này trong sân vận động to như vậy không ai chú ý tới.

Lúc này Ba Lập Minh hùng hổ sải bước, hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người. Trước hết là Triệu Quang Vinh cảm giác được địch ý. quay đầu nhìn qua.

Tiếp đó, cảm giác được sự không bình thường của Triệu Quang Vinh, một số chiến sĩ bộ đội Lão Kha bí mật điều tra nhanh nhẹn nhìn tới. Tiếp tục là ánh mắt thầy trò Giang Hải cũng tụ trên người của Ba Lập Minh!

288. Chương 287: Thực Lực Ẩn Dấu Của Đường Môn

” Có tin tức từ sân vận động truyền tới không?” Ngô Văn Huy lắng lắng ngồi. toàn thân căng thẳng, đem một chén trà ừng ực uống. đồng thời mở bao thuốc lá “Ngôi cửu ngũ” của Nam Kinh đặt trên bàn, rút một điếu gỗ xuống hai cái lên trên bàn, bật lửa rít một hơi thật sâu. há mồm phun ra một vòng khói hình tròn.

Hắn uống trà hút thuốc, đang chờ hành động bắt Vương Siêu bên kia truyền về.

Lần này bộ đội đặc chủng “Lão Nha” dưới trướng của hắn xuất động tới hơn một trăm người, hắn không tin không đối phó được một mình Vương Siêu. Dù đối phương là thần tiên cũng không thể bay trên trời chui xuống đất.

“Vô công tốt thì sao? Có thể lấy một địch trăm? Huống chỉ đám người Triệu Quang Vinh, Lâm Đình Phong. Giang Hải đang áp trận trợ giúp. Chỉ cần ngày hôm nay Vương Siêu người ở trong sân vận động. bay trên trời chui xuống đất cũng không thể”.

Vô công của chính hắn cũng không tệ, cũng gặp qua không ít cao thủ. Biết phân tích cụ thể sức chiến đấu của luyện quyền sư. Ngô Văn Huy đã sớm phân tích tường tận, thể lực, sức bật, sự chịu đựng sinh mệnh lực, lực sát thương cùng với tốc độ của Vương Siêu.

Nếu như là một trăm tiểu lưu manh. Ngô Văn Huy tin tưởng một cao thủ đều có thể xua đuổi. Tùy tiện đánh chết mấy người là liền giải tán ngay lập tức. Thế nhưng Lão Nha không phải tiểu lưu manh mà là nhóm người được huấn luyện, bộ đội đặc chủng lấy một đánh hơn mười! Mỗi người đều có trang bị tốt, am hiểu ám sát dã chiến! huấn luyện qua kỹ thuật hoạt động gián điệp! Cho dù là một gián điệp hóa trang tốt ra sao. bọn họ cũng từ trong đám người tìm ra!

Đối với “Lão Nha” của mình, Ngô Văn Huy rất tự tin. Trong bộ đội mà dù Lão Nha xếp dưới hai vương bài đặc chủng bộ đội khác là Lợi Kiếm, Trường Phong, vài lần thi đấu rèn luyện thua trận. Thế nhưng Ngô Văn Huy cố chấp cho rằng hai vương bài bộ đội kia là mới thành lập. thâm niên không đủ, không kinh nghiệm như lão binh bộ đội của mình.

Lão Nha chỉ là chưa được thay máu mới, toàn bộ đều là lão nhân chống đỡ. Nếu như Vương Siêu này không làm phản, lấy kinh nghiệm của hắn chính thể huấn luyện phát triển thay máu mới. Có điều là phản bội chính là phản bội, ta tuy rằng yêu tài nhưng lần này cũng không thể buông tha. sau khi bắt được. nhất định phải chuẩn bị tài liệu, đem hắn đưa lên tòa án quân sự!”

Con mắt của Ngô Văn Huy xuyên qua vòng khói, cảm giác nắm quyền tự nhiên thăng hoa, giống như thấy Vương Siêu bị bắt, mình thêm dẹt tội danh sao. Có thể uy hiếp Đường Môn hải ngoại đi vào khuôn khổ thể nào.

Đường Môn nắm giữ tình báo bí mật của rất nhiều quốc gia Châu Âu, nếu như tới tay, báo danh lên cấp trên. Làn lập công này thực sự rất lớn.

“Tạm thời chúng ta chưa phát hiện mục tiêu” Một quân nhân đang điều khiển chỉ huy từ xa nghe Ngô Văn Huy hỏi, ngừng việc trả lời Ngô Văn Huy.

“Không tin tức?” Ngô Văn Huy đem khói xua đi. hung hăng đem phân nửa điếu thuốc đặt trong gạt tàn, đứng dậy đi hai bước: “Phát hiện đối tượng hay không?” Hắn lại hỏi.

“Chúng ta căn cứ trên tư liệu chiều cao, vóc người, khuôn mặt cùng với đặc trưng khác phát hiện rất nhiều người khả nghi, thế nhưng âm thầm kiểm tra từng người thì không có ai hóa trang. Hơn nữa bí mật quan sát thì chưa phát hiện mục tiêu!”

“Hử? Lẽ nào Vương Siêu này không có trong sân vận động?” Đôi mày của Ngô Văn Huy càng nhíu chặt. Đúng lúc này, đột nhiên quân nhân chủ này biến sắc la lên, Ngô Văn Huy lập tức vui mừng: ” tìm được mục tiêu rồi phải không?”

“Không có! Chỉ có điều xuất hiện phiên phức! Tên Triệu Quang Vinh kia đánh nhau cùng người khác!”

“Cái gì? đánh nhau cùng ai? đúng Vương Siêu không?” Ngô Văn Huy chuyển từ kinh hãi thành vui mừng.

“Không phải Vương Siêu, là một võ thuật gia của Thể Uy! Nhân viên công tác ở đây ngăn lại không được. đã thông báo cho Liêu Tuấn Hoa”.

“Nhanh đem người rút về! Rút khỏi sân vận động. ở bên ngoài các điểm cấm trụ lại! Chuyển thành giám thị bên ngoài!” Ngô Văn Huy tuyên bố mệnh lệnh thật nhanh!

Ngay khi mệnh lệnh tuyên bố không tới một phút đồng hồ cửa bị đẩy ra, Chính ủy của Lão Nha. quân nhân vết sẹo con rết trên cổ tiến đến: “Lão Ngô. vì sao muốn lui lại? Ngày hôm nay người ở đây nhiều như vậy, người của chúng ta không thể trước mặt lục soát! Cho bọn hắn một chút thời gian!”

“Không được! Nếu để Liêu Tuấn Hoa biết được chúng ta âm thầm điều động Lão Nha, hắn đến cấp trên tố cáo chúng ta. Nói chúng ta can thiệp nghiêm trọng công tác của Thể Uy, chúng ta chịu không nổi!” Ngô Văn Huy nói.

“Lão Nha sẽ không để hắn có được bất luận chứng cứ gì, lão Ngô. chúng ta đều là lão lãnh đạo của Lão Nha. chẳng lẽ không rõ năng lực của bọn họ?”

“Không phải ta không tin năng lực của bọn họ. Mà là Liêu Tuấn Hoa không phải kẻ thường. Hắn là một cao thủ! Khi đi học tại nước Mỹ, chính là Song Hoa Hồng Côn của Hồng Môn nước Mỹ! Không phải đối thủ thông thường!” Ngô Văn Huy chưa bao giờ coi thấp một đối thủ nào.

“Lần này là Triệu Quang Vinh phá hỏng chuyện! gây ra động tĩnh lớn!”

“Ta đã sớm nói qua. người ngoài không đáng tin!”

“Đừng nói nữa, người chúng ta rút khỏi chưa? Rút khỏi đi! Chuyển cho ta điện thoại tới Liêu Tuấn Hoa!” Ngô Văn Huy đột nhiên nói một câu, khiến quân nhân kinh ngạc!

“Lão Ngô? Người không phải cho người của chúng ta rút khỏi sao? Sao muốn chuyện điện thoại với Liêu Tuấn Hoa?” Chính ủy Lão Nha ngạc nhiên nói.

“Ta là đánh rắn động cỏ!” Con mắt Ngô Văn Huy hiện lên một tia sáng âm độc: “Vương Siêu đi tới Bắc Kinh chúng ta tra không được nhất định là có ô dù, nói không chừng chính là Liêu Tuấn Hoa này. Ta bây giờ là nói rõ cho hắn, chúng ta đã biết tin tức Vương Siêu đi tới Bắc Kinh, để hắn thông báo cho Vương Siêu biết, Vương Siêu sẽ nóng lòng xuất ngoại. Chỉ cần hắn ly khai Bắc Kinh thì đuổi bắt hắn dễ hơn dàng hơn! Chờ người chúng ta rút khỏi. nói cho Liêu Tuấn Hoa cũng không hề gì. hắn không có chứng cứ thì làm được gì chúng ta!”

“Hay cho một chiêu đánh rắn động cỏ!” Chính ủy vỗ đùi: “Lão Ngô. người thật khó lường. Lần này không tra được là Vương Siêu không ở trong sân vận động nhưng khẳng định ở tại Bắc Kinh! Chỉ cần kinh động con rắn này, chúng ta liền có cơ hội!”

Ngô Văn Huy nhẹ nhàng cười cầm điện thoại: “Alo! Là Liêu phó bộ trưởng sao? Ta là Ngô Văn Huy! Ta nghe nói Vương Siêu đi tới Bắc Kinh xem đồ đệ của hắn thi đấu. Chúng ta không can thiệp vào công tác Thể Uy bộ đội, chỉ muốn mời người trợ giúp một chút, phái người tra xét sân vận động một chút, miễn cho kẻ phản bội này đào tẩu!”

Ầm!

Tại một điện thoại khác, Liêu Tuấn Hoa hung hăng quăng mạnh điện thoại xuống mặt đất! Nữ bí thư bên cạnh không biết vì sao bộ trưởng phong độ này đột nhiên tức giận như thế.

Liêu Tuấn Hoa đích xác rất tức giận! Ngô Văn Huy gọi điện thoại kích thích lửa giận trong lòng hắn! Hắn đang chủ trì công tác của Thể ủy, ý tứ ẩn chứa trong điện thoại Ngô Văn Huy hắn không thể không hiểu. Nhân vật thực quyền bên trong bộ đội này rõ ràng đã phái người đến sân vận động âm thầm lục soát một lần!

Điều này làm sao hắn chịu được! Hắn chủ trì công tác mà để cho một tay người khác chặn ngang, mà không biết chút gì. Chuyện này truyền ra ngoài thì rõ ràng nói hắn không có năng lực!

Ầm!

Vào lúc Liêu Tuấn Hoa quảng diên thoại đi, lại một tiếng vang lớn so với thanh âm của điện thoại di động bị ném vụn lớn hơn rất nhiều! Là thanh âm quyền kinh của Ba Lập Minh cùng Triệu Quang Vinh đối nhau!

Ngược trở lại chuyện hơn mười phút trước đây.

Vương Siêu xui khiến Ba Lập Minh cùng Triệu Quang Vinh luận võ là ý niệm động độc ác trong đầu! Không hề nghi ngờ, tại nơi này uy hiếp lớn nhất với hắn chính là cao thủ Bảo Đan Triệu Quang Vinh này! Chiến sĩ tiến đến lục soát tuy rằng dũng mãnh nhưng căn bản không thể tạo thành uy hiếp với hắn.

Nếu ở đây chỉ một mình hắn bị hơn một trăm chiến sĩ vây quanh, bàn tay trần như Vương Siêu đối mặt với đối phương trang bị hoàn mỹ thuốc gây tê, nổ quân dụng. khẳng định không chết cũng phải lệt da! Thế nhưng ngày hôm nay trong này đang tổ chức cái gì?

Tuy hắn không sợ nhưng đối mặt với lục soát đi lục soát lại của đối phương như thế thì quá bị động. Nói không chừng bại lộ sẽ bị Triệu Quang Vinh cuốn lấy, thầy trò Giang Hải vừa lên thì đúng là nguy hiểm. Bộ đội đặc chủng tổ chất phi thường tốt, lại thêm được huấn luyện hoạt động gián điệp phi thường tốt. Vương Siêu thấy mình sức cốt không tốt, khẳng định đã bị phát hiện!

Cho nên hắn mới tính đem Ba Lập Minh ngăn chặn Triệu Quang Vinh lại.

Ba Lập Minh cũng rất phối hợp, Lão tạo phản này là vua đầu võ có tinh thần khiêu chiến phi thường cuồng nhiệt, thấy cao thủ quyền pháp đã muốn tới khiêu chiến. Vương Siêu vừa nói hắn lập tức đáp ứng sải bước đi lên, tỏa ra địch ý nồng hậu đối với Triệu Quang Vinh.

“Người chính là Triệu Quang Vinh, Hội trưởng của Tổng hội võ thuật truyền thống Trung Quốc Nam Dương?” Ba Lập Minh ngày hôm nay mặc một áo choàng ngắn màu đen kịt, râu mép và tóc cũng đen. Tinh thần không giống như nhân vật hơn năm mươi sáu mươi. bộ dáng không thua gì Triệu Quang Vinh. Chỉ là khí chất của hai người khác nhau rất nhiều, Triệu Quang Vinh giống như là một thương nhân trung niên, còn Ba Lập Minh lại là một bá vương lộ lộ từ bên trong xương tủy, lộ ra khí tức điên cuồng tính chất công kích.

“Người là ai?” Triệu Quang Vinh sáng sớm đi tới sân vận động. một là muốn xem quốc nội cao thủ như thế nào? Hai là muốn bắt Vương Siêu. Thế nhưng bây giờ đụng phải một cao thủ tới khiêu chiến, nam nhân trước mắt quy hình lưng hạc. lỗ tai rất lớn, vành tai kéo lên này. Sao biết thân phận của hắn là gì?

“Ta là Ba Lập Minh! biệt hiệu là Phong Ma Ba, luyện Ba Tử Quyền, nghe nói quyền pháp của Triệu sư phụ rất cao, nhất là Thái Tổ Trưởng Quyền đích truyền, lại thêm luyện đến cảnh giới Bảo Đan, muốn kiến thức một chút” Ba Lập Minh liền đem biệt hiệu của mình ba mươi năm trước lúc làm Hồng Vệ Binh báo ra.

“Hóa ra là cao thủ luyện Bát Cực cổ” Triệu Quang Vinh nhìn Ba Lập Minh một chút, trong lòng suy nghĩ một chút: “Ngày hôm nay ta có chuyện, nếu như giao thủ thật không thích hợp, hướng hồ nơi này cũng không đúng chỗ” Ba Tử Quyền là tiền thân của Bát Cực Quyền, sau lại vì tên quá quê mùa. một số quyền sư đem tên gọi sửa lại. như quyền pháp tối cao của Thiếu Lâm “Kim Cương Luân Quyền Ấn”, trước đây gọi là “Thôi Ma Cái”. Bây giờ Ba Tử Quyền cũng gọi là Bát Cực Cổ.

Ba Lập Minh lúc đầu luyện công phu gia truyền, sau lại phá phách cướp bóc, cứng rắn bắt rất nhiều võ thuật gia. đoạt rất nhiều bí tịch bản thảo, thông hiểu rất nhiều.

Triệu Quang Vinh từ chối bởi vì hành động vây bắt Vương Siêu hôm nay quá trọng yếu.

Hắn tuy rằng là Hội trưởng của Tổng hội võ thuật truyền thống Trung Quốc Nam Dương nhưng đã là chuyện trước đây, bây giờ không dựa vào Võ thuật kiếm ăn. đối với danh tiếng trên võ thuật không để ý nữa, vì vậy một mực từ chối.

Thế nhưng Ba Lập Minh lại không để ý nhiều như vậy, cười ha ha một tiếng: “Không nên khiêm tốn, ta động thủ! Cẩn thận!”

Sau khi hắn bắt chuyện mặc kệ người khác đồng ý hay không, đem một bàn tay to như vậy tát về phía trước, vả thẳng khuôn mặt Triệu Quang Vinh, chẹn ngang đánh tới!

Một tát vào mặt này cực kỳ hung mãnh. bàn tay chưa đến mà kính phong đã phản phật như cuồng phong cuộn cuộn thổi tuyết, hàn ý thấu xương đem toàn thân Triệu Quang Vinh bao phủ ở trong!

Phát kinh chiếu theo một tát vào mặt này là “Phong Giảo Tuyết”, là hư chiêu mê hoặc mắt người, một bàn tay vỗ đi ra ngoài, ngón tay cấp tốc chuyển động giống như quấy đảo gió tuyết. Một tay hạ xuống chính là độc chiêu “Tuyết Lý Tài Thi” quán gáy chân đạp, dùng thân thể nhào về phía trước, đem đối phương tát nát vụn xuống đất!

Ba Lập Minh đã động thủ cùng người là độc thủ xuất liên tục.

“Rất độc!” Triệu Quang Vinh trong lòng tức giận cùng sát ý, cũng không trách được hắn, lão phái tạo phản Ba Lập Minh này sau khi chào hỏi ra độc chiêu, muốn một tát đánh chết hắn, hắn mà không động sát ý thì chính là Bỏ Tát rồi.

Chân đạp Thất Tinh, tay nhắc chính là Thần Quyền Thế, hất bay bàn tay dơ bẩn của Ba Lập Minh! kinh phong nắm tay như trùy, vô thanh vô tức cứng rắn. biểu hiện ra công lực siêu phàm nhập thánh.

Ba Lập Minh tuy rằng hung mãnh nhưng Triệu Quang Vinh cũng không sợ.

Hai người động thủ như sấm sét, hùng bùm chẳng phân biệt được bên nào, lập tức đem hiện trường đến nát vụn, có người thông báo cho Liêu Tuấn Hoa.

Lúc Liêu Tuấn Hoa tới vừa muốn khuyên can. đã bị điện thoại của Ngô Văn Huy khiến làm lửa giận tận trời, di động cầm tay cũng quăng vỡ.

“Chị Trần, Triệu Quang Vinh ngày hôm qua khởi hành đi Trung Hoa đại lục!”

Thời gian cùng lúc tại Đường Môn Indonesia, Đường Tử Trần nhận được báo cáo. Đáng lưu ý chính là, người báo cáo là một nữ nhân da trắng chân dài tóc vàng mắt xanh, vóc người tới một mét chín năm.

“Yến Ny, người là người lãnh đạo của Đường Môn tại Đức. Lại là chủ tịch của quốc tế cộng sản. lần này đảng phái các người muốn tranh cử thị trưởng, ta vốn không muốn gọi người về, thế nhưng Nam Dương thực sự khuyết thiếu nhân thủ, muốn người tạm thời đi tiếp thu một khu quân sự của Đường Môn Phillipine. Bảo người quan sát Triệu Quang Vinh, ta đã nghĩ rằng Triệu Quang Vinh sẽ không từ bỏ ý đồ. Quả nhiên! Ai! Ta muốn đích thân về nước một chuyến” Sau khi Đường Tử Trần nghe được tin tức này, ngón tay nhẹ nhàng bóp một cái, chén sứ trong tay đã nát vụn.

“Bây giờ tình hình Trung Hoa rất khẩn trương, ngài không thể về nước. Để tôi đi xem thử” Nữ nhân Đức vóc người rất cao này vội vàng nói.

289. Chương 288: Một Kiếm Đánh Lén

Ba Lập Minh cùng Triệu Quang Vinh chẳng phân biệt nơi nào mà động thủ, quyền đối với quyền, cước đối với cước, hai cánh tay va chạm cứng rắn đón đánh, giống như chiến trường nổi trống, sét đánh giữa trời quang, tiếng sấm nổ vang, mặt đất bị giẫm ra rất nhiều chỗ lồi lõm, so với xe lu nghiền qua còn muốn thâm hơn. Toàn bộ người chung quanh đều vọt đến nơi rất xa, bởi vì tranh đấu của hai người kia thật sự là quá hung hãn, lúc đầu mấy người nhân viên công tác của Thể Ủy muốn khuyên can bọn họ động thủ. Vừa tới gần bọn họ, đã bị đánh bay đi ra ngoài, nằm trên mặt đất ngất xỉu, không biết bị gây mấy cái khớp xương.

Không tồ là Liêu Tuấn Hoa có kinh nghiệm quản lý trận đánh nhau kịch liệt của hắc quyền, mấy nhân viên công tác này khi bị đánh bay, lập tức đã được nhân viên chữa bệnh và chăm sóc dùng cách cứu thương khiêng đi.

Cũng may mà hai người Ba Lập Minh cùng Triệu Quang Vinh động thủ, cũng không muốn thương tổn người vô tội, tuy rằng ở trong chiến đấu, nhưng đã khống chế đại bộ phận lực lượng, cho nên những nhân viên công tác đi đến khuyên can bọn họ mới không có đi đời nhà ma.

Có điều là đến bây giờ, Liêu Tuấn Hoa cũng không có một chút biện pháp! Bởi vì trận tranh đấu của hai người này, không có ai là hắn có thể động đến.

Ba Lập Minh không nghe hắn nói.

Triệu Quang Vinh càng sẽ không nghe hắn nói.

Dùng võ lực tách hai người ra, Liêu Tuấn Hoa tự nhận là không có năng lực này. Bất luận là Ba Lập Minh hay là Triệu Quang Vinh, nhìn thế tranh đấu trước mắt này, một quyền một cước, một đấm một khuỷu tay, cho dù hắn là cao thủ Hóa Kinh cũng tuyệt không chịu đựng nổi.

“Những võ thuật gia này thực sự là phiền phức! Thảo nào trung ương không cho phát triển mạnh võ thuật, ngay cái dạng này, một lời bất hòa chẳng phân biệt được nơi nào, không phân tốt xấu liền động thủ tới, thật sự là rất không có ý tứ. Vương Siêu đâu? Lão Ngô Văn Huy dày dặn này thế nào lại biết hắn ở chỗ này, còn bí mật phái người tới lục soát! Không được, hắn không thể tại Bắc Kinh nán lại tiếp nữa. Bằng không sẽ làm ra tới phiền toái lớn. Lấy tính cách của hắn, nói không chừng sẽ có một ngày làm cái hành động thích khách gì đó, chuyện này liền âm ỉ lớn ra!”

Sau khi Liêu Tuấn Hoa đi ra, đầu chuyển động, muốn từ trong đám người tìm ra hành tung của Vương Siêu.

Bởi vì tranh đấu của Triệu Quang Vinh cùng Ba Lập Minh, sợ rằng chỉ có hắn mới có thể tách ra được. Ngày hôm nay là nơi thi đấu tuyển chọn của Thể ủy, làm ra chuyện mạng người, ảnh hưởng phá hỏng, người tổng phụ trách như hắn này khó thoát được tội. Điều này đối với công tác của hắn rất là bất lợi.

Lúc này, Triệu Quang Vinh trong lòng cùng âm thầm kêu khổ: “Từ đâu nhảy đi ra một người điên như thế?”

Trong vòng vài phút, chiến đấu của hai người đã tiến nhập gay cấn. Ít nhất quyền cước chém ra đã có trên trăm hiệp. Quyền tới cước qua của bọn họ cũng không xem đẹp, cũng không giống bên trong điện ảnh bay tới bay lui, thế nhưng mỗi một quyền một cước, đều có thể khiến cho mặt đất tại chỗ rung động, giống như mìn nổ vậy. Tràn động thủ này khiến cho rất nhiều người xa xa đứng ngoài quan sát phải kinh tâm động phách, lại cảm thấy rất là thần kỳ.

Một ít người ngoài nghề xem qua hiệu quả ánh sáng âm thanh của điện ảnh, cảm thấy võ lâm cao thủ độ sức, ít nhất đều phải có thể bay lên trời, hướng mặt đất vung một cái, nổ ầm ra một cái lỗ thủng lớn, đối với tranh đấu của Ba Lập Minh cùng Triệu Quang Vinh, chỉ cảm thấy lực phá hoại hơi chút lớn một chút, thanh âm hơi chói tai một chút. Ngay cả bay cũng không bay được, còn tính là cao thủ gì! Đối với bọn họ mỗi một bước đều đạp vỡ mặt đất, người thường cũng không cảm thấy ngạc nhiên, cao thủ ngay cả một khối gạch đều giậm không vỡ, thì cứ về nhà bế con đi! Võ tăng luyện võ của Thiếu Lâm Tự đều có thể trên mặt đất giậm ra lỗ rất lớn kia, còn có thể biểu diễn dùng phi châm xuyên thủy tinh, một ít công năng đặc dị cách không lấy vật.

Ít nhất, người ngoài nghề là cho là như vậy. Thực ra trong mắt một ít người ngoài nghề, tràn diện của thi đấu tuyển chọn của Thể Ủy lần này so ra còn kém xa đoàn võ tăng biểu diễn của Thiếu Lâm Tự, ít nhất những võ tăng này, còn có thể nơi sân, liên tiếp lật mình hơn mười một cái lộn nhào, nhảy so với người còn cao hơn, còn có thể cầm thương cùng đao với đâm với chém lẫn nhau, nhanh đến ngay cả con mắt đều nhìn không thấy, biến hóa đến rối tinh rối mù. Biểu diễn của đạo sĩ phái Võ Đang này, còn có thể một chuỗi cách không, đem người đánh cho bay lên trời.

Mà đại đa số thanh niên tham gia lời đài thi đấu tuyển chọn của Thể ủy lần này, thường thường chính là chỉ tiếp xúc một chút, bại liền thất bại, thắng liền thắng, thậm chí ngay cả ôm quăng ngã cũng không có!

Tại trong mắt của một ít người ngoài nghề, tràn tuyển chọn thi đấu này thực mười phần buồn cười. Thậm chí so với một ít đại hội võ lâm đài truyền hình cử hành còn không bằng! Ít nhất, những người đó còn vừa đánh vừa hét, rất có khí thế. Có điều là trận luận võ hiện tại của Ba Lập Minh cùng Triệu Quang Vinh, cuối cùng cũng làm bọn hắn sinh ra cảm giác: “Cuối cùng cũng có một trận tương đối đẹp”.

Thế nhưng người trong nghề, thấy tranh đấu của hai nam nhân mạnh mẽ này, đều thực sự hết hồn! Ở đây phạm là thông thạo công phu của luyện võ, đã biết, hai người mãnh nam này một chiêu một thức phát kinh, cùng với thân pháp thay đổi chợt hiện, đều rõ ràng, cái này cần thể lực cùng sức bạo phát lớn tới cỡ nào! Hơn nữa chiêu chiêu đều là sát thủ, một cái ngón tay chỉ lên thường thường, nếu như đâm vào trong, trên người liền lập tức thêm một cái lỗ thủng.

Thế nhưng người ngoài nghề căn bản không biết, vểnh đầu ngón tay có ích lợi gì.

Triệu Quang Vinh cùng Ba Lập Minh, đây không phải là biểu diễn, mà là sinh tử vật lộn, từ bỏ một ít động tác hoa lệ, toàn bộ đều là chiêu thức sát thủ cùng bộ pháp bí ẩn. Nếu như bọn họ muốn biểu diễn, khẳng

định dám nói, so với bất luận cái đội võ thuật gì chuyên môn huấn luyện biểu diễn gì đều đặc sắc hơn gấp trăm lần, cùng một ít kỹ năng đặc biệt bên trong điện ảnh cũng không có gì khác biệt.

Có điều là đại sư quyền thuật giống bọn họ như vậy, cho dù có thiếp mời của Đại minh tinh Hollywood đến mời bọn họ đóng phim biểu diễn, bọn họ cũng sẽ không đem công phu của mình đi biểu diễn, dù sao chỉ cần là một cao thủ cấp đại sư, nghèo thế nào, khổ thế nào, cũng sẽ không lưu luyến đến tình trạng làm diễn viên!

Ở đây càng kinh ngạc chính là Hoắc Linh Nhi, Lạc Tiểu Manh, Vương Hồng Cát cùng Triệu Tinh Long thi đấu vừa bị Ba Lập Minh quấy đục.

Lúc đầu Hoắc Linh Nhi tại tranh cãi cùng hai người Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Manh, bộ dáng khấn trương chưa từng có, hết sức căng thẳng. Thế nhưng Ba Lập Minh xuất thủ một cái liên phá hủy bầu không khí khấn trương này, dời đi lực chú ý của bọn họ.

Bốn người tuyển thủ hạt giống lúc này trong lòng sinh ra kinh ngạc, lại có thể phi thường nhất trí: “Đâu ra cao thủ lợi hại như vậy!” Kinh hãi nhất là Hoắc Linh Nhi, võ công của Triệu Quang Vinh nàng tận mắt thấy qua, tuy rằng thua trong tay sư phụ Vương Siêu của nàng, thế nhưng trong lòng nàng vẫn cứ hiểu rõ, võ công người này sâu không thể lường được! Thế nhưng Triệu Quang Vinh trước mắt, trước mặt Ba Lập Minh bị vây vào hạ phong!

Ánh mắt của Hoắc Linh Nhi cũng không tầm thường, theo Vương Siêu, còn có một đám các quyền sư Nam Dương thân kinh bách chiến kia nghiên cứu tập luyện thật lâu, bản thân còn cảm sung, xông pha chiến trường lửa đạn bay ngang! Trước mắt mỗi một chiêu một thức của người nam nhân mạnh mẽ tự xưng là Ba Lập Minh này, Hoắc Linh Nhi cũng nhìn ra được một ít ảo diệu.

“Không biết Ba Lập Minh này, có phải là đối thủ của sư phụ hay không?” Trong lòng nàng tự nhiên làm ra một cái so sánh như vậy, sau cùng cho ra một kết luận: “Cái này phải đánh qua mới biết được”.

Ba Lập Minh lúc này đã cùng Triệu Quang Vinh giao thủ hơn mười phút! Thế nhưng hần thủy chung không có tóm được Triệu Quang Vinh!

Có điều là hần cũng không vội vàng xao động, trái lại quyền pháp trở nên rất nhu hòa, mềm mại, đồng thời hần dưới chân đi tới, thủy chung tại cho một hai mét vuông xoay tròn quay chung quanh Triệu Quang Vinh, thật giống như một con tầm lớn nhả tơ xây kén, bàn tay chốc chốc thăm dò đưa ra ngoài, lại giống như lưỡi của độc xà.

Cao thủ Báo Đan đều là loại người phi thường khó có thể đối phó! Đường như trong lòng Ba Lập Minh như gương sáng, biết mình muốn vội vàng đánh chết đã thương người trước mắt này, mà mình không bị một chút tổn thương, đó quả thực là chuyện không thể.

Sự thực này chính là như thế, năm đó lúc giết Worton Đường Liên Khê, do Vương Siêu ngăn chặn, “Vua Súng Bắc Mỹ” Trình Sơn Minh đột nhiên bất ngờ hành động, dùng súng Desert Eagle cải tạo bắn ra mới trong nguy hiểm đánh gục tướng quân không nói tiếng Anh này của nước Mỹ.

Quyền pháp của Ba Lập Minh đã tới cảnh giới “Đạp Đầu Bồ Cương”, có thể ổn định áp chế Triệu Quang Vinh, thế nhưng buổi tối ngày hôm trước cùng Vương Siêu ở bên trong phòng giam tận hứng đánh một trận, xương tủy bị chấn động, bị đánh đến gãy cả răng, đến bây giờ cũng chưa có hoàn toàn khôi phục. Trong xương cốt toàn thân còn có chút tê dại đau xót. Ngày hôm nay đánh tới, thì có chút không được thích thú vui vẻ thoải mái cho lắm. Mười thành lực lượng, chỉ có thể phát huy ra bảy tám phần mười.

Vì vậy sau khi hần giao thủ qua mấy trăm quyền, đột nhiên thi triển ra công phu miên chương hóa quyền, nhất định là muốn đánh lâu dài, hợp lại thể lực! Hần muốn không một chút mạo hiểm, dùng Thủy Ma công phu lộn kén kéo tơ, đem Triệu Quang Vinh đánh gục!

Bằng không một mực mạnh mẽ mà nói, chính hần rất có khả năng cũng phải chịu đựng một chút phản kích. Trình tự độ sức giống như vậy, chịu đựng một quyền một cước phản kích của đối thủ, rất có thể mình cũng ngã mất!

Vương Siêu cũng đang nhìn. Hần tuy rằng rất muốn Triệu Quang Vinh chết, thế nhưng làm một quyền sư, hần cũng sẽ không dễ tiện đến mức đột nhiên đi tới đánh lén, một đại cao thủ. Muốn chết, cũng phải lựa chọn kiểu chết quang vinh này, chết trận trên lời dài, mặc dù là kẻ địch! Lần trước Worton Đường Liên Khê

tuy rằng là một người Mỹ. Nhưng làm một cao thủ đại tông sư, chết ở dưới vũ khí nóng, Vương Siêu vẫn cảm thấy xót xa.

Tuy rằng nếu như bây giờ hắn muốn động thủ, đột nhiên lao ra, giáp công Triệu Quang Vinh mà nói, Triệu Quang Vinh hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Hơn nữa tuyệt đối không chống đỡ được quá ba giây đồng hồ, cũng không có bất luận cơ hội chạy trốn gì!

“Triệu Quang Vinh rất có thể phải thua!” Lâm Đình Phong cùng Triệu Quang Vinh là lão bằng hữu, hắn thấy trường tranh đấu trận này duy trì liên tục đã vượt hơn mười phút. Trong lòng kinh hãi đồng thời cùng nghĩ đến biện pháp hóa giải trận tranh chấp này như thế nào! Lấy nhãn lực của hắn, tự nhiên nhìn ra được, võ sư Ba Lập Minh này không biết từ nơi nào xuất hiện, quả thực so với Đại Lực Kim Cương còn muốn hung mãnh cường hãn hơn!

Nếu như là mình chống lại, Lâm Đình Phong không biết mình có thể tiếp được mười chiêu của đối phương không.

Thế nhưng Lâm Đình Phong vẫn cứ có lòng tin tách tranh đấu của hai người ra!

Bởi vì trên tay hắn cầm một thanh kiếm!

Hắn là Cửu Cung Kiếm đại sư Lâm Đình Phong! Một kiếm sắc bén nơi tay, chính là nữ nhân đỉnh cường đại như Đường Tử Trần, cũng có điều cố kỵ.

Tuy rằng hắn lần trước cùng Đường Tử Trần luận võ, bị Tiên Thiên Cương Khí của Ngưu Thiết Quyên Thảo Kinh trong Bát Quái Chương của đối phương một trảo nghiền nát kiếm, thế nhưng sau khi Lâm Đình Phong trở lại, rút kinh nghiệm xương máu, chế tạo một thanh kiếm càng sắc bén, càng cứng cỏi hơn, hơn nữa hắn còn ở trên người, tùy thời chuẩn bị một thanh đoản kiếm.

Hắn tin tưởng, nếu như lại cùng Đường Tử Trần luận võ, cho dù đối phương lại dùng bàn tay chần vờ kiếm của hắn, một cái kiếm khác của hắn, cũng sẽ tại trong nháy mắt đâm vào tim, yết hầu, con mắt, huyết Thái Dương bất luận một cái bộ vị trọng yếu nào của đối phương!

Bốp! Ngay lúc Ba Lập Minh thi triển ra miên chương cùng Triệu Quang Vinh du đấu, tiêu hao thể lực của đối phương, lỗ tai đột nhiên vô thức khẽ động, đầu quay lại, liền thấy một điểm kiếm quang, giống như tơ nhện như tia chớp trong bóng đêm bay nhanh tạt tới! Thẳng tắp đâm vào giữa bọn họ!

Rất rõ ràng là Lâm Đình Phong xuất thủ.

Hắn xuất kiếm đâm thẳng, ý tứ hướng ra phía ngoài mặt biểu đạt rất rõ ràng, là muốn tách hai người này ra! Bởi vì nơi động thủ ngày hôm nay không thích hợp. Hắn xuất thủ cũng không xem như là đánh lén, là rất quang minh chính đại hướng vài giữa xuất kiếm.

Nhưng hắn lại sử dụng một thức Băng Thiêu Thủ Pháp tinh xảo, cổ tay chần động, lực thấu mũi kiếm, mũi kiếm sắc bén hướng về phía dưới lỗ tai của Ba Lập Minh mạnh mẽ uốn lượn một cái giống như châm cứu, bay nhanh đâm tới hướng phía dưới lỗ tai của Ba Lập Minh.

Thủ pháp này rất tinh vi, ai cũng khó có thể thấy. Thế nhưng Ba Lập Minh lại cảm giác được, đồng thời Vương Siêu cũng thấy được rõ ràng.

“Lần này Lâm Đình Phong là muốn thần không biết quỷ không hay phá hủy thần kinh tai của Ba Lập Minh. Dùng thấu kính đánh đại não bị thương, tạo thành thương tổn vĩnh viễn, rất độc ác!”

Một cái cao thủ kiếm thuật, xuất kiếm ra đúng, mới có thể ở trong nháy mắt thanh kiếm nhọn đâm vào trong da thịt người, phá hư thần kinh mạch máu, sau đó rút ra, vết thương không có một chút vết tích, cũng không chảy máu!

Đây là kết quả của kiếm phong rất sắc bén, đồng thời xuất thủ cực nhanh!

Sau khi bị một cao thủ kiếm thuật cao thủ đâm tới như vậy, lúc đầu không có chuyện gì, thậm chí không cảm giác bất luận đau đớn gì, thế nhưng cách vài ngày sau, bên trong vết thương sẽ hư thối, tích lũy tụ máu, tạo thành tổn thương nặng!

Một kiếm của Lâm Đình Phong, đã đến cảnh giới thượng thừa. Thủ pháp như vậy, có thể tùy ý dùng đến. Thậm chí hắn có thể vận dụng mũi kiếm, trở thành ngân châm để châm cứu!

Đẳng cấp võ công của Ba Lập Minh ra sao chứ, Lâm Đình Phong lần này giấu **** độc thủ, hắn tự nhiên nhìn ra được tới. Đột nhiên trong lúc đó, thân thể hắn xoay chuyển một cái. Chân lại trở nên thô to lên, liền điểm xuống hai cái, né tránh ra sau.

Thân pháp Hương Tượng Độ Hà, là tuyệt kỹ bảo mệnh tránh địch của hắn!

Liên hợp của hai người Triệu Quang Vinh, Lâm Đình Phong kia, nhất là một người trong đó trong tay còn cầm kiếm! Tổ hợp như vậy, cho dù võ công hắn cao tới đâu, tay không có đeo găng tay, cũng phải tạm lánh mũi nhọn.

Võ công của Lâm Đình Phong tuy rằng không có đạt tới Bão Đan, nhưng vẫn là cao thủ Hóa Kinh, nhất là kiếm hắn cầm trong tay, lực sát thương so với Triệu Quang Vinh càng muốn lợi hại hơn!

“Hôm nay là thi đấu tuyển chọn của Thể ủy, tất cả mọi người là đồng nghiệp của giới võ thuật, một lời bất hòa, không nên giống như trước động thủ như vậy, có chuyện gì tìm thời gian giải quyết kín. Không nên ảnh hưởng đại cục, làm cho nhiều thanh niên ở đây chế giễu nhiều như vậy!” Lâm Đình Phong cầm một kiếm, thấy không có đâm trúng Ba Lập Minh, nhưng cũng không hề xuất thủ, mà là tay nắm kiếm thả ra ra một cái, hóa giải có vẻ rất có phong độ.

Ánh mắt Ba Lập Minh chớp động hung quang, hắn đang cân nhắc, có nên giết Lâm Đình Phong hay không!

290. Chương 289: Cảnh Giới Cao Nhất Của Vũ Khí Nóng

“Ài, cô không cần đi, ta phải tự mình đi về nước một chuyến, ta có được sự miễn cảm tránh né nguy hiểm. Nhiệm vụ của cô cũng rất gian khổ, được rồi, Đường Môn chúng ta từ trước tới nay, nhiệm vụ gian khổ nhất vẫn đặt ở trên người những người lãnh đạo Châu Âu các người”.

Tại Indonesia, Đường Tử Trần lời nói dịu dàng cự tuyệt đề nghị đi đại lục của mỹ nữ tóc vàng cao to người Đức Yên Ny này, khẳng khái mình phải về nước.

“Nhưng mà, hội trưởng!” Yên Ny còn muốn khuyên can, thế nhưng thấy Đường Tử Trần lắc lư một ngón tay, biết hội trưởng chú ý đã định. mình khuyên bảo cũng vô dụng, đành thôi không nói gì nữa.

“Yên Ny? Chuyện này không nên nhiều lời, thực ra lần này ta gọi cô tới Nam Dương, không đơn giản là muốn quản lý lực lượng vũ trang của Đường Môn Philippine, trọng yếu hơn là muốn hỏi cô, trước kia chúng ta lập kế hoạch lôi kéo một nhóm chuyên gia vật lý hạt nhân nhị lưu, bây giờ không biết ra sao? Có thể một lần đem toàn bộ bọn họ dời đến bên trong căn cứ Phi Châu của chúng ta hay không? Về tư liệu của những người mới này, vẫn là do cô nắm giữ, lần này ta muốn tự mình chủ trì phần công việc này”.

Đường Tử Trần nói tuy rằng bình thản, nhưng mà nếu như câu nói này được các tổ chức gián điệp của các quốc gia nghe trộm được, nhất định sẽ bí mật dâng lên sống to gió lớn!

“Bây giờ sợ rằng vẫn chưa được” Yên Ny lắc đầu: “Chúng ta tuy đã khống chế hai nước nhỏ ở châu Phi. các loại thiết bị phần cứng đã âm thầm chuẩn bị cho tốt, thế nhưng đối với thí nghiệm còn có một khoảng cách rất lớn. Hơn nữa một khi thí nghiệm thành công, áp lực của Đường Môn chúng ta, khẳng định sẽ phi thường lớn, làm không được thì tai ương ngập đầu! Quốc gia này, tuyệt đối sẽ không cho phép chúng ta thí nghiệm! Cho dù là bây giờ, nếu như kế hoạch của chúng ta bại lộ, sợ rằng toàn bộ Đường Môn, cũng sẽ tai ương ngập đầu như thường!”

Yên Ny đột nhiên có chút khẩn trương, rất sợ người khác nghe thấy, đè thấp thanh

âm rất nhiều, dùng giọng nói rất lo sợ nói với Đường Tử Trần: “Trần tỷ, ta thực ra vẫn cảm thấy cái kế hoạch này của cô có chút quá mạo hiểm. Cho dù không có quân sự hạt nhân, Đường Môn chúng ta cũng vẫn là tổ chức nhất lưu trên thế giới như thường! Tại Nam Dương có vũ trang mấy nghìn người của chính mình! Tại vùng Trung Đông, châu Phi, Nam Mỹ, Bắc Mỹ, đều có lực lượng vũ trang trên vạn người của chính mình, còn có các loại buôn bán, tài sản khổng lồ kho bạc bí mật của mình, còn có các loại cơ quan gián điệp. Tại châu Phi khống chế rất nhiều chiến sĩ lính đánh thuê, kho súng ống đạn dược, chúng ta

độc quyền trên ba phần trăm buôn bán súng ống đạn dược của chợ đen quốc tế! Lũng đoạn buôn bán 10% chất có hại của quốc tế! Còn có buôn bán vật liệu gỗ, quặng thô, dầu mỏ, than đá các loại nguyên liệu công nghiệp của châu Phi, Đường Môn chúng ta, bây giờ hàng năm có tổng lợi nhuận cao tới hơn một nghìn tỷ Euro, tất cả tổng tài sản càng tiếp cận cả vạn tỷ Euro. Đây là một đế quốc khổng lồ cỡ nào, người hà tất phải mạo hiểm như vậy?”

Đường Tử Trần lắc đầu: “Trên thế giới này không đế quốc vĩnh hằng, thế kỷ 19 gia tộc người Do Thái. gia tộc Rothschild. đó là một đế quốc thương nghiệp khổng lồ cỡ nào, khổng chế tài sản đạt hơn 50 vạn tỷ đôla, so với Đường Môn chúng ta còn muốn lợi hại hơn nhiều. Thế nhưng qua hai cuộc chiến tranh, một đế quốc thương nghiệp lớn như vậy, đã bị các quốc gia chia cắt, bây giờ cái gia tộc này tuy rằng vẫn còn tài sản khổng lồ, thế nhưng đã kém xa không bằng năm đó. Đường Môn chúng ta bây giờ càng phong quang, cũng chính là thịt béo càng nhiều, đến lúc đó càng có giá trị xâm lược”.

“Lấy thế lực bây giờ của Đường Môn chúng ta? Sợ rằng không thế lực nào có thể xâm lược chúng ta đi, cho dù nói sao, chúng ta cũng có thể cá chết lưới rách! Hơn nữa, năm đó Rothschild Đức tan rã, là bởi vì hai cuộc chiến tranh làm ra. Các quốc gia đều bởi vì chiến tranh, cướp giết tài nguyên, mới phân cắt con cá lớn này. Bây giờ vũ khí hạt nhân, thế chiến lần thứ ba hẳn là đánh nổi. Muốn đem chúng ta Đường Môn làm khối thịt, không có cái thiên thời kia” Yển Ny dùng chính là tiếng phổ thông lưu loát của tiếng Trung, thậm chí cả thành ngữ đều vận dụng vừa đúng, tuyệt đối không thua gì Worton Đường Liên Khê năm đó.

“Không có chiến tranh quy mô lớn là không sai, thế nhưng Yển Ny người đừng quên, còn có khủng hoảng kinh tế!” Đường Tử Trần lắc đầu: “Lần này khủng hoảng kinh tế, đã làm trong lòng ta xuất hiện một tia báo động. Đường Môn chúng ta tuy rằng thế lực lớn, nhưng tổng binh lực tăng lên, cũng không vượt quá năm vạn người, nhưng lại phân tán các nơi trên thế giới, so với binh lực của bất luận một quốc gia nào cũng đều không bằng, dù sao chúng ta chỉ là một tổ chức lớn một chút. Không phải quốc gia. Tính ra, các đại gia tộc của Âu Mỹ này, các tập đoàn tài chính lớn huấn luyện lính đánh thuê, cũng không ít so với Đường Môn chúng ta, luận vũ khí tinh xảo, càng chỉ hơn chứ không kém! Nếu như bọn họ nhất trí liên hợp lại, đối phó Đường Môn chúng ta. Đường Môn chúng ta cũng sẽ thiệt thòi lớn!”

“Thế nhưng, Đường Môn chúng ta cùng rất nhiều tập đoàn tài chính lớn của châu Âu vẫn duy trì buôn bán qua lại tốt đẹp. Tuy rằng trên thế giới này, chỉ lợi ích vĩnh viễn, không bằng hữu vĩnh viễn, thế nhưng nếu như một khi kế hoạch thí nghiệm của chúng ta bại lộ chỉ sợ bọn họ thực sự đều muốn đối địch với Đường Môn chúng ta...” Yển Ny trầm mặc một chút.

“Loại kế hoạch này nhất định phải tiến hành tiếp nữa, may ra thời gian có thể kéo dài một chút, hành động càng bí ẩn một chút, kéo dài càng lâu một chút” Mí mắt Đường Tử Trần hạ xuống, lông mi bao trùm mí mắt: “Được rồi, về chuyện này, cô không phải nhiều lời, từ hôm nay trở đi. một số tư liệu của kế hoạch thí nghiệm này của Đường Môn, đều toàn quyền giao cho ta, do ta tới phụ trách tất cả, có điều là cô cũng nói đúng, kế hoạch này của ta, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, bằng không mà nói, Đường Môn chúng ta thật sự chịu tai ương ngập đầu! Người biết đến chuyện này càng ít càng tốt, còn nữa, giúp ta an bài một chút, buổi chiều ngày hôm nay, ta sẽ lên đường quay về đại lục”.

“Tất cả nghe ngài phân phó!” Yển Ny gật đầu.

Trong sân vận động, Ba Lập Minh tuy rằng trong lòng tràn ngập sát khí, nhưng không động thủ.

Hắn tuy rằng là “Ba Diên”, nhưng cũng không phải “Ba ngu xuẩn”, trước mắt Triệu Quang Vinh cùng Lâm Đình Phong này tuyệt đối là một phía. bằng không, vừa rồi Lâm Đình Phong một kiếm đâm tới. rõ ràng là khuyên can, nhưng đã dùng ám của “Băng Thiêu”, mũi kiếm đâm tới dưới lỗ tai của mình.

Nếu như là Triệu Quang Vinh cùng Lâm Đình Phong cùng tiến lên. Ba Lập Minh tự tin lấy một đánh hai, cũng sẽ không bị thua, tuy rằng nói song quyền khó địch bốn tay, nhưng Lâm Đình Phong cũng không có công phu Báo Đan, mà người hắn cũng đã đến cảnh giới “Đạp Đầu Bố Cương”. Lấy một địch hai, hắn cũng không phải không có phần thắng.

Thế nhưng, bây giờ trong tay Lâm Đình Phong có kiếm! Vũ khí!

Ba Lập Minh tuy rằng luyện Kim Chung Tráo chịu được ngành công, nhưng cũng chỉ là kháng được tấn công của một số đồ vật khí cụ cùn như côn bồng, thiết chùy, bản chuyên, quyền cước, đối với lợi khí bén

nhọn, chính là bất lực, huống chi đối phương chính là một nhân vật cấp bậc tông sư sử dụng kiếm! Nếu như là đồ đệ Giang Hải của hần, lão Ba tuyệt đối tự tin thi triển ra cầm nã thủ tay không đoạt kiếm. Thế nhưng đối mặt Lâm Đình Phong, Lão Ba cảm thấy quá nguy hiểm, tay không đoạt kiếm rất có thể cả ngón tay mình cũng bị gọt mất!

Một kiếm tới trong tay một cao thủ kiếm thuật, chính là như hổ thêm cánh! Lâm Đình Phong có kiếm, thậm chí dám cùng Đường Tử Trần đơn đấu!

Năm đó lúc tại Hàn Quốc, Lưu Thanh cầm trong tay Tử Ngộ Uyên Ương Việt của Bát Quái Môn chống lại bàn tay trần của Vương Siêu, cũng không phải sẽ không có một chút phần thắng.

Một cao thủ kiếm thuật luyện đến Âm Kinh, chống lại Hóa Kinh cao thủ, cũng tuyệt đối là cầm kiếm chiếm tiện nghi. Năm đó Vương Siêu ở Bắc Kinh, tuy rằng luyện thành Hóa Kinh. Thế nhưng chống lại Giang Hải khiêu chiến, vẫn như cũ là phải tấn công liên tục, không cho đối phương rút thanh kiếm, nếu không, Vương Siêu phải thua không thể nghi ngờ!

“Lão Ba, quên đi quên đi, ngày hôm nay là cái chỗ nào, cho ta một chút thể diện, các người đều là võ thuật đại sư thành danh, trước mặt công chúng. Là cần phải chú ý chút hình tượng khí độ”.

Liêu Tuấn Hoa cuối cùng cũng thở dài một hơi, khẩn trương bắt đầu hòa giải. Cùng lúc đó, dư quang của con mắt hần quét khắp toàn trường, mong muốn tìm ra hình bóng của Vương Siêu, nhưng hần phải thất vọng rồi, một người phù hợp tướng mạo, vóc người, khí chất của Vương Siêu cũng không .

“Lẽ nào Vương Siêu bay trên trời chui xuống đất? Ngô Văn Huy phái người tới đều tìm không được hần?” Liêu Tuấn Hoa vừa may mắn, vừa kinh ngạc, lần này may mà Vương Siêu không bị phát hiện, bằng không tại hiện trường xảy ra việc xung đột chảy máu, cuộc đời chính trị của hần cũng coi như xong, hậu đài lớn nữa cũng không che giấu được.

“Hắc hắc!” Ba Lập Minh quay về Triệu Quang Vinh cùng Lâm Đình Phong nở một nụ cười, một cổ khí tức dữ tợn to lớn đập vào tới mặt, liền ngay cả người bên cạnh cũng cảm thấy được hàn ý sâu sắc.

“Sử dụng kiếm, chúng ta đấu thương gây một chút! Cũng là hai người các người cùng tiến lên! Dám lập giấy sinh tử không?” Ba Lập Minh sau khi cười xong, đã ném ra một câu nói như thế ra.

Ý tứ những lời này của Ba Lập Minh, ở đây chỉ cần là người luyện quyền, đều hiểu: cho ta một cây thương to hoặc là một cây gậy, ta sẽ một mình đấu với hai người các người. Ai sợ các người sử dụng kiếm!

“Tốt, chờ lần này sau khi đánh giặc ngoài xong, một mình ta sử dụng kiếm, tiếp thương bổng của người, định một ngày đi” Lâm Đình Phong cười ha ha, không chút nào tỏ ra yếu kém, tại một chỗ như thế này, hần cho dù chết cũng muốn phải cứng rắn chống lại.

Có điều là hần dù sao cũng giáo hoạt. Dem chuyện kéo dài một tới hai tháng sau khi đại hội Võ đạo kết thúc, về phần trong thời gian này, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì?

Tuy rằng sau khi xem qua Triệu Quang Vinh cùng Ba Lập Minh luận võ, biết mình không phải đối thủ của Ba Lập Minh, thế nhưng miệng Lâm Đình Phong so với vệt chết còn muốn cứng hơn.

“Hắc hắc...” Ba Lập Minh lại cười, xoay người đi. Trong lòng hần đã nổi lên sát khí. Quyết định chờ sau khi đại hội võ đạo lần này kết thúc, liền một thương đâm

chết thẳng cha này. Nhất là bây giờ đâm chết hần cũng không thích hợp, chờ sau khi chấm dứt, mình cũng ra Đường Môn ngoại quốc cho tiện.

Ba Lập Minh vừa đi, trong nơi sân cũng không rõ ngọn nguồn của náo động. Liêu Tuấn Hoa lập tức hạ mệnh lệnh cho nhân viên công tác xung quanh, nghỉ ngơi và hồi phục sân bãi, duy trì liên tục, không tới mười phút, toàn bộ sân lại khôi phục trật tự ban đầu. Giống như cao thủ luận võ vừa rồi, bất quá là một hồi quây phá nhỏ mà thôi.

Đại đa số người ở đây, lại quan tâm đến độ sức quyết liệt của Hoắc Linh Nhi, Lạc Tiểu Manh.

“Thế nào? Vừa nhìn một hồi hai người đánh một trận thật là tốt, hai người các người, có hứng thú đánh lại một hồi hay không? Lạc Tiểu Manh. trong tay sư phụ của người có kiếm, người trong tay không có kiếm,

đối phó hai người các người, ta nghĩ ta vẫn có thể ứng phó được, cùng lên đi!”

Hoắc Linh Nhi lại nhắc tới chuyện ba mươi phút trước kia.

Nàng nhằm vào tự nhiên là Lạc Tiểu Manh cùng Vương Hồng Cát.

Vương Hồng Cát chỉ là nói một câu: “Chờ mong cùng sư phụ của người đánh một trận”.

Nói xong, hắn xoay người đã đi, lưu lại cho Hoắc Linh Nhi một cái gáy. Khí độ như vậy, ngay cả Vương Siêu ở một bên ẩn nấp quan sát cũng thấy rất khá.

Sau khi Hoắc Linh Nhi thấy hắn đi xuống dưới, bên người còn mang theo hai tiểu hài tử một nam một nữ hơn mười tuổi, suy đoán ác ý một cái: “Hai tiểu hài tử này sẽ không phải là con trai cùng con gái hắn chứ hừ!”

“Hãy bồi lời nhảm nhí đi, đối phó người, một mình ta là đủ rồi!” Lạc Tiểu Manh lạnh lùng nói: “Sư phụ của người lợi hại, không hẳn người hiện tại lợi hại”.

“Lợi hại hay không lợi hại, thử xem chẳng phải sẽ biết sao, tiểu cô nương?” Hoắc Linh Nhi cời giầy của mình, một đôi chân ngọc trắng bóng trong suốt trần trụi, đi vào giữa sàn, đồng thời quay về Lạc Tiểu Manh ngoắc đầu ngón tay.

Lạc Tiểu Manh vừa lên trận, Hoắc Linh Nhi liền di chuyển, cước bộ khê động tiến về phía trước, thân thể làm một thế bổ nhào, một cổ khí tức xảo quyết dữ tợn giống như sói từ trên người truyền ra. Thân pháp “Hắc Cầu Giảo Kê”.

Lạc Tiểu Manh cả kinh, cất bước tay đánh, một xoay người, dùng tay làm kiếm, lấy kiếm thế Đề Bộ Phiên Thân hung hăng bổ hết sức về phía Hoắc Linh Nhi.

Cái chặt nghiêng người này, giống như là rút đao cắt nước như nhau, lả tả, nứt ra rãnh khí giống như thổi lên cái cỏ.

Nào biết đâu rằng, một bổ của Hoắc Linh Nhi chỉ là một hư thế, thân thể còn chưa kịp bổ nhào ra, thất lưng chỗ xương sống co rút lại, thật giống như là bắn dây thun, lại tức kéo mạnh lại, bước co rút lui về phía sau, làm cho Lạc Tiểu Manh chặt vào hư không.

Lạc Tiểu Manh một chặt xuống, người trước mắt lại thu thế rút trở lại, biết trúng hư chiêu, có điều là nàng cũng không rối loạn, đột nhiên lượn một vòng lớn, lưng như rùa, eo chân như linh xà, một thân lặn về phía trước, nương theo thế hai cánh tay hợp chưởng lại xông tới, cứng rắn đâm hướng yết hầu Hoắc Linh Nhi.

“Vô Đương Quy Xà Quyền Kiếm?” Hoắc Linh Nhi trong lòng hiểu rõ, cái đấu pháp kiếm pháp hóa quyền chưởng này, Vương Siêu trước đã giảng qua với nàng, bây giờ ứng phó, quả thực là quen việc dễ làm, liền một bổ một vát trở về, hai tay thủ tại trước yết hầu của mình, giống như sừng trâu, hướng về phía trước móc một cái, xoạch! Liền đem tay của Lạc Tiểu Manh đẩy ra, đồng thời hai tay vẽ một vòng tròn lớn, một cái đem thân thể của Lạc Tiểu Manh ôm lấy, tiến thân vọt mạnh, tiếp xúc phổi ngực đỉnh vai của đối phương, làm đối phương hô hấp không thông, đồng thời móc dưới chân một cái!

Phù phù! Lạc Tiểu Manh liền lùi vài bước, vừa muốn phản kích, dưới chân lại bị một móc, té ngã xuống đất. Chiến đấu kết thúc.

Lần này Hoắc Linh Nhi nhìn như giản đơn, nhưng chiêu số sử dụng cũng quá phong phú, đầu tiên là “Lão Ngưu Đỉnh Giác ” sau đó “Hùng Báo Mã Trùng ” đựng vai, sau cùng là “Hạ Bộ Khai Liêm ” móc câu, là thuộc về đòn ngầm trong Bát Quái Thối Pháp.

Biến hóa trong nháy mắt này, Lâm Đình Phong thấy trong lòng cũng cả kinh: “Biến hóa thật nhanh.”

Vương Siêu nhìn, trong lòng còn có chút đắc ý.

291. Chương 290: Tên Là Từ Đại Đường Song Long Mà Ra

“Người mau rời khỏi Bắc Kinh, hành tung của người đã bị Ngô Văn Huy phát hiện, người nếu có khó khăn thì nói, ta sẽ giúp người an bài bí mật xuất ngoại, nói chung, một khắc cũng đừng có nán lại nữa, nếu không

gặp phải phiền phức thì thật sự không thể vãn hồi. Đám người tên Ngô Văn Huy này bên trong bộ đội luôn luôn quen thói kiêu ngạo ương ngạnh, lại cùng người có xung đột gì. đến lúc đó mọi thứ đều vỡ ra ”.

Trong một gian phòng làm việc bí mật, Liêu Tuấn Hoa cùng Vương Siêu ngồi mặt đối mặt.

Vương Siêu lại khôi phục thân cao một mét tám lúc đầu. không có nguyên nhân gì khác, sức cốt thực sự quá tiêu hao độ mỏi của bộ xương cơ thể.

Thật giống như một người thời gian dài nhắm mắt thay đổi tướng mạo của mình. nói không chừng sẽ tạo thành tê liệt mặt !

Đạo lý như vậy, đầu khớp xương toàn thân áp bức quá lâu. cũng sẽ tạo thành tổn hại mang tính vĩnh viễn. Cho dù là người như Vương Siêu bây giờ luyện được cốt cách cứng cỏi giống như cây mây, cũng có một độ mệt nhọc.

”Người yên tá

âm. ta tạm thời còn không đi ám sát đám người Ngô Văn Huy kia” Vương Siêu nhìn Liêu Tuấn Hoa có chút sốt ruột. cười lớn nói: “Ta cũng muốn mau chóng xuất ngoại, thể nhưng người nói lần này Ngô Văn Huy cố ý gọi điện thoại thông báo cho người bắt ta, ta suy nghĩ một chút, rất có thể là đánh răn động có, bọn họ chỉ biết là ta tới Bắc Kinh, nhưng cũng không biết ta chán chính ân núp ở nơi nào, mà ta bây giờ lập tức đi chuyên, là vào mưu kế của bọn họ. Tại Bắc Kinh bọn họ không dám giống trống khua chiêng truy lùng đuôi bắt, ra khỏi cái thủ đô này, thì bọn họ cũng không nhất định phải như thế. Ta đơn thương độc mã, cả người là sắt, có thể đánh tới mấy cái đình?”

Vương Siêu xem rất chuẩn, mãn cảm của hấn bao quát suy đoán càng ngày càng chuẩn, đây là tình huống luyện công phu mới xuất hiện thay đổi đầu óc.

“Đánh răn động có, đánh răn động có. Không sai” Liêu Tuấn Hoa dùng ngón tay vân vê huyết Thái Dương của mình: “Ta thể nào lại không nghĩ tới điểm này, đích xác, ở cho này bọn họ lật mình không dậy nổi sóng to gì” Nói rồi. hấn nhìn thẳng Vương Siêu, nhú mày: “Phản ứng của người càng ngày càng linh man, mà ta bây giờ cũng thoái hóa rất nhiều, không có linh cảm một khi có gió thổi có lay là có thể lạnh lợi biến đổi năm đó”.

“Người bây giờ sự vụ vướng thân. mỗi ngày chủ trì công tác trọng yếu, tranh quyền đoạt lợi, tinh thần phân chia, lòng dạ lẫn lộn. đương nhiên miễn cảm linh động luyện ra bắt đầu thoái hóa. Chờ người qua mười năm. sau khi làm đến lãnh đạo tầng tối cao. sống an nhàn sung sướng, đại tiểu tiện mỗi ngày đều có người đặc biệt thu thập xét nghiệm kiểm tra, đến lúc đó người khẳng định sẽ béo phê, lúc này mới giống một lãnh đạo”.

Vương Siêu nói. đã nghĩ tới nếu như Liêu Tuấn Hoa sau đó biến thành dạng bụng bia, sau đó một cái giọng quan- cả ngày chỉ toàn từ “Tâm tình cơ bản ổn định.”, ” không rõ chân tướng ‘Nhất định phải bảo trì phần vinh ” ... cái hình dạng kia khẳng định là buồn cười.

“Như vậy đi!” Liêu Tuấn Hoa đột nhiên nói: “Chỉ cần người không làm chuyện như năm bước đổ máu. Ta còn che giấu được cho người. Người không phải đại biểu Đường Môn muốn cùng mấy người đại lão gia tử của gia tộc ta nói chuyện tỉ mỉ sao, ta ngày mai phải đi thông báo bọn họ”.

“Tốt tốt” Vương Siêu gật đầu. Hấn chính thật ra không một chút bất lo lắng. chuyện hấn phạm phải, nói nghiêm trọng là quan tướng trốn tránh ra hải ngoại, thể nhưng nói nhẹ cũng là không tuân thủ kỷ luật tổ chức. Dù sao. chuyện của hấn bây giờ còn không có động đến bên trên. bên trên cũng không rõ chuyện này, tội danh hiện tại chỉ là đắc tội với đoàn thể của Ngô Văn Huy. Thật ra tin tưởng Liêu Tuấn Hoa có thể che giấu được mình. Đối với hỗ trợ của Liêu Tuấn Hoa. Vương Siêu cũng hiểu được không có thiếu nhân tình gì của hấn. dù sao năm đó Ngô Văn Huy gọi hấn chạy đến hải ngoại, phát biểu thanh minh tới công kích Liêu Tuấn Hoa, mình không có làm, cái này xem như là nghĩa khí rất lớn . Nói đến ngọn nguồn, còn là Liêu Tuấn Hoa thiếu nhân tình.

Vương Siêu tình huống hiện tại chính là tội phạm chạy đền tình ngoài lửa gạt lấy tiền quỹ lớn rồi lại chạy đền một cái tình khác. cầm tiền mua được quan viên, làm ra một ô dù, tuy rằng bị phát lệnh truy nã, nhưng cứng rắn chính là không có cách nào bắt về quy án.

Có điều là cho dù là như vậy, hắn cũng phải cẩn thận, Thật giống như là ngày hôm nay, nếu như bị người của Ngô Văn Huy phát hiện quay lắt, Vương Siêu khẳng định phải phản kháng, đánh gục giết chết mấy người, vậy đâm ra thành động tĩnh to tới trời.

Thực ra Liêu Tuấn Hoa sợ không phải là Ngô Văn Huy bắt được Vương Siêu, mà là ngày nào đó Vương Siêu đột nhiên tâm huyết dâng trào, làm ra, hành động ám sát, chuyện liên ầm ỉ lớn.

Tính tình của người luyện công phu rất quái, có một số việc không thể nhẫn nhịn được.

Người mà còn đi bắt ta nữa. ta liền dứt khoát giết chết người, mắt không thấy tâm không phiền, hành vi cá chết lưới rách giống như vậy nhìn mãi quen mắt.

Trước đây Liêu Tuấn Hoa tuy rằng cũng là nhân vật không sợ trời không sợ đất, thế nhưng bảy giờ thân phận của hắn đã ràng buộc tính cách của hắn, hoặc là cải biến tính cách của hắn.

“Mấy ngày nay chuyện mang đến sát đầu mé trán cho ta. người cùng lão Ba lui xuống trước đi. Có lúc rảnh cũng hỗ trợ chỉ điểm một chút thanh niên lần này dự thi. Chờ ta ngày hôm nay liên hệ lão gia tử nhà ta, có điều là tính tình lão gia tử nhà ta rất quái lạ. không nên nói toạc ra!” Liêu Tuấn Hoa nói, lắc đầu, thở dài đi ra ngoài.

Xoạch! Một cây thương lớn bằng gỗ to bằng trứng ngỗng bị Ba Lập Minh nhẹ nhàng phát kình. run lên trong lúc đó. liền nổ vỡ ra, mang theo hoa văn của chất gỗ giống như đá cẩm thạch hóa thành vụn gỗ rơi xuống.

Ba Lập Minh đem hai đoạn thương gãy vứt trên mặt đất, không hề cổ kị nhỏ nước bọt.

Hắn bây giờ rất tức giận, rất tức giận. cả người đầy sát khí, vua đấu võ, chưa từng ăn thiệt thối lớn! Cho dù là năm đó lúc sử dụng quân đội bắt hắn tiến vào ngục giam. đối mặt rất nhiều khâu năm sáu loại súng trường vây quanh, hắn cũng không có cảm giác uất ức giống ngày hôm nay vậy.

“Lão Ba, cây thương gỗ này đối với chúng ta đích xác không thể dùng tốt, chính là đôi một cây thương lớn đo tinh cương chế tạo nặng sáu mươi cân sử dụng. đâm một cái chết một cái. có điều là đối với Lâm Đình Phong, cho dù hắn dùng kiếm, người tay không cũng có 50% cơ hội có thể đánh chết hắn”.

Vương Siêu thấy Ba Lập Minh rung gãy cây thương gỗ lớn. đã đi tới.

Thi đấu tuyển chọn của Thể ủy quá ngộ cũng đã kết thúc, Tổng cộng một trăm danh ngạch dự thi đã sớm xác định xuống, hai ngày thi đấu tuyển chọn này, chỉ là bệnh hình thức. Có điều là đại bộ phận danh ngạch trong đó đích xác đều là người thanh niên nổi tiếng, trong đó một bộ phận nhỏ. cũng bị trước đó trả thù lao mua được. có thi đấu giả.

Ví dụ như Vương Siêu thối một cái đệ tử của Sơn Tây cùng một người thanh niên Đường Lang Quyền đến từ Sơn Đông luận võ, người luyện Đường Lang Quyền kia rõ ràng so với tuyển thủ Sơn Tây phải lợi hại hơn, thế nhưng đánh mấy hiệp liền bại lui xuống tới, này không cần nghĩ, chính là trước đó đã ước định rồi. Ta cho người nhiều tiền, người bại bởi ta.

Thi đấu giả như vậy chính thật ra một quy tắc ngầm, quốc nội và nước ngoài đều có, thậm chí ngay cả Hoắc Linh Nhi tại lúc lần đầu tiên tham gia thi đấu giải trẻ Không Thủ Đạo thể giới, cũng trải qua như vậy, cũng không phải chuyện gì ngạc nhiên.

Thi đấu tuyển chọn qua đi, danh ngạch xác định xuống, các thanh niên này lúc đầu muốn tập huấn cùng một chỗ, thế nhưng xong hết thi đấu. Nhưng người này liền đều tự tản ra. các nơi huấn luyện, tập huấn cùng nhau biến thành một câu nói suông, tình huống như vậy, liền ngay cả Liêu Tuấn Hoa cũng không có một chút biện pháp.

Dù sao, các môn phái đều có phương pháp huấn luyện bí mật, trong võ thuật cũng có đều có lý giải bí mật của từng người, ai sẽ tự tập cùng một chỗ tập huấn đem bí mật của mình bại lộ đi ra? Sư huynh đệ quan hệ cho dù tốt, nói không chừng sau đó tại trên đại hội võ đạo, chính là hai người đối thủ. Tiền thưởng lớn hơn một nghìn vạn đôla kia. còn có kim kiếm vinh dự cao nhất kia.

“Vừa rồi người kia là đồ đệ của người? Rất không tệ, rất không tệ. bản lĩnh luyện được sâu, cũng có sát khí cùng giả dối, người không đi giúp nài ta khai thông một chút?”

Ba Lập Minh trong miệng nói, tự nhiên là Hoắc Linh Nhi.

Thi đấu vừa rồi của Hoắc Linh Nhi cùng Lạc Tiểu Manh, lúc Ba Lập Minh đi, cũng nhìn thoáng qua từ rất xa, cảm thấy đấu pháp mười phần tinh xảo.

Buổi sáng của thi đấu tuyển chọn qua hết, Hoắc Linh Nhi liền dẫn theo Tào Tinh Tinh không biết chạy đi đâu bí mật tu luyện đi. Vương Siêu cũng tự nhiên sẽ không đi theo được.

“Sư phụ dẫn vào cửa. Tu hành tại cá nhân. Ta nên dạy nhưng gì, đều đã dạy cho nàng” Vương Siêu lả không muốn gặp Hoắc Linh Nhi, dù sao có xấu hô rất lớn, có điều là tại trước mặt Ba Lập Minh, tự nhiên biến thành ra vẻ quán tử đạo mạo nói.

Về mặt của hắn nghiêm trang giống như Khổng thánh nhân cùng Liễu Hạ Huệ.

Ba Lập Minh nào biết đâu rằng Vương Siêu cùng đồ đệ quan hệ mập mờ tới cực điểm. gật gật đầu: “Cái này thật ra cũng đúng, chi điểm một chút cũng không có dùng được. một mình đối mặt. nói không chừng còn có thể kích phát tiềm lực. Được rồi, quyền pháp của ngươi ta kiến thức qua. có hứng thú kiến thức tiếp công phu thương bồng nữa hay không?”

“Thương, còn, đao, kiếm ở đây. Đều không thích hợp”.

Vương Siêu nhìn một chút binh khí xung quanh. Kiếm không có mờ ra mũi nhọn. hơn nửa là đồ giả, vung lên liền gãy, thương càng không cần phải nói, chính là dùng gỗ pho thông, quét một tầng sơn, đao vung lên liền vang lên tiếng của lá sắt. Nơi này là một phòng huấn luyện võ Thuật của Thê Uy, vốn là dành cho tập huấn. bây giờ chỉ có Vương Siêu cùng Ba Lập Minh. còn có mấy người nhân viên công tác.

Ở đây cũng bày biện được nhưng vũ khí đao thương kiếm côn này, nhưng đều là khí cụ biểu diễn, không cần phải nói cao thủ như Vương Siêu sử dụng. chính là một người luyện võ bình thường- cũng không muốn cầm cái đao vung lên liền lao xao tiếng của sắt tây như vậy.

“Ngươi đem bản thảo của Thu Nguyệt Thiên Sư Bạch Ngọc Phong photocopy cho ta một phần. Mấy ngày nay ta có thể không có thời gian sao chép. Ta còn có một chút chuyện quan trọng”.

“Đao này là vật gì vậy?” Ba Lập Minh cầm một cái đao. đầu của hắn cũng lay động đến giống như thần đao sắt lá: “Lúc ta năm tuổi, mà bắt đầu luyện đao, khi đó chính là đâm một đao giết lợn, vừa to vừa nặng, cắt thịt cạo xương đều dùng rất tốt”.

Vương Siêu đòi với vài bản thảo gốc của Thu Nguyệt Thiên Sư trong tay Ba Lập Minh kia là thêm nhỏ dài ba thước, đã sớm muốn sao ra bản sao. cũng là một nguyên nhân hắn lun lại, cùng Ba Lập Minh hảo hảo nghiên cứu quyền pháp một chút.

Thế nhưng bây giờ sau khi Liêu Tuấn Hoa đáp ứng lập tức giúp hắn giặt dây bắc cầu gặp lão gia Tử của hắn, Vương Siêu sẽ không có thời gian.

Nói thật ra, lần này hắn ở lại Bắc Kinh không đi, cùng với lo lắng Ngô Văn Huy này là đánh rắn động cỏ, còn một nguyên nhân là trọng yếu nhất. chính là cùng một đám thể lực phía sau của Liêu Tuấn Hoa đàm phán. Đây mới là mục đích chủ yếu khi về nước lần này.

Từ trong miệng của Đường Tử Trần cũng loáng thoáng biết, Đường Môn đang trù tính một cái kế hoạch cực lớn. Nhưng cái kế hoạch này rất khó thực thi, trong đó rất nhiều khâu cần rất nhiều trợ giúp- hắn lần này tới Bắc Kinh. thực sự là đại biểu Đường Môn hướng các đại lão phía sau của Liêu Tuấn Hoa đàm phán, dò xét ý của bọn họ. xem có một khả năng hợp tác hay không.

Từ trong ý tứ của Đường Tử Trần biết, nếu như cái kế hoạch này có trợ giúp của quốc nội ít nhất phải giảm thiểu hơn phân nửa áp lực!

“Lão gia tử nhà Ta muốn gặp người” Quả nhiên tại lúc trời tối. Liêu Tuấn Hoa tìm được Vương Siêu đang cùng Ba Lập Minh hứng thú nói chuyện râm ran.

Vương Siêu đứng lên, vỗ vỗ y phục trên người liền đi.

Ngay khi Vương Siêu ngồi trên xe của Liêu Tuấn Hoa Muốn gặp lão gia tử nhà hắn. Trong một gian đạo trường có tới năm sáu trăm mét vuông của Hàn Quốc. vài vị võ thuật gia ăn mặc y phục bạch sắc điển hình,

buộc thắt lưng màu đen. dùng tư thế ngồi xôm nghiêm chỉnh tại chi điểm cho mười may nam nữ tuổi còn trẻ vật lộn qua lại.

Trong những nam nữ này, có người Châu Á, có người da đen, có người da trắng.

Sàn nhà của cái đạo trường này, đều là gỗ tùng dày. đi chân trần bước trên đi, có một loại cảm giác mềm dai của chất gỗ, rất là thoải mái, cho nên mọi người đều đi chân trần.

Đi chân trần rèn đức võ kỹ, có thể tăng độ mềm cảm của lòng bàn chân cùng cảm giác phương hướng- này cũng tập tục nhất quán của giới võ thuật Hàn Nhật.

“Morgan tiên sinh, ngài là đại sư võ đạo. ngài chi điểm cho thanh niên của chúng ta đi” Y Hạ Nguyên quay về một người người da trắng mũi cao. con mắt màu lam. tóc vàng bên cạnh hắn nói.

Người da trắng này cũng không cao to, trái lại chỉ có khoảng một mét bảy.

Nghe Y Hạ Nguyên, người da trắng này đứng lên. quay về đám nam nữ trẻ tuổi đang đấu với nhau: “Cách đánh của các người quá cứng nhắc, quá cố sức, hơn nữa không có đánh vào trọng khớp xương. Dừng lại, dừng lại, tôi xem ta”.

Morgan đi xuống sân, lấy thủ đạo (đạo tay) khua tay múa chân một chút. một tay cố sức. một tay nhẹ nhàng vẽ ra hai vòng tròn: “Trong một quyển quyền kinh điển của Trung Quốc có nói, lực thẳng kia ngăn cản bề ngoài ta, ý của ta dung nhập vào trong xương, hai tay chống đỡ- một mạch thông suốt, trái nặng thì trái hư, thông suốt đi qua. khí như bánh xe...”

Hắn khoa tay múa chân nửa ngày, trước dùng tiếng Anh nói một lần. sau đó sử dụng tiếng Nhật nói một lần. sau lại dùng tiếng Hàn nói một lần, sau cùng dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn của tiếng Trung nói một lần nữa.

Vừa nói xong. hắn liền phát hiện rất nhiều người thanh niên ở đây, đều đối với hắn trở lên xem thường.

Nói xong mấy người trẻ tuổi đều cười ha hả. Hóa ra đoạn khẩu quyết Morgan vừa nói- là một đoạn bên trong “Cửu Dương Chân Kinh” của tiểu thuyết hiệp Y Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung- nhưng thanh niên dự thi của Hàn Nhật này, đều là cực kỳ ham võ thuật, cũng tự nhiên đọc qua tiểu thuyết hiệp phiên dịch thành văn tự của Hàn Nhật, vừa rồi Morgan vừa nói đều nhớ lại tới. không khỏi đều nhìn người da trắng này đùa giỡn công phu. làm cho hắn xấu mặt.

Không hề nghi ngờ Quyền đạo, Không Thủ Đạo. là Hàn Nhật đây ra toàn bộ thế giới, bây giờ thịnh hành Âu Mỹ, làm nơi phát nguyên của hai môn võ thuật, tự nhiên có lý do tại phương diện võ thuật; khinh thường những người da trắng này.

Tựa như quyền sư của Trung Hoa khinh thường quyền sư của Hàn Nhật. quyền sư thanh niên của Hàn Nhật cũng khinh thường người da trắng đùa giỡn công phu.

“Những người các người hay khinh người, không nên đem vô tri làm cá tính” Morgan lắc đầu chấp tay trước ngực: “Cái này không phải là Cửu Dương Chân Kinh gì đó, đây là Ngũ Tự Bí Quyết trong võ thức Thái Cực Quyền của cháu ngoại Lý Kinh Luân của tiền bối Võ Vũ Tương Trung Hoa. Võ thức nhất tộc là tiền sĩ, chữ nghĩa tốt, ngôn ngữ của quyền phô là kiệt tác. về phần tiểu thuyết hiệp của Trung Quốc, ta xem được tuyệt đối không ít hơn các người, tên Đường Toái Ván của ta chính là từ Đại Đường Song Long mà ra. Các người có cơ hội, thì hãy đọc nhiều hơn đi”.

292. Chương 291: Đi Hay Là Không Đi

Thật giống như là có rất nhiều người bởi vì xem phim ảnh mà học được rất nhiều từ ngữ tiếng Nhật, từ ngữ tiếng Anh. Cùng đạo lý đó, rất nhiều người học nhiều thứ tiếng.

Nhất là những người trẻ tuổi của hai nước Nhật Hàn ham võ thuật quyền pháp kia. đối với rất nhiều từ ngữ trong võ thuật như “Khí Trầm Đan Điền” “Ngũ Khí Triều Thiên”... quen thuộc cũng không thua gì nhân sĩ trong nước đối với những từ như Oh yeah!

Đây là kết quả tất nhiên của giao lưu văn hóa xuất hiện, cũng là hiện tượng văn hóa điển hình của xã hội thời đại toàn bộ thể giới tin tức bùng nổ hiện nay.

Người học tập Không Thủ Đạo. phải đọc hai quyển sách là “Lưu cầu quyền pháp Đường thủ” “Luyện đảm hộ thân - Đường thủ thuật” của Thuyền Việt Nghĩa Trán xuất bản năm 1925.

Vị tông sư này đem Đường Thủ biến thành Không Thủ Đạo, sáng Tác thư tịch. Chữ nghĩa trong đó; liền trích dẫn một lượng lớn một ít lý luận quyền pháp thâm ảo trong Hán ngữ. Do đó dẫn đến một ít thanh niên tham gia đại hội võ đạo lần này, hoặc nhiều hoặc ít đều biết rất nhiều ngôn ngữ quyền thuật.

Morgan này, cao thủ người nước ngoài người da trắng Đường Toái Vân vừa nói lên: “Bi chi lực phương ngại ngã bì mao, ngã chi ý dĩ nhập bì cốt lý...” Một đoạn văn tự quyền kinh ưu mỹ này. thanh niên ở đây cùng nhau cười ha hả, có điều là chờ cười đến giữa đường bị cao thủ người nước ngoài Đường Toái Vân này nói toạc nơi phát ra. sắc mặt đồng thời xấu hổ thật giống như là một người ba hoa bị người chỉ ra chỗ khoắc lác.

Ngay cả 99% người Trung Quốc xem tiểu thuyết võ hiệp, đều chỉ biết là Cửu Dương Chấn Kinh danh chấn thiên hạ, mà không biết lúc Kim Dung viết bộ phận kinh văn trong đó là trích dẫn của Ngũ Tự Bí Quyết trong võ thức Thái Cực Quyền.

“Y Hạ đại sư. nếu như thanh niên của các người, đều là lý luận như vậy. Ta sợ đại hội võ đạo lần này kim kiếm vinh dự tối cao sẽ bị người Trung Quốc lấy đi”.

Đại sư trong võ thuật người da trắng Đường Toái Vân Morgan này nhìn một chút tổ chất của thanh niên ở đây, nhún nhún vai tiếc nuối, xua xua tay.

“Morgan tiên sinh, đối với thanh niên mà nói, tinh thông lý luận cùng tiến hành thực chiến cũng không quan hệ, cũng không phải lý luận càng lợi hại. thực chiến liền càng lợi hại. Ánh mắt của ngài là đem ánh mắt của đại sư phỏng tới trên người đám hài tử này. cái này thực sự không thích hợp”.

Ý Hạ Nguyên đối với Đường Toái Vân cười nói.

“Lời này cũng nói không sai. Ta tán thành cái nhìn của người”.

Đường Toái Vân một lần nữa ngồi xuống, thân thể thẳng tắp.

Tinh Thông tri thức lý luận, cũng không có nghĩa là công phu thực chiến lợi hại, cái này đặt ở trên người thanh niên, đích thật là đạo lý thực sự. Thế nhưng nhắc lên cao hơn một tầng, liền không thích hợp. Đại tông sư võ học, nhất định là tinh thông quyền lý thâm ảo.

“Y Hạ sư phụ. ta hỏi đó tại Nhật Bản các người cũng học qua kỹ xảo một đoạn thời gian, ta nghe nói trong giới võ thuật của nói các người đại gia võ đạo hơn trăm tuổi. Trong đó có mấy người tại bảy tám mươi năm trước, Tại thời kì Chính phủ Dân Quốc, đã từng cùng quyền sư đứng đầu của Trung Quốc giao thủ. không biết lần này bọn họ có đến hay không?” Đường Toái Vân lại hỏi.

“Lần này các tiền bối sẽ không tới. dù sao tuổi bọn họ đã cao rồi” Y Hạ Nguyên dùng tiếng Khật nói: “Có điều là bọn họ phải đệ tử đặc ý tới tham gia thi đấu võ đạo lần này, chỉ là đệ tử không ở chỗ này. còn đang huấn luyện trong nước chúng ta”.

Cũng là cao thủ trong cục quân sự, Morgan Đường Toái Vân còn hơn Worton Đường Liên Khê, trên tính cách lại hoàn toàn bất đồng. Đường Liên Khê trầm trầm lãnh tĩnh. Mà Đường Toái Vân này còn lại là hoạt bát linh động, ngôn hành cử chỉ, thật giống như là một cái người nước ngoài có chứa cảm giác hài hước phương Tây

“Kia thực sự là quá tiếc nuối. Nghe nói trong đó có người cùng Lý Thư Văn, Tôn Lộ Đường đã giao thủ mà sống sót. Ta thật sự là muốn gặp một lần” Đường Toái Vân lại nhún vai.

Từ bề ngoài khí chất đi lên, tựa hồ Worton Đường Liên Khê càng như là một đại sư võ thuật, thế nhưng trên thực tế, sinh mệnh lực của Morgan Đường Toái Vân này so với Đường Liên Khê càng cường đại hơn!

“Không biết hai vị Cung Thành đại sư. Thôi đại sư thế nào ?” Y Hạ Nguyên đột nhiên hỏi Đường Toái Vân.

“Bọn họ cũng khỏe, chúng ta đều có chung kẻ địch, tự nhiên muốn chung sức hợp tác. Bây giờ bọn họ đã là cổ vấn của Cục Quán Sự của chúng ta” Đường Toái Vân van như trước nhún nhún vai.

Ý tứ bên trong những lời này của hắn biểu đạt ra rất rõ rệt, đó chính là hai vị cao thủ Thôi Trường Bạch Cung Thành Lương Điền này. đã gia nhập Cục quân sự.

về phần kẻ địch chung. Ngoài trừ Vương Siêu cùng Đường Tử Trần của Đường Môn thì còn có ai nữa?

Thôi Trường Bạch là người khai sáng của Trường Bạch Lưu Quyền Đạo. mà Cung Thành Lương Điền lại là quán chủ của Cương Nhu Lưu Không Thủ Đạo. Võ công của hai đại cao thủ này đã xuất thần nhập hóa. hơn nửa danh tiếng trên giới võ thuật hồi đó, so với võ công của bọn hắn càng muốn vang dội hơn! Thế nhưng bị sau khi Đường Tử Trần lập kế, chuyện bị thiếu niên bất lương đánh đen vào viện truyền ra. đã làm bọn hắn thân bại danh liệt, trên sự nghiệp càng gặp phải đả kích to lớn trước nay chưa từng có.

Bọn họ đã không thích hợp xuất hiện tại giới võ thuật, bởi vì danh tiếng không còn. Gia nhập vào Cục Tình Báo. bí mật công tác, này có thể nói là lối ra tốt nhất. Dù sao Đường Tử Trần lần ấy cũng không có giết chết bọn họ. danh tiếng bọn họ đã không còn, thế nhưng một thân võ công vẫn còn!

Mà Morgaiu Worton này trong Cục Tình Báo. một đôi “Đại Đường Song Long” này, một người trong đó; cũng bị Vương Siêu, Đường Tử Trần, Trình Sơn Minh giết chết. Việc này đối với Morgan mà nói, quá thực là thù giết anh.

Đương nhiên. Vương Siêu tại Bắc Kinh cũng không biết tất cả phát sinh nơi Hàn Quốc. cũng không biết đối thủ của hắn liên hợp lại, lại tiến hành một hồi hành động trả thù rất lớn.

Người đều cùng Đường Môn có cừu oán. không tập hợp đến cùng nhau vậy mới là lạ. Hắn lại đụng phải một người quen. một cô gái rất quen thuộc.

Liêu Tuấn Hoa lúc đầu dẫn Vương Siêu đi gặp lão gia tử nhà hắn, thế nhưng Vương Siêu hắn tới cửa nhà. một người cô gái mặc trang phục ở nhà ra mở rộng cửa, mặc áo lông gấu trúc kéo dài, tóc thật dài, tản ra hương vị thơm mát của hoa hồng. Nữ nhân này không phải ai khác chính là Chu Giai.

Vương Siêu lần này cũng không có hóa trang, đến trong nhà của Liêu Tuấn Hoa. căn bản không cần lo lắng Ngô Văn Huy sẽ phái người đến bắt.

Cho nên lúc Chu Giai nghe tiếng ầm chuông cửa. mở cánh cửa, liếc mắt liền thấy Vương Siêu, miệng lập tức mở ra thật to, trên mặt trong nháy mắt hiện ra biểu tình phức tạp thật giống một quyển sách sử.

“Liêu ca, người nói ngày hôm nay cho ta một cái ngạc nhiên, hóa ra chính là cái này? Có cái gì ngạc nhiên đâu, hử!”

Lúc phục hồi tinh thần lại; lông mi Chu Giai xoi mói, lặng lẽ liếc mắt nhìn Vương Siêu, sau đó giả ra vẻ không thèm quan tâm, đối với Liêu Tuấn Hoa cùng Vương Siêu song song đứng chung một chỗ to mồm to miệng.

Có điều là, về mặt không quan tâm của nàng này thật sự là giả bộ không giống, chỉ cần không phải là kẻ ngu si, có thể rõ ràng nhìn ra được, nàng không hề bực bội với Vương Siêu.

Vương Siêu cũng không có ngờ tới, ở trong nhà Liêu Tuấn Hoa đột nhiên gặp Chu Giai.

Có điều là sau đó nghĩ lại, cũng cảm thấy không kỳ quái Liêu Tuấn Hoa cùng Chu Giai lúc đầu chính là trong một đại viện tử nhỏ chơi đùa đến lớn. quan hệ của hai nhà vốn rất tốt.

Diện tích nhà của Liêu Tuấn Hoa tuy rằng lớn. nhưng cũng không phải biệt thự, hoàn cảnh xung quanh cũng giống như nhà trọ. có điều là bên ngoài có quân nhân canh sát chính thức gác, thật giống như là ký túc xá bộ đội vậy.

Trong nhà của hắn. cũng không có lắp đặt thiết bị xa hoa gì. Trung tâm phòng khách bày giá sách cùng hoa, còn có một bể cá vàng. So với các gia đình tư sản dân tộc không có gì khác biệt.

Duy nhất nhìn ra được là nơi ở của cán bộ cao cấp cũng chỉ có bộ sách Mác-Lênin. cùng với một số kiệt tác đàm luận về cách mạng được bao bọc đẹp đẽ.

Hơn nữa những cuốn sách này, nhìn ra thường xuyên được xem tới.

Vương Siêu cũng không để ý đến sự bức bối của Chu Giai đối với hắn, quan sát toàn bộ phòng ở một chút.

Từ hơn nửa năm trước, sau khi tại Indonesia cùng Chu Giai gặp mặt, sau khi nữ ký giả này khóc chạy đi thì không còn liên hệ. Nói thật hắn cũng không muốn gặp mặt lại nàng, lại khiến cảm tình vướng bận. Lúc trước tranh cãi với Hoắc Linh Nhi đã rất đau đầu.

“Ta còn chút chuyện, lập tức phải đi. Giai Giai, các người đều là bằng hữu cũ, không cần khách sáo. Lần này Vương Siêu về nước là có chuyện trọng yếu muốn cùng lão gia tử nói chuyện, vừa lúc hôm nay đại cửu nhà em cũng ở đây”.

Liêu Tuấn Hoa thấy Chu Giai mở rộng cửa nhưng không đi vào, trên mặt cười cười rất đắc ý, xoay người liền đi. Dem Chu Giai cùng Vương Siêu gạt sang một bên.

Xoạch!

Một đôi dép đặt ở bên chân của Vương Siêu, hóa ra là Chu Giai cúi xuống, cầm cho Vương Siêu một đôi dép, ra hiệu ý bảo hắn thay.

“Không phiền đến cô, cứ đi thôi” Vương Siêu thấy Chu Giai cầm dép cho hắn, vội vã khách khí một câu, không trầm mặc được nữa, hắn cầm một đôi dép thì bị Chu Giai giật lấy.

“Liêu bá cùng đại cửu của ta ở bên trong thư phòng chơi cờ, anh chờ một chút hay là trực tiếp đi gặp bọn họ?” Thay Vương Siêu không mở miệng. Chu Giai bức bối nhịn không được nói.

“Đôi này mới rất hợp chân của anh. Là tôi nghe Liêu ca nói ngày hôm nay các người tới, cố ý đi mua một đôi” Sau khi Chu Giai nhìn qua, trên mặt đã khôi phục bình tĩnh: “Đi hay không đi tùy anh!”

293. Chương 292: Sơn Đại Vương

Vương Siêu có chút sửng sốt không biết làm sao, hắn thật không ngờ Chu Giai cận thận tỉ mỉ như vậy, từ trong miệng Liêu Tuấn Hoa biết được mình tới. còn đặc biệt vì mình mua một đôi dép mới. cái này tuy rằng là một cái chi tiết nhỏ trong sinh hoạt, thể nhưng cũng có thể nói rõ. Chu Giai trong lòng thủy chung không có buông tha mình.

Lúc đầu màn xấu hổ hơn nửa năm trước tại Indonesia, Chu Giai khóc chạy trốn. không còn cùng mình liên hệ, Vương Siêu cho rằng chuyện đã kết thúc, thể nhưng trong nháy mắt hôm nay gặp mặt, hắn đã có một loại cảm giác nhạy cảm, phiền phức trên cảm tình không nhưng không có kết thúc, trái lại trở nên càng thêm phiền phức !

Hắn cũng không phải là một người tính cách mềm yếu, trái lại, khi giết địch đến cả con mắt cũng không chớp một cái. Thể nhưng đối đãi bằng hữu. hắn cũng rất nặng tình nghĩa, chưa từng có suy nghĩ thương tổn bất luận một bằng hữu nào.

Ngày hôm nay cũng như thế, hắn cũng không muốn làm tổn thương Chu Giai, cho nên thanh âm hắn rất nhẹ nói lời cảm tạ, thay vào cặp dép mới Chu Giai mua cho.

“Chỉ là một đôi dép mà thôi, không cần phải nhạy cảm như thế. không đáng để tôn thương cảm tình của bằng hữu ” Vương Siêu trong lòng nói thầm.

Đôi dép này đường đen trắng giao nhau, chỉ thêu lông hình phim hoạt hình, rất vừa chân, mặc vào đi vài bước. Vương Siêu cảm thấy rất thoải

“Anh ở bên kia không phải khá tốt sao? Nghĩ như thế nào mà về nước? Rất là nguy hiểm” Chu Giai thấy Vương Siêu đi dép nàng mua cho. trên mặt lập tức lộ ra vẻ tươi cười. bức bối vừa rồi quả thực không giống nhau. tốc độ chuyển hoá tâm tình trên người nữ đại ký giả này hoàn toàn biểu hiện ra.

Bảo Vương Siêu ngồi vào trên sofa của phòng khách. Chu Giai lại rót một chén trà nóng hổi, giống như một cái tiểu thê tử đang hầu hạ đại trượng phu. không khí như vậy khiến Vương Siêu đột nhiên cảm giác có chút mất tự nhiên cùng xấu hổ.

“Vừa rồi có nên đi dép mới của Chu Giai hay không. Bây giờ giống như rơi vào vùng bùn” Vương Siêu đột nhiên có chút hối hận: “Có điều cái này có tính là ngoại tình vương vẫn không dứt được không? Đỉnh hôn rõ còn ngoại tình, thật sự là có chút rất không đạo đức”.

“Vẫn tốt mà. trở về có chút việc, nhưng thật ra không có nguy hiểm gì” Trả lời hai câu không mặn không nhạt, Vương Siêu cảm thấy bầu không khí càng ngày càng xấu hổ, bởi vì Chu Giai lại có thể ngồi ở cạnh bên người hắn.

Mùi hương hoa hồng trên người của Chu Giai rất nhẹ, cũng rất dễ chịu. Có điều là chính bởi vì kiểu này Vương Siêu mới cảm thấy xấu hổ. đây chính là ở trong nhà người khác.

“Ai ui, Giai Giai! Ta chưa từng thấy người làm châm trà qua, thái độ đối với bạn trai có khác. Ha ha” Đúng lúc này, một nam tử mặc quần trang khoảng chừng trên dưới ba mươi tuổi từ trong thư phòng đi ra. đánh giá Vương Siêu trên sơ pha.

“Nói vậy” Chu Giai trắng mắt liếc nam tử này: “Liệu bá cùng đại cử ta còn chưa đánh cờ xong? Bằng hữu ta chờ đấy”.

“Bọn họ còn đang đánh, có điều là biết bạn trai người tới, cũng muốn gặp một lần, các người vào đi thôi” Nam tử này một mặt trả lời, một mặt đi tới trước mặt của Vương Siêu. Ánh mắt đánh giá có nhiều hứng thú, vươn một tay tới: “Xưng hô thế nào?”

“Vương Siêu” Tại dưới ánh mắt đối phương có nhiều hứng thú quan sát, Vương Siêu cũng đang nhìn quan quần thanh niên này. Hắn xem không sai người nào, liếc mắt liền nhìn ra, quan quần thanh niên này là thuộc loại nhân viên cảnh vệ bên mình phân phối cho tướng quán.

Loại nhân viên cảnh vệ này có thân thủ cùng an bài sinh hoạt. năng lực xử lý tình huống tốt. Đối với quan viên lớn mà nói. có ít cảnh vệ qua thời gian dài. thậm chí so với con trai còn thân mật hơn.

Lúc đầu quân hàm của Vương Siêu thuộc về cấp bậc thiếu tướng, cũng có tư cách được phân phối cảnh vệ. đặc quyền bảo hộ sinh hoạt kia. Thế nhưng hắn chỉ là một chức ảo. cũng không có thực quyền, cho nên chỉ là tướng quân trên giấy.

“Vương Siêu?” Tay của quan thanh niên cảnh vệ này cùng Vương Siêu bắt tay. nghe tên này, ánh mắt đột nhiên biến đổi. khí lực Trên tay đột nhiên gia tăng rất nhiều, giống như bàn ê-tô vậy.

Vương Siêu cảm thụ được thủ kinh của đối phương, hơi nhúu giữa đôi lông mày một chút. không có cách nào, danh tiếng của hắn quá vang dội. Sau khi những người này nghe tên của hắn luôn luôn có phản ứng thử xem công phu.

Vừa nhắc bàn tay bẩy lên, trên mặt quan quần cảnh vệ thanh niên trước mắt này nhất thời hiện hiện ra vẻ mặt không thể tin tưởng, kinh ngạc rất lớn rõ ràng đã viết ở trên mặt của hắn.

Bởi vì hai chân của hắn đã rời khỏi mặt đất!

Chỉ nắm chặt tay, cánh tay của Vương Siêu thật giống như một cây đòn bẩy, đem cả người hắn nhấc lên.

Cái này vốn là chuyện trái với lẽ thường, thế nhưng công phu khống chế xương của Thái Cực Quyền Kinh của Vương Siêu đã thần thông lại càng thần thông. Tùy ý sờ ngón tay của người, liền giống như khống chế dây của con rối mà khống chế khép xương toàn thân của người- công phu dắt cùng đi động toàn thân thật sự là quá tinh xảo.

Thanh niên cảnh vệ quan quần này vào lúc cùng hắn nắm tay, hai chân bị nhấc lên khỏi mặt đất, cánh tay? vai các đốt ngón tay cứng rắn. toàn thân khớp xương căn bản không chịu được khống chế của chính hắn, thật giống như là đột nhiên biến thành một người máy, để cho người ta chỉ huy điều khiển từ xa.

Thình lình xảy ra kinh biến như vậy, cho dù hắn kiềm chế cho dù tốt, trên mặt biểu hiện ra kinh hãi.

Đích xác, cùng người nắm chặt tay. lại có thể đem người nhấc lên khỏi mặt đất. Loại công phu này đích xác quá thần kỳ.

“Bội phục bội phục. Không hề là nam nhân cực mạnh trên tạp chí Hắc Đái. lúc đầu ta tưởng đám người Bộ Quân Chính Đệ Lục thổi phồng ra. bây giờ rốt cuộc tâm phục khẩu phục. Lúc rảnh cũng phải học tập với người nhiều hơn” sắc mặt của quan quân cảnh vệ tuổi còn trẻ này trở nên sắc bén.

“Hồ khẩu của người có lực, ba nhóm cơ nhỏ. chỉ có đoạn tăng bắp thịt thứ hai đặc biệt có lực, luyện Đại Hồng Quyền trong Câu Quái Thủ liền đến mức tương đối, Câu Quái Thủ thích hợp tóm, là công phu đoạn trong Quân Thê Quyền. Rất không tệ, không tệ không tệ”.

Vương Siêu thật giống như là một tiền bối bình luận công phu của văn bối.

Có điều là danh khí bây giờ của hắn. đích thật là đảm đương được lên hai chữ tiền bối. Đối mặt tùy tiện một người luyện võ vô danh- mặc kệ là dân gian, hay là chính phủ. hay là trong bộ đội, cũng không khách khí, đại tông sư tự nhiên có cái giá của đại tông sư. chung quy cái giá này cũng không phải tận lực nguy trang, mà là tiềm thức bên trong tự nhiên đối khắc sâu lý giải cao cao tại thượng toát ra.

“Được rồi được rồi” Chu Giai phát tay: “Đuổi theo ngôi sao cũng không phải đuổi như vậy, để cho Siêu Siêu kí tên cho người. Bây giờ hắn có chuyện trọng yếu đó”.

Chu Giai gọi Vương Siêu. cho tới bây giờ đều là gọi Siêu Siêu rất thân mật, đây là thói quen từ sớm. Vương Siêu cũng quen rồi.

“Ta chỉ là thử xem mà thôi. Lão gia tử đang chờ đồ, các người vào đi thôi” Quan quân cảnh vệ tuổi còn trẻ gạt đầu cười cười.

Chu Giai lôi kéo y phục của Vương Siêu, đi qua một cái hàng lang. đi vào một cái thư phòng lớn.

“Đây là vệ sĩ thiếp thân từ lâu của Liêu bá. theo Liêu bá đã có năm năm” Lúc đẩy cánh cửa thư phòng khép hờ ra. Chu Giai giải thích cho Vương Siêu.

Đẩy ra cánh cửa, Vương Siêu liếc mắt liền thấy hai người trung niên ăn mặc quân trang đang đánh cờ.

Bộ dáng của hai người trung niên này khoảng chừng hơn năm mươi, hơn nửa trên mặt không có một chút trạng thái già của trung niên chuyên hỏa Thành già, hiển nhiên là được bảo dưỡng tốt.

Bọn họ chơi chính là cờ vây, quân cờ vẫn vơ vơ trên tay. để xuống nhẹ nhàng-một bộ dáng thản nhiên cao nhã. hứng thú đen trắng ý mẫn tuệ.

Trên người cha Hoắc Linh Nhi mang vẻ cao quý vừa đối trá của nhà tư bản phương Tây. từ mức nào đó nói lên, là thoát khỏi bản nông và trung nông, bắt đầu hưởng tiểu tư sản. rảo bước tiến lên quý tộc.

Mà trước mặt hai người trung niên chơi cờ này, lão gia tử Liêu Tuấn Hoa cùng đại cử của Chu Giai tuy rằng rất thản nhiên tự đắc, nhưng trong khuôn mặt còn là có thêm mùi vị của cái loại bản nông và trung nông này, còn không có đường thành cái loại khí tức bệnh thái của kẻ sĩ quý tộc.

“Người thanh niên, cờ vây của người chơi thế nào? Có hứng thú tới bàn luận hay không?” Nghe có người tiến vào thư phòng, hai người trung niên này cũng không ngẩng đầu lên nói một câu.

“Xin lỗi. ta không biết chơi cờ vây, chỉ biết cờ vua” Vương Siêu tìm kiếm một chỗ. thoải mái ngồi xuống.

“Cờ vây giữ đất, là đại quốc chi tranh, vương đạo chi tranh. Mà cờ vua sát vương, chính là như thất phu đánh nhau kịch liệt, nhất kiếm phong hau. Hai cái cao thấp rõ ràng. Người thanh niên, đọc qua Trang Tử nói về kiếm chưa? Kiếm của vương đạo. kiếm của thất phu. người nào cao người nào thấp?”

Một người trung niên ngẩng đầu lên, tướng mạo của hắn cùng Liêu Tuấn Hoa mơ hồ có vài phần Tương tự.

Vương Siêu vừa nhìn cái tướng mạo này, đã biết người này là phụ thân của Liêu Tuấn Hoa.

“Ta chỉ đọc qua hai bộ Sử Ký Du Hiệp Liệt Truyện cùng Thích Khách Liệt Truyện, về phần sách khác. ngược lại không có hứng thú gì” Vương Siêu chà xát tay của mình.

“Ha ha. ha ha. Quả nhiên là một người tuổi trẻ thú vị”.

Mặt khác một người trung niên cũng ngẩng đầu lên. là đại cử của Chu Giai.

Thế lực nhất hệ của phụ thân Chu Giai hiển nhiên so ra kém hơn thế lực nhất hệ của mẫu thân. bởi vì thúc thúc Chu Thiên Lương của Chu Giai, Vương Siêu cũng thấy qua bất quá là Bí thư thành phố nho nhỏ, mà bây giờ quân hàm trên vai của đại cửu này là trung tướng! “Ta nghe nói người cùng lãnh đạo của lực quân náo loạn mâu thuẫn? Thật ra cái này cũng không có gì ghê gớm. Cái gì tội danh trốn tránh, đuổi bắt, đều là bẻ xé ra to. Theo ý ta, bất quá cũng là đắc tội lãnh đạo, cho người đi dèp nhỏ mà thôi. Người tuổi trẻ, người có hứng thú chuyên tới đơn vị của chúng ta hay không ? Ta bảo đảm. người chỉ cần có ý tứ một cái, không chỉ cái quân hàm thiếu tướng kia không còn là hư danh- mà là thực sự chắc chắn, có hứng thú làm một quán trưởng không?”

Phụ thân của Liêu Tuấn Hoa hai tay kẹp quân cờ, gõ gõ bàn cờ, tung ra một câu long trời lở

“Người nói mình làm Sơn đại vương tốt. chính là xem sắc mặt người khác. đối đãi nô tài rất tốt?” Vương Siêu đối với lời nói long trời lở đất này căn bản không động tâm. chỉ là hỏi lại một câu.

294. Chương 293: Ăn Mòn

“Sơn đại vương...” Nghe Vương Siêu nói như thế, bất luận là phụ thân của Liêu Tuấn Hoa hay là cậu của Chu Giai, hai người lãnh đạo cao tầng bộ đội đều sững sốt, sau đó trên mặt không hên mà cùng hiện ra vẻ khó hiểu.

Bọn họ cũng thật không ngờ, người thanh niên trước mắt này trả lời thẳng thắn như thế!

“Người tuổi trẻ, người cứ ngẫm lại đi, không cần nóng lòng trả lời như thế, người cũng không cần lo lắng ta vừa nói là nói dối, chuyện của người thiếu ý của ta, tuy rang phiền phức, nhưng tại trong mắt chúng ta, cũng chả qua rất đơn giản. Sơn đại vương tuy rằng tốt, thế nhưng ăn bữa hôm nay lo bữa mai. ta cũng biết nội tình của người, người là lãnh đạo cao tầng trong Đường Môn tổ chức hải ngoại của người Hoa”.

Phụ thân của Liêu Tuấn Hoa sững sốt, sau đó cùng cậu của Chu Giai trao đổi một ánh mắt, lách cách một cái, buông quân cờ trong tay, lấy tay làm một tư thế ép xuống thật giống như là thần thái phát biểu ở trước mặt nghìn vạn người bộ đội, vênh mặt hất hàm sai khiến.

Trong nháy mắt, Vương Siêu chỉ cảm thấy, thần thái tướng quân có một loại chỉ huy thiên quán vạn mã cũng đều khí định thần nhàn, loại khí chất thần thái này, tư thế ở giữa tay hơi ép xuống, biểu đạt hoàn mỹ ra.

Nếu như nói trên người Ngô Văn Huy tản mát ra chính là kinh nghiệm chiến hòa. một cỗ khí chất mệnh lệnh như núi. Như vậy hiện tại trên người của phụ thân Liêu Tuấn Hoa, còn là một cỗ uy áp của lãnh đạo cao tầng.

Tuy rằng cùng Ngô Văn Huy rất không hợp khâu vị, thế nhưng Vương Siêu không thừa nhận cũng không được, người này nghiêm túc đứng lên. trên người có khí tức quán lệnh máu cùng lửa giao hòa.

Một cái là tướng quân của thời gian chiến tranh, một cái là tướng quân của thời kì hòa bình.

Đây là so sánh của Vương Siêu đối với hai người Ngô Văn Huy cùng phụ thân của Liêu Tuấn Hoa.

Có điều là hai người này tuy rằng đều có uy phong, đối với Vương Siêu mà nói, cũng không tính là gì. Quan uy có thể kinh sợ được người thường, nhưng kinh sợ không được hào kiệt thích khách nhất lưu của cao thủ giới võ thuật.

Chính theo như lời nói đùa vừa rồi của Vương Siêu. Hãn đọc sách chỉ đọc Sứ Ký Thích Khách Liệt Truyện. Du Hiệp Liệt Truyện, người như vậy, bất luận là cổ đại hay là hiện đại, cũng sẽ không ở dưới quyền uy của một cơ cấu chính phủ nào .

“Đường Môn là một tổ chức rất lớn, muôn tiền có tiền, muốn người có người. Cho dù ta làm tướng quân của phái thực quyền, trên còn có rất nhiều người đè nặng. khẳng định không có khoái hoạt như bây giờ. Điều này không cần phải lo lắng, chỉ cần là người lựa chọn, hai vị tướng quân cũng không cần phải đem ta đối đãi giống như người tuổi trẻ, Vương Siêu ta tuy rằng tuổi còn trẻ, thế nhưng tốt xấu cũng có chút hư danh, trên tay cũng nhiều ít từng lấy hơn mười mạng người. Ta ngày hôm nay tới, lấy một thân phận của người lãnh đạo Đường Môn, cùng hai vị lãnh đạo cao tầng giải phóng quân gặp mặt. Nói như thế nào

nhì. Coi như là hợp tác đi, cho nên nói, cuộc nói chuyện ngày hôm nay, địa vị của chúng ta trong lúc đó là bình đẳng, ta cũng không phải hạ thân phận Thiếu tướng cấp dưới. Hai vị lãnh đạo chính là cần phải nghiêm chỉnh nói cho thật tốt. nói cách khác...”

Hai tay Vương Siêu mở ra một cái: “Căn bản không có biện pháp thảo luận tiếp nữa”.

Không biết thế nào, lúc Vương Siêu vừa vào thư phòng, cùng hai người này nói chuyện chung quy vẫn cảm thấy trong ngữ điệu của hai người này khẩu khí thượng cấp nói chuyện đối với hạ cấp, điều này làm hắn cảm thấy rất khó chịu.

Hắn là võ thuật gia. Võ thuật gia chú ý nhất là cái gì? Tự nhiên là danh tiếng, danh phận.

Hắn lần này thông qua Liêu Tuấn Hoa để cùng lão đại phía sau này đàm phán, là lấy thân phận của người lãnh đạo Đường Môn tới gặp. Thân phận của hai bên. địa vị, đều là bình đẳng. Nói cách khác, nói chuyện căn bản tiến hành không được. Cho nên. hắn cần thiết phải nhắc nhở một chút.

Đích xác, vừa rồi phụ thân của Liêu Tuấn Hoa nói tuy rằng hơi hạt, thế nhưng trong giọng nói lộ ra điều kiện rất mê người, nếu như Vương Siêu đáp ứng. không chỉ có thể miễn trừ lo lắng khi về nước. lúc nào cũng từng khắc lo lắng bị vây bắt. còn có thể hưởng thụ đãi ngộ của phái thực quyền, một tướng quân thực quyền? Cái này quả thực là chức vị mọi người tha thiết ước mơ. Thế nhưng Vương Siêu đối với những thứ này đều không quan tâm.

Ngựa tốt còn không chịu ăn cỏ nữa kia.

Năm đó Lâm Xung lên Lương Sơn. sau lại bị chiêu an. kết quả là cái gì. Vương Siêu không thể như Lâm Xung vậy.

Từ sau khi thoát ly tổ chức, Vương Siêu đã có một quyết định cho con đường của mình. Cho dù là phụ mẫu của chính mình thực sự bị khống chế, gặp phải bất trắc gì, cũng không có khả năng quay đầu lại nữa.

“Ha ha ha ha ha ha...” Nghe Vương Siêu nói, phụ thân của Liêu Tuấn Hoa cùng cậu của Chu Giai lại nhìn nhau. cười vài tiếng, trên mặt hiển hiện ra dáng cười trừ chọc.

“Thế lực của Đường Môn tại hải ngoại rất không tệ, cái này ta biết rõ ràng, thế nhưng một tổ chức dù sao cũng là tổ chức. khó có thể cùng quốc gia chống lại, thực ra lời người nói không vào tai. Đường Môn tại quốc tế phổ biến cùng tổ chức Al-Qaeda, tổ chức Hamas là như nhau, thuộc về tổ chức chủ nghĩa khủng bố. Các người mặc dù có tiền, có người, thế nhưng rất khó rửa đi cái danh tiếng này. Cả ngày trốn đông trốn tây, lúc nào cũng từng khắc từng khắc chờ đợi lo lắng cho mình bị tiến công. mưa bom bão đạn ta nghĩ cuộc sống như vậy, ai cùng đều không muốn đi qua”.

Phụ thân của Liêu Tuấn Hoa cười cười: “Ta nghe nói. cuộc sống Đường Môn các người gần đây cũng không phải tốt. Lần trước cùng quán của chính phủ Indonesia xảy ra xung đột vũ trang quy mô lớn, tuy rằng thắng, nhưng tổn thất cũng rất lớn. Hơn nữa theo ta được biết, phía Cục Tình Báo của nước Mỹ, đã hạ quyết tâm. muốn ra trọng quyền nghiêm khắc đả kích các người”.

“Các người lợi hại nữa bất quá so với Iraq đi. Biến hóa bão táp của quốc tế trên quân sự, người còn nhìn không thấu. đừng xem người bây giờ làm quang cảnh Sơn đại vương. Thế nhưng tới đẳng cấp quang cảnh này, chính là một tù nhân. Saddam Hussein trước đây phong cảnh, nhưng van bị bắt treo cổ”.

“Như thế không sai. Bây giờ tình hình đích xác rất nghiêm trọng” Vương Siêu nghe không thừa nhận cũng không được. Thế lực của Đường Môn tuy rằng lớn nhưng gây thù hằn cũng nhiều, danh trên quốc tế thật là tổ chức của chủ nghĩa khủng bố hàng đầu.

Hơn nữa sau khi giết chết Worton Đường Liên Khê, bát luận là Vương Siêu hay là Đường Tử Trần. đều có một loại dự cảm cường liệt, tương lai Đường Môn phải đối mặt một hồi nguy cơ lớn. thật giống như khủng hoảng kinh tế trước đây.

“Người tuổi trẻ chính là người tuổi trẻ, chỉ bằng một giọng dùng cảm huyết khí. thực ra ngày hôm nay ta cùng lão Liêu gặp người; là vì muốn biết người rốt cuộc là dạng người tuổi trẻ gì. Cũng không phải để cùng Đường Môn của các người hợp tác cái gì, Đường Môn tuy không tệ, thế nhưng có cái chỗ gì đáng giá cùng bộ đội chúng ta hợp tác? Nói chuyện đùa!”

Cậu của Chu Giai đột nhiên ánh mắt chuyển động một cái: “Tuy rằng người lựa chọn lệch lạc, chuẩn bị đi con đường bí mật, thế nhưng ta không thừa nhận cũng không được. người thật sự là một người tuổi trẻ rất xuất sắc. Chỉ ít là ta thấy bên trong đám người tuổi trẻ. người là một người xuất sắc nhất. Thảo nào Tuấn Hoa khen người không dứt miệng, cho dù Giai Giai nhà chúng ta đối với người nhớ mãi không quên. ngày hôm nay nghe được người tới. còn mua riêng cho người rất nhiều đồ vật, còn nói muôn tự tay nấu cơm cho người ăn”.

“Cậu! Người nói cái gì thế!” Chu Giai dậm chân một chút: “Ta đi nấu cơm. Siêu Siêu. ăn cơm rồi hãy đi”.

Nói xong, nàng nhanh như chớp đi vào nhà bếp.

Vương Siêu nhìn bóng lưng của Chu Giai, khoát tay một cái: “Chúng ta ngày hôm nay không nói chuyện việc tư, người nói không có gì đáng giá cùng Đường Môn chúng ta hợp tác, ta nhìn không thấy, chúng ta thoải mái nói thẳng. Ngô Văn Huy dự đoán được cái gì? Đơn giản là Đường Môn chúng ta nắm giữ lượng lớn các loại bí mật tình báo quân sự của các quốc gia Châu Âu, còn có một ít con đường súng ống đạn dược trên chợ đen quốc tế. Các người có muốn nhận được tham số quỹ đạo tính toán cụ thể của Liên Minh Châu Âu không? Còn có đối tượng quy mô đơn đặt hàng buôn bán của các tập đoàn buôn bán vũ khí trên thế giới hàng năm, cùng với bản kê khai giá cả, kế hoạch cụ thể của bọn họ hướng tới người nào bán đồ bán tháo? Buôn bán súng ống đạn dược thực ra so với các loại buôn bán khác không có gì khác nhau, chỉ cần nắm giữ tư liệu khách hàng của đối thủ, như nhau có thể tấn công được đối thủ. huống hồ trong tay chúng ta còn có xưởng công binh tại nước Đức, có được tư liệu nghiên cứu của một số vũ khí kiểu mới trong các công ty công nghiệp quân sự, ta tin tưởng nhưng động tác này. các người không có lý do gì không có hứng thú”.

Lúc mới đầu, trên mặt hai vị đại lão còn có dáng tươi cười trên choker.

Đích xác, lấy thân phận của bọn họ, có quyền thế có tiền của, Đường Môn không tệ nhưng căn bản không cần phải hợp tác, ngày hôm nay gặp Vương Siêu một lần là muốn nhìn một chút người thanh niên này là một người như thế nào.

Thế nhưng bây giờ nghe được, dáng tươi cười trên mặt của hai người đại lão này biến mất. thần sắc trở nên ngưng trọng dị thường cùng hô hấp gấp gáp.

“Mấy thứ này đều là hư vô. chỉ nói suông không làm mà thôi”.

Phụ thân của Liêu Tuấn Hoa đột nhiên trong lúc đó lạnh lùng nói một câu.

Thế nhưng phía dưới. một câu nói sau cùng của Vương Siêu, triệt để chấn động bọn họ.

“Nhưng lời nói này đương nhiên là nói suông, không có bất kỳ giá trị gì, có điều là Đường Môn chúng ta đối đãi bằng hữu chưa bao giờ chơi cái loại nói suông chuyện phiếm gì đó. mục đích của ta ngày hôm nay tới cũng là tặng lễ. Lễ gặp mặt là quy củ từ lâu, chúng ta trước không nói chuyện hợp tác”.

Vương Siêu nói: “Chuyện cụ thể ta không làm chủ được. chính là phải người lãnh đạo tối cao của Đường Môn chúng ta tự mình làm chủ, ta chỉ là một người thăm dò, ngày hôm nay ta cũng không nói chuyện hợp tác cụ thể, đương nhiên, mấy thứ này ta cũng không hiểu lắm. Ta ngày hôm nay tới gặp hai vị, chỉ là muốn có được một lời hứa hẹn vui vẻ hợp tác từ miệng của hai vị mà thôi”.

Vương Siêu làm ra dạng này, Thật giống như là một thương nhân tặng lễ cho quan viên, lần đầu tiên chỉ là liên lạc cảm tình. cũng không phải muốn người trợ giúp cái gì

“Nếu như hai vị cảm thấy cảm tình cùng Đường Môn chúng ta đáng giá liên lạc. như vậy vào sáng ngày mai; trong ngân hàng Thụy Sĩ sẽ đưa ra một tải khoản lấy tên của hai vị. sinh nhật là mật mã của tài khoản, trên mỗi tài khoản, sẽ có một triệu Euro gửi vào ngân hàng”.

“Cái gì!”

Nghe được một câu nói sau cùng, hai vị đại lão thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Người ta gặp mặt liên lạc cảm tình, đều tặng rượu thuốc lá, thuốc lá Nam Kinh ngôi cửu ngũ, bọn họ là lãnh đạo cao tầng tự nhiên khinh thường mấy thứ này, thế nhưng lễ gặp mặt liên lạc cảm tình của Vương Siêu đại biểu Đường Môn, ra tay chính là một triệu Euro. Cái này cũng thật sự là quá...

295. Chương 294: Ai Là Thần Tiên, Ta Là Thần Tiên

Là võ thuật gia, Vương Siêu rất đạt tiêu chuẩn. Thế nhưng làm một người lãnh đạo của tổ chức khổng lồ, tại phương diện đàm phán còn rất non nớt.

Ít nhất, phụ thân của Liêu Tuấn Hoa. cậu của Chu Giai này ngay từ đầu là nhận thức như thế.

“Người này xòe ra chính là một đầu linh thổ phỉ của xã hội cũ. tư duy còn dừng lại tại ăn thịt miếng to, chén lớn uống rượu. cán to đong tiền của giai đoạn nguyên thủy nhất, nói đều là trần trụi như thế, đi thẳng về thẳng, có điều là thủ bút của Đường Môn thật đúng là lớn, một triệu euro, một triệu euro coi như lễ gặp mặt”, Phụ thân của Liêu Tuấn Hoa có chút mùi vị dở khóc dở cười.

Trong lòng cậu của Chu Giai cũng có một phen ý niệm trong đầu: “Cừ thật, so với Đường Môn, bất luận người đút lót nào trong nước chúng ta, quả thực ngay cả một ngón tay đều không bằng. Gặp sư phụ. gặp sư phụ rồi”.

Hai vị đại lão này cũng không phải tiểu quan bình thường, gặp qua tràng diện lớn vô số kể, càng đừng nói chuyện đút lót nhận hối lộ, Thế nhưng đút lót lớn giống Vương Siêu. bọn họ chính là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tuy rằng cảm thấy khiếp sợ cùng dở khóc dở cười. thế nhưng hai vị đại lão cũng không có ý tứ cự tuyệt.

Lý do rất đơn giản. trên thế giới này, không có quan nào mà không tham tiền của. Làm quan nói thanh liêm, không thu nhận hối lộ, đó là bởi vì tiền ít, không đáng mạo hiểm. Một khi lợi ích đủ làm động lòng. tiền có được rồi, dè dặt liều mạng cũng phải theo đuổi!

Huống chi Vương Siêu lần này chỉ là một lần gặp mặt, cũng không có nói tặng tiền liền nhất định phải làm việc. Vương Siêu bây giờ cảm giác thực sự tốt.

Thấy tâm lý biến hóa của hai vị đại lão ngay từ đầu vênh váo tự đắc. làm ra vẻ đến bây giờ khiếp sợ, dở khóc dở cười. do dự tự hỏi không quyết, Vương Siêu có cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề.

Loại cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề này thật giống như là cảm giác của hân trên lôi đài cùng người luận võ độ sức. hoàn toàn nắm giữ sinh tử của người khác.

Muốn người sống liền sống. Muốn người chết thì chết.

Chỉ có điều Vương Siêu trên lôi đài là dựa vào vũ lực. Mà bây giờ còn lại dựa vào tiền tài!

Trên thế giới này, nếu có một trăm chuyện khó làm. Dùng vũ lực, chỉ có thể giải quyết một phần trăm. Thế nhưng dùng tiền, chính là có thể giải quyết 99 phần trăm!

Thực ra trước khi về nước, Đường Tử Trần đã dặn dò: “Tất cả bàn bạc đều lấy tiền mở đường”.

Vương Siêu tin tưởng cái mê hoặc này, cho dù là lấy thân phận của hai vị đại lão, đều khó có thể chống cự được sự mê hoặc này.

Liêu Tuấn Hoa có tiền không tệ, dưới tay hắn chính là công ty, hàng năm đều có tài chính lưu động hơn trăm triệu, Thế nhưng lợi nhuận là lợi nhuận, phạm là việc buôn bán đều biết nói, tài sản cố định. lợi nhuận, vốn lưu động, tiền nhàn rỗi, đó là hai chuyện khác nhau!

Giống như công ty lớn tài sản cố định hơn trăm triệu, vốn lưu động có thể tùy thời điều ra. có thể có mấy trăm vạn đã là không tệ rồi.

Vương Siêu tuy rằng không hiểu rất nhiều điều trên phương diện buôn bán, thế nhưng một bút sổ sách rõ ràng hắn tính được, tài sản của Liêu gia lớn, buôn bán được không tệ. Thế nhưng tiền nhàn rỗi khẳng định không nhiều lắm. một vài tập đoàn công ty tài sản lớn trên một tỷ đến mười tỷ, đó chính là tính cổ phiếu! Thứ này chính là một mớ giấy, nói giảm liền giảm, nói tăng liền tăng! Hoàn toàn là bọt biển.

Khủng hoảng kinh tế thứ nhất. cổ phiếu có thể đem các lão đại đứng đầu trên bảng Forbes ngã xuống đến phá sản!

Tính ra, tiền mặt thật. để cho Liêu Tuấn Hoa điều ra được một tỷ, cũng phải vận chuyển tới công ty bảo chứng, cũng là chuyện khó.

Năm đó Triệu Quân phái Trương Uy cùng Vương Siêu luận võ, tiền cược là một trăm triệu, công ty của Vương Siêu tuy rằng phát triển rất tốt. thế nhưng van phải mượn quan hệ lớn bên trong bộ đội. để ngân hàng cho vay! Mà Triệu Quân Thái Tử đẳng này, rút xong một trăm triệu tiền mặt. thậm chí còn ảnh hưởng hoạt động bình thường của cả tập đoàn.

Đến tới tận bây giờ, Triệu Quân nhớ tới. còn phi thường đau lòng, canh cánh trong lòng.

Thực ra đây cũng là nguyên nhân Vương Siêu bây giờ vì sao không đi tìm Triệu Quân trả thù bị chém bị thương, dù sao, ân oán của song phương, đều dùng phương thức luận võ giải quyết, người ta thua trận một trăm triệu! Nếu như Vương Siêu trả thù nữa. vậy truyền ra quá là không có đạo lý.

Vương Siêu bây giờ vãi ra một triệu Euro. Đổi thành nhân dân tệ, cũng chính là hơn một tỷ, cái này tương đương với tất cả tiền nhân rồi của toàn bộ Liêu gia có thể điều ra.

Mà đây còn chỉ là một cái lệ gặp mặt!

Hai người đại lão không có lý do gì, cũng sẽ không thể không động tâm, không do dự. Dù sao bọn họ không phải Tiểu Dụ Lộc! Cũng không phải Không Phồn Sám.

Vương Siêu cũng biết, lão gia tử Liêu làm được tới địa vị quan chức như thế này, đã không thiếu ít tiền. Thế nhưng cái này là tương đối với người thường mà thôi.

Quan viên của quốc gia Phương Tây. tiền càng nhiều, quan an vị càng được càng ổn. Tuyến cử của Tổng thống, thị trưởng, quận trưởng của nước Mỹ, chính là rất nhiều tập đoàn tài chính gia tộc so đo phá tiền lẫn nhau. Vương Siêu tuy rằng không hiểu giá thị trường trong nước, thế nhưng tin tưởng chỉ cần là chơi cách này. chung quy không thoát ly được phạm trù này.

Quốc khố đại quan biên giới thiếu hụt? Hoàng đế hạ ý chỉ muốn kiểm tra? Tin đồn rất chặt chẽ? Tốt lắm! Cái này đừng lo.,Ta giúp người bổ sung!

Còn vì sao phải nhiều tiền như vậy ? Không phải bởi vì mình ăn mặc xa hoa! Mà là tới địa vị như hần, cần phải có tiền tài khổng lồ, mới có thể lôi kéo thuộc hạ, kết giao quan to. thêm dặt vẩy cánh.

Cái gì? Người là thanh quan? Người nên vì dân chúng làm việc thực? Sửa đề? Luyện binh tiêu diệt cướp? Bạc của bộ Hộ lại chậm chạp phát không xuống dưới? Kẻ thù chính trị của người cố ý cắt xén bạc của người? Vậy cũng đừng lo. ta giúp người chuẩn bị!

Quan to có khí phách như thế, có thể che đậy được thủ hạ, ai không đi vào phe người? Ai không muốn bám vào dưới trướng của người?

Trên lịch sử đều nói cùng là tham quan. thấy tiền liên môn, kỳ thực bản lĩnh hần hào phóng vung tiền ra, so với bản lĩnh đòi tiền càng cao!

Như bây giờ nói, ví dụ như, khủng hoảng kinh tế hiện tại, con trai đời sau của một bằng hữu của phụ Thân Liêu Tuấn Hoa và vân vân..., mở ra công ty bị phá sản.Tài chính quay vòng mất linh, ngân hàng cho vay thúc dục, lại ví dụ như, con trai của lão bằng hữu, làm lãnh đạo một chỗ, muốn chấn hưng kinh tế, bàn bạc tiến hành, thế nhưng không có tiền? Tài chính tắc trở? Một nghèo hai trắng. Liêu gia lão gia tử âm thầm ra tiền điều động tài chính, trợ giúp lớn một cái. Cái này không phải là một phần nhân tình to bằng trời? Đối với tình cảnh lúc ấy, nhân tình này sẽ còn.

Mặc kệ là bạn thực sự, vẫn cứ có mặt khác. Không có tiền là không được, hơn nữa không phải một chút hai chút tiền. Là tiền số lượng lớn, là rộng lượng.

Nhân tình của bọn họ trong lúc đó, cũng không phải ngày hôm nay ta tặng người một chai rượu bado thuốc lá, ngày mai người tặng ta một chiếc xe BMW và vân vân... Khế động nhân tình, chính là tài chính lớn, trong lúc giải cứu người trong nguy nan, nhân tình này người cả đời cũng không trả nổi!

Tới địa vị của Liêu gia lão gia tử này, đã không thu vài thứ hối lộ kia nữa, bởi vì hối lộ có mấy tiền? Đều là duy trì công ty của con cháu mình mở, lợi dụng một ít quan hệ rất tự nhiên bật đèn xanh, như vậy tự nhiên tài nguyên cuộn cuộn.

Chính là bởi vì dạng này, bình thường xem những người này địa vị cao không cần tiền, giống như là tới tình trạng ta nói, tiền đã không cần nói tới, thực ra lúc bọn họ khê động tiền của. vậy quả thực là người thường không thể tưởng tượng !

Hơn nữa bọn họ ra tiền, là cầm tiền đổi lấy nhân tình, thay đổi nhân mạch, đều không phải mượn! Như vậy bang có ra không vào! Thường thường để chiều cố giúp người, vài trăm triệu, một tỷ ra bên ngoài, tình huống không được bất luận tiền lời gì, con mắt cũng không chớp một cái.

Đổi tại một cái người làm ăn, đây là điều không cách nào tưởng tượng. Một người làm ăn điển hình- đầu tư một tỷ, ít nhất phải lập kế hoạch kiếm trở về mới phải- thế nhưng những đại lão này cũng bất đồng- ta ném một tỷ, không nên kiếm tiền, chỉ cần nhân mạch! Nhân tình!

Ngẫm lại, cho dù có gia sản hàng tỉ? Ném như thế, có thể đem ném mấy cái?

Từ góc độ nào đó mà nói, bọn họ tới phần này, từ ý nghĩa nào đó bắt đầu nói. cũng không ở chỗ tiền.

Thế nhưng nguyên nhân chính là không quan tâm tiền! Trái lại càng cần nhiều tiền !

Cái lô-gích này nhìn như mâu thuẫn, thực ra tuyệt không thể tả.

Vương Siêu lúc đầu không hiểu những đạo lý này, chính là trước lúc Đường Tử Trần cùng hắn nói chuyện đã nói cho hắn.

Hắn không thừa nhận cũng không được, chính là đạo lý này! Đường Tử Trần trên cuộc sống từng trải, xem bản chất của chuyện, đích xác so với hắn hiểu sâu hơn nhiều.

“Ha ha. ha ha. Không hổ là người lãnh đạo của Đường Môn, có khí phách. Xem ra Giai Giai thích người, không phải không có nguyên nhân. So sánh với danh tiếng của người tại giới võ thuật mà nói, khí phách lễ gặp mặt của người, so với danh tiếng võ thuật của người phải lớn hơn gấp mười! Ta cùng Liêu lão đầu nhận lấy phần lễ gặp mặt này của người!”

Cậu của Chu Giai đột nhiên phá lên cười sang sảng.

Vương Siêu thấy nói thỏa đáng;, tâm thần khoái trá, chuyện vừa chuyển, cũng trở nên nho nhã lễ độ hẳn lên.

Hắn trong lòng nói thầm: “Không hổ là người có khí phách- hào sảng, lấy tiền cũng thu được hào phóng như vậy. phù hợp khẩu vị của ta!”

“Ta chính là thích sự thoải mái của các ngài! Các ngài một người là cậu của Chu Giai, một người là phụ thân của Tuấn Hoa. cũng chính là trường bối của ta! Hiểu kính thân thể hai lão ngài một món tiền nhỏ, chính là cần thiết. Nói cách khác, ta làm văn bối, cũng không thể nào nói có đúng hay không”.

Thực ra hắn ghét nhất chính là cái loại muốn nhận còn từ chối, rõ ràng trong lòng muốn, trong miệng lại còn từ chối, kiên quyết muốn đối phương phải cầu người mới miễn cưỡng nhận lấy của người.

“Giờ này ngày mai, hai vị lão gia tử tại ngân hàng Thụy Sĩ, sẽ thêm một tài khoản bí mật, cái này hoàn toàn bảo mật, không có bất luận kẻ nào biết, hơn nữa có thể tùy thời tiến hành chuyển khoản quốc tế”.

Phụ thân của Liêu Tuấn Hoa thản nhiên cười một cái. lại lấy lên một quân cờ, gõ gõ mặt bàn: “Kỹ thuật bảo mật của Đường Môn. ta đã biết, đương nhiên tin được. Có điều là người cho hai lão chúng ta lễ gặp mặt, ta cũng phải cho phần đáp lễ cho người. Hồ sơ nhân sự của người còn đang trong tay quân đoàn số 6 của Ngô Văn Huy, ta sẽ giúp người cầm sang, điều động nhân sự một cái đến quân đoàn số 3 của chúng ta”.

“Ồ!” Vương Siêu con mắt lấp lánh một cái.

“Cái này chính là điều động nhân sự bộ đội bình thường, dù sao quân hàm Thiếu tướng của người vẫn còn. Chỉ là khoác một cái danh. giảm thiểu một ít phiền phức về nước của người mà thôi, còn nữa? Nghe nói người tại Indonesia, dùng võ thuật huấn luyện một đội ngũ rất mạnh- chuẩn bị kết cuộc chống lại người nước Mỹ? Người có hứng thú kiến thức bộ đội đặc chủng Lợi Kiếm của chúng ta một chút hay không ?”

“Đương nhiên là có hứng thú”.

“Tốt lắm, ăn cơm đi thôi, Giai Giai cũng làm cơm rồi. ngày hôm nay nàng cố ý mua đồ ăn nấu cho người. Hai lão nhân chúng ta, cũng hưởng một phần phúc của người có lộc ăn” cậu của Chu Giai đứng lên.

“Dễ dàng đối phó như vậy? Tiền thật sự có thể thông thần!” Vương Siêu thấy tất cả điều này, trong lòng âm thầm cảm thán: “Luyện một tay quyền, quảng một đồng euro, ai là thần tiên, ta là thần tiên!”

296. Chương 295: Cơm Rau Dưa Và Quân Thể Quyền

Cơm rất đơn giản, chính là đồ ăn của vài gia đình bình thường, thịt nạc rang ớt xanh, cải trắng xào, đậu phụ xay chiên giòn, còn có sợi củ cải bó như sợi bạch ngọc. Sau cùng chính là một khay lớn sủi cảo tròn vo, duy nhất có chút giá trị chính là một chai rượu Mao Đài ủ lâu hơn ba mươi năm, hương thơm ngát tỏa ra cùng màu vàng óng ánh, trên chiếc đĩa có thể lòi ra sợi tơ như mật ong vậy.

Trong bữa ăn của phụ thân Liêu Tuấn Hoa. Chính là đơn giản như vậy, không phải sơn hào hải vị xa hoa, tổ yến vi cá, nhân sâm sừng hươu, chân gấu não khỉ vv...

Tay nghề của Chu Giai không kém, hai vị lão đại ăn rất hài lòng, uống một chén rượu nhỏ. Thoạt nhìn bộ dáng rất là hưởng thụ.

“Cuối cùng cũng ăn được một bữa cơm bình thường, bình thường với chuyện, toàn ăn tại hội họp, đồ nào cũng ăn, thực sự không hợp khẩu vị, chính ở nhà ăn vẫn tốt hơn”.

Phụ thân của Liêu Tuấn Hoa dùng chiếc đĩa gấp một cái sủi cảo đặt ở trong miệng, nhìn Vương Siêu cười cười.

“Đúng là vậy, ta bây giờ cũng đã nhiều ngày không có ăn một lần cơm nhà” Vương Siêu gật đầu rất hiểu ý. Người địa vị càng cao. Trái lại rất hoài niệm cơm nước ở nhà cùng sinh hoạt ba bữa của người bình thường.

“Cho dù là lãnh đạo lớn, không phải nhà giàu mới nổi, xem người ta trên sinh hoạt đơn giản cỡ nào. Chỉ là lúc ném tiền, trên trăm triệu quảng ra, con mắt cũng không chớp một cái. Có điều là nói đi phải nói lại, vẫn là cơm nhà ăn ngon, tiền nhiều hơn nữa, mỗi ngày ăn sơn hào hải vị. Dạ dày cũng muốn long ra”.

Vương Siêu ngày hôm nay nhìn thấy hai vị lão đại của nhà Liêu Tuấn Hoa, nhà Chu Giai, ấn tượng đối với sinh hoạt của hai người, người thứ nhất chính là rất đơn giản, giản dị, không có biệt thự, ở bên trong phòng ở phân phối của bộ đội, cũng không có xe tên tuổi trăm nghìn vạn, mở ra chính là xe chuyên dụng của bộ đội, ngay cả ăn mặc quần áo, cũng là quần trang, đồ ăn giản đơn do trong bộ đội phát.

Thấy như vậy, ai nấy đều cho rằng. Bọn họ làm lãnh đạo thanh liêm thật là tốt.

Thế nhưng Vương Siêu lại biết. Bọn họ cũng không phải xây không nổi biệt thự. Mua không nổi xe ô tô hàng hiệu trăm nghìn vạn, lại càng không phải là trước mặt người ngoài cố ý biểu đạt thanh liêm của mình.

Bởi vì tới tình trạng như bọn họ, đã không cần giống nhà giàu mới nổi, giống nhau lãnh đạo. Ăn sơn hào hải vị, mua xe xịn, ở biệt thự hưởng thụ. Biểu đạt mình có quyền thế. Cũng không cần trước mặt người ngoài cố ý làm vẻ ta đây. Tất cả sinh hoạt của bọn họ. Đều chỉ là tại phù hợp thói quen của mình mà thôi.

Cùng giống như luyện võ công. Quan như bọn họ, đã tới cảnh giới Phản Phác Quy Chân.

Chu Giai rất rụt rè ngồi ở bên cạnh Vương Siêu, mỉm cười nhìn hẩn ăn. Về Vương Siêu trong phòng cùng hai vị trưởng bối của nàng nói chuyện, nàng cũng không biết cụ thể nói cái gì.

“Chu Giai nếu như biết, một lát sau như thế. Ta tặng cho cậu nhà nàng lễ gặp mặt một triệu Euro, có thể trực tiếp ngắt xui đi hay không. Cho dù không ngắt xui đi, cũng sẽ rất khiếp sợ”.

Vương Siêu đột nhiên trong lòng sản sinh một cảm giác thú vị.

Trong lòng Chu Giai lúc này, cũng mở nhạc vui mừng! Không vì cái gì khác, chính là Vương Siêu bây giờ ăn cơm nàng nấu, ăn rất nhiều rất nhiều!

Sủi cỏ nhân hạt sen da bột mì tinh tế, Vương Siêu cắn một cái, miệng nhai một phát ngọt lịm, nuốt vào bụng đi, thật giống như là quỷ chết đói giam bên trong địa ngục một nghìn năm!

Dần dần, ánh mắt của hai người đại lão nhìn Vương Siêu, cũng có chút không đúng. Hai mươi người như hai lão đại này, ăn cũng không có bằng một mình Vương Siêu

Bởi vì Vương Siêu ăn một cái lại một cái, mềm quả thực liên tục, Chu Giai tới tới lui lui, nấu ba lần sủi cỏ, lại nấu một nồi cơm tập thể, sau cùng thấy Vương Siêu còn đang ăn, đành phải hấp mười mấy bánh màn thầu.

“Người tuổi trẻ. Ăn tử tử. Tuấn Hoa tuy rằng ăn cũng nhiều. Nhưng cũng không phải ăn như ngươi như vậy. Bất kể thế nào cũng nhai kỹ rồi nuốt chậm”.

Phụ thân của Liêu Tuấn Hoa thấy Vương Siêu ăn như thế, cũng hết hồn nhú nhú mày.

“Không có việc gì, người luyện võ chúng ta, răng tốt. Cắn một nhát nhai một nhát là nát như. Người thường phải nhai hơn mười lần mới nát vụn, chúng ta nhai một cái là được. Nếu như chậm rãi nhai. Một bữa cơm ít nhất phải ăn mấy giờ. Ta nghĩ lượng cơm ăn của Tuấn Hoa. So với ta cũng sẽ không ít hơn”.

Wang Siu cầm trong tay một bánh màn thầu lớn bề mặt mịn nóng hôi hổi, cắn một cái hết một nửa, cười cười nói.

Phạm là cao thủ võ thuật, lượng vận động lớn, sức bật mạnh. Sức ăn khẳng định lớn. Võ thuật gia của thời Dân quốc. Ăn một lần cả một con dê con còn chưa nhiều, huống chi cao thủ đã “Đả Phá hư Không. Kiến Thần Bất Phôi” như hắn?

Liêu Tuấn Hoa tuy rằng địa vị cao. Thế nhưng cái quy luật này cũng không tránh được.

Địa vị cao?

Địa vị thăng chức không cần ăn?

Hoắc Linh Nhi biểu hiện ra là một mỹ nữ khả ái. Thế nhưng nàng mỗi lần ăn, so với năm ba thanh niên tráng hán còn hơn!

Wang Siu là một người không thích câu thúc, đến đâu, đều phải ăn được. Uống tốt. Không kiêng kỵ. Cho ăn không ăn tốt, sẽ hư hao công năng của dạ dày. Nhất là cao thủ như Vương Siêu, đối với dạ dày của mình rất rõ ràng, tự nhiên sẽ không vì nói mặt mũi, nói rụt rè. Phá hư thân thể của chính mình.

“Tuấn Hoa mỗi lần ăn rất nhiều, thế nhưng không có nhiều như ngươi”.

Phụ thân của Liêu Tuấn Hoa dùng ánh mắt nhìn như không thuộc loài người mà nhìn Vương Siêu, trong lòng nghĩ: “Người này không phải voi biến ra chứ?”

“Vậy cũng đúng, Tuấn Hoa còn chưa tới cái cảnh giới như ta, sức ăn của ta. Bây giờ hắn là so với hắn gấp ba lần” Vương Siêu nói.

Đích xác, sau khi tiên nhập cảnh giới Bảo Đan, khí huyết toàn thân có thể nội liễm co rút lại, sức bật rất mạnh, công năng các phương diện của dạ dày cũng có thể vận khí huyết rèn đúc khai phá, cả người thoát thai hoá cốt.

Cao thủ cấp bậc Bảo Đan. Tại thời xưa có một xưng hô. Chính là “Lục Địa Chân Tiên”.

Ba Lập Minh tại trong ngục giam, mỗi lần ăn, càng muốn hù chết người.

Chu Giai hài lòng nhất, có chuyện gì có thể so với người dẫn ông mà mình thích ăn cơm tự tay mình làm nhiệt tình. Còn cảm giác gì thành tựu hơn?

Chỉ có điều Chu Giai là hiểu lầm, Vương Siêu mỗi lần đều cần phải ăn nhiều như vậy. Không phải thế thì hắn sẽ rõ ràng cảm giác được. Dạ dày của mình sẽ không khỏe.

Bây giờ lượng cơm ăn của bữa tiệc này, cũng chỉ bất quá là lượng cơm ăn của người bình thường rụt rè.

Ngày hôm nay hắn cũng rụt rè.

“ Binh lính thủ hạ của ta, thực ra cũng có ăn nhiều lắm. Thế nhưng cũng không có hơn được người. Nếu như tham gia quân ngũ. Ngày ngày đều ăn giống như người, quốc gia khẳng định suy sụp mất”.

Cậu của Chu Giai nửa đùa nửa thật.

”Ha ha, đó là tự nhiên

Tuy rằng Vương Siêu chỉ gặp mặt. Không cần bọn họ làm chuyện gì.

Tâm của Vương Siêu tốt, bởi vì ít nhất chính là giải quyết một việc, tuy rằng không biết hai vị lão đại này giải quyết chuyện của hắn thế nào. Đối với việc bên trong quan trường bộ đội. Thao tác cụ thể, hắn cũng không biết rõ ràng, Thế nhưng có một điểm hắn có thể biết, hai người lão đại này hắn là không phải người thu tiền rồi không làm việc. Nhưng chút chuyện nhỏ ấy, chính là có thể làm thỏa đáng.

Tại trong mắt người khác xem ra, Vương Siêu bị vây bắt, giống như là chuyện rất nghiêm trọng, thế nhưng ở trong mắt bọn họ. Căn bản là lãnh đạo cho thuộc hạ đi giày nhỏ.

Thật giống như là người thường giết một người, giống như là đại sự kinh thiên động. Thế nhưng xã hội đen hơi có thể lực lấy mạng người cùng không phải là chuyện gì đáng kể.

Đây là địa vị tạo thành ánh mắt nhận thức bất đồng!

Ăn một nồi cơm, hơn mười một bánh màn thầu, một khay lớn sủi cảo, mâm đồ ăn, Vương Siêu ợ ăn no cũng không có một cái. Khí định thần nhàn, giống như vừa mới lững dạ.

“Siêu Siêu, anh có ăn không, thiếu em nấu nữa?” Chu Giai lo lắng nói.

“Không cần. Không cần” Vương Siêu xua xua tay, hắn tự nhiên biết, lượng cơm ăn của mình, tại trong mắt người thường, đó là kinh thế hãi tục, thế nhưng tại trong mắt hắn. Thực ra cũng bất quá chính là ăn chén nhỏ của người thường dè dặt mà thôi. Nếu như lại ăn nữa đi- Vương Siêu sẽ hoài nghi- hai người lão đại sẽ bị mình làm cho kinh sợ.

Không có cách nào, không trong nghề không biết tình hình nghề đó.

“Tiểu Trương tới đây, ăn cơm chưa?” Đúng lúc này cảnh vệ tuổi còn trẻ trước cùng Vương Siêu giao thủ qua kia lại tiến vào, phụ thân của Liêu Tuấn Hoa ngẩng lên. Rất thân thiết hỏi.

“Thủ trưởng. Ta vừa ở bên ngoài ăn xong” Quan quân cảnh vệ tuổi còn trẻ vội vàng nói.

“Vậy người cùng tướng quân Vương Siêu đi tham quan Lợi Kiểm chúng ta một chút đi. Sau đó hồ sơ của hắn. Sẽ chuyển tới bên trong quần đoàn số 3 của chúng ta” Phụ thân của Liêu Tuấn Hoa nói.

“Ừm, tuy rằng như trước mình làm sơn đại vương, nhưng làm quen hoàn cảnh một chút cũng tốt. Nhìn xem phong thái của bộ đội vương bài Lợi Kiểm cùng chiến sĩ Đường Môn so ra thế nào?”

Vương Siêu đứng dậy, trong lòng thâm nghĩ, gật đầu.

Tam đại vương bài đặc chủng quân giải phóng. Trường Phong, Lợi Kiểm, Lão Nha. Đến bây giờ, Vương Siêu tuy rằng là một tướng quân quân hàm thiếu tướng, thế nhưng một cái cũng không có biết đến, chỉ có điều hắn vào sáng sớm ngày hôm nay trong sân vận động, âm thầm phát hiện ra tình nhuệ của bộ đội Lão Nha, cổ khí chất kia. Quả nhiên kinh người.

Ngay cả cao thủ như Lưu Thanh, cũng không có tiến được vào tam đại vương bài bộ đội. Có thể nói rõ, ba đại bộ đội này chọn lựa nghiêm ngặt tới cỡ nào.

Đương nhiên, chỉ luận võ công mà nói, Lưu Thanh có thể nói là một cao thủ nhất đẳng bên trong quân đội, thế nhưng lựa chọn của vương bài bộ đội, cũng không phải võ công càng mạnh. Là có thể được chọn, còn muốn tính cách tuyệt đối trung thành; không có vết đen. Giống Lưu Thanh bạn gái đầy đất như vậy, đầu đầu cũng dính dáng tình ái, lợi hại nữa cũng không dùng.

Đương nhiên, Vương Siêu cũng như thế.

“Em cũng đi” Chu Giai cũng theo Vương Siêu đứng dậy, nàng là ký giả, thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, tự nhiên biết. Phụ thân của Liêu Tuấn Hoa cùng cậu mình khẳng định là muốn thương lượng chuyện gì. Mượn cơ cái này tách Vương Siêu ra.

“Vương Siêu cùng Liêu bá bá còn có cậu mình rồi cuộc đã nói những gì?”

Nàng là một cô gái thông minh, sẽ không hỏi nhiều việc này, duy nhất khiến trong lòng nàng khó chịu chính là, quan hệ Vương Siêu cùng Đường Tử Trần bây giờ. Còn lại đối với nàng đều không quan trọng, có điều là nàng cũng không tính hỏi ngay bây giờ.

“Vương Siêu thật là vất vả về nước một lần. Ta nếu như đặt câu hỏi, làm ra những chuyện không thoải mái này thì thật không nên, không bằng giả câm vờ điếc. Có điều là... Việc này sớm muộn phải giải quyết”.

Ở trong lòng nàng hiện đã âm thầm quyết định một kế hoạch.

“Bộ đội các người luyện mấy bộ quân thể quyền?” Ngay khi Vương Siêu ngồi trên xe riêng của phụ thân của Liêu Tuấn Hoa. Do quân cảnh vệ Tiểu Trương này lái xe. Dọc theo đường đi, Vương Siêu cùng Chu Giai ngồi ở phía sau. Cũng không có gì có thể nói, mà Chu Giai cúi đầu hỏi, không biết nghĩ cái gì.

“Tổng cộng có bảy bộ”.

Vương Siêu trầm tư một chút, chiến sĩ bộ đội của Đường Môn bọn họ. Rèn đúc vũ kỹ. Cũng đều là “Tử Thủ Bát Suất” trong Đường Môn Bát Quái Chưởng, lấy quảng ngã, thất cổ, bẻ gãy xương, xé rách là việc chính, tàn nhẫn độc ác, chiêu chiêu thấy máu.

Cái cùng bộ đội trong nước khi đánh ra cũng giống như, phải thực dụng. Có tính sát thương lớn.

Vương Siêu đã ở trong bộ đội một thời gian. Quân thể quyền của chiến sĩ bộ đội rèn đúc giống nhau. Chỉ có ba bộ. Là La Hán Quyền trong Thiếu Lâm Quyền, Đạn Thối. Phi Hổ Thập Tam cầm nã thủ thay đổi tới lui. Hơn nữa chú trọng hơn là ngưng tụ sĩ khí. Biểu diễn. Không phải chú trọng thực chiến giết người.

“Không biết Hình Ý quyền pháp, Bát Quái chưởng kỹ, thực chiến Thái Cực bên trong quân đội. Cùng môn phái lưu truyền trên xã hội này, giống nhau hay không?” Vương Siêu Trong lòng tự hỏi. Cấp bách muốn kiến thức một chút.

Quán thể quyền cũng không phải một loại quyền pháp, mà là rất nhiều võ thuật gia, căn cứ các môn võ thuật của các phái. Xuất ra thực dụng, có hiệu quả nhanh.

Chỉ có tầng lớp tinh nhuệ đã chiến càng cao. Mới có cơ hội tiếp xúc được quyền thuật tinh thực dụng này. Huống chi đây là quân vương bài đã chiến tinh nhuệ.

Trong quân thể quyền có Hình Ý hay không? Đương nhiên là có Hình Ý! Cũng có Thái Cực Quyền, cũng có Bát Quái Chưởng, Tra Quyền. Chỉ là những cái này hết thấy bị rất nhiều võ thuật gia cải biên. Gọi chung là quân thể quyền, phi thường thích hợp đánh nhau chiến trận.

Nhất là thời kì kháng Nhật. Rất nhiều đại đao đội. Đội đại đao Hi Phong Khẩu huyết chiến, chính là Hình Ý đao pháp của Thượng Vân Tường, chỉ đội đại danh đỉnh đỉnh của dân tộc, giáo viên võ thuật chính là đại sư Tra quyền Thường Chấn Phương.

Vương Siêu là đại tông sư trong quyền thuật, rất rõ ràng điểm này, biết Hình Ý, Thái Cực. Bát Quái. Thiếu Lâm Quyền những vũ kỹ này trong quân đội, cùng xã hội lưu truyền tuyệt nhiên khác nhau, hẳn cũng muốn kiến thức hoàn chỉnh hệ thống một chút.

Khác nhau điển hình nhất chính là, Đả Hình của Hình Ý Quyền trên xã hội. Giống như là che thủ. Dùng để đẩy người, chỉ dùng để phòng ngừa trong tranh đấu, bị đánh đến tàn phế, xảy ra chuyện âm ỉ. Mà Đả Hình Hình Ý của quân đội. Là dùng tay xé rách da thịt, có một phần kinh kéo móc.

Mặc dù lúc ở trong quân đội. Cũng biết qua cao thủ giống như Đoạn Quốc Siêu! Thế nhưng tam đại quân vương bài bên trong bộ đội. Hẳn vẫn chưa từng tiếp xúc, không biết là huấn luyện võ thuật là dạng gì.

Lúc đầu. Hẳn có cơ hội trở thành huấn luyện viên võ thuật của “Lão Nha”.

297. Chương 296: Long Xà Thương Đấu Với Âm Phù Thương (thượng)

“Không biết huấn luyện viên thể dục của bộ đội Lợi Kiếm là ai? Bộ đội các người có phải có một loại trò chơi dùng cảm rất thịnh hành phải không?”

Xe chạy tại trên đường- một đường nhanh như điện chớp, không hề có ngăn trở gì. Vương Siêu rất muốn biết rõ đích tình của tam đại vương bài bộ đội đặc chủng-lần này có cơ hội, sao có thể bỏ qua?

“Trò chơi người dùng cảm? Ha ha, nghĩ không ra Vương thủ trưởng cũng thích cái này! Cái này cũng là trò chơi của quân đoàn số 6 Lão Nha các người phát minh. Thủ trưởng ngài làm đệ nhất cao thủ bên trong Quân đoàn số 6, bình thường cũng chơi cái này đi. Có điều là loại trò chơi này. là trái với kỷ luật”.

Wang Siêu nghe quan quân cảnh vệ họ Trương này gọi hắn là thủ trưởng- trong lòng tự giễu cười cười.

“Thảo nào Ngô Văn Huy coi trọng Lão Nha như vậy, quả nhiên có chỗ hơn người. Trò chơi người dùng cảm lại có thể là phát minh của Lão Nha”.

Hắn cũng là người ở bên trong bộ đội; bên trong bộ đội. đối với tam đại vương bài bộ đội đặc chủng có rất nhiều đồn thổi thần bí, ví dụ như nghe đồn bên trong chiến sĩ của “Lão Nha” lưu hành được một loại tên là “Trò chơi người dùng cảm ”} chính là cảm súng chỉ vào lan nhau, hô một- hai, ba, sau đó cùng bóp cò súng- so sánh lực mẫn cảm, can đảm. tốc độ phản ứng- cùng với tổ chức tâm lý lâm địch !

Thế nhưng cái huấn luyện này quá nguy hiểm, không chỉ cần tố chất tâm lý rất mạnh- còn muốn tố chất thân thể phi thường cường hãn, cùng với lực phản ứng biến thái!

Bởi vì có rất nhiều lúc. cho dù cảnh sát đối chiến với cướp- cũng gặp phải huống hai người đối súng lẫn nhau. tình huống như vậy quá phổ biến ! Nếu như kinh qua phương diện này chuyên môn huấn luyện, như vậy khẳng định sẽ chiếm tiện nghi cực lớn!

Wang Siêu cảm thấy cái lời đồn này vẫn có chút không hiện thực. bởi vì ánh mắt nhìn tay bóp cò súng của đối phương- sau đó trong nháy mắt trước khi đạn bắn ra mà tránh né đạn bắn tới. Loại công phu này, cho dù là người luyện võ chuyên môn. cũng cần công phu cùng tố chất tâm lý rất cao sâu.

Hơn nữa loại trò chơi này tuy rằng phù hợp tính cách dùng mãnh của quân nhân, thế nhưng tại bên trong bộ đội mệnh lệnh rõ ràng cấm.

Thế nhưng vừa hỏi, lại có thể là thật.

“Đúng là vương bài chính là vương bài, rất không thể tưởng tượng nổi!” Vương Siêu chứng thực tin tức này trong cảm nhận của mình này, chính là chấn động, nếu như cái trò chơi này thực sự lưu hành, như vậy tố chất của chiến sĩ Đường Môn. khẳng định không bang quân của tam đại vương bài!

Không xem cái khác. chỉ cần một trò chơi là có thể nhìn ra! Tử chi tiết nhỏ hoàn toàn có thể phản ánh ra chính thể.

Trước đây quân nhân nước Nga cũng lưu hành một loại trò chơi tử vong, chính là một cây súng lục, bên trong có một viên đạn, sau đó tùy ý kích thích xoay tròn, chia vào đầu mình nó súng, cực cơ hội tử vong trong một phần sáu! Thuần túy là một loại trò chơi dùng cảm tới cực điểm. Tanh máu tới cực điểm !

Thế nhưng không thể không nói, bộ đội như vậy, mới là quân nhân. Trong chiến đấu. khi chấp hành nhiệm vụ, có thể đổi mặt Tử vong.

“Bây giờ loại trò chơi này thu liệu một chút, dù sao quá trái với kỷ luật, giống như chỉ ở hai người chiến sĩ xảy ra máu thuẫn tranh cãi, lên giải quyết, mới dùng loại phương pháp này. có điều là nói như thế nào đây- Phạm là chiến sĩ vào Lợi Kiếm, đều chơi đùa loại trò chơi này. Nếu không, sẽ bị người khác khinh thường” Tiểu Trương cười cười: “Dù sao, Lợi Kiếm là vương bài- vẫn có chỗ khác chiến sĩ bình thường”.

“Ngược lại cũng đúng. Được rồi, người còn không có trả lời ta huấn luyện viên thể dục của các người là ai?” Vương Siêu vẫn móc vào vấn đề này. bởi vì hắn lúc đầu có cơ hội làm huấn luyện viên của Lão Nha, tuy rằng hắn không thích chức vị này, thế nhưng làm huấn luyện viên của tam đại vương bài đặc chủng thần bí nhất bên trong bộ đội, quả thực chính là tương đương với “Quân Thần”.

“Quán Thân”, chiến thần trong quần. Bây giờ Vương Siêu tự nhiên là có tư cách làm cái này. Thế nhưng làm huấn luyện viên của hai đại vương bài bộ đội khác. Hẳn là cường giả Siêu cấp, không phải người mạnh như Ba Lập Minh, cũng là cao thủ như Triệu Quang Vinh- Worton.

“Có rất nhiều huấn luyện viên, thời gian này của năm ngoái, Thiếu Lâm có một tiểu hòa thượng gọi Vĩnh Tiểu Long đã tới làm một đoạn thời gian, có điều là sau lại nghe nói hắn cùng người luận võ, bị người móc xuống hai tròng mắt, liền tử chức” Tiểu Trương nói.

“Vĩnh Tiểu Long?” Vương Siêu sững sốt. sau đó cười cười: “Trình độ của hắn tuy rằng cao. Thế nhưng làm huấn luyện viên của vương bài bộ đội tối cao. chỉ sợ còn kém chút”.

Công phu của Vĩnh Tiểu Long cùng Chu Bình Lâm Vĩnh không sai biệt lắm. Thế nhưng không có cay độc thuần hậu của Chu Bình Lâm. Xem như là cao thủ nhất lưu của xã hội đương đại, nhưng hẳn là cũng không phải Tuyệt đỉnh.

Có điều là hai người này, cùng Vương Siêu luận võ, một người bị mất cánh tay, một người bị móc xuống hai mắt.

Có điều là xem tình huống bây giờ, là chuyện vì sao móc hai mắt Vĩnh Tiểu Long. cũng không có truyền lưu đi ra ngoài. Thậm chí ngay cả cảnh vệ thiếp thân này của Liêu Trung tướng cũng không biết.

“Thật ra, Lim huấn luyện viên của chúng ta so với hắn mạnh hơn. Lúc hắn bắt đầu tới. cũng vênh váo hò hét. dạy bảo chúng ta giống như hình ảnh người dạy Tôn Tử. chúng ta không phục, cùng hắn đấu. đều thua, kết quả Lưu huấn luyện viên nhìn không được, cùng hắn đấu thương thuật- bị Lưu huấn luyện viên vài thương đánh bay”.

Có điều là đôi thương so với đôi quyền hung hiểm hơn gấp mười lần, một đâm trên người liền thủng một lỗ, không giống đao kiếm, đao pháp hay thay đổi, có chém đa, có gọt thịt, kiếm móc gan. đâm huyết, thường thường là máu tươi nhễ nhại. người chính là không có nguy hiểm sinh mệnh gì, thế nhưng thương thì khác, chỉ có tác dụng đâm! Trên cơ bản võ thuật gia so thương thật, khó mà không chết người. Cho dù là võ thuật gia thành danh, cũng không so thương.

Giống như Ba Lập Minh tại Triệu Quang Vinh cùng Lâm Đình Phong dưới kiếm chịu thiệt thối. ý nghĩ thứ nhất chính là “Chúng ta đấu thương bông, một cái đâm chết người”.

Vương Siêu từ lúc xuất đạo tới nay, cùng người luận võ nhiều lần như vậy, còn không có một lần là dùng thương. Ngoái trừ lúc ban đầu tại bên trong con hẻm nhỏ bị một đám người vây chém. mới túm một cây trúc làm thương- một hơi đâm chết mấy sười.

“Lưu huấn luyện viên các người tên là gì?”

Vương Siêu kiệt lực nghĩ cao thủ bên trong quân đội. cùng với võ thuật gia thành danh nổi tiếng- phát hiện liền chỉ có một Lưu Thanh, còn có một Lưu Gia Tuấn của Đãi Loan. Có điều là huấn luyện viên này hiển nhiên không phải Lưu Thanh, càng không thể là Lưu Gia Tuấn.

“Lưu Mộc Bạch” Tiểu Trương nói ra tên này. thần sắc trong lúc đó đột nhiên hiện lên một cổ tự hào. sau đó cười: “Thủ trưởng, nghe nói Quán đoán số 6 bởi vì Lão Nha biến chất, muốn một lần nữa thành lập lại, người là đệ nhất huấn luyện viên. Ta biết người muốn hỏi cái gì. Có điều là ta tạm Thời bảo mật, chờ người tham quan Lợi Kiếm chúng ta, cùng Lưu huấn luyện viên giao lưu đi. thảo nào Liêu ca nửa tháng trước đã nói muốn tìm một người độc ác đến cùng huấn luyện viên luận võ. hóa ra chính là thủ trưởng người!”

“Nửa tháng trước? Nửa Tháng trước, Liêu Tuấn Hoa cũng chưa biết ta về nước?” Vương Siêu trong lòng nói thầm.

“Chẳng lẽ là tên Ba Lập Minh kia?” Vương Siêu rốt cuộc rõ ràng, hóa ra Liêu Tuấn Hoa là tìm Ba Lập Minh cùng huấn luyện viên của bộ đội Lợi Kiếm này luận võ. Kết quả mình tới, Liêu Tuấn Hoa đề mình lên trước.

“Dựa theo đạo lý, một người võ công cao cường như thế. Thế nào ta không có nghe nói qua?” Vương Siêu trong lòng nói thầm.

Ba Lập Minh võ công cao, thế nhưng không có danh tiếng, đó là bởi vì ngôi tù bị người ta quên đi.

Nhưng Trước đây. hần vẫn chính là vua dẫu võ Ba Diên uy danh hiển hách. Thế nhưng làm một huấn luyện viên của vương bài bộ đội. không có khả năng danh tiếng không bị người biết. “Thế nhưng tên Lưu Mộc Bạch này. Ta Thực sự không có nghe nói qua”.

“Còn có một huấn luyện viên của bộ đội vương bài Trường Phong. Người biết là người nào không?” Vương Siêu lại hỏi.

“Mỗi một vương bài quán của chúng ta, đều có bí mật. Ta làm sao mà biết được” Tiểu Trương nhìn Vương Siêu, cảm thấy thiếu tướng thủ trưởng này không có phong độ của lãnh đạo, cái gì cũng không biết. ngược lại giống một người lò mắng.

“Xem ra ta xác thực không có tiếp xúc nhiều qua cao tăng bên trong quán đội, cũng không phải giới võ thuật. Nếu như ta thực sự làm huấn luyện viên của Lão Kha. chính là sẽ thực sự tiếp xúc, có điều là Ngô Văn Huy bọn họ vẫn nâng ta, tạo thể cho ta. không đem ta giấu dưới tuyết, nói vậy quan trọng hơn chỉ dùng để ta dan Tử Tran đến đây”.

“Lưu Mộc Bạch, thật ra cũng muốn quen biết. Không biết so được với lão Ba không? Lần này về nước quả nhiên được lợi không ít, không chỉ gặp được cao thủ như lão Ba, hoàn hảo giải quyết vấn đề bất tiện của thân phận. lần này có thể tiếp xúc vương bài quán bí mật. về cái trò chơi người dùng cảm kia, để xem có nên mở rộng một chút trong bộ đội của Đường Môn hay không? có điều là giống như không thích hợp, tạo thành thương vong cũng không tốt, thực sự là con dao hai lưỡi”.

Cùng lúc đó. tại trong một mảng doanh trại của ngoại ô thủ đô, một gian nhà lầu ký túc xá rất đơn giản, nhưng rất rộng rãi, chần mềm lục sắc quán dụng chất thành đồng, một cái bàn, trên bàn bày đặt thư tịch, bút máy chỉnh tề, còn có một cái ghế.

Đầu tiên mắt nhìn qua. phòng này chính là trong sáng, Thanh thoát, là tác phong nơi ở quân nhân điển hình.

Một người nam nhân mặc y phục vải bạt màu tối ngồi ở trên ghế, chính là cầm khăn lau một cây thương lớn vừa thô vừa dài.

Cây thương này thân thương to như trứng ngỗng, người thường hầu như một nắm không thể nắm hết! Nhất là toàn bộ đầu thương thân thương đều là một khối. tỏa sáng đen kịt, mang theo sáng bóng của kim loại nặng trĩu, thật giống như một cây đại thiết bồng.

Hơn nữa, cột thép tinh khiết này phi thường dài, rất dài! Bộ dáng đen ba bốn mét, hầu như cao gấp đôi người! So với cây gỗ Thương giống như dài hơn một đoạn.

Dài ba bốn mét. cán thương lớn bằng thép to bằng trứng ngỗng như vậy, có thể thấy được trọng lượng của nó, từ việc nam nhân dùng vải bố lau thân thương này, không ngừng xoay tròn, thương đem trên mặt đất cuộn rất nhỏ, phát sinh thanh âm của sắt đá âm ẩm có thể nhìn ra được sức nặng.

Đại thương sắt thép này, đầu thương bén nhọn, giống kim châm, hai lưỡi cũng sắc bén.

Cả đại thương, xem trong mắt tràn ngập một loại cảm giác lực lượng, cảm giác áp bách, đồng thời cảm giác được đặt mình trong chiến trường cổ, trong bầu không khí thiên quán vạn mã, máu tanh chém giết dày đặc!

Một người một ngựa một thương, thẳng đạp liên doanh, đầu thương đâm ra, hàn quang hiện lên, máu tanh văng khắp nơi, quý khóc thần gào.

Đại thương sắt thép dài đến kỳ cục này, trong tay của nam nhân mặc y phục màu tối Tại đây, chính là làm cho cảm thấy như vậy!

Ngay lúc nam nhân này tỉ mỉ lau thương, trên sàn nhà giữa phòng của hần, cũng ngồi mấy người chiến sĩ quân nhân giống nhau mặc V phục bang vải bạt màu tối, thần sắc mỗi người lặng lẽ. Giống như tảng đá ngàn năm. lãnh tĩnh đến đáng sợ. toàn bộ gian phòng mặc dù có hệ thống sưởi hơi, Thế nhưng vẫn có một cô hàn khí thật sâu!

“Huấn luyện viên, nghe nói lần này Thế Uy tổ chức một lần thi đấu tuyển chọn. Là cùng Hàn Nhật còn có danh gia võ thuật của các quốc gia thi đấu. tranh đoạt một cái vinh dự võ đạo kim kiếm. Không biết chúng ta có phái người đi tham gia một chút hay không?” Một chiến sĩ mờ miệng- hỏi nam nhân này.

“Không cần, chúng ta là quân nhân, muôn danh tiếng làm gì” Nam nhân này vẫn lau thương: “Mở đại trận, đối đại địch, là một loại võ nghệ. Trên lời đài, thi cao thấp lại là một loại võ nghệ. Chúng ta luyện quyền pháp. Là chuẩn bị chiến trận đánh nhau, võ nghệ giết người. Bên trong sách của Thích Ke Quang, hoặc văn Thiên Lý Diện nói qua. bình thường trước mặt quan phủ, phương pháp sử dụng hoa đao. hoa thương, hoa côn. hoa xoa, có thể đối địch hay không? Chỉ có viết: mở đại trận, đối đại địch, so sánh giáo kỹ” giữa sán, cầm bắt tiểu tặc không giống nhau. Thực ra loại thi đấu này, bất quá cũng là một loại biểu diễn mà thôi, ta luyện bảy bộ Quân Thể Quyền. Ngoại trừ ba bộ trước, bốn bộ phía sau, đều là kỹ năng thực dụng. Huống hồ, chúng ta là bộ đội bí mật, bung ra danh tiếng, làm cho người ngoài biết, bại lộ thực lực, trái lại cung cấp cho tư liệu cho kẻ địch”.

Không chỉ là bây giờ. thời xưa. cũng có võ thuật biểu diễn. Cũng chính là trước mặt quan phủ đùa giỡn hoa đao múa thương. Cùng một ít bộ sách võ thuật thi đấu lời đài bây giờ, hiệu quả như nhau.

“Nhưng là chúng ta nghe nói, người của Quán đoàn số 6 Lão Nha. thể nhưng rất cao giọng, thành viên bộ đội bọn họ bởi vì biến chất, muốn chọn thành viên mới, huấn luyện viên kia chính là được thôi phồng rất lợi hại, được xưng đệ nhất Châu Á. Không biết là ba hoa hay không, hay là thực sự có công phu?” Chiến sĩ này lại nói.

Nam nhân lau thương sắt thép vẫn không nhúc nhích: “Người này là công phu thực sự. Chu Bình Lâm ta biết, hơn mười năm trước, lúc khi công được toàn quốc hoan nghênh, hẳn tại Bắc Kinh mở ra lớp học Thái Cực Quyền qua. ta mạo nhận một cái tên đi vào, muốn học Thái Cực Đại Can của hắn. Thế nhưng người này giấu ****. chỉ dạy hai mươi bốn thức động tác võ thuật đẹp mắt mà thôi. đối với đồ vật thực sự, kín miệng không nói. Ta rất thất vọng, lúc trước khi đi, cầm một cây thương lớn bang gỗ, tại buổi tối trước mặt hắn. thời gian ba giây đồng hồ, điểm chết hơn mười con ruồi trên cửa sổ, hẳn cũng chỉ là nhìn một chút, cũng không có nói gì, ta chỉ biết, công phu người này rất khó lường. Thế nhưng vào năm kia, ta nghe nói, hẳn cùng Vương Siêu kia luận võ, bị xé mất một cánh tay. Cái này rất rõ ràng”.

“Có điều là võ thuật gia bây giờ. cũng như vậy. Vương Siêu này thật ra cũng chỉ mới nổi lên. vào ba mươi năm Trước, lúc còn đại hội thi đấu toàn dân. chính là có rất nhiều cao thủ tiền bối. Chỉ có điều sau lại án xử sai, có người bị vấy bắt tiểu diệt, có người ra hái ngoại, có người bị ám sát, có người vào ngục giam, bây giờ cũng có thể đã chết. Có điều là ta nghe nói, Liễu Tuấn Hoa gần đây tìm được một người, muốn giới thiệu cùng ta tỷ thí thử một chút, không biết người này thể nào”.

298. Chương 297: Long Xà Thương Đấu Với Âm Phù Thương (trung)

Lúc Vương Siêu đến nơi đóng quân của quan vương bài bộ đội số 3 Lợi Kiếm đã đổ đèn, quy mô xây dựng cũng như trường học Tây Nam dã chiến, cũng không có cho đặc biệt gì. đặc thù duy nhất chính là trên Thao trường xi măng không lồi bằng phẳng, quân nhân chiến sĩ ăn mặc quan phục màu tối lẽ tẻ tẻ tan tành. Cũng không giống bầu không khí khàn trương, sôi nổi của quân giáo đã chiến, trái lại mười phần bình tĩnh.

Lúc xe tiến vào doanh trại, ngoại trừ một lễ bên ngoài trạm gác thì không ai chú ý. Biểu hiện một bầu không khí yên lặng.

”Chiến sĩ nơi này, quả nhiên cường hãn. lặng im thâm trầm, giống như cái bóng. cùng bầu không khí lò luyện lửa nóng của bộ đội khác nhau rất lớn, hiển nhiên là lão binh kinh nghiệm thâm trầm. Tổ chức chính thể này của bọn còn cao hơn chiến sĩ đứng đầu của Nam Dương Đường Môn.

Vương Siêu ở trên xe, tùy ý quan sát liền phát hiện rất nhiều chi tiết.

Một chiến sĩ chân chính, hiểu được bất luận vào lúc nào cũng không lãng phí thể lực cùng tinh thần, trầm mặc ít lời như giống binh lính bình thường, tụ tập hùng hổ ngất trời.

Kỳ thực đạo lý của phương diện võ thuật, cũng có thể đem rèn luyện phản ứng hàng ngày của bộ đội.

Người vừa luyện công phu minh kinh, phải đem gần cốt hoạt động khai thông, di chuyển nhiều. bộ đội Tham gia quân ngũ tâm thường bỏ lẩn bỏ toại, ba năm năm năm tinh lực của binh sĩ liền xuất ra hết. Xuất ngũ trở về toàn thân đều là vết thương cũ.

Tu luyện võ công, sau khi người rèn đúc đến trình độ nhất định sẽ luyện công phu lặng im, nhiều lời mất chí khí, động nhiều trí óc hao tổn tinh thần. Đem tinh khí thần dự trữ lại, càng tích càng hùng hậu thì thể lực càng tăng trưởng.

Vương Siêu bây giờ rèn đúc Long Xà bộ đội, cũng là chú trọng công phu điều dưỡng, kết quả mới nửa năm qua. Thể lực binh sĩ đều tăng trưởng gấp đôi! Tinh lực tích góp tràn đầy, nhìn qua mỗi người đều có thể tay không đánh chết cọp!

“Vừa mới là thời gian cơm tối xong bên trong bộ đội. Các chiến sĩ đều phải nghỉ ngơi. Kinh động bọn họ cũng không tốt, chúng ta trực tiếp đi tìm huấn luyện viên Lưu Mộc Bạch đi. Lúc này có thể hẳn cùng mấy chiến hữu ở cùng một chỗ nói chuyện phiếm. Đây là thói quen, sau khi chuyện phiếm thì đi ngủ. Nếu như Lưu huấn luyện viên ngủ rồi. trừ phi là mệnh lệnh của Quân ủy, bằng không sấm đánh cũng không tỉnh lại” Tiểu Trương nói.

“Bộ đội các người ngày cọ sát tối liền đi ngủ? Làm biếng như thế? Đây chính là vương bài sao? Ta phỏng vấn qua rất nhiều bộ đội, đôi khi bọn họ đêm khuya vẫn huấn luyện bình thường” Chu Giai ngạc nhiên nói: “Nếu như cấp trên cho phép. Ta thật muốn làm một phóng sự về bộ đội các người”.

“Đó là không thể. Chủng bộ đội này làm sao có thể đưa ra ánh sáng” Hàm răng của Vương Siêu va chạm một cái, phát sinh thanh âm giống như kim thiết vang lên, giống như ở trong lòng nhai nuốt: “Cổ nhân nói, dưỡng quân ngàn ngày dùng một lúc. Mà không nói luyện binh ngàn ngày. Cái chữ dưỡng này cũng đã được vận dụng rất tốt”.

“Có điều là Chu Giai. Cô có ông cậu là lãnh đạo của quân đoàn 3. Sao như chưa từng tới qua Lợi Kiểm bộ đội này?” Vương Siêu đột nhiên kỳ quái hỏi.

“Ai không có việc đi tới chỗ nam nhân tụ tập làm gì. Hơn nữa em là thân thích của thủ trưởng, đi tới bộ đội ảnh hưởng không tốt” Chu Giai trắng mắt liếc Vương Siêu: “Ngày hôm nay không phải cùng anh, em sẽ không đến đâu”.

Vương Siêu cúi xuống khép nhẹ mắt. xe ngừng trước tại nhà ký túc xá.

Cả tòa nhà ký túc xá đều là cảnh tối lửa tắt đèn. hàng lang bên trong cũng không có ánh sáng. lúc Chu Giai lên thang lầu suýt nữa bị vấp thang té ngã, may mà Vương Siêu lấy tay giúp đỡ mới không ngã sấp xuống, Chu Giai nổi giận: “Bên trong hàng lang ngay cả đèn cũng không có”.

Tay nàng nắm chặt cánh tay của Vương Siêu.

“Cái này là bọn hần nhất trí bỏ đèn bên trong hành lang, con mắt nhưng người này đều rất sáng, không cần đèn. đèn sáng sẽ phá hư bầu không khí an tĩnh nghỉ ngơi” Tiểu Trương trả lời.

Vương Siêu nghe lời này, ấn tượng với bộ đội Lợi Kiểm thêm sâu sắc một tầng, năm đó ngày luyện tháng luyện, luyện buổi tối chính là óng phu Lĩnh Mặc Thanh U. không muốn thấy ánh sáng.

Cả nhà ký túc xá này có hơn ba mươi tầng, không tính là cao cũng không tính thấp. Không có thang máy, thuần túy là cầu thang.

Đi lên bảy tám tầng, Vương Siêu liền ngửi thấy được hơi thở phả ra hương vị như hoa lan, quay đầu vừa nhìn là Chu Giai đã một thở hổn hển.

“Lưu huấn luyện viên của các người ở tầng mấy?” Chu Giai nói không ra hơi.

“Tầng cao nhất” Tiểu Trương trong bóng đêm, khuôn mặt nhìn không ra biểu tình: “Nếu không, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi”.

Chu Giai nhướng mày nhìn về phía Vương Siêu, ý tứ không thể không hiểu. Nàng muốn Vương Siêu công nàng: Năm đó ta phỏng vấn Tào Nghị bắt đội buôn lậu thuốc phiện dùng súng bắn chết người. chân cà nhắc về nhà Siêu Siêu cũng nửa đỡ nửa công ta, ngày hôm nay không biết hẳn có chịu hay không?

Khẽ cắn môi. Chu Giai hừ mũi một tiếng: “Nghỉ thì nghỉ”.

nàng nói vừa dứt, đột nhiên cảm giác được eo mình bị một cái cánh tay cuốn lấy, cả người như bay lên. Gió vù vù rung động bên tai.

Hóa ra là Vương Siêu một tay cuốn lấy nằng, vọt nhanh như bay trên thang lầu.

“Quá lợi hại. quá lợi hại ” Tuy rằng là rất tối nhưng Tiểu Trương vẫn thấy rõ, hấn kích động đến run cả người, bởi vì Vương Siêu mang theo một người nhẹ nhàng như không có gì!

Khủng bố nhất chính là cước bộ vừa khua lên, giống như co rút đất trực tiếp vọt đến đỉnh của thang lầu!

Mỗi một tầng của thang lầu chia làm hai chỗ rẽ ngoặt, một chỗ rẽ ngoặt có hơn mười bậc thang, thế nhưng Vương Siêu vọt một cái đã vượt qua!

Vừa sững sốt thất thần một chút, trong vài giây, Tiểu Trương đã không nhìn thấy bóng dáng của Vương Siêu.

Đích xác còn lại hơn hai mươi tầng thang lầu, Vương Siêu bốn mươi mấy bước chân. Mười giây. Thời gian mười giây Vương Siêu đã tới tầng cao nhất.

Vương Siêu cùng Chu Giai tới tầng đỉnh, đợi hơn một phút Tiểu Trương mới mãnh liệt chạy đi lên. Cho dù hấn là chiến sĩ rất xuất sắc, võ công thể lực sức bật gấp mười kẻ khác nhưng rất mệt mới lên được tới đây.

“Lưu huấn luyện viên ngủ rồi? Không phải chứ. thường ngày lúc này đèn trong phòng còn sáng. Ngày hôm nay lại không có nhiệm vụ đặc biệt ” Tiểu Trương thở dốc mấy cái hơi thở, nhìn vào một phòng.

“Hấn là ở trên sân thượng. Ta ở dưới lầu đã nghe được tiếng gió thổi của người rung cột lớn. Hơn nữa thanh âm này rất kỳ quái. Cột lớn kia hấn là sắt. Chúng ta đi lên sân thượng xem đi”.

Vương Siêu để Chu Giai xuống, lững thững đi lên sân.

Quả nhiên trên sân thượng, có mây bóng người đứng. Trong tay cầm một cây cột thật dài khoa tay múa chân đi lại. Vương Siêu vừa đi đến. ánh mắt bọn họ đều bắn sang, ngừng động tác trong tay.

Vương Siêu chú ý tới một nam nhân đứng ở sát mép sân. Giống như có thể rơi xuống đất bất cứ lúc nào.

Nam nhân này mặc quần áo vải bạt màu tối, vóc người không to lớn nhưng khuôn mặt rất to rộng. thật giống như là một sa mạc mênh mông chỉ có gió cát nhưng thân hình phát ra khí chất giống như một tia nhu hòa làm dịu đi sa mạc mênh mông này. Cầm không có chút râu mép.

“Đông Hải Xuyên khuôn mặt hào phóng, miệng trắng không râu” Vương Siêu nghĩ tới ghi chép trong quyển phổ về Bát Quái Chưởng của Đông Hải Xuyên.

“Người chính là Ba Lập Minh? Mười giây thời gian công theo một người, từ tầng bảy đến tầng ba mươi hai. quả nhiên là cao thủ trong cao thủ! có điều sao lại tuổi còn trẻ như thế?” Còn không chờ Vương Siêu lên tiếng nam nhân này đã mở miệng, xoay người trong tay cầm một cây thương đen dài, lưng hướng phía dưới lầu.

“Thính lực thật tốt!” Vương Siêu cười cười, hấn đoán Liêu Tuấn Hoa là có ý nói đem Ba Lập Minh đưa ra khỏi ngục giam, cùng Lưu huấn luyện viên này tỷ thí. Nên hiện bị đối phương hiểu lầm.

Nhất cử nhất động của mình lên lầu đều bị hấn cảm giác ra.

Tại thính tới trình độ như vậy! Thì quân nhân trước mắt này, khẳng định chính là huấn luyện viên Lưu Mộc Bạch của bộ đội “Lợi Kiếm” mà Tiểu Trương đã nói.

Chỉ có người có công phu khí chất như vậy, mới đánh bại cao thủ nhất lưu Vĩnh Tiểu Long của Thiếu Lâm.

“Lưu huấn luyện viên, hóa ra các người luyện công ở trên sân thượng. Vị này chính là thiếu Tướng Vương Siêu huấn luyện viên của Lão Nha, là Liêu thủ trưởng bảo hấn tới tham quan giao lưu” Tiểu Trương vội vã giới thiệu.

“Vương Siêu?”

Con mắt Lưu Mộc Bạch đột nhiên trở nên sắc bén. Cách xa nhau hơn hai mươi mét, Vương Siêu cũng thoáng cái cảm giác được sự thích thú sâu sắc ở trong đó.

Cùng lúc đó mấy người chiến sĩ luyện thương cũng nhảy xuống bậc thang, hưng phấn chăm chú nhìn Vương Siêu.

“Xem ra trong tam đại vương bài vốn không phục lẫn nhau”. Ngành nào cũng đều có sự cạnh tranh, bộ đội càng là như vậy.

299. Chương 298: Long Xà Thương Đấu Với Âm Phù Thương (hạ)

“Quả nhiên là đệ nhất cao thủ Châu Á trên Hắc Đái. xem ra không phải quân đoàn 6 thối phồng. Chi bằng thể lực, sức bật của người vừa lên lầu đã có năng lực cũng ta đánh một trận! Người nếu đại biểu Lão Nha tới giao lưu. chúng ta thử thương pháp một chút được không?” Lưu Mộc Bạch đi thẳng vào vấn đề, hai đao ba đoạn.

“Có ý tứ này!” Vương Siêu nở nụ cười: “Có điều là so với thương hung hiểm. quyền cước tốt hơn một chút, thế nào? Giao lưu là giao lưu. cũng không phải trên lôi đài phán sinh tử. không cần lớn đánh như thế chứ?”

Lời này vừa ra mấy chiến sĩ đều lộ thần sắc xem thường. bọn họ bình thường chơi trò chơi người dùng cảm, cảm súng hô một... hai... ba đối với nhau bóp cò súng- sợ chết, lính mà sợ chết thì làm được cái gì?

“Chúng ta tham gia quân ngũ. Nếu Vương Siêu người là đại sư võ thuật, chắc có đọc qua khi Thích Kế Quang luyện binh. Tham gia quân ngũ luyện công phu là một bộ, luyện công phu lại là một bộ. Tham gia quân ngũ không phải nghệ nhân trồng hoa, liền ẩn theo cách độ sức của lính mới đã nghiền được”.

Lưu Mộc Bạch mở miệng to lớn dị thường.

“Cũng được”.

Vương Siêu chưa từng đấu qua Thương pháp. lúc này thấy một cao thủ thương pháp trong lòng cũng tự nhiên ngứa ngáy.

“Hoàng Mãnh, đem thương trong tay người đưa cho hắn! Thương bọn họ đều là cây gỗ, chỉ có của người là cột sắt thép giống ta” Lưu Mộc Bạch nói với một chiến sĩ bên người hắn.

“Đón đi!” Chiến sĩ bên người Lưu Mộc Bạch trầm trọng giơ lên một cây đại thương, quát một tiếng, ném rất mạnh cây đại thiết thương này sang.

Thân thể Vương Siêu không có động giống như một cây côn gỗ. một tay chop thương lấy quơ một vòng rồi đặt ngang tại trước ngực. Thẳng tắp không chút xuy xuyên.

“Thương tốt!” Vương Siêu tán thưởng một tiếng, thương này là thép tinh khiết co giãn cứng cỏi, ít nhất cũng nặng bảy mươi cân.

“Ba Lập Minh không phải muốn tìm thợ rèn đánh một cây thương tốt sao? Xem ra cây thương này đúng là thích hợp”

Xã hội bây giờ muốn tìm kiếm thợ rèn vũ khí cũng không dễ.

“Dùng đại thương đứng được ổn định, hai chân ít nhất có hai sức ngựa!” Binh sĩ Hoàng Mãnh ném thương tới thấy chiêu thức ấy của Vương Siêu, vẻ khinh thường trong mắt đều biến mất.

Một cây gỗ dài ba mét có thể nhắc lên đơn giản, thế nhưng muốn một tay cầm chuôi thương thép ngay ngắn giơ lên không mấy người có công phu này.

Người luyện thương chính là muốn nâng lên như thế. rèn đúc bắp thịt cùng lực thăng bằng của toàn thân.

Có điều là hắn múa đại thương này cũng không thể như ý dùng để đối địch, hiện chỉ dùng để rèn luyện mà thôi.

Cầm thương nặng như vậy đối địch vận chuyển, tốc độ không kịp một cái đã bị người đâm chết.

Chiêu thức ấy vừa rồi của Vương Siêu đích xác làm hắn khiếp sợ.

Muốn hắn cầm thương sắt thép dài hơn ba mét này, một tay cầm chuôi chương đưa thẳng lên. phải cố sức toàn thân, đồng thời đứng trung bình tấn, sau đó dùng nhiều khí lực mới có thể nhắc lên.

Mà Vương Siêu chỉ một tay quơ một cái. đầu gối cũng không khom, giống như là cầm một chuỗi mít quả!

Lực cánh tay cùng lực chân, lực thất lưng phải cường đại tới cỡ nào!

“Sức ngựa?” Vương Siêu nghe từ mới mẻ như thế, nghĩ tới mã lực của động cơ ô tô, cảm thấy buồn cười: “Luyện võ, dùng cách thức này để tính toán sức mạnh thật đúng đắn, cũng rất cần tiến”.

“Xem như là thế. có điều khác nhau là ta đưa ra khái niệm tính toán lực lượng võ thuật, một sức ngựa thì tính là một sức con ngựa” Lưu Mộc Bạch thấy chiêu thức ấy của Vương Siêu thì trầm giọng:

“Thương thuật, cưỡi ngựa sử dụng trên chiến trường cổ đại cần phải tốt, phải mượn lực chạy chồm lên xuống của ngựa thì sử dụng mới tốt. Thế nhưng sau đó phát minh ra trung bình tấn, khai phá ra sinh mệnh lực của bản thân. Người ta trong lúc luyện tập, chân, thất lưng, hông có thể giữ được sức mạnh như ngựa, đây là một sáng tạo vĩ đại. Ta nghe nói Hội trưởng của Tổng Hội võ thuật truyền thống Trung Quốc Nam Dương gọi là Triệu Quang Vinh, luyện chính là thủ Thái Tổ Trường Quyền, sau khi xuống tấn đứng yên, hai con ngựa kéo cũng không nhúc nhích. Vì vậy sáng chế ra một cách tính toán lực lượng như thế”.

“Khái niệm này rất hợp lý, tốt, Sức ngựa! không tồi” Vương Siêu liên tục gật đầu.

Khí lực luyện quyền rốt cuộc lớn bao nhiêu? Chưa từng có người tính toán hệ thống qua. bởi vì khó có thể tính toán ra nó. Không phải người lực lượng càng lớn lúc đánh nhau sẽ càng mạnh.

Vương Siêu lần đầu tiên học quyền cước, Đường Tử Trần dạy trung bình tấn thân thể phải chân chính đứng ra như một con ngựa, như vậy có lực lượng của năm tay, sẽ có cổ kinh cuộn cuộn đột kích như cưỡi ngựa.

Không thể không nói trung bình tấn là võ công bình thường nhất thực dụng nhất nhưng thâm ảo nhất. Võ thuật gia sáng chế ra trung bình tấn chính là một đại sư trong lịch sử võ thuật.

Sự tích Triệu Quang Vinh năm đó biểu diễn quyền đứng cho ngựa kéo lưu truyền rất rộng, Vương Siêu thật không ngờ Lưu Mộc Bạch cũng nghe nói qua.

Lưu Mộc Bạch nói: “Khái niệm của ta là, một quyền có thể đem không khí đánh cho vang động chính là sức mạnh của nửa con ngựa. Chiêu thức ấy vừa rồi của người có sức của hai con ngựa mạnh mẽ”.

“Vậy còn chiêu thức này? Có bao nhiêu sức ngựa?” Vương Siêu thở hắt ra. Cổ tay đem đại Thương bằng thép rung lên!

Ong! Ong ong!

Thân thương thép thật dài rung rung, phát ra thanh âm của chuông vang lừng trong chùa miếu!

Chu Giai chỉ cảm thấy cái màng nhĩ lỗ tai tê dại. liền ngay cả hàm răng cũng như thế. giống như là đứng phía trước chuông lớn của Hàn Sơn Tự đang đánh mãnh liệt.

“Năm sức ngựa!” Sắc mặt của Lưu Mộc Bạch ngưng trọng! Ngưng trọng không gì sánh được!

Cũng học Vương Siêu thở ra một hơi thật sâu, thân thương rung lên mạnh mẽ, thương trên người cũng phát ra thanh âm chuông vang lừng như thế!

“Nếu như thời cổ đại dùng cực hình ngũ mã phân thân để đối phó người, chỉ sợ không phải năm con ngựa xé rách người mà ngược lại người đem chúng xé rách ra, Tới đây. chúng ta ngay trên mép sân thượng này đánh một hồi đi”.

Lưu Mộc Bạch một lời âm ỉ nhảy lên bậc thang. Phía dưới là mặt đất cách hơn ba mươi tầng.

“Siêu Siêu, không nên!” Chu Giai đầu đã gặp qua trường diện mạo hiểm như thế, thanh âm vội vã kêu ra.

Chiên sĩ xung quanh đều nhìn cô gái này nhú nhú chân mày. bọn họ không nhận ra Chu Giai bởi vì nàng chưa bao giờ tới đây.

“Nữ nhân thì biết cái gì!” Hoàng Mãnh lăm ba lăm bầm nói thảm một câu.

“Siêu Siêu. không nên đem hắc đâm chết, đâm chết sẽ phạm sai lầm lớn!” Thế nhưng câu tiếp theo của Chu Giai thiếu chút nữa khiến Hoàng Mãnh thổ huyết!

Chu Giai xem Vương Siêu luận võ nhiều lần, đều là Vương Siêu đánh chết người. Lần này nếu là đâm chết Lưu Mộc Bạch sẽ làm ra sự tình lớn. So với đánh chết Đoạn Quốc Siêu sẽ nghiêm trọng hơn nhiều! Nàng đương nhiên là lo lắng!

“Huấn luyện viên chúng ta mặc dù trên xã hội, núi không lộ ra, nước đem giấu ****. Nhưng ở bên trong bộ đội chính là có được vinh dự của Quân Thần, Vương Siêu danh khí lớn thế nhưng ai chết vẫn còn chưa biết đâu”.

Hoàng Mạnh tuy nói thầm nhưng kích động đến toàn thân rung lên. ngay cả các chiến sĩ xung quanh cũng run cả người.

Đây là trò chơi dưng cảm cần phải có thần kinh cực vững. Trong quân luận võ quyết đấu, tử vong là quá bình thường. Nếu như đánh nhau mà phải quân nhiều thứ thì chỉ là quân đội bình thường, đâu được cho là vương bài bộ đội!

Có điều Vương Siêu đã không nghe Chu Giai nói. Hắn đã nhảy lên bậc thang của tầng ba mươi. Cầm cây thiết thương đối mặt cùng tổng giáo quan bộ đội Lợi Kiếm Lưu Mộc Bạch. Tất cả tạp niệm đều vút ra phía sau. Nào còn lo lắng hậu quả!

Cho dù là đánh nhau bình thường, lo lắng sẽ nung tay, không độc nên không có lực lượng!

Nếu đánh nhau thì đánh ẽ tới chết! Nếu lo lắng thì đừng đánh! Điều giản dị này thường sử dụng trong ẩu đả, càng thích hợp với cao thủ quyết đấu!

Hai tay Lưu Mộc Bạch cầm chắc thương đưa tới. con mắt nhìn chăm chăm mũi thương, không có bất luận biểu tình gì. giờ khắc này khí thế của cả người hắn giống như trở nên như cỏ như không,

hết sức chăm chú tập trung trên mũi thương, ngay cả Vương Siêu cũng không để ý.

Niều niều trường thương định nhị thần, đà vô tha tương dã vô nhân! (Trường thương lượn lờ định hai thần. không có nó cũng không có bất kỳ ai khác!)

Hai câu khẩu quyết đối quyết đâm thương trong Âm Phù Thương của Vương Tông Nhạc, được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn bởi Lưu Mộc Bạch.

Cũng như viết chữ vậy, hết sức chăm chú vào ngòi bút, ngay cả hình chữ đều quên. thoãn thoắt lực đạo mới quán thấu vào giấy, lập luận sắc sảo!

“Mời!”

“Tốt!”

Lời đạo đầu của hai người giản đơn một chữ, sau đó không nói lời vô ích.

Bậc thang phía dưới sàn nhà cao trên ba mươi tầng lầu lung lay sắp đổ, trên là hai người tuyệt thế cao thủ dùng thương thuật quyết đấu với nhau. Trình độ của mạo hiểm bậc này không thua bất luận siêu cấp kích thích nào.

Ông, ông ông!

Lưu Mộc Bạch xuất thủ trước, đem cầm đại thương cương thiết như một con độc long xuất động. thân thương phát ra âm thanh còn lớn hơn nữa, mang theo tiếng rít chói tai phá không, trực tiếp đâm vào hạ trung hai lộ của Vương Siêu.

Mũi thương lắc lư bất định hoặc trên hoặc dưới. không thể đoán định. không biết đâm tới thất lưng hay là vào chân.

Trát thối lập đoạn căn, trát yêu huyết thủy lưu! Trát trung mệnh hồn tẩu. phản trát quỷ thần sâu! (Đâm chân đoạn nền móng, đâm eo máu loãng chảy! Đâm thuận lấy mạng người, đâm ngược quỷ thần sâu!)

Đây là uy lực của thương thuật, là cực hạn của quyền thuật, hơn nữa là cực hạn của vũ khí lạnh. là uy lực liên hợp lại!

Có thể tưởng tượng ra. đại thương thép to dài hơn ba thước, dưới ít nhất năm sức ngựa trùng kích, đâm vào thân thể của người thì ra trường cảnh gì? Bất luận là luyện Kim Chung Tráo, Thiết Bồ Sam, Thập Tam Thái Bảo khổ luyện công phu gì đi nữa. mặc áo giáp áo chống đạn gì, ở dưới sức mạnh của thương này đều non nớt buồn cười.

Thấy một thương đâm tự nhiên này của Lưu Mộc Bạch. Hoàng Mãnh thậm chí hoài nghi, uy lực có thể xuyên cả xe thiết giáp chống đạn!

Dưới lực lượng này đánh vào trước mặt. phương pháp duy nhất chính là phách hướng sang hai bên né tránh lộ tuyến công kích thẳng tắp.

Thế nhưng Vương Siêu cùng Lưu Mộc Bạch đang đứng trên bậc thang chiều rộng không tới một mét, tránh sang trái phải. một phía chính là nhảy lầu. một phía sẽ rơi xuống bậc thềm, cũng tính là thua. Né tránh thế nào đều không thể!

Ngay lúc Lưu Mộc Bạch đâm ra một thương này, bất luận là một người nào ở đây ngoại trừ Chu Giai ra. đều cảm thấy Vương Siêu thua chắc rồi!

Không phải là nhân quang của Chu Giai hơn người mà là nàng đã xem Vương Siêu luận võ nhiều rồi! Mỗi lần Vương Siêu đều đánh gục đối thủ. vô thức hình thành một vị chiến thần trong lòng tin của nàng đối hần.

Cảm giác của Vương Siêu trong nháy mắt này tuyệt nhiên bất đồng người khác, trước khi Lưu Mộc Bạch còn chưa ra thương, da dưới nách hần nhảy lên rất mạnh, như bị súng bắn tĩa nhìn thẳng. Trong chớp mắt đã biết đối thủ một thương phát kinh nhất định là đâm đến nách của hần, thẳng vào trái tim!

Dưới da nách một chút chính là trái tim, quyền thuật bên trong Băng Quyền, trùng khuỷu tay, một thân sát vào đến dưới nách trái tim liền bị thương.

Lưu Mộc Bạch đâm thương tới hạ bộ bao phủ thắt lưng, chân. Vương Siêu tuyệt không để ý, hai tay cầm thương, tay trước bao, tay sau khóa. đột nhiên đem bên trái quay tròn! dùng mũi thương hướng bên trái hoa lên thành một nửa cung tròn.

Lan Thương trong thương thuật!

Ồ ồ ô ô, âm thanh động đất như quỷ khóc thần gào. từ mặt trước của mũi thương truyền ra, kèm theo tiếng phong đao thiết kiếm vang lên.

Tay trước bao, tay sau khóa không rời thắt lưng, lực đến thẳng mũi thương.

Toàn bộ tinh, khí, lực, cốt, thần của Vương Siêu đều tập trung đến trên một Lan Thương này. Uy thế của đầu thương bộc phát ra như cuồng phong bão táp mãnh liệt trong biển rộng. muốn xé rách tất cả.

Nếu lực lượng một thương đâm tới của Lưu Mộc Bạch là năm mã lực. lực lượng Lan Thương của Vương Siêu đã đến tám mã lực! Thậm chí mười mã lực!

Vương Siêu toàn lực ứng phó- không dám có chút chậm trễ.

Thương thuật quyết đấu thật sự là quá hung hiểm, hơn gấp bội quyền cước đối địch. Cột thương dài ba bốn mét được lực của cao thủ đánh vào. đâm đơn giản một cái đã xuyên một chiếc ô tô là chuyện thường, huống chi là người?

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, thương thuật quyết đấu là thẳng hoa của quyết đấu quyền thuật. Là thủ đoạn trần trụi của đâm xuyên giết chóc.

Phanh! Bang bang! Hai cây cột thép đánh vào, tia lửa thật lớn tung tóe ra như pháo hoa hoa mỹ, thế nhưng ẩn chứa sát ý hung hiểm, khiến mọi người quan sát trên mái nhà đều ngừng hô hấp!

Lan Thương của Vương Siêu ngăn cản một thương trí mạng dưới nách mình.

Rõ ràng thương tới của Lưu Mộc Bạch là đâm vào thắt lưng, dưới chân lại bị ngăn cản ở trên ngực. Đầu thương rung rung biến hóa nhìn như đâm chân của người, chờ người đối phó lại chọc xuyên qua tâm tạng

của người! Thế nhưng mẫn cảm của Vương Siêu đã xem thấu. Bất luận mê hoặc biến hóa gì đều trở nên không có giá trị!

Nếu hấn gạt không được một nhát đâm này, thì toàn bộ thân thể đã bị thương xuyên qua.

Lúc đẩy ra Vương Siêu không chút lưu thủ, trực tiếp đánh trả một thương! Đối với thương mà còn do dự đó là ngại mạng quá dài.

Một đánh trả của Vương Siêu rất đơn giản. chính là tay bắt ngờ co về eo, đem thương co rút lại vào thân, một đường đâm xiên ra ngoài, không có biến hóa đâm thẳng vào đầu của Lưu Mộc Bạch!

Có điều thần thể cả người Vương Siêu bùng nổ, phát kinh tăng thêm rất nhiều. Hai chân chống đỡ. rút xương duỗi gân. cột sống thẳng tắp, cổ duỗi mạnh, toàn thân hướng lên rồi cúi xuống.

Lấy thân mang thương, như mũi tên xuất khỏi nỏ!

Hình ảnh này thật giống như đang cưỡi trên một con ngựa cao to, dùng thương đâm xuống binh sĩ phía dưới!

“Cao Tham Mã”.

Đây là Long Xà thương thuật trong thương kích thuật chiến trường cổ đại. Thế cao đâm xuống, một thương xuyên não! Một thức “Cao Tham Mã” trong Thái Cực Quyền chính là từ thương thuật biến đổi ra.

Một thương hoàn thủ này thân thể cất cao, như kị binh đâm xuống một đi không về, ý tứ cường liệt không xỏ xuyên qua đầu của Lưu Mộc Bạch thì tuyệt không quay đầu.

Lực lượng của Vương Siêu phối hợp trên cột sắt thép lớn so với quyền của hấn lợi hại gấp mười! Cho dù là Lưu Mộc Bạch mang theo một trăm cái mũ sắt, trốn ở trong xe tăng cũng bị một thương này đâm vỡ. óc văng khắp nơi.

Lúc này da đầu của Lưu Mộc Bạch kịch liệt nhảy lên, tóc bị như điện giật dựng đứng, thế nhưng ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào đầu thương của mình. Vẫn không nhìn thương của Vương Siêu. Tay sau hấn đem thương ấn mạnh, tay trước bình tĩnh, toàn thân kích động mãnh liệt, trung bình tán biến hóa trầm ổn. cơ thể bành trướng căng ra tạo khiến bộ mặc quân phục màu tối phát sinh âm thanh nứt rách liên tiếp.

Liền đó tay sau của hấn nhấn một cái xuống, mũi thương phía trước đột nhiên giống như một con đại mãng xà dùng đuôi mạnh mẽ bắn phá mặt đất, sau đó bắn thẳng phía trước bắn.

Bằng Thương Thức trong Âm Phù Thương!

Mũi thương hất lên, đón đỡ đầu thương “Cao Tham Mã” cúi người đâm xuống của Vương Siêu. đem đẩy sang bên trái nghiêng lệch một tấc, đồng thời hai cây cột thép lớn va chạm. Tia lửa tóe ra như trong lò luyện.

Thế nhưng một thức “Cao Tham Mã” trong Long Xà Thương của Vương Siêu uy mãnh ra sao! Mang theo uy thế của lực ngựa phi nhanh đánh vào, cho dù ô tô trọng tải thấp cũng bị đâm xuyên một cái rồi hất tung bắn ra. Huống gì là một người?

Tuy rằng Lưu Mộc Bạch là tuyệt đỉnh cao thủ, thế nhưng cảnh giới lực lượng của hấn chưa tới đánh vỡ hư không, có thể thấy thân như Vương Siêu. Bằng thương sắc bén nhưng chung quy lực lượng kém một chút, không đánh vỡ được toàn bộ thể thương của Vương Siêu!

Mũi thương của Vương Siêu đâm tới, cách đầu của Lưu Mộc Bạch cự ly hơn một thước! Mang Theo khí tức cực nóng, mùi tanh cháy khét của sắt thép truyền vào phổi của Lưu Mộc Bạch. Kinh qua hai đợt va chạm kịch liệt vừa rồi. Cây thương đã phi thường nóng, thật giống như sắt nung đỏ trong lò luyện.

Bây giờ loại mùi tanh của sắt này gần như mùi vị của tử vong.

Tuy thế, vẻ mặt Lưu Mộc Bạch vẫn phi thường bình tĩnh như trước, Nếu là cao thủ cấp bậc như Đường Tử Trần còn có thể nhìn ra, trong ánh mắt hấn chứa một tia đắc ý, giống như đúng kế hoạch vậy!

Quả nhiên Lưu Mộc Bạch còn có hậu chiêu, sau khi một thương đâm tới. tại trong 0. 1 giây, đột nhiên co rút thân bước như mèo. thất lưng gấp. cột sống giương cung. Cả người thật giống như một con gà lớn.

Không, chuẩn ra mà nói thì giống như một con chim công lớn đang gập thân cân bằng, đầu thân tiến đến phía trước, dùng thân pháp tránh thoát một đám xô nã của Vương Siêu!

“Vũ Bộ Thân Pháp?”

Cái khom lưng mạnh như chim công này, tư thế thân duỗi cổ. Vương Siêu thật sự quá quen thuộc. Chính là một động tác hần nghiêng cứu bên trong Vũ Bộ!

Chim là động vật bay lên trời, cổ nhân sáng lập văn tự điều hình cho rằng có thể cùng trời câu thông, cho nên tám chữ ngọc tỷ của Tần Thủy Hoàng dùng điều hình văn tự khắc. Đạp bố đầu cương trong Đạo giáo cũng dùng Vũ Bộ. ý tứ rõ ràng cùng trời câu thông.

Vũ Bộ lấy hình dáng trăm loài chim, dung hợp ý cảnh âm dương nặng nhẹ của Hoàng Hà Lạc Hà hội tụ. Thần quy ra Lạc Thủy, trên lưng có Cửu Cung, bên trong Vũ Bộ cũng có Cửu Cung Quy Hình. Bao hàm toàn diện!

Vương Siêu thấy Lưu Mộc Bạch bằng vũ bộ thân pháp tránh Thoát ”Cao Tham Mã” những không dừng lại. Tay kéo vừa chuyển, đưa lực xuống thất lưng. Toàn bộ thân cột thương thép lớn dường như biến thành mì sợi mềm nhũn. cấp tốc rủ xuống!

Đoạn trước cột đại thương đột nhiên cong trầm xuống đâm phía dưới, thẳng vào lưng Lưu Mộc Bạch đang gập thân thể.

Ảnh mắt của Vương Siêu thủy chung bất biến. giống như đối thủ chính là một khối cá khô để hần dùng cái que sắt đâm xuyên vào.

Loại công phu này hần vừa sử ra, tại lịch sử võ thuật truyền thống Trung Quốc chỉ đếm được số người không nhiều hơn đầu ngón tay!

Thân pháp Lưu Mộc Bạch né tránh cũng không qua mắt được Vương Siêu, lần này trầm thương đâm xuống là biến hóa sau tiếp của “Cao Tham Mã” trong Long Xà Thương, “Long Kích Địa” hóa thành công phu quyền cước trong Thái Cực Quyền lão luyện là “Kim Cương Đảo Truy”.

Lưu Mộc Bạch đâm ra một thương. Vương Siêu hoàn lại một chiêu Lan Thương, Lưu Mộc Bạch bằng thương né tránh, Vương Siêu lại đảo thương đâm xuống, tổng cộng năm chiêu không tới ba giây thời gian!

Trong ba giây ngắn ngủi hung hiểm chồng chất. Có thể nói hai người nếu ai phân tán tinh thần một chút, lực lượng kém một chút đã bị đâm thành cá khô.

Quyết đấu trên sinh tử tuyến này, thật sự quá thảm liệt!

Lúc này Vương Siêu lấy thể thương lực lớn đã chiếm thượng phong. Võ công của Lưu Mộc Bạch khẳng định không bằng Vương Siêu, thậm chí kém hơn Ba Lập Minh một ít.

Thế nhưng binh khí đấu thương không hần ai có lực lượng lớn là có thể quyết định sinh tử!

Lúc này Lưu Mộc Bạch liền suy diễn hậu chước lật ngược thế cờ. Bản thân trình diễn một trận tiểu lực thắng đại lực kinh điển trong võ thuật!

Hần lộn thân xuống đầu duỗi cổ dựng thẳng, Thân pháp giống chim công thì triển ra. phía sau lưng da nhảy mạnh. tự nhiên cảm giác được mũi thương của Vương Siêu đâm tới!

Có điều hần vẫn không chút hoang mang, thất lưng vừa lộn! Thương phóng trở lại sau giống như ma thuật biến hóa.

Cốp!

Hai tay Lưu Mộc Bạch xoắn như bánh quai chèo, thất lưng duỗi vai! Trầm đan hạ móng. phình xương nứt gân. nhân thương hợp nhất như một con rồng trong mây cuộn cuộn phun tia sét!

Trong tích tắc thương ảnh như núi phóng ra sau lưng tạo thành một rừng thương rậm rạp. đã đẩy lui thương của Vương Siêu ra. lấy thế như bài sơn đảo hải đâm trở lại.

Thương như núi như rừng xông tới, làm người gãy đổ!

Thật giống như công xòe đuôi! Trong màu sắc mỹ lệ s hất chứa sát chiêu.

“Khổng Tước Khai Bình”!

Lưu Mộc Bạch lấy Vũ Bộ Khổng Tước Thức ẩn kinh lại trong Âm Phù Thương đâm tới thương của Vương Siêu, sau khi hai thương chạm sau lưng thì đem tinh lực tích góp tới cực điểm, bộc phát ra sát chiêu “Khổng Tước Khai Bình” mãnh liệt nhất, sắc bén nhất trong Âm Phù Thương!

Nếu như nói “Phi Mã Đạp Yến ”là chiêu số tuyệt sát được ăn cả ngã về không trong quyền cước thì Không Tước Khai Bình chính là Tất Sát Thủ trong thương thuật! Ngoài mức độ hung mãnh.

Phi Mã Đạp Yến là công phu quyền cước mà Khổng Tước Khai Bình dùng cây thương thép ba bốn mét đánh ra. Uy lực binh khí phải lớn hơn quyền cước gấp mười lần.

Lâm Đình Phong có kiếm, có thể đối kháng cùng Ba Lập Minh. Huống chi là cây thương thép trong tay Lưu Mộc Bạch!

Một cái xòe đuôi của chim công, sự mỹ lệ trên thế giới đều mất đi màu sắc, Sát chiêu của Âm Phù Thương đã xuất ra, tất cả sát chiêu của võ thuật truyền thống Trưng Quốc đều mất đi nhan sắc!

Ngay giờ khắc này!

Lòng của Vương Siêu cũng rung lên. hắn chỉ thấy Lưu Mộc Bạch giống như một ngọn núi lửa tuấn nhẹn đã lâu đột nhiên bạo phát! Trước mặt thương ảnh trùng trùng, mang theo khí tức cực nóng, một kích dày đặc mùi tanh cháy khét của sắt cuộn cuộn mà đến! Là khí tức của tử vong!

Từ sau khi Vương Siêu luyện đến cảnh giới Bảo Đan, luận võ bách chiến bách thắng. Đây là lần tiên hắn cảm nhận được khí tức này.

Trong nháy mắt có cảm giác cùng Trương Uy, Diệp Huyền luận võ. Kinh tâm động phách trên bờ vực tử vong!

Đấu binh khí so với quyền cước, quả nhiên hung hiểm hơn trăm lần!

“Khổng Tước Khai Bình! Là một kích tuyệt sát của Âm Phù Thương!”

Thế nhưng lúc này Vương Siêu cũng không còn là Vương Siêu năm xưa. Chính là đại tông sư võ công ngạo thị thiên hạ. Cho dù Dương Lộ Thiên, Đông Hải Xuyên sống lại cùng hắn luận võ còn chưa biết ai lợi hại hơn.

Hắn trầm tĩnh không gì sánh được. Mà trong lòng sáng trước nay chưa có, trong nháy mắt chiếu sáng toàn thân. Cảm giác toàn thân đều sáng rực trong suốt như nước, ngọc trai óng ánh. không chỉ tất cả bên trong mà bất luận cảnh tượng gì bên ngoài đều được các bộ phận trên thân thể phản ứng lại.

Thương núi thương rừng “Khổng Tước Khai Bình ”. Mỗi một thương đều được da thịt cảm giác ra!

Lần này hắn đã tiến nhập cảnh giới cao nhất của tu luyện thân thể là nội ngoại thông minh. Đánh võ hư không thấy thần.

Thật không ngờ Lưu Mộc Bạch có thể khiến hắn vận dụng thủ đoạn sau cùng, cho dù Ba Lập Minh cũng không làm được điều này!

Thân thể Vương Siêu không chút lay động. đứng thành dáng vẻ vô cực, Thế nhưng thương trong tay lại động. hơn nữa di động nhanh đến mức vượt khỏi tốc độ phản ứng của võng mạc mắt người!

Trái phải vòng vòng, một cầm một cản. một nặng một nhẹ vẽ hai cung tròn. Cung tròn bên trái như thần long bái vĩ, cung bên phải như đại xà quần nhau.

Thương thuật của “Long Dữ Xà Giao” hóa thân thành quyền pháp trong Thái Cực Quyền. Có một chiêu kinh điển mà ai cũng khoái. Đó chính là Thái Cực Mầu Quyền “Lâm Tước Vĩ”.

Lưu Mộc Bạch đánh ra “Khổng Tước Khai Bình” tuyệt sát. Vương Siêu hoành thương thế, ứng với “Lâm Tước Vĩ.”

Hai thương cùng va chạm nhau!

300. Chương 299: Ai Nói Cao Thủ Thì Nhân Phẩm Tốt?

Dương thức Thái Cực mẫu quyền vì sao có một thức kỳ quái “Lâm Tước Vĩ” như thế?

So với chiêu số khác như Phi Mã Đạp Yên, Hắc Hổ Đào Tâm. Bạch Hạc Lượng Sí, Kim Kê Độc Lập, Phiên Thân Đả Chủ, Bàn Lan Chủy ..thì Lâm Tước Vĩ đích thật là cổ chút quái dị.

Thế nhưng người võ công tới cảnh giới cao thâm. đồng thời tinh thông lịch sử võ thuật truyền thống Trung Quốc thì sẽ biết.

Chiêu “Lâm Tước Vĩ” này lại lai lịch rất sâu. Năm đó thời kỳ Càn Long, Vương Tông Nhạc là giáo quân tại Hà Nam. cùng với Tam Hùng của Trần gia Trần Bình Vượng. Trần Bình Khâm, Trần Bình Kỳ giao lưu quyền pháp. lúc đó Vương Tông Nhạc diễn luyện Âm Phù Thương Quyết với sát chiêu “Khổng Tước Khai Bình” không người địch nổi. Dương Lộ Thiên lúc tuổi nhỏ thấy vậy, về sau vẫn tìm phương pháp phá giải.

“Khổng Tước Khai Bình” là thương tuyệt sát ý cảnh mô phỏng theo Vũ Bộ của chim công. vua của trăm loài chim xòe đuôi mà ra. Vì vậy lão Dương cả ngày quan sát đuôi chim, tôi luyện thủ pháp. Đầu tiên là dùng tay bắt chim sẽ dễ thực nghiệm, quả nhiên lĩnh ngộ ra cách vòng tay, bao quát được đuôi của chim sẽ khiến nó không bay lên được.

Sau cùng rốt cục có mẫu quyền Lâm Tước Vĩ của Dương Thị Thái Cực.

Lâm Tước Vĩ là tay ôm đuôi chim khiến chim không cách nào mượn lực lên trời. Trong mắt trong mắt cổ nhân, chim có thể câu thông thần thánh lên trời. Còn ý tứ của Lâm Tước Vĩ chính là cho dù người là thần cũng bị ta bắt lấy!

Người “Khổng Tước Khai Bình” ta liền “Lâm Tước Vĩ”!

“Long Dữ Xà Giao” trong Long Xà Hợp Kích tuy cách gọi khác Lâm Tước Vĩ nhưng đạo lý như nhau, là trái ngăn phải cầm. một thương hình long, một thương hình xà g thành một vòng tròn lớn giam chim lại.

Bất luận một người nào khác, dưới tình huống này tuyệt không có linh quang khe động như Vương Siêu, trong chớp mắt chuyển thương, liền đánh ra thương thức phá giải sát chiêu “Khổng Tước Khai Bình”.

Vương Siêu dùng chiêu “Lâm Tước Vĩ ” lấy quyền thế hóa thành thương thế như nước chảy mây trôi, như một dải ngân hà vắt ngang giữa trời.

Bang bang phanh! Thân thương liên tục va chạm, từng đốm lửa cực nóng bắn ra mãnh liệt hơn gấp mười lần vừa rồi, mùi sắt thép khét lẹt ra thật ra

“Khổng Tước Khai Bình” tản ra, Vương Siêu tại trong 0.1 giây vòng thương ngăn lại, tia lửa lóe sáng trong vòng thương của hắn, như đan vào thành một vòng tròn lớn đem tất cả thương ảnh bùng nổ của Lưu Mộc Bạch thu nạp vào trong, giống như trong nháy mắt khi chim công khi xòe đuôi, đột nhiên bị người nắm lấy đuôi vậy!

“Không có khả năng! Cho dù là thương pháp Lâm Tước Vĩ, dưới tình huống Khổng Tước Khai Bình của ta đột nhiên bạo phát, cũng làm không được nhanh mạnh. độc như thế! Lực lượng lớn như vậy! Vương Siêu danh khí tuy lớn nhưng là người thổi phồng lên. Sao có lực lượng lớn như vậy!”

Một thức “Khổng Tước Khai Bình” này là thương thuật Lưu Mộc Bạch thành danh đã lâu, sức bạo phát to lớn sắc bén vô cùng. Là một thuật gia hiện đại, hắn đương nhiên biết sát chiêu Khổng Tước Khai Bình bị Lâm Tước Vĩ khắc chế, có điều hắn dùng một thương gặp qua không ít cao thủ Thái Cực, cũng không có ai ngăn cản được Khổng Tước Khai Bình này.

Đạo lý này rất đơn giản.

Chiêu thức tuy rằng tương khắc, ví dụ như người dùng đâm ta lấy tay đỡ ra. Thế nhưng một phải xem công lực của mỗi người, hai là phải xem sai lệch phương vị thời gian, cự ly... tại hiện trường

Mượn Bạch Hạc Quyền và Xà Hình Quyền mà nói, người không hiểu công phu sẽ cho rằng Hạc Quyền khẳng định khắc chế Xà Quyền, thực ra đó là sai lầm. Như người sử dụng một chiêu Hạc Quyền đâm huyệt Thái

Dương, ta dùng Xà Hình tay gian xảo vắt ngang qua tai hất văng ra hóa giải như thường, sau đó thuận lợi tiến thân quần khuỷu tay lách sát vào, như vậy có thể đánh bay kẻ địch cho tàn phế.

Đối mặt vài thương ba giây đến năm giây ngắn ngủi. Lưu Mộc Bạch đã thử được lực lượng của Vương Siêu, hẳn làm một giáo quan võ thuật của vương bài bộ đội đặc chủng. Trong nghiên cứu võ thuật rất có hệ thống, nghiên cứu khoa học sinh mệnh lực tiềm lực, rốt cuộc có thể đến trình độ này.

Hắn đưa ra khái niệm dùng mã lực tới tính toán sức bạo phát của cao thủ quyền thuật.

Sức bạo phát lớn nhất của hắn. liều mạng xuất ra khí lực, cho dù dùng các loại thuốc kích thích, chỉ tới lực lượng sáu bảy mã lực. Thế nhưng Vương Siêu lại có thể bạo phát ra hơn mười mã lực khiến hắn thật sự khiếp sợ.

“Lưu được núi xanh lại, không sợ không có củi đốt”.

Thi triển Khổng Tước Khai Bình không hiệu quả. Lưu Mộc Bạch hiểu rằng trận chiến hôm nay không có cơ hội thủ thắng. Hẳn chính là một giáo quan vương bài đặc chủng, cũng không phải võ thuật coi trọng thắng bại như mệnh. Thắng thua với hắn là chuyện thường nhà binh, hơn nữa hắn không có danh tiếng, vậy còn giữ danh tiếng làm gì.

Trong nháy mắt Lưu Mộc Bạch làm ra một phản ứng.

Bỏ chạy!

“Có thể khiến ta cảm nhận được khí tức tử vong, đến như Ba Lập Minh cũng không có bản lĩnh này. Giáo quan của bộ đội đặc chủng quả nhiên bất phàm” Mắt thấy Long Dữ Xà Giao hóa giải được Khổng Tước Khai Bình. Trong lòng Vương Siêu dâng lên cảm giác vui sướng mạo hiểm cùng kích thích.

Có điều cây thương trong tay Vương Siêu không chút dừng lại. Trở tay một thương, thương liền dựng thẳng đứng, tiếp tục đâm tới thắt lưng Lưu Mộc Bạch.

Vẫn là tiếng thương phá không quỷ khóc thần gào, uy lực tuyệt luân!

Đây là đâm thương trong của “Phán Thủ Phách Trát”.

Thế nhưng Lưu Mộc Bạch thoáng giả vờ, cước bộ hướng bên trái điểm một cái, đã nhảy xuống sân thượng! Mũi thương kéo trên mặt đất, tỏa ra hoa lửa liên tiếp.

“Chuẩn bị Hồi Mã Thương?”

Lưu Mộc Bạch nhảy xuống sân thượng, Vương Siêu cho rằng, giáo quan thương pháp tinh xảo võ nghệ cao cường này muốn thi triển “Hồi Mã Thương” kinh điển.

Vương Siêu móc thương nghiêng một cái, trở tay giấu ở sau lưng, thân thể đứng thẳng lên.

Động tác này chính là “Tàng Thương Thế”, là chiêu pháp kinh điển đối phó với “Hồi Mã Thương”!

Chính là năm xưa khi Vương Siêu so quyền cùng Diệp Huyền. Diệp Huyền chiếm thượng phong đuổi theo đuôi không bỏ, kết quả bị một quyền Hồi Mã Thương của Vương Siêu làm luống cuống tay chân, bị đánh chết tại lối dài.

Vương Siêu thấy Lưu Mộc Bạch kéo thương chạy đi lập tức dùng “Tàng Thương Thế”, ý tứ chính là chờ một cái chớp mắt, cho người tính toán sai lầm phản ứng thất bại!

Vương Siêu thả lỏng vai ảo diệu tới cực điểm, quả thực như linh dương móc sừng!

Vai thẳng lên tựa như nhào ra mà không nhào. thân khí đã nhào ra nhưng hình thể còn ẻo tại chỗ! Thật giống như con cạp, thân thể khe động không nhào tới gió to mùi tanh đã ép tới!

Trong nháy mắt làm cho Lưu Mộc Bạch cảm giác là đối phương đã đuổi theo!

Tuy cảm giác đối phương đuổi theo hắn vẫn như trước không thi triển Hồi Mã Thương, tiếp tục bước nhanh vọt mạnh về phía trước!

Bởi vì hắn đã không dám đấu thương thuật cùng Vương Siêu! Trong lòng rất rõ ràng, nếu đấu tiếp chỉ sợ một con đường chết.

Khi vọt xuống tới cửa thang lầu. Lưu Mộc Bạch thấy phía sau đã không có áp lực, lập tức quay đầu lại, liền thấy Vương Siêu đứng ở trên bậc thềm, thân thể dường như không động.

“Võ công người này đã tới cảnh giới thần đồng mà như hình động. Vừa rồi là dụ ra quay lại, chỉ cần ta mắc bẫy là thành con mồi của hắn”

Lưu Mộc Bạch toát mồ hôi hột, khẳng định nếu có thi triển Hồi Mã Thương thì chính là rơi vào khoảng không. Kết quả của vò hụt chính là bị Vương Siêu một thương đâm xuyên thành cá khô!

“Quả nhiên là quân nhân, không đem thắng lợi của mình dựa trên sai lầm đối phương, kể ra cũng may mắn”

Vương Siêu thở dài một tiếng, nếu vừa rồi là Ba Lập Minh, lấy tính cách của hắn khẳng định sẽ làm một cú sau cùng. không phải người chết thì chính là ta mất mạng. Thế nhưng Lưu Mộc Bạch tương đối lãnh tĩnh, dị thường bình tĩnh! Dám chịu đựng không xuất thủ.

Người như vậy mới là đáng sợ nhất.

“Thân thủ của người quả nhiên cao minh” Lưu Mộc Bạch chống Thương trong tay, ánh mắt rất bình tĩnh, không có vẻ như vừa thất lợi mà dao động gì.

“Quá khen quá khen” Vương Siêu gật đầu.

Vừa rồi hai người đối thương, Lưu Mộc Bạch đâm trước đến Vương Siêu ngăn cản, đâm ngược lại!

Lưu Mộc Bạch vắng thương, Vũ Bộ nể tránh, bạo phát Khổng Tước Khai Bình!

Vương Siêu thi triển Lãm Tước Vĩ hóa giải, đâm lại!

Lưu Mộc Bạch nhảy xuống sân thương kéo thương đi nhanh, Vương Siêu giấu thương ra thế!

Người tới ta đi chỉ có bốn hiệp mà thời gian chỉ có năm giây.

Hai cái chớp mắt là hai người cũng kết thúc. Đám người ở đây không thấy rõ. Càng không biết trong giao chiến thực như hai quân đoàn đánh nhau. giả dối chồng chất, có dự định có trá bại.

Thời gian năm giây, quả thực vô cùng ý vị.

“Thương thuật của Lưu giáo quân không tệ. Lần này chúng ta cho là bình thủ đi. Được rồi, Khổng Tước Khai Bình vừa rồi của người là Điều Hình Khổng Tước thế trong Vũ Bộ sao? Thực sự là tinh diệu tuyệt luân. Ngày hôm nay nếu có thời gian, chúng ta giao lưu một chút có được không? Xem như là không đánh không quen biết”.

Vương Siêu rất có hứng thú lý giải Khổng Tước Thế. không ngờ Lưu Mộc Bạch kế thừa một phái hệ của Vũ Bộ.

Vũ Bộ có rất nhiều loại như Thái Cực Quyền, Trần Thức, Dương thức, Ngô thức, Võ thức, Triệu Bảo vv... Bộ động tác võ thuật đẹp mắt của đạo sĩ dùng để cầu phúc cũng là Vũ Bộ. Động tác võ thuật đẹp mắt của Thái Cực hai mươi bốn thức cũng thế. Vũ Bộ thực chiến thì Vương Siêu chỉ biết là Nhật Bản có truyền lưu, Hiện tại có thể thấy được trên Lưu Mộc Bạch này.

“Bên trong quân đội, quả nhiên có rất nhiều bí mật chưa lộ ra ngoài”

Vương Siêu liền muốn trở thành bằng hữu Lưu Mộc Bạch, qua lại giao lưu một chút.

“Mỗi môn có sự đặc biệt riêng không tiện lưu truyền đi ra. Ta nghĩ quy củ này, ngài đương nhiên biết chứ” Thật không ngờ Lưu Mộc Bạch lại cự tuyệt giao lưu với Vương Siêu. ngữ khí nhẹ như năm đó Dương Trừng Phủ cự tuyệt trao đổi tài nghệ quyền pháp với Tôn Lộc Đường.

Vương Siêu vừa nghe đã biết, ý tứ của Lưu Mộc Bạch là cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Chính là không hài lòng nửa câu, Vương Siêu cũng không hứng thú. hắn bỏ lại thương rồi nói:

“Thường thức qua thương thuật của Lưu huấn luyện viên, chuyện này vậy là được rồi, sau này có cơ hội gặp lại giao lưu”.

Nói xong hắn liền xoay người đi.

“Lưu Mộc Bạch này lòng dạ thật nhỏ nhen. Vừa rồi rõ ràng hắn đã thua mà” Khi trở về Chu Giai liền nói với Vương Siêu.

“Không phân sinh tử, cũng không nói được ai thắng ai thua. Chỉ cần người còn sống, thì lại có cơ hội” Vương Siêu nói một câu triết lý “Võ công của người này rất mạnh, hơn nữa tâm tư lãnh tĩnh đến đáng sợ”

“Thế nhưng tâm nhân quá nhỏ, xem nhân phẩm không tốt lắm. Em xem nhân phẩm cùng tâm nhân như thế. Sao có thể luyện tới võ công mạnh như vậy? ” Chu Giai yêu ai yêu cả đường đi, tức giận nói.

“Ai nói cao thủ phải có nhân phẩm tốt?” Sắc mặt của Vương Siêu cổ quái cười: “Cao thủ với nhân phẩm không chút quan hệ, đại hiệp khách vì nước vì dân là sự đề cao của người luyện võ, du hiệp thích khách dưới ngòi bút trong truyện thật ra không phải đều như thế”.

301. Chương 300: Mấy Cô Gái

Lưu Mộc Bạch cự tuyệt không trao đổi quyền pháp với Vương Siêu. Vương Siêu đã biết, người này sau này không thể trở thành bằng hữu của hắn.

Luận võ thua trận là chuyện rất mất mặt, sau khi đánh qua làm bằng hữu rất ít, đa phần là nằm gai nếm mật trở về báo thù. Năm đó sư huynh đệ Tiết Diên cùng Phó Kiếm Thư của Hình Ý Quyền, luận võ thua trận liền đi xa mười năm khổ luyện trở về ký giấy sinh tử báo thù.

Bây giờ là xã hội hiện đại, Lưu Mộc Bạch cũng không phải võ thuật gia. cũng không dựa vào danh tiếng kiếm ăn, đổi mặt thành ý mời của Vương Siêu lại cự tuyệt, chính là lòng dạ hẹp hòi.

Vương Siêu lúc sau nói hai người bình thủ, là đã giữ thể diện cho Lưu Mộc Bạch rồi.

Trận đấu thương này, Vương Siêu thủy chung chiếm thượng phong, nếu tiếp tục đấu tới đa là năm giây Lưu Mộc Bạch sẽ thua trận.

“Lúc đầu muốn xem Quân Thể Quyền cùng tố chất của Lợi Kiếm vương bài, hiện đã biết qua. Nếu như quân đội vây công một mình mình, nếu bảy tám mươi người vây mình, mình liền ăn không tiêu. Trận đấu thương này có chút chẳng đáng. Sau này kết thêm một cửu địch, lấy tính cách lãnh tĩnh của Lưu Mộc Bạch, sau này khẳng định sẽ luyện võ công. tìm tới trả hận ngày hôm nay”.

Người như Lưu Mộc Bạch, Không để ý thắng bại một lúc nhưng không có nghĩ không để cả đời. Vốn phi thường cố chấp.

Về phần nhân phẩm không tốt, lòng dạ hẹp hòi sẽ không thể trở thành đại sư võ thuật. Vương Siêu cảm thấy không hẳn, người luyện võ thực ra cũng là người thường, ăn mặc quần ngủ đều dùng tiền như người thường? Cho dù là đại hiệp trong tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung. tư tưởng vì nước vì dân. thế nhưng ai dám nói Tây Độc Âu Dương Phong không phải là tông sư?

Không nói bên trong tiểu thuyết, võ thuật gia thời kỳ Dân quốc. có mấy người nhân phẩm tốt đến như đức thánh nhân.

“Không biết Trường Phong giáo quan thế lực, được xưng đệ nhất tam đại đặc chủng vương bài là ai? xem ra cũng không thua Lưu Mộc Bạch. Cũng tính là tuyệt đỉnh cao thủ. Có điều ta đã không còn hứng thú. Trong nước quá phức tạp, sớm về hải ngoại kết hôn mới là tốt nhất”.

Ý niệm xoay chuyển Vương Siêu đưa mắt nhìn Chu Giai ngồi ở bên cạnh, ý niệm xuất ngoại càng nhanh. Hắn cảm thấy càng ngày đáng ghét tới Chu Giai là một chuyện phi thường nguy hiểm, là chơi với lửa.

“Tuy Chu Giai không hư hỏng, không chút điêu ngoa cùng cao cao tại thượng. Vênh mặt hất hàm sai khiến của đám con gái cán bộ cao cấp. Ngược lại nàng rất sẵn sàng, hơn nữa cũng quen biết đã lâu, năm đó ta còn được nàng hỗ trợ không ít, thế nhưng... chung quy không thể ...”.

Ngay khi Vương Siêu miên man tự hỏi Chu Giai nói: “Không nói chuyện Lưu Mộc Bạch nữa. Siêu Siêu, hôm nay anh nghĩ ngơi ở đâu?”

Tuy rằng phụ thân của Liêu Tuấn Hoa cùng cậu Chu Giai hứa hẹn. Dem hồ sơ của hắn điều đi; giảm một ít phiền phức. nhưng thời kỳ hắn nên cẩn thận một chút.

Bây giờ Tào Tinh Tinh cùng Hoắc Linh Nhi ở cùng một chỗ. Hắn càng không thể lộ diện.

Đối với nữ đồ đệ xinh đẹp này, về phương diện tình cảm hắn còn dây dưa gấp mười lần Tào Tinh Tinh. Trước khi kết hôn cùng Đường Tử Trần, hắn cũng không muốn gặp lại nàng.

Suy nghĩ một chút, Vương Siêu tìm một lý do cự tuyệt Chu Giai.

“Lưu Tuấn Hoa đã an bài cho tôi một chỗ. Hơn nữa còn một số cuốn quyền phổ thất truyền ở chỗ lão Ba. Tôi muốn tới đó photocopy một bản. ”

“Anh không nên đổi đề tài, photocopy tư liệu, thuận một chút làm là được” Ánh mắt Chu nhìn chằm chằm Vương Siêu: “Chúng ta là bạn cũ. Anh chẳng phải cũng đã ở qua đêm tại phòng của em rồi sao. Được rồi, ngày hôm nay cứ ở trong phòng của em, mặc kệ những thứ khác. Năm đó em dùng súng bắn chết người, anh cũng an ủi em cả đêm. Huống chi. năm đó em còn giúp anh không ít. Cho dù anh bây giờ có niềm vui khác nhưng chúng ta vẫn là bạn bè. Lẽ nào lại né tránh như thế?”

Chu Giai thô bạo giẫm chân ga xe một cái. đồng thời chuyển động tay lái hướng về nơi ở của mình.

Từ quân doanh của bộ đội Lợi Kiếm đi ra, trên xe chỉ còn hai người. Cảnh vệ Tiểu Trương đã sớm lưu lại tại đó.

Dù sao một người khôn khéo một chút có thể nghĩ ra tình huống này, huống chi cảnh vệ quanh năm ở bên cạnh thủ trưởng?

“Quên đi quên đi, buổi tối ngày hôm nay cứ ở chỗ cô đi” Vương Siêu trong lòng nói thầm: “Cái gì gọi có niềm vui mới khác? Có điều nói vấn đề này cũng không có nghĩa, Nữ hài tử mà. Thôi thì làm nàng vui chút. Trước đây đích xác nàng chiều cổ giúp ta rất nhiều”.

Vương Siêu ở trên lôi đài chưa bao giờ nường tay, nhưng đối đãi với bạn bè rất ngay thẳng, chưa bao giờ tính toán cái gì.

* *

“Tinh Tinh, gần đây công phu quyền cước của bạn tăng lên rất nhiều!”

Ngay lúc Chu Giai mạnh mẽ lái xe đem Vương Siêu đi tới chỗ nàng ở, bên trong một gian phòng rộng mở. Hoắc Linh Nhi. Tào Tinh Tinh ngồi ở sofa nói chuyện với nhau.

“Còn vẫn kém bạn nhiều. Nếu lần thi đấu này chúng ta trở thành đối thủ, bạn cần phải hạ thủ lưu tình một chút, không nên đem sát chiêu từ nơi bạn học của bạn dùng ở trên người mình nha!” Ánh mắt Tào Tinh Tinh đảo đảo. mười ngón tay giao nhau trên đầu gối, nhấm nhấm lưng tựa vào sofa.

Bạn học trong miệng của Tào Tinh Tinh tự nhiên là chi Vương Siêu!

“Thế nào, Linh Nhi, cô không còn theo đuổi tên Vương Siêu kia?” Ngồi ở một cái sofa khác là một nữ tử mặc trang phục rất mát rất quyến rũ nói. Người con gái này vừa nhìn là loại tiểu thư của nhà phú quý, thế nhưng thần thái phấn khởi. ngón tay dài mà có lực. Hiển nhiên không phải loại quyền đạo mua bằng tiền, là nữ nhân có mặt trên tạp chí Không Thủ Đạo Hắc Đái.

“Tên Vương Siêu kia đích thật là có bản lĩnh, trẻ tuổi đẹp trai lại có tiền. Ta học ba tháng ở chỗ hắn, quả nhiên tốt hơn nhiều so với huấn luyện viên đứng đầu Không Thủ Đạo. Ngày hôm trước lúc ta ở tại WC công ty đi ra, đụng một tên gia hỏa trước đây hay làm phiền cùng ngăn cản ta, ta vừa đánh một trảo. trở

tay một xoắn một đấm. nhanh gọn đánh ngã hẳn. Dùng cước dẫm lên mặt hẳn. Tên thiệt thòi này còn xưng học qua Nhu Đạo, là Hắc Đái sơ đoạn. Hắc hắc”.

“Có điều là Vương Siêu này lạnh như băng không có tình thú, mỗi ngày chỉ biết nói công phu. cực thiếu lãng mạn không thể lấy làm chồng. Linh Nhi, ta khuyên cô nên thấy một điểm, rừng cây nhiều như vậy nhất định phải có ở lý trên một thân cây?”

Hóa ra nữ nhân này là một người trong số tiểu thư công tử, con cháu phú hào cán bộ cao cấp. Năm đó Vương Siêu sau khi biểu diễn tại Bắc Kinh thu một nhóm, chính là Hàn Tiểu Thanh ở Lao Sơn theo hẳn học mấy tháng.

“Nhưng nói đi còn phải nói lại, Linh Nhi. Cô cần đem tên Vương Siêu mở miệng quyền, ngậm miệng công phu kia dạy bảo lãng mạn mới được. một chuyện như thế rất có cảm giác thành tựu”.

Hàn Tiểu Thanh khanh khách nở nụ cười.

“Thôi đi, Tiểu Thanh, người mấy lần khi dễ mấy công tử dùng tiền mua Hắc Đái. Năm đó tại tỉnh S. lúc chúng ta cùng nhau luyện công phu. người muốn ngủ lười thể nhưng bị Vương Siêu lôi dậy. Không biết là ai dạy bảo ai?”

Tào Tình Tình lặng lẽ một chút.

302. Chương 301: Đặc Nhiệm

“Cái này không tính gì. Nếu muốn nói, còn phải cảm tạ hẳn. không phải Vương Siêu mỗi ngày ố thúc thì bây giờ ta đã không có được thành tựu tốt như vậy”.

Hàn Tiểu Thanh cũng không nói lại chuyện ban đầu đi theo Vương Siêu luyện công, mỗi khi nhớ lại thì không khỏi thấy xấu hổ. Nhìn Tào Tình Tình một cái, siết chặt bàn tay, một bộ dáng xinh đẹp xuất hiện ở phía sau là Hoắc Linh Nhi.

“Thật ra Vương Siêu này mình thấy cũng rất được, đừng xem hẳn mở miệng là quyền, khi ngậm miệng lại là đầu gối không hiểu tình thù. thật ra hẳn rất xem trọng trách nhiệm, chỉ cần đem hẳn đưa tới tay, sẽ không sợ hẳn thay lòng đổi dạ. Linh Nhi, nếu bạn thật sự quyết tâm dù chết không từ, mình sẽ nói cho bạn một phương pháp có thể mang gạo nấu thành cơm”.

Hàn Tiểu Thanh nói xong, trên mặt lộ ra vẻ thần bí rất giống như là một tiểu ác ma.

“Phương pháp gạo nấu thành cơm?” Hoắc Linh Nhi mở to mắt ngạc nhiên. Mà Tào Tình Tình mặc đang nằm nhàn nhả trên ghế salon, thì lỗ tai dựng đứng lên.

“Phương pháp rất đơn giản, lúc ở chung thì tạo ra một bầu không khí vui vẻ, sau đó cùng nhau ăn cơm uống cà phê hay cái gì đó, dụng một chút thủ đoạn khéo gợi tình dục. là nam nhân nào còn có thể nhẫn nhịn được, hơn nữa giữa hai người các người đều có cảm tình. Chỉ thiếu biện pháp kích thích phát triển mà thôi. Hơn nữa ánh mắt bốn cô nương rất chuẩn, Vương Siêu này tuyệt đối là xử nam, không ăn được thì thật là đáng tiếc”.

Hàn Tiểu Thanh liếm liếm miệng của mình; nhìn bộ dáng ngay cả nước miếng cũng đã muốn chảy ra.

“... Tiểu Thanh, bạn từ khi nào học được thủ đoạn hạ lưu như vậy?” Hoắc Linh Nhi nghe thì hung hăng trừng mắt giờ nắm tay lên.

“Cái gì là hạ lưu? Bạn đừng tưởng Vương Siêu kia công phu cao. giống như trong tiểu thuyết bách độc bất xâm. Bất quá mình cùng nghe nói, tên Liêu Tuấn Hoa bạn có biết không, hẳn công phu cũng rất tốt nhưng bị mắc lưới bởi chiêu thức của phụ nữ. Ăn phải mê dược không thể nào chịu nổi” Hàn Tiểu Thanh không hề có phong phạm của thực nữ liên tục cười to mấy tiếng.

Hàn Tiểu Thanh, Tào Tinh Tinh, Hoắc Linh Nhi ba người nào phải khuê nữ tầm thường. Nếu không có việc thường tập trung trò chuyện về đủ thứ. Bây giờ nói ra không chút cổ kị.

“Thật sao? Có chuyện đó. Là ả nào? Liêu Tuấn Hoa mà gặp phải chuyện bi thảm thế sao? ” Hoắc Linh Nhi trợn mắt lên.

“Ừm, bắt quá là ai thì mình chỉ nghe mơ hồ, không có rõ” Hàn Tiểu Thanh xua tay “Vương Siêu không phải siêu nhân, hơn nữa không phải hắc không có cảm giác với bạn. Lần sau gặp mặt nên dùng chút thủ đoạn. Mấy chuyện thể diện... cần bản không tính là gì.. ”

“Vương Siêu tuy công phu cao hơn Liêu Tuấn Hoa nhiều, không bị dính mê được đâu” Tào Tinh Tinh đột nhiên mở miệng, nhưng lời vừa nói lập tức ý thức không ổn. Lấy tay che miệng!

“Hắn không dính mê được. Chẳng lẽ cô đã thử qua?” Hàn Tiểu Thanh, Hoắc Linh Nhi. Hai người đều là phụ nữ thánh tai mắt sáng, câu nói vừa này thật bất thường!

“Ha ha,” Tào Tinh Tinh ngoài mặt cười nhưng trong lòng thì thầm trách: Tinh Tinh ơi là Tinh Tinh! Người là cảnh sát điều tra gì mà một chút cảnh giác cũng không có. Bây giờ đã lỡ miệng. Hoang đường, thật hết sức hoang đường à!

Vừa rồi nàng thật vì hảo cảm mà thốt ra. Lúc Hàn Tiểu Thanh thảo luận về mê được kích dục, Tào Tinh Tinh lập tức nghĩ đến ngày hôm trước Chu Vũ Hình mời nàng cùng Vương Siêu uống rượu, còn sử dụng mê được cao cấp dùng để đối phó với gián điệp quốc tế, mùi vị này nàng đã nếm qua. uống vào cảm giác lâng lâng rất muốn làm tình. Nhưng Vương Siêu lại không sao, vẫn mười phần thanh tỉnh. Bởi vậy nàng hoài nghi và vô cùng hứng thú, trên thế giới này rốt cuộc có loại được vật có thể chiến thắng được nam nhân này hay không?

Lúc nào, ta phải tìm một loại mê được lợi hại hơn nữa! xem có thể làm mê đồ được lão đồng học này hay không, hắc hắc hắc...!

Tào Tinh Tinh là cảnh sát nhưng trong lòng cũng có những mảng tối âm u. Tự hỏi vấn đề này đã hai ngày trời. rất nóng lòng muốn tìm cho ra đáp án. Bây giờ cùng mấy bạn hữu đàm luận. lập tức không hỏi mà tự khai.

“Không có, nào có chuyện đó, Vương Siêu không phải xuất ngoại sao chứ? Mình đã hai năm không có thấy mặt, không biết giờ đây hắn thế nào nữa?”

Tào Tinh Tinh xoay chuyển đầu óc nhanh như tên lửa, trên mặt lộ bộ dáng bình thường, nhanh chóng chuyển đề tài nói: “Hiện võ công mình cũng tiến bộ, đang suy nghĩ đến Hồ Báo Lôi Âm,

đem công phu luyện thấm vào xương tủy. Vương Siêu đã sớm nói cảnh giới này ăn sâu vào xương tủy, máu huyết hoạt bát mới mẻ, cơ thể con người được đề cao lên vài lần, cho nên mình đang suy nghĩ, mê được đối với Vương Siêu không thể nào có tác dụng. Cảnh sát chúng ta, cũng có người chuyên môn về mặt này. Bất quá Linh Nhi, võ công của bạn là chân truyền của Vương Siêu, Lôi âm cụ thể là chuyện gì?”

Không thể không nói Tào Tinh Tinh mười phần cao minh, đã chuyển sang hướng khác. Hoắc Linh Nhi. Hàn Tiểu Thanh thấy không có gì khả nghi.

“Thật ra việc này rất đơn giản. lịch sử ngàn xưa nói một người có công phu giỏi, cũng chỉ là ba chữ thiện cung mã, cũng không phải là đơn giản cưỡi ngựa bắn tên. Chúng ta luyện quyền, dụng cơ nhục để phát lực, đó là mã lực, dụng xương sống đại cốt phát lực. đó là cung lực”.

Hoắc Linh Nhi lên tiếng về quyền pháp thì hăng hái bừng bừng, đứng dậy vén tay áo đưa ra tư thế.

“Văn cung xạ điêu”: “Lực tùy tích phát đánh ra một quyền, nắm tay như mũi tên được bắn ra, thân thể như cây cung, xương sống giống như cánh cung phát ra tiếng động. cảm nhận được chấn động này. Cảm giác liên miên không dứt là lôi âm”.

Vừa nói Hoắc Linh Nhi đánh tới một quyền “Cung Bộ Trùng Quyền” đơn giản. quả nhiên phát lực nắm tay thẳng tiến. tạo ra những tiếng xé gió, mà thân thể nàng lại giống như cây cung. ông ông chấn động không ngừng.

“Mình sao lại cảm giác bạn và Vương Siêu nói không giống nhau? Vương Siêu nói là giống như khi bầu trời có bão mây đen cuộn cuộn, giống như tiếng chuông vang xa không dứt” Tào Tinh Tinh nhíu mày.

“Thật ra giống nhau những mỗi người khi nói ra cũng khác nhau, sự phụ mình nói cao siêu hơn, có thể trong lúc đó bạn không luyện công tốt, luyện lôi âm không tạo ra chấn động, mà là não của bạn có chấn động” Hoắc Linh Nhi cười ha hả.

“Ngựa nhanh như gió như sét đánh huyền kinh. Hai câu này bao hàm tất cả ý cảnh của quyền Thuật. Thật ra võ công phân chia dù thế nào đều là luyện cung mã. Về mấy phần phía sau tụ đan, nguyên anh... Đó là những cảnh giới chí cao. Tong lịch sử, người đạt đến chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hiện đem cung mã luyện cho tốt, đối phó hơn mười đầu sắc lang dư sức có thừa” Hoắc Linh Nhi nói.

”Tân Khí Tật trên chiến trường giết người vô số. So với Vương Siêu còn mạnh hơn. Vương Siêu chỉ biết giết người, đại học cũng không vào, nghe nói cuộc thi tốt nghiệp cao trung thành tích cũng tệ nhất từ dưới lên, ngay cả bằng cao trung cũng không có, lưu manh là lưu manh..’ Hàn Tiểu Thanh ha hả cười to.

“Bất quá Linh Nhi, nghe bạn nói như vậy mình đã rõ ràng. Văn hóa của bạn so với Vương Siêu kia còn cao hơn nhiều, nếu so sánh với hần. bạn sau này nhất định trở thành đại tông sư nha” Hàn Tiểu Thanh nghe được nhất thời tâm hoa nở phóng, lập tức muốn tiến lên tập luyện lôi âm, luyện tốt, sẽ đem vô số sắc lang giẫm nát dưới chân.

“Hắc xì!”

Lúc Vương Siêu đi vào phòng của Chu Giai, một hương vị ngọt ngào hấp dẫn.

Hơi thở phả vào mặt giống như ngã vào một tấm nệm ôn nhu, hương thơm không ngừng tỏa ra, làm hần nhất thời không thích ứng được.

Đích xác vừa mới từ bên trong quân doanh vương bài bộ đội ngồi xe đi ra, trở lại khuê phòng phụ nữ, hoàn cảnh có sự khác biệt rất lớn, hưởng chi mũi của Vương Siêu miễn cảm người bình thường rất nhiều lần.

”Anh hắc xì hơi khẳng định là có người nào đó đang mắng anh?” Chu Giai đi vào nhà cởi áo khoác, lộ ra áo trong màu đỏ, như một chú mèo nhỏ nằm trên ghế salon. bộ dáng có vẻ uể oải.

“Bên trong tủ lạnh có nước uống, đồ ăn, anh cứ tùy tiện đi. Em muốn nghỉ ngơi một chút. tại quân doanh leo lều toàn thân rã rời. Cả xương cốt cũng muốn rụng ra luôn”.

Chu Giai xoa bóp bả vai. bộ dáng đích xác là vô cùng mệt mỏi.

“Cô không tắm rửa? Tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi”.

Vương Siêu quan sát bố trí xung quanh căn phòng, phát hiện căn phòng tại Bắc Kinh của Chu Giai chẳng khác mấy với căn phòng này. Vương Siêu nhớ lại sự tình trước đây, không khỏi cảm khái.

“Anh đi tắm trước đi. Em nghỉ ngơi một chút, thật sự chẳng còn chút khí lực nào. Anh vừa rồi cùng Mộc Bạch luận võ, vận động cũng nhiều đó” Chu Giai nhắm mắt lại.

“Tôi không có mang quần áo, nếu mang đi giặt thì lấy gì mặc”.

“Em cho người mượn vài bộ, khẳng định cũng có cỡ vừa với anh, ngay trên ghế salon ấy” Chu Giai cũng không thèm mở mắt chậm rãi nói.

Vương Siêu nhìn, trên ghế salon quả nhiên có mấy bộ quần áo thể thao.

“Được rồi. hôm nay tôi ngủ trên ghế sa lon ở phòng khách, ngày mai tôi sẽ xuất ngoại”.

“Ừm”.

Vương Siêu tiến vào phòng tắm đóng cửa lại. Chu Giai đang nằm trên ghế salon đột nhiên nhảy dựng lên, tinh thần khỏe khoắn, không còn nửa điểm mệt mỏi.

Bộ dáng Siêu Siêu khi tắm?

303. Chương 302: Toàn Bộ Đầu Bị Nhìn Thấy

Công việc của Chu Giai là gì?

Một ký giả.

Công tác bí mật đương nhiên có khát vọng mãnh liệt làm rõ chân tướng sự việc, hơn nữa còn phải ghi chép lại để thỏa mãn tham vọng. Bây giờ Vương Siêu đã tiến vào phòng tắm, nghe được tiếng nước chảy, tinh thần của nàng khẩn trương. Mãnh liệt muốn xem.

Chu Giai cũng thích Vương Siêu nhưng không biết cuộc sống hằng ngày của hắn như thế nào, hai người giao tình không tệ, bất quá do công tác thường xuyên phải bốn ba khắp nơi, nàng không được như Hoắc Linh Nhi, đi theo Vương Siêu ở chung với cùng hắn rất lâu.

“Thật ra Siêu Siêu rất thần bí. lần đầu gặp mặt là tại trong phòng làm việc Cục công an. Tào Nghị mời hắn đến bảo vệ mình, trước mặt biểu diễn công phu. Ngày đó buổi tối mình giết người, cảm giác c hắn là người không tệ... Mình tuy lớn tuổi hơn hắn... nhưng người đàn bà kia còn lớn cả mình. Lại xinh đẹp. có khí chất, làn da so với ta cũng đẹp hơn... có tiền có thế, mình thế nào tranh được với nàng?”

Chu Giai bước đến gần phòng tắm, hồi tưởng lại lần đầu gặp Vương Siêu lại tức giận, lại nghĩ đến Đường Tử Trần phải muốn khóc. Không thể không thừa nhận, vô luận là khí chất hay là dung mạo. cùng tiền tài địa vị thế lực, sự thân mật với Vương Siêu, Nàng đều kém người đàn bà đứng đầu Đường Môn kia.

“Mình theo đuổi Siêu Siêu, Siêu Siêu theo đuổi người đàn bà kia. Cứ như một tam giác tình vêu. Hừ hừ! Trước kia mình xem bộ phim nói về tam giác ái tình trên TV, cảm thấy chán ghét đến cực điểm, mà bây giờ chính mình lại là một người trong tam giác đó. Thật đúng là...”

Thật ra lần đầu nàng trông thấy Vương Siêu chính là lúc hắn đánh tên côn đồ ăn trộm kia. Tào Nghị thăm vấn, đúng lúc nàng chứng kiến, kết quả hòa giải lần đầu phạm pháp của Vương Siêu.

Thực ra lần đầu gặp là nàng vô tình giúp đỡ Vương Siêu. Khi đó hắn mới là học sinh cao trung, vô công khí chất đều bình thường. Nên trong trong ấn tượng của nàng không có đoạn ký ức này.

Vương Siêu cởi y phục. mở vòi nước ra, thấy nước đã ấm tự nhiên ngồi vào bồn tắm, toàn thân da trắng bóc, nhiệt độ thông qua các lỗ chân lông tiến vào thân thể, toàn thân huyết mạch khai thông, cảm giác sáng khoái truyền đến.

Thả lỏng thân thể trong nước, tùy ý làm cho lực đẩy của nước nâng cơ thể lên, toàn bộ tinh thần của Vương Siêu chăm chú đem thân thể từ đầu đến chân, từ trong tới ngoài tinh tế cảm giác.

Từ khi vô công đại thành đến cảnh giới bất phôi. Đây là lần đầu có thể toàn diện cảm giác được cơ, nhục máu, cốt tủy của mình.

Lần về nước tinh thần luôn đặt ở trạng thái tập trung, chú ý tới mọi động tĩnh xung quanh, cái gì là gió thổi cỏ động đều cảm giác được. Nhất là trong hai trường luận võ đó. Trận đầu là cùng Ba Lập Minh, trận thứ hai không lâu trước đây cùng Lưu Mộc Bạch so tài.

Tinh thần lực liên tục khẩn trương, thể lực liên tục tiêu hao khiến cơ thể mệt mỏi.

Vương Siêu toàn tâm buông lỏng cơ thể. phát hiện ra những tổn thương.

‘Phổi cùng tim có chút khác thường, hiển nhiên khi cùng với Ba Lập Minh đánh nhau dùng Cự Mãng thổ đan để kích thích sức mạnh mãnh liệt, phế khang thor khí, tim bị tụ máu lớn. Theo như người xưa nói phương pháp điều trị là phải tĩnh tâm nghỉ ngơi’.

“Cốt cách mệt mỏi rất lớn là do lúc tránh né Lão Nha, dùng phép súc cốt áp súc thật lớn. Dù là làm bằng kim loại cũng không chịu được. Dùng lôi âm làm chấn động một chút, phối hợp với phương pháp khác để khôi phục”.

Tinh thần lực tập trung quan sát, Vương Siêu thu liễm nó ở trong cơ thể, suy nghĩ biện pháp khôi phục.

Nhất thời hắn cứ nằm như vậy, không nghĩ ngợi gì. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Cơ thể bập bênh trong nước.

Trong nhà Chu Giai không cần phải nhất mực đề phòng. Tay đặt vào trong nước tùy ý tùy phát; ngực cứ nhấp nhô nhẹ nhàng thở ra rồi lại hít vào thật sâu. dần dần trái tim cũng đập chậm dần, Vương Siêu tiến vào giấc ngủ say.

Vương Siêu thi triển Cổ Trữ Khoát Hung không đơn giản chỉ là ngủ, thật ra đây là một chuỗi động tác liên tiếp điều chỉnh tâm lý, thả lỏng bản thân.

Cổ Trữ Khoát Hung là công pháp dưỡng khí trong Hình Ý quyền, khi hít thở thì phải “miên tức” hô hấp thông thả giảm áp lực cho trái tim đến mức thấp nhất. Nằm giống như chết, Vương Siêu ngủ chính là thụ pháp “Trập Long Miên”.

Động vật ngủ đông có bộ dáng như thế nào thì hiện Vương Siêu y như thế.

Ngủ đông cứ như vậy trải qua vài giờ. Vương Siêu tỉnh lại, cảm thấy bên trong cơ thể nhẹ nhàng thoải mái. trái tim sinh cơ bừng bừng giống như ngủ đông vật ngủ đông tỉnh lại khi mùa xuân đến.

Thân thể hần khôi phục nhanh hơn gấp trăm lần so với người bình thường, tinh thần luôn căng thẳng như thế, các quyền sư bình thường mất mười ngày nửa tháng để khôi phục thì hần chỉ cần một canh giờ ngủ đông.

Cảm giác tinh thần lực tràn đầy muốn bạo phát, Vương Siêu nhẹ nhàng thở ra, không chế thân thể, nắm tay vung lên nhẹ nhàng phát lực.

Hừ, Hà !

Hai thanh âm mạnh mẽ phát ra giống như tiếng sét giữa ban ngày, thoosau là những âm thanh ông ổng chấn động không ngừng, các đầu khớp xương chấn động.

Cái gì là “Cung như phích lịch huyền kinh”? trên người Vương Siêu biểu hiện vô cùng hoàn mỹ.

Cường cung xuất ra âm thanh vang lên, sau đó thân và dây cung chấn động một lúc lâu như tiếng chuông lớn vang lên, âm thanh vang xa một thời gian dài xuyên qua tầng mây vang lên cả bầu trời, như tiếng sét hòa nhập vào cả thiên địa, vang vọng mãi không thôi.

Hổ Báo Lô Âm, Hanh Cáp Nhị Âm, Tủy Tủy Kinh... Là những pháp môn đề cao sức chịu đựng cơ thể, phương pháp không giống nhau nhưng đạo lý lại giống nhau.

Xương cốt mệt mỏi sau khi nghỉ ngơi đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Hần vẫn giữ trạng thái nằm trong nước, sau một lần phát lực thì thân thể không có động đậy nhưng bên trong xương cốt lại không ngừng truyền đến lực lượng chấn động, liên miên không dừng, nhất thời phát lực gây chấn động làm cho nước tung tóe lên, trong phòng tắm không có chỗ nào là không thấm nước.

Xương cốt thân thể chấn động chừng hai ba phút mới khôi phục như thường.

Sở dĩ thời gian chấn động như vậy là do xương cốt, cơ bắp đàn hồi rất tốt như đại tông sư tu hành Du Già trong truyền thuyết.

Đứng đầu chính là Du Già thượng sư, khom lưng đầu có thể chui qua hai chân, thậm chí đầu lưỡi có thể liếm được cái mông của mình! Sự mềm dẻo của xương cốt đã đạt đến mức tùy tâm sở dục.

Chấn động không ngừng và mạnh mẽ, nếu mãnh liệt kéo dài thời gian khẳng định tiếng ông ông ông phát ra trong thời gian dài.

Vương Siêu bây giờ đánh người không cần dùng quá nhiều sức, hai tay đánh ra thanh âm vang lên, xương cốt chấn động, dù đối phương mạnh đến đâu nhưng trong phạm vi ảnh hưởng sẽ bị chấn động mãnh liệt này đánh đến chết.

Cho dù là nhân vật lợi hại như Ba Lập Minh cũng bị đánh cho ê ẩm hết cả xương cốt, cắn chặt môi không phải phát ra tiếng rên la.

“Buông lỏng thì thư thái, khẩn trương thì mệt mỏi. Đáng tiếc các quyền sư tuy rõ ràng đạo lý này. nhưng khi nghỉ ngơi cũng không dám thả lỏng. Mất đi bình hành, thậm chí còn thọ ngắn hơn người bình thường”

Không thể thấy “Thần” sao có thể dưỡng “Thần”?

Thờ dài một tiếng, Vương Siêu nhẹ nhàng nhấn đầu ngón tay vào nước, thân thể trần truồng từ trong bồn nước đứng lên. giống như đại long xuất thủy.

Khi Vương Siêu cảnh giác, trong phạm vi mười thước chung quanh cho dù con kiến bò qua cũng có biết, trong lúc ngủ chỉ cần có người dùng ánh mắt địch ý nhìn hấn lập tức sẽ tỉnh lại.

Nhưng trong vài giờ này. hấn không có cảnh giác mà là hoàn toàn buông lỏng.

Vương Siêu không phải là ngủ bình thường mà là “Trập Long Miên” trong Long xà hợp kích!

Động vật ngủ đông, cho dù là dùng gậy đánh như thế nào cũng không tỉnh lại.

304. Chương 303: Đồng Nhân Châm Cứu

Đột ngột cửa phòng tắm được đẩy ra!

“Chu Giai... cô...”

Tao ngộ trong hoàn cảnh này làm cho trường diện nhất thời trở nên xấu hổ, Vương Siêu còn đang trần truồng, Chu Giai đều đã thấy hết toàn bộ. Thật là muốn khóc. Hấn nhanh chóng cầm lấy một chiếc khăn tắm, lật đặt vung lên che lấy bộ phận quan trọng nhất của mình.

”Anh tắm vài canh giờ, lâu như vậy mà không đi ra. Hơn nữa không chút động tĩnh, nước không có chảy, em lo lỡ may xảy ra chuyện gì? Có phải cùng bị nội thương rồi ngất đ nên vội vàng đi vào.

Anh... anh không có chuyện gì chứ?”

Chu Giai xua xua tay. trên mặt lộ vẻ tự nhiên, giống như chuyện vừa phát sinh chỉ là chuyện thường giống như ăn cơm uống nước hàng ngày.

“Là thế sao?” Vương Siêu suy nghĩ một chút, quả đúng hấn luyện Trập Long Miên, lại ở trong này hơn hơn vài giờ không chút thanh âm, đương nhiên làm cho người khác lo lắng.

“Bất quá. cô đem cái ghế đến làm gì?” Vương Siêu nhìn tới cái ghế phía sau Chu Giai.

“Ồ... Cái ghế a, cái ghế...” Ánh mắt Chu Giai chợt lóe lên: “Là em vừa thấy phòng tắm bị khóa. mở hoài không ra, em chuẩn bị dùng nó để phá cửa, ai biết, mới vừa cầm đến thì cửa đã mở được! Anh nhanh lên một chút, mặc quần áo vào đi. Không nên để cảm lạnh. Em giúp anh đóng cửa lại”.

Chu Giai nhìn thấy ánh mắt Vương Siêu có chút nghi hoặc thì hoảng hốt. cảm giác càng giải thích thì tình hình càng tệ, vội vàng đứng lên nhanh chóng rời đi.

Nhưng đột nhiên cước bộ nàng mềm nhũn, giống như đang đeo phải quả tạ nghìn cân. Mất đi tri giác.

Thân thể nàng mất thăng bằng phát ra một tiếng thét chói tai, cuống quýt muốn bắt lấy vật gì đó. nhưng không nắm được nên nhanh chóng ngã nằm lên sàn.

A!

Chu Giai cảm giác ngã xuống sàn nhưng đột nhiên thân thể được người nào đó đỡ lấy.

Thì ra Vương Siêu chuyển động, lập tức tiến lên vài bước giang tay ra đỡ lấy nàng.

Nhưng đôi tay của Chu Giai lại vô tình theo bản năng, bắt lấy chiếc khăn tắm đang che thân thể hấn. một mạch lôi xuống!

Trên người Vương Siêu, lại một lần nữa không có gì che đậy.

“A” Lúc thân thể Chu Giai đứng vững, phát hiện trong tay mình đang cầm khăn tắm của Vương Siêu. Vì vậy nàng dứt khoát, một là không làm hai đã làm thì làm đến cùng. Vứt khăn tắm ra rồi lại hạ ý hướng ánh mắt về phía dưới bộ hạ của Vương Siêu.

“Người thật đáng chết. không biết thuận nước đẩy thuyền sao. Chẳng lẽ ta phải chủ động” Chu Giai có một chút thất thần. hung hăng dậm mạnh xuống đất như muốn nứt ra.

Vương Siêu cảm giác được bộ hạ có điểm mất mẽ, vội vàng nhìn xuống rồi nhanh tiến về phía Chu Giai, đem khăn tắm nhặt lên phủ ngay bên hông.

“Anh mau chóng mặc quần áo vào đi. em vừa rồi cũng không thấy gì, thôi đi nghỉ ngơi đây” Chu Giai ý thức được Vương Siêu đang muốn chạy trốn, trong lòng không khỏi tức giận nhưng cũng không có tiếp tục dây dưa, liền quay người lại thẳng tiến đến ghế salon liễu mạng vuốt vuốt mái tóc của mình.

“Chu Giai này kỹ thuật lừa người cũng thật cao, lại dám lên xem ta tắm. Vừa rồi khi đứng lên cước bộ mềm nhũn rõ ràng là đã ngồi một thời gian dài, huyết mạch không thông, mới mất điều khiển mà ngã xuống, cái này chứng tỏ cô đã nhìn thật lâu rồi” Vương Siêu trở lại phòng tắm mặc quần áo vào, đột nhiên suy nghĩ ra. nhất thời dở khóc dở cười.

Từ trong phòng tắm đi ra, Vương Siêu ngồi trên ghế salon, đưa ánh mắt liếc nhìn Chu Giai không nhịn được nói: “Cô đã ngồi lâu rồi, nên vận động một chút mới tốt cho sức khỏe”.

“A! Em đi tắm đây.” Chu Giai trong lòng có quỷ nên nhanh chóng đứng lên, che dấu sự xấu hổ của mình: “Không được nhìn lên đó!”

“Ai nhìn lên ai...” Vương Siêu nói thầm một câu, rồi ngồi xuống ghế salon, ngẫm lại chuyện đã xảy ra cũng mười phần xấu hổ: “Hôm nay thật sự là quá xấu hổ a! không nên Giai Giai tiếp tục dây dưa nữa, nếu là lại xảy ra vấn đề”.

Vương Siêu mặc dù là võ thuật gia nhưng không phải là thần tiên. Là người ai cũng đều có dục vọng, bất quá hẳn có năng lực khống chế mạnh mẽ, hôm nay nếu Chu Giai đối thành Đường Tử Trần, rất có khả năng sẽ phát tiết tình cảm của mình. Nhưng..

Ngày đó Chu Vũ Hình cho Tào Tinh Tinh và hắn uống thuốc kích dục. hắn cũng có dục vọng, bất quá hung hăng nhịn xuống mà thôi.

Hôm nay mặc dù không có phát sinh ra chuyện gì nhưng Vương Siêu cảm nhận được giữa hắn với Chu Giai rút ngắn rất nhiều, nếu cứ như vậy không quá hai ba ngày, không phát sinh chuyện mới là lạ.

Nghe tiếng nước chảy vang lên trong phòng tắm. Vương Siêu miên man suy nghĩ, một hồi lại nhớ đến Đường Tử Trần.

“Nhanh chóng kết hôn là tốt nhất. Thời gian. Thời gian mau trôi qua đi”.

Ngẫm lại không đầy một năm, hắn cùng Đường Tử Trần kết hôn, tâm tư của Vương Siêu xao động không thôi.

Ngay lúc Vương Siêu cùng Chu Giai phát sinh tình huống xấu hổ thì hai người không biết, huấn luyện viên thể dục luận võ thất bại, Lưu Mộc Bạch đang điều khiển một chiếc xe chạy với tốc độ điên cuồng, từ Bắc Kinh đến một nơi xa xôi hẻo lánh.

Xe dừng lại Lưu Mộc Bạch bước lên hai bước tới trước một căn lầu, Trực tiếp đi vào.

“Lưu Mộc Bạch? Người từ Lợi Kiểm doanh xa xôi đến nơi này là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ người luận võ cùng người thua? Muốn cùng ta tìm chiêu thức hóa giải?”

Cửa phòng mở ra. bên trong truyền đến một thanh âm trong trẻo như pha lê, dĩ nhiên là đàn bà!

Trong phòng tối đen như mực, không chút ánh sáng nhưng hình như Lưu Mộc Bạch rất quen thuộc. Căn phòng này rất rộng, bên trong khá trống như mới được xây xong. Một mộc nhân thung xuất hiện giữa căn phòng, cao khoảng một thước bảy tám như một thanh niên.

Cái mộc nhân thung này hoàn toàn khác với mộc nhân để luyện tập Vịnh Xuân Quyền, trên thân thể nó khắc họa vô số hình vẽ. là bản đồ các huyết đạo và kinh mạch của con người.

Một lần bà khoát bạch y rộng thùng thình đứng đối diện với người giả kia. Nàng nhẹ nhàng ra quyền, hoặc dụng quyền hoặc dụng chỉ, kích, phách, cầm xuyên. các thủ pháp xuất ra bằng tay không, nhắm vào các huyết vị trên người mà tấn công.

Tay nàng xuất thủ rất nhẹ nhàng mềm mại, giống như một chú bướm vờn quanh cánh hoa.

Nhưng thủ pháp ổn định mà chuẩn xác, trong bóng tối không thể thấy năm ngón tay, nhưng mỗi lần xuất thủ lại trúng ngay các huyết vị nhỏ nhỏ nằm trên người giả.

Thủ pháp lại mau lẹ khó thấy, chỉ trong một giây, lỗ tai Lưu Mộc Bạch nghe được âm thanh phát ra trước ngực, phía sau lưng, ót, đỉnh đầu. toàn bộ mười tám huyết vị bị đánh trúng.

Một giây đánh trúng mười tám huyết đạo khắp toàn thân, tốc độ như vậy quả thực nhanh như điện.

“Đúng vậy, hôm nay ta muốn cùng người luận bàn, chiêu thức Khổng Tước Khai Bình bị người ta dùng Lâm Tước Vĩ phá giải” Lưu Mộc Bạch nhìn thấy nữ tử xuất thủ xong thu hồi quyền pháp thì thuận miệng nói chuyện.

“Lâm Tước Vĩ phá Khổng Tước Khai Bình của người? Nói giỡn sao, đối thủ của người là Dương Lộ Thiên?” Nữ tử không chút tin tưởng, cười nói rất tự nhiên.

“Nghiêm Nghiêm Nghi, đó là sự thật, tôi không có lừa cô” Lưu Mộc Bạch nói.

“Cái gì, người nói là sự thật?” Nữ tử được Lưu Mộc Bạch gọi là Nghiêm Nghiêm Nghi có chút kinh hãi: “Sao có thể, người kia có danh tiếng hay không? Theo ta được biết, cao thủ nổi tiếng ít ai có thể so với người, chẳng lẽ là nàng ta? Người đó là nam hay nữ?”

“Là nam, hơn nữa danh khí cũng rất lớn, lão nhân gia chuẩn bị mời làm huấn luyện viên, như là Vương Siêu gì đó?” Lưu Mộc Bạch điềm đạm trả lời.

“Không có khả năng!” Nghiêm Nghiêm Nghi nói như chém đinh chặt sắt: “Là đứa nhỏ mà mấy cuốn tạp chí kia thổi phồng lên?”

“Chính là hắn. Hắn không phải là đứa nhỏ. hôm nay ta suýt chết trong tay hắn” con người Lưu Mộc Bạch mở rộng.

“Ồ, người đối chiêu với ta một chút. Để ta xem Vương Siêu kia sử dụng thức nào?” Nghiêm Nghiêm Nghi bật công tắc, ngọn đèn chiếu sáng cả thân thể nàng cùng căn phòng.

Người đàn bà này còn rất trẻ, phỏng chừng hai mươi hai sáu tuổi, nhưng từ lời nói có thể thấy sự lão luyện cùng trầm ổn.

“Không phải là Dương Thị, cũng không phải là Trần thị. Ngô thức, Vũ thức. hay cái gì Thái Cực chân kinh. chưa thấy quyền sư nào sử dụng. Người đã xem qua rất loại nhiều quyền pháp, xem xem có thể nhìn ra được lai lịch của Lâm Tước Vĩ này?”

Lưu Mộc Bạch vung tay lên, làm bộ dáng giống Vương Siêu khi xuất ra Lâm Tước Vĩ.

“Đây là Long Dữ Xà Giao trong Long Xà Hợp Kích” Nghiêm Nghiêm Nghi nhìn thì sắc mặt biến đổi, hiển nhiên là nàng đã nhận ra.

305. Chương 304: Kẻ Định Của Đường Tử Trần Năm Đó

“Long Xà Hợp Kích? Đây là cái công phu gì? Ta chỉ nghe qua bên trong Hình ý quyền còn có Hùng Ưng Hợp Kích. chưa từng nghe qua Long Xà Hợp Kích?” Lưu Mộc Bạch nghe thấy Nghiêm Nghiêm Nghi nói,

rất là ngạc nhiên, nhanh chóng từ trong ký ức lục lại tất cả các tư liệu về võ thuật, khi xác nhận trong quyền pháp không có chiêu này nên mới dám nói ra.

“Người đương nhiên là không biết, bởi vì loại võ công này mười lăm năm trước mới sáng tạo ra, ta cũng chỉ có một vài điểm ấn tượng mà thôi. Ta xem thủ pháp này. Hẳn là võ công mới sáng lập ra này đã hoàn thiện” Nghiêm Nghiêm Nghi từ trong ánh mắt có thể thấy được thần sắc phức tạp, hình như nhớ lại chuyện đã xảy ra vào nhiều năm trước.

“Là ai sáng lập? Cô biết người này?” Lưu Mộc Bạch gãi gãi đầu, ánh mắt tập trung nhìn về phía cô gái áo trắng còn trẻ tuổi này.

“Người biết hiện nay người Hoa ở hải ngoại có một tổ chức lớn tên là Đường Môn không” Nghiêm Nghiêm Nghi đưa tay ra sau đầu xoa tóc xuống, cái động tác này rất có mị lực, mái tóc đen nhánh óng mượt. khiến cho người ta cảm giác một thiếu nữ hồn nhiên trong trắng.

“Biết, đó là một đại môn phái được thành lập thập niên bảy mươi tám mươi, xưng danh là Đường Nhân Nhai liên minh, sau năm 2000 đổi tên làm Đường Môn, mấy năm nay phát triển cơ hồ trở thành một tổ chức Siêu lớn. Nhưng danh tiếng trên quốc tế cũng không có tốt cho lắm, được Mỹ liệt vào tổ chức chủ nghĩa khủng bố. Gần nhất tại Indonesia không phải cùng với quân chính phủ xảy ra xung đột vũ trang hay sao? Nghe nói một nhân vật bên lục quân. đã cùng với lãnh đạo cao tầng của Đường Môn tiến hành hiệp ước, Ngày hôm trước ta còn nghe nói, tại sân vận động, Nam Dương Đường Môn quốc thuật Triệu Quanh Vinh sẽ đến, cùng với võ thuật gia Liêu Tuấn Hoa so tài”.

Lưu Mộc Bạch nói những lời vô ích y như trong sách, ngồi bất động, từng chữ từng chữ giống như viên đạn được nhô ra từ cổ

“Được rồi, được rồi, Lưu Mộc Bạch. lai lịch của Đường Môn ta so với người còn rõ ràng hơn gấp vạn lần. không cần ở trước mặt ta nói mấy thứ vớ vẩn đó” Nghiêm Nghiêm Nghi nói: “Ta chỉ muốn nói cho người biết, công phu Long Xà Hợp Kích, chính là do môn chủ của Đường Môn bây giờ sáng tạo ra. cũng giống như ta. đều là đàn bà”.

“Về một ít chuyện xã đoàn của người Hoa ở hải ngoại, là do lục quân phụ trách, chúng ta một ít tư liệu cụ thể không nắm được. về phần lãnh đạo của Đường Môn là ai, ta cũng không biết. Ta hôm nay đến, là cùng cô trao đổi một ít kinh nghiệm võ thuật, dù sao đối phương cũng được lão đại mời làm huấn luyện viên võ thuật. Ta là huấn luyện viên võ thuật Lợi Kiếm, mà cô là huấn luyện viên Trường Phong, ba người chúng ta, minh tranh ám đấu, chỉ là lão đại cũng không quan tâm, nhưng mấy năm nay, chiến sĩ xuất sắc đã ngày càng già và ít đi, không có “máu tươi” để thay thế, nên cũng không có được một huấn luyện viên giỏi. Cho nên ta nghĩ. nếu chúng ta cứ tiếp tục tình trạng như vậy. chỉ sợ cấp trên sẽ giải tán đơn vị bộ đội này. Nhưng bây giờ bọn họ lại bồi dưỡng ra được một cao thủ xuất sắc. không thể không nói, điều này làm tăng áp lực cạnh tranh của chúng ta lên rất nhiều. Phải biết rằng chúng ta là tam đại vương bài, hằng năm phải huấn luyện ra được các bộ đội đặc công giỏi. nếu liên tục trong ba năm không làm được. sẽ phải giải tán đơn vị” Lưu Mộc Bạch ngồi bất động. thần sắc rất nghiêm túc nói.

“Hơn nữa, ta đối với năng lực của đàn bà, cũng không có chút hoài nghi. Vịnh Xuân quyền năm đó cũng là do một người đàn bà sáng tạo nên”.

Thì ra Nghiêm Nghiêm Nghi này, lại là huấn luyện viên một trong tam đại vương bài, bài danh đệ nhất “Trường Phong” bộ đội! Lại là một người đàn bà.

“Ồ, ta còn tưởng người đối với ta có cái nhìn khác chứ” Nghiêm Nghiêm Nghi đôi mắt chuyển động, bàn tay có một chút cử động.

“Cô có hứng thú, muốn kiến thức đối thủ tên là Vương Siêu kia không. Người này võ công sâu không lường được. Biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng. Ta ngày hôm qua so tài, thua trong gang tấc, sớm muộn gì cũng phải đòi trở lại. Chúng ta nên nghiên cứu đối thủ này, miễn cho đến lúc đụng phải. người lại ứng phó không kịp” Lưu Mộc Bạch nhân thần sáng lên. nói ra. tựa hồ là cười mà không phải cười.

“Không cần, võ công của Đường Môn ta so với người biết còn nhiều hơn, người vẫn nên tích cực luyện tập đề cao bản lĩnh của mình. đến lúc nào đó tìm hắn đòi lại thể diện đi” Nghiêm Nghiêm Nghi thanh âm dần trở nên lạnh lẽo: “Thời gian đã muộn. người cũng nên trở về sớm một chút, ta muốn nghỉ ngơi”.

Nhìn thấy Nghiêm Nghiêm Nghi đột nhiên hạ lệnh trục khách- Lưu Mộc Bạch cũng không mấy để ý, chần chờ một chút rồi đứng dậy: “Ta thông báo cô một tiếng, Vương Siêu bây giờ là thượng khách của Liêu Tuấn Hoa”.

Nhìn thấy Lưu Mộc Bạch bước đi, Nghiêm Nghiêm Nghi híp mắt, cười lạnh một chút: “Đường Tử Trần, bàn tay của ngươi thật to, trong quốc gia hô phong hoán vũ còn chưa đủ. bây giờ còn muốn phái người thẩm thấu vào hệ thống bên trong quân đội! Chúng ta năm đó cùng nhau học công phu. ta không bang người; mười năm trước Đường Môn tranh quyền, ta cũng không bằng người- chẳng lẽ bây giờ ngươi phải kẻ dưới tay đến. ta sẽ không làm gì ngươi? Nghĩ không ra thằng nhóc Vương Siêu đó; lại là người của Đường Tử Trần, thật sự là ngoài dự liệu của ta. Ngay cả cao thủ như Lưu Mộc Bạch, cũng bại dưới tay hần, ta thật muốn nhìn xem, quyền pháp kia đã đạt đến trình độ nào rồi?”

Cười lạnh qua đi, Nghiêm Nghiêm Nghi nhớ đến lời nói của Lưu Mộc Bạch: “Cái gì? Triệu Quang Vinh đã tới? Hần năm đó là người đi theo Đường Tử Trần, lần này đến Bắc Kinh là muốn làm gì? Chẳng lẽ Đường Môn thật sự muốn xâm nhập vào hệ thống quân đội, hướng phát triển ra quốc tế gặp khó khăn? Muốn tìm kiếm một ngọn núi để chống lưng?”

”Không đúng! Đúng rồi. lần này Đường Môn Indonesia hình như tiến hành thay đổi quy mô lớn, Triệu Quang Vinh tại Indonesia chiếm cứ hơn mười năm, lần này Đường Tử Trần lại kéo địa vị hần xuống, xem ra. nội bộ Đường Môn giờ rất phức tạp. ta phải nhanh chóng đi gặp Triệu Quang Vinh mới được.

Ngày thứ hai từ trên ghế salon Vương Siêu đã sớm thức dậy, Chu Giai còn đang trong phòng đắm chìm với mộng đẹp.

Không muốn làm kinh động đến Chu Giai, lúc rửa mặt- Vương Siêu tự hồi chú của Chu Giai và cha của Liêu Tuấn Hoa để ra phương án ứng phó cho mình, không phải bị Lão Nha bộ đội cường ép phải xuất ngoại hay chưa. Một mạch đi ra sân. tùy ý trong tiểu viện tản bộ, thư giãn gân cốt.

Tiểu khu này của Chu Giai rất lớn. nhưng lại rất thanh tĩnh, trên mặt đất rất sạch sẽ, phía trước rải rác là mấy bảo an phòng hộ. cùng với mấy lao công đang dọn dẹp sạch sẽ con đường. Hơn nửa mấy khu nhà ở cũng không có gần nhau, nên cũng không có ảnh hưởng gì với nhau.

Hoàn cảnh ở nơi này cũng giống với tiểu khu ở Thiên Tinh Hồ tỉnh S, nói chung chính là từ trong ồn ào mà thành yên tĩnh. ở giữa quảng trường là một công viên mô phỏng theo kiểu rừng rậm, lấy hoàn cảnh của tự nhiên mà tạo thành.

Tiết thời mùa xuân cũng còn gần tháng nữa là đến. khí trời cũng bắt đầu chuyển sang ấm áp. Bất quá sáng sớm ở Bắc Kinh mặt trời cũng chưa mọc nên khí trời vẫn còn đang rất lạnh- hồ nước cũng đã ngưng kết một tầng băng mỏng trắng bạc trên bề mặt. mặc dù lạnh như thế, nhưng ở trung tâm tiểu khu vẫn có rải rác vài người tản bộ. chạy, tập đường sinh, và luyện quyền. Bất quá mấy quyền cước cơ bản đồ đều thuộc loại tính chất để vui đùa. Giống như hai mươi thức của Thái Cực Chân Kinh.

Tản bộ một hồi mặt trời cũng đã từ từ lộ dạng đi lên, Vương Siêu quay về hướng mặt trời, thở sâu một hơi, lấy chiêu thức của Vô Cực Thức, từng bước chân nhẹ nhàng di chuyển, tay trái đặt tại mi tâm, năm ngón tay chuyên thành bộ dáng ngũ tinh. tay phải tự nhiên là đặt trên bụng xuất thủ, lòng bàn tay mở ra. đưa về phía trước, đúng là “Mn Nguyệt Ấn” lúc trước Hoắc Linh Nhi đối phó với Lạc Tiểu Manh cùng khiêu chiến Vương Hùng Cát.

Bất quá Vương Siêu chiêu này mới chính là” Mãn Nguyệt Ấn”, còn hơn xa của Hoắc Linh Nhi. khi đó cũng không có vận dụng cũng như đề khí trong thủ ấn.

Đối mắt với ánh nắng mặt trời, những tia sáng rực rỡ đưa nhau chiếu vào người hần. da tay trên người hần theo phản xạ lại ánh sáng. Làm cho cả người hần. như phát sáng, thật sự giống như hào quang phát ra từ phật. thi truyền Mãn Nguyệt Ấn, hàm ý trong đó bao gồm sự thỏa mãn thiên địa chúng sinh nguyện vọng hết thấy đều đẹp đẽ.

Từ hình phát triển ra ý để làm xuất thủ, trên người Vương Siêu, biểu đạt một cảnh giới cực điểm, là cảnh giới cao nhất của Hình Ý tâm pháp.

Kết thành Mãn Nguyệt Ấn; tư thể hết thấy thỏa mãn hết nguyện vọng ý cảnh. Như thế là đại hình. Như thế là đại hình ý cảnh!

Quay về phía mặt trời Vương Siêu không cần dùng lực toàn thân. Vẫn không nhúc nhích, cùng thung pháp hoàn toàn bất động. Khung khi mặt trời bắt đầu chuyển động. thân thể hần dường như bị năng lượng của mặt trời dẫn dắt. Như một áng mây chuyển động rất nhỏ. Chuyển động xoay tròn quanh mặt trời

Thung pháp này, là bí quyết cao nhất của Đường Môn bát quái quyền pháp hần tự nghĩ ra. Chính là lấy Hình Ý quyền hòa nhập vào, Ngũ tinh liên châu Phách băng toán pháp hoành Ngũ hành quyền liên nhất khí, Thái Cực Quyền Vô Cực Giá, Du già tu cầm pháp hay Hang hà đại thủ ấn, Dương thị Thái cực Trừu Ti Kính, Địa Đẳng Long Thung trong Long Xà Hợp Kích, Bát quái đại môn. Ngưu Thiệt trường xuất ra thu vào, lấy nhu khắc cương, kết hợp với cảm giác của chính mình. hợp thành ngũ tinh liên châu mãn nguyệt thung. Cũng là Thiên ấn cương mãnh nhất mà từ trước tới nay chưa từng xuất hiện.

Chiêu này, Vương Siêu tự mình gọi là “Tám ấn thế”, tâm cùng thiên địa tương ấn, cùng chính sinh mạng mình tương ấn, cùng người khác tương ấn, cùng một nguyện vọng tương ấn. Là như hư không quyền pháp, là thần pháp môn chí cao vô thượng.

Có thể nói, cái quyền pháp này, là hần kết hợp tất cả các loại võ công cùng lĩnh ngộ, trong đó kể cả một năm hần hành tẩu hiểu được. còn có đối với Đường Tử Trần cũng có tâm linh tương thông.

“Tiểu tử, ngươi đây là luyện cái loại võ công nào? Ta xem thấy ngươi từ nãy đứng hoài một chỗ. Vẫn không hề nhúc nhích cùng đã hơn nửa giờ rồi”.

Ngay lúc Vương Siêu cảm thụ dưới chân mình đang chuyển động quanh mặt trời. cổ lực lượng của mình không khác gì một con kiến nhỏ bé. tại lúc không còn kinh lực phát ra nữa. một thanh âm vang lên bên lỗ tai.

“Chỉ là luyện lung tung thôi, rèn luyện rèn luyện thân thể mà thôi”.

Vương Siêu vẫn quay về phía mặt trời; cũng không có quay đầu lại nói một câu.

Thật ra hần rất miễn cảm. đã sớm biết có người nhìn hần luyện quyền, đó là một người bộ dáng cũng đã hơn năm mươi tuổi đứng ở cách đó không xa, tóc có chút bạc phơ. nhưng tinh thần lại rất hưng phấn, xem bộ dáng chắc là được chăm sóc cùng y liệu rất tốt, bộ dáng này so với mấy người cùng tuổi thì tốt hơn rất nhiều. Loại hình thái này, là xem một người cũng có con cháu có thân phận.

Nhưng trên con người này cũng không thấy cái gì là khí thế của quan uy. tùy tiện nói chuyện, cũng giống như mấy lão nhân có gia cảnh bình thường ở Bắc Kinh. không có gì đặc biệt. giống như một người bình thường, làm cho người ta có cảm giác rất thân thiết, nhưng cũng làm cho người ta không ngừng suy đoán ra thân phận lão nhân.

“Ngươi luyện cái này chắc chắn là không phải luyện quyền pháp lung tung. ta mặc dù không hiểu gì về phương diện võ công gì đó. nhưng nhìn khi thể phát ra từ thân người cũng có thể biết. có cô đại khí. một cỗ khí thế rất lớn, Cảm giác như là có thể thỏa mãn được nguyện vọng của chúng sinh” Đại bá này cũng đang bày ra tư thế thủ thế trong khi luyện, sang sảng cười một chút, thanh âm rất chậm. nhưng lại rất vang.

“Ồ?” Vương Siêu dừng luyện, buông lỏng thân thể, nhìn đại bá nói chuyện cách đó không xa, có thể hiểu được hàm ý ý nghĩa trong quyền pháp của hần. trên thế giới này, tuyệt đối không quá trăm người, có thể nói, cho dù là cao thủ như Vương Tuấn Hoa. tại lúc hần thi triển quyền pháp, cũng tuyệt đối không có minh bạch được ý cảnh trong đó.

Nhưng đại bá trước mặt này, thân thể mặc dù tốt, nhưng Vương Siêu vẫn cảm giác được. người này huyết mạch. xương cốt đều rất tán loạn. hiển nhiên là không có luyện qua quyền pháp. cư nhiên lại có thể nhìn ra được uân tàng ý nghĩa trong đó?

Mặc dù lần trước khi tại công viên dạy Tào Tinh Tinh một ít công phu, bị Chư Bình Lâm nhìn lên rồi sau đó cũng chỉ điếm chút ít, hai bên bởi vì danh tiếng mà đã đấu một hồi, nhưng là hôm nay lão nhân không có võ công này, hiển nhiên không phải là một tông sư nổi tiếng, hiển nhiên Vương Siêu đã sớm trưởng thành

không còn là một tên không biết còng phu năm đó. cho nên đổi mặt với câu hỏi của vị đại bá này. Vương Siêu dùng hình thức không nhanh không chậm trả lời.

“Ta luyện là Bát Quái chương, thật ra cũng chỉ là công phu tầm thường mà thôi”.

“Ồ, Bát Quái chương? Bát Quái chương, ta có quen một người cũng luyện Bát Quái chương tên là Lý Kim Thụ’ Lão đại bá suy tư một chút rồi nói.

“Lý Kim Thụ?” Vương Siêu nhún tình sang lên, Lý Kim Thụ này là ai, chàng lẽ vốn là tên của LÝ lão gia tử.

Ngay lúc Vương Siêu định hỏi tiếp. từ xa xa tiên đèn hai chiếc xe Hồng KỲ lớn, dừng lại ước chừng cách đây khoảng một dặm. Sau đó từ trên xe đi xuống mấy người dễ nhìn, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra được đó là mấy vệ sĩ. một mạch chạy đến trước mặt lão đại bá này.

“Tiểu tử, ngươi cứ Tử Tử luyện đi” Lão nhân này thấy mấy cảnh vệ của mình đi đến. nói với Vương Siêu một câu, rồi lững thững đi đến bước vào bên trong xe.

“Được” Vương Siêu cũng nói lại một câu. Nhìn những chiếc xe đang dần đi xa: “Biết số AG6? Đó là địa phương nào? Cái lão nhân này hình như lai lịch rất lớn, bất quá đâu có chuyện gì liên quan đến ta. ta là sơn đại vương của Đường Môn. Sau khi rời nước, cho dù là chủ tịch quốc gia cũng không có quan hệ gì với ta”.

Wương Siêu cũng không hề để trong lòng chuyện phát sinh vào buổi sáng hôm nay.

Triệu Quang Vinh buồn bực, vô cùng buồn bực.

“Đều nói cái gì là hiệu suất làm việc? Đều nói cái gì là quân đội quốc gia cường đại- nhưng chuyện đã lâu như vậy. ngay cả một chút tầm hơi cũng không có điều tra được?”

Hắn đang ngồi bên trong một căn phòng hào hoa, trong lòng không ngừng chửi bới. nhưng mặt ngoài vẫn biểu hiện uy nghiêm một bộ dáng bất động- cùng Lâm Đình Phong, thay trò Giang Hải ngồi một chỗ uốn trả nói chuyện phiến.

Hắn rất rõ sự lợi hại của Vương Siêu cùng Đường Tử Trân, lần này hỏi quốc cùng là vì việc trên. Nhưng không có nghĩ đến, tên Ngô Đồng Huy kia cũng không có bắt được Vương Siêu, ngược lại chính mình cùng tên diên Ba Lập Minh kia đánh một trận, suýt nữa là thất bại. việc này càng làm cho hăng cảm tức hơn.

“Lão Triệu, có phải đang suy nghĩ đến việc bắt Vương Siêu? Ngươi cứ yên tâm. hắn chạy không thoát đâu. Ngày hôm qua tại thể dục quán không có bắt được hắn. Đó là vận khí hắn tốt, Ngô Tướng quán đã bố trí thiên la địa võng chờ hắn” Lâm Đình Phong dường như đã nhìn thấu tâm tư của Triệu Quang Vinh.

“Đừng lo, hai ngày này, ta có thể chờ” Triệu Quang Vinh miễn cưỡng cười.

Ngay lúc đang nói chuyện, đột nhiên cửa bị mở một cách vô thanh vô tức, sau đó một người tiến vào!

“Người nào?”

Triệu Quang Vinh cùng Lâm Đình Phong. Giang Hải đồng thời quay đầu lại, trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Lấy thính lực của bọn họ. không có một tiếng động nào, tự nhiên cửa mở, sau khi một người tiến vào thì mới phát hiện điều này chẳng lẽ không đủ để bọn họ kinh hãi?

Người vừa mới vào này. toàn Thân là một bộ y phục tuyết trắng dường như không nhiễm một hạt bụi nào, vóc người thon thả, bước chân nhẹ nhàng giống như đang đạp mây mà đi. Một trận hương thơm thoả làn gió lùa vào lỗ mũi của họ. đó là mùi thơm trên cơ thể người đàn bà này.

“Cô là ai?” Triệu Quang Vinh một thân đứng lên, nhìn vào người bạn tuyết sam màu trắng, vóc người thon thả, đôi mắt hạnh đào. nhưng người đàn bà lại lại có cổ hơi thờ ung dung- trên người đàn bà này có mùi vị của nữ kiêu khách, rất giống như nhân vật Hồng Phất Nữ.

À

”Đã nhiều năm không gặp. Triệu Quang Vinh, người dĩ nhiên không nhận ra ta’ Người dẫn bà vận bộ tuyệt y màu trắng hàng mi nhếch lên, tỏ vẻ chính mình muốn cười một chút.

“Cô là...” Triệu Quang Vinh nhìn người dẫn bà này, nghi hoặc suy nghĩ một hồi. mới mảnh liệt kinh ngạc: “Cô là Nghiêm...? Cô sao lại ở trong nước?”

“Năm đó ta vốn xuất ngoại du học cao trung, rồi trở về nước là việc đương nhiên? Bất quá. tên tuổi ta cũng thay đổi, may mắn là tướng mạo ta không có biến hóa lớn, nếu không... Ánh mắt của người cũng không có kém đi” Nghiêm Nghiêm Nghi đôi mắt sáng lên một chút, nhưng sắc mặt van lạnh băng như trước.

“Cô muốn làm gì?” Triệu Quang Vinh hình như thập phần cảnh giác, ánh mắt lóe sáng, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Nghiêm Nghi. hai tay hơi động, dĩ nhiên là bày ra tư thế Tọa Kim Loan.

“Ồ, trường quyền của người lộ hòa thuần thanh rồi sao chứ, ánh mắt này, so với năm đó lợi hại hơn rất nhiều. Không biết quyền pháp bây giờ, có lợi hại hơn Đường Tử Trần chưa, hay là vẫn còn kém?” Nghiêm Nghi Trong lúc nói chuyện, thân thể vừa động. giữa bầu không khí yên tĩnh xuất hiện một trận gió mát. lung lay nhoáng lên. tiểu thoái bước đi ngay cả cái bóng cũng không thấy. tay phải vung lên, hình như muốn đâm đến huyệt thái dương của Triệu Quang Vinh.

Bốn ngón tay của nàng, trông rất bình thường, ngón giữa, ngón trỏ, vô danh chi. ngón út, đều không có gì đặc biệt.

“Nga Mi Truy Phong Đoản Đả!” Triệu Quang Vinh tâm vừa động, cũng vội vàng chuyển động. cước bộ mau lẹ, nghiêng đầu tránh né Truy Phong Đoản Đả.

Nghiêm Nghi cũng không có buông lỏng, tay lại chuyển xuống phía dưới. một trận gió nhẹ lại nổi lên, hướng đến vị trí quả thận của Triệu Quang Vinh, ra tay như quỷ dị. trong quá trình xuất thủ nhưng móng tay nhọn hoắc chĩa về phía trước, cơ hồ so với đầu đạn tử nòng song bắn ra còn muốn hung hãn hơn vài phần.

Nếu “Bạch Báo Tử” Bạch Tuyền Di ở đây, nhìn thấy được Nghiêm Nghi chiêu thức với các móng tay như xẻ gió này. khẳng định sẽ kinh ngạc đến độ phải té ngã trên mặt đất.

Bởi vì đầu ngón tay của Nghiêm Nghi uy lực vô cùng lớn, trong nháy mắt móng tay phóng tới, phát ra nhưng thanh âm như đầu đạn đang bay, rõ ràng đây là cánh giới cao nhất của báo quyền, uy lực mạnh mẽ dường như có thể đập nát cả đất đá.

Một thế Lại Trát Y này, một tay cuộn sau eo, Triệu Quang Vinh xoay eo nghiêng

“Không ổn!” Triệu Quang Vinh trong lòng vừa động. cặp mắt tê dại, chuyển tay dùng sức toàn thân khí lực, hướng sang bên hông một vẩy một cuộn, giống như là người thời có đại cỡi dây lưng trên người vậy.

người, đem tay hướng ra ngoài vung ra, thật giống như là một cái roi dài, mang theo một luồng gió bén nhọn. như một lưỡi đao nham ốt Nghiêm Nghi đánh tới.

“Tốt, quả nhiên là Lại Trát Y lập thế cao cường, đầu hạ đan tiên quỷ đã mang” Trong nháy mắt giao thủ. Nghiêm Nghi lại còn có thể mở miệng nói chuyện!

Lại Trát Y lập thế cao cường, đầu hạ đan tiên quỷ đã mang!

Thái Tò Trường Quyền của Triệu Quang Vinh, đã luyện đến mức lộ hỏa thuần thanh, trong lúc Nghiêm Nghi quý dị như cái bóng để công kích, cư nhiên còn có thể hóa giải được.

“Tốt lắm, không đánh nữa!” Nghiêm Nghi. lấy một chiếc đơn giản đưa lên ngăn chặn cánh tay hung hãn của Triệu Quang Vinh, có chút nhấc lên hất ra ngoài, nhưng chính thân thể mình không cử động được, ngẩng đầu lên nói.

Triệu Quang Vinh cùng đình thủ, hướng mắt nhìn về phía trước.

Vừa rồi hai người so tài, hẳn mặc dù không có bị thua hoặc ở thế hạ phong, nhưng đối phương ở lúc xuất thủ còn có thể mở miệng nói chuyện, hiển nhiên là chưa có xuất hết toàn lực.

Vốn tướng võ công của mình, thiên hạ ít có, là tuyệt thế cao thủ. nhưng Triệu Quang Vinh một năm trở lại đây. luôn gặp rất nhiều bất lợi... Trước là bị Vương Siêu đánh bại. sau khi hồi quốc. lại đụng tới Ba Lập Minh, suýt nữa thì chết, bây giờ gặp phải một Nghiêm Nghiêm Nghi, dù cho hắn toàn lực ứng phó nhưng cũng không có chiếm được thượng phong, việc này đối với sự tin tưởng của hắn không nghi ngờ gì chính là những đã kích rất lớn.

Trong khoảng thời gian ngắn. hắn đột nhiên tâm tàn Ý lạnh. Làm một cao thủ mà phải ôm tâm tàn Ý lạnh, có thể nói việc này thật sự rất khó tưởng Tượng, vấn đề nảy thuần túy chính là do vận khí. Võ công của Vương Siêu không cần nói, Ba Lập Minh là vua đấu võ, Nghiêm Nghiêm Nghi là huấn luyện viên võ thuật đệ nhất vương bài Trường Phong. Mấy tháng này, liên tục đụng phải những người võ công không tầm thường, có thể nói đều là cường giả một phương, thuần túy là do Triệu Quang Vinh tự tìm lấy. không đến Bắc Kinh, thì chuyện gì cũng không xảy ra.

”Cô rút cuộc muốn làm gì?”

”Đừng nóng vội. chúng Ta tử tử ngồi xuống nói chuyện” Nghiêm Nghiêm Nghi phất tay nói.

306. Chương 305: Quá Mạnh Mẽ

Lâm Đình Phong cùng thầy trò Vương Hải trợn tròn mắt, không ngờ tại một tửu điểm bình thường, đột ngột một người đàn bà tuyệt đỉnh cao thủ đi vào!

Quyền pháp của Triệu Quang Vinh lợi hại đến thế nào? Chính là Quán chủ Pháp quốc Cửu cung kiếm thuật, Lâm Đình Phong cũng kiến thức qua rất nhiều, tự nhiên biết cao thủ ngoài hóa kinh nguy hiểm cỡ nào. Chứ đừng đến đại cao thủ tự đan.

Trên toàn thế giới có hơn bảy tỷ người thì hơn một tỷ luyện quyền pháp. Đạt đến cấp bậc Minh kinh là ngàn vàng cũng khó cầu, tuyệt không vượt qua mười vạn!

Ám kinh cao thủ thì chưa tới một vạn.

Mà Hóa kinh cao thủ ít đã càng ít, tổng thể tất cả các quyền sư trên toàn thế giới chưa tới mấy trăm.

Trong đại hội võ thuật này mà nói, cao thủ cấp bậc hóa kinh chỉ có Lâm Đình Phong, Sơn Tây Đái Hồng, đạo sĩ Ngô Tuyên Nam, cùng với lãnh đạo Liêu Tuấn Hoa.

Đến cảnh giới này, có thể không chế khí huyết toàn thân nhưng tự lại một điểm. Tự thành đan thì một tỷ người luyện tới đa chỉ xuất ra được mười người.

Theo kinh nghiệm giang hồ một đời Lâm Đình Phong, cao thủ trên tự đan có một mình Đường Tử Trần.

Nhưng lần tới Bắc Kinh hai ngày này, Lâm Đình Phong đã thấy Ba Lập Minh Triệu Quang Vinh. bây giờ xuất hiện một người đàn bà thần bí thật khiến hắn hoài nghi “Cao thủ bây giờ có phải là rác rưởi hay không? Sao tùy tiện xuất hiện như thế?”

Lâm Đình Phong đột nhiên có cảm giác. không tới Bắc Kinh thì không biết quan lớn nhỏ.

“Giang Hải, phiền toái người đi ra ngoài một chút. ta có chuyện muốn nói với Triệu tiên sinh”

Nghiêm Nghiêm Nghi bộ dáng như rất quen thuộc với Giang Hải. khuôn mặt lạnh như băng hé nụ cười âm lên.

”Cô biết tôi?” Giang Hải ngạc nhiên, không nhận ra người đàn bà trước mắt.

”Ha ha, khó trách người không nhận ra ta, khi đó người mới ba tuổi, ta đoạt kẹo hồ lô của người. Người không chịu đưa. cuối cùng ta phải đánh cái mông của người”

” Cô... cô là Nghiêm Nghi tỷ tỷ...” Giang Hải nhớ lại chuyện khi nhỏ. “Không phải tỷ xuất ngoại đi học cao trung sao? Quay lại khi nào?”

“Ta đã trở về nhưng không lộ diện mà thôi. Được rồi, ta còn có chuyện trọng yếu, có cơ hội ta sẽ đi gặp Giang bá” Nghiêm Nghiêm Nghi hạ lệnh trực khách.

“Được” Giang Hải lời kéo Lâm Đình Phong lui ra ngoài.

Vừa đi ra Lâm Đình Phong vội hỏi: “Người đàn bà này rất lợi hại. người quen sao. Cô ta rốt cuộc là ai?”

“Liêu Tuấn Hoa cùng nàng quen biết từ nhỏ, là đôi bạn thân. Nghe nói mười năm trước nàng xuất ngoại. Không ngờ đã trở về. không biết là đang làm công tác gì. Năm đó lão gia tử là bộ hạ của cha nàng” Giang Hải có vài phần tiểu ý nói. ánh mắt lóe ra dị quang.

Vương Siêu trong phòng Chu Giai, cầm một trang giấy bóng loáng, trên mặt in rất nhiều chữ phồn thể, trong đó còn kèm theo các tư thế của con người có rất nhiều huyết đạo bí ẩn như trong các phim võ thuật.

Cái này là bí tịch võ công, ghi chép tất cả võ công của Thu Nguyệt thiện sư chú giải. Như Tẩy Tủy Kinh, một trăm lẻ tám thức La Hán Quyền Thiếu Lâm, bí quyết Quy Xà Kiếm Võ Đang, ba mươi hai thế Thái Tổ trường quyền, chú giải Kim Chung Tráo, Đồng Tử Công.... đây vốn là bảo vật bí truyền do Ba Lập Minh cất hơn mười năm.

Vừa đến chính ngọ. hắn đem tất cả sao chép lại một bản. sau một hồi nghỉ ngơi lại tiếp tục nghiên cứu chỉnh sửa lại một lần.

Cha Liêu Tuấn Hoa cùng cậu của Chu Giai vì hắn làm một số việc, thời gian chỉ còn hai ba ngày. Chu Giai ra ngoài để làm việc, tại sự đấu tranh sinh tồn của người Hoa ở hải ngoại, nàng ghi chép rất nhiều vấn đề khiến quốc tế oanh động một trận rất lớn, bây giờ tại trung ương làm một lãnh đạo nhỏ, mỗi ngày đều phải đi làm công tác rất bận rộn.

Bất quá cái này cũng giúp Vương Siêu có được một ngày thanh tịnh. Nếu không Vương Siêu hoài nghi. Chu Giai quan hệ mập mờ cùng hắn, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.

Chu Giai cũng là đại mỹ nhân, vóc người tướng mạo làn da đều là đệ nhất, trong vẻ nữ tính ôn thuận còn chứa phong vận. nam nhân đối với những cô gái thế này không bao giờ cự tuyệt.

Vương Siêu cũng là nam nhân.

“Phải đem chữ phồn thể đổi thành chữ giản thể. Nếu không đọc thật không tiện”.

Ngay lúc này, ngoài phòng truyền đến một trận tiếng chuông đình đang rất dễ nghe.

“Người nào?” Vương Siêu bước ra mở cửa.

Ở bên ngoài là một nữ tử dung mạo khá trẻ, vận một bộ tuyết sam.

“Cô hỏi ai?”

Vương Siêu nhìn nàng có chút nghi vấn. ”Xin hỏi Chu Giai có ở đây không?

Nữ tử vừa hỏi vừa không ngừng đánh giá Vương Siêu.

“Thì ra là bằng hữu của Chu Giai?” Lúc này Vương Siêu nhìn ra nữ tử trước mắt có khí chất ẩn ẩn. toàn thân mềm yếu không chút sức lực nhưng kỳ thật là cương đao được bao bọc rất kỹ.

“Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ. Ta đến Bắc Kinh gặp Ba Lập Minh Lưu Mộc Bạch. Lại thêm nữ tử thực lực khó lường này. Chẳng lẽ cao thủ ở Bắc Kinh đúng nhỏ bé?”

“Hay là gần đây ta giao chiến với các cao thủ. lại bị Ngổ Văn Huy đuổi bắt nên thần kinh luôn khẩn trương? Phát sinh ra ảo giác xem ai cũng là cao thủ?”

“Ta là bằng hữu của Chu Giai, anh... anh ở tại nhà nàng. là bạn trai của cô?” Cô gái vận tuyết sam màu trắng cười khanh khách hỏi một câu.

“Cũng là bằng hữu của nàng. Cô tìm nàng có chuyện gì? Nàng đi rồi. Mời vào. mời vào” Nếu là bằng hữu của Chu Giai, Vương Siêu nghiêng thân khỏi cửa, mời nàng vào nhà.

“Không cần khách khí”.

Nữ hài tử bước vào ngồi trên salon. Tiếp nhận ly nước Vương Siêu mới đặt rồi nhìn trên bàn làm việc, nơi đây chỉ có một cuốn sách nhưng trong ánh mắt nàng, dần dần xuất hiện sự ngạc nhiên.

“Đây là vật của người sao?” Nữ tử chỉ vào tư liệu trên bàn mở miệng hỏi.

“Chỉ là một số tư liệu đã được chỉnh sửa. Không biết cô xưng hô như thế nào?”

“Tai là Nghiêm Nghiêm Nghi”

Nghiêm Nghiêm Nghi cầm một quyển sách đã được Thu Nguyệt Thiên sư chú giải Tẩy Tủy Kinh, nhìn vài lần đột nhiên mở miệng: “Bạch Ngọc Phong không hổ là người phát dương quang đại võ công Thiếu Lâm, giải thích trong quyền pháp thật quá thâm sâu. Cùng Dương Lộ Thiển. Đông Hải Xuyên, Tôn Lộ Đường. Quách Văn Thành, Lý Cảnh Lâm, Lý Sách Đồng có rất nhiều chỗ giống nhau. Ánh mắt quả thực rất cao! Chỉ là quan điểm có chút cực đoan”.

“Thật ra võ công không ngừng phát triển. không phải cứ là bí tịch võ công càng xưa thì càng lợi hại. Hiện võ thuật gia có rất nhiều thay đổi. lý luận hay là thực chiến đều đến trạng thái đỉnh phong trước đó chưa từng có” Vương Siêu bất động thanh sắc thuận miệng nói.

“Là hào quang còn sót lại thôi, hiện nay vũ khí mới được sự chú ý, quyền pháp so với binh khí thì nào có ích chi. Chỉ là phí công!” Nghiêm Nghiêm Nghi đem sách gấp lại.

“Chuẩn bị đánh bất ngờ. huấn luyện viên đã phát mệnh lệnh, trong vòng ba mươi phút phải chấm dứt chiến đấu ” Trong lúc này, cách nơi này khoảng một dặm, ba mươi tư người đứng giữa ánh mặt trời chói chang. Tinh thần bức người, mang theo một khâu súng cỡ nhỏ hoặc chủy thủ của quân đội... khắp người trang bị những vũ khí mang tính sát thương lớn.

“Nghiêm Nghiêm Nghi này lại dùng súng thật đạn thật, phái người bắt ngờ ngờ tiểu viện này? Nơi này vốn có rất nhiều quan lớn cư ngụ. Cho dù Ngô Đồng cũng không có lá gan lớn như vậy”.

Triệu Quang Vinh nhìn ra được điểm này. Trong lòng không khỏi khiếp sợ.

Hắn không ngờ Nghiêm Nghiêm Nghi này. vô luận lá gan hay lực lượng phía sau đều mạnh đến cực điểm!

307. Chương 306: Vương Siêu Giảo Hoạt

Vương Siêu thấy nữ tử Nghiêm Nghiêm Nghi này càng thần bí, hai người ngồi xuống đàm luận, đều là cao thủ tinh thần đam mê, lập tức nói về chủ đề võ thuật.

“Không ngờ Nghiêm tiểu thư đối với quyền pháp võ thuật lại lý giải sâu sắc như vậy, thật sự là thâm sâu ngoài cả dự liệu của ta, bất quá ta sao chưa từng nghe tới đại danh của cô?” Nghe thấy Nghiêm Nghiêm Nghi nói rõ về quốc thuật hồi quang phản chiếu, là thời kỳ hoàng kim cuối cùng trong lịch sử Trung Quốc. Vương Siêu không khỏi ngẫm ngợi.

Trong lúc đàm luận, hắn cẩn thận đánh giá con người Nghiêm Nghiêm Nghi, bằng vào kinh nghiệm cùng trực giác khẳng định thực lực của thần bí nữ nhân Nghiêm Nghiêm Nghi này!

“Nghiêm Nghiêm Nghi này quả thực là cao thủ tuyệt đỉnh, là một trong ba người hàng đầu ta đã gặp! Nếu không phải khí chất khiếm khuyết sự chân thành, ta hoài nghi đây chính là Đường Tử Trần hóa trang để đùa giỡn ta”.

Từ lúc Vương Siêu xuất đạo tới nay, chính thức cao thủ tuyệt đỉnh cũng chỉ có năm người. Đường Tử Trần, Worton Đường Liên Khê, Triệu Quang Vinh, Ba Lập Minh. Lưu Mộc Bạch.

Còn Hạ Nguyên, Bạch Tuyên Di. Tran Ngã Dương, Trình Sơn Minh, Vinh Tiểu Long, Vinh Tiêu, Chu Bình Lâm. Thôi Trường Bạch, Lâm Đình Phong Đoạn Quốc Siêu, Lưu Thanh, Đái Hồng. những người này cũng đều được gọi là cao thủ, nhưng không thể nào tiếp cận được với hai chữ tuyệt đỉnh.

Trong đó Chu Bình Lâm. Y Hạ Nguyên, Bạch Tuyên Di, Vinh Tiểu Long công phu cao hơn một chút. Nhất là Chu Bình Lâm, thiếu chút nữa là tự thành đan. Nhưng vẫn không thể nào là tuyệt đỉnh!

Mà Nghiêm Nghiêm Nghi chính là cao thủ tuyệt đỉnh thứ sáu khiến Vương Siêu kinh ngạc.

Võ đạo trên toàn thế giới học bác uyên thâm rộng lớn như biên cả. Nhưng có thể xưng là tuyệt đỉnh, tuyệt không vượt quá hai mươi người. Tối hôm qua đã gặp Lưu Mộc Bạch là huấn luyện viên Lợi Kiếm. Là võ quan của trung ương đại quốc đệ nhị vương bài, có thực lực này thì không ngạc nhiên,

Hiện tùy tiện xuất hiện tuyệt đỉnh cao thủ tự xưng là bằng hữu của Chu Giai đến bái phỏng sao không làm cho Vương Siêu kinh ngạc cho được.

”trưởng bối của ta, cùng Liêu Viên Hương, Dương Thật hai vị trung tướng là lão bằng hữu. bắt quá từ nhỏ ta đã ra nước ngoài học tập, nhiều năm không gặp qua Chu Giai. Vài năm ta mới trở về một lần. Chu Giai lại bận bịu ngược xuôi nên không có thời gian đoàn tụ. Lần này muốn gặp Chu Giai, xem nàng còn nhận ra vị tỷ tỷ khi còn bé này không?”

Nghiêm Nghiêm Nghi một bên xem qua bí quyết đồng tử công của Thiếu Lâm đồng thời tùy ý trả lời. Nàng khôn khéo biết Vương Siêu đang dò xét thân phận mình.

“Ừm, thì ra là vậy...” Vương Siêu gật đầu, Liêu Viên Hương, Dương Thật hai người chính là cha của Liêu Tuấn Hoa cùng cậu của Chu Giai, “Vậy người đàn bà này cũng có thể xem là dạng tiểu thư. Sao lại có công phu cao như vậy?”

“Ta còn chưa biết tên của ngươi?” Nghiêm Nghiêm Nghi hỏi ngược lại.

“Ta gọi là Vương Siêu.” Vương Siêu không dấu ****.

“Vương Siêu!” Mặc dù Vương Siêu danh tiếng rất lớn nhưng Nghiêm Nghiêm Nghi nghe xong thì phản ứng giống chỉ như lần đầu nghe thấy tên này. Chỉ là ánh mắt nhìn hắn đột nhiên cười nói một câu:

“Ngươi không phải đang hoài nghi ta là một đệ tử thế gia. tại sao có thể luyện quyền pháp đến trình độ cao như vậy?”

“Hả?” Vương Siêu sửng sốt, thật không ngờ, Nghiêm Nghiêm Nghi này nhìn một chút đã thấu tâm tư của hắn.

Trong võ đạo, không phải con nhà phú quý, có quyền thế thì võ công cao. Lịch sử đã chứng minh, tuy có quyền thế mới được nhiều võ sư danh tiếng, có điều kiện luyện tập tốt nhưng thành tựu cũng chỉ có giới hạn.

Chính thức bước lên vị trí tuyệt đỉnh đại tông sư, đa số xuất thân từ tầng lớp bình dân. Như Dương Lộ Thiển, Tôn Lộc Đường, Thượng Văn Tường, Lý Sách Đồng xuất thân từ nông dân. từ nhỏ đã chịu cảnh cơ hàn nghèo đói.

Tầng lớp dưới chót luyện võ không sợ không có thành tựu. nhất là gặp cơ duyên, được người trợ giúp thì biến hóa long trời lở đất. Trái ngược lại gia đình phú quý quyền thế. muốn luyện quyền pháp công phu. tố chất cho dù tốt nhưng cơ duyên cơ hồ không có.

Đây là quy luật. Vương Siêu cũng là từ đáy xã hội mà đi lên.

“Không ngờ tìm đến Chu Giai nhưng lại đụng phải ngươi, thật là có ý tứ” Nghiêm Nghiêm Nghi cười cười, cũng không chờ Vương Siêu trả lời:

“Dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi. Không bằng chúng ta bàn về quyền pháp đi? Ta xem ngươi cũng là cao thủ”.

“Cũng tốt. không biết cô luyện công phu gì?” Vương Siêu nhân nhã hỏi.

“Ta luyện Nga Mi Truy Phong Đoản cùng Xuân Thu Đại Đạo. Bất quá kiên luôn luyện Hình Ý, Thái Cực. Bát Quái. Du già hằng đại thủ ấn, Thông Bối. Phách Quái, Trường Quyền. Võ Đang khí công. Thiếu Lâm tâm pháp. Tượng Hình quyền, Cát Mạch. Điều cốt lộc tam đại giá đều biết sơ qua” Nghiêm Nghiêm Nghi theo thói quen nhíu mày “Bấy giờ quyền phổ rất nhiều, học võ thuật cũng không khó như xưa, thật sự là rất tốt”.

Nghiêm Nghiêm Nghi này sở hữu hai hàng mi cong vút đen nhánh thanh tú, giống như cành liễu trong gió, tăng thêm khí chất nữ hiệp ở thời xưa.

“Nga Mi Truy Phong Đoản? Vậy ba trăm sáu mươi đường đánh vào huyết đạo khẳng định vô cùng chính xác. Xuân Thu Đại Đạo? Trần Gia Câu trước kia cũng luyện, bất quá luyện rất khó nên đã sớm thất truyền” Vương Siêu bất động thanh sắc nói: “Thời đại bây giờ tin tức bùng nổ rất mạnh. Người nào thông minh một chút, chăm chỉ học tập một chút, thì sẽ tinh thông hơn mười môn võ công, trong luận vô đánh nhau sẽ có lợi thế”.

Nghiêm Nghiêm Nghi ngạc nhiên nhìn Vương Siêu: “Sao ngươi biết Nga Mi Toái Phong Đoản có ba trăm sáu mươi đường đánh vào huyết đạo? đây chính là công pháp cực điểm của thiền môn”.

Vương Siêu cũng muốn xem người đàn bà này rốt cuộc có bao nhiêu công phu, mỉm cười một chút: “Công phu quyền cước phân cái gì trong cái gì ngoài, mã bộ là nội gia mà vẫn có ngoại gia? Cung bộ là ngoại gia nhưng vẫn có nội gia?”

“Tinh minh” Nghiêm Nghiêm Nghi buông sách, ánh mắt chuyển động: “Trung bình tấn luyện tốt thì thói hạ tích lũy được lực lượng, có thể phát tán lực, luyện không tốt sẽ làm cơ thể thương tổn. Tam thể thức cung bộ luyện tốt có thể xuất ra lôi âm, nếu luyện không tốt sẽ ảnh hưởng đến thân thể”.

“Hình Ý quyền của cô khẳng định đã lô hỏa thuần thanh” Vương Siêu chỉ nghe qua một câu đã đoán được thực lực của Nghiêm Nghiêm Nghi.

Nghiêm Nghiêm Nghi nói tam thể thức khai cung bộ luyện thành công có thể xuất ra lôi âm, đương nhiên phải là đại thành. Nếu không tuyệt đối không thể nào biết như vậy. Tam thể thức là chiêu thức cung tiến thung uy lực nhất, chân trước là hư chân sâu là thật, cước chân học theo chân gà, xương sống như dây cung nhẹ nhàng kéo dẫn. tích súc lực lượng, lúc đánh người đột nhiên lui về phía sau bộc phát kinh lực. Cả thể truyền lại chân trước, xương sống thẳng ra. nắm tay nương theo lực cung thật lớn này mà đánh ra. bộc phát như sấm vang chớp giật.

Tam thể thức tương đương với tư thế kéo cung căng tròn, xương sống là dây cung, eo chân là thân cung. xương sống hung hăng phát ra, xuất quyền phóng ra nắm tay chính là Cung tiến bộ. Tích súc phát ra lực toàn thân. Bên trong đầu khớp xương theo dây cung bắn ra, phía sau một trận chấn động ông ông, chính là lôi âm.

Luyện tam thể thức đến được cảnh giới này chính là nội gia. không hiểu khẩu quyết thì luyện trăm năm vẫn là ngoại gia.

Nghiêm Nghiêm Nghi nghe thấy Vương Siêu khích lệ thì mỉm cười nói:

”Hình ý quyền đơn giản nhưng thực dụng, nếu ta dạy Hình Ý... Trước sẽ dạy đệ tử cưỡi ngựa khai cung bắn tên một tháng, người thông minh tự nhiên sẽ tự nhân mã cung hợp nhất, sẽ biết trung bình tấn cùng tam thể thức khai cung đến tận cùng chính là Lôi Âm. Điều này chính là thành tựu cao nhất.

Sau này luyện Ngũ Hành Quyền Thập Nhị Hình sẽ rất nhanh, trong vòng một năm có thể đánh chết người đơn giản. Đáng tiếc người luyện võ bấy giờ, đầu tiên không cưỡi ngựa. Lúc sau không ra cung. Giống như học vật lý hóa học mà không chịu làm thí nghiệm, cứ dựa vào sách mà học thì có ích lợi gì”.

“Ví dụ này rất tốt, học hóa học không làm thí nghiệm, chỉ dựa vào công thức trong sách như con rôi. đi thi mặc dù đạt điểm cao nhưng nếu như thật sự phải áp dụng vào thực tế, lúc đó mới trợn tròn mắt. Cô luyện Xuân Thu Đạo, Bát Quái chương khẳng định cũng đã lô hỏa thuần thanh rồi. Giống như Đường Hào tiên sinh nói, luyện quyền trước là luyện khí... Trước dễ thì phía sau càng khó. Cho nên học võ trước tiên là luyện khí mới là chính xác. Cầm khâu đao thì người nào cũng có thể chém người. Nhưng lấy âm thanh hóa thành đao để chém người thì không có mấy người làm được. Lúc luyện Hình ý. Thái Cực, Bát Quái,

luyện quyền cho tốt tự nhiên sẽ thành công. Bởi vì khó khăn nhất cũng có thể vượt qua thì mấy thứ đơn giản không cần học tự nhiên sẽ hiểu”

Vương Siêu nhìn chăm chăm vào tay Nghiêm Nghiêm Nghi, tựa hồ phát hiện ra cái gì.

Xuân Thu Đại Dao hay là đại dao của Quan Vũ sử dụng, nặng tám mươi ba cân, người bình thường không thể khiêng nổi nên mới thất truyền. Nhưng khẩu quyết của dao pháp rất tốt, Bỏ thiết dao hóa thành thủ đao. là công phu lợi hại có thể trăm chém bất cứ vật gì.

“Đường Hào tiên sinh đích thật là người đề xướng võ công thực dụng. phá hủy mấy thần thoại trước kia” Nghiêm Nghiêm Nghi nghe Vương Siêu nói chuyện thì ánh mắt tán thưởng nhìn hẩn.

Đường Hào là người khảo chứng quyền pháp. Trước giải phóng và sau khi mới bắt đầu giải phóng, giới võ thuật mê tín một cách nghiêm trọng, đều nói công phu của mình là do thần tiên truyền thụ, đem tiền bối của mình thổi phồng thành thần tiên, có thể lên trời xuống đất. cách không đả thương người, đao thương bất xâm. Kết quả bị Đường Hào tiên sinh cự lực bài xích, khảo chứng ra rất nhiều việc như Đạt Ma căn bản không biết võ công, võ công của Thiếu Lâm không phải là do Đạt Ma truyền thụ.

Hơn nữa hẩn đề xướng thực chiến, phản đối võ thuật màu mè biểu diễn. phản đối thần thoại hóa võ thuật. Chủ trương võ thuật là bình thật hóa không có ngôn ngữ sáo rỗng. Đối với nền võ thuật có cống hiến rất lớn, sau khi chết mộ phần được xây dựng ở Bát Bảo Sơn.

“Không biết Nghiêm tiêu thư đối với võ sĩ đạo Nhật Bản và đại bối bao Trung Quốc, nếu hai người mang ra thực chiến, có ý kiến gì không?” Vương Siêu hỏi một câu.

“Đao của võ sĩ Nhật Bản thật ra là kiếm, nặng nhẹ thích hợp khi dùng trong chiến đấu. Mà đại bối đao của Trung Quốc nặng nề hung mãnh. thích hợp trong quần chiến giết chóc. Đại bối đao Trung Quốc mỗi khi chém ra, nhẹ nhất cũng hơn mười hai mươi cân, nếu cùng người quyết đấu sẽ không được linh hoạt, người thường không thể xuất đao ra liên tục. Nhưng trên chiến trường nhiều người đánh nhau thì chỉ có thể lấy cứng đối cứng, căn bản không để kẻ địch đường sống. dụng phải đao của Nhật Bản thì một nhát đánh bay, thuận thế một chút có thể chém xuống đoạt đầu. Năm đó lúc kháng Nhật, chúng ta dùng đại bối đao chém vào binh khí của Nhật Bản. Đao của võ sĩ Nhật Bản chính là đao trên giang hồ, còn đại bối đao của chúng ta, chính là đao trên chiến trường. Mỗi cái đều có ưu nhược điểm riêng của mình”.

Nghiêm Nghiêm Nghi vừa cười vừa nói.

”Tốt, tốt tốt, tốt tốt tốt... Vương Siêu liên tiếp nói ra sáu chữ hảo. ánh mắt sáng lên:

“Nghiêm Nghiêm Nghi, Cô là người trong quân đội sao. Nếu ta không có đoán sai, cô chính là lãnh đạo của đệ nhất quân Trường Phong. Lần này không phải đến tìm Chu Giai, mà là tới tìm Vương Siêu ta”.

308. Chương 307: Độc Xà Xuất Động

Vương Siêu tròn tròn mắt chất vấn, rất có khí thế, giống như một quái vật hung mãnh phát ra một cỗ khí thế từ địa ngục. mặc dù chỉ hơi nhúc nhích nhưng ai cũng có thể cảm nhận được khí tức mang theo mùi máu tươi bay đến đập vào mặt. bầu không khí bên trong căn phòng nhất thời đông đặc khiến cho người không thở nổi.

Đây là hẩn thần kinh bác sát nhiều lần, mà nhiều người gọi là uy nghiêm, bình thường nhìn qua không phát hiện ra vấn đề gì. một khi thực sự lộ ra thực lực thì chỉ cần ánh mắt. cũng đủ khiến cho người bình thường hồn phi phách đảo.

“A, người sao biết ta đến tìm người? Rồi lại nói ta là cái gì lãnh đạo bộ đội Trường Phong?” Nghiêm Nghiêm Nghi vẫn không để ý đến khí thế uy nghiêm do Vương Siêu phát ra, vẫn chậm rãi tùy tiện đặt cuốn sách lại xuống bàn.

“Hơn nữa, người khản trương như vậy làm gì? Được rồi cứ cho là đúng đi. cho dù ta tới tìm người, cũng không cần phải có bộ dạng xem ta là kẻ địch, ta có thể cảm giác được địch ý trên người người”.

Động tác của Nghiêm Nghiêm Nghi chính là động tác xuất kiếm của Nga My. trong ánh mắt phát ra sự khoải trá, như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Không thể không nói, Nghiêm Nghiêm Nghi tu luyện chính là đạo pháp của Nga My, có gần tám chín phần phong phạm của các nữ hiệp trong tiêu thuyết vũ hiệp.

“Chúng ta đều là cao thủ, không cần nói chuyện vòng vo” Vương Siêu lấy tay chỉ chỉ vào chính huyệt thái dương của mình

“Trực giác của tôi phi thường chính xác. Bình thường ánh mắt tôi lần đầu nhìn thấy người nào. trong lòng cho hẳn là kẻ địch thì 99% là kẻ địch. Lúc cô vừa đến. tôi không có ấn tượng dành cho bằng hữu”.

“Lý do này thật quá duy tâm ” sắc mặt Nghiêm Nghiêm Nghi không chút biến đổi.

“Một điểm cùng không duy tâm” Vương Siêu đột nhiên cười nói: “Ta chìm đắm trong quên đời rèn luyện một đoạn thời gian, cũng nghe nói qua một số tình huống, giải phóng quân tinh anh trong tinh anh chính là đệ nhất vương bài Trường Phong. nghe nói bọn họ trong huấn luyện võ thuật rất phong phú. có huấn luyện thuật cưỡi ngựa, còn có huấn luyện cung tiễn, còn có đao thuật, mà đao chính là Xuân Thu Đại Đao nặng ba mươi cân. Vừa rồi lúc ta cùng cô nói chuyện đã rõ ràng còn gì. Hơn nữa, trên người cô có tác phong đặc thù của bộ đội. Tôi không phải là kẻ ngu, sao lại không nhận ra? Vương Siêu ta tốt xấu gì cũng có chút tên tuổi, không nói đến trong giới võ thuật mà tại bộ đội luyện võ cũng đều biết ta”.

“Người quả nhiên có đầu óc” Nghiêm Nghiêm Nghi cũng cười. chân mày cong lên như vầng trăng.

“Ta là Trường Phong đệ nhất chánh ủy. kiêm huấn luyện viên võ thuật. Hôm nay tới tìm là muốn mời người theo ta một chuyến”.

“Đi theo cô? Vậy là đến bắt ta?” Vương Siêu sao không rõ về việc này? không khỏi tức cười hỏi: “Bất quá tôi không rõ. Tôi và cô không có qua lại, Trước kia chưa từng gặp qua cô? Tại sao cô lại tới muốn bắt tôi?”

Vương Siêu thật sự là không nhớ mà cũng không nhận ra. Đệ nhất chánh ủy bộ đội kiêm huấn luyện viên muốn bắt hẳn. Đây quả thực là đóng cửa ngồi trong nhà họa cũng tìm đến.

Nếu là người của Lão Nha đến thì hẳn không chút ngạc nhiên. Trường Phong muốn đến bắt thật là khó nói. tam đại vương bài đều không đoàn kết, thậm chí còn minh tranh ám đấu. Hơn nữa Vương Siêu từ Liêu Viên Hướng. Dương Thập hai lão già này đã biết, chuyện hẳn cùng Lão Nha thuộc về chuyện của lãnh đạo. Chuyện bên trong không có liên quan đến Trường Phong. Trường Phong dựa vào cái gì đến bắt hẳn. Nghĩ không ra, thực nghĩ không ra”

“Chúng ta chưa từng quen biết. Ta cũng chưa từng gặp qua người. Danh khí của người rất lớn nhưng cũng không liên quan gì đến ta” Nghiêm Nghiêm Nghi trả lời: “Bất quá người phía sau người có quan hệ đến ta, hôm nay ta đành miễn cưỡng mời người chịu ủy khuất một chút”.

“Người phía sau ta? Chẳng lẽ nói là Từ Trần?” trong lòng Vương Siêu hơi chấn động thăm nghĩ.

“Ta đang nói về Đường Tử Trần, người không nhận ra sao” Quả nhiên Nghiêm Nghiêm Nghi nói cả ngày trời mắt chăm chú nhìn Vương Siêu.

“Cô có quan hệ gì với Đường Tử Trần cổ? Các người quen nhau?” Vương Siêu bất động thanh sắc hỏi.

“Đâu chỉ quen mà nếu không phải do nàng, Đường Môn bây giờ phải là do ta nắm giữ” Nghiêm Nghiêm Nghi cười lạnh một chút:

“Tử Trần, Tử Trần, gọi sao mà thân thiết thế, Triệu Quang Vinh nói không sai, người là tình lang của Đường Tử Trần! Thật ra điểm này ta cũng muốn biết, chỉ một đứa nhóc như người sao có thể khiến Đường Tử Trần để ý? Nàng là một người đàn bà lợi hại, Không lý do gì mà thường thức kém như vậy. Bất quá nàng vì người mà đắc tội với một nhóm lớn lão bang hù, để cho người tiếp quản Nam Dương Đường Môn. người đối với nàng khẳng định là rất trọng yếu, ta bắt người, sau này nàng phải hối quốc để cùng ta nói điều kiện” Nghiêm Nghiêm Nghi nhìn Vương Siêu nhẹ nhàng lắc đầu.

“Đứa nhóc?” Vương Siêu lần đầu nghe người ta nói mình như vậy. Bây giờ hắn đã rõ ràng. Nghiêm Nghiêm Nghi này là đối thủ của Tử Trần, “Cô rất tự tin bắt được ta?”

“Ha ha, ha ha” Nghiêm Nghiêm Nghi cười rất lợi hại: “Ta biết quyền pháp của ngươi cao. bắt quá quyền pháp cao như thế nào? Đã tới Bắc Kinh thì cho dù ngươi là rồng cũng phải cuộn mình. là hổ thì cũng phải nằm xuống nghe ta. Cho dù đích thân Đường Tử Trần đến cũng không thoát lòng bàn tay của ta. lần này ta dẫn theo ba mươi lăm cao thủ, đã đem khu vực này phong tỏa, ngươi muốn đi là không thể”.

“Thế sao?” Vương Siêu không quan tâm chút nào.

“Đứa nhóc, vừa rồi ngươi rất cơ trí giao hoát. Bất quá đó chỉ là một chút thông minh nhỏ, không thể nào xoay chuyển được cục diện” Nghiêm Nghiêm Nghi nhìn Vương Siêu: “Ngươi bây giờ đang nghĩ chính là ba mươi lăm người kia, nhất định không phải là đối thủ của ngươi? Ý nghĩ này không sai. Những người như chúng ta tu luyện quyền pháp đạt đến đỉnh phong, tùy tiện giải quyết ba mươi lăm người đích xác là rất nhẹ nhàng. Bất quá đây là đầu chữ, ta kỳ thực muốn bức ngươi giải quyết hết bọn họ, như vậy thì ngươi phải chết chắc chắn. Đứa nhóc, ngươi nói đi, hành động kế tiếp là giết chết chiến sĩ của chúng ta sao”.

Đúng vậy! Nghiêm Nghiêm Nghi nói quả thực là điều bận tâm của Vương Siêu. Nếu xung đột xảy ra mà không giải quyết bọn họ thì phiền toái rất lớn, nhưng nếu giải quyết bọn họ phiền toái càng lớn hơn nữa.

“Ta thật ra biết, ngươi có quan hệ không tệ với Liêu Viên Hưởng, Dương. Thật làm cho ta đối phó có điều có kỷ” Nghiêm Nghiêm Nghi nói tiếp: “Chờ ta bắt được ngươi, sau đó nói với hai vị bá bá thúc thúc một tiếng là được. Nói sao bọn họ không vì một người ngoài mà trở mặt với ta. Ngươi cho rằng lột tay cho bọn họ một chút ít thì mọi việc sẽ đại cát đại lợi sao? Hôm nay ta đã quyết tâm. Cho dù sau đó sẽ nợ bọn họ một món nhân tình. Nếu so với đại sự của Đường Tử Trần thì quả thực bồi tội với họ không tính là cái gì”.

“Đây này là sự thật. ta dù sao cũng là người ngoài, các ngươi có quan hệ rất lớn với nhau. Nếu ngươi quyết tâm muốn bắt ta. bọn họ cũng không xen vào, không vì một người ngoài như ta mà đắc tội”.

Vương Siêu tự nhiên gật đầu, ánh mắt lộ thần thái tự nhiên ung dung. “Đứa nhóc. đứa nhóc. cô gọi quả nhiên là rất hay đó. Được rồi. bây giờ ta mời cô thử qua một lần. đứa nhóc ta vẫn là một đại nam nhân. Nhìn cô như vậy. võ công luyện được rất tốt, eo nhỏ mỏng sản chắc. làn da mịn màng, nếu dùng tay sờ vào cảm giác rất tuyệt. Cũng không biết có còn là xử nữ hay không. Như vậy, để cho ta ... kiểm tra cô trước một chút đi”.

Trong lúc nói Vương Siêu đột nhiên đứng dậy, tay trái vươn ra thành hồ chảo, chụp về phía trước, lấy “Hắc Hồ Đào Tâm” hướng đến bộ ngực đầy đặn của Nghiêm Nghiêm Nghi.

Trên cánh tay hắn gan thịt cuộn cuộn nổi lên, phanh phanh phanh tốc độ tăng vọt, xương cốt ở bên trong chấn động phát ra thanh âm oanh oanh như hổ gầm, rung chuông, sấm nổ, kinh phong khí lưu kèm theo nổi lên gió xoáy cuộn cuộn quanh hai người.

Bốp bốp! Kinh phong phát ra khiến giấy sách cùng với những đồ vật thủy tinh trên bàn đồng thời đều nát bấy. Những mảnh giấy vụn rách nát bay tán loạn trong căn phòng.

Vương Siêu đẩy chảo tiến đến, nương theo gân cốt bộc phát, phát ra kinh phong khiến cái bàn thủy tinh vỡ nát. Thật khiến người nghe mà sợ hãi.

Bất quá tay trái hắn là “Hắc hồ đào tâm lực lượng mặc dù lớn. nhưng sát chiêu chính thức theo sau mà đến, tay phải hướng hạ tâm Nghiêm Nghiêm Nghi vô thanh vô tức đâm xuất ra hai ngón tay.

“Độc Xà Xuất Động”.

Cóng kích vừa xuất ra sắc bén đến cực điểm. phối hợp với lời Vương Siêu trước đó đã hạ lưu đến cực điểm! Vương Siêu lúc này như biến thành một đại tông tư đảm ma.

Nói thật trong lúc luận võ cùng đàn bà, chiêu số Hắc Hồ Đào Tâm là thuộc loại cấm kỵ không cho phép dùng. Bởi vì công kích bộ ngực của đàn bà là hành vi hạ lưu.

Nhưng Vương Siêu bây giờ là cố ý chọc giận Nghiêm Nghiêm Nghi. Khiến đối phương tức giận. sau đó sẽ nắm bắt cơ hội.

“Độc Xà Xuất Động” vô thanh vô tức đánh lên hạ thân của nữ tử, có thắng thì chỉ khiến người người khinh bỉ.

Vương Siêu từ trong miệng Nghiêm Nghiêm Nghi biết nàng cùng Triệu Quang Vinh liên lạc, nếu hai người cùng hợp công công kích. Lại thêm có bộ đội tinh anh. công phu hẳn cao tới đâu cũng khó mà tiêu hóa cho nổi.

Mà Nghiêm Nghiêm Nghi muốn đối phó Đường Tử Trần, quả thực là chạm vào nghịch lân của Vương Siêu, không tránh khỏi nổi lên ác ý.

“Người muốn chết!”

Qua nhiên trên mặt Nghiêm Nghiêm Nghi trong phút chốc bao phủ một tầng sắc khí dày đặc.

Lời nói của Vương Siêu cùn chiêu số “Thượng bắt hung. hạ trát âm” thật sự là quá mức hạ lưu xấu xa.

Nàng thoát nhìn chỉ hai lần hai sáu tuổi nhưng đã hơn ba mươi, chỉ vì công phu đã luyện đến đỉnh phong, Ở trong mắt nàng Vương Siêu bất quá chỉ là một đứa nhóc. Sao nhẫn nhịn được sự vũ nhục này.

Vương Siêu thượng bắt hạ đâm nhanh như chớp, cao thủ hóa kình cũng khó ngăn cản nhưng Nghiêm Nghi là nhân vật nào? huấn luyện viên võ thuật đệ nhất Trường Phong, hơn nửa năm đó cùng học nghệ với Đường Tử Trần, toàn thể giới đến đỉnh phong không vượt quá hai mươi người.

Mặc dù bị chọc giận nhưng trong nháy mắt. Nghiêm Nghi nghiêng người một chút, thân bước sang phải một bước. chân quét ngang mặt đất. thân thể xoay tròn nửa vòng, trong nháy mắt liền di chuyển hơn năm sáu thước, hoàn toàn thoát khỏi phạm vi công kích của Vương Siêu.

“Phi, Vân, Diêu, Hoảng, Toàn. Ngũ pháp hợp nhất chính là ngũ tinh liên châu?” Vương Siêu thấy đối phương đi động thì kinh ngạc, thán pháp vừa rồi chính là Tiết môn Hình Ý Độc Sang trong Ngũ tinh liên châu.

Đây là môn tuyệt học uy chấn của Tiết Diên năm xưa, Có điều tuy là tuyệt học nhưng không thần bí. Năm đó Tiết Diên xuất bản sách. không hề giữ lại một chút công phu nào của mình. Chỉ cần là cao thủ có tâm có thể tự học thành tài.

Đem công phu của mình đi xuất bản, để cho mọi người đều có thể học tập, không cất giấu một điểm nào. Tấm lòng bậc này chỉ có thể là một người vô cùng yêu nước. mong muốn đất nước cường thịnh mới có thể có được.

Nghiêm Nghi vận dụng thân pháp Ngũ tinh liên châu thoát hiểm nhưng Vương Siêu sao có thể buông tha cho nàng?

Vương Siêu đậm cước lay động xoay tròn, hai chân di động như đang đạp mây cười gió, dĩ nhiên là cũng vận dụng Ngũ tinh liên châu!

Ngũ tinh liên châu của hắn còn nhanh hơn Nghiêm Nghi!

Vương Siêu tiếp tục xuất chiêu ”Độc xà xuất động hướng xuống công kích hạ thân Nghiêm Nghi. Tiếp tục chơi tâm lý chiến, muốn hoàn toàn chọc giận đối phương! Nếu không với thán pháp mau lẹ kia sẽ phải kéo dài thời gian chiến đấu.

Nếu đối phương là Ba Lập Minh, lấy cứng đối cứng sẽ phân thắng bại rất nhanh, đấu pháp của Nghiêm Nghi là né tránh kéo dài thời gian, khẳng định muốn phân thắng bại thì không phải một chốc lát.

309. Chương 308: Ta Đánh

Xẹt xẹt xẹt xẹt! Vương Siêu tay lộ ra, ngón giữa cùng ngón trỏ đẩy ra, giống như đại mãng chụp mồi phóng ra từ cho tới. Thế công không hung hãn nhưng tay lay động uốn lượn. bao lấy từng tấc hạ thân Nghiêm

Nghiêm Nghi.

Nhất là hần sử dụng Ngũ Tinh Liên Châu kết hợp, thân pháp như tia chớp phóng ra, xa luân xoay tròn đại kỳ lay động, đem phi, vân, diệu. hoảng, toàn. Toàn bộ tinh tú ngũ pháp xuất ra.

Chiêu thứ hai “Độc Xà Xuất Động” ra tay, Nghiêm Nghi chỉ cảm thấy ở phía dưới hạ thân của mình nổi lên một trận tê dại run rẩy, đó chính là sự mất cảm của cao thủ trước khi bị người tập kích, không đến một giây đồng hồ. Vương Siêu giống như là có ba tay, một tay bắt ngực, hai tay đâm âm, ra tay một cách hạ lưu xấu xa!

Tên súc sinh này quả thực là vô sỉ đến cực điểm! Lửa giận Nghiêm Nghi trong lòng không ngừng bùng phát, mặc dù biết hần xuất ra chiêu thức hạ lưu mục đích là chọc giận nàng nhưng gặp phải loại công kích này nàng sao còn nhẫn nại được?

Không phải là nàng không bình tĩnh hay tu dưỡng không đủ. mà với địa vị cùng thân phận của nàng, cho đến bây giờ cũng chưa từng gặp phải vũ nhục trắng trợn đến như vậy. Giống như một người bị một con chó cắn phải. mặc dù không thể quay lại cắn nó nhưng nhất định phải xuất ra gậy đánh chết.

Vương Siêu lại sử dụng tâm lý chiến! Một người có quyền pháp cao minh trong lúc phân thắng bại, cũng chính là một tông sư sử dụng tâm lý chiến.

Mặc dù không biết Nghiêm Nghi quan tâm đến cái gì nhưng Vương Siêu cũng biết biện pháp tốt nhất để chọc giận đàn bà. Tự nhiên là phải hạ lưu xấu xa.

Trên thế giới này chỉ cần là người, trong tâm hồn không thể nào không có sự sợ hãi, dù là tông sư võ thuật gia cũng là người chứ không phải thần tiên. Ngay cả Vương Siêu tu dưỡng đến như thế còn quan tâm đến rất nhiều chuyện.

Nêu là lời dãi tỳ vô thì khác nhưng bây giờ đối phương bắt nạt, vậy đừng trách ta bất nghĩa.

Thân hình Nghiêm Nghi chợt lóe lên, cước hoàng đạp hai bước, hai lần di chuyển né tránh chiêu thức Độc Xà Xuất Động, “Tinh chỉ như đao. nhất vân khí huyết”, trong nháy mắt, tám đầu ngón tay tả hữu giống như mũi tên bay cùng mũi kiếm đâm về phía trước. Thượng thì đánh vai của Vương Siêu, hạ thì đánh phần dưới bụng của Vương Siêu.

Nga mi Truy phong đoản!

Đồng nhân đả huyết thủ!

Nghiêm Nghi giống như một trận gió quét qua bên người, đánh tới những huyết vị trọng yếu. Thủ pháp cực nhanh, chỉ nhìn thấy những tàn ảnh của một loạt chiêu thức liên tiếp, đương nhiên mắt người thường thì không thể nhận biết chân ảnh.

Vương Siêu liên tục xuất ra hai lần chiêu thức hạ lưu “Độc Xà Xuất Động” không trúng. Đối mặt với phản kích của Nghiêm Nghi thì không chút chần chờ. trong nháy mắt vai hơi nhích qua, thân người hơi nghiêng né tránh hai chiêu thức công kích kia. Hướng tới Nghiêm Nghi bước lên từng bước, cánh tay lại duỗi dài ra tạo thành ưng trảo. hướng cái móng co dãn của Nghiêm Nghi mà vỗ tới.

“Ha ha, hảo kiểu đòn, cảm giác tay thật là tốt”.

Vương Siêu lúc ra tay, trong cổ họng thở ra một hơi hợp với quyền, xuất ra liên tiếp những thanh âm giống như một tên côn đồ, trước mặt nữ tỳ tiêu hèn mọn một cách đậm đặc.

Lấy thính lực của Nghiêm Nghi. tự nhiên nghe được rõ ràng. Về mặt nàng càng ngày càng lạnh băng như băng tuyết ngàn năm! Lấy cước bộ di chuyển, chuyển chuyển phiên chui, thật thật hư hư. Kiêu đồn lờ lờ tránh thoát được ma trảo của Vương Siêu.

Vương Siêu lý nào lại buông tha. xoát xoài xoài xoài, bước lên những bước rất nhỏ; thân thể cũng thừa đó mà di động.

Vương Siêu không động thủ cước mà lấy bụng dưới hướng qua. các đường gân bụng nổi lên. Dạ dày phát lực, bụng dưới hợp với hạ thân đưa lên. nhất thức “Thiết Ngưu Canh Địa” đánh qua bụng dưới Nghiêm Nghi.

Quyền pháp đến cảnh giới như Vương Siêu toàn thân đều là nắm đấm, nhưng bụng đánh, vai đánh, eo đánh, chính là “Thiết Ngưu Canh Địa” vốn cũng không có gì, nhưng đối tượng là Nghiêm Nghiêm Nghi nên tư vị có chút vi diệu.

Một nam nhân nhếch bụng mang theo hạ thân, hướng bụng của một người đàn bà tiến đến, động tác đó tượng trưng cho việc gì? Có bao nhiêu hèn mọn. Tin tưởng tất cả đều rõ ràng.

Nhất là toàn thân Vương Siêu... trên mặt vẫn mang theo nụ cười dâm dăng. trong miệng thở ra nói: “Nghiêm tiểu thư! cô sẽ không tiếp tục tránh né chứ. Cô không phải muốn xem đứa nhóc ta có phải là đại nam nhân sao chứ, bây giờ ta cho cô cơ hội, sao cô lại không tiếp chiêu?”

“Súc sinh, hôm nay ngươi rơi vào tay ta thì sẽ biết cái gì là sống không bằng chết. Ta, Phát, Thệ”.

Nghiêm Nghiêng Nghi mở miệng, ba chữ cuối cùng đều nhấn mạnh. Có thể thấy nàng thật sự đã nổi giận đến cực điểm. Vương Siêu giao thủ cùng nàng đã mấy hiệp, hai tay không cách người nàng quá xa, ngôn ngữ hèn mọn hạ lưu vô sỉ, cuối cùng ngay cả “Thiết Ngưu Canh Địa” bụng dưới cũng đánh tới, vũ nhục như vậy là Phạt Tử Quan Âm cũng phải nộ ba phần hỏa khí, huống chỉ là nàng.

Nếu là một tên côn đồ thì chỉ một cái tát Nghiêng Nghiêng cũng đưa hắn đi chầu ông bà, nhưng bây giờ lại là Vương Siêu. Nghiêng Nghiêng Nghi đánh không chết được. trong tâm lý uất ức cỡ nào.

Khi trước tuy biết Vương Siêu rất lợi hại nhưng là Nghiêng Nghiêng Nghi cho rằng cùng võ công của nàng không kém hơn. Chỉ là một đứa nhóc có thể đạt đến trình độ nào? Một mình nàng cũng có thể áp chế chứ chưa nói có người giúp đỡ.

Ai biết vừa động tay động chân, nàng lập tức cảm giác quyền pháp của Vương Siêu rất cao. không dám chắc có thể thu thập hắn.

Đột nhiên thế công của nàng biến đổi, không bỏ chạy mà là khởi động tư thế, giơ hai cánh tay chuyển động phía sau lưng. xương thịt ở sau lưng như hai cánh chim giãn ra, hai tay nắm thành quyền, thân như sắp hoa. Biến hóa thành trảo đánh tới khuôn mặt Vương Siêu, là dùng “giảo hoa pháo chủ” đánh trực diện!

“giảo hoa pháo chủ” là tuyệt chiêu phát kinh của minh quyền nội gia, eo bụng như hình xoắn ốc, thân như bình cắm hoa. Động kinh phát ra cuồng phong xé không tiến đến.

Chính là người bức ta, phong lôi giảo pháo phách quái thủ!

Nghiêng Nghiêng Nghi đã hoàn toàn bị chọc giận. Nàng vừa rồi xoay tròn trốn né, giờ đây thay đổi, trước mặt ngạnh kháng!

Bất quá nàng cũng là người có tâm kế, trước khi đánh nhau đã phát ra tin tức, gọi người của mình đến! Bây giờ nàng cảm giác được những tiếng bước chân trầm ổn nhưng nhanh chóng phát ra.

Tiếng bước chân này rõ ràng là cao thủ gần nơi này!

Khi trước nàng đã cho ba mươi lăm thủ hạ đã phân bố ở bốn phía. Đương nhiên cao thủ này không phải là ai khác, chính là Triệu Quang Vinh. Nàng tin tưởng rằng cho dù võ công Vương Siêu cao tới đâu. Nếu nàng cùng Triệu Quang Vinh liên thủ sẽ không thể chống cự, ba mươi lăm người kia chỉ là đề phòng vạn nhất.

Lúc này nàng khẳng định Triệu Quang Vinh đang đến. Như vậy còn có kị gì nữa? Tự nhiên là lấy cứng đối cứng. muốn xem Vương Siêu rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại?

Nàng không tin đều là tuyệt đỉnh cao thủ, Vương Siêu lại mạnh hơn nàng nhiều!

“Tới đi!”

Vừa thấy Nghiêng Nghiêng Nghi thay đổi phong cách, lấy Giảo Hoa Pháo Chủ tấn công, khí thế Vương Siêu đột nhiên biến đổi, ngẩng đầu lên, một đợt khí truyền khắp xương sống cốt toàn Thân đều đột khởi to ra, toàn thân nhất thời bành trướng. Cả người bạt cốt thân cân, khí huyết bành trướng, cao lên khoảng hai thước, uy phong lẫm liệt ngạo nghễ chúng sanh!

Song chưởng vận động. nhìn động tác nhanh và mạnh hơn trước, Vương Siêu cước đạp chữ bát. bên trong toàn thân chấn động, đối chưởng đánh đến.

Đại Triển Ti! Tuyệt chiêu trong Đường Môn Bát Quái tam thức.

Nghiêm Nghiêm Nghi thắm kinh hãi, nàng vạn vạn lần không ngờ, Vương Siêu đột nhiên phát kính trong lúc này, giống như thay đổi thành một người khác. Vừa rồi hèn mọn hạ lưu mà giờ đây toàn thân tràn đầy khí thể lực lượng chính khí.

Vương Siêu thi triển Đại Triển Ti vận khí đột cân cốt nhục. bạc thân gân cốt (Phồng to thu nhỏ thân thể) trong phút chốc, chiều cao trên dưới thước tám biến thành một người cao tầm hai thước, toàn thân xanh đen, uy phong lẫm liệt như thái sơn, Thực rất giống với quỷ thần!

Chỉ có quỷ thần mới có biến hóa như thế này!

“Người này toàn thân có phải là bọt biển hay không ? Sao lại lúc bành trướng lại lớn như vậy?” Trong phút chốc Nghiêm Nghiêm Nghi chỉ có duy nhất mỗi ý nghĩ kỳ quái đó.

Trong quyền thuật, sung huyết bạc cốt, thân cân là có thật. nhưng không thể phát kinh một chút mà mạnh đến như vậy, trừ khi toàn thân đều là bọt biển. Nghiêm Nghiêm Nghi là tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng không thể nào giải thích được một Vương Siêu đã phá tan hư không, đạt đến cảnh giới của thần.

310. Chương 309: Phá Vách

Vận khí trong quyền pháp. ý nói chính là bạt cốt thân cân, khí huyết bành trướng, mục đích duy nhất chỉ có một, là làm cho thân thể khí lực sung mãn đánh lâu dài, bộc phát lực mãnh liệt. Mỗi tác bành trướng, mỗi tác mạnh mẽ, trong hoàn cảnh hung hiểm chính là chân lý tung hoành bốn biển, vô luận là tông sư hay tiểu quyền cước. người bình thường ai mà không thích.

Lúc này Nghiêm Nghiêm Nghi bắt đầu đấu quyền cước Vương Siêu đấu quyền cước.

Nàng rất lạnh lùng đồng thời phi thường tự tin cùng tự tôn. Chính là tính cách đến chết không đổi mỗi võ thuật gia.

Mặc dù Nghiêm Nghiêm Nghi tự tin bằng thân pháp mau lẹ của mình, trong thiên hạ sẽ không ai hơn được. Chính là bí truyền Nga My truy phong đoãn. Truy phong đoãn. hai chữ truy phong đã cho thấy thân pháp trọng yếu đến thế nào.

Nhưng Nghiêm Nghiêm Nghi đối với quyền cước của mình cũng vô cùng tự tin. Võ công đạt đến tụ đan. quyền pháp muốn xuất thì xuất muốn thu thì thu, nàng tự tin thực lực tuyệt không thua Vương Siêu bao nhiêu, Giáo Hoa Pháo Chùy lúc nàng thi triển trong vòng một giây đánh vào chín huyết đạo của đối phương, cứng đối cứng? ai sợ ai?

Lúc này Vương Siêu, toàn thân vận khí bành trướng trở thành người cao nhất ngưỡng như Diêu Minh, so với Thái Sâm thì cường tráng hơn nhiều, phát huy đến cực hạn thân thể cùng lực lượng!

“Không nên liều mạng!”

Một thanh âm tại cửa vang tới, theo sau cánh cửa bằng gỗ đã bị người đánh bay. mang theo một trận gió ào đến, là Triệu Quang Vinh muốn xông lên cùng Nghiêm Nghiêm Nghi liên thủ giáp công Vương Siêu!

Trong phòng một đại hán to lớn, cánh tay vạm vỡ xuất ra thiết quyền đánh tới một cô gái nhỏ bé.

Không khí trong phòng lúc Vương Siêu thi triển Đại Triển Ti mãnh liệt dao động, Triệu Quang Vinh xông đến thì cứng đờ cả người, thân thể có chút không yên, giống như là xông vào một nguồn nước chảy ngầm trên đại đường!

Ánh mắt Triệu Quang Vinh cũng nhảy cảm đến cực điểm. thấy Nghiêm Nghiêm Nghi ở trước mắt, trong sát na cự lĩnh đại hán xuất quyền, sinh ra trận cuồng phong bạo vũ thành một đường thẳng tiến đến, mang theo những âm bạo rít gào, giống như một lượng lớn vụn thạch sao băng rơi từ trên trời xuống.

Bản năng của cao thủ trong nháy mắt cho hẳn biết, một quyền này bất luận kẻ nào cũng không thể liều mạng, đây là lực lượng đã nằm ngoài sức của con người.

Hắn vội hạ hô lên cảnh cáo Nghiêm Nghiêm Nghi. Mặc dù biết trước mắt linh thần này chính là Vương Siêu, Cảm giác vừa sợ vừa giận.

Nghiêm Nghiêm Nghi cũng là tuyệt đỉnh cao thủ, lúc Vương Siêu vận khí xuất quyền, nàng đã cảm giác được tính mạng đang nguy hiểm.

Mặc dù không muốn nhưng Nghiêm Nghiêm Nghi không thừa nhận cũng không được, đứa trẻ trong mắt nàng, chân truyền quyền pháp của Đường Tử Trần, còn cao hơn nàng một bậc. Cảnh giới mà nàng không thể đạt đến.

Cao thủ rất miễn cưỡng, với nguy hiểm đều có hành động né tránh, là Trường Phong đệ nhất chính ủy kiêm huấn luyện viên, người đàn bà này trong nháy mắt đã lựa chọn chính xác.

Thực lực chính thức của tụ đan tuyệt đỉnh cao thủ, trong nháy mắt trên người nàng hoàn toàn bộc phát ra.

Giảo Hoa Pháo Chủ xuất ra chỉ còn cách Đại Triển Ti của Vương Siêu cách khoảng một tấc thì quay lại, đồng thời cả vai bộc phát lực lượng mạnh nhất. phát ra phanh phanh, giống như thanh âm của hai luồng khí va chạm vào nhau.

Nghiêm Nghiêm Nghi ngạnh kháng đem Giảo Hoa Pháo Chủ thu về, hơn nữa nàng nương khi thu quyền bắn ngược thân thể. Mượn phản lực giống như lúc pháo đạn bắn ra di chuyển thật nhanh phía sau.

Mũi chân thoáng chạm đất. thân thể không ngừng uốn lượn, giống như đuôi rắn đang di chuyển.

“Kim xà bàn thân pháp?”

Thân pháp Nghiêm Nghiêm Nghi rất giống Kim Xà Luận trong Long Xà Hợp Kích. Tay là phong bế, thân là Kim Xà Bàn.

Không biết có phải là thân pháp trong Truy Phong Đoàn hay không nhưng Vương Siêu không chút kinh ngạc. Long Xà Hợp Kích là Đường Tử Trần tổng hợp tinh hoa từ trăm bộ quyền pháp chuyển thành chiêu pháp. Nếu Nghiêm Nghiêm Nghi là địch nhân của Đường Tử Trần, không chừng chiêu thức Kim Xà Luận là tham khảo từ Truy Phong Đoàn.

Khi tránh thoát, Nghiêm Nghiêm Nghi vô cùng căng thẳng. Tưởng tượng lại nếu đối quyền cùng hai cánh tay gân guốc chi chít mạch máu xanh đen kia, Chắc chắn tay nàng đã bị phế. Trong 0.3 giây, nàng bày ra các động tác hai tay thành quyền, uốn cong lưng, thắt lưng hơi nghiêng tạo thành một bộ dáng giống như đang ngồi vững chãi như núi.

Đây là quyền pháp của Nghiêm Nghiêm Nghi, là tổ hợp quyền “Tọa Kim Loan” Hình Ý quyền “Bảo Đan Tọa Khố” Thái cực quyền “Vô cực” cùng phát ra, tên là “Thường Sơn Xà Trận”.

Nếu là cao thủ bình thường đối mặt với hình thể to lớn của Vương Siêu thì tâm thần đã sớm suy sụp. Nghiêm Nghiêm Nghi lại có thể bày ra quyền pháp ứng phó. tinh thần không chút hoảng hốt, chỉ dựa vào **** này đã là tuyệt đỉnh cao thủ.

Khi nàng khởi động quyền pháp chuẩn bị ứng phó với thể tiến công kinh thiên động địa kia, áp lực tinh thần tự nhiên biến mất khiến tâm lý của nàng thở ra nhẹ nhõm.

Bởi vì Vương Siêu không thừa thế mà tiến công mà giống như một đại long, xoay người lại từng bước từng bước đi! Quyền trực tiếp giáng xuống, thể thái sơn áp đỉnh hướng đến đầu của Triệu Quang Vinh đánh tới.

Có thể tưởng tượng ra, người đang ở thế hạ phong, toàn bộ tinh thần chăm chú đối phó với địch nhân, địch nhân đột nhiên lại biến mất, áp lực thoáng cái không còn thì người buông lỏng tới cỡ nào chứ.

Tinh thần một khi trút được gánh nặng, khí thần tất nhiên sẽ thư giãn rất nhiều. Tinh, khí, thần ba cái đều có liên hệ qua lại mật thiết đến nhau.

Cho nên trong sát na Nghiêm Nghiêm Nghi thả lỏng. Khí lực cũng sử dụng không được, chỉ có thể trở mặt nhìn thân ảnh thật lớn như thần long của Vương Siêu quét đến bên người Triệu Quang Vinh nào không thể giúp được chút nào.

Liên tiếp những biến hóa trong vài nháy mắt. Vương Siêu giương đông kích tây thành thạo đến cực điểm! Vũ nhục Nghiêm Nghiêm Nghi, khiến đối phương nôn giận liều mạng. sau đó bộc phát thực lực, nhất kích chiếm thế thượng phong, trong lúc Nghiêm Nghiêm Nghi bộc phát toàn lực ứng phó thì hắn đột nhiên chuyển mục tiêu, trực tiếp bắn đến Triệu Quang Vinh.

Việc này đã phá hỏng hoàn toàn ý định liên thủ của hai người.

Wương Siêu chính là biết vận dụng sự khác biệt về thời gian và tâm lý!

Nếu vừa rồi tấn công Nghiêm Nghiêm Nghi, nàng này thân pháp rất tốt, với hai quyền ba cước của hắn thì chưa thể đánh gục được nàng. Khi đó Triệu Quang Vinh tất nhiên sẽ chạy đến liên thủ.

Song quyền nân địch tứ thủ! Hai tuyệt đỉnh cao thủ liên hợp công kích, khẳng định Vương Siêu sẽ lâm vào khổ chiến.

Như vậy kết quả chỉ còn chờ bị giam giữ. Bởi đối phương vẫn còn ba mươi lăm bộ đội tinh anh.

Lấy lý luận lực lượng Lưu Mộc Bạch. Triệu Quang Vinh là bảy mã lực. Nghiêm Nghiêm Nghi là tám mã lực, Vương Siêu là mười mã lực. Vậy Triệu Nghiêm hai người liên thủ công kích, khẳng định sẽ vượt qua hắn.

Chỉ tiếc võ thuật không phải chỉ dựa vào mỗi lực lượng mà bao hàm kinh nghiệm, tâm lý, địa điểm, thời gian, rất nhiều nhân tố tổ hợp thành.

Triệu Quang Vinh vừa tiến vào, Vương Siêu đương nhiên cũng cảm nhận được. Tự nhiên xuất ra đấu pháp như vậy. Nghiêm Nghiêm Nghi muốn bắt hắn là không có khả năng.

Triệu Quang Vinh lâm vào nguy cơ nguy hiểm chưa từng có, một kích này của Vương Siêu có tên gọi là “Đại long hồi thủ”, quyền cước khí thế ngất trời, thân thể cao hai thước phách không đánh tới.

Tốc độ cực nhanh như gió xẹt qua, một trận kinh phong cuốn theo, trong quỹ đạo hai thước cơ hồ có thể bỏ người ra. Khí lực cực hạn đâm tới, không khí vụt qua bộc phát ra những thanh âm chói tai hung mãnh giống như tiếng còi xe lửa.

Mặc dù Triệu Quang Vinh đã chuẩn bị tâm lý để nghênh chiến, nhưng đối mặt với công kích này hắn không dám tin tưởng bản thân.

Hét lớn một tiếng, ra tư thế Tọa Kim Loan Trường Quyền, hai tay hóa thành trảo, cước bộ bộc phát một chiêu “Nã ưng tróc thổ ngạnh khai cung” đánh qua Vương Siêu.

Triệu Quang Vinh Tọa Kim Loan đứng vững thì hai thốt ngựa kéo vẫn bất động, nhưng bây giờ, lực lượng Vương Siêu đánh tới nào chỉ là hai thốt ngựa kéo mà là một đầu xe lửa.

Cho nên quyền của hai người đối nhau. Triệu Quang Vinh mượn lực cấp tốc lui về phía sau.

Oanh oanh đùng! Ngay sau đó trên vách tường nơi Vương Siêu xông đến tạo ra một lỗ hổng lớn. đất đá tro bụi xuất hiện dày đặc.

Ngay sau đó tiếng thét chói tai vang lên, thì ra hai người trực tiếp đánh vỡ bức tường phía sau. tới một căn hộ của nhà đối diện.

Nghĩ mà xem, người đang ở trong nhà. đột nhiên vách tường thủng một chỗ lớn, cát bụi bay toán loạn. sau đó lại vọt vào hai người xa lạ có có thét lên chói tai hay không?

Nghiêm Nghiêm Nghi hít một ngụm khí lạnh. thấy Vương Siêu bám trụ Triệu Quang Vinh xông ra ngoài cũng lập tức theo sát ra sau, lập tức nhìn thấy một màn hai người đánh vỡ vách tường nhà người khác.

Thần kinh Nghiêm Nghiêm Nghi rất tốt nhưng nhìn thấy một màn này trở nên chết lặng. Lúc này Vương Siêu đã khôi phục thể hình bình thường, nhảy qua một cửa sổ. Mà Triệu Quang Vinh nằm ở bên cạnh đồng

gạch nát. toàn thân đều thâm tím, trên đầu máu không ngừng chảy hôn mê bất tỉnh, không biết là đã chết hay chưa.

Nghiêm Nghiêm Nghi bước nhanh hai ba bước tới bên cạnh cửa sổ, nhìn về phía trước chỉ thấy Vương Siêu giống như một con khỉ, khi chạm xuống mặt đất thì đầu quay lại. thanh âm truyền đến: “Cường long bắt áp địa đầu xà, Bắc Kinh này là cô làm chủ, Nghiêm muội muội, chờ sau này cô xuất quốc. ta sẽ cho cô biết cái gì gọi là nam nhân. Chiến trường ở nơi này cô hay lo liệu đi. Ta không phụng bồi nữa”.

Vương Siêu thanh âm truyền đến. người vừa chạm xuống đất thì nhanh như chớp giật, lao nhanh vào khắp các ngõ ngách, không thấy bóng dáng.

“Truy đuổi bắt hẩn, nhất định phải bắt được người này” Nghiêm Nghiêm Nghi nghe thanh âm Vương Siêu từ xa vang đến, trên mặt vô cùng căm tức phát ra mệnh lệnh. Trong lòng không khỏi nổi lên một trận khổ sở: “Tên Vương Siêu này rốt cuộc là thần thánh phương nào, hai đại cao thủ chúng ta bắt hẩn. Không ngờ lại có kết cục như vậy”.

Nàng cũng không đuổi theo, việc quan trọng hơn bây giờ là sao thu thập hậu quả trước mắt này.

311. Chương 310: Thoát Ly

“Cao thủ có thân pháp giỏi, muốn đánh bại nhanh chóng cũng khó khăn, thật sự là quá tiêu hao thể lực mà. Ài, đáng tiếc, nơi này là Bắc Kinh, chủ tràng không phải là ta, cường long bắt áp địa đầu xà, thật sự là đáng tiếc. Nếu Nghiêm Nguyên Nhi đi Nam Dương, ta ít nhất sẽ cho nàng một cơ hội công bình đánh một trận, không giống như nàng lại cạy người đồng thể mạnh vậy công ta!”

Tràng đấu vừa rồi, Vương Siêu lấy thực lực cường hãn giống như của thần, cùng với tâm lý chiến cao minh, còn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú. nhất cử liên phá phá hư thể giáp công của Triệu Quang Vinh cùng Nghiêm Nguyên Nhi. Thật ra đã tiêu hao thể lực rất lớn.

Bởi vì toàn thân cơ thể khi bành trướng, xương cốt đề cao, mặc dù bành trướng, đánh lâu, bộc phát lực lượng lớn, xương cốt cơ thể cũng mệt mỏi đến cực hạn, bây giờ hoàn toàn buông lỏng, toàn thân xương cốt có chút tê dại, ê ẩm khắp cả người.

Cái đạo lý này rất đơn giản, một người hung hăng dùng kinh xiết chặt nắm tay, đem xương cốt đột ngột bành trướng, nắm tay tụ huyết khá lớn. Thật lâu sau mới buông ra, cam đoan trong một thời gian ngắn cánh tay sẽ mất cảm giác. Đây chính là do mạch máu xương cốt trong cơ thể mệt nhọc vượt quá giới hạn.

Bất quá tâm lý Vương Siêu đối với lần đấu này, cảm thấy rất hài lòng, phi thường hài lòng, hơn nữa trong tâm lý còn có một loại cảm giác rất lạ.

Đây là lần đầu tiên hẩn dùng thủ đoạn hạ lưu để đối phó với đản bà trong lúc đấu võ, lúc trước hẩn cùng người giao thủ, cho đến bây giờ đều là quanh mình chính đại, lúc khai trận, thông dong tự tại không bức bách, cũng không có xuất ra ngôn ngữ chiếm thượng phong, lại càng không giống Thiệu Lâm Vĩnh Tiểu Long, trong tay còn ẩn dấu vài đồng tiền xu, tại thời điểm mấu chốt, thì dùng làm ám khí để đả thương người.

Lấy lực lượng thâm hậu cùng khí thể để thu phục, đây chính là tôn chỉ mà hẩn luôn luôn duy trì trong khi luận võ.

Loại phong cách này, có vẻ chín chắn già dặn hơn so với các quốc thuật đại sư cùng lứa. Cùng một suy nghĩ, cũng có một đám người như Thượng Văn Tường, Lý Sách Đồng.

Bất quá hôm nay đã phá tan cái quy tắc này, cũng không còn cách nào khác. Triệu Quang; Vinh cùng Nghiêm Nguyên Nhi chính thức liên thủ, lại không có ưu thế chủ tràng. Vương Siêu cho dù là tài cao gan lớn. Phá tan hư không, thấy được thần, cũng không có hứng thú với trận quyết đấu thiếu công bình này.

Mặc dù sau khi đã buông lỏng, hình thể cũng đã khôi phục lại bình thường, nhưng thân thủ của Vương Siêu vẫn còn nhanh nhẹn như cũ, tại các ngõ ngách, nhanh nhẹn lách qua, giống như một cơn gió nhẹ.

Tiểu khu này rất an tĩnh. công viên cây cối rất nhiều. Thậm chí có người tạo mấy ngọn núi nhỏ nhân tạo, nên trong công viên rừng này, rất có lợi cho mấy tên trộm cướp ẩn nấp. nhưng tiểu khu này thì khác, bởi vì không có tên đạo tặc nào lại dám cả gan đến nơi đây ăn trộm.

Hoàn cảnh cùng không gian như thế này, tạo cơ hội rất tốt cho Vương Siêu rời đi.

Hai ba bóng người, rất giống một con sói đang tìm kiếm con mồi, Vương Siêu ẩn dấu hơi thở. Trong hai ba phút, Vương Siêu đã nhanh chóng phóng ra khỏi tiểu khu, bọn họ nhanh chóng cấp tốc đuôi theo, xem ra là muốn đem Vương Siêu nhốt vào khu rừng phòng hộ này.

Bắc Kinh có rất nhiều rừng phòng hộ. đây chính là những vách ngăn để ngăn cản cát bụi. Nếu không có nó, Bắc Kinh đã sớm trở thành một vùng sa mạc. Nhưng nguyên nhân chính làm cho ở đây có một lượng lớn rừng phòng hộ. chính là để che tầm mắt của nhiều người, để có thể tiến hành rất nhiều hành động bí mật.

Như lần này trong rừng phòng hộ, lực lượng mai phục Vương Siêu chính là chiến sĩ vương bài tinh duệ nhất của Trường Phong.

Cho nên Vương Siêu vừa ra khỏi tiểu khu. Tiến vào bên trong rừng phòng hộ, bên trong chỉ nghe vù! vù! vù! vài tiếng rất nhỏ, cơ hồ là những âm thanh không thể nghe thấy, hướng bộ phận đầu của hắn, ngực, bụng, bắp đùi tất cả cùng nhau phóng tới.

Đây là những mũi nổ tiền kim loại! Nổ quân dụng!

Tại khoảng cách tác chiến gần, lực xuyên thấu thậm chí còn vượt qua cả súng ngắn, là binh chủng tác chiến ám sát, áp dụng cho những hành động phủ đầu chính.

là những vũ khí có uy lực mạnh nhất. Đặc biệt là không có thanh âm, một tiền lên cung, lập tức bắn ra.

Vương Siêu thân thể mau lẹ, nổ tiền toàn bộ thất bại, cắm thật sâu vào các thân cây.

Né tránh vài tay nổ tiền bắn tới, sau đó, lại phành phành phành, những tiếng rất nhỏ vang lên, mấy vật thể rất nhỏ đang bay lại đây. Vương Siêu khứu giác linh mãnh trong nháy mắt đã nghe ra được trong đó có mùi vị tê dại.

Là đạn tê liệt.

Hơn nữa người bắn ẩn nấp cách đây khoảng hơn năm mươi thước, tính chính xác cao, thời gian lại rất đúng lúc, quả thực đã đạt đến trình độ viễn xạ công kích cao.

Bởi vì. lúc tiền nổ bắn ra, đạn tê liệt cũng theo sau đó mà bay đến, trong thời gian cực ngắn, chỉ có 0,3 giây, đó chính là thời gian mà đại não phản ứng. (Có nghĩa là từ một hành động nào đó mà muốn chuyển sang hành động kế tiếp, não bộ cần phải có 0.3 giây).

Nói cách khác, Vương Siêu sau khi né tránh nổ tiền, thì phải mất 0,3 giây để điều chỉnh lại phản ứng, mà trong thời gian cực ngắn này. đạn tê liệt đã nhắm hắn bắn tới.

Đạn tê liệt của Trường Phong bộ đội, trong quân đội là đặc biệt, cho dù là voi bị bắn trúng, lập tức thần kinh sẽ tê dại, toàn thân không thể nhúc nhích.

Chỉ là, thân pháp của Vương Siêu thật sự quá mạnh mẽ. hơn nữa bản năng tránh né nguy hiểm, cũng không cần trải qua phản ứng của đại não, thuần túy là những phản ứng tự nhiên, chỉ cần ánh mắt mang theo địch ý nhìn lên người hắn, hắn lập tức sẽ cảm giác được, thân thể sẽ làm ra những phản xạ tương ứng, giống như tốc độ của mặt gương phản xạ với ánh sáng vậy.

Thân thể dũng mãnh nhanh chóng nhảy lên! vài viên đạn, vẫn không chạm được đến mục tiêu.

Trước sau hai lần dày đặc công kích viễn xạ, lại không thể giải quyết được nam nhân đang lao tới này, khiến cho tất cả thành viên Trường Phong đặc chủng bộ đội ai nấy cũng đều giật mình.

Nhưng bọn họ cũng là đệ nhất đặc chủng binh, cao cao tại thượng, trên đời cũng được xưng là chiến sĩ nhất lưu. Thực lực Trường Phong, có thể cùng bộ đội đặc nhiệm nước Mỹ đánh một trận, toàn quân chỉ có 262 người, trong đó mỗi người thực lực đều không thấp, bằng không thì sao có thể trở thành đệ nhất vương bài.

Bên trong quân đội đều lưu truyền một câu nói, Lão Nha, Lợi Kiếm, Trường Phong chiến sĩ trong tam đại vương bài này, nếu thả vào trong giới võ thuật ở xã hội, khẳng định sẽ là đại quyền sư nổi danh hiển hách. Lời này mặc dù cũng có điểm phóng đại. nhưng cũng rõ ràng. Những người này với năng lực thực chiến, tố chất tâm lý, cùng với thể lực đều là cường hãn tới cực điểm.

Vương Siêu cũng đã từng nghe nói qua, từng ở trong biên giới Trung Ấn giữa rừng cây xung đột, sáng tạo nên kỳ tích, một người bắt được hai mươi tên lính đối phương làm tù binh.

Chú ý ở đây chính là tù binh, cũng không phải là giết chết. Lúc tác chiến, giết chết một người rất dễ, nhưng muốn bắt sống một người làm tù binh thì quá khó khăn.

Ba mươi lăm người cầm trong tay tiễn nổ, toàn thân đều vô trang, tất cả đều mang theo đao chùy thủy loại (Là cái gì???đao nước đá à??) mang tính sát thương cao nhất, đối với một người mà nói, quả thật không khác gì một cơn ác mộng đang tồn tại. Những tên côn đồ bình thường trong xã hội cũng chẳng thể nào so được.

Như vậy ba mươi lăm chiến sĩ đặc biệt loại này, cho dù là ba trăm năm mươi tên côn đồ, hay là năm trăm tên côn đồ, cũng có thể tùy tiện tiêu diệt dễ dàng.

Cùng binh lực nếu khởi chiến, cho dù là trước mặt giao phong, chiến sĩ tinh duệ nhất ở trước mặt bọn họ, phải có binh lực gấp năm gấp bảy lần(tiếng việt: gấp năm gấp bảy lần cơ á! Vãi thật, thế thì chả vô đối rồi, tạo thêm chừng vài vạn là đủ diệt thế rồi! Không biết đặc công ta so được không???!!!) , mới có thể ngăn chặn bọn họ. Nếu là du kích chiến, chiến đấu ở trong rừng, dù có binh lực gấp mười thì cũng không có tác dụng.

Hơn mười bóng người, vô thanh vô tức xông tới, trong tay ai này cũng đều nắm một thanh chùy thủ đen nhánh, chỉ có trên thân đao lóe ra hào quang, chủ thủ dài một thước, ở chính giữa lõm vào một đường thật sâu, biểu hiệu ra sự bá đạo cùng lực sát thương tuyệt hảo. Theo sau còn mang theo cả khí tức chứa mùi máu tanh.

Thân thể như một con mèo, nhanh nhẹn như một chú báo săn mồi, Vương Siêu tại giờ phút này, phát ra một cỗ mùi vị máu tanh của loài thú hoang.(Phát kiểu gì??? Ồ?? Bùm???)

“Khó trách nói những người này nếu thả vào trong xã hội, ai nấy cũng đều là đại quyền sư. Cũng là quốc gia toàn lực bồi dưỡng ra chiến sĩ cực mạnh, không mạnh mới là chuyện lạ” Ý nghĩ thoáng qua đầu Vương Siêu, đột nhiên phát lực một cách

mạnh mẽ, khoảng cách khoảng năm mươi thước, chỉ cần ba bước nhảy là tới, không khí xẹt qua thân thể, tạo ra nhưng âm thanh khó nghe như tiếng còi tàu.

Tốc độ phóng tới quả thực rất nhanh, tạo ra kinh phong, giống như bão cấp mười hai trên biển rộng. mãnh liệt đâm đến đối phương. Kinh phong rất gần, có thể xuyên qua được cả người.

Ở xa xa mấy chiến sĩ nhìn thấy mà kinh ngạc há mồm. Vương Siêu này một đường xông đến, phía sau lại còn có thể tạo ra đường thật dài khí lãng (không khí loãng).

Đối với loại khí lãng này, các chiến sĩ rất quen thuộc, đó là khi máy bay siêu âm phóng đi trên bầu trời, xé rách không khí. mới có thể tạo ra được hiện tượng như

vậy.

Mặc dù Vương Siêu xông ra làm cho không khí lãng chợt lóe lên, rất nhạt, không có được một phần trăm tốc độ của máy bay siêu âm, nhưng đây lại là lực lượng do con người bộc phát.

Người này có thể bộc phát lực lượng đến trình độ này, người này, rốt cuộc là thần, hay là người?

Phanh phanh phanh phanh phanh!

Không có chút nào lo lắng- chiến sĩ ngăn ở trước mặt Vương Siêu toàn bộ đều bị đẩy bay ra ngoài. Vương Siêu đạp bước giống như rồng bay, ngay cả Triệu Quang Vinh cũng không thể ngăn cản được. bất quá Triệu Quang Vinh tốt xấu gì cũng có thể dùng “Nã ưng tróc thổ ngành khai cung” để ngăn chặn. Mà vương bài chiến sĩ mặc dù mạnh. nhưng cũng không có đạt đến trình độ của Triệu Quang Vinh, lúc Vương Siêu xông lại đây. bọn họ càn bản không kịp ra tay, đã bị đánh bay.

Nếu bọn họ mỗi người đều giống như Triệu Quang Vinh, ở dạng công kích tốc độ trong nháy mắt này, còn có thể hoàn thủ, vậy đám bộ đội này đã sớm trở thành thiên hạ vô địch rồi.

Một nhóm sau vài giây đồng hồ đã xuất ra công phu, hơn mười chiến sĩ tinh nhuệ nhất, đã ngăn cản được Vương Siêu trong vài giây, nhưng sự nỗ lực này đã phải trả giá đó chính là tất cả đều bị hôn mê.

Vương Siêu cũng không ham chiến, lúc lao ra, hai chân vô ảnh, trong nháy mắt đã không thấy bóng dánh. hấn muốn đi, trong thiên hạ này. ai có thể ngăn cản được? Phương pháp dễ đối phó với cao thủ như vậy, vĩnh viễn chỉ có một. đó chính là dùng bộ đội với số lượng lớn cầm súng bao vây khi cần thiết thì khai nòng. trừ cách này ra. thì cũng không còn biện pháp khác.

Lúc ra khỏi rừng phòng hộ, Vương Siêu cất bước phóng thật nhanh, nhanh như thiểm điện quỷ mị. Trong lúc này, đột nhiên, một chiếc xe ở phía xa lao tới, Vương Siêu cảm thấy, người ngồi ở trên xe có bóng dáng rất quen thuộc.

Vương Siêu cũng không có nghĩ ngợi, lập tức phóng người đến mở cửa xe tiến vào.

Xe tăng tốc chạy thật nhanh, thoáng chốc, chỉ thấy được một cái bóng màu lam mờ nhạt, hết tốc lực phóng đi trên xa lộ.

“Trần tỷ, tỷ sao lại về nước?”

Thì ra người ở trong xe, đúng là Đường Tử Trần, còn người lái xe vóc người cao lớn cũng chính là một nữ ngoại quốc.

“Trước tiên hãy rời khỏi nơi này,tỷ đã an bài biện pháp xuất ngoại, có chuyện gì, lát nữa hãy nói” Đường Tử Trần phát tay áo.

Khi trời tối. Vương Siêu cùng Đường Tử Trần còn có cả nữ nhân cao lớn kia đã

đến Thiên Tân hải khẩu, thừa lúc trời tối, bí mật lên vào tàu chở hàng xuất khẩu. lúc nửa đêm đã cập cảng, rồi tiếp tục gia nhập vào một đoàn du lịch Nhật Bản. Đến trưa ngày hôm sau, chiếc phi cơ đã về đến Indonesia.

Ngắn ngủn trong hai mươi tư giờ, Đường Tử Trần đã đem Vương Siêu rời khỏi Bắc Kinh, ra khỏi nước.

Mà trong hai mươi tư giờ Vương Siêu xuất ngoại này. trong Bắc Kinh đã bày ra thiên la địa võng,ó thể nói là hiểm trong hiểm,ngàn quân cũng khó thoát.

312. Chương 311: Trường Tuyết

Vương Siêu mặc một bộ quần áo màu trắng rộng thùng thình luyện công, bên hông thắt dây lưng màu tím. đôi chân trần đạp lên trên sàn gỗ, tùy tiện đi lại, âm thanh bước chân vang khiến người ta cảm giác được sự nhàn nhã tự tại trong đó.

Tại Nam Dương nhiệt độ của ánh sáng mặt trời xuyên thấu, nói trong quốc thuật chính là bức xạ thủy tinh, tạo thành một hoàn cảnh không gian đặc thù. Trong giới quốc thuật rộng lớn, rất thích hợp để luyện công tu đường tinh thần.

Vương Siêu rất thoải mái. ngày hôm qua đang còn ở Bắc Kinh. nguy cơ tứ phía, bản thân đang trong hiểm cảnh, hôm nay đã tới bản doanh Đường Môn Indonesia.

Tới địa bàn của mình, không cần phải lo lắng đề phòng, vô luận là trên tâm lý, hay tinh thần, cả người đều thư giãn. đương nhiên là tâm tình rất sáng khoái.

“Biển quê xa thành cổ hương”.

Nghĩ vậy Vương Siêu tâm lý lại dâng lên suy nghĩ rất khó hiểu. Nam Dương vốn là dị quốc nhưng bây giờ hẳn lại coi nơi này giống như cổ hương vậy. Trong tâm lý thật sự có muôn vàn tư vị, trở trêu vô cùng.

“Hãy! Xem quyền!”

Ngay lúc đang thả tâm lý trôi nổi, đột nhiên xuất hiện một người cao hơn hẳn nửa cái đầu. tốc độ thân ảnh nhanh như ngựa chạy phóng đến. một quyền vận dụng cả mười phần khí hướng hấn đánh tới. tựa như một cây thiết côn, Vương Siêu cước bộ vùn không nhúc nhích, đưa cánh tay trái lên ngăn lại. đem một quyền hung hăng này hất ra, cánh tay hẳn giống như măng xà, quyền chặt vào quyền đánh của đối phương, năm ngón tay mở ra rồi giống cắn chặt như hàm răng. hướng sang bên cạnh hơi dất dãn, thân thể người kia vọt đi giống như bị người đánh đập. xoay tròn bảy tám vòng mới ổn định trụ lại.

“Vương Siêu, bác kích của anh quả rất lợi hại” Người kia dừng lại lắc đầu. hình như không ngờ Vương Siêu ra chiêu này.

“Cái này gọi là thuận tay dất dề, lúc xuất tay trái lên, thân thể tự nhiên như bánh xe, bám lấy tay của kẻ địch làm tâm mà xoay tròn ra ngoài” Vương Siêu thuận miệng nói một câu: “Yến Nỵ. Trần tỷ đâu?”

“Đệ nghe được tiếng bước chân của ta rồi, còn hỏi” Đường Tử Trần đi đến: “Một ngày một đêm từ Bắc Kinh trở về. Đệ đã mệt mỏi rồi. Sao không nghỉ thêm chút nữa”.

“Hoàn hảo, xuất quốc rồi. Không có áp lực nghỉ ngơi một chút là tốt rồi. Được rồi, Trần tỷ. bọn tỷ sao mà có thể ở địa phương đó tìm được đệ?”

Trong hai mươi tư giờ suốt chặng đường xuất quốc. Thời gian rất khẩn trương. Vương Siêu có rất nhiều nghi vấn nhưng vẫn để trong bụng. cũng không kịp hỏi Đường Tử Trần. Bây giờ đã đến đại bản doanh, muốn hỏi cho rõ ràng.

“Thật ra ngày thứ hai khi Triệu Quang Vinh hồi quốc, tỷ cùng với Yến Nỵ cũng đã đến Bắc Kinh. Buổi tối trước đó một ngày cũng biết được hành tung của đệ. Vốn muốn cùng đệ liên lạc, chỉ là đệ lại ở trong nhà của Chu Giai nên tỷ quyết định ngày thứ hai sẽ đến tìm đệ. Nhưng không nghĩ đến, lại phát hiện ra được tung tích của Nghiêm Nghiêm Nghi. Vì vậy mới quyết định thật nhanh mang đệ rời đi”.

Đường Tử Trần giống như cười mà không cười nhìn Vương Siêu.

“Cái này... Đệ ở trong nhà Chu Giai. thật ra...” Vương Siêu tâm lý có điểm hoảng hốt. hẳn không có nghĩ đến Đường Tử Trần lại đến Bắc Kinh, rồi lại biết chuyện hẳn ở trong nhà của Chu Giai.

Mặc dù không có xảy ra chuyện gì. Nhưng ngẫm lại trong lúc tắm lại bị Chu Giai nhìn thay hết. việc này thật có chỗ khó nói nên lời.

Vị hôn thê biết mình ở trong nhà ra sao chứ. Là một chuyện rất rất nghiêm trọng.

Đường Tử Trần nếu đã đáp ứng lời cầu hôn của Vương Siêu, thân phận tất nhiên là vị hôn thê của Vương Siêu.

Đường Tử Trần nhìn thấy bộ dáng này của Vương Siêu. Đột nhiên nở nụ cười, phảng phất mà vui vẻ trêu ghẹo: “Được rồi, được rồi. Thật ra lần này đệ hồi quốc tỷ cũng không có ngờ tới, Triệu Quang Vinh lại biết việc này, thiếu chút nữa đã đưa đệ vào chỗ nguy hiểm. Hơn nữa tỷ cũng không có nghĩ đến, Nghiêm Nghiêm Nghi năm đó lại ẩn dấu sâu đến như vậy!”

“Nghiêm Nghiêm Nghi này là ai? năm đó có quan hệ cùng Trần tỷ sao? Đáng tiếc, có Triệu Quang Vinh ở đây cản trở, không thì đã có thể phế bỏ nàng. quyền pháp của người đàn bà này rất cao thâm, vừa là Trường Phong Chánh ủy, ở trong tiểu khu có thể mạnh mẽ bắt người. Xem ra thân phận phía sau nàng rất kinh người. Không phế bỏ nàng, chỉ sợ sau này còn nhiều phiền toái. May mà Triệu Quang Vinh bị một chiêu Đại Long Hồi Thân của đệ mạnh mẽ công kích phá tan xương tay xương sống. nội tạng bị chấn thương, không có mấy tháng trị liệu chỉ sợ không thể nào động thủ cùng người. Đáng tiếc lúc ấy Nghiêm

Nghiêm Nghi liền đuổi tới, đệ không có thời gian hạ sát chiêu, nếu không giết chết Triệu Quang Vinh cũng tốt”.

Vương Siêu nghĩ đến chuyện ngày hôm qua bị Nghiêm Nghi. Triệu Quang Vinh vây công, ánh mắt sáng ngời, hiện ra một loại khí chất ngạo nghễ thiên hạ.

Chính xác trước hai tuyệt đỉnh cao thủ, ba mươi lăm tên đệ nhất binh chủng mai phục chém giết. còn có thể đã thương một cao thủ, thông dong mà đi. trong thiên hạ sợ rằng ngoài Vương Siêu thì không còn ai có thể làm được, Trong hoàn cảnh đó. Cho dù là Ba Lập Minh cũng tuyệt lành ít dữ nhiều.

Hôm qua Vương Siêu sử dụng khí lực toàn thân đánh với Triệu Quang Vinh. Đối phương sử dụng: Cầm Ưng Tróc Thủ Ngạnh Khai Cung” bắt trụ. Lúc sau đánh vỡ bức tường khiến Triệu Quang Vinh bị thương không nhẹ. Lúc đó tình thế hỗn loạn, sau đó Nghiêm Nghi xông vào nên mới không có thời gian hạ thủ hắn.

“Nghiêm Nghi này trong ấn tượng của tỷ là một thành viên Đường Môn. Trước kia tại liên minh Đường Nhân Nhai tại châu Âu. Lúc tỷ tại liên minh quyền thuật quán luyện võ, nàng cũng là một trong số đó. Sau đó lúc ta tập hợp Đường Môn, nàng lôi kéo người cùng tỷ đối kháng. Bị ta lên ép xuống về sau lại vô thanh biệt tích, nghĩ không ra nàng trong quốc nội lại có địa vị như vậy? Nếu là như thế, chuyện này rất phức tạp, xem ra một số người trong quốc nội, nhiều năm trước đã có ý định khống chế Đường Môn”.

Đường Tử Trần nhíu mày. tự hỏi.

“Đó là dấu hiệu của sự nguy hiểm, rất có thể đại biểu cho kế hoạch của chúng ta một lần nữa bị chế định” Yến Ni ở một bên đột nhiên mở miệng.

“Đúng vậy. Còn nhớ khi trước muốn mượn hơi của gia đình Liêu Tuấn Hoa để có được một nhóm quân chính quy, kế hoạch rất thuận lợi, đáng tiếc giữa chừng lại xuất hiện Nghiêm Nghi phá sập tất cả. Bất quá lần đi Bắc Kinh này cũng không phải là không có thu hoạch, đã nhìn ra được thực lực của tam đại vương bài; so với chiến sĩ Đường Môn của chúng ta thì mạnh hơn”.

Vương Siêu đột nhiên nghĩ đến Nghiêm Nghi muốn bắt hắn thì đã có chút cảm giận, nếu không phải do người đàn bà này. Hắn bây giờ có thể tự do xuất hiện ở trong nước rồi.

Lần này hồi quốc. Mất thấy kế hoạch sắp hoàn thành, không bị Ngô Văn Huy cho mang truy nã, thân phận lập tức được tẩy rửa sạch sẽ, đột nhiên lại xuất hiện ra một kẻ địch như ả này. Quả thực là người tính không bằng trời tính.

“Tiểu đệ, đệ cứ yên tâm, rồi sẽ có một ngày. Chúng ta sẽ đường đường chính chính về nước, không có bất luận kẻ nào có thể cản được”.

“Được rồi, Liêu Viên Hưởng cùng Dương Thật còn giữ tiền. Chúng ta phải lấy lại không thể để cho bọn họ nuốt được ” Vương Siêu liếm liếm môi: “Vốn buổi tối ngày hôm trước cùng bọn họ nói chuyện tốt lắm, ngày hôm qua định cùng Trần tỷ liên lạc. Chỉ tiếc lại xảy ra chuyện như vậy”.

“Lấy? Như thế nào lấy? Ta đã phân phó người cho bọn hắn bí mật liên lạc, nếu ta đoán không sai, không quá ba ngày bọn họ khẳng định sẽ liên lạc với chúng ta” Đường Tử Trần khẽ nhắm mắt, rồi lại mở ra. hình như đã xác định được chuyện xảy ra.

“Chính là bọn họ không đem thân phận của ta rửa sạch, ngược lại chuẩn bị cũng không xong. tự nhiên mất trắng tiền thật sự quá tức”.

Đúng vậy. Nếu thân phận của Vương Siêu được rửa sạch không còn dấu vết. Khi hồi quốc sẽ không bị bắt, hai bên sẽ bảo trì tăng quan hệ này. Vậy số tiền kia cũng là có giá trị. Nhưng chuyện đã đến bước này, khi không lại để mất tiền quả thực đáng tiếc.

“Không có quan hệ, vẫn bảo trì quan hệ. sau này sẽ có việc lớn cần dùng” Đường Tử Trần mỉm cười nói.

“Thật ra, Trần tỷ không cần phải lo lắng chuyện của đệ, phí công hao lực hao phí tiền của, cùng lắm sau này đệ không trở về nước nữa là được”.

Vương Siêu đột nhiên cảm thấy mất hứng.

Cầm một khoảng tiền lớn về nước để lo chạy chọt. Vương Siêu cảm giác như là dâng tiền lên cho không bọn họ.

Tặng hai triệu như vậy, sau này muốn lập các mối quan hệ khác chỉ sợ là phải đưa tám triệu, mười triệu, thậm chí là còn nhiều hơn. Vì hồi quốc tẩy sạch thân phận, đem tiền đưa cho quân chánh ủy, thật quá là không đáng.

Đường Môn mặc dù có tiền, nhưng không cần sự dụng cách như vậy. Cầm tiền đưa vào túi không đáy của bọn họ. Cho dù là núi vàng núi bạc cũng hết.

“Tiểu đệ, ta hỏi đệ một chuyện. Đệ nói xem, nếu trên toàn thế giới hơn mười triệu người Hoa đều là cao thủ quyền pháp, đạt tới trình độ tụ đan thì có thể đấu Mỹ, diệt Au, thống trị toàn thế giới hay không?” Đường Tử Trần đột nhiên đưa ra giả thiết quan trọng.

Trên toàn thế giới, rèn luyện thân thể cao thủ đạt đến tụ đan cảnh giới, tuyệt không vượt quá hai mươi người.

Trong quân đội, Trường Phong chiến sĩ mặc dù đều có võ công cao cường nhưng chỉ có thể nhìn ngang chứ không thể nhìn lên.

Chiến sĩ xuất sắc nhất Trường Phong đưa vào xã hội, cũng chỉ có thể cùng Nghiêm Đông Tam Hồ Trương Uy đấu ngang, hơn kém không nhiều lắm. Nếu gặp người có kỹ xảo cao hơn một chút thì sẽ thua.

Nếu Trường Phong chiến sĩ có thể luyện đến đỉnh phong minh kinh. Chỉ bộ đội một ngàn người nếu đều là như thế thì quá mức kinh khủng.

Đạt đến trình độ hóa kinh, sớm đã lên làm huấn luyện viên, làm cận vệ cho lãnh đạo cao cấp. Không ở trong hàng quân sĩ nữa.

Một ngàn người có thể nói, đó là sự tồn tại vô địch. Nếu có một chi bộ đội tất cả đều là tụ đan cao thủ, quả thực muốn giết ai thì giết. Tương đương với tổ dị năng trong tiểu thuyết.

Nhưng trên thế giới này cho dù là trăm vạn quân đội, toàn bộ đều là cao thủ cảnh giới tụ đan, muốn thống trị thế giới vẫn là không thể. Bởi vì cường quốc khác có vũ khí mạnh có thể cho tất cả xong đời.

“Chúng ta cũng phải ủng hộ mình có vũ khí, thì trên thế giới này mới chính thức có quyền phát ngôn. Đến lúc đó tiểu đệ nghênh ngang trở về cũng không có người nào dám ngăn cản. Đáng tiếc chúng ta còn thiếu một lượng lớn súng ống. Mấy năm nay, chúng ta trên thị trường chợ đen quân hỏa quốc tế chỉ thu vào được một ít. Số lượng còn xa mới đủ” Đường Tử Trần bình tĩnh nói.

Đây là người đàn bà cực mạnh đứng trên đỉnh cao trong Đường Môn. Lúc lên tiếng nói về vũ khí hủy diệt cũng không chút dao động, giống như đánh một cây đao vào một thanh kiếm đơn giản vậy.

“Chẳng lẽ muốn mua từ bên trong quốc nội? Điều này sao có thể?” Vương Siêu khiếp sợ nói.

“Bây giờ tự nhiên là không được. nhưng hai mươi năm ba mươi năm, năm mươi năm sau. Có lẽ tình huống sẽ biến đổi. Bây giờ cứ chọn nước cờ, sau này sẽ có đất dùng đến. Chúng ta cũng có đủ thời gian cùng kiên nhẫn chờ đợi biến hóa đó”.

Đường Tử Trần nhẹ nhàng cười một chút.

Bắc Kinh. bên trong bệnh viện của Trường Phong vương bài, Nghiêm Nghi hỏi một quân y.

“Người này thế nào rồi?”

Nàng hỏi đến tự nhiên chính là Triệu Quang Vinh nằm ở trên giường bệnh.

“Thân thể không có gì đáng ngại. nhưng phần ót lại bị chấn thương nghiêm trọng, lúc khôi phục lực chiến đấu không giảm xuống nhưng căn cứ theo kinh nghiệm quan sát mà phán đoán, chín mươi phần trăm sẽ mất đi trí nhớ”.

“Mất trí nhớ?” Đôi mắt Nghiêm Nghi lặng đi, không biết đang nghĩ gì?

313. Chương 312: Lầy Mạng Của Người

“Nghiêm Nghi, lần này cô có chút quá đáng đấy. Dem nhà của con gái ta hủy đi như thế. Nếu cứ để như vậy, có lúc cô sẽ phá người đến lấy đầu của lão già này luôn?”

Một gian phòng được trang trí rất tao nhã, được dựng lên bởi thủy trúc và đá, phong cách như một học giả thời xưa, chủ của Chu Giai ngồi trên một chiếc ghế gỗ màu hồng, con mắt lạnh như băng nhìn Nghiêm Nghi.

ở đây cũng có trung tướng Liêu Viên Hương cũng quay về nhìn Nghiêm Nghi, sắc mặt bất thiện.

Chính xác Nghiêm Nghi cùng người của mình, đi vào nhà của Chu Giai bắt người, chẳng khác nào tát một cái vào mặt hai vị lão đại này, đối với vị Trường Phong chánh ủy có thiện cảm mới là chuyện lạ.

“Việc này... Liêu bá, Dương thúc. Cháu không phải đã xin lỗi hai người rồi sao? Các người xin bớt giận. Năm đó cháu là được các người chăm sóc lớn lên. Lần này cho dù là cháu có chút lỗ mãng. Thật ra chuyện này, lúc cháu cùng Lưu Mộc Bạch nghe được tin tức, tuổi trẻ suy nghĩ hơi bùng bột. cho nên muốn tìm Vương Siêu kia nói chuyện, ai biết người này tính tình nóng nảy như thế, không nói thì thôi. đằng này lại tay động tay động chân, ta bị bức phải tự vệ nên mới hoàn thủ”.

Nghiêm Nghi đối mặt với hai vị lão đại, lại có thể thêm dệt câu chuyện thành một trời một vực. Dù sao Vương Siêu không có ở đây, nàng muốn nói thế nào mà chẳng được.

Khi không tìm được hấn, nàng liền mang Triệu Quang Vinh đến bệnh viện quân đội. Sau đó tìm hai lão già này xin lỗi. Nói là do bất khả kháng.

Mặc dù phía sau Nghiêm Nghi thế lực rất lớn mạnh, không có quan hệ cùng hai nhà Liêu Dương. Nhưng chuyện xông vào nhà người ta là phạm vào tối kỵ. Nói lời xin lỗi, làm ra bộ dáng ăn năn một chút, dù sao nói hai ba câu có thể làm hòa hoãn được mối quan hệ.

Nhìn thấy bộ dáng hối lỗi của Nghiêm Nghi, hai người Liêu Viên Hương, sắc mặt Dương Thập cũng hòa hoãn lại một chút, nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng.

“Bất kể thế nào. Nghiêm Nghi, cô phải tìm cho ra được Vương Siêu, có chuyện gì thì cô tự giải quyết. Sau đó nói chuyện. Nếu không nói ta tự mình đi tìm Nghiêm lão. Dem chuyện này làm rõ ràng. Đừng có nói giỡn, không có mệnh lệnh của quân ủy mà cô tùy ý điều động Trường Phong vương bài. Cô cho là chuyện cầm quân là trò đùa con nít sao!”

Liêu Viên Hương hừ lạnh, hung hăng đập xuống mặt bàn. lại dùng ánh mắt hung ác nhìn về phía Lưu Mộc Bạch đối diện.

Nói giỡn sao, chuyện lần này có khác gì hung hăng đánh vào mặt họ, cứ như vậy bỏ qua cho Nghiêm Nghi là không thể.

Ngô Văn Huy bắt Vương Siêu. Tùy ý điều động Lão Nha. nói cho cùng thì không hợp quy củ, dù sao thân phận của Vương Siêu ở nơi này, cũng không phải là có thể do thiếu tướng xử lý. Phải là cao tầng trung ương quân ủy trực tiếp phát ra mệnh lệnh.

Bất quá Ngô Văn Huy dựa vào hàm thiếu tướng, tùy thời điều động một số binh lính. Nhưng Vương Siêu bây giờ là thượng khách của Liễu gia. trong đó Dương gia cũng có quan hệ, sau lưng cùng người nói chuyện!

“Liêu bá- Dương thúc, lần này là lỗi của cháu. Là Vương Siêu buổi tối ngày hôm qua cùng cháu tỷ thí một hồi, cháu không phục nên đi tìm Nghiêm Nghi trao đổi một ít. Nhưng không nghĩ đến Nghiêm Nghi cùng Vương Siêu vốn đã có mâu thuẫn”.

Lưu Mộc Bạch đứng không nhúc nhích nói chuyện.

“Liêu bá. Dương thúc, lần này cháu thay Nghiêm Nghi hướng các người bồi tội!” Đang lúc này, bên ngoài truyền đến một thanh âm, nam tử vận tây trang ước chừng khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi bước vào, thân hình có chút gầy gò phong trần.

“Thì ra là Tiểu Lý. Ngồi đi”.

Tựa hồ nam tử họ Lý tuổi trẻ này có địa vị rất lớn. Ngay cả Liêu Viên Hưởng cũng có chút lấy lòng, mời hắn ngồi xuống.

“Không cần, trước mặt ngài ta không dám ngồi. Lần này cháu đại biểu Nghiêm Nghi hướng các ngài bồi tội” Nam tử họ Lý nói chuyện phi thường khách khí.

Phía sau hắn theo sau là một thị vệ, bước đi vô thanh vô tức không nghe một tiếng bước chân. Vừa tiến đến tựa như thạch tượng, đứng gác một bên tại cửa. Ngay cả tiếng hít thở cũng không có, những người ở đây, chỉ có Lưu Mộc Bạch cùng Nghiêm Nghi mới có thể nghe được tiếng hít thở nhỏ như con kiến của hắn, nhịp tim chậm chậm nhẹ nhẹ.

Cơ hồ như là cảnh giới “Thai Tức”, người này chính là một cao thủ quyền pháp nhất lưu.

Dương Thập đại cửu của Chu Giai nhìn thấy vậy cũng giật mình, hắn nhận ra được người này là bảo tiêu thân bí Trung Nam Hải. cao thủ luyện Bát Quái chương tên là Y Thất Tinh.

Dương Thập đối với phương diện võ công không hiểu rõ. Nguyên nhân khiến hắn giật mình chính là: “Tên Y Thất Tinh này là làm cảnh vệ cho cha của Tiểu Lý, bây giờ lại cùng Tiểu Lý đến đây. Như vậy hôm nay đến đây là làm theo ý của cha hắn... Nghe đồn lão Nghiêm cùng Lý gia có ý tử tác hợp cho đôi này, xem ra đó là sự thật”.

“Liêu bá, qua hai tháng công tác của Tuấn Hoa tại Thể ủy chấm dứt, liền chính thức được điều động, hơn nữa ta nghe nói lần này CNTV có vị trí lãnh đạo được bổ nhiệm, biểu muội ta tự nhận không có năng lực này, mà Chu Giai tại hải ngoại viết bài đã khiến nổi lên một trận oanh động, năng lực công tác rất tốt. Cho nên vị trí này để Chu Giai đảm đương là tốt nhất. Hơn nữa Nghiêm Nghi cùng ta sau này kết hôn cũng là ý tứ của cha cháu. Nghiêm Nghi lần này lỗ mãng, bên trong quân đội sẽ xử lý, bất quá Vương Siêu còn một số vấn đề chưa điều tra rõ ràng. Lần này tổ điều tra quân đội quyết định hủy bỏ quân hàm của hắn, đình chức chờ điều tra”

Nam nhân họ Lý nhẹ nhàng cười một chút.

Liêu Viên Hưởng nghe được lời này, ý tứ trong lời rõ ràng. Đối phương nói ra tin tức phương diện công tác của Chu Giai, càng xin lỗi rất có thành ý. Chu Giai công tác tại CNTV, đối thủ chính là biểu muội của nam nhân họ Lý này.

Chuyện lần này Nghiêm Nghi sẽ nợ bọn họ một nhân tình. Nếu quên chuyện này thì bất luận là Liêu Tuấn Hoa hay là Chu Giai hai người thắng tiến, Nghiêm Gia cùng Lý gia qua lại, một ít thế lực ngăn cản sẽ biến mất.

“Gần đây bộ tuyên truyền có một người được CNTV điều động lên tỉnh làm việc, Chu Giai không nắm bắt được. đối phương nói ra điều này trọng yếu”.

Dương Thập tự hỏi trong đầu.

“Tổ chức quyết định điều tra một số vấn đề tồn tại của Vương Siêu? Nếu tổ chức đã quyết định thì chỉ có thể làm như vậy, họ muốn xử lý như thế nào, ta không có ý kiến gì” Liêu Viên Hưởng đột nhiên mở miệng nói.

Liêu Viên Hưởng mở miệng nói đã cho thấy thái độ của mình. Lần phong ba bắt người này cứ như vậy cho qua đi.

Kết quả bây giờ Vương Siêu chánh thức bị tước đi quân hàm, đình chỉ hết tất cả chức vụ, chờ điều tra làm rõ.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải bắt được Vương Siêu.

Cho nên lúc Liêu Viên Hưởng không có ý kiến gì, khắp Bắc Kinh triển khai một trận lùng bắt quy mô lớn. Chỉ tiếc lúc này, Vương Siêu đã không còn ở trong nước.

” Chứ! Việc này không được!”

Tại thời điểm bọn Liêu Viên Hưởng nói chuyện lại xông vào ba người, Vừa lên tiếng là Liêu Tuấn Hoa, Chu Giai, còn có một người lên tiếng về già cả.

Người này vừa tiến vào lập tức hấp dẫn Mộc Bạch cùng Nghiêm Nghiêm Nghi, còn có người đứng gác như hóa đá là Y Thất Tinh.

Có thể hấp dẫn ánh mắt của tuyệt đỉnh cao thủ cùng nhất lưu cao thủ, không phải ai khác là vua vũ đấu, Ba Lập Minh.

“Ai muốn bắt Vương Siêu? Là người?”

Ba Lập Minh tiến đến dùng ánh mắt quét khắp tất cả mọi người. Cuối cùng dừng lại trên người Nghiêm Nghiêm Nghi, cùng vị hôn phu họ Lý.

“Lão Ba!”

Liêu Tuấn Hoa nhìn thấy bộ dáng của Ba Lập Minh, vội vàng kêu lên một tiếng.

Hắn cùng Chu Giai đều đã biết chuyện bắt Vương Siêu nên lập tức đến đây. vừa lúc gặp Ba Lập Minh đang muốn tìm Vương Siêu nghiên cứu một vài vấn đề quyền thuật. Kết quả Chu Giai trong lúc vô tình đã nói ra. Ba Lập Minh biết rõ mọi chuyện, hắn bất động thanh sắc một đường theo đến đây, Liêu Tuấn Hoa cũng không có biện pháp để ngăn cản.

“Người là ai ? Ở chỗ này hô to gọi nhỏ cái gì?”

Nhìn thấy Ba Lập Minh vừa mới đến mà đã kiêu ngạo như vậy, nam tử họ Lý đương nhiên không thoải mái, nhú mày hỏi lại một câu.

“Là người muốn bắt Vương Siêu? Người là tên nào? Có gan nói như vậy? Lão tử năm đó ngay cả nguyên soái cũng đều đã đấu qua, người có biết không? Người tin hay không, lão tử hôm nay lấy mạng của người”.

Ba Lập Minh đem ngư nhân mở bình, hướng nam tử họ Lý mạnh mẽ bước qua. Giống như một con sói hung tàn đang phóng đến gần một chủ thổ trắng. Nam tử họ Lý này sợ đến phải lùi lại mấy bước.

Xoát! Trong lúc này Y Thất Tinh đang đứng trong góc, thân ảnh chợt lóe lên ngăn cản ở trước mặt Ba Lập Minh, lạnh lùng nói: “Người là bằng hữu trong giới võ thuật của Vương Siêu?”

“Thì sao?” Ba Lập Minh nói

“Nơi này không phải là nơi để người giương oai, mời đi ra ngoài” Y Thất Tinh nói chuyện không chút khách khí.

Hắn xông ra là có nhiều nguyên nhân. Hai năm trước, Vương Siêu đánh bị thương ca ca hắn là Y Mân Xuyên, vốn là huấn luyện viên quốc an.

Lúc đó Vương Siêu mới vào cấp bậc hóa kinh, tại Bắc Kinh đắc tội với rất nhiều người. Không phải là huấn luyện viên quân đội thì cũng là võ thuật gia có tiếng.

Bây giờ Ba Lập Minh là bằng hữu của Vương Siêu, hắn tự nhiên có sắc mặt bất thiện, càng hướng chi Ba Lập Minh giống như người điên. Uy hiếp đến người hắn phải bảo vệ an toàn.

“Lão tử lấy mạng của người!”

Hai bàn tay vận khí Ba Lập Minh xuất ra, ngón tay cứng rắn như hắc thiết, ra chiêu hung hãn nhất của phái Thiếu Lâm “Thôi Ma Giá” trong Kim Cương Luân!

Chưởng xuất ra bầu không khí bên trong phòng lập tức kích động, khí lưu cuồng dũng!

Người không biết võ công là Liêu Viên Hưởng. Dương Thập, còn có nam tử họ Lý, chỉ cảm thấy mặt đất chấn động như vừa có một trận động đất. Bàn ghế đột nhiên rung động, một cơn gió lớn đập vào mặt, thân

thế như muốn bị thổi bay lên, hô hấp vô cùng khó khăn, cả người như không hề có chút lực phòng ngự, không khí xung quanh hình như hoàn toàn biến mất, có cảm giác thấy khó thở.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Bình hoa trên bàn bên cạnh bể cá cảnh cùng chén trà, toàn bộ bị phá vỡ nổ tung!

Thì ra Ba Lập Minh dậm chân lên mặt đất, khiến những vật yếu ớt chấn động không ngừng.

Mặc dù những người ở đây đều có thân phận hiển hách, nhưng Ba Lập Minh lại muốn ra tay thì ra tay không hề cố kỵ! Chính xác, năm đó cả nguyên soái hần cũng dám đánh. giờ có cái gì mà không dám.

Y Thất Tinh một phen hoảng hốt, trong quyền mạnh mẽ hướng hần đánh tới, khốn chưởng trụ thất tinh đứng vững!

Bát quái chưởng “Bão Thất Tinh” cùng “Bão Đan Tọa Khố” “Tọa Kim Loan; và ‘Vô Cực” đều là những quyền pháp lợi hại nhất.

Hần vừa ra tay đỉnh đầu nhìn lên, nhưng Tử Vi Tinh bất động, toàn thân vai, tay, eo, bụng. hạ thân, chân, mũi chân hợp thành Bắc Đẩu Thất tinh, tư thế vững chắc phát lực hoàn mỹ.

Quyền bát quái “Bão Thất Tinh Thung”, đúng là đem cơ thể người toàn bộ phát lực, bắt chước đồ án sao trời Bắc Đẩu Thất Tinh cùng Bắc Cực Tinh.

Đứng trụ như thế này gọi là thung, toàn thân phát lực hợp thành một chuỗi vận hành liên hợp, liên tục không ngừng trong tĩnh có động.

Cái tên Y Thất Tinh cũng là phụ thân hần dựa vào thung này mà đặt.

Nhất ôm thành thất tinh. đối mặt với một chưởng hung hăng của Ba Lập Minh đánh tới, Y Thất Tinh toàn thân vừa động, cước bộ bám sát sàn nhà, cả thân thể hướng cánh tay Ba Lập Minh chụp tới, muốn đem một chưởng này hóa giải! Sau đó tiến hành công kích.

Chỉ tiếc đột nhiên lực lượng một chưởng của Ba Lập Minh biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cả người xoay lại theo thế ôm của Y Thất Tinh. Chuyển tới một bên của hần xoay người lại rồi thối lui, cả người giống như chiếc cần câu.

Hát Tử Kiều Vĩ!

Y Thất Tinh không ngờ thân pháp Ba Lập Minh lại quỷ dị như vậy! Một quyền không có chụp trúng, tai bên trái đột nhiên thổi đến nhưng tiếng nổ mạnh, trong lúc vội vàng dùng hết toàn lực, bịt kín lỗ tai lại.

Đùng! Rắc!

Một thân ảnh bị đá bay ra văng vào trong một góc làm sập một góc tường, nằm mê man xụi lơ trên mặt đất. miệng mũi dính đầy máu không ngừng chảy ra.

Y Thất Tinh bị dính một cước của Ba Lập Minh thua ngay tại trận, nằm im không chút động đậy nào, chẳng biết đã chết hay còn sống.

Nghiêm Nghiêm Nghi cùng Lưu Mộc Bạch nhìn thấy một màn này, đồng thời tiến lên một bước.

Hai người giao thủ, chỉ trong vòng một giây đồng hồ. Ba Lập Minh đã đá đối phương bất tỉnh, nếu không phải Y Thất Tinh ứng biến mau lẹ, lấy tay cản một phần lực thì bây giờ đầu đã vỡ nát.

Hai người này tự nhiên là không thể cho Ba Lập Minh giương oai ở chỗ này.

“Thế nào? Hai người cũng muốn giống vậy? Các người đều là cao thủ đan kinh, muốn cùng tiến lên sao chứ? Ha ha cùng lên đi, lão tử lấy mạng của hai người luôn!”

“Lão Ba!” Liêu Tuấn Hoa chọt đi lên ngăn ở trước mặt Ba Lập Minh.

“Quên đi, về một chút thể diện coi như trả lại ân tình cho người khi cứu vớt lão tử ra khỏi chốn lao tù, lão tử cũng chẳng thêm ở lại nơi này. Thế đạo trở nên lợi hại, các người đánh hay không đánh? Không đánh thì ta đi”

Nghiêm Nghi cùng Lưu Mộc Bạch bốn mắt nhìn nhau, không đáp.

Nếu đồng loạt ra tay, tôn nghiêm của bọn họ không mất nhưng ở đây nhiều người không biết võ công, bị ngộ thương thì không hay lắm.

Ba Lập Minh ha ha cười to. đột nhiên xoay người,

“Loan điều phượng hoàng, nhật dĩ viễn hề. yển tước ô thước, sào đường dẫn hề”.

Thân thể chợt lóe lên, thoáng chốc đã xông ra ngoài không còn thấy dáng.

“Cho ta chút thể diện được chứ? lần này là luận võ, lão Ba thần kinh có chút vấn đề!” Liêu Tuấn Hoa xoay người lại nhìn Nghiêm Nghi nói.

314. Chương 313: Bồi Dưỡng.

Người này rốt cuộc là ai? Sao lại có được công phu lợi hại như vậy? Thân pháp quỷ dị lạ thường, lực lượng lại vô cùng mạnh mẽ... Thật sự là kinh khủng”.

Chứng kiến Ba Lập Minh chỉ trong vòng một giây, đã đem bảo tiêu Trung Nam hải cảnh vệ đánh cho hôn mê bất tỉnh, sống chết chưa rõ. Cao thủ như Nghiêm Nghi, Lưu Mộc Bạch, thấy một màn này cũng chấn động. Hai người đều là cao thủ đan kinh. đương nhiên nhìn ra một chương đầy uy lực của Ba Lập Minh, toàn thân được bao phủ bởi một trận bạo phong, đây là loại cảnh giới nào?

Nhất là một chương cường mãnh như vậy mà cũng có thể thu phát tự nhiên, thân pháp quỷ dị mang theo khí tức thần bí.

“Hắn vừa xuất chiêu hình như là quyền pháp Thiếu Lâm ”Hương Tượng Độ Hà“. Quyền pháp này đã thất truyền ba mươi năm rồi”.

Nghiêm Nghi cũng lắc lắc đầu. khuôn mặt trở lại bình thường.

Bát Quái chương của Y Thất Tinh đã luyện đến tầng cuối cùng, cho dù tại bảo tiêu Trung Nam Hải, cũng được bài danh đệ tam, vững vàng ngự trị trên ngai vàng của hóa kinh cao thủ, nhưng đối thủ lại là vua đấu Ba Lập Minh, hai bên hơn kém không phải chỉ một cấp bậc

Điều này Lưu Mộc Bạch, Nghiêm Nghi đều nhìn ra được. Bọn họ sợ dĩ không lên tiếng ngăn cản, chủ yếu là muốn dùng Y Thất Tinh để dò xét về Ba Lập Minh.

Nhưng sau khi dò xét, bọn họ lại cảm giác không có nắm chắc.

“Thần kinh lão Ba có chuyện, không cần so đo” Liêu Tuấn Hoa sợ gặp phiền toái, chờ sau khi Ba Lập Minh rời đi lập tức bịa ra lai lịch Ba Lập Minh.

“Nhất định phải điều tra ra lai lịch của hắn” Sắc mặt Nam tử họ Lý nghiêm trọng nói. Y Thất Tinh là cảnh vệ thân cận của lão gia tử. Nhìn thấy y tá mang Y Thất Tinh đi ra ngoài, sao có thể nén được lửa giận trong lòng.

Vừa rồi hắn cũng bị khí thế của Ba Lập Minh dọa cho khiếp sợ.

Cho dù là quyền cao chức trọng nhưng đối với loại mắng phu này, thì tâm lý vẫn có sự sợ hãi nhất định. Người xưa nói không có sai: Sĩ đại phu. nhục vũ tặc nhân chi thủ. (Kẻ sĩ cũng bị làm nhục trong tay kẻ trộm)

“Lý Dương, quên đi!” Nghiêm Nghi phát tay nói với nam tử họ Lý: “Một người bệnh thần kinh thôi. Không cần so đo. Cho dù bắt lại thì thế nào?”

Lý Dương nhìn Nghiêm Nghiêm Nghi một chút, con mắt âm trầm một hồi, mới thở dài một hơi: “Loan điều phượng hoàng, yển tước ô thước. Một người bệnh thần kinh có thể xuất ra những lời như vậy, thật sự là không đơn giản. Bất quá Nghiêm Nghiêm Nghi đã không có truy cứu thì ta cũng cho qua”.

Ba Lập Minh lúc đi có nói qua bốn câu ý tứ chính là: Trong các loài chim, Phượng Hoàng là loài chim cao quý nhất. Một khi nó rời đi, thì trong các miếu chùa quạ đen lại lên làm vua. tỏ ra quyền uy.

Đây là bài thơ năm đó do Khuất Nguyên lưu truyền, làm thành một bài thơ Thiệp Giang.

Lý Dương mặc dù là Thái Tử đẳng nhưng trình độ văn hóa rất cao. làm sao mà không hiểu ý tứ trong đó.

Bất quá hẳn không truy cứu là nhìn ra được, hẳn rất để ý đến vị hôn thê. Không cần nói Nghiêm Nghiêm Nghi thật sự quá mạnh mẽ, một cao thủ cấp bậc tỵ đàn. Thuộc vào những người mạnh nhất trên thế giới.

Nghiêm Nghiêm Nghi sợ dĩ không bắt Ba Lập Minh là do công phu người này quá mạnh mẽ, muốn cường ngạnh để bắt thì khẳng định là bắt được nhưng tổn thất sẽ vô cùng bi thảm. Quan trọng hơn chính là bắt Ba Lập Minh không thu được điểm lợi ích nào. Nếu một lượng lớn quân đội bị thương vong, tổn thất nặng nề nhất sẽ chính là nàg.

Nếu là một vị quyền sư giống như Trương Uy không đạt đến cảnh giới hóa kinh, một khi đã đắc tội thì Nghiêm Nghiêm Nghi đã bắt rồi.

Chỉ cần bước chân vào hóa kinh cảnh giới, thân thể sẽ phi thường miễn cảm, có thể tránh né dễ dàng các công kích bằng tay. Người như vậy một khi đã rơi vào hiểm cảnh, sẽ ẩn núp trong thành thị mà đánh du kích, lực phá hoại không sao lường nổi.

Đầu năm nay một người cầm đại đao xông vào sở cảnh sát, cũng đã giết ngay được sáu tên.

Huy động tất cả lực lượng khiến cho người chết vô số, chỉ để bắt một người bệnh thần kinh không hề có chút tác dụng? Nếu là như vậy Nghiêm Nghiêm Nghi cũng không thêm quan tâm.

Chu Giai thần sắc ảm đạm đến cực điểm, trong lòng nàng cũng đã hận Nghiêm Nghiêm Nghi đến cực độ!

Thật vất vả mới có được một cơ hội, quan hệ cùng Vương Siêu tiến triển. Bây giờ thì đã bị cắt đứt hoàn toàn. Làm sao không khiến Chu Giai hận ý ngập trời được chứ?

“Các người chờ đó”

Chu Giai trong lòng thầm nói, xiết chặt đôi bàn tay nhỏ bé.

Indonesia, Jakarta. trong một gian biệt thự yên tĩnh Vương Siêu ngồi xếp bằng hai chân, hít vào một hơi thật sâu xuống yết hầu, dừng lại một chút. Rồi nuốt xuống đưa về phổi.

Một hơi hít vào này, tiểu phúc ở bụng của Vương Siêu có chút to ra, ục ục ục ục, bên trong giống như đang quát tháo. phát ra thanh âm thật lớn. Thanh âm dần dần càng lúc càng lớn. đến cuối cùng thì giống như tiếng sấm trống trận lúc xuất chinh.

Cảm thấy quần áo hơi bẩn. Vương Siêu mang đi giặt rồi nhàn tiện tắm rửa thay đổi y phục. cả người nhẹ nhàng khoan khoái không chút tạp chất nào. dùng tinh thần lực tập trung quan sát một lần thì thân thể trong suốt y như thủy tinh.

“Tiểu đệ. đệ đã năm ngày rồi không có ăn cơm. Chẳng lẽ hồi quốc lần này, đệ lại có được bản lãnh ích cốc?”

Trong lúc này Đường Tử Trần bước tới, thì ra khi Vương Siêu trở lại Indonesia, liên tục năm ngày chỉ uống vài ngụm nước. Mỗi ngày đều tọa thiền, thôn phệ không khí nhúc nhích dạ dày, võ công cũng rất ít luyện tập

“Lần hồi quốc này, thấy được không ít bí tịch võ công bị thất truyền, lại kết hợp với công phu của đệ, nên lĩnh ngộ được rất nhiều điều mới. Phát hiện được bên trong quyền pháp của Thiếu Lâm cũng có ích cốc, rất có kiến giải. Vì vậy đệ muốn thử nghiệm một chút, xem có hiệu quả hay không. quả nhiên là có hiệu quả rất tốt. Bên trong cơ thể ”sạch sẽ” hơn rất nhiều. ”

Vương Siêu đứng dậy, tinh thần khỏe khoắn, không có dấu hiệu nào bởi năm ngày qua không ăn mà mệt mỏi.

“Người luyện võ ăn nhiều nhưng độc tố cũng nhiều. Mặc dù cảm giác được no bụng nhưng độc tố trong thực vật càng ngày càng tích lũy. Khi xưa những người luyện đến cảnh giới cao thâm, mỗi một thán, đều dành thời gian ra bảy ngày, không ăn mà chỉ uống nước, rửa sạch tràng vị khu trừ độc tố, gọi là ích cốc. Bất quá ích cốc có lợi nhưng mà cũng có hại”.

Đường Tử Trần gật đầu. Nàng không hỏi là một vị trí giả đại tông sư trong giới võ thuật, ngay cả ích cốc cũng rõ ràng.

“Ích cốc có hại rất lớn” Vương Siêu nói: “Nhất là nhiều ngày không ăn, dạ dày dễ dàng thương tổn. Tạo thành những căn bệnh nghiêm trọng. Phải có phương pháp hô hấp thôn khí đặc thù, khi nuốt khí xuống đưa vào trong cơ thể, không được để bị tổn thương. Hai là chất dịch trong cơ thể luôn phân giải, không có thức ăn để phân giải thì nó sẽ tấn công vào các bộ phận khác của con người, sẽ tạo thành những tổn thương nghiêm trọng. Khuyến cáo các bạn không nên nhịn ăn để làm hại đến cơ thể cùng sức khỏe của mình). Thứ ba chính là sự dày vò của cơ thể đối với thể lực cùng tinh thần lực, người bình thường thì không thể nào chịu đựng được”.

“Đạo lý đúng là như vậy. Cho nên dựa vào lý luận, không có phương pháp hô hấp ích cốc không làm dạ dày bị tổn thương. Chỉ cần là cao thủ hóa kinh cũng có thể ích cốc. Thể lực có thể chịu đựng được nhưng dịch vị héo rút xuyên thấu, tạo ra những thương tổn rất khó chữa trị. Cho dù là cao thủ như thế, nếu cố rửa sạch tràng vị mỗi tháng phải ích cốc bảy ngày. Không cần đến mười năm hay tám năm thì cũng đã bị phá hủy. Cho nên những người muốn trường thọ dựa vào ích cốc, hơn phân nửa là bị bạo tử mà chết. Nhìn khắp trong lịch sử cũng chẳng có được mấy người”.

Đường Tử Trần nhìn Vương Siêu nói: “Bất quá dựa vào thân thể của đệ tu luyện, cũng đã đến được một cảnh giới khác. Không biết là làm như thế nào? Nói ta nghe thử một chút đi? Đạo lý trong đó, đệ chắc rất rõ ràng”.

Một số truyền thuyết về ích cốc thời xưa, không ăn cơm mà dựa vào thôn khí là con người có thể sống được. Thật ra không phải là như vậy, người ích cốc chỉ là thôn khí để cho dạ dày không bị thương tổn. Vì không ăn thì bên trong dạ dày không có thực vật sẽ bị dính lại.

“Rất đơn giản, đệ từ lúc phá tan hư không có thể khống chế chính xác dịch vị phân hủy. Vì vậy ích cốc không có nửa điểm thương tổn. với thể lực hiện tại của đệ, bảy ngày không ăn cơm, chỉ giống như người bình thường bỏ ăn một bữa thôi. Không có gì đáng ngại. hơ n nữa rất thích hợp để tập luyện, có thể kích thích toàn thân làm cho con người trường thọ” Vương Siêu chậm rãi thở ra một hơi nói.

Đường Tử Trần xoa xoa chiếc mũi thanh tú, nàng có thể nghe thấy được tiếng hô hấp phát ra từ phổi của Vương Siêu, chẳng những không có nửa điểm khác thường, ngược lại còn mang theo một mùi thơm nhàn nhạt. bây giờ giờ tay nhắc chân đều phát ra khí thể cùng một mùi thơm nhàn nhạt. Hương vị của trẻ con là mùi thanh đạm, mang theo nhu hương.

Còn nhu hương trên người Vương Siêu đã không còn. Chính là một loại thuần túy, minh tịnh không có pha trộn tạp chất.

Cái này rõ ràng trải qua năm ngày ích cốc, Vương Siêu đã luyện thành công bộ tâm pháp này. sáng sủa thơm ngát giống như một đóa Lưu Ly.

Trong một số điển tịch cổ xưa có ghi lại, “Thần tiên xuất thể, mãn xuất dị hương” chính là “dị hương” này!

“Nhịn ăn chính là điểm mấu chốt của ích cốc. Đồng thời mỗi tháng phải ích cốc một lần. Ta mỗi ngày đều ăn nhiều như vậy, bên trong thức ăn có lẫn tạp chất độc tố. Nếu không dựa vào ích cốc sẽ không bài trừ được. Tuy ảnh hưởng rất nhỏ, nhưng hai mươi năm ba mươi năm tích tụ lại, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thân thể. Hơn nữa trước kia ta luyện công phu đã dùng không ít thuốc, là thuốc nhưng cũng có ba phần độc. Cũng nên thông qua ích cốc bài trừ sạch sẽ”.

“Khó trách sử có ghi lại. Trương Tam Phong ghi lại hàng tháng cần một lần ăn. Có khi mấy tháng không cần ăn nữa. Thật ra từ đó có thể nói ra, tiên nhân thời xưa cũng giống như con người, hay nói cách khác con người đã tu luyện thành tiên rồi”.

Đường Tử Trần cười nói.

“Đạt thành đại đạo cùng thần linh giống nhau, có thể biết trước sự việc. Từ lý luận nào đó có thể nói, Trần tỷ, tỷ đã là thần rồi” Vương Siêu cũng đã đáp lại một câu.

“Cho nên chỉ có tiểu đệ ngươi, mới có thể xứng được với tỷ tỷ. Bằng không, ta tại sao lại phải đáp ứng lời cầu hôn của đệ?” Đường Tử Trần đột nhiên cười, khí chất bên trong của nữ thần, xuất ra được khí tức thiện lương.

Cho dù là khí chất siêu phàm thoát tục, nhưng vẫn là người, trong một lúc lúc đó sẽ toát ra tính tình của người thường.

Vương Siêu nhìn khí chất của Đường Tử Trần cùng lời nói, còn có cả nét mặt. Tinh thần nổi lên một trận xao động không ngừng.

Hắn tại Bắc Kinh đã bị Chu Vũ Hình hạ được, Tào Tinh Tinh cởi quần áo quần quít lấy hắn, vốn đã nổi lên dục hỏa, dựa vào định lực bản thân mạnh mẽ đè nén xuống. Sau thì đang lúc tắm rửa lại bị Chu Giai nhìn thấy thật xấu hổ. Rồi lại trước đây vài ngày cùng Nghiêm Nghiêm Nghi đánh tâm lý chiến một trận, tập trung tấn công ba đường vào nàng, hèn mọn vô sĩ khỏi chê.

Những sự việc cứ liên tiếp xảy ra. khiến cho tâm lý hắn đã tích lũy đầy dục hỏa. Thân thể mặc dù thông qua ích cốc giống như hoa Lưu Ly, nhưng tâm tình không khỏi dao động.

“Tỷ tỷ, chúng ta...” Vương Siêu nhẹ nhàng bước lên, nắm lấy tay của Đường Tử Trần.

Mặc dù còn một vẻ chưa nói ra nhưng người điếc cũng biết ý nửa câu phía sau muốn nói gì.

Hơn nữa hành động của hắn đã chứng minh hết thảy, cánh tay hắn nhẹ nhàng ôm hết vòng eo nhỏ nhắn của Đường Tử Trần.

Cũng kỳ lạ, lần này Đường Tử Trần không có dấu hiệu giận hờn như trước. dùng đôi mắt tinh khiết nhìn chăm chăm vào mắt của Vương Siêu. bốn mắt giao nha có thể nhận thâm tình cùng sự chấp nhất trong đó. Đột nhiên nữ tử xinh đẹp như tiên tại trần thế thở dài.

“Tiểu đệ, thật ra từ lúc quyền pháp của tỷ đại thành, đã đạt đến cảnh giới không nghe không thấy không biết. Một thân tỷ tỷ đã trải qua vô số chuyện, cũng đã gặp qua vô số người, nhưng tự nhận không có nam nhân nào có thể xứng với tỷ tỷ. Nhưng thật tỷ tỷ không có ngờ ...”

Vương Siêu đưa hai ngón tay đặt ở trên môi Đường Tử Trần, ngăn không cho nàng nói:

“Tử Trần, nàng cường đại như vậy, cao không thể với tới, trên thế giới này không có nam nhân nào có thể xứng với nàng, nhưng nàng lại có thể bồi dưỡng ra một nam nhân xứng với nàng, đó chính là tiểu đệ đệ ta”.

“Tỷ có thể bồi dưỡng ra một nam nhân có thể xứng với tỷ sao chứ?” Đường Tử Trần nghe Vương Siêu nói như thế, trong mắt tràn đầy sự khó tin, từng ký ức trong đầu hiện về.

”Có lẽ, có lẽ lúc đầu trong công viên nhìn thấy đệ, dạy cho đệ quốc thuật, một ý niệm xuất hiện tức thời trong nháy mắt. đã dần dần thâm sâu đúng như lời đệ nói”. Đường Tử Trần nhớ lại.

Nếu không có người nào xứng với ta, ta cũng có thể bồi dưỡng được một người có thể xứng được với mình.

Chính xác, vô luận là thành tựu về phương diện võ thuật hay là trên sự nghiệp, làm cho nàng có cảm giác như thần linh, Đường Tử Trần! người đàn bà môn chủ Đường Môn này đứng trên đỉnh cao của thiên hạ. quét tầm mắt khắp bốn phương, trên thế giới này có nam nhân nào xứng được với nàng? chính xác là không có ai.

Từ một góc độ nào mà nói khát vọng của Đường Tử Trần quả thật quá cao. Nghĩ như vậy Đường Tử Trần giang hai tay ra, ôm lấy người Vương Siêu.

315. Chương 314: Ta Phi Thăng Thành Tiên, Không Muốn Trường Sinh, Chỉ Muốn Cùng Nàng Vui Sống Bình An.

Cơ hồ tất cả đàn bà trong lúc hình dung nam nhân đều sẽ dùng từ ngữ kinh điển nhất. đó chính là “Xú nam nhân”. Bởi vì đối với những nam nhân trưởng thành, đều có một mùi vị mạnh mẽ. mà mùi vị này theo lý thuyết trong y học, chính là một loại xú vị.

Nhưng bây giờ. cụm từ ngữ “Xú nam nhân” đặt trên người Vương Siêu, một điểm cũng không thích hợp.

Bởi vì quyền pháp tu vi của Vương Siêu đã luyện đến mức tuyệt đỉnh đến mức âm dương điều hòa, trong nhu có cương thủy hỏa giao dung.

Toàn thân hắn giống như Lưu Ly, quanh mình vô hạn.

Vừa trải qua một thời gian dài để ích cốc, ngũ tạng tinh khiết thở ra một mùi thơm ngát, Trong đó mang theo sự yên lặng du viễn thâm sâu. Giống như một vầng hào quang không bị ô nhiễm.

Bỏ qua các nhân tố thần thoại, từ một góc độ nào mà nói. Vương Siêu chính là thần tiên mà điển tịch xưa có miêu tả. Đây chính là cảnh giới đỉnh phong mà người tu hành có khả năng đạt tới được.

Hơi thở khí chất, cho dù là lấy lịch duyệt phong phú như Đường Tử Trần, là một người đàn bà đứng trên đỉnh cao như thần linh. cả đời gặp qua không biết bao nhiêu nam nhân, cho tới giờ cũng không thấy được nam nhân nào có được hơi thở phiêu dật như Vương Siêu.

Sau khi ích cốc, dị hương trên người Vương Siêu giống như là tiên khí vậy.

Đường Tử Trần ôm lấy Vương Siêu, thân thể hai người sát vào nhau, có thể nghe được rõ ràng hơi thở của đối phương.

Mùi thơm ngát trên người Vương Siêu làm cho nàng cảm giác thoải mái không nói nên lời, trong lành như sương sớm trong rừng. mùi vị mà không bắt luận ai có được.

Đúng vậy. Vương Siêu đã chặt đứt sợi xích ngàn năm cùng ngũ cốc tạp khí.

“Cũng chỉ có hơi thở của tiểu đệ, mới làm ta không thấy phản cảm” Đường Tử Trần đột nhiên toát ra một ý niệm trong đầu.

Vương Siêu lấy tay nhẹ nhàng cầm lấy tay của Đường Tử Trần, giống như là đang cầm bảo vật trân quý nhất trên thế gian.

Hắn hôn nhẹ nhàng lên đôi bàn tay rồi lại tiếp tục hôn lên khuôn mặt, trên trán trắng nõn như ngọc. Trong nháy mắt mùi thơm từ cơ thể đó đã truyền vào trong lòng của Vương Siêu.

Động tác Vương Siêu rất nhẹ nhàng như mây trắng đang bay, khẽ hôn từ cái trán rồi xuống dần đến đôi mắt xinh đẹp, chiếc mũi, hai gò má. vành tai, cuối cùng dừng lại ở một vị trí. Đôi môi trong suốt vô ngần như thủy tinh.

Đường Tử Trần nhắm mắt, hàng lông mi cong vút khẽ động. vẻ mặt bình tĩnh như nhìn lên bầu trời. toàn thân thả trôi nổi vào không trung.

Vương Siêu một bên thì hôn. còn hai tay nhẹ nhàng ôm lấy, nâng cả thân thể Đường Tử Trần lên khỏi mặt đất. Hưởng chiếc giường bên trong phòng, động tác rất tự nhiên như nước.

Hắn rất nhẹ nhàng, cứ như vậy ôm đi. Thậm chí ngay cả Đường Tử Trần khép hờ mắt, cũng không cảm giác mình đang bị bế lên.

Cho đến khi cảm nhận được chính mình ngã vào tấm nệm mềm mại êm ái trên giường. Đường Tử Trần mới mở mắt. Phát hiện nàng đang nằm nghiêng trên giường ngủ. Mà Vương Siêu cũng đã nằm bên cạnh đó, hai người mặt đối mặt nghe thấy hơi thở của đối bên. So với vừa rồi thì còn rõ ràng hơn nhiều lần.

“Trần tỷ, tỷ biết không, ở trong cái đêm tối bốn năm trước kia, tỷ đột nhiên đạp nước rồi đi, tỷ có biết đệ thương nhớ tỷ tới cỡ nào chẳng!” Vương Siêu nhìn Đường Tử Trần, thốt ra những lời sâu kín trong lòng.

“Vậy đệ bây giờ còn nhớ đến tỷ sao chứ?” Đường Tử Trần mở đôi mắt lộ ánh tươi cười, hơi thở Vương Siêu nói chuyện phát ra, trong nháy mắt nàng có thể cảm giác được.

”Đương nhiên là nhớ, cả đời này đều nhớ, sau khi chết vẫn còn nhớ” Ánh mắt Vương Siêu tinh khiết, từ một đại tông sư đứng đầu thiên hạ biến thành một thiếu niên luyện ái thuần khiết.

Quên đi thành tựu võ thuật cùng hiễn hách quang hoàn, thủ đoạn tàn nhẫn. Vương Siêu hai mươi hai tuổi, hiện tại hoàn toàn là một thiếu niên đang luyện ái.

“Ừm” Đường Tử Trần nhẹ nhàng gạt đầu một cái, vươn tay r, nhẹ nhàng sờ lên trán hắn.

Vương Siêu hai tay choàng qua cổ Đường Tử Trần. hôn một cái thật dài. Rồi chậm rãi hôn xuống dưới, xuống cổ rồi đến trước ngực Đường Tử Trần.

Đường Tử Trần hôm nay bận một áo khoác màu đỏ, khi cởi ra, đập vào ánh mắt Vương Siêu chính là một cái áo màu xanh nước biển. sáng bóng mềm mại, hoa văn trên đó càng làm nó nổi bật hơn..

Vương Siêu ngón tay đưa ra sau lưng Đường Tử Trần, rất nhẹ nhàng giải khai nút kết hình con bướm của nội y được thắt sau lưng, hắn có cảm tưởng như đang ở trong mộng. Một cơ thể mỹ nhân hoàn mỹ đang ở trước mặt hắn.

Hắn lại úp mặt vào bộ ngực Đường Tử Trần, nhẹ nhàng hôn xuống giống như một tảng lữ tiều tụy đang sở hữu một đóa sen nở rộ trên đỉnh Thiên Sơn.

Giờ phút này trong tâm lý Vương Siêu, chính thức giải tỏa tinh thần tiều tụy bấy lâu nay trên đóa tuyết liên hoàn mỹ nhất này.

Chỉ có những đóa tuyết liên trên vách núi cao nhất nơi Tuyết đỉnh Thiên Sơn mới có thể sánh được với Đường Tử Trần.

Vương Siêu ôm lấy nàng, hai thân thể bắt đầu hòa quyện vào nhau. Tất cả trở ngại giờ phút này được giải khai. Tất cả nỗi niềm đều được phóng xuất.

Trong một tháng, ta đi tất cả đỉnh chung, không cầu siêu độ. Chỉ cầu có thể chạm vào tay nàng.

Trong một năm, tại sơn đạo khẩu đầu. không cầu người ta nhìn. Chỉ cầu được sự ấm áp của nàng.

Vậy trong một đời, đi hết tất cả các phương, không phải tích đức cho kiếp sau, chỉ để có thể cùng nàng gặp gỡ.

Vậy chỉ trong một chớp mắt. ta phi thăng thành tiên, không cần trường sinh. Chỉ cần cùng nàng vui vẻ bình an...

“Tỷ tỷ, nếu trên đời này thật sự có thần tiên, ta có thể phi thăng, cũng không phải vĩ trường sinh, mà vì để phù hộ tỷ đời đời kiếp kiếp đều được bình an”

Vương Siêu ôm chặt Đường Tử Trần, ánh mắt của Đường Tử Trần chứa đầy tình cảm, hai tay ôm lấy người Vương Siêu, đôi môi hai người mãnh liệt dính vào nhau.

Thời gian chậm rãi trôi đi, bầu trời cũng đã dần dần tối, hai người vẫn ôm một chỗ không tách rời, đối mặt với tiểu đệ thâm tình có tư cách làm nam nhân của mình. Đường Tử Trần phát xuất ra tình cảm mãnh liệt nhất của mình.

Một người đứng ở trên đỉnh cao của thế gian, rốt cuộc cũng có một lần cùng trải qua mùi vị luyện ái.

Thăng đến ngày thứ hai, mặt trời từ từ lộ dạng, ánh sáng rực rỡ xuyên qua cửa sổ chiếu vào, Vương Siêu cùng Đường Tử Trần mới tách ra.

Một ngày một đêm, Vương Siêu đem tình cảm của mình phóng xuất. là cảm tình mạnh mẽ nhất. đáng hiễn cho tỷ tỷ người đã dẫn hồn hắn vào trong mộng. Áp lực tình cảm nhiều năm toàn bộ đều được phát tiết, giống như núi lửa không ngừng tuôn trào ra dung nham nóng chảy.

“Ai, tiểu đệ, ngửi hơi thở của đệ đã lâu rồi, ta hoài nghi ta sẽ nghiện mất” Đường Tử Trần tỉnh táo lại, mở mắt thở dài một hơi, dùng ngón tay dí lên tay Vương Siêu.

Da tay của Vương Siêu rất nhẵn nhụi, sáng bóng, đẹp hơn cả da trẻ con. Lúc này xuất hiện những điểm hồng nhưng trong nháy mắt phục hồi như cũ.

“Tỷ tỷ, hơi thở trên người tỷ, đệ nghĩ đến nghiệm rồi” Vương Siêu cười cười rất vui vẻ, ánh mặt trời chiếu lên mặt hắn, giống như nói hạnh phúc hắn đang tràn đầy.

“Tiểu đệ. người xấu quá. Ta mặc dù đã đáp ứng lời cầu hôn của đệ nhưng chúng ta còn chưa kết hôn” Đường Tử Trần hung hăng dí vào trên mặt Vương Siêu, lần này hồng ửng xuất hiện rõ hơn.

“Chúng ta sớm muộn gì cũng kết hôn mà” Vương Siêu phản bác lại.

“Tiểu đệ thôi, Yên Ny tới. còn không mau đứng lên”.

“Tỷ, Yên Ny tới. chúng ta ngồi dậy đi”

Trong lúc hai người ngồi trên giường, đột nhiên lỗ tai vừa động xoay người ngồi dậy, hai người vốn là tuyệt đỉnh cao thủ. trong phương viên trăm thước có thể nghe thấy cả tiếng kiến bò. Tiếng bước chân từ 0.3 giây, có thể thấy người đến chính là lãnh đạo Đường Môn Đức quốc Yên Ny.

“Tỷ, đệ giúp tỷ mặc quần áo, lấy bước chân của Yên Ny, phải còn ba phút nữa mới tới cửa”.

Vương Siêu cầm nội y màu xanh nước biển của Đường Tử Trần. nhẹ nhàng nói.

“Đệ tỷ tự mình mặc!” Đường Tử Trần đầu ngón tay bắn ra làm tê dại cổ tay Vương Siêu. thuận tay bắt lấy nội y, sau lưng kết thành nút thắt hình con bướm mặc áo khoác vào, trong nháy mắt đã khôi phục lại bộ dáng cao cao tại thượng, người lãnh đạo Đường Môn.

“Nhìn tỷ mặc quần áo làm gì? Chẳng lẽ suốt hai buổi sáng, một ngày một đêm nhìn chưa có đủ. Mặc quần áo vào nhanh một chút đi” Đường Tử Trần lúc đang mặc quần áo, thấy Vương Siêu đang nhìn thân thể nàng nhanh chóng nói.

“Đương nhiên xem chưa có đủ” Vương Siêu tươi cười rạng ngời.

Biệt thự Đường Môn tại Indonesia, ở bên ngoài có rất nhiều thủ vệ nghiêm mật trong giữ. Người thường muốn đến gần cũng không thể. Tất cả đều là sản nghiệp của Đường Môn.

Mới mặc quần áo vào xong, ở ngoài cửa biệt thự đã vang lên tiếng chuông. Vương Siêu cùng Đường Tử Trần đi đến phòng khách, xuyên qua mấy khe hở có thể nhìn thấy, ở ngoài cửa có một nữ tử dáng người cao ráo, chính là Yên Ny.

“Yên Ny? Xảy ra chuyện gì?”

Yên Ny bước vào, ba người ngồi trên ghế salon ở phòng khách, Đường Tử Trần đột nhiên hỏi.

“Không có gì, tổng bộ Nam Dương quốc thuật nhận được một lời mời tham dự đại hội võ thuật. Tổng bộ võ thuật ở bên kia muốn hỏi ý tứ của Đường Môn chúng ta. Có tham gia hay không?”

“Ồ, mời chúng ta?” Đường Tử Trần mỉm cười: “Trong đó sợ rằng có chút ân mưu. quân tổ chức tình báo Đại Đường Song Long của Mỹ đã chết một người, nên rất có thể tổ chức báo thù. Bất quá việc này cũng không có gì, chút tiền thưởng đại hội võ Thuật, Đường Môn chúng ta không có để vào mắt. Nhưng quyền sư Nam Dương võ quán cũng rất xem trọng lần này. dùng võ đạo đoạt chức vô địch là một vinh dự rất lớn. Tiểu đệ, đệ lo việc này, tên Toái Vân kia đối với chúng ta là một sự uy hiếp, tìm cơ hội được thì phế hắn luôn”.

“Được!”

Vương Siêu bình tĩnh đáp ứng, nhân vật tình báo kiệt xuất nhất của Mỹ trong mắt hắn, cũng chỉ là một con kiến mà thôi.

316. Chương 315: Hồng Môn Nước Mỹ.

Ở Nam Dương các võ quán được quyền sư người Hoa mở, vì sinh tồn, nên đã có hơn một nửa đầu phục dưới trướng Đường Môn, hoặc gia nhập vào Đường Môn. Nhưng cũng có một phần nhỏ quyền sư là thành viên của Hồng Môn, mặt khác cũng có một số nhỏ, không chịu gia nhập bất cứ tổ chức nào, tự mình chiếu cố cho chính mình.

Hiệp hội võ thuật ở Nam Dương, là một tổ chức rất lỏng lẻo. Cột chủ tịch chính là Triệu Quang Vinh, nhưng đây chỉ là chủ tịch danh dự mà thôi. Cho nên cũng không có khả năng điều động quyền sư ở Nam Dương. Nó giống như những khối liên minh trong tự nhiên, nền kinh tế không có thống nhất.

Mỗi người luyện võ cũng không quan tâm đến người khác, ngay cả lực lượng quân đội trong nước, hiệp hội võ thuật, cũng rất khó để có thể nắm trong tay một ít môn phái luyện võ công. Huống chi là một mình ở nước ngoài tha hồ làm loạn, mà vẫn có thể kế thừa được truyền thống của sư môn.

Vương Siêu hiểu rất rõ điểm này, Nam Dương có một ít võ sư quyền pháp cao minh, so với những kẻ ẩn cư trong nước thì còn cao hơn, một vài quyền pháp võ công, rõ ràng là bên ngoài có rất nhiều sách xuất bản, nhưng vẫn giữ lại những điểm bí quyết trọng yếu, phòng ngừa người ngoài có thể học trộm được. Ví dụ như tu luyện Thái Cực Quyền, Hình Ý Quyền, hiện nay thì tư liệu đầy rẫy, chỉ cần hơi thông minh một chút là có thể học được. Nhưng Hình Ý Quyền quán, Thái Cực Quyền quán ở Nam Dương, lại cho đó là tuyệt thế võ công, lưu trữ cất giấu, người khác mới nhìn một chút, là liền la đánh la giết.

Điều này khiến cho Bạch Tuyền Di, Sa Lượng, Diệp Hồng những người mở ra các môn phái quyền sư cũng không thể làm gì khác được.

“Lần này Hồng Môn quốc thuật cũng sẽ nhận được lời mời dự đại hội võ thuật. Người của bọn họ sẽ tự an bài. Chúng ta không nên nhúng tay vào, miễn cho người khác lại nói chúng ta dùng kế ly gián để chia rẽ bọn họ” Đường Tử Trần nhìn Vương Siêu, suy nghĩ một hồi, rồi mới lo lắng nói ra.

“Đúng vậy, lần này chúng ta nhận được giấy mời, vậy Hồng Môn quốc thuật cũng sẽ nhận được. Quyền sư bên trong nước ai nấy cũng hùng tâm bừng bừng, dĩ nhiên là muốn chen chân vào được top 10, xem ra sẽ xảy ra những cuộc cạnh tranh kịch liệt. Nói không chừng quyền sư người Hoa ở hải ngoại, cùng quyền sư trong nước sẽ phát sinh xung đột. Dù sao lần này tiền thưởng và vinh dự là rất cao”.

Yến Ni lên tiếng nói. Nàng rõ ràng lần này Đường Môn, Hồng Môn đều sẽ nhận được lời mời, rõ ràng phía sau nó chính là một âm mưu vô cùng lớn.

“Vậy chúng ta dứt khoát cự tuyệt lời mời? Không tham gia, cũng không bận tâm đến nó nữa” Vương Siêu suy nghĩ một chút, quả thật là như vậy.

Quyền sư bên trong nước, ai ai cũng hò hét la ó, muốn đặt chân vào top 10. Nhưng quyền sư người Hoa ở hải ngoại cũng xuất ra công phu, hai bên khi ở trên lời đài, vì hàng chục triệu đô la, không chết sống với nhau mới là chuyện lạ.

Vương Siêu có thể tưởng tượng được, lần đại hội võ thuật này qua đi, cho dù là người Hoa đạt được vinh dự lớn nhất. Nhưng bên trong quốc nội, và ở hải ngoại, sẽ xuất hiện mâu thuẫn rất lớn.

“Như vậy không được, dù sao ở Nam Dương có rất nhiều các quyền quán, võ sư, khẳng định là đối với đại hội này rất coi trọng, dù sao tiền bạc danh vọng cũng có lực hấp dẫn rất lớn. Không tổ chức cho bọn họ tham gia, tâm lý sẽ oán giận, sau này như thế nào có thể đồng tâm hiệp lực?” Đường Tử Trần có thể nói là đã nhìn thấu triệt vấn đề này.

“Chiêu thức của Mỹ lần này không phải là âm mưu, mà là công khai. Tham gia thì đã tham gia, không tham gia cũng phải tham gia” Vương Siêu nhíu mày.

“Bất kể thế nào, người Hoa ở Nam Dương không được rời tổ chức, tổ chức hay là tham gia tổ chức?” Yến Ny tiếp tục nói, đã cho thấy thái độ của chính mình, trong lúc nàng nói chuyện, con mắt không ngừng hướng Vương Siêu toàn thân đánh giá cao thấp.

“Yến Ny, cô nhìn tôi như vậy làm gì?” Vương Siêu cảm giác được ánh mắt kỳ quái của Yến Ny.

“Hi hi, không có gì, tôi chỉ muốn hỏi một chút, anh cùng Trần tỷ khi nào thì kết hôn?” Yến Ni đột nhiên nở nụ cười hi hi, một đầu mái tóc dài màu vàng có chút phát phơ trong gió.

“Chẳng lẽ chuyện lúc trên giường của ta và Trần tỷ, Yến Ny cũng có thể nhìn ra? Điều này thật quá thần kỳ? Như vậy mà cũng có thể nhìn ra được” Tâm lý Vương Siêu có chút kinh hãi.

Hắn mặt dù kinh nghiệm rất nhiều, nhưng cùng con gái lên giường cũng là lần đầu tiên, bây giờ Yến Ny lại biết được, cho nên cũng có chút xấu hổ cùng giật mình.

Không tự chủ được quay đầu nhìn về Đường Tử Trần, phát hiện vẻ mặt của Đường Tử Trần rất bình tĩnh, nhưng trên mặt lại không dấu được sự xuất hiện của những rặng mây đỏ.

“Yến Ny, người hay là nhanh chóng hồi Đức quốc tham gia cuộc bầu cử, bây giờ Nam Dương cơ bản đã ổn định dần. Triệu Quang Vinh ở trong nước đã bị tiểu đệ đánh trọng thương, cơ bản không có uy hiếp gì nữa. Người vẫn còn ngồi vững trên cương vị của người” Đường Tử Trần nhẹ nhàng hừ một tiếng.

“Được được được, Trần tỷ, tôi ngày mai sẽ trở về Đức quốc” Yến Ny sắc mặt lập tức thay đổi, cuống quýt gạt đầu, “Nhưng mà Trần tỷ, tỷ kết hôn chính là một việc lớn của Đường Môn, phải chuẩn bị trước, một điểm cũng không thể sơ sót, nếu không sẽ làm cho người ngoài sau lưng dị nghị lời ra tiếng vào. Nếu tỷ cùng Vương Siêu năm sau sẽ kết hôn, vậy bắt đầu chuẩn bị từ bây giờ, cũng không tính là nhanh”.

Yến Ny thần sắc rất đúng đắn, không có một điểm tỏ vẻ nói giỡn, nói chuyện rất trịnh trọng giống như Lễ bộ Thượng thu chuẩn bị đại lễ cưới hỏi cho Hoàng Thượng.

“Ừ, chuyện này, ta sẽ cho người chuẩn bị” Đường Tử Trần ánh mắt rặng ngời.

Nàng là người lãnh đạo cao nhất của Đường Môn, tại thế giới người Hoa ở hải ngoại là người có thân phận nhất lưu. Việc kết hôn đương nhiên không thể sơ sài, nhất là người Hoa ở hải ngoại, rất nổi tiếng với các truyền thống xưa.

Vương Siêu nghe được những lời nói này, cũng nghĩ tới cảnh tượng, chính mình sang năm cùng Đường Tử Trần kết hôn, trong ngày đại hỷ đó, sẽ không biết có bao nhiêu người Hoa ở hải ngoại là rồng là hổ, thậm chí là các chính khách, nhân sĩ thuộc tầng thượng lưu của ngoại quốc đến chúc mừng.

Dù sao nếu trong nước chỉ cần một gia tộc có chút thế lực thì cũng sẽ làm hôn lễ trở nên rùm beng. Huống chi là thiên chi kiêu nữ như Đường Tử Trần!

Trong khoảng thời gian ngắn, cho dù là Vương Siêu nhưng vẫn cảm thấy có chút áp lực đè lên.

“Tiểu đệ, đệ lấy tỷ tỷ có phải có chút áp lực hay không?”

Sau khi Yến Ny đi, Đường Tử Trần nhẹ nhàng cười, ngồi đối diện một bên với Vương Siêu hỏi.

“Đương nhiên là có. Dù sao tỷ tỷ cũng là thiên chi kiêu nữ mà đệ thì cái gì cũng không có” Vương Siêu vẽ mặt nghiêm túc, ánh mắt có chút ảm đạm.

“Thắng thua được mất quay đầu nhìn lại chỉ là con số không. Sự nghiệp của Đường Môn, thật ra cũng chỉ là một làn khói mà thôi. Tiểu đệ, chẳng lẽ đệ người quan tâm đến điều này?” Đường Tử Trần cười rồi lại cười: “Tốt xấu gì thì tiểu đệ của ta, cũng là người đứng trên đỉnh cao thế giới trong những người mạnh. Cho dù là đệ phải rời xa tỷ tỷ, thì khẳng định đệ cũng có thể làm nên một sự nghiệp kinh thiên động địa”.

“Có sự nghiệp hay không có sự nghiệp, đệ cũng không cần. Đệ chỉ muốn vĩnh viễn cùng tỷ một chỗ, nguyện vọng của đệ là có thể trợ giúp được cho tỷ, trước kia không thay đổi, bây giờ cũng không thay đổi” Vương Siêu mở mắt, cười, đột nhiên mở hai tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Đường Tử Trần.

Thân thể Đường Tử Trần khẽ giãy dụa một chút, cảm giác được hơi ấm cùng nhịp đập của trái tim Vương Siêu. Thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Vương Siêu. “Tiểu đệ, đệ thật là hư mà. Ngày hôm qua cho đến sáng hôm nay đã là một ngày một đêm, chẳng lẽ đệ còn muốn nữa”.

“Đương nhiên là muốn, khi này Yến Ni chen ngang vào, tỷ, bây giờ chúng ta lại trở về một ngày một đêm đi”.

Vương Siêu một tay hoạt động, giải khai áo khoát trên người Đường Tử Trần, mặc dù ngay hôm qua hắn mới làm có một lần, nhưng bây giờ xem ra cũng rất thành thục, động tác nhẹ nhàng mềm mại, loáng cái ở trước mặt đã hiện ra bộ nội y đầy xuân sắc.

“Tiểu đệ, đệ...”

Lông mi Đường Tử Trần nhếch lên, đang muốn nói chuyện, lại bị bờ môi của Vương Siêu ngăn chặn.

Vương Siêu dù sao cũng chỉ có hai mươi hai tuổi. Là một thanh niên bình thường, sau khi có được kinh nghiệm từ lần đầu tiên, đối mặt với người có thể câu được hồn nam nhi trong thiên hạ, tự nhiên sẽ mê luyến không thôi, không muốn buông ra, hơn nữa lấy thể lực của hắn, cùng với sự khống chế lực lượng trong cơ thể, cho dù là ba ngày ba đêm cũng không cảm giác được mệt mỏi.

Từ một đại nam hài, để trở thành một nam nhân chân chính, trong quá trình đó phải trải qua giai đoạn mê luyến này.

!

Thao trường của trường học hoa ngữ Minh Luân Đường rất lớn, dùng những thân gỗ cứng rắn kết thành một khối dài hai mươi thước, cao nửa người, bao quanh là dày đặc những sợi dây màu đỏ có tính đàn hồi cao. Hai người thanh niên trẻ tuổi, đang tiến hành một cuộc đấu kịch liệt.

Vương Siêu, Bạch Tuyền Di, Diệp Hồng, Sa Lượng là những quyền sư danh chấn nổi danh ở Nam Dương, đều đang ngồi xem ở trên khán đài.

Cùng lúc đó, trên khán đài có những ánh mắt sắc bén, ánh mắt trầm tĩnh, hoặc là sự yên tĩnh của những quyền sư già nua, tất cả mọi người đều chú ý quan sát một người tuổi trẻ đang đấu trên lôi đài.

Đó chính là người mà tất cả quyền sư ở Nam Dương đều biết tên, cũng có mở một võ quán, tại thế giới người Hoa ở Nam Dương có danh khí cũng rất cao.

Đến từ Philipine, Indonesia, Malaysia, Thái Lan, Myanmar và những quyền sư người Hoa, tổng cộng có năm mươi sáu người.

Bây giờ là vòng đấu loại, Vương Siêu lựa chọn trường học hoa ngữ Minh Luân Đường làm nơi diễn ra các trận đấu, triển khai một vòng đại thi đấu lựa chọn.

Dù sao đại hội võ thuật lần này danh sách đăng ký cũng có hạn, mà các võ quán ở Nam Dương lại nhiều vô kể, so với bên trong nước còn nhiều hơn. Bởi vì Nam Dương chính là một địa phương phải cạnh tranh với nhau mới có thể kiếm được bát cơm, nắm tay không mạnh, chỉ có thể bị loại khỏi cuộc đấu tranh sinh tồn này. Nhất là nữ hài tử người Hoa, phải luyện cho tốt quyền pháp, tối thiểu phải làm sao ba hay năm đại hán không có bản lãnh đến gần người được, nếu không có thể bị cưỡng gian, cướp bóc, hậu quả khó có thể tưởng tượng được.

Đây chính là áp lực sinh tồn. Giống như một nhóm nữ hài tử có chút nhan sắc, đi ra đường dạo phố thì bên trong người chắc chắn có mang theo súng ống.

Để giảm danh ngạch cho vừa đủ số người tham gia đại hội võ thuật, Vương Siêu làm ra một màn tỷ thí lựa chọn này, cũng rất hợp tình hợp lý. Nắm tay mạnh, liền có cơ hội phong quang, tất cả đều phải dựa vào thực lực chân chính của bản thân, nhằm tránh gây ra xung đột trong nội bộ.

Trong việc đối ngoại thì người Hoa một lòng đoàn kết, nhưng lúc đối mặt với lợi ích, thì cũng dễ dàng phát sinh ra những xung đột nội bộ.

Đối với quyết định cử hành đại tái này của Vương Siêu, hơn nữa Vương Siêu cũng tượng trưng cho một vị “Nam Dương võ lâm minh chủ”. Các quyền sư đến từ Nam Dương tuy đông, nhưng không người nào không phục, cho dù tâm lý có chút không vui, nhưng cũng chẳng có ai biểu đạt ra ngoài.

Dù sao, Vương Siêu danh tiếng cũng rất cao! Á Châu đệ nhất cao thủ, thân kinh bách chiến, giết người không chớp mắt, tay không đem cao thủ quyền Thái Nguyên Hồng Tu xé rách!

Đặc biệt là tại đại hội Nam Dương, giao thủ cùng Triệu Quang Vinh giành được phần thắng, làm cho tất cả quyền sư ở đó gặp phải một trận kinh hãi.

Triệu Quang Vinh là ai? Chủ tịch vinh dự Hiệp hội võ thuật Nam Dương, xưng hùng xưng bá ở Nam Dương mười năm, công phu xuất thần nhập hóa, nếu có thể lật đổ được người như vậy, lập tức sẽ có được uy tín lớn.

Không giống như sự miêu tả bình thường trong các tiểu thuyết, cái gì là võ lâm đại hội, đột nhiên xuất hiện một thiếu hiệp vô danh vô công cái thế, đoạt được chức võ lâm minh chủ, mọi người đều tâm phục khẩu phục, nhưng ở đây thì không bao giờ có khả năng này. Trong giới võ thuật trừ bỏ nắm tay ai mạnh hơn thì người đó còn phải có lai lịch và danh tiếng.

Lai lịch của Vương Siêu, chính là mỗi lần luận võ, danh tiếng của hắn, cũng được tích lũy tăng dần theo các đối thủ bại trận dưới tay hắn..

Hơn nữa Vương Siêu sau khi giao thủ xong với Bạc Tuyền Di, Sa Lượng, Diệp Hồng những người này đều là nhất lưu cao thủ, cùng nhau luận bàn, trao đổi kỹ xảo quyền pháp, mời bọn họ giảng dạy, dựa hơi của một nhóm người đó, ích lợi, tình cảm, thực lực, ba điều kết hợp lại, khiến cho Vương Siêu nhanh chóng đứng thẳng bằng đôi bàn chân của mình trong giới võ thuật Nam Dương.

Trước kia Đường Tử Trần mặc dù là cao thủ, nhưng dù sao nàng cũng là đàn bà, không thể nào giống như Vương Siêu, mượn hơi của những nam quyền sư. Bắt buộc bọn họ thì lại càng không được, dù sao cao thủ đều có tính cách độc lập và lối suy nghĩ của riêng mình.

Ngay cả bảo tiêu Trung Nam Hải trong nước, hóa kinh cao thủ chỉ có ba vị. Như Nghiêm Nghiêm Nghi, Lưu Mộc Bạch đều là tuyệt đỉnh cao thủ tụ đan, làm bộ đội huấn luyện viên kiêm chánh ủy, không đi làm bảo tiêu cho lãnh đạo cấp cao.

Cho dù là làm bảo tiêu cho chủ tịch, cả ngày phải đi theo người khác, không còn được tự do tự tại. Vậy thì còn ý tứ gì nữa chứ.

Nhưng từ một ý nghĩ khác mà nói, Đường Tử Trần có được sự giúp đỡ của Vương Siêu, một số chuyện trước kia không tiện làm, giờ có thể để cho đệ đệ ra tay, như là một cánh tay phải hữu dụng của mình.

“Được rồi, lão ca, đồ đệ của ngươi đã thắng năm trận liên tiếp, chỉ cần một trận nữa, là có thể thắng tiến vào vòng trong”.

Hiện giờ trên lôi đài so tài chính là hai người tuổi trẻ, trong đó có một người là đồ đệ của Vương Siêu, Đàm Văn Đông, cùng so tài với hắn cũng là một thiếu niên, tuổi đời còn rất trẻ, quyền pháp mạnh mẽ, có chút cường tráng. Thủ đoạn tàn nhẫn, tất nhiên là đã được giáo thụ kỹ thuật trong chiến đấu chém giết.

Quyền sư tuổi trẻ ở Nam Dương, nếu so về kinh nghiệm thực chiến, về điểm này thì so với trong nước còn thành thạo hơn nhiều.

Nhưng quyền sư trẻ tuổi Đàm Văn Đông chỉ công kích hai ba quyền cước, đối phương cũng đã không cầm cự được. Trong nháy mắt bốn tay tiếp xúc với nhau, Đàm Văn Đông biến chiêu “Án Đầu Hát Thủy” khiến cả người đối phương té nằm trên mặt đất, không thể động đậy.

“Huynh lớn hơn ta gần hai chục tuổi, mà gọi ta một tiếng lão ca, khiến cho ta cảm giác hình như mình già đi rất nhiều” Vương Siêu nhìn Bạc Tuyền Di.

“Ha ha... Nắm tay ai mạnh hơn thì chính là lão ca” Bạc Tuyền Di cười to.

Trong lúc này, một đội xe từ tiến tiến về đại môn trường học Hoa ngữ Luân Minh Đường, tất cả đều là màu đen, chiếc Mercedes màu đen dài, nhìn cực kỳ gọn gàng, rất là bắt mắt.

Những chiếc xe từ từ chạy vào bên trong thao trường. Két, két, két... Hơn mười chiếc xe ngay ngắn xếp thành một hàng, tắt động cơ, các kỹ thuật y như là một người đua xe chuyên nghiệp.

Lúc những chiếc xe đã dừng lại hoàn toàn, từ bên trong bước ra một người bận tây trang màu đen, ánh mắt tinh hân đó chính là một đại hán, chỉnh tề xếp hàng, cung kính mở cửa xe phía sau.

Từ bên trong bước xuống, là một vị có đôi mắt màu vàng, ôn thuận nho nhã, một người tuổi trẻ có phong cách, mặc quần áo màu đen, cổ áo hơi cao, tóc được quần lên một cách gọn gàng, ánh mắt cao ngạo đó

chính là một người đàn bà, và một quái nhân mặc một bộ áo choàng máu đen, mang một đôi giày vải, bộ râu trắng xóa, lưng hơi cong, nhưng nhìn gương mặt khiến người ta cảm giác đây là một lão nhân hiền lành.

“Mỹ quốc Hồng Môn Tư Đồ gia, có phong cách xuất hiện rất ấn tượng” Bạch Tuyên Di nhìn thấy người trong xe đi ra, nói thầm một câu.

“Đó là đương nhiên, ai bảo trước kia Tư Đồ gia có một người Tư Đồ Mỹ Đường chứ, lễ khai quốc đại điển, cũng đứng bên cạnh Mao chủ tịch” Sa Lượng nói thầm một câu.

317. Chương 316: Câu Tâm Đầu Giác

Ngữ khí của Vương Siêu, không nóng mà cũng không lạnh, bởi vì vừa rồi ba người nói chuyện, mặc dù cách rất xa, hơn nữa ở thao trường vẫn đang hò hét nhốn nháo, nhưng lấy thính lực của hắn, vẫn còn có thể nghe được rất rõ ràng.

Vốn đối với Mỹ quốc Hồng Môn có chút ấn tượng, nên Vương Siêu vẫn bảo trì quan hệ giao hảo, đó là bởi vì quan hệ với Chu Hồng Trí và Liêu Tuấn Hoa. Nhưng một khắc này, ánh mắt đã thay đổi, Tư Đồ Quang này cư nhiên dám đánh chủ ý tới Đường Tử Trần.

Mặc dù Tư Đồ Quang đánh chủ ý tới Đường Tử Trần là chuyện bình thường, một người trong đại gia tộc nắm giữ Hồng Môn, một người là đứng đầu Đường Môn, nếu kết hợp lại, song phương đều có chỗ tốt. Nhưng với cách làm người của Vương Siêu, chẳng lẽ lại để nam nhân khác đánh chủ ý lên lão bà của mình? Không có trực tiếp phế bỏ người này, đã là tốt lắm rồi.

“Vương Siêu tiên sinh, ngài chính là người được đề bạt lên làm lãnh đạo ở Nam Dương Đường Môn, Tử Trần lại là lãnh đạo cao nhất của Đường Môn. Làm một thuộc hạ, lại trực tiếp kêu tên úy của ngài. Hình như có điểm “Thị sủng sanh kiều”. Người Hoa chúng ta rất là coi trọng các quy tắc, nên không thể phạm thượng. Chỉ tiết về phương diện này, hay là ngài nên xem lại một chút”.

Tư Đồ Quang vươn hai đầu ngón tay lên, đẩy cặp kính đi lên, nhẹ nhàng cười một chút.

Ai cũng không ngờ tới, Tư Đồ Quang này, tại lần đầu tiên song phương gặp mặt, thì đã âm thầm đả kích đối phương!

Hơn nữa những lời này lại rất có đạo lý. Người Hoa ở hải ngoại rất là coi trọng các quy tắc. Vương Siêu chỉ là một người mới được đề bạt lên, lại là người dưới trướng của Đường Tử Trần. Tối thiểu, thì cũng phải kêu một tiếng Trần tỷ, ở trước mặt người khác mà trực tiếp hô Tử Trần, vậy chính là có ý nghĩ bất kính.

Nhưng mà từ miệng Tư Đồ Quang nói ra bốn chữ “Thị sủng sanh kiều”, có ý nghĩa là nghe không được tự nhiên.

“Không có quan hệ, ta cùng Tử Trần đã ăn hỏi, sang năm còn muốn mời các vị tới uống rượu mừng” Vương Siêu đối với sự đả kích của Tư Đồ Quang, sắc mặt không có chút thay đổi nói một câu.

“Cái gì?”

Lời vừa nói ra, không chỉ Tư Đồ Quang, mà ngay cả nữ nhân bên cạnh hắn Tư Đồ Nguyệt có chút cả kinh há miệng. Thậm chí ngay cả lão nhân cạnh đó khuôn mặt cũng co giật một trận, bộ dáng khiếp sợ này không thua gì nếu gặp phải cảnh ám sát tổng thống Mỹ quốc.

“Vương Siêu tiên sinh, lời đùa vui này tốt nhất là không thể tùy tiện nói ra. Theo ta được biết, Tử Trần là người lãnh đạo rất thân thiện, nhưng về phương diện này, ngài cũng sẽ không tha thứ cho thủ hạ của mình ăn nói lung tung”.

Tư Đồ Nguyệt khiếp sợ, cảm giác đầu tiên đó chính là Vương Siêu đang nói giỡn, nghĩ rằng người này nhất định là người mới, ý vào sự đề bạt của Đường Tử Trần, nên ăn nói không kiêng kỵ.

“Hả?” Vương Siêu khoát khoát tay, “Tư Đồ Nguyệt tiểu thư, hôm nay chúng ta không nói chuyện riêng. Bàn vào việc công đi, mời vào phòng rồi nói”.

“Cũng được” Tư Đồ Nguyệt bày ra thủ thế mời, từ trong khiếp sợ dần hồi phục lại, cũng không có hỏi nhiều, biểu hiện ra năng lực không chết tâm tình tuyệt luân.

Bên cạnh nàng Tư Đồ Quang đã thu liễm tâm tình, nhưng Vương Siêu vẫn cảm giác được người này đối với mình tràn ngập địch ý, mặc dù che dấu rất khéo, nhưng Vương Siêu vẫn có thể cảm giác được, loại che dấu này như là một màu đen nhánh ẩn khuất vào trong bóng đêm, chỉ cần một chút ánh sáng là có thể thấy được.

“Năng lực không chế rất tốt. Nhưng mà cứ dây dưa như vậy, thì cũng có chút phiền toái”.

Vương Siêu nhìn ra được, đôi nam nữ Tư Đồ gia này, thân đều mang võ nghệ, nhất là ở bên cạnh còn có một lão đầu quân gia, đó chính là một đại cao thủ, nhưng cũng không thể đặt được vào trong mắt hắn.

“Vương Siêu tiên sinh, ngài xem đại hội võ thuật lần này, Hồng Môn quốc thuật cùng Đường Môn quốc thuật khẳng định sẽ có một hồi phong ba. Dù sao lợi ích để tranh đoạt rất lớn, hơn nữa quyền sư của các võ quán đều muốn có thể diện, ngài có hay không có biện pháp, đem xung đột này giảm đến mức thấp nhất?”

Bên trong phòng khách phía sau trường học, Tư Đồ Nguyệt ngồi xuống, nói ra mấu chốt vấn đề của song phương.

“Tư Đồ tiểu thư có biện pháp xử lý?”

Vương Siêu hỏi lại một câu.

“Liên hợp! quyền sư Đường Môn cùng Hồng Môn, tạo thành một đội, cùng nhau tham gia là được. Nhưng mà Vương Siêu tiên sinh cũng biết, văn không có đệ nhất, võ không có đệ nhị, những người luyện võ, ai cũng không phục ai, vì thế cái đoàn đội này, cũng không thể không có một người dẫn đầu là trung tâm của đoàn đội. Không biết Vương Siêu tiên sinh biết có người nào thích hợp không?”

Tư Đồ Quang đột nhiên tiếp lời nói.

Hơn nữa lời này vừa ra, năm sáu người đã đem ánh mắt đổ dồn về phía Vương Siêu.

Ý tứ này rất rõ ràng, văn không có đệ nhất, võ không có đệ nhị, tìm ra được một người thống lĩnh Mỹ quốc Hồng Môn, Nam Dương Đường Môn là xương sống của toàn đội, thì người đó phải làm cho tất cả mọi người chấp thuận.

Trong ánh mắt của những người này, Vương Siêu hiển nhiên là không có thích hợp.

Tư Đồ Quang trong ánh mắt hiện lên một tia hưng phấn cùng chờ mong, hẳn hy vọng Vương Siêu nói để chính mình đảm nhận vị trí đó. Chỉ cần Vương Siêu nói ra lời này, lập tức sẽ trở thành mục tiêu của quyền sư người Hoa ở nước Mỹ.

Đệ nhất cao thủ Á Châu được các tạp chí thổi phồng thì như thế nào?

Mỗi núi đều có có hổ canh giữ, các gia tộc nổi tiếng ở nước Mỹ, đâu phải tất cả đều công nhận Nam Dương đệ nhất cao thủ này.

“Liên hợp thì ta không có ý kiến, về phần người nào làm nòng cốt, ta cũng chọn được một người rất tốt” Vương Siêu sắc mặt không đổi nói.

“Người nào?” Tư Đồ Nguyệt cặp mắt hơi chuyển động một chút.

“Đương nhiên là Hồng Môn Tâm Ý quyền tiên bối Chu Hồng Trí sư phụ nước Mỹ, quyền pháp của vị này cùng kinh nghiệm, ta rất là bội phục. Hơn nữa đồ đệ của người này là Liêu Tuấn Hoa, bên trong nước cũng là Ủy viên quân sự, nếu để hắn chủ trì, thì cũng sẽ không phát sinh các xung đột với các quyền sư trong nước. Các vị ở đây, đều là những quán chủ danh tiếng tại nước Mỹ, có thể đại biểu cho giới võ thuật người Hoa tại nước Mỹ, đối với đề nghị của ta, cảm thấy như thế nào?”

Vương Siêu cũng không phải là đầu gỗ, đối mặt với thủ đoạn nho nhỏ của Tư Đồ Quang, chỉ cần một chút là có thể hóa giải.

Mặc dù hẳn cũng biết năm sáu vị quyền sư người hoa ở nước Mỹ tại nơi này làm khó cùng địch ý, nhưng tốt nhất là không cần phải phát sinh xung đột. Lần đại hội võ thuật này, vốn đã là một âm mưu gây chia rẽ, Vương Siêu nhìn thấu được đại cục, để không cho đồng bào tàn sát lẫn nhau, còn kẻ thù thì được vui vẻ, việc nào không nên làm thì hẳn tuyệt đối sẽ không làm.

Chu Hồng Trí cùng hẳn có giao tình không ít, lúc Vương Siêu đánh Nguyễn Hồng Tu, được hẳn đánh giá rất cao, tại Hồng Môn ở hải ngoại, có danh khí rất lớn được xưng là “Tiên nhân”, bây giờ về tình về lý, Vương Siêu tự nhiên là phải khen đối phương.

Người khen ta, ta lại đánh giá cao người, hai người tăng bốc nhau.

Người muốn giáo huấn ta, ta sẽ đánh chết người, các quy tắc trong võ thuật nào có đơn giản như vậy.

Chu Hồng Trí là một người rất tốt, năm đó Trần Ngải Dương xuất đạo, cũng đã khen ngợi khôn thôi.

“Chu lão đương nhiên là có tư cách này, nhưng lời thật phải nói, hẳn tuổi cũng đã lớn rồi. Lời này của ta không phải là đối với Chu lão bất kính. Năm đó Chu lão cũng là một nửa sư phụ của ta”.

Một quyền sư đang ngồi, đôi mắt tự nhiên sáng lên, cẩn thận nói một câu.

Tuổi đã lớn, công phu thực chiến không tốt, nói không chừng lúc luận bàn, đụng phải quyền cước đối phương, sợ rằng sẽ có nguy hiểm. Ý tứ của những lời này, mọi người ở đây đều rõ ràng.

Nhưng vị quyền sư này lời nói vừa ra, hơn nữa phía sau còn bỏ lại thêm một câu.

Môn đồ của Chu Hồng Trí rất nhiều, trong đó cũng không thiếu cao thủ, hơn nữa bằng hữu cũng nhiều, vị quyền sư này mặc dù danh tiếng rất cao, công phu cũng rất tốt, nhưng nói chuyện cũng phải cẩn thận một chút, nếu không việc này truyền ra ngoài, chỉ sợ là xui xẻo không thôi. Lúc đó sẽ có môn đồ của Chu Hồng Trí, hoặc bằng hữu của hẳn tìm đến đòi luận võ, cuộc sống lúc đó sẽ vô cùng thê thảm.

Bên trong giới võ thuật có danh vọng thật lớn. hay những quyền sư quen biết rộng rãi, cho dù là già mất đi khả năng chiến đấu, thậm chí là đã chết, thì người ngoài không thể có một chút bất kính được. Mặc dù xã hội hiện nay, một số quy cũ trong giới võ thuật cũng không có thay đổi. (Cách đây không lâu ngôi sao võ thuật Tinh Ngô Kinh tại nơi công cộng nói một câu: Tôi không biết Diệp Vấn. Thì ngay lập tức bị các môn đồ của Vịnh Xuân quyền khiêu chiến).

Không cần hỏi, tại nước Mỹ Tâm Ý quyền Chu Hồng Trí cũng là một người như vậy.

Sáu người ở đây mặc dù đều là những quyền sư danh gia, thực lực cũng không tệ, chính là những đại biểu quyền sư cho tất cả quyền sư người Hoa tại Mỹ. Nhưng khi nói chuyện liên quan đến Chu Hồng Trí, vẫn còn phải rất cẩn thận.

“Quả nhiên là các người đã tính toán” Tâm lý Vương Siêu thầm nói một câu, sau đó hướng về phía vị vừa nói, song thủ đưa tới hỏi vị : “Vị sư phụ này là?”

“Ta tại ChiCaGo mở một võ quán nho nhỏ, họ Hồ, tên Nhan Lương” Vị quyền sư này nói chuyện thanh âm rất có lực, giống như tiếng pháo nổ liên tục, liên tiếp mười mấy chữ mà chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã nói xong rồi.

“Tam hoàng pháo chũy. Đồ Hùng”.

“La Phách”.

“Lữ Lão Bộc”.

“Miêu Khang Hi”.

“Lâm Hồng Vân”.

Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Vương Siêu, sáu người liên tiếp mở miệng, rất nhanh giới thiệu về bản thân mình một chút.

“Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ đã lâu, kẻ hèn Vương Siêu” Vương Siêu tùy ý khách sáo một câu, thật ra hẳn đối với những người này không thể nói là ngưỡng mộ đã lâu, dù sao thế giới này rất rộng lớn, cho dù là cao thủ,

hắn cũng không nhất thiết đem toàn bộ tư liệu đối phương nắm rõ. Cao thủ bên trong nước, hẳn đều có thể xem qua hết tư liệu, huống chi chỉ là nước Mỹ.

Đường Môn tại nước Mỹ thế lực không lớn, nếu là những quyền sư người Hoa ở Âu Châu, hẳn đều có thể tra ra được tư liệu.

“Vị lão tiên sinh này là ..? Sao lại không ngồi xuống?” Vương Siêu dời ánh mắt nhìn kỹ hình dạng của lão nhân đang đứng phía sau Tư Đồ Nguyệt, Tư Đồ Quang, hỏi một câu. Hắn đã từng nghe lão nhân này được gọi là Kỳ Bá, nhưng Vương Siêu có thể nhìn ra được, người được xưng là Kỳ Bá này tuyệt đối là một cao thủ chân chính.

Vương Siêu nhìn khí chất, rất thưởng thức nói, cảm giác được công phu của vị Kỳ Bá này, so với sáu người ở đây thì cao hơn một chút. Nhưng hắn có chút không rõ, một cao thủ như vậy, tại sao lại giống như một người hầu.

Nên biết rằng, cao thủ cấp bậc ngoài hóa kinh, đều có cá tính độc lập cùng khát vọng tự do. Ngay cả bảo tiêu Trung Nam Hải cũng có chút không nguyện ý làm.

318. Chương 317: Cuộc Đánh Cuộc Kinh Thiên

Kỳ Bá bộ dạng cười như không cười, hơi cung kính một tí, bộ dáng rất là khiêm nhường.

Cái lễ nghi này thật là thú vị, bộ dáng giống như một lão quần gia ở xã hội cũ.

Vương Siêu nghe được lời này, ánh mắt nhẹ nhàng di chuyển, không hề để ý đến vị Kỳ Bá này.

Kỳ Bá mặc dù là cao thủ nhất lưu, nhưng còn chưa đạt đến trình độ tụ đan, không thể bước vào hạng hai chữ tuyệt đỉnh. Trong thiên hạ, cũng chỉ có tuyệt đỉnh cao thủ cấp bậc tụ đan mới có thể được hắn đặt trong mắt.

Kỳ Bá nhìn thấy Vương Siêu chuyển dời ánh mắt, tựa hồ có thể cảm giác được khí chất của vị cao thủ đệ nhất Á Châu này, chòm râu trắng xóa trên cằm hơi khẽ động, nhưng trong nháy mắt đã phục hồi lại vẻ mặt như cũ.

“Không biết bên Hồng Môn có lựa chọn ra được người nào không?” Vương Siêu thân thể hơi nghiêng tựa vào ghế salon, hiện ra một chút bộ dáng nhàn hạ: “Về phần phụ trách của Nam Dương Đường Môn, hiện giờ chính là ta. Không biết bên Hồng Môn các vị ai là người tổ chức. Có chọn ra được chưa?”

“Lần này người phụ trách là Tư Đồ Nguyệt tiểu thư”.

Một người con mắt nửa mở nửa khép, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần, không muốn lãng phí một chút tinh lực mở miệng trả lời.

Vương Siêu nhìn vị quyền sư này một chút, hắn vừa rồi xưng tên là Lữ Lão Bộc, tên mặt dù hơi chút khó nghe, nhưng ẩn chứa dưới nó chính là khí chất của vị nhất lưu cao thủ.

Lữ Lão Bộc mặc một kiện trường sam màu nâu, đội một chiếc mũ màu đen, ria mép hình chữ bát, cả người toát ra một cỗ khí chất rất giống với Lỗ Tấn.

Vương Siêu cũng biết, bình thường khi hội họp lại thì những người Hoa ở hải ngoại có thân phận, đều thích bận trường sam. Sáu người ở đây tại Mỹ quốc mở võ quán, chỉ có bốn người khoát cho mình một bộ trường sam. Chỉ có đại hán vạm vỡ Hồ Nhan mặc chính là một bộ tây trang rộng thùng thình.

Còn có một người là La Phách, bận chính là một bộ đường trang.

“Ồ?” Vương Siêu một lần nữa đánh giá Tư Đồ Nguyệt, nữ nhân này hiển nhiên là cũng có chút thực lực, nhưng cũng chỉ là bình thường, không nói đến hóa kinh, thậm chí ngay cả cấp bậc ám kinh cũng luyện không tới, lấy Tư Đồ Nguyệt ra, thì vẫn còn kém nữ nhân bên trong quốc gia Chu Vũ Hình.

“Có thể đem các quyền sư danh tiếng cam tâm tình nguyện liên hợp, còn có thể để cho cao thủ như Kỳ Bá cam tâm tình nguyện làm quản gia, xem ra năng lực của Tư Đồ gia không có tầm thường. Khó trách Tư Đồ Quang lại dám có chủ ý với Đường Tử Trần”.

Vương Siêu tâm lý đối với thực lực của Tư Đồ gia nước Mỹ một lần nữa thay đổi cách nhìn.

Tư Đồ Nguyệt đối mặt với ánh mắt đánh giá của Vương Siêu, cũng không thêm để ý, bàn tay chậm rãi đưa ra, trên ngón tay lộ ra một vật màu xanh biếc, hình như tên của nó là quý phi thủy ban chỉ.

“Tư Đồ Nguyệt tiểu thư, lần này là Đường Môn cùng Hồng Môn phòng ngừa xung đột xảy ra, liên hợp đứng lên, tiểu thư nếu là người đại diện của Hồng Môn, vậy sẽ có được một phương án hoàn mỹ, sẽ không đem vấn đề này vứt sang cho Đường Môn chúng ta chứ”.

Ánh mắt Vương Siêu chớp chớp.

“Đương nhiên, lão gia nhà chúng ta có nói, đại hội võ thuật lần này, sẽ là cơ hội để đem danh tiếng của người Hoa chúng ta lên cao, nhưng muốn quản lý quyền sư của Đường Môn cùng Hồng Môn, trách nhiệm này, bản thân ta đảm đương không nổi, chứ vị sư phụ ở đây cho ta chút mặt mũi, bất quá đó cũng nể mặt Tư Đồ gia của chúng ta. Nếu chọn người đại diện cho cả Hồng Môn cùng Đường Môn, nhân tuyển tốt nhất, tất nhiên là Đường Tử Trần tiểu thư. Không biết ý của Vương Tiên sinh thế nào?”

Tư Đồ Nguyệt cũng không muốn cùng Vương Siêu dây dưa, rốt cục cũng đưa ra một nhân tuyển.

“Điều này không có khả năng, thân phận của Tử Trần đương nhiên là các người cũng biết. Như thế nào chỉ vì một cái đại hội võ thuật nhỏ nhoi mà kinh động đến?” Vương Siêu lắc đầu.

“Đây là việc nhỏ? Ta xem ngài tựa hồ không phân biệt được cái gì là nhẹ, cái gì là nặng. Đây là sự hợp tác giữa Hồng Môn cùng Đường Môn, chứ không phải chỉ là chuyện của võ thuật đại hội. Tử Trần ở đâu. Phiên toái ngài mời nàng ra nói chuyện? Chẳng lẽ người của Tư Đồ gia chúng ta, cũng không có tư cách để gặp mặt môn chủ Đường Môn?”

Tư Đồ Quang lạnh lùng cười, lời nói sắc bén.

“A, Tư Đồ Nguyệt tiểu thư? Vị Quang thiếu gia này hình như quá vô lễ? Sao lại có thể tại đây hồ ngôn loạn ngữ? Có phải không thích ứng được với khí hậu Nam Dương hay không? Cần nghỉ ngơi một chút?” Vương Siêu bất động, cũng không thêm nhìn Tư Đồ Quang, chỉ nhìn Tư Đồ Nguyệt.

“Người...”

Tư Đồ Quang sắc mặt biến đổi, nhưng sau đó lại đè ép xuống, cười lạnh nói: “Ta xem hồ ngôn loạn ngữ chính là người, lại còn nói cái gì là Đường Môn cùng Hồng Môn hợp tác chỉ là chuyện nhỏ, chẳng lẽ Đường Môn các người xem thường Hồng Môn chúng ta?”

“Ăn có thể ăn bậy, nhưng không thể nào nói lung tung. Tư Đồ gia là người lãnh đạo Hồng Môn nước Mỹ. Chứ không phải là người đứng đầu Hồng Môn trên thế giới. Chẳng lẽ người muốn thống nhất tất cả Hồng Môn trên thế giới? Hồng Môn châu Âu, Hồng Môn châu Mỹ?” Vương Siêu cười lớn: “Tư Đồ công tử quả nhiên là có hùng tâm rất lớn. Ta sẽ giúp người thông tri một tiếng đến người lãnh đạo của Hồng Môn châu Âu cũng Hồng Môn châu Mỹ”.

Mặc dù không biết chủ ý của Tư Đồ gia. Nhưng lần này lại muốn cho Đường Tử Trần ra mặt, tham gia vào đại hội võ thuật, quả thật là muốn cho người lãnh đạo cao nhất bên mình tự thân ra chiến trường, Vương Siêu đương nhiên là kịch liệt phản đối.

“Vương Siêu tiên sinh, ngài quá lời rồi. Nếu ngài thấy đề nghị của ta không được, hay là nghe ý kiến của sáu vị sư phụ đi, như thế nào?” Tư Đồ Nguyệt vội vàng ngăn cản trước mặt Tư Đồ Quang, đem đề tài dời đi.

Dứt lời, Tư Đồ Nguyệt hướng Lữ Lão Bộc nháy mắt vài cái.

“Như vậy đi. Nghe nói Vương Siêu tiên sinh là Á Châu đệ nhất cao thủ, chúng ta tại Mỹ quốc cũng đã nghe qua. Cho nên cũng muốn kiến thức một chút, có hứng thú hay không đáp ứng? Nếu Vương Siêu tiên sinh thật sự là Á Châu đệ nhất cao thủ như đồn đại, vậy chúng ta cũng không còn gì để nói”.

Lữ Lão Bộc nhẹ nhàng hạ chiếc mũ đen trên đầu xuống, hướng Vương Siêu nói.

“Kể kích tướng” Vương Siêu trong tâm lý cười một chút, trong giới võ thuật, dù kết quả như thế nào đi nữa, cuối cùng cũng không tránh được phải động tay động chân.

“Không được sao, chúng ta vốn là đang thương lượng, đều là quyền sư người Hoa... Trước không có luận võ, chính mình lại muốn làm lão đại, vậy thì còn ra thể thống gì nữa”.

Ai cũng không có nghĩ đến, Vương Siêu lời đầu tiên đã cự tuyệt.

“Ha ha...” Tư Đồ Quang rốt cuộc cũng cười lớn, đầu ngón tay hơi đẩy cặp kính lên:

“Cái gì là đệ nhất Á Châu, quả nhiên chỉ là lừa gạt, ta chỉ cần xuất ra chút ít tiền, các tạp chí liền có thể biến ta thành thiên hạ đệ nhất”.

Vương Siêu cự tuyệt, ngay cả sáu vị quyền sư, thần sắc không nhin được mà có chút khinh miệt.

Người dù cao công phu, nhưng lại không có can đảm, vậy làm sao được người khác tôn trọng.

“Vương Sư phụ, xem ra danh khí của ngươi, chẳng giống như đồng phân thôi nhỉ?”

Vốn đối với Vương Siêu có cố kỵ rất lớn, dù sao cũng không phải là người mù, có thể nhìn ra được võ công trên người Vương Siêu, nhưng lại không dám tiếp nhận cùng người khác luận võ, võ thuật gai như vậy, tự nhiên không cần bọn họ phải tôn trọng, tùy tiện nói chuyện!

“Ha ha ha ha...” Vương Siêu Đột nhiên cười lớn, đứng lên: “Ý của ta là, chúng ta đều là những võ thuật gia, động thủ cũng không dễ dàng, ít nhất cũng phải có chút kịch bản, như vậy đi, ta cũng không thích chiếm tiện nghi của các vị, sáu người các vị cùng lên đi, chúng ta luận bàn một hồi, không cho người ngoài biết. Nếu đánh chết ta, ta không nói hai lời, sẽ dâng tặng cho sáu vị mỗi vị một triệu USD. Nếu ta may mắn thắng được các vị, sáu vị không biết có thể gia nhập Đường Môn hay không? Làm quản gia cho ta? Giống như vị Kỳ Bá này?”

Lời vừa nói ra, nhất thời giống như một quả bom phát nổ, làm khiếp sợ toàn trường.

Vương Siêu vào thời điểm này! Muốn bức sáu người này lên Lương Sơn!

Hắn muốn lấy một địch sáu! Làm như vậy, mới có thể đem sáu vị hóa kình cao thủ này, đầu phục dưới trướng của mình. Đây chính là một canh bạc lớn, khác với cờ bạc (chỉ đánh tiền), đây chính là đánh cược cuộc sống của mình.

Bước vào cao thủ cấp bậc của thần, ánh mắt Vương Siêu, khí chất, đã siêu việt đến mức những người khác khác không thể hiểu và giải thích được.

Nếu sáu cao thủ này thua, vậy thì không giống như là Bạch Tuyền Di làm sư phụ ở Đường Môn, Bạch Tuyền Di là cao thủ ở Nam Dương, cũng không phải là thuộc hạ của Vương Siêu, mà là bằng hữu, có tự do của riêng mình. Nhưng nếu mấy cao thủ này thua, vậy thì cũng giống như vị Kỳ Bá này.

Tìm một cao thủ hóa kình làm thiếp thân hộ vệ, đó chính là đãi ngộ của một tổng thống, thủ tướng nguyên thủ một quốc gia. Cho dù là Vương Siêu, Đường Tử Trần cũng không có loại đãi ngộ này, người có thể giết chết được một cao thủ, nhưng không thể khiến hắn khuất phục được!

Đối với người luyện võ, nếu ngay cả một điểm cốt khí cũng không có, vậy thì sẽ không thể nào làm cao thủ được.

Vương Siêu không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay liền khiến cho thiên địa biến sắc!

Vương Siêu đột nhiên nói mình đánh với sáu vị quyền sư ngôn ngữ kinh thiên, những người ngồi ở đây phản ứng đầu tiên chính là sửng sốt, khiếp sợ qua đi, thì bầu không khí lại tiếp tục trở nên trầm mặc.

Một phòng khách rộng lớn như thế mà bên trong không hề có tiếng động, sự yên lặng đến ngay cả một câu kim nhỏ rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe được.

Những giây phút trầm mặc qua đi, vị võ thuật gia Hồ Nhan mặc bộ tây trang đầu tiên ho khan liêu một tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, sau đó nói với Lữ Lão Bộc: “Lão Bộc, xem ra chúng ta được đáp ứng hơn cả sự mong đợi nha”.

Lữ lão Bộc không cười.

Bốn vị quyền sư còn lại cũng không có cười.

319. Chương 318: Kinh Hiểm! Thiếu Lâm Mai Hoa Châm Âm Toán!

“Người cho người là ai? Vung tiền lãng xê một chút, như vậy cũng tưởng rằng chính mình là thiên hạ đệ nhất?” Tư Đồ Quang cười lạnh đứng lên: “Vừa rồi không dám nghênh chiến, bây giờ lại đột nhiên xuất ra lời cuồng vọng như vậy, ha ha, một con bạc nếu thua cuộc, phải chuẩn bị sẵn sàng cắt đứt đầu ngón tay”.

“Đồ mãng phu chẳng biết sống chết” Vị công tử của Tư Đồ gia nói xong, vẫn cảm giác được sự xem thường, trong lòng thầm hừ lạnh một tiếng.

Tư Đồ gia chính là đại gia tộc nắm giữ Hồng Môn tại Mỹ, nắm giữ lực lượng tài phú phi thường khổng lồ, chính nhờ nguyên nhân như vậy, Tư Đồ gia gia chủ hiện nay Tư Đồ Nghĩa mới đánh chủ ý tới Đường Môn. Biện pháp tốt nhất tự nhiên là hai nhà làm thông gia. Nếu được thế lực Đường Môn trợ giúp, Tư Đồ gia muốn chính thức trở thành người đứng đầu Hồng Môn trên thế giới cũng không phải là chuyện khó.

Tư Đồ Nghĩa đã hạ mệnh lệnh cho đứa con bảo bối của mình là: “Không để ý tất cả phải đem Đường Tử Trần đuổi tới tay” Hơn nữa bản thân Tư Đồ Quang cũng bị khí chất, dung mạo của Đường Tử Trần hấp dẫn. Bây giờ nghe thấy Vương Siêu muốn cùng Đường Tử Trần kết hôn, nơi nào còn có thể nhẫn nại được, ngoài mặt thì lạnh lùng, còn trong tâm lý thì hấn đã động sát khí.

“Vương Siêu tiên sinh, ngồi xuống rồi nói chuyện, ngài đánh cược có chút nóng nảy đó”.

Tư Đồ Nguyệt hơi chút nhíu mày.

“Tư Đồ Nguyệt tiểu thư, Tư Đồ gia trước thế kỷ XX, tại Mỹ quốc cũng dựa vào nắm đấm mà chậm rãi phát triển. Nhưng cho tới bây giờ, công phu của các người đã hoang phế. Nói lời khó nghe, nghe nói, trong giới võ thuật, cô vẫn không bước qua được cánh cửa. Là một người của đại gia tộc, cô cũng không thể xen vào được, nếu không sẽ là trò cười cho thiên hạ”.

Vương Siêu nói chuyện không có khách khí.

Chính xác, lấy thân phận trong giới võ thuật mà nói, Vương Siêu thanh danh chính là tông sư, cấp bậc đại quyền sư. Mà Tư Đồ Nguyệt, Tư Đồ Quang hai người, nếu trừ bỏ thân phận liên quan đến Tư Đồ gia, công phu của bọn họ bất quá cũng chỉ là cao thủ cấp bậc tiểu học đồ. Vương Siêu nói năng không được xen vào cũng có lý do của nó.

“Ha ha ha ha...” Đối mặt với sự phát uy của Vương Siêu, không chút khách khí chỉ trích, Tư Đồ Nguyệt cười ha hả, nhưng bên trong lòng thì nàng đang rất phẫn nộ, từ nhỏ đến lớn nàng là đại tiểu thư của Tư Đồ gia, nên chưa từng bị người chỉ trích như vậy.

Cho dù là trong giới xã hội thượng lưu tại Mỹ quốc, cũng phải tôn trọng nàng, khen ngợi nàng là công chúa phương đông. Bởi vì chồng của nàng là người thừa kế gia tộc Rockefeller!

Tư Đồ Nguyệt sở dĩ phải cười, là do nàng lo lắng mình sẽ tức giận, đem hỏa khí phát ra, cho nên nàng nương theo nụ cười phát tiết ra sự tức giận trong lòng.

“Nếu những danh gia trong giới võ thuật các người cũng có quy tắc, Tư Đồ gia ta cũng sẽ không nhúng tay”.

Tuy cười nhưng khuôn mặt cao quý của Tư Đồ Nguyệt hiện ra vẻ lạnh lùng trước đó chưa từng có, nhưng chữ lạnh như băng phát ra sau đó không hề nói chuyện, chỉ đem phi thúy ban chỉ trên ngón cái đưa lên nhẹ nhàng mân mê.

Những người quen thuộc đều biết, Tư Đồ gia đại tiểu thư lúc tức giận, đều thích xoay tròn giới chỉ trên ngón tay của mình.

Nguồn gốc của giới chỉ này chính là năm đó được chôn cùng với Từ Hi Thái Hậu. Sau đó bị Tôn Diên Anh đào mộ, đưa cho Tướng Giới Thạch, Tướng Giới Thạch vì muốn mượn sức của Tư Đồ gia, nên làm lễ phẩm tặng cho Tư Đồ gia. Lai lịch rất dọa người.

Làm Tư Đồ gia đại tiểu thư phải chuyển động giới chỉ này, ngày thứ hai, người làm nàng không vui nhất định phải biến mất khỏi thế gian, đây chính là một cái truyền thuyết được lưu truyền trong giới hắc đạo Hồng Môn ở Mỹ.

“Vương Siêu, chúng ta cũng không vòng vo, công phu của người, cái này chúng ta đều thừa nhận, nhưng nếu muốn lấy một địch sáu. Lời nói quá ngông cuồng. Lần này chúng ta đến đây, không muốn cùng Đường Môn kết oán, hy vọng không nên phát sinh ra tránh chấp xung đột”.

Lữ Lão Bộc mở miệng.

Cao thủ cấp bậc hóa kính, không ai là không có thanh danh vang xa, có thể tự mình khai sơn lập phái là một đại tông sư. Nói về khả năng chiến đấu, vậy không cần phải bàn, quyền sư như vậy, nếu có thể lấy một chọi sáu, cũng đủ để khiến cho thiên hạ chấn động.

“Ta từ lúc xuất đạo tới nay, đã luận võ vô số lần. Cho tới bây giờ cũng không có trong lúc luận võ mà hèn hạ ám toán, chứ vị sợ vạn nhất có gì xảy ra, các người sẽ không rời khỏi trường học này sao. Ta cam đoan sẽ không có chuyện như vậy” Vương Siêu cười hai tiếng.

“Lấy một địch với sáu chúng ta, ta dám nói, cho dù là Trương Tam Phong sống lại cũng không dám nói như vậy, bằng người mà có thể sao?”

La Phách mặc một bộ quần áo màu lam không khách khí nói.

“Một triệu USD mỗi người, Đường Môn muốn tặng không số tiền này sao chứ?” Miêu Khang Hi bận một bộ trường sam màu trắng, thân thể tương đối thon gầy nói một câu.

Đúng vậy, một triệu USD của Vương Siêu, có sức hấp dẫn rất lớn.

Bọn họ mặc dù khai tông lập phái, kinh doanh quyền quán, nhưng cả đời cũng không có thấy nhiều tiền như vậy.

“Đúng vậy” Vương Siêu búng ngón tay, phân phó cho Tạ Ly vẫn đứng ở phía sau mình, từ đầu vẫn không nhúc nhích, cũng không nói một tiếng, giống như một bức tượng gỗ: “Chuẩn bị chi phiếu sáu triệu USD”.

“Vâng” Tạ Ly lên tiếng rồi đi ra ngoài.

“Tốt! Xem ra Vương Siêu sư phụ thật muốn lấy tự do của chúng ta ra đánh cược? Người có khí phách như vậy, chúng ta cũng không có lý do gì để từ chối”.

Lữ Lão Bộc mở miệng, thanh âm giống như sư tử rống, vang vọng khắp đại sảnh.

Tại thời điểm Lữ Lão Bộc lên tiếng quát, năm vị quyền sư còn lại cũng chậm rãi đứng lên, khẽ vận động chút gân cốt, cả đại sảnh như có những chuỗi pháp liên tục nổ lên. Trong nháy mắt uy thế kinh người!

Lữ Lão Bộc, Hồ Nhan Lương, Miêu Khang Hi, Lâm Hồng Vân, Đồ Hùng, sáu người này có thể nói là đại biểu cho toàn bộ quyền sư người Hoa ở Mỹ. Mỗi người đều là cao thủ hóa kính, là những quyền sư bá chủ một phương! Bây giờ sáu người cùng nhau đứng lên, đem tất cả địch ý tập trung trên người Vương Siêu, đây chính là một cỗ áp lực vô hình khổng lồ. Thậm chí có thể khiến cho tâm trí của một vài cao thủ sớm không còn thanh tỉnh.

Nghĩ xem, cho dù chỉ là sáu đại hán bình thường. Dùng ánh mắt ngập tràn địch ý nhìn người, người có cảm thấy kinh hãi không chứ, huống gì sáu người này đều là những cao thủ danh chấn một phương!

Rắc!

Nền nhà cứng rắn dưới chân của Vương Siêu, tại lúc sáu vị quyền sư này đứng lên hoạt động gân cốt, hướng tới hấn tỏ ra địch ý, trong nháy mắt, nền nhà dưới chân hấn đều phát ra những trận rung động giống như động đất, làm nứt ra một khe hở bằng đầu ngón tay.

Đây là do lực lượng của bọn họ phóng ra tạo thành.

Sáu người này đều là quyền sư cao thủ mang theo địch ý mạnh mẽ, trong nháy mắt, khiến cho tinh thần của Vương Siêu căng thẳng cực độ! Toàn thân cơ thể, gân cốt đều đều khấn trương.

“Áp lực thật lớn! Đối mặt với sáu người này, gây ra áp lực trước đó chưa từng gặp! Áp lực so với Triệu Quang Vinh cùng Nghiêm Nghiêm Nghi liên thủ còn muốn lớn hơn nhiều!”

Vương Siêu cảm giác được địch ý, tự nhiên tinh thần có phản ứng khấn trương lên, trong lòng cũng có nhận định đây tuyệt đối không phải là một hồi chiến đấu dễ dàng.

“Bất quá nếu dễ dàng, thì đã không còn tính khiêu chiến”.

Từ lúc Vương Siêu bước vào cảnh giới tụ đan. Quyền pháp một đường thẳng tiến đột nhiên tăng mạnh, cuối cùng phá toái hư không, bước vào cảnh giới ích cốc mà từ cổ chí kim chỉ có thể nghe nói, trên con đường này, đối thủ cũng không có gây cho hắn quá nhiều khó khăn để giải quyết. Thiếu tính khiêu chiến, bây giờ đã mạnh miệng nói ra, đã đem sáu vị cao thủ này bức lên Lương Sơn, chỉ là muốn đẩy tính chất khiêu chiến lên đến cực hạn!

Tư Đồ Nguyệt, Tư Đồ Quang đã đứng lên, ngay cả lão quản gia Kỳ Bá cũng đứng thẳng người, vóc người già nua hình như trẻ lại vài tuổi. Vị quản gia cao thủ này bảo vệ sự an toàn của Tư Đồ thiếu gia và Tư Đồ tiểu thư lặng lẽ lui về phía sau.

Có thể nhìn ra được, lão quản gia ẩn dấu quá sâu này, cũng có thể xưng là một cao thủ thần bí, đối với với trận quyết đấu kinh nhan tuyệt thế này rất là chờ mong.

Mặc dù vị Kỳ Bá này trong mắt Vương Siêu, được coi là cao thủ nhất lưu, nhưng không thể nào đến được với chữ tuyệt đỉnh, nhưng đây là bởi vì Vương Siêu đã đứng ở vị trí quá cao.

Hào khí là kiếm đã rút nỏ đã giương!

Cửa đại sảnh, chậm rãi đóng lại! Không có bất cứ kẻ nào rình coi. Đây là đóng cửa luận bàn, một hồi luận võ không công khai. Nếu muốn công khai, tuyệt đối có thể liên hợp làm một hồi luận võ đại hội chắc chắn sẽ làm nổi lên một trận kinh thiên động địa.

“Mặc dù nói là đóng cửa luận bàn, không có công khai, nhưng chúng ta đều là những võ thuật gia danh tiếng, hợp đồng thì phải nên ký một chút”.

Tạ Ly đi đến, Vương Siêu nhận từ tay nàng tất cả bảy bản hợp đồng.

Đường Môn có hơn một ngàn đại luật sư tạo thành một đoàn luật sư, chỉ cần ký vào bản hợp đồng này, nếu sáu vị quyền sư vi phạm hợp đồng, dù có chết thì cũng sẽ mang theo tiếng xấu sau lưng.

“Đây là quy củ! Không cần phải giải thích”.

Lữ Lão Bộc cùng năm vị quyền sư còn lại tiếp nhận hợp đồng, nhìn một chút, rồi ký xuống những thủ ấn quen thuộc.

Xem trình tự ký hợp đồng, bọn họ kinh nghiệm không chỉ có một hai lần, làm rất là thành thục.

Hợp đồng đã ký kết, ánh mắt đám người Lữ Lão Bộc nhất thời tập trung trên người Vương Siêu.

Trong đại sảnh, lại khôi phục về trạng thái không có tiếng động, nhưng những tiếng hít thở trầm ổn cùng buồn bực đều có thể nghe thấy được.

Mặc dù sáu vị quyền sư danh tiếng này ai cũng kinh thân bách chiến, nhưng lúc liên hợp đối mặt với Vương Siêu, vẫn thể hiện ra sự khấn trương thông qua ánh mắt.

“Có thể đối với địch ý của sáu người chúng ta, vẫn trấn tĩnh như thường, không nói công phu, chỉ dựa vào định lực này, tin tưởng đã là khinh khủng tới cực điểm. Nhưng ta không tin, Á Châu đệ nhất cao thủ, có thể ngăn cản được sự liên thủ của sáu người chúng ta? Song quyền khó địch tứ thủ, huống chi sáu người chúng ta, là mười hai tay? Sáu người chúng ta, không phải là học đồ!”

Lúc này, tâm lý sáu vị quyền sư, dĩ nhiên là cũng có ý nghĩ này trong đầu.

320. Chương 318: Kinh Hiểm! Thiếu Lâm Mai Hoa Châm Âm Toán! (2)

“Sáu vị sư phụ, các người có biết ta tại sao hôm nay lại tự tin lấy một chọi sáu không?” Đột nhiên trong lúc này, Vương Siêu mở miệng nói.

Đám người Lữ Lão Bộc cũng không có trả lời, chỉ đem tất cả lực chú ý cùng địch ý tập trung trên người Vương Siêu, chỉ cần hơi thở của Vương Siêu có một chút suy yếu, chính là thời cơ để bọn họ động thủ, xuất ra một kích chí mạng!

“Quách Vân Thâm đem kinh chia làm ba cấp bậc, minh kinh, thâm kinh, và hóa kinh. Nhưng quyền pháp, không chỉ dừng lại ở hóa kinh, nhưng đạo lý phía sau nó quả thực quá mức huyền ảo, cùng đại đạo tương thông, không có cách nào để miêu tả, ngay cả Tôn Lộc Đường nổi tiếng như vậy, cũng chỉ có thể mơ hồ cảm giác được mà thôi”.

“Ta mấy năm nay, cùng các quyền sư ở Nam Dương nghiên cứu, miễn cưỡng đem tầng trên hóa kinh hóa giải một chút. Coi như là hóa phức tạp thành đơn giản”.

Đám người Lữ Lão Bộc vẫn như trước không nói lời nào.

Bọn họ không giống như Vương Siêu, toàn bộ tinh thần một khi đã chăm chú, một khi mở miệng thì tinh thần sẽ mất tập trung.

Nhưng bọn họ cũng rất kinh ngạc, “Người này quả thật là quái thai, dưới tình huống toàn bộ tinh thần chăm chú vẫn ở miệng nói chuyện như vậy, mà cũng không có chút sơ hở nào!”

“Sau hóa kinh, lại có đan kinh. Sau đan kinh, lại có cương kinh. Mà cương kinh, lại lại phân ngoại cương nội cương”.

Hình như để chứng minh sự thật trong lời nói của mình. Hai tay của Vương Siêu, cá cánh tay đều đỏ như máu, trở nên thô to vô cùng, hơi thở do cơ thể thả ra mãnh liệt dao động, mỗi một lần dao động, đều phát ra những tiếng ông ông ông, ông ông ông, mãnh liệt như thanh âm của xe lửa.

Bộ dáng này, nếu nhìn sơ qua Vương Siêu, thì không giống như nhân loại, giống như là chiến sĩ ở tương lai trong các bộ phim viễn tưởng, là cỗ máy cơ khí hình người chuyên môn chiến đấu chém giết!

Nhìn thấy bộ dáng này của Vương Siêu, đám người Lữ Lão Bộc, thần thái phát ra từ ánh mắt càng sắc bén, tinh thần toàn thân càng chăm chú hơn!

Bọn họ đều là quyền sư danh tiếng, có thể từ công phu kia mà biết được Vương Siêu đạt đến trình độ gì!

“Sau cương kinh, chính là phá toái hư không! Hình thành thân thể bất tử, dù có già trăm tuổi, cũng không có mất đi lực chiến đấu, có thể ích cốc, đoạn tuyệt với khói lửa nhân gian. Ta đã luyện đến ích cốc rồi, sáu người các vị, chỉ bất quá là hóa kinh, ngay cả đan kinh cũng không có đạt đến, cho nên, ta có thể lấy một chiến sáu người!”

“Động thủ!”

Ngay lúc Vương Siêu còn không có nói hết, Lữ Lão Bộc đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh thiên, bóng người nhanh chóng chuyển động, hướng tới Vương Siêu mà phóng đến.

Bọn họ mặt dù không có tìm ra được sơ hở của Vương Siêu, nhưng không thể nào không động thủ! Bởi vì nếu chờ Vương Siêu nói xong, lúc đó bọn họ sẽ hoài nghi chính mình... Lúc đó sợ rằng sẽ hỏng hết.

Luận võ... trước tiên là đấu khẩu, Vương Siêu nói chuyện, làm tan rã ý chí của bọn họ, sinh ra một bong ma trong tâm lý bọn họ, đây chính là tâm lý chiến!

“Kỳ Bá, người này nói, rốt cuộc là thật hay giả?”

Trong lúc Vương Siêu nói chuyện, Tư Đồ Quang cùng Tư Đồ Nguyệt mặc dù là người đứng xem, cũng bị lời nói của Vương Siêu làm cho chấn động không còn đủ tin tưởng.

Tư Đồ Quang môi khẽ giật giật, phát ra thanh âm nhỏ như muỗi kêu, hỏi Kỳ Bá.

“Là thật, người này võ công không thể lường trước được” Kỳ Bá ánh mắt sắc bén như đao, hiển nhiên, Vương Siêu biểu hiện ra võ công, cũng là bình sanh lần đầu hắn gặp được.

“Được rồi!” Tư Đồ Quang tâm lý nổi lên sự độc ác: “Kỳ Bá, ngươi có nắm chắc giết được hắn không?”

“Dưới tình huống bình thường, võ công của hắn cao hơn ta, nhưng ta dùng Hoa Mai châm, thì chỉ có thể có một thành giết được hắn. Nhưng bây giờ ta nắm chắc năm thành có thể thành công” Thanh âm của Kỳ Bá rất nhỏ khó có thể nghe được.

“Tốt lắm, Kỳ Bá ngươi hãy chọn thời điểm mấu chốt động thủ! Đừng để người khác nhìn ra được” Tư Đồ Nguyệt nhẹ nhàng vôn về giới chỉ trên ngón tay của mình.

“Vâng, đại tiểu thư, thiếu gia”.

Kỳ Bá nhắm hai mắt lại, nhưng bất luận là kẻ nào cũng không thấy được, trong ngón trỏ và ngón giữa của lão già này, không biết lúc nào đã xuất hiện một cây phi châm lớn.

Hình dạng của loại phi châm này, rất khó thấy được, cùng một màu với quần áo của hắn, hơn nữa hắn dụng thủ pháp bí ẩn, dấu ở trong tay, cho dù là người có ánh mắt lợi hại, cũng khó có thể phát hiện ra được.

Đây là ám khí Thiếu Lâm Hoa Mai châm!

Tư Đồ Nguyệt biết, Hoa Mai châm của Kỳ Bá này xuất ra, Vương Siêu hôm nay chết là cái chắc! Hơn nữa nhất định sẽ là cái chết không minh bạch!

Bởi vì nàng đã từng nhìn thấy, Kỳ Bá hai tay năm ngón đều có phi châm, nhẹ nhàng vung lên, là có thể đem xác hai mươi con ruồi dính lên tường.

Vô luận là độ chính xác, hay là lực xuyên thấu, công phu ám khí của Kỳ Bá này, đều rất khó có thể tưởng tượng nổi!

Hơn nữa Tư Đồ Nguyệt vẫn biết, tuyệt kỹ của Kỳ Bá, gọi là “Tha Châm Thủ Pháp”. Toàn thân bất động, lực dồn vào đầu ngón tay, nhẹ nhàng xuất ra, tốc độ phi châm xuất ra nhanh như gió.

Loại phi châm này, có một bí pháp phát lực đặc biệt.

Từng cùng Tư Đồ Nguyệt tại hắc đạo đàm phán, bị hơn mười khẩu súng vây quanh, Kỳ Bá đứng bất động, phi châm trên tay chỉ trong vòng 0.3 giây, đã phóng ra hơn mười phi châm, xuyên qua huyết thái dương, mất mạng ngay tại chỗ.

Mà những người khác, căn bản không biết những người này chết như thế nào! Còn tưởng rằng bị bên ngoài công kích!

Vị Kỳ Bá thần bí này, trong giới võ thuật không có danh tiếng gì, nhưng trên một phương diện khác, chính là sát thủ, có biệt danh là “Vô ảnh Châm”.

Đối diện với một người, cái gì cũng không động, người cũng sẽ không biết chính mình chết như thế nào!

Đây cũng chính là nguyên nhân dẫn đến sự tự tin của Kỳ Bá, ta võ công không bằng người, nhưng ta có thể giết người. Sát thủ cùng võ thuật gia, là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng!

Trong lúc Vương Siêu cùng sáu vị quyền sư danh tiếng giao thủ, trong nháy mắt Kỳ Bá đã chuẩn bị xuất ra Hoa Mai Châm.

Thiếu Lâm Hoa Mai châm vốn dùng để châm cứu cứu người. Y thuật châm cứu của phái Thiếu Lâm là thiên hạ đệ nhất. Chỉ tiếc, việc gì cũng có hai mặt, Thiếu Lâm Hoa Mai châm cũng được coi là thiên hạ đệ nhất ám khí, giết người vô ảnh vô tung, tuyệt đối là vương giả trong ám khí.

Một người bình thường, chỉ cần nắm giữ thủ pháp tốt, cũng có thể chính mình xuất châm xuyên qua lớp thủy tinh! Huống gì là một cao thủ chuyên môn lấy châm làm ám khí! Bình thường thì biểu diễn phi châm xuyên qua thủy tinh, đây không phải là một loại khí công, mà chính là một cái kỹ xảo.

Thiếu Lâm Hoa Mai châm có ba loại thủ pháp, vẩy châm, búng châm, cuối cùng mới là xoắn châm. Ba loại thủ pháp này tương tự như ba cảnh giới trong võ học minh kinh, ám kinh, hóa kinh. Luyện đến cảnh giới xoắn châm, có thể giết người vô ảnh vô hình trong khoảng cách hai mươi thước. Kỳ Bá là cao thủ dùng châm, tuyệt đối so với một người cầm súng còn lợi hại hơn nhiều. Dù sao súng cũng để lại dấu vết quá rõ, mà châm thì không thể nào thấy được.

“Vương Siêu võ công thật sự là rất cao. Bình sinh ta cũng chưa nhìn thấy được nhân vật kiệt xuất như vậy. Cho dù là Trương Tam Phong sống lại, giỏi lắm thì cũng chỉ có thể. Có thể ám sát được cao thủ cấp bậc thần tiên, thì kiếp sống sát thủ của ta cũng không còn gì để hối tiếc”.

Kỳ Bá toàn thân bất động, ngay cả cặp mắt cũng không chớp, chỉ có chòm râu trắng xòa nhẹ nhàng run rẩy. Sau đó hắn cúi chỉ cúi đầu xuống, ngụy trang một cách rất hoàn hảo.

Lúc này, nếu ai nhìn thấy hắn, thậm chí còn tưởng hắn là lão quần gia đang cố gắng bảo vệ chủ nhân, nhưng ai cũng không biết, lão quần gia này đang tìm cơ hội một kích đoạt mạng.

Sát ý của Kỳ Bá được che dấu rất hoàn hảo.

Hắn cũng là cao thủ nhất lưu, biết cao thủ rất mẫn cảm, hắn là một lão sát thủ nhà nghề, đã được huấn luyện chuyên nghiệp để khống chế tâm lý. Đó chính là cách tốt nhất để che dấu sát ý, nếu không thể ra tay, tuyệt đối không được ra tay, nếu không sẽ sinh ra tâm lý dao động khiến đối phương chú ý.

Cho nên hắn tự tin, cho dù Vương Siêu mẫn cảm cách mấy, lấy một chọi sáu, tinh thần dưới tình huống khẩn trương, tuyệt đối không thể nào phân tán lực chú ý quan sát đến hắn!

Xẹt!

Trong nháy mắt luận võ đã bắt đầu, con mắt Vương Siêu nhìn thấy một quyền hướng hắn đánh tới, mặc dù chỉ có 0,3 giây thời gian, trong nháy mắt khi luận võ bắt đầu, con mắt của Vương Siêu đã nhìn thấy một nắm tay đánh tới, mặc dù chỉ là thời gian 0.3 giây, nhưng Vương Siêu rõ ràng có thể nhìn thấy trên từng sợi gân một trên nắm tay này, lực bộc phát lực sinh ra khiến cho đối phương khẩn trương, cùng với khí lưu sinh ra khi nắm tay xẹt qua trong không trung.

Một quyền đối diện trước tiên quả nhiên là của Lữ Lão Bộc, người bạn trường sam, một quyền sư có thực lực mang hình dáng của Lỗ Tấn tiên sinh, so với năm người còn lại thì cao hơn một chút.

Động tác đánh nhau là phép thử thực lực tốt nhất của mọi người!

Trong lúc sáu quyền sư đồng thời ra tay, Lữ Lão Bộc trong lúc xuất quyền, rõ ràng đã nhanh hơn năm người còn lại 0,3 giây.

Nhưng cho dù thấy rõ động tác của Lữ Lão Bộc, trong giây lát tâm lý Vương Siêu vẫn cảm thấy lo lắng.

Bởi vì sáu người cùng nhau ra tay. Vương Siêu nhiều nhất chỉ thấy rõ năm người. Còn có một người thì miễn cưỡng có thể nhìn thấy được, căn bản ở trong mắt khó có thể phán đoán được biến hóa phía sau đó.

Hắn dù sao cũng không tính toán nhiều được, sáu người đều là cao thủ hóa kinh, tốc độ quá nhanh. Trong giây lát, để có thể đem vị trí của sáu người này, cùng toàn bộ động tác phát lực cảm nhận rõ ràng, cao thủ như hắn, vẫn còn có chút miễn cưỡng.

Bất quá nhìn thì nhìn, đánh thì đánh. Nếu Vương Siêu thật sự có thể trong nháy mắt đem toàn bộ các động tác lớn nhỏ của sáu người này nhìn thấy hết, hơn nữa còn có thể phán đoán được các chiêu thức phía sau, vậy một hồi luận võ này cũng không có gì để lo lắng rồi.

Nhưng người như vậy, trên thế giới căn bản là không có.

321. Chương 319: Phá Tan Cho Người Khiếp Đảm

Bởi vì bản thân Vương Siêu, chính là đại biểu cho người đứng Trên đỉnh cao thế giới. Lữ Lão Bộc phóng đến, xuất ra một quyền công kích vào mi tâm của Vương Siêu! Quyền này của hắn ngón giữa đột nhiên xuất ra, như một cây đinh sắc bén muốn đâm đến đầu Vương Siêu.

Quyền pháp Thiếu Lâm "Phượng Nhãn Tiêm Quyền".

Đối mặt với quyền thể Phượng Nhãn Tiêm Quyền, Vương Siêu làm động tác rất đơn giản "Hô bào đầu", ngang kháng-một lực lượng thật lớn đã đem một quyền kia đẩy ra. theo sau cánh tay đưa ra, hóa Thái trào. chụp đến Thiên Linh huyết của Lữ Lão Bộc.

"Không ổn!"

Phượng Nhãn Tiêm Quyền của Lữ Lão Bộc bị đẩy ra. Toàn thân bị chấn động đến tê dại. cả người giống như một con thiêu thân rơi xuống mặt đất. một quyền này không Thái công. hắn thể mới biết lực lượng của Vương Siêu đã đạt đến trình độ kinh khủng như thế nào.

Lữ Lão Bộc xuất chiêu Phượng Nhãn Tiêm Quyền, đương nhiên là đã tính tới bước này, đối phượng tiến lên một bước. hắn lại giảm bớt lực tiến tới, một tay đưa ra ngoài, chi trong giây lát, là có thể bóp được cổ đối phượng.

Đây là thủ đoạn phía sau của hắn. Lấy lực bằng một mà đấu với mười- lực lượng biến hóa như thế nào thì cũng không dùng được Nhưng hắn lại quên mất lực lượng của Vương Siêu, đã có lực lượng lớn như vậy! Nếu không phải chiêu này có thể đã đem hắn thổi bay đi!

Vương Siêu một chiêu này, đã đem quyền pháp của hắn hóa giải, dưới tình huống mất đi trọng tâm, thân thể muốn té ngã. làm sao có thể tiếp tục thi triển ra biến chiêu, phải cố hết sức mới ổn định được trọng tâm. cuối cùng cũng không có bị ngã, trong lòng khiếp sợ lực lượng mạnh mẽ của Vương Siêu. Lữ Lão Bộc đột nhiên cảm giác da đầu tê dại, bên trong lỗ tai truyền đến những tiếng nổ oanh oanh, giống như một chiếc máy bay siêu âm từ trên đỉnh đầu bay lướt qua.

Một bàn tay so với đầu của hắn còn lớn hơn đang chụp xuống, mỗi ngón tay đều cứng rắn to khỏe, giống như được chế tạo từ những thanh sắt. nhất là năm ngón tay phát ra những màu sắc bạch ngọc, là những móng tay sắc bén đang bắn ra. làm cho người ta không hề hoài nghi một chút nào là nó có thể xuyên thủng lớp xương sọ cứng chắc kia.

Xương cốt của Vương Siêu mạnh mẽ vô cùng. móng tay cũng cứng rắn hơn người bình thường gấp trăm lần! Thậm chí so với móng vuốt của cọp cũng không có kém! Đạo lý này rất đơn giản, người có thể chất bình thường, móng tay sẽ yếu ớt. nhưng nếu có thể chất mạnh mẽ. móng tay sẽ trở nên cứng cỏi. đây chính là những vấn đề rất đơn giản trong y học.

Bàn tay to lớn. móng tay sắc bén, tất cả cái này đang bao phủ phía trên đỉnh đầu của Lữ Lão Bộc.

Giờ phút này, Vương Siêu như một tấm lưới lớn. còn Lữ Lão Bộc như một chú cá sắp bị bắt vào trong tấm lưới lớn.

Không có cách nào. bởi vì khi cánh tay của Vương Siêu vận khí sung huyết, so với đầu của người bình thường thì còn muốn lớn hơn!

Nêu đề cho bàn tay kinh khủng kia chụp vào đầu, Lữ Lão Bộc chính mình giống như một con gà bị người ta đập nát đầu!

'Aaaa a...

Lữ Lão Bộc phát hỏa nhất lưu tim đập mạnh. Cảm nhận được tử vong đang đến gần, rốt cuộc huy động toàn bộ tiềm lực! Người này là một võ thuật gia. cũng không phải là hạng người bình thường nhắc nhở một tiếng.

At

Súc đầu, khom lưng, co chân, lùi xuống, eo phát lực, thân thể ngồi xuống, giống như trong xúc quản một mình xông ra. Mạnh mẽ lui về phía sau nửa bước, chặt vật tránh né một trảo nguy hiểm này.

Đây là thân pháp cao nhất của hắc “Hàn Cung Thoái Bộ”. Bằng vào chiêu thức này, không biết đã bao nhiêu lần vượt qua sóng to gió lớn. Bây giờ cuối cùng cũng thoát khỏi lưỡi hái của tử thần.

Nhưng mà, mọi chuyện cũng không giống như hắc suy nghĩ, ngay khi hắc nghĩ đã tránh thoát được một trảo kia, biến hóa đột nhiên phát sinh!

Một trảo của Vương Siêu mặc dù không Thái công- nhưng cũng không có dừng lại! Không khí từ năm ngón tay bị nắm chặt bạo xuất ra ngoài- giống như bóp nát một viên đạn lớn. thanh âm rất lớn từ bàn tay bộc phát ra ngoài.bây

Trong vòng một thước, kinh phong giống như phi kiếm bay loạn xạ!

Từ trảo biến quyền! Không khí cách khoảng nửa thước trước mặt Lữ Lão Bộc oanh động không ngừng!

Lữ Lão Bộc cảm thấy lỗ tai chấn động. đầu óc choáng váng! Không còn nghe thấy thanh âm gì, hình như đã mất đi cảm giác nghe! Đồng thời. con mắt của hắc cũng bị kinh phong kích thích; con mắt tối sầm lại, nước mắt lập tức chảy ra!

Một trảo của Vương Siêu dù không có bắt được hắc. nhưng cũng oanh tạc không khí, khoảng cách trong vòng nửa thước cũng đã làm tổn thương đến lỗ tai cùng con mắt của hắc.

Một trảo ra oai- cương mãnh như thế!

Lữ Lão Bộc không phải là Ba Lập Minh, không có công phu bảo vệ cho lỗ tai, nên khi bị tổn thương, thì đôi mắt cũng khó mà thoát khỏi sự ảnh hưởng.

Cũng chỉ có Ba Lập Minh mới có công phu bảo vệ cho lỗ tai. mới có thể cùng Vương Siêu ngang kháng, không bị bạo âm của quyền kinh làm tổn thương.

Đôi mắt và lỗ tai của Lữ Lão Bộc, trong thời gian ngắn mất đi tri giác, lúc này trong lòng đã không còn chiến ý nữa, trong đầu nổi lên duy nhất một chữ- đó chính là “chạy!”.

Đúng vậy, đối mặt với quyền thể oanh tạc của Vương Siêu, người trong thiên hạ còn có thể giữ nguyên chiến ý đã ít lại càng ít hơn.

Phải là Ba Lập Minh. cũng không phải là Triệu

Lữ Lão Bộc dù sao cũng Quang Vinh- Lưu Mộc Bạch- Nghiêm Nghiêm Nghi đều là cao thủ tụ đan tuyệt đỉnh.

Dùng hết khí lực toàn thân, Lữ Lão Bộc giống như con mồi không đầu. dựa vào cảm giác. liên tục thi triển “Hàn Cung Thoái Bộ” chạy ra ngoài.

Ngay khi hắc lui ra, nhờ vào sự cảm giác của da tay, hắc có thể cảm giác được quyền cước của năm quyền sư còn lại đang va chạm với quyền thể của Vương Siêu.

“May mắn! May mắn là còn có năm đồng bọn vây công, nếu không thì bây giờ đã chết rồi”.

Lữ Lão Bộc trong lòng căng thẳng nổi lên một cỗ khiếp sợ cùng cảm giác vui sướng- Con mắt hắc vẫn còn cảm thấy đau đớn, cố gắng mở ra, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy những cái bóng của mấy người kia. Thanh âm chấn động vào trong tai, làm tổn thương lên não bộ.

Hắc đang lo lắng, rốt cuộc là có nên lên nữa hay không.

Vốn khi võ công hắc luyện vào hóa kinh, tâm trí đã trở nên rất cứng cỏi, tự tin rằng không có nguy hiểm nào có thể rung chuyển được ý chí của hắc, nhưng từ một khắc chạy thoát kia, hắc không thể không thừa nhận. chính mình ở giờ phút này, vẫn đang còn rất khiếp sợ.

Tiếp xúc trong nháy mắt, đôi bàn tay thật lớn. một trảo xuất ra, Vương Siêu giống như có ba tay nhanh như thiểm điện. tuyệt đối không vượt qua một giây đồng hồ; đã đem người có thực lực kiệt xuất nhất trong

sáu vị quyền sư làm cho khiếp sợ, đồng thời cũng làm cho lỗ Tai và đôi mắt trong thời gian ngắn mất đi chức năng.

Đáng tiếc Vương Siêu không có thời gian thừa thắng truy kích, bởi vì năm cao thủ còn lại cũng đã đến gần bên hắn.

Đô Hùng Tam Hoàng Pháo Chùy "Thất Tinh nhằm hắn đánh tới.

La Phách là tung chân quét ngang, làm bạo phát ra cuồng phong cũng như thanh âm rít gào, hướng đến tất cả các đốt ngón tay của hắn. Quyền cước đám này chính là "Hoàng Thối Tảo Kích".

Miêu Khang Hi một tay đặt tại bên sườn, một tay xuất thủ nhanh như thiểm điện, tịnh chỉ như tiên, bắn về phía con mắt hắn. Quyền này là quyền "Tiến Chi Đoản Đà".

Hồ Nhan Lương di chuyển kỳ quái, di chuyển Thái hình bán nguyệt, mới bạo kích ra một quyền mãnh liệt, đây chính là Bát Quái Chưởng.

Lâm Hồng Vân là một trung niên có thân hình nhỏ nhắn, nhưng quyền thủ xuất ra, lại là như quyền cuồng bạo nhất. Trường sam vất vào eo mình, động thủ rất là tiện lợi, hơi nhào đến một chút, hung hăng xuất quyền, tay chân đều động, nhìn như xuất quyền không theo phương pháp nào cả, nhưng lại làm phát ra những thanh phong rất lớn, mỗi một quyền cước đánh ra, đều mang theo khí lực hùng hậu. Hầu Quyền Phách Quái "Loạn Quyền Thế". Hầu quyền thì bát đà, phách quái thì trầm hùng kéo dài.

Quyền cước của năm người- cơ hồ đã bao phủ hết tất cả các bộ phận trên người Vương Siêu.

Năm người liên thủ, so với Nghiêm Nghiêm Nghi dùng Truy Phong Đoản còn lợi hại hơn gấp đôi- đối mặt với uy thế như vậy, Vương Siêu sau khi bức lui Lữ Lão Bộc. lực lượng phân tán. không thể tập trung, nên đành tạm lánh mũi nhọn công kích. dùng "Tri Thủ Đạp Thủy" nhanh chóng phóng ra ngoài, lấy thân pháp mau lẹ, tránh né uy thế tấn công của năm người.

Năm người đều là cao thủ, nên cũng có hậu chiêu, lập tức như bóng với hình nhìn thẳng Vương Siêu. đuổi theo đánh.

Nhưng chỉ trong giây lát này Vương Siêu đã trở lại trạng thái đỉnh phong.

Nương theo thế xoay người, hai chuôi đao sát eo, khí tức trầm tĩnh, nhờ cảm giác của chính mình mà xuất đao ra

Chỉ tiếc tốc độ của năm người so với "Tri Thủ Đạp Thủy" của Vương Siêu thì chậm hơn nửa nhịp. Ngay khi Vương Siêu rời khỏi đó vài thước và xoay người lại, bọn họ mới khó khăn đuổi đến.

"Dạ Chiến Bát Phượng" trong Bát quái chưởng thủ đao là chiêu thức trong quần chiến.

Vương Siêu cánh tay huy động, như cuồng đao loạn khảm, chưởng phong cứ đều đều xuất ra xé rách không khí, làm phát ra liên tiếp những tiếng thét chói tai, như thanh âm quỷ khóc Thần sầu.

Trong khoa người chết

Thời gian ngắn. cả đại sảnh như một nông thôn xưa cũ có vô số những thanh âm thê lương như tiếng quỷ khóc.

Xoài xoát xoài xoát xoát! Năm bóng người:

hơn, "Dạ Chiến lùi ra sau vài bước!

tự lui về phía sau.

Tiếp xúc trong ba giây. toàn bộ năm danh gia đều tiếp chưởng của Vương Siêu. cánh tay mỗi người đều đau đớn, khí huyết nhộn nhạo. không thể không thối lui. Mà Vương Siêu lại không hề sụt mẻ chút nào, vẫn ngạo nghễ đứng thẳng như thiên thần. Chỉ là hai tay lại khôi phục hình dáng bình thường, không còn thô lớn nữa. Hiên nhiên vừa rồi mới liều mạng đánh đã đánh tan khí huyết ngưng tụ trên tay hắn.

Dù sao cũng là năm cao thủ Hóa Kinh! Không phải là năm người bình thường!

Nếu như đổi lại là chiến trường cổ đại thì bất cứ đại tướng nào, cho dù là nhân vật như Lữ Bố mà dụng pháp năm cao thủ Hóa Kinh vậy công thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Lực lượng của Vương Siêu cường mãnh và cường đại, nhưng dù sao cũng chỉ là da thịt. Liên tục đánh hơn mười chiêu, hai tay của hắn hiển nhiên khí huyết cũng tan đi, tránh cho trong lúc va chạm máu bắn tích tụ tạo thành thương thể.

Đồ Hùng- Miêu Khang Hi, Hồ Nhan Lương. Lâm Hồng Vá, La Phách- năm người này sau khi thối lui thì trong lòng cũng hết sức khiếp sợ lực lượng của Vương Siêu lại có thể cường đại như vậy. Một chiêu quần chiến “Dạ Chiến Bát Phượng” lại có thể đánh bọn họ phải thối lui!

Bọn người Lữ Lão Lộc cũng giống như vậy, lực lượng cực lớn tại trọng tâm của bọn họ tản mát hết, khiến cho bọn họ không thể thi triển tiếp những thủ đoạn khác. chỉ có thể lui về phía sau điều chỉnh trọng tâm cùng xương cốt đang đau đớn tê dại.

Ngay khi Lữ Lão Lộc bị Vương Siêu thi triển Dạ Chiến Bát Phượng đẩy lui thì tự động dừng lại một chút, miễn cưỡng mở mắt ra thì phát hiện Vương Siêu đã đẩy lui năm người, trong lòng càng thêm khiếp sợ- Bọn họ mạnh mẽ dừng thể công lại, năm người đứng sát người hắn.

Công phu của hắn mặc dù trong sáu người cao hơn một bậc, động tác cũng nhanh hơn một chút. Nhưng một trào kinh thiên của Vương Siêu đã hù dọa tới tận ruột gan của hắn. bây giờ miễn cưỡng lấy lại dũng khí thì cũng không dám một mình xông lên.

Loại chinh tề này thật giống như binh lính

người phối hợp chinh tề ăn ý với người hắn. so với vừa rồi thì còn nhuần nhuyễn hơn một bậc!

Nếu như nói mới vừa rồi sáu người vây công đánh loạn xạ thì bây giờ chính là quần đội được huấn luyện tốt! Thực lực bản thân có thể nói là không cao, nhưng nếu biết phối hợp thì có thể đề cao thực lực chiến đấu. khí thế so với vừa rồi cũng tăng lên gấp đôi!

“Không hổ là cao thủ Hóa Kinh, quả nhiên vô cùng thông minh. Vừa mới động thủ đã biết liên thủ phối hợp với người hắn”.

Nhìn tình huống như vậy, tâm lý Vương Siêu nhanh như chớp hiện lên một tia than thở!

Cao thủ có thể luyện võ công đến Hóa Kinh thì không người nào không phải kinh tài tuyệt đỉnh và vô cùng thông minh?

Hơn nữa đây lại là sáu danh gia.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa quân đội và lưu manh chính là việc có thể phối hợp tác chiến. Một người chém giết lung tung thì không thể bằng người có đầu pháp bài bản.

Hiện tại trong nháy mắt giao thủ. sáu vị danh gia này đã biết nếu như không phối hợp, người công ta thủ thì kết cục hôm nay rất có thể sẽ thua.

Sáu người vây công một người nhưng lại thất bại! Đây là loại sỉ nhục gì? Đương nhiên sáu người không gì là không biết. chỉ sợ sau này được ghi chép lại trong lịch sử quốc thuật, lưu truyền mãi trăm ngàn năm.

“Không thể để cho thanh danh của chúng ta tạo nên danh tiếng cho hắn!” Sau khi trao đổi ánh mắt. đồng thời bước ra một bước đều nhất trí với người hắn như thế.

bước ra một bước, hai chân phải nghiêng, giống như kết Thái Mãn Nguyên An, đột

“Thật sự là một trường chiến đấu khó khăn!”

Vương Siêu đối mặt với sáu người cùng vững chắc không lay động. giống như nghi thăng mà không phải thăng. Vương Siêu bước ra một bước đồng thời dậm chân thậm chí còn có một trận khói bụi bốc lên.

Thình thịch!

Mặt đất lay động, đá vụn lúc dậm chân xuống đã khiến cho toàn bộ đá vụn bị vỡ ra, dậm chân xuống! Cả người Vương Siêu cũng thay đổi.

Thì ra Vương Siêu giẫm Thái bộn đá.

Khí lực toàn thân sung mãn bành trướng ra, khớp xương kéo cao lên, áo quần toàn thân trở nên rộng thùng thình. Giống như bộ dáng trong thanh xà bị kim nén mà bùng nổ.

Vốn dĩ áo quần của Vương Siêu rất rộng lớn, dễ dàng chịu lực co giãn, nhưng bây giờ rút cốt sừng huyết khiến cho cả người biến lớn ra, cường tráng giống như thần linh. Bộ công phục rộng thùng thình trên người hẳn hiện tại giống như một người lớn mặc quần áo của trẻ con.

Nhưng là, trong nháy mắt những người ở đây không hề có cảm giác buồn cười.

Trong tâm lý mọi người đều chỉ có một cảm giác, đó chính là cảm giác áp bức. Cảm giác vô cùng áp bức!

Bước đi!

Dậm chân!

Rút xương bành trướng!

Ngay khi những biến hóa này trong nháy mắt Hoá Thái, Vương Siêu cũng không dừng lại mà thân thể cong lại như một cung cung, bắn tới một phát! Cái này thật giống như một cái nổ thật lớn thời cổ đại bắn ra tên lớn!

Vừa mới dậm một chân tựa hồ như muôn giẫm xuyên cả mặt đất, bây giờ lại giơ tay lên cao tựa như muốn xé toạc cả trời xanh!

Đây đúng là chiêu Phiên Thiên Ấn dùng lòng bàn tay huy động biến hóa thành “Thêu Thiên Đạp Địa”.

Một chiêu chống giữ, tuy trời không bị phá nhưng lực lượng tựa hồ phản chấn ngược trở lại trên hai Chưởng của Vương Siêu. cùng với tốc độ chạy nước rút bay thẳng đến đánh vào sáu người!

Đối mặt với sáu cao thủ Hóa Kinh có khí thế liên thủ uy phong. Vương Siêu không tránh cũng không dùng hư chiêu mà trực tiếp dùng một thức Phiên Thiên Ấn trực tiếp dựng thẳng lên chạy tới mang theo thể xé trời, uy thế mạnh mẽ đập tới!

Tiếng ầm ầm ừ ừ chói tai vang lên cùng với cuồng phong gào thét. Một chiêu bồ nhào tới này chính là do Vương Siêu đã mãnh liệt xông tới, dùng chân đạp mạnh tạo ra uy thế chiến đấu, lướt qua khoảng không.

“Lực như thế mà xông tới thì đúng là một kích long trời”.

“Đúng là thiên hạ vô địch!” Kỳ Bá hoàn toàn nhắm hai mắt lại, trong tim kịch liệt run rẩy. Sâu trong nội tâm hẳn cũng hưng phấn tới cực điểm! Đó là bộ dáng giống như một sát thủ sắp lấy được tính mạng của thần tiên mà hưng phấn!

Có cái gì có thể so sánh được với sự hưng phấn khi giết thần?

Trong chớp mắt!

Lữ Lão Lộc, la Phách, Lâm Hồng Vá, Miêu Khang Hi, Hồ Nhan Lương, Đồ Hùng, sáu đại danh gia tâm lý khó chịu đến mức nói không nên lời!

Sau khi nhìn người hẳn. sáu người đã quyết định sẽ liên thủ phối hợp với người hẳn. vì vậy tất cả cùng bước ra một bước chuẩn bị động thủ. Một bước này của họ vô cùng ăn ý, hơn nữa cảm giác vô cùng hòa hợp. Bọn họ tin tưởng chỉ cần liên thủ với người hẳn thì trong thiên hạ không có bất cứ gì có thể chống đỡ được bọn họ. Người phòng ngự. ta phản công. công thủ vẹn toàn.

Nhưng bọn họ thật sự không ngờ tới, Vương Siêu ở trước mặt lại dùng cứng chọi cứng. dùng mạnh phá mạnh! Cứ thế mà tới, hơn nữa uy thế còn rất hung mãnh!

Trong con người hẳn hiện lên thân thể cao lớn của Vương Siêu đang lướt đến, bên cạnh thân thể thậm chí còn có thể thấy vài tia không khí bị nứt ra. Khi hai quyền như sắt đen mãnh liệt đánh tới Thì rốt cục Lữ Lão Lộc đã không thể giữ được bình tĩnh. đột nhiên nảy sinh ra ý niệm chạy trốn.

322. Chương 320 Dùng Tay Bóp Nát Não!

Thì ra hấn chính là bị hù dọa đến mức ruột gan nhộn nhạo. bây giờ Vương Siêu lại đánh tới với khí thế cuồng bạo như vậy thì rõ ràng hấn đã mất tinh thần. bất chấp đội ngũ đang phối hợp lại liên tục lắc mình. dùng “Hà Cung Thối Bộ” tránh mũi nhọn.

Khó khăn lắm sáu người mới Tâm ý tương thông- ngay cả hơi thở cũng hòa làm một. chuẩn bị cùng người hấn tiến lui thì trong nháy mắt Lữ Lão Lộc lại mất tinh thần thối lui. Năm người kia cực kì miễn cưỡng, khi Lữ Lão Lộc vừa lui bước Thì bọn họ cơ hồ đều đồng thời cảm giác được. lập tức ảnh hưởng đến đầu chí của bọn họ!

Đối mặt với hai quyền của Vương Siêu đang đánh tới, năm người cũng bất chấp tất cả, không còn liên thủ nữa. tự mình thi triển ra thần pháp của bản thân mà thối lui!

Không thể không nói, nhưng người này khổ luyện thần pháp né tránh địch thật vô cùng lợi hại, linh hoạt xảo diệu. Lữ Lão Lộc dùng “Hà Cung Thối Bộ”. Đồ Phách dùng “Trạc Cước” cũng là thoái công tuyệt vời. hai chân như một- thân thể tiêu thất bay ra ngoài.

Mà “Tam Hoàng Pháo Chùy Na Di Bộ” của Đồ Hùng lại càng trầm ổn nhanh nhẹn, như bánh xe xoay cuộn cuộn, hai chân xảo diệu cũng né được.

Nam Quyền “Áp Tử Bộ” của Miêu Kha Hi dùng hai tay triển khai cũng chạy như bay.

Vương Siêu vừa phóng tới thì sáu người đã như chim thấy động bay đi.

%

Sáu người tản ra như chim liền khiến tâm lý Vương Siêu được buông lỏng! Nếu như sáu người này liều mạng. Khi mình vừa phóng tới bọn họ đột nhiên phát lực, liều mạng ngăn cản mình thì như vậy gì thắng gì thua vẫn là năm mươi năm mươi. Đáng tiếc Lữ Lão Lộc là người có công phu cao nhất trong sáu người nhưng lại tránh né đầu tiên, khiến cho việc sáu người liên thủ bị thất bại.

u là mã sau pháo, luận võ chính là luận võ, vĩnh viễn không có

ĩa này có thể luyện tập phối hợp cùng người hấn trong ba thậm chí chỉ cần một tiếng luyện tập phối hợp thôi thì đã hoàn toàn khác.

Sáu người tản ra, Vương Siêu lập tức như hồ lao vào bầy linh dương. Hấn đuổi theo một người đang chạy trốn là Hồ Nhan Lương, dùng Phiên Thiên An đánh vào sau lưng đối phương!

Hồ Nhan Lương luyện chính là Bát quái chưởng; đối với am hiểu về Bát quái thì Vương Siêu chính là bậc thầy trong bậc thầy, phương hướng né tránh của đối phương làm sao thoát được dự đoán của hấn?

Hơn nữa bộ pháp của Hồ Nhan Lương làm sao có thể nhanh bằng Vương Siêu?

thấy Tiếng gió sau lưng; Hồ Nhan Lương vội vàng xoay người, song Chưởng vung ra. Ba tháp! Chưởng của hấn mang theo lực đạo trầm ổn mạnh mẽ hướng về cổ tay Vương Siêu.

Cổ tay Vương Siêu lật lại, song chưởng rút lại, dùng cánh tay thật lớn va chạm cùng một chỗ với Hồ Nhan Lương.

Hồ Nhan Lương vốn là bang đại yêu viên, cánh tay cánh chân đều thô to, nhưng bây giờ so với Vương Siêu thì nhất thời lộ ra vẻ gầy ốm như que củi. Giống như tay của người lớn so với con nít.

Cơ bắp bị đè ép khiến cho hấn vô cùng đau nhức.

‘Kính quá!’

Phanh! Hai tay Hồ Nhan Lương đau nhức. cấp bách co rút lại, bị Vương Siêu tiên đến mãnh liệt đè lên, dùng lực lượng vô cùng lớn ấn xuống

Trong nháy mắt khi thấy cảnh này, KỖ Bá đột nhiên khản trương đến mức chảy mồ hôi đầm đìa, khí nóng trên đầu cũng xông ra, nhưng thân thể của hấn vẫn như trước không chút sụt mẻ. Bất luận kẻ nào thấy như vậy cũng tưởng mồ hôi chảy ra vì quá khoa trương.

Cũng chưa người nào cảm giác được có sự kỳ quái, bởi vì những người ở đây đã sớm mồ hôi đầm đìa.

Cũng chưa người nào nhìn qua, đại hán Kỳ Bá đang đầm đìa mồ hôi thì trong nháy mắt Mai Hoa Châm đang âm thầm sau lưng đã biến mất vô ảnh vô tung.

Hoa Mai Châm được sát thủ Kỳ Bá tập trung toàn bộ tinh thần, ngón tay trong lúc đó chà xát bay ra!

Cương châm rất nhỏ- lại xoay tròn với tốc độ rất cao bắn ra, cho dù nhãn lực cao cường cũng khó có thể nhìn thấy!

Cơ hồ không để lại một màn tuyến nhỏ nhỏ, trong tích tắc đó đã bắn tới huyết vị của khe hở khớp xương sau ót Vương Siêu.

Kỳ Bá nổi tiếng là bậc thầy về ám khí Hoa Mai Châm lần này bắn chằm đã chọn đúng khe hở sau ót Vương Siêu. Một khi đi vào thì không hề gặp trở ngại, lập tức phá hủy hệ thần kinh khiến cho người ta trong chớp lát Tử vong!

Hơn nữa vừa rồi Kỳ Bá quả thực đã chớp thời cơ rất chính xác. Nhân lúc Vương Siêu phóng tới, nhất định sau khi xuất chiêu xong sẽ trong nháy mắt quay lại. Bởi vậy nên chỉ có vài giây cơ hội, chỉ có loại cao thủ đã trải qua thiên chuy bách luyện ám sát như hắn mới có thể nắm được thời cơ chuẩn xác như thế.

, mặc dù không hề bỏ sót tý nào. Bởi vì đối phó với sáu chú ý.

Nhưng vừa rồi toàn bộ tinh thần đều chăm chú cao thủ như KỶ Bá nhưng rốt cuộc lúc chú ý V đại cao thủ cho nên hắn phải hao phí mất

Hắn cũng không nào tới hai người Tư Đồ Quân, Tư Đồ Nguyệt lại dám ở địa bàn của hắn ám sát, việc này chính là phá vỡ quy tắc của trò chơi. Bản thân hắn khi ở Bắc Kinh cũng tận lực bảo vệ không phá vỡ quy tắc trò chơi. Hai người này lại có dũng khí như thế, thật sự là rất to gan lớn mật, không biết nhìn xa.

Hành vi như vậy một là ngu xuẩn, hai là có chỗ dựa rất lớn. Rõ ràng là Tư Đồ Quang và Tư Đồ Nguyệt là ở về sau.

Ngay lúc này, Hồ Nhan Lương vừa né tránh năm đại cao thủ, mặt khác lại mãnh liệt xông tới.

Năm đại cao thủ nhìn Thấy Vương Siêu đánh ngã một người thì rất hối hận. Bọn họ hối hận bởi vì đáng lẽ ra lúc này không nên né tránh mà phải liều mạng. Bây giờ một người đã bị đánh ngã, bọn họ cảm giác được rõ ràng nguy hiểm.

“Còn không liều mạng thì sẽ thua trận này!”

Năm đại cao thủ dồn lại vây công, so với vừa rồi thì còn mãnh liệt hơn gấp đôi. hiển nhiên là bắt đầu liều mạng.

Bốn phía có năm đại cao thủ liều mạng! Sau đầu có cương châm đang nhắm vào đầu. tình thế như chỉ mảnh treo chuông!

Đang lúc này thì Vương Siêu rốt cục thể hiện ra lực lượng có thể so sánh với thần tiên. Răng rắc! Cô hắn mạnh mẽ rụt xuống!

“Vương Bát Thính Lôi!” Cương châm bay sượt qua đỉnh đầu!

Điên cuồng hét lên một tiếng, Vương Siêu ôm lấy tứ chức, lưng cong lại như cây cung, thật giống như rùa lớn ngàn năm, cuồng mãnh quay tròn.

Phanh phanh phanh! Phanh phanh phanh!

Quyền cước của năm đại cao thủ một nữa đánh vào người hắn, còn một nữa thì bị hắn hoá toàn hóa giải.

“Phắc!” Sau khi Vương Siêu mạnh mẽ quay tròn Thì thân thể đột nhiên duỗi thẳng ra, xoát một cái đã thoát khỏi thế vây công của năm người, hướng về phía Kỳ Bá phóng tới!

Ngay khi đứng dậy, nội tạng Vương Siêu bị chấn động. sắc mặt Tái nhợt một chút. hiển nhiên là do dùng cứng đờ quyền cước nên bị thương. Lấy trình độ thần thể cường hãn của hắn. hơn nữa còn hóa giải nữa

phần lực lượng mà lại có thể bị thương. Điều này cho thấy quyền cước của năm người này hung mãnh tới cỡ nào.

Nhưng hắn vẫn uy mãnh như trước-

Kỳ Bá phóng một châm không trúng thì biết là không ổn.

Hai mắt hắn vừa nhìn lên thì chỉ thấy hai mắt đỏ như máu của Vương Siêu đã tới trước mặt mình!

Lần này Vương Siêu phần nộ phát lực, khoảng cách hơn mười thước chỉ như một bước, chớp mắt đã tới trước mặt Kỳ Bá. Gió lớn nổi lên thổi trúng Tư Đồ Quang-Tư Đồ Nguyệt khiến hai người họ phải cuống quýt lui về phía sau. thiếu chút nữa đã té chạm mông xuống đất.

Sau khi Vương Siêu nhào tới. không nói hai lời đã đánh một quyền Phiên Thiên Ấn vào đầu Kỳ Bá.

Ầm Ầm! Khí lưu thật lớn từ trên không hạ xuống!

Trên mặt Kỳ Bá hiện ra vẻ cười lạnh, hắn giương Tay lên. đầu ngón tay bắn ra bốn thanh cương châm đâm về phía cổ tay Vương Siêu.

Nhưng là, Vương Siêu sao lại dễ dàng để cho hắn đâm. há mồm phun ra một hơi như tạc đạn. phát ra khí lưu và thanh âm thật lớn, trong chớp mắt đã khiến Kỳ Bá thử người ra. Máu từ tai Kỳ Bá chảy ra, hiển nhiên màng nhĩ đã bị phá vỡ!

Vương Siêu vừa rồi chính là dùng công phu

Chớp lấy cơ hội này. Vương Siêu chuyển tay tránh hướng đâm của châm Kỳ Bá rồi đột nhiên dùng toàn lực chụp một trảo về phía thiên linh cái của lão đầu sát thủ

này!

Lần hạ trào này so với lúc đối phó Lữ Lão Lộ thì còn mạnh hơn gấp đôi! Hơn nữa lại nhanh đến mức khó tin, so với châm của Kỳ Bá còn nhanh hơn nhiều!

Một bá tay thật lớn, ngón tay như sải đâm thủng đầu Kỳ Bá!

Tay của Vương Siêu xòe ra lớn như vậy, đánh ra một trảo dĩ nhiên đã đánh nát cả xương đầu Kỳ Bá. nắm cả gương mặt lại!

Phốc!

Một cảnh làm cho tất cả mọi người ở đây suốt đời sẽ khó có thể quên.

Đầu của Kỳ Bá bị một trảo của Vương Siêu đánh nát bấy, thật giống như lúc trứng gà vỡ, máu tươi cùng não tương, còn có xương vỡ, nước bắn ra tung tóe.

Vương Siêu dùng khuỷu tay thúc vào thân thể không đầu của lão sát thủ này khiến nó bị bắn bay đi như đạn pháo. đập mạnh vào tường.

323. Chương 321 Trực Tiếp Ném Cho Cá Mập Ăn

Bang bang!

Hai tiếng nổ làm cho người ta suốt đời khó quên vang lên, sau đó vách tường trên cao lõm vào một đoạn lớn, giống như bị xe tải tông mạnh vào. Mà nơi đó có một thi thể không đầu, máu tươi chảy đầm đề. Cảnh vật thê thảm giống như địa ngục. làm cho tất cả mọi người ở đây có cảm giác bàn chân tê lạnh.

Cái này tự nhiên là kiệt tác của Vương Siêu, hắn tiến tới dùng Phiên Thiên Ấn. dùng âm thanh phát ra để công kích. một trảo phát nát đầu, khuỷu tay đánh ra như đạn pháo. động tác liên hoàn này chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Trong nháy mắt, Lão sát Thủ Kỳ Bá, quản gia nhà Tư Đồ từ một người sống đã biến thành một thi thể không đầu lún sâu vào tường.

Lão này cũng biết quyền pháp võ công của Vương Siêu đã đạt tới cực hạn. Trong cả đời hắn dùng Hoa Mai Châm ám sát vô số cao thủ nhưng chưa từng giết qua cao thủ giống như thần. Hôm nay hắn nghĩ rằng muốn sáng tạo kỳ tích trong sự nghiệp sát thủ của mình nhưng đáng tiếc đã thất bại.

Ám sát người như Vương Siêu không Thái công thi kết quả chỉ có một đường chết.

Giết thần không được thì bị thần giết!

Kỳ Bá vốn là cao thủ, tuy võ công không tinh thuần như Chu Bình Lâm nhưng khi thực chiến thì khẳng định Chu Bình Lâm không bằng hắn. Nhưng trước mặt Vương Siêu thì không hề có lực phản kháng, giống như tiểu hài tử bị đánh nát đầu.

Trong nháy mắt Vương Siêu phá nát màng nhĩ hắn. Phổi của Vương Siêu cường đại, tu luyện Kim Cương La Hán Tỏa Hồn Công. Tiếng xé gió cổ họng phát ra vô cùng cứng cỏi, khi phát ra khẳng định trong vòng một thước xung quanh màng nhĩ sẽ bị phá vỡ. Thậm chí khí lưu mạnh đến nỗi làm hai mắt hắn lồi ra, trừ phi có công phu lỗ tai heo như Ba Lập Minh thì mới không sợ tiếng xé gió này công kích.

Trong lúc đánh người Vương Siêu chưa bao giờ dùng công phu này. nhưng hôm nay hắn lấy một địch sáu, đối phương lại lên ám sát thì sao hắn không tức giận được? Hắn xuống tay nhanh như chớp đánh chết Kỳ Bá văng lên bức tường.

Sau khi đánh chết Kỳ Bá, Vương Siêu nhanh nhẹn xoay người lại, ngưng thần đứng thẳng. Một tay để dưới tiểu phúc. một tay nắm lại vươn ra, định đánh tới năm vị danh gia.

Trong nháy mắt giết Kỳ Bá, Vương Siêu đã thả lỏng khí huyết đang trướng lên, từ một đại hán to lớn như thần linh đột nhiên khôi phục thân thể thiếu niên. Trong khí chất ác liệt trở về vẻ phiêu dật xuất trần.

Tuy vậy trong mắt năm vị danh gia Vương Siêu dường như càng kinh khủng hơn.

Trong bàn tay đang nắm chặt của Vương Siêu là màu trắng hồng của não tương và máu tươi. Mặt đất dưới chân là những khớp xương bị nghiền nát lẫn với tóc và mùi máu tươi. Hơi thở chết chóc kinh khủng càng làm cho Vương Siêu như Tu La Vương tới từ địa ngục.

Cho dù là năm danh gia tại Mỹ khai tông lập phái đánh chết không ít người, người chết thấy qua vô số nhưng tràng cảnh này bọn họ chưa từng thấy qua.

Vương Siêu giết chết Kỳ Bá chỉ diễn ra trong vòng hai giây.

Rốt cuộc bọn họ không hiểu tại sao đang luận võ thì Vương Sinh tình nguyện chịu đòn để bay ra ngoài đánh chết Kỳ Bá.

Mỗi một quyền một cước của bọn họ đều có lực đạo năm sáu trăm cân. Hơn nữa nhanh như gió, liên tục đánh ra trên thân thể Vương Siêu. Cứ nghĩ mặc dù hắn không chết nhưng tuyệt không dễ chịu.

Lúc này bọn họ bị thủ đoạn hung ác tàn bạo vừa rồi của Vương Siêu chấn nhiếp, cho nên ngay khi hắn xoay người lại thì năm vị danh gia cũng đứng sát lại gần nhau.

“Vương Siêu, ngươi muốn làm gì! Chẳng lẽ luận võ không thắng, sợ mất thể diện nên muốn bắt công tử và tiểu thư Tư Đồ gia làm con tin sao?”

Người nhíu mày dè dặt vừa quát một tiếng chính là danh gia Lâm Hồng Vân, trong nháy mắt đã đánh tan sự yên tĩnh của khiếp sợ. Bây giờ Vương Siêu đang đứng trước Tư Đồ Quang, Tư Đồ Nguyệt không xa, năm danh gia này sợ ném chuột vỡ đồ nên cũng chưa động thủ, tránh việc đánh nhầm người.

“Tạ Ly! Bao vây tất cả lại!”

Vương Siêu không trả lời Lâm Hồng Vân mà đơn giản ra một mệnh lệnh!

Tạ Ly không hổ là phụ nữ có kinh nghiệm trên chiến trường, trong tai chỉ nghe tiếng rầm rầm bên ngoài. những tiếng bước chân vô cùng gấp gáp có lực liên truyền tới.

Ầm ầm! Đại môn đã bị mở ra, một đám lính mặc quân phục, trang bị vũ trang hạng nặng cầm súng tự động G36 hùng dũng tiến vào. nháy mắt liền bao vây cả đại sảnh. Nòng súng đen ngòm chìa vào năm vị danh gia và Tư Đồ Quang, Tư Đồ Nguyệt.

Tốc độ của bộ đội rất nhanh, từ lúc Tạ Ly ra lệnh đến giờ mất có mười giây ngắn ngủn.

Nhìn thấy ít nhất là ba mươi tay súng tự động đàng đàng sát khí nhắm vào mình, năm vị danh gia lập tức đứng im không nhúc nhích. Cho dù võ công bọn họ cao tới đâu thì lúc này loạn động sẽ trở thành tổ ong vỡ vò, chết không nguyên vẹn.

“Vương Siêu, người muốn làm gì!”

Năm vị danh gia phần nộ lên lên.

“Làm gì!” Thấy đã khống chế được cục diện, Vương Siêu lạnh lùng cười: “Chúng ta đều là dựa theo quy củ, đường đường chính chính luận võ. Nhưng các người lại gọi người âm thầm đánh lén. Thiếu Lâm Hoa Mai Châm. các người tưởng rằng công phu và một lão già dùng ám khí thì âm thầm đưa ta vào chỗ chết sao? Thắng công bằng thì được sáu triệu USD?”

Vương Siêu chỉ một ngón tay vào mặt đất.

Theo hướng ngón tay của hắn, năm vị danh gia thấy trên mặt đất sau lưng bọn họ có một cây cương châm thật dài.

Nửa cây cương châm lại xuyên vào đá lát nền, có thể thấy được lực xuyên thấu cường đại đến thế nào!

Nhất thời sắc mặt năm vị quyền pháp danh gia trở nên khó coi. Bọn họ cũng là người thông minh, lẽ nào không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Thì ra là lúc luận võ, Kỳ Bá dùng Hoa Mai Châm ám toán”.

” Vương Siêu có rất nhiều thần thông! đối kháng với sự liên thủ của sáu người đồng thời né tránh ám khí. đột nhiên ra tay giết chết Kỳ Bá! Đây thật sự là thần thông rất kinh khủng!”

“Thì ra là đánh lén! Sáu người đánh một người mà còn đánh lén, việc này nếu truyền ra ngoài thì chúng ta không phải là người. Bất quá chúng ta không biết, sao lại đổ lỗi lên đầu chúng ta?”

Năm vị danh gia nhìn thấy Hoa Mai Châm cắm trên mặt đất thì trong lòng nổi lên nghi ngờ.

Lữ Lão Lộc ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn thẳng hai người Tư Đồ Quang. Tư Đồ Nguyệt:

“Tiểu thư Tư Đồ. chuyện này là thế nào? Nhà Tư Đồ lại có một vị cao thủ Hoa Mai Châm đánh lén?”

Sau đó hắn lại nói với Vương Siêu: “Vương Siêu sư phụ, chuyện này quả thực chúng ta không biết”.

“Chúng ta tốt xấu gì cũng là danh gia khai tông lập phái. luận võ chính là luận võ, chuyện đánh lén ám sát chưa bao giờ làm”.

“Lâm Hồng Vân ta luận võ vô số lần nhưng chưa bao giờ dùng ám khí. Thua là thua. Thắng là thắng, mới rồi ta thấy được quyền pháp của Vương Siêu sư phụ. Chính là không hề thua kém Tôn Phúc Toàn, Dương Lộ Thiên. Ta tâm tâm phục khẩu phục nhận thua. Mới vừa kí vào hợp đồng ta đã thấy cao thủ cấp bậc thần tiên, coi như là mở rộng tầm mắt”.

Đại sư Lâm Hồng Vân đột nhiên có chút thối chí, trực tiếp nhận thua. đồng thời cũng cho thấy bản thân trong sạch. Hoàn toàn không liên quan đến chuyện đánh lén.

Luận võ chính là luận võ. Phải đường đường chính chính, đây chính là cốt cách cơ bản của quyền sư. không giống như những kẻ lưu manh hèn hạ vô sỉ.

Hơn nữa thực lực Vương Siêu đích xác đã chấn nhiếp bọn họ.

Quan trọng nhất là bộ đội của Vương Siêu tiến vào, mấy chục nòng súng đen ngòm đang nhắm thẳng vào.

“Tốt tốt. tốt lắm, Vương tiên sinh quả nhiên thân thủ tốt”.

Đột nhiên một tiếng nói truyền tới. Tư Đồ Nguyệt vỗ tay, mặt không biến sắc cười cười như chưa từng có sự tình gì xảy ra. Sau khi vỗ tay ba cái thì hai mắt trở nên lạnh lùng. nhìn chăm chăm vào thi thể Kỳ Bá trên vách tường mà nói:

”Không biết tại sao Kỳ Bá không để ý quy củ mà xuống tay, thật sự đã làm ta giết mình. Kỳ Bá chính là một sát thủ được Tư Đồ gia chúng ta mời làm quản gia, nhưng bản tính ngang bướng vẫn không thay đổi, lại cả gan phá hư quan hệ của Hồng môn Trí Công đẳng chúng ta và Đường Tử Trần. Có thể hắn đã bị mua chuộc, chuyện này khi trở về nhất định ta phải điều tra thật kỹ! Vương tiên này sinh yên tâm, chuyện này Tư Đồ gia chúng ta đưa cho người một câu trả lời thuyết phục’

Tư Đồ Quang đẩy nhẹ gong kính, trong mắt hiện lên vẻ dữ tợn. “Nếu luận võ kết thúc thì cứ dựa theo quy củ trong hợp đồng mà làm, ta không tiện can thiệp vào việc của mấy vị sư phụ. Nhưng trong lúc hợp tác thì quyền sư Hồng môn và quyền sư Đường Môn phải có quyết định”.

Kỳ Bá là quản gia đắc lực nhất của nhà Tư Đồ. Để có hắn Tư Đồ Quang không biết đã tiêu tốn bao công sức. Lúc này chết thê thảm như vậy, khiến hắn tức giận Vương Siêu tới cực điểm!

Bất quá bây giờ hắn muốn tỏ rõ một chút thái độ của mình.

“Không ngờ dưới tình huống như vậy mà Kỳ Bá cũng không ám sát được hắn. Thôi bỏ đi, chờ sau khi trở về Mỹ thì sẽ mời cao thủ lợi hại khác đến giải quyết hắn. Kỳ Bá bị giết không thể có thể là cho qua”.

Tư Đồ Quang cũng không để tâm Vương Siêu sẽ làm gì tiếp theo. Dù sao thế lực nhà Tư Đồ rất mạnh. Chuyện vừa xảy ra xem như là một quản gia bị người khác mua chuộc, không hề liên quan tới bọn họ, sau này cấp cho đối phương công đạo là được.

Vương Siêu đột nhiên nhìn chăm chăm vào Tư Đồ Nguyệt gật đầu nói: “Tốt, tốt, tốt lắm. Tiểu thư Tư Đồ Nguyệt không hổ là con nhà đại gia. chứng kiến quản gia bị ta đánh thành bộ dạng như vậy mà mặt không biến sắc, tim không đập loạn”.

Tư Đồ Nguyệt cười cười: “Ta đã gặp qua những cảnh như vậy nên không mấy ngạc nhiên”.

“Hắc hắc, hắc hắc, ta còn có cảnh hay hơn cho người xem” Vương Siêu cười lạnh hai tiếng rồi đột nhiên nói: “Tạ Ly, trói hai người này lại cho ta, không phục thì bắn chết. Người nhà Tư Đồ có tới thì cứ bắt toàn bộ!”

Tạ Ly ngay lập tức vùng tay! nòng súng đen ngòm nhắm toàn vào Tư Đồ Quang và Tư Đồ Nguyệt. Đồng thời vài thủ lĩnh bộ đội Long Xà chạy tới vây Tư Đồ Nguyệt và Tư Đồ Quan.

“Người dám!” Tư Đồ Quang biến sắc “Người muốn khơi mào chiến tranh giữa Hồng môn và Đường Môn sao?”

“Bình tĩnh đi!” Một nữ chiến sĩ cười lạnh rồi đánh một quyền lên mặt Tư Đồ Quang. Tư Đồ Quang giờ tay đỡ đồng thời cũng giờ chân đá vào bụng đối phương.

Chiêu thức ấy rất lưu loát, chứng tỏ Tư Đồ Quang cũng có chút thân thủ.

Nhưng nữ chiến sĩ này đột nhiên rút tay về, lại dùng đầu gối đá húc ngay vào chân Tư Đồ Quang. Một huych này rất mạnh giống như đạn bắn ra.

Chân Tư Đồ Quang bị ngăn cản, cảm giác chân pháp đối phương cương mãnh liền vội lui về phía sau. Đột nhiên một nữ chiến sĩ khác bay tới đá một cước vào chỗ hiểm, lập tức hét lớn một tiếng rồi lăn lộn trên mặt đất, đau đến mức toàn thân toát mồ hôi.

Sau đó hai nữ chiến sĩ này cầm dây trói lại, vô cùng nhanh nhẹn.

Mặc dù nền tảng quyền pháp của Tư Đồ Quang tốt nhưng làm sao có thể là đối thủ của Lãnh Đan và Hoàng Ngũ Thanh. Hai phụ nữ này chính là người đứng đầu trong những nữ chiến sĩ của Tạ Ly, bản thân lạnh lùng, lại đi theo Vương Siêu học tập quyền pháp một năm.

Ngoài ý muốn là Tư Đồ Nguyệt vẫn lạnh lùng, sau đó không nhanh không chậm nói: “Vương tiên sinh, người rất ngông cuồng, người tựa hồ mới được Đường Môn đề bạt. Không nên vì hưng phấn nhất thời mà làm cho Đường Môn gặp phải nạn diệt vong. Chuyện lớn thế này nên thông báo với Đường Tử Trần thì tốt hơn”.

Vương Siêu nhìn Tư Đồ Nguyệt: “Mọi việc đều chú trọng vào quy tắc, các người đến địa bàn của ta lại còn dám ám sát ta. nếu ta không chiêu đãi các người thật tốt thì sau này sẽ lại có người tới. Tại Nam Dương này ta chính là điền viên, ta tới Bắc Kinh cũng không phá quy tắc của các người. Các người tới Nam Dương lại có dũng khí phá hư quy tắc của ta. các người rốt cuộc dựa vào cái gì? Chỉ bằng vào một Trí Công đảng nho nhỏ sao? Tư Đồ gia sao?”

Tư Đồ Nguyệt thần nhiên nói: “Hôm nay người động đến ta thì sẽ biết rốt cuộc ta dựa vào cái gì”.

“Ha ha ha ha, ngay cả quân đội trong nước ta cũng không sợ. tướng quân Worton của Mỹ thì cũng tính là gì? Người nói như vậy khiến ta rất tò mò. nhất định phải xem tiếp theo xảy ra chuyện gì”.

Vương Siêu đột nhiên ra lệnh: “Không cần giam giữ Tư Đồ Quang, trực tiếp ném cho cá mập ăn”.

324. Chương 322 Khí Phách Của Tỷ Đệ!

Cá mập theo lời Vương Siêu nói cũng không phải loại tầm thường. Thí dụ như một câu nói của hắc đạo: “Đem người vứt xuống biển cho cá ăn” Nam Dương là một vùng biển nhiệt đới, ở nơi biển sâu có một đàn cá mập, chỉ cần có máu tanh thì mặc kệ là người hay động vật, đều ồa đến cắn xé Thái từng mảnh nhỏ.

Nam Dương hắc đạo. quân phiệt đối phó với kẻ thù thì nói cá mập chính là cá mập, không hề có nửa điểm nói láo.

Đường Môn không phải là hắc đạo mà đã xem là quân phiệt, nói chuyện rất có uy tín.

Cho nên mới nói, hiện tại hai người phụ nữ Lý Lãnh Đan, Hoàng Ngũ Thanh sau khi trốn chặt Tư Đồ Quang, nghe được Vương Siêu ra lệnh thì kéo hần đi. Vừa đi vừa phân phó đội ngũ: “Chuẩn bị đội thuyền nhanh nhất đến Thất Lý Hải. hôm nay có đàn cá mập nào không?”

Rất hiển nhiên đây không phải là hù dọa người mà là làm thật.

“Vương Siêu! Người làm vậy thật sao! Chờ một chút! Ta muốn gặp Đường Tử Trần!” Tư Đồ Nguyệt nhìn thấy hai nữ chiến sĩ kéo Tư Đồ Quang ra ngoài thì sắc mặt vốn thần nhiên biến mất, thay vào đó là ngọn lửa phẫn nộ lừng lên trong mắt.

“Tiểu thư Tư Đồ Nguyệt, chúng Ta đều là người có thân phận. Ta nói đem ra ngoài thì chính là đem ra ngoài biển, coi như giữ đúng uy tín. Ta nói cho cá mập ăn thì đúng là cá mập ăn. không phải là cá sấu hay bạch tuộc. không hề nói sai” Vương Siêu không chút đổi sắc, coi như không nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ lừng lên của Tư Đồ Nguyệt.

Thân phận như Vương Siêu nói ra nhưng lời này hiển nhiên không thể mất uy tín

Nói rằng đem Tư Đồ Quang cho cá mập ăn.. Nếu bị cá mập ăn thì sau này trong Đường Môn chẳng còn uy tín gì nữa

Dù sao Đường Môn lớn như vậy. có Nam Dương Đường Môn, Anh quốc Đường

Môn. Đức quốc Đường Môn. Pháp quốc Đường Môn, Nam Mỹ Đường Môn. Bắc Mỹ Đường Môn, Châu Phi Đường Môn. Trung Đông Đường Môn. Là người lãnh đạo thì hần không thể tỏ ra là một kẻ “nhỏ bé trắng trẻo ăn cơm mềm” được. Mặc dù nói rằng người lãnh đạo Đức quốc Đường Môn là Yến Ný, là tâm phúc của Đường Tử Trần. Đường Tử Trần cũng trực tiếp thống soái lính đánh thuê Tại Châu Phi Đường Môn. Nhưng những lãnh đạo Đường Môn khác cũng đều là nhân vật cấp nguyên lão như Triệu Quang Vinh. Đối với một người mới như Vương Siêu mà nói thì khẳng định rất khinh Thường.

Cho dù hiện tại hần thống lĩnh Nam Dương Đường Môn. nhưng danh tiếng của hần vẫn còn cái bóng của Đường Tử Trần. Trong đại hội vừa rồi bởi vì tước đoạt quân quyền của Triệu Quang Vinh và Lâm Thế Phong cho nên bây giờ mới miễn cưỡng nắm cục diện trong tay.

”Như vậy ta hy vọng người báo cho Đường Tử Trần một tiếng! Nếu như Đường Tử Trần cũng đồng ý với hành vi này.

Hôm nay người đem ta làm mồi cho cá mập thì cũng không biết nói gì hơn. Ta thật ra muốn nhìn xem Đường Tử Trần có thật sự vì một người mới như người mà đùa với lửa hay không, đến nỗi không để ý tới cơ nghiệp của Đường Môn. Hiện tại ta chỉ muốn nói cho người biết, Kỳ Bá ám sát người hoàn toàn nằm ngoài ý muốn của ta”.

Tư Đồ Nguyệt sau khi nói xong thì cắn môi.

“về chuyện này thì ta có thể tự làm chủ, không cần thông báo cho Tử Trần” Vương Siêu phát phát Tay, “Kéo chúng ra ngoài”.

“Người chỉ là một Tên nhỏ bé mặt trắng. Người dám... người dám thay chủ ra mặt sao! Ta muốn gặp Đường Tử Trần! Người bắt quả chỉ là một tên đánh quyền hạ lưu, còn tướng mình là một nhân vật lớn sao”.

Mặc dù Tư Đồ Quang cảm thấy đau nhức nhưng mà biết rõ tình cảnh của mình. cảm giác được sắp bị cho cá mập ăn nên lập tức không để ý tới mà kêu To lên.

Nhưng mà có gọi cũng vô ích, bộ đội Long xà của Vương Siêu cũng không nghe hắn nói

Bộ đội này chính là do Vương Siêu huấn luyện có thể sánh ngang với với alpha của Nga. Là những chiến sỹ siêu hạng, không hề nghe lệnh của Đường Tử Trần mà chỉ nghe Vương Siêu

“ Vương Siêu sư phụ.....”

Đúng lúc này thì Lữ Lão Lộc tiến lên một bước,muốn nói gì lại thôi, Tựa hồ muốn khuyên can một chút. Bọn họ mặc dù luận võ thất bại nhưng lại không nghĩ truyện lớn tới mức này. Bọn họ là danh gia quyền sư trong giới võ thuật người Hoa ở Mỹ, Biết rõ Hồ môn Trí công đẳng của Tư đồ có uy lực rất lớn. Tư Đồ Nguyệt và Tư Đồ quang chết đi thì bọn họ cũng bị liên quan rất lớn

“ Nếu các người đã nhận thua thì đã là quản gia của Đường Môn chúng ta. Về phần gia nghiệp của các người tại Mỹ thì chúng ta sẽ xử lý, người nhà các người sẽ nhanh chóng được đón tới Nam Dương

Ta sẽ cấp an phí cho các người”

Với thực lực của Đường Môn thì thông qua các mối quan hệ đem người nhà của họ từ Mỹ về thì không có vấn đề gì

Vương Siêu vung tay lên bảo Lữ lão Lộc dừng lại, Lữ Lão mặt hiện ra vẻ do dự. nhưng sau khi hội ý với những võ thuật gặt đầu. không thềm nhắc lại chuyện đó nữa

Hiên nhiên bọn họ chấp nhận chuyện này.

Không phải bọn họ không có chí khí.

Mà là bởi vì trước khi luận võ đã kí vào hợp đồng. Cái quan trọng nhất đối với võ thuật gia chính là lời hứa. một lời đáng giá ngà vàng. Hơn nữa nếu bây giờ bọn họ đổi ý, mấy chục tay súng G36 này bắt họ lại đem cho cá mập ăn thì cũng không tốt.

Mặc dù không sợ chết nhưng trên phương diện đạo lý, thực lực đều đã bại. Lúc này nắm đại cao thủ cũng không thể không cúi đầu.

“Nơi này tanh mùi máu quá- Tạ Ly, người an bài cho tiểu thư Tư Đồ một nơi ở, mặt khác sai người quét dọn chỗ này một chút- đồng thời bố trí chỗ nghỉ cho năm vị này. Thông báo cho quản y trị liệu cho Hồ Nhan Lương sư phụ. Mặt khác thông báo cho tất cả nhân sỹ của Đường Môn tại Mỹ đề bọn họ bắt đầu hành động, phụ giúp đưa người nhà của sáu vị danh gia này từ Mỹ chuyển về Nam Dương”.

Vương Siêu chỉ huy rất tốt, là đại tông sư luyện võ thuật tới cảnh giới cao nhất. mặc dù không thể nói là thông minh tuyệt đỉnh, nhưng tuyệt đối cũng không phải là kẻ dần.

Sau khi Tạ Ly nhận lệnh của Vương Siêu thì xoay người theo tiêu chuẩn quản gia nói: “Năm vị, xin mời. Tiểu thư Tư Đồ Nguyệt, xin mời”.

Đám người Lữ Lão Lộc nhìn nhau một chút rồi đi theo bộ đội của Tạ Ly ra ngoài-đồng Thời một đội quân y mặc áo trắng mang theo cáng đi vào, nâng Hồ Nhan Lương bị Vương Siêu dùng Phiên Thiên Ấn đánh ngất xỉu ra ngoài. Đồng thời lại có thêm một đội chiến sĩ tiến vào hiện trường rửa sạch toàn bộ vết máu và dọn dẹp sạch sẽ, thể hiện ra tổ chức cao Siêu của quân nhân Đường Môn.

Vương Siêu cũng không sợ đám người Lữ Lão Lộc chạy trốn. Dù sao tại Nam Dương chính Nghiêm Nguyên Nghi đã nói với Vương Siêu: “Tối Bắc Kinh, cho dù ngươi là rồng thì cũng phải bò dưới chân ta, là hổ thì để cho ta cưỡi” ở Nam Dương thì Vương Siêu chính là chủ, ngay cả quân đội chính phủ Indonegia cũng dám chống lại thì sợ gì tiểu xảo của mấy võ thuật gia này?

“Không cần vội, bình sinh ta không thích giết phụ nữ. cũng không thích động thủ cùng phụ nữ- Nếu không thì có lẽ sẽ mang người và Tư Đồ Quang cho cá mập ăn”.

Vương Siêu đi lên lầu.

Hắn thay quần áo và tẩy sạch vết máu cùng não tương dính trên thân thể. “Vương Siêu, ngươi sẽ không được chết tử tế đâu!”

Một giờ sau, trên bãi biển Jakarta trong xanh là một phiên bình tĩnh. Biển Nam Dương xinh đẹp hút hồn biết bao du khách nhưng giờ phút này lại phát ra Tiếng la hét giống như heo bị chọc tiết.

Lúc này Tư Đồ Quang không còn giữ được phong độ nữa

Đích xác, có rất ít người nhìn thấy tàu tuần tra tới đem thức ăn cho cá mập. tại lúc cá mập tranh giành thức ăn mà còn có thể giữ được bình tĩnh. Nhất là bản thân mình lại trở thành thức ăn cho cá mập.

“Vương Siêu, ta đã phục rồi, xem như ngươi lợi hại, hôm nay ta nhận thua”.

Sau khi mắng vài câu thì sắc mặt Tư Đồ Quang bắt đầu xanh lè, nhìn Lý Lãnh Đan và Hoàng Ngừ Thanh kêu lên: “Các người đi nói với Vương Siêu rằng hôm nay Tư Đồ Quang gặp phải du côn, ta nhận thua”.

Hoàng Ngừ Thanh không chút để ý tới Tư Đồ Quang, chỉ thản nhiên nói với Lý Lãnh Đan: “Xem phía dưới một chút coi có loài cá khác hay không. Siêu ca nói cá mập thì không thể để cho loại cá khác ăn”.

“Thế thì cắt máu Thả xuống thôi”.

“Đều là cá mập” Lý Lãnh Đan lạnh lùng nói, trên gương mặt xinh đẹp không có chút cảm tình ba động nào, giống như chuyện giết người này đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.

Trong lúc nói chuyện,nàng cầm chùy thủ trong tay rạch vài đường trên người Tư Đồ Quang, máu tươi chảy ra đầm đìa. Sau đó nàng quẳng nhân vật quan trọng của nhà Tư Đồ xuống biển.

Trong tiếng hét thê lương của Tư Đồ Quang là tiếng tranh đoạt thức ăn của các con xa mập

Hoàng Ngừ Thanh giơ camera lên quay lại tất cả, sau khi không còn gì thì mới cho ho thuyền nổ máy dời đi.

Hai người phụ nữ Hoàng Ngừ Thanh, Lý Lãnh Đan đều trải qua rất nhiều trận chém giết máu tanh tại Indonegia. Cha mẹ và người thân của các nàng cũng đã chết trong một trận chém giết lớn, điều này đã làm cho tâm tình của các nàng hiện tại giống như ma quỷ.

HỒ!

Vương Siêu đang ở trong một phòng tắm lớn. toàn thân đang ngâm Trong bồn tắm ấm áp- phát ra tiếng thở thật to.

Da dẻ hần vốn trơn bóng nhưng bây giờ lại xuất hiện rất nhiều khối máu bầm. còn có những khối máu màu đen!

Hiển nhiên đây chính là do máu bầm ứ đọng tạo thành

Đây chính là trong lúc luận võ, khi né tránh Kỳ Bá đánh lén đã bị quyền cước của năm vị cao thủ đánh vào thân thể tạo thành thương tổn.

Năm người Lữ Lão Lộc đều là quyền sư cấp bậc Hóa Kinh- bất cứ quyền kinh của người nào thì cũng đã nặng hơn trăm cân. Cho dù là thân thể mạnh mẽ như Tyson, khi bị trúng một quyền một cước thì cũng phải mất mạng. Cho nên mặc dù thân thể Vương Siêu cường hãn thì cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ những vết máu trên người, Vương Siêu từ trong nước đứng dậy lau khô thân thể, cả người trần truồng đi từ phòng tắm ra giữa phòng, bắt đầu đứng tâm ấn thung pháp.

Bụng hần trước tiên phát ra tiếng ong ong ong ong. giống như tiếng hòa thượng niệm kinh lại vừa giống như tiếng đạo sĩ niệm chú. Đồng thời yết hầu phát tiếng hừ hà, hừ hà không ngừng.

Theo tiếng xé gió, cơ thể hần trở nên mềm nhũn nhưng lại pháp phỏng không ngừng, thật giống như ngọn sóng bị gió lớn thổi!

Đây là do hần dùng Lôi âm chấn động bộ xương phát ra âm tiết trong bản viết tay của Ba Lập Minh (Chú giải Tẩy Tủy Kinh của Thu Nguyệt Thiền Sư).

Khi tiểu phúc và yết hầu phát ra âm thanh thì Vương Siêu cảm thấy một luồng hơi ấm từ trong khớp xương tỏa ra toàn thân. Không phải là nóng lên mà ấm dần. toàn thân có cảm giác sung sướng nói không nên lời!

Điều này hoàn toàn khác khi lôi âm chấn động thân thể. Khi đó bên trong xương tủy có cảm giác vô cùng chua xót. Hiện tại âm tiết Tẩy Tủy Kinh lại khiến thân thể ấm dần từ trong ra ngoài.

”Người đời khi ốm đau chỉ biết đến thuốc mà không biết đạo tẩy tủy hoán huyết, không biết là thuốc có ba phần độc. Mặc dù âm tiết Tẩy Tủy Kinh không mạnh như tiếng Lôi Âm nhưng lại có thể như gió xuân hóa mưa.

Sau khi Vương Siêu cảm giác được bộ xương đang ấm dần thì thu hồi thung pháp. Máu bầm trên người tan đi rất nhiều. Vương Siêu rõ ràng cảm thương thể đã giảm đi rất nhiều.

”Khó trách đạo sĩ và hòa thượng cả ngày ngồi niệm kinh, tuy không hoạt động mạch máu nhưng cũng không bị bệnh. gân cốt cũng không tổn hại. Đây là vì trong lúc niệm kinh đã dùng tới lực lượng tinh thần chăm chú phát ra âm tiết chấn động xương tủy. Đạt tới tình trạng tẩy tủy hoán huyết thì chỉ cần đọc kinh văn là xương tủy ấm lên. máu lưu thông dễ dàng, không sinh ra bệnh tật. Trong ba loại luyện pháp; Dịch cân, dịch cốt, dịch tủy thì luyện tủy mới là cơ bản nhất.

Người mắc bệnh máu trắng nếu đổi tủy thì quá tốt rồi. Nhưng ý nghĩa luyện tủy thật sự quá thâm ảo. Bất quá Bạch Ngọc Phong chủ giải Tẩy Tủy Kinh cũng có rất nhiều âm tiết sai lầm. Như vậy nếu không chú ý mà mạnh mẽ tu luyện thì không có lợi”.

Trong chú giải âm tiết Tẩy Tủy Kinh của Thu Nguyệt Thiền Sư, Vương Siêu thử nghiệm một chút thì cũng phát hiện có không ít sai sót.

Vương Siêu có thể phát hiện sai sót. Bởi vì độ mẫn cảm của hần đã đạt tới thấu triệt cốt tủy. Bất cứ một âm tiết phát ra đều khiến cốt tủy bị chấn động dù là rất nhỏ. Là đau nhức hay ấm áp, là kiên cố hay là đau đớn thì đều cảm nhận được rõ ràng. Cho nên khi hoán huyết thì hần chỉ dựa vào cảm nhận của bản thân. bỏ qua âm tiết không tốt mà chỉ dùng một số có lợi.

Từ chú giải của Tẩy Tủy Kinh, Vương Siêu có thể nhận ra Bạch Ngọc Phong còn chưa đạt tới trình độ phá vỡ hư không. Nếu không thì không gặp phải những sai sót như thế.

Bất quá Vương Siêu vẫn vô cùng bội phục vị đại tông sư này Thành tựu của hần cũng dựa vào vô số kinh nghiệm của người khác. Bạch Ngọc Phong là danh gia cuối cùng của Thời Thanh Mạt Minh, lý luận võ thuật còn kém hiện tại tới hơn vài trăm năm.

Tẩy Tủy Kinh và Hổ Báo Lôi Âm đều dùng để luyện tủy nhưng có điểm khác nhau. Hổ Báo Lôi Âm chính là Trần Thị Thái Cực, cương mãnh như quần vào tơ tằm. Luyện tốt thì công phu tinh tiến rất nhanh. Luyện không tốt thì thân thể hư hao. Mà Tẩy Tủy Kinh chính là Dương thị Thái Cực, thư thái như dùng không dùng sức quất vào tơ tằm. Càng luyện thì càng có hiệu quả đối với bệnh tật, tuyệt không có hại đối với thân thể.

“Mặc dù theo những nghiên cứu lịch sử Đạt Ma không có võ công. Nhưng nếu Đạt Ma thật sự có võ công thì không biết có mạnh hay không? Ai, người tu Phật tại sao không được như Thích Già Ma Ni, đó là do

bọn họ không dám trở Thành Thích Già Ma Ni. Giáo đồ chúa Jesus tại sao không được như chúa, bởi vì bọn họ không dám trở thành chúa Jesus. Không có dũng khí thành thần tiên thì sao có thể trở thành thần tiên?”

Đột nhiên sâu trong nội tâm Vương Siêu nổi lên cảm thán!

“Tất cả những thành tựu hiện nay của ta đều được hình thành trong một năm trường chinh. Ít nhất đã hình thành cho ta một khí phách, tính cách quyết định vận mệnh”.

Sau khi cảm thán Vương Siêu thay một bộ quần áo rồi xuống lầu.

Hắn muốn đi gặp Đường Tử Trần nói một chút về việc xử lý của mình.

Sở dĩ đem Tư Đồ Quang cho cá mập ăn là vì đối phương phá hủy quy tắc trò chơi. Đối với người như thế thì Vương Siêu hiểu rất rõ, nếu không giết thì sau này rất khó chần nhiep.

Thật ra Vương Siêu biết trong mắt đối phương, hắn chỉ như một tên mặt trắng ăn cơm mềm, là một người mới không hề đáng kể. Hoắc Linh Nhi cũng là dạng này.

Võ thuật cho dù có giỏi thì với xã hội đầy súng đạn hiện tại, trong mắt những đại gia tộc không tính là gì. Cao thủ như Kỳ Bá cũng chỉ là quản gia cho nhà Tư Đồ. Sáu danh gia võ thuật cũng phải nhìn sắc mặt nhà Tư Đồ. Nghiêm Đông Tam Hổ có uy như vậy cũng bị Triệu Quân của đảng Thái tử đánh.

Xã hội hiện đại, người kính sợ võ công ngày càng ít. có câu ngạn ngữ “Công phu có cao tới đâu thì cũng sợ dao làm bếp”

Vốn còn định mang Tư Đồ Nguyệt cho cá mập ăn nhưng Vương Siêu cảm thấy cần phải hỏi Đường Tử Trần một chút. Dù sao vị tỷ tỷ hôn thê của hắn mới là môn chủ của Đường Môn.

Vương Siêu lái xe tới biệt thự cạnh biển thì thấy Đường Tử Trần mặc bộ đồ màu trắng mỏng, bộ dáng nhàn nhã, đang đi dạo trên cát.

Thấy Vương Siêu đi tới, Đường Tử Trần ngẩng đầu cười cười: “Hôm qua bản lãnh tiểu đệ người thật lớn, lại lấy một địch sáu. Nhớ lại năm đó tại Hàn Quốc, ta lấy một địch hai, rất khó khăn mới đánh lại Thôi Trường Bạch và Cung Thành Lương Điền. Vậy lão già nhà Tư Đồ đánh lên đệ. đệ có bị gì không?”

“Cái đó khác nhau. Thôi Trường Bạch là võ đạo gia đệ nhất Hàn Quốc, Cung Thành Lương Điền cũng đứng thứ ba trong phái thực chiến Nhật Bản. Mặc dù đều là cao thủ Hóa Kinh nhưng lực chiến khác nhau. Hơn nữa tỷ tỷ trong nháy mắt đã đánh bọn họ bị thương. Còn ta đánh với sáu người này rất lâu. bản thân lại bị thương đến cuối cùng phải dùng kế”.

Vương Siêu thấy Đường Tử Trần đã biết chuyện thì không giấu diếm, tiện thể nắm tay vị tỷ tỷ hôn thê của mình cùng sóng vai bước đi “Tư Đồ Quang bị ta ném cho cá mập ăn. còn Tư Đồ Nguyệt thì bị ta bắt giam. không biết tỷ tỷ muốn xử lý như thế nào?”

Đường Tử Trần cười cười: “Tiểu đệ. xem ra danh vọng của đệ trong giới võ thuật rất tốt nhưng uy vọng trong các bang hội xã đoàn thế lực lớn ở Hồng môn và Đường Môn rất thấp. Một con cá hỗn tạp mà cùng có dũng khí giết đệ”.

Vương Siêu liếm liếm môi: “Cái này ta cũng biết, phụ thân của Hoắc Linh Nhi còn nói ta chỉ là một tên nhỏ bé mặt trắng”

“Đệ bây giờ chính là một tên mặt trắng” Đường Tử Trần cười cười lấy ngón tay dí vào trán hắn, trong tiếng cười còn mang vẻ thanh lệ quyến rũ: “Thật ra chuyện lấy một địch sáu này sau này nên ít làm thôi, Còn có cao thủ dùng cương châm tập kích thì rất nguy hiểm. Dù sao đệ chưa chân chính đạt được như thần. Vẫn còn là da thịt cốt nhục. Nếu sơ sót vẫn sẽ bị thương. Đệ tưởng mình là Đạt Ma hay Trương Tam phong hay sao”

Vương Siêu thuận thế vòng tay ôm eo Đường Tử Trần, lắc đầu nghiêm túc như đang bàn chuyện về võ thuật: “Thật ra thì Đạt Ma, Trương Tam Phong cũng chưa chắc mạnh bằng ta”.

“Tốt lắm, tốt lắm. tiểu đệ của ta rất mạnh” Đường Tử Trần ngẩng đầu nói, nàng và Hoắc Linh nhi không khác nhau nhiều, đương nhiên thấp hơn Vương Siêu một chút.

“Tư Đồ Nguyệt có bạn trai ở Mỹ là người trẻ tuổi xuất sắc thừa kế gia tộc Rockefeller. Hơn nữa Tư Đồ Nghĩa muốn mượn thế lực Đường Môn chúng ta lần nữa mở ra đại hội Hồng môn trên toàn thế giới, thông nhất tất cả Hồng môn” Đường Tử Trần nói lại rõ ràng.

“Người thừa kế gia tộc Rockefeller sao lại lấy con gái người Hoa? Ta nhớ rõ là bất cứ thân vương hoàng thất của quốc gia nào mà muốn kết hôn với con gái thường dân thì đều phải từ bỏ thân phận” Vương Siêu nói.

“Quy củ đó đối với gia tộc Rockefeller đã quá xưa rồi, hiện này cách mạng đổi mới. Huống chi là một gia tộc, hơn nữa tình yêu là mù quáng”.

Đường Tử Trần trả lời: “Bất quá Đường Môn chúng ta đang đứng trên đỉnh thế giới, không hề e ngại bất cứ kẻ nào. cũng không e ngại bất cứ quốc gia nào. Tiểu đệ, bọn họ coi đệ không ra gì thì đệ để ta dùng hành động cho họ biết. Nếu như gia tộc Rockefeller tham dự thì cứ phá tan cơ nghiệp của chúng.

Lần này nhà Tư Đồ đột nhiên liên hợp Hồng môn tham gia đại hội võ thuật, hơn nữa còn muốn ta lãnh đạo. đây rõ ràng là một âm mưu. Sao có thể qua mặt được ta”.

“Ta muốn tự xử lý Tư Đồ Nguyệt để tỏ rõ thái độ”

325. Chương 323 Người Chết Trên Tay Ta So Với Người Mà Người Từng Gặp Còn Muốn Nhiều Hơn

“Tỷ tỷ...” Vương Siêu thấy Đường Tử Trần tỏ thái độ muốn giải quyết chuyện của Tư Đồ Nguyệt thì biết rằng mình cũng có chỗ trong trái tim nàng. Đột nhiên trong lòng dâng lên một loại cảm giác vô cùng hạnh phúc và thỏa mãn.

“Ta hóa ra lại có thể có được một thê tử hoa mỹ như nữ thần. Sáu, bảy năm trước ta chỉ là một người không xu dính túi, là một đệ tử ngây thơ buồn cười. Ai biết được sáu năm sau lại có thể đứng trên đỉnh thế giới? Nhân sinh thật giống như một giấc mộng thoáng qua. gặp toàn những điều khó tin. Thời gian bảy năm đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Ta chỉ hy vọng có thể vĩnh viễn như vậy là tốt rồi”.

Vương Siêu nhìn khuôn mặt thanh lệ xuất trần và khí chất phong hoa tuyết đại của Đường Tử Trần, bàn tay càng ôm chặt eo của nàng hơn. Hắn muốn ôm vào lòng nữ thần này cũng giống như Hằng Nga trên trời vậy.

Hôm nay Đường Tử Trần mặc một cái áo mỏng màu trắng, khí trời Nam Dương bốn mùa đều giống như mùa xuân. Nhất là ở cạnh biển, ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào, cho nên không mặc nhiều quần áo. Trong lúc Đường Tử Trần nói chuyện, Vương Siêu nhìn xuống dưới chỉ thấy hai bầu ngực cao vút lộ ra nơi cổ áo. Xem tới đây, Vương Siêu không tự chủ bản thân, dùng tay sờ soạng vào, chỉ cảm thấy cách một lớp áo mà vẫn cảm giác được làn da mềm mại và mùi thơm ấm áp của cơ thể. Tâm tư của hắn lại càng động động, đồng thời bàn tay đang nắm chặt eo đối phương cũng không chịu yên phận.

Bốp!

Cảm giác ngực mình có chút ngứa ngứa, Đường Tử Trần nhìn xuống dưới thì thấy hóa ra là tay Vương Siêu đang đặt trên ngực mình. Lập tức tay vừa động đã nắm lấy cổ tay Vương Siêu, giống như là nắm lấy một con măng xà bầy tác đánh văng ra ngoài, phát ra một tiếng bốp.

“Đây là bên ngoài, giữa ban ngày ban mặt chúng ta đang nói chính sự, tay đệ an phận một chút có được không”.

Cô tav Vương Siêu bị đánh ra ngoài nhưng lại không chút để ý tới, lại nhẹ nhàng rút tay về, cười hì hì nói: “Tỷ tỷ, ta cảm giác tỷ gần đây thả lỏng rất nhiều, khi tay của ta đặt lên người mới cảm giác được.

“Có một ông chồng trẻ so với Đạt Ma, Trương Tam Phong còn lợi hại hơn bảo vệ ta, thì ta còn sợ gì ai tới giết nữa?” Tâm tình Đường Tử Trần cũng có chút nhẹ nhàng khoan khoái, nhìn Vương Siêu chớp chớp mắt

một chút. Trong tích tắc đôi lông mi dài xinh đẹp đó chớp động; hiện lên vử rạng ngời xinh đẹp vó cùng.

Nếu như nói trước kia Đường Tử Trần cao cao tại thượng, mang khí chất nữ thần không thể xâm phạm thì Đường Tử Trần hiện tại mặc dù vẫn còn khí chất đó-nhưng đã nhẹ nhàng hơn, hình như đã thả lỏng mọi chuyện. Không còn cao cao tại thượng lạnh lùng như băng nữa, nhiều thêm một chút vẻ ung dung nhàn tĩnh.

Tâm lý Vương Siêu rất rõ, Đường Tử Trần trước kia phải lãnh đạo một Đường Môn to lớn như thế. mặc dù dựa vào thủ đoạn mạnh mẽ để xác lập quyền lãnh đạo nhưng những nguyên lão dưới quyền đều không coi ra gì. đều là tự mình lập ra một thế lực riêng. Ví dụ điển hình là Nam Dương Triệu Quang Vinh và Lâm Thế Phong.

Hai nguyên lão này quả thực đã thành lập thế lực gia tộc riêng của mình trong Đường Môn.

Vương Siêu tin rằng tình hình Đường Môn ở nơi này so với ở Nam Dương cũng không tốt hơn được bao nhiêu.

Dù sao Đường Tử Trần cũng là một người phụ nữ, muốn quản lý một tổ chức người Hoa trải rộng trên khắp thế giới, kiêm luôn việc buôn bán quân sự với các đế quốc. Lại vừa phải phòng ngừa mâu thuẫn bên trong, bảo vệ uy quyền tuyệt đối, lại còn phòng ngừa ám sát. Lo lắng chu toàn cho nhiều việc như thế thì quả thật làm cho tinh thần lúc nào cũng căng thẳng, nếu không quản lý chặt chẽ thì sẽ dẫn đến hậu quả bị tiêu diệt.

Hiện tại mình xuất hiện khiến cho nàng có thêm một người để tin nhiệm tuyệt đối. Bây giờ thế lực, địa vị của mình tại Nam Dương đang dần dần được củng cố, sẽ tới lúc chính thức giúp đỡ được nàng.

Tiến vào thế giới của Đường Tử Trần để trợ giúp nàng, gánh lấy một phần ưu phiền không phải chính là nguyện vọng lúc đầu của mình sao? Bây giờ rốt cục cũng đã bắt đầu thực hiện được rồi.

“Ta muốn đi Châu Phi một chuyến, sau khi trở về cũng chính là lúc chúng ta kết hôn”.

Nhìn khí chất trưởng thành của Vương Siêu. Đường Tử Trần lấv tay vuốt ve khuôn mặt của hân một chút. sau đó đột nhiên nói.

“Cái gì? Tỷ tỷ muốn đi sao?”

Vương Siêu kinh hãi.

“Đúng vậy” Đường Tử Trần xoay người nhìn ra biển rộng.

”Ta quay về Nam Dương vốn là vì quyền lợi Nam Dương Đường Môn bị phân tán, nhanh chóng đổi thành gia tộc tư nhân võ trang. Triệu Quang Vinh, Lâm Thế Phong và các phú thương Ấn Độ cũng chia cắt thế lực Đường Môn. Vừa lúc tiểu đệ ngươi tới làm cho Nam Dương Đường Môn ổn định lại. Hôm nay đệ ném người nhà Tư Đồ cho cá mập ăn thì cũng có chút phiền toái. Mấy năm nay nhà Tư Đồ cùng với các gia tộc thượng lưu trong xã hội Mỹ thường lui tới mật thiết. Lần trước chúng ta xung đột vũ trang quy mô lớn với quân đội chính phủ, bọn họ lấy cớ hỗ trợ nhưng thật ra chính là muốn dò xét một chút hư thật nhằm lung lạc quan hệ của chúng ta. Để tiến thêm một bước tốt trong việc phát triển quan hệ, ta sẽ tương kế tựu kế. Châu Phi là một khối kinh doanh lớn. Nơi đó Đường Môn chúng ta cường đại nhất, bộ đội tinh nhuệ được trang bị vũ khí đầy đủ nhiều nhất. Châu Phi trở thành trụ cột Đường Môn cũng là do ta đã chính thức hàng phục được tất cả nguyên lão trụ cột Đường Môn. Cho nên ta không thể không trở về, mà bây giờ đệ nắm trong tay Nam Dương Đường Môn, nhất là lại có tỷ tỷ làm hậu thuẫn kiên cố cho đệ. Nam Dương này là nơi có tình hình quốc tế phức tạp. Hải quân của chính phủ trong nước hiện đang từ từ quật khởi, thế lực khổng lồ từ Mỹ đang yếu dần, quân chính phủ có xu thế yếu nhược. Tình hình này đúng là cơ hội tốt nhất để phát triển Nam Dương Đường Môn lớn mạnh. Nếu như Đường Môn chính thức là một khối thì bất cứ thế lực, bất cứ gia tộc nào trên thế giới cũng không thể lật đổ được chúng ta.

Tiếp theo chúng ta rất có thể sẽ đối mặt với gia tộc Rockefeller, mục tiêu bị đả kích đầu tiên khẳng định là trụ sở của ta ở Châu Phi. ta không thể không trở về chủ trì”.

Đường Tử Trần một bên để cho Vương Siêu ôm eo, một bên tản bộ trên biển. ”ừm, vậy khi nào tỷ tỷ đi?”

“Vài ngày sau sẽ đi, trước tiên chúng ta đi xem Tư Đồ Nguyệt một chút”.

Trong một căn phòng, Tư Đồ Nguyệt ngồi trên ghế sa lon sắc mặt lạnh như băng-hai mắt và miệng gắt gao nhắm lại. Chỉ có ngón tay lả không ngừng vặn chiếc ban chỉ của Từ Hi thái hậu.

Bên cạnh nàng là hai đại hán to khỏe cầm súng G36. tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào nàng. Rất hiển nhiên chỉ cần nàng có chút động đậy khác thường thì sẽ lập tức bị bắn thành tổ ong vỡ vụn.

Không thể không nói, Tư Đồ Nguyệt gặp nguy vẫn không loạn, ngay cả người thân của gia tộc bị ném cho cá mập ăn mà vẫn bình tĩnh bất động giống như “lão Phật gia” vậy.

Đột nhiên một tiếng ken két vang lên, cánh cửa được mở ra.

Nghe thấy động tĩnh, Tư Đồ Nguyệt mở mắt liền thấy Đường Tử Trần và Vương Siêu đi tới.

“Vương Siêu, hiện tại A Quang có phải đã bị người giết hay không?”

Tư Đồ Nguyệt lạnh lùng mở miệng, trong ánh mắt nhìn Vương Siêu chứa cừ hận rất sâu. Nhưng khi nàng nói chuyện lại rất bình tĩnh, thanh âm đều đều.

“Không sai, kè phá hư quy tắc trò chơi thì chỉ có một kết quả này” Vương Siêu nói.

Tư Đồ Nguyệt chuyển ánh mắt về phía Đường Tử Trần, không nhìn Vương Siêu nữa: “Đường Tử Trần, phiền ngươi nói rõ một lời cho nhà Tư Đồ chúng ta. Người nhà Tư Đồ chúng ta cũng không phải dễ dàng bị người khác giết như thế”.

“Ồ” Đường Tử Trần ngồi xuống nhìn Tư Đồ Nguyệt, “Không biết tiểu thư Tư Đồ Nguyệt muốn ta đưa cho nhà Tư Đồ các ngươi cái công đạo gì? Các ngươi phá hư quy củ, đến địa bàn Đường Môn chúng ta ám sát người lãnh đạo Đường Môn? Việc này mà cũng cần đưa ra một công đạo sao?”

Tư Đồ Nguyệt nhìn chăm chăm vào mặt Đường Tử Trần, tựa hồ đang đánh giá người phụ nữ trong truyền kỳ. Tư Đồ Nguyệt biết Đường Tử Trần từ mười năm trước, khi đó nữ tử này hoàn toàn không có quyền lực gì. Ai có thể ngờ được ngần ngừ trong vòng mười năm đã thành lập nên một đế quốc thương nghiệp quân sự rất rộng lớn?

Thành công của Đường Tử Trần khiến cho một người phụ nữ như Tư Đồ Nguyệt cảm thấy vô cùng ghen ghét.

Tư Đồ Nguyệt vô cùng tự phụ, hơn nữa lại là phụ nữ tài hoa lợi hại. Bằng không thì cũng không tại một bữa tiệc ở Mỹ gặp người thừa kế gia tộc Rockefeller trẻ tuổi xuất sắc nhất, khiến cho đối phương say mê mình.

Trong lần gặp gỡ này, Tư Đồ Nguyệt lại càng lợi dụng sức quyến rũ của mình, mượn thế lực gia tộc Rockefeller làm cho nhà Tư Đồ được không ít chỗ tốt. Nhưng hiện tại so ra thì vẫn còn kém thành công của Đường Tử Trần.

“Tại sao? Ta sinh ra trong một đại gia tộc, mà Đường Tử Trần này một cái căn cơ gì cũng không có, lại có thể thành lập một tổ chức khổng lồ như vậy!”

Ý niệm ghen ghét đó chỉ chợt hiện lên trong đầu, Tư Đồ Nguyệt mở miệng nói: “Kỳ Bá nguyên bản chỉ là một sát thủ, rất có thể đã bị ai đó mua chuộc, cho nên lần này mới xảy ra việc ngoài ý muốn. Ta nói rồi, nhà Tư Đồ chúng Ta sẽ đòi công đạo từ Đường Môn. Ta chỉ hy vọng chuyện tình lần này không dẫn đến cuộc chiến tranh toàn diện của Đường Môn các ngươi và Hồng môn của chúng ta. Ta chỉ hy vọng Đường tiểu thư ngươi lo một chút cho đại cục. Không nên vì một tên cao thủ nhỏ bé mà phá hư ích lợi của bản thân của người Hoa tại hải ngoại”.

“Trên thế giới này cao thủ rất nhiều, nếu như Đường Môn các ngươi thiếu thì có thể bỏ ra chút tiền, Tùv thời đều có thể tìm được số lượng lớn”

Dứt lời, Tư Đồ Nguyệt nhìn thoáng qua Vương Siêu, rất hiển nhiên nàng xem Vương Siêu là loại người giống như Kỳ Bá.

“Hơn nữa theo ta được biết, bây giờ bên trong Đường Môn cũng xảy ra vài vấn đề nhỏ. Đường tiểu thư ngươi triệu tập đại hội Nam Dương Đường Môn vì một người mới, tức đoạt quân quyền của hai nguyên lão Triệu Quang Vinh và Lâm Thế Phong. Tin tức này đã lan truyền khắp nơi. Là người nắm quyền lãnh

đạo Đường Môn trong tay, ta nghĩ trừ Đức quốc Đường Môn Yến Ny thì các nguyên lão khác cũng đều có ý nghĩ này. Ta nghe nói gần đây người lãnh đạo Trung Đổng Đường Môn là Ôn tiên sinh vì vấn đề dầu mỏ đã bí mật tiến hành nói chuyện với gia tộc Rockefeller. Một phần lớn tài chính của Đường Môn đều từ vụ buôn lậu dầu mỏ đó”.

Tư Đồ Nguyệt chậm rãi nói, thật giống như gia tộc của mình đang tung hoành trong thời xuân thu chiến quốc.

“Ta nghĩ Đường tiêu thư cũng không muốn giữ lại mầm mống tai họa trong Đường Môn, hơn nữa người lãnh đạo Đường Môn được người đề bạt này vô cùng kiêu ngạo ngang ngược. Ta vừa tới đã nghe hắn nói muốn cùng kết hôn với Đường tiêu thư”.

Tư Đồ Nguyệt nói xong thì nhướn mày.

Nàng liên tiếp nói ra những lời này chính là muốn chia rẽ, uy hiếp, nói năng rất lưu loát.

Nàng tin rằng. Vương Siêu bất quá chỉ là một người mới, vì đề bạt người này mà đã khiến cho rất nhiều nguyên lão Đường Môn bất mãn. Bấy giờ lại vì người mới này mà muốn khiêu chiến với Hồng môn, Tư Đồ Nguyệt có thể tưởng tượng ra cảnh Đường Môn sẽ bị tan rã!

Để duy trì tình trạng hiện tại của Đường Môn, Tư Đồ Nguyệt tin rằng Đường Tử Trần lần này sẽ cấp cho nhà Tư Đồ một câu trả lời thuyết phục, đem Vương Siêu giao cho nàng mang về Mỹ xử trí!

Sau khi Tư Đồ Nguyệt nói xong thì lẳng lặng chờ câu trả lời thuyết phục của Đường Tử Trần, trong lòng âm thầm tính toán tình thế hiện tại.

Đường Tử Trần cũng biết mình là người lãnh đạo Đường Môn, mượn một ít lực lượng của nguyên lão. bây giờ đang một tay chèn ép những nguyên lão này, một tay đề bạt người mới. Nếu diệt trừ người mới này thì chẳng khác nào chặt đi cánh tay phải của nàng. Nhưng bây giờ nàng là vì Vương Siêu mà khai chiến với Hồng môn, làm mất lòng tin các nguyên lão, thì Đường Môn sẽ sụp đổ. Sau khi cân nhắc thì cái chết của Tư Đồ Quang cũng đáng giá.

Sờ dĩ lần này nàng ngầm đồng ý cho Tư Đồ Quang gọi Kỳ Bá ám sát Vương Siêu cũng chính là trong nháy mắt đã cân nhắc một chút lợi và hại, tiến hành hiểm chiêu.

“Nếu như lần này ta có thể đánh rớt tên Vương Siêu được Đường Tử Trần đề bạt này, chặt đi cánh tay phải của nàng ta thì sau khi Wily cưới ta sẽ không còn trở ngại gì nữa. Bất quá tên Vương Siêu này bất quá cũng chỉ là một tên mặt trắng nhó, không có chút suy nghĩ, thật sự giết chết A Quang. Nếu không thì ta thật đúng là không có cơ để nói”.

Nàng quyết định mình phải được gả vào gia tộc Rockefeller. Sau khi nói ra thì nàng rất tự tin. Đường Tử Trần hiện tại đang rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Để duy trì tình trạng hiện tại thì nhất định phải bỏ đi Vương Siêu.

“Một người phụ nữ không có căn cơ mà được ngồi vào vị trí môn chủ Đường Môn đâu có dễ dàng như vậy. Người thật sự tưởng rằng mình muốn làm gì thì làm sao, cho dù là Võ Tắc Thiên muốn đề bạt người quen cũng không thể không cố kỵ”.

Tư Đồ Nguyệt cười lạnh trong lòng.

“Tư Đồ tiêu thư có lẽ đang khẳng định rằng ta lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan sao?” Đường Tử Trần đột nhiên mở miệng.

Tư Đồ Nguyệt cười nhẹ, vặn chiếc nhẫn trên tay coi như thừa nhận.

“Đường Tử Trần ta tung hoành hơn mười năm, người chết trên tay ta so với người mà người từng gặp còn muốn nhiều hơn. Nhà Tư Đồ các người đã định làm đám cưới với gia tộc Rockefeller, như vậy hãy để cha người cưới đi?”

Đường Tử Trần lạnh lùng nói, trong tiếng nói không có bất cứ ba động gì.

“Người muốn làm gì?” Tư Đồ Nguyệt giật mình, cảm giác có chút không tốt.

Đột nhiên Đường Tử Trần vươn hai ngón tay ra, nhanh như thiểm điện điểm vào mi tâm Tư Đồ Nguyệt. Sau đó người phụ nữ tung hoành này xụi lơ ngã xuống- máu tươi từ mũi chảy ra, đã tắt thở mà chết.

Nàng bị Đường Tử Trần điểm một ngón tay vào mi tâm. ám kinh vào não. lập tức mất mạng.

326. Chương 324 Hành Động Chém Đầu! (1)

Nước Mỹ. San Francisco.

Một tòa nhà khổng lồ trên hòn đảo nằm giữa Thái Bình Dương, bên trong có vườn hoa rộng lớn, sân cỏ, rừng cây. Không khí trong lành không hề nhiễm một hạt bụi cùng với kiểu kiến trúc được sơn màu trắng mang phong cách Âu Mỹ chứng tỏ rằng đây là một khu nhà cấp cao. ít nhất thì cũng có giá hơn trăm triệu nhân dân tệ.

Đây là khu nhà cấp cao của Hồng môn Tư Đồ gia tộc tại Mỹ.

Thành phố San Francisco vào thế kỷ 19 chính là thành phố trung tâm náo nhiệt nhất nước Mỹ, được phân lớn người lao động nhập cư Trung Quốc gọi là “Kim Sơn”, có nghĩa là khu phố của người Trung Quốc. Đây chính là khu phố của người Trung Quốc lớn nhất thế giới, và cũng là thành phố đông dân nhất ở Mỹ.

Lý Tiểu Long cũng được sinh ra tại bệnh viện người Hoa tại San Francisco.

Mặc dù nơi này rộng cá hồ tạp, có tới mấy trăm xã đoàn người Hoa lớn nhỏ, tổng số người Hoa lên tới hơn trăm vạn, nhưng gia tộc Tư Đồ lại khống chế được tất cả khu vực kinh tế lớn nhất của người Hoa tại Mỹ. Có thể nói người đứng đầu nhà Tư Đồ tại San Francisco có năng lực rất lớn. Trên con đường hắc đạo, bạch đạo cũng rất phát đạt.

Lúc này, có rất nhiều nam nữ ngồi xung quanh một cái bàn lớn trong phòng khách rộng lớn giữa khu nhà cấp cao. Nhà Tư Đồ đang mở một hội nghị lớn nhất gia tộc.

Người lãnh đạo nhà Tư Đồ hiện giờ là Tư Đồ Nghĩa, hắn hiện đang ngồi trên cao nhất, sắc mặt xanh mét, tay cầm một chén trà tinh xảo đang run rẩy. Hiển nhiên là lửa giận trong lòng đã dâng cao đến cực điểm

Năm ngày, đã năm ngày trôi qua.

Nhà Tư Đồ rốt cục đã nhận được tin từ Nam Dương Hồng môn truyền tới, rằng hai đệ tử kiệt xuất là Tư Đồ Nguyệt và Tư Đồ Quang mang theo sáu võ thuật danh gia, một quân gia là Kỳ Bá, cùng với mười mấy bảo tiêu kiệt xuất của gia tộc, toàn bộ đều bỏ mạng ở Nam Dương Đường Môn. Lý do chết là vì ám sát người lãnh đạo Đường Môn.

Tư Đồ Quang, Tư Đồ Nguyệt là con ruột của Tư Đồ Nghĩa. Bây giờ bị người ta giết khiến hắn phần nộ như núi lửa phun trào. Ngay khi nhận được tin này thì lập tức mở cuộc họp khẩn cấp toàn gia tộc.

Nguyên nhân hắn làm như vậy là muốn chính thức tuyên chiến với Đường Môn. Ta sống thì người phải chết!

“A Quang, A Nguyệt con của ta!”

Ngồi gần đó là một phụ nữ trung niên trong trang phục hết sức xinh đẹp, nhìn bộ dáng giàu có, nhưng hiện tại trên mặt tái nhợt không còn chút máu. Nàng khóc nhiều đến mức chết đi sống lại. Đột nhiên trong lúc đó cổ họng Từ nương phát ra âm thanh khô khè, khạc ra một cục đờm rồi hôn mê bất tỉnh.

“Đại nương ngất rồi, bảo thầy thuốc tư nhân đến, đưa vào phòng dưỡng bệnh thật tốt đi”.

Một người khác mặc áo cao cổ, tóc cắt ngắn, cũng là một phụ nữ bộ dáng hơn bốn mươi tuổi. Phụ nữ này vẫy tay, lập tức có người làm thuê nhanh nhẹn đi vào mang đại nương bị ngất ra ngoài.

Người vừa ra lệnh chính là vợ thứ hai của Tư Đồ Nghĩa.

Nhà Tư Đồ vẫn còn kế thừa quy củ trong đại gia đình phong kiến, tam thê tứ thiếp. Không như các phú hào bây giờ luôn giấu **** vợ mình.

Tư Đồ Nghĩa là gia chủ, tông công cưới năm người vợ, đều sinh hoạt trong khu nhà cấp cao này. Mỗi ngày ăn cơm cũng ngồi cùng một chỗ. Tài chính trong nhà toàn bộ đều do vợ lớn quản lý, mà đứa con của vợ lớn khi trưởng thành cũng đi ra ngoài quản lý công việc làm ăn.

Nơi đây hoàn toàn giống như đại gia đình Hồng Lâu Mộng thời phong kiến.

Cũng chỉ có đại gia tộc định cư ở hải ngoại, chưa từng về nước mới có quy củ gia tộc như vậy.

Một gia tộc lớn tất nhiên phải có quy củ. Trong mắt Tư Đồ Nghĩa, những đại gia tộc trong nước không có quy củ, toàn bộ đều là tự bộc phát. Chỉ có quy củ gia đình phong kiến này mới chân chính là quý tộc trong xã hội thượng lưu.

Không chỉ riêng Tư Đồ Nghĩa mà ngay cả một số người Hoa tại hải ngoại cũng cho rằng như vậy. Trong nước phá hư quy củ lễ nghi gia tộc đều là bọn nhà quê, không phải là quý tộc.

Người vợ thứ hai khi ra lệnh rất cao hứng. Con trai và con gái của người vợ lớn đã chết, địa vị trong gia đình đã suy yếu rất nhiều. Mà con trai và con gái của nàng đều trưởng thành, trong gia tộc cũng quản lý những chức vị quan trọng. Địa vị sau này sẽ tăng tiến rất nhanh.

Đối với cái chết của Tư Đồ Quang và Tư Đồ Nguyệt, vợ hai mấy người đang mang vợ lớn ra ngoài thì trong lòng rất cao hứng.

.Con cái của vợ ba, vợ bốn chưa trưởng thành, vẫn còn đang đi học, muốn tạo thành uy hiếp đối với nàng thì cũng còn rất lâu. Về phần vợ năm...

Vợ hai nhìn thoáng qua người con gái trẻ tuổi xinh đẹp ngồi phía dưới. nàng mặc trang phục đơn giản như một thiếu nữ.

Cô gái này chính là vợ năm mà Tư Đồ Nghĩa vừa mới cưới. tuổi không lớn hơn Tư Đồ Nguyệt.

“Thật ra phải chú ý tiểu yêu tinh này một chút, lão gia vì cưới tiểu yêu tinh này mà đặt tới hơn trăm bàn tiệc rượu lớn, mặt khác lại mời hơn một trăm bang chủ lớn nhỏ trong các xã đoàn bang hội ở San Francisco”.

Mặc dù nhà Tư Đồ đều là công dân nước Mỹ, lấy năm vợ là trọng tội, nhưng bắt quá hấn nạp thiếp chứ không kết hôn. Chỉ có tiệc rượu và thông báo cho các nhân vật trong xã đoàn người Hoa.

Người Hoa là tổ chức độc lập.

Hơn nữa bởi vì Tư Đồ Nguyệt và người thừa kế gia tộc Rockefeller là Wily sắp kết hôn, cho nên khi Tư Đồ Nghĩa lấy vợ nhỏ, thì cảnh sát San Francisco và các quan chức Mỹ cũng tới tham gia buổi tiệc.

Người Mỹ không ủng hộ quan niệm của giới quý tộc thượng lưu Trung Quốc tam thê tứ thiếp, nhưng cũng không ngại bọn họ dễ nhiều.

“Đường Môn giết con trai và con gái ta. Chúng khinh người quá đáng. các người nói bây giờ nên làm sao? Chúng ta sau lần họp mặt này, nếu không trả thù thì nhà Tư Đồ làm sao còn chỗ đứng trong giới người Hoa? Ta quyết định, mặc kệ có tổn thất thế nào cũng phải tiêu diệt Đường Môn! Đầu tiên sẽ tiêu diệt Bắc Mỹ Đường Môn! Bắt đầu từ hôm nay sẽ điều động tất cả lực lượng trả thù. phá hủy võ quán Đường Môn, công việc kinh doanh của Đường Môn! Giết tất cả thành viên của bọn hần! Điều động cả lực lượng được huấn luyện đặc biệt của chúng ta làm việc!”

Tư Đồ Nghĩa mở to hai mắt. Hần đã hơn năm mươi tuổi nhưng trông vẫn rất khỏe mạnh, hơn nữa võ công cũng không hề giảm sút. Hiện tại về mặt hần trông rất dữ tợn, hai mắt hung dữ. gắt gao nhìn tất cả các thành viên.

“Đại ca, người có phải bị thù hận làm mất lý trí hay không? Đường Môn không phải dễ dàng đối phó. Hơn nữa A Quang và A Nguyệt quả thật đã làm việc quá phận. Đã chạy tới địa bàn đối phương ám sát người lãnh đạo. Mặc dù đó chỉ là một tên mặt trắng nhỏ, nhưng không phải là người yêu của Đường Tử Trần sao? Nếu làm thế thì ả tức giận. Ta không tán thành làm như vậy, nên bàn bạc kỹ hơn. không nên thiếu suy nghĩ”.

Ngay khi Tư Đồ Nghĩa đưa ra quyết định khai chiến với Đường Môn thì một người trung niên vóc người thon dài, mang mắt kính vàng. mặc đồ tây mở miệng nói. Hiên nhiên không đồng ý với quyết định này của Tư Đồ Nghĩa.

“Lão nhị! Người dám hoài nghi quyết định của ta sao? Đừng quên ta mới chính là gia chủ Tư Đồ. Người mà phản đối nữa thì có tin ta đuổi người ra ngoài không!”

Tư Đồ Nghĩa vụt đứng lên, trên mặt đằng đằng sát khí. cầm chén trà trong tay ném xuống đất. Choang! Tiếng chén trà vỡ vang vọng khắp nơi, nhất thời đại sảnh lạnh ngắt như tờ.

Nam tử vừa nói này sắc mặt xanh mét ngồi bất động nhưng lại cười lạnh. Hắn chính là em ruột một Tư Đồ Tín.

Mấy anh chị họ Tư Đồ Nghĩa còn lại cũng chỉ dám khuyên ngăn một chút. Bọn hắn không hy vọng đánh nhau sống chết, người chết không phải là con trai và con gái mình. Tư Đồ Nguyệt, Tư Đồ Quang chết đi đã để lại thêm một số vị trí có lợi.

“Làm ầm ĩ gì thế! Ta còn chưa chết, người trong nhà bị người ta giết mà các người còn cãi nhau cái gì! Người nào làm loạn thì ta sẽ đánh vỡ đầu hắn!”

Đúng lúc này thì có một âm thanh già nua từ trên lầu truyền xuống. Theo tiếng bước chân là tiếng ông ông ông, giống như tiếng cương bồng nện xuống nền đá.

Trên lầu xuất hiện một lão thái thái tóc đã bạc trắng, được hai người phụ nữ cẩn thận dìu đi. trong tay chống một cây trượng màu đỏ. Ở đầu có đầu rồng!

Cây long đầu quái tượng này chạm đất thì vang lên tiếng ông ông ông, hiên nhiên là do sắt tinh khiết chế thành, ít nhất nặng đến năm, sáu mươi cân. Nhưng nó nằm trong tay lão thái thái này lại giống như một cây gậy gỗ, điều khiển dễ dàng vô cùng.

“Không phải do các người quyết định, ta vẫn còn chưa già!” Lão thái thái rống lên một tiếng, âm thanh như xé gió. Bà ta chống cây long đầu quái tượng đi vài bước là đà xuống lầu, biểu hiện vẫn còn rất khỏe!

“Mẹ, như thế nào lại ra đây”. Tư Đồ Nghĩa vội vàng đứng dậy.

“Lão tổ tông”.

“Lão tổ tông, người như thế nào lại ra đây”.

Lão thái thái vừa xuất hiện thì mọi người đều lập tức đứng lên, biểu hiện lão thái thái này rất có uy vọng.

“Cháu trai và cháu gái ta bị người khác giết. Ta nếu còn không ra mặt thì chỉ sợ lại bị người nhà giấu luôn chuyện này” Lão thái thái nhìn lướt qua những người tại đây khiến ai nấy đều im lặng!

“Mẹ, người ngồi xuống đã” Tư Đồ Nghĩa mời lão thái thái bình tĩnh ngồi xuống rồi cung kính đứng một bên.

Những người còn lại cũng không dám ngồi. Lão thái thái này đương nhiên thân phận tôn sùng. Đại long đầu quái tượng màu hồng tinh khiết trong tay bà ta chính là một loại côn, gọi là “Hong côn”.

Đây chính là tượng trưng cho người đứng đầu Hồng môn. Chu Hồng Trí cũng chống một cây thế này. Năm đó Tôn Trung Sơn cũng có một cây như vậy.

Lão tổ tông phật gia nhà Tư Đồ là Hồng Tú Liên trải qua hơn năm mươi năm gắn bó với Hồng môn trên khắp thế giới, chính là Đại tỷ nổi tiếng! Danh tiếng không hề thua kém Chu Hồng Trí chút nào! Chỉ là hai mươi năm nay đóng cửa tu dưỡng, không quan tâm đến mọi chuyện. Nhưng nếu nhắc tới nhân vật thế hệ trước của Hồng môn trên thế giới thì chính là nữ thiên vương “Hồng Tú Liên”, cái tên này khiến cho rất nhiều người kính nể.

Hơn nữa quan hệ của lão thái thái Hồng Tú Liên này nhiều đến khó tin! Từ hắc đạo Đài Loan, bang hội hắc đạo Đông Nam Á, bang hội hắc đạo Ấn Độ cùng với các nguyên lão trong bang hội Nam Mỹ, Bắc Mỹ đều có giao tình. Sở dĩ nhà Tư Đồ cường thịnh như vậy là do trong nhà có một lão tổ tông chống đỡ. Cho dù là ai thì cũng đều phải cấp cho lão phật gia này vài phần mặt mũi.

Trong giới hắc đạo thường có một câu thuận miệng “Nước Mỹ Hồng Tú Liên. Đài Loan Lữ Tú Liên. Tú Liên này áp đảo Tú Liên kia.” Lữ Tú Liên ở Taiwan rất nổi tiếng nhưng trước mặt Hồng Tú Liên vẫn phải tự nhận mình là tiểu muội!

“Người trong nhà bị khi dễ, các người không được ồn ào. Người nào nội chiến thì đừng trách quái tượng của ta không có mắt!” Trong mắt lão thái thái Hồng Tú Liên hiện lên một tia sáng lạnh:

“Cháu trai và cháu gái của ta không thể chết dễ dàng như vậy! Đường Tử Trần là cái gì mà dám động đến nhà Tư Đồ chúng ta. Con **** Đường Tử Trần này, ta không làm cho ả mất hết tất cả, bán nường vào kỹ viện thì sẽ không mang họ Hồng!”

Cháu gái, cháu trai chết khiến cho Hồng Tú Liên phần nộ tới cực điểm!

“Bắc Mỹ Đường Môn cũng chưa chắc một lòng với Đường Tử Trần. Chuyện kế tiếp thì ta sẽ tự xuất mã, tới Bắc Mỹ Đường Môn liên lạc với Kim Lộc một chút. Đều từng là người Hồng môn, ta thật không tin hắn sẽ nghe theo lệnh con **** Đường Tử Trần nọ! Trước tiên ta muốn Đường Môn phải tứ phân ngũ liệt!”

Rầm!

Hồng Tú Liên đập mạnh long đầu quái tượng xuống đất khiến cho mặt đất được lót bằng đá cẩm thạch vờ vụn! Mặc dù là một lão thái thái nhưng khí phách uy phong vẫn đầy đủ mười phần.

“Còn nữa. Lão nhị, người gọi Ngọc Nhi về. Ngọc Nhi có tướng mạo giống Nguyệt Nguyệt như bào thai song sinh, thay đổi trang phục một chút rồi cho gặp Wily. Nguyệt Nguyệt đã chết thì để Ngọc Nhi giả thay vào nhà Rockefeller!”

“Nhưng...!” Tư Đồ Tín biến sắc: “Ngọc Nhi đi học tại Anh, hiện giờ cũng có bạn trai rồi”.

“Bạn trai nào? Người ở đâu?” Hồng Tú Liên lạnh lùng cười.

“Hình như là người đại lục. chưa từng dẫn về nhà” Tư Đồ Tín nói chuyện lễ phép.

“Người đại lục! Không được phép! Gọi nó trở về! Đại lục toàn là những tên nhà quê, một chút quy củ cũng không có! Người bảo Ngọc nhi rằng thà lấy người da đen chứ cũng không được lấy tên nhà quê từ đại lục! Nó không nghe thì cho dù có chạy tới đâu ta cũng phải đập gãy chân nó!”

Quyền uy gia trưởng tuyệt đối thời phong kiến được Hồng Tú Liên thể hiện vô cùng rõ ràng.

“Vâng, vâng, thưa mẹ”.

Mặc dù Tư Đồ Tín là tuổi trung niên nhưng trước mặt lão phật gia Hồng Tú Liên rất nghe lời. Gia pháp nhà Tư Đồ cực kỳ nghiêm, nếu Tư Đồ Tín dám cả gan mở miệng từ chối thì Hồng Tú Liên quả thật sẽ đánh cho một trận.

Tư Đồ Ngọc là con gái Tư Đồ Tín, mặc dù không cùng cha cùng mẹ nhưng lại giống Tư Đồ Nguyệt như đúc, chỉ là nhỏ tuổi hơn một chút. Bây giờ Hồng Tú Liên muốn gọi Tư Đồ Ngọc về giả cho gia tộc Rockefeller.

“Mọi chuyện cứ quyết định như vậy đi! Chuân bị xe cho ta, ta muốn đi gặp mấy lão bằng hữu!”

Hồng Tú Liên vỗ bàn đứng dậy, mục muốn tự thân xuất mã, mượn sức người khác cùng Đường Môn đối kháng toàn diện!

Indonesia. Biệt thự cạnh biển tại Jakarta.

“Tiêu đệ, dậy đi. Hôm nay ta phải trở về châu Phi. Chờ giải quyết xong chuyện thì ta sẽ lập tức trở lại” Đường Tử Trần từ trên giường ngồi dậy mặc quần áo, vỗ vỗ vào người Vương Siêu.

Vương Siêu trở mình ôm lấy Đường Tử Trần, nhẹ nhàng đè nường nằm xuống lại, cả hai quần quít trong chăn mềm. Tay hắn vuốt ve lên hai vú nường, thân thể hai người lại quấn lấy nhau. Qua nửa ngày sau thì cả hai mới dừng lại.

Khuôn mặt Đường Tử Trần ửng hồng, quyền rũ giống như muốn chảy nước. Đôi tay trong suốt gắt gao quấn quanh cổ Vương Siêu, để chỗ kín của mình không ngừng nhấp nhô, giống như đang tiến tới cao trào.

Vương Siêu vừa là tiểu đệ vừa là một người bạn trai. Đường Tử Trần chính là nhân vật thống lĩnh Đường Môn, quyền pháp thông thần. Dùng tâm ý có thể nhìn thấy thần, thế giới này mặc dù không phải không có nam nhân có tham vọng chinh phục nàng, nhưng không có ai có thể thành công.

Nàng cũng tự nhận thấy thế giới này không có bất cứ người đàn ông nào xứng đôi với nàng.

Nhưng Vương Siêu đã phá vỡ điều này, chủ yếu Vương Siêu chính là do nàng một tay bồi dưỡng thành, có quan hệ tỷ đệ thân mật. Hơn nữa Vương Siêu đối với nàng có tình cảm vô cùng thâm thiết, vì nàng có thể bỏ qua tất cả. Quan trọng nhất là quyền pháp của Vương Siêu đã phá toái hư không, nhìn thấy thần, đã đạt tới cảnh giới ích cốc, ưu tú tới cực điểm.

Nam nhân khác không có được cảnh giới như Vương Siêu, không có quan hệ tỷ đệ thân mật. Tuyệt đối không thể theo đuổi Đường Tử Trần. Dùng hành động thô bạo là muốn chết. Đường Tử Trần trải qua không biết bao nhiêu lần bị ám sát, ngồi trên phi cơ cũng không biết đã bao nhiêu lần bị tên lửa oanh kích, nhưng hiện tại vẫn bình yên vô sự.

Hai người quần quýt lấy nhau, lên lên xuống xuống. Sau một thời gian Vương Siêu mới yên lặng giúp Đường Tử Trần mặc quần áo.

“Tiểu đệ, người chờ ta trở lại, không nên mạo hiểm! Quyền pháp của người mặc dù cao nhưng xã hội này còn nhiều thứ có thể đả thương người”.

“Ừm, ta biết nên làm thế nào mà. Tỷ tỷ, ta chờ tỷ trở về cùng ta kết hôn”.

Vương Siêu thần nhiên trả lời, nhìn Đường Tử Trần ngồi vào xe, thân ảnh đang dần đi xa mà trong lòng dâng lên một ý muốn mãnh liệt: “Ta sẽ giúp tỷ dọn hết mọi trở ngại. Tỷ cứ chờ xem, Tử Trần. Nhà Tư Đồ muốn đối địch với chúng ta, mười ngày sau ta cam đoan trong vòng một tháng sẽ làm bọn họ biến mất”.

Mấy ngày này Vương Siêu đều cùng Đường Tử Trần ân ái, nhưng tất cả tin tình báo đều không bỏ qua, cũng biết nhà Tư Đồ đã bắt đầu một loạt hành động, sẽ tiến hành tấn công mạnh mẽ vào Đường Môn!

Phương pháp của Vương Siêu rất đơn giản. Đó chính là hành động Ám sát, đây là phương pháp hành động trực tiếp hữu hiệu nhất, cũng là thủ đoạn của quân đội trong nước.

“Siêu ca, có một quyền sư đang ở trong sân của trường Minh Luân Đường, nói rằng muốn gặp người”

Đường Tử Trần đi xa. Vương Siêu bắt đầu chuẩn bị kế hoạch trăm thủ, chấn nhiếp đối phương thì Tạ Ly đột nhiên vội vã đi tới.

“Ồ? Quyền sư tới từ trong nước? Tên là gì?” Vương Siêu hỏi.

“Hắn bảo hắn tên là Ba Lập Minh”.

327. Chương 325 Hành Động Chém Đầu! (2)

“Ba Lập Minh? Lão Ba đến Nam Dương sao?” Vương Siêu từ miệng Tạ Ly nghe tin có một quyền sư đến từ đại lục thì ban đầu còn tưởng rằng hâm mộ đến loạn võ. Nghe được chính là Ba Lập Minh thì hơi bất ngờ cùng hứng.

“Lão Ba tới rất đúng lúc, ta vừa mới lo lắng lần này đến San Francisco thực hiện hành động trăm thủ không có người thích đi cùng”.

“Lão Ba võ công vừa cao cường vừa có nhiều năm kinh nghiệm đấu võ. phong ba bão táp gì cũng từng trải qua. có người này thì còn hơn việc mang theo đội quân ngàn người”.

Ở Mỹ thực hiện hành động trăm thủ không phải là chuyện dễ dàng. Cho dù Vương Siêu tự cho mình là tài cao gan lớn nhưng thực sự hành động không dám nắm chắc chín phần. Dù sao cũng là đại bản doanh của người ta, chính là đầm rồng hang hổ không thể coi thường được.

Mà Vương Siêu cũng chưa đạt tới tình trạng đao thương bất nhập, bay lượn như chim trên trời. Mấy chú tay súng tự động bao vây, ném lựu đạn liên tục thì chạy trốn cũng khó khăn.

Nhà Tư Đồ có lịch sử gần một thế kỷ, nền tảng hùng hậu. Từ một quán gia như Kỳ Bá thì cũng có thể khẳng định bên trong còn vó số cao thủ, không đơn giản như những gia tộc bình thường.

Vương Siêu đã quyết định triển khai hành động trăm thủ nhưng cụ thể chọn người nào. Chuẩn bị ra sao thì vẫn chưa có kế hoạch chi tiết.

Có điều phải tiến hành càng nhanh càng tốt, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai. Nếu để lâu thì nhà Tư Đồ phát động thể công, hơn nữa còn có thể lực to lớn của gia tộc Rockefeller tại Bắc Mỹ hỗ trợ, rất có thể bên hắc sẽ chịu tổn thất nghiêm trọng.

“Bất quá Lão Ba đến Nam Dương thì ai quản lý việc Trong nước? Đại hội võ thuật không có tuyệt đỉnh cao thủ tọa trấn thì rất nguy hiểm. Y Hạ Nguyên Nhật Bản tuyệt không phải là nhân vật dễ đối phó. Năm đó tại cảng Thượng Hải khi mình cùng Nguyễn Hồng Tu luận võ đã gặp qua hắn một lần. Người này có thể sánh với Chu Bình Lâm. xét về mức độ tàn nhẫn thì còn hơn xa. Hơn nữa hắn đang ở vào độ trung niên, chắc chắn sẽ có tiến bộ, được xưng là võ đạo gia thực chiến đệ nhất Nhật Bản thì chính là nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh. Nếu hắn đột phá Đan kiếp Thành công thì là một mối họa lớn”.

Lần đầu tiên khi Vương Siêu gặp Y Hạ Nguyên, trong ấn tượng đây là một nhân vật rất khó đối phó.

Mặc dù đã ra nước ngoài nhưng không có nghĩa là Vương Siêu không quan tâm. Dù sao võ thuật Trung Quốc hiện đã xuống dốc. đối với người Hoa không phải chuyện cao hứng.

“Phải mời lão bằng hữu này của ta đi một chuyến thôi”.

Ý niệm nổi lên trong đầu Vương Siêu nhưng nhất thời không nghĩ ra ý kiến nào tốt, lập tức lái xe đến gặp Ba Lập Minh.

Đến trường học Hoa ngữ Minh Luân Đường. Vương Siêu vừa mới bước vào đã thấy một đại hán vai rộng mặc vest đen. lưng thẳng như ngọn bút, giày da bóng loáng, đeo cà vạt tóc được chải cạnh thận tỉ mỉ- quy hình hạc cốt, vành tai thật lớn đang đứng thẳng ở giữa sân.

Đại hán này đúng là Ba Lập Minh.

Lúc này Ba Lập Minh ăn mặc như một người trong giới xã hội thượng lưu, rất có khí phách của người thành đạt. Người dựa vào quần áo. phát dựa vào áo vàng. nhìn thoáng thiếu chút nữa Vương Siêu không nhận ra hắn.

Lúc này Ba Lập Minh. đang cùng một trung niên nhân mang áo choàng ngắn màu đen, bộ dáng hình như muốn luận võ.

Trung niên này chính là Bạch Tuyền Di. xung quanh còn có mấy quyền sư nhất lưu ở Nam Dương, cùng với sáu quyền sư Lữ Lão Lộc vừa mới gia nhập

Đường Môn, còn có đám người Miêu Khang Hi.

Đường Môn làm việc rất nhanh, trong ba ngày đã đem người nhà của sáu người này tới định cư tại Nam Dương- Mỗi nhà ở một phòng riêng, phí định cư là ba trăm vạn USD. Sản nghiệp còn lại cũng đang trong quá trình xử lý.

Người nhà tới Nam Dương Thì sáu cao thủ danh gia Hóa Kinh này mới có thể nói là chính thức thuộc về Đường Môn. Rời khỏi giới võ thuật, thân phận bây giờ là quán gia. Cũng không có cách nào khác. Ai bảo luận võ thua làm gì!

Hây!

Bạch Tuyền Di giống như một con báo được tiêm thuốc kích thích, vô cùng nhanh nhẹn, tấn công vào bên trái Ba Lập Minh. Đầu gối hất lên tựa như cái chày lớn. mãnh liệt đánh vào bắp chân Ba Lập Minh. Đồng thời hai tay nắm thành quyền, tay trái thoáng một cái đã giơ lên đánh vào mặt đối phương, còn tay phải thì hướng xuống dưới. ầm ầm ấn đầu giống như đã dung nhập vào trong bóng tối. đột nhiên đánh về phía dưới của Ba Lập Minh!

Dùng mã bộ đánh vào bắp chân. tay trái dùng hư chiêu thu hút sự chú ý, làm tiêu tan tinh khí đối phương, tay còn lại ẩn dấu bảo quyền, dùng sát chiêu “Ám Báo Dạ Tập” đánh vào thất lưng đối phương. Tấn công liên tục, trên dưới đều đánh tay chân tung bay. quyền ảnh chớp động giống như người có tám cánh tay!

“Ám Báo Quyền” chính là được Bạch Tuyền Di dùng Thiếu Lâm bảo quyền của mình kết hợp với đấu pháp Vịnh Xuân Quyền. Không dễ dàng thi triển, nhưng một khi thi triển chính là lấy mạng người, móc trái tim kéo ra.

Đối mặt với quyền ảnh như núi Ba Lập Minh vẫn không hoảng, theo thế bước ra từng bước. giống như con voi lớn lội qua sông, thân hình tuy nặng nề nhưng lại mang theo sự nhẹ nhàng khó tin. chợt thoát ra khỏi thế công của Bạch Tuyền Di.

Mặc cho chiêu pháp của Bạch Tuyền Di lợi hại đến cỡ nào dưới tuyệt phẩm thân pháp “Hương Tượng Độ Hà” của Ba Lập Minh đều không còn nửa điểm uy lực.

Sau khi Ba Lập Minh hiện lên, cổ họng phát ra ba chữ như tiếng xé gió tiếng sét đánh. khiến cho mọi người kinh hoảng!

“Bảo quyền tốt!”

Xoát xoài xoài, trong vòng 0,1 giây liên tục bước ra ba bước chân, hai đùi trở nên vừa thô vừa to giống như chân voi. Ba Lập Minh trong tích tắc đã phóng tới gần Bạch Tuyền Di. Bụng phình to như một bong bóng. giống như người phụ nữ mang thai được mười tháng. Như vậy có thể thấy được dạ dày của hắn mạnh mẽ đến cỡ nào!

Bụng dưới giống như một cái bóng khí lớn, theo một chuyển động của Ba Lập Minh. bao khí tự động phản tán ra khắp cơ thể. từ vai đến khuỷu tay. bàn tay!

Ba Lập Minh dùng chính là “Đan Điền Khí Đả” trong Kim Cương Luân Quyền Thiếu Lâm. sau một chuyển động đã tích tắc biến thành lực của đan điền. Thông qua vai vận đến cánh tay, bàn tay lúc này phình to ra như cánh quạt, phát ra tiếng vỗ phàn phật giống như tiếng của cánh quạt phi cơ trước kia cất cánh. lấy thế lôi đình vạn quán đánh về phía Bạch Tuyền Di.

Trong nháy mắt này. Bạch Tuyền Di cơ hồ ngay cả thở cũng không thở được. Hoàn toàn bị kinh phong bao phủ. Lỗ tai chỉ còn nghe được tiếng ầm ầm ù ù. Qua hơn một trăm tiếng như thế thì hai mắt tối sầm không nhìn thấy bất cứ thứ gì. tai cũng bị điếc, ngay cả da tay vốn mẫn cảm như bị đoạn khí không còn cảm giác.

Lỗ tai mất đi thính lực. hai mắt mất đi thị lực, da tay mất đi mẫn cảm. Trong nháy mắt khi Ba Lập Minh đánh ra một chuyển động. Bạch Tuyền Di ngoại trừ nhắm mắt chờ chết thì không còn con đường nào khác.

Ầm!

Bạch Tuyền Di gần như kiệt sức. ngay lúc chỉ còn biết nghe theo mệnh trời thì chợt cảm giác bên cạnh mình như có mấy trăm kg thuốc nổ đột nhiên phát mạnh. khí lưu làm cho hắn đứng không vững. cuống quýt lui về phía sau thì có hai bàn tay va chạm cùng một chỗ cánh tay xảo diệu cùng đánh ra cùng một thế.

Thì ra không biết từ lúc nào Vương Siêu tiến vào. đón lấy chuyển động của Ba Lập Minh.

“Ha ha ha ha, lần đầu gặp mặt chúng ta cũng là giao thủ thế này, không ngờ lần này cũng thế. Đáng tiếc người cao hơn ta một bậc!”

Ba Lập Minh nhẹ buông tay, khí thế vừa rồi tiêu tán. cười ha ha cảm thán nói.

Vừa rồi Vương Siêu ra tay, hắn cũng đã nhận ra đối phương vận kinh như thần. xuất thủ đã đạt cảnh giới vô thanh vô tức, trong tình thế chỉ mảnh treo chuông, kịp thời tiếp nhận một chuyển động này của hắn.

“Ha ha. lão Ba. người cũng không kém”.

Vương Siêu cười trả lời.

Mặc dù Ba Lập Minh không thể như hắn nhưng vận khí thân thể bành trướng như đại hán khổng lồ, có thể bành trướng một bộ phận, lực lượng đạt hiệu quả tới chín thành.

Nếu Vương Siêu vận khí bành trướng thân thể bộc phát lực lượng mười một, mười hai sức ngựa, thì Ba Lập Minh cũng đạt tới mười sức ngựa.

Wương Siêu bất quá hơn một chút mà thôi.

Ngay cả Bạch Tuyền Di- một trong chín vị quyền sư Hóa Kinh cũng trợn mắt há hốc mồm.

Vốn Vương Siêu có thể so sánh với Đạt Ma, Trương Tam Phong, dường như đến cấp độ như thần, bọn họ không thể tin vào mắt mình. Bây giờ xuất hiện thêm một người cũng là cao thủ thần cấp. khiến bọn họ cơ hồ tê dại.

“Quả nhiên cấp độ khác nhau, không cùng trình độ” Trong lòng Lữ Lão Lộc vô vàn cảm khái, vốn tưởng rằng mình đứng đầu trong sáu cao thủ thì ngạo thị thiên hạ. Nhưng tới Nam Dương mới biết núi cao còn có núi cao hơn. ếch ngồi đáy giếng: đúng là ếch ngồi đáy giếng”.

Sau khi nhìn thấy Vương Siêu và Ba Lập Minh, sáu danh gia võ thuật người Hoa tại Mỹ này đều cảm giác bản thân giống như ếch ngồi đáy giếng.

Trước kia mình ngạo nghễ hò hét, tự cho mình là quyền sư vô địch thiên hạ, đột nhiên vào trung tâm giới võ thuật này, gặp được những người mạnh như Tôn Lộc Đường Lý Cảnh Tâm, Lý Thư Văn liền cảm thấy xấu hổ.

“Tâm phục khẩu phục, ta thật sự tâm phục khẩu phục. Mới vừa rồi nếu không có Vương Siêu sư phụ tiếp một chiêu kia thì ta đã bị người đánh chết rồi” Bạch Tuyền Di thở ra một hơi thật dài, mắt hấn đặt cao hơn đầu chưa bao giờ phục người khác. Nhưng hiện tại cũng chính thức tâm phục khẩu phục quyền pháp của Vương Siêu và Ba Lập Minh.

“Vừa rồi Ba sư phụ hình như dùng Thiếu Lâm Kim Cương Luân Quyền? Còn có thân pháp kia. hình như là Hương Tượng Độ Hà của Thiếu Lâm? Công phu thật sự đã thất truyền rất lâu. lúc ta theo sư phụ học Thiếu Lâm bảo quyền thì nghe nói quyền phổ đã bị cướp đi thiêu hủy”.

Quyền pháp cao nhất của Thiếu Lâm có hai thức, được ghi lại trong một quyền phổ- gọi là “Thiếu Lâm Khán Gia Quyền”. Đó là “Thôi Ma” và “Cát Mạch” hai thức chính là “Linh Dương Quả Giác” và “Hương Tượng Đồ Hà” rất trân quý trong Thiêu Lâm.

Ba Lập Minh khoát khoát tay: “Chưa bị thiêu hủy, nó đang ở chỗ ta. Thật ra Khán Gia Quyền tại Thiếu Lâm mặc dù là đứng đầu nhưng không phải là quyền pháp cao nhất, các người muốn xem thì cứ mang đi sao chép. Ở đây ta còn có chú giải Tây Tủy Kinh chân bản của Bạch Ngọc Phong”.

“Mang đi sao chép?”

Lời vừa nói ra lập tức liên kinh động đến những quyền pháp gia ở đây.

Những năm đầu tiên, một lượng lớn bí tịch vô giá được phát ra rộng rãi. Tuy thế, người bình thường cho dù có được trăm quyển thì không có sư phụ chỉ điểm cũng không luyện được.

Đây cũng giống như việc đọc sách viết chữ. người không học tiểu học, không có sư phụ giúp người hiểu các chữ số, cộng trừ nhân chia thì cho dù người là thiên tài cũng không học lên tới trung học, thậm chí là đại học.

Bất quá có bí tịch chân chính cùng quyền sư trụ cột ở đây, đương nhiên có thể học lên trung học, có trụ cột rồi có thể tự học vi phân, tích phân đại học.... vv.

“Thật ra võ công muốn đột phá Đan kinh, muốn tiến bộ thì phải dựa vào kinh nghiệm, tính cách và kỳ ngộ. Bí tịch cũng không phải là quan trọng nhất; Tôn Lộc Đường cũng không viết cụ thể cách luyện, mà chính là viết kinh nghiệm sau khi Hóa Kinh của mình, thân thể có phản ứng thế nào Thiết nghĩ nên tìm người học tránh việc luyện sai. Giống như sau lúc ta Bảo Đan luyện tập tám khẩu quyết Bát quái chưởng, luyện đến Cương Kinh- mỗi ngày đều phải kéo bụng một lần. kéo toàn bộ máu xuống rốn, đó là tẩy tủy hoán huyết. Bây giờ luyện đến ích cốc thì ngay cả hàm răng cũng thay đổi. Ta chỉ biết như thế là mình luyện thành công rồi”.

Wương Siêu mỉm cười. lộ ra hàm răng trắng trơn bóng.

“Bây giờ ta có bốn mươi cái răng- mà người bình thường chỉ có từ hai mươi tám đến ba mươi hai cái, đây chính là luyện cốt tủy đến đỉnh điểm mà thành”.

Đám người Bạch Tuyền Dụ Sa Lượng. Lữ Lão Lộc vừa nhìn thì như vậy, hàm răng Vương Siêu trắng tấp đều như tuyết.

Ngoại trừ Ba Lập Minh, những người ở đây không kiềm chế được sự kinh ngạc.

“Bốn mươi cái răng! Thích Già Ma Ni cũng có bốn mươi cái răng, người đã Thành thần Thành tiên Thành phật rồi sao?”

Phật tử Thích Già Ma Ni có bốn mươi cái răng, tượng trưng cho việc tu hành đến cảnh giới cao nhất. Lúc này quyền sư này kinh ngạc, trong ánh nhìn Vương Siêu như hẳn không thuộc về loài người.

“Thích Già Ma Ni bất quá là một người đứng đầu tông giáo, không có một chút công phu làm sao khiến người ta tin vào giáo điều? Vô công luyện đến cảnh giới gân cốt phát ra tiếng sấm, thêm vào một chút trò vật là có thể lừa gạt dân chúng, khiến bọn họ tin rằng đã gặp chân nhân” Ba Lập Minh nói.

“Thích Già Ma Ni có sức mạnh ném được voi. điều này là không giả, lực lượng có thể so sánh với ta nhưng chưa chắc đã thành tựu vượt qua ta. Chính thức đánh nhau thì đấu pháp của hắn không tàn nhẫn. không có ý chí chiến đấu nhất định sẽ bại!”

“Điều này đúng là vậy” Bạch Tuyền Di gật đầu, vừa rồi hẳn động thủ với Ba Lập Minh cho nên biết người này rất kinh khủng.

Người luyện võ hiểu biết rất rõ thân thể mình, căn bản không hề tin vào chuyện thần tiên.

“Ta thấy một số công phu của thượng sư luyện Yoga, toàn thân mềm dẻo như bún, cứng như sắt, sự mềm dẻo của bộ xương bé khí một giờ cũng không chết. Thân thể bọn họ cường đại hơn cao thủ Hóa Kinh nhưng thật sự đánh nhau ngay cả thì cao thủ Minh Kinh cũng không lại. Bởi vì bọn họ không biết đấu pháp, cũng không luyện phát khí đánh người, tâm lý cũng không độc. không có ý chí chiến đấu. Người một quyền đánh thì hẳn ngay không biết né tránh, chỉ biết dùng thân thể ngạnh kháng” Bạch Tuyền Di thâm trầm nói.

“Ta đã đọc qua một ít sách về Yoga đại thủ á, toàn bộ đều là kỹ năng dưỡng sinh. Yoga không có phương pháp đánh nhau, cũng không bồi dưỡng ý chí chiến đấu. Khi đánh nhau ngoại trừ lực lượng thì phải nảy sinh sự độc ác, người thân không nhận, xảo quyệt như yêu ma. Phải học theo Lưu Bang, Hạng Vũ năm đó bắt cóc phụ thân hắn đem đi nấu ăn. sau đó hắn còn mời hắn một chén. Tàn nhẫn như vậy thì nhưng hòa thượng tu hành không có”.

Vương Siêu cười cười nói: “Lại nói tiếp, lần này Đông Nam Dương lưu hành Thái Quyền, đấu pháp mặc dù ác liệt nhưng không có kỹ thuật dưỡng sinh, hơn hai mươi tuổi luyện Thái Quyền nhất định cần phải kiên tu Yoga thì mới có thể có lực chiến đấu. Không nói đến tu tâm dưỡng tính. lực lượng của Thích Già Ma Ni không khác biệt. Luận võ thì ta không dám chắc, phải đánh nhau mới biết được. Chúng ta đều là người đều phải chết. Đường Hào tiên sinh từng làm sáng tỏ thần thoại về Đạt Ma, Thích Già Ma Ni thật ra không phải thần phật gì, chẳng qua luyện công phu đến đỉnh điểm của con người”

Lực lượng của Thích Già Ma Ni không khác biệt với ta lắm! Câu nói cuồng vọng đến cỡ nào!

Nhưng từ miệng Vương Siêu nói ra thì không ở đây một người nào dám hoài nghi.

“Được rồi, khi nào có thời gian chúng ta sẽ đàm luận. Lão Ba, người có hứng thú theo ta một chuyến không?” Vương Siêu nói đến vấn đề mấu chốt.

“Chuyện gì vậy?” Ba Lập Minh ngẩng đầu hỏi.

Hai mắt Vương Siêu nhìn mọi người một cái, nhất là sáu quyền sư Lữ Lão Lộc đến từ Mỹ.

Sáu quyền sư này đang yên lặng cúi đầu, suy ngẫm về những lời Vương Siêu và Ba Lập Minh vừa nói, không nhìn thấy ánh mắt của Vương Siêu.

Vốn theo ý định của Vương Siêu, hành động trăm thủ lần này sẽ chọn sáu người bọn Lữ Lão Lộc. Bọn họ đều là cao thủ Hóa Kinh, có khả năng tránh được súng ống. Bọn họ đảm đương một phần trọng trách. Mới

vừa rồi Vương Siêu nói rõ công phu chính là muốn tạo thành áp lực cho bọn hắn! Khiến bọn hắn không dám có ý đồ gì xấu.

Mà người trong nhà mặc dù Tạ Ly chọn ra những người có thân thủ rất tốt, nhưng đến Mỹ trăm thủ lần này khẳng định thương vong rất nhiều nên không thể dùng.

Mà đám người Bạch Tuyền Di cũng không chịu sự khống chế của Đường Môn,

đối phó với bang hội bản xứ Nam Dương thì được chứ muốn đến Mỹ đánh nhau sống chết thì rõ ràng không tình nguyện. Vương Siêu không có cách nào nào nhưng không thể bắt buộc. Bây giờ Ba Lập Minh giúp đỡ thì cực tốt! Ít người thì hoạt động bí mật hơn.

“Chúng ta tìm chỗ nào đó nói chuyện đi” Vương Siêu nói.

“Được” Ba Lập Minh trả lời rất dứt khoát: “Ta còn có vài cuốn quyền phổ trong cái bao này, các người mang đi sao chép đi. có trả lại hay cũng không thành vấn đề”.

Ba Lập Minh cùng Vương Siêu đi vào trong.

Ngày thứ hai, hai người cải trang từ Indonegia bay tới Nhật Bản. sau đó lại từ Tokyo bay tới San Francisco ở Mỹ.

328. Chương 326 Hành Động Chém Đầu! (3)

Máy bay đáp xuống sân bay San Francisco phát ra tiếng động cơ ầm ầm chấn động màng nhĩ. Sau khi đáp xuống thì tiếp tục lướt đi, tiếng nhạc êm tai báo hiệu lễ khách lấy hành lý chuẩn bị xuống máy bay.

Nhưng lại có hai hành khách không hề động đậy. Cũng chưa thu vén hành lý.

Hai người này đều có khuôn mặt bình thường, vóc người cao khoảng một mét tám nhưng với người da trắng thì không tính là gì, trong đám người tuyệt không chút nổi bật.

Là Vương Siêu và Ba Lập Minh ngồi máy bay từ Nhật Bản đến Bắc Mỹ San Francisco. hành động trăm thủ này không mang thêm gì khác.

“Bây giờ mà vẫn mang nặng tư tưởng phong kiến như vậy sao? Một người lấy năm vợ? Rồi lại ở cùng một chỗ, quản lý công ty của gia tộc. Nhà Tư Đồ này thật đúng là càng sống càng trở về thời phong kiến” Trong lúc máy bay lướt đi, hai mắt Ba Lập Minh vẫn chăm chú nhìn vào đồng tài liệu nhà Tư Đồ trong tay, lẩm bẩm một mình.

Sau khi xem qua, vị vua đầu võ hơn ba mươi năm ngồi tù này rất kinh ngạc. Trong suy nghĩ của hắn quả thực không thể giải thích tổ chức gia tộc phong kiến Tư Đồ. Thứ này đã bị quên lãng từ lâu nhưng xuất hiện sờ sờ, tuyệt hắn không thể bỏ qua.

Ngày hôm qua, sau khi Vương Siêu gặp Ba Lập minh thì đã giới thiệu đơn giản về những chuyện đã trải qua, có ý muốn Ba Lập Minh hỗ trợ.

Ba Lập Minh vui vẻ đồng ý đến Mỹ. Thực hiện hành động trăm thủ là chuyện nhỏ, cái chính là hắn muốn nhìn xem chủ nghĩa đế quốc ở Mỹ rốt cuộc là cái gì. Cả đời hắn chưa từng ra ngoài.

“Được rồi, Lão Ba. người đến Nam Dương làm gì vậy?” Vương Siêu đột nhiên hỏi.

“Trong ba mươi năm ngồi tù, ta đã thu rất nhiều đồ đệ. bọn họ thường xuyên đến thăm ta, trong đó có mấy tên rất tốt. Sau khi ta đại náo Bắc Kinh thì cảm giác muốn đi đây đó chơi một phen. Cho nên mới gọi bọn hắn đưa ta tới Nam Dương”.

Ba Lập Minh thở ra một hơi. ánh mắt chớp động. cả người tản mát ra khí thế như khủng long.

“Ừm”.

Vương Siêu gật đầu. Quyền pháp Ba Lập Minh cao minh, hành sự không hề cầm kỳ muốn giết người là giết, vô pháp vô thiên. Nhưng tuyệt không phải là cái loại mãng phu không có đầu óc, ngược lại hẳn rất tinh minh, năng lực tổ chức rất khá. Từ ba mươi năm trước từng lãnh đạo hàng vạn người.

Hơn nữa hẳn không phải là quyền sư không có văn hóa. Ngược lại còn đọc nhiều thi thư. Nào là lịch sử thế giới, chủ nghĩa Mác — Lênin, riêng về lịch sử cách mạng mỗi nước thì đọc thông rất nhiều. Có sự hiểu biết sâu sắc đối với xã hội. Quyền pháp Vương Siêu cao thâm hơn Ba Lập Minh nhưng về thi từ ca phú thì lại kém hẳn.

Bất quá mặc hẳn có chút hối hận. biết nhiều chuyện chưa chắc là việc tốt. Quyền tâm hồn tạp không tinh khiết lúc còn trẻ hẳn bị phá tâm rất nhiều, thủy chung không thể đạt tới cảnh giới phá toái hư không như Vương Siêu.

“Cả đại lục Bắc Mỹ. Một bộ phận của Mỹ, Canada, Mexico có tình hình rất phức tạp. Các thế lực ngầm lần lượt thay đổi. có trùm buôn thuốc phiện Mexico, các tập đoàn lớn ở Mỹ, Hồng môn và cả Đường Môn của chúng ta. Lần này chúng ta sẽ đối phó với Hồng môn Tư Đồ và một đại gia tộc rất lớn. Mà người đứng đầu Hồng môn Bắc Mỹ lại là Trình Sơn Minh, là đồng minh của Đường Môn chúng ta”.

Vương Siêu giải thích đơn giản một chút.

Thật ra hẳn cũng lần đầu tiên tới Mỹ nhưng đã đọc tất cả tư liệu trên bản đồ được chụp từ vệ tinh. Bây giờ nhắm mắt có thể tìm được nơi phân bố thế lực cơ bản của nhà Tư Đồ tại San Francisco.

Vương Siêu cùng Ba Lập Minh chỉ là giết mấy nhân vật mấu chốt của nhà Tư Đồ. Gia chủ nhà Tư Đồ hiện tại là Tư Đồ Nghĩa là mục tiêu số một, tiếp đến là đệ đệ của hẳn Tư Đồ Tín.

Bất quá kể bị giết đầu tiên không phải hai người này mà chính là một người trong nhà Tư Đồ... lão tổ tông Hồng Tú Liên.

Đối với một người từng giữ chức vụ trọng yếu “Hồng côn” trong Hồng môn thì đương nhiên trong tư liệu của Đường Môn phải có.

Vương Siêu và Ba Lập Minh trên phi cơ đã xác định, phải dùng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai. một kích đánh chết lão thành này.

“Bà già này không chết thì việc không tiện” Ba Lập Minh nhìn tư liệu về Hồng Tú Liên, mở miệng đánh giá một chút.

“Tối hôm nay động thủ, phóng chừng ra tay với ba người này khoảng vài giờ. Năm giờ sau chúng ta sẽ đáp chuyến bay trở về. một giây cũng không chậm”.

Máy bay cuối cùng dừng lại, hành khách lục tục xuống máy bay. Vương Siêu và Ba Lập Minh cũng hòa vào dòng người đang hối hả đi vào đại sảnh sá bay. Vương Siêu nhìn Ba Lập Minh nói.

“Không hiểu Đường Môn nắm giữ tin tức thế nào? Nhưng ba người này hiện không ở cùng một chỗ, ta và người chia nhau ra hành động, năm giờ sau sẽ hội hợp ở sân bay, thế nào?” Ba Lập Minh nhún mày.

“Gần đây Tư Đồ Nghĩa thường xuyên hoạt động, tại các công đảng thường bí mật mở hội nghị. Tư Đồ Tín cũng bí mật bày tiệc rượu mời thủ lĩnh của các xã đoàn người Hoa tại San Francisco. về phần lão bà Hồng Tú Liên thì hoạt động bí mật. trong vòng ba ngày đã gặp rất nhiều nguyên lão của Hồng môn, hành tung phiêu hốt không ngừng, cụ thể tình huống ra sao thì không biết. Cho dù là cơ sở bí mật của Đường Môn chúng ta chưa điều tra được. Bất quá có một điều chính là bọn người này mỗi tối đều gặp mặt cùng ăn cơm. đây là quy củ không thể thay đổi của đại gia tộc này. Hai chúng ta không nên tách ra, trực tiếp tới vào lúc bọn chúng ăn cơm tối”.

Vương Siêu lạnh nhạt nói vài câu, ngữ khí bình thản. Dường như việc lấy đầu của kẻ khác dễ như lấy đồ trong túi vậy.

Lần hành động này Vương Siêu cũng không có báo người của Đường Môn tại Bắc Mỹ tiếp ứng. Thậm chí khi tới San Francisco. Bọn họ cũng không hề hay biết.

Vương Siêu đã cẩn thận là sợ trong Bắc Mỹ Đường Môn có thể có gian tế của nhà Tư Đồ. Hần và Ba Lập Minh tới đại bản doanh của đối phương, một khi tin tức bị lộ thì quả thực chính là tai họa! Cho dù võ công cao tới đâu cũng khó toàn mạng trở ra.

Nhất là hắn đã giết tướng quân của nước Mỹ, bây giờ đã bị quân đội nước này coi là cái gai trong mắt.

Người lãnh đạo Bắc Mỹ Đường Môn gọi là Kim Lộc, một nhân vật vô cùng thần bí. Thân phận chưa bao giờ bại lộ, hành tung phiêu hốt. không ai biết hắn ở đâu. Hơn nữa còn có ba đến năm thể thân. Ngoại trừ Đường Tử Trần thì trong tất cả những nhân vật lãnh đạo khác, hắn được xem là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi. Kim Lộc đắm đuối nhiều năm tại Bắc Mỹ, nơi mà ngư long hỗn tạp. các thể lực long xà nổi lên thường xuyên, hắn vẫn đứng sừng sững đủ thấy được bản lãnh.

Mà trong tư liệu của Đường Tử Trần có chuyện về Kim Lộc năm năm về trước.

Khi đó nhân vật lãnh đạo Bắc Mỹ Đường Môn mặc dù võ công quyền pháp còn kém hơn Triệu Quang Vinh, nhưng lại âm hiểm xảo trá thủ đoạn độc ác. Một số lãnh đạo trong Đường Môn âm thầm gọi hắn là “Thiên diện Kim Hồ”.

Đường Tử Trần mượn sức gia tộc Trình Sơn Minh tại Bắc Mỹ Đường Môn cũng chỉ có thể miễn cưỡng không chế Kim Lộc, tránh việc Đường Môn Bắc Mỹ không còn nghe lời.

Năm đó Đường Tử Trần cùng một đám kiêu hùng Đường Môn tổ chức phân chia khu vực, lập một tổ chức khổng lồ của người Hoa tại hải ngoại, trải rộng khắp nơi trên thế giới. Đường Tử Trần lại được đa số đại lão bầu làm người lãnh đạo do thể lực hùng hậu. Đường Tử Trần nắm một nửa kinh doanh của Đường Môn. Nhưng quyền lợi của các phân đà, đôi lúc Đường Tử Trần cũng bất lực, tương tự như thiên tử đối với các chư hầu vậy.

Điểm này từ tình huống Nam Dương cũng nhìn ra được.

Lần này Vương Siêu không hề thông báo cho ai, thời gian rất nhanh, giết người xong sẽ lập tức cao chạy xa bay.

Thể lực gia tộc Tư Đồ dù lớn nhưng nếu người lãnh đạo chết đi thì sẽ giống như rắn mất đầu, lập tức sẽ lâm vào cảnh hỗn loạn. Các thể lực bên ngoài lắm le thôn tính thì sẽ sụp đổ.

Đương nhiên nếu như có người giết chết Đường Tử Trần hoặc Vương Siêu thì cả Đường Môn cũng lập tức tứ phân ngũ liệt.

“Đi thôi, gia tộc Tư Đồ nằm ngay trên bờ biển Thái Bình Dương, k cách vài chục km, chạy nửa giờ là tới”.

Vương Siêu cùng Ba Lập Minh ra khỏi sân bay thì sắc trời đã mờ tối, thuê một chiếc taxi thẳng đến.

Đồng thời lúc đó, trong khu nhà cao cấp của nhà Tư Đồ. Tổ tông lão phật gia Hồng Tú Liên đang tiếp đãi một vị khách bí mật.

Vị khách này mặc một bộ quần áo màu xanh biếc, là một người thanh niên da trắng ước chừng ba mươi tuổi. Thân thể cao gầy, hai mắt màu xanh lam giống như thủy tinh, tóc vàng kim bóng bệ trên đầu, lộ ra vẻ nghệ sĩ.

Đáng chú ý trong tay người thanh niên này đang chơi đùa với một đầu lâu bằng thủy tinh trong suốt long lanh tạo hình vô cùng tinh xảo, hàm răng và mắt trông rất sống động, phát ra khí tức âm u kinh khủng, thật giống như địa vực thời Trung Cổ.

Thanh niên da trắng này kết hợp với đầu lâu thủy tinh tạo thành một loại khí chất vừa mỉa mai vừa tà ác.

Người này chính là người thừa kế xuất sắc của gia tộc Rockefeller, tên là Wily.

Đối mặt với người thanh niên da trắng này, cho dù là người cuồng như lão phật gia Hồng Tú Liên cũng phải thu liễm khí tức, thu hồi sự ngạo mạn và uy vọng.

Không chỉ đơn giản vì đối phương là người thừa kế của gia tộc Rockefeller, mà là vì Wily là lãnh đạo của Khô lâu hội. Khô lâu hội được mệnh danh là tổ chức đứng đầu trong xã hội thượng lưu Mỹ. Trong vòng hai trăm năm lịch sử, từ trong tổ chức này xuất ra ba vị tổng thống Mỹ, hai vị đại pháp quan tối cao, còn

có vô số nghị sĩ Mỹ cùng quan chức nội các cao cấp. Từ nhà trắng, quốc hội, nội các tổng bộ pháp viện tới cao đều có thành viên của Khô Lâu Hội.

Cho dù là Hồng môn trải rộng khắp thế giới, nhưng khi so sánh với Khô lâu hội thì chỉ là một tổ chức nhĩ lưu.

“Nữ thần Nguyệt của ta, nàng đã chết rồi sao? ”

Wily xoay đầu lâu trong tay, trong lúc nói chuyện lộ vẻ đau buồn.

“Không, Wily, ngươi không cần đau buồn. Nguyệt Nguyệt mặc dù đã chết nhưng ta tin ngươi rất nhanh tìm được một nữ thần khác giống Nguyệt Nguyệt như đức”.

Hồng Tú Liên nói tiếng Anh rất lưu loát, thậm chí còn hơn tiếng Trung Quốc nhiều.

Hồng Tú Liên vừa nói vừa đánh giá hai vệ sĩ da vàng phía sau Wily, rõ ràng là người Châu Á. Đồng thời mụ còn nhìn một người da trắng cao một mét bảy bên cạnh Wily nói: “Morgan tiên sinh. ngài nói xem?”

Người da trắng ngồi bên trái Wily hiển nhiên chính là quân tình cục Morgan Đường Toái Vân!

Hồng Tú Liên giật mình chính là trung niên nam tử da vàng kia, hình như là cao thủ đệ nhất võ đạo của Hàn Quốc. người sáng lập ra Tịch Quyền Đạo, tên là Thôi Trường Bạch! Mà một vị khác lại là võ đạo gia Nhật Bản. tên là Cung Thành Lương Điền.

Hai vị này đều là võ đạo gia nổi danh hiển hách trong giới võ thuật thế giới. Từ sau một lần vào bệnh viện chữa thương thì biến mất trong giới võ thuật, không ngờ xuất hiện ở chỗ này.

Ngoài ra ngồi bên phải Wily lại có một đại hán Brazil và một người Ấn Độ.

Lão bà Hồng Tú Liên năm đó cũng là đại quyền sư ở Hồng môn. Hiển nhiên nhìn ra được nhưng người này đều năng lực thực chiến, thể lực cũng đạt tới cấp độ cao thủ đứng đầu!

329. Chương 327 Không Sợ Các Người Chạy Trốn

“Vị này chính là Gracie tiên sinh mà giới nhu đạo gọi là thần nhu thuật, vị này chính là Nam Á Yoga, gọi là thượng sư Kalam. đều là nhân vật tham gia đại hội võ thuật lần này. Thời gian diễn ra đại hội võ thuật còn chưa tới. muốn đi tìm hiểu về võ thuật Trung Quốc”.

Đường Toái Vân đối mặt với ánh mắt của lão thành bà Hồng Tú Liên, giới thiệu đơn giản về đại hán người Brazil và người Ấn Độ đang ngồi im không nhúc nhích trên ghế salon.

“Nghe nói toàn bộ võ thuật gia người Hoa Hồng môn đều là cao thủ, lần này Hồng môn cũng nhận được lời mời hợp tác với giới võ thuật Hàn - Nhật. Là người đứng đầu Trí Công đảng của nhà Tư Đô. Không biết lần này các hạ chuẩn bị như thế nào?”

Toàn thân người Ấn Độ Kalam đều đen bóng do phơi nắng lâu ngày. Nhìn qua thì thịt rất ít, gầy gò nhưng bất luận xương cốt lớn hơn người bình thường, làm cho người ta có cảm giác vừa gầy vừa lớn lại vừa dài. Cơ thịt toàn thân chắc nịch áp súc lấy các khớp xương. giống như sắt đen được mài sáng khiến người cảm giác nhẵn nhụi mà lại vô cùng kiên cố.

”Kalam đã tu hành công pháp Yoga đạt đến trình độ thượng thừa, có thể được xưng là thượng sư đương nhiên là nhân vật bất phàm.

Nhìn ra được công phu của thượng sư Ấn Độ Kalam này mạnh mẽ tới cực điểm. Bất quá lão bà này là người hiểu biết rộng rãi, vài thập niên qua đã gặp không biết bao cao thủ, cũng không có vẻ kinh ngạc.

“Yoga thượng sư không luyện về thực chiến, luyện tới mức có bốn mươi cái răng bình mẫn như tuyết cũng không có tác dụng ”.

Hồng Tú Liên nhẹ nhàng lắc long đầu quái tượng làm bằng thép tinh khiết trong tay, trên mặt một vài nếp nhăn, mái tóc hoa râm trên đầu hơi phất phơ.

‘‘Hong môn chúng ta là lần này tham gia đại hội võ thuật đã xảy ra chuyện. không biết Morgan tiên sinh đã biết chưa?’’ Hồng Tú Liên dùng tiếng Trung Quốc nói chuyện với Đường Toái Vân.

‘‘Đương nhiên chúng ta đều có giao ước bí mật. không ngờ Nam Dương Đường Môn lại ngông cuồng như thế. Khi nghe tin A Quang, A Nguyệt ngộ hại, ta liền lập tức chạy tới. Đối với việc này, ta rất thương tiếc. Đối lại, quân tình cục chúng ta sẽ hết sức đánh cho Đường Môn bị tổn thất nặng nề’’.

Đường Toái Vân tỏ vẻ thương tiếc nói. Từ đây có thể nhìn ra nhà Tư Đồ và nước Mỹ đã sớm có ước định với nhau.

‘‘Morgan tiên sinh. cái ta muốn không phải lời nói suông mà chính là hành động trợ giúp cụ thể’’ Hồng Tú Liên lạnh lùng nói. ‘‘Cục tình báo nước Mỹ các người không phải là muốn tọa sơn quan hổ đấu chứ’’.

‘‘Đương nhiên, hôm nay ta được Wily tiên sinh mời tới đây, không giúp thì sao lại dẫn theo Thôi tiên sinh, Cung Thành tiên sinh, Gracle tiên sinh- Kalam thượng sư?’’

Đường Toái Vân nói tiếng Trung Quốc rất lưu loát.

‘‘Bọn họ mặc dù là danh gia nhưng trận chiến giữa Hồng môn chúng ta và Đường Môn chỉ sợ không có tác dụng’’ Hồng Tú Liên vẫn cười lạnh: ‘‘Ta hy vọng quân tình cục các người toàn lực phối hợp. bước kế tiếp đánh vào các thế lực của Đường Môn tại Bắc Mỹ’’.

Đích xác khi giao đấu, cả hai phe đều dùng tới hỏa lực súng ống, có chính phủ tham gia, mấy cao thủ căn bản không có tác dụng.

Hồng Tú Liên đã lên kế hoạch toàn diện tấn công Đường Môn. Nếu có quân đội chính phủ Mỹ tham gia thì sẽ rất lợi thế

‘‘Không, không. toàn lực đánh thật sự rất khó. Đây là mâu thuẫn giữa người Hoa các người, các người tự giải quyết đi. Người cũng biết quân tình cục chúng ta có điều khó xử, muốn điều động quân đội phải trải qua rất nhiều thủ tục phức tạp. Quan trọng hơn nếu chúng ta giống trống khua chiêng động thủ với Đường Môn thì sẽ khiến các nước khác phản đối. Tình trạng này Hồng lão thái thái cũng hiểu rõ rồi chứ’’.

Đường Toái Vân chậm chậm nói.

‘‘Hắc hắc, hắc hắc.’’ Hồng Tú Liên lộ ra vẻ kiêu ngạo, cười lạnh: ‘‘Ta đây mặc kệ, kế hoạch lần này phải thông suốt. Morgan tiên sinh. người lợi dụng chúng ta thì cũng không nên trắng trợn như thế. bây giờ cháu trai và cháu gái của ta đều đã chết, nếu không làm thật tốt thì ta cứ làm cho San Francisco náo nhiệt long trời lở đất! Hắc hắc. hôm nay Morgan tiên sinh cũng đừng nghĩ ra khỏi căn phòng này của ta’’.

‘‘Tốt, tốt, tốt lắm. quả không hổ danh từng là nữ thiên vương của Đường Môn, uy phong năm xưa của lão thái thái vẫn không giảm chút nào, thật sự không thua kém lão thái quân. ’’

Đối mặt với uy hiếp của Hồng Tú Liên, Đường Toái Vân không chút tức giận, ngược lại còn cười ha ha, bộ dáng rất sáng khoái: ‘‘Đánh Đường Môn không phải chuyện đơn giản có thể làm ngay. lão thái thái nên cam đoan an toàn lần này với ta thì tốt hơn. Theo ta được biết thì Đường Môn luôn có cao thủ thi triển hành động trăm thủ. Nếu trước đêm khi tuyên bố khai chiến với Đường Môn mà lão thái thái cùng vài lãnh đạo liên quan trong Trí Công Đảng đều bị giết chết, như vậy thì khỏi cần chiến nữa’’.

‘‘Hừ, hành động trăm thủ?’’ Hồng Tú Liên tỏ vẻ rất khinh thường. ‘‘Nơi này là San Francisco. không phải là Châu Phi, cũng không phải Nam Dương, ta đang lo bọn chúng không đến nữa. Tốt nhất là đôi cầu nam nữ Đường Tử Trần và Vương Siêu kia cùng đến, như vậy có thể một lần giải quyết tất cả những phiền toái’’.

‘‘Oh. Lúc ta vừa mới tới, lực lượng phòng thủ khu nhà cấp cao này cũng không xuất sắc lắm?’’ Đường Toái Vân nói.

‘‘Xem ra Morgan tiên sinh vẫn chưa biết đại lục có một câu nói, chính là dẫn xà xuất động’’ Hồng Tú Liên chợt nói với bốn cô gái bộ dáng như hoa phía sau: ‘‘Tiểu Xuân, Tiểu Hạ. Tiểu Thu, Tiểu Đông. các người biểu diễn cho Morgan tiên sinh xem đi!’’

‘Vâng!’

Trong nháy mắt khi vừa ngẩng đầu, Đường Toái Vân đột nhiên giật mình một cái! Toàn thân nổi da gà, không tự chủ ngã ghế sa lon ra phía sau.

Hắn vừa mới ngã ra sau thì trên bàn thủy tinh trước mặt phát ra một trận âm thanh giống như mưa đá đập vào!

Băng băng băng!

Băng băng băng!

Băng băng băng!

Mặt bá thủy tinh vốn trơn bóng bằng phẳng, chỉ trong một giây đồng hồ đã bị cắm vô số cương châm! Nhưng cương châm này xuyên thấu qua thủy tinh, thật giống như con nhím.

Bốn nha hoàn hình như không hề động đậy. như vừa rồi chỉ là ma thuật.

“Ồ!”

“Ồ!”

Trong nháy mắt những cao thủ, nhất là Kalam, Gracie, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ là cao thủ đứng đầu trong giới tu hành. Mắt cao hơn trán, là nhân vật có danh khí rất lớn. Lần tham gia đại hội võ thuật là đại biểu cho nhu thuật và Yoga. Tự cho mình là thiên hạ vô địch, khinh thường bất cứ một võ đạo gia nào, ngạo khí ngút trời. Hiện bốn nha hoàn này lại tạo cho bọn họ cảm giác sợ hãi.

Về phương diện công phu, Kalam, Gracie sớm nhìn ra bốn nha hoàn này đã trải qua một khóa huấn luyện như nữ binh đặc chủng. Trong mắt người thường thì đáng sợ nhưng bọn họ không xem vào đâu.

Đột nhiên bốn nha hoàn ra tay. Nhìn thấy cương châm xuyên nửa đoạn vào thủy tinh. Kalam, Gracie tin rằng, nếu không phòng bị, phóng châm này bắn trúng có thể mất đi cái mạng già.

Vang danh là nhu thuật chi thần cùng Yoga thượng sư, nếu chết trong tay mấy ả nha đầu vô danh này thì quả thực chui đầu vào cống ngầm chết còn đỡ nhục hơn.

Hai mắt Rockefeller Wily mở to nhìn thẳng cương châm, rồi lại nhìn sang bốn nha hoàn phía sau Hồng Tú Liên, khối khô lâu thủy tinh trong tay càng lúc càng chuyển động nhanh hơn.

“Ám khí chi vương. Thiếu Lâm Hoa Mai Châm!”

Đường Toái Vân đứng dậy lạnh lùng nói.

“Không sai, chính là Thiếu Lâm Hoa Mai Châm, là cương châm đặc biệt dùng thủ pháp đặc thù mà phóng ra, trong khoảng cách mười thước thì kinh khủng hơn cả súng ống. Bốn nha đầu này của ta đều được huấn luyện từ nhỏ. Mặc dù thể lực không thể sánh với cao thủ tuyệt đỉnh như Morgan Tiên sinh. Nhưng công phu phóng châm giết người thì chỉ sợ Morgan tiên sinh còn chưa bằng”.

Hồng Tú Liên vỗ vỗ tay, từ dưới lầu đi lên hai thanh niên mi thanh mục tú mặc một bộ quần áo màu đen, vẻ mặt lạnh lùng.

“Cho phép ta giới thiệu một chút, đây là người huấn luyện sát thủ giỏi nhất nhà Tư Đồ chúng ta, danh hiệu là Ám Ảnh. Còn vị này là Dạ Đồ. Công phu của bọn họ đều được quản gia Kỳ Bá chúng ta huấn luyện từ nhỏ, hơn ba trăm người mười năm huấn luyện cuối cùng chỉ còn hai vị này sống sót. Chư vị muốn gặp võ thuật gia ư? Đáng tiếc nhà Tư Đồ chúng ta không bồi dưỡng võ thuật gia mà chỉ bồi dưỡng sát thủ”.

Khi Hồng Tú Liên giới thiệu Ám Ảnh, Dạ Đồ thì khẩu khí hết sức âm trầm, làm cho cao thủ quân tình cục như Đường Toái Vân cũng kinh hãi, cảm giác lão thái bà này giống như người mẹ tà ác thời Trưng cổ ở Châu Âu, đem con mình ra làm thí nghiệm!

“Ba trăm người, mười năm huấn luyện tàn khốc chỉ còn lại hai người sống sót, tỷ lệ tử vong đã ngoài 90%! Đây là cái khái niệm gì?”

Bất cứ một quốc gia nào huấn luyện bộ đội đặc chủng tinh nhuệ đều có chi tiêu tử vong, nhưng không thể hơn vượt hơn 90%. Tỷ lệ này quả thật là kinh khủng!

Đường Toái Vân cẩn thận đánh giá hai người, cảm giác tử khí hết sức cường đại! Mặc dù thể năng còn kém Thôi Trường Bạch, Cung Thành Lương Điền, Gracie, Kalam, nhưng luồng tử khí này khiến kẻ khác nhìn phát kinh!

“Đạo học võ chính là dưỡng pháp rèn luyện tâm cảnh, muốn học được thì phải từ bỏ tạp niệm. hướng về hư không. Dưỡng pháp học theo Khổng Tử, dựa theo quy củ. Đấu pháp thì học theo ma quỷ, gặp thần sát thần. Thể lực của hai thanh niên trẻ này hiện tại kém đại quyền sư Hóa Kinh nhưng một năm bốn mùa đều bao phủ sát khí trong lòng. Sát khí đã nhập tâm, chỉ sợ có luyện võ tốt thì cũng khó sống quá bốn mươi tuổi”.

Đường Toái Vân nhún vai nói, không hổ là đại tông sư cấp bậc Bảo Đan, liếc mắt một cái liền nhận ra tính chất khác biệt.

Hai sát thủ trẻ trước mắt này tâm tính đã như ma quỷ, công phu có thể luyện đến Hóa Kinh đã là một kỳ tích. Toàn bộ đều dựa vào sự tàn nhẫn. muốn tiến bộ hơn thì không thể. hơn nữa do âm tàn đã ăn sâu nên tuyệt không thể sống quá bốn mươi.

Tại phương diện này, Vương Siêu chính là một ví dụ điển hình. Khi đánh nhau thì hung ác như Tu La Ma Vương, nhưng bình thường lại dựa theo quy đạo củ, có đạo có lễ, ôn nhu như ngọc. Là người quân tử. không thấy một điểm hung ác nào.

Đem đấu pháp yêu ma dung nhập vào cuộc sống, đó cũng là Vương Siêu muốn chết sớm. Đấu pháp võ học vốn là hành vi làm tổn hại sức khỏe con người.

“Nhà Tư Đồ chúng ta bồi dưỡng sát thủ chứ không phải là võ thuật gia” Hồng Tú Liên nói lại một lần nữa: “Bây giờ bọn họ mới hai mươi lăm tuổi, cho dù không sống quá bốn mươi thì cũng còn mười lăm năm. Trong mười lăm năm này nhà Tư Đồ chúng ta lại bồi dưỡng thêm những người như thế, đây cũng là chuyện bình thường”.

Hồng Tú Liên không chút biến sắc. Thể hiện bản sắc nữ kiêu hùng! Loại thủ đoạn mất nhân tính này quả thật chính là huấn luyện hiệu quả nhất.

“Morgan tiên sinh. người nói thể xem nhà Tư Đồ chúng ta có sợ hành động trăm thủ của Đường Môn hay không? Chỉ bằng vào sát thủ đứng đầu là Âm Ảnh và Dạ Đồ, còn có một vị sát thủ chỉ vương của nhà Tư Đồ chúng ta, tuy tu dưỡng không bằng Morgan tiên sinh nhưng nếu muốn ám sát ngài thì chỉ sợ tiên sinh cũng khó chạy thoát”.

Hồng Tú Liên đắc ý nhìn Đường Toái Vân.

“Wily tiên sinh, mặc dù nhà Tư Đồ chúng ta là người Hoa. Chưa có thể đứng trong xã hội Mỹ, nhưng lần này lão thái ta cho người xem thực lực của chúng ta, xem có tư cách làm minh hữu của các người hay không? Khô lâu hội của các người, đẳng 3K, đối với tổng thống Mỹ hiện tại không hài lòng. Không biết có muốn mượn lực sát thủ nhà Tư Đồ chúng ta diệt trừ? Chuyện ám sát tổng thống, các người không phải là chưa từng trải qua”. Hồng Tú Liên chuyển ánh mắt về phía Rockefeller Wily nói.

“Người Hoa thật sự rất giỏi” Đột nhiên Wily buông khô lâu thủy tinh trong tay ra, vỗ hai tay.

“Ta muốn cũng xem sát thủ nhà Tư Đồ các người huấn luyện lợi hại cỡ nào?” Đúng lúc này thì từ đại sảnh truyền tới tiếng của một thanh niên và một đại hán quy hình lưng hạc.

Các cao thủ ở đây không cảm giác được họ vào như thế nào. Chỉ nghe có một trận gió nhẹ thổi qua..

Hai người đang đứng hiển nhiên là Vương Siêu và Ba Lập Minh! Là cao thủ Thần cấp!

“Hôm nay ta tới giết các người, để xem các người có thể chạy thoát hay không? Không biết thoái công của các người thế nào? Có thể chạy ra khỏi đại sảnh này hay không?”

Ba Lập Minh tiến lên một bước. Ngửa mặt lên trời cười ha ha, thật giống như tất cả cao thủ trong đại sảnh chỉ là những con bọ cạp đã chết, căn bản không sợ bọn họ chạy trốn!

330. Chương 328 Đánh Chết Chỉ Trong Một Giây

Ba Lập Minh cùng Vương Siêu hiền nhiên là cố gắng ẩn núp tiến vào khu nhà cao cấp cạnh biển này.

Khu nhà cao cấp cạnh biển của nhà Tư Đồ rất lớn, lực lượng phòng vệ cũng không tệ lắm. Bốn phía đều là tường cao. Cửa điện tử cũng được bố trí một lực lượng bảo vệ, có nơi còn được tuần tra 24/24. Hơn nữa những bảo

- vệ này đều là nhân tài được Hồng môn Trí Công đẳng bồi dưỡng ra. thân thủ tốt. thương pháp cũng tốt. có thể thực chiến. Mặc dù so ra thì còn kém bộ đội đặc chủng, nhưng cũng đủ để ứng phó với một số tình hình xảy ra bất ngờ.

Nhà Tư Đồ chính là Thế giới ngầm, cho nên bên trong khu nhà cấp cao có bố trí lực lượng bảo vệ như vậy cũng là đương nhiên. Luật pháp nước Mỹ cho phép tư gia được tuyển quân sự và vũ khí. nếu có kẻ xông bừa vào nhà thì có thể bị chủ nhà đánh gục.

Hơn nữa các đại lão của xã hội đen trong khu nhà cấp cao không ngại khó tổ chức mấy lần đấu súng, như vậy cũng không gọi là xã hội đen Mỹ!

Những lực lượng phòng vệ như thế này đối với cao thủ như Vương Siêu mà nói thì quả thực giống như người mù.

Ngay cả trụ sở bộ tư lệnh quân khu thủy lục quả Indonegia mà Vương Siêu cũng dám đơn thá độc mà xông vào, giết người cắt đầu thì huống chi là nơi này? Nhà Tư Đồ mặc dù rất mạnh nhưng lực lượng phòng ngự tại khu nhà cấp cao không có khả năng so sánh với bộ tư lệnh quân đội.

Càng huống chi công phu của Vương Siêu bây giờ so với khi tiến vào bộ tư lệnh ám sát còn cao hơn rất nhiều, lần ẩn núp tiến vào này quả thực không có nửa điểm lo lắng.

Tường cao gần ba thước, Ba Lập Minh và Vương Siêu nhún một cái lấy đà nhảy qua, không hề phát ra nửa tiếng động. Sau khi rơi xuống đất. trong vòng ba phút đồng hồ Vương Siêu và Ba Lập Minh vắng lai phiêu hốt, đi trong đêm như quỷ mị. vô thanh vô tức giải quyết mấy đội tuần tra. tiếp theo liền tiến vào trung tâm khu nhà cấp cao này để phá sập chủ nhà của nó.

Không còn cách nào khác. Trước khi đến đây. Vương Siêu đã cho chụp ảnh từ vệ tinh sơ đồ khu nhà này. từ sự phân bố bảo vệ đến các điểm nguy hiểm đều được Vương Siêu nghiên cứu kỹ, cho nên lần này quả thực hành động rất dễ

dàng, mọi việc đều như ý.

Thính giác của 2 người còn phải hỏi hay sao, khi gần đến khu nhà, những chuyện đang bàn trong kia, một chữ đều nghe được cả

Ba Lập Minh tâm tư mặc dù bình thản nhưng trong lòng lại không kiềm được hưng phấn, chính là một loại giờ tay lên chín tầng trời nắm lấy mặt trăng. hạ tay xuống nắm cả đại dương bao la.

Cùng người đối địch, hắn cũng không thích ám sát tập kích.

Phong cách của hắn chính là, ta muốn giết người quang minh chính đại, nói rõ cho người cũng không sợ người chạy.

Bởi vì hắn vô cùng tự tin, lấy thân pháp “Hương Tượng Độ Hà” là thoát công ngạo thị thiên hạ, đừng nói là hai chân người, cho dù người tổ chức cuộc thi đua xe thì trong nháy mắt cũng có thể đuổi kịp người. Cho dù người biến thái một con chim, trong nháy mắt giương cánh bay lên trời cao thì cũng có thể bắt người trong tay.

Tuyệt đỉnh cao thủ tay không bắt chim. truy hổ cầm báo cũng không phải là lời nói khoa trương.

Đừng nói hiện tại đám người Hồng Tú Liên, Đường Toái Vân không có phương tiện chạy trốn. Cho dù bọn họ có máy bay trực thăng; chiến đấu cơ. xe xịn nhất thì Ba Lập Minh cũng đồng dạng nói: “Không sợ các người trốn thoát!”

Cho nên sau khi Ba Lập Minh nghe thấy có tiếng nói chuyện thì lập tức sải bước vào phòng; lấy thể ngăn ngay lối vào. nhìn đông đảo cao thủ như không có gì, một người cản tất cả.

Khí thế như thế chính là liếc nhìn thiên hạ!

Vương Siêu và Ba Lập Minh cùng nhau vào. Nếu Ba Lập Minh có khí phách như vậy, quyền pháp của hắn so với Ba Lập Minh còn cao hơn một bậc thì đương nhiên không thể yếu thế.

Từ ngày luyện võ đến nay Vương Siêu chưa từng sợ bất cứ kẻ nào.

Không thể không nói, vô luận là Vương Siêu hay Ba Lập Minh đều có tác phong người luyện võ, hành vi quang minh chính đại. Nếu như là sát thủ thì khẳng định sẽ ẩn núp chờ cơ hội ám sát, một kích không được liền lập tức rời đi. Không hề nghi ngờ, tác phong của sát thủ chính là an toàn. cho nên xác xuất Thái công cũng lớn.

Nhưng võ thuật gia chính là võ thuật gia, sát thủ chỉ là sát thủ. Mặc dù cùng là luyện quyền giết người nhưng tính cách quyết định hành vi.

Vương Siêu cùng Ba Lập Minh không phải là sát thủ mà là võ thuật gia, cho nên bọn họ công khai trăm thủ!

Xoát xoát xoát!

Ba Lập Minh và Vương Siêu vừa tiến đến thì một trái một phải giống như thần giữ cửa chặn ngay lối đi. ở đây Hồng Tú Liên. Đường Toái Vân. Thôi Trường Bạch. Cung Thái Lương Điền. Kalam, Garcie. còn có hai sát thủ cường đại do nhà Tư Đồ huấn luyện là “Ám Ảnh” và “Dạ Đồ”, không gì không phải là cao thủ. Lập tức cảnh giác. cơ hồ không hẹn mà cùng đứng lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào Vương Siêu và Ba Lập Minh đang chặn tại cửa!

“Thì ra là Vương Siêu sư phụ, ta đã xem qua ảnh của ngài”.

Người tinh táo đầu tiên lại chính là người da trắng Đường Toái Vân này, so ra cũng khác với tuyệt đỉnh cao thủ của quá cục tình báo Trung Quốc

“Không sai- chính là ta”.

Vương Siêu tiến lên từng bước, đồng thời dùng hai mắt quét mọi người ở đây một vòng, “Nói vậy thì người chính là một trong Đại đường song long quá Cục tình báo, Đường Toái Vân. Morgan tiên sinh. còn có Thôi Trường Bạch sư phụ, Cung Thái sư phụ. tốt lắm, rất tốt, nghĩ không ra hôm nay các người đều ở hết tại đây. Không cần ta phải đuổi theo từng người”.

Trong lúc Vương Siêu nói chuyện lại vẫn bước về phía trước 2 bước! “Hôm nay ta tới chính là để giết các người!”

Cao thủ thần cấp chính là cao thủ thần cấp, Vương Siêu liên tiếp bước hai bước đã khiến cho tất cả mọi người ở đây đều hoang mang như gặp phải đại địch. Nhất là Thôi Trường Bạch, Cung Thái Lương Điền, hai người này biết rõ chi tiết về Vương Siêu. cho nên da gà cũng nổi lên, căng thẳng đứng giống như con nhím bị kích thích, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

“Người chính là tiêu tập chủng mặt trắng nhỏ Vương Siêu?”

Đột nhiên trong lúc đó vang lên một âm thanh bén nhọn.

Người lên tiếng đứng là Hồng Tú Liên, nữ thiên vương của Hồng môn, là lão tổ tông lão phật gia

Vương Siêu là hung thủ giết chết cháu trai và cháu gái của bà, Hồng Tú Liên không có lý do gì đi khách khí. Hơn nữa thân phận của bà tại Hồng môn và xã đoàn người Hoa Đường Môn rất cao. Cho nên bà đối với một người mới vào Đường Môn như Vương Siêu thì cảm thấy khinh thường.

Hồng Xã Đoàn coi trọng nhất là lai lịch của người khác! Tốt nhất là những nguyên lão!

“Lão già Chu Hồng Trí khoa trương về người quá nhiều, ta muốn nhìn xem một tên tiểu tạp chủng mặt trắng mềm như trứng này có bản lãnh gì? Có dũng khí một người một ngựa đến San Francisco giết người ư? Người yên tâm. ta sẽ không cho người chết nhanh như vậy đâu. Ta sẽ khiến cho tiểu tạp chủng người và Đường Tử Trần muốn sống cùng không được. muốn chết cũng không xong!”

Giọng Hồng Tú Liên the thé như mũi nhọn. bà cũng không phải là người hồ đồ. Từ sau khi đối phó Đường Môn. bà cũng đã phòng bị Đường Môn sẽ đột nhiên tập kích ám sát. Bởi vậy đã chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn. Dẫn rần ra khỏi hang, vốn tưởng rằng Đường Môn muốn ám sát thì sẽ nhập cư trái phép một tiểu đội vào. bất ngờ tập kích. Nhưng bà thật không ngờ đối phương lại là người lãnh đạo tự thân xuất mã, hơn nữa còn là hai người trực tiếp tiến vào đại bản doanh của bà, ở đây có nhiều cao thủ như vậy, trên mặt Hồng Tú Liên có một tia đắc ý.

“Lần này nhất định Đường Môn muốn chết, sớm không đến, muộn không đến. lại chờ nhiều cao thủ tự hội như vậy rồi đến” Hồng Tú Liên ngẩng đầu lên, nắm cây long đầu quái tượng trong tay.

“Ha ha, ha ha...”

Đối mặt với tiếng nói the thé như mũi nhọn của Hồng Tú Liên, Vương Siêu không giận mà ngược lại còn cười: “Vương Siêu ta từ khi xuất đạo tới nay. tung hoành tới giờ giết người vô số. Người có dũng khí đối mặt với ta nói như vậy chưa từng sinh ra đời. nghĩ không ra một lão thái bà sắp sửa chui vào hòm như người lại có lá gan lớn như vậy, thật sự bội phục. bội phục. Bất quá cứ mắng ta cho thống khoái đi. tí nữa để mạng lại là được!”

“Tí nữa để mạng lại!” Trong nháy mắt khi năm chữ này vừa thốt ra thì Vương Siêu đã ra tay rất nhanh! Thất lạng. tiểu phúc. trái tim đều bùng nổ. cổ đứt thẳng; tựa như một con khủng long thời viễn cổ bị móc tim ra! Nháy mắt đã vượt qua khoảng cách mười thước tới ngay trước mặt Hồng Tú Liên!

Một bước vượt qua khoảng cách này chính là đã đạt tới cực hạn của khả năng con người. Thân thể lướt trong không khí làm phát ra từng tiếng nổ vang, trong nháy mắt mang theo con sóng khí. phía sau còn chọt lóe lên một vết rách không gian. biểu hiện ra lực đã kích không thuộc về loài người.

Khi Vương Siêu dừng lại thì mặt đất xụi lơ giống như đậu hũ, lún xuống sần một thước! Không hề có vết nứt. mặt đất lúc này mềm như bùn, bị Vương Siêu dùng lực của chà đạp mạnh mà thành!

Tạo thành tình huống như vậy chỉ có một khả năng: chính là trong nháy mắt Vương Siêu phát lực quá lớn. hơn nữa còn quá nhanh! Mặt đất bị hao tổn chưa kịp vỡ tan thì đã bị lực lượng cực lớn đè thành một khối. tạo thành hiện tượng mềm như bùn.

Trong nháy mắt hai con người Hồng Tú Liên khép chặt lại!

Chương 328: Đánh chết chỉ trong một giây (2)

Tại một bước nhảy của Vương Siêu, trong nháy mắt bà căn bản không nhìn thấy bất cứ vật gì, chỉ cảm thấy trong tai vang lên tiếng chói tai, sau đó một bóng dáng cực lớn như núi băng mang theo áp lực đánh tới. Áp lực vô hình khiến cho bà không nói nên lời!

Giờ khắc này bà cũng không; kịp tự hỏi, thậm chí không kịp kinh ngạc vì sao đối phương lại có thể phát ra một kích hung mãnh. Cho dù kiến thức của bà rộng rãi, đã hơn bảy mươi tuổi cũng chưa từng thấy cảnh một người mà lại có thể bộc phát ra lực lượng lớn như vậy.

Theo bản năng luyện võ nhiều năm, bà cảm long đầu quái tượng trong tay đâm thẳng ra trước ngực mình, giống như đang đâm một cây trường thương.

Bản năng trái qua thiên chùy bách luyện, lê hoa thương “Báo Đầu Kích” là thương pháp đứng đầu, dùng để đối phó với kỵ binh trên chiến trường.

Hồng Tú Liên dùng quái tượng thay cho thương thuật cũng rất đúng, sừng rồng trên đầu quái tượng vô cùng sắc bén, hướng ra phía trước chờ Vương Siêu đến.

Cùng lúc đó hai đại sát thủ bên cạnh Hồng Tú Liên là “Ám Ảnh” và “Dạ Đồ” cũng động thủ. Bọn họ cùng không thấy rõ động tác của Vương Siêu, nhưng xuất phát từ bản năng giờ tay lên, phóng ra mấy chục thanh

Mai Hoa Châm tới trước mặt Hồng Tú Liên. Đồng thời chuyển thân nhảy lên, muốn tranh thủ tại tình thế chỉ mình treo chuông che ở trước mặt Hồng Tú Liên. chống đỡ tất cả sát chiêu công kích.

Dưới công kích của Vương Siêu, ngoại trừ cao thủ Bão Đan thì căn bản không gì có thể thấy rõ động tác của Vương Siêu, chỉ có thể dựa theo bản năng đối phó, đây chính là bản lĩnh của cao thủ thần cấp.

Bọn họ không nắm chắc công kích của Vương Siêu. không có nghĩa là Vương Siêu không nắm rõ công kích của bọn họ!

Một bước tựa như rồng thuấn di, trong nháy mắt hai cánh tay Vương Siêu từ trong ống tay áo mở rộng xuyên ra ngoài, đúng là chiêu thức trước khi vận dụng Phiên Thiên Ấn. 'Triều Thiên Đạp Địa'!

Giang rộng cánh tay huy động trước ngực. che chắn tất cả các bộ vị như tiểu phúc, ngực và mặt lại. Trên cánh tay Vương Siêu nổi đầy gân, lúc giờ lên huy động thì kịch liệt chấn động. Quần áo không gió tự động phát phơ giống như cây cờ lớn trước gió. Không khí xung quanh trong phạm vi một thước bị chấn động phát ra từng đợt khí lạnh

Đây là chỗ kinh khủng của cương kinh trong ngoại cương.

Mấy chục thanh Mai Hoa Châm bị Vương Siêu phát tay dùng áo thu hết.

Tay áo Vương Siêu mặc dù không lớn nhưng lại không khác gì cây quạt lớn, Mai Hoa Châm này bắn ra với tốc độ mặc dù nhanh, so với đạn bắn ra từ súng còn nhanh hơn nhiều, nhưng khi bắn ra thì lực xuyên thấu khẳng định không mạnh bằng đạn.

Mai Hoa Châm chính là phóng ra với tốc độ nhanh và mật độ dày đặc, hơn nữa còn dễ dàng mang theo, giết người bí mật. Mà súng ống khi bắn phải bóp cò, động tác rất rõ ràng; trình tự thực hiện rất nhiều. Sau khi bắn ra thì lực xuyên thấu không thể so được với đạn. nhưng ở trong cự ly gần thì không hề nghi ngờ Mai Hoa Châm so với súng ống thì còn ưu việt hơn nhiều.

Bất quá hiện tại trước mặt Vương Siêu. vô luận là súng ống hay là Mai Hoa Châm cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Súng ống hẳn có thể né, Mai Hoa Châm hẳn có thể mạnh mẽ bắt hết!

Đối với người như Vương Siêu thì vĩnh viễn chỉ có một biện pháp, đó chính là tập trung binh lực thật nhiều vây quanh lại, lấy số lượng lớn hỏa lực tạc đạn oanh tạc liên tục, trừ cách đó ra thì không còn cách gì có thể tiêu diệt người như hắn.

Mà đối phó với người như Đường Tử Trần. cũng chỉ có một biện pháp, đó chính là chờ nàngthết già!

Sau khi Vương Siêu đánh vắng Mai Hoa Châm thì thuận thế, thân hình không hề trì hoãn nhanh như thiểm điện phóng tới trước người Hồng Tú Liên. Hai tay giờ lên cao rồi mạnh mẽ hạ xuống, thi triển ra Phiên Thiên Ấn!

Bạo kích vào đầu!

Lúc này, hai sát thủ trẻ tuổi Âm Ảnh, Dạ Đồ đã kích phát tất cả tiềm lực, liều mạng cố gắng phóng tới hai bên hông Hồng Tú Liên, dùng hai tay chống lên phía trên, đồng thời hai chân đồng loạt đá về phía trước.

Động tác của hai người này phối hợp cùng lúc, quả thực không kém một ly. toàn thể gần bỏ thật giống như một người có bốn tay bốn chân! Có thể thấy được sự phối hợp ăn ý đến mức nào.

Bọn họ phóng Mai Hoa Châm. phóng tới giờ tay lên cao đón đỡ, chá đá ra, một loạt động tác này toàn bộ đều xuất phát từ bản năng chống cự mà phản kích, nhưng vẫn như cứ chuẩn xác cảm giác được phương hướng tấn công của Vương Siêu, do vậy có thể thấy được sự miễn cảm thật sự đã đạt tới cực điểm. Nếu đối lại là một cao thủ khác có tâm trí không kiên định, thì tại tình huống Vương Siêu bạo kích nhanh như vậy. trong nháy mắt căn bản không thể phán đoán được hướng của công kích. cũng không biết phải ngăn cản thế nào. chỉ có thể ngây ngốc chờ chết hoặc là liều mạng chạy trốn.

Bản năng sát thủ. ám khí lợi hại cùng được phối hợp một cách chuẩn xác như máy móc. điều này khiến cho bọn họ có thể biết chính xác cách để chặn chiêu Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu!

Đáng tiếc là bọn họ đã đánh giá thấp lực lượng của Vương Siêu!

Rắc rắc!

Hai tay Vương Siêu bạo kích xuống, trực tiếp chặt đứt song chường đang giơ lên đón đỡ của bọn họ. Hơn nữa xu thế không hề giảm, trực tiếp đè lên đầu bọn họ. Hai tiếng bang bang buồn bực vang lên cùng với tiếng xương vỡ truyền ra.

Hai sát thủ đứng đầu được nhà Tư Đồ không tiếc tất cả huấn luyện ra đã bị Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu bạo kích, trực tiếp chém đứt hai tay, kích phá bộ não, kinh lực vô cùng lớn còn đè xuống chấn nát toá bộ xương trong cơ thể bọn họ. Một tiếng nổ mạnh vang lên, tất cả đầu khớp xương trong cơ thể phá thịt đâm ra, cốt tủy cùng máu tươi bắn tung tóe, như hai đồng chất cùng ngã xuống.

Cái gì sọi là dùng tay cản xe!

Trong nháy mắt khi Vương Siêu dùng Phiên Thiên Ấn đánh chết hai sát thủ đứng đầu, tình cảnh này khiến cho người ta liên tưởng đến câu thành ngữ cổ xưa: dùng tay cản xe.

Mặc dù võ lực hai sát thủ này cường đại, phối hợp cũng vô cùng tinh diệu, nhưng lực lượng trong cơ thể cũng không vững chắc như quyền sư Hóa Kinh, dưới áp lực thật lớn không thể kháng cự, trong nháy mắt chết đi thì chính là chuyện tình đương nhiên.

Ngay sau khi hai sát thủ đứng đầu bị đánh cho bên trong thân thể nổ mạnh, trong nháy mắt còn chưa xui lơ ngã xuống thì một cây long đầu quái tượng mang theo tiếng rít thê lương phá không đâm về phía ngực Vương Siêu!

Long đầu quái tượng được làm từ tinh cương, sừng rồng sắc bén, một đâm này vô cùng hung mãnh.

Đây chính là lão thái bà Hồng Tú Liên dùng lê hoa thương Báo Đầu Kích. trong khoảng 0-3 giây khi hai sát thủ đứng đầu tử vong, Hồng Tú Liên rốt cục miễn cưỡng thấy rõ bóng dáng Vương Siêu, liền vận khí lực toả thân, xuất ra một đâm chuẩn xác về phía trái tim Vương Siêu.

Vương Siêu đang xuất ra Phiên Thiên Ấn liền đột nhiên lui về, tựa như đại xà bị điện giật, một chiêu Bát Quái “Hộ Tâm Chùy” đưa ra che trước vị trí trái tim.

Ông ông!

Một chiêu “Hộ Tâm Chùy” vừa lúc đánh ngay sừng rồng trên long đầu quái tượng hai tay Hồng Tú Liên truyền đến một trận tê dại, chỉ cảm thấy toàn thân như bị một nắm đấm bằng thép hung hăng đâm mạnh lên. khiến cho khí huyết náo động, về mặt đó bình; hai bá tay trong nháy mắt vỡ tan phun ra máu tươi lai láng!

Đền lúc này bà mới biết rằng mình tuyệt đối không thể lui về phía sau. Chỉ có thể liều mạng khiến cho đối phương tránh né. trì hoãn một chút thời gian để phục hồi

Nhưng là hai tay của bà vẫn như trước gắt gao nắm lấy quái tượng, hét lớn một tiếng cố sức đâm tới trước, dĩ nhiên là bà muốn trước khi chết dùng hết sức lực toàn thân đâm thủng Vương Siêu! chờ người tới giúp.

Một đấm của Vương Siêu đụng vào quái tượng; hai tay Hồng Tú Liên vỡ tay nhưng vẫn cố sức đâm hết sức đâm vào cổ họng Vương Siêu!

Nhưng Vương Siêu đâu phải loại người dễ đối phó như vậy! Hồng Tú Liên đã già, hơn nữa cũng không phải là Lưu Mộc Bạch dùng thương. Thương của Lưu Mộc Bạch dường như vật sống có linh tính. Mà quái tượng của bà lại là tử khí trầm lắng, không có một chút linh tính.

Cho nên ngay khi long đầu quái tượng đâm tới thì Vương Siêu đột nhiên biến chiêu, đánh ra một trảo vào ngay long đầu. đồng thời đè mạnh xuống!

Thật giống như một cây cầu bập bênh, dưới một đè của Vương Siêu, cả người Hồng Tú Liên bị đẩy bay lên trời, bay về phía sau!

Lần này bị Vương Siêu đánh bay, Hồng Tú Liên ở trên không trung mặc dù thờ hồn hể nhưng lại hiện ra một tia vui mừng!

Bởi vì trong nháy mắt khi bà bị đánh bay. khoảng cách giữa bà và Vương Siêu còn có một cái bàn thủy tinh và ghế sa lon. Nhưng vật này làm hỗn loạn trên mặt đất. nếu Vương Siêu muốn liên tục tấn công thì khẳng định sẽ sập chướng ngại vật.

Mà khi bà ở trên không trung đã thấy bóng dáng ba người đang phóng về phía Vương Siêu.

Chi là cuối cùng bà đã bị Vương Siêu đoạt lấy long đầu quái tượng!

Vương Siêu CŨNG không muốn đuổi theo, chi là múa cây long đầu quái tượng trong tay!

Bốp!

Sau đó hắn điều chỉnh quái tượng được làm bằng tinh cương này, chuẩn xác ném vào không trung; phát ra tiếng xé gió chói tai

Hồng Tú Liên chỉ thấy một đạo hồng chớp lóe lên, sau đó từ ngực truyền tới một trận đau đớn, quái tượng kia phá không đâm vào ngực bà, trực tiếp đâm xuyên qua thân thể bà

Thành thật, bà đã bị Vương Siêu ném quái tượng, đóng đinh ngay trên tường cao!

331. Chương 329 Đã Không Còn Giống Con Người Nữa

“Ta muốn giết ngươi, hôm nay thử xem ai có thể bảo vệ cho ngươi? Ta muốn canh ba người chết thì không gì có thể bảo vệ được ngươi đến canh năm!”

Vương Siêu nhìn thấy lão phật gia lão tổ tông nhà Tư Đồ là Hồng Tú Liên bị quái tượng của chính mình đóng đinh trên vách tường thì mặt vẫn không chút thay đổi. Thật giống như trong vòng hai giây đồng hồ vừa rồi đột nhiên bộc phát. đem cả người lẫn đinh đóng lên tường là một việc nhàn nhã giống như chơi đùa.

Hai mắt Hồng Tú Liên mở to gắt gao nhìn Vương Siêu. Hắn như muốn ăn tươi nuốt sống Vương Siêu, đồng thời trên mặt lộ ra vẻ không thể tin. Nàng nằm mơ cũng thật không ngờ chỉ trong một hai giây công phu, mình đã biến thành kết quả như thế này! Mặc dù Hồng Tú Liên bị đóng đinh trên vách tường cao nhưng cũng không chết ngay lập tức, Vương Siêu trở tay ném ra cây quái này, lực lượng mặc dù lớn nhưng không phải là đâm sâu vào tim nàng. mà là đâm xuyên ngực và bụng.

Cho dù một người bình thường bị sắt thép xuyên qua bụng chỉ cần kịp thời đưa đến bệnh viện giải phẫu thì vẫn có hy vọng sống. Càng huống chi Hồng Tú Liên mặc dù đã già nhưng sức sống so với người bình thường còn cường đại hơn gấp mười lần, bị đâm xuyên chỉ cảm thấy một chút đau nhức, vẫn còn có thể giữ được tỉnh táo.

Bất quá đây cũng chưa chắc là chuyện tốt, bởi vì ở đây căn bản không có người nào cứu được nàng. Hơn nữa long đầu quái tượng của nàng có sức sát thương rất lớn, cũng không phải là cương cá bình thường. Sau khi bị đâm thủng ngực bụng thì máu phun ra không chỉ một ít. Có thể nói cho dù sức sống nàng mạnh mẽ thì cũng đã trôi đi không còn một chút.

Lần này thật sự Vương Siêu đã độc ác tới cực điểm. làm cho lão thái bà này giống như chúa Jesus bị đóng đinh. từng chút nhìn sinh mệnh mình đang cạn kiệt.

Trong lúc nói chuyện, ngữ khí Vương Siêu lạnh nhạt. thật giống như ma thần nắm giữ tất cả sinh mạng của thế gian.

Diêm vương muốn ngươi chết vào canh ba. người nào cũng không thể làm ngươi sống tới canh năm.

Bốn tiếng vang lên là bốn thân thể nữ tử bị chấn bay. Ngã trên mặt đất.

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!

Thì ra mới vừa rồi mặc dù Vương Siêu đang nói chuyện nhưng động tác lại không hề dừng lại dù chỉ một chút. Hắn dùng chân phải quét ngang một cái vào thắt lưng của bốn nha hoá. Bốn nha hoàn vừa mới định động thủ đã bị đá văng ra xa. Tất cả đều té xỉu trên mặt đất, không hề đứng dậy được nữa.

Bốn nha hoàn bên người Hồng Tú Liên đều là cao thủ ám khí, phóng ra Thiếu Lâm Mai Hoa Châm. Thể lực mỗi người đều tương đương với nữ bộ đội đặc chủng xuất sắc. Chỉ tiếc rằng trong mắt cao thủ thần cấp như Vương Siêu thì những động tác đó thật sự rất chậm! Hơn nữa tâm lý tổ chất cũng không tốt, ngay khi Vương Siêu vừa dùng uy thế thật lớn đánh tới thì đám người đã bị kinh phong làm cho mờ hai mắt, hô hấp rối loạn, khiến cho các nàng theo tiềm thức né tránh qua bên cạnh vài bước.

Chỉ vài bước này thôi thì cũng đủ tạo kết cục hiện tại cho các nàng

Bất quá cũng không thể trách các nàng, dưới áp lực thật lớn của Vương Siêu. cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ thì cũng chỉ như đang đứng xem một vụ cháy xe, theo tiềm thức cũng muốn tránh xa.

Không có khả năng chống đỡ.

Cũng chỉ có Âm Ảnh. Dạ Đồ được huấn luyện tới cực điểm. là sát thủ với tâm lý tổ chất lãnh khốc tới cực điểm mới có thể mạnh mẽ ngạnh kháng thể của Vương Siêu. Những cái khác tạm thời không cần nói. chỉ riêng phần dũng khí này thì cũng xứng đáng là sát thủ đứng đầu.

Công phu của Lữ Lão Lộ so với Âm Ảnh và Dạ Đồ thì còn cao minh hơn, nhưng đối mặt với thể CÔNG của Vương Siêu vẫn là kinh hãi muốn né tránh.

Một chiêu “Triển Thối Cao Cử” quét ngang chắn bay bốn nha hoàn. Ngay sau đó cơ lưng Vương Siêu kịch liệt rung động, bởi vì hắn cảm giác được có ba lực công kích mạnh mẽ tới cực điểm đang đánh tới sống lưng hắn!

Là ba cao thủ dùng quyền kinh đánh tới!

Trong tình thế như chi mảnh treo chuông, Vương Siêu khụy chân về phía trước một bước, đồng thời cố gắng làm sống lưng lồi vào nửa thước, khiến cho công kích của ba người kia đánh hụt, còn nửa tắc nửa mới chạm vào lưng Vương Siêu.

Đây là “Thần Long Súc Tích” trong thân pháp Long hình, lấy thân thể hiện tại của Vương Siêu thì xương sống mềm như bún. Cứng như sắt. có thể co giãn tự nhiên.

Cao thủ tranh chấp, sai một ly đi một dặm. Xương cốt toàn thân Vương Siêu đã luyện đến cảnh giới như vậy, hiển nhiên trong công kích quyền pháp hung hiểm cỡ nào cũng có thể tìm thấy sinh cơ.

Sai một ly đi một dặm, đối với tuyệt đỉnh cao thủ mà nói thì chính là khác biệt giữa sống và chết.

về điểm này thì Vương Siêu nắm bắt vô cùng tốt. cho nên hắn khó thất bại.

Mà Hồng Tú Liên chính là trong một giây xui xẻo đã bị đóng đinh trên tường như chúa Jesus

Một chiêu “Thần Long Súc Tích” tránh ba quyền, Vương Siêu nhanh chóng quay người lại, tay như đao dùng chiêu “Phản Thân Hoàn Liêu” trảm lên ba cánh tay kia.

Phanh phanh phanh!

Ba tiếng cánh tay bị chém trúng vang lên, ba người đánh lên Vương Siêu bị phản lực chấn lui nhiều bước, mà thân thể Vương Siêu cũng theo đó tiến tới.

Mặc dù phía sau có một cái bá thủy tinh thật lớn, một vài cái ghế sa lon đang nằm hỗn loạn ngăn cản đường đi. Nhưng Vương Siêu lại xem như không có gì, hai chân căng ra thật lớn, toàn bộ gân chân không ngừng run rẩy phát ra tiếng xé gió mạnh mẽ. Vô luận là ghế sa lon hay bàn thủy tinh, chỉ cần chạm vào chân Vương Siêu lập tức liền bị đẩy lùi giống như quả bóng da!

Bàn thủy tinh to như vậy, ghế sa lon lớn như thế mà còn bị đẩy lùi như quả bóng da thì còn có thể nói gì nữa?

Hồng Tú Liên vừa mới nghe Vương Siêu nói chuyện, theo sau mờ mắt ra nhìn thấy tình cảnh như vậy cùng không biết nói gì. Nàng có nằm mơ cũng thật không ngờ còn có người có thể phát ra lực lượng như vậy!

Lúc này Vương Siêu trong mắt nàng đã hoàn toàn thay đổi, không còn là tên mặt trắng nhỏ nữa. hiện tại ý nghĩ của nàng là: "Tên này căn bản không phải là người!"

Hiện tại tâm lý lão thái bà này vô cùng hối hận. nếu như nàng sớm đoán trước Vương Siêu có lực phá hoại cường đại như vậy thì khẳng định đã không làm ra cái chuyện này.

Chi tiếc. thế gian này không phải hối hận là có thể thay đổi được.

Sau khi Vương Siêu lướt qua, hai chân phát lực đánh tan tất cả vật cản đường, đồng thời cùng nhìn đã nhìn rõ diện mạo của ba tên đánh lén.

Thôi Trường Bạch, Cung Thái Lương Điền, còn có tên đại hán Brazil kia.

Trong nháy mắt này Đường Toái Vân cũng muốn xông lên. chi tiếc đã bị Ba Lập Minh cản lại.

Ánh mắt Ba Lập Minh lảng lệ, muốn giết người thì phải chọn người mạnh nhất! Cho nên trước khi Vương Siêu động thủ, hắn đã nhìn Đường Toái Vân không chớp mắt.

Khác với Vương Siêu, Ba Lập Minh ra tay rất nhẹ nhàng, vô cùng nhu hòa, chạm đất không hề có tiếng động. Một chiêu "Tiên Cô Bối Tuyền" ở đầu ngón tay thật giống như phụ nữ cầm kim, đâm về phía cổ họng Đường Toái Vân Trong lúc xuất chiêu đó lại vô thanh vô tức không có một tiếng gió!

Chiêu thức đâm châm ấy mặc dù vô thanh vô tức nhưng tốc độ lại cực nhanh, vừa lúc khi Đường Toái Vân nhảy ra định ngăn cản Vương Siêu thì ngón tay Ba Lập Minh cũng đã đâm tới cổ họng hắn.

Đường Toái Vân nghiêng cổ qua một bên, vô cùng kinh hãi! Mặc dù khí độ uy phong Ba Lập Minh làm cho hắn cảm giác được đây là tuyệt thế cao thủ, nhưng cảm giác đầu tiên của hắn chính là vô công của người này khẳng định rất bá đạo cương mãnh. Nhưng hiện tại đối phương lại nhẹ nhàng không một tiếng gió, phán đoán sai lầm khiến hắn sinh ra tâm lý hơi hoảng.

Bất quá cuối cùng hắn vẫn là tuyệt đỉnh cao thủ, cổ liền nghiêng qua tránh được. Đồng thời dời bước, hai tay đâm về phía thất lưng Ba Lập Minh!

Nghiêng đầu dời bước!

Thuận thế đánh về phía thất lưng đối phương!

Đây là chiêu số trong Hồng quyền được Đường Toái Vân lấy ra dùng Hai nắm đấm mãnh liệt đâm vào hai bên thất lưng. Trong nháy mắt cơ nhục căng lên khiến cho bộ đồ tây bị căng ra. quyền phong chấn động khiến cho quần áo của Ba Lập Minh dường như muốn vỡ tan.

Cái dạng này thật giống như Ba Lập Minh và Đường Toái Vân trực tiếp dùng quyền phong thổi bay đối phương.

Thực lực của Đường Toái Vân lần này được biểu hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Ba Lập Minh cũng cảm giác được hai nắm đấm đang hung mãnh đâm về thất lưng mình, nếu bị đánh trúng thì cho dù công phu có luyện lợi hại đến thế nào cũng bị đập nát. Bất quá hai mắt hắn không có chút dao động, thậm chí cũng không thèm nhìn hai bên hông- thất lưng đột nhiên có lại. hai khớp xương hai bên thụt vào trong. Trong nháy mắt đã Thẳng một đại hán với cái eo vô cùng nhỏ.

Công phu vận cơ nhục. thu xương ép thất lưng vào lại có thể luyện đến trình độ này!

Kalam đang đứng ở một sóc bảo vệ Wily, Yoga thượng sư này khi nhìn thấy Đường Toái Vân và Ba Lập Minh động thủ, trong nháy mắt liền tròn tròn mắt!

Bản thân hắn là Yoga thượng sư. am hiểu nhất là điều chỉnh vận vận bộ xương trong cơ thể. điều trị cơ quan nội tạng. Nhưng công phu Ba Lập Minh thể hiện ra làm cho hắn cảm giác như con kiến gặp con voi, tìm không nhìn được đập loạn, trong nháy mắt lòng bàn tay đều xuất mồ hôi

Hai nắm Đường Toái Vân đánh ra. Ba Lập Minh hóp bụng lại.

Báng báng báng báng!

Đường Toái Vân biến đâm thái thảo móc vào. thịt trên đầu ngón tay đột nhiên rút vào. còn móng tay thì dài ra giống như miếng thép. phát ra tiếng kim loại kêu leng keng.

Thật giống như lưỡi thảo của hô. móng tay Đường Toái Vân vừa dài vừa nhọn. phát ra ánh sáng xanh. sắc bén tới cực điểm. biểu hiện này cho thấy bộ xương hắc vô cùng cường đại. khiến cho người ta không chút nghi ngờ móng tay hắc có thể xuyên thủng tất cả mọi thứ.

Chi tiếc là hắc đã chậm nửa nhịp, sau khi thất lưng Ba Lập Minh hóp vào thì ngực phình to ra giống như một con cóc lớn đang phình mang. Tay nhanh như chớp chém vào cổ đối phương không hề để ý tới móng tay đối phương đang móc vào eo mình. Người móc eo ta thì ta cắt cổ người!

Dĩ nhiên đây chính là đấu pháp lưỡng bại câu thương!

Long Xà Diễn Nghĩa

Chương 329: Đà không còn giông con người nữa (2)

Không! Không phải lưỡng bại câu thương, Ba Lập Minh tự tin trong vòng 0.2 giây sau khi cắt cổ hắc thì có thể nhảy nhanh ra ngoài!

Trong nháy mắt Đường Toái Vân cảm giác được nguy hiểm, nhưng trên mặt hắc lại lộ ra một tia cười xào trá.

Rắc rắc!

Ngay lúc tay Ba Lập Minh gần chém tới cổ hắc thì thân hình hắc lại lùn đi một chút, cả đầu dĩ nhiên sụp xuống giống như rùa rút cổ vào mai. đồng dạng khiến cho tay Ba Lập Minh đánh vào khoảng không.

Đây dĩ nhiên là Vương Bát Thính Lôi! Tuyệt chiêu của Vương Siêu lại được Đường Toái Vân thi triển ra, cũng rất lưu loát. nhuần nhuyễn.

Tốt!

Ba Lập Minh chém không được. Song chưởng thuận thế cắm xuống thất lưng mình, mãnh liệt chặn hai thảo của Đường Toái Vân lại.

Móng tay Đường Toái Vân toả bộ đều cắm vào cánh tay Ba Lập Minh-

Hai thảo có thể xuyên thủng sắt Thép lại không thể xuyên thủng được da thịt tại hai cánh tay của Ba Lập Minh.

Bằng bằng bằng!

Song chưởng Ba Lập Minh xoay tròn, lập tức tiếng sắt thép bị bẻ gãy vang lên. toàn bộ móng tay của Đường Toái Vân đã đứt đoạn

Đường Toái Vân nhanh chóng lui lại!

Hắc thật không ngờ công phụ của đại hán trước mặt lại luyện đến cao cường như vậy

Bởi vì lúc thảo của Đường Toái Vân chạm vào song chưởng Ba Lập Minh thì cảm giác hai cánh tay đối phương chẳng những cứng như thép mà còn đang chuyển động với tốc độ cao! Cảm giác giống như bánh xe lửa đang chạy. lực chấn động thật lớn này hoàn toàn đã làm phá tan lực đạo của hắc.

Nhưng Ba Lập Minh so với hắc còn nhanh hơn vốn khí trong ngực đang phình ra đột nhiên xẹp xuống, vận chuyển tới lưng cơ bụng bành trướng, rất nhanh đã trở lại bình thường,

toàn thân cơ thể hơi run một chút, trong tích tắc phát ra tiếng nổ!

Cơ thể toàn thân phát ra khí lưu thật lớn. ngay cả quá áo cũng không chống đỡ được, bị thổi phồng lên giống như một quả bom. tùy thời đều có thể bùng nổ hủy diệt.

So với bành trướng toàn thân như Vương Siêu thì khác nhau. Lần này Ba Lập Minh bành vào cơ thể phát ra khí lực hủy diệt.

Khí lưu bị cơ thể chấn động trong tích tắc phát ra âm thanh vũ bão ào ào, giống như mãnh hô ở trong núi sào thét!

“Hổ Khiếu Kim Chung Tráo”!

Ba Lập Minh luyện tuyệt kỹ ngoại cương này ba mươi năm trong tù, lấy cơ nhục toàn thân phát lực.

Không khí bị chấn động- phát ra tiếng gào thét như cự hổ đang gầm trong núi rừng.

Hổ vào núi rừng- mượn tiếng vọng của núi càng làm cho uy thế vô địch thiên hạ.

Lần này Ba Lập Minh điều động cơ nhục, đại cân giống nhau, như một mãnh xà thật lớn liều mạng đập đuôi xuống mặt đất.

Loại khổ luyện Kim Chung Tráo đến cảnh giới hổ gầm chỉ có ở duy nhất một người là Đặng Chung Sơn

.

Tiếng hổ gầm thật lớn làm vách tường bốn phía tại đại sảnh tựa hồ cũng muôn sụp đổ.

Ba Lập Minh phát uy, dung hổ gầm Kim Chung Tráo thúc dục quyền pháp Đại Kim Cương Lực, đồng thời chân bước ra. dùng thoái công “Hương Tượng Độ Hà” đánh về Đường Toái Vân!

Kim Cương Luân Quyền này chính là Ba Lập Minh gom tất cả lực lượng đến cực điểm rồi mới bộc phát! ^

Trong lúc giao chiến, đánh ra một quyền mạnh nhất! Một quyền này được đánh ra, trong nháy mắt Ba Lập Minh sinh ra một ý niệm “Sau này còn có thể bộc phát ra một kích như vậy nữa hay không?”

Hắn thề rằng một kích này nhất định sẽ chà nát Đường Toái Vân!

Hổ gầm Kim Chung Tráo! Kim Cương Luân Quyền! Hương Tượng Độ Hà! Ba loại tuyệt kỹ này hợp làm một, toàn lực bộc phát!

Cái gì là Hương Tượng? Chính là mùi hương con voi phát ra trong thời kỳ phát dục tìm bạn tình, lực lượng của con voi vào lúc này có thể sánh với mười con voi bình thường! Hương Tượng này được mệnh danh là quyền pháp Thiếu Lâm, có thể thấy được khí thế mạnh đến mức nào.

Vương Siêu vừa mới cùng Thôi Trường Bạch, Cung Thái Lương Điền, Garcie liều mạng; đang muốn động thủ thì nghe thấy tiếng hổ sầm chấn động vách tường bốn phía khiến chúng lung lay sắp ngã. Dàn đèn treo trên nóc nhà đại sảnh rung lên rầm rầm. trần nhà cũng bắt đầu bong ra. mặt đất thì chấn động như đang có động đất.

Hai mắt Vương Siêu rất lợi hại. lập tức nhìn qua thấy Đường Toái Vân đang lui lại rất nhanh. Mà Ba Lập Minh thì không chút nào buông lỏng, giống như con voi vào thời kỳ phát dục tìm bạn tình. hai quyền uy vũ. Lấy thế bài sơn hải đảo mạnh mẽ đánh ra!

Đường Toái Vân đã chạy tới đường cùng

Nói cách khác. Vương Siêu và Ba Lập Minh giống như cái kẹp, kẹp bốn người Đường Toái Vân, Thôi Trường Bạch, Cung Thái Lương Điền, Garcie vào giữa!

Không thể không nói, hai người Thôi Trường Bạch, Cung Thái Lương Điền có tâm lý rất tốt. Ngay khi tiếng hổ sầm khiến bốn vách tường lung lay sắp ngã. dưới thế vậy công như bài sơn đảo hải lại còn có thể trấn định được, hai mắt gắt gao nhìn Vương Siêu.

Chỉ có Garcie có tinh thần hơi kém, nên nhìn về phía sau một chút.

Đối mặt với uy lực như vậy của Ba Lập Minh, đã kích phát hào khí trong người Vương Siêu, hắn vừa mới bộc phát giết người liền bộc phát thêm lần nữa!

Chân cày trên đất một đường, hai chân tách ra. Xích! Tầm thẳm dưới chân đột nhiên bị xé rách. thật giống như bị một cái kéo vô hình- chỉ trong nháy mắt đã cắt đứt.

Trong nháy mắt Vương Siêu bước tới hai bước, hai chân cày nát mặt đất hiện ra một cái rãnh thật sâu.

Vương Siêu cày mặt đất dĩ nhiên là mặt đất đang còn nguyên vẹn bị kéo nứt ra, không có bất kỳ chiều gì khác. chính là một chiêu vô cùng đơn giản “Thượng Bộ Liên Hoá Băng Chùy”. Hắn giậm chân một cái liền bay tới chính giữa ba người, liên tục đánh ra ba quyền vào giữa ngực ba người.

Vương Siêu lấy một đánh ba, bằng vào lực lượng uy mãnh vô địch đánh tới ba người.

Thôi Trường Bạch, Cung Thái Lương Diên đối mặt với quyền như bài sơn đảo hải của Vương Siêu, đáng lẽ phải biến thành một cái xác không hồn thì lại đột nhiên khiến người ta kinh ngạc!

Đó chính là động tác nhanh như điện!

Hai người hướng phía bên cạnh phóng đi. thân pháp cực nhanh, so với con thỏ khi chạy trốn còn nhanh hơn gấp mười lần!

Chỉ có phản ứng của Garcie hơi chậm. Chỉ biết mơ hồ lấy tay ra che trước người. Đối mặt với nắm tay của Vương Siêu. hắn đột nhiên chuyển thân nghênh đón. song chưởng mãnh liệt đánh ra muốn chế trụ các ngón tay của Vương Siêu, sau đó bẽ gãy.

Không thể không nói Nhu thuật chi thần như hắn hết sức tinh diệu xuất sắc, hơn nữa lực lượng cũng vô cùng to lớn. đánh ra liên tục với tốc độ nhanh tới mức khó tin. Lúc còn ở Tây Ban Nha, Garcie chỉ bằng vào một chiêu này đã đánh cho một con bò điên chổng bốn vó lên trời. lăn ra ngoài hôn mê bất tỉnh.

Vương Siêu mặt không biến sắc, vẫn như trước đánh tới. rắc rắc. để mặc hai tay Lôi Vượng Cách Lôi Tây ôm lấy cánh tay mình.

Lôi Vượng Cách Lôi Tây mừng rỡ, dùng lực thật mạnh chế trụ, đồng thời xoay người vặn mạnh! Nhưng trong nháy mắt khi hắn phát lực thì đột nhiên cảm giác được nắm tay đối phương giống như một cây dùi bằng thép khổng lồ. Mặc cho hắn dùng toàn bộ sức lực cũng không lay động được một chút nào. Vương Siêu dùng nắm tay đột phá phòng tuyến, oanh kích vào ngực hắn!

Không có bất cứ cơ hội nào, đại hán Brazil có thân hình to lớn này trực tiếp bị đánh bay lên không trung, liên tiếp phát ra tiếng xương cốt vỡ vụn.

Nhu thuật của Garcie mặc dù lợi hại nhưng đối mặt với cao thủ thần cấp trong miệng có bốn mươi cái răng như Vương Siêu, thì vẫn có chênh lệch rất lớn. Huống chi một quyền này của Vương Siêu chính là tích lực mà phát ra, bằng vào kỹ xảo chế trụ ngón tay thông thường thì sao có thể bắt được. Nếu hắn liều mạng thì có lẽ không bị đánh chết ngay, nhiều nhất chỉ mất đi một cánh tay.

Sau khi Vương Siêu đánh bay Lôi Vượng thì tiếp tục bước về phía trước một bước. vừa lúc chặn đường lui của Đường Toái Vân, không nói hai lời xuất ra Phiến Thiên Ấn!

“Không ồn!”

Công phu Đường Toái Vân so với Ba Lập Minh vốn thấp hơn một bậc. đang bị ép lui về phía sau, cảm giác được lực lượng bài sơn đảo hải của đối phương trong lòng giật mình, đang muốn bằng vào thân pháp nhanh nhẹn của mình né tránh.

Nhưng không ngờ tới Vương Siêu lại phóng đến phong tỏa đường lui của hắn!

Cao thủ tranh chấp. như thế nào lại xuất hiện tình huống này?

Đối mặt với Phiến Thiên Ấn đang gào thét trên đỉnh đầu, mà phía trước là hai quyền của Ba Lập Minh giống như lực của mười con voi, Đường Toái Vân muốn tránh cũng không thể tránh!

“Liều mạng!”

Lúc này Đường Toái Vân cũng không hề suy nghĩ nhiều, không còn để ý tới thế công phía sau đầu, cũng không để ý tới Ba Lập Minh đang ở phía trước, đột nhiên xoay người...!

Mặt đất dưới chân bị cày nát. hắn dùng hết khí lực toả thân để xoay tròn, hơn nữa dùng khuỷu tay đánh về phía trái tim Vương Siêu!

Quyền là đạn, khuỷu tay là tạc đạn. mười quyền cũng không bằng một khuỷu tay!

Cao thủ Bào Đan như Đường Toái Vân toàn lực đánh khuỷu tay ra. có thể nói là vô cùng uy mãnh! Hắn muốn liều mạng mở ra một lối để chạy trốn! Cho dù chạy không thoát thì hắn cũng muốn kéo theo một người chết chung!

Cho nên hắn không để ý tới bất cứ công kích gì đang đánh vào mình. dùng đầu pháp liều mạng!

Chi tiếc là Vương Siêu sẽ không để cho hắn được toại nguyện!

Hai người liên thủ mà lại đánh Đường Toái Vân không chết mới là chuyện lạ!

Nếu như hắn và Ba Lập Minh cũng đánh lại để cho Đường Toái Vân thoát được thì thà về nhà ngủ còn hơn! Võ công Ba Lập Minh cao hơn Đường Toái Vân. mà võ công Vương Siêu thì lại cao hơn Ba Lập Minh

Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu hạ xuống, cùng không đánh vào đầu Đường Toái Vân mà chính là đánh vào vị trí tim hắn. đồng thời một tay khác cũng vươn ra, chặn đứng khuỷu tay Đường Toái Vân!

Hai tay bắt một tay, lượng lực Vương Siêu lớn như thế nào? Lần này thể công của Đường Toái Vân lập tức bị ngăn cản!

Cùng lúc đó Ba Lập Minh mang theo uy thế bài sơn đảo hải đâm vào lưng Đường Toái Vân.

Phanh!

Tuyệt đỉnh cao thủ của quán cục tình báo đại đường song long này cho dù là người bằng sắt cũng không thể đỡ được. Thân thể to lớn đổ rầm xuống đất. thật giống như một thiên thạch lao xuống đất. Ấm ầm!

Mặt đất bị lõm xuống, mà thân thể Đường Toái Vân hiện tại đã không nhìn ra rõ một chỗ nào. thật giống như một khối thịt bị bầm nát.

Hắn bị hai đâm của Ba Lập Minh trực tiếp đập vào mặt đất cứng rắn!

Nhìn hắn không còn giống như con người nữa.

332. Chương 330 Dẫn Rắn Khỏi Hang Lại Dẫn Ra Ròng

Hai đâm vừa xuất ra đã đánh cho Đường Toái Vân nát bấy lún xuống đất. Rồi đột nhiên trong lúc đó Ba Lập Minh liền thư giãn, trong nháy mắt hình như đã thoát khí già đi vài tuổi, da tay toàn thân vốn căng bóng của bắt đầu nhão ra, quần áo vừa rồi bị phồng lên cũng khôi phục lại hình dáng ban đầu. Mới vừa rồi vận dụng “Hổ Khiếu Kim Chung Tráo” thúc dục Đại Kim Cương Luân Quyền, thoái công Hương Tượng Độ Hà đã là lần phát lực mạnh nhất trong cả đời hắn. Một khi qua đỉnh điểm, khí thể quay lại thì thật giống như một người nhụt chí. lộ ra một tia uể oải như lão già.

Quyền pháp của hắn mặc dù hung mãnh, sau khi tiến vào Đan Kinh thể năng cũng Siêu cường. trạng thái đỉnh phong được bảo trì trong ba mươi năm không hề có vấn đề. Nhưng đến tột cùng sức sống của Ba Lập Minh cũng không bằng Vương Siêu đã luyện đến cảnh giới thần tiên có bốn mươi cái răng trong miệng.

Cho nên khi Ba Lập Minh lần đầu tiên phát ra lực lượng mạnh nhất trong đời này. nếu muốn sau này phát lực một lần nữa chỉ sợ không dễ.

Mà Vương Siêu mới vừa rồi đột nhiên phát lực. trong hai ba giây đóng đinh Hồng Tú Liên lên tường thì sau đó không cần hít thở. trực tiếp cày nát mặt đất, dùng liên hoá quyền tấn công ba cao thủ. Sau đó dùng công phu “Giải kiềm” gắt gao chế trụ Đường Toái Vân đang dùng khuỷu tay liều mạng, để tạo thế cho Ba Lập Minh đánh trúng.

Đường Toái Vân là cao thủ Đan Kinh, thể lực đứng ở đỉnh thế giới. chính là nhân vật phượng mao lân giác. Mặc dù cả đời Ba Lập Minh trải qua vô số lần đấu võ, nhưng chưa từng giết qua cao thủ Bào Đan, hễ đâm đánh chết Đường Toái Vá có thể nói là đỉnh cao trong cả đời luyện võ của hắn...

Nhưng Ba Lập Minh lại không có chút cao hứng; ngược lại trong mắt hiện lên một tia mất mát.

Mặc dù nếu Ba Lập Minh quyết tâm đuổi theo thì Đường Toái Vân chạy không thoát, nhưng trong vòng một trăm kilomet Ba Lập Minh cũng không thể dễ dàng giết chết một cao thủ Đan Kinh như vậy. Vượt hơn một trăm kilomet. nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Đường Toái Vân sẽ chết.

Đồng thời, Ba Lập Minh nhìn thấy sắc mặt Vương Siêu bình thường, mặt không đỏ, khí không suy, trong lòng cảm thấy vô cùng bội phục.

“Liên tục phát lực mạnh mẽ lại không có chút dấu hiệu mệt mỏi, không hổ là người phả võ hư không”.

Nghĩ lại trong miệng Vương Siêu có bốn mươi cái răng bình mẫn như tuyết thì trong lòng Ba Lập Minh không khỏi hiện ra vẻ hâm mộ.

Võ công Ba Lập Minh còn chưa luyện đến trình độ bỏ hàm răng cũ thay bằng hàm răng mới. Võ công luyện đến trình độ toả bộ hàm răng bóc ra. thay bằng bốn mươi cái răng mới. đó mới chính thức là thoán thai hoán cốt.

Đổi răng cũng chính là hoán cốt. tiểu hài tử bắt đầu thay răng chính là cho thấy bộ xương đã bắt đầu cứng cáp, có thể luyện võ. Tiểu hài tử chưa thay răng thì không thể vận động xương cốt liung tung.

Lúc này tring đại sảnh, Hồng Tú Liên nửa sống nửa chết. hai mắt gắt gao nhìn tất cả mọi thứ bên dưới.

Cao thủ lợi hại nhất trong phòng khác là Đường Vân cũng bị Vương Siêu và Ba Lập Minh liên thủ đánh chết!

Hai đại sát thủ được nhà Tư Đô bồi dưỡng toả bộ đã bị giết bởi Phiến Thiên Ấn của Vương Siêu. Bốn nhà hoá là cao thủ hoa mai châm cũng bị ngắt đi, bất tỉnh nhân sự.

Nhu thuật chi thần Garcie đã bị quyền của Vương Siêu đánh bay một cánh tay. rơi trên mặt đất. hiện tại cũng đã tắt thở. Thể lực của nhu thuật chi thần Brazil này vô cùng cường hãn, chỉ đáng tiếc đấu pháp quá kém. đụng phải Vương Siêu có thể lực so với hắn còn mạnh hơn. hơn nữa đấu pháp Tinh diệu hơn rất nhiều. Như vậy kết quả cũng chỉ có một con đường là chết.

Từ lúc Vương Siêu và Ba Lập Minh xông vào phòng tới bây giờ còn chưa tới một phút. Tổ hợp này của Hồng Tú Liên nhìn có vẻ rất mạnh, là một tiểu đội vô cùng xa hoa, nhưng thật ra hiện tại chỉ còn lại có hai. ba con mèo lớn.

Nhìn thấy tất cả mọi việc, lão phạt gia Hồng Tú Liên đang bị đóng đinh trên tường này cảm thấy sinh mệnh đang dần trôi đi, bắt đầu sinh ra cảm giác mơ hồ choáng váng, một nỗi sợ hãi khôn CŨNG từ trong lòng nổi lên.

”Tại sao? Tại sao tổ hợp cường đại như vậy. bị hai người tiến vào giết, trong thời gian chưa tới một phút đã sụp đổ tan tác. giống như trứng gà vỡ. Sớm biết như vậy thì ta đã gọi toàn bộ người của ta tiến vào bảo vệ. Nếu như hôm nay có thật nhiều tay súng thì tình thế sẽ không như thế này. Xem ra lúc đầu là dẫn rấn ra khỏi hang nhưng không ngờ lại là dẫn ác lang

Lúc này Hồng Tú Liên mới biết ý nghĩ của mình buồn cười tới cỡ nào.

Vốn hắn đã lên kế hoạch tới Đường Môn sẽ xuất ra động trăm thủ, gọi hai người Âm Ảnh, Dạ Đồ tới cũng là vì tồn tại ý nghĩ dẫn rấn ra khỏi hang.

Hai Siêu cấp sát thủ Âm Ảnh. Dạ Đồ trong một lần hành động đã giết hơn một trăm tên trùm buôn bán thuốc phiện có trang bị võ trang tinh nhuệ, cho nên Hồng Tú Liên rất tự tin đối với hai người này.

Dụ rấn nhưng lại kết quả lại dụ rỗng, kết quả như thế nào cũng có thể nghĩ ra được.

Rỗng và rấn thật sự khác

“Tại sao trên thế giới này lại có người kinh khủng như vậy?” Trong tích tắc khi Đường Toái Vân chết. Hồng Tú Liên mở to hai mắt gắt gao nhìn Vương Siêu và Ba Lập Minh. giống như muốn đem bóng hình hai người nhìn thật kỹ rồi đem xuống địa ngục!

Người thừa kế gia tộc Rockefeller là Wily vẫn như cũ duy trì phong độ bình ổn, trong trong tích tắc đó về mặt cùng lộ ra một tia sợ hãi.

Sở dĩ Wily có thể trở thành người thừa kế của một gia tộc lớn chính là nhờ vào phong độ trấn định, làm việc nhanh nhẹn và tố chất vô cùng xuất sắc. hắn từng tự mình đến chiến trường Iraq, đã từng thấy qua mưa bom bão đạn. Nhưng trước lực lượng không thuộc về con người của Ba Lập Minh và Vương Siêu. thật sâu trong lòng hắn vẫn rung động.

Đường Toái Vân lợi hại tới cỡ nào thì Wily cũng biết, qua Cục tình báo song long đại đường ở Mỹ, lợi hại nhất là huấn luyện viên của bộ đội đặc chủng Termingior. được tổng thống Mỹ gọi là hai người mạnh nhất trên thế giới, hiện tại lại như trứng gà vỡ.

Kalam che trước người Wily, mồ hôi chảy ra đầm đìa từ đôi bàn tay da đen. Công phu định thần Yoga giờ phút này đột nhiên lại không có tác dụng, Tim đập loạn nhịp.

“Chạy!”

Thôi Trường Bạch, Cung Thái Lương Điền vừa thấy Vương Siêu hung hãn thì phóng tới góc phòng, sau đó chỉ nghe được một tiếng sấm nổ đùng, quay mặt lại chỉ thấy Đường Toái Vân đã bị nện nằm trên mặt đất, bộ dáng đã tắt thở thì trong lòng cảm thấy không ổn. Lập tức cả hai liếc mắt nhìn nhau, thi triển ra công phu, toát lực chạy như điên ra bên ngoài phòng!

Trong nháy mắt hai người đã chạy hơn năm mươi thước, đã gần chạy tới cửa

Cửa đại sảnh mở rộng, Ba Lập Minh và Vương Siêu vì muốn đánh chết Đường Toái Vân nên đã buông lỏng cánh cửa. khiến cho hai đại tông sư võ thuật Hàn - Nhật này có một đường sinh cơ, nhanh chóng bỏ chạy.

Không thể không nói thoái CÔNG của Thôi Trường Bạch và Cung Thái Lương Điền thật sự rất xuất sắc.

Hai người đã tinh luyện qua chiêu số chạy trốn là “Bạch Hạc Lượng Sí” và “Phiến Thông Bối” trong Thái Cực Quyền. Một lần phát lực chạy trốn chính là lấy xương sống làm cột. cơ lưng làm cánh. và lực rung lên thì cơ lưng thật giống như cánh của tiên hạc, đồng thời lùi bước lấy đà, sau đó phóng đi. tốc độ tuyệt đối còn vượt xa tốc độ của báo.

Có thể nói tư thế chạy trốn của hai người kia tuyệt đối chính xác vô cùng, kết hợp với cách chim bay, cho dù là người có võ CÔNG thể lực tốt hơn bọn hắn. nhưng riêng phần chạy này thì không thể qua được bọn hắn.

Chạy trốn thật sự rất nhanh!

Bất quá bọn họ vừa động thì Vương Siêu và Ba Lập Minh CŨNG vừa động.

Vương Siêu bằng mọi giá không thể để cho hai quyền sư phái thực chiến của Hàn - Nhật này chạy trốn, nếu họ chạy mất thì sau này tại đại hội võ thuật, hai người kia muốn đến tranh vinh quang, khẳng định sẽ có rất nhiều quyền sư người Hoa bỏ mạng.

Cơ hồ Thôi Trường Bạch vừa động chân thì Vương Siêu cũng đã động chân, người hắn truy đuổi chính là đệ nhất cao thủ Hàn Quốc.

Mà người Ba Lập Minh truy đuổi chính là Cung Thái Lương Điền.

Xoát xoát xoát!

Mặt Vương Siêu không chút thay đổi. bộ pháp mà hắn thi triển chính là “Tri Thủ Đạp Thủy”, còn một trăm thước nữa là đuổi kịp Thôi Trường Bạch, mà Ba Lập Minh thì đang đuổi theo Cung Thái Lương Điền.

Bốn bóng người phi nhanh như điện chớp!

Mặc dù “Hương Tượng Độ Hà” của Ba Lập Minh lợi hại. nhưng vừa rồi mới toát lực bộc phát ra Hổ Gầm Kim Chung Trảo đã tiêu hao rất nhiều thể lực. Thể lực của hắn dù sao cũng không bằng Vương Siêu, lúc này đang cách Cung Thái Lương Điền hơn ba trăm thước

Vương Siêu đuổi theo Thôi Trường Bạch, tay biến thành một con dao đâm vào phía sau lưng Thôi Trường Bạch.

Lúc này Thôi Trường Bạch cũng biết mình chạy không thoát, hai mắt đờ ngầu xoay người lại. Khuỷu tay bắt chéo lại, giống như một thanh đại đao ngạnh kháng cổ tay Vương Siêu!

Chiêu thức ấy chính là công phu thiết quyền trong TaeKwonDo, vừa có chút giống với thế của người cầm đao, phát lực lăng lệ, lấy lực thắt lưng kẹp tay, bắn ra đan điện. Đồng Thời Thôi Trường Bạch lắc người một cái phát ra thanh âm giống như sắt thép va vào nhau.

Lợi hại hơn chính là lúc hắn xoay người đã đá đất cát dưới chân lên, móc lên một đồng bùn và có bắn vào mặt Vương Siêu!

Lần ứng biến này nhanh nhẹn, tốc độ như gió như điện, độc ác, hiển nhiên đã chủ mưu từ lâu.

Hắn lựa con đường chạy trốn có cò trên mặt đất là để có thể đá bùn đất lên, trong nháy mắt có thể thấy được sự thông minh của hắn!

Hai chiêu liên hoá “Hồi Thán Giáp Tiên” và “Sạn Thôi Dương Sa” phối hợp với nhau vô cùng hoa mỹ!

Có thể nói hắn cũng là cao thủ, dưới tình huống như vậy mà còn nghĩ ra được âm mưu đó.

Đấu pháp của Thôi Trường Bạch âm tá. biến hóa đa đoan. lợi dụng hoá cảnh có lợi phát ra thực lực mạnh nhất để đánh bại đối thủ so với mình còn cường đại hơn. Độ nhật cao thủ phải thực chiến Há Quốc quả là danh bất hư truyền!

Bất quá đôi mắt với Hôn Thá Giáp Tiên, Sạn Thôi Dương Sa. Vương Siêu làm như không thấy, thủ đao cũng không thu về, mặc kệ giáp Tiên của Thôi Trường Bạch, đồng thời cũng không né tránh để cho cát bụi bay tới.

Vương Siêu đáp lại đấu pháp của Thôi Trường Bạch hết sức đơn giản, đó chính là giơ một tay lên cao rồi hạ xuống ầm ầm. một kích Phiên Thiên Ấn vô cùng đơn giản đánh vào đầu.

Phanh! Hai tay Thôi Trường Bạch kẹp lấy thủ đao của Vương Siêu, dùng sức kéo nhưng lại không hề lay động được! Ngược lại còn bị phản lực từ cánh tay đối phương chấn cho Tê dại!

“Không ổn!” Thôi Trường Bạch rung mình, trên đầu lúc này đột nhiên truyền tới tiếng vù vù. Ngay tại lúc nguy hiểm như chi mành treo chuông này, hắn đột nhiên rút tay về, thân thể nhảy lui. hai chá mạnh mẽ phát lực!

Sau khi hắn nhảy lui lại thì hai chá huy vũ. giống như là hai cái rìu lớn. phát huy thoái công TaeKwonDo đến cực điểm! Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu vì thế mà đánh không trúng!

Bất quá thân thể Vương Siêu cũng nhảy theo. Đồng dạng đá ra ba đá, thật giống như lúc đập vào ngựa để thúc nó phi nhanh hơn!

ru

“Phi mã đạp yến”!

Phanh phanh phanh, liền hoá xuất ra ba cước. mà giờ khắc này Thôi Trường Bạch nhìn thấy một bóng dáng như ma thần phi thân lên cao. trước khi hạ xuống thì ngay cả ánh trăng trên trời cũng bị che khuất. Đồng thời hai chân mang theo lực lượng bài sơn đảo hải đã tới. khiến cho toàn bộ xương chân của hắn vỡ vụn!

Dùng chân phá chân! Một cước cuối cùng của Vương Siêu trực tiếp đập ngay ngực hắn!

Ngao! Thôi Trường Bạch bị một cước đá bay, Tại không trung phát ra tiếng kêu như sói tru, sau đó rơi xuống mặt đất không hề nhúc nhích.

Vương Siêu cũng không thèm nhìn tới, cước bộ vừa động liền phóng về lại đại sảnh. về phần trận chiến giữa Cung Thái Lương Điền và Ba Lập Minh, hắn không xem cũng biết kết quả.

Trở lại đại sảnh. chỉ thấy Wily và Kalam vẫn còn đó. mà Hồng Tú Liên vẫn đang bị đóng đinh trên tường.

“Tại sao các người không chạy?” Vương Siêu nhìn Wily và Kalam, tùy ý hỏi một câu.

333. Chương 331: Trước Cắt Cái Đuôi.

Hình như đã hiểu những lời Vương Siêu nói, trong mắt Wily Rockefeller hiện lên một tia kỳ quái, bộ dáng cứng nhắc rõ ràng của người phương Tây nói từng chữ tiếng Trung Quốc. Hắn tiến lên từng bước, đặt một tay lên ngực mình, dùng bộ dáng khi gặp mặt người khác của quý tộc thời xưa mà chào.

Mặc dù cảm giác được khí tức cực kỳ nguy hiểm trên người Vương Siêu, nhưng Wily vẫn bảo trì phong độ của một quý tộc, hiện ra vẻ lịch sự phong nhã, cho dù cả núi băng rót xuống trước mặt, có lẽ hắn cũng không thay đổi khí độ.

Đồng thời, ngay lúc dùng phong cách quý tộc để thi lễ, Wily rất có phong độ. Hắn nhìn thoáng qua cái đồng hồ cổ xưa trên tay. Hắn hiện đang tính toán, từ lúc Vương Siêu tiến vào cho đến bây giờ, thì hình như đã dùng vượt quá thời gian.

“Ồ, ồ. Ta nghĩ mình đã dùng sai lễ nghi rồi. Ngài sẽ không để ý chứ”.

Hắn cảm giác được dùng lễ tiết quý tộc không thích hợp với người phương Đông như Vương Siêu. Sau đó Wily lại thay đổi một chút, hay tay ôm quyền hành lễ. Cái này là do hắn học được trong những tư thế võ công của các hiệp khách.

Vương Siêu nhìn thấy Wily thay đổi lễ nghi, lúc thì khom lưng, lúc thì ôm quyền, trong lòng hiện lên một tia vừa buồn cười vừa tức cười. Bất quá hắn cũng có chút tán thưởng đối với người trẻ tuổi này.

Mặc dù tuổi tác của Wily rõ ràng đã hơn ba mươi. Mà Vương Siêu chỉ có hai mươi, hai ba tuổi, nhưng không biết như thế nào, theo tâm lý của Vương Siêu, lại cảm giác được Wily tuổi còn rất trẻ, rất non nớt. Đây chính là do lực lượng cường đại mang đến biến hóa cho tâm cảnh, có thể nắm giữ được sự sống chết của nhiều người, trong tâm lý đã không có tuổi tác khác nhau.

“Rockefeller không hổ là đại gia tộc đã có trên trăm năm, khí chất quý tộc toát ra, so sánh với một ít đệ tử gia đình phú hào trong nước, thì thật sự vẫn còn kém rất nhiều, nhìn người trước mặt này.... Ở trước mặt ta cũng không sợ hãi, tim không loạn nhịp, đối mặt với trường hợp thế này, cũng tự nhiên có thể trấn định. Không tệ”.

Đây cũng là lần đầu tiên Vương Siêu nhìn thấy một người trẻ tuổi trong một đại gia tộc ở phương Tây. Trong tiềm thức, hắn bỗng làm một cái so sánh. Khí chất phong độ phát ra này, chỉ có Trần Ngã Dương, Liêu Tuấn Hoa hai đại nhân vật kiệt xuất này, mới có thể cùng so sánh với Wily.

Trần Ngã Dương, Liêu Tuấn Hoa là luyện võ đến trình độ siêu cấp cao thủ, cũng giết người vô số, hơn nữa cộng thêm việc rèn luyện ở đỉnh cao. Đó là trên một thân thể cường đại, sẽ làm cho tinh thần cường đại.

Mà Wily này, mặc dù vóc người rắn chắc, các đường nét trên cơ thể cũng tốt, hiển nhiên là đã trải qua quá trình rèn luyện nghiêm khắc. Nhưng nhiều nhất cũng chỉ đạt tiêu chuẩn của một cao thủ karate đai đen, cũng tương tự như một ít tinh anh của bộ đội đặc chủng, không đáng nhắc tới.

Mặc dù không có thân thể cường đại, nhưng tinh thần của người này, cư nhiên lại cường đại. Thật sự đã làm cho Vương Siêu có một điểm ngoài ý muốn.

“Hong Tú Liên. Ta mới vừa rời ở bên ngoài, không phải đã nghe người nói các người còn có một vị Sát Thủ Chi Vương sao? Như thế nào lại không xuất hiện cứu người? Đúng rồi, hai nam tử Tư Đồ Nghĩa, Tư Đồ Tín nữa, sao không xuất hiện?”

Vương Siêu đơn giản chỉ là so sánh khí chất của Wily với một số nhân vật trẻ tuổi trong nước. Nhưng không để ý tới hắn, mà chính mình nhìn lên quái tượng của Hồng Tú Liên.

Hôm nay hành động trăm thủ. Vương Siêu cũng thật sự không muốn giết nhiều, theo kế hoạch chỉ giết có ba người. Hồng Tú Liên, Tư Đồ Nghĩa, Tư Đồ Tín. Nhà Tư Đồ mặc dù lớn, nhưng trụ cột cũng chỉ có ba người này. Cả ba vừa chết, lập tức cả gia tộc liền lâm vào cục diện bế tắc. Còn bà vợ của Tư Đồ Nghĩa,

cũng chỉ lo tranh đoạt tài sản công ty, đâu còn thời gian để đối phó với Đường Môn, có thể tự bảo vệ mình là đã quá tốt rồi.

Về phần Đường Toái Vân, Thôi Trường Bạch, Cung Thành Lương Điền xuất hiện tại nơi này, hiển nhiên chỉ là ngoài ý muốn. Bất quá cũng vừa lúc làm cho Vương Siêu có cơ hội tốt để gặp lại một người...

Không còn nghi ngờ gì nữa, Đường Toái Vân chính là cao thủ cấp bậc Bảo Đan, tu vi rất kinh khủng.

Từ hành động trăm thủ, ám sát, dò hỏi tình báo, bảo vệ thủ trưởng, rất nhiều nhiệm vụ đặc biệt... đó cũng chỉ là làm một mình. Vương Siêu mặc dù không xấu, nhưng cho đến bây giờ, khi đơn độc đối địch, cũng chưa từng đánh chết cao thủ bảo đan.

Worton bị Trình Sơn Minh dùng súng bắn chết, Đường Toái Vân bị Ba Lập Minh bao vây giết chết. Từ góc độ luận võ mà nói, cũng không được xem là công bằng.

Dựa theo phân chia bảo đan cao thủ, quân Mĩ so với quân Đại Đường song long, thì bộ đội đặc chủng trong nước có vẻ phối hợp ăn ý hơn. Vốn là lực lượng tương đương. Nhưng hiện giờ Đại Đường song long toàn bộ đều bị Đường Môn chém giết, từ trên phương diện cao thủ, trong nước đã chiếm được ưu thế tuyệt đối

“Chỉ là không biết nước Mĩ còn có cao thủ cấp bậc Bảo đan không? Hẳn là không có khả năng. Làm gì có việc dễ xuất hiện như vậy. Đến võ thuật nước Nhật như vậy, mà đến bây giờ cũng chỉ có một người... Hàn Quốc thì sao...” Vương Siêu hỏi Hồng Tú Liên, đồng thời trong lòng hiện lên một ý niệm.

“Lạc lạc, lạc lạc...” Trong cổ họng Hồng Tú Liên hình như có cục đàm chặn lại, tiếng nói như kéo bể, hai tròng mắt gắt gao nhìn thẳng Vương Siêu, không nói lời nào.

Mặc dù sinh mệnh lực dần mất đi, thần trí đã xuất hiện trạng thái hơi mơ hồ, nhưng đối với lời nói của Vương Siêu thì vẫn nghe được rõ ràng.

“Người nghĩ muốn tận diệt... Không dễ dàng như vậy đâu... Hai con trai của ta cũng không ở San Francisco, cho dù hôm nay người giết ta, ta cũng đã bố trí tốt kế hoạch đối phó với Đường Môn. Ha ha, các người hãy chờ xem Đường Môn sẽ sụp đổ tan tành ra sao, Đường Môn Bắc Mĩ có Thiên Diện Kim Hồ, bây giờ có lẽ cũng đã bắt đầu xuống tay... Bọn họ không hi vọng sẽ có kết cục giống như Triệu Quang Vinh!”

Hồng Tú Liên ý vào một hơi thở cuối cùng, oán độc nguyên rủa.

“Ta muốn giết người, thiên hạ chưa từng có ai cản được. Ta muốn canh ba chết, chưa người nào có thể sống sót đến canh năm. Cho dù Bắc Mĩ có Thiên Diện Kim Hồ, nhưng nếu muốn phản bội Đường Môn, ta cũng không ngại trăm thủ lần nữa”.

Vương Siêu nhìn Hồng Tú Liên trên vách tường, mặt không chút thay đổi nói. Hắn từ miệng Hồng Tú Liên đã biết được một số việc.

”Tư Đồ Nghĩa, Tư Đồ Tín cư nhiên lại không có ở San Francisco, như vậy thật có chút phiền toái? Năm giờ sau máy bay cất cánh, cũng không thể đuổi kịp, nói cách khác là không thể giết được hai người kia.

Nhà Tư Đồ có trụ cột. Hơn nữa Bắc Mĩ Đường Môn có Thiên Diện Kim Hồ, thái độ này thật sự mập mờ? Ta có lẽ phải tìm cơ hội tốt tìm hiểu một lần. Nếu hắn còn trung thành với Tử Trần, thì bỏ qua. Còn nếu như hắn nghe theo Triệu Quang Vinh, thì cũng đừng trách ta, việc trăm thủ hắn cũng chỉ là hành động chơi đùa phi thường thuận tay mà thôi” Trong lòng Vương Siêu nghĩ vậy.

Hắn từ một phương diện nào đó mà nói, cũng không đủ tư cách của người lãnh đạo. Cái gì phát triển xã đoàn, mượn sức quan hệ, đều là thuộc về tầng lớp cấp thấp. Cái duy nhất đáng nói tới, đó là chơi đùa trăm thủ.

Người nào gây bất lợi cho ta, ta sẽ trăm thủ người đó.

Đó là việc thường tình.

Đôi khi, bạo lực ám sát, tuy đơn giản nhất... nhưng cũng là thủ đoạn hiệu quả nhất.

Như Kinh Kha hành thích Tần Vương, Đãng cách mạng cho người ám sát cơ quan cấp cao Mãn Thanh. Tổng thống nước Mĩ nhiều lần bị ám sát.

Những điều này cũng là kinh nghiệm Vương Siêu học được trong huấn luyện bộ đội. Một cách khác, như lời bên ngoài thường nói là “Trảm Thủ Vương”.

Người lãnh đạo Bắc Mĩ Đường Môn có rất nhiều thể thân, am hiểu hóa trang ẩn trốn, được xưng là “Thiên Diện Kim Hồ”, tuyệt đối không phải là nhân vật dễ đối phó như Triệu Quang Vinh. Hơn nữa địa hình của Bắc Mĩ, đã xa còn phức tạp.

“Đã như vậy, Hồng Tú Liên, người cứ ở chỗ này chờ chết đi”.

Vương Siêu quay đầu về hướng Wily.

“Ngài có phải cũng đang chuẩn bị lấy mạng ta?”

Nhìn thấy ánh mắt Vương Siêu chuyển hướng về phía mình, Wily nhú nhú mày, chỉnh sửa lại quần áo một chút, vẫn có bộ dáng phong độ như cũ. Trước khi chết vẫn muốn được tươm tất.

Muốn chết, lại còn muốn chỉnh sửa quần áo, loại phong độ này không phải là người bình thường có thể làm.

“Ta không giết người”.

Vương Siêu phát ra từng chữ một.”

“Ồ?”

Wily đang chỉnh sửa quần áo chợt dừng lại, trong ánh mắt xuất hiện một tia sinh cơ: “Giá cả bao nhiêu?”

“Trong vòng một giờ, giúp ta tra xét rõ ràng xem Tư Đồ Tín, Tư Đồ Nghĩa hiện nay đang ở nơi nào?” Vương Siêu nói, “Hơn nữa ta còn cần một ít tư liệu, muốn người cung cấp. Ta nghĩ lấy thể lực của người, hẳn là không có bất cứ vấn đề gì.”

“Không thành vấn đề” Wily nói, vẫn là thứ tiếng Trung cứng ngắt, làm một người thừa kế đại gia tộc, nhất định phải thông qua một vài ngôn ngữ của các nước lớn. Nếu không hôm nay Wily sẽ không nói tiếng Trung. Vương Siêu chỉ vừa tốt nghiệp trung học, lại không hiểu tiếng Anh. Kết quả như vậy cũng chỉ có một chương đã bị đánh chết.

”Bất quá, khi ta cung cấp đủ các thứ ngài yêu cầu, ngài lại muốn giết ta thì làm sao? Không bằng chúng ta cùng nhau hợp tác.

Ta tin rằng, trên thế giới này, không có lợi ích mãi mãi, cũng không có kẻ thù mãi mãi. Hơn nữa ngài một thân năng lực, ta đã thấy được” Wily cười cười.

“Người bây giờ cả mạng sống cũng không có, lấy điều kiện gì mà nói chuyện hợp tác? Những nhà tư bản thường hay xảo trá!” Thì ra là Ba Lập Minh đã tiến vào.

Hiển nhiên, chỉ trong chớp lát công phu, Ba Lập Minh đã giết được Cung Thành Lương Điền.

Ba Lập Minh vừa nhìn Wily vừa nói chuyện, một bên lóe ra vẻ thù địch, tuyệt đối không hề có ý tốt.

Wily nói: “Chúng ta là quý tộc từ thời xưa đến giờ, theo truyền thống, ta cầm tiền chuộc, thì có thể đổi được sự tự do, sau đó bàn bạc lại một ít sự tình. Ta cũng không có ý dối trá gì, chỉ là muốn thật lòng giúp đỡ các người, tỷ như giết chết cái tên hắc quỷ đáng chết kia!”

Hắc quỷ theo như lời Wily nói, tự nhiên bây giờ chính là tổng thống.

“Chuyện này mà người cũng làm” Vương Siêu cười nói: “Người định đem bao nhiêu tiền để đổi lấy tự do của người?”

“Ta có khả năng trả tiền mặt, nhiều nhất chỉ có ba mươi triệu USD. Vì thành ý, ta nguyện ý trả tiền mặt. Nghe nói có một vị phú hào HongKong có con bị bắt, liền trả hơn một tỷ đô la HongKong. Ta thì thân phận cao quý hơn, xuất ra nhiều gấp mười lần, cũng không tính là keo kiệt a!”

Wily cười nói.

“Tiền mặt mấy giờ có thể chuyển vào tài khoản?” Vương Siêu mặt không chút thay đổi nhìn Wily. “Không phải tiền mặt, ta không lấy”.

Ba mươi triệu USD tiền mặt, chính là một khoản tiền cực lớn.

“Tài chính rất lớn, cần phải mất tám giờ” Wily có chút buông tay.

“Ba Lập Minh, người nghĩ giết hắn tốt hơn, hay lấy tiền tốt hơn?” Vương Siêu hỏi Ba Lập Minh.

“Đó chỉ là cắt cái đuôi tư bản chủ nghĩa của hắn mà thôi”.

Ba Lập Minh nhìn Vương Siêu, trả lời có chút xảo diệu.

334. Chương 332: Đánh Người Xuyên Xuống Đất.

Vương Siêu mặc dù là một người chỉ biết trăm thủ những kẻ lãnh đạo, nhưng suy nghĩ lại rất nhanh nhẹn. Mà Nam Dương này, mặc dù là chỉ là một nhà nằm dưới thế lực của Đường Môn, nhưng dù sao còn có cơ cấu chính phủ! Nếu cơ cấu chính phủ che chở cho nhà Tư Đồ này là một Sát Thủ Chi Vương, xuất quỷ nhập thần, như vậy thì phiền toái quả thật không nhỏ.

Cao thủ chính là am hiểu hành động trăm thủ. Nếu quân đội chính phủ Indonesia có mấy người... Hóa Kinh cao thủ, mỗi ngày đánh lên các cơ cấu đơn vị Đường Môn, ám sát một phần ba những người lãnh đạo, thì cả Đường Môn sẽ náo loạn.

Bất quá đây chỉ là chuyện hoàn hảo, trên thế giới này, cao thủ Hóa Kinh rất ít. Hơn nữa nếu như có, phần lớn cũng sẽ không làm cái hành động ám sát trăm thủ nguy hiểm như vậy. Dù sao đạn cũng không có mất, xác xuất ám sát tuy khả năng thành công cao, nhưng thất bại rồi chết thì cũng có. Bằng không, thành phố Sishui Indonesia cũng đã dùng tiền để ám sát. Không tới lượt Vương Siêu cắt đầu lập uy, trấn an lòng người.

Lưu lại Wily không giết, cũng không phải là do Vương Siêu tham lam tiền tài. Chủ yếu là muốn lợi dụng thế lực của hắn tại Mi, tra ra Tư Đồ Nghĩa, Tư Đồ Tín. Còn có...tọa độ của Sát Thủ Chi Vương, nhất nhất diệt trừ.

Hắn cùng Ba Lập Minh phòng ngừa Bắc Mi Đường Môn có nội gian, hai người một mình tới San Francisco, có thể nói là không quen biết

Sự tình cho tới bây giờ, Vương Siêu hiển nhiên cũng không sợ Wily lừa gạt. Lấy vũ lực cường đại của hắn và Ba Lập Minh, muốn giết một thiếu gia quý tộc ngay cả nửa sức ngựa cũng không có, vậy không phải đơn giản là bóp chết một con kiến sao?

“Ba mươi triệu USD? Không hổ là người của gia tộc Lạc Khắc Phỉ Lạc, chỉ một chút liền có thể xuất ra ba mươi triệu tiền mặt. Bất quá thời gian tám giờ thì dài quá. Nhiều nhất... không được vượt quá ba giờ.” Vương Siêu hơi ngẩng đầu, chậm rãi hướng về phía bên cạnh Wily nói.

Kalam bên người Wily hình như không chịu được áp lực của Vương Siêu, bị thối lui mấy bước.

Nhưng mà trong nháy mắt hắn lui về phía sau. Vương Siêu đã động thân, cả người nhẹ nhàng đuổi theo Kalam, xuất ra một trảo “Đại bàng bắt gà con”, hướng phía yết hầu Kalam mà đánh tới.

Kalam trong nháy mắt cảm giác được sanh tử tồn vong trước mắt, hai mắt trong nháy mắt hiện lên một tia trấn định. Cả cái cổ đột nhiên lắc lư qua lại trên diện rộng!

Lần lắc lư cổ này, có thể nhìn ra được, hắn chính là một lão thượng sư tu luyện yoga. Cảnh tượng giống như cảnh liễu rung động trong gió xuân.

Có thể luyện cho bộ xương dẻo dai đến như vậy, đích xác có chút thần diệu.

Cổ liên tục lay động, sau khi tránh thoát một trảo của Vương Siêu, Kalam dùng hai tay phản đòn, hung hăng đánh tới đầu và cổ của Vương Siêu.

Tay của Kalam giống như roi da, mảnh liệt quất ra, vang lên âm thanh chấn động liên tục.

Đồng thời, hần hướng quỹ tích đánh về phía cổ Vương Siêu, giống như hình parabol, phẳng phất như cái vôi của con voi khi được kéo ra đến cực đại.

Hai mắt Vương Siêu tùy tiện thoáng nhìn, cũng đã nhìn ra dấu pháp của Kalam. Kéo đai áo ra, hình thành một cái vòng ném ra, trong đó lại ẩn chứa ba loại thủ pháp, hơn nữa hần còn đồng thời đánh tới. Cước bộ ma sát, thoáng một cái đã lui về phía sau, bộ dáng rất là linh hoạt, tựa hồ như là cách di chuyển của con bướm.

Chỉ là loại dấu pháp này, nhìn thì có vẻ tinh diệu, tay chân phối hợp ăn ý. Nhưng đối với Vương Siêu, thì lại vô cùng sơ hở, xương sống mặc dù hiểu rõ, nhưng cũng không trọn vẹn. Phần bụng tuy hiểu rõ, nhưng cũng không thu hoạch được gì. Xương chân mặc dù ma sát, nhưng cũng không nứt. Mười ngón chân mặc dù sử dụng rất mạnh, nhưng cũng không vững vàng. Hai móng mặc dù chắc, nhưng không kín. Bên trong ruột mặc dù chấn động, nhưng không có kéo căng như dây cung.

Quan trọng nhất chính là, trái tim Kalam lại chưa từng đập nhanh! Nổ tung! Tựa hồ hần sợ bị tổn thương tim mạch. Hơn nữa mặc dù tâm tình hần trấn định, nhưng cũng không hung ác giống như ma quỷ. Tâm tình có vẻ như chịu bó tay bó chân.

Một loạt kết quả như vậy rõ ràng Kalam chỉ có khoảng ba bốn sức ngựa. Vì sợ bị nội thương, toàn thân có một số bộ phận chỉ có thể phát ra sức lực của một con ngựa.

Thân thể tổ chất của Kalam không thua bất cứ một cao thủ Hóa Kinh nào, nhưng dấu pháp thì không đúng. Tâm lý không đúng, tay chân xuất ra không thông, chỉ có thể xuất ra thực lực Minh Kinh đỉnh phong.

Mang tâm tình như thế, nếu dùng để tu dưỡng, thì vô cùng tốt. Nhưng dùng để đánh người, trong mắt Vương Siêu lại là hành động rất ngây thơ.

“Lão già Ấn Độ này trên mặt có một ít tử khí”.

Trong nháy mắt Vương Siêu đã đưa ra kết luận này.

Hần mỉm cười, đối mặt với phản kích của Kalam, cánh tay dựng thẳng đứng lên, giống như được bắt ốc vít hướng ra phía ngoài. Sau đó khủy tay lập tức thu lại, ngăn chặn toàn bộ thể công của đối phương ở bên ngoài.

Đồng thời lúc đó, thân thể Vương Siêu phát lực, dùng kinh của khủy tay hướng ra ngoài thúc một cái, sau đó cước bộ giống như thiên nga bước trên mặt đất.

Thân thể Kalam lập tức không ổn, xuất hiện sự mất thăng bằng. Nhưng dù sao hần cũng là một cao thủ lão luyện, công phu khống chế trọng tâm đã đạt tới trình độ cao minh. Chỉ cần lắc một cái, thân thể lại trở về trạng thái thăng bằng.

Nhưng đã trễ, trong nháy mắt lúc hần mất thăng bằng, Vương Siêu đã dùng hay tay ôm lấy cả người hần giống như ôm một người bù nhìn. Sau đó hướng mặt đất mà cắm thẳng xuống.

Ba Lập Minh thấy cảnh này, liền giật mình.

Nhìn thấy dấu pháp của Vương Siêu giống như cảnh cắm một cây non xuống đất.

Cả người hần giống như cái cây bị cắm xuống đất! Phanh!

Kalam bị cắm xuống, người còn sống sờ sờ mà xuyên vào mặt đất, chỉ một lát sau đã tắt thở.

Wily cũng thối lui mấy bước. Hần tuy tâm cảnh trấn định, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy Vương Siêu cắm Kalam cắm xuống đất giống như trồng cây, thì bất giác nổi da gà.

“Wily tiên sinh, chúng ta tìm một nơi an tĩnh mà ngồi xuống bàn chuyện, người thấy thế nào? Tình huống nơi này, ta nghĩ lấy năng lực của người, có thể xử lý tốt. Ít nhất là trong vòng ba ngày không được để tin tức truyền ra ngoài. Mặt khác chúng ta cũng là vội vàng đến San Francisco, không có mang theo trang bị, hi vọng Wily tiên sinh trong vòng nửa giờ, có thể chuẩn bị cho chúng ta một bộ trang bị?”

Sau khi Vương Siêu giải quyết Kalam, phát tay bảo Wily tìm một chỗ khác để bàn chuyện sau đó. Tối thiểu trong vòng ba ngày, phong tỏa hết thấy mọi tin tức.

Về phần Wily dùng phương pháp gì, thì Vương Siêu không quan tâm.

“Trang bị?” Wily sững sốt.

“Bộ áo chống đạn siêu cấp làm bằng hợp kim nặng mười sáu kg. Đừng nói với ta, người ngay cả một chuyện như vậy cũng không làm được?” Vương Siêu hơi nhúm mày nói.

“Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề.” Wily đánh giá toàn bộ người trước mặt một cái liễn rét lạnh. Bộ áo quần chống đạn làm từ hợp kim mặc dù khả năng phòng ngự mạnh mẽ, nhưng mặc vào lại rất nặng, hoạt động không được tiện lợi. Bất quá Wily cũng rõ ràng, đối với hai tên khủng long trước mắt mà nói, đừng nói là mười sáu kg, cho dù một trăm sáu mươi kg cũng không tính là gì. “Lấy năng lực kinh khủng vừa rồi của hai người, lại có thêm áo giáp chống đạn? Thì có thể coi như không cần sợ đạn bắn trúng, có thể thông thả ngăn trở. Cứ như vậy, không phải là sẽ không có nhược điểm sao?”

Wily rõ ràng từng câu, đối với hai người trước mặt. Chỉ có thể dùng một lượng lớn đặc công, dùng hỏa lực bao trùm. Nhưng hai người này trước mắt lại giảo hoạt tới cực điểm! Cư nhiên còn muốn thêm trang bị. Nhưng là hết lần này đến lần khác hẳn không thể cự tuyệt.

Thủ đoạn của Vương Siêu, làm cho Wily cảm giác cho dù là địa ngục cũng không làm khó được đại ác ma này. Đối mặt với ác ma, lực phản kháng của con người căn bản là vô ích.

“Đi thôi”.

Vương Siêu cũng không thèm nhìn tới Hồng Tú Liên bị đóng đinh trên vách tường, cùng Wily đi ra ngoài. Trực tiếp vào trong xe của Wily, hẳn cũng không sợ Wily giở trò.

“Cách nơi này khoảng ba mươi km là nội thành. Ta có một biệt thự ở đó. Khi nào tới nơi, ta sẽ gọi điện thoại cho người tới xử lý hiện trường, hai vị có yêu cầu gì, cũng có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện.”

Wily nhìn Vương Siêu một cái, vừa rồi tài xế đã bị Ba Lập Minh một chưởng đánh chết, bây giờ chỉ có thể là chính mình lái xe.

Vương Siêu cũng không thèm nhìn tới, chỉ nhắm mắt dưỡng thần. Hình như giống như một kiểu ngủ, nhưng Wily lại biết rõ, chỉ cần mình có chỗ nào coi thường vọng động. 0,1 giây sau sẽ chết. Thấy Đường Toái Ván cũng chết trong tay Vương Siêu, Wily cũng rất biết điều.

Cơ cấu Rockefeller tại San Francisco là một tòa nhà cao chọc trời, khí thế to lớn, lộ ra vẻ là một đại gia tộc nắm giữ vinh quang. Wily đi đến một dinh thự, sau đó trực tiếp mời hai nhân vật nguy hiểm là Vương Siêu cùng Ba Lập Minh tới phòng mình làm việc.

Thư ký của Wily là một cô gái có vóc người cao gầy, đường cong hoàn mỹ, là một mỹ nữ da trắng, mang theo mùi thơm quyến rũ. Khi Wily mời Vương Siêu và Ba Lập Minh ngồi xuống, thì trong mắt nàng hiện lên thần sắc kỳ quái.

“Syria, thông báo cho Zatarra là ta đã đến nơi này. Mặt khác chuẩn bị hai bộ áo giáp chống đạn siêu nặng. Rồi cho ta biết người trông coi tài vụ ở Wall Street, gọi hắn tính xem tổng cộng có thể xuất ra bao nhiêu tiền? Ba mươi phút sau mang kết quả đến phòng làm việc của ta”.

Wily vừa ngồi xuống, lập tức ra lệnh, khí thế mạnh mẽ, bất quá chính là nói tiếng Anh. Nghe âm thanh vừa rồi, Vương Siêu cùng Ba Lập Minh cũng không hiểu hắn đang nói gì, nhưng bọn hắn cũng không thêm để ý.

Hai mươi phút sau, một người cao lớn rắn chắc, toàn thân tràn ngập lực bộc phát bấm chuông. Sau khi được sự cho phép của Wily, thì đi vào mang hai bộ áo giáp chống đạn nhẹ nhàng để trên bàn, sau đó lui ra ngoài, mắt không chớp. Lộ ra tổ chất phi thường hoàn mỹ.

Vương Siêu cầm lấy áo giáp chống đạn, nhẹ nhàng rung lên, bên trong phát ra tiếng hợp kim vù vù! Xác định bên trong không có vật gì khác, hắn mới mặc vào. Ba Lập Minh cũng đồng dạng mặc vào.

“Người không có làm tiểu xảo gì, tốt lắm” Sau khi mặc vào được một lúc, Vương Siêu nhìn Wily, bây giờ hẳn mới thật sự không sợ trời sợ đất. Cho dù có hỏa lực quy mô lớn bao trùm, hẳn cũng có tám mươi phần trăm nắm chắc mình không bị thương.

“Đây là bộ trang bị đặc biệt dành cho bộ đội đặc chủng” Wily nói thêm một câu: “Trước thực lực của ngài, ta cũng không muốn làm cái loại hành vi buồn cười đó. Ta cũng không phải là người ngu ngốc, nếu có hành động mạo hiểm mà chết, thì đó là hành vi phi thường ngu xuẩn”.

Ba mươi phút sau, Wily nhận được điện thoại. Sau khi liên tục nói chuyện bằng tiếng Anh, Wily liền cúp máy, buông tay nói: “Hai vị, ta tại ba giờ điều động, nhiều nhất chỉ có thể huy động được hai mươi triệu USD. Mười triệu còn lại, phải tám giờ sau mới có thể điều động được”.

“Hai mươi triệu.” Vương Siêu cũng rõ ràng, Rockefeller tuy là một gia tộc khổng lồ, nhưng Wily dù sao cũng chỉ là một thành viên, chỉ một chút đã điều động được hai mươi triệu, đã là rất tốt rồi. Hiện giờ Vương Siêu đang nắm giữ Nam Dương Đường Môn, tài sản tuy nhiều, nhưng về tiền mặt, cũng chưa chắc trong vòng vài giờ có thể xuất ra được hai mươi triệu.

“Hai mươi triệu này, cho vào tài khoản của ta đi. Mặt khác, hành tung của Tư Đồ Nghĩa, Tư Đồ Tín, cũng có thể bắt đầu tìm kiếm” Vương Siêu nói.

“Ok!” Wily búng tay, hết sức sảng khoái: “Sau khi làm hết thấy những việc này, ta có thể khôi phục tự do chưa? Không biết lời của hai vị có đáng tin?”

Vương Siêu cười ha ha: “Hiển nhiên là đáng tin, chúng ta cũng xem như là kẻ bắt cóc. Tuyệt đối sẽ tuân thủ quy tắc của trò chơi. Bất quá, Wily tiên sinh, hình như ta đã giết người yêu của người, người sẽ không tìm ta báo thù chứ?”

“Báo thù?” Wily cũng cười: “Không thể phủ nhận rằng, ta hiện tại đang muốn báo thù. Chỉ tiếc, thời cơ chưa tới. Chờ ta khôi phục lại tự do, sẽ lên kế hoạch. Cho đến lúc đó, hai vị nếu thật sự muốn hành động trăm thủ, chỉ sợ sẽ không thuận tiện như hôm nay”.

Wily nói chuyện rất chăm chú, không hề nói láo.

“Ha ha, tốt lắm. Chuyện lần sau, lần sau sẽ nói, chỉ cần người dám báo thù, ta chắc chắn sẽ đến trăm thủ người. Lần sau, dù có nhiều tiền chuộc, cũng không thể mua được mạng sống của người. Bất quá Wily tiên sinh, nếu người còn muốn tự do, thì phải làm một việc cuối cùng”.

“Còn việc gì nữa?”

“Sau khi tư liệu mang đến, ta sẽ hành động suốt đêm, giải quyết Tư Đồ Nghĩa, Tư Đồ Tín. Mà Ba tiên sinh lúc đó ở bên cạnh người, sau đó mang người rời khỏi nước Mỹ, đi tới Canada. Sau khi tới Canada, người có thể khôi phục tự do”.

Vương Siêu đương nhiên sẽ không thả Wily tại nước Mỹ. Tới Canada, đó là phạm vi thế lực của Trình Sơn Minh, chuyện gì cũng có thể xử lý.

“Người tại sao không muốn người của ta giải quyết hai người nhà Tư Đồ? Như vậy không phải rất tốt sao?” Wily đột nhiên nói. “Người có năng lực này ư?” Vương Siêu híp mắt.

“Trước kia ta tưởng rằng, có thể bằng vào lính đánh thuê tinh nhuệ, là có thể dễ dàng tiêu diệt đại gia tộc nhà Tư Đồ. Nhưng hôm nay ta đã thay đổi cách nhìn, bọn họ có ẩn dấu lực lượng cường đại. Đích xác, ta muốn hoàn thành chuyện này, cũng chỉ có thể trên phương diện toàn bộ chèn ép. Nhưng ảnh hưởng quá lớn, thời gian quá dài, ta đích xác không có năng lực, vô thanh vô tức hoàn thành trăm thủ” Wily rất thẳng thắn bộc lộ, chính mình không phải là tuyệt đỉnh cao thủ, có thể thi triển năng lực trăm thủ.

335. Chương 333: Từ Nay Về Sau Chỉ Còn Lại Người (1).

“Có bản đồ vệ tinh cụ thể không?”

Hai mắt Vương Siêu vừa đảo, đưa một tay ra.

Wily mang ra hai cái máy tính, sau đó lại gọi thư ký vào. Chỉ chốc lát hần liền in ra một cái bản đồ chi tiết cực kỳ rõ ràng. Địa điểm cụ thể trên đường đi cũng dùng dấu mũi tên lớn màu hồng để đánh dấu.

“Ừm. Hai giờ đi xe? Vậy thì khoảng bốn giờ sau ta sẽ trở về, như vậy làm phiền Wily tiên sinh người ở chỗ này chờ bốn giờ. Vẫn có thể miễn cưỡng kịp chuyến bay”.

Vương Siêu thản nhiên nhìn sơ qua bản đồ vệ tinh. Thân thể trực tiếp bước về phía trước từng bước. Dưới sự quan sát của Wily, đột nhiên hắn biến mất.

“Oh my God”.

Ngực Wily đập thành thịch, trong lòng âm thầm nguyên rửa Thượng Đế, đã làm cho mình đụng tới một nhân vật giống như ma quỷ.

“Người bây giờ hô hấp mười sáu lần mỗi phút, trống ngực mỗi phút đập sáu mươi ba lần. Hy vọng người không vọng động. Nói cách khác, chưa tới một giây, người sẽ chết”.

Ba Lập Minh lạnh lùng nói một câu, ngồi trên ghế sa lon không nhúc nhích, vẫn như trước nhắm mắt dưỡng thần. Vương Siêu để hắn trông chừng Wily bốn giờ, hiển nhiên trong tầm tay hắn, không sợ đối phương giả trò gì.

Lấy mất cảm của hắn, thánh lực, động sát lực, Wily ngay cả tần suất hô hấp, tần suất trống ngực, tần suất mạch đập, hắn cũng nghe rõ ràng. Chỉ cần Wily tâm tình hơi chút ba động, hắn sẽ lập tức bạo khởi đả thương ngay. Trên trời dưới đất, đồ kẻ nào cứu được Wily.

Wily mở hai tay ra, cười khổ một chút, rồi ngồi vào ghế. Lặng lẽ chờ đợi, không hề nhúc nhích.

Giữa đêm khuya, Vương Siêu cấp tốc hành tẩu. Hai chân hắn như bay trên đường, dưới ánh đèn đường lơ mơ giống như không có chân. Dưới tốc độ cao, quần áo bị kéo ngược về phía sau, vang lên tiếng vù vù, giống như bị một bàn tay to vô hình hung hăng kéo về phía sau. Đây là con đường từ San Francisco đến thị trấn nhỏ Nute ở California... Trên đường thường có xe chạy qua, nhưng chỉ có một bộ phận rất ít người chú ý tới quốc lộ bên này có một nam nhân đang cấp tốc hành tẩu. Không thể không nói, người Mỹ có thần kinh rất tốt, hơn nữa các loại ngạc nhiên cổ quái cũng đã xem nhiều, cư nhiên không thể nào quan tâm đến một người... so với xe của mình thì tốc độ còn có vẻ nhanh hơn.

Vương Siêu sau khi xem bản đồ. Trực tiếp dùng chân mà chạy, không dùng xe. Hai giờ chạy xe, hắn dùng chân chưa chắc đã chậm hơn xe, hơn nữa nếu dùng xe của Wily, thì lại có kị việc đối phương động tay động chân vào.

Chân công của hắn bây giờ, toàn lực thi triển ra, đã rất kinh thế hãi tục, nhưng hắn căn bản không sợ, tại nước Mỹ hắn sợ cái gì. Hơn nữa hắn đâu có đưa mặt ra.

Khả năng của Wily quả nhiên rất mạnh, chỉ thông qua vài phương thức điều tra, đã tìm ra Tư Đồ Tín, Tư Đồ Nghĩa ở nơi nào. Như vậy cũng làm Vương Siêu âm thầm kinh ngạc, thế lực Rockefeller quả nhiên to lớn. Nếu không phải tạm thời đã khống chế Wily. Bằng không nhà Tư Đồ chính thức mượn thế lực Rockefeller để phát động công kích đối phó với Đường Môn, vậy thì quả thật là phiền toái lớn.

Vương Siêu sau khi chạy trên đường được một tiếng, thì để ý thấy xe cộ rất ít, cũng bởi vì thị trấn nhỏ Nute ở California là một nơi hẻo lánh, đêm nào cũng thường xuyên phát sinh cướp bóc, bạo lực.

Điều kiện trị an không được tốt cho lắm. Hơn nữa dân cư nước Mỹ so với trong nước thì ít hơn mười triệu. Đã thế thế này, ở một cái thị trấn hẻo lánh thì người ra đường ít cũng là chuyện rất bình thường.

“Xích! Xích!”

Đó là tiếng phát ra từ chiếc xe Ferrari màu hỏa hồng phía sau, đã bám theo được năm sáu phút, đột nhiên tăng tốc... vọt lên... tích tắc, chỉ nhìn thấy bên hông xuất hiện một chiếc xe sang trọng.

Hiển nhiên chủ nhân chiếc xe này đã bám theo Vương Siêu năm sáu phút rồi, cảm thấy hứng thú, nên mới nổi lên tâm tư, muốn đón đầu Vương Siêu.

Đích xác, trên đường vào đêm khuya, một người lái xe mà vẫn không đuổi kịp tốc độ chạy bộ, nếu theo tâm lý của người thường thì sẽ khiếp sợ, tò mò, hoài nghi.

Vương Siêu nhú nhú mày, dừng cước bộ lại, đứng thẳng, chiếc xe hỏa hồng Ferrari cũng dừng lại ngay trước mặt mình.

Lấy thân pháp của Vương Siêu, hoàn toàn có thể tránh bị chiếc xe này cản lại, tiếp tục chạy. Sở dĩ hắn dừng lại, bởi vì trong nháy mắt hắn thấy một khuôn mặt làm cho chính mình cũng phải kinh ngạc.

Từ cửa xe một nữ nhân phi thường xinh đẹp bước ra, hơn nữa lại là một... nữ nhân tóc đen da vàng.

Đúng thật là người từ Trung Quốc đi đến California. Làm Vương Siêu kinh ngạc chính là, khuôn mặt nữ nhân này phi thường, phi phườg giống Tư Đồ Nguyệt. Bất kể là lông mi, tóc, cũng như hình dáng... đều giống như bước ra từ một bức tranh.

“Gặp quỷ chẳng, Tư Đồ Nguyệt đã chết rồi. Ở đâu lại xuất hiện thêm một người?” Vương Siêu lông mi dựng đứng, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không suy nghĩ cẩn thận, mà là cất bước tiếp tục đi.

Dù sao việc giết người vẫn quan trọng hơn.

“Này, chờ một chút?”

Nữ nhân trên xe lên tiếng, dùng ngôn ngữ Trung Quốc mang âm hưởng vùng Bắc Kinh.

“Có việc gì thế?” Vương Siêu thoáng nhìn qua nữ nhân giống Tư Đồ Nguyệt như đúc này.

“Thoái công tốt lắm, ngươi là người luyện võ” Ánh mắt nữ nhân nhìn Vương Siêu, đánh giá trên dưới một cái. “Ngươi là người nhập cư trái phép từ Mexico? Xem bộ dáng của ngươi, tuyệt đối đến nước Mĩ không quá ba ngày? Trên người không có tiền? Muốn đi đâu? Có cần ta giúp đỡ không?”

“Đến thị trấn Nute. Làm sao ngươi biết được ta đến nước Mĩ không quá ba ngày?” Vương Siêu rất kinh ngạc trước nhãn lực của nữ nhân này.

“Rất đơn giản, nhập cư trái phép đến nước Mĩ sau vài ngày lăn lộn, trên người đều đã dính một số đồ vật. Hơn nữa nhìn ngươi cư nhiên chạy, khẳng định nhập cư trái phép trên người không hề có tiền, người như vậy ta thấy qua cũng không ít. Vừa lúc ta cũng đang đến thị trấn Nute. Lên xe đi, ta tiễn ngươi một đoạn đường. Nếu như ngươi không có chỗ ở, thì tạm thời cứ ở trong nhà ta cũng được”.

Nữ nhân vén tóc qua một bên nói.

“Ồ! Ta gặp phải thứ dữ rồi.” Vương Siêu cười khổ. “Ngươi là một nữ hài tử, nửa đường tùy tiện cho người khác đi nhờ xe? Chẳng lẽ không sợ xảy ra chuyện sao?”

Nghe nữ tử này nhiệt tình như vậy, Vương Siêu tưởng rằng chính mình đã đụng phải thứ dữ, hoặc những người Hoa sống ở hải ngoại đều có tính cách mạnh mẽ?

“Gặp chuyện không may? Tại California này, không ai có thể làm ta lo lắng” Nữ nhân nhẹ nhàng cười: “Bất quá nếu như là người Mĩ, ta khẳng định sẽ không giúp. Người Hoa nhập cư trái phép đến Mĩ, nhiều ít thì cũng có điểm khó xử. Người như ngươi, ta cũng giúp không ít. Hơn nữa ta cũng hiểu biết chút công phu... Ít nhất có thể đánh ngã tám đến mười gã đàn ông. Như vậy còn sợ cái gì nữa”.

Vừa nói, nàng vừa đẩy tay xuống dưới, nhìn có vẻ như dùng kinh lực, mà đột nhiên phía bờ bên kia lại phát ra một tiếng rít chói tai, giống như tiếng còi của người gác đêm.

“Bát Quái Chưởng thật tốt”.

Mí mắt Vương Siêu nháy một cái, Bát Quái Phát Kinh này cùng với Bát Quái của lão già nọ trong nước cực kỳ tương tự. Hơn nữa hạ thủ lại dứt khoát như thế, khẳng định nữ nhân này chính là một cao thủ! Hơn nữa đã đột phá đỉnh Minh Kinh, tiến vào Âm Kinh. Khó trách lại tự tin như vậy.

“Lên xe đi. Ta tiễn ngươi đến trấn Nute.” Nữ nhân cực kỳ tiêu sái cười, rồi mở cửa xe. “Ngươi yên tâm, ta sẽ không làm gì ngươi đâu. Bất cứ người Hoa nào đến nước Mĩ, thì đều có thể đến chỗ ta xin trợ giúp. Càng huống chi ta nhận thấy ngươi cũng là một người luyện võ.”

“Được rồi, như vậy thì cảm ơn nhiều.” Vương Siêu không khách khí, trực tiếp ngồi vào xe. “Nghe không ra, trên thế giới này vẫn còn có người nhiệt tình đến thế. Xin hỏi, ngươi tên là gì?”

“Ta họ Tư Đồ, tên Ngọc. Còn ngươi?”

Tư Đồ Ngọc lắc mái tóc mai. Trên mặt lộ ra thần thái phi thường điềm tĩnh.

Cùng Tư Đồ Nguyệt cao ngạo, dă tâm bưng bưng mà nói thì khí chất hoàn toàn bất đồng. Nàng không những xinh đẹp mà còn rất nữ tính ôn nhu.

“Ồ, ta họ Mạnh, tên Thần Cơ” Nghe Tư Đồ Ngọc nói tên, Vương Siêu trên mặt không có nửa điểm ba động, hình như là đã nằm trong dự liệu. Đồng thời Vương Siêu cũng nói ra một cái tên giả.

Hắn về nước, chỉ dùng mỗi tên này, vừa có thân phận, vừa có hộ chiếu. Không có nửa điểm sơ hở.

“Người từ đâu tới đây? Đến Nute tìm thân thích hay là tìm công việc, hay là chuyện khác?” Tư Đồ Ngọc đạp phanh khởi động chiếc Ferrari, xe chạy với tốc độ rất lớn, phóng vọt đi.

Đồng thời hỏi.

Quần áo trên người Vương Siêu vừa mới trải qua đánh nhau, vẫn còn dính một ít vết máu. Trên vết máu còn dính một ít tro bụi, khiến cho nó càng thêm loang lổ, có dáng vẻ nghèo túng. Vả lại đêm tối đi một mình, không bắt xe, cũng khó trách Tư Đồ Ngọc xem hắn là người nhập cư trái phép, chưa tìm được việc làm.

Hàng năm người nhập cư trái phép đến San Francisco rất nhiều, phần lớn đều có bộ dáng giống như Vương Siêu.

“Ta đúng là người nhập cư trái phép” Vương Siêu tùy ý trả lời.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười, cũng không hỏi tiếp. Bộ dáng như đã hiểu rõ người trước mặt.

Xe chạy như bay. Chỉ chốc lát, trong màn đêm, xuất hiện một mảnh đất lớn xanh như ngọc, đây chính là nông trang ở Bắc Mỹ. Như vậy rõ ràng đã tới vùng ngoại ô hẻo lánh. Chạy thêm một đoạn nữa, đã tới một tiểu trấn. Xung quanh đều làm hàng rào màu trắng, hình thành một cái sân độc lập, đây là phong cách điển hình của người dân tiểu trấn.

Xe chạy tới cuối tiểu trấn, liền xuất hiện một cái nông trang khổng lồ, bên trong có rất nhiều nhà trệt khổng lồ, xem bộ dáng thật giống như sản phẩm đã được gia công. Những phòng ốc ở đây, Vương Siêu cảm nhận được tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Phương diện này ngẫu nhiên cũng đã xuất hiện ở Russia, bên trong có hàng loạt người cầm AK qua lại. Khẳng định trong nhà Tư Đồ có một cái... trụ sở vũ trang.

Bất quá điều này cũng không ngạc nhiên, Bắc Mỹ có rất nhiều nông trại khổng lồ nằm ở nơi hẻo lánh như thế. Chủ trang viên, cũng có lực lượng vũ trang của riêng mình, chỉ là hoạt động có chút bí mật, thậm chí có trồng loại anh túc cũng không phải là điều ngạc nhiên.

336. Chương 333: Từ Nay Về Sau Chỉ Còn Lại Người (2).

“Tam tiểu thứ, người đã trở về? Lão gia và đại lão gia rất nhớ người đó.” Một người khá lớn tuổi, nhưng có vẻ lão luyện mở cửa xe. Theo sau nhìn Vương Siêu một chút từ trên xuống dưới thấy cả người đầy vết bẩn, thì hơi cau mày. Nhưng lại không nói thêm điều gì, vì Tư Đồ Ngọc ra ngoài thường xuyên giúp đỡ những người Hoa nhập cư trái phép, những người làm thuê này đều đã quen thuộc.

“Lưu Bà, người an bài giúp vị tiên sinh này một chút. Hắn là bằng hữu của ta”.

Tư Đồ Ngọc nhẹ nhàng nói.

“Chờ đã, ta nghe nói ở Mỹ thì Tư Đồ tiên sinh cũng là nhân vật rất lợi hại, phiền Ngọc tiểu thư dẫn ta gặp một chút có được không?” Vương Siêu đột nhiên khoát tay nói.

“Ồ?” Tư Đồ Ngọc nhìn Vương Siêu, đột nhiên cười: “Ta quên mất, trên đường đi thì chân công người rất xuất sắc, cũng là người luyện võ, nếu như vậy, thì đi theo ta”.

Tư Đồ Ngọc thật ra không thêm để ý vì sao Vương Siêu biết đến nhà Tư Đồ. Vì nhà Tư Đồ trong giới người Hoa rất nổi danh, nhất là tại phương diện võ công. Nàng cũng đã từng trợ giúp một số võ sinh nghèo khổ, sau đó những người này đều trở thành Kim Bài Đả Thủ.

Hơn nữa tại phương diện võ thuật thì nhà Tư Đồ thường đứng đầu, ý tứ chính là muốn thu nạp những võ sinh nghèo. Tới nhà Tư Đồ tìm việc, cũng có thể có được bát cơm.

“Tam tiểu thư, lão gia và đại lão gia đang cùng rất nhiều người thương lượng chuyện trọng yếu, người mang người ngoài tiến vào...” Lưu Bà có chút chần chừ.

“Đừng lo” Tư Đồ Ngọc phát tay. “Đây là bằng hữu của ta”.

Vương Siêu đi theo Tư Đồ Ngọc vào cửa lớn, trước cửa là ba người đứng thẳng, đây đều là bảo vệ. Nhưng khi nhìn thấy Tư Đồ Ngọc, thì không có ngăn trở, mà mở cửa cho cả Vương Siêu tiến vào.

Vào trong nhà, Vương Siêu cảm thấy giật mình. Bởi vì trong phòng sáng rực, thính đường xây theo hình chữ nhật. Lính đứng đây hai bên, ở giữa treo một bức họa Quan Vũ thật lớn.

Tay cầm xuân thu đại đao, phía dưới là một cái lò hương cực lớn, hương khói lượn lờ.

Ngồi dưới bức họa chính là một người trung niên mặc trang phục nhà Đường, đúng là Tư Đồ Nghĩa.

Phía dưới nữa, phân biệt có đến bảy tám Hồng môn đại lão đang ngồi. Phía sau đại lão còn có hai người đang đứng, đều có vẻ nhanh nhẹn khỏe mạnh, hiển nhiên chính là vệ sĩ.

Nhìn hào khí như thế, khiến cho Vương Siêu cảm thấy như đang đứng giữa một bang hội của xã hội thời xưa. Về bên ngoài thì chỉ là nông trang bình thường, nhưng bên trong ngược lại toàn là những kẻ cầm AK, khiến người ta có một loại cảm giác khó tin.

Bất quá Vương Siêu cũng không hề kinh ngạc. Hồng môn đang chuẩn bị bái tế Quan Công. Loại lễ nghi cổ điển này, cũng là một loại thể hiện sự uy nghiêm. Nếu không có lễ nghi này, thì sẽ làm cho người ta có cảm giác bang hội đang tán loạn, không có quy củ. Đây cũng là một câu nói kinh điển từ xưa.

Cái đó và Đường Môn thì lại hoàn toàn không giống. Đường Môn toàn bộ đều được quân sự hóa, cách quản lý đã được hiện đại hóa. Đây là kết quả mà Đường Tử Trần đã khổ cực sửa đổi.

“Ngọc Nhi, người vừa quay về đã đến nơi này làm gì? Sao không về nhà mà nghỉ ngơi? Nãi nãi người đang bàn chuyện quan trọng cùng khách, muốn người cùng tới nói chuyện đấy”.

Nhìn thấy Tư Đồ Ngọc tiến vào, Tư Đồ Nghĩa ngồi ở giữa mở to mắt, hét lên một tiếng. Sau đó hai mắt lại chăm chú nhìn vào Vương Siêu đang đứng phía sau Tư Đồ Ngọc, sắc mặt không được tốt cho lắm.

Nhưng Vương Siêu không hề để ý Tư Đồ Nghĩa, mà là ánh mắt nhìn vào một người đứng phía sau Tư Đồ Nghĩa... cái tử khí trầm lắng của người tuổi trẻ này... bên hông còn cầm một cây nhị khúc.

Người thanh niên trẻ với tử khí trầm lắng đứng ở đó, hoàn toàn không phát ra một chút hơi thở, hô hấp cơ hồ cũng không có, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt vô thần, giống như là cương thi. Mà cây nhị khúc xuyên vào thắt lưng của thanh niên kia, hai đầu đều khắc hình một đóa hoa cực kỳ sống động.

Song Hoa Hồng Côn.

Rất rõ ràng, thanh niên này chính là Kim Bài Đả Thủ của Hồng môn, Song Hoa Hồng Côn. Cùng với Liêu Tuấn Hoa đều là những nhân vật tàn nhẫn.

Bất quá Vương Siêu cũng rõ ràng, rằng người thanh niên có tử khí trầm lắng kia cũng đang chú ý tới mình, đang băn khoăn vì sao nhân lực Vương Siêu lại lợi hại đến thế? Hai mắt của thanh niên vô thần, trên mặt không có một chút huyết sắc, là bởi vì toàn bộ đều tụ tập ở bụng.

Hiển nhiên, hần lúc nào cũng luyện tập công phu Bảo Đan. Quyền pháp càng cao, càng phải luyện tập liên tục.

“Ta không đi, ta biết, tỷ tỷ của ta đã chết, mà ta lại giống tỷ tỷ của ta, cho nên nãi nãi muốn ta đi quyền rũ cái tên công tử của gia tộc Rockefeller. Nhưng ta đã có bạn trai rồi, lần này trở về, chính là để từ chối. Không nên ép ta” Tư Đồ Ngọc đối mặt với Tư Đồ Nghĩa mà chất vấn, lạnh nhạt nói.

Lời Tư Đồ Ngọc vừa nói ra, thì lập tức một số đại lão Hồng môn thì thầm với nhau điều gì đó, nhất thời đại sảnh liền trở nên ồn ào.

“Im miệng! Người đứng là không biết xấu hổ. Những lời này nãi nãi người mà nghe được, nhất định sẽ đập gãy chân của người!”

Tư Đồ Nghĩa cơ hồ đã thật sự nổi giận. Hôm nay hắn tụ tập tất cả đại lão Hồng môn trên toàn nước Mĩ đến họp, thương lượng chuyện tình của Đường Môn, thì Tư Đồ Ngọc xông ngay vào. Hơn nữa những lời nàng nói ở đây giống như nhà Tư Đồ không có giáo dục, hỏi sao hắn không nổi giận cho được?

Tư Đồ Tín an vị phía dưới Tư Đồ Nghĩa, nghe thấy Tư Đồ Nghĩa răn dạy con mình như vậy, sắc mặt xanh mét, nhưng hắn cũng khó mà nói được gì. Bởi vì nói ra sẽ liên quan đến chuyện tình của Hồng Tú Liên, hắn không nói sẽ tốt hơn. Hồng Tú Liên ở nhà Tư Đồ, cũng đã từng cãi lại lời tổ tiên.

“A Tín, người đem nữ nhi về nhà giáo dục lại đi. Mặt khác, Hồng môn chúng ta đang họp, không thể cho ngoại nhân vào, đuổi hắn ra đi”.

Một lão già có râu giống như cá trê khoảng năm mươi tuổi, đầu đã hơi bạc, vừa lên lên tiếng. Hai mắt của Tư Đồ Nghĩa hướng về phía Vương Siêu, trên mặt hiện lên một tia khinh thường, đồng thời cũng nhìn vào Tư Đồ Ngọc.

“Đại bá, cha, các người đang họp, vậy ta sẽ đi. Hôm nay ta trở về, chỉ nói có thể thôi. Ta chuẩn bị ra ngoài ở, tháng sau sẽ cùng với bạn trai quay trở về đại lục. Mẹ ta đang ở nơi nào? Ta đi nói với người một tiếng”.

Hình như tâm lý Tư Đồ Ngọc hơi thất vọng, nhìn Vương Siêu có vẻ như đang xin lỗi.

Tư Đồ Nghĩa sắc mặt xanh mét “A Hoàn, đưa Ngọc Nhi ra phía sau, người trông chừng nàng cho ta. Chờ nãi nãi của nàng đến thu thập nàng”.

Người trẻ tuổi mang Song Hoa Hồng Côn kia hiển nhiên chính là A Hoàn. Nghe thấy lời này, sắc mặt hắn ngẩn ra. Dĩ nhiên vẫn chưa động thân.

“Việc này, năm đó ta bị bỏ đói, suýt chút nữa đã chết. Tam tiểu thư đã cứu ta, đem ta vào bệnh viện, lại còn an bài cho ta một công việc, ta...”

A Hoàn hiển nhiên không muốn ra tay.

“Cha, người nghe rồi chứ” Tư Đồ Ngọc đưa tay vén tóc qua một bên nói.

“Quyết định thuộc về nãi nãi người. Ta cũng không có cách nào. Ngọc nhi, người cũng không phải là hư hỏng, có lẽ người nên nghe lời đi” Tư Đồ Tín thở dài một hơi. “Tốt tốt tốt...” Tư Đồ Ngọc hình như đã quá thất vọng, liền xoay người bước ra ngoài cửa.

“Người đi theo trông chừng nó” Tư Đồ Nghĩa vẫy tay, nói một câu với người thanh niên tử khí trầm lắng.

Đột nhiên, hai mắt người thanh niên khôi phục lại sự sắc bén, sắc mặt tái nhợt trong nháy mắt đã trở nên hồng hào. Thân thể vừa động, mọi người chỉ thấy mặt đất chấn động, chỉ nghe thấy tiếng nhắc chân, rồi bóng dáng hắn lấp lóe giống như quỷ mị, chưa kịp chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Tư Đồ Ngọc.

Mặc dù tại chỗ này có rất đông cao thủ Hồng môn. Nhưng cũng không một ai thấy rõ người thanh niên đã động thủ ra sao.

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng tất cả đều kinh ngạc, nhà Tư Đồ hiển nhiên còn có loại cao thủ như vậy.

Tư Đồ Ngọc trong lòng cả kinh, cước bộ lui về phía sau, thân thể nằm sắp xuống. Cánh tay lấy ra một cái thất lưng đánh tới. Mặt khác, tay bên kia giống như một lưỡi hái, quét ngang người.

Hai chiêu Bát Quái Chương này “Bạch Xà Phục Thảo” và “Hạ Bộ Huy Liêm” đều là của chánh tông, dưới lực lượng hùng hậu làm ổn định thân hình.

Ngay cả Vương Siêu cũng nhịn không được mà thầm khen ngợi.

Mặc dù là hai tỷ muội, nhưng Tư Đồ Nguyệt so với Tư Đồ Ngọc thì vẫn còn kém xa.

Bất quá võ công như vậy, dùng để đối phó với thanh niên trước mặt, thì vẫn chưa đủ. Bởi vì Vương Siêu đã sớm nhìn ra, võ công của thanh niên này, đã tiến đến cảnh giới Bão Đan. Không hề thua gì những nhân vật như Chu Bình Lâm, cũng có khả năng đi ám sát mình.

“Xem ra Sát Thủ Chi Vương mà Hồng Tú Liên nói, chính là hắn...”

Đột nhiên có một bóng người... nhẹ nhàng kéo Tư Đồ Ngọc qua một bên, sau đó kéo về phía sau mình.

Đồng thời cánh tay nhẹ nâng lên, theo thế đón đỡ một trảo của người thanh niên.

“Hắc hắc?”

Hai mắt người thanh niên lóe ra một tia sát ý. Hắn cảm giác được chiêu vừa rồi của Vương Siêu, tựa hồ chính là công phu Hóa Quyền trong Thái Cực Quyền.

Băng!

Sau khi người thanh niên lộ ra sát ý, liền vô thanh vô tức nghiêng người tới sát bên Vương Siêu. Không biết như thế nào, mà tay vừa lật, đã xuất hiện một thanh chủy thủ. Ngón tay của hắn kẹp lấy thanh chủy thủ, trên chủy thủ truyền ra một mùi hương như có như không, hiển nhiên là đã tẩm thuốc độc. Sau đó hắn vô thanh vô tức hướng sau đầu Vương Siêu mà đâm tới.

Đồng thời, miệng hắn há ra, phun ra một cây Mai Hoa Châm!

Người thanh niên này võ công cao cường, động thủ lại không hề e ngại, cầm lấy thanh chủy thủ tẩm độc, miệng lại phun ra cây châm để giết người! Quả thực là đã sử dụng hết tất cả đấu pháp trong võ học, hoàn toàn chỉ có mục đích duy nhất là giết người.

Đột nhiên xuất thủ như thế, cho dù là Đường Toái Vân mà đụng phải, không chết cũng phải lột da.

Chỉ đáng tiếc, người mà hắn đụng phải lại chính là Vương Siêu

“Cẩn thận!”

Tư Đồ Ngọc ở bên cạnh, thấy cảnh nguy hiểm này, không nhịn được la lên.

Nhưng là, lời của nàng còn đang trong cổ họng chưa kịp ra ngoài, đã nhìn thấy tay trái Vương Siêu móc ra một vật gì đó. Dĩ nhiên là hắn ra tay quá nhanh, đến lúc này cây châm mới bay sượt qua bên tai.

Phụp! Tư Đồ Ngọc thấy trong tay là trái tim vẫn đang còn sống của người thanh niên, giống như một quả cầu đỏ đang đập thình thịch.

Một mùi máu tươi sau đó lan tỏa khắp nơi.

Một chiêu này của Vương Siêu, đã móc lấy trái tim của đối phương, sau đó lôi ra ngoài.

Bịch! Người trẻ tuổi liền ngã xuống đất. Vương Siêu lúc này mới vỗ vỗ vai Tư Đồ Ngọc: “Người yên tâm, nhà Tư Đồ từ hôm nay về sau, chỉ còn lại một mình ngươi”.

337. Chương 334: Không Phải Do Người!

Liên tục hai tay, cực kỳ mau lẹ đã hạ người thanh niên sát thủ bằng thủ đoạn hung tàn. Tuyệt chiêu “Phẫu Phức Oát Tâm” bạo phát ra, đã móc một trái tim đang còn sống sờ sờ ra ngoài.

Bởi vì tốc độ Vương Siêu thật sự quá nhanh, móng tay cũng quá mức sắc bén. Cho nên trảo vừa xuất ra, quả thực khí thế mạnh mẽ tới cực điểm. Chỉ một chiêu đã khiến cho trái tim người thanh niên bị móc ra, trong lúc vẫn còn có ý thức, mắt vẫn đang mở. Hắn nhìn một chút quả cầu đỏ đang đập trong tay Vương Siêu, rồi lại nhìn đến thân thể mình một chút, sau đó mới đoạn tuyệt khí lực, ngã ảm xuống một phát

Trong khoảnh khắc, tràng cảnh trông cực kỳ thảm thiết.

Sự kinh khủng đã dâng tới cực điểm

Ngắm lại, đột nhiên trong lúc đó, một người đang còn sống sờ sờ, bỗng bị móc tim ra, thì cảnh tượng sẽ như thế nào. Chuyện này quả thực giống như chuyện yêu quái ăn thịt người một lần nữa tới nhân gian.

Cho nên Vương Siêu lập tức quan sát kỹ càng, cơ hồ toàn bộ Hồng môn đại lão trong nháy mắt đều đứng lên. Cả đại sảnh chỉ còn nghe tiếng ghê ngã rầm rầm. Có ghê ngã, có người ngã, thậm chí còn có cảnh người ghê ngã đè lên nhau.

Tư Đồ Ngọc thấy vậy cũng sợ ngây người.

Mặc dù nàng không phải là nhân vật quan trọng trong nhà Tư Đồ, cũng chỉ biết được một ít bí mật gia tộc. Nhưng nàng biết nhà Tư Đồ bồi dưỡng ra rất nhiều sát thủ trẻ tuổi. Xuất sắc nhất là một người được xưng là Sát Thủ Chi Vương, xuất quỷ nhập thần, vô tung vô ảnh. Nói về ám sát ám toán, thì lão quân gia Kỳ Bá cũng kém hơn một chút. Người này nếu cùng nhất lưu quốc thuật đại sư của nước Mĩ đơn độc đánh nhau, thì người chết tuyệt đối là đại sư. Cho nên trong khoảnh khắc Vương Siêu ra tay, nàng rất lo lắng.

Sát thủ cho dù lợi hại, thì suy cho cùng đều là người nhà Tư Đồ, tuyệt đối sẽ không động thủ giết nàng. Mà đối phó với ngoại nhân thì không giống.

Nhưng tuyệt đối nàng lại không ngờ đến, chính mình nhất thời vô ý, đem về nhà một người có võ công kinh khủng như vậy. Trong nháy mắt đã đánh bại Sát Thủ Chi Vương. Quả thực là tốt hơn so với việc phải đem về một con chó lòi thối, nhưng nàng phát hiện con chó này nguyên lại là con chó nổi tiếng nhất thế giới.

Sau khi Vương Siêu đánh bại Sát Thủ Chi Vương, mới đi đến vỗ vào vai nàng trấn an. Thì nàng mới khiếp sợ, lấy ánh mắt kinh ngạc đến cực điểm nhìn Vương Siêu. Đồng thời chính mắt thấy Vương Siêu đang siết trái tim trong tay, nhìn không được trở nên khô khốc, liền tiếp thối lui về sau vài bước, nôn thốc nôn tháo.

Đích xác, đa số thần kinh của nữ nhân, nhìn thấy Vương Siêu làm như vậy thì cũng đều hoảng sợ giống như nhìn thấy yêu ma quỷ quái. Càng huống chi Tư Đồ Ngọc vẫn là một nữ hài tử.

Đối với câu nói kia của Vương Siêu "Nhà Tư Đồ về sau chỉ còn lại một mình ngươi" thì Tư Đồ Ngọc không nghe được.

Tư Đồ Ngọc không nghe rõ, nhưng Tư Đồ Nghĩa thì nghe rất rõ ràng.

"Ngươi là ai?"

Tay hắn hình như vẫn còn chút run rẩy. Một sát thủ xuất sắc như vậy, được nhà Tư Đồ huấn luyện tới cảnh giới Chi Vương. Lần này cùng Đường Môn khai chiến, Hồng Tú liên và nhà Tư Đồ mới đem hết thực lực đã ẩn dấu ra. Cũng là phòng bị Đường Môn có hành động trăm thủ.

Nhưng thật không ngờ chính là, Sát Thủ Chi Vương trong nháy mắt lại bị một người nhìn như kẻ nhập cư trái phép nghèo đói móc mất trái tim.

Tổn thất lớn như vậy, khiến cho Tư Đồ Nghĩa điên cuồng nổi giận.

Băng! Chính là tiếng phát ra từ "Song Hoa Hồng Côn", A Hoàn bước tới, bảo vệ trước người Tư Đồ Nghĩa, tay run rẩy lấy ra nhị khúc côn. Tiếng kim thiết vang lên, nhị khúc côn hiển nhiên là do sắt tinh thuần chế thành.

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

Tư Đồ Nghĩa lại hỏi một câu nữa, trong ánh mắt cũng toát ra lửa giận. Hai mắt gắt gao nhìn Vương Siêu.

Vương Siêu ném trái tim trong tay xuống đất, cũng không để ý đến Tư Đồ Nghĩa, dùng quần áo lau đi vết máu trên tay. Hắn quay sang nói với Tư Đồ Ngọc: "Ngươi không cần sợ hãi, ta không có ác ý với ngươi".

"Mạnh Thần Cơ?" Tư Đồ Ngọc hình như đã nhận ra Vương Siêu, khó khăn lắm mới hỏi được một câu.

"Chờ một chút" Tay Vương Siêu giơ lên, đột nhiên điểm chân một cái, cả người đã biến mất. Rồi đột nhiên xuất hiện ở cách đó mười thước, điểm vào huyệt Thái Dương của một người có ánh mắt linh hoạt.

Người này đang móc lấy khẩu súng từ bên trong quần áo ra.

Vừa mới mò lấy khẩu súng trong người, thì Vương Siêu đã đến ngay trước mặt hắn, điểm một cái trên huyết Thái Dương của hắn.

Phù phù! Người tay mặt mày xanh lè, hô hấp không còn nữa, toàn thân ngã rầm xuống đất.

Sau đó Vương Siêu lại nhấc chân một cái, đã trở lại vị trí ban đầu. Tất cả mọi việc xảy ra chỉ trong nháy mắt, giống như chưa từng hắn chưa từng di chuyển. Thủ đoạn giết người quả thật vô hình.

“Các người tốt nhất là không nên cử động. Kẻ nào cử động, ta giết kẻ đó”.

Vương Siêu dùng hai mắt đảo quanh một vòng, sau đó nói ra một câu.

“Người cho rằng người là ai, người muốn...”

Mặc dù chỉ trong nháy mắt, Vương Siêu đã giết hai người, nhưng ở đây rốt cuộc có đến bảy tám Hồng môn đại lão, cùng với bảo vệ của họ, nếu hợp lại cũng hơn hai mươi người. Dưới mái nhà này mở ra đại hội, nhưng người này đều lão luyện, không việc gì là chưa gặp qua. Vốn bọn họ tưởng rằng nhà Tư Đồ đang diễn kịch, nhưng mới vừa rồi Vương Siêu ngay cả bọn họ cũng không cho phép nhúc nhích, thì nhất thời tức giận.

Người vừa nói chuyện kia, là một đại lão tóc đã hoa râu, nhưng tinh thần sung mãn, dưới cằm có một chòm râu giống như cá trê.

Nhưng, hắn chỉ vừa nói ra được vài chữ, thì đột nhiên phát hiện trước mắt mình tối sầm, có rất nhiều người đang chạy đến phía sau mình. Nhưng bản thân hắn lúc này lại giống như một con gà con bị đại bàng bắt, cả người bay lên không, rồi di chuyển tới giữa sân.

“Người nghĩ ta là ai? Ta bất quá chỉ là một người vừa nhận được sự giúp đỡ của tiểu thư Tư Đồ Ngọc mà thôi” Vương Siêu một tay chế trụ Hồng môn đại lão, làm cho thân thể hắn treo lơ lửng, không thể phát lực, một mặt tùy ý nói. Hồng môn đại lão này liên tục giãy dụa, nhưng nửa điểm khí lực cũng không có, tức giận đến đỏ mặt, thiếu chút nữa đã hôn mê bất tỉnh.

Hống! Hống!

Hai người bảo vệ của hắn thấy vậy, liền hung hăng đánh tới.

Vương Siêu cười cười, nghênh đón, hắn tiến từng bước theo hình bát quái, chỉ sau hai chiêu, vỗ lên đầu của bọn họ.

Phách! Phách!

Hai người kia bị đánh vào đầu, ngất ngốc đứng tại chỗ, hai cái đầu gối nhìn nhau, hai tròng mắt trở nên trắng dã, miệng sùi bọt mép. Giống như là bị choáng.

Không sai, hai người này... chính là hai cao thủ của Hồng môn, giờ phút này bị Vương Siêu đánh vào não, khiến não chấn động, biến thành hai kẻ ngu. Lại bị quyền kinh đánh vào mặt, từ đây chính thức biến thành hai kẻ tàn phế.

Trong sân rốt cuộc cũng đã yên tĩnh.

Vương Siêu động tác nhanh như chớp, trước tiên là móc tim giết người, sau đó lại dùng ngón tay giết người, rồi bắt người, cuối cùng đánh người khác biến thành ngu ngốc. Tất cả chỉ hoàn thành trong nháy mắt, nhanh như sấm sét, chưa tới thời gian năm giây. Ở đây cũng không thiếu người có nhãn lực cao minh, cũng đang âm thầm khiếp sợ, quả nhiên đã không còn dám coi thường vọng động.

“Tốt tốt tốt. Tư Đồ Ngọc, khó trách người dám một mình trở về, lại dám cãi lời ta, hóa ra người tìm được một cao thủ” Hai con mắt Tư Đồ Nghĩa xám ngắt, giận dữ cười phá lên: ” Dù sao người cũng là nữ nhi, như vậy đi, các người thả Sơn thúc ra, ta tha cho các người đi”.

“Người này võ công quá siêu phàm, cũng không biết tiểu tiện nhân Tư Đồ Ngọc tìm cao thủ này ở nơi nào? Thôi thì trước tiên cứ để bọn họ ra ngoài, sau đó dùng hỏa lực bao vây. Ta nghĩ người có mệnh đến mấy, cũng vô dụng!”

Trong lòng Tư Đồ Nghĩa nghĩ như vậy, hai mắt nhìn thoáng qua Tư Đồ Tín một chút, cũng phát hiện đệ đệ của mình đang khiếp sợ, cái này không phải là giả. Hắn không khỏi nghi hoặc. Bất quá nơi này chính là đại bản doanh của hắn, một người một ngựa, hắn chỉ cần thi triển một cái kế nhỏ, là có thể bắt được người kia.

“Cám ơn người đã hỗ trợ” Lúc này Tư Đồ Ngọc mới ổn định lại tâm thần, đối với Vương Siêu nhẹ nhàng nói. “Chúng ta nên rời khỏi nơi này đi, ta cũng thật không ngờ, người trong nhà mà lại nhẫn tâm như thế. Ài”.

“Lời ta đã nói, chẳng lẽ người không nghe sao? Nhà Tư Đồ kể từ nay về sau, chỉ còn lại một mình người”.

Vương Siêu sau đó hạ tay đang nắm Hồng môn đại lão xuống, chậm rãi nói với Tư Đồ Ngọc. Lời vừa nói xong, liền khiến Tư Đồ Ngọc toàn thân chấn động.

Hay nói cho dễ hiểu, là hôm nay Vương Siêu tới trăm thủ, cho dù Tư Đồ Nghĩa buông tha cho hắn, hắn cũng không buông tha Tư Đồ Nghĩa.

“Tư Đồ Nghĩa, người căn bản không lãnh đạo được nhà Tư Đồ, Hồng môn ở Mĩ trong tay người, cũng chỉ làm vậy. Người hay là thoái vị đi. Ta xem Tư Đồ Ngọc cũng rất tốt, người nên nhường vị trí này lại cho nàng”.

Vương Siêu ngắt đầu nói.

“Ha ha ha ha ha ha ha...”

Tư Đồ Nghĩa giận quá hóa cười. “Người còn muốn đoạt quyền? Tha cho các người đi, cũng đã là quá nhân đạo rồi. Bên ngoài có tới ba bốn trăm tay súng! Người cho dù võ công có cao tới đâu, thì liệu có thể đối phó được không? Đừng tưởng rằng võ công người cao, muốn làm gì thì làm. Chỉ một người còn muốn đoạt quyền? Người cho rằng người là ai? Ta khuyên người một câu, Tư Đồ Ngọc, Người cũng nên tỉnh lại đi, đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa.”

“Hai người trẻ tuổi, tương lai các người còn dài. Hồng môn chúng ta không phải là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Đừng tưởng rằng võ công người cao, thì có thể coi thường tất cả. Ta thấy những người có bản lĩnh như người rất nhiều, tại Mĩ hoành hoành, cuối cùng đều bị bắn chết. Ta dám cam đoan, nếu người dám động đến Sơn thúc, thì cho dù các người có chạy đến chân trời góc biển, Hồng môn chúng ta cũng sẽ không bỏ qua cho các người. Đoạt quyền lại càng không có khả năng, cho dù bây giờ ta có đồng ý, thì nhà Tư Đồ vẫn còn có lão tổ tông”.

Đường như rất tự tin, nhìn Vương Siêu đang nắm giữ đại lão, hắn trầm ổn nói.

“Thật buồn cười, chỉ có hai người trẻ tuổi với lòng dũng cảm, cứ nhiên đã muốn một mình một ngựa đoạt quyền, có phải là đang đóng phim hay không?”

Một đại lão khác cũng mở hai mắt ra, lạnh nhạt nói.

Bọn họ đồng dạng cũng đang có chủ ý, trước tiên chính là làm cho Tư Đồ Ngọc cùng Vương Siêu ra ngoài rồi tính sau.

“Ta là ai? Các người vẫn chưa nghĩ ra hay sao.”

Vương Siêu giơ tay lên mặt, lột bỏ cái mặt nạ da người xuống, liền lộ ra một khuôn mặt thiếu niên trẻ tuổi.

“Vừa lúc tất cả Hồng môn đại lão tại Mĩ đang ở đây, ta nghĩ chắc các người cũng nghe danh ta. Ta chính là người lãnh đạo Nam Dương Đường Môn Vương Siêu, lần này tới Mĩ, chính là giải quyết ân oán của Đường Môn cùng nhà Tư Đồ”.

“Vương Siêu.....”

“Đường Môn Vương Siêu...”

“Khó trách!”

Vương Siêu bộc lộ thân phận, nhất thời không khí ồn ào hẳn lên. Ân oán của Đường Môn cùng nhà Tư Đồ, bên trong rất gay gắt. Hơn nữa Vương Siêu ngày đó chính là võ sư đệ nhất Châu Á, không thể nói là không vang dội rung động lòng người. Chỉ là không ai nghĩ tới, người này cứ nhiên lại một mình một ngựa xông đến đại bản doanh của cừu gia.

“Tốt tốt tốt... Quả nhiên là Vương Siêu người. Ta nghĩ mãi cũng không ra, người lại có gan lớn như thế, có dũng khí đến tận nước Mi! Vừa đúng lúc ta đang muốn tìm người, tốt lắm, hôm nay người cho rằng còn có thể thoát sao?”

Sau khi sự khiếp sợ qua đi, Tư Đồ Nghĩa hiện ra dáng vẻ hung tợn.

“Không phải vấn đề là ta có đi được hay không, mà là người có thể sống được qua hôm nay. Mấy giờ trước, tại một biệt thự, ta đã giết hai người. Hình như là Âm Ảnh, Dạ Đồ gì đó, còn có Hồng Tú Liên, cùng với cục tình báo CIA của Mĩ Đường Toái Vân, cụ thể bao nhiêu người, ta giết nhiều quá không nhớ rõ”.

Vương Siêu bình thản nói.

“Cái gì?”

Tư Đồ Nghĩa đang muốn hỏi thêm, lại nghe Vương Siêu nói thế, nhất thời khiếp sợ.

Chính là trong lúc này, Vương Siêu đã động thủ!

Ném Sơn thúc qua một bên khiến hấn bất tỉnh, Vương Siêu liền bay đến tấn công mãnh liệt, động tác liên tục không ngừng!

Phút chốc đã đến trước mặt Tư Đồ Nghĩa. Hây! A Hoành vùng nhì khúc lên, nhắm thân ảnh của Vương Siêu, đánh ra một kích.

“Cũng đều là Song Hoa Hồng Côn, nhưng so với Liêu Tuấn Hoa, người vẫn còn kém nhiều lắm”.

Vương Siêu đối mặt với công kích của nhì khúc do tinh cương chế thành, cũng không có dấu hiệu né tránh. Hai ngón tay vươn về phía trước kẹp một cái, không hề sai một ly đã kẹp cứng nhì khúc côn, rồi dùng sức giống như phát một bộ quần áo!

Phụp, cả nhì khúc côn bị Vương Siêu ném bay từ trong tay A Hoành, cắm trên vách tường, phát ra một tiếng vang nặng nề.

Sau khi đánh bay nhì khúc, Vương Siêu động thân, tiến tới bên cạnh A Hoành đá vào người hấn. A Hoành nhất thời toàn thân vô lực, bị Vương Siêu một cước đá bay đến giữa sân, dè lên người Sơn thúc.

Tiếng xương gãy vang lên, Sơn thúc bị một cú dè này, đã bị gãy vài khớp xương. Dĩ nhiên là vì quá đau mà tỉnh lại.

Tư Đồ Nghĩa hét lớn một tiếng. Hai tay đánh ra, nhưng mắt bỗng hoa lên, chỉ thấy mình bị một người nhấc bổng lên không trung. Cùng với Sơn thúc giống nhau, một điểm khí lực cũng không xuất ra được.

Mặc dù quyền pháp của hấn lợi hại, đã luyện tới Âm Kinh, nhưng nhiều năm qua đã không còn chăm chỉ luyện công. Bây giờ đã thoái hóa, ngay cả Minh Kinh cũng không đạt tới, như thế nào lại là đối thủ của Vương Siêu?

Trong nháy mắt Tư Đồ Tín cũng cấp bách lui về phía sau. Nhưng đã trễ, hấn bị Vương Siêu nắm lấy chân, kéo ngược lên, tay của Vương Siêu giống như ưng trảo, cắm thật sâu vào da thịt hấn. Mỗi tay cầm một người, Vương Siêu mang theo sức nặng ba bốn trăm ký. Nhưng hành động vẫn không bị ảnh hưởng chút nào, liền từ từ trở về chỗ cũ.

“Các người cứ việc chạy! Nếu có thể chạy ra khỏi cửa mà không chết, ta sẽ tha cho các người một mạng. Nhưng nếu không muốn chạy, thì hãy ngồi xuống, Đường Môn chúng ta cùng Hồng môn đàm phán trong hòa bình”.

Vương Siêu bắt được hai huynh đệ nhà Tư Đồ, lãnh khốc đứng tại chỗ, hướng về sáu bảy người bọn đại lão mà nói.

Không ai dám chạy trốn, Vương Siêu mới vừa rồi liền tiếp giết người lập uy, lại xuất ra thân phận, cuối cùng cũng có hiệu quả.

Nhất là khi nghe thấy Hồng Tú Liên đã bị giết, các đại lão lại càng không dám trốn.

Đại lão đang cầm tách trà sắc mặt biến đổi, ngồi trở lại trên ghế, hai mắt gắt gao nhìn thẳng Vương Siêu: “Đường Môn quả nhiên lợi hại, Vương Siêu, người rất lợi hại. Hồng Tú Liên thật sự đã chết trong tay người?”

“Thế nào, người không tin sao?” Ánh mắt Vương Siêu quét qua.

“Ta đương nhiên tin. Người đã đến nơi này chém giết... thì không cần phải nói dối” Đại lão cầm tách trà trong lòng phát lạnh.

“Vương Siêu, người thả cha ta ra có được không”.

Tư Đồ Ngọc đột nhiên mở miệng lên tiếng.

Vương Siêu không để ý, chỉ nghe rắc một tiếng, cổ của Tư Đồ Nghĩa đã bị vặn sang một bên. Tư Đồ Nghĩa còn chưa kịp lên tiếng, đã tắt thở. “Bây giờ Hồng Tú Liên, Tư Đồ Nghĩa đã chết. Người hẳn sẽ cai quản đại quyền này. Về phần phụ thân Tư Đồ Tín của người, hẳn đối xử với người không tệ, ta cũng không làm khó hẳn”.

Vừa nói, Vương Siêu quay đầu, đối diện với các đại lão hỏi: “Nhà Tư Đồ, hiển nhiên là do người nhà Tư Đồ quản lý, Đường Môn chúng ta, cũng không có mưu đồ gì. Ta nghĩ chương quyền sẽ do tam tiểu thư Tư Đồ Ngọc đảm nhận, ý tứ chứ vị như thế nào? Bây giờ Tư Đồ Nghĩa, Hồng Tú Liên hai người này... muốn gây chia rẽ, khơi nguồn tranh đấu giữa Hồng môn và Đường Môn đã chết. Đường Môn cùng Hồng môn cũng nên hóa giải hận thù. Chỉ cần tiểu thư Tư Đồ Ngọc nắm quyền, Đường Môn chúng ta sẽ dừng ngay hành động trả thù. Ý tứ chứ vị như thế nào?”

Vương Siêu hừ lạnh một tiếng.

“Ta không có ý kiến, Đường Môn cùng Hồng môn nguyên vốn cùng một phía” Đại lão cầm tách trà nói.

Lời này vừa nói ra, tất cả đại lão còn lại cũng đều tỏ thái độ.

“Tư Đồ Ngọc, chuyện này do người xử lý” Vương Siêu nói.

Tư Đồ Ngọc miễn cưỡng lắc đầu: “Người trước tiên thả cha ta ra đã, về phần quyền lợi gia tộc, ta không hề muốn”.

Vương Siêu cười ha ha: “Người thích hay không thích, không phải do người quyết định!”

338. Chương 335: Luyện Quyền Và Chơi Đùa Với Quyền

Tư Đồ Ngọc nhìn Vương Siêu đang cười lớn, cảm thấy khó tin. Hắn mặc dù quần áo lôi thôi, nhưng thủ đoạn giết người độc ác vô cùng, muốn giết ai thì giết. Ngay lập tức chỉ lấy thực lực một người đã khống chế cục diện toàn trường, chấn nhiếp biết bao Hồng môn đại lão, ai cũng phải vâng vâng dạ dạ. Phong độ như vậy, khí thế như vậy, nàng không thừa nhận cũng không được, Vương Siêu hoàn toàn đã biểu hiện ra phong phạm của một tuyệt đại cao thủ.

Cái gì gọi là khí thế bá vương?

Không hề nghi ngờ, bây giờ Vương Siêu đang triền hiện ra bá vương khí. Bất quá lại khí thế này lại dùng để giết người moi tim. Người nào không nghe lời, chỉ một giây sau đã đi gặp Diêm Vương, ai cũng không thể cứu được. Loại hành vi này, không có khí phách mới là lạ.

“Đại khái nếu ta biểu hiện ra một chút không đáp ứng, thì mạng cha ta sẽ không còn, hẳn có thể sẽ giết nãi nãi ta, giết đại bá, A Nguyệt, A Quang, có lẽ sẽ giết cả nhà Tư Đồ”.

Tư Đồ Ngọc trong lòng tự đánh giá, tình huống hiện tại, chỉ có thể trước tiên đáp ứng đối phương. Cùng loại người như Vương Siêu chơi đùa, quả thực là giống như hành vi tìm chết.

“Được rồi, ta đáp ứng”.

Tư Đồ Ngọc bắt đầu dĩ nói.

“Tư Đồ Tín, người nghĩ sao?” Vương Siêu một tay thả Tư Đồ Tín xuống, hắn cố gắng đứng thẳng trên mặt đất.

Khuôn mặt Tư Đồ Tín cơ hồ bị méo, một nửa bị đau. Bởi vì hắn bị Vương Siêu dùng lợi trảo đâm vào da thịt, bây giờ đau tận xương cốt. Nhưng hắn vẫn cố gắng đứng thẳng, dĩ nhiên là không dám động đậy. Loại cảm giác vừa đau đớn vừa không thể cử động này, làm cho hắn có cảm giác chết còn tốt hơn.

“Thôi, thôi. Đường Môn có nhân vật như ngươi, nhà Tư Đồ chúng ta hôm nay xem như đã thất bại. Sau này sẽ không tranh phong cùng Đường Môn nữa”

Tư Đồ Tín thở dài một hơi, bước chân tập tễnh đi về phía sau, đặt mông ngồi lên ghế, sau đó nhắm mắt lại, hiện ra vẻ mặt chán chường đến cực điểm.

Trước mặt nhiều người như vậy, hắn nói ra lời này, tức là đã nhận thua với Vương Siêu. Mặc dù trực tiếp nhận thua là hành vi tổn thất uy vọng rất lớn đối với nhà Tư Đồ. Nhưng sự tình đã đến nước này, cũng không có cách nào tốt hơn.

Hơn nữa, Hồng Tú Liên đã chết, Tư Đồ Nghĩa cũng chết. Bây giờ trụ cột nhà Tư Đồ chỉ còn lại một mình hắn, tài sản to lớn như vậy sẽ do hắn nắm giữ. Sâu trong lòng, hắn âm thầm cảm thấy vui mừng.

Đối với tâm tư của Tư Đồ Tín, Vương Siêu tự nhiên vừa nhìn là biết ngay. Bất quá hắn không sợ Tư Đồ Tín sau này trở mặt. Dù sao trải qua chuyện này, vô luận thực lực hay uy vọng của nhà Tư Đồ, đều đã hạ xuống rất thấp, cũng không có năng lực nổi dậy.

Hướng hồ Vương Siêu muốn Tư Đồ Ngọc tiếp quản cả gia tộc, Tư Đồ Tín cũng chỉ có thể từ trong tay nữ nhi của mình cầm được một chút quyền thế. Nhìn nhân cách của Tư Đồ Ngọc, Vương Siêu nhận ra nàng ngoài mềm trong cứng, có tính cách của người nắm quyền.

Chuyện tình kể tiếp thì rất đơn giản. Các đại lão ở đây đã bị Vương Siêu áp chế, nhất trí đạt thành hiệp nghị, cam chịu để Tư Đồ Ngọc trở thành tân chủ môn nhân. Sau đó chính Tư Đồ Tín ra mặt, thu xếp ổn thỏa cục diện.

“Chư vị. Ta cùng gia tộc Rockefeller Wily tiên sinh nhất trí đạt thành hiệp nghị. Bây giờ Wily tiên sinh đã phong tỏa ngôi biệt thự ngoài biển, chư vị hay là theo ta đi xem một chút.”

Vừa nghe Vương Siêu nói vậy, những người có suy nghĩ muốn nổi loạn, rốt cục đã hoàn toàn bị chấn nhiếp.

Hồng Tú Liên đã chết, Đường Môn lại cùng Wily đạt thành hiệp nghị, như thế nào lại để cho bọn họ làm loạn?

Bất quá tâm lý các đại lão cũng có nghi vấn. Vị hôn thê Tư Đồ Nguyệt của Rockefeller Wily bị Vương Siêu giết, hai người như thế nào lại hợp tác với nhau. Hơn nữa, bọn họ cũng muốn tận mắt nhìn xem có phải Hồng Tú Liên đã bị trảm thủ hay không.

Vì vậy nhân cơ hội này, Tư Đồ Tín, Tư Đồ Ngọc cùng Hồng môn đại lão đi xe suốt đêm tới San Francisco, đến một ngôi biệt thự nằm trên bờ biển. Hiện trường nơi này đã sớm bị người của Wily phong tỏa.

Nhìn thấy hết thảy toàn cảnh trong phòng, mặc dù Hồng môn đại lão đều đã từng thấy qua những tràng cảnh lớn, nhưng như cũ vẫn kinh hoảng. Lá gan hơi có chút sợ hãi, hai đầu gối cũng bắt đầu run lập cập.

Vương Siêu lạnh lùng quan sát tất cả, biết chính mình đã thành công trong việc uy hiếp mọi người tại đây.

Đã khống chế Wily, lại làm cho các đại lão cảm giác được mình và Wily hợp tác với nhau, rồi còn đưa ra hiện trường của biệt thự để chấn nhiếp. Bây giờ cho dù mình có lẻ loi đơn độc, thì các đại lão này cũng không dám gây sóng gió. Chờ khi mình rời khỏi nước Mỹ, thì bọn họ nhất định sẽ làm âm lên. Bởi vì... một loạt sự tình xảy ra, cho nên Vương Siêu đã tiêu tốn hơi nhiều thời gian so với dự tính. Lúc mọi chuyện hoàn thành thỏa đáng, thì trời cũng đã tờ mờ sáng.

Trải qua một đêm kinh hãi và mất ngủ, những Hồng môn đại lão này ánh mắt đã lộ ra vẻ mệt mỏi đến cực điểm. Nhưng trước mặt Vương Siêu, bọn họ lại không dám coi thường vọng động, chỉ có thể ngồi trong một đại sảnh hỗn độn tại biệt thự.

Đúng lúc này, thì có vài người da trắng thân hình cao lớn khỏe mạnh như trâu, theo sau Wily đi vào trong đại sảnh. Ba Lập Minh cũng ở phía sau, hai mắt Wily hiện lên bộ dáng uể oải.

“Vương tiên sinh, mọi chuyện đã hoàn thành rồi sao? Nếu thế thì chúng ta nên làm chuyện kế tiếp đi”.

Bộ dáng Wily rất mệt mỏi, người của hắn đã sớm phong tỏa hiện trường. Cho nên một khi Vương Siêu đến nơi này thì hắn sẽ biết. Mà hắn lại không thể chờ đợi được nữa, cho nên mới dẫn theo vài chiến sĩ tinh nhuệ trong gia tộc chạy đến đây.

Những chiến sĩ này đều là siêu cấp bộ đội đặc chủng do gia tộc huấn luyện. Bất quá khi hắn thấy thân thủ của Vương Siêu và Ba Lập Minh, thì đã không còn vọng tưởng những chiến sĩ đặc chủng này có thể bảo đảm an toàn cho mình. Chỉ là hắn vẫn làm bộ can đảm. Hơn nữa hắn muốn bước tiếp theo sẽ đi theo Vương Siêu đến Canada, cho nên bên người có thủ vệ thì vẫn tốt hơn.

Ba Lập Minh thấy hắn mang theo người bảo vệ, thì cũng không ngăn cản. Dù sao trong mắt hắn, những bảo vệ đó đều là những con gà, còn hắn chính là chó săn.

“Tốt, hiện tại chúng ta cũng lên đường thôi”.

Vương Siêu cười ha ha, hắn hiển nhiên nhìn ra được bộ dáng uể oải trên mặt của Wily. Đích xác, thân thể mất đi tự do cả một buổi tối, thì cho dù là ai đi nữa, cũng đều cảm thấy mệt mỏi.

Wily cũng không để ý đến người của Hồng môn, chỉ là sững sốt nhìn Tư Đồ Ngọc một chút. Hai mắt hiện lên thần sắc khác thường, bất quá hắn liền lập tức che giấu đi, cùng Vương Siêu song song bước ra.

Nhìn thấy Vương Siêu và Wily đi song song với nhau, trong lòng những Hồng môn đại lão không hẹn mà cùng tưởng rằng, Đường Môn đã hợp tác cùng với Rockefeller.

Ba bốn ngày sau, Wily ngồi trên xe hơi từ San Francisco đến Portland. Sau đó đi về phía tây, tới biên giới Mĩ-Canada, rồi cuối cùng chạy ra khỏi nước Mĩ, đến Vancouver thuộc Canada.

Đây là một con đường du lịch nổi tiếng. Mỗi ngày đều có rất nhiều phú hào dùng xe đi trên con đường này đến Canada du lịch. Cho nên mấy người Wily đi trên đường, cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là Wily có chút oán giận, muốn ngồi phi cơ hơn. Hắn có phi cơ riêng, chưa đầy một ngày là có thể đến nơi. Nhưng bây giờ lại đi xe mất hơn ba bốn ngày, điều này đối với hắn mà nói, quả thực cũng là một kiểu hành hạ từ tâm lý đến sinh lý.

Bất quá Vương Siêu và Ba Lập Minh sẽ không ngồi phi cơ. Phi cơ bay lên trời cao, vạn nhất có vấn đề gì xảy ra, thì cho dù võ công cái thế cũng không có chỗ dùng. Hơn nữa bọn họ không có khả năng tiên đoán như Đường Tử Trần.

“Ông Vương, hẳn là bây giờ ta có thể khôi phục tự do rồi chứ. Mấy ngày này, ta đã chuyển đủ tiền chuộc đến tài khoản của người. Hơn nữa chúng ta cũng đã tới Canada. Tất cả điều kiện của người, ta đã hoàn thành cả rồi”.

Vancouver nằm trên một con đường vô cùng náo nhiệt. Chiếc xe đã dừng lại, Wily rốt cục tinh thần đã uể oải đến cực điểm. Xem bộ dáng nếu thêm vài ngày nữa, có lẽ hắn sẽ chịu không nổi.

“Không thành vấn đề, Wily tiên sinh, người nếu như muốn trả thù. Lần sau ta sẽ hành động trăm thủ. Lúc đó tiền cũng không giải quyết được vấn đề gì đâu”.

Vương Siêu hết sức hào phóng sáng khoái, dọc đường đi cũng vui đùa một chút cùng Wily. Hắn phát hiện ra, người thừa kế Rockefeller này chỉ là một người giỏi về ẩn nhẫn, chứ chưa bao giờ mạo hiểm. Nếu đối phương không muốn mạo hiểm, thì hắn cũng không hèn hạ đến mức nuốt lời.

“Wily tiên sinh, người đi đường mạnh khỏe. Ta không tiễn, chúng ta tại Canada này tự nhiên lại tìm được một bằng hữu, người cứ tự nhiên dùng xe trở về đi, bọn ta không đi xe nữa”.

Vương Siêu cười ha ha một tiếng, cùng Ba Lập Minh xuống xe, hòa lẫn vào đám người đông đúc ở ngã tư Vancouver, phút chốc đã đi xa.

“Ngài có muốn giết hết bọn chúng hay không!”

Một người ở phía sau Wily, móc ra một cây súng.

“Nếu người muốn sống thì dừng lại ngay! Đối phó với bọn chúng thì không chỉ dùng súng ống là được. Trước tiên chúng ta đi về, chờ khi ta tìm được cao thủ có thể đối phó với bọn chúng, thì mới có thể hành động. Cho đến lúc đó, ta sẽ trả thù mấy ngày phải cực khổ này”.

Hai mắt Wily đỏ như máu, hiện ra những tia máu.

Đích thật trước tiên hẳn muốn tìm cao thủ có thể đối phó được Vương Siêu và Ba Lập Minh. Bằng không, với hành động trăm thủ xuất quỷ nhập thần của hai người này, thì có khi hẳn chưa kịp đề phòng đã mất cái mạng nhỏ!

“Thực lực bọn chúng rất kinh khủng, quả thực chính là siêu nhân. Nhất định phải tìm cơ hội giết bọn chúng. Nếu không thì ta không thể an tâm. Hơn nữa không thể ám sát, bởi nếu ám sát thất bại, bị bọn chúng ám sát lại, thì khả năng ta đi gặp Thượng Đế là chín mươi phần trăm. Cho nên phải giết bọn chúng một cách quang minh chính đại. Đại hội võ đạo, đúng rồi... chọn ra một người từ đại hội võ đạo... chính là lựa chọn tốt nhất!”

Trong nháy mắt, cơ hồ Wily đã xác định được kế hoạch cho mình.

Ngay lúc Vương Siêu và Ba Lập Minh liên hệ cùng người của Hồng môn tại Mĩ là Trình Sơn Minh, thì nhà Tư Đồ phát sinh một loạt sự việc, trong số đó một số việc ít quan trọng được truyền ra ngoài.

Lúc này, đồng dạng ở Bắc Mĩ, thủ đô Ottawa ở Canada.

Một người mặc quần áo màu vàng được làm từ tơ tằm, đang nhàn nhã ngồi dưới ánh nắng, bên cạnh là một hồ bơi, nam tử này đang ngồi đọc báo. “Nhanh thật! Nhà Tư Đồ vừa mới xảy ra xung đột với Đường Tử Trần, sang ngày thứ hai liền bị sát thủ tìm đến cửa. Hành động trăm thủ thật nhanh! Ngay cả Đường Toái Vân, Thôi Trường Bạch, Cung Thành Lương cũng phải chết, sát thủ đỉnh cao của nhà Tư Đồ cũng chết. Thật là lợi hại! Đường Tử Trần ơi Đường Tử Trần, nghĩ mãi không ra, người lại tìm được một nhân vật lợi hại như vậy? May mắn là ta không nghe theo Hồng Tú Liên, đi thương lượng chuyện đó. Bất quá, nếu sự việc đã bắt đầu tại Bắc Mĩ, thì nói như vậy, ta ở đây cũng không được an toàn. Phải nghĩ ra một kế sách mới được, Thiên Diện Kim Hồ như ta... Triệu Quang Vinh tuy có võ công, nhưng đầu óc lại như phế vật, rất dễ dàng bị đoạt quyền!”

“Đường Tử Trần ơi Đường Tử Trần, cho dù người có tìm được nhân vật lợi hại như vậy, ta cũng không dễ dàng để người cướp được bất cứ thứ gì trong tay ta! Xem ra, có lẽ nên liên lạc một chút với lão Ôn Liễu ở Trung Đông”.

Nam tử này đứng lên, đi đi lại lại trên bờ hồ, rồi đột nhiên giống như đã hạ quyết tâm, hẳn cầm tư liệu trong tay vút xuống hồ bơi.

“Người đâu, chuẩn bị phi cơ đặc biệt cho ta, tối nay đến Ả Rập”.

Cùng lúc đó, ở Trung Đông, bên một bãi biển thuộc Ả Rập, có một người mặc áo dài màu trắng, đang đứng trong một ngôi chùa. Nam tử người Hoa mang mũ đen này đang đứng thẳng, lẳng lặng nhìn bức tranh vẽ một ít sự tích thần thoại Ả Rập cổ được treo trên tường.

“Hồng môn nhà Tư Đồ tại Mĩ trong nháy mắt đã tan rã, ngay cả nữ thiên vương Hồng Tú Liên cũng chết trên tường, lợi hại thật. Đường Tử Trần người rất lợi hại. Không ra tay thì thôi, đã ra tay thì kinh thiên động địa... Vương Siêu... Vương Siêu...”

Nam tử này đang nhắc đến Vương Siêu, tựa hồ như muốn nhai nuốt cái tên này.

Nhật Bản, nơi có nền võ thuật phát triển mạnh mẽ.

Ở một nơi được gọi là đệ nhất võ thuật ở Nhật Bản, Y Hạ lẳng lặng ngồi trước một ngọn tháp, tay đang cầm một quyển sách mà đọc. Mà trước ngọn tháp này là Tiểu Hoàn Tử đang ngồi bệt xuống đất.

Hai người tựa hồ đang bàn luận về võ đạo.

Y Hạ nguyên bản đang cầm trong tay quyển “Trọng Dương Toàn Chân Tập”.

“Y Hạ, gần đây khí chất của ngươi có vẻ đã thay đổi rất nhiều, có phải là vừa có được quyền pháp tâm đắc nào mới chăng?” Tiểu Hoàn Tử ngồi trông rất đoan chánh, vẻ mặt nghiêm túc.

“Đương nhiên là có. Bởi vì ta đã không còn luyện quyền pháp, cho nên chỉ có thể chơi đùa với nó” Y Hạ thần nhiên nói.

“Chơi đùa?” Tiểu Hoàn Tử nhú mày.

“Chơi đùa chính là chơi đùa” Y Hạ nhẹ nhàng lật sách sang trang khác, “Gần đây ta đọc một bộ sách lớn bên Trung Quốc. Trong đó có ghi lại cách thức tu luyện của Toàn Chân Giáo do Vương Trùng Dương biên soạn. Nghiên cứu lịch sử của hần, ta rốt cục phát hiện được một ít sự việc thú vị. Vương Trùng Dương này là người theo đạo Phật, nhưng lại đến một cái thôn đào lên một xác ướp, dùng phần mộ để tu luyện. Sau khi tu luyện, đan thành viên mãn. Hoạt Tử Nhân ba chữ này, chính là để chỉ người vô hồn, không thể cảm nhận được bất cứ thứ gì. Quyền pháp tiến vào đan pháp, có thể thu liễm máu huyết, không nghe không nhìn thấy gì, tất nhiên cũng không hề có suy nghĩ, cái đó so với người chết không khác nhau là mấy. Tựa hồ giống như đã chết nhưng thật ra là bất tử. Hoạt Tử Nhân, ba chữ này nói một chút ảo diệu về phá đan. Người Trung Quốc, quả nhiên nổi tiếng”.

Y Hạ hí hai mắt cảm thán.

Một phen trò chuyện của hần, cứ nhiên lại giống sự tình của Vương Siêu như đúc! Người Nhật Bản, chính là từ trong nghiên cứu các nhân vật đan gia của Trung Quốc cổ đại mà ra, cứ nhiên từ đó mà tìm ra Bảo Đan quyết! “Vương Trùng Dương? Đó chẳng phải là nhân vật Trung Thần Thông trong tiểu thuyết Kim Dung của người Hoa ư?” Tiểu Hoàn Tử cười cười.

Tiểu thuyết của Kim Dung tại Nhật Bản cũng có chút phổ biến. Một loạt tác phẩm như Thần Điều Hiệp Lữ cũng đã có truyện tranh, cho nên Tiểu Hoàn Tử cũng rất quen thuộc.

“Tiểu Hoàn Tử, ta khuyên ngươi nên đọc nhiều một chút lịch sử của đan gia. Luyện quyền pháp đến mức có thể tùy ý xuất chiêu, giống như đang chơi đùa, thì như vậy võ công mới có thể tiến bộ, bước vào thần đạo” Y Hạ có chút lắc đầu “Vương Trùng Dương thật ra ở ngoài đời không giống như trong tiểu thuyết, mà chỉ là một đan pháp đại thành giả. Bất quá hần còn lưu lại một ít thi ca, trữ tác, mấy cái này phối hợp với quyền pháp, cũng có sự trợ giúp rất lớn. Mặt khác, thư của Vương Thủ Nhân tiên sinh, ta cũng đã đọc thật kỹ. Tinh khí thần, chỉ là nhất kiện, lưu hành vi khí, ngưng tụ vi tinh, diệu dụng vi thần. Thật là tinh diệu”.

Y Hạ đối với câu nói cuối cùng liền thờ dãi, y cảm thán đối với giải thích của Vương Dương Minh.

Tinh, khí, thần vốn giống nhau, đều là khí lưu, ngưng tụ được sẽ thành ra tinh, sử dụng một cách xảo diệu, đó chính là thần.

Trong lúc nói chuyện, hai mắt của Y Hạ nhắm chặt. Đột nhiên Tiểu Hoàn Tử cảm giác được, thân thể của hần có vẻ cứng ngắc, trái tim và hô hấp toàn thân, mạch máu, tất cả đều đình chỉ. Hết thấy các hoạt động sinh lý đều dừng hoạt động. Chỉ có phần phía dưới bụng, tựa hồ có một tiểu cầu nóng bỏng đang không ngừng xoay tròn áp súc.

Không sai, Tiểu Hoàn Tử sau khi nhắm mắt lại, thì phát hiện cả người Y Hạ, tất cả máu huyết đều ngưng tụ tại đan điền. Cả người hần cơ hồ đã chết, nhưng thật ra vẫn còn sống.

Đây là một cao thủ thực chiến đệ nhất của Nhật Bản, do luyện quyền quá độ, lại hấp thu một lượng lớn tri thức về đan đạo. Cùng với lịch sử đan gia của Trung Quốc dung hòa, từ đó tìm ra được phương pháp tu luyện cho riêng mình, tiến vào cảnh giới Bảo Đan!

Đối với giải thích về Bảo Đan. Y gần đây được đọc sách, cũng biết trong lời nói của Thiên Thạch tiên sinh có ẩn chứa huyền cơ, còn có giải thích của Trần Anh Trữ tiên sinh, khiến cho kẻ khác cảm thấy mới mẻ. Trong đó có một câu nói, luyện nội đan công phu, muốn đi đến nhận thức được ba chữ Hoạt Tử Nhân, thì phải có cảm nhận rất sâu. Đọc đan kinh, phải bỏ đi ánh mắt, vứt bỏ hết mọi tạp niệm, mới có thể phát hiện được những điều huyền diệu

339. Chương 336: Song Tu!

Y Hạ từ trong Bao Đan tỉnh lại, tiện tay dùng tốc độ chậm rãi xuất ra một chưởng. Mặc dù có vẻ rất thông thả, nhưng lại phát ra thanh âm ong ong, giống như chấn động cả không gian.

”Ồ? Tại sao lại có thể như vậy? Người xuất ra một chưởng thông thả như vậy, như thế nào lại có âm thanh phát ra? Tay không phát ra âm thanh, đó là nếu dùng tốc độ. Còn người lại thông thả như thế, như thế nào lại xuất ra âm thanh? Hơn nữa loại chấn động này...”

Tiểu Hoàn Tử nhìn chiêu thức của Y Hạ, trên mặt hiện lên thần sắc khó tin.

Nguyên bản chiêu thức ấy của Y Hạ, cũng không dùng Minh Kinh tốc độ, cũng không phải Âm Kinh. Chỉ bằng vào tốc độ thông thả của tay, lại có được hiệu quả này, hoàn toàn giống như âm thanh đánh vào âm thoa

Đánh mạnh vào âm thoa, loại tần suất chấn động cao này có thể chấn vỡ cả thủy tinh.

Mặc dù một chưởng của Y Hạ nhìn có vẻ thông thả. Nhưng Tiểu Hoàn lại có cảm giác, trúng một chưởng này của Y Hạ nhất định sẽ trọng thương.

“Thật ra bên trong Thái Cực Quyền cũng có lực lượng chấn động này, toàn bộ cơ thể đều run rẩy, nắm tay đối kích, khiến khí huyết sôi trào. Nhưng khi đan thành, thì lực lượng này có thể phát huy tới cực hạn, cách một hai thước, bằng vào kinh phong cũng có thể đánh ngã kẻ địch. Loại lực lượng này, theo như người Trung Quốc nói, gọi là cương khí. Bất qua mặc dù ta đan thành, nhưng loại lực lượng này, trên thế giới đã không còn có ai. Như những người luyện võ chúng ta, cũng có rất nhiều chuyện hàng ngày cần giải quyết, không có thời gian tu luyện. Bất quá với công phu hiện giờ của ta, đối với đại hội võ đạo thế giới lần này, tất nhiên cũng có thể làm vinh quang võ thuật Nhật Bản chúng ta, mở ra một thời đại mới”.

Ánh mắt Y Hạ lấp lánh tinh quang, hiện lên một loại khí thể thiên hạ vô địch mãnh liệt.

Đích xác, khi đã tiến nhập cảnh giới Bao Đan, thì lực lượng tăng lên rất nhiều, có cảm giác toàn thân được thoát thai hoá cốt, làm lòng tin của hắn đại tăng.

Hóa kinh cao thủ nhiều nhất cũng chỉ có ba bốn sức ngựa. Nhưng khi đã bao đan, lực lượng có thể phát huy đến bảy sức ngựa. Gia tăng gấp bội!

Võ công luyện đến Hóa Kinh. Lực lượng, tốc độ, nhanh nhẹn, linh cảm cũng được đề thăng tới cực hạn. Giống như một quán quân chạy marathon trên thế giới, chỉ việc phá kỷ lục 0,1 giây, cũng đã khó như lên trời, càng đừng nói là đề cao lực lượng lên gấp đôi. Bởi vậy mới thấy Bao Đan kinh khủng đến cỡ nào.

Thế nên trong lịch sử, cảnh giới thành đan này, cho tới bây giờ cũng không dùng từ ngữ keo kiệt để đánh giá. Cái gì như “Đan Thành Chi Hậu, Quỷ Khóc Thần Sầu.” “Kim đan đại thành, thành tiên thành thánh”.... Vân vân.

Bởi vì trên lý thuyết mà nói, luyện đến cảnh giới Bao Đan, đã không còn xem như con người. Giống như từ vượt tiến hóa thành người, mà luyện đến Bao Đan, thì là người tiến hóa thành thần tiên.

Vượt khác với người như thế nào, thì người đối với cao thủ Bao Đan cũng như thế ấy.

Đây chính là sự khác nhau.

Chính vì nguyên nhân đó, cho nên võ thuật gia, chỉ có thể đem võ học cảnh giới phân chia tới Hóa Kinh. Cấp trên Đan Kinh, Cương Kinh cũng không hề thua kém. Nếu luyện đến đại thành, thì không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả nổi.

Phật viết: Không thể nói, là không thể nói.

Như vậy có thể thấy người Nhật Bản như Y Hạ, sau khi đạt đến Bao Đan, thì lòng tin đại tăng. Cho nên ý nghĩ mình là thiên hạ vô địch cũng là tất nhiên.

“Y Hạ tiên sinh, người đoán thử xem, đại hội võ đạo lần này, đối thủ mạnh nhất là ai?” Cảm giác được Y Hạ sau khi đan thành, lực lượng trở nên cường đại, trong lòng Tiểu Hoàn Tử không khỏi dâng lên một trận hâm mộ. Cảnh giới võ đạo như vậy, đều là mơ ước của người luyện võ.

Bất quá trong lúc này, Tiểu Hoàn Tử lại nghĩ đến bóng dáng một người.

Đó chính là Vương Siêu.

Vương Siêu tại Indonesia chỉ dùng một chiêu, đã hạ gục nàng trên mặt đất. Loại lực lượng này, bây giờ cơ hồ so với Y Hạ còn lợi hại hơn. Bất quá lúc bấy giờ vì Tiểu Hoàn Tử còn chưa đạt tới cảnh giới Bảo Đan, cho nên nếu bàn vấn đề này với Y Hạ, sao tránh khỏi bị chê cười. Vì Bảo Đan đã nằm ngoài cảnh giới của quyền thuật, nàng tự nhiên chưa từng thể nghiệm qua, cho nên sự tình biết được rất ít.

“Ồ? Cái này là giới thiệu về Nê Thủy Thái Chiến Đan Pháp?”

Tiểu Hoàn Tử nghe Y Hạ nói như vậy, cũng tò mò mà lật xem vài quyển sách mà hắn mang theo.

Nàng lật xem một quyển “Tam Phong Đan Quyết” một lúc, thì đột nhiên phát hiện phía sau có ghi “Nê Thủy Thái Chiến Đan Pháp”.

Sắc mặt Y Hạ hiện lên một tia xấu hổ, nhưng sau đó liền khôi phục vẻ trấn định.

“Đây là nói về chuyện nam nữ song tu Bảo Đan của Trung Quốc. Nguyên lý rất đơn giản, dựa vào tình dục làm lưu thông khí huyết toàn thân. Bất quá thứ này, có rất nhiều tư thế thủ pháp, cấm kỵ cũng rất nhiều. Hơn nữa dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma, bị tình dục làm ảnh hưởng, khiến cho huyết dịch tán loạn. Nếu không tốt, thì sẽ tê liệt mà chết. Hơn nữa nam nữ song tu Bảo Đan, thì trong đó phải có một người Bảo Đan, từ từ dẫn đường, xác xuất thành công mới lớn hơn một chút. Nếu cả nam lẫn nữ... đều chưa kết đan, thì chín mươi chín phần trăm là cả hai sẽ chết. Một vị tiền bối đi trước đã nói lại, bây giờ ta nói cho người nghe. Loại công phu này, người xem một chút cho biết là được rồi, không nên làm thử. Hơn nữa chuyện này, sau khi đan thành, thì vẫn không thể quên được”.

Mặc dù nền công nghiệp Nhật Bản rất phát triển, tri thức giáo dục cũng tốt. Nhưng người luyện võ như Y Hạ thì rất bảo thủ, chỉ chú trọng khổ luyện.

Đối với nguyên lý nam nữ song tu Bảo Đan, hắn cũng biết, nhưng không hề nếm thử.

“Nam nhân là dương, nữ nhân là âm. Âm dương hòa hợp thì có thể đốt cháy khí cụ, nam hòa hợp với nữ có thể luyện thành kim đan” Tiểu Hoàn Tử cũng không nghe Y Hạ nói, mà là hăng hái nhìn các lý luận được viết trên sách.

“Muốn tìm một người đan thành mà song tu, thì thành công sẽ lớn hơn một chút? Thuật tu luyện này, cũng đáng để nghiên cứu. Người kết đan, trên thế giới rất ít. Bất quá ta thật ra có thể tìm Vương Siêu. Người này, khẳng định đã kết đan. Hơn nữa tuổi còn trẻ như vậy...”

Trong đầu Tiểu Hoàn Tử xuất hiện muôn vàn ý niệm.

Hoàng Võ Hội của nàng và Nam Dương Đường Môn có quan hệ rất tốt. Muốn tìm đến Vương Siêu thì cũng không phải là không có khả năng.

Bảo Đan thật sự có sức hấp dẫn rất lớn. Tiểu Hoàn Tử thấy uy lực quyền pháp của Y Hạ, thì hấp dẫn này, nàng không có lý do gì không động tâm.

Mà Y Hạ trước mắt, y khẳng định sẽ không cùng nàng song tu. Hơn nữa Tiểu Hoàn Tử cũng không có hứng thú với nam nhân như Y Hạ.

Cho nên sau khi chứng kiến song tu đan pháp, người mà Tiểu Hoàn Tử nghĩ đến đầu tiên chính là Vương Siêu.

“Người này khẳng định song tu rất lão luyện. Chung quy người lãnh đạo Đường Môn Đường Tử Trần nọ cũng là nữ nhân có võ công sâu không lường được. Mà trong một thời gian ngắn như vậy Vương Siêu lại có võ công cường đại như thế, khẳng định y đã dùng phương pháp song tu”.

Tiểu Hoàn Tử trong lòng đoán như thế.

Trong lúc Y Hạ đang giới thiệu Bảo Đan cho Tiểu Hoàn Tử, thì Vương Siêu và Ba Lập Minh đã tới Vancouver ở Canada, tìm được Tổng công ty của Trình Sơn Minh.

So với Trần Ngã Dương kế thừa tập đoàn của gia tộc, công ty của Trình Sơn Minh, hoàn toàn là do chính tay hắn gây dựng. Lúc ban đầu thông qua xã hội đen tích lũy tài sản, sau đó từ đen biến thành trắng, làm ăn chân chính.

“Bát Quái Trình này chỉ là tổng bộ nhưng thật là sang trọng. Nếu Trình Đình Hoa chứng kiến hậu nhân của hắn ở nước ngoài có thể tạo dựng cơ nghiệp như vậy, chắc sẽ rất mừng”.

Ba Lập Minh nhìn tòa nhà cao vút trước mặt, chính là kiểu kiến trúc hiện đại hóa điển hình. Bên trong tòa nhà có nam nữ lui tới không ngừng, ngoài ra phía dưới còn có bãi đỗ xe với xe cộ tấp nập, không khỏi cảm thán nói.

Đang nói Vương Siêu liếc nhìn Ba Lập Minh, thấy rằng Ba Lập Minh tuy là vua đấu võ, cũng hiện lên một tia tôn kính với Trình Đình Hoa.

Đích xác, nếu là luyện võ, thì đối với Trình Đình Hoa, ngay cả Bát Quái Chương tông sư đều sùng bái.

Danh tiếng Trình Đình Hoa, thậm chí còn hơn xa sư phụ Đồng Hải Xuyên.

Vương Siêu đối với cảm tình của Ba Lập Minh, đương nhiên cũng hiểu được. Nhớ năm đó mình bởi vì Trình Sơn Minh là hậu nhân của Trình Đình Hoa, cho nên trong hội luận võ, mới mạo hiểm táng mạng thu hồi một cước Phi Mã Đạp Yến. Đối với hậu nhân như thế, cho dù là ai cũng đều phải ngược nhìn.

Trước cửa tòa nhà lớn này là tám người... Mặc đồ tây, là nhân viên bảo vệ. Mỗi người đều trẻ tuổi khỏe mạnh, bình tĩnh không nhúc nhích, hơn nữa khí định thần nhàn, hai mắt nhìn không chớp.

“Võ công của bảo vệ đó, Bát Quái Chương chắc cũng luyện có hỏa hầu, cho nên mới được đứng canh cổng?” Ba Lập Minh nói.

“Bát Quái võ quán của Trình Sơn Minh tại Bắc Mĩ có danh khí rất lớn. Môn đồ của hắn ít nhất là mấy vạn, đồ tôn thì cũng thuộc hạng nhất lưu. Với võ công như thế, nếu không tìm được việc làm, thì có thể đến tập đoàn của hắn, tiền lương cũng rất hậu hĩnh”.

Vương Siêu vừa nói chuyện, vừa gọi đến số của Trình Tiểu Huệ.

Chỉ lát sau, một người mặc áo khoác hồng, là một nữ nhân xinh đẹp khí chất cao quý... theo sau còn có mấy người thư ký, cùng bước ra.

Nữ nhân xinh đẹp này chính là con gái của Trình Sơn Minh, tên gọi là Trình Tiểu Huệ.

“Vương thúc, sao ngươi lại tới đây? Ta nghe cha nói ngươi đang ở tại Mĩ, làm long trời lở đất Hồng Môn mà”.

Trình Tiểu Huệ vừa nhìn thấy Vương Siêu, lập tức phi thường nhiệt tình, khách khí mời hắn vào trong.

“Vương thúc?” Vương Siêu nghe thấy Trình Tiểu Huệ gọi mình như vậy, cảm thấy ngứa tai, không được tự nhiên. Ngay cả ánh mắt Ba Lập Minh cũng hiện lên một tia cổ quái.

Hơn nữa khi đến cửa, bảo vệ nhìn thấy Trình Tiểu Huệ xưng hô như thế, hai mắt cũng mở to, bộ dáng có vẻ khó tin.

Vương Siêu bây giờ cũng mới có hai mươi hai tuổi, hơn nữa khuôn mặt lại giống như thiếu niên. Mà Trình Tiểu Huệ lại gần ba mươi, tự nhiên lại xưng hô thúc thúc với hắn, đây cũng là một điểm ngạc nhiên.

Bất quá Vương Siêu và Trình Sơn Minh là bằng hữu, con gái của Trình Sơn Minh, gọi Vương Siêu thúc thúc thì cũng không có gì không thỏa đáng.

“Ừm, cái này...” Vương Siêu cứng họng, cảm giác được việc xưng hô như thế này không tốt lắm, nhưng không thể làm gì khác hơn là hỏi: “Cha cô có nhà không? Ta có chuyện cần thương lượng với hắn.”

“Cha ta hôm nay có một cuộc họp, một ít đại lão Bắc Mĩ Hồng môn mời họp hội nghị liên hợp, hình như là có liên quan đến việc Vương thúc người vừa gây ra. Ước chừng giữa trưa mới về. Nếu không ngại, Vương thúc cùng vị bằng hữu này trước tiên cứ đến thư phòng của cha ta nghỉ ngơi một chút?” Trình Tiểu Huệ chẳng để ý, cười khanh khách.

“Tốt lắm, ta sẽ chờ một chút”.

Vương Siêu tìm đến Trình Sơn Minh, cụ thể là muốn đàm luận một chút về sự tình của Bắc Mĩ Đường Môn. Hơn nữa muốn mượn lực lượng của Trình Sơn Minh, giúp mình tìm ra “Thiên Diện Kim Hồ” để nói chuyện.

Đi theo Trình Tiểu Huệ một lát, Vương Siêu và Ba Lập Minh đã đi tới thư phòng của Trình Sơn Minh.

Thư phòng của Trình Sơn Minh rất cổ điển. Một cái bàn lớn làm bằng gỗ lim bát tiên, sách trong phòng thì dùng hắc bạch thạch liêu vây quanh... Còn một cái Bát Quái Thái Cực Đồ cực lớn, quả là đạo khí dư dả.

Vương Siêu và Ba Lập Minh ngồi xuống, Trình Tiểu Huệ sau khi bưng trà lên thì nói: “Vương thúc người hãy ngồi nghỉ, ta còn rất nhiều chuyện công ty cần xử lý”.

“Không sao, cô có vẻ rất bận rộn”.

Vương Siêu tùy ý gạt đầu, đứng dậy đi tới giá sách của Trình Sơn Minh đánh giá một chút.

Bên trong có đầy đủ các loại sách khác nhau, có hiện đại, có cổ đại. Đương nhiên phần lớn đều là nói về võ học. Mặt khác còn có du già, Tây Tạng mật tông cùng với một ít tu hành pháp. Tất cả đều được công khai đem ra trưng bày.

“Thời đại tiên tiến quả thật có khác. Nếu là ở thời cổ đại, mỗi quyển sách này đều là vô lâm bí tịch, khiến người ta tranh giành cướp đoạt không thôi”.

Vương Siêu tùy ý rút ra một quyển “Đại Thủ Ấn”, cảm thán nói. Quyển sách này có niên đại đã ba mươi năm, là mật tông mà Bồ Nặc Thượng Sư ngày đó tại phương Tây tu luyện, sau đó sáng tạo nên du già tu luyện pháp. Lập tức, cả phương Tây nổi lên một cơn sóng lớn.

“Tu luyện Đại Thủ Ấn, quá mức hỗn tạp. Bên trong có Quan tướng pháp, Hộ pháp pháp, Ý niệm dẫn đạo pháp, Nam nữ hoan hỷ pháp, và còn vài thứ tạp nham nữa. Tu luyện rất dễ bị thần kinh. Hơn nữa lại không có cách đánh nhau, tu luyện chỉ có thể làm thân thể khỏe mạnh, chứ không hề có lực chiến đấu”.

Hai mắt Ba Lập Minh nhìn vào cái Hắc Bạch Thái Cực bát quái đồ chính giữa phòng kia, chậm rãi nói.

Đại Thủ Ấn du già tu hành pháp, cũng không giống như trong võ hiệp tiểu thuyết dùng một cái bàn tay cực lớn đánh người. Mà chỉ là là một loại pháp môn tu luyện thể xác và tinh thần. Ý tứ rất rõ, thủ chính là trái tim, mà ấn chính là trái tim trong trái tim.

Cả Đại Thủ Ấn có ý nghĩa, dùng chí cao vô thượng cùng với tâm phật trong tim mà tu luyện thành viên mãn.

Lý luận Đại Thủ Ấn chủ yếu là “Thập Chỉ Tiên Tâm”, ý tứ là người luyện có thể liên lạc được với các khí quan đầu ngón tay. Vận dụng linh hoạt các ngón tay thành đầy đủ các tư thế. Cho đến việc vận động khí quan trong thân thể, khiến cho khí quan thân thể cũng linh hoạt giống như đầu ngón tay.

Loại lý luận này cùng với quyền pháp Trung Quốc “Quyền Bất Như Chưởng, Chưởng Bất Như Chỉ” gần giống nhau.

Trung Quốc, Nhật Bản, Hàn Quốc, có nền võ thuật rất nổi tiếng trên thế giới. Cao thủ nhiều, cũng bởi vì có một bộ phận trong thời gian dài cầm đũa, khiến cho ngón tay linh hoạt.

“Vô Thượng Du Già Ngã Hấp Pháp? Xuy Dịch Pháp? Đại Tỏa Kim Quan? Đây rõ ràng là nam nữ song tu? Sao lão du già gì đó, lại dùng từ ngữ đạo giáo nói cái gì mà Xuy Dịch, Tỏa Kim Quan, Ngã Hấp Pháp. Đây là do ai viết vậy?”

Vương Siêu đột nhiên trở mình, phát hiện bên trong thư phòng của Trình Sơn Minh, có chứa rất nhiều sách nam nữ song tu. Nội dung bên trong cũng rất đầy đủ.

Đối với nam nữ song tu, Vương Siêu cũng chưa từng ném thử qua. Hẳn luyện thành Bảo Đan, hoàn toàn là dựa vào khổ luyện. Lấy trí tuệ lớn phá tan trở ngại, đạt đến cảnh giới “Hoạt Tử Nhân”. Cũng không cần song tu gì, bất quá hần thân là cao thủ tuyệt đỉnh, hiểu biết đối với lý luận song tu phi thường rõ ràng.

Bảo Ban dùng máu ngưng tụ thành một điểm tại đan điền. Nam nữ sắc dục phần chân, cũng tụ tập máu tại hạ thân, có thể nói là bước đầu của Bảo Đan. Nam nữ thông qua một loạt tư thế, có thể tu luyện đến cảnh giới Bảo Đan, chính là “Dục Tiên Dục Tử”.

Bất quá thứ này cũng rất nguy hiểm. Một ngàn đôi nam nữ tu luyện, không nhất định có một đôi luyện thành. Mà nhiều khi không thể khống chế tình dục, thân thể sẽ suy kiệt mà chết.

Bất quá sau khi Bảo Đan, loại song tu này chỉ có một ít tác dụng.

“Lão Trình cũng song tu? Bất Quái Chưởng chính xác, không phải là do khổ luyện, mà là song tu xuất ra sao?”

Vương Siêu trong lòng nghi hoặc thâm nghĩ.

Song tu công pháp mặc dù có thể luyện thành Bảo Đan, chỉ là trên phương diện thân thể, không có tác dụng với đấu pháp. Không thể so sánh với quyền pháp khổ luyện thành Bảo Đan.

Tu luyện như thế này cũng giống như du già Tọa Lạp Mỗ. Thể lực rõ ràng có uy lực Hóa Kinh, nhưng khi đánh nhau, thì ngay cả Minh Kinh cũng không xuất ra được.

Ngay lúc Vương Siêu đọc sách, thì cánh cửa đột nhiên mở ra, Trình Sơn Minh bước đến.

“Vương Siêu, người đến rồi? Vị này là...?”

Trình Sơn Minh cũng là cao thủ, liếc mắt một cái đã thấy Ba Lập Minh ngồi bất động. Chỉ có cảm giác bị áp bức giống như thái sơn áp đỉnh, liền biết Ba Lập Minh tuyệt đối là một đại cao thủ!

“Vị này là bằng hữu của ta” Vương Siêu cười cười, tiếp theo đưa quyền sách trên tay lên: “Lão Trình, những quyển sách trong phòng ngươi, ngươi cũng đã cố gắng nhiều đó”.

“Khụ khụ... khụ khụ...” Trình Sơn Minh nghe được, thiếu chút nữa đã tắt thở, mắng: “Đều là tên ranh con Lưu Thanh nọ, võ công thì không chịu tu luyện cho tốt, chỉ chuyên môn nghiên cứu mấy cái loại tà môn này”.

“Ồ, cái này cũng không hẳn là tà môn. Công phu của Lưu Thanh, chỉ còn cách Hóa Kinh một tí, xem ra hẳn nghiên cứu rất kỹ” Vương Siêu cười cười.

Đích xác, Vương Siêu cảm thấy vị sư huynh Bất Quái Chưởng này, đi cho vay khắp nơi, mà võ công còn có thể tu luyện đến bờ của Hóa Kinh, thật sự là rất kinh khủng. Vương Siêu tự nhận nếu như mình cũng như hắn, thì bây giờ võ công chỉ sợ còn chưa đột phá đến Minh Kinh.

340. Chương 337: vị Hôn Thê Trần Ngã Dương

“Vương lão đệ, người mấy ngày trước tại Mi đã gây nên một loạt sự việc. Bây giờ ta mới biết tin, người thật sự là rất...” Trình Sơn Minh dừng lại một chút, tựa hồ không biết nên nói gì về Vương Siêu. “Ài, Hồng môn Tư Đồ gia nước Mỹ có gần trăm năm thế gia, bị Vương lão đệ người chỉ trong một buổi tối trăm thủ hai người trụ cột của bọn họ, lực lượng phòng ngự cũng chưa kịp sử dụng đến! Tin tức truyền đến Bắc Mi Hồng môn chúng ta, thật sự đã gây chấn động lớn! Hơn nữa không chỉ riêng Hồng môn chúng ta, mà ngay cả một ít bang hội ở Bắc Mi cũng cảm thấy bất an, muốn hiệu triệu tất cả lại để phòng ngừa Đường Môn khuếch trương thanh thế. Vương lão đệ, người lần này ra tay thị uy, chỉ tiếc là giải quyết được một ít mẫu thuẫn, đối với sự phát triển của Đường Môn cũng chưa chắc là chuyện tốt”.

“Hơn nữa, kẻ thù của người bây giờ rất nhiều, một mình khó mà phòng bị được tất cả. Phải biết rằng tranh đấu ngoài sáng thì dễ tránh, còn phòng bị ám tiễn thì rất khó. Nhất là xã hội hiện đại ngày nay, muốn giết một người, có rất nhiều phương pháp rất dễ dàng. Trong một vạn cách cũng có một cách. Sau này người lúc nào cũng phải cẩn thận đấy”.

Trình Sơn Minh cũng biết chuyến đi này của Vương Siêu, đã dẫn đến không ít cừu địch, chính vì thế hắn không khỏi lo lắng.

Đích xác, kỹ thuật giết người của xã hội hiện giờ rất dễ dàng. Ngắm bắn, hạ độc... thủ đoạn rất khó lường. Hơn nữa những người Vương Siêu đắc tội cũng không phải bình thường.

“Việc này, Lão Trình ngươi cứ yên tâm, ta kết thù với nhiều cừu địch, cũng chưa nhiều bằng năm đó của Lý Thư Văn. Ta còn chưa tới mức ngay cả cơm cũng phải nhờ người khác ném trước”.

Vương Siêu sang sảng cười, làm lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Nói đến nhân vật có nhiều cừu gia nhất, thì dù cho là ai cũng còn kém xa so với Lý Thư Văn bên Trung Quốc. Trong nhật ký hắc có ghi lại:

”Cuộc sống hằng ngày của Tiên sư đều có quy củ: Bất luận kẻ nào có nghi vấn, chỉ cho phép bước tới trong vòng ba bước, người nhà hay đệ tử cũng giống nhau. Chỉ cần tới gần hơn hắc sẽ đánh bay ngay.

Ăn thì không cần phải nói, phải chờ đệ tử ném trước, nếu không sẽ không chịu vào cửa. Tiên Sư một đời sinh sát, đả thương người vô số, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu cừu gia, cho nên hành động rất cẩn thận”.

Đích xác, Vương Siêu cũng không có nhiều cừu gia lắm. Cũng không đến mức ăn cái gì cũng đều để người khác ném thử rồi mới vào cửa, phòng ngừa người ta hạ độc.

Bất quá cho dù có người thật sự hạ độc, mặc dù không có được khả năng tiên tri như Đường Tử Trần, nhưng bất cứ độc được gì bỏ vào thức ăn hay nước trà, đều có một mùi lạ, Vương Siêu đều có thể cảm nhận được. Hơn nữa thân thể Vương Siêu so với người bình thường cường hãn gấp trăm lần, cho dù có là kịch độc khiến người ta mất mạng, hoặc nhức đầu, thì khi hắc ăn vào, nói không chừng cũng chỉ là bị tiêu chảy nặng một hồi, tổn thương chút nguyên khí mà thôi. Muốn tính mạng của hắc, quả là rất khó.

Quan trọng nhất chính là... trong bụng Vương Siêu có khí quan vô cùng mãnh mẽ. Cho dù ăn phải độc dược, thì chỉ cần có một tia dược lực đang ăn mòn ở ruột, thì ngay lập tức có thể cảm nhận được. Sau đó liền có thể dùng nội công tổng chất độc ra ngoài.

Loại nội tạng mãnh mẽ này, đối với cao thủ mà nói, thì không có gì xấu cả.

Cho dù là cao thủ như Ba Lập Minh, nếu ăn phải độc dược, thì cũng phải đợi sau khi độc dược thấm vào máu. Máu vận chuyển có chút không lưu thông, mới cảm giác được. Nhưng một khi độc dược đã thấm vào máu, thì rất khó thanh trừ ra ngoài.

Tổng hợp hai điểm trên, tình trạng võ công luyện đến mức này của Vương Siêu, đích thật là không sợ bất cứ cái gì, không ai có thể động vào. Hạ độc được, ám toán cũng đều rất khó để đánh hắc chết.

Cộng thêm lần về nước trước đó của Vương Siêu. Tao ngộ do Chu Vũ Hình hạ mê dược ám toán, khiến cho hắc càng thêm cẩn thận.

Luyện thành võ công cái thế, mà lại bị một tiểu nhân vật dùng độc dược ám toán chết. Nói ra đúng là chuyện phi thường buồn cười. Bất cứ một cao thủ nào, đều tình nguyện chết trong chiến đấu, chứ không bao giờ tình nguyện kiểu chết ủy khuất này.

Nhìn thấy Vương Siêu tự tin như vậy, Trình Sơn Minh chỉ lắc đầu, thở dài tìm một cái ghế ngồi xuống, hai mắt nhìn về phía Ba Lập Minh.

Từ lúc vào phòng, hắc không lúc nào không cảm thấy được uy áp như núi của Ba Lập Minh. Khiến ở sâu trong nội tâm hắc, bất giác lại muốn thở dài. Đây là hắc tung hoành giang hồ hơn hai ba mươi năm, cũng chưa từng gặp được cao thủ nào có uy áp như vậy.

“Lúc nào trong nước lại có thêm một cao thủ như vậy? Không biết từ đâu tìm đến Vương Siêu. Cao thủ như vậy, mà lại để Vương Siêu lão đệ sử dụng, việc này thật sự là có chút khó hiểu”.

Cảm nhận được ánh mắt Trình Sơn Minh đang nhìn mình, Ba Lập Minh cũng hướng hắc mỉm cười gật đầu, theo sau nhắm mắt dưỡng thần. Xem bộ dáng này, hình như là thiên hạ không có chuyện gì khiến cho vị vua đấu võ này hứng thú.

Vương Siêu nhìn thấy Ba Lập Minh như vậy, cũng không ngạc nhiên. Ba Lập Minh đối với cao thủ Bão Đan thì còn cảm thấy hứng thú, còn lại phần lớn thời gian đều là bộ dáng lười biếng nhắm mắt dưỡng thần.

Bất quá như thế này, mới có thể cam đoan tinh lực không lãng phí. Ngâm trụ tinh thần, dưỡng trụ thể năng. Ba Lập Minh bảo trì lực chiến đấu, có một nguyên tắc sống cho chính mình, đó là “im lặng”.

“Lão Trình, Hồng môn các người khai mạc hội nghị gì vậy? Hay là nhắm vào hành động trăm thủ lần này của ta? Bắc Mĩ so với Nam Dương phức tạp hơn nhiều, cũng không giống với Đường Môn chúng ta là một chi lớn tại Nam Dương. Bất quá Bắc Mĩ là một chỗ kinh tế làm ăn phát đạt, so với Nam Dương nghèo nàn thì có vẻ giàu có hơn rất nhiều. Nơi này chỉ cần nắm giữ được một chút thể lực, thì có ăn bằng bát vàng cũng không bao giờ hết”.

Vương Siêu đi thẳng vào vấn đề: “Người cũng là một thành viên quân sự trong Đường Môn Nam Dương chúng ta, nói như vậy thì sự tình của Đường Môn cũng phải có trách nhiệm của người. Lần này ta đến Bắc Mĩ thứ nhất là để xử lý một chút tình huống của nhà Tư Đồ, thứ hai là xem xét tình hình các thể lực tại Bắc Mĩ Đường Môn. Ta tại Nam Dương trong lúc xem xét sổ sách, mới phát hiện ra Nam Dương Đường Môn tại Bắc Mĩ có sinh ý không được tốt cho lắm. Hơn nữa từ sau lúc cải tổ Nam Dương Đường Môn. Triệu Quang Vinh có tài sản rất nhiều. Tài chính của chúng ta bây giờ mặc dù không phải là trứng chọi đá, nhưng tuyệt đối cũng không dư dả. Cho nên mục đích ta tới lần này, người đại khái cũng biết rồi”.

“Đương nhiên ta biết, bây giờ kinh tế thế giới toàn bộ đang suy thoái, cuộc sống mọi người cũng không còn dư dả như lúc xưa”.

Trình Sơn Minh cười cười. “Tình huống chúng ta thì cũng không tốt hơn bao nhiêu, không thể so sánh với một ít bang hội Đài Loan. Chúng ta đã bắt đầu giảm nhân viên”.

Bây giờ kinh tế khắp nơi đang suy thoái, một ít bang hội gặp khó khăn, cho nên việc nuôi sống một lượng lớn nhân viên không phải chuyện dễ dàng. Thế nên tất cả đang bắt đầu giảm bớt nhân viên. Trình Sơn Minh bảo một ít thành viên bang hội Đài Loan giống như đang xem phim “Young and Dangerous”. Bình thường quản lý một con phố hoặc tương tự như vậy, nếu có người nào gây náo loạn, chỉ cần tùy tiện gọi điện thoại, là có thể gọi tới vài trăm người. Thậm chí còn có thể bao vây cơ quan chính phủ, phá hư buổi tuyển cử của người khác. Một số thanh niên không chịu học hành, tìm không được công việc, số lượng lớn như vậy đều đến gia nhập vào các tổ chức để kiếm miếng cơm.

Nhưng hiện nay, kinh tế đang suy thoái... Ngay cả tên côn đồ cũng còn thất nghiệp.

Đường Môn mặc dù không phải là tổ chức côn đồ, mà hoàn toàn là quân sự hóa. Nhưng là cũng bởi vì như thế, nên quân phí tiêu tốn lại càng kinh người.

Đừng nhìn vào thời điểm Vương Siêu ra tay hào phóng. Tại trong nước hạ Chu Vũ Hinh, chỉ một chút đã xuất ra năm trăm vạn USD, lộ ra khí thế vương giả. Rồi lại đập bể quân khu đại viên của nhà Dương cùng nhà Dương. Sau đó luận võ đánh cược với sáu người Mĩ, lần này đã xuất ra sáu triệu USD tiền mặt để đặt cược. Nhưng nếu chính thức tính toán, thì khả năng tiền mặt mà Vương Siêu nắm trong tay còn chưa tới bảy, tám mươi triệu Euro. Nam Dương Đường Môn mặc dù sản nghiệp to lớn, nhưng phần lớn đều là bất động sản. Đến thời điểm mấu chốt không có tác dụng gì, ngược lại còn bị trời buộc.

Mà kim khố trong Đường Môn của mình nếu cùng USD và hoàng kim trao đổi, thì giá trị chưa đạt tới ba mươi triệu USD.

Bình thường khi làm đại sự, vung vài triệu ra, nhìn như không có gì. Nhưng thật ra khi vút mười triệu, hẳn rất đau xót.

Giống như Wily, chỉ vì tự do của mình mà xuất ra ba mươi triệu USD, ngay cả Vương Siêu cũng tự nhận mình chưa có khả năng như vậy. Xem ra, Lạc Khắc Phỉ Lạc là một gia tộc phương tây tồn tại mấy trăm năm quả nhiên lợi hại.

“Triệu Quang Vinh cùng với Lâm Thế Phong, hai người bọn họ ai giàu hơn?” Trình Sơn Minh hỏi.

“Đơn giản thì Nam Dương Đường Môn chúng ta mười năm nay ở vị trí tốt, USD và những hàng hóa khác đã bị mất đi hơn một nửa, giá trị ước chừng khoảng hơn trăm triệu”.

Vương Siêu nhún mày, trong lúc nói chuyện, ánh mắt có hiện lên một tia đáng tiếc.

Mà biểu tình của Trình Sơn Minh thì khác, hần hót một ngụm lương khí, đau lòng giống như là vợ chết. Mặc dù đã sớm đoán trước, Triệu Quang Vinh lúc dẫn dắt Nam Dương Đường Môn kinh doanh mười năm, làm ăn rất phát đạt. Lần này Đường Tử Trần cải cách tước đoạt binh quyền của, bọn họ khẳng định sẽ lấy đi lượng lớn tài sản, nhưng không ngờ lại nhiều như vậy.

Mặc dù không phải là tiền của mình, nhưng sau khi Trình Sơn Minh nghe được, thì cũng cảm thấy đau xót. Hần cũng không phải là nô lệ của đồng tiền, nhưng là một người lãnh đạo tập đoàn lớn, đương nhiên hẳn biết tiền đại biểu cho cái gì.

“Nội dung cụ thể của cuộc họp Bắc Mĩ Hồng môn chúng ta lần này, không lạc quan cho lắm. Hơn nữa tại Bắc Mĩ mà nói, ngoại trừ một ít thế lực khổng lồ của người phương Tây, thì người Hoa, Hồng môn, Đường Môn cũng không phải là lớn nhất. Lần này Hồng môn mở cuộc họp, chính là ngăn cản một tí quyền lợi của chúng ta. Bọn họ cho rằng, người phá hủy quy tắc ngầm của người Hoa chúng ta tại nước ngoài. Do đó để bồi thường, họ muốn Nam Dương Đường Môn nhường lại tuyến đường trên biển. Đề nghị này đã được thông qua, bất qua chưa gặp các người để tiến hành bàn giao”.

Trình Sơn Minh nói ra một chút tin tức bên trong.

“Nhường tuyến đường biển? Khẩu khí thật lớn. Bất quá bọn họ không có dũng cảm đề giao!” Vương Siêu cười lạnh.

Tuyến đường biển chính là do Nam Dương Đường Môn khống chế từ Đông Nam Á đến Bắc Mĩ. Hàng năm từ vùng Tam Giác Vàng ở Đông Nam Á, vô số lượng lớn thuốc phiện, thương phẩm giá rẻ, đều từ trên tuyến đường này, vận chuyển từ Thái Bình Dương đến thị trường Bắc Mĩ. Mà Bắc Mĩ lại vận chuyển lượng lớn xe hơi, vũ khí, hàng hóa xa xỉ đến Đông Nam Á. Đến lúc này sinh ý có qua thì phải có lại, đều phải hướng đến Đường Môn, trả một ít lộ phí và tiền bảo vệ!

Ví dụ như một chiếc thuyền buôn thuốc phiện muốn từ Đông Nam Á vận chuyển đến thị trường Bắc Mĩ, trước tiên phải chờ hải quân của Indonesia kiểm tra, rồi thông qua Đường Môn mới có thể đến được Bắc Mĩ.

Tới thị trường Bắc Mĩ, còn phải hối lộ cho chính phủ Bắc Mĩ, dọc đường đi đều phải bỏ tiền ra hối lộ.

Bây giờ có một ít bang hội Bắc Mĩ liên hợp lại, muốn Đường Môn buông con đường có thể hái ra tiền này, không khác gì bảo đường quốc lộ bỏ đi trạm thu phí. Vương Siêu tự nhiên không thể không than thở bọn họ có gan lớn.

Nếu như thật sự bỏ tuyến đường này, chỉ sợ Nam Dương Đường Môn không cầm cự được mấy năm, cũng phải cắt giảm nhân viên.

“Tình hình Bắc Mĩ phức tạp, Vương lão đệ, người lần này ngàn vạn lần không nên hành động theo tình cảm. Chuyện yêu cầu Nam Dương buông tuyến đường biển lần này, rất có thể là quỷ kế của những lão hồ ly trong nội bộ Đường Môn. Muốn người đối kháng với cả thế lực Bắc Mĩ”.

Trình Sơn Minh nhìn thấy Vương Siêu cười lạnh, vội vàng nói, Hần rất cố kỵ hành động của Vương Siêu, làm không biết bao nhiêu địch nhân của các thế lực Bắc Mĩ phải chết.

“Lão ca không cần lo lắng. Trong lúc nóng vội nhất thời, ta đối phó với nhà Tư Đồ, cũng là vì muốn lập uy, chứ không phải là muốn giết người. Mục đích lập uy bây giờ đã đạt được. Bắc Mĩ là một nơi rất rộng lớn, kinh tế cũng rất dồi dào, nhưng không hẳn đối với tất cả mọi người đều có lợi. Bất quá, nghe ý tứ vừa rồi người nói, hình như là bang hội Bắc Mĩ cùng nhau nhất trí gây áp lực lên Đường Môn, không biết có môn phái nào trung lập hay không?” Vương Siêu cười cười nói.

“Đương nhiên là có, bang hội người Hoa ở Bắc Mĩ chính là tổ chức lớn nhất, người lãnh đạo tên là Mạc Vân Yến. Nàng ta là hôn thê của Ngã Dương. Người nếu cả thời gian, hãy đến gặp nàng ta một chút”.

“Hôn thê của Trần Ngã Dương?” Vương Siêu kinh ngạc nói: “Ta nhớ kỹ rằng năm ngoái Trần Ngã Dương vẫn còn độc thân, thế nào lại có hôn thê nhanh như vậy?”

“Theo thông tin gần đây nhận được, Mạc Vân Yến không phải là một nhân vật đơn giản. Người thừa kế của Nam phái Mạc gia, có ngoại hiệu là Thần Thoái. Nhưng là một nhân vật mạnh mẽ, không sợ sùng, ta

không làm gì được” Trình Sơn Minh tựa hồ cảm thán đối với việc những nhân tài trẻ tuổi xuất hiện lớp lớp. “Nam phái Mạc gia quyền? Nam phái có năm đại danh là Hồng, Lưu, Thái, Lý, Mạc. Nếu tự xưng là Thần Thoái, khẳng định công phu của người thừa kế rất cao”.

Vương Siêu thật ra biết, Nam Phái Mạc Gia quyền là Thái Bình Thiên Quốc nữ, đem Thần Thoái sáng chế lại, tạo thành một nhánh của Nam quyền.

341. Chương 338: Tân Tú Của Đại Quyền

Vương Siêu tựa hồ rất có hứng thú, cười cười nói

Không hề nghi ngờ. Trần Ngã Dương là một nam tử nhất lưu, võ nghệ cao cường, tính cách điên dại, rất nổi tiếng. Trên tất cả phương diện, hẳn đều là người ưu tú đến nỗi kẻ khác phải ngưỡng mộ. Cho nên nữ tử có thể xứng với vị tông sư Thái Cực Quyền trẻ tuổi này, khiến cho Vương Siêu cảm thấy tò mò.

Về phần nữ tử Mạc Vân Yến có thể lực bối cảnh ở Bắc Mĩ ra sao, thì Vương Siêu cũng biết một hai điều. Bang hội này chỉ trong bảy mươi năm đã trở thành một thế lực người Hoa, mang tất cả những phiền phức trên Bắc Mĩ dẹp hết. Ngay cả Mafia có thực lực mạnh trong thế giới ngầm cũng giúp đỡ cho bang hội này, khiến cho các thế lực khác cũng phải khiếp sợ, mất đi quyền khống chế đối với khu vực người Hoa này.

Nhớ lại năm đó Đường Môn quật khởi, cũng được sự giúp đỡ của Đại Quyền bang ở New York. Sau đó có mối quan hệ rất lớn đến Bắc Mĩ.

Thế lực của tổ chức này tại Bắc Mĩ vượt xa cả Hồng môn, thậm chí còn vượt xa rất nhiều thế lực thâm căn cố đế đã tồn tại rất lâu. Ngay cả trùm buôn thuốc phiện Mexico, hoặc thực lực hùng hậu của Mafia, cũng phải sợ hãi tổ chức này ba phần.

Các thành viên trong ban lãnh đạo của tổ chức này, mỗi người đều kiêu dũng thiện chiến, thân thủ cao cường, quả thật giống như Sát Thần. Hơn nữa tổ chức cũng không tán loạn như Hồng môn, Đường Môn. Chư hầu hùng bá một phương, mỗi người chỉ huy động được một số lượng nhân thủ nhất định, đôi khi lại đánh lẫn nhau. Tổ chức Đại Quyền nghiêm cấm nội đấu. Người trong nhà mà đánh nhau, thì tất nhiên sẽ bị tổ chức xét xử, đây cũng là một quy luật không thể thay đổi mà tổ chức lúc đầu sáng lập ra.

Nguyên nhân chính là vì không có đấu tranh nội bộ, cho nên từ xưa đến nay vẫn là một tổ chức cường đại. Hơn nữa đối với người ngoài thì có thù tất báo. Cho dù ngoại nhân chỉ động đến một cọng tóc của người trong nhà, thì ngay lập tức bị trả thù gấp trăm lần. Cho nên ác danh lan xa, như tiếng sấm bên tai.

Vương Siêu thân là người lãnh đạo Nam Dương Đường Môn, cho nên đối với tổ chức khổng lồ ở Bắc Mĩ này cũng nghe nói tới một chút. Phát hiện Đại Quyền bang lúc lập nghiệp, tựa hồ cũng giống mình, toàn bộ đều lấy hành động trăm thủ thị uy, từng tung hoành trong suốt bảy, tám mươi năm. Trong một trận chiến, đã giết chết bằng Mafia và ba mươi bảy người lãnh đạo đặc lực của Tất Nặc gia tộc.

Hoàn toàn dựa vào hành động trăm thủ để lập ra một tổ chức lớn. Chính là dùng thiết huyết hòa cùng khí phách lãng lệ.

Bất quá đối với hành động trăm thủ của đối phương, Vương Siêu cũng không sợ, vì bản thân hắn đã là chuyên gia trăm thủ không biết bao nhiêu năm, kinh nghiệm đầy mình. Bất quá lần này không có chuẩn bị giết người trăm thủ. Sau khi ở Mĩ lập uy, hắn đã được xếp vào những người có ảnh hưởng nhất. Kế tiếp là một loạt kế hoạch để làm cho hành động lập uy này lắng xuống một thời gian. Hắn phải đem địa vị bang hội người Hoa tại hải ngoại củng cố, không giống như lúc trước. Khiến cho mọi người nhìn hắn bằng con mắt khác, không phải là kẻ chỉ biết ăn bám Đường Tử Trần.

“Vừa lúc, Bàn Bàn đã đến Vancouver ở cùng một chỗ với chị dâu. Hình như là tối nay, Tiểu Huệ muốn bọn họ có mặt để tổ chức một bữa tiệc rượu. Người đến đó một chút xem sao, nhân tiện bàn luận một ít chuyện” Trình Sơn Minh nhớ lại một chút, chuẩn bị an bài người lãnh đạo Nam Dương Đường Môn và tổ chức Đại Quyền gặp mặt hội đàm.

“Trần Bàn đã ở Vancouver?”

Hai mắt Vương Siêu chợt lóe, Trần Bản là muội muội của Trần Ngả Dương. Mặc dù mấy năm nay không gặp nàng nhiều lắm. Nhưng đối với tính cách ôn nhu của nữ hài này luôn sinh ra hảo cảm. Hai người cũng xem như là bằng hữu, nghe Trình Sơn Minh nói vậy, hắn cũng có chút cảm giác.

Đêm xuống.

Vancouver vào ban đêm, đúng thật là huy hoàng. Chỗ này là thành thị ở Bắc Mỹ. Vương Siêu cảm thán, đúng là so với thành thị khác có phong cách bất đồng. Người có khí chất, thành thị cũng có khí chất. Vancouver khí chất sung túc sôi nổi, nơi nào cũng là chỗ vui chơi.

Từ Đông Nam Dương, Nam Mỹ, Phi Châu muốn chuyển vật liệu đến Bắc Mỹ, đều phải đi cập bến ở Vancouver. Bến này luôn có số lượng hàng hóa khổng lồ, cơ hồ có thể so sánh với một phần ba tất cả các bến tàu ở Nam Dương.

Khi Trình Tiểu Huệ giới thiệu sơ qua một lượt tình hình kinh tế Vancouver, thì Vương Siêu cảm giác mình giống như một thằng nông dân vừa chân ráo chân ướt bước vào thành phố. Kinh tế ở Nam Dương, thật sự rất lạc hậu. Vương Siêu từng hoài nghi ngoại trừ Phi Châu, thì Nam Dương chính là toàn bộ thế giới. Cuộc sống hỗn loạn, mức sống thấp, bần phú chênh lệch, tất cả đều xuất hiện trong một khu vực.

“Nam Dương nọ chính là một địa điểm du lịch thích hợp, nhưng ở lại lâu dài thì không được. Nói như thế nào nhỉ? Tới Nam Dương cũng giống như đi xem động vật trong sở thú, nhưng muốn ở lại lâu dài trong sở thú thì đương nhiên không thể chịu nổi. Vương thúc, sau này người kết hôn, ta đề nghị người nên đến Vancouver mà nghỉ tuần trăng mật. Tất nhiên, Ottawa cũng rất tốt, mà hiện tại ngày càng tốt hơn, cho nên sẽ không phải là lựa chọn sai lầm đâu”.

Trình Tiểu Huệ vuốt nhẹ tóc mình nói.

“Ha ha, sở thú.” Vương Siêu cười lớn: “Đến lúc đó hãy nói”.

Ba Lập Minh cũng không đến gần Vương Siêu nói chuyện, mà chỉ im lặng đứng thẳng một mình. Khi thì nhìn lên trời, lúc thì nhìn phong cảnh xung quanh, dường như tất cả mọi việc đối với hắn cũng chỉ là dòng nước chảy trên sông.

“Trình tiểu thư, cô đã tới? Mời tiểu thư vào trong sân uống trà”.

Chiếc xe chạy quanh một vòng rồi dừng lại trước một hoa viên. Người mở cửa là một người tóc đã lấm tẩm bạc, có vẻ giống với Kỳ Bá. Nhưng Vương Siêu nhận thấy, người này lúc trẻ đã từng luyện công, nhưng bị thương ở xương sống, do không chỉnh hình đúng cách, nên kết quả là bị gù.

Bắt quá tay lão đầu rất tốt. Cánh cửa sắt mặc dù rất lớn, nhưng lại kéo dễ dàng như đang kéo một hàng rào bằng gỗ nhẹ, khẳng định công lực cũng rất khá. Vương Siêu phỏng chừng cho dù mười đại hán cũng khẳng định không thể làm gì được hắn.

Lúc lão đầu mở cửa sắt, ánh mắt nhìn lướt qua Vương Siêu và Ba Lập Minh, hiện lên thần sắc cảnh giác, giống như là đang phòng bị kẻ thù.

Chính xác, đối với Vương Siêu, Ba Lập Minh, hắn cảm thấy có một loại uy áp vô hình giống như khủng long bạo chúa từ thời xưa. Không ai không cảm giác được sự kinh khủng này. “Hà thúc, không cần lo lắng, Vương tiên sinh sẽ không gây bất lợi gì cho ta đâu” Phía sau cánh cửa sắt truyền tới một thanh âm trong trẻo.

Vương Siêu nghe thấy thanh âm này, trên mặt hiện lên một tia kỳ quái. Bởi thì thanh âm này là của một tiểu cô nương.

Lũng thững đi vào, một mùi thơm cùng ánh mắt của nữ tử đập vào mắt.

Xung quanh cái sân lớn này, toàn bộ đều trồng rất nhiều hoa hồng, chen chúc chật chội, giống như là thế giới của hoa hồng, cho nên tràn ngập hương thơm của hoa.

Nguyệt quang êm ái chiếu rọi xuống, những giọt sương sớm còn vương trên cánh hóa, cùng lung linh tạo thành một mộng cảnh đẹp tuyệt vời.

Hoàn toàn bị bao phủ bởi hoa. Chính giữa là một cái đình viên, bên trong có mấy người nam nữ đang nhóm lò. Tiểu Hồng đang pha trà, ẩm trà. Trong thế giới hoa hồng này mà ngắm trăng thưởng thức trà, quả thật là giống như hưởng thụ ở tiên cảnh.

Loại bố trí này, so với sự hiện đại ngoài kia, thì xa hoa gấp vạn lần.

Bất chợt vào một nơi như vậy, ngay cả Vương Siêu và Ba Lập Minh cũng ko nhịn được, có một tia say mê.

Vương Siêu cũng không ngờ tới, trên thế giới này nữ nhân lại có một cuộc sống hưởng thụ như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Vương Siêu, trong đám nam nữ đang thưởng trà bỗng có một người mặc áo khoác màu xanh biếc, tóc dài nhẹ bay đứng dậy. Ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên. Cô gái đó chính là nữ hài tử Trần Bân. Nhưng điều hấp dẫn Vương Siêu chính là đôi chân thon dài của nàng, tựa như tiên hạc, khiến cho bất cứ người mẫu chân dài nào trên thế giới cũng phải xấu hổ. Mà vóc người này cũng rất cân xứng, mặt hoa má hồng, giống như một bông hoa hồng kiều diễm. Ánh mắt mông lung, động tác ung dung, giống như cả ngày đều say. Nhìn thấy Vương Siêu tiến vào, nàng cũng chỉ tiếp tục nói chuyện, cũng không đứng dậy, trong tay đang chơi đùa với một tách trà.

“Mặt như hoa đào, cả ngày say. Công phu của Mạc gia đã luyện đến đỉnh cao, khó trách lão Trình nói nếu không dùng súng, thì không thể thu thập được nàng”.

Trình Sơn Minh coi như cũng là cao thủ Bảo Đan, cũng có suy nghĩ, không thể coi thường vọng động. Không có cao thủ Bảo Đan, nếu dùng súng đụng đến Bát Quái Trình, cơ hồ đều phải giết. Mặc dù Bát Quái Trình bên ngoài là một Thương Vương nổi tiếng ở Bắc Mỹ, nhưng công phu cũng tuyệt đối không kém. Nữ tử này có thể được Bát Quái Trình đánh giá như vậy, cũng có thể hiểu được.

Vương Siêu vừa nhìn, biết được cảnh giới tu luyện quyền pháp của nữ tử này hết sức cao. Mặc dù không được như Đường Tử Trần, nhưng loáng thoáng đã có dấu hiệu đột phá Bảo Đan.

Mặt khác, hai nam một nữ đang uống trà kể bên, hiển nhiên cũng không phải là nhân vật đơn giản. Nhìn thấy Vương Siêu và Ba Lập Minh tiến vào, cũng nhìn không chớp mắt, nước trong chén trà cũng lưu loát tự nhiên, không có chút tán loạn.

“Nói vậy thì mấy người nam nữ trẻ tuổi này, đều là nhân tài của tổ chức Đại Quyền. Lão gia hỏa này cũng lạ thật, chỉ phái một vài thanh niên đến cùng Vương Siêu ta luận đàm? Cũng được, để ta thử xem công phu bọn nhân tài mới nổi đó như thế nào?”

Vương Siêu trong lòng nghĩ vậy, ngoài miệng hiện ra một tia mỉm cười. Đột nhiên trong lúc đó, nhìn chăm chăm về phía những thanh niên nam nữ kia.

Trong nháy mắt, những người này cơ hồ cũng cảm thấy dịch ý mãnh liệt trong mắt Vương Siêu. Một nữ hài trong số đó mái tóc tung bay, cảm giác như có dã thú đang nhìn mình, liền mất đi sự khống chế lực lượng, chén trà trong tay đột nhiên bị vỡ nát.

Mà hai người trẻ tuổi khác, mặc dù không có phản ứng kịch liệt như vậy, nhưng cổ tay vẫn không thể khống chế được lực đạo, phải đặt chén trà lên bàn.

Chỉ có tay của Mạc Vân Yến là có chút run rẩy nhưng lập tức liền ổn định, nước trà không có bắn tung tóe lên một giọt nào.

342. Chương 339: Người Này Công Phu Đã Luyện Thành Tiên!

Vương Siêu là một người đơn giản, dò xét ở đây chỉ là dò xét thực lực. Lấy những người ở đây, thì rõ ràng Mạc Vân Yến có thực lực cao nhất.

Dưới tình huống nhận ra địch ý của đối phương, mà còn có thể bảo trì sự miễn cảm cùng không chế lực đạo chuẩn xác, nước trà cũng không bị bắn tung tóe nữa điểm. Vương Siêu tin tưởng, chỉ với công phu này, thì cho dù là tông sư tung hoành trong giới võ thuật vài thập niên cũng không nhất định sánh kịp.

Mặt khác hai nam một nữ kia, thực lực người nữ là kém nhất. Dưới tình huống cảm nhận được địch ý, tâm tình liền khẩn trương đến mức cả cái chén cũng vỡ tan. Tâm lý của cô ta rõ ràng là đã mất đi không chế, cảnh giới bất quá chỉ mới đạt đến Minh Kinh mà thôi.

Công phu đạt đến Âm Kinh đúng là có thể không chế được tâm ý. Nhưng với nhân lực đã đạt đến trình độ như Vương Siêu, rất dễ dàng không chế hành vi của người đạt đến trình độ Âm Kinh.

Mà hai nam tử dễ nước bắn tung tóe, công phu không chế như vậy, theo Vương Siêu suy đoán, bất quá chỉ luyện Âm Kinh đến trung tầng. Thể lực so với Quảng Đông Tam hổ Trương Uy năm đó chắc không sai biệt nhiều lắm. Nhưng không biết một khi chiến đấu, có so sánh được với kinh nghiệm phong phú của tam hổ hay không.

Trên thế giới này, người luyện được công phu tốt, thể lực cường tráng có rất nhiều. Nhưng có thể trong thực chiến phát huy thực lực đến mức tột cùng thì rất ít. Thực chiến tốt, khiêu chiến với đối thủ hơn cấp mình cũng không phải là chuyện khó khăn.

“Nhân thần và khí tức rất mạnh, Vương tiên sinh người sẽ không làm ta sợ một lần nữa chứ”.

Mạc Vân Yến biết rằng vừa rồi Vương Siêu cố ý dò xét. Một mặt nhẹ nhàng nói, một mặt cầm lấy một mảnh khăn lông trắng như tuyết, tùy ý phát một cái, liền lau sạch sẽ những giọt nước trà trên bàn. Những mảnh nhỏ của chén trà trên mặt đất cũng được quét sạch sẽ. Sau đó nhẹ nhàng ném một cái, khăn lông liền xoay tròn rồi bay vào trong thùng rác. Cả mặt bàn và mặt đất trông rực rỡ hẳn lên.

Khăn lông trắng như tuyết kia ở trong tay nàng, giống như vật sống, động tác ưu nhã đến cực điểm. Cảm giác không giống như đang quét dọn vệ sinh, mà là đang khảy đàn tỳ bà.

“Ta và Ngã Dương có giao tình, khi nào lại đi hù dọa vị hôn thê của hần, bất quá ta chỉ muốn xem mặt một chút cho vui mà thôi. Cũng nhân đó xem thử thể lực lớn nhất Bắc Mỹ là Đại Quyền có thực lực như thế nào. Biết được cụ thể chi tiết, vạn nhất sau này Đường Môn cùng Đại Quyền giao thủ, nếu bị các người tập kích thì ta cũng có phòng bị tốt một chút” Vương Siêu nhìn thấy Trần Bân đi tới, mỉm cười gật đầu: “Ca ca cô gần đây khỏe không? Sao lại đính hôn cũng không nói với ta một tiếng?”

Trần Bân ngẩng đầu nhìn Vương Siêu một chút, hàng mi dài khê chớp động. Trên mặt nàng đột nhiên hiện lên một tia đỏ ửng, ánh mắt hơi phức tạp, nhẹ nhàng lắc đầu: “Ca ca ta gần đây mỗi ngày đều bận rộn với chuyện bên Singapore, nhiều việc lắm. Chuyện đính hôn vốn muốn nói với anh, nhưng anh hình như đã về nước, nên không thể liên lạc với anh”.

“Ồ, thì ra là khi ta về nước, Ngã Dương mới đính hôn, như vậy thì cách đây cũng không lâu? Sao lại tán được một phụ nữ lợi hại như vậy? Quyền pháp của Ngã Dương cũng không kém Mạc Vân Yến là bao. Sau khi kết hôn cũng sẽ không bị ăn hiếp. Bất quá mà nói, quyền pháp của Ngã Dương là từ trong giết người mà ra, thân đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến. Xem bộ dáng văn nhã của Bân Bân, thì chưa chắc là đối thủ của hần. Nhưng là, cho dù vợ chồng có mâu thuẫn gì đi nữa, thì Ngã Dương liệu có thể hạ thủ tàn nhẫn được không? Không thể nói, lúc đó lại bị chèn ép. Bất quá xem bộ dáng của Mạc Vân Yến cũng không phải là một sư tử Hà Đông, hai người ở cùng một chỗ rất xứng. Nghĩ đến loại phụ nữ như Nghiêm Nguyên Nghi, mặc dù là Bảo Đan cao thủ, tướng mạo cũng được, nhưng tính cách vừa mạnh lại vừa ác, không có nam nhân nào chịu đựng được”.

Trong đầu Vương Siêu đột nhiên liên tưởng đến một ít sự tình cổ quái buồn cười.

“Vương tiên sinh cứ đùa. Người trước tiên giết hết nhà Tư Đồ, Tư Đồ Nguyệt, Tư Đồ Quang. Lại lên vào nước Mỹ ám sát Hồng Tú Liên, giết chết Tư Đồ Nghĩa, giúp Tư Đồ Ngọc lên chức, quả nhiên là mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu dấu. Trở tay là tạo ra mây, lật tay tạo ra gió. Sao lại còn sợ chúng ta đột nhiên tập kích hay sao?”

Một nam tử nghe Vương Siêu nói, thì hơi hột trả lời.

“Hoàn cảnh nơi này thật sự rất nổi bật” Vương Siêu đi tới ngồi xuống trên đình: “Vị này chính là...”

“Đây là là trợ thủ của Đại Quyền bang ở Mexico Liễu Hạc Đình. Vị này chính là Dương Sùng Minh. Còn vị này là bạn tốt của ta Mai Mi. Trình tiểu thư, người cũng ngồi đi. Vị tiên sinh kia cũng ngồi đi?” Mạc Vân Yến một mặt giới thiệu, một mặt bắt chuyện với Trình Tiểu Huệ, đồng thời cũng nhìn về phía Ba Lập Minh.

“Không cần, các người cứ tự do trò chuyện đi”.

Ba Lập Minh tùy ý nói vài chữ, rồi khoan thai bước tới. Đồng thời nhặt một đóa hoa hồng trên mặt đất nhẹ cầm trong tay, ánh mắt lưu chuyển, không biết đang nghĩ đến cái gì.

Vương Siêu thật ra đã sớm biết, đa số các thành viên trong Đại Quyền bang từ bảy mươi năm trước đã ra hải ngoại tham chiến. Lí do Ba Lập Minh theo mình đến Bắc Mỹ, chính là muốn xem thử có thể gặp lại người quen cũ để ôn chuyện hay không. Nỗi khổ dai dẳng suốt ba mươi năm này, đã khiến Ba Lập Minh trở nên buồn bực kỳ lạ.

Bất quá lần này đến đều là những người trẻ tuổi, Ba Lập Minh đương nhiên không có hứng thú.

“Nghe nói lần này Đại Quyền muốn Đường Môn chúng ta tham gia tranh đấu? Còn muốn Nam Dương Đường Môn ta từ bỏ quyền khống chế đường biển? Không biết chuyện này có thực không? Lần này ngồi nói chuyện, không biết ý tứ các người có thể đại biểu cho các đại lão đứng sau lưng?”

Vương Siêu ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề.

“Quả là có chuyện như vậy. Bất quá chúng ta chỉ là phái trung lập, đối với chuyện này không tán thành cũng không phản đối. Hy vọng Nam Dương Đường Môn sẽ không gây áp lực lên phái của chúng ta”.

Thanh niên gọi là Liễu Hạc Đình kia nhìn Vương Siêu, mặc dù tâm tình đã cố gắng bình tĩnh. Nhưng trong lúc nói chuyện thanh âm của hắn vẫn có một chút mất tự nhiên, đó là do áp lực quá lớn. Không biết như thế nào, Liễu Hạc Đình cảm thấy nói chuyện cùng với Vương Siêu, như có một cổ áp lực! Thật giống như một hài tử bị trưởng bối gọi tới hỏi chuyện.

“Không biết những người trong Đại Quyền bang đối với ta như thế nào?”

Vương Siêu thu liễm nụ cười, hỏi tiếp.

Lần thu liễm này, khi hai mắt Liễu Hạc Đình nhìn vào mắt Vương Siêu, chỉ cảm thấy khi bị ánh mắt đối phương nhìn kỹ, liền xuất hiện một loại áp lực thật lớn. “Ừm... cái này...” Hắn lắp ba lắp bắp.

“Nhìn Vương Siêu tuổi cũng không lớn, tại sao khi ta nói chuyện với hắn lại có áp lực lớn như vậy? Hắn giết người, ta cũng giết người. Tại sao ta lại thấy có áp lực?”

Tâm lý Liễu Hạc Đình đột nhiên cảm thấy không tốt.

Sau một hồi lắp ba lắp bắp, hắn đột nhiên đứng dậy, lắc đầu: “Vương tiên sinh, nói chuyện với người rất áp lực. Ta không thể thảo luận tiếp được nữa, hay là trở về thông báo một chút cho thúc thúc, hắn có thể chính thức làm chủ”.

Dứt lời, Liễu Hạc Đình trực tiếp đi ra ngoài.

Mạc Vân Yến nhìn Vương Siêu và Liễu Hạc Đình còn chưa nói đến hai câu. Không biết Liễu Hạc Đình này xảy ra chuyện gì, cứ nhiên đứng dậy nói áp lực rất lớn, phải rời đi!

“Liều Thiệu, Liều Thiệu?” Cùng Liễu Hạc Đình quen biết đã lâu, Dương Sùng Minh cũng cảm thấy có chỗ kỳ lạ, hô hai tiếng rồi nhìn về phía Vương Siêu.

“Lần này ta đến Bắc Mỹ, là muốn cùng Đại Quyền thương nghị một chút. Không biết người có thể làm chủ cho Đại Quyền Alaska?” Hai mắt Vương Siêu vừa lúc cũng nhìn về phía Dương Sùng Minh.

Cảm nhận được áp lực từ ánh mắt Vương Siêu, Dương Sùng Minh rung mình. Hắn rốt cục hiểu được lý do vì sao Liễu Hạc Đình đứng dậy rời đi. Đối phương nhất cử nhất động, ánh mắt đều chậm rãi. Để ý mà nói, thật giống như con nhện nhả tơ, mỗi sợi đều mềm mại, nhưng khi quấn chặt lại, thì hô hấp liền trở nên khó khăn.

Dương Sùng Minh hoài nghi, nếu cùng Vương Siêu tiếp tục nói chuyện, chỉ sợ mình sẽ bị loại tư nhện vô hình này quấn chặt, hô hấp vì thế trở nên khó khăn.

“Ta đi gọi Liễu Thiều, xem hắn bị gì” Dương Sùng Minh cũng vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Nhìn thấy hai người lần lượt rời đi, Mạc Vân Yến mới mở miệng nói: “Ta thường nghe sư phụ nói, những người trên Hóa Kinh, có thể dùng mắt công kích. Bằng vào khí chất của mắt, liền khiến cho người ta không chiến mà thua, nghĩ không ra hôm nay chính mắt mình lại gặp được. Ngã Dương nói công phu người rất cao. Ta thật ra vẫn không tin, nhưng hôm nay rốt cuộc cũng được mở rộng tầm mắt. Bất quá Mai Mi là một nữ hài tử, người cũng không dùng loại ánh mắt như vậy mà nhìn nàng chứ”.

Vương Siêu lạnh nhạt nói: “Ta cũng chỉ là thời gian gấp gáp, muốn tìm chủ nhân của Đại Quyền bang nói chuyện. Hiện tại chỉ còn Mạc tiểu thư cô, những lời nói này tuy nhiên chỉ trên lý thuyết, không chắc là nhất ngôn cửu đỉnh. Mà hôm nay chúng chỉ đưa người dò xét tình hình của ta, chính là muốn xem thử ta rốt cuộc có tính cách gì, đối với Đại Quyền có thái độ gì, mới đưa ra đối sách. Nam Dương Đường Môn từ bỏ quyền khống chế đối với đường biển, chưa chắc Đại Quyền đã thêm muốn”.

“Ta vốn tưởng rằng Vương tiên sinh chỉ là một người quyền pháp lợi hại, am hiểu giết cao thủ, nhưng lại không ngờ người cư nhiên cũng là một người lãnh đạo có ánh mắt cao minh”.

Mai Mi bên cạnh Mạc Vân Yến đột nhiên nói.

“Đó là đương nhiên. Không biết Mai Mi tiểu thư có thể hay không chính thức làm chủ? Nếu không thể làm chủ, hay là mời cô đi ra luôn thì tốt hơn. Ta là thành tâm thật ý muốn giải quyết nhanh vấn đề này, miễn cho việc có tâm nhưng thừa người” Vương Siêu nói.

“Chuyện nhỏ thì ta có thể làm chủ. Bất quá liên quan đến quyền khống chế đường biển của Nam Dương Đường Môn, ta cũng không dám chắc. Vương Siêu người quả nhiên có khí phách, khó trách trong nước Nguyên Nghi tỷ tỷ cũng không làm gì được người” Mai Mi cười.

“Nghiên Nghi? Người biết Nghiên Nguyên Nghi?” Vương Siêu chớp mắt một chút.

“Đương nhiên, Nguyên Nghi từng theo thúc thúc ta vào mùa mưa nghiên cứu pháo thủy. Bất quá việc người tranh chấp cùng Nguyên Nghi tỷ tỷ, cũng không quan hệ tới Đại Quyền chúng ta, cũng không ảnh hưởng đến tình thế bây giờ của Đại Quyền và Đường Môn”.

Vương Siêu nghe thấy Mai Mi nói như vậy, sau khi trầm mặc một lúc, cầm lấy chén trà rồi đột nhiên xoay tròn. Một hạt nước tròn như trân châu bị bắn lên, quay tròn trong không trung.

Vương Siêu rất nhanh, nhưng làm cho người ta có cảm giác vô cùng êm ái. Hắn dùng chiêu Lan Hoa Chỉ, vươn móng tay ra chạm vào hạt nước. Hạt nước sau khi chạm vào móng tay hắn thì tụ mà không tan, phẳng phát móng tay hắn là lá sen.

Sau khi làm ba lần như vậy, Vương Siêu như tia chớp bùng ra. Bắ! Hạt nước bị bắn ra ngoài, giống như là viên đạn, đánh một chút vào chén trà phía trước Mai Mi, phát ra âm thanh xé gió. Theo sau, trên chén trà bằng sứ xuất hiện rất nhiều lỗ thủng.

Vương Siêu ngẫu nhiên sử dụng quyền kinh nhu hòa đạt đến cực hạn, lần này dĩ nhiên chỉ bắn ra giọt nước, đã kích vỡ chén trà!

Thủ pháp này, đừng nói là Mai Mi, cho dù là Mạc Vân Yến cũng trợn mắt há mồm, nhẹ nhàng nói.

“Mai Mi tiểu thư, chút công phu tiểu xảo ấy, không biết trong Đại Quyền có người nào làm được không? Nếu như không ai làm được, ta nguyện ý làm chủ, cho phép Nam Dương toàn quyền khống chế đường biển. Mai Mi tiểu thư có thể cùng gia trưởng của người sau đó thương lượng lại một chút. Hơn nữa ta cũng không ngại cho Nghiên Nguyên Nghi thử. Nếu nàng có thể làm được, thì tương tự cũng có hiệu lực”.

Vương Siêu nghe lời nói của Mai Mi, thì đại khái đoán được trong Đại Quyền quyền pháp mặc dù không phải hạng tuyệt đỉnh, nhưng tâm tư thì rất tinh tế. Vương Siêu sớm đã cảm giác được, cho nên mới dùng mắt công kích khiến cho Liễu Hạc Đình và Dương Sùng Minh đứng dậy rời đi. Nói cách khác, nếu đấu về tâm trí, Vương Siêu cũng chưa chắc là đối thủ của người này.

“Yến Vân, lúc cô và Ngã Dương kết hôn, nhất định phải kêu ta tới chung vui. Chờ ngày mai, ta sẽ đem lễ vật chúc mừng đến đây. Ta và Ngã Dương cũng có giao tình, cô không được từ chối đấy. Hoa viên này rất tốt, chờ có cơ hội ta cũng đến đây hưởng thụ”.

Sau khi nói xong, Vương Siêu cười ha ha xoay người rời đi.

“Lực của nước, có thể vỡ đá, công phu như vậy...”

Đêm đó, Vương Siêu hiển lộ ra chiêu thức giọt nước xuyên thạch, đã truyền đến tầng lớp cấp cao trong Đại Quyền.

Mai Mi đứng cạnh một trung niên nhân mặc áo mỏng. Trung niên nhân này lưng rộng, hơn nữa xuyên qua lớp quần áo, thì có thể thấy được xương sườn phẳng như cái đĩa. Đây rõ ràng không giống như người bình thường, mà là công phu luyện đến cực hạn, bộ xương lớn mạnh chống giữ bề ngang, hình thành bộ dáng “Xương phẳng”.

Người này, cũng dùng móng tay hút lên một giọt nước rồi bắn ra, lực lượng êm ái giống như bông vôn, cũng có thể làm cho giọt nước xóc nảy giống như Vương Siêu! Chỉ tiếc, sau lúc xóc nảy, thì bọt nước bắt đầu tán loạn, không ngừng tụ được, đánh còn không tới được cái tách, cho nên càng không thể kích xuyên qua.

Liên tiếp thử hơn mười lần, người này rốt cục dừng lại thở dài, trong miệng xuất ra tám chữ: “Người này công phu đã luyện thành tiên”.

343. Chương 340: Trà Khai Vị Của Đại Quyền Bang

Nghe được chính thức thúc mình nói ra, hai mắt Mai Mi hiện ra vẻ bối rối, biểu hiện khiếp sợ. Vương Siêu mặc dù là cao thủ hàng đầu, nhưng năng không tin cả Đại Quyền lớn như vậy, lại không ai có thể so được với hắn.

Phải biết rằng Đại Quyền có nỗi danh vì thân thủ. Bằng không cũng không chỉ mới trong vòng ba mươi năm đã quật khởi tại Bắc Mỹ. Cùng với Mafia phương Tây, Bồ Già nước Mỹ phân chia lãnh thổ công bằng. So với tổ chức Hồng môn của người Hoa, thì cao thủ Đại Quyền nhiều hơn, lại kiêu dũng thiện chiến, vô đầu phong thái hoành hành.

Trung niên nhân nhắm mắt lắng nghe, sau đó lắc đầu: “Công phu dùng giọt nước xuyên đá như vậy không hề đơn giản, lúc tay vận dụng nhu kinh để điều khiển giọt nước xóc nảy, thì phải là chí nhu công phu, không phải đơn giản vậy đâu. Nhưng lợi hại hơn chính là trong tích tắc đem giọt nước phóng đi, kích nứt chén trà, đó là thủ đoạn chí cương đến cực điểm. Vừa mới nhu mà lại chuyển đổi thành cương trong nháy mắt, thật sự không phải sức người có thể đạt tới. Ài...”

“Trong nháy mắt chuyển đổi chí nhu thành chí cương, kinh lực như vậy dùng để luận võ thật sự là quá khủng bố! Khủng bố! Vô cùng khủng bố”.

Trung niên nhân sau khi nói một hơi thì thở dài.

Hai mắt Mai Mi chớp động. Trung niên nhân này là thúc thúc của nàng, là thế hệ cao thủ lớp trước trong Đại Quyền. Gần mười năm qua không hề xuất thủ, chỉ ở trên cao chỉ huy mọi hoạt động. Nhưng không ai cho rằng hắn đã già. Một năm trước Mafia Italy phái hơn bảy mươi sát thủ tinh nhuệ đến bao vây hắn ở Mexico. Kết quả là chỉ một mình hắn, lợi dụng hoàn cảnh giết hết toàn bộ. Ngay cả một người cũng không lưu lại. Sau đó mọi người mới biết Mai Thiên Vận chẳng những không giả, mà ngược lại tu luyện càng nhiều hơn, võ công sâu không lường được.

Một cao thủ như vậy đứng đầu Đại Quyền như vậy, cư nhiên lại bị công phu của Vương Siêu tùy tiện chấn nhiếp, cam bái hạ phong. Mai Mi thật sự không nghĩ ra một người trẻ tuổi như Vương Siêu rốt cục đã đạt tới trình độ nào?

“Ngay cả Nguyên Nghi tỷ tỷ cũng không làm được?”

Mai Mi ôm hy vọng hỏi một câu.

Mai Thiên Vận lắc đầu “Quyền pháp Nghiên Nghi đã luyện đến cảnh giới nhập đan, nhưng người không biết sao? Vương Siêu lúc đi đến Bắc Kinh, Nguyên Nghi cùng Triệu Quang Vinh liên thủ, cũng không hạ nổi hắn! Triệu Quang Vinh trong Đường Môn, quyền pháp cũng cao minh đến cực điểm. Năm đó Đường Môn có thể đoạt được một nửa giang sơn, chính là vì có người này giúp đỡ. Đại Quyền chúng ta, muốn cùng Triệu Quang Vinh giao thủ, cũng sợ rằng chỉ bị đá bay. Nổi tiếng nhất là Mạc tỷ tỷ của người. Nếu nàng có thể tiến thêm một bước, luyện đến công phu như Nguyên Nghi, vậy là tốt rồi”.

Mai Mi cắn môi đỏ mọng nói: “Vậy bây giờ phải làm sao? Mấy ngày trước Nguyên Nghi tỷ tỷ đã đưa tin đến, nói rằng muốn chúng ta chen ép Đường Môn”.

“Mặc kệ ân oán của Nguyên Nghi, hết thay lấy lợi ích Đại Quyền làm trọng” Mai Thiên Vận lớn tiếng: “Dù sao, Đường Môn cũng đã giúp chúng ta tiêu diệt phiền toái lớn nhất. Quân Mỹ mấy năm nay cứ quấy phá Đại Quyền chúng ta, gây ra không ít phiền toái! Nhưng vừa rồi đã bị Đường Môn giết hết, Đại Quyền chúng ta bây giờ tại Bắc Mỹ có thể không cần cố kỵ mà phát triển. Hơn nữa tên Trình Sơn Minh kia cũng đã kết minh với Đường Môn. Mạc tỷ tỷ của người có vị hôn phu Trần Ngã Dương cũng có giao tình với Vương Siêu. Quan hệ trong đó rất phức tạp, thật sự bây giờ không thích hợp cho chúng ta chiếm lấy lợi ích của Đường Môn”.

Cuối cùng, Mai Thiên Vận nói: “Tiểu Mi, người liên lạc một chút với mấy lão già khác, nói rằng ta muốn ba ngày sau gặp Vương Siêu nói chuyện”.

Những lời này nói ra, cũng đã tỏ rõ lập trường của Mai Thiên Vận, không muốn làm khó Đường Môn.

“Lão đệ, người hôm nay nhìn mấy nhân tài mới của Đại Quyền, cảm giác thấy thế nào?”

Không nói đến việc Vương Siêu hiển lộ chiêu thức “Thủy Tích Thạch Xuyên” trong thượng tầng Đại Quyền đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn. Đêm đó, Vương Siêu đến thư phòng của Trình Sơn Minh, hai người tiếp tục nói chuyện với nhau.

“Trừ vị hôn thê của Ngã Dương, thì còn lại cũng không tính là xuất sắc”.

Vương Siêu nói thẳng không hề che giấu.

Trình Sơn Minh cười ha ha một tiếng, “Lão đệ, tầm nhìn của người rất tốt. Người trẻ tuổi như người, trăm năm mới xuất hiện một người. Nếu cái thế giới này mỗi một người trẻ tuổi đều là cao thủ như người, thì cả thế giới không loạn mới lạ? Bất quá người cũng nên biết, Đại Quyền bây giờ so với Hồng môn vẫn lợi hại hơn nhiều. Một người cũng không thể chống nổi một liên minh, không nên làm to chuyện”.

Vương Siêu kỳ quái nói: “Hồng môn là một bang hội có lịch sử mấy trăm năm, ảnh hưởng sâu sắc. Mà Đại Quyền chỉ mới lợi hại trong vòng ba mươi năm trở lại đây, sao có thể lợi hại hơn Hồng môn được?”

Trình Sơn Minh lắc đầu: “Lịch sử lâu đời của Hồng môn quả không sai. Nhưng nguyên nhân chính là vì lịch sử đã rất lâu, cho nên căn cơ suy yếu, địa vị không được củng cố. Những kẻ trẻ tuổi chỉ biết sống an nhàn, không hề cố gắng luyện tập võ thuật quyền pháp, mà chỉ dựa vào quyền lực chính trị hô phong hoán vũ. Nhưng Đại Quyền thì hoàn toàn bất đồng, toàn bộ đều dựa vào đánh giết để lập nghiệp. Giết người, xâm nhập cướp đoạt, đều có tính công kích. Quan trọng hơn chính là... Đoàn kết! Nếu như Hồng môn, Đường Môn có thể đoàn kết... Như vậy ít nhất có thể trở thành tổ chức lớn nhất thiên hạ!”

Vương Siêu gật đầu: “Trên thế giới này không thể cứ dựa vào lịch sử lâu hơn là cường đại hơn. Nước Mỹ mới chỉ có hơn ba trăm năm lịch sử, nhưng đã là cường quốc đứng đầu thế giới. Các quốc gia có lịch sử lâu đời hơn nước Mỹ có rất nhiều, nhưng lại dần dần rơi hạng”.

“Chính là đạo lý này!” Trình Sơn Minh dùng sức vỗ bả vai mình một chút, “Bất quá lão đệ người hôm nay hiển lộ công phu Thủy Tích Thạch Xuyên đúng là thần diệu. Ta nghĩ rằng trong ba ngày tới, các đại lão sẽ yêu cầu được gặp người”.

Trình Sơn Minh quả nhiên nói không sai. Ngay ngày thứ hai liền có người đưa thư mời đến Vương Siêu. Chín đại lão của Đại Quyền cùng phát ra lời mời, yêu cầu Vương Siêu đi đến thủ đô Toronto của Canada để bàn bạc sinh ý của Nam Dương Đường Môn và Bắc Mỹ Đại Quyền.

Vương Siêu tự nhiên là cùng với Ba Lập Minh vui vẻ đi trước.

Ottawa.

“Hai vị xin mời vào”.

Tại phi trường nghênh đón Vương Siêu vẫn như trước là nữ hài tử Mai Mi. Trên đoạn đường, một chiếc xe chạy với vận tốc một trăm tám mươi km mỗi giờ, lúc gặp nguy hiểm xe đều né tránh tài tình. Luận võ kỹ, thì nữ hài tử không đáng vào đâu. Nhưng luận về xe kỹ, có lẽ là Bao Đan cao thủ.

Thời tiết oi bức, mặt trời gắt gao ở trên trời, không khí cũng mang theo hơi nóng dào dạt. Vương Siêu và Ba Lập Minh hai người cũng không muốn có kẻ nào đi theo, trực tiếp đi đến một trang viên ven hồ ở Toronto.

Chi nhanh của Đại Quyền tại Canada tiếp giáp với năm hồ lớn, nếu như muốn chọn ra phong cảnh đẹp nhất trên thế giới, thì chính là ở đây. Hầu hết các nhà ở đây đều thân thiện với môi trường. Đất đai quanh đây đều màu mỡ, cây cối xanh tốt. Hơn nữa lớp vỏ trái đất ở đây rất ổn định, vĩnh viễn không cần lo lắng động đất.

Vương Siêu nhìn thấy mơ hồ ở phía tây có một trang viên nhỏ, màu xanh lục giống như mặt nước. Trên mặt hồ còn có thuyền buồm, hiển nhiên Đại Quyền đã giúp tổng bộ có một nơi rất tốt.

“Rất tốt! Canh phòng rất nghiêm ngặt!”

Đi theo Mai Mi tiến vào một trang viên ven hồ, phiến trang viên này phi thường lớn. Giống như mê cung ở lâm viên Tô Châu. Chỉ là phong cách đã được tây hóa. Sơn thủy, loan đao, hàng rào, hoa rậm rạp... rừng cây, phòng ốc, tường, điêu khắc... Tất cả làm cho Vương Siêu có cảm giác như vừa tiến vào Bát trận đồ. Nếu như không phải người đặc biệt quen thuộc với địa hình, thì tuyệt đối có cánh cũng khó có thể thoát ra.

Vương Siêu và Ba Lập Minh đi trên đường, có thể chứng kiến những người nước ngoài đang tản bộ, hoặc là tại ghế đá ven đường ngồi đọc sách, nằm. Thậm chí còn thấy được người đang nằm trên ghế dài. Nhìn cảnh này, Vương Siêu cảm thấy không giống như trong tưởng tượng, bang hội lúc nào cũng có nhân viên tuần tra.

Mặc dù đây chỉ là khu vực mở, nhưng Vương Siêu khi vừa tiến đến, liền cảm giác được cứ mỗi mười bước, thì tại một địa phương thần bí có vài người đang chăm chú nhìn mình.

Những ánh mắt đó, hoặc là ở tiểu lâu phía xa, hoặc là từ lỗ hổng trên tường, hoặc là từ phía bên kia hồ có một đôi tình nhân đang nhìn mình.

Khi Vương Siêu đi tới trước cửa sắt của một ngôi nhà ba tầng, tâm lý có hơi khó chịu. Dọc đường đi có ít nhất hơn trăm người tại các vị trí khác nhau giám thị hành động của mình.

Cảnh này, làm cho Vương Siêu cơ hồ tưởng rằng mình đã đi vào thế giới trong tiểu thuyết của Cổ Long. Trên đường có bán kẹo đường hồ lô, quét dọn, giết heo, thậm chí kỹ nữ, tiểu nhị không chừng cũng là sát thủ đứng đầu.

Cứ bí ẩn quan sát, chiếu theo hoàn cảnh thì giống như thiên la địa võng. So với việc ngày đêm tuần tra canh gác thì còn lợi hại hơn nhiều.

“Nghĩ không ra tổng bộ Đại Quyền các người đều hoạt động mờ ám. Nếu có người lạ đột nhập, không chừng sẽ từ một góc cây nào đó bay tới một viên đạn. Loại phòng bị này, so với Hồng môn của nhà Tư Đồ còn tốt hơn nhiều”.

Vương Siêu một bên đẩy cửa sắt đi vào, một bên nói chuyện với Mai Mi.

Hắn sờ dĩ tự mình mở cửa ra, là do cảm giác được tiểu lâu bên trong cánh cửa không có người trông coi.

Sau khi đẩy cửa sắt ra, thì một cái hành lang thật dài hiện ra. Đi trên hành lang, Vương Siêu cảm giác được có ít nhất hai mươi đến ba mươi ánh mắt đang nhìn mình. Hắn dọc đường cũng đã quen, nên không thêm để ý, trực tiếp đi vào phòng khách lớn ở cuối hành lang.

Vừa vào phòng khách, bên trong có chín người đang ngồi. Ngoại trừ chín người này, bên cạnh lại có thêm mấy người trẻ tuổi. Trong đó có hai người ngày hôm qua vừa gặp mặt, vì không chịu được ánh mắt của mình mà bỏ đi. Chính là Liễu Hạc Đình và Dương Sùng Minh.

Hai thanh niên còn lại, chắc là cũng giống như Liễu Hạc Đình, Dương Sùng Minh, đều là tân tú.

Cấp bậc và quy củ so với Hồng môn thì hoàn toàn bất đồng. Nơi đây hoàn toàn không có quy củ cũng không có phân cấp bậc gì. Tất cả xem như là cha con cùng nhau ngồi, lộ ra không khí đầm ấm.

“Vương lão đệ, chúng ta chờ người đã lâu. Ngồi đi, trước tiên hãy thử chén trà này”.

Nhìn thấy Vương Siêu và Ba Lập Minh tiến vào, một người trong đó liền đứng lên, đi tới trong góc phòng rót một chén trà nóng, đưa cho Vương Siêu.

Trong góc là một cái lò, mà nước trong đó đang sôi sùng sục.

Người này sau khi pha trà, trực tiếp đem lại đây, hiển nhiên là kính trà.

“Kính trà hạ mã uy?”

Vương Siêu vừa nhìn chén trà sôi sùng sục, lập tức đoán ra. Mấy người này chỉ là dựa trên việc dâng trà để dò xét công phu của mình. Nếu như mình không dám uống, như vậy sẽ rất mất mặt.

Đại Quyền cũng không phải là có lòng tốt pha trà cho mình như vậy.

Bất quá Vương Siêu không sợ, cười ha ha, sờ sờ mũi của mình, giống như nhìn món ngon. Trực tiếp nhận lấy chén trà rồi đổ nước sôi vào miệng mình, nuốt xuống bụng. Mặt không đỏ, khí không yếu, không có một chút khác thường nào.

“Tốt, uống trà của Đại Quyền chúng ta, thì đã không còn xem là địch rồi”.

Người bưng trà vỗ tay một cái, rồi hào sảng trở về.

“Cao thủ Đại Quyền quả nhiên không ít, các đại lão ở đây, thân thủ cũng rất lợi hại”.

Vương Siêu uống trà, sau khi ngồi xuống thì ánh mắt lướt qua những người ở đây, quả nhiên mỗi người đều là cao thủ. Nhất là người vừa châm trà cho mình, cánh tay như khỉ, eo gấu, quy hình, lưng hạc, hơn nữa hai mắt thần quan thiểm thước. Người bình thường thì không nhìn rõ, nhưng cao thủ vừa nhìn vào, thì lại thấy chói mắt.

“Người này đã tu đến Đan đạo, Đại Quyền lại có người lợi hại như vậy?”

Trong lòng Vương Siêu có chút kinh ngạc.

“Không có cách nào, Đại Quyền chúng ta, do trước đây thân thủ không tốt, đã chết hơn ba mươi người” Người châm trà cười cười, “Trước kia ngồi ở chỗ này, ít nhất cũng hơn ba mươi người, bây giờ bị chết chỉ còn lại tám người chúng ta. Lão Mạc cũng đã chết vào năm trước”.

Vương Siêu đang muốn nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy Ba Lập Minh đang mỉm cười.

“Lão Ba, người cười cái gì?”

Ba Lập Minh thanh âm nhỏ như muỗi: “Người mới vừa rồi uống chén trà đó, đây là phương pháp lúc trước chúng ta dùng để đấu tinh thần, có một tên gọi là trà khai vị”.

344. Chương 341: Bóp Sắt Thành Bùn

Nước trà mặc dù nóng vô cùng, nhưng hẩn luyện công phu đến đỉnh điểm. Trong lúc nuốt, dịch vị từ lưỡi hẩn tràn ra, đã trung hòa bớt độ nóng của trà, cho nên nhiệt độ khi nuốt vào cổ họng đã không còn nóng nữa, không hề xảy ra việc gì. Đó chỉ là một chút công phu khéo léo mà thôi, cũng không được xem là bản lĩnh gì cao siêu.

Người luyện võ, bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất ra dịch vị trong miệng để giúp dạ dày tiêu hóa thức ăn dễ dàng hơn. Bất quá lấy công phu bây giờ của Vương Siêu, cho dù không dùng kỹ xảo này, cho dù có nuốt

vào nước sôi một trăm độ, cũng không có khả năng phá hoại da thịt. Nhiều nhất chỉ làm lưỡi hơi tê tê một hồi, yết hầu không thoải mái một hai ngày mà thôi. Bất quá hẳn không muốn làm thế, chỉ khiến cho mình không thoải mái vào lúc này.

“Trà ta cũng đã uống rồi, không biết đề nghị hôm trước ta đưa ra, Đại Quyền có thể làm được hay không? Nếu như có thể làm cho giọt nước xuyên thạch được, ta tình nguyện nhường quyền không chế đường biển lại”.

Có qua có lại, Vương Siêu đã uống trà, cũng không muốn việc này chậm trễ thêm nữa.

“Công phu của Vương Siêu người rất tốt, kinh lực rất tốt. Bất quá Đại Quyền chúng ta lần này cũng không phải thật sự muốn chặt đứt con đường hải ra tiền của Nam Dương Đường Môn, đây là do Thiên Diện Kim Hồ khởi xướng. Vô luận là Đường Môn, Đại Quyền, hay là Hồng môn, đều là bang hội người Hoa, con cháu của Viêm Hoàng. Ví dụ như cả Canada, Ấn Độ, Indonesia, bọn Mafia Mexico cũng chỉ có thể nhìn chăm chăm. Nhưng chỉ cần chúng ta có một chút tổn thương, thì ngay lập tức bọn chúng sẽ nhảy vào”.

Người châm trà nói để đổi đề tài, tránh nói về việc Vương Siêu dùng thủ đoạn Thủy Tích Thạch Xuyên.

Hắn tán dương “Công phu rất tốt. Nhìn như khen ngợi, nhưng kỳ thật ẩn dấu ý tứ: “Người có thể xử dụng chiêu thức hoa lệ, nhưng còn thực chiến chưa chắc đã tốt”.

“Không biết nên xưng hô với người thế nào?”

Vương Siêu đã sớm để ý người châm trà này, xem ra hẳn đã tu thành đan. Đại Quyền cư nhiên lại có cao thủ cấp bậc “Lục Địa Chân Tiên”! Thật sự làm cho Vương Siêu cảm thấy ngoài ý muốn, lưu lại trong lòng.

Cao thủ Bảo Đan trên thế giới này đã ít lại càng ít hơn. Trong sáu bảy mươi triệu người, cao thủ Bảo Đan chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Vương Siêu chính là không nghĩ tới mình cư nhiên lại có thể gặp được một người ở đây. Tỷ lệ này quả thực so với trúng số xổ số giải đặc biệt còn muốn mừng hơn.

Toàn bộ sự nghiệp của Đại Quyền bang, toàn bộ đều dựa vào việc giết chóc, cướp đoạt là chính, cho nên trong đó có tuyệt đỉnh cao thủ áp trận cũng không có gì là kỳ quái. Bằng không, chỉ cần nước Mỹ điều đến Đại Đường Song Long thì đã diệt được Đại Quyền.

“Ta họ Liễu, tên là Viên Phi. Ta có thể bay nhảy như vượn, bất quá ta ít khi xuất hiện bên ngoài, cho nên danh tiếng ngoại hiệu cũng chỉ có vài người biết. Người không nhận ra ta cũng là bình thường”.

Liễu Viên lui trở về chỗ ngồi, nhẹ nhàng lim dim mắt nói.

“Phi Thiên Thần Viên? Đây đúng là một ngoại hiệu hung hãn” Vương Siêu cảm thấy tức cười. Không biết như thế nào, hẳn lại nghĩ đến cuốn tiểu thuyết của Kim Dung “Bích Huyết Kiếm”. Trong đó có một tuyệt đỉnh cao thủ là chưởng môn phái Hoa Sơn “Thần Kiếm Tiên Viên”.

Bất quá Vương Siêu nhìn ra được, thân hình Liễu Viên Phi cũng có chút tương tự với Ba Lập Minh, đều là lưng hạc quy hình, hiển nhiên tu luyện “Ba Tử Quyền” tới tuyệt đỉnh. Mà Liễu Viên Phi cánh tay giống như vượn, cũng là do tu luyện công pháp này mà ra. Đồng thời còn kiêm tu luôn cả công pháp của các môn phái khác, cuối cùng hợp lại thành một, thành tựu Đan Kinh.

Người ngồi tại đây, ngoại trừ “Phi Thiên Thần Viên” Liễu Viên Phi thì bên cạnh Mai Mai còn có một trung niên nhân vai rộng, mày rậm. Trên chiếc áo choàng có thêu một con rết màu xanh biếc. Trên bàn tay có đang cầm hai quả trứng lớn bằng sắt. Hiển nhiên vị mỹ nữ hôn phu của Trần Ngã Dương cũng là nhất lưu cao thủ trong lớp đó.

Vòng lớn có chín người, ngồi giữa là người lãnh đạo. Dựa theo sự phân chia công phu mà nói, Liễu Phi Viên khẳng định là đệ nhất, thứ hai là Mạc Văn Yến, rồi đến thúc thúc Mai Mi... rồi đến người đang cầm hai quả trứng sắt.

Về phần năm người khác, công phu tệ hơn. Vương Siêu mơ hồ đánh giá sơ quá, những người này chỉ có ở cấp độ đầu tiên.

Nhưng như vậy, thật sự cũng rất xa hoa. Quả thực so với nhà Tư Đồ mà Vương Siêu vừa thi triển hành động trăm thủ còn lợi hại hơn nhiều!

Vương Siêu và Ba Lập Minh tại nhà Tư Đồ thi triển hành động chém đầu gặp được Đường Toái Vân là một cao thủ Đan Kính. Còn có Thôi Trường Bạch, Cung Thành Lương Diên, hai tên sát thủ Âm Ảnh, Dạ Đồ. Về phần Tập Lạp Mỗ, Hồng Tú Liên, không thể tính là có lực chiến đấu.

Như vậy đến thời điểm hiện tại, tổng thể lực chiến đấu của Đại Quyền bang, cư nhiên còn lợi hại hơn so với quân của Cục tình báo Mỹ và Hồng môn Tư Đồ gia liên hợp lại!

Chẳng lẽ quật khởi nhanh như vậy sao.

Mặc dù thực lực dường như hơi thái quá, nhưng Vương Siêu cũng không ngạc nhiên, như Liễu Viên Phi vừa nói: “Đại Quyền giết người trong ba mươi năm, không có người lãnh đạo tài năng, cuối cùng đều bị ám sát”.

Trong ba mươi năm đó, những kẻ yếu đều đã chết, bây giờ hiển nhiên chỉ còn lại kẻ mạnh.

Phụ thân Mạc Vân Yến, nghe Liễu Viên Phi kể thì công phu phi thường cao. Nhưng mấy năm trước đã tại Mỹ đã bị ám sát, nghe đồn người ám sát chính là Worton, một trong đại đường song long.

Cuối cùng Worton chết trong viện của tập đoàn Singapore. Mạc Yến Vân sau khi nghe tin này liền chạy tới Singapore, kết quả là gặp được Trần Ngã Dương. Một đoạn nhân duyên bắt đầu từ đó.

Trong nháy mắt đã hiểu rõ toàn bộ thực lực của Đại Quyền bang, Vương Siêu mới gật đầu: “Đích xác việc tranh đấu trong nội bộ người Hoa chúng ta cũng không phải là chuyện tốt. Cho nên lần này ta đến đây, là để hỏi rõ ràng. Nếu trong Đường Môn chúng ta có nội loạn, thì Đại Quyền lựa chọn thế nào? Hay là bồi thêm cho chúng ta một cú?”

Vương Siêu luôn nói chuyện một cách thẳng thắn, giống như việc hấn lấy tính mạng của người khác vậy.

Lần này đến đây, thấy được thực lực chín người của Đại Quyền bang có thể làm chủ. Khai vị trà cũng đã uống, thực lực cũng rõ ràng, cho nên hấn chẳng muốn quanh co lòng vòng mất thời gian, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Đường Môn từ Đường Tử Trần đến Nam Dương Triệu Quang Vinh. Lâm Thế Phong sau khi đoạt quyền, thì đã nắm giữ hơn phân nửa thực lực, lại trở mặt khiến cho tình thế hiện giờ hết sức nguy hiểm.

Đường Tử Trần bất đắc dĩ, nếu không chinh đồn Đường Môn, thì Đường Môn có lẽ sẽ suy tàn, khi đó đã quá muộn.

Vương Siêu bây giờ đi thẳng vào vấn đề chính: trong giai đoạn phong ba hiện nay, ý tứ Đại Quyền như thế nào? Giúp đỡ cho nội loạn Đường Môn, hay là ở ngoài quan sát, hay là trợ giúp mình và Đường Tử Trần trấn áp nội loạn?

Thực lực Đại Quyền rất lớn. Hơn nữa hung hãn phi thường, cướp đoạt không sợ trời không sợ đất. Nếu như nội loạn Đường Môn mà có họ nhúng tay vào, thì Vương Siêu cho dù võ công cao tới đâu, nhiều nhất cũng chỉ có thể trăm thủ ụ hiếp. Các doanh nghiệp chính cũng không thể lấy lại.

Trên thế giới này, hành động trăm thủ ụ mặc dù rất hiệu quả, nhưng cũng không phải vạn năng.

Nếu như được Đại Quyền bang hỗ trợ, như vậy tối thiểu Bắc Mỹ Đường Môn cũng không còn lo lắng.

Cho dù Đại Quyền bình tĩnh đứng ngoài xem, không nhúng tay vào, thì Vương Siêu tự tin có thể giúp Đường Tử Trần chính thức thống nhất Đường Môn.

“Thẳng thắn mà nói, Nam Dương Đường Môn các người khống chế đường biển từ Thái Bình Dương đến Bắc Mỹ được lợi rất nhiều, chưa người nào không muốn. Đại Quyền chúng ta cũng có mấy vạn huynh đệ đang há mồm chờ cơm. Cơm ăn chưa đủ, bọn họ còn muốn mua xe, tậu nhà, kết hôn, tất cả đều đặt lên vai của người lãnh đạo chúng ta, quả là khó khăn”.

Người đang xoay hai quả trứng gà sắt trong tay vừa nói, quả nhiên là một lão hồ ly. Không tỏ thái độ, không cường ngôn, chỉ là đánh bài khó.

Vương Siêu nghiêng người hỏi: “Vị này chính là?”

“Họ Thái, tên Đông Dương” Thái Đông Dương đang chơi đùa cùng hai quả cầu sắt trong tay, tiếng soàn soạt vang lên! Âm thanh leng keng. Giống như tùy thời có thể bay ra đập vỡ đầu người khác, làm cho người ta không nhin được nổi lên một cổ hàn ý.

“Thái tiên sinh chơi đùa với trứng sắt rất hay, không biết có thể cho ta mượn một chút không?”

Vương Siêu nhẹ nhàng vươn tay ra.

“Hai quả trứng sắt thì có gì ngạc nhiên, người muốn thì cứ lấy”.

Hai mắt Thái Đông Dương vừa đảo, hai khối trứng sắt trong tay chuyển động càng lúc càng nhanh. Chúng cứ va chạm nhau giống như con quay, phát ra ánh sang long long.

Trứng sắt trong tay tốc độ xoay tròn và ma sát, phát ra uy thế kinh người. Nhưng tay Thái Dương Đông lại giống như không có cảm giác gì, biểu hiện ra lực lượng cường đại.

“Vương sư phụ, cẩn thận, không cần phải tiếp lấy!”

Trong lúc đó, hai tay Thái Đông Dương đột nhiên chấn động!

Xệt!

Hai khối sắt tại không khí kéo ra một cái đuôi dài thật sang, giống như thiên thạch từ trên trời rơi xuống!

Thiên thạch từ trên trời rơi xuống, hòn đá cùng không khí cọ sát, phát ra lửa, đụng phải thứ gì cũng có thể đốt ra tro, đó là lực lượng lớn cỡ nào?

Mặc dù trứng sắt của hắn không có lực lượng như vậy, nhưng uy thế lại giống nhau.

Đối mặt với lực lượng như vậy, cơ hồ chưa có người nào có thể chống lại, chỉ có cách tránh đi!

Nhưng lúc này đây, tất cả mọi người đều tập trung quan sát Vương Siêu, xem thử hắn làm sao?

Không thể nhận được sự trợ giúp của Đại Quyền, Vương Siêu đột nhiên lại muốn mượn hai quả trứng sắt của đối phương. Thái Đông Dương ném qua, nếu bắt không được, cũng không thể trách người khác.

Nói thì chậm, nhưng thật tế rất nhanh!

Đối mặt với trứng sắt giống như thiên thạch đang hướng mình bay đến, một tay Vương Siêu chợt vươn ra, mặt trước giống như hình cung, năm ngón tay bạo phát!

Bằng!

Ngay lúc năm ngón tay Vương Siêu phát lực, đầu ngón tay mãnh liệt run lên, vừa giống như người chết đang run, vừa giống với măng xà bị người ta nắm cổ liều mạng dùng đuôi quất xuống đất.

Hai mắt Liễu Viên Phi tròn tròn. Rất lợi hại, thoáng thấy Vương Siêu dùng một trảo chặn đứng cương kinh, trong lòng bàn tay cơ hồ có mồ hôi chảy ra.

Giống như một đi không trở lại, hai khối trứng sắt của Thái Đông Dương bị Vương Siêu một tay bắt được, rơi vào lòng bàn tay giống như rơi vào gổ bông.

“Có thể bắt được ư?” Liễu Viên Phi trong lòng mãnh liệt chấn động, nhưng sau một khắc ánh mắt hắn liền trở nên cổ quái.

Bởi vì sau khi Vương Siêu bắt được trứng sắt, thì dùng lực siết một cái, trong khe hở của năm ngón tay liền có bùn sắt chảy ra!

Hai khối trứng sắt lớn, chỉ bằng bàn tay thịt của Vương Siêu, cư nhiên đã bị bóp nát thành bùn.

“Bóp sắt thành bùn... Làm sao có thể!” Cho dù tu luyện thành Đan đạo như Liễu Viên Phi, đối với thủ đoạn trong tích tắc này cũng cảm thấy phát lạnh!

Nghe đồn trong giang hồ, năm Ung Chánh, Võ Đang kiếm hiệp Cam Phượng Trì có thể dùng tay bóp sắt thành bùn, bất quá Liễu Viên Phi không tin. Nhưng bây giờ việc này lại hiện ra ngay trước mắt.

“Xin lỗi Thái tiên sinh, ta lỡ tay đem hai khối trứng sắt của người phá hủy, hôm nào ta sẽ tự mình đến tạ tội đền lại hai khối trứng sắt khác”.

Vương Siêu buông tay ra, đám bùn kim loại lấp lánh rơi trên mặt đất.

Trong lúc tùy ý, Vương Siêu hiển lộ ra chiêu thức ấy quả thực đã làm cho Mai Thiên Vận phải kinh ngạc. Bởi vì hắn đã sớm âm thầm phỏng đoán, công phu Vương Siêu đã luyện thành tiên.

Ba Lập Minh cũng than thở, cho hắn hai khối trứng sắt, để cho hắn trước đó phát lực thì cũng có thể vận dụng hết toàn lực biến sắt thành bùn. Nhưng nếu muốn được như Vương Siêu, chỉ trong tích tắc đã làm được thì cũng chịu thua.

“Tốt lắm, mới vừa rồi bắt quá cùng chư vị đùa một chút cho vui, bây giờ chúng ta tiếp tục nói chuyện, không biết rốt cục thái độ của Đại Quyền bang ra sao?”

Vương Siêu vỗ vỗ hai tay.

Đánh người trước hết phải đánh vào tâm lý. Hắn trước kia biểu diễn Thủy Tích Thạch Xuyên công phu, các đại lão ở đây trong lòng vẫn còn nghi ngờ. Nhưng bây giờ để cho bọn họ thấy rõ tài năng biến sắt thành bùn của mình, họ mới biết cái gì là thần tiên!

345. Chương 342: Kẻ Địch Như Ong

Tất cả mọi người ở đây đều bị Vương Siêu dùng chiêu thức Ác Thiết Thành Nê chấn kinh, có thể bóp nát trứng sắt cứng rắn như thế thành bùn, không biết phải trải qua bao nhiêu năm tháng mới luyện thành.

Chuyện này căn bản không thể tưởng tượng được.

Bây giờ những người ở đây nhìn Vương Siêu với con mắt khác hẳn, giống như đang nhìn một cái máy xay sắt nặng vạn tấn. Nếu không phải là một cái máy xay khổng lồ, thì làm sao có thể làm được chuyện này?

Bất quá lúc Vương Siêu tại Nam Dương giết Kỳ Bá dùng Mai Hoa Châm ám sát, một chiêu chụp lấy đầu rồi bóp nát, công phu đó cũng không thua gì Ác Thiết Thành Nê hiện tại.

Nhắc tới Ác Thiết Thành Nê và sự khó khăn của Thủy Tích Thạch Xuyên đã làm chấn động toàn trường. Nếu không thì sao có thể chấn nhiếp những cao thủ Đại Quyền bang ở đây.

“Ta xuất ra trứng sắt, tại khoảng cách ngắn có thể xuyên thủng một lỗ trên tấm thép, không nghĩ ra hắn lại có thể dùng tay đỡ lấy. Hắn có đạt tới trình độ tay không bắt đạn hay không?”

Người khiếp sợ nhất ở đây chính là Thái Đông Dương.

Khi người ta uống nước, nóng lạnh đều tự biết. Hắn biết rất rõ công phu điều khiển trứng sắt vừa rồi của mình.

Hai trứng sắt, bình thường di chuyển ở trong tay hắn, nhưng đến thời điểm mấu chốt có thể bay ra đã thương người. Hắn dùng tay phát lực, đừng nói là con người, ngay cả đầu trâu hay đầu ngựa cũng không chịu được. Đã có nhiều lần hắn dùng trứng sắt xuyên qua áo chống đạn của bộ đội đặc chủng Mỹ, lúc hắn hung hãn ném trứng sắt ra... bất luận là kẻ nào cũng đều không thể chống đỡ, đừng nói đến việc bắt lấy.

Trong võ thuật mặc dù có nhiều võ công chuyên về bắt đồ vật, nhưng Thái Đông Dương tuyệt đối tin rằng trứng sắt của mình giống như đạn vậy, không ai có thể bắt được.

Cho nên lúc Vương Siêu bắt được trứng sắt, hắn đã bắt đầu hoài nghi Vương Siêu có phải hay không có thể tay không bắt được đạn? Người này rốt cuộc là người hay thần tiên?

Mặc dù biết rằng lực xuyên thấu của đạn so với trứng sắt của mình lớn hơn nhiều, không thể so sánh. Có thể tay không bắt được đạn, trên thế giới này sẽ không tồn tại loại người đó. Thái Đông Dương không nhìn được nghĩ đến việc này. Sâu trong tâm, hắn đã đem Vương Siêu trở thành thần tiên.

“Người lãnh đạo Đại Quyền bang, đều là những người võ công tuyệt hảo. Như trúng sắt được Thái Đông Dương điều khiển, nếu ta không dùng công phu Tróc Khảm Điền Ly, nội công ngoại công hai loại trọng kinh cùng nhau xuất ra, thì thật là nguy hiểm”.

Vương Siêu trong lòng cũng gật đầu, nhận thức đối với người lãnh đạo Đại Quyền bang càng thêm sâu sắc. “Tuyệt hảo.”

Liễu Viên Phi đi đến, trong miệng nói ra hai chữ. Theo sau nói: “Thủy Tích Thạch Xuyên, Ác Thiết Thành Nê. Hai công phu này quả nhiên uy lực vô cùng, sẽ lưu truyền mãi trăm ngàn năm. Người có thể làm được điều này rất ít. Đại Quyền bang chúng ta lần này xem như đã gặp được cao thủ chân chính. Khó trách người có thể một mình một ngựa xông vào Hồng môn nước Mỹ trăm sát Hồng Tú Liên. Ta nghĩ nếu như người động thủ với chúng ta, thì trong đại sảnh này số người sống sót tuyệt đối không nhiều lắm”.

“Nếu như Đại Quyền bang trở mặt với ta, thì số người đang ngồi đây có thể sống sót không vượt quá hai người...”

Vương Siêu gật đầu, nói thẳng không hề che giấu.

Đây là một câu có tính uy hiếp. Dựa theo tác phong lấy cứng chọi cứng ban đầu của Đại Quyền bang, chỉ bằng vào câu nói đầu tiên thì có thể đã khơi mào một hồi chiến tranh đẫm máu.

“Nếu như người khác trước mặt Đại Quyền bang chúng ta nói như vậy thì đã chết rồi, nhưng đây là do người nói cho nên chúng ta cảm thấy cũng bình thường. Người có thực lực như vậy, cho nên nội chiến Đường Môn lần này, chỉ cần một ngày còn có người, chúng ta sẽ không nhúng tay vào”.

Liễu Viên Phi nói trực tiếp với Vương Siêu, xem ra người này cũng phi thường sáng khoái.

“Chỉ cần một ngày ta vẫn còn là sao?”

Vương Siêu ngạc nhiên cười, Hắc luyện võ công đến cực điểm, cho dù sống thêm hai ba trăm năm cũng không thành vấn đề, cũng không mất đi lực chiến đấu. Mà cho đến lúc đó, thì những người ngồi đây đã chết cả rồi.

Hình như hiểu được ý nghĩ Vương Siêu, Liễu Viên Phi bất động thanh sắc hỏi: “Lần này Hàn Quốc và Nhật bản tổ chức đại hội võ thuật trên toàn thế giới, nghe nói Đường Môn quyền sư và Hồng môn quyền sư đều có người tham gia? Người cũng chuẩn bị tham gia?”

“Không sai” Vương Siêu gật đầu: “Không biết Đại Quyền đối với việc này chuẩn bị như thế nào?”

“Đại Quyền bang chúng ta mặc dù không dựa vào võ quán kiếm tiền. Nhưng lớp trẻ lại có hứng thú với đại hội võ thuật lần này, hiển nhiên muốn tham gia. Ta vừa rồi cũng đã nói, người mặc dù võ công cao cường, nhưng cũng có không ít đối thủ. Quyền pháp Nguyên Nghi còn trên cả ta, năm đó nàng tranh quyền lãnh đạo Đường Môn không thành công, tạo thành mối thù không thể hóa giải với Đường Tử Trần. Hơn nữa gần đây ta cũng biết Triệu Quang Vinh cũng tới hội họp cùng Nguyên Nghi. Theo tin tức đáng tin cậy, thì bọn họ cũng tham gia đại hội võ thuật lần này”.

Liễu Viên Phi chậm rãi nói ra ý tứ của mình.

“Vậy thì sao?” Vương Siêu cười cười.

“Nghe nói thân phận trước kia của Vương tiên sinh là thiếu tướng trong nước?” Liễu Viên Phi mỉm cười nói: “Đừng hiểu lầm, chúng ta đều là những người tới từ đại lục. Bất quá thân phận thiếu tướng của người quả thật quá lớn, lần này hình như quốc nội sẽ phái ra cao thủ bắt người về, không biết toàn bộ cơ thể người là sắt hay chỉ có mỗi phần tay?”

“Phái cao thủ tới bắt ta?” Hai mắt Vương Siêu híp lại một chút. Cao thủ quốc nội có thể là Lưu Mộc Bạch, muốn bắt ta? Chỉ cần đến một người, ta đánh một người, không hề có nửa điểm thương lượng.

Cho dù quốc nội muốn bắt một thiếu tướng như mình, phái ra Lưu Mộc Bạch, Triệu Quang Vinh và Nghiêm Nguyên cùng liên thủ, thì mình và Ba Lập Minh cũng không hề sợ. Lấy hai đánh ba, khả năng thắng rất lớn.

Đột nhiên, Vương Siêu phát hiện một vấn đề: “Khó trách Nghiêm Nguyên muốn mượn sức Đại Quyền bang đối phó với ta. Nếu như nàng, Triệu Quang Vinh, Lưu Mộc Bạch, thêm vào Liễu Viên Phi này nữa. Bốn cao thủ bão đạn! Đó sẽ là một trận cân sức, nếu ta sơ sẩy thì khả năng bị bọn họ giết cũng có thể lắm! May mắn Đại Quyền bang chỉ lo cho lợi ích của chính mình, không liên thủ với chúng”.

Đích xác, Nghiêm Nguyên Nghi, Triệu Quang Vinh, Lưu Mộc Bạch, Liễu Viên Phi bốn người nếu như liên thủ, sau đó tập luyện cách phối hợp cùng nhau một chút để đối phó với mình và Ba Lập Minh. Thì thắng bại mặc dù là năm năm, nhưng như vậy cũng có thể tạo thành uy hiếp rất lớn cho Vương Siêu.

Cao thủ phối hợp với nhau, uy lực tất nhiên vô cùng lớn.

Vương Siêu tại Nam Dương cùng sáu người Lữ Lão Lộc quần chiến. Sáu người này đều tự mình chiến đấu, không phối hợp với nhau. Nếu như sáu người này có một tháng thời gian tập luyện cách phối hợp thì vô luận là tấn công hay phòng thủ, uy lực cũng tăng lên rất nhiều. Như vậy Vương Siêu nếu muốn đánh nhau với họ, thật đúng là có một chút không nắm chắc.

Nghiêm Nguyên Nghi lại là một nhân vật lợi hại, nếu như muốn đối phó với mình, khẳng định trước đó sẽ đề ra một kế hoạch bí mật.

Có thể lấy mạng mình, chẳng khác nào cắt được cánh tay phải của Đường Tử Trần.

Chính mình đi giết người, thì đồng dạng người khác cũng giết người.

“Trung Đông Đường Môn có cao thủ” Liễu Viên Phi thâm ý nói một câu, “Đại Quyền bang chúng ta gần đây nhận được tin tức, rằng Kim Lộc hồ ly đã đến Trung Đông. Có thêm Triệu Quang Vinh chung đường, những người này rất có thể sẽ liên thủ với Nguyên Nghi. Đường nhiên, cho dù bọn họ có gặp nhau, thì thế giới này rộng lớn như vậy, đối phó với người cũng hơi khó khăn. Bất quá nếu người tham gia đại hội võ thuật, thì đã làm cho bọn họ xác định được mục tiêu”.

Liễu Viên Phi nói tới đây thì dừng lại một chút: “Cho nên ý của ta ra sao, Vương tiên sinh hẳn đã rõ? Thái độ Đại Quyền bang chúng ta chỉ có hai nguyên tắc... hoặc là không nhúng tay vào, hoặc là sẽ không buông tha”.

“Tốt, không can thiệp, không buông tha. Bất quá ta vẫn muốn cảm ơn người vì tin tức này” Vương Siêu hơi mở hai mắt ra một tí.

Lời hứa này của Đại Quyền bang, ý tứ đã rõ ràng.

Chỉ cần mình một ngày vẫn còn, thì Đại Quyền bang sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của Đường Môn. Nếu như mình mất đi, thì bọn họ cũng sẽ không buông tha, liền cho người đến xâu xé cắn nuốt Đường Môn như ăn miếng thịt béo.

Bất quá đã ở trong hoàn cảnh này, hơn nữa Liễu Viên Phi vừa mới cung cấp cho một tin tức trọng yếu. Chính là Bắc Mỹ Đường Môn đã liên thủ với Trung Đông Đường Môn. Hơn nữa Nghiêm Nguyên Nghi, Triệu Quang Vinh, có lẽ còn có Lưu Mộc Bạch, sẽ chuẩn bị tại đại hội võ thuật lần này gây bất lợi cho mình.

Nếu Đại Quyền bang biểu lộ thái độ như vậy đã là tốt lắm rồi.

Đối với việc “Không can thiệp, không buông tha” cơ bản Vương Siêu cảm thấy rất phù hợp với tình hình trước mắt. Tối thiểu là Đại Quyền bang đã nhượng bộ, hơn nữa là vì mình mà nhượng bộ.

Nếu không tận mắt chứng kiến công phu Thủy Tích Thạch Xuyên và Ác Thiết Thành Nê, biểu hiện ra thực lực giống thần tiên, thì lấy tính cách của Đại Quyền bang, làm sao có thể buông tha cho miếng thịt béo này? Nhất định họ sẽ liên thủ cùng bọn Nghiêm Nguyên Nghi, đến lúc đó thì sự việc đã trở nên tồi tệ.

Chuyện kể tiếp thì đơn giản, Vương Siêu ăn bữa sáng xong thì Mai Mi lái xe đưa Vương Siêu và Ba Lập Minh đến phi trường, quay trở về Vancouver.

Ra nước ngoài một chuyến thì cũng nên làm việc cho thỏa đáng. Kể tiếp Vương Siêu chuẩn bị quay về Nam Dương bắt tay vào việc chuẩn bị cho đại hội võ thuật.

“Lão Ba, người thấy trong Đại Quyền bang có người quen không?”

Vương Siêu trên đường từ Vancouver quay về Nam Dương, nhìn thấy Ba Lập Minh vẫn như trước nhắm mắt dưỡng thần, thì không khỏi hỏi.

“Không có” Ba Lập Minh nhắm mắt nói: “Cho dù có, thì cũng là cảnh còn người đã mất. Cảnh chiến tranh năm đó đã không còn nữa”.

Vương Siêu lắc đầu, đột nhiên cảm giác được Ba Lập Minh thật ra rất tịch mịch. Cũng là do ở trong tù ba mươi năm, lúc đi ra thì thời thế đã thay đổi... Cái hào khí xưa kia, đã biến mất theo thời gian. Mà Ba Lập Minh đối với xã hội hiện đại cảm thấy không hợp, giống như bị cô lập.

Bây giờ thứ duy nhất có thể làm Ba Lập Minh hứng thú, có lẽ chính là việc mình “Phá toái hư không, phi thăng thành tiên”.

Trong lúc Vương Siêu và Ba Lập Minh quay về Nam Dương, bắt tay vào chuẩn bị cho đại hội võ thuật sắp tới. Thì đồng dạng ở Bắc Kinh, một tổ chức bí mật đang tiến hành thảo luận.

Cuộc thảo luận chỉ có bảy người, Nghiêm Nguyên Nghi, Triệu Quang Vinh, Lưu Mộc Bạch, còn có một người mặc y phục bình thường, dáng vẻ đoan chính, hai tay đặt lên gối, giống như một học sinh tiểu học đang lắng nghe giảng bài.

Bốn người này cùng một phái... Nhưng ba người khác, một người mặc đồ Tây, mang cà vạt màu vàng. Một người mặc đồ Trung Quốc, người còn lại thì thân thể có màu như sắt thép, gò má cao, mắt lõm, giống như đến từ Ả Rập.

“Nguyên Nghi, chúng ta nhiều năm đã không gặp, không nghĩ đến lần này có thể cùng hợp tác”.

Đột nhiên trong lúc đó người mặc đồ tây, đeo cà vạt màu vàng nói.

Nam tử này khuôn mặt phi thường đẹp trai. Mũi cao, mắt sáng, lộ ra sức hút kỳ lạ. Trong lúc nói chuyện thì thanh âm lại the thé rất kỳ quái, giống như là tiếng phát ra từ con vẹt.

Nam tử này chính là chủ môn nhân Bắc Mỹ Đường Môn, có “Thiên Diện Kim Hồ” được xưng là Kim Lộc.

“Ta cũng không nghĩ ra, Kim Lộc, biết sớm như vậy, nếu như lúc đầu người ủng hộ ta làm người lãnh đạo Đường Môn, thì tuyệt đối sẽ không trắng tay giống như bây giờ”.

Trong lúc nói chuyện, trên mặt Nghiêm Nghi hiện lên một tia sát khí.

Năm đó nàng cùng Đường Tử Trần tranh đoạt quyền lãnh đạo Đường Môn, thì Kim Lộc đứng về phía Đường Tử Trần chen ép nàng. Bây giờ không nghĩ đến lại hợp tác với đối phương.

“Ba mươi năm trôi qua, đã ba mươi năm. Nghiêm Nghi, người không nên nói như vậy. Hơn nữa năng lực Đường Tử Trần đích xác xuất sắc hơn so với người. Mấy năm nay mặc dù nàng ta bị ám sát vô số lần, nhưng thủy chung vẫn đứng sừng sững không ngã. Cho dù là người hôm nay với công phu đại thành, cũng chưa chắc có làm được như vậy. Chỉ là hai năm này, nàng ta rất sùng tín Vương Siêu kia” Đột nhiên người mặc quần áo Trung Quốc mở miệng, người này đeo trên tay một chiếc nhẫn đá quý mắt mèo chớp lóe, xuất ra huyền quang cực kỳ hiếm có.

“Ôn Diệu Kiên, người cũng không nên xem thường tên Vương Siêu kia. Nếu như chúng ta không hợp tác, hẳn bóp chết người đơn giản giống như bóp chết con kiến vậy. Người trong Đường Môn, nói về thực lực, vẫn thua kém Triệu Quang Vinh. Tình huống Triệu Quang Vinh lần này, chắc người cũng thấy được” Nghiêm Nguyên Nghi nói chuyện không hề khách khí.

“Lão Triệu rốt cuộc ra làm sao?”

Kim Lộc, Ôn Diệu Kiên cũng nhìn Triệu Quang Vinh.

Bây giờ về mặt Triệu Quang Vinh nghiêm túc, hai mắt vô hồn nhìn thẳng phía trước, vẫn không nhúc nhích.

“Hắn bị mất trí nhớ” Nghiêm Nguyên Nghi khòe miệng lộ ra tia mỉm cười “Bây giờ hắn chỉ còn nghe lời ta nói thôi”.

346. Chương 343: Vương Siêu Thiên Hạ Vô Địch!

Kim Lộc và Ôn Diệu Kiều nhìn nhau. Sau khi nhìn kỹ bộ dáng Triệu Quang Vinh thì thấy hần quả thật không bình thường, hai mắt luôn nhìn thẳng về một khối không gian hư vô phía trước. Hình như trên thế giới này không có chuyện gì có thể khiến cho hần động tâm. Kim Lộc và Ôn Diệu Kiều hai người vốn là lão bằng hữu của Triệu Quang Vinh, gặp mặt ít nhất cũng có thể ôn lại chuyện xưa. Nhưng cho đến bây giờ, Triệu Quang Vinh vẫn không nói một lời nào.

“Lão Triệu? Lão Triệu? Người có nhận ra ta không?”

Ôn Diệu Kiều nhú mày hỏi vài tiếng, nhưng Triệu Quang Vinh không có chút cảm tình, giống như tượng gỗ không nghe thấy.

Ôn Diệu Kiều thấy không được, cổ tay nhẹ nhàng vung lên, hai mắt giống như một mãnh thú đang nhìn con mồi, hướng về phía Triệu Quang Vinh phát ra địch ý. Hần thật sự vẫn chưa rõ ràng lắm về tình huống hiện tại của Triệu Quang Vinh, đành phải dùng phương pháp Nhất Nguyên Thủy dò xét một chút.

“A...!”

Ngay lúc Ôn Diệu Kiều phát ra địch ý, Triệu Quang Vinh đột nhiên đứng lên, thân thể bạo khởi giống như giương cung bắn, hét lên một tiếng thật lớn cùng với quyền phong gào thét. Trong hai mắt thần quang lấp lánh giống như hai mặt trời nhỏ.

Cước bộ theo thế Thần Quyền Thế trong Thất Tinh Thế đánh tới!

Cho dù Ôn Diệu Kiều đã có chuẩn bị trước, nhưng đối với thế công hung hãn của Triệu Quang Vinh vẫn có chút thất thố trong phòng ngự. Thân thể Triệu Quang Vinh xông đến, bị kinh phong quất vào mặt khiến hần hô hấp khó khăn, hai mắt cũng không mở ra được.

“Lão Triệu quyền pháp vốn là nhân vật nổi tiếng đứng đầu trong Đường môn chúng ta. Ngoại trừ Đường Tử Trần, thì không có ai là đối thủ. Vốn tưởng rằng hần biến thành bộ dạng này, thân thể hần là tổn thương không nhẹ. Nhưng ai ngờ so với trước kia còn hung mãnh hơn nhiều?” Ôn Diệu Kiều vội vàng đứng dậy. Hần mặc dù thân thủ cũng lợi hại, nhưng chưa đạt tới trình độ Bảo Đan, đối mặt với thế công hung mãnh của Triệu Quang Vinh thì cũng không có khả năng liều mạng, chỉ có thể né tránh.

Cao thủ trong Đường môn nhiều như mây, nhưng được gọi là tuyệt đỉnh, cũng chỉ có Đường Tử Trần, Triệu Quang Vinh. Vương Siêu là người vào sau, trong mắt người Đường, thì không hề thừa nhận hần là đồng môn.

Ngay lúc đó, đại hán Ảp bên cạnh Ôn Diệu Kiều bạo phát, toàn thân áo trắng cuồng trướng, hiển nhiên là do xương thịt đang chấn động bạo liệt tạo nên. Chỉ trong nháy mắt đại hán đã quét một cước về phía sau, dĩ nhiên là để chặn chiêu Thất Tinh Thế của Triệu Quang Vinh. Lấy xương đùi quét ngang bụng Triệu Quang Vinh.

Đại hán Ảp dùng chân chặn chiêu của Triệu Quang Vinh phi thường tinh diệu. Hơn nữa lực lượng vừa hung hồn vừa quỷ dị, xương đùi giống như một thanh đại đao sắc bén, thậm chí còn có thêm đao phong rít gào!

Dùng chân thi triển Đại Khảm Đao trong Ninh Khảm, hơn nữa phát ra sau mà đến trước, ngăn cản thế công của Triệu Quang Vinh. Thân thủ của đại hán Ảp, hiển nhiên cũng không dưới Bảo Đan cao thủ!

Triệu Quang Vinh mặt không biểu tình, trong phút chốc liền lui về, sau đó cũng hướng về phía đại hán xuất ra một cước, dùng mũi chân giống như mũi tên đánh tới.

Đại hán Ảp không chút do dự, đột nhiên trở mình, cước vừa lộn, định dùng chân để đá vào mũi chân của Triệu Quang Vinh. Đồng thời bấp đùi rung lên một cái, rồi bạo phát, hướng về phía trước mãnh liệt đập tới.

Một đập này, hần rõ ràng là muốn đập gãy mũi chân của Triệu Quang Vinh.

Nhìn mũi chân Triệu Quang Vinh giống như mũi tên, hần liền xoay người đập tới, dưới bàn chân của hần thì được lót một tấm khiên bằng sắt.

Triệu Quang Vinh vẫn như trước mặt không biểu tình, điểm đến của chân hiển nhiên có chút thay đổi, chân hấn vẽ thành một vòng cung, đá về đầu gối đối phương.

Trong mắt đại hán Ảập hiện lên một tia bội phục, hai chân mạnh mẽ đạp xuống nhảy về phía sau vài bước, thoát khỏi phạm vi công kích của Triệu Quang Vinh.

Đúng lúc này, Nghiêm Nguyên Nghi vội vàng lên tiếng: “Triệu, không đánh nữa”.

Triệu Quang Vinh vốn muốn đuổi theo, nhưng nghe lời này, liền lập tức thu tay lại, về chỗ mình ngồi. Hai mắt hấn nhìn chăm chăm vào đại hán Ảập vừa động thủ cùng hấn, dùng giọng cứng nhắc nói: “Giáo môn Đạn Thối, sử dụng rất tốt!”

Sau khi nói xong, hấn lại quay sang Ôn Diệu Kiên: “Người là ai? Tại sao có địch ý với ta?”

Ôn Diệu Kiên cười khỏ, hấn lúc này đã biết, Triệu Quang Vinh ngay cả chính mình cũng không nhận ra, nhưng võ công vẫn còn. Võ công luyện đến trình độ của Triệu Quang Vinh, chiêu số phản ứng đều là dựa vào bản năng, căn bản không chịu sự ảnh hưởng của suy nghĩ. Hơn nữa hiện tại Triệu Quang Vinh mất đi trí nhớ, tâm không còn tạp niệm, quyền pháp ngược lại còn tinh tiến hơn lúc trước.

“Hấn đúng là chỉ đùa với người một chút”.

Nghiêm Nguyên Nghi cắn môi một chút, nhìn đại hán Ảập kia, nàng giật mình vì thực lực của đối phương quả nhiên rất mạnh.

Vừa rồi Triệu Quang Vinh và đại hán Ảập động thủ, cơ hồ chỉ trong một giây, chân pháp hai người chuyển đổi chiêu số liên tục. Người chém thì ta đâm, người đâm thì ta đạp ngăn cản! Chỉ cần ai hơi sơ suất một chút, khẳng định người đó sẽ vĩnh viễn tàn phế, bởi vậy mới thấy được hoàn cảnh hung hiểm vô cùng.

Nghiêm Nguyên Nghi thân chính là đại hành gia, như thế nào không nhìn ra động tác của người này. Đại hán Ảập tiến lui tự nhiên, trong lực lượng chân pháp hùng hồn có mang theo chút quỷ dị. Thật sự có rất ít đại hành gia nhìn được chiêu đại hán Ảập sử dụng chính là Giáo môn Đạn Thối.

Giáo môn, chính là Hồi giáo.

Sở dĩ Đạn Thối xuất phát từ trong Giáo môn, chính là vì trước đây có nhiều nhà, nhưng bị làm hại, cho nên mới tập hợp lại thành một, gọi là giáo đạn thối.

“Nói vậy... vị này chính là Mohammed”.

Đột nhiên trong lúc đó, người mà từ lúc đầu vẫn ngồi thẳng ở phía sau Nghiêm Nguyên Nghi chăm chú nhìn về đại hán nói.

“Hả?” Đại hán Ảập không ngờ lại có người nhận ra mình, hướng về phía quân nhân nhìn qua. Sau khi nhìn vài lần, hai con mắt màu nâu chuyển động, rồi đột nhiên trong lúc đó bình tĩnh nhận ra: “Thì ra là Võ Vận Long tiên sinh”.

“Giọng người cũng rất chuẩn” Nghiêm Nguyên Nghi hai mắt nhìn lên, nói một câu.

“Việc này đương nhiên, ta đã học qua sáu lớp ngôn ngữ Trung Quốc” Mohammed nói.

“Vị này chính là Mohammed tiên sinh, vốn là thân vương Ảập. Vì ham mê võ thuật mà đã từ bỏ vị trí thân vương. Khoảng bảy tám năm trước, lúc ta đến Trung Đông làm nhiệm vụ, đã cùng Mohammed tiên sinh liên thủ đối phó với lính Mỹ”.

Võ Vận Long giải thích với Nghiêm Nguyên Nghi.

“Người luôn luôn cu rú trong nhà, rất ít khi ra mặt. Ta thật không ngờ người cũng từng ra ngoài làm nhiệm vụ?” Nghiêm Nguyên Nghi cười nói.

Nghiêm Nguyên Nghi có vẻ rất khách khí. Hiển nhiên, Võ Vận Long là một nhân vật thần bí.

“Đó là chuyện của bảy tám năm về trước, gần đây ta cũng không có hành động gì. Nếu Không phải lần này có người đã thương Thất Tinh, thì ta cũng không muốn xuất hiện. Còn có tên Vương Siêu hung ác kia, ta thật sự muốn xem một chút, rốt cuộc hấn còn trẻ như vậy mà sao đã trở thành một nhân vật lợi hại, hy

vọng hấn không làm ta thất vọng. Ta lần này xuất hiện, cùng với Mộc Bạch giống nhau, thuần túy chỉ là hành động một mình, thật ra không quan hệ với thủ trưởng”.

Trong lời nói của Võ Vận Long, lộ ra được uy thế phô thiên cái địa.

Hấn nếu không có lý do trọng đại sẽ không xuất hiện. Bởi vì hấn chính là đệ nhất bảo tiêu. Chánh tông “Đại nội đệ nhất cao thủ”, Nghiêm Nguyên Nghi cũng biết danh tiếng của Võ Vận Long rất lớn. Ngày đó hấn đi tới Nam Hải, cùng với cao thủ trong giới võ thuật thảo luận một ít chuyện đã làm cho họ mất mặt, càng đừng nói đến động thủ đánh nhau.

Là người lãnh đạo Thái Cực Quyền chánh tông, đệ nhất bảo tiêu ở Nam Hải, nếu không phải là gặp toàn những người lãnh đạo cao nhất, thì đương nhiên không xứng.

“Vương Siêu không phải loại người dễ đối phó như vậy, chúng ta nên thương lượng một chút thì hơn”.

Lưu Mộc Bạch ở một bên nói, hấn nhìn thấy Vũ Vận Long danh tiếng rất lớn, nên cần phải phải nhắc nhở một chút. Nếu vì khinh địch mà bị Vương Siêu đánh chết thì tổn thất sẽ rất lớn.

Võ công Lưu Mộc Bạch tuy cao, nhưng cũng không phải là người tốt, trái tim so với mắt cũng không lớn hơn được bao nhiêu. Lần trước bị Vương Siêu đánh trọng thương, hấn vẫn ôm mối hận trong lòng. Vừa lúc Nghiêm Nguyên Nghi nói sẽ đối phó với Vương Siêu, cho nên hấn mới đến tham gia.

Mặc dù hấn là người trong quân đội, thuộc về bên phụ thân Liêu Tuấn Hoa. Liêu Viên Triều không muốn ở phía đối lập với Vương Siêu, nhưng không khuyên bảo được Lưu Mộc Bạch.

Cũng bởi vì, hấn là một Bão Đan cao thủ, sức mạnh như thế, người nào có thể chế trụ được.

Mà Vũ Vận Long cũng lại là “Đại nội cao thủ”, mà Thất Tinh bị Ba Lập Minh đánh cho tê liệt phải nằm trên giường, việc này không thể không để ý. Hơn nữa nghe Nghiêm Nguyên Nghi nói Ba Lập Minh hiện nay đi cùng với Vương Siêu, cho nên hấn mới ra mặt. Nói cách khác, cho dù giới võ thuật bên ngoài có nghiêng trời lật đất, hấn cũng không hề liếc một cái. Bởi vì trong mắt hấn, những cao thủ trong dân gian bất quá chỉ như tiểu hài tử mà thôi.

“Thương lượng?” Quả nhiên Vũ Vận Long nhíu mày, có chút vẻ khinh thường: “Chẳng lẽ khó khăn đến nỗi tất cả chúng ta phải liên thủ đối phó một người... hấn chỉ là một tiểu mao hài chưa tới hai mươi bốn tuổi?”

“Vũ tiên sinh, nếu cho rằng Vương Siêu là tiểu mao hài, thì bây giờ ngươi có lẽ thi thể đã thối nát cả rồi” Ôn Diệu Kiên thần nhiên mở miệng: “Ta phỏng chừng, cho dù bảy người chúng ta liên thủ lại đối phó với Vương Siêu, thì cũng không nắm chắc phần thắng”.

“Ồ? Vương Siêu lợi hại như vậy sao? Chẳng lẽ hấn là thần tiên?”

Vũ Vận Long thần nhiên liếc nhìn Ôn Diệu Kiên một cái.

Tại nơi này bảy người đều là cao thủ, nhưng Ôn Diệu Kiên và Kim Lộc rõ ràng là hơi xui xẻo một tí. Bất qua Vũ Vận Long cũng không bởi vì thế mà xem thường. Hấn thật ra biết rõ, hai người kia giao hoạt phi thường, ẩn dấu vô số thủ đoạn. Quan trọng hơn là sự phụ của Ôn Diệu Kiên.

Y từ bỏ thân phận thân vương, đi khắp nơi học võ, đã sớm học hết bảy mươi hai thế cận chiến, ba mươi cách khóa chiêu, hai mươi chiêu dò xét, tám cách tránh đòn. Sau khi học tập đủ các loại quyền pháp, thủ đoạn tu hành, rốt cục đại thành. Nguyên nhân chính bởi vì vậy, cho nên thân phận Ôn Diệu Kiên tại Trung Đông hết sức tôn quý.

“Hấn chính là thần tiên!” Kim Lộc nói tiếp: “Đại khái là Vũ tiên sinh vẫn chưa biết một việc”.

“Chuyện gì?” Vũ Vận Long hỏi.

“Ngày hôm qua, ta vừa nhận được tin tức. Bắc Mỹ Đại Quyền bang bởi vì nhìn thấy công phu của Vương Siêu, cho nên cuối cùng đã đáp ứng không nhúng tay vào chuyện nội bộ của Đường môn” Kim Lộc chậm rãi nói, đồng thời cầm lấy một ly trà, lấy đầu ngón tay nhúng một giọt nước. “Không biết Vũ tiên sinh có thể hay không dùng giọt nước này bắn ra, kích phá chén trà?”

“Thủy Tích Thạch Xuyên?” Nghe được Kim Lộc nói ra lời này, hắn không nhận được lấy làm kinh hãi: “Chẳng lẽ Vương Siêu chính là đã biểu diễn chiêu thức ấy”.

“Không sai, chính là Thủy Tích Thạch Xuyên. Còn có một tay sử dụng chiêu Ác Thiết Thành Nê, nghe đồn một cặp thiết trướng bị hắn bóp thành bùn, từ trong tay hắn chảy ra”.

Hai mắt Vũ Vận Long nhắm lại một hồi lâu, sau đó mới mở ra, nói: “Nếu đã là thần tiên, thì chúng ta đích xác nên bàn bạc kỹ một chút”.

Lời vừa nói ra, Nghiêm Nguyên Nghi cũng sửng sốt. Nàng không ngờ ngay cả Vũ Vận Long cao ngạo như thế mà cũng có thể nhượng bộ.

“Ta mặc dù tự đại, nhưng cũng chưa đạt tới trình độ dùng nước kích phá chén trà, cho nên đối với loại cao thủ như thế thì phải coi trọng”.

Vũ Vận Long nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của Nghiêm Nguyên Nghi, thì cười cười.

“Tốt lắm, người, ta, Mộc Bạch, Quang Vinh, còn có Mohammed tiên sinh. Mấy ngày nay chúng ta nên bàn bạc kỹ một tý, tránh để đến lúc đó bị tên thần tiên đó đánh cho mất liên lạc. Đối phó với Vương Siêu, chỉ có thể đột nhiên tập kích, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai”.

Nghiêm Nguyên Nghi rốt cục đưa ra kế hoạch của chính mình.

Năm đại cao thủ Bảo Đan, giờ phút này đều muốn liên thủ đối phó với Vương Siêu.

“Vương Siêu này hiện tại đã là thiên hạ vô địch. Cho dù năm người chúng ta liên thủ, muốn bắt hắn cũng sợ rất khó. Không bằng chúng ta cử ra một tí tay chân, dụ hắn đến”.

Lưu Mộc Bạch đột nhiên nói ra một câu.

“Dụ hắn như thế nào?” Nghiêm Nguyên Nghi hỏi.

“Trần Ngã Dương ở Singapore!” Quang mang trong mắt Lưu Mộc Bạch chợt lóe, mãnh liệt nói: “Người này không phải là nhân vật tốt đẹp gì, tập đoàn hắn liên kết với bọn buôn lậu thuốc phiện trong nước, chúng ta bắt hắn lại, đúng là nhất cử lưỡng tiện. Vương Siêu và hắn là sinh tử chi giao, hơn nữa cũng là minh hữu của Đường môn, bắt hắn thì không lo Vương Siêu không ra mặt!”

“Thủ đoạn như vậy không phải là rất hèn sao”.

Nghiêm Nguyên Nghi hơi nhú mày.

“Đối phó với kẻ vô địch thiên hạ, chúng ta cũng chỉ có thể dùng một chút thủ đoạn. Nói cách khác, cho dù năm người chúng ta cùng nhau vây công hắn, thì liệu có thể bắt được chăng?”

Lưu Mộc Bạch hung hăng nói.

“Thiên hạ vô địch, thiên hạ vô địch...” Nghiêm Nguyên Nghi nói bốn chữ này mấy lần, sau đó thở dài một hơi.

Ngay cả nàng tuy cao ngạo so với người khác, nhưng cũng không thể không thừa nhận, Vương Siêu mới ngày nào chỉ là một thiếu niên, bây giờ đã là một tồn tại vô địch thiên hạ.

347. Chương 344: Nhất Trụ Kinh Thiên Và Quảng Bay Voi

Đây là một danh từ cao cao tại thượng. Từ này nếu chỉ về ai, thì người đó là một tồn tại giống như thần linh. Từ xưa đến nay, cho dù là cao thủ nhiều ít thế nào, cũng không dám tự xưng là vô địch, càng không có dũng khí tự xưng là thần. Giờ đây, Vương Siêu mặc dù không tự xưng là thiên hạ vô địch, nhưng tất cả mọi người đều xem hắn là thiên hạ vô địch.

Nghiêm Nguyên Nghi lẩm bẩm bốn chữ “Thiên hạ vô địch”, cảm giác được tư vị không thoải mái cho lắm. Trong lịch sử tập luyện của nàng, từ một tiểu cô nương thành một cao thủ tuyệt đỉnh ngạo thị thiên hạ. Quá khứ đó đủ để viết thành một quyển sách.

Là một cao thủ kiêu ngạo, nàng căn bản không muốn quyển pháp của người khác cao minh hơn mình. Không chỉ riêng nàng, những cao thủ Bảo Đan khác cũng như thế, đều ngẩng mặt nhìn trời, coi mình mới chính là thiên hạ vô địch.

Nếu như cuộc sống là một quyển sách, thì tất cả những cao thủ Bảo Đan này đương nhiên cho rằng mình mới là nhân vật chính.

Mặc kệ là Lưu Mộc Bạch, Nghiêm Nguyên Nghi, Vũ Vận Long, hay là Mohammed, Triệu Quang Vinh và cả Y Hạ Nguyên, tất cả đều cho là như vậy.

Nhưng Vương Siêu này là một thiếu niên đột nhiên xuất hiện, đã phá nát ý nghĩ trong lòng của Nghiêm Nguyên Nghi và Lưu Mộc Bạch.

Mặc dù không muốn, nhưng Nghiêm Nguyên Nghi không thừa nhận cũng không được. Vương Siêu vô công thật sự rất kinh khủng. Nếu thật sự động thủ, thì đối phương chính là thần.

Nghiêm Nguyên Nghi liền mời Triệu Quang Vinh liên thủ vây công Vương Siêu, vốn tưởng rằng sẽ dễ dàng như trở bàn tay. Nhưng lại không ngờ đối phương cư nhiên đánh trọng thương Triệu Quang Vinh rồi thông dong rời đi.

Hai Bảo Đan cao thủ liên thủ với nhau, chính là một tồn tại kinh khủng! Nghiêm Nguyên Nghi trong lòng cũng biết. Lực uy hiếp của cục tình báo Mỹ, chính là nhờ vào vũ lực cường đại cùng hành động xuất quỷ nhập thần của Worton và Morgan, đây là hai cao thủ của đại đường song long.

Liên thủ với Triệu Quang Vinh, Nghiêm Nguyên Nghi vốn tưởng rằng đối phó với Đường Tử Trần sẽ dễ như trở bàn tay, nhưng thật không ngờ nửa đường lại xuất hiện Vương Siêu thiên hạ vô địch!

“Bất quá thần thoại về vô địch thiên hạ này, sẽ tan biến. Ta không tin tập trung toàn bộ lực lượng cường đại trên thế giới, lại không giết được người này? Đường Tử Trần ơi Đường Tử Trần, có đôi lúc ta thật sự rất hâm mộ ngươi, cư nhiên còn có thể tìm được người như vậy! Ta nhiều năm qua vẫn ẩn nhẫn, chính là chờ một khắc Đường Môn sụp đổ này. Bất quá lần này giải quyết xong Vương Siêu, Đường Môn sẽ về lại tay ta. Ta muốn cái gì thuộc về ta, thì phải là của ta.”

Nghiêm Nguyên Nghi trong lòng tin tưởng, chỉ cần giải quyết được Vương Siêu, thì chính mình khống chế Triệu Quang Vinh, lại mượn thêm sức Kim Lộc và Ôn Diệu Kiền. Bọn họ ủng hộ mình làm người lãnh đạo Đường Môn thì cũng không phải là việc khó.

Nguyên Nghi cũng nắm chắc khi lên làm người lãnh đạo Đường Môn sẽ khống chế được cục diện. Bởi vì sau lưng nàng có một thế lực cường đại, không giống như Đường Tử Trần, ngay cả một thế lực cũng không có.

Bất quá đối với lời đề nghị của Lưu Mộc Bạch là trước tiên nên đối phó với Trần Ngã Dương, Nghiêm Nguyên Nghi hơi có chút do dự. Mặc dù vì tình vì lý, ý kiến của Lưu Mộc Bạch cũng rất tốt. Đầu tiên, đích xác tập đoàn của Trần Ngã Dương làm ăn không được chân chính. Tại quốc nội có rất nhiều sự kiện liên quan đến buôn bán thuốc phiện và buôn lậu. Nếu thủ lĩnh tập đoàn tội phạm này gặp rắc rối, thì đối với quốc gia cũng phi thường có lợi.

Hơn nữa, bắt được Trần Ngã Dương, đích xác có thể dụ ra Vương Siêu.

Bằng không, năm đại cao thủ ở đây liên thủ, về phương diện lực lượng rõ ràng là vượt qua Vương Siêu. Nhưng đối phương dù sao cũng không phải chỉ có một mình, mà là người lãnh đạo quân Nam Dương. Ngay cả quân chính phủ cũng có thể đánh lại, thì năm đại cao thủ muốn tùy tiện xông vào trăm thủ cũng phi thường nguy hiểm

Hơn nữa Lưu Mộc Bạch nói rất đúng, cho dù năm người liên thủ đối phó với Vương Siêu, cho dù thắng đi chăng nữa, không ai cam đoan sẽ không phải chết mấy người...

Mặc dù Nguyên Nghi cũng có sự trợ giúp của Đại Quyền bang, nhưng Trần Ngã Dương lại là hôn phu của Mạc Vân Yến. Sự việc nặng nhẹ thế nào, nàng cũng có thể hiểu được.

“Người muốn làm đại sự, không thể không chú trọng đến các mối quan hệ? Hơn nữa Đại Quyền bang đã giúp Vương Siêu không nhúng tay vào chuyện tình nội bộ Đường Môn. Hơn nữa chúng ta chỉ là bắt Trần Ngã Dương, chờ dụ Vương Siêu ra thì sẽ thả hắn. Đại Quyền bang lúc này sẽ nợ ta một cái nhân tình, việc này cũng là nhất cử lưỡng tiện”.

Lưu Mộc Bạch âm trầm nói.

“Mộc Bạch tiên sinh nói lời này cũng có lý. Ta nghe nói Đại Quyền bang cùng Vương đạt thành hiệp nghị là... không can thiệp, không buông tha. Ý tứ chính là chỉ cần Vương Siêu chết, thì họ sẽ nhúng tay vào” Kim Lộc bất động thanh sắc nói.

Hắn luôn nhận được tin tình báo chính xác, không biết là thông qua cách nào mà biết được chi tiết cuộc đàm phán của Vương Siêu và các đại lão Đại Quyền bang.

“Tốt lắm, cứ như vậy đi. Bắt quá thân thủ Trần Ngã Dương cũng rất khó đoán. Chúng ta hay là nên chuẩn bị kế hoạch tốt một chút”.

Nghiêm Nguyên Nghi ngẫm lại, rốt cục đồng ý gật đầu.

Ngay lúc nhóm người này đang toan tính ám toán Vương Siêu, thì đồng dạng tại Nam Á Ấn Độ, Vương Siêu và nhiều người cũng đang tính toán.

Đó chính là Wily Rockefeller.

“Wily, đây là cái địa phương gì mà lại náo loạn thế này?”

Một chiếc xe lửa đang chạy trên một bờ đê của Ấn Độ.

Ngồi trên xe là ba người, trong đó có hai nam tử trẻ tuổi da trắng. Người thứ ba trên đầu quần một cái khăn, da tay màu nâu, trên đầu mỗi ngón tay lại mang một viên hồng thạch thật lớn.

Một trong hai người da trắng đúng là Wily, bộ dáng đang có tâm sự. Còn một người khác thì đang ngắm phong cảnh bên ngoài. Bất quá phong cảnh này hiển nhiên không làm cho hắn hứng thú, bởi vì hắn nhìn thấy trên mặt nước có rất nhiều rác thải, vừa bẩn lại vừa hôi.

“Trời ạ, bọn họ sao cả trên nóc xe lửa cũng ngồi? Hơn nữa bên ngoài cửa sổ cũng chật ních? Bọn họ chẳng lẽ đều là cao thủ sao? Chẳng lẽ không sợ té xuống? Người tập Yoga, quả là thần kỳ”.

Đang lúc này, một chiếc xe lửa từ bên cạnh cũng vượt qua, một nam tử da trắng dường như thấy gì đó liền kêu to lên.

Bởi vì hắn nhìn thấy trên nóc xe lửa và cửa sổ đều chật ních người. Cảnh này giống như đàn con kiến bu vào nhánh cây, không sợ té xuống xe lửa ngã chết. Tất cả những điều này đều làm cho người ta không thể không hoài nghi bọn họ có lực lượng cường đại dị thường.

“Kobe. Người để ta yên tĩnh một chút.” Wily cau mày nói một câu.

“Không thể được, ta gần đây tại Thiếu Lâm Tự ở New York học được Dịch Cân Kinh. Đó là một loại công phu thần kỳ. So với Không Thủ Đạo, Tiệt Quyền Đạo, quyền kích, đá chân lợi hại hơn nhiều, bởi vậy ta bây giờ quá thừa tinh lực, không phát tiết thì toàn thân cảm thấy không thoải mái”.

Người da trắng gọi là Kobe buông tay, nhún nhún vai.

“Wily tiên sinh, nơi ngài muốn đến, đã đến rồi.”

Người Ấn Độ kia dùng tiếng Anh nói với Wily. Ấn Độ rất xem trọng tiếng Anh, cho nên hầu như ai cũng có thể nói năng lưu loát.

Wily gật đầu. Phía trước chính là một rừng cây lớn vô cùng mát mẻ. Loáng thoáng còn có thể ngửi được mùi thơm mát của chuối. Một đám dân thường đang tắm cho voi tại bờ sông. Cảnh tượng thật là an bình.

Xe tiếp tục chạy đến tự viện. Wily xuống xe, thì thấy đây là một cái sân đất rộng, mà đứng trước đó là hai người mặc quần áo màu đỏ, chân trần, đầu đội cái mâm. Không giống tăng lữ, lông mi rất dài, kéo đến tận khóe mắt. Mà người Ấn Độ đang dùng ngôn ngữ thổ dân truyền thụ giáo lý. Chỉ nghe ông ông, Wily cũng không hiểu họ đang nói cái gì.

Hai tăng lữ kỳ quái này, da tay mặc dù cũng màu nâu, nhưng nhìn có vẻ rất bóng loáng, phẳng phất không có lỗ chân lông, giống như bằng phẳng. Cho dù ngồi ở trên mặt đất bẩn thỉu thì cũng không thể che dấu được điều dị thường này. Hơn nữa Wily nhìn vài lần nhưng cũng không thể đoán được tuổi của họ, hình như còn rất trẻ, nhưng cũng có vẻ rất già.

Trừ lần đó ra, trên mặt sân rộng, Wily còn nhìn thấy một người tuổi trẻ đầu trọc đang thực hiện những động tác hết sức khó khăn.

Đó là: khoanh chân ngồi xuống, sau đó dùng một tay duỗi thẳng nâng cả thân thể mình lên. Xem bộ dáng thì giống như đang ngồi xếp bằng ngược!

“Trời ạ, chỉ một tay mà chống được. Đây chính là cực hạn trong Thiếu Lâm Dịch Cân Kinh! Hòa thượng Trung Quốc kia từng nói, cho đến bây giờ không ai có thể luyện đến được cỡ này”.

Đúng lúc này, Kobe ở trên xe cũng thấy được tư thế của người trẻ tuổi, liền ngạc nhiên kêu to lên!

Công phu “Nhất trụ kinh thiên”, cũng không phải là dùng một cánh tay chống đỡ, mà là dùng một ngón tay chống đỡ thân hình của mình. Đây chính là “Xúc Địa Ấn” do Thích Ca Mâu Ni sáng tạo ra.

Truyền thuyết có nói, Phật Tổ chỉ dùng một chiêu “Xúc Địa Ấn” thì quỷ ma đều ngã.

Cho nên mới nói, luyện quyền pháp đến trình độ “Nhất trụ kinh thiên” này thì cơ hồ có thể hàng phục hết thấy yêu ma! Cũng là nguyên nhân này, mà năm đó Hải Đăng pháp sư chỉ dùng một ngón tay mà đã có uy lực vô cùng lớn.

Wily cũng sợ hãi giống như Kobe, trong lòng lập tức chấn động. Bởi vì người thanh niên đầu trọc này cũng là người Trung Quốc. Hắn từ sau sự kiện Vương Siêu và Ba Lập Minh thì trong lòng khi nhìn thấy người Trung Quốc đều trở nên sợ hãi.

Kobe một bên kêu to, một bên hưng phấn bấm kèn, ô ô ô ô! Âm thanh thật lớn phát ra.

Ngay lúc này, dị biến đột nhiên phát sinh!

Thì ra là hai con voi trong sân nghe tiếng còi xe phát ra to như thế, thì tưởng gặp phải quái vật, đột nhiên nổi giận, mãnh liệt lao về phía những người ở trong sân.

Voi sau khi nổi giận, thì có thể hình dung được sự kinh khủng của nó. Bốn cái chân to lớn dậm trên mặt đất. Phanh phanh phanh! Mặt đất giống như là cái trống da bị đánh vào.

Đúng lúc này, bảo tiêu của Wily theo bản năng móc súng ra, chuẩn bị bắn!

Một giọng nói thật lớn bằng tiếng Anh vang lên, giống như một cái loa lớn vắn âm thanh hết cỡ đặt giữa sân, làm cho tai mọi người đều đau nhức. Trong nháy mắt, Wily và mấy người bảo tiêu chỉ cảm thấy hoa mắt, rồi mỗi người đều bị ngã bay ra ngoài! Đồng thời người thanh niên đầu trọc Trung Quốc cũng phóng tới.

“Không được nổ súng, Thượng Sư sẽ giải quyết”.

Thanh niên đầu trọc trong nháy mắt đã đoạt lấy cây súng, sau đó nhìn Wily lạnh lùng nói.

Ngay lúc hắn vừa nói xong, thì hai tăng lữ đã chạy đến, vừa lúc đứng chặn trước mặt hai con voi đang tức giận.

Một cảnh tượng khó tin xảy ra.

Hai tăng lữ đột nhiên trong lúc đó, nắm lấy vòi của con voi nhấc bổng nó lên ném ra xa!

Phù phù! Hai con voi đang nổi giận trực tiếp bị ném hơn hai mươi mét đến con sông gần đó, sóng nước bắn tung tóe lên cao!

“Các người nếu nỏ sung giết voi, thì cuộc sống của những người này như thế nào. Thượng sư đưa bọn nó ra sông, cũng không sợ bị thương, có phải là nhất cử lưỡng tiện hơn không?”

Ngay lúc Wily, Kobe đang há hốc mồm vì sợ, thì thanh niên đầu trọc bỗng mở miệng nói chuyện.

“Thiếu Lâm võ tăng, Thích Vĩnh Sắc. Tên ở nhà là Vũ Vĩnh Thần, còn hai vị?”

“Rockefeller Wily, Bush Kobe” Wily hướng người thanh niên nói: “Ta nghe nói, tại nơi này có người tu hành thần thông cao siêu, nên muốn đến xem ra sao”.

“Thần thông...” Thích Vĩnh Sắc cười cười: “Hai vị thượng sư đến bây giờ cũng không có thần thông gì, chẳng qua trong đời sống tu hành thì đứng đầu. Trong mắt người thường, thì như vậy cũng có thể xem là thần thông.”

“Tốt lắm, ta mới vừa rồi được chứng kiến sự lợi hại của các người. Kế tiếp ta muốn mời các người làm bảo tiêu cho chúng ta. Theo chúng ta chứ” Kobe nói.

“Kobe...” Wily nhướn mày: “Hay là cùng bọn họ thương lượng thật tốt đã”.

“Wily tiên sinh không cần phải lo lắng, những loại người hạ đẳng này cũng chỉ là tăng lữ bình thường đi truyền giáo. Bọn họ thân phận phi thường thấp, người cũng không cần lo lắng về ý kiến của họ. Wily tiên sinh có thể coi trọng để cho bọn họ bảo tiêu thì đó chính là vinh hạnh của bọn họ. Nếu không đáp ứng, thì ngày mai ta sẽ kêu tướng quân dẫn lính lại đây, san bằng cả cái viện này”.

Đúng lúc này, người Ấn Độ đi theo Wily mở miệng nói.

Nghe người Ấn Độ này nói chuyện, Thích Vĩnh Sắc vẻ mặt trở nên khó coi. Bất quá hắn đã đến Ấn Độ tu hành được hai năm, mà tình huống Ấn Độ đúng là như vậy. Phân chia cấp bậc hết sức nghiêm trọng, thượng đẳng và hạ đẳng bọn họ không thể cầm tay nhau. Phật giáo tại Ấn Độ chỉ có thể được lưu truyền trong tầng lớp bình dân. Bị thượng đẳng Ấn Độ chèn ép rất nghiêm trọng.

Hơn nữa Thích Vĩnh Sắc cũng nhận ra hai người da trắng này có lai lịch rất lớn. Một người mang họ Lạc Khắc Phỉ Lặc, một người họ Bồ Thập. Hơn nữa còn có bảo tiêu, còn có quan cao đi cùng, cho nên hắn biết không thể trêu vào nhân vật loại này. Nếu thật sự chọc giận bọn họ, thì chính mình có thể chạy thoát, nhưng nơi này thì có thể bị san bằng.

“Tình huống trong nước cũng có việc cảnh sát mạnh mẽ truy bắt những người bỏ trốn, nhưng ở đây thì cũng có thể trực tiếp giết người” Thích Vĩnh Sắc nghĩ vậy.

“Thiếu Lâm võ tăng? Người làm vệ sĩ cho chúng ta” Kobe nói: “Ta biết người Trung Quốc các người phi thường kiêu ngạo. Bất quá ta biết được Thiếu Lâm CEO các người vĩnh viễn tin vào đại sư. Ta sẽ hỏi hắn mượn các người vài ngày, chỉ cần đối phó với một người mà đảm bảo được an toàn cho chúng ta, thì ta sẽ trả thù lao cho các người. Đồng thời ta cũng sẽ cho xây Thiếu Lâm Tự tại Washington, cùng kiểu cách với phân tự ở đây. Thế nào, điều kiện này quá tốt chứ”.

“Không biết các người sẽ đối phó với người nào?” Thích Vĩnh Sắc nghe thấy Kobe nói vậy, liền sửng sốt.

“Một cao thủ tên là Vương Siêu, người này là đệ nhất võ thuật gia ở Đông Á. Không biết người có đủ tự tin bảo vệ chúng ta không?” Wily tiếp lời.

“Cái gì, Vương Siêu!”

Nghe thấy cái tên này, Thích Vĩnh Sắc vẻ mặt biến đổi.

“Tốt, ta đáp ứng với các người. Mặt khác, hãy để ta nói với hai vị thượng sư một tiếng. Các người muốn phá hủy tự viện này, chắc bọn họ cũng sẽ bắt đắc dĩ mà đáp ứng”.

“Hai người vừa rồi hàng phục hai con voi nổi giận đó tên là gì?” Wily hỏi.

“Ba Nhĩ Mã và Tề Lạc Á” Thích Vĩnh Sắc trả lời, đồng thời đi tới trước mặt hai vị tăng lữ, dùng ngôn ngữ bản địa nói chuyện với nhau.

“Kobe, người rất tự đại đó. Những người này có năng lực phi thường kinh khủng. Người nói năng như thế, uy hiếp bọn họ, vạn nhất bọn họ giết chúng ta thì làm sao?” Wily nhớ tới những lời nói vừa rồi của Kobe, thì vừa sợ vừa nói.

“Wily, người không biết rồi. Giáo phái bọn họ, chính là cắt thịt của mình đút cho cạp ăn, chỉ biết nhẫn nhịn nghe lời. Lý niệm giáo phái như vậy, chẳng lẽ dám giết người? Bọn họ cũng không giống như đám võ lâm cao thủ Trung Quốc, nói chuyện không hợp liền muốn giết người. Môn phái bọn họ là theo chủ nghĩa ôn hòa, người có hung hăng uy hiếp thì hẳn mới nghe theo, chứ còn thương lượng thì ngược lại không có tác dụng”.

Kobe cười ha ha nói.

Nam Dương.

Trong một ngôi đền phật giáo ở Indonesia.

“Đại hội võ thuật lần này, không biết phái Thiếu Lâm sẽ phái ra người nào?”

Vương Siêu, Ba Lập Minh, còn có Bạch Tuyên Y, Sa Lượng, Diệp Hồng, cùng với sáu danh gia mới gia nhập Đường Môn là Lữ Lão Lộc, Miêu Khang Hi, Lâm Hồng Vân, La Phách, Đồ Hùng, Hồ Nhan Lương đang ngồi đàm phán. Bên cạnh còn có hơn mười một nhân tài trẻ tuổi của Nam Dương Đường Môn.

Mấy người trẻ tuổi này, năm nay sẽ là chủ lực tham gia đại hội võ thuật.

Vương Siêu đang chỉ điểm cho Đàn Văn Đông một ít đấu pháp cơ bản thì đột nhiên mở miệng hỏi những người bên cạnh một câu. Thiếu Lâm là một môn phái lớn, ở nước ngoài có vô số phân nhánh, phát triển vô cùng mạnh mẽ, có thể nói là đứng hàng đầu. Hẳn là đại hội võ thuật lần này sẽ có điểm gì mới. Bất quá theo Vương Siêu biết những cao thủ Thiếu Lâm như Hành Ý, Vĩnh Tiểu Long, Vĩnh Tiểu Hổ, Vĩnh Hạc, Vĩnh Báo Đô do vậy công mình nên hoặc là tàn phế, hoặc là tử vong, ngay cả Đoạn Quốc Siêu cũng chết. Vương Siêu thật sự không nghĩ ra, còn cái gì để có thể gọi là môn phái nổi tiếng nữa.

“Nghe nói Thiếu Lâm long, hổ, báo, hạc, xà năm người võ tăng họ công phu rất nổi tiếng. Bất quá những người này ta cũng chưa gặp mặt” Diệp Hồng luyện chính là công phu Thiếu Lâm, nên đối với tình huống hiện tại của Thiếu Lâm cũng hiểu một chút.

“Ta thật ra đã giao thủ với một trong số đó” Bạch Tuyên Y đột nhiên trầm mặc một chút, sau đó nói.

“Vĩnh Tiểu Long sao?” Vương Siêu hỏi. Bởi vì võ tăng Thiếu Lâm thì Vĩnh Tiểu Long quyền pháp là cao nhất.

“Không phải, là Vĩnh Sắc, có thể gọi là Vĩnh Xà. Không biết là Sắc hay Xà, tóm lại là một tiểu hòa thượng. Ba năm trước đây hắn quyền pháp rất giỏi, Bạch Báo Quyền của ta không thể chiếm được bất cứ tiện nghi gì. Đó thật sự là một thiên tài, chỉ là không biết mấy năm nay tình hình thế nào”.

“Ồ” Vương Siêu gật đầu, nhưng thật ra hắn cũng không để ý. Không phải là hắn khinh địch, mà là quyền pháp luyện đến cảnh giới như hắn, thì không hề coi trọng bất cứ kẻ nào, chỉ có người khác coi trọng hắn mà thôi.

Hắn tùy ý cầm lấy một quyển sách ghi chi tiết về đại hội võ thuật.

“Nghe đồn võ thuật Hàn Quốc, Nhật Bản tiến hành đại hội võ thuật là vì muốn thu về một nguồn lợi nhuận từ các nhà tài trợ Mỹ, cho nên muốn khuếch đại quy mô. Đồng thời Nga cũng khá quan tâm đến đại hội võ thuật lần này, cho nên có lẽ sẽ phái ra chiến sĩ mạnh nhất đến tham gia”.

“Tập đoàn lớn ở Mỹ tài trợ? Khuếch đại quy mô?”

Vương Siêu tay nhẹ nhàng bắn ra một chút, cảm giác được có chút kỳ lạ, đại hội võ thuật lần này lại kinh động đến người lãnh đạo của Nga. Nhưng thật ra hắn cũng không kinh ngạc, đối với Putin cảm thấy phi thường hứng thú, người này cũng đã từng tự mình tới thăm Thiếu Lâm Tự.

“Đại hội võ thuật lần này quy mô như thế còn chưa đủ sao, còn muốn mở rộng thêm nữa? Không phải là tên Wily kia giả trò quỷ chứ. Được rồi, Ngã Dương đối với đại hội không biết có cảm thấy hứng thú hay

không. Ta phải tranh thủ đi Singapore một chuyến, nhân tiện chúc mừng lễ đính hôn của hân. Không tự mình đến tặng lễ vật, thì quả thật mất mặt”.

Lấy giao tình của Vương Siêu và Trần Ngã Dương, lễ đính hôn của đôi phương thì nhất định hân phải đích thân đến chung vui.

Cho nên, Vương Siêu quyết định hai ngày này tranh thủ đến Singapore một chuyến, thuận tiện hỏi xem Trần Ngã Dương đối với đại hội võ thuật lần này cảm thấy thế nào. Dù sao nếu như muốn mở rộng quy mô, thì sẽ ảnh hưởng rất lớn. Trần Ngã Dương là Thái Cực Quyền đại sư, nếu như không ra mặt, e rằng danh tiếng sẽ bị tổn hại rất nghiêm trọng

348. Chương 345: Vương Siêu Và Trần Ngã Dương

Đêm đến, trong một biệt thự gần bãi biển, Vương Siêu đang ngồi ngay ngắn, đối diện là sáu danh gia võ thuật người Hoa nổi tiếng ở Mỹ. Bọn họ và Vương Siêu luận võ đã có hợp đồng, bây giờ đã đến làm quán gia.

Vương Siêu mấy ngày này cùng Ba Lập Minh đến Mỹ giết Hồng Tú Liên, Tư Đồ Nghĩa, chấn nhiếp Mỹ Quốc Hồng môn đại lão. Sau đó lại đến Canada đàm phán. Dọc đường hồi hải ngược xuôi, căn bản không có thời gian để ý đến những chuyện khác. Bây giờ đàm phán với Đại Quyền đã có kết quả tốt. Mỹ Quốc Hồng môn trên cơ bản cũng giải quyết xong, việc còn lại chỉ là trấn áp phản loạn bên trong Đường Môn.

Bất quá chuyện này phải bàn bạc cho thật kỹ, cho nên hân phải nghỉ ngơi một chút cho khỏe. Nói cách khác, cả ngày hồi hải ngược xuôi đi giết người, cho dù lấy thể lực của hân cũng cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

Nếu muốn nghỉ ngơi, thì trước hết việc cấp bách là dàn xếp cho sáu danh gia Hóa Kinh này.

Sáu cao thủ Hóa Kinh, đó chính là một thực lực lớn vô cùng. Nếu không biết cách sử dụng tốt thì rất đáng tiếc, có cảm giác như đang phung phí tiền bạc.

Từ lúc Vương Siêu và Ba Lập Minh tại ngục giam trong nước luận võ thì bỗng xuất hiện một ý nghĩ. Đó chính là tổ chức toàn những cao thủ võ lâm thành lập nên bộ đội đặc chủng. Suy nghĩ một chút, cứ một tiểu đội toàn là cao thủ Hóa Kinh thì vô luận là thể lực, phản xạ cũng cao hơn so với bộ đội đặc chủng bình thường gấp mười lần. Đó là lực lượng có khả năng uy hiếp cường đại! Bất cứ thể lực nào muốn đối đầu với Đường Môn, thì đầu tiên phải nghĩ đến việc mình đang ngủ mà bị bộ đội tiến vào tận nơi, đến lúc đó thì sinh tử đã không còn thuộc về mình nữa.

Nhưng loại suy nghĩ này thật sự khi thực hiện rất khó khăn.

Một cao thủ Hóa Kinh rất hiếm gặp. Quyền pháp có thể luyện đến Hóa Kinh, đều là nhân vật nổi danh, như thế nào cam chịu để người ta sai bảo.

Thứ hai, cho dù có chiêu mộ được những cao thủ này, thì những người này đều kiêu ngạo, làm sao có thể nghe theo. Chỉ sợ mỗi ngày đều phải giải quyết nội chiến, không tới ba ngày thì cơ ngơi đã sụp đổ tan tành.

Trong lịch sử không hề thiếu những việc như vậy. Như chuyện Thiên Địa Hội phản Thanh phục Minh, Nghĩa Hòa Đoàn phủ Thanh diệt Dương, trong đó cũng không thiếu những cao thủ danh gia. Nhưng cuối cùng cũng không thể tồn tại lâu dài, chính là vì không đồng lòng thành một khối, phát triển khả năng chiến đấu.

Năm đó thầy trò Lý Tồn Nghĩa, Thượng Vân Tường cùng với Nhất Can Nghĩa và đoàn dũng sĩ phục kích tại trạm xe lửa của Thiên Tân Lão Long. Kết quả một đám vô tổ chức mà dám xông vào làm loạn, bị quân đội ở đây tổ chức chống trả. Đám người này võ công chưa luyện tới đâu, mà cho dù có luyện tốt đi chăng nữa thì chẳng lẽ có thể chống lại súng đạn sao. Kết quả bị quân đội dùng súng bắn chết, cơ hồ toàn quân bị diệt. Cuối cùng may là nhờ quyền pháp hai thầy trò cao cường, mới miễn cưỡng giết được những tay súng này.

Những triều đại tiếp theo, cho dù là cao thủ đi nữa thì khi đứng trước một đội quân được huấn luyện tốt thì cũng không chiếm được tiện nghi. Càng đừng nói đến quân đội đã được hiện đại hóa, muốn giở trò cũng chỉ có thể bí mật ám sát chủ tướng mà thôi.

Bất quá bây giờ Đường Môn chính là đã được quân sự hóa hết. Cho nên làm thêm việc huấn luyện cao thủ thành quân nhân có tổ chức thì cũng không phải là việc khó.

Bởi vì có ý nghĩ như vậy, cho nên ngày đó Vương Siêu mới đột nhiên mạo hiểm, đánh cuộc một phen. Hắn thu thập sáu người này ở dưới trướng, sau đó tổ chức thành một đội, phát huy ra lực chiến đấu lớn nhất.

Sáu người nếu như phối hợp tốt với nhau, thì cho dù là Đan Kinh cao thủ cũng có thể bị giết.

Cho nên Vương Siêu mới đi đến Singapore trước, muốn dàn xếp tốt cho sáu người này.

Nghe thấy Vương Siêu hỏi, Lữ Lão Lộc, Hồ Nhan Lương, Miêu Khang Hi, Lâm Hồng Bàn, La Phách, Đồ Hùng sáu người nhìn nhau, ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp, giống như đã hiểu rõ ý của hắn.

“Trong nhà dàn xếp tốt lắm. Nhưng thật ra phải đa tạ Vương tiên sinh đã cấp cho chúng ta chỗ ở. Mấy ngày này thông qua Bạch sư phụ, Diệp sư phụ, Sa sư phụ chúng ta cũng thu hoạch được một ít chỗ tốt”.

Trầm mặc một lúc, Lữ Lão Lộc mở miệng thì thào nói một câu.

“Nhớ năm đó, người luyện võ chúng ta, khi võ công đã đạt đến một trình độ thì rất khó để đột phá. Phải tập hợp trí tuệ và kinh nghiệm của người khác thì mới có thể tiến thêm một bước. Chúng ta cũng chưa có người nào tự phụ là thần tiên, không trao đổi học hỏi, như thế nào có thể tiến bộ?”

Trên mặt Vương Siêu rất nghiêm túc, sau đó hắn cảm thán nói: “Lúc Tống Triều Triệu Khuông Dận làm đại tướng quân, tập trung rất nhiều cao thủ có kinh nghiệm, mới có thái tổ trường quyền kinh điển. Đến đời Nhạc Phi thì tập trung các cao thủ lại thảo luận, mới có Nhạc Thức Tấn Thủ. Đến triều Minh lúc Thích Kế Quang luyện binh, tập trung Ôn Gia Quyền, Ba Tử Quyền, Đoãn Đả, Tham Mã Thủ, mới có quyền kinh Thích Kế Quang. Tới bây giờ, các nơi mở ra quốc thuật quán để trao đổi, mới có võ thuật đại tông sư, trăm hoa đua nở. Đường Môn chúng ta bây giờ tập trung tất cả những người Hoa luyện võ để trao đổi, không dám khẳng định là sẽ đứng đầu. Nhưng tối thiểu có thể đề cao cấp bậc của chúng ta thêm một tầng”.

“Lời này cũng đúng”.

Sáu người đều gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Thật ra mấy ngày này, bọn họ cũng được không ít chỗ tốt.

Tối thiểu chính là tuyệt đỉnh cao thủ vua đấu võ Ba Lập Minh mang tới rất nhiều bí tịch Thiếu Lâm vốn đã thất truyền từ lâu, khiến cho bọn họ được mở rộng tầm mắt, học được rất nhiều điều mới.

Đương nhiên, tin sách không bằng không sách. Bất cứ một quyển thư kinh điển gì, cũng có những điểm sai lầm trong đó. Nhất là loại bí tịch võ công này, chỉ có thể đem ra tham khảo. Nếu cứ tùy tiện lấy một quyển sách mà tu luyện thì khẳng định sẽ trở thành tàn phế.

Bởi vì cho dù nội dung ghi lại bên trong là đúng, nhưng thân thể mọi người đều không giống nhau, cho nên tu luyện cũng khác. Như bạch ngọc phong Tẩy Tủy Kinh có chú giải của mình, Vương Siêu chiếu theo tu luyện thì cảm thấy không thích hợp, vì vậy mới cải biến lại.

Bất quá trừ những bí tịch này ra, thì quan trọng nhất chính là kinh nghiệm của Vương Siêu, Ba Lập Minh là hai đại cao thủ thế giới.

Có bí kíp, lại có thêm kinh nghiệm của hai đại cao thủ này thì khi tu luyện sẽ bớt đi không ít những đường vòng. Nhất là sau Hóa Kinh muốn tiến vào Đan Kinh, nếu không cẩn thận, đi đường vòng thì chẳng khác nào tìm đường chết. Trong lịch sử, Bao Đan không thành thì chết rất nhiều, nhìn thấy mà giật mình.

Quyền pháp sau khi đạt tới Hóa Kinh... Quan trọng nhất là gì? Không phải bí tịch, cũng không phải khổ luyện, mà chính là đem quyền thuật ra nghiền ngẫm, suy nghĩ, còn phải đối chiếu với những kinh nghiệm tu hành đã biết.

Sáu danh gia có muốn hay không tiến thêm một bước, quyền pháp tinh tiến vào Đan Kinh?

Đương nhiên là muốn, tất cả mọi người đều muốn.

Bây giờ có hai đại cao thủ Đan Kính ở đây, không chút keo kiệt chia sẻ kinh nghiệm cho mình. Họ còn cái gì không hài lòng? Thế giới này võ công luyện đến Đan Kính rất ít. Thay đổi cách nghĩ một chút, đừng nói là bọn họ tìm không được người để học hỏi, cho dù có tìm được Đan Kính cao thủ. Thì người ta có nguyện ý trao đổi kinh nghiệm cho bọn họ hay không, đó mới là vấn đề.

Trong giới võ thuật thường giấu nghề, sư phụ khi dạy đệ tử đôi khi cũng giấu nghề. Mà sau người này từ miệng Bạch Tuyền Y, Diệp Hồng cũng đã biết. Vương Siêu và Ba Lập Minh hai người không hề giấu nghề, có bao nhiêu nói bấy nhiêu, hết sức thẳng thắn chân thành. Trí tuệ to lớn, quả thực khiến cho không ít người đổ kỵ.

Bất quá muốn mình làm quản gia cho người khác, thì khiến cho danh gia bọn họ không còn mặt mũi. Bởi vậy tâm lý bọn họ thủy chung vẫn còn khúc mắc.

Nhưng là, Vương Siêu đã nói một câu khiến cho bọn họ bỏ đi khúc mắc cuối cùng trong lòng.

“Giới võ thuật đang bất ổn” Vương Siêu nói: “Chúng ta rất chân thành, tuổi các người cũng đã lớn. Nếu qua thêm mười hoặc tám năm nữa, thân thủ sẽ không còn như xưa. Cho dù lúc đó thoái ẩn, chẳng lẽ không có người tìm đến các người báo thù? Mặc dù các người cũng có đồ đệ, bất quá không phải tên nào cũng tốt. Tại thời điểm mấu chốt đồ đệ của các người có dám liều mạng để giữ gìn danh tiếng cho các người không? Không bằng bây giờ thoái ẩn sớm, đảm nhận một số chức vị trong Đường Môn. Có Đường Môn làm chỗ dựa, cho dù cừu gia các người trước kia cũng không dám tìm đến đây. Hơn nữa các người một khi cảm giác người không được khỏe, lập tức có thể yêu cầu ta cấp cho lương hưu, trực tiếp dưỡng lão ở Đường Môn”.

Nghe những lời này của Vương Siêu, người đầu tiên tỏ thái độ là Lữ Lão Lộ: “Việc khác không nói, chỉ bằng hai chiêu Thủy Tích Thạch Xuyên và Ác Thiết Thành Nê của người, công phu tuyệt đỉnh như vậy, ta đi theo người cũng không thành vấn đề. Bất quá ta nghe nói quyền pháp của người không chỉ có như thế, mà còn có “Quá đỉnh chi lực”. Không biết có thể làm cho chúng ta mở rộng tầm mắt hay không?”

Nguyên lai chuyện Vương Siêu biểu diễn công phu tại Đại Quyền bang đã truyền ra ngoài, mà càng lúc càng thêm mắm thêm muối.

Sau khi Vương Siêu trở về, thậm chí nghe được một ít thanh niên Nam Dương Đường Môn khoe khoang về hắn, nói hắn có “Quá đỉnh chi lực”, giống như Dương Lộ Thiên, có thể tự nắm lấy bản thân nhấc bổng lên.

{Trong quyển danh nhân quốc có thuật lại: Dương Lộ Thiên có thể dán người dính chặt lên tường, đồng thời có thể tự nhấc bổng bản thân lên. Điều này rõ ràng là phản khoa học, thuộc loại khoe khoang giả dối}

Vương Siêu nghe xong, trầm tư suy nghĩ. Đạt Ma, Trương Tam Phong cũng vì như thế này mà bị đồn thổi thành thần tiên.

Bất quá đối với hiện tượng mê tín như vậy, Vương Siêu cũng không có cách nào loại bỏ. Một người tung tin nhảm, lại thêm một số người khác đồn thổi. Dần dần cũng bị đồn thổi thành thần tiên.

“Thần tiên không phải luyện thành, mà là bị thổi thành” Vương Siêu cảm thán: “Ta thấy các Lão Lộ người cũng là danh gia, như thế nào lại tin vào mấy cái lời đồn này?”

“Chúng ta không tin, chỉ là tự kết luận” Lữ Lão Lộ lắc đầu. “Bất quá nếu người cũng không thể luyện đến cảnh giới đó, thì có lẽ đây là sự thật”.

“Ừm, nếu chư vị đã đáp ứng, vậy thì kế tiếp hãy nghe ta an bài. Bắt đầu từ ngày mai, các người phải huấn luyện cho thật tốt. Tạ Ly sẽ cho người đến kể rõ chi tiết kế hoạch, cũng là để phối hợp lẫn nhau thành một. Ngày mai ta sẽ đến Singapore, các người có thể đến lão Ba để trao đổi. Nếu như phối hợp tốt, thì ta tin tưởng lão Ba sẽ rất hài lòng”.

Vương Siêu đứng dậy, buổi nói chuyện tối hôm nay đã hoàn toàn dẹp tan khúc mắc trong lòng sáu người này. Chuyện tình còn lại chính là sáu người này được huấn luyện sẽ phát huy lực chiến đấu đến mức nào.

Thế lực của sáu người này đều có thể so sánh với Kỳ Bá. Nhưng nếu bọn họ đánh nhau với Kỳ Bá thì khẳng định sẽ bị giết chết. Vương Siêu chỉ là để cho bọn họ học tập một chút kỹ xảo giết người, và nhân tiện phối hợp để bổ sung khuyết điểm cho nhau.

Ngày thứ hai, tại eo biển Malucca, một con tàu chở hàng khổng lồ đã cập bến tại Singapore. Lúc tàu đang tháo dỡ hàng hóa xuống cảng, thì một thiếu niên mặc quần áo thể dục từ trong khoang thuyền bước ra.

Người thiếu niên mặc quần áo thể dục này đúng là Vương Siêu.

Vương Siêu từ trên tàu chở hàng đi xuống, từ xa xa đã thấy bên ngoài bến tàu có rất đông xe taxi đang chờ khách.

Trần Ngã Dương từ bên trong một chiếc xe bước ra đón: “Vương Siêu lại đây, đã như vậy còn muốn thần thần bí bí, trốn trong tàu chở hàng để đến đây. Người nếu trực tiếp ngồi phi cơ có phải tốt hơn không? Hơn nữa người cũng không mang theo ai bên cạnh à? Nhìn người không giống như người lãnh đạo Đường Môn.”

Vương Siêu cười ha ha, chỉ tay lên bầu trời nói: “Bay trên trời không an toàn, nói không chừng còn bị bắn hạ. Ta gần đây đắc tội với nhiều người, không chừng lại bị ám toán. Hơn nữa hôm nay ta đến chỗ người không phải để đánh nhau, dẫn theo người làm gì. Càng nhiều người thì hành tung càng dễ bị bại lộ. Tốt hơn hết ta cứ đi một mình cho khỏe”.

“Nói vậy cũng đúng” Trần Ngã Dương gật đầu, hần tin tức linh thông, đã biết mấy ngày trước Vương Siêu tới Mỹ quốc Hồng môn, bàn chuyện với Đại Quyền bang.

“Người bây giờ càng lúc càng giống như một thương nhân rồi. Bất quá hơi thở người bây giờ càng trầm tĩnh hơn, xem ra công phu càng lúc càng tăng tiến”.

Vương đi một bên đánh giá Trần Ngã Dương.

Nguyên bản là Thái Cực Quyền sư hung ác, Đông Nam Á đệ nhất hắc quyền cao thủ, bây giờ mặc dù vẫn là bộ dáng ôn nhu như ngọc trước kia, nhưng đã ít đi vài phần hơi thở ác liệt năm đó, thêm vào vài phần trầm ổn.

Trần Ngã Dương mặc một bộ quần áo Tây màu đen, thắt cà vạt, hai mắt đeo cặp kính viền vàng, càng tăng thêm vài phần nho nhã.

Người hần vốn hết sức anh tuấn, hơn nữa dáng người cao ráo, phong độ hết lần này đến lần khác đều trầm ổn. Người như vậy cũng khó trách phụ nữ như Mạc Văn Yến vừa gặp đã yêu.

Đối với Trần Ngã Dương mà nói. Mặc dù Vương Siêu cũng cao ráo, khuôn mặt cũng không đến nỗi khó coi, nhưng tuyệt đối không đẹp trai bằng Trần Ngã Dương. Bất quá không giống như phong độ nho nhã của Trần Ngã Dương, vừa nhìn vào thì thấy khí chất Vương Siêu không khác gì so với người thường. Nhưng nếu tỉ mỉ nhìn kỹ sẽ phát hiện, hần có rất nhiều điểm đặc thù không giống loài người. Vô luận là răng hay lỗ chân lông, da tay, hay là ánh mắt, lông mi, ngón tay, móng tay, khắp nơi đều không giống loài người.

Hàm răng so với người thường thì nhỏ hơn nhưng khít với nhau, trắng tinh. Lỗ chân lông thì tựa hồ như không có. Da tay bóng loáng giống như ngọc. Ánh mắt ẩn sâu, đôi mắt cũng không nhìn thấy con ngươi. Lông mi dài, ngón tay tinh tế, móng tay trong suốt không một chút tạp chất, thuần túy giống như thủy tinh.

349. Chương 346: Nhân Sinh Vi Diệu Tuần Hoàn

Cho nên tất cả mọi việc hần đều hành động bí mật.

Võ công đứng đầu thiên hạ, thân phận hiển hách, tài phú vô cùng, nhưng đồng thời cũng mang tới rất nhiều bất tiện.

“Ta càng ngày càng giống như một thương nhân, còn người thì lại giống như một sinh viên. Đâu có ai nghĩ đến người lại là lãnh đạo quân phiệt Nam Dương, đệ nhất quyền pháp Đông Á.” Nghe Vương Siêu trêu chọc mình, Trần Ngã Dương mỉm cười. “Lên xe đi.”

Sau khi Trần Ngã Dương nhận được tin Vương Siêu đến thì cũng bí mật mang xe ra đón, cũng không hề thông báo cho bất cứ ai.

“Người đeo kính làm gì? Chẳng lẽ bị cận à?” Sau khi Vương Siêu lên xe, nhìn thấy Trần Ngã Dương đeo kính có vẻ kỳ quái mới hỏi.

“Ồ, đây là quà của lão Trình. Hắn mới mở một tập đoàn mắt kính.” Trần Ngã Dương thuận miệng trả lời.

“Lão Trình thật nhỏ mọn, khai trương công ty mắt kính mà chỉ đem tặng một cái kính.” Vương Siêu nói thầm. “Ta tại Canada đã thấy vị hôn thê của người, nàng là một cô gái rất tốt, các người như thế nào quen nhau vậy?”

Trần Ngã Dương híp mắt, hình như đang nhớ lại chuyện xưa, sau đó nói một chút: “Phụ thân Vân Yến chết trong tay Worton, Worton lại chết ở Singapore, Vân Yến khi biết tin tức này liền lui tới mấy lần để tìm hiểu. Ta gần đây nghe nói người ở Mi đã giết Đường Toái Vân? Nếu như thế thì nước Mi đã ít đi một đại đường song long, cuộc sống của người dân cũng tốt hơn. Hai người kia, trong những phiên chợ đêm quốc tế có rất nhiều người trả giá cao để lấy mạng bọn họ. Trong đó có một lãnh đạo tập đoàn dầu mỏ Iran ra giá năm triệu USD. Đáng tiếc là người đã giết chết chúng rồi, nếu không thì cũng có thể thu được một số tiền không nhỏ.”

“Còn có việc như vậy sao?” Vương Siêu sững sốt, nhưng sau đó lại lắc đầu thở dài. “Đúng là đáng tiếc.”

Nguyên lai Mi quốc quân tình cục là Đường Toái Vân, Đường Liên Khê là hai cao thủ. Nhiều năm qua làm vô số chuyện, vô luận là ám sát, bắt cóc, lấy trộm thông tin tình báo, bí mật thám thính...không việc nào là không làm. Trong suy nghĩ của cao tầng Mi thì bọn chúng chính là người nhện, người dơi, siêu nhân, siêu anh hùng. Nhưng các thế lực thù địch thì rất nhiều, bởi vì không có chuyện ác nào mà bọn họ không dám làm, họ chính là ma quỷ dưới địa ngục.

Vương Siêu đương nhiên cũng có kẻ thù, nhưng kẻ thù của hai đại đường song long này so với Vương Siêu thì còn nhiều hơn gấp mười lần!

Bởi vì nguyên nhân đó, cho nên một ít tổ chức thuê người ám sát, bắt cóc bí mật mọc ra, giá của hai người kia cũng được nâng lên cao.

Từ trước đến nay cũng không biết có bao nhiêu người vì ham tiền thưởng mà đi ám sát hai người đó... Nhưng chưa ai thành công cả.

Đích xác, cao thủ Bảo Đan thật sự quá mạnh.

Nhưng Vương Siêu lại giết được bọn họ, nếu như trước đó biết được sinh ý này thì đã có hơn mười triệu USD chảy vào túi mình rồi. Đáng tiếc đã lỡ mất cơ hội. Cho nên khi Vương Siêu nghe Trần Ngã Dương nói như vậy thì thật sự cảm thấy rất đáng tiếc.

“Không biết mạng ta giá bao nhiêu?”

Vương Siêu cười ha hả.

Trần Ngã Dương lắc đầu: “Mạng của người đáng giá hai trăm triệu, hơn nữa từ chợ đêm mới truyền về tin tức, rằng Đường môn các người đã cài gián điệp vào chợ đêm. Quân hỏa chợ đêm, sát thủ chợ đêm thỉnh thoảng đều có sinh ý, chẳng lẽ người không quan tâm chút nào sao?”

“Ta muốn giết người, cứ trực tiếp đi giết là được, chẳng cần phải thông qua chợ đêm kiếm tiền. Hơn nữa con người của ta không phù hợp với việc đó. Muốn ta đi buôn bán thì thật sự ta làm rất tệ.” Vương Siêu ho khan một chút: “Bất quá nghe người vừa nói, ta đã đoán ra kẻ muốn mua mạng là ai, chẳng lẽ tên Uy Lợi kia nhanh như vậy đã không còn sợ ta nữa? Cư nhiên dám dùng tiền mua mạng ta, hẳn không sợ ta lấy mạng hắn sao? Hay là hắn đã có cao thủ nào đó bảo vệ?”

Nghe Trần Ngã Dương ngẫu nhiên nói, thì trong lòng Vương Siêu đã loáng thoáng hình dung được người trực tiếp dùng hai trăm triệu mua mạng mình....trừ Uy Lợi, người thừa kế gia tộc Lạc Khắc Phỉ Lạc thì không còn ai xen vào.

Trong khi hai người đang nói chuyện, Trần Ngã Dương lái xe hết sức điêu luyện, chỉ sau vài chục phút đã về đến chỗ ở của mình.

Nơi này chính là chỗ nằm đó Vương Siêu và hần thảo luận quyền pháp, hơn nữa còn diễn luyện những chiêu thức cưỡi ngựa nguy hiểm.

Bên cạnh sân là một cây địa thụ bị Trần Ngã Dương phi ngựa đập đổ, bây giờ chỉ còn lại nửa đoạn. Hiện giờ ngay chỗ bị chặt đứt đã mọc ra những nhánh cây nhỏ, từ trong tàn phá sinh ra sự sống.

Sau khi Vương Siêu xuống xe, hần nhìn cái cây mà cảm thấy cảm khái.

“Những người trong nhà rất tò mò không thích hợp đến. Chỉ có nơi đây là thanh tịnh.” Trần Ngã Dương nhìn Vương Siêu đang chấp tay sau lưng đi đến cây địa thụ. Hần biết Vương Siêu đang nghĩ gì, không khỏi phá tan sự cảm khái của Vương Siêu.

“Quyền pháp của người tiến bộ nhanh quá, mấy năm nay ta bỏ bê tập luyện, bây giờ đã không phải là đối thủ của người rồi.”

Vương Siêu lắc đầu: “Người không có sao nhãng, ta nhận thấy người cũng đã đột phá một tầng. Từ Hóa Kinh luyện đến Đan Kinh, ta tiến bộ cũng là do trao đổi học hỏi với rất nhiều người, hơn nữa còn có hoàn cảnh tốt. Người bận nhiều việc, hiển nhiên không có thời gian rảnh để nghiên ngẫm đắm chìm trong quyền pháp như ta.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Siêu đột nhiên hứng thú bước tới hai bước, hai tay vung ra nhảy lên trời, đá ra ba cước rồi rơi xuống đất. Đây là mã hình pháo quyền biến hóa đến “Phi Mã Đạp Yển”. Không giống với khí thế cương mãnh mà Trần Ngã Dương luyện lúc đầu, cũng không phải cái vẻ nhẹ nhàng phiêu phiêu như Liễu Như.

Biểu hiện ra ngoài của chiêu thức ấy chính là yêu kiều. (hoa mỹ nhưng khí thế)

Trần Ngã Dương nhìn Vương Siêu đánh ra “Phi Mã Đạp Yển” thì mắt sáng lên.

“Yêu kiều, rất yêu kiều. Không cương cũng không nhu, thật giống như yển tử đem cương mãnh của ngựa nhốt lại. Hai pháo quyền của người, một nhảy lên, đồng dạng là Phi Mã Đạp Yển nhưng lại giống như cảm giác rồng bay lên. Rất hay, rất hay.”

Trần Ngã Dương tháo mắt kính xuống, tinh thể thương thức, tùy ý nói ra những lời nhận xét. Tựa hồ như hần đang nhắm nháp hương vị của hai quyền ba cước này.

“Hàng trụ chân long đan khả viên.” Vương Siêu tùy ý tản bộ, tựa hồ đang lơ đãng nói chuyện phiếm. “Những lời Tiết Diên viết bên trong Tượng Hình Quyền thật sự là kinh điển. Chúng ta khi đó luyện chiêu thức Phi Mã Đạp Yển thì có cảm giác như chân long chính là xương sống của mình. Đem xương sống toàn thân cấu thành một chỉnh thể, đánh ra kinh cuồng bạo cương mãnh, càng làm cho kinh hàng phục, luyện được thân pháp nhẹ nhàng giống như chim yển. Vừa cương vừa nhu mới thật sự thành công. Nhưng kỳ thật khi đó chúng ta đã nghĩ sai, xương sống chỉ là giả long. Chúng ta luyện đến Hóa Kinh, kỳ thật khí huyết chính là long, còn mạch máu thì kỳ thực so với con sông lớn cũng không khác nhau là mấy. Chỉ có hàng phục được khí huyết của chính mình, mới có thể chính thức xem như chân long, đan cũng thành.”

“Nhưng như vậy thì giả long còn dễ đạt được, chứ chân long thì quá khó. Trong Đan kinh có nói rõ đạo lý này. Nhưng trong thực tế khi luyện công phụ lại kém đến ngàn dặm, khí huyết không thông...hung hiểm nhiều, chỉ cần hơi chút không cẩn thận thì máu huyết bại hoại, tán công mà chết. Phong thủy long mạch, nếu xử lý tốt thì có thể thành vương thành thánh. Xử lý không tốt thì sẽ trở thành đại họa.” Trần Ngã Dương nhẹ nhàng thở ra.

“Dùng phong thủy để nói về Bão đan?” Vương Siêu nghe Trần Ngã Dương nói thì cảm thấy quả thật năm đó hần không hổ là hắc quyền đệ nhất Đông Nam Á. Người này lục phủ ngũ tạng, mạch máu, hô hấp đều là dựa theo quy luật sông núi trong phong thủy.

“Xem ra, quyền pháp của Ngã Dương cũng đã đạt đến đỉnh điểm, nếu đánh tan chi mê thì sẽ chính thức tiến vào Đan Kinh.”

Vương Siêu tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng không nói ra, lại đi tới đánh ra hai quyền, bay lên không đá ra ba cước. Sau khi rơi xuống đất thì cũng đạp hai bước, lại bay lên không đá ra ba cước.

Hần cứ như vậy lặp đi lặp lại động tác đó trong sân, diễn chiêu “Phi Mã Đạp Yển”.

Liên tiếp hơn mười lần, động tác của hắn càng lúc càng nhanh dần. Cuối cùng trong sân chỉ còn lại bóng dáng mơ hồ của một người, căn bản không thể thấy rõ bộ dáng.

Trần Ngã Dương bị cảnh này thu hút, tập trung tinh thần để nhìn quỹ tích thân hình của Vương Siêu.

Bởi vì thân pháp Vương Siêu quá nhanh, ánh mắt hắn vừa mới nhìn chỗ này thì lại nhìn sang chỗ khác... Tựa hồ khắp sân đều là thân ảnh của hắn.

Đột nhiên, tất cả các thân ảnh thu về một chỗ, Vương Siêu lẳng lặng đứng tại trung tâm sân.

Cảnh này khiến cho Trần Ngã Dương có cảm giác mình đang nhìn thấy đàn chim bay về tổ. Tai mắt đều thanh tịnh, thần kỳ mà thanh tịnh.

Từ động tác luân phiên không kịp nhìn cho đến đột nhiên thu công. Vương Siêu lấy chiêu số “Phi Mã Đạp Yến” thì triển từ cực động đến cực tĩnh.

Thấy hết thấy cảnh này, trong lòng Trần Ngã Dương đột nhiên dâng lên một loại cảm giác khó diễn tả bằng lời.

Trong mắt sân khắp nơi đều là dấu chân Vương Siêu, nhưng các dấu chân đó lại không hề lộn xộn, khoảng cách giống nhau, vô cùng chuẩn xác.

Mà các dấu chân ở ngoài hợp thành một vòng tròn lớn, ở giữa thì tạo thành một vòng tròn nhỏ hơn, nhỏ hơn... Tất cả đều lấy chỗ Vương Siêu hiện đang đứng làm tâm.

“Một chiêu Phi Mã Đạp Yến này, luyện thành vòng tròn có tâm, vòng tròn lớn bao lấy vòng tròn nhỏ, vòng tròn nhỏ lại bao lấy vòng tròn nhỏ hơn, cứ như vậy, đây chính là Đan Kinh.” Ánh mắt Trần Ngã Dương chợt lóe, lẩm bầm nói.

“Người tặng ta lễ vật rất lớn. Không chừng chỉ sau một hai tháng, chậm nhất là một trăm ngày thì khí huyết xoay tròn, cơ thể thoát thai hoá cốt, tiến vào một cấp độ mới.” Trần Ngã Dương rất cục đã hiểu, lễ vật mà Vương Siêu tặng mình chính là cái này.

Vương Siêu dĩ nhiên là lấy một chiêu “Phi Mã Đạp Yến” này diễn luyện ra phương thức Đan kinh. Loại kinh nghiệm này quả nhiên là rất quý giá. Trần Ngã Dương vốn đã đạt đến Hóa Kinh, mấy năm nay cũng một mực tự mày mò, tuy đã tiến đến rất gần nhưng thủy chung vẫn không thể phá được cánh cửa ngăn cách.

Thứ Đan Kinh này không có cách nào dạy được.

Cho dù Hoắc Linh Nhi, Đàm Văn Đông luyện đến Hóa Kinh, Vương Siêu cũng không thể chỉ dạy rõ ràng cho bọn hắn. Bạch Tuyền Y đã sớm nhờ Vương Siêu chỉ dạy công phu Bảo đan nhưng vẫn không thể luyện thành.

Nhưng với Trần Ngã Dương thì khác, một chiêu “Phi Mã Đạp Yến” này năm đó là do hai người Trần Ngã Dương và Vương Siêu khắc sâu trong trí nhớ. Cách dùng kinh, tâm ý cũng cảm nhận đến đỉnh điểm, bây giờ lại được Vương Siêu chỉ dạy, liền trở thành một loại cảm nhận vi diệu.

Sát chiêu “Phi Mã Đạp Yến” này chính là năm đó Trần Ngã Dương dạy cho Vương Siêu.

Vương Siêu bây giờ lại dạy ngược lại cho hắn.

Tuần hoàn như vậy, thật sự đã bao hàm nhân sinh triết lý vi diệu.

Đêm đến.

Đêm lạnh như nước.

Dưới ánh trăng.. Trần Ngã Dương lẳng lặng chấp tay đứng trong sân, nhìn về phía dấu chân trên mặt đất phía trước, cứ mãi ngẫm nghĩ về những gì đã cảm ngộ được.

Vương Siêu thì ngồi trong phòng, đang tùy ý lật xem một ít bộ sách mà Trần Ngã Dương thu thập được.

Đúng lúc này, bỗng tai Vương Siêu đột nhiên cử động.

Bởi vì có một âm thanh rất nhỏ truyền đến tai hắn.

“Đây là tiếng hô hấp?” Truyền vào trong tai Vương Siêu đúng là tiếng hô hấp của ba người.

Trần Ngã Dương sống ở căn phòng cách đây trăm mét, buổi tối cũng thường xuyên có người qua lại. Lấy thính lực của Vương Siêu thì nghe thấy tiếng hô hấp là rất bình thường, nhưng đột nhiên trong lúc đó, tiếng tim đập của ba người đó mạnh mẽ đến cực điểm, ở khoảng cách xa như thế mà giống như tiếng hít thở truyền tới tai hắn.

350. Chương 347: Xuân Yên Hàm Nê

Trong tai Vương Siêu hiện giờ chính là đang truyền tới loại âm thanh này.

Thính lực của hắn, chỉ cần thả lỏng tâm thần, chăm chú lắng nghe thì ngay cả tiếng kiến bò cách xa trăm mét cũng có thể nghe được, huống chi là tiếng tim đập mạnh mẽ của ba người?

Trong tai Vương Siêu cảm nhận được tiếng tim đập của ba người này quả thực rất cường đại. Mỗi một lần đập thì đủ để đưa máu đến từng bộ phận rất nhỏ trong cơ thể, giống như là một máy công suất lớn vậy. Cho nên trống ngực ba người rất thông thả, cơ hồ mười giây mới đập một lần, so với trống ngực của người bình thường thì chậm gấp mười lần! Bởi vì trái tim mạnh mẽ như vậy cho nên so với người bình thường thì trình độ cao hơn.

Tiếng tim đập cường đại như vậy tiến vào phạm vi nghe của Vương Siêu, thật giống như ba con cá mập lớn bơi vào một con sông nhỏ!

Động tĩnh lớn như vậy, nếu Vương Siêu còn không cảm giác được thì quả thật là không xứng danh cao thủ cấp thần tiên.

“Trái tim cường đại như vậy? Ngay cả cao thủ Hóa Kinh cũng không thể có. Ngã Dương xem như đã gần đạt đến Đan Kinh nhưng vẫn trái tim vẫn chưa có lực lượng như vậy. Trừ khi là luyện đến Bảo Đan, bất quá cao thủ Đan kinh trên thế giới này rất ít, như thế nào lại có thể đột nhiên xuất hiện ba người? Ta có phải hay không đã nghe nhầm, xuất hiện trạng thái mơ hồ?”

Vương Siêu trong tai nghe được thanh âm của ba người không hài hòa với hoàn cảnh, đang muốn buông quyển sách trên tay xuống thì đột nhiên cảm giác được một việc rất khó tin.

Tiếng bước chân ba người này... đang ngày càng đến gần.

Ngay cả Trần Ngã Dương đang trầm tư trong sân cuối cùng cũng cảm giác được, hai mắt nhìn về phía đại môn.

Ầm ầm!

Cánh cửa lớn đột nhiên trong lúc đó bị người ta mở ra.

Trong sân Trần Ngã Dương cũng không hề có người nào khác, chỉ có mấy người lao công quét dọn vệ sinh, nhưng đến tối thì đã về nhà. Trong sân rất an tĩnh, không giống như một ít tòa nhà tổng bộ của tập đoàn Trần Thị, hai mươi bốn giờ đều có lực lượng cường đại bảo vệ. Hơn nữa bản thân hắn chính là nhất lưu cao thủ, có lực lượng bảo vệ và không có bảo vệ cũng không có gì khác nhau.

Trần Ngã Dương ngẩng đầu, nhìn về phía cánh cửa gỗ. Một tiếng cọt két vang lên. Hai cánh cửa được mở ra hai bên, mà phía sau là ba người đang đi vào.

Từ chiều thức dậy cửa ấy có thể nhìn ra được đối phương tuyệt đối là tuyệt đỉnh cao thủ. Từ bên ngoài hướng vào trong xuất kinh, lại không chế trực tiếp chặt đứt khóa cửa. Mà trên cánh cửa lại không hề có một chút thương tổn, không đạt đến Hóa Kinh công phu thì không thể làm dễ dàng như vậy.

Quần áo ba người mặc cũng bình thường, không có gì kỳ quái. Nhưng nét mặt, hành động thì ung dung, dựa khí chất hiện ra thì bọn họ giống như là đang ngạo nghễ nhìn xuống thiên hạ.

Trần Ngã Dương kỳ quái nhìn ba người này. Cả ba đều là nam, trong đó có một nam tử Ảp...nhưng hắn không biết ai cả.

“Các người là cừu nhân của Trần Ngã Dương ta? Tới đây để giết ta?” Trần Ngã Dương thấy ba người xông tới thì cũng không nhiều lời, trực tiếp mở miệng hỏi.

Đùa à, đối phương xông đến phá vỡ cửa nhà mình tiến vào, mà còn hỏi đối phương là người tốt hay kẻ xấu, và đang làm gì thì đúng là ngu ngốc. Trần Ngã Dương không phải loại ngu ngốc, cho nên hắn trực tiếp hỏi luôn đối phương có phải hay không tới đây là để giết mình.

Hắn tung hoành hắc đạo, hai mươi tuổi lấy Thái Cực Quyền xưng bá giới Hắc quyền ở Đông Nam Á. Giết người vô số, nói về kẻ thù thì tuyệt đối không hề dưới Vương Siêu. Hắn đã gặp rất nhiều loại ám sát cho nên khi ứng phó với những tình huống bất thành linh thì cũng rất có kinh nghiệm, cũng rất trấn định.

Bất quá trong lòng hắn lúc đó lại có chút nghi vấn...Bởi vì ba người này quá kiêu ngạo, cứ trực tiếp đẩy cửa tiến vào. Những loại ám sát mà hắn gặp phải trước kia không có sát thủ kiêu ngạo như vậy, đều là núp ở một chỗ mà bắn lén.

“Người chính là Trần Ngã Dương? Nghe nói người luyện Thái Cực Quyền? Xem ra câu Thiềm Kính Luyện quả không sai, bất quá hỏa hầu còn chưa đạt tới trạng thái Đại Thiềm Khí”.

Cảnh giới cao nhất trong võ đạo kim thiềm phái chính là Đại Thiềm Khí, thuộc về ngoại cương.

Quang Tự Niên Gian, một trăm lẻ tám tuổi bằng vào Đại Thiềm Khí đánh bại Lý Thụy Đông. Cuối cùng truyền lại tuyệt kỹ này cho hắn, trở thành uy danh của phái Thái Cực.

Một người có vóc dáng bình thường, nhưng làm cho người ta có cảm giác rất cao lớn, có vẻ đây chính là người dẫn đầu trong ba người...Người này vừa mới mở miệng nói.

Người này đương nhiên chính là đệ nhất bảo tiêu, tên là Vũ Vận Long.

Lần này tới bắt Trần Ngã Dương tổng cộng có ba người!

Bên cạnh Vũ Vận Long chính là Lưu Mộc Bạch! Mặt khác nam tử Ả-rập kia đúng là Mohammed Maiti, thân vương tôn quý trong hoàng thất Ả-rập.

Ba người này, chỉ cần một trong số đó đều là tồn tại trên đỉnh của thế giới. Giống như là Đông Tà Tây Độc Nam Đế Bắc Cối Trung Thần Thông. Những nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh này theo lẽ thường thì tuyệt đối không liên thủ đối phó với một người.

Bất quá Vũ Vận Long lần này ra đi, chính là vì tò mò, hắn cũng được chân truyền Thái Cực Quyền chánh tông, mà Trần Ngã Dương chính là tân tú của phái Thái Cực, khó trách trong lòng nổi lên một chút tâm tư tò mò. Càng quan trọng hơn chính là sau lưng Trần Ngã Dương còn có Vương Siêu, người mà Nghiêm Nghiễm Nghi bảo là thần tiên.

Một tồn tại thiên hạ vô địch, người giống như thần.

Vũ Vận Long muốn nhìn một chút, rốt cuộc thần có bộ dáng ra sao.

Nguyên bốn Bắc Kinh có cao thủ Thái Cực Quyền, đó chính là Chu Bình Lâm. Bất quá Vũ Vận Long ngay cả gặp mặt một lần cũng không có hứng thú. Bởi vì hắn cảm giác được, cùng loại nhân vật giang hồ này gặp nhau thì sẽ tổn hại đến hình tượng của hắn. Hắn thích quan hệ với người lãnh đạo các nước. Thời gian còn lại thì cao cao tại thượng, xem người khác như con kiến hôi, không hề thân cận với bất cứ kẻ nào. Đối với những cao thủ đồng cấp như Lưu Mộc Bạch, Nghiêm Nghiễm Nghi thì hắn cũng chỉ tiếp xúc một chút.

Lần này không phải Nguyên Nghiễm Nghi nói rằng Vương Siêu rất kinh khủng thì cho dù bên ngoài có nào nhiệt hay long trời lở đất đến cỡ nào hắn cũng không đi ra.

Bởi vì thân phận của hắn như vậy, cho nên lúc nói chuyện với Trần Ngã Dương đều có ngữ khí cao cao tại thượng, hơn nữa đây không phải là giả bộ mà là tự nhiên đã có sẵn, chính là thói quen của hắn.

“Các người là ai?”

Trần Ngã Dương không trả lời, ngược lại hỏi. Hắn giấu kín tâm tư trong lòng, hiển nhiên đang cố tìm hiểu lai lịch của ba người này. Ba người này làm cho hắn cảm thấy một áp lực rất lớn! Hay nói cách khác, công phu của cả ba, vô luận là người nào cũng đều trên hắn!

Tình huống như vậy khiến hần âm thầm kinh hãi. Lấy nhân vật như hần, trong thế giới sáu, bảy tỷ người này số người có thể so với hần rất ít. Càng huống chi là người võ công cao hơn hần!

Thậm chí không có khả năng ba cao thủ Hóa Kinh tới giết hần...Huống chi ba người này đều là cao thủ Đan Kinh!

Cho nên rốt cuộc hần vẫn không nghĩ ra tại sao.

“Ngay cả Đường môn Đường Tử Trần, thì nguy hiểm nhất cũng chỉ là bị quân Mĩ và đại đường song long liên thủ đuổi bắt mà thôi. Giá trị của ta chẳng lẽ còn cao hơn cả Đường Tử Trần, điều này sao có thể. Bất quá nếu đã tới đây, thì ta cũng muốn nhìn xem ba người các người rốt cuộc lợi hại tới đâu.”

Trần Ngã Dương đối mặt với áp lực của ba người lại thản nhiên cười, vẫn như trước là phong độ nho nhã.

Cho dù địch nhân có cường đại tới đâu, hần cũng sẽ quyết tâm đánh một trận sống mái, tuyệt đối sẽ không bị áp bức, đây là khí chất do vô số lần trở về từ cõi chết mà hần có được. Danh gia nước Mĩ Lữ Lão Lộc bọn họ tuy rằng công phu không hề kém Trần Ngã Dương, nhưng luận về đấu pháp và khí chất thì đương nhiên kém hơn rất nhiều.

Một cao thủ luyện quyền, công phu cho dù cao vẫn có thể thua, đó là do thiếu đi tâm lý kiên cường như vậy.

Mà nếu so về tố chất tâm lý thì Vương Siêu so với Trần Ngã Dương còn kinh khủng, cường đại hơn. Bởi vì hần đã hòa nhập với thời đại.... lạc Ấn. Tương tự, Ba Lập Minh cũng dung nhập với thời đại Lạc Ấn.

Bởi vì tâm lý không thể chiến thắng hoàn cảnh, cho nên thân thể mới có thể tiến tới cường đại.

“Tập đoàn Trần Thị có rất nhiều việc làm phạm tội đã bị chúng ta nắm giữ, chúng ta tới đây bắt người trở về chịu tội.” Lưu Mộc Bạch tiến lên, khẽ mỉm cười nói.

“Bắt ta quy án? Ha ha ha ha.” Trần Ngã Dương giống như đang nghe câu chuyện buồn cười nhất trên thế gian: “Tập đoàn Trần Thị chúng ta cho dù có làm rất nhiều hoạt động không hợp pháp, nhưng cũng chưa đến mức như Binladen. Đáng để ba vị cao thủ đến bắt ta? Đừng nên nói nhảm nhiều làm gì. Chúng ta đều là con nhà luyện võ, cứ phân cao thấp là được. Các người muốn cùng tiến lên hay là từng người một tiến lên?”

Đích xác, tập đoàn Trần Thị đã làm rất nhiều việc phi pháp, bất cứ nước nào cũng treo án, bất quá chuyện này sao có thể đáng giá để cho ba cao thủ...Đan Kinh tới bắt hần? Hần cũng không phải là Mohammed hay Binladen.

“Cùng tiến lên?” Vũ Vận Long cười cười, nhìn Trần Ngã Dương giống như là một trong Giang Nam Thất Hiệp đi ra đối mặt với Đông Tà Tây Độc Nam Đế Bắc Cối Trung Thần Thông nói: “Các người là cùng tiến lên, hay là đấu một mình?”

Đích xác, lấy địa vị của bọn họ, trong mắt đã không còn tồn tại cao thủ đứng đầu đại tông sư. Mà Trần Ngã Dương trong mắt bọn họ chính là một cao thủ ở vùng đất thấp mà thôi.

Hắc quyền đệ nhất Đông Nam Á, trong mắt bọn họ cũng chỉ ở vị trí này.

“Ta đến đây.”

Mohammed bước lên, đối mặt với Trần Ngã Dương thi lễ, lại dùng tiêu chuẩn bình thường để nói chuyện: “Sư phụ ta chính là quyền sư người Hoa, cho nên đối với bất kỳ quyền sư người Hoa nào ta cũng đều tôn kính. Mặc dù thể lực người không bằng ta, nhưng ta nhận ra được người rất trấn định. Tâm lý tố chất thuộc vào hạng nhất lưu, cho nên đấu pháp của người hần là rất kín kẽ, hy vọng người xuất ra toàn bộ thực lực để không làm cho ta phải thất vọng.”

Trong lúc nói chuyện, cao thủ vùng Trung Đông này thủ thế “Mãnh Hổ Hạ Sơn”.

Nghe thấy lời này, nét mặt Trần Ngã Dương trở nên nghiêm túc lạ thường.

Hần có thể thấy, thế thủ của đại hán Ả-rập này không phải là của thời hiện đại, mà là theo lối thời xưa. Tư thế này khi bày ra, Trần Ngã Dương liền cảm giác được giống như người Ả-rập cổ đại cưỡi ngựa cầm loan đao, tung hoành khắp nơi trong sa mạc, khói bụi mù mịt.

Thủ thế chính là võ thuật Mộc Tư lâm.

“Maiti, bắt sống mang về, không nên làm hấn bị thương. Làm nhanh nhanh một chút.”

Vũ Vận Long đứng thẳng, không có dấu hiệu sẽ động thủ, ngược lại thản nhiên nói một câu,

Lời này quả thật là so sánh Trần Ngã Dương dễ đối phó như một con gà.

Trần Ngã Dương tuy nghe thấy những lời này nhưng trong ánh mắt không hề biểu lộ biểu tình gì. Mặt đối mặt với Maiti. Vũ Vận Long nói như vậy rõ ràng là muốn chọc giận hấn, khiến cho hấn không tỉnh táo. Bất quá sự tình như vậy Trần Ngã Dương đã thấy rất nhiều, cho nên hấn căn bản không động tâm.

Hơn nữa, ngay lúc Vũ Vận Long vừa nói xong, Trần Ngã Dương đột nhiên xuất thủ trước. Hấn bước về phía trước một bước, dồn sức đập mạnh xuống đất, mặt đất giống như bị một ngọn tháp đè lên. Còn người hấn thì giống như một lò xo, mạnh mẽ bắn đi, nắm tay đột nhiên đâm thẳng ra, đây chính là chiêu Mã Hình Ngạnh lúc trước!

Với thế lực mạnh mẽ, công phu tuyệt đỉnh của hấn, thì hấn đương nhiên có dũng khí lấy cứng chọi cứng! Ngoài khí lực mạnh thì quả thật cũng có ba phần mạo hiểm!

Đối mặt với Mã Hình đang xông tới của Trần Ngã Dương, Maiti nhíu mày, hai nắm đấm vươn ra, rồi đột nhiên biến đổi giống như mãnh hổ xuống núi. Quyền biến thành hổ trảo, một quyền kích vào cổ tay Trần Ngã Dương, một quyền khác thì đánh vào huyệt Thái Dương. Đồng thời chân và đầu gối như tiễn đá vào bắp chân đối phương. Trong nháy mắt va chạm đã hóa giải chiêu thức của Trần Ngã Dương, sau đó hấn thu hai nắm đấm lại, các ngón tay giống như đại thương, hướng về chỗ trái tim đối phương mà đâm tới!

Hai quyền một khuỷu tay, phối hợp với bộ pháp, tự nhiên đã biến “Mãnh Hổ Hạ Sơn” thành “Mãnh Hổ Ngạnh Ba Sơn”!

Một lần xuống núi, một lần lên núi.

Maiti thủ quyền cùng với bát cực quyền đã dung hợp với nhau rất hoàn mỹ. Cho dù là Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch khi nhìn thấy thì tâm lý cũng loáng thoáng có cảm giác “Còn có thể đánh được như vậy sao?”

Maiti dùng khuỷu tay ngạnh kháng, khuỷu tay đột nhiên đè nén không khí, phía trước xuất hiện một cái mũi nhọn bằng khí. Đó là do tốc độ quá nhanh, lực đạo hung mãnh tạo cho người ta cảm giác như nhìn thấy ảo giác.

Đối mặt với khủy tay này! Thân thể Trần Ngã Dương đột nhiên hướng về phía bên cạnh nhẹ nhàng quả về, giống như chim yến lượn qua, tránh được mũi nhọn.

Từ mã hình đến yến hình, cương liệt biến đổi linh hoạt, Trần Ngã Dương đã vận dụng đến cực hạn!

Nhưng cao thủ Bảo Đan dù sao cũng là Bảo Đan, Y Mua Đề đối mặt với sự thay đổi của Trần Ngã Dương thì hơi động, thân thể hơi nghiêng một chút, khuỷu tay phát ra tiếng the the như đại thương, kinh lực đột nhiên lại bạo phát dữ dội hơn!

Lần này Trần Ngã Dương tránh được mũi nhọn, nhưng ngược lại đối phương lại làm cho uy lực mũi nhọn tăng lên!

Cũng chỉ có Bảo Đan cao thủ mới có thể chuyển kinh, nếu không thì cao thủ đồng cấp bậc với Trần Ngã Dương sử dụng đấu pháp như vậy thì chỉ mấy chiêu sẽ thua. Cao thủ đánh nhau, thắng bại có khi chỉ cần một giây.

Nhưng Trần Ngã Dương tựa như đã sớm tính toán đến điểm này, sau khi thân thể hấn như yến hình quay về, thì đột nhiên khuỷu tay cũng phát sáng! Tại bề mặt khuỷu tay cũng phát ra phong mang giống như Maiti.

Khuỷu tay trong Bát Cực quyền dùng để giết người, còn Thái Cực quyền thì dùng để đẩy người!

Hai khuỷu tay va nhau, Trần Ngã Dương chỉ cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, trong lòng hấn có chút khiếp sợ. Hấn luyện Thái Cực quyền đến mức tinh đình điểm thủy. Đối phương cho dù có lực lượng mười vạn cân

thì cũng không thể động đến người hấn, nhưng hiện tại có thể làm cho khí huyết hấn nhộn nhạo! Đây chính là sự kinh khủng của cao thủ Bão Đan.

Mặc kệ thế nào, kinh cũng đã chấn lên người, cho dù đấu pháp Thái Cực quyền có né tránh nhẹ nhàng đến đâu cũng không có tác dụng!

Bất quá Trần Ngã Dương đã có kinh nghiệm đánh nhau với cao thủ Bão Đan, hấn đã từng giao thủ với Đường Tử Trần.

Trong nháy mắt khí huyết đã trở lại bình thường, hấn quay về gặp thất lưng lại làm hai, như rồng cuộn mình, đúng là thân pháp mà Vương Siêu vừa mới diễn luyện!

Lần gặp người này, đột nhiên hai ngón tay Trần Ngã Dương nhẹ vuốt, giống như như miệng yến “hàm” giữ chặt hạ thân Maiti.

“Xuân Yến Hàm Nê”!

351. Chương 348: Răng Cũng Bị Đánh Rụng!

Ngay lúc Maiti giao thủ, lấy chiêu Mãnh Hồ Hạ Sơn biến thành mãnh Hồ Ngạnh Ba Sơn chiếm được thượng phong, đang nghĩ bước tiếp theo làm thế nào để khống chế lực đạo bắt Trần Ngã Dương trong nháy mắt. Nhưng không nghĩ tới đối phương tự nhiên lại có thân pháp quý bí và đấu pháp âm trầm như vậy!

Trần Ngã Dương xuất chiêu “Xuân Yến Hàm Nê” hướng tới hạ thân của hấn. Trong phút chốc hạ thân Maiti rung động, bên trong muốn thoái lui.

Đây là hạ thân hấn cảm giác được nguy hiểm, tự nhiên phản ứng, cũng giống như lỗ tai của Ba Lập Minh.

Đan Kinh cao thủ, cơ thể toàn thân có thể không chịu sự ảnh hưởng quá lớn của não, có thể tự tránh né công kích. Cũng bởi vì toàn bộ cơ thể mỗi người là vật sống, mỗi khối cơ bắp, xương cốt, cơ nhục đều có linh tính.

Trong khoảnh khắc vừa hóp bụng lại thì đột nhiên hai ngón tay Trần Ngã Dương nhẹ lướt qua “hàm”.

Cho dù là thế, nhưng đối mặt với nguy hiểm bất thành linh xảy ra thì lông gáy Maiti cũng dựng đứng lên, hiển nhiên nội tâm có chút chấn kinh.

Đích xác, Thái Cực Quyền của Trần Ngã Dương là dùng khuỷu tay nhẹ nhàng đẩy tới, sau lại hóa thành yến hình hướng hạ thân hấn đánh tới. Khiến cho hấn phải hóp bụng lại, lập tức khí kinh hấn vừa phát ra đã bị phá hủy, khiến cho động tác hấn chậm lại. Do đó cục diện trở nên phi thường bất lợi.

Ngay từ khi bắt đầu động thủ, Maiti dựa vào thể lực mạnh mẽ của Đan Kinh để chiếm thượng phong. Nhưng trải qua vài hiệp, chỉ trong chốc lát công phu, Trần Ngã Dương lại chỉ bằng vào đấu pháp tinh diệu, kiên quyết đưa cục diện trở về thế cân bằng!

Công phu như vậy mới thật sự là đỉnh cao của đấu pháp quyền thuật.

Y Mua Đề hóp bụng, cho nên không bị Trần Ngã Dương “hàm” trúng. Nhưng Trần Ngã Dương sao lại có thể bỏ qua cơ hội này, hấn lập tức nghiêng người, phóng tới gần Maiti, đánh ra “yến hàm” nhằm vào động mạch chủ bên trái cổ hấn!

Đừng nhìn thủ pháp yến hàm của hấn hoa mỹ mà đoán bừa. Tất cả người trong giới võ thuật đều biết, yến hàm lần này chính là ngay cả tiền xu cũng có thể chặt đứt đoạn, càng đừng nói chỉ là lớp da ở động mạch chủ.

Cho dù là cao thủ như Maiti, nếu bị “hàm” này đánh trúng động mạch chủ thì kết quả chỉ có một. Chính là mạch máu bị đứt đoạn, máu tươi phun ra. Trong nháy mắt liền biến thành một người đầy máu mà chết.

Sự hiểm độc trong quyền thuật đấu pháp, đã được Trần Ngã Dương thi triển đến cực hạn.

Động mạch chủ trên cổ Maiti cảm thấy nguy hiểm, liền mãnh liệt run lên, giống như là dây cung sau khi bắn vậy. Bởi thế hắn vội vàng xoay người lại, dùng tay che chắn quanh cổ mình, giống như một con mãng xà lớn đang quấn trên cổ. Vừa lúc ngăn cản được thế công của Trần Ngã Dương.

Thế “Mãng Xà Triền Bột” được Maiti đánh ra, chính là mang phong cách quý bí của võ thuật Mục Tư Lâm, so với quyền pháp của chánh tông thì hoàn toàn không giống.

“Mãng Xà Triền Bột” trong nháy mắt đã ngăn cản thế công. Mà năm ngón tay của hắn cũng không thành thoi, ngón tay mở ra, giống như răng nanh hung hăng cắn vào cổ tay Trần Ngã Dương.

Chiêu thức ấy bao hàm cả công và thủ, đúng là tuyệt diệu.

Maiti muốn chế trụ Trần Ngã Dương cho nên không để cho hắn có cơ hội thở lấy hơi.

Tay Trần Ngã Dương vừa đi được nửa đường thì đột nhiên thu lại, hắn lui về phía sau lấy đà, sử dụng chiêu “Thối Bộ Khố Hổ” trong Thái Cực Quyền bắn ngược trở về một chút, rồi sau đó phóng lên cao đánh xuống. Đúng là chiêu “Hổ Vĩ Tiên”!

Một roi này hết sức cương mãnh, thế đánh xuống như thiết côn, xé rách cả không khí.

Yến hình chuyển thành Hổ Vĩ Tiên trong Thái Cực Quyền, cương nhu chuyển đổi cho nhau, không hề để lộ ra một chút sơ hở nào.

“Tốt!” Maiti kêu lên bằng ngôn ngữ Ả Rập. Tay trái hắn giơ lên, theo hướng mắt hắn đánh ra, mãnh liệt chặn chiêu “Hổ Vĩ Tiên” lại, quyền trực tiếp hướng về phía trái tim Trần Ngã Dương đánh tới.

Cú đánh này vừa xuất ra, thì đồng thời trong lúc đó hai chân của hắn cũng hướng lên phía trên mãnh liệt đá. Phác! Phác! Phác! Phác! Hai chân liên tục đá ra làm cho mặt đất cũng bị chấn thành bụi.

Đây là chiêu “Thượng Sơn Đả Hổ”!

Trần Ngã Dương từ “Thối Bộ Khố Hổ” thi triển ra “Hổ Vĩ Tiên”, còn hắn thì lại dùng chiêu “Thượng Sơn Đả Hổ”!

Đan Kinh cao thủ quả thật là Đan Kinh cao thủ, mặc kệ đấu pháp của Trần Ngã Dương tinh diệu đến cỡ nào thì hắn thủy chung vẫn có thể chặn được.

Thân thể Trần Ngã Dương đột nhiên xoay tròn, đuôi hổ hướng vào trong rồi lại từ bên cạnh quất ra. Từ một hướng khác tiếp tục đánh tới!

Maiti không thể làm gì khác hơn là phải xoay người đón đỡ.

Hai người cứ thế mà đánh, cục diện trong nhất thời trở nên bế tắc!

Sở dĩ như vậy là do Maiti đã nhận được cảnh báo, không được làm bị thương hoặc đánh chết Trần Ngã Dương. Cho nên từ lúc đánh nhau đến giờ hắn vẫn không thể xuất ra toàn bộ thực lực.

Mà đấu pháp của Trần Ngã Dương thì rất tinh diệu, một xuất một thu, khí lực chưa bao giờ hết. Thái Cực Quyền được hắn nhẹ nhàng thi triển đến cực hạn, khiến cho lực lượng của đối phương cho dù có mạnh mẽ nhưng thủy chung vẫn không thể đánh tới người mình.

Năm đó Đường Tử Trần đấu với Trần Ngã Dương. Bởi vì lưu thủ cho nên Đường Tử Trần chỉ dùng nội công đánh vào huyết đạo của hắn, khiến cho hắn thua trận. Huống chi Maiti bây giờ?

Trong nháy mắt hai người đã đánh hơn ba mươi hiệp. Maiti mặc dù chiếm thế thượng phong nhưng thủy chung vẫn không làm gì được Trần Ngã Dương.

Muốn nương tay chế trụ người khác, so với trực tiếp đánh chết thì khó khăn hơn rất nhiều. Cho dù Maiti là tuyệt đỉnh Đan Kinh nhưng muốn bắt sống Trần Ngã Dương thì nhất thời vẫn không thể làm được.

Điều duy nhất mà hắn có thể làm đó là tiếp tục duy trì thế thượng phong, dùng thế lực cường hãn để đánh bại Trần Ngã Dương. Chờ cho đến khi khí lực đối phương không còn thì bắt lại.

“Nhưng thật ra một người trẻ tuổi mà công phu Thái Cực Quyền đã đạt đến trình độ này.”

Trận chiến trong nháy mắt đã trôi qua hơn mười giây. Lúc này trong ánh mắt của Vũ Vận Long hiện lên một tia sáng, y vừa đánh giá trận chiến vừa nói lớn.

Nhưng Lưu Mộc Bạch lại không có rãnh đánh giá đấu pháp của Trần Ngã Dương mà lại trực tiếp tiến lên: “Nên động thủ nhanh một chút, nơi này là Singapore, lực lượng Trần Thị rất lớn. Thân phận của chúng ta rất miễn cưỡng, nếu dính đến tranh cãi quốc gia thì rất khó giải quyết.”

Việc hấn tiến lên đã thể hiện ý tứ rất rõ ràng, dĩ nhiên là muốn cùng Maiti giáp công Trần Ngã Dương, tranh thủ thời gian bắt sống đối phương!

Vũ Vận Long nhìn động tác này của Lưu Mộc Bạch, trong mắt chợt lóe, tựa hồ cảm giác có chút không thỏa đáng. Loại đỉnh cấp cao thủ như hấn rất tự phụ, cho nên hai người đánh một người làm cho hấn cảm thấy rất mất mặt.

“Ta muốn động thủ thì không ai có thể cản được.” Lưu Mộc Bạch không biết ý tứ của Vũ Vận Long, lạnh lùng cười. Cước bộ vừa động thì đã tiến vào trong phạm vi chiến đấu!

Ngay lúc hấn vừa bước vào phạm vi trận chiến thì trong nháy mắt, đột nhiên căn phòng phía sau sân có tiếng động ầm ầm phát ra. Vách tường bốn phía bị lay động, đồng thời mặt đất cũng bị chấn động theo. Dĩ nhiên những người đang đứng đều cảm thấy sự xóc nảy mãnh liệt, tựa hồ như một cơn động đất ngoài cấp mười hai đang bạo phát!

“Cẩn thận!”

Người có phản ứng nhanh nhất chính là đệ nhất bảo tiêu Vũ Vận Long, dưới chân hấn chấn động, đồng thời trong tâm cảm giác được dịch ý vô cùng mãnh liệt từ phía sau viện truyền tới, làm cho hấn hít thở không thông.

Cổ dịch ý này rất cường đại, quả thực giống như ngưng tụ thành thực chất. Cơ hồ ba cao thủ tại đây cũng cảm giác thấy hô hấp có chút khó khăn.

Vũ Vận Long vừa kêu lên thì song chưởng nhất lên. Cả người như dây cung trực tiếp bắn tới trước cửa viện.

“Cút ngay cho ta!”

Ngay lúc Vũ Vận Long vừa đến nơi, đột nhiên có một thanh niên mặc áo thể thao giống như học sinh đi ra.

Thanh niên này rõ ràng vừa mới cách hấn khoảng ba, năm mét. Nhưng không hiểu thân thể hấn như thế nào, nhìn như rất nhàn nhã nhưng chỉ phút chốc đã đến trước mặt hấn, khoảng cách lúc này chỉ còn nửa mét!

“Kỳ Lân Bộ”.

Vũ Vận Long nhận ra được người thanh niên này vận dụng Kỳ Lân Bộ trong Bát Quái Chưởng, dùng ngón chân mà đi, khiến cho người ta nhìn như ảo giác. Nhưng cho dù là cao thủ đứng đầu về dùng Kỳ Lân Bộ thì cũng chỉ có thể một khắc đi được một, hai mét. Như thế nào người này lại đi được ba, năm mét?

Hơn nữa việc căn phòng bên cạnh có người, bọn họ trước đó tự nhiên một điểm cũng không cảm giác được.

Mặc dù chỉ là một thanh niên, nhưng dịch ý mãnh liệt trong tích tắc đó khiến cho Vũ Vận Long theo bản năng cảm giác được người thanh niên trước mắt này không hề đơn giản. Bất quá hấn là nhân vật nào? Thiên hạ không có vật gì khiến hấn coi trọng. Mặc kệ đối phương là người hay quỷ, trước tiên cứ đánh rồi nói sau.

Nhưng Vũ Vận Long không ngờ tới sắc mặt đối phương lạnh lùng như thế, trực tiếp nói như xé gió: “Cút ngay cho ta!”

Thiên hạ dám nói cút với Vũ Vận Long, tối thiểu đến bây giờ vẫn chưa có người nào.

Cho nên hấn nhượng mảy, trong lòng dâng lên một tia tức giận.

Nhưng ngay lúc hấn tức giận thì một thanh âm cực lớn mang theo kinh phong mãnh liệt phát ra!

Vương Siêu lại nói : “Cút ngay cho ta!” Bốn chữ này phát ra, yết hầu mãnh liệt phun ra nuốt vào, khí lưu giống như viên đạn bị áp suất từ trong cổ họng phun ra. Vũ Vận Long chỉ nhìn thấy cổ đối phương động đập, thanh âm vừa mới truyền đến tai thì không khí trước mặt đột nhiên nổ tung! Khí lãng cực lớn hòa cùng tiếng xé gió hòa thành một.

Đối phương thổi khí thành tiếng xé gió, khí lưu phun ra so với áp suất không khí lúc bắn đạn cơ hồ không có gì khác nhau!

Trong chớp mắt, Vũ Vận Long liền cảm giác được nguy hiểm cực độ. Bất quá hần cuối cùng vẫn là cao thủ, trong nháy mắt liền dán sát hai lỗ tai vào, hai mắt cũng nhắm lại, hai tay đẩy về phía trước để chống đỡ kinh lực đang cuồng bạo phóng tới.

Lần đẩy tới của hần này cũng vô cùng hung mãnh! Cơ nhục cánh tay run rẩy chấn động, phát ra tiếng ầm ầm như sấm rền, hơn nữa còn nhanh như thiểm điện! Cơ hồ là nhanh như âm thanh Vương Siêu phát ra. Bởi thế cho nên tiếng xé gió Vương Siêu vừa tạo thành, khí lưu còn đang nổ ung ầm ầm đã bị hai nắm đấm của hần đánh tan.

Chỉ bằng chiêu thức ấy cũng có thể thấy được võ công Vận Long mặc dù không bằng Ba Lập Minh, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu. Lời đồn “Đại nội đệ nhất nhân” quả không sai.

Sau khi phá tan tiếng xé gió của Vương Siêu, hần tận lực bồi thêm một chiêu nữa. Quyền cước cọ xát mặt đất đi tới, dĩ nhiên là không lùi mà tiến, đánh ra chiêu “Bảo Hồ Quy Sơn”.

Sự mất cảm trên người hần so với hai mắt thì còn lợi hại hơn rất nhiều. Sau khi đẩy lui khí lưu thì lập tức cảm giác được vị trí của Vương Siêu, liền lập tức dùng chiêu “Bảo Hồ Quy Sơn” hướng về phía trước kéo mạnh.

Vương Siêu lẳng lặng đứng thẳng, mặt không chút biểu tình, nhìn đối phương dùng chiêu “Bảo Hồ Quy Sơn” đang tiến lại đây... Hần trực tiếp nâng tay lên, hướng phía đỉnh đầu Vũ Vận Long nện xuống.

Bốp!

Ngay lúc Vũ Vận Long định kéo đối phương về thì đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng nổ khiến thân thể hần cảm thấy đau đớn. Giống như cánh đỉnh đầu mình ba thước có một tiếng sét nổ rồi đánh xuống.

Vương Siêu cũng không làm gì khác, một chiêu giống như trời sập hướng phía dưới đánh xuống.

Lúc này, Vũ Vận Long rõ ràng cảm giác được, chính mình còn chưa kịp chạm đến người đối phương thì đã bị đánh nát đầu. Cho nên hần nào dám chậm trễ? Hần quỳ gối xuống, ngồi thế chồm hổm, hai tay nâng lên đỉnh đầu, dùng thế “Bá Vương Kháng Đỉnh” để đón đỡ một quyền của Vương Siêu.

Ầm!

Hai quyền giao nhau, Vũ Vận Long cảm thấy như có một tòa nhà mấy tầng đang đè lên cơ thể mình, khí huyết toàn thân thiếu chút nữa đã bị đánh cho xơ xác. Cốt tủy bên trong giống như bị kim đâm, hàm răng tê dại có dấu hiệu sắp rớt ra.

Bất quá vẫn chưa hết, hần vừa mới tiếp xong quyền này thì ngực lại truyền đến cảm giác nguy hiểm. Nguyên lai là Vương Siêu lại đánh tới ngực hần. Vũ Vận Long vận kinh vào hai chân, một trước một sau đưa ra đỡ lấy.

Vương Siêu thấy người này sau khi đỡ hai quyền của mình mà vẫn còn chưa tránh ra, rốt cục hần nhíu mày, một lần nữa nói ra hai chữ.

“Cút ngay!”

Theo đó liền xuất ra quyền thứ ba.

Vũ Vận Long không có cách nào đỡ tiếp quyền thứ ba này. Dưới quyền kinh cương mãnh như vậy... cái gì mà lấy nhu thắng cương... quả là buồn cười. Trừ việc né tránh thì chỉ còn cách đón đỡ.

Vũ Vận Long không nghĩ tới việc né tránh, cho nên hần lựa chọn việc đón đỡ.

“Phốc!”

Quyền thứ ba này rốt cục “Đại nội đệ nhất” cũng không chịu được. Hắc phun ra một ngụm máu kèm theo hai cái răng cửa, đồng thời bị đánh cho văng đi.

Cái này cũng không phải là bị nội thương, mà giống như Ba Lập Minh, đều là bị quyền kinh Vương Siêu đánh cho rớt răng.

Hắn mặc dù không muốn cút, nhưng một quyền lại một quyền đánh xuống, thì trong vòng ba mươi quyền, hẳn cho dù không chết cũng thành tàn phế.

352. Chương 349: Quyền Ý Lớn Như Trời, Nặng Như Đất

Cao thủ quyết tâm liều mạng chiến đấu, thắng bại cực nhanh đã phân rõ.

Không chịu cũng phải nhận thua.

Đó là bởi vì Vũ Vận Long quyết tâm liều mạng vận dụng kinh lực chống lại, cho nên bị chấn bay hàm răng. Bất quá bản thân hắn chính là Đan Kinh cao thủ phi thường cường đại, thậm chí đã tiến nhập Cương kinh. So với Ba Lập Minh thì cũng chỉ kém một chút. Nội tạng xương cốt cũng đã luyện đến trình độ cứng như sắt, cho nên dù bị chấn rớt hàm răng thì nội tạng vẫn không bị thương, lực chiến đấu vẫn cường đại như cũ.

Bất quá ba quyền này của Vương Siêu, cũng đã phá đi lòng tự tôn cao cao tại thượng của hắn.

Chỉ với hai câu “cút ngay” và ba quyền đã khiến hắn không thể không né tránh thối lui, điều này đối với Vũ Vận Long mà nói thì chính là sỉ nhục lớn nhất.

Bởi vì cả đời hắn, chưa bao giờ chật vật như vậy.

Hơn nữa người khiến cho hắn chật vật như thế, lại chỉ là một thiếu niên mặc đồng phục học sinh.

Chật vật như vậy khiến cho hắn phi thường phẫn nộ. Lòng tự tôn cao cao tại thượng tích lũy bao nhiêu năm của hắn chỉ phút chốc đã bị phá tan.

Bất quá chật vật hay phẫn nộ thì cũng chỉ là phần mặt trái trong tâm tình của hắn, không liên quan đến người khác.

Ngay lúc tâm tình hắn đang chấn động thì Vương Siêu đã trực tiếp bước đi.

Vương Siêu đến trong nhà, động tác tiếp theo rất đơn giản, chỉ là đánh ra một chưởng. Nhưng khi đi đến nửa đường thì chưởng hóa thành quyền, năm ngón tay siết chặt lại, khí lưu bị phá hủy nổ tung tạo ra tiếng nổ vang ô ô ô tựa như quỷ khóc thần sầu. Quyền của Vương Siêu mang theo thanh âm quỷ khóc thần sầu trực tiếp bổ qua tất cả cửa hướng về thiên linh cái trên đầu Lưu Mộc Bạch.

Một chưởng tiến thẳng tới, nửa đường lại luân phiên biến hóa, mới đầu chỉ là “Lập Địa Thông Thiên Pháo”, sau khi đi được nửa đường lại gia tăng thêm trọng kinh, biến thành Phiên Thiên Ấn.

Quyền pháp của Vương Siêu đã đạt tới cảnh giới vạn pháp quy nhất. Vô luận là chiêu số hay Bát Cực, Thái Cực hay bất cứ thứ gì đều có thể tùy ý biến hóa thành Phiên Thiên Ấn.

Lưu Mộc Bạch vốn đang muốn hỗ trợ Maiti đánh Trần Ngã Dương, nhưng địch ý bất thành linh của Vương Siêu làm hắn cảm thấy kinh hãi. Hắn cũng giống như Vũ Vận Long, ánh mắt cũng đã hướng về căn phòng phía sau viện nhìn lại. Kết quả đã thấy Vũ Vận Long chặn đường Vương Siêu, hai người đánh ra liên tiếp ba quyền cùng nói ra hai câu “cút ngay!”

Hắn đương nhiên nhận ra Vương Siêu, và cũng biết đây là một nhân vật lợi hại.

Bất quá hắn cũng tuyệt đối không ngờ được. Vũ Vận Long không thể chịu được ba quyền mà phải thối lui.

Tính cách của Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch biết rất rõ. Hắn rất tự phụ, đánh nhau với người khác chưa bao giờ thối lui. Đánh người chưa bao giờ dùng đến chiêu thứ hai. Từ sau khi võ công của hắn đại thành, thì khi cùng người khác động thủ liền có một quy củ. Nếu như không thể một quyền đánh chết đối phương

thì không đánh tiếp quyền thứ hai. Nhưng đáng tiếc là từ trước tới giờ chưa có ai đỡ được chiêu thứ nhất của hắn.

Nhưng, hắn lại không thể đỡ được ba quyền của Vương Siêu. Vậy thì quyền pháp của Vương Siêu rốt cuộc cương mãnh đến trình độ nào?

Lưu Mộc Bạch cũng không thể tưởng tượng ra, bởi vì hắn luận võ với Vương Siêu cũng chỉ là đối thương.

Bất quá bây giờ hắn cũng không có thời gian suy nghĩ, bởi vì quyền của Vương Siêu đánh đánh tới thiên linh cái của hắn!

Đối mặt với một quyền này, trong lòng Lưu Mộc Bạch không chút do dự, cước bộ trực tiếp di chuyển. Dùng chiêu “Viên Hầu Di Thân” né tránh. Thân pháp của hắn vô cùng nhanh, cho dù vượt chính thức gặp cảnh này, cũng muốn trốn mất há mồm.

Sau khi né được, hắn cũng không dừng lại, mà thuận tay đâm tới, mấy ngón tay chụp lại giống như đinh ốc, vô thanh vô tức xuất ra, hướng thẳng vào nách bên trái của Vương Siêu.

Đây là công phu đặc ý nhất của hắn, từ Âm Phù Thương hóa thành “Ngũ Hành Kỳ Thương Thế” Kim Lực Thủ.

“Xương cứng như kim thạch, nhanh như thiểm điện, sức thân nhi khởi, trường thân nhi lạc, hữu hiệp nhân chi kỹ, xuyên châm chi diệu, điểm huyết chi tinh, phản thân toàn chuyển chi linh thông, hành như lưu thủy, vô kiên bất nhập, vô vật bất tồi, cổ viết kim lực” Đây là quyền pháp nói về kim lực của một vị tiền bối đại sư. Không hề nghi ngờ gì nữa, Lưu Mộc Bạch thi triển chiêu này hoàn toàn là dựa theo những từ trên.

Đối mặt với quyền này của Lưu Mộc Bạch, Vương Siêu chẳng hề di chuyển, nách hơi co lại một chút, đồng thời cong lưng hạ xuống, xoát một cái liền làm cho cánh tay của Lưu Mộc Bạch dán chặt vào quần áo của mình. Đồng thời động tác hắn cũng không dừng lại, tay trái xuất chiêu “Trừu Đao Đoạn Thủy” chém về phía cánh tay Lưu Mộc Bạch. Còn tay phải thì dùng chiêu phiến thiên ấn đánh vào đầu Lưu Mộc Bạch.

Một tay Lưu Mộc Bạch quét vào khoảng không, đồng thời thuận thế nghiêng đầu nhún vai, dùng chiêu “Kim Thiên Giải Y” né được chiêu Phiến Thiên Ấn, đồng thời tay chuyển đến thắt lưng của Vương Siêu, tay còn lại nắm quần áo Vương Siêu nhấc lên, còn chân thì đạp vào mu bàn chân của Vương Siêu.

Dĩ nhiên là hắn đang dùng thủ pháp “Ngọc Đái Triền Yêu”.

Hắn cũng không dám cùng Vương Siêu liều mạng, chỉ tận lực né tránh, tìm kiếm cơ hội phản công.

Không thể không nói, Lưu Mộc Bạch thật sự cao minh. Đối mặt với hai tay cương mãnh đến cực điểm của Vương Siêu thì tránh chỗ mạnh đánh vào chỗ yếu. Tuy rơi xuống hạ phong nhưng vẫn còn né tránh nhanh hơn Vũ Vận Long một chút, cho nên cao minh hơn rất nhiều.

Kỳ thật công phu của hắn không cao hơn Vũ Vận Long, thậm chí còn muốn kém hơn một chút, chỉ là đấu pháp thì chính xác hơn. Hơn nữa tâm lý của hắn cũng đã có mười phần chuẩn bị!

Chiêu “Ngọc Đái Triền Yêu” này chính là có thể ném một con trâu rừng ra hơn mười mét.

Nhưng Vương Siêu không phải là trâu, so với trâu thì Vương Siêu còn mạnh hơn rất nhiều. Cho nên chỉ bằng chiêu này thì Vương Siêu cũng không né tránh, thân hình uyển chuyển như rắn, không cho Lưu Mộc Bạch quần quanh người. Đồng thời há miệng thối một cái, rồi dùng tay đánh thẳng vào ngực Lưu Mộc Bạch!

Chưởng lần này của Vương Siêu, mặc dù giống như quyền nhưng không phải quyền, giống như chưởng nhưng không phải chưởng, quyền ý phi thường đặc biệt. Hắn chính là có được quốc thuật đả pháp vô cùng trân quý trên thế giới.

Phành!!!!

Vương Siêu lần này đánh ra một chưởng, đồng thời phát ra thanh âm hùng hồn chưa từng có trước đây. Tiếng rống giận, phun nhổ, nổ vang ầm ầm, bang bang hoàn toàn bất đồng. Ngay cả loại kim cương cực kỳ kiên cố dường như cũng có thể bị chấn động.

Thanh âm tốc độ cực nhanh, truyền tới lỗ tai Lưu Mộc Bạch.

Trong nháy mắt, Lưu Mộc Bạch liền phong bế hai lỗ tai lại, nhưng là lỗ chân lông trên người hắn lại cảm nhận được. Thanh âm lần này của Vương Siêu, tựa hồ đã chấn động của không khí chung quanh, theo sau liền nổi lên một cơn thủy triều, khiến cho cả người hắn có cảm giác như mình là chiếc thuyền nhỏ đang vật lộn với cơn bão tố ngoài đại dương mênh mông, tùy thời đều có thể bị nhấn chìm.

“Đây là loại đấu pháp gì?”

Lưu Mộc Bạch cảm thấy khiếp sợ! Bởi vì lần này hắn căn bản không thể khống chế sự thăng bằng của thân thể. Hắn cũng không có người tới thanh âm mà Vương Siêu phát ra lần này có thể tạo ra hiệu quả như vậy.

Mặc dù thời gian kinh hoàng của Lưu Mộc Bạch rất ngắn, chưa tới 0,1 giây, sau đó liền khôi phục lại bình thường, thanh âm kia cũng biến mất, mọi việc vừa rồi cứ như là ảo giác.

Nhưng cao thủ tranh chấp với nhau, chỉ cần 0,1 giây là đủ.

Cho nên đến khi sự mất cảm của Lưu Mộc Bạch được khôi phục, có thể khống chế thăng bằng thì chỉ còn trơ mắt ra nhìn bàn tay Vương Siêu đánh tới bản thân mình.

“Chỉ trong thời gian nói ra sáu chữ, mà đã làm cho thể đánh của hắn có hiệu quả như vậy! Ta hôm nay chỉ sợ phải chết.” Trong lòng Lưu Mộc Bạch cảm giác được một tia chớp xẹt qua.

Vương Siêu nói ra, chỉ có sáu chữ “Ông Ma Ni Bái Mễ Hồng”. tiếng cuối cùng vừa giống như âm thanh hồ báo khi gầm lên, đều là dùng thủ thế đặc thù bằng kinh, dẫn động toàn thân, rửa sạch cốt tủy thân thể. Lưu Mộc Bạch cũng đã từng nghiên cứu qua.

Sáu chữ chân ngôn cũng không có gì quá thần bí, mà là giống với những pháp môn tu hành bình thường. Bất quá cũng vì nguyên nhân như thế mà nó mới trân quý. Một đồ vật có thể nghiêm nhiên được lưu truyền, nhất định phải là thứ trân quý đắt tiền, thực dụng.

Bất quá Lưu Mộc Bạch thật không ngờ, âm tiết này được Vương Siêu sử dụng lại thật sự có thể chấn động cả thần kinh cứng như kim cương của mình.

Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu, công phu này vốn là tham khảo từ du già đại thủ ấn. Bây giờ đột nhiên thi triển ra, phối hợp với phát ra âm thanh, lập tức đạt được hiệu quả!

Nếu như nói đấu pháp của Trần Ngã Dương là tinh diệu, thì Vương Siêu lại càng tuyệt vời hơn. Vô luận là khí thế hay là lực lượng, quyền ý, thanh âm đều là lấy thế lớn đè người. Lớn như ông trời, nặng như quả đất. Cho nên khi đánh ra, không ai là không phục, không ai là không tránh.

Quyền pháp như thế, quyền ý như thế, tự nhiên đã trở thành tồn tại vô địch.

Vương Siêu đẩy quyền tới, giống như nắm trong tay bảo vật của trời đất, hướng về chúng sanh bố thí, làm thỏa mãn tất cả nguyện vọng tốt đẹp của chúng sanh.

Lưu Mộc Bạch có phúc, nhưng chịu không thấu bố thí như vậy, lấy lực của một người, như thế nào có thể chịu được bố thí của tất cả chúng sanh? Cho nên hắn cấp tốc lui về phía sau, nhưng là đã chậm trong chớp mắt, cho nên bị đánh chết.

Nhưng ngay lúc tình cảnh giống như chỉ mảnh treo chuông, đột nhiên phía sau Vương Siêu vang lên hai thanh âm.

Vũ Vận Long, Maiti hai người lần này đã chuẩn bị tốt, hướng về phía Vương Siêu mãnh liệt đánh tới!

353. Chương 350: Vương Giả Cùng Vây Đánh Thần!

Nếu như nói Lưu Mộc Bạch, Maiti, Vũ Vận Long là tuyệt đỉnh cao thủ đứng đầu trong thế giới loài người, là nhân vật vương giả ngạo thị chúng sanh. Thì Vương Siêu chính là quyền pháp chi thân cao tại thượng, hành đại thế, vận chánh đạo, lấy lực lượng tuyệt đối cùng với ý chí để khuất phục mọi người.

Mặc dù Lưu Mộc Bạch biết quyền pháp của Vương Siêu trên mình, vì đối phó với Vương Siêu nên bản thân cũng đã chuẩn bị rất kỹ. Nhưng khi chính thức đối đầu một lần nữa, thì vẫn như cũ không kịp ứng phó, chỉ vào ba chiêu nhanh như chớp đã mất mạng!

Đích xác, đấu pháp của Vương Siêu ngoại trừ phá hủy lực lượng, thì lợi hại hơn chính là quyền ý phô thiên cái địa.

Quyền ý của hắn cũng không phải là loại hung ác, cũng không phải nhu hòa, càng không phải độc ác kết hợp với nhu hòa.

Lưu Mộc Bạch chỉ cảm nhận được hai chữ. Thứ nhất chính là cao, giống như bầu trời cao cao tại thượng. Thứ hai chính là nặng, so với mặt đất thì rất giống nhau. Mặc dù nói ra có vẻ hơi mơ hồ, nhưng quả thật trong cảm giác của Lưu Mộc Bạch chính là thế này. Chỉ trong vài chiêu, đối phương không chỉ sử dụng lực lượng của bản thân, mà thậm chí hình như còn huy động cả lực lượng của thiên địa đè xuống người hắn.

Đây là cảm giác trong tâm hồn Lưu Mộc Bạch.

Quyền ý của Vương Siêu, phối hợp với lực lượng, thanh âm, hình thể, dĩ nhiên có thể ảnh hưởng tới tình trạng tâm hồn cũng cõi của Bão Đan cao thủ.

“Hừ!”

Ngay lúc nắm tay của Vương Siêu chuẩn bị đánh lên ngực Lưu Mộc Bạch, gần chạm vào quần áo của hắn thì đột nhiên cảm giác được có hai người sau lưng, đang tấn công từ một phía khác.

Hai người này lựa chọn góc độ để đánh tới vô cùng bất ngờ xảo quyệt, hơn nữa thế công cũng lớn. Lực lượng hùng hồn cương mãnh, tuyệt đối không phải là quyền cước bình thường. Vương Siêu liền biết rằng đây chính là Vũ Vận Long liên thủ với Maiti công kích mình.

Quyền kinh của Đan Kinh cao thủ dù sao cũng không thể so với Hóa Kinh cao thủ. Cơi như là thân thể Vương Siêu cứng cáp vô cùng thì cũng có thể bị trọng thương.

Hơn nữa trình độ của hai Đan Kinh cao thủ mà liên thủ với nhau thì có thể so với sáu Hóa Kinh cao thủ. Nhưng là bởi vì chỉ có hai người cho nên phối hợp lại vô cùng chuẩn xác và cường đại. Nếu đánh nhau thì có thể phát huy hiệu quả cao hơn nhiều so với sáu cao thủ Hóa Kinh.

Càng hướng chi phía trước còn có Lưu Mộc Bạch.

Ngay cả khi Vương Siêu có thể một quyền đánh chết Lưu Mộc Bạch, thì cũng rất có khả năng Lưu Mộc Bạch chưa chết hẳn, dựa vào một chút hơi tàn liền chế trụ thân thể mình. Như vậy khi đó hai người phía sau đánh tới thì cục diện sẽ vô cùng nguy hiểm.

Cho nên! Vương Siêu không thể mạo hiểm như vậy!

Hắn chọn việc buông tha cho Lưu Mộc Bạch. Hừ lạnh một tiếng, hai ngón tay như đạn đánh vào mặt đất làm cho đất bay lên mù mịt. Tiếp theo bước chân vừa động, thân thể trở thành tàn ảnh mơ hồ, giống như là con nhện đi trên mặt nước, chỉ trong thoáng chốc liền thoát khỏi phạm vi công kích của ba người. Đồng thời hắn nắm lấy tay Trần Ngã Dương, kéo hai người thối lui đến cửa viện. Sau đó hắn xoay người lại, nhìn ba tuyệt đỉnh cao thủ Lưu Mộc Bạch, Maiti, Vũ Vận Long.

Thân pháp “Tri Thù Đạp Thủy” này tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được. Hơn nữa Vương Siêu đã đến được cửa viện, ngăn lối ra vào, thân thể vừa lúc che đi Trần Ngã Dương đang ở phía bên ngoài viện.

Vương Siêu giống như một người giữ quan ải, vạn người không thể qua, vững vàng đứng canh tại cửa, ngăn cản hành động bất Trần Ngã Dương của tam đại cao thủ.

“Người trước tiên hãy rời khỏi đây. Ba người này hơi khó đối phó”.

“Không thành vấn đề, Singapore là địa bàn của ta, có là rồng thì ta cũng vây bắt được” Ánh mắt Trần Ngã Dương chợt lóe, đồng thời lời nói vừa dứt thì đã biến mất tại cửa.

Hắn là một người hiểu chuyện, cũng không phải là loại người nhiệt huyết lỗ mãng, lập tức biết rõ tình hình, liền rút ra, sau đó tranh thủ thời gian điều động lực lượng của mình.

Tập đoàn Trần Thị tại Singapore có thế lực rất lớn. Chỉ cần điều động thì lập tức sẽ phô thiên cái địa, cho dù ba người là Bảo Đan cao thủ thì cũng không thể không cố kỵ. Càng huống chi ở đây đã có Vương Siêu kiềm chế.

Về phần Vương Siêu, Trần Ngã Dương đối với hắn tuyệt đối tin tưởng.

“Các người ở lại để kiểm chân Vương Siêu, ta sẽ một mình đi bắt Trần Ngã Dương”.

Lưu Mộc Bạch tìm được đường sống trong cái chết, tâm tình dần bình tĩnh trở lại. Hắn chứng kiến sự việc như vậy liền đưa ra kinh nghiệm của mình.

Cửa viện đã bị Vương Siêu ngăn chặn, không cho bất cứ ai đi qua. Lưu Mộc Bạch không hổ là tướng lãnh bộ đội đặc chủng, kinh nghiệm vô cùng phong phú, ngay lập tức đã nghĩ tới kế sách vẹn toàn.

“Người nào muốn đi, thì hãy để mạng lại đây!”

Vương Siêu lạnh lùng nói một câu, làm cho thân hình Lưu Mộc Bạch vừa muốn nhảy lên phải ngừng lại.

Cục diện bây giờ như thế này, không ai có thể ngờ tới.

Ba người đến bắt Trần Ngã Dương để đối phó với Vương Siêu, diệt trừ thế lực Nam Dương Đường môn. Nhưng lại không ngờ rằng Trần Ngã Dương còn chưa bị bắt, lại đã phải đối phó với Vương Siêu.

Ba người không hẹn mà cùng ngừng lại, hai mắt nhìn về phía Vương Siêu.

“Người chính là Vương Siêu?”

Vũ Vận Long đột nhiên tiến lên một bước, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Vương Siêu, nhưng hiện tại không hề có thái độ mình là ông trời, thay vào đó là thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Hắn vừa rồi đã lãnh giáo sự lợi hại của Vương Siêu.

“Chính là ta”.

Vương Siêu ngắt đầu: “Ba vị đều là tuyệt đỉnh cao thủ, đến Singapore bắt một thủ lĩnh tập đoàn nhỏ bé làm gì? Chẳng lẽ là vì tiền chuộc? Lưu Mộc Bạch, người tốt xấu gì cũng là huấn luyện viên trong quân đội, sao lại thiếu tiền?”

Trong ba người, Vương Siêu chỉ nhận ra Lưu Mộc Bạch.

“Tập đoàn Trần Thị buôn lậu thuốc phiện đã sớm làm kinh động đến chính quyền, chúng ta hiển nhiên là phải bắt về” Lưu Mộc Bạch nhìn Vương Siêu, mặt không chút biểu tình nói.

“Mộc Bạch, không cần nói những lời khách sáo làm gì” Vũ Vận Long so với Lưu Mộc Bạch thì thần thái hơn nhiều: “Chúng ta chính là tới đối phó với người. Bắt Trần Ngã Dương bắt quá là dễ dẫn dụ người ra, Nghiêm Nguyên Nghi nói quyền pháp của người là vô địch thiên hạ. Ta vốn không tin vào điều đó, nhưng hôm nay cũng đã thấy được, người đích xác có tư cách xưng thiên hạ vô địch. Vốn khi ta động thủ với người khác, chưa bao giờ vậy công. Nhưng là đối mặt với người như người, thì cũng không thể phá lệ một lần. Người như người, quả thật không nên tồn tại trên thế giới này”.

Tính cách Vũ Vận Long, đã được biểu hiện rõ rệt trong mấy câu nói đó!

“Nếu như đã chủ động xuất hiện, thì như vậy Trần Ngã Dương không cần phải đi bắt nữa. Ba người chúng ta liên thủ đánh chết hắn. Đích xác, quyền pháp của hắn rất cao, không nên tồn tại trên thế giới này. Vương Siêu, quyền pháp của người tuy rằng vô địch, nhưng cuối cùng cũng chỉ là đơn đả độc đấu. Chẳng lẽ hôm nay ba người chúng ta còn không thể giết được người?”

Lưu Mộc Bạch cười cười, cũng nói thêm vào. Không nên dông dài, cứ thẳng thẳng đi vào vấn đề.

Vấn không phải là đệ nhất, thì vô không thể đứng thứ hai.

Vô luận là Lưu Mộc Bạch, hay là Vũ Vận Long, Maiti đều luyện đến tình trạng như vậy. Sâu trong nội tâm, bọn họ đều nghĩ mình là vô địch thiên hạ. Hơn nữa bọn họ cho rằng Bảo Đan cảnh giới, chính là đã đạt tới đỉnh điểm của khả năng con người.

Hay nói cách khác, bọn họ cho rằng mình chính là đứng ở tầng cao nhất của loài người.

Nhưng hiện tại, bọn họ đột nhiên phát hiện. Thế giới này vẫn còn có người có quyền pháp cao hơn mình. Nói cách khác, bọn họ không phải là người đứng đầu trong loài người.

Điều này cũng giống như việc một vị hoàng đế quân lâm thiên hạ đột nhiên phát hiện, trên bầu trời còn có thần thống trị. Ý nghĩ đầu tiên của vị hoàng đế này khẳng định không phải là thần phục, mà là đang lo lắng xem dùng cách gì để diệt trừ nhân vật đang đè lên đầu mình.

Đây là đặc tính đặc biệt của tất cả những nhân vật đỉnh cao. Không cho phép người khác được đứng trên đầu mình, nhất là người luyện võ!

Bởi vì vẫn không phải là đệ nhất, thì võ không thể đứng thứ hai!

“Ba người liên thủ đối phó một mình ta, chứ vị đứng là đã quá xem trọng Vương Siêu. Bất quá nếu các người muốn đánh, ta cũng không có lý do gì cự tuyệt, cần gì phải đến bắt bạn ta, làm ra chuyện xấu xa đó?”

Vương Siêu lạnh lùng cười, hắn cũng không hề ngờ tới, những tuyệt đỉnh cao thủ này bỗng nhiên từ bỏ quy củ, thật sự muốn vây công một mình hắn.

Ba cao thủ Bảo Đan liên thủ với nhau thì còn hung mãnh hơn sáu cao thủ Hóa Kinh nhiều. Cho dù Vương Siêu là vô địch thiên hạ, nhưng cũng dẫn đó, một khi chân chánh chiến đấu thì tuyệt đối là cửu tử nhất sinh.

“Quyền pháp luyện đến cấp độ của chúng ta, mỗi một người đều là vương giả trong giới võ thuật. Mà vương giả thì sao lại có thể dễ dàng để người khác đặt trên đầu mình? Dù cho đó là thần thì cũng phải diệt sát. Có một số việc cần nói tới quy củ, nhưng cũng có một số việc không nên nhắc tới quy củ làm gì. Chúng là người luyện võ, không phải là học văn. Nếu như chuyện gì cũng nói tới quy củ, đạo lý thì nắm đầm còn có tác dụng gì?”

Vũ Vận Long lạnh lùng chậm rãi nói. Đồng thời hai mắt gắt gao tập trung vào mỗi một động tác của Vương Siêu, phảng phất cả đời mình đang đối mặt với thể công cường đại nhất.

Nếu như tất cả mọi chuyện đều nói đến quy củ, đạo lý thì nắm đầm còn có tác dụng gì?

Nếu là đè trên đầu vương giả, thì cho dù là thần cũng không tiếc thủ đoạn mà diệt sát!

Hai câu nói này, đã biểu hiện ra rằng Vũ Vận Long đã dứt bỏ tất cả quy củ. Lúc này hiện ra ngoài là sự tàn nhẫn xảo trá, tâm tính để vương không tiếc thủ đoạn. Hay nói cách khác, người như vậy, mới chính là võ giả.

Một vương giả thì nhất định không nói đến đạo lý, không hề có quy củ. Sau khi vứt bỏ mặt ra thì đó là lúc bộ lộ bản chất xảo trá tàn nhẫn.

Bất quá Vương Siêu lại không phải là người như thế, bởi vì hắn không phải là vương giả trong võ, mà là thần trong võ.

Trên địa cầu hơn sáu, bảy tỷ người này không có hơn hai mươi cao thủ Bảo Đan đỉnh cấp. Mà phá vỡ hư không, trở thành thần thì trên thế giới chỉ có một hai người.

Bảo Đan là thể lực của con người, không phải là thể lực của thần

Bây giờ một đám vương giả muốn liên thủ lại đồ sát một vị thần đặt trên đầu mình.

Từ trên cấp độ thể lực loài người mà nói, bây giờ Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long, Maiti liên thủ, chính là vương giả cùng vây đánh thần.

Rốt cuộc là vương giả giết thần, hay là thần diệt vương giả?

354. Chương 351: Phượng Hoàng Điểm Đầu! (1)

Vương Siêu nghe Vũ Vận Long nói thẳng thắn như thế, trong lại lại không có cảm giác phẫn nộ, ngược lại vô cùng thoải mái. Nếu những lời này đều giấu diếm che giấu thì sẽ có cảm giác khó chịu. Người luyện võ cầu chính là thẳng thắn. Nói cách khác, cho dù đánh chết người, thì cũng không được có một điểm nương tay, như vậy mới thống khoái.

Trong lúc nói chuyện, cước bộ Vương Siêu nhấc thẳng lên, bàn tay đưa ra, thủ thế, dĩ nhiên là không động thủ trước, mà là chờ ba người tấn công.

“Các người hãy cùng tiến lên, để ta xem thử qua trận chiến này, trong ba người các người ai có thể sống sót!”

Vương Siêu ngửa mặt lên trời cười lớn. Đối mặt với ba tuyệt đỉnh cao thủ vẫn không lộ ra bất cứ sợ hãi gì, mà vẫn hào khí cười to.

Tiếng cười của hắn làm trang phục trong gió đêm bị thổi vù vù. Dưới ánh trăng... chiếu rọi trên mặt đất, bóng dáng của hắn dường như to lớn thêm.

Muốn đồ thần, cũng phải trả giá. Đích xác khi trận chiến hôm nay trôi qua, không biết ở đây còn ai sống sót có thể sống sót.

Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long, Maiti cũng không nói gì thêm, nhưng bọn hắn cũng không động đậy, cũng không tấn công. Bọn họ đều là người có tâm trí cực kỳ kiên định, cũng không phải là sợ chết. Mà là vì Vương Siêu chọn vị trí phi thường xảo quyết, hoàn toàn phá hủy thế liên thủ giáp công của ba người bọn họ.

Vương Siêu bây giờ đứng ở cửa viện, hai bên đều là vách tường, sau lưng lại là con hẻm nhỏ, mà ba người đều đang đứng đối diện với Vương Siêu.

Nói cách khác, ba người muốn động thủ thì chỉ có thể tiến công ở mặt trước, căn bản không thể tấn công hai bên sườn và phía sau lưng.

Muốn công kích Vương Siêu từ hai phía, trừ phi là phá hủy bức tường kia. Muốn công kích từ sau lưng, trừ phi là nhảy ra ngoài tường, sau đó đi bọc trở về.

Rất rõ ràng, là phương pháp này không hay.

Cao thủ luận võ, chính là lực lượng và kỹ xảo phải phối hợp với hoàn cảnh và tâm lý, vận khí. Vương Siêu đứng ngay tại cửa, đúng là lợi dụng hoàn cảnh hoàn mỹ nhất.

Nếu không, hắn mà đứng ở trung tâm viện, khiến cho ba đại cao thủ vây quanh, không hề cố kỵ từ hai bên và phía sau lưng tấn công, như vậy đích thật là rất nguy hiểm.

Mà vị trí bây giờ, tiến có thể công, lùi có thể chạy.

Mặc dù hắn cũng không muốn đi, nhưng hoàn cảnh như thế này thì cho dù tam đại cao thủ có tài giỏi đến mấy thì chuyện hắn có thể chạy trốn là chuyện có thật. Trong lòng ba người không tuyệt đối nắm chắc, cho nên đầu chí bị phân tán.

Cuối cùng thì Vũ Vận Long là người động thủ đầu tiên!

Hắn dùng hơn phân nửa kinh lực bộc phát ra. Lần này hắn không dùng tay, cũng không phải dùng chân, mà là hít một hơi thật sâu, khiến cho bụng bành trướng giống như đang mang thai.

Bụng bành trướng giống như là có một luồng khí đang trôi lên, chân và tay lướt qua, cả người giống như một chiếc phi cơ chiến đấu đang chạy nước rút đánh tới trước mặt Vương Siêu. Một tay đánh vào cổ, còn một tay khác trực tiếp móc vào tiểu phúc của Vương Siêu, hung mãnh dị thường, móng tay thì dài dữ tợn. Chỉ cần trào này đánh trúng thì không còn nghi ngờ gì nữa, cả ruột sẽ bị móc ra.

Cao thủ “Đại nội đệ nhất” này từ sau lúc bị Vương Siêu chấn bay răng, thì rốt cục đã bộc phát ra lực lượng lớn nhất của mình! Lấy Thái Tổ quyền “Đan Điền Khí Đả” thôi động tay chân, phía trên dùng “pháo thủ” đánh tới, phía dưới dùng “điều trảo” móc bụng, hung mãnh vô cùng, giống như quỷ thần!

Thế công “Đan Điền Khí Đả” của hắn, tự nhiên so với Ba Lập Minh có chút tương tự, hiển nhiên đều đã luyện đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Người phát kinh trước tiên là ở bụng, sau đó mới tới tay chân. Lấy lực lượng bộc phát từ đan điền thúc dục toàn thân. Giống như hỏa dược phun ra, cái này chính là ảo diệu của “Đan Điền Khí Đả”.

Nhất là công phu “Điều trảo” của Vũ Vận Long, có thể xuyên thủng bụng trâu, ác liệt vô cùng.

Hắn lúc còn trẻ, đã từng biểu diễn diệt sát trâu. Chính là năm ngón tay mở ra, nhào tới phía dưới bụng trâu dùng sức cắm vào, có thể xé toạc bụng trâu ra, trong nháy mắt móc ra nội tạng bên trong. Đây chính là loại công phu này!

Hai mắt Vương Siêu híp lại, hắn dựa vào sự mẫn cảm mà cảm nhận được. Một chiêu này của Vũ Vận Long, chiêu phía trên “pháo thủ” chính là giả, “điều trảo” phía dưới mới là thật.

“Quả nhiên có lực xuyên thủng bụng trâu.”

Đối mặt với chiêu thức ấy, Vương Siêu cũng không né tránh, hai tay tạo thành thế “ưng trảo”, giống như nắm cả bầu trời bao la, tay trên chụp vào quyền thủ pháo thủ của đối phương. Tay dưới nhấn một cái, không chút đắn đo bóp chặt cổ tay Vũ Vận Long.

Bàn tay trắng như ngọc của Vương Siêu đột nhiên trong nháy mắt dường như trở nên thô to, bành trướng ra, như tinh thiết đột khởi, móng tay như đỉnh ốc có thể xuyên qua cả sắt đá.

Đấu pháp cương ngạnh của Vũ Vận Long, rõ ràng không thể rung chuyển trái núi như Vương Siêu.

Wương Siêu lấy trảo đối trảo, lấy bắt đối bắt! Đón đánh và ngạnh bắt!

Đây không phải là thấy hắn mạnh mẽ thì mặc hắn, bản thân trở nên yếu nhược.

Mà là người mạnh mẽ, thì ta so với người càng mạnh hơn. Người ngang tàng, thì ta so với người càng ngang tàng hơn!”

Lấy cương chế cương, lấy bạo chế bạo!

Wương siêu bây giờ thật giống như lời nói của Thượng Vân Tường lúc tuổi già “Nếu như cho ta thêm ba mươi năm tuổi thọ, thì ta sẽ lại có ba mươi năm mạnh mẽ!”

Mí mắt Vũ Vận Long rung động, cổ tay mãnh liệt rung động. Tóc tai sau gáy hình như đều dựng đứng lên. Hắn rõ ràng cảm giác được lực lượng hai tay như “ưng trảo” này của Vương Siêu so với mình còn mạnh hơn rất nhiều. Nếu đón đánh thì chỉ sợ sẽ thua.

Lập tức Vũ Vận Long liền thay đổi đấu pháp, tay trên “pháo tạp” trầm xuống trước móng vuốt của Vương Siêu, sau đó quỳ gối trên mặt đất, thân thể cũng nhẹ nhàng trầm xuống, sửa lại lực, hóa thành ngón tay hướng phía trên vọt lên, thẳng đến hai mắt Vương Siêu.

Hắn quỳ một gối xuống đồng thời rút tay lại, như đạn súng trường, vừa lúc tránh được ưng trảo đang hạ xuống. Sau đó đột nhiên trầm xuống đâm tới đầu gối của Vương Siêu.

Trong nháy mắt hắn biến hóa vô cùng, dĩ nhiên chưa từng sử dụng ra đấu pháp quỳ gối này!

Đây là sát chiêu bí truyền trong Thái Cực Quyền “Quy Bộ Song Bôi Hiến Tửu”, đừng nhìn cái tên nghe có vẻ tôn kính như thế, thật ra đây là sát chiêu giết người.

Bộ pháp trong võ thuật, thì quỳ bước ít được dùng. Bởi vì trong luận võ, quỳ trước mặt người khác rất mất mặt, nhưng một khi quỳ gối thì địch nhân cơ hồ phải chết.

Vũ Vận Long đột nhiên thi triển “Quy Bộ Song Bôi Hiến Tửu”, một đầu gối hung hăng đập xuống làm cả mặt đất phải nứt ra, cát bụi chung quanh đều bị chấn bay mù mịt. Trong phạm vi năm mét xung quanh, ngay cả tai mắt mơ hồ cũng có thể thấy được lực lượng cương mãnh này!

Lấy thân phận của hắn, cư nhiên thi triển ra đấu pháp quỳ gối, chính là đã cho thấy sát tâm đối với Vương Siêu vô cùng mãnh liệt!

Đích xác, lúc bị Vương Siêu đánh rơi hàm răng, hắn đã hạ quyết tâm nhất định phải giết Vương Siêu. Danh tiếng “Đại nội đệ nhất” cùng với tôn nghiêm, không thể bị người ta chà đạp! cho nên hắn không tiếc thi triển sát chiêu quý gối, muốn kích át Vương Siêu!

“Đấu pháp tốt! Phá thủ trăm đan.”

Ngay khi Vũ Vận Long thi triển chiêu “Quy Bộ Song Bôi Hiến Tửu” thì trong nháy mắt trong lòng Vương Siêu cũng tán thưởng. Cho dù là địch nhân, nhưng có thể đánh ra chiêu này, thì cũng xứng đáng được ca ngợi.

Hai chân hắn nhẹ nhàng lui về sau, vừa lúc tránh khỏi đầu gối của Vũ Vận Long đang đập xuống mu bàn chân của mình.

Đồng thời, hai tay của hắn vừa nhấc lên, dùng chiêu “Mạt Mi Tẩy Kiếm” ngăn chặn quả đánh của Vũ Vận Long, đồng thời nhấc chân, dùng hư chiêu quay một vòng chặn chiêu đầu gối hung mãnh của đối phương, rồi như đạn bắn ra, trực tiếp đá vào mặt của Vũ Vận Long!

Một cước này của Vương Siêu, trước tiên là lấy thân pháp long hình, sau lại giống như rắn đang vận vẹo trong cây cỏ. Đẩy tay Vũ Vận Long ra rồi lui về sau mượn thế, chống giữ phía trước, lực lượng cả thân thể bộc phát trên đùi. Giống như cảnh con chó đứng dãi để đánh dấu lãnh thổ!

Những động tác liên tiếp này, nhìn như đơn giản, một nhấc, một chuyển, một đá, nhưng thật ra trong đó đã có chuyển hoá kinh lực, có rồng có rắn, sự cương mãnh được biến hóa vô cùng quỷ dị. Sau đó đá mạnh ra, trong thiên hạ ai có thể đỡ được, cho dù vươn tay ra đỡ cũng không thể.

Nguyên nhân chính là vì Vũ Vận Long quý gối, thân thể hạ xuống, cho nên Vương Siêu dùng chiêu này đá tới vừa đúng tâm mặt hắn. Cương kinh trong chân Vương Siêu bộc phát ầm ầm, cảm giác bùng nổ khiến hô hấp của hắn trở nên khó khăn, hai tai nhất thời không nghe thấy gì nữa, hai mắt không nhìn thấy, hai mũi không ngửi được gì.

Nhưng là Vũ Vận Long đã sớm nghĩ đến chiêu pháp của Vương Siêu biến hóa vô cùng, cho nên một điểm cũng không dám khinh thường. Chiêu quý gối dâng rượu của hắn cũng không đơn giản chỉ là một chiêu, hiển nhiên còn có sát chiêu liên hoàn.

Đầu co lại theo kiểu “Ô Quy Oai Bật” làm cho cước kinh của Vương Siêu đá hụt, bùng nổ ngay trên vai hắn! Công phu rút cổ né tránh này của hắn không thua gì tuyệt chiêu Vương Bát nghe sét của Vương Siêu.

Sau khi né được, Vũ Vận Long mượn lực của đầu gối bắn lên, cả người lấy thế ngựa chồm đánh về phía Vương Siêu.

Cao thủ đánh nhau, trượt chân là thất bại, kết quả rất nguy hiểm.

Nhưng là, Vương Siêu lại một lần nữa làm hắn thất vọng. Một lần nữa Vương Siêu lại thể hiện ra lực lượng quyền pháp thần bí của mình.

Chẳng những Vương nhấc một chân lên, mà chân kia cũng nhấc lên theo! Thân thể của hắn trái ngược với đấu pháp, dĩ nhiên bay lên không trung, giống như rồng vọt thẳng lên bầu trời, bước một bước dài, từ trên đỉnh đầu Vũ Vận Long trực tiếp nhảy qua.

Chờ cho Vũ Vận Long cảm giác được, sửa lại tư thế, thân thủ hướng về phía trên định chụp lấy chân Vương Siêu thì đã không kịp! Đã hụt mất rồi.

Vương Siêu lấy tốc độ tuyệt đối để bổ sung vào việc bay lên không, khiến cho không hề lộ ra sơ hở. Cũng không thể không nói, một chiêu rồng bước trên không này, chỉ có người như hắn mới có thể vận dụng. Nếu như là người khác, thì lập tức đã bị người ta đánh chết.

Một chiêu rồng bước đi trên không này vượt qua đầu Vũ Vận Long, Vương Siêu liền dùng lực lượng trong chiêu thức ấy, bay lên không hướng về phía Lưu Mộc Bạch đánh xuống!

Một chiêu này của Vương Siêu, mang theo thế rồng bay lên không, thật sự rất uy mãnh, khiến cho Lưu Mộc Bạch không dám đón đỡ, trực tiếp xoay người né chiêu. Sau đó lại đánh ra một chưởng hướng vào vị trí Vương Siêu chuẩn bị hạ xuống đất.

Sau khi người ta nhảy lên, rơi xuống đất thì đều có phản lực làm khí huyết chấn động. Nếu sức của thân thể không đầy đủ một chút, phản chấn như vậy ngay trong lúc cao thủ quyết đấu thì chính là trí mạng. Cho nên cao thủ luận võ, đều không bao giờ nhảy lên, càng đừng nói là trở mình đánh tới. Bởi vì nhảy lên có nghĩa là trọng thương tử vong, còn trở mình thì khi ngã xuống lại càng không thể nghi ngờ là phải chết. thậm chí là cao thủ Hóa Kinh, khi đấu với một võ sĩ quyền anh mà nhảy lên, thì chính là chệch mạng sống quá dài.

Cho nên Lưu Mộc Bạch ngay lúc Vương Siêu nhảy lên, hắn không cần suy nghĩ liền một chiêu đánh vào góc chết của Vương Siêu.

Đồng thời Maiti cũng không bỏ qua cơ hội này, cả người đánh lên, dùng khuỷu tay mãnh liệt đánh về phía Vương Siêu!

Hai cao thủ Bão Đan liên thủ với nhau, chính là lợi dụng lúc Vương Siêu rơi xuống đất bị phản lực làm cho khí huyết chấn động, trong tích tắc kinh trên người không đủ mà lộ ra sơ hở.

355. Chương 351: Phượng Hoàng Điểm Đầu! (2)

Nhưng là lúc quyền và khuỷu tay hai người sắp chạm vào thân thể Vương Siêu thì... Hống! Một thanh âm thật lớn bộc phát ra từ trên người Vương Siêu.

Lưu Mộc Bạch cơ hồ cảm giác được không khí xung quanh kịch liệt dao động, giống như giông tố của đại dương mênh mông đang nổi mình.

Vương Siêu vận dụng âm thanh xé gió, vừa rồi quả thực đã đạt tới trạng thái của thần. Bởi vì hắn phát khí thật sự rất là mãnh liệt, hơn nữa lấy tần suất chấn động cao không dứt bên tai, trong vòng một thước quanh thân toàn lực phát ra kinh phong đủ để... chấn một người cường tráng bay lên khỏi mặt đất. Cho dù là cao thủ như Lưu Mộc Bạch, khí huyết toàn thân trong chớp mắt cũng bị chấn động nên thử người ra một lúc.

Người bình thường toàn lực hết lên, cũng có thể hết ra gió, huống chi là cao thủ như Vương Siêu! Hơn nữa hắn lại dùng âm tiết để tu luyện, trải qua thiên chuy bách luyện trở thành chân ngôn.

Quyền pháp Maiti và Lưu Mộc Bạch không kém nhau bao nhiêu.

Lần này hắn cũng cảm giác giống như Lưu Mộc Bạch.

Khi Vương Siêu vừa rơi xuống đất, cơ hồ không hề dừng lại, cũng không có hướng về phía Lưu Mộc Bạch, Maiti. Cứ tưởng khí huyết hắn bị lực phản chấn sẽ không đầy đủ. Nhưng ngược lại vô cùng mau lẹ, hung mãnh. Đối mặt với một quyền của Lưu Mộc Bạch, Vương Siêu vẫn đón nhận. Chính là vừa đánh chính diện vào ngực vừa đồng thời há mồm phun ra một chữ “Ông!”

Lưu Mộc Bạch kinh hãi, toàn tâm ngưng khí tĩnh thần, tránh đi phong mang, hắn bước nhỏ, xoay người tránh được nắm tay đang đánh vào ngực mình và âm thanh đang mãnh liệt bộc phát trong phạm vi của Vương Siêu...

“Không thể nghĩ ra, tại sao sau khi hắn nhảy lên, ngay cả khí huyết chấn động nhỏ cũng không có? Chẳng lẽ võ công hắn khi đạt đến trình độ như vậy, khí huyết cũng được củng cố?”

Lưu Mộc Bạch một mặt thoái lui, một mặt trong lòng buồn bực nghĩ mãi không ra.

Hắn tự nhiên không nghĩ ra, công phu chỉ cao hơn một bậc mà đã không thể lường được. Cao thủ Bão Đan vĩnh viễn không có cách nào tưởng tượng được chi tiết về cao thủ Bất Phôi. Bởi vì chỉ có bản thân chính thức giao đấu, mới có thể hình dung ra.

Nếu như nói cao thủ Bão Đan khí huyết đã được ngưng trọng, cho dù bị hống thì cũng không dễ dàng bị chấn động. Thì cao thủ Bất Phôi khí huyết chính là được luyện từ hống, càng tiến thêm một bước. Đường nhiên khi rơi xuống đất sẽ không bị chấn động.

Nhận thức này chính là từ Vương Siêu mà ra.

Cho nên hấn vừa rơi xuống đất, lập tức bộc phát thanh âm chân ngôn, phối hợp với thủ thế, tạo ra lực phá hủy như sét đánh vạn quân!

Một quyền vào ngực cộng thêm “Ông” khiến Lưu Mộc Bạch phải thối lui. Nhưng Vương Siêu vẫn không buông tha, sử dụng kỳ lân bộ như lùi mà tiến, chỉ một chút đã đến gần Lưu Mộc Bạch. Lại đánh ra một quyền, đồng thời từ miệng phát ra chữ “Ma”.

Công phu kỳ lân bộ lần này của Vương Siêu thật sự là quá nhanh, cho nên Maiti không thể theo kịp thân thể của Vương Siêu!

Lưu Mộc Bạch lại thối lui!

Vương Siêu vẫn như trước không buông tha! Vẫn sử dụng kỳ lân bộ! Mãnh liệt đánh tới, đồng thời miệng phát ra chữ “Ni”, lấy khí thế phô thiên cái địa, bao phủ cả thân thể Lưu Mộc Bạch!

Hai con người Lưu Mộc Bạch cấp tốc co rút, mặc dù tim hấn không đập loạn nhịp, nhưng hấn lại rõ ràng cảm giác được quyết tâm của Vương Siêu. Vương Siêu quyết tâm tấn công liên tục để đánh chết hấn!

Liên lục phát ra âm thanh như đạn nổ, khí thế xuất thủ như sấm đánh xuống, khiến Lưu Mộc Bạch cũng chỉ có thể mạnh mẽ thối lui, mà không hề có lực hoàn thủ!

Công phu dùng âm thanh để tấn công này, hấn cũng học được, nhưng là không thể sử dụng. Bởi vì trong lúc đánh nhau, khi phối hợp với thanh âm, mặc dù có thể gia tăng uy lực đánh vào tâm thần người khác, làm chấn động không khí. Nhưng đối với phệ lực (phổ) , hầu lực (yết hầu, cổ họng), thể lực cũng tiêu hao rất lớn. Nếu như đồng thời đánh quyền và hét như thế thì cho dù là cao thủ Bảo Đan, cũng không thể duy trì được trong thời gian một phút.

Cho dù khắc khổ vài lần cũng không hết giận, bởi vì địch nhân chưa đánh chết mình, thì chính mình lại đã kiệt sức. Người bình thường thì sau khi hết như thế đã sớm cạn kiệt toàn bộ sức lực, khí loạn, mắt nổ đom đóm, tiếng hống thậm chí so với quyền còn tiêu hao thể lực nhiều hơn!

Bất quá Vương Siêu không để ý, bởi vì thể lực hấn cường hãn vô cùng! Bây giờ đánh ra một loạt quyền cùng với chân ngôn chấn động, người vẫn đầy lực!

Bất Phôi cảnh giới, thân thể so với Bảo Đan càng cường đại hơn nhiều!

Đừng có khi dễ người ta thể lực không bằng người!

Liên tiếp dùng “Phiên Thiên Ấn” và ba chân ngôn phát ra, do chính Vương Siêu thi triển quả thực như Trường Giang đại hải. Sóng trước chưa tan, thì sóng sau đã lại sinh ra, nhanh đến cực điểm, mà cũng mạnh mẽ đến cực điểm!

Tốc độ ra tay của Vương Siêu so với người bình thường còn nhanh hơn mười lần, cho nên ba quyền cùng với ba tiếng đánh ra chưa tới một giây. Khiến cho cao thủ Bảo Đan như Lưu Mộc Bạch không kịp trốn tránh, không kịp phản ứng, đã hơi mơ hồ thấy Diêm Vương.

Cả không khí trong phòng bị sóng âm của Vương Siêu làm cho chấn động mà lung lay không ngừng. Có thể bằng mắt thường thấy được vách tường đang lung lay, phảng phất như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Đồng thời, cửa sổ bằng thủy tinh ở căn phòng phía sau viện bị âm thanh ảnh hưởng làm cho nổ tung!

Ba quyền này, nhanh đến nỗi Maiti ở phía sau không thể đuổi kịp! Liên tiếp xuất quyền, Vương Siêu chỉ bằng vào Kỳ Lân Bộ di chuyển, khiến cho khoảng cách ban đầu với hấn chỉ khoảng một hai tấc, bây giờ đã nói rộng ra giống như một cái hồ lớn! Cứ như vậy thì cho đến khi Lưu Mộc Bạch bị đánh chết, Maiti cũng không kịp đuổi đến, thủy chung vẫn còn kém một hai tấc!

Trong một giây đồng hồ, Lưu Mộc Bạch lui nhanh ba bước, tránh được ba quyền và ba âm của Vương Siêu. Nhưng đau đớn là lần này lưng hấn đã dán sát vào vách tường phía sau, không còn đường lui, chỉ còn trơ mắt ra nhìn người ta đánh!

Nhưng là, trong một giây này Vũ Vận Long đã xoay người hết cỡ và thấy được tình thế nguy cấp của Lưu Mộc Bạch.

Hắn không nghĩ ngợi gì nhiều, đột nhiên chạy tới, một chiêu “Thôi Song Vọng Nguyệt” vừa lúc đỡ được chiêu Phiên thiên ấn của Vương Siêu!

Ngay lúc tiếp chiêu Phiên thiên ấn của Vương Siêu, Vũ Vận Long đã hạ quyết tâm, cho dù là mình bị đánh bay vài cái răng, cũng nhất định phải cản được Vương Siêu, bức hắn phải vào tình thế ba đánh một.

Bởi vì hắn càng đánh nhau với Vương Siêu, càng cảm giác được sự kinh khủng.

Mới vừa rồi Vũ Vận Long dường như cũng hối hận, đã để cho Vương Siêu chiếm được cửa viện, khiến cho ba người không thể vây công. Bây giờ nếu có thể thì phải bức Vương Siêu đến trung tâm viện.

Ba người liên tục vây công, như thế thì cơ hội thắng sẽ tăng lên rất nhiều!

Lưu Mộc Bạch cảm giác được Vũ Vận Long đến thì thở dài một hơi, sau đó tăng áp lực lên, song chưởng mãnh liệt đánh vào tiểu phúc của Vương Siêu!

Ngay lúc Vũ Vận Long cố dùng sức đỡ lấy Phiên thiên ấn của Vương Siêu, thì Vương Siêu đột nhiên buông lỏng kinh, từ một bên lướt qua. Dùng chiêu “Nhện lướt trên mặt nước” đi ra sau lưng Maiti, dùng quyền làm hư chiêu, mở miệng phun ra chữ “Bái”, thân hình tựa như rồng vọt lên, đánh về phía hắn.

Vũ Vận Long và Lưu Mộc Bạch đã nếm thử tư vị của Phiên thiên ấn, thì bây giờ cũng nên để cho vị quyền pháp tông sư Maiti này nếm thử một chút.

Maiti trong trận chiến này, thủy chung chưa đối mặt với Vương Siêu, cho nên đối với việc Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch dễ dàng bị hạ thì hắn vẫn chưa tin là đúng. Nhưng bây giờ khi hắn chính thức bị đánh thì mới thật sự cảm giác được, đối phương quả thật có quyền lực khiến cho bao kẻ khác phải tuyệt vọng.

Bái! Mễ! Hồng!

Vương Siêu đối phó với cao thủ Mục Tư Lâm thì phát ra một hơi ba chữ chân ngôn. Đồng thời tay kia đánh ra Phiên thiên ấn, tay còn lại biến thành xà hình hướng về phía cánh tay Maiti đẩy ra khiến cho hắn hơi mất thăng bằng.

Tại thời khắc Maiti đối mặt với Vương Siêu, chỉ cảm thấy quanh thân toàn là đao phong sắc bén nổ tung giống như đạn nổ, trên đầu giống như có một tòa tháp bằng sắt khổng lồ đập xuống, khiến cho hắn cảm thấy chóng mặt.

Đồng thời, hai tay hắn phẳng phát đụng phải một lực xoay tròn thật lớn, khiến cho thân thể của hắn cũng cảm giác đang xoay tròn.

Lúc này, trong lòng hắn không hề có bất cứ ý nghĩ gì. Bởi vì mọi việc xảy ra quá nhanh, ý niệm trong đầu cũng chưa kịp đến. Thân thể hắn ngồi xuống, ổn định lại. Đồng thời hắn vận lực từ đan điền vào hai tay, dùng một chiêu “Thiên Vương Thác Đập” để đỡ lấy quyền ấn của Vương Siêu!

Hắn cảm giác được Phiên thiên ấn của Vương Siêu như tháp sắt nện xuống, cho nên mới dùng một chiêu “Thiên Vương Thác Đập” mà chống đỡ.

Hắn đâu ngờ được, ngay lúc hắn quyền của hắn còn kém quyền của Vương Siêu khoảng một tấc thì đột nhiên cánh tay tê rần! Toàn thân trong phút chốc liền mất đi sự khống chế.

Tiên thiên cương khí của Vương Siêu, chỉ cần một tấc cũng có thể đánh trúng! Thân thể của hắn mạnh mẽ nên tiên thiên cương khí này chỉ có thể khiến cho hắn tê dại, tổn thương không lớn. Nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

Ngay trong lúc hắn còn đang tê dại, thì thân thể Vương Siêu đã tránh được hai quyền của Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long. Đồng thời hắn đuổi tay ra, mổ lên trán Maiti.

“Phượng Hoàng Điểm Đầu”!

Cả thân thể Maiti, bị một mổ này đánh bay ra ngoài như một người bù nhìn.

Những người tại đây rõ ràng nghe được tiếng đầu lâu bị đánh nát bầy.

Trong lòng Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long đồng thời cùng phát lạnh! Sau đó giống như hổ điên, liều mạng tấn công. Bọn họ biết, lần này Vương Siêu khẳng định là đã mất hơn một nửa thể lực! Đây chính là lúc để giết hắn!

Nhưng là, Vương Siêu cũng không liều mạng đánh tiếp với bọn họ. Vừa rồi lãng không đánh, đích thật là đã tiêu hao rất nhiều thể lực, hơn nữa lúc trước còn phát ra chân ngôn. Coi như bây giờ hắn đang ở cảnh giới Bất Phôi, nhưng dù sao cũng không phải là động cơ hoạt động vĩnh viễn, cũng có một cực hạn.

Cho nên, hắn mượn lực lượng phản chấn của chiêu “Phượng Hoàng Điểm Đầu” này, thân thể đột nhiên nhảy lên lùi đến bức tường, rồi nhảy ra ngoài.

“Đuổi theo!”

Lúc này, hai người Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long đều đã điên cuồng! Hai tròng mắt đều đỏ như máu, tựa hồ còn hơn cả mắt của thổ phỉ khi giết người. Hơi thở của tông sư võ thuật không còn sót lại một chút nào!

Ba đại cao thủ vương giả vây công Vương Siêu, cứ nhiên lại bị đánh chết một người! Đây quả là sỉ nhục ghê gớm!

Bất quá sự trả giá như vậy cũng đáng giá, Vương Siêu hung hãn vô cùng, chưa bao giờ thối lui, lấy bạo chế bạo. Ít nhất bây giờ cũng đã chạy trốn!

Có thể làm cho thần chạy trốn, cũng coi như là vinh quang! Đây là một.... cơ hội tuyệt vời!

Đối với cơ hội này, Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long đương nhiên không chịu bỏ qua!

Nhưng là, ngay lúc bọn họ nhảy ra ngoài tường thì nghe được cách mấy trăm mét có vô số thanh âm ồn ào, thậm chí còn có cả tiếng súng bắn chỉ thiên. Hai mắt Lưu Mộc Bạch phong phú, liếc mắt một cái đã thấy ở ngã tư trước mặt xuất hiện vài chục người trang bị hạng nặng, trong tay cầm súng bắn tự động, chính là chiến sĩ tinh nhuệ.

“Đi!”

Trong lúc này, Lưu Mộc Bạch ra một quyết định thật uy nghiêm.

“Tại sao phải đi, chúng ta không sợ súng!” Vũ Vận Long tức giận nói.

“Không cần nói nhiều... Còn sống là còn có cơ hội, không phải chúng ta sợ chết, mà là quốc gia không thể chịu nổi tổn thất!” Lưu Mộc Bạch trầm giọng nói một câu, người đã nhắm một hướng lao đi không thấy bóng dáng.

Cao thủ, cho dù là cao thủ Bảo Đan, cũng không phải là ngành kháng với một đội súng, mà là ám sát, trăm thủ. Trong lòng Lưu Mộc Bạch rất rõ ràng, mặc dù việc trước mặt hắn không sợ, nhưng có lẽ sẽ có nguy hiểm.

356. Chương 352: Trả Nhân Tình!

Nhìn thấy Lưu Mộc Bạch ném lại một câu rồi lập tức bỏ chạy mất dạng, Vũ Vận Long rất không cam lòng ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng. Công phu chạy bộ Thái Cực Quyền “Phiên Thông Bối” được toàn lực xuất ra. Tay chân liên tục vũ động, thân thể giống như đại bàng, nhẹ nhàng lướt trên mặt đất roài chọt biến mất theo phương hướng của Lưu Mộc Bạch.

Công phu Thái Cực Quyền “Phiên Thông Bối” của hắn, so với Thôi Trường Bạch, Cung Thành Lương thì còn cường đại hơn nhiều. Bởi vì trong lúc chạy giống như đại bàng giương cánh, có vẻ giống như bay lên, trong sự nhẹ nhàng còn mang theo xung lực vô cùng, vừa đi vừa cuốn theo bụi mù.

Mặc dù rất không cam lòng, nhưng hắn cũng không thể không lui. Bởi vì đạn không có mất. Phía đối phương có ít nhất bốn mươi người, ai cũng đều được trang bị vũ trang đến tận răng, tạo thành một phiên hỏa lực dày đặc, khó có thể đột phá.

Không chỉ có hỏa lực dày đặc, mà nhất là trong đó còn kèm theo cao thủ như Vương Siêu. Mặc dù bây giờ bởi vì thể lực tiêu hao mà bị ép phải bỏ chạy. Nhưng cũng không biết chắc trong thời gian này hắn đã khôi phục lại thể lực hay chưa.

Quan trọng hơn, lần này bọn họ tới để bắt Trần Ngã Dương, sự việc tưởng chừng dễ như trở bàn tay, nhưng lại không tính đến trường hợp Vương Siêu xuất hiện ở đây, cũng không có mặc áo chống đạn và vài thứ khác, cho nên đối phó với hỏa lực dày đặc thì không khỏi có chút cố kỵ.

Ngay cả Vương Siêu trên chiến trường cũng phải mặc áo chống đạn, mũ chống đạn, chân mang xà cạp. Cho nên khi đến Mi liên cùng Ba Lập Minh yêu cầu Wily mang ra áo chống đạn nặng mười sáu kg, càng huống chi là bọn hắn? “Các người phân ra, không chế cửa biển, đồng thời giám sát thật kỹ một ít tổ chức ngầm vừa nhập cư trái phép vào. Bây giờ hãy bí mật phái người đến phi trường!”

Người đuổi đến đúng là Trần Ngã Dương, phía sau còn có một đoàn vũ trang hạng nặng. Hơn nữa đây đều là những chiến sĩ hàng đầu ở Singapore. Mặc dù là quân đội tư nhân của hắn, nhưng hắn chính là huấn luyện viên quân đội cao cấp ở Singapore, hơn nữa cùng chính phủ Lý gia có giao tình thâm hậu, cho nên mượn trang phục cùng quân lính cũng không có gì khó.

Nguyên nhân cũng bởi vì như thế cho nên Singapore mới được coi là địa bàn của hắn. Bây giờ tự nhiên có người đến địa bàn của hắn bắt hắn! Như thế sao không khiến cho Trần Ngã Dương tức giận? Bất quá tức giận thì tức giận, nhưng tâm tình hắn thì lại phi thường tỉnh táo. Hắn ngẩng đầu lên, hai mắt phát quang, phát ra một loạt mệnh lệnh, muốn đem một ít con đường trọng yếu ở Singapore phong tỏa.

“Không được đâu. Hai người bọn họ là những cao thủ tuyệt đỉnh, cho dù tìm được cũng không thể bắt được. Hơn nữa bọn họ khẳng định còn có đường bí mật để chạy thoát, như vậy truy tìm chỉ phí công mà lại không hiệu quả. Bất quá ta nghĩ bọn họ sẽ không dám quay lại đâu”.

Vương Siêu dùng tay cản Trần Ngã Dương lại. Trên mặt hắn lộ ra một tia không được hồng nhuận. Đồng thời Trần Ngã Dương còn kinh ngạc phát hiện, trên trán Vương Siêu còn có những hạt mồ hôi tinh mịn. Trong vòng hai mét quanh thân có hơi nước bốc lên, cả người giống như một cái lò khí.

Đây chính là dùng sức quá mạnh cho nên có hiện tượng sắp sửa thoát lực.

Trần Ngã Dương thật không ngờ, cư nhiên có thể gặp được hiện tượng này trên người Vương Siêu, có thể thấy chỉ trong chốc lát mình rời khỏi, Vương Siêu đã trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt đến cỡ nào!

Trận chiến này đích xác rất kinh hiểm, cũng nguy hiểm đến cực điểm!

Nguy hiểm khiến cho “thần” như Vương Siêu trong vài giây cũng cảm giác được ranh giới giữa sự sống và cái chết! Vô luận là Lưu Mộc bạch hay Vũ Vận Long, Maiti đều không hề nghi ngờ chính là vương trong võ giả. Đơn đả độc đấu thì Vương Siêu cũng không dám khinh thị, càng huống chi là ba người cùng tiến lên!

Đích xác, một chiêu cương mãnh “Phượng Hoàng Điểm Đầu” đánh gục Maiti vừa rồi, thể lực Vương Siêu đã tiêu hao đến cực hạn, chỉ có thể rút đi để tránh mũi nhọn.

Hồ...

Sau khi Vương Siêu ngăn cản Trần Ngã Dương đuổi theo, thì thở ra một hơi thật dài rồi... hít sâu, hơi thở mới dần dần điều hòa lại.

“Nếu như đang ở trong nước, thì ta chỉ sợ là dữ nhiều lành ít. Cũng may là không để cho ba người này tạo thành thế vây công, cho nên mới còn sống trở về. Thật đúng là không tiếc ba người vây công một mình Vương Siêu ta. Tin tức của tên Phi Thiên Thần Viên Liễu Viên Phi kia quả thật chính xác. Quả nhiên là không hề cầm kỵ điều gì, Nghiêm Nguyên Nghi ới Nghiêm Nguyên Nghi, ta thật sự đã coi thường một người phụ nữ như người”.

Trải qua vây công lần này, Vương Siêu không thể không có một nhận thức mới về năng lực của Nghiêm Nguyên Nghi.

Vương Siêu thật không ngờ được, Nghiêm Nguyên Nghi dĩ nhiên có thể điều động được ba cao thủ Bảo Đan tới bắt Trần Ngã Dương để đối phó với mình! Đây thật sự là một năng lực quá mức kinh thế hãi tục. Nhất

là bên phía đối phương vẫn còn hai người chưa xuất trận, chính là Triệu Quang Vinh và Nghiêm Nguyên Nghi.

Một thế lực tụ tập đến năm cao thủ Bão Đan! Năm vương giả trong quyền pháp, đây thật sự là một điều khó tin.

“Bất quá chuyện xảy ra rất hoàn hảo, lần này chúng quy có thể giải quyết bớt một người, sau này áp lực sẽ giảm đi rất nhiều” Trong lòng Vương Siêu tự hỏi, xoay người cùng Trần Ngã Dương đi về viện.

Bây giờ cả viện đều bị rất nhiều người vây quanh, vừa rồi có tiếng đánh nhau mãnh liệt, giống như bom nổ, thực sự đã ảnh hưởng không ít đến cư dân xung quanh, khiến cho không ít người hiếu kỳ kéo đến. Bất quá Trần Ngã Dương trực tiếp dẫn người phong tỏa cả hiện trường, sau đó gửi cảnh sát của mình đến canh giữ.

Vương Siêu ngồi xổm bên người Maiti, cẩn thận nhìn một chút. Đầu đối phương đã nát báy, não bên trong cũng bị chấn thành tương, chết đến mức không thể chết thêm lần nữa.

“Phượng Hoàng Điểm Đầu” chính là một sát chiêu trong thất tinh Bát Quái Chưởng. Do chính tay Vương Siêu đánh ra thì không khác gì dùng sắt thép đánh vào. Maiti mặc dù là tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng còn chưa luyện đến phòng ngự có thể bỏ qua quyền kinh như Vương Siêu.

“Một người Ảập có quyền pháp cao như vậy, khẳng định không phải là hạng vô danh, điều tra xem hắn là nhân vật gì?”

Trần Ngã Dương cũng không nhận ra Maiti. Bất quá vừa rồi hắn đánh vài chiêu với người này, liền cảm thấy bội phục đối với quyền pháp cao thâm của đại hán Ảập này. Bây giờ mắt thấy đã bị Vương Siêu đánh chết, trong lòng hắn dâng lên một loại tâm tình khó hiểu, chính là cảm thấy thế vô thường.

Cho đến khi tâm tình hoàn toàn bình tĩnh lại, Trần Ngã Dương liền lập tức bắt tay vào việc điều tra thân phận của Maiti.

Xế chiều ngày thứ hai, dưới sự hợp tác điều tra giữa Đường môn và tập đoàn Trần Thị... thân phận Maiti rốt cục cũng được làm sáng tỏ. Hắn từng là thân vương của một vương quốc dầu mỏ ở Trung Đông, bây giờ đang là người lãnh đạo bí mật của vệ binh quốc gia.

“Quả nhiên có quan hệ thầy trò với Trung Đông Đường môn Ôn lão quỷ, việc này thật sự có chút khó giải quyết” Trần Ngã Dương sau khi đã quen thuộc với tư liệu về Maiti thì cảm thấy rất khó đối phó. Đánh chết Maiti, cũng chính là đắc tội với rất nhiều người ở Trung Đông, hậu quả như vậy rất khó cải thiện.

“Không cần lo, binh đến thì ngăn, nước đến thì lấp đất lại. Nếu muốn đối phó người, hoặc làm liên lụy đến Đường môn chúng ta, ta hiển nhiên sẽ không để cho hắn còn sống trở về”.

Vương Siêu thì cảm thấy cũng không có gì khó giải quyết.

Dù sao Trung Đông Đường môn đã bắt đầu nội chiến, hôm nay đánh chết Maiti, cũng chính là tiêu diệt được một trợ thủ đắc lực của chúng.

“Đại đường song long nước Mỹ toàn bộ đã bị chúng ta đánh chết, không đánh chết Trung Đông Maiti, như vậy thế lực các phương sẽ không khỏi mất thăng bằng” Trần Ngã Dương nhìn thấy bộ dáng Vương Siêu không hề lo lắng thì trong lòng cũng âm thầm than thở đại khí tiêu sái của hắn.

Đích xác, quyền pháp Vương Siêu đại thành, khí chất sau khi tu dưỡng đã mặc kệ tất cả nguy hiểm, kinh hiểm. Đều là bình tĩnh, khiến cho người ta có cảm giác cho dù trời sụp, hắn cũng có lực lượng chống đỡ.

“Vài ngày sau ta sẽ trở về Indonesia. Một ngày một đêm rồi vẫn chưa phát hiện hành tung của hai người Lưu Mộc Bạch, nói không chừng bọn chúng đã xuất cảnh. Bất quá cũng không loại trừ trường hợp bọn chúng ẩn núp chờ cơ hội”.

Vương Siêu quyết định ở lại vài ngày quan sát, kiểm tra động tĩnh của Lưu Mộc Bạch và Vũ Vận Long.

Bằng không, Vương Siêu chân trước vừa đi, hai tên kia lại bước ra thì Trần Ngã Dương không nhất định có thể chống đỡ được.

Mặc dù quyền pháp Vũ Vận Long cao hơn một tí, nhưng Vương Siêu lại kiêng kỵ đối với Lưu Mộc Bạch hơn. Lần trước tại Bắc Kinh đấu thương, Lưu Mộc Bạch đã biểu hiện ra tính cách ẩn nhẫn, tàn nhẫn, giỏi về khống chế tâm tình bản thân, biết nắm bắt cơ hội, hơn nữa xem tình hình không đúng thì lập tức xuất hiện, không ngại ướm át bản thủ.

Tính cách như vậy, thật sự là một quân nhân đặc chủng hoàn mỹ, là chiến thần trong quân đội. Lưu Thanh còn không bằng Lưu Mộc Bạch, đích thật là kém hơn rất nhiều.

Cho nên đối với người như vậy, Vương Siêu rất lo lắng. Sau khi thất bại thì sẽ ỉn núp, chờ cho đối thủ thư giãn thì sẽ lại đánh một kích. Lưu Mộc Bạch chính là người như thế... am hiểu việc hí lộng người khác.

Bất quá ở Singapore đến một tuần mà vẫn không phát hiện tung tích thì Vương Siêu cũng an tâm.

Oa oa! Oa oa oa oa!

Vô số tiếng ếch kêu từ trong phòng truyền ra, ngày đêm không ngừng.

Vương Siêu ngồi ngoài cửa, lắng nghe thanh âm này. Hắn biết Trần Ngã Dương đang luyện khí công “Điều Thiểm Kinh” trong công phu Bảo Đan.

Thì ra mấy ngày này, Trần Ngã Dương hình như đã tiến nhập vào một cảnh giới hư vô. Cả ngày tĩnh tọa, vận khí huyết, trong bụng phát ra tiếng oa oa như xé nát màng nhĩ, vang vọng cả tĩnh thất. Giống như là mùa xuân đã tới, bên trong hồ nước vang lên tiếng ếch kêu liên miên không dứt.

Vương Siêu thật ra biết, Trần Ngã Dương sau khi đánh ra chiêu “Phi Mã Đạp Yến” thì mới có cảm ngộ, theo sau lại cùng Maiti luận võ khiến cho kinh nghiệm tăng lên. Kinh nghiệm đó kết hợp với quyền pháp tu dưỡng của Trần Ngã Dương, đã đủ để cảm ngộ.

Đan kinh không phải là luyện thành, mà chính là kinh nghiệm, nhận thức đạt đến trình độ nhất định thì phải cảm ngộ.

Trên thế giới này, thể lực đan kinh chính là vương giả. Từ trên lý luận mà nói, chính là người tiến hóa thêm một bước nữa. Đan kinh ít, mà cùng với cao thủ Đan kinh luận võ lại càng khó xảy ra. Nhưng mà luận võ, không chết hoặc không bị thương thì cũng không có tác dụng. Trần Ngã Dương mặc dù lần này gặp phải nguy hiểm, nhưng chính thức đã chiếm được một phần kinh nghiệm quý giá.

Vương Siêu cũng biết, Trần Ngã Dương chính là một thiên tài trong quyền pháp, chỉ là ít có cơ hội cùng linh cảm. Bằng không, cũng không được Chu Hồng hội đánh giá cao như vậy. Bây giờ cơ hội rất cục đã tới.

“Người đang nghĩ gì?”

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Trần Ngã Dương từ bên trong phòng đi ra, tiếng ếch kêu vang cũng đã biến mất. Cảnh vật đột nhiên trở nên thâm trầm yên tĩnh, khiến cho kẻ khác tâm thần cảm thấy kỳ ảo.

Nhìn thấy Vương Siêu ngồi trên ghế dài, Trần Ngã Dương đột nhiên hỏi.

“Không có gì. Người luyện thể nào rồi?” Vương Siêu nhìn sắc mặt Trần Ngã Dương một chút, ngược lại hỏi một câu.

“Đã cảm ngộ được một chút về kinh” Trần Ngã Dương suy tư một lúc rồi mới trả lời.

“Hiểu kinh là tốt rồi, sau này trên cơ bản sẽ không còn khó khăn nữa.” Vương Siêu đứng dậy: “Ta cũng phải quay về làm ít việc, bất quá trong mấy ngày sắp tới ngươi nên cẩn thận một chút.”

“Người yên tâm, Singapore là địa bàn của ta, nếu ta cẩn thận phòng bị thì bọn họ sẽ không có cơ hội đâu.” Trần Ngã Dương cười cười.

Người luyện võ, sợ nhất là không hiểu về kinh, luyện nhầm. Ngay từ đầu cho đến giai đoạn Hóa Kinh, nếu luyện sai thì sẽ có khả năng tàn phế. Mà từ Hóa Kinh đến Đan Kinh, luyện nhầm sẽ chết, hơn nữa còn chết rất nhanh, không có cách nào cứu chữa.

Nếu Trần Ngã Dương đã nói mình hiểu được kinh, như vậy sau này sẽ không khó khăn nữa.

Bất quá ăn cơm cũng chỉ có một cái miệng, võ công cũng phải từng bước luyện tập, nếu như linh ngộ đột nhiên đến, thì công lực tăng mạnh cũng là chuyện có thể. Cho dù Trần Ngã Dương chính thức hiểu được Đan kinh, thì cũng phải chậm rãi cân nhắc. Mấy tháng hoặc mấy trăm ngày ngưng tụ khí huyết, kích thích toàn thân, kích thích tiềm lực cải thiện thể năng. Thì thể lực mới có thể một lần nữa đột phá.

Hay nói cách khác, giống như là Trần Ngã Dương khí đánh nhau với Maiti đã đột nhiên nghĩ thông suốt một chút về cảnh giới Bảo Đan, kế tiếp đang động thủ thì đối phương lại chết. Không gặp phải tiểu vũ trụ bộc phát, nên mới có hiện tượng công lực mạnh mẽ tăng tiến.

“Không đến mấy tháng nữa, nếu như bọn họ trở lại, ta tuyệt đối sẽ làm cho bọn họ phải sợ hãi.” Lòng mảy mảy Trần Ngã Dương dựng thẳng đứng, hiển nhiên rất tự tin.

Vương Siêu gật đầu: “Vậy hôm nay ta sẽ trở về Indonesia.”

Liên tiếp ở lại Singapore hơn mười ngày, Vương Siêu cảm thấy trận phong ba này đã lắng xuống, nên muốn trở về tổng bộ Nam Dương Đường môn ở Indonesia.

Nhưng khi hắn vừa đến tổng bộ, nước cũng chưa kịp uống thì Tạ Ly đã đi đến: “Siêu ca, có một người phụ nữ đợi người đã ba ngày, nói muốn gặp người, là bằng hữu của người”.

“Bằng hữu của ta? Phụ nữ?”

Vương Siêu sửng sốt “Vậy ta đi gặp người đó đã.”

Bước vào phòng khách của một căn biệt thự sát biển, Vương Siêu liền nhìn thấy một người phụ nữ có làn da bóng láng như mỡ, đích thật là người quen, Trương Đồng.

Nghe thấy tiếng bước chân, Trương Đồng xoay người lại, nhìn thấy Vương Siêu thì chấp tay: “Vương Siêu, tôi lần này đến đây, chính là muốn cậu trả lại cho tôi một nhân tình.”

Đích thực năm đó Vương Siêu nợ Trương Đồng một nhân tình.

357. Chương 353: Có Một Tổ Chức Tự Xưng Là “thần”

Trương Đồng mặc trên người một cái áo khoác trắng, trên cổ quấn một chiếc khăn lụa màu hồng, mái tóc đen dài mượt như mây, lộ ra khí chất cao quý thanh nhã. Bất quá Vương Siêu nhìn thấy sắc mặt nàng có một tia tiêu tụy, hiển nhiên có nỗi lo lắng, mang tâm sự rất nặng nề.

“Có chuyện gì mà phiền não thế?”

Mặc dù hai người đã một hai năm không gặp, nhưng Vương Siêu vẫn nhạy cảm nhận ra bộ dáng lo lắng của Trương Đồng, cho nên hắn cũng không ôn lại chuyện xưa mà mời nàng ngồi xuống nói chuyện. Sau đó tự mình rót một chén trà mời nàng.

Một loạt động tác này, khiến cho ngay cả Tạ Ly bên cạnh cũng đứng lên. Bởi vì trong ấn tượng của nàng, Vương Siêu mặc dù ôn hòa nhưng cũng chưa từng khách khí như vậy, nhất là đối với phụ nữ.

Trương Đồng cầm chén trà bằng sứ tinh xảo trong tay, thản nhiên dùng môi nếm một chút rồi đặt lên chiếc bàn bằng gỗ lim, mỉm cười, khôi phục lại vẻ bình tĩnh, giống như chén trà của Vương Siêu đã cho nàng dùng khí rất lớn.

“Đích thật là gặp chuyện phiền toái cho nên ta mới đến tìm người.” Trương Đồng ánh mắt chớp động, nhìn chằm chằm Vương Siêu, “Công việc kinh doanh hiện nay đang gặp phiền toái lớn, có người bỏ tiền ra muốn giết ta, cho nên ta hy vọng người có thể làm bảo tiêu bên cạnh ta, không biết có được hay không?”

“Có người muốn ám sát người...” Vương Siêu nhướng mày trầm tư.

Tạ Ly bên cạnh liền gật đầu nói: “Trương tiểu thư, chuyện này không thành vấn đề, Đường môn chúng ta vốn có dịch vụ bảo vệ hạng nhất. Người muốn người bảo vệ, ta có thể làm chủ, tìm cho người một chiến sĩ nhất lưu.”

Trương Đồng nghe xong liền lắc đầu: “Đối thủ của ta rất mạnh và bí ẩn. Lần trước, ta đã trải qua mấy lần bị ám sát, những kẻ bảo tiêu bên cạnh ta cũng bị ngộ hại, cho nên ta hy vọng có Vương Siêu bên người.”

“Việc này rất khó khăn. Siêu ca là người lãnh đạo Đường môn chúng ta, sao có thể bảo tiêu cho người một thời gian được?” Tạ Ly ngẩng đầu lên, cảm giác khó tin. Đích xác, lấy thân phận bây giờ của Vương Siêu, cho dù là tập đoàn lớn, đại lãnh đạo, đại đầu lĩnh quân phiệt hay là tổng thống cũng không có tư cách mời hẳn làm bảo tiêu.

“Tạ Ly, đây là chuyện riêng của ta.” Vương Siêu mỉm cười nhìn Tạ Ly. Một ít nghề nghiệp của Đường môn đều do Tạ Ly tiếp quản, Vương Siêu một chút cũng không nhúng tay vào. Không phải là hẳn không có quyền, mà là hẳn không quen với nghề này.

“Ừ” Nghe Vương Siêu nói vậy, Tạ Ly cũng đã rõ, liền gật đầu đi ra ngoài.

“Đã mang đến phiền phức cho người.” Trương Đồng cười cười xin lỗi.

Wang Siêu cười để lộ hàm răng trắng tinh chói mắt: “Làm gì có phiền toái, ta vốn nợ người rất nhiều nhân tình. Nhớ năm đó, ta bị người ta vây trong một ngõ nhỏ chém giết. Sau khi trốn ra thì được Trương Đồng người mượn xe đưa ta vào bệnh viện. Những việc nhỏ khác thì không cần phải nói.

Đích xác, năm đó Vương Siêu bị một đám huấn luyện viên Hắc bang dùng đao vây sát trong một hẻm nhỏ, hẳn thật vất vả mới thoát được, nhưng lại kiệt sức vì bị chém quá nhiều. Trong lúc cấp bách hẳn gọi điện cho Trương Đồng, đối phương liền lập tức mượn xe lại đón. Phần tình nghĩa này thật sự khó có thể hoàn trả.

“Còn nhắc đến việc đó làm gì nữa.” Hai mắt Trương Đồng chớp chớp, nhưng thủy chung vẫn nhìn chăm chăm Vương Siêu. Hình như nàng nhận thấy Vương Siêu trước kia và bây giờ đã khác nhau nhiều quá: “Ta lần này thật sự không còn cách nào khác mới tới tìm người.”

“Người đối đầu với người là ai? Ai muốn ám sát người?”

Wang Siêu một bên hỏi, một bên ngẫm nghĩ. Trương Đồng cũng không phải là một người kinh doanh bình thường. Năm đó mỗi người bảo tiêu đều tháo vát, đều là chiến sĩ đánh thuê tinh nhuệ đã xuất ngũ, tinh thông cách ám sát. Hơn nữa nàng cũng là một người luyện võ, một chiêu Võ Đang kiếm pháp rất khá. Trong giới võ thuật người Hoa tại Pháp cũng có những mối quan hệ nhất định, muốn tìm người bảo vệ mình là chuyện rất dễ dàng. Bây giờ tự nhiên lại nghĩ đến mình, chuyện như vậy hiển nhiên là khó giải quyết.

“Tại chợ đêm quốc tế có một tổ chức chuyên nhận ám sát tên là GOD. Về phần cừu nhân thuê tổ chức này ám sát ta, nhất thời ta vẫn chưa tra ra được. Người cũng biết đấy, chúng ta làm kinh doanh, cừu nhân trong kinh doanh nhiều lắm.” Trương Đồng khi nói xong ba từ tiếng Anh này thì Vương Siêu cảm giác được lỗ chân lông trên da tay nhả mịn của nàng có chút khấn trương, hình như là trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Wang Siêu sau khi nghe chữ tiếng Anh này thì tìm tòi một chút trong cái đầu vốn từ không biết nhiều lắm về tiếng Anh. Cuối cùng hẳn lấy trình độ trung học của mình cũng xem như hiểu rõ nghĩa của ba chữ tạo thành một từ này.

Ý tứ của từ này chính là “Thần”.

“Tạ Ly, người điều tra một chút, xem GOD là tổ chức như thế nào?” Vương Siêu suy nghĩ một chút liền kêu Tạ Ly đang ở bên ngoài.

Khoảng ba mươi phút sau, Tạ Ly liền cầm một tập tài liệu đi vào: “GOD là một tổ chức đặt tổng bộ tại Châu Phi, năm thành lập không rõ, không biết ai đã thành lập, vị trí cụ thể không rõ. Theo nguồn tin đáng tin, thì tổ chức này cùng hợp tác với công ty EO ở Nam Phi, tại Mĩ cũng có công ty kinh doanh rất lớn. Mĩ cũng đã từng mời tổ chức sát thủ này tới ám sát Trần Tả, bất quá toàn bộ đều bị Trần Tả giải quyết. Tư liệu về tổ chức này cũng hết sức bí mật. Công việc kinh doanh bình thường đều thông qua những công ty tại Mĩ, sau đó mới chuyển đến tổ chức này. Trần tử cũng từng nhiều lần phái người dò xét một ít bí mật

của tổ chức này, nhưng cũng không thành công. Bất quá nghe nói Đại đường song long của Mỹ cũng từng được huấn luyện trong tổ chức này”.

“Ồ. Còn có chuyện như vậy sao?”

Vương Siêu nghe xong thì sửng sốt, hẳn thật không ngờ Trương Đồng lại bị tổ chức GOD không bình thường này ám sát.

Đường Tử Trần có lính đánh thuê ở Châu Phi, nhưng Châu Phi là một khối, thế lực lại phi thường phức tạp, cũng có đối thủ đại danh鼎鼎 như công ty EO.

Công ty này có một chiến tích nổi danh, đó là trong một cuộc chiến tranh diệt chủng chín năm, công ty này chỉ phái ra một tiểu đội đã dễ dàng dẹp loạn tất cả.

Mà công ty Hắc Thủy ở Mỹ lại càng nổi danh trên thế giới về lính đánh thuê. Trong cuộc chiến tranh tại Iraq, tổng thống Bush cũng thuê một số lượng lớn lính đánh thuê tại công ty này.

Bây giờ việc kinh doanh của tổ chức GOD tự nhiên là như thế này, công ty EO, công ty Hắc Thủy không làm kinh doanh được, nên giao cho chúng làm.

Vương Siêu mặc dù về phương diện kinh doanh biết rất ít, nhưng đối với hành vi như vậy cũng không thể nói một tiếng, thật sự là rất lợi hại.

“Nếu như Trần Tả không tra ra được cụ thể về tổ chức này, thì ta có tra cũng không được gì. Đồng Tả, người bây giờ vẫn ở trong nước? Ta muốn bảo vệ người thì cũng phải chuẩn bị thân phận một chút.” Vương Siêu đứng dậy, quyết định sự việc.

“Ta đã không ở trong nước, mà là ở Pháp.” Trương Đồng cười cười: “Nghĩ không ra ta vẫn còn có mặt mũi, tự nhiên có thể mời được cao thủ đệ nhất thiên hạ làm cận vệ cho ta. Việc này nói ra ngoài, đảm bảo không ai tin.”

“Thiên hạ đệ nhất?” Vương Siêu sửng sốt, sau đó cười cười: “Ta khi nào đã thành đệ nhất? Nhiều lắm trên báo chí chỉ nói là đệ nhất Châu Á mà thôi.”

“Ta tốt xấu gì cũng là người đứng đầu Võ Đang kiếm thuật tại Pháp. Một sự tình rất rõ ràng, người gần đây một tay phá nát Hồng môn nhà Tư Đồ tại Mỹ, lại cùng với Đại Quyền bang đàm phán. Việc này người Hoa ở nước ngoài ai cũng biết, đã lưu truyền ra ngoài. Bây giờ bất cứ ai nhắc tới Nam Dương Đường môn chủ Vương Siêu thì cũng đều lạnh run. Nếu không phải nghe được những tin này, ta cũng không đến tạo phiền toái cho người.”

Trương Đồng thở dài.

“Trương Đồng không cần lo lắng, ta nếu đã tự mình bảo vệ người, thì cũng muốn xem một chút, kẻ nào có dũng khí ám sát! Tới một người ta giết một người.” Vương Siêu vuốt vuốt bàn tay của mình.

“Ta là tranh thủ bí mật tới, đợi người ở đây đã ba ngày. Bên Pháp vẫn còn một ít công việc kinh doanh cần xử lý, phải về gấp.” Trương Đồng nhìn Vương Siêu nói chuyện lộ ra hàm răng trắng tinh, cảm thấy hết sức an tâm.

“Ta đi an bài một chút, hôm nay sẽ cùng người đi Pháp.” Vương Siêu sáng khoái đến cực điểm. Đối với việc hỗ trợ bằng hữu, hắn luôn rất sáng khoái. Cũng giống như năm đó Trần Ngã Dương bị thương, Trần Bản gọi điện thoại nhờ hắn đi luận võ giùm. Hắn không nói hai lời, dù cho có nguy hiểm cũng đi.

Quốc thuật nói rằng, giẫm chân trần trên sàn nhà bằng gỗ rất thoải mái. Đàm Văn Đông cứ ở giữa luyện đi luyện lại một thứ thân pháp.

Sang trái một bước, sau đó đầu nghiêng sang trái, rồi bước đi lúc trái lúc phải. Cả người nhảy lên, tay dựng chân, giống như ngựa nhảy qua suối, vừa có vẻ giống như sơn dương nhảy qua một vách núi hiểm trở.

Đây là tuyệt đỉnh thân pháp “Linh dương quả giác” của Thiếu Lâm Tự.

Ba Lập Minh, Bạch Tuyền Di, Diệp Hồng, Sa Lượng Đô Bàn cũng mang đến một cái ghế dài mà ngồi xem Đàm Văn Đông luyện đi luyện lại một chiêu này. Có cau mày, có âm thầm gật đầu. Ba Lập Minh mặt không chút thay đổi cầm một chén trà uống.

“Luyện tốt lắm, tốt lắm.” Bạch Tuyền Di gật đầu, tựa hồ rất hài lòng với tư chất của Đàm Văn Đông. Nếu không phải là đồ đệ của Vương Siêu, thì chỉ sợ sẽ lập tức cướp đoạt để làm người giữ cửa.

“Không tốt, không tốt, không hiểu kinh, không biết kinh. Chỉ một thân pháp, luyện đến ba ngày vẫn là cái dạng này thì đúng là không có tư chất. Nếu là đồ đệ của ta, đã sớm bị ta đánh chết rồi.”

Ba Lập Minh lắc đầu, chau mày, bộ dáng phảng phất như rất thất vọng.

Tư chất Đàm Văn Đông tuyệt đối thuộc vào loại thiên tài, nhưng trong mắt Ba Lập Minh thì giống như rất ngu. Ngay cả Đàm Văn Đông khi nghe được cũng chỉ có thể cười khổ.

Hắn từ bỏ thân phận lão đại trong nhóm thiếu niên xã hội đen, đi theo Vương Siêu tới Nam Dương, trải qua chiến trường mưa bom bão đạn, khổ luyện quyền pháp, được rất nhiều cao thủ chỉ điểm. Cho nên chỉ trong thời gian một hai năm công phu đột nhiên tăng mạnh. Luyện đến tầng cao nhất của Âm Kinh. Phóng mắt cả giới võ thuật thì hắn cũng có thể được xem là một cao thủ. Bất quá đối với lời này của Ba Lập Minh, hắn cũng không dám phản bác.

Hắn thật ra biết được người lãnh đạo hồng vệ binh rất lợi hại. Không cần động thủ, chỉ cần hai mắt vừa đảo, hơi thở phát ra thì có thể khiến cho kẻ can đảm nhất cũng phải tê liệt!

“Lão Minh, tư chất Văn Đông đích xác là thiên tài. Bất quá lấy cảnh giới Đan Kinh của ngươi mà áp bức hắn, thì thật sự có hơi quá.” Đúng lúc này, Vương Siêu đi đến, Ba Lập Minh chỉ là nhìn Vương Siêu cười cười, cũng không nói.

“Văn Đông, ngươi tùy ý công kích ta xem.”

Vương Siêu nói với Đàm Văn Đông.

Đàm Văn Đông cũng không có ý kiến gì. Ánh mắt chợt lóe, cước bộ mãnh liệt phóng tới, giống như báo vồ dê. Trong chớp mắt đã đến cách Vương Siêu khoảng hai bước, đánh quyền nhanh như tên bắn, tiếng xương cốt vang lên như tiếng sấm, đánh tới sương sườn Vương Siêu.

Vương Siêu đối mặt với thế công như vậy cũng không tránh né, nhẹ nhàng đặt tay lên sương sườn của mình, vừa lúc nắm lấy nắm tay của Đàm Văn Đông, thuận thế chế trụ. Đàm Văn Đông lập tức mất đi thăng bằng, thân thể ngã về phía trước hai bước. Sau đó bị Vương Siêu vỗ một chưởng nhẹ vào đầu.

Một chưởng này của Vương Siêu không hề dùng lực, mà là thở mạnh một cái, mang theo kinh lực làm chấn động đầu óc Đàm Văn Đông, khiến cho thân thể hắn không ngừng chấn động, ngã qua ngã lại.

“Một kinh này thế nào?” Sau khi buông tay ra, Vương Siêu hỏi một câu.

“Rất kỳ quái...” Đàm Văn Đông cau mày ngẫm nghĩ, cảm thấy vừa rồi thân thể Vương Siêu rất tiêu sái.

Vương Siêu vỗ vỗ tay: “Không có vấn đề gì, bản thân có thể chậm rãi cảm ngộ. Đây chính là do tu luyện Phiên thiên ẩn phát ra kinh. Mặc dù đã lỡ dịp đại hội võ thuật, nhưng những người tham dự cũng không tầm thường. Người muốn ở trên võ đài tranh hơn thua, bắt được kim kiếm thì không phải là chuyện dễ dàng. Mà bây giờ ta phải đi làm chút chuyện, chúng ta cũng không thể cùng luyện tập được nữa. Cho nên hôm nay ta truyền cho ngươi công phu mật tông, đã quán đỉnh vào đầu ngươi.”

“Quán đỉnh?”

Bạch Tuyền Di nghe nói như thế thì trong mắt lộ ra vẻ mơ hồ.

Thứ quán đỉnh này, chính là thuyết pháp tu hành mật tông, ý tứ chính là thượng sư đánh nhẹ lên đỉnh đầu người khác, người này lập tức nắm giữ được trí tuệ thần thông của thượng sư.

Thứ này trong tiểu thuyết võ hiệp cũng bị viết sai lệch, giống như truyền vài chục năm, vài trăm năm công lực cho người.

Nhưng tại đây đều là con nhà võ, thật ra biết trong quyền pháp không có loại quán đỉnh vừa nói này, cũng không có cái gì gọi là truyền nội lực hay đại loại gì đó. Võ công đều là tu luyện từng bước một.

“Ta nghiên cứu mấy năm mật tông du già công phu đại thủ ấn. Thứ quán đỉnh này cũng đồng dạng đánh vào trên người, làm cho người ta nhận thức được một chút kinh tu luyện mà thôi. Cảm nhận được phát âm, phát kinh... cũng giống như cho người một căn bản. Sau này luyện tập sẽ không bị lệch hướng. Các người dạy đồ đệ, cũng không nói rõ ràng, hoặc làm thử cho đồ đệ xem, còn không giống nhau sao? Có cái gì phải tò mò?”

Vương Siêu nhìn thấy bộ dáng đám người Bạch Tuyền Di thì cười giải thích.

“Trên đời này còn có đạo lý như vậy sao? Bất quá công phu của người đã vượt qua lẽ thường. Người nói quán đỉnh, chúng ta cũng không thể không tin một chút.” Bạch Tuyền Di nói.

“Nguyên lai ta thật sự có quyền uy như vậy.” Thế nên Vương Siêu mới biết, mình ở trong nhóm Nam Dương quyền sư này chính thức có quyền uy.

Quyền uy là cái gì? Đó chính là người nói những hiểu biết về võ công cơ bản nhất, cho dù sai lầm thì người ta cũng không thể tự giấu lại một chút.

Sau khi Vương Siêu chỉ dạy cho Đàm Văn Đồng thì trở thành một người bảo vệ Trương Đồng đi Pháp. Bắc Kinh, hai vị tuyệt đỉnh cao thủ Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch lại một lần nữa gặp Nghiêm Nguyên Nghi.

Trước mặt Nguyên Nghi là một quyển vở, nàng đặt tay lên bàn, sau đó cẩn thận xem xét thật cẩn thận.

“Maiti đã chết? Ba người các người liên thủ cũng không địch nổi hắn? Quả nhiên là thiên hạ vô địch.” Nghiêm Nguyên Nghi nhẹ nhàng thở dài, lấy tay vuốt tóc.

358. Chương 354: Một Người Là Đủ

Ngón tay Nghiêm Nguyên Nghi nhấn mịn, nõn nà, thon dài đang đánh máy tính trên bàn, khiến cho không ai có thể nghĩ được một đôi tay nhu nhược như vậy có thể xuyên thủng sắt đá! Có thể bóp cổ một đại hán cường tráng dễ dàng giống như bóp cổ một con gà. Ngồi bên cạnh nàng là Triệu Quanh Vinh, ánh mắt nhìn không chớp, vĩnh viễn nhìn vào khoảng hư không ở giữa hai mắt mình.

“Như thế nào mà các người đi Singapore lần này lại đụng phải Vương Siêu? Chẳng lẽ là Đường Môn biết trước hành động của chúng ta?”

Kế hoạch chia cắt Đường Môn vừa mới bắt đầu đã bị thất bại, lại tổn thất một tuyệt đỉnh cao thủ, đã kích như vậy đối với Nghiêm Nguyên Nghi quả thực rất nghiêm trọng.

Bất quá Nghiêm Nguyên Nghi thật sự nghĩ mãi không ra, võ công Vương Siêu cao tới cỡ nào, gặp phải tam đại cao thủ vậy công cũng chỉ có thể bỏ chạy, như thế nào lại còn giết được một người? Chẳng lẽ thật sự là thiên thần hạ phàm? Nói hắn là thiên hạ vô địch bất quá chỉ là khi đơn đả độc đấu, chứ đối mặt với tam đại cao thủ vậy công mà còn thể chống lại thì quả thực đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của Nghiêm Nguyên Nghi.

“Võ công cao hơn một tấc, khi động thủ có thể cao như trời. Thiếu một ly là đi mười vạn tám ngàn dặm, quả đúng là như vậy, ài! Đường Tử Trần ơi Đường Tử Trần, như thế nào người lại tìm được loại người như vậy.”

Đột nhiên trong lúc đó, trong lòng Nghiêm Nguyên Nghi cũng cảm giác được sự vô lực, phảng phất như thất bại năm đó lại tái hiện.

“Năm đó, lúc Đường Tử Trần và mình tranh đấu, bên cạnh hắn cũng là rất nhiều nhân tài tụ tập, cao thủ như mây. Tại sao bây giờ mắt thấy bạn bè thân thuộc của hắn đã đi hết, sao lại tự nhiên lao ra một tên Vương Siêu?”

Bây giờ Nghiêm Nguyên Nghi nhận thấy Đường Tử Trần đã bị bạn bè bỏ rơi, nhiều lần nàng tự hỏi, chỉ cần liên lạc một phen thì việc lật đổ Đường Tử Trần để lấy lại những gì thuộc về mình quả thực dễ như trở bàn tay!

Nhưng đó vẫn là tự hỏi. Nàng thật không ngờ khi chính thức hành động lại gian nan đến như vậy! Lúc nào cũng mang về cho nàng những kinh ngạc.

Trong đầu Nghiêm Nguyên Nghi hình dung Vương Siêu chỉ là một thiếu niên tuần tú được Đường Tử Trần coi trọng mà đề bạt, cho nên hắn mới có thể tùy tiện sống tốt ở đó. Nhưng cứ lần lượt thất bại, Triệu Quang Vinh thì bị đánh đến nổi mất trí nhớ, thì hình tượng Vương Siêu đã thay đổi rất nhiều trong mắt Nghiêm Nguyên Nghi. Sau đó lại nghe nói Vương Siêu biểu diễn công phu “Phóng nước xuyên đá” và “Bóp sắt thành bùn” ngay trong Đại Quyển bang, trong lòng nàng đích xác đã xem thiếu niên này như cao thủ thiên hạ đệ nhất.

Mặc dù Nghiêm Nguyên Nghi bị Vương Siêu đùa giỡn, nhưng nàng đường đường là huấn luyện viên trường phong, có phong cách của cao thủ Đan Kinh. Cũng không phải là loại phụ nữ ngực to ngực nhỏ, đối Vương Siêu giận thì giận, nhưng vẫn như cũ tinh táo phân tích thực lực, đánh giá chính xác khả năng của đối phương.

Bất quá lần này Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch, Maiti tam đại cao thủ, hai trốn một chết. Còn Vương Siêu thì bình yên vô sự, vẫn như trước ngạo thị thiên hạ. Hình tượng Vương Siêu trong lòng Nghiêm Nguyên Nghi lại một lần nữa thay đổi lớn.

Loại người như Vương Siêu nay, giống như một tòa núi hùng vĩ không thể vượt qua, đứng vững vàng trước mặt thế nhân, để ngăn cản bất cứ người nào có địch ý đối với Đường Tử Trần.

Loại người như Vương Siêu này, giống như vị thần chí cao trên chín tầng trời, dùng tầm nhìn bao quát tất cả võ giả, dùng thủ đoạn sét đánh diệt sát những kẻ dám can đảm khiêu chiến uy nghiêm của thần.

Lấy tay xoa bóp mi tâm một chút, Nghiêm Nguyên Nghi loại bỏ tâm lý yếu mềm đi, ánh mắt chợt lóe, tựa hồ lại vừa nghĩ ra một kế hoạch đồ thần.

“Hành động của chúng ta lần này chỉ là ngẫu nhiên gặp Vương Siêu, là hắn và Trần Ngã Dương số tốt” Đối với thất bại lần này, “Đại nội đệ nhất” Vũ Vận Long tựa hồ không thể chấp nhận. “Hắn giết Maiti trong nháy mắt, rõ ràng khí lực đã giảm rất nhiều, kế tiếp nếu như hai người chúng ta truy đuổi thì tám chín phần mười có thể giết được”.

“Có đôi khi vận khí cũng là yếu tố quan trọng!” Lưu Mộc Bạch nói. Hắn với Vũ Vận Long khác nhau, mặc dù lần này thất bại, tổn thất cũng rất lớn. Nhưng trên mặt hắn vẫn như trước là bộ dáng thắng bại là chuyện bình thường của nhà binh. “Chỉ cần người của chúng ta không có xảy ra chuyện, thì vẫn có vô số cơ hội. Vương Siêu này, quyền pháp cương mãnh đích thật là thiên hạ không ai địch nổi, hơn nữa thân pháp của hắn cũng là số một thiên hạ. Nếu như không buộc hắn vào tuyệt cảnh, thì chung quy vẫn có cơ hội chạy thoát. Chúng ta thất bại lần này là do chưa chủ động nắm giữ thế trận. Nếu như là đang ở quốc nội, ta tin tưởng, Vương Siêu cho dù thật sự là thần, cũng không có đường sống. Cho nên biện pháp đối phó với người này, đầu tiên chính là làm thế nào ép hắn đến quốc nội”.

“Nghe nói cha mẹ của Vương Siêu vẫn còn đang ở quốc nội? Như vậy việc ép hắn đến quốc nội cũng dễ dàng”.

Trung Đông Đường Môn Ôn Diệu Kiền đang ngồi trong góc, đột nhiên nói chuyện, trong lúc này, giữa khe hở trên hàm răng của hắn phát ra hơi thở lạnh như băng.

Lần này Maiti tử vong, ảnh hưởng đối với hắn là lớn nhất.

Hắn chính là sư phụ dạy quyền pháp cho Maiti, qua hệ vô cùng tốt. Hắn ở Trung Đông nhiều năm cũng cố địa vị như thế cũng chỉ thu được một đồ đệ tốt. Bây giờ đột nhiên lại chết, có thể thấy được tổn thất

ngghiêm trọng đến nhường nào. Chỉ cần hấn ở Trung Đông, không thể không hướng tới giới quý tộc đòi lại công đạo.

“Lão Ôn, ta hiểu ý của ngươi” Ngghiêm Nguyên Nghi thần nhiên liếc mắt Ôn Diệu Kiên một cái: “Ý của ngươi là cho ngươi viết về gia đình của Vương Siêu?”

“Người phi thường phải dùng thủ đoạn phi thường” Kim Lộc trầm mặc đã lâu cũng nói chuyện, hiển nhiên đồng ý với đề nghị này của Ôn Diệu Kiên, đồng thời hai mắt hấn quét Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long ở đây một cái. Nhưng lại phát hiện hai người kia lộ ra vẻ không cho là đúng.

“Ta đường đường chánh chánh là lãnh đạo bộ đội, thiếu tướng tham mưu trưởng! Vương Siêu, Đường Tử Trần ở nước ngoài có một tổ chức hắc bang. Dùng thủ đoạn này, người nào nhìn vào cũng đều chê cười. Ta nói Lão Ôn, Lão Kim các ngươi cũng phải thay đổi tư tưởng một chút, đây là quốc nội, không phải là một dạng lính đánh thuê xã hội đen” Ngghiêm Nguyên Nghi đứng dậy, tiếng giày ma sát mặt đất kêu soàn soạt: “Hơn nữa, quyền ý của Vương Siêu là học từ Lý Kim Thụ, khác với quyền ý của Đường Tử Trần”.

Ngghiêm Nguyên Nghi cười lạnh, lại nói tiếp: “Lý Kim Thụ là ai? Năm đó quốc dân đảng giết cả nhà hấn, hấn vẫn không nói lời nào”.

Ngay cả Ôn Diệu Kiên, Kim Lộc cũng không nói gì.

“Hiện tại Nam Dương Đường Môn đã càng ngày càng được củng cố. Có Vương Siêu thủ đoạn ngang ngược, chấn nhiếp Hồng môn Mỹ, liên lạc với Đại Quyền bang Bắc Mỹ. Như vậy cũng đã đủ thấy, Nguyên Nghi, ngươi đừng nghĩ có thể thu lầy Đường Môn làm việc cho ngươi” Lục quang trong mắt Kim Lộc chột lóe.

“Đại hội võ thuật lần này sẽ có thêm một cơ hội nữa” Ngghiêm Nguyên Nghi đi hai bước rồi dừng lại: “Trong lúc này, chúng ta nên bàn tính kế hoạch tốt một chút, bất quá chúng ta cũng không thể quang minh chính đại. Ta đã nghĩ đến một người... có biện pháp dẫn hổ nuốt sói! Ngày mai, Lão Ôn, lão Kim đi theo ta đến Mỹ một chuyến. Ta muốn liên lạc với cao tầng của công ty Hắc Thủy ở Mỹ. Toàn bộ căn cơ binh lực của Đường Tử Trần ở Châu Phi, ta nghĩ cái công ty GOD thần bí kia cũng không thể bỏ qua khối thịnh bèo này”.

Nghe được lời này do chính Nguyên Nghi nói, Kim Lộc, Ôn Diệu Kiên cũng hơi biến sắc.

Ôn Diệu Kiên sờ soạng bên sườn trái của mình một chút.

Nơi đây còn lưu lại một vết đao thật sâu, là do một lần trước kia hấn bị ám sát. Mà người ám sát hấn lại là... một tiểu cô nương nhìn có vẻ nhu nhược. Khi đến gần hấn, lấy quyền pháp Hóa Kinh như hấn mà tự nhiên một điểm cũng không phát hiện được!

Mặc dù cuối hấn giết được sát thủ này, nhưng hấn vẫn bị đao đâm lủng một lỗ rất sâu. Bởi vết sẹo quá sâu, trên đao lại có kịch độc, cho nên dù võ công hấn đã luyện tới Hóa Kinh, thể chất so với người bình thường cường hấn hơn gấp mười lần, cũng bị bệnh nặng một thời gian. Sau đó cũng phải cắt bỏ một mảng da lớn, cho nên đến bây giờ vẫn còn sẹo.

Sát thủ mang bộ dáng tiểu cô nương này, chính là kiệt tác của công ty GOD.

Mà Kim Lộc, đến bây giờ đã bị công ty GOD giết hụt ba người thể mạng!

Càng quan trọng hơn là, một khi công ty này phái người ra, thì ngay cả Đường Tử Trần lúc gặp phải ám sát cũng bị trúng một vết thương trên vai!

Võ công Đường Tử Trần, bọn họ đều đã biết, tự nhiên không ai có thể nổ súng bắn trúng nàng. Sát thủ như vậy, thật sự rất kinh khủng.

Đường Môn cũng đã từng suy nghĩ muốn tìm ra địa chỉ cụ thể của công ty và nhân viên, nhưng tra xét nhiều năm như vậy vẫn như cũ không thu hoạch được gì. Thật giống như là những sát thủ hàng đầu cứ không ngừng cuốn cuộn đi ra. Địch nhân cường đại không sợ, nhưng chỉ sợ địch nhân cường đại ẩn mình trong bóng tối.

“Vương Siêu giết Tư Đồ Nguyệt, đắc tội với cái gia tộc Rockefeller. Mà tên Wily trẻ tuổi kia, tại chợ đêm đã nâng giá mạng của Vương Siêu lên hai triệu. Ta mới vừa rồi tìm trên một vài trang web bí mật thấy được tin này. Công ty GOD đã có ý nhận việc này, hai hổ tương tranh, ta hiển nhiên muốn đi giúp một chút.”

Thủ đô Paris của Pháp.

Trương Đồng và Vương Siêu đã xuống máy bay, lần này từ Indonesia bảo vệ Trương Đồng đến Pháp, Vương Siêu đã chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn. Trước tiên là dùng phi cơ bay đến Hàn Quốc, sau đó lại bay qua Nhật Bản, cuối cùng mới từ Nhật Bản bay tới Pháp. Hư hư thật thật, cuối cùng mới đến sân bay Gaulle.

Vừa mới xuống máy bay, Trương Đồng liền gọi điện thoại. Khoảng vài phút sau liền có hai, ba chiếc xe chạy đến. Cửa sổ chiếc xe đầu tiên mở ra, bên trong là một người phụ nữ cũng cỡ tuổi Trương Đồng, nhưng mặc trang phục thiếu phụ(người đã có chồng).

Xe này vừa đến, thì hai chiếc xe khác cũng vây quanh, Vương Siêu rõ ràng cảm giác được bên trong có hô hấp của người luyện võ, hiển nhiên là một loại bảo tiêu.

“Đồng tỷ, người như thế nào lại trở về nhanh vậy? Không phải là đi ra ngoài trốn sao? Người hay là chờ người của Hồng môn điều tra ra rốt cuộc là ai muốn giết người, giải quyết xong vấn đề rồi trở về, tình hình gần đây rất khẩn trương.” Nữ nhân này nói tiếng Pháp, Vương Siêu mặc dù nghe không hiểu, nhưng từ thần sắc thì có thể thấy rõ sự lo lắng và hoảng sợ trong đó, tâm tình giống như không chịu nổi một ngày.

Trương Đồng đầu tiên là chui vào xe, sau đó bắt Vương Siêu ngồi kế bên mình, phẳng phất như Vương Siêu càng ở gần thì càng có cảm giác an toàn.

“Vũ Nhi, Hồng môn chỉ sợ lần này không làm được. Ta lần này đã tìm được bảo tiêu, cam đoan vô cùng an toàn, người nếu ở gần ta thì bảo đảm cũng an toàn luôn.”

“Người tìm bảo tiêu?” Nữ nhân gọi là Vũ Nhi này nghi hoặc nhìn Vương Siêu kế bên Trương Đồng.

Không thể không nói, quyền pháp Vương Siêu đại thành, rằng giống như được thoát thai hoá cốt, xuất hiện vô cùng bất mắt. Nhưng làm bảo tiêu thì kém rất nhiều, đi theo một nữ nhân thành thực cao quý, thấy hấn có vẻ mặt trắng non. Không ai nghĩ ra, hấn lại là cao thủ thiên hạ đệ nhất, tại Nam Dương Đường Môn thống lĩnh gần vạn quân được trang bị vũ trang.

“Chúng ta về nhà rồi nói, mấy ngày nay lo lắng đề phòng, ăn không ngon, ngủ không yên, lại luôn gặp ác mộng, da tay có chút lông lỏ, cần phải chăm sóc tốt mới được.”

Có Vương Siêu bên cạnh, Trương Đồng hình như hoàn toàn thư giãn, uể oải dựa vào ghế sa *** trên xe, đồng thời xoa xoa đôi tay.

Tình huống của Trương Đồng, dọc đường đi Vương Siêu đã biết được bảy tám phần. Nàng kinh doanh không biết đắc tội với người nào, kết quả bị người ta dùng tiền mời sát thủ đến bắt cóc nàng. Cũng may là thể lực Trương Đồng rất lớn, mấy phen bị bắt cóc ám sát cũng không thành công, ngược lại còn hao binh tổn tướng.

Trương Đồng có quan hệ rất tốt với Hồng môn tại Pháp, nàng từng là sư phụ của Cửu cung kiếm Lâm Đình Phong, đều là công phu Võ Đang.

Nhưng khi đối phương thấy không thành công, liền mời người của tổ chức GOD thần bí này. Lần đầu tiên xuống tay, mặc dù không bắt cóc được Trương Đồng, nhưng mấy bảo tiêu của nàng toàn bộ đều bị giết, thậm chí cao thủ được Pháp quốc Hồng môn mời tới cũng phải bỏ mạng.

Trương Đồng thấy tình hình nguy hiểm, liền lập tức bí mật đến Indonesia cầu cứu Vương Siêu.

Nếu Pháp quốc Hồng môn cũng không bảo vệ được nàng, thì nàng chỉ còn nghĩ đến Vương Siêu.

“Hai ngày nay ta bỏ ra mười triệu Euro mỗi ngày để mời tới cao thủ Hồng môn bảo vệ chúng ta. Hai người đó đang ngồi bên xe kia, lúc nào cũng đi theo. Bất quá bây giờ Đồng tỷ nói đã có bảo tiêu, vậy những người đó phải tính sao bây giờ?” Thiếu phụ gọi là Vũ Nhi cau mày, nhìn Trương Đồng giống như đã tìm được chỗ dựa tốt nhất.

Đối với Vương Siêu, nàng cũng không thật sự tin tưởng.

“Cứ trả đủ tiền cho bọn họ, sau đó bảo họ trở về.” Trương Đồng uể oải nói: “ Nếu vạn nhất gặp phải nguy hiểm, bọn họ mà chết thì cũng không hay.”

“Đồng tử, người mời bao nhiêu người tới?” Vũ nhi ngẩn người.

“Chỉ có... một người.” Trương Đồng vân vê huyết Thái Dương của mình. “Một người... vậy là đủ rồi. Về nhà thôi.”

359. Chương 355: Tam Tinh Chiếu

Nghe thấy Trương Đồng nói, thiếu phụ gọi là Vũ nhi này một lần nữa hai mắt nhìn về chỗ Vương Siêu đang ngồi bất động cạnh Trương Đồng. Trên người Vương Siêu vẫn như trước chỉ khoác một bộ áo thể thao đơn giản nhẹ nhàng, tóc không dài cũng không ngắn, không nhìn ra bất cứ... cái gì khác thường. Thứ duy nhất chính là con mắt khép hờ đang suy nghĩ, phẳng phất như con mèo vào ban ngày.

Loại khí chất nhắm mắt ngưng thần không nói làm cho người ta nhìn qua có một cảm giác an bình và trấn định.

Bất quá như vậy cũng không có nghĩa là Vũ nhi đã tin mình được an toàn. Nhưng đúng là nàng rất tin Trương Đồng, cho nên cũng không nói nhiều, đập phanh lái xe chạy đi.

Trương Đồng uể oải nhắm mắt dưỡng thần, bất quá chỉ vài phút sau đã ngủ. Thân thể có chút nghiêng qua dựa vào người Vương Siêu, hô hấp hết sức đều. Đôi mi dài ngẫu nhiên nhúc nhích một chút, trên làn da hiện ra một tia đỏ ửng. Một dáng ngủ vô cùng ngọt ngào.

Đích xác, chỉ cần một người như Vương Siêu là đủ rồi.

Nếu cao thủ thiên hạ đệ nhất mà cũng không bảo vệ được an toàn cho nàng, thì có nhiều người hơn cũng vô dụng, cho nên Trương Đồng rất an tâm.

Cảm giác được Trương Đồng dựa vào mình, Vương Siêu vẫn không né tránh, mà cứ để cho nàng dựa vào. Mùi thơm trên người nàng truyền đến mũi, làm cho người ta có cảm giác vừa mềm mại vừa non nớt, nhuần ngọc ôn hương bốn chữ quả thật đúng trong trường hợp này.

Nếu như là một nam nhân bình thường, thì đối với nhuần ngọc ôn hương như vậy khó tránh khỏi sinh ra tâm vượn ý ngựa. Bất quá Vương Siêu rất bình tĩnh, bởi vì hắn đã hoàn toàn tập trung tinh thần, tiến vào cảnh giới miễn cảm thông linh.

Đây là trạng thái tinh thần lý tưởng trong quyền pháp đối địch. Mặc dù chưa đạt tới cảnh giới gió thu chưa động mà đã biết trước như Đường Tử Trần, nhưng chỉ cần bên ngoài có một chút gió thổi cỏ lay, hắn liền lập tức có thể cảnh giác để đưa ra phản ứng nhanh nhất!

Bây giờ nếu như có một xạ thủ ở cách đây vài dặm dùng súng ngắm bắn hắn, thì cho dù không thể nhìn thấy người, nhưng Vương Siêu cũng có thể lập tức biết được.

Vốn cao thủ trong Nam Dương Đường môn rất đông, nhưng muốn chính thức bảo vệ được Trương Đồng, trừ Ba Lập Minh thì chỉ còn mình hắn. Mà Vương Siêu lại muốn chính mình trả Trương Đồng cái nhân tình xưa kia, cho nên mới liều mạng nhận lời, tự thân đi. Huống chi hắn cũng muốn nhìn xem, cái tổ chức sát thủ gọi là GOD kia rốt cuộc lợi hại ở chỗ nào?

Năm đó cục quân tình Mi thuê sát thủ của tổ chức GOD, tại Thiên Tinh hồ trong nước ám sát Đường Tử Trần, chuyện này sau đó lại được giấu đi, nhưng Vương Siêu cũng biết được một ít.

Tổ chức sát thủ GOD này, cũng không phải là ám sát không tha. Năm đó sau khi hắn luận võ cùng với Nguyễn Hồng Tu, bị quân phiệt vùng Tam Giác Vàng ghi hận, cuối cùng mới đến...tổ chức sát thủ GOD kia. Chỉ tiếc là bị hắn bắn một phát súng mà chết.

“Tổ chức này được xưng là thần, ta cũng muốn xem thử, có thể phái ra bao nhiêu người cho ta giết. Tử Trần cũng không điều tra được lai lịch của tổ chức này, thế thì để ta điều tra. Một khi đã tra ra rõ ràng thì sẽ tận diệt. Ta chán cảnh bị ruồi bu.”

Đối với tổ chức tự xưng là thần này, Vương Siêu cũng không hề coi trọng. Bởi vì người như hắn, những thuật ám sát cơ bản đã không còn làm gì nổi hắn. Muốn tiêu diệt hắn, chỉ có dùng lực lượng bộ đội đông đảo đường đường chánh chánh vây quanh. Hoặc là phái ra vài đại cao thủ Đan Kinh liên thủ đẩy hắn vào tuyệt cảnh không thể chạy trốn.

“Uy hiếp chân chính, thật ra chỉ có nữ nhân Nguyên Nghiêm Nghi này. Ừm, Nguyên Nguyên Nghi, Triệu Quang Vinh, Lưu Mộc Bạch, còn có... cao thủ Thái Cực Quyền kia. Bốn người này nếu liên thủ lại thì ta cũng phải kiêng kỵ”.

Vương Siêu mặc dù có công phu “Phiên Thiên ấn” và thân pháp thiên hạ vô địch “Tri Thù Đạp Thủy”, nhưng không thừa nhận cũng không được. Nếu bị ba cao thủ Đan Kinh vây quanh thì hung hiểm vạn phần, chỉ có thể bỏ chạy.

“Này, Trương Đồng, tới rồi, tỉnh lại đi”.

Nửa giờ sau, xe đã dừng lại trước một trang viên đầy hoa ở vùng ngoại ô Paris. Vương Siêu nhẹ vỗ vào Trương Đồng còn đang ngủ dựa vào mình.

Trương Đồng mở mắt, tựa hồ vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, đang muốn khoát tay để ngủ tiếp, nhưng lại đột nhiên phát hiện mình đang đặt đầu lên đùi Vương Siêu, thì mặt đỏ lên, ngồi dậy: “Mấy ngày nay ta quá mệt. Thế nào, không ảnh hưởng gì đến người chứ”.

“Yên tâm, có ta ở đây, người cứ về nhà an tâm nghỉ ngơi.” Vương Siêu nhẹ nhàng nói, rồi tùy ý bước xuống xe. Hắn muốn biết Pháp ngoài việc theo chủ nghĩa lãng mạng thì rốt cuộc còn có bộ dáng gì khác nữa.

Cảnh sắc trước mắt hoàn hảo, sạch sẽ không nhiễm bất cứ một hạt bụi nào. Bãi cỏ màu xanh biếc, trên đó còn nở rộ vô số hoa đẹp. Hàng rào màu trắng vây quanh tiểu trang viên. Một căn nhà nhỏ không cao đứng vững ở giữa, rất có hơi thở nông trang của Châu Âu thời trung cổ. Vương Siêu thật ra cũng biết, những người có đất bên ngoài đều là người có tiền, đều giống nhau thích sống ở vùng ngoại ô, mỗi ngày đều lái xe vào trong thành phố làm việc.

Nhìn trang viên hình trụ này của Trương Đồng, Vương Siêu liền biết nàng là người có nhiều tiền. Xây một cái biệt thự như thế, ít nhất phải mất hơn mười triệu, hàng năm đều phải mời người chăm sóc, trùng tu một ít, chi phí thì càng không phải nói.

Vương Siêu vừa xuống xe đã nhìn thấy cửa lớn mở ra, vài người trẻ tuổi đi ra nghênh đón.

Mấy người trẻ tuổi này... nam nữ đều có, bước đi đều là nhấc ngón chân lên, giống như cách đi của mèo hổ, trầm ổn vô thanh vô tức. Biểu hiện ra chân công cơ bản, vừa nhìn thì biết là người luyện võ.

“Trương tổng, như thế nào mà ngài mấy ngày nay không nói một tiếng đã ra nước ngoài? Gần đây không được an toàn, muốn ra nước ngoài thì tốt xấu gì cũng nên mang theo vài người bên mình, nếu có vấn đề gì thì còn có thể xử lý được.”

Một người mặc áo khoác đồ thẩm bố sát người, lông mày cong thanh mảnh, cao khoảng một thước chín. Nam tử này vừa nhìn thấy Trương Đồng từ trong xe đi ra, thì vội vàng bước đến, thần nhiên nhìn Vương Siêu bên cạnh nàng liếc mắt một cái, nhún mày tỏ vẻ không thiện ý.

“Tiểu Yến, ta rất mệt, có chuyện gì thì chờ ta nghỉ ngơi, ăn cơm chiều rồi nói.” Trương Đồng khoát tay, nói một câu với nam tử cao lớn, rồi nghiêng người kéo Vương Siêu đi vào cùng mình, tiếng giày cao gót đập vào đất kêu tí tách.

“Yến sư huynh? Người trẻ tuổi bên cạnh Trương Tổng có lai lịch gì? Ta chưa gặp qua hắn bao giờ?” Một người còn trẻ tuổi hơn cả nam tử cao lớn kia hỏi.

“Ta cũng không biết, cũng chưa từng gặp qua hắn.” Lông mày vị Yến sư huynh này hơi giãn ra một chút, trong mắt quang mang chợt lóe.

“Yến sư huynh, chúng ta mời bảo tiêu đến, chung quy là chỉ để bảo vệ sự an toàn cho nàng. Về phần cuộc sống cá nhân, tốt nhất không nên xen vào. Nếu phá vỡ quy củ thì sư phụ ở bên kia sẽ chỉ trích.”

Một người mặc áo khoác màu lam bó sát người, lộ ra đường cong lả lướt, mang đôi giày đen, mặt lạnh như băng, đúng là tiêu chuẩn của một nữ bảo tiêu.

Nghe nữ nhân này nói thế, Yến sư huynh hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

“Đúng là có chút đạo đức nghề nghiệp”.

Vương Siêu một tắc cũng không rời Trương Đồng nhưng lời những người này nói hắn đều nghe hết. Hắn biết những người được Trương Đồng mời về này, đều là cao thủ chuyên môn bảo vệ của Pháp quốc Hồng môn. Người luyện quyền làm bảo tiêu, trông nhà cũng không phải là việc gì ngạc nhiên. Dù sao sống cũng phải ăn cơm. Hồng môn làm một tổ chức như vậy, cũng chỉ là phát triển thêm nghề nghiệp mà thôi.

“Ta đi tắm, sau đó nghỉ ngơi, thật sự đã quá mệt rồi, ở trên xe mà cũng ngủ.”

Về tới nhà mình, Trương Đồng vội vàng tháo giày cao gót ra, thay vào một đôi dép nhung màu trắng có khắc hình con chó lớn. Nàng thong thả đi hai bước, ngáp một cái rồi đi lên lầu. Vương Siêu cũng đi theo sau, vẫn như trước một tắc không rời, phẳng phất như Trương Đồng đi tắm thì hắn cũng đi theo.

Đi theo Trương Đồng, ngoại trừ Vương Siêu thì còn có nữ nhân mặc quần áo màu lam nhạt, mang giày đen và thiếu phụ gọi là Vũ nhi.

Những nam tử khác thì ở dưới lầu, chia ra bốn phía canh gác. Nam nhân làm cận vệ cho phụ nữ, hiển nhiên là có chút kiêng kỵ, cho nên những nam nhân đó đều ở bên ngoài.

Nhìn thấy Vương Siêu bộ dáng giống như muốn theo đến khuê phòng. Sắc mặt thiếu phụ gọi là Vũ nhi kia không được tốt, lộ ra vẻ không muốn.

Bá!

Trong nháy mắt nữ nhân mặc quần áo màu lam nhạt, mang giày đen đã ngăn ở trước mặt Vương Siêu. “Đứng lại”.

“Hử?” Vương Siêu dừng lại, nhìn nữ bảo tiêu có bộ mặt lạnh như băng này, mỉm cười.

“Nam Tử. Hắn là cận vệ của ta, rất đáng tin. Bắt đầu từ hôm nay, hắn sẽ đi theo ta một tắc cũng không rời, các người không nên kinh ngạc”.

Trương Đồng xoay người lại nói.

“Cận vệ?” Nữ nhân mặc quần áo lam nhạt và mang đôi giày đen tên là Nam Tử nghe thấy Vương Siêu cũng là bảo tiêu, thì sắc mặt chợt biến đổi, giống như chén cơm của mình đã bị uy hiếp: “Trương Tổng, người không đáng tin, tốt nhất là không nên tìm. Lần này người ám sát người không phải là nhân vật đơn giản, người cứ gặp những nhân vật đứng đầu một phái đến, chỉ sợ sẽ rất nguy hiểm”.

Vương Siêu đánh giá trên dưới người gọi là Nam Tử này một chút: “Người luyện Mai Hoa quyền sao, bước đi ổn định, đỉnh đầu, tay, mũi chân giống như ba cái cọc, thể lực thân thủ còn bất cần, bảo vệ chính mình thì còn được, chứ bảo vệ người khác thì có chút không đáng tin”.

Mai Hoa quyền có ba cái cọc, chính là trên đỉnh đầu, trên tay và mũi chân, giống như ba ngôi sao trên trời. Luyện đến cảnh giới cao thâm, vô luận là bước đi, ngủ, ăn, mặc quần áo, uống trà cũng chiếu theo ba cái cọc đó.

Thân thủ cơ bản của Nam Tử này tốt, nhưng không phải lúc nào cũng chiếu theo ba cái cọc đó.

360. Chương 356: Lực Chín Trâu Hai Hổ Chân Chính!

Nữ nhân mặc bộ quần áo màu lam nhạt, mang giày đen tên là Nam Tử này nghe Vương Siêu đột nhiên nói Mai Hoa quyền của nàng luyện chưa được tốt, thì sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lùng, giống như kết một lớp băng sương dày!

Thì ra nàng tướng Vương Siêu chỉ là nhân vật nhỏ mặt trắng đi theo Trương Đồng nên cũng không thêm để ý. Nhưng vừa mới nghe Trương Đồng bảo là bảo tiêu mời đến, thì lòng nàng không được tốt cho lắm. Cứ nhiên đến bây giờ hần lại đánh giá thân thủ của nàng, thì rốt cục đã không nhận được sự giận dữ trong lòng.

Vốn nàng chính là kiếm chén cơm từ việc bảo tiêu này, bây giờ có người khác đến cướp mất chén cơm. Như thế thì mặt mũi để ở đâu?

Càng huống chi là đánh giá quyền pháp của nàng, nói nàng luyện võ chỉ miễn cưỡng có thể bảo vệ chính mình, không thể bảo vệ người khác! Đồng dạng là luyện quyền, nghe những lời này thì cho dù công phu tu dưỡng tốt cũng lập tức không nói hai lời mà động thủ!

Bốp!

Nam Tử nói ra hai chữ, hai mắt nhìn chăm chăm Vương Siêu, đôi giày đen vô thanh vô tức di động, nghiêng người đá vào bắp chân Vương Siêu, dùng lực mạnh mẽ như móc câu, hình thành một lưỡi hái cắt mạch máu. Đây đúng là chiêu Bát Cước Câu Quả Thoái trong Mai Hoa quyền.

Một móc một câu trong lúc đó của Nam Tử, có thể trực tiếp cắt sâu hơn mười cm vào một cây cọc gỗ, đừng nói chỉ là chân người.

Nàng vô thanh vô tức đá ra Bát Cước Câu Quả, muốn cắt đứt xương đùi của Vương Siêu! Ra tay hết sức độc ác.

Vương Siêu đối mặt với chiêu này, phần dưới không nhúc nhích, chờ cho đối phương câu được rồi kéo trở về, lúc này bắp chân đột nhiên bắn ra.

Bịch! Chân của Nam Tử vừa mới kéo về thì đột nhiên cảm giác được đùi của đối phương giống như là dây cung ngàn cân rung lên, khiến cho chân nàng cơ hồ tê dại.

Sau đó thân thể nàng tựa hồ giảm phải lò xo, bị bắn ngược ra xa hai thước, thân thể hung hăng đập vào vách tường mới miễn cưỡng dừng lại.

Bên cạnh, Vũ nhi, Trương Đồng cũng chỉ nhìn thấy nàng đột nhiên đá ra một cước, sau đó vô duyên vô cớ bắn lên vách tường.

Này! Nam Tử có chút run rẩy, tựa hồ hết sức không phục, đột nhiên lại đập vào tường, mượn lực bay trở lại. Hai quyền cùng lúc đánh ra, tới nửa chừng thì năm ngón tay mở ra giống như hoa mai nở hoa, hướng tiểu phúc và dạ dày Vương Siêu đánh vào.

Đây là “Ngũ Mai Phân Biện” trong Mai Hoa quyền, quyền có thể thay đổi, có thể điểm huyết hoặc bắt người, đấu pháp quỷ dị biến hóa vô cùng, khiến cho người bình thường đụng phải chỉ còn biết trốn tròn mắt.

Nhưng Vương Siêu đối với biến hóa phức tạp này lại làm như không thấy, trực tiếp dè một tay xuống, vừa lúc dè lên hai tay của Nam Tử.

Một dè vô cùng đơn giản như vậy, tất cả biến hóa đều tiêu tan hết. Nam Tử chỉ cảm giác được hay tay mình giống như bị một cây đại thiết dè, ngay cả thân thể nàng cũng không động đậy được.

Nàng cố gắng vận lực, giãy dụa đến đỏ mặt tía tai nhưng vẫn không thể nhúc nhích nửa điểm. Ngắc đầu nhìn thấy hơi thở Vương Siêu điều hòa, nhịp tim thông thả, hô hấp đều đều, thì biết công phu đối phương vượt xa mình.

“May mắn ta chỉ là bằng hữu của Trương Đồng, lần này giúp bảo vệ an toàn cho nàng ấy, không phải là đoạt chén cơm của các người. Nếu chính thức dùng võ đoạt cơm, chỉ bằng câu nói của người trước kia, thì bây giờ người đã tàn phế rồi.” Vương Siêu nhẹ nhàng buông tay.

“Hừ! Người chờ đó.”

Nam Tử giật tay ra, lại nghe thấy Vương Siêu nói những lời này thì giận dữ dậm chân đi thẳng xuống lầu.

“Người sao lại nói chuyện không khách khí như vậy? Người ta tốt xấu gì cũng là con gái. Người không thể nói nhẹ lời hơn được sao?” Sắc mặt Vũ nhi có chút giận. Đôi mắt hạnh nhân nhìn chăm chăm Vương Siêu.

“Vũ nhi. Người và Nam Tử là bạn tốt. Nhưng chuyện gì cũng có quy tắc. Nếu như lần này hấn không phải là bằng hữu của ta, mà là cao thủ ta mời ở nơi khác đến, thì Nam Tử nếu gây xung đột, thật sự đã tàn phế rồi” Trương Đồng lắc đầu, nàng cũng là người luyện kiếm, cho nên biết được một ít quy tắc.

Người luyện võ, làm bảo tiêu cho người ta, trông nhà, hộ viện kiếm sống cũng có cạnh tranh vô cùng khốc liệt. Vì tranh một chén cơm, có thể một hơi đánh chết hoặc đả thương là chuyện rất bình thường. Đích xác, nếu Vương Siêu là cao thủ Trương Đồng mời từ nơi khác đến, chỉ dựa vào một câu châm chọc và xuất cước đá người trước của Nam Tử, thì đã sớm bị đánh cho tàn phế rồi.

“Nhớ lại năm đó cũng có một hòa thượng Thiếu Lâm Tự từ quốc nội đến, bởi vì trường hợp như thế này, Hồng môn đứng ở sau lưng tiên sinh Henry bảo là Thiếu Lâm bọn họ cướp đoạt công việc của mình, hai bên vừa đánh nhau vừa dùng súng đạn, khiến cho sự việc rối tinh rối mù lên” Vũ nhi cau mày, tựa hồ đối với việc này có chút bất đắc dĩ.

“Pháp quốc Hồng môn đánh nhau với Thiếu Lâm tự bằng súng?” Vương Siêu ở Nam Dương cũng nghe được một chút tin tức.

Nguyên nhân gây ra, chính là vì một hòa thượng Thiếu Lâm Tự đứng ra bảo vệ một người giàu có Pháp. Sau đó Pháp quốc Hồng môn lập tức tìm tới cửa, bảo rằng Thiếu Lâm Tự cướp đoạt công việc làm ăn của bọn họ. Cao thủ hai bên quyết chiến, vừa đấu võ vừa đấu súng, vô cùng náo loạn. Cuối cùng Liêu Tuấn Hoa phải tự mình từ trong nước bay sang Pháp để giải quyết mâu thuẫn hai bên.

Chuyện này mặc dù cũng bất đắc dĩ, nhưng cũng không có cách nào khác. Pháp quốc Hồng môn tại Pháp có công ty bảo an, chuyên môn huấn luyện nhân tài, cung cấp cho các đại gia làm lính đánh thuê, nhận tiền công. Đột nhiên Thiếu Lâm Tự nhảy vào, muốn cướp công việc của họ, đoạt chén cơm, thì như thế nào có thể chấp nhận được.

“Tốt rồi, ta đi tắm đã. Vũ nhi, bắt đầu từ hôm nay, ngươi cũng nên ở cạnh hấn.”

Trương Đồng nói một câu, sau đó lại đi về phía phòng tắm đóng cửa lại, sau đó truyền đến tiếng nước chảy róc rách. Trong phòng chỉ còn lại Vương Siêu và Vũ nhi đang ngồi trên ghế sa ***.

“Vậy... Người là bằng hữu của Trương Đồng?”

Ngồi khoảng vài phút, Vũ nhi nhìn thấy Vương Siêu vẫn giữ bộ dáng định thần, hai mắt khép hờ thì không thể kiềm chế được lòng hiếu kỳ, mở miệng hỏi.

Thì ra nàng tưởng rằng Vương Siêu chỉ là một người trẻ tuổi được Trương Đồng tín nhiệm. Nhưng vừa rồi khi giao thủ với Nam Tử đã làm thay đổi ý nghĩ trong lòng Vũ nhi, lòng hiếu kỳ càng trở nên mãnh liệt.

“Ta từng tận mắt nhìn thấy chỉ trong vòng vài phút, Nam Tử có thể đánh cho hơn mười thanh niên da trắng lưu manh, cao lớn cường tráng tay cầm vũ khí thành tàn phế! Nhưng vừa rồi trước mắt người, nàng hình như giống một hài tử bị người trêu chọc, người rất mạnh”.

Vũ Nhi nhìn Vương Siêu, ánh mắt nhấp nháy, có một chút ý tứ khiêu khích quấy rầy, biểu hiện ra phong tình vạn chủng.

Nàng mặc một bộ đầm, da tay mặc dù không đẹp như Trương Đồng, nhưng hồng hào, biểu hiện khỏe khắn đầy sức sống. Ngũ quan tinh xảo, cái mũi nhỏ nhắn, trang điểm không nhiều cũng không ít, ngón tay trắng nõn, được sơn rất đẹp. Nói chung là rất gợi cảm.

Phụ nữ như vậy, bộ dáng thành thực, làm cho người ta nhìn không ra quấy rầy phóng đãng hay là đứng đắn nghiêm chỉnh. Làm cho người ta có một loại cảm giác thần bí. Bất quá không hề nghi ngờ, vô luận là ai, chỉ cần vừa nhìn thấy nàng sẽ vô cùng yêu thích.

“Ta là bằng hữu của Trương Đồng. Cô gọi là Hạ Vũ sao? Ta từng nghe Trương Đồng nhắc về cô. Lần này ta đến, ngoại trừ bảo vệ an toàn của nàng ấy, thì cũng phải bảo vệ an toàn cho cô. Từ hôm nay trở đi, ngay cả đi ngủ thì ta hy vọng cô cũng không rời khỏi ta quá mười thước. Chỉ cần trong phạm vi mười thước, ta có thể cam đoan, cho dù là cô bị tay súng bắn tía nhắm bắn thì cũng không sao. Nhưng nếu quá mười thước, thì sẽ có nguy hiểm”.

Vương Siêu nói xong mấy câu đó, liền ngừng lại tập trung tinh thần.

“Ha ha, người cố gắng làm ra vẻ thần bí” Hạ Vũ thấy bộ dạng này của Vương Siêu cũng không thêm để ý, vẫn tiếp tục nói chuyện: “Bằng hữu của Trương Đồng rất nhiều, bắt quá những người mà nàng tín nhiệm cũng không nhiều, đặc biệt là nam nhân. Người có thể hay không nói cho ta biết, người là vị bằng hữu nào của nàng?”

“Thân phận của ta, cô không biết thì tốt hơn. Ngược lại nếu biết sẽ khiến cô gặp rất nhiều phiền toái” Vương Siêu lắc đầu, trực tiếp cự tuyệt câu hỏi này của Hạ Vũ.

Đừng có đùa. Thân phận của Vương Siêu là gì, giết người vô số, đầu lĩnh đại quân phiệt trên khắp thiên hạ đều là kẻ thù. Nếu làm cho địch nhân biết mình đã tới Pháp, thì chỉ sợ một ngày hai mươi bốn giờ lúc nào cũng có người đến ám sát.

“Càng ngày càng thần bí” Hạ Vũ tặc lưỡi: “Bất quá ta nhìn tuổi người cũng không lớn, nếu như ta đoán không sai thì người mới khoảng hai mươi tuổi. Chỉ mới hai mươi tuổi mà đã thần bí như vậy, lại còn cường đại, khí độ cũng không như những người trẻ tuổi khác, thật sự rất hiếm”.

Wong Siêu cười cười, cũng không nói lời nào.

Hạ Vũ thấy bộ dạng này của Vương Siêu, cũng chỉ làm cười thần bí, rồi không nói gì mà chỉ chơi với sợi dây đeo tay bằng thủy tinh trên cổ tay mình.

Một lúc sau, Trương Đồng từ phòng tắm đi ra, mặc một bộ áo ngủ rộng thùng thình. “Vũ nhi, sau khi ăn cơm xong thì người ngủ với ta ở đây”.

Vừa nói nàng vừa nhìn Vương Siêu nhẹ giọng: “Phòng ta rộng lắm, người có muốn ngủ trong đó không?”

Câu nói này khiến cho Hạ Vũ trợn tròn hai mắt! Nàng và Trương Đồng là bằng hữu, từng đi làm ăn chung, cũng xem như đã trải qua biết bao sóng gió thăng trầm, thuộc loại nữ nhân có hiểu biết rộng rãi. Nhưng nàng chưa từng thấy Trương Đồng tín nhiệm một nam nhân nào, hơn nữa tự nhiên còn hỏi hấn có muốn ngủ ở khuê phòng của mình hay không!

“Trương Đồng làm sao vậy? Ta xem hấn chẳng qua chỉ là một nam nhân trẻ tuổi thần bí. Chẳng lẽ chỉ bằng vào công phu đã làm cho Trương Đồng thần hồn điên đảo, bộ dáng giống như ngay cả mạng sống cũng phó thác luôn cho hấn?” Trong lòng Hạ Vũ âm thầm nghĩ, sợi dây thủy tinh trong tay càng chuyển động nhanh hơn.

“Không cần đâu, ta ở phòng khách là được” Vương Siêu vội vàng lắc đầu.

Đêm đến.

Cái giường rộng đến hai mét, cho dù là bốn người cũng có thể dễ dàng nằm xuống. Đây là khuê phòng của Trương Đồng, ánh đèn nhu hòa, vách tường màu trắng sữa, tất cả được bố trí vô cùng ấm áp.

Hạ Vũ ngủ cùng Trương Đồng trên một cái giường. Trên giường không nhiễm một hạt bụi, cái gối được làm bằng những sợi tơ tằm trắng như tuyết.

Hai mắt phiêu phiêu nhìn ra bên ngoài cửa, lúc này Vương Siêu đang khoanh chân ngồi trên ghế sa ***, hai tay đặt lên đùi.

Thần thái này của hấn, nhìn có vẻ hết sức bình yên, giống như phật ngồi trên đài sen, làm cho người ta có cảm giác phi thường thoải mái, cũng muốn học theo.

“Đồng Đồng, người bằng hữu này của người rốt cuộc là ai? Người có vẻ rất yên tâm về hấn? Nhìn bộ dáng của người, giống như là giao cả tính mạng cho hấn. Nói thật đi, có phải các người có quan hệ tình cảm không? Bất quá Đồng Đồng người tốt xấu gì cũng là tung hoành trên thương trường nhiều năm. Cả một biển người, không có lý do gì lại bị một người như vậy làm cho say mê!”

Hạ Vũ đột nhiên xoay người, kéo kéo áo ngủ của Trương Đồng.

Trương Đồng hừ một tiếng: “Vũ nhi, người nói gì vậy. Ta chỉ có thể nói rằng, hấn tuyệt đối là bằng hữu đáng tin cậy. Nếu như hấn không thể bảo vệ an toàn cho chúng ta thì cũng không có ai có khả năng đó”.

“Hử? Bốn tiểu thư ngủ cũng không có thói quen bị nam nhân nhìn.” Hạ Vũ chợt trở mình: “Người nói các người không có quan hệ tình cảm, tại sao mới vừa rồi hỏi hửn có muốn ngủ trong phòng này hay không, rõ ràng là câu dẫn mà. Hơn nữa, người này còn nói, chỉ cần trong vòng mười thước, ngay cả súng nhắm vào chúng ta cũng không sợ. Trương Đồng, hãy nói thật cho ta biết, hửn là ai vậy?”

“Vũ nhi, người không biết thế nào là say mê một nam nhân, cứ gặp ai cũng một cước đá bay. Hơn nữa mỗi lần người nói chuyện với nam nhân, vừa nói được hơn hai câu thì ngay cả lý lịch tổ tông ba đời của người ta cũng có thể móc ra, như thế nào lại không nhận ra thân phận của hửn?” Trương Đồng nhéo mũi Hạ Vũ một chút: “Thôi được rồi, ngày mai chúng ta có một vụ làm ăn với hoàng thất nước Anh, đây là vụ làm ăn lớn. Hay là đi ngủ sớm một chút, để ngày mai khỏi bị thâm quầng mắt, làm cho hình tượng của mình xấu đi. Người nào không biết còn tưởng chúng ta trang điểm như thế?”

“Hử” Hạ Vũ không nói gì, nhắm mắt lại, nhú mày, tựa hồ như đang tính kế, làm sao có thể tìm ra thân phận của Vương Siêu để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình.

Mặt khác ở cách Paris không xa là quảng trường Ý gọi là khu thứ mười ba, ở một ngã tư có một tấm biển viết bằng chữ Hán, đó là khu phố của người Trung Quốc. Ở giữa khu phố này là một tòa nhà cũng không lớn lắm, nhưng tấm biển thì luôn phát sáng, dưới ánh đèn màu vàng người ta có thể nhận ra đây chính là một võ quán.

“Người gắn móc câu ở chân? Lúc gần cắt được thì... bấp chân của người tuổi trẻ kia bật ra? Đem người chấn bay như một? Sau đó người dùng chiêu “Ngũ Mai Phân Biện”, hửn chỉ đơn giản đè xuống thì người đã không thể động dậy được? Khó lường, quả thật khó lường. Người đó phải là một tuyệt đỉnh cao thủ, đã luyện đến sức của chín trâu hai hổ, động thủ với người thì coi như đã lưu lại mạng sống cho người rồi”.

Trong võ quán, một người tóc đen ngắn, sắc mặt hồng hào, cầm trên tay một quả trượng. Lão giả nhìn Nam Tử đang diễn tả lại động tác của Vương Siêu khi giao đấu.

“Sức của chín trâu hai hổ?” Ánh mắt Nam Tử chợt căng thẳng.

“Người luyện võ đạt tới đỉnh cao, đan pháp đại thành, luyện thành tiên thiên cương khí. Hai bắp chân, đùi, hai cánh tay, kể cả cổ... chín nơi, trong mỗi thứ thịt đều ẩn chứa lực lượng một sức trâu. Hai vai có sức mạnh như hai con hổ. Người như vậy, có thể xé xác cả hổ báo, lôi được ngựa, có thể ném cả voi. Người đừng xem thường bắp chân hửn bật ra, nếu không phải quyền pháp đã luyện đến tuyệt đỉnh thì không thể làm được như thế. Người như vậy rất khó đối phó. Nếu không tới cướp chén cơm của chúng ta, thì chúng ta cũng không nên làm to chuyện. Ngày mai ta sẽ đi gặp người này”.

Đêm dần về khuya.

Đột nhiên, mấy bóng người thần bí chợt lóe ngoài phòng Trương Đồng. Sau đó nhẹ nhàng vô thanh vô tức tiến vào một góc tối phía sau phòng. Chỉ một lát đã không còn thấy bóng dáng, hình như là đã hòa làm một với màn đêm hắc ám.

“Thật sự có kẻ tìm đến cái chết?” Hai mắt Vương Siêu mở ra một chút.

361. Chương 357: Mảnh Khóe Của Tổ Chức “god”

Hửn cũng sẽ không bị mắc kế diệu hổ ly sơn hay những kế sách đơn giản khác, vừa nghe thấy tiếng động đã ngu ngốc chạy ra, chờ đến khi trở về thì người cần bảo vệ đã bị địch nhân bắt được, giống như con chó bị hí lộng.

Bình đến thì ngăn, nước đến thì lấp đất. Mặc cho bên ngoài có náo động thế nào thì ta cũng bất động. Người mà ta bảo vệ, cho dù thiên quân vạn mã cùng xông lên cũng không thể khiến nàng mất đi nửa sợi tóc, đây chính là khí chất phong độ và tự tin của đại cao thủ.

“Tối rất nhanh”.

Thanh âm vừa mới đến tai, chưa nghe rõ có bao nhiêu người hô hấp, tần suất tim đập, thì đã tới dưới lầu và cửa sổ dưới chân tường. Có thể thấy những người này hành động cực kỳ nhanh.

“Còn nhanh hơn cả đặc chủng tinh nhuệ, tự nhiên mới có thực lực mạnh mẽ như vậy?”

Vương Siêu cũng từng gặp qua bộ đội đặc chủng tinh nhuệ quốc nội giải cứu con tin. Họ nhanh như gió, đi như điện, khiến cho những kẻ phạm tội không thể ứng phó kịp. Nhưng nếu so sánh với tốc độ của nhóm người đang ẩn núp này thì còn kém hơn một ít.

Rắc rắc!

Cửa phòng khách trên lầu đột nhiên vang lên một âm thanh, tựa hồ là cửa khóa bị một lực lượng nào đó trong nháy mắt phá hư.

Sau đó, cửa phòng bị đẩy ra. Mấy bóng đen như u linh, như báo đen chợt hiện ra, tiến đến chỗ Vương Siêu đang ngồi!

Cùng lúc đó, thanh âm kết kết nhẹ nhàng vang lên, cửa sổ phòng ngủ của Trương Đồng và Hạ Vũ mở ra. Hai bóng đen trong đêm tối nhảy vào, lướt nhanh về phía giường ngủ của hai nàng!

Hành động này chỉ diễn ra trong nháy mắt. Những nhân vật thần bí này thể hiện ra thực lực phi phàm, tự nhiên là muốn đánh nhanh thắng nhanh. Hiển nhiên chúng đã nghĩ đến trường hợp hai nữ nhân Trương Đồng, Hạ Vũ khi ngủ cũng có người bảo vệ.

Đột nhiên lúc này, Trương Đồng nghiêng người bò lên, lộ ra thân thủ linh mẫn. Mà Hạ Vũ thì há hốc mồm, hai tay nắm chặt cái gối, thanh âm hoảng sợ trong cổ họng còn chưa kịp phát ra.

Lúc này, Vương Siêu mới hành động, thân thể giãn ra một chút, nhẹ di chuyển. Động tác di chuyển nhàn nhã như vậy, những chỉ trong nháy mắt công phu hần đã trực tiếp đi hơn mười thước, chớp đến hai người đang từ cửa sổ nhảy vào!

Chỉ trong tích tắc!

Vương Siêu đứng dậy! Di chuyển!

Tới cửa sổ kế bên giường Trương Đồng xuất thảo! Chộp lấy kẻ địch!

Khi một loạt những động tác này hoàn thành, hai bóng đen từ cửa sổ nhảy vào tự nhiên còn chưa rơi xuống đất!

Lần này động tác Vương Siêu nhanh đến cỡ nào? Quả thực đã vượt quá khả năng nhìn bằng mắt thường, chỉ có thể thấy mơ hồ!

Xích xích!

Hai bóng đen còn chưa hồi phục lại tinh thần thì quần áo đã bị Vương Siêu tóm được.

Sau đó, Vương Siêu cũng không thèm nhìn tới, giống như trong tay đang nắm hai bù nhìn, trực tiếp xoay người hướng phía sau di chuyển, tiếp theo là đến bọn người vào bằng cửa chính.

Cho dù là ai cao thủ Đan Kinh vừa nhảy vào, chân còn chưa chạm đất, đối với một thảo của Vương Siêu cũng tuyệt đối không có lực để chạy trốn, càng huống chi chỉ là hai tên đánh lén?

Mấy người từ cửa phòng khách bước vào, giống như bóng ma báo tử vốn đang muốn đánh chết cận vệ của Trương Đồng. Nhưng khi tiến vào, vừa nhìn thấy Vương Siêu ngồi trên ghế sa ***, đang định động thủ thì đối phương đột nhiên biến mất. Sau đó, từ trong phòng hình như có hai người bị ném ra giống như đạn, bay về phía bọn họ!

Vương Siêu chỉ tùy ý ném một cái, nhưng lực đạo lại hùng hồn đáng sợ vô cùng! Một ném này, chính là mỗi cánh tay của hắn cơ hồ đều có lực của hai con trâu.

Phanh phanh phanh!

Hai người bị ném bay trực tiếp đánh vào mấy người khác. Những người này còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị đụng trúng rồi hôn mê bất tỉnh. Trong đó chỉ có một người ngay lúc tình huống như chỉ mảnh treo chuông, đột nhiên giậm chân tránh được!

Lần tấn công bất ngờ này, năm người cùng hành động một lúc. Hai người tiến vào từ cửa sổ, ba người tiến vào từ cửa chính.

Nhưng chỉ trong tích tắc một giây đồng hồ, hai người từ cửa sổ còn chưa rơi xuống đất đã bị Vương Siêu bắt được rồi ném ra làm hai người khác hôn mê... Chỉ còn một người mạnh nhất là có thể miễn cưỡng né tránh.

Nhưng người cuối cùng này, hiển nhiên cũng không trụ được bao lâu. Bởi vì Vương Siêu ngay lúc vừa ném đã bắn người tới trước, nhẹ nhàng dùng chiêu “Hổ Ma Xoa Bột” trong Hổ hình cầm nã, trực tiếp chặt vào cổ đối phương.

Ba!

Đối mặt với chiêu Hổ hình nã bột này của Vương Siêu, người may mắn còn sót lại này tự nhiên thấy rõ động tác của Vương Siêu! Hắn nhắc tay hướng phía trên đón đỡ, khuỷu tay cong lại, trực tiếp đánh ra nhanh như xé gió. Cũng trong lúc đó, xương cốt toàn thân hắn bộc phát giống như tiếng sôi ùng ục khi nấu đậu phụ trong nồi!

Chiêu thức ấy của hắn, cánh tay như đao phủ, mà ngón tay thì giống như răng cưa có thể xé rách bất cứ vật gì!

Động tác phát lực này, chính là chiêu “Một đao móc, một đao đánh” trong Đường Lang quyền. Cánh tay như đường lang đại đao vừa phát ra lực kéo vừa mang theo kinh răng cưa, hung ác vô cùng! Không lấy tính mạng tuyệt không cam lòng!

“A?”

Đối mặt với một tay như vậy của đối phương, Vương Siêu phát ra một tiếng kinh ngạc nhỏ. Bởi vì quyền pháp của đối phương quả thật cao siêu. Chiêu ấy đánh ra, cơ hồ có thể khẳng định so với Lưu Thanh, Đoạn Quốc Siêu có kém vài phần, nhưng về mặt độc ác lại hơn hẳn! Phóng mắt khắp giới võ thuật và hắc quyền giới, chỉ sợ hắn chính là một... cỗ máy giết người!

“Hiển nhiên cũng có tố chất cao như vậy? Nếu như Trương Đồng mời những bảo tiêu bình thường đến thì quả thực không thể so sánh với người này. Nếu lần này không phải là ta, thì nàng đúng là đã thiệt thòi lớn”.

Bất quá mặc dù người này ra chiêu độc ác, nhưng đối với cao thủ cấp độ thần thánh như Vương Siêu thì cũng giống như tiểu hài tử mà thôi.

Chính vì thế! Vương Siêu cũng không trốn tránh, chột ần chột hiện, trực tiếp lấy tốc độ nhanh hơn hắn! Khi đối phương còn chưa đánh tới mình thì bàn tay đã đặt trên cổ đối phương khóa lại, giống như là bóp một con gà con.

Hắn bị nhắc bổng lên khỏi mặt đất, cổ bị chế trụ. Người này cho dù có lực lượng lớn và đấu pháp độc ác tới đâu thì cũng không có cách sử dụng.

Tốc độ so với người nhanh hơn gấp mười lần, lực lượng mạnh hơn người mười lần, phản ứng so với người nhanh hơn mười lần. Đấu pháp của người cho dù có ác độc, tinh diệu thì có tác dụng gì chứ?

Cùng lúc đó, Vương Siêu cũng đã nhìn rõ trang phục của người này.

Điểm kỳ quái chính là, người này tóc đen, da vàng, đích thị là người Châu Á! Trên người hắn mặc một bộ quần áo màu đen! Loại trang phục dùng trong chiến đấu, trên lưng có quần dây lưng, trên chân mang đôi giày dùng để leo núi, bắp đùi gắn theo chủy thủ, khuôn mặt lãnh khốc. Trên khuôn mặt hiện lên một cổ máu tanh cuồng sát, nhưng lại tinh táo giống như mặt của độc xà!

Vóc dáng bọn họ cũng không lớn, nhưng cơ thể rõ ràng rắn chắc như một khối thép dày đặc! Tuyệt đối không giống như vẻ đẹp của các huấn luyện viên thể hình.

Cho dù là một người không có con mắt tinh tường thì khi nhìn qua cũng có thể cảm nhận rõ ràng lực sát thương cường đại ẩn chứa trong cơ thể bọn họ! Khí lực bộc phát thì nhanh nhẹn và kinh khủng đến cỡ nào!

“Lạc lạc, lạc lạc lạc lạc” Hạ Vũ giống như bị mắc nghẹn ở cổ họng, phát ra âm thanh giống như gà mái đẻ trứng.

Đây là hậu quả do nàng sợ hãi kêu quá to mà tạo thành.

Lần này quả thật đã khiến cho nàng vô cùng hoảng sợ!

Vừa rồi cảm giác được có người xông vào, nàng vừa bật dậy chưa kịp kêu lên thì người đánh lén đã bị tiêu diệt! Không riêng gì nàng, cho dù là bất cứ người nào được huấn luyện khi thấy cảnh này cũng sẽ giống như nàng.

Không sai, tất cả đều bị tiêu diệt!

Tổng cộng là một đội nhỏ gồm năm người. Trong nháy mắt bốn người nằm trên mặt đất, còn một người thì bị nắm cổ nhấc lên khỏi mặt đất. Đôi chân đập đập giãy dụa, hình như là hít thở khó khăn!

Một loạt chuyện tình này chỉ xảy ra trong thời gian ngắn ngủi một người ngồi dậy từ trên giường.

Một không tận mắt nhìn thấy cảnh này, thì một thiếu phụ xinh đẹp như Hạ Vũ cơ hồ cho rằng mình đang nằm mơ.

“Hắn là người hay quỷ thần? Khó trách có thể nói trong vòng mười thước kể cả súng nhắm vào đầu ta cũng cam đoan không tổn hao sợi tóc. Người này thật sự là quá mạnh, rất cường đại? Bằng hữu của Trương Đồng... Trương Đồng có phải đã mời về một vị thần tiên hay không?” Ánh mắt Hạ Vũ vô cùng cổ quái nhìn về phía Trương Đồng. Nhưng lại phát hiện bạn tốt của mình mặt không chút thay đổi đang vuốt vuốt mí mắt của mình.

“Không có gì, ta đã bảo chỉ cần có hắn là chúng ta cam đoan sẽ an toàn. Đóng cửa sổ lại tiếp tục ngủ thôi. Chuyện còn lại cứ để hắn tự xử lý. Chúng ta không cần quan tâm làm gì, chỉ là đuổi đi vài con ruồi đáng ghét mà thôi” Trương Đồng nhìn bên ngoài một chút rồi đứng dậy đi đóng cửa sổ. Cửa phòng nhẹ khép lại rồi tiếp tục lên giường nằm ngủ.

Không thể không nói, Trương Đồng mặc dù là phụ nữ nhưng rất lợi hại. Đối mặt với việc thiếu chút nữa là bị giết lại vô cùng thản nhiên. Ngày mai còn có công việc làm ăn, trước tiên cứ ngủ cho đã, hết thấy mọi việc đều giao cho Vương Siêu xử lý.

“Đồng tử, tử lợi hại thật. Ta thì không ngủ được, phải ra ngoài xem một chút”.

Hạ Vũ gơ ngón cái về phía Trương Đồng rồi mặc áo ngủ, mang theo dép lê đi ra ngoài, thoải mái ngồi trên ghế sa *** nhìn xem Vương Siêu định làm gì với nhóm người này. Bởi vị nàng mặc áo ngủ, không mang nịt ngực... Cho nên hai điểm hồng hồng trước ngực như có như không hiện lên trên áo. Vóc người tuyệt vời như thế, làm cho người ta không thể không suy nghĩ lung tung. Nhưng Vương Siêu xem như nàng không hề tồn tại, chỉ đánh giá người mình đang nắm trong tay, giống như sát thủ này so với Hạ Vũ còn dễ nhìn hơn.

Chứng kiến dáng người mình không hấp dẫn được ánh mắt Vương Siêu, Hạ Vũ không khỏi thầm thở dài. Nàng cũng biết tâm lý của nam nhân. Vừa rồi chính là anh hùng cứu mỹ nhân, sau khi cứu thì mỹ nhân sẽ đến an ủi. Sau đó nảy sinh tình cảm, bất tri bất giác hai người sẽ tiến lại gần nhau....

Nhưng mà biểu tình đối phương lại không mặn không nhạt. Lực lượng cường đại đến mức không thể tưởng tượng được. Trong đầu Hạ Vũ hiện ra một nhân vật... trong phim khoa học viễn tưởng.

“Này, ngươi không phải là kẻ hủy diệt hoặc là người sinh học, người máy mà Trương Đồng tìm về chứ?”

Giả cho trí tưởng tượng phong phú của Hạ Vũ, lập tức nghĩ đến Vương Siêu là người máy trong phim Kẻ Hủy Diệt. Trừ kẻ hủy diệt ra, bây giờ nàng thật sự không nghĩ ra người nào giống với Vương Siêu hơn.

“Trí tưởng tượng của ngươi cũng rất phong phú đó.”

Vương Siêu nghe Hạ Vũ nói thế, cũng cười cười trả lời một câu. Hắn ném người ở trong tay lên mặt đất rồi hỏi: “Ngươi là người Hàn Quốc hay Nhật Bản?”

Nếu đối phương là người có tóc đen, da vàng thì nhất định là người Châu Á. Vương Siêu hỏi một câu, chính là muốn biết lai lịch cụ thể của người này.

“Bảo tiêu của Hồng Môn Pháp, thật sự còn có một cao thủ như người?”

Ngoài ý muốn của Vương Siêu chính là, người này khi vừa mở miệng nói chuyện, tuy vừa rồi bị bóp cổ khiến cho cổ họng bị đau, nói có chút khàn khàn. Nhưng ngôn ngữ hắn nói thì có thể nghe được rõ ràng, chính là tiếng Trung Quốc!

“Thành viên của tổ chức ám sát GOD nói tiếng Trung Quốc, là người Trung Quốc?”

Vương Siêu nghe thấy tiếng Trung Quốc thì hai mắt bắt đầu giật giật. Hắn tuyệt đối không ngờ đến, nước Mĩ rộng lớn lại có quan hệ mật thiết với công ty Hắc Thủy, những nhân vật tinh anh đứng đầu đại đường song long cũng là người Trung Quốc! Tin này thật sự làm cho người khác phải chấn kinh!

“Việc này đơn giản giống như một người... muốn tiền thì có tiền, muốn mỹ nữ thì có mỹ nữ cấp cao phục vụ từ A tới Z, nhưng tiểu cô nương còn ở tuổi vị thành niên đứng đường thì khó có thể tin. Người cũng đừng nghĩ có thể lấy được thông tin gì từ miệng ta. Công việc làm ăn của công ty GOD chúng ta, chưa bao giờ chưa thất bại. Một lần không được thì lần thứ hai, thứ ba, thứ tư. Ha ha ha ha, tiểu đội lần này của chúng ta thất bại thì kế đến sẽ có tiểu đội khác lợi hại hơn được phái đến đối phó với các người! Các người cứ chờ mà xem”.

Thành viên này trong lúc nói chuyện vẻ mặt lộ ra thần sắc dữ tợn. Cách nói chuyện giống như độc xà, vừa the thê vừa sắc nhọn, Hạ Vũ nghe được thì cả người đều nổi da gà!

362. Chương 358: Vương Đồ Bối Tru!

Tựa hồ hiện trường đã tạo thành áp lực kinh khủng cho hắn, khuôn mặt tiểu đội trưởng bị Vương Siêu bắt này càng ngày càng vận vẹo, càng ngày càng dữ tợn. Cùng với ngữ khí điên cuồng, tiếng nói bén nhọn như chim kêu khiến cho toàn thân Hạ Vũ nổi da gà, sắc mặt tái nhợt.

“Hừ! Một tiểu đội rồi lại thêm một tiểu đội nữa ám sát? Tổ chức của các người khi chưa đạt được mục đích thì nhất định không chịu bỏ qua? Đừng vọng tưởng! Giọng điệu này của người chỉ có thể uy hiếp được người khác, chứ đem ra uy hiếp ta thì chỉ làm trò cười! Nói cho người biết, nếu không phải ta muốn biết về các mối quan hệ cũng như thành viên tiểu đội trong tổ chức GOD của các người, thì người đã sớm chết rồi, như thế nào vẫn còn sống cho đến bây giờ?” Vương Siêu nghe thấy tên tiểu đội trưởng của tổ chức GOD này điên cuồng cười to uy hiếp, thì khóe miệng nhếch lên, có vẻ không cho là đúng.

Đích xác, rõ ràng là nhóm người này không sợ chết, cũng không sợ dùng cực hình tra khảo... Mặc dù ám sát thất bại và bị chế trụ, nhưng vô luận là lời nói hay vẻ mặt cũng đều làm cho địch nhân cảm thấy bị uy hiếp. Cũng giống như quốc quân lúc bắt được tổ chức ngầm, mặc dù tạm thời thắng lợi, nhưng trước khi bị xử bắn tổ chức ngầm này lại hô to khẩu hiệu, kết quả là khiến cho quốc quân run như cầy sấy.

Bất quá đối với sự uy hiếp của tiểu đội trưởng này thì Vương Siêu lại không có chút cảm giác nào. Hắn và Đường Tử Trần cũng đã từng giết thành viên của tổ chức này, bây giờ chuyện này cũng giống như lúc đó. Trước mặt Đường môn nói về bắt cóc, ám sát và uy hiếp, thì chẳng khác nào giống như đứng trước mặt Khổng Tử mà làm thơ.

“Người là ai?”

Quả nhiên, tiểu đội trưởng này nghe nói như vậy thì ngăn người, nhưng chốc lát hắn đã khôi phục sự tỉnh táo, hai mắt gắt gao nhìn thẳng vào Vương Siêu.

“Người hay là làm quỷ hồ đồ thì tốt hơn!” Ánh mắt Vương Siêu chợt lóe, đột nhiên xuất ra một ngón tay điểm vào vị trí trái tim của tiểu đội trưởng này.

Đây là vị trí hiểm yếu của trái tim. Chỉ cần điểm trúng thì động mạch chủ trong cơ thể sẽ bị thương tổn, trái tim lập tức sẽ suy kiệt mà chết.

Rất hiển nhiên, tiểu đội trưởng chuyên môn giết người này vừa nhìn Vương Siêu ra tay thì biết đối phương đã nổi lên sát tâm. Thân thể hắn lui về phía sau! Cũng lại sử dụng chiêu Đường lang thủ, cánh tay như thanh đao hung hăng bổ về phía cổ tay của Vương Siêu.

Một chiêu Đường Lang thủ này đánh ra, hiển nhiên là tiểu đội trưởng đã vận dụng hết toàn lực. Lui về lấy thế để đánh ra một kích, khiến cho lực lượng lại càng được tăng thêm.

Giống như cây gậy mãnh liệt đánh xuống mặt nước. Một kích này của hắn vừa đánh ra, không khí trước mặt giống như mặt nước bị rẽ ra, với mắt thường cũng có thể nhìn thấy khí lăng hình gợn sóng phát ra!

Chỉ với chiêu thức ấy, cho dù là quyền thuật đại sư nào nhìn vào cũng đều nghĩ rằng: “Người này đã luyện đến cảnh giới quyền và người hợp nhất.”

Chỉ tiếc, trong lúc lâm nguy hắn cho dù có bộc phát hết tiềm lực thì cũng như cũ không có bất cứ tác dụng gì. Bởi vì thực lực vẫn còn kém Vương Siêu rất xa, cho dù là tiểu vũ trụ bộc phát thì cũng chỉ có một con đường chết.

Vương Siêu cũng không dùng chiêu gì khác, chỉ dùng tốc độ cực nhanh của mình. Trước khi cánh tay của tiểu đội trưởng bổ tới cổ tay mình thì đã đâm vào trái tim của hắn!

Một điểm này, lập tức phát ra một cổ kinh lực xuyên vào cơ thể. Sắc mặt tên tiểu đội trưởng tái nhợt, toàn thân giống như hệ thống tuần hoàn máu không làm việc, như một người gỗ ngã xuống đất chết luôn.

Đồng thời ngay lúc Vương Siêu đâm ngã tiểu đội trưởng, chân hắn hướng xuất đất chà xát, khi khi. Tầm thâm kiên cố như bị ngọn đao sắc bén xé rách, cuốn lấy năm người nằm trên mặt đất thành một khối.

Lần giết người này, xé rách tầm thâm để cuốn lấy bọn chúng, đối với Vương Siêu thì cũng chỉ đơn giản giống như ăn cơm và uống nước mà thôi.

Một ngày đáng thương!

Hạ Vũ mặc dù tung hoành trên thương trường, đã gặp qua không biết bao nhiêu nam nhân đủ mọi kiểu dáng, có khí chất hoặc không có khí chất, khí độ ung dung, cường tráng phách lực, âm tàn xảo trá, ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng toàn đao kiếm. Nhưng nàng chưa từng gặp qua người như Vương Siêu, bên ngoài hiền lành như thư sinh nhưng lại ẩn chứa lực lượng giết người hốt xác giống như người thường ăn cơm uống nước.

“Gọi người mang cái bao lớn này vứt ra ngoài.” Vương Siêu sau khi hoàn thành hết mọi việc thì vỗ vỗ tay, ngồi lên ghế sa ***. “Ngày mai ngươi với Trương Đồng không phải là đến hoàng thất nước Anh bàn chuyện làm ăn hay sao? Bây giờ ngươi có thể đi ngủ rồi, thế nào, ngươi không bị làm kinh động chứ?”

“Ngươi rất lợi hại!” Hạ Vũ hướng về phía Vương Siêu dựng một ngón tay cái lên, cuống quýt bội phục. “Giết người hốt xác mà cũng thông dong như vậy thì không phải là nhân vật bình thường có thể làm được. Ta có thể đoán ra, ngươi khẳng định là một người... lãnh đạo của một tổ chức lớn. Bất quá ngươi có giết người nhiều không? Năm người kia... trong đó có bốn người chỉ là ngất đi.”

“Đối đãi với bằng hữu phải như mùa xuân ấm áp, còn đối đãi với địch nhân phải tàn khốc lạnh lùng như mùa đông” Vương Siêu buông tay xuống, đùa giỡn nói ra một câu danh ngôn kinh điển.

“Hi hi!” Hạ Vũ che miệng cười, xua xua tay, “Ngươi cũng còn có tể bào hài hước à, giết người hốt xác cũng bị người nói thành văn chương. Lại có tể bào hài hước. ừ, ừ ừ, cường đại, hài hước, phong độ, tuổi còn trẻ, tựa hồ lại có thân phận cao quý. Khó trách Trương Đồng lại say mê ngươi như vậy, không chỉ có trái tim mà cả mạng sống cũng giao cho ngươi luôn”.

“Ta chỉ là nợ Trương Đồng một nhân tình rất lớn. Hơn nữa ta cũng đã có vợ.” Quay người nhìn chằm chằm ngón tay Hạ Vũ, sau đó lại nhìn thẳng, ánh mắt không kiêng nể gì, nhưng trong đó rõ ràng không hề có tình dục. Hạ Vũ là một phụ nữ lợi hại, hiển nhiên cảm giác được điều đó.

“Có một người chồng đặc biệt như ngươi, thật là thú vị”.

Nghe thấy Vương Siêu nói mình đã có vợ, trong lòng Hạ Vũ cơ hồ hét lên một chút, sự hứng thú ngày càng nhiều hơn.

“Đi ngủ đi” Vương Siêu nhìn hai mắt Hạ Vũ một chút, sau đó lại nhắm mắt định thần, hô hấp bình thản, chỉ chốc lát đã không còn tiếng động nào.

“Tốt lắm, ta cũng đi ngủ đây” Hạ Vũ nhìn thấy bộ dáng này của Vương Siêu, biết rằng nam tử trẻ tuổi này thật sự khác xa so với những nam nhân khác, cho nên cũng không dây dưa thêm. Đột nhiên nàng đứng dậy, xoa bóp người một chút rồi quay trở về phòng, khép hờ cánh cửa lại.

Một tiếng chuông vang lên, chỉ trong chốc lát liền có vài người xông lên lầu. Dẫn đầu chính là vị Yến sư huynh cao một mét chín kia. Nhìn tấm thảm được bọc lại thành một khối lớn trên mặt đất kia, hần biến sắc nhưng cũng không nói bất cứ điều gì mà chỉ ngồi xuống mở ra xem. Sau khi nhìn thấy người trong đó thì sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng khó coi.

Rất hiển nhiên, vị Yến sư huynh này cũng là một người thông minh, vừa nhìn là đã biết có chuyện gì xảy ra.

Địch nhân ẩn núp tiến vào trang viên, bọn họ tự nhiên không hề biết một chút nào! Hơn nữa còn chờ cho đối phương thu thập xong rồi gọi mình đến dọn dẹp. Đối với công việc bảo tiêu của mình mà nói thì đây đúng là sỉ nhục lớn nhất trong thiên hạ!

Nhóm người Hồng môn lúc này cũng đã biết rõ chuyện gì vừa xảy ra. Sau khi xem qua những người ở trong tấm thảm thì ngẩng đầu lên nhìn Vương Siêu đang ngồi hô hấp trên ghế sa ***, trên mặt không hèn mà cùng xuất hiện vẻ khiếp sợ.

Bây giờ đã là giữa trưa, bọn họ biết Nam Tử giao đấu với Vương Siêu không chiếm được tiện nghi cho nên mới tức giận đi ra ngoài. Vốn họ định đến thương lượng một chút để Vương Siêu nói với nàng vài lời tốt đẹp. Nhưng bây giờ có cho bọn họ mỗi người hai lá gan thì cũng không dám.

Chần chờ một hồi lâu, vị Yến sư huynh này nháy mắt ra hiệu cho mấy người chung quanh, mấy người này lập tức cùng tiến đến vén cái tấm thảm, yên lặng mang ra ngoài. “Sư huynh, lần này Trương Đồng mời ai vậy? Cư nhiên lại mạnh mẽ như vậy? Hần cướp chén cơm của chúng ta, có nên thông báo một chút cho tổng hội Hồng môn hay không?”

Một người trẻ tuổi nói với Yến sư huynh.

Sắc mặt Yến sư huynh âm trầm: “ Trước tiên mang năm tên này vứt xuống sông Senna, chuyện vừa mới xảy ra các ngươi không được truyền ra ngoài, nếu không thì mặt mũi chúng ta không biết để đâu.”

Ngay lúc mấy người này đến sông Senna, đang cột một hòn đá vào định vứt năm người này xuống sông thì đột nhiên một thanh âm ở sau lưng vang lên.

“Không nghĩ ra, Pháp quốc Hồng môn lại còn có một cao thủ như vậy? Tiểu đội bò cạp vừa mới tiến vào, chỉ chưa đến một phút đã bị tiêu diệt toàn bộ. Hắc hắc hắc hắc, thật sự là nghĩ không ra, xem ra ta phải nhờ ông chủ phái tiểu đội Samsara rat ay rồi.”

Yến sư huynh vội xoay người lại, nhưng chỉ nhìn thấy quanh bờ sông toàn là cây, thanh âm phát ra từ một chỗ trong đó.

“Ai!”

Yến sư huynh thủ tay trước ngực, lỗ tay thì dựng đứng lên giống như tay thỏ, dùng Mai Hoa quyền để phòng ngự.

“Không là ai cả. Bất quá Hồng Môn Pháp các ngươi nếu giết người của chúng ta, thì cũng phải trả giá. Các ngươi hôm nay một người... cũng đừng mong chạy thoát”.

Trong lúc nói chuyện, từ trong rừng cây đi ra một bóng đen. Bóng đen này mặc bộ quần áo màu đen giống như quần áo của tiểu đội Hạt Tử, chỉ là thân hình cao lớn hơn, tóc vàng, hai mắt màu lam, da tay vô cùng trắng, lông trên người rất dài, mũi cao thẳng, mang hình dáng điển hình của người Úc.

Đó là một người Úc.

“Thì ra là một người... đầy lông”.

Yến sư huynh thấy rõ diện mạo của người này thì trong lòng buông thả một chút. Bọn họ ở nước ngoài, hàng năm quan hệ với rất nhiều loại người. Hai mắt chỉ cần liếc một cái là có thể nhận ra đâu là người Mĩ, đâu là người Pháp, người Anh, về phần người Úc thì lại càng nhận ra tốt nhất.

Một người đầy lông, công phu đánh nhau cho dù tốt, nhưng cũng không được bao nhiêu. Đại đa số bọn họ đều nghĩ vậy.

“Người Trung Quốc các người, võ thuật đích thật rất giỏi. Bất quá không phải chỉ mình Trung Quốc là có võ. Cũng giống như thuốc nổ, người Trung Quốc các người phát minh, nhưng nếu để cho người khác học được kỹ thuật của mình, thì quay lại lấy đầu của người cũng là chuyện thường tình. Không thủ đạo của người Trung Quốc các người, ở trên thế giới rất nổi tiếng và phổ biến, cũng là môn võ thuật mạnh nhất của các người, dùng lực của kẻ địch để phản lại kẻ địch.Ồ, nhưng trên thế giới này... không có chuyện gì là hoàn hảo cả!”

Người Úc này tựa hồ cảm giác được sự khinh miệt của đám người Yến sư huynh, hắn mở hai tay ra, từ tốn nói chuyện. Mà trong lúc nói chuyện thì thân thể của hắn cũng tiến đến, trong không khí phát ra từng trận thanh âm vù vù, cuộn cuộn không ngừng.

Không phải cái loại xương cốt bạo vang kêu rắc rắc, mà là tiếng ù ù phối hợp với nội tạng, khí quan bên trong cuộn cuộn không ngừng. Có vẻ trầm muộn nhưng rất có ý vị.

“Ta đánh nhau, mặc dù còn kém với song long của Mĩ, nhưng chuyện thu thập các người lại không tốn tí khí lực nào” Trong lúc nói chuyện, người, người Úc này đột nhiên ra tay!

Hắn ra tay hết sức mạnh mẽ. Bộ pháp đơn giản mà có lực! Tựa như một con ngựa hung hăng phi nước đại trên đường núi vô cùng nhanh!

“Kỵ Mã Đằng Sơn” trong Thiếu Lâm quyền pháp!

Băng! Nắm tay hắn như phá vỡ không khí, mang theo kinh phong thật lớn khiến cho Yến sư huynh thiếu chút nữa hít thở không thông! Vừa rồi đối phương ra tay Yến sư huynh mới biết thật sự rất lợi hại, chỉ có thể né về phía bên trái, đồng thời dùng chiêu “Tham Mã Thủ” để phản công, cánh tay đâm thẳng, giống như thế bắn súng.

Nào ngờ người Úc dường như biết Yến sư huynh sẽ xuất ra chiêu này, hắn thu quyền lại, hai cánh tay co lại giống như cánh chim đại bàng. Hắn lúc này giống như người chim. dùng sức làm cho cả người bay vút vào rừng cây!

Lần này thu thân thể lại, chính là chiêu điều hâu về rừng trong Hình ý quyền. Kinh lực ngưng tụ áp súc, thân pháp nhanh nhẹn, tàn nhẫn! Giống như một con chim bay về rừng.

Xích!

Một quyền của Yến sư huynh đâm vào khoảng không, hắn chỉ thấy hoa mắt. Sau đó lại nhìn thấy đối phương từ trước ngực của mình chui ra, chỉ bằng một quyền đơn giản đã đánh lên trán mình.

“Các người mau chạy đi...”

Yết hầu hắn vừa phun ra mấy chữ này thì đầu đã trúng một quyền, bay thẳng lên trời cao rồi rơi xuống đất. Hai mắt vẫn còn mở trừng trừng, hắn đã bị đánh chết.

Bất quá mấy người tuổi trẻ còn lại hiển nhiên không chạy trốn, bọn họ vẫn có dũng khí. Đột nhiên trong lúc đó người Úc này lại liên tục phát động tấn công.

Nhưng bởi vì thân pháp của người Úc này thật sự quá nhanh, không thể né tránh. Hắn như một con ác điểu, hung hăng bay tới bay lui trong rừng cây.

Cùng lúc đó, hắn phát huy tới đa mười thành công lực, ra tay độc ác, mỗi một chiêu đều lấy đi một mạng người. Bang bang , chỉ trong phút chốc toàn bộ những người này đều bị đánh bay ra ngoài. Có người bị đánh vào cổ, có người bị đánh vào huyệt Thái Dương, có người bị đánh trúng gáy. Tất cả đều là vị trí yếu hại!

Sau khi giết chết mấy người này, người Úc trẻ tuổi kia cũng không thèm nhìn tới, mà lại vác cái bọc chứa tiểu đội hạt tử lên vai. Cự nhiên không có chút gắng sức nào chạy thẳng vào rừng cây âm u, chỉ lát sau đã không còn thấy bóng dáng.

“Phải về báo cáo lại với ông chủ, nếu không ông chủ mà nổi giận về việc Sibiri chúng ta huấn luyện người vô dụng, nhất định tất cả sẽ chết hết.”

Loáng thoáng truyền đến tiếng nói của người Úc này.

“Hử? Tên họ Yến kia đi ra ngoài từ ngày hôm qua, như thế nào mà đến hôm nay vẫn chưa trở về?” Sáng sớm, sau khi Trương Đồng, Hạ Vũ rời giường rửa mặt thay y phục xong. Lúc lên xe chuẩn bị đi bàn chuyện làm ăn thì đột nhiên phát hiện mấy người bảo tiêu Hồng môn biến mất mới nghi hoặc hỏi.

“Có lẽ ngày hôm qua bọn hần cảm thấy không còn mặt mũi nào, cho nên đã bỏ đi.” Hạ Vũ tùy ý nói.

“Cho dù đi, cũng phải nói một tiếng chứ” Trương Đồng nhú nhú mày, “Chờ ta trở lại, sẽ đến Hồng môn bên kia một tiếng để hỏi cho ra lẽ. Trước tiên tới Malaysia đã, ta có quan hệ rất tốt với bên đó, nếu thất ước thì không hay lắm” Vương Siêu vẫn như trước ngồi bên cạnh Trương Đồng, nhắm mắt dưỡng thần.

Xe chạy rất lâu mới đến một vùng ngoại ô, nơi này giống như một thảo nguyên lớn. Bên ngoài được bao bọc bởi những hàng rào cao lớn chạy dài. Rất nhiều nhân viên đi tuần tra bên ngoài hàng rào. Bên trong thảo nguyên xanh tươi có một người đang phi ngựa, con ngựa này vô cùng đẹp, lông trắng tinh, vừa nhìn thì cũng biết chính là loại ngựa quý.

Vương Siêu thật ra cũng biết, Pháp và Anh là hai quốc gia mà giới quý tộc từ xưa đến nay rất thích cưỡi ngựa. So với cưỡi ngựa bắn cung, săn bắn của quý tộc Trung Quốc thời xưa thì cũng có chút tương tự.

Một con ngựa quý, thường thì so với xe quý còn nhiều tiền hơn.

Trương Đồng đưa ra giấy mời, cùng với Vương Siêu đi vào một trại ngựa khổng lồ. Vừa mới đến thảo nguyên rộng lớn này, Vương Siêu đã gặp một người phụ nữ tóc vàng nước ngoài đang cưỡi trên một con ngựa, hai chân đang đập đập vào con ngựa trắng, chạy đến đây vô cùng nhanh.

Người phụ nữ nước ngoài này ngồi trên lưng ngựa cũng không kéo dây cương. Nàng cầm trong tay là một thanh trường cung của nước Anh, vừa chạy vừa bắn cung! Biểu hiện kỹ năng cưỡi ngựa bắn cung vô cùng điêu luyện.

Bất quá Vương Siêu cảm thấy không thích hợp.

Người phụ nữ nước ngoài này cứ phi nước đại, cứ theo hướng quen thuộc mà chạy, hơn nữa lấp cung bắn tên, cũng là hướng vào nhóm người Vương Siêu.

Vương Siêu lập tức bước ra khoảng mười lăm mét, vừa lúc chặn ngay phía trước con ngựa. Đối mặt với sức mạnh của con ngựa này, Vương Siêu không chút động dung, hần chỉ vươn một chưởng, đè đầu con ngựa xuống!

Hí!

Con ngựa này bị người ta cản đường, nó hí lên một tiếng thật lớn. Hai chân trước mãnh liệt chồm lên rồi dậm xuống.

Vương Siêu tùy ý né tránh hai chân của nó rồi chui vào dưới thân ngựa, hần dùng một chiêu “Vương Đồ Bối Tru” nhẹ nhàng nhắc bổng cả con ngựa lên, tùy ý ném bay ra phía xa, giống như đơn giản ném một hòn đá.

Á! Người phụ nữ nước ngoài này cả người lẫn ngựa đều bị Vương Siêu nhắc bổng lên rồi trực tiếp ném ra phía xa. Nàng tựa hồ chưa từng nhìn thấy cảnh như vậy, liền phát ra tiếng kêu sợ hãi, to đến nỗi có thể phá thủng màng nhĩ của người khác!

Mắt thấy sắp rơi xuống thì đột nhiên nàng phát hiện con ngựa nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Thì ra, ngựa vừa mới rơi xuống đất thì đã bị người trẻ tuổi từ bên ngoài mới vào nhẹ nhàng bắt lấy.

363. Chương 359: Ta Rất Nhớ Tỷ Tỷ Của Người

Hắn ném con ngựa lên rồi bắt lấy, giơ lên giơ xuống nhẹ nhàng như một con mèo nhỏ, không tốn chút sức nào, làm cho Hạ Vũ bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng ngây ngốc.

“Công chúa Zara... Không làm người sợ chứ.” Khi Trương Đồng đã nhìn rõ người phụ nữ nước ngoài kia thì vội vàng chạy tới đỡ lấy nàng.

“Không không không...” Nữ nhân nước ngoài này liên tiếp nói ra vài câu không, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, rồi nhẹ nhàng nhảy từ trên lưng ngựa xuống. Hai mắt nàng gắt gao nhìn chăm chăm Vương Siêu. Trong đôi mắt màu lam hiện lên vẻ cổ quái cùng sự khẩn trương. Nàng giựt ngay trường cung với mũi tên nhọn nhắm ngay vào Vương Siêu, giống như là đang đối mặt với địch nhân vậy.

Hiển nhiên, nàng đã nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh, hơn nữa còn chuẩn bị tốt tác chiến. Tổ chất cưới ngựa bắn cung và sự ứng biến rất hoàn mỹ.

“Vị này chính là bảo tiêu và cũng là bằng hữu của ta... vừa rồi chỉ là hiểu lầm.” Trương Đồng nhanh nhẹn dùng tiếng Anh giải thích.

“Không Không...” Mặc dù đã nghe Trương Đồng giải thích, nhưng rõ ràng nữ nhân nước ngoài này không muốn nghe. Trên mặt lộ ra ánh mắt không vui, cung tên trong tay vẫn như trước hướng thẳng về phía Vương Siêu, dây cung được kéo căng như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra.

Trương Đồng thấy giải thích không có hiệu quả, liền vẫy vẫy tay đi tới bên người Vương Siêu: “Vị này chính là công chúa nước Anh nổi tiếng về thuật cưới ngựa, vừa rồi ngựa của nàng mất đi không chế. Đây là một hiểu lầm mà thôi”.

“Tôi chỉ phụ trách việc bảo vệ an toàn cho cô, còn những chuyện khác không thuộc phạm vi của tôi” Vương Siêu không thèm để ý đến việc đang bị người ta dùng cung tên chỉ vào. Hắn mở miệng nói với Trương Đồng, vừa rồi hắn cũng biết nàng chính là công chúa của hoàng thất nước Anh. Bất quá đối với hắn mà nói thì không tính là gì cả. Wily so với nàng công chúa này còn muốn xui xẻo hơn, hắn muốn bắt là bắt, muốn tống tiền là tống tiền. Bây giờ người phụ nữ này cưới ngựa xông tới uy hiếp sự an toàn của Trương Đồng thì đã không nói, quan trọng hơn là Vương Siêu không nghĩ nhìn thấy một nàng công chúa nước ngoài thân phận cao quý lại có cái điệu bộ không kiêng nể gì kia.

“Nữ nhân này mà lớn lên sẽ là sự hổ thẹn lớn của hoàng thất Anh” Vương Siêu trong lúc đang nói thì vẫn đánh giá một chút tướng mạo của nàng công chúa này. Mũi cao thẳng, mắt hờm sâu, mặt dài, phối hợp với cái mũi màu lam đậm, áo khoác, đôi ủng, đúng là không ra nam cũng không ra nữ.

Nhìn thấy công chúa này, Vương Siêu mới hiểu rằng sự thật so với tưởng tượng lúc trước cách nhau quá xa.

Lọc cọc lọc cọc! Ngay lúc nàng công chúa kia lại... giựt lấy cung tên. Thì đột nhiên tiếng vó ngựa từ phía sau truyền đến, từ xa xa xuất hiện mấy kỵ sĩ cũng mang trường cung đang phi ngựa đến đây.

Đoàn kỵ sĩ này tạo thành một thế trận không lồ. Những người này ở bên kia sườn núi, do địa hình che mắt tầm mắt cho nên không nhìn thấy cảnh Vương Siêu trong nháy mắt ném bay con ngựa, chỉ có ba người phụ nữ ở đây là nhìn thấy mà thôi.

“Zara? Có chuyện gì vậy?” Cùng lúc đó, một đám kỵ sĩ vừa chạy tới, nhìn thấy công chúa đang giương cung kéo tên chỉ vào Vương Siêu thì mãnh liệt giữ dây cương lại. Sau đó nhẹ xoa đầu ngựa rồi chỉnh tề nhảy xuống ngựa. Kỹ năng cưới ngựa của đám kỵ sĩ này quả thật vô cùng tuyệt diệu.

Trong đám kỵ sĩ này, đều là người da trắng trẻ tuổi, khí chất cũng cao quý, nhưng trên người có một sự ngang bướng làm cho người ta cảm thấy người này không thân thiện cho lắm, dễ nảy sinh xung đột.

Đây đích xác là một đám công tử quý tộc của chế độ tư bản chủ nghĩa.

Đi tới trường ngựa này thì không phải là công chúa nước Anh thì cũng phải là công tử hoặc quý tộc, người bình thường nào có cơ hội tiến vào đây.

Bất quá làm Vương Siêu lưu ý chính là một người tuổi trẻ đứng sau cùng. Người này da vàng, bất quá lại mơ hồ không rõ ràng. Đích xác, trong một nhóm công tử quý tộc da trắng này, một người da vàng, đương nhiên không dễ dàng phát hiện ra.

Cũng giống như trong tưởng tượng, sau khi công chúa chân kinh thì có một đám kỵ sĩ quý tộc bao vây lấy để bảo vệ.

Đám công tử quý tộc này sau khi xuống ngựa thì lập tức vây quanh ba người Vương Siêu, Trương Đồng, Hạ Vũ. Một thanh niên da trắng mặc quần áo cao bồi, vóc người cao gầy đi tới, hai mắt nhìn chăm chăm Vương Siêu, hần cười khinh miệt, liền tiếp nói.

“Người khá lắm, là người da vàng mà dám mạo phạm công chúa xinh đẹp cao quý của chúng ta. Tội lớn này không thể tha thứ. Bất quá bây giờ đang ở trong trường ngựa cho nên phải tuân thủ theo tinh thần của kỵ sĩ. Cho nên ta mới không gọi bảo tiêu và cảnh sát tổng người ra ngoài. Mà theo quy tắc của kỵ sĩ, ta khiêu chiến với người. Nếu như người thua thì phải quỳ gối trước mặt công chúa cầu xin tha lỗi, nếu nàng đồng ý thì mới hết tội”.

Trương Đồng đứng bên cạnh làm vai trò phiên dịch cho Vương Siêu.

Về tiếng Anh thì Vương Siêu cũng hiểu được... vài từ. Nhưng tiếng Pháp thì hoàn toàn mít đặc, đương nhiên là muốn Trương Đồng phiên dịch giùm.

“Những kỵ sĩ và công chúa này không phải là bị trúng độc mà trở nên điên rồ chứ?” Vương Siêu thật ra cũng biết những quý tộc ở các nước phương Tây có vài quy tắc cổ quái. Nhưng đặt vào trường hợp này thì cũng không khác nhiều lắm so với quy tắc của các đại gia tộc trong xã hội Trung Quốc thời xưa.

“Nước Pháp cũng phải trải qua mấy lần cách mạng, hoàng đế cũng đã bị đưa đi chém đầu, như thế nào giới quý tộc bây giờ còn làm bộ làm tịch thế này? Cư nhiên trở thành tầng lớp lớp thượng lưu trong xã hội?” Vương Siêu hỏi Trương Đồng.

Trương Đồng không thêm để ý nhún vai nói: “Đây là văn hóa của bọn hần”.

“Người Trung Quốc?” Hình như là biết ngôn ngữ mà Vương Siêu đang nói với Trương Đồng, một thanh niên da trắng cao lớn người Pháp bước ra cười khinh miệt, hai tay bày ra tư thế Không Thủ Đạo: “Người cười nhạo tinh thần kỵ sĩ của chúng ta sao? Bất quá ta nghe nói các người cũng có cái gọi là võ thuật gì đó, cũng tương tự như tinh thần kỵ sĩ của chúng ta, gọi là luận võ thì phải? Đến đây, quyết đấu với chúng ta.”

“Cái này cũng không có gì đặc biệt, người động thủ là ta cũng động thủ, chỉ là có vẻ giống như lấy đạn pháo bắn muỗi” Trương Đồng nói với Vương Siêu.

“Tiểu thư xinh đẹp, người muốn thay thế hần quyết đấu với ta sao?” Thanh niên người Pháp cười ha ha, lộ ra vẻ mặt kỳ quái. “Bất quá ta không muốn cùng nữ nhân động thủ, nhất là người lại là nữ nhân xinh đẹp như vậy. Không bằng chúng ta cùng uống trà, tâm sự, trải qua một đêm lãng mạn nhé?”

“Tốt lắm, tốt lắm.” Hai mắt Trương Đồng đột nhiên nhú lại, hai tay đặt lên hông, xuất ra thủ pháp của Võ Đang.

“Trương Đồng tiểu thư chính là truyền nhân chánh tông của Võ Đang Cửu Kiếm, nếu dây dưa với một người ngoại quốc ngay cả Không Thủ Đạo còn chưa luyện đến nơi, thì khi truyền ra ngoài sẽ khiến cho người ta chê cười” Đột nhiên trong lúc đó có một thanh âm từ phía sau truyền đến.

Đúng là kỵ sĩ da vàng trẻ tuổi lần trong đám người da trắng vừa rồi.

Vương Siêu nhìn người thanh niên nói tiếng Trung Quốc lưu loát thì trong lòng nhớ lại trong nước cũng có một thái tử, thuộc về giới quý tộc. Mấy năm nay đi theo một ít quan chức cấp cao ra giao hảo học tập cùng giới quý tộc Âu Mỹ. Tham gia một ít hoạt động của quý tộc, cho nên thuật cưỡi ngựa vận động lại không khiếm khuyết.

Cho nên khi người thanh niên da vàng này mở miệng nói thì Vương Siêu đã đoán ra tám chín phần xuất thân của hần.

“Người là...?”

Trương Đồng nghi hoặc nhìn thanh niên da vàng này, hiển nhiên nàng không nhận ra hắn.

“Trương tiểu thư không nhận ra ta, nhưng trong nhóm những tập đoàn cấp cao tại Trung Quốc có năm phần trăm là người giàu có và quyền lực, những người theo học Võ Đang kiếm thuật thì lại có không ít. Mà trong giới người Hoa tại Pháp thì truyền kỳ về tiểu thư rất nổi tiếng, ta như thế nào lại không nhận ra?”

Người trẻ tuổi đi đến trước mặt Trương Đồng, “Ta tên là Nghiêm Tiểu Lãng, ta đến để thay các người giải quyết chuyện của kỵ sĩ này, nhóm người này cũng không dễ trêu chọc, có đánh nhau cũng khó có thể thu thập”.

Vừa nói, thanh niên trẻ tuổi tên là Nghiêm Tiểu Lãng quay đầu lại, dùng tiếng Pháp lưu loát yêu cầu quyết đấu với thanh niên Pháp kia: “Kann, người không phải là vãn cưỡi ngựa thuật cưỡi ngựa của ta sao? Kỳ thật chúng ta chính là người Trung Quốc, không muốn làm náo động gì cả... Bất quá bây giờ ta muốn thay Trương Đồng tiểu thư lãnh giáo một chút thể vật lộn Không thủ đạo của người”.

Nghiêm Tiểu Lãng nói tiếng Pháp rất chuẩn, Kann hiển nhiên nghe và hiểu được, trong mũi liền thở ra hai đạo khí thô! Hét lớn một tiếng rồi dừng mãnh bước lại. Hắn dùng dao chĩa vào cổ của Nghiêm Tiểu Lãng, xem động tác này thì nhất định có chứa phong cách giết người của bộ đội đặc chủng. Rõ ràng là hắn học tập không thủ đạo được cải tiến trong quân đội, vô cùng thực dụng không hề hoa mỹ.

Nhưng Nghiêm Tiểu Lãng rõ ràng là người luyện võ, thân thể chặn lại, dùng tay mình đỡ lấy sau đó lộn lại. Vương Siêu liền nhìn ra ba đạo kinh, một là đánh, hai là bắt lấy, ba là khóa tay. Giống như vạn đỉnh ốc, phương vị đã kích hung ác cũng thay đổi một cách vô cùng quỷ dị.

Chỉ bằng vào lần này, lập tức đã đánh bay con dao của đối phương.

Trên mặt Kann hiện lên vẻ thống khổ!

Hiển nhiên, tay Nghiêm Tiểu Lãng vừa đánh vừa bóp chặt, vừa khóa tay. Lực lượng mạnh như vậy, giống như là cây thiết bồng đang xoay tròn thì đột nhiên đánh tới, khiến cho xương cốt cũng đau buốt!

Nhìn đối phương đau đớn, Nghiêm Tiểu Lãng khẽ mỉm cười, cước bộ xoay tròn giống như gió, tiếp theo tiến sát đến người Kann đánh vào ngực hắn.

Bịch! Thân thể cao lớn của đối phương ngã xụi lơ trên mặt đất, hai mắt trắng dã.

“Nga Mi Truy Phong Đoàn Đả?” Vương Siêu giật mình, hắn rõ ràng nhìn thấy, mới vừa một cước bộ Nghiêm Tiểu Lãng xoay tròn, tiếp theo tiến đến sát người đánh ra một chưởng chính là dùng chiêu Nga Mi Truy Phong Đoàn Đả.

“Dùng Nga Mi Truy Phong Đoàn Đả, lại mang họ Nghiêm? Rõ ràng hắn là đệ tử của tầng lớp cấp cao trong nước? Chẳng lẽ?” Vương Siêu trong lòng đã có chút ít đầu mối.

Trong lúc Vương Siêu đang nghĩ ngợi thì việc Nghiêm Tiểu Lãng đánh ngã Kann đã khiến đám thanh niên quý tộc này không còn dám hó hé. Không có người nào dám dùng tinh thần kỵ sĩ tiến lên khiêu chiến. Bọn họ cũng không phải là kẻ ngu, Kann là kẻ mạnh nhất trong số bọn họ mà còn bị đánh ngã một cách dễ dàng thì hưởng chi là bọn họ, có khiêu chiến tiếp thì cũng bị đánh ngã mà thôi.

“Người Trung Quốc thật sự mạnh mẽ vậy sao?” Công chúa Zara nhìn thấy cảnh này thì buông trường cung trong tay ra, thì thào tự nói, hình như là nàng đang có tâm sự gì: “Huấn luyện viên cưỡi ngựa trước kia của ta cũng là người Trung Quốc, loại mạnh mẽ này không biết đến bao giờ mới có thể được nhìn thấy một lần nữa”.

“Ta không thừa nhận cũng không được, khoa học kỹ thuật của các người cường đại hơn chúng ta, nếu như ngay cả kỹ năng võ công cũng kém hơn các người. Vậy thì sẽ không còn phong độ của một quốc gia nữa. Một quốc gia không có điểm mạnh thì hắn là sẽ biến mất trên thế giới này” Nghiêm Tiểu Lãng chào công chúa Zara theo tiêu chuẩn của quý tộc Anh.

“Tốt lắm, mặc kệ như thế nào, miễn là người cường đại thì đều đáng để tôn trọng. Hơn nữa các người còn làm cho ta nhớ lại huấn luyện viên cưỡi ngựa trước kia. Ta chính thức mời các người...có hay không hứng thú cùng ta uống hồng trà, nhân tiện đàm luận một ít chuyện tình khác?” Công chúa Zara nói.

“Được công chúa mời là niềm vinh hạnh cho chúng ta”.

Trương Đồng và Nghiêm Tiểu Lãng cùng gật đầu.

Những thanh niên da trắng bên cạnh mang theo vẻ hăm mộ cùng ghen ghét. Lần này bọn họ thật vất vả mới có cơ hội cùng đua ngựa với công chúa, đều muốn lấy kỹ thuật cưỡi ngựa điêu luyện của mình để làm công chúa say mê, nhưng cuối cùng lại thất bại trong nháy mắt. Bây giờ người thanh niên Trung Quốc kia lại thắng khiến cho sự ghen ghét và hăm mộ của bọn hắn không còn chỗ dùng.

Nước trà đỏ như nam thạch đang nóng chảy, lắng đọng trong chén trà bằng thủy tinh, đích xác là hồng trà của nước Anh. Hương trà thơm mát, trên bàn là một ít bánh kẹo ngọt tinh xảo. Không khí vui vẻ, thoải mái, đây chính là do công chúa Zara yêu cầu uống trà vào buổi chiều.

Thưởng thức hồng trà là việc thường thấy trong giới quý tộc nước Anh, hiển nhiên công chúa Zara cũng không ngoại lệ.

Vô luận là Nghiêm Tiểu Lãng, hay là Trương Đồng, Hạ Vũ cũng nhẹ nhàng uống trà. Không phải là vì nếm thử mùi vị của trà, mà là để tận hưởng không khí vui vẻ này, có thể uống trà cùng công chúa là một cơ hội khó gặp.

Duy nhất chỉ có Vương Siêu là không uống.

Hồng trà nước Anh ngọt ngào hơn mát cũng không hợp với khẩu vị của hắn. Từ sau khi quyền pháp đại thành, hắn chỉ thích uống trà Trung Quốc, đó là loại trà đắng. Nhiều năm trôi qua hắn rất ít uống trà cũng chính bởi vì trà đã không còn tinh khiết nữa. Trong trà hiện nay có rất nhiều chất kích thích, từng giọt từng giọt thấm thấu vào trong dạ dày khiến hắn cảm thấy không được thoải mái.

“Huấn luyện viên dạy cưỡi ngựa của ta trước kia cũng không thích uống loại hồng trà này, hắn luôn khuyên ta uống trà Trung Quốc, nhưng ta sau khi uống thì cảm thấy rất đắng”.

Công chúa Zara thấy Vương Siêu không uống trà thì nói bằng tiếng Anh. Trương Đồng ở một bên vội buông chén trà, phiên dịch cho Vương Siêu hiểu.

Vương Siêu thật ra cũng biết, huấn luyện viên dạy cưỡi ngựa trước kia của công chúa Zara có đến tám chín phần là sư đệ Lưu Thanh kia của mình. Người này nghiên cứu công phu song tu rất nhiều, đi đâu cũng lưu lại những mối tình. Bất quá Vương Siêu không biết là đang mập mờ về mối quan hệ của Lưu Thanh và công chúa, hay là bội phục khẩu vị đặc biệt của hắn.

Nghiêm Tiểu Lãng cũng buông chén trà xuống nhìn Vương Siêu.

Lần này hắn được lợi rất lớn, vừa quen biết Trương Đồng, vừa được công chúa mời uống trà.

“Trương tiểu thư, vị này chính là bảo tiêu của nàng?” Đối với thân phận của Vương Siêu, hắn cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Trương Đồng đang muốn nói chuyện, có ý muốn che dấu thân phận một chút nhưng Vương Siêu lại nói trước: “Nghiêm Nguyên Nghi là gì của người?”

“Nàng là chị của tôi” Nghiêm Tiểu Lãng sững sốt, theo quán tính trả lời, đột nhiên sau đó ánh mắt khẩn trương, khiếp sợ hỏi: “Người biết chị của tôi!”

Nghiêm Nguyên Nghi tuyệt đối là một nhân vật truyền kỳ mạnh mẽ. Thân là huấn luyện viên tham mưu trưởng của trường phong đệ nhất quân, thủ đoạn cao cường, trở tay là mây, lật tay là gió, tuyệt đối vô cùng mạnh. Cho dù là thái tử hay công chúa ở Bắc Kinh muốn lấy vợ hoặc lấy chồng thì cũng phải xem sắc mặt của nàng.

Trong mắt Nghiêm Tiểu Lãng, tỷ tỷ của hắn thật sự rất mạnh mẽ. Hắn cũng thật không ngờ đột nhiên lại gặp một người thanh niên trẻ tuổi biết về tỷ tỷ của hắn.

“Đương nhiên là biết.” Vương Siêu nói: “Chắc bây giờ tỷ tỷ của người rất nhớ thương ta. Nếu có cơ hội người cũng nói cho nàng một tiếng, rằng ta cũng rất nhớ nàng”.

364. Chương 360: Khỉ Và Người! Người Và Thần!! (1)

Một nam nhân nói với một người phụ nữ, ta rất nhớ người, người cũng rất nhớ ta, như vậy mà không có quan hệ mập mờ thì mới lạ.

Trên thực tế, Vương Siêu nói những lời này cũng là thật lòng. Nguyên Nguyên Nghi năm lần bảy lượt tới bắt hấn, đích thật là nhớ sự lợi hại của hấn. Mà Vương Siêu sao lại không kiêng kỵ với một phụ nữ Đường môn có thủ đoạn cao minh, có thể tụ tập đông đảo cao thủ một lòng đối phó mình.

Hôm nay gặp phải đệ đệ của nàng, Vương Siêu thực sự nghĩ là thông qua người đệ đệ này để hiểu rõ một ít tình huống cụ thể của nàng.

Một cao thủ Đan Kinh... một huấn luyện viên tham mưu trưởng của trường phong đệ nhất quân... một người từng tranh đoạt vị trí đứng đầu đường môn với Đường Tử Trần. Thân phận và kinh nghiệm đó, thật sự không có lý do gì khiến cho Vương Siêu không kiêng kỵ.

Càng hướng chi, lần đầu tiên nàng bức bách Vương Siêu lại hoàn toàn không để ý gì đến quy củ, ngôn ngữ động tác đều rất bĩ ối.

“Người là ai?” Nghiêm Tiểu Lãng hai mắt tròn tròn rồi đột nhiên lấp lóe có thần, hấn nhìn gắt gao Vương Siêu, tựa hồ muốn nhìn thấu thân phận của Vương Siêu.

Ánh mắt của hấn lần này rất là ác liệt, tựa như dao kiếm. Cho dù là Hạ Vũ và Trương Đồng bên cạnh cũng cảm thấy trong đầu chấn động, cảm giác như người thanh niên quý tộc trẻ tuổi này đã nhìn thấu tâm can của mình.

“Bằng hữu của tỷ tỷ ta, ta trên cơ bản cũng biết được, về phần người mà tỷ tỷ ta nhớ thương thì rất ít, ít nhất ta chưa từng nghe nói qua người như người” Ngón tay Nghiêm Tiểu Lãng chuyển động, ánh mắt ác liệt, ngôn ngữ phối hợp với ánh mắt làm cho người ta cảm thấy có một loại áp lực vô hình.

“Có khí chất, dù sao người có gia thế lớn không nhất định đều là cậu ấm chỉ biết ăn diện, người lợi hại như vậy cũng có vài người” Trương Đồng, Hạ Vũ liếc mắt nhìn nhau.

Cử chỉ, lời nói và khí chất của Nghiêm Tiểu Lãng rất phù hợp với nhau. Lúc cần ôn hòa thì ôn hòa, lúc cần mạnh mẽ thì mạnh mẽ. Một khi ánh mắt ngưng tụ, sắc mặt thay đổi thì có thể tạo thành áp lực cho người khác, có tố chất của một nhân vật lớn.

Hai người Trương Đồng, Hạ Vũ đều là phụ nữ thành tinh, sao lại không nhìn ra điều này?

Hai tay Hạ Vũ đặt lên đầu gối, mặt mang ý cười nhìn hai nam nhân này tranh đấu. Là một phụ nữ, xem nam nhân tranh đấu cũng là một thú vui. Nhất là dựa vào ngôn ngữ cùng khí chất mà tranh đấu, càng có tinh thần hơn.

“Nam nhân trong lúc tranh đấu... quả thật rất thú vị. Bất quá chỉ sợ Nghiêm Tiểu Lãng không phải là đối thủ của bằng hữu Trương Đồng” Trong lòng Hạ Vũ âm thầm nghĩ.

“Cũng có vài phần khí chất, bất quá ngoài mạnh trong khô, chỉ hé lộ phần lịch lãm. Không thể so với tỷ tỷ người, ngay cả so với Liêu Tuấn Hoa cũng còn kém rất nhiều. Nhưng so với đám người Vương Tiểu Lỗi, Triệu Quân thì người có thể tính là xuất sắc. Bất quá nêu sau này người phải về nước phát triển để ngồi lên các chức cao hơn thì còn phải ma luyện nhiều” Vương Siêu không thêm né tránh ánh mắt ác liệt của Nghiêm Tiểu Lãng, “Về phần ta là ai, người chỉ cần nói một chút cho nàng, thì nàng hiển nhiên sẽ biết được”.

“Ồ? Tỷ tỷ của ta thân trải qua trăm trận chiến, Liêu Tuấn Hoa mười mấy tuổi đã là Song hoa hồng còn của Mĩ quốc Hồng môn, sau khi đến sơn đồng thì chiến tích lại càng nổi lên như cồn. Gần đây được điều tới trong bộ máy chính quyền để đảm nhận một loạt công việc. Ta hiển nhiên không thể sánh bằng” Nghiêm Tiểu Lãng cười cười. Ngôn ngữ có chút khiêm nhường, nhưng trong đó có ý tứ không phục.

Như vậy hẳn đích thực xuất thân từ đại gia đình quý tộc. Học tập có thành thì sau này mới có thể ngồi lên những chức cao. Nhưng muốn làm cho người ta tin vào bản lãnh của mình thì phải ma luyện thật nhiều mới có thể ngồi lên. Như vậy thì thói quen ăn chơi trác táng sẽ không có khả năng ngồi lên đó.

Loại người như Nghiêm Tiểu Lãng, hiển nhiên không phải là hạng người quần áo lụa là, công tử bột.

Bất quá hẳn thấy Vương Siêu không hề để ý đến mình thì đột nhiên cảm thấy khí thế của mình không chấn nhiếp được người này, có lẽ trong mắt người này giống như một trò trẻ con. Thật giống như một cái chức bí thư tỉnh mà dám ra oai trước mắt tổng lý thì đúng là làm trò cười.

“Nếu người là bằng hữu của tỷ tỷ ta, thì có cần ta giúp liên lạc với tỷ tỷ không?”

Mặc dù Nghiêm Tiểu Lãng đã thu hồi ánh mắt ác liệt, nhưng lại vẫn có vẻ thông dong giống như trước, hẳn nhẹ nhàng cho tay vào túi quần lấy ra một cái điện thoại di động màu đen. Hắn bấm số điện thoại của tỷ tỷ Nghiêm Nguyên Nghi của hắn.

Chiếc điện thoại di động này chính là sản phẩm công nghệ cao của bộ đội. Thông tin được vệ tinh mã hóa trên toàn cầu, tín hiệu rất mạnh, có thể truyền đến bất cứ nơi đâu, hơn nữa lại không thấm nước và không bị bể. Chỉ cần nhấn một cái thì trong vòng nửa giờ sẽ có người chuyên môn đến bảo hành ngay. Đây là Nghiêm Nguyên Nghi cảm thấy hẳn xứng đáng mà cho hắn. Dù sao lấy thân phận của hắn mà ở nước ngoài ma luyện thì vấn đề an toàn, thông tin là quan trọng nhất.

Bây giờ hắn gọi điện thoại, cũng không gọi cho người bảo vệ mà trực tiếp gọi luôn cho tỷ tỷ Nghiêm Nguyên Nghi của hắn. Thật ra tại tư nhân của công chúa nước Anh hắn cũng không lo lắng lắm về sự an toàn của mình. Nếu nơi này mà cũng không an toàn thì thật đúng là chẳng còn nơi nào an toàn.

Tít tít tít, tít tít tít... Những âm thanh nhỏ đến cực điểm phát ra từ chiếc điện thoại Vương Siêu đều nghe rõ ràng. Trong đó còn nghe thấy thanh âm từ một người phụ nữ, giọng nói vô cùng thoải mái êm ái, đúng là của Nguyên Nguyên Nghi.

Phụ nữ luyện quyền pháp đến cảnh giới như Nguyên Nguyên Nghi thì tiếng nói sẽ mượt mà như châu ngọc vậy.

“Tiểu đệ, có chuyện gì xảy ra vậy. Bây giờ chị đang bận nhiều việc ở Mỹ! Em gần đây học tập như thế nào? Đã lấy được tấm bằng tiến sĩ, muốn trở về nước sao. Ta nghe nói thời gian không phải là rất lâu sao?” Hiển nhiên Nguyên Nguyên Nghi biết số điện thoại này là của đệ đệ mình cho nên nói chuyện rất thoải mái.

“Ừm, biết rồi.” Nghiêm Tiểu Lãng thật ra rất nghe lời tỷ tỷ. “Em đang ngồi uống trà cùng công chúa Zara, bên cạnh là... bằng hữu của chị. Hắn nói là bằng hữu tốt của chị, rất nhớ thương chị, hẳn nói chị cũng rất nhớ thương hắn, cho nên em mới gọi điện thoại hỏi một chút”.

“Cái gì? Là bằng hữu tốt của chị?” Ngôn ngữ Nghiêm Nguyên Nghi bên kia chợt biến, sau đó nói: “Là ai vậy?”

“Tỷ tỷ, hay là chị nói chuyện trực tiếp với hắn đi” Nghiêm Tiểu Lãng cười cười đưa điện thoại cho Vương Siêu. Hắn biết tỷ tỷ của mình lợi hại, trong quân đội hay trong chính trị đều là nhân vật lợi hại, chuyện một mình làm việc, mơ hồ là lãnh đạo quân đội trong nước. Nếu trước mắt nàng mà dám nói những lời nhớ thương hay đại loại như vậy thì cho dù là tại Pháp, Nghiêm Nguyên Nghi cũng không hoài nghi sẽ bị tỷ tỷ mình giáo huấn ba ngày.

Nhưng không biết thế nào mà đối với Vương Siêu, tận trong nội tâm Nghiêm Tiểu Lãng có một loại cảm giác kiêng kỵ không thoải mái. Chủ yếu là vừa rồi Vương Siêu nói hắn không bằng Liêu Tuấn Hoa. Nhân vật như vậy, ở sâu trong nội tâm hẳn cảm thấy khó đối phó.

Vương Siêu nhận lấy điện thoại, cũng cười vui vẻ, ngôn ngữ cũng tùy ý: “Nguyên Nghi, hôm nay trùng hợp ta gặp đệ đệ của cô. Coi như là liên lạc với cô một chút. mấy ngày này đa tạ cô đã nhớ thương. Chuyện ở Singapore nói vậy chắc cũng là chủ ý của cô? Chỉ tiếc là đúng lúc ta lại ở đó với Ngã Dương, nên đã khiến cho kế hoạch của cô gặp phải phiền toái! Thật sự là không có ý tứ”.

Sau khi nói xong thì nhất thời không khí trở nên trầm mặc...

“Là người? Vương Siêu!”

Sau một lúc trầm mặc, đầu bên kia vang lên thanh âm lạnh như băng của Nghiêm Nguyên Nghi.

Hiển nhiên, Nghiêm Nguyên Nghi đối với thanh âm của Vương Siêu xuất hiện trong điện thoại của đệ đệ mình cũng giật mình không nhỏ. Nhưng không hổ là tâm lý tổ chất vô cùng tốt của một tuyệt đỉnh cao thủ, chỉ trong thời gian trầm mặc ngắn đã khôi phục lại bình tĩnh.

“Vương Siêu, người muốn làm gì?” Nghiêm Nguyên Nghi cũng không dông dài, trực tiếp hỏi thẳng. Rất hiển nhiên, trong cảm giác của nàng, Vương Siêu trước mặt đệ đệ của nàng khẳng định sẽ không có động tác gây hại nào.

“Cô yên tâm, đây là chuyện của ta và cô, không quan hệ đến đệ đệ của cô, bất quá chỉ là cùng công chúa Zara của nước Anh ngồi uống trà nói chuyện phiếm mà thôi. Ta gần đây không liên lạc được với cô, chỉ có thể mượn điện thoại của đệ đệ cô nói chuyện một chút” Vương Siêu nói chuyện không nhanh lắm, khiến cho Nghiêm Tiểu Lãng nghe được liên cảm thấy ngáy dại.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ, người trẻ tuổi trước mắt đúng là có quan hệ rất sâu với tỷ tỷ hắn.

“Nói chuyện gì?” Nghiêm Nguyên Nghi ở phía bên kia lạnh lùng hỏi. Hiển nhiên nàng đã có đối sách ứng phó. Nàng cũng không sợ Vương Siêu uy hiếp đệ đệ của nàng, đạt tới cảnh giới như nàng thì một đệ đệ cũng không tính là quan trọng.

Đồng dạng, nàng cũng rất hiểu con người Vương Siêu, người này cho dù có uy hiếp cũng không có tác dụng. Dùng hành động thay lời nói, người giết cả nhà ta, ta quay lại giết cả nhà người là huê.

“Chúng ta mặc dù chỉ đánh nhau có một lần, nhưng đã biết tính cách của nhau. Cô muốn làm gì thì ta cũng đã rõ. Người như chúng ta, muốn làm việc gì thì cũng không có thứ gì có thể ngăn cản được. Ta chỉ muốn cùng cô ước định một việc, sau này cô muốn đối phó với ta thì cứ việc đến tìm ta. Nếu như lại xuất hiện ở Singapore gây chuyện, phá hủy quy củ thì cũng đừng trách ta không tuân theo quy củ”.

Vương Siêu thật ra biết rằng, võ công luyện đến Đan đạo cảnh giới, thì tâm trí cực kỳ kiên định. Chính là nhân vật khi nhận thấy việc nào làm được thì tuyệt đối sẽ không chần chừ.

Nếu Nghiêm Nguyên Nghi muốn hợp tác với các nguyên lão Đường môn, tập hợp cao thủ khắp nơi để đối phó với mình và Đường Tử Trần thì cho dù là một trăm con trâu cũng không thể cản được.

“Ta chưa từng có thói quen này, bất quá những người khác muốn thế nào thì ta cũng không thể ước thúc. Người không chỉ là cừ địch của một mình ta. Không nên nói chuyện quy củ, nó cùng với ta không có quan hệ. Đương nhiên, người cũng đừng nghĩ đến việc ước thúc bọn họ. Nếu như người muốn khống chế ta thì ta cũng sẽ tiếp đón. Người muốn trả thù thì ta cũng không keo kiệt một... đệ đệ đâu”.

Ý tứ Nghiêm Nguyên Nghi rất dứt khoát, nói chuyện cũng rất lưu loát. Cừ địch của Vương Siêu rất nhiều, nếu người khác không muốn nói đến chuyện quy củ thì nàng cũng không thể ước thúc được. Nếu như Vương Siêu muốn đem hết mọi chuyện đổ lên đầu nàng thì nàng cũng không sợ, cùng lắm là hai bên cùng giết nhau, xem thử thủ đoạn ai lợi hại hung mãnh hơn. Tới thời điểm mấu chốt thì nàng cũng không cần tới người đệ đệ này!

“Tốt lắm, ta cũng muốn biết tiếp theo cô sẽ đối phó với ta như thế nào. Bất quá vừa rồi nghe đệ đệ cô nói thì hiện tại cô ở Mỹ cũng tốt lắm, cô cũng không muốn ta xuống tay chứ” Vương Siêu nói chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng trong ngữ khí đã bộc lộ rõ.

Từ việc Nghiêm Nguyên Nghi đến bắt hắn, cho đến việc tập hợp một nhóm cao thủ Đan Kinh vây bắt Trần Ngã Dương, Vương Siêu vẫn đều là ở trong thế bị động. Bây giờ hắn nói những lời này là muốn chuyển sang thế chủ động, chuẩn bị phát động phản công.

365. Chương 360: Khỉ Và Người! Người Và Thần!! (2)

“GOD?” Vương Siêu cười cười: “Đúng là đồn đại, muốn ám sát ta cũng không phải chuyện đơn giản, lần nào cũng là bị ta diệt toàn quân. Ta đúng là cảm thấy hứng thú khi người ám sát ta. Nhớ lại lúc hai chúng ta chiến đấu, đến tận bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ”.

Tít Tít Tít Tít Tít Tít... Vương Siêu vừa nói xong thì lập tức Nghiêm Nguyên Nghi ở phía bên kia tắt điện thoại, hiển nhiên không muốn nói nhiều với Vương Siêu. Lần trước nàng đã bị Vương Siêu đùa giỡn.

Đưa lại điện thoại cho Nghiêm Tiểu Lăng, lúc này sắc mặt của vị đệ đệ này cũng đã thay đổi. Hắn không thể dấu được sự chấn động trong lòng. Mới vừa rồi hắn nghe một phần nội dung cuộc nói chuyện, lấy trí thông minh của hắn thì có thể phán đoán ra Vương Siêu và tỷ tỷ Nghiêm Nguyên Nghi của hắn trong lúc đó phát sát khí ra xung quanh.

“Người này rất kỳ quái...” Công chúa Zara cảm thấy màn này rất thú vị, Vương Siêu và Nghiêm Nguyên Nghi trong lúc đó nói chuyện với nhau rất nhanh, nàng không lưu loát tiếng Trung Quốc nên nghe xong cũng có cái hiểu cái không.

“Thì ra là hắn!” Lỗ tai Hạ Vũ dựng thẳng lên, cũng nghe ra được một ít chi tiết, rốt cục nàng cũng đoán ra thân phận của Vương Siêu! Người lãnh đạo Nam Dương Đường môn! Đệ nhất trong giới võ thuật Châu Á.

Chuyện tới bây giờ Hạ Vũ mới biết được thân phận của Vương Siêu thì cũng không có gì lạ.

Dù sao chuyện Vương Siêu lên báo đã được ba năm. Trong ba năm này hắn đã rời nước để tránh tầm mắt của kẻ khác. Hiển nhiên sẽ không ở lại trong nước để cho người ta thổi phồng hắn lên như mặt trời giữa trưa. Một năm rưỡi không lộ diện khiến cho mọi người dường như đã quên hắn đi. Bây giờ công việc kinh doanh cùng với võ thuật giới cũng giống nhau, có thể nói trong ba năm này đã khiến cho Vương Siêu dần dần trở nên lãnh đạm.

Về phần hắn xông vào Mĩ quốc Hồng môn, giúp Tư Đồ Ngọc, đàm phán với Bắc Mĩ Đại quyền bang, mặc dù tác động rất lớn nhưng tin tức không được truyền ra bên ngoài. Cho nên người ngoài không biết cũng là chuyện rất bình thường.

Giới võ thuật Hồng môn ở Pháp có rất nhiều bang hội người Trung Quốc, loại nào cũng có, rất phức tạp. Hạ Vũ cũng chỉ biết được một ít sự việc không rõ ràng, càng huống chi là người khác!

Nhưng bây giờ lại nhắc tới, khiến cho nàng liên tưởng nhớ lại một ít sự tình mình đã biết.

“Khó trách Trương Đồng không hề sợ hãi, người này chính là đầu lĩnh quân phiệt của Nam Dương Đường Môn. Nghe nói lực lượng vũ trang của Nam Dương Đường Môn có thể trực tiếp đối kháng với quân đội chính phủ. Cho dù là lực lượng Hồng môn tại Pháp có tăng lên thì cũng không đủ để chống lại. Trương Đồng như từ lúc nào lại quen biết nhân vật lợi hại như vậy? Nam nhân này thật sự là rất kinh khủng. Lực lượng cường đại, thế lực cường đại cùng với vô cùng giàu có...”

Trong lòng Hạ Vũ đột nhiên giống như nhảy lên. “Công chúa Zara, ta xin thất lễ” Nghiêm Tiểu Lăng không có tâm tình để tiếp tục ngồi xuống, hắn lễ phép đứng dậy nói lời từ biệt rồi vội vã đi ra ngoài. Hắn muốn hỏi thật kỹ quan hệ của tỷ tỷ mình và Vương Siêu này.

Kế tiếp, Vương Siêu cũng không nói chuyện nhiều, chỉ là Trương Đồng và công chúa Zara bàn chuyện làm ăn. Lúc bàn xong thì mặt trời cũng đã lặn về hướng tây, ba người mới đứng dậy cáo từ rồi trở về trang viên của Trương Đồng.

Cũng có thể nhìn ra được, công việc làm ăn lần này của Trương Đồng đã đạt kết quả vô cùng tốt.

Mặc dù công việc làm ăn tốt nhưng trong nhà Trương Đồng thì lại có chuyện!

Khi Trương Đồng về tới nhà thì thấy trước cửa nhà mình có tới ba mươi đại hán đang vây quanh, đồng thời còn mang theo vài bao bố có hình người, hiển nhiên là thi thể.

Cùng lúc đó, bên cạnh thi thể có bốn mươi lăm người đang đứng. Trương Đồng nhận ra những người này đều là người Trung Quốc đứng đầu xã đoàn tại Pháp!

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Trương Đồng nhìn những người này, nhướn mày hỏi.

“Chuyện gì xảy ra! Trương Đồng người có phải là người mời những bảo tiêu này tới không.” Một người trung niên có gương mặt như chim, vóc người nhỏ gầy, nhưng hai mắt thì hung ác giống như độc xà mở miệng nói: “Tối hôm qua mấy người bảo tiêu của Hồng môn chúng ta được người mời tới đã chết cạnh sông Senna, sáng hôm nay cảnh sát báo có thi thể nên chúng ta mới biết. Chúng ta đã chờ người một ngày ở đây rồi, chuyện này không thể không trả cho chúng ta một cái công đạo”.

Xã đoàn người Hoa, chính là thế lực xã hội đen khổng lồ luôn tranh đấu ám sát. Cảnh sát Pháp không hề nhúng tay vào, đều chỉ thông báo cho bọn họ tự giải quyết, sau đó là cảnh cáo.

“Cái gì?” Trương Đồng vừa nghe thì cảm thấy kinh hãi.

Mà người trung niên nhân này chính là lão đại của Hồng môn tại Pháp, là người hung ác, ngoại hiệu gọi là Ma Gia.

“Chuyện này hẳn là có liên quan tới việc người mời bảo tiêu mới tới”.

Ma Gia dùng con mắt tam giác nhìn Vương Siêu một chút, lộ ra hàn ý.

“Không biết người bảo tiêu mà người vừa mời tới là ai?” Người đứng đầu xã đoàn lại lên tiếng. “Người của chúng ta bây giờ đã chết, công đạo nhất định phải có, nhưng chúng ta cũng tuân theo quy củ. Bây giờ chúng ta muốn đem vị bảo tiêu mới này đi tra khảo một chút.”

Vương Siêu vừa nhìn tình huống ở hiện trường thì đã đoán ra mọi chuyện, khẳng định là đám người Yến sư huynh kia trong lúc mang thi thể kia đi chôn thì tổ chức GOD đã cho người mai phục giết hết bọn họ. Sau đó sáng sớm có một nhóm người phát hiện ra. Mọi nghi ngờ đều đổ lên đầu mình, bắt quả Vương Siêu hiển nhiên cũng có đối sách, cũng rõ ràng được điểm mấu chốt trong đó.

“Nói đến quy củ! Muốn dẫn ta đi điều tra! Khẩu khí thật là lớn!” Vương Siêu nhìn thấy Trương Đồng muốn nói thì xoắn tay áo xuống, bước lên hai bước lạnh lùng nhìn nhóm người này. Hồng môn nước Mỹ nữ thiên vương Hồng Tú Liên nhà Tư Đồ nói chuyện quy củ với ta cũng không quá bảy điều! Chư vị có lẽ cảm thấy Vương Siêu ta là hổ bằng giấy sao. Các người có lẽ cũng đã nhận ra ta là Vương Siêu, cũng đã nghe danh ta. Nếu muốn cùng ta đối đầu thì tất cả các người ở đây, một người cũng không thể rời khỏi cái sân này!”

Thanh âm nói chuyện của Vương Siêu rất lớn, bước tới như hổ đi. Mặt đất bị chấn động khiến cho những người này trong nháy mắt cũng phải biến sắc!

“Thì ra là người lãnh đạo Nam Dương Đường môn đến. Lần này chúng ta đã thất lễ rồi” Đột nhiên trong lúc đó có một lão giả chống gậy thông thả bước ra.

“Thất lễ thất lễ” Nhìn thấy lão giả đi ra giải vây, bọn người Ma Gia giống như trút được gánh nặng, ai cũng cười cười, thần thái thay đổi nhanh vô cùng.

“Biết thất lễ là tốt rồi” Vương Siêu cũng biết, thật ra bọn người này cũng chỉ mơ hồ đoán ra thân phận của mình mà thôi. Cho nên mới đến để xác nhận. Ngay từ đầu bọn hắn đến đây cũng chỉ là dò xét thực hư mình như thế nào.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân, chính là nhóm người này tưởng rằng Đường Môn muốn phát triển nghề bảo an tại Pháp, cướp đoạt công việc của họ cho nên trong lòng có địch ý.

Đồng dạng đều là những người lãnh đạo cho nên không thể tỏ ra yếu thế. Tiếp tục che giấu thân phận không được cho nên Vương Siêu bộ lộ ra sự tàn nhẫn luôn.

Quả nhiên lần này thu được hiệu quả. Đồng thời cũng chứng minh được suy nghĩ trong lòng Vương Siêu. Nhóm người này chủ yếu tới đây là vì mình.

Chuyện của Hồng môn tại Mỹ, khẳng định là Hồng môn tại Pháp cũng biết, nhưng Vương Siêu thật ra không sợ mình dùng sự hung ác không thể khống chế được tràng diện.

“Không sợ đối thủ là thần, chỉ sợ bằng hữu là heo” Vương Siêu gật đầu, “Nói như vậy các vị cũng đã biết, nguyên nhân những người này chết không có quan hệ với ta, khẳng định là do tổ chức ám sát nào đó làm. Các người cũng không cần lo lắng, Hồng môn Pháp và Đường môn chúng ta chưa từng có xung đột. Đường Môn chúng ta đến Pháp cũng không phải là cướp chén cơm của các người. Lần này đơn giản là ta nợ Trương Đồng một nhân tình nên tự mình đến Pháp. Đối với tổ chức ám sát này thì chúng ta đều là bằng hữu. Chư vị nếu đã tới thì chúng ta có thể trao đổi cụ thể một chút để đối phó với tổ chức ám sát này”.

“Trăm nghe không bằng một thấy, khi thấy rồi thì còn hơn cả lời đồn. Hôm nay được gặp người đứng đầu Nam Dương Đường Môn thì thấy quả đúng là nhân vật khó lường. Lúc trước đúng là chúng ta đã hồ đồ”.

Ma Gia cười khổ một chút.

Đối mặt với nhân vật cường thế như vậy, bọn họ có một loại cảm giác vô cùng bất lực.

Đích xác, ngay khi Vương Siêu vừa bước đi thì mỗi người bọn họ ở đây đều cảm thấy kinh hãi, đây chính là thực lực và tâm lý tạo nên áp lực nặng nề!

Ngay lúc Vương Siêu lấy cường thế để áp đảo đám người xã đoàn nước Pháp thì cũng giống như lúc Vương Siêu nói chuyện với Nghiêm Nguyên Nghi ở nông trại vậy.

Trời mưa rả rích.

Một phiên bình nguyên trồng bắp ngô rộng vô hạn không thể nhìn đến tận cùng, đồ sộ tới cực điểm. Cánh đồng bắp ngô này thật sự rất lớn.

Nghiêm Nguyên Nghi, Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long, Triệu Quang Vinh bốn người đang đi dưới chiếc dù, cùng nhau đi trên cánh đồng bắp ngô này. Mặt đất tuy lầy lội đầy bùn nhưng không thể dính trên giày bọn họ, hiển nhiên mỗi bước đi đều có ẩn chứa kinh khí, có thể ngăn chặn bùn.

“Tổng bộ GOD ở chỗ này?” Vũ Vận Long hỏi Nghiêm Nguyên Nghi.

“Không phải, bất quá chỉ là một địa điểm để chúng ta gặp người lãnh đạo GOD”.

“GOD và công ty hắc thủy ở Mỹ có quan hệ mật thiết, Nguyên Nghi người dẫn chúng ta đến, có phải hay không có chút mạo hiểm?” Lưu Mộc Bạch nhíu mày.

“Lưu tiên sinh không nên lo lắng, dân Mỹ cũng tốt, dân Úc cũng tốt, dân tộc Trung Quốc cũng tốt. Trong mắt ta thì chỉ giống như một bộ lạc. Chúng ta cường đại như vậy chính là thần tiên. Thần tiên đến xem người cũng giống như người ta xem khỉ. Ta sao chỉ vì lợi ích của khỉ mà đối phó với người như ta? Nếu là các người, luyện thành Đại Đan, tiến hóa thành tiên thì tại sao còn muốn nghe người ta an bài? Người có thể nghe khỉ an bài, vì khỉ mà phấn đấu. Mà tiên muốn nghe người an bài, vì đoàn thể của người mà ra sức, thật sự là việc không thể giải thích nổi”.

Ở phía sau đột nhiên một thanh âm truyền tới lỗ tai của Lưu Mộc Bạch.

Sắc mặt mấy người lập tức thay đổi, tiến nhanh tới phía trước, sau khi đi được một đoạn đường rất dài thì đã thấy có một người đứng trước mặt!

Người này quay lưng về phía bọn họ.

Hắn mang một cái nón che kín đầu, hoàn toàn không thể nhìn thấy tướng mạo, không biết là người nước ngoài, hay là người Trung Quốc. Chỉ có lời nói là hơi lai tiếng Trung.

Ngữ khí của người này, nghe cũng rất kỳ quái, vô luận là ai nghe xong thì cũng sinh ra một loại cảm giác rằng người này cao cao tại thượng. Không phải là cái loại khí thế có được do quyền lực, tiền tài, lực lượng mang đến, mà chính là loại khí thế do chênh lệch về chủng tộc.

Đồng thời, lời nói của hắn cũng khiến mọi người chấn kinh đến cực điểm!

Loài người bị ràng buộc bởi quốc gia, dân tộc. Nhưng trong mắt hắn thì chỉ giống như một bộ lạc toàn khỉ! Mà người lãnh đạo cao cao tại thượng, quyền thế ngất trời như hắn, trong mắt hắn thì hắn chính là người lãnh đạo đám khỉ này! Ngôn ngữ cuồng vọng như vậy, nếu do người khác nói ra thì thế nào cũng cho rằng hắn bị điên. Nhưng ở đây, vô luận là Lưu Mộc Bạch, hay Nghiêm Nguyên Nghi, Vũ Vận Long đều không

chút nào hoài nghi hẳn là kẻ điên. Trái lại, trên mặt bọn họ cũng lộ ra vẻ ngưng trọng chưa từng có trước nay, giống như là đối mặt với một vị thần như Vương Siêu.

366. Chương 361: Khẩn La Mật Cổ! (giống Trống Khua Chiêng)

“Bất quá, có người quyền pháp đã chân chính luyện đến mức tốt cùng, cũng không cho mình là thần. Có người tu luyện còn chưa tới đỉnh, thì lại tự nhận mình là thần”.

Bên trong lời nói của Vũ Vận Long sắc mùi khiêu khích, dù sao đối mặt với mở lý luận về hầu tử, nhân, thần tiên của tay lãnh tụ tổ chức GOD thần bí này, hẳn rất là xem thường, hơn nữa cảm giác được kẻ này thật sự quá cuồng vọng, cuồng vọng đến vô biên vô hạn!

Hắn nói có người quyền pháp chân chính luyện tới mức cực hạn, lại không cho mình là thần, rất hiển nhiên, nói chính là Vương Siêu.

Tuy rằng cùng Vương Siêu là địch nhân, thế nhưng Vũ Vận Long dùng sức của ba cao thủ bão đạn vây công một mình Vương Siêu, cũng bị gã đánh gục từng người một, rồi thông dong mà đi. Thân thủ như vậy, vũ kỹ (kỹ năng võ công) như vậy, lực lượng như vậy, dù trong lòng Vũ Vận Long không muốn, nhưng không thừa nhận cũng không được, Vương Siêu thật đúng là kẻ tồn tại ở đỉnh cao.

Tuy nhiên lời nói của Vương Siêu không có cuồng vọng như kẻ thần bí trước mắt này.

Kẻ thần bí trước mắt này, đích thật là rất rất mạnh, Vũ Vận Long cũng nhìn không ra rốt cục trình độ của gã đạt đến mức nào. Nhưng hắn tuyệt đối không tin, trên thế giới này lại còn có kẻ cường đại như Vương Siêu.

Vương Siêu hẳn ta thiên hạ vô địch Thủy Trích Thạch Xuyên (Nước rỏ xuyên đá), Ác Thiết Thành Nê (Nắm sắt thành bùn), thần vẫn là thần. Nhưng không nói mình là thần, mà người lại là người phàm, nhà người còn dám khoát lác mà không biết ngượng?

Chính bởi vì hai cái cuộc so sánh (tỉ thí) nước đôi đó, khiến cho trong lòng Vũ Vận Long rất không vui.

“Người nói kẻ mà quyền pháp luyện đã đến mức tốt cùng, tên là Vương Siêu, lãnh đạo mới của Nam Dương Đường Môn” Đối mặt với vẻ khiêu khích trong lời nói của Vũ Vận Long, may mắn không hề thêm để ý chút nào, tiếng mưa tí ta tí tạch rơi trên đầu lạp của y, phát ra âm thanh lộp độp rồi nước mưa theo thân thể y rơi xuống, có tiết tấu rung động búng rất nhỏ, điều này dẫn đến hễ có nước mưa rơi vào trên người hắn thì đều bị bắn ngược ra ngoài, mà trên đầu lạp, trên áo tơi cũng không hề có dấu vết thấm thấu ướt át của nước mưa!

Nghiêm Nguyên Nghi phát giác ra hiện tượng này, nhú mày lại.

Trong đạo pháp, có thuyết pháp “Bát Thủy Bất Tiến” (hắt nước không vào), chính là lúc ấy lấy một đường đao vũ động, dù cho kẻ khác có hắt nước cũng không thấm được lên người, chứng tỏ rằng đạo pháp liên miên dày đặc rất mạnh.

Thân thể người này khê búng, mang theo đạo ý “Bát thủy bất tiến”, thật sự là loại hành vi tu luyện tới cực điểm.

Nghiêm Nguyên Nghi tuy rằng tự phụ có thể miễn cưỡng làm được điều này, nhưng tuyệt đối không có lòng tin làm được kiểu dễ dàng thoải mái, ung dung thản nhiên giống như kẻ thần bí trước mắt.

“Vương Siêu một tay công phu Thủy Trích Thạch Xuyên làm khiếp sợ Đại Quyền Bang, cũng là công phu búng tăng bậc này, cũng không rõ người này có thể làm thạch xuyên (xuyên quá đá) hay không. Nếu như có thể làm được, như vậy cùng Vương Siêu trái lại khác gì liều mạng” Công phu búng giọt nước làm thành “Bát thủy bất tiến” tuy rằng rất khó, nhưng muốn đem tia nước đục được cái chén sứ cứng rắn thì càng là việc khó hơn nhiều.

Trong lòng Nghiêm Nguyên Nghi nghĩ chính là như thế nào để mượn được lực lượng của GOD nhằm đối phó với Vương Siêu.

Mới vừa rồi khi trên đường, đúng lúc nàng nhận được điện thoại của Vương Siêu, khiến tức giận cũng công nhẹ.

Về phần tay thủ lĩnh GOD này, càng mạnh mẽ đối với nàng lại càng tốt, dấu sao có cường đại nữa thì cũng nằm cả trong lòng bàn tay nàng, đừng nói là nàng mượn sức thể lực quá cường đại, bốn đan kinh cao thủ liên hợp lại, cậy nhờ vào lực lượng sau lưng, đủ để có thể tung hoành thiên hạ, xuất quỷ nhập thần, dù là Vương Siêu cũng phải nhượng bộ lui binh.

Đối với tay Vương Siêu này, Nghiêm Nguyên Nghi mặc dù có chút kiêng kỵ, nhưng sâu trong nội tâm nàng, kiêng kỵ nhất lại chính là “Thần long kiến thủ bất kiến vĩ” - Đường Tử Trần (Rồng thần thấy đầu không thấy đuôi). Bất quá trước nhất phải diệt trừ được tay Vương Siêu đã, vậy mới có thể đối phó được với ả đàn bà đã gắt gao treo trên đầu mình suốt cả đời này.

“Ta biết các ngươi cũng muốn làm tan rã thế lực của Đường Môn. Tổ chức GOD tại Châu Phi của ta cũng bị Đường Môn chèn ép kịch liệt. Ta từng nhiều lần phái người bám theo ả đàn bà kia của Đường Môn, chỉ tiếc vẫn không thành công, bởi vì ả đó cũng như chúng ta là một loại thần, bao trùm phía trên loài người. Thần và thần đấu tranh, nhất định sẽ kéo dài”.

Tay thủ lĩnh thần bí nói chuyện vẫn ung dung thản nhiên như cũ, dùng một loại ngữ khí thoải mái, thản nhiên, gột rửa hết thủy tâm tình nóng nảy.

Không thể không nói, tiếng nói, thần thái, khí chất của y cũng đã chân chính có được loại ý cảnh phi nhân loại.

“Vũ Vận Long tiên sinh, trong lòng ông cho rằng ta rất cuồng vọng sao” Kể thần bí vẫn như cũ quay lưng về phía mấy người, “Thế nhưng điều ta nói đích thực là sự thật. Từ cổ chí kim, nhân vật đan pháp đại thành, đều ẩn cư nơi rừng núi, phiêu nhiên xuất thế, không cùng người trong thế tục qua lại, tại vì sao, tại vì sâu trong nội tâm bọn họ đã tự cho mình là vị tiên. Tiên không tụ cùng người, long không giao cùng xà”.

“Nghe nói rằng, cái khung (nghĩa bóng: sự kiêu ngạo) của Vũ Vận Long tiên sinh rất là lớn, chưa từng bao giờ cùng nhân sĩ giới võ thuật dân gian qua lại, chỉ có cùng người lãnh đạo quốc gia gặp gỡ. Loại hành vi này, nghĩ kĩ mà nói, cũng không phải là chưa từng có ý nghĩ tự coi mình làm thần”.

Vũ Vận Long nghe thấy những lời này, trong lòng cấp tốc nhảy dựng lên hai cái, cảm giác được kẻ thần bí trước mắt này thực sự đã thấu triệt lòng người.

Nguyên nhân sự kiêu ngạo của hắn, đích thật là bởi bản thân cảm giác việc cao thủ qua lại cùng dân gian ngoại giới, thật sự cái đó không cần thiết, cũng không phải là không có tư tưởng cao cao tại thượng.

Giống như vậy, Nghiêm Nguyên Nghi, Lưu Mộc Bạch hình như cũng có điều suy tư.

Nhưng thật ra các nàng cũng có cùng dạng suy nghĩ, chỗ của bọn họ, người bên ngoài cũng khó mà chen vào, lấy hai vị lãnh tụ của Đường Môn là Kim Lộc, Ôn Diệu Càn mà nói, thực lực của bọn họ là rất mạnh, cũng có tính hợp tác rất lớn. Thế nhưng Nghiêm Nguyên Nghi, Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch lại thủy chung không xem bọn họ như đối tượng hợp tác công bằng.

Tại vì sao? Cũng là bởi thực lực của chúng ta quá mạnh mẽ, các ngươi chỉ là con người, có tư cách gì mà đòi ngang hàng ngồi với ta?

“Đan đạo quá mạnh mẽ” Do quyền pháp tu luyện nhập vào đan đạo, con người cũng đã bước chân vào con đường của thần. Từ cổ chí kim ai mà chẳng thế, tuy nhiên, đại đa số con người, có thực lực giống như thần, nhưng suy nghĩ lại không như thần. Lấy ví dụ như hai con rồng Đường Toái Vân, Đường Liên Khê, mặc dù là từ huấn luyện doanh của ta mà ra, nhưng với bọn hắn cái gọi là đoàn thể dân tộc, chịu cam tâm vì con người dốc sức, thật sự là điều đáng tiếc nuối.

Bao đan là cái gì? Bao đan chính là tiên, sau khi bao đan, thể lực, linh mãnh, phản ứng của con người đều có một loại thoát thai hoán cốt nhảy vọt. Nhìn người bình thường, thậm chí cả khi luyện tập lực lượng gia

đình, đều cảm giác thật bé nhỏ không đáng kể, phủ ngưỡng chúng sanh (phủ ngưỡng: phủ: cúi gầm mặt và ngưỡng: ngẩng cao đầu).

Tay thủ lĩnh thần bí đang nói, đột nhiên khoát tay áo, bộ dáng như kiêu mát hừng, “Được rồi, không nói những cái đó nữa, ta chỉ là cảm thán một lúc thôi, các người muốn đối phó với Đường Môn, ta cũng phải đối phó với Đường Môn, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu của ta. Dĩ nhiên các người đều là đại đan luyện thành địa tiên, có tư cách làm bằng hữu của ta. Còn về phần tay Vương Siêu kia, ta đã tiếp nhận hai tỷ đô la vụ làm ăn ám sát. Vừa mới đây thôi nhận được tin tức, hắn đang ở Pháp, vừa phá rối một số vụ làm ăn khác của ta. Đối phó với người như vậy, ta phải tự mình xuất thủ thôi. Các người hôm nay tới tìm ta cũng là muốn ở chỗ này cùng ta làm một vụ buôn bán?”

Nghiêm Nguyên Nghi cười nhẹ: “Không phải vụ buôn bán, là hợp tác! Chúng ta cũng không có tiền cho người. Ngược lại, không biết người có ý mời thuê bọn chúng ta? Người muốn giết chết được thực lực của gã Vương Siêu đó, nói vậy người cũng rõ ràng. Nhắc tới vị thần chân chính trên thế giới này, hắn mới thực sự là thần. Ta nghĩ người muốn giết hắn, chỉ e rằng không được. Nếu như chúng ta cùng hợp tác, tất nhiên là nắm chắc, bất quá hai tỷ USD đó của Rockefeller Willy, chúng ta muốn một nửa!”

“Ha ha ha ha ha! Rất thú vị... Thì ra các người muốn chia phần một bát canh”.

Nghe đi nghe lại, tay thủ lĩnh đột nhiên thay đổi thái độ vốn có, bắt đầu cười ha ha.

“Cái đấy dĩ nhiên” Nghiêm Nguyên Nghi híp mắt: “Đường Môn đã đánh gục con rồng đó của Mỹ, nhưng đã không nhận lấy vài tỷ đô la làm ăn, vậy thì tổn thất lãng phí đến cỡ nào. Chúng ta cũng không có ngu xuẩn và lãng phí như vậy. Dĩ nhiên, người nói hai con rồng đó của Mỹ là đi ra từ trại huấn luyện của người. Nếu như bọn họ chịu nghe lời người, chúng ta dĩ nhiên không nghi ngờ việc các người liên hợp có cơ hội giết Vương Siêu, bất quá giờ đây chỉ dựa vào một mình người, xin thứ cho ta nói thẳng, tính khả thi cực kỳ ít ỏi”.

“Cái ấy cũng cần xem xét rồi hẵng nói, đương nhiên, nếu như ta không thành công, sẽ cùng các người hợp tác” Kẻ thần bí mảy may không bị sự khích tướng của Nghiêm Nguyên Nghi, tựa hồ như chưa bao giờ tức giận, không hề có bất cứ suy nghĩ trái chiều nào.

“Chỉ sợ người thất bại thôi, cũng sẽ không còn sau này nữa đâu” Nghiêm Nguyên Nghi nói thẳng.

“Thần có thể bại, nhưng chắc chắn sẽ không chết. Chúng ta giữ liên lạc đi, các người là đối tượng đáng giá để ta hợp tác” Kẻ thần bí nhẹ nhàng nói một câu, đột nhiên cước bộ vừa động, thân hình đã lao về phía trước hơn mười mét, dần dần biến mất trong cơn mưa.

“Người cứ luôn miệng nói người là thần, tại sao vẫn còn nhận vụ làm ăn của phạm nhân? Giúp phạm nhân bán mạng sao?” Đột nhiên Lưu Mộc Bạch lên tiếng hỏi một câu.

Trong màn mưa truyền đến một giọng nói nhàn nhạt: “Điều đó chính là sự bi ai của chúng ta, không biết chứ vị là có ý gì nếu cùng với ta trên thế giới này, thành lập quốc gia Thần...”

“Chờ người giết được Vương Siêu đã, chúng ta sẽ bàn tiếp” Nghiêm Nguyên Nghi cũng chuyển lời ra ngoài.

Đối phương không nói gì, đã biến mất trong màn mưa, không có lấy một tiếng động.

“Thật là một gã điên!” Vũ Vận Long nhìn thấy kẻ thần bí vừa đi, thở thật dài học ra từ trong lồng ngực một nỗi hờn bực dục.

“Ma không điên, phật không điên. Bất quá các người nghĩ như thế nào về thực lực gã này? Liệu có khả năng giết được Vương Siêu không?” Nghiêm Nguyên Nghi nói.

“Thâm sâu khó lường” Lưu Mộc Bạch tuôn ra bốn chữ: “Chỉ bằng vào một mình gã mà vẫn luôn luôn quay lưng lại phía chúng ta nói chuyện lâu như vậy, có thể hiểu được, thực lực của gã đích xác là kinh khủng”.

“Cái đó thì chưa hẳn” Tuy rằng sự kiêu ngạo của Vũ Vận Long rất lớn, nhưng cho tới giờ đều là chiến lược coi rẻ đối thủ, trong thực chiến coi trọng đối thủ, với thực lực của kẻ thần bí nọ, hắn cũng tràn đầy cảm xúc.

Kể có thể đưa lưng về phía bốn người đan kinh cao thủ nói chuyện hồi lâu như vậy, cứ chậm rãi mà nói như vậy, không từ mà biệt, tố chất trong người, cường hân đến trình độ nào rồi ?

Cao thủ kiêng kỵ nhất chính là đem không môn của lưng bán cho đối phương.

Không nhảy, không bật, không thấy lưng, đó là ba nguyên tắc đả pháp của quyền pháp, đầu là cao thủ bảo đan, cũng thích hợp. Trừ phi là cái thể cường giả khí huyết đọng lại thật như chì đó của Vương Siêu, mới có thể có trường hợp đặc biệt, qua loa mà làm trái với cái nguyên tắc đó.

“Bất quá muốn nói gã đó có thể giết được Vương Siêu, điều đó không có khả năng. Nếu có cơ hội, bản thân ta muốn coi một chút, cuộc tranh đấu giữa gã và Vương Siêu xem hình dáng ra sao? Bất quá lần này chúng ta đã đi một chuyến uống công rồi”.

Trong lòng Lưu Mộc Bạch cũng rất mong đợi.

“Không phải đến tay không, chỉ ít chúng ta đã biết được thực lực của thủ lĩnh GOD, còn nữa, gã đó nhất định sẽ không giết được Vương Siêu, khi ấy nhất định sẽ hợp tác cùng chúng ta”.

Khuôn mặt Nghiêm Nguyên Nghi không một chút thay đổi: “Hiện tại Vương Siêu đang ở Pháp, chúng ta cũng qua đó. Lần này, nhất định chúng ta phải chuẩn bị đầy đủ rồi hãy động thủ!”

Ngay lúc khi Nghiêm Nguyên Nghi cùng thủ lĩnh thần bí GOD gặp mặt, Vương Siêu đang trong trang viên của Trương Đồng tại nước Pháp, đồng thời cũng đang cùng Hồng Môn Pháp quốc và một nhóm thủ lĩnh xã đoàn người Hoa khác thương lượng.

“Vương tiên sinh đối với tổ chức ám sát GOD đó thấy thế nào? Vài năm gần đây, chúng ta làm ăn tại nước Pháp cũng không tốt lắm, phải chịu đựng bọn trùm của tổ chức thương nghiệp ám sát đó. Thế nhưng vẫn liên tục chưa tìm ra đối sách. Nghe nói mấy vị lãnh tụ Đường Môn cũng chạm trán qua tổ chức ám sát này, lần này Vương tiên sinh tới, có thể nghĩ ra biện pháp nào đối phó với tổ chức này không?”

Tất cả bên trong phòng, sau khi Vương Siêu và các Đại Lão đã an tọa vào chỗ ngồi, một lão giả tay cầm quả trượng sơn đỏ nói.

Quả trượng của lão giả này có nước sơn màu đỏ tươi, đầu rồng, cứng rắn, đơn giản, so với cái gậy cầm trong tay của hai người Chu Hồng Trí, Hồng Tú Liên thì giống nhau như đúc, hiển nhiên là một nhân vật Đại Lão, là “Hồng côn” của Hồng Môn!

“Ta cũng biết tình hình “nạn bài Hoa” tại nước Pháp, nghiêm trọng nhất trong tất cả các nước châu Âu, Hoa thương tại Pháp thường xuyên gặp phải cảnh bắt cóc, đó là tổ chức GOD, cần phải tích cực dọn dẹp nó. Bất quá Đường Môn chúng ta mặc dù có chút thế lực, nhưng đầu sao cũng không thể là bá chủ nhất thống giang hồ, giống như trong tổ chức người Hoa của chúng ta, Hồng Môn, Đại Quyền cũng là có địa vị ngang nhau với chúng ta. Chỉ bất quá, hai bên chúng ta lúc đó, đầu đá bên trong quá nghiêm trọng, mới để cho kẻ khác đục nước béo cò, nếu như có thể đoàn kết một lòng. Kết thành một liên minh công thủ, ta tin tưởng, người Hoa hải ngoại như chúng ta cũng chưa chắc đã thua người Do Thái trong việc khống chế thương tầng nước Mỹ”.

Đầu ngón tay Vương Siêu điểm nhẹ vào cạnh ghế sa ***, nói xong lời mở màn nghiêm nghị thở mạnh, mang phong phạm vốn đã là phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ (lật mặt như cát, lấy tay che mưa).

Hắn một mực không thể chịu được việc cứ đợi người ta bất ngờ đến ám sát.

Kể cả Hồng Môn Mỹ quốc, dần dần Vương Siêu bắt đầu lập chút kế hoạch cho bản thân. Liên lạc với Hồng Môn các nơi, tụ hợp Đại Quyền, các xã đoàn người Hoa toàn bộ trên thế giới, tất cả đều liên hợp lại. Không nghĩ ngờ chút nào, xã đoàn người Hoa trên toàn thế giới, đến hàng ngàn hàng vạn, năm đó hắn và Liêu Tuấn Hoa đã nói qua, phức tạp quá, thâm sâu quá. Tuy nhiên nếu như quả thật có nhân vật cường thế như vậy hợp lại, cái đó đúng là một cỗ lực lượng không thể kháng cự.

Liêu Tuấn Hoa vốn là một kẻ có hùng tâm như thế, trong lòng Nghiêm Nguyên Nghi, tâm tư cũng như thế.

367. Chương 362: Dã Tâm Đây Tham Vọng Của Vương Siêu

Ngay khi ý tứ trong lời nói của Vương Siêu biểu lộ ra hy vọng các tổ chức khổng lồ người Hoa là Hồng Môn, Đường Môn, Đại Quyền liên hợp lại, cùng chung tiến thoái, đột nhiên có một vị Lão Đại xã đoàn người vốn lặng lẽ không lên tiếng, ít gây chú ý chợt lúc này đã lên tiếng.

“Hoa Thanh Bang...”

Vương Siêu nhìn về phía vị Lão Đại xã đoàn nọ vừa nói chuyện.

Vị Lão Đại xã đoàn này, tướng mạo trẻ tuổi vô cùng! Mới đầu nhìn còn tưởng là tùy tùng theo phụng bồi của một vị Lão Đại nào đó, vì vậy Vương Siêu cũng không chú ý tới gã này.

“Thì ra là Lão Đại Hoa Thanh Bang”.

Vương Siêu lại cẩn thận đưa mắt liếc nhìn người thanh niên nọ: “Ta nghe nói Hoa Thanh Bang ở Mỹ và vùng Mexico, tại vì sao lại tới Pháp quốc phát triển?”

“Xã đoàn không ngừng mở rộng, thị trường buôn lậu thuốc phiện tại Mexico cũng đã bão hòa. Xã đoàn tự nhiên cần phải ta đánh vào thị trường Âu Châu. Hoa Thanh Bang ta mới đến, còn phải trông cậy vào các chư vị đại lão chiếu cố nhiều hơn, còn phần cơm của chúng ta có được một miếng nhỏ, cũng là vô cùng cảm kích rồi”.

Người thanh niên Hoa Thanh Bang nọ cười.

Hoa Thanh Bang! Vương Siêu đã nghe nói.

Bang hội đó cũng là một bang hội lâu đời, đã có trăm năm lịch sử, kể từ xa xưa từ Thanh Bang mà phát triển ra! Bối cảnh của Thanh Bang là do được mấy vị đầu bếp Quảng Đông sáng lập thành, với đại biểu (thanh niên người Hoa) mà gọi là Hoa Thanh.

Lúc đầu Hoa Thanh Bang là một chính sách cao áp của chính phủ Mỹ đối với di dân gốc Hoa, cùng với sự ức hiếp của người da trắng đối với người Hoa mà thành lập nên tổ chức tự vệ.

Mấy vị đầu bếp sáng lập ban đầu với công phu quyền cước có nền tảng, đao pháp lại càng hạng nhất, tại Mỹ đã đánh ra một mảng đất trời!

Mới đầu, Hoa Thanh Bang cũng là xã đoàn người Hoa có tính chất như Hồng Môn, thế nhưng kể từ sau niên đại những năm lăm mươi, xã đoàn này lại cấu kết cùng giới mafia Mỹ! Sau một trận nội chiến, đã kết minh cùng với thế lực mafia lớn nhất - gia tộc Sicilian, cho đến những năm tám mươi, đã hoàn toàn lột xác trở thành một tổ chức xã hội đen tây hóa. Hơn nữa lại cùng các tay trùm buôn ma túy lớn của Mexico nối thành một giải. Tại địa phương biên giới Mỹ-Mexico, thậm chí có cả hòn đảo riêng làm tổng bộ, trên hòn đảo hỏa lực dày đặc.

Chỉ là cái bang hội này toàn bộ đã bị tây hóa, đã không còn giống như những quy củ vốn có của xã đoàn người Hoa, hơn nữa thủ đoạn lại ác độc, từ toàn bộ mọi chuyện như buôn lậu thuốc phiện, ám sát, nhập cư trái phép, súng ống đạn dược, tất cả các hoạt động phi pháp, cũng không tự gột rửa bản thân, cứ trần trụi mà phạm tội, đã bị Hình cảnh Quốc tế do Mỹ cầm đầu nhiều lần càn quét. Tổ chức Hình cảnh Quốc tế (INTERPOL-Tổ chức cảnh sát quốc tế) thậm chí đặc biệt thành lập ra hẳn một “nhóm đen” để dẹp bỏ tổ chức này. Cho nên vô luận là Hồng Môn xã đoàn, hay là Đại Quyền đều không thể nào cùng Hoa Thanh Bang giao thiệp, đỡ tránh rước họa vào thân.

“Vương tiên sinh cùng Hồng Môn Tư Đồ gia ở Mỹ tranh đấu, các thành viên cao cấp của Hoa Thanh Bang chúng ta đã nghe nói đến, cũng đã biết việc đàm phán của Vương tiên sinh và Đại Quyền Bang tại Canada. Người chủ nhà như bọn ta đã không tận sức tận lực, cũng thực sự là tiếc nuối. Không biết Vương tiên sinh lúc nào có thời gian, cùng Hoa Thanh bọn ta làm một cuộc gặp mặt cao cấp có thiện ý”

Người thanh niên nói rất nhanh, câu từ vừa tuôn ra xong, lập tức thì dừng lại, lộ ra bộ dáng mạnh mẽ vang dội.

“Là bởi vì vấn đề quyền khổng chế đường biển Nam Dương” Vương Siêu thản nhiên nói: “Đại Quyền Bang và ta cũng nói về cái này rồi, bất quá đó là một đề tài rất lâu dài. Tạm thời không nói đến, dĩ nhiên, nếu

như Hoa Thanh Bang các vị có thể từ sự việc đám GOD lần này tỏ ra thành ý, chuyện này cũng không phải là không thể nói”

Hoa Thanh Bang cùng lũ “độc phiến” (kẻ buôn ma túy) ở Mexico đã hoàn toàn nối liền thành một thể, hàng năm đều yêu cầu mua bán một số lượng độc phẩm (ma túy). Đường Môn tuy rằng không thể nào buôn lậu thuốc phiện, nhưng khống chế trùm buôn thuốc phiện Đông Nam Á từ Thái Bình Dương vận chuyển sang con đường Bắc Mỹ. Chỉ cần nắm giữ đường biển này một ngày, thì không có bang hội nào không đổ mắt.

“Cái này ta phảo về tổng bộ hồi báo một chuyến”

Người thanh niên nọ đứng lên, “Về việc lãnh đạo bọn ta cùng Vương tiên sinh gặp mặt, cũng không nhất định hết sức an bài, ta nghe nói Võ Đạo đại hội trong báo cáo Nhật Hàn sẽ được mở màn, đến lúc đó sẽ có cơ hội và thời gian”

“Ồ!” Vương Siêu hơi nghiêng mắt: “Không nghĩ tới Hoa Thanh Bang đối với Võ Đạo đại hội cũng thấy hứng thú?”

“Cái đó dĩ nhiên, Hoa Thanh Bang chúng ta cũng từ vô để lập nghiệp. Làm sao mà có thể quên mất gốc rễ chứ? Được rồi, trước tiên ta xin cáo từ. Chư vị và Vương tiên sinh cứ tiếp tục nói chuyện!” Dứt lời, người thanh niên nọ đứng lên đi ra ngoài.

Thuở ban sơ của Hoa Thanh Bang, vốn chính là do vài vị đầu bếp Thanh Bang vô công quyền cước, đao pháp lợi hại thành lập lên, lúc ban sơ dùng võ lập nghiệp, chính là dựa vào đánh giết.

Nhưng thật ra xã đoàn người Hoa ở nước ngoài, bất luận lớn đến cỡ nào, thuở ban sơ đều dựa vào quyền cước mà tạo ra một mảnh trời riêng.

Biết đánh nhau, nắm đầm cứng, giết được người, ấy mới thật là đạo lý.

Đó là luật rừng để trợ trụ sinh tồn của người Hoa ở nước ngoài.

Chính vì lẽ đó cho nên tố chất chính thể, tài nghệ bình quân của quyền sư người Hoa ở nước ngoài cũng đều cao hơn trong nước vài bậc.

Khá hiển nhiên, người thanh niên mà Hoa Thanh Bang phái tới Pháp quốc phát triển nói ra những lời này biểu đạt ý tứ rất rõ ràng: nhân vật lợi hại của Hoa Thanh Bang đối với Vương Siêu cảm thấy có hứng thú, hy vọng có thể gặp mặt tỷ thí tại kỳ Võ Đạo đại hội lần này!

Ngay từ ba năm trước, Vương Siêu đã từng hùng bá Đại Đông Á quốc thuật, ba năm sau dù không có quảng cáo, nhưng người ở trong ai cũng biết, Vương Siêu - người lãnh đạo Nam Dương Đường Môn quyền pháp câu thông quỷ thần, không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa khi hạ thủ, chưa bao giờ lưu lại người sống!

Không nói chứ, đám chọc về phía cái tiếng tăm như vậy của Vương Siêu, đã chứng minh rõ ràng kẻ gặp mặt tỷ thí luận về dũng khí, lá gan đều không thể coi thường.

“Người trẻ tuổi bây giờ càng ngày càng lợi hại, lão gia hỏa ta đây xem ra đến lúc về hưu rồi”

Lão giả cầm gậy đầu rồng sơn đỏ, tập tễnh nhìn người thanh niên đi ra ngoài, lại nhìn qua Vương Siêu một chút, thở dài.

“Trương lão tiên sinh hãy là càng già càng dẻo dai, ta thấy Chu Hồng Trí lão tiên sinh công không có được tinh thần như ông đâu” Vương Siêu khách khí nói một câu.

Lão giả này là nguyên lão Trương Đình Vân của Hồng Môn Pháp quốc, có thâm niên làm “hồng côn” cho mấy đại Hồng Môn, Chu Hồng Trí, Hồng Tú Liên, Trương Đình Vân, vô luận là người trong xã đoàn hay trong giới võ thuật, tiếng tăm đều rất lớn.

Bất quá Trương Đình Vân này thu nhận đồ đệ không nhiều lắm, hơn nữa đồ đệ cũng không có nhân vật nào lợi hại, lão thuộc dạng biết đánh nhưng không biết dạy, cho nên những năm nay dần dần tụt lùi đi xuống, lực uy hiếp kém rất xa không bằng Chu Hồng Trí.

Đó cũng là căn bệnh chung của rất nhiều quyền sư, đánh nhau thì rất lợi hại, nhưng cái chính dạy đồ đệ lại chẳng ra làm sao. Ngược lại, có những quyền sư khác, trình độ võ thuật không bằng lão, nhưng lại biết cách truyền dạy, có khả năng đào tạo rất lợi hại.

Nói không luyện kỹ năng giả, luyện không nói kỹ năng ngu.

Biết đánh và biết dạy, thuộc về một chủng loại ít đến thăm thương

“Quá khen, quá khen, ta không thể so sánh với Chu đại ca được” Trương Đình Vân vội vàng khoát tay “Hay là nói chuyện chánh sự đi, lần này Tổ chức Ấm sát GOD giết hại nhiều người chúng ta như vậy, phải nghĩ ra đối sách, triệt để hung hăng mà cho cái thứ đó một kích, đồng thời cũng để cho người khác nhìn vào mà thấy được xã đoàn người Hoa chúng ta không phải là loại dễ trêu chọc.

“Trương lão nói đúng lắm”.

“Đạo lý nó phải như thế”.

Các đại lão của những xã đoàn khác đều gật đầu.

“Ta cũng có ý này, bắt quá cái tổ chức GOD này xuất quỷ nhập thần, hơn nữa cũng không ai biết tổng bộ của nó ở địa phương nào, muốn chọc cho nó một kích, cũng thật khó khăn” Vương Siêu phân tích nói.

“Vậy ý tứ của Vương tiên sinh như thế nào?” Ma Gia cũng nhíu mày, các Đại Lão xã đoàn còn lại rối rít nhìn về phía Vương Siêu. Bọn họ đều là dạng nhân vật tinh thông, tự nhiên trước tiên là nghĩ muốn xem Vương Siêu sẽ có đối sách gì.

“Đương nhiên là tiếp thu ý kiến của quần chúng, Đường Môn chúng ta không biết rõ sự tình, Hồng Môn, chư vị xã đoàn cũng không hẳn không biết, ý của ta dĩ nhiên đó là mọi người liên hợp lại, thứ nhất, dùng hết thảy các phương pháp có thể, thu thập tư liệu về Tổ chức GOD này, thứ hai, mọi người cần tự mình điều, phái ra cao thủ, tinh anh của xã đoàn, tổ chức một đại đội cơ động, một khi tra ra động tĩnh của tổ chức GOD, lập tức dùng thế “lôi đình vạn quân” đánh bất ngờ vào tổng bộ thủ lĩnh của bọn họ! Hơn nữa sau khi diệt trừ tổ chức GOD, cái đại đội này cũng có thể bảo vệ lợi ích chung của mọi người. Chư vị cảm thấy như thế nào? Nếu như mọi người cảm thấy nói như vậy chấp nhận được, ta cũng sẽ liên lạc với Đại Quyền Bang, Đường Môn chúng ta, cũng sẽ phái ra nhân vật tinh nhuệ nhất!”.

Vương Siêu đưa ra suy nghĩ trong lòng mình.

“Phái ra cao thủ, tinh anh của xã đoàn? Tổ chức thành một tiểu đội cơ động? Biện pháp này...”

Tất cả mọi người đều sững sốt, nối tiếp nhau lâm vào trầm tư.

“Chuyện này cảm thấy có thể được” Trương Vân Đình gật đầu: “Ta có mấy thằng đồ đệ vô tích sự, thân thủ cũng gọi là có chút qua loa qua quýt, khi phái ra, xin Vương tiên sinh ngài tuyển chọn một cái, xem có thích hợp hay không, nói tóm lại, mối thù của mấy người Tiểu Yến, nhất định phải tìm tổ chức GOD mà đòi lại”

Rất bất ngờ, Trương Vân Đình lại có thể biểu lộ thái độ đầu tiên, ủng hộ suy nghĩ này của Vương Siêu.

Thái độ của lão là như thế, các đại lão còn lại cũng rối rít bày tỏ thái độ.

“Đã như vậy, ngày mai chúng ta điều ra cao thủ tương hỗ lẫn tinh nhuệ nhất đến gặp mặt, sẽ bàn bạc tình hình cụ thể” Ma Gia đột nhiên đứng lên cáo từ.

“Vương Siêu, cái suy nghĩ này của ngươi, là tham khảo Tổ chức Hình cảnh Quốc tế mà nghĩ ra được cái cơ cấu này à”

Sau khi đám người lần lượt cáo từ, Trương Đồng đột nhiên nói.

Vương Siêu gật đầu: “Đây là ý nghĩ nhanh trí nhất thời của ta, ở Paris Pháp quốc này, đã từng là tổng bộ của Tổ chức Hình cảnh Quốc tế. Ta cảm thấy được lối suy nghĩ quốc gia cùng quốc gia trong đó, vô cùng thích hợp cho xã đoàn người Hoa chúng ta lúc này. Chúng ta nói trắng ra, vô luận là Hồng Môn, Đại Quyền thì đều chỉ là nước chư hầu một phương, thế nhưng cứ chia năm xẻ bảy, thật sự là phải cần thiết tổ chức

ra một lực lượng phi thường, đến điều hòa mâu thuẫn lẫn nhau, duy trì trật tự, quan trọng hơn là liên hợp tất cả các lực lượng người Hoa lại, đối ngoại ngăn địch”

“Dã tâm của người thật lớn! Người muốn thành lập tổ chức đó, nói rõ ra là muốn làm Minh chủ võ lâm! Làm Minh chủ võ lâm của toàn bộ xã đoàn người Hoa trên thế giới a!”

Hạ Vũ cũng là một người tinh thông, thoáng một cái đã đoán ra được.

Nếu như đem toàn bộ các xã đoàn người Hoa trên thế giới so sánh với các môn phái của tiểu thuyết võ hiệp, như vậy ý tứ này của Vương Siêu - một Tổ chức Hình cảnh Quốc tế giả tạo, chính là muốn lập nên một vị Võ lâm minh chủ, cũng là tương đương Hoa Kỳ làm ra Liên Hiệp Quốc.

Nàng đối với dã tâm này của Vương Siêu khiếp sợ không dứt, kể từ khi Vương Siêu xuất hiện tới nay, hẳn là người đàn ông mà trong cảm nhận của nàng khiến nàng khiếp sợ nhất, vô luận là lực lượng, thể lực, hay thủ đoạn.

“Trương Đình Vân không phải là một nhân vật đơn giản, là một lão già đã thành tinh. Hẳn là đã nhìn thấu ý nghĩ của người, nhưng tại sao lại là kẻ đầu tiên đồng ý” Hạ Vũ cũng thắc mắc.

“Lão ấy đã già rồi, đồ đệ cũng chẳng chịu đựng thẳng mặt nữa, đồng ý đầu tiên, tự nhiên là muốn tìm nui mà dựa” Trương Đồng so sánh ngược lại với cái nhìn của Hạ Vũ: “Bất quá Vương Siêu à, người đang ở Pháp quốc bên này thành lập ra một cái thứ như kiểu Tổ chức Hình cảnh Quốc tế thì hẳn còn chưa đủ, tốt nhất là thu nạp thêm Đại Quyển Bang, Hoa Thanh Bang, còn có Hồng Môn Mỹ nữa. Nhưng mà những đám bang hội này đều là lũ bướng bỉnh, người muốn làm Minh chủ võ lâm, chỉ sợ sẽ gây tác dụng ngược”

“Điều đó cũng không lo! Tổ chức GOD là cái cơ tốt nhất, Võ Đạo đại hội, là cái nơi tốt nhất, giới thể dục Hàn Nhật phát động Võ Đạo đại hội lần này, ta cũng chẳng ngại biến đại hội đó thành võ lâm đại hội của toàn bộ xã đoàn người Hoa trên thế giới!”

Vương Siêu khẽ nhắm hai mắt lại.

Hắn muốn liên hợp toàn bộ tổ chức xã đoàn người Hoa trên thế giới, thành lập ra một cơ cấu tương tự Tổ chức Hình cảnh Quốc tế, không thể nghi ngờ, nó có tính khả thi, nhưng chỉ duy nhất chính là, người lãnh đạo của tổ chức đó, sẽ do ai đảm đương?

Cũng chính là Minh chủ võ lâm, do ai đảm đương đây?

Kỳ Võ Đạo đại hội lần này của Hàn Nhật phát động, sẽ là một cơ hội tốt nhất. Vương Siêu muốn đem tất cả xã đoàn người Hoa phân tranh, trên phương diện ấy, sẽ khiến đại hội đó biến thành võ lâm đại hội của người Hoa.

“Võ Đạo đại hội lần này, sẽ đặc sắc đây, chấn động đây!”

Chỉ nháy mắt Trương Đồng đã hiểu ý tứ của Vương Siêu, trong lòng đối với danh tiếng của Vương Siêu sinh ra nỗi khiếp sợ.

Trên thế giới cả ngàn vạn tổ chức người Hoa, nhân vật lợi hại cũng nhiều không đếm xuể!

Bây giờ Vương Siêu vén lên tình thế này, khiến cho ngàn vạn nhân vật lợi hại đều bước ra, tại Võ Đạo đại hội quyết chiến thư hùng tranh đoạt ngôi vị Minh chủ võ lâm! Sau đó nhất thống giang hồ, làm cho toàn bộ thế giới thấy được LỰC ngưng tụ LƯỢNG lớn đến nhường nào!

“Nếu quả thật thành công được, thì cái đám như bọn mafia, giáo phụ (bồ già-dịch giả), trùm buôn trắng Mexico gì gì đó, rồi gia tộc gì gì đó, công ty lính đánh thuê, quân phiệt gì gì đó so với đại liên minh của tất cả người Hoa hải ngoại trên toàn thế giới không tính là gì hết! Điều ấy quả thật chính là cỗ máy khổng lồ của quốc gia!”

Quả thật vậy, Đường Môn, Đại Quyển, Hồng Môn, Hoa Thanh, còn có Thanh Bang bí ẩn, rồi đủ loại kiểu dáng xã đoàn người Hoa đều tập trung ở Võ Đạo đại hội chỉ bởi vì một nhân vật cường thế mà ngưng tụ thành một đoàn, cái ấy quá đồ sộ rồi!

Có vài xe cảnh sát dừng ở Hồng Môn, từ trên xuống là vài kẻ ăn vận sắc phục cảnh sát, vô cùng uy nghiêm, trong đó có người da trắng, da đen, da vàng, từ bộ dáng khí thế xem ra tuyệt đối đều không phải hạng nhân vật đơn giản!

Những người này sau khi xuống xe, đi thẳng vào trong trang viên, lộ ra giấy chứng nhận.

“TỔ CHỨC HÌNH CẢNH QUỐC TẾ”.

368. Chương 363: Luôn Luôn Chủ Động

Mới vừa nói đến Tổ chức Hình cảnh Quốc tế, đối phương lập tức đã tới cửa.

Rất hiển nhiên, bị cái tổ chức này tìm tới cửa nhất định chẳng phải sự việc đáng mừng gì.

Nói đến cơ cấu của Tổ chức Hình cảnh Quốc tế, cơ hồ là người địa cầu thì đều biết, kiểu như giống trong rất nhiều cảnh phim hành động của Hollywood, cũng phải suy diễn thêm một chút về cốt truyện mấy phim hành động của tổ chức này. Hơn nữa, nhân viên bên trong tổ chức trong con mắt kẻ bình thường đều là dạng sinh tồn mạnh mẽ tới cùng, đơn thương độc mã đột nhập vào tổ chức buôn lậu thuốc phiện, tổ chức khủng bố, vân vân còn rất nhiều nơi nữa, rồi thì thành công phá án, giải cứu con tin các loại.

Tóm lại một câu là trong điện ảnh, tiểu thuyết, TV nó đã được thổi phồng lên, rằng nhân viên của Tổ chức Hình cảnh Quốc tế đều là phi nhân loại, có được lực lượng cường đại, hơn nữa lại đại biểu cho chính nghĩa, thiện lương, dũng cảm, một hình tượng quang minh kiên quyết đấu tranh với các thế lực đen tối.

“Cái đó cũng không có gì, Pháp quốc dấu sao cũng là nơi tổng bộ của Tổ chức Hình cảnh Quốc tế đang đóng, trong các bang hội người Hoa đều đã nằm vùng được một số tin tức nên cũng coi như chẳng có gì. Không cần bối rối, chờ bọn họ tiến vào, xem xem ‘bán trong hồ lô là thuốc gì’”

Vương Siêu nhìn thấy Trương Đồng sắc mặt khế biến, lơ đãng cười cười.

Với dạng đầu lĩnh quân phiệt như hắn, thế lực mạnh mẽ có bị mấy đám tổ chức quốc tế soi chăm chăm cũng là việc rất bình thường.

Tốt xấu gì thì tổ chức này cũng thuộc về liên minh hình cảnh của toàn cầu, do cơ cấu chính phủ của 184 quốc gia tạo dựng lên, so với bang hội, xã đoàn gì gì đó, cái thứ này còn cường đại hơn nhiều. Nếu như ngay cả một tay Đại Lão Nam Dương quân phiệt như Vương Siêu đi tới quốc gia có tổng bộ đóng tại mà cũng không chú ý thì điều ấy quả thực quá là vô dụng.

Paris nước Pháp, nguyên lai là nơi tổng bộ của Tổ chức Hình cảnh Quốc tế. Dù vào năm 89 tổng bộ đã được chuyển đến Lyon nhưng Hình cảnh Quốc tế đối với Paris vẫn nắm trong tay một tập thể không chính thức không hề buông lỏng.

“Không biết bên trong Hình cảnh Quốc tế có những nhân vật nào lợi hại nhỉ?”

Mặc dù Vương Siêu là đầu lĩnh quân phiệt, nhưng hãy còn chưa cùng Hình cảnh Quốc tế qua lại, nhớ tới lúc bình thường xem mấy bộ phim trên TV biểu lộ ra thành viên của cái tổ chức này là thế nọ thế kia, ngược lại cũng rất hứng thú muốn gặp thử một lần, xem xem có đúng là danh xứng với thực không.

Dường như không làm Vương Siêu thất vọng.

Ba tay Hình cảnh Quốc tế đầu mục, một nam tử da trắng cao lớn anh tuấn, một kẻ da đen đen như kiểu cục than, nhưng răng cửa lại trắng dã, một nữ nhân da vàng, rõ ràng là người châu Á, thân vận cảnh phục, có vẻ khá già dặn lạnh lẽ.

Ba kẻ này có cùng nét mặt, đó chính là khuôn mặt Poker! Sắc mùi cảnh sát thẩm vấn công sự.

Vừa đi vào, tùy tùng của ba người này liền tự động vây quanh cánh cổng, đồng thời chỗ ba người cách Vương Siêu xa cỡ năm sáu mét, lộ ra thẻ tên:

“Chúng tôi là ICPO, thành viên Tổ chức Hình cảnh Quốc tế.”

“Biết mấy người là thành viên của Hình cảnh Quốc tế rồi. Không cần phải gơ ra khắp nơi cái thẻ như thế.”

Vương Siêu vẫn như cũ ngồi bất động, dùng ánh mắt lười biếng đánh giá ba người, “Các người có chuyện gì?”

“Vương tiên sinh, xin ông nói chuyện lịch sự một chút, phải biết rằng, với thân phận của ông, trong Tổ chức Hình cảnh Quốc tế bọn tôi đã điều tra rõ ràng. Hiện tại chúng tôi có thể tùy thời bắt giữ ông, hoặc là trực xuất ông ra khỏi đất nước!”

Lúc này, gã đàn ông da trắng có khuôn mặt tú lơ khơ đang lưu loát mở miệng bằng tiếng Trung, lạnh lùng nhìn Vương Siêu với ngữ khí khiêu khích.

Đó cũng là những câu từ đã được nhất quán của đám thành viên Hình cảnh Quốc tế. Gã đàn ông da trắng này có vẻ nói qua phải đến hơn ngàn lần rồi, rất lưu loát, trôi chảy, trong ngôn ngữ cũng mang theo mùi vị “ta là quan”, “ngươi là trộm”.

“Bắt giữ ta? Trực xuất ta? Kiểu như Worton tiên sinh, Morgan tiên sinh của Cục Quân tình Mỹ (Cục Quân tình Mỹ quốc: DIA-Defense Intelligence Agency-Cục quân báo nước Mỹ: Thành lập năm 1961, trụ sở hiện nay tại Lầu Năm Góc. Nhiệm vụ chính là thu thập thông tin tình báo quân sự ở nước ngoài, khác với Cục Tình báo Trung ương Mỹ CIA), cũng không có nói với ta giống như vậy. Bọn họ hình như cũng là thành viên trên danh nghĩa của Tổ chức Hình cảnh Quốc tế đấy. Nghe nói bên trong Hình cảnh Quốc tế các người cũng có phân chia năng lực cá nhân? Cái gì mà SABCDE gì gì đó...Không biết năng lực các người là cấp S hay cấp A? So với Worton tiên sinh, Morgan tiên sinh thì như thế nào?”

Vương Siêu không thêm để ý đến câu nói của gã đàn ông da trắng nọ, ngữ khí tựa như đang nói mấy cái việc nhà hằng ngày, nhưng bên trong lời nói lộ ra một sự thật rất rõ ràng! Đó chính là Đường Liên Khê, Đường Toái Vân đều đã chết trong tay của ta, các người là cái thá gì? Dám cùng ta nói chuyện như vậy?

Worton, Morgan hai người này, mặc dù là được Cục Quân tình Mỹ quốc dốc sức nhưng thân phận trên người lại không phải là Hình cảnh Quốc tế, để có thể tồn tại ở các quốc gia trên thế giới mà dễ dàng làm việc. Giống như vậy, thời gian Lưu Thanh đi lại ở nước ngoài, cũng là dùng thân phận Hình cảnh Quốc tế.

Thành viên của tổ chức quốc tế hình cảnh đều có một sự xếp hạng năng lực nội bộ, bắt đầu từ cấp E, đến cấp D, cấp C, cấp B, cấp A, mãi cho đến cấp cao nhất là cấp S.

Sự xếp hạng năng lực nội bộ này không thuần túy dựa trên độ kịch liệt của thể lực khi giao chiến, mà đó là tổng hợp nhiều tố chất như vũ lực, kĩ năng sử dụng súng, tác chiến rừng rậm, rồi hoàn thành nhiệm vụ với số lượng và độ khó, còn có kỹ năng sinh tồn v.v.

Thế nhưng không nghi ngờ chút nào, vô luận là có xếp hạng ra sao, thì cả Worton, Morgan, hai cái thứ “Đại đường song long” này hẳn phải là cấp S. Vương Siêu dùng mõng cũng có thể đoán ra.

Ba kẻ này năng lực khác thì không nói, nhưng chỉ bằng vào vũ lực, Vương Siêu cũng nhìn ra được, đám người này ánh mắt tất cả đều trầm tĩnh, nhịp tim, hô hấp rất sâu, tố chất trong người tương đối tốt. hơn nữa bắp thịt trên người chặt chẽ có lực, tinh thần tràn đầy, đứng ở trước mặt người khác, có một loại cảm giác hung hăng vênh vao.

Đại khái đó là việc rèn luyện thân thể, sau khi tiềm lực toàn thân đều đã phát ra, tinh thần con người tràn đầy đến đỉnh, đứng trước mặt người khác, cũng sẽ làm cho người ta có cái cảm giác hung hăng vênh vao.

Bên trong quyền pháp Trung Quốc còn gọi là đỉnh minh kính, sau khi rèn luyện chính là tràn đầy tinh thần, cẩn thận bắt đầu thu liễm lại, đem khả năng ẩn giấu đi, cũng là lý luận từ ám kính đến hóa kính.

Chỉ là ba kẻ này tuy rằng đã luyện được tinh thần tràn đầy về lên mặt nạt người, Vương Siêu xem ra lại không tính là gì, bất quá Vương Siêu cũng sẽ không coi thường thực lực chân thật của bọn họ, tố chất tổng hợp của Hình cảnh Quốc tế, đánh nhau, giết người đây chính là một cơ sở lý luận có đầu tiên.

“Vương tiên sinh quả nhiên là dọa người, toàn bộ tư liệu về ông, cùng hết thấy năng lực, chúng tôi đều rất rõ ràng, dĩ nhiên chúng tôi hiểu ông biết đánh nhau, bất quá... cường long không áp được địa đầu xà. Ông

hãy còn có thể thu liễm rất tốt. Nơi này là Paris nước Pháp văn minh, không phải là cái đảo nhỏ Indonesia trị an hỗn loạn”.

Gã da đen nọ khẽ mỉm cười, lộ ra cái răng cửa trắng dã, cộng với nước da đen xỉ như hòn than, quả thật đúng là hắc bạch phân minh.

“Người tên gì? Trung văn nói rất khá, thành ngữ rất trôi chảy?” Vương Siêu nhìn gã hình cảnh da đen nọ, biểu lộ ra một ánh mắt tán thưởng.

Để làm Hình cảnh Quốc tế cao cấp, khả năng thông thạo nhiều ngoại ngữ là bài học bắt buộc, nhưng trong lúc nói chuyện thành ngữ từng chuỗi, từng chuỗi trôi chảy tuôn ra, hay là muốn so đo bản lĩnh thâm hậu về văn hóa Trung văn. Tuy rằng bây giờ có rất nhiều người nước ngoài học Trung văn, nhưng có thể thuận miệng mà nói ra như thế, lại không dùng sai thành ngữ thì thực là cực kì hiếm hoi.

Dĩ nhiên, kiểu như Đường Liên Khê Worton nói được Trung văn xong thì ngay cả Anh ngữ cũng quên bồng đã là dạng quái thai rồi.

“Vương tiên sinh, hiện tại là chúng tôi đang điều tra ông, ông cần phải phối hợp! Không nên lảm nhảm, nói ngắn nói cuội.”

Ả đàn bà khuôn mặt tú lơ khơ người Á châu nói, đồng thời ánh mắt nghiêng nghiêng, giơ cổ tay mình lên, nhìn đồng hồ một chút: “Bây giờ, cho ông mười giây đồng hồ điều chỉnh tâm lý, sau đó với câu hỏi của chúng tôi, hành động phải phối hợp. Nếu không tôi sẽ lập tức ra lệnh bắt giữ ông!”

Ả đàn bà Á châu khuôn mặt tú lơ khơ phát âm Trung văn mang theo khẩu Hongkong, hơn nữa tác phong cường ngạnh vô cùng, trong lúc nói chuyện, đã bắt đầu đếm giây: “9 8 7...”

Ả đọc từng tiếng mỗi giây, thật giống như là bùa đòi mạng.

Vương Siêu lắc đầu: “Thật sự là con người có lòng tin quá lớn...”

Nói xong, ả đàn bà Hình cảnh Quốc tế đã đọc đến “3 2 1!”

Ngay cái lúc đọc xong giây cuối cùng, Vương Siêu đột nhiên chuyển động, từ trên ghế salon đứng dậy.

Dường như biết Vương Siêu sẽ có hoạt động, lúc đọc đến giây số 3, trong ánh mắt của ả hình cảnh ẩn chứa một tia thần thái quỷ dị.

Ngay khi Vương Siêu đứng dậy, hình như mấy tùy tùng ở cổng cũng đi chuyển, bỗng nhiên mạnh mẽ vọt tới đến trước mặt ba người hình cảnh lãnh đạo, vừa lúc cản hẳn đứng lên, thoáng một cái đã hiện tới chỗ Vương Siêu!

Đám Hình cảnh Quốc tế ấy thế mà lại vô cùng hiểu rõ tính cách của Vương Siêu! Biết không thể nói chuyện, Vương Siêu sẽ thi triển bạo lực để uy hiếp, vậy mà “phản trư cật lão hổ” (heo điên ăn thịt hổ), trong đám tùy tùng lại có cao thủ ẩn tàng, tùy thời đợi lệnh!

Kế hoạch như vậy, không thể bảo là không chu toàn! Cũng chẳng thể bảo tính toán không kỹ!

Từ trong đám tùy tùng xông tới, tổng cộng có năm người! Vô luận là nhanh nhẹn, lực lượng, phải nói là tốc độ phản ứng quả thật đều vượt trên hạng nhất, hơn nữa mạnh mẽ vọt tới đây chặn Vương Siêu lại, khả năng nắm giữ lộ tuyến đều vô cùng tốt, mà quan trọng hơn đó là trong tay mỗi người bọn họ đều xuất hiện một con dao găm quân dụng dài chừng nửa xích (1 xích bằng 33,33cm), với những cái rãnh máu in thật sâu trên con dao vừa nhìn cũng đã biết là thứ tốt lấy máu người.

Năm con dao găm khua ra một đường vòng cung trên không trung đan xen vào nhau tạo thành một “đao vòng” (lưỡi dao), hoàn toàn phong tỏa lộ tuyến của Vương Siêu.

Hơn nữa, ngay sau khi nữ hình cảnh đếm đến ba, thân thể đã mạnh mẽ lui về phía sau, hỗ trợ cho gã da trắng. Trên tay gã da đen không biết từ lúc nào đã móc ra một khẩu súng, ẩn náu phía sau năm kẻ “đao vòng”, giờ hòng súng về phía trước.

Hết thấy mọi phản ứng, quá nhanh, thật là quá nhanh, hẳn là sớm đã vạch kế hoạch kỹ! Tập luyện đã qua nhiều lần rèn rũa.

“Hừ!”

Chỉ nháy mắt Vương Siêu đối mặt với tình huống như thế, trong mũi phát ra một tiếng “hừ”.

Thân thể của hắn thoáng một cái! Thật giống như “Kim Thiên Thoát Xác”, cả đồng quần áo thể thao cũng cởi xuống, cầm ở trong tay, xoắn bện rung lên, Phành! Y phục bị xoắn bện lại đến chắc nịch, run run thẳng tắp, thật giống như một cây cột nhà lớn, dữ dằn tỏa ra kinh phong ôn tồn âm nhu, đánh tới phía năm người đang tổ chức thành dạng “đạo võng”.

Bang Bang Bang Bang!

Âm thanh thân thể người gục xuống mặt đất, bên trong đó còn kèm theo cả tiếng leng ca leng keng.

Đó là thanh âm của dao găm rơi rụng trên đất.

Một cây y phục của Vương Siêu quét ngang, như cây gậy sắt đập tới, trực tiếp nện ngã nằm xuống đất năm gã, dù cho cả năm người đều mang dao! Thật giống như quét bỏ rác rưởi, đập ruồi muỗi!

Công phu của Vương Siêu có khả năng phát lực cả giọt nước yếu đuối để xuyên qua chiếc chén sứ cứng! Huống chi là phát lực trên y phục để đánh người!! Lần này hắn phát lực xoắn mở y phục lại, vắt thành một kiểu nằm ngang, tốc độ cực nhanh, hoa cả mắt, cho dù là đám hình cảnh đã trải qua huấn luyện đặc biệt cũng đều không kịp phản ứng.

“Không hay rồi”.

Ba Hình cảnh Quốc tế mới vừa lùi bước, rút súng ngắn trốn ở phía sau đám người, đã thấy phía trước bóng trắng khổng lồ chớp động, bạo mạnh như mũi tiễn, gào thét tập kích người, vội vàng vô thức bóp cò!

Thế nhưng, ngay cái lúc, đầu ngón tay bọn họ dùng sức bóp cò, đột nhiên lúc ấy cổ tay tê rần, đầu ngón tay hoàn toàn mất đi khí lực, khẩu súng đã rơi vào tay kẻ khác.

Nguyên lai là khi Vương Siêu đập ngã năm kẻ nọ như quét rác đó, cũng đồng thời tiến thân, một tay dùng Bát Quái Chuông “Chiêu Phong Dẫn Điện” tóm lấy, đoạt được khẩu súng rút từ tay ba người.

Sau khi đoạt được súng của ba kẻ, Vương Siêu cũng không dùng tay, mà là năm ngón tay nhấc lên, móng tay tung ra, thuận tay cào thêm mấy đường trên y phục ba kẻ nọ, sau đó lắc thân một cái, lại ngồi đằng hoàng trên ghế salon, nhẹ nhàng mặc bộ quần áo thể thao vào, phui phui mấy nếp nhăn trên mặt.

Vương Siêu vừa về ghế salon ngồi đằng hoàng, bộ cảnh phục của ba kẻ Hình cảnh Quốc tế lập tức nát vụn, bị gió thổi qua, từng mảnh xác xơ tung bay, thê thảm không nỡ nhìn.

“Kế hoạch của các người rất tốt!”

Vương Siêu ném ba khẩu súng ngắn trong tay lên mặt đất:

“Xem ra các người cũng nghiên cứu qua về các hành vi của ta, biết rõ ta luôn thích đàm phán, thích dùng bạo lực trước tiên để uy hiếp người khác. Sau khi nắm giữ tính mạng, lại tiến hành nói chuyện đàm phán, cho nên kế hoạch trước đó, là đợi lúc ta ra tay, rồi khiến ta bị lỗ vốn. Đáng tiếc a. Các người hãy còn bé nhỏ lắm, phản ứng còn chậm lắm, chẳng lẽ trong Tổ chức Hình cảnh Quốc tế, ngoại trừ Worton, Morgan đã bị ta giết, không còn thành viên nào có năng lực đạt tới cấp S sao?”

Lúc nói chuyện, Vương Siêu lẳng lặng nhìn ba kẻ Hình cảnh Quốc tế nọ, tựa như nhìn ba chú sơn dương và con gà con sắp bị làm thịt.

Vương Siêu cùng người ta nói chuyện đàm phán, nếu như không thể nói được, thì đều là một tay tới trước dùng bạo lực mà trấn trụ uy hiếp, nói rõ cho kẻ khác biết rằng: “Tính mạng của người là nằm trong tay ta!” Sau đó lại đàm phán, có như thế thì từ trên cao xuống quyền chủ động mới luôn luôn có được.

Mấy kẻ Hình cảnh Quốc tế hiển nhiên là đã nghiên cứu qua hành vi này của Vương Siêu, mà làm ra được đối sách tương ứng.

Thế nhưng, cái đối sách từ trước đó lại không dùng được.

“Chỉ cần cùng ta mặt đối mặt nói chuyện, trên thế giới này, bất kể kẻ nào, tính mạng đều đã không phải của bản thân, mà là của ta. Không cần phải ở trước mặt ta đùa bốn cột nhà. Nói đi, các người tìm ta, rốt cuộc là nó chuyện gì?”

Cách Vương Siêu nói chuyện chính là ở chỗ trực tiếp như thế đó.

“Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là như vậy. Ở trước mặt ông, bất kể là ai, cũng không có quyền chủ động. Quyền chủ động luôn luôn nằm trong tay ông”.

Nhìn bộ cảnh phục trên thân mình bị phá tan thành từng mảnh, gã hình cảnh da trắng bất đắc dĩ lắc đầu.

Bất kể là đám phán hay đối thoại, lúc tính mạng một bên bị đối phương nắm giữ, quyền chủ động, nắm giữ tính mạng luôn luôn nằm trong bàn tay kẻ còn lại.

Đã ở trước mặt Vương Siêu, không một ai có khả năng nắm giữ được tính mạng mình.

369. Chương 364: Đường Tử Trần Bí Ẩn

“Xem ra quạ trong thiên hạ đều màu đen, đám cảnh lúc nào chẳng trước dọa, sau đánh, dùng vũ lực, chỉ tiếc rằng ta cũng không phải là loại tiểu dân hơi một tý là có thể kinh hãi”.

Vương Siêu thâm nghĩ trong lòng.

Đám hình cảnh quốc tế này khí thế hùng hùng hổ hổ xông vào, mở miệng ra là cảnh báo, bằng không nếu cứ chỉ và lời nói ương bướng sẽ tạm giam, trục xuất ra khỏi nước, cái đó cùng cảnh sát trong nước có chút giống y như đúc, cứ chỉ vênh váo ngạo mạn cũng giống y chang trong phim ảnh.

Cảnh sát khi điều tra phá án, cái đầu tiên là hù dọa, cho khiếp sợ! Dùng thế lực phía chính phủ, đe dọa uy hiếp bằng ngôn ngữ, đến chỗ nào cũng đều là hành động cùng giáo điều.

Đe dọa đối tượng, chiếm cứ ưu thế, rồi thì chuyện kể tiếp làm dễ dàng hơn nhiều.

Cảnh và cướp lúc ban đầu giao thiệp, không phải là gió đông thổi bạt gió tây, mà chính là gió tây áp đảo gió đông, xem xem lúc đối mặt thái độ ai ngạnh, thực lực ai lớn, quả thực là không có chỗ cho cái vẻ ôn hòa nhã nhặn nọ.

“Sớm đã biết Vương tiên sinh của tổ chức Đường Môn Đông Nam Á cường thế và hung ác, chúng tôi trước lúc đi đã chuẩn bị rồi, bọn họ đều là thành viên có năng lực cấp độ B, lại không nghĩ tới Vương tiên sinh tùy ý đã giải quyết xong, thậm chí chúng tôi ngay cả thời gian nổ súng cũng không có. Xem ra, chúng tôi đánh giá còn thấp năng lực của ông rồi”.

Gã hình cảnh da đen nhìn cảnh phục rách nát trên người mình như một thằng ăn mày, trên mặt gã rõ ràng xuất hiện vẻ uể oải, tiếp đó gã bảo mấy tùy tùng khác bên ngoài nâng năm người đang nằm trên đất bê vào trong xe.

Lúc mấy tay hình cảnh bị Vương Siêu đánh gục được người ta nâng lên, thần sắc vô cùng nhục nhã. Mọi người cúi đầu, không giống như là hình cảnh, ngược lại tựa như tù phạm bị áp giải.

Viêu Siêu gầy gầy móng tay, “Tại sao các người không tìm thành viên có năng lực cấp A đến đề phòng ta?”

Móng tay Vương Siêu tựa hồ như có ma lực, cái lúc gầy gầy đó làm hấp dẫn ánh mắt ba kẻ hình cảnh quốc tế.

Ngón tay thon dài, móng tay bóng loáng như bích ngọc không có chút tạp sắc, cái gầy gầy phát ra âm thanh cứng rắn như lực đạo của kim khí thiết phiến chạm nhau leng keng.

Nhìn bộ cảnh phục mặc trên người, xơ xác tả tơi, đã biết rằng trong nháy mắt ấy đều là do bàn tay này, móng tay này cắt thủng.

“Nếu như móng tay này không phải cắt vào y phục của mình, mà là nó cắt vào da thịt, vậy thì bây giờ đã...”

Ba người nhìn Vương Siêu gầy gầy móng tay, đều không hện mà cùng tưởng tượng ra điều đó, cái đó so với lưỡi dao lam còn sắc bén hơn mà tình cảnh móng tay đó nếu cắt đến da thịt bản thân, cũng đều không hện mà cùng nổi lên trên người chỉ chút một tầng da gà.

Vương Siêu tự nhiên thấy rất rõ ràng, hẳn muốn chính là cái hiệu quả này.

“Ba người chúng ta chính là thành viên cấp A” Cảnh phục nữ hình cảnh đang mặc trên người cũng ăn một cái cắt của Vương Siêu, nâng dứt khoát cởi ném xuống đất, rồi ngồi trên ghế salon.

“Cô là người Hongkong”.

Vương Siêu nhìn qua nữ hình cảnh nọ.

Tư chất nữ hình cảnh cũng chỉ là dạng qua quýt, ngũ quan xem ra đoan chính, nhưng tuyệt đối không tính là xinh đẹp, da dẻ cũng không được khá lắm, làm người ta có loại cảm giác thô ráp, nhất là bộ ngực rất bằng phẳng, cả áo trong bộ cảnh phục cũng đều không hiện ra nổi. Không giống hai vị thiếu phụ thành thực là Trương Đồng và Hạ Vũ, có được bộ ngực kiêu hãnh với đời, da dẻ trắng nõn bóng loáng, vóc người cân xứng.

Bất quá điều này cũng rất là bình thường, vóc người, da dẻ, thời trang của nữ nhân đều phải do chăm sóc mới có được. Hai tiểu phú bà Trương Đồng, Hạ Vũ đó mỗi tuần cũng phải cố định đi thẩm mỹ, hơn nữa toàn là loại mỹ dung sư (chuyên gia trang điểm), hộ lý sư, dinh dưỡng sư, kiện thân sư, (giáo viên thể hình), hình tượng thiết kế sư (chuyên gia thiết kế thời trang), mỗi một lần cao nhất cũng xấp xỉ trên dưới mười mấy vạn tệ, căn bản người bình thường không cách nào tưởng tượng nổi, ngoại trừ tính tình khác biệt, lấy đồng tiền với vẻ đẹp của hai vị đại phú bà Trương Đồng, Hạ Vũ đó cũng gần bằng với Đường Tử Trần.

Vị nữ hình cảnh này hiển nhiên không được đồng tiền bảo hộ, thời trang thiết kế như Trương Đồng, Hạ Vũ, chỗ lộ ra duy nhất đó chính là khí sắc vô cùng tràn đầy, diện mạo tinh thần vênh váo hung hăng, loại cường ngạnh này mang khí chất tinh anh của cảnh đội, cũng là khiến cho nam nhân dâng lên một loại dục vọng chinh phục.

Trái lại Vương Siêu lại không hứng thú ở phương diện này, hẳn đã thấy qua nữ nhân lợi hại so với nữ hình cảnh này cường ngạnh gấp vạn lần thì đều có, ví dụ như Nghiêm Nguyên Nghi, liên hợp đồng đảo “Lục địa chân tiên” cấp bậc bảo đan tới giết hắn, loại mạnh bạo như thế, so với nữ hình cảnh đánh vó đánh vẩy vừa rồi không thể là cùng một đẳng cấp.

Sở dĩ mở đề tài với nữ hình cảnh, chỉ là bởi Vương Siêu thấy khẩu âm của đối phương mang chất giọng Hongkong, một mặt cùng là người Hoa, nói chuyện tương đối sẽ rõ ràng, mặt khác khi nghe khẩu âm Hongkong, Vương Siêu lại nhớ tới Hoắc Linh Nhi.

Hoắc Linh Nhi nói tiếng phổ thông, thỉnh thoảng lúc nói nhanh, cũng mang theo một chút từ ngữ tiếng Quảng Hongkong.

“Nguyên quán Hongkong, luôn luôn mang quốc tịch Anh quốc, tốt nghiệp Học viện Cảnh sát Hoàng gia Anh quốc, gia nhập Tổ chức Hình cảnh Quốc tế năm trước” Nữ hình cảnh nói chuyện mà giống như báo cáo lý lịch, sau khi nói vài câu, nàng dần dần tiêu trừ cảm giác khẩn trương mới vừa rồi, đột nhiên cười một tiếng: “Vương tiên sinh, nếu như chúng tôi hôm nay thực sự đến bắt ông, phải người vây vòng vây trước, sợ rằng ông không thể thông dong mà không chế cục diện như thế đâu”.

“Nếu như hôm nay các vị tới bắt ta, ta cam đoan, các vị sẽ nhìn không thấy người của ta đâu, còn nếu như cô không hài lòng với việc xuất thủ đe dọa của ta mới vừa rồi, có thể quay trở về, ngày mai, hoặc nửa đêm tổ chức nhân mã trở lại lại lần nữa”.

Vương Siêu nói năng không chút lưu tâm.

“Hôm nay chúng tôi tìm ông là muốn nói chuyện, cũng không phải bắt bớ gì cả. Dĩ nhiên, mới vừa rồi có chút chuyện vặt vãnh không vui, cũng là bởi vì hung danh bên ngoài của Vương tiên sinh, chúng tôi phải suy nghĩ chu toàn chứ. Phải biết rằng, theo các lời đồn ở xã đoan, muốn cùng ông gặp mặt đàm phán, tốt nhất là phải mang theo đội ngũ tinh nhuệ gồm một trăm người mới có thể đảm bảo an toàn. Về phần thái

độ của chúng tôi mới vừa rồi, Vương tiên sinh là một người am tường, lần đầu tiên phía cảnh sát nói chuyện cùng người lãnh đạo của tổ chức không chính thức luôn luôn là cần phải cương quyết một chút”.

Nữ hình cảnh nghe xong, lập tức nói thẳng luôn, đẩy luôn điều lật vật không vui lúc đầu đi không còn một mống.

Đích xác Vương Siêu mấy ngày nay giết người giết đến điên cuồng, bây giờ đám người lãnh đạo các bang hội, xã đoàn, tổ chức muốn cùng hắn gặp mặt, đều phải có sự chuẩn bị tốt nhất, gồm rất nhiều vệ sĩ

Wang Siêu nghe thấy điều này, chỉ cười cười.

“Nghe nói Vương tiên sinh đến nước Pháp là vì muốn đối phó với tổ chức ám sát GOD? Hơn nữa căn cứ theo nguồn tin đáng tin cậy, Vương tiên sinh ông muốn lựa chọn nhận thủ lĩnh của mấy xã đoàn đại Hoa các ông, rồi tổ chức ra lực lượng vũ trang mang cơ cấu tương tự Hình cảnh Quốc tế chúng tôi?”

Gã hình cảnh da trắng nói.

“Tin tức của các người cũng thật mau lẹ” Ánh mắt Vương Siêu chợt lóe.

Ban ngày Vương Siêu cùng các Đại Lão của xã đoàn người Hoa thương lượng, buổi tối Hình cảnh Quốc tế đã tìm tới cửa, như vậy rõ ràng rằng trong đám xã đoàn kia hẳn là có nội gián.

“Cái ấy là dĩ nhiên, bất cứ tổ chức có mô hình lớn không chính thức chúng tôi đều nắm trong tay” Gã hình cảnh da đen nói. “Vương tiên sinh, hành động này của ông, dùng một câu nói thời thượng của người Trung Quốc các ông mà nói thì đó chính là “không hài hòa, vô cùng là không hài hòa” cho nên, lần này chúng tôi tới, là muốn bỏ đi cái ý niệm đó trong đầu, về phần tổ chức ám sát GOD, đã nhiều lần ở Paris tiến hành ám sát bắt cóc, hoạt động khủng bố, sớm đã bị hình cảnh quốc tế chúng tôi giám thị mật thiết. Đồng thời, chúng tôi nắm giữ cũng không ít thông tin tình báo của tổ chức này. Lúc này đây tôi hy vọng ông có thể hợp tác, phối hợp hành động với chúng tôi, diệt trừ tổ chức đó”.

“Nói cách khác, nếu như Vương tiên sinh ông có thể bỏ qua những ý nghĩ không hài hòa đó, hình cảnh quốc tế chúng tôi có thể cung cấp cho ông tư liệu về các thành viên tổ chức GOD, các thể lực phân bố rải rác, nòng cốt chủ yếu, thậm chí là người lãnh đạo. Hơn nữa, trong khi chúng tôi đối phó hành động với GOD, ông còn có thể trực tiếp tham gia”.

Nữ hình cảnh chỉ lo Vương Siêu không nhịn được, lập tức bổ sung giải thích thêm.

Đích xác là Vương Siêu muốn liên hợp tất cả tình nguyện của các bang hội người Hoa trên toàn thế giới, rồi làm ra một thứ tương tự như Hình cảnh Quốc tế, điều ấy sẽ quả là khủng bố, mà thanh thế cũng quá lớn. Nếu sau đó thành công, có thể tưởng tượng ra, đối với các thể lực trên toàn thế giới sẽ gây ra bao nhiêu “bài tẩy”. Đối với sự quản chế các thể lực trên toàn thế giới như Tổ chức Hình cảnh Quốc tế mà nói, “bài tẩy” này, thực sự bọn chúng không thể nắm trong tay!

Vào năm 1992, Đại hội Khẩn thân của Hồng Môn thế giới đã được cử hành tại Honolulu nước Mỹ. Cục quân tình Mỹ quốc (Cục Tình báo quân sự Mỹ DIA trực thuộc Bộ Quốc Phòng), CIA (Central Intelligence Agency-Cục Tình báo Trung ương Mỹ: Thành lập vào năm 1947 với tiền thân là OSS. Nhiệm vụ chính của cơ quan này sau Chiến tranh Lạnh là hoạt động tình báo kinh tế tại mọi quốc gia trên thế giới), Cục Cảnh sát đều huy động không biết bao nhiêu lực lượng bí mật giám thị.

Càng hướng chỉ lần này tin tức Vương Siêu lại ồn ào, so với cái đại hội Khẩn thân của Hồng Môn thế giới năm đó càng lớn gấp trăm lần, ngàn lần!

Nếu như người lãnh đạo của một tiểu xã đoàn có cái ý nghĩ này, Hình cảnh Quốc tế chắc cũng chẳng quan tâm, bởi vì bang hội, xã đoàn người Hoa trên toàn thế giới nhiều không kể xiết, chia năm xẻ bảy, căn bản sẽ không thể liên hợp lại, hơn nữa cũng không có ai có đủ tư cách bắt bọn chúng thu nạp lại. Thường thường chỉ mới có ý nghĩ này thôi, áp dụng hành động, đã bị nội chiến chém chết tươi rồi.

Minh chủ vô lâm, cũng không phải là dễ dàng như vậy, Minh chủ vô lâm trong tiểu thuyết võ hiệp, phần lớn cũng bị người ta đánh chết, kẻ muốn làm minh chủ vô lâm cũng trăm phần trăm sẽ bị bóp chết.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, tay Vương Siêu này thật sự quả là mạnh mẽ, từ lúc xuất đạo tới nay, mọi chuyện đều kinh thiên động địa! Tiếng vang cũng không phải là ít. Nếu như do chính hắn tổ chức liên

minh, đây thực sự là có hy vọng.

Đối mặt với tình huống này, trên phương diện Hình cảnh Quốc tế tự nhiên cần phải huy động nhân lực tới cùng hấn đàm phán.

Còn như muốn tóm Vương Siêu, những người này đã phân tích rất cụ thể đối với năng lực của Vương Siêu, đã tính toán từ trước, với năng lực cấp S của Worton Đường Liên Khê cũng còn bị chém cho rơi đầu, đoán chừng việc bắt bớ sẽ rất khó khăn, cho dù có bắt bớ được, bọn họ cũng sợ đám người Đường Môn đang ở Paris huyền nháo đến 911. Phải biết rằng, tại nội bộ nước Mỹ, Đường Môn và trụ sở tổ chức là ngang hàng nhau.

Bất quá đầu năm nay Vương Siêu cũng không lo bị bắt, với sự nhạy bén của hấn, kể cả lính quân sự ở bên ngoài, hầy còn chưa tạo đủ thế lực để tạo thành vòng vây xong, hấn đã chạy chẳng thấy bóng mất rồi.

“Tất cả tư liệu của GOD? Địa điểm? Bao gồm cả tư liệu người lãnh đạo? Thậm chí hành động của các người, cũng có thể tham gia vào?” Vương Siêu nghe thấy lời này, trong lòng cũng sững sờ đôi chút, nhanh chóng phân tích.

Tập đoàn ám sát GOD, tuyệt đối là một thứ giống như sương mù, thậm chí ngay cả Đường Tử Trần tra xét lâu như vậy, cũng chẳng tra ra một chút manh mối nào, bây giờ về phía hình cảnh quốc tế lại có thể nhượng lại cho ta hết thấy mọi tư liệu!

Không sợ đối thủ lợi hại, chỉ sợ tìm không ra đối thủ.

Nếu như có được những tài liệu này, Vương Siêu có khả năng nói chắc như đinh đóng cột rằng, sẽ giết chết tay thủ lĩnh đối phương, đám thành viên nòng cốt, việc bọn đó tan rã là chuyện bình thường.

Hơn nữa hình cảnh quốc tế cũng khẳng định là có hành động đối với đám GOD này, vậy mà chịu cho bản thân ta tham gia bên trong, tuy rằng ẩn chứa ý tứ muốn “tọa sơn quan hổ đấu”, nhưng về nhượng bộ cũng rất lớn.

“Vương tiên sinh cảm thấy thế nào?” Nữ hình cảnh lẳng lặng nhìn Vương Siêu hỏi.

Thế nhưng, câu trả lời của Vương siêu lại nằm ngoài dự liệu của nàng.

“Kế hoạch của các người rất là hay, nói cho ta biết tư liệu, rồi để khiến Đường Môn của chúng ta tranh đấu cùng với GOD, sau đó bán cho ta một cái nhân tình, đổi lại thêm lần nữa ngăn cản ta làm “bài tẩy” cùng các thế lực ngầm trên thế giới. Kế hoạch thực sự rất là hay, chỉ có điều là, bằng giá quá nhỏ, nói thật ra, tập đoàn ám sát GOD ở trong mắt, ta coi nó không là cái gì”

Gã hình cảnh da trắng nghe xong, hơi chút ghéech đầu lên: “Nghe nói Đường Môn tra xét hơn mười năm cũng không điều tra ra, tổ chức ám sát đó cũng không hấn là đơn giản như các ông tưởng tượng đâu”

“Rất đơn giản, các người đưa ta tư liệu, sau đó, phái thêm ba người, ba người đó ít nhất cũng là thành viên cấp S rồi cùng hành động với ta. Những cái khác là do Đường Môn chúng ta cùng nhau an bài, nếu các người đồng ý điều kiện này, ta sẽ để tin tức không ồn ào nữa”.

Vương Siêu cũng không nghe bọn họ nói nhảm nữa, trực tiếp đưa ra điều kiện.

Trong hình cảnh quốc tế, thành viên năng lực cấp S tuyệt đối là nhân vật cường đại như siêu nhân. Vương Siêu đưa ra điều kiện này, một mặt là muốn xem một chút, trừ hai con “Đại đường song long” đã chết kia ra, bên trong Hình cảnh Quốc tế còn có siêu cấp nhân vật nào lợi hại nữa không.

Là cơ cấu liên minh cảnh sát tinh anh của toàn thế giới, bên trong mà không có cao thủ thì thực sự không dám nói.

Nếu như có thể kéo được ba kẻ cao thủ giống như Worton, Morgan, lại thêm được cả tư liệu, sự việc vậy thì quá dễ dàng rồi.

“Ba thành viên năng lực cấp S”.

Nghe thấy Vương Siêu nói như vậy, ba người hình cảnh đồng thời đứng dậy, bộ dáng như kiểu nổi giận, nhưng nhìn lại bộ dáng Vương Siêu, quyền chủ động hiện tại rõ ràng trong tay kẻ khác, khí thế liền mềm nhũn xuống: “Vương tiên sinh, chuyện này chúng ta cần phải xin chỉ thị tổng bộ, liên lạc lại sau”

“Muốn bọn họ thực sự phái ra ba thành viên cấp S? Giao ra tư liệu, người sẽ buông tha đối với liên minh “bài tẩy” của bang hội người Hoa?” Trương Đồng nhìn đám người kia ra ngoài, hỏi.

“Dĩ nhiên là không, bất quá thành viên cấp S không phải là rau cải trắng. Ba người... Bọn họ sẽ tìm không ra đâu” Vương Siêu rất rõ ràng, nhân vật như đám “Đại đường song long” dù là ở bên trong Hình cảnh Quốc tế cũng tuyệt đối sẽ không có ba người, thậm chí, một người không có cũng là rất bình thường.

Sáng sớm ngày thứ hai, phi cơ của phi trường Charles de Gaulle vẫn như cũ hết lên rồi xuống, sau khi một chiếc phi cơ đến từ miền tây nước Mỹ hạ xuống đường băng, bước ra là ba nam một nữ.

Đám người ba nam một nữ này chính là nhân vật đứng đầu thế giới này, Nghiêm Nguyên Nghi, Triệu Quang Vinh, Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch.

“Gã Vương Siêu lần này, lại là muốn nổi tiếng, ta thật chẳng nghĩ ra, khí phách của hắn lại lớn như vậy!”

Lúc Nghiêm Nguyên Nghi còn chưa bước xuống phi cơ, cũng đã nghe được tin tức Vương Siêu liên hợp các Đại Lão bang hội ở Pháp, cũng biết luôn ý tưởng muốn làm “Minh chủ vô lâm”.

“Chuyện này không phải chuyện đầu đầu, nếu như hắn thật sự thành công, đối với “bài tẩy” của các thế lực ngầm chỉ e đến trung ương cũng phải coi trọng” Lưu Mộc Bạch nghe một cái cũng biết tính nghiêm trọng của vấn đề này.

Sau lúc bốn người xuống phi cơ, bọn họ cũng không nhận ra được, ngay phía sau bọn họ cách đó không xa, một nữ tử mặc y phục màu tím nhạt đang nhìn theo bóng lưng của bọn họ.

370. Chương 365: Quá Trục Tiếp!

Dòng người trên phi trường Charles De Gaulle rất đông, lưu lượng hành khách mỗi ngày không biết đến mấy ngàn, mấy vạn, hơn nữa ánh mắt nữ nhân này lại không hề có tính công kích, do vậy kể cả dạng cao thủ như Nghiêm Nguyên Nghi, Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch đều không hề nhận ra được mình đang bị chính con người này thâm quan sát.

Nhìn mấy người Nghiêm Nguyên Nghi tùy ý nói chuyện thảo luận về tình huống của Vương Siêu dần dần đi xa, cho đến lúc bóng lưng biến mất trong đoàn người, nữ tử áo tím mới thu hồi ánh mắt, cũng không đứng dậy mà lại lật quyển tạp chí mới nọ trên tay, cuối cùng đưa ánh mắt nhìn vào mấy tin tức lá cải trên đó.

“Nữ đồng sự (giám đốc) Chanel cuối cùng đã kí kết hợp đồng đơn đặt hàng mỹ phẩm hàng đầu cùng Hoàng thất Anh quốc, một loạt vụ scandal đồn đại gần đây như bắt cóc, đầu sủng của vị nữ đồng sự này đối với cô không hề có bất cứ ảnh hưởng nào.”

Tin tức này rất bình thường, trên mặt tạp chí chỉ đơn giản hiện ra bức ảnh bán thân của nữ đồng sự Trương Đồng này, Trương Đồng trên tạp chí vô luận là khí chất hay tướng mạo đều đều rực rỡ, đẹp đẽ, phong vận thành thực.

“Trương Đồng à Trương Đồng, người cũng dự kiến trước, lúc ấy đã có thể thấy rõ ràng tiềm lực của tiểu đệ ta, khiến hắn nợ người một mảnh nhân tình, người có ánh mắt như vậy thật sự không nhiều lắm a.”

Phủi phủi quyển tạp chí trên tay, nữ tử áo tím nhẹ giọng lầu bầu, trên mặt lộ ra loại nụ cười mà chẳng ai có thể nhìn rõ, “Bất quá sự mạnh bạo của tiểu đệ càng lúc càng lớn, chém đầu Tư Đồ gia, liên lạc với Đại Quyền, giờ lại cùng chơi bập bênh với đám Tập đoàn Ám sát GOD, trực tiếp đối với các thế lực người Hoa trên thế giới tiến hành tẩy bài, cũng tốt, cũng tốt thôi, nó sẽ làm cho hết thảy địch nhân của chúng ta biến mất, hy vọng sau lần này, cũng được sạch sẽ, chỉ ít thì thời gian hôn lễ của chúng ta, sẽ không có kẻ quấy rối nữa.”

Sau đó ném quyển tạp chí lên mặt bàn, nàng đứng dậy.

Nàng đương nhiên chính là thủ lĩnh tối cao của Đường Môn - Đường Tử Trần.

Cũng chỉ có tinh thần của Đường Tử Trần như có năng lực khống chế tâm lý, tinh thần hàm súc, mới có thể ẩn giấu ánh mắt để cao thủ cấp bảo đan không thể cảm ứng được.

“Tay thần GOD đó, lần đầu tiên giao thủ cũng đã được tám, chín năm rồi, ngược lại vẫn luôn luôn nghĩ muốn gặp lại cái kiến thức về một chiêu Hỏa Lí Tài Liên đó, gặp một cái, người tự xưng là thần nhân chân diện mục, đáng tiếc, nếu như lúc ta bất ngờ về nước ấy, vô tình khi đó không gặp được tiểu đệ, không nhất thời cao hứng dạy cho hắn võ công, thì có lẽ trên thế giới này người chính là người mạnh nhất. Đáng tiếc a, đáng tiếc, đợi sau khi người và tiểu đệ ta gặp mặt, người sẽ biết, người không phải là thần. Trên thế giới này, có thể vượt qua được tiểu đệ ta, quá khứ đã không có, thì tương lai sẽ chẳng có.”

Sau khi thở dài một tiếng, Đường Tử Trần cất bước sát nhập vào trong đám người qua lại không dứt.

“Đời người thật là kì diệu a, ai biết được, ta cao hứng nhất thời gặp được thiếu niên đó, lại có thể thực sự che gió che mưa cho ta, cho ta bài tẩy toàn thế giới, trở thành côi đi về của ta, biến hóa như vậy, biến hóa như vậy chính ta cũng không dự liệu trước.”

Đường Tử Trần vừa hòa vào trong đoàn người, trên bầu trời âm u đột nhiên truyền đến một tiếng sấm, theo đó là cơn mưa tầm tã, cả nước Pháp tựa hồ bị bao phủ trong đại dương của nước mưa.

“Ào ào ào. Ào ào ào.....”

Mưa to bên ngoài trút xuống mãnh liệt, dường như muốn hủy diệt cả thế giới.

“Hôm nay tại sao mà mới sáng sớm đã mưa to thế nhỉ? Đến lái xe cũng khó khăn, tầm nhìn thấp quá, hơn nữa xem ra tình hình này, mưa không tới trưa là khó tạnh hẳn.”

Trương Đồng vất vả lái chiếc xe hơi tạt ngang qua một con phố ở Paris mưa như trút nước, sau khi tiến vào phạm vi thế lực của khu phố người Hoa, đến trước một kiến trúc hình dáng tựa cung thể thao thì ngừng lại.

Kiến trúc như cung thể thao này phía ngoài có treo cái biển chữ vàng sáng choang “VÕ ĐƯƠNG KIỂM THUẬT ĐÀN TRÀNG”.

Khỏi cần phải nói, kiếm thuật quán này kiêu dáng cũng tương tự như đàn tràng của Taekwondo, Karate, là do chính Trương Đồng bỏ vốn ra xây dựng.

“Sắp vào hè rồi, khí trời thay đổi rất bình thường, bên Indonesia bão táp còn nghiêm trọng hơn, lớn hơn chút là kèm theo sóng thần ngay, uy thế long trời lở đất như vậy, ai cũng đều cảm giác mình bé nhỏ.”

Trái lại thì Vương Siêu đã thấy qua nhiều cuồng phong bạo vũ, hồi ở Nam Dương, hắn cũng thường xuyên luyện quyền trên bờ biển có sóng thần, mưa gió giống như này quả thực là mưa bụi thôi.

“Được rồi, chúng ta vào trong đàn tràng đi thôi, Hôm nay những xã đoàn người Hoa đó còn muốn dẫn đám tinh nhuệ tới nơi này hội họp. Bọn họ đã đến rồi, hình như để cho bọn họ chờ lâu cũng không phải là hay lắm.” Hạ Vũ bất giác há miệng, chỉ chỉ vào bãi đỗ xe với đủ các loại kiểu dáng xe hơi.

Nguyên lai ngày hôm qua Vương Siêu và đám bang hội, xã đoàn người Hoa đã ước hẹn rõ với nhau, hôm nay tất cả đều đem hết tinh nhuệ mang tới đây, tụ họp tại Võ Đương kiếm thuật đàn tràng này, để thuận tiện cho mình tuyển chọn thành viên, thương lượng hàng loạt sự việc.

Vương Siêu gật đầu, đi vào kiếm thuật đàn tràng.

Toàn bộ kiếm thuật đàn tràng cũng không phải là rộng rãi, ước chừng xung quanh cỡ ba trăm mét vuông, mặt đất là sàn gỗ cứng chắc, được mài tương đối thô ráp cũng không bóng nhoáng, thế nhưng bỏ giấy đi chân trần vào, lại cảm giác được rõ ràng được đường vân của gỗ dưới lòng bàn chân truyền qua, cảm giác khá thoải mái.

Giữa đàn tràng là một “Thái Cực Đồ” trắng đen, hai bên có cái khung gỗ tựa lên tường, trên cái khung bày ra một lưới kiếm thép tinh khiết, ở cả hai bên lưới kiếm liếc mắt nhìn qua thấy màu xanh óng ánh, mặt trên còn có ít hoa văn nhỏ bé lạnh băng. Vương Siêu cũng coi như là kẻ lành nghề trên phương diện kiếm, liếc mắt cái, nhìn ra ngay, những lưới kiếm thép tinh khiết đều là thứ giết người lấy máu, là món hàng thượng đẳng sắc bén tới cực điểm, tuyệt đối không phải miếng sắt bình thường để trưng bày trong võ quán, lại càng không phải là dạng kiếm trúc dùng trong huấn luyện của đạo quán kiếm thuật Nhật Bản.

Thái cực đồ, giá binh khí, treo trên vách tường rất nhiều tranh vẽ các chiêu kiếm, bản đồ kinh mạch huyết vị trên thân thể con người, toàn bộ phong cách kiếm thuật đàn tràng tràn đầy một cỗ khí tức dày nặng.

Phía bên ngoài là đại đô thị Paris, nơi đất khách quê người, thế mà vừa tiến vào kiếm thuật quán này, lại hình như là bước chân vào một đạo quán lớn của Trung Quốc thời xa xưa.

Bất quá lúc này Vương Siêu cũng chẳng có thời gian thưởng thức những cái đó, bởi vì đang có rất nhiều người ngồi khoanh chân trên sàn nhà của đàn tràng.

Trong đàn tràng không có ghế, chỉ có thể ngồi dưới đất, tính chất của gỗ vốn là vô cùng sạch sẽ, mọi người lúc tiến vào cũng cần bỏ giày tháo tất, rửa bàn chân.

Người ở chỗ này, phần lớn đều là Đại Lão các xã đoàn mà ngày hôm qua Vương Siêu đã gặp qua, còn một bộ phận đám người tinh thần sung túc, tĩnh tọa bất động, khí định thần nhàn, rất hiển nhiên, đây chính là một vài nhân vật “tinh nhuệ” biết đánh, biết giết trong xã đoàn người Hoa tại nước Pháp.

Bất cứ một xã đoàn người Hoa nào nếu muốn ở nước ngoài quây đến phong sinh thủy khởi, mà không biết đánh giết, thiếu đi sức mạnh, thủ đoạn, cái đó tuyệt đối là không thể, mà trong một tập thể bạo lực đánh giết, thiếu đi cảnh tượng chấn động, thì một cao thủ biết đánh nhau nhất cũng không thể được.

Tương tự như với “Song hoa hồng côn” đám côn đồ hàng đầu trong Hồng Môn, bất cứ một xã đoàn nào đều có. Đám người kia có thể không phải là Lão đại, lãnh tụ xã đoàn nhưng không thể nghi ngờ rằng đó là lực chiến đấu mạnh nhất, có thể giết người nhất.

“Vương tiên sinh, lần này tụ họp mặc dù ông là người khởi xướng, nhưng hôm nay ông lại bắt nhiều người chúng tôi chờ như vậy, phô trương thật quá lớn.”

Ngay khi lúc Vương Siêu tiến vào, một người trẻ tuổi khoanh chân ngồi dưới đất, hay tay ôm trong ngực đột nhiên đứng lên.

Người thanh niên này ôm trong ngực một gói đồ bằng vải bố màu xanh, rất rộng, hình dáng nặng nề, hiển nhiên bên trong gói đồ chứa đựng chính là một loại kim khí.

Gã mạnh mẽ vừa đứng lên, vừa nói chuyện, Vương Siêu cũng cảm giác được một cỗ khí tức bưu hãn tới cực điểm hướng tới mình mạnh mẽ áp bức tới!

“Ồ” Người thanh niên trước mặt này đột nhiên đứng lên ra vẻ ta đây, Vương Siêu chỉ ở một tiếng: “Cái cậu đang ôm trong ngực là đao sao? Cậu ra tay đi.”

Vương Siêu nói chuyện rất thẳng thắn, cũng chẳng hỏi cái gì.

Hắn tuy rằng tiếng tăm lớn, luôn ỷ thế, nhưng hôm nay lại trình diện trước một đám người, đều là lữ “Song hoa hồng côn” ác ôn bậc nhất, bình thường tất cả đều vênh vào hồ hết, đều là nhân vật bước đi ngang như cua, cho dù tiếng tăm của Vương Siêu có lớn, lại đột nhiên muốn bọn chúng đến để tổ chức chung thành một đoàn thể, rồi nghe hắn an bài, trong lòng đại đa số hẳn còn chưa cam phục.

Lúc này, Vương Siêu vừa mới vào, đã có kẻ lập tức khiêu khích.

Vương Siêu với điểm này cũng cho rằng rất là bình thường, một tổ chức cho một đám nhân vật vốn đi ngang đi như cua, không bị khiêu khích mới là không bình thường.

“Hoa Thanh Bang, Tiết Tuyết, tiếng tăm của cậu so với tôi lớn hơn, nhưng bắt ta phải nghe cậu sai khiến, thì phải bộc lộ ra xem xem chút tài năng.”

Trong lúc nói chuyện, gã thanh niên Hoa Thanh Bang nọ đem bọc đồ vạch trần, liền lộ ra một thanh đao trên cái bao da, bao da sau đó được kéo một cái, Xoạt! Ở trên tay đã cầm một lưỡi đao bản rộng kiểu dạng đao mổ heo, róc xương.

Thanh đao này quả thực chính là một lưỡi đao mổ heo, hình dạng vừa nặng lại trầm, mũi đao sắc bén, nhọn hoắt thật tựa như vừa được mài vậy.

“Hạng nhất đao pháp Hoa Thanh Bang thì đều là các đầu bếp làm được, mổ heo, thịt dê, tàn sát trâu, giết ngựa, cũng là có vài phần công phu, lại đây, để ta xem một chút, cậu có công phu ”bào đĩnh giải ngư” hay không?”

Vương Siêu nhìn một chút, tùy ý nói.

Ngay trong lúc hắn nói chuyện, gã thanh niên nọ cũng chẳng đáp lời, ngón chân nhún mà tiến tới, mỗi phát nhún chính là khoảng cách một xích (cỡ 33,33cm), trong nháy mắt nhún năm sáu lần trên mặt đất liền tiến tới trước mặt Vương Siêu, chính là tung ra một đao chọc qua.

Vương Siêu nhướng mày, cũng chỉ xuất ra một ngón tay, trực tiếp bắn lên thân đao, Oang! Thật giống như tiếng chuông lớn, đao của thanh niên nọ ngay lập tức dường như bị va thiết côn, chấn động kịch liệt, đao cầm không yên, rơi xuống mặt sàn.

Mọi người ở chỗ này đều sợ hãi.

“Công phu như vậy, chỉ sợ khó có thể đối chọi cùng Tập đoàn ám sát GOD.” Trong lúc Vương Siêu nói chuyện, lỗ tai giật giật, cũng không để ý tới thanh niên nọ, ánh mắt hướng nhìn về phía cửa.

Mái hiên phía ngoài cửa, mưa vẫn tầm tã như cũ, nhưng lơ mơ có thể nhìn thấy một người đội đầu lụp đến gần.

Kẻ đội đầu lụp này từ trong mưa đi tới dưới mái hiên, trên người lại cư nhiên không hề có một giọt nước, cũng không ngừng đầu lên, mọi người đều không thấy rõ ràng diện mạo của y.

“Hắn ta là ai? Ở cổng lớn có người bảo vệ mà, sao lại để kẻ này vào?” Nghe thấy tiếng bước chân, vốn là các Đại Lão Hoa bang, lũ côn đồ hạng nhất đang ngồi trong đàn tràng đều đưa mắt nhìn tới. Một đại lão hỏi.

“Ta tới phá quán” Kẻ mang đầu lụp vẫn như cũ cúi đầu, chỉ có điều phát ra một loại âm thanh thấu lòng người. “Trừ phá quán, hôm nay ta còn tới đây để giết người.”

“Trận mưa này, thật nặng hạt, giết người xong, ta có thể biến mất không chút tăm hơi.”

371. Chương 366: Thần Chiến (thượng)

“Ha ha ha ha ha ha...”

“Đã lâu rồi chưa có đụng phải loại sự việc phá quán này, đúng là hoài niệm thật.”

“Đến phổ người Hoa đòi phá quán? Vị bằng hữu kia, người nói nghe chút, là ai phái người tới vậy? Trả cho người bao nhiêu tiền, không phải là mấy cái võ quán Karate, Taekwondo, hay Nhu thuật đầu nhé, bất quá cũng phải thừa lúc nhiều người người ta hủy biển hiệu đi chứ, bây giờ trời đang mưa, vắng vẻ hiu quạnh, phá quán cũng vô ích thôi, trước tiên người đi về đi.”

“Đúng vậy, bọn ta hôm nay có chuyện rất quan trọng, vậy bỏ qua cho một con ngựa nhà người, một mạng đã sống đến từng ấy rồi kể cũng không dễ dàng.”

Nghe kẻ đội đầu lụp (nón che mặt) nói xong, các đại lão mở hội ở đây lúc đầu sững sốt, sau đó cười rộ lên, đều ồn ào lên tiếng trào phúng, có vẻ như thấy được một chuyện rất khôi hài.

Không sai, theo lẽ thường mà nói, chuyện này đúng là quá hài hước.

Chuyện phá quán này cũng gặp không ít, mở võ quán dạy đồ đệ ở nước ngoài, đâu có lý chưa từng bị phá quán, một tháng một vụ nhỏ, ba tháng một vụ lớn, một năm một vụ chém giết.

Bất quá hôm nay lại là các Đại Lão của tất cả xã đoàn người Hoa tại Pháp quốc tụ hội, nhất là có cả thêm cái đám tay chân tinh nhuệ nhất của xã đoàn cũng ở đây, tự dưng trong lúc ấy lại có kẻ trơ trọi xông vào đòi phá quán giết người, tình huống như thế bất luận là kẻ nào cũng đều là không may mắn, vô cùng không may mắn, chẳng khác nào lấy chân phá thép tấm!

Các vị Đại Lão trông thấy kẻ đội đầu lạp đến đòi phá quán, đồng thời cười ồ lên, trong lòng cũng phải than lên rằng kẻ này thật không may rồi.

Duy nhất không cười ở đây, chỉ có Vương Siêu và Trương Đình Vân của Hồng Môn.

Lão nhân Trương Đình Vân là kẻ từng trải đời, tuy rằng nhìn không ra thực lực của kẻ mang đầu lạp, nhưng lão thân là một tay có thâm niên, sinh tử cũng đã trải qua nhiều, tâm linh có một loại thấu đáo, trực giác mách bảo kẻ mang đầu lạp này rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm.

Vương Siêu thì càng không cần phải nói, lúc nhân tài đội đầu lạp này đến gần phía ngoài cửa, lỗ tai của hắn cũng đã nghe ra từ trong tiếng mưa to tầm tã được một tia manh mối.

Kẻ mang đầu lạp, vô luận là hô hấp, thanh âm cước bộ, tần suất mạch đập, đều cơ hồ đã cùng theo tần suất nước mưa trút xuống hòa tan thành một thể, nói cách khác, lúc y đi ở trong mưa, trạng thái sinh cơ toàn thân cùng trạng thái vận động của mưa to gió lớn giống như in.

Tần suất giống đến vậy, khiến cho Vương Siêu có một loại cảm giác đó chính là mưa gió ngoài kia hình như cùng kẻ này vô cùng thân thiết, là đồng bọn thân thiết tuy hai mà một. Đối mặt với kẻ này giống như muốn đối mặt với cả mưa gió trong đất trời.

Nói cách khác, kẻ mang đầu lạp là thừa phong bố vũ (theo mưa theo gió) mà đến, chính là y mang mưa gió đến.

Cảm giác như vậy rất là thâm ảo, rất sâu xa khó hiểu, con người dù quyền pháp đã tới đỉnh, tinh thần cảnh giới đã đạt đến trình độ tinh vi khó dò, căn bản cũng không cảm giác được.

“Long vương xuất hành, mưa gió đi theo.” Vương Siêu lẳng lặng nhìn kẻ đội đầu lạp, “Người không phải là tới phá quán, lấy thân thủ của ngươi, ta nghĩ không ra, trên thế giới này còn có võ quán nào lại mời được người tới phá kiếm thuật quán nhỏ bé này?” Đúng vậy, kẻ đội đầu lạp lẳng lặng đứng ở cửa, phía sau y cuồng phong bạo vũ đang gào thét. Vương Siêu có cảm giác, đối phương tựa hồ như một con long vương theo mây về gió, đang lạnh lùng nhìn mình.

“Ta đích thực tới phá quán, cũng đích thực là có kẻ dùng tiền mời ta tới giết người, giết chính là giết ả đàn bà phía sau ngươi kia, nữ đồng sự Chanel. Không sai, chính là ả, ta tới để giết ả.”

Đầu lạp nhân vẫn như cũ kéo đầu lạp xuống rất thấp, thấy không rõ diện mạo.

“Người là người của Tập đoàn Ám sát GOD?” Lời của đầu lạp nhân vừa ra khỏi miệng, các đại lão ở đây đều mạnh mẽ đứng cả lên.

Bọn họ đều là kẻ hiểu biết, những ngày qua Trương Đồng đã nhiều lần suýt bị bắt cóc, ám sát, đều là do người của Tập đoàn ám sát GOD. Nhất là đêm khuya ngày hôm trước lại còn chết mất một nhóm vệ sĩ tinh nhuệ. Giờ đây lời của đầu lạp nhân vừa ra khỏi miệng, bọn họ lập tức hiểu.

Chẳng những là bọn họ, đến ngay cả Vương Siêu trong hốc mắt cũng co rút lại một chút.

Gã đầu lạp nhân này cư nhiên là người của Tập đoàn Ám sát GOD, điều này Vương Siêu cũng không nghĩ tới. Một tập đoàn ám sát, đều là trong đêm tối bắn lén, ẩn nấp, hại ngầm... quyết không bao giờ có mặt ở nơi mọi người tập trung lại, đương lúc thực lực đối thủ cường đại nhất, đơn thương độc mã một mình mình tới tận cửa đòi giết.

Loại hành vi như này, không thể gọi là tập đoàn ám sát được, nên gọi là tập đoàn minh sát.

Ban ngày ban mặt tới cửa đòi giết.

Điều này hoàn toàn phá vỡ quan niệm về ám sát bắt cóc.

“Nghe nói Vương Siêu tiên sinh của Đường Môn là cao thủ đệ nhất Đại Đông Á của võ thuật truyền thống Trung Quốc, quyền pháp vô cùng thần kì, có thể “thủy trích thạch xuyên” (khiến một giọt nước xuyên qua cả đá), về sát thành bùn, bật hơi giết người, hôm nay ta tới giết người, không biết liệu Vương Siêu tiên sinh có thể bảo vệ được ả đàn bà phía sau ngài hay không?”

Đấu lạc nhân vẫn không nhúc nhích, ngữ khí uyển chuyển, nhưng trong lời nói đã tạo cho Vương Siêu một tầng áp lực!

Y từ trong mưa gió tiến vào, tới cửa đứng im bất động, lẳng lặng nói vài ba câu, tựa như hơi hột nhưng lại tạo cho Vương Siêu áp lực không gì sánh nổi!

“Người ta phải bảo vệ, thiên hạ không ai có thể động tới nàng dù chỉ một sợi tóc, bao gồm cả người ở đây.”

Vương Siêu cũng không động thân, nói chuyện lạnh lùng: “Công phu của người không tệ, cảnh giới cũng rất cao, nhưng vẫn kém một chút, người biết không? Lúc mà cước bộ của người cách nơi này tám mươi ba bước, ta đã nghe được, nhịp tim đập, hô hấp, mạch đập của người, tuy rằng đồng thời có cả gió mưa, nhưng trong đó vẫn có một chút nhỏ không hòa hợp, đến nỗi khiến ta có thể phân biệt được đâu là tiếng mưa gió, đâu là tiếng của người. Khoảng cách của người với công phu cùng trời đất một thể, tuy hai mà một còn kém xa lắm. Còn nghĩ ở trước mặt ta giết người? Có lẽ hôm nay người tưởng là người cần bảo vệ sẽ bó tay bó chân? Cho nên người mới to gan đến vậy, một thân một mình xông tới đây.”

Vương Siêu nói ba xạo cốt để giải trừ bớt áp lực trong lời nói của đấu lạc nhân.

Ý đồ vừa nói muốn giết Trương Đồng của đấu lạc nhân này là rất rõ ràng, đó chính là muốn lấy tính mạng của Trương Đồng để trói buộc tay chân của Vương Siêu! Cao thủ tranh đấu, một kẻ muốn giết người, một kẻ phải bảo vệ người, đây tuyệt đối là sự việc không giống nhau, đương nhiên kẻ giết người sẽ chiếm thế chủ động.

Năm đó Vương Siêu xông vào tòa nhà bệnh viện Tập đoàn Trần thị, trước mặt Worton giết Trần Lập Ba cũng là một tình huống.

Vương Siêu đối mặt với áp lực này, không nhúc nhích chút nào, trái lại nói ra cảnh giới của đấu lạc nhân hãy còn có chỗ sai sót, đây là một kiểu phản kích hung hăng.

Có thể nói, trong lúc nói lời ba xạo đó, hai vị tuyệt đỉnh cao thủ đã giao thủ.

“Bất cứ lúc nào tần suất sinh cơ đều cùng thiên địa tạo thành một thể, tuy hai mà một, kẻ như vậy, quá khứ đã không có, tương lai sẽ không có, người không cần vạch ra sai lầm của ta, người cũng giống như vậy.” Đột nhiên đấu lạc nhân nở nụ cười.

Bất cứ lúc nào, từng giờ từng khắc đều đem tần suất sinh cơ của mình giữ vững cùng cảnh vật xung quanh tạo thành nhất thể, tuy hai mà một. Loại trạng thái tinh thần này, đích thật bất luận không một ai có thể làm được, kể cả thần tiên thật sự cũng không làm được.

Giống như khi toàn thân Vương Siêu căng gân căng cốt, bành trướng cơ thể, khí huyết toàn thân dâng trào cuộn cuộn, ấy là để lúc dài nhất, đánh cho xa nhất, sức bật lớn nhất, nhưng loại cảnh giới này không phải lúc nào cũng duy trì từng giờ từng khắc được.

Trạng thái tinh thần, trạng thái thể lực của con người, một ngày hai mươi tư giờ, đều có lúc đỉnh điểm, lúc áp chót, cái đó không thể tránh khỏi.

Người không hổ là đối thủ của ta, không nghĩ tới, Đường Tử Trần lại cứ nhiên có thể tìm được người như người. Kẻ giống như người, ám sát hay không ám sát, đánh lén hay không đánh lén cũng không có khác nhau nhiều, bất quá, người của người hôm nay mặc dù nhiều, nhưng có lúc, nhiều người cũng không phải trợ thủ, ngược lại đó là sự trói buộc.”

Đấu lạc nhân nói xong hai chữ “trói buộc” cuối cùng, đột nhiên ngậm miệng lại, cả người yên lặng như tờ, chỉ nghe tiếng mưa tiếng gió kích động, âm âm vang lên.

Y nhất thời ngậm miệng, hiển nhiên là đã không chuẩn bị nói gì nữa.

Mới vừa rồi cùng Vương Siêu nói ba xạo dò xét thử lẫn nhau, cũng không chiếm được tiện nghi. Nói cách khác, trong khi tức cũng không khiếp sợ được đối phương, cũng không lay chuyển được trạng thái tinh thần của đối phương, vậy giờ đây chỉ còn nước chứng kiến bản lãnh công phu thực sự thôi.

Chính vậy, y biết rất rõ ràng, cũng nhìn rất là chuẩn, bên Vương Siêu có nhiều người, nhưng đều là trói buộc! Y tuy rằng một người một ngựa, nhưng lại chiếm ưu thế lớn!

Giết người như Vương Siêu, đánh lén hay không đánh lén, ám sát hay không ám sát cũng đã không có ý nghĩa lớn. Đối với kẻ có thể nghe rõ ràng cảm nhận được tiếng gió thổi lay động, tiếng con kiến nó bò thì đánh lén cái gì, ám sát làm sao, đều là giả dối. Chỉ có lúc bên người hắn bị trói buộc, khiến cho hắn cố kỵ phân tâm, sau đó mới có thể đắc thủ.

Đấu lạc nhân nhất thời im miệng, cái Đại Lão ở đây đột nhiên trong lòng đều cả kinh, không hẹn mà cùng dâng lên một cỗ cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, giống như có người nơi xa ngấm bắn thẳng vào mình, toàn thân chỉ chút đều nổi lên tầng da gà.

Dĩ nhiên, trong đó cũng có ài kẻ côn đồ vô cùng hung hăng “Song hoa hồng côn” đột nhiên nẩy lên, tính muốn đánh tới đấu lạc nhân.

Thế nhưng, so với bọn chúng còn nhanh hơn chính là Vương Siêu.

“Đáng tiếc, ngươi cũng không phải là đối thủ của ta.”

Vương Siêu nhẹ nhàng bật hơi, trong lúc nói chuyện đột nhiên bước lên phía trước một bước.

Một bước này của hắn, ở đây không thiếu đám cao thủ, ánh mắt sắc bén cũng có khối người, nhưng không một ai thực sự thấy rõ ràng sự phát kinh trong động tác của hắn, đều chỉ cảm giác mặt đất chấn động, cả người Vương Siêu đã xuất hiện trước mặt đấu lạc nhân.

Cùng lúc! Thân thể của hắn đã trở nên cao và to hơn, so với đấu lạc nhân còn cao hơn một cái đầu, bề ngang của thân thể khổng lồ trải rộng ra, tựa như che đầy hoàn toàn đấu lạc nhân.

Trong khi đó, Trương Đình Vân, vị nguyên lão của Hồng Môn với ánh mắt là sắc bén nhất, cảm giác nhạy bén nhất đã thấy được, cảnh tượng của hình ảnh dừng lại trong đầu, đó chính là một tráng hán khổng lồ, tung ra bàn tay sắt như kéo cây quạt hương bồ (quạt làm bằng lá cây hương bồ) chộp về phía đứa bé.

372. Chương 367: Thần Chiến (hạ) (1)

Đồng thời lần này thân pháp hắn phối hợp cũng cực kỳ hung mãnh, Kỳ Lân Cước Chỉ! Ngón chân vừa động một trào, mặt trên của gân chân tựa như gân trâu, phía trước gót bàn chân chuyển dời, dưới chân lập tức tung ra đại lực mấy ngàn cân, như trâu điên xông tới.

Bàn chân sinh ra lực như trâu điên, bắp chân của hắn hướng ra phía ngoài ma sát mà đi. Nhất thời lực lượng ở bắp chập, bắp đùi nối liền thành một mạch, bên ngoài khớp đầu gối nổ mạnh, lách tách như đạn pháo.

Lực lượng ở dưới chân chỉ chớp mắt đã xuyên qua, nội tạng, sự gan dạ của Vương Siêu đồng thời đều bùng nổ, tựa như gấu thêm gan, sự can đảm của nội tạng mạnh mẽ càng giống lực của gấu to.

Lực can đảm sinh ra, hiện tại bụng dưới của hắn bị nội hãm mạnh mẽ, theo, theo chuông mạnh mẽ tuôn ra ngoài, tiếng sấm trong bụng, trong dạ dày như trống trận.

Cùng lúc đó, thắt lưng vặn ngược lại, vừa như hình rồng chiết thân, đàn hồi vất ra phía sau! Xương sống nổi lên, lưng vai gồ cao, tựa giống như từ trên thân mọc thêm cánh .

Chiêu thức “Phiên Thiên Ấn” của Vương Siêu trong đó bao hàm cửu ngư nhị hổ, long hạc hùng mã, lôi bộ cương phong. Lần này vọt tới trước mặt đấu lạc nhân, đã mang theo lực lượng có tính chất hủy diệt như trận cuồng phong không gì sánh kịp.

“Ào ào ào ào!”

Trong lần vọt tới này trong nháy mắt Vương Siêu tung chuông đánh ra, phía sau đấu lạc nhân lúc trước vốn là cuồng phong bạo vũ dày đặc thì bị kinh phong càn quét, vốn là có loại ý cảnh con người hòa cùng trời đất làm thành một thể vô cùng hài hòa thì bị va đập đến thất linh bát lạc (chia năm xẻ bảy).

Một chương “Phiên Thân Ẩn” này chẳng những lực lượng không thể tưởng tượng, phá hủy đến cực hạn sự đả kích cuồng bạo, quan trọng hơn là nó đã trực tiếp phá hủy đi trạng thái tinh thần của đấu lập nhân, một loại trạng thái tinh thần thiên-nhân hợp nhất.

Nếu như lúc trước tần suất sinh cơ của đấu lập nhân cùng với phong-vũ-thiên-địa hòa làm nhất thể, thì nó lại làm cho người ta cảm giác thiên-địa mông muội lơ mờ, một loại cảnh giới không thể kháng cự, nhưng với lần này của Vương Siêu, chính là dùng bạo lực, sự ngang ngạnh của bản thân, để đảo lộn cả thiên-địa.

Với thể tiến công đầy bạo lực, lực lượng có tính hủy diệt như thế, bất cứ sự vật, sự việc nào cũng chỉ còn nước hủy diệt.

Người có trạng thái tinh thần thiên-nhân hợp nhất, ta liền ngang ngạnh mà lật ngược cả bầu trời!

“Bùm!”

Đấu lập nhân đối mặt mới đột công kích như vậy, toàn thân cũng khẩn trương tới cực điểm! y đột nhiên ngẩng đầu thoáng cái có thể nhìn ra được.

Y tựa hồ cũng không dự liệu được lực lượng “Phiên Thân Ẩn” của Vương Siêu lần này lại đạt đến trình độ ấy. Vô luận là “Lực” hay là “Thế”, trình độ đều mạnh đến vậy. Đồng thời trong lòng đấu lập nhân dâng lên sự sáng tỏ, “Đây mới thực là bạo lực.”

Bất quá, y cũng không hề lui bước, không hề né tránh.

Ngẩng đầu lên, đầu y hướng lên trên đỉnh, lực luồn qua tóc! Một cái đấu lập rộng nhất thời thoáng chốc bị nhô lên, tốc độ xoáy tròn cực nhanh, bên rìa đấu lập như cắt cả kim loại nhắm thẳng mặt Vương Siêu!

Cùng lúc đó, một khuỷu tay y giơ lên, ánh chùng cước bộ, hô hấp một hơi, cả người cũng giống như Vương Siêu, mạnh mẽ, nhô lên mạnh mẽ, cao rồi lại to, hung hăng chống trên đầu che chắn lại một quyền của Vương Siêu.

“Phanh!”

Lại là một tiếng vang thật lớn, giống như tiếng nổ cuồng phong bạo vũ trên bầu trời, quyền với khuỷu tay cùng lúc va chạm.

Vương siêu với “Phiên Thân Ẩn” sức mạnh vô địch cũng có thể đánh chết được cả con voi, vậy mà cư nhiên lại bị đấu lập nhân này dùng khuỷu tay đỡ được.

Y phục ở khuỷu tay đấu lập nhân cũng căng chặt ra tùy thời có thể rách toạc, cả nắm tay lẫn cánh tay Vương Siêu đều giống nhau, đen kịt dữ tợn, trong mưa mang theo màu xanh sáng bóng. Kiểu như cánh tay, nắm tay này cũng không phải là một phần của thân thể.

Hơn nữa, cánh tay hần sau khi nổi gân sung huyết, lỗ chân lông trên da vẫn nhẵn nhụi như cũ, trơn nhẵn vô cùng, không có lấy nửa sợi lông.

Tím đen, trơn, sáng bóng lấp lánh, nhẵn nhụi, không lông, nhưng da dẻ cánh tay tràn đầy cảm giác lực lượng khôn cùng, căn bản không giống với loài người, làm cho người ta có loại cảm giác mạch máu của thần linh.

”Đạo gia khí công, luyện đến trình độ Hàng Bạch Hổ rồi sao?

Một quyền của Vương Siêu giao với khuỷu tay, trong chớp mắt lúc ấy nhảy bén đã cảm giác được, quyền pháp của đấu lập nhân này đối với ta thấy qua từ trước tới nay thì đó là thứ cao thâm nhất, lợi hại nhất, chỉ sợ ngay cả Vua đấu võ Ba Lập Minh cũng có chỗ không bằng!

Những cái khác không nói, đấu lập nhân đã đem tinh khí huyết toàn thân khóa lại, không hề tiết ra ngoài, lông đã rụng toàn bộ, trình độ không thể phát triển thêm nữa. Hiển nhiên là đã đạt tới trình độ “Hàng Bạch hổ” trong đạo giáo khí công.

Mái tóc là huyết sao (ngọn máu), cũng là tinh huyết, nếu có thể bế trụ được tinh huyết, khiến cho lông tóc toàn thân không thể sinh trưởng, khí huyết toàn thân vững chắc bít lại, không thể tiết ra ngoài, thực sự đã đạt trình độ “tụ hống thành duyên” (tụ thủy ngân thành chì) rồi.

Kể luyện đến trình độ như vậy, với bản thân hoàn toàn tự rõ năng lực, không chế năng lực, đã là tự thấy thần linh của bản thân, dẫn dắt thần linh của bản thân.

“Trên thế giới này lại có người như vậy sao?”

Một quyền “Phiên Thiên Ấn” này của bản thân, coi như là bảo đan, cao thủ đón đỡ bố cang cũng căng di động khí huyết, toàn thân chấn động tan rã, tức ngực hụt hơi, lợi tê dại, nhưng đối phương lại vô tư không có bất cứ khác thường nào, cứ như vậy cứng rắn đỡ lại được.

Hơn nữa đấu lập nhân sau khi đỡ được, khuỷu tay khê lật! Một chiêu “Niêm Trừu Thế” treo ngược ra phía ngoài, ấy vậy mà đem cánh tay Vương Siêu đẩy ra, đồng thời tiến thân, một quyền trực tiếp văng thẳng hướng cổ họng Vương Siêu!

Quyền pháp đấu lập nhân đơn giản, trực tiếp, phong cách cổ xưa, không hề màu mè lòe loẹt.

Hơn nữa, một quyền này của y, đúng lúc giấu ở phía sau đấu lập vừa bay ra.

Biến hóa trong chớp mắt, từ đòn tấn công Phiên Thiên Ấn đã bị đối phương đỡ được, treo ngược lại, Vương Siêu cũng biết, bản thân tung hoành thiên hạ, không đâu địch nổi đã quá lâu ngày rồi, rốt cục giờ đây gặp được cường địch chưa hề có từ trước tới nay.

Thật khó trách, đấu lập nhân nọ biết rất rõ ràng công phu “Thủy trích thạch xuyên”, “Ác thiết thành nề” (Vẽ sắt thành bùn) của bản thân ta, sao lại còn dám cầm gậy cầm đuốc tới hấn tận cửa đòi đánh giết.

Sau một quyền phản kích của đấu lập nhân, trước mắt Vương Siêu tối sầm.

Chiếc đấu lập khổng lồ kia bay lên tạo ra va chạm, vừa đúng lúc đỉnh đấu lập bay, cũng vừa lúc che chắn cho cú đâm phản kích của đấu lập nhân, cũng che chắn trước mặt mũi và động tĩnh nửa thân trên của y.

Giờ khắc này, tầm mắt của Vương Siêu hoàn toàn đã bị chiếc đấu lập bay tới che đầy mắt.

Đấu lập tựa như bóng tối khôn cùng, mà cú đâm phản kích của đấu lập nhân lại giống như con dã thú khổng lồ núp trong bóng tối.

Chỉ chớp mắt!

Vương Siêu đã lâm vào trong trái thái hung hiểm, nguy cơ trùng trùng.

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, trong lòng Vương Siêu đích xác cũng dâng lên.

Thế nhưng, Vương Siêu không thể để cho cảm giác nguy hiểm ấy dâng lên trong lòng được. Nguy hiểm là nguy hiểm, hấn là hấn, không chút do dự, Vương Siêu há to miệng, phun ra một luồng không khí, kèm theo chân ngân phát âm, trực tiếp thổi vào trên đấu lập.

Vân Phá Thiên Khai (xua mây mở trời)

Trước mắt sáng ngời

Luồng không khí Vương Siêu thổi ra này trực tiếp đem đấu lập chấn động phá thành mảnh vụn, mảnh vụn bắn tung ra tứ phía!

Uy lực của luồng khí lưu mà hấn há miệng thổi ra này chẳng khác nào như một quả bom không khí nổ tung, có thể lật ngược một tráng hán trên mặt đất, huống chi chỉ là đỉnh đấu lập?

Lần bật hơi này đem đấu lập đánh vỡ, nắm quyền của Vương Siêu tung ra ngang dọc, vịn mình bỏ cổ tay, không sai chút nào chém ngay vào cổ tay của đấu lập nhân.

Lúc cú đâm của đấu lập nhân cách Vương Siêu hầy còn khoảng hai tấc (1 tấc = 3,33cm), gặp phải đòn tấn công ngang như vậy, thật sự là đánh mà không tiến thêm được nửa điểm! Bị cú chém đó làm lệch hướng sang bên.

Sau khi hóa giải cú đâm, Vương Siêu cũng không thềm nhìn về phía trước!

Chân trước hấn bước tự nhiên thang kinh (lực chạy, lợi), chân sau đạp lực, cả người mạnh mẽ tiến lên nửa bước, bả vai nhô ra, hung hăng khua tới hướng lập nhân, dĩ nhiên là lấy thân đè thân mà tấn công!

Đòn tấn công lần này của Vương Siêu là dùng thân đè thân, giống như con gấu lớn, càng thêm mãnh liệt hơn chính là toàn thân hắn bây giờ kiên cố, cứng rắn như sắt, đừng nói là người, kể ra một vách tường đổ xi măng cốt thép cũng nhất định sẽ bị tan tành rụn đổ nếu va phải.

Đấu lạc nhân cũng cảm giác được sự nguy hiểm kịch liệt!

Đối mặt với đòn đánh như vậy của Vương Siêu, đột nhiên cước bộ y lướt ngang, cước bộ di chuyển, thân thể lắc như một cái bóng, trong lúc ấy không hề sai sót, tránh thoát khỏi cú đánh chính diện của Vương Siêu.

Tốc độ lần này cực nhanh, chỉ có thể dùng câu thành ngữ “di hình hoá ảnh” để hình dung.

Cũng chính là cái lay động trong chớp mắt kia của y, thật sự thân thể đã thoát ra ngoài, nhưng bởi vì tốc độ quá nhanh, người khác thoát nhìn cái bóng của thân thể vẫn còn ở nguyên tại chỗ!

Thị lực mê hoặc, thân pháp thần tốc.

Thế nhưng, y nhanh, Vương Siêu còn nhanh hơn!

Y tránh ngang được cú đánh. Vương Siêu đã thu lại chàng kinh (kình va chạm), cước bộ hạ xuống theo, thân thể bước miêu bộ (dáng đi của con mèo), hai tay ẩn xuống, đầu ngón tay lần nối tiếp nhau bắn lực, chỉ phong đánh vào đất, như roi gió quất, vang lên “bang bang”.

Tựa hồ chỉ phong bị đánh vào đất lay động thổ, thân thể bành trướng khổng lồ của Vương Siêu đột nhiên trở nên nhẹ nhàng vô cùng, thoắt đi theo luồng kình phong của bản thân, liền bay ra một xích, vừa lúc chuyển đến bên trái thân thể của đấu lạc nhân, tay khê duỗi ra, liên kết cả trảo lướt qua, móc hướng sườn trái của đối phương.

“Nhanh quá? Đây là thân pháp gì?”

Tựa hồ bị thân pháp đột nhiên xuất hiện đầy quỷ dị của Vương Siêu làm cho kinh ngạc, sau khi đấu lạc nhân tránh được cú va đập, muốn xuất thủ phản kích, nhưng không thể ngờ tới Vương Siêu lại sử dụng được một loại thân pháp chưa từng thấu qua vọt tới bên trái người y, kết hợp cả cả trảo.

Trảo của Vương Siêu rất lớn, vừa dài lại nhẹ nhàng, không thể nghi ngờ rằng nếu lần này việc kết hợp thành công, có thể sẽ phá nát da thịt, lòi cả đoạn xương sườn, đem tất cả tim phổi khí quan bên trong kéo lòi ra.

Đối mặt với chiêu thức chưa từng thấy qua này, thực lực mạnh mẽ của đấu lạc nhân cũng biểu hiện ra được cái giống “Thần”, thắt lưng xoay vắt lại, vung bả vai! Một cánh tay tung ra, cả cánh tay vừa cứng lại vừa thẳng, hơn nữa các khớp xương kéo ra đã đạt đến trình độ cực hạn, bộ trảo chính như một đoàn tàu điện ngầm cực đại nện ngang về phía Vương Siêu.

Bộ trảo Vương Siêu giơ lên, né qua được phong mang (mũi nhọn), lực luồn qua gân, móng tay móc bên trong, hướng chỗ gân to cánh tay đối phương mà móc.

Bả vai Đấu lạc nhân buông lỏng, chìm sâu xuống, cánh tay kiên cường lúc ấy cánh tay cũng chìm xuống, đột nhiên trở nên mềm nhũn, đầu tiên là khuỷu tay thông xuống phía dưới, cánh tay chuyển nghiêng, vừa vặn làm liên kết trảo của Vương Siêu trở nên vô ích.

Né qua được liên kết trảo, khuỷu tay y đột nhiên bắn ra về phía

trước, giống như là mãng xà dùng đuôi đập đất, bò trên đại thụ, cánh tay mềm mại trườn tới cổ tay của Vương Siêu.

“Thông bối triển quyền!”

Vương Siêu tâm niệm chợt động, đã thấy rất rõ ràng đấu lạc nhân thần bí mới vừa rồi đã dùng loại quyền pháp gì.

Mới vừa đối mặt với Tri Thủ Đạp Thủy của mình, đối phương xuất thủ bỏ vai, phảng phất đơn tiên trong Thái cực quyền, theo sau đó là vai chìm khuỷu hạ, khuỷu tay bắn ra nội triển, lại tựa như triển ti kình trong Thái cực quyền.

Nhưng lưỡng thủ này lại cùng Thái cực quyền có chỗ bất đồng nhỏ, phong cách rất là cổ xưa, quyền thuật chất phác tự nhiên, hơn nữa thổ khí hô hấp, vận lực nội tạng cùng Thái cực quyền đều bất đồng.

373. Chương 367: Thần Chiến (hạ) (2)

Nhưng rất hiển nhiên, quyền pháp của đấu lập nhân sử dụng tuy rằng gần giống Thái Cực Quyền, nhưng rất hiển nhiên không phải mà đó là Thông Bối Triền Quyền trong Đạo giáo quyền, đây là một loại quyền pháp đạo giáo cổ xưa, kiểu dáng đa dạng, liên kết mẹ con, vận dụng tạo nên uy lực khó lường.

Bàn tay đấu lập nhân quấn quanh tay Vương Siêu đột nhiên kéo một cái, thân thể lay động, gót chân xoay tròn, tay cũng xoay tròn, giống như là xe sợi kéo tơ, theo triền thể của đấu lập nhân quấy ra phía ngoài.

Vương Siêu trong lúc đó dùng tới chiêu “Đại Trừu Tì” trong Bát quái tam thức của bản thân.

Một giây đồng hồ, hai người nhấc tay lên, người triền (quấn) ta trừu (rút), ra dấu ít nhất mười trọng kinh cũng không thể khiến cho đối phương mất đi trọng tâm.

Xem công phu của Vương Siêu cùng đấu lập nhân, và người khác động thủ, chỉ cần treo nhẹ một cái, đối phương liền mất đi trọng tâm ngã bay ra, thế nhưng bây giờ lại là kẻ này cũng chẳng làm gì được người kia.

Sau khi ra một chiêu trừu tì (kéo tơ), Vương Siêu liền hiểu ra, kẻ trước mắt này, vô luận là đả pháp, hau là lực lượng đều không thua kém mình, chỉ trong hai ba chiêu thức, tuyệt đối sẽ không thể nào giải quyết xong đối phương.

Một kẻ quyền pháp đã luyện đến trình độ “Hàng Bạch Hổ” lông tóc rụng hết, không thể phát triển nữa, đích thực là lợi hại.

Tuy rằng bản thân tự hiểu trong thời gian ngắn sẽ không có cách nào phân được thắng bại, thế nhưng Vương Siêu cũng không vội vàng, trái lại trong lòng sinh ra một loại cảm khái tràn đầy.

“Đánh chết kẻ này, cả đời luyện quyền, cũng không tiếc nuôi.”

Tựa hồ cũng hiểu được rằng bản thân giao thủ cùng Vương Siêu trong thời gian ngắn không thể phân thắng bại, sau khi hai tay đấu lập nhân vừa kéo vừa triền (quấn), phía sau thân thể rộng mở, lùì vào trong màn mưa to.

Động tác này của y, ý tứ rút lui ẩn chứa phi thường mãnh liệt!

Dĩ nhiên Vương Siêu sẽ không để cho y được rời khỏi.

Lúc này, Vương Siêu đã biết, gã đội đấu lập này chắc đến tám chín phần mười nhất định là thủ lĩnh của tổ chức GOD, cũng chỉ có người như vậy, mới xứng đáng được làm thủ lĩnh của tổ chức đó.

Đối với một kẻ như thế, thật sự là quá nguy hiểm.

Hôm nay Vương Siêu vô luận là như thế nào, cũng phải phân rõ thắng bại, rồi giết hắn.

Cho nên sau lúc đấu lập nhân rút lui vào trong màn mưa to tầm tã, thân thể hấn chợt lóe, cũng đuổi theo tiến vào.

Tốc độ hai người đều rất nhanh, đấu lập nhân vừa lùì vào trong mưa, bước chân liền chạy, thân hình liên tục, sau một giây cũng đã xuyên qua đình viện, ra tới bãi đậu xe ngoài cửa lớn, một giây tiếp theo đã ra được đại lộ của thành phố Paris.

Tốc độ như thế, quả thật là kinh thế hãi tục, nhưng Vương Siêu so với y cũng không chậm, thân thể hấn như con mèo, ngón tay, ngón chân đồng thời lay động, giống như một con nhện to, gắt gao nhìn thẳng vào con mồi, bất kể đấu lập nhân có né tránh nhảy nhót thế nào, Vương Siêu đều thủy chung theo sát phía sau y chỉ cách nhau cự ly một xích.

Hai người xuyên qua màn mưa to tầm tã, hạt mưa bị va chạm với thân thể, cư nhiên vẽ ra một đường thật là dài, đó là bởi vì hai người lướt quá nhanh, hạt mưa phía dưới bị đánh bật, phía bên trên hạt mưa lại không kịp rơi xuống, do vậy tạo nên tình huống như thế.

Lúc này, mọi người trong kiếm đạo quán mới phục hồi tinh thần, thế nhưng trước mặt trừ một đồng hồ độn, thì đã chẳng còn gì.

Bởi vì cuộc giao thủ giữa Vương Siêu và đấu lạc nhân, thật sự là quá nhanh, khoảnh khắc lúc ấy gió rít kích động, thanh âm như sấm, mấy gã “song hoa hồng côn” còn chưa xông lên, hai người ấy đều đã mất dạng.

Mưa càng rơi càng nặng hạt, trên đường phố Paris, lúc này đã trở thành một thế giới nước, khắp nơi đều toàn nước và nước, trong vòng ba xích (3 xích=1mét-DG), cơ hồ nhìn không thấy bất cứ vật thể nào, hơn nữa gió rít như mũi tên, không nói người đi đường, ngay cả xe cộ cũng đều chẳng có mấy.

Vương Siêu gắt gao bám theo phía sau đấu lạc nhân, lúc ấy khoảng cách từ lúc đuổi theo đã được hơn mười cây số.

Đột nhiên, tại một giao lộ, đấu lạc nhân chợt dừng lại, mạnh mẽ hướng phía bên ẩn trốn.

Vương Siêu di chuyển tức thời! Cánh tay ngang ra rung động, bắn hai phát, vỏ số bọt nước mưa bị nắm đấm bắn đi, tròn tròn trong suốt, tựa như mưa đá, trong nháy mắt bắn vào hạt mưa, Vương Siêu đột nhiên phát ra một pháo thủ, oanh tạc về phía sau lưng đấu lạc nhân!

Những hạt mưa theo cú đấm đánh ra, phát ra một loại âm thanh kỳ quái bén nhộn, từng chùm giống như mưa đá, nhắm hướng sau gáy đấu lạc nhân!

Lần pháo thủ này Vương Siêu đã kết hợp cả công phu “Thủy Trích Thạch Xuyên”

Những hạt mưa được hất bắn ra nếu như đánh trúng gáy đấu lạc nhân, mặc dù cái đầu đối phương cứng rắn, nhưng thần kinh da đầu não bộ lại là mẫn cảm nhất, ăn một đòn nước mưa như vậy, nhất định ắt sinh ra khó chịu, do đó sẽ để lộ sơ hở, mà bậc cao thủ như Vương Siêu ở trước mặt là đã đủ toi mạng.

Đấu lạc nhân tựa hồ cũng cảm giác được sự lợi hại trong đó, cánh tay hướng ra sau lưng bọc lại, tay áo huy vùng vẩy, đẩy ra toàn bộ nước mưa, đồng thời thân thể lật ra ngoài, chính tới đây, tung ra một quyền cứng rắn, lại đỡ được cú pháo thủ của Vương Siêu!

“Người bám theo ta như vậy, chẳng lẽ không sợ người của ta đem đám người kiếm thuật quán của người giết sạch sành sanh chăng?”

Sau khi đỡ lấy quyền này, đấu lạc nhân đột nhiên nói chuyện.

“Người chính là thủ lĩnh GOD, xin hỏi quý danh?” Vương Siêu nghe thấy điều này, thân thể trượt một cái, chân tay ngừng lại, đang cách bên ngoài đấu lạc nhân năm bước, lẳng lặng duy trì.

Lúc này, đấu lạc nhân đã không thể xưng là đấu lạc nhân nữa, bởi vì chiếc đấu lạc của y đã bị Vương Siêu một hơi thổi nát, hiện rõ ra diện mạo của y.

Kẻ này đập vào trong mắt Vương Siêu, ngoài miệng không râu, lông mày hơi dài, nơi khóe mắt cong, trán cao mà bóng, tóc dày rậm, ánh mắt sáng đến chói lòa, tướng mạo trẻ tuổi, tựa hồ cỡ khoảng ba mươi tuổi, nhưng nhìn kỹ lại làm cho người ta có cảm giác già vô cùng, những loại đặc biệt này liên kết lại cấu thành một loại tướng mạo không mang hơi hướng của loài người.

“Tên của ta chính ta cũng quên, người có thể gọi là THẦN.” Thủ lĩnh GOD nhìn Vương Siêu, “Thân thủ quyền pháp của người, mới vừa rồi ta đã được lãnh giáo, đích xác là đỉnh cao của thế giới này, cũng là đỉnh cao nhất của loại tu hành thể lực con người. Thế nhưng, từ trước tới nay không phải ta không có chuẩn bị để giết người, hôm nay ta mang theo đám tinh nhuệ đến, e rằng, lúc người đuổi theo ta, đám người bên trong kiếm thuật quán đã bị giết hết sạch rồi, có thể nhìn ra được, một người đàn bà có quan hệ mật thiết cùng người, ả bị giết rồi, người chẳng lẽ không tiếc nuôi sao?”

Vương Siêu không hề bị động trước lời nói này, bước về phía trước một bước, dùng mắt-đối-mắt, nhìn chăm chăm gã thủ lĩnh GOD, đột nhiên bắt đầu cười ha ha.

“Vương Siêu ta kể từ khi xuất đạo tới nay, đã từng cùng vô số cao thủ giao thủ rồi, chưa lần nào thất bại, cho tới bây giờ đều la tung hoành vô địch, chỉ có một tiếc nuối, đó chính là không có đối thủ, mới vừa rồi người rất khá, có thể đỡ được đòn Phiên Thiên Ấn của ta, thực sự người có đủ tư cách làm đối thủ của ta. Không giết được nhà người, mới chính là điều đáng tiếc nuối nhất.”

Từ khi Xuất đạo, thân kinh bách chiến, chưa từng thất bại, tung hoành vô địch.

Lời nói như thế, vô cùng cuồng vọng, nhưng từ trong miệng Vương Siêu nói ra, đó lại là sự thật, chính là sự thật, chưa có ai đánh bại hắn, và kẻ cùng hắn giao thủ luận võ, không chết thì cũng thành tật.

Thế nhưng, chính bởi vì như thế nên Vương Siêu mới dâng lên niềm cảm khái dồi dào.

Không giết được người, mới chính là điều đáng tiếc nhất!

“Đáng tiếc, rốt cục người vẫn phải tiếc nuối.” Thủ lĩnh GOD khẽ mỉm cười: “Chúng ta tồn tại như thế này, đối với phạm nhân mà nói, cũng đã là sự tồn tại của thần linh, ai muốn giết chết ai, đều là vô cùng khó khăn, một mình ta hôm nay đúng là sẽ không thể giết chết người, nhưng còn về phần người đòi giết chết ta, cái đó cũng không có khả năng, cũng giống như cái lần năm đó ta truy sát Đường Tử Trần.”

“Người hơn ta ít nhất cũng hai chục tuổi, thậm chí là ba chục.” Vương Siêu tiếp tục tiến lên một bước nói: “Tuy tăng người đã luyện được công phu Hàng Bạch Hổ, khóa lại được máu huyết, nặng thật như chì, sinh cơ (khả năng sống) tiêu hao rất chậm chạp, với tình huống của người như vậy, ước chừng có thể sống đến một trăm lẻ sáu chục năm, bất quá, kể cả là thần hay là người, đều cũng sẽ già yếu, đều cũng sẽ tử vong, chỉ cần truy kích ba trăm dặm, ba trăm dặm giống như vừa mới đây, chúng ta sẽ phân ra thắng bại, không biết sau ba trăm dặm đó, thể lực của người còn lại bao nhiêu? Có thể cản lại được cú đâm của ta không? Bây giờ, người chạy, còn không phải là chạy? Chắc là người cho rằng trong vòng ba trăm dặm, có thể sẽ cắt đuôi được ta?”

Một phen nói chuyện của Vương Siêu, vô luận là ngữ khí, thần thái, hay diện mạo tinh thần đều có một loại ý cảnh bức người, ngay cả một kẻ như thủ lĩnh GOD, chính là trong lời nói của Vương Siêu, cũng có loại trình độ chắc chắn nhất định. Hơn nữa, không có ai sau khi nghe nói thế mà có thể hoài nghi tính chính xác từ những lời này của hắn.

Ngay cả thủ lĩnh GOD, cũng không có hoài nghi.

“Thế của người, rất lớn. Ngay cả biết rõ rằng giữa chúng ta nếu phải làm một cuộc chiến sinh tử, sẽ rất dài, dài đằng đặc, thể lực hoàn toàn sẽ cạn kiệt. Cho dù đến cuối cùng, thể lực của người cũng chưa chắc mạnh bằng ta, nhưng mà, sâu trong nội tâm ta, cũng không nắm chắc để ứng phó tình huống đó, đối với chuyện không thể nắm chắc, ta tuyệt đối sẽ không làm.”

Thủ lĩnh GOD đột nhiên cười.

“Người còn mai phục người sao.” Vương Siêu nghe điều này, lỗ tai giật giật: “Bên ngoài một trăm bước chỗ ngã rẽ, có ánh mắt ba kẻ đang nhắm ngay vào ta, trong đó có một kẻ cước bộ khá ổn, chắc là tập luyện quyền thuật của Thiếu Lâm, hai kẻ còn lại, nghe nhịp điệu hô hấp, chắc là người luyện yoga, tu vi (tu luyện) rất tốt, cũng coi là hạng thượng sư đại thừa trong việc tu hành yoga. Hừ. Người tìm ba kẻ này, đúng là có tư cách vây công ta. Thể lực đều là công phu đan kinh, không nghĩ tới, thật không nghĩ tới, người của tổ chức GOD các người lại có nhiều cao thủ như thế.”

“Hừ” Thủ lĩnh GOD nghe thấy Vương Siêu nói, ánh mắt co rút mạnh lại, y cũng không ngờ đến, Vương Siêu lại còn có thánh lực và động sát lực (lực quan sát) lợi hại đến như vậy.

“Đó không phải người của ta, chẳng qua là kẻ muốn đối đầu với người, một vị tiểu hòa thượng Thiếu Lâm tự, còn có hai lão hòa thượng Ấn Độ tu luyện yoga. Đều là vệ sĩ của gia tộc Rockefeller. Bất quá, nếu bây giờ người phải đi, thì vẫn kịp, bọn họ sẽ không đuổi kịp người.” Thủ lĩnh GOD lẳng lặng nói.

“Hôm nay giết không được nhà người, ta tuyệt sẽ không đi, người tự xưng là thần, ta hôm nay sẽ dạy cho người biết, người không phải là thần, người sẽ chết.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Vương Siêu miệng há rộng, song chưởng bày ra, khí lãng (khí thổi ra) mãnh liệt, trực tiếp xé rách màn mưa to nặng hạt!

Song chưởng của Vương Siêu phóng ra, nhắm đánh vào đầu thủ lĩnh GOD, dĩ nhiên là hai tay đồng thời sử dụng “Phiên Thiên Ấn”, rồi ngực, bụng, toàn bộ không môn của bản thân mở rộng ra.

Vương Siêu bỏ quên hết thủy sự phòng thủ, tập trung toàn bộ sức lực tinh thần thi triển ra đợt công kích liên hoàn mạnh mẽ nhất của bản thân.

Một nhân vậy đỉnh cao giống như hắc, mỗi một chiêu, đều là công thủ nhiều mặt, khi ra quyền cũng cần ứng theo bất cứ chỗ hiểm bốn phương tám hướng khắp toàn thân, có như thế thì mới tạo dựng được lợi thế bất bại, không môn đại lộ giống như bây giờ, tuyệt đối sẽ không xuất hiện. Nếu không đến mức bị đánh chết, cũng có thể dính phản đòn tạo thành trọng thương cho bản thân.

Thế nhưng lần này của Vương Siêu, đòn song thủ Phiên Thiên Ấn, quá mức dữ dội, vô thức, thủ lĩnh GOD cũng không đón đỡ, bởi vì nếu đón đỡ, rất dễ dàng lưỡng bại câu thương, vì vậy y tiếp tục di chuyển về phía sau.

Vương Siêu biết rất rõ, hãy còn ba gã cao thụ nọ, nếu không chạy, kể cả thủ lĩnh GOD không cần thiết phân rõ thắng bại, đợi ba gã nọ đến thôi, Vương Siêu sẽ chết chắc rồi.

Nhưng mà, ngay cái lúc y vừa lùi trong nháy mắt, Vương Siêu lại phun ra một hơi, Cự Mãng Thổ Đan (rắn mãng xà lớn phóng ra đan)! Kinh lực đại tăng! Song thủ “Phiên Thiên Ấn” biến đổi, hóa thành song long hình (hình hai con rồng), xoắn bện tới đối phương.

Lần biến hóa này, so sánh với đòn song thủ Phiên Thiên Ấn càng thêm mãnh liệt hơn.

Đột nhiên thủ lĩnh GOD biến sắc!

Trong lòng y đã hiểu được, mới vừa rồi mình vô thức lui lại! Trên phương diện “Thế”, đã rơi vào hạ phong.

Bản thân biết rõ ba hướng đều có người mai phục, là lúc mà thực lực đối phương cường đại nhất, thế nhưng Vương Siêu vẫn không lùi, quyết tâm là phải giết, khí thế hùng hùng, rốt cục đã công phá được phòng tuyến tâm lý của thủ lĩnh GOD!

Người có cường viện đến, thực lực mạnh mẽ nhất, nhưng cũng là lúc trong lòng người yếu đuối nhất..

Vương Siêu đã nắm chắc cơ hội lần này rồi.

Lúc mạnh nhất chính là lúc yếu nhất!

374. Chương 368: Nghịch Hành Thành Tiên

Tư thế song long hình rất đơn giản, chính là hai cánh tay đồng thời duỗi dài ra dùng chưởng trước trao sau, cước bộ phi trước đạp sau, cả người lồng ngực, bụng dưới mở toang ra.

Song thủ của Vương Siêu lần này biến thành song long hình, cánh tay biến hóa từ tạp thế (thế đập) thành thế trao, hạt mưa xung quanh thân bị da thịt bên ngoài làm cho chấn động bắn tóe ra, bay loạn xạ ngấu bốn phương tám hướng, lấy hắc làm trung tâm, tạo thành một hình cầu tung tóe, thập phần đồ sộ.

Đồng thời hai tay của hắc xé rách màn mưa, không hề sai sót nắm được bả vai của thủ lĩnh GOD!

Trong mắt thủ lĩnh GOD, hình tượng Vương Siêu thật là dữ tợn, hai tay lắc dài, phân trao hai bên tóm mạnh lấy, trung môn mở rộng, thân thể hơi dẽ xuống, vô tư tựa như một con cua hình người khổng lồ, khua múa hai cái càng kẹp to lớn, muốn đem y xé chết tươi.

Hơn nữa thân thể Vương Siêu xếp gấp, kèm thêm cước bộ tung ra đường cong hình chữ “S” của Thái Cực Trung Tuyến, trong thẳng có khúc, trong khúc có thẳng, tựa hồ như con cua bò ngang, cũng tựa hồ như long du vân vụ (rồng bơi trong mây mù). Trong nháy mắt bộ pháp biến hóa, ai thấy cũng không rõ lắm thế tới ra làm sao.

Đột công kích của hắc lần này, mặc cho thủ lĩnh GOD né tránh như thế nào, di hình hoán ảnh ra sao cũng đều cứ nhiên không thể né tránh.

“Mới vừa rồi tâm tình không tốt, mất đi một tay, không nghĩ tới tố chất tâm lý của người này đã đạt đến trình độ như vậy. Xem ra hôm nay để cho hắc chiếm được tiên cơ, khó có thể thủ thắng. Ài!”

Lúc này, thủ lĩnh GOD cũng biết mình mới vừa rồi đột nhiên thối lui đã để cho Vương Siêu chiếm được tiên cơ, thừa dịp mãnh liệt tung ra liên hoàn chiêu thức oanh kích đến.

Kẻ tự xưng là “Thần” trong chớp mắt kia trong lòng đã minh bạch như thủy tinh.

Là bởi bản thân trạng thái tinh thần mới vừa rồi đã lộ ra một tia sơ hở, phong tuyến tâm lý đã bị Vương Siêu công phá.

Chính là bởi một tay công phu này, thời gian của khoảnh khắc, Vương Siêu đã chiếm được thượng phong.

Lực lượng, quyền thuật của một cá nhân, thể lực là một mặt, nhưng quan trọng hơn đó chính là tố chất tâm lý.

Giống như Vương Siêu, thủ lĩnh GOD cũng là loại cao thủ có cấp bậc, tố chất tâm lý đều là kiên định như bàn thạch, không thể dao động.

Tuy nhiên, dù sao bọn họ cũng không phải cục đá, không thể nào tại bất cứ thời gian nào, bất cứ thời khắc nào cũng đều duy trì được trong tâm linh loại trạng thái tĩnh táo đỉnh cao nhất.

Chính xác. Nếu như đối với người khác, tâm linh thủ lĩnh GOD không thể dao động để xuất hiện sơ hở nhỏ, nhưng Vương Siêu vốn không phải kẻ bình thường, hẳn ta là nhân vật đỉnh cao của thế giới này, tung hoành vô địch, chưa bao giờ bại, từ sâu trong nội tâm, thủ lĩnh GOD cũng không thể cuồng vọng rằng dùng sức một người có thể một đối một giết chết được Vương Siêu.

Vô luận là Vương Siêu chống lại y, hay là y chống lại Vương Siêu, cuộc chiến sinh tử giữa hai người áp lực đều vô cùng nặng nề,

Thế nhưng thủ lĩnh GOD lại không ngờ rằng, cái gã Vương Siêu này dưới áp lực lớn như vậy, vẫn có thể còn giữ vững được tố chất tâm lý cường đại không dao động.

Lúc chớp mắt kia trong lòng thủ lĩnh GOD đã hiểu rõ, hai bả vai đã khẽ phát động, nguyên lai trong khoảnh khắc đó, né tránh cũng không có hiệu quả, để cho hai cánh tay trào của Vương Siêu chụp lên, kinh hãi còn chưa nhập vào thân thể, y cũng cảm giác được một cổ kinh sắp sửa bộc phát xé toạc ra.

“Ài....”

Đột nhiên trong lúc đó thủ lĩnh GOD lại thở dài một tiếng, theo tiếng thở dài, bờ vai của y chợt trùng xuống, cái vai trùng xuống đó trước đây không hề có bất cứ dấu hiệu nào, cứ như vậy đột nhiên sử ra, như thiên mã hành không (ngựa thần lướt gió tung mây), kinh hồn viên (kinh lực loạn đảo), vậy mà cứng rắn đỡ trào chuông hình rồng của Vương Siêu.

Đồng thời thông vai, hai tay thủ lĩnh GOD đặt tại bộ vị bụng dưới mình, mười đầu ngón tay đan nhau, ngón cái đối lập, ngón giữa hất lên trên, xoắn bện thành một cổ, kết thành một dấu tay hình ngọn lửa.

Pha thủ thế kết hợp thành hình ngọn lửa tốc độ cực nhanh, nhanh không thể tưởng tượng nổi, vai trùng xuống, tự nhiên nhô lên.

“Hừ?”

Song long hình của Vương Siêu mới rồi vừa vặn tóm được bả vai thủ lĩnh GOD. Đối phương đột nhiên trùng vai, Vương Siêu tự nhiên sẽ không bỏ qua, nhân tiện nắm xuống, thân thể đã phủ phục, trở thành hình dáng con cá sấu đang bơi.

Rất hiển nhiên, lần này hẳn xuất chiêu, chính là đại hung chiêu “Ngạc Ngư Tiến Vĩ”.

Lúc thừa thế nắm xuống, trong đầu Vương Siêu đột nhiên chợt lóe lên, tựa hồ cảm giác bàn tay của đối phương tại phần bụng biến thành một ngọn lửa lập lòe.

Đây không phải là mắt thấy, nhưng Vương Siêu cảm giác được như vậy, bởi vì thủ lĩnh GOD làm ra thủ thế đó, nhanh đến nỗi mắt thường căn bản không nhìn rõ.

“Phanh!”

Vang lên nhẹ nhàng

Thật giống như hoa đèn nổ mạnh.

Đột nhiên trong lúc ấy thủ lĩnh GOD trên vai nhô , trên tay giơ, ngang hông rút, da thịt toàn thân lúc đó thật giống như đóa hoa đột nhiên nở hướng ra phía ngoài.

Trong lỗ tai Vương Siêu rõ ràng vừa nghe thấy tiếng động lăm rầm!

Đây không phải là hạt mưa chung quanh! mà là thủ lĩnh GOD lần này thủ thế lôi kéo toàn thân bộc phát, là thanh âm của máu ở bên trong mạch máu thân thể đang cấp tốc lưu động!

Trong lúc sử dụng kinh đó, đem thanh âm máu chảy trong cơ thể truyền tới, ắt hẳn lực bạo phát phải rất lớn? Trong nháy mắt, bên trong thân thể cần chịu đựng bao nhiêu lực áp bách?

Hai cánh tay Vương Siêu hơi bị văng ra một tắc

Theo sau đó, thủ lĩnh GOD nghiêng chân chạy, thân thể như lá sen trong gió, hai tay trực tiếp đánh về bụng Vương Siêu!

Lần này hai tay y đánh thẳng, tiếng nước cuộn trào kích động thẩm thấu qua cơ thể mà ra! Phát ra tiếng “bang bang bang bang” như sóng biển.

Đây không phải trận gió, cũng không phải là đạn đầu da thịt, lại càng không phải là gân cốt rung động, mà đó là do máu toàn thân kích động, thanh âm ngấm vào cơ thể mà phát ra hình tượng đó!

Đả pháp lần này tựa hồ chiêu “Chuyển Thân Bài Liên” trong Thái Cực Quyền.

Thế nhưng Vương Siêu lại biết, “Chuyển Thân Bài Liên” của Thái Cực Quyền tuyệt đối không thể nào tạo được lực bạo phát hùng mãnh đến vậy!

Trước tiên thủ thế kết thành ngọn lửa, đả pháp kiểu liên hoa (hoa sen) nở!

Đó là công phu Đạo giáo khí công “Hỏa Lý Tài Liên”.

Một tay công phu ấy, Vương Siêu thoáng là biết, hẳn đã học qua “Quy Xà Kiếm” trong Võ Đang Kiếm Pháp, đó là tư thế cuối cùng, nên nó là tư thế Hỏa Lý Tài Liên, cái gọi là “Quy xà bàn, tính mệnh kiên, khước năng hỏa lý chủng kim liên”. Bất quá hẳn cũng chưa có luyện qua, nghiên cứu Bát Quái Chưởng kết hợp công phu Yoga Đại Thủ Ấn dĩ nhiên kết hợp cả với Hỏa Lý Tài Liên.

Bất quá có thể đem một thức này, để tạo nên tiếng máu kích động nhập trong cơ thể mà phát ra, gã thủ lĩnh GOD này chính là kẻ đầu tiên! Lâm Đình Phong so với y quả thực hãy còn chưa học xong bước đi của trẻ nít!

Thủ lĩnh GOD đột nhiên bộc phát ra một quyền công kích thẳng về bụng Vương Siêu, chiêu thức vô cùng kỳ quái! Dùng ngón tay cái chặn đầu ngón trỏ, dựng thẳng hướng về phía trước!

Loại đả kích pháp nắm đấm này vi phạm hết cả đả kích quyền pháp thông thường, không phải Bình quyền, không phải Tiêm quyền, không phải Hạc chủy quyền, cũng không phải năm tứ thế hình quyền là phách (bổ), bằng (văng), toàn (dùi), pháo, hoành (cắt ngang)

Nếu như cho một vị đại sư quyền thuật xem qua, cũng sẽ không nhận ra đòn tấn công này thuộc loại quyền nào

Nhưng Vương Siêu rất rõ ràng! Đây là “Liên Hoa Quyền”, trong Yoga Đại Thủ Ấn còn gọi là “Thai Quyền” “Như Lai Quyền”.

Đòn tấn công Hỏa Lý Tài Liên trong Đạo giáo khí công lại cứ nhiên cùng thủ thế trong yoga gần giống nhau!

Đối mặt với đợt phản kích này, trong lòng Vương Siêu sáng như gương, lanh lợi hoạt bát, hẳn nghiên cứu kỹ công phu Đại Thủ Ấn, lại đọc rất nhiều ấn quyết thủ thế của Đạo giáo, vận lực thủ thế trong vũ bộ. Sáng chế ra Tâm Ấn Mẫu Quyền, triển khai ra công phu Phiên Thiên Ấn. Đối với đả pháp bằng quyền thế, có thể nói, trong thiên hạ không có ai tiếp cận được.

Đối mặt với đợt phản kích điên cuồng của thủ lĩnh GOD, hai cánh tay Vương Siêu đột nhiên quay quay lại, co bụng, hai tay giơ lên cao! Lại như cũ biến thành Phiên Thiên Ấn, thế nhưng hẳn lại không bạo kích, mà

nhẹ nhàng lướt xuống dưới, cả người thuận tiện thu nhỏ lại, tựa như một người trưởng thành biến thành đứa trẻ, rồi đứa trẻ lại biến thành em bé, cuối cùng em bé trở về với cơ thể mẹ.

Quyền thế của hắn, nắm ngón tay khê mở, lòng bàn tay nhô ra.

Đây là “Tâm Ấn Quyền” độc đáo do hắn sáng tạo.

Biến hóa của hắn lần này là do sự khuếch trương của Phiền Thiên Ấn trở lại thành Tâm Ấn như lúc đầu dùng. Mang ý cảnh tựa như một người trưởng thành biến thành đứa trẻ, rồi đứa trẻ lại biến thành em bé, cuối cùng em bé trở về với cơ thể mẹ.

Ý cảnh biến hóa như vậy, tràn đầy một loại ý vị nghịch chuyển sinh cơ.

Thuận hành thành nhân, nghịch hành thành tiên!

Một quyền này của Vương Siêu đem Phiền Thiên Ấn thu nạp trở lại như cũ, trở về mẫu thai, đánh ra chân ý nghịch hành thành tiên.

Vô thanh vô tức! Song quyền Tâm Ấn đè trên song quyền của thủ lĩnh GOD đánh tới, đè một cái nhìn rất nhẹ nhàng, nhưng lại gắt gao ngăn chặn lại song quyền của đối phương, lại cũng không tiến được chút nào!

Song quyền thủ lĩnh GOD bị ngăn chặn, đột nhiên thu về, cước bộ đạp về phía sau một cái, xoay mình, lướt về phía sau, dùng một loại tốc độ bạo lực bình sinh lớn nhất vọt đi xa!

Tốc độ phi đi của y lần này so với lúc mới vừa rồi chạy băng băng còn nhanh gấp đôi, mỗi một bước chân, mặt đất bị chấn động, theo sau đó là một cái hố thật sâu, mà người ta lại không thấy bóng dáng.

Đó hoàn toàn là kiểu chạy bán sống bán chết!

“Chạy ư?”

Vương Siêu trong lòng chợt động, lúc ánh chớp chói lòa cũng đã hiểu rõ, mới vừa rồi tâm linh đối phương đã bị mình phá tan phòng tuyến, lại thêm đòn phản kích bộc phát ra mạnh nhất cũng như cũ bị mình hóa giải, rốt cuộc tâm tình đã mất đi toàn bộ.

Thế nhưng, trong chớp mắt khi mà Vương Siêu cất bước để truy kích, đột nhiên vào lúc ấy, phía sau là một thứ bao phủ dày đặc lỗ chỗ tiếng “xuy xuy xuy!”

“Thiếu Lâm Mai Hoa Châm?”

Vương Siêu thoáng cái cảm giác được, vật đó chỉ chút, chính là loại ám khí Thiếu Lâm mai hoa châm, trong tình huống như vậy, hắn chỉ còn bước lướt ngang sang!

Cú lướt ngang này tránh được châm, nhưng đã chậm một bước, dưới cái thế của Mai Hoa Châm, bóng dáng của thủ lĩnh GOD đã biến mất, chỉ còn lại luồng âm thanh từ trong mưa truyền đến:

“Thuận hành thành nhân, nghịch hành thành tiên, một quyền hay, tại Võ Đạo đại hội, sẽ kết thúc bằng một cuộc chiến chân chính. Hôm nay tâm tình đã không thích hợp cùng người đánh một trận...”

“Ài...” Nghe thấy thanh âm đó, Vương Siêu biết, hôm nay đã không giết được thủ lĩnh GOD, cũng là bởi lại bị Mai Hoa Châm ám toán, gây trì hoãn, tiếp tục đuổi, cũng khó đuổi kịp

Đó là sự tiếc nuối khổng lồ, hôm nay có thể nói là thời cơ ngàn năm có một, tâm linh thủ lĩnh GOD xuất hiện một kẽ hở, Hỏa Lý Tài Liên mạnh mẽ nhất lại bị Vương Siêu dùng Tâm Ấn hóa giải, nhuệ khí đã tan, nếu như truy cản tiếp nữa, tuy rằng sẽ có một cuộc chiến đấu gian khổ như cũ, nhưng Vương Siêu đã nắm chắc sáu thành, liều mạng bị thương nặng có thể cũng đánh gục được y.

Thế nhưng cơ hội này hiện tại đã mất đi, chính là một bước công phu, nếu như không có sự ám toán của mai hoa châm, Vương Siêu đã đuổi được theo.

Lần sau này, tâm tình đối phương đã được điều chỉnh lại, sẽ rất khó công phá.

Nếu đuổi theo cũng vô ích, Vương Siêu xoay người lại, nhìn vào ba gã hòa thượng trong màn mưa.

Người phía trước là một hòa thượng trẻ tuổi, đầu ngẩng lên, tăng y màu vàng đã bị ướt sũng, nhưng vô tư không ảnh hưởng đến cử động của gã, gã cười khẽ, rất hiển nhiên, đám mai hoa chầm vừa rồi chính là gã ném tới.

“Ài, thật sự là vô dụng a, còn nói mình là thần, đến thời điểm mấu chốt thì lại đi.” Gã hòa thượng trẻ tuổi cười cười, lải nhai lải nhại, rất hiển nhiên, là nhằm vào tay thủ lĩnh GOD vừa chuồn đi không thấy bóng dáng.

“Bất quá hần đi rồi cũng không sao cả, chúng ta đủ để có thể giết chết người, Vương Siêu, người giết sư thúc Hành Ý, sư huynh Vĩnh Tiểu Hồ, Đoàn Quốc Siêu của ta, lại chọc mù đôi mắt của sư huynh Vĩnh Tiểu Long ta. Ta hôm nay không giết chết người, Phật tổ cũng sẽ không tha thứ cho ta.”

“Hai vị thượng sư, kính xin đồng loạt ra tay, bao vây kẻ này.”

Gã hòa thượng trẻ tuổi tùy ý nói một câu, hai gã hòa thượng phía sau không hẹn mà cùng đứng trở thành hình tam giác, đem Vương Siêu vây vào giữa.

“Trong Thiếu Lâm tự, hãy còn có người cao thủ như thế sao? Vị hòa thượng này là người Ấn Độ, tu Yoga.” Vương Siêu lạnh lùng nhìn ba gã hòa thượng.

“Pháp danh của ta là Thích Vĩnh Sắc, hai vị đây là thượng sư Ba Nhĩ Mã, thượng sư Tề Lạc Á, hiện tại là hai vị thượng sư chánh tông duy nhất tu luyện đại thành yoga trong Phật giáo Ấn Độ, cùng ta tu luyện ở Ấn Độ đã ba năm.”

Thích Vĩnh Sắc cười tươi rói như hoa: “Bây giờ kẻ luyện quyền, một đầu một cũng khoác lác, người khoác lác là đệ nhất Đại Đông Á, còn kẻ mới vừa rồi chạy mất dạng, lại khoác lác rất lợi hại rồi tự xưng là Thần! Bất quá hy vọng người không giống như vị thần đó chạy mất dạng thế là được rồi.”

“Cái thứ đồ không biết lợi hại.” Vương Siêu cụp ánh mắt xuống, “Các người nghe chút này, sau người người một trăm năm mươi bước, chỗ rẽ của con phố.”

Ngay khi Vương Siêu nói ra những lời này, bên ngoài chỗ rẽ một con phố xuất hiện một nữ nhân với cái dù màu tím.

“Hả?” Ánh mắt Thích Vĩnh Sắc tùy ý chuyển lại, đã nhìn thấy, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Ngay khi sắc mặt gã biến đổi, bất ngờ trong lúc đó “Pang! Pang! Pang!”

Ba viên đạn súng ngắm xuyên trực tiếp qua màn mưa, chia ra bắn về phía đầu ba người bọn họ!

Ba viên đạn súng ngắm, dĩ nhiên là cùng tới từ một phương hướng, ở một cây số bên ngoài, cũng không biết là ngắm bắn từ bên trong tòa nhà nào.

Kỹ thuật bắn súng loại này, loại kỹ thuật này sẽ làm cho các cao thủ đạn kinh trước đó đều khó có thể cảm ứng được, thiên hạ chỉ có một người có thể bắn ra loại đó được, đó chính là Bắc Mỹ Thương Vương (vua bắn súng), Trình Sơn Minh!

375. Chương 369: Năng Lực Sống Cường Đại!

Có thể nói, dù cho là các quốc gia có những tinh anh đặc biệt am hiểu chiến thuật đánh lén dã chiến nhưng trong hoàn cảnh trời mưa tầm tã như vậy muốn chuẩn bị ngắm vào đối thủ, rồi một phát trí mạng vào đầu cũng là phi thường khó khăn.

Chính đang là như thế, đột nhiên xuất hiện ba viên đạn súng ngắm, biểu lộ ra thực lực chân chính của “Bắc Mỹ Thương Vương” Trình Sơn Minh Cái gì mà “Thương Vương”? Giờ đây đột nhiên xuất hiện ba viên đạn, thực sự đã chứng minh thực lực của gã.

Thành tựu về bắn súng của Trình Sơn Minh luận với võ thuật còn cao hơn nhiều.

Bất quá cho dù là ở trong màn mưa tầm tã sẵn người, thì cũng có rất nhiều lính đặc chủng tinh anh cao cấp có thể làm được, Trình Sơn Minh dựa vào chiêu thức ấy cũng tự xưng đến “Thương Vương” kinh thế hãi tục! Quan trọng hơn, là gã bắn lên đối tượng!

Ba người đang vây công quanh Vương Siêu, hai thượng sư tu luyện yoga đại thừa đã tới đỉnh, sức lực có thể quăng cả voi, tâm linh cảm ứng phi thường, vi diệu tới cực điểm, còn một người cũng là trưởng lão ít tuổi, lợi hại nhất trong Thiếu Lâm tự! Ba gã hòa thượng này, có thể nói so sánh với thường nhân độ mất cảm vượt hẳn gấp chục lần, trăm lần. Chỉ cần bị nhìn soi mói thôi, cũng đã có thể cảm giác được.

Thế nhưng đầu đạn của Trình Sơn Minh đã được ngắm bắn trước khi bay ra, lại ương bướng ẩn tàng địch ý của bản thân nó, không để cho ba kẻ này cảm giác được bất cứ gì, công phu như vậy, đúng là khủng bố, so với tay sát thủ Kỳ Bá nọ, còn ghê ghớm hơn.

Trong trận này, chỉ có tay thủ lĩnh GOD là thực sự cảm giác được có sát cơ, cho nên chỉ trong nháy mắt y đã chuẩn, nói về phần mất cảm, đúng là xứng đáng với chữ “Thần”.

Bằng không, y cùng Vương Siêu tranh đấu, tuy rằng tạm thời rơi vào thế hạ phong một chút, nhưng thời gian hãy còn dài, cũng không phải dăm ba chiêu thức là có thể giải quyết, kết quả cuối cùng ra sao thật khó dự liệu được, nếu để cho thêm ba kẻ vây công Thích Vĩnh Sắc, Ba Nhĩ Mã, Tề Lạc Á vào vây công, Vương Siêu dù có lợi hại, cũng phải nuốt hận mà bỏ trận.

Nhưng y lại rút, buông tha cơ hội tốt liên hợp cùng ba hòa thượng vây công đánh chết Vương Siêu, cái này rõ ràng là y đã cảm giác có mai phục và nguy hiểm.

Tức cười hơn là Thích Vĩnh Sắc lại không minh bạch điểm này, còn lớn tiếng cười cợt thủ lĩnh GOD nhanh nhẹn chạy trốn, cho nên Vương Siêu mới không khỏi phải thốt với gã rằng gã là một “thứ không biết lợi hại”.

Biến hóa trong nháy mắt này rõ ràng có thể nhìn ra, tay thủ lĩnh GOD thật lợi hại! Mà ngay cả nhân vật vô địch thiên hạ như Vương Siêu cũng không thể chiếm được một chút tiện nghi thực chất. Sau khi trong tâm linh đối phương đã lộ ra sơ hở, còn có thể dùng sát chiêu “Hỏa Lý Tài Liên” phản kích lại, sau đó thấy phản kích không có hiệu quả, nói đi là đi luôn, thật bình tĩnh.

Đối với nhân vật như vậy, Vương Siêu cũng hiểu muốn giết chết y. thực sự quá khó khăn.

Bỏ lỡ một cơ hội như hôm nay, Dù có nuốt được nhân vật lợi hại như thế, quả thực cũng tắc cổ!

Bất quá giờ đây, Vương Siêu đem toàn bộ nỗi tức nuốt đó đổ lên người ba gã hòa thượng Thích Vĩnh Sắc, Ba Nhĩ Mã, Tề Lạc Á.

Đạn súng ngắm lẳng không bay đến! Trực tiếp vạch màn mưa mở ra một đường thẳng! Căn bản không làm người ta có cơ hội kịp phản ứng.

Đúng vậy, đạn súng ngắm đạt đến tốc độ đã nằm ngoài cực điểm thể lực của loài người. Mà dù cho Vương Siêu có là người như vậy, lực lượng như vậy, tốc độ bộc phát cũng không thể vượt qua nỗi đầu đạn.

Nhưng mà dấu sao khoảng cách ngắm bắn là quá xa, cách nhau đến một km, giữa lại có cơn mưa cản trở, nội trong thời gian vài giây đồng hồ, ba đại cao thủ Thích Vĩnh Sắc, Ba Nhĩ Mã, Tề Lạc Á trong phút chốc đã phản ứng lại, một lần né tránh hoàn mỹ nhất từ khi sinh ra đến nay.

Ba người, lại cứ nhiên có thể cùng một động tác! Thân thể ngồi xuống phía dưới, một cánh tay chống hạ! Vậy mà vươn dài ra như vươn, chống thẳng xuống mặt đất! ngồi xuống hai chân tạo thành một hình tam giác ổn định!

Hai chân bọn họ hạ bàn, cánh tay chống đỡ, tư thế trong nháy mắt tràn đầy tính mềm dẻo, trong đó càng mang theo ý cảnh cùng mùi vị của bí thuật yoga cổ điển.

Loại tư thế này, hình thức ngồi thiền này cũng không phải là ngồi thiền truyền thống của võ thuật Trung Quốc, rất hiếm khi nhìn thấy.

“Bang bang bang!”

Tay chống đất ngồi xếp bằng, ba viên đạn bắn ra dự tính nhắm vào đầu bọn họ đã không thành, thật xa từ trong màn mưa bay ra ngoài, cũng không biết văng trúng chỗ nào.

Thế nhưng, bọn họ tuy rằng tránh thoát khỏi đợt bắn tĩa lần này, nhưng lại không tránh thoát khỏi nguy hiểm trí mạng.

Bởi vì Vương Siêu ở trước mặt bọn họ so sánh với cao thủ bắn tĩa còn lợi hại gấp trăm lần. Trong cái nháy mắt lúc bọn họ tránh được đầu đạn nọ, đương nhiên Vương Siêu sẽ không bỏ qua cơ hội này, cước bộ bước tùy ý một bước, vượt qua màn mưa, bàn tay lập tức lui thẳng, cánh tay thẳng tắp, đánh ra hướng phía đầu Thích Vĩnh Sắc!

Đợt tấn công lần này của Vương Siêu chân đạp đất chính là Thất Tinh Thế, quyền đã dùng là Thái Tổ Trường Quyền Thần Quyền Thế!

Bí thủ Thái Tổ Trường Quyền là thứ Triệu Quang Vinh am hiểu nhất, lại được sử dụng trên tay Vương Siêu, càng lộ ra vẻ mau lẹ mạnh mẽ, cương liệt như sấm, cướp pháp không ngớt, sắc bén tạo thành đường tinh quang.

“Không hay rồi!”

Thích Vĩnh Sắc mới vừa tránh thoát khỏi đầu đạn, trước mắt lại như có đường ánh sáng lập lờ, theo sau đó, cách mặt mình cỡ còn khoảng nửa bộ, hạt mưa như bi thép, không đầu không đuôi đánh tới.

Thôi chừng trường quyền lần này của Vương Siêu, thế đến điên cuồng, tuyệt không run rẩy, mang theo lực lượng Thủy tích thạch xuyên.

“Rắc rắc!”

Tình thế này nguy hiểm tới cực điểm, công phu yoga của Thích Vĩnh Sắc rốt cuộc cũng hiển lộ ra! Thân thể của gã không hề chuyển động, toàn bộ xương cốt gấp về phía sau, uốn lượn trở thành góc vuông chín mươi độ!

Pha bề cổ này, quỷ dị vô cùng giống như một kẻ sống sờ sờ đột nhiên bị chém rơi đầu!

Biến hóa quỷ dị như vậy, dĩ nhiên khiến cho một chuỗi trùng tất chết của Vương Siêu thành ra vô ích.

Nếu như đổi là người khác, bằng vào lần bề cổ này gã có thể đã thoát hẳn khỏi nguy hiểm, thế nhưng trước mặt gã là Vương Siêu, tung hoành vô địch, đã phá hư không thấy thần, ở trước mặt hắn, chỉ cần rơi vào thế hạ phong, thì mạng sống đã không còn. Bất cứ phòng thủ kiểu gì, biến hóa quỷ dị ra sao, ở trước mặt hắn cũng không có bất cứ đường sống nào chu toàn.

Nếu như chỉ bằng vào một chiêu thức quỷ dị là có thể chuyển bại thành thắng, biến nguy thành an chắc? Vậy Vương Siêu còn là cao thủ vô địch sao?

Cao thủ vô địch chính là như vậy, kể cả hoa chiêu ở trước mặt hắn, cũng đều là giả. Sự thật duy nhất chính là đợt phá dựa vào lực lượng cứng rắn để chống lại.

Một chuỗi đẩy tới, cũng không đánh trúng, đột nhiên trong lúc đó cánh tay Vương Siêu trùng xuống, vỗ xuống! Dùng lực nghiền ép khổng lồ oanh kích xuống, lại là một chiêu Phiên Thiên Ấn!

Kình phong của Phiên Thiên Ấn trong nháy mắt hoàn toàn bao phủ quanh thân thể Thích Vĩnh Sắc, đầu của gã thoáng chốc đã ngoẹo hẳn ra phía sau lưng, cứ nhiên bị một luồng kình phong khổng lồ, không thể ngẩng lên được. Đồng thời, chân của gã bị Vương Siêu tiến lên đạp vào, không thể di động.

Vương Siêu không biết từ lúc nào, bước chân đạp vào lưng gã, khiến cho chân gã căn bản không thể nhúc nhích được, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay khổng lồ nghiền ép, sẽ biến gã thành một đồng thịt vụn!

Vào lúc này, gã mới hiểu được, Vương Siêu có quá nhiều điều khủng bố.

Vừa lúc đó, đột nhiên, một bàn tay trần giơ qua đây, vậy mà lại cứng rắn nâng xu thế nghiền ép khổng lồ của Vương Siêu lên.

Bàn tay này nở nang dị thường, lòng bàn tay ôm tròn, làm cho người ta có một loại cảm giác “viên mãn”, hơn nữa bàn tay nở nang này rất nhẵn nhụi, rất giống với ngà voi, màu sắc lại mang theo vẻ sáng sủa vàng bóng, tựa như hoàng ngọc.

Nhất là các đường vân lõm xuống, rất rõ ràng, không tán loạn.

Rộng, dày! Ôm tròn! Nhẵn nhụi kiêu ngà voi, trơn bóng như hoàng ngọc, những đặc điểm này kết hợp lại, khiến cho cái bàn tay này tràn đầy một loại năng lực thuần khiết to lớn.

Giống như bàn tay Phật.

Chính là bàn tay của gã hòa thượng Ấn Độ Ba Nhĩ Mã, hấn dùng lực mạnh ném, cứng rắn nâng một đòn Phiền Thiên Ấn thế mạnh vô song của Vương Siêu.

Ba Nhĩ Mã là một tăng nhân khổ tu, tóc mai hoàn hảo, tai rất to, dải tai chảy xệ xuống, mặc dù không xệ được xuống tận vai, nhưng rõ ràng so với người bình thường phải lớn hơn gấp ba lần, trừ cái đó ra gã cũng là một tăng nhân bình thường không có gì khác biệt, chỉ là sắc mặt có một loại cảm giác bình tĩnh, linh hoạt kỳ ảo, không có chút sát khí nào, cũng không có địch ý, sau khi nâng bàn tay Vương Siêu ra, cũng không có bất cứ ý tứ phản kích nào.

Vương Siêu bị cú nâng này, không mấy may xúc động, “Ào”, lại thêm một chưởng nữa, năm ngón tay mở ra, tạo thành bộ trảo lớn, hướng phía bụng Thích Vĩnh Sắc Chop tới.

Ba Nhĩ Mã lại xuất ra một tay, cánh tay vận vẹo, vẫn như cũ nâng bộ trảo Vương Siêu ra.

Thế nhưng chiêu thức trảo đó của Vương Siêu là dùng thủ pháp phân gân của Thủ Huy Tỳ Bà trong Thái Cực Quyền, lúc một trảo Chop xuống, phần thịt và móng tay đầu ngón tay toác căng, dùng mắt thường nhìn không ra tốc độ dạn dày.

“Bang bang bang”

Vang kên ba tiếng nhẹ

Trên cổ tay ngà voi hoàng ngọc của Ba Nhĩ Mã, xuất hiện ba dấu vết thâm tím, đó là đã dính một chiêu chặt đứt cơ gân của Vương Siêu.

Gân của gã hòa thượng Ba Nhĩ Mã này bị phân thành đoạn, lại cư nhiên phát ra thanh âm “bang bang”, thật giống như dây thun bị kéo căng, có thể thấy được gân cốt đã luyện tập bền chắc đến thế nào!

Nhưng mà gân của gã có luyện đến bền chắc ra sao, cũng chống không nổi một chiêu cầm nã của Vương Siêu!

Lần này, sắc mặt Ba Nhĩ Mã vẫn bình tĩnh như cũ, thế nhưng, trong ánh mắt gã rõ ràng bắn thấu ra một tia kinh dị, tựa hồ không ngờ rằng, chỉ lực của Vương Siêu lại lợi hại đến thế, ngay cả gân tay của hắn cũng có thể cắt đứt đoạn.

Trong nháy mắt ở một chiêu cắt gân này, tay của gã nhanh chóng thu trở về, miệng há rộng, cổ họng lòi lên, luồng khí lưu khổng lồ, âm tiết lập tức muốn tính phun ra!

Rất hiển nhiên, Chân Ngôn Thanh Đả là công phu trong yoga, Ba Nhĩ Mã này, vô cùng am hiểu!

Nhưng mà ngay khi âm thanh của gã vẫn còn ở cổ họng, Vương Siêu lại cư nhiên phát ra âm thanh trước.

“...!”

Vừa lên tiếng, thanh âm Vương Siêu chấn động đến chum nước mưa rơi.

Chân Ngôn lọt vào tai, vô luận là Ba Nhĩ Mã hay Thích Vĩnh Sắc, trong lòng đều lấy làm kinh hãi! Chân Ngôn của Vương Siêu, thuần chính nhất, to lớn nhất. Làm toàn thân bọn họ đều tê tại, khí huyết không thoải mái.

“Tứ thập khóa nha (40 cái răng)! Vĩnh Sắc, chạy mau! Để ta ở lại cản hắn!”

Trong nháy mắt Ba Nhĩ Mã phát hiện ra Vương Siêu vừa lên tiếng, hết thấy dày đặc toàn răng cửa! Trong tim gã sinh ra khiếp sợ trước nay chưa từng có! Trong lúc vội vàng, ở cổ họng gã phun ra cũng không phải Chân Ngôn mà là liên tiếp những câu tiếng Trung quái dị, gượng gạo.

Kể tu luyện yoga, trong miệng có bốn mươi cái răng, đó là thành tựu chí cao, Ba Nhĩ Mã vô cùng rõ ràng.

“Vĩnh Sắc, chạy mau!”

Gã hòa thượng Ba Nhĩ Mã kêu được một câu, hai tay tung nhanh ra chụp ở trước ngực, ngón cái, ngón trỏ đối ngược nhau, kết thành một hình vòng tròn vòng quanh, ba ngón tay khác xiên ra, hướng phía ngoài vừa đẩy vừa phóng, đánh tới bộ ngực Vương Siêu.

Lần này tựa hồ là lực lượng toàn thân gã bộc phát ra, vô cùng oanh liệt, mang theo dáng vẻ quên mình vì người khác với ý cảnh ta không vào địa ngục, thì còn ai vào địa ngục.

Ánh mắt Vương Siêu cắt ngang, răng cửa cắn chặt, tựa hồ muốn đem toàn bộ khí tức trong cơ thể giam lại, đối mặt với cú đánh một quyền ẩn này của đối phương, không may mắn tránh né chút nào, song thủ phủ kín, chính là một đòn Băng Quyền đánh về phía trung ương của vòng tròn.

“Phành!”

Một đòn Băng Quyền đơn giản, trực tiếp đánh tan thủ chưởng viên hoàn của Ba Nhĩ Mã.

Gân tay của Ba Nhĩ Mã mới vừa bị đứt, lực lượng chưa đầy, đầu thể ngăn cản được một Băng Quyền của Vương Siêu.

Chính lúc này, Thích Vĩnh Sắc ngã mạng xuống mặt đất, chân đạp về phía trước, thoát khỏi cú giẫm đạp của Vương Siêu, cắt ngang thân thể lộn nhào ra đến bảy tám mét, dồn sức bắt đầu nhảy.

Ngay khi gã lộn nhào, một viên đạn bắn tia đã bắn rơi tại trên mặt đất.

Rất hiển nhiên, đó là cú một lần bắn tất chết chắc (one shot one kill) của Trình Sơn Minh.

Sau khi bắn xong, ngay sau đó, lại là một viên nữa bay về phía đầu Ba Nhĩ Mã.

Lần này, thượng sư yoga đại thành Ba Nhĩ Mã không thể né tránh được nữa, bởi vì hai tay gã đã bị Vương Siêu đánh tan, thân thể mất đi thăng bằng.

“Phành!”

Trên đầu, máu thịt tung tóe!

Ba Nhĩ Mã đã trúng đạn, đầu bị bắn đến méo xệch! Chịu đựng một loại va chạm quá cực đại, cả người giống như say rượu, nhưng, đầu của gã cũng không có bổ toác ra, chỉ là, trong nháy mắt máu tươi chảy rất nhiều.

Rất hiển nhiên, một viên đạn tia này, chính là đã không chạm được đến sọ não gã! Chỉ tàn phá da thịt phía ngoài! Tạo cho cái đầu sự chấn động.

Hộp sọ cứng rắn đến như vậy .

Bất quá chỉ thoáng chốc, Vương Siêu đã lấn thân vào gần, một chưởng vỗ vào lồng ngực gã, cả người gã lập tức bắn ra ngoài.

Thế nhưng, gã hãy còn chưa chết, giãy giụa kịch liệt trên mặt đất, đột nhiên bò dậy, co thấy lực sinh mệnh khổng lồ kiên cường!.

Ngay khi hấn bò lên, một viên đạn nữa lại bay tới, chọc xuyên qua trái tim gã, trực tiếp phá tan thành một lỗ lớn trên ngực gã.

Lúc này, gã mới đổ gục xuống, trong miệng đứt quãng còn có hô hấp, cũng chưa chết hẳn.

“Gã thượng sư yoga này lực sinh mệnh thật là mạnh, tuy rằng so với ta hăng còn kém, nhưng xê xích không bao nhiêu”.

Vương Siêu thấy đối phương như cũng chưa chịu tất thổ, ngược lại có chút cảm khái.

376. Chương 370: Hựu Nhất Sát Chiêu, Bộ Bộ Sinh Liên!

Bị cao thủ tuyệt đỉnh tuyệt đỉnh một chiêu đánh trúng ngực, bay rớt ra ngoài, nội tạng, xương cốt toàn bộ đều vỡ tanm nhưng vẫn không chịu chết.

Cuối cùng lại bị đạn tia trúng vào tim, trên lồng ngực máu thịt tan tác thành một cái lỗ lớn, người gục xuống, nhưng thật đáng tức giận, vẫn hô hấp, không có chết!

Ba Nhĩ Mã cái tay thượng sư tu hành giả yoga đứng đầu này, cuộc sống được lực sinh mệnh cường đại như vậy, trạng thái sinh cơ ương ngành đến vậy, đứng thật cũng coi là kỳ tích của thân thể con người, ngay đến cả Vương Siêu không thừa nhận cũng không được, không nói lực chiến đấu, chỉ nói lực sinh mệnh ương bướng, Ba Nhĩ Mã cho dù so ra kém bản thân ta, nhưng xê xích không bao xa.

Tuy rằng ý thức chiến đấu của bọn họ rất yếu ớt, cơ hồ là không có, nhưng cũng không làm trở ngại đến thành tựu tu hành của bọn họ.

Ba Nhĩ Mã ăn hai phát đạn, một phát chưởng, lúc té xuống đất. Gã hòa thượng trẻ tuổi Thích Vĩnh Sắc liều mạng tranh thủ chớp lấy cơ hội và thời gian chạy trốn.

Thích Vĩnh Sắc cũng thật sự có tâm trí cứng rắn, quyết định thật nhanh, sau khi tránh thoát đầu đạn, lăn lộn hơn mười mét mà chạy, sau đó đột nhiên nhảy lên, hai chân liên tục chạy băng băng, đánh bật dòng nước mưa ngược dòng của Paris, dùng tốc độ bình sinh nhanh nhất chạy vọt lẹ hướng ra ngoài khúc quanh của một con phố phi nhanh mà chạy.

Tư thế chạy bộ của gã này rất kỳ quái, hai chân cà nhấc tiến về phía trước đầu gối cũng phải tập tễnh quay ra ngoài, sau đó chột bật trở lại, chỉ bằng vào lực đàn hồi, thân thể của gã thật giống như mũi tên được bắn ra, đó là chiêu “Quả Tử Điều Mã Bộ” (Thăng què muốn học trung bình tấn) trong quyền thuật Thiếu Lâm Pháp.

Thích Vĩnh Sắc lần này chạy lao rất nhanh, tuy rằng so ra hăng còn kém với tốc độ thân pháp phiên nhiên của thủ lĩnh GOD mới vừa rồi, nhưng là như ngựa lớn lao nhanh, lật móng, lộ chưởng, chân cà nhấc, tốc độ có thể so sánh với xe đua vít ga, mang theo tiếng gió cự đại.

Mỗi cao thủ luyện võ, đều có phương pháp chạy bộ đặc biệt của riêng mình, kẻ không có phương pháp chạy bộ, thì không được gọi là cao thủ, bởi vì bất cứ lúc này, chạy thật sự cũng là một điều quan trọng.

Giết người muốn học chạy, bởi vì cần truy kích địch nhân

Bảo toàn mạng càng muốn học chạy, bởi vì cần trốn thoát khỏi địch nhân.

Thích Vĩnh Sắc hiện tại chạy bộ đã khắc sâu được ba mùi vị.

Vương Siêu dĩ nhiên sẽ không để cho gã này cứ như thế mà chạy, thủ lĩnh GOD đã đi, Vương Siêu không có cách nào đuổi theo, hiện tại ở nơi này Thích Vĩnh Sắc cũng muốn chạy, đâu lại có chuyện dễ dàng như thế?

Cơ hồ Thích Vĩnh Sắc đồng thời vắt giò mà chạy, cước bộ Vương Siêu mở rộng, thân thể khom xuống, thi triển ra thân pháp “Tri Thủ Đạp Thủy” (Con nhện đạp nước) đuổi theo.

“Ba ba ba!” Liên tiếp những thanh âm từ phía sau lưng truyền tới, tring đó nước gợn kích động càng hỗn loạn, thật giống như là âm thanh của sóng biển dấy ra.

“Không hay”

Lúc Thích Vĩnh Sắc đang chạy như điên bán sống bán chết, trong tai rõ ràng nghe thấy âm thanh truyền tới. Loại âm thanh này là gì? Rất hiển nhiên, sau lưng có người đuổi theo, kẻ hơn nữa truy kích tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến sau lưng!

Trong lúc sinh tử đó, độ miễn cảm của gã được phát huy đến lớn nhất! Cước bộ chạy xiêu vẹo, đột nhiên lúc ấy thay đổi vị trí, cứ xiêu vẹo, cứ như vậy chọc xuyên qua.

Dưới lực quán tính rất lớn khi chạy nhanh, gã lại có thể chỉ trong vài giây đồng hồ tự thay đổi phương hướng chạy bộ của bản thân, loại công phu lực lượng khổng lồ này, quả thực là trình độ đến biến thái.

Đây là gã khi còn bé, do bản lĩnh chạy bộ trên huyền nhai (vách núi) Tung Sơn chạy bộ, cừu tử nhất sinh mà luyện ra, với mỗi nguy hiểm trước mắt, có thể đột nhiên tự mình chuyển đổi phương vị.

Nhưng mà gã bây giờ đối mặt chính là Vương Siêu, thân pháp Tri Thủ Đạp Thủy của Vương Siêu, trên mặt nước cũng có thể dùng tứ chi nhúng vào trong nước, thủ chỉ, lực cánh tay xoắn lại cùng nước biển, bên trong cấp tốc lao nhanh đi, so với cá còn nhanh hơn, chứ nói gì đến chạy bằng băng trên mặt đất.

Cho nên bất kể gã này có nỗ lực xô xiên xiêu vẹo chuyển đổi phương vị đến thế nào, Vương Siêu vẫn luôn gắt gao phía sau gã, hơn nữa càng ngày càng gần! Chưa được năm, sáu giây đồng hồ, cũng đã từ cự ly cách nhau mười mét biến thành chỉ còn cách nhau một mét.

“Thân pháp thật giỏi”.

Tuy rằng càng đuổi càng gần, nhưng đối với công phu trong vòng năm, sáu giây đồng hồ biến chuyển phương vị đến ba, bốn lần, lúc trốn lúc đông né tây, công phu thân pháp như ngựa nhảy trong khe núi, điều hâu tung cánh bay, trong lòng Vương Siêu không nhận được phải thán ca tụng một tiếng.

Bất quá ca tụng thì ca tụng, nhưng sự quyết tâm giải quyết rặng Thích Vĩnh Sắc thì không hề có chút thay đổi. Nếu song phương đều là cừu gia, cuộc sống cũng không có tác phong mềm lòng mềm dạ, nhất là loại cao thủ như Thích Vĩnh Sắc, một khi bỏ chạy rồi, sau này đi trả thù, cũng thật là phiền toái.

Cước bộ chặt chẽ, lưng vai dồn sức gồ lên! Trong nháy mắt vượt qua, lại tăng thêm một tầng lực lượng, đem lực lượng của lưng dồn xuống dưới chân, thân thể khom lại, thật là lợi hại! Thực sự tựa như một con nhện to trôi trên mặt nước.

Mỗi một bước gã đuổi theo, vũng nước trên mặt đất cũng bị giẫm đạp gọn sóng tạo ra một hình vòng tròn, ngay sau đó, gọn sóng hình tròn chợt vỡ tung tóe, hóa thành vô số giọt nước bắn vào những cửa hàng trên mặt đường, thật giống như đá bạch liên (hoa sen trắng) khổng lồ nổ tức thì.

Bộ bộ sinh liên! (Từng bước nở hoa sen)!

Mỗi một phần sức của đôi chân Vương Siêu đều vận dụng đến hoàn mỹ, lực lượng dẫm lên mặt đất, cũng vừa lúc bắn lên thân thể, đến mức mà trong lúc vô tình trên con đường lớn tích đầy nước mưa tạo thành cảnh tượng bộ bộ sinh liên.

Cảnh tượng như thế, may mắn là trong mưa không có ai nhìn thấy, bằng không nhất định là hùng tráng đến cực điểm!

“Xoạt!”

Vương Siêu lần này tăng lực, chỉ trong hai giây, khoảng cách thêm lần nữa được rút ngắn, Rốt cuộc đã tới gần cự ly tấn công có hiệu quả cách sau lưng Thích Vĩnh Sắc cỡ hai thước!

Không chút do dự, cánh tay Vương Siêu duỗi dài, một trảo lộ ra, nhắm thẳng về phía hốc gáy Thích Vĩnh Sắc.

Lông tóc đằng sau hốc gáy Thích Vĩnh Sắc cảm giác được nguy hiểm, dựng ngược hết cả lên, chân đứng thẳng, thật giống như chọi gà.

Lúc này, gã đã hiểu ra được, đường thoát của bản thân không thể thắng được Vương Siêu ở phía sau, cơ hội duy nhất, chính là xoay mình lại quyết tử chiến đấu!

Chạy đã không thoát, quyết tử chiến đấu cũng chính là một loại bi ai, thế nhưng Thích Vĩnh Sắc dù sao cũng là một tuyệt đỉnh cao thủ, kẻ đã từng nhiều lần vào sinh ra tử trong lúc chần chừ tuyệt đối cũng không là kẻ ngồi chờ chết, gã so với hai thượng sự yoga Ba Nhĩ Mã, Tề Lạc Á mà nói, lực lượng của gã, thể lực tuy rằng có chênh lệch, nhưng đã pháp. loại ý thức chiến đấu tung hoành đó cũng mãnh liệt hơn nhiều lắm.

Phía trước gấp lại, chân cà nhấc, xoay người, một quyền tạo thành pháo thủ, hướng ngực Vương Siêu oanh kích, đánh được nửa đường, đột nhiên giống như súng trường chuyển sang liên thanh, biến pháo thủ thành

cầm nã, trảo về hướng y phục trước ngực Vương Siêu, thân thể chen vào, lực toàn thân, hướng ra phía ngoài ngã nhào.

Một pháo, một nã, một nhào, nhanh không tưởng tượng nổi, thiên chuy bách luyện chính là tuyệt chiêu “Dã Mã Ngọa Tào” (Ngựa hoang nằm rãnh) trong Thiếu Lâm Quyền!

Vương Siêu lạnh lùng cười một tiếng, lui ngực về phía sau, đoản thủ về phía trước, chụp lên quả tim mình, một tay ra chiêu “Hộ Tâm Quyền”, vừa lúc đón bắt được Thích Vĩnh Sắc, đồng thời tay kia vắt ngược, cánh tay xoắn xuống phía dưới tấn công, quyết một phách chặt đứt cánh tay Thích Vĩnh Sắc.

“Thật là nhanh! Lực lượng lớn quá!”

Giao thủ lần này, sau khi “Dã Mã Ngọa Tào” bị “Hộ Tâm Quyền” cản được. lực lượng hai bên cùng so sánh, cảm giác của Thích Vĩnh Sắc chính là tốc độ đối phương quá nhanh, hơn nữa quan trọng nhất là lực lượng quá lớn, thật giống như bị chiếc xe lu hàng chục tấn đè trên cánh tay mình, không tài nào cự quấy được.

“Khó trách, lực lượng của thượng sư có ném được voi cũng không phải là đối thủ của hần! Trong miệng có bốn mươi cái răng...”

Bàn tay chân chính nắm lại hợp thành lực lượng, Thích Vĩnh Sắc thêm lần nữa cảm giác được sự khủng bố của Vương Siêu.

“Pang pang!” Hai chân bay lên, đá về phía xương bánh chè của Vương Siêu, mắt thấy cánh tay mình có thể bị một phách kia làm cho đứt đoạn, lại thu về không kịp, Thích Vĩnh Sắc chỉ đành phải được ăn cả ngã về không, hai chân bay lên, dùng cước pháp “Ngọc Hoàn Uyên Ương Bộ”, vây Ngụy cứu Triệu, tấn công vào hạ bàn của Vương Siêu.

Đầu gối của Vương Siêu chợt uốn cong, liền đó không may sai sót tránh thoát hai cái chân kia, nhưng vào lần này, kinh lực phía trên có chút tản mát, bị Thích Vĩnh Sắc một quyền đỡ được chiêu phách kích, bàn tay còn lại thừa cơ hội thu trở về cuối cùng không bị biến thành tàn phế.

Hai người trong nháy mắt giao thủ cực nhanh, quyền qua cước lẹ, ưng bay thỏ chạy! Thích Vĩnh Sắc dựa vào bản lĩnh thâm hậu, công kích vào hạ bàn đòn “Ngọc Hoàn Uyên Ương Bộ”, rốt cuộc cũng tránh khỏi một lần nguy hiểm.

“Kẻ này quá khủng bố, quyền pháp đã vô địch thiên hạ, nếu tránh qua được lần này, nhất định cản trở về tụ tập nhân thủ, phải dùng súng mà khử hần.” Trong lòng Thích Vĩnh Sắc chỉ nháy mắt ý niệm đã xoay chuyển trong đầu, cuối cùng quan niệm cũng thay đổi, mặc dù gã là tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng giờ đây cũng phải thừa nhận, giỡn quyền trước mặt Vương Siêu thì tức cười cỡ nào.

Hần chuẩn bị lại chạy trốn lần nữa.

Thế nhưng lúc đó có một ý niệm chợt lóe sáng lên ở trong lòng gã, Vương Siêu đột nhiên một hơi thu triển ra liên hoàn sát thủ chiêu thức.

Tả quyền khoan thẳng về phía trước, trực tiếp đánh vào mặt, sau khi Thích Vĩnh Sắc không dám sai sót né tránh được, đột nhiên chuyển thành tung ra Phiến Thiên Ấn. Thích Vĩnh Sắc đã lãnh giáo qua sự lợi hại của Phiến Thiên Ấn, không dám đón đỡ, lại hướng sang bên né tránh, thân thể Vương Siêu khê tung bay, đột nhiên tung ra một cú sút.

Cú sút này làm cho trong lỗ tai của Thích Vĩnh Sắc liên tục hơn mười lần nghe thấy được luồng âm thanh “bằng bằng bằng bằng....”

Loại âm thanh này giống như âm thanh của dây cung khi kéo mạnh dây cung thời cổ đại.

Đó là lúc Vương Siêu đá chân ra, thớ gân to trên người “bằng bằng” bắn ra, như thanh âm bị xé rách bắn ra khỏi dây cung.

“Phanh phanh phanh phanh phanh phanh!”

Trong nháy mắt, trong đầu Thích Vĩnh Sắc còn duy nhất loại cảm giác tựa như là thân thể của mình là bình sức, rồi bị đánh nát nát, toàn thân đều mất đi liên kết.

Tiếp sau đó, trong ánh mắt gã thấy được liên tiếp các tàn ảnh của bàn chân đang tấn công trên người mình, tàn ảnh của bàn chân vừa mới hạ xuống đất, bọt nước trên mặt đất đã bắn tung tóe, trong con người của hắn tạo nên hình đám bọt nước như một bông sen trắng to lớn.

Lần này dường như là ảo giác, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, lóe lên trong ánh mắt rồi biến mất.

Sau đó, gã thẳng tắp đổ gục xuống

377. Chương 371: Tá Vấn Thanh Thiên Ngã Thị Thùy?

Thế nhưng, sự huyền diệu của một cước này cũng chỉ ở điểm này, lúc tung chân, lai vô ảnh, khứ vô tung, như bông hoa sen tựa nở tựa không, một khi sút trúng người, lập tức nổ rộng, luân phiên oanh kích như hằng hà sa số trên bầu trời, làm xiêu vẹo toàn bộ. vô luận là bất cứ ai cũng không thể ngăn cản.

“Hảo thối pháp, bộ bộ sinh liên... Trong 0.3 giây, ta trúng người 9 cước... Thế người đã dùng là ”Hạc Hình Độc Lập”... Trong đó vừa pha trộn sát chiêu ám thối Hoàng Cầu Tát Niệu trong Lục Hợp Tâm Ý lại có liên hoàn Phi Mã Đạp Yển, thế nhưng, thối pháp cuối cùng, lại hình như là Linh Dương Quả Giác, Hương Tượng Độ Hà trong Thiếu Lâm Khán Gia Quyền chúng ta. Nhanh thật... Thật là nhanh... Đệ nhất thiên hạ, quả là danh bất hư truyền... Thích Vĩnh Sắc ta hôm nay chết trong tay người, cũng là không oan uổng... Vĩnh Tiểu Hồ, Vĩnh Tiểu Long bại trong tay người, cũng là điều đương nhiên... Bất quá hai chiêu thức quyền phổ Linh Dương Quả Giác, Hương Tượng Độ Hà của Thiếu Lâm Khán Gia Quyền chúng ta, ba mươi năm trước bị cướp đi, hai tuyệt học đó đã bị thất truyền, tại làm sao người lại biết? Yếu điểm của hai chiêu này, ta suy đã rất lâu, liệu có phải là đả khí phối hợp đan điền, gân vận ngược, cốt thông thẳng?”

Thích Vĩnh Sắc nằm thẳng tắp trên mặt đất, không nhúc nhích, gân, mạch, xương toàn thân trong nháy mắt đều đã ăn mấy chục cước của Vương Siêu, ào ào gãy lìa, da thịt cũng tổn thương nghiêm trọng, nhưng bộ não vẫn hoàn toàn không chế được cơ thể.

Với sinh cơ gã mạnh mẽ, nói chuyện cứ ập a ập ứng, gượng gạo cực điểm, thế nhưng, trước khi gã chết, sao lại còn cố tình đánh giá thấp bất tuyệt về thối pháp của Vương Siêu mới vừa rồi thế này rồi thế nọ, trong đó hàm chứa bao nhiêu sát chiêu quyền pháp, bản thân bị đả kích như thêm thậm chí đến bình luận cuối cùng, gã hãy còn muốn hỏi rõ xem Vương Siêu rốt cuộc có phải đã học được Khán Gia Quyền đã thất truyền của Thiếu Lâm không.

Trước khi chết cũng cần hỏi cho tỏ, thấy cho rõ, thảo luận rõ ràng xem yếu điểm của quyền pháp là cái gì? Kể như vậy có thể xưng được là Diên vì võ rồi.

“Người nói đả khí đan điền, cơ vận ngược cốt thông thẳng, cũng chỉ đơn giản là vận lực, nhìn ra được, người là muốn dựa vào sự giải thích về quyền pháp của bản thân mình, đem Khán Gia Quyền đã thất truyền của Thiếu Lâm thêm lần nữa nghiên cứu lại, cho nên người mới đi học tập công phu yoga, con đường đi là đúng, thế nhưng hãy còn chưa đi dần từng bước.”

Vương Siêu nhìn xuống mặt đất, miễn cưỡng nói, cùng thảo luận quyền pháp với Thích Vĩnh Sắc, trên mặt không buồn không vui, đối với tính cách Thích Vĩnh Sắc đã sắp chết còn muốn hỏi đến ngọn ngành, thảo luận về quyền pháp, hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc. Kể luyện võ đều là kẻ điên vì võ, đối với võ không si, không cuồng, không điên, không dở, tuyệt đối sẽ không có thành tựu như vậy.

“Lý luận của Yoga Đại Thủ Ấn đó là Thập Chỉ Liên Tâm (mười ngón tay liền với tim)... dùng...” Thích Vĩnh Sắc khó khăn thở ra một hơi: “Dùng đầu tay của mười ngón tay vận động... kéo theo khí quan nội tạng toàn thân, phối hợp cùng chân ngón, tẩy tủy dịch cân, công phu Linh Dương Quả Giác, Hương Tượng Độ Hà trong Thiếu Lâm Khán Gia Quyền, nhưng thật ra ngón tay và ngón chân đều là giống nhau, đem công phu thủ chỉ (ngón tay) Đại Thủ Ấn vận dụng xuống ngón chân, là có thể thi triển ra thối pháp bộ bộ sinh liên như người mới vừa rồi... Phải không... Ta nói có sai không?”

“Người nói không sai.” Trên mặt Vương Siêu lộ ra một tia kinh ngạc.

Nguyên lai hân mời vừa rồi dùng thối pháp bộ bộ sinh liên chính là đem ngón chân kết ấn, vận dụng ra công phu yoga Đại Thủ Ấn, trong nháy mắt đem thối pháp Hạc Độc Lập, Cầu Tát Niệu, Mã Đạp Yến, Dương Quả Giác, Hương Độ Hà, Hỏa Tài Liên, Chu Đạp Thủy nấu chảy trong một lò.

Ngón chân của hân, đã tiện thể linh hoạt chỉ ra như vậy, có lực như vậy, có thể kết xuất ra các loại ấn quyết.

Công phu đạt đến cảnh giới như hân đây, bất cứ đả pháp nào cũng có thể hạ bút thành văn, lọt vào trong tay hân, lại sửa cũ thành mới, có một phong cách riêng.

“Ha ha, ha ha ha ha...” Sau khi Vương Siêu đã thừa nhận, Thích Vĩnh Sắc bắt đầu cười ha ha, sau đó liên tục ho khan: “Đáng tiếc a, ta chết chắc rồi, nếu như còn có thể, thật sẽ tốt biết bao, nếu nói giả như còn thời gian, ta nhất định sẽ không thua người đâu.”

“Ờ” Ánh mắt Vương Siêu buông thông: “Người sẽ còn thời gian, bây giờ người chỉ bị trọng thương thôi, với năng lực sống của người, thì sẽ không thể chết, nếu như tĩnh dưỡng ba năm, sẽ có thể miễn cưỡng khôi phục lại năng lực hoạt động. Người đã nói như vậy, ta hôm nay sẽ không giết người.”

“Không giết ta?” Trong mắt Thích Vĩnh Sắc chợt lóe lên, sau lắc đầu: “Với loại người như người, sẽ để cho địch nhân có cơ hội hoàn thủ sao? Hoặc là người đã cho rằng, một thân bị đả thương của ta đây cho dù khôi phục lại như cũ, cũng sẽ không có lực chiến đấu nữa?”

Đúng vậy, Thích Vĩnh Sắc không tin.

Luyện quyền, chỉ cần đã kết thù, như thế lúc đầu võ chẳng thể nào không đánh chết đối phương, tuyệt đối không để cho đối phương có cơ hội báo thù, cái đó gọi là “nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc” “nhân từ với địch nhân, là tàn nhẫn với chính mình”.

Hơn nữa trong giới võ thuật, sau khi đấu võ thua, người nhân từ bỏ qua cho địch nhân, địch nhân thì người lại cảm kích người, sự việc hóa thù thành bạn là không thể nào xảy ra, đều là dân luyện võ, sẽ trở lại báo thù!

Sau khi Thích Vĩnh Sắc nghe thấy Vương Siêu bỏ qua cho gã, đương nhiên cho rằng sẽ có hai khả năng, một là Vương Siêu đang giỡn chơi gã, hai là Vương Siêu nhất định sẽ phế gã, giống như là Chu Bính Lâm, tay đã rụng, cũng là chẳng còn năng lực để báo thù.

Gã bây giờ bị đả thương vô cùng nghiêm trọng, đổi lại là cao thủ khác, sớm đã toi từ lâu rồi, nhưng gã đã tu luyện yoga đại thừa, năng lực sống rất mạnh, cho nên mới chống đỡ được đến giờ lại còn lăm nhảm, bất quá tòa thân đều tê liệt.

“Kinh nghiệm quyền pháp của người rất tốt, quay về Thiếu Lâm tự cũng có thể truyền thừa tốt, nếu chết thì thật là đáng tiếc, người giống như người ở trong nước, có rất ít, rất ít. Cho dù người sau này có nằm liệt giường, cũng có thể dạy dỗ cho một nhóm tiểu hài tử làm trụ cột, không muốn đem võ thuật biến thành vũ đạo, người cần nói cho bọn chúng biết, chỉ giết địch, không biểu diễn, kẻ luyện võ, có thể bị giết chết nhưng không thể bị sỉ nhục.” Ánh mắt Vương Siêu buông xuống, cơn mưa to tầm tã tùy ý rơi lên trên người: “Về phần ta sợ người báo thù? Người nhầm rồi, kể cả như Thích Già sống lại, Đạt Ma, Trương Tam Phong chuyển thế cũng không phải là đối thủ của ta, vượt qua được ta đây, quá khứ đã không có ai, tương lai sẽ không có ai, người vĩnh viễn không phải là đối thủ của ta, trở về đi, đem kinh nghiệm của người, truyền bá xuống, với danh tiếng của Thiếu Lâm tự, người có thể dạy rất nhiều người.”

Sau khi nói xong Vương Siêu cũng không để ý tới Thích Vĩnh Sắc nằm trong mưa, xoay người hướng ra đường đi thẳng.

“Lưỡng cước nhâm tông hành xử lai, nhất linh thường dữ khí tương tùy. Hữu thì tứ đại huân huân túy, tá vấn thanh thiên ngã thị thù?”

(Hai chân quyết định bước ra ngoài, một linh một khí cùng đi theo, có lúc Tứ Đại (1) say tươi tỉnh, thử hỏi trời xanh ta là ai? -DG)

(1) Tứ Đại: Nghĩa 1. Là bốn yếu tố: đất, nước, lửa, và gió (trong Phật giáo).

Thích Vĩnh Sắc ngheo đầu xuống, chỉ nghe từ trong mưa lời khẩu quyết thật giống như một bài thơ của Vương Siêu. Bài thơ này là của Đạo sĩ Vương Trùng Dương, ý là làm sao hành thiền (2) được, chiêu Hương Tượng Độ Hà chân ý đó chính nằm bên trong

(2) Hành thiền:

Sự hiểu biết về quyền pháp của Thích Vĩnh Sắc, đích thật là rất tinh thâm, hơn nữa rất là trí tuệ, sau khi Vương Siêu đánh cho gã trọng thương tê liệt, cũng không hứng thú giết gã này nữa, kệ cho hắn tự sinh tự diệt (mặc kệ sống chết).

Nếu như Thích Vĩnh Sắc vận khí tốt, sau khi trở về nước, an dưỡng tại Thiếu Lâm tự, còn có thể dạy lũ tiểu hài tử, về phần một thân thương thế, Vương Siêu biết được rõ ràng, cho dù năng lực sống gã đó có cường đại, nghĩ thì hay lắm. nhưng cũng cực kỳ nhỏ bé, cho dù có hay, cũng sẽ giống Chu Bính Lâm, so với người bình thường thì mạnh hơn, nhưng so với hiện tại, thì sai lầm quá nhiều.

Kẻ luyện võ, không thể dễ dàng bị đả thương.

Một khi bị thương, tai họa ngầm quá lớn.

Giờ đây Thích Vĩnh Sắc bị đả thương so ra với Chu Bính Lâm còn nghiêm trọng hơn nhiều, cả xương sống đều gãy lìa, sau này không bại liệt, chính là kỳ tích lớn nhất.

Vương Siêu nhìn rất chuẩn, hơn nữa ánh mắt hắn không hề sai, trong cuộc sống thực tế của giới võ thuật, cũng sẽ không xuất hiện một việc như kiểu Thích Vĩnh Sắc cái gì mà sau khi gân mạch đứt đoạn, rồi nhận được bí kíp tuyệt thế võ công, được ăn cái gì mà chu quả, lại nhân sâm ngàn năm, hà thủ ô vạn tuổi sau đó thoát thai hoán cốt, công lực đại tiến.

Võ công là phải tự mình rèn luyện, hiểu tính mệnh, biết đạo lý, rõ sinh cơ, thiên hành kiện (tập thể dục hằng ngày), không ngừng vươn lên. Bất quá có nhiều được vật phụ trợ, là được ba phần độc, các loại võ công nào dựa vào được để bắt đầu luyện đều không phải là thượng thừa. Đừng có nói cái gì mà tiên đan các loại, đến hoàng đế thời xưa ăn tiên đan, chỉ nghe thấy bên trong có độc, chưa từng nghe ăn vào rồi trường sinh bất lão.

Vương Siêu không để ý đến Thích Vĩnh Sắc, bước chậm trong mưa, đi về phía bãi chiến trường lúc đầu, nhìn thì như rất có hạn, nhưng thực ra tốc độ lại cực nhanh.

Chiến trường lúc trước cách hơn ba trăm mét, nói cách khác Vương Siêu và Thích Vĩnh Sắc trong thời gian bảy, tám giây đồng hồ một đuổi một, đã chạy được khoảng cách hơn nửa dặm đường, Bằng vào tốc độ này, đã hoàn toàn vượt ra khỏi tốc độ cao nhất của người thường.

Trong cơn mưa, gã thượng sư yoga Tề Lạc Á vẫn không nhúc nhích, đứng thẳng tắp, chỉ là gã nhìn Ba Nhĩ Mã nằm vật trên mặt đất, ánh mắt toát ra một thần sắc giải thoát, không buồn không vui, không lấy sự sống làm niềm vui, cũng chẳng lấy cái chết làm nỗi buồn.

Cùng lúc đó, ở khoảng cách trước người gã ước chừng năm mét, một nữ tử áo tím đứng đó, che một cái dù, che kín cả mặt, không nhìn thấy rõ tướng mạo, thế nhưng trên cánh tay cầm một con dao bằng thép sắc nhọn lóe sáng. con dao thép này có hình dáng trăng lưỡi liềm, đan chéo, dài hai xích (~67cm), nặng trịch vừa nhìn đã biết mười mấy cân, nhưng từ trong tay nữ tử áo tím cầm lên, lại rất nhẹ nhàng, giống như là cầm cái vòng bình thường.

Loại binh khí này tuy rằng kỳ quái, nhưng chỉ cần hiểu công việc luyện gia tử (đào tạo vệ sĩ gia đình) là cũng nhìn ra được, đó là binh khí độc môn nội gia của Bát Quái Môn, Tử Ngọ việt, đoạt khóa đao kiếm đại thương, tước nát da thịt, là một loại hung khí điển hình, thứ đồ vật của Đồng Hải Xuyên danh chấn đại Giang Nam Bắc năm đó.

Nữ tử áo tím mang theo Tử Ngọ việt, cũng không động thủ, nhưng rất là rõ ràng, cỗ khí thế này của nàng đã toàn toàn bao bọc lấy Tề Lạc Á, dù cho ai cũng không thể nghi ngờ, chỉ cần Tề Lạc Á khẽ động, trong nháy mắt y sẽ chết.

“Tiểu đệ, hắn thuần túy là kẻ tu hành, không đánh nữa, chúng ta đi thôi.”

Nữ tử áo tím nghe thấy được tiếng bước chân trong mưa của Vương Siêu, cũng không ngẩng đầu lên, thanh âm dưới cái dù phát ra, rất rõ ràng, nữ tử này chính là Đường Tử Trần đã bay sang Pháp.

Đám người Tề Lạc Á, Ba Nhĩ Mã năng lực sống vô cùng cường đại, nhưng bọn họ căn bản lại không có ý thức chiến đấu, cũng không có ý thức chủ động đánh người, chỉ có lúc người khác công kích, họ mới phản kháng bảo vệ mình, vốn là bằng vào lực lượng của bọn họ, 99% người trên thế giới này không thể nào thương tổn được bọn họ, thậm chí súng ống cũng không làm gì được bọn họ, thế nhưng hôm nay người bọn họ đụng chính là Vương Siêu, Đường Tử Trần.

Bất quá rất rõ ràng, việc tu hành của bọn họ, không nói đánh người, không nói giết địch, chỉ nói về tu hành, đột phá cực hạn của bản thân, cho nên thân thể tuy rằng cường đại nhưng căn bản chưa thể tính là “luyện gia tử”. Đường Tử Trần cũng không muốn giết chết một tu hành giả, khổ hạnh tăng căn bản không có ý thức chiến đấu.

“Hình như đám Hình cảnh quốc tế tới. Nhanh như thế đã đánh được hơi.”

Vương Siêu bước tới, đứng ở trong mưa, lỗ tai giật giật.

Đồng thời ngay khi lỗ tai hắn vừa động, đột nhiên lúc ấy tại lối vào trên con phố mưa to tầm tã, chợt vang lên tiếng hú dài, sau đó, có mấy chục chiếc xe phong tỏa hai đầu phố.

“Ờ? Tới rồi?” Đường Tử Trần nghe Vương Siêu nói cũng không lấy làm kinh ngạc, “Nếu đã tới, vậy thì đợi bọn họ tới hẳn đi, Tỷ cũng đứng lúc muốn gặp mấy người lão bằng hữu.”

“Hình như là Nghiêm Nguyên Nghi cũng ẩn núp trong đó, tuy rằng khí tức che dấu rất tốt, nhưng đệ nghe rất rõ ràng, còn có bốn cao thủ, có ả đó Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long, Triệu Quang Vinh và còn mấy người nữa, khí tức mặc dù không cường đại bằng bọn họ, nhưng xem ra cũng không tệ, không có kẻ từng trải trong đó, nhưng có rất nhiều súng.”

Vương Siêu vốn là nghe thấy động tĩnh này, không muốn cùng giao thiệp với đám Hình cảnh Quốc tế, muốn tránh đi, thế nhưng nghe Đường Tử Trần nói, lại đành thôi.

“Trên người của đệ ướt hết rồi, vào trú dưới dù đi.” Đường Tử Trần vừa nói, không mảy may để ý “Ả đàn bà Nghiêm Nguyên Nghi này thủ đoạn có, thân thủ cũng không tồi, tỷ lần này tới Pháp, một mặt là vì việc đám GOD, mặt khác, cũng vì ả. Hôm nay ả đó thật đúng lúc, cũng chỉ cùng nhau trò chuyện thôi.”

“Trò chuyện? Không phải giải quyết cho xong ả ta sao?”

Vương Siêu chui vào dưới cái dù, cái dù khá lớn, tựa hồ là dù tình yêu, vừa vặn cho hai người chung một chỗ, mưa to không bắn vào.

“Gã thủ lĩnh GOD đã nói, hết thảy ân oán sẽ giải quyết tại Võ Đạo đại hội, như vậy trò chuyện cùng Nghiêm Nguyên Nghi, tất cả cũng sẽ được giải quyết. tại Võ Đạo đại hội vậy”

“Chỉ sợ ả này không chịu đâu.” Vương Siêu nhăn mặt, ánh mắt xuyên qua màn mưa, nhìn thấy rất nhiều kẻ mang súng xông tới, cả con phố hoàn toàn bị phong tỏa,

“Ả không chịu cũng phải chịu.” Đường Tử Trần vẫn như cũ không để ý đám cánh sát rất đông đã phong tỏa con phố.

378. Chương 372: Hết Sức Căng Thẳng

Nước Pháp là nơi mà tổng bộ Hình cảnh quốc tế đang đóng, vì là tổng bộ của cảnh sát mang tính chất toàn cầu nên bên trong đó nhất định là sẽ có nhân vật siêu cấp cường giả. Rất hiển nhiên, trong cảm nhận của Vương Siêu, trong đám thành viên Hình cảnh quốc tế vận thường phục này, đúng là hô hấp, nhịp tim, nhịp mạch của vài ba người so với thường nhân hoàn toàn bất đồng.

Trừ cái đó ra, Vương Siêu cũng phát hiện được ở trong đó có một gã da đen, một gã da trắng và một ả hình cảnh người Hongkong non nớt. Bất quá bây giờ nhìn lại, ba người này vẫn còn ở phía sau, rất hiển nhiên, hơn mười người trong đó địa vị không cao lắm, nói cách khác, giờ đây xuất hiện rất có thể chính là giới cấp cao của Tổ chức Hình cảnh quốc tế.

Đối với Tổ chức Hình cảnh quốc tế nhận được tin tức nhanh như vậy, phi nhanh chạy tới, Vương Siêu cũng không thấy kì quái. Hắn mở hội ở kiếm đạo quán, bên trong nhất định sẽ có nằm vùng, thủ lĩnh GOD vừa xuất hiện, phía cảnh sát hẳn lập tức sẽ biết.

Bất quá mặc dù biết đối phương tai mất rất thính, nhưng người của tổ chức này lại chạy tới hiện trường nhanh đến như vậy, Vương Siêu hẳn còn cảm thấy Hình cảnh quốc tế đích thật có năng lực.

Mười mấy người đi đến chỗ cách hai người Đường Tử Trần, Vương Siêu hơn hai mươi mét thì dừng lại, rất hiển nhiên, những kẻ này là cố ý lựa chọn để nắm giữ một khoảng cách tốt.

Vương Siêu hung danh hiển hách, Tổ chức Hình cảnh quốc tế cũng có khả năng phân tích tỉ mỉ mọi ngọn nguồn, bọn họ dĩ nhiên biết đối mặt với một người như vậy tính chất nguy hiểm sẽ là gì.

“Vương Siêu tiên sinh, hôm nay ngài vừa làm ra một vụ án mưu sát, tạo ra cho dân chúng Paris hoảng loạn cực độ, đối với chuyện này, ngài giải thích ra làm sao? Dựa theo trình tự luật pháp, ngài sẽ bị giam giữ, sau đó thì trục xuất.”

Thanh âm truyền tới rõ ràng, người đầu tiên nói chuyện là một gã da trắng đứng thẳng tắp, mặc áo da, đội mũ da, mang bao tay da, giày da đen bóng, mũi cao thẳng, ánh mắt xanh biếc sâu thẳm.

Gã đứng như cây lao, mặc cho nước mưa chảy vào mặt trên áo da, thuận theo đó chảy xuống. Bộ đồ da này hiển nhiên là không thấm nước, một giọt nước cũng không thể thấm vào bên trong.

Bộ trang phục bằng da của gã này rất có phong độ của tướng quân Phát xít Đức trong thế chiến thứ hai, vô luận là ai, cái đầu tiên nhìn vào cũng có thể nhận ra được kẻ này là một nhân vật vô cùng lợi hại, không phải thứ tầm thường.

“Thiệt Hãn tiên sinh, chúng ta lại gặp lại?”

Thanh âm Đường Tử Trần từ dưới cái dù truyền tới, nàng hình như rất quen biết vị lãnh đạo cấp cao của Tổ chức Hình cảnh quốc tế có phong độ như tướng quân phát xít Đức này.

“Nguyên lai là Đường tiểu thư.”

Gã đàn ông được gọi là Thiệt Hãn gật đầu đầy hàm súc.

“Trình tự luật pháp đều là nhằm vào người bình thường, Thiệt Hãn tiên sinh, ông nói có đúng không? Năm đó lúc chúng ta gặp mặt, ông hình như hẳn còn chưa có khí thế như hôm nay, xem ra sau khi Morgan, Worton chết, lực cản của ông giảm đi rất nhiều, cuối cùng cũng thuận lợi thăng chức, về phương diện này, chẳng lẽ ông không biểu thị sự cảm tạ? Hay là mời chúng ta đi uống cafe?”

Thanh âm Đường Tử Trần rất nhàn nhã, làm người ta nghe thấy hình như là cũng dễ dàng muốn được uống trà dưới ánh nắng tươi sáng của buổi chiều tà.

Mị lực của tiếng nói nàng đủ để có thể thay đổi không khí xung quanh.

“Những phần tử khủng bố đó, thật đúng là hung hãn tàn nhẫn a.... Thiệt Hãn, xem ra chuyện đầu tiên ông làm sau khi lên chức cũng không thể nào cứng rắn được sao? Với chuyện này, tôi sẽ phản ứng với quan chức ủy ban.”

Ngay sau khi Đường Tử Trần và Thiệt Hãn nói chuyện với nhau, một gã da trắng bên cạnh Thiệt Hãn nói, bô bô một tràng tiếng Pháp, Vương Siêu nghe cũng không hiểu, nhưng rất rõ ràng nhìn ra được thái độ của gã da trắng này đối với Thiệt Hãn là rất bất mãn, hẳn phải là manh mẽ cứng rắn hơn một chút.

Gã da trắng này hốc mắt sâu húp, mũi to khoằm, mặt rất dài, lưng liền với cổ, kiểu như là con cú, cũng mặc áo da, đi giày da, nhưng mang bao tay trắng, cẩn thận tỉ mỉ. Bất quá trong ánh mắt rõ ràng toát ra một cỗ ngạo khí tự tin đến mãnh liệt.

“Yuri Mitterrand” Thiệt Hãn nhún vai không thêm để ý đến, trực tiếp nói ra cái tên gã này: “Công việc lúc này do tôi chủ trì, ông chỉ có quyền đề nghị, không có quyền quyết định, nếu ông không hài lòng với việc của tôi, ngay bây giờ có thể rút lui khỏi, về phần ông muốn phản ứng với quan chức ủy ban, đó là quyền của ông.”

“Thiết Hân tiên sinh, xem ra ông tuy rằng đã thắng chức, nhưng chủ trì công việc vẫn không thể thuận lợi a, thành thật ta lại mua của ông một mảnh nhân tình rồi, bóp chết con ruồi đáng ghét đó, sau ấy ông sẽ chẳng còn bị cản trở sao?”

Đường Tử Trần vẫn như cũ phát ra giọng nói không có chút địch ý phát ra từ bên dưới cái dù.

“Đường Tử Trần, cô có thể thử một chút, xem xem cô có thể giết được Vương Lí (Yuri) tiên sinh không?” Ngay sau khi Đường Tử Trần vừa dứt lời, một âm thanh nhẹ nhàng phát ra, rõ ràng giọng Bắc Kinh.

“Nghiêm Nguyên Nghi, người cũng không cần trốn tránh nữa, ra đi.”

Vương Siêu bước ra khỏi chiếc dù, tiến về phía trước hai ba bước.

Mười mấy tinh anh của Tổ chức Hình cảnh quốc tế trông thấy khoảng cách hần nhích tới gần, vội vàng toàn bộ đều rút súng ngắn ra, dĩ nhiên là loại súng ngắn liên thanh cỡ nòng lớn bán tự động, thân khẩu súng đen bóng loáng, hòng súng sáng bóng lấp lánh hợp kim ti tan, trong cơn mưa không dính nước, cho thấy được sự hoàn mỹ của khẩu súng.

Hơn nữa động tác bọn họ rất đồng đều, nhanh như chớp, cơ hồ ý nghĩ chưa từng đi qua não, sau khi giờ súng lên, ánh mắt kiên định, nhịp tim, nhịp mạch cũng không có hiện tượng bất thường nào, năng lực khống chế, phản ứng đều đã được rèn luyện đến một loại cực hạn.

Rất hiển nhiên, chỉ cần Vương Siêu tiến thêm một bước nữa, bọn họ sẽ không chút do dự mà nổ súng, nếu tiếng súng vang lên, lực lượng cảnh sát phong tỏa con phong tỏa con phố nhất định cũng nổ súng, lập tức đó sẽ là một cuộc bắn giết lớn đầu đạn bay tứ tung, cục diện đó lập tức sẽ không thể kiểm soát.

Bất quá đồng thời lúc Vương Siêu đến gần, trong lòng đã rõ ràng nắm chặt điểm giới hạn tình trạng quả tim của bọn họ, vừa lúc sau khi bước ba bốn bước thì dừng lại, lạnh lùng nhìn vào một nữ nhân ở trong đám.

Nữ nhân này đương nhiên chính là Nghiêm Nguyên Nghi, mới vừa rồi nói chuyện cũng là nàng.

“Vương Siêu, người thật sự lợi hại, ngay cả thủ lãnh GOD cũng không giết được người. Bất quá hôm nay người chẳng lẽ cho rằng người còn có thể muốn giết ai thì giết? Nhiều người mang súng ống như vậy, còn có cả bọn ta ở trong đó, chỉ sợ người và Đường Tử Trần phải phơi thây đầu đường rồi.”

Nghiêm Nguyên Nghi nhẹ nhàng bước ra, nhìn Vương Siêu.

Đích xác, ở trong đám này, có Nghiêm Nguyên Nghi, có tqv, có Vũ Vận Long, có Lưu Mộc Bạch, hãy còn có hơn mười kẻ tinh anh năng lực siêu cường của Hình cảnh quốc tế, tuy rằng bọn họ không thể nào có được thực lực Báo đản, nhưng cả đám cao thủ này đều sử dụng “hàng nóng”, lực sát thương vô cùng khủng bố, lại thêm nữa, phía bên ngoài hãy còn đám cảnh sát có vũ trang, vòng vây như vậy, Nghiêm Nguyên Nghi không tin Vương Siêu, Đường Tử Trần còn có thể ở đây mà giết người.

“Nghiêm Nguyên Nghi, ta biết người muốn làm lãnh tụ Đường Môn, bất quá chuyện này ta sẽ cho người cơ hội, không phải là còn có Võ Đạo đại hội sao? Lúc ấy ân oán của chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết tại đó, thấy thế nào? Tránh cứ phải giết tới giết lui, tạo thành sự tổn thương vô vị.” Vương Siêu trực tiếp nói với Nghiêm Nguyên Nghi.

“Bất quá Võ Đạo đại hội chỉ là một hoạt động thương nghiệp của giới thể dục Hàn Nhật mà thôi, người còn tưởng là thứ gì? Muốn ân oán của chúng ta giải quyết tại đó sao? Đánh một trận? Người quá ngây thơ rồi.”

Nghiêm Nguyên Nghi lạnh lùng cười một tiếng.

Đích xác, Võ Đạo đại hội bất quá cũng chỉ là một cuộc tranh tài thương nghiệp của giới thể dục Hàn Nhật, nhiều nhất cũng chỉ là thứ tương đương với loại như Quyền Vương Kim Yêu Đái (giải vô địch Thắt Lưng Vàng-Gold Belt), Vương Siêu bảo rằng giải quyết ân oán tại chỗ đó, theo Nghiêm Nguyên Nghi thấy đúng là có chút ngây thơ rồi.

“Võ Đạo đại hội là hoạt động có tính chất gì, sẽ do ta định đoạt.” Vương Siêu nói rất bình tĩnh: “Đại Quyền Bang, Hồng Môn, Hoa Thanh Bang, Đường Môn, Thanh Bang... cũng sẽ mượn cơ hội lần này tới hội đàm một phen, để xác lập một đại liên minh của tất cả bang hội người Hoa hải ngoại trên toàn thế giới. Chẳng

những là như vậy, lúc mà gã thủ lĩnh GOD rời đi, cũng cùng ta ước định, tại đại hội đó sẽ xuất hiện cùng với ta đấu một trận chân chính, người cảm thấy thế nào? Đến lúc đó, nếu như người giải quyết xong được ta chỉ sợ cũng làm đến lãnh tụ của liên minh bang hội người Hoa toàn thế giới chưa biết chừng.”

“Sớm đã biết người là có ý đồ.” Con mắt Nghiêm Nguyên Nghi hơi co rút lại: “Bất quá ta muốn là bây giờ giải quyết với các người.”

“Đường Tử Trần, người có muốn thử một chút, xem xem Từ Ngộ viết trên tay người lợi hại, hay một đồng súng ống là lợi hại?”

Đường Tử Trần nghe thấy Nghiêm Nguyên Nghi chia câu chuyện về phía nàng, không khỏi cười cười: “Chút súng này, chút người này, còn quá ít. Nguyên Nghi, đã nhiều năm như vậy, người hãy còn không nhớ kĩ được à, người đã quên mất bộ đội tử sắc của ta sao? Ta một mình tới tổng bộ Hình cảnh quốc tế ở nước Pháp, tại làm sao lại có thể không mang theo bộ đội tới đây chứ?”

Ngay khi Đường Tử Trần nói, đột nhiên trong lúc đó, đám cảnh sát bên ngoài phong tỏa con phố quan sát có rối loạn.

Nguyên lai, ngoài một vài con phố khác, đột nhiên xuất hiện rất nhiều chiến sĩ đầu đội mũ đen, mặc áo đen, nắm tay xung phong, cũng không biết đám người kia làm sao lại xuất hiện, thật giống như thần binh từ trên trời rơi xuống.

Đám người kia tổng cộng chia làm rất nhiều tiểu đội, từng người một xuất hiện từ đầu phố, mỗi một tiểu đội đều có hơn mười người, tổng cộng có năm sáu tiểu đội, ước chừng năm sáu chục dạng người, đều bao vây hướng con phố bị phong tỏa đánh tới. Nhất thời cực diện lâm vào rối loạn.

“Những kẻ này, người cho vào bằng cách nào!” Nghiêm Nguyên Nghi, Thiết Hán, cùng với Yuri và đám thành viên cao cấp của Hình cảnh quốc tế đều thất kinh.

“Mưa sắp tạnh, mọi người tụ tập giải tán đi, Thiết Hán tiên sinh, nếu như ông không để ý, chúng ta đều cho người rút lui đi, sau này bàn lại nhé, nếu như cố ý muốn đấu súng, tôi cũng không kiến nghị tại đô thị phồn hoa như Paris lại xảy ra một cuộc bạo loạn nghiêm trọng. Bất quá tôi nghĩ Thiết Hán tiên sinh đối với bạo loạn chắc cũng không để ý, bởi vì dân chúng Paris cũng thường xuyên tụ tập tuần hành mấy vạn đại biểu nhân dân, từng này nhân thủ của chúng ta hãy còn sống mái với nhau chưa đến một trăm người, quả thực là chút lòng thành” Đường Tử Trần nhẹ nhàng nói

379. Chương 373: Vợ Chồng Liên Thủ Đuổi Giết!

Nghiêm Nguyên Nghi cũng mang người đến!

“Nghiêm tiểu thư... Cái này...”

Thiết Hán ở bên vừa nghe Nghiêm Nguyên Nghi nói, khuôn mặt liền biến sắc.

Rất hiển nhiên, cảnh sát phong tỏa ở đây đều là tinh nhuệ của tổng bộ Tổ chức Hình cảnh quốc tế, hoàn toàn do Thiết Hán lãnh đạo, cũng không phải người của Nghiêm Nguyên Nghi, đối mặt với hiện trường này, Thiết Hán rất dễ dàng khống chế cục diện cùng Đường Tử Trần đặt thành một hiệp nghị.

Thế nhưng, nếu như Nghiêm Nguyên Nghi cũng mang theo người tới đây, điều ấy có thể sẽ không còn giống lúc trước, sự việc đã dần dần phát triển theo phương diện không thể nào khống chế được.

Mặc dù trời mưa to tầm tã, khí lạnh thấu ruột, té nhưng trên trán Thiết Hán đã mơ hồ trông thấy một tầng mồ hôi.

Nếu quả thật khiến cho hai phe này đổ súng ở Paris, sự ảnh hưởng của chuyện này là quá lớn, khiếp sợ không kém gì sự kiện 911 tại Mỹ (911: sự kiện 11/9), động tĩnh lớn như vậy, căn bản trách nhiệm một mình gã không gánh nổi, thế nhưng, bây giờ hết lần này tới lần khác gã không thể nào khống chế được cục diện!

Vô luận trước mắt là Đường Tử Trần, Vương Siêu, hay là nhóm người Nghiêm Nguyên Nghi, đều là nhân vật đệ nhất thiên hạ, làm việc tùy tâm sở dục (làm việc theo ý mình). Trên căn bản đều là nhân vật muốn giết thì giết, nhìn ai không vừa mắt là đánh, căn bản không có ai có thể quản lý chỉ huy được.

“Một đám nhân vật cấp S, hơn nữa bộ đội tinh nhuệ của bọn họ, cùng ác chiến.....Không nói cả Paris đều rối loạn, chúng ta coi như bị kẹt trong đó, e rằng cũng muốn đi gặp thượng đế.”

Trong lòng Thiết Hán trong nháy mắt vòng vo vô số ý niệm, nhưng những ý niệm trong đó càng nghĩ càng hổng, càng nghĩ càng khủng bố.

Tổng bộ Hình cảnh quốc tế đều có năng lực tình báo cường đại, đối với những nhân vật hàng đầu thế giới đều phân tích năng lực, trong việc phân tích năng lực của bọn họ, về mặt bốn người Nghiêm Nguyên Nghi đều tồn tại cùng một cấp S như Worton, Morgan, mà Đường Tử Trần, Vương Siêu lại có năng lực vượt qua cả cấp S.

Một nhân vật cấp S có thể tạo ra bao nhiêu sự phá hoại ? Tại trung tâm phân tích của tổng bộ Hình cảnh quốc tế cũng đã tham khảo và xác minh rõ ràng.

Tham khảo ví dụ của Đường Liên Khê Worton. Từng một người một ngựa tại thành thị của Iraq, Afganistan giải trừ xung đột của cả một quân đoàn chính quy, diệt toàn bộ vài tiểu đội vũ trang.

Nói cách khác, chiến đấu trong thành phố, với năng lực của Đường Liên Khê đủ để có thể căn cứ theo mọi địa hình rồi né tránh, ẩn nấp, ám sát, đột kích, giết chết bốn năm mươi kẻ quân chính quy bình thường trang bị vũ trang sau đó thông dong rồi đi!

Nhân vật như vậy, một người cũng đã là rất khủng bố, khó có thể bắt giữ và đối phó, huống hồ trước mắt là một đoàn!

Quan trọng hơn là những người này đều mang theo bộ đội tinh nhuệ của mình! Thiết Hán đang hoài nghi đám người kia mà cùng xung đột chỉ sợ công chiếm cả Paris cũng không phải là việc khó, trừ phi báo cho pháp luật Pháp, trước tiên điều động phi cơ xe tăng.

“Đám da vàng các người quá kiêu ngạo rồi, nơi này là Paris, không phải là chỗ cho đám lạc hậu, dã man, chết tiệt các người, một thế giới này còn chưa được khai hóa. Có bản lãnh các người cứ nhúc nhích, ta cam đoan sẽ đem bọn các người bắn nát thành tổ ong!”

Một gã Hình cảnh quốc tế da trắng đột nhiên trong lúc đó tức giận mắng to, gã thực sự là nhìn không được nữa!

Đồng thời, trong nháy mắt gã da trắng này nhảy sang bên cạnh ba bốn mét, dĩ nhiên là hai tay cầm súng nhanh chóng chĩa vào Nghiêm Nguyên Nghi, khẩu còn lại ngắm ngay đến Vương Siêu.

Nhìn tư thế hai tay hai súng của gã, vô cùng ổn định, hiển nhiên là một nhân vật có năng lực siêu cấp cường hãn.

“Bây giờ, các người nghe kỹ cho ta, hãy ngoan ngoãn mà cùng nhau ngồi vào bên trong xe, xe sẽ đến tổng bộ Hình cảnh quốc tế, sau đó sẽ do chúng ta an bài, nếu không, ta sẽ nổ súng bắn chết các người!”

Trên mặt gã da trắng lộ ra một vẻ mặt vô cùng tự tin.

Loại vẻ mặt tự tin này chỉ có sau khi trải qua vô số nguy hiểm mới có thể bồi dưỡng ra loại khí chất tinh thần như vậy.

“Ồ?”

Chợt động tác của gã da trắng này làm cho Nghiêm Nguyên Nghi hơi kinh hãi, sau đó nở nụ cười: “Vị tiên sinh này, ông tên là gì?”

“Cô không cần thiết hỏi tên của ta.” Có vẻ cho rằng mình đã khống chế được cục diện, gã da trắng lạnh lùng cười một tiếng: “Cô chỉ cần biết rằng, động tác của cô tuyệt đối sẽ không nhanh hơn súng được, nếu như trong vòng ba giây đồng hồ các cô không nghe mệnh lệnh của ta, thế thì ta sẽ cho cô biết, cái gọi là vô đạo của người da vàng các cô trước đầu đạn cũng không thể chịu nổi một viên đạn cỡ nào, được rồi, Nghiêm tiểu thư, bây giờ mời mọi người xoay người lại.”

Sau khi Nghiêm Nguyên Nghi nghe thấy những lời này, ánh mắt giống như nhìn thẳng ngóc: “Đồ ngu, người có lẽ tưởng mình diễn viên trong phim cảnh cướp của Hollywood chắc. Giờ đây ta sẽ nói cho người biết, điện ảnh và thực tế có khác nhau đấy, không nên đem bản thân đặt vào vị trí người diễn viên!”

“Chết tiệt...”

“Bang! Bang!”

Sau khi gã da trắng nghe thấy lời nói của Nghiêm Nguyên Nghi, trong khi chữi đột nhiên đã nổ súng!

Động tác của hắn rất nhanh! Đầu ngón tay móc một cái, đầu đạn trong cái nòng cỡ to đã bắn ra khỏi nòng súng, hai viên đạn chia ra bắn về phía Nghiêm Nguyên Nghi và Vương Siêu!

“Phanh” Một viên đạn bắn trúng vào đất, thân thể Nghiêm Nguyên Nghi đã biến mất không thấy đâu.

Ngay khi Nghiêm Nguyên Nghi biến mất, hai chân gã hình cảnh vừa nổ súng cũng đã rời khỏi mặt đất, khẩu súng trên tay cũng rơi xuống đất.

Bởi vì cả người gã đã bị Nghiêm Nguyên Nghi xé rách cổ nhấc lên, hai chân trên không trung đập loạn xạ, trong cổ họng phát ra âm thanh khanh khách như một con gà bị làm lông.

Theo sau đó, tay Nghiêm Nguyên Nghi tăng lên chút lực, “Răng rắc!”

Gã bạch nhân tự tin tự đem mình vào vai diễn trong phim hành động Hollywood chột mềm nhũn gục xuống.

Hắn đã bị Nghiêm Nguyên Nghi một nhát bóp chết.

“Phanh!” Nghiêm Nguyên Nghi tiện tay ném, thi thể gã hình cảnh da trắng bị vứt trên đất, làm bắn tung tóe vô số bọt nước.

Tiện tay giết người như vậy, giết cả thành viên cao cấp của Tổ chức Hình cảnh quốc tế! Nghiêm Nguyên Nghi không hề do dự chút nào, thật đơn giản như giết một con gà.

Cùng lúc đó!

Mọi người khác đều đã cảnh giác!

Nhìn thấy đồng bạn bị giết chết! Dù là Thiết Hán cũng sinh ra một loại tức giận: “Đám người kia, thật quá vô pháp vô thiên!”

Cơ hồ cùng lúc đó! Đám người kia rút súng ra, đều vô thức bóp cò!

Nguyên lại bọn họ đã rút súng! Bây giờ cần bắn, cũng chỉ là một vấn đề bóp cò. Càng hướng hồ, đám người này là lũ kĩ thuật bắn súng vô cùng cao minh, mọi người đều là tay súng thiện xạ cũng không quá đáng. Bắn ra đầu đạn, tạo thành cuộc đại hỗn chiến, đó là sự việc đã được định.

Thế nhưng, so với bọn họ còn nhanh hơn chính là ba người Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long, Triệu Quang Vinh.

Ba cao thủ bão đạn này đã đồng thời ra tay!

Cơ hồ ngay cả cái bóng cũng không nhìn thấy! “Xoạt xoạt xoạt!” Mười mấy kẻ tinh nhuệ của Hình cảnh quốc tế thật giống gió thổi lúa mạch, đồng loạt ngã trên mặt đất, súng ống trên tay tất cả đều lọt vào tay ba người.

Duy nhất may mắn thoát khỏi chính là thủ lĩnh Thiết Hán, bởi vì tuy rằng gã tức giận, nhưng vẫn giữ vững sự tỉnh táo! Cũng không hề xuất thủ!

“Thiết Hán tiên sinh, người của ông quá bướng bỉnh, chủ nghĩa anh hùng quá nghiêm trọng! Mọi người đều đem mình xem như diễn viên Hollywood, đây không phải hiện tượng tốt a, ta chỉ muốn để cho bọn họ được an tĩnh một chút thôi.”

Bốn người Nghiêm Nguyên Nghi chưa đến thời gian một giây đã hoàn thành mọi thứ.

“Nghiêm tướng quân, cô cũng là thành viên trên danh nghĩa của Hình cảnh quốc tế, cô làm như vậy, sẽ tạo ra ảnh hưởng quốc tế nghiêm trọng!” Thiết Hán giận đến thiếu chút nữa hộc máu, gã lần này tới cũng là bởi

vì sợ huyền nháo xảy ra chuyện, mượn sức Nghiêm Nguyên Nghi cũng là vì phòng bị Vương Siêu và Đường Tử Trần, thế nhưng gã vạn lần không ngờ đến Vương Siêu và Đường Tử Trần không hề tạo thành uy hiếp đối với gã, ngược lại là Nghiêm Nguyên Nghi trở thành sát thủ uy hiếp bọn gã!

“Đám người kia, đều là phần tử nguy hiểm, bọn họ muốn giết người, tùy tâm sở dục, không sợ hết thảy mọi quy tắc, là lũ ma quỷ trong địa ngục, không nên tồn tại trên thế giới này, bao gồm Morgan, Worton cũng như vậy.” Thiết Hán trong nháy mắt toát ra một ý niệm như vậy.

Đích xác, cao thủ bảo đàn cũng nhiều hoặc ít đều coi thường hết thảy mọi quy tắc.

Hai người Worton, Morgan trước kia trong Tổ chức Hình cảnh quốc tế cũng giống như vậy.

“Ảnh hưởng quốc tế? Thành viên này là bị tổ chức GOD ám sát mà.” Nghiêm Nguyên Nghi chuyển câu chuyện, đem việc giết người vừa nãy của mình đẩy lên trên người kẻ khác.

“Chẳng lẽ các người thật sự nghĩ sẽ sống mái với nhau tại Paris!” Thiết Hán tức giận kêu lên: “Ta cam đoan, các người sẽ dẫn đến cuộc vây quét của quân đội! Ta thề! Các người sẽ khơi mào chiến tranh!”

“Ta chỉ là chán kẻ khác ở trước mặt ta khua môi múa mép mà thôi” Nghiêm Nguyên Nghi nói chuyện rất thông dong, ánh mắt lại nhìn Vương Siêu, Đường Tử Trần.

Trước chân Vương Siêu là một cái hố đạn thật sâu, rất hiển nhiên, gã da trắng nọ bị Nghiêm Nguyên Nghi bóp chết đã không thể nào nổ súng được đến hần.

“Nghiêm Nguyên Nghi, thế của người rất mạnh” Vương Siêu lạnh lùng nhìn.

“Như nhau thôi, Đường Tử Trần, hôm nay ta rất muốn giết chết người, thật sự muốn giết chết người, ta không muốn bỏ qua mất cơ hội lần này, quả là hiếm rồi.” Ánh mắt Nghiêm Nguyên Nghi xuyên thấu qua Vương Siêu, nhìn thật sâu Đường Tử Trần dưới tán dù.

Thanh âm Đường Tử Trần thở dài: “Nguyên Nghi, ta giết người dễ như trở bàn tay, người tới nước Pháp lần này tổng cộng mang theo bảy mươi bốn người, ta cũng biết, người bịp bợm trước mặt ta, vĩnh viễn sẽ không có hiệu quả, bất quá, hôm nay ta không muốn giết người, tại Võ Đạo đại hội, ta sẽ đích thân giao thủ cùng người, hy vọng đến lúc đó người không dễ bị ta giết chết.”

“Phải vậy không?” Nghiêm Nguyên Nghi cười lạnh, nhẹ nhàng vắn về cổ áo, đột nhiên trong lúc ấy ánh mắt biến đổi! Lòng mày hất lên.

“Đại khái người đang gọi người của người, đáng tiếc quá, bọn họ giờ đây chỉ e đã bị trúng Khí thể ma túy có tính chất thần kinh (khí gây mê thần kinh) rồi, không thể tới đâu!”

“Người...” Bàn tay Nghiêm Nguyên Nghi niết lại thành nắm đấm! Con mắt co rút lại!

“Thiết Hán tiên sinh, ông đem người của ông rút lui đi.”

“Rút!”

Rất đơn giản, Thiết Hán đã ban bố mệnh lệnh.

Thời gian mấy phút đồng hồ, vô luận là đám cảnh sát phong tỏa con phố hay bộ đội của Đường Tử Trần đều rút lui sạch sẽ.

“Chúng ta đi thôi.” Đường Tử Trần đập đập chiếc dù, mang theo Từ Ngộ việt, không may may để ý đến Nghiêm Nguyên Nghi, nàng cùng Vương Siêu sóng vai đi vào trong màn mưa tầm tã, Nghiêm Nguyên Nghi thủy chung vẫn không nhúc nhích, Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch, Triệu Quang Vinh cũng không nhúc nhích.

“Tử Trần, tại sao không động thủ, hai người chúng ta đấu với bốn người, ít nhất có bảy phần nắm chắc bọn họ.” Vương Siêu nhìn Đường Tử Trần dưới tán dù, hỏi một câu.

“Chúng ta cần phải giết kẻ khác, chỉ cần giải quyết xong gã thủ lĩnh GOD, mới thực sự là giải trừ được uy hiếp.” Vừa nói, ánh mắt Đường Tử Trần nhìn về phía một tòa nhà cao tầng ở nơi xa trong màn mưa tầm tã.

Vương Siêu cũng thuận theo ánh mắt Đường Tử Trần nhìn tới: “Nguyên lai hần ta vẫn chưa đi!”

Cách chỗ này ước chừng mấy cây số, trên mái của một tòa nhà cao gần bốn năm mươi tầng, có vài người lẳng lặng đứng thẳng nhìn ra con phố xa.

Mặc dù mưa to hoàn toàn cản trở tầm nhìn, thế nhưng những người đó vẫn chỉ dùng ánh mắt gắt gao nhìn thẳng về phương hướng mới vừa rời của Vương Siêu. Đường Tử Trần. Con mưa to tựa như căn bản không thể cản trở được tầm mắt của bọn họ.

“Thủ lĩnh! Hình như đám cảnh sát rút lui!” Một người Nga cao lớn nhìn về phía trước mặt, cung kính nói.

Người Nga này lại bất ngờ chính là kẻ bên sông Xen (Seine River) đánh chết một cao thủ của Hồng Môn.

Mà người thủ lĩnh ở trong miệng của gã dĩ nhiên là thủ lĩnh GOD kẻ mới vừa rời động thủ với Vương Siêu, kẻ mà tự xưng là “Thần”.

“Ài! Đường Tử Trần không hổ là Đường Tử Trần, loại cảm giác này thật lợi hại, vợ chồng ả đó tới giết ta, các người tự mình tản đi.” Thủ lĩnh GOD hình như cảm giác thấy xảy ra điều gì, đột nhiên chột lóe, người đã biến mất trên mái nhà.

“Thủ lĩnh!”

Đám người ở chỗ này đều la hoảng lên, thế nhưng, đã chẳng còn kể cả đến cả bóng vị thủ lĩnh của họ!

“Hắn hình như đã cảm giác được, chúng ta đuổi theo thôi, lần này cho dù hắn có chạy tới chân trời góc biển, cũng phải giết được hắn.” Đường Tử Trần đột nhiên kéo tay Vương Siêu.

“Được! Cho dù hắn có chạy đến chân trời góc biển, cũng phải giết được hắn.”

Vương Siêu cũng nắm lấy bàn tay Đường Tử Trần, hai người dắt nhau, nhất thức giẫm chân hình rồng tại chỗ, cả hai người đã đều ở xa ngoài hai mươi mét.

Lực lượng hai người, trong lúc tay trong tay đó, phối hợp dụng kinh với nhau đều hoàn mỹ, lôi kéo lẫn nhau, nhanh không tưởng tượng nổi, chỉ chớp mắt đã biến mất trong màn mưa

380. Chương 374: Giao Thủ Trên Sông Lớn!

Nhất là vùng bên bờ sông Xen ngoại thành, trong màn mưa bụi mông lung, nước sông nhẹ nhàng chảy xuôi dòng, lại càng thêm phong tình vạn chủng, cảnh sắc khiến người ta mê ly.

Thế nhưng, vừa lúc đó, tại một bến bến cảng đường sông im lặng, một cái bóng phá vỡ bầu không khí đang chìm trong đất trời triền miên.

Cái bóng này thật sự là quá nhanh, nhanh thật tựa như gió vậy, thậm chí người bình thường mới vừa rời còn nhìn thấy người đó lướt qua, nhưng phục hồi tinh thần rồi lại không biết không biết rốt cuộc kẻ đó hình dạng ra sao.

Sông Xen mùa nước lên, đại vũ thủy điều (mưa to thì thả câu), người dân Pháp đang nhàn nhã rong chơi hưởng thụ vẻ an bình trong mưa. Đột nhiên trong lúc đó phát hiện thấy trên mặt sông tựa hồ có một cái bóng đang lay động bay nhanh, ánh mắt nhìn kỹ lại, cuối cùng đã thấy rõ ràng, nguyên lai người tới đang bước trên mặt nước, chạy nhanh chóng mặt! Mặt nước hãy còn chưa bao phủ đến đầu gối y!

Trên sông Xen đi lại giống như lội qua con suối nhỏ sâu cỡ hai xích.

“Con sông trở nên nông à?” Một người Pháp tựa hồ không tin vào ánh mắt, vừa vuốt vuốt rồi cuối cùng xác định, kẻ kia đích thực là lội qua sông, không hề hoa mắt, nước sông đúng là rất cạn, vừa đúng bao phủ đến đầu gối con người!

Người Pháp nọ nhìn, rồi cẩn thận cởi giày ra, đi tới nơi mà cái bóng vừa rồi lội qua, từ từ thò một chân xuống. Phù phù! Cả thân mình ngập vào trong nước, lập tức bị sông Xen nuốt trọn.

Ngay khi người nọ vừa rơi xuống nước, lúc hô to cứu mạng, lại nhìn thấy nơi xa tựa hồ có hai người, một nam một nữ, cứ như vậy dẫm đạp lên mặt nước mà đi, mặt nước cũng chỉ bao phủ đến đầu gối bọn họ!

“Tại sao, tại làm sao bọn họ qua sông nông như thế, ta thế nào lại sâu như vậy?” Người Pháp nọ cuối cùng cũng chưa suy nghĩ kỹ đã bị dòng nước cuốn trôi đi.

Làm ra tràng cảnh lừa gạt con mắt, hành động kinh thế hãi tục này chính là thủ lĩnh GOD, vẫn còn bị Vương Siêu và Đường Tử Trần đuổi giết phía sau.

“Hình như hần ta đã qua sông ba phút trước, từ chỗ này cách nơi đó hần chưa chạy chưa xa đâu.” Vương Siêu và Đường Tử Trần tay trong tay, lúc phi nhanh qua mặt sông, cái mũi co rúm lại, ánh mắt Vương Siêu nhìn về phía xa, mặc dù không chút nào thấy cái bóng, nhưng trong mưa bụi liên miên gió nhẹ hiu hiu, vẫn như cũ có một luồng khí tức như ẩn như không, nếu không phải do sau khi tập trung như vậy, khứu giác bén nhạy đến cảnh giới thần kỳ của con người, căn bản không phân biệt ra.

“Ngửi cái gì, nhìn dấu chân đi.” Đường Tử Trần cười cười, sau đó môi mím chặt, lầu lười chìa vào khe răng cửa mình, ánh mắt chớp thành một luồng.

Trên mặt đất, một loạt dấu chân thật sâu đã bán đứng bất luận hành tung kẻ nào, không nói là trên đám cỏ bùn lầy của bờ sông, kể cả là trên hòn đá cứng rắn, dấu chân này cũng lưu lại, rất hiển nhiên đó là lực đạp quá lớn, đến tảng đá cũng đạp nát nát!

Khi cao thủ cấp tốc chạy băng băng, cũng không có kiểu công phu “Đạp tuyết vô ngân” (đi trên tuyết không có dấu) nào nhẹ nhàng, ngược lại chính là, tốc độ càng nhanh, dấu chân để lại thì càng lớn, càng rõ ràng, bởi vì chỉ có lực phản chấn của bước chân càng lớn, tốc độ đẩy cơ thể người bắn đi mới càng nhanh!

Vương Siêu và Đường Tử Trần với tốc độ kinh người đuổi giết theo thủ lĩnh GOD đã nửa giờ, sớ dĩ còn chưa bị mất dấu, cũng là bởi vì... dấu chân này! Với tốc độ của thủ lĩnh GOD trên mặt đất, lực đạp trên đùi, lực đàn hồi kẻ cả như bê tông trên đường cái, đều có thể giẫm đạp để lại cả dấu vết.

Tuy rằng y dùng công phu cước kinh, nước không quá đầu gối, băng qua sông Xen, ý đồ loại bỏ dấu chân nhưng vẫn bị truy ra tung tích.

Lần này Đường Tử Trần hiển nhiên là đã có chuẩn bị, quyết tâm cùng với Vương Siêu dù có phải đuổi đến chân trời góc biển cũng phải giết bằng được gã “Thần” nguy hiểm nhất và cũng là cường đại nhất này.

“Ừ, đuổi theo thôi! Ít nhất ba trăm dặm, nhiều nhất năm trăm dặm, thể lực của y cũng tiêu hao xấp xỉ vậy.”

Đường Tử Trần và Vương Siêu đối mặt nói chuyện với nhau, cước bộ vẫn không chút nào ngừng, men theo bờ sông đuổi theo xuống phía dưới, tốc độ cực nhanh, trong lúc chạy, hai chân một đường, trên mặt đất cũng tương tự xuất hiện một loạt dấu chân rất sâu, khoảng cách mỗi bước chân đều hơn mười mét, ít nhất cũng tám chín mét.

Bọn họ truy tìm theo dấu chân vẫn liên chạy dọc theo bờ sông, cũng không thấy đổi bất cứ phương hướng nào, chỉ là có lúc dấu chân biến mất, hiển nhiên là đã dùng công phu đạp nước đi qua sông.

Vương Siêu và Đường Tử Trần tại mỗi một chỗ dấu chân biến mất mất trên bờ sông, cũng vẫn tiếp tục lợi qua sông, quả nhiên ở bờ bên kia đã phát hiện ra dấu chân.

“Chúng ta đã tiêu hao thể lực y, rất hiển nhiên, y cũng đã tiêu hao thể lực của chúng ta.”

Vương Siêu không phải sợ thủ lĩnh GOD chạy được xa, bởi vì dấu chân trên mặt đất, cũng không thể giả được, lực lượng thế nào thì chính là lực lượng như thế.

Bất cứ một quyền pháp danh gia, đi một đường quyền, đi một đường cước, Vương Siêu cũng có thể nhìn ra được công phu của người đó, có thể đạt tới trình độ nào, cho nên thủ lĩnh GOD lợi hại ra sao, cũng không thể làm giả dấu chân trên mặt đất.

Việc quan trọng hơn đó là bây giờ tuy rằng nhìn không ra cái bóng của vị “Thần”, nhưng thật ra cũng chỉ là thời gian mấy phút đồng hồ, đối phương căn bản không thể dừng lại rồi làm giả, chỉ hơi dừng lại thôi Vương Siêu và Đường Tử Trần đã đuổi kịp rồi.

“Nếu y thủy chung chạy dọc theo sông, đi qua đi lại, chúng ta tách ra, Tử Trần đuổi theo bên này sông, đệ đuổi bên kia, thấy sao? Không nên lãng phí thể lực” Vương Siêu đột nhiên nói.

Vượt ngang qua sông cần thể lực rất lớn, so sánh với chạy thẳng thể lực tiêu hao nhanh gấp hơn mười lần. Vương Siêu là muốn cùng Đường Tử Trần chia ra hai đầu bờ sông đuổi theo.

“Không được, y dùng mẹo, nếu như chúng ta tách ra đuổi, rất có thể y sẽ thay đổi lại phương hướng, đến lúc đó chúng ta đã bị tách rời ra rồi, không thể tiếp ứng lẫn nhau, có lẽ y thực sự đã đi.”

Đường Tử Trần lắc đầu.

“Vậy cũng được” Vương Siêu nghĩ trong lòng, cũng hiểu được, thủ lĩnh GOD cũng chưa chắc đó không phải làm một cái mẹo. “Vậy chúng ta tiếp tục đuổi theo.”

“Không cần! Trước hết chúng ta nghỉ ngơi một chút đã.” Đường Tử Trần đột nhiên lắc đầu.

“Không đuổi theo sao?” Vương Siêu sững sốt. Sau cái liếc mắt của Đường Tử Trần, lại phát hiện nàng vẫn chú ý tập trung như cũ, cũng không có bộ dáng mệt mỏi, chính xác, công phu Đường Tử Trần đã đạt đến tuyệt đỉnh, khí tức kéo dài, hơn nữa vừa mới cùng mình dặt tay nhau mượn lực, cũng không tiêu hao bao nhiêu thể lực.

“Không phải là không đuổi, mà là đối phương không có chạy, y đang chờ chúng ta, cho nên chúng ta nghỉ ngơi một chút, tí nữa tiếp tục.” Đường Tử Trần nói rất điềm tĩnh, Tử Ngộ vội mang theo trong tay lóe sáng.

“Hả? Tử Trần làm sao tỷ biết?” Vương Siêu nhìn về phía trước, trừ dấu chân ở phía ngoài, vẫn như cũ không thấy bóng dáng thủ lĩnh GOD.

“Tỷ cũng không biết, chỉ là suy đoán, theo suy đoán của ta, căn bản sai lầm là rất ít.” Đường Tử Trần ngắt đầu, trong đôi mắt nhấp nháy tia sáng, sáng loáng đến đáng sợ, chỗ ánh mắt liếc đến, có một loại cảm giác làm cho người ta trong suốt rõ ràng.

“Tử Trần, loại cảm ứng không nghe không thấy này của tỷ ngày càng nhạy cảm.” Vương Siêu thở dài một hơi, lúc này hẳn mới đem ánh mắt đặt trên người Đường Tử Trần.

Lúc này, hẳn mới chú ý đến, Đường Tử Trần tựa hồ có điều thay đổi so với nàng trước kia,

Nét mặt Đường Tử Trần càng ngày càng có một loại cảm giác trong suốt, thật mềm mại giống như thiếu nữ chưa trưởng thành, những cũng bất đồng rõ ràng, trong da dễ sáng bóng óng ánh, mà chiều cao thân thể tựa hồ so với bộ dáng trước kia thấp hơn nửa tấc, Vương Siêu nhìn ra được đó là bởi vì xương cốt, mạch máu, huyết quản, nhịp mạch, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể dtt càng ngày thêm cô đọng (ngưng tụ lại).

Lúc hẳn đột phá khâu cuối cùng quan trọng nhất cũng từng xuất hiện hiện tượng này.

“Đi thôi, tiểu đệ, đệ đi ở phía trước tỷ, chỉ là cho tỷ linh cảm và phương hướng mà thôi.” Đường Tử Trần thu hồi ánh mắt nhìn về nơi xa.

Hai người thả chậm tốc độ, nhàn nhã đi theo dấu chân dọc bờ sông. Quả nhiên, ước chừng đi được mấy cây số, dấu chân bên bờ sông biến mất, liếc mắt qua bên sông, thấy ở xa xa, trong làn mưa bụi mông lung, có một bóng người, ngồi dưới một tàng cây bên bờ kia sông Xen, hai chân thả xuống dòng nước chảy xiết, nhàn nhã dong đưa.

Cái trán người này hơi cao, sáng bóng, con mắt cao mà có vẻ xa xưa, lông mày rất dài, cong ở khóe mắt.

Kể có tướng mạo như vậy, ngoại trừ thủ lĩnh tối cao của Tổ chức Ám sát GOD, thì bất luận kẻ nào cũng không phải.

Dự cảm của Đường Tử Trần quả nhiên không sai, thủ lĩnh GOD quả nhiên không hề chạy mà là lẳng lặng ngồi ở bờ bên kia sông hồi phục thể lực, chờ bọn họ.

Đợt truy kích liên tiếp này, thủ lĩnh GOD đã nhiều lần đạp nước qua sông, dọc theo đường đi, vô luận là y hay là Đường Tử Trần và Vương Siêu, thể lực cơ hồ đều tiêu hao mất một nửa.

Vào lúc này, thủ lĩnh GOD đột nhiên dừng lại, khôi phục thể lực, đợi Vương Siêu, Đường Tử Trần chạy đến, sau đó xuất thủ, rất có thể, sự tình sẽ còn rất bết bát.

Thế nhưng Đường Tử Trần sớm đã đoán ra, lại có thể ngừng đuổi theo, tiết kiệm thể lực chậm rãi mà đi, khiến tất cả kế hoạch của y thất bại.

Đột truy kích này chẳng những hợp lại lại thể lực, hơn nữa còn là một loại miễn cảm vô cùng vi diệu.

Đường Tử Trần thắng được một nước.

Lúc này, ánh mắt ba người cách nhau một con sông, nhìn lẫn nhau, trong lòng vô cùng thông suốt.

“Quả nhiên là nam nữ phối hợp, làm việc không mệt.”

Trông thấy Đường Tử Trần, Vương Siêu đuổi kịp, thủ lĩnh GOD cũng đứng lên, thanh âm du dương, thờ thật dài một tiếng, xa xa làn mưa bụi mờ lung, y phục tung bay trong gió, làm người ta có một loại ý cảnh Khuất Nguyên đi lại trên bờ sông.

Thanh âm của y xuyên thấu qua đám sương mù con sông tới đây, truyền vào trong lỗ tai Vương Siêu, Đường Tử Trần, rất rõ ràng.

“Đường Tử Trần, vợ chồng các ngươi thật lợi hại, có thể đuổi ta tới cùng đường, từ khi quyền pháp ta đại thành tới nay, đây là lần đầu tiên có loại đuổi theo giết một người như vậy.”

Vương Siêu nói: “Đáng tiếc quá, chúng ta giao thủ trên đường phố Paris, ta bị người ta quấy nhiễu, nếu không, ta đã nắm chắc sáu phần giết được ngươi.”

“Tâm tình có kẻ hở, không dễ đánh dấu.” Thanh âm thủ lĩnh GOD truyền đến: “Vương Siêu, ngươi trong bình sinh cuộc đời ta là kình địch ta lần đầu gặp phải, ta muốn cùng ngươi giao thủ, cần phải dâng hương tắm rửa, ích cốc bảy ngày, điều chỉnh trạng thái toàn thân hoàn mỹ nhất, rồi mới cùng ngươi đánh một trận. Bất quá xem ra không có cơ hội này rồi, vợ chồng hai người các ngươi, hôm nay xem ra không thể không giết ta.”

“Năm đó ngươi tự mình xuất thủ, đuổi giết ta không dưới ba mươi lần, rồi lại liên hợp với Đường Liên Khê, Đường Toái Vân đuổi giết ta hơn mười lần, hôm nay ta đuổi giết ngươi một lần, không tính là quá đáng.”

Đường Tử Trần nhìn thủ lĩnh GOD bên bờ kia, ánh mắt càng phát ra vẻ sáng ngời cùng trong suốt.

“Tri giác ngươi không nhìn thấy không nghe được, cùng ta đối nghịch đã nhiều năm, thủy chung đều không giết được ngươi, thật sự là đáng tiếc a.” Thủ lĩnh GOD thờ dài: “Bây giờ, người có Vương Siêu, ta càng không giết được ngươi, ta chưa từng bị kẻ nào đuổi giết, cũng không muốn bị người ta đuổi giết, hôm nay, ấn định chúng ta trên dòng sông Xen tại nước Pháp, làm một trận kết thúc đi. Chúng ta là dạng người như vậy, đều có công phu hóa kình nước không qua đầu gối, giao thủ ngay trên mặt nước, thấy thế nào? Đạp sông lớn diễn võ, mới là ý cảnh của giao thủ tồn tại như thể dạng siêu thoát của loài người.”

“Giao thủ trên sông?” Ánh mắt Vương Siêu chợt lóe, đã hiểu chủ kiến đánh đấm ra làm sao của gã thủ lĩnh GOD, y muốn bố trí để chết rồi sau đó sống.

“Vợ chồng các ngươi cùng làm đi.” Lúc này thủ lĩnh GOD quả nhiên điều chỉnh đã tốt lại bản thân, đối mặt với cả hai người cường đại tột đỉnh Vương Siêu, Đường Tử Trần, lại cơ hồ tâm linh không thể lui được nữa.

“Không cần phải thế, mình ta là đủ.” Vương Siêu cười ha ha: “Ta bình sinh chưa từng vây công kẻ nào cả, chỉ kẻ khác vây công ta, cảnh giới quyền pháp của ngươi đã phá cả hư không, là đối thủ tốt củnất, ta nhất định phải tự mình động thủ đánh chết ngươi, mới không bị tiếc nuối.”

“Ngươi sợ chiến đấu trên mặt nước nguy hiểm, thân pháp dù khá cũng không thể linh hoạt bằng trên đất, nếu như lúc chúng ta động thủ, đột nhiên có một đám tay súng mò đến, chúng ta có chấp cánh cũng không thể bay được, đáng tiếc a, hai vợ chồng các ngươi liên hợp lại, tuy rằng cường đại, nhưng cả hai trong lúc đó đều có sự lo lắng, lúc thực lực mạnh nhất chính là lúc tâm linh yếu nhất, Vương Siêu, ngươi cũng không trốn tránh được, cho nên hai người chúng ta thêm lần nữa giao thủ, ngươi chắc chắn thất bại.”

Thủ lĩnh GOD đột nhiên nói, y nhìn nhận rất đúng, giao thủ trên sông, cũng không thể so sánh bằng trên đất.

Giao thủ trên sông, thân pháp con người dù có mạnh cũng có hạn chế! nếu như lúc hai người giao thủ, đột nhiên có tay súng mai phục, kẻ cả kẻ như Vương Siêu, cũng nắm chắc chín thành sẽ chết.

“Có nói bất luyện giả bả thức (không luyện kỹ năng giả dối), thủ thượng kiến chân chương (trên tay thấy chương thật).”

Trong lúc Vương Siêu nói chuyện, cước bộ tiến về phía trước một bước! Bắp chân không chạm vào mặt nước, từng bước đi tới giữa sông, sau đó dừng lại, chờ thủ lĩnh GOD đến.

381. Chương 375: Cuộc Chiến Nguy Hiểm Nhất!

Chân đạp nước, cố gắng để cho thân thể chìm xuống nước, điều ấy cũng cần công phu đan kinh mới có thể làm được, muốn nước không quá đầu gối, thân thể hất về phía trước, động tác tự nhiên, có cách tiến thoái, càng cần công phu cương kinh.

Chẳng những như thế, sau khi bước trên mặt nước, còn cần phải tiến hành chiến đấu nguy hiểm! Mặt nước rất mềm, hơn nữa thập phần chảy xiết, để ổn định được cơ thể đã là điều khó khăn, chứ đừng nói là dùng sức mượn lực có tính chất mãnh liệt, và động tác có tính chất kỹ xảo. Bởi vì kể cả là quyền pháp đã luyện đến cảnh giới tối cao, cũng phải làm đến nơi đến chốn mới có thể phát huy ra nét tinh diệu của chiêu thức bản thân, còn có cả ưu thế tốc độ. Nếu không làm đến nơi đến chốn, chẳng khác nào là xây lâu đài trên cát, hết thấy đều là giả dối, đồ cũng là lý lẽ căn bản thông thường.

Dưới hoàn cảnh như vậy tiến hành giao thủ, khó khăn rất lớn, là thử thách đối với con người, có thể nói là không thể tượng tượng nổi.

Sau khi thủ lĩnh GOD nói ra đề nghị này, có thể nói đã đẩy cuộc chiến đấu giữa hai người lên một trình độ nguy hiểm nhất từ trước tới nay.

Vương Siêu đối với việc vận lực, lao nhanh, ra quyền và các động tác khác khi ở trên sông biết rất rõ ràng rằng sẽ khó khăn, hấn sở trường nhất, đặc ý nhất đó là thân pháp “Tri Thủ Đạp Thủy”, chính do luyện tập trên biển rộng ở Nam Dương, đương nhiên hiểu rõ chiến đấu trên sông nguy hiểm.

Hơn nữa giao thủ trên mặt nước nhược điểm lớn nhất chính là thân pháp dù hay cũng không thể linh hoạt bằng trên mặt đất.

Nếu như hấn có thể thoắt cái một giây nhảy hai ba mươi met trên đất liền, như vậy trên mặt nước, tốc độ của hấn sẽ bị giảm đi rất nhiều! Tối đa, tối đa so với người bình thường chạy bộ mau hơn một chút.

Tốc độ như vậy, nếu như gặp phải đấu súng, không nói Thương vương Trình Sơn Minh, kể cả mấy tay súng mới qua huấn luyện cũng có thể bắn trúng thân thể hấn.

Điểm này mới chính là cái trí mạng nhất.

Thế nhưng, đối mặt với đề nghị khiêu chiến của thủ lĩnh GOD, Vương Siêu dĩ nhiên không thể lùi bước. Vô luận loại giao thủ luận võ nào, hấn cũng không sợ bất cứ ai, quyền pháp, quyền ý của hấn cho tới nay chính là dựa vào lực lượng, dựa vào đại thể áp đảo người ta, chắc chắn, bao quát, như trời và đất, không ai có thể đủ sức rung chuyển.

Về phần mới vừa rồi thủ lĩnh GOD nói hấn và Đường Tử Trần cùng đánh, mỗi người đều có nỗi bận tâm, tâm lý có chỗ sơ hở, cho nên lần giao thủ này tất sẽ thất bại, Vương Siêu cũng không hơi đâu để tâm, chứ đừng nói là rung chuyển nỗi tâm linh hấn.

Chiến thuật tâm lý đối với hấn không có bất cứ hiệu quả nào.

Đối với việc đấu khẩu trước khi đấu võ, chiến thuật tâm lý làm suy yếu đi khí thế đối phương, hấn khinh thường việc áp dụng nó. Dùng lời của hấn mà nói thì chính là “Quang thuyết bất luyện giả bả thức. Thủ để thượng kiến chân chương.”

Sau cơn mưa tầm tã, mực nước sông Xen tăng vọt, nước chảy xiết tạo thành từng vòng nước xoáy, đảo lộn như bông hoa lớn, như con quái thú không rõ tên ẩn núp nơi đáy nước sâu, khiến người ta liếc mắt nhìn qua kinh tâm động phách, thế nhưng Vương Siêu cứ như vậy lặng lặng đứng ở giữa dòng nước, không nhúc nhích, nước chảy có xiết thêm hấn cũng không rời, dù cho dòng nước cuốn xoáy chung quanh chỗ hấn thế nào, cũng giống như gặp phải một mạch nước ngầm cực lớn thất lại, biến mất không còn thấy tăm hơi.

Nếu như lúc này có người nhìn thấy hấn cắm hai ngón chân vào dưới mặt nước, sẽ phát hiện, mười ngón chân của chân hấn chỉ đang vận động cực nhanh, mỗi đầu ngón chân đều làm động tác gậy, khua trên dưới mặt nước, cùng lúc đó, bắp đùi của hấn co rút lại căng ra, dùng một loại lực lượng cực lớn khuấy lên bọt nước, diu tri sự thăng bằng và nổi của thân thể.

Người mà công phu luyện đến trình độ này như hấn, lực lượng của mỗi đầu ngón chân, thậm chí so với lực lượng cánh tay của một tráng hán hầy còn lớn hơn rất nhiều, ngón chân bấn ra cũng có thể tạo ra trận gió chấn động kịch liệt!

Hơn nữa lực lượng của mỗi bắp đùi hấn cũng có thể so với một con trâu cày ruộng.

Mười ngón chân không ngừng khua nước, tương đương với tác dụng đồng thời của mười cánh tay của tráng hán, luồng lực lượng cực đại này khuấy tung bọt nước, tự nhiên có thể thân thể con người nâng lên.

Cũng chính là bởi công phu luyện đến cả trên ngón chân, mỗi đầu ngón chân đều có lực lượng cường đại, cho nên trong lúc Vương Siêu chiến đấu, dưới chân nhẹ nhàng móc một trảo, người phi đi như một mũi tên, như lui mà tiến.

Bất quá, rất hiển nhiên, cần ở trên mặt nước đứng như vậy, thể lực tiêu hao cũng là rất lớn. Nếu như không phải không có thể lực đá phá hư không, kiến thần bất phôi chống đỡ, vài lần cũng không thể còn kinh lực.

“Đến đây đi, ta chờ ngươi.”

Sau khi Vương Siêu đi tới giữa sông, chỉ nói một câu, lập tức không nói nữa.

Trên mặt sông dòng nước chảy xiết, khí tức khi nói cũng có thể khiến cho thân thể không yên.

Lần này, thủ lĩnh GOD không nói gì thêm, chỉ là hàng lông mày dài rung động nơi khóe mắt, đột nhiên trong lúc đó, y chuyển động, nhảy vào trong nước, y cũng không phải bước bằng hai chân, hơn nữa thân thể kịch liệt khòom xuống, bụng tựa hồ rũ xuống trên mặt nước! Hai tay cũng cắm vào trong nước, hai tay hai chân liên tục bò tới, phi nhanh cấp tốc trên mặt nước bằng với tốc độ của con báo.

Nằm sấp! Nằm sấp! Nằm sấp! Nằm sấp! Nằm sấp!

Nước bắn tung tóe trên mặt nước vọt lên thành từng vòng sóng trắng.

Tứ chi phi vọt tới, hai tay hai chân liên hoàn chuyển động, tốc độ cực nhanh! Thời gian cơ hồ loáng cái, thủ lĩnh GOD đã vọt ra giữa sông, dùng thế va đụng mãnh liệt nhắm về hướng Vương Siêu, sau đó đứng lúc định trụ khoảng cách hai xích đối chiến hữu hiệu, thân thể hơi thẳng ra, đứng thẳng, phảng phất như một con gấu nâu đang nằm bò tự nhiên đứng thẳng, lồng ngực đẩy ra một chưởng mạnh, đánh về phía lồng ngực Vương Siêu.

Những động tác liên tiếp, bò sát phi nhanh! Đánh, dừng, đứng thẳng, xuất chưởng, đá kích! Thân pháp dĩ nhiên là công phu “Tri Thủ Đạp Thủy” của Vương Siêu.

Thủ lĩnh GOD mới vừa chỉ hơn một giờ trước cùng Vương Siêu giao thủ vài lần, đã hiểu biết về tuyệt đỉnh thân pháp “Tri Thủ Đạp Thủy”, ai cũng chẳng ngờ tới, trong vòng cái chưa đến một giờ đồng hồ, y đã nắm bắt được rõ ràng kỹ xảo và phương pháp vận dụng kinh lực trong đó, đến lúc đối chiến trên mặt nước, nhất cử đã thi triển ra.

Trong nháy mắt y lao nhanh xung kích vào, vận dụng xảo diệu thân pháp “Tri Thủ Đạp Thủy”, quả nhiên là khá đỉnh cao, không hề kém so với kẻ bản thân sáng chế ra bộ thân pháp này - Vương Siêu!

Trong cú xung kích trong chớp mắt kia, ngay cả ánh mắt Đường Tử Trần ở bờ bên kia nhìn tình huống cũng căng cả ra.

Đường Tử Trần không tham gia trận đấu, nàng áp trận, cũng đồng thời nhìn chăm chú mật thiết vào tình huống chung quanh. Nàng và thủ lĩnh GOD đối đầu đã nhiều năm, biết rõ kẻ này rất lợi hại, tuyệt đối nếu không nắm được một phần tình huống sẽ không quyết đấu đến chết.

“Tiểu đội Luân Hồi, thủ hạ cường đại nhất của ngươi, cũng nên ra đi.” Lúc Vương Siêu và thủ lĩnh GOD giao thủ trong nháy mắt đó, Đường Tử Trần rũ mí mắt xuống, buông lỏng tinh thần bản thân, nàng tựa hồ

cũng không quan tâm đến thắng lợi cuối cùng của cuộc chiến này, lại tựa hồ như đã dự đoán được kết quả của cuộc chiến này.

“Pang!”

Đối mặt với việc đối phương thi triển ra thân pháp do mình sáng chế rồi lại công kích chính mình, trong ánh mắt Vương Siêu không có chút nào kinh ngạc, tựa hồ đã sớm dự liệu được, hết thấy đều lộ ra vẻ đương nhiên.

Sau khi quyền pháp đã đến cảnh giới tối cao, hết thấy đạo lý đều là tương thông, nắm đó một chút Thái Cực, Bát Quái, Hình Ý Đại Danh Gia Môn, cũng đều nhắc đến khái niệm tam quyền nhất thể. Khi quyền pháp đã đạt đến như Vương Siêu, Đường Tử Trần, cảnh giới loài người như thủ lĩnh GOD, thì bất cứ đả pháp, bộ pháp nào, chỉ cần xem qua một lần, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, cũng có thể hiểu rõ ràng đến tám chín phần mười.

“Hỏa Lý Tài Liên” của thủ lĩnh GOD, sau khi Vương Siêu ở tại trận thấy được, hiểu được nét tinh túy, ngay sau đó trong cuộc chiến với Thích Vĩnh Sắc đã thi triển ra sát chiêu thối pháp phát ra linh quang “Bộ Bộ Sinh Liên”.

Bản thân mình có thể thấy được rõ ràng quyền pháp đối phương, Vương Siêu cũng không cho rằng đối phương là kẻ năng lực suy nghĩ kém cỏi, đều là hạng cường giả đỉnh cao, nếu điểm này làm cũng không xong thì đã không có được thành tựu hôm nay.

Nhận định đúng đắn đối thủ, sau đó định vị cho mình một tâm lý, đó là cần học hỏi trong thực chiến, với điều này, vô luận là Vương Siêu, hay thủ lĩnh GOD tự xưng là thần đều làm rất khá.

“Vù! Vù!” Cuồng phong mang theo bọt nước trắng xóa đánh tới trước mặt, trước mắt Vương Siêu xuất hiện một màn nước trong suốt, trong màn nước, lại ẩn giấu một trảo sắc bén, thể trảo này, ngón tay thon dài, móng tay như dao, sắc bén cuốn khúc, xuyên thẳng đến cổ họng.

Đó đương nhiên là thể trảo của thủ lĩnh GOD, sau khi vọt tới, đẩy chưởng biến thành vi sĩ thủ (khê nâng tay), tạo thành trảo, bằng vào thể trảo sắc bén, hồng cẳng rắn muốn cắt đứt cổ họng Vương Siêu.

Trên mặt nước, dưới chân mềm nhũn, không cách nào đuổi chân mượn lực lượng để gia tăng lực đả kích của nắm tay, cứ như vậy, không có chân kinh, lực lượng đòn quyền nhỏ đi rất nhiều, với thân thể của Vương Siêu, chịu phải một quyền cũng không thể bị thương, đối với điểm này, thủ lĩnh GOD biết rất rõ ràng, cho nên sau khi y đẩy chưởng, biến hóa thành thể “Tỏa Hầu” (khóa cổ họng) trong Ứng Trảo Quyền.

Vô luận là Vương Siêu hay là y, cốt tủy đều đã cường tráng đến trình độ không thể tượng tượng nổi, móng tay, răng cửa những thứ đó tất cả đều cứng rắn, sắc bén, răng cửa có thể gọt sắt cắt ngọc, móng tay có thể xuyên xuyên đá xuyên gỗ.

Đối mặt với thể trảo nhắm yết hầu này, Vương Siêu không thể di chuyển, hai chân dưới nước đột nhiên tung ra một trảo, ngón chân nhất thời giống như cú đâm, gát gao nhọn!

Nếu như lúc này có người có thể xem được chân Vương Siêu, sẽ ngạc nhiên mà phát hiện, chân của hắn lúc này cùng với tay không có gì khác biệt! Ngón chân thắt chặt nắm chắc, lòng bàn chân cuốn khúc, so với như người ta tạo thành nắm đấm quả thực không phân biệt nổi.

Ngón chân, lòng bàn chân, linh hoạt đến trình độ như vậy.

Trên thế giới, một số thượng sư tu hành yoga cũng từng biểu diễn qua động tác linh hoạt của chân và tay. Ngón chân chính là ngón tay, nhưng mà nếu như thấy được ngón chân vờ nhón nặn quyền của Vương Siêu lúc này, nhất định sẽ kinh ngạc mà phục sát đất.

Ngón chân trảo, lòng bàn chân quyền (cuốn)! Trong nháy mắt, bàn chân Vương Siêu biến thành một quả cầu thịt, sau đó, “Phanh!” Ngón chân văng ra, bàn chân giãn ra, nửa mình dưới nước lập tức phát nổ lên nước sông, giống như phá bằng ngư lôi.

Dựa vào lần nổ mạnh của bàn chân vờ thành quyền, thân thể Vương Siêu ở trên mặt nước thật giống như ca-nô cấp tốc trượt đi, mỗi lần là hơn mười mét, thật xa mới tránh né được một trảo công kích của thủ lĩnh GOD.

“Xoát! Xoát! Xoát!”

Vương Siêu vừa lui, vậy mà thủ lĩnh GOD như bóng với hình! Thân thể vừa khom xuống, tứ chi trên mặt nước tựa như con nhện! Lấp lại vọt tới đây, trong nháy mắt đã đến trước mặt Vương Siêu, toàn thân lại đứng thẳng, cũng như vậy quét ngang một trảo, lần này là trực tiếp nhắm thẳng vào mặt Vương Siêu!

Không thể không nói, Tri Thủ Đạp Thủy, động tác tứ chi lao vọt tới, vô cùng nguyên thủy, như dã thú, vô cùng khó coi. Lúc Vương Siêu trên mặt đất thi triển, toàn bộ cơ thể hơi cong xuống, biên độ cũng không có lớn như vậy, chỉ dựa vào chỉ phong công kích, bằng không toàn bộ tứ chi chạm đất, đúng là quá chướng tai gai mắt.

Nhưng khó coi thì khó coi, loại thân pháp này lại vô cùng thực dụng! Nhất là với tình huống độ sức trên mặt nước hiện tại mà nói, quả thực là một loại thân pháp hoàn mỹ nhất.

Người khác thấy được cái hay thì lấy, thủ lĩnh GOD hiển nhiên không cố kỵ chút nào, trong chiến đấu sinh tử đã không còn chú trọng ưu nhĩ, hào phóng, mỹ quan hay phong độ.

Với trảo nhắm vào mặt của thủ lĩnh GOD, lần này Vương Siêu lại không né tránh, tay hướng về phía trước nâng một cái, tung một trảo, phát sau mà đến trước, chộp tới cổ tay của đối phương, cánh tay còn lại liên hoàn tấn công, cũng vô cùng khéo léo, chộp vào bắp đùi thủ lĩnh GOD.

Lần hấn phát lực này, thân thể mạnh mẽ trầm xuống, dòng nước lập tức bao phủ đến đầu gối.

Cũng là lần chìm này, vừa lúc tránh khỏi một trảo vào mặt của thủ lĩnh GOD.

Trên mặt nước, có thể cả trên lẫn dưới chìm nổi được, đây là một hoàn cảnh tuyệt diệu.

Cao thủ giao chiến, lợi dụng hoàn cảnh đấu trường xảo diệu, cũng là một khâu quan trọng. Vương Siêu thân là cường giả như thế, chẳng có lý do gì không chú ý tới điểm này.

Một trảo nhắm mặt Vương Siêu vô ích, động mạch cổ tay mắt thấy sẽ bị thể trảo của Vương Siêu móc rách nát, đột nhiên trong lúc đó thủ lĩnh GOD quơ quơ, cổ tay lập tức tựa như cái cổ con rắn, hơi mở ra theo hướng nằm ngang, thật cùng gân đều chen chúc hướng ra ngoài!

Công phu thoảng qua này thật sự là quá xảo diệu, vừa mang hình rắn, lại hình như con lươn trơn trượt, đúng lúc từ trong kẽ hở móng tay và đầu ngón tay xuôi xuống.

Cảm giác trong thoảng chốc, chính là con cá chui qua kẽ hở của tấm lưới, trốn thoát mất.

Bí thủ trong Thông Bối Triền Quyền, “Tâm Ti Khiên” (dẫn sợi tơ)!

Sau khi tránh được thể trảo của Vương Siêu, thủ lĩnh GOD không mấy may để ý tới đòn công kích trảo thoái (ra trảo bằng chân) phía dưới, cổ tay vừa thoảng một cái, ngón giữa ngón trỏ sau đó bắn nhanh ra giống như kiểu rắn độc đột nhiên thè ra đầu lưỡi phân nhánh!

Khéo léo quỷ bí, trơn trượt.....

Công phu chiêu thức tay “Tâm Ti Khiên” này ngay cả Vương Siêu cũng chưa từng thấy qua, rất là đúng lúc, khéo léo vô cùng!

Nếu như nói quyền pháp Vương Siêu, lớn, dày, cao! Ba chữ vận dụng tới cực điểm, như vậy đòn “Tâm Ti Khiên” mới vừa rồi này chính là đúng lúc, độ tinh vi, mềm mại đạt tới cực điểm!

“Xoạt Xoạt!” ngón tay của thủ lĩnh GOD đã điểm lên trên cánh tay Vương Siêu! Đầu ngón tay sắc nhọn như kiếm, cứng rắn cắm xuyên vào!

Cùng lúc ấy, một trảo của Vương Siêu cũng lướt vút qua đã móc trúng bắp đùi đối phương, huyết nhục lập tức tung tóe!

Chiến đấu trên mặt nước, là việc nguy hiểm trước nay chưa từng có! Giao thủ chỉ trong phút chốc, hai người bỗng chốc đều đã đánh trúng đối phương

382. Chương 376: Tiểu Đội Luân Hồi

Mặc dù biết quyền pháp thủ lĩnh GOD bí hiểm, quý bí, hay thay đổi, nhưng Vương Siêu vẫn như cũ nhìn không ra thủ pháp “Tâm Ti Khiên” trong Thông Bối Triền Quyền lại quý bí đến vậy, âm trầm đến vậy, tinh xảo đến vậy.

Có thể nói, đòn tay “Tâm Ti Khiên” vừa tung ra, trong lòng Vương Siêu cũng y hệt như thủ lĩnh GOD lần đầu tiên nhìn thấy “Tri Thủ Đạp Thủy”, đều là loại kỹ xảo đả pháp đã được nâng lên một tầm phát triển mới, vận dụng một loại thể lực đỉnh cao xảo diệu, cũng có thể nói là thuộc về loại quyền thật đẳng cấp thần tiên.

Chiêu thức đả pháp bình thường, như mảnh hổ leo núi, tựa phong như bể, cao thủ hay kẻ kém cỏi cũng đều có thể vận dụng, thuộc dạng kinh điển dùng được cho tất cả. Nếu như thể loại đả pháp, thân pháp Tri Thủ Đạp Thủy, Tâm Ti Khiên này không phải là kẻ kém cỏi có thể vận dụng được, mà nó thuộc về loại đả pháp cao thủ cấp thần chế tạo ra thích hợp cho bản thân nhất!

Trong lúc đầu ngón tay đối phương cắm vào cánh tay mình, thần kinh Vương Siêu nhạy cảm tới cực điểm, trong nháy mắt cũng có cảm giác đau đớn kịch liệt.

Đầu ngón tay đối phương tựa như lưỡi dao sắc bén, nhọn hoắt mở ra cắm vào trong huyết nhục, còn có một cổ lực lượng xoay tròn, móc khoét, tựa hồ muốn đem gân, thịt, thậm chí cả đầu khớp xương bên trong cánh tay chặt đứt, cắt nát, sau đó móc toàn bộ ra!

“Bằng!”

Tại thời khắc quan trọng, trong nháy mắt Vương Siêu phát lực! Cả cánh tay mãnh liệt trầm xuống, cánh tay lập tức bành trướng! Bọt nước dưới chân cuộn trào! Dòng nước xoáy nổi tung, cùng lúc đó, cả người hắn đang trong lúc dùng lực đó, lại lần nữa trầm xuống, phần bụng không chạm vào nước!

Cánh tay bành trướng, lần này cơ hồ Vương Siêu đã tụ tập tám mươi phần trăm lực lượng toàn thân, đồng thời, cánh tay còn lại đột nhiên huy ra, hướng lên cánh tay mình quét một đường, hai cánh tay va chạm! Khớp xương cứng rắn xuyên thấu qua da thịt, phát ra thanh âm giống như sắt thép!

Lần này là đòn phát kinh tấn công cánh tay trong Thái Cực “Pháp chủy”. Vương Siêu trên mặt nước chợt đánh ra, tiếng bọt nước hỗn loạn như sắt thép vang lên, nước tựa sắt kích động, thanh âm du dương, xuyên thấu qua làn mưa bụi mông lung, tản mát đi.

Cánh tay lướt qua một đường, quẹo qua một đường! Hai móng tay nhất tề cắt đứt thịt bên trong, dưới chân Vương Siêu dùng sức, thêm lần nữa lướt đi trên mặt nước! Sau đó dừng lại, lạnh lùng nhìn huyết nhục trên đùi bay tứ tung, thủ lĩnh GOD đứng xiêu vẹo trên mặt nước, giống như tùy thời sẽ bị dòng nước xoáy cuốn đi.

Hai người giao thủ, sau khi đồng thời trúng chiêu, trong nháy mắt đều lui về phía sau, lấy chuyển động làm tĩnh, hiển nhiên là chuẩn bị cho thế công lớn hơn nữa.

Trên cánh tay Vương Siêu, bị hai móng tay cắm thật sâu, nhưng không có máu chảy ra, rất hiển nhiên là lấy năng lực khổng lồ chế da thịt cường đại đóng chặt mạch máu lại.

Còn trên đùi thủ lĩnh GOD, máu tươi cũng rất nhanh bị bọt nước cuốn đi, xuất hiện vết thương trắng đã rất sâu.

Vết thương của y rất dài, có ba đường, cũng rất sâu, mỗi mảnh thịt của vết thương đều rời ra! Thế nhưng thật kì quái, sau khi vết máu được rửa đi, vết thương cũng không chảy máu nữa, thịt trắng bên trong rất sâu, căn bản giống như không có máu.

Ánh mắt thủ lĩnh GOD gắt gao nhìn Vương Siêu, lúc đó bất chợt đưa tay lau lên đùi mình, toàn bộ thịt lật lên bị ép san bằng, dính chung lại một chỗ, da cũng mạnh mẽ co chặt lại, chợt nhìn qua, giống như không hề bị thương.

Rất hiển nhiên, thủ lĩnh GOD cũng bị thương, bị móng vuốt của Vương Siêu mắc bên trong, chu dù y né tránh nhanh nhẹn, thịt trên người cũng phải rụng mất mấy lạng. Bất quá khí công của y đã luyện đến trình

độ “Hàng Bạch Hổ”, công phu khổng chế da thịt toàn thân khi rách ra, có thể đem mạch máu khép kín, so với Vương Siêu cũng không kém bao nhiêu, mới vừa rồi bắp đùi được vuốt xuống, có thể nhìn ra được vết thương đã bị san bằng phẳng.

Ngay khi y lau lau vết thương, bả vai Vương Siêu chợt chuyển động!

Hai móng tay cắm vào lúc này bị cái chuyển động này lập tức bắn ra ngoài, móng tay sắc bén như ngọc xanh, như lưỡi dao, rớt lại trên mặt nước bị nước cuốn chìm xuống.

“Thế nào rồi! Gân lớn, mạch máu của cánh tay người đã bị ta cắt đứt ít nhất ba đường, đầu khớp xương cũng bị móng tay ta chọc vỡ tan, cánh tay này, chỉ sợ không thể dùng lực được rồi.”

Trông thấy Vương Siêu dùng lực lượng của da thịt bắn ra được móng tay, hàng lông mày thật dài của thủ lĩnh cao vút lên, phát ra thanh âm vang dội.

“Chân của người thiếu mất ba lạng thịt, hẳn là so với ta lại càng không có lợi, chúng ta bây giờ đều ở trên mặt nước, người hãy lưu ý một chút, tránh đừng bị nước cuốn đi.”

Vương Siêu thông cánh tay xuống, lạnh lùng nhìn thủ lĩnh GOD.

Một trảo của hắn móc vào trên bắp đùi đối phương, lập tức móc đi ba lạng thịt.

So sánh cuối cùng, thương thế của thủ lĩnh GOD còn nghiêm trọng hơn Vương Siêu một chút, nhất là trên mặt nước, công phu dựa vào phần lớn bằng đôi chân, chân bị thương, ảnh hưởng rất lớn. Tuy rằng lúc này thoát nhìn, thương thế hai người đều không có vẻ nghiêm trọng, hãy còn có thể nhàn rỗi nói chuyện, thế nhưng thế lực tiêu hao đã tương đối kịch liệt!

Nhìn thân thể thủ lĩnh GOD không hề ổn định được, bị dòng nước làm cho lung lay, lắc lư là đã biết.

Bất quá Vương Siêu cũng không thừa cơ hội này mà tấn công, bởi vì cánh tay hắn cũng giống như vậy, không thể chịu nổi.

Móng tay đối phương mới vừa rồi cắm vào, hung mãnh tới cực điểm, trực tiếp chặt đứt vài mạch máu và gân lớn của hắn, quan trọng hơn, móng tay va chạm với nhau, đã đánh nứt cả đầu khớp xương bên trong cánh tay.

Bây giờ Vương Siêu cơ hồ có thể cảm giác được rõ rệt, mặt trên đầu khớp xương cánh tay mình xuất hiện vết nứt.

Móng tay bắn lên sau khi thủ lĩnh GOD thi triển “Tâm Ti Khiên”, công phu như rắn thè lưỡi, lực lượng đâm vào vô cùng lớn, rất hiển nhiên là dùng lực toàn thân, dồn hết lên trên móng tay, đẩy ra chút lực đẩy ra đã có thể làm vỡ đầu khớp xương người ta.

Cánh tay Vương Siêu giờ đây tuy rằng có thể xuất chiêu, cũng có thể đánh người, nhưng lại không thể vận dụng được lực lượng hung tợn nhất.

Lúc dùng da thịt đánh vỡ móng tay, Vương Siêu cũng vận máu đến trên cánh tay, phát hiện ra đích thật mạch máu bị chặt đứt, rất không thông, thương thế như vậy, đích thực là rất bất bết, cũng rất nghiêm trọng, đối với một người bình thường, thậm chí là vệ sĩ, cũng có thể vì vậy mà bị phế một cánh tay, nhưng đối với Vương Siêu mà nói, vẫn có thể khôi phục trở lại như cũ.

Dạng người như Vương Siêu, năng lực sống, năng lực khôi phục so với đại sư yoga Ba Nhĩ Mã còn lợi hại hơn, kể cả là nội tạng đã bị nghiền nát, chỉ cần khí không tuyệt, não không vong, cũng có thể vận dụng năng lực khổng chế khí huyết bản thân, từ từ khôi phục, lành lại.

Nhưng hiện tại thương thế như thế, ít nhất cũng cần phải tĩnh dưỡng thời gian một tuần lễ mới có thể làm cho vết đứt gãy của đầu khớp xương liền lại, mạch máu, gân lớn mới hoàn toàn khôi phục lại trình độ ban đầu.

“Rất khá, rất khá.” Vương Siêu dùng lực chú ý kiểm tra một chút thương thế của cánh tay mình, đối với thời gian phục hồi thương thế trong đầu cũng đã tính toán chính xác thời gian, tiếp sau đó nhìn thủ lĩnh GOD, gật đầu: “Người rất khá, ta đã thật lâu rồi chưa bị đánh thương nặng như thế, ta cũng không ngờ đến, Thông

Bối Triền Quyền trong tay người lại có được một chiêu bí thủ như vậy, bất quá thật đáng tiếc, chiêu bí thủ này đến hôm nay cũng phải thất truyền rồi.”

Vương Siêu lạnh lùng nói, sát ý nồng đậm nhanh chóng ngưng kết trong bầu không khí, một luồng dịch ý tràn ngập ùn ùn kéo đến, rất hiển nhiên, từ lúc quyền pháp của hắn đại thành, chưa từng có người nào có thể bức bách hắn đến trình độ này.

Hôm nay một đối một giao thủ với thủ lĩnh GOD này, lại cư nhiên có thể làm hắn thụ thương, đích thật là ngoại lệ.

“Làm sao mà biết được.” Thủ lĩnh GOD nói rất bình tĩnh, một dòng bọt nước từ trên hàng lông mày thật dài chảy xuống: “Nói thật, có thể gặp được đối thủ như ngươi, cũng không coi là cô quạnh. Trên đường phố Paris, ra đã hiểu được quyền pháp của ngươi, suy tư trong canh giờ, tự cho là đã tìm được phương pháp hóa giải, thế nhưng vẫn không có hiệu quả, giữa chúng ta, sớm muộn cũng phải đánh một trận không chết không thôi, nhưng mà hôm nay, chúng ta đều là thần, giữa thần và thần tranh đấu, sẽ rất lâu.”

“Phải vậy không?” Toàn bộ tinh thần Vương Siêu gắt gao nhìn thủ lĩnh GOD: “Ta xem xem, hôm nay ngươi thế nào chạy được?”

“Vợ chồng hai người các ngươi tuy rằng cường đại, nhưng ta cũng không phải không có trợ thủ, ngươi yên tâm, Đường Tử Trần nếu có thể tìm được kẻ như ngươi, vài năm sau, ta cũng nhất định có thể tìm ra kẻ giống như Đường Tử Trần!”

Sau khi nói xong lời này, đột nhiên trong lúc đó, thân thể thủ lĩnh GOD trầm xuống phía dưới, trong nháy mắt, thân thể của y vậy mà cứ thế chìm chìm vào trong làn nước sông cuộn cuộn, tốc độ lần này cực nhanh, không có bất cứ bọt nước nào, giống như đá chìm xuống đáy biển, cả người hòa tan vào trong nước!

Trong chớp mắt, mặt sông cuộn cuộn trống trải tĩnh lặng như tờ, đâu còn thấy cái bóng thủ lĩnh GOD?

“Nghĩ rằng chìm xuống đáy sông để đi? Ngươi có thể thoát sao, chẳng lẽ vĩnh viễn không nổi lên? Bản thân muốn chết mà!” Vương Siêu trông thấy đột nhiên phát sinh ra tình cảnh như thế, thân thể vừa động, đã biết ngay thủ lĩnh GOD là muốn từ đáy sông trốn thoát, bất quá với biện pháp như thế, hiển nhiên là vô cùng không sáng suốt. Trên đất bằng chạy còn chẳng thoát, huống chi dưới đáy sông?

Dưới đáy sông phải nín thở, phải đi lại, so với trên mặt đất chậm hơn gấp mười lần, hơn nữa cần tiêu hao thể lực rất nhiều, Vương Siêu và Đường Tử Trần hoàn toàn có thể lên bờ đi lại, nhàn nhả dạo chơi chờ y lên bờ, sau đó thông thả thu thập y.

Chính là bởi nguyên nhân như vậy, Vương Siêu trước đó cũng không nghĩ tới, thủ lĩnh GOD lại ngu xuẩn mà ẩn nấp dưới đáy sông hòng chạy trốn.

Thế nhưng bây giờ lại thực sự làm ra hành động ngu xuẩn đến như vậy, Vương Siêu còn có điểm nghi ngờ, nhưng sau một khắc, hắn lập tức tỉnh ngộ ra: “Nguyên lai có mai phục!”

Bởi vì cảm giác hắn nhạy bén, trung tâm dưới đáy sông có điều khác thường.

Dưới đáy nước thật sâu, bọt nước chập chờn xuất hiện dị thường rất lớn.

Ngay khi thủ lĩnh GOD chìm xuống nước được vài giây đồng hồ, chung quanh mặt sông đột nhiên nổi lên hơn mười dòng bọt nước! Mỗi người cùng với dòng nước có một dạng màu sắc, bộ đồ của các thợ lặn với các màu đen, xanh nhạt, pha lẫn màu xanh lục, mang theo mắt kiếng lặn, lưng đeo bình dưỡng khí loại nhỏ, tay cầm súng trường tự động không thấm nước.

Những người này, đột nhiên từ đáy nước mãnh mẽ ngoi lên, phẳng phất như quỷ dạ xoa.

Hơn nữa động tác trong thoáng chốc này, nhãn lực Vương Siêu trong nháy mắt nhìn ra, lúc mấy người ngoi đầu lên, thân thủ mạnh mẽ, động tác nhanh nhẹn, tràn đầy ý vị và cảm giác lực lượng, thậm chí khi hành động có một loại hàn khí lạnh vô cùng thấu xương.

Khí chất những người này trong nháy mắt hiện ra, giống như lúc Vương Siêu chặt đầu tại nhà Tư Đồ của Hồng Môn ở Mỹ quốc, gặp phải bóng đen, ban đêm tàn sát hai tay sát thủ.

“Sát thủ hàng đầu! Đây chính là tiểu đội Luân Hồi mà thủ lĩnh GOD mang theo? Nhiều như vậy! Khó trách!”

Lúc những người này ngoi lên, chớp mắt đang muốn giơ họng súng ra thì Vương Siêu cũng đã làm ra một động tác.

Thân thể của hắn mạnh mẽ phủ phục xuống, giống như một con cá, thân thể vừa vặn lơ lửng trên mặt nước, cùng mặt nước song song, trong khi đó, hai chân vừa đạp, con người tựa như mũi tiễn rời dây cung, bắn tới hướng bên bờ.

Tư thế như vậy đã không phải lao nhanh trên mặt nước lúc ban đầu, mà gần như là một loại tư thế bơi lội.

Vương Siêu nằm ngang trên mặt nước bắn đi như vậy, chính là để phòng bị thân hình đứng thẳng, ngăn chặn bị đạn bắn trúng.

Ứng biến này của hắn có thể nói như thế sét đánh không kịp bưng tai! Nhưng kể cả có như vậy, trong vài giây đồng hồ nằm xuống đạp chân vọt ra thân thể, liên tiếp đầu đạn liên bắn qua từ phía trên thân thể.

Rất hiển nhiên, bây giờ “quỷ nước” mới xuất hiện này chẳng những là thể lực cường đại, thân thủ nhanh nhẹn, kĩ thuật bắn súng xuất sắc, phản ứng cũng vô cùng nhanh nhạy!

Đội ngũ có thực lực như thế, so với chiến sĩ đặc chủng át chủ bài trong nước mà Vương Siêu từng gặp qua như Trường Phong, Lợi Kiếm, Lão Nha cũng phải lợi hại hơn gấp mấy lần! Có thể có tố chất như vậy, nhân thủ có thực lực như vậy, rất hiển nhiên, chính là tiểu đội Luân Hồi tinh nhuệ, thần bí cường đại bậc nhất trong Tổ chức Ấm sát GOD!

“Cư nhiên dưới đáy sông có mai phục, đáng tiếc thật, tinh thần vừa vặn, toàn bộ lực chú ý tập trung vào trên người thủ lĩnh GOD, bằng không, có thể phát hiện ra sớm hơn một chút những kẻ ẩn nấp dưới nước sâu.”

Cảm giác của Vương Siêu tuy cường đại, nhưng chống lại nhân vật cường đại như thủ lĩnh GOD, không thể nào cảm ứng được rõ rệt mọi thứ chung quanh.

“Không biết Tử Trần đã chú ý đến chưa!” Vương Siêu biết Đường Tử Trần ở trên bờ, cảm giác của Đường Tử Trần so với hắn còn nhạy bén hơn, hắn là có thể vừa rồi cũng cảm giác được tình huống như vậy.

Sở dĩ một mình nghênh chiến với thủ lĩnh GOD, Vương Siêu cũng là sợ đối phương mai phục, lại không nghĩ đến, mai phục của đối phương quý bí đến thế, lại cư nhiên không phải từ bờ bên kia, mà ẩn nấp trực tiếp dưới đáy sông.

Dưới đáy sông cuộn trào, mặt sông rộng rãi, ngăn cản tầm mắt và thính lực, đích thật là nơi mai phục tốt nhất, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là kẻ mai phục phải có được năng lực ẩn nấp dưới đáy nước.

Hiển nhiên, tiểu đội Luân Hồi có năng lực như thế, thể lực bọn họ sánh với Thủy Quân Lục Chiến (USMC-Lính thủy đánh bộ Mỹ) chuyên môn tác chiến dưới nước của Mỹ đều cường đại hơn gấp mấy lần.

“Bang bang bang!”

Lại có liên tiếp tiếng súng từ phía xa bờ sông truyền đến.

“Ợ ợ ợ....”

Tiếng súng thứ hai đồng thời vang, Vương Siêu đã nghe thấy được có người trúng đạn lật vào trong nước, cơ hồ mỗi phát súng là có một người tử vong, kẻ bỏ mạng rõ ràng là thành viên của tiểu đội Luân Hồi mới vừa ngoi lên khỏi mặt nước.

“Trình Sơn Minh kẻ này đã tới?”

Vương Siêu vừa nghe tiếng súng này, cũng biết là khẩu súng của Trình Sơn Minh, liên tục, chuẩn xác, tốc độ phi thường nhanh, hơn nữa mỗi viên đạn, cơ hồ đều muốn lấy đi mạng người đang còn sống sờ sờ.

Chỉ cần để Trình Sơn Minh bắn ra viên đạn, dưới lực viên đạn, vô luận là loại cao thủ nào, cũng phải chết ngay

Một phát chạm vào bờ, Vương Siêu cảm giác được bả vai mình được một cánh tay tóm lấy, vì vậy hắn mượn lực khởi thân, trong nháy mắt nhảy ra khỏi mặt nước, quay cuồng một cái, liền tới ngay phía sau một cây đại thụ, đã tìm được công sự để che chắn.

“Tử Trần, đây là tiểu đội Luân Hồi à!” Người kéo Vương Siêu lên chính là Đường Tử Trần.

“Không phải, đó là tiểu đội ”Thủy Hồn” của Tổ chức Ám sát GOD.” Đường Tử Trần nói một hơi.

“Vậy không phải tiểu đội Luân Hồi cường đại nhất sao?” Vương Siêu hơi khiếp sợ, đồng thời ánh mắt nhìn về phía bên mình.

Cách bên phía này không xa, có mười ba chiến sĩ áo đen, mũ trùm đầu đen, đầy đủ vũ trang đang mãnh liệt chạy tới đây, thấy được rõ nhất chính là trong số đó có hai gã đàn ông mặc áo chống đạn, đều là hai khẩu súng ngắm tầm xa cỡ nòng lớn, đi lại như bay, nhưng lại đi kiểu hình chữ “Chi” (), tựa giống như rắn vậy.

Vương Siêu nhìn ra được, đó chính là Thang Công (công phu lợi) của Bát Quái Bộ.

Thế nhưng, trong đó thang bộ (bước lợi) có sự vận chuyển, là Trình Phái Bát Quái, mà thang bộ của một người khác, lại có canh lực (lực cày), là Đường Môn Bát Quái, rất hiển nhiên, phái của hai người không giống nhau.

Thang Bộ của Trình Phái Bát Quái đương nhiên là Trình Sơn Minh, Vương Siêu liếc mắt là nhận ra được, còn một người kia, niên kỷ vô cùng nhỏ, như kiểu một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi, thậm chí là mười tám tuổi. Người thiếu niên này, mi thanh mục tú, thế nhưng lúc đi lại, bộ pháp lại cứ nhiên không hề chậm hơn nửa điểm so với Trình Sơn Minh! Cho thấy được thực lực thâm hậu tới cực điểm.

Trình Sơn Minh và thiếu niên này lao nhanh kiểu hình chữ “Chi”, một mặt không ngừng nổ súng, cùng đám người trong nước đối kháng bắn nhau.

“Tiểu đội Luân Hồi hẳn là ở phía sau, tiểu đệ, xương tay của đệ vỡ rồi!”

Chân mày Đường Tử Trần nhăn rất chặt, giống như là năm đó Vương Siêu bị thương, trong nháy mắt nắm lấy cánh tay, dùng tay nhắc một lần cũng đã biết thương thế rồi.

“Đáng tiếc, đệ không nhận ra được tiểu đội Luân Hồi của y lại cứ nhiên từ trong nước ngoi lên, lần này có thể cho y chạy, kẻ này, rất đáng sợ, hai lần đối đầu, cùng đệ đơn đả độc đấu, đệ cứ nhiên cũng không thể giết chết y.”

Vương Siêu còn chưa thể giết chết được thủ lĩnh GOD, trong lòng có chút ít tiếc nuối.

“Cũng không lo, lần này tiêu diệt được tiểu đội Luân Hồi của y, y cũng chỉ là kẻ đơn độc thôi.” Ngón tay Đường Tử Trần khẽ vuốt ve trên cánh tay Vương Siêu, cho ra một kết luận khẳng định: “Cánh tay bị đả thương của đệ, ít nhất cần một tuần mới có thể tốt được.”

“Không sao mà, chẳng phải đệ năm đó đánh nhau bị thương rồi lại tìm Tử Trần tỷ đến trị liệu cho thẳng tiểu đệ này đó sao.” Vương Siêu nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Thủ lĩnh đi chưa?”

“Đi rồi, bất quá vẫn như cũ không an toàn, chúng ta phải mở cho thủ lĩnh con đường lui.”

“Lần này tất cả tinh nhuệ của tổ chức GOD chúng ta đều đã trình diện rồi, đối phó với Đường Môn hẳn là dư dả.”

Cùng lúc đó, bờ bên kia sông, lại đồng thời xuất hiện hơn mười người, mười người này, màu da khác nhau, có da đen, có da trắng, có da vàng, hiển nhiên là đến từ những khu vực khác nhau.

Những người này, tất cả cử chỉ đều ung dung, thần thái chăm chú, giống như đại quyền sư phong độ của giới võ thuật hạng đứng đầu, cao thủ quyền pháp người Nga cao lớn nọ thành linh có trong số đó,

Tất cả tinh nhuệ tạo nên tiểu đội Luân Hồi của GOD đã trình diện.

Hắn ứng biến như vậy, có thể nói như thế sét đánh không kịp bưng tai! Nhưng kể cả là như thế...

383. Chương 377: Sự Quyết Đoán Của “thần”!

Đường Tử Trần lẳng lặng đứng ở bờ sông, ánh mắt nhìn sang bờ bên kia, mưa mặc dù nhỏ nhưng làn sương mù hơi nước mông lung tựa hồ càng lúc càng lớn, Bất quá điều này cũng không làm trở ngại tầm mắt của nàng.

Một vài viên đạn tạt qua làn tóc mai bên tai nàng cấp tốc bay qua, kinh phong thổi trúng vài sợi tóc của nàng tung bay mạnh mẽ, thể nhưng thân thể của nàng không mấy may chuyển động, tựa hồ đã sớm dự liệu được quỹ tích của đầu đạn.

Vương Siêu cùng nàng sống vai đứng yên, trong lỗ mũi nghe thấy được mùi thuốc súng kịch liệt, còn có cả mùi vị gai mũi như lúc kim khí bị thiêu đốt. Đối mặt tình huống như thế, hẳn cảm giác được rõ ràng, khi đầu đạn xuyên qua bên tóc Đường Tử Trần, thân thể của nàng không hề có một chút phản ứng khiếp sợ, hô hấp: hít thở, nhịp mạch, nhịp tim, thậm chí việc máu lưu động, đều vững chãi như Thái sơn, kiên cố như chì.

Phần tố chất tâm lý này rất ổn định, năng lực khống chế thân thể, Vương Siêu tựa hồ thấy được một Đường Tử Trần hoàn toàn mới, đang từ từ hướng về đỉnh cao nhất rảo bước tiến lên.

Cuộc đấu súng tới cũng nhanh, đi cũng lẹ.

Từ lúc GOD thủ lĩnh chìm vào nước, “Tiểu đội Thủy Hồn” được y mai phục hiện thân, đến lúc Vương Siêu nhảy ra khỏi mặt nước lên trên bờ, Trình Sơn Minh và bộ đội tinh nhuệ của Đường Tử Trần chạy tới cùng tiểu đội Thủy Hồn bắn nhau, cũng bất quá chỉ là thời gian mấy phút đồng hồ.

Trình Sơn Minh, hãy còn cả thiếu niên kĩ năng bắn súng vô cùng thần kì luyện Đường Môn Bát Quái cơ hồ là mỗi phát súng cũng lấy đi một mạng người sống sờ sờ, thậm chí ngay cả một số thành viên tiểu đội Thủy Hồn còn chưa kịp ẩn nấp xuống làn nước, đã bị khẩu súng giết chết.

Sau khi bắn nhau là một màn tĩnh lặng, chỉ còn lại trên mặt nước hơn mười cái xác chết trôi, bị dòng nước xiết nhanh chóng cuốn đi, tiểu đội Thủy Hồn mà thủ lĩnh GOD dùng để mai phục ám sát toàn đội đã bị tiêu diệt.

“Đấu súng quả nhiên là sở trường của Terminator, thể lực, thực lực mấy gã thành viên tiểu đội Thủy Hồn so với tay sát thủ đứng đầu Tư Đồ gia cũng không sai biệt lắm, nếu như ở trên mặt đất giáp lá cà, lão Trình dù dụng phải hai ba thằng thì cũng chưa phải là đối thủ, thể nhưng ở dưới nước, lại quả thực không hề có lực hoàn thủ, súng của lão Trình, mỗi một lần nhìn, cũng làm cho bất cứ cao thủ nào trông thấy đều phát lạnh trong lòng”.

Vương Siêu nhìn qua hết thấy đó, trong lòng thêm lần nữa nổi lên việc hỏa khí và ý niệm đối kháng khả năng cơ thể ở trong đầu.

Trừ phi quyền pháp tiến vào đan kinh, nếu không căn bản sẽ không cùng năng lực chống lại súng đạn, Trong đầu súng, chênh lệch thể lực được rút gọn đến vô cùng.

“Vũ Văn, người nghĩ biện pháp qua sông đi, chúng ta phải qua đó.” Ngay lúc Vương Siêu đang tự hỏi ý niệm đó, Trình Sơn Minh cùng với người thiếu niên nọ đã chạy tới nơi này, Đường Tử Trần cũng lên tiếng phản phó.

“Bờ bên kia có bố trí mai phục tiểu đội Luân Hồi, e rằng trong đó có cao thủ tinh thông thuật bắn súng, không thể qua được.” Thiếu niên được gọi Vũ Văn liếc mắt nhìn Vương Siêu bên cạnh Đường Tử Trần, sau đó dùng một loại ngữ khí không có chút cảm tình.

“Thành viên của tiểu đội Luân Hồi đều là nhân vật theo đuổi quyền pháp đỉnh cao đi theo thủ lĩnh GOD, người trong số bọn họ đã sớm buông xuống súng ống, kẻ một mực không chịu buông súng, sẽ không thể vào được tiểu đội Luân Hồi.”

Đường Tử Trần tựa hồ hiểu rất rõ tình huống tổ chức thành viên của tiểu đội Luân Hồi.

“Ồ...” Thiếu niên tên là Vũ Văn nghe xong, ngữ khí tựa hồ có chút thả lỏng, đột nhiên trong lúc đó, ánh mắt của gã nhìn chăm chăm về phía Vương Siêu, bất ngờ nói một câu: “Người là Vương Siêu của Nam Dương Đường Môn à, ta là Tư lệnh phó quân đoàn Tử Sắc của Nam Phi Đường Môn.”

“Tư lệnh quân đoàn Tử Sắc?” Vương Siêu đầy hứng thú nhìn thiếu niên trước mắt này, cũng lại không nghĩ tới, vị thiếu niên còn chưa trưởng thành trước mắt này lại có thể là Tư lệnh phó của quân đoàn Tử Sắc thuộc nhánh Đường Môn Châu Phi.

Đường Tử Trần với mỗi quân đoàn Đường Môn trấn áp tứ phương, gọi là quân đoàn Tử Sắc, sở dĩ là dùng tử sắc để truyền mệnh lệnh, màu tím là loại màu sắc cao cao tại thượng nhất trong hàng loạt loại sắc thái trên thế giới, tử khí đông lại (mây tía phía đông tới).

Học thuyết nội đan thần tiên ngày xưa chú trọng hô hấp thái khí, cũng chú trọng thái tử khí (mây tía) trong nhật quang (ánh nắng), nếu như nói màu vàng là tượng trưng cho hoàng đế, như vậy màu tím thuần khiết chính là của tiên trên trời.

“Một ngày nào đó, ta sẽ vượt qua người.”

Không đợi Vương Siêu nói, thiếu niên tên là Vũ Văn nhắc mí mắt lên, nói một câu.

“Chờ sau khi người buông súng trong tay xuống đã.” Vương Siêu nghe xong, khẽ mỉm cười, tiếp đó xoay người, kéo tay Đường Tử Trần, hai người đứng dậy, bước lên mặt sông, lao nhanh sang bờ bên kia, dần dần khuất xa.

Nhìn thân ảnh Vương Siêu dắt Đường Tử Trần đi, thiếu niên tên gọi Vũ Văn mí mắt rũ xuống, nhìn khẩu súng cỡ nòng lớn trên tay mình.

“Người trẻ tuổi, buông súng xuống đi, người còn trẻ, buông xuống vẫn kịp, không giống như ta, súng ống đã theo suốt 30 năm rồi, người và súng đã hòa tan thành một thể, không thể bỏ xuống nữa, không buông tha súng, sẽ vĩnh viễn không đột phá được điểm cực hạn của bản thân”.

Trình Sơn Minh nhìn nét mặt Vũ Văn, biết trong lòng hẳn suy nghĩ cái gì, “Ta được xưng là Thương Vương, súng trên tay, trong thiên hạ vô luận là dạng cao thủ gì, đối mặt với ta, cũng run như cây sậy, nhưng như vậy có ích lợi gì? Súng cuối cùng cũng chỉ là ngoại vật, chỉ có quả tim mới là bản thân mình, thân thể là của mình, Con đường ta đi sai lầm rồi, cuộc đời này đã không có cách nào tiến thêm được nữa, người trẻ tuổi, người không nên giống ta ,đi lầm đường như vậy.”

“Đi lầm đường sao?”

“Phù phù!” Hai khẩu súng cỡ nòng lớn, mang theo một đường pa-ra-bôn thật dài , bị ném xuống mặt sông. Thì ra là thiếu niên Vũ Văn này đã đem khẩu súng trong tay mình vứt bỏ.

“Một ngày nào đó, ta sẽ vượt qua gã Vương Siêu đó!” Sau khi Vũ Văn ném súng, trong lòng tựa hồ chợt thoải mái đi nhiều, thần sắc trên mặt cũng vui vẻ hơn.

“Các thành viên tiểu đội Luân Hồi, các người ra cả đi.”

Vương Siêu và Đường Tử Trần thêm lần nữa bơi đứng qua sông, phóng qua bờ dề rộng rãi. Phía dưới bờ dề là một mảng rừng cây xanh ngắt, làn hơi nước mông lung, tôn lên khí trời âm trầm, thật giống như rừng rậm của ma quỷ.

Thủ lĩnh GOD chẳng biết đã đi đâu, nhưng Vương Siêu và Đường Tử Trần đều cảm giác được rất rõ ràng, ở hơn 10 phút nữa trước, y đã xuyên qua khu rừng cây, bởi vì dấu chân y để lại rất sâu, thẳng tuốt dọc kéo dài vào rừng cây.

Vương Siêu và Đường Tử Trần hiện giờ phải truy kích y, chỉ có tiến vào rừng cây, đi theo dấu chân y thêm lần nữa truy kích.

Bất quá rất rõ ràng, trong rừng cây, có mai phục.

Bất cứ dạng mai phục nào, cũng không thể ẩn náu qua được tai mắt của Vương Siêu và Đường Tử Trần

Vương Siêu rất rõ ràng cảm giác được mười ba luồng hô hấp dài, liên tục, loại hô hấp này ẩn giấu rất sâu. Chỉ có cao thủ hóa kinh mới có thể làm được. Hơn nữa loại hô hấp này, cũng không thể so sánh với loại sát thủ hóa kinh giả tạo do Tư Đồ gia bồi dưỡng được, mà ấy là loại xương cốt cứng rắn, nội tạng ngưng tụ, tâm trí viên mãn, thật đúng là hạng quyền sư hóa kinh.

“Không thể nào, tiểu đội Luân Hồi làm sao có thể đều là bọn quyền sư hóa kinh được, đến mức đó sao?” Vương Siêu nhíu mày.

“Vương Siêu, lúc ngươi làm quán trưởng ở Lao Sơn Nội Gia Quyền quán, ta đã nghe nói nhà ngươi lợi hại rồi, nhưng không nghĩ tới, ngươi lại lợi hại đến trình độ như vậy, lại có thể cùng thủ lĩnh kháng cự. Chúng ta cũng phải thừa nhận, ngươi đã là thần”.

Vương Siêu vừa nói xong, mười ba bóng người đồng thời từ sâu trong rừng cây đi ra.

Có một kẻ cầm đầu, đó chính là gã người Nga đã dùng “Diêu Hình Quyền Kim Cương Bát Thế” đánh chết vệ sĩ của Hồng Môn,

“Ta vẫn luôn nghe nói tiểu đội Luân Hồi là đội ngũ cường đại nhất trên thế giới. Quả nhiên là biết tiếng không bằng gặp mặt. Bất quá ta nghĩ chưa rõ, cái tổ chức GOD này, làm sao mà có thể thu nạp được toàn bộ đám cao thủ các ngươi!” Đường Tử Trần đột nhiên nói.

Nàng cũng đã nhìn rõ, xuất hiện tại đây có mười ba người, rất hiển nhiên là đến từ các quốc gia khác nhau trên thế giới, nhưng rất rõ ràng, mọi người đều có được thực lực vô cùng cường đại.

Thực lực lớn mạnh đến trình độ nào? Nói cách khác, mười ba người này, đều có thể làm đại tông sư khai tông lập phái, tương đương với sáu danh gia quyền thuật người Hoa mà Vương Siêu đã thu phục tại nước Mỹ, đám người Lữ Lão Lộc.

Mười ba tên!

Đủ mười ba tên đại hành gia võ thuật, đội hình như vậy, thật sự là quá kinh người, làm người ta không thể tin được.

“Chúng ta chỉ bất quá nghĩ phải tiến thêm một bước mà thôi.” Gã người Nga nọ nhếch lên đỉnh đầu của mình: “Tiểu đội Luân Hồi chúng ta đều đến từ nhiều quốc gia trên thế giới, đều là hạng võ giả đứng hạng nhất, đi theo thủ lĩnh, bất quá là dự đoán được thủ lĩnh đã phá vỡ được phương pháp tu luyện thân thể con người tới cực hạn mà thôi. Lúc trước ta là phân đội trưởng thuộc tổ chức KGB (Cơ quan tình báo Liên Xô cũ) của Nga. Đường thủ lĩnh, bà có thể gọi ta là Mikoyan!”

“Mikoyan?” Đường Tử Trần cũng không xuất thủ, hình như là đối với tiểu đội Luân Hồi này cảm thấy rất hứng thú: “Ta nhớ rõ tám năm trước, hòa thượng Hành Ý của Thiếu Lâm tự đến Nga mở võ quán, và giao thủ với một cao thủ bên cạnh Putin, rồi bị đánh bại, người đó chính là Mikoyan”.

“Chính là ta” Gã người Nga tên Mikoyan: “Ta chính vì bởi lần thất bại đó, mới gia nhập tổ chức GOD, hướng đến thủ lĩnh học tập, trên thế giới này, chỉ có nhân vật thủ lĩnh như thế, mới có thể khiến ta tiến thêm một bước. Đạt tới trình độ như Worton, Morgan”.

“Vốn là tiểu đội Luân Hồi chúng ta có thêm hai gã thành viên, đáng tiếc đã bị Vương Siêu tiên sinh ngươi giết chết. Thậm chí ngay cả hai kẻ đã phá vỡ cả cực hạn như Worton, Morgan cũng bị ngươi giết chết. Bây giờ, ngay cả thủ lĩnh, cũng không thể giết được ngươi”.

Một gã da vàng tiếp lời Mikoyan.

“Ngươi là người Nhật Bản, luyện Hợp Khí Đạo.”

Vương Siêu liếc mắt đã nhìn thấu được công phu của gã da vàng, tiếp đó suy đoán ra quốc tịch.

“Thực Chi Nhất Đạo. Vương Siêu tiên sinh quen Tiểu Hoàn Tử sao, nàng là muội muội của ta, cũng là đứa đánh bại ta, dồn ép ta thành kẻ thù của gia tộc” Gã người Nhật bình tĩnh nói.

“Thì ra là như thế, vậy hai gã thành viên mới mà ngươi nói, chính là Thôi Trường Bạch, Cung Thành Lương Điền sao” Vương Siêu và Đường Tử Trần liếc nhau một cái, tựa hồ đều thấu rõ đội ngũ mạnh nhất thiên hạ, tiểu đội Luân Hồi là một quần thể có tính chất nào đó.

“Ồ, thủ lĩnh các người mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ lại để cho bọn họ thoát khỏi sao?” Vương Siêu cũng không vội vàng động thủ,

Những điều này đều là những bí mật thuộc hàng cao nhất của Tập đoàn Âm sát GOD, rất là có hứng thú.

“Nghe nói Nam Dương cũng thu nạp được một nhóm danh gia võ thuật, bọn họ nếu như đã bước chân đến đỉnh, muốn thoát khỏi, Vương Siêu tiên sinh người sẽ để cho bọn họ đi chứ?” Mikoyan hỏi ngược lại một câu.

“Cũng được thôi” Vương Siêu bị hỏi ngược một câu, khóe miệng lộ ra nụ cười. Đúng vậy, bất cứ cao thủ đều có ý nghĩ riêng của mình, không thể nào bắt buộc người đó làm, nhất là loại người đã đột phá đến đan kinh, mọi người đều có tính cách độc lập, có ý chí của riêng mình.

Hơn nữa Vương Siêu đối với danh gia quyền thuật ở Nam Dương, cũng là với thái độ trao đổi chứ không phải là thái độ lãnh đạo, quyền pháp cũng không giấu kỹ. Rất hiển nhiên, thủ lĩnh GOD cũng nhân vật như thế.

Đích xác, kẻ có được cấp độ giống như bọn họ, không cần dùng bất cứ thủ đoạn khổng lồ nào. Cũng sẽ không hẹp hòi đến mức có tính cách trói buộc quyền pháp gia. Cao thủ cũng không thích bị trói buộc.

Cái gọi là sinh tử dễ dàng cúi đầu thật là khó.

Không có tính cách này, cũng không thể trở thành cao thủ.

“Người đối với thủ lĩnh các người có cái nhìn ra sao?” Vương Siêu đột nhiên hỏi.

“Trừ việc không đồng ý với tư tưởng của thủ lĩnh, thì cảnh giới, thủ đoạn, hành vi cử chỉ của hần, đều là tài liệu tiêu chuẩn đáng để cho chúng ta nghiên cứu và học tập” Sắc mặt Mikoyan thoáng chốc rất ngưng trọng.

“Được rồi, nói cũng nói xong. Ta muốn giết thủ lĩnh các người, các người nếu ở chỗ này cản trở, cũng chớ có trách ta.” Vương Siêu bước về phía trước một bước

“Chúng ta không phải là ngăn cản, mà là chuyển cáo lại một câu nói của thủ lĩnh. Hần muốn cùng người giao thủ một trận công bằng nhất tại Võ Đạo đại hội lần này. Nếu như không phân thắng bại, hần sẽ tìm một cao thủ giống như Đường tiểu thư. Hai đấu hai, cùng vợ chồng các người giao thủ. Đó là chiến tranh của thần, chúng ta cũng không muốn nhúng tay làm một việc hy sinh vô vị. Càng huống chi, Tổng lý tiên sinh của nước Nga đã gọi chúng ta trở về nước, để tham gia lần Võ Đạo đại hội này. Ta không muốn chết ở đây. Đó cũng là ý tứ của thủ lĩnh. Trước lúc hần chạy đi, đã giải tán tiểu đội Luân Hồi chúng ta. Từ nay về sau, cũng không còn cái cơ cấu này của tổ chức GOD”.

Gã người Nga Mikoyan lúc đó đột nhiên nói ra một câu long trời lở đất.

“Hơn nữa, nếu như thủ lĩnh thất bại ở Võ Đạo đại hội, hần hy vọng, tiểu đội Luân Hồi của chúng ta có thể một lần nữa được tổ chức lại, đi theo Đường môn các người.”

Tiểu đội Luân Hồi giải tán.

GOD tổ chức cũng giải tán.

Luận võ nếu thất bại, tiểu đội Luân Hồi có thể đi theo Đường môn!

“Rất quyết đoán, xem ra tại Võ Đạo đại hội ta đúng là phải cẩn thận.” Sắc mặt Vương Siêu hiện rõ ra vẻ ngưng trọng từ trước tới nay chưa có.

Trong nháy mắt Vương Siêu cũng hiểu được ý tứ việc thủ lĩnh GOD giải tán tổ chức, giải tán tiểu đội Luân Hồi của mình. Rất hiển nhiên, đó là vứt bỏ hết thảy, toàn tâm toàn ý, muốn cùng mình đánh một trận.

384. Chương 378: Kinh Thiên Động Địa

Gã người Nga tên gọi Mikoyan nhìn Vương Siêu lẳng lặng đứng cách bọn họ không xa cỡ hơn mười thước, mí mắt bé nhỏ buông xuống, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì, không khỏi trong lòng có chút lo sợ.

Bọn họ mười ba người, đúng thật đều là võ giả đứng đầu trên thế giới này, thế nhưng trước mặt thủ lĩnh GOD, vẫn như cũ là loại nhu nhược đến nỗi thật giống như bọn trẻ nít mới học bước đi

Mà Vương Siêu lại cùng thủ lĩnh bọn họ liên tục giao chiến, khiến cho thủ lĩnh cũng phải trốn tránh loại “Thần” đỉnh cao này.

Đối mặt người như vậy, áp lực trong tâm lý mười ba thành viên tiểu đội Luân Hồi vô cùng lớn.

Bọn họ mặc dù là được xưng là đội ngũ cường đại nhất trên thế giới, nhưng ở trước mắt Vương Siêu, Đường Tử Trần, cũng đã là thần. Bọn họ không có lý do gì lại không có áp lực tâm lý. Hơn nữa thủ lĩnh GOD thường xuyên truyền bá khái niệm thần và nhân cho bọn họ.

“Đại khái là, sau khi thủ lĩnh của các người muốn các người đột phá cực hạn cùng với hần thành lập một quốc gia Thần. Trước kia Worton, Morgan cũng như vậy, chỉ tiếc, Worton, Morgan đối với thủ lĩnh các người cũng không có hứng thú, vẫn như cũ lại trở về gia nhập Quân Tinh Cục, vì quốc gia của mình dốc sức. Các người cũng nhất định không nhận ra tư tưởng của hần. Cho nên, lần này hần giải tán tiểu đội Luân Hồi, cũng có thể nói là bỏ quên các người.”

Ánh mắt Vương Siêu từ từ quét qua mười ba khuôn mặt, cùng với ánh mắt bọn họ nhìn nhau một cái.

Vô luận là ai, thoáng nhìn qua ánh mắt hần, đều lập tức quanh co, tim đập rộn lên, tóc gáy toàn thân rõ ràng ỉu xiu xuống, tinh thần căng thẳng đến độ trạng thái khẩn trương nhất.

Một ánh mắt, có thể khiến tông sư bậc hóa kinh khấn trương đến độ tan vỡ dưới khí thế mạnh mẽ của Vương Siêu, khiến trong lòng mọi người đều vô cùng khiếp sợ.

Với thủ lĩnh GOD tuy rằng chỉ gặp mặt y hai lần, giao thủ hai lần, nhưng Vương Siêu vẫn nắm được chính xác tâm tính kẻ này, đối với tâm lý y đều đã hiểu biết sâu sắc nhất.

Quyền pháp đột phá đến cực hạn, đạt tới mức đan kinh, thể lực tăng vọt, ở thời xưa mà nói, cũng đã thoát khỏi mức con người, tiến vào cảnh giới của thần tiên, cũng có thể nói đã đột phá đến giới hạn giữa trời và người.

Thủ lĩnh GOD cho rằng đây là một lần ranh giới, là lần ranh giữa tiên và người, con người đạt được đan kinh, cũng đã tiến hóa trở thành tiên, giống như con khỉ tiến hóa trở thành người, con sâu biến thành bướm, cảnh giới của tư tưởng cũng có thể hoàn toàn bất đồng, bất luận khái niệm con người thuộc quốc gia, dân tộc, chủng tộc nào đều không đáng nhắc tới, nhân quang và tâm tính đối với con người cũng có thể tùy vào mà biến hóa theo.

Y sở dĩ tiếp nhận một số thành viên, tạo ra tiểu đội Luân Hồi, cũng là muốn trong số bọn họ có người có thể luyện thành đan kinh, sau đó cùng với y, thành lập ra một quốc gia thần. T thế giới này, hần là sẽ do Thần thống trị, mà không phải loài người với đẳng cấp thấp.

Bất quá rất hiển nhiên, cốt lõi của y ấy là kẻ cả Worton, Morgan cũng không chịu được. Không thể nào liên hợp cùng y, với cái ý nghĩ điên cuồng là thống trị thế giới này, cho nên sau khi quyền pháp đại thành, lần lượt đã rời khỏi Tổ chức Ám sát GOD.

“Đám cao thủ các người, cũng đã định hình được thế giới quan. đã tự mình lý niệm được, làm sao lại dao động không chắc chắn. Y giải tán các người, cũng là một lựa chọn sáng suốt.”

Đích xác, kẻ mà công phu luyện đến hóa kính, tâm trí đều dị thường kiên định, hơn nữa trong lòng mình, đều có suy nghĩ về lý niệm của riêng mình, không thể nào bị người khác thay đổi được. Cho dù bọn họ ở bên trong tổ chức GOD có được kinh nghiệm, luyện thành đan kính. cũng sẽ không buông tha suy nghĩ về lý niệm của bản thân, mà tiếp thu suy nghĩ của thủ lĩnh GOD.

Đột nhiên trong lúc đó Vương Siêu khoát tay áo.“Giải tán cũng được, các người đều tự mình tản đi, tại Võ Đạo đại hội, lại đến xem cuộc chiến. Nếu thủ lĩnh bọn người có khí phách đó, ta cũng không có thể không phóng khoáng. Ta sẽ chờ hần.”

”Không nghĩ tới, một giải Võ Đạo đại hội nho nhỏ, lại cư nhiên có thể chứng kiến được cuộc đối đầu giữa hai người mạnh nhất trong số bảy tỷ người, không xem được trận giao thủ này, chúng ta cho dù chết, cũng không thể nhắm mắt.

Nghe thấy Vương Siêu bảo bọn họ tự mình tản đi, mười ba mọi người khẽ thở dài một hơi.

Đồng thời, trong lòng bọn họ cũng khát vọng kịch liệt mong thời gian Võ Đạo đại hội đến nhanh một chút.

“Người và thủ lĩnh nếu phân được thắng bại, tiểu đội Luân Hồi chúng ta, sẽ lần nữa gây dựng lại.” Mikoyan nói một câu, đột nhiên trở mình, dùng thân pháp “Phi Điều Đầu Lâm” (chim bay vào rừng), chui vào trong rừng.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người tiểu đội Luân Hồi cũng rời rít dùng thân pháp sở trường của mình lao đi.

Bọn họ đều là danh gia quyền pháp cấp tông sư, đều thi triển thân pháp của riêng mình, tốc độ cực nhanh, vài giây đồng hồ đã không thấy bóng dáng, cuối cùng thanh âm cũng dần dần khuất xa, biến mất không còn một mảnh.

“Tử Trần, có nên đuổi theo truy kích thủ lĩnh bọn họ không.”

Vương Siêu nhìn thấy đám người tiểu đội Luân Hồi đã rời đi, quay đầu hỏi Đường Tử Trần một câu.

“Bị tiểu đội Luân Hồi cản lại như vậy, lúc này đuổi đã không kịp rồi, xương cánh tay của đệ bị vỡ. cũng cần nghỉ ngơi, không thích hợp truy kích.” Đường Tử Trần nhìn về phía trước, lắc đầu.

“Tỷ nói xem thủ lĩnh GOD có thể trốn ở chỗ nào?” Vương Siêu đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là sẽ giống năm đó, về quốc nội. Quốc nội là nơi an toàn nhất.” Đường Tử Trần khẽ mỉm cười, “Hơn nữa, y chắc đến quốc nội để tìm một truyền nhân, một người có thể tiếp thu được lý niệm cùng toàn bộ quyền pháp của y.”

“Ha ha, giống như kiểu hồi trước Tử Trần tỷ ở công viên bên bờ sông đó nhìn thấy ta sao? Chẳng lẽ thủ lĩnh GOD cũng muốn tự bản thân y bồi dưỡng được một người đến có thể chống lại chúng ta?”

Vương Siêu như đã suy đoán ra ý đồ của thủ lĩnh GOD.

“Là như vậy đó, bằng không, tỷ và đệ muốn giết y, y chạy trốn được một hồi, rồi chạy trốn được hai hồi, cũng chẳng chạy đến được ba hồi bốn hồi đâu, trước tiên chúng ta quay về đã.” Đường Tử Trần nhẹ nhàng kéo tay Vương Siêu.

“Tỷ còn muốn về Châu Phi sao?”

Vương Siêu nghe thấy Đường Tử Trần phải quay về, vội vàng hỏi.

” Bên Châu Phi đã yên ổn rồi, chủ yếu là phòng ngừa Tổ chức Ám sát GOD, bây giờ tiểu đội Luân Hồi đã giải tán, cũng không còn có vấn đề lớn nào, tiểu đệ người gần đây ồn ào chấn động thật sự quá lớn. Chuẩn bị dùng sức mạnh để thống nhất toàn bộ tổ chức người Hoa trên thế giới, chuyện này không phải chuyện đùa, từ xưa tới nay cũng chưa có người nào làm được. từ hồi Dân Quốc đến bây giờ, chính phủ trong nước cũng đã có ý nghĩ này, nhưng chưa từng có ai thành công cả.”

Đường Tử Trần cúi đầu, đôi môi tinh khiết trong suốt cơ hồ nhẹ nhàng đóng mở, hình như là đang nghiền ngẫm hết thấy sự tình Vương Siêu đã làm mấy ngày vừa.

Kể từ sau khi nàng rời khỏi, liên tiếp trong lúc ấy, Vương Siêu đã làm ra vô số chuyện lớn kinh thiên động địa. Chém đầu Tư Đồ gia của Hồng Môn nước Mỹ, giết chết Đường Toái Vân Morgan, sau đó đơn độc đàm phán cùng Đại Quyền Bang, đến Paris, lại nói rằng, cần liên minh tất cả tinh anh, cường binh hãn tướng của bang hội người Hoa, tổ chức chung thành một, lập “Minh chủ vô lâm”.

Tổ chức liên minh toàn bộ bang hội người Hoa trên thế giới, chuyện này thật sự quá lớn. Cũng quá là không thể gánh vác, đến Đường Tử Trần với hùng tâm không sợ trời không sợ đất, cũng cảm thấy sự tình rất nan giải, không nắm chắc lắm.

“Thanh Bang một đường, Hồng Môn một mảng. . .” Đường Tử Trần nghiền ngẫm: “Ngoại trừ Đường môn chúng ta ra, còn có hai bang hội cổ xưa nhất Trung Quốc, Hồng Môn trải rộng các nơi trên thế giới. Thanh bang tuy rằng đã xuống dốc, nhưng bây giờ vô cùng bí ẩn. Trong đó cao thủ cũng rất nhiều. Còn có dây mơ rễ má với Hoa Thanh Bang, đã chiếm lĩnh cả thị trường ma túy Mexico. Ngay cả gia tộc mafia Sicilian

cũng thâm tóm được, thực lực tuy rằng không bằng Đường môn chúng ta, nhưng là nhân vật cự vô phách. Đại Quyền thì càng không cần phải nói. Một đám hung thần ác sát.”

“Mấy tổ chức bang hội lớn này được cho là số một, ngoài ra hãy còn rất nhiều bang hội người Hoa nữa, trên toàn bộ thế giới đếm không xuể, không đến một ngàn cũng tám trăm, muốn chân chính liên hợp lại, sợ rằng dựa vào một Võ Đạo đại hội cũng không đủ. Võ Đạo đại hội chỉ là mảnh khoe của giới thể dục Hàn Nhật làm ra.”

“Tử Trần. Ta tổ chức đại liên minh lần này, chính là muốn coi như là muôn tặng cho tỷ lễ vật kết hôn.” Bàn tay Vương Siêu khê nhéo, bàn tay Đường Tử Trần bé nhỏ ẩm ẩm, trơn mượt, tựa như một khối hương ngọc, rất thoải mái.

“Về phần lực ảnh hưởng của Võ Đạo đại hội không đủ, đệ gia tăng một chút lực ảnh hưởng cho hấn là được. Vừa may, tiền không dùng ở đây của đệ còn ba mươi triệu USD, kiếm ra từ Wily Rockefeller. Cùng giới thể dục Hàn Nhật giao thiệp một lần, đầu tư vào, đệ tin tưởng. Không ai có thể không động tâm trước một số tiền lớn như vậy. Cũng sẽ mờ tối mà gặm thối.”

“Tiểu đệ, đệ là một kẻ đức hạnh, dùng tiền dè người ra, chân tướng của tay nhà giàu mới nổi sao?” Đường Tử Trần giương ánh mắt lên, khoe miệng nhếch ra một tia mỉm cười vui vẻ.

“Đệ vốn mới là bong bóng nhà giàu của phú bà Trần tỷ thôi, trước kia chẳng phải người ta gọi đệ là tiểu bạch kiểm sao?”

Vương Siêu đột nhiên kéo tay ôm vào eo Đường Tử Trần, nhẹ nhàng bế nàng lên.

“Làm gì thế, tiểu đệ, xương tay đệ vỡ rồi”.

Đường Tử Trần vội vàng nói, nhưng cũng không giãy dụa.

“Vết thương nhỏ thôi, không chạm đến miệng vết thương được đâu.” Vương Siêu cười nhẹ, mặt mày uốn lượn, ánh mắt trong suốt nhìn khuôn mặt Đường Tử Trần.

“Được rồi, được rồi, hay là đệ quay trở về kiếm đạo quán của Trương Đồng tỷ tỷ đi, nàng ta còn ở chỗ ấy đợi đệ đó.” Đường Tử Trần khoe miệng nhếch lên, Tử Ngộ việt tinh khiết cứng rắn nặng mười mấy cân đựng đưa trên tay, tựa hồ như cảnh cáo Vương Siêu.

Bị Vương Siêu bế lên, Đường Tử Trần lộ ra một bộ mặt ôn nhu nữ tính, không còn là loại nữ thần nghiêm nghị khó có thể xâm phạm, hàn quang lạnh thấu xương.

“Nếu như ta thích Trương Đồng, trong lòng ta nhất định sẽ vương víu, lúc mà cùng thủ lĩnh GOD luận võ, không thể nghi ngờ hấn đã chết rồi, chỉ có Tử Trần, tỷ không nghe không thấy, thần hành cơ viên, không ai có thể đối phó được với tỷ, cho nên, tỷ mới không làm cho ta vương víu, ngược lại, đệ còn khiến tỷ bận tâm. Ài! Đáng tiếc, thủ lĩnh GOD lại không rõ điểm này.”

Vương Siêu nhẹ nhàng nói, cũng không phải vì chuyện với Trương Đồng mà giấu diếm gì cả.

“Đệ bây giờ cũng không làm ta bận lòng.” Đường Tử Trần lắc đầu, cười rất nhạt, trong ý cảnh nhàn nhạt, có một tia ngọt ngào rất đặc biệt.

Đích xác, hai người Vương Siêu và Đường Tử Trần đều cường đại như vậy, có thể độc đương nhất diện (một mình đảm đương một phía), đứng trên đỉnh của thế giới, cho nên, ai cũng không làm ai bận lòng, cũng không phải là ai ràng buộc ai.

Hai người vô luận là tách ra, hay liên thủ, ai cũng không lo lắng gặp bất trắc, cũng không cần lo lắng xảy ra chuyện không may bị thương, tâm linh vô cùng bằng phẳng.

Nếu như Vương Siêu thích Trương Đồng, như vậy sẽ phải tùy thời lo lắng cho sự an toàn của nàng, cuộc sống hằng ngày của nàng, công việc làm ăn của nàng, rất nhiều những việc vặt mà phức tạp tới cực điểm, bị những cái đó làm bận tâm, đâu còn có thể xuất quyền tung hoành vô địch nữa?

Cũng như thế, Vương Siêu đối với Hoắc Linh Nhi, Chu Giai, thậm chí Tào Tinh Tinh đều là như vậy.

“Nghe nói các bang hội người Hoa tại nước Pháp sáng nay đã tổ chức được một nhóm tinh nhuệ, gặp phải sự việc đám người GOD, đã bị trì hoãn. Bây giờ chúng ta trở về, an bài sự tình đã, gốc rễ của liên minh này, chính là bắt đầu từ nước Pháp.”

Tin tức của Đường Tử Trần rất chuẩn, biết chuyện xảy ra sáng nay của Vương Siêu, cũng biết đám hảo thủ tinh nhuệ của liên minh người Hoa nước Pháp tụ tập tại Kiểm đạo quán.

“Ừ, đi thôi.” Vương Siêu nhẹ nhàng đặt Đường Tử Trần xuống, hai người vẫn nắm tay, giống như một cặp tình nhân của mỗi tình đầu.

“Nhưng thật ra có Tử Trần tỷ, kể ra ta là thiên hạ vô địch, không đối thủ cũng không cô đơn.”

“Tiểu đệ, ta cũng vậy.” Ánh mắt Đường Tử Trần hướng về phía trước, xuyên thấu qua bầu trời xa xôi, theo sau đó rơi xuống người Vương Siêu: “Trên thế giới không có ai là đối thủ của ta nhưng ta cũng không cô đơn.”

Cơn mưa ở Paris, vẫn triển miên như vậy, liên tục trong ba ngày, sắc trời mới trong, vân phá thiên khai (trời quang mây tạnh), vạn vật đổi mới. Tựa như hai trận giao thủ đỉnh cao kinh thiên động địa giữa Vương Siêu và thủ lĩnh GOD không để lại dấu vết nào.

Thế nhưng, tin tức Tổ chức Ám sát GOD giải tán, thông qua các kiểu con đường bí mật làm kinh hãi toàn bộ các thế lực ngầm trên thế giới.

Một tổ chức được xưng là thần, ngay đến Công ti lính đánh thuê Hắc Thủy (BlackWater) của Mỹ cũng phải nể trọng, tại Paris cùng Đường Môn sau khi giao thủ, đã giải tán.

Đã nhiều năm qua, có nhiều nhân vật lợi hại đã bị tổ chức GOD giết chết, thực lực không một chút suy giảm. Toàn bộ thế lực ngầm trên thế giới, thậm chí qua con đường bí mật của ngành tình báo, chính phủ cũng biết đến.

Tin tức này truyền đi trên thế giới, địa cầu trở nên vô cùng nhỏ, tin tức thì truyền bá với tốc độ nhanh như chớp.

Đặc biệt hơn chuyện này hòa trộn vào cả bên trong Tổ chức Hình cảnh quốc tế, nhân viên tình báo của các quốc gia bên trong cơ cấu cảnh sát có tính chất toàn cầu, tin tức làm sao có thể che giấu.

Dĩ nhiên, hai lần giao thủ kinh thiên động địa giữa Vương Siêu và thủ lĩnh GOD, lại có chuyện tổ chức GOD giải tán, người bình thường thì không biết, trong mắt người bình thường trên thế giới vẫn như cũ vô cùng bình tĩnh, không có chút gợn sóng.

“Thần đã bị đánh bại? Tổ chức Thần giải tán?”

Trên một hòn đảo tư nhân thuộc vịnh Mexico có tên là Labas, trời trong nắng ấm, ánh mặt trời chiếu cao cao, trên bờ cát của biển, một thanh niên nhàn nhã đi dạo, trên tay nâng chũm hai tầng cầu đá lớn nhỏ, so với cả người hần quả cầu còn lớn hơn, hần đơn chũm xoay tròn, đùa bốn quay tròn.

Hòn đảo nhỏ này, là hòn đảo tư nhân của Hoa Thanh Bang, trên đảo có hỏa lực cường đại, cũng là tổng bộ buôn bán ma túy lớn nhất Mexico.

”Ca ca, nghe nói năm đó anh được tổ chức GOD mời cùng vị thủ lĩnh nọ gặp mặt một lần, rốt cuộc là ra làm sao? Một nữ hài tử mặc bikini, đáng diệu uyển chuyển thật giống như hồ ly mang bộ mặt kinh ngạc, hỏi một câu.

“Hắn mang đầu lạp, lúc ấy ta tâm cao khí ngạo, giao thủ cùng hắn, khi hắn ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn ta, trong đầu ta chợt trống rỗng, cảm giác khí thể tinh thần rõ ràng không ổn, sau đó ngồi xuống đất, cũng không biết tại làm sao mình bị đánh gục.”

Người thanh niên nhớ tới chuyện cũ, thật giống như nghĩ lại mà ghê.

“Người của Vương Siêu, có thể đánh bại Thần, thật sự cũng muốn biết một chút a. Vô Đạo đại hội....”

Người thanh niên thở dài.

Vancouver, Đại Quyền Bang.

“Thức thức, Tổ chức Ám sát GOD là bang hội dạng gì? Ta thấy làm sao mà tất cả các tập đoàn ám sát chợ đen quốc tế đều đã ban bố tin tức kia?”

Nhân vật linh hồn của Đại Quyển Bang, Mai Thiên Vận, Liễu Viên Phi đang đánh cờ, Liễu Viên Phi trong nháy mắt có thần viên (vượn thần) phi thiên (bay lên trời), nhặt con cờ trong tay, tâm tình không khống chế được.

“Mai lão đệ, năm trăm năm có xuất hiện vương giả, xem ra tấm **** này của chúng ta, là muốn tẩy bài rồi, Võ Đạo đại hội chúng ta cũng đi xem đi.” Trong ánh mắt của Liễu Viên Phi, hiện lên một dấu lạ nhân và cái bóng của Vương Siêu.

Nhật Bản, Đông Kinh (Tokyo)

Trong một gian phòng vô cùng rộng rãi, bố trí gia cụ cổ điển kiểu dáng Trung Quốc, bên trong gian phòng có dán hai chữ to: “Phúc Thanh”.

Đây là tổng bộ của đại bang hội người Hoa Phúc Thanh Bang ở Nhật Bản.

Có vài nam tử, nữ tử ngồi trên ghế lớn Hoàng Hoa Lê Mộc (gỗ có màu vàng và sắc hồng), “Tổ chức GOD đã giải tán? Võ Đạo đại hội, không nghĩ tới một hoạt động buôn bán nhỏ đó lại cứ nhiên nổi gió phun mây, dính dáng nhiều như vậy..... Xem ra phải mau chóng đến xem.”

Moscow, trong một tòa nhà cổ xưa, quanh chiếc lò sưởi, các Đại Lão của Đông Bắc Bang cũng nhận được tin tức kia, trong số đó bất chợt có “Thiết trửu phi long” Lưu Dịch, sư phụ của Lâm Nhã Nam.

Bang hội người Hoa Đông Bắc Bang ở Nga năm đó là một bang hội “Nhà buôn” biết quyền pháp tại vùng biên giới Trung-Xô (Xô Viết) buôn bán khá phát triển.

Rất hiển nhiên, đám người này cũng đang thảo luận tin tức Tập đoàn Ám sát GOD tuyên bố giải tán.

Cùng lúc nó, ở trong nước.

Trong nhà Nghiêm Nguyên Nghi, một người đội dấu lạ đến.

385. Chương 379: Vườn Trường Của Cao Thủ Võ Lâm

Phía trước sân ngập tràn đầy hoa tươi, bất quá chỉ không giống như loại Đại hồng môn côi (hoa hồng đỏ thắm) được trồng tại Mân Côi Sơn Trang (Rose Hill - mận côi: hoa hồng) của Mạc Yên Vân ở Canada, mà lại là hoa phong lan, làm cho người ta nhìn qua rất tao nhã lịch sự, vô cùng thanh tịnh du nhàn, giữa sân là một khu đất bằng được lát bằng đá phiến xanh to bản, được quét dọn đến nỗi một hạt bụi nhỏ cũng không có, sáng trong như gương, cứng rắn như sắt.

Ở chính giữa khu đất bằng là một pho tượng cao một mét tám, cảm giác đồng nhân tràn đầy sức khỏe, nhìn bộ dáng ít nhất sức nặng cũng phải hơn ngàn cân.

Trên người đồng nhân vàng chói được dùng những đường sắc đỏ để đánh dấu huyết vị, các loại kinh lạc có rất nhiều bộ vị yếu hại, bức vẽ thiết câu bạc, rất là bắt mắt.

Sân trong, phong lan, khối đá, đồng nhân, bố trí hoàn cảnh như vậy, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng cổ điển, phiêu dật, giống như kiểu sơn giả động phủ của kẻ sĩ tu chân.

“Nguyên Nghi, hôn sự giữa hai ta, nhị lão cũng đã bắt đầu thúc giục, em xem lúc nào làm, chúng ta đã trưởng thành, đều hơn ba mươi rồi.”

Bên trong phòng, Nghiêm Nguyên Nghi đang ngồi trên một cái ghế bành bằng gỗ hạc đào, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một bộ dáng điềm tĩnh. Hàng lông mày trên khuôn mặt nàng cong lên như hai thanh gươm rất có cá tính, đem toàn bộ khí chất đàng đàng sát khí chuyển biến thành nhu hòa.

Nói thật ra, Nghiêm Nguyên Nghi cũng vô cùng xinh đẹp, chân mày như bức họa, da dẻ ngưng tụ, thân thể ưu mỹ, hơn nữa nhất cử nhất động, tự nhiên có một loại khí chất thoát tục ở bên trong làm người ta muốn ngắm nhìn không thôi.

Đích xác, vô luận là đọc sách hay luyện quyền, đều có thể hun đúc tính tình, bồi dưỡng khí chất.

Loại người như nàng, quyền pháp tu luyện đã tới cảnh giác bão đàn, tùy ý vận chuyển khí huyết toàn thân, khử huyết độc, sát cừ trùng, làm sạch toàn thân, khí chất phiêu nhiên, kể cả cho khuôn mặt có rất xấu, cũng có thể trở nên không khó coi, càng huống chi Nghiêm Nguyên Nghi cũng không xấu.

“Lý Dương, anh ở bên ngoài cũng không thiếu nữ nhân, vội vã muốn kết hôn với ta như vậy làm chi? Tôi còn có đại sự muốn làm, nhất thời tinh thần còn chưa thông”.

Ngồi đối diện Nghiêm Nguyên Nghi là một nam tử mang ánh mắt vô cùng nho nhã, mỗi cái gợn tay nhắc chân mang theo một loại quý phái của nam tử, mang bên người theo ba bốn cảnh vệ, đứng ở ngoài cửa, rất có khí phái. Đây chính là Lý Dương vị hôn phu của nàng.

Từ Paris trở về nước đã được ba ngày, Nghiêm Nguyên Nghi cũng thông qua rất nhiều con đường bí mật biết được tin tức tổ chức GOD giải tán, đồng thời trong lòng nàng khiếp sợ, cũng lâm vào trầm tư thật sâu.

Các hành động đối phó liên tục thất bại với Vương Siêu Đường Môn, trong đó còn chết mất tay cao thủ cấp bão đàn Y Mãi Đề. Nghiêm Nguyên Nghi lần này tại Paris lại thấy được sự lợi hại của vợ chồng Vương Siêu, Đường Tử Trần. Nàng mang đến đám bộ đội lão luyện, lúc hành động toàn bộ đã bị trúng khí độc làm tê liệt thần kinh, hôn mê mất vài giờ.

Thất bại như vậy, khiến nàng cảm giác được, căn bản chỉ riêng Vương Siêu đã là khó đối phó, hơn nữa thêm cả Đường Tử Trần, càng không thể có cơ hội chiến thắng.

Nhìn hành động đối phương càng lúc càng lớn, lại muốn mượn Võ Đạo đại hội để thống nhất toàn bộ tổ chức người Hoa trên thế giới, Nghiêm Nguyên Nghi hiểu rất rõ, nếu để cho Vương Siêu cùng Đường Tử Trần thành công, chỉ sợ lực ảnh hưởng lập tức sẽ tạo thành phản ứng bậc thang, cho dù nghênh ngang trở về nước, chẳng những không bị bắt giữ, mà phương diện chính phủ còn phải tiếp đãi!

Nói cách khác, một khi thành công, lực ảnh hưởng của Vương Siêu và Đường Tử Trần có thể tính là không tiền tuyệt hậu (trước đây đã không có, sau này cũng sẽ không), cũng là một khối chiêu bài vàng thật lớn, nhất định sẽ mượn hơi chính sách quốc nội, giữ vững mối quan hệ tốt đẹp. Đến lúc đó, nói không chừng Nghiêm Nguyên Nghi còn có thể gặp Vương Siêu cùng Đường Tử Trần tại đại hội đại biểu công cộng.

“Hong Môn, Thanh Bang, Đường Môn, Đại Quyển Bang ở Bắc Mỹ, Thanh Hoa Bang ở Mexico, Phúc Thanh Bang ở Nhật Bản, Đông Bắc Bang ở Nga, Trường Nhạc Hội ở Mỹ..... Những tổ chức xã đoàn người Hoa nhiều không đếm xuể, rất khổng lồ, bên trong ngoa hồ tàng long, cao thủ nhiều như mây, tài lực thông thần. Vốn là không thể nào liên hợp thành một chỗ, nhưng với thủ đoạn của hai vợ chồng Vương Siêu, Đường Tử Trần cũng chưa chắc là không thể. Nếu thực sự thành công tại Võ Đạo đại hội, ta đây chẳng phải sẽ thất bại thảm hại! Sẽ chẳng còn cơ hội trở mình sao?”

Nghiêm Nguyên Nghi nhớ tới thất bại hơn mười năm trước của bản thân mình, cho tới giờ lại thất bại, tâm lý có một ngọn tà hỏa đang thiêu, đối với vị hôn phu Lý Dương của mình, Nghiêm Nguyên Nghi cho tới giờ cũng không có để mắt, cũng chẳng tồn tại tình cảm gì, một loại thuần túy thuộc về kiểu hôn nhân chính trị điển hình. Tuy rằng thế lực nhà hần rất lớn, nhưng bản thân Nghiêm Nguyên Nghi cũng là Tướng môn xuất sinh (sinh ra dòng dõi nhà tướng), gia thế trong quân đội vô cùng có uy vọng, cũng là môn đăng hộ đối.

Về phần hôn lễ, Nghiêm Nguyên Nghi buông được thì buông, không thể buông được thì cứng đầu cứng cổ không đáp ứng, dù sao ai lấy hần cũng đều không có biện pháp.

“Nguyên Nghi, bất quá là Phùng Trường diễn trò điển hình, Tiểu Lăng phải về nước rồi, nghe nói hần học ở nước ngoài quan hệ rất rộng, còn được cả công chúa Zara của hoàng thất Anh mời uống trà, mấy ngày qua anh có cùng hần nói chuyện qua điện thoại, hần hy vọng trở về nước phát triển trong giới quan trường. Em xem, anh có cần phải kéo hần không?” Lý Dương nhẹ nhàng cười, tựa hồ cũng tính bỏ việc Nghiêm Nguyên Nghi biết hần bên ngoài có rất nhiều nữ nhân. Đích xác, con em của cán bộ cao cấp, đã hơn ba mươi tuổi,

tay nắm quyền lớn, giao thiệp rộng, không thể nào không trêu hoa ghẹo nguyệt. Quan trọng hơn đó là vị hôn thê của bản thân đã đính hôn gần mười năm rồi, mà bàn tay cũng chưa được chạm.

Nếu để cho người như hắn giữ được thân xử nam, cũng quá là không thực tế.

“Tiểu Lăng trở về nước rồi ta sẽ an bài hắn trong quân đội.” lòng mảy Nghiêm Nguyên Nghi khẽ nhúu, đã nghe ra ý ở ngoài lời.

“Nhưng mà Tiểu Lãnh hình như không có ý muốn phát triển trong quân đội, hắn đã coi Liêu Tuấn Hoa là đối thủ, gã Liêu Tuấn Hoa này thể rất mạnh, bây giờ đã là Ủy viên trung ương, mặc dù cách Thường ủy còn xa, nhưng chiếu theo sự phát triển như vậy, e rằng cũng chỉ là việc của vài khóa sau. Hơn nữa anh còn nghe được tin tức cụ thể, cái gì mà Võ Đạo đại hội của Hàn Nhật gì gì đó, thật giống như có kẻ đổ dầu vào lửa, muốn liên hợp lại một đám xã đoàn người Hoa hải ngoại, chuyện này, nói hay cũng chẳng phải hay, mà nói dở cũng không phải dở, dù sao lúc này đã khiến cho Thống chiến bộ môn coi trọng, Bây giờ Liêu Tuấn Hoa kiêm quản cả công tác Thể ủy (Ủy ban thể dục thể thao), Nếu để cho công tác của hắn hoàn thành, với năng lực như thế, Nguyên Nghi em nói xem.... Sẽ phát sinh ra sự tình gì?” Lý Dương phân tích, lại có thể gài đúng chỗ ngựa, con em cán bộ cao cấp đối với sự nhạy cảm của tình hình là rất rõ, cũng đích thực rất là lợi hại.

“Liêu Tuấn Hoa, Vương Siêu...” Chân mảy Nghiêm Nguyên Nghi càng nhấn càng chặt, đích xác, Liêu Tuấn Hoa chủ trì chính là công tác Võ Đạo đại hội lần này, nhìn như chẳng qua là một cuộc tranh tài thể dục bình thường, nhưng giờ đây đã bị Vương Siêu quấy nhiễu thành như vậy, lập tức nổi gió phun mây, biến thành thế lực đại tẩy bài của các thế lực ngầm. Năm đó tổng hội Hồng Môn toàn thế giới tổ chức tại Honolulu nước Mỹ, chính phủ nước Mỹ khẩn trương vô cùng, hướng chỉ là lần này?

Nếu để cho Liêu Tuấn Hoa và Vương Siêu phối hợp lại, hoàn thành xong chuyện này, lợi ích của Vương Siêu không nói, nhưng năng lực của Liêu Tuấn Hoa lập tức sẽ được những người lãnh đạo cấp cao nhất coi trọng. Nói không biết chừng, sẽ trở thành hạt giống để bồi dưỡng.

“Người nói nhiều như vậy. Cái đó và việc chúng ta kết hôn có quan hệ gì?” Nghiêm Nguyên Nghi đột nhiên hỏi.

“Chúng ta đính hôn đã hơn mười năm, em cứ lẽ mà lẽ mề như vậy, nhà chúng ta bên này cũng không phải là không có ý kiến. Đối với hôn nhân của chúng ta rất không yên lòng. Chỉ có kết hôn sinh con để cái, nhà chúng ta bên kia mới có thể chân chánh yên tâm” Lý Dương thẳng luôn.

Một cuộc hôn nhân kéo hơn mười năm, ngay cả bàn tay vị hôn thê cũng không có chạm qua, bây giờ hắn mới trực tiếp nói chuyện được, cho thấy cũng đã đủ kiên nhẫn rồi.

“Nguyên Nghi, đại đan người đã luyện thành, là thần tiên trong loài người, vẫn cùng con người nói cưới nói gả, chẳng lẽ là nghĩ đến cố sự cuộc tình ngư lang-chức nữ, rồi chuyện Đồng Vĩnh và bảy nàng tiên? Bất quá vị hôn phu này của người, ta thấy không phải là Đồng Vĩnh, hình như là Đồng Trác đó”.

Đúng lúc này, một âm thanh phía ngoài phòng vang lên.

Âm thanh này rất du dương, cuộn cuộn lay động, làm người ta nghe được cảm giác thấy hình như phát ra từ trên bầu trời.

“Ai” !

“Ai” !

“Ai” !

Bốn cảnh vệ ở cửa cũng lấy làm kinh hãi, bọn họ đều là loại cảnh vệ cao cấp chuyên gắn bó với việc đặc biệt bảo vệ thủ trưởng, tính nhanh nhạy, tính cảnh giác đều là siêu cường, đứng ở cửa, mắt nhìn tám hướng, tai nghe sáu đường, ngay cả một con ruồi bay qua cũng có thể thấy rõ trên mặt có gắn thiết bị nghe trộm hay không,

Thế nhưng bây giờ, trong sân đột nhiên lại thêm một người, bọn họ cũng không biết tại làm sao lại lòi ra thêm như vậy.

Bất quá, bọn hắc phản ứng cũng thật nhanh nhẹn, vừa xuất hiện người trong sân, đúng lúc nói, có vài kẻ đã mạnh mẽ bổ nhào tới, bao vây lấy người này.

Nhưng đợi đến lúc bọn họ nhào tới, lại nhào vào khoảng không, trong sân đã không còn bóng người.

Trái lại, bên trong phòng trên chiếc ghế của Nghiêm Nguyên Nghi, lại có một hắc y nhân, mang đầu lạp, không rõ mặt mũi.

Kẻ này, chính là Thần - thủ lĩnh GOD, kẻ đã cùng Vương Siêu giao thủ hai lần, cũng chưa thất bại

“Gọi ta cái gì không phải Đồng Vinh, mà là Đồng Trắc?” Lý Dương thấy đôi mắt của mình hoa lên một cái, bên cạnh Nghiêm Nguyên Nghi đã có thêm một người, cũng không sừng sốt, những quan to, cao thủ đủ loại như bọn họ, cái gì mà xưng là đại sư khí công, nhân sĩ có công năng đặc dị cũng thấy qua nhiều, đủ loại ma thuật, trò xiếc gạt người, cái gì mà chân công phu, tất cả cũng đã thấy qua, chẳng thể so sánh cùng đám nhà giàu mới nổi chưa từng thấy qua cảnh đời.

Bất quá lời nói đột nhiên của kẻ lạ mặt ấy khi hắn nghe được thực sự cảm giác chịu không nổi, cái gì mà bảo Nghiêm Nguyên Nghi là tiên nữ, còn hắn là con người.

“Lại một thằng cha tự cho mình là giỏi, có vài phần công phu, đã tự coi là một nhân vật”.

Lý Dương kết luận trong lòng đối với đầu lạp nhân này, khê mỉm cười, đẩy mắt kiếng trên mũi: “Nguyên Nghi, vị này là bằng hữu của em, là vệ sĩ luyện võ trên núi? Đã luyện thành võ công cái thế nên muốn rời núi? Hay là nghe thấy lần Võ Đạo đại hội này, nghĩ phải ra chứng tỏ chút? Chỉ có điều muốn đến Thể Ủy báo danh, nếu đi làm trình tự ghi danh thông thường, với một mớ trang phục bản thân ngài, rất dễ dàng sẽ bị Thành Quân (quản lý thành phố) bắt đi đó. Hơn nữa bây giờ là thời hiện đại, kiểu đại hiệp, võ nghệ cao cường, xuyên tường nhập hộ.... Loại sự tình này đã không còn lưu hành, ta biết có vài vị cao thủ, như Phương trượng đại sư của Thiếu Lâm, hội trưởng hiệp hội đạo giáo Võ Đang, cũng đều có điện thoại di động, xe hơi, du thuyền, máy bay, không thể tách rời cùng thời đại”.

Vừa nói, Lý Dương vừa nhìn qua sắc mặt Nghiêm Nguyên Nghi, hắn cho rằng, lần trêu chọc này rất khôi hài, rất là có phong độ.

Thế nhưng, sắc mặt Nghiêm Nguyên Nghi đột nhiên run lên, nhiệt độ bên trong phòng kịch liệt giảm xuống, bắt đầu lạnh như băng, nòng đi tới trước người hắn, ánh mắt lại nhìn đầu lạp nhân, lộ ra một không khí vô cùng khẩn trương: “Nể mặt ta, không nên động thủ giết hắn”.

Lý Dương nghe thấy trong miệng Nghiêm Nguyên Nghi phun ra những lời như vậy, ý tứ đã rất rõ ràng, Nghiêm Nguyên Nghi muốn bảo vệ mình, không muốn bị giết bởi đầu lạp nhân. Nghe thấy những lời này, cảm giác của hắn rõ ràng không phải nói giỡn, khí huyết trong lồng ngực cuộn trào, trên mặt đột nhiên dâng lên một tầng máu đỏ, hình như là lòng tự ái bị đâm vào một đao, chảy cả ra máu.

Thế nhưng, một khắc sau câu nói tiếp theo của Nghiêm Nguyên Nghi, đã khiến hắn bình tĩnh trở lại: “Vị này là thủ lĩnh Tập đoàn Âm sát GOD đệ nhất thế giới, là người sáng lập ra Công ti lính đánh thuê Hắc Thủy ở Mỹ, và là bằng hữu của ta, hắn rất không thích nói đùa”.

“Thì ra là như vậy, ta thất lễ rồi. Nguyên Nghi, xem ra hôm nay vì bằng hữu em tới, sự tình của chúng ta, lần sau bàn tiếp” Lý Dương dẫn đo rất nhanh chóng, đứng dậy, ý muốn rời khỏi.

“Ừ, ta không tiễn.” Nghiêm Nguyên Nghi liếc mắt nhìn vị hôn phu của mình, cười nhạt, mắt thấy hắn đã đi ra ngoài ngồi lên xe, đồng thời cũng chú ý được trong con mắt hắn có một tia âm ngoan.

“Người và Vương Siêu giao thủ thế nào rồi? Nghe nói người đã giải tán tổ chức, sao lại như thế?” Nghiêm Nguyên Nghi cũng không nghĩ tới tay thủ lĩnh lại mò tới nơi này.

“Bởi vì ta muốn toàn tâm toàn ý cùng Vương Siêu đánh một trận, nếu ta thua, tiểu đội Luân Hồi cũng sẽ đi theo hắn, nếu ta thắng, mọi chuyện hết thảy sẽ phục hồi lại như cũ” Thanh âm thủ lĩnh GOD vẫn du dương như cũ: “Lần này ta về đại lục, cũng mà muốn tạm lánh đi, năm đó ta đuổi giết Đường Tử Trần, Đường Tử Trần cũng chạy trốn về đại lục. Bất quá Nguyên Nghi, vị hôn phu của ngươi, thật không tốt, thật không tốt, ngươi muốn tìm trượng phu, mấy người bên cạnh kia cũng không tệ, lại tìm một kẻ phạm nhân rất không tốt”.

“Chỉ là chẳng có đối tượng tốt mà thôi” Nghiêm Nguyên Nghi cười cười: “Nói vậy lần này người đến đến đại lục cũng là bởi vợ chồng Vương Siêu, Đường Tử Trần quá cường đại, nghĩ muốn tìm một trợ thủ?”

“Không sai, ta cần bồi dưỡng một nữ nhân như Đường Tử Trần vậy, giống như Đường Tử Trần bồi dưỡng ra được Vương Siêu đó. Lần này tìm tới người, định là đến ở lại tại Bắc Kinh một thời gian ngắn có được không? Bất quá, với mấy con rắn độc của người ở đây, ta không thể không đập để chào hỏi chúng một lần” Thủ lĩnh GOD bỏ đầu lạp xuống.

“Người muốn bồi dưỡng được người như Vương Siêu hả? Sao có thể chứ? Trên thế giới, làm sao có thể đào được ra loại thiên tài đó” Nghiêm Nguyên Nghi lắc đầu.

“Mọi người đều là thiên tài, mọi người đều có thể thành Phật thành Tổ, chỉ cần kẻ nào có thể tiếp thu quyền ý của ta, đó chính là thiên tài, cũng không cần kẻ đó phải có võ công hay không, Vương Siêu không phải là thiên tài, chỉ bởi quyền ý của hắn đầy nặng, dùng đại thế bức người mà thôi” Thủ lĩnh GOD nói.

Nghiêm Nguyên Nghi nghe thấy những lời này, đột nhiên dâng lên một luồng suy nghĩ thú vị: “Ta đã hiểu ý tứ của người rồi, người muốn tìm một người thuần khiết như tờ giấy trắng, có thể hấp thụ tiếp thu được lý niệm của người, điều ấy cũng không khó, đúng lúc lắm, Võ Đạo đại hội còn ít ngày nữa, ta sẽ giúp người an bài một chỗ, để một mình người đi tìm”.

“Chỗ nào?” Thủ lĩnh GOD lắng lắng nghe.

386. Chương 380: Vương Siêu Đã Luyện Đến Cảnh Giới Phá Không Phi Thăng? (1)

Thủ lĩnh GOD nghe thấy đề nghị của Nghiêm Nguyên Nghi, không phản đối, cũng không tán thành, chỉ là thần nhiên đứng dậy, “Bất quá bây giờ chỉ cần người trẻ tuổi đều ở trường học, ta cũng sang nước Mỹ điều hành trường học, đối với vài tính huống của trường học cũng vô cùng quen thuộc, dù sao ta có thời gian nhàn hạ, tùy tiện đi thăm thú một chút cũng tốt.”

“Có cần ta làm chủ nhà cùng người du lãm qua toàn thành phố Bắc Kinh một lần”.

Nghiêm Nguyên Nghi rất vui vẻ làm hướng dẫn viên du lịch, người như thủ lĩnh GOD, nàng vẫn ocn nguyện ý tiếp xúc.

Đồng thời, trong nháy mắt lúc thủ lĩnh GOD bỏ đầu lạp xuống, Nghiêm Nguyên Nghi cũng đã thấy rõ ràng mặt mũi của vị cao thủ trong truyền thuyết này.

Một khuôn mặt vô cùng trẻ tuổi, trán cao, đôi con mắt sáng ngời, liếc mắt nhìn qua giống như thanh niên không có gì khác biệt, tựa hồ cỡ hai mươi ba mươi tuổi, chỉ là dưới cằm nhẵn nhụi, không có lấy một chòm râu, hay một mẫu râu nào.

Mặt mũi như vậy, vốn là cũng không có cái gì đặc biệt cả, nhưng mà được thêm hai hàng lông mày thật dài cong cong nơi khóe mắt, đã lộ ra một vẻ phi thường cao cổ (rất xưa), thanh kì (sáng trong kì lạ).

Không hiểu tại làm sao, khi Nghiêm Nguyên Nghi nhìn thấy hàng lông mi thật cong và dài nơi khóe mắt của y, lại nhớ tới đại lão Trường Mi Lão Tổ lợi hại nhất trong “Thục Sơn Kiếm Hiệp Truyện”.

Trẻ tuổi, không có lông, nhưng hàng lông mày nhỏ dài, tướng mạo đặc trưng như vậy, chính là diện mạo chân thực của thủ lĩnh GOD.

Đều là hạng tuyệt thế đỉnh cao tung hoành vô địch, Vương Siêu thì là kẻ rất bình thường, chỉ là thiếu niên có hàm răng nhỏ nhắn, mà thủ lĩnh GOD lại là một thanh niên trường mi (lông mày dài) vô mao (không lông).

“Nếu như y cùng Vương Siêu đứng chung một chỗ, sợ rằng trên thế giới này chẳng có ai có thể nhìn ra được thân phận của bọn họ, một kẻ là lãnh tụ Đường Môn, một người là thủ lĩnh tập đoàn ám sát thần bí đáng sợ nhất trong vài thập niên, thật sự là không thể đánh giá qua vẻ bề ngoài”.

Trong lòng Nghiêm Nguyên Nghi cảm khái.

Cảm nhận về một tuyệt đỉnh cao thủ của người bình thường đều là loại đầu tóc bạc trắng, tiên phong đạo cốt. Nhưng mà trên thực tế, tuyệt đỉnh cao thủ đều có thuật trú nhan, huyết dịch thuần khiết, da thịt, da tuyết đối sẽ không thoái hóa, cho dù tuổi có hơn tám mươi, cũng bất quá chỉ là trung niên cỡ bốn mươi.

Nghiêm Nguyên Nghi cũng biết, con mắt của thủ lĩnh GOD mặc dù mang bộ dáng của một thanh niên trường mi, nhưng thực ra ít nhất phải cỡ năm mươi tuổi, người giống như y, sống qua một trăm năm mươi, một trăm sáu mươi tuổi không thành vấn đề, năm mươi sáu mươi tuổi cũng chính là tương đương với người bình thường hai ba mươi tuổi.

Bản thân Nghiêm Nguyên Nghi đã hơn ba mươi tuổi, nhưng mặt mũi vẫn chỉ là thiếu nữ mười bảy mười tám.

Khi quyền pháp đã tiế vào đan đạo, huyết dịch tràn đầy, sinh cơ tự nhiên sẽ trẻ tuổi cường đại, đó là đạo lý tất nhiên: “Những nam nữ trẻ tuổi đó, khí thể đều tràn đầy. Đáng tiếc a, đáng tiếc, trong số đó, liệu mấy người có thể tu luyện tiến hóa thành tiên? Kiểu như trước mấy trăm năm, con khỉ tiến hóa thành người chẳng?”

Sáng sớm tại sân trường Bắc Đại, làn hơi mỏng của sương mù hãy còn chưa có tản đi. Rất nhiều nam nữ học sinh thích vận động đều dậy thật sớm. Hoặc là chạy bộ, hoặc là đánh Thái Cực Quyền. Dĩ nhiên, còn có một vài người mặc trang phục màu trắng, luyện tập động tác đá chân Taekwondo, một số ít cũng rèn luyện ép chân, tập yoga.

Hôm nay thủ lĩnh GOD không mang đầu lạp, nhập gia phải tùy tục, y mặc một bộ quần áo bình thường. Một thân Nghiêm Nguyên Nghi lại là bộ quần áo thể thao trắng như tuyết. Hai người nhìn qua, giống như học sinh dậy sớm thể dục.

Nghiêm Nguyên Nghi nghe thấy câu nói này cũng không lên tiếng, bởi vì giọng điệu thủ lĩnh GOD hoàn toàn chính là kiểu thần tiên hạ phàm cao cao tại thượng, tới điểm hóa phàm nhân thành tiên thượng thiên.

Bất quá suy nghĩ kỹ, việc thủ lĩnh làm bây giờ, đích thật là tìm kiếm, biến người thành tiên.

Kẻ tu luyện đan kinh đại thành ngày xưa như Vương Trùng Dương, Lữ Đồng Tân, Trương Quả, Trương Tam Phong cũng chưa chắc cường đại được như vị “Thần” trước mắt này.

Đạo một vòng qua sân trường Bắc Đại, thủ lĩnh GOD và Nghiêm Nguyên Nghi tiếp tục đi lại, vòng vo qua mấy con phố, đi tới bên cạnh Di Hòa Viên.

Trong Di Hòa Viên, người luyện thần cũng không ít, đột nhiên, có một nữ tử ăn mặc tùy tiện, tóc được kết thành nhiều bím nhỏ tầm mắt nhìn vào Nghiêm Nguyên Nghi và thủ lĩnh GOD.

Nữ tử này ngay lúc bên hồ, hai chân đã tùy ý đứng lên, một tay ôm trước ngực, tay còn lại vươn ra hau đầu ngón tay, hướng về phía mặt hồ vẽ một bức tranh, tựa như đang lắng không viết chữ, tựa như đang chỉ trỏ.

“Võ Đang Kiếm Pháp? Thủ quyết Cửu Cung Kiếm?” Thủ lĩnh GOD nhìn thoáng qua, cũng biết nữ tử này đang dùng đầu ngón tay lắng không viết ảo là để làm cái gì.

Đó là một loại trang công trong Võ Đang Kiếm Pháp, dấu hiệu đặc trưng tồn tại trong suy đầu, lấy tay chỉ nhanh như chớp xuất ra bức tranh, lấy ý niệm chớp động khí huyết, cổ vũ tinh thần.

Cái đó và Đại Thủ Ấn yoga giống nhau, bất quá trong Đạo giáo lại gọi thứ này là “Kháp Quyết Họa Phù” (Bấm tay niệm thần chú vẽ bùa). Thủ pháp khí công Hỏa Lý Tài Liên của thủ lĩnh GOD cũng là loại thủ quyết này.

“Ồ, cô ta tên là Lạc Tiểu Manh truyền nhân của Võ Đang Cửu Cung Kiếm - Lâm Đình Phong, lần này sẽ tham gia Võ Đạo đại hội, là người đã đoạt giải quán quân trong vòng đấu loại.” Nghiêm Nguyên Nghi liếc mắt đã nhận ra cô bé này.

“Công phu rất thâm hậu, chỉ e quyền ý đã định hình” Thủ lĩnh GOD nhìn thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt. “Bất quá thủ quyết của Võ Đang Kiếm trái lại cùng với thủ pháp khí công Thông Bối Thảm Triều Quyền của ta lại cùng một nhánh, qua đó xem xem”.

Ngay khi thủ lĩnh GOD còn đang đi dạo tại sân trường, công viên ở Bắc Kinh, để tìm kiếm “phạm nhân” điểm hóa (làm phép) thành tiên. Lúc này Vương Siêu vẫn đang ở Paris.

Trong một căn nhà bí ẩn của vùng ngoại ô Paris, Vương Siêu đang giơ cánh tay lên, để trần đôi chân, lẳng lặng đứng yên, bàn tay dùng Tâm Ấn Thế Khai Giá Tử tùy ý lay động trên người, trong lúc đó lỗ mũi hô hấp, âm tiết biến ảo, vẫn như cũ là lục tự chân ngôn “Ông, mà, ni, bá, mẽ, hồng”.

Đường Tử Trần cũng khoanh chân ngồi ở phía trước cách đó không xa Vương Siêu, mắt nhắm lại, môi mím chặt giống như thủy tinh trong suốt, chỉ là lỗ tai dựng đứng, nghe Vương Siêu hô hấp, khí huyết, cốt tủy, xương cốt, nội tạng, cơ, hô hấp toàn thân chậm rãi vận động, thanh âm nối thành một mảnh chân ngôn.

Chân ngôn của Vương Siêu cũng không phải dùng miệng nói ra, mà là toàn thân từ trong cho tới ngoài, tất cả mọi vận động vang lên thành một mảnh, tự nhiên hòa quyện vào trở thành phát ra chân ngôn.

Hắn cứ đứng lẳng lặng như vậy, hô hấp đều đều, thế nhưng toàn thân trên dưới, một mảnh chân ngôn âm tiết nối liền, tạo thành một loại âm thanh kỳ diệu,

Loại âm thanh này giống như rất nhiều hòa thượng đạo sĩ đang phạn xưng niệm kinh (niệm kinh tiếng Phạn).

Nghe một hồi, lại hình như là rất nhiều tiên nữ quây chung quanh trên dưới toàn thân Vương Siêu đang hát vang lời ca tuyệt vời.

Đường Tử Trần nhắm mắt lại, cũng nghe đến nhập thần, trong lỗ mũi ngửi cả được mùi thơm ngát của cả phòng. Điều này đương nhiên là sau khi Vương Siêu ích cốc, đã tản ra mùi thơm ngát tự nhiên.

Vương Siêu cứ lẳng lặng đứng yên như vậy, cũng không có hoạt động gì, nhưng toàn thân phạn xưng quả thể (bao bọc quanh thân là những tiếng Phạn). Mùi thơm ngát từ hô hấp phát ra, một âm thanh, màu sắc, mùi vị, cảm xúc kỳ dị.

Trong lỗ tai Đường Tử Trần nghe, trong lỗ mũi ngửi, kiểu giống như xuất thần.

Đột nhiên, thanh âm vận động trong cơ thể Vương Siêu chợt chuyển, bộc phát ra hai âm tiết không phải là lục tự chân ngôn.

Hai âm tiết này tựa như một đao một kiếm, lúc chấn động, đem loại thanh âm hài hòa lúc đầu hể quét là sạch, chiếm lấy sát khí đằng đằng, tựa như hàng tỉ ma quỷ từ trong Tu la địa ngục đột nhiên lao ra, đầy ý nghĩ sát lục huyết tinh (giết chóc máu tanh), nhét đầy cả không gian.

Cái đó và phần đầu hai âm tiết hoàn toàn bất đồng, thoáng cái đã làm Đường Tử Trần bừng tỉnh.

“Tiên âm trập trập, dị hương mãn thất (âm thanh của tiên liên tiếp từng hồi, mùi hương lạ lùng tràn đầy khắp phòng). Đây là một phần đan đã ghi lại cảnh tượng phá không phi thăng, tiểu đệ, nếu như ở thời xưa, đệ đã phi thăng rồi.” Đường Tử Trần cười: “Bất quá cuối cùng, hai âm tiết đó của đệ là cái gì? Đằng đằng sát khí, mang theo ý cảnh máu tanh nồng đậm, giống như đó không phải là lục tự chân ngôn”.

387. Chương 380: Vương Siêu Đã Luyện Đến Cảnh Giới Phá Không Phi Thăng? (2)

Ví dụ như ghi lại việc hòa thượng thành Phật, đột nhiên trong lúc đó, dị hương ngập tràn cả phòng, sau đó có tiên nữ rắc hoa ca xưng, con người đã thành Phật.

Mà đạo sĩ phá không phi thăng, cũng là có dị hươg ngập phòng, sau đó từng hồi nhạc tiên, con người đã phi thăng thành Tiên.

Nhưng thật ra đây chỉ là khi tu hành đã đạt đến cao nhất, một chút cảnh tượng luyện công như ngũ tạng khí thịnh, tẩy tẩy phát thanh. Đương nhiên nhiên, có thể xuất hiện loại cảnh tượng thanh âm của người này, đương nhiên cũng kém thần tiên không đáng là bao, thể hiện đã tu luyện đến cảnh giới tối cao.

Nói cách khác, Vương Siêu bây giờ, đã đạt đến đỉnh cao thực sự, cũng chính là kiểu phá không phi thăng thời cổ đại. Bất quá việc đan kinh thời cổ đại, thậm chí là quyền kinh thời Dân quốc, đều là thích sử dụng việc thần nói để giải thích, miêu tả, thí dụ, ngược lại rất là bình thường.

Hồi Dân quốc còn chú trọng nhân vật tu tiên cứu quốc, như Trần Anh Ninh vv.vv, coi trọng thực tu, phản đối nói suông, cũng như võ công, chú trọng giết địch, không nói biểu diễn. Nhưng thật ra đều là tu luyện cốt tủy khí huyết thể lực.

“Lục tự chân ngôn hoàn toàn là để tẩy tẩy dịch căn. Giống như hai người Ba Nhĩ Mã, Tề Lạc Á, chỉ là kẻ tu hành thuần túy, không phải người luyện võ. Chữ Võ, mặc dù đã là lúc ngừng chiến tranh, nhưng muốn ngừng chiến, chỉ dựa vào miệng nói là không đủ, phải cần lấy bạo chế bạo. Vì vậy sẽ phải đi Tu la sát phạt ma quỷ. Hai âm tiết cuối của đệ, không phải dùng để tu luyện, mà hoàn toàn là để giết người. Hai âm tiết đó, bên trong Tẩy Tủy Kinh của Bạch Ngọc Phong đều chỉ hơi đề cập một chút, không có cụ thể, bất quá ta giao thủ hai lần cùng thủ lĩnh GOD, cũng lĩnh ngộ ra không ít sự việc, lại đúng lúc tìm tòi ra khiêu môn (bí quyết), Bát Quái Chương của Đường Môn chúng ta, sau này cần phải có thêm nhiều kiểu như hai âm tiết để luyện tập này”.

Trong quyền pháp, mượn thanh âm phát kinh, có thể hỗ trợ sự mạnh mẽ của quyền pháp, hỗ trợ sức lực của quyền pháp.

Ví dụ như dùng nắm quyền đánh người, đột nhiên lúc đó, chợt quất một cái, phé bộ khuếch trương, lực lượng cũng có thể đủ để trong thoát chốc dùng tới toàn bộ. So sánh với việc động thủ vô thanh vô tức, uy thế cũng lớn hơn nhiều.

Thế nhưng rốt cuộc việc đánh người, làm sao để phát thanh, điểm này có rất nhiều chú ý, các môn các phái cũng có những bí mật độc đáo.

Hai âm tiết cuối cùng của Vương Siêu có thể nói là phương thức bí mật phát âm cao nhất trong luyện võ, hoàn toàn là phối hợp quyền pháp giết người, dùng bạo chế bạo, cùng với dưỡng sinh, tu tính hoàn toàn không có quan hệ. Trong thuyết pháp Phật giáo cũng chính là Tu La chi âm (âm thanh địa ngục).

Mà loại Hổ báo lôi âm, Câu thiềm kinh, Lục tự chân ngôn, Tẩy tủy kinh này, toàn bộ đều dùng việc dưỡng sinh luyện thể (rèn luyện thân thể) làm chủ.

Có thể nói, hai âm tiết mới vừa rồi mới thực sự là phát âm võ học.

Võ là cái gì, võ là ngừng chiến, muốn ngăn cản chiến loạn, ngăn cản bạo hành. Dựa vào nói suông tất nhiên không được, dựa vào giáo dục đạo đức cũng không xong, cần phải giết người, cần phải dùng bạo chế bạo, đây mới là võ.

Hai thượng sư yoga Ba Nhĩ Mã, Tề Lạc Á cũng không biết điều này, mới không tính là kẻ học võ chân chính, chỉ là một kẻ tu hành mà thôi.

“Tiểu đệ, vừa rồi ngươi phát ra hai âm tiết đó, bầu không khí của tỷ cũng trở nên căng thẳng. Da đầu tê dại, hai âm tiết đó, hẳn là tổn thương thân thể, không thể sử dụng khinh thường, cũng không thể luyện tập thường xuyên”.

Đường Tử Trần nhú mày, quyền pháp của nàng cũng đã đạt đến cảnh giới thần diệu bất khả độ trác (thần diệu đến mức không thể không đặc đạo), Vương Siêu vừa nói ra, lập tức nàng đã biết.

“Không phải đã thương thân thể, mà là rất đã thương thân thể, so sánh, công phu dùng nội cương lẫm không đánh đến một tấc, còn chỉ đã thương đến huyết quản tâm tạng. Hai âm tiết này, sẽ là đã thương vào não. Luyện tập nhiều, sẽ trở nên ngớ ngẩn. Bất quá đệ đem hai cái phát âm đó, dung nhập vào trong Phiên Thiên Ân, đợi đến lúc Võ Đạo đại hội, sẽ làm cho thủ lĩnh GOD chết dưới chưởng của đệ”.

Vương Siêu lắc đầu, cũng đã biết, Bạch Ngọc Phong chú giải trong Tẩy Tủy Kinh Thiếu Lâm tại sao lại không đề cập đến hai âm tiết đó, mà chỉ nhắc tới lục tự chân ngôn.

Bởi vì lục tự chân ngôn, già trẻ đều thích hợp, nam nữ cũng có thể niệm, niệm cho ra công phu, không cho ra công phu, cũng không thành vấn đề, nhưng mà hai âm tiết “Trá!”, lại là đả thương vào não. Như là Lão Giá Tử Thái Cực Quyền, nguyên lai ngay từ đầu đã có một động tác dậm chân “Kim Cương Đảo Trùy”. Đường Tử Trần quan tâm chính là thương thể trên cánh tay Vương Siêu như thế nào.

Những ngày qua, nàng tự nhiên một tắc cũng không tời ở bên cạnh Vương Siêu, nhìn Vương Siêu ích cốc, vận khí, chuyển huyết, phát âm tẩy tủy, tu bổ xương cốt.

Hai người tựa hồ nhớ lại năm đó, ngày Vương Siêu sau khi đánh nhau bị thương, chạy đến biệt thự ở Thiên Tinh hồ dưỡng thương.

“Đã hoàn toàn khỏi rồi” Vương Siêu tùy thân ngồi xuống, vận động cánh tay một chút.” Bất quá tay thủ lĩnh GOD này thật đúng là lợi hại, xương cốt của ta đã luyện đến giống như tinh cương, y cứ nhiên một chiêu có thể tạo ra được vết rách, thật sự là thủ pháp quá âm trầm quỷ bí, bất quá lần sau, chiêu này của y đối với ta không thể dùng được nữa.”

Hắn bị một chiêu chỉ giáp (móng tay) “Tầm Ti Khiên” của thủ lĩnh GOD đánh trúng cánh tay trái, bây giờ chỉ nhẹ nhàng đẩy thôi, là cả căn phòng đều vang lên thanh âm chấn động. tựa như pháo luân châu, cương kinh không khí vù vù, rất hiển nhiên, thương thể đã hoàn toàn khôi phục lại như cũ, hơn nữa một chút di chứng cũng không còn.

Cốt tủy, xương cốt hắn đã cường đại đến trình độ mọc ra bốn mươi cái răng. Có thể thấy được năng lực tái sinh cường đại thế nào.

Bất quá thủ lĩnh GOD cũng giống như vậy, bị một trảo của Vương Siêu mắc rớt mấy lạng thịt, cách vài ngày lại dài ra.

“Ừ, Vốn cho rằng cần một tuần lễ, không nghĩ tới đệ bốn ngày đã có thể, đúng rồi, hôm nay đã báo cho các xã đoàn người Hoa ở Pháp, ngay khi tụ tập tại Võ Đang kiểm thuật đàn tràng, những tay chân tinh anh, song hoa hồng côn và nhiều cao thủ khác, cũng đang cùng nhau tụ tập lại, để tổ chức Võ Đạo đại hội.”

Đường Tử Trần thở dài một hơi: “Có lẽ sau Võ Đạo đại hội lần này, hôn lễ của chúng ta, có thể về nước cử hành .”

“Đúng vậy!” Ánh mắt Vương Siêu chợt lóe, Sau khi Võ Đạo đại hội tạo thành đại liên minh xã đoàn người Hoa trên toàn thế giới, hôn lễ giữa hắn và Đường Tử Trần vẫn thực sự có thể cử hành ở trong nước.

“Đệ trước tiên tại nước Pháp liên lạc cho tốt với các xã đoàn người Hoa ở đây, tỷ đi Nhật Bản một chuyến.” Đường Tử Trần nói.

“Đi Nhật Bản làm gì?” Vương Siêu sững sốt, hắn còn đang muốn cùng Đường Tử Trần nán lại thêm một thời gian nữa.

“Đương nhiên là cùng Tiểu Hoàn Tử liên lạc một chút, để khiến đầu (thủ lĩnh) Hoàng Võ Hội của nàng biết Đường Môn chúng ta rút nguồn tài chính lớn vào Võ Đạo đại hội. Đệ không phải là có ba tỷ mỹ kim sao, lấy tất ra cho tỷ, nam nhân có tiền chính là đôi bại, không thể để cho đệ có tiền.” Đường Tử Trần mỉm cười trên trọc một câu.

“Tử Trần, tỷ đã quên rồi, ta còn là tiểu bạch kiểm, không cần tiền cũng có thể đôi bại. Nơi này còn có Trương Đồng, tỷ đi Nhật Bản rồi, không sợ tiểu đệ ta ở bên ngoài....?” Vương Siêu cũng khẽ mỉm cười, cái miệng bắt đầu trở nên lấu cá.

“Tỷ không sao hết, miễn là đệ không sợ trong lòng có điều lo lắng, chết ở Võ Đạo đại hội.” Đường Tử Trần thoáng nhắm mắt lại.

Vương Siêu có bận lòng đã không được, Đường Tử Trần bận lòng càng không được.

“Ừ...” Vương Siêu trầm mặc một hồi, chuyển đề tài: “Chúng ta rút vào Võ Đạo đại hội lượng tài chính lớn, lần này có thể biến thành đại cổ đông tài trợ, thậm chí là cả việc an bài sân bãi, thời gian, đều có quyền lên

tiếng cùng quyền quyết định, trên thế giới này, có tiền thật sự là vạn năng.”

“Lần này đã muốn làm, sẽ phải làm nhiều hơn một chút, tốt nhất là đem các băng đảng mafia, Đảng 3K, Đảng Đầu trục, cùng với các boss của thế lực đen nước ngoài đều dính dáng hết vào, có thế thì mới thực sự là cuộc đại tẩy bài của các thế lực ngầm. Đáng tiếc, phía Thể Ủy của chính phủ ở quốc nội hông có năng lực, nếu không, tài chính của chúng ta rót vào quốc nội, để cho cử hành ở quốc nội, ngược lại sẽ hoàn mỹ.” Đường Tử Trần lắc đầu.

Một cuộc tẩy bài long trọng, trước nay chưa từng có, ngay khi hai vợ chồng Vương Siêu, Đường Tử Trần trong lúc đang nói chuyện với nhau, chính thức đã bắt đầu mở màn.

Cùng lúc đó, Hongkong, ở hào trạch (khu nhà cao cấp) của Hoắc Gia tại vịnh Thiển Thủy.

Trong hoa viên âm u yên lặng.

Có một thiếu nữ lẳng lặng hai chân ngồi xếp bằng, trước mặt là một quả duyên hồng đại cầu rất lớn (duyen: chì; hồng: thủy ngân)

Tư thế ngồi của thiếu nữ là ngồi mở rộng, cũng chính là song bàn, xích cước (đi chân trần), cước tâm hướng thiên (lòng bàn chân hướng lên trời), và lòng bàn tay đối lập nhau.

Ngón tay thiếu nữ quấn quanh, kết thành một cái ấn, chính là Tâm Ấn của Vương Siêu, mà ngón chân nàng, cũng đồng thời quấn lấy, cũng giống vậy kết thành một tâm ấn.

Thủ cước tương đối (tay chân đối ngược), tâm tâm tương ấn (ý hợp tâm đầu). Đây chính là thủ quyết vô thượng của tâm tâm tương ấn, do Vương Siêu sáng tạo ra, chỉ truyền trong nhà, người ngoài không biết.

Thiếu nữ này đương nhiên là Hoắc Linh Nhi!

388. Chương 381: Linh Nhi Và “việt Nữ Kiếm”

Hơn nữa đầu ngón chân cũng trơn nhẵn, không có một chút cảm giác chai sạn, thô ráp bởi do luyện công mang đến.

Tóm lại, đôi chân này nếu để người ta thấy được, nhất định sẽ có ý nghĩ kì quái, hận không được đi tới hôn hít vuốt ve một phen.

Bất quá nếu như bây giờ có một tay huấn luyện vệ sĩ cao minh nhìn thấy, sẽ phát hiện ra toàn bộ hô hấp của Hoắc Linh Nhi vô cùng kỳ quái.

Mỗi đợt hô hấp của nàng, phần bụng dưới hơi phồng lên, đồng thời vòng eo nhẹ nhàng vặn vẹo, động tác này khiến cho một hơi hô hấp ở phần bụng dưới khẽ xoay tròn, toàn bộ hô hấp đến bụng, sau đó vặn eo lắc hông, khiến cho phương pháp hô hấp xoay tròn ở bụng, trong Bát Quái Chương của Thái Cực Quyền, Hình Ý Quyền đều có, gọi là “Chuyển Đan”.

Thế nhưng, bên trong loại hô hấp này, nàng lại còn xuất ra rất nhiều động tác, trong đó xuất ra đột ngột nhất chính là hai lòng bàn chân của nàng, hai bàn tay đặt trên đầu gối hướng lên trời, cũng theo hô hấp hết phồng lên rồi xẹp xuống, tựa như nhịp quả tim đập.

Hơn nữa ngay trên đỉnh đầu của nàng, cũng hạ thấp xuống như vậy, chẳng khác nào quả tim đang đập!

Loại cảnh tượng này, làm người ta nhìn qua, giống như là Hoắc Linh Nhi xuất ra đến năm quả tim!

Hai lòng bàn tay, hai lòng bàn chân, đỉnh đầu cũng có một trái tim, theo nhịp hô hấp nảy lên.

Vì vậy, hô hấp của nàng khi ấy lập tức thông khí toàn thân, lên tới đỉnh đầu, xuống dưới tới lòng bàn chân, sang bên tới lòng bàn tay.

Loại phương pháp ngồi xếp bằng hô hấp ngũ tâm hướng thiên (5 trái tim hướng lên trời) này vô cùng tinh xảo. {phương pháp hô hấp ngũ tâm hướng thiên: cũng chính là Song bàn, chính là hai lòng bàn chân hướng lên trời, hai lòng bàn tay hướng lên trời, đỉnh đầu hướng lên trời. Trong Bách khoa toàn thư Thiếu Lâm võ học có nói, luyện đến ngũ tâm đều đập, giống trái tim người, không biết là có phải các hòa thượng viết sách thổi phồng - Tác giả}

Bất quá Hoắc Linh Nhi ngồi, tựa hồ hô hấp lúc đó đã giữ đủ kinh, lúc ấy toàn thân khê đỏ lên, theo đó da dễ nóng như lửa, lại không ra mồ hôi.

Tình huống như thế, giống như là kiểu thẹn thùng đỏ mặt. Chỉ bất quá, giờ đây Hoắc Linh Nhi là toàn thân thẹn thùng, toàn thân đều hiện ra một loại màu sắc của loại hoa hồng thắm.

Đột nhiên trong lúc đó, da dễ toàn thân nàng đỏ đến độ giống như nhỏ giọt được xuống đất, đã đến mức cực hạn, “bá!”. Nàng tung người nhảy lên, thân hình lắc mạnh, cước bộ nhảy về trước, như một mũi xẻng, thật giống như đá banh, mạnh mẽ xúc vào Duyên hồng đại cầu trước mặt.

“Linh...” (tượng thanh tiếng chuông)

Duyên hồng đại cầu nặng đến ba bốn trăm cân vậy mà một phát đã bị xúc lên. Thủy ngân bao bọc bên trong chày chuyển động, phát ra âm thanh như tiếng chuông bạc.

Hoắc Linh Nhi nhẹ nhàng đỡ lấy, một tay nâng bả cầu bị xúc lên, ổn định vững chắc, khí tức chỉ khê thổ một chút, cũng không tỏ ra cố hết sức.

Một nữ hài tử khéo léo, nâng Duyên hồng đại cầu còn nặng nề hơn so với cơ thể con người, nhìn qua có chút kinh thể hãi tục!

“Rống!”

Nâng đại cầu, Hoắc Linh Nhi đột nhiên vận khí, từ trong cổ họng dữ dội thoát ra một âm thanh, ngón tay mảnh khảnh đột nhiên gân xanh từng sợi nổi lên, lật qua lật lại một trảo, móc vào quả cầu nọ, xung quanh toàn thân trên dưới bắt đầu thông thả xoay tròn.

Hoắc Linh Nhi thông thả đánh ra một bộ công phu, hai tay thay phiên tung trảo vào Duyên hồng đại cầu, phía dưới ngón chân cũng cào, một trước một sau, xoay tròn vận qua, tiến thoái có cách, hai tay trảo chuyển liên tục ở Duyên hồng đại cầu, làm quả cầu chậm rãi chuyển động.

Kiểu tình huống Hoắc Linh Nhi đánh ra bộ quyền này giống như là Triền Cương Ti vào Duyên hồng đại cầu, căng mà chặt, thổ không nổi.

Không bao lâu sau, tựa hồ Hoắc Linh Nhi dùng hết khí lực, mới ngừng lại được, từ từ thu lại, toàn thân thả lỏng, nhưng thần thái hồng hào, tựa hồ tinh thần sung mãn, trình độ lại tăng thêm một tầng!

“Ài, vẫn không thể phát kinh, mở rộng toàn thân, để đạt cảnh giới thể hô hấp bốc ra khí trắng. Thể lực luôn bị xui xẻo một chút như vậy.”

Sau khi dừng lại, Hoắc Linh Nhi lại thổ dài, nàng luôn cách phát kinh một chút, hơi mồ hôi toàn thân bốc lên trắng như sương, hình như còn kém cảnh giới thể hô hấp như một cái bếp lò một chút, loại thể hô hấp này chính là hóa kinh.

Nhưng Hoắc Linh Nhi cũng cảm giác, bụng dưới của mình vẫn không thể nào thông, ám kinh khó có thể vận chuyển thông suốt.

“Cha, sao người lại tới đây?”

Hoắc Linh Nhi sau khi thu công, chợt nhìn thấy cha mình, thần sắc khuôn mặt Hoắc Gia Tư Bản Đại Ngạc có chút u sầu, đi vào từ phía sau cánh cửa sắt sân trong vốn vẫn đóng thật chặt.

“Linh Nhi, con đã làm tốt trong vài tháng vai trò địa trạch nữ, mỗi khi ăn cơm, uống nước đều ở chỗ này, cũng giống như hòa thượng đạo sĩ bế quan. Ta hôm nay vừa lúc rảnh rỗi, tới đây thăm con một chút, con có vẻ không được khỏe, hay là ra ngoài đi lại một chút đi.”

Nguyên lai sau khi Hoắc Linh Nhi từ Bắc Kinh tham gia vòng tuyển chọn Võ Đạo đại hội của Thể Ủy (Ủy ban Thể thao) trở về, đã giam mình khóa kín cửa trong hào trạch, khổ luyện quyền pháp, nửa bước không rời khỏi phòng, mà ngay cả ăn uống mỗi ngày đều phải do người mang vào. Nhất thời giam mình trong thời gian mấy tháng, đến cửa cũng không ra, thật sự là làm cho vị Đại Ngạc của Hoắc Gia này lo lắng.

“Chẳng phải con vì để tham gia Võ Đạo đại hội mới bế quan sao? Cái kim kiếm đó, con nhất định phải lấy được.” Đôi mắt Hoắc Linh Nhi nhìn bầu trời.

“Cái gì mà Võ Đạo đại hội với không phải Võ Đạo đại hội, con không cần tham gia.” Chân mày của phụ thân Hoắc Linh Nhi nhăn chặt.

“Tại sao?” Hoắc Linh Nhi sững sốt.

“Cái thứ đó, thực ra chẳng qua là cuộc tranh đấu mang tính chất buôn bán thôi, tham gia hay không cũng không sao cả. Nhưng gần đây đã bị biến chất. Ta nghe nói, có rất nhiều tổ chức xã hội đen, muốn mượn cơ hội lần này để liên minh, tẩy bài, hợp tác. Mà ngay cả vài đại lão Đường Khẩu của Tân Nghĩa An, 14K, Hòa Thắng Hòa, Phúc Nghĩa Tân, Liên Anh Xã và một số nữa của chúng ta ở Hongkong cũng đều hăm he ngó chăm chăm vào Võ Đạo đại hội lần này. Tình hình rất là phức tạp. Phía trên đó nhất định là sẽ có một cuộc sống máu với nhau. Con đi tham gia thật quá nguy hiểm” Phụ thân Hoắc Linh Nhi đương nhiên là kẻ rành thông tin, thoáng cái đã có được rất nhiều tin tức bên trong.

Đích xác, nếu như nguyên lai Võ Đạo đại hội chỉ là một cuộc tranh tài đánh đấm có sức ảnh hưởng, thể nhưng giờ đây, hướng gió đã dần dần đổi chiều, có rất nhiều thế lực xã hội đen đã nhúng tay, đã biến thành một đồng rối loạn.

“Tại sao có thể như vậy được?” Hoắc Linh Nhi ngạc nhiên nói.

“Cũng phải nói đến cái tay sư phụ Vương Siêu đó có quan hệ rất rộng, vào ngày hôm nay, Đường Môn đã tài trợ cho giới thể dục Hàn Nhật với con số tài chính là mười lăm tỷ Mỹ kim, dùng tiền để đề cao đẳng cấp. Gia tộc Lạc Khắc Phi Lặc (Rockefeller) lúc trước cũng đã bơm tiền vào bên trong rồi. Đồng thời, Đường Môn, Hồng Môn, Đại Quyền, Hoa Thanh, một vài xã đoàn khác đều tỏ thái độ muốn tham gia Võ Đạo đại hội lần này, trừ cái đó ra, lại còn thêm rất nhiều xã hội đen nước ngoài cũng biểu thị đầy hứng thú say mê với cuộc thi đánh lộn được tổ chức tại châu Á lần này. Thêm nữa, có vài tên Vua cờ bạc chợ đen quốc tế, đã mở sòng, cá độ sự thắng bại của của một vài thành viên ở đại hội lần này rồi! Cục diện phức tạp như vậy đó, thực sự là quá hung hiểm đi.”

Phụ thân của Hoắc Linh Nhi vừa nhắc tới vài thông tin mà bản thân lấy được cũng có chút đau đầu.

Với một đại phú hào đứng số một số hai ở Hongkong như lão, lại thêm gia thế, thân phận có mối quan hệ tốt đẹp với giới cấp cao trong nước, trên thế giới này có rất ít chuyện có thể làm cho lão nhũn mày như thế.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác sự tình của Võ Đạo đại hội này, thực sự khiến lão cảm thấy bản thân mình bất lực. Toàn bộ bang hội người Hoa trên thế giới, hắc đạo bạch đạo, thậm chí dính dáng đến cả Hàn Quốc, Nhật Bản, cùng Mafia, và còn rất nhiều thế lực ngầm lớn đến phát sợ nữa, tất cả thế lực như vậy tổng hợp lại, đủ để có thể dẫn đến chiến tranh thế giới.

“Sư phụ của con...” Ánh mắt Hoắc Linh Nhi chợt lóe, “Nếu là như vậy, con càng phải tham gia.”

“Linh Nhi, con.....” Phụ thân Hoắc Linh Nhi lắc đầu, bất chợt thở dài: “Gã thanh niên Vương Siêu này cũng có khả năng, nếu như không có cái thân phận nặng nề đó, làm con rể của Hoắc Gia ta cũng không tệ, chỉ là, gã đó quá mạnh, thế lực dính dáng quá lớn, cũng quá khủng bố.”

“Cha, người yên tâm, con là đứa có chừng mực mà, ở nhà nhiều ngày mẹ người đi như vậy, có lẽ con nên ta ngoài đi lại một chút.” Hoắc Linh Nhi sờ sờ bàn tay mình.

“Con đi đâu?”

“Tần bộ cho đỡ buồn thôi.” Hoắc Linh Nhi quay đầu bước vào trong phòng của mình.

“Vậy con cẩn thận một chút.” Phụ thân Hoắc Linh Nhi thở dài lần nữa, lão tựa hồ cảm giác hơi thở của cả đời mình đã thở ra hết.

Sau khi Hoắc Linh Nhi trở vào bên trong phòng, tắm rửa sạch sẽ, bắt đầu thu dọn lại đồ đạc.

Trên giường của nàng rất đơn giản, chung quanh trên giá sách ngoại trừ bày đầy một số bộ sách quyền phổ võ học, đạo gia đan kinh, quyền kích giao đẳng ra, trên giường còn có một cuốn tiểu thuyết võ hiệp đang mở.

Cuốn tiểu thuyết võ hiệp đó mỗi ngày trước khi đi ngủ nàng đều lật xem một chút, là cuốn “Việt Nữ Kiếm” của Kim Dung.

Tình tiết bên trong rất ngắn gọn, lúc Ngô-Việt tranh bá, Việt nữ A Thanh đã chịu lời mời của Phạm Lãi, làm huấn luyện kiếm thủ cho Việt quốc, cuối cùng sau khi đánh bại Ngô, Phạm Lãi cùng Tây Thi đoàn tụ với nhau, Việt nữ A Thanh vì Phạm Lãi, đã nhập hoàng cung, một cây trúc côn, hai nghìn thiết giáp, nhất định không thể ngăn chặn!

“Một người một cây kiếm trúc, hai nghìn thiết giáp, nhất định không thể ngăn chặn! Ài! Thật sự là nghiêm nghị như thần, tuy rằng không chiếm được người yêu của bản thân, nhưng khí thế như vậy, phong vận như thế.... Ta nếu có thể xuất hiện trước mặt sư phụ như vậy, cho dù sư phụ không thương ta, cũng không uổng cuộc đời này. Đáng tiếc, đáng tiếc quá...”

Một con người, một cây trúc, vì người mình yêu, đột nhập hoàng cung, hai nghìn thiết giáp, nhất định không thể ngăn chặn!

Ánh mắt Hoắc Linh Nhi mê đắm, cố gắng đem hình tượng mình hòa cùng vào với A Thanh trong “Việt Nữ Kiếm”, đáng tiếc là khó khăn như vậy đó.

Tình huống giờ đây, cũng tương tự như vậy. Đáng tiếc, Hoắc Linh Nhi không có được năng lực của Việt nữ A Thanh, không thể đột nhập Đường Môn, dùng năng lực cướp đoạt lại Vương Siêu.

“Không biết sư phụ lúc này đang làm gì? Thôi được, đi thăm hán một lần cũng tốt.”

Thu dọn đồ đạc, Hoắc Linh Nhi do dự chỉ trong chốc lát, quay số điện thoại của sư đệ Đàm Văn Đông.

“Sư phụ ở Paris nước Pháp....” Trong điện thoại truyền đến tin tức của Vương Siêu.

Trái tim Hoắc Linh Nhi trong khoảng khắc đó đã bay qua thiên sơn vạn thủy đến Paris.

Lúc này, Vương Siêu đang bên trong Võ Đang kiếm thuật đàn tràng ở phố người Hoa, Paris nước Pháp.

Lần mở hội mấy ngày trước, đã bị thủ lĩnh GOD đột ngột xông vào phá rối. Bây giờ Vương Siêu chính là đang cùng với các Đại Lão và một vài bọn tay chân chủ chốt của những xã đoàn người Hoa đó thêm lần nữa mở hội.

Chứng kiến sự thần uy của Vương Siêu khi đại chiến với thủ lĩnh GOD, một vài đám tay chân trẻ tuổi chủ chốt ở đây đều kính ngưỡng đối với thân thủ thâm sâu thần hồ kỳ thần của Vương Siêu. Hơn nữa, mấy ngày qua, các Đại Lão của xã đoàn cũng nghe được tin tức bí mật Tổ chức ám sát GOD giải tán. Bọn họ cũng chẳng biết tình hình cụ thể, nhưng có thể nhìn ra được, mấy vị Đại Lão này đối với Đường Môn, Vương Siêu đều tràn đầy kính sợ.

Rất tự nhiên, tối thiểu sự uy nghiêm của Vương Siêu trong xã đoàn người Hoa nước Pháp đã tăng lên một bậc.

Một tiểu đội tinh anh liên minh giống như Tổ chức Hình cảnh quốc tế, được tổ chức bên trong xã đoàn người Hoa nước Pháp. trong đó thành viên chính là đám tay chân chủ chốt của các xã đoàn, một số “song hoa hồng côn”

“Quyền pháp các người rất tốt, rất là tốt, có sát khí, có ngoan kinh, lão Trình, ông cứ nói đi.”

Đám người kia cần phải tổ chức, đương nhiên cần phải huấn luyện một chút kỷ luật, nếu không dù vũ lực có cao tới đâu, cũng sẽ tan bầy xê nhé. Vương Siêu gặp dịp Trình Sơn Minh ở đây, có thể coi như làm huấn luyện viên.

“Cái đó là dĩ nhiên, đang ngồi đây đều là những bang phái thực chiến chân chính ở nước Pháp, dùng chém giết để nổi danh.” Trình Sơn Minh cũng rất hài lòng với đám người này.

“Hừ! Quyền pháp bọn chúng mà kêu là rất tốt sao? Lại còn có sát khí, có ngoan kình? Trong quân đoàn Tử Sắc của bọn ta ở châu Phi, loại nhân vật như thế này có ngàn vạn”.

Đúng lúc đó, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, rất chua ngoa.

Âm thanh đó phát ra từ một thiếu niên ngồi bên cạnh Trình Sơn Minh. Thiếu niên này chính là phó tư lệnh quân đoàn Tử Sắc mà Đường Tử Trần mang tới - Vũ Văn.

Vương Siêu vừa nghe thấy lời này, chợt nhíu mày.

389. Chương 382: Ta Tối Để Đánh Chết Người!

“Đường Môn các ngươi tuy rằng mạnh, nhưng có điều quá kiêu ngạo”.

“Tiểu tử, miệng còn hôi sữa, mà mạnh mẽ quá thể”.

“Được hay không, còn phải luyện thêm nữa, quyền pháp của ta tuy không bằng sư phụ Vương Siêu nhưng thu thập cái loại tuổi tử miệng hôi sữa như ngươi cũng thật dễ dàng”.

Phó tư lệnh quân đoàn Tử Sắc Đường Môn châu Phi - Vũ Văn vừa dứt lời chua ngoa kia xong, bọn tay chân có chút thực lực ở đây thần sắc trên mặt đều đã lộ ra vẻ tức giận.

Lời đó của Vũ Văn là làm tổn thương người ta, đối lại với bất cứ kẻ có khả năng hàm dưỡng tốt cũng không thể chịu được, huống chi nhóm người ở đây toàn là đám cao thủ dùng chém giết để tung hoành nước Pháp?

Kể luyện võ không thể chịu nhục, cái đó cùng hàm dưỡng không quan hệ, một lời không hợp là vùng chân vùng tay máu tươi lênh láng, đó là điều rất bình thường. Bây giờ một câu nói kia của Vũ Văn, lập tức đã kéo bầu không khí đến độ khẩn trương nhất, bằng hữu biến thành địch nhân.

“Vũ Văn, tất cả mọi người là bằng hữu, cậu thôi đi, vả lại các vị đều là người luyện gia tử. Nói thật ra, võ công của các vị trong giới võ thuật toàn cầu đều được cho là nhất lưu cao thủ. Ta đã từng cùng Lữ Lão Lộc đẳng cấp danh gia của Hồng Môn nước Mỹ bọn họ giao thủ, năng lực thực chiến của bọn họ cũng chưa chắc đã bằng các vị đang ngồi đây.”

Vương Siêu nhíu mày, nhìn Vũ Văn, nhẹ nhàng giương mí mắt lên. Trong lúc nói chuyện hần vô cùng bình thản, cũng cố gắng đề cao đám người ở đây một chút.

Song phương giờ đây là bằng hữu, là đối tượng hợp tác, đối với bằng hữu Vương Siêu luôn luôn cởi mở, không bao giờ châm chọc, cũng chưa bao giờ chỉ vì đối phương năng lực thấp, quyền pháp thường mà coi rẻ....

Nghe thấy Vương Siêu nói, sắc mặt đám tay chân có chút hòa hoãn. Danh gia quyền thuật Lữ Lão Lộc của Hồng Môn nước Mỹ đều là bậc đại tông sư, danh tiếng so với bọn họ cũng lớn, nhưng từ trong miệng Vương Siêu nói ra lại cùng bọn họ không cách biệt lắm, bọn họ đương nhiên vô cùng nở mày nở mặt.

Vương Siêu là ai? Thoáng cái giờ đã ngồi vào chỗ cao thủ đệ nhất thiên hạ, so với Tôn Lộc Đường hồi thời kì Dân Quốc được xưng là một tay đệ nhất thiên hạ, những lời từ trong miệng hần nói ra, phân lượng không hề giống nhau.

“Kể thiếu niên có ngạo khí là rất tốt, nhưng quá kiêu ngạo. Ài...” Trình Sơn Minh cũng là một nhân vật cáo già, đương nhiên nhìn ra được gã thiếu niên Vũ Văn này nhìn Vương Siêu không vừa mắt, bất quá đó là thuộc về tình huống nội bộ của Đường Môn, hơn nữa gã Vũ Văn đó lại là bộ đội chính quy Đường Môn châu Phi của Đường Tử Trần, hần thân là Đại Lão Hồng Môn Canada, đương nhiên nhúng tay vào sự tình nội bộ của Đường Môn là việc không hay.

“Bộ đội tinh nhuệ không phải là một đám ô hợp, cũng không phải là một đám vũ phu chỉ biết đánh lộn.” Vũ Văn nhìn vào mắt Vương Siêu, không hề tránh né, trên mặt treo một nụ cười lạnh nhạt: “Hơn nữa, tổ chất đám người này đúng là cao không quá mặt bàn, chỗ trọng yếu của Đường Môn bọn ta đều là sự tinh nhuệ,

việc huấn luyện đội ngũ Đường Môn là ta phải có trách nhiệm, là Tử Trần phải có trách nhiệm, không hề cần lủ rác rưởi. Vương Siêu, ngươi là người lãnh đạo Đường Môn Nam Dương, Thế nhưng đã huấn luyện ra cái đám bộ gì thế? Một đám bộ đội long xà lẫn lộn, tất cả thì ra đều toàn là lão nhân, đám người này không có kỷ luật tổ chức, không thể nào huấn luyện được, chỉ biết càng làm càng loạn, ra ngoài đánh nhau với người ta, sẽ bị người ta đánh chết”.

“Hử...” Ánh mắt Vương Siêu càng nhíu chặt lại, chỉ là một động tác đơn giản, nhưng khiến cho không khí càng ngày càng ngưng trọng. “Cậu nói nhiều như vậy, muốn nói rằng ta đã quản không tốt Đường Môn Nam Dương? Hử?”

Đối với gã thiếu niên Vũ Văn này, trái lại Vương Siêu cũng chẳng hề quan tâm, dù cũng biết Vũ Văn có địch ý với mình. Đơn giản là vì chuyện se duyên giữa mình và Đường Tử Trần. Hơn nữa lại đột nhiên nổi bật trong Đường Môn, độc bá thiên hạ.

Đường Tử Trần phong hoa tuyết đại, quyền pháp cao siêu, nghiêm nghị như thần, một nữ tử như vậy, muốn bảo không có kẻ hâm mộ là không có khả năng, nhưng thật ra năm đó đi theo nàng thành lập Đường Môn có rất nhiều người, đều là những kẻ đã bị khí chất siêu nhiên của nàng áp đảo, do đó cùng nhau đã khai sáng nên tổ chức khổng lồ Đường Môn. Thậm chí bao gồm trong đó cả Triệu Quang Vinh, năm đó đều là kẻ ngưỡng mộ Đường Tử Trần.

Wương Siêu cũng biết chuyện se duyên giữa mình và Đường Tử Trần đã bị rất nhiều nhân vật lợi hại ghen tị. Bất quá hắn cũng không quản.

“Hử... Không nói những thứ khác, đám bộ đội rồng rắn này, thoát nhìn ta thấy thực tức cười.” Vũ Văn đối mặt hỏi ngược lại Vương Siêu, gã cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

“Những điều này là sự tình nội bộ của Đường Môn chúng ta, có thời gian hãy đợi Đường Tử Trần về rồi giải quyết.” Vương Siêu lắc tay, cũng không muốn cùng gã thiếu niên Vũ Văn này tiếp tục tranh luận thêm nữa.

Lúc này tuy rằng Vũ Văn đang chống lại hắn, nhưng Vương Siêu cũng không đến độ có ý muốn động thủ giết người. Vũ Văn là thành viên chính quy của Đường Tử Trần, hơn nữa cũng chưa từng phản bội, một lời bất hòa giết chết y sợ rằng sẽ khiến cho trong ngoài Đường Môn mất đoàn kết.

Hắn tuy rằng là thiên hạ vô địch, nhưng giết người cũng không thể không có quy tắc. Hơn nữa lại là người một nhà, quan trọng hơn là có ánh mắt Trình Sơn Minh ở một bên, hắn không thể làm cho lão Trình mất mặt mũi được.

Hơn nữa bây giờ hắn tu dưỡng ôn hòa, kiểu như cũng không có sát tâm, cũng không dễ dàng tức giận được, chỉ bất quá khi đã có sát tâm, sẽ có kẻ phải chết.

“Vả lại, có vài vị phó tư lệnh quân đoàn Tử Sắc của chúng ta đều muốn biết một chút về uy phong của quân đội Đường Môn Nam Dương, để xem xem Đường Môn Nam Dương rốt cuộc kinh doanh làm ăn ra làm sao, tổ chức một môn phái cũng không phải chỉ vài kẻ luyện võ là có thể cheo chống được.”

Vũ Văn nghe thấy lời nói đó của Vương Siêu, đứng dậy, muốn xoay người rời đi.

“Boong!”

Một lưỡi đồ đao sáng chói ngăn cản bước chân của Vũ Văn.

“Ngươi xem thường bọn ta, luyện tập nào?”

Người ngăn cản bước chân của Vũ Văn chính là Tiết Tuyết của Hoa Thanh Bang. Sát trư đồ đao (dao chọc tiết lợn) chính là binh khí đặc trưng của hắn, đã từng dưới con dao này trong vài giây đồng hồ chọc lủng bụng lõm ruột hơn mười tên xã hội đen nước Pháp.

“Thì ra là đầu bếp.”

Vũ Văn thấy có kẻ cản đường, lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiết Tuyết.

“Không tệ, ta là đầu bếp mới vào nghề, mổ heo, giết dê đều rất thạo.” Ánh mắt Tiết Tuyết nhìn chằm chằm vào Vũ Văn, ánh mắt giông như nhìn một con dê con sắp sửa được làm thịt.

“Muốn chết mà.”

Trong miệng Vũ Văn phun ra hai chữ, tay quơ quơ, trên tay không biết lúc nào đã rút ra một thanh chủy thủ. Thanh chủy thủ này đen nhánh, lấp lánh cứng chắc sáng bóng, quan trọng hơn đó là chuôi thanh chủy thủ thật giống một con rắn hổ mang, mà thân thanh chủy thủ cũng quay co uốn lượn hình rắn, sắc bén nhọn hoắt làm cho kẻ khác thoáng nhìn qua mà lạnh cả người.

Thanh chủy thủ hình con rắn xuất hiện trong tay Vũ Văn, sống động như rắn sống, đột nhiên chạy toán loạn! Làm người ta không kịp đề đề phòng, hướng ánh mắt về phía Tiết Tuyết.

Tiết Tuyết cũng không ngờ rằng một thiếu niên trẻ tuổi hầy còn chưa trưởng thành như Vũ Văn lại xuất thủ nhanh đến vậy, ác đến vậy. Thanh chủy thủ như là có linh tính.

Không sai, chủy thủ hình xà trong tay Vũ Văn cũng giống như đại thiết thương của Lưu Mộc Bạch, hay kiếm của Lâm Đình Phong vậy, khi sử ra đều có linh tính.

Song Nhân Thụ Công (hai con mắt đều bị tấn công), đao pháp của Tiết Tuyết cũng không phải trò đùa, “Xoàn Xoạt!”. Con dao bắt đầu xoay xung quanh đầu của mình dạo một vòng, con dao sáng như tuyết giống như biến thành một cái khăn đội đầu, đem đầu của bản thân mình bao phủ lại.

“Triền Đầu Khỏa Nào!” (Khăn lụa quấn đầu)

Một chiêu kinh điển trong đao pháp, một chiêu thực dụng để đối phó với súng đạn và trường kiếm bay đến đầu.

Hơn nữa, lần này Triền Đầu Khỏa Nào của Tiết Tuyết biên độ phạm vi hơi rộng, trong thủ có công, chỉ một chiêu đã bao bọc lấy chủy thủ hình rắn của Vũ Văn, đón đỡ ngược, đột nhiên cuộn tới đây, một đao bổ về phía đầu Vũ Văn, thế đao bén nhọn, như muốn phá tan đầu thiếu niên này!

Bình khí hai người giao thủ một hồi, lập tức lộ ra sự hung hiểm, sinh tử.

“Đang!”

Đồ đao bổ tới được nửa đường chợt dừng lại.

Nguyên lai là thanh chủy thủ hình rắn trên tay Vũ Văn đột nhiên lại chạy loạn, tựa như con rắn độc chuyển động, trực tiếp chọc xuyên vào thân đồ đao. Đồng thời đứng vào lúc chọc đó hấn vung tay, đồ đao trong tay Tiết Tuyết mạnh mẽ bị đánh văng đi, cắm đánh phạt một nhát, chọc xuyên lên trần nhà.

“Một chiêu Bát Quái Xà Hình khá lắm! Bát Quái Chưởng thực sự đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh”.

Ánh mắt Trình Sơn Minh xem hai món binh khí va chạm nhau đã thập phần rõ ràng. Vũ Văn vận dụng chính là đao pháp Bát Quái Xà Hình, hơn nữa chủy thủ hình rắn của hắn

vừa lùi vừa tiến, bên trong lại mang theo thương ý của Bát Quái Đại Thương Thất Tinh Can Tử, lực đạo xảo diệu, trong quỷ bí có hùng hồn, quả nhiên là một kẻ hành gia của Bát Quái Chưởng.

Với việc luyện Bát Quái Chưởng, là đồng môn, Trình Sơn Minh cũng nhận thức được tay Vũ Văn này, là người trẻ tuổi xuất sắc nhất có Bát Quái Chưởng gần bằng Vương Siêu, thập phần ái tài, cho nên cũng không hy vọng việc huyền nao giữa Vương Siêu và Vũ Văn không thể thu thập, tổn thất một nhân tài khó kiếm.

“Không được!”

Ngay sau khi Vũ Văn tung một chủy đánh bay đồ đao của Tiết Tuyết, đơn chưởng phủ kín, đẩy hướng ra phía ngoài, đỡ được một quyền của Tiết Tuyết, tiếp đó tiến thân, chủy thủ trên tay thoáng một cái, chợt sử ra một chiêu “Tiểu Hỏa Diễm Toàn Tâm” (ngọn lửa nhỏ nắm chặt quả tim), trực tiếp hướng đến chỗ trái tim đối thủ.

Chiêu “Tiểu Hỏa Diễm Toàn Tâm” này là bí thủ trong Bát Quái Đường Môn, động thủ là hướng về phía trái tim địch nhân bao bọc lấy, tất sẽ lấy mạng người ta.

Trình Sơn Minh cũng biết chiêu thức ấy, vừa nhìn chiêu Vũ Văn sử ra, cũng biết sự tình đã rắc rối. nhưng đi trước một bước để ngăn cản đã không còn kịp, huống chi kể cả là hắn có xuất thủ, cũng chưa chắc tiếp xúc được với chủ thủ của Vũ Văn.

Ngay khi Vũ Văn sắp sửa đâm vào tim Tiết Tuyết thì đột nhiên có một cánh tay chắn ngang, giống như là dùng chưởng tay không cứng rắn chọc vào chủ thủ hình rắn sắc bén tới cực điểm.

“Kể cả là khối thép thuần cũng cản không nổi chủ thủ đâm vào, tay không có thể ngăn được sao?”

Chỉ nháy mắt, ý niệm đó trong đầu Vũ Văn lướt qua còn nhanh hơn chớp, cánh tay đột nhiên đưa ra, từng tấc xương cốt toàn thân bạo phát, thôi thúc cánh tay hướng về phía trước mãnh liệt.

Thế nhưng, chủ thủ vừa mới đâm vào bàn tay này, Vũ Văn tựa hồ cảm giác được cái chủ thủ đâm vào là da thịt, cánh tay này đột nhiên thoáng một cái cổ tay dẹt lại, phẳng phất như cổ rắn.

Xuất chỉ như rắn thè!

Móng tay dài hai thốn đột nhiên đâm tới, dùng mắt thường không cách nào phát hiện được tốc độ đánh vào trên thân chủ thủ.

“Băng!”

Vũ Văn chỉ cảm thấy toàn thân rung động, chủ thủ trên tay lại có chút tư thế chần chừ không vững, cả cánh tay cũng đồng thời tê dại.

“Đối phương sao lại lợi hại vậy!” Vừa kinh ngạc, hắn vừa phản ứng cũng vô cùng nhanh nhẹn, thật giống như bậc thích khách cao minh thời xưa, cước bộ vọt ngược thân thể dùng bộ tử “Đạp Tuyết Tầm Mai” trong Bát Quái Thân Pháp, chỉ nháy mắt đã lách ra hơn ba mét.

Chuỗi thân pháp như vậy, hắn sử ra vừa kịp, bộc lộ ra thân thủ đã nhạy cảm tới cực điểm.

“Là người!”

Kẻ lạ mặt giải vây cho Tiết Tuyết chính là Vương Siêu, dưới tình huống như vậy cũng chỉ có hắn mới có thể giải vây.

Thủ pháp vừa rồi hắn giải vây chính là “Tầm Ti Khiên” trong “Thông Bối Triền Quyền” của thủ lĩnh GOD.

“Đến điểm là dừng.” Vương Siêu nhìn Vũ Văn lắc đầu.

“Bọn ta chưa đến điểm đâu, hoặc là giết người, hoặc là bị người giết.” Đôi mắt Vũ Văn im lặng, cánh tay giấu ngược thanh chủ thủ ra sau lưng, trong lòng thất kinh “Lại có thể dùng tay không đón lấy chủ thủ của ta! Thật sự là..... Bất quá ta cũng sẽ vượt qua người, vượt qua người, không đến mấy năm đâu.”

Bát Quái Xà Hình chủ của Vũ Văn là một chủ thủ hình rắn đặc biệt dài một xích lẻ ba tấc, tuổi tuy còn nhỏ nhưng cũng đã giết không biết bao nhiêu người. Hơn nữa có thể đem Bát Quái Chương Pháp dung nhập vào bên trong chủ thủ, ở châu Phi đã tấn công lũ rắn độc, quyền pháp thâm sâu đến nỗi có linh tính.

Lúc hắn còn ở châu Phi, đã từng đụng phải loại cao thủ như Đường Toái Vân Morgan, cũng khiến đối phương có điều cố kỵ, do đó bảo vệ tính mạng của mình.

Chủ thủ của hắn, cũng như kiếm của Lâm Đình Phong, một chiêu kiếm của Lâm Đình Phong mà ngay cả Ba Lập Minh cũng phải tránh né trước mũi nhọn.

“Đây là sự tình của Đường Môn Nam Dương ta, người hãy làm tốt công tác của người đi, chuyện đó của ta sau này, không cần người nhúng tay vào” Vương Siêu chấp tay sau lưng.

“Hừ!” Vũ Văn thêm lần nữa hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Lần này những kẻ tại đây không có ai ngăn trở hắn, cũng không có ai lại dám khiêu chiến. bản lĩnh mới vừa rồi đã cho thấy một chút thực lực của hắn. Ngay cả Tiểu Tuyết lợi hại nhất cũng suýt chút nữa chết trong tay hắn, mọi người ở đây không có ai tự cho mình là có thể sánh được với kẻ cầm đao của Hoa Thanh Bang, chỉ có thể trở mắt nhìn gã thiếu niên Vũ Văn đi ra ngoài.

“Lão đệ, người trẻ tuổi vốn có chút ngạo khí là bình thường. Lão đệ người là thiên hạ đệ nhất cao thủ, không cần thiết cùng tiểu đệ trong Đường Môn mình chấp nhận, có cơ hội ta sẽ nói chuyện với Vũ Văn.” Trình Sơn Minh nói.

“Cũng không lo, chỉ cần hấn không thái quá, ta cũng sẽ không hạ thủ đối với người của mình.” Vương Siêu chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, tựa hồ cũng không để ở trong lòng.

“Đồng tỷ? Sư phụ sao vẫn chưa về.”

Vùng ngoại ô Paris, Trong trang viên của Trương Đồng, một thiếu nữ ngồi trên ghế sa ***, bên cạnh đặt một cái rương bằng da màu đỏ. Hình như là vừa từ đường xa đi tới.

Người thiếu nữ này chính là Hoắc Linh Nhi, thì ra cùng Trương Đồng chính là bạn tốt. Năm đó Vương Siêu biết nàng chính là do Trương Đồng giới thiệu.

“Vương Siêu hôm nay đang tổ chức đội ngũ bên trong Kiếm đạo quán. Bất quá nghe nói hình như là có mâu thuẫn nhỏ với một gã thiếu niên của Đường Môn châu Phi” Rất hiển nhiên tin tức trong Kiếm đạo quán chưa tới một canh giờ Trương Đồng nàng đã biết.

“Hử?” Ánh mắt Hoắc Linh Nhi chợt lóe. Hỏi đến cùng.

“Cụ thể chuyện là như này Gã thiếu niên kia là người bên phe Đường Tử Trần, sư phụ của muội đột nhiên nổi lên ở Đường Môn, độc bá nhất phương, đương nhiên sẽ khiến cho một số kẻ bất mãn.” Trương Đồng tùy ý trả lời.

“Vậy bọn họ đang ở đâu?” Hoắc Linh Nhi cũng tùy ý hỏi.

“Cách chỗ này ba bốn cây số bên kia sông Xen” Trương Đồng nói: “Linh Nhi, lần này muội cũng tham gia Võ Đạo đại hội, bất quá trong đó rất hỗn loạn, rất nguy hiểm. Một mình muội phải chú ý chút, bất quá giờ đây muội tìm gặp Vương Siêu, cũng là điều cần thiết, dù sao hấn cũng là sư phụ của muội, nắm quyền khống chế Võ Đạo đại hội lần này, muội lúc này ở bên cạnh hấn, rất an toàn”.

“Ừm” Hoắc Linh Nhi gật đầu, đứng dậy.

“Linh Nhi, muội đi đâu?” Trương Đồng thấy Hoắc Linh Nhi đứng lên đi ra phía ngoài, vội vàng hỏi.

“Muội ra ngoài đi lại một chút, lúc nữa quay lại cho thư thái” Thần sắc Hoắc Linh Nhi rất nhẹ nhàng.

“Được, trở về sớm một chút, khi Vương Siêu quay lại ta điện thoại cho muội.” Trương Đồng cũng biết Hoắc Linh Nhi khá quen thuộc với Paris, lúc trước khi quen biết Vương Siêu đã tới nơi này học kiếm đạo. Nhắm mắt lại cũng sẽ không lạc đường, hơn nữa thân thủ Hoắc Linh Nhi vô cùng cao minh, căn bản sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Trong mấy gian phòng đơn giản bên sông Xen, chính là một phần nhỏ quân đoàn Tử Sắc mà Đường Tử Trần mang tới lần này cùng với cả phó tư lệnh Vũ Văn.

“Đáng chết, chủ thủ hỏng rồi..... Thật là lợi hại, thật là lợi hại!”

Sau khi cùng Vương Siêu náo loạn, Vũ Văn trở lại nơi ở của mình, lẳng lặng ngồi xuống, bình tĩnh tâm trí, từ từ nhớ lại phát âm tới của thanh chủ thủ. Sau đó, Vương Siêu tay không thi triển một chiêu “Tâm Ti Khiên” kia.

Lúc suy nghĩ, hấn lấy ra chủ thủ hình rắn, thanh chủ thủ được rèn từ thép vonfram, cư nhiên lại xuất hiện vết nứt nhỏ!

Vết nứt này hiển nhiên là bị hai ngón tay khi ấy của Vương Siêu điểm ra, lực chấn động mà tạo thành!

Với lực móng tay nhanh như chớp, chỉ một chiêu lại có thể khiến chủ thủ làm từ thép tấm vonfram rách tả tơi. Vũ Văn vuốt nhẹ nhẹ lên trên vết nứt của chủ thủ, vừa đau lòng vừa giận mình.

Thanh chủ thủ này đã theo hấn nhiều năm rồi, là vật hấn yêu mến, giờ đây hiển nhiên đã bị phế bỏ.

“Nếu quyền pháp của hần lợi hại như thế, ta cũng chưa chắc là sẽ không bằng hần, không cần thanh chủy thủ này cũng được!” Làm ba cái hít sâu, ánh mắt Vũ Văn thoảng cái trong suốt, tiện tay ném luôn thanh chủy thủ đã nứt xuống đất, giống như khi ném khẩu súng xuống con sông vậy.

Sau khi ném đi thanh chủy thủ, hần đứng dậy, tùy ý đi ra ngoài, muốn đi ra bờ sông tản bộ.

Ngay khi hần thản nhiên bước tới bờ sông, lại chạm mặt với một nữ hài tử mặc y phục màu tím.

“Người biết chỗ ở của một người tên là Vũ Văn không?” Ngay lúc cùng cô bé này thoảng gặp qua, cô bé đã đột nhiên hỏi một câu.

“Cô là ai?” Vũ Văn hơi nhăn mày.

“Ồ! Xem nét mặt của người, người chính là Vũ Văn, là phó tư lệnh quân đoàn Tử Sắc của Đường Môn?” Cô bé gái chăm chú nhìn Vũ Văn. “Nghe nói người bất mãn với sư phụ ta? Sư phụ ta là Vương Siêu”.

“Đồ đệ của Vương Siêu?” Ánh mắt Vũ Văn đánh giá qua một chút Hoắc Linh Nhi. “Là sư phụ cô kêu co tìm ta?”

“Không phải, ta tới để đánh chết người” Hoắc Linh Nhi thản nhiên nói.

390. Chương 383: Trảm Long (1)

Ngược lại, ánh mắt của hần nhìn chằm chằm khuôn mặt Hoắc Linh Nhi, trong mắt có một tia tâm tình cổ quái không dễ dàng phát hiện.

“Vương Siêu chẳng qua là kẻ lãnh đạo Đường Môn Nam Dương, ta là lãnh tụ quân đoàn Đường Môn châu Phi. Kể cả có là xảy ra tranh cãi, cũng không nên để tiểu cô nương như cô ra mặt chứ, cô trở về đi thôi, Vũ Văn ta tuy rằng giết người như ngóe, nhưng không phải vạn bất đắc dĩ thì không muốn giết nữ nhân. Ta hôm nay không muốn giết người. Cô cũng không đáng cùng ta giao thủ, nếu như là sư phó của người, ta mới có hứng thú.”

Vũ Văn sau khi nói xong, nhắm mắt lại, xoay người rời đi.

Thế nhưng, ngay lúc hần xoay người, trước mặt như lại thêm một người, đó là Hoắc Linh Nhi chuyển bước một bước, dùng công phu phiến chuyển của Bát Quái Chương ngăn ở chỗ cách phía trước người hần hai xích, chính là khoảng cách đối chiến hữu hiệu.

“Người chẳng lẽ thật sự muốn chết?” Vũ Văn trên mặt run lên, trong ánh mắt đã động sát cơ, hần có thể dễ dàng tha thứ nữ nhân lần đầu tiên khiêu khích, nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho lần thứ hai, lần thứ ba.

Lần đầu tiên dễ dàng tha thứ là phong độ, lần thứ hai, lần thứ ba đó chính là đã chịu sự nhục nhã.

Vũ Văn không thích chịu nhục nhã.

“Công phu của người luyện đoán chừng không tệ, nhưng cũng không như ta, hơn nữa độ thực chiến của người không có, ta muốn giết người, chỉ cần mười chiêu” Ánh mắt Vũ Văn giống như rắn độc nhìn chằm chằm vào Hoắc Linh Nhi.

“Có thể nhìn ra được, công phu của người so với ta cao hơn” Hoắc Linh Nhi thản sắc bình tĩnh, không thêm để tâm một chút nào việc Vũ Văn trong nháy mắt hiển lộ ra sát ý, ngũ khí trả lời không có một chút rung động: “Bất quá chúng ta quyền pháp đồng môn, coi trọng quyền ý trước tiên, phải giao thủ mới định ra sinh tử. Đến đây đi, để ta xem xem tư lệnh quân đoàn Tử Sắc tinh nhuệ nhất Đường môn có thủ đoạn gì nào. Chúng ta giao thủ, sinh tử thắng bại, an toàn tính mạng, cũng không cần cố kỵ”.

“Ừ! Hay một câu quyền ý đầu tiên, phải giao thủ mới định ra sinh tử. Chỉ bằng mượn một câu nói kia, cô đã làm cho ta phải động thủ giết chết”.

Vũ Văn ngăn người, trong ánh mắt sát cơ chuyển đến ngưng trọng. Thân thể cũng đứng thẳng tắp, hần vồn cho là Hoắc Linh Nhi chỉ là một thiếu nữ công phu vẫn còn luyện tập có vẻ không tệ. Người như vậy hẳn thấy được đã nhiều. Đương lúc chân chính giao chiến sinh tử, tinh thần khí thế chắc rõ ràng là không có. Thế nhưng mới vừa rồi Hoắc Linh Nhi lại biểu hiện ra thần sắc không rung động, trong nháy mắt khiến hẳn đã cảm thấy tín hiệu của một tia nguy hiểm.

Tuổi hẳn tuy rằng nhỏ, nhưng cũng đã thân kinh bách chiến, hai tay quấn quanh vô số cái nhân mạng con người. Bằng không cũng sẽ không được Đường Tử Trần tán thưởng, bố trí cho hẳn leo lên đến chức phó tư lệnh quân đoàn Tử Sắc.

Nghe thấy giọng điệu Hoắc Linh Nhi nói như vậy, mà tinh thần khí chất cũng như vậy, trong nháy mắt cũng đủ cho hẳn coi trọng, không còn một chút khinh địch. Người giống như hẳn vậy, nhìn bộ dáng tuy rằng ngạo khí, nhưng đấy chỉ là vẻ bề ngoài. Bên trong hẳn cũng sẽ không khinh thị mỗi người, ngạo khí bề ngoài chỉ là một loại khí chất thượng đẳng của một bậc nhất lưu cao thủ.

“Tốt lắm”.

Ánh mắt Hoắc Linh Nhi trong nháy mắt trở nên nhân nhật phiêu dật, nói chuyện cũng thập phần đơn giản dứt khoát, không còn chút nào vẻ ướm át ủy mị, chỉ có hai chữ kia.

Hai chữ vừa ra khỏi miệng. Trạng thái Tinh thần Hoắc Linh Nhi biến đổi, phẳng phất như trở lại mấy ngàn năm trước, trên sông Trường Giang của Ngô-Việt, có một thiếu nữ cầm trong tay cây trúc xanh.

Tay áo Việt nữ lung lay. Một cây trúc xanh, đối chọi hai nghìn thiết giáp, mà nhìn như không.

Bùm bùm! Biến đổi theo trạng thái tinh thần của Hoắc Linh Nhi, toàn thân xương cốt nàng đột nhiên bắn ra từng khúc, giống như một cây bảo kiếm bị uốn cong trong nhất mắt bắn ra thẳng tắp, phát ra như tiếng bắn sắt “ong ong”, so với âm thanh giữ sắt của Lưu Mộc Bạch vô cùng giống nhau.

Trong nháy mắt, cơ hồ làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác, giống như đầu khớp xương trong cơ thể Hoắc Linh Nhi toàn bộ được chế tạo từ thép nguyên chất bằng không, làm thế nào cũng sẽ không phát ra được âm thanh đạn đầu bắn ra như vậy.

Hoắc Linh Nhi vừa động, như đao kiếm thiết kỵ, ào ào di động! Vũ Văn chỉ cảm thấy ánh mắt đối phương bắt đầu nhân nhật vô cùng phiêu dật, nhưng đột nhiên biến đổi, sát khí nghiêm nghị, một bàn tay gân xanh nổi lên đánh phủ đầu đang đến, kinh phong kịch liệt, Vũ Văn vẫn chỉ có thấy được cái bóng, hô hấp trong mũi đều cơ hồ hít thở không thông!

Một chương này, chính là Bát Quái Chương Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu, do Hoắc Linh Nhi thi triển ra, trong quyền ý mang theo quyền ý như tấm sắt bị ép mạnh xuống, tựa như một khối thép tấm khổng lồ, trực tiếp xuống đánh xuống phía dưới. Tuy rằng cùng Vương Siêu thi triển ra loại chiêu thức không rõ ràng này, quyền ý không thể kháng cự hay phân biệt cự ly khoảng cách, nhưng cũng đã là khí thế đả kích vô cùng thượng thừa.

Một chương Phiên Thiên Ấn này, được Hoắc Linh Nhi bế quan khổ luyện mấy tháng, lần đầu tiên cùng người giao thủ. Cho nên lần này đem khí thế trong mấy tháng tích lũy toàn bộ thích phóng ra, cũng như năm đó lúc Vương Siêu đối chiến Trình Sơn Minh đã phát ra một quyền thiên nhân hợp nhất.

“Tốt!”

Đối mặt một chương Phiên Thiên Ấn này, tinh thần Vũ Văn cũng mạnh mẽ co thắt lại, không tránh không né, hai cánh tay hướng về phía trước đập một phát! Cuộn cuộn nghiền lên, đánh về phía cổ tay Hoắc Linh Nhi.

Thủ pháp lần này hình như là Hoành Quyền Ngoại Quải trong Hình Ý Quyền, nhưng dùng lại như chương, đập mà lên, tựa như xà của tòa nhà khổng lồ. Chiêu thức ấy chính là đại xuất bi thủ của Đường Môn Bát Quái “Đài Lương Thượng Ốc”.

Hơn nữa Vũ Văn hình như đã cải tiến chiêu thức ấy, dung nhập lý giải bản thân ở bên trong, trừ lực lượng cường đại như xà nhà ra, điểm rút cũng rất gian xảo, tập trung lực lượng đả kích kinh mạch cổ tay, đúng như kiểu đánh rắn đánh giáp đầu.

Tay người cũng như một con rắn, như vậy mạch môn cổ tay nhất định là nơi yếu hại nhất.

tay phó đoàn trưởng quân đoàn Tử Sắc Đường Môn Vũ Văn này quả nhiên là cao thâm, đem Đại Suất Bi Thủ Bát Quái trong tay dung nhập vào thủ pháp tiết mạch (cắt mạch). Hơn nữa lại thành thực, làm cho người ta có một loại cảm giác đương nhiên.

Đột dả kích chuẩn xác lần này phát ra sau mà lại đến trước! Phiên Thiên Ấn của Hoắc Linh Nhi vừa lúc rơi trên đầu hắc chỉ còn cách khoảng một tấc, lúc đụng phải tóc hắc, tay của hắc cũng đã chạm được đến cổ tay Hoắc Linh Nhi.

Nếu như Hoắc Linh Nhi tiếp tục đập xuống, vậy thì có thể nói rằng, cổ tay nàng nhất định sẽ bị đánh gãy,

Cảnh giới nắm bắt của Vũ Văn đã đạt đến trình độ như vậy, đó là tố chất của một loại tinh táo tới cực điểm với kinh nghiệm qua vô số lần huấn luyện sinh tử. Chỉ bằng vào tố chất đó, hắc thủy chung cho là mình có thể vượt qua được Vương Siêu.

Đối mặt với thái sơn áp đỉnh, sinh tử một đường, thủy chung không tránh không né, mà là tin tưởng vô luận dù có vẻ hung mãnh bao nhiêu cũng luôn luôn có một con đường sống, trong thời gian ngắn nhất, tìm được phần sinh cơ đó, bắt nó sau đó phản thủ làm công, chuyển bại thành thắng, gã Vũ Văn này cũng thật khủng bố!

Xoạch!

Cổ tay Hoắc Linh Nhi đã cảm giác được một tia đau nhói, trong lòng đã rõ ràng, thực lực Vũ Văn đích thật là nằm trên bản thân mình.

Càng quan trọng hơn đó là Đối phương cũng không giống như mấy loại cao thủ nọ, mà là kẻ từ trong vô số lần sinh tử đánh giết rèn luyện ra. So với những bậc đại quyền sư trong xã hội kia càng thêm hơn khủng bố hơn, người như vậy đang ở trước mặt, phát hiện ra nửa điểm là có thể đem người quán quanh đến chết. Căn bản là sẽ không cho người bất cứ cơ hội nào.

Tuy rằng giao thủ chỉ trong nháy mắt, Hoắc Linh Nhi đã ở dưới cơ, thế nhưng nàng không có chút nào kinh sợ. cũng không biểu lộ chút nào tâm tình, tiếp tục. Một tay tạo thành quyền ấn, tấn công thẳng vào giữa, hướng đến lồng ngực Vũ Văn, trực tiếp thi triển ra thế Băng Quyền Hùng Hình, đánh ra mũi chân, mũi tay, chóp mũi, ba cái chóp theo vậy mà đến, không hề để ý tới việc tiết mạch của đối phương. Tựa hồ là quyết định cho dù mất một một tay cũng phải giết chết Vũ Văn.

Lần này tiếp tục lấy thế Trung Tuyến Băng Quyền Hùng Hình, Hoắc Linh Nhi vẫn như cũ luôn xuất thủ mãnh liệt như vậy, xương cốt vẫn như cũ vang lên thật giống như sắt thép. Cứng rắn kiên cường, nhưng trên nét mặt vẫn như cũ là nét phiêu dật nhàn nhạt, tinh thần trạng thái nàng thật giống như hoàn toàn là đang tiến vào một không gian, không giáp giới cùng thực tế.

Trạng thái tinh thần của nàng cùng khí thế động thủ vừa phiêu dật, vừa cương mãnh, căn bản không giống nhau, nhưng lại thể hiện ra cùng nhau thật hoàn mỹ ở trên con người nàng, làm cho người ta một loại cảm giác phi thường hòa hợp.

Việc nam nữ trẻ tuổi đối mặt giao thủ trong nháy mắt, không đến một giây, chính là việc sinh tử một đường. Hoắc Linh Nhi dùng Phiên Thiên Ấn đánh nhằm vào đầu, Vũ Văn thì tiết mạch hòng chặt đứt tay, Hoắc Linh Nhi buông tha cho cổ tay, tiến vào đánh vào lồng ngực, các chiêu thức đều mang tư thế đã quyết sinh tử. Người khác nhìn vào tưởng hình như là cừ địch không đội trời chung, nhưng thật ra hai kẻ này là lần đầu tiên gặp mặt.

“Băng Quyền Tiến Bộ Hùng Hình Thế” là sát chiêu oanh kích trung tuyến trong Hình Ý Quyền, Vũ Văn dĩ nhiên sẽ không để cho đối phương ngang ngành mà đánh trúng, thế đến của Hoắc Linh Nhi lần này mạnh mẽ đến nỗi chỉ e có là mặc chống đạn áo cũng sẽ bị phá vỡ ngũ tạng, căn bản không thể cứng rắn chịu đựng.

Trong nháy mắt, Vũ Văn lùi bước, vắt eo, hóp lồng ngực, không chút sai sót né khỏi một quyền này, đồng thời hai tay cũng vắt theo eo, ngón tay mở ra, kẹp lấy cổ tay Hoắc Linh Nhi, hướng sang bên cạnh lộn ngược mạnh, đồng thời với cái lộn ngược này của hắc, eo cũng mạnh mẽ bắn ngược lại, trong lực lộn ngược mang theo lực đập.

Thủ pháp chiết cốt “Lão Viên Bản Chi” (Vượn già chuyển cành), khi lộn mang theo lực đập, trong nháy mắt là có thể khiến cho đầu khớp xương toàn thân của con người gãy lìa, sau đó ào ào rụng xuống, ấy là đả pháp hung ác nhất trong cầm nã.

Bằng Quyền của Hoắc Linh Nhi đánh hụt, mặt trên cổ tay trong nháy mắt sẽ bị bể gãy, tình hình đã rơi vào hạ phong, vào lúc vạn phần nguy cơ này, dưới chân nàng nhẹ nhàng tung ra một trảo, đầu gối vểnh hướng về phía trước, đùi phải như thích khác ẩn núp ám sát chợt sáng loáng phát ra kiếm sắc, đá hướng về xương bàn chân của Vũ Văn.

Ám thổi “Hoàng Cầu Tát Niệm” (chó vàng đi tiểu), như Đồ Cùng Chủy Kiến.

Bí cước ám thổi trong Tâm Ý Quyền, đó là sát chiêu tinh hoa mấy trăm năm danh gia quyền thuật tinh luyện ra, đột nhiên được thi triển ra, Vũ Văn cũng chợt cảm giác được nguy hiểm, nếu như tiếp tục phát lực, cổ nhiên có thể vạn gãy tay Hoắc Linh Nhi, nhưng chân mình cũng nhất định sẽ bị đã tan.

“Hừ!” lơ đãng hừ lạnh một tiếng âm, trên tay hần hơi chững lại, trọng tâm thả vào trên chân, đầu gối rẽ ngoặt, một chân né qua, đột nhiên một ngoặt ngược lại, đá ngược lại một cước,

“Phành!” cú đá phản ngược lại này của Vũ Văn kinh lực mạnh có thể lớn hơn so với thanh thế của Hoàng Cầu hơn rất nhiều, kinh phong làm bùn đất bên dưới bay cuộn lên, thật giống như một trái tạ đạn đột nhiên bộc phát.

Nằm ngoài dự tính, Hoắc Linh Nhi cũng lại không ngăn cản, mà là thừa cơ thu tay về, phần bụng cong lại, lập tức lui về phía sau, hoàn toàn tránh thoát khỏi mũi nhọn của Vũ Văn.

Hoắc Linh Nhi vừa lui, Vũ Văn cơ hồ không có bất cứ suy tư gì, tiếp tục theo bước, liên hoàn dưới chân, nhanh chóng hình thành một tuyến, chạy theo như bóng với hình.

Hai cánh tay Vũ Văn cong lên, đan vào trở thành một hình tròn lúc nhúc, giống như là cái khuôn hai con rắn giao hợp chung một chỗ, lại vừa giống như hai khẩu súng lớn bắn ra hoa đạn bay tới.

Sát chiêu Xà Hình Bát Quái, hình hai con rắn, cũng là tuyệt chiêu sở trường của Vũ Văn.

Nếu đã động thủ, hần cũng sẽ không lưu tình chút nào, đối phương vừa lui, hần đúng lúc ấy sẽ tung ra sát chiêu liên tục, chiếm trước lấy thượng phong cao nhất, nhất quyết đánh chết Hoắc Linh Nhi.

Trong lúc Hoắc Linh Nhi lùi bước, trong ánh mắt chỉ thấy một cái bóng thoáng qua, nhìn thấy hai khẩu súng rung động thành hình tròn bao quanh, một mảng bóng nước xoáy màu xanh.

Cái bóng nước xoáy màu xanh là gân xanh trên tay Vũ Văn, hai cánh tay hần như khẩu súng cấp tốc đạn đầu, gây ra tầm mắt hỗn loạn, có thể thấy được tốc độ nhanh đến trình độ thế nào!

“Song xà hình sao? Ta làm sao lại thua dưới quyền pháp của Đường Tử Trần được...”

Trên mặt Hoắc Linh Nhi vẫn như cũ nhàn nhạt phiêu dật. Một chiêu này của Vũ Văn nàng cũng không xa lạ, đó là một chiêu Song Xà Hình trong Long Xà Hợp Kích của Đường Tử Trần, Vương Siêu cũng đã dạy nàng, hơn nữa Vương Siêu còn dùng ý nghĩ của mình nghĩ ra phương pháp phá giải.

Bất cứ chiêu thức sát thủ nào trong thiên hạ cũng không phải là thiên hạ vô địch, đều có phương pháp phá giải. Ít nhất một thức Song Xà Hình này, Vương Siêu đã tự mình nghĩ ra ba loại phương pháp phá giải, hoặc là dùng lực lượng trực tiếp đánh tan, hoặc là quần quanh né tránh, hoặc là mềm mại giữ lực rồi đột nhiên phản kích.

Hoắc Linh Nhi đối mặt với Song Xà Hình của Vũ Văn đánh tới, tinh thần bình tĩnh, thân hình đột nhiên rẽ ngoặt, liên tục ngã bổ nhào, giống như say rượu, nét mặt cũng lộ ra vẻ ửng đỏ đẹp đẽ của một trận say rượu.

Hai chân nàng ngã bổ nhào, tựa như Quý Phi say rượu, liên tiếp tránh thoát mười hai thế Song Xà Quyền Chưởng của Vũ Văn.

Song Xà Hình của Vũ Văn tung ra liên hoàn, trong nháy mắt đã đã kích được được mười ba chiêu, từng quyền rồi từng quyền, từng chưởng rồi từng chưởng liên tục đi qua, đâm, ghim, chuyển, quần, lộn ngược,

liền tục xuất ra, liền thành một mạch, muốn lấy mạng người ta, căn bản không cho người ta có cơ hội thở dốc.

Đó là Đường Tử Trần căn cứ vào Bàn Xà Thập Tam Thương sửa đổi thành quyền.

Nhưng hai chân Hoắc Linh Nhi ngã nhào, nghiêng lệch thân thể, lại thật sự dám từ trong thế công như cuồng phong bạo vũ của hắn đi qua đi lại, nhìn như hung hiểm, kỳ thực lại không bị đánh trúng.

Bất quá hình thức bậc này nhìn qua tựa hồ chỉ có thể né tránh, không có cơ hội hoàn thủ.

“Quý Phi Túc Tửu” sao? (Quý Phi say rượu)

Liên tiếp bao vây công kích bức bách Hoắc Linh Nhi đến nỗi cực kỳ nguy hiểm, ánh mắt Vũ Văn trong sáng nhìn Hoắc Linh Nhi, trong phút chốc tránh né bằng chiêu thức bộ pháp ấy, biết đó là Ngọc Hoàn Bộ của Quý Phi Túc Tửu.

Hơn nữa trong nháy mắt đối phương ngã nhào xuống, trên khuôn mặt lại tươi đẹp như hoa đào, toàn thân mùi thơm của cơ thể phát ra, hiển nhiên là đã luyện Ngọc Hoàn Bộ của Quý Phi Túc Tửu đến cảnh giới cao nhất, lực lượng vận chuyển biểu hiện đã tới cực điểm.

“Ngọc Hoàn Bộ của Quý Phi Túc Tửu đích thật là bộ pháp tốt nhất ngăn chặn được Song Xà Hình, Tử Trần cũng từng biểu diễn qua, thế nhưng Song Xà Hình như một thương thủ cuối cùng chính là để chọc vào đối phương dùng Ngọc Hoàn Bộ né tránh mà bố trí ra sát chiêu, để cho ta đưa người xuống địa ngục, đánh chết người, sau đó là đến phiên sự phụ của người.”

Ý niệm đó trong đầu Vũ Văn chợt lóe lên.

Đường Tử Trần là nhân vật bậc nào, thân hình say rượu của Ngọc Hoàn Bộ đúng là bộ pháp tốt nhất chống lại Song Xà Hình, nàng tự nhiên cũng biết, cho nên trong một chiêu cuối cùng của Song Xà hình ngầm có một thủ pháp, chính là nhằm vào Quý Phi Túc Tửu, chỉ cần đối phương thi triển ra túc tửu bộ né tránh, cuối cùng đột nhiên sử ra một chiêu suất thủ, kinh lực địch nhân chuyển đổi chưa kịp, hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

391. Chương 383: Trảm Long (2)

“Xoạt!”

Ngay sau khi Hoắc Linh Nhi né qua được mười hai quyền chưởng của hắn, đột nhiên hai tay Vũ Văn biến đổi! Thân thể dồn lại Vắt ngược eo! Vắt thành hình dáng một cái bánh quai chèo, đồng thời cước bộ chuyển nghiêng bước ra một bước, cứ nhiên chiếm trước hoàn toàn vị trí mà Hoắc Linh Nhi muốn đạt tới.

Lần giậm chân đoạt vị trí này, tựa hồ là đã đoán biết trước, khiến cho thật hoàn hảo, khiến cho lộ tuyến động tác ngã nhào của Hoắc Linh Nhi hoàn toàn tán loạn. Thật giống như trong ván cờ đột nhiên xuất hiện diệu chiêu sát thủ!

Hai người động thủ vài bà chiêu thức, hãy còn chưa có vượt qua mười giây đồng hồ, hình thức đánh xen kẽ, sinh tử không phân rõ ràng.

Thế nhưng, ở cục diện không rõ ràng đó, Vũ Văn một bước Long Chiết Thân (rồng chuyển mình), đạp ngược lại để đoạt lại vị trí của đại long, tựa hồ một phát có thể đập vỡ cả cục diện, chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Mất thấy vị trí của Hoắc Linh Nhi bị cây thương chế trụ, nhưng thân hình vẫn như cũ ngã bổ nhào tới đây, Vũ Văn không chút nào nương tay, song chưởng phân ngang, vừa lên một cái, tinh thần chấn hưng, thẳng, nắm thẳng đến bụng dưới và yết hầu của Hoắc Linh Nhi! Đều là bộ vị yếu hại!

Lần này Vũ Văn phát kinh với lực lượng khổng lồ từ cơ thể bộc phát ra, trong hai lỗ mũi phọt ra hai đường bạch tuyết rõ ràng, đồng thời khí lưu trong hai lỗ mũi to lớn đó gào thét bộc phát, phảng phất như rồng thì thầm một tiếng dài!

Bạch tuyến trong lỗ mũi ấy là hơi nước, là lượng thủy phân khổng lồ vận động trong cơ thể, từ trong lỗ mũi phát ra, bởi vì dưới lượng vận động, sức bật quá cự đại, cho nên hơi nước từ trong lỗ mũi phun ra, người bên ngoài nhìn vào giống như hai đường bạch tuyết đậm đặc.

Bạch tuyết trong lỗ mũi, khí lưu ma sát ở tốc độ cao, song chưởng cuối cùng của Vũ Văn bộc phát thẳng ra, do Song Xà Hình biến hóa thành hình rồng, Long Xà Hợp Kích Bát Quái Chưởng của Tiềm Long Thăng Thiên (Rồng ẩn mình bay lên trời).

Tả chưởng đánh vào bụng dưới, ấy là tiềm long, hữu chưởng đánh vào cổ họng, ấy là thăng thiên.

Long Xà Hợp Kích!

Trong phút chốc Vũ Văn đoạt được vị trí, biến hóa! Vô luận là khí thể, hay là lực lượng, đều nhất cử bộc phát ra, tựa như xà tu luyện đã thành rồng.

Chỉ một chiêu lần này, đã bộc lộ ra công phủ hùng hậu của thiếu niên Vũ Văn này đã tới cực điểm!

Tiềm Long Thăng Thiên, chiêu Bát Quái Chưởng này của Long Xà Hợp Kích khi xuất ra, tính mạng Hoắc Linh Nhi nhất thời sẽ nguy hiểm trong chốc lát! Bắp bênh như ngọn đèn trong gió, tùy thời có thể bị dập tắt.

Thế nhưng, ngay khi Vũ Văn biến hóa trong chớp mắt kia, ánh mắt Hoắc Linh Nhi đột nhiên bộc phát ra một tia sáng trước nay chưa hề có. Tựa hồ là từ trạng thái tinh thần tự do chuyển về hiện thực.

Thân hình nàng chỉ còn trong thời gian 0,1 giây sẽ ngã bổ nhào tới trước song chưởng của Vũ Văn, thời gian tính mạng nguy hiểm. Bất chợt lúc ấy dưới chân mềm nhũn, bụng dưới mãnh liệt lui hướng vào trong, trong bụng, ruột lộn bộn, tựa hồ như một cái kẹp có thể chặt gãy mọi thứ.

Dùng một chút lực ở bụng dưới, có một cỗ trăm phá, mang ý cảnh cắt cho đứt đoạn.

Hai chân Hoắc Linh Nhi ở bụng dưới đột nhiên dùng sức, chợt hướng ra ngoài ngoặt một cái, sau đó một chân quỳ xuống, vừa vận lấy bước quỳ đó tránh né khỏi song chưởng Tiềm Long Thăng Thiên, đồng thời đơn chưởng mãnh liệt giơ lên, chân đang bước quỳ tung ra hướng về phía trước, một cỗ lực lượng từ dưới đất bốc lên, đánh về bên tai Vũ Văn.

“Quy Bộ Hiến Tửu” ! (Quy bước hiến rượu)

Vũ Văn một chiêu đánh không trúng, nhượng mấy, tựa hồ không hề dự liệu được việc sau chiêu Ngọc Hoàn Bộ của Quý Phi Túy Tửu lại còn ẩn giấu biến hóa thành chiêu Quy Bộ Hiến Tửu.

Bất quá vẫn như cũ nằm trong tầm khống chế của hắn. Hắn cũng đang tính toán việc biến hóa của Quý Phi Túy Tửu, sau đó ẩn giấu một chiêu Quy Bộ Hiến Tửu cũng không có gì lạ kỳ.

Song chưởng không đánh trúng, cước bộ của hắn lại vất chuyển, hai tay đập ngang, giống như cái đuôi con rắn vung vẩy đập mạnh, hình như đánh vào thất lưng Hoắc Linh Nhi.

Động tác xoay người vẩy đuôi khiến cho cái đầu hắn trở nên lệch lạc, vừa vận thoát khỏi một chưởng hiến tửu ngay bên tai của Hoắc Linh Nhi.

Có thể thấy được đích xác hắn đã khống chế được cục diện, một chiêu “Long Bái Vĩ” (rồng quẫy đuôi) có hai tác dụng, đã né còn đánh.

Thế nhưng, vào lúc này, bụng của Hoắc Linh Nhi lại phát lực, liên tục hô hấp, lòng bàn tay mãnh liệt đập, thân thể hướng bên trái ngược lại cũng hướng đó ngã bổ nhào, động tác này tựa hồ là Dương Quý Phi đã thực sự say rượu, đã phải cố gắng không ngừng, tư thế hướng xuống mặt đất té xuống.

Nàng phát kinh, thể lực toàn thân bộc phát, vận động kịch liệt từ trước đến nay chưa từng có, mùi thơm cơ thể trên người thoáng cái lan tỏa rộng.

Hoắc Linh Nhi ngã nhào trên mặt đất!

Nhưng cuối cùng lại không ngã nhào, mà đột nhiên trong lúc đó, hai tay cùng tung ra, chống trên mặt đất, chân đá ngang, liên tục đá sang hai bên, lại khôi phục dáng đứng, tay trái hướng lên trên đánh một đòn

Phiên Thiên Ấn vào khoảng không, đột nhiên hạ thấp xuống, hạ thủ vô thanh vô tức, không có một chút dấu hiệu, chém đến hạ thân Vũ Văn.

Ngã nhào! Chống trên đất, đập, đứng dậy, tung ra Phiên Thiên Ấn, lại thấp xuống, hạ thủ vô thanh vô tức, chém trộm, liên tiếp những biến hóa, dường như là sử dụng đến trăm ngàn thể qua lại, quen thuộc tới cực điểm. Cũng sắp tới cực điểm, Long Bái Vĩ của Vũ Văn vừa mới đánh ra, Hoắc Linh Nhi cũng đã biến hóa xong.

Hơn nữa hư chiêu của nàng, dùng Phiên Thiên Ấn để che dấu, sát chiêu bén nhọn cũng là ở dưới vô thanh vô tức mà chém tới, tràn đầy ý vị thần thiên, giống như một dạng lừa dối.

Một chiêu này, đó là chiêu tuyệt sát “Trăm Xích Long” của Long Xà Hợp Kích mà Vương Siêu đã đọc đáo sáng tạo ra cách phá giải!

“Phanh!”

Một chiêu Long Bái Vĩ vừa rồi của Vũ Văn không đánh trúng được Hoắc Linh Nhi, mạnh mẽ tiến thân, lại là một chiêu long hình đánh tới, thế nhưng Hoắc Linh Nhi đột ngột nhảy dựng lên, dùng Phiên Thiên Ấn đả kích, hấn lạnh lòng cười một tiếng, một tay cuộn vào! Lại một cước đá ra, một chiêu này là Long Hình Thối (chân hình rồng), gấp xếp cắt ngang, phóng thẳng tới đầu gối Hoắc Linh Nhi.

Thế nhưng, ngay lúc hấn đá chân ra, cũng là lúc Hoắc Linh Nhi thi triển ra “Trăm Xích Long”.

Hư chiêu Phiên Thiên Ấn của Hoắc Linh Nhi vừa lúc che dấu được Vũ Văn, đồng thời hạ thân thấp xuống, cũng giống như đã biết trước, tránh thoát khỏi cái đập hình rồng kia, nhẹ nhàng chém ra, vừa lúc chém đến phía trên bụng dưới Vũ Văn.

Lần này đã chém thật sự rồi!

Đã đánh trúng!

Đánh rất mạnh!

A!

Vũ Văn cũng không ngờ đả pháp cuối của Hoắc Linh Nhi lại quỷ dị, xảo trá như vậy. Bất quá hấn cuối cùng cũng đã cho thấy thực lực của mình!

Bụng dưới nhô lên, hướng phía dưới trầm xuống! Vậy mà lúc hấn cắt chưởng tới người, đã đem phần da thịt ở bụng dưới hạ thân cố gắng ẩn chìm đủ ba thốn, để chỗ yếu hiểm tránh thoát khỏi nếu không tất chết!

Công phu của chiêu thức ấy, đủ có thể thấy công phu của thiếu niên quân đoàn Tử Sắc này đã thực sự lô hỏa thuần thanh, cư nhiên có thể luyện đến trình độ phúc bộ na di (dịch chuyển bụng).

Bất quá tuy rằng hấn tránh được cho bộ phận yếu hiểm, nhưng cục diện bị trọng thương lại tránh không được, bởi vì thiết chưởng của Hoắc Linh Nhi như cũ vẫn đánh lên da thịt trên bụng hấn, lực lượng lập tức thẩm thấu vào ruột, băng băng băng bị đánh vỡ.

Hết thấy ruột trong bụng Vũ Văn đã bị đánh vỡ!

Ruột bị đánh vỡ, là kết quả gì? Tuy rằng không đồng nhất với việc bị mất mạng, nhưng bụng dưới đau nhức, đau nhức kiểu bị xé rách, so với nữ nhân sinh nở còn đau đớn hơn nhiều đủ có thể khiến cho bất cứ con người dù có tinh thần thép cũng không muốn.

Vũ Văn bị đánh lần này, đau đớn đến hừ lạnh thêm một tiếng nữa.

Thế nhưng, hấn là kẻ tinh thần cực kỳ kiên định, tuy rằng nghĩ không ra đối phương lúc đó đột nhiên lại biến hóa kì bí như vậy, bất quá chỉ chốc lát hấn biết mình đã thua.

Lập tức, Vũ Văn co rúm thân thể, chống hai chân, ngang hông, lùi nhanh! Sau đó xoay người mãnh liệt hướng ra ngoài chạy trốn.

Nhưng, lần này hấn bị thương quá nghiêm trọng. Bụng dưới bị thương không thể so với chỗ khác được, càng huống chi còn muốn vận động mạnh? Vận động mạnh, ruột lại đau đớn, ảnh hưởng nghiêm trọng tới

hành động! Ngay cả dù tinh thần của hắn có kiên cường, cũng không thể không quan tâm đến mớ hỗn loạn khổng lồ bên trong cơ thể mình.

Cho nên thân hình của hắn chậm chạp, bị Hoắc Linh Nhi theo đó tung một cước vào, dấn lên phía sau lưng của hắn một chương.

Bằng! Một chương này của Hoắc Linh Nhi mới thực sự là vết thương trí mạng, một chiêu đánh vỡ xương sống sau lưng hắn.

Điều này rất cực Vũ Văn không chịu nổi nữa, trở mình lăn vòng nằm trên mặt đất, đã mất đi năng lực hành động, chỉ là ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Hoắc Linh Nhi.

“Chiêu cuối của ngươi là công phu gì thế?”

Vũ Văn nằm trên đất, nhìn Hoắc Linh Nhi đứng ở phía trước. Tựa hồ không tin mình thất bại. Hắn đến chết cũng không thể hiểu được chiêu biến hóa cuối cùng của Hoắc Linh Nhi, sao lại ngoài dự đoán của người ta đến vậy.

“Trảm Xích Long! Chiêu này tên là Trảm Xích Long, là do sư phụ ta độc đáo sáng tạo ra, hắn đã từng nói qua, mục đích sáng tạo ra chiêu này là vì một nữ nhân, hy vọng ả đàn bà kia có thể bước tới cảnh giới cuối cùng”.

Hoắc Linh Nhi nhìn Vũ Văn nằm dưới đất, ánh mắt lại trở nên nhàn nhạt phiêu dật. Mới vừa rồi quyết đấu sinh tử, năng cuối cùng cũng có được thắng lợi, nhưng tựa hồ không có nửa điểm tâm tình hứng thú.

“Trảm Xích Long, Trảm Xích Long, Quý Phi Túy Tửu, Quý Bộ Hiến Tửu, Trảm Xích Long, Long Xà Hợp Kịch...” Vũ Văn lẩm bẩm nói trong miệng: “Thì ra ta đã rơi vào mưu kế đả pháp, Vương Siêu à, Vương Siêu, ài.... Hôm nay là người đánh bại ta, người có thể giúp Tử Trần bước vào cảnh giới cuối cùng, ta không thể, ta đích thật không bằng người.... Khó trách Tử Trần sẽ chọn người.... Tại sao, tại sao, trên thế giới lại có nam như Vương Siêu vậy, tại sao.... Đoạt mất đi Tử Trần..... Tại sao, ta không thể bước vào cảnh giới cuối cùng...”

Hoắc Linh Nhi lặng lẽ nhìn Vũ Văn, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ tâm tình.

Thiếu niên trước mắt này, muốn nói ưu tú, đích thật là vô cùng ưu tú. Hoắc Linh Nhi mới vừa rồi giao thủ cùng hắn, thiếu chút nữa đã chết oan uổng, nếu không phải đối phương rơi vào mưu kế đả pháp, thì thắng bại hôm nay thực sự đã rõ.

Đấu lại lần nữa, Hoắc Linh Nhi không dám chắc đến nửa điểm.

“Người rất ưu tú, thế nhưng, người so ra kém sư phụ của ta, sư phụ ta từ khi xuất đạo tới nay, tung hoành vô địch, là người trong thần tiên, người làm sao có thể đối phó lại hắn” Hoắc Linh Nhi nói lạnh nhạt, trong lòng cũng đoán ra ý tứ trong một chiêu sáng chế ra kia của Vương Siêu.

Sau Quý Phi Túy Tửu, Quý Bộ Hiến Tửu, đột nhiên chính là “Trảm Xích Long”.

Biến hóa của Trảm Xích Long, mới thật sự là bí thủ để đối phó lại xà hình chuyển long hình của Long Xà Hợp Kịch! Cũng là Long Xà Hợp Kịch thăng hoa tiến thêm một bước, bởi vì trong đó cũng ẩn chứa ý cảnh người con gái tu đan đạt đến tuyệt đỉnh.

Xà hình hóa long hình, cuối cùng là “Trảm Long”!

Sau khi nữ tử luyện tới đã luyện tới mức đả phá hư không, Trảm Xích Long, kinh nguyệt ngừng lại, bộ ngực biến thành bằng phẳng, khôi phục bộ dáng chưa dậy thì của thiếu nữ, trở về đồng thể. Còn nam tử sau khi đả phá hư không, hàng bạch hổ, toàn thân không lông, thủ lĩnh GOD chính là dạng như thế. Vương Siêu cũng sớm đạt tới cảnh giới như vậy.

Một chiêu này là Vương Siêu dùng trí tuệ lớn lao, đối với võ học, đan đạo, thân thể con người đều linh hội sâu sắc nhất, mặc dù chỉ là động tác giản đơn, nhưng lại ẩn chứa ý cảnh thâm thiên.

Cũng đúng là làm tăng lên Long Xà Hợp Kịch của Đường Tử Trần.

Bổn ý của Vương Siêu là giúp Đường Tử Trần bước chân vào đả phá hư không, bước chân cuối cùng của kiến thần bất phôi, lưu lại thời gian dung nhan tuyệt mỹ dài hơn, làm một đôi thần tiên yêu nhau.

Công phu Vũ Văn so với Hoắc Linh Nhi cao hơn, nhưng luân phiên thất bại trong đả pháp, đã bị rơi vào mưu kế đả pháp.

Võ công của hần cũng là võ công của Đường Tử Trần, võ công của Vương Siêu cũng là võ công của Đường Tử Trần. võ công của Linh Nhi là võ công của Vương Siêu, cũng có thể nói rằng đó là võ công của Vương Siêu. Hai người giao thủ có thể nói là đồng môn, trong lúc động thủ, bất tri bất giác có một loại hình thức cố định, mà trong cái hình thức đã bị cố định ấy đột Hoắc Linh Nhi xuất ra kỳ binh. Kết quả có thể nghĩ ra được.

“Hừ! Ta muốn chết, sẽ không chết trong tay đồ đệ ngươi, cũng sẽ không chết trong tay ngươi!”

Nghe thấy Hoắc Linh Nhi vừa nói mình không bằng Vương Siêu, ánh mắt thiếu niên Vũ Văn mở trừng trừng, thật giống như kéo căng ra cả hốc mắt, hần cũng biết thương thế của mình, quan trọng nhất chính là sau lưng bị đánh một chưởng, xương sống vỡ tan, căn bản là trung khu thần kinh đã bị phá hủy, đã bị tê liệt.

Thương thế như vậy, kể cả là sau này có khỏe lại, võ thuật quyền pháp cũng không thể có tiến bộ nữa.

Bất lực với tài năng của Vương Siêu.

“Hy vọng kiếp sau...”

Đột nhiên trong lúc đó Vũ Văn gắng sức chống cánh tay mình, dùng hai ngón tay, ấn mạnh lên huyết thái dương của mình!

“Phốc!”

Lần này hần đã tự ghim vào huyết Thái Dương, vô cùng sắc nhọn, hai ngón tay máu tươi chọt tóe ra, người vật xuống đất, cắt đứt hô hấp.

Bất quá ánh mắt của hần vẫn mở rất to.

“Kẻ si tình... Ài...”

Nhìn thấy Vũ Văn tự sát, hai mắt tuy mở to nhưng lại không dữ tợn, tựa hồ có một loại thần thái tiếc nuối. Hoắc Linh Nhi ngồi xổm người xuống, vươn tay lên mặt hần, giúp hần nhắm mắt lại.

Ngay khi Hoắc Linh Nhi làm xong động tác này, lúc đứng dậy rời đi, chợt nhìn thấy cách đó không xa có một người đứng yên.

Người này tùy ý mặc một thân trang phục màu trắng, mặt mày ngũ quan có một loại thần thái siêu thoát, thân thể cao ngất, vô cùng trẻ tuổi, bất quá so sánh với Vũ Văn lại có một loại khí chất vô cùng thành thực ở bên trong.

Hoắc Linh Nhi vừa nhìn, trong lòng chợt nhảy dựng lên, mới vừa rồi trong lúc sinh tử đó lạnh nhạt như nước, tâm linh không hề đông, thế mà lúc này lại bắt đầu chấn động.

Người này đương nhiên là Vương Siêu.

“Sư phụ!”

Hoắc Linh Nhi la lên một tiếng, tựa hồ như con chim chạy tới, nắm lấy hai tay Vương Siêu.

“Ta nghe Trương Đồng nói cô đến, rồi lại ra ngoài tản bộ, cũng biết cô đang ở đây” Ánh mắt Vương Siêu nhìn thi thể Vũ Văn nằm trên mặt đất “Linh Nhi, cô đánh chết hần rồi à”.

“Ừm, nghe nói hần hôm nay gây khó dễ cho sư phụ, sau khi ta nghe xong, đã tới luận võ cùng hần, phân ra thắng bại” Ánh mắt Hoắc Linh Nhi nhìn Vương Siêu, theo sau đó nhắm chặt lại hai mắt của mình, hình như là chờ đợi thái độ của Vương Siêu.

Nàng cũng biết, kể bị đánh chết chính là thân tín của Đường Tử Trần, chỉ sợ cuộc sống sẽ trách nàng, thậm chí là tức giận. Bất quá nàng lúc ấy cũng chỉ tức giận mà thôi.

“Luận võ phân thắng bại, sinh tử đều an bài theo mệnh trời, cô đánh không chết hẳn, hẳn tất giết chết cô, rất công bằng. Bọn cô dùng chiêu số gì vậy? Quyền pháp của hẳn so với cô cao hơn, theo lý mà nói, cô rất khó chiến thắng hẳn. Bất quá trở về rồi hãy nói đi” Thần sắc Vương Siêu cũng không có biến hóa, chỉ là hỏi một chút biến hóa lúc luận võ.

Vào ban đêm, Đường Tử Trần ở Nhật Bản đã nghe được tin tức Hoắc Linh Nhi đánh chết Vũ Văn

392. Chương 384: Sự Như Xuân Mộng Liễu Vô Ngân

Tokyo, Nhật Bản, trong phòng VIP của Hoàng Võ Hợp Khí Đạo tràng, hai người Thực Chi Tiểu Hoàn Tử, Đường Tử Trần ngồi ở phía sau Tháp Tháp Mễ, Đường Tử Trần vẫn như cũ mặc một bộ đồ màu tím, Tiểu Hoàn Tử vận một thân kimono hoa anh đào truyền thống của Nhật Bản, ngồi thẳng người, cẩn thận tỉ mỉ.

Phía ngoài mặt thất hơn năm mươi mét, là một loại đại hán vận âu phục mặt mũi nghiêm túc, mang kính đen, đeo tai nghe cùng với vài nữ nhân mặc y phục đen, đi guốc gỗ, cầm đoản đao. Đám người đó đương nhiên là đám bảo tiêu tinh nhuệ của Tiểu Hoàn Tử Hoàng Võ Hội, đối lập với Hoàng Võ Hội đám bảo tiêu bên này của Đường Tử Trần chỉ có ba người, cùng với đám người hùng hổ của đối phương căn bản vốn không thể sánh bằng, nhưng vẫn cứ đứng yên song song như vậy, cỗ khí thế của ba người rõ ràng đã áp đảo cả đám người Hoàng Võ Hội.

Ba người này đều là thiếu niên cùng mặc đồng phục một màu, một tên mặt mũi có vẻ lãnh khốc, một tên có vẻ ôn hòa, một tên thì bình thản, tướng mạo đều rất tuấn mỹ, nhưng trên người lại mang theo một núi mây biển máu, một cỗ khí chất lạnh thấu xương, đứng mặt đối mặt, làm cho người ta dường như là đang đứng trước mặt quỷ dạ xoa.

Lại nói về đám bảo tiêu của Hoàng Võ Hội, cũng có nhân vật rất lợi hại, đã trải đời nhiều, nhưng đứng trước nhóm ba người này cũng thấy phát lạnh, mồ hôi ứa ra, cơ hồ bị ép tới không thể thở được!

Tình huống như vậy rất cổ quái, một đoàn bảo tiêu hung thần ác sát, khí chất trầm tĩnh lại bị khí thế của ba gã thiếu niên áp bách đến nổi trên trán nổi lên tầng mồ hôi, giống như mèo mèo chuột đứng chung một chỗ, hay một tên yếu mềm hiền hòa cùng một thằng côn đồ ngồi chung một chỗ.

“Ba người các người, khiêm tốn một chút đi.”

Mắt thấy toàn thân đám bảo tiêu của Hoàng Võ Hội khấn trương đến cực điểm, thanh âm từ trong mặt thất của Đường Tử Trần truyền ra.

Ba thiếu niên vừa nghe thanh âm Đường Tử Trần, sắc mặt lập tức hòa hoãn lại, lông mi khẽ buồn lẳng, khóe miệng nhếch nhếch.

Chỉ là một động tác của khuôn mặt đơn giản đó lập tức đã khiến cho khí chất chuyển đổi, khí chất vốn như là quỷ dạ xoa, núi mây biển máu bỗng nhiên lại ôn hòa.

Ba thiếu niên trong nháy mắt giống như từ ma quỷ biến thành ba học sinh.

Vù Vù! Cả hiện trường đang khấn trương đến mức không khí hít thở cũng không thông lập tức hòa hoãn lại. Đám bảo tiêu của Hoàng Võ Hội ở đây bị áp lực lần này buông thả, dĩ nhiên phát ra sự rối loạn nho nhỏ.

Thực Chi Tiểu Hoàn Tử ngồi bên trong phòng nhìn thấy tình huống rõ ràng như thế, trong lòng cũng cả kinh.

Ba người mà Đường Tử Trần mang đến này, chỉ bằng việc thu liễm hơi thở bản thân lần này, sắc mặt biến đổi, công phu thay đổi khí chất hiển nhiên đã đến mức hóa kinh, Tiểu Hoàn Tử khe khẽ đánh giá trong lòng, coi bản thân mình với ba gã này cũng thấy không nắm được phần thủ thắng.

“Khó trách thế lực Đường Môn lớn như vậy! Ba tùy tùng ti theo Đường Tử Trần, ta cũng không nắm được phần thắng. Điều này thực sự là quá.....” Trong lòng Tiểu Hoàn Tử khiếp sợ là hiển nhiên. Nàng cũng là quyền pháp gia đứng đầu Nhật Bản, xếp trong số mười nhân vật, ai biết được thế lực ba gã thiếu niên lại cư nhiên không hề ở dưới nàng.

Đây là khái niệm gì? Nói cách khác, ba gã thiếu niên tùy tiện của Đường Môn, cũng có thể sánh được với quyền pháp gia đứng đầu Nhật Bản.

“Diệp Huyền năm đó được coi là thiên tài ở võ đạo, nhưng so với ba người trẻ tuổi, tựa hồ có vẻ không bằng được chăng? Chẳng lẽ Đường Môn thực sự sinh ra thiên tài? Điều này thật khó tưởng tượng.”

“Tiểu Hoàn Tử, muội không cần kinh ngạc, ba vị này là ba người lãnh đạo của quân đoàn Tử Sắc tinh nhuệ Đường Môn chúng ta, cũng không phải nhân vật bình thường.”

Đường Tử Trần tựa hồ thấy rõ ràng trong lòng Tiểu Hoàn Tử đang khiếp sợ, tùy ý cười cười, cũng không tỏ ra vẻ mê hoặc, thần bí.

“Quyền pháp của Y Hạ Nguyên nói như vậy đã đạt đến cảnh giới đan đạo, cho nên mới tự tin như vậy. Bất quá ở Võ Đạo đại hội lần này cao thủ nhiều như mây, Tiểu Hoàn Tử muội báo cho hắn một tiếng rằng vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Xem ra Đường Môn của Tử Trần tỷ tỷ rất có lòng tin việc tranh đoạt ngôi vị đệ nhất thiên hạ tại Võ Đạo đại hội lần này. Lần trước muội thua trong tay Vương Siêu tiên sinh một chiêu, còn muốn học tập thêm nữa.” Tiểu Hoàn Tử cười rất ngọt ngào: “Vương Siêu tiên sinh giờ đây trong giới võ đạo thế giới là đệ nhất thiên hạ, nhưng danh tiếng làm người ta đổ kỵ, chỉ sợ nhất định sẽ bị phiền toái không ít.”

Các thế lực ngầm chính trên thế giới cũng biết được tin tức sau khi Vương Siêu cùng thủ lĩnh GOD đánh một trận, Tập đoàn ám sát GOD đã giải tán, tay thủ lĩnh ước chiến Vương Siêu tại Võ Đạo đại hội. Tổ chức ám sát GOD hùng bá toàn bộ thế giới ngầm đã nhiều năm, có chút tư cách kiêu hùng xã hội đen, bất kể là giới phương Tây hay giới Á Châu, nói ra đều biến sắc. Đối với tin tức cuộc ước chiến của hai người tại Võ Đạo đại hội lần này, tự nhiên sẽ khiến oanh động rất nhiều người.

Thế giới này có bao nhiêu? Có bao nhiêu nhân vật lợi hại? Đối với trận đấu đỉnh cao này sẽ có bao người chú ý đây? Sẽ có bao nhiêu nhân vật lợi hại cũng muốn chiếm được danh tiếng đó?

Tiểu Hoàn Tử cơ hồ tưởng tượng ra, tại Võ Đạo đại hội lần này sẽ có nhiều đặc sắc thế nào.

“Giới quyền pháp, giới hắc đạo, bào gồm cả chính phủ Nhật Bản các muội, cũng đang bí mật bố trí đúng không. Không thể để cho người Hoa chúng ta đạt được toàn bộ danh tiếng.”

Đường Tử Trần tùy ý nói.

“Cái này...”

Tiểu Hoàn Tử trầm mặc một hồi, cũng không trả lời được.

Lần này Đường Tử Trần tới Nhật Bản, trước sau đã hội kiến bí mật với rất nhiều lão đại giới hắc đạo, quan viên chính phủ, một phát đổ vào khoản tiền mười lăm tỷ Mỹ kim, trở thành một trong những nhà tài trợ lớn nhất cho Võ Đạo đại hội. Chuyển đi này lập tức đã khiến cho Hiệp hội Võ đạo Nhật Bản, một vài giới hắc đạo thậm chí cả chính phủ cũng chú ý.

Trong chính phủ và hắc đạo của hai nước Hàn Nhật cũng có nhân vật vô cùng khéo léo, đương nhiên cũng kịp phản ứng với Đường Môn xem con quái vật lớn này muốn làm gì.

Võ Đạo đại hội lần này vốn là hoạt động kinh tế của giới võ thuật Hàn Nhật, đề cao ảnh hưởng mà quảng cáo ra lần tranh tài. Nếu như bị Đường Môn biến thành cuộc tụ hội của giới võ thuật gia người Hoa trên thế giới, cái đó đối với giới võ thuật Hàn Nhật chính là sự đả kích nghiêm trọng tới cực điểm! Thậm chí sau này cũng không thể gượng dậy nổi! Không Thủ Đạo (Karate) Thái Quyền Đạo (Taekwondo), Kiếm đạo, Nhu Đạo (Judo), Hợp Khí Đạo (Hapkido) những võ thuật đó sẽ không còn thị trường nữa! Tối đâu cũng đều là võ thuật Trung Quốc!

Điểm này thì cả giới võ thuật Hàn Nhật, thậm chí là cả chính phủ lẫn xã hội đen cũng không thể dễ dàng tha thứ.

Nói nghiêm trọng một chút, chính là mất mặt quốc thể! Mất mặt dân tộc!

Vốn là nhằm vào sự kiện lần này, người tổ chức của giới thể dục Hàn Nhật có thể nâng cao thứ tự một chút, ngăn cản quyền sư người Hoa ghi danh, đó là một đại hội mang tính chất làm ăn, tạo ra những tin tức đó,

quy tắc mất rất dễ dàng thông qua, thế nhưng, hết lần này đến lần khác Đường Môn lại đưa ra khoản tài chính lớn, trở thành nhà tài trợ chính!

Tiền có thể mua tiên, trên thế giới không có ai cự tuyệt nỗi sự dụ dỗ của đồng tiền. Đường Tử Trần tới đây tài trợ lần này, bản thân đã trở thành nhà tài trợ, hết thấy quy tắc mất đó đã không thể thực hiện được nữa, bởi vì bản thân nàng đã trở thành một phần của quy tắc mất.

Có thể nói, trong phút chốc Đường Môn trở thành nhà tài trợ chính, cũng nhất định đã là Võ Đạo đại hội của đại liên minh người Hoa trên toàn thế giới, cuộc luận võ tranh tài dưới tình huống đó đã chậm rãi mà khởi động!

Nếu quy tắc mất đã không có tác dụng, vậy là chỉ có sáng suốt mà làm thôi.

Đại lão của giới võ thuật, giới hắc đạo, phương diện Hội Thể dục của chính phủ tối ngày hôm qua đã bí mật triệu tập một hội nghị khẩn cấp, điều động khắp các cao thủ mọi mặt, khẩn cấp chống lại sự xâm lược của võ thuật người Hoa, muốn tại Võ Đạo đại hội, tình tảo lại đánh bại những quyền sư người Hoa! Giữ lại được quốc thể, đồng thời đánh tan sự bố trí của Đường Môn.

Hợp Khí Đạo Hoàng Võ Hội của Tiểu Hoàn Tử có quan hệ mật thiết cùng Đường Môn, biết rất nhiều tin tức, bản thân nàng cũng cũng bí mật họp hội nghị trong nhóm.

Cho nên Đường Tử Trần vừa hỏi tình huống này, nàng không trả lời được.

Đường Tử Trần nhìn thấy Tiểu Hoàn Tử chần chừ phun ra rồi lại nuốt vào, khẽ cười cười: “Chúng ta chỉ là tán ngẫu thôi, bọn muội đương nhiên là có bố trí bí mật, muội không nói cũng là chuyện đương nhiên, dù sao tại Võ Đạo đại hội cũng phải lấy cứng đối cứng, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, đến lúc đó có nói ngoài miệng cũng vô ích, đều bằng vào ai thân thủ cường tráng thôi.”

“Cái đó là dĩ nhiên.” Tiểu Hoàn Tử nét mặt hoàn hảo một chút.

Vừa lúc đó, đột nhiên phía ngoài một người vội vàng chạy vào, cầm trong tay một phần điện báo đưa cho ba thiếu niên Đường Môn, một thiếu niên trong số đó tiếp lấy điện báo xem qua, đột nhiên lúc ấy sắc mặt đại biến. Lập tức đi đến.

“Thủ lĩnh, Môn chủ Đường Môn Nam Dương tại Paris phát điện khẩn.”

“Ồ!” Đường Tử Trần tiếp lấy điện báo, khẽ nhìn thoáng qua, ánh mắt lập tức hiện lên một dáng vẻ cổ quái, đồng thời thân thể của nàng dựng dậy, “Đi, quay về Paris.”

“Tử Trần tỷ tỷ, Vũ Văn và chúng tôi đều là người lãnh đạo cao cấp của quân đoàn Tử Sắc, là nhân vật quan trọng nhất của Đường Môn, cũng không thể so sánh với những người khác của Đường Môn, như thế nào mà nói chết thì chết sao...”

Trên máy bay quay trở về Paris, thiếu niên mới vừa rồi nhận tin tức trên điện báo, ngôn ngữ tuy rằng bình tĩnh nhưng ẩn tàng sự tức giận rất lớn, rõ ràng là đã cố kìm nén xuống.

“Vũ Văn thân kinh bách chiến, là kẻ xuất sắc nhất trong số chúng tôi. Cho dù lúc đối mặt truy sát với Song long của Mỹ đều không tệ chút nào, làm sao lại bị một tay đồ đệ của Vương Siêu giết chết được? Rõ ràng là do chính Vương Siêu tự mình ra tay...” Một thiếu niên khẽ nheo ánh mắt lại, ngón tay khẽ vòng chặt lại, phảng phất như lưỡi câu.

“Người Tử Trần tỷ tỷ coi trọng không phải là người như vậy, nếu không, thủ lĩnh GOD cũng sẽ không tự mình ước chiến với hắn, thiên tài trên thế giới này có rất nhiều, nhất là thiên tài về võ thuật. Vũ Văn chúng ta cũng rõ ràng, hắn cùng với người ta luận võ đã nhiều, nhưng nếu không nắm chắc khả năng, sẽ không dễ dàng khiêu chiến với Vương Siêu. Các người từng xem qua hắn ta khiêu chiến với thủ lĩnh GOD chưa? Nếu như là Vũ Văn bởi vì luận võ mà chết, như vậy cũng coi như chẳng ra cái gì, tài nghệ chẳng bằng người ta.”

Một gã thiếu niên tỉnh táo phân tích.

Đường Tử Trần ở phía trước nhắm mắt lại, không để ý tới đám thủ hạ thảo luận.

“Hung hiểm vạn phần! Cơ hồ là cử tử nhất sinh, có thể sống lại cơ hồ là dựa hết vào vận khí.” Bên trong Võ Đang kiểm thuật đàn tràng, Vương Siêu sắc mặt bình tĩnh, cẩn thận nghe Hoắc Linh Nhi trình bày biến hóa ở cuộc luận võ với Vũ Văn, trong lòng cũng có chút khiếp sợ.

“Quyền pháp của Vũ Văn tinh thâm, hơn nữa đã trải qua vô số lần sinh tử đánh giết, khí chất, tinh thần, khí lực đều là thượng thừa, kể cả danh gia quyền pháp trên thế giới dụng phải hần cũng không phải là đối thủ, cô lần này có thể chiến thắng hần, có thể nói là hần đã trúng mưu kế trong đả pháp, bằng không, cô ngay đến hai thành cơ hội cũng không có.”

Vương Siêu đứng lên, biểu diễn một chút Bát Quái Chương của Song Xà Hình, lại diễn luyện một chút Ngọc Hoàn Bộ của Quý Phi Túy Tửu, cuối cùng ngã xuống mặt đất, trở mình dậy, đánh hư chiêu Phiến Thiên Ấn, đột nhiên thấp người, bụng phát ra âm thanh, tay vô thanh vô thức phát ra chém một đường mang ý vị thâm thiên.

Lần này hần thi triển ra “Trảm Xích Long” ý cảnh linh lợi tròn trịa, chợt lóe rồi biến mất, Hoắc Linh Nhi nhìn trong mắt chỉ cảm thấy trong đầu giống như mộng xuân (ảo mộng), sau đó, không còn dấu vết nữa, rồi lại có ý vị sâu xa, nhưng lại không thực tế.

“Nhân tự thu hồng lai hữu tín, sự như xuân mộng liễu vô ngân. . . .”

(Người tựa như thu hồng đến có thật, chuyện lại tựa như mộng xuân một chút còn vết tích...)

Hoắc Linh Nhi nhìn Vương Siêu thi triểnra chiêu thức “Trảm Xích Long” ấy, trong đầu đột nhiên hiện ra ý cảnh hai câu thơ, nâng hai má, từ trong miệng đọc ra.

“Nhân tự thu hồng lai hữu tín, sự như xuân mộng liễu vô ngân ?”

Vương Siêu dừng lại một chút, nghe thấy hai câu thơ trong miệng Hoắc Linh Nhi, tinh tế nghiêm ngẫm: “Một chiêu Trảm Xích Long của ta này chính là lừa dối, đột nhiên xuất một tay, chặt đứt đi căn nguyên phạm tục, tục nhân muốn như hồng học (thiên nga) hậu điều (chim di trú) của trời thu. Mọi việc đều là có thực, nhưng sau khi chém ra, vượt qua giới hạn của thiên nhân, con người liền giống như mộng xuân, tốt đẹp cõi mở, rồi lại không dấu vết, tựa như thật, tựa như ảo. Hai câu thơ mang ý cảnh tinh thông quyền lý, ai là người làm thơ?”

“Sư phụ, người làm bài thơ này cũng không phải là bậc võ lâm cao thủ gì, đó là Tô Đông Pha (Đô Đông Pha [1037-1101] nhà thơ và nhà thư pháp thời Bắc Tống, còn có tên khác là Tô Thức - dịch giả).” Hoắc Linh Nhi cười hi hi một tiếng. “Tô Đông Pha đó thông thiên lý, hai câu thơ này là nói về xuất thế và nhập thế của cảnh giới làm người, người ở trần thế, chú trọng chữ tín mà sinh ra, muốn như mộng xuân không dấu vết, sự xuất thế của Tô Đông Pha, rồi lại không học Tứ đại giai không của Phật giáo, lại không học Thái thượng vong tình của Đạo gia, mà lại là một cuộc mộng xuân, cảnh giới xuất thế như vậy, không cứng nhắc rập khuôn, không vô tình, thật tiêu sái.”

“Là thơ của Tô Đông Pha sao?” Vương Siêu cười cười, thở dài: “Ta đọc sách không nhiều lắm, đối với thơ phú cũng không nghiên cứu, đơn giản chỉ là một kẻ vũ phu, bất quá cảnh giới của thơ phú thư họa cùng cảnh giới của quyền pháp cũng như nhau. Đọc sách đánh đàn có thể nuôi dưỡng khí chất của con người, điều hòa khí huyết, quyền pháp cũng như vậy. Ài! Học thiện đến cảnh giới tối cao, tính tình nói là một cái kỳ ảo linh hoạt. Học đạo đến cảnh giới tối cao, chú trọng một cái Thái thượng vong tình. Cũng không tốt, chúng ta là con người, chu dù ra khỏi nhân thế, đả phá hư khoong, cũng chỉ coi như một cuộc mộng xuân, vừa tốt đẹp lại lạnh nhạt không dấu vết.”

Một kẻ đọc sách viết chữ, tính tình trầm tĩnh, thân thể cũng sẽ ngày càng tốt, cái gọi là dưỡng khí đọc sách, cái đó cùng kẻ luyện quyền cũng giống nhau, chỉ là luyện quyền còn có đả pháp, với đọc sách viết chữ có bất đồng.

Hồi Cao trung Vương Siêu cũng không có học, chỉ biết một chút quyền phổ, đánh người giết người, đối với ý cảnh ý vị của

phương diện văn học không nghiên cứu chút nào, có thể nói là một vũ phu, đúng là như ngư nhân vậy, cái gì cũng đều tinh thông, vừa võ công cái thế, lại có thể xuất khẩu thành chương, tùy tiện là có thể làm ra việc lưu danh thiên cổ rồi.

“Sư phụ không phải là vũ phu, quyền pháp của người chính là thơ phú tuyệt đỉnh, ta đã xem người luyện quyền, quyền pháp lúc cương mãnh như sa trường điểm binh, thiên quân vạn mã, nổi trống rung trời, mà lúc quyền pháp uyển chuyển, lại như tiên chúc tây song, ba sơn dạ vũ (mưa đêm ở núi Ba), còn lúc giết người, lại như đồ tể điên cuồng đêm đêm mài dao, để tính cũng phiêu diêu, sư phụ của ta hành quyền so với đọc thơ còn có ý vị hơn.”

Hoắc Linh Nhi lắc đầu.

Vương Siêu cười cười, lại thở dài.

“Sư phụ không yên lòng? Là lo lắng ta đã giết Vũ Văn khiến người khó xử. Dù sao, người là lãnh tụ Đường Môn, lại cùng nàng ta sắp sửa kết hôn.”

Hoắc Linh Nhi kín đáo nói.

“Ta cũng không phải lo lắng về điều đó, mà là lo lắng cho cô, không biết sau này cô có thể đạt tới cảnh giới đan đạo hay không, lại nói thêm về thời gian cô luyện võ, so với sư phụ thật ra còn nhiều hơn, nếu như sau này không thể đột phá mạnh, chỉ e...”

“Chỉ e cái gì?”

Hoắc Linh Nhi kỳ quái hỏi.

Vương Siêu cũng không nói, ánh mắt lảng lạng nhìn ra phía ngoài.

Chỉ chốc lát đã nhìn thấy ở cửa một nữ tử vận đồ màu tím từ từ đi đến.

Nữ tử này chính là Đường Tử Trần.

Hoắc Linh Nhi cũng đã gặp Đường Tử Trần, thấy nàng xuất hiện, lập tức đứng lên, toàn thân căng thẳng, cứ như là đối mặt với áp lực lớn nhất trên thế giới.

Hoắc Linh Nhi cũng đã tiếp xúc qua với một vài cao thủ tuyệt đỉnh, biết được cao thủ như Đường Tử Trần lúc giao thủ với người ta, ánh mắt chợt lóe, một loại khí thế trạng thái tinh thần có thể tạo cho người ta áp lực lớn, thậm chí khiến người ta sụp đổ, căn bản không cần phải ra tay, cho nên Hoắc Linh Nhi phòng bị từ trước.

Nàng đã giết người của Đường Tử Trần, trong lòng nghĩ rằng Đường Tử Trần nhất định sẽ tạo cho nàng một áp lực, cho nên nàng đã dồn lên toàn bộ tinh thần bản thân chuẩn bị chống đỡ lại.

Thế nhưng nằm ngoài dự tính, Đường Tử Trần cũng không gây cho nàng bất cứ áp lực gì.

Đường Tử Trần vừa đi vào, rất tự nhiên ngồi ở bên cạnh Vương Siêu.

“Ta vừa mới trở lại, đã đi trước xem qua thi thể của Vũ Văn, xương sống hắn ta bị gãy lìa, bụng dính một chướng, sau đó thì tự sát, là luận võ công bằng. Nếu là luận võ, sinh tử thắng bại đều do số trời, không thể tính toán được.” Đường Tử Trần hướng về phía Vương Siêu nói một câu, theo đó xoay người ánh mắt liếc nhìn Hoắc Linh Nhi, vẫn như cũ không hề phát ra bất cứ áp lực gì, chỉ là lắc đầu: “Bất quá, Hoắc Linh Nhi, cô ở đây luận võ công bằng mà giết chết thủ hạ của ta, ta cũng không thể không có bất cứ biểu hiện gì, thế này đi, ta cho cô thời gian ba năm, sau ba năm, chúng ta giao thủ, ấn định một trận sinh tử.”

393. Chương 385: Ta Chưa Từng Thay Đổi!

Hoắc Linh Nhi sửng sốt, nghe thấy Đường Tử Trần giờ đây cũng không có ý động thủ, tinh thần nàng vẫn thư giãn như cũ, bàn tay một trước một sau bảo vệ hai bên trên dưới bản thân, cước bộ trước thân, hướng phía ngoài xòe ra, một khối thịt của lòng bàn tay theo nhịp đập của quả tim hết lên rồi xuống, toàn thân có đến năm quả tim, có thể thấy được lúc đột nhiên bộc phát ra sẽ có bao nhiêu sự cương mãnh mạnh mẽ.

Nhìn thấy Hoắc Linh Nhi không thể buông lỏng bản thân, vẫn vô cùng cảnh giác như cũ, Đường Tử Trần cũng không chấp, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Vương Siêu, lắc đầu: “Ta và cô ước chiến, cũng không phải vì chuyện thủ hạ của ta cùng cô luận võ mà chết, giao thủ công bằng, thắng bại do trời, cô đánh chết hắn, hắn đánh chết cô, đều là bình thường.”

Lúc Đường Tử Trần nói chuyện, ánh mắt chăm chú nhìn lên người, trên mặt Vương Siêu, tựa hồ đang tìm về biểu lộ của Vương Siêu với quyết định của mình, bất quá Vương Siêu cũng không có biểu thị gì, chỉ là lẳng lặng nghe, cũng không có vẻ can thiệp, cũng không chen ngang.

Đối với nét mặt đó của Vương Siêu, mí mắt Đường Tử Trần buông rũ xuống.

“Ta và cô ước chiến, bởi vì cô không chịu an phận, sau khi quyền pháp đại thành, vì Vương Siêu nhất định là phải cùng ta đánh một trận.”

“Ra là vậy.” Ánh mắt Hoắc Linh Nhi mở trừng, nhìn Đường Tử Trần, tập trung tinh thần gật đầu, cũng không phủ nhận: “Nếu chị biết điểm này, tại sao còn phải cấp cho ta thời gian ba năm, bây giờ chị muốn giao thủ với ta, ta cũng không cự tuyệt.”

“Bởi vì bây giờ cô không có tư cách cùng ta giao thủ.” Đường Tử Trần lạnh nhạt nói, “Sở dĩ ta cho cô thời gian ba năm là bởi vì võ công của cô là do Vương Siêu dạy, mà Vương Siêu là võ công của ta dạy, một môn quyền pháp này của ta, ta không hy vọng nó được chiến đấu với kẻ tầm thường, thời gian ba năm, ta nghĩ với tư chất của cô, hẳn là có thể tạo ra sự đột phá, khi ấy cũng đừng trách ta. Thời gian cô bắt đầu luyện võ, nếu so với Vương Siêu hãy còn dài hơn, ta cho cô thời gian ba năm cũng đã là cực hạn rồi.”

“Thời gian ba năm sao? Ba năm thì ba năm.” Hoắc Linh Nhi một lời đáp ứng.

Đúng theo như lời Đường Tử Trần, bởi vì chuyện của Vương Siêu, cho dù Đường Tử Trần không tìm Hoắc Linh Nhi, sau khi quyền pháp của Hoắc Linh Nhi đại thành cũng sẽ tìm tới Đường Tử Trần đánh nhau chết sống một phen.

Đường Tử Trần tự nhiên là rất rõ ràng điểm này. Dứt khoát cứ ra tay, cho người ba năm thời gian, sau ba năm, làm một cuộc giao thủ, giải quyết xong hết mọi chuyện. Tránh để dính dáng không rõ ràng.

“Sư phụ, người thật sự nghĩ tới bọn ta sau ba năm nữa sẽ giao thủ sao?”

Sau khi một lời đáp ứng, ánh mắt của Hoắc Linh Nhi chuyển hướng về Vương Siêu. Nàng rốt cục đã rõ ràng, Vương Siêu mới vừa rồi lo lắng nàng không thể mau chóng tu luyện quyền pháp vào đan đạo là tại sao. “Nguyên lai là sư phụ đã sớm dự liệu được Đường Tử Trần sẽ cho ta thời gian, sau đó giao thủ. Hừ, quả nhiên là vợ chồng, cả hai thật hiểu nhau.”

Trong lòng nàng dâng lên một nỗi cảm giác ẽ ảm, bất quá nàng cũng có chút ngạc nhiên, tại sao Vương Siêu lại không ngăn cản việc ước định giao thủ của các nàng ử. Theo đạo lý, chuyện này Vương Siêu không phải là không thể ngăn cản nổi.

Vương Siêu cười khổ, lộ ra vẻ vô cùng bất đắc dĩ: “Linh nhi cô không nên động thủ có được hay không.”

“Không, ta nhất định phải động thủ.” Hoắc Linh Nhi phản ứng, “Sư phụ, chuyện gì ta cũng sẽ nghe lời người, nhưng chuyện này, ta không thể nghe người được.”

Vương Siêu lắc đầu, không nói gì nữa, cái hần không am hiểu nhất chính là xử lý vấn đề tình cảm, thế nhưng đối với đồ đệ Hoắc Linh Nhi này, lại không biết làm thế nào, cũng không thể thay đổi được lý niệm trong lòng người khác.

Năm đó, bản thân hần chính là vì Đường Tử Trần, đã dứt khoát vứt bỏ hết thầy, không tiếc rời xa đất nước, dị quốc tha hương, cùng mình tổ chức lại quân đội. Bản thân là người như vậy, dựa vào cái gì mà đòi đi ngăn cản hành động của đồ đệ?

Thế nhưng hần cũng không thể ngăn cản nổi Đường Tử Trần.

Cho nên tình thế của hần thật khó xử, rồi lại không thể làm được gì. Lúc này, một thân tuyệt thế võ công, thể lực mạnh mẽ. đều không có tác dụng gì cả, trừ cười khổ, chỉ có thể là cười khổ.

“Linh Nhi, côi về Nam Dương trước đi, Ba Lập Minh đang ở đó, cô có thể theo hần học tập các loại quyền pháp, tu vi võ công của hần cũng không thua gì ta, hơn nữa lần này tại Võ Đạo đại hội, ta cùng thủ lĩnh GOD đánh một trận, cho dù ta có thể giết hần, sợ rằng cũng không dễ, quyền pháp kẻ này đã đả phá hư không, thuộc hàng bạch hổ, ta tuy rằng đã chuẩn bị được vài thứ mới, phần thắng có nhiều hơn một chút, nhưng vẫn như cũ chỉ có sáu thành. Bất quá hần cũng là kẻ tài năng, nhất định cũng sẽ chuẩn bị được vài

món mới để đối phó với ta. Ta cần phải toàn tâm chuẩn bị cho trận chiến này, không thể có chút bận lòng, một mình cô hãy tự bảo vệ mình cho tốt.”

Sau khi Vương Siêu nói xong, xoay thân.

Hắn và thủ lĩnh GOD tại Võ Đạo đại hội đánh một trận, không phải chuyện đùa. Nhiều nhất chỉ có sáu thành mà nắm chắc, phần thắng mặc dù nhiều hơn chút, nhưng cũng không đủ để toàn thắng.

“Ừm. Ta đi Nam Dương đây.” Hoắc Linh Nhi cũng biết quan hệ lợi hại trong đó, không thể để Vương Siêu bị phân tâm, nếu như Vương Siêu chết, nàng và Đường Tử Trần cũng không có tranh đấu nữa, chỉ có thể tranh không khí mà thôi.

Nói xong, Hoắc Linh Nhi thêm lần nữa liếc mắt nhìn thật sâu Vương Siêu, giống như muốn thấy được tất cả dung nhan của thiếu niên này, chỗ có khí chất đều khắc thật sâu vào trong nội tâm, vĩnh viễn không muốn quên.

Sau khi liếc mắt thật sâu, thiếu nữ này xoay người, một bước ra cửa.

“Đứng lại.”

Ngay khi Hoắc Linh Nhi bước ra cửa, đột nhiên lúc đó, đã bị ba người ngăn cản.

Ba người này, chính là ba phó tư lệnh quân đoàn Tử Sắc của Đường Tử Trần, Vũ Văn là người trong đám bọn họ, bây giờ lại bị Hoắc Linh Nhi luận võ đánh chết, ba người này tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Ồ? Các người, chắc là quân chính quy của Đường Tử Trần, muốn quần ẩu với ta? Để báo thù cho Vũ Văn?” Hoắc Linh Nhi vừa nhìn thấy trận thế này ở cửa, nhướng mày, hai nắm đấm để ngang trên đầu gối.

“Hoắc Linh Nhi có phải không? Người cùng Vũ Văn luận võ thắng, chúng ta không nói gì. Luận võ giao thủ, đều có thắng bại, đã chết coi là bản thân học nghệ không tinh, coi là vận khí không tốt thôi, ta chỉ là muốn cùng người đánh một trận mà thôi”.

Một thiếu niên nhìn Hoắc Linh Nhi, trong lúc nói chuyện rất là dứt khoát.

“Ba người các người vào đi, để nàng ta đi” Lời nói của Đường Tử Trần từ bên trong phòng truyền ra, ba người thiếu niên chần chờ một chút, mặt nhăn nhu, cuối cùng cũng dẹp đường, để cho Hoắc Linh Nhi đi ra ngoài.

“Ta đã cho ả thời gian ba năm, sau ba năm ả lại cùng ta giao thủ, chuyện này, các người không cần phải lo, chức vị của Vũ Văn, ta sẽ lần nữa an bài chọn người khác”.

Đường Tử Trần nhìn ba thiếu niên đi tới nói.

“Tại sao cho ả đó thời gian ba năm? Chẳng lẽ cũng bởi vì ả ta là đồ đệ của Môn chủ Đường Môn Nam Dương? Đường môn là Đường Môn của Đường Tử Trần, không phải Đường Môn của Vương Siêu. Thủ lĩnh...”

Trong đó một thiếu niên do dự chỉ chốc lát, vẫn còn nói ra ý nghĩ của bản thân như đinh chém sắt: “Cho ta thời gian ba năm, ta muốn khiêu chiến với thủ lĩnh Đường Môn Nam Dương - Vương Siêu!”

Lời thiếu niên này vừa nói ra, hai thiếu niên còn lại cũng tiến lên một bước, lạnh lùng nhìn Vương Siêu, biểu đạt ý nghĩ của mình.

“Bây giờ Đường môn chúng ta đang làm một sự kiện lớn từ trước nay chưa hề có, chúng ta cũng biết chuyện này là do một tay người lãnh đạo Đường Môn Nam Dương Vương Siêu tạo thành. Người có thể đánh bại thủ lĩnh Tập đoàn Âm sát GOD, giết chết được Đại Đường Song Long của nước Mỹ, chúng ta rất là bội phục, cũng biết được sự lợi hại của người. Bất quá cái này cũng không thể đại biểu cho việc người muốn làm gì thì làm, không chế hết thấy mọi thứ Đường môn. Đường môn này là Đường Môn của Đường Tử Trần, không phải là Đường Môn của Vương Siêu người, cho nên, sau ba năm nữa. Ta sẽ khiêu chiến người, hơn nữa sẽ đánh bại người.”

Vương Siêu xoay người lại, nhìn ba người lãnh đạo quân đoàn Tử Sắc này, ba người trẻ tuổi, cũng như Vũ Văn, đều có lòng tự tin mãnh liệt, thân thủ siêu nhiên, ở trong chứa sát ý, đều là nhân tài hiếm có hàng

đầu, đổi lại ở bất cứ quốc gia nào đều là người trẻ tuổi tương lai đầy hứa hẹn, sẽ được coi như là đối tượng cần được trọng điểm bồi dưỡng trong trọng điểm, đẳng cấp quốc bảo với những nhân vật khác

“Vương Siêu ta đến nay chưa bao giờ sợ khiêu chiến, tư chất các người rất tốt, quyền pháp cũng rất giỏi. Bất quá muốn tiến thêm một bước. Đạp xé giới hạn con người, tiến vào đan đạo, thời gian ba năm sợ rằng không đủ, cứ coi như trong ba năm thời gian các người tiến vào được, cũng sẽ không phải là đối thủ của ta, ba người cùng xông lên, cũng không có bất cứ hy vọng nào đâu.”

“Người không cần dả kích lòng tin của chúng ta, sau ba năm nữa rồi hãy nói.”

Ba thiếu niên lạnh lùng nói, tiếp đó xoay người rời đi.

“Tử Trần, những người lãnh đạo Quân đoàn Tử Sắc này vô cùng không tồi, khó trách quân đoàn châu Phi lại có thể chống lại tiểu đội Luân Hồi của Tổ chức Ám sát GOD lâu như vậy. Những người này. Tỷ làm sao mà dạy dỗ được vậy?” Vương Siêu chờ cho sau khi ba thiếu niên đi khỏi, mới hỏi Đường Tử Trần.

“Những thiếu niên này, tỷ cũng không dạy bọn chúng nhiều, bọn chúng đều là tự mình đánh giết mà ra. Hàng năm Đường Môn các nơi trong cả nước cũng cần điều một nhóm nam nữ trẻ tuổi xuất sắc đến huấn luyện doanh ở Nam Phi để tiếp nhận các loại nhiệm vụ, trưởng thành từ trong đánh giết, người chịu đựng thì sinh tồn, kẻ không chịu sẽ bị đào thải.” Đường Tử Trần yêu mến nhìn Vương Siêu, trong ánh mắt giống như nhớ lại chuyện cũ: “Nhưng thật ra năm đó ta cũng từng muốn dẫn đệ tới châu Phi, bất quá ta may mắn đã không làm như vậy, nếu không, trên thế giới này có thể đã thiếu đi một vị thần giống như tiểu đệ người rồi. Nhiều nhất cũng bất quá chỉ là một thiếu niên có thể giết người mà thôi.”

“Ranh giới của nhân sinh mờ mịt vô thường, tỷ tỷ à.” Vương Siêu cũng nhớ lại cái ngày đầu cùng Đường Tử Trần, đó là ngày hân vui sướng nhất trong cuộc đời, bất quá bây giờ, hân cũng rất vui sướng. Dù sao đứng ở đỉnh của thế giới này, vừa được sự thành, chiếm được nữ thần tha thiết ước mơ, đời người như thế, còn gì cầu nữa.

“Sau ba năm nữa, đệ hy vọng đồ đệ của đệ Hoắc Linh Nhi thắng hay là hy vọng tỷ thắng?”

Đường Tử Trần khẽ mỉm cười, tung ra một đề mục vô cùng khó nuốt.

“Đệ sẽ dẫn tỷ rời khỏi, Linh Nhi vĩnh viễn cũng sẽ tìm không được chúng ta. Cho dù nàng tìm được chúng ta, muốn khiêu chiến tỷ tỷ người, còn phải qua cửa ải của ta, chỉ cần ta không chết, không ai có thể vọt tới trước mắt tỷ tỷ. Ta luôn luôn là như vậy, trước kia là như vậy, bây giờ là như vậy, tương lai cũng sẽ là như vậy, chưa từng có thay đổi.” Vương Siêu trầm mặc một hồi, nói ra điều trong lòng.

“Được rồi, được rồi...” Đường Tử Trần thêm lần nữa cười một tiếng: “Chúng ta trái tim có sự sắc sảo, đúng là đệ hiểu rất rõ ta, ta chẳng lẽ còn không biết đệ sao? Sự tình trên thế gian này thật sự là lung tung hỗn loạn a, cho dù có cường đại như ta và đệ, đều chém không đứt, lý vẫn loạn, không nói những cái đó, tỷ giờ đây duy nhất chú ý, chính là lần giao thủ của đệ và thủ lĩnh GOD, nếu như đệ giao thủ giết chết được hắn, hai người chúng ta ở trên thế giới này, có lẽ thật sự là không có đối thủ nữa, cũng có thể được chút bình an rồi.”

“Vô Đạo đại hội lần này tuyệt đối sẽ không như vậy dễ dàng, chúng ta cần chuẩn bị hết thảy cho tốt. Thủ lĩnh GOD tuy rằng được xưng là là thần, bất quá lần này ta tạo ra ảnh hưởng quá lớn, kể cả là thần, cũng khó rút lui được toàn thân. Ta cùng hắn đánh một trận, mặc dù là giao thủ của đỉnh cao, nhưng trên thế giới này, nhất định sẽ có người muốn cướp đoạt danh tiếng của chúng ta.”

Vương Siêu cẩn thận suy nghĩ một chút.

”Giới chính phủ, giới hắc đạo, giới quyền pháp Nhật Bản, đều đang tiến hành hội nghị bí mật. Hàn Quốc cũng giống như vậy, bọn họ đang chuẩn bị liều chết để vô đến. Bất quá ta lần này đi Nhật Bản, trái lại biết được một tin tức, cái tay Y Hạ Nguyên đó, hình như đã đột phá. Cũng đến lúc phải trở ngại chân tay đôi chút rồi đó.

Đường Tử Trần đem tin tức mình lấy từ Nhật Bản nói cho Vương Siêu.

“Đột phá thì tốt, tại Vô Đạo đại hội sẽ đánh chết hắn, mới còn có giá trị.”

Vương Siêu và Đường Tử Trần từ từ thương lượng....

Buổi tối sau một ngày, tại bờ cát trên biển Nam Dương ở Jakarta, Indonesia, khí trời vô cùng tĩnh lặng, không mây, ánh nắng rực rỡ.

“Ba thúc, sư phụ của ta bảo rằng tìm người học quyền pháp. Người nhìn xem với trình độ của ta hiện giờ, dạy ta cái gì thì được đây?” Hai chân Hoắc Linh Nhi mềm mại, đứng trên mặt cát, bên cạnh nàng là Ba Lập Minh.

Ba Lập Minh cũng không nói không rằng, chỉ là hai tay cuộn tròn, đứng hướng về phía bắc, đứng như một cái cọc.

“Bát Quái Chưởng, Bảo Thất Tinh? Cái tư thế này ta đã đứng vô cùng tốt rồi. Chẳng lẽ còn muốn đứng?” Hoắc Linh Nhi nghi nghi hoặc hoặc nhìn Ba Lập Minh.

“Người đứng như một cái cọc cho ta xem nào?” Ba Lập Minh thu tư thế, ánh mắt trống rỗng, há mồm cười ha ha.

Hoắc Linh Nhi cũng bắt chước đứng tư thế Bảo Thất Tinh Bát Quái Chưởng, đầu hướng về phía trước đỉnh, đối diện với sao bắc cực trên bầu trời, tay, chân, eo, hông đều tạo thành nhất thể, quả nhiên đối ứng cùng sao bắc đẩu trên bầu trời cho thấy được sự thâm hậu của tư thế.

“Nhầm rồi, đầu của người vẫn chuyển động không được.” Ba Lập Minh một câu đã chỉ ra sai lầm.

“Đầu cần chuyển động sao?” Hoắc Linh Nhi nhìn Ba Lập Minh, giống như nhìn một bộ quyền thuật ngu ngốc, nguyên lai Bát Quái Chưởng chú trọng với đầu, cổ, thân, hơn nữa là lúc đứng hình cái cọc của Bảo Thất Tinh, đỉnh đầu tượng trưng cho sao bắc cực trên bầu trời, còn sự phát lực của thân thể giống như chom bảy ngôi sao bắc đẩu, chỉ có thể dùng thân thể đi tìm đầu, không thể dùng đầu chuyển động để tìm đến thân thể, nếu không, lúc đứng sẽ bị choáng váng.

“Không phải là đầu người cần chuyển động, chỉ là ý động thôi.” Ba Lập Minh dài miệng, “Luyện quyền chú trọng đến quyền ý, quyền ý càng tinh thâm, thành tựu võ công lại càng to lớn. cũng như việc làm người vậy, làm người cần trước tiên là phải bồi dưỡng tính cách, tính cách càng xuất sắc, con người cũng lại càng xuất sắc, đều là cùng một đạo lý cả.”

Ba Lập Minh chỉ vào sao bắc cực trên bầu trời: “Sao Bắc Cực được gọi là sao Tử Vi, Sao tử Vi trước kia trong xã hội cổ còn có tên là Đế Tinh, quyền ý của ta chính là lúc người chuyển động, lập tức!”. Lúc người luyện tập, vô luận là lúc nào, cũng cần tồn tại quyền ý ở bên trong, dần dà lâu ngày, không nhận thức ra, khí chất của người sẽ thực sự dung nhập vào trong đó, đến lúc đó, quyền của người liền có được thứ vô cùng to lớn ở bên trong. Nếu như không có quyền ý, đó chính là tu luyện một cách ngu xuẩn, luyện tập mù quáng, cả đời cũng chỉ là một quyền tượng mà thôi.”

394. Chương 386: Thơ Của Quyền Lý

Hoắc Linh Nhi nhìn qua Ba Lập minh, sau đó ngẩng đầu hướng lên trời, trên bầu trời tĩnh hà rực rỡ, quang huy sáng chói, dĩ nhiên là từ trước tới nay chưa hề có được khí trời tốt. Bầu trời trên biển Nam Dương đích thật là trong trẻo như nước, chất lượng không khí vô cùng tốt. Ngôi sao trên bầu cùng chung với sóng biển dâng, làm người ta thần thanh khí爽. Có một loại ý cảnh thơ phú đặc biệt ở bên trong.

“Ngược lại.... Quyền ý như thế này.... Không nắm được a, thực sự nghĩ không ra...”

Trong miệng Hoắc Linh Nhi lẩm bẩm tự nói, liên tưởng đến Ba Lập Minh bình sinh kinh nghiệm, cố gắng tự hỏi ý cảnh ẩn chứa trong quyền pháp của hắn .

Nàng cũng là một cô bé thông tuệ tuyệt đỉnh, như châu như ngọc, đối với tầm quan trọng của quyền ý bên trong quyền pháp lĩnh hội rất sâu sắc. Lúc luyện một bộ quyền pháp, ý cảnh rất quan trọng, nếu như cùng là một chiêu “Lâm Tước Vĩ” (Nắm đuôi chim tước) của Thái Cực Quyền, tư thế giống nhau, nhưng có người bắt đầu luyện tâm tình linh hoạt kỳ ảo, có người bắt đầu luyện lại tưởng tượng địch nhân dùng

trường thương tấn công, trước tiên ta lui bước, lấy tay làm cán thương, đem thể thương của đối phương tay không hóa giải, có một nỗi kinh sợ, ý ẩn nấu như lấy hạt dẻ trong lò lửa.

Chiêu thức như nhau, dùng kinh như nhau, cùng là Thái Cực Quyền nhưng tâm tình một linh hoạt kỳ ảo và một kinh sợ, ẩn nấu, người mang tâm tình lấy hạt dẻ trong lò lửa luyện ra hoàn toàn là bất đồng. Cũng không thể nói là ai tốt ai xấu, Thái Cực Quyền mang ý cảnh linh hoạt kỳ ảo luyện ra tính chất nhân khí có sự trầm tĩnh, phiêu dật, thể lực xa xưa, dùng ý kinh sợ, ẩn nấu của hạt dẻ trong lò lửa, kí chất như sét đánh, mãnh hổ, đả pháp kinh người, có sở trường riêng.

Hoắc Linh Nhi bây giờ là học quyền ý, cũng không phải là học chiêu thức, cũng giống như năm đó Vương Siêu đi theo Lý Kim Thụ học.

Nhưng thật ra võ công luyện được cũng khá ổn, đều là người thông minh, những loại người mà chỉ biết mỗi đánh bao cát, đá chân, dù cho có khắc khổ, cũng bất quá mù quáng tập luyện, ngu xuẩn tập luyện. Ngay cả có thể nhất thời đánh được rất hung mãnh, nhưng nhưng không có cách nào bước đến đỉnh, tối thiểu đản đạo là vô vọng.

Thứ võ công này, phải cao thâm, cùng dạng với thơ phú, cũng phải cần ý cảnh.

Chiêu thức quyền pháp năm đó của Vương Siêu cũng đã thông hiểu, bởi vì Đường Tử Trần đã dạy cho hắn, nhưng quyền ý lại không giao, cho nên Vương Siêu đã tự mình đến chỗ Lý Kim Thụ đem theo quyền ý, sau đó dùng thời gian một năm hành tẩu, rốt cục đã đem quyền ý đó sát nhập vào trong quyền pháp, cuối cùng quyết chí tiến lên, tung hoành vô địch, đứng ở đỉnh cao nhất của thể giới.

Bất quá bây giờ Ba Lập Minh nói cho Hoắc Linh Nhi quyền ý, trong liên tưởng của Hoắc Linh Nhi, luôn khó khăn để tiến vào.

Bởi vì thời đại đó của Ba Lập Minh, trước thập niên sau mười bảy mươi, Hoắc Linh Nhi căn bản không có kinh nghiệm, càng huống chi nàng là người Hongkong, hoàn cảnh ra đời bất đồng cùng với nội địa, thêm nữa không có cách nào tưởng tượng ra hoàn cảnh ở thời đại đó, tự nhiên không thể dung nhập vào trong đó.

Sa sa sa sa sa sa sa sa (tượng thanh tiếng cát sột xoạt)

Hoắc Linh Nhi đứng dưới sóng biển có hình ảnh của các vì sao, đứng tư thế Bảo Thất Tinh của Bát Quái Chưởng, vẫn cố gắng tìm kiếm cái loại ý vị “Đế Tinh phiêu diêu, thiên hạ chuyển ngược” theo như lời Ba Lập Minh.

Ba Lập Minh nhìn đến nỗi trực tiếp lắc đầu, ánh mắt của vị đại hành gia này sắc bén, tư thế Hoắc Linh Nhi đứng đều chính xác nhưng chính là không được tự nhiên, không có được ý vị đó.

“Thôi bỏ đi, bỏ đi, ngươi đem linh tính của bản thân luyện được chẳng có gì, có luyện nữa sợ rằng quyền pháp cũng không thể tiến bộ, ngược lại sẽ tụt lùi.”

Ba Lập Minh thở dài, ngăn cản Hoắc Linh Nhi luyện tập thêm.

“Ài, cái thứ quyền ý này đích thật là như vậy, không thể cưỡng cầu, nếu không sẽ hoàn toàn ngược lại, Hàm Đan học bộ a (có nghĩa là ”học theo Hàm Đan” học theo người chẳng thành, lại còn quên cả cái vốn có. Tích rằng: thời Chiến Quốc, dân quận Hàm Đan nước Triệu, nổi tiếng về thuật đi bộ. Người nước Yên hâm mộ, sang học thuật đó, nhưng đã không học được, lại quên cả cách đi bộ của chính mình, trở nên đi đứng lạch bạch tức cười. Câu trên ngụ ý chớ nên đua đòi rởm). Hoắc Linh Nhi cũng ngừng lại, nàng vừa rồi cũng cảm thấy vô cùng không tự nhiên. Học quyền ý của Ba Lập Minh giống như là muốn bóp méo tính cách nàng.

Vô luận là Ba Lập Minh hay là Hoắc Linh Nhi, một già một trẻ đều là người thông minh tuyệt đỉnh cũng biết chỗ mấu chốt trong đó.

“Đến cái phần này, ra cũng không giúp được ngươi nữa. Quyền pháp là do bản thân tự mình luyện.” Ba Lập Minh thêm lần nữa lắc đầu.

Quyền pháp là phải tự luyện, danh sư cũng không nhất định xuất cao đồ, ngược lại không phải là danh sư, lại có thể bồi dưỡng ra cao đồ. Quyền pháp đến trình độ nhất định, cũng cần dựa vào chính mình mà tìm kiếm, đường dài từ từ khó khăn bước vào, dùng trí tuệ, nghị lực lớn lao của bản thân, hơn nữa các loại linh

cảm vận khí thành tựu đỉnh cao cũng không phải là có một sự phụ giỏi, một quyền bí kíp võ công tuyệt thế, hay một viên đan dược gì... rồi mà có thể một phát là thiên hạ vô địch được.

“Nhân tự thu hồng lai hữu tín, sự như xuân mộng liễu vô ngân. . .”

(Con người như thu hồng đến có sự đáng tin, chuyện như mộng xuân, một chút dấu vết cũng không còn....)

Hoắc Linh Nhi còn bỏ quên quyền ý của Ba Lập Minh, nàng đang nhớ lại Vương Siêu đánh ra một chiêu Trảm Xích Long với quyền ý như mộng xuân không dấu vết kia, bất tri bất giác bắt đầu bắt chước lại.

“Đề Tinh phiêu diêu. . . . Tinh động diêu. . . . Ngũ canh cổ giác thanh bi tráng, Tam Hiệp tinh hà ảnh động diêu!” (Đề tinh phiêu diêu.... vì sao dao động.... Trống trận canh năm vang lên bi tráng, sông sao Tam Hiệp, bóng ảnh dao động!)

Hoắc Linh Nhi đột nhiên linh quang chợt lóe, vẫn như cũ đứng tư thế Bảo Thất Tinh, sau đó từ từ đẩy ra một chưởng, dùng Thất Tinh Can Thương Thuật trong Bát Quái Chưởng, lấy tay thay thương, đâm xuyên qua tay.

“Ồ?”

Ánh mắt Ba Lập Minh sáng lên, hẳn cảm giác được chiêu thức đó của Hoắc Linh Nhi xuất ra, ý cảnh mênh mông bi thương, giống như có ý vị chiến tranh liêu chết, sinh linh lầm than thảm thiết bên trong, một chiêu nhô ra tinh ảnh dao động, muốn ngừng binh qua.

Ý vị trong chiêu thức Thất Tinh Can Bát Quái Chưởng ấy của Hoắc Linh Nhi, cũng là vì sao dao động, rồi lại cùng Đề Tinh phiêu diêu, rõ ràng là bất đồng.

“Tiếng trống trận canh năm vang lên bi tráng, sông sao Tam Hiệp, bóng ảnh dao động. Đó là thơ của Đỗ Phủ, ý chính là nghe thấy tiếng trống trận, mang ý cảnh chiến tranh loạn đả, rời xa quê hương, chiêu thức ấy, đã dung hợp thơ phú ý cảnh, rất có ý vị, rất có ý vị.”

Ba Lập Minh cẩn thận thưởng thức chiêu thức ấy của Hoắc Linh Nhi, liên tục gật đầu.

Ba Lập Minh này so với Vương Siêu có văn hóa hơn nhiều, đối với thơ phú ca từ của các triều đại đều vô cùng tinh thông, hơn nữa còn nghiên cứu rất sâu, lĩnh hội ý cảnh của thi nhân, văn nhân. Cho nên Hoắc Linh Nhi vừa mới đưa ra một chiêu, phát cả tiếng, cũng đã hiểu được ý vị ẩn chứa bên trong chiêu thức đó là gì.

“Sao buông xuống cánh đồng rộng, trăng nhô cao chảy xuống Trường Giang.”

Hoắc Linh Nhi đột nhiên lại thì thầm hai câu thơ, đồng thời biến đổi thủ pháp, cánh tay lay động, một thế thương “Phồn Tinh Loạn Điểm Đầu” lay động, đột nhiên mở hướng ra ngoài, chuyển thành “Thôi Song Vọng Nguyệt” của Bát Quái Chưởng. Ba Lập Minh nhìn tư thế này, qua nhiên ngay lúc đầu đã ngàn sao loạn điểm, theo sau củ bồ, nhất thời trống trải, thật như có khí thế của ánh sao rơi xuống cánh đồng rộng, “Thôi Song Vọng Nguyệt” sau đó cũng rất liên mạch, trước đóng sau mở, đầy khí thế, ý cảnh giống như con người buồn bực đang ở trong căn phòng tối tăm, đột nhiên đẩy cửa sổ ra, trong nháy mắt ánh trăng chiếu vào, sáng ngời căn phòng, toàn thân mát mẻ, mà Trường Giang dưới ánh trăng, vắng vẻ cuộn cuộn, trắng trong nước, nhô lên trước, khí thế bàng bạc.

Một chiêu “Thôi Song Vọng Nguyệt” của Bát Quái Chưởng này cùng “Hổ Phốc” trong Hình Ý Quyền rất tương đồng, phát lực cũng như nhau, đều là bước giả chuyển thành kiểu bước chân dáng bắn cung, hai tay thôi kích mạnh mẽ địch nhân về phía trước, thân thể cũng bổ nhào ra.

Nhưng ý cảnh của Hổ Phốc là một loại bất vô hung ác mà Thôi Song Vọng Nguyệt lại là một loại mát mẻ trong sáng.

Sở trường Ba Lập Minh là về Bát Quái Chưởng, Hình Ý Quyền, cũng biết động tác Bát Quái Hình Ý, phát kinh đều là một thể, nhưng ý cảnh lại hoàn toàn bất đồng, hẳn cũng hiểu điểm khác biệt trong đó.

Thế nhưng, Hoắc Linh Nhi lúc đó đột nhiên thì thầm phát ra câu thơ “Sao buông xuống cánh đồng rộng, trăng nhô cao chảy xuống Trường Giang”, phối hợp với hai chiêu “Phồn Tinh Loạn Điểm Đầu rồi chuyển

hóa thành "Thôi Song Vọng Nguyệt", vậy mà khiến cho hẳn thật giống như tiến thêm một bước, đối với quyền pháp vốn quen thuộc có chút mới mẻ.

Ý cảnh của câu thơ này, thật sự thích hợp với hai chiêu biến hóa, quả thực khéo léo vô cùng, rất là khéo léo, viết vào bên trong quyền phổ, chính là võ công tâm pháp tốt nhất. Thậm chí so sánh với lúc ban đầu cũng còn giỏi hơn nhiều lần. Đích xác sự hình thành tâm pháp quyền lý chính là văn lý, mà văn lý có văn tự nào có thể so sánh được với ý cảnh thơ phú truyền lưu thiên cổ càng thêm sâu xa hơn, càng thêm khắc sâu hơn? Người ta có quyền ý của người ta, không nghĩ tới a, không nghĩ tới, người đồ đệ này của Vương Siêu, không học được quyền ý của ta, nhưng bản thân lại học được những thứ từ bên ngoài."

Ba Lập Minh lẩm bẩm nói.

Tâm pháp quyền pháp, chính là quyền ý cũng chính là lúc sư phụ dạy quyền pháp cho người, nói cho người biết động tác của chiêu thức này cần phải bắt chước ra làm sao.

Ví dụ như một vài câu chữ bên trong quyền phổ: "Trạng Như Phong Ngự (Hình dạng như trâu điên)" "Phong Ma (Điên dại)" "Tâm Như Hỏa Được Quyền Như Tử, Linh Kỳ Nhất Động Điều Nan Phi (Tim như hỏa được quyền như con, linh cơ vừa động, chim khó bay)" Những mảnh khoe ví dụ đó đều là tâm pháp của quyền pháp. Như "Hổ Phốc" "Thôi Song Vọng Nguyệt" "Như Phong Tự Bế (Như phủ mà như đóng)" "Lâm Tước Vĩ" "Dã Mã Phân Tông (Ngựa hoang phân chia bờm)" Những tên gọi của các chiêu thức này, bản thân nó chính là tâm pháp. Kể luyện quyền, vừa nhìn thấy cái tên này, sẽ biết quyền ý là gì.

"Mã tổ địa lô phi khoái, cung như phích lịch huyền kinh."

Hoắc Linh Nhi lúc này cũng không chú ý tới Ba Lập Minh đang suy nghĩ gì, chiêu pháp vừa biến đổi, do Bát Quái Chưởng chuyển đổi thành hình ý mã hình (hình ngựa), sau đó thân thể cong lên, trong cơ thể lôi kéo ra một tiếng sét đánh của dây cung thép.

Lần này mã hình cung bộ pháo, câu thơ lại hoàn mỹ khép lại bệnh tật cay cực, tung ra sự dũng mãnh của nơi sa trường điểm binh.

"Phong trần tam xích kiếm, thần tốc nhất hung y."

Đột nhiên thoáng cái, Hoắc Linh Nhi dùng tranh bộ xông xáo hai bên trái phải, Bát Quái Chưởng cũng chỉ như kiếm, chỉ đông đánh tây, lại hướng ra ngoài treo ngược, làm ra động tác phòng ngự phê y, lần này là chuyển chưởng phách quả trong Bát Quái Chưởng, trước tiên chuyển thành đánh, trở mình phong ngự, nhưng Hoắc Linh Nhi lại đánh ra thật giống như đại hiệp khách một lòng vì nước, nâng kiếm bôn ba ở phong trần.

"Nhân sinh đảo xử tri hà tự, khắp tự phi hồng đạp tuyết nê, nê thượng ngẫu nhiên lưu chỉ thảo, hồng phi na phục kế đông tây." Hoắc Linh Nhi lại luyện được một lần Hạc Hình Bộ (bước chân hình chim hạc), đang khép lại ý cảnh ngoài bài thơ của Tô Đông Pha.

Hoắc Linh Nhi cứ như vậy, dưới ánh sao, bờ biển, tùy ý thoải mái, dùng chiêu pháp Bát Quái Chưởng, Hình Ý Quyền, hoặc Long Xà Hợp Kích cùng với Trảm Xích Long, tùy ý thoải mái, thế nhưng mỗi một chiêu nàng diễn luyện trong lúc đó, cũng có thể là từ ngàn năm trước ở Trung Quốc, trong kho thơ từ phong phú, tìm ra ý cảnh một câu thơ đối ứng, hoàn mỹ dung nhập vào bên trong tâm tình của quyền pháp.

Võ học Trung Quốc bác đại tinh thâm, nhưng văn học càng thêm bác đại tinh thâm! Mỗi một chiêu thức võ học cũng có thể xác minh được trong văn học, đúng như một chiêu "Trảm Xích Long" của Vương Siêu, thật sự như "Sự vô xuân mộng liễu vô ngân" Mà ngay cả bản thân Vương Siêu cũng cho rằng bài thơ này của Tô Đông Pha này đã vẽ ra hình người hoàn mỹ nhất của chiêu thức kia.

Nhưng muốn từ trong văn học xác minh võ học, yêu cầu này cần có bản lĩnh văn học vô cùng thâm hậu, tựa như Hoắc Linh Nhi vậy, hạ bút thành văn, tùy ý tự nhiên, phối hợp hoàn mỹ với chiêu thức, vậy thì yêu cầu cần phải vô cùng am hiểu sâu nội tình.

Ba Lập Minh cũng không nghĩ tới, người thiếu nữ Hoắc Linh Nhi này lại có thể xác minh được cả văn lẫn võ, tìm ra được tâm pháp tốt nhất cho mỗi chiêu số.

Luyện tập, tập luyện, Hoắc Linh Nhi đem quyền pháp sở học của mình đều tung ra, lại biến chuyển thành Quý Phi Túy Tửu, Quý Bộ Hiến Tửu, Trảm Xích Long! Một chiêu này tung ra, ý cảnh dạt dào, vậy mà lại mơ hồ có vài phần ý vị của Vương Siêu, như mộng xuân vậy, không để lại dấu vết.

Một đường quyền tung ra, Hoắc Linh Nhi thu chiêu thức lại, đứng vững vàng ổn định, nhưng nét mặt tựa hồ hoàn toàn say mơ với ý vị của quyền lý và thơ phú kết hợp lại trong đó.

Trạng thái tinh thần của nàng tuy rằng đắm chìm vào, nhưng thân thể lại chỉ thư giãn đôi chút, sau khi điều chỉnh, đột nhiên dâng lên một cổ bạch khí, khoảng cách ba xích toàn thân, thật giống như lò lửa, nhiệt khí bốc hơi, đồng thời hỗn loạn hương thơm nồng đậm của thiếu nữ.

Đây rõ ràng là hiện tượng thể hô hấp công phu nhập hóa.

“Ta không có dạy người, ngược lại người tự mình lĩnh ngộ ra, không tệ, không tệ. Sự đệ của người tiểu tử Đàm Văn Đông kia tuy rằng thiên tư rất tốt, nhưng nội tình văn hóa lại ít hơn, cho nên không bằng người. Bất quá ta nghĩ không ra, gã Vương Siêu kia là một kẻ mù chữ, tại sao lại có thể đả phá hư không, bước vào cảnh giới tối cao được? Ài, sự tình của thế giới này rối rối loạn loạn, không thể dùng một tiêu chuẩn để cân nhắc.”

Trên phương diện tu dưỡng văn học, vô luận là Ba Lập Minh hay Hoắc Linh Nhi, đều có đầy đủ tư cách khinh thường Vương Siêu.

Đối với việc tinh thông văn sử, điển cổ, từ ngữ, tín khẩu Ba Lập Minh càng lợi hại thêm, đem tâm pháp quyền pháp dùng các loại thơ phú phiêu dật, bàng bạc, thâm trầm đủ các loại phong cách biểu đạt ra cho Hoắc Linh Nhi. Vương Siêu chính là thuộc giới mù chữ.

Nhưng hết lần này tới lần khác gã mù chữ đó lại bước chân lên cái đỉnh chí cao, còn Ba Lập Minh vẫn thủy chung bước không tới, hăng còn kém một bước chút xíu nữa.

Xê xích một chút, khoảng cách đã là ngàn dặm (Sai một li đi một dặm). Giống như là một sự tỉnh ngộ, chút xíu khoảng cách mà bước không nổi, thì người chính là một tên đồ tể, còn một bước bước ra ngoài, người đã tự thành Phật.

Thở dài một tiếng, Ba Lập Minh xoay người rời đi, cũng không để ý tới bờ cát đã đi vào hóa kinh quyền pháp của Hoắc Linh Nhi. Hoắc Linh Nhi đã tiến trên con đường của bản thân mình, quyền lý, quyền pháp của hắn đều không có bất cứ công dụng nào, nhiều nhất chỉ có thể dạy được một chút kinh nghiệm đả pháp, nhưng ở những cảnh nhánh cuối đó, đều không liên quan đến đại cục.

“Trời đất quá lớn, đạo tàng quá sâu, thực sự không thể dùng một cây thước để đo được, nói không ra, nói không ra. Ai có thể nói rõ đây....”

Sau khi Ba Lập Minh bước đi, hắc khê thở dài thật sâu, nương theo sóng biển, ánh sao, trải qua một hồi thật lâu, tựa hồ như lúc đó sát nhập vào trời đất

395. Chương 387: Tuyệt Đỉnh Cao Thủ Tẩu Hỏa Nhập Ma

Paris là một thành thị điển hình của chủ nghĩa tình yêu lãng mạn, nơi thích hợp để nghỉ ngơi cho đôi phu thê Vương Siêu, Đường Tử Trần.

Thời gian nửa tháng, hai người tay trong tay đi dạo khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Paris, du lịch sông Xen, lên tháp Eiffel, tận tình hưởng thụ thời gian đi chơi nhà hạ tự do tự tại, giống như tuần trăng mật sau đám cưới. Tình cảnh ân ái của hai người như vậy khiến hai thiếu phụ phú bà bán nước hoa Trương Đồng, Hạ Vũ trông thấy mà thèm.

Các nàng có thể là trông thấy nữ nhân, nam nhân kinh nghiệm nhiều lắm rồi, nhưng một đôi thần tiên quynh lữ giống như Đường Tử Trần và Vương Siêu thì chưa từng thấy qua.

Phương diện Tổ chức Hình cảnh quốc tế vốn hẳn là toàn bộ một ngày hai mươi bốn giờ đã soi chặt Vương Siêu, Đường Tử Trần, nhưng kể từ sau sự kiện Nghiêm Nguyên Nghi lần đó, Tổ chức Hình cảnh quốc tế hình như bỏ quên việc việc giám thị với Vương Siêu, Đường Tử Trần. tất cả như mai danh ẩn tích, không

để hai kẻ thủ lĩnh Đường Môn ở trong lòng, coi hai kẻ đầu lĩnh của tổ chức khủng bố là những thị dân bình thường tốt đẹp.

Hai người Vương Siêu, Đường Tử Trần trái lại thì biết, Tổ chức Hình cảnh quốc tế nhất định cũng giống với giới quyền pháp Nhật Hàn, đều đang chuẩn bị công tác với sự tình Võ Đạo đại hội, Võ Đạo đại hội đối với thế giới ngầm, chợ đen quốc tế như là việc một lần trong đại chấn động, Với Hình cảnh quốc tế là một tổ chức cảnh sát thế giới chuyên cùng các giới xã hội đen mang tính chất toàn cầu giao thiệp mà nói, không thể nào không chú ý tới việc này.

Bất quá nếu đối phương bỏ quên việc giám thị, Vương Siêu, Đường Tử Trần cũng chỉ mừng rữ mà hưởng thụ sự thanh nhàn không buồn không lo.

Thời gian thanh nhàn ngắn ngủi cũng khó có được, cần bình tĩnh trước cơn bão táp.

Một khi Võ Đạo đại hội mở màn, cái đó chỉ là một cuộc ảnh hưởng sâu sắc, tình hình gió tanh mưa máu, không ai có thể bình tĩnh được. Đúng như một câu nói kinh điển: “Bánh xe lịch sử cuộn cuộn về phía trước”.

Bất quá an nhàn, thanh nhàn như vậy, ngày như keo như sơn cũng không quá lâu, sau nửa tháng, có một đám người đột nhiên xuất hiện đến thăm, phá vỡ sự an tĩnh ngắn ngủi của Đường Tử Trần và Vương Siêu.

Đám người kia cầm đầu chính là hai thầy trò, lai lịch hai thầy trò này rất lớn, rất lớn, Một kẻ là nguyên lão Hồng Môn, là một đại thông sư tiếng tăm lừng lẫy trong giới võ thuật người Hoa, còn đồ đệ là một quan lớn trong chính phủ ở trong nước, ủy viên trung ương.

Rất hiển nhiên, hai người này chính là thầy trò Chu Hồng Trí và Liêu Tuấn Hoa, người thừa kế chính tông Tâm Ý Lục Hợp Quyền.

Liêu Tuấn Hoa là bằng hữu của Vương Siêu, sư phụ hắn Chu Hồng Trí lại càng là một đôi anh em kết nghĩa rùm beng với Vương Siêu, đột nhiên tới thăm, vô luận là nhân tình hay đạo lý, Vương Siêu không tiếp cũng không được.

“Bộ trưởng Liêu, anh làm sao lại có thời gian đến Pháp tìm tôi vậy?”

Vừa mới sáng sớm, Vương Siêu đã tới Võ Đang kiểm thuật đàn tràng. Diễn luyện một bộ Bát Quái Chưởng, lại cùng vài gã tinh nhuệ hóa giải vài chiêu đả pháp, sau đó chuẩn bị về biệt thự ở sông Xen của Đường Môn mua bên nước Pháp thương lượng với Đường Tử Trần xem hôm nay nên đi đâu du lịch, có một người từ cửa kiểm thuật đàn tràng đi đến.

Vương Siêu liếc mắt đã nhận ra, nam tử có bộ dạng cỡ ba mươi mới xuất hiện, khí độ chững chạc thâm trầm, ánh mắt thanh minh, thân mặc áo khoác đen dài, tay cầm một cây gậy dài đại, cây gậy đỏ chót, trên cây gậy còn buộc hai dải lụa hoa đỏ thắm, nam tử ấy chính là Liêu Tuấn Hoa.

Áo dài đen, giày vải đen, tay cầm cây gậy đỏ, trên cây gậy buộc hai đoá hoa lụa cũng màu đỏ, trang phục như vậy, với một uy viên trung ương cao cấp thật sự chẳng ra làm sao.

Cây gậy trông giống như đũa cầu bông của Cái Bang, mà cái bông hoa hồng kia thật giống như tám lụa đỏ kết hôn ngày xưa xưa, cuộc kết hôn của một tên khất cái. Bất quá đây cũng là trang phục chính thức của đám tinh nhuệ “Song hoa hồng còn” của Hồng Môn.

Đám tinh nhuệ ở đâu, vô luận là Hoa Thanh Bang hay là Hồng Môn, hoặc là các xã đoàn khác, vừa nhìn thấy trang phục đó của Liêu Tuấn Hoa, đầu tiên là sửng sốt, sau đó là đến màu sắc trên mặt.

Học võ chú trọng nhất là quy củ, hơn nữa quyền sử, xã đoàn bang hội ở nước ngoài, quy củ được coi là tôn nghiêm, bình thường cũng thế mà thôi, thời điểm then chốt nếu như xúc phạm đến quy củ xưa, nghi lễ cũ, lập tức sẽ bị đánh chết, nhẹ nhất là cắt gân chân, chặt ngón tay,

Đám người này vừa nhìn, đã hiểu được Liêu Tuấn Hoa là Song hoa hồng còn trong Hồng Môn, người khác không dám cầm cây gậy như vậy, hơn nữa khẳng định là có cuộc tụ hội quan trọng.

“Sư phụ của tôi cũng tới rồi, còn có vài người Thanh Bang nữa, bây giờ đang ở Thái Bạch Tử lâu, mở tiệc chiêu đãi cậu, muốn ta đến mời, có chuyện quan trọng cần thương lượng. Nếu như có thể thì không biết thủ lĩnh Đường Môn Đường Tử Trần của các cậu có thể tới hay không.”

Liêu Tuấn Hoa sau khi thấy Vương Siêu, hình như thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngôn ngữ vẫn nghiêm chỉnh như cũ, vẫn là hình thức chính quy mời khách ăn cơm.

“Sự phụ của anh cũng tới sao? Mời tôi ăn cơm à? Còn có cả người của Thanh Bang?” Vương Siêu gật đầu: “Về phần Tử Trần, cô ấy bây giờ đang nghỉ ngơi ở nhà, sự tình Đường Môn, do một tay tôi làm chủ, mời cô ấy tay mời tôi cũng như nhau thôi.”

Vương Siêu trái lại biết rõ tính cách Đường Tử Trần, thích thanh tịnh, hơn nữa mấy việc xã giao bang hội này, không cần thiết một thủ lĩnh tối cao của Đường Môn như nàng phải ra mặt.

“Ừm” Liêu Tuấn Hoa cười cười: “Cậu bây giờ cũng đã là thiên hạ đệ nhất cao thủ rồi, miệng vàng lời ngọc, đương nhiên là có tư cách làm chủ.”

“Thiên hạ đệ nhất cao thủ? Hư danh mà thôi, bắt quá ta thì thấy tựa hồ bằng làm sao được quan lớn Bộ trưởng Liêu như anh. Tôi chẳng qua là bụi gai chiếm núi làm vua, đâu có thể sánh được với quan to triều đình như anh.” Vương Siêu nói giỡn chơi.

“Lùm cỏ chiếm núi làm vua? Cậu là đầu lĩnh đại quân phiệt, đại tập toàn tại chính, là nhà tư bản lớn.” Liêu Tuấn Hoa nói: “Bản thân tôi bội phục sự lựa chọn ban đầu của cậu, dứt khoát xuất quốc, nếu như không xuất quốc, khẳng định sẽ không xảy ra, làm gì có uy phong như hiện tại? Một hành động tùy tiện, đến ngay cả trung ương cũng phải coi trọng, khai báo một vài chuyện mà khiến cho ta sứt đầu mẻ trán đó.”

“Tôi tại sao không thấy ông anh sứt đầu bể trán nhỉ? Ngược lại thấy khí chất ông anh dần dần lớn hơn đấy, công phu có tiến bộ.” Vương Siêu nhìn Liêu Tuấn Hoa, biết ngay công phu gã này không hề thụt giảm.

“Đâu thể so sánh được với thiên hạ đệ nhất như cậu, chúng ta tới Thái Bạch Tử lâu thôi, nếu để cho người ta chờ cũng không hay.” Liêu Tuấn Hoa ôn chuyện hai ba câu với Vương Siêu, rồi tiện đứng dậy rời đi.

Vương Siêu cũng không khách khí, đi theo Liêu Tuấn Hoa ra cửa, tới Thái Bạch Tử lâu ở đầu phố người Hoa.

Thái Bạch Tử Lâu là nhà hàng lớn nhất phố người Hoa, cũng là sản nghiệp của Hoa Thanh Bang, vô cùng có danh tiếng, là một lớp quyền sư đầu bếp già của Hoa Thanh bang không muốn nghề buôn lậu thuốc phiện mà mở ra.

Bởi vì hồi đầu Hoa Thanh Bang có mấy vị đầu bếp Quảng Đông mang bối cảnh của Thanh Bang, quyền cước, đao pháp đều là nhất lưu sáng lập ra, cho nên thành viên thế hệ trước của Hoa Thanh Bang phần lớn là đầu bếp, nhà hàng được xây dựng ở phố người Hoa này vô cùng nổi tiếng,

Vương Siêu và Đường Tử Trần thỉnh thoảng cũng tới Thái Bạch Tử Lâu này ăn cơm, đúng thực là khẩu vị thuần khiết, nguyên vật liệu, cách thức chế biến đều tương đối được chú trọng.

Thái Bạch Tử Lâu ở phố người Hoa này tổng cộng có ba tầng, hai tầng dưới đều là nhà hàng người Hoa bình thường, còn tầng trên cùng lại đặc biệt an bài một tầng làm chỗ cho các Đại Lão xã đoàn mời khách, uống rượu, tổ chức yến hội.

Lúc Vương Siêu mới vừa đi vào Thái Bạch Tử Lâu tầng thứ nhất, đã nghe thấy được tiếng hít thở của khá nhiều người trên tầng thứ ba, thỉnh thoảng lại truyền đến có tiết tấu thanh âm của tiếng gõ mõ, hình như trên đó còn có một hòa thượng.

“Còn có cả hòa thượng gõ mõ à?”

Bước được lên lầu ba, một cánh cửa có rèm được kéo ra, lập tức hoàn cảnh biến đổi, mặt sàn gỗ đều cùng một màu, phong cách cổ xưa, rất sạch sẽ, trong không gian rất lớn gia cụ bài biện đều là những chiếc ghế gỗ Hoàng hoa lê, gỗ Tử Đàn vây quanh bức bình phong bằng đá đá cẩm thạch hoa văn sơn thủy, có cái bàn bát tiên màu đỏ tươi của gỗ đào, hết thấy đều cổ kính. Vừa tiến vào giống như bước vào một gia đình vương hầu thời xưa.

Hôm nay ở lầu thứ ba này, tổng cộng bày bốn bàn tiệc, đều là bài biện song song. Vương Siêu liếc mắt nhìn thấy Chu Hồng trí ngồi ở vị trí thủ tịch bàn đầu tiên, bên cạnh là vài lão nhân ăn vận nhìn khá cổ xưa, có lão râu tóc đã bạc phơ, nhưng tinh thần cực kỳ sung mãn, sức khỏe dồi dào.

Còn ở bàn thứ hai, thì là vài gã trung niên, đều ngồi nghiêm chỉnh, khí độ bọn họ đều bất phàm, hiển nhiên là kiểu nhân vật Đại Lão có đôi chút uy vọng.

Bàn thứ ba, là vài người trẻ tuổi, nam nữ đều có, ánh mắt bọn họ như điện, hô hấp dài.

Người ở ba bàn này vốn đang cười cười nói nói, tựa hồ thập phần quen thuộc nhau, nhưng ngay khi Vương Siêu bước một bước vào trong nháy mắt, kỳ lạ là đã yên tĩnh trở lại, ánh mắt quét qua Vương Siêu, giống như là kẻ được mong đợi nhất đã xuất hiện.

“Đây chính là cao thủ thiên hạ đệ nhất? Thủ lĩnh Đường Môn Nam Dương, Vương Siêu chăng?”

Sau khi thấy rõ ràng diện mục của Vương Siêu, có vài người nam nữ trẻ tuổi ở bàn thứ ba liếc nhìn một cái, trong đó có một nữ hài tử hình như nói thầm vài câu nhưng thanh âm nhỏ quá, cơ hồ không nghe rõ.

“Vương Siêu lão đệ à, cuối cùng cũng mời được đệ tới rồi, đến ngồi bên này nào.”

Chu Hồng Trí thấy Vương Siêu đi vào, cười ha ha, tay chống vào cây quả trượng cứng rắn đứng dậy, lớn tiếng chào hỏi, vô cùng nhiệt tình khách khí, giống như là thấy người bạn già lâu ngày không gặp nhau.

Mấy người còn lại, thấy Chu Hồng Trí đứng dậy, tất cả nhiều hoặc ít cũng đều đứng cả dậy hướng Vương Siêu chào hỏi, ngay cả mấy người trẻ tuổi cũng như vậy.

“Không dám, không dám.”

Vương Siêu tự nhiên biết, những người này chính là nể mặt mình, một mặt đương nhiên là vì mối quan hệ với Chu Hồng Trí, mặt khác tự nhiên bởi bản thân mình tung hoành vô địch, giết qua vô số cao thủ, lại thay đổi như chong chóng, dẫu tay làm mưa, khổng chế Võ Đạo đại hội, đánh lui thủ lĩnh GOD uy danh hiển hách.

Thế giới này quá lớn, cũng là quá nhỏ, chỉ cần là bên trong nó, Vương Siêu làm những thứ đó cũng đã coi là kinh hãi thế tục.

“Đương nhiên đâu có dám nhận, mấy lão già chúng ta đương nhiên biết sự lợi hại của Tập đoàn Âm sát THẦN. Hơn nữa, bang hội người Hoa chúng ta, đâu có bang hội nào có thể ăn được hai con rắn đó? Mà hai con rắn đó đều đã chết trong tay cậu, còn có thể nói được gì đây, ta bậy giơ chỉ hy vọng thấy lão đệ cậu cùng cái gã THẦN đó giao thủ tại Võ Đạo đại hội, khẳng định là sẽ kinh thiên động địa.” Chu Hồng Trí lắc đầu, tựa hồ không muốn đề cập chút nào đến chuyện cũ nữa, chỉ là mời chào Vương Siêu đến ngồi bàn thứ nhất.

Vương Siêu tùy ý ngồi xuống một chỗ trống, trong lỗ tai truyền đến âm thanh gõ mõ, ánh mắt hần hướng về phía âm thanh ra từ bàn thứ tư.

Nhưng thật ra Vương Siêu đã sớm chú ý đến kẻ ngồi ở bàn thứ tư này.

Ở cái bàn bát tiên lớn này, khắp mọi nơi, dựa theo bối phận, có bốn cái bàn, từ già, trung niên rồi đến thanh niên, có thể nhìn ra được là rất chú trọng lễ nghi.

Nhưng cái bàn thứ tư chỉ có một người ngồi, người này cũng là một thanh niên, bộ dáng cỡ hai bảy hai tám tuổi, lồi thối lếch thếch, tóc tai bù xù, ánh mắt cũng không nhìn ai, cũng chẳng ngồi, chỉ có một cái bàn, dùng lòng bàn chân thấp xuống bụng dưới, chân còn lại cong cong ngồi chồm hổm nửa vời, ngồi kiểu tư thế người thành tiên câu cá, nhưng vững như núi Thái Sơn.

Hắn ta cứ ngồi chồm hổm nửa vời với một cái bàn như vậy, hai tay từ từ làm thủ thế, dùng hư chưởng chém vào mặt bạn, trong miệng không ngừng niệm.

“Võ Đang Thuần Dương Chưởng, bảy mươi hai chiêu thức, canh tư chém túi gạo, tinh mãn chém ván giường, buổi trưa chém bàn cơm, sau bữa ăn chém hoàn bích, ngày đêm không ngừng chém, tu đến thuần dương đan...”

Hai tay hần thông thả, chém hư chiêu vào mặt bàn, trong miệng càng không ngừng niệm, chẳng cố kỵ kẻ bên ngoài, nhìn qua thực là giống người điên thần kinh thất thường.

Vương Siêu cũng nhìn ra được, thần kinh gã này có vấn đề.

Thế nhưng ánh mắt Vương Siêu vô cùng sắc bén, liếc mắt nhìn ra được, gã điên này hai tay dường như chậm chậm tung ra hư chiêu chém nhưng lại rất có đường nét trong đó.

Lúc chậm chậm xuất ra một chưởng, gã này trước tiên đập nhanh ngón tay xuống, sau đó bắn ra ngón trỏ, lại cong ngón giữa, chuyển một vòng ở lòng bàn tay, ngón út ngón áp úp đồng thời cong vào phía trong, thủ thế trong nháy mắt này giống như đạo sĩ dùng đầu ngón tay lằng không vẽ bùa.

Đây nhất định là một thủ pháp khí công cao thâm.

Chỉ là gã lần này xuất chưởng, năm ngón tay vẽ bùa với tốc độ quá nhanh, giống như là biến thành ngón tay ma thuật, cần bản làm cho người ta thấy không rõ lắm là có chuyển động hay không. Kể cả là bậc luyện gia tử cao thâm nếu không cẩn thận chú ý đều tưởng rằng hư chưởng xuất ra thế chém của gã này chẳng có gì đặc biệt.

Bất quá mỗi khi hần xuất ra hư chưởng chém xuống, là sẽ có ba ngón tay kéo theo kinh phong đánh vào trên mặt bàn bát tiên, khiến cho mặt bàn phát ra âm thanh, âm thanh này ở xa, nghe cực kỳ giống tiếng hòa thượng gõ mõ!

“Khiến Vương sư phụ chê cười rồi, đây là Khâu trưởng lão của Thanh Bang bọn ta, chỉ bất quá ba năm trước đây luyện công bị tẩu hỏa nhập ma. Thần kinh thất thường nên mới trở thành cái dạng này, một ngày chỉ ngủ hai canh giờ, sau khi rời giường, không ngừng chặt chém, cũng không nhìn xem có người hay không, ăn cơm cũng chém, đi nhà cầu cũng chém, đã chém như thế ba năm rồi đấy.”

Thấy Vương Siêu chú ý đến người điên ở bàn thứ tư, một gã trung niên ngồi bên cạnh Liêu Tuấn Hoa ở bàn thứ hai thở dài.

“Thanh Bang?”

Vương Siêu cũng là lần đầu tiên giao thiệp với người của Thanh Bang.

Thanh Bang mặc dù là bang hội lâu đời, tiếng tăm vô cùng lớn, thế nhưng sau thời kì Dân Quốc hoàng kim quang vinh, đã mai danh ẩn tích, thủy chung phát triển một đường riêng, vô cùng thần bí.

Chính là cái gọi là “Thanh Bang nhất điều tuyền, Hồng Môn nhất đại phiến.” (Thanh Bang một đường riêng, Hồng Môn một mảnh lớn).

Hồng Môn mọc lên như nấm, toàn bộ thế giới nơi nào cũng có, còn Thanh Bang cũng chỉ là có một con đường mà thôi.

“Ngày đêm không ngừng chém, tu đến thuần dương đan...” Ánh mắt Vương Siêu thủy chung nhìn Khâu trưởng lão tướng mạo cỡ hai bảy hai tám này, trong lỗ tai nghe được rất rõ những lời niệm đọc của gã:

“Vị Khâu trưởng lão này danh tự là gì? Hảo công phu a”

“Khâu Vĩ Minh, ông ấy điên bởi vì võ, bọn tôi cũng không thể làm ông ấy tiếc nuối cho nên đã dẫn ông tới, cho ông tham gia Võ Đạo đại hội lần này. Lần Võ Đạo đại hội này, ngọa hổ tàng long, còn có cả trận giao thủ giữa Vương Siêu tiên sinh và thủ lĩnh GOD, có thể nói đó là cuộc luận võ đệ nhất thiên hạ. Vương Siêu tiên sinh là bậc đại hành gia trong quyền pháp, kính xin giám định một cái, Khâu trưởng lão của chúng ta có thể xếp thứ mấy tại Võ Đạo đại hội? Cũng là để tâm lý chúng ta xem xem có thể nắm được bao phần.”

“Hử!”

Vương Siêu thấy vị Đại Lão Thanh Bang liếc mắt, “Vị trưởng lão Khâu Vĩ Minh này cũng không thể nói là điên, chỉ là mê đắm vào trong quyền pháp, không thể rút ra thôi, cho nên mới biến thành bộ dạng này. Thân thủ của ông ấy như vậy, cũng coi là nhân vật tuyệt đỉnh rồi. Bất quá lần Võ Đạo đại hội này theo ta được biết, nhân vật tuyệt đỉnh tham gia không hề ít, trong nước có ít nhất bốn vị, Nhật Bản ít nhất có một vị, còn lại cũng có phải có đến mấy vị nữa, phải đến lúc giao thủ, đánh qua thì mới biết được, luận võ thắng bại năm phần nằm ở vận khí, năm phần nằm ở thực lực.”

“Vương Siêu tiên sinh ngài thân kinh bách chiến, từ khi xuất đạo tới nay, đã gặp qua vô số nhân vật tuyệt đỉnh, với nhiều cao thủ trên thế giới khẳng định là đều biết đến, tất nhiên đem thước đo tiêu chuẩn mà

cân nhắc, không bằng ngài giúp đỡ Khâu trưởng lão một chút? Thử xem chút công phu của ông ta như thế nào?”

Vị Đại Lão của Thanh Bang này nói chuyện rất khách khí, rất uyển chuyển nhưng ý tứ bên trong không cần nói cũng biết.

“Cũng được.” Vương Siêu trái lại hiểu rõ, đám người này với mình thì ngoài mặt khách khí, nhưng thực chất là muốn cho mình biết, bọn họ cũng rất có thực lực, mặt khác muốn xem xem tình huống không dả thương, thử một chút bản thân một cao thủ đệ nhất thiên hạ như hắn thâm sâu đến cỡ nào.

“Chậm nào, ăn uống trước đã, Hoa Thanh Bang chúng tôi mở tiệc chiêu đãi Vương tiên sinh, đã đặc biệt chuẩn bị một món ăn, thần tiên đậu hũ, mọi người nhắm nháp trước nhé.”

Đúng lúc này, một Đại Lão của Hoa Thanh Bang đứng lên, cùng lúc đó, hai tiểu đầu bếp y phục trắng tinh từ cửa tiến vào, đang cầm một lưỡi dao mổ heo khổng lồ, lưỡi dao này dài chừng nửa thân người, to đến dọa người.

Đồng thời lại mang tới một thùng lớn nóng hổi, hình như mà đầu hũ vừa mới ra lò.

Tiếp đó, từ cửa tiến vào một đầu bếp, nhẹ nhàng đem cái dao mổ heo khổng lồ sáng loáng đó hướng vào trong thùng kê lựa chọn, một khối đậu hũ đã được chọn ra trên mũi dao.

Cổ tay vị đầu bếp này rung động, “vù vù”.... Con dao mổ heo khổng lồ phát ra âm thanh vù vù, kéo theo một mảnh hoa đào, hoa đào lóe lên, khối đậu hũ nọ liền biến thành một pho tượng, giống y xì đúc Phật Di Lặc

“Hảo đạo pháp.” Vương Siêu nhẹ nhàng gật đầu, tặng một tiếng ca tụng.

396. Chương 388: Đảm Đương Cao Thủ Đệ Nhất Thiên Hạ! (1)

Đậu hũ mới ra lò, trơn nhẵn rất mềm, so với da thiếu nữ còn mềm mại gấp mười lần! Không nói trong nháy mắt có thể bị vỡ, kể cả là nhẹ nhàng thổi một hơi thôi cơ hồ cũng sẽ tan ra!

Đậu hũ như vậy căn bản không thể dùng tay lấy ra được bởi vì sẽ làm vỡ nó, nhưng đầu bếp này lại dùng một con dao to bản ngang cỡ ba xích nhẹ nhàng mà hớt lên, sau đó cổ tay chuyển động, khiến cho đậu hũ mềm mại dính vào trên mũi dao, trong vòng hơn mười giây đồng hồ đã điêu khắc ra một pho tượng giống y xì đúc Phật Di Lặc!

Bức tượng Phật Di Lặc mới chỉ có một lòng bàn tay to, nhưng với những nét hất trên sống con dao, một cái bụng ưỡn ra, miệng mở, ngón tay, bàn chân đều hiện ra, hơn nữa trên tay Phật Di Lặc mang một chuỗi tràng hạt! Từng hạt từng hạt chuỗi tràng hạt thật rõ ràng, người hơi tinh mắt có thể thấy rõ là có mười tám hạt.

Động tác nhanh như chớp như vậy, đường nét lưu loát, khả năng điều khiển lực lượng tinh xảo, sử dụng được thanh cương đao nặng ít nhất ba mươi cân là hết sức quan trọng, tựa như việc không chế khả năng sử dụng kim may vá, đủ cho thấy rằng đao kĩ của vị đầu bếp Hoa Thanh Bang này gần như đã xuất quỷ nhập thần.

Loại đao pháp trù nghệ (nghệ thuật nấu nướng) này, vận dụng vào võ công thì thật là đáng sợ.

“Ài, hiếm khi trù nghệ của ta còn có người tán thưởng, đã mấy năm nay ta đã không xuống bếp dụng dao rồi, đao pháp mới lạ quá, hồi trước chỉ mất cuộc sống chín giây cho một pho tượng Phật Di Lặc mà bây giờ lại cần đến hơn mười giây, trạng thái xê xích cách nhiều lắm, ài, đã già rồi, già rồi. Lần này nếu không phải các vị ngồi đây mở tiệc chiêu đãi Vương Siêu tiên sinh, ta tuyệt đối sẽ không tới đây mà bêu xấu đâu.”

Tay đầu bếp sau khi điêu khắc ra Phật Di Lặc, cánh tay để thẳng với thân, đem con dao mổ heo khổng lồ chúc đầu lên một cách yên lặng nhẹ nhàng, trên mũi dao mổ heo lẳng lẳng bày ra pho tượng Phật Di Lặc nóng hôi hổi đang cười lớn trước mọi người, thật giống như có thể tùy thời sống lại, cũng cho thấy được nghệ thuật thâm hậu bên trong đó.

“Khanh lão đệ, đệ không cần phải khiêm nhường như vậy, khó khăn lắm người mới tới đây một chuyến, cũng đã hai mươi năm rồi chưa ăn thần tiên đậu hủ của người. Hơn nữa kể cả là có ăn, ta cũng chỉ có thể ăn được Lữ Đồng Tân, tượng Phật Di Lặc chính là vua của vạn phật, giáo chủ phật môn tương lai sau hàng sinh mạng phật, vinh quang rực rỡ này và có phúc được ăn cũng chỉ có cao thủ đệ nhất thiên hạ như Vương lão đệ đây mới có thể hưởng thụ được thôi.”

Chu Hồng Trí đứng lên, nhìn Phật Di Lặc trên con dao mổ heo khổng lồ, trên mặt cũng hiện ra một tia mong đợi, thần thái hưng phấn.

Cùng lúc đó, Vương Siêu cũng phát hiện ra, ngoài bản thân hắn ở trên cái bàn bát tiên còn hai lão giả cùng Chu Hồng Trí nữa, trên mặt hơi mong đợi, lại mang theo vẻ tiếc nuối, thật giống như là bởi vì mình không ăn được bức tượng Phật Di Lặc này, đồng thời lại cảm thấy vì hiểu biết về pho tượng Di Lặc này mà hưng phấn.

“Cư nhiên là Phật Di Lặc, Khanh thúc cư nhiên có thể điêu khắc ra một pho tượng Di Lặc....”

“Có thể ăn được thần tiên đậu hủ của Khanh thúc điêu khắc cũng đã là nhân vật khó lường rồi, muốn ăn Phật Di Lặc này.. ” Mọi người ở đây đều bàn luận xôn xao, nhất là bốn nam nữ trẻ tuổi bàn thứ ba, mà ngay cả Đại Lão bao gồm cả Liêu Tuấn Hoa trên mặt cũng hiện ra nét mặt ngưng trọng.

Toàn bộ bầu không khí đều lộ rõ, vị đầu bếp Hoa Thanh Bang này nhất định địa vị bất phàm. Hơn nữa thần tiên đậu hủ của hắn, người bình thường sao ăn được, kể cả là có được ăn thì cũng chỉ là ăn mấy vị thần tiên bình thường thôi, tuyệt đối vị Đại Lão này không thể nào điêu khắc ra cả tượng Phật Di Lặc cho người ta ăn được!

Phật Di Lặc có địa vị cao cả trong thần thoại Phật giáo, là sau thời đại Mạt pháp, giáo chủ Phật môn tương lai, vua của vạn phật, ngay cả Chu Hồng Trí cũng chỉ có thể ăn được đến Lữ Đồng Tân do Khanh thúc điêu khắc, có thể thấy được Vương Siêu giờ đây được đám người kia thổi phồng lên cao biết nhường nào!

Bất quá thổi phồng nên cao quá cũng không phải hay ho gì, thổi càng lên cao, thì ngã càng đau, chỗ cao không thăng được cái lạnh.

Vương Siêu trong lòng sáng như tuyết, bức thần tiên đậu hủ Phật Di Lặc này nhất định sẽ ăn không được nên, cũng giống như lần khai vị trà cùng Đại Quyền Bang, thế nhưng so với lần khai vị của Đại Quyền Bang thì càng thêm khó đối phó hơn!

“Đậu hủ ăn thì phải ăn nóng, qua mấy phút sẽ lạnh, Vương Siêu sư phụ, xin mời.”

Khanh thúc không để ý tới sự rối loạn ở đây, nhìn Vương Siêu, ngữ khí lúc ấy vẫn sùng bái như cũ, nhưng trong đó rõ ràng còn ẩn chứa ý tức giận khác.

Loại ý tứ hàm xúc này chỉ cần người có đầu óc nghe ra đều hiểu được nó có ý gì.

Đó chính là khảo nghiệm.

Đậu hủ cũng không phải ăn ngon như vậy.

Nhất là thần tiên đậu hủ!

Mà đây là đậu hủ mang bộ dáng của Phật Di Lặc, là vua trong vạn Phật, là giáo chủ Phật giáo tương lai.

“Người ta nói ăn thịt Đường Tăng có thể trường sinh bất lão, thịt Phật Di Lặc so với Đường Tăng còn mạnh hơn, ra cũng không có ý bất kính với thần, trái lại ăn không có kỵ gì cả, bất quá kỹ xảo điêu khắc xuất quỷ nhập thần đến bậc này đáng giá ngàn vàng, nhất định phải ăn một cách tinh tế, phương thức ăn cũng tất khác nhau, không biết cách ăn như thế nào?”

Vương Siêu cười ha ha một tiếng, ánh mắt mở to nhìn vị Khanh thúc này.

Đầu bếp Khanh thúc của Hoa Thanh Bang đã điêu khắc ra pho Phật Di Lặc này số tuổi cũng không phải là quá lớn, tầm trung niên, ánh mắt, lỗ mũi đều có chút tròn tròn, làm người ta nhìn qua có một loại cảm giác vô cùng ôn hòa, căn bản không giống như người luyện võ, mà là một đầu bếp tiêu chuẩn.

Nhưng Vương Siêu lại nhìn ra được, nhìn rất rõ, hắn ta là một cao thủ đáng sợ.

Trên con dao mổ heo khổng lồ đó, có khắc chữ thật nhỏ, mặt trên có hai chữ nhỏ “Giải Ngưu”, hiển nhiên là ví von về điển cố “Bào Đình Giải Ngưu” (Bào đình giải ngưu - đầu bếp mổ trâu - là một trong những chuyện ngụ ngôn của thánh triết thời cổ Trang Chu, chuyện kể có người đầu bếp khi xẻ thịt trâu đã dùng mũi nhọn của dao mà lách vào khoảng giữa thịt và xương, vì vậy mà xẻ thịt trâu rất dễ dàng).

“Vương Siêu tiên sinh ngài là cao thủ đệ nhất thiên hạ, tự nhiên ngài sẽ không tổn sức mình mà ra tay, hay để lão gia hỏa ta tự mình đưa đến trong miệng ngài, thấy thế nào?”

Vị Khanh thúc này cười ôn hòa, trong ngữ khí vẫn tỏ vẻ sùng bái cung kính như cũ.

“Ồ, nguyên lai là như vậy.”

Trong nháy mắt Vương Siêu đã hiểu, làm sao để ăn món thần tiên đậu hủ này, là đối phương dùng dao gấp Phạt Di Lặc tự lão đưa vào trong miệng cho hắn, cho nên mới gọi là “Ngài không phải nhọc công ra tay!”

Cách ăn loại này, là sự khảo nghiệm khổng lồ, đó là bởi người mở miệng ra, cho người ta đưa mũi dao vào trong, nguy hiểm tới cực điểm, dao phong người ta tùy ý chuyển động là có thể cắt rụng đầu lưỡi người rồi! Nhất là dao pháp vị Khanh thúc này lại thần hồ kỳ thần, đã đạt tới cảnh giới cao thủ xuất quỷ nhập thần!

Cách ăn như vậy, so với bữa khai vị của Đại Quyển Bang, lợi hại hơn gấp mười lần, gấp trăm lần!

Nhưng Vương Siêu cũng rõ ràng, đây là người của Thanh Bang, Hoa Thanh Bang đang thử dò xét công phu của mình, lần dò xét này nếu như bình thường vậy thì có thể gửi được mùi vị xem thường, Vương Siêu khẳng định sẽ có chút tức giận, nhưng hình thức ngày hôm nay, hắn đối mặt với ;paok dò xét thử hung hiểm này của đối phương, không hề có chút tức giận, ngược lại cảm giác là đương nhiên.

Bởi vì tràng diện người ta bày ra, mở tiệc chiêu đãi người không nói, lại còn để cho một gã trẻ tuổi như người ngồi ở vị trí thủ tịch.

Mà thôi, mấu chốt là người ta luôn miệng bảo người là “Cao thủ đệ nhất thiên hạ”! Hơn nữa mọi người ở đây đều có thân phận hiển hách, phun nước miếng xuống đất có thể biến thành trường giả viết văn. Đầu não của xã đoàn bang hội người Hoa, trịnh trọng bài biện một bữa tiệc, mời tới toàn nhân vật quan trọng! Tuyệt đối không phải là trò đùa, giỡn chơi người.

“Cao thủ đệ nhất thiên hạ” !

Danh tiếng này là một loại vinh quang không nói lên lời, nhưng là một loại áp lực cao xức bất thắng hàn (nơi cao không chịu được lạnh), không phải tùy tiện gọi là được. Nhất là lại giữa đám người luyện quyền. Loại danh tiếng này, có bao nhiêu máu tanh? Bạo lực? Phiền toái?

Cao thủ đệ nhất thiên hạ!

Toàn bộ thế giới có bao nhiêu kẻ luyện võ, ngoạ hổ tàng long, cao thủ nhiều như mây, còn nhiều hơn kiến, ai thống kê nổi đây.

Người ta đem mình đặt lên vị trí cao thủ đệ nhất thiên hạ, người cũng phải chứng tỏ ra bản lãnh làm người ta tin phục. Cao thủ đệ nhất thiên hạ không phải là dễ làm như vậy.

Có thể nói, kể cả là đám người Nghiêm Nguyên Nghi, Vũ Vận Long, muốn nói mình là đệ nhất thiên hạ, còn lớn hơn tạo thế rất nhiều, để được toàn bộ con người bên trong giới võ thuật thừa nhận, chỉ sợ sẽ có rất nhiều cao thủ ừn ừn tới khảo nghiệm, cũng sẽ mệt mỏi ứng phó, cuối cùng thân bại danh liệt.

Bọn họ cũng không dám xưng mình là đệ nhất thiên hạ

Bởi vì lưng bọn họ không gánh nổi

Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị.

Người muốn coi mình là đệ nhất thiên hạ, vậy thì ngoài việc lấy đi tính mạng người, còn có vô số tính mạng khác vấp vào, sự thật chính là đơn giản như vậy, cũng không phải là cứ mở miệng nói rằng đệ nhất thiên hạ thì đó chính là đệ nhất thiên hạ.

Danh tiếng của đệ nhất thiên hạ, thực lực cũng phải giống như thần, thân thể tung hoành vô địch bất bại, mạnh mẽ bá đạo, kiên cố, không có bất ú tâm linh sơ hở, mới có thể gánh vác được.

Thực lực không cường đại, gánh nặng trên lưng người sẽ vô cùng nặng nề, sẽ bị người ta đánh chết!

Ngay cả là thực lực có mạnh, nhưng tâm linh người không hoành hành bá đạo, kiên cố, vững chắc. Chỉ e với số lượng cao thủ nhiều như mây trên thế giới này, ý nghĩ núi cao còn có núi cao hơn, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, sợ rằng người cũng không thể đảm đương nổi danh tiếng đó.

Ở phía trước danh tiếng này, bất cứ lùi bước nào, không phải là người khiêm nhường mà là người hèn yếu!

Giờ đây đầu não của các đại bang hội Hồng Môn, Thanh bang, Hoa Thanh Bang từ nguyên lão đến trẻ ranh, trong đám người già kẻ ít nhất cũng phải bằng đến ba đời người, trình trọng bố trí đại yến tiệc, đưa danh tiếng đến trước mặt Vương Siêu, ấy là một thái độ, xem xem người có dám đón nhận hay không, có dám gánh chịu hay không.

Vương Siêu người muốn tại Võ Đạo đại hội đem toàn bộ bang hội thế giới người Hoa liên hợp lại, tạo ra một đại liên minh, hơn nữa dường như còn muốn làm nhân vật minh chủ vô lâm nhất thống giang hồ, hành động lớn như vậy, ta tự nhiên muốn xem người có bản lĩnh gì! Bây giờ bọn ta ném cho người cái danh tiếng của đệ nhất thiên hạ, nếu như người dám đón, hơn nữa khảo nghiệm được khảo nghiệm, như vậy là người có tư cách, sự tình từ rày về sau vẫn sẽ là số một..

Nếu như người không dám nhận, như vậy hết thấy đã xong, căn bản không có bản lĩnh tổ chức ra liên minh của toàn bộ người Hoa trên thế giới.

Đại Lão, từ người trẻ tuổi, nguyên lão ở đây, nhân vật nào mà chẳng phải là nhân vật khôn khéo tới cực điểm?

Bọn họ đâu có thể tung hô một cái danh tiếng cao thủ đệ nhất thiên hạ không minh bạch được, nhưng kẻ được thừa nhận phải vác trên lưng bao nhiêu gánh nặng? Sau này sẽ đối mặt với bao nhiêu sự tình?

397. Chương 388: Đảm Đương Cao Thủ Đệ Nhất Thiên Hạ! (2)

Ngay khi mọi người ở đây nhìn Vương Siêu, Vương Siêu cười ha ha, đáp ứng!

Vương Siêu đã đồng ý, mặc dù lời đáp ứng nho nhỏ nhưng đã biểu lộ ra thái độ của hắn, đó chính là “Danh tiếng cao thủ đệ nhất thiên hạ đó sẽ do ta đảm đương, bọn các người muốn khảo nghiệm gì thì qua tất đây.”

Lời vừa thoát ra, mọi người nơi đây đều thở thật dài một hơi, hình như vừa là thất vọng, lại hình như là mong đợi. “Nhân vật như thế.....”

“Khí phách.....”

“....”

Bốn nam nữ trẻ tuổi ngồi ở bàn thứ ba, nhìn thấy Vương Siêu đáp ứng, đều phát sợ mà than thở, bọn họ đều là dạng nhân tài ngàn dặm mới tìm thấy, mọi người con mắt đều cao hơn đầu, là nhân vật cực kỳ tự phụ, thế nhưng nếu có kẻ đem danh tiếng đệ nhất thiên hạ đặt tới trước mặt bọn họ, bọn họ nhất định sẽ từ chối, không dám nhận.

Bởi vì kẻ cả là bọn họ có giao phó cho bọn họ như thế nào, cũng tuyệt đối rõ ràng, bản thân không đảm đương nổi, thậm chí thể lực cao thủ sau lưng bọn họ cũng không thể đảm đương nổi.

Cho nên bọn họ đối với việc Vương Siêu đón lấy danh tiếng đó, trong con mắt sinh ra một loại bội phục đến vô lực, giống như là thiên hạ hỗn loạn, sinh linh lầm than, người người nước sôi lửa bỏng, chột có anh hùng, ngắn cơn sóng dữ, không vì điều gì khác, khí phách gánh chịu đó, đủ để khiến cho đám nam nữ trẻ tuổi bị khuất phục, sinh ra một loại tâm tình.

“Nhân vật như thế, thiên hạ cùng ai tranh phong đây?”

Cô bé trên đầu mang một dải khăn đỏ, làm cho người ta có một loại phiêu dật không câu chấp, nhìn Vương Siêu, âm thầm lắc đầu thở dài.

“Tốt!”

Đầu bếp Khanh thức độ nhiên trong lúc đó, ánh mắt tỏ ra một loại thần thái vô cùng lóe sáng, làm cho mọi người nhìn vào mắt hắn cảm giác thấy thập phần chói mắt, giống như Cự Linh Nhân Công trong Thái Tổ Trường Quyển của Triệu Quang Vinh năm đó.

“Vương Siêu sư phụ đảm đương phần này, làm ta vô cùng xấu hổ, nếu như vậy, ta sẽ đem pho tượng Phật Di Lặc này đưa vào trong miệng ngài.” Khanh thức gật đầu, vô cùng ngưng trọng, cho thấy thái độ tôn trọng và bội phục Vương Siêu, tuyệt đối là thực lòng thực dạ.

Thời gian nói mấy câu đó, mà mọi người ở chỗ này đều cảm thấy dài đằng đẵng, giống như trải qua một thế kỷ, lòng người đều quá chặt, ngoại trừ kẻ bệnh thần kinh Khâu Vĩ Minh còn lảm nhảm trong miệng, tay chém không ngừng, gõ mõ, đương nhiên người ở chỗ này đều tự động quên gã ta đi, một gã điên tẩu hỏa nhập ma, không thể khiến cho người bình thường để ý tới.

“Ông tên là gì?” Vương Siêu đột nhiên hỏi, trong lời nói cũng không có từ ngữ gì khách khí. Nếu hắn đảm đương nổi danh tiếng cao thủ đệ nhất thiên hạ, thì phải có được cái uy nghiêm của cao thủ đệ nhất thiên hạ.

“Vương, Vương Khanh, cũng được xem là kẻ cùng họ với ngài.”

Khanh thức nói rất ngưng trọng, không mấy may vì chuyện Vương Siêu trực tiếp đặt câu hỏi mà không vui.

“Ừm.”

Vương Siêu gật đầu, thoáng cái mở miệng ra một chút, thoát ra một âm tiết.

Trong nháy mắt đó!

Ánh đao sáng như tuyết chợt lóe! Giống như trong bóng tối hư không đột nhiên sinh ra một tia lửa điện!

Là đại đao của Khanh thức đã động!

Cước bộ hắn chấn động, cả Thái Bạch Tửu Lâu đều chấn động, chỉ bằng mượn vào luồng lực phản chấn cực đại đó, trong nháy mắt hắn đưa đao lên, tiến bước, người cong như nỏ, phản đao xoay tròn, thân thể hoàn toàn kẹp ở trên đao, làm cho người ta có một loại cảm giác nhân-đao hợp nhất.

Một đao kia phóng ra, là “Thái Bạch Kính Tửu” (Thái Bạch mời rượu), toàn bộ mũi đao đưa hướng về phía trong miệng Vương Siêu.

Chiêu thức đao pháp “Thái Bạch Kính Tửu”, ở đao pháp của các môn các phái, trong kiếm pháp đều có một thức như vậy, chiêu thức vô cùng thực dụng, thiên chuy bách luyện (đã qua nhiều lần gọt giũa), thế nhưng kẻ đánh cho ra ý vị nhân-đao hợp nhất, trên thế giới này cực kỳ ít ỏi!

Hơn nữa chiêu thức đao pháp “Thái Bạch Kính Tửu” ấy khi xuất ra, hư không sinh điện, lóe sáng cả phòng, kẻ kẹp trong đao, nháy mắt thôi tựa như kiếm tiên đao khách thời xưa, nhân cùng binh khí hợp nhất, phi kiếm khiêu hoàn, lăng không đoạt thủ cấp người.

Chiêu thức “Thái Bạch Kính Tửu” này, Khanh thức dùng ý cảnh Lý Thái Bạch “Mười bước giết một người” biểu đạt ra vô cùng nhuần nhuyễn! (1)

Trong mười bước, ánh đao chợt lóe, người hãy còn chưa thấy được rõ ràng, thì đầu đã rớt xuống đất rồi!

Trong nháy mắt lần này, Vương Siêu cũng nhìn thấu, mặc dù đối phương chọn Phật Di Lặc để đưa cho ăn, nhưng có sát ý bén nhọn ẩn chứa bên trong! Hơn nữa sát ý còn biểu đạt rõ ràng ra!

Vương Siêu đối với loại sát ý cũng không cảm thấy kỳ quái, cũng không cảm giác tức giận ngoài ý muốn gì, bởi vì, người là cao thủ đệ nhất thiên hạ, danh tiếng đó! Thiên hạ chỉ có một người dám gánh nhận.

Người tiếp nhận lấy, đối phương cho dù không giết người, thì cũng phải cắt rụng đầu lưỡi nhà người, danh tiếng đệ nhất thiên hạ, chính là cái chỗ máu chảy đầm đìa này, không có bản lĩnh, muốn làm đệ nhất thiên hạ, chỉ có một con đường chết!

Cho nên, ngay khi Khanh thúc xuất đao đưa điện quang tóe lửa trong chớp mắt kia, toàn bộ tinh thần Vương Siêu đã nói lên, hơn nữa một phát đã tới đỉnh, thậm chí còn vượt qua cả phong độ ở trận đấu với thủ lĩnh GOD.

Lực lượng, khí thế, sự quyết đoán và dũng khí của Vương Siêu lại cường đại nhiều đến thế nào? Kinh hãi thế tục đến thế nào? Cao thủ đệ nhất thiên hạ rốt cuộc có bao nhiêu thực lực cường đại?

Vào giờ khắc này, Vương Siêu hoàn toàn đã hiện ra!

Trong nháy mắt cổ tay hắn xoay tròn, hai cánh tay khởi động, chân chỉ cách đất vài gang, hướng mặt đất gảy một cái bắn ra, xoạt xoạt! Giống như là phía dưới cái ghế hắn đã cài đặt cơ quan hỏa tiễn, đem bầu không khí nổ vang và rách toác, ngồi trên ghế ương ngạnh đón ánh đao của Khanh thúc!

Lúc hắn phát kinh ấy, trên người phát ra một cỗ hơi thở rung trời, người ở chỗ này đã cảm giác được, vô luận là đám cao thủ Chu Hồng Trí hay tay Lão Đại thực quyền Liêu Tuấn Hoa, hoặc đám cao thủ bốn người trẻ tuổi, thậm chí ngay cả bệnh nhân thần kinh Khâu Vĩ Minh động tác cũng dừng lại.

Bọn họ đều cảm giác được một luồng áp lực với tâm hồn, không thở nổi.

“Bằng!”

Wang Siu vỗ cái ghế, vẫn ngồi như cũ, được nửa đường vậy mà cứng rắn tiếp được ánh đao của Khanh thúc.

Wang Siu vẫn không động tay, cũng không có động chân, chỉ là mở miệng ra thôi, một miệng răng cửa trắng nhỏ, bốn mươi cái răng, đã cắn lấy mũi đao của con dao mổ trâu khổng lồ!

Đồng thời, đầu lưỡi hắn cuộn một cái, so sánh với rắn nhanh gấp mười lần, mắt thường căn bản nhìn không rõ lắm, ở cái cuộn rất nhỏ trên mũi đao đó, cũng đã cuộn luôn lòng bàn tay của Phật Di Lặc đập hủ xuống cổ họng.

Biến hóa trong chớp mắt đó. Nhanh! Nhanh! Nhanh!

“Đây chính là thực của cao thủ đệ nhất thiên hạ sao?” Một đao bộc phát của Khanh thúc, thế lực hãy còn chưa dồn lên đến đỉnh, nửa đường đã bị Vương Siêu đột nhiên cắn được, hắn thật không ngờ tới, dù tình huống có biến hóa cũng thật không nghĩ tới, cổ tay chợt chuyển, thanh đao trong miệng Vương Siêu cũng chuyển! Đồng thời mạnh mẽ đưa về phía trước, thoáng cái đã sử hết ra lực lượng toàn thân!

Mũi đao mổ trâu khổng lồ dài năm thốn, bàn tay to, một phát đứt vào trong miệng, đủ có thể đem những thứ bên trong đó xoắn bện lại cho nát nhừ, phát chọc kia, có thể chọc vào từ trước mặt xuyên tận ra sau cổ họng, đem con người ta chọc thủng!

Thêm nữa Khanh thúc là một cao thủ có thực lực cường đại, kinh nghiệm đao pháp đã nhiều năm, đã đem thanh đao mổ trâu đó đưa vào trong miệng địch nhân, địch nhân khẳng định là sẽ toi mạng, không có nửa điểm nghi ngờ.

Hơn nữa lưỡi đao được chế tạo từ thép nguyên chất, là thứ sắc bén, nặng nề, róc xương, lột da sát khí đằng đằng! Nhìn qua thôi cũng khiến lá gan người ta tê dại rồi, huống chi là cắn ở trong miệng!

Thế nhưng, đối mặt với hắn chính là Vương Siêu, cao thủ đệ nhất thiên hạ!

Ngay lúc hắn phát lực ấy, răng cửa Vương Siêu đột nhiên chặt lại, trên đầu khê rung!

Bằng!

Mũi đao mổ trâu khổng lồ cứng như thép, thân đao dày kia đã bị cắn đứt!

Là bị hơn bốn mươi cái răng của Vương Siêu một miếng cắn đứt!

Mũi đao vừa đứt, lực văng khổng lồ khiến cổ tay Khanh Thúc hướng về phía sau khên rung, ánh mắt Vương Siêu ngưng tụ lại, miệng cắn chặt mũi đao, trong lỗ mũi đột nhiên phọt ra hai luồng bạch khí, mãnh liệt giống như là con voi mười đầu tỏa ra phì phì trong mũi, phát ra tiếng nổ, nổ ở trước thân đao rồi chìm xuống.

Việc cắn đứt mũi đao, dùng mũi phun ra khí kia chỉ trong thời gian nháy mắt, dưới chân Vương Siêu xoẹt một cái, trượt ở sau dưới cái ghế ba xích, kéo dài khoảng cách với Khanh Thúc.

Trong quá trình đó, hắc thủy chung vẫn ngồi trên ghế, không đứng lên!

Vương Siêu vừa lui xuống, thế đao của Khanh thúc đã tận lực, không đuổi theo nữa.

“Dát băng dát băng!” (tượng thanh bễ gãy)

Vương Siêu cắn mũi đao nhọn hoắt cứng rắn, răng cửa hợp lại, từ trong miệng phát ra âm thanh “dát băng” nhai ngấu nghiến, sau ba giây đồng hồ, nhổ ra một đồng bã thép.

“Khanh sư phụ, độ cứng ở lưỡi đao của ông không ổn”.

Vương Siêu ngồi trên ghế, sau khi phun ra đồng bã thép, trong miệng nói nhè nhẹ.

Cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi, mọi người ngồi đây đều sợ ngây người! Thế nhưng, trong lòng bọn họ lại có được một loại bình yên.

Bởi vì trong nháy mắt đó, trái tim bọn họ đều đã thừa nhận một sự thật, Vương Siêu là cao thủ đệ nhất thiên hạ!

Cao thủ đệ nhất thiên hạ! Vô luận mạnh đến cảnh giới này, hắc là nên như vậy!

Không còn bất cứ lý do nào nữa, bởi vì hắc là ĐỆ NHẤT THIÊN HẠ!

(1) Chú thích: Câu này là ý nằm trong bài thơ Hiệp Khách Hành (Bài ca người hiệp khách) của nhà thơ Lý Bạch, nhà thơ danh tiếng nhất thời thịnh Đường nói riêng và Trung Hoa nói chung, được hậu bối tôn làm Thi Tiên. Một bài thơ rất hay:

Nguồn:

Dịch thơ: Bài ca người hiệp khách (HIỆP KHÁCH HÀNH)

Khách nước Triệu phất phơ giải mã

Gươm Ngô câu rục rờ tuyết sương

Long lanh yên bạc trên đường

Chập chờn như thể muôn ngàn sao bay

Trong mười bước giết người bèn nhảy

Nghìn dặm xa vùng vẫy mà chi

Việc xong rũ áo ra đi

Xoá nhòa thân thể, kể gì tiếng tăm

Rảnh rang tới Tín Lăng uống rượu

Tuốt gươm ra, kẻ gỏi mà say

Chả kia với chén rượu này,

Đưa cho Châu Hối, chúc mời Hầu Doanh.

Ba chén cạn, thân mình xá kể!

Năm núi cao, xem nhẹ lông hồng

Bừng tai, hoa mắt chập chùng,

Mống tuôn hào khí mịt mù trời mây

Chùy cứu Triệu vung tay khảng khái,

Thành Hàm Đan run rẩy, kinh hoàng

Nghìn thu tráng sĩ hai chàng

Tiếng tăm hiển hách, rõ ràng Đại Lương.

Thân dù thác, thơm xương nghĩa hiệp;

Thẹn chi ai hào kiệt trên đời.

Hiệu thư dưới gác nào ai?

Thái huyền, trắng xoá đầu người chép kinh.

398. Chương 389: Phát Uy Nhanh, Ngắt Cũng Nhanh!

Mặc dù răng cửa của cao thủ nói là chắc chắn, xương cốt không hề lung lay, có uy năng cắn sắt nhai thép, nhưng ấy cũng chỉ là ví dụ, đại đa số cao thủ quyền pháp đều không làm được điểm này.

Từ xưa đến nay việc biểu diễn lực lượng cường đại của miệng, Lý Thư Văn của Bát Cực Quyền là duy nhất, ăn xương gà, dùng miệng phun ra, cái xương cắm chặt vào bên trong bàn, hơn nữa còn có thể cắn nát đá nuốt vào bụng.

Ấy là đã đủ thần kỳ rồi, mọi người lại chẳng nghĩ tới hôm nay xuất hiện một Vương Siêu còn lợi hại hơn, có thể cắn đứt một thốn đại đao vừa cứng vừa dày, hơn nữa còn nhai nát nát.

Càng quan trọng hơn đó là cũng chẳng phải biểu diễn, mà là tranh đấu lúc thực chiến, đối thủ cầm đao là một vị cao thủ tuyệt đỉnh, đao pháp tinh xảo, lực lượng cường đại. Có thể trong nháy mắt nắm được quỹ tích đao pháp của vị cao thủ, sau đó dùng miệng cắn đao, đánh lui đối thủ, còn bản thân vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, đến thân mình cũng chẳng động, bản lĩnh lợi hại như vậy có bao nhiêu đây?

Bản lĩnh như thế, đã không còn gọi là thân thủ, có thể xưng là thần thông, xưng là pháp thuật!

“Pho tượng đậu hũ Phật Di Lặc này mùi vị rất ngon, khẩu vị trơn nhẵn, nuốt vào trong bụng vô cùng âm áp dễ chịu. Đáng tiếc ta không có thể hồi báo được gì, lại còn cắn hỏng con dao mổ trâu của Khanh sư phụ, thật sự là xấu hổ. Ở lần Võ Đạo đại hội, ta sẽ gặp nhau một lần nữa chế tạo cho ông một con dao mổ trâu khác. Đường Môn chúng ta đặc biệt có mấy vị sư phụ rèn đao, tay nghề rất khá.”

Vương Siêu nhỏ ra bã thép, vẫn ngồi trên ghế không đứng dậy, nói cười một phen đầy không khí hòa hoãn.

“Cái đó không cần, con dao mổ trâu đó của ta đã dùng được hai mươi năm lễ chín tháng rồi, lúc ban đầu chế tạo, mài mũi dao đến một tháng, mài hỏng hơn mười khối đá mài! Bây giờ lại bị ngài một miếng cắn đứt rồi, tiếc thật, tiếc quá...”

Sau khi một đao “Thái Bạch Kính Tửu”, bị Vương Siêu nửa đường đánh chặn, dùng miệng cắn đứt rồi, đầu bếp Khanh thúc thật giống như già đi hơn mười tuổi, lớp da căng thẳng trên mặt bắt đầu lỏng lẻo. Khoe mắt buồn xuống, lão tựa hồ cực kỳ đau lòng với con dao trong tay, lấy tay khẽ vuốt lên chút hoa văn trên thân đao to bản, rồi nhắm mắt lại, tựa hồ như vô ý chia buồn với thanh đao đã theo bản thân hơn hai mươi năm.

Đau buồn yên lặng trong chốc lát, Khanh thúc mở mắt: “Bất quá nó lại bị gãy trong miệng cao thủ đệ nhất thiên hạ, cũng không phải quá buồn, đáng giá, rất đáng giá, ấy là vinh hạnh của nó, chết có ý nghĩa.”

Một cái phẩy tay của Khanh thúc, gã tiểu đầu bếp nọ lập tức nâng cái hộp gấm to ở một bên lên. Khanh thúc bỏ đao vào trong hộp, phủ nắp lên, phân phó: “Cúng ở vị trí bên cạnh Quan Nhị Gia, mỗi ngày dâng hương cho nó.”

Tiểu đầu bếp vâng dạ, cung kính cầm thanh đao gãy đi ra ngoài.

Sau khi đao bị cắn gãy lại còn cung phụng bên cạnh bài vị Quan Nhị Gia! Mỗi ngày dâng hương! Hành động như vậy, quả thực là đã xem thanh đao như tổ tiên vậy, cũng đủ để nhìn ra được, tình cảm sâu sắc của Khanh thúc đối với thanh “Giải ngư đao” (dao mổ trâu) của mình, quả thực so với vợ lão còn quan trọng hơn nhiều.

Vương Siêu cũng vô cùng hiểu được việc làm như vậy, vô luận là kẻ luyện kiếm hay luyện đao, luyện thương, đều coi binh khí như một người thầy đáng kính ở trong lòng, mỗi ngày trước lúc luyện võ, cũng cần khúm lúm hành lễ trước binh khí, đó là nghi lễ cổ xưa truyền lại, để làm tinh thần mình cùng binh khí câu thông, để vận dụng muốn như nào sẽ như thế.

Cái thứ này tuy rằng nói là ảo, nhưng thật ra cũng chính là rèn luyện và điều chỉnh tâm ý, cũng chỉ có chấp nhất như vậy mới có thể luyện được đao pháp thần hồ kỳ thần như Khanh thúc vậy.

Lưỡi đao đó quý như tính mạng nhưng đã bị cắn đứt, bất quá cũng là đứt do nằm trong miệng cao thủ đệ nhất thiên hạ, mặc dù đứt trên vinh quang, từ điểm này có thể nhìn ra được, Khanh thúc cũng là nhân vật

cầm được thì cũng buông được. Lão không phải là một đầu bếp đơn giản, nhất định là một Đại Lão thân phận cực cao.

Quả nhiên sau khi Khanh thúc cắt dao, liền có một tiểu đầu bếp giúp lão cởi bỏ trang phục, mũ nón đầu bếp trên người, lộ ra phong độ nho nhã của bộ âu phục và cái cà vạt, tựa như một nhà buôn thành công, khí chất đầu bếp mới vừa rồi tan biến sạch, giống như thay đổi thành người khác.

“Kề hèn là phó hội trưởng ban trị sự xã đoàn Hoa Thanh. Vương Siêu tiên sinh, mời vừa rồi thất lễ.”

Khanh thúc sửa lại y phục, báo cáo một chút thân phận của mình, có thêm một cái ghế, lão ngồi ở bàn thứ hai bên cạnh Liêu Tuấn Hoa “Nguyên lai là lãnh đạo cao cấp Hoa Thanh bang.” Vương Siêu gạt đầu, cởi bỏ y phục đầu bếp, chuyển đổi thân phận, Khanh thúc đã từ một vị đầu bếp đao pháp cao mình biến thành lão đạo xã đoàn.

”Vương Siêu tiên sinh, bắt đầu từ bây giờ, Hoa Thanh Bang chúng ta tạm thời tán thành chuyện ngài liên minh tổ chức các bang hội người Hoa, tại Võ Đạo đại hội, lãnh đạo cao cấp Hoa Thanh Bao sẽ tới đó, cùng các lãnh đạo các đại xã đoàn khác cùng nhau thương lượng việc này.

Khanh thúc đã tỏ thái độ.

Dáng vẻ của lão tỏ ra là người đại diện cho cả Hoa Thanh Bang.

Một đao kinh thiên động địa mới vừa rồi kia, trong lòng Khanh thúc đã thực sự thừa nhận địa vị cao thủ đệ nhất thiên hạ của Vương Siêu, hơn nữa thực lực khổng lồ phía sau hắn, Hoa Thanh Bang cũng cho rằng Vương Siêu có tư cách tổ chức một đại liên minh bang hội người Hoa

Hắn giờ đây tỏ ý tứ thái độ chính là tại Võ Đạo đại hội Hoa Thanh Bang chúng tôi sẽ có lãnh đạo cao cấp đến đó, thương lượng một vài sự tình cụ thể, tạo ra hiệu ứng có tính vang dội. Tuy rằng không nhất định toàn bộ phiếu sẽ tâu thành Vương Siêu người làm minh chủ, nhưng cũng sẽ không hủy đi cái bực của người, chúng ta giữ vững thái độ quan vọng.

Vương Siêu nghe thấy những lời tỏ thái độ này, trái lại đã nằm trong dự liệu, đối phương dĩ nhiên không thể nào lập tức coi người là người lãnh đạo tối cao của liên minh, phải ở tại trên võ đài, bản thân cùng với thủ lĩnh GOD giao thủ phân ra kết quả.

“Hoa Thanh Bang chúng ta đã tỏ thái độ rồi, không biết ý kiến của chư vị Đại Lão Thanh Bang như thế nào?”

Sau khi Khanh thúc tỏ thái độ với Vương Siêu, quay mặt sang hỏi qua hai vị Đại Lão Thanh Bang.

Thanh Bang, Hoa Thanh Bang đều cùng một rẽ, lần đó mượn hơi nguyên lão Hồng Môn nước Mỹ mới tồn tại.

“Ài, mới vừa rồi một đao Thái Bạch Kính Tửu của Khanh thúc ông đáng tiếc không thể thi triển ra, bị Vương Siêu sư phụ nửa đường chặn lại, tựa như trường giang đại hà bị chặn ngang, không thể phát tiết đến đỉnh cao nhất, nếu không thì rất là đáng giá.”

Một Đại Lão Thanh Bang lên tiếng, hắn cũng không phải là tỏ thái độ mà là bình luận về trận giao thủ mới vừa rồi giữa Vương Siêu và Khanh thúc.

“Hử? Ông nhìn rất chuẩn, thật tinh mắt, quý tính?”

Vương Siêu giương lông mày lên, nhẹ nhàng hỏi vị Đại Lão Thanh Bang, ngữ khí rất đơn giản, không có khách sáo quá nhiều, chỉ là nhẹ nhàng tán dương một câu thật tinh mắt.

Hắn vừa mới cùng Khanh thúc giao thủ, lúc một chiêu “Thái Bạch Kính Tửu” này của Khanh thúc phát ra, nếu để cho chiêu thức đó sử ra từ đầu chí cuối, đao thế hoàn toàn triển khai ra, Vương Siêu cứ như vậy ngồi bất động đón lấy, nhất định sẽ bị thế đao bao phủ, ngay cả không bị thương, nhưng sẽ thực khó cứ như vậy mà cản được mũi đao.

Cho nên Vương Siêu nắm chắc thời cơ, lúc Khanh thúc vừa động, hắn cũng chuyển động, nghênh đón trả lại, chặn ở nửa đường, một miếng cản lấy đao quang.

Đao thể của Khanh thúc vừa phát, giống như bánh xe cuộn xoay tròn, càng chuyển càng nhanh, cuối cùng ùn ùn kéo đến, nhưng Vương Siêu đột nhiên xuất hiện nghênh đón chẳng khác nào việc chiếc bánh xe còn chưa kịp thực sự quay tròn đã bị một cây thiết côn chọc ở trục bánh xe. Thừa lúc khí lực đối phương còn chưa tới điểm xác định, một phát cắt đứt thể tới của đối phương, lực lượng phía sau ấy cũng tự nhiên tản mát, khó có thể phát tiết ra nữa.

Đây là một chiến thuật nắm thời cơ, cũng chỉ có người như hắn, so với tốc độ của Khanh thúc còn nhanh hơn gấp mấy lần, ánh mắt sắc bén gấp mấy lần, dừng khí cũng thần cấp gấp mấy lần mới có được bản lĩnh như vậy, tại thời khắc quan trọng dùng miệng cắn lấy mũi đao.

Đổi lại là người khác, cho dù trong nháy mắt thấy rõ nhãn lực, thực lực thể tới của đao pháp, cũng không thể có lòng gan dạ như vậy được.

Quyền pháp của Khanh thúc mặc dù không có bao đan, nhưng đã quấn quanh kém chút xíu là sắp đến bờ rồi, nhất là nhãn lực, lực cổ tay, phối hợp toàn thân rõ ràng so sánh với kiểu cao thủ hóa kinh cao hơn một tầng lớn, quan trọng hơn đó là đao pháp.

Đao pháp của Khanh thúc đã vượt qua kiếm pháp của Lâm Đình Phong! Kỳ bá - gã sát thủ lão luyện Thiếu Lâm Mai Hoa Châm! Đạt đến cảnh giới nhân-đao hợp nhất, nếu như phải so sánh, đao trong tay Khanh thúc, chẳng khác nào súng trong tay Trình Sơn Minh. Hoàn toàn là thấu hiểu đạo lý nhân và đao có một loại thân thiết, vượt qua cả linh cảm huyết thống. Cho nên sau khi đao gãy, Khanh thúc vẫn còn cắt vào trong hộp mà cung phụng, mỗi ngày dâng hương.

“Kẻ hèn Đỗ Nguyệt Hà, Vương Siêu sư phụ, quyền pháp của ngài thông thần, hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất thiên hạ, bất quá vừa mới ăn xong thân tiện đậu hủ của xã đoàn Hoa Thanh, đó chỉ là chuyện nhỏ, chính là mới vừa rồi ngài đã đáp ứng giúp đỡ trưởng lão Khâu Vĩ Minh của chúng tôi, xem xem chút công phu của hắn có thể xếp thứ mấy tại Võ Đạo đại hội.”

Đại Lão Thanh Bang Đỗ Nguyệt Hà đối mặt gặng hỏi Vương Siêu, ngữ khí so với vừa nãy cung kính hơn, nhưng vẫn mang theo hy vọng, ấy chính là đặt hy vọng lên trên người kẻ luyện võ luyện thành diên Khâu Vĩ Minh. Mặc dù là bị diên, nhưng trong nội bộ Thanh Bang, bất cứ ai cũng đều biết đến sự khủng bố của Khâu Vĩ Minh. Gã diên này cùng người ta giao thủ, chưa từng có ai có thể chịu quá ba hiệp trong tay hắn.

Sự lợi hại của trưởng lão Khâu Vĩ Minh, đã ở trong lòng người thâm căn cố đế, kể cả mới vừa rồi công phu Vương Siêu kinh hãi thể tục, nhưng vẫn như cũ không thể xua tan hết một tia ảo tưởng trong lòng họ.

Vừa nãy Hoa Thanh Bang đã tỏ thái độ, ấy là đã thực sự thừa nhận địa vị của Vương Siêu, Thanh Bang thân là một bang hội khổng lồ, cũng không có thể ngay cả đến thủ cũng không dám mà tỏ luôn ngay thái độ được.

Cho nên, Đỗ Nguyệt Hạ hy vọng Vương Siêu cùng Khâu Vĩ Minh giao thủ một lần.

“Được rồi, ta sẽ giúp đỡ hắn.”

Vương Siêu khẽ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn trưởng lão Khâu Vĩ Minh, một mình ngồi ở bàn thứ tư.

Tướng mạo gã này cỡ thanh niên hai bảy hai tám tuổi, vẫn như cũ là một gã diên lôi thôi, vẫn như cũ ở tư thế đan bàn, dùng tư thế tiên nhân câu cá đứng yên bằng một chân, chủ là bây giờ thay đổi sang chân còn lại, vẫn không ngừng chém ra hư chiêu, hư chiêu chém vào, như thủ pháp khí công lăng không vẽ bùa biến ảo, trong miệng không ngừng lầm bầm: “Chém chém

chém chém chém chém chém chém....”

Thần thái động tác này, giống như sự việc trên đời, gã ngoại trừ chém, không bao giờ làm bất cứ thứ gì khác.

“Vậy xin chỉ giáo...”

Đỗ Nguyệt Hà nghe thấy vậy, thân thể tránh sang một bước, chờ Vương Siêu đứng dậy.

Nhưng Vương Siêu cũng không đứng dậy, mà ánh mắt đột nhiên cắt ngang, phóng thẳng nhìn tới gã điên Khâu Vĩ Minh, động tác liếc ngang nho nhỏ này, vậy mà mọi người ở đây đột nhiên cảm giác được nhiệt độ kịch liệt giảm xuống, gió rét lạnh thấu xương, sát khí bức người, thần kinh bị kích thích, gần như muốn hết âm lên!

Đó thuần túy là một loại áp lực tinh thần, cũng chính là sự miễn cảm mà chỉ duy cao thủ mới có, nếu như là một kẻ bình thường cái gì cũng không biết, thì độ miễn cảm không thể nào lớn như vậy.

“Oàng ùng!”

Ánh mắt địch ý của Vương Siêu nhìn vào Khâu Vĩ Minh, trong nháy mắt giống như kiểu có chút bạo phát của thùng thuốc súng.

Ánh mắt Vương Siêu cơ hồ rơi vào trên người Khâu Vĩ Minh, cũng đồng thời vị đại cao thủ điên này mạnh mẽ khởi thân, toàn thân xoành xoạch thật giống như vô số rút ra vô số cái roi, khắp nơi đều là tiếng nổ, cái bàn bát tiên lớn bằng gỗ đào trước mặt gã đột nhiên bể ra thành nhiều khối, mảnh gỗ vỡ nát lả tả trên mặt đất.

Đồng thời, thân thể gã biến thành một cái bóng, ngay cả đến da cũng không thấy, chớp mắt đã đến trước mặt Vương Siêu, trực tiếp tung một chưởng đánh về phía mặt Vương Siêu, kinh phong mãnh liệt mang theo trống rỗng, biến hóa ra thanh âm gầm gộc bị xé, vô cùng chói tai!

Vương Siêu cứ dùng ánh mắt địch ý như vậy, lập tức làm bùng nổ công kích của vị cao thủ vốn chẳng lúc nào phân biệt được thế sự này! Tốc độ cực nhanh, uy thế rất mạnh, làm đông đảo thần kinh cao thủ ở đây không khỏi trong nháy mắt đề cập tới!

Lần bạo kích đột ngột lần này, so với đường đao của Khanh thúc càng thêm uy mãnh, chỉ từ một lực lượng, xem tốc độ tăng lên, thì gã Khâu Vĩ Minh này nếu so với Khanh thúc cũng đủ mạnh hơn gấp đôi lần rồi! Rất hiển nhiên, đây là gã mà do luyện võ hóa điên, cả ngày chỉ biết điên cuồng chém, đã tiến vào cảnh giới bão đạn.

Vương Siêu cũng đương nhiên nhìn ra, đồng thời, hẳn đối với tình huống của loại người này cũng rất rõ ràng, kẻ luyện võ hóa điên chỉ có dưới tình trạng si ngốc ngu ngơ, tâm vô tạp niệm mới có thể tập trung toàn bộ tinh thần, khống chế khí huyết toàn thân vận chuyển, giống như Khâu Vĩ Minh nếu như một khi khôi phục thần trí, tâm tư đa dạng, ngược lại sẽ không khống chế được khí huyết trong cơ thể, nếu kẻ luyện võ luyện tập trong thời gian ngắn sau đó không hề luyện nữa, kéo theo cơ bắp cũng sẽ tụt lùi.

Khâu Vĩ Minh một khi khôi phục thần trí, khí huyết hoạt bát hăng say cũng sẽ trở nên tồn đọng, thể lực cũng từ từ héo mòn, quyền pháp theo đó mà thoái hóa.

Nói một cách nghiêm trọng, thật ra Khâu Vĩ Minh cũng không phải bão đạn, bất quá điều này cũng không thể đại biểu rằng lực chiến đấu của gã thấp xuống, ngược lại, lực chiến đấu của kẻ này vô cùng cường hãn, toàn bộ dựa vào độ miễn cảm, một khi đã nhận ra địch tại sao, lập tức tung ra một kích lôi đình!

“Phản ứng tốt!”

Đối mặt với một kích đột ngột xuất hiện, một chưởng trước mặt, Vương Siêu nhất thời đóng lại cặp mắt, chỉ lộ ra một khe hở, nén ánh sáng, đột nhiên trong lúc đó, tay chợt nhấc, vòng hai vòng, quấn quanh cổ tay đối phương, vẫn như cũ ngồi bất động, cứng rắn đón lấy chiêu ấy của Khâu Vĩ Minh.

Thủ pháp của Vương Siêu, chính là tuyệt học “Tâm Ti Khiên” của thủ lĩnh GOD, chỉ là hắn không đâm ra hai ngón tay.

Khâu Vĩ Minh thấy một kích thiên quân vạn mã của mình cơ hồ bị đối phương vòng vòng, quấn quanh rồi hóa giải, cũng không nghĩ ngợi, một tay đột nhiên cắt ra, năm ngón tay bắn ra, giống như liễu rủ dập chờn trong gió, chính là thủ pháp khí công “Phong Bài Liễu”. Từng chỉ bắn ra, đong đưa, lộn xộn, lại như là quỷ họa đào phù (quỷ vẽ bùa).

Chiêu thức ấy tinh diệu tuyệt luân, đầu ngón tay bắn ra, đong đưa, rơi xuống rất nhiều huyết vị trên người Vương Siêu.

Nhưng, gã đã chậm.

Ngay lúc “Phong Bài Liễu” mới vừa thi triển ra, một cánh tay khác của Vương Siêu hướng lên vung mạnh, đã che đi. “Oàng ùng!”, so với thanh thế của hắn mới vừa rồi còn lớn hơn gấp mười lần, chính là “Phiên Thiên Ấn” đã ập xuống!

Vương Siêu cũng mặc kệ hắn tình diệu thế nào, biến hóa hay không biến hóa, chính là trực tiếp dốc hết sức lực, để chấm dứt tốc độ đã kích trước đó, mặc cho người có xảo diệu ra làm sao, trước tiên cứ đập chết người rồi hẵng nói.

Lần này, tay Khâu Vĩ Minh còn chưa tới, Phiên Thiên Ấn đã đến trên đầu, gã cảm giác được nguy hiểm, trong nháy mắt biến chiêu, khua lên một cánh tay, đột nhiên giờ lên hướng về phía trước, cứng rắn chống lại Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu.

Nhưng gã lầm rồi, với Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu, cách cứng đối cứng căn bản không phải gã có thể chống được.

“Bùm bùm!” tấm ván gỗ dưới đất vỡ tan, sau khi vừa va chạm, cánh tay Khâu Vĩ Minh bị chặn lại, hạ thông xuống, đồng thời, áp lực quá lớn thật giống như có mười mấy con xe lu nện xuống từ trên trời, ép tới nỗi đầu gối Khâu Vĩ Minh cong xuống, quỳ trên sàn nhà, làm vỡ tan sàn nhà vốn làm bằng gỗ tuyết tùng cao cấp, vụn gỗ tung ra, người chung quanh để tránh tai họa ập đến lây sang mình, trốn tránh còn nhanh hơn cả thỏ.

“A!” Hai tay Khâu Vĩ Minh toàn bộ đã khoắc lên trên hai cánh tay của Vương Siêu, từ cổ họng phát ra tiếng rống giận khổng lồ, cố gắng nghĩ rằng phải đứng lên.

Lần phát lực này, cả tòa lâu đều chao đảo lung lay, lay động đến nỗi giống như muốn đổ.

“Hừ?” Vương Siêu ngẩng đầu, tia chớp vừa xuất ra, lại vất lên một cái tay, Khâu Vĩ Minh gào thét không lên lời, thoáng chốc đã bị đập cho lăn xuống đất.

Vương Siêu thừa lúc cái đập này, đối phương không chịu nổi, ngay tiếp theo vừa vỗ, vừa uốn, tựa như nhào bột.

Lần này, Khâu Vĩ Minh khinh khỉnh không còn lăn được nữa, mà ngất luôn.

Vị đại cao thủ này, bộc phát nhanh mà ngất cũng nhanh.

399. Chương 390: Theo Đuổi Nghiêm Nguyên Nghi?

Nhìn vô số mảnh gỗ bị nghiền nát vụn dưới đất, cảm giác được sự yên tĩnh của tòa nhà đã trở lại, mọi người vốn tản ra ở đây tất cả cũng ngồi xuống vị trí của mình, nhìn Khâu Vĩ Minh hôn mê nằm dưới đất, còn Vương Siêu thì hơi hốt văng ngồi trên ghế không nhúc nhích, mọi người đều có một loại cảm giác dường như là cách hẳn cả một thế hệ.

Ngay lúc trước đó thời gian hai giây, cú liếc mắt địch ý của Vương Siêu đã khiến Khâu Vĩ Minh điên tiết, Khâu Vĩ Minh đột nhiên tung đòn, cái bàn vỡ tan, thân thể vút lên, nhô cao chường kích, tầng lầu chấn động, xé rách không khí, công phu trong nháy mắt thật giống như long trời lở đất, núi đổ biển động, bén nhọn tới cực điểm! Mọi người ở đây không khỏi vì thế công xuất hiện hung mãnh như vậy mà toát mồ hôi lạnh, trong lòng chỉ lo sợ rằng Vương Siêu sẽ ứng phó khó khăn.

Nhưng trăm ngàn lần không tới, chỉ trong nháy mắt, Vương Siêu tiện hươu nhẹ tay lên, giờ chướng đánh ra, hóa giải thế công khổng lồ ấy, ngược lại đập cho đối phương hôn mê bất tỉnh, tâm lý chênh lệch khổng lồ như vậy, tự nhiên làm cho mọi người ở đây sinh ra cảm giác dường như cách nhau cả một thế hệ.

Theo lý mà nói, tất cả mọi người ở đây đều thổi phồng Vương Siêu là cao thủ đệ nhất thiên hạ, cái hiểu biết về bản lãnh thần hồ kỳ thần mới vừa rồi, trong tâm lý đã ứng với sự thừa nhận năng lực, không hề toát mồ hôi lạnh, thế nhưng bọn họ cũng không phải người đạt đến bậc đan kinh, căn bản không cách nào hiểu được trận quyết đấu của bậc đan kinh.

Như vậy cũng giống như một cao thủ kì tài bình thường xem cao thủ tuyệt đỉnh thiên hạ đối chiến, một bên tung ra diệu chiêu, mắt thấy bên còn lại lão đảo thành trì, như muốn sụp đổ, cơ hồ đã lâm vào tuyệt

cảnh tất phải chết, căn bản không thể tưởng tượng ra bất cứ phương pháp hóa giải nào, đang lúc xem mà vắt hết óc lo lắng thì đột nhiên từ cái bên đã rơi vào tuyệt địa nọ phản kích lại, hàn huyền đâm ba chiêu thức, chuyển bại thành thắng.

Biến chuyển như vậy, cũng xem như là đại thế khắp thiên hạ bất ngờ thay đổi. Hôm nay là hoàng này, ngày mai là để nọ, một đám dân chúng đương nhiên nghĩ không ra, chẳng khác này người thường xem náo nhiệt.

“Vương Siêu sư phụ, Khâu Vĩ Minh không có chuyện gì chứ?”

Chờ sau khi điều chỉnh tốt tâm tình, Đỗ Nguyệt Hà nhìn Khâu Vĩ Minh nằm dưới đất, vội vàng vàng đặt câu hỏi, rất là lo lắng. Khâu Vĩ Minh dù là gã điên, nhưng cũng là tuyệt đỉnh cao thủ trong Thanh bang, địa vị tương đương với địa vị của Worton, Morgan của Cục Quân Tình Mỹ Quốc. Đỗ Nguyệt Hà đương nhiên không thể trở mắt nhìn hân bị Vương Siêu đánh chết.

“Yên tâm, ta chỉ đánh hân hôn mê thôi, tim mạch hân chỉ là bế khí lại, chút nữa sẽ khôi phục như cũ, trạng thái hân điên cuồng như vậy, vũ lực tuy rằng mạnh, nhưng chỉ sợ sẽ đả thương nhân mạng, nếu như tham gia Võ Đạo đại hội, chỉ sợ sẽ gây ra rối loạn lớn, làm cho tình hình rối tinh rối mù, cá nhân ta đề nghị, vị trưởng lão Khâu Vĩ Minh này không nên tham gia Võ Đạo đại hội thì tốt hơn.”

Vương Siêu lắc đầu, thở dài.

Hắn đưa ra vấn đề lời nói rất sắc bén! Khâu Vĩ Minh luyện võ tẩu hỏa nhập ma, đã tiến vào một trạng thái điên cuồng, tâm tư cố nhiên thuần tịnh, có thể khống chế khí huyết vận chuyển trong cơ thể. Nhưng có tật xấu trọng yếu đó chính là vừa mới cảm thụ được dịch ý, tuy nhiên đã lập tức bạo phát, giết chết người có địch ý đối với mình.

Trạng thái như vậy mà tới Võ Đạo đại hội, thì thực là khó lường, ở Võ Đạo đại hội có bao nhiêu người? Có bao nhiêu cao thủ? Nếu như chỉ cảm giác thấy dịch ý rồi giết người thì thực quá bạo loạn.

Hơn nữa năng lực của Khâu Vĩ Minh cũng có thể coi là cao thủ, cao thủ đan kinh thiên hạ đều biết, vốn là tồn tại ở đỉnh cao của thế giới, phát uy là giết người lung tung, phá hư phá hoại, đích thật sẽ tạo thành phiền toái quá lớn.

Trong lúc Vương Siêu nói chuyện, xuất liên tục ra vài chiêu, tạo thành quyền ấn, bàn tay lập tức đỏ bừng tươi đẹp, như bôi chu sa, Đỗ Nguyệt Hà chỉ cảm thấy bàn tay hân nhiệt khí bốc lên, giống như cái bếp lò lớn, biết rằng lúc Vương Siêu trở bàn tay ấy, sẽ đem máu toàn thân truyền tới cánh tay đó là một loại thủ pháp khí đấm bóp.

Vô luận là mấy thủ pháp khí công đấm bóp của Phật, Đạo, võ thuật, y học, dân gian, đều là trước tiên cần ma sát bàn tay, làm bàn tay phát nhiệt, sau đó mới đấm bóp, giống như dùng khăn mặt nóng đắp lên, mà kẻ luyện đến cao minh, không cần ma sát, trực tiếp vận khí chuyển máu, bàn tay tự nhiên sinh nhiệt, làm bàn tay đỏ au nóng bừng lên. Nhưng Vương Siêu chỉ cần hơi trở tay đã chuyển thành quyền ấn, lập tức bàn tay đã trở nên đỏ rực, nhiệt khí bốc ra đến dọa người, mọi người ở đây đều chưa từng thấy qua.

Chiêu đấm bóp này, quả thực là cái hộp lửa, lật bàn tay, Vương Siêu xuất thủ rất nhanh, liên tục đánh vào nhân trung, ngực, phía sau lưng, xương cổ, lòng bàn chân của Khâu Vĩ Minh, tay thoáng cái đã thu hẹp lại, người bên ngoài chỉ thấy được liên tiếp tàn ảnh.

Loạt chiêu thức đấm bóp xuất thủ đánh ra này, so với Truy Phong Đoản Đả của Nghiêm Nguyên Nghi còn nhanh hơn nhiều,

Sau khi thu chiêu, Khâu Vĩ Minh trở mình, trong cổ họng ho khan một tiếng, phun ra một cục máu, giống như mới tỉnh ngủ, sau khi gã tỉnh lại, lỗ tai giật giật, không cảm nhận được địch ý, liền lại dùng cái tư thế đơn bàn, chém ra hư chiêu, giống như lúc đầu, chút chuyện vừa xảy ra căn bản không nhớ gì cả.

“Có biện pháp nào không? Có thể khiến hân khôi phục lại thần trí?” Đỗ Nguyệt Hà vội vàng hỏi. Lão cũng rõ ràng, dạng người như Khâu Vĩ Minh này đến Võ Đạo đại hội đúng là rất phiền toái, võ công Vương Siêu cao thâm như vậy, sự hiểu biết về thân thể nhất định đã vượt qua người thường, đối với bệnh trạng điên loạn nhất định cũng sẽ hiểu được sâu sắc như bất cứ thầy thuốc khoa thần kinh nào.

Mọi người luyện võ có thể tự chữa bệnh, đó là một đạo lý bình thường.

“Không có nhiều khả năng....” Vương Siêu suy nghĩ một chút, cái này liên quan đến thần kinh não bộ, vô cùng phức tạp, hẳn cũng khó mà nói, “Càng huống chi, loại điên cuồng vì võ học này cũng không thể coi là điên, nếu như khôi phục lại như cũ, ý niệm trong đầu hẳn nhiều lên, phức tạp thêm, ngược lại sẽ không khống chế được khí huyết thân thể, rất có thể quyền pháp sẽ bị thoái hóa, hơn nữa khí huyết trong cơ thể tán loạn, nói không chừng chết bất đắc kì tử.”

Khâu Vĩ Minh cũng không giống loại cao thủ như Nghiêm Nguyên Nghi, Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long, thần trí sáng suốt, tâm ý cường đại, lực lượng tuy rằng mạnh, nhưng trong thực chiến không có loại ý vị tinh xảo của sự cơ động, dụng phải cao thủ bậc đàn kinh trở xuống, đương nhiên là dùng lực lượng, tốc độ để chiếm được ưu thế áp đảo, nhưng một khi dụng phải cao thủ đàn kinh, nhất định sẽ bị thua, đó cũng là một loại giá cả cùng bi ai, dùng bệnh điên để tới được bậc bảo đàn, khống chế khí huyết, nhưng không được coi là bảo đàn chân chính.

“Ài, xem ra thế sự không song toàn, nghĩ biện pháp thôi.” Đỗ Nguyệt Hà thở dài một tiếng, bỏ sự tình của Khâu Vĩ Minh sang một bên, quay đầu lại liếc mắt nhìn một vị Đại Lão trong Thanh Bang, đạt được một sự nhất trí: “Vương Siêu sư phụ, với thân thủ, địa vị của ngài đích thật là siêu nhiên, Đường Môn các ngài nghĩ muốn tạo ra đại liên minh bang hội người Hoa toàn thế giới, nối mọi người thành một mảnh, cùng hưởng lợi ích, kế hoạch này vô cùng hay, chỉ là chưa từng có nhân vật nào như thế, có thể liên hợp lại những bang hội của chúng ta, bất quá lần gặp mặt với ngài hôm nay, ta cũng đã thấy được hy vọng, tối thiểu, Thanh Bang chúng ta cũng sẽ như Hoa Thanh, sẽ mời đến Võ Đạo đại hội lần này nhân vật cao cấp, để thương lượng sự tình cụ thể của việc liên minh.

Đỗ Nguyệt Hà lời vừa nói ra, rất hiển nhiên cũng đã biểu lộ thái độ, thái độ của Thanh bang và Hoa Thanh là giống nhau. Ủng hộ liên minh này, cũng thực sự đã nhận thân phận và uy vọng Vương Siêu là cao thủ đệ nhất thiên hạ. Cho rằng Vương Siêu, ít nhất cũng có tư cách làm Đại Lão.

Về phần Vương Siêu tại Võ Đạo đại hội có thể chân chính làm những người ở bang hội khác tâm phục khẩu phục hay không, tạo dựng được uy tín hay không, cái đó là chuyện về sau.

Nếu như Vương Siêu tại Võ Đạo đại hội có thể áp đảo quần hùng, tổ chức đồng bang hội không cam phục lại, như vậy liên minh tự nhiên là nước chảy thành sông. Nếu không, thì mọi người đấu đá một mạch tại Võ Đạo đại hội, lại lần nữa xác định chọn ra một người. Tối thiểu, cũng tạo ra uy phong của người Hoa quyền sư. khiến cho con người trên toàn thế giới biết được võ thuật người Hoa võ thuật là sắc sảo nhất.

“Thanh bang, Hoa Thanh Bang, hai đại xã đoàn các ông, lực ảnh hưởng khổng lồ, các thế lực ngầm trên toàn cũng đã xếp vào hàng TOP 10, nếu các ông tổ thái độ, ta cũng đương nhiên việc nên làm thì phải làm, làm một long đầu, ít nhất cũng khiến mọi người biểu hiện ra sự đoàn kết, cùng hưởng ích lợi, mưu cầu phát triển lớn hơn nữa.”

Vương Siêu gật đầu

“Nếu là thế, như vậy cuộc tụ hội của chúng ta hôm nay, hai đại bang hội chúng ta cũng sẽ đương nhiên lưu truyền ra ngoài, tạo thành thanh thế, bất quá cứ như vậy, Vương Siêu sư phụ sẽ thực sự phiền toái rất nhiều, không biết ngài nghĩ như thế nào?”

Khanh thúc nhìn thấy Thanh bang đã tỏ thái độ , vì vậy nói tiếp lời.

Ý tứ trong lời nói này của lão biểu đạt rất rõ ràng, chính do lần tụ hội mở tiệc chiêu đãi Vương Siêu này, chuyện đã thừa nhận hẳn là đệ nhất thiên hạ cao thủ của Thanh Bang, Hoa Thanh Bang sẽ truyền ra ngoài, đương nhiên sẽ tạo cho vs một thanh thế.

Bất quá cứ như vậy, nhất định sẽ là khiến cho Vương Siêu rước lấy không ít phiền toái. Cho nên trước tiên phải có một cuộc trưng cầu ý kiến.

“Cái này không vấn đề gì. Ta lại là kẻ không sợ phiền toái.” Vương Siêu nhẹ nhàng cười một tiếng, “Hơn nữa nếu đảm đương danh tiếng này, không thể nào không có phiền toái.”

“Vậy thì tốt.”

Sự tình đặc đến trình độ này, cũng coi như đã xác định ra bản chất vấn đề của lần này tụ hội mở tiệc chiêu đãi này, đồng thời danh tiếng cao thủ đệ nhất thiên hạ của Vương Siêu cũng sẽ lưu truyền ra ngoài rất

nhANH, mà cũng không phải danh tiếng đó chỉ là một vài người bằng hữu trước kia thối phồng lên như vậy .

Lực ảnh hưởng của hai đại xã đoàn Thanh Bang, Hoa Thanh là bao nhiêu? Trong đó có bao nhiêu cao thủ? Bọn họ đều đã thừa nhận danh tiếng của Vương Siêu, như vậy kể cả là phía quan viên chính phủ cũng có ảnh hưởng nhất định.

Bắt đầu từ hôm nay, uy danh của Vương Siêu, mới chính thức bắt đầu được truyền bá và thừa nhận rộng rãi. Đương nhiên, sau đó nhất định là sẽ có một số không cam phục, hơn nữa không phải là nhỏ. Vậy thì nhất định sẽ nán lại tại Võ Đạo đại hội.

“Được rồi, ở đây lộn xộn quá, gọi người vào dọn dẹp đi, chúng ta trước nghỉ ngơi một chút, ăn bữa cơm đạm bạc, sau đó hãy tự mình an bài.” Vào lúc này Liêu Tuấn Hoa cũng đứng lên.

Vốn là lần tụ hội này, có sự phụ của hắn ở đây, lại có thêm rất nhiều Đại Lão nữa, hắn không có tư cách nói như vậy. Nhưng thân phận khác của hắn cũng khiến cho địa vị của hắn so với tất cả mọi người ở đây đều có lực uy hiếp. Bởi vì hắn là quan lớn của quốc nội. Hơn nữa những Đại Lão , nguyên lão, đám trẻ tuổi này đều loáng thoáng nghe được lời đồn đãi, nói rằng có một đạo sĩ ở núi Võ Đang xem tướng cho Liêu Tuấn Hoa, tướng cực kỳ đẹp đẽ phú quý, có khí chất vương giả.

Lời đồn đại với thân phận như vậy, làm cho thân phận của hắn cho dù có ở trước mặt mấy vị Đại Lão bang hội nước ngoài cũng tăng hơn nhiều, ai chẳng muốn làm quen? Ai dám không nể mặt?

Không để cho kẻ có khí chất vương giả mặt mũi, chán sống rồi chẳng?

Cho nên hắn vừa nói như thế, người ở đây đều rất nể tình, mà ngay cả Chu Hồng Trí cũng không thể cho là hắn ngang tàng, ngược lại cười đến sáng cả mặt mày, có thể nhìn ra được, với việc có thể thu nhận được một đồ đệ như vậy, lão vô cùng hài lòng.

Liêu Tuấn Hoa một khi đã nói, lập tức tất cả Đại Lão đều đứng lên, lúc kêu người tới dọn dẹp, đều tự mình yên lặng tới một chỗ nói chuyện với nhau, đợi sau khi dọn dẹp xong mới ngồi lại xuống ăn cơm.

Mọi người đều tự mình tản ra nói chuyện với nhau, có vài người trẻ tuổi tự nhiên muốn cùng Vương Siêu làm quen, nhưng nhìn thấy Liêu Tuấn Hoa ngênh đón, đều biết điều tránh ra, biết hai người này có lẽ muốn nói chuyện riêng với nhau.

Thực sự, Liêu Tuấn Hoa muốn tìm Vương Siêu cần nói chuyện một chút.

“Thế nào, Liêu Bộ trưởng, gần đây công tác thật sự không tốt à?” Chỉ có Vương Siêu và một mình Liêu Tuấn Hoa ở trên hành lang, Vương Siêu hỏi nửa giỡn chơi.

Quan hệ giữa hắn và Liêu Tuấn Hoa mặc dù không có tới mức cởi mở như cùng Trần Ngải Dương, nhưng cũng coi như là giao tình thâm hậu hơn mức bằng hữu.

“Chuyện lần trước ngươi ở Bắc Kinh bị Nghiêm Nguyên Nghi bắt giữ, ta đã không chiếu cố được, không biết xảy ra chuyện gì, ta thật xấu hổ.” Liêu Tuấn Hoa vừa mở miệng đã xin lỗi. Nhắc đến sự tình ở Bắc Kinh lần trước của Vương Siêu.

Lần trước Vương Siêu ở Bắc Kinh, Liêu Tuấn Hoa cũng không bảo vệ được, còn để cho Nghiêm Nguyên Nghi đại náo một trận, chuyện này đích thật là rất mất mặt. Tuy rằng sau đó Nghiêm Nguyên Nghi cùng vị hôn phu đã tự mình đi nói lời xin lỗi, tiêu trừ đi ảnh hưởng bên trong, nhưng vẫn muốn xin lỗi Vương Siêu.

“Cái đó cũng chẳng có gì, tôi có thể hiểu được, với thế mạnh của Nghiêm Nguyên Nghi, cũng không bắt ngờ gì.” Bối cảnh Nghiêm Nguyên Nghi rất dọa người, thế lực của vị hôn phu cũng khổng lồ, tự thân nắm giữ quyền lực lớn, lại là cao thủ đan kinh, người như vậy, nghĩ không có thể mạnh cũng khó khăn, đồng thời người như vậy, cũng là kẻ thích phá luật.

“Võ Đạo đại hội lần này, có Nghiêm Nguyên Nghi nhúng tay, rất phiền toái, càng huống chi, ta nghe được một vài tin tức, tay thủ lĩnh GOD đó, rất có thể ở cùng một chỗ với Nghiêm Nguyên Nghi , nếu như chúng liên hợp lại. . . .” Liêu Tuấn Hoa nói một chút tin tức đơn giản của mình.

“Đó cũng là chuyện không thể giải quyết, cho dù bọn chúng có liên hợp lại, tôi cũng không quan tâm.” Vương Siêu cười cười.

“Cậu không quan tâm, bắt quá chuyện bọn cậu đánh nhau sống chết, đã quá ảnh hưởng tới đại cục.” Liêu Tuấn Hoa thở dài: “Ta có một biện pháp vẹn toàn đôi bên, không biết cậu có chịu nghe hay không?”

“Biện pháp vẹn toàn đôi bên? Còn có biện pháp như thế sao?” Vương Siêu tựa hồ cũng lấy làm kinh hãi.

“Biện pháp rất đơn giản, người theo đuổi Nghiêm Nguyên Nghi đi, hết thấy sự tình sẽ được giải quyết hết, trong nước, ngoài nước một mảnh hài hòa.” Liêu Tuấn Hoa dùng ngữ khí rất trịnh trọng, ánh mắt ngưng trọng, đột nhiên tút ra câu nói long trời lở đất.

400. Chương 391: Đại Trí Giả Ngu

Vương Siêu nghe thấy câu này của Liêu Tuấn Hoa, miệng há hốc, mắt suýt chút nữa thì rớt cả ra ngoài, có thể thấy hắn đang kinh hãi như thế nào. Một cao thủ đệ nhất thiên hạ, bất kể là lúc nào cũng điềm tĩnh, cho dù là trong sát cơ trùng trùng, vẻ mặt cũng không hề biến động một chút nào, nhưng hiện tại lại bị câu nói của Liêu Tuấn Hoa làm cho biến thành bộ dạng như vậy, có thể thấy một câu nói này của Liêu Tuấn Hoa có uy lực bao lớn.

Dồn toàn bộ ánh mắt lên mặt Liêu Tuấn Hoa, Vương Siêu phát hiện sắc mặt của người bạn tốt, quan lớn của chính phủ, cao thủ Hóa Kinh, song hoa hồng còn này rất bình thường, ánh mắt ngưng trọng, không hề có ý tứ đùa giỡn, chứng tỏ là đang trịnh trọng đề xuất biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ này.

“Tuấn Hoa, với sự thông minh của cậu, chắc sẽ không đề ra kiến nghị thiếu sáng suốt như vậy chứ, cái này mà cũng gọi là biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ ư?”

Vương Siêu nói rất cổ quái, trực tiếp chỉ ra rằng với sự thông minh của Liêu Tuấn Hoa thì không nên đề ra kiến nghị thiếu sáng suốt như thế này. Bảo hắn ta theo đuổi Nghiêm Nguyên Nghi ư? Đây quả thực là giống như tình tiết dùng nửa thân dưới đi chinh phục đàn bà, đoạt thiên hạ trong tiểu thuyết.

Với sự thông minh của Liêu Tuấn Hoa thì không nên kém tới mức này chứ, nếu không thì cũng không thể bò lên được vị cao như thế này. Chỉ có loại quan viên thiếu gia ngu ngốc, bệnh hoạn, kiêu ngạo ngang ngược tới cực điểm mới có thể nghĩ ra cách này. Cho dù là là đám Thái Tử đảng Triệu quân đó cũng sẽ không có ý nghĩ này đâu.

“Hả? Cậu nghĩ là rất không sáng suốt ư? Đề nghị này có gì không tốt chứ? Sao tôi không cảm thấy vậy nhỉ, người phi thường thì phải dụng thủ đoạn phi thường.” Liêu Tuấn Hoa sắc mặt rất bình tĩnh, hơi ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng vào mắt Vương Siêu: “Chúng ta vứt bỏ trình tự mà nói, cậu và Nghiêm Nguyên Nghi hóa địch thành bạn, là một chuyện vô cùng tốt. Nếu không, lần này cậu ở đại hội Võ đạo, vừa động thủ thì cô ta đã chết trong tay cậu rồi, không những như vậy, bọn Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long cũng sẽ chết trong tay cậu luôn. Việc này sẽ dẫn tới chấn động lớn như thế nào chứ?”

“Chuyện này thì không sai, Nghiêm Nguyên Nghi nhiều lần đối phó tôi, phái người truy sát tôi, Lưu Mộc Bạch và tôi lúc thi súng lớn bị thua một chiều, Vũ Vận Long bại dưới tay tôi, với tính cách của ba người này, khẳng định sẽ coi tôi là địch. Chúng ta luyện võ, khi đã động thủ thì chẳng ai nhường ai, đánh chết bọn họ cũng rất bình thường.”

Vương Siêu gật đầu, đối với tình huống này, hắn biết rất rõ ràng. Nghiêm Nguyên Nghi tuyệt đối sẽ không nhường hắn trên đại hội Võ đạo, trước mắt các bang hội người Hoa liên minh toàn thế giới. Tới lúc phải động thủ, Vương Siêu tất nhiên sẽ không thủ hạ lưu tình, thương hương tiếc ngọc gì cả, khẳng định phải liên tục nặng tay, trực tiếp đánh chết cô ta.

Mà Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long hai người này bởi vì cô ta thua, cũng sẽ động thủ với Vương Siêu.

Bọn họ là loại võ giả gì chứ? Đều là nhân vật đỉnh phong, sao có thể cho phép mình thất bại? Đừng nói là bọn họ, cho dù là người luyện võ bình thường, đánh thua rồi cũng đều tìm trăm phương ngàn kế, khổ luyện võ công để trả thù.

Tâm tình của người luyện võ chính là như vậy.

Vương Siêu ở trên đại hội Võ đạo, nếu đánh chết lần lượt ba người này, với thân phận và địa vị của họ, quả thực sẽ dẫn tới chấn động lớn vô cùng, đừng nói là Nghiêm Nguyên Nghi, cho dù là Vũ Vận Long bị đánh chết cũng đều khó lường.

Liêu Tuấn Hoa lần này làm công tác chủ trì, tổ chức đại hội Võ đạo có nhiều cao thủ tham gia, nếu như loáng một cái có ba nhân vật quan trọng bị chết, vậy thì chức quan này cũng đến hồi kết thúc rồi. Hắn là một nhân vật tinh minh tới cỡ nào chứ, đối với điểm này tức nhiên là nhìn thấy rõ ràng. Hơn nữa ba người bị đánh chết, tất nhiên sẽ tạo thành bất hòa giữa quốc nội và tổ chức xã đoàn của người Hoa ở nước ngoài, cho nên sự thù địch của Nghiêm Nguyên Nghi và Vương Siêu, đối với bản thân hắn, đối với đại cục của quốc gia đều không có chỗ nào tốt cả.

Đương nhiên, hắn cũng không thể bảo Vương Siêu nhường nhịn được, hắn là bạn của Vương Siêu, tất nhiên biết Vương Siêu là người có tính cách như thế nào.

Cho nên, hiện tại biện pháp tốt nhất chính là khiến Nghiêm Nguyên Nghi và Vương Siêu kết hợp lại, tất cả mâu thuẫn sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Hơn nữa chuyện này đối với hắn mà nói, bên trong có một ý tứ ẩn tàng rất sâu. Vị hôn phu Lý Dương của Nghiêm Nguyên Nghi là một trở ngại rất lớn của hắn, nếu muốn để Vương Siêu và Nghiêm Nguyên Nghi kết hợp với nhau, vậy thì Nghiêm gia nhất định phải trở mặt với Lý gia, và đây cũng chính là điều mà hắn hi vọng được thấy.

Chỉ cần một cái kiến nghị, bất kể là vì đại cục hay là trên quan hệ nhân tình đều có diệu dụng như vẽ rồng thêm mắt, đạt tới mức độ đại trí giả ngu, tâm ngầm tâm ngầm mà đâm chết voi.

Nhìn thì ngốc nhưng lại khéo léo vô cùng.

Nhìn thì như là ngu xuẩn, kỳ thật lại là đại trí tuệ.

Càng quan trọng hơn là cũng chẳng có tổn thất gì đối với Vương Siêu, cũng không khiến hắn phải mất mặt khi nhường nhịn, người ta cũng là nữ nhân của anh mà, anh còn muốn sao nữa?

Anh tốt, tôi cũng tốt, mọi người đều tốt. Một hình thức hài hòa, không cần phải đổ máu, vậy thì tốt quá rồi, lại còn có thể đả kích đối thủ tiềm tàng của mình trên chính trường nữa.

“Trên tay của Vương Siêu tôi đã dính đầy máu và mạng người rồi, từ lúc xuất đạo đến nay, không biết đã đánh chết bao nhiêu người, Thật sự cũng không muốn giết người nữa.” Vương Siêu cũng là người thông minh, tất nhiên từ trong lời nói của Liêu Tuấn Hoa hiểu được lời nói của hắn, hiện tại cái công tác chủ trì này của Liêu Tuấn Hoa, đích xác là cười hổ khó xuống. Có điều hình thức đã là vậy rồi, hắn cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể thở dài: “Bất kể là Nghiêm Nguyên Nghi hay là Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch đều là cao thủ đỉnh cao trong người Hoa chúng ta, tôi cũng không đành lòng đánh chết họ, nhưng tôi cũng không hề cố kỵ chuyện giết người. Bọn họ nếu lao tới tôi, tôi cũng chỉ đành động thủ.”

Không muốn đánh chết người, nhưng nếu cứ xông vào thì hắn cũng chẳng sợ ai.

Vương Siêu cũng không phải là loại người vì thấy người khác có ảnh hưởng lớn mà đánh chết người ta.

“Có điều, tôi hiện tại cảm thấy đề nghị này cũng cậu cũng có chút thú vị, có điều chỉ tìm sai đối tượng mà thôi, Nghiêm Nguyên Nghi nên do cậu thưa thì hơn, cậu nghĩ xem, theo đuổi Nghiêm Nguyên Nghi, thế lực của cậu lại hùng hậu thêm một phần, có được trợ lực lớn hơn. Cậu còn chưa có vợ, cũng chưa có đối tượng mà.”

Đột nhiên Vương Siêu chuyển đề tài.

“Nếu mà tôi thưa được thì tôi đã thưa từ lâu rồi, chứ còn phải đưa kiến nghị này cho cậu à? Cậu nghĩ tôi ngu hay là giả vờ ngu?”

Liêu Tuấn Hoa nói rất thẳng thắn, trợn mắt lên nhìn Vương Siêu: “Tôi và cô ta không có tiếng nói chung, hơn nữa, quyền pháp của cô ta cao hơn tôi mấy lần, đã tiến vào cảnh giới đan đạo rồi, tại cổ đại chính là nhân vật nhất cấp thần tiên dưới nhân gian rồi đó, sao có thể nhìn trúng loại thân thủ của tôi chứ? Chỉ

thiên hạ đệ nhất cao thủ, tung hoành vô địch, tư sản hùng hậu giống như cậu mới có thể khiến cô ta động tâm thôi. Hơn nữa, vị hôn phu đó của cô ta vốn chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị, căn bản không có một chút cảm tình nào cả, bọn họ đính hôn đã rất nhiều năm rồi, nghe nói ngay cả tay nhau cũng chưa chạm, chuyện này ở chỗ chúng tôi đã trở thành một câu chuyện cười. Cảm tình tan vỡ chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi...”

Liêu Tuấn Hoa nói tới đây, trên mặt lộ ra vẻ buồn cười, rất gian trá, giống như là một con mèo đang chuẩn bị ăn vụng, hoàn toàn phá vỡ hình tượng vốn có.

Vương Siêu cũng cười: “Chúng ta đều là nhân vật luyện võ dưỡng khí. Tuy rằng là địch nhân, nhưng nói sau lưng về cảm tình riêng tư của người cũng không hay đâu.”

Ở phương diện làm người, Vương Siêu luôn phi thường có phong độ, tuy là kẻ địch, nhưng cũng chưa từng nói xấu sau lưng người khác, mà là trực tiếp giao thủ thẳng mặt, thắng bại sinh tử đều bằng vào công phu trên tay.

“Ài, tôi lẩn lộn trên quan trường lâu rồi. Tâm tình cũng thay đổi, tuy cố gắng gò bó tâm tính của mình, nhưng thỉnh thoảng vẫn luôn có một chút biến đổi. Cho nên không có cách nào tiến thêm một bước.” Vương Siêu vừa nói câu đó, Liêu Tuấn Hoa lập tức ý thức được mình không đúng, lập tức thu lại nụ cười, kiểm điểm bản thân, lại lộ ra phong độ cao thủ, vứt bỏ hết quan khí ở trên người đi.

Luyện võ dưỡng khí, khí chất thay đổi, trước tiên phải làm một người ngay thẳng, khiến cho ngay cả kẻ địch cũng phải bội phục anh. Vương Siêu và Nghiêm Nguyên Nghi là kẻ địch, cũng từng dùng từng lời nói để chọc tức nhau, nhưng đó cũng là ở ngay trước mặt chứ không phải ở sau lưng. Hơn nữa gặp sự vậy công của hai người, cho nên mới phải dùng chiến thuật tâm lý để đả kích đối thủ.

”Không nói những chuyện này nữa, cô ả Nghiêm Nguyên Nghi này là người có chủ kiến, trong tiềm thức, Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch đều tôn trọng ý kiến của cô ta. Cậu tuy theo đuổi cô ấy, tất cả những xung động trước mắt đều theo đó mà được hóa giải. Quan trọng nhất là chuyện này không phải là không có khả năng, cậu có thực lực này, Nghiêm Nguyên Nghi tuy muốn giết cậu, là kẻ địch của cậu, nhưng kỳ thực cô ta cũng rất bội phục tu vi quyền pháp của cậu, có thể nói, cậu là nam nhân mà cô ta thấy vừa mắt.

Liêu Tuấn Hoa nói đến đây, đột nhiên dừng lại, tựa hồ như ý chưa tận nhưng lại không muốn nói tiếp.

Kỳ thực hẳn còn có một câu phía sau, đó chính là Nghiêm Nguyên Nghi và Đường Tử Trần có thù, Vương Siêu cậu là nam nhân của Đường Tử Trần, Nghiêm Nguyên Nghi cũng chưa chắc là không có ý tứ muốn thông qua việc cướp được cậu để báo thù Đường Tử Trần. Rất có thể Vương Siêu vừa biểu đạt ý định theo đuổi, Nghiêm Nguyên Nghi không nói câu nào lập tức xà vào lòng hẳn ý chứ.

Có điều lời này hẳn chỉ có thể giấu ở trong lòng, không tiện nói ra.

”Nhìn vừa mắt cái gì chứ, kẻ địch là kẻ địch chứ không phải là chuyện đơn giản. Loại người giống như chúng ta, đã chọn đường nào thì sẽ đi tới cùng, sao có thể xảy mấy tình tiết yêu đương luyện ái vớ vẩn được chứ. Nếu Nghiêm Nguyên Nghi là loại người như vậy, tâm tính quyền pháp của cô ta sao có thể luyện tới cảnh giới này.”

Vương Siêu lại mỉm cười, hẳn cảm thấy cuộc nói chuyện với Liêu Tuấn Hoa ngày hôm nay, cả đời này cũng không cười xong.

“Các cậu đều là người, mà người thì sẽ có các loại cảm tính.” Liêu Tuấn Hoa lắc đầu. “Loại người như các cậu, chẳng qua là làm phai mờ cảm tình đi thôi, nhưng không chứng tỏ là không có. Nếu thực sự không có bất kỳ cảm giác gì, vậy đó chính là thái thượng vong tình của đại gia, cũng giống như là cây cỏ vậy. Có điều chuyện thì tôi chỉ là đề nghị. Tôi cũng biết cậu và thủ lĩnh Đường môn Đường Tử Trần đã đính hôn rồi, nhưng mà hiện tại là thời buổi nào, nam nhân có tài, ai mà chẳng có vài ba nữ nhân chứ? Tôi lần này đã điều tra một vụ án, một tên quan nhỏ còn có mấy trăm tình nhân. Cậu không có gì khác, cũng không phải là muốn cậu thực sự đoạt được Nghiêm Nguyên Nghi tới tay, dù cậu chơi trò mập mờ cũng được, ít nhất là đừng khiến cô ta đòi đánh đòi giết, vậy thì chẳng thú vị chút nào. Coi như cậu giúp tôi một lần đi, thế nào? Yêu cầu thấp nhất của tôi là các cậu đợi sau khi đại hội Võ đạo kết thúc thì hãy phân thắng phụ, được không?”

Liêu Tuấn Hoa nhú mảy, rõ ràng là đang vô cùng lo lắng.

Kỳ thực, từ lúc đại hội Võ đạo xảy ra biến cố tới nay, hắn đã mệt mỏi lắm rồi. Vương Siêu và Nghiêm Nguyên Nghi đòi chém giết nhau, quả thực chính là một cái nút khó cởi. Tiền đồ của hắn, rõ ràng là rất có thể bị đại hội Võ đạo lần này xóa sạch, cũng rất có thể nhờ đại hội Võ đạo lần này mà cất cánh bay cao.

Hắn cũng là vì không còn biện pháp nào khác.

“Tuấn Hoa, chuyện này cậu không nên hỏi tôi mà nên đi hỏi Nghiêm Nguyên Nghi ấy, cô ta gây khó dễ cho tôi, tôi cũng không giết cô ta. Tuy cô ta đối phó tôi, nhưng tôi vẫn nể mặt cô ta, sau đại hội Võ thuật tôi sẽ giải quyết tất cả mọi việc với cô ta.”

Vương Siêu cảm thấy Liêu Tuấn Hoa hình như đã tìm sai đối tượng rồi.

“Tôi cũng có ý này.” Liêu Tuấn Hoa lần này trả lời rất thẳng thắn. “Cho nên, tôi muốn an bài cho các cậu gặp mặt một lần, nói chuyện thẳng mặt, tất cả mọi chuyện đều ít nhất là để sau đại hội Võ đạo rồi hẵng nói, như vậy cũng có lợi cho đại cục của các cậu, ít nhất thì cao thủ người Hoa của quốc nội và quốc ngoại tàn sát nhau, để người khác nhìn thấy thì sẽ bị chê cười đó.”

“Đạo lý là vậy.” Vương Siêu gật đầu, “Tôi thì thế nào cũng được, tùy cậu an bài, có điều địa điểm gặp mặt phải ở nước ngoài. Không thể ở trong nước, nếu không tôi sẽ có tâm tư nào mà đi dự Hồng môn yến đâu.”

“Cái này thì dễ thôi.” Liêu Tuấn Hoa nhìn Vương Siêu rồi đáp ứng, hắn thở phào một hơi: “Có điều cậu không phải là cao thủ đệ nhất thiên hạ sao? Sợ gì Hồng môn yến?”

“Cao thủ đệ nhất thiên hạ không phải là thằng ngốc, tôi cũng không biết phi thiên độn địa.” Vương Siêu hỏi lại một câu, xua xua tay.

“Ha ha, được rồi, sẽ làm như vậy, sau khi ăn cơm, tôi sẽ về nước, tới lúc đó sẽ gọi điện thoại trước cho cậu, để cậu an bài.” Liêu Tuấn Hoa cười.

“Gọi điện thoại trước, cứ như tôi là nguyên thủ quốc gia vậy.” Vương Siêu không biết nên khóc hay nên cười.

“Thân phận hiện tại của cậu cũng chẳng kém nguyên thủ quốc gia là bao đâu.” Liêu Tuấn Hoa cười khỏ.

Bữa cơm này, ăn rất ngon miệng, vấn đề cần giải quyết đều đã được giải quyết hết rồi, Thanh bang, Hoa Thanh bang đều biểu lộ thái độ, tất nhiên là khách chủ đều vui.

Sau khi ăn xong, Liêu Tuấn Hoa vội vội vàng vàng về nước, các lão đại của bang hội cũng ai về nhà nấy.

Ba ngày sau, Bắc Kinh, dưới chân núi Hương Sơn, vẫn là trong tòa nhà đó của Nghiêm Nguyên Nghi.

Nghiêm Nguyên Nghi toàn thân mặc đồ màu trắng, lưng đeo thắt lưng màu đỏ rực, khăn lụa buộc tóc cũng màu đỏ, cả người lộ ra vẻ tiêu sái không gì có thể sánh được, giống như là tiên nữ trong truyền thuyết.

Ở bên cạnh cô ta là Liêu Tuấn Hoa.

“Vương Siêu muốn nói chuyện với tôi ư? Những hoạt động gần đây của hắn lớn thật đó, Thanh Bang, Hoa Thanh bang đều tỏ thái độ rồi. Cao thủ đệ nhất thiên hạ, cao thủ đệ nhất thiên hạ, uy phong thật đó... đại thể đã thành. Con người của hắn rất trọng tình nghĩa, ít nhất thì đối với bạn bè cũng rất tốt, không ngờ lại vì nể mặt anh mà đồng ý nói chuyện với tôi... Đã là cao thủ đệ nhất thiên hạ, tôi cự tuyệt thì khách khí quá rồi.”

Khiến Liêu Tuấn Hoa bất ngờ là Nghiêm Nguyên Nghi lại thuận miệng đáp ứng ngay, không hề gặp một chút trắc trở nào.

401. Chương 392: Gặp Mặt Tại Tổng Hội Hồng Môn

Liêu Tuấn Hoa phát thiện tâm tính của mình đích thực đã biến hóa, nhớ lại khi trước, hắn cũng dám đánh dám giết, hiện tại lại cẩn thận thu liễm hơn nhiều. Hắn cũng không muốn như vậy, nhưng vị trí mà hắn đang ngồi và một bước phát triển về sau lại thực sự đang hạn chế tính cách của hắn.

Hắn cũng biết, mình nếu cứ tiếp tục như thế này, võ công muốn tiến thêm một bước là không thể, có thể bảo trì không bị thụt lùi đã là phúc đức lắm rồi.

Có điều mỗi người có một con đường riêng, giống như là Trình Sơn Minh cũng bỏ qua quyền pháp, khổ luyện thuật bắn súng. Liêu Tuấn Hoa tới hiện tại cũng không cần võ công của mình đạt tới tuyệt đỉnh, hắn quyết định hướng tới con đường khác mà đi, đồng dạng có thể đạt tới tuyệt đỉnh, hơn nữa sau khi đại tới tuyệt đỉnh, thành tựu khẳng định là sẽ cao hơn Vương Siêu.

Con đường này tất nhiên là địa vị và tiền đồ. Cái này cũng giống như võ thuật, cũng là một loại truy cầu. Một đường đã không thông, vậy thì mình phải đi con đường khác, Liêu Tuấn Hoa cũng không phải là hạng người tầm thường.

“Liêu Tuấn Hoa, anh chuẩn bị cho chúng tôi gặp mặt ở đâu?” Ánh mắt của Nghiêm Nguyên Nghi thủy chung vẫn dán vào đồng nhân cao bằng mình ở trước mặt, ngón tay khẽ điểm lên những huyết đạo ở bên trên, lơ đãng hỏi.

“Chỉ cần không ở tại quốc nội, tùy cô chọn địa điểm. Thoải mái ngồi trước mặt nhau nói chuyện. Kỳ thực các người cũng không có ân oán gì, không có cừu giận cha, cũng không có hận đoạt vợ. Ngồi xuống nói chuyện là tốt nhất, hà tất phải giết đi giết lại, bất chấp mạng sống của cả mình và người thân.” Liêu Tuấn Hoa cảm thán.

“Đừng nói nữa. Liêu Tuấn Hoa, anh có nguyên tắc của anh, tôi có nguyên tắc của tôi. Nghe đồn năm đó lúc anh mười ba tuổi, lúc ở nước Mỹ, một mình một đao, xông vào địa bàn của một đám lưu manh, trong một đêm, giết liền hơn chục người. Đều là một đao cắt đứt yết hầu, lá gan đó, khí phách đó, thật sự là quá khác biệt với hiện tại, truyền nhân của Tâm ý lục hợp, từ lúc nào đã biết thành sợ đầu sợ đuôi như thế này.”

Cái mà cô ta kể là chuyện cũ khi Liêu Tuấn Hoa mới mười ba tuổi.

“Mỗi người đều có tế ngộ riêng và cũng có phát triển riêng. Nghiêm Nguyên Nghi cô cũng đừng nhắc đến chuyện cũ của tôi làm gì nữa.” Mắt Liêu Tuấn Hoa lóe sáng, giọng nói cũng biến thành lạnh như băng: “Nước Mỹ, Honolulu, tổng hội Hồng môn thế giới. Đại điểm tôi đã định rồi, chắc hẳn đây cũng là nơi tối nhất để các người gặp mặt nhỉ.”

“Honolulu, tổng hội Hồng môn thế giới? Ừ, đúng là một địa phương tốt để nói chuyện. Ở chỗ đó cũng không cần phải lo lắng gì cả.” Ngữ khí của Nghiêm Nguyên Nghi đối với Liêu Tuấn Hoa biến thành không còn ngang bướng nữa, gật đầu nói: “Không cần phải gọi điện cho Vương Siêu đâu. Tới lúc đó gặp mặt nói gì mà chẳng được? Hiện tại không cần phiền phức vậy đâu.”

“Đã như vậy, hi vọng Nghiêm Nguyên Nghi cô tới lúc đó đến đúng giờ.” Liêu Tuấn Hoa cũng không nói nhiều nữa, quay người bước đi.

Nghiêm Nguyên Nghi nhìn bóng lưng của Liêu Tuấn Hoa, lắc lắc đầu.

Sau mấy chục phút, trong căn nhà của Nghiêm Nguyên Nghi đã có thêm ba người, tất nhiên chính là Mộc Bạch, Vũ Vận Long và Triệu Quang Vinh.

Triệu Quang Vinh vẫn cả ngày tĩnh tọa, mắt nhìn mi tâm, thần thái ngưng luyện.

“Cái gì, Liêu Tuấn Hoa muốn gọi chúng ta tới hòa giải ư? Sao có thể như vậy được, cho dù là tri hoãn cũng không thể, Vương Siêu gần đây danh tiếng lên cao như mặt trời giữa trưa, hai ngày trước tôi nhận được tin tức, nói là hắn ở Pari được một đám người của Thanh bang, Hoa Thanh bang, Hồng môn mời tiệc, trong bữa tiệc hôm đó, người ta gọi hắn là cao thủ đệ nhất thiên hạ. Trên đại hội Võ đạo lần này, vừa hay thừa cơ đánh bại hắn, dù sao thì hắn cũng phải quyết chiến với tên thủ lĩnh GOD đó, chúng ta dĩ định dãi lao, có thể giành được toàn thắng.”

Lưu Mộc Bạch nghe thấy vậy liền lập tức phản đối. Hắn đang ma quyền sát chương, chuẩn bị tại đại hội Võ đạo lần này sẽ lấy lại mặt mũi.

Hắn và Vương Siêu thi súng lớn đã thua một chiêu, về sau năm lần bảy lượt liên thủ, đều không làm gì được Vương Siêu, luôn luôn canh cánh trong lòng chuyện này. Lần này vừa hay Vương Siêu và thủ lĩnh GOD

quyết chiến, hần khó lắm mới đợi để được cơ hội này, sao có thể dễ dàng bỏ qua. Tên Lưu Mộc Bạch này hiểu rất rõ đạo quỷ trá của binh pháp, khi hành sự luôn bách vô cấm kỵ.

“Nếu nói tới cái danh xưng đệ nhất thiên hạ này, tên Vương Siêu này đích xác là đảm đương được. Hần nếu là đệ nhị thì không có ai dám xưng là đệ nhất.” Vũ Vận Long nói, “Lần này là Liêu Tuấn Hoa liên hệ, muốn các người nói chuyện, tôi cảm thấy có nói chuyện cũng vô ích. Nhìn tình hình hiện tại của hần thế nào rồi trực tiếp cự tuyệt, để áp chế nhuệ khí của hần xuống, hần phải quyết chiến với thủ lĩnh GOD, hiện tại chính là lúc dưỡng tinh súc tuệ, bị cô áp chế nhuệ khí, khẳng định sẽ ít nhiều có ảnh hưởng, dạng cao thủ như bọn họ, chỉ ảnh hưởng ít thôi đã đủ để trí mạng rồi. Đương nhiên, đây là cách nghĩ của tôi, còn cụ thể như thế nào, thì vẫn phải xem ý tứ của bản thân Nghiêm Nguyên Nghi cô. Nói chung, chúng ta cùng tiến cùng lui.”

Vũ Vận Long trầm tĩnh phân tích.

“Được, anh nói rất đúng.”

Nghiêm Nguyên Nghi nghe thấy cách nhìn của Vũ Vận Long, mắt sáng lên. Áp chế nhuệ khí mà Vũ Vận Long nói chính là đã nhìn thấy điểm mấu chốt của sự việc.

Hiện tại Vương Siêu và thủ lĩnh GOD đang quyết chiến, song phương đều là hạng nhân vật đã phá hư không, một khi xác định là quyết đấu sinh tử, đều không thể lơ là, cần dưỡng tinh súc tuệ trong một khoảng thời gian, điều chỉnh tâm lý, thân thể, điều chỉnh tinh, khí, thần tới trạng thái cao nhất. Trong khoảng thời gian này, không thể xảy ra một chút sai sót nhỏ, nếu không rất có khả năng vào lúc quyết chiến thân tâm không viên mãn, từ đó rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

“Anh nói như vậy là nhắc nhở tôi hay là Vũ Vận Long anh thấy đó là phải.” Khẩn lựa đỏ thắm trên đầu Nghiêm Nguyên Nghi hơi phát phơ, càng tăng thêm một tia vũ mị trong ánh mắt của cô ta. “Người như thủ lĩnh GOD, một khi quyết định sẽ giao thủ, lập tức sẽ giải tán tổ chức khổng lồ, tiểu đội Luân Hồi của mình. Mà tên Vương Siêu này, cũng rất thâm độc, trực tiếp nhận danh xưng cao thủ đệ nhất thiên hạ, cũng vị tất không phải là tăng thế quyết chiến cho mình, tới lúc đó, một khi giao thủ, mang theo khí thế uy nghiêm của cao thủ đệ nhất thiên hạ, với Bát Quái chương thập phần bá đạo của hần, cho dù là thủ lĩnh GOD cũng ăn không tiêu. Không được, nói như vậy, tôi không đi là không được rồi, ít nhất cũng phải làm giảm bớt một chút nhuệ khí của hần.”

Nghiêm Nguyên Nghi sớm đã nhận được tin tức Thanh bang, Hoa Thanh bang có ý tán dương Vương Siêu. Cô ta vẫn chưa hiểu, Vương Siêu vì sao lại tiếp nhận cái danh xưng này, vì nó chẳng có một chút ích lợi có tính thực chất nào cả, ngược lại còn mang theo hư danh phiền phức vô cùng vô tận. Nhưng hiện giờ thì cô ta cuối cùng cũng hiểu, Vương Siêu đây cũng là đang súc tuệ cho bản thân mình!

Trên đại hội Võ đạo, Vương Siêu mang theo uy danh cao thủ đệ nhất thiên hạ, lại thêm Bát Quái chương cương mãnh bá đạo của hần, thiên hạ liệu có ai có thể chống đỡ nổi đây?

Thứ khí thế này, có quan hệ mật thiết với địa vị và thanh danh, cũng giống như chức quan càng cao thì uy nghiêm càng lớn. Tuy tới cấp độ như của Vương Siêu, thanh danh và địa vị đều không còn quan trọng, nhưng nếu có thì cũng càng thêm viên mãn.

“Có cần thông tri cho thủ lĩnh GOD không?” Lưu Mộc Bạch đột nhiên cất tiếng.

“Vậy thì không cần. Hần hiện tại khẳng định bắt chuyện với cô gái nhỏ ở Di Hòa Viên. Hơn nữa trước khi quyết chiến, hần sẽ không gặp mặt của Vương Siêu đâu.” Nghiêm Nguyên Nghi lắc đầu, “hơn nữa ngày mai tôi sẽ dẫn Triệu Quang Vinh đi cùng. Các anh cứ ở lại, nếu không, khí thế sẽ yếu đi, bị người ta cho rằng chúng ta sợ Vương Siêu hần.”

“Đúng là nên như vậy, đã gặp mặt ở Honolulu tổng hội Hồng môn thế giới, có nhiều người thì cũng vô dụng. Hơn nữa chúng ta chỉ bí mật tới nước Mỹ thôi, nếu ngênh ngang tới tổng hội Hồng môn thế giới, quá bắt mắt sẽ bị cục quân tình của nước Mỹ nhìn chăm chăm vào thì cũng quá phiền phức.”

Nước Pháp. Pa-ri.

“Honolulu của nước Mỹ? Tổng hội Hồng môn thế giới, gặp mặt nói chuyện với Nghiêm Nguyên Nghi? Liêu Tuấn Hoa không ngờ lại muốn anh theo đuổi Nghiêm Nguyên Nghi.., Ủ. Gan của hần hơi lớn đấy.”

Đường Tử Trần ngồi trên sa lông, im lặng nghe tin tức mà Vương Siêu có được từ Liêu Tuấn Hoa, khi nghe đến chuyện Liêu Tuấn Hoa không ngờ lại muốn Vương Siêu theo đuổi Nghiêm Nguyên Nghi, trêm mặt lộ ra biểu tình vô cùng kỳ quái.

Khi Vương Siêu kể lại cho Đường Tử Trần nghe, không hề giấu diếm điều gì.

“Ở núi Võ Đương, đạo sĩ Ngô Tuyền Nam đã xem tướng cho hần, nói là hần có khí chất vương giả. Mà người có khí chất vương giả, gan không lớn thì cái gì lớn đây.” Vương Siêu nhìn Đường Tử Trần, “Có điều anh đã đáp ứng Liêu Tuấn Hoa rồi, cố gắng làm tròn tình bằng hữu vẫn là cần thiết.”

“Ừ, anh đi cũng tốt. Trên đại hội Võ Đạo, anh cần phải quyết chiến với thủ lĩnh GOD, Nghiêm Nguyên Nghi là một trở ngại lớn, nếu thực sự có thể để mọi chuyện về sau mới giải quyết, vậy thì cũng không tồi. Có điều em đoán rằng, với tính cách của Nghiêm Nguyên Nghi, tám chín phần mười là sẽ không đồng ý đâu, vào thời điểm mấu chốt của cuộc nói chuyện, đột nhiên cự tuyệt, sau đó lập tức bỏ đi, để dả kích nhuệ khí và làm ảnh hưởng tới cuộc quyết chiến của anh. Tâm địa gian xảo, tâm tư quỷ quái của nữ nhân này sao có thể qua được mắt của em? So với em thì cô ta vẫn còn kém một chút.”

Đường Tử Trần nhắm mắt lại, giống như là đang âm thầm suy nghĩ.

“Làm nhục nhuệ khí của anh ư?” Vương Siêu mất hơi trợn lên, cảm thấy buồn cười.

“Tổng hội Hồng môn thế giới ở Honolulu, cao thủ như mây, anh và Nghiêm Nguyên Nghi hội đàm, Liêu Tuấn Hoa đã tru hoạch ở đó, khẳng định là có bố trí mật thiết, sợ các người ngôn ngữ bất hòa rồi sinh ra đánh nhau.” Đường Tử Trần giới thiệu một số tình huống cụ thể về tổng hội Hồng môn thế giới ở Honolulu cho Vương Siêu nghe, giống như là một người vợ đang dặn dò trượng phu trước khi đi xa.

Honolulu của nước Mỹ là một thắng địa du lịch nổi tiếng, bởi vì nó là một thành phố nằm trong quần đảo Hawaii.

Khí hậu của quần đảo Hawaii so với Nam Dương thì tốt hơn nhiều, là một ức vạn phú ông của các nước trên thế giới, nhà cao san sát, bờ biển dài lung linh rực rỡ, mang theo gió biển ẩm ướt và ấm áp, pha lẫn một chút khí tức của Nam Dương. Nhưng khí tức của nam Dương là một loại nguyên thủy vẫn chưa được khai hóa, còn Honolulu ở quần đảo Hawaii này lại là một nơi có văn minh phát triển đến cực độ.

Vương Siêu chỉ một mình đi tới Honolulu, không dẫn theo bất kỳ một thủ hạ nào ở bên cạnh.

Có điều lúc hần vừa xuống máy bay, tại phi trường đã xuất hiện một đám người nghênh đón, tổng cộng có ba mươi sáu người, lễ tiết vô cùng nồng hậu, hơn nữa có thể nhìn ra là những người này đều là thiên tài có ánh mắt sáng quắc, khí vũ trầm tĩnh, bước chân trầm ổn, tố chất trong ngàn người chỉ chọn được một, tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Rất rõ ràng, tổng hội Hồng môn vì tiếp đãi hần, đã lựa chọn hình thức tiếp đãi long trọng nhất.

Hần là cao thủ đệ nhất thiên hạ, lại là lãnh tụ của Đường môn, oai phong một cõi. Tổng hội Hồng môn dĩ nhiên biết danh tiếng và thực lực của hần, cho nên không dám chậm trễ. Đường nhiên, cũng nhờ những tin tức mà Hoa Thanh bang và Thanh bang đã đưa ra mấy ngày trước.

Ngoại trừ ba mươi người tinh nhuệ ra, còn có một nam tử trung niên và một nữ tử trung niên khí độ bất phàm thuộc cao tầng của tổng hội Hồng môn, cùng với mấy nam nữ tử trẻ tuổi nhìn thân thủ cũng không tồi, mang theo khí chất cao quý, tu dưỡng rất tốt.

Khi những người này nghênh đón Vương Siêu, ánh mắt của những người tinh nhuệ của Hồng môn đều dừng lại trên người Vương Siêu, rõ ràng là muốn tranh giành xem ai thấy được phong thái của cao thủ đệ nhất thiên hạ trước, xem xem rốt cuộc hần có phải là ba đầu sáu tay hay không?

Khi Vương Siêu nhận được sự nghênh đón của bọn họ, trên người của cảm thấy được những ánh mắt nóng bỏng này, và biết được rằng những người này quả thật là đã nảy sinh sự tôn trọng đối với mình, thậm chí còn là sùng kính. Không hề có loại ánh mắt không tin vào công phu của anh, muốn tí thử tử xem anh cao thâm ở chỗ nào như trước kia.

Đây rõ ràng là vì hung danh của Vương Siêu đã chân chính được truyền ra ngoài, ít nhất thì người có mặt ở đây không có ai dám có ý tranh giành thanh danh và không phục hần.

“Hong môn là bang hội lớn đầu tiên của người Hoa trên thế giới, trong tổng hội cao thủ như mây, những người này tuy cũng được tính là tinh anh, nhưng chưa đảm đương được hai chữ cao thủ.” Vương Siêu vừa nhìn là đã nhìn thấu những người đến tiếp đón hắn ở đây, cho dù họ tất nhiên đều luyện được công phu rất giỏi, nhưng trong mắt hắn, vẫn không có ai được coi là cao thủ.

“Vương Siêu sư phụ, mời. Chúng tôi đã mở tiệc lớn ở tổng hội để tiếp đón ngài và Nghiêm tiểu thư. Nghiêm tiểu thư đã tới tổng bộ trước rồi, đang đợi ngài đến. Mọi người hiện tại đều đang ở yến hội đợi một mình ngài.”

Người thuộc cao tầng của Hồng môn được phái đi đón Vương Siêu rụt rè nói.

“Thì ra mọi người đều đang đợi một mình tôi, vậy thì đi thôi.” Vương Siêu gật đầu, tỏ ý đã hiểu, lưng thưng bước lên xe

402. Chương 393: Giang Sơn Như Thử Đa Kiêu (1)

Lúc mình bắt đầu xuất đạo, còn bị rất nhiều người ngầm gọi là tiểu bạch kiếm của Đường môn, là kẻ dựa vào đàn bà mà được thượng vị. Ít nhất thì cha của Hoắc Linh Nhi cho rằng như vậy.

Nhưng hiện tại, ai còn cho rằng hắn là loại tiểu bạch kiếm nữa?

Một mình đánh với sáu vị danh gia quyền pháp, oanh sát Tư Đồ gia, thế lực mạnh nhất của Hồng môn nước Mỹ, Đại Đường Song Long lợi hại nhất của nước Mỹ trước sau đều chết trong tay hắn, lại dương oai Đại Quyền bang, giao thủ với thủ lĩnh tập đoàn ám sát GOD, buộc tập đoàn ám sát lớn nhất thế giới này phải giải tán, nhận được lời mời dự tiệc của hai đại bang hội Thanh bang và Hoa Thanh bang, được họ tán dương là “cao thủ đệ nhất thiên hạ”.

Uy phong này, thanh danh này, thực lực này, có thể nói, Vương Siêu hiện tại đã chân chính bước vào đỉnh phong trong đời người của hắn. Ít nhất, trong xã đoàn của người Hoa trong toàn thế kỷ, trong giới võ thuật thời đại lấy hắn làm chủ đã bắt đầu.

Còn loại đỉnh phong này có thể kéo dài được bao lâu, có thể chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, hoặc cũng có thể là kéo dài vĩnh viễn. Không ai có thể nói rõ được. Có lẽ rất rất nhiều người đang dõi theo biến hóa này.

Nhưng không thể phủ nhận, danh vọng hiện tại của hắn đã dần dần bắt đầu vượt qua cả Đường Tử Trần, khiến người ta có một loại ý thức tiềm ẩn rằng trong Đường môn, hắn chính là cột trụ lớn nhất, ánh sáng của Đường Tử Trần thì lặn lẽ lui về phía sau, càng thêm âm trầm.

“Trên cơ bản, tổng hội Hồng môn là mấu chốt trọng điểm sau cùng, cũng là cửa khẩu quan trọng sau cùng của các bang hội, xã đoàn người Hoa. Yến hội lần này ngoại trừ việc gặp mặt với Nghiêm Nguyên Nghi ra, quan trọng hơn là muốn thấy phong phạm đệ nhất cao thủ của mình. Liêu Tuấn Hoa à Liêu Thuấn Hoa, cậu giúp tôi an bài một khảo nghiệm cuối cùng ở đây ư? Sau lần yến hội này, lại đánh bại thủ lĩnh GOD trên đại hội Võ đạo, như vậy chắc cũng chân chính đạt tới đỉnh phong rồi.”

Vương Siêu cũng biết, thân phận cao thủ đệ nhất thiên hạ của mình đã có được sự công nhận của Chu Hồng Trí cùng với Thanh Bang, Hoa Thanh bang, hai xã đoàn to lớn. Nhưng Hồng môn mạnh nhất cả thiên hạ thì lại chưa nói gì.

Chu Hồng Trí tuy là nguyên lão của Hồng môn, nhưng cũng không đại biểu cho cả Hồng môn được, cả Hồng môn thì quá lớn. Hồng môn trải dài ở khắp nơi trên thế giới, hội viên cả trăm vạn, đối với Hồng môn khổng lồ này mà nói, thái độ đối với Vương Siêu luôn có sự bất mãn với cường thế của hắn. Có lẽ là bằng hữu của hắn, nhưng lại rất đố kỵ hắn, vô cùng rắc rối phức tạp.

Khi Vương Siêu bước vào trong xe đội của Hồng môn thì đã hiểu ra rằng, lần này gặp mặt với Nghiêm Nguyên Nghi chỉ là thứ yếu, điều quan trọng hơn là để uy danh của mình nhận được sự thừa nhận cuối cùng của tất cả người trong Hồng môn.

Thanh Bang, Hoa Thanh bang, Đại Quyền bang đều thừa nhận mình là đệ nhất cao thủ, sau cùng nhận được sự thừa nhận của tổng hội Hồng môn, vậy thì tất cả đều như nước chảy thành sông.

Trên đường không có chuyện gì xảy ra.

Xe đội của Hồng môn chậm rãi chạy men theo đường quốc lộ xây ven bờ biển của Honolulu phong cảnh tú lệ. Xe đi rất từ từ, không hề vội vã, để lộ ra địa vị của tổng hội Hồng môn.

Vương Siêu ngồi ở chính giữa trong xe, nhắm mắt dưỡng thần, không nói chuyện với bất kỳ ai. Lãnh đạo cao tầng của tổng hội Hồng môn ngồi cùng xe với hắn cũng không nói chuyện với hắn, cả hai đều im lặng. Bởi vì cái danh đầu cao thủ đệ nhất thiên hạ của Vương Siêu đã tạo cho người ta một loại cảm giác cao vời vợi, phạm nhân không thể tiếp xúc. Cho nên mới sản sinh ra bầu không khí như thế này.

Xe đội đi khoảng mấy chục phút thì dừng lại trước một tòa cao ốc. Tuy so với những kiến trúc khác ở ven biển Honolulu không được tính là cao, nhưng lại rất rộng lớn. Bố cục chính thể khi nhìn vào tạo cho một loại cảm giác như riêng một góc trời.

Phía trước tòa cao ốc là một cầu thang vừa dài vừa rộng, hướng lên phía trên, thông thẳng tới trước cửa. Bước lên cầu thang đi lên trên, liền tạo cho người ta một loại khí thế hào hùng, giống như bước thẳng lên trời.

Sau khi Vương Siêu xuống xe liền dùng mắt đánh giá bố cục của tòa nhà tổng hội Hồng môn .

Kỳ thực loại cao ốc ở Honolulu Hawaii, nơi tắc tắc tắc vàng như thế này không được coi là lớn, cũng không được coi là cao. Ngược lại, luận về diện tích, còn hơi nhỏ. Nhưng chính vì có một loại thiết kế độc đáo, bố cục phong thủy , hoàn toàn thể hiện được ưu thế không gian, khiến một tòa nhà tuy chiếm một diện tích không lớn, cũng không cao nhưng lại có được một khí thế rất hào hùng.

Có thể nhìn ra, kiến trúc sư làm nên tòa kiến trúc này khẳng định là một đại sư phong thủy.

Lúc này, hai bên cầu thang có không ít người đang đứng, ai ai cũng mặc Tây trang màu đen, trên tay đeo khăn lụa màu hồng, với khí thế của mấy trăm người, càng làm tăng thêm sự hào hùng của khung cảnh, trông giống như là đại điển khai quốc, lãnh đạo gặp mặt nhau.

“Nhân tài trong tổng bộ Hồng môn nhiều quá, khung cảnh như thế này, nhân số không nhiều, kiến trúc cũng không lớn, nhưng lại có thể tạo ra một loại khí phách to lớn, giống như là khung cảnh co cả ngàn vạn người tụ tập, đây cũng là một môn học vấn cao thâm.”

Vương Siêu chỉ nhìn khung cảnh ở bên ngoài yến hội và kiến trúc này là biết trong Hồng môn nhân tài đông đúc.

Học vấn an bài khung cảnh là rất rộng lớn, nếu như là một người không hiểu bố cục tới an bài, dù cho hắn mấy ngàn người cũng chỉ khiến cho khung cảnh giống như cảnh ma chạy cưới hỏi lộn xộn ở nông thôn, nếu như là người có thủ đoạn cao minh, cho hắn mấy chục người, cũng đủ để tạo ra một loại khí thế hùng vĩ. Điều này và quyền lý trong võ thuật lại có chỗ giống nhau.

Đúng vào lúc Vương Siêu bước lên cầu thang, trên bình đài ở cửa lớn cầu thang có một nhóm người nghênh đón đứng ra.

Đám người này có nam có nữ, trang phục không chỉnh tề, có người mặc Tây trang đeo caravat, có người mặc Đường trang đi giày vải, lại có người mặc đồ thể thao, có người mặc áo dài, có nữ mặc áo trắng quần trắng, có người mặc lễ phục dạ hội, đủ các loại quần áo. Nhưng, duy có một ngoại lệ là, đám người này ngoại trừ ánh mắt sắc bén, trầm tĩnh, thân thể to lớn mà thâm tàng bất lộ ra, ai ai cũng có một loại vị đạo có thể hắt hăm sai khiến người khác. Nhưng không giống như những người tinh nhuệ ở bên ngoài của Hồng môn, chỉ có thể lực, nhưng lại thiếu sự chỉ huy và vô tri vô giác lộ ra một loại đáng vẻ cao cao tại thượng.

Trong đám người này, Vương Siêu chỉ nhìn thoáng qua là phát hiện ra Trình Sơn Minh đang đứng ở điểm lệch về bên trái chính giữa, trừ Trình Sơn Minh ra, không ngờ còn là Tư Đồ Ngọc, người lãnh đạo mới của Tư Đồ gia.

Tư Đồ Ngọc hôm nay mặc áo dài, đi giày cao gót, trông rất ưu nhã, đây là trang phục yến hội tiêu chuẩn. Thấy Vương Siêu xuất hiện, trong mắt lóe lên thần tình phức tạp, cũng không nhận rõ là buồn hay là vui.

Nhìn thấy Trần Sơn Minh và Tư Đồ Ngọc, Vương Siêu biết rằng lần gặp mặt của mình và Nghiêm Nguyên Nghi này đã kinh động đến tất cả cường hào của Hồng môn, tất cả những lão đại có thể lực trong Hồng

môn đều có mặt ở đây.

Trình Sơn Minh vốn cũng đang ở Pari, có điều sau khi Hoắc Linh Nhi đánh chết Vũ Văn Chi liền trở về Vancouver, Vương Siêu cũng biết ông ta làm vậy là tránh bị cuốn vào nội đấu của Đường môn.

Có điều hôm nay ông ta lại xuất hiện ở đây, rõ ràng là vì nhận được lời mời đặc biệt của tổng hội Hồng môn.

Nhưng trong đám người này, Vương Siêu lại không nhìn thấy Nghiêm Nguyên Nghi. Có điều đây cũng không phải là điều bất ngờ, Nghiêm Nguyên Nghi tất nhiên sẽ không ra ngoài nghênh đón mình.

“Vương Siêu sư phụ, khó lắm anh mới đến tổng hội Hồng môn một chuyến, xin mời xin mời. Nghiêm đại tiểu thư đang đợi anh ở bên trong đại sảnh.” Bước lên nghênh đón trước tiên là một người trung niên mặt trường sam, khung xương rộng lớn, lưng hùm vai gấu.

Địa vị của người trung niên này dường như cao vô cùng, hần đứng ở chính giữa, sắc mặt thân thiện, nhưng lại có một cỗ khí thế không giận mà uy, khiến người ta khó có thể thân cận, nhưng lại không khiến người ta sợ hãi, khí chất trung dung chi đạo này được nuôi dưỡng tốt vô cùng.

“Anh là?”

Vương Siêu ngẩng đầu lên hỏi.

“Bỉ nhân là phó hội trưởng của tổng hội Hồng môn, Lục Thủ Dương.” Trong lúc Lục Thủ Dương nói, nhìn thấy ánh mắt, sắc mặt của Vương Siêu, âm điệu hơi từ từ hạ thấp xuống.

Người ở bên cạnh đều rất nhạy cảm, chút hạ thấp của âm điệu này đã chứng tỏ rõ ràng Lục Thủ Dương đã có một loại áp lực khi đứng trước Vương Siêu. Ngữ khí đã mềm ra ba phần.

Đây là sự tương tác của trạng thái tinh thần của hai người, Vương Siêu còn chưa có bất kỳ một động tác gì mà Lục Thủ Dương đã tự nhận rơi vào thế hạ phong.

“Thì ra là Triều Dương Thủ, tôi đã từng nghe nói tới uy danh của Lục sư phụ rồi.” Vương Siêu gật đầu, khi Đường Tử Trần giới thiệu những cao thủ trong tổng hội Hồng môn thế giới cho hắn đã từng nhắc đến nhân vật này.

Trong quyền kinh có nói tới “Triều dương thủ biến thân phòng thoát”, chiêu thức đặc ý của Lục Thủ Dương này chính là “triều dương thủ”. Phàm là ai giao thủ với hắn, chỉ cần vừa nhắc chân, khẳng định sẽ bị chặn lại, bất kể thoát pháp của anh của cao bao nhiêu, mãnh liệt bao nhiêu, chỉ cần thi triển ra trước mặt Lục Thủ Dương, khẳng định sẽ bị chặn lại.

Trong tổng hội Hồng môn thế giới, cao thủ như mây, khá nổi danh là những quyền sư như Ngũ tổ, Ngũ nghĩa, Tam anh, Nhị sư này.

Triều Dương Thủ Lục Thủ Dương là một trong Ngũ tổ quyền sư của tổng hội Hồng môn, có địa vị cao vợi, công phu bản thân tất nhiên cũng không yếu, là nhân vật tề danh với bọn Lữ Lão Lộ.

Có điều trước mặt dạng cao thủ đệ nhất thiên hạ như Vương Siêu, thanh danh đại quyền sư giống như sao và trăng. Nhưng mọi người có mặt ở đây đều không ngờ rằng, chỉ vừa gặp mặt nói mấy câu, Triều Dương Thủ Lục Thủ Dương đại danh鼎鼎 ngữ điệu đã biến thành khép nép.

Hai người căn bản là chưa hề giao thủ, thậm chí còn không có địch ý, chỉ là gặp mặt và tiếp đãi rất bình thường. Một người thân kinh bách chiến, tiếng tăm lừng lẫy, đại quyền sư nuôi dưỡng được trung dung chi khí liền lộ ra sự thua kém.

Tuy nói rằng tinh khí thần của cao thủ tuyệt đỉnh ngưng luyện thành một mảnh, cùng người khác giao thủ, ánh mắt vừa chiếu ra, địch nhân liền cảm thấy không chịu nổi, điển hình của việc không chiến mà khuất phục người khác.

Nhưng hiện tại còn chưa giao thủ, cũng không có địch ý, cao thủ đã sợ rồi, như vậy thì hình như bị khuất phục dễ dàng quá.

Trên mặt mọi người có mặt ở đây đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Mời.” Đại khái là cảm thấy mình còn tiếp tục nói thêm ở trước mặt Vương Siêu thì sẽ lộ ra cái xấu, tư thái yếu nhược, Lục Thủ Dương cũng không nói nhiều nữa, bước hân nhẹ nhàng dịch sang bên, tránh đường cho Vương Siêu đi vào.

“Khách khí rồi.” Vương Siêu gật đầu một cái, bước vào.

403. Chương 393: Giang Sơn Như Thử Đa Kiêu (2)

Khi bước vào theo Lục Thủ Dương, Trình Sơn Minh ở bên cạnh chạm vào cánh tay hắn một cái, mỉm cười nói một câu: “Lục huynh đệ, cao thủ đệ nhất thiên hạ không phải là chỉ có hư danh chứ.”

“Đích xác là lợi hại.” Quan hệ giữa Lục Thủ Dương và Trình Sơn Minh rõ ràng là rất thân, “Người của Thanh bang, Hoa Thanh bang không hề thối phồng, không hổ là cao thủ đệ nhất.”

Nghe thấy tiếng thăm thì của Trình Sơn Minh và Lục Thủ Dương, mọi người ở xung quanh đều châu đầu ghé tai, thì thầm to nhỏ.

Vương Siêu tuy nghe thấy được hết những tiếng thì thầm này, nhưng lại không thèm để ý, bước chân bình ổn bước vào trong đại sảnh đón khách của tổng hội Hồng môn.

Trạng thái tinh thần của hắn không hề nhàn hạ, mà lại đang được đề rất cao. Cho nên vừa rồi lúc gặp mặt, Lục Thủ Dương liền cảm thấy không chống đỡ nổi. Nếu trạng thái tinh thần của hắn không được đề cao mà ẩn tàng thật sâu, bất kể là ai nhìn thấy hắn đều cho rằng hắn là một thiếu niên thật bình thường.

Có điều hôm nay là đại yến của tổng hội Hồng môn, Vương Siêu tới với thân phận cao thủ đệ nhất thiên hạ, cho nên không cần phải thâm tàng làm cái gì, nếu không, mọi người có mặt ở đây đều cảm thấy danh tiếng của hắn có vấn đề, sản sinh ra một loại tâm ý muốn thử sức, từ đó sẽ sinh ra rất nhiều phiền phức.

Vương Siêu chẳng muốn dây dưa với những nhân vật nhỏ nhoi này, để người ta làm ra trò hề có mắt không thấy thái sơn, mắt chó mà khinh thường người. Cao thủ tuyệt đỉnh chân chính là đứng ở đỉnh điểm, khiến người ta nghe thấy thanh danh một cái là không có tâm tư để chống đối. Đây mới là tung hoành vô địch, đã muốn người ta khẫu phục thì phải làm người ta tâm phục.

Bước vào đại điện của tổng hội Hồng môn, đập vào mắt là khung cảnh sáng sủa rộng lớn hơn.

Một đại sảnh mang khí thế hào hùng, diện tích rộng lớn, nóc sảnh cao cao, giống như trời cao che phủ, trên mặt đất được lát thảm hồng, sa lông lông lầy.

Vương Siêu vừa nhìn, đã thấy Nghiêm Nguyên Nghi mặc quần áo trắng như tuyết, bên cạnh cô ta là Triệu Quang Vinh, cùng với một nam một nữ ngồi cạnh.

Nếu như nói, Lục Thủ Dương vừa rồi là một đại quyền sư có khí chất trung dung chi đạo, vậy thì một nam một nữ ngồi cạnh Triệu Quan Vinh và Nghiêm Nguyên Nghi chính là đại tông sư tuyệt đối. Hai người ngồi đó với thần thái phiêu nhiên nhập tiên, có một loại vị đạo như thần tiên quyền lực, không hành tẩu tại trần thế.

Vương Siêu vừa nhìn thần thái và khí chất của đôi nam nữ là biết giữa bọn họ có mối quan hệ vi diệu, hơn nữa có thể còn hơn xa Hóa Kinh, rõ ràng là đã tiến nhập vào cấp độ Đan kinh. Nhưng so với Nghiêm Nguyên Nghi và Triệu Quang Vinh thì tuyệt nhiên bất đồng.

Trên người Triệu Quang Vinh, Nghiêm Nguyên Nghi có một loại đan đạo như Vạn nhận cô phong, độc lập, lấy nghị lực, ý chí tuyệt đại để đập phá các loại trở ngại, với sức lực của một người mà ma luyện ra. Còn đôi nam nữ này lại không có loại ý vị “đường đời thên thang, sinh tử tuy đáng sợ, nhưng một mình ta độc hành trong đó, không chút sợ hãi, nghịch chuyển sinh tử” mà lại có một loại ý cảnh đầu cơ trực lợi.

Loại khí chất Đan kinh này, Vương Siêu đương nhiên biết là ý vị là gì. Đây không phải do luyện võ mà thành mà là song tu mà ra.

Một người luyện võ chân chính, có thể về nạn khí huyết, trùng phá những trở ngại nặng nề. Cao thủ tiến vào Đan kinh, nghị lực, ý chí, sát khí, trạng thái tinh thần đều cường hoành bá đạo vô cùng, là cường giả chân chính trong thế gian.

Mà Đan kinh do song tu mà ra lại khác hẳn, có thể nói, song tu có đan, chỉ là có đan trên thân thể, ý chí kỳ thực vẫn là người phàm.

Dùng thuật ngữ cổ đại mà nói, thì là chỉ tu “mệnh”, không tu “tính”, là bàng môn tà đạo.

Mà “tính” này không phải là tình ái, tính cách, tính tình. Tính cách rất mạnh, thân thể mạnh mới chính là cái mạnh chân chính.

Có điều đôi nam nữ này tuy dựa vào song tu mà mưu lợi, nhưng thể lực cũng tính là tuyệt đỉnh, so với cao thủ bình thường thì mạnh hơn nhiều.

Khi Vương Siêu bước vào, đôi nam nữ song tu này đang nhỏ giọng trò chuyện cùng với Nghiêm Nguyên Nghi, tựa hồ như nói rất say sưa, ánh mắt không hề chú ý tới Vương Siêu đang bước vào.

Bầu không khí này.... phi thường vi diệu.

Đây vốn là yến hội đón tiếp vị cao thủ đệ nhất thiên hạ Vương Siêu này, nhưng chủ nhân và Nghiêm Nguyên Nghi trong yến hội lại thì thâm to nhỏ, giống như không hề thấy Vương Siêu.

Ở đây có bao nhiêu người chứ? Toàn bộ đều là nhân vật lớn trong Hồng môn, những người tinh minh vừa cảm nhận thấy bầu không khí này là biết họ đang có ý đồ làm tiêu tan nhuệ khí của Vương Siêu.

Cao thủ tương tranh, giỏi về lợi dụng các nhân tố như hoàn cảnh, ánh sáng, tâm lý, chứ không phải là giao thủ luận võ, tôi sống anh chết, xem ai độc hơn ai.

Đối với sự lãnh đạm của đối phương, Vương Siêu chỉ hờ hững nhìn bọn họ một cái rồi không để ý nữa, ý tứ như là không hề để bọn họ vào lòng, mà nhìn lên trên bức họa thủy mặc sơn thủy có khí thế khoáng đạt tới cực điểm, được treo ở giữa đại sảnh.

Bức tranh thủy mặc sơn thủy được treo ở trên tường nằm chính giữa đại sảnh này, độ dài rộng phải đến mấy chục mét, phô thiên cái địa. Trên bức họa vẽ sơn vũ ngân xà, nguyên trì tịch tượng, mặt trời đỏ treo trên cao, chiếu rọi cả sông núi bao la.

Bức họa này cực kỳ nổi tiếng, thậm chí có thể nói là vương giả trong những bức họa trong thiên hạ, luận về khí thế, bất kỳ danh họa nào trong thiên hạ đều không có được khí thế như bức họa này, bao gồm cả thiên cổ danh họa “Thanh minh thượng hà đồ” cũng không thể sánh bằng nó.

Tên của bức họa này là “Giang sơn như thử đa kiêu”

Bản gốc của bức họa này được treo trên tường của đại hội đường nhân dân! Bức họa này của Hồng môn rõ ràng là bản sao, nhưng độ dài chỉ lớn hơn chứ không nhỏ hơn. Có thể nói, sự khoáng đạt của đại sảnh tổng hội Hồng môn chính là nhờ bức họa này tồn lên.

Đây là sau khi lãnh đạo Hồng môn từng được lãnh đạo của trung ương tiếp kiến, thấy bức họa này, từ đó phỏng chế trong đại sảnh của Hồng môn. Điều này cũng chứng tỏ Hồng môn quả thực là đệ nhất đại bang trong người Hoa ở hải ngoại, là vua của hải ngoại, tại hải ngoại đã đánh chiếm được một mảng giang sơn!

“Giang sơn như thử đa kiêu, khiến vô số anh hùng phải khom lưng... giỏi cho Hồng môn... không hổ là long đầu trong người Hoa.”

Vương Siêu chậm rãi bước tới dưới bức họa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cảnh sắc trên bức họa trải dài vô bờ vô bến này, cả tinh thần đều bị hút vào trong bức họa. Miệng khẽ lẩm bẩm, không để ít một chút nào tới đám người Nghiêm Nguyên Nghi.

Trước mặt bức họa này, đám người Nghiêm Nguyên Nghi quả thực là không đáng để hắn phải để ý.

Hồng môn treo bức họa này, trong lòng hắn cũng cảm thấy rất hân thưởng đối với môn phái này, đây mới là khí thế của đệ nhất bang hội, chỉ bố cục treo một bức họa thôi đã đủ để vượt qua Thanh bang, Hoa Thanh bang, Đại Quyền bang, thậm chí là Đường môn rồi.

“Người bố trí căn phòng này, treo bức tranh này, khí phách tràn đầy, nhân tài! Nhân tài! Trong Hồng môn cũng có cao thủ đó...” Giọng nói của hắn tuy nhẹ nhàng chậm chạp, chậm rãi cảm thán, nhưng lại vang vọng

trong đại sảnh của Hồng môn một cách rõ ràng. Ai ai cũng nghe thấy rõ, vô số người đưa ánh mắt chiếu lên người hắn.

Hắn vốn là cao thủ đệ nhất thiên hạ, chứ không phải là một tiểu nhân vật. Trong lòng mọi người đều có một loại hết sức quán chú vào hắn, nhất cử nhất động của hắn đều bị những người có mặt ở đây chăm chú nhìn vào.

Hiện tại hắn đứng trước bức họa, nhỏ giọng lầm bầm, ý cảnh đầu nhập, khiến mọi người có mặt ở đây trong nháy mắt đều có một loại cảm giác rằng cao thủ đệ nhất thiên hạ Vương Siêu này, khi đứng trước bức họa, ý cảnh và bức họa hoàn toàn dung nhập vào cơ thể, còn bọn họ trở nên nhỏ bé vô cùng....

Chỉ điểm giang sơn!

Huy xích phương tù!

Thiên hạ đệ nhất cao thủ!

Thiên hạ đệ nhất họa “Giang sơn như thử đa kiêu”!

Ý cảnh và khí thế này hào hùng biết bao!

Thân phận và bức họa đều dung hợp hoàn mỹ vô cùng!

Cả đại sảnh của Hồng môn như trầm xuống trong tiếng lầm bầm của Vương Siêu. Thậm chí bao gồm cả Nghiêm Nguyên Nghi và đôi nam nữ phong hoa tuyết đại vừa rồi đang nhỏ giọng trò chuyện cũng dừng lại, họ cảm thấy rất xấu hổ, đồng thời cũng cảm thấy áp lực không gì sánh bằng.

Không phải là bọn họ không muốn nói chuyện, thông qua sự thờ ơ để đả kích nhuệ khí của Vương Siêu, mà là trước mặt ý cảnh của bức họa và Vương Siêu, bọn họ căn bản đã không nói nên lời.

Miệng vừa há ra đã cảm thấy một cỗ áp lực ở tâm linh, ép cho bọn họ không thở nổi.

Nghiêm Nguyên Nghi lẳng lặng nhìn bóng lưng của Vương Siêu đang đứng trước bức họa, miệng hơi hé ra, để lộ hàm răng trắng bóng, thất thố vô cùng.

Có thể khiến cho một cao thủ Đan kinh tâm trí kiên cường, không sợ sinh tử, trải qua vô số cử tử nhất sinh, ma luyện, tinh thần vững như bàn thạch phải thất thố là một chuyện chấn kinh biết bao? Đại khí hào hùng như thế nào?

Trong nháy mắt, Nghiêm Nguyên Nghi nhìn bóng lưng của Vương Siêu và “Giang sơn như thử đa kiêu”. sâu trong tâm linh đột nhiên sản sinh cảm giác một mối, ý chí tiêu tán, công danh lợi lộc đều hóa thành bụi cát.

“Cao thủ Đan kinh, lãnh đạo của vương bài quân đội... ở trước mặt hắn đều không đáng để nhắc tới...”

Nghiêm Nguyên Nghi trong lòng đột nhiên sản sinh ra một ý nghĩ như vậy.

“Không ổn!” Cô ta không hổ là cao thủ tuyệt đỉnh, là nhân vật hiếm hoi trên thế giới, trong lòng vừa sinh ra ý nghĩ này là biết nhuệ khí của mình đã bị Vương Siêu hoàn toàn áp chế. Đừng nói là lần này muốn đả kích nhuệ khí của Vương Siêu, ngược lại nhuệ khí của chính mình cũng biến mất sạch.

“Nguyên Nhi, cô thua rồi...”

Ngay khi cô ta giật mình bừng tỉnh, Vương Siêu đã quay người lại, mắt nhìn xoáy vào mắt cô ta. Từ sau khi tiến vào, đây là lần đầu tiên hắn nói chuyện với cô ta.

404. Chương 394: Người Không Chết, Lòng Ta Khó Yên

Tâm tình của Nghiêm Nguyên Nghi đắm chìm trong ý cảnh vừa rồi Vương Siêu kết hợp cùng bức họa, đồng thời giật mình phát hiện ra duệ khí của mình đã bị Vương Siêu chấn nhiếp, khi tâm loạn như ma cố gắng

trấn định lại thì đột nhiên nghe thấy câu nói đó của Vương Siêu, trong lòng lại cả kinh, miệng lẩm bẩm hai câu đó.

Cùng người ta giao thủ mà bại thì không hề đáng sợ, đáng sợ là tâm cũng bại, vậy thì nay về sau không thể nổi lên ý niệm phản kháng được nữa.

Nghiêm Nguyên Nghi và Vương Siêu giao thủ nhiều lần, cũng từng dùng các loại thủ đoạn như tính kế, vây công để đối phó với Vương Siêu, nhưng đều lần lượt thất bại, không những không thu được hiệu quả gì, ngược lại còn tổn binh thiệt tướng.

Nhưng Nghiêm Nguyên Nghi không hề chịu thua, vẫn tin tưởng rằng mình có thể giết chết Vương Siêu, sau đó đối phó với Đường Tử Trần, lật đổ Đường môn, nắm đại quyền lãnh đạo Đường môn. Cứ như vậy, bất kể là đối thủ cường đại bao nhiêu, cô ta đều có thể đối diện, tính cách luôn luôn kiên trì chính là một loại bá đạo của cao thủ Bảo đan.

Nhưng hôm nay, khí thế và áp lực của Vương Siêu khi hấn chỉ đơn giản là đứng thưởng thức bức họa hùng vĩ “Giang sơn như thử đa kiên này” đã ép cho tâm linh kiên cường của cô ta xuất hiện một vết nứt, cũng khiến cô ta trong nháy mắt nảy sinh ra ý nghĩ không thể kháng cự lại con người Vương Siêu này.

Tâm lý biến hóa như vậy, nói ra thì rất huyền hoặc, nhưng kỳ thực lại rất đơn giản.

Chính là Nghiêm Nguyên Nghi đã bị Vương Siêu làm cho ngây ngốc, choáng váng, nảy sinh ra tâm tình “tôi không thể trêu vào anh, sau này gặp anh thì tôi nhường đường cho anh đi.”

Loại tâm thái này đối với một cao thủ mà nói là rất đáng sợ, cũng chính là từ nay về sau, Vương Siêu đã trở thành khắc tinh, là một cơn ác mộng vĩnh hằng của Nghiêm Nguyên Nghi.

Người luyện võ, không sợ thua người khác, chỉ sợ thua thế.

Nghiêm Nguyên Nghi trước đây đã thua người ta, nhưng thủy chung chưa từng thua thế bất kỳ một ai, nhưng hôm nay tựa hồ như ngay cả thế cũng đã thua rồi.

“Giỏi, rất giỏi, rất giỏi... chỉ cần người chết, áp lực ngày hôm nay của ta cũng sẽ được giải thoát. Cứ như vậy, chúng ta đã không còn dư địa để nói chuyện nữa rồi, cho dù ta bỏ qua ân oán, cừu hận với Đường Tử Trần, cũng phải không giết người thì không thôi, người có chết thì lòng ta mới yên.”

Đột nhiên, hai mắt Nghiêm Nguyên Nghi trở nên tĩnh lặng, thần thái giữa hai hàng lông mày thập phần quỷ dị, lời nói cũng trực tiếp vô cùng: “Từ nay về sau, Vương Siêu người một ngày không chết, tâm của ta một ngày không yên!”

Dưới áp lực của Vương Siêu, Nghiêm Nguyên Nghi không ngờ lại sản sinh một cỗ sát khí cường liệt.

“Ừ, Nguyên Nghi. Cô không hổ là một tuyệt đỉnh cao thủ.” Vương Siêu ngênh đón ánh mắt của Nghiêm Nguyên Nghi, ngũ khí vẫn thờ ơ như trước, không hề có một chút dịch ý ở bên trong, trái ngược hoàn toàn với khí thế có chút hùng hực bức người của Nghiêm Nguyên Nghi.

“Người không chết, lòng ta khó yên.” Nghiêm Nguyên Nghi nói liền mấy câu, điều chỉnh là tình tự đã thất lạc vừa rồi, biến thành trầm tĩnh, trong ngũ khí của cô ta lơ mơ mang theo sự cương ngạnh.

Nghiêm Nguyên Nghi không hổ là cao thủ tuyệt đỉnh, tố chất tâm lý cường hoành vô cùng, lập tức đã có thể hồi thần, biết rằng Vương Siêu đã trở thành một nỗi ám ảnh trong lòng mình, nỗi ám ảnh này một ngày chưa tan, lòng cô ta khó yên.

Chỉ có Vương Siêu chết đi, cô ta mới yên lòng.

Cho nên trong nháy mắt, cô ta đã biết được tâm bệnh của mình, phải quyết đoán dùng đao chặt đứt tâm ma, trừ đi khối tâm bệnh này.

Trong sát na tâm lý biến hóa vừa rồi, từ sự thất thố ban đầu tới sự giật mình tỉnh lại, rồi tới làm ra sự quyết đoán, thời gian mà Nghiêm Nguyên Nghi đã dùng ngắn vô cùng, chỉ như tia chớp lóe lên mà thôi.

Nếu là cao thủ bình thường, gặp phải tình huống như ngày hôm nay, tâm linh bị lay động, rất có khả năng là cả đời này tinh thần sa sút, không ngừng đầu lên nổi, nhưng Nghiêm Nguyên Nghi thì lại khác. Trong

nháy mắt đã vứt bỏ sự suy sụp tinh thần trong lòng, ngược lại sát khí đối với Vương Siêu càng thêm kiên định.

Nghe thấy Nghiêm Nguyên Nghi nói “người không chết, lòng ta không yên.” Vương Siêu biết được rằng, Nghiêm Nguyên Nghi không hổ là một nhân vật tuyệt đỉnh.

“Hai vị, ngày hôm nay là yến hội của Hồng môn chúng tôi để tẩy trần cho hai vị, sao vừa gặp này đã đầy mùi thuốc súng như vậy? Đẳng đẳng sát khí thì có lợi gì đâu nào?”

Đúng lúc này, một giọng nói ôn nhu không gì sánh bằng vang lên.

Thì ra là cô gái song tu trong Hồng môn lên tiếng, cô gái này mi thanh mục tú, môi xinh xinh, tóc như thác nước, mặc đồ màu xanh lá mạ, bất kể là giọng nói hay là thân hình đều mang theo một cỗ tiên khí xuất trần, đặc biệt là khi nói, răng trắng như ngọc, mang theo mùi thơm hoa lan thoang thoảng của thiếu nữ, phối hợp với giọng nói ôn nhu, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

“Ừm, cô là Tạ Phiên Phiên phải không, còn vị này là chồng của cô, Kỷ Phù Trần? Tôi đã nghe qua đại danh của hai người rồi.”

Trước khi Vương Siêu tới đây, đã nghe Đường Tử Trần nhắc tới những nhân vật tuyệt đỉnh trong tổng hội Hồng môn, phu phụ Kỷ Phù Trần, Tạ Phiên Phiên này chính là một trong số đó.

Đúng như cái tên phiêu dật xuất trần của đôi phu phụ này, bọn họ chính là một đôi thần tiên quyến lữ trong Hồng môn. Người đẹp, tên cũng đẹp, mang đậm ý thơ, không hề giống như vị cao thủ đệ nhất thiên hạ Vương Siêu này, tên thì phổ thông lại đầy trần tục.

“Tên của vợ chồng chúng tôi không ngờ có thể được lọt vào tai của anh, đây cũng coi như là một niềm vinh hạnh cho chúng tôi.”

Giọng nói của tuấn mã nam tử Kỷ Phù Trần này rất trong, rất sáng, nhưng ý vị bên trong lại có chút dào dạt, khiến cho người nghe cũng rất dễ chịu.

“Nguyên Nghi, kỳ thực giữa chúng ta không hề có ân oán gì cả, cô còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Còn nói đến quyền pháp cả nửa ngày, động thủ luận bàn, cũng rất có ý vị. Tuy không đến mức mới quen mà đã thân, nhưng cũng không đến nỗi căng thẳng như ngày hôm nay.”

Vương Siêu gật đầu với đôi vợ chồng của Hồng môn, không nói câu nào với họ nữa mà quay về phía Nghiêm Nguyên Nghi, ngôn ngữ lại không là đẳng đẳng sát khí như vừa rồi, cũng không có ý mỉa mai, mà là một loại ngữ điệu nhẹ nhàng thân thiện.

Mấy câu nói này rất ôn hòa nhẹ nhàng, giống như Nghiêm Nguyên Nghi không phải kẻ địch của hắn, mà lại ban bè nam nữ có quan hệ thân thiết.

Mấy câu này được nói ra với thân phận cao thủ đệ nhất thiên hạ của hắn, không hề tỏ ra yếu kém, ngược lại còn tạo cho người ta một cảm giác rộng lượng bao dung.

“Cái gì mà luận bàn với nhau, có mấy phần ý vị? Người này gian trá như vậy! Ngôn ngữ giống như là rắn độc chín đầu, văng lai phiêu hốt, thôn phệ nhân tâm!”

Nghe thấy ngữ khí, ngữ điệu này của Vương Siêu, Nghiêm Nguyên Nghi vừa mới trấn tĩnh lại giờ tâm tình lại khó chịu đến mức suýt nữa thì thổ huyết, một đại cao thủ có thể về nạn khí huyết không ngờ lần đầu tiên lại đỏ mặt, rõ ràng là là giận giữ đến nỗi khí huyết trào dâng.

Lời nói và động tác của Vương Siêu từ sau khi gặp mặt Nghiêm Nguyên Nghi, giống như là kiếm phong phiêu hốt, đột ngột như sấm sét đánh xuống, mạnh mẽ nổ tung, rồi lại đột nhiên giống như mưa phùn lác đác, từ từ thấm ướt. Chiêu nào cũng nhắm thẳng vào chỗ yếu hại, căn bản khiến người ta chịu không nổi.

Vương Siêu không nhắc tới lần đầu tiên gặp mình cùng cô ta còn đỡ, nhắc tới lần đầu tiên gặp mặt, cô ta lại giận dựng tóc gáy.

Mặt của cô ta vốn trong suốt, lung linh lấp lánh, hiện tại một tia khí huyết dồn lên mặt, giống như là bên trong bạch ngọc có tia máu quần quanh, càng làm tăng thêm mỹ cảm kinh tâm động phách.

Lần đầu tiên gặp mặt Vương Siêu, cô ta đã phải ăn một quả đắng lớn nhất trong đời. Với thân phận của cô ta, kết hợp với Triệu Quang Vinh để vây công Vương Siêu, đã thế lại còn bố trí mai phục ở bên ngoài. Không những không giành được chút hiệu quả nào, ngược lại còn bị Vương Siêu dùng ngữ khí hạ lưu, trêu ghẹo một hồi.

Càng khiến cô ta không chịu nổi là Vương Siêu lại chuyển việc trêu ghẹo đó thành “luận bàn với nhau, rất có ý vị.” Điều này khiến cô ta thực sự suýt chút nữa thì thổ huyết.

Nếu không phải hôm nay đang ở trong tổng hội của Hồng môn, cô ta cơ hồ muốn lập tức động thủ, người sống ta chết với Vương Siêu rồi.

Có điều cô ta nhìn thấy ánh mắt của Vương Siêu, sự ôn hòa trên mặt hắn, cười nói rộng lượng, cảm khái chuyện xưa, nhưng bên trong lại ẩn tàng sát khí rất sâu, sâu phi thường, tùy thời đều đợi cô ta xuất thủ công kích.

Nghiêm Nguyên Nghi cơ hồ có thể khẳng định, chỉ cần mình vừa xuất thủ, Vương Siêu liền sẽ dùng lời đình nhất kích, đột ngột hạ sát thủ, đánh chết mình ngay tại đường trường.

Với thực lực của Vương Siêu, lại mang theo khí thế cao thủ đệ nhất thiên hạ để phụ trợ, Nghiêm Nguyên Nghi tuy tự tin rằng quyền pháp thông thần, bên cạnh lại có Triệu Quang Vinh, nhưng không chắc có thể ngăn cản được sự phát lực đột ngột của Vương Siêu.

“Thì ra lời nói vừa rồi là dẫn dụ mình xuất thủ, mình mà xuất thủ, hắn liền có cơ hội giết mình một cách danh chính ngôn thuận... Ở trước mặt hắn, mình thủy chung có cảm giác nghẹt thở, hắn không chết, lòng mình không yên. Có điều hiện tại không phải lúc, hắn muốn dùng lời nói để đùa bỡn mình, mình cũng có thể đùa bỡn lại hắn, hắn một nói một thì mình nói mười.”

Nghiêm Nguyên Nghi nghĩ tới đây, đột nhiên an tĩnh lại, mặt thôi đỏ, khôi phục lại vẻ trắng nõn trong suốt.

“Nguyên Nghi, chúng ta cũng là bạn bè cũ, giao tình nhiều năm. Mâu thuẫn giữa cô và Đường Tử Trần năm đó, vợ chồng chúng tôi cũng biết rõ, chẳng qua chỉ là tranh quyền đoạt lợi, hiện nay cô là lãnh đạo của quân đội quốc nội, mà trong Đường môn lại xuất hiện một nhân vật như Vương Siêu sư phụ, cô đã hi vọng mong manh, có gì còn cố chấp? Không bằng hóa can qua thành ngọc bạch, hoặc là nước sông không phạm nước giếng đi.”

Tạ Phiên Phiên đột nhiên chen vào.

Tinh thần của phu phụ bọn họ vừa rồi đều vô cùng khẩn trương, chỉ sợ Nghiêm Nguyên Nghi nổi giận mà động thủ.

“Hóa can qua thành ngọc bạch ư...” Nghiêm Nguyên Nghi vòng vòng ngón tay, nói: “Chuyện đánh đánh giết giết của chúng ta để sau hẵng nói đi, chúng ta hôm nay là khách của Hồng môn, không thể để khách lấn át chủ được...”

Nhưng, trong đầu cô ta lại chuẩn bị muốn đánh lâu dài với Vương Siêu, có điều Vương Siêu lại không cho ta cơ hội này.

Vương Siêu lắc đầu: “Nguyên Nghi, tôi có thể không tính toán chuyện cô nhiều lần ám sát, truy sát tôi. Hôm nay ở trước mặt nhiều người của tổng hội Hồng môn như vậy, tôi cũng có thể cùng cô hóa can qua thành ngọc bạch, chỉ cần cô đáp ứng không tham gia đại hội võ đạo lần này. Tôi hiện tại chỉ cần một đáp án của cô, có thể hay là không thể. Nếu cô nói có thể, vậy thì chúng ta sẽ nâng cốc chúc mừng, nếu cô ta không thể, vậy thì cô đừng trách tôi.”

“Hôm nay, cô dẫn theo mấy người, cho dù có phu phụ Tạ Phiên, Kỷ Phủ Trần ở chỗ này ngăn cản, bên cạnh cô cũng có Triệu Quang Vinh, tôi muốn giết cô thì vẫn dễ như trở bàn tay. Hiện tại cô tỏ thái độ đi, có thể hay là không thể. Chỉ cần cô nói một chữ “không”, tôi lập tức động thủ giết cô.”

Những lời này, Vương Siêu một phát đã bức Nghiêm Nguyên Nghi tới tuyệt cảnh cuối cùng.

Vương Siêu vừa tiến tới, trước tiên dùng khí thế bức người, sau khi Nghiêm Nguyên Nghi kháng cự, Vương Siêu đột nhiên mềm ra, tránh khỏi mũi nhọn, để Nghiêm Nguyên Nghi cho rằng hắn đã buông lỏng, rồi lại đột nhiên đánh ra một kích mãnh liệt.

Ba chiêu liên hoàn kéo căng, thả lỏng, tuyệt sát tốt hậu này, được đánh ra một cách lô hỏa thuần thanh, xuất thần nhập hóa y như quyền pháp của hắn

405. Chương 395: Sự Ôn Nhu Của Vương Siêu

Những nhân vật của Hồng môn có mặt ở đây đều nghe rất rõ, không ai ngờ rằng Vương Siêu đang hòa hoãn lại đột nhiên trở mặt, ai ai cũng nghe thấy lời nói thông thả ung dung nhưng lại đầy sát cơ của hắn, ai ai cũng kinh hãi, cả hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ.

Ngay cả phu phụ Tạ Phiên Phiên, Kỳ Phù Trần cũng giật nảy mình, thân thể hơi chấn động, đứng bật dậy, khí huyết toàn thân bùng nổ, chảy rất nhanh, nhiệt độ cơ thể đề cao hơn nhiều.

Đồng thời, tóc gáy của đôi phu thê giống như tiên xuyên quyền lữ này đều dựng đứng lên, giống như có một mũi dao sắc bén đang kề lên cổ họ.

Đây rõ ràng là một phản ứng tự nhiên khi bị khiếp sợ tới cực độ.

Phu phụ Tạ Phiên Phiên, Kỳ Phù Trần ở gần Vương Siêu nhất, cho nên cảm thấy rất rõ ràng địch ý trong lời nói mà Vương Siêu phát ra. Bọn họ cũng là đại cao thủ, vừa cảm giác thấy địch ý, lập tức có phản ứng mãnh liệt và nhanh chóng nhất.

“Vương Siêu sư phụ, không phải vừa rồi đã nói rõ là sẽ nói chuyện tử tế ư? Sao giờ lại thành thế này? Tôi thừa nhận, lời nói của Nghiêm Nguyên Nghi vừa rồi hơi quá khích, nhưng anh được giới võ thuật của chúng ta công nhận là cao thủ đệ nhất thiên hạ, tu dưỡng thâm hậu, hà tất phải để bụng mấy câu nói đó?”

Giọng nói của Tạ Phiên Phiên vẫn ôn nhu như trước, nhưng ngữ điệu rõ ràng mang theo vẻ khấn trương, có điều trong lúc nói, cô ta thấy Vương Siêu vẫn ngồi trên sa lông, không có bất kỳ động tác gì, trong lòng thở phào một hơi, nhưng lập tức thần kinh lại căng ra.

Bộ dạng này của Vương Siêu khiến cô ta hơi kiêng kỵ, không đoán được hắn sẽ làm gì. Ai mà biết được hắn đang súc thế nhưng vẫn không chế chưa bộc phát, một khi bạo phát rồi, thủ đoạn sẽ kinh thiên động địa như thế nào?

Tới hiện tại, không một ai dám khinh thường con người Vương Siêu này. Mà ngược lại, nhất cử nhất động của Vương Siêu đều có một phân lượng rất lớn trong lòng mọi người.

Bất kỳ một động tác, một biểu tình, một ngôn ngữ thần thái của hắn đều sản sinh ra một áp lực cực lớn trong lòng người hữu tâm.

Nói một cách khác, chính là thanh danh hiện tại của hắn đã khiến cho động tác và ngôn ngữ của hắn đều có một cỗ ma lực có thể chấn nhiếp tâm thần người ta.

Danh lợi danh lợi, thanh danh so với lợi lộc thì lợi hại hơn nhiều, tuy nhìn không thấy sờ không được, nhưng lại có năng lượng mà bất kỳ thứ gì cũng khó mà mang theo được. Cùng là một động tác, một câu nói, nhưng nếu do một người không có tiếng tăm gì biểu đạt thì chẳng được ai chú ý. Nhưng do một danh nhân biểu đạt thì lại tuyệt đối khác hẳn, có thể làm trào dâng sóng to gió lớn.

Đây chính là ma lực mà thanh danh mang tới.

Vương Siêu hiện tại là cao thủ đệ nhất thiên hạ, bất kể là nói như thế nào, không ai là không coi trọng hắn. Đặc biệt là những võ giả biết rõ nội tình ở đây.

“Nguyên Nhi. Cô tỏ thái độ đi. Vấn đề chỉ là mấy chữ thôi, chắc là không khó nói đâu!”

Vương Siêu không để ý đến những lời nói hòa giải và động tác khấn trương của phu phụ Tạ Phiên Phiên, mà nhìn xoáy vào Nghiêm Nguyên Nghi. Thu hồi lại ánh mắt, giống như đang lặng lẽ chờ đợi tuyệt đỉnh nữ nhân hết lần này đến lần khác đối địch với mình này tỏ thái độ cuối cùng.

Là sinh hay là tử, chính là trong một câu nói này, còn lại, tất cả đều là lời thừa, nói nhiều cũng vô ích.

Nghiêm Nguyên Nghi lúc này đã mím chặt miệng, nhãn thần co lại, toàn bộ tinh thần đã được đề cao, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào mặt Vương Siêu.

Thậm chí ngay cả người đã mất trí là Triệu Quang Vinh cũng dùng đôi mắt sáng như mặt trời nhỏ nhìn chăm chăm vào Vương Siêu.

Triệu Quang Vinh tuy đã mất đi ký ức, nhưng điều đó không chứng tỏ là hắn đã phát điên giống như Khâu Vĩ Minh.

Bệnh thần kinh là mất trí là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nghiêm Nguyên Nghi vẫn chưa nói gì, bởi vì cô ta biết, mình chỉ cần vừa nói một câu tỏ thái độ, tên Vương Siêu này sẽ lập tức phát động công kích.

Đồng thời, cô ta cũng không ngờ Vương Siêu lại dám bức mình vào tuyệt cảnh ở ngay tổng hội Hồng môn này.

Phải biết rằng, trong hoàn cảnh như thế này, ép mình vào tuyệt cảnh, cũng chẳng khác nào hấn tự ép bản thân mình vào tuyệt cảnh.

Nơi đây là tổng bộ của tổng hội Hồng môn, vốn chính là do Liêu Tuấn Hoa dùng các mối quan hệ, mời các đại lão tới góp mặt, làm ra tràng diện lớn như thế này, chính là vì muốn hòa giải mối quan hệ giữa Nghiêm Nguyên Nghi và Vương Siêu, đề phòng hai người không nói chuyện được với nhau mà tạo ra cục diện không thể thu thập được.

Có thể nói, muốn để cho dạng cường thế như Nghiêm Nguyên Nghi và Vương Siêu đàm phán mà không động thủ, tổng bộ của tổng hội Hồng môn thế giới chính là một nơi tốt nhất.

Bởi vì nơi đây chính là hạch tâm của cả Hồng môn. Ở địa phương này mà dám không để ý đến quy củ rồi động thủ, cho dù Vương Siêu anh là cao thủ đệ nhất thiên hạ, Nghiêm Nguyên Nghi cô là cao thủ Bảo đan, quốc nội đại lão, cũng không xong.

Nếu không thì cũng quá không nể mặt Hồng môn, chẳng khác nào trực tiếp trở mặt với một bang hội có mấy trăm vạn hội viên, tài lực hùng hậu này. Đây là điều mà bất kỳ một thành viên nào của Hồng môn cũng không chịu nổi.

Cho dù là Trình Sơn Minh có quan hệ với Vương Siêu, cũng không thể chịu nổi nếu như Vương Siêu động thủ tại tổng hội Hồng môn.

Chính là bởi vì biết mục đích Vương Siêu và Nghiêm Nguyên Nghi gặp nhau lần này cũng không có tâm tư động thủ. Cho rằng là Nghiêm Nguyên Nghi chỉ muốn đả kích nhục khí của Vương Siêu bằng lời nói, khiến tâm lý của hắn khi quyết chiến với thủ lĩnh GOD sẽ xuất hiện sơ hở. Nhưng không ngờ lại không thu được một chút hiệu quả nào, còn bị Vương Siêu dùng lời nói làm cho cô ta suýt chút nữa thì nổ tung, khó lắm mới bình tức lại được thì Vương Siêu lại hạ sát thủ, bức cả hai người vào tuyệt cảnh.

Trong lòng cô ta hiện tại cũng thập phần mâu thuẫn, chỉ biết dùng mắt nhìn Vương Siêu để bản thân mình trấn định lại.

Trong mắt của Nghiêm Nguyên Nghi, Vương Siêu hiện tại đang rất ung dung vững vàng ngồi trên sa lông, thần thái rất thoải mái, hai mắt hơi sụp xuống, hai tay đặt trên thành sa lông, không dùng một chút khí lực nào, tạo cho người ta một loại cảm giác như có cả cương và nhu, giống như là Quan Công đang đọc sách Xuân Thu.

Nhưng chính thần thái này lại khiến Nghiêm Nguyên Nghi trong lòng càng thêm cảnh giác và sợ hãi. Quang Công không mở mắt, nhưng mở mắt một cái là giết người.

Nghiêm Nguyên Nghi hiện tại cuối cùng cũng khẳng định được rằng lời nói vừa rồi của Vương Siêu không hề có bất kỳ một thành phần trên đe dọa và đùa giỡn nào ở bên trong. Nếu như mình thực sự tỏ thái độ, một trăm phần trăm là Vương Siêu sẽ động thủ, không thèm để ý một chút nào tới ảnh hưởng của cả Hồng môn, thậm chí là cả quốc nội.

“Mình tự cho là cường thế, thường phá hỏng quy tắc. Nhưng hiện tại mới thấy, còn có người thích phá hỏng quy tắc, độc ác hơn mình. Hẳn thực sự muốn động thủ với mình ở đây. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Không nói cũng không được... có điều một khi động thủ, cho dù có thể chống đỡ được công kích của hắn, cũng sẽ triệt để trở mặt với Hồng môn... e rằng hôm nay quả thực là không ra khỏi được đại sảnh của Hồng môn rồi. Đáng ghét, chẳng lẽ bắt mình phải chịu thua ư?”

Lúc Nghiêm Nguyên Nghi nhìn chăm chăm vào Vương Siêu, trong đầu nhanh như điện xẹt phân tích rất nhiều đối sách. Nhưng phát hiện vấn đề này hoặc là mình chịu thua, hoặc là động thủ giết người, từ đó sẽ trở mặt với Hồng môn, trừ như vậy ra, không còn cách nào khác để giải quyết.

“Hai vị đều là khách quan trọng nhất của Hồng môn chúng tôi ngày hôm nay, tất cả mọi người trong tổng hội Hồng môn của chúng tôi hôm nay cơ hồ đều có mặt, cơ hồ đã tận hết tình địa chủ. Kỷ Phù Trần tôi hôm nay ở đây khẩn cầu hai vị thêm một lần nữa, xin hai vị hãy ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện. Nếu không Hồng môn chúng tôi cũng l tận tình tận nghĩa rồi!”

Đúng vào lúc Nghiêm Nguyên Nghi đang khổ sở suy nghĩ đối sách, tuần mỵ nam tử Kỷ Phù Trần lại bước tới trước mặt Nghiêm Nguyên Nghi và Vương Siêu, chấp tay cúi người, làm một lễ nghi phi thường cung kính.

Hắn vừa làm lễ nghi này, những người của Hồng môn có mặt ở đây đều xôn xao.

Lễ nghi này là chấp tay thi lễ, trong Hồng môn có công dụng bá quan (lạy người chết). Người sống căn bản là không dám đương nổi. Hiện tại Kỷ Phù Trần lại chấp tay thi lễ với Nghiêm Nguyên Nghi, thái độ thành khẩn được bày tỏ một cách vô cùng rõ ràng, cũng lễ độ đến cực điểm rồi.

Nếu như vẫn không được, vậy thì Hồng môn cũng đã hết tình hết nghĩa. Ý tứ bên trong của Kỷ Phù Trần chính là, Hồng môn sẽ trực tiếp động thủ can thiệp, tuyệt đối không cho phép hai người động thủ ở tổng hội Hồng môn.

Từ mỗi một phương diện mà nói, Hồng môn quả thực là rất có phong phạm của một bang hội lớn, lễ số đều đủ cả, nhìn thì khiêm nhường, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy được sự cứng rắn ở bên trong.

Lời này vừa được nói ra, người của Hồng môn trong đại sảnh cũng nhao nhao giới bị. ngay cả Trình Sơn Minh trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng vô cùng. Nhưng vẫn nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không được chùn bước) dứt tay vào trong ống tay áo của mình.

Hắn là người trong Hồng môn, năm đó nhập môn, đã phát ra lời thề tam dao lục động.

Sau khi Kỷ Phù Trần nói xong, ánh mắt chiếu về phía Vương Siêu.

Vương Siêu vẫn ngồi vững vàng như Quan Công đọc Xuân Thu, không nói câu nào, chỉ đợi Nghiêm Nguyên Nghi mở miệng.

Kỷ Phù Trần lại nhìn sang Nghiêm Nguyên Nghi.

Lúc này, tình hình chạm vào là nổ ngay, khẩn trương tới cực điểm.

Tình hình sẽ bùng nổ, giết tới núi thây biển máu hay là có kết cục bình yên, hài hòa, đều phụ thuộc vào một ý nghĩ của Nghiêm Nguyên Nghi.

Áp lực này, thoáng chốc đã toàn bộ đè lên người Nghiêm Nguyên Nghi.

Áp lực lớn như thế này, giống như là một lãnh đạo quốc gia đang đứng trước một nút bấm, bấm một cái là chiến tranh hạt nhân thế giới sẽ khai hỏa, rất có thể sẽ thành ngày tận thế của thế giới. Nhưng nếu không ấn thì mình sẽ mất nước.

Tâm lý quyết đoán lớn như vậy, cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh như Nghiêm Nguyên Nghi cũng phải do dự không quyết.

Bởi vì cái quyết định này quá khó khăn.

Bầu không khí càng lúc càng trầm mặc và nặng nề.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều đã nín thở.

Yến hội vốn rất nồng hậu, giờ đã biến thành thâm trầm như tử vực.

“Nghiêm Nguyên Nghi ta từ lúc ba tuổi đã đọc Quyền kinh, Minh Quyền Lý, sau đó chém giết sinh tử, giết người vô số. Qua hai mươi tuổi thì bước vào Đan đạo, từ đó tung hoành vô địch, chưa từng thất bại, cho dù là chạm mắt Đường Tử Trần, tuy đại thế thì thất bại, nhưng trên võ công, tâm lý lại không hề bại. Cho tới khi Vương Siêu người hoành không xuất thế, ta liền khốn đốn khắp nơi, không những bại trên quyền pháp, hiện tại ngay cả tâm cũng bại ư?”

Nghiêm Nguyên Nghi dưới áp lực như thế này, cố gắng thu hết tinh thần, cố gắng nhớ lại chuyện xưa, chuyện xưa như khói mây, từng chuyện từng chuyện hiện lên trong đầu.”

Lúc nhỏ đọc sách, lúc thiếu niên thì luyện quyền, sau khi thành niên thì quyền pháp đại thành, trải qua biết bao gian khổ, ma luyện, đắng cay ngọt bùi, hỉ nộ ai nhạc, trong phút giây này đều hiện lên trong đầu một cách rõ ràng.

Giống như là trong sát na mà một người sắp chết, linh quang thoáng hiện, có thể bày ra tất cả những kinh lịch trong đời một cách rõ ràng ở trong đầu.

“Mộng ảo hão huyền, như sương như điện...”

“Tiểu Nghi Nghi, người luyện võ chúng ta, chỉ nói tám chữ...” Một đoạn hình ảnh hiện ra trong đầu Nghiêm Nguyên Nghi:

Nhiều năm trước, trong sân đập lúa đầy bùn đất, một cô bé mặc quần áo trắng, thắt dây buộc tóc màu hồng đang luyện một bộ quyền pháp, tuy không chính xác, nhưng rất chăm chú và đầy hăng say.

Trên đất, một ông già giống như lão nông đang ngồi, tay cầm ống thuốc hút xòe xọc.

Khuôn mặt đáng yêu của cô bé đỏ hây hây, mắt trong veo sáng lấp lánh như sao, trong vẻ ngây thơ lại mang theo sự kiên nghị.

“Gia gia, tám chữ nào vậy.” Cô bé dừng lại, thở hổn hển nhưng vẫn cất tiếng hỏi.

“Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành.”

Diện mạo của gia gia đã dần dần bị quên lãng rồi, tiêu tán trong ký ức giống như mây khói, cũng không còn nhớ được là trông như thế nào. Nhưng tám chữ đó, thủy chung đã khắc sâu trong đầu Nghiêm Nguyên Nghi.

“Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành...”

Cho nên tất cả ký ức, thoáng một cái đã thu lại, biến thành tám chữ cứng cỏi này. Đột nhiên trong đầu Nghiêm Nguyên Nghi trở thành trống rỗng, tinh thần và ý chí tựa hồ như trong nháy mắt đã cô đọng lại thành một mảng, hoàn toàn không còn kẽ hở.

Trong mắt cô ta, lóe lên vẻ kiên quyết.

Đối mặt với Vương Siêu, Nghiêm Nguyên Nghi đầu hơi ngẩng lên, cuối cùng cũng tỏ ra thái độ cuối cùng: “Vương Siêu, ngươi không chết, lòng ta không yên!”

Trong giây phút mà Nghiêm Nguyên Nghi tỏ thái độ này, Vương Siêu đột nhiên mở mắt, trước mặt tất cả mọi người trong trường đều trở nên sáng rực, tựa hồ như trong hư không có một đạo thiểm điện nổ tung, sáng đến dọa người!

Ánh mắt của Vương Siêu đột nhiên sáng rực, trong nháy mắt đã chiếu lên người Nghiêm Nguyên Nghi, câu nói quyết đoán, cũng coi như là xứng với nữ tử phong hoa tuyệt đại này. Trong mắt Vương Siêu đột nhiên lộ ra vẻ hân thưởng, thậm chí, thậm chí còn có một tia thần thái ôn nhu.

“Nguyên Nghi, cô giỏi lắm. Chỉ cần hôm nay cô không chết thì không lâu sau, cô sẽ chân chính đứng trước mặt tôi. Chỉ cần cô hôm nay không chết trong tay tôi, tôi sẽ cho cô thời gian, chân chính đứng trước mặt tôi mà giao thủ với tôi.”

“Cô hôm nay không chết, tôi sẽ đợi cô...”

Giọng nói của Vương Siêu ôn nhu vô cùng, hai chữ “đội cô” như ẩn như hiện khiến cho tâm can của người ta phải rung động.

Đúng vào sát na mà thanh âm này ngân vang, Vương Siêu đã động thủ. Thân thể của hắn vừa động, thủ trào lập tức duỗi ra, giống như một con vượn thần tay dài, trào phong lăng lệ tóm vào cổ họng Nghiêm Nguyên Nghi.

406. Chương 396: Quyền Pháp Của Tiên Nhân (1)

Hắn vận khí cổ tay, khoách trương ra ngoài, đột nhiên lồi lên rồi lại co giãn, biến thành dẹp dẹp bằng bằng, giống như rắn mất kính đang trườn bò khắp nơi.

Đồng thời, khuỷu tay của hắn rung rung, giống như súng hoa lê đâm ra, đầu súng loạn du, tuy nhắm vào yết hầu của Nghiêm Nguyên Nghi, nhưng điểm rơi chân chính lại bao trùm cả phần đầu, mặt, thậm chí là ngực, tiểu phúc ở phía dưới của cô ta.

Cả nửa thân trên của Nghiêm Nguyên Nghi hoàn toàn bị bao bọc trong thủ thế của một trào này của Vương Siêu.

Chỉ đơn giản là một trào, nhưng bao gồm cả thương ý của súng hoa lê, lại kèm theo thủ oản triền ti (cổ tay quần tở), trên ngón tay chính là kinh của ứng trào nhiếp nã, hơn nữa Vương Siêu vận lực, cánh tay thông bối, vừa vươn ra đã giống như là đồn gánh, dài phi thường, không ngờ lại vượt quá cả cự ly tấn công hiệu quả.

Hắn và Nghiêm Nguyên Nghi vốn ngồi trên sa lông cách nhau hơn một thước, vừa hay ở ngoài cự ly tấn công hiệu quả, đây cũng là cự ly chỗ ngồi mà Hồng môn dày công thiết kế, để phòng bị khi hai người trở mặt động thủ thì họ có thể kịp thời ngăn cản.

Nhưng Vương Siêu vừa tung trào, thân thể lại không hề rời khỏi vị trí, nhưng cánh tay lại vươn dài ra, cánh tay kia thì hơi co lại, giống như là thoảng một cái đã dồn độ dài của hai cánh tay vào một cánh tay, tiến hành tấn công chớp nhoáng trong cự ly siêu thường.

Loại công phu này, thực sự khiến người người ta thấy mà cảm thán không thôi. Đây cũng là kỹ xảo vận lực cao nhất của thông bối quyền, xương của hai cánh tay vận thông bối bộ, trượt dài ra, ở ngoài cự ly tấn công, đột nhiên giết tới, đánh cho người ta không kịp đề phòng.

Nghiêm Nguyên Nghi cũng dồn hết toàn bộ tinh thần để phòng bị Vương Siêu. Tinh, khí, thần, thể của cô ta đều được nâng lên cao tới cực điểm.

Phong bị thì phong bị, nhưng Nghiêm Nguyên Nghi cũng không ngờ thế đến của Vương Siêu lại quỷ dị như vậy, lời nói vừa rồi của Vương Siêu tuy ôn nhu không gì sánh được, nhưng khi hạ thủ thì lại độc ác vô cùng, giống như là trực tiếp muốn xé tan người ta. Không ngờ tung ra một cỗ ý cảnh yêu càng nhiều thì hận càng sâu, âm dương đan xen, thiện ác lưỡng phân.

Ôn nhu đến mức rung động tâm can người ta, nhưng thủ loại lại độc ác khiến người ta phải run sợ.

Hai loại ý cảnh tiết nhiên bất đồng này, trực tiếp xuất hiện ở trên người Vương Siêu, sự tương phản to lớn này khiến Nghiêm Nguyên Nghi có chút không kịp hồi thần, cảm giác hô hấp của mình như tắc nghẽn.

Có điều cô ta vừa rồi đột nhiên giữ vững lòng tin của mình, cả trạng thái tinh thần đều ngưng thành một khối, tạo ra trạng thái không linh, cảm giác mãnh liệt cơ hồ đã đạt tới mức cực hạn mà trước giờ bản thân chưa từng có. Cô ta thậm chí còn tin rằng, chỉ cần mình tránh được sát thủ này của Vương Siêu, cho cô ta thời gian, cô ta sẽ chắn chắn có thể một lần nữa đột phá, tiến vào trong cảnh giới quyền pháp vô cùng kỳ diệu mà bản thân luôn chờ mong.

Không chỉ bản thân cô ta cho rằng như vậy, ngay cả Vương Siêu cũng thấy rằng như vậy.

Hôm nay, Vương Siêu luân phiên đả kích khí thế của Nghiêm Nguyên Nghi, lúc buông lúc thắt. Sau cùng lại bức cô ta vào tuyệt cảnh phải tỏ thái độ. Dưới áp lực to lớn như vậy, năm lần bảy lượt bị đả kích, nếu đổi thành bất kỳ một đối thủ nào khác, e rằng tinh thần đều đã sớm sụp đổ từ lâu rồi, nhưng Nghiêm Nguyên Nghi sau cùng vẫn có thể chống đỡ được, lấy tính cách “thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành” ra để chống đỡ áp lực tâm lý khổng lồ này, và không tiếc đắc tội với cả Hồng môn, tỏ rõ thái độ không khuất phục trước Vương Siêu của mình.

Với tính tình và sự kiên cường này của Nghiêm Nguyên Nghi, tuy là địch nhân nhưng vào lúc cô ta đưa ra quyết định cuối cùng, trong lòng Vương Siêu cũng không nhịn được mà sinh ra một tia hân thưởng với cô gái này. Cho nên trong lời nói của hắn đã lộ ra sự ôn nhu và khen ngợi.

Có điều khen ngợi thì khen ngợi, ôn nhu thì ôn nhu, nhưng khi hạ thủ, Vương Siêu lại không chút mềm lòng, hơn nữa so với bình thường thì còn tàn nhẫn quyết đoán hơn nhiều.

Người giống như hắn, đã nói là muốn giết ai thì tuyệt đối sẽ không rụt rè, sợ đông sợ tây, cho dù là chủ tịch của một nước, được bảo hộ trong thiên quân vạn mã, Vương Siêu cũng sẽ dùng tất cả các biện pháp, dùng tất cả các lực lượng và thủ đoạn để giết chết người đó! Có điều nếu như lần này Nghiêm Nguyên Nghi có thể thoát được sát thủ của Vương Siêu, vậy thì hắn sẽ chân chính coi cô gái có tính cách kiên cường này là đối thủ, giống như là đối với thủ lĩnh GOD vậy.

Đúng như hắn đã nói, “hôm nay chỉ cần Nghiêm Nguyên Nghi cô không chết, tôi sẽ cho cô thời gian, để cô chân chính đứng trước mặt tôi.”

Câu nói này về ý tứ cũng rất vi diệu và đầy ý vị sâu xa, Nghiêm Nguyên Nghi cũng nghe ra rằng: “Thì ra hắn từ trước đến giờ chưa từng coi mình là đối thủ thực sự.”

“Ta chỉ cần hôm nay không chết, sớm muộn gì cũng có một ngày khiến Vương Siêu người phải chiến đấu với ta một trận, xem xem trên thế giới này, ai mới là đệ nhất thiên hạ chân chính!”

Trong lòng Nghiêm Nguyên Nghi dâng lên lòng tin vô cùng vô tận.

Bùm! Tay cô ta nhấc lên, dùng quyền đánh ra, trực tiếp đón đỡ một trảo của Vương Siêu, một quyền này, đánh vào huyệt Lao Cung ở giữa lòng bàn tay của Vương Siêu.

Nghiêm Nguyên Nghi đối diện với một trảo hung ác của Vương Siêu, không hề sợ hãi móng tay sắc bén như lưỡi dao, cổ tay quỳ bí như rắn, cánh tay nặng nề như báng súng thép của hắn, mà không ngờ lại còn trực tiếp dùng một thức “Hỏa trung thủ lật” (lấy hạ đê trong lò sủi) trong Nga Mi truy phong đoản đả, lấy nhanh đánh nhanh, ngạnh phá trảo của Vương Siêu.

Xuất thủ như gió, nhanh như tia chớp, như sao băng đuổi trăng, một quyền này của Nghiêm Nguyên Nghi, bất kể là lực lượng, hay là tốc độ, hay là khí thế, hay là đả pháp đều hoàn toàn khác hẳn với trước kia.

Đổi lại là trước kia, cô ta tuyệt đối không có được cỗ dũng khí này, dám đánh thẳng vào trung tâm trảo của Vương Siêu.

Một thức “hỏa trung thủ lật” của Nga Mi truy phong đoản đả này thực sự là giống như cái tên của nó, đạt tới vận vị độc đáo của hỏa trung thủ lật.

Trảo của Vương Siêu người đánh tới, giống như núi lửa phun trào, lửa đỏ bay loạn, khí thế bùng bùng, trời sập đất nứt, bất kỳ ai thấy cũng phải sợ hãi. Nhưng ta lại không sợ, ta nghênh đón thế lực của người, nhưng lại không liều mạng mà là hỏa trung thủ lật, trong thiên quân vạn mã, lấy thủ cấp của tướng quân.

“Ồ? Giỏi!”

Nghiêm Nguyên Nghi biến hóa trong chớp mắt, không tránh không né, vượt qua khó khăn mà xông lên, đánh thẳng vào huyệt Lao Cung của trảo, Vương Siêu trong lòng không nhịn được mà khen một tiếng.

Cánh tay của hắn đột nhiên cuộn lại, cổ tay thu hồi, cả thân thể giống như bị tay đột nhiên kéo giật lại rồi bắn ra, chưởng tâm mượn lực thân thể, đột nhiên hướng ra ngoài, cũng không tránh không né, trực tiếp đập vào đoản đả tiêm quyền của hỏa trung thủ lật của Nghiêm Nguyên Nghi.

Lòng bàn tay của Vương Siêu vừa đưa ra, thịt ở lòng bàn tay lồi ra, lập tức cứng rắn như thép, biến thành màu xanh đen, giống như là giữa lòng bàn tay đột nhiên có thêm một quả trứng gà lớn bằng thép, đây chính là Mãn nguyên ấn phát kinh trong Tâm ấn quyền.

Âm vang giống như đánh vào da thuộc.

Tiêm quyền của Nghiêm Nguyên Nghi đánh vào quả trứng thép lồi lên ở lòng bàn tay của Vương Siêu, phát ra tiếng trầm muộn giống như là chùy gỗ đánh lên da thuộc, khiến tai người ta nghe thấy phải khó chịu không thôi.

“Đại thủ ấn của hân không ngờ đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa như thế này rồi!”

Một quyền này của Nghiêm Nguyên Nghi tuy đánh trúng lòng bàn tay của Vương Siêu, nhưng cô ta lại không ngờ rằng, quyền ấn của đối phương đã đạt tới mức độ rắn như kim cương, toàn thân trên dưới đều không có một kẽ hở, hỏa trung thủ lật không thu được bất kỳ hiệu quả nào. Ngược lại cổ tay của bản thân cô ta còn bị lực trùng kích kịch liệt khiến cho tê rần, khí huyết không thông.

Lợi dụng sơ hở này, cổ tay Vương Siêu lại vươn ra, lật ngược nắm lấy cổ tay của Nghiêm Nguyên Nghi. Một cái nắm mang theo động tác xé này, nếu như nắm trúng thì khẳng định là cổ tay sẽ bị nghiền nát, cổ tay trong suốt như ngọc này lập tức thành một túi thịt nát.

Nghiêm Nguyên Nghi lập tức rút tay lại, tay kia dựng lên, vẽ thành hạc thủ, dùng thủ pháp cắt mạch của Thiết tảo hoành giang đánh vào đốt khớp xương ở khuỷu của Vương Siêu.

Khuỷu tay của Vương Siêu lật ngược, đột nhiên vòng một cái, vẽ ra một vòng cung như đường pa-ra-bôn, nhẹ nhàng đâm về phía tim của Nghiêm Nguyên Nghi.

Cánh tay đã thu lại của Nghiêm Nguyên Nghi sớm đã bảo vệ trước ngực, đợi khi khuỷu tay Vương Siêu đánh tới ngực thì lại hoành quyền đánh vào khớp khuỷu tay của hân.

Nào ngờ rằng khuỷu tay của Vương Siêu lại xoay tròn, cánh tay bắn ra, trực tiếp dùng một chiêu Thái Cực đơn tiên đánh về phía vai của Nghiêm Nguyên Nghi. Một chiêu khuỷu tay biến thành đơn tiên này đánh ra rất tùy ý nhẹ nhàng, không hề có một dấu hiệu báo trước nào, giống như là từ trong không trung đột nhiên hiện ra vậy. Trong cảm giác của Nghiêm Nguyên Nghi, mấy lần biến hóa này của Vương Siêu giống như là sao sáng chói mắt trên trời, rất khó đoán biết, cho tới một chiêu đơn tiên cuối cùng mới chân chính lộ ra uy thế của nó, giống như thiên thần ném thiên thạch, một cỗ kinh phong khiến người ta phải ngạt thở nổ tung, lỗ tai đau rát, quanh người hoàn toàn bị rung động. Không khí xung quanh giống như biển gầm nổi sóng, chỗ nào cũng là dòng nước chảy xiết, căn bản khó mà bình ổn được thân hình.

407. Chương 396: Quyền Pháp Của Tiên Nhân (2)

Vào lúc này, cô ta lập tức cảm thấy được sự nguy hiểm mãnh liệt, bằng vào kinh nghiệm lâm địch thân kinh bách chiến và trạng thái tinh thần vừa đột phá áp lực của mình, Nghiêm Nguyên Nghi vội vàng lui bước, chân xoải ra một bước, vai lật ra ngoài, giống như tiên hạc tung cách, khó lắm mới tránh được một kích đơn tiên khiến vai của phải nát bấy này.

Roẹt!

Một mảnh áo to bị xé rách, Nghiêm Nguyên Nghi đồng thời cảm thấy đầu vai đau đứt nóng rát.

Không cần nhìn cô ta cũng biết, mình tuy né được đơn tiên quét đánh, nhưng sau khi đơn tiên đập một cái, biến hóa tiếp theo là kéo ngang thì lại không né được, bả bàn tay của quét qua vai, mang theo một mảnh áo của mình, đồng thời da cũng bị xé rách.

Có điều khiến cô ta cảm thấy may mắn là lần này mình vẫn né được, chỉ bị thương ở da, không bị thương tới xương và cơ bắp, nếu không lực chiến đấu sẽ yếu đi, vậy thì hôm nay cô ta chắc chắn sẽ phải chết tại

đây.

Một quyền đầu giống như con thoi, ba rẽ bốn ngoặt, đột nhiên bạo kích, trực tiếp nện vào lưng của Vương Siêu. Sự mãnh liệt, nhanh mạnh của quyền thể khiến người ta phải cảm thán không thôi.

Thái tổ trưởng quyền bí thủ, thất tinh thể, thần quyền thể!

Triệu Quang Vinh đã động rồi, tuyệt đỉnh cao thủ mất trí nhớ đã lâu này cuối cùng cũng xuất thủ tấn công Vương Siêu.

Nghiêm Nguyên Nghi vừa cùng Vương Siêu giao thủ, người qua ta lại, nhanh tới mức mắt còn không kịp chớp. Triệu Quang Vinh ở bên cạnh, cũng phát huy ra thực lực của cao thủ tuyệt đỉnh, cảm thấy Nghiêm Nguyên Nghi gặp nguy hiểm, vào lúc nghìn cân treo sợi tóc đột nhiên đánh ra thần quyền, vây Ngụy cứu Triệu, đánh vào lưng của Vương Siêu, giảm bớt áp lực cho Nghiêm Nguyên Nghi.

Với sự miễn cảm hiện tại Vương Siêu, toàn thân trên dưới không chỗ nào là như không có mắt, trên tới trời, dưới xuống đất, bốn phương tám hướng không chỗ nào là không phát giác ra, đánh trước mặt hay đánh sau lưng đối với hắn mà nói thì chẳng khác gì nhau, ở trước mặt hắn thì không có gì được coi là đánh lên cả.

Không có sự đánh lên nào mà hắn không cảm thấy được.

Cho nên đối với một quyền này của Triệu Quang Vinh, Vương Siêu ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, hông vặn một cái, chân hướng về phía trước, thân thể mạnh mẽ lùi ra sau, hai cánh tay nhô ra, giống như dao cầu, hợp ở giữa, vừa hay tiếp được một kích thần quyền của Triệu Quang Vinh.

Đây là một thức “khai đao trát thảo” (vung đao cắt cỏ) lăng lệ trong Bát quái chưởng, khi Vương Siêu xoay lưng lại, chính là muốn dùng một chiêu này để phế bỏ triệt để cánh tay của Triệu Quang Vinh.

Vương Siêu mấy lần động thủ, chiêu nào chiêu nấy nếu không lấy mạng người ta, thì cũng là muốn đoạn căn toái cốt, tàn nhẫn ngoan độc không thương xót.

Có điều đây cũng là điều mà hắn phải làm, đã muốn giết Nghiêm Nguyên Nghi ngay trong đại sảnh Hồng môn, vậy thì khẳng định là phải tốc chiến tốc quyết, dùng thế sét đánh không kịp bưng tay, nếu không càng kéo dài thời gian thì bản thân hắn càng gặp nguy hiểm.

Kết quả tốt nhất chính là trong tam chiêu lưỡng thức giết chết Nghiêm Nguyên Nghi, sau đó ung dung mà đi. Với thân pháp của hắn, nếu muốn đi, trong đám người của Hồng môn có mặt ở đây không có ai có thể cản được, thậm chí ngay cả chéo áo của hắn cũng không ai có thể không chạm tới được. Cho dù là súng của Trình Sơn Minh cũng vô dụng, vả lại, Trình Sơn Minh cũng không nhất định sẽ động súng hạ sát thủ với Vương Siêu.

Có điều Nghiêm Nguyên Nghi, Triệu Sơn Minh hai cao thủ này liên hợp cũng không hề dễ đối phó. Cho dù với thực lực hiện tại của Vương Siêu, lập thế bất bại thì khẳng định là có thể, nhưng muốn giết chết hai người này thì e rằng phải xem vào cơ biến lâm trường như thế nào. Huống chi còn có đôi phu thê song tu Bảo đan Tậ Phiên Phiên và Kỷ Phù Trần ở bên cạnh.

Tuy nói đôi phu thê này là song tu Bảo đan, cũng chẳng khác nào là “giả đan”. Nhưng thể lực, lực lượng và tốc độ của họ cũng không thể coi thường.

Vương Siêu hiện tại dùng một chiêu “khai đao trát thảo” chùn lấy cánh tay Triệu Quang Minh, còn có rất nhiều hậu chiêu nối tiếp nhau, chỉ cần Triệu Quang Vinh ứng phó không tốt, cho dù hắn có lợi hại hơn đi chăng nữa cũng phải táng mạng tại đương trường.

Tuy Triệu Quang Vinh là cao thủ cấp bậc Đan kinh, nhưng Vương Siêu lại chính là cao thủ đệ nhất thiên hạ.

“Hãy!”

Thần quyền thể của Triệu Quang bị hai cánh tay như dao cầu của Vương Siêu kẹp lấy, đột nhiên thổ khí quát lớn, dưới chân đá ra hai cước, tay còn lại phản quyền, miết ra quyền ấn sơn hình.

Quyền ấn giống như chữ sơn (núi) này vừa miết ra, Triệu Quang Vinh cũng đột nhiên đánh ra ba quyền liên tục.

Ba quyền này vừa phát động, quyền ý trào dâng, giống như ở bình địa đột nhiên nhô lên ba toàn núi cao muốn chọc thủng trời xanh, quyền kinh rít lên nối liền không dứt.

“Ngũ bộ hoạt Hoa Sơn!”

Sát chiêu lăng lệ nhất trong Thái Tổ trường quyền.

Đây là “Ngũ bộ đoạt Hoa Sơn” trong Thái Tổ trường quyền, giống như “Hỏa lý tài liên” trong Thông bối triệt quyền của thủ lĩnh GOD, đã không thuộc quyền của nhân gian mà là quyền của tiên nhân.

Tương truyền năm đó Tổng Thái Tổ Triệu Khuông Dẫn xin Trần Truyền lão tổ dạy cho mình đạo trường sinh và võ thuật. Trần Truyền lão tổ đã làm mẫu quyền pháp, dùng cả toàn Hoa Sơn làm vật cược, cùng Tổng Thái Tổ đánh một ván cờ, khi đang chiến đấu trên bàn cờ, đột nhiên đi năm bước, dùng sát thủ lăng lệ trăm sát Tổng Thái Tổ, thắng cả tòa Hoa Sơn.

Sau khi Tổng Thái Tổ quay về, đem toàn bộ ý cảnh dung nhập vào quyền pháp, thế nên trong Thái Tổ Trường quyền mới có một chiêu “Ngũ bộ đoạt Hoa Sơn” kinh thiên động địa này.

Thiên hạ là của người, Hoa Sơn là của ta.

Ngũ bộ đoạt Hoa Sơn chính là chiêu pháp của tiên nhân.

Triệu Quang Vinh đột ngột đánh ra lưỡng bộ tam quyền, thực sự giống như đỉnh núi Hoa Sơn chọc thủng trời xanh, cho dù là Vương Siêu có nhú chặt mày, tựa hồ như vẫn có cảm giác khó có thể khống chế được cục diện.

Không phải là hắn không đỡ được một chiêu Ngũ bộ đoạt Hoa Sơn này, mà là một chiêu này của Triệu Quang Vinh vừa đánh ra, hắn đã không thể trong thoáng chốc đánh bị thương hoặc là đánh chết Triệu Quang Vinh nữa rồi.

Hơn nữa lúc này Nghiêm Nguyên Nghi cũng đã kịp điều chỉnh lại được, thân thể lao lên trước, giáp kích về phía hắn. Quyền tuy chưa động, nhưng Vương Siêu cảm thấy quyền ý của đối phương đã bay lượn trên dưới, tập trung vào rất nhiều chỗ yếu hại trên thân mình.

Đồng nhân đả huyết thủ của Nghiêm Nguyên Nghi tinh diệu tuyệt luân, hiện tại nắm được cơ hội, lập tức kéo người lại, coi Vương Siêu là đồng nhân để đả kích.

“Hô!”

Vào lúc khẩn yếu quan đầu này, Vương Siêu rốt cục cũng tung ra đòn sát thủ của mình.

Miệng hắn há ra, một âm tiết trực tiếp được phun ra, một chữ “hô” này vừa thoát ra khỏi miệng, giống như khiến tai người ta cảm thấy một cỗ thanh âm nặng nề như núi, óc trong đầu bị thanh âm làm cho chấn động. Tần xuất của cỗ thanh âm này ép cho đầu người ta nặng nề giống như muốn nôn mửa. Đồng thời có một cỗ khí huyết khí nhộn nhạo trào ra.

Một âm tiết “hô” này của Vương Siêu được phun ra, không những thanh âm quái dị, nặng nề, có khí huyết tinh đậm đặc mà lượng khí tức được phun ra cũng lớn vô cùng.

Một tiếng này là ngũ tạng, đặc biệt là lực phổi, lực ruột, lực cổ họng, lực lưỡi của hắn trong nhất thời toàn bộ bạo phát ra hết, huyết dịch trong cơ thể dâng trào kịch liệt, một lượng lớn nhiệt khí trong cơ thể bốc hơi, theo một chữ “hô” này mà phun ra, một luồng khí trắng đậm đặc đến mức có động ở trong miệng giống như phi kiếm đột nhiên bay ra, đâm thẳng vào mi tâm của Triệu Quang Vinh.

Khi thiếu niên họ Vũ Văn đánh Bát Quái chương, vận dụng nội bộ toàn thân, phun khí kịch liệt, lúc đánh tới cuối cùng, trong mũi có hai luồng hơi nước màu trắng, huyết dài liên tục, phi thường chấn động.

Nhưng một chiêu phun chữ này hiện tại của Vương Siêu, bách khí theo miệng bay ra so với Vũ Văn thì có thể nói là đậm đặc, có động, nhanh chóng hơn cả trăm lần, thực sự giống như một số kiếm tiên cổ đại mà tư liệu lịch sử và tiểu thuyết miêu tả, khi miệng há ra, bạch quang lóe lên, đầu của địch nhân đã rơi xuống đất.

Thể lực, thủ đoạn hiện tại của Vương Siêu kỳ thực đã giống như tiên nhân thời cổ đại. Hiện tại chân ngôn chữ “hồ” này, dùng lực của nội tạng, phổi, cổ họng, huyết dịch sôi sục, chấn nhiếp tâm thần người ta, trong mấy bước phun khí giết người, chính là nguyên hình miệng phun bạch quang giết người của kiếm tiên thời cổ đại. Loại thủ đoạn này cũng chỉ có hạng cao thủ đệ nhất thiên hạ như hắn mới có thể sử dụng ra được mà thôi.

408. Chương 397: Đùng Khóc, Đùng Khóc (1)

Người có sức thở mạnh một chút, phun ra một hơi, có thể thổi tắt ngọn nến ở ngoài hai ba bước.

Loại cao thủ quyền pháp luyện tới nội tạng, một hơi thở từ trong miệng phun ra, có thể đưa khí bay xa tới mấy trượng.

Còn cao thủ Hóa kinh, luyện tới thể hô hấp, một khi vận công phủ toàn thân, huyết dịch trong người, mồ hôi bốc lên, nhiệt khí bốc hơi, khiến người ta cảm thấy giống như là một lò lửa lớn, trong mũi của bọn họ phun mạnh khí ra, ma sát với khí lưu và không khí, sẽ giống như là hai luồng bạch khí thực thể bắn ra, mang theo tiếng rít của không khí liên miên nghe rất kinh tâm động phách, giống như là quỷ khóc thần gào vậy.

Cao thủ Hóa kinh phun khí, trong vòng hai bước, nếu phun lên mặt vậy thì giống như là đánh một quyền nhẹ, đủ để có thể khiến người ta cảm thấy xây xẩm mặt mày. Giống như hồng công (công phu rồng) của Vinh Tiểu Long, tại học viện dã chiến Tây Nam, như một tiếng sét đánh, chấn nhiếp hơn ngàn học viên, rồi ung dung bỏ đi.

Cho dù là như vậy, trong miệng phun khí vẫn không cảm thấy có gì quỷ dị.

Võ công đạt tới Đan kinh, thể lực biến đổi, đột nhiên gia tăng, tố chất thân thể được đề cao lên rất nhiều, lực của ngũ tạng toàn bộ được khai phá, lực phổi lớn tới kinh người. Lúc này, phun khí mới lộ ra được uy lực chân chính của nó. Há miệng phun khí liền giống như sét đánh, trong năm ba bước, có thể khiến người ta phải ngã gục, so với bom khí cũng chẳng kém bao nhiêu.

Giống như công phu thanh đả của Vương Siêu, Ba Lập Minh, một khi phun khí, làm nổ bay một trảng hán nặng hai trăm cân cũng không có vấn đề. Trực tiếp phun lên mặt người khác thì cũng giống như dùng thiết chùy bình thường để đánh.

Đương nhiên, loại đả kích này đối với cao thủ mà nói thì không tính là gì, còn lâu mới bằng kinh nát bia vỡ đá của quyền đầu trên tay. Cho nên công phu thanh đả cũng chỉ có thể dùng để tạo bất ngờ chứ cũng chẳng có công dụng gì lớn, khi động thủ chân chính thì còn lâu mới bằng quyền cước.

Nhưng Vương Siêu tham ngộ đại thủ ấn, chân ngôn của Yoga, lại tham khảo chú giải Thiếu Lâm tẩy tủy kinh quyền phổ của Bạch Ngọc Phong, đã thấm nhuần được diệu dụng của chân ngôn, sau cùng lĩnh ngộ ra bí quyết thanh đả phát ra âm tiết “hồ” này.

Phát ra âm tiết này, ngoại trừ chấn nhiếp tâm thần của người ta ra, càng quan trọng hơn là vận dụng lực của yết hầu, thu thập khí thổ tức lại với nhau, giống như là tên bắn ra.

Kỳ thực, đây cũng là một loại phát kinh của quyền pháp, thể lực của con người có mạnh hơn nữa, nếu không thể phát kinh, cũng không thể đánh ra, vậy thì không thể phát huy được uy lực của nó. Cùng một đạo lý, khí tức phun ra của con người có lớn hơn nữa, nếu không thu thập lại được với nhau, thì cũng vô dụng.

Phát âm chữ “hồ” hiện tại của Vương Siêu, chính là thu khí tức phun ra của mình lại thành một khối. Một khi phát âm, khí tức sẽ bắn ra, bạch quang lóe lên, có thể trong vòng năm ba bước, giống như mũi kiếm đâm vào người, lực xuyên thấu cực kỳ mạnh, y như phi kiếm của người tu đạo cổ đại.

Kỳ thực phi kiếm của người tu đạo cổ đại cũng là lợi dụng loại khí lực thổ tức này để cách không đả thương người, đâm vào mắt, chỗ yếu hại của người ta chứ không phải là kiếm thật do sắt thép chế thành.

Sở dĩ gọi là phi kiếm là bởi vì trong năm bước, phổi thuộc kim, khí lưu phun ra, chủ yếu là dựa vào hô hấp của phổi để phát lực. Với cảnh giới của Vương Siêu, một khi thổ khí, một luồng bạch tuyến lóe lên, dịch nhân sẽ chết, người cổ đại nhìn thấy sẽ cho rằng là kiếm tiên. Còn kiểu chém người ngoài ngàn dặm thì chỉ

là được thần thánh hóa lên mà thôi. Chính như người cổ đại luyện quyền tu đạo, luyện tới gân cốt lõi mình, lão bách tính sẽ cho rằng là có thể phát ra sấm thực sự, luyện tới đạp cương bộ đấu, người ta sẽ cho rằng là có thể hô phong hoán vũ thật sự. Thậm chí có thể lừa dối Hoàng Đế để trở thành quốc sư cũng chưa biết chừng.

Dạng thể lực đả phá hư không, kiến thần bất phôi này của Vương Siêu. Lượng hô hấp trước đây khi phun ra khí chỉ có thể tạo ra tác dụng nổ tung, chấn vỡ màng nhĩ, làm bị thương mắt của người ta. Nhưng hiện tại dùng chân ngón để phát lực phun khí, lại có thể gom khí lưu vào một chỗ, trong vòng năm ba bước chọc thủng da thịt của người ta.

Nói cách khác, chính là chẳng khác nào hấn đột nhiên có thêm một thanh kiếm.

Niệm một chữ “hô”, sau khi phát ra âm tiết này, thể lực của hấn không hề tăng mạnh, nhưng uy lực động thủ lại tăng lên nhiều, đây là bởi vì sự tinh diệu của đả pháp. Trước đây là thủ đả, cước đả, hiện tại lại là thanh, khí cùng đả. Đây cũng là sự tinh diệu của đả pháp.

Có điều phát ra âm này cũng rất làm tổn thương tới não, hét lên một tiếng, đầu óc của người ta sẽ như nổ tung. Dùng nhiều rất dễ biến thành ngu ngốc, cũng không phải là thứ tốt lành gì.

Thủ đoạn đả pháp này, Vương Siêu vốn là muốn giữ kín không để lộ ra, ý đồ muốn dùng đối phó với vị cao thủ thần cấp thủ lĩnh GOD trong đạo hội Vô đạo. Nhưng tình hình hiện tại đang rất nguy ngập, không thể không lấy ra dùng.

Quyền pháp của Triệu Quang Vinh sau khi bị mất trí, không ngờ còn có thể tăng cao, một phát đánh ra Ngũ bộ đoạt Hoa Sơn có tiên khí nhất, mãnh liệt nhất trong Thái Tổ trường quyền.

Ngũ hổ đoạt Hoa Sơn vừa được đánh ra, Nghiêm Nguyên Nghi liền công kích ở đằng sau, còn có người trong Hồng môn đang nhìn chăm chăm, Vương Siêu cũng không thể không nghiêm trận chờ đợi, thi triển bản lĩnh giữ nhà của mình.

Triệu Quang Vinh vốn cũng không tin là thổ tức âm tiết của Vương Siêu có thể đánh ra hiệu quả giống như kiếm thật.

Hấn cũng là nhất đại tông sư quyền pháp, tuy đã mất trí nhớ, nhưng những thứ như quyền lý, bản năng vẫn in sâu trong đầu của mình, biết rằng trong một số quyền pháp có hô hấp pháp, còn có công phu rèn luyện phun khí phát kinh gì đó, có điều loại công phu này có luyện cũng chẳng có tác dụng gì, còn lâu mới bằng quyền cước thực sự.

Có điều hấn lại không ngờ rằng, trên thế giới lại có loại người như Vương Siêu, thực sự có thể phun khí đả thương người.

Toàn thân của hấn có thể chống đỡ được sự đả kích của vũ khí, nhưng lại không cản được một chiêu này giống như là cắt thép này của Vương Siêu.

Trong cảm giác của hấn, cổ khí thể phát âm thổ khí này của Vương Siêu lãng lệ phi thường, cho dù không thể thực sự xuyên qua da thịt của người ta giống như kiếm thật, làm bị thương tới xương đầu của hấn, nhưng nếu bị kích trúng, cũng khẳng định là có thể phá vỡ thần kinh não bộ của hấn.

Đặc biệt là chỗ ở giữa mi tâm, tục xưng đây chính là ấn đường, là bộ vị yếu hại nhất và cũng là quan trọng nhất của con người, cũng là nơi mà dây thần kinh giao nhau, một khi bị đánh trúng, lập tức ngất đi, thậm chí còn dẫn tới tử vong.

Nếu là người khác dùng cánh tay đánh vào ấn đường của hấn, hấn có rất nhiều loại phương pháp để chặn lại, có thể chặn tay, có thể gạt ngang, có thể chọn cầm nã, nhưng hiện tại Vương Siêu lại dùng công phu thanh đả phun khí tức, không giống như cánh tay, căn bản là không thể chặn được.

Cho nên, hấn chỉ đành né tránh.

Dưới trạng thái đang so đấu giằng co bằng quyền cước, Vương Siêu đột nhiên thanh đả, khiến Triệu Quang Vinh phải tránh né theo bản năng.

Triệu Quang Vinh nghiêng mạnh đầu sang bên, thân thể ngã ra sau, cước bộ miết sát xuống đất. Liên tiếp miết sát hai lần, tay áp xuống dưới, cong ngược khuỷu tay, chặn trước ngực, sau đó trượt xuống dưới, đầu lại hướng lên trên. Giống như một con lợn rừng ôm gốc cây mà ăn, bên trong thân thể phát ra tiếng rỗng đầy dã tình và nặng nề, phi thường hung mãnh, trong lúc né tránh lại ngằm mang sát cơ, lộ ra kỹ nghệ tinh diệu của mình.

Thái Tổ trường quyền “Dã trư cung thụ” (lợn rừng ôm cây).

Phụt.

Thanh đả của Vương Siêu bị Triệu Quang Vinh né được, bạch khí phun ra đánh lên đất, phát ra một tiếng phụt, sau đó tan ra không thấy đâu. Thảm hồng trải trên mặt đất bị bạch khí đánh lên trên, lông nhung bay lá tả, không ngờ lại giống như một bị một cái kéo sắc bén cắt qua, có thể thấy sự sắc bén của phát âm thổ tức này của Vương Siêu.

Tuy thổ tức của Vương Siêu không đánh trúng Triệu Quang Vinh, đối phương đã tránh được, còn thi triển ra “dã trư cung thụ” để phản kích. Nhưng dẫu sao thì cái tránh né này cũng giúp Vương Siêu thắng được một ít thời gian.

Vương Siêu quay người lại, cánh tay chống ngang, đối diện với đả huyết thủ đang thượng hạ truy phong của Nghiêm Nguyên Nghi. Hắn không hề có ý né tránh mà trực tiếp bỏ giả giữ thật, kiên cường sử dụng “bàn lan” trong Thái Cực, giống như nước Trường Giang trút xuống, mạnh mẽ ngăn cản.

Rầm rầm rầm!

Vương Siêu vận “bàn lan” của khuỷu tay để đỡ đòn của Nghiêm Nguyên Nghi, không ngờ khiến cho cô gái võ công tuyệt đỉnh này phải bị bức lui mấy bước.

“Lực lượng lớn thật!”

Nghiêm Nguyên Nghi vừa bị đẩy lùi, trong lòng kinh hãi. Vừa rồi Vương Siêu chỉ đơn giản lắc khuỷu tay một cái, lập tức bóng khuỷu tay giống như núi, bài không ép xuống, đụng vào cánh tay của cô ta, chân lập tức đứng không vững, cho dù muốn ổn định lại cũng không được.

Vừa ép lui Nghiêm Nguyên Nghi, Vương Siêu ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, ngay lập tức động thân theo quán tính, lật người đầm một phát, xé rách không khí, trực tiếp xuất hiện trên cái đầu đang cong lên của Triệu Quang Vinh.

Một đầm này của Vương Siêu chọn đúng lúc khi vừa đẩy lui Nghiêm Nguyên Nghi, đánh vào Triệu Quang Vinh, bước chân bay lượn, chọn trúng khe hở quan trọng nhất.

“Không tốt!”

Triệu Quang Vinh vừa thi triển “Ngũ bộ đoạt Hoa Sơn”, vốn muốn phát uy một chút, nhưng uy chưa phát được mà ngược lại còn bị Vương Siêu thanh đả thổ tức khiến cho phải khổ sở tránh né, tuy rất nhanh liền điều chỉnh lại được, dùng “dã trư cung thụ” để hóa giải và phản kích, nhưng thân thể vừa cong lên liền bị Vương Siêu đầm luôn một quyền phủ đầu.

Một đầm này của Vương Siêu tuy không phải là Phiên thiên ấn, nhưng cũng cương mãnh vô cùng, đừng nói là dã trư cung thụ của Triệu Quang Vinh là một con dã trư, cho dù là một con voi cũng bị hắn đầm chết.

Đặc biệt là trong quyền thế từ trên đập xuống, còn lay động mờ hồ, mang theo túy ý, khiến người ta khó có thể nhìn rõ.

Chẳng còn cách nào khác, thân thể của Triệu Quang Vinh đành dừng thế uốn cong, hơi xoay tròn một cái, cả người giống như một quả bóng lớn, trơn trượt vô cùng, từ trong khe hở của một đầm của Vương Siêu lách ra đầy hung hiểm.

Triệu Quang Vinh từ sau khi mất đi ký ức, lòng không tạp niệm, quyền pháp không ngờ lại tinh tiến, đạt tới mức độ đại khí hào hùng và tiểu xảo lừa lướt cùng tồn tại, không ngờ lại hết lần này đến lần khác từ trong tay Vương Siêu mà thoát ra.

Thân pháp “sư tử cổn cầu” (sư tử lặn bóng) vừa rồi đã dùng đến đỉnh điểm, vi diệu tuyệt luân. Cho dù bản thân hắn cũng phải đặc ý phi thường, giống như một người họa sĩ cao minh vẽ ra được một bức tranh mà mình bình sinh đặc ý nhất.

Người luyện võ khi thi triển ra một chiêu công phu mà mình bình sinh đặc ý nhất, cũng luôn đặc ý như vậy.

“Một chiêu thân pháp này của ta, thực sự là thi triển xảo diệu vô cùng.”

Nhưng, sự đặc ý trong lòng của Triệu Quang Vinh chỉ kéo dài được trong nháy mắt, sau khi hắn vừa đặc ý, lại cảm thấy dưới chân bốc lên một trận gió, giống như là núi lửa ở dưới lòng đất đang vận động, trời lên, sau đó đột nhiên nổ tung.

Vương Siêu vào lúc hắn dùng thân pháp để lách tránh đã nhấc chân lên.

Một cái nhấc chân này, tạo cho người ta một loại cảm giác rất chậm, nhưng lại nhanh đến nỗi không nhìn rõ được, giống như là đã nhấc lên, nhưng lại giống như là chưa nhấc, khiến người ta như ở trong sương mù, ít nhất thì trong cảm giác của Triệu Quang Vinh cũng là như vậy.

409. Chương 397: Đùng Khóc, Đùng Khóc (2)

Thối pháp của Triệu Quang Vinh là bàn công “Tước địa long” trong Thái Tổ trường quyền, nhấc chân không cao, nhưng nhanh như sấm, tiên phát chế nhân. Thường thường là khi người khác nhấc chân lên đá, hắn đã chặn lại trước, đá gãy xương đùi, xương đầu gối, xương ống đồng của người đó.

“Lần này, đối phương không ngờ đã để ta nắm được quỹ tích nhấc chân của hắn, xem ra là sự mất cảm của hắn chậm hơn ta một bậc.” Khi Triệu Quang Vinh chặn được một cước này, trong lòng dâng lên một ý nghĩ mừng vui, nhưng sau đó lại cảm thấy không đúng: “Không thể nào! Với thân thủ của đối phương, ngay cả Ngũ bộ đoạt Hoa Sơn của ta cũng có thể đánh ép xuống được, sao lại có thể nhấc chân chậm tới mức để ta dễ dàng nắm được quỹ tích!”

Nhưng, sự phát hiện này đã chậm rồi.

Trong lúc hắn vừa nhấc chân lên cản, chân của Vương Siêu đột nhiên nhoáng lên, giống như là bóng dưng xuất hiện vô số hoa sen trắng, dùng một loại tốc độ căn bản là không thể nắm bắt được vẽ ra một đường cong hình hoa sen, đập lên chân Triệu Quang Vinh.

Thối pháp bộ bộ sinh liên.

Thối pháp tuyệt đỉnh.

Bốp! Rắc rắc! Rắc rắc!

Triệu Quang Vinh còn chưa kịp dừng thế chân của mình lại thì đã va chạm với chân của Vương Siêu.

Chân của hai người đá nhau không hề cao, đều ở dưới đầu gối, nhưng lần va chạm này, kinh phong lập tức bộc phát, lực lượng trên chân chấn lên mặt đất, thảm màu đỏ dày cộp lập tức bị chấn cho rách tan, toàn bộ đều cuốn lên, khắp trời đều là những mảnh thảm rách, đồng thời trong đó còn xen lẫn mảnh xương vỡ và tiếng rên.

Những mảnh xương vỡ này tất nhiên là của Triệu Quang Vinh, tiếng rên cũng là từ trong miệng hắn phát ra.

Thối pháp “bộ bộ sinh liên” của Vương Siêu dùng ngón chân để kết ấn, bao gồm cả rất nhiều các loại thủ ấn như “Thai quyền ấn”, “Mãn nguyên ấn”, “Sư tử ấn”, “Nhật luân ấn”, bàn chân và ngón chân của hắn co lại, giống như quyền đầu của người ta, so với tất cả các loại thối pháp khác thì đều tinh diệu hơn nhiều.

Thối pháp bình thường, cho dù là dùng ngón chân phát lực, những cũng chỉ là bắt chước các loại thảo hình kiểu chân hạc hay là chân gà, linh hoạt thì linh hoạt thật, nhưng còn lâu mới tinh diệu và có lực như kết xuất thủ ấn.

Có thể nói, chiêu thối pháp “Bộ bộ sinh liên” này của Vương Siêu là thối pháp tuyệt đỉnh đệ nhất thiên hạ, căn bản không phải là thứ mà Triệu Quang Vinh có thể bắt chước được.

Lần va chạm này, Triệu Quang Vinh lập tức phải chịu thiệt lớn, bị một chân của Vương Siêu đuổi dài ra, trước tiên điểm lên cơ thịt trên chân hắn, khiến hắn tê rần, sau đó đột nhiên liên tục đá ra, toàn bộ đều đánh trúng khớp xương trên chân, lập tức toàn bộ xương cốt đều tổn thương, da thịt bên ngoài thì nát bấy hết.

Sau đó, lòng bàn chân của Vương Siêu lại hơi nhấc lên, khớp xương chân đột nhiên xoay tròn, nghiêng hình xoắn ốc, nghiêng đè, đánh ra.

Không ngờ lại dùng chân thi triển ra “Phiên thiên ấn”!

Gót chân, khớp xương chân của Vương Siêu xoay tròn, linh hoạt giống như cổ tay, đơn giản là chân và tay của hắn không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Rầm rầm rầm.

Vương Siêu dùng chân thi triển “Phiên thiên ấn” đánh ra, đá trúng vào vai của Triệu Quang Vinh đang rùn người xuống, thân thể to lớn của hắn đột nhiên bay ra ngoài, đập vào sa lông rồi nện lên tường, bức tường đồng thời cũng bị vỡ ra một cái lỗ, các thiết bị cao cấp ở bên trên toàn bộ đều rơi xuống, lộ ra kết cấu gỗ ghè đầy xi măng cốt thép ở bên trong.

Cả người Triệu Quang Vinh dính vào tường rồi trượt xuống, toàn thân đều là bụi phấn và những mảng thâm bị rách, miệng thổ huyết như diên, ánh mắt trong con ngươi đã tán loạn, rất rõ ràng, hắn sau khi trúng một cước “Bộ bộ sinh liên” của Vương Siêu đã triệt để bị phế rồi.

Cao thủ thuyết đỉnh này, đại cao thủ đã luyện Thái Tổ trường quyền tới Đan kinh, một đời hiển hách, tựa hồ như rốt cuộc cũng đã đi tới điểm cuối của cuộc đời.

Quyền pháp của Vương quá lợi hại, chiêu nào chiêu nấy đều là sát thủ. Năm trước hắn vừa đã phá hư không, thể lực tuy mạnh mẽ, nhưng vẫn thập phần cố kỵ Nghiêm Nguyên Nghi và Triệu Quang Vinh liên thủ. Nhưng hiệu tại, đã qua một khoảng thời gian dài như vậy, đả pháp của hắn càng lúc càng tinh diệu, đặc biệt là sau hai lần giao thủ với thủ lĩnh GOD, càng giúp hắn lĩnh ngộ ra không ít thứ.

Càng khiến hắn tăng thêm khí thế chính là, hắn có danh hiệu cao thủ đệ nhất thiên hạ, mang theo sự uy nghiêm này, khiến quyền pháp của hắn càng tăng thêm phần cương mãnh và lăng lệ, không ai địch nổi.

“Dừng tay! Dừng tay!”

Đúng vào lúc một cước “Phiên thiên ấn” của Vương Siêu đá bay đại cao thủ Triệu Quang Vinh này, một giọng nói ôn nhu vô cùng vội vã vang lên, trong thanh âm này, hai bàn tay nhẵn nhụi tới cực điểm, mang theo khí tức thơm ngát, nhanh như thiểm điện, cầm nã về phía Vương Siêu.

Thanh âm rất ôn nhu, tay cũng rất thơm, nhưng động tác lại mang theo sự tàn nhẫn vô cùng, hai cánh tay đan xen trên dưới, mang theo thủ đoạn tóm, kéo, bẻ xương, cắt gân.

Là đôi phu thê song tu trong Hồng môn cuối cùng cũng động thủ rồi.

Người động thủ về phía Vương Siêu là cô gái Tạ Phiên Phiên.

Cô gái này vừa ra tay, chính là Hồng quyền đại cầm nã tàn nhẫn, không lưu thủ một chút nào, có điều ở trước mặt Vương Siêu, cô ta cũng không dám lưu thủ, chỉ đành dùng toàn lực để đối phó.

Vừa rồi Vương Siêu, Nghiêm Nguyên Nghi, Triệu Quang Vinh ba người giao thủ nhanh như điện xẹt. Hai phu thê bọn họ đứng ở gần nhất, tuy lập tức có phản ứng, muốn xông lên ngăn cản, nhưng kinh phong mãnh liệt khi Vương Siêu vừa xuất thủ đã khiến đôi phu phu này phải do dự.

Hành gia vừa xuất thủ là biết có giỏi hay không. Phu phụ Tạ Phiên Phiên, Kỷ Phù Trần cũng là người thông minh, trảo đầu tiên của Vương Siêu vừa đánh ra, nhìn uy thế đó, bọn họ đã biết là mình khó có thể ngăn cản được, không hổ là phong phạm và công lực của cao thủ đệ nhất thiên hạ.

Nhưng, đúng vào lúc bọn họ đang do dự, trong đầu vừa xoay chuyển mấy ý nghĩ, không ngờ thắng phụ đã phân, thực sự là quá nhanh.

Triệu Quang Vinh thoáng chốc đã bị đá bay, hiện trường thất linh bát toái, biến thành một mảng bừa bãi.

Phu phụ Kỷ Phù Trần, Tạ Phiên Phiên vốn cho rằng Nghiêm Nguyên Nghi, Triệu Quang Vinh hai người là cao thủ tuyệt đỉnh, năm đó cũng từng có uy danh hiển hách, là quyền sư có tư cách cao, danh gia đều biết đến tên.

Cho dù Vương Siêu hiện tại danh tiếng thịnh vượng như mặt trời giữa trưa, là đệ nhất thiên hạ, nhưng phải đối phó với hai người này thì e rằng cho dù là đủ sức thì cũng thuyết đối không thể trong nhất thời bán hội là có thể phân thắng phụ.

Thậm chí, phu phụ bọn họ còn nảy sinh ý nghĩ rằng, khi nào Vương Siêu rơi vào thế hạ phong, thì sẽ xông lên ngăn cản Nghiêm Nguyên Nghi và Triệu Quang Vinh.

Dẫu sao thì cũng là lấy một địch hai, Vương Siêu anh đơn đối đơn, trong thiên hạ không có ai là đối thủ của anh, nhưng một khi phải đối địch với hai người thì khác hẳn, song quyền nan địch tứ thủ mà.

Nhưng bọn họ ngàn vạn lần không ngờ rằng, thắng phụ không những được phân nhanh như vậy, hơn nữa Vương Siêu còn chiếm ưu thế tuyệt đối.

“Thiên hạ đệ nhất chung quy vẫn là thiên hạ đệ nhất.”

Khi hai phu phụ bọn họ trong lòng dâng lên ý nghĩ này, bọn họ cũng không nhận được mà động thủ. Tổng hội Hồng môn không phải là nơi để đánh nhau, càng quan trọng hơn là, hai người có mặt ở đây đều có thân phận hiển hách, một người là lãnh tụ Đường môn, một người là tướng quân của quốc nội. Nếu như thực sự ở tổng hội Hồng môn phân sống chết, vậy thì đối diện với bọn họ là một sự phiền phức lớn vô cùng.

Lần này nguyên nhân khiến tổng hội Hồng môn đáp ứng để Vương Siêu và Nghiêm Nguyên Nghi hòa đàm cũng là ý vào Hồng môn của mình có thể lực lớn. Nếu như Vương Siêu và Nghiêm Nguyên Nghi hai người hòa đàm thành công, vậy thì uy vọng của Hồng môn sẽ tăng lên nhiều, tiếp theo đó khi tới đại hội Võ đạo, dưới tình huống của bang hội liên minh người Hoa trên toàn thế giới càng chiếm được tiện nghi.

Anh là cao thủ đệ nhất thiên hạ, cô là tướng quân quốc nội, cũng đều phải tiếp nhận sự hòa giải của Hồng môn chúng tôi, nể mặt Hồng môn chúng tôi.

Đương nhiên, đây cũng là một ý tứ ẩn hàm.

Có điều bọn họ không ngờ rằng, Vương Siêu và Nghiêm Nguyên Nghi đều là hạng người không sợ trời không sợ đất, một khi hòa đàm không được liền khai chiến luôn.

Hiện tại họ đang chiến đấu với nhau, hơn nữa còn làm tử thương người, nếu không ngăn trở thì tuyệt đối không ăn nói được với người ta.

Cho nên lúc này, phu phụ Tạ Phiên Phiên, Kỷ Phù Trần cuối cùng cũng xuất thủ. Tạ Phiên Phiên sử ra một thức Hồng quyền đại cầm nã, công kích về phía Vương Siêu, còn nam tử tuấn mỹ Kỷ Phù Trần thì dùng Tử ngọc chùy của Hồng quyền để tách rời, bổ, chặn, kéo, ngăn cản Nghiêm Nguyên Nghi.

Phu phụ hai người can ngăn rất công bằng, một người cản một người, không hề vậy công riêng một ai.

“Ừ!”

Vương Siêu liên tục thi triển tuyệt chiêu, từ chân ngón thổ khí thuật, bộ bộ sinh liên, không chiêu nào là không toàn lực ứng phó, cuối cùng cũng đá bay được Triệu Quang Vinh, đang muốn quay lại giết chết Nghiêm Nguyên Nghi thì lại phát hiện Tạ Phiên Phiên đang dùng cầm nã để công kích mình, mà Nghiêm Nguyên Nghi thì bị Kỷ Phù Trần cản lại.

“Vương Siêu! Vương Siêu!”

Nghiêm Nguyên Nghi thấy Triệu Quang Vinh không ngờ bị Vương Siêu một cước đá bay, sau đó thổ huyết như điên liền biết rằng hắn đã tiêu rồi. Trong lòng đột nhiên lạnh toát, thâm hối hận vì mình hôm nay mang theo quá ít người. Cẩn chặt rằng thầm nhắc tên của Vương Siêu hai lượt, tựa hồ như muốn khắc cái tên này vào sâu trong tâm linh của mình, đời đời kiếp kiếp coi hắn là đối thủ của mình!

Đối diện với Kỷ Phù Trần dùng Tử ngọc chùy để ngăn cản mình, Nghiêm Nguyên Nghi tay khê lướt một vòng, cước bộ giống như khiêu vũ, nhẹ nhàng thối lui hai bước, đột nhiên ra tay, đánh vào lưng thận của Kỷ Phù Trần.

Kỷ Phù Trần bất kể là thể lực, đấu pháp, tâm trí đều kém Nghiêm Nguyên Nghi rất nhiều, đối mặt với chiêu thức ấy, tất nhiên không dám đón đỡ, hông vặn một cái, lách sang bên.

“Nguyên Nghi, dừng tay!” Đồng thời vào lúc tránh né, nam tử này lo lắng hét lên.

Nhưng Nghiêm Nguyên Nghi lại không hề để ý đến lời của hắn, có điều cũng không động thủ nữa. Mà đột nhiên thân hình bay ra sau, dùng cước bộ nhanh tới mức liền thành một hàng chạy như điên ra khỏi đại sảnh.

Cô ta không ngờ lại đi rồi.

Truy phong đoàn đả của cô ta vốn chính là dùng thân pháp làm sở trường, hơn nữa với võ công của cô ta, ở đây tuy không thiếu cao thủ, nhưng lại không có ai là Đan kinh, cho nên cô ta đột nhiên phát kinh chạy như điên, trong trường không có một ai có thể ngăn cản!

“Chỉ cần lần này không chết, ta sẽ chân chính đứng trước mặt hắn!”

Nghiêm Nguyên Nghi đột nhiên bỏ chạy không phải là ngẫu nhiên, trong lòng cô ta vẫn nhớ kỹ câu nói của Vương Siêu vừa rồi, “hôm nay cô không chết, tôi sẽ cho cô thời gian, để cô chân chính đứng trước mặt tôi.”

Cho nên cô ta bất kể là như thế nào đều phải thoát được sát thủ của Vương Siêu lần này.

Vừa rồi cô ta dưới áp lực to lớn cuối cùng đã có đột phá về tinh thần, giống như là đốn ngộ vậy, trạng thái tinh thần là một phiên không linh, tinh khí thần luyện thành một mảng.

Đối với tình huống này, cô ta tự mình biết rất rõ ràng đó là hiện tượng đã có đột phá.

Chỉ cần cho cô ta thời gian, để cô ta phẩm vị tường tận, khẳng định sẽ đem cảnh giới quyền pháp của mình đề thăng thêm một bậc, đạt tới cảnh giới vô cùng kỳ diệu. Thậm chí nói không chừng còn có thể là cảnh giới giống như Vương Siêu.

410. Chương 397: Đùng Khóc, Đùng Khóc (3)

“Muốn đi ư...”

Vương Siêu đối diện với cằm nã của Tạ Phiên Phiên, không hề hoàn thủ, chỉ nhẹ nhàng nhấc tay lên một cái, một chiêu Bát Quái chưởng xoay tròn, giống như đẩy nhẹ một cái, vừa hay xoay trên cánh tay của Tạ Phiên Phiên rồi đẩy xuống.

Tạ Phiên Phiên trúng một cái đẩy này, toàn thân lập tức bất ổn, cước bộ xoay tròn, cả người cũng xoay tròn theo, suýt nữa thì ngã xuống, vội vàng xoạc chân ra ổn định lại thân thể của mình.

Vốn vốn võ công của Tạ Phiên Phiên, tuy tiến vào Đan kinh, nhưng đả pháp, tâm trí đều có khe hở rất lớn, trong một chiêu này của Vương Siêu, hoàn toàn có thể phá đi cằm nã của cô ta, đánh cho cô ta trọng thương.

Có điều đối phương cũng là hảo tâm khuyên can, lại thêm Vương Siêu động thủ trong tổng hội Hồng môn, tuy là vạn bất đắc dĩ, nhưng cũng đã rất không nể mặt người ta rồi, nếu còn đả thương người thêm, vậy thì chuyện này sẽ rất khó ăn nói. Cho nên chỉ dùng Bát Quái chưởng nhẹ nhàng đẩy xuống một cái, khiến cho cô gái này đứng không vững, tạm thời không thể công kích tiếp được.

Sau khi đẩy Tạ Phiên Phiên ra, cước bộ của Vương Siêu điểm một cái, bộ pháp được thi triển ra toàn bộ, cơ hồ như là như ngón chân chạm đất một cái là bật ra xa cả mười mét, vội vã lao về phía trước, theo sát phương hướng mà Nghiêm Nguyên Nghi đã chạy đi.

Thân pháp của hắn nhanh vô cùng, hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của người khác. Cao thủ có mặt ở đây còn căn không được Nghiêm Nguyên Nghi, cho nên cũng đừng hòng cản được hắn.

Cơ hồ như không tới mấy giây, hắn đã ra khỏi đảm sảnh của Hồng môn cùng với bậc thềm rộng rãi ở đằng trước.

Sau khi thân thể của hắn đi ra khỏi toàn nhà tổng hội Hồng môn này, Tạ Phiên Phiên, Kỷ Phù Trần và mấy đại lão của Hồng môn mới ra được khỏi cửa, đuổi theo về phía trước.

“Nhanh quá!”

“Không cần nổi!”

“Ngay cả mắt cũng không nhìn rõ, chỉ cảm thấy gió tạt qua một cái là người đã đi mất rồi.”

“Đây chính là thực lực của cao thủ đệ nhất thiên hạ ư? Lợi hại quá!”

“Quả thực là thành tiên rồi!”

“Thân pháp của Nghiêm Nguyên Nghi cũng nhanh! Không biết Vương Siêu có đuổi được không!”

” Đuổi tận giết tuyệt... tàn nhẫn quá!”

“Ài!”

Một số đại lão Hồng môn trong lòng nặng trĩu,

Vừa rồi Vương Siêu và Nghiêm Nguyên Nghi đã đấu giao thủ, sau đó bỏ đi, đích xác là rất nhanh, khi mọi người có mặt tại trường phản ứng lại thì đã không có chuyện gì rồi.

Đừng nói là cao thủ cấp bậc Đan kinh, chỉ là cao thủ Hóa kinh giao chiến thôi cũng đã hiếm thấy rồi. Người có mặt trong trường thấy cảnh đánh nhau này đều thâm hô quá đã, đồng thời trong lòng cũng chấn kinh. Trong nhất thời đều quên cả mình đang ở trong tổng hội Hồng môn.

Vù vù!

Nghiêm Nguyên Nghi cấp tốc chạy đi, gió tạt bên tai kịch liệt đến mức xé rách cả áo của cô ta, tốc độ của lần chạy điên cuồng này đã vượt quá cả cực hạn, cũng là tốc độ nhanh nhất của cô ta.

Nhưng, tuy là cực hạn của cô ta, nhưng lại vẫn không kéo dài được cự ly với Vương Siêu.

Hai người đã chạy tới bờ biển của Honolulu.

Cự ly càng kéo càng gần, Nghiêm Nguyên Nghi cũng nghe thấy rất rõ ràng tiếng sồn soạt mà Vương Siêu đang tới gần tạo ra, giống như tiếng bước chân của tử thần vậy.

Trong khoảnh khắc sau khi chạy mười mấy dặm, Nghiêm Nguyên Nghi cuối cùng cũng biết được rằng mình không thể né tránh sự truy kích của Vương Siêu. Thế là, trên bờ cát giống như là hoàng kim này, đối diện với biển rộng xanh thẳm, cô ta đột nhiên quay người lại, đối diện với Vương Siêu, bày ra thủ thế.

Cô ta muốn liều mạng rồi!

Liều mạng quyết chiến với Vương Siêu một trận!

Cô ta đã thực sự đã bị bức tới tuyệt cảnh.

“Nguyên Nghi, cô muốn động thủ ư?”

Thấy Nghiêm Nguyên Nghi dừng lại, đối mặt với mình, chân đứng hình chữ bát, hai tay bảo vệ trước ngực, bày ra thủ thế chính tông, Vương Siêu cũng dừng người lại, nhìn cô gái kiên cường tới cực điểm ở trước mặt.

“Anh động thủ đi.”

Nghiêm Nguyên Nghi nhìn Vương Siêu, kỳ lạ là trên mặt không hề có vẻ phẫn nộ, lo lắng, sợ hãi mà lại rất bình tĩnh, không hề lộ ra một chút tâm tình nào.

Cô ta cũng biết, hiện tại đơn độc đối diện với dạng địch nhân cường đại như Vương Siêu, bất kỳ một chút tình tự nào cũng đủ để trí mạng, chỉ có bình tĩnh, không để ý tới sinh tử may ra mới có thể thoát được một kiếp này.

Thế là, trong sát na này, cô ta vứt bỏ hết tất cả ân oán trong dĩ vãng, không để bất kỳ một điều gì ở trong lòng. “Cô có gì muốn nói không?” Vương Siêu chưa động thủ, lạnh lẽ nhìn Nghiêm Nguyên Nghi, ôn nhu hỏi một câu.

Nghiêm Nguyên Nghi nhìn chằm chằm vào Vương Siêu, mắt chớp chớp, cũng trả lời rất bình tĩnh: “Vương Siêu, nếu như không tính đến việc chúng ta là địch nhân mà nói, anh đích xác là một người quang minh lỗi lạc, có đại khí. Tôi nhiều lần truy sát, bủa vây anh, mà anh và người ta động thủ, trước giờ đều chỉ đơn độc một mình, không dùng âm mưu quỷ kế. Điểm này, tôi cũng rất bội phục. Anh là một người phát huy võ đạo tới thuần túy, không có bất kỳ thứ gì pha tạp ở bên trong. Chẳng trách Đường Tử Trần lại hết lòng với anh như vậy. Tôi nghĩ nếu như chúng ta không phải là địch nhân, tôi cũng sẽ rất hân thưởng anh.”

Những lời nói này của Nghiêm Nguyên Nghi, đã hoàn toàn thay đổi thần thái trước kia, trong vẻ bình tĩnh lại mang theo sự bội phục.

Sau khi cô ta vứt bỏ tất cả ân oán, cuối cùng cũng bắt đầu chính thức nhìn nhận Vương Siêu, trong giây phút này, hình tượng của Vương Siêu ở trong lòng cô ta cũng đã thay đổi rất nhiều.

“Tôi cũng luôn cảm thấy cô rất khá, cho nên tôi mới nói hôm nay nếu cô có thể không chết, tôi sẽ cho cô thời gian, để cô chân chính đứng trước mặt tôi. Cô có tính tình thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành, điểm này, tôi cũng rất hân thưởng cô.” Trong mắt Vương Siêu không có một chút sát cơ nào.

“Ừ, động thủ đi.” Nghiêm Nguyên Nghi gật đầu.

“Được!”

Vương Siêu chỉ nói một chữ rồi đột nhiên bước lên trước một bước, tay vận hình xoắn ốc, giậm chân, đánh ra một quyền như sấm sét vào ngực Nghiêm Nguyên Nghi. Một chiêu này rất đơn giản, nhưng dưới lực đánh của Vương Siêu, cát trên mặt đất toàn bộ đều cuộn lên, tụ lại rồi bao bọc cả người Nghiêm Nguyên Nghi.

Nghiêm Nguyên Nghi mất hơi khép lại, né sang một bên, cánh tay như đao, chém ra một vết rách không khí, chặt vào cánh tay của Vương Siêu. Dùng chặt để phá đập, đồng thời, tay kia của cô ta giấu ở hông, trong một chốc này, đột nhiên hiện ra, ngoặt cong một cái, xuất hiện ở phía dưới nách Vương Siêu, kinh lực đánh thẳng vào tâm tạng.

“Toàn tâm đấy!”

Đặc biệt là một chiêu này của cô ta, không ngờ lại thuận theo thế gió, đẩy tay rất nhẹ nhàng, nhưng lại như buồm căng thuận gió, có ý cảnh “thuyền nhẹ vượt qua ngàn biển lớn”.

Truy phong đoản đả! Nghiêm Nguyên Nghi lần này thuận gió xuất thủ, tựa hồ như dung nhập quyền của mình vào trong gió, dung nhập vào trong trời đất.

Quyền này thực sự giống như là một cơn gió mát, không bóng không hình, nhưng lại lấy đi tính mạng của người ta. Quyền pháp của cô ta, lại có đột phá! Không ngờ lại sử ra vận vị trước giờ chưa từng có này.

Ánh mắt của Vương Siêu rất lạnh lẽ! Tay chọc lên trên, chuyển đập thành gạt, ngạnh tiếp một chém của Nghiêm Nguyên Nghi, tay kia không biết từ lúc nào đã co về dưới nách, lòng bàn tay nhô ra, vừa hay đỡ được toàn tâm đả của Nghiêm Nguyên Nghi, đồng thời lại nhắc chân lên.

Nghiêm Nguyên Nghi cấp tốc lui ra sau.

Sự mất cảm của cô ta phát hiện được cả bốn phương tám hướng, Vương Siêu hơi nhắc chân, cô ta biết được rằng Triệu Quang Vinh vừa rồi đã chết ở dưới cái chân chân thần kỳ này, cô ta đương nhiên cũng biết mình nên làm gì, đó chính là trước tiên phải né tránh, không đối đầu phương có cơ hội đá ra.

Cô ta nhắm rất chuẩn, thói pháp của Vương Siêu, căn bản là không thể đỡ được, một khi đỡ, sẽ có cước thứ nhất rồi cước thứ hai, liên miên bất tuyệt. Nếu không đỡ tất nhiên là sẽ không có cước nào cả.

Quả nhiên, một cước này của Vương Siêu liền không được đá ra, mà lại giẫm chầm lên trước, tay lật lên trên, quyền ẩn cự đại bao trùm cả thân thể Nghiêm Nguyên Nghi.

Lại là “Phiên thiên ấn”.

Hai mắt Nghiêm Nguyên Nghi lóe sáng, không ngờ lại đột nhiên va chạm, vận khuỷu tay trầm xuống đánh vào bụng dưới của Vương Siêu, đầu cũng co lại, không ngờ là dùng thế lưỡng bại câu thương, người muốn mạng của ta, ta muốn người trọng thương.

Cô ta không ngờ càng đánh càng hăng, không hề có một chút sợ hãi nào đối với Vương Siêu, cũng không hề cố kỵ lực lượng của hắn.

“Rầm!”

Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu không hề bổ xuống đầu của cô ta mà đột nhiên trầm xuống, ép lên khuỷu tay của cô ta, căn cản cách đánh lưỡng bại câu thương này.

Chiêu này đã chấn cho khí huyết toàn thân của Nghiêm Nguyên Nghi phải tê dại.

Thế nhưng Nghiêm Nguyên Nghi lại không chút do dự, hai quyền vừa tách ra, lập tức lại trên đánh vào ấn đường, dưới đánh vào lưng thận của Vương Siêu.

Song thủ quyền ấn của Vương Siêu không phản kích, mà lại gơ lòng bàn tay lại đỡ, cho dù Nghiêm Nguyên Nghi đánh thế nào hắn cũng đều đỡ lấy. Thủy chung đều rất hời hợt, nhưng lực phản chấn của mỗi chiêu lại trầm trọng đến dọa người.

Hai người quyền tới quyền đi, trong nháy mắt đã công kích qua lại mấy chục lần, trong đó không có bất kỳ một đả pháp kinh hiểm nào, nhưng Nghiêm Nguyên Nghi lại phải chịu một áp lực càng lúc càng lớn.

Bởi vì quyền chưởng của cô ta mỗi lần va chạm với thân thể của Vương Siêu, khí huyết trong thân thể của cô ta lại bị chấn cho tê rần, có chút ứ đọng.

Đây rõ ràng là Vương Siêu đã hoàn toàn khống chế cục diện, không cho cô ta có một chút cơ hội phản kích.

Đây là biểu hiện của một cười có công phu cao hơn mấy bậc, hời hợt thông dong, nhưng lại không cho đối phương một chút cơ hội nào, bất kể là giả dụ như thế nào cũng vô ích, chỉ có thể từ từ mà chết.

“Cứ tiếp tục đánh như thế này thì không ổn! lửa chậm chín cá, lột kén rút tơ, mình sớm muộn gì cũng bị hắn đánh chết!” Nghiêm Nguyên Nghi trong lòng xoay chuyển như điện, cố nghĩ đối sách.

Nhưng, khi ý niệm trong đầu cô ta vừa động, Vương Siêu tựa hồ như đã phát giác ra cô ta đang phân tâm, đột nhiên toàn thân bật lên cao! Thủ chưởng biến thành không lộ, hai tay đột nhiên xoắn vào nhau, một thức triển đấu của Long xà hợp kích hoàn toàn bao phủ cả người Nghiêm Nguyên Nghi.

Lần này, hiển nhiên là Vương Siêu đã dùng toàn lực rồi.

Nghiêm Nguyên Nghi không kịp phòng bị, đột nhiên song chưởng chặn ngang để đỡ, nhưng lực lượng không bằng Vương Siêu, lại thêm lúc chiến đã bị lực phản chấn làm cho khí huyết toàn thân ứ đọng, đã có chút hư nhược, bị Vương Siêu bắt được, đột nhiên dùng lực vặn một cái.

Rắc rắc, hai cánh tay ngọc của cô ta thoáng chốc đã bị vặn đứt, mềm oặt rũ xuống, trong lòng lạnh toát, biết mình đã không còn cơ hội, cho nên không động thủ nữa.

Thân thể của Vương Siêu tiến gần cô ta, cũng không tiến thêm một bước để hạ thủ giết người. Nhưng Nghiêm Nguyên Nghi lại có một loại cảm giác, Vương Siêu sẽ không lưu thủ.

“Thật sự muốn biết cảnh giới tiếp theo của quyền pháp có tư vị gì... đáng tiếc, không có cơ hội nữa rồi...” Nghiêm Nguyên Nghi nhìn Vương Siêu ở trước mặt mình, đột nhiên, hai hàng lệ trong từ trong mắt chảy ra.

“Đừng khóc, đừng khóc. Cô đã tận lực rồi.” Vương Siêu không ngờ lại đưa tay ra, lau đi nước mắt trên mặt Nghiêm Nguyên Nghi.

“Sau khi giết tôi, anh hãy mang thi thể của tôi về nước.” Nghiêm Nguyên Nghi nhắm hai mắt lại.

“Được.” Giọng nói của Vương Siêu trở nên nhỏ đến mức không thể nghe rõ, tay đang đặt trên mặt Nghiêm Nguyên Nghi đột nhiên ấn lên mi tâm của cô ta.

Chỉ nhẹ nhàng ấn một cái, một tiếng rắc rắc rất nhỏ vang lên, mắt Nghiêm Nguyên Nghi tối sầm, không còn tri giác ngã xuống

411. Chương 398: Ngạnh Sấm (1)

Rầm!

Sau khi hai mắt Nghiêm Nguyên Nghi tối sầm, thân thể không chống đỡ được nữa, giống như một cây lao thẳng đổ không còn chút sinh cơ ngã xuống, da thịt vốn trắng nõn như ngọc trên mặt hiện lên một chấm đỏ thẫm, rõ ràng là đã mất đi ý thức, không về nạp được khí huyết trong thân thể, cao thủ Bảo đan như cô ta, toàn thân vừa ngủ đông liền giống như giao long phục ở Hoàng Tuyền, một khi huyết dịch sôi trào, lập tức giống như rồng vươn lên chín tầng trời, hiện tại lại ở trong tình huống không khống chế được thân mình, trong Quyển kinh có một thuật ngữ kinh điển nhất để diễn tả điều này, đó chính là tán công.

Tay Vương Siêu nhẹ nhàng giang ra, quơ xuống dưới, vừa vặn ôm lấy eo Nghiêm Nguyên Nghi, nhẹ nhàng ôm cô gái đã từng là địch nhân của mình đây, không để cô ta phải ngã lên cát vàng.

Thân thể của Nghiêm Nguyên Nghi cũng không tính là cao, cũng không tính là nhỏ nhắn xinh xắn, thân hình trung đẳng, so với Vương Siêu thì hơi thấp hơn một chút, có điều Vương Siêu ôm cô ta trong tay lại vô cùng nhẹ nhàng, giống như là đang ôm một vật vô trọng lượng. Với lực cánh tay của Vương Siêu, có thể nhắc một con voi, ôm Nghiêm Nguyên Nghi thì đúng là quá dễ dàng.

Sau khi ôm lấy Nghiêm Nguyên Nghi, Vương Siêu dùng một tay cởi áo ngoài của mình ra, trùm lên người Nghiêm Nguyên Nghi. Bởi vì mảng áo lớn trên vai Nghiêm Nguyên Nghi đã bị ung chảo quyền của hắc xé rách, mang theo vết thương dính máu, rất không dễ nhìn, Vương Siêu đã đáp ứng với cô gái kiên cường này là sẽ đưa cô ta về quốc nội, vậy thì nhất định phải thực thiện lời hứa.

Tuy rằng cô gái này và mình hết lần này đến lần khác đều đối địch nhau, hơn nữa cô ta còn không tiếc thủ đoạn để bắt mình, nhưng Vương Siêu hiện giờ đã không còn để tâm đến chuyện này nữa rồi, ngược lại còn phi thường hân thưởng tính cách thà làm ngọc nát chứ không làm ngọc lành của cô gái này.

Dưới áp lực cường đại của mình, cô ta vẫn không khuất phục, hơn nữa vào thời điểm mấu chốt nhất còn có đột phá, người với tâm trí, nghị lực như cô ta đúng là rồng phượng trong loài người, hiếm có trên thế gian. Người như vậy, đặc biệt còn là người Hoa, lại là con gái, Vương Siêu từ sâu trong thâm tâm thực sự không mong muốn cô ta phải chết trên tay mình. Cho nên hắc mới cho cô ấy một cơ hội, nhưng cô ta lại không nắm bắt được.

Một vị cao thủ tuyệt đại muốn đập phá hư không, trở thành thần cấp, ngoại trừ bản thân phải có đại trí tuệ, đại nghị lực, đại quyết tâm ra thì còn cần phải có vận khí.

Cái này cũng giống như tỉ võ giao thủ vậy, năm phần thực lực, năm phần vận khí.

“Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên... Có điều cô đã không còn phiền não nữa rồi, không còn phiền não cũng tốt mà, đi một cái là trăm sự đều hết. Còn đôi tay của tôi không biết còn phải dính bao nhiêu máu tanh nữa đây. Ài...” Vương Siêu ôm Nghiêm Nguyên Nghi vào lòng, trùm áo ngoài của mình lên người cô ta rồi lại nhìn lên mặt cô gái này cảm thán.

Lúc này, sắc mặt Nghiêm Nguyên Nghi đã thôi đỏ rực như hoa hồng, rõ ràng là khí huyết quy về trầm tịch, nhưng lại không còn trong suốt giống như lúc trước mà lại trong trắng có đỏ, kiểu điểm như hoa, vô cùng sống động, da thịt cũng có độ co giãn, tựa hồ như đều tốt hơn trước kia, giống như là đang ngủ rất bình thản vậy, khiến người ta cảm thấy hồ hấp như có như không. Vương Siêu biết rằng, phạm là cao thủ Đan đạo tuyệt đỉnh đều là như vậy. Dung mạo sẽ không biến hóa, đây cũng là sự khác biệt giữa người và chân tiên, người mà đem khí huyết gom lại thành đại đan thì đã là chân tiên rồi.

Tay Vương Siêu nhanh như điện xẹt xoa bóp một lượt trên cánh tay của Nghiêm Nguyên Nghi, chỉ nghe thấy tiếng khớp xương kêu rắc rắc vang lên, cánh tay của Nghiêm Nguyên Nghi vốn cứng ngắc đã khôi phục

lại như bình thường, đây là Vương Siêu đã vận dùng công phu xoa bóp của đại thủ ấn yoga sông Hằng để nối lại xương cánh tay của Nghiêm Nguyên Nghi đã bị mình bẻ gãy.

Thủ pháp của Vương Siêu tinh xảo dị thường, ám kinh nhu công tuyệt không chê vào đâu được, cho dù là bác sĩ khoa chỉnh hình khéo tay nhất, dùng thiết bị tiên tiến nhất để chỉnh lại cũng không bằng được một phần mười cách tiếp xương của Vương Siêu. Nếu Vương Siêu đi làm bác sĩ khoa chỉnh hình, khẳng định sẽ là người có y thuật tốt nhất thiên hạ.

Việc tiếp theo chính là phải đối diện với hậu quả của chuyện này.

Khi Vương Siêu tới Honolulu đã là buổi đêm, tuy khung cảnh vẫn rực rỡ, nhưng hiện tại trên bãi cát của bờ biển lại vẫn có chút tăm tối. Gió lạnh thổi vi vu, sóng biển đập dềnh, cây muối ở bờ biển kêu xào xạc, khung cảnh vô cùng trữ tình.

Nhưng khi Vương Siêu ôm Nghiêm Nguyên Nghi dậy, giúp cô ta tiếp lại xương cánh tay xong thì xung quanh đã đầy là người.

Những người này, tất nhiên là những Hồng môn đại lão đã dùng tốc độ nhanh nhất để đuổi tới.

Trong Hồng môn đại lão, đều là những người luyện võ có quyền pháp cao thâm, thân pháp cực nhanh, trong đó cũng không thiếu những cao thủ Hóa kinh, tuy không đuổi kịp tốc độ của Vương Siêu và Nghiêm Nguyên Nghi, nhưng hai người đã giao thủ nhiều hiệp, sau đó lại còn dừng lại một lúc, cho nên những người này cũng lục đục đuổi theo đến nơi.

Những người này nhìn cảnh Vương Siêu ôm Nghiêm Nguyên Nghi, trong lòng trầm xuống, giống như là rơi vào vực sâu vạn trượng.

Thế là sắc mặt của bọn họ ai ai cũng âm trầm, trong bờ biển tối mịt đặc biệt tăng thêm một tầng nhan sắc, ai ai cũng giống như là dạ xoa từ dưới biển bò lên.

Vương Siêu bị bọn họ vây ở giữa, nhưng không nói gì, vẫn lặng lẽ trầm mặc, bầu không khí yên ắng đến nặng nề.

“Vương Siêu, hi vọng anh có thể cho Hồng môn chúng tôi một cái công đạo.”

Vào lúc này, phu phụ Tạ Phiên Phiên, Kỷ Phù Trần từ trong hàng người bước ra, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng, rất rõ ràng là đang cố gắng nén cơn phẫn nộ ở trong lòng.

Tuy sự tình đã tới mức không thể vẫn hồi lại được nữa, dưới tình hình chuyển biến bất ngờ, chuyện hỗn loạn ở phía sau ào ào ập đến, ác liệt tới cực điểm. Những đại lão Hồng môn này đã sản sinh ra một ấn tượng vô cùng bất hảo đối với cường thế của Vương Siêu, đều hận không thể lập tức phát tác, nhưng thanh danh cao thủ đệ nhất thiên hạ của Vương Siêu cho dù đặt ở bất kỳ nơi nào thì cũng không có ai dám kinh vọng động mà phát tác.

Đặc biệt là thế lực của Đường môn ở sau lưng Vương Siêu, còn có một cao thủ tuyệt đỉnh Đường Tử Trần, càng quan trọng hơn là, ngoại trừ Đường Tử Trần ra, một nhân vật thần bí Ba Lập Minh ở trong đó cũng phi thường khủng bố.

Những đại lão Hồng môn này đều là người có tin tức cực kỳ linh thông. Thế lực của Đường môn mạnh như vậy, cao thủ tuyệt đỉnh nhiều như vậy, một khi giết Vương Siêu tại đây, nhất định sẽ dẫn tới sự trả đũa cường liệt.

Các đại lão có mặt ở đây, không có ai là không biết sự lợi hại của nữ nhân Đường Tử Trần này.

Huống chi, người ở mặt tại trường cho dù cùng xông lên, muốn giết được Vương Siêu, e rằng cũng phải trả một cái giá rất thảm. Không chết hơn một nửa lớn, trong thương một nửa nhỏ thì quả thực là không thể.

Cao thủ Hồng môn vây Vương Siêu rất nhiều. Trong đó Triều Dương Thủ Lục Thủ Dương là cao thủ Hóa kinh, ngoại trừ người này ra, còn có bảy tám người hô hấp kéo dài, khung xương nhô cao, da thịt toàn thân hơi đen xạm, mạch lạc thô bạo.

Rất rõ ràng, những người đang vận công phu này, cũng đều là nhân vật cấp bậc Hóa kinh hoặc là Âm kinh đỉnh phong. Hồng môn toàn thế giới có bao lớn? Cả Châu Âu chỉ có hơn hai mươi nơi có thể lực của Hồng môn, nhưng một nước Mỹ lại có hơn chục nơi, mỗi nơi đều có một chư hầu một phương tọa trấn.

Rất rõ ràng, có mặt ở đây đều là chư hầu một phương chứ không phải là một đám tiểu lâu la. Thực sự là đúng với câu nói cao thủ như mây.

Tuy trong Hồng môn cao thủ Bão đạn rất ít, cơ hồ là không có. Tạ Phiên Phiên, Kỷ Phù Trần chỉ được coi là “giả đạn”. Nhưng lực lượng trung tầng thì lại vô cùng hùng hậu, gần như là bằng tiểu đội Luân Hồi.

Nếu nói tiểu đội Luân Hồi là đội ngũ mạnh nhất thiên hạ, vậy thì cao thủ Hồng môn tụ tập tại đây, đủ để có thể cùng tiểu đội Luân Hồi tranh phong!

Đối với sự vây công của nhiều người như vậy, cho dù Vương Siêu là cao thủ đệ nhất thiên hạ cũng phải chịu kết cục nuốt hận.

Có điều nếu hiện tại hắn muốn đi thì không ai có thể ngăn cản được. Cho dù là một tay phải bé Nghiêm Nguyên Nghi thì cũng không ai ngăn nổi.

Bởi vì những cao thủ Hồng môn có mặt tại đây, không phải là đại bộ đội có súng thật đạn thật.

Đây là Honolulu của nước Mỹ, là thắng địa du lịch nổi tiếng nhất, lại thêm nước Mỹ cũng rất trọng thị đối với tổng hội Hồng môn, cho nên giám sát rất nghiêm mật, khẳng định sẽ không để cho tổng hội Hồng môn có quân đội vũ trang tư nhân lớn. Có điều tổng hội Hồng môn cao thủ như mây, cũng cần bản không cần phải có lượng vũ khí súng ống lớn làm gì.

Có thể nói, nếu như hiện tại tổng hội Hồng môn gây bạo động tại Honolulu, bằng vào thủ đoạn ám sát, công phu chiến đấu trên đường phố, có rất nhiều cao thủ trong đó, việc trước tiên tiêu diệt cơ quan chính phủ, sở cảnh sát cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Có điều hiện tại phải đối diện với cao thủ như Vương Siêu, sự yếu kém khi không có quân đội có quy mô lớn bao vây liên lộ ra ngoài.

Trong lúc đang ở trong thế giằng co, ánh mắt của các đại lão đều chiếu lên người Trình Sơn Minh. Tử đạn của vị “Bắc Mỹ thương vương” này từ trước đến giờ chưa từng lưu lại một người sống nào, cho dù là cao thủ có lợi hại thế nào đi chăng nữa cũng phải chết dưới tử đạn của ông ta, chỉ cần ông ta động súng, khả năng giữ được Vương Siêu lại là rất lớn.

Có điều lúc này Trình Sơn Minh lại chưa động súng, hai mắt nhắm hờ, râu trên mặt không ngừng rung rung, sợi nào sợi này dựng đứng cả lên, giống như con nhím đang bị kinh hãi, điều này đã lộ ra hết sự mâu thuẫn trong lòng ông ta.

“Vương Siêu sư phụ, chuyện lần này đã không thể vãn hồi được nữa rồi, hi vọng anh có thể cho chúng tôi một cái công đạo. Anh và Tuấn Hoa là bằng hữu sinh tử chi giao, hẳn ta vì chuyện của lần này đã phải tổn rất nhiều công sức, chính là để hòa giải anh và Nghiêm Nguyên Nghi, hiện tại...”

Giọng nói của Tạ Phiên Phiên vẫn ôn nhu như cũ, nhưng bên trong lại mang theo một tia bi phẫn. Nghiêm Nguyên Nghi và cô ta cũng từng là bạn bè, hiện tại gặp nông nỗi này, cô ta cũng đau lòng vô cùng.

“Tôi lần này đã thiếu Hồng môn các người một cái nhân tình, chuyện lần này, các vị có mặt ở đây đều thấy rõ ràng. Mọi người đều là người luyện võ, tên đã đặt lên cung, không thể không bắn ra, nói chung, tất cả hậu quả đều do tôi gánh chịu, đây là vì giữa tôi là Nghiêm Nguyên Nghi đã kết ân oán, không liên quan gì tới tổng hội Hồng môn của các người, thân thể của Nghiêm Nguyên Nghi tôi cũng phải mang đi, tới lúc đó phản ứng của quốc nội tất nhiên sẽ chuyển hết lên người tôi. Có điều các người nếu cho rằng vì chuyện lần này mà uy vọng của Hồng môn bị tổn hại, vậy thì tôi cũng không còn gì để nói. Nói chung thì chuyện này cũng khó mà nói được ai đúng ai sai. Các người nếu vây công tôi thì cũng là chuyện đương nhiên, tôi cũng chỉ bỏ đi mà thôi, tuyệt sẽ không đả thương bất kỳ một ai trong số các vị có mặt ở đây. Tuyệt đỉnh cao thủ võ thuật chết trong tay tôi cũng nhiều lắm rồi, tuy nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ, nhưng hôm nay tôi thật sự không muốn giết người nữa...”

412. Chương 398: Ngạnh Sấm (2)

Những lời nói này cũng hấn không cương ngạnh cũng không cao ngạo. Nhưng ý tứ biểu đạt bên trong rất rõ ràng: Ân oán lần này của hấn và Nghiêm Nguyên Nghi, như tên đã lên dây, không thể không bắn. Nghiêm Nguyên Nghi là cao thủ tuyệt đỉnh, không chịu mềm yếu, hấn là cao thủ đệ nhất thiên hạ, càng không chịu thỏa hiệp, đã nói là làm. Các vị cho rằng tôi đã phá hỏng uy vọng của Hồng môn, mặc dù tới giết tôi, nhưng tôi sẽ không đả thương các vị, chỉ tránh né mà đi thôi. Tôi đã muốn đi, trong thiên hạ không có bất kỳ một ai có thể cản được.

Tuy những lời nói này của hấn không hề cương ngạnh, cũng không có vẻ căng thẳng, nhưng cao thủ Hồng môn có mặt ở đây, chừ hầu một phương đều cảm thấy khí chất uy nghiêm của vị cao thủ tuyệt đỉnh này.

“Từ lúc này Hồng môn và Vương Siêu thế bất lưỡng lập...”

Kỷ Phù Trần cũng không chịu thua, có điều cũng không động thủ ngay mà chỉ ném ra một câu nói mạnh mẽ đầy khí phách.

Câu nói này vừa được thốt ra, vẻ mặt của những người có mặt tại đây đều đột nhiên biến đổi, càng tăng thêm khí thế vô cùng. Một câu nói này của hấn đã triệt để biểu lộ rằng Hồng môn và Vương Siêu không còn bất kỳ khả năng có thể hợp tác nào, cũng chính là nói, lần này trên đại hội Võ đạo, Hồng môn tất sẽ dùng toàn lực để đối phó Vương Siêu, thậm chí là cả Đường môn.

“Hồng môn các vị là long đầu trong người Hoa ở hải ngoại, tất nhiên phải có sự uy nghiêm của mình, cái này cũng giống như tôi và Nghiêm Nguyên Nghi vậy. Song phương đều không có khả năng lui bước, chỉ lui một bước thôi, uy tín sẽ mất hết, Hồng môn các vị trong mấy trăm năm trước phải đối diện với sức mạnh của cả một nước Thanh triều mà còn chưa từng khuất phục, sáu bảy mươi năm trước phải đối diện với cả một nước Nhật Bản cũng chưa từng khuất phục, gần mấy chục năm, đối với sự ức hiếp của các chủng tộc da đen, da trắng trên toàn thế giới cũng chưa từng cúi đầu, hôm nay tất nhiên là không thể khuất phục với chỉ một mình cao thủ đệ nhất thiên hạ như tôi. Nếu muốn giết tôi, thì cứ dựa vào bản lĩnh mà ra tay đi. Tôi vẫn giữ câu đó, hôm nay sẽ không giết bất kỳ một ai trong số các vị, còn sau này, vậy thì mỗi người đành phải dựa vào bản sự của mình thôi.”

Vương Siêu cũng biết, Hồng môn là đệ nhất bang, tuyệt đối sẽ không lui bước, tất nhiên sẽ toàn lực đối địch cùng mình. Chính bởi vì giữa mình và Nghiêm Nguyên Nghi hoàn toàn có thể hòa giải, hóa can qua thành bạch ngọc cho nên mới chịu đứng ra hòa giải, nhưng bởi vì người luyện võ đại thành, trước giờ luôn không sợ hãi bất kỳ điều gì, cho nên mới tạo thành cục diện như hiện giờ.

Bọn họ không phải là chính khách hay thay đổi, cũng không phải là thương nhân gian hoạt, càng không phải là văn nhân đối trá. Bọn họ là những người luyện võ cứng rắn, một lời hứa đáng ngàn vàng, đã nói là làm, thà lấy trong thẳng chứ nhất định không cầu trong cong.

Người trong Hồng môn, cũng đều là người luyện võ, đúng như lời bình chính xác của Vương Siêu dành cho họ, mấy trăm năm trước, bọn họ đối đầu với chính quyền Thanh triều, sức mạnh của cả một quốc gia mà vẫn không thỏa hiệp, sáu mươi năm trước, đối với sức mạnh của cả một nước Nhật Bản cũng không thỏa hiệp, gần mấy chục năm nay, đối với sự áp bức chủng tộc của thế giới Tây phương cũng chưa từng khuất phục, hôm nay tất nhiên là không thể bị hấn dọa ngà.

“Vương Siêu huynh đệ, người khác tôi mặc kệ, cậu giờ hãy đi đi.” Trình Sơn Minh đột nhiên đứng ra: “Sau khi cậu đi, tôi sẽ bắn cậu ba phát, nếu cậu vẫn có thể ung dung mà đi, tôi sẽ rời khỏi Hồng môn, gia nhập Đường môn, cũng coi như là trả mối nhân tình cậu đã lưu thủ trong cuộc tỉ võ với tôi ngày đó. Nếu cậu bị trúng đạn rồi bị giết, tôi lập tức dùng súng tự sát, trả lại cậu một mạng.”

Thì ra trong cuộc tỉ võ vì Trần Ngã Dương năm đó giữa Trình Sơn Minh và Vương Siêu, Vương Siêu vốn có thể dùng một chiêu “Phi mã đạp yến” để đạp vỡ yết hầu của Trình Sơn Minh, nhưng đến lúc cuối cùng lại dừng tay, đây là một cái nhân tình tính mạng.

Trình Sơn Minh vừa nói ra câu này, người có mặt trong trường đều kinh hãi!

“Được, các vị cùng lên đi.”

Vương Siêu vẫn ôm Nghiêm Nguyên Nghi, không chịu buông tay, tựa hồ như muốn mang cả cô ta theo.

“Chẳng lẽ anh muốn mang Nghiêm Nguyên Nghi đi ư?” Tạ Phiên Phiên đột nhiên mở miệng hỏi.

Súng của Trần Sơn Minh đâu phải là dễ chơi, hơn nữa Vương Siêu còn nói là hôm nay sẽ không dả thương bất kỳ một ai có mặt ở đây của Hồng môn, còn muốn ôm một người mà đi, loại khí phách này, cho dù là địch nhân bất cộng đái thiên cũng phải thực lòng bội phục đại khí của Vương Siêu.

“Tôi đã đáp ứng Nghiêm Nguyên Nghi là sẽ đưa thi thể của cô ta về nước.”

Sau khi Vương Siêu nói xong hai câu này, lập tức lại trầm mặc.

“Được! Vương Siêu sư phụ, hôm nay chúng tôi không đối phó được anh, vậy cũng sẽ không có gì để nói. Hồng môn chúng tôi không phải là loại vô loại thích quấy rầy người khác. Tuy cừu đã kết, không thể bỏ qua, nhưng đều đợi tới sau khi đại hội Võ đạo kết thúc mới đường đường chính chính giải quyết đi. Sau khi ở đại hội võ đạo, giải quyết tất cả những quyền sư ngoại quốc xong mới giải quyết ân oán của chúng ta. Năm đó quốc cộng có thể hợp tác cùng nhau kháng Nhật, hôm nay Hồng môn, Đường môn chúng ta cũng có thể không nội chiến ở trên đại hội Võ đạo. Lời hứa ngày hôm nay của anh, với cả nhân tôi mà nói thì cũng phi thường bội phục anh.”

Kỷ Phủ Trần cũng nói một câu, tuy hôm nay người có mặt ở đây đều muốn giết Vương Siêu cho hả giận, nhưng Vương Siêu vẫn hứa rằng hôm nay sẽ không dả thương bất kỳ một ai trong số họ, điều này chẳng khác nào là giữ cho họ một tính mạng. Tuy cừu thì vẫn kết, nhưng người của Hồng môn cũng không nhỏ nhen, lập tức làm ra nhận định về đại cục, cũng lộ ra nhân quang phi phạm.

“Được Hồng môn không hổ là Hồng môn. Sau đại hội võ đạo mới giải quyết đi, đến lúc đó, sinh tử đều trông vào bản sự.”

Trong lúc Vương Siêu nói câu này, thân thể đột nhiên lóe lên, không ngờ lại trực tiếp phi ra ngoài.

Đồng thời vào lúc này, Tạ Phiên Phiên, Kỷ Phủ Trần cùng Lục Thủ Dương, còn có rất nhiều quyền sư đã thâm vận công từ lâu đều đồng thời động thân.

Súng của Trình Sơn Minh cũng từ trong tay áo của ông ta trượt ra.

Rầm!

Vương Siêu vừa lắc mình, cả tràng diện lập tức mất đi không chế! Biến thành vô cùng hỗn loạn. Khí kinh, tiếng nổ vang, tiếng gân cốt rắc rắc, tiếng hét phá không khi xuất thủ, tiếng rít dài khi miệng mũi phun khí, trong đó còn xen lẫn cát vàng tung bay ngập trời tạo thành một mảng hỗn loạn giống như trên trời dưới đất đều trở về hỗn độn, mắt ai cũng không nhìn rõ thứ gì, tai cũng không nghe thấy gì.

Bởi vì tình cảnh quá thực là quá hỗn loạn.

Có bao nhiêu cao thủ có mặt ở đây?

Tạ Phiên Phiên, Kỷ Phủ Trần hai vị cao thủ song tu Bảo đan. Tuy tâm trí, đả pháp không bằng một người độc tu mà Bảo đan, nhưng thể lực của phu phụ bọn họ lại không yếu. Hai người cơ hồ nhưng có lực lượng của mấy con trâu, một khi bạo phát ra, quả thực là kinh thiên động địa.

Phu phụ hai người hiện tại đã toàn lực xuất thủ! Không còn cố kỵ gì nữa! Lập ý muốn lưu Vương Siêu lại đây! Hai người bọn họ không tin rằng, ở đây có nhiều cao thủ như vậy mà lại không đối phó nổi một người! Cho dù người này là cao thủ đệ nhất thiên hạ.

Cô gái Tạ Phiên Phiên nhìn thì như ôn nhu đến cực điểm này, một khi vừa bạo phát, không ngờ lại cương mãnh vô cùng, cong chân cắm vào đất, hồ chưởng úp xuống, chân móc lên một búng cát, trực tiếp đánh về phía thân ảnh của Vương Siêu.

Chiêu mà cô ta dùng là “Phục hồ trương cung” trong Hồng quyền, quyền đầu trên tay giống như là Vô Tòng đả hổ, trên thì dùng trảo để bắt, dưới thì cong quyền tạt công, khi chân giẫm cung tiễn bộ tiến lên trước thì lại chọc sâu vào trong đất, móc lên một mảng cát lớn hất về phía Vương Siêu.

Một chiêu Hồng quyền Phục hổ trương cung này được đánh ra, cô ta tựa hồ như không còn giống một cô gái ôn nhu một chút nào, mà ngược lại còn giống như một nữ Võ Tòng sống sờ sờ. Đặc biệt là dưới chân hất cát vàng lên, vô cùng âm hiểm độc ác. Không ai ngờ rằng, một cô gái ôn nhu như nước, như tơ lụa khi bạo phát lại hung mãnh như thế này.

Còn nam tử Kỷ Phù Trần tuần mỹ, tiêu sái giống như thư sinh thời cổ lại mang theo tiên khí này vừa xuất thủ cũng khác hẳn đáng vẻ ban đầu, sát khí đằng đằng, thân thể cong lên trước, hai tay nắm hồ. Tay duỗi lên trước, năm ngón tay giống như móc câu, lại giống như đinh ba, tay kia ở bên hông, dựng ra phía trước.

Động tác này của hắn giống như là lão nông cầm đinh ba làm việc đồng áng, nhưng lực lượng thân thể rướn lên trước lại vô cùng hùng hồn và đầy dã tính. Toàn thân cong lên, quần áo quanh người đều căng phồng, phình lên, tôn lên đường nét của cơ bắp một cách rõ ràng, có sự bạo liệt như núi đá rạn nứt.

“Bát giới đầu bá!”

Đây là một lộ chiêu số phi thường hung mãnh trong Hồng quyền. Trước tiên tay cong như cái bừa, vận trao như gió, khi tóm trúng thì lại móc một cái, xương cốt, da thịt của người ta lập tức đều nát hết, còn tay sau thì nắm lại, có băng quyền như ẩn như hiện. Bốc lên như gió, đẩy ra như sấm, móc như cái bừa, vừa phát động một cái là không khí quanh người liền bị thân thể cong lên chấn cho rền vang, giống như là đánh lên chuông vậy.

Còn Triều Dương Thủ Lục THỦ Dương thì thi triển ra toàn bộ tuyệt kỹ của mình, tay quơ xuống dưới, chân bước lên tục, giống như là đang liên tục thi triển “Lâu tất ảo bộ” trong Thái Cực quyền, nhưng lại không nhẹ nhàng thanh thoát như Thái Cực quyền mà lại vô cùng hung mãnh lăng lệ, mỗi lần quơ xuống dưới, đều phát ra thanh âm lẳng lẽ phá không giống như kiếm phong cắt kim loại vậy, thanh âm sắc bén đến nỗi khiến người ta nghe thấy mà da đầu tê dại.

Thủ pháp xuyên chuối này của hắn, chuyên tấn công vào thối bộ của địch nhân, hai tay giống như câu liêm thương cắt chân ngựa, bất kỳ ai nhìn thấy tư thế này, đều sẽ hoài nghi chân của bị liệu có bị cắt đứt hay không!

“Triều dương thủ biến thân phòng thối!”

Loại thủ pháp này thoát thai ở chiến trường, dùng câu liêm thương cắt chân ngựa, dùng trong võ thuật thì thực sự là quá khủng bố. Thiên quân vạn mã của địch nhân xung sát tới, trong lúc rùn người xuống dùng câu thương cắt đứt chân ngựa, chân ngựa ở đây còn đứt hướng chỉ là chân người?

Vương Siêu không phải là muốn chạy sao? Lục Thủ Dương chính là nhắm vào điểm này, đột nhiên thi triển ra sát thủ lăng lệ, cắt đứt chân Vương Siêu.

Ngoại trừ ba người ra, các cao thủ khác có mặt ở đây ai ai cũng thi triển ra các tuyệt nghệ của bản thân mình, tranh thủ thời gian lưu Vương Siêu lại đây!

Nói cách khác, một người ở trong tổng hội Hồng môn không tuân thủ quy củ, sau khi bắt người đánh người rồi giết chết người lại ung dung bỏ đi, điều này thực sự là sẽ gây tổn hại vô cùng to lớn đến uy vọng của Hồng môn.

Bảy tám vị cao thủ Hóa kinh, hai vị cao thủ Đan kinh, còn có rất nhiều cao thủ Âm kinh đỉnh phong cùng nhau phát lực, đó là tình cảnh như thế nào?

413. Chương 399: Thần! Thần! Thần

Nhưng Vương Siêu không phải là người do sắt thuần chế thành, hắn là chân thần đã đả phá hư không, kiến thần bất phối, thể lực siêu cường, lực bao phát còn hơn cả mười con voi cộng lại, là một loại tồn tại mà thân thể đã đạt tới cực hạn trên thế giới này.

Phải đối diện với nhiều sự đả kích như thế này, tinh thần của Vương Siêu trở nên vô cùng tập trung! Lập tức, mỗi một đả kích từ bốn phương tám hướng trong nháy mắt đều hiện lên trong đầu hắn, quyền đầu nào

đánh vòa bộ vị nào? Lực lượng đả kích đại khái lớn bao nhiêu? Có thể ngạnh tiếp hay không? Võ công của người nào là yếu nhất, có thể cường hành đột phá hay không?

Tình huống bạo phát trong nháy mắt này đều hiện lên rõ mồn một trong đầu hắn.

Vương Siêu thực sự là quá miễn cảm rồi! Bất kỳ chiêu thức cao minh, hoa dạng như thế nào, trong mắt hắn đều giống như là một đứa trẻ con ở trước mặt cha mẹ, căn bản là không có bất kỳ điều gì có thể giấu được cả.

Vào sát na đột nhiên lắc người, Vương Siêu đã co rúc thân thể vào trong, ôm thân thể của Nghiêm Nguyên Nghi vào lòng, để tránh cho cô ta bị thương trong lúc hỗn loạn, đồng thời, đột nhiên xuất thủ, không ngờ lại công kích về phía Trình Sơn Minh.

Trong những người có mặt ở đây, sự uy hiếp của Trần Sơn Minh là lớn nhất! Tất cả mọi người đều không có được một nửa sức uy hiếp của vị Thương Vương Bắc Mỹ này! Chỉ cần đoạt súng trong tay ông ta, lập tức có thể thoát khỏi uy hiếp, Vương Siêu có thể nói là muốn đi thì đi, muốn ở thì ở. Với tốc độ của hắn, mặc dù phải mang theo một người, nhưng cho dù là lái xe Ferrari đuổi theo thì cũng chỉ có thể hít khói của hắn mà thôi.

Nào ngờ, Trình Sơn Minh tựa hồ như sớm đã dự liệu trước rằng Vương Siêu sẽ công kích ông ta trước tiên, khi mọi người vừa động thủ, ông ta không những không động thủ, ngược lại còn co người vào, lướt tới sau người Tạ Phiên Phiên và Kỷ Phù Trần.

Ông ta lướt chân, co người, cả thân thể có xương cốt rất lớn đột nhiên giống như biến thành một con báo chỉ hơi to, giảo hoạt vô cùng. Không ai ngờ rằng, Trình Sơn Minh nổi danh với Bát Quái chương cương mãnh, trong nháy mắt lại bạo phát ra công phu tiểu xảo tới cực điểm này.

Có điều, cho dù biến hóa của ông ta nhanh tới cỡ nào thì cũng vẫn bị Vương Siêu theo dõi, không thể thoát được.

Vương Siêu trực tiếp lướt người một cái, thân thể giống như quỷ mị, chân đạp ngược tư thế thất tinh, giống như cán chùy sao Bắc Đẩu lả lướt! Thân thể chợt ẩn chợt hiện, đột nhiên xông lên, kéo ra một vết rách không khí dài thượt và tiếng bạo phát như còi hơi của xe lửa, cương phong quanh người chấn động rồi nổ tung, rền vang như tiếng pháo liên châu. Đồng thời từng mảng lớn cát vàng ở dưới chân hắn bị hất lên, giống như bão cát phủ thiên cái địa, trong không gian mấy chục trượng vuông, toàn bộ cát vàng đều tung bay ngập trời, từng hạt cát được kinh phong thổi thốc lên, đánh lên mặt khiến người ta đau rát, giống như là bị hạt sắt của súng lửa đánh trúng vậy.

Vương Siêu lần này vừa phát uy, xông lên, hất cát, nhất thời cả tràng diện trở nên hỗn loạn hơn trước gấp cả chục lần.

Uy thế của hắn đột nhiên bạo phát, bất kể là thanh âm, gió thốc lên hay là cát vàng tung bay, uy lực trong thoát chốc đã vượt xa thanh thế của tất cả cao thủ có mặt tại trường cùng nhau phát lực.

Nếu như nói rằng, tất cả cao thủ Hồng môn có mặt tại đây cùng nhau phát kinh, mang theo kinh phong, gân cốt rền vang, là một tràng tiếng pháo nổ đình tai nhức óc, vậy thì Vương Siêu lúc này đột nhiên phát lực, lại giống như một quả tên lửa đột nhiên bắn ra, khiến cho trời đất phải rung chuyển, át đi tất cả các thanh âm xung quanh.

Ta đây còn chưa mở miệng, ai dám lên tiếng trước?

Rầm!

Thân thể của Vương Siêu trực tiếp va chạm với Hồng quyền “Phục hổ trương cung” của Tạ Phiên Phiên, một tay ôm Nghiêm Nguyên Nghi, một tay đưa ra, trực tiếp đánh một quyền, lấy cứng chọi cứng, đánh cho Tạ Phiên Phiên cả người xoay tròn, suýt chút nữa thì ngã cắm đầu xuống đất. Đồng thời Vương Siêu đẩy ra một chương, kết thành Mãn Nguyên ấn, lòng bàn tay lồi lên, phản kích bá thủ (tay bừa) của Kỷ Phù Trần. Một cái nắm này, đã đánh cho cổ ta của Kỷ Phù Trần đảo ngược, khí huyết toàn thân chấn động, cơ hồ như ngất đi.

Đồng thời, một cước của Vương Siêu vung ra sau, vừa hay chạm vào cánh tay của Triều Dương Thủ Lục Thủ Dương.

Hai tay của Lục Thủ Dương giống như cái liềm, cắt thật mạnh, nhưng chân của Vương Siêu lại quá nhanh, lực lượng cũng quá lớn! Hai tay của hắn tuy luyện giống như là câu liềm thương, nhưng hiện tại lại giống như là dùng câu liềm thương cắt một cái cột sắt thô như cột điện.

Chân của Vương Siêu, so với chân ngựa thì mạnh hơn nhiều.

Chân cong vòng một cái, giống như đại thủ ấn của thủ chưởng, chặt một cái vào cánh tay của Lục Thủ Dương. Đồng thời sau đó lại xoay một cái đập trúng ngay vai của Lục Thủ Dương, lực lượng cực mạnh trực tiếp đánh bay hắn, ngã lăn tròn, không đặt vững được chân, không ngờ lại bay vào trong biển ngoài mấy chục mét.

Vương Siêu lần này là dùng tổng kinh chứ không phải là thấu kinh, cho nên chỉ đánh bay Lục Thủ Dương chứ không đá thương hay là đá chết hắn. Có điều như vậy cũng đã đá bay mất một nửa hồn vía của vị Triều Dương Thủ Lục Thủ Dương này rồi!

Đứng vào lúc này!

Mấy đạo quyền kinh lăng lệ đã đánh tới lưng Vương Siêu.

Hiện trường tuy là một mảng cát vàng mịn mù, thò tay ra không nhìn thấy ngón, mọi người toàn bộ đều dựa vào cảm giác mà hành sự. Lúc này đã lộ ra quyền pháp của ai tinh diệu, đá pháp của ai mãnh cảm!

Cao thủ quyền pháp cao thâm, kinh nghiệm thực chiến phong phú, trong bóng đêm chỉ vừa chạm một cái là thích ứng ngay.

Ngoại trừ Triều Dương Thủ Lục Thủ Dương ra, trong giây phút cát vàng ngập trời, kinh phong bạo liệt này, ba vị Hóa kinh quyền sư có công phu có thể tìm thấy vị trí của Vương Siêu, là những người có công phu cao nhất, kinh nghiệm phong phú nhất.

Hai tay Vương Siêu chấn tan hợp thể của phu phụ Tạ Phiên Phiên và Kỷ Phù Trần, một cước đá bay Lục Thủ Dương, cho dù hắn là cao thủ đệ nhất thiên hạ đi chăng nữa thì kinh lực cũng có chút không còn nguyên vẹn, giờ lại phải đối diện với ba quyền ở phía sau đang đối tới, hơn thế nữa hắn lại còn phải phòng bị súng của Trình Sơn Minh, căn bản là không thể xoay người để đối địch nữa.

Có điều vào giây phút khẩn yếu quan đầu này, Vương Siêu lại không hoảng loạn một chút nào, hắn có sóng to gió lớn nào mà chưa từng thấy qua chứ? Cao thủ hắn cũng gặp rất nhiều, bất kỳ gặp phải tình huống nguy hiểm, hung hiểm như thế nào, trong lòng hắn đều không dâng lên dù là một chút dao động nhỏ.

Hống!

Khi ba quyền đã tới sau lưng, Vương Siêu không né, cũng không tránh, hai mắt nhìn xuyên qua cát vàng, thủy trung vẫn tập trung vào tất cả trạng thái thân thể của Trình Sơn Minh.

Trong đầu hắn, nhịp tim, mạch đập trong người của Trình Sơn Minh như thế nào cũng đều lộ lộ hiện ra hết.

Một cỗ khí, bực bực bực! Lưng của Vương Siêu lập tức nhô lên ba cái cục thịt to như miếng bát.

Ba cục thịt này lồi lên trên lưng, chọc thủng cả quần áo, từ bên ngoài nhìn vào, giống như là bên trong áo có đút ba quả cầu sắt lớn vậy.

Ba cái cục thịt to như miếng bát này vừa hay tương ứng với ba quyền của ba vị cao thủ Hóa kinh đang đánh tới.

Rầm, rầm, rầm!

Quyền đầu của ba vị cao thủ Hóa Kinh đánh đúng lên cục thịt nhô lên ở sau lưng Vương Siêu, đều giống như là đánh trúng quả cầu sắt, ai ai cũng rên lên một tiếng, thu thủ chưởng lại như điện xẹt.

Lần này tuy đánh trúng lưng của Vương Siêu, nhưng lực lượng cơ nhục phản chấn cơ hồ như khiến thủ chưởng của bọn họ nứt toạc ra.

Vương Siêu trúng ba quyền, thân thể lại bước lên trước một bước lớn, chỉ là trên mặt lại hiện ra một tia đỏ, sau đó lại trở về trạng thái bình thường giống như là không có chuyện gì. Đạn thủ của hắn đột kích, trong cát vàng mê loạn, trời đêm tăm tối, dưới hình hướng hỗn loạn, bỏ giả tìm thật, tóm về phía tay của Trần Sơn Minh.

Trình Sơn Minh lúc này cũng có chút không nắm rõ tình hình, ông ta tuy có thể xác định được vị trí của Vương Siêu, nhưng vào lúc này lại không thể nổ súng, nếu không bắn không trúng sẽ ngộ thương người khác. Người có mặt ở đây quá nhiều, tràng diện cũng quá hỗn loạn rồi! Thân pháp của Vương Siêu cũng quá linh hoạt!

“Không ổn!”

Vương Siêu tay tóm một cái, thực sự là quá nhanh, đừng nói là Trần Sơn Minh, cho dù là cao thủ Đan kinh cũng khó mà né được, lập tức nắm được khẩu súng đã trượt từ trong ống tay áo ra ngoài của Trần Sơn Minh, bóp nhẹ một cái, rắc rắc! Nòng súng bằng thép vonfram đã bị bóp cho kêu rắc một tiếng.

“Trình lão ca, đắc tội rồi!”

Sau khi bóp vỡ nòng súng, Vương Siêu đột nhiên lắc mình một cái, người đã thoát ra ngoài mấy thước, lại lắc thêm vài cái nữa, đã biến mất ngoài trăm mét. Sau đó phát lực chạy như điên.

Đây không phải là cuộc tỷ võ chính thức, không giống như lần trước Vương Siêu đã tỷ võ với sáu vị danh gia Hóa kinh của nước Mỹ, không thể bỏ đi, chỉ có thể ngạnh kháng. Hiện tại địa phương này quá lớn, sau khi Vương Siêu giải quyết được súng của Trình Sơn Minh, lập tức lắc người ly khai, lướt vội mà đi.

Phốc!

Vương Siêu vừa đi, hiện trường lập tức trầm lặng, sau hai phút, mọi người cũng xông ra khỏi phạm vi của bụi cát.

Trần Sơn Minh ném khẩu súng đang cầm trong tay đi, mặt khác tay khéo léo như làm ảo thuật móc ra một khẩu Desert Eagle cỡ lớn, cơ hồ không cần nhắm đã chĩa đúng ngay vào lưng Vương Siêu.

Lập tức, ánh mắt của mọi người đều trập trung lên người Trình Sơn Minh.

Nhưng tiếng súng lại không vang lên.

“Trình Sơn Minh! Ông...” Mọi người sau một giây, đột nhiên nổi giận, cho rằng Trình Sơn Minh định thả Vương Siêu đi.

Tiếng bóp vỡ nòng súng vừa rồi của Vương Siêu bọn họ cũng đều nghe thấy rõ, nhưng những người có mặt ở đây đều biết rằng trên người Trần Sơn Minh có hai cây súng chứ không phải chỉ một cây. Hiện tại lại không nổ súng, mọi người đều coi ông ta là cái đích để đả kích.

“Hừ!” Trình Sơn Minh hừ lạnh một tiếng, mắt vẫn nhìn vào mũi súng.

Mọi người lúc này mới phát hiện, mũi súng trên cây súng thứ hai của Trình Sơn Minh cũng đã bị bẻ cong. Như vậy nếu như nổ súng thì súng sẽ nổ tung.

“Sao lại có thể như vậy! Rõ ràng chỉ nghe thấy một tiếng rắc thôi mà.” Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, vừa kinh lại vừa sợ!

“Lão Trình, tôi biết anh còn có một cây súng nữa!” Kỷ Phù Trần đột nhiên tiến lên một bước, “bí mật này, chỉ có tôi biết. Cây súng thứ ba đó không thể bị bóp vỡ được, anh thường giấu nó ở trên chân mà.”

“Hừ!”

Trình Sơn Minh lại hừ lạnh một tiếng, mọi người lại một lần nữa chăm chú nhìn vào cẳng chân của ông ta, nhưng phát hiện, mảng y phục bên trên đã bị xé rách, súng bên trong cũng không cánh mà bay.

Rất rõ ràng, là vừa rồi Vương Siêu đã hạ thủ trong bất tri bất giác.

“Đệ nhất thiên hạ... đệ nhất thiên hạ... Thần! Thần! Thần!” Những người có mặt ở đây lúc này mới biết rằng Trình Sơn Minh căn bản không hề có ý thả Vương Siêu.

414. Chương 400: Ba Lập Minh Và Thần (1)

“Hong quyền Bạch hổ chùy kinh của tôi cho dù là một khối thép thuần cũng có thể đánh nứt toác, nhưng khi đánh lên người hắc lại không gây tổn thương một chút nào, ngược lại còn bị cơ nhục lồi lên của hắc chấn cho khí huyết sôi sục, hơn nữa tôi còn có cảm giác rằng hắc đã hạ thủ lưu tình rồi, nếu không, thủ chưởng của chúng ta sợ rằng đã bị chấn cho rách toạc.”

“Công phu hoành luyện quả thực là quá lợi hại rồi, đây chính là thực lực của cao thủ thiên hạ đệ nhất ư? Vậy thì chắc chắn là hắc có thể tung hoành bất bại.”

Trên bãi biển tối mịt, lúc này Vương Siêu đã biến mất không còn bóng dáng, cho dù là người ở đây có ngồi xe Ferrari cũng đuổi không kịp hắc, càng không thể tiến hành tìm kiếm trên quy mô lớn, dẫu sao thì đây cũng là địa bàn của chính phủ nước Mỹ, Hồng môn có cường đại hơn đi chăng nữa cũng không thể cường đại đến mức độ đó.

Huống chi vừa rồi Vương Siêu đã hạ thủ lưu tình, lại ra ước định với Hồng môn, tại đại hội Võ đạo, trước khi dẹp tan cao thủ của các nước, sẽ không để xảy ra nội chiến.

Đại hội Võ đạo lần này sẽ vô cùng sôi nổi, hơn nữa còn dính dáng đến cả bố cục của thế giới ngầm. Người tham gia khẳng định là không ít, rất có thể sẽ là một lần luận võ lớn nhất, có sức ảnh hưởng nhất từ trước tới nay. Quyền sư người Hoa muốn dương danh lập vạn ở đó, trước tiên phải vượt bỏ nội đấu, điểm này, tất cả mọi người trong lòng đều hiểu rất rõ.

Bản thân Vương Siêu cũng hiểu rất rõ điều này, cho nên hắc không dể thương bất cứ một người nào của Hồng môn. Hồng môn cũng hiểu rõ, cho nên hiện tại sau khi Vương Siêu đi rồi, cũng chỉ đành tạm thời bỏ ân oán này xuống.

Có điều tuy là cừ địch, nhưng vào lúc mà Vương Siêu vừa biểu hiện ra công phu của mình, đích xác là đã khiến tất cả cao thủ có mặt ở đây đều phải bội phục không thôi.

Chỉ biến hóa trong nháy mắt, nhưng có thể liên tục bóp võ súng của Trình Sơn Minh, lại bắt tri bắt giác lấy đi một khẩu súng khác giấu ở chân Trình Sơn Minh mà thần không biết quỷ không hay. Chỉ bằng vào thủ đoạn này, tất cả những người có mặt ở đây đều cho rằng Vương Siêu là tiên, là thần!

Nhưng khiến người ta kinh ngạc nhất không phải là điểm này, mà là việc ba Hóa Kinh đại lão của Hồng môn công kích Vương Siêu từ đằng sau.

Công phu của ba đại lão Hóa kinh này đích xác là rất không tầm thường, nếu không cũng không thể ở dưới tình huống đêm tối mờ mịt, cát vàng bay lượn, khí kinh giao nhau này mà tìm được vị trí chính xác của Vương Siêu để tiến hành công kích.

Nhưng công kích của bọn họ tuy rằng đánh trúng đối phương, nhưng lại không thu được hiệu quả gì, ngược lại còn bị Vương Siêu chấn cho cánh tay tê dại, đó mới chính là điều đáng sợ.

Quyền kinh của bọn họ lãng lệ tới mức nào chứ? Muốn đập nát bia vỡ đá cũng chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng lại không làm tổn thương một chút nào tới thân thể của Vương Siêu. Ba đại lão này vĩnh viễn ghi nhớ, vào sát na mà quyền đầu lãng lệ của bọn họ đánh lên lưng của Vương Siêu, cơ nhục ở sau lưng hắc đột nhiên lồi lên ba cục thịt to như miệng bát, đánh lên bên trên thì giống như là đánh lên quả cầu sắt vậy.

Loại công phu hoành luyện này, không cần dùng tay để thử, chỉ mắt nhìn thấy thôi cũng khủng bố lắm rồi.

Người ở mặt ở đây đều biết rằng, những người có công phu hoành luyện cao thâm, toàn thân có thể chịu được thiết bổng, thiết chùy đánh lên, nhưng cũng phải chuẩn bị trước, được người khác nói cho biết là sẽ đánh vào bộ vị nào, sau đó vận khí tới bộ phận đó, khiến cơ nhục biến thành cứng rắn như nham thạch thì mới có thể không bị tổn thương gì. Đây chỉ là một loại công phu biểu diễn, trong thực chiến không có hiệu quả gì.

Trong thực chiến chân chính, quyền đầu không có mắt, đánh trên đánh dưới, đánh trái đánh phải, căn bản không thể cho anh có thời gian để chuẩn bị mà vận khí. Cho nên công phu hoành luyện trên cơ bản là không có công dụng gì lớn.

Nhưng một chiêu đó của Vương Siêu, quả thực là khiến người ta phải rung động tâm can, thật đột nhiên lồi lên, căn bản không cần thời gian, hơn nữa trình độ cứng rắn còn vượt quá cả sắt thép. Loại năng lực cường đại tâm ý khổng chế khí huyết này, khiến cho ba vị quyền sư Hóa kinh cường đại này của Hồng môn cảm thật hấn thực sự không còn là nhân loại nữa rồi.

Khi bọn họ nhớ tới một màn đó, trong lòng lại cảm thấy tê dại.

“Nếu như nói hai cao thủ cục quân tình Wharton và Morgan của nước Mỹ trước kia là Đại Đường Song Long, vậy thì Vương Siêu khẳng định là Ma Sư Bàng ban rồi, không biết trên thế giới này liệu có Lăng Phiên Vân hay không?”

Đúng vào lúc này, một nam tử trẻ tuổi mặt Tây trang đột nhiên thốt lên.

“Ma Sư Bàng Ban, Lăng Phiên Vân gì cơ?” Một lão quyền sư nghe vậy liền ngây người. Bọn họ tuy biết Wharton và Morgan có biệt hiệu là Đại Đường Song Long, nhưng chưa hề đọc qua tiểu thuyết võ hiệp.

“Ý của tôi là, nếu như Vương Siêu là Dương Lộ Thiên, trên thế giới này không biết có Đồng Hải Xuyên không?” Nam tử trẻ tuổi này liền vội vàng sửa lại ví dụ của mình.

“Cứ xem hấn và thủ lĩnh tập đoàn ám sát GOD giao thủ là biết ngay thôi. Trước mắt có thể chống lại Vương Siêu cũng chỉ có người này thôi, ài, hoành không xuất thế, quyền pháp suy bại xuống dốc cho tới hiện tại, không ngờ còn có thể xuất hiện nhân vật như thế này, là bi ai hay là may mắn của chúng ta đây?” Kỷ Phù Trần cảm thán một cách sâu sắc.

“Bất kể là như thế nào, Hồng môn của chúng ta lần này nhất định phải dùng toàn lực để đối phó, triệu tập tất cả các cao thủ lại đi, xem ra, phụ phụ chúng ta cũng chỉ có đi thông tri cho đám người Trường Tín thúc thôi.” Tạ Phiên Phiên nhú mày nói.

“Bọn Trường Tín thúc ư? Làm phiền sự thanh tịnh của bọn họ hình như không hay lắm, có điều, cũng chỉ có cách đẩy thôi. Bọn họ từng nhận được sự tiếp kiến của người lãnh đạo quốc nội, chuyện lần này đã quá ầm ĩ rồi, cũng chỉ có bọn họ ra mặt mới có thể giải quyết chu toàn mà thôi, trong bọn họ cũng có cao thủ, dạy ra không ít đồ đệ lợi hại, lần này Hồng môn chúng ta xảy ra chuyện lớn, cho dù không muốn thì cũng đành phải làm phiền tới họ thôi.”

Kỷ Phù Trần thở dài, đám đại lão trong Hồng môn này ai ai cũng đều mất hứng, mặt mày ủ rũ quay về.

Trình Sơn Minh cũng ném súng xuống đất, nhìn thấy khẩu súng đã bị bóp vỡ, vết thủng trên chân, ánh mắt lấp lánh, một hồi lâu vẫn không nói gì, không biết là trong đầu ông ta đang nghĩ gì.

“Súng trên người của lão Trình rất nhiều. May mà mình biết nội tình, nếu không lần này sẽ rất nguy hiểm. Nếu trên người ông ta còn có khẩu súng thứ tư, vậy thì rất phiền phức rồi.”

Trên đường cái, Vương Siêu ôm Nghiêm Nguyên Nghi chậm chậm hành tẩu, không hề đi nhanh, sắc trời đã tối khuya, trăng tròn treo lơ lửng trên cao, hấn hiện tại cách tổng hội Hồng môn ở Honolulu đã hơn trăm dặm, ra khỏi Honolulu, đang dạo bước trên quần đảo Hawaii.

”Trăng nước ngoài quả nhiên tròn thật, cũng sáng nữa, ài! Ai cũng nói trăng ở cổ hương là sáng nhất, mình lúc nào mới có thể về cổ hương để an an tĩnh tĩnh mà hân thưởng trăng sáng đây? Hiện tại hình như càng không thể quay về được nữa rồi. Nghiêm Nguyên Nghi à... Vương Siêu ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng trên trời, rồi lại cúi đầu xuống nhìn Nghiêm Nguyên Nghi trong lòng mình, ánh trăng trong trẻo chiếu lên mặt Nghiêm Nguyên Nghi, sắc mặt của cô ta vẫn hồng hào như trước, giống như đang ngủ say, vô cùng an tường.

Wương Siêu lắc đầu, tiếp tục bước về phía trước.

Chỉ một lát sau, mấy chiếc xe xuất hiện, dừng lại ở phía sau hấn.

Wương Siêu lúc này mới đứng lại, nhìn một chiếc xe đang mở ra, Đường Từ Trần từ bên trong bước ra ngoài.

“Tiểu đệ. Đệ ra tay cũng ác quá đó.” Đường Tử Trần vừa xuống xe, nhìn thi thể Nghiêm Nguyên Nghi đang được Vương Siêu ôm trong lòng, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân cũng không thể nói rõ là đang vui hay đang buồn, vẫn lạnh lùng không có biểu cảm, giống như Nghiêm Nguyên Nghi không phải là kẻ địch đối nghịch lâu năm của cô ta vậy.

Vương Siêu nhìn Đường Tử Trần, trong mắt hiện ra thần thái an tâm, nói: “Đệ đã phá vỡ phòng tuyến tâm lý của cô ta, tạo thành một nỗi ám ảnh trong lòng cô ta, cô ta cũng biết rất rõ điều này. Nhưng lại không lựa chọn thỏa hiệp, mà lại lựa chọn cách giết đệ để phá đi ám ảnh trong lòng mình. Sau này cho dù không có cừ hận, cô ta muốn tiến lên trước thêm một bước thì không thể không giết đệ. Cho nên đệ cũng chỉ đành hạ thủ giết chết cô ta mà thôi.”

“Ừ, chẳng nào thì chuyện cũng xong rồi, Honolulu không phải là nơi nên ở lâu. Tiểu đệ, tình huống sau này bất kể là có gian nan như thế nào, tỷ đều sẽ không để đệ phải chịu bất kỳ một sự thương hại nào đâu, cũng sẽ luôn giống như ngày xưa vậy.” Đường Tử Trần đưa tay ra chỉnh lại quần áo và mái tóc đã hơi tán loạn do vừa rồi vừa ngã của Vương Siêu, lại dùng ngón tay thon nhỏ lau sạch cát trắng và bụi bặm bám trên mặt Vương Siêu.

Cảm giác được sự ấm áp do ngón tay của Đường Tử Trần chạm lên mặt mình, Vương Siêu đưa tay ra, nắm chặt lấy bàn tay của Đường Tử Trần, để cô ta áp tay lên mặt mình.

Đường Tử Trần không hề rút tay lại, mà trong mắt thủy chung vẫn là một mảng ôn nhu

415. Chương 400: Ba Lập Minh Và Thần (2)

Chuyện trên thế giới này, phân phân loạn loạn, thực sự là quá nguy hiểm. Vương Siêu thụ địch quá nhiều, Đường Tử Trần cũng đích xác là có tư cách để bảo hộ hắn.

Quá khứ đã là như vậy, tương lai cũng sẽ vẫn là như vậy.

“Chúng ta về đâu đây?” Vương Siêu đột nhiên hỏi.

“Tối Nam Dương trước đi. Nơi đó là đại bản doanh của đệ. Chúng ta ở nước ngoài, chuyện của Nghiêm Nguyên Nghi cho dù quốc nội có phản ứng thì cũng chẳng có cách nào làm gì chúng ta. Chỉ có điều đại hội Võ đạo lần này, tuyệt đối không thể để chúng ta dễ dàng nắm đại quyền liên minh đâu. Lần này tuy đã đắc tội với Hồng môn, có điều Hồng môn quá lớn, ai cũng có bè phái riêng, là chư hầu một phương, cũng không phải là khó đối phó đâu, chúng ta trước tiên cứ thu gom lực lượng, yên lặng xem kỳ biến, tiếp đó mới tính toán chuyện đại hội Võ đạo, chuyện đệ đưa Nghiêm Nguyên Nghi về nước, hay là tạm thời hoãn lại đi đã, hiện tại không phải là lúc làm việc đó.”

“Cái này thì đệ cũng biết, chỉ là chuyện lần này, không biết sẽ có ảnh hưởng tới Liêu Tuấn Hoa như thế nào. Hắn cố hết sức để hòa giải đệ và Nghiêm Nguyên Nghi, hiện tại lại loạn thành như thế này.” Vương Siêu đột nhiên nhớ tới Liêu Tuấn Hoa.

“Liêu Tuấn Hoa?” Đường Tử Trần trong mắt lộ ra thần thái như cười mà như không cười, nói: “Hắn muốn tác hợp đệ và Nghiêm Nguyên Nghi, một là vì đệ và hắn là bằng hữu, nếu như đệ và Nghiêm Nguyên Nghi thực sự có gì đó, thế lực của hắn có thể bành trướng một cách nhanh chóng, thế không thể ngăn. Hai là hắn muốn chuyển đổi và đả kích đối thủ trên chính trị, vị hôn phu của Nghiêm Nguyên Nghi thế lực cực lớn, là đối thủ chủ yếu mà Liêu Tuấn Hoa muốn đối phó, nếu Nghiêm Nguyên Nghi chuyển sang phía đệ, đối thủ của hắn sẽ bị đả kích rất trầm trọng, ít nhất hắn cũng bớt đi được hai mươi năm phần đầu.”

“Đúng vậy. Hắn cũng coi như là một người trung tình có cá tính, nếu như bớt đi được hai mươi năm phần đầu thì đúng là sẽ có vương giả chi khí, vậy thì đối với chúng ta cũng chưa chắc là không có lợi.” Vương Siêu vừa nghĩ một chút cũng cho rằng như vậy.

“Vương giả chi khí không phải dễ dàng dưỡng thành như vậy đâu, vương giả cũng chẳng phải là dễ làm như vậy. Không có một chút ma luyện và vận khí, thuận buồm xuôi gió của vương giả, trên thế giới này không hề có chuyện tốt như vậy. Trời cao giáng xuống làm quân tử, có thật là quân tử giáng phúc hay không thì phải xem vào tạo hóa của bản thân hắn, nếu hắn vì chuyện này mà hận đệ, vậy thì cũng không có gì. Còn

nếu hần có thể hóa giải chuyện này, vậy thì hần quả thực có tố chất của vương giả, có vận khí của vương giả.”

Đường Tử Trần khẽ lắc đầu.

“Trên trời giáng họa làm quân, nhưng có thật sự là quân tử giáng phúc hay không? Thực lực của vương giả, vận khí của vương giả...” Vương Siêu suy ngẫm kỹ càng lời của Đường Tử Trần, “Nếu như lần này đệ và Nghiêm Nguyên Nghi hòa hợp, kết thúc một cách ôn hòa, Liêu Tuấn Hoa quả thật sẽ bớt đi hai chục năm phần đầu, có điều loại vương giả này hình như làm quá dễ dàng thì phải, tựa hồ như không được ổn thỏa cho lắm! Mình đứng tại vị trí cao thủ đệ nhất thiên hạ, những năm này, đều phải trải qua một cách cừu tử nhất sinh, gặp biết bao hung hiểm? Còn có rất nhiều thành phần vận khí đóng góp trong đó mới giành được địa vị như ngày hôm nay.

Vương Siêu trong lòng vốn cảm thấy có chút khó ăn nói với vị bằng hữu Lưu Tuấn Hoa này, nhưng sau khi nghe Đường Tử Trần nói vậy thì đã cảm thấy bình thường trở lại.

Chuyện gặp mặt với Nghiêm Nguyên Nghi vốn không thuộc sự khống chế của hần. Hần lúc đó còn muốn tạm hoãn, nhưng Nghiêm Nguyên Nghi lại nói một câu: “Người không chết, lòng ta khó yên.” Sau khi cô ta nói câu này, Vương Siêu biết rằng chuyện đã khó mà thu xếp thỏa đáng được nữa rồi. Hần giống như tên đã lên dây cung, không thể không bắn. Hần tuy là cao thủ đệ nhất thiên hạ, nhưng cũng không thể tức giận là bạo phát, để Nghiêm Nguyên Nghi phải cúi đầu phục tùng, sau đó giống như những gì Liêu Tuấn Hoa nói, chơi trò mập mờ với cô ta rồi nhận cô ta làm tình nhân.

Tính cách của Nghiêm Nguyên Nghi quá cường liệt, quá độc lập. Nếu chỉ hơi yếu mềm một chút như Liêu Tuấn Hoa nghĩ, cũng vị tất là không có khả năng thành công. Con người của Vương Siêu không giỏi về phương diện tình cảm lắm, cho nên hiện tại vẫn còn có phiền phức ở chỗ Hoắc Linh Nhi.

“Quay về Nam Dương. Thế nhưng Hoắc Linh Nhi vẫn còn ở đó...” Vương Siêu nói tiếp.

“Không sao cả... chẳng lẽ chỉ chút chuyện nhỏ này mà đệ cũng không xử lý thỏa đáng được ư?” Đường Tử Trần mỉm cười.

Sau hai ngày, Đường Tử Trần và Vương Siêu từ Honolulu của nước Mỹ trở về đại bản doanh của tổng bộ Đường môn tại Jakarta, Indonesia.

“Sự phụ về rồi ư?”

Giữa trưa, trên bãi cát của bờ biển, ánh mặt trời chói chang, cát trắng phản xạ ánh mặt trời, tạo thành cảnh sắc lung linh rực rỡ khiến người ta phải chói mắt.

Hoắc Linh Nhi đứng trên bãi cát, để đầu trần hứng nắng, đánh một bộ quyền pháp, trên mặt không có một giọt mồ hôi nào. Da cũng không bởi vì phơi nắng quá mức mà rám nắng, ngược lại còn trắng nõn, mềm mại giống như cánh hoa ban mai.

“Ba thúc đang luyện Đại Thiêm Khí, đừng làm phiền ông ấy.”

Mắc Hoắc Linh Nhi sáng lên, bởi vì cô ta nhìn thấy Vương Siêu, hưng phấn gọi một tiếng. Nhưng Vương Siêu lại xua xua tay, mỉm cười chỉ về phía bờ biển.

Ba Lập Minh lúc này đứng trên bờ biển ở títt đằng xa, nửa ngồi nửa đứng ở trong biển, cổ khí thổ nạp, đầu duỗi lên trước. Mỗi lần ông hít hơi vào đều vô cùng kịch liệt, thời gian dài phải tới nửa phút, giống như là hút tất cả không khí vào trong cơ thể của mình vậy.

Đồng thời, trong quá trình mà hần hít khí. Thân thể bành trướng kịch liệt, giống như là một quả cầu lớn được bơm căng khí, phồng lên tới cực điểm, khiến người ta phải hoài nghi là ông ta có phải là muốn hít đủ khí để nổ tung tự sát hay không.

Tư thế nửa ngồi nửa đứng, hít khí căng phồng người này giống như là một con cóc lớn.

Hô! Hô! Hô!

Sau khi hít đủ khí, Ba Lập Minh lại thở ra ngoài, trong miệng phát ra thanh âm rất to, ồm ồm giống như là trâu rống, nhưng thanh âm lại to hơn cả tiếng trâu rống rất nhiều, chấn cho xung quanh phải vang vọng, vang tới tận mây xanh.

Ngọn sóng ở trước mặt ông ta bị dòng khí lưu lớn do ông thở ra đẩy cho lộn ngược trở lại, cuộn trào rầm rập, giống như là thuyền nhanh xông vào sóng, uy thế cuộn cuộn, rất là kinh người, khiến người ta thấy mà phải cho rằng ông ta là yêu quái.

Bởi vì hít khí rồi lại thở khí mạnh như thế này, đẩy ngược cả sóng biển, quả thực là có thể thổi bay cả người ra xa.

Chính xác là vậy, cho dù là một người nặng hai trăm cân đứng trước mặt Ba Lập Minh, bị ông ta hít đủ khí rồi thở ra một cái, cũng khẳng định là sẽ không thể đứng vững, trực tiếp bị thổi bay rồi lăn như hồ lô.

Đây là thổ nạp hô hấp pháp cao thâm nhất của Võ Đang, Ngoại Cương Đại Thiềm Khí trong Thiềm kinh của Kim Thiềm phái. Ba Lập Minh đang luyện là dùng khí hít vào tràng vị tiểu phúc, vận động kịch liệt, thanh trừ khí trọc, bảo trì sự thuần tịnh và hoạt lực trong cơ thể.

Thở ra!

Tới sau cùng, Ba Lập Minh kiềm hãm lại, một tiếng vang lớn vang lên, giống như một khối đá lớn bị ném lên mặt biển, làm nước biển bắn lên tung tóe. Ba Lập Minh ướt sũng từ trong nước biển nhảy lên bờ, nhìn Vương Siêu rồi ha ha cười lớn, sải bước tới, thần thái trên mặt ung dung, tràn đầy tinh thần.

“Nghe nói gần đây cậutại Pari đại chiến với người ta hai trận? Không ngờ có người lại có thể đánh hòa với cậu? Người đó rốt cuộc là ai vậy. Hiện tại đang ở đâu?”

Ba Lập Minh vừa thấy Vương Siêu, câu đầu tiên lại không hỏi về việc gì khác mà lại hỏi về thủ lĩnh GOD, người đã đại chiến với Vương Siêu hai trận mà không rơi vào thế hạ phong.

Có điều việc này cũng không có gì là lạ cả, với dạng người như Ba Lập Minh, người có thể được ông ta thấy vừa mắt trên thế giới cũng chẳng có được bao nhiêu, ông ta chỉ đặc biệt bội phục Vương Siêu, hiện tại đột nhiên nghe nói không ngờ lại có cao thủ có thể đánh ngang tay với Vương Siêu, không khỏi thập phần kinh ngạc. Không có lý do gì mà không hỏi cho rõ, đồng thời trong lòng vô cùng muốn kiến thức xem nhân vật này rốt cuộc là như thế nào.

“À! Người đó quả thật là cao thủ, một thân khí công đã tu luyện tới trình độ hạ bạch hổ, toàn thân không còn lông, có thể được xưng là kinh địch của tôi. Hiện tại có thể đang ở Bắc Kinh, có điều lão Ba sao lại biết chuyện này vậy?” Vương Siêu thuận miệng trả lời một câu, đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng.

“Lão Ba không phải là sẽ đi tìm người này đòi tỉ võ chứ?”

Quả nhiên, Ba Lập Minh sau khi nghe thấy câu trả lời của Vương Siêu liền thở dài một hơi, nói: “Nói như vậy, tôi thực sự cũng muốn quay về kiến thức một phen.”

416. Chương 401: Phong Ba! Phong Ba! (1)

“Lão Ba, anh muốn đi tìm thủ lĩnh GOD, cùng hắn giao thủ để tìm kiếm đột phá ư?”

Nghe thấy Ba Lập Minh nói vậy, mắt Vương Siêu sáng lên, với nhãn quang của hắn tất nhiên có thể nhìn ra, quyền pháp của Ba Lập Minh đã đạt tới bình cảnh lớn nhất, chỉ cần tiến thêm một bước là có thể đả phá hư không, đạt tới thành tựu giống như cảnh giới của mình, bảo trì được lực chiến đấu nhiều năm vẫn không suy yếu.

Nếu như không tiến nhập được vào cảnh giới đả phá hư không, kiến thần bất phôi, Ba Lập Minh sau hai ba mươi năm nữa sẽ dần dần già yếu, lực chiến đấu của biến mất từng chút một.

Ba Lập Minh hiện tại quyền pháp tuy đã đạt tới đỉnh phong, chỉ kém Vương Siêu một chút mà thôi, nhưng dẫu sau thì cũng đã hơn năm mươi tuổi, tuy thể kực hiện tại của ông ta cường hãn, so với Chu Bính Lâm năm đó thì cao hơn cả chục lần, đang ở thời kỳ đỉnh cao của đời người, nhưng sau khi vượt quá thời kỳ đỉnh cao, sẽ không thể kháng cự lại sự suy yếu, đây chính là sự thực mà không ai có thể ngăn cản được.

Ba Lập Minh hiện tại chỉ có một biện pháp tốt nhất chính là phải tìm kiếm được đột phá, tìm người có cảnh giới cao hơn mình để giao thủ. Đây chính là phương pháp thử trăm lần không sai của võ nhân muốn đột phá cảnh giới, là chân lý dùng mọi lúc mọi nơi đều chính xác.

Không hiểu kinh? Cùng cao thủ đánh một trận là hiểu ngay.

Đây là câu nói của miệng của người trong giới quyền thuật.

Nhưng hiện tại người giỏi hơn Ba Lập Minh, trên thế giới này cũng tìm không ra được hai ba người, trừ Vương Siêu ra, thì chính là thủ lĩnh GOD, Đường Tử Trần hiện tại cũng có thể tính là một người. Đường Tử Trần hiện tại, Vương Siêu lơ mơ cảm thấy rằng, lão bà tỷ tỷ này của mình, e rằng đã tiến nhập vào một loại cảnh giới thần diệu khó lường rồi.

Có điều Ba Lập Minh và Vương Siêu giao thủ, với quan hệ hiện tại của họ, không thể nào là đánh thật, mà muốn đánh thật cũng không thể, chỉ có thể thỉnh thoảng so tài trao đổi mà thôi. Căn bản không phải là sinh tử quyết chiến, tâm linh, tinh thần đều ở vào trạng tới khẩn trương cao độ.

Cho nên hiện tại Ba Lập Minh muốn tìm kiếm đột phá, chỉ có thể tìm thủ lĩnh GOD để giao thủ mà thôi.

Chỉ có tại sinh tử quyết đấu, quên đi tất cả, đem sinh mệnh, tâm linh thể xác và tinh thần đều nhập vào một chỗ mới có thể làm ra đột phá, đương nhiên, đây cũng là một cách cực kỳ nguy hiểm, người bình thường làm như vậy, chín mươi chín phần trăm là sẽ bị người ta đánh chết.

“Lão Ba, tạm thời anh đừng đi, có điều nếu anh muốn đi, tôi cũng sẽ không ngăn cản anh.” Vương Siêu ngẩng đầu lên nhìn mặt trời chói chang ở trên trời cao, mắt của hắn nhìn thẳng vào mặt trời, không hề có chút khó chịu nào.

“Ồ, cậu sợ tôi sẽ bị đánh chết ư?”

Ba Lập Minh thở ra, hỏi một cách rất nhẹ nhàng tự nhiên.

“Không phải.” Vương Siêu lắc đầu: “Tôi sợ anh bỏ lỡ một cảnh quan võ thuật thịnh thế xán lạn như khói hoa, đại hội Võ đạo lần này, tôi đã có thể khẳng định, bất kể là số người tham gia, hay là trình độ đều là một lần đại hội trăm ngàn năm khó gặp, chỉ cần là người luyện võ, mắt thấy được một trường thịnh thế đại hội này đều sẽ không còn gì phải hối hận. Tôi chỉ sợ anh sẽ bỏ qua thôi.”

“Ồ?” Ba Lập Minh nhíu mày, quả nhiên có chút động lòng, ông ta cũng biết rằng, đại hội Võ đạo lần này là do Vương Siêu và Đường môn dùng tiền vốn rất lớn để khơi dậy, đã biến thành một đại hội Võ đạo mở rộng khắp nơi, tất cả các cao thủ trên toàn thế giới đều tới tham dự, tiến hành một hồi quyết chiến đỉnh phong.

Dạng quy mô như thế này, chỉ cần là người, sẽ không thể không động tâm mà muốn được tận mắt nhìn thấy tràng thịnh hội này.

“Được. Chuyện này tôi sẽ suy nghĩ kỹ càng.” Ba Lập Minh thở ra thật dài.

“Ba thúc. Thúc lùi bước ư? Nghe nói thủ lĩnh GOD đó và sư phó của cháu giống như nhau, thúc khẳng định là không nắm chắc rồi. Như vậy hình như không giống với khí thế quyền pháp quyết chiến không lùi của thúc.” Hoắc Linh Nhi chớp chớp mắt.

“Nha đầu ngốc.” Ba Lập Minh cười mắng một câu. “Quyết chiến không lùi bước chứ không phải là kẻ ngu thấy cái gì cũng đâm đầu vào. Quyền thuật của thủ lĩnh GOD đó cũng giống như của sư phụ người, trong lòng ta cũng hiểu rõ rằng mình vẫn kém họ một chút. Nếu không chuẩn bị đầy đủ, khả năng chết có bảy thành. Ba Lập Minh ta tuy không sợ chết, nhưng sẽ không để người ta đánh chết một cách vô ích, nếu ta như vậy thì sớm đã chết cả mấy trăm lần vào ba mươi năm trước rồi. Nha đầu ngốc, người nếu không hiểu sự khác biệt giữa quyết chiến không lùi và kẻ ngu si thích đứng ra làm bia đỡ đạn thì vĩnh viễn cũng không bước vào được Đan đạo đâu. Đan đạo tròn tròn, sáng lấp lánh chứ không phải là một cái đầu chết.”

“Vương Siêu, cậu có tin không, Ba Lập Minh tôi lần này định tới Bắc Kinh tìm thủ lĩnh GOD, cùng hắn giao thủ, cho dù thất bại, hắn cũng không giết được tôi? Đừng thấy quyền pháp của tôi cao, nhưng một số thủ đoạn, kinh nghiệm giữ mạng thì cậu e rằng không bằng được tôi đâu.”

Ba Lập Minh lộ ra vẻ mặt hài hước như cười mà như không cười.

“Cái này thì chắc rồi.”

Vương Siêu nhìn Ba Lập Minh, đầu tiên thì hơi ngây người, sau đó thì bật cười, Ba Lập Minh này đọc thuộc lịch sử, tinh thông thi từ, quyền pháp của các môn cái phái không gì không hiểu, xem xét thời thế thì chính là một nhân vật, nếu không, năm đó cũng sẽ không trở thành một người dẫn đầu, ông ta tuyệt đối không phải là một kẻ mãng phu, mà là một nhân vật có lòng tin kiên định, nhưng lại không kiêng kỵ bất kỳ một thủ đoạn nào.

“Kỳ thực đại hội Võ đạo tuy là vô cùng đặc sắc, nhưng không phải cái gì cũng đáng xem. Cái tôi cần xem là dạng cao thủ đệ nhất thiên hạ như cậu, chứ không cần phải xem cái đám luyện gia tử tầm thường đùa giỡn, đã từng được kiến thức rằng thật rồi thì ai còn hứng thú mà xem rần rã nữa?”

Ba Lập Minh ha ha cười lớn: “Có điều cậu cũng đừng lo lắng, trên đại hội võ đạo sẽ không buồn tẻ đâu, nói không chừng, cậu đánh chết thủ lĩnh GOD xong sẽ còn có tôi đứng ra trước mặt cậu đó.”

Nói xong, Ba Lập Minh quay người đi, không hề dừng lại, dần dần biến mất ở tít đằng xa.

“Ba thúc cũng là một nhân vật...”

Hoắc Linh Nhi nhìn theo bóng người của Ba Lập Minh ở đằng xa, nhỏ giọng cảm thán.

“Quyền pháp đã đạt tới trình độ đứng trên cao nhìn mọi thứ đều nhỏ bé, có ai mà không phải là hạ kinh tài tuyệt đỉnh?” Vương Siêu cảm thán, nói: “Đáng tiếc, ta không thể về nước, nếu không cũng muốn xem một phen long tranh hổ đấu của Ba Lập Minh và tên lông mi dài đó, khẳng định là sẽ rất hứng thú.”

Vương Siêu biết, Ba Lập Minh lần này đi, khẳng định là sẽ về nước.

“Linh nhi, chúng ta luyện tập một chút đi, hi vọng trước khi cô tham gia đại hội Võ đạo, nhất định phải có tiến bộ lớn.” Vương Siêu đột nhiên trở nên hứng trí.

“Được!” Trong lúc này, Hoắc Linh Nhi đã đánh ra một quyền, Vương Siêu đỡ rất tùy ý.

Đôi nam nữ sư đồ tuổi xấp xỉ nhau này tùy ý mua lượn trên bãi cát, Vương Siêu đang uy chiêu cho Hoắc Linh Nhi.

Đúng vào lúc Vương Siêu và Hoắc Linh Nhi đang uy chiêu thì ở Bắc Kinh quốc nội, bên hồ nước liễu rủ của Di Hòa Viên, một thanh niên mi dài tướng mạo trẻ tuổi đang lặng lẽ chăm chăm vào một cô gái nhỏ tóc kết thành rất nhiều bím, trang điểm vô cùng bắt mắt.

“Uy, lông mi dài, anh đã nhìn tôi chăm chăm hai ngày rồi đó, có gì đáng nhìn đâu chứ?”

Cô gái tóc tết thành nhiều bím đó chính là Lạc Tiểu Manh, đồ đệ của Cửu Cung Kiếm Lâm Đình Phong, sư muội của Giang Hải. Cô ta cũng đang chuẩn bị cho đại hội Võ đạo, mỗi ngày đều bình tâm tĩnh khí luyện khí công thủ pháp của Cửu Cung Kiếm bí truyền ở Di Hòa Viên. Có điều hai ngày trước, mỗi ngày đều có một thanh niên lông mi dài ngồi trên ghế đá ở bên cạnh, nhìn cô ta luyện công dùng ngón tay lăng không vẽ bùa.

Vốn là, khí công thủ pháp này của cô ta cũng giống như Đại thủ ấn, dùng ngón tay băng kinh, tác động ngũ tạng, phối hợp với hô hấp, rất là tinh diệu. Cho dù là người có tư chất tốt, lão sư hết lòng chỉ dạy cũng học không được, đừng nói là học trộm, cho nên cô ta căn bản không để ý đến việc bị người khác nhìn lén.

Cô ta sở dĩ chọn chỗ đông người làm nơi luyện tập cũng là bởi vì tìm yên tĩnh trong ồn ào, rèn đức tâm ý. Cho dù là dưới cái nhìn chăm chăm của người khác, cô ta vẫn có thể bảo trì một tâm linh tĩnh lặng.

Có điều sau hai ngày bị thanh niên lông mi dài nhìn chăm chăm mình luyện công, Lạc Tiểu Manh luôn cảm giác có gì đó quái quái, cuối cùng không nhịn được mà phải cất tiếng hỏi.

“Cái cô luyện là thủ pháp phù quyết trong kiếm pháp Võ Đang phải không.” Thanh niên lông mi dài thấy Lạc Tiểu Manh hỏi vậy liền bật cười, hỏi ngược lại.

“Ồ! Thì ra là một người luyện võ?” Lạc Tiểu Manh cả kinh, ánh mắt lảng lệ thoáng chốc lại nhìn chăm chăm lên người thanh niên lông mi dài, nhìn chăm chú một lúc rồi đột nhiên cười khúc khích. “Đã là một người luyện võ vậy thì nên hiểu quy củ, không được tùy tiện nhìn người khác luyện công, cho dù nhìn ra thì cũng không nên tùy tiện nói chuyện. Anh chắc là một người vừa mới học quyền hã, học được mấy chiêu đã tưởng là mình giỏi, chỉ điểm người ta cái này cái kia. Tôi kể cho anh một chuyện nhé, đại khái khoảng ba bốn năm trước, cũng là ở trong Di Hòa Viên này, một cao thủ Thái Cực Quyền có thanh danh nhất ở Bắc Kinh chúng tôi cũng xem trộm một người thanh niên luyện công, bước tới ra về ta đây chỉ điểm cho hắn, kết quả anh biết thế nào không? Song phương giao thủ, Chu Bình Lâm bị giạt đứt một cánh tay. Từ đó phải rời khỏi giới võ thuật, còn thường bị người ta cười nhạo nữa. Lão đầu đừng có trang B, người trẻ tuổi là càng đừng nên trang B, anh nói xem anh theo ai học quyền nào? Nếu là người quen, tôi có thể tha cho anh một lần, nếu như không phải là người quen, vậy thì hôm nay chỉ đành cho anh ném một chút đau khổ rồi mới cho anh đi.”

“Hã?”

Thanh niên lông mi dài này chính là thủ lĩnh GOD của tập đoàn ám sát, là nam nhân được gọi là thần đó, từ sau khi ước chiến với Vương Siêu, hắn liền trở thành người nhàn rỗi, tâm tình được thả lỏng triệt để.

Hắn gần đây tâm tình được thả lỏng, nghe thấy Lạc Tiểu Manh thao thao bất tuyệt, lúc đầu hơi sững sốt, sau đó mới hiểu rõ ý tứ của cô ta, rồi hắn vẫn chỉ mỉm cười.

“Cố sự này của cô dễ nghe thật, cũng rất có ý vị cảnh cáo, không có bản lĩnh vượt trội, quả thật là đừng có ở chỗ nào cũng ra vẻ ta đây. Cao thủ Thái Cực Quyền trong cố sự gọi là Chu Bình Lâm phải không, còn người trẻ tuổi đó là Vương Siêu, lãnh tụ Đường môn, gần đây giống như là mặt trời giữa trưa, được xưng là cao thủ đệ nhất thiên hạ phải không?”

Thủ lĩnh GOD tựa hồ như rất có hứng thú, liền bắt chuyện với Lạc Tiểu Manh.

“Anh... anh là ai?”

Đối phương vừa thốt ra những lời này, sắc mặt của Lăng Thiên liền biến đổi. Người biết chuyện mấy năm trước của Vương Siêu và Chu Bình Lâm có rất nhiều, nhưng chuyện gần đây Vương Siêu được Thanh bang, Hoa Thanh bang tán xưng là cao thủ đệ nhất thiên hạ thì trừ người trong cuộc ra, người bên ngoài căn bản không có ai biết.

Sư phụ của Lạc Tiểu Manh là Lâm Đình Phong, cũng là người trong cuộc, do đó mới biết được tin tức này. Nhờ đó đám người của Lạc Tiểu Manh cũng biết.

“Nếu như tôi không nói tôi là ai, cô liệu có thử động thủ với tôi không?” Thủ lĩnh GOD nói.

“Đương nhiên là không rồi, nhìn bộ dạng của anh không giống như là người luyện võ, nhưng khẳng định là người luyện võ, người mà tôi nhìn không thấu thì khẳng định là đạt tới cấp bậc Hóa kinh, có lẽ, cũng có thể là đã tiến vào Đan đạo. Tôi sẽ không động thủ đâu, để tránh bị anh đánh chết. Có điều anh là cao nhân, chắc sẽ không rảnh rỗi tới mức ngày nào cũng nhìn tôi luyện quyền chứ.”

Lạc Tiểu Manh lui lại một bước, cười gượng.

417. Chương 401: Phong Ba! Phong Ba! (2)

“Sao lại gặp một quái nhân như thế này nhỉ?” Lạc Tiểu Manh nằm mơ cũng không ngờ rằng, mình đang luyện công thì gặp phải một quái nhân như thế này, nghe lời hắn ta nói, Lạc Tiểu Manh có một loại xung động muốn thử động thủ. Bởi vì lời nói của người này quá khoa trương, nhưng tiếng nói ở sâu trong thâm tâm thì lại khuyên cô ta là đừng động thủ.

Thế là, cô ta cố gắng đè nén sự xung động ở sâu trong nội tâm xuống, hỏi: “Thái Cực của Đạo giáo là ý tứ gì, Kim Đan là gì?”

Cô ta tung ra một vấn đề, vấn đề này là thứ mà sư phụ cô ta đang nghiên cứu, cô ta thật sự muốn xem xem thanh niên lông mi dài thần bí này sẽ giải thích như thế nào, muốn lừa gạt cô ư, không dễ dàng như vậy đâu. Một khi nhìn ra đối phương đang giả vờ, cô ta sẽ không chút do dự mà xuất thủ giáo huấn thật nặng.

“Đạo giáo coi trọng Thái Cực, Thái Cực cũng không phải là cách nói của Đạo giáo. Đạo giáo chỉ chú trọng tới Kim đan, nhưng viên giác của Phật gia, Kim đan của Đạo gia, Thái Cực của Nho gia đều là một thứ, chú trọng tâm ý đối với năng lực khống chế khí huyết bản thân. Trái ngược với viên giác của Phật gia, Kim đan của Đạo gia, Thái Cực của Nho gia rất thông tục và dễ hiểu. Người đọc sách của Nho gia chú trọng Thái Cực tĩnh công tĩnh tọa thu tâm, chính là định trụ tâm viên, thuyên trụ ý mã (xóa bỏ lòng hươu ý vượn). Tâm ý triệt để bình tĩnh, tự nhiên có thể khống chế khí huyết vận chuyển vòng quanh, muốn máu tới nội tạng thì máu tới nội tạng, muốn máu dồn lên não thì máu lên não. Đại Nho gia các triều đại, Chu Hy, Vương Dương Minh đều là đại hành gia về phương diện này. Chu Hy thì tôn sùng công phu thu tâm nửa ngày đọc sách, nửa ngày tĩnh tọa. Đây kỳ thực chính là Kim Đan, sau khi Kim Đan thành tựu, dùng trên học vấn thì là đại Nho giả, Đại thánh nhân, dùng để luyện võ đánh người thì chính là thần. Cô vừa rồi vẽ bùa, vận chuyển khí huyết toàn thân, thủ pháp tốt, nhưng tâm lý lại không thích hợp, vẫn câu nệ vào thủ pháp quá. Lúc ban đầu, dùng để ý đến thủ pháp, chỉ thu liễm tâm, trong lòng thật bình tĩnh, sau đó tĩnh tới chỗ sâu thì nó sẽ tự nhiên sinh ra động tác, không tĩnh tới chỗ sâu, động tác sinh ra cũng không có tác dụng gì. Chỉ là công phu bề ngoài, chung quy vẫn chỉ là người chứ chưa thành được thần.”

“Được, những lời nói này của tôi, cô có thể lĩnh hội được bao nhiêu thì cứ lĩnh hội bấy nhiêu. Ba ngày sau, tôi sẽ ở đây xem cô luyện công phu tiếp, luyện tốt rồi thì chúng ta tiếp tục nói chuyện, luyện chưa tốt thì tôi cũng chẳng có hứng thú cùng cô nói chuyện. Cô cũng đừng truy tìm thân phận của tôi là gì, như vậy đối với cô cũng không có gì tốt đâu.”

Thủ lĩnh GOD đột nhiên đứng dậy, Lạc Tiểu Manh vừa ngẩng đầu lên thì đối phương đã ở ngoài hai ba mươi mét, sau đó bước vài bước thì đã biến mất tăm. Không ngờ lại không nhìn rõ là đi như thế nào.

Đồng thời vào lúc này, ở Bắc Kinh, trong phòng làm việc của Liêu Tuấn Hoa.

“Cái gì? Vương Siêu đã động thủ ở trong tổng hội Hồng môn ư? Triệu Quang Vinh bị đánh chết ngay tại đường trường? Nghiêm Nguyên Nghi bị Vương Siêu bắt đi? Hiện tại tình huống thế nào? Chết rồi ư? Không biết à?... Thế này là thế nào!”

Liêu Tuấn Hoa cuối cùng cũng nhận được tin tức từ phía Hồng môn truyền tới.

Bịch!

Điện thoại rơi xuống đất, vỡ tan.

Liêu Tuấn Hoa là cao thủ Hóa kình, là người đã vô số lần vào sinh ra tử, nhưng đây là lần đầu tiên hấn mất hết tinh thần, mất nhất thời biến thành ngây ngây ngốc ngốc.

“Sao lại có thể như vậy? Sao lại có thể như vậy được? Thế lực của tổng hội Hồng môn mà cũng không ngăn cản được Vương Siêu sao? Bản thân Nghiêm Nguyên Nghi cũng là dạng cao thủ đệ nhất thiên hạ, càng huống chi bên cạnh còn có Triệu Quang Vinh, trong tổng hội Hồng môn cao thủ lại như mây, nhiều người như vậy mà không ngăn cản nổi một mình Vương Siêu sao? Cho dù hắn là cao thủ đệ nhất thiên hạ đi chăng nữa thì cũng chỉ là thân xác máu thịt, sao lại có thể như vậy được chứ? Nghiêm Nguyên Nghi rốt cuộc là đã chết hay là chỉ bị bắt đi? Nếu như bị bắt đi thì chuyện này vẫn còn có dư địa để thương lượng. Còn nếu như bị Vương Siêu giết chết vậy thì xong rồi, với tính tình của Vương Siêu, chỉ sợ rằng, chỉ sợ rằng hậu quả khó mà tưởng tượng nổi...”

Tin tức mà tổng hội Hồng môn truyền tới giống như sét đánh, khiến cho đầu óc của Liêu Tuấn Hoa trở nên trống rỗng.

Đây có thể là nguy cơ lớn nhất của trong suốt cuộc đời của Liêu Tuấn Hoa.

Mặc dù loại nguy cơ này không tạo thành uy hiếp đến sinh mạng của hắn, nhưng lại đáng sợ hơn cả uy hiếp đến sinh mạng. Có điều hắn rốt cuộc vẫn là nhân vật đã trải qua vô vàn sóng to gió lớn, sau phút giây đầu

óc trở nên trống rỗng, thoáng chốc đã lãnh tỉnh trở lại, phân tích tình huống và tìm đối sách tốt nhất.

Trong nháy mắt, hần trước tiên đem những điểm mấu chốt của chuyện này định vị lên người Nghiêm Nguyên Nghi đã bị Vương Siêu bắt đi. Nghiêm Nguyên Nghi nếu như chưa chết, vậy thì chuyện này còn có hi vọng, nếu bị Vương Siêu giết chết rồi, vậy thì chuyện thực sự là không thể dàn xếp yên xuôi được nữa rồi.

Nhưng Liêu Tuấn Hoa lại biết rất rõ con người của Vương Siêu, bình thường tuy rất bình hòa, có điều một khi động thủ lại giống như lôi đình vạn quân, rất ít khi lưu lại người sống. Hần thực sự không thể biết được chính xác là Nghiêm Nguyên Nghi đã chết hay chưa.

Xem ra mình phải tới Đường môn một chuyện, xem kết quả thế nào vậy...”

Sau vài phút, Liêu Tuấn Hoa đã xác định được bước hành động tiếp theo của mình, quyết định trước tiên liên hệ với Vương Siêu đã rồi hẵng tính tiếp.

“Liêu bộ trưởng, ấn đường của ngài đã biến thành màu đen, e rằng đã quá hao phí tinh thần rồi. Chắc là lại xảy ra chuyện gì rồi phải không, với định lực, tu vi của ngài, cho dù xảy ra chuyện lớn đến thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không như thế này, chuyện lần này e rằng là rất nguy cấp.”

Đúng vào lúc này, một người trung niên mặc Tây trang nghe thấy động tĩnh liền bước vào. Thấy bộ dạng của Liêu Tuấn Hoa, chăm chú nhìn vào sắc mặt của hần, rồi liên tục lắc đầu thở dài.

Người trung niên này chính là đạo sĩ Ngô Tuyền Nam của núi Võ Đang, hiện tại hần ta tựa hồ như đã hoàn tục, đi theo bên cạnh quan to hiển vinh, dĩ cầu phát triển thêm một bước.

Từ sau khi hần ta tới bên cạnh Liêu Tuấn Hoa, cũng đã có được một chút danh tiếng. Sở dĩ có danh tiếng, không phải bởi vì võ công của hần, mà là bởi vì cái miệng biết xem tướng đoán mệnh của hần.

“Lão Ngô, lần này e rằng thực sự có chút nguy hiểm rồi, có điều tôi sẽ không nói cho anh biết là đã phát sinh chuyện gì đâu, chỉ cần anh giúp tôi xem xem tiền đồ sau này của tôi rốt cuộc sẽ thế nào thôi.”

Liêu Tuấn Hoa vốn không tin vào sự đoán mệnh của Ngô Tuyền Nam, nhưng hiện tại không ngờ lại như bệnh nặng đi tìm tất cả các thầy thuốc.

“Ồ?” Ngô Tuyền Nam hơi ngẩn người, sau đó chăm chú nhìn mặt Liêu Tuấn Hoa, thở dài một hơi, nhắm hai mắt lại, tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó: “Cậu hiện tại tướng mạo rất không tốt, trước mắt có một trận phong ba lớn là điều chắc chắn rồi. Nhưng phải tránh hấp tấp nóng nảy, cũng đừng khinh cử vọng động, nếu không e rằng sẽ gặp phải sự nguy hiểm thuyền vỡ người chết, tôi tuy không biết rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì, nhưng chiếu theo tình huống hiện tại của cậu, nhất định phải học Khương Thái Công, mặc kệ phong ba gió bão lớn như thế nào, ta vẫn ngồi yên câu cá. Tôi trước giờ xem tướng cho cậu, thấy cậu có vương giả chi khí, nhưng hiện tại vương giả chi khí đã bị vận xui che lấp, giống như thuyền nhẹ trong gió, dong đưa muốn lật. Có điều đây cũng không hẳn không phải là một loại cơ ngộ, một khi độ qua, tiền đồ không thể hạn lượng, tôi thấy trong khí sắc của cậu, khẳng định có một đường sinh cơ, chứ không phải là đã bị dồn tới tuyệt cảnh. Phong ba lần này, có lẽ là khảo nghiệm mà trời cao dành cho cậu, cậu không được tự làm loạn trận cước.”

“Bất kể phong ba gió bão lớn như thế nào, ta vẫn ngồi yên câu cá ư!” Nghe thấy những lời nói này của Ngô Tuyền Nam, Liêu Tuấn Hoa trong lòng tựa hồ như an tĩnh hơn một chút, đột nhiên buông bỏ ý nghĩ đi tìm Vương Siêu, ngược lại còn hét lên một câu với bên ngoài: “Chuẩn bị xe, tới quân khu. Lần này ta sẽ đập nổi chìm thuyền một phen.”

Trong biệt thự ven biển ở Jakarta, Indonesia, Vương Siêu ngồi trên sa lông, mắt nhìn vào cây dừa mang theo khí tức của đồng cỏ và nguồn nước đang đung đưa trong gió biển, Đường Tử Trần cũng lặng lẽ ngồi bên cạnh hần, mắt nhắm hờ, không nói gì.

Hai phu thê im lặng không nói chuyện, bầu không khí vô cùng yên lặng xa xôi cách trở, tựa hồ như đang hưởng thủ thời khắc nhàn rồi hiếm có.

“Đệ đoán rằng Liêu Tuấn Hoa chắc đã nhận được tin tức do tổng hội Hồng môn truyền tới rồi. Khẳng định sẽ tới tìm đệ, sao tới hiện tại vẫn chưa có động tĩnh gì nhỉ!” Vương Siêu đột nhiên hờ hững nói một câu, tựa hồ như đang hỏi Đường Tử Trần.

“Hắn không đơn giản...” Đường Tử Trần hai tay đặt lên đầu gối, mắt nhìn về bầu trời ở trước sân. “Hắn đã nhận được tin tức, khẳng định là biết rằng tìm đệ cũng không có tác dụng gì, ván đã đóng thuyền, cho nên hạ quyết tâm đập mỗi đim thuyền một chuyến. Mặc cho gió bão phong ba, vẫn yên ổn ngồi câu cá... Nếu hắn tức giận phùng phùng đến tìm đệ, ngược lại còn lộ ra rằng hắn đang luống cuống tay chân, là kẻ chẳng làm lên nổi chuyện gì lớn. Được rồi, hiện tại chúng ta đã làm cho đại hội Võ đạo trở thành loạn như thế này, quốc nội cũng khẳng định sẽ quan chú tới cục diện lớn này. Còn Liêu Tuấn Hoa bản thân là một người thích hợp nhất để làm công tác chủ trì, không có hắn, giới võ thuật quốc nội, giới võ thuật quốc ngoại khẳng định là một đồng hồ hỗn loạn, đệ cũng không cần phải lo lắng cho hắn đâu.”

“Cao thủ trên thế giới này đã ít đi nhiều rồi, không biết đại hội Võ đạo lần này, thiên hạ còn có nhân vật nào đáng để xem nữa đây?” Vương Siêu đột nhiên tính toán.

Từ lúc hắn hoành không xuất thế đến nay, có thể nói là quen biết với vô số cao thủ, có nhân vật Minh kinh, Âm kinh, Hóa kinh, Đan kinh, Cương kinh, thậm chí là đã phá hư không, kiến thần bất phôi. Mà nhân vật tuyệt đỉnh đã chết trong tay hắn cũng không hề ít.

“Cao thủ từng có tiếng tăm lừng lậu hiện tại còn lại được mấy người. Wharton, Morgan đã chết trong tay đệ. Thân Vương Amat của Iraq cũng bị đệ đánh chết, Nghiêm Nguyên Nghi hiện tại cũng không còn nữa rồi, Triệu Quang Vinh cũng chết trong tay đệ, Vinh Sắc, Vinh Tiểu Long, Vinh Tiểu Hổ, của Thiệu Lâm, Thôi Trường Bạch, Chu Bình Lâm, Cung Thành Lương Điền, Nguyễn Hồng Tu... Cao thủ đã chết trong tay đệ, không nhớ nổi là có bao nhiêu nữa, không biết còn có bao nhiêu cao thủ sẽ xuất hiện đây? Hi vọng không phải là đám mèo to mèo nhỏ vô vãn, vậy thì thực sự là đáng tiếc lắm, thiên hạ lớn như vậy, cao thủ chân chính là chẳng có được mấy ai.”

Vương Siêu nhớ lại con đường mà mình đã đi qua, hai tay dính bao nhiêu nhân mạng của cao thủ.

“Không biết Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long, Y Hạ Nguyên, thủ lĩnh GOD những người này liệu có cũng sẽ chết trong tay đệ không, danh hiệu đệ nhất thiên hạ này, lưng mang theo quá nhiều nhân mạng rồi...”

418. Chương 402: Tình Thế Nghiêm Trọng (1)

“Tiểu đệ, đệ đã động lòng rồi.” Trong lòng Vương Siêu vừa động, Đường Tử Trần tựa hồ như biết tiểu đệ này đang nghĩ những gì: “Đệ có uy danh của cao thủ đệ nhất thiên hạ, chẳng lẽ lại sợ những phiền phức không đảm đương nổi sau này ư? Đệ muốn cùng tỷ sau này sẽ ẩn cư, sống một cuộc sống không màng đến thế sự sao? Đáng tiếc, thế giới này quá lớn, cũng quá nhỏ, với thân phận của chúng ta, cho dù ẩn cư rồi cũng sẽ bị người ta tìm ra. Chúng ta chỉ có mãi mãi đứng trên đỉnh cao của thế giới này mới có thể chân chính sống một cuộc sống yên tĩnh mà thôi.”

Quả thật, Đường Tử Trần biết vô cùng rõ những sự tình này. Thế giới này quá lớn, cũng quá nhỏ, đặc biệt là xã hội hiện đại, không thể chân chính sống một cuộc sống ẩn cư không màng thế sự giống như là thần tiên được. Với thanh danh của Vương Siêu và địa vị của Đường Tử Trần lại thêm cái vật khổng lồ như Đường môn, thật sự là quá chói mắt, cừ địch cũng quá nhiều, quan hệ phức tạp. Cho dù là anh sống ẩn cư, không tìm người khác, người khác cũng sẽ tìm anh, không thể chân chính sống một cuộc sống an bình được.

“Tỷ sao lại biết đệ muốn ẩn cư?” Vương Siêu quay đầu lại, nhìn Đường Tử Trần, bật cười.

“Đệ thoảng chốc đã đứng trên đỉnh cao nhất, trong lòng khó tránh khỏi có cảm giác tịch mịch phiền muộn, tiểu đệ, đệ dẫu sao thì cũng là người, có cảm tình, có tâm sự.” Đường Tử Trần mỉm cười.

“Đệ chưa muốn ẩn cư, vứt bỏ những tranh đấu đánh giết giết là điều không hiện thực. Nếu như là thời cổ đại, hai người chúng ta cũng có thể học theo thần tiên quyền lữ, sau khi chán những tranh đấu của giang hồ, tìm một nơi mà không ai tìm thấy để sống. Nhưng vào thời hiện đại như bây giờ thì rõ ràng là không thể, chỉ có chúng ta xây dựng được một đế quốc to lớn, tập đoàn hải ngoại, mấy trăm năm cũng không suy yếu, khiến người khác vĩnh viễn phải sợ hãi chúng ta, vậy thì mới có thể hưởng thụ những ngày tháng yên bình. Đường môn của chúng ta, tuy rằng to lớn thật, nhưng kỳ thực cũng quá nhỏ. Kỳ thực đệ vừa rồi trong lòng không phải là phiền muộn tịch mịch, chỉ là cảm thán cao thủ trên thế giới này có bao nhiêu mà thôi. Tử Trần, tỷ nói xem, trên đại hội Võ đạo liệu sẽ xuất hiện bao nhiêu cao thủ Đan kinh?”

Đan kinh là một loại tồn tại đỉnh phong, người trên thế giới có được thành tựu này ít như phượng mao lân giác, đều là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, có điều cho dù là nhân vật đỉnh phong, tử thương trong tay Vương Siêu cũng không ít rồi, giờ cũng chỉ còn lại lựa thừa vài người mà thôi.

“Trường giang sóng sau đè sóng trước, người mới sẽ thay cho người cũ. Chết già rồi thì trẻ sẽ xuất hiện. Tiểu đệ, đệ năm đó từ một học sinh không hiểu chuyện trưởng thành tới cao thủ đệ nhất thiên hạ như hiện tại cần bao nhiêu năm thời gian? Chưa tới mười năm đâu... trên thế giới này, vĩnh viễn không thiếu thiên tài có nghị lực, thiên tài cũng vĩnh viễn không thiếu vận khí, tỷ có thể nói một cách khẳng định rằng, trên đại hội Võ đạo lần này, người khiêu chiến địa vị của đệ sẽ có rất nhiều rất nhiều...” Đường Tử Trần cười nói.

“Ồ? Sẽ không thiếu người khiêu chiến đệ ư?” Vương Siêu cười: “Đệ thật sự muốn xem xem, trên thế giới này còn có ai muốn cướp vị trí bảo tọa cao thủ đệ nhất thiên hạ của đệ hay không?”

Vương Siêu nói xong liền đứng dậy bước tới bên cạnh Đường Tử Trần, đưa tay ra ôm nàng ta vào trong lòng, chỉ cảm thấy nhuyễn ngọc phiêu hương.

Còn Đường Tử Trần thì nhìn lên mặt Vương Siêu, tựa hồ như hân thưởng mãi cũng không đủ. “Tiểu đệ, đệ kỳ thực lớn lên trông rất dễ nhìn đó.”

Đường Tử Trần trong mắt đột nhiên lóe lên một tia mê ly, nhẹ nhàng hôn lên trán Vương Siêu một cái.

Vương Siêu tâm thư thoáng động, ôm Đường Tử Trần, cũng hôn nàng ta một cái.

“Hả... Ta hiện tại sao tinh thần lại không thể tập trung được, hôm nay luyện công sao không tập trung được tinh thần nhỉ? Giống như là có chuyện gì đó không tốt, rất buồn bực vậy.”

Đúng vào lúc này, trong đạo trường quốc thuật của lớp học Hoa ngữ Minh Luân đường. Hoắc Linh Nhi đang luyện công, cùng sư đệ Đàm Văn Đông đối chiêu quyền cước, không biết vì sao, tâm tư hiện tại lại không thể yên bình được, bị Đàm Văn Đông liên tiếp dùng quyền pháp hung hãn bức cho thiếu chút nữa thì lật thuyền trong cồng.

Quyền pháp của Đàm Văn Đông lăng lệ, sát thủ cũng nhiều, kinh nghiệm thực chiến lại càng phong phú hơn. Có điều vẫn còn kém xa Hoắc Linh Nhi đã tiến vào cấp độ Hóa kinh. Chiều theo đạo lý mà nói, hai người bình thường giao thủ không có bất kỳ huyền niệm gì, nhưng Hoắc Linh Nhi lại đột nhiên cảm thấy trong lòng không yên, không thể tập trung tinh thần được.

“Không luyện nữa, không luyện nữa, ta hiện tại tâm tình đang không tốt.”

Sau khi phát ra một chuỗi, bức lui Đàm Văn Đông, Hoắc Linh Nhi tâm phiền ý loạn xua xua tay.

“Sư tỷ, công phu của tỷ đã nhập hóa rồi, tâm ý trấn định một cái là sẽ trầm tịch như thai nhỉ, sao hai ngày nay đột nhiên xuất hiện tình huống như thế này?”

Đàm Văn Đông không hiểu, hỏi.

“À, có thể là luyện công mệt mỏi quá. Ta đi nghỉ một chút, tản bộ một lúc là hết thôi.” Hoắc Linh Nhi nói xong liền bước ra khỏi đạo trường quốc thuật.

“Kỳ lạ thật, mấy ngày nay đột nhiên tâm tư không yên. Ngày trước chỉ là buổi tối, hôm nay sao giữa ban ngày ban mặt cũng xuất hiện tình trạng này nhỉ? Ngày trước buổi chiều tâm tư của mình không yên, khẳng định là sư phụ làm chuyện ấy... Hiện tại ban ngày mà tâm thần cũng không yên, chẳng lẽ sư phụ lại ở đó làm chuyện ấy ư...”

Hoắc Linh Nhi nghĩ ngợi, trong đầu hiện lên bộ dạng của Vương Siêu, lập tức không vờ nặn được khí huyết toàn thân, trên mặt thoáng chốc biến thành đỏ rực, nóng bừng bừng, hô hấp trở nên gấp rút.

“Sao vừa nghĩ đến sư phụ là thành thế này nhỉ? Không vờ nặn được khí huyết nữa?” Hoắc Linh Nhi cố gắng điều chỉnh lại tâm tình của mình, cuối cùng mới bình tĩnh trở lại.

“Ài! Mình không biết lúc nào mới có thể vượt qua Đường Tử Trần kia đây... Nhưng... Cho dù vượt qua Đường Tử Trần rồi, khi cùng cô ta giao thủ, sư phụ sẽ đối với mình thế nào đây?”

Hoắc Linh Nhi nhớ tới ước định giao thủ sau ba năm nữa của mình và Đường Tử Trần, trong lòng đột nhiên rung động, sau đó thở dài, nói: “Bão đàn, thần tiên... Bồng đảo vẫn cần kết bạn lữ, một mình khó lên đỉnh núi ngọc, nếu cô đơn mà tu luyện, sẽ giống như nước chỉ nhẹ nhàng là đẩy được thuyền...”

“Bồng đảo vẫn cần kết bạn lữ, đáng tiếc, bạn lữ của sư phụ không phải là mình... Ba năm, ba năm, sau ba năm, bất kể là như thế nào, mình phải vì bản thân mà tranh thủ một chút.”

Câu thơ trong miệng của Hoắc Linh Nhi là thi từ của nữ đan đạo đại gia Tôn Bất Nhi phi thường có danh tiếng thời Tống mạt Nguyên sơ. Ý tứ là nếu bước lên đại đạo, vẫn cần phải kết bạn. Cô độc một mình, khó có thể lên được núi bích ngọc của đảo Bồng Lai. Trước đây, cô ta chỉ ngẫu nhiên đọc qua câu thơ này, không biết được ý cảnh của nó, hiện tại cuối cùng cũng tựa hồ như có chút thể hội.

Khi Vương Siêu và Đường Tử Trần đang hưởng thụ thời gian yên bình ở Nam Dương, khi Liêu Tuấn Hoa đang bố trí chặt chẽ tất cả ở quốc nội, khi Ba Lập Minh bí mật về nước, muốn gặp thủ lĩnh GOD, võ giả trên toàn thế giới, ngoại trừ tất cả những quyền sư người Hoa ra, các nhân vật lợi hại của các nước cũng đang rục rịch muốn động.

Đúng như lời Đường Tử Trần đã nói, trên thế giới này, cho dù anh ẩn cư, người khác cũng sẽ tìm tới anh làm phiền, chỉ có thành lập một đế quốc to lớn không thể kháng cự, vĩnh viễn đứng trên đỉnh cao của thế giới, hơn nữa có một lớp nhân tài hậu bối kiệt xuất, mới chân chính có thể hưởng thụ sự thanh tịnh.

Lúc Vương Siêu đang khó lắm mới có được một chút thanh nhàn thì phiền phức tới từ quốc ngoại cũng đang kịch liệt nổi lên.

Nước Nga.

Bình nguyên lạnh giá của Siberia.

Thời tiết nhiệt đới của Nam Dương đã là nằng gắt như lửa, nhưng trên vùng đất Siberia này, vẫn lạnh căm căm, đất đóng băng quanh năm không tan. Tuy nơi đây lạnh lẽo dị thường, cho dù là người Nga đã quen với khí hậu lạnh cũng không thích ứng nổi, cho nên người sống vô cùng thưa thớt, thường thường thì mấy trăm dặm mới có một khu thành thị, thôn trấn nhỏ.

Nhưng chính bởi vì vậy, đã cung cấp cho những tập đoàn tội phạm lớn nhất thế giới một nơi tốt nhất để xây dựng địa bàn.

Trên thế giới có bốn thiên đường hỗn loạn lớn, thứ nhất là Châu Phi, thứ hai là mảnh đất Siberia này, cho dù là Nam Dương lấy buôn lậu, xung đột chủng tộc nghiêm trọng và Bắc Mỹ Mexico của các tập đoàn ma túy cũng không sánh được với nơi này.

Địa hạ cách đấu trên thế giới, trại huấn luyện hắc quyền thần bí nhất, trại huấn luyện Siberia cũng ở trên mảnh đất này.

“Mikoyan về chưa? Cái thằng ôn này, đúng là đồ rác rưởi mà! Không ngờ lại bị hòa thượng Trung Quốc đánh bại, còn có mặt mũi để quay về ư?”

Dưới một chân núi cao cao có một dàn doanh trại san sát. Kiến trúc theo phong cách Nga điển hình. Bên ngoài tuyết trắng mịn màng, gió lạnh gào rít. Nhưng bên ngoài đồng doanh trại này lại có không ít người đang đứng.

Những người này đại đa số đều có thân hình cao to, cườn tráng dị thường! Da rất trắng, sống mũi rất cao! Là phong cách Nga điển hình, có điều cũng có người Châu Âu thân hình trung đẳng, cùng với người da đen và người Trung Đông.

Hiện tại những người này đều cởi trần, chỉ mặc một cái khố da, cứ thế đứng ở bên ngoài doanh trại băng tuyết ngập trời, không ai động dậy, tóc, lông mi của bọn họ cơ hồ đều đông thành một mảng trắng mờ mờ, mầu băng dài dài rủ xuống mặt.

Không những có người đã bị còng mà chết, ngã xuống, trong đó cũng có một số người không chịu nổi, muốn chạy vào trong doanh phòng để làm ấm chân tay, nhưng, những người chạy đi này, vừa động thân thể liền bị một số đại hán mặc áo bành tô, tay cầm mã đao sáng quắc, hông giắt súng ống một đao chém chết.

Rất rõ ràng, nơi đây đang tiến hành một dạng huấn luyện tàn khốc. Bất kỳ ai cũng chịu không nổi, chỉ có chết mà thôi. Đây là dạng huấn luyện tàn khốc kích phát tiềm lực sinh tồn của cơ thể người ta.

Nơi này, chính là trại huấn luyện Siberia đào tạo ra năm mươi phần trăm nhân tài hắc quyền cho địa hạ cách đấu trường trên toàn thế giới. Là nơi mà một số tập đoàn tội phạm của Nga bồi dưỡng cây nuôi tiền.

Địa hạ cách đấu trường của toàn thế giới có bao nhiêu cái? Không ai biết cả, bởi vì muốn tính cũng không được.

Vương Siêu tuy là cao thủ đệ nhất thiên hạ, có điều đối với địa hạ hắc quyền lại không hề đọc qua và nghiên cứu. Trừ giai đoạn đầu tiên, hắn ngẫu nhiên tới sân đấu hắc quyền, nhưng về sau thì không tới nữa.

Nam Dương có rất nhiều sân đấu hắc quyền, hắn cũng chưa từng tới bao giờ.

Dẫu sao thì thứ mà hắn luyện là võ không chứ không phải là cỗ máy giết người, đối với loại hắc quyền đánh nhau kịch liệt thuần túy này, cả ngày đều chém giết đầy máu tanh, biểu diễn kỹ nghệ sát nhân cho một đám người tâm lý biến thái phát tiết, hắn không có bất kỳ chút hào cảm nào cả.

Đồng dạng, đại đa số người luyện võ, quyền thuận gia có danh tiếng cũng đều không cảm thấy hứng thú với cách đấu hắc quyền, ngoại trừ những người trẻ tuổi vừa bắt đầu luyện võ, vì tiền, hoặc là tìm kiếm thực chiến để kích thích tiềm lực.

Bên ngoài đang tiến hành huấn luyện tàn khốc, còn bên trong doanh phòng lại có lò sưởi cháy hừng hực, ấm áp như mùa xuân.

Lúc này, ở giữa một doanh phòng lớn nhất có một người đang đứng, dùng tiếng Nga tùy tiện chửi rủa.

Người này cao lớn phi thường, phải gần hai mét, xương cốt toàn thân lớn tới kinh người, đầu trọc lóc, cũng đang cởi trần, hạ thể chỉ dùng một cái khố da bọc lại.

419. Chương 402: Tình Thế Nghiêm Trọng (2)

Bên cạnh hắn đồng dạng có hai đại hán trọc đầu cởi trần mặc khố da, trên tay cầm một hộp bơ bốc mùi thơm phức, đang bôi lên cả người người này, cho tới khi toàn bộ cơ thể hẵn đều được bôi hết thì mới dừng lại.

Bơ đông cứng đã ngưng kết dưới nhiệt độ của lò sưởi từ từ tan ra, khiến cho cả người đại hán này đều sáng bóng lên. Mùi thơm của bơ tỏa ra, khiến tất cả mọi người đều có cảm giác như nghi thức xối nước lên đầu.

Nếu là người thạo nghề đều biết rằng, toàn thân đại hán này được dùng bơ bôi lên là một loại công phu tu luyện bí mật, bơ bôi lên thân thể, thấm vào da thịt và gân cốt, thân thể sẽ càng lúc càng khỏe mạnh. “Đại hội Võ đạo... Hắc hắc, đại hội Võ đạo... vương giả của giới hắc quyền ta đây vừa hay được dịp kén cho những tên chỉ biết giết gà đó biết hắc quyền mới là cách đấu chân chính.”

Sau khi bôi bơ xong, đại hán được xưng là vương giả của giới hắc quyền này đánh mắt ra hiệu, đột nhiên xoa chân ra, hai tay giang rộng, hít sâu một hơi, quát: “Bắt đầu!”

Lập tức, hai đại hán ở bên cạnh hắn cầm một cái gậy sắt lên, một người trong đó nhắc gậy sắc, đột nhiên dùng hết lực khí toàn thân, hung hăng nện vào đầu hắn.

Thiết bồng to dùng đập mạnh lên cái đầu trọc của hắn, phát ra tiếng binh! Giống như là đập vỡ một quả bóng da.

Thế nhưng đầu của đại hán được xưng là vương giả của giới hắc quyền này lại không hề vỡ, cũng không hề có bất kỳ tổn thương gì, ngược lại cây gậy sắt không ngờ ngòn bị gãy cong.

Hổ khẩu của đại hán tay cầm gậy sắt cũng bị chấn cho trực tiếp vỡ toạc, máu me bé bét tí tách rơi xuống.

“Đồ vô dụng!” Đại hán này nhướn mày, giật lấy cây gậy sắt, dùng tay nắm chặt hai đầu, kéo căng ra ngoài, rắc!

Cây gậy sắt to dùng đã bị uốn cong này thoáng chốc đã bị kéo thẳng, sau đó đại hán này cắm mạnh lên mặt đất, cạch! Giống như là đóng cọc vậy, toàn bộ cắm sâu vào bên trong mặt đất cứng rắn.

“Đại hội Võ đạo lần này, chỉ Đường môn của người Hoa đó thôi cũng rót vào 5 tỷ! Rockefeller của nước Mỹ không ngờ cũng rót vào hai trăm triệu! Còn có các tập đoàn tài chính của Nhật Bản cũng liên tiếp đổ tiền vào, chỉ tiền thưởng thôi so với thi đấu hắc quyền cao cấp nhất của chúng ta cũng cao hơn cả chục lần! Số tiền này, người của chúng ta nhất định phải hốt về hết! A Mizi, mày đi triệu tập tất cả quyền thủ mà trại huấn luyện của chúng ta đào tạo ra về đây, cùng nhau tới đại hội Võ đạo báo danh!”

“Còn nữa, người Hoa lần này đầu tư lớn nhất, chắc chắn cũng không bỏ tiền ra một cách vô ích đâu, điều tra cho tao! Cao thủ lợi hại nhất của giới võ thuật người Hoa hiện tại là ai? Để tao nghiên cứu toàn bộ tư liệu của hắn!”

Nhật bản.

Chân núi Phú Sĩ, trong một rừng cây có cây anh đào rậm rạp, tọa lạc một tòa thần xã có kết cấu toàn bộ do gỗ chế thành.

Lúc này, trước sân rộng của thần xã, dưới những cây anh đào đặt đầy đệm ngồi do mây tre đan thành, trên mỗi một cái đệm đều có một nam tử tinh thần sung mãn, mặc quần áo khác nhau đang ngồi. Y Hạ Nguyên, vị cao thủ thực chiến đệ nhất của giới quyền pháp Nhật Bản không ngờ cũng ở trong đó. Đồng dạng, ngoài trừ Thực Chi Tiểu Hoàn Tử ra còn có mấy lão đầu tóc râu đều tết thành bó lớn, già đến nỗi cả người không còn thịt, nhưng cơ bắp lại lộ rõ.

Vị quyền pháp gia tinh thông vũ bộ chính tông Điền Thôn Thượng Nghĩa hơn trăm tuổi cũng ở trong đó.

Rất rõ ràng, đây là nơi đại tụ hội của tất cả quyền thuật gia của giới quyền pháp Nhật Bản.

Ngồi dưới cây anh đào ở đây, tổng cộng có năm sáu mươi người.

Ngoại trừ những người này ra, trong đám võ thuật gia này còn có ba người Mỹ.

“Y Hạ Quân, đại hội Võ đạo lần này là Hàn Nhật các vị liên hợp khởi xướng, nhưng hiện tại sao lại tạo thành cục diện như thế này? Các vị có nắm chắc có thể chống lại được người Hoa hung dũng trong đại hội Võ đạo lần này không? Tôi nghe nói, bang hội Đường môn của người Hoa sở dĩ đầu tư tiền chính là để khoách trương tầm ảnh hưởng, mở ra lề lối của thế lực ngầm trên toàn thế giới? Các vị chẳng lẽ có thể nắm chắc đánh bại được bọn họ ư? Theo như tôi biết, người thanh niên đó của Đường Môn Đông Nam Á cũng chính là người trẻ tuổi tên là Vương Siêu mà trên tạp chí Hắc Đái mấy năm trước đã đăng, hắn ta vô cùng lợi hại. Tướng quân Wharton, tướng quân Morgan của cục quân tình của chúng tôi cơ hồ toàn bộ đều chết trong tay hắn. Các vị có nắm chắc đối phó được hắn không? Hơn nữa, tôi đã nhận được tin tức đáng tin cậy rằng trại huấn luyện hắc quyền của Siberia lần này cũng có một số lớn nhân viên thâm nhập vào trong danh sách của đại hội Võ đạo, các vị chẳng lẽ không biết ư?”

Một người Mỹ ngồi rất ngay ngắn trong miệng phát ra một tràng tiếng Nhật, hỏi phi thường nghiêm túc.

“Ford tiên sinh, ngài nếu như hỏi về chuyện thao tác của đại hội Võ đạo, thì nên đi hỏi quan chức của giới thể dục thể thao. Thao tác cụ thể của những chuyện này không hề có bất kỳ quan hệ nào đối với võ thuật gia của giới võ thuật chúng tôi cả.”

Y Hạ Nguyên lạnh lùng nhìn người Mỹ này.

Người Mỹ này là Ford, quan chức của bộ tư lệnh nước Mỹ đóng tại Nhật.

Cơ hồ tất cả người Nhật Bản đều phi thường chán ghét bộ tư lệnh nước Mỹ đóng tại Nhật này. Đặc biệt là chuyện đại binh nước Mỹ cưỡng gian thiếu nữ Nhật Bản thường được truyền ra ngoài, càng khiến trong thâm tâm của tất cả người Nhật Bản, bộ tư lệnh quân Mỹ giống như là một hổ ma, cho dù là các quyền pháp gia của giới võ thuật Nhật Bản cũng từng nhiều lần kháng nghị lên trên. Có điều như vậy cũng chẳng có tác dụng gì, bất kể những quyền pháp gia Nhật Bản này ai cũng có thể đánh nhau, nhưng không thể khiến cho bộ tư lệnh quân Mỹ rút lui ra khỏi lãnh thổ Nhật Bản.

“Tôi sẽ tiến hành đàm phán với chính phủ Nhật Bản các vị, có điều trước khi tiến hành, tôi trước tiên tuyên bố với các vị một tin tức, đại hội Võ đạo lần này, quân phương chúng tôi sẽ phái người tiềm nhập vào bên trong. Bởi vì chúng tôi nhận được tin tức, Nga, Liên Minh Châu Âu, thậm chí thành viên của tổ chức hình cảnh quốc tế cũng thâm nhập vào bên trong đại hội. Chung tôi đã đưa ra phỏng đoán sơ bộ, quy mô của đại hội Võ đạo lần này sẽ vượt quá quy mô của bất kỳ lần thế vận hội Ô-lym-pic nào.”

“Quốc phòng của nước Mỹ các người, ngoài trừ tiên sinh Morgan, tiên sinh Wharton ra còn có cao thủ nào không?” Y Hạ Nguyên bảo đàn thành công, khí chất bên trong tất nhiên có một cỗ uy nghiêm, cho dù đối mặt với người của bộ tư lệnh quân Mỹ ông ta cũng vẫn dám cười gần.

“Vị này chính là giáo sư Đan Đông chuyên nghiên cứu về khoa học sinh mệnh và khai phát tiềm lực của thân thể con người của chúng tôi. Morgan, Wharton tiên sinh từng là đối tượng nghiên cứu của ông ấy. Đề tài nghiên cứu của ông ấy, bên trong cũng có văn hóa nội đan của Trung Quốc. Hiện tại nghiên cứu này của ông ấy đã hoàn toàn phục vụ cho quân phương của chúng tôi. Chúng tôi đã bồi dưỡng ra được một nhóm chiến sĩ thần bí và cường đại. Chiến sĩ cường đại nhất trong chúng tôi không hề thua kém tướng quân Morgan và Wharton. Lần này thâm nhập vào trong để tăng cường thực lực cho các vị, không thể để bang hội người Hoa liên minh thành công.”

Ford chỉ vào một người Mỹ đang ngồi khoanh chân rất ngay ngắn, hai bàn chân hướng lên trên.

“Ồ? Người Mỹ các vị thích gì đều muốn sản lượng hóa nó. Sở nghiên cứu khai phát tiềm lực thân thể con người cái gì chứ, chẳng lẽ thực sự cho rằng thông qua nghiên cứu là có thể có được hàng loạt cao thủ sao? Quả thực là nằm mơ giữa ban ngày! Cái gì mà chiến sĩ thần bí và cường đại hơn cả Morgan và Wharton chứa, nếu là như vậy, thần tiên sớm đã bay lượn đầy trời rồi, nước Mỹ cũng đã thống trị địa cầu rồi. Đầu óc của quân phương nước Mỹ e rằng đã thối nát hết rồi.”

Y Hạ Nguyên trong lòng cũng biết rằng, người Mỹ tiền nhiều, đề tài gì cũng nghiên cứu một phen, trên thì người ngoài hành tinh, dưới thì tiên thuật, khí công Trung Quốc và một số hiện tượng thần bí siêu tự nhiên, một lượng lớn kinh phí được trích ra cho nghiên cứu, nhưng hiệu quả thu được lại cực kỳ ít ỏi. Cho nên, ông ta không bị những lời nói của tên thuộc bộ tư lệnh nước Mỹ này dọa cho sợ hãi mà chỉ xì mũi coi thường.

Có điều chuyện quân phương nước Mỹ thâm nhập vào trong đại hội Võ đạo thì ông ta cũng không thể cự tuyệt.

Trại huấn luyện hắc quyền Siberia, quân phương nước Mỹ, giới quyền pháp Nhật Bản, thậm chí quân phương nước Nga đều tích cực đồng thời thâm nhập vào trong đại hội võ đạo lần này, động tĩnh của những bí mật này cũng nhận được sự quan tâm của quốc nội.

“Tuấn Hoa, ta nghe nói Nguyên Nghi xảy ra chuyện rồi phải không? Hơn nữa, cậu lần này đảm nhiệm công tác chủ trì đại hội Võ đạo của giới võ thuật quốc nội, tựa hồ như càng lúc càng khó làm thì phải. Đại hội võ đạo lần này, không phải là giản đơn như bề ngoài đâu, cậu đọc một số tin tức ở trên bàn đi.”

Trong một văn phòng đơn giản, một lão nhân đang ngồi. Lão nhân này mặc một bộ quần áo rất đơn sơ, sắc mặt cũng rất hòa nhã, rất tinh thần, giống như một lão đại gia bình thường, không có vẻ cao ngạo, cũng không có quan uy.

Có điều lão già này chỉ tùy tiện ngồi ở đây, nhưng cho dù là quan lớn như Liêu Tuấn Hoa cũng phải thật thà đứng ở bên cạnh, so với phụ thân Liêu Viên Triều của mình thì còn phải cung kính hơn nhiều.

“Vâng, công tác lần này quả thật là rất khó làm. Nguyên Nghi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tình hình cụ thể thì tôi cũng chưa biết.” Liêu uẩn Hoa không cần nhìn tư liệu trên bàn cũng đã biết là đó tin tức về các phương diện của đại hội Võ đạo.

“Lão Nguyên phụ thân của Nguyên Nghi hiện tại rất lo lắng, phía Lý Dương cũng rất lo lắng, sau khi nghe được chuyện này đều muốn tới tìm cậu. Là tôi đã khuyên bọn họ, đừng ảnh hưởng đến công tác của cậu. Công tác hiện tại của cậu rất quan trọng, hiện tại đã có một số tin tức được truyền đến, khiến chúng tôi càng lúc càng coi trọng công tác của cậu. Có điều, cậu hãy kể rõ lại cho tôi nghe là đã xảy ra chuyện gì đi!”

“Người bắt Nguyên Nghi đi tên là Vương Siêu ư? Là thủ lĩnh của một bang hội gì đó do người Hoa tổ chức? Người này, tôi hình như đã từng nghe qua rồi thì phải.”

Lão già này miệng lẩm bẩm, trong tay cầm một tấm ảnh, chính là ảnh của Vương Siêu, nhìn nhìn một lúc rồi ông ta hình như là đột nhiên nhớ tới gì đó.

“Người này, tôi hình như đã gặp mặt rồi thì phải. Đúng rồi, có phải là hôm đó, Nguyên Nghi dẫn cháu gái của Dương Chân, tên là Giai gì đó... Cái ngày mà các phòng đều hủy đi hết không?”

“Chu Giai.” Liêu Tuấn Hoa nhắc một câu.

“Ừ, Chu Giai, hẳn cũng là một người trẻ tuổi rất khá. Con người của Nguyên Nhi có bản sự rất lớn, có điều là quá không giăng quy củ, chuyện lớn gì cũng dám làm, nếu không, hiện tại cấp bậc e rằng đã không phải chỉ là một thiếu tướng nho nhỏ rồi. Lần đó Nguyên Nghi dẫn người đi làm loạn, là vì sao vậy? Chính là vì người trẻ tuổi này ư?”

Trong ký ức của lão già, dĩ nhiên đã nhớ tới sáng ngày hôm đó, một hiều niên đứng tấn hướng về phía mặt trời, kết ấn, giống như nắm trong tay tất cả trân bảo trên thế giới, đang bố thí cho người trong thiên hạ. Liêu Tuấn Hoa nói ra một lượt lai lịch, lý lịch tóm tắt của Vương Siêu. Sau đó cũng kể lại một lượt chuyện mình muốn hóa giải ân oán giữa Nghiêm Nguyên Nghi và Vương Siêu, bố trí cho họ ở tổng hội Hồng môn hòa đàm.

“Cao thủ đệ nhất thiên hạ? Tôi tuy không hiểu nhiều về người luyện võ, nhưng cái danh xưng này cũng không dễ gọi như vậy đâu, thiếu niên này không ngờ lại có liên hệ sâu sắc như vậy với đại hội Võ đạo, là hẳn một tay khời mào ư? Hỏa gia hỏa? Chẳng trách hôm đó tôi cảm thấy khí chất của hắn rất không tầm thường.”

Nghe thấy sự tích của Vương Siêu, lão già đột nhiên bật cười.

“Nguyên Nghi này đường đường là lãnh đạo của bộ đội, sao lại có tranh chấp về quyền lực với bang hội người Hoa ở hải ngoại? Cậu bây giờ đi liên hệ với người trẻ tuổi này, bảo hắn về nước, tôi muốn gặp hắn một lần. Còn chuyện giữa hắn và Nguyên Nghi, đích xác là đã ảnh hưởng tới đại cục. Cách nghĩ của cậu rất đúng, con bé Nguyên Nghi này, tâm cao khí ngạo, đính hôn với thằng bé Lý Dương mười năm rồi, ai mà biết được có kết quả gì hay không, kéo dài đến mức Lý gia giờ cũng rất khó chịu rồi. Cậu bảo tên Vương Siêu này đưa Nguyên Nghi về nước đi, tôi sẽ bớt thời gian để gặp hắn một chút. Nói chung, cậu hiện tại đừng có mang bất kỳ gánh nặng trên tư tưởng nào, hãy dành hết sức để chủ trì công tác, công tác trên tay của cậu hiện tại phi thường quan trọng đó.”

420. Chương 403: Màn Sôi Động Trước Đại Hội Võ Đạo (1)

Liêu Tuấn Hoa vừa nghe thấy lão già nói muốn tiếp kiến Vương Siêu, trong lòng lập tức trở nên căng thẳng, ánh mắt biến thành có một tia kỳ quái, nhưng lại vô cùng lo lắng, tựa hồ đang nghĩ tới điểm gì đó không tốt, tim hắn không ngờ lại đập bình bịch.

“Ta đã từng tiếp kiến Tư Đồ Mỹ Đường, vào những năm chín mươi, chẳng phải cũng từng tiếp kiến cái tên gì đó của xã đoàn Hồng môn gì đó sao? Chuyện này cũng không phải là chưa có tiền lệ. Cậu kinh ngạc như vậy làm gì? Vừa rồi nghe những gì cậu đã nói, tên Vương Siêu này trong một số bang hội xã đoàn của người Hoa tại hải ngoại cũng là một người rất có ảnh hưởng, chúng ta phải thống nhất chiến tuyến, chẳng phải đoàn kết tất cả là có thể có lực lượng đoàn kết sao? Còn chuyện đấu đá giữa hắn và Nguyên Nghi, tạm thời gạt sang một bên đi.” Lão già giống như là đang nhớ lại một số chuyện.

“Nhưng, Nguyên Nghi sợ rằng đã xảy ra chuyện rồi, ngài muốn tiếp kiến Vương Siêu, e rằng hắn sẽ không chịu về nước...” Liêu Tuấn Hoa trong lòng tất nhiên là biết sáng tỏ mọi chuyện.

“Nguyên Nghi xảy ra chuyện ư? Có tin tức chính xác chưa?” Lão già nhíu mày hỏi.

“Chưa có tin tức chính xác, nhưng con người của Vương Siêu này, tuổi còn trẻ, nhưng đã làm thủ lĩnh của xã đoàn, tâm ngoan thủ lạt... Trong một số trường hợp tỷ võ, cao thủ chết trong tay hắn nhiều như cá diếc

qua sông. Nguyên Nghi cũng là cao thủ, lại quyết tâm muốn làm kẻ địch với Vương Siêu, Vương Siêu có chín mươi phần trăm khả năng là sẽ không tha cho cô ta.” Liêu Tuấn Hoa phân tích tình huống mà mình biết.

Chuyện Vương Siêu bắt Nghiêm Nguyên Nghi đi cho dù là người trong Hồng môn có mặt ở đó cũng không xác định được là Nghiêm Nguyên Nghi rốt cuộc còn sống hay đã chết. Liêu Tuấn Hoa tất nhiên cũng không xác định được. Có điều, căn cứ vào tình huống của những cao thủ lúc xưa đã chết trong tay Vương Siêu mà nói, tất cả mọi thứ đều thấy mà phát hoảng, khiến Liêu Tuấn Hoa cho rằng khả năng Nghiêm Nguyên Nghi còn sống là rất không khả quan.

Có điều, trong lòng hắn vẫn còn có một tia hi vọng, bởi vì con người của Vương Siêu căn bản là không hay hạ sát thủ với nữ nhân. Có điều Nghiêm Nguyên Nghi nếu xét trên ý nghĩa nghiêm khắc thì cũng không được tính là nữ nhân bình thường, mà là một cao thủ tuyệt đỉnh cấp bậc Bão đạn, là dạng nhân vật thần tiên nhất lưu. Loại địch nhân như thế này, không giết thì thực sự là quá kinh khủng.

Liêu Tuấn Hoa không cho rằng Vương Siêu sẽ bỏ qua cơ hội để tiêu diệt địch nhân này. Nếu không, đó chẳng khác nào gieo xuống một mầm họa lớn. Bất kỳ một đầu não của xã đoàn nào cũng sẽ không làm ra loại chuyện này. Tuy giết Nghiêm Nguyên Nghi rồi thì khẳng định sẽ trở mặt với quốc nội, nhưng Đường môn trước giờ luôn ở hải ngoại, chẳng có quan hệ gì với quốc nội, cho nên cũng không cần thiết phải chú ý tới điều này.

Nói chung, sau khi nhận được tin tức, Liêu Tuấn Hoa đã vắt óc suy nghĩ, phân tích tình huống của Nghiêm Nguyên Nghi. Nhưng vẫn không thể đoán chính xác được cô ta còn sống hay đã chết.

“Cậu chưa nhận được tin tức chính xác sao? Thế thì việc này quả thật khiến cho người ta phải lo lắng. Nguyên Nghi tuy có lúc rất tùy hứng, không giằng quy củ, luôn khiến cho gà bay chó sủa, nhưng thể hệ già chúng ta cũng chỉ cười cười, coi như là trẻ con tùy hứng đùa giỡn mà thôi. Ta còn nhớ, năm đó khi Nguyên Nghi còn nhỏ, lúc đó, ở Trung Nam Hải chơi trò trốn tìm với một số cảnh vệ, trong nháy mắt đã không thấy nó đâu. Những cảnh vệ thân thủ xuất sắc đó cũng không thể tìm thấy bóng dáng của nó. Sau cùng là nó tự mình từ trên cây bò xuống, thực sự là so với mèo còn nhanh hơn.. Những chuyện nghịch ngợm này của Nguyên Nghi có rất nhiều... Nếu quả thực nó đã xảy ra chuyện, ài...”

Lão già vừa nói vừa nhớ lại chuyện xưa, căn bản không hề giống như một nhân vật quyền cao chức trọng khiến Liêu Tuấn Hoa phải cung cung kính kính đứng bên cạnh, mà giống như một lão đầu thập cổ lai hi bình thường, đáng nhớ lại những chuyện nghịch ngợm khi xưa của các cháu.

Nguy cơ lần này của Liêu Tuấn Hoa, trên hình thức vốn là vô cùng nghiêm trọng. Trường đấu tranh này vô cùng kịch tính, có thể nói như là như lưỡi lê thấy máu, nhưng trong lời nói của lão già lại giống như là mâu thuẫn trong nhà. Tuy giọng nói có chút mệt mỏi, nhưng lại tràn đầy một cổ ôn tình. Căn bản không hề có vẻ của một cuộc đấu tranh tàn khốc và hung hiểm.

“Đã không xác định được tin tức thì ta càng cần phải tiếp kiến tên Vương Siêu này một lần. Có điều, cậu nói xem, tên Vương Siêu này không ngờ lại lo lắng cho sự an toàn của thân nhân mình, dạng nhận thức này cũng quá buồn cười phải không? Hắn coi quốc gia là bãi đường khẩu giữa các bang hội chắc? Có điều chuyện này trong lúc cậu chủ trì công tác, tôi vẫn có thể tạm áp chế xuống được, sau khi công tác của cậu kết thúc, thì phải trông vào thành tích và năng lực của cậu, Lão Nghiêm muốn phát điên, phía Lý gia cũng có mâu thuẫn, trong lòng tôi cũng không dễ chịu... Thế này đi, cậu tới nói với tên Vương Siêu đó, bảo hắn tới nói chuyện với tôi. Mấy ngày nay, cậu chủ trì công tác, cho tới khi đại hội Võ thuật gì đó kết thúc, công tác mỗi ngày đều phải thành thực hồi báo lại cho tôi.”

Lão già tổng kết lại với Liêu Tuấn Hoa.

“Vâng. Được ạ.”

Liêu Tuấn Hoa nghe được những lời nói này của lão già, trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Những ngày này, hắn dùng hết sức trâu sức ngựa, vận dụng các mối quan hệ, lại thêm có một số tin tức rằng quân phương nước Mỹ, quân phương nước Nga đều bí mật thâm nhập vào đại hội Võ đạo, cuối cùng khiến bên trên coi trọng công tác của hắn hơn. Hiện tại lão già này cùng hắn tiến hành đàm thoại, tuy nói rất

dài, kéo theo rất nhiều chuyện nhà, nhưng điểm hạch tâm quan trọng trong đó rất rõ ràng, chính là muốn mình hiện tại đừng có tư tưởng báo thù, hãy nhẹ nhàng mà ra trận, nỗ lực chủ trì tốt công tác lần này.

Liêu Tuấn Hoa biết rằng, địa vị của lão già này so với phụ thân của Lý Dương thì cao hơn một chút, hôm nay tìm mình đàm thoại, khẳng định là bên trên đã nhận được tin tức đại thể.

“Là nên liên hệ với Vương Siêu ư?” Liêu Tuấn Hoa thở dài một hơi: “Thiên thời, địa lợi, nhân hòa.. Lần này sự tham gia của quân phương nước Mỹ và nước Nga quả thực là quá đúng lúc, nếu không, cũng không thể dẫn tới sự coi trọng của bên trên. Ài, Vương Siêu à Vương Siêu... Tôi tự mình tới Nam Dương một chuyến vậy, nếu không thì không mời được vị đại thần như anh.”

Liêu Tuấn Hoa cuối cùng cũng tạm thời ổn định được cục diện, quyết định tới Nam Dương tìm Vương Siêu, mời vị đại thần này về nước. Càng quan trọng hơn là tiện thể làm rõ tình huống sinh tử của Nghiêm Nguyên Nghi.

“May mà mình nghe theo cái tên đạo sĩ Ngô Tuyền Nam này, không đi tìm Vương Siêu ngay mà ổn định trận tuyến trước. Tới hiện tại cuối cùng cũng đợi được cơ hội tới rồi.” Liêu Tuấn Hoa nhớ lại, cảm thấy rất thấm thía đối với lời nói của tên đạo sĩ Ngô Tuyền Nam ấy. Tin tức bí mật về sự gia nhập của quân phương nước Mỹ, nước Nga vào đại hội Võ đạo đối với hắn mà nói đích xác là một cơ hội tốt, công tác của hắn càng lúc càng được trọng thị, địa vị tạm thời càng ổn định hơn, đợi tới khi đại hội Võ đạo kết thúc, thế lực ngầm toàn thế giới thanh tẩy thành công, năng lực của hắn cũng được khẳng định, còn không nói chắc được sẽ như thế nào.

Có điều khi Liêu Tuấn Hoa quay về văn phòng của mình, chuẩn bị thu dọn đồ đạc, an bài bí mật tới Indonesia gặp mặt Vương Siêu một chuyến thì trong phòng làm việc của hắn lại có hai vị khách không mời mà đến.

Hai vị khách này tất nhiên là Vũ Vận Long và Lưu Mộc Bạch.

“Tuấn Hoa, Nguyên Nghi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi.” Lưu Mộc Bạch vừa mở miệng đã hỏi trực tiếp luôn. Hắn và Nghiêm Nguyên Nghi trước giờ luôn là bạn tốt. Chủ yếu vì cả hai đều là cao thủ Đan kinh, có thể giao lưu với nhau, hơn nữa hiện tại rõ ràng là vô cùng gắn bó với nhau, tuy hắn thuộc về sự quản lý của phụ thân Liêu Tuấn Hoa, nhưng Nghiêm Nguyên Nghi xảy ra chuyện, hắn cũng không nhìn được mà chạy tới hỏi Liêu Tuấn Hoa.

“Tôi hiện tại đang chuẩn bị tới Nam Dương tìm Vương Siêu để hỏi đây, các anh có muốn cùng đi không?” Liêu Tuấn Hoa hơi ngẩng đầu lên, hắn tuy rõ ràng cảm giác được áp lực của hai vị cao thủ Đan kinh Lưu Mộc Bạch và Vũ Vận Long này, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ.

“Nguyên Nghi lần này tới Hồng môn đàm phán, là do anh khéo tay hợp tác, giờ lại xảy ra chuyện như thế này, anh chẳng lẽ không phải chịu trách nhiệm sao?” Vũ Vận Long nói chuyện lại không có nhiều cớ kị như Lưu Mộc Bạch, trực tiếp tiến tới một bước, lạnh lùng nhìn Liêu Tuấn Hoa.

Một bước này của hắn bước rất có trình độ, vừa tới mép cự ly đã kích hữu hiệu liền dừng lại, tạo cho Liêu Tuấn Hoa một loại áp lực vô cùng trầm trọng.

Vốn là, Nghiêm Nguyên Nghi, Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long, Triệu Quang Vinh và Ôn Kiên Diệu, Kim Lộc của Đường môn Trung Đông, Đường môn Bắc Mỹ cùng với cao thủ Đan kinh Irag Amat của Trung Đông liên kết thành một tiểu đoàn thể kiên cố, là đủ để chống lại đoàn thể của Đường Tử Trần và Vương Siêu.

Nhưng hiện tại, Irag Amat bị Vương Siêu đánh chết, Triệu Quang Vinh bị cũng bị Vương Siêu đánh chết, Nghiêm Nguyên Nghi bị Vương Siêu bắt đi, sinh tử chưa rõ. Hiện tại chỉ còn lại hai người Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch. Hai người họ giờ giống như hai con mèo thê thảm. Nghĩ tới chuyện này, Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch lại cảm thấy một nỗi bi thương dâng trào, vô cùng thê lương.

Sự liên hợp của năm vị cao thủ Đan Kinh là một thế lực cường đại như thế nào?

Đại Đường Song Long của nước Mỹ, hai cao thủ Đan kinh tung hoành hơn chục năm, chạy tới Châu Phi, chạy tới Trung Đông, đánh Irag, kiều ngạo ở đại lục Bắc Mỹ, khống chế cục thế của Đông Nam Á, bất kể là lãnh tụ của xã đoàn thể lực ngầm nào cũng vô cùng căng thẳng, giống như có một thanh kiếm sắc treo lơ lửng trên đầu, chỉ sợ bị hai con rồng này ám sát, bắt óc. Uy phong lớn như vậy tuy cuối cùng vẫn bị Vương Siêu đánh chết, nhưng sự huy hoàng trước kia thì không ai thể chối cãi được.

Hai cao thủ Đan kinh có thể tạo thành uy lực lớn như vậy, hướng chỉ là sự liên hợp của năm cao thủ Đan kinh.

Nhưng, năm cao thủ Đan kinh lại vẫn bị thiệt hại mất ba người trong tay Vương Siêu.

“Vũ Vận Long, anh muốn động thủ ư?”

Liêu Tuấn Hoa thấy một bước này của Vũ Vận Long, thiêu đốt bức người, một cổ sát khí ở trong lòng cũng xộc ra, hẳn là người quyền cao chức trọng, bản thân cũng là một cao thủ, nào có bảo giờ phải chịu sự uy hiếp như thế này.

“Nghiêm Nguyên Nghi nếu xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu!” Ánh mắt của Vũ Vận Long rất lạnh lẽ, sát khí đằng đằng, không chút che giấu sự phẫn nộ ở trong lòng.

“Anh không tha cho tôi thì sao chứ.” Liêu Tuấn Hoa ngẩng mặt lên, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh, “Có điều, Nghiêm Nguyên Nghi là do Vương Siêu động thủ mà, anh có thể không bỏ qua cho Vương Siêu không? Hi vọng anh cũng có thể ở trước mặt hắn nói như lời như vừa rồi.”

“Anh!” Vũ Vận Long nghe thấy câu này, ánh mắt tuy càng lúc càng lạnh lẽ, nhưng Liêu Tuấn Hoa lại cảm thấy rất rõ ràng rằng khí thế của vị cao thủ đại nội này đã yếu đi một chút.

Ý tứ trong câu nói này của Liêu Tuấn Hoa chính là Vũ Vận Long khinh yếu sợ mạnh. Chính xác, muốn Vũ Vận Long đi tìm Vương Siêu tính sổ, cho dù cho thêm vị đại nội đệ nhất bảo tiêu này thêm ba lá gan, hẳn cũng sẽ không chịu đi chết một cách vô ích như vậy đâu.

Hắn và Lưu Mộc Bạch, Irag Amat ba người vây sát một mình Vương Siêu, đều bị Vương Siêu đánh chết một người, sau đó ung dung bỏ đi. Càng hướng chỉ, hiện tại uy thế của Vương Siêu như mặt trời giữa trưa, cơ hồ đã ngồi trên bảo tọa cao thủ đệ nhất thiên hạ một cách vô cùng ổn định, bắt đầu bá nghiệp to lớn hùng bá thiên hạ.

421. Chương 403: Màn Sôi Động Trước Đại Hội Võ Đạo (2)

Nếu như là trước đây, Vũ Vận Long tự kiểm chế là đại nội đệ nhất bảo tiêu, cao cao tại thượng, còn có thể chiếm được ưu thế tâm lý trên thanh uy, nhưng hiện tại vị đại nội đệ nhất bảo tiêu như hắn đối diện với thanh danh cao thủ đệ nhất thiên hạ của Vương Siêu, ngay cả ưu thế tâm lý trên thanh uy cũng biến mất chẳng có sót lại chút nào.

Có thể nói, hắn hiện tại nếu như đi tìm Vương Siêu, e rằng so với trước kia còn phải chịu khổ nhiều hơn.

Thanh danh, địa vị của con người có lúc là một cổ khí, khi địa vị, thanh danh của anh vẫn còn, sẽ có cổ khí này chống đỡ, con người thậm chí vào lúc bệnh tình nguy kịch, đều có thể giữ được một hơi thở mà không chết. Nhưng một khi thanh danh, địa vị đều mất đi, cho dù là người cường tráng, cũng sẽ già yếu nhanh vô cùng.

Thanh danh, địa vị của Vũ Vận Long tuy chưa mất đi, nhưng loại ý niệm cao cao tại thượng trước kia lại bị đả kích rất mạnh.

Hắn đương nhiên không dám tìm Vương Siêu.

Từ phương diện này mà nói, cũng là vì đám người Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long này đã lấy cô gái Nghiêm Nguyên Nghi kia làm hạch tâm.

Nghiêm Nguyên Nghi cho dù đối diện với dạng người cường đại như Vương Siêu, dù nhiều lần bị đả kích, sau cùng vẫn có thể đột phá chướng ngại của tâm linh, sản sinh ra tâm tư phải giết Vương Siêu bằng được, còn Vũ Vận Long khi đối mặt với dạng đối thủ cường đại này lại không có được loại tính tình này của Nghiêm Nguyên Nghi.

Không phải là tâm linh của Vũ Vận Long không đủ kiên định, cũng không phải là ý chí của cao thủ Bão đan này không kiên cường, chỉ là bởi vì Vương Siêu quá cường đại. Người này giống như là bầu trời cao cao tại thượng, lực lượng cường đại như sẵn sàng nghiền nát thành bột vụn bất kỳ sự tồn tại nào dám phản kháng hắn.

“Tôi sẽ ở trên đại hội Võ đạo, cùng Vương Siêu chân chính giao thủ một lần. Mộc Bạch, chúng ta đi!”

Vũ Vận Long biết hôm nay cũng quả thật là không thể làm gì được Liêu Tuấn Hoa, sau cùng đành ném lại một câu rồi quay người bỏ đi. Lưu Mộc Bạch thở dài một tiếng, bước theo sau.

“Lão Vũ, cậu muốn đi đâu vậy?” Lưu Mộc Bạch nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Vũ Vận Long, bước nhanh lên trước hỏi.

“Tôi Di Hòa Viên, tìm người tạm thời có thể chống lại Vương Siêu. Tôi quả thật muốn hỏi kinh nghiệm từ hần.” Thì ra Vũ Vận Long là muốn tới Di Hòa Viên tìm thủ lĩnh GOD. Cho tới hiện tại, chỉ có người này là có thể giao thủ hai lần với Vương Siêu mà không chết.

Trên ghế đá dưới hàng liễu rủ của Di hòa Viên.

Thủ lĩnh GOD lông mi dài đang ngồi tĩnh tọa, bên cạnh hần là thiếu nữ Lạc Tiểu Manh.

Lúc này, Lạc Tiểu Manh đang nhắm mắt mà đứng, cố sức thu liễm ý niệm của toàn thân, khi thân thể của cô ta đang đứng, giống như là cọc mà không phải cọc, không có bất kỳ kết cấu gì, nếu để Lâm Đình Phong nhìn thấy, khẳng định sẽ ra sức phê bình, bởi vì rất nhiều tư thế đứng của cô ta đã sai, đứng thành tứ bất tượng.

Có điều thủ lĩnh GOD lại không hề để ý đến tư thế của Lạc Tiểu Manh là sai hay là đúng, mà chỉ chăm chú nhìn vào khuôn mặt bình tĩnh như nước của cô bé này. Từ hô hấp của Lạc Tiểu Manh, hần biết được rằng cô ta đã từ từ tiến vào được cảnh giới thâm trầm.

Quyền pháp mà hần dạy Lạc Tiểu Manh, không hề có bất kỳ chiêu thức gì, mà là tĩnh, thu tâm. Đạt tới cảnh giới cực tĩnh, sau đó từ trong động mà sinh ra tĩnh.

“Cảnh giới cực tĩnh, giống như là cây cối trong ngày đông, lá cây đều rụng hết, thân cây khô héo, là một phiến tử tịch, không có bất kỳ sinh cơ nào. Khi đạt tới cảnh giới này thì có thể sinh tử tuần hoàn một cách tự nhiên, từ đó mà lục đục muốn động, giống như là ngày xuân đang tới vậy, trên cành cây khô héo sẽ tự nhiên đâm trồi nảy lộc. Chiêu thức của cô, chính là phải giống như sự đâm trồi nảy lộc của ngày xuân, sinh ra từ trong tử tịch. Đây mới là công phu thượng thừa của võ công, nếu một người dùng ý nghĩ để sử dụng chiêu thức, vậy thì sẽ không thu được kết quả tốt, chiêu thức là phải tự nhiên mà sinh ra, là cầu sống trong chết, không giết chết mình thì làm sao biết được sống lại sẽ như thế nào?”

Thủ lĩnh GOD chậm rãi nói.

Khi hần đang dạy Lạc Tiểu Manh, bên bờ hồ đối diện xuất hiện một người, người này dáng rùa lưng hạc, bộ dạng trung niên, mặc một bộ đồ bình thường, không nhìn ra có chỗ nào đặc biệt.

Ông ta là Ba Lập Minh.

Ba Lập Minh có quan hệ rất rộng ở quốc nội, ở trong lao ngục ba mươi năm, dạy ra vô số đệ tử, trong đó có người là thương nhân lớn, có người là đại ca hắc đạo, thậm chí có lãnh đạo của võ cảnh, bộ đội. Hơn nữa ông không phải là dạng bị quốc gia chú ý giống như Vương Siêu, cho nên ông ta về nước rất dễ dàng, muốn đi thì đi, muốn về thì về.

Ông ta hiện tại cuối cùng cũng tới Bắc Kinh, hơn nữa còn tìm thấy thủ lĩnh GOD.

Đúng vào lúc Ba Lập Minh tới Bắc Kinh, tìm được thủ lĩnh GOD thì Liêu Tuấn Hoa cũng bắt đầu hành trình, bí mật tới Indonesia.

Có điều, sự thanh tịnh của Vương Siêu và Đường Tử Trần cũng đã đến hồi kết thúc. Lúc này, Nam Dương đang nổi lên một trường phong ba lớn. Phong ba này không phải giống như lần trước, Đường môn và quân chính phủ phát sinh xung đột vũ trang quy mô lớn, mà là tới từ thị trường hắc quyền địa hạ của Nam Dương.

“Sư phụ, mấy ngày gần đây, Hơn một trăm sân đấu hắc quyền dưới sự khống chế của Đường môn đột nhiên có một lượng lớn quyền thủ tràn vào, trận đấu nào cũng đông nghịt, sinh ý của chúng ta thịnh vượng vô cùng, thu nhập của mấy ngày nay gần bằng cả năm trước rồi.”

Giữa trưa, Vương Siêu đang tản bộ bên bờ biển, nhìn sóng biển dạt dào, thần thái nhàn nhã. Hắn đã nhận được tin tức của Liêu Tuấn Hoa, có điều hắn không chuẩn bị gặp Liêu Tuấn Hoa, bởi vì Đường Tử Trần muốn tự mình đi gặp gã.

Có điều, hắn tuy không gặp Liêu Tuấn Hoa, nhưng Đàm Văn Đông lại đột nhiên chạy tới vào lúc hắn đang tản bộ.

“Ồ? Sân đấu hắc quyền địa hạ ư? Những thứ này đều do một số võ quán khống chế, Đường môn chúng ta trực tiếp ăn phần trăm. Nhưng chuyện này người có kinh nghiệm hơn ta, tới hỏi ta làm gì?”

Vương Siêu rất lấy làm lạ, Đàm Văn Đông không ngờ lại đem mấy chuyện nhỏ này ra hỏi hắn.

Hắc quyền của Nam Dương, sân cách đấu địa hạ so với vùng duyên hải của quốc nội thì thịnh vượng hơn nhiều, bên trong tràn ngập máu tanh và chém giết, thủ đoạn bạo lực cũng tàn khốc tới cực điểm, đã tính tàn khốc của con người ở nơi đây cũng được phát huy tới cực điểm.

Vương Siêu cũng biết rằng, sân đấu hắc quyền của Nam Dương rất phức tạp, hơn nữa số lượng cũng nhiều, chỉ chu vi của thành thị Jakarta thôi cũng có hơn trăm cái lớn nhỏ rồi. Khống chế quyền trằng có bang hội thổ địa của Indonesia, có quan viên chính phủ, có một số đầu não của quân phương chính phủ. Đường môn là lão đại của thế lực ngầm ở Indonesia, có địa bàn lớn nhất, quy mô cũng lớn nhất, mỗi năm cũng có lợi nhuận khổng lồ.

Có điều Vương Siêu trước giờ cũng chưa từng hỏi về chuyện này, cũng chưa từng tới những địa bàn đó.

Không chỉ hắn, cho dù là Bạch Tuyên Di, Diệp Hồng, Sa Lượng ba quyền sư người Hoa có danh tiếng nhất ở Nam Dương cũng đều không tới địa bàn của hắc quyền.

Dấu sao thì võ thuật gia không phải là cỗ máy giết người, cũng không phải là cách đấu gia. Võ thuật là bao gồm tu dưỡng tâm linh, kết tủa văn hóa, bồi dưỡng khí chất, khai phát học vấn trên nhiều phương diện về sinh mệnh lực của bản thân chứ không phải là đánh nhau, giết người một cách man rợ.

Mà sân đấu hắc quyền, ngoại trừ giết người, cách đấu ra thì cái gì cũng đều là giả dối, tất cả đều là luật rừng man rợ. Người thích ứng được thì sống sót, không thích ứng được thì tử vong. Tất nhiên những võ thuật đại sư này không thể đến đó rồi.

Còn một số vấn đề về quản lý sân đấu hắc quyền, Vương Siêu càng không cần phải quan tâm, tất cả đều giao cho Đàm Văn Đông đi xử lý. Con người của Đàm Văn Đông vốn chính là khởi nghiệp từ hắc bang ở quốc nội, có rất nhiều thủ đoạn quản lý, ở phương diện quản lý thì cường đại hơn Vương Siêu nhiều.

“Bởi vì sự tình không bình thường, rất có thể là có liên quan đến sự phụ, bởi vì, gần đây bên ngoài Jakarta, bên trong một địa bàn lớn nhất, xuất hiện rất nhiều người xem kỳ lạ, đồng thời, trong một số sân đấu hắc quyền của người bản địa Indonesia cũng có thêm rất nhiều quyền thủ cường hãn, đối kháng với sân đấu của chúng ta, đánh chết không ít người. Ngay cả một đồ đệ của Bạch Tuyên Di cũng xảy ra chuyện, bị người ta đánh cho gân cốt toàn thân gãy hết, trở thành phế nhân. Dạng quyền thủ cường hãn như thế này, con hoài nghi rất có thể là nhắm vào sư phụ mà tới?”

Đàm Văn Đông trầm tĩnh nói.

“Nhắm vào ta ư?”

Vương Siêu cười cười: “Chuyện của sân đấu hắc quyền các người, sao lại nhắm vào ta mà tới được? Người phân tích cho ta nghe xem nào? Vả lại, Linh nhi đâu? Chẳng lẽ nó không đi xem náo nhiệt à?”

”Thứ nhất, căn cứ vào tin tức mà con nhận được, một số sân đấu hắc quyền của bang hội Indonesia bản địa đã mời được một số quyền thủ tới, rất có thể là tới từ trại huấn luyện hắc quyền lớn nhất, trại huấn luyện Siberia. Bởi vì lúc con ở quốc nội tổ chức Văn Đông hội, cũng từng tới tham quan một số đại hạ quyền trằng của Tam giác vàng, những cỗ máy sát nhân ở đó toàn bộ đều là người xuất thân từ trại huấn luyện Siberia, ai ai cũng cao to cường tráng, quyền pháp đơn giản mà hữu hiệu, đặc biệt là năng lực chịu đòn đặc biệt cường hãn. Rất rõ ràng, một nhóm quyền thủ lần này tới đây rất giống với những người đó.

Thứ hai, người trong giới hắc quyền lần này đã thông đồng với quân phương của nước Nga, đã xâm nhập vào đại hội Võ đạo. Mà sư phó người là một người mạnh nhất trong Võ đạo đại hội lần này, là cao thủ đệ

nhất thiên hạ, bọn chúng không thể không thăm dò thực lực của người. Nhưng, bọn chúng đương nhiên không thể tới Đường môn của chúng ta gây chuyện, thế là chỉ đành phái một nhóm quyền thủ lợi hại tới, thông qua việc càn quét sân đấu hắc quyền của chúng ta để dụ người xuất thủ, ý đồ muốn nắm bắt được chính xác thực lực của người.

Thứ ba, vùng hắc quyền của bang hội bản xứ Indonesia và vùng hắc quyền do nhân viên quân chính không chế đã nổi tiếng, lần này muốn càn quét quyền thủ của chúng ta. Không phải là muốn dụ sư phó ra thì là gì?

Thứ tư: Lần này người xem bên trong sân đấu hắc quyền có thêm rất nhiều nhân vật thần bí, có người Nga, có người Nhật Bản, cũng có người Hàn Quốc, thậm chí còn có người trong Hồng môn, và một số người thần bí của quốc nội. Rất có thể là đã nhận được một số tin tức, muốn xem giới hắc quyền thông qua việc hoành tảo sân đấu của chúng ta để bức sư phụ ra mặt như thế nào.”

Đàm Văn Đông thoáng chốc đã phân tích ra bốn điểm một cách rõ ràng rành mạch.

“Càn quét sân đấu hắc quyền của chúng ta, bức ta xuất thủ ư?” Vương Siêu cảm thấy buồn cười: “Cao thủ Nam Dương của chúng ta nhiều như mây, dù có thế nào đi nữa thì cũng không đến lượt ta ra tay đâu.”

“Đúng là vậy, có điều một số quyền thủ quả thật là rất lợi hại. Ngay cả đám người Bạch Tuyền Di, Sa Lượng, Diệp Hồng cũng đi rồi, bọn Lưu Lão Lộ cũng đi, sư tỷ cũng đã đi. Sư phụ người chẳng lẽ không muốn đi xem thử ư?” Đàm Văn Đông gật gù đầu.

“Ồ? Nếu là liên quan đến đại hội võ đạo, ta tới xem cũng tốt. Người nói có rất nhiều nhân vật bí mật tới, ta cũng thực sự muốn xem xem đó là những nhân vật thần bí nào? Giới hắc quyền gì đó, trại huấn luyện Siberia gì đó? Dám tới đại bản của Đường môn chúng ta gây rối nhằm bức ta phải xuất thủ ư? Thú vị, rất thú vị.”

Vương Siêu gật gù đầu.

422. Chương 403: Màn Sôi Động Trước Đại Hội Võ Đạo (3)

Chuyện đúng như những gì Đàm Văn Đông đã nói, đích xác là quân phương nước Nga, liên hợp với giới hắc quyền của trại huấn luyện Siberia, lại thêm chính phủ Indonesia, tới càn quét địa bàn của Đường môn, muốn bức Vương Siêu xuất thủ, từ đó mà nắm bắt được thực lực của hắn.

Lúc này, trong một vườn chuối ở ngoại ô Jakarta.

Đây là một vườn chuối rất lớn, có cả hơn trăm mẫu, kéo dài liên miên, người ở bên trong căn bản là không đi được.

Có điều ở giữa vườn chuối này, xây dựng một kiến trúc rất lớn, hình mái vòm, tương tự như kiến trúc của các nhà thờ Hồi giáo, nhưng, từ bên trong lại phát ra tiếng gào thét bạo liệt và hưng phấn.

Bên ngoài tòa kiến trúc khổng lồ này đỗ đầy xe. Còn có không ít chiến sĩ thủ vệ cầm súng đạn, đội mũ sắt, mặc áo chống đạn, mặt mày bực tức.

Đây chính là sân cách đấu địa hạ lớn nhất thuộc quyền khống chế của Đường môn. Mỗi ngày đều có những trận cách đấu vô cùng đặc sắc, mỗi một quyền thủ đều muốn trở nên nổi bật, đều ở đây chém giết nhau, đồng thời, để một đám quan to, phú hào, tìm kích thích trên cảm quan.

Tại đây, mỗi ngày đều có người chết. Chết và sống, cách đấu tàn khốc, tiền bạc và sự kích thích là đề tài vĩnh hằng.

Vương Siêu từng muốn thủ tiêu những sân đấu hắc quyền này, nhưng vì dự toán tài chính mà nó mang lại quá lớn, cũng gặp phải sự phản đối của bọn Shelley, bởi vì thủ tiêu những sân đấu hắc quyền này, tất sẽ mất đi một nguồn thu khổng lồ, Đường môn cũng phải nuôi sống rất nhiều miệng ăn, cũng phải bảo hộ lợi

ích của người Hoa ở Indonesia, cần một lượng vũ trang lớn, kinh phí huấn luyện, không có khoản thu nhập kêch sù này, rất dễ lấy sẽ lâm vào tình trạng lấy trứng chọi đá.

Từ mỗi một phương diện mà nói, Vương Siêu ngoại trừ có võ lực như thần và uy vọng cao vợi ra, đối với việc tổ chức quản lý, lãnh đạo bang hội, dự toán kinh tế thì một khiêu cũng không thông.

Lúc này, trong sân này đang tiến hành một cuộc cách đấu kịch liệt.

Bước vào trong tòa kiến trúc kiểu nhà thờ Hồi giáo này, đi xuyên qua một hàng lang dài thướt, trước mặt lập tức hiện ra một khoảng trống trải, giống như là rạp hát thời La Mã, chóp khung cao cao, đèn tỏa sáng ra bốn phía.

Chính giữa sân đấu là một bậc thềm bằng xi măng rất lớn, bên trên bậc thềm lấm tấm vết máu, có cả máu còn chưa khô, tỏa ra mùi tanh nồng nặc.

Mấy nghìn chỗ ngồi đặt san sát ở xung quanh sân, vừa nhìn lên đã cảm thấy vô cùng to lớn, lại có một số bình đài giống như là nơi để các quan lại thời La Mã cổ đại xem võ sĩ giác đấu thi đấu.

Ngoài ra, bên trên mấy ngàn chỗ ngồi này còn có mấy gian ghế lô hoa lệ, rõ ràng là một khán đài đơn độc.

Tất cả các bài trí đều có vẻ hào hoa của rạp hát lớn Paris, lại có máu tanh của sân giác đấu thời La Mã cổ đại, rõ ràng người kiến thiết sân hắc quyền địa hạ này cũng là một kiến trúc sư tài ba.

Lúc này, mấy ngàn chỗ ngồi đều chật cứng người ngồi xem hắc quyền bác đấu. Người bên trong mang đủ các loại màu da, có người Hoa, người Nhật Bản da vàng, có người da đen, người da trắng, người Indonesia bản địa, thậm chí còn có một số quan viên quân chính của Indonesia, cùng với những người đầu đội khăn trắng, hình như là người Ấn Độ.

Mà trong ghế lô cao quý ở bên trên, quả thật có một đám nhân vật thần bí, từ trên cao nhìn xuống trận cách đấu ở trong sân.

Ở giữa sân là một quyền sư người Hoa thân hình thấp bé, nhưng lại rất nhanh nhẹn, tuổi không tới ba mươi, cước bộ vững vàng. Còn đối diện gã là một người da trắng hung bạo, sắc mặt dữ tợn, đầu bóng loáng, thân trên để trần, hạ thân mặc một cái khố da.

Ngực của người da trắng này toàn bộ đều là lông lá dài thướt, càng khiến cho diện mục của hắn tăng thêm mấy phần dữ tợn.

Mắt hai người đang nhìn thẳng vào nhau, rõ ràng là đang muốn tiến hành một trận cách đấu sinh tử.

“Biko tướng quân, ngài thấy trận chiến đấu này, là võ thuật gia đó của người Hoa sẽ thắng, hay là Alligator của trại huấn luyện Siberia sẽ giành được thắng lợi cuối cùng.”

Trong gian ghế lô ở mặt Đông có ba người Nga đang ngồi, một người trong đó có sống mũi cao vô cùng, trong con mắt màu xanh lam giống như là có hai quãng lửa màu lam đang rực cháy. Vừa nhìn đã thấy vô cùng kiên nghị, có phong cách quân nhân điển hình của dân tộc Nga. Người Nga này, chính là vị chuẩn tướng chủ trì phương diện quân tình của nước Nga.

“Chiến đấu thì không có gì phải lo lắng, Alligator tổng cộng đã trải qua hơn sáu trăm trận chiến đấu, có thể tay không đánh chết ba con gấu Bắc Cực đang bạo nộ, có thể đã gãy cọc thép dày mười cen-ti-met. Trong một giây có thể đá ra năm cú đá. Còn cách đấu gia người Hoa đối diện hắn, lực lượng không bằng Alligator, tốc độ cũng không bằng, khí thế càng không bằng, sức đánh thì càng không cần phải nói. Trận này không có gì phải lo lắng cả, tôi chẳng qua là muốn xem xem, Alligator cần quét sân đấu hắc quyền này như thế này, liệu có thể bức đệ nhất nhân trong giới quyền sư người Hoa ở Nam Dương ra mặt hay không thôi? Cái gã tên là Vương Siêu đó, đối với lời nói của Mikoyan, tôi vẫn bảo trì thái độ hoài nghi. Hắn nói tên Vương Siêu đó có thể đi bộ trên sông, nhấc bổng một con voi, nhai nuốt sắt thép, cái đó chẳng khác nào lực lượng của siêu tự nhiên. Ngài Hall, ngài là chuyên gia chuyên nghiên cứu lực lượng của cơ thể người, nếu có thể nhìn thấy Vương Siêu, hi vọng ngài có thể tính toán chính xác lực lượng và tốc độ, cùng với lực bạo phát và năng lực thực chiến của hắn, để quân phương nước Nga chúng tôi trước đại hội Võ đạo có thể có một đánh giá chính xác về tất cả cao thủ tham gia đại hội Võ đạo lần này.”

“Không thành vấn đề, tướng quân Biko.” Một người Nga ở bên cạnh nói: “Võ thuật Trung Quốc quả thật là có chỗ độc đáo, ngay cả nguyên thủ Putin của chúng ta cũng cảm thấy vô cùng hứng thú đối với nó, có điều cái tên Mikoyan đó, rất rõ ràng là do bị hòa thượng của Thiếu Lâm tự đánh bại, Từ đó chế tạo ra rất nhiều hoang ngôn để bù đắp cho nỗi sỉ nhục của hắn.”

“Một đám Tây mũi lõ không biết trời cao đất dày, bằng vào cái tên gọi là Alligator ở dưới kia mà muốn bức Vương Siêu ra mặt ư? Chị, chị nói xem trại huấn luyện Siberia gì đó có cao thủ hay không?”

Cùng lúc đó, trong gian ghé lõ ở phía nam, có một nam một nữ đang ngồi.

Đôi nam nữ này đều mặc đồ thể thao, thoải mái ngồi trên ghế sa lông, từ trên cao nhìn xuống động tĩnh ở trong sân đấu, có điều người nam lại chú ý tới động tĩnh bên trong các ghé lõ ở xung quanh.

Ở trong một sân rộng, chỗ tràn ngập tiếng người gào thét, hắn không ngờ lại có thể nghe thấy rõ ràng những lời nói chuyện của người Nga cách mình mấy chục mét và qua mấy lớp tường dày, thể hiện ra nhãn lực vượt xa người thường của mình.

“Giới hắc quyền của trại huấn luyện Siberia cũng có cao thủ, nghe nói bên trong có một hắc quyền chi vương, học một loại khí công yoga, phối hợp với bỡ bí chế, thể hồ quán đỉnh, toàn thân rắn như kim cương, co duỗi tự nhiên, có thể tùy ý bẻ cong thép tấm, năng lực kháng kích và đánh nhau thì càng kinh người hơn, đặc biệt là thiện trường bác sát, chị nghĩ người này e rằng cao thủ Hóa kinh bình thường đều không thu thập được hắn đâu, đương nhiên, người có quyền pháp tiến nhập vào Đan đạo thì lại là chuyện khác. Có điều nếu như là hắc quyền chi vương đó tới thì có khả năng bức được Vương Siêu ra mặt đấy, đám người Bạch Tuyền Di của Nam Dương, e rằng không phải là đối thủ của hắn, có điều hiện tại thì vẫn chưa biết được. Nói chung, chúng ta cứ xem tình hình rồi hẵng nói đi, lần này giới hắc quyền trại huấn luyện Siberia liên hợp với quân phương của Nga, trong đó còn có nhân viên quân chính của Indonesia từ sân đấu hắc quyền địa hạ tiến hành càn quét Đường môn, cũng là một màn sôi động trước đại hội Võ đạo. Hắc quyền chi vương đó cũng chưa chắc đã không tới. Em xem, trong gian ghé lõ ở phía Tây, Lưu Gia Tuấn của Đài Loan cũng tới rồi, hắn chính là truyền nhân chính tông của Bát Cực quyền, truyền nhân đời thứ tư của Lý Thư Văn. Em rất có thể sẽ chạm trán với hắn ở trên đại hội Võ đạo, nhớ là phải chú ý một chút đó.”

Cô gái lặng lẽ ngồi, ở bên cạnh cô ta đặt một bình khí giống như đao mà không phải đao, giống như kiếm mà không phải kiếm.

“Chị, chị muốn đối phó với Vương Siêu ở đại hội Võ đạo ư? Người đó đã giở cho ngang ngược ở tổng hội Hồng môn mà ngay cả Tạ Phiến Phiến, Kỷ Phù Trần cũng không làm gì được hắn, còn bắt Nghiêm Nguyên Nghi đi ngay tại đường trường, giết chết Triệu Quang Vinh nữa, em thực sự là không thể tượng tượng ra được người như vậy thì cường hãn như thế nào.” Cậu em lo lắng nói.

“Tên Vương Siêu này đã ngồi vững trên bảo tọa cao thủ đệ nhất thiên hạ. E rằng bất kỳ ai cũng khó mà làm lung lay được địa vị của hắn, có điều đã là người thì sẽ phải có chỗ yếu, làm đối thủ với loại người này, đối với bản thân mình mà nói cũng là một loại khích lệ. Chị nếu như có thể đột phá tiếp, cũng chưa chắc là không có cơ hội khiêu chiến hắn.” Cô gái lẳng lặng nói.

“Thật đúng là long xà hỗn tạp mà. Cao thủ Hồng môn cũng tới, người của quân phương nước Nga cũng tới. Còn có cả cao thủ Đài Loan, cao thủ quốc nội, cao thủ Nhật Hàn cũng có người tới, quả thực là một đại hội võ đạo cỡ nhỏ mà. Chẳng lẽ tất cả đến đây đều là vì muốn thăm dò thực lực của mình ư? Xem ra mình đã trở thành một tiêu điểm lớn rồi.”

Đồng thời vào lúc này, Vương Siêu đang rảo bước vào gian ghé lõ của mình, bên trong ghé lõ đã có Hoắc Linh, và đám người Bạch Tuyền Di.

“Sự phụ.”

Thấy Vương Siêu bước vào trong gian ghé lõ, Hoắc Linh Nhi vui mừng đứng dậy, đám nhân vật quyền pháp gia có máu mặt ở Nam Dương như Bạch Tuyền Di, Diệp Hồng, Sa Lượng đều đứng dậy, vẻ mặt cực kỳ cung kính, hơn nữa hoàn toàn là động tác tự nhiên xuất phát từ nội tâm, không giống như là sự khách sáo giả tạo.

Vương Siêu hiện tại uy vọng càng ngày càng lớn, từ lúc ở trong Thái Bạch tửu lâu trong phố người Hoa của

Paris nhận được sự thừa nhận của Thanh bang, Hoa Thanh bang, lại đơn độc xông vào tổng hội Hồng môn, ra vào như chỗ không người, hẳn đã thực sự ngồi vững trên bảo tọa cao thủ đệ nhất thiên hạ rồi. Đối với vị lãnh tụ Đường môn trẻ tuổi này, chỉ cần là người trong giới quốc thuật Nam Dương, hay là phú hào người Hoa, không có ai là không ngưỡng vọng đối với hắn, chân chính công nhận địa vị bá chủ Nam Dương của hắn, không ai dám ngang bướng hoặc là âm thầm là trò quỷ.

Có thể nói, uy thế của Vương Siêu trong quá trình tích lũy từng sự kiện kinh thiên động địa lại, cuối cùng hoàn thành nên uy vọng lớn lao như ngày nay. Từ thực lực, danh phận đều đã triệt để thay thế địa vị của Triệu Quang Vinh, Lâm Thế Phong năm đó, hơn nữa còn sớm đã vượt qua họ, nhất thống giang hồ, địa vị không ai có thể lay động.

Nhưng uy thế danh vọng này lại thay đổi và thẳm sâu từng chút một, có điều người ta lại có thể cảm giác được một cách chân thực, Vương Siêu vừa bước vào gian ghé lộ thì đã cảm thấy rõ ràng được bầu không khí này, đồng thời thể hội được uy vọng của mình.

“Chẳng trách ai cũng muốn làm quan.”

Vương Siêu cảm thấy được một cỗ tôn kính bất tri bất giác, trong lòng thương thức, cũng thấy được một chút tư vị ở bên trong, tuy hắn không để ý, nhưng lại có linh ngộ thêm sâu sắc đối với trăm vẻ của đời người

423. Chương 404: Rút Ruột (1)

“Có cao thủ, toàn bộ đều là cỗ máy giết người, chiêu thức rất đơn giản, không có biến hóa gì cả, nhưng rất hiệu quả. Là quyền thuật được thực chiến hóa nhất, rất đáng sợ, hơn nữa năng lực chịu đòn phi thường cường hãn. Cho dù là dùng ám kinh thấu kinh đánh trúng cũng khó mà làm mất đi được lực chiến đấu của đối phương. Một đồ đệ của tôi chính là bị đánh gãy gân cốt toàn thân như vậy. Nếu không phải vì bận tâm đến thân phận, tôi cũng muốn lên sân đấu.”

Bạch Tuyền Di nghe Vương Siêu hỏi, sắc mặt biến thành lạnh lùng, có một cỗ sát khí phù hiện ở trên mặt.

“Ồ.” Vương Siêu nghe thấy lời đánh giá của Bạch Tuyền Di về đám hắc quyền thủ này, cũng bắt đầu thấy quan tâm. Bạch Tuyền Di này chính là lấy thực chiến để nổi danh, chú trọng nhất là hiệu xuất đả phá, trong những võ thuật gia cũng là hảo thủ nhất đẳng, ngay cả hắn cũng phải đánh giá về đám hắc quyền thủ này là “thực chiến hóa nhất, rất đáng sợ, năng lực chống đả kích rất mạnh.”

Lời bình này được thốt ra từ trong miệng của Bạch Tuyền Di, Vương Siêu cũng không thể không bắt đầu thấy quan tâm.

Thế là, hắn dõi mắt về phía sân đấu ở bên dưới, nhìn chằm chằm vào đại hán người Nga toàn thân bóng loáng, mồ hôi nhễ nhại, cơ nhục giống như loa văn cương, vừa cao vừa to, khí thế hung hãn bức người.

”Thì ra là thể hồ quán đỉnh, chẳng trách năng lực chịu đòn lại rất cường đại. Vương Siêu vừa nhìn đã hiểu công phu là đám người này luyện là gì.

“Sư phụ, thể hồ quán đỉnh là gì? Từ ngữ này hình như là nói về đốn ngộ trong Phật giáo Tạng truyền. Thể hồ quán đỉnh là bóng dưng trong đầu lóe linh quang. Có điều nhìn người này khí tức bực hãn, vĩnh viễn đều là một kẻ hung thần ác sát, sao lại có thiện ý của thể hồ quán đỉnh?” Hoắc Linh Nhi hỏi.

“Cô phải từ bên trong ý tứ mà lý giải. Ý tứ mặt chữ của thể hồ quán đỉnh chính là đổ dầu lên đầu, toàn thân mát rượi, đây là một loại phương pháp dùng được vật để kiện thân.” Vương Siêu lắc đầu: “Triều Thanh ngày xưa, người Mãn Châu luyện bồ khổ, cũng chính là đấu vật, đều phải đổ dầu lên cả người, khi tập luyện, lỗ chân lông mở ra, được lực của dầu thấm vào trong gân cốt da thịt, bên ngoài thì chịu đòn, dần dà, có thể luyện ra cương cân thiết cốt! Năm đó thân vương họ Dịch của Mãn Châu còn luyện đấu vật. Quách Văn Thâm giao thủ cùng hắn mười mấy chiêu, mới dùng băng quyền đánh bay được hắn, nhưng không làm bị thương được tới gân cốt của hắn. Có thể thấy sự khủng bố của phương pháp này. Những địa phương lạnh giá như nước Nga, Siberia, cũng dùng phương pháp bôi mỡ lên khắp người để chống lạnh. Một số người sống gần Bắc Cực cũng dùng mỡ của báo biển bôi toàn thân, nếu không, đến đêm là sẽ bị cóng mà chết. Có

điều cái này thuộc về công phu hoành luyện, không phải là tâm ý thượng thừa về nặn được khí huyết, khó có thể tiến được vào Đan đạo, nhưng nếu luyện đến đỉnh cao, năng lực thực chiến quả thật rất khủng bố.”

“Bố khổ của người Mãn Châu năm đó quả thực rất khá, thân vương họ Dịch còn hào xưng là giao vương (vua đầu vật), không biết đã đánh bại bao nhiêu cao thủ võ lâm của kinh thành, nếu không có Quách Văn Thâm, thì quả thực là không có ai có thể đánh ngã được hắn.”

Bạch Tuyền Di và một số quyền sư gật gật đầu.

“Kỳ thực hiện tại một số đồ hóa trang cũng là căn cứ vào nguyên lý của thể hồ quán đỉnh gì đó mà làm ra.” Hoắc Linh Nhi cười nói, rồi đột nhiên nhú mày lại: “Thôi xong! E rằng không ổn rồi.”

Đúng vào lúc này, ngữ khí của Hoắc Linh Nhi trở nên ngưng trọng, thì ra ở giữa sân đấu phía dưới, quyền sư người Hoa thấp bé mà nhanh nhẹn đó đã bắt đầu thi triển thể công với Alligator của trại huấn luyện Siberia, lao vào quần thảo nhau.

Quyền sư người Hoa này bởi vì thân hình thấp bé, rõ ràng là luyện võ công của Nam phái Vịnh Xuân, phát lực ngắn nhỏ, nhưng rất chặt chẽ, chiêu thức sắc bén, ra quyền mang theo gió.

Bác đầu vừa bắt đầu, quyền sư người Hoa này phát động công kích trước, đột nhiên xoắn chân, eo hơi hạ xuống, sau đó bật một cái, thân thể giống như bay và không phải bay, thoáng chốc đã lao vụt ra xa, tiến sát vào cổ máy bác sát Alligator tới từ giới hắc quyền này, một quyền đánh vào tim của đối phương.

Thiếp thân mã bộ quyền!

Quyền sư người Hoa này thân hình so với Alligator cao hơn hai mét này thì thấp hơn đến cả hai cả đầu! Hơn nữa độ dài của chân cũng còn xa mới bằng, muốn tiến vào cự ly đả kích hữu hiệu, ví dụ như tiếp cận toàn lực, thiếp thân đoản đả mới thu được hiệu quả.

Cho nên hắn sử dụng thiếp thân mã bộ quyền, có khí thế của phóng ngựa lao nhanh, bay qua khe suối.

Thể phóng ngựa của hắn rất có bản lĩnh, trong lúc nhảy chân lên trước, tay ở sau, giống như khi phi ngựa vậy, chân sau vượt qua chân trước, vừa nhảy vừa đạp bước, điểm nhấn của chân chính là giữa hai đùi của Alligator, lộ ra rõ ràng ưu thế không gian và sự nắm bắt cự ly.

Nhưng, đối diện với một bước nhảy tiếp cận này của quyền sư người Hoa. Trên mặt Alligator lộ ra một tia dữ tợn khủng bố, trong mắt thoáng chốc đã biến thành đỏ rực, giống như là một con thú tàn nhẫn hung bạo khát máu. Đồng thời, hắn lui ra sau một bước, kéo dài cự ly thêm một mét.

Một bước lui ra sau này, hắn đã tránh thoát được cự ly đả kích hữu hiệu! Đồng thời, hắn cũng không né tránh nữa, trực tiếp đánh ra thứ quyền quyền, trong không khí lập tức vang lên tiếng rít lảnh lẹ.

Thứ quyền của hắn kéo rất dài! Bởi vì cánh tay của hắn dài phi thường, cơ hồ dài hơn cả một xích so với cánh tay của quyền sư người Hoa! Ưu thế của cự ly dài này, trong bác đầu hung hiểm, quả thực đã không có bất kỳ lo lắng nào!

Bốc!

Quyền sư người Hoa lúc này đã bị đánh trúng mặt, thân thể không ngờ lại bị đánh cho bay lên không, rơi xuống bậc thang xi măng, ngã xuống đất, phát ra một tiếng rên, hắn đã trực tiếp bị đánh chết.

Đơn giản mà hiệu quả! Trong nháy mắt, không có bất kỳ một chiêu thức hoa lệ nào, chỉ có quyền pháp hung ngoan như dã thú.

Alligator chỉ trong một chiêu đã đánh chết quyền sư người Hoa, toàn trường lập tức vang lên tiếng huýt sáo, không ai ngờ rằng trận chiến đấu này lại kết thúc nhanh như vậy.

“Ài, vóc người chèn lệch quá lớn. Thân to sức không thiếu, người ta lui một bước bằng anh lui hai bước, người ta tùy tiện xuất thủ, quyền đã vươn tới trước mặt anh rồi, mà tay của anh thì căn bản không tiếp cận được thân thể của người ta, vậy thì đánh thế nào được!”

Đúng vào lúc này, trong gian ghé lô, cậu em trong đôi chị em thấy trận bác đầu này, thở dài một tiếng, đưa ra đánh giá chuẩn nhất.

“Vây cũng chưa chắc, quyền pháp nếu như luyện tới tuyệt đỉnh, cự ly căn bản không là gì cả, Quách Vân Lâm đánh hổ hình, một bước thôi đã đi được ba trượng chín mét, nghe nói Bát Quái Chưởng Kỳ Lân bộ của Vương Siêu, ngón chân co một cái, sức địa mà đi, trong nháy mắt đã đi được cự ly ba mươi mét, nhanh như điện quang hỏa thạch, cự ly đối với họ căn bản không phải là vấn đề!”

“Chị, những người mà chị nói đó là cao thủ tuyệt đỉnh, quyền phải đã tiến nhập cảnh giới Đan đạo rồi. Thế nhưng, người như vậy, cả thế giới có thể có được mấy người chứ? Mười người đã là tốt lắm rồi.” Cậu em cười khở: “Từ người quyền pháp bước vào Đan đạo ra, cho dù là cao thủ Hóa kinh đỉnh phong trong chiến đấu cũng không thể không chú trọng tới ưu thế cự ly.”

“Đúng là vậy đó.” Cô chị gật gật đầu.

“Đúng rồi, chị, Vương Siêu hiện tại đã ổn định ngồi trên bảo tọa cao thủ đệ nhất thiên hạ, nhưng đây chỉ là về quyền pháp mà thôi, nếu như chị tay cầm Vô Cực đao cùng hấn đối quyết, không biết có nắm được phần thắng hay không. Vô Cực đao của chị còn xuất thần nhập hóa hơn cả Giải Ngưu đao của Hoa Thanh bang mà.” Cậu em đột nhiên đưa ra một nghi vấn.

“Phần thắng cũng rất nhỏ... chỉ một hai thành thôi.” Ánh mắt cô gái lóe sáng, sau đó lại trở nên âm đạm.

“Một hai thành... thế, chẳng lẽ tên Vương Siêu đó thật sự cao tới trình độ đó ư?” Cậu em kinh hãi nói, gã biết rất rõ Vô Cực đao của chị mình cường hãn như thế nào, cho dù là Vương Khanh, nhất vật có đao pháp giống như Bào Đình Giải Ngưu của Hoa Thanh bang cũng phải cam bái hạ phong. Có một lần, hấn thậm chí còn thấy cô chị này lúc mỗi tối hô hấp đả tọa, đao đặt ngang ở trên đùi, theo mỗi lần hô hấp của chị ta mà chấn động như có linh tính, vang lên ong ong, tựa hồ như là đang nói chuyện với nhau vậy.

“Được rồi, Đường môn chắc sẽ xuất động cao thủ, không để cho người ta đánh chết người bên mình nữa đâu. Chị nghĩ, Bạch Báo Tử đó sẽ xuất hiện. Có kịch vui để xem rồi, không biết kết quả hấn và hắc quyền chi vương đối quyết sẽ như thế nào nhỉ. Chị cũng cảm thấy rõ ràng rằng, trong gian ghé lô ở mặt nam, hắc quyền chi vương đó cũng có mặt rồi, hiển nhiên, hấn đến là vì muốn xem uy thế của Vương Siêu. Có điều, muốn bức Vương Siêu ra mặt, e rằng hấn phải tự mình xuất thủ đánh bại con báo Bạch Tuyền Di đó mới được. Nếu không, muốn gặp được mặt của Vương Siêu ư? Quả thực là vọng tưởng.”

“Vô Cực Đao? Dích truyền của Nghiêu Thần trong Tam Hoàng Pháo Chủy môn?”

Đoạn đối thoại của chị em Hồng môn bên trong ghé lô truyền vào tai Vương Siêu không sót chữ nào, nghe thấy ba chữ Vô Cực Đao, Vương Siêu lập tức biết rằng quyền pháp mà đối phương luyện là gì

424. Chương 404: Rút Ruột (2)

Với kinh lịch của người này, vào thời cách mạng văn hóa, sớm đã nên bị sử lý rồi, nhưng thủy chung vẫn an nhiên vô sự, có thể thấy võ công của người này đã cao cường tới cảnh giới khiếp người, Vương Siêu cũng từng nghe qua. Lúc Ba Lập Minh còn trẻ tuổi, từng tìm người này giao thủ, đường thời ông ta đã hơn chín mươi tuổi. Ba Lập Minh còn trẻ tuổi không ngờ lại bị thua.

Nếu không phải là người này trong lòng ám ức với hình thức tịch quyền toàn quốc đương thời, sống trong sự buồn bực sầu não nơm nớp lo sợ, nói không chừng có thể sống tới thế kỷ 21 rồi.

Vương Siêu lúc đó cũng cảm thán một hồi, cho dù là dạng quyền thuật gia cao cường như Lý Nghiêu Thần, dưới hình thức đương thời, trong lòng cũng không thể bảo trì được bình tĩnh. Cả nước toàn bộ đều là địch nhân của ông, ngày ngày lo sợ không có ngày nào được yên. Áp lực tâm lý như vậy, cho dù là võ công có cao hơn nữa cũng già yếu mà chết rất nhanh.

“Tôi đi đây! Không thể để người chết thêm nữa!”

Đúng lúc này, Bạch Tuyền Di đứng bật dậy, chuẩn bị xuống sân đấu. Một đồ đệ của hấn bị người ta đánh cho tàn phế, hiện tại người vừa chết là một bằng hữu của hấn, tính tình của hấn nóng như lửa, cho nên rất

cuộc cũng không chịu nổi nữa.

“Chú Bạch, cháu đi với.” Hoắc Linh Nhi cũng đứng dậy.

“Không cần, lần này để cho ta đi, ta cũng muốn xem xem hắc quyền chi vương đó có phải là có ba đầu sáu tay không, dám tới Nam Dương của chúng ta càn quét sân đấu hắc quyền, đợi ta đánh chết toàn bộ đám người lông lá này đã. Các đám người ỷ vào thân hình to như dã thú này mà cũng gọi là võ thuật ư?”

Bạch Tuyền Di hai tay nắm chặt, ánh mắt như đao, bước ra khỏi ghế lô.

Con báo trắng hùng cứ Nam Dương này ngay cả lời nói thô tục cũng nói ra rồi, rõ ràng là đang muốn đại khai sát giới.

Cao thủ Nam Dương, trừ Vương Siêu, Đường Tử Trần, Ba Lập Minh ba vị đại thần ra, võ công cao nhất hiển nhiên chính là con báo trắng này. Thậm chí bao gồm cả đám người Lữ Lão Lộc trong đó.

Hiện tại Đường Tử Trần tất nhiên sẽ không xuất thủ, Ba Lập Minh thì đi rồi, Vương Siêu cũng sẽ không ra mặt, rõ ràng chỉ có Bạch Tuyền Di lên đài mà thôi.

Sân đấu hắc quyền luôn phải có người chết, giới hắc quyền đã có ý đồ càn quét Nam Dương, Đường môn tất nhiên không thể để những hắc quyền thủ này lần lượt đánh chết người của mình, từ võ thuật thấp đánh tới võ thuật cao, sau đó mới đưa ra người lợi hại nhất.

Bởi vì đây không phải là đánh quái luyện cấp trong game online. Từ quái cấp thấp đánh tới quái cấp cao mà là mạng người. Cho nên Bạch Tuyền Di đã lên đài, quyết định đánh chết toàn bộ những hắc quyền thủ này. Không thể để người phía mình bị đánh chết thêm nữa.

Hoắc Linh Nhi tuy đã tiến vào Hóa kinh, nhưng nếu so sánh thì con báo trắng Bạch Tuyền Di này vẫn cay độc hơn. Quyền pháp của hai người về tuổi tác không thể so sánh, về kinh nghiệm lại càng không, nhưng Hoắc Linh Nhi vượt qua Bạch Tuyền Di chỉ là chuyện sớm muộn, cũng cần không nhiều thời gian.

“Ồ! Cao thủ ra rồi!”

Vào lúc này, trong gian ghế lô tối om ở mặt Tây, có hai con mắt lóe sáng. Một câu tiếng Nga khe khẽ từ bên trong truyền ra. Bên trong gian ghế lô này không bật đèn, mấy con mắt trong bóng tối phát ra ánh sáng xanh như mắt sói, nếu là người có nhãn lực tốt liền có thể lơ mơ nhìn ra, trong ghế lô có ba người ngồi, ai cũng cao to phi thường, cho dù ngồi cũng ngang ngửa như người bình thường đang đứng.

Ba người này đều mặc áo dài chùm đầu, che kín thân thể của mình, giống như là vũ sư tử linh trong phim điện ảnh. Có điều cũng không có gì kỳ quái, trong những cuộc thi đấu quyền anh quy cách cao, cũng có quyền vương mặc như thế này, có điều màu của áo choàng là màu đỏ chứ không phải là màu đen như của những người này.

“Đó là kẻ tên là Vương Siêu ư?”

“Không phải, tên này là Bạch Tuyền Di...”

“Ồ! Tên này cũng rất mạnh, Người Máy, chút nữa mày vào sân giết người này đi.”

“Được.” Người được gọi là Người Máy ừ một tiếng, con mắt màu xanh nhìn chằm chằm và Bạch Tuyền Di và Alligator ở phía dưới.

“Người rất mạnh, giết chết người, ta phi thường hưng phấn, người khiến cho cả người ta nóng lên rồi đó.” Vào lúc Bạch Tuyền Di bước lên đài, hắc quyền sát thủ Alligator cao to đó đột nhiên thốt ra một câu, trên mặt lại lộ ra vẻ khát máu giống như vừa rồi, rất rõ ràng, cao thủ giới hắc quyền này có một loại hưng phấn đặc biệt đối với việc giết những người cường đại.

“Rú rít cái chó gì đó!”

Bạch Tuyền Di không hiểu tiếng Nga, vừa lên đài, nghe thấy Alligator thốt ra câu này liền mắng lại một câu. Theo tiếng chuông vang lên, keng! Hắn bước lên một bước, cũng dùng thiếp thân mã bộ vừa rồi đánh ra, động tác, phát lực, giống hệt như quyền sư người Hoa bị đánh chết vừa rồi.

Đồng dạng, Alligator đột nhiên lùi bước, nhờ đôi chân thô to, trong nháy mắt đã kéo dần được một đoạn cự ly rất lớn, đồng thời vào lúc kéo dần cự ly, thứ quyền đột nhiên bạo phát, vươn dài ra, đánh vào mặt Bạch Tuyền Di.

Nhưng Bạch Tuyền Di vào sát na tung mã bộ, vẫn ám hàm một kỳ lân bộ, khi rơi xuống, liền tung một trảo về phía trước, thân thể lại tiến thêm hai xích, đồng thời đầu ngửa lên, né thứ quyền, móng tay bắn ra, móc một cái về phía mắt rốn của Alligator.

Xoẹt.

Một chiêu này của Bạch Tuyền Di thoảng chốc đã móc trúng rốn của đối phương, đầu ngón tay trong một giây liền động đậy mấy chục lần, móng tay cắm sâu vào trong bụng của Alligator, sau đó xoay một cái, tay rút ra ngoài, thân thể cấp tốc lùi ra sau.

Đúng là lúc hấn lui lại, tay từ trong bụng đối phương kéo ra một bộ phận cơ thể màu xanh lục dài dài.

Không ngờ là ruột trong cơ thể người ta.

Con báo hung mãnh Bạch Tuyền Di này, vừa ra tay đã khoét xuyên bụng đối phương, móc toàn bộ ruột ra ngoài.

Bất luận là ai lúc sinh ra đều có một cái cuống nối với ruột của cơ thể người mẹ, tục xưng là cuống rốn! Đứa trẻ khi sinh ra được cắt cuống rốn mới chân chính được coi là thoát ly cơ thể mẹ.

Vị trí của cuống rốn này là ở đâu? Chính là ở mắt rốn của con người.

Cho nên mới nói, mắt rốn là bộ vị của cơ thể người, nơi liền kề nhất với các bộ phận trong cơ thể, cũng là nơi yếu đuối nhất, người bình thường hơi không chú ý, để gió lừa vào mắt rốn, ruột trong bụng sẽ đau buốt.

Cho dù là người luyện võ, cũng không thể ngoại lệ. Cho nên quyền gia bình thường đều luôn bảo hộ nghiêm mật mắt rốn của mình. Phương pháp tu luyện tam mạch nhất luân trong yoga càng chú trọng điều này hơn.

Thế nhưng mặc dù là như vậy, mắt rốn vẫn là một nơi yếu hại không thể tiêu trừ.

Mà trong đả pháp quốc thuật, đặc biệt là báo quyền, chiêu bên trong chính là mổ phỏng theo con báo săn mồi, bật một cái là đập lên người ngựa hoang dè hoang, móng vuốt móc vào mắt rốn, xé toang bụng, lôi toàn bộ cơ quan ruột ra ngoài.

Bạch Tuyền Di là ai, hấn là Nam Dương đệ nhất hung thần, giỏi nhất chính là báo quyền, là chân truyền của Bạch Ngọc Phong năm xưa. Bản thân còn biết thêm nhiều đả pháp hung hãn, chuyên mổ bụng móc tim, đập vỡ đầu rút ruột, từ đó có thể thấy cách đánh của hấn tàn nhẫn như thế nào. Một số bang hội thổ địa của Indonesia nghe thấy ba chữ Bạch báo tử là sợ tiểu cả ra quần.

Chỉ có điều danh tiếng của hấn bình thường đã bị Triệu Quang Vinh che lấp, sau khi Triệu Quang Vinh rời khỏi Nam Dương, Vương Siêu liền giống như mặt trời chiếu sáng vạn trượng, hùng bá bảo tọa đệ nhất thiên hạ, ở trước mặt Vương Siêu, bất kỳ ai cũng mất đi ánh hào quang, Bạch Tuyền Di cho dù hung danh có thịnh hơn nữa thì cũng vô dụng.

Có điều hiện tại Vương Siêu không tiện xuất thủ, con báo hung hãn Bạch Tuyền Di này cũng cùng cùng bạo phát, không xuất thủ thì thôi, vừa xuất thủ đã khiến da đầu của người ta tê dại.

Hấn vừa xuất thủ, trước tiên dùng mã bộ mê hoặc người khác, bên trong ẩn tàng kỳ lân bộ, lúc thấy hắc quyền thủ Alligator cho rằng đã rút ngắn được cự ly thì đột nhiên lại rút ngắn cự ly, xuất thủ bắn móng tay ra, tấn công vào mắt rốn của Alligator, với chỉ lực của báo quyền của hấn, độ sắc bén của móng tay không kém gì dao rọc giấy, nhẹ nhàng ấn một cái đã cắm vào trong mắt rốn, xuất thủ một trảo, ruột của đối phương liền bị hấn kéo từ trong mắt rốn ra ngoài.

Tình cảnh móc toang mắt rốn của người ta rồi rút ruột ra ngoài thảm liệt và chán hám, đầy huyết tinh như thế nào?

Từ tiếng gào thét, kinh hô là có thể nghe ra.

Hống!

Cao thủ giới hắc quyền Alligator hung ác ngang ngược này cũng không ngờ rằng đối thủ của mình lại tàn nhẫn như vậy! Lúc giao thủ, hắn đánh ra một thứ quyền, chỉ cảm thấy cái bóng trước mắt nhoáng lên, sau đó mắt ròn đau nhói, bóng người lại cấp tốc lùi lại, trong bụng liền cảm thấy mát lạnh.

Lúc hắn đang chuẩn bị đuổi theo thì mắt cũng cùng lúc thấy được thứ mà đối phương cầm trong tay là gì, đó là ruột của mình.

Đối diện với tình huống này, hắn triệt để phát điên rồi. Trong miệng phát ra một tiếng gầm tức giận, bước lên trước một bước, vung quyền đầu oanh kích mãnh liệt về phía Bạch Tuyền Di, mỗi một cú đâm đều phát ra tiếng vang rung trời, bước chân giẫm cho bậc thềm bằng xi măng rung rung không ngừng, giống như là một con dã ngưu đã phát điên.

Có điều hắn phát lực như vậy, trong bụng vận động quá mạnh, mắt ròn vốn bị xé toang lập tức máu tuôn như suối, tích tách rơi xuống sàn, mùi máu tanh càng lúc càng nồng.

Vào lúc này, Bạch Tuyền Di không chút để ý đến sự công kích điên cuồng của Alligator, mà chỉ nhẹ nhàng tránh né, đồng thời tay giật căng đóng ruột trong tay, giống như là quạt roi, triệt để rút từ bên trong bụng đối phương ra ngoài.

Tuy ruột không giống như tâm tạng, thụ thương trong một khoảng thời gian ngắn thì sẽ không mất đi lực chiến đấu. Nhưng hắc quyền thủ Alligator này vận động quá kịch liệt, khiến cho hắn trong khoảng thời gian chưa tới mấy giây thể lực đã mất đi một lượng lớn.

Trong mấy giây liên tục oanh kích ra hai ba mươi quyền, Alligator cuối cùng cũng không chịu nổi, động tác rõ ràng chậm đi nhiều.

Nắm được cơ hội này, Bạch Tuyền Di đột nhiên đá ra một cước, phiên thích lượng chuyển, mã hình tiên đập, một cước đá trúng khớp xương đầu gối của đối phương. Rắc rắc!

Xương đầu gối vỡ vụn!

Lực chân của Bạch Tuyền Di cũng phải hơn ngàn cân, thế đến lạng lẹ, lại thêm sức lực của Alligator đã không còn, cho nên rất dễ dàng bị đá gãy khớp xương.

Rầm, xương đầu gối vừa gãy, thân thể của Alligator ngã vật xuống đất.

Bạch Tuyền Di cầm chỗ ruột nhầy nhụa bước tới, trảo tử lạng lẹ, giật đứt cầm đối phương.

Rắc rắc, cầm của Alligator bị giật đứt, miệng há to. Tay kia của Bạch Tuyền Di hung hăng nhét chỗ ruột vào trong miệng của Alligator.

Alligator không ngừng lắc đầu, thân thể quấy đạp không ngừng, nhưng không thể vung vẩy thoát khỏi tay Bạch Tuyền Di, chỉ đành nuốt xuống chỗ ruột của chính mình.

Sát na này, trong mắt của Bạch Tuyền Di hiện ra một thân hình khủng bố, trong đó mang theo vẻ sợ hãi, toàn thân run rẩy.

Hắc quyền thủ không biết đã đánh chết bao nhiêu người này, cỗ máy sát nhân của trại huấn luyện Siberia này, không ngờ cũng biết sợ hãi! Bị thủ đoạn giống như là ác ma của Bạch Tuyền Di làm cho phải sợ hãi rồi.

Rút ruột của người ta ra, sau đó lại ác độc nhét vào miệng đối phương, bắt đối phương phải nuốt. Loại thủ đoạn này, thực sự là quá chấn hám, cho dù là dã thú của giới hắc quyền giết người như ma cũng phải sợ hãi

425. Chương 405: Ma Vương Thông Minh

Hoắc Linh Nhi nhìn thấy tình cảnh này, đứng bật dậy, khoe mắt trắng bệch. Cô ta tuy rằng cũng từng đánh chết người, nhưng từ trước đến giờ chưa từng thấy loại thủ đoạn tàn nhẫn như thế này!

“Oe...”

Trong hiện trường không biết có bao nhiêu người bắt đầu nôn ọe, ngay cả cậu em đó trong hai chị em Hồng môn ngồi trong ghế lô cũng không nhịn được mà buồn nôn.

Nhưng cô gái đó sắc mặt lại vẫn bình tĩnh như cũ.

“Dùng bạo để chế bạo, quyền sư Nam Dương quả nhiên là hung hãn nhất. Tên Bạch Tuyền Di này, thực sự là quá tàn nhẫn, một chiêu này đã đủ để chấn nhiếp chín mươi phần trăm cổ máy sát nhân của giới hắc quyền rồi. Hảo thủ đoạn, hảo thủ đoạn. Dùng bạo chế bạo, dùng hung chế hung... khí thế thoáng chốc đã tăng vọt.”

Cô gái này nhìn rất chuẩn, người của giới hắc quyền đều là một đám hung thần ác sát, là cổ máy sát nhân, quyền sư bình thường cho dù công phu có tinh diệu hơn chúng, nhưng vừa gặp mặt đã bị khí tức giết người như ma của đối phương cướp đi tâm thần rồi.

Sát khí của quyền thủ giới hắc quyền cũng không phải là sát khí của võ sư, mà là một loại huyết tinh khí của dã thú nguyên thủy, không coi mạng người là mạng người. Chúng là một đám dã thú trần trụi, có một cổ khí tức dã thú phi nhân loại, khiến rất nhiều người vừa gặp mặt đã mất đi khí thế.

Nhưng hiện tại, Bạch Tuyền Di lại dùng thủ đoạn hung ngoan nhất, tàn nhẫn nhất, trần trụi nhất để đục xuyên xác ngoài của những con dã thú này, khiến cho chúng trong lòng phải cảm thấy sợ hãi, e ngại.

Loại thủ đoạn, chiến thuật tâm lý này quả thực là cao minh.

Cô gái này của Hồng môn, cũng không thể không tán thưởng.

“Ồ!” Đồng thời vào lúc này, Tướng quân Biko người Nga trong ghế lô nhìn thấy cảnh này, cũng kinh ngạc đến nỗi đứng bật dậy. Cổ họng của hắn cũng ngứa ngứa, nhưng cố gắng không chế để mình không nôn ra.

Còn một số người ở bên cạnh hắn sớm đã nôn mửa ọe.

“Người Hoa từ lúc nào đã biến thành ma quỷ rồi! Đây chính là người Hoa luôn có tính cách ôn hòa sao?” Biko có chút không dám tin vào mắt mình, hắn cũng đã từng thấy qua một số hòa thượng Thiếu Lâm tới nước Nga biểu diễn võ thuật, nhưng đều coi từ bi gì đó là chính. Nói chung trong lý giải của hắn, võ thuật Trung Quốc đều ôn hòa chậm chạp, không có tính công kích. Đối với cách đấu thuật dạng này, hắn luôn cho rằng không thể ra chiến trận chân chính chém giết, nhưng Bạch Tuyền Di hiện tại thì đã phá vỡ hình tượng của võ thuật Trung Quốc trong lòng hắn.

“Người Máy, trong lòng mày đã sợ hãi rồi! Xem ra, mày không thích hợp để đi đâu, đành để tao tự mình ra mặt vậy.”

Trong ghế lô ở phía bên kia, ba quyền thủ đỉnh phong của giới hắc quyền tới từ Siberia cũng đồng thời nhìn thấy tình cảnh này. Trong đó người có biệt danh là người máy thân thể hơi run rẩy, không biết là đang hưng phấn hay là đang khản trương.

Đúng vào lúc này, một người trong đó cất tiếng.

Giọng nói của người này rất hùng hậu, rõ ràng hắn là nhân vật cấp thủ lĩnh.

Vị thủ lĩnh này, ánh mắt cũng phi thường độc đáo, vừa thấy động tác trên người quyền thủ có biệt danh là người máy đó là biết hắn đã mất đi sự bình tĩnh, cho nên ngăn cản hắn hành động.

Vốn là hắn muốn an bài cho Người Máy lên sân đấu, nhưng hiện tại hành động hung ngoan tàn nhẫn của Bạch Tuyền Di đã đánh vỡ lòng tin trong lòng đám dã thú này, mất đi ưu thế của dã thú khiến người ta phải sợ hãi, vị thủ lĩnh này biết rằng, muốn thắng thực sự là một chuyện rất gian nan.

Thế là, hắn chuẩn bị tự mình thượng tràng. Trong bóng tối, hắn ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt giống như dã thú, còn có da thịt và cái trán bóng loáng, chính là hắc quyền chi vương trong trại huấn luyện Siberia.

Hắn vẫn mặc quần áo màu đen có mũ trùm đầu, cứ thế từ trong gian ghế lô bước xuống.

“Tướng quân Biko, hắc quyền chi vương Peter Major muốn tự mình xuất thủ rồi.”

Khi hắc quyền chi vương mặc áo dài có mũ chùm đầu màu đen từ trong gian ghé lô của mình đi ra, một người Nga ở bên ngoài đã nhìn thấy, lập tức chạy vào báo cáo cho tướng quân Biko của Nga.

“Ồ? Vị hắc quyền chi vương này cuối cùng cũng xuất thủ rồi ư? Xem ra bọn họ cũng bị thủ đoạn của người Hoa này dọa khiếp rồi, không nhịn nổi nữa. Tôi còn cho rằng bọn họ đều là động vật máu lạnh cơ đấy.”

Tướng quân Biko hưng phấn thốt lên.

“Bảo Bạch Tuyền Di lên đi.” Khi hắc quyền chi vương bước ra khỏi ghé lô, Vương Siêu nói với người thiết đãi ở trong ghé lô của mình.

“Sao? Sư phụ muốn tự mình xuất thủ ư?”

Hoắc Linh Nhi ngây người.

“Cái tên hắc quyền chi vương gì đó cũng có chút thực lực, Bạch Tuyền Di không dễ dàng thu thập được hắc đầu. Con ruồi này đã muốn làm phiền ta, ta phải đập chết nó thôi, nếu không cứ để nó vo ve quanh người mãi cũng phiền lắm. Đáng tiếc Ba Lập Minh không có ở đây, nếu không, ông ta xuất thủ xử lý thì tốt hơn.”

Vương Siêu hơi hột nói.

Nhất cử nhất động của hắc quyền chi vương trong ghé lô đối diện Vương Siêu đều rõ như lòng bàn tay, trực tiếp căn cứ vào hô hấp của đối phương, Vương Siêu liền mẫn duệ phán đoán ra rằng, thực lực của hắc quyền chi vương này rất mạnh, Bạch Tuyền Di e rằng không thu thập được hắc đầu. Vương Siêu cũng không muốn người phe mình bị thương, cho nên dứt khoát tự mình ra tay, đập chết con ruồi này.

“Sao có thể để anh xuất thủ được?” Mấy người bọn Lữ Lão Lộc vội vàng nói.

“Không sao, trong lòng tôi đã có tính toán. Đối phương cũng có chút bản sự, các người cho dù là ai lên cũng không nắm chắc được phần thắng đâu, vạn nhất bị thương, rồi để người này giết tới trước mặt tôi thì quá thất sách. Trên đại hội võ đạo, địch nhân của các người sẽ có rất nhiều, chỉ giới quyền pháp Nhật Bản thôi cũng có sáu bảy chục người rồi, cũng đủ để đánh.”

Vương Siêu xua xua tay, đứng dậy đi xuống.

“Vương Siêu xuất tràng rồi... Chẳng lẽ hắc quyền chi vương đó thực sự cường hãn như vậy ư, không ngờ có thể bức được Vương Siêu phải ra tay?”

Vào lúc thân hình của Vương Siêu xuất hiện ở giữa bậc thềm, người trẻ tuổi của Hồng môn đó đột nhiên đứng bật dậy, đồng thời, cô gái Vô Cực Dao đó cũng đứng dậy.

“Không phải, Vương Siêu xuất tràng là muốn đánh chết hắc quyền chi vương đó một cách nhanh chóng. Thực sự là đáng để chờ mong, không biết hắc quyền chi vương có thể chống đỡ được mấy chiêu của Vương Siêu nhỉ?”

Cô gái vừa nhìn đã biết rõ mục đích chân chính của Vương Siêu, là muốn nhanh chóng đánh gục người của giới hắc quyền.

“Ồ! Vương Siêu ra rồi ư?” Trong một gian ghé lô, Lưu Gia Tuấn của Đài Loan cũng đứng dậy: “Không có lý nào. Chẳng lẽ thực lực của hắc quyền chi vương cường hãn như vậy ư? Nhưng Bạch Tuyền Di còn chưa đánh sao đã xuống đài rồi. Ồ, ta hiểu rồi, Vương Siêu muốn nhanh chóng giải quyết đối phương, để ta xem xem hắc đầu làm cách nào để diệt được đám ruồi muỗi này.”

“Vương Siêu sao lại thực sự ra mặt chứ?” Đồng thời vào lúc này, một số người tới xem nhiệt nào cũng bắt đầu cảm thấy kinh ngạc.

Lần này giới hắc quyền Siberia tới cần quét giới hắc quyền Nam Dương, rất nhiều người có tin tức linh thông đều tới xem náo nhiệt, hoặc là muốn tới xem một trận ác chiến lớn.

Quyền thủ của giới hắc quyền, mỗi người đều là một cỗ máy giết người. Tuy rằng ai ai cũng nói rằng Nam Dương cao thủ như mây, nhưng giới hắc quyền này của không kém, hai bên đánh nhau sống chết, khẳng định sẽ có thương tổn. Rất nhiều người cũng vốn là muốn xem cao thủ của Đường môn bị hao tổn mà đến.

Nhưng ai cũng không ngờ rằng, vừa qua mấy trận mà nhân vật Vương Siêu được người người chờ mong này đã xuất tràng rồi.

“Anh sao lại xuống đây!” Bạch Tuyền Di đứng trên đài, đang đợi đối thủ tiếp theo thì không ngờ lại thấy Vương Siêu bước lên đài. Hắn không khỏi ngáy người, vội vàng hỏi.

“Lão Bạch, anh xuống đi, không cần phải ra tay một cách thảm liệt như vậy đâu.” Vương Siêu vỗ vỗ vai Bạch Tuyền Di.

Bạch Tuyền Di dõi mắt nhìn về phía một đại hán từ trên một bậc thang bước xuống.

Đại hán này toàn thân mặc áo dài có mũ trùm màu đen, nhưng thân hình lại cao to tới kinh người. Thể cách cũng tráng kiện, giống như là một người khổng lồ. Tuy còn cách mấy chục mét, nhưng mỗi một bước chân của đối phương vẫn tạo cho Bạch Tuyền Di một áp lực to lớn.

Trong cảm giác của Bạch Tuyền Di, đối phương giống như một ma vương khủng bố, từ trong Tu la Địa Ngục chậm rãi bước ra.

“Áp lực lớn quá!” Bạch Tuyền Di cảm giác được áp lực to lớn, quay lại nhìn Vương Siêu, nhưng thấy hắn giống như là không có chuyện gì.

“Đối với mình mà nói thì áp lực này rất lớn, nhưng đối với lão ca Vương Siêu mà nói thì lại hết sức bình thường. Anh ấy đã muốn tự mình xuất thủ, mình phản đối cũng vô dụng.” Bạch Tuyền Di trong lòng nghĩ vậy, rồi xoay người bước xuống đài.

Khi hắn bước xuống bậc thang, đại hán giống như là người khổng lồ đó đang từng bước bước lên bậc thang xi măng. Đối diện với Vương Siêu, lật mũ trùm đầu, để lộ ra cái đầu bóng loáng và bộ mặt giống như dã thú.

“Người là Vương Siêu? Sao vậy? thủ hạ của ngươi còn chưa đánh mà đã bảo hắn xuống rồi ư? Người thiếu kiên nhẫn như vậy cơ à?” Đại hán này rõ ràng chính là hắc quyền chi vương Peter Major của trại huấn luyện Siberia.

Hắc quyền chi vương không ngờ lại nói được tiếng Trung, tuy hơi cứng ngắt, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

“Người đã đọc một số tiểu thuyết kỳ sĩ chứ, kỳ sĩ trong tiểu thuyết kỳ sĩ muốn khiêu chiến đại ma vương, luôn là từng bước đánh chết thủ hạ của ma vương trước, mà ma vương ngu xuẩn thì lại thật thà phải thủ hạ có thực lực tương đương tới để kỳ sĩ tiêu diệt. Sau cùng chỉ còn lại một mình mình. Kỳ sĩ dũng cảm, kỳ sĩ dám khiêu chiến Ma Vương, người nói xem ta có phải giống như dạng ma vương ngu xuẩn trong tiểu thuyết không?”

Vương Siêu nhìn chằm chằm vào hắc quyền chi vương khổng lồ cao hơn hai mét này, chậm rãi nói, trong lời nói của hắn rõ ràng là có ý trêu tức.

Hắc quyền chi vương Peter Major cao hơn Vương Siêu cả một cái đầu, thân thủ cũng to gấp đôi Vương Siêu! Nhưng ánh mắt khi nói chuyện của Vương Siêu lại vẫn như từ trên cao nhìn xuống, thực sự giống như là một đại ma vương đang nhìn một kỳ sĩ bé nhỏ.

Cho dù là bản thân hắc quyền chi vương Peter Major cũng cảm thấy mình thực sự giống như một kỳ sĩ trong tiểu thuyết, còn Vương Siêu chính là một đại ma vương.

Hồng!

Hắc quyền chi vương không thể chịu đựng nổi ánh mắt đó được nữa, đột nhiên ngẩng mặt lên trời gầm một tiếng, hai tắc nắm lấy áo choàng đen rồi xé một cái, lộ ra thân thể giống như trâu nước, cơ nhục giống như loa văn cương.

Vào lúc hắn xé áo, Vương Siêu nhẹ nhàng giẫm một bước. Rầm! Thân thể của hắn cũng kịch liệt bàn trướng, da thịt thô đại toàn thân trong nháy mắt biến hóa thành một ma vương so với hắc quyền chi vương còn cao to hơn.

Lúc này, Vương Siêu thực sự giống như một đại ma vương.

Rít!

Sau khi Vương Siêu vừa bành trướng, không khí quanh người chấn động nổ tung, tiếng rít kịch liệt phá không vang lên không ngừng, cả bậc thềm bằng xi măng giống như bị xe lu từ mấy trăm tầng đè xuống, xuất hiện rất nhiều vết nứt

426. Chương 406: Chàng Trai, Đánh Đủ Chưa? (1)

Nhưng uy thế và tiếng động mà hắn tạo ra so với Vương Siêu đột nhiên bằng trướng gân cốt toàn thân thì thực sự là kém hơn nhiều...

Vương Siêu thoáng chốc đã bành trướng kịch liệt, ngang tàng uy vũ, cơ nhục toàn thân lồ ra, chấn tung không khí, phát ra tiếng động đinh tai nhức óc, toàn bộ quần áo căng phồng như thổi bóng, tuy vải của quần áo rộng thùng thình, nhưng hiện tại đã căng phồng, giống như là tùy thời đều có thể rách toạc.

Hắc quyền chi vương Peter Major vốn cao khoảng hai mét một, hai mét hai, người to bè, cơ nhục to lớn, cấu kết mạnh mẽ có lực, giống như một con hà mã, một con trâu lớn đang đứng thẳng, bất kể là ai lần đầu tiên nhìn thấy dạng thể hình này cũng đều phải giật nảy mình.

Đó là còn chưa nói đến trong ánh mắt của vị hắc quyền chi vương này còn phát ra dã tính và huyết ính nồng đậm.

Ngay cả dạng sát tinh như “con báo trắng” hung mãnh Bạch Tuyền Di lúc đối diện với hắn cũng cảm thấy được áp lực vô cùng trầm trọng, tự biết được nếu muốn chống trọi với hắn thì cũng rất khó khăn.

Bởi vì thể cách của vị hắc quyền chi vương Peter Major này trong nhân loại thuộc chủng loại kiện tráng nhất, hơn nữa trải qua huấn luyện nghiêm ngặt và bồi dưỡng bằng được vật cho nên đã đứng trên đỉnh phong cực hạn mà cơ thể của nhân loại có thể đạt đến.

Bất kể là lực lượng, thể năng, thể trạng, cách đấu, vị hắc quyền chi vương này đều là một loại tiêu biểu của cực hạn.

Bạch Tuyền Di tuy rằng là võ sư đứng đầu Hóa kinh, nhưng vẫn chưa bao thành đại đan, đập phá cực hạn, tiến nhập vào cảnh giới của “Tiên”, vẫn chỉ là người, đối diện với cực hạn tiêu biểu hắc quyền chi vương này, khẳng định sẽ sản sinh ra áp lực.

Nếu hai người thực sự đấu với nhau, thắng phụ vẫn rất khó nói. Nhưng Bạch Tuyền Di tuyệt đối sẽ không dễ dàng gì.

Nhưng hiện tại Vương Siêu chỉ giậm nhẹ chân, vận khí huyết bành trướng thân hình, thoáng chốc đã biến thành một người so với hắc quyền chi vương còn cao to hơn. Đặc biệt là cánh tay, càng giống như một cột điện bằng thép, từng bắp thịt quấn quanh chặt cứng, tạo cho người ta một áp lực quá lớn.

Hắc quyền chi vương Peter Major lui bước, trong miệng phát ra tiếng “ôi chà”, rõ ràng đã bị dọa cho sợ hãi rồi.

Bởi vì Vương Siêu hiện tại đang đứng trước mặt hắn cao tới hai mét ba, thực sự là còn cao hơn cả hắn, hơn nữa cỗ lực lượng bạo tạc trên người của Vương Siêu còn mang theo thân thể nở rộng thành to lớn, giống như là một cự ma trong điện ảnh thực sự hàng lâm xuống nhân gian.

Cho đến hiện tại, hắc quyền chi vương vẫn chưa từng phát hiện ra ai có thân thể cường tráng hơn mình. Nhưng hiện tại người đó cuối cùng cũng xuất hiện rồi, càng đáng sợ hơn là, người này so với mình còn cường tráng, khủng bố hơn nhiều, dù vừa rồi bộ dạng của hắn chỉ giống như một thiếu niên mảnh khảnh yếu ớt.

“Ma vương, đại ma vương... chẳng lẽ trong thân thể của người này thực sự có tiềm phục một ma vương ư? Nếu không, con người sao có thể biến hóa tới trình độ như thế này! Có điều, bất kể là như thế nào... ta đều phải đánh gã tên ma vương ở trước mặt này! Không thể chịu thua hắn được!”

Biến hóa trong nháy mắt, kết hợp với lời nói “Ma vương, kị sĩ” trong miệng Vương Siêu vừa rồi, vương giả Peter Major tung hoành giới hắc quyền trong lòng giống như xuất hiện một loại ảo ảnh, cảm giác bản thân mình giống như một kỵ sĩ ngốc ngếch, vì để nổi danh mà dám đến khiêu chiến ma vương cường đại trong

truyền thuyết. Mà khi chân chính đứng trước mặt ma vương mới biết rằng mình nhỏ bé và không biết lượng sức như thế nào.

Gào gào!

Có điều hắc quyền chi vương Peter Major không hổ là kẻ giết người như ma, một cách đấu gia kiên cường nhất do vô số lần sinh tử được rèn đúc mà thành, sau giây phút kinh hãi ban đầu liền lập tức trấn định lại, trong lòng thậm chí còn sản sinh một loại khiêu chiến cường đại.

Mắt của hắn biến thành đỏ như máu, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ như cuồng lang trong đồng hoang, vô cùng thê lương, chấn nhiếp lòng người.

Trong sát na hắn phát ra tiếng gào thét, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm lên người Vương Siêu đứng cách hắn năm mét.

Vương Siêu so với hắn còn cao to hơn, cường tráng hơn lúc này đang dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống để nhìn hắn, trong miệng lại phát ra âm thanh trêu tức, thực sự rất giống như ma vương trong truyền thuyết đang chế giễu tên kỵ sĩ yếu ớt: “Tới đây, thằng nhóc, để ta xem xem ngươi có bao nhiêu phân lượng mà dám tới khiêu chiến ta.”

Vương Siêu sở dĩ làm như vậy là muốn đả kích thật mạnh lòng tin của tất cả những người có ý đồ bắt hảo nhắm vào hắn đang có mặt tại đây. Hắn là cao thủ đệ nhất thiên hạ trong người Hoa, nhưng đám da trắng của xã hội Tây phương ỷ vào thể trạng cường tráng này lại không cho rằng như vậy. Cho nên hắn phải tự mình xuống tràng, dùng lực lượng tuyệt đối dạy cho những kẻ này một bài học thích đáng.

Thân phận hiện tại của hắn, rất giống như một số đại ma vương trong game online, điện ảnh và tiểu thuyết. Có điều đây là hiện thực chứ không phải là tiểu thuyết, hắn tất nhiên sẽ không giống như đám ma vương ngốc nghếch đó, đợi những kỵ sĩ, mạo hiểm giả, người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết không ngừng lấy thủ hạ của mình ra để luyện cấp, mà mình thì ngồi im không nhúc nhích, cứ thế đợi đối phương giết đến khi bên mình tổn thất thảm trọng thì mới tự mình xuất thủ.

Hắc quyền chi vương rất có thực lực, cho dù đối đầu với Bạch Tuyền Di, hai người có thể sẽ phải lưỡng bại câu thương. Vương Siêu tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra, đối với hắn mà nói, mỗi một quyền sư người Hoa có cảnh giới cao đều là phi thường quý giá, đặc biệt đối phương còn là người của mình.

Ầm!

Đối diện với lời nói trêu tức của Vương Siêu, không ngờ còn dám gọi hắn là thằng nhóc, hắc quyền chi vương Peter Major cuối cùng cũng bị chọc giận rồi.

Huyết quang trong mắt hắn lóe lên, thân thể cong một cái, chân bước liên tiếp, quyền đầu đánh tới tấp, giống như một con tê giác đã phát cuồng, hà mã phát tình điên cuồng lao tới.

Quyền đầu có hắn trong lúc đánh ra, không ngừng xuất kích thứ quyền, công kích giống như là mưa bão, trong không khí đánh ra rất nhiều tiếng nổ đùng đùng, người có mặt trong trường chỉ nhìn thấy vô số bóng quyền đầu bạo kích về phía trước.

Trong phút giây đột nhiên bạo phát này, uy thế của hắc quyền chi vương vô cùng kinh người, khiến những người có mặt tại đây tim đều đập thình thịch.

Có điều Vương Siêu thấy hắc quyền chi vương phát uy, mắt vẫn không chớp lấy một cái, cũng không nhấc chân lên, càng không động thủ mà chỉ bình tĩnh đứng đó, mặc cho bóng quyền giống như núi đang bức về phía mình.

“Thực lực của hắc quyền chi vương này quả nhiên kinh người! Thứ quyền bạo phát liền thành một chuỗi, quyền nào cũng đánh ra tiếng nổ, hơn nữa tốc độ cực nhanh, trong mỗi một giây ít nhất cũng đánh ra được bảy tám quyền, mắt thường không thể nhìn thấy kịp, dạng phát kinh này cho dù là mình cũng không có thể lực hùng hậu như vậy để chống đỡ. Hắn sao có thể đánh ra được nhiều hư chiêu thế này được nhỉ, như vậy sẽ khiến thể lực của hắn tiêu hao đi nhiều. Thể lực của người này thực sự là quá cường hãn rồi.”

Thấy một cảnh này, cậu em trong hai chị em Hồng môn đang ngồi trong gian ghé lô kinh ngạc đến nỗi đứng bật dậy.

Thì ra, hắc quyền chi vương bạo phát quyền liên thành một chuỗi trông thì hung mãnh vô cùng, nhưng lại không đánh lên người Vương Siêu mà chỉ không ngừng thăm dò ở xung quanh, một quyền đánh ra lại lập tức thu hồi lại ngay. Sau đó lui lại rồi lại xuất quyền tiếp, nhưng quyền nào quyền nấy đều hung hãn vô cùng, lực lượng dồi dào, tốc độ cực nhanh, dữ dần tới kinh người.

Đồng dạng, dưới chân của hắc quyền chi vương cũng biến ảo một loại bộ pháp kỳ quái, một trước một sau xoay chuyển như con thoi, rất đơn giản, nhưng lại rất thực dụng, ẩn chứa sự ảo diệu thâm sâu.

Liên tiếp trong vài giây, quyền đầu hung mãnh giống như mưa giông gió bão của hắc quyền chi vương thủy chung chỉ là thăm dò, không ngờ lại không hề chạm tới người Vương Siêu, cho nên Vương Siêu vẫn không động đậy.

Và cách đánh này đã khiến cho người trẻ tuổi của Hồng môn nọ rất kinh ngạc.

Bất kể quyền pháp thực chiến nào cũng đều chú trọng tới một kích lấy mạng, tuyệt không lãng phí thể lực để làm ra bất kỳ động tác biến hóa thăm dò nào. Hai cao thủ quốc thuật độ sức, thường thường chính là vừa tiếp xúc đã trực tiếp thiếp thân cảm nã, sát chiêu trùng trùng, một phía không chống đỡ nổi lập tức sẽ tiêu đời, hung hiểm vô bì, thời gian cũng rất ngắn, chuyện sinh tử được quyết định chỉ trong nháy mắt.

“Nguyên nhân đả pháp của quyền pháp không chú trọng những hoa chiêu chính là muốn tiết kiệm thể lực, chứ không phải là hoa chiêu không có tác dụng, em nghĩ xem, cho dù một người có thể lực tốt hơn đi chăng nữa, quyền nào cũng đánh ra hết sức, chỉ sau mấy chục quyền là không còn khí lực. Nhưng thể lực hắc quyền chi vương này thực sự là so với cao thủ hóa kinh đỉnh phong thì cũng cường đại hơn rất nhiều, xuất quyền liên tiếp như thế này kỳ thực tiêu hao rất ít, không phải là chuyện đáng bận tâm. Đây cũng chính là chỗ cao minh của hắc, em cho rằng hắc đánh hắc quyền lâu như vậy, chẳng lẽ không biết yếu quyết một kích lấy mạng sao?”

Mắt cô gái nhìn xuống dưới, miệng thì hồ hững nói

427. Chương 406: Chàng Trai, Đánh Đủ Chưa? (2)

Nhưng hắc quyền chi vương này, quyền nào quyền nấy đều nổ vang, hơn nữa còn kéo theo gân cốt của thân thể cũng vang lên những tiếng nổ, trong một giây đánh ra gần chục quyền, trong mấy giây thì oanh kích mấy chục quyền giống như bạo vũ mà khí lực vẫn không giảm đi chút nào, có thể thấy thể lực của hắc cường đại đến cỡ nào.

Quyền hung mãnh như vậy liên tục bạo kích, vẫn chỉ là những hư chiêu bay bổng, nếu hắc thực sự dùng lực lượng vậy uy lực sẽ bao lớn, tốc độ nhanh sẽ tới mức nào đây?

Nghĩ tới đây, trong lòng cô gái không nhịn được mà xuất hiện một gợn sóng.

“Vương Siêu à Vương Siêu, nghe đồn Bát Quái chương của ngươi có một chiêu Phiên Thiên Ấn. Luận về sự cương mãnh của quyền pháp, có thể đánh chết mười con voi, không biết hôm nay ta có thể được kiến thức chiêu đó hay không. Hắc quyền chi vương này hiện tại mà nói, thực lực quả thật rất khủng bố, nhưng liệu có thể khiến người phải sử ra Phiên Thiên Ấn hay không? Hãy cho ta được kiến thức chiêu đó đi!”

Cô gái thầm nói trong lòng.

Thực lực, đả pháp mà hắc quyền chi vương trong nháy mắt bạo phát đều lộ ra sự hùng hậu. Cô gái là người có nhãn quang cao minh, tất nhiên có thể nhìn ra điều đó, cô ta đang chờ xem Vương Siêu sẽ chống đỡ như thế nào.

Trên bậc thềm ở chính giữa sân đấu, sau mấy phút, quyền phong rít gào, thân thể cao to của Vương Siêu đã toàn bộ bị bóng quyền và quyền phong của hắc quyền chi vương bao bọc ở bên trong.

Quyền đầu của hắc quyền chi vương Peter Major so với người bình thường thì to hơn gấp ba lần, giống như một quả chùy sắt, tốc độ lại cực nhanh. Vừa mới động thôi là trên dưới toàn bộ đều là bóng quyền, kinh phong bạo liệt, thanh âm kịch liệt, cho dù là cao thủ Hóa kinh cũng rất khó mà chống đỡ nổi. Càng đáng sợ hơn là, đây chưa phải là lực lượng chân chính của hắn mà mới chỉ là thăm dò mà thôi.

Không ai biết được rằng, trong cơ thể của vị hắc quyền chi vương rốt cuộc là ẩn giấu lực lượng bao lớn.

Đối diện với hư chiêu bạo liệt của hắc quyền chi vương, Vương Siêu trong mấy giây này lại không hề động dậy, chỉ là sau mấy giây, mắt tựa hồ như không chịu nổi kinh phong sắc bén, cho nên khẽ chớp một cái.

“Cơ hội tới rồi!”

Đúng vào sát na mà Vương Siêu chớp mắt, lập tức bị hắc quyền chi vương chớp được. Đột nhiên, hư chiêu của hắn nhoáng lên, cước bộ bắn về phía trước, hai bên hông và phần bụng cong một cái rồi bắn ra. Hắn đã dùng tới lực lượng chân chính rồi, một quyền kích về phía yết hầu của Vương Siêu.

Lực lượng của một quyền này bạo phát rất đúng lúc, giống như là dã thú đi săn đang rình mò lặng lẽ đột nhiên bạo động.

Hắn vừa phát kinh, đưa âm của tất cả những hư chiêu lúc trước đều thu lại, chỉ còn lại một tiếng trầm muộn âm vang, nhưng tiếng trầm muộn này chỉ vang lên rất nhanh rồi im mất, chỉ lưu lại tiếng nổ tung ở trong đầu người ta. Giống như là tiếng mà thuốc nổ được chôn trong đất nổ tung khi phá núi, lại giống như tiếng nổ khi dùng thuốc nổ để đánh bắt cá trong nước, không có thanh âm hoa lệ, nhưng lực phá hoại lại rất lớn.

Đây mới là lực lượng chân chính của hắn.

Hắn đã từng dùng quyền này, trực tiếp đánh vỡ đầu một con gấu bắc cực cường tráng.

Rầm!

Tốc độ của một quyền này nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn kịp, đánh vào giữa yết hầu của Vương Siêu, không ngờ lại thực sự đánh trúng.

“Được! Hắn chết chắc rồi!” Vừa cảm giác được mình đã đánh trúng. Hắc quyền chi vương trong lòng mừng rơn, hắn biết rất rõ lực lượng của một quyền này của mình, không có bất kỳ một ai bị quyền này đánh trúng mà không chết cả, cho dù đó là tê giác hay voi rừng cũng không chịu nổi, càng huống chi là yết hầu, một nơi yếu ớt trên cơ thể con người.

Sau khi một quyền đánh trúng yết hầu của Vương Siêu, hắn cũng không dừng lại, lập tức nhấc cái chân cường tráng lên, đột nhiên quét ngang một cái, đá về phía hông của Vương Siêu.

Một cái quét ngang chân này của hắn, có thể đá gãy cột sắt dày ba mươi centimet.

Rầm!

Cũng đá trúng rồi!

“Chuyện gì vậy!” Một quyền đánh trúng yết hầu, một cước quét trúng hông của đối phương, hắc quyền chi vương lại không cảm thấy đối thủ sẽ bay đi như trong tưởng tượng của mình mà giống như là không có động dậy gì vậy.

Hắc quyền chi vương định thần lại thì thấy thân hình cao to giống như ma vương của Vương Siêu vẫn đứng sừng sững trước mặt hắn, cổ họng thô như sắt chỉ hóp lại một khối nhỏ, trong nháy mắt lại khôi phục màu xanh đen như cũ, đồng thời, áo ở hông hắn cũng chỉ lưu lại một vết chân to đùng, nhưng người thì vẫn không chút động dậy!

“Sao có thể như vậy được?” Tuy cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng hắc quyền chi vương vẫn không tin rằng đối phương có thể ngạnh tiếp một quyền một cước của mình mà vẫn không động dậy. Đột nhiên, hắn phát động toàn bộ lực lượng của mình, đánh ra một quyền vào đầu Vương Siêu.

Bạo!

Quyền đầu khổng lồ đánh lên trên đầu Vương Siêu, nhưng đầu của Vương Siêu chỉ hơi ngửa ra sau, rồi sau đó lại thẳng lại như cũ.

“Cho dù là đầu hắc bằng sắt cũng phải vỡ toác chứ? Sao lại như thế này được?”

Hắc quyền chi vương không tin nổi và mắt mình, lại nhắc đầu gối lên, hung hăng đánh vào hạ thân của Vương Siêu. Đầu gối giống như thuẫn bài trọng kích nện vào hạ thân của Vương Siêu, nhưng vẫn không thu được một chút hiệu quả nào.

Đầu gối của hắc có thể nện chết một con tê giác!

“Bất kỳ thứ gì cũng phải bị hủy dưới quyền của ta, sao người này lại không bị sao cả! Người cũng không động đậy một chút nào.” Vị hắc quyền chi vương nổi tiếng về lực lượng và sự hung mãnh, người cường tráng nhất trên thế giới này lần đầu tiên nảy sinh hoài nghi về lực lượng của mình! “Trừ phi... hắc không phải là người!”

Rầm! Rầm! Rầm rầm rầm rầm!

Hắc quyền chi vương dùng hết lực lượng toàn thân, lại nện thêm hai cú cùi trỏ nữa, đánh lên cổ Vương Siêu. Rắc rắc, cổ vương siêu hơi lệch đi, nhưng trong nháy mắt lại thẳng lại như cũ.

“Chàng trai, đánh đủ chưa vậy?”

Khi hắc quyền chi vương thấy Vương Siêu không hoàn thủ, chuẩn bị dùng sự đả kích liên tục không ngừng lại thì Vương Siêu thốt lên một câu rồi đột nhiên vươn tay, xòe năm ngón tay ra, tóm về phía đỉnh đầu trơn nhẵn của hắc quyền chi vương.

Hắc quyền chi vương vừa muốn né tránh, nhưng tay của Vương Siêu nhìn thì chi như tóm nhẹ một cái, nhưng nhanh đến mức vượt quá phản ứng của hắc.

Hắc chỉ thấy năm ngón tay của Vương Siêu ngón nào ngón nấy đều thô to như củ cà rốt, dài gần một thước, bao gồm cả móng tay dài ba thốn, giống như móng vuốt của ma vương, thoáng chốc đã vươn tới đỉnh đầu của hắc.

Sau đó, da đầu của hắc co lại, bị năm ngón tay của Vương Siêu kẹp chặt, giống như là một lão hổ bị Võ Tông nắm lấy da, cứ thế nhắc bổng lên.

Một đại hán cao hơn ha mét, cường tráng như tê giác bị một đại hán cao to như ma vương nắm lấy đỉnh đầu rồi nhắc bổng lên, tình cảnh đó chấn động và thảm liệt như thế nào?

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều kinh hãi đến nỗi nói không thành lời.

“Sao có thể như vậy được! Thân thể kim cương bất hoại! Bị đả kích nặng nề như vậy mà vẫn như không có chuyện gì? Sao có thể như vậy được?” Vào lúc này, cô gái của Hồng môn cũng không nhịn nổi mà đứng bật dậy. Cô ta là vốn muốn được kiến thức Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu, nhưng lại không ngờ rằng, Vương Siêu trong trận chiến đấu này, căn bản không xuất thủ mà chỉ đứng yên không động đậy, mặc kệ sự đả kích hung bạo của đối phương, đợi đối phương đánh đủ rồi mới xuất thủ một cách rất đơn giản, nắm lên đỉnh đầu của đối phương rồi nhắc bổng lên.

Chiêu này không chứa một chút kỹ thuật nào, cũng không có một chút động tác hoa mỹ nào. Nhưng lại tạo cho người ta sự chấn kinh cường liệt nhất.

Vương giả của hắc quyền giới nổi danh về lực lượng, lực đả kích, có thể một quyền đánh chết một con gấu bắc cực, đá gãy cột sắt, đá chết tê giác đứng trước lực lượng của Vương Siêu, quả thực giống như một đứa bé. Quả thực là không đáng để để mắt tới.

Vương Siêu căn bản không dùng chiêu thức, cũng không di động vị trí, chỉ là người đánh ta, ta không động, đợi khi người đánh ta chán rồi, mới nhắc đối phương lên như tóm một con gà.

”Thượng đế của tôi ơi... Hắc là ma vương! Thế giới đã tới tận thế rồi.

Lúc này, tướng quân Biko của nước nga nhìn thấy trận bác đấu này cùng với mấy người ở bên cạnh hắn đang chuẩn bị phân tích lực lượng của Vương Siêu đều thôi không phân tích nữa, mà trong lòng chỉ có sự chấn kinh cường liệt, giống như là nhìn thấy ngày tàn của thế giới đang tới.

“Dị hình, dị hình!” Một gián điệp của cục tình báo nước Mỹ lẫn trong đám người thấy cảnh này mắt như lồi cả ra ngoài. Hắn đã bắt đầu hoài nghi, đây có phải là dị hình ngoài hành tinh đã tới thế giới này rồi không.

“Ngồi vững trên bảo tọa cao thủ đệ nhất thiên hạ, trong một trăm năm sau cũng không có ai có thể làm lung lay địa vị của hắn...”

Trên khuôn mặt anh tuấn vô bì của quyền sư trẻ tuổi Tiểu Tiên Viên Lưu Gia Tuấn của Đài Loan lộ rõ thần thái sùng kính, trước mặt lực lượng có tính chấn động như thế này, bất kỳ ngôn ngữ nào cũng không đủ để hình dung. Hắn ngoài trừ thở dài ra cũng không biết là có thể làm gì hơn nữa

428. Chương 407: Ấn Một Cái Là Chết

Bị Vương Siêu nắm đỉnh đầu rồi nhắc bổng lên, hắc quyền chi vương, đại hán cường tráng nhất trên thế giới này chỉ cảm thấy trên đầu như bị kim sắt kẹp lấy, co thắt lại, bên trong đầu như tắc nghẽn, giống như Tôn hầu tử bị Đường Tăng niệm chú cắn cổ.

Tay của Vương Siêu hiện tại bành trướng ra to như cái quạt hương bồ, hoàn toàn có thể nắm gọn đầu một người, cho dù là đầu của hắc quyền chi vương cũng không ngoại lệ.

Đồng thời, móng tay cứng rắn của hắn có thể chọc xuyên nam thạch, một trảo nắm trúng đỉnh đầu, móng tay liền cắm ngập vào trong, móc vào da đầu của đối phương, gần như là sâu tới tận xương.

Gân cốt toàn thân của hắc quyền chi vương rất cường hãn, có thể chịu được gậy sắt, chùy sắt đánh lên, bất kỳ khí giới cùn nào cũng đều khó có thể đả thương được hắn, nhưng móng tay của Vương Siêu lại là lợi khí sắc bén, lại thêm dùng khí lực, có thể xuyên kim động thiết, da của hắc quyền chi vương đương nhiên là không chịu nổi.

Vũ khí cùn và vũ khí sắc bén đương nhiên là khác nhau rồi.

Mắt của hắc quyền chi vương hiện tại đang nhìn vào Vương Siêu, thần thái trong mắt chỉ có một, đó chính là sợ hãi, sợ hãi vô cùng.

Hắn nổi danh trong giới hắc quyền về lực đả kích và lực chịu đòn, giết người vô số. Nhưng hiện tại lại gặp một người lợi hại hơn hắn gấp mười, gấp trăm lần.

Hắn ngạo nghễ vì quyền đầu có thể đánh chết gấu Bắc Cực, đôi chân có thể đá gãy cột sắt, nhưng khi đánh lên người Vương Siêu thì lại không tạo nên một chút thương tổn nào. Đối phương thậm chí còn không thêm động đậy. Hơn nữa, đối phương xuất thủ, mình còn không nhìn rõ, một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Nếu Vương Siêu dùng thân pháp linh hoạt, kỹ thuật tinh xảo để quyết đấu với hắn, cho dù là bị thua, hắn cũng không sẽ không tuyệt vọng như thế này. Bởi vì hắn tung hoành giới hắc quyền từng ấy năm, cũng đã từng tiếp xúc với võ thuật Nhật Bản, võ thuật Trung Quốc, biết được thể trạng của giống người Đông Á không kiên tráng, nhưng lại giỏi về sự cơ linh xảo diệu.

Nhưng, hắn không ngờ rằng, tên Vương Siêu này đã hoàn toàn thoát ly khỏi đả pháp của người Châu Á da vàng, giống như một ma vương đứng ở đó, để hắn mặc sức đánh đấm mà không hề bị thương tổn.

Dạng lực lượng, thân thể, năng lực chịu đòn này khiến hắn tuyệt vọng.

Cho nên hắn hiện tại bị Vương Siêu nắm lấy đỉnh đầu nhắc lên, đã mất đi hết lòng tin để phản kháng, bởi vì đối diện với một ma vương căn bản không có nhược điểm, hắn lần đầu tiên cảm thấy mình vẫn chỉ là một con người.

Peter Major từ lúc tiến vào con đường hắc quyền đầy gian khổ, ngày đêm tu luyện, giết người, cách đấu, sớm đã rèn luyện mình thành một con hung thú, một cỗ máy giết người. Trong nội tâm, hắn cho rằng mình đã không còn là con người, trên lôi đài hắc quyền, con người đều là đối tượng liệt sát của hắn.

Nhưng hiện tại khi bị Vương Siêu nhắc lên, hắn cảm thấy mình vẫn chỉ là con người, đối phương mới là ma vương chân chính. Đồng thời, trong lòng hắn sản sinh ra một tia hối hận, hối hận vì sao mình lại tới Nam Dương khiêu chiến tên ma vương này.

Có điều trên thế giới này không có thuốc hối hận mà uống.

Vương Siêu cũng tất nhiên là không bỏ qua cho vị vương giả của giới hắc quyền này. Giới hắc quyền tới Nam Dương càn quét, thứ nhất là để thăm dò thực lực của mình, thứ hai là có ý đồ muốn làm yếu đi lực lượng quyền sư của người Hoa ở Nam Dương.

Rất có thể là giới hắc quyền và quân phương của Nga đã cấu kết với nhau, còn liên lạc với một số thế lực khác, muốn đánh chết một số hảo thủ võ công của Nam Dương.

Nếu như vậy, trên đại hội Võ đạo, cho dù Vương Siêu có lợi hại hơn nữa, nhưng chỉ có một mình thì cũng không tạo nên được phong ba gì. Đối với việc đánh chết không ít quyền sư của Nam Dương, Vương Siêu hiện tại sau khi đã triệt để làm tan rã lòng tin của đối phương liền động sát cơ.

Tay nắm đầu hắc quyền chi vương, Vương Siêu trực tiếp cầm xuống dưới.

Rầm rầm!

Hắc quyền chi vương cũng cảm thấy nguy hiểm, đá mạnh vào ngực Vương Siêu, hai chân hắn tuy đang lơ lửng trên không, nhưng lực lượng của chân vẫn mạnh phi thường, xuất cước mang theo gió, không hề thua kém thói công của cao thủ Thái quyền Nguyễn Hồng Tu năm đó.

Nhưng, loại thói kinh lăng lệ này đá lên người Vương Siêu, vẫn không tạo nên được chút tác dụng nào.

Sau khi hắn đá được ba cước thì Vương Siêu đã ấn hắn xuống đất.

Trên mặt đất là bậc thềm xi măng rắn chắc, nhưng cũng bị một cái ấn này khiến cho nứt toác, giống như một cái vỏ rùa, bề tông bắn tung tóe, xuất hiện một cái lỗ cực lớn.

Hắc quyền chi vương cứ như vậy bị ấn vào trong hố, toàn thân máu thịt lẫn lộn, đầu cắm vào trong lòng ngực, không kịp rên lên tiếng nào, trực tiếp tuyệt khí mà chết.

Hắn bị Vương Siêu ấn chết vào trong mặt đất, giống như quả cà chua bị giẫm nát.

Từ mặt bên cũng phản ứng ra được gân cốt, da thịt của hắn dịch xác là rất cường đại, có thể khiến mặt đất nứt ra một cái hố, nếu là cao thủ bình thường bị ấn như vậy, sớm đã thành một đồng thịt nát rồi.

Một cái ấn này của Vương Siêu tạo ra động tĩnh rất lớn, mặt đất chấn động, đá vụn bay tứ tung, nhưng lại không tạo thành ba động lớn tại hiện trường.

Hiện trường có hơn một ngàn người, hiện tại lại lặng ngắt như tờ. Ai ai cũng đứng dậy, vẻ mặt khẩn trương, chỉ sợ ma vương Vương Siêu này đột nhiên bay tới trước mặt mình rồi ấn chết mình.

Hôm nay cuộc so đấu giữa giới hắc quyền và quyền sư của Nam Dương, có thể nói là thực sự làm chấn kinh một số người. Đầu tiên là Bạch Tuyền Di xuất tràng rút ruột giết người, sau đó là Vương Siêu xuất tràng, bành trướng cơ thể giống như là dị hình, dùng lực lượng tuyệt đối kháng cự đả kích của hắc quyền chi vương, nhắc người lên rồi ấn xuống, ấn chết người ta.

“Hắc quyền giới thần bí tàn nhẫn, đầy máu tanh trong truyền thuyết ở trước mặt những quyền sư của Nam Dương này, thiện lương như một đứa trẻ.” Trong lòng một số người dâng lên ý nghĩ này.

Hắc quyền giới trong tâm lý của một số người, đích xác là nổi danh vì sự tàn nhẫn, máu tanh và trần trụi. Nhưng hiện tại trước mặt Bạch Tuyền Di và Vương Siêu, quả thực quá lương thiện.

“Đáng tiếc, nếu hắc quyền chi vương biết Âm kinh, vậy thì Vương Siêu khẳng định sẽ không có biểu hiện hung mãnh như thế này. Có điều cho dù là vậy, trên thế giới này, có thể chống đỡ được Minh kinh hung mãnh như thế này, cũng chỉ có cao thủ đệ nhất thiên hạ như hắn mà thôi.”

Tỉnh lại từ trong chấn kinh, cô gái của Hồng môn trong lòng lập tức minh bạch điều này.

Minh kinh đã kích của hắc quyền chi vương, vượt quá bất kỳ một cao thủ dưới Đan kinh nào, thể lực cũng dẻo dai, xương cốt cứng rắn. Nhưng lại không có lực xuyên thấu như Âm kinh, đánh lên thân người, chỉ dựa vào lực chấn động, trùng kích chứ không có lực xuyên thấu.

Mà gân cốt, da thịt của Vương Siêu cường hãn tới mức độ bất khả tư nghị, bất kỳ sự đã kích của vũ khí cùn nào cũng có thể nói là không chút thương tổn. Nội tạng kiên cố, cốt cách ngưng luyện, bất kỳ sự chấn động nào cũng không có tác dụng, hơn nữa khí huyết đã ngưng kết như chì thật, cho dù người rơi từ trên nóc nhà tám chín tầng xuống cũng không hề thụ thương.

Nhưng, Âm kinh lại có thể xuyên qua da thịt, tạo thành thương hại đối với hắc, giống như là chùy sắt thì không phá được da trâu, nhưng kim thì lại dễ dàng đâm rách. Âm kinh và Minh kinh, một cái là lực chấn động, một cái là lực xuyên thấu, giống như sự khác biệt giữa vũ khí cùn và vũ khí nhọn vậy.

Nếu là cao thủ Đan kinh, giống như Wharton dùng Minh kinh mà đánh ra hiệu quả của Âm kinh, tất nhiên có thể tạo thành thương hại đối với Vương Siêu. Còn quyền sư Âm kinh, Hóa kinh bình thường, Vương Siêu cũng không thể đứng yên bất động, mặc đối phương phát ám kinh đánh mình.

Có điều dạng người giống như hắc quyền chi vương Peter Major, công phu Minh kinh cho dù có thể đá gãy cột sắt, đâm chết gấu Bắc Cực, nhưng chỉ dựa vào lực chấn động, trùng kích mà thôi. Vương Siêu có thể để mặc hắc đánh mấy quyền mà không thêm chớp mắt.

Có điều Âm kinh rất tiêu hao tâm lực, vận quá mạnh thì tâm tạng và huyết quản đều có nguy cơ bị vỡ nát. Rất nhiều quyền sư trong lúc đã đấu, vận ám kinh, đều phải điều chỉnh trước rồi mới phát ra, nếu không, rất dễ đánh chết người nhưng đầu óc mình thì choáng váng.

Nhưng nếu như vậy thì mất quá nhiều thời gian, anh còn chưa đánh được người ta thì người ta đã đánh anh trước rồi. Cho nên cách đấu bình thường, cho dù là cao thủ Hóa kinh đánh nhau thì cũng lấy Minh kinh làm chủ, Âm kinh chỉ dùng khi nắm chắc nhất.

“Chị à, hiện tại đánh xong rồi. Người của giới hắc quyền đã bị Vương Siêu chấn nhiếp rồi. Thực lực đại khái của Vương Siêu chị đã tính toán ra được chưa. Tuy nói rằng hắc quyền chi vương không biết công phu Âm kinh, nhưng Vương Siêu có thể kháng cự như vậy thực sự là nằm ngoài sự tưởng tượng của người ta rồi, thân thể của hắc cứng cỏi đến trình độ nào đây?”

Cậu em đó cũng từ trong chấn kinh khôi phục lại, nhưng nhớ tới một màn vừa rồi, trong lòng vẫn thấy tê dại. Một cỗ khí lạnh từ chân xộc lên tới tận đỉnh đầu.

“Hắc đã luyện toàn thân trên dưới không có một kẽ hở nào. Hơn năng lực khổng lồ chế đối với thân thể, khí huyết, ngũ tạng, khung xương, thậm chí là cốt tủy cũng đã tùy tâm sở dục, thực sự là quá đáng sợ. Chị nếu quyền pháp tu luyện được tiến thêm một bước, dùng Vô Cực đao mới có thể liều mạng được với hắc, nhưng phần thắng vẫn không lớn.”

Cô gái nhắm mắt lại, tính toán tử tế. Một lúc sau mới đưa ra kết luận này.

“Ồ? Chị à, hiện trường đã kết thúc rồi, Vương Siêu cũng đã đi rồi, chúng ta cũng đi thôi. Giới hắc quyền lần này tới cần quét giới võ thuật Nam Dương, em vốn cho rằng có thể xem một màn kịch hay, nhưng không ngờ Vương Siêu tự mình xuất thủ kết liễu đối phương, cái này xem chẳng hay gì cả.

Người thanh niên của Hồng môn nhìn sân đấu ở dưới ghê lô, đám người đã bắt đầu giải tán, sân cũng bắt được đầu quét dọn, Vương Siêu cũng không thấy bóng dáng, rõ ràng là vừa rồi khi chị của hắc suy nghĩ phân tích năng lực của Vương Siêu, bác kích ở phía dưới đã tiến vào hồi kết, bắt đầu thu thập tàn cục rồi.

“Được, chúng ta đi thôi.”

Cô gái cũng đứng dậy, cầm thanh đao ở bên cạnh lên, khi chuẩn bị bước ra thì lại ngồi xuống.

“Ấy! Chị à, sao lại không đi?”

“Có người đến, không đi được.” Về mặt của cô gái thoáng chốc đã biến thành ngưng trọng, nắm chặt Vô Cực đao trong tay, cũng không nhìn thấy cô ta phát kinh nhưng tiếng ong ong lại vang lên, lộ ra chất thép

tốt vô cùng.

“Hai người trẻ tuổi của tổng hội Hồng môn đã tới Nam Dương chúng tôi làm khách, sao lại lặng lẽ rời đi như vậy? Dù thế nào thì Vương Siêu tôi cũng phải hết lòng địa chủ chứ, tôi mời các người đi ăn, nếu không, người ta sẽ cho rằng Đường môn Nam Dương chúng tôi nhỏ nhen.”

Đúng vào lúc này, cửa ghế lô được mở ra, Vương Siêu đã thay quần áo khác đang tùy ý bước vào.

“Vương Siêu!”

Cậu trai trẻ đứng bật dậy, hai tay thủ thế, trước là hư sau là thực, trên da bụng truyền tới tiếng lẹp bẹp, giống như một con rắn đang bò trên đất vậy.

“Vô Cực đao, thân đao, mũi kiếm, kết hợp đặc điểm của đao kiếm thành một thể, không hổ là binh khí độc môn của Tam Hoàng Pháo Chủ Lý Nghiêu Thần. Thanh đao này khi chấn động phát ra tiếng như chuông bạc, xem ra so với Giải Ngưu Đao của Hoa Thanh bang Vương Khanh thì còn tốt hơn một chút, có điều không biết đao pháp thì như thế nào? So với thủ pháp bào đinh giải ngưu của Vương Khanh thì ai cao hơn?”

Vương Siêu nhìn Vô Cực đao trong tay cô gái đang phát ra tiếng chuông bạc không ngừng, là biết chất thép của đao vô cùng tốt.

“Quyền pháp của cậu, xà thân trong Tam Hoàng Pháp Chủ đã luyện tới trình độ vừa vận công bụng ngực như có vậy, cũng tính là xuất sắc. Không tồi, trong tổng hội Hồng môn quả nhiên có nhân tài xuất sắc. Quyền thuật của người Hoa chúng ta, nhất mạch truyền thừa không đứt.”

Vương Siêu nhìn chàng trai trẻ tuổi.

“Cám ơn đã khen ngợi. Cơm thì chúng tôi không ăn đâu, chúng tôi thực sự không dám đương nổi lời mời của cao thủ đệ nhất thiên hạ.” Cô gái ổn định lại đôi tay, Vô Cực đao cũng không phát ra tiếng nữa.

Vương Siêu lúc này đã đổi một bộ quần áo màu trắng, chân đi giày thể thao, trong mắt là sự ôn hòa, tĩnh mịch, không còn giống như ma vương bành trướng, ẩn chết hắc quyền chi vương trên lôi đài nữa.

Bộ dạng này giống như là một thiếu niên yếu ớt được sinh ra trong một gia đình phú quý, căn bản không đáng gờ tới danh hiệu cao thủ đệ nhất thiên hạ.

Đúng vậy, nếu có ai nhìn thấy thiếu niên hơi có vẻ yếu ớt, ăn mặc sạch sẽ, vẻ mặt ôn hòa như thế này, liệu có cho rằng hắn là cao thủ đệ nhất thiên hạ được không? Sau khi Vương Siêu đổi quần áo, co rút lại thân hình, ổn định khí huyết xong, thực sự là biến hóa quá lớn.

“Đao pháp của Khanh thúc có linh tính của mình. luyện tới cảnh giới nhân đao hợp nhất, người dùng đao trong thiên hạ có thể sánh với thúc ấy không đếm đủ trên đầu ngón tay. Có điều ba năm trước, mình và Khanh thúc một lần đọ đao pháp, thúc ấy chém rách một mảnh áo của tôi, mình lại chém đứt được một đoạn râu của ông ấy, cũng coi như là cân sức ngang tài.”

Mắt của cô gái này thủy chung vẫn nhìn chằm chằm vào Vương Siêu, tựa hồ như phân tích biến hóa về khí chất của Vương Siêu. Đồng thời nghe thấy Vương Siêu so sánh đao của cô ta với Giải Ngưu đao của Vương Khanh, thế là bèn nhướn mày, khe khẽ nói ra một số chuyện của ba năm trước

429. Chương 408: Đao Của “tài Nữ”

Vương Siêu vừa nghe thấy lời nói ngạo nghễ của cô gái Hồng môn này, mắt lập tức sáng lên: “Tôi bình sinh đã gặp nhiều người dùng binh khí, kiếm của Lâm Đình Phong là một, đại thiết thương của giáo quan quốc nội Lưu Mộc Bạch là hai, còn có sát thủ Kỳ Bá của Tư Đồ gia của Hồng môn nước Mỹ sử dụng Thiếu Lâm mai hoa châm cũng xuất thần nhập hóa, Giải Ngưu đao của Vương Khanh của Thái Bạch tử lâu Hoang Thanh bang cũng phi thường xuất sắc, nhân đao hợp nhất. Trừ những người đã kể trên ra thì chưa gặp một ai có thể dùng binh khí mà sử ra linh tính. Không ngờ cô còn trẻ mà có thể sử ra loại đao xuất thần nhập hóa như thế này, không biết có thể được kiến thức một phen hay không!”

Nghe thấy lời này của Vương Siêu, cô gái trẻ tuổi của Hồng môn mỉm cười, nói: “Nói tới tuổi trẻ thì cao thủ đệ nhất thiên hạ ngài vị tất có thể nói tuổi tôi còn trẻ? Sao lời nói lại lên mặt dạy đời như thế?”

Trong lúc cô gái trẻ tuổi của Hồng môn này mỉm cười, lông mày nhướn lên, tựa hồ như trong lòng có chút không vui vì lời nói của Vương Siêu.

Ngữ khí của Vương Siêu đều luôn như thượng cấp nói với hạ cấp, bên trong còn mang theo ngữ khí giống như trưởng bối với vãn bối. Không ai thích người khác ở trước mặt mình mà lên giọng dạy đời, cho nên cô gái trẻ tuổi của Hồng môn này tất nhiên là khó chịu.

“Ồ?” Vương Siêu nghe thấy lời chất vấn này cũng hơi ngạc nhiên, hẳn không ngờ rằng, dưới uy danh hiển hách của mình, đối phương không ngờ còn dám lên tiếng chống đối, biểu đạt ngữ khí khó chịu một cách rất rõ ràng.

“Từ sau khi uy vọng của mình giống như mặt trời giữa trưa, bất kể là ai khi đối diện với mình đều cảm thấy căng thẳng, cho dù là có bất mãn thì cũng chỉ giấu ở trong lòng, không dám biểu lộ ra ngoài, nhưng không ngờ cô gái nhỏ của Hồng môn này lại dám nói thẳng ra, thực sự là gan to như cái đầu!”

Mắt Vương Siêu không khỏi lại một lần nữa quét lên người cô gái này.

Cô gái này mặc quần áo màu xanh nhạt, bên ngoài khoác áo choàng bằng vải bông màu trắng, tóc buộc sau gáy, dùng dây buộc màu xanh lục chia thành ba búi, mặt mày thanh tú, sống mũi và môi đều rất tinh xảo, tạo cho người ta một cảm giác giống như là sĩ nữ thời cổ, có sự điềm tĩnh và phong độ của người trí thức, khiến cho người tinh mắt nhìn thấy, trong đầu lập tức lóe lên hai chữ “tài nữ”.

Vốn là, dạng hình tượng tài nữ và khí chất rất điềm tĩnh này không thích hợp một chút nào với thanh đao đang cầm trong tay.

Thử nghĩ xem, một cô gái yếu ớt tay cầm đao mang sát khí đằng đằng thì là dạng ý cảnh gì đây. Quả thực giống như là nhai rơm. Nhưng hiện tại lại rất kỳ quái là, cô ta ôm trong tay thanh Vô Cực đao sáng quắc, bên trên có vân văn, không những không làm hỏng đi ý cảnh của tài nữ, ngược lại còn tăng một phần khí khái hiên ngang, sự yếu ớt của tài nữ và anh khí của nữ kiếm khách dung hợp lại với nhau một cách rất hoàn mỹ, lộ ra sự hòa hợp không gì sánh bằng.

Nếu như không ôm thanh đao này, vậy thì sẽ lộ ra sự yếu ớt, nhưng nếu ôm thanh Vô Cực đao giống kiếm mà không phải kiếm, giống đao mà không phải đao này thì lại lộ ra vẻ quá kiên cường.

Hiện tại vừa hay giảm đi một phần thì lộ ra yếu ớt, tăng thêm một phần thì quá kiên cường.

Một thanh Vô Cực đao được cô gái này ôm trong tay, quả thực có diệu dụng như vẽ rồng điểm mắt, thoáng cái đã khiến cả người cô ta sinh động hơn nhiều.

“Tốt tốt tốt, Vương Khanh là nhân đao hợp nhất, còn cô thì là vẽ rồng điểm mắt.” Ánh mắt của Vương Siêu giống như điện, vừa nhìn kỹ một cái là nhìn ra môn đạo của cô gái này. Quả thực là tân tú trong Hồng môn, thần thái của cô ta không khác biệt lắm với Mạc Vân Yến của Đại Quyền bang, dùng lời khác để nói thì chính là một trong những người ứng cử của võ học Đan đạo.

“Chẳng trách cô đã nói, nếu như có đột phá thì sẽ có tư cách khiêu chiến với tôi. Đúng vậy, chỉ cần đột phá tới Đan kinh, tay cầm Vô Cực đao thì cũng có thể vung vẩy trước mặt tôi rồi. Có điều nhất trọng công phu Đan kinh này, là giới hạn của trời và đất. Một khi luyện thành, chính là một bước lên trời, từ người thành tiên. Không phải dễ đột phá như vậy đâu.”

Lời nói của Vương Siêu đã trực tiếp chỉ ra võ công của cô gái này rốt được đã luyện tới mức độ nào.

“Còn chuyện cô không vừa lòng lời nói của tôi, nói tôi lên mặt dạy đời. Rất đơn giản, đợi khi cô ngồi lên được vị trí của tôi, lời nói có lẽ còn lên mặt dạy đời hơn tôi, cũng khiến người ta bức bối. Có điều cô cảm thấy bức bối, điều này chứng tỏ trong lòng cô vẫn muốn khiêu chiến tôi. Cũng có tính cách đó.”

“Cái này cũng đúng, với thân phận của anh thì cũng nên nói những lời như vậy. Nếu cao thủ đệ nhất thiên hạ mà xưng huynh gọi đệ, xưng tỷ gọi muội với chúng tôi thì thực sự là quá mực cười rồi.” Cô gái thu lại nụ cười, sắc mặt biến thành ngưng trọng.

Thân phận quyết định chừng mực của lời nói, cô gái cũng hiểu rõ điều này.

Vương Siêu cười: “Cô xuất thủ đi, để tôi xem xem đạo pháp của cô có dư địa để tiến bộ hay không? Cô lần này chẳng phải là muốn tới thăm dò thực lực của tôi ư? Tôi cho cô một cơ hội đó, tự mình tới đứng trước mặt cô, để cô thử xem thế nào. Thôi thì cũng coi như là đạo đãi khách của Đường môn chúng tôi đi.”

Vừa rồi Vương Siêu sợ dĩ au khi đánh chết hắc quyền, thay quần áo nhưng không bỏ đi, mà lại một mình lặng lẽ tới gian ghế lô này nói chuyện với hai chị em của Hồng môn, là bởi vì hồi lúc trước đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai chị em này, biết rằng bọn họ là tân tú cao thủ mà Hồng môn phái ra, cho nên không khỏi cảm thấy hứng thú.

Hồng môn là bang hội lớn đệ nhất, trong tổng bố đại khí đường đường, treo một bức họa quyền Giang Sơn Như Thử Đa Kiều như ở đại hội đường nhân dân, tất cả đều đã biểu lộ ra được thực lực của Hồng môn.

Một bang hội lớn như thế này, cao thủ bên trong nhiều như mây, nhưng lại không có một cao thủ Đan kinh chân chính nào chống đỡ tràng diện. Điều này thực sự là quá quý dị.

Hai phu thê Tạ Phiên Phiên, Kỷ Phù Trần tuy dựa vào thủ đoạn song tu để có thể vênh nạnh khí huyết, thể lực rất cường hãn, nhưng chẳng qua chỉ là Giả đan. Dạng người này, khi bác sát lấy cứng chọi cứng, chưa chắc đã mạnh hơn những cao thủ đỉnh phong còn chưa tiến vào Đan kinh như Trần Ngã Dương, Mạc Văn Yển, Vương Khanh, Lâm Đình Phong.

Vương Siêu cũng biết rằng, trước đó một nhóm nguyên lão Hồng môn đã thoái ẩn, năm đó còn được lãnh đạo quốc gia tiếp kiến, bên trong có những nhân vật lợi hại, nhưng nhiều năm như vậy sớm đã mai danh ẩn tích rồi. Không ai biết là ẩn cư ở đâu, mà có lẽ là chết rồi. Có điều, hiện tại đột nhiên xuất hiện hai chị em này, Vương Siêu rất hoài nghi, hai người này có phải chính là do đám nguyên lão đó đào tạo ra hay không, cho nên hắn nổi lòng hiếu kỳ.

Vương Siêu nói chuyện với hai chị em này rất thẳng thắn, cũng rất trực tiếp, giống như là một lão sư đang trắc thí thành tích của học sinh, trực tiếp tới thử đạo pháp của cô gái này.

Còn cậu em kia, quyền pháp tuy luyện tới trình độ phần bụng vừa phát công, thanh âm giống như vảy rắn ma sát, từ thể lực, khí chất, tinh thần mà nhìn, đều vẫn còn kém xa người chị của hắn, Vương Siêu ngay cả ý định muốn thử một chút cũng không có.

“Ồ? Muốn tôi thử động thủ với anh ư?”

Nghe thấy lời nói của Vương Siêu, sắc mặt cô gái này liền biến đổi. Lúc trước Vương Siêu nói là muốn kiến thức đạo pháp của cô ta, cô ta không cho là thật, chỉ nghĩ rằng đó là một câu nói đùa ngẫu nhiên mà thôi, hoặc là muốn mình múa mấy chiêu để xem thủ pháp.

Nếu là người bình thường, nếu như nói với cô ta rằng muốn kiến thức đạo pháp, vậy thì đã là khiêu chiến rồi. Nhưng thân phận của Vương Siêu thì lại không tầm thường. Cô ta hiện tại chưa có tư cách để khiêu chiến, tất nhiên không cho rằng Vương Siêu nói muốn kiến thức tức là muốn giao thủ với cô ta.

Nhưng lời nói sau cùng của Vương Siêu đã biểu lộ rõ ràng, đó là muốn cho cô ta một cơ hội để thăm dò thực lực của hắn.

Điều này khiến cô ta rất kinh hãi.

“Không sai, các người lần này tới đây chẳng phải là muốn thấy thực lực của tôi sao? Tôi hiện tại cho cô thử đó, sao lại lùi bước?” Vương Siêu nói tiếp.

Sắc mặt của hắn cười mà như không cười, mắt nhìn chăm chăm vào cô bé của Hồng môn, ánh mắt bên trong rất kỳ quái, không biết là hâm thưởng hay là dâm tà, hay là bình tĩnh, hay là ẩn tàng sát khí, nói chung là vô cùng cổ quái, khiến người ta nhìn không ra.

“Nghe nói người cùng anh giao thủ, trên cơ bản là có chín thành tử vong, rất ít người có thể sống sót. Anh hiện tại nói vậy, có phải là chuẩn bị giết tôi không? Hồng môn chúng tôi hiện tại là tử địch không đội trời chung với anh. Không ngờ một tiểu bối không có danh tiếng như Thu Thiên tôi lại có thể khiến cao thủ đệ nhất thiên hạ như anh mở miệng khiêu chiến, anh không phải là cảm thấy tôi có tiềm lực? Muốn trăm thảo trừ căn chứ?”

Mắt của cô gái Hồng môn này co thắt lại, khi nói xong thì mắt đã giống như là một con mèo co mình vào ban ngày.

Lời nói này biểu đạt ý tứ rất rõ ràng, dưới bảo tọa cao thủ đệ nhất thiên hạ của Vương Siêu chất đồng nhân mạng, hiện tại với thân phận này mà lại hướng tới một người không có danh tiếng như cô ta khiêu chiến, chẳng phải là nhìn trúng tiềm lực của cô ta, muốn bóp chết cô ta từ trong trứng nước thì là gì?

Cao thủ như vậy từ cổ chí kim có rất nhiều, vào thời Thanh triều, một quyền pháp cao thủ của Nam phái vô cùng có danh tiếng khi du lịch nhiều năm trở về nhà, ngẫu nhiên ở trên đường nhìn thấy một đứa bé luyện võ rất giỏi, thế là bèn dùng Âm kinh đả thương thân thể của đứa bé này, khi về tới nhà thì mới biết đứa bé này là con của mình.” “Thu thiên? Cái tên này rất có ý cảnh, năm đó đấng cách mạng trong Hồng môn, danh tiếng của giám hồ nữ hiệp Thu Cẩn rất lớn, cô và cô ta có cùng một họ, hai người đều là hiệp nữ, tốt tốt. Người của tổng hội Hồng môn, Tạ Phiến Phiến, Kỷ Phù Trần, Lục Thủ Dương, tên của ai cũng có ý cảnh.”

Vương Siêu nghe thấy cái tên này, cũng hơi gật đầu, sau đó lại cười mà như không cười: “Cô sợ tôi giết cô, vậy thì cô có động thủ hay không đây? Tôi chỉ cho cô một cơ hội này thôi, do cô lựa chọn đó. Cô không đồng ý thì có thể đi.”

Lời nói này của Vương Siêu vẫn khiến người ta không nắm được vị đạo, giống như là đang nói đùa, lại giống như là ám tàng sát cơ, hẳn đương nhiên nghe ra ý tứ của Thu Thiên, bởi vì mình nhìn trúng tiềm lực của cô ta, mượn cơ động thủ thăm dò để giết cô ta.

Kỳ thực hẳn đương nhiên là không có tâm tư này, chẳng qua là muốn xem xem tiềm lực của cô gái này là bao lớn, ngoài ra, quan trọng nhất là muốn xem xem dũng lực của cô ta có bao lớn!

Trước mặt Vương Siêu, xuất thủ cũng cần phải có dũng khí.

Vương Siêu trong lòng hiểu rất rõ, ở trước mặt mình, người có dũng khí xuất thủ, tương lai khẳng định có tư cách để khiêu chiến mình. Đương nhiên, đây không bao gồm những người không biết trời cao đất dày ở bên trong.

“Được! Vậy tôi sẽ xem xem, vị cao thủ đệ nhất thiên hạ có có những thần thông kinh thiên động địa như thế nào, cùng dạng cao thủ như anh đối chiến, chính là điều khả ngộ bất khả cầu, đối với con đường tu hành sau này của tôi sẽ có giúp đỡ rất lớn.”

Thu Thiên đột nhiên gạt ngang thanh đao trong tay, mang theo một cỗ ý niệm quyết đoán. Hơn nữa thế hoành đao ở trước khuỷu tay này, ám tàng một chiêu số “cát bào đoạn nghĩa”.

430. Chương 409: Đao Ý Giang Sơn Như Họa (1)

Người trẻ tuổi này vừa nhìn thấy thủ đoạn khủng bố mà Vương Siêu đối phó với hắc quyền chi vương ở bên dưới, đương nhiên muốn ngăn cản Thu Thiên giao thủ thử đao với Vương Siêu, hành vi thăm dò thực lực này là rất ngu xuẩn.

Chỉ cần Thu Thiên không động thủ, người trẻ tuổi tin chắc rằng Vương Siêu sẽ không chủ động giết họ.

Dẫu sao thì, luận võ thử tay nghề, tổn thương tử vong là điều khó tránh khỏi. Mà chủ động giết người thì lại là một chuyện khác.

Nếu Vương Siêu thực sự nhìn ra tiềm lực của Thu Thiên, muốn tiêu trừ sự uy hiếp cho ngày sau này, vậy thì hiện tại dù cô ta động thủ với mình là lựa chọn tốt nhất.

Trong quá trình động thủ, Vương Siêu cho dù là phế đi Thu Thiên, chị em bọn họ về Hồng môn cũng không có gì để nói. Dẫu sao thì là cô tới Nam Dương, muốn thăm dò thực lực của tôi, hai người động thủ, tôi phế cô, truyền ra ngoài thì cũng chẳng có gì để nói.

Thế nhưng nếu Vương Siêu chủ động xuất thủ thì lại khác. Truyền ra ngoài, đừng nói là Hồng môn, cho dù là người của Thanh bang, Hoa thanh bang cũng cho rằng anh không đúng, từ đó sinh ra lòng cảnh giác rất lớn.

Người trẻ tuổi của Hồng môn nhìn rất rõ điểm này, trong lòng hẳn cũng biết, nếu hiện tại không để ý đến lời nói của Vương Siêu, chủ động bỏ đi, Vương Siêu cũng khẳng định là không ngăn cản bọn họ. Cho nên hẳn chuẩn bị khuyên nhủ người chị này của mình, để tránh gặp phải độc thủ của Vương Siêu.

“Ngay cả dũng khí xuất thủ cũng không có, vậy thì còn nói gì tới tư cách khiêu chiến hẳn. Em đứng sang một bên cho chị!” Thu Thiên cười lạnh lùng, hung hăng giáo huấn cậu em của mình.

Vương Siêu cup mí mắt xuống, bộ dạng như lão tăng nhập định, vô bi vô hỷ, ai cũng nhìn không ra, chỉ cần Thu Thiên vừa xuất thủ, hẳn sẽ thực sự ra tay làm tàn phế cô gái có thực lực này, hay là có ý gì khác.

Có điều hẳn đã nhìn ra, khi Thu Thiên hoành đao, đã tiến nhập vào trạng thái chiến đấu, dũng khí dâng trào, gạt bỏ tạp niệm, hướng tới mình khiêu chiến.

“Linh nhi, xem ra cô trên đại hội võ đạo sẽ có thêm một kình địch rất lớn rồi.”

Vào lúc đao quang lóe lên, tấp thẳng vào mặt, trong đầu Vương Siêu lại có một ý nghĩ khác.

“Trên thế giới này, nhân tài nhiều lắm.”

Vương Siêu tới gian ghé lò nói chuyện cùng đôi chị em Hồng môn này, đề xuất ý muốn kiến thức đao pháp của đối phương, nguyên nhân chủ yếu là muốn biết được thực lực, dũng khí, trình độ kiên định của tâm linh và trạng thái thực chiến lâm địch của đối phương.

Vốn là, với công phu của Vương Siêu, thiên hạ ngoại trừ thủ lĩnh GOD, nam tử lòng mi dài tự xưng là thần có thể tạo thành uy hiếp cho hẳn ra, những người khác hết thảy đều không đáng để hẳn coi trọng. Nhưng Hoắc Linh Nhi thì khác.

Hoắc Linh Nhi là một thiên tài, thực lực cũng tăng trưởng rất nhanh, có linh tính. Nhưng trên thế giới này nhân tài cũng rất nhiều. Mặc cho là ai cũng đều không thể nói mình là thiên tài trong thiên tài, ai cũng phải thấp hơn mình một bậc.

Vương Siêu chính là phát hiện cô gái tên là Thu Thiên của Hồng môn này có tiềm lực rất lớn, cho nên mới không ngại tự mình động thủ thăm dò, xem xem rốt cuộc là như thế nào, để rồi sau đó Hoắc Linh Nhi trên đại hội võ đạo còn có chuẩn bị.

Thu Thiên tại đại hội Võ đạo phải chạm trán với Hoắc Linh Nhi quả thực đã là một chuyện không thể tránh khỏi, không cần phải an bài cũng biết. Hồng môn hiện tại đã kết thù với mình, muốn lấy lại mặt mũi, muốn đối phó với mình thì tất nhiên sẽ đối phó với đồ đệ của mình.

Tuy hẳn rất có lòng tin đối với Hoắc Linh Nhi, nhưng khi thấy Thu Thiên đối diện với áp lực của mình mà vẫn giáo vụ dao động thủ, Vương Siêu không khỏi cảm thán: “Nhân tài trên thế giới này quá nhiều, không thể coi thường bất kỳ một ai.”

Nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh, hoành không xuất thế có quá nhiều, người sau tiếp bước người trước, sóng này tiếp bước sóng sau: “Trường giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát. Nếu dạng nhân vật giống như Thu Thiên ừn ừn xuất hiện, vậy thì quả thật là sóng lớn khơi cát. Bảo tọa cao thủ đệ nhất thiên hạ của mình tương lại trong vòng mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, thậm chí một trăm năm sẽ phải chịu được bao nhiêu trùng kích, thực sự rất đáng để chờ mong đó.”

Vương Siêu nhìn thấy nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh liên tiếp xuất hiện, cũng không giống như những cao thủ trong sách sử ghi chép đó, lòng dạ hẹp hòi, hẳn chỉ cảm thán và chờ mong.

Giống như bảy năm trước, bản thân Vương Siêu cũng chỉ là một học sinh cao trung không hiểu chuyện, nhưng sau bảy năm, lại là cao thủ đệ nhất hùng bá giới võ thuật. Có ai dám nói rằng, bảy năm nữa sẽ không xuất hiện dạng nhân vật giống như hẳn đây? Thế giới này lớn như vậy, mỗi ngày đều có rất nhiều rất nhiều chuyện phát sinh, kỳ ngộ cũng quá nhiều. Không ai nói chắc được. Thế giới rộng lớn chuyện gì cũng có khả năng xảy ra.

Có điều Vương Siêu phi thường chờ mong đối với dạng tình huống này.

Tưởng tượng mình ngồi trên bảo tọa cao thủ đệ nhất thiên hạ này, nhìn xuống phía dưới, đối diện với những người đầy nghị lực, đầy dũng khí, đầy trí tuệ, vô số thiên tài không ngừng xuất hiện tới trùng kích, cũng

là một chuyện rất hứng thú.

Như vậy mới không còn tĩnh mịch, mới có thêm sức sống.

Nhìn thấy dạng người như Thu Thiên, tuy chưa có tư cách khiêu chiến hẳn, nhưng trong lòng Vương Siêu lại vẫn dâng lên một sức sống đã lâu chưa có. Hắn đột nhiên phát hiện, đứng trên đỉnh phong không hề tĩnh mịch, hơn nữa cũng phải cao xử bất thắng hàn (ví như một số người quyền cao chức trọng, không có bằng hữu tri tâm, thường lo sợ bị người khác từ vị trí cao vội này đẩy xuống. Nói đơn giản là đứng ở nơi cao không chịu được gió lạnh ở nơi đó. Lại ví như một người kỹ nghệ hoặc là tu vi đạt tới cảnh giới cực cao, cảnh giới càng cao, người có thể làm bạn càng ít, càng cảm thấy cô độc và lạnh lẽo). Ngược lại, đó là một chuyện rất hứng thú. Cách nói cao xử bất thắng hàn, kỳ thực là sự bầy tỏ đối với loại người không có lòng tin đối với bản thân. Người chân chính đứng trên đỉnh phong, sao có thể sợ hãi một chút lạnh lẽo đó?”

Khi Thu Thiên vung Vô Cực đao chém tới, trong đầu Vương Siêu không phải là ý muốn nghênh địch mà là rất nhiều những cảm thán, cùng với rất nhiều sự chờ mong đối với hạng kinh tài tuyệt diện xuất hiện nhiều vô cùng trên đời này.

“Giang sơn đại hữu tài nhân xuất, các lĩnh phong tao sổ bách niên. Chỉ là không biết giới võ thuật toàn thể giới có mình rồi, những nhân tài liên tiếp xuất hiện đó có thể độc lĩnh phong tao hay không? Muốn cướp bảo tọa của mình ư? Một Thu Thiên thôi thì không đủ, nhưng một trăm người, một ngàn người, một vạn người thì sao? Thật là hứng thú...”

Ý nghĩ này chỉ lóe lên trong một sát na, giống như ảo ảnh trong mơ.

Vào lúc Vương Siêu đang suy nghĩ, Vô Cực đao của Thu Thiên chém ra cực nhanh, mũi đao giống như mũi kiếm đã điểm tới trước mi tâm của hắn, chỉ còn cách một thốn.

Càng khủng bố hơn là, trên thân đao không tỏa ra một loại hàn khí bức người giống như trong tiểu thuyết miêu tả, mà là một loại khí tức nóng rực, giống như sắt thép bị thiêu đốt.

Đây hiển nhiên là một đao của Thu Thiên chém tới, vận lực quán chú thân đao, đao tẩu long xà, chấn động kịch liệt, thân đao làm bằng thép thuần được tôi luyện cả trăm lần ma sát với không khí kịch liệt phát nhiệt, sản sinh ra một loại khí tức đốt trụi sắt thép.

Tốc của đao này nhanh như thế nào, lực lượng quán chú mãnh liệt như thế nào?

Mắt của Vương Siêu nhìn rất rõ ràng, đao của Thu Thiên chém tới, không phải đi một đường thẳng tắp mà liên tục di chuyển một cách tiêu sái theo hình chữ “Chi ()”, không khí bị thân đao chấn động tê liệt, xuất hiện rất nhiều đường vụn vụn, khiến người ta không nhìn ra được vị trí chuẩn xác. Hơn nữa thân hình của đối phương trong không khí vụn vụn tựa hồ như ẩn như hiện, khiến người cảm thấy thị tuyến của mình nảy sinh ảo giác.

“Đao pháp của Thu Thiên còn hơn cả Vương Khanh...”

Sau khi hồi thần, Vương Siêu phán đoán ra đao pháp của Thu Thiên thực sự đã tiến vào một cảnh giới bất khả tư nghị, hơn cả Giải Ngưu đao của Vương Khanh! Chẳng trách cô ta lại tự tin như vậy, dám tới khiêu chiến danh tiếng của mình.

“Hắn vừa thất thần rồi.”

Trong lúc chém ra một đao, mắt của Thu Thiên thủy chung vẫn nhìn vào mắt của Vương Siêu, phát hiện rõ ràng sự cảm thán trong nhãn thần của Vương Siêu, từ đó phán đoán ra rằng Vương Siêu đã thất thần.

“Trong tình huống này mà còn dám thất thần... Đệ nhất thiên hạ chẳng lẽ mạnh như vậy ư?” Sau khi xuất đao, ý niệm trong đầu của Thu Thiên chỉ có một cái này.

Một đao này, chính là chiêu tuyệt sát của Vô Cực đao trong Tam Hoàng Pháo Chủy, thân đao như cong mà không phải cong, giống như vô cực sinh thái cực, từ không tới có, nhìn thì như kiếm ý, bên trong lại thâm tàng sự ảo diệu thiết cát toàn chuyển của đao pháp.

Keng! Keng! Keng!

Vương Siêu vừa rồi quả thật đã thất thần, khi hắn hồi thần lại, nhìn rõ được động tác thì mũi đao đã chỉ còn cách mi tâm của mình một thốn, bên tai vang vọng một tràng tiếng chuông bạc, giống như ngàn vạn cái chuông gió đồng thời bị gió thổi cho lay động, lại giống như hơn trăm chiếc đàn tranh đang được gảy, đây là thanh âm thân đao chấn động, lại giống như là thổi đồng bạc.

Khí tức nóng rực phả vào mặt, giây phút này, ánh sáng của thắng lợi tựa hồ như lóe lên trong lòng Thu Thiên. “Xem ra cao thủ đệ nhất thiên hạ cũng không phải là không thể chiến thắng, chỉ cần là người, thì vẫn có lúc bị thất thần.”

431. Chương 409: Đao Ý Giang Sơn Như Họa (2)

Vương Siêu thất thần, tỷ lệ so với thắng năm trăm vạn còn thấp hơn nhiều.

Nhưng, vào lúc mũi đao sấm cắm lên đầu Vương Siêu, Vương Siêu không né tránh, cũng không lùi ra sau, không ngờ lại trực tiếp giơ tay lên, đột nhiên nắm tới thân đao.

Keng keng keng keng keng!

Năm tiếng keng vang lên, móng tay trên năm ngón tay của Vương Siêu toàn bộ móc lên thân đao.

Vương Siêu thoáng chốc đã bắn ra móng tay, Thu Thiên căn bản nhìn không thấy, nhưng khi lực lượng khổng lồ của móng tay bắn ra, cô ta vẫn có thể thông qua thân đao mà cảm giác được.

Đao của cô ta vô cùng mẫn cảm, có thể nói, mỗi một thốn trên thân đao đều chính là da thịt của cô ta, khi cô ta nhấc đao lên, cho dù là lực lượng nhỏ li ti như một con muỗi đậu lên thân đao, cô ta cũng cảm thấy rõ ràng. Hiện tại móng tay dài ngoằng của Vương Siêu mắc lên đó, cô ta cảm thấy lực lượng một cách đặc biệt rõ ràng.

Trong nháy mắt nhanh như điện quang hỏa thạch, Thu Thiên không chút nghĩ ngợi, làm ra một phán đoán chính xác.

Cô ta không đâm tiếp, mà cổ tay thuận thế xoay tròn trái phải.

Xoẹt!

Thân đao trên tay Vương Siêu không ngờ xoay tròn như con quay, tốc độ xoay cực nhanh, đao phong mang theo một luồng ánh sáng màu bạc.

Lần xoay đao này, vận lực không khác gì chuyển chương trong Bát Quái chương. Thu Thiên là muốn xoay đứt bàn tay của Vương Siêu.

“Giỏi!” Vương Siêu đối diện với đao thể biến hóa này, đối với tốc độ biến hóa nhanh chóng của đao pháp này trong lòng cũng phải khen thầm một tiếng, nếu đối phương đâm tiếp, lực lượng biến hóa đơn nhất, hắn tiếp theo sẽ có thể đánh ra nội cương, dùng kinh của Ngưu Thiệt Quyển Thảo (lưỡi trâu cuốn cỏ) trong Bát Quái chương vạn gãy thanh Vô Cực đao này! Giống như Đường Tử Trần vạn gãy kiếm của Lâm Đình Phong.

Nhưng Thu Thiên lần này đổi kinh, thân đao xoay tròn, mũi đao khoách trương ra ngoài, điều này khiến cho hắn không thể dùng nội cương để lấy cứng chọi cứng. Bởi vì đao thể của đối phương đã biến hóa phân tán, nội cương một kích không trúng, lòng bàn tay của mình ngược lại sẽ bị chém đứt.

Vô Cực đao sắc bén phi thường, da của Vương Siêu cũng khó mà ngăn được cao thủ vận lực chém một cái.

Cho nên Vương Siêu chột thu tay lại, né tránh đao xoay tròn của đối phương.

Đồng thời vào lúc Vương Siêu thu tay lại, đao đang xoay tròn của Thu Thiên lại có biến hóa! Không ngờ lại thuận treo trung tuyệt của thân thể Vương Siêu mà kéo thẳng xuống.

Một thể kéo đao này, chiêu thức như mổ bụng người ta, hung mãnh vô bì. Nhưng ý cảnh lại giống như là một dải ngân hà từ trên trời quệt xuống, thao thao bất tuyệt, xen lẫn tiếng sấm ầm ầm, khiến người ta không có cả ý niệm ngăn cản.

“Không ngờ lại dung nhập được lực lượng của pháp chủ vào trong đao pháp...”

Vương Siêu nghe thấy thanh âm ầm ầm này, giống như một thác nước đổ xuống, nhìn ý cảnh của “Nghị thị ngân hà lạc cửu thiên (nghị ngờ ngân hà từ chín tầng trời rơi xuống)” là biết một cái kéo đao này lực lượng của thân thể khó mà chống đỡ nổi.

Thế là hai chân của hắn lướt sang trái, thân thể di động ra cự ly một xích như thuận di, khó lắm mới tránh được thế kéo đao này.

Nhưng, khi hắn vừa động cước, Thu Thiên trong máy mắt liền nhắm mắt lại, tựa hồ như ý niệm hoàn toàn dung nhập vào trong cảnh giới đối quyết, cảm giác mãi duệ đạt tới một cảnh giới vi diệu, khi chân Vương Siêu cảm xuống đất, dưới chân cô ta cũng cảm giác thấy, cho nên liền bước theo.

Đồng thời, cô ta thu lại thế đang đang kéo xuống! Thanh âm lập tức ngưng bật! Đồng thời luồng đao quang đang hạ xuống cũng tựa hồ như ngưng đọng.

Hoàng Hà trên dưới, lập tức thôi cuộn trào.

Thu Thiên thu đao lại, giống như một dòng thác đột nhiên đóng băng, thanh âm ầm ầm, lực lượng chùn xuống, toàn bộ ngưng đọng, thậm chí đao quang cũng ngưng tụ lại trong sát na này.

Tình cảnh này là tốc độ sau khi đột phá cực hạn mới có thể phát sinh ra cảnh tượng này.

Đao quang dừng lại, tiếp theo là chân xoay theo, Vô Cực đao đột nhiên lại bạo phát, từ cực tĩnh tới cực động, nổ tung, từng ánh đao giống như long xà trườn bò toán loạn, ập về phía Vương Siêu.

Chấn đao thế trong Vô Cực đao.

Sau đó là Ngân mãng kích.

Ngân mãng kích vốn là một loại kiếm thuật cổ xưa, nhưng hiện tại lại được Thu Thiên thi triển ra trong đao pháp, dung nhập một loại cương kinh long đằn.

Một thế chấn đao, kích đao này, khí thế, tinh thần của Thu Thiên đều đạt tới đỉnh điểm.

Tiếng đao vẫn như sấm đánh, ánh đao giống như sét đánh, long xà loạn vũ, nhưng đao ý lại giống như một họa bút to lớn, tùy ý vung trên một bức giang sơn đồ họa khổng lồ.

Đao pháp như họa.

“Ừ!”

Cảm thụ đao thế, đao ý tùy ý mà đến này, mắt Vương Siêu đột nhiên trở nên ngưng trọng.

Bởi vì hắn trong sát na này, phẳng phất như nhìn thấy bức tranh “Giang sơn như thử đa kiêu” treo trong đại sảnh Hồng môn tổng hội.

“Thì ra bức tranh ”Giang sơn như thử đa kiêu” trong tổng hội Hồng môn là do cô vẽ.”

Vương Siêu vừa thấy đao thế, đao ý này là đã hiểu rõ ràng, bức “Giang sơn như thử đa kiêu” treo ở tổng hội Hồng môn khẳng định là do Thu Thiên có khí chất tài nữ, trông thì yếu ớt này vẽ ra.

“Cô gái này đã đem ý cảnh vẽ tranh của mình, súc tích vào trong đao pháp, chẳng trách, chẳng trách có thể siêu việt hơn Giải Ngưu đao của Vương Khanh.

Dưới một đao, giang sơn như họa.

Dưới một đao, giang sơn đa kiêu.

“Hảo đao!” Vương Siêu biết rằng, cứ tiếp tục dây dưa như vậy, mình cho dù không sợ, nhưng cũng rất có thể bị đao giống như giang sơn như họa của đối phương chém trúng áo. Như vậy thì quá mất mặt, không phải là chuyện vinh quang gì. Tuy đao pháp như vậy, thiên hạ không có mấy người có thể sử ra, Thu Thiên cũng là đại gia trong đao pháp, nhưng Vương Siêu là nhân vật hùng bá thiên hạ, giống như Ma Sư Bàng Ban trong tiểu thuyết, cho dù bị chém trúng quần áo thôi thì cũng phi thường bất hảo.

“Hò!”

Quyết định không tiếp tục dây dưa nữa, Vương Siêu sử ra đòn sát thủ của mình.

Theo một tiếng “hô”, một luồng bạch tuyến từ trong miệng bắn ra, thanh âm khiến da đầu người ta ngứa ran vang vọng cả gian ghé lộ, chấn cho toàn bộ tiếng đao nổ ran như lời đình của Thu Thiên vỡ tan tành.

Đồng thời, luồng bạch tuyến này trực tiếp kích trúng thân đao của Vô Cực đao, đánh cho vang lên một tiếng “keng”, giống như tiếng kim thiết chạm nhau.

Đao thế như họa lập tức đình chỉ.

Nếu nói đao pháp của Thu Thiên vẽ ra một phiến giang sơn như họa, vậy thì một chữ “hô” này của Vương Siêu là kim qua thiết mã, dùng tiên phong thiết kỵ đã man trực tiếp đập vỡ phiến giang sơn như họa này, tàn nhẫn đập vụn ý cảnh mỹ hảo này.

Đao thế bị ngăn cản, Thu Thiên trong lòng chấn kinh, cổ tay một lần này rung ngang, đao liền thu hồi lại, tựa hồ như giấu vào trong tay áo của mình.

“Vô Cực tàng đao thế?”

Một thế giấu đao này, giống như đao vào vỏ, quang mang tắt ngấm.

Đồng thời, thân thể của cô ta nhanh chóng lui một bước, cánh tay giấu đao giờ ra ngoài.

Sau tàng đao thế chính là bạo đao thế.

Trong lòng cô ta biết rất rõ, Vương Siêu vừa rồi phun ra bạch tuyến đó, giống như là phi kiếm một kích đã làm đại loạn tiết tấu của cô ta. Tuy không biết trong miệng Vương Siêu sao có thể phun ra bạch quang, nhưng hiện tại cô ta đã không còn thời gian để kinh ngạc nữa rồi. Mà lập tức cơ cảnh sử ra một chiêu Vô Cực tàng đao thế, thu liễm toàn bộ tinh thần của mình lại, sau đó mới lại đánh ra bạo đao thế, xây dựng lại thế công.

Nhưng đã trễ rồi, trước mặt Vương Siêu, không có ai lùi bước như vậy, cho dù là thủ lĩnh GOD cũng không dám, huống chi là Thu Thiên?

Cánh tay của Vương Siêu chấn động, trực tiếp đột phá cự ly cực hạn, ung trào cảm nã tóm tới, vị trí nhắm tới chính là cánh tay giấu đao của Thu Thiên.

Cánh tay của Thu Thiên vội vàng dao động, né tránh một trào này, nhưng Vương Siêu vào lúc cô ta dao động cánh tay thì lại quán lấy, chằng đứng phương hướng vận động của cô ta.

Một trào, một vận.

Cánh tay của Thu Thiên tê đi, Vô Cực đao đã rơi vào trong tay Vương Siêu.

Sau đó, tay kia của Vương Siêu đã đặt lên huyết thái dương của Thu Thiên.

“Mình vẫn không phải là đối thủ của hắn...” Thu Thiên cũng cảm thấy đại thế đã mất, trong lòng dâng lên một nỗi niềm bi thương. Nhưng sau đó, cô ta lại phát hiện, tay của Vương Siêu đã rời khỏi huyết Thái Dương của cô ta, chỉ chăm chú nhìn vào Vô Cực đao.

“Giang sơn như họa.. hảo đao, hảo đao, có tiềm lực, so với Vương Khanh còn mạnh hơn.” Vương Siêu khen ngợi.

“Tôi đã có tiềm lực? Vậy vì sao anh không giết tôi? Cho dù không giết thì phế tôi đi cũng là chuyện rất bình thường.” Thu Thiên mắt nhìn chăm chăm vào Vương Siêu, hỏi.

“Cô khiến tôi nhớ tới một cô gái khác.” Trong đầu Vương Siêu hiện lên bóng dáng của Nghiêm Nguyên Nhi: “Tôi vốn muốn cho cô ta một cơ hội khiêu chiến tôi, nhưng sau cùng tôi lại không cho... Các người đi đi, chỉ một lần này thôi, tương lai nếu như cô thật sự đột phá, thì lại tới khiêu chiến tôi, lúc đó tôi sẽ không lưu tình đâu.”

Sau khi nói xong, Vương Siêu tựa hồ như mất hứng, ném lại đao cho Thu Thiên.

Thu Thiên bắt lấy Vô Cực đao, trong mắt lóe lên thần tích phức tạp, bởi vì cô ta đột nhiên phát hiện nhân vật hùng bá thiên hạ Vương Siêu này, không phải là sát thần, vô si, cũng không phải là loại ma vương cao

cao tại thượng, mà lại mang trong mình một loại tình người rất đáng để nghiền ngẫm.

432. Chương 410: Nhân Tình Như Dao, Thế Thái Như Quyền...

Thu Thiên lúc này đã biết Vương Siêu sẽ không làm gì cô ta, tâm tư không khỏi trở nên linh hoạt, đảo mắt lia lịa rồi thay đổi đề tài, không ngờ lại hỏi một số vấn đề khó hiểu trong cuộc đả đấu vừa rồi.

Vừa rồi cùng Vương Siêu đối quyết, cô ta quán chú toàn bộ tinh thần, lực lượng vào trong thân đao, sinh mệnh lực đạt tới đỉnh phong trước giờ chưa từng có, lỡ mở cảm thấy đã có được tiến bộ, tựa hồ như một loại kích thích từ lâu chưa có đã quay lại trong thân thể của mình.

Đúng vậy, cùng giao thủ với loại cao thủ vô địch, hùng bá thiên hạ như Vương Siêu, Thu Thiên chỉ cần không chết, bất kể là như thế nào cũng nhận được lợi ích rất lớn.

Biện pháp tốt nhất để dễ dàng thắng kinh nghiệm, công phu trong giới võ thuật chính là cùng cao thủ thực chiến, như vậy có thể thắng cấp cực nhanh, chẳng khác nào ngồi trên hỏa tiễn mà phi. Cái này cũng giống như là thi đấu thể thao, nhưng có một điều, nguy hiểm cũng quá lớn, động một chút là cái mạng nhỏ đi tong, chứ không giống như các cuộc thi đấu thể thao khác, thua rồi thì có thể thi lại.

Thu Thiên đã không chết, hiện tại lại biết rằng Vương Siêu sẽ không giết cô ta, cũng sẽ không phế cô ta. Thế là lập tức tận dụng mọi thứ, hi vọng có thể hỏi ra mấy thứ hữu dụng.

Người có thể lãnh giáo như Vương Siêu không nhiều, cho nên cô ta không nguyện ý bỏ qua cơ hội này.

“Công phu kiếm tiên cái gì? Phun kiếm giết người ư? Chỉ chẳng qua là một môn kỹ xảo phát kinh, vận kinh phun khí mà thôi.” Vương Siêu mỉm cười, “Đợi khi cô tiến vào Đan đạo rồi, tất nhiên có thể minh bạch dạng phát kinh này kỳ thực không phải là thần kỳ lắm đâu. Đúng rồi, bức tranh Giang sơn như thử đa kiều treo trên tường ở tổng hội Hồng môn là do cô vẽ có phải không?”

Vừa rồi trong lúc đả đấu. Vương Siêu đã nhìn ra, Thu Thiên vận đao như bút, trong lúc vung đao, phi thường tương tự với bút phong trên bức họa Giang sơn như thử đa kiều.

“Là thủ bút của tôi, đao pháp, quyền pháp của tôi đều dung nhập trong đó, có điều có thể nhìn ra điều này trên thế giới cũng không có mấy ai. Đường nhiên, nhãn quan của anh nhìn ra thì cũng không có gì bất ngờ cả.” Thu Thiên gật đầu.

“Được rồi, các người đi đi.” Vương Siêu xua tay.

Thu Thiên lại không động dậy, mà tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó.

“Ấy! Sao cô còn chưa đi? Chẳng lẽ là vẫn muốn cùng tôi giao thủ tiếp. Nhưng mà lần này tôi sẽ không lưu tình đâu.” Vương Siêu nhướn mày.

“Không phải vậy.” Mặt Thu Thiên chợt lóe sáng, lộ ra nét cười, “tôi muốn hỏi anh mấy vấn đề, không biết có được không?”

“Hỏi mấy vấn đề?” Vương Siêu xua xua tay, “về vấn đề quyền pháp thì thôi đi, tôi không có tâm tư để giải đáp cho cô đâu. Nếu như là chuyện về phương diện sinh ý và hướng đi của tổng hội Hồng môn thì tôi có thể nghe.”

“Ồ, chuyện về phương diện sinh ý ư, tôi cũng không hiểu lắm. Hơn nữa sinh ý của tổng hội Hồng môn tôi không quản lý. Tôi chỉ muốn hỏi anh một chút vấn đề về quyền pháp thôi. Anh cho tôi cơ hội khiêu chiến lần này, cũng không hạ sát thủ mà lại vô cùng rộng lượng, không hổ là khí phách và lòng dạ của cao thủ đệ nhất thiên hạ. Tôi cũng biết anh không sợ bất kỳ ai có đột phá rồi khiêu chiến với anh, ngược lại càng nhiều người khiêu chiến anh thì anh càng cảm thấy không tỉnh mạch.” Thu Thiên vẫn cười nói rất tươi. Cô ta chỉ là muốn thỉnh giáo Vương Siêu một số trở ngại về vấn đề quyền pháp, cũng muốn Vương Siêu chỉ

điểm mấy chiêu đao vừa rồi của mình có chỗ nào cần chú ý, không ngờ lại bị Vương Siêu cự tuyệt luôn. Thế là trong lòng liền có chút không cam tâm.

“Đừng cho tôi uống mê hồn thang.” Vương Siêu cười mà như không cười: “Hong môn các người hiện tại là địch nhân của tôi, mà cô sau này có thể tạo thành uy hiếp nhất định đối với Hong môn chúng tôi, tôi mà chỉ điểm quyền pháp thêm cho cô, để cô dễ dàng rồi, lại tới đối phó Đường môn của tôi? Đây không phải là rộng lượng mà là ngớ ngẩn. Giới hân giữa rộng lượng và ngớ ngẩn, cô nếu nắm rõ, chắc chắn không thể đưa ra một yêu cầu ngu xuẩn như vậy chứ.”

“Cái này...” giọng nói của Thu Thiên đột nhiên hạ thấp.

“Hừ, tôi vốn cho rằng Vương Siêu anh là thần cao cao tại thượng, hiện tại xem ra cũng chẳng khác gì người thường. Anh quả thật là cố kỵ tiềm lực của chúng tôi, sợ chúng tôi sẽ vượt qua anh.”

Đột nhiên, cậu con trai trẻ tuổi kia hừ một tiếng, mặt mang theo nụ cười khích tướng.

“Hà?”

Vương Siêu vừa nghe thấy câu này, lỗ tai dựng đứng lên, mắt lạnh lùng nhìn cậu con cai đó.

Bầu không khí trong ghế lô đột nhiên lạnh toát, trầm tịch đến dọa người.

Thu Thiên nhú chặt mày, cô ta đã nhìn ra, một câu khích tướng của em mình đã gây ra chuyện rồi, Tình huống hình như không ổn...

Ba!

Ánh đao chợt lóe!

Thu Thiên đột nhiên xuất đao trong bầu không khí trầm muộn này, bởi vì cô ta cảm thấy rằng, Vương Siêu bị một câu nói của em mình chọc giận rồi. Cao thủ đệ nhất thiên hạ, không thích bị khích tướng, cô ta cũng cảm thấy nguy hiểm theo bản năng, cho nên xuất đao ngay.

Có điều một đao này của cô ta không phải là chém về phía Vương Siêu, mà thật bất ngờ, cô ta lại chém vào tay của em mình!

A!

Ánh đao lóe lên, không lưu lại vết tích, nhưng hoa máu lại bắn ra, một ngón tay rơi xuống đất! Đồng thời, cậu trai trẻ của Hong môn hét lớn một tiếng, ôm lấy tay mình, mắt nhìn cô chị Thu Thiên của mình, trên mặt lộ ra vẻ chấn kinh.

“Xin lỗi, Vương Siêu sư phụ, em tôi không hiểu chừng mực. Tôi thay nó nhận lỗi với anh. Ngón tay này, là trừng phạt nó vừa rồi đã thất ngôn.” Thu Thiên không để ý đến ánh mắt phẫn nộ, chấn kinh và bất khả tư nghị của em mình, cũng không nhìn ngón tay rơi xuống đất, mà mắt cụp xuống, nhìn chăm chăm vào vết máu đang chậm chậm chảy xuống trên thân đao, bên trong mắt rất bình tĩnh, cũng không biết là đang vui hay đang buồn.

Cô ta trong phút giây này, quyết định rất nhanh, không ngờ lại chém rụng ngón tay của em mình!

Người trẻ tuổi này bị chém đứt ngón út của bàn tay trái, ngón tay bị cắt đứt rơi xuống đất, trông giống như một con giun bị cắt lìa, hơi nẩy lên, nhìn mà khiến người ta tê dại.

“Được được được, quyết định rất nhanh, cô là một nhân vật. Một đao vừa rồi của cô rất hay, trong chém lại mang theo lực móc, từ khớp xương móc ngón tay của hắn ra. Như vậy không làm bị thương cốt tủy, còn có bảy mươi phần trăm hi vọng có thể trị khỏi. Thu Thiên, xem ra vừa rồi tôi đã xem nhẹ cô rồi.”

Vương Siêu nhìn ngón út hơi nẩy lên trên mặt đất, lại nhìn người trẻ tuổi ánh mắt me man không hiểu, tay ôm chặt lấy ngón út bị đứt, cắn chặt môi đến nổi ứa máu.

Lắc lắc đầu, Vương Siêu cũng nhìn ra, Thu Thiên này đương nhiên là không đơn giản.

“Mắt anh sáng như điện, chút thủ đoạn nhỏ này không giấu được anh.” Khi Thu Thiên đợi máu từ mũi đao chảy hết xuống đất, nhẹ nhàng giấu đao ra sau cánh tay, một chút ánh đao cũng không nhìn thấy, nhẹ nhàng thở dài: “Chúng tôi có thể đi chưa?”

“Đi đi, đi đi.” Vương Siêu lại lắc lắc đầu.

Thu Thiên nghe thấy câu này, cúi người xuống, nhặt ngón tay bị chém đứt của đệ đệ lên, sau đó xé một mảnh áo, bọc ngón tay lại, kéo em của mình ra khỏi cửa, thoáng sau đã không thấy bóng dáng.

Vương Siêu nhìn bóng lưng của Thu Thiên, “Linh nhi, cô thấy Thu Thiên thế nào? Cô sau này trên đại hội Võ đạo phải chú ý đấy. Người hiện tại đều là những nhân vật thiên tài. Tôi đứng tới đỉnh phong rồi, mới phát hiện trên thế giới này, thực sự có nhiều người tài. Trước đây sao không phát hiện ra nhỉ?”

“Sư phụ người đứng trên đỉnh phong cao nhất, nhãn giới tất nhiên là phóng khoáng hơn, cũng nhìn thấy nhiều điều hơn, tất nhiên có thể phát hiện nhân tài xuất sắc trên thế giới này giống như là cá diếc quá sông, hơn nữa vẫn vô độ nhất, vô vô độ nhị, ai mà không muốn có được vị trí này của sư phụ chứ!”

Khi Vương Siêu lên tiếng, một thiếu nữ từ cửa ghế lô phía bên kia bước vào, chính là Hoắc Linh Nhi.

“Cũng là đạo lý này.” Vương Siêu gật đầu: “Nếu trên đại hội Võ đạo cô chạm trán cô ta, có mấy phần nắm chắc?”

“Ba thành, hoặc có lẽ là năm thành, đao pháp của cô ta tinh diệu, quyền pháp nhất định không tinh thâm bằng đao pháp, quá ỷ lại vào binh khí cũng không phải là điều hay.” Hoắc Linh Nhi nhìn về hướng đi của Thu Thiên, suy nghĩ một lát rồi mới đưa ra một kết luận: “Tôi và Vũ Văn nhất chiến, linh hộ được không ít thứ, tính cách của Vũ Văn này cũng có chút tương tự như Thu Thiên, chỉ có điều là hơi nhỏ nhen một chút. Thu Thiên này quyết định nhanh chóng, ngoại nhu nội cương, lại rất có tâm kế, nắm vững nhân tình thế thái, phi thường có chừng mực, dạng tính cách này dùng tới về nạn khí huyết, cũng rất khủng bố, chỉ là không biết cô ta có thể bước vào Đan kinh hay không? Nếu so sánh, cậu em đó của cô ta còn chưa nắm bắt được nhân tình thế thái, thực sự là quá ngu ngốc. Có điều trong Hồng môn, nghe sư phụ người nói là chưa có cao thủ Đan kinh chân chính, theo tôi thấy, cho dù không có, nhưng có dạng nhân tài như thế này cũng rất đáng giá rồi.”

Hoắc Linh Nhi vừa rồi đứng ở trong góc hành lang, cũng nhìn rất rõ tình cảnh Vương Siêu và Thu Thiên động thủ. Đây cũng là do trước khi Vương Siêu tới, đã bảo Hoắc Linh Nhi phải chú ý.

Hoắc Linh Nhi đánh giá cô gái Thu Thiên này rất cao, cũng rất coi trọng.

Dạng nhân vật quyết đoán nhanh nhạy như thế này, không có ai dám xem thường cả.

“Lời nói và hành vi của cô ta cũng giống như là đao của cô ta vậy, nắm bắt rất chuẩn. Được rồi, nói chung cô phải đến ý đến cô gái này nhiều hơn, cô ta tuy chưa có tư cách khiêu chiến tôi, nhưng lại là một chướng ngại vật trên con đường phía trước của cô đấy.” Vương Siêu đứng dậy, không đàm luận về Thu Thiên nữa, mà lại chuyển đề tài: “Hôm nay Liêu Tuấn Hoa sẽ tới, tôi cũng phải đi xem rốt cuộc là có chuyện gì.”

Lời nói dừng lại rất đúng lúc, tựa hồ cô gái Thu Thiên này chỉ đáng để Vương Siêu dùng từng đó câu để đàm luận mà thôi.

“Ừ, sư phụ đi đi, tôi một mình đi dạo ở bờ biển một lúc, suy nghĩ về cuộc giao thủ vừa rồi giữa người và Thu Thiên.”

Hoắc Linh Nhi gật gật đầu, trong lòng cũng sáng tỏ, biết con đường khiêu chiến Đường Tử Trần sau này tuyệt đối không thuận lợi, cô ta hiện tại cũng chưa có tư cách đứng trước mặt Đường Tử Trần. Cô gái Thu Thiên này có lẽ là một bậc thang của cô ta, có điều có bò lên được không thì trong lòng cô ta cũng đang phải tính toán.

“Vì sao lại chém đứt ngón tay của em...”

Lúc này, người trẻ tuổi của Hồng môn đang phần nọ hỏi cô chị Thu Thiên của mình.

“Thu Điệp, khinh nghiệm của em quá kém. Nếu chị không chém đứt ngón tay của em, hiện tại em đã thành một cỗ tử thi rồi đấy.” Thu Thiên ánh mắt lạnh lùng nhìn cậu em của mình: “Em cho rằng Vương Siêu là

nhân vật chịu để bị khích tướng ư? Nhờ hai câu khích tướng của em là hấn sẽ giận dữ, truyền thụ toàn bộ kinh nghiệm võ công của mình cho chị ư, sau đó để chị tới tìm hấn khiêu chiến? Sự hiểu biết về nhân tình thế thái của em quá ít ỏi... Nhân tình như đao, thế thái như quyền, nắm bắt nhân tình thế thái không tốt, làm sao có thể nắm bắt được khí huyết của mình?”

“Nhưng...” Thu Diệp mở miệng tựa hồ định tranh biện gì đó, nhưng lại bị Thu Thiên hoành đao ngăn lại.

“Em cũng đừng có đi tìm Vương Siêu báo thù, chuyện đó không thực tế chút nào đâu, hấn bóp chết em cũng đơn giản như bóp chết một con kiến thôi. Có điều chính bởi vì như vậy, chị mới có động lực khiêu chiến hấn. Hiện tại chúng ta về thôi, ngón tay của em để Trường Tín thúc nổi lại cho, qua năm ba năm là khôi phục thôi. Còn chị phải bế quan một đoạn thời gian. Em ngàn vạn lần đừng có gây chia rẽ trước mặt thúc thúc bá bá, muốn bọn họ trút giận hộ em, nếu để chị biết, chị sẽ giết em đó.”

433. Chương 411: Trò Hay Mở Màn Rồi (1)

“Em nên hiểu, em kẻ lữ với thúc thúc bá bá để họ trút giận hộ em chính là làm hại họ đấy. Vương Siêu lợi hại như thế nào thì chắc em cũng hiểu... em đừng có làm hại người khác...”

Thu Thiên nói xong câu cuối cùng liền ngậm miệng lại, trước mắt hiện lên bóng dáng của Vương Siêu.

Thân hình hùng hồn như ma vương đánh chết hắc quyền chi vương, bá đạo chi khí vô biên...

Xuất hiện trong ghê lô, mặc quần áo bình thường, đi giày thể thao, thiếu niên chi khí nhu nhu nhược nhược...

Khi động thủ cùng cô ta, miệng phun bạch khí, giống như kiếm tiên..

Lúc dừng tay, nhân tình gợn sóng trở dài...

Những hình tượng, bóng dáng này của Vương Siêu hợp lại với nhau, trong đầu Thu Thiên, hình tượng của Vương Siêu trở nên sinh động. Một cỗ vị đạo giống như rượu cay bốc lên trong lòng cô ta.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời của Nam Dương, mây nhạt gió thoảng, mây trắng mờ ảo, Thu Thiên nắm chặt thanh đao trong tay.

oOo

Liêu Tuấn Hoa ngồi trong một phòng làm việc rộng rãi của trường học ngôn ngữ Minh Luân đường ở Jakarta, uống từ ngụm trà xanh, màu nước trà giống như phi thủy. Trà thơm vô cùng, là xuân trà thượng hạng, vừa mới được hái xuống không lâu, khí vị thuần hậu, rất đặc, qua miệng còn lưu lại mùi thơm.

Nhưng Liêu Tuấn Hoa lại uống xì xụp, rống như trâu ngựa uống nước, uống hết chén này đến chén khác, trong bụng cũng có tiếng nước ọc ạch.

Rất rõ ràng, hấn tựa hồ như không có tâm tư đâu mà thưởng thức trà, mà đang chờ đợi rất sốt ruột, dưới tình huống ngồi đợi bất an, hấn chỉ đành mượn việc uống trà để giải sầu.

Tạ Ly ở bên cạnh nhìn chằm chằm Liêu Tuấn Hoa uống hơn chục chén trà, nhưng lại không hề đứng dậy đi nhà xí, trong mặt đầy vẻ nghi hoặc, nghĩ thầm: “Vị đại quan quốc nội này là trâu biến thành à.”

Liêu Tuấn Hoa hôm nay bí mật đến Nam Dương, vốn là với thân phận của hấn, trên phương diện ngoại giao tới Indonesia thì là một sự kiện ngoại giao trọng đại, có ảnh hưởng rất lớn. Nhưng chẳng còn cách nào khác, hấn chỉ đành bí mật tới đây mà thôi. Cũng may thân thủ của hấn miễn tiện, thế lực của Đường môn tại đây cũng lớn, cho nên vừa xuống phi cơ liền được đón tới đây ngay, cũng không dẫn tới chuyện rùm beng nào.

Hấn hiện tại rất lo lắng, đang đợi Vương Siêu và Đường Tử Trần hai người này cùng hấn gặp mặt.

Sau khi hấn uống hết hai chục chén trà, chỉ cảm thấy cửa hơi có gió, khi ngẩng đầu lên nhìn thì ở đối diện bàn đột nhiên có thêm một người.

Với nhãn lực của Liêu Tuấn Hoa, không ngờ lại không nhìn ra động tác của người này làm thế nào để bước tới ngồi xuống đối diện mình.

“Liêu bộ trưởng?... Song hoa hồng còn của Hồng môn, kim bài đã thủ?” Một giọng nói trong trẻo vang lên. Lúc này mắt của Liêu Tuấn Hoa mới nhìn rõ, ngồi đối diện là một cô gái, thân mặc một bộ áo nhung màu tím, mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, giống như là một đầm nước sâu, bên trong ẩn tàng suy nghĩ gì thì không ai có thể nhìn ra được, điều này tạo cho người ta một cảm giác thần bí và kinh khủng.

Liêu Tuấn Hoa định thần lại, cuối cùng cũng miễn cưỡng không chịu ảnh hưởng của đôi mắt này, nhìn rõ ràng khuôn mặt của cô gái ở trước mặt.

“Thì ra là Đường môn chủ...” Sau khi Liêu Tuấn Hoa nhìn rõ, liền đã biết cô gái ở trước mắt này chính là Đường Tử Trần, môn chủ chân chính của Đường môn, nữ nhân ở sau lưng Vương Siêu, một tay đánh ra cả giang sơn Đường môn này, có lực lượng vũ trang mấy vạn người trên toàn thế giới, trên tay nắm tư sản ngàn ức, bản thân lại là cao thủ tuyệt đỉnh,

“Rất tốt, rất tốt. Năm đó kỳ thực tôi đã gặp cậu, khi học võ công ở trong võ quán tại nước Mỹ của Chu Hồng Trí, tôi đã gặp cậu rồi. Rất tốt... rất tốt...” Đường Tử Trần mỉm cười, mắt thủy chung vẫn nhìn chăm chăm vào Liêu Tuấn Hoa, nhìn tới mức hắc da đầu phát ngứa.

“Không ổn...” Liêu Tuấn Hoa nhìn thấy ánh mắt của Đường Tử Trần, trong lòng cảm thấy kinh hãi một cách khó hiểu, trong tiềm thức của hắn, tựa hồ như cảm thấy không ổn thế nào đó, trong lòng cũng như có quỷ, muốn Vương Siêu theo đuổi Nghiêm Nguyên Nghi, mình còn kết mối xe duyên, kết quả chuyện tốt không thành công, ngược lại còn rơi vào một phiền phức lớn. Có điều, mình kết mối xe duyên để Vương Siêu theo đuổi Nghiêm Nguyên Nghi, đối với Vương Siêu mà nói cũng là một chuyện xấu hổ. Hắn sẽ không thể nói cho bà vợ này của hắn biết chứ.

Trong lòng Liêu Tuấn Hoa vẫn mang theo một tia cầu may, nhưng lúc này, lời nói của Đường Tử Trần lại khiến hắn lạnh toát cả người.

“Vương Siêu không phải là người thương hương tiếc ngọc, ngược lại còn thích lật thủ tôi hoa, điểm này, cũng khiến Liêu bộ trưởng thất vọng rồi... Nếu không, Vương Siêu được trái ôm phải ấp, chiếm được tiện nghi lớn. Tính toán đúng là rất tinh diệu, so với sự phụ của cậu còn lợi hại hơn.”

Đường Tử Trần vẫn cười mà như không cười nhìn Liêu Tuấn Hoa.

” Lật thủ tôi hoa!” Tai của Liêu Tuấn Hoa dựng đứng lên, hắn dường như đã nghe ra manh mối gì đó, đột nhiên giật nảy mình, đứng bật dậy, hai tay nắm chặt mép bàn, trà vừa uống vào vừa rồi hóa thành mồ hôi lạnh tứa ra.

Hắn hôm nay tới Đường môn Nam Dương, thứ nhất là để truyền đạt tinh thần của đại lão quốc nội, để Vương Siêu về nước nhận tiếp kiến. Nhưng chủ yếu nhất vẫn là nghe ngóng tin tức về Nghiêm Nguyên Nghi. Nhưng hiện tại nghe thấy bốn chữ “lật thủ tôi hoa”, trong lòng dâng lên cảm giác như đại thế đã mất.

Bịch bịch! Sau khi đột nhiên đứng bật dậy, Liêu Tuấn Hoa lại ngồi lại xuống ghế, ánh mắt ngây ngốc đờ đẫn, cực kỳ mất mát.

“Lúc tôi nhìn thấy cậu vào mười lăm năm trước, tính tình bông bột, cử chỉ lời nói đều có phong phạm của cao thủ. Tôi biết rằng, tương lai cậu nhất định sẽ là một nhân vật, nhưng hiện tại bị danh lợi mê hoặc tâm thần. Tuy nói ở trong lục phiến môn tu hành cũng là một chuyện tốt, thế nhưng tốt quá lại hóa dở. Cậu đã đảo lộn chủ yếu và thứ yếu rồi.” Đường Tử Trần nhìn vẻ mặt mất mát của Liêu Tuấn Hoa, lắc lắc đầu.

“Tôi lần này tới đây là đại biểu ý tứ của giới cao tầng quốc nội, muốn mời Vương Siêu về nước nói chuyện. Thứ hai, tôi muốn hỏi Nghiêm Nguyên Nghi rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.” Liêu Tuấn Hoa tựa hồ như đã mất hết hi vọng, ngữ khí rất trực tiếp.

“Hai chuyện này thôi ư?” Đường Tử Trần hỏi: “Còn gì khác nữa không?”

“Chỉ hai chuyện này thôi, không còn gì khác.” Mắt Liêu Tuấn Hoa không còn một chút ánh sáng nào, giống như một con cá chết.

Mắt Đường Tử Trần nhìn thẳng vào mắt Liêu Tuấn Hoa, thấy Liêu Tuấn Hoa có bộ dạng như toàn thân mất sạch ý chí, giống như một con cá chết, đột nhiên cười lạnh nói: “Năm đó bộ dạng Tư Mã Ý giả bệnh, Viên Thế Khải giả bệnh, so với cậu hiện tại chắc rằng cũng phải kém hơn một bậc. Cậu đừng cho rằng giả

vờ thành bộ dạng chán chường này là tôi sẽ không tính toán một số chuyện cậu xúi dục Vương Siêu. Tuy nể mặt Chu Hồng Trí, tôi có thể tha cho cậu một lần, nhưng không chứng tỏ là cậu có thể qua được mắt tôi đâu.”

“Qua cái gì?” Liêu Tuấn Hoa cười hỏ, đột nhiên ngồi thẳng dậy, thần hình không còn vẻ chán chường và chán kinh vừa rồi.

Thì ra hần vừa rồi giả vờ thần tình chán chường, mất mát là sợ Đường Tử Trần tính toán chuyện hần xúi dục Vương Siêu theo đuổi Nghiêm Nguyên Nghi. Chuyện này, nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng đặt lên người cô gái như Đường Tử Trần này, giết người trút giận lại là chuyện rất có khả năng.

Vì sự an toàn của mình, Liêu Tuấn Hoa cũng không thể không giả vờ chán nản, giống như con cá chết, hi vọng có thể né qua một cửa. “Cậu là người đại gian, rất thích hợp làm chính khách, cậu chọn đường không sai đâu.” Đường Tử Trần điểm phá sự ngụy trang của Liêu Tuấn Hoa, nhưng không động thủ, cũng không tức giận, chỉ lạnh lùng nói: “Có điều tôi hi vọng sự giản xảo của cậu đừng dùng lên người Vương Siêu. Con người của Vương Siêu đối đãi với bằng hữu đều vô cùng chân thành, sẽ không so đo thứ gì khác. Cậu nếu như có chủ ý gì với anh ấy, cho dù cậu trốn tới chân trời góc biển, hay là sau này có quyền lớn, tôi cũng sẽ giết cậu, hi vọng cậu đừng mắc sai lầm.”

“Vương Siêu hiện tại là cao thủ đệ nhất thiên hạ, tôi nào dám có chủ ý gì với hần chứ. Hơn nữa có cô đứng đằng sau hần, hần vĩnh viễn sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm gì đâu.” Liêu Tuấn Hoa cười khổ, hần hiện tại mới biết, cô gái ở trước mặt này lợi hại vô cùng, không gì có thể qua được mắt cô ấy, so với khi đối diện với lãnh đạo cao tầng nhất của quốc nội cũng không chột vật như thế này.

“Anh có thể mang Nghiêm Nguyên Nghi về nước, còn chuyện Vương Siêu về nước đàm phán thì phải căn cứ vào ý tứ của anh ấy. Nói thực, ở quốc nội tôi chẳng tin được mấy ai.” Đường Tử Trần nhắm mắt lại, nói tiếp: “Anh trước tiên đừng nói nhiều, đợi Vương Siêu về đã.”

Liêu Tuấn Hoa cũng ngậm miệng lại, chỉ lại uống trà xì xụp.

Một lát sau, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, chính là Vương Siêu bước vào.

“Tuấn Hoa, lần này thật sự xin lỗi cậu, cậu muốn tôi và Nghiêm Nguyên Nghi tạm thời vứt bỏ ân oán, tôi đã đáp ứng cậu rồi, nhưng cô ấy lại không đồng ý, một lòng muốn giết tôi, vạn bất đắc dĩ, tôi chỉ đành động thủ thôi.”

Vương Siêu vừa bước vào đã thấy Liêu Tuấn Hoa, hần tùy ý ngồi xuống cạnh Đường Tử Trần, nhìn Liêu Tuấn Hoa ở đối diện, muốn thuật lại chuyện đã phát sinh ở tổng hội Hồng môn ngày hôm đó.

“Chuyện ngày hôm đó tôi đều biết rồi, con người của Nghiêm Nguyên Nghi, tâm cao như trời, một lòng muốn tranh phong cùng anh. Tôi nếu như ở vị trí của anh, cũng là tên đã lên dây, không thể không bắn.” Liêu Tuấn Hoa lắc đầu, trạng thái nói chuyện với Vương Siêu lại tự biến đổi, tựa hồ như rất ung dung tự nhiên, khác hần với cảm giác như đeo trì trên lưng khi nói chuyện với Đường Tử Trần.

Hần cũng không biết là vì sao lại như vậy.

434. Chương 411: Trò Hay Mở Màn Rồi (2)

“Chúng ta trước tiên chưa nói tới chuyện của Nghiêm Nguyên Nghi vội. Tôi cũng nghe nói gần đây trại huấn luyện của giới hắc quyền Siberia và quân phương của Nga cấu kết với nhau? Bọn họ cũng biết những hành động lớn của anh, thế là phái một số người tới Nam Dương làm loạn, thuận tiện thám thính thực lực của anh? Anh phải ứng phó cho tốt vào, nếu không sẽ có sơ hở đó.”

“Không vấn đề gì cả, nửa tiếng trước, tôi vừa đánh chết hắc quyền chi vương gì đó của trại huấn luyện Siberia. Thực lực của hắc quyền chi vương này rất lợi hại, còn biết phương pháp thể hồ quán đỉnh, dùng dầu thuốc bôi khắp người, luyện thành xương sắt gân thép, thể lực, sự dẻo dai, sức chịu đòn đều rất kinh

người, đặc biệt là tính cách khát máu như dã thú. Tôi không đánh chết hắn, tương lai không biết có bao nhiêu quyền sư người Hoa sẽ chết trên tay hắn.”

Vương Siêu giới thiệu qua loa tình huống đã phát sinh vừa rồi.

“Hắc quyền chi vương? Tôi biết tên này, nghe đồn tên này một quyền có thể đâm vỡ xương cốt của gấu Bắc Cực, một cước có thể đá gãy cột sắt thô ba mươi cen ti mét, đầu gối có thể nện chết tê giác. Năm đó rất nhiều người của Đông Bắc bang đã chết trong tay hắn. Dai thịt trên người hắn nghe nói ngay cả đao cũng không chém vào được. Quân phương của Nga gọi hắn là cỗ máy chiến tranh, là xe tăng hình người. Bị cậu đánh chết rồi ư? Chết thì tốt, chết thì tốt...”

Liêu Tuấn Hoa rất cao hứng.

“Cái này cũng không là gì cả, đúng rồi, cậu hôm nay tới đây là vì chuyện của Nghiêm Nguyên Nghi à, và muốn tôi về nước tiếp nhận sự tiếp kiến của người lãnh đạo ư?” Vương Siêu quay trở lại chính đề.

“Không sai, chuyện lần này, cậu nghĩ xem, cậu đã gây ra động tĩnh lớn thế nào? Sự liên hợp của đại hội Võ đạo, muốn thanh trừ thế lực ngầm trên toàn thế giới. Ảnh hưởng lần này quá lớn, đã kinh động đến quân phương của Nga và của Mỹ, sao có thể không khiến cao tầng trọng thị được? Cậu yên tâm, lần này cậu về nước, tuyệt đối không phải lo lắng gì về vấn đề an toàn của bản thân đâu.” Liêu Tuấn Hoa nói.

“Vấn đề an toàn của bản thân?” Vương Siêu nhắm mắt lại, dùng ngón tay nhúng vào trong chén trà ở trên mặt bàn, quẹt một chút nước trà, vẽ vẽ gì đó, tựa hồ như đang nghĩ ngợi: “Vấn đề an toàn của bản thân cũng không có vấn đề gì, tôi muốn đi thì không ai có thể ngăn được tôi, hơn nữa tôi cũng không phải là kẻ ngốc. Nơi nào an toàn, nơi nào không an toàn, tâm linh tự sẽ có cảm ứng. Có điều...”

“Có điều cái gì?”

Liêu Tuấn Hoa trong lòng căng thẳng, hắn cũng sợ Vương Siêu không đáp ứng.

Vương Siêu không trả lời, vẫn nhúng nước trà rồi vẽ vẽ gì đó lên bàn.

Liêu Tuấn Hoa cũng đưa mắt nhìn, phát hiện ra bảy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, giống như là một câu thơ. Liêu Tuấn Hoa phải cố gắng lắm mới nhìn rõ được bảy chữ này, chữ đầu tiên là chữ thiên.

Thiên tử hô lai bất thượng thuyền (thiên tử gọi tới không lên thuyền)!

“Thiên tử hô lai bất thượng thuyền?” Liêu Tuấn Hoa ngây người, sau đó giật mình: “cậu không về nước ư? Nhưng nhưng... trong đây e rằng rất không thỏa đáng, chỉ là muốn tiếp kiến thôi mà, không có gì khác đâu.”

Liêu Tuấn Hoa biết đây không phải là chuyện đùa, lời nói cũng có chút lộn xộn, cũng không phải là hắn không đủ trầm ổn, mà là cùng Vương Siêu nói chuyện, hắn có một loại cảm giác nhẹ nhàng như nói chuyện với bạn bè.

“Thiên tử hô lai bất thượng thuyền thuyền, tự xưng thần thị tửu trung tiên...” Vương Siêu ngâm hai câu thơ này, giống như là không nhớ rõ, cũng không ngâm tiếp: “Gần đây tôi cùng Linh nhi đọc thơ, chỉ nhớ được hai câu này. Lý Bạch mà Đỗ Phủ miêu tả có tiên khí, nhưng bố cục lại hơi nhỏ một chút. Nào có thần tiên lại đi xưng thần với đế vương chốn nhân gian...”

“Hai câu thơ này là ảm trung bát tiên của Đỗ Phủ, miên tả cũng rất chuẩn xác.” Liêu Tuấn Hoa mở miệng giải thích, rồi lại nhắm mắt, bởi vì hắn không biết mình nên nói gì.

Đột nhiên, hắn thở dài, đứng dậy, muốn bước ra ngoài.

Liêu Tuấn Hoa cũng là người thông minh, tất nhiên minh bạch Vương Siêu đột nhiên viết ra câu “thiên tử hô lai bất thượng thuyền” là có ý tứ gì. Rất rõ ràng, hắn không muốn về nước nhận tiếp kiến.

“Đợi đã.” Thấy Liêu Tuấn Hoa đứng dậy, Vương Siêu cũng mỉm cười, gọi lại: “Con người tôi vì bạn bè, cũng bằng lòng làm ra một số chuyện không nguyên ý. Về quốc nội nói chuyện cũng tốt, giảm bớt được một số hiểu lầm. Còn chuyện của Nghiêm Nguyên Nghi, tôi cũng đã đáp ứng với cô ta rằng sẽ tự tay đưa thi thể của cô ta về nước. Hiện tại tôi sống ở đây cũng nhiều năm rồi, chung quy cũng không phải là chuyện tốt.

“Hả? Cậu có thể về nước một chuyến?” Liêu Tuấn Hoa quay người lại, nhìn Vương Siêu.

Vương Siêu gật đầu.

“Được! Tôi lần này khẳng định sẽ bảo đảm sự an toàn cho cậu. Hơn nữa, lần này là lãnh đạo muốn tiếp kiến cậu, không giống như trước kia, đều là những chuyện lộn xộn không đáng có. Chuyện này, cậu có thể yên tâm.” Liêu Tuấn Hoa tựa hồ như muốn vỗ ngực nói.

“Nhưng tôi cũng không buông bỏ lòng cảnh giác đâu, đâu một lần là nhớ mãi.” Vương Siêu cười nhạt.

“Vậy tôi lập tức đi an bài.” Liêu Tuấn Hoa cũng không để ý đến câu nói của Vương Siêu, lập tức chuẩn bị hành động.

“Không cần cậu phải an bài, cứ định thời gian đại khái là được rồi. Tới lúc đó, tôi tất nhiên sẽ về nước tới Bắc Kinh, sau khi tới Bắc Kinh rồi sẽ liên hệ với cậu.” Vương Siêu gật đầu, nói ra một số kế hoạch của mình.

Vương Siêu tất nhiên không thể về cùng với Liêu Tuấn Hoa, vạn nhất xảy ra chuyện gì, hắn cho dù mọc cánh cũng khó thoát. Kế hoạch hiện tại của hắn là, đáp ứng Liêu Tuấn Hoa trước, còn mình tìm thời gian, thông qua các loại con đường, bí mật tiềm phục trở về. Hơn nữa trước khi hành động phải bố trí thể thân, thăm dò trước, một khi xuất hiện tình hình không ổn, lập tức có thể cảnh giác, từ đó mà đưa ra sự an bài, so với nghênh ngang mà về thì tất nhiên là tốt hơn nhiều.

Vương Siêu đắc tội với quá nhiều người ở quốc nội, hơn nữa đều là một đám có thực lực. Đặc biệt là hiện tại vừa xảy ra chuyện của Nghiêm Nguyên Nghi, hắn không muốn nghênh ngang trở về để rồi trở thành một mục tiêu rõ ràng, mình thương dễ tránh, ám khí khó phòng, loại chuyện ngu ngốc như vậy hắn đương nhiên sẽ không mắc phải. Mà hắn rốt cuộc có đi hay không đi, thì cũng có thời gian suy nghĩ lại một chút. Đây chẳng qua là cho Liêu Tuấn Hoa uống một viên định tâm hoàn trước mà thôi.

Ở phương diện này, Vương Siêu tất nhiên không dám qua loa, ở phương diện này hắn không tin bất kỳ ai, chỉ tin vào bản thân mình mà thôi.

“Cậu cũng quá cẩn thận đó, có điều cẩn thận cũng tốt.” Liêu Tuấn Hoa chỉ biết cười khổ.

“Cậu cũng không muốn làm ra động tĩnh gì lớn mà. Có điều, có làm ra động tĩnh lớn gì hay không thì cũng chẳng có vấn đề, chỉ cần bản thân không chết là được rồi.”

Vương Siêu nghe thấy lời nói này của Liêu Tuấn Hoa, vẫn chỉ mỉm cười. Trong đầu hắn, lại lóe lên tình cảnh trời đấtมืด mịt khi Ba Lập Minh và thủ lĩnh GOD đại chiến.

Nguyên nhân mà Vương Siêu sơ suất đáp ứng Liêu Tuấn Hoa, chủ yếu là bởi vì Ba Lập Minh cũng đã về nước rồi, đặc biệt là võ đầu chi vương này đi tìm thủ lĩnh GOD để quyết chiến, hòng đột phá cảnh giới của mình.

Có thể tưởng tượng ra, trận chiến này thảm liệt như thế nào.

Vương Siêu và Ba Lập Minh dùng võ kết bạn, giao tình thâm hậu, tất nhiên không muốn ông ta có điều sơ xuất.

Vào lúc Vương Siêu bàn kế hoạch về nước, tin tức hắn đánh chết hắc quyền chi vương đã được rất nhiều gián điệp bí mật truyền ra, tư liệu trước tiếp ào ào rơi vào trong tay một số người chú ý tới hắn.

Nước Mỹ, trong một căn phòng bí mật của cục quân tình.

Một chuẩn tướng đang ngồi bên trong, mũ đặt lên bàn, nghe bảy tám gián điệp ở trước mặt hồi báo.

“Cái gì? Một đám người các người, xin một đồng kinh phí hoạt động như vậy, mà chỉ có được một cái kết luận này thôi sao?” Nghe xong báo cáo, chuẩn tướng quân Mỹ này đứng bật dậy, trong mắt chiếu ra hung quang. “Thằng ôn Vương Siêu này rất có thể là người ngoài hành tinh ư? Dị hình ư? Các người đây là đã không làm tròn nhiệm vụ một cách nghiêm trọng đó! Các người coi ta là đồ ngu hử, hay là đám người các người hỏng mẹ nó hết cả não rồi?”

“Tướng quân, ngài đừng kích động, xem tư liệu và những số liệu phân tích của chúng tôi đã.”

Một gián điệp bước lên trước, cầm một tập hồ sơ lớn, bên trong là một số bức ảnh. “Chúng tôi cảm thấy người này rất có giá trị nhiên cứu.”

Tướng quân cầm lấy tập hồ sơ, nhìn một số tấm ảnh. Bên trên chính là những hình ảnh của Vương Siêu trước và sau khi khí huyết bành trướng.

Vị tướng quân này càng xem sắc mặt càng ngưng trọng, sau đó không ngờ cũng tin lời nói của những tên gián điệp này: “Chuyện này là cơ mật cấp quân sự, để ta đưa lên thượng cấp!”

Nếu Wharton, Morgan có ở đây, đương nhiên sẽ không tin lời của những tên gián điệp này. Bởi vì bản thân họ chính là đại hành gia quyền pháp Đan kinh, thế nhưng hiện tại vị chuẩn tướng này không có kiến thức như Wharton và Morgan, không ngờ lại thực sự tin vào phân tích tình báo của những gián điệp này.

435. Chương 412: Âm Thầm Độ Sức

Khi vị tướng quân này của cục quân tình nước Mỹ tin mà như không tin kết luận của đám gián điệp rằng Vương Siêu rất có thể không phải là người địa cầu, liền liên hệ với thượng cấp, một gián điệp lại một lần nữa trình lên cho ông ta số liệu và cách nhìn chuẩn xác.

Các quốc gia Tây phương số liệu hóa thể năng, lực lượng của con người không phải là chuyện mới mẻ gì. Những gián điệp của cục quân tình nước Mỹ này cũng quả thực rất xuất sắc, không ngờ có thể từ trong tay quân phương nước Nga lấy được tư liệu về hắc quyền chi vương Peter Major.

“Vậy số liệu về tên Vương Siêu này là nhiều hay ít?” Chuẩn tướng nước Mỹ hỏi lại một lần nữa.

“Trừ phi hẳn phối hợp với chúng ta để tiến hành các loại trắc lượng. Nói cách khác, khó có thể đưa ra được số liệu chuẩn xác, có điều, căn cứ vào quan sát ở hiện trường của chúng ta lần này, cùng với các loại phương pháp ghi hình và ảnh chụp phân tích. Lúc hẳn biến hình, thể lực ít nhất cao hơn hắc quyền chi vương năm tới bảy lần. Đây là một số liệu kinh khủng, không thể tính toán ra. Cho dù là với năng lực phân tích của tổ chức hình cảnh quốc tế, người này cũng đã vượt sa cấp S, cho dù là trắc thí thể năng của hai người Wharton tướng quân và Morgan tướng quân cũng còn lâu mới bằng, cũng không phải là lực lượng mà cơ thể con người có thể đạt tới. Cho nên chúng tôi mới đưa ra kết luận sơ bộ, giả thiết mạnh dạn rằng hẳn cho dù không phải là dị hình thì cũng chắc là cơ nhân biến dị. Nói chung, người này phi thường có giá trị nghiên cứu, là một tiêu bản sống.”

Một gián điệp nói.

Thì ra hai người Wharton, Morgan đã trải qua một số trắc thí đối với thể năng nhân thể của quân phương nước Mỹ, nói một cách đơn giản là đã từng làm chuột bạch. Nhưng hai người này vẫn ẩn tàng một phần số liệu của mình, hơn nữa cũng ẩn tàng một số năng lực của mình, để người ta không nhìn ra điều kỳ bí bên trong. Nhờ đó mà không dẫn tới sự chấn kinh, nhưng hiện tại Vương Siêu để chấn nhiếp một số người, cũng không cố kỵ mà bạo lộ lực lượng của mình, thẳng tay đánh chết hắc quyền chi vương, khiến một số gián điệp của quân phương nước Mỹ phỏng đoán ra được lực lượng khinh khủng của hắn.

Thử tưởng tượng, một số số liệu của Wharton, Morgan đã được nước Mỹ coi là siêu nhân, ở trước số liệu của Vương Siêu, quả thực như một đứa bé đứng trước một tráng hán, sao có thể không dẫn tới sự chấn động.

“Tướng quân, điện đã nói rồi.”

Đúng vào lúc này, trên một màn hình lớn trong phòng làm việc được kết nối, xuất hiện đầu của một người phụ trách cấp cao của quân phương nước Mỹ. Vị tướng quân này lập tức hồi báo công tác vừa rồi.

“Đã có giá trị nghiên cứu quan trọng, vậy thì an bài hành động nghiêm mật đi! Trước tiên phải lấy được những số liệu chuẩn xác về các phương diện của hắn, đặc biệt là tiêu bản máu, mệnh lệnh kiên quyết của bên trên sẽ được truyền đạt xuống tiếp...”

Lúc này, Vương Siêu lại không hề phát giác ra mình không ngờ đã trở thành một tiêu bản nghiên cứu quan trọng của quân phương nước Mỹ. Công phu của hắn tuy tu luyện tới cảnh giới thần hồ kỳ thần, những chỉ cần là võ thuật gia hiểu quyền pháp, biết vận chuyển khí huyết, biết tẩy tủy đều cảm thấy đạt tới cảnh giới của hắn tuy là bất khả tư nghị, nhưng không phải là không có khả năng.

Có điều cho dù hần biết, cũng sẽ không ngạc nhiên, người phương Đông chú trọng cảnh giới, người phương Tây chú trọng số liệu, khoa học kỹ thuật. Phương thức tư duy bất đồng, suy luận, giả thiết tất nhiên cũng khác biệt nhau rất lớn.

Lúc này, Vương Siêu đã tới quốc nội.

Thi thể của Nghiêm Nguyên Nghi cũng đã được Liêu Tuấn Hoa mang về trước, còn việc sẽ dẫn tới oanh động gì, hần không thêm bận tâm. Đồng thời, khi Liêu Tuấn Hoa mang Nghiêm Nguyên Nghi về, hần cũng muốn xem một người của quốc nội sẽ có phản ứng gì, để tiện xác định xem hần có nên về nước hay không.

Chuyện của Nghiêm Nguyên Nghi không phải là tầm thường, Vương Siêu cũng biết ít nhất có một số người của quốc nội hận hần đến thấu xương. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Hần tại quốc ngoại, một số người của quốc nội cho dù có quyền lực lớn hơn nữa cũng khó mà sờ được tới hần. Nhưng tới quốc nội rồi, cho dù hần là cao thủ đệ nhất thiên hạ, thủ đoạn để xử hần cũng có rất nhiều.

Có điều chuyện qua hơn một tháng rồi, Vương Siêu cũng nhiều lần phái người hóa trang thành mình, thông qua một số cửa biển, nhưng đều không có chuyện gì phát sinh, giống như hần là chuyện hần từng bị Ngô Văn Huy nghiêm mật truy bắt đã bị ném ra ngoài chín tầng trời rồi. Đồng thời, thông qua một số nhân thủ tại thủ đô, bí mật điều tra, nhưng không phát hiện ra chuyện gì lớn.

Rất rõ ràng, Ba Lập Minh và thủ lĩnh GOD chưa làm ra động tĩnh gì lớn.

Vương Siêu cũng biết, Ba Lập Minh này bên ngoài tuy thô lỗ cục mịch, nhưng không phải là kẻ ngốc, muốn chính thức khiêu chiến một người, khẳng định trước tiên phải nắm rõ tình huống của đối thủ, đặc biệt là đối phó với dạng người như thủ lĩnh GOD, Ba Lập Minh càng không thể đem tính mạng của mình ra mà chơi đùa.

Vương Siêu đánh giá, Ba Lập Minh trong mấy ngày vừa về nước này, khẳng định là đang tìm một cơ hội tốt nhất để xuất thủ.

Đối với trận đấu này, hần tất nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Cho nên sau khi thám thính rất lâu, Vương Siêu liền bí mật về nước. Thủ đoạn mà hần dùng là nhập cư trái phép, không thông qua con đường chính quy nào, hơn nữa cũng không thông tri cho bất kỳ ai, bao gồm cả Liêu Tuấn Hoa.

Vào lúc Vương Siêu tiến vào quốc nội, một số người mắt đầu tiến hành tìm kiếm và giám thị hần.

Quốc nội, trong phòng làm việc của Ngô Văn Huy, lúc này đang có một đồng người tụ tập ở bên trong.

Những người có mặt đều có con mắt ẩn sâu, thỉnh thoảng loại lóe lên ánh sáng kinh người, khiến người ta không thể nhìn thẳng, mỗi một nhân vật đều giống như là chuyên gia điều tra vậy.

Trừ những người này ra, còn có mấy người trông giống như là con em của cán bộ cao cấp đang ngồi bên trong, dường như đang lắng nghe một số báo cáo.

“Căn cứ vào tin tức của Liêu Tuấn Hoa, tên Vương Siêu này rất có khả năng là trong đoạn thời gian này sẽ về nước, các người đã lần ra được tin tức gì chưa?” Một người trẻ tuổi bị phần nói.

Người trẻ tuổi này chính là Nghiêm Tiểu Lãng, em ruột của Nghiêm Nguyên Nghi.

Hần vừa nghe thấy Nghiêm Nguyên Nghi gặp phải độc thủ của Vương Siêu, lập tức về nước, hiện tại tất nhiên là hận tên Vương Siêu này đến tận xương cốt.

“Chỉ thị của bên trên không phải là muốn bắt hần, tiểu Lãng, chuyện lần này phải lấy đại cục làm trọng, nhưng lần này hần được thủ trưởng tiếp kiến, chúng ta không thể không nắm rõ tất cả hành tung của hần, nếu như một chút động tĩnh của hần cũng không biết, vậy thì cũng quá mất mặt rồi. Niên Mãnh, cậu nói đi, những ngày này cậu đã có được những kết quả gì rồi?”

Ngô Văn Huy ngồi rất ngay ngắn, hỏi một quân nhân ngồi ở bên cạnh. Người này đặt mũ kê-pi ở trên bàn rất cẩn thận, ngồi còn ngay ngắn hơn cả Ngô Văn Huy.

“Những ngày này chúng tôi thông qua các loại con đường, nghiêm mật kiểm tra, chú ý tới hành động của các phương diện một cách rất mật thiết, cũng tra ra không ít tình huống của các người trẻ tuổi phù hợp với đặc điểm của Vương Siêu ra vào cảnh nội. Nhưng không một điều kiện nào là thực sự phù hợp, tôi hoài nghi, tên Vương Siêu này đang cố ý bài binh bố trận, giống như là không để chúng ta nắm rõ được đông tây nam bắc. Xem ra, hắn cũng biết là chúng ta đang giám thị mật thiết hắn rồi.”

Quân nhân này tên là Niên Mãnh, chậm rãi phân tích tình hình. Nhưng trong mắt lại lóe lên vẻ uể oải vô cùng.

Những người này đều là nhân tài tinh anh trong bộ đội chứ không phải là nhân tài về phương diện võ thuật, mà là nhân tài về phương diện điều tra, theo dõi, tìm kiếm.

Lần này Vương Siêu về nước, tuy nhận được tin tức của bên trên là đừng tìm bắt hắn để làm ảnh hưởng đến đại cục, nhưng giám thị nghiêm mật khẳng định là điều cần thiết.

“Âu Dương, tình huống của cậu thì sao?”

Ngô Văn Huy lại hỏi một quân nhân khác.

“Con đường tiến vào quốc nội có quá nhiều, sáng có, tối có. Bản thân Vương Siêu có thể hóa trang, thân hình cũng có thể tùy ý rút xương, nhô xương, có thể cao có thể thấp, có thể lớn có thể nhỏ. Căn bản không để người ta nhìn ra bất kỳ sơ hở nào, muốn điều tra thì quả thật là rất khó khăn.”

Quân nhân tên là Âu Dương này đứng dậy, ngôn ngữ giống như là người máy, không chút cảm tình, phân tích: “Người giống như hắn, bản thân có thực lực cường đại, tiền lại nhiều, có thể lực khổng lồ hậu thuẫn, có thể nói là còn khó chơi hơn cả Bin Laden, đầu mục của tổ chức khủng bố, một khi quyết tâm dung nhập vào xã hội quốc nội, không dốc hết sức, kiểm tra toàn dân thì căn bản là không thể tra ra hành tung của hắn.”

“Xem ra độ khó quả thật là rất lớn.” Ngô Văn Huy nhắm mắt lại, khe khẽ day huyệt Thái Dương. Nhớ tới tình cảnh tiếp xúc với Vương Siêu, cảm thấy con người này quả thực quá nguy hiểm, còn khó chơi hơn bất kỳ trùm khủng bố nào.

“Bất kể là thế nào, tôi hạ mệnh lệnh ở đây, nhất định phải tra ra tin tức về Vương Siêu, khóa chặt người của hắn. Nếu để hắn tới thủ đô mà chúng ta vẫn chưa biết, vậy thì sinh nhai của quân nhân chúng ta cơ bản là kết thúc rồi.”

Ngô Văn Huy đứng dậy, hạ một tử mệnh lệnh.

Ngô Văn Huy lại không biết rằng, vào lúc hắn hạ mệnh lệnh này, Vương Siêu đã xuất hiện trên một con phố ở Bắc Kinh rồi.

“Thời tiết gần đây biến thành nóng rồi. Quả nhiên, cho dù là nhập cư trái phép cũng có người của quân phương chú ý. Năng lượng máy móc của quốc gia lớn thật, cơ hồ như tra tới mỗi một góc ngách, nhân lực còn lâu mới bằng được. Có điều xem ra không có ý tứ muốn bắt ta, nhưng giám định là điều chắc chắn.” Trên một con đường, mặt trời nóng rực chiếu xuống dưới, mặt đất nóng như thiêu, không có một làn gió nào, người trên đường khá thưa thớt, hiện tại là giữa trưa, ánh mặt trời chiếu thẳng.

Vương Siêu đứng trong đoàn người lưa thưa ở đầu đường, nhớ lại một số chuyện trên đường về nước. Tuy hắn nhập cư trái phép, thập phần kín đáo, nhưng trên đường cũng thấy rất nhiều nhân vật khả nghi, đặc biệt là ở bên cảnh, mật độ người tra xét nhiều hơn cả chục lần. Nếu không phải hắn có thân thủ thông thần, sớm đã bị bắt rồi.

Quả thật là vậy, với thân thủ, thân pháp của hắn, cho dù bị người ta hoài nghi, chỉ nhoáng một cái thôi là chẳng thấy bóng dáng đâu rồi, sao có thể chú ý tới hắn được.

Lại thêm hắn căn bản không cần phương tiện giao thông nào cả, vượt nóc băng tường, xuyên núi vượt đèo, một ngày đi ngàn dặm, ban đêm đi trăm dặm, quả thực là một thần hành thái bảo. Đi xe cũng không cần vé, tùy tiện một động tác thôi là lên được rồi, gặp chuyện gì không đúng liền tùy tiện một động tác thôi là xuống được xe, người bình thường căn bản không thể chú ý tới hắn được.

Muốn tìm thấy hành tung của hắn, từ phi người của quân phương ai ai cũng là dạng cao thủ có cảm giác siêu mạnh như Lưu Mộc Bạch, Vũ Văn Long,

Có thể nói, cho dù phái mấy chục quân nhân mẫn cảm, nhốt Vương Siêu vào trong phòng, dùng súng ngày đêm trông coi, cũng chỉ một thoáng sơ hở thôi là không thấy bóng dáng hắn đâu rồi.

Năm đó rất nhiều võ thuật gia ở trước mặt một số quan to quân chính biểu diễn dạng công phu thân pháp này, nhà tù căn bản không nhốt nổi.

Phòng giam còn không nhốt được người, huống chi là trong phạm vi toàn quốc giám thị loại nhân vật tài lực hùng hậu, quyền pháp thông thân, có thể mê hoặc nhân cầu như Vương Siêu.

Có điều tuy là vậy, lúc Vương Siêu đứng trên con phố của Bắc Kinh, tâm thần vẫn cảm thấy có chút mệt mỏi.

Vương Siêu từ lúc nhập cư trái phép vào biên cảnh rồi tới Bắc Kinh, tốn mất ba ngày thời gian, trên đường tâm thần lúc nào cũng kéo căng, chỉ gió thổi cỏ động thôi là đã lập tức cảnh giác rồi.

Cứ như vậy ba ngày, cho dù là thể lực, tinh thần của Vương Siêu cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Vương Siêu tính toán được, nếu ở quốc nội liên tục sống một tháng, không cần người khác tìm, tới giám thị, chỉ tinh thần căng thẳng của mình thôi cũng xảy ra vấn đề không nhỏ rồi.

“Chẳng trách năm đó Tam Hoàng Pháo Chủy tông sư Lý Nghiêm Thần chỉ sống được tới năm 97 tuổi, con người muốn sống thọ, công phu cao, thể năng tốt cũng chỉ là một phương diện, nhưng quan trọng là hoàn cảnh sinh hoạt phải an nhàn. Nếu như mình là Lý Nghiêm Thần, ngày nào cũng lo lắng hôm nay người này tới phê bình, ngày mai người khác tới bắt, tin thần cả ngày căng thẳng, không có lúc nào được buông lỏng, mình chắc cũng không sống thọ được hơn ông ta đâu.”

Vương Siêu thở dài một tiếng.

436. Chương 413: Cao Thủ Tề TỰ! Phong Vân Động!

Vương Siêu hiện tại đặc biệt với nhiều người như vậy, vẫn được sống an nhàn, chủ yếu là bởi vì thể lực của Đường môn quả lớn, có tiền có thế, có người, có vũ trang, có địa bàn. Nếu như hắn chỉ có một mình, cho dù là cao thủ đệ nhất thiên hạ, ngày nào cũng bị người ta truy sát, bị quấy nhiễu không ngừng nghỉ, cũng không chống chọi được bao lâu.

Mấy ngày nay Vương Siêu về nước, đã cảm thấy được những điều này rất rõ ràng.

“Trước tiên tìm Liêu Tuần Ha hay là tìm Ba Lập Minh đây?” Vương Siêu vừa đi vừa suy nghĩ. Tới Bắc Kinh rồi, hắn không còn sợ gì nữa, nơi này dùng lời thời cổ đại mà nói thì chính là ở dưới chân thiên tử, không thể có chuyện động binh đao. Cho dù gặp phải chuyện gì, cũng không thể dùng bộ đội tới vây hãm, còn chỉ phái tới mấy chục người, trăm người? Vậy thì hắn tùy tiện làm một động tác thôi cũng không có ai bắt được rồi.

Cho nên nhìn thì hung hiểm, nhưng lại vô cùng an toàn. Đương nhiên, sự căng thẳng trong lòng thì vẫn có, cho nên cũng khá mệt mỏi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Vương Siêu vẫn quyết định đi tìm Ba Lập Minh trước.

“Thăm lại chốn xưa, hồi ức cũng được buông lỏng. Năm đó lần đầu tiên tới thủ đô, đại chiến bát đại cao thủ, cùng Chu Bình Lâm giao thủ tại Di Hòa Viên. Lần thứ hai tới thủ đô, bị Nghiêm Nguyên Nghi truy sát. Lần thứ ba, không biết sẽ phải sinh loại sự tình gì đây? Mình cũng muốn giải quyết xong chuyện thì lập tức đi ngay, nhưng không biết có được như ý nguyện không.”

Vương Siêu nhắm mắt, khẽ thở dài một hơi.

Tuy rằng hiện tại quyết định đi tìm Ba Lập Minh, nhưng Vương Siêu kỳ thực vẫn không hề có mục đích.

Ba Lập Minh người này nói đi là đi, đi vô cùng tự nhiên, không mang theo bất kỳ thứ gì, cũng không có thứ gì để có thể liên hệ được với ông ta, càng đừng nói tới các loại công cụ thông tin như điện thoại cầm

tay. Cho nên Vương Siêu tuy hiện tại biết rằng ông ta đang ở Bắc Kinh, nhưng thủ đô này quả thực quá lớn, tìm một người mà không có mục đích thì chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Từ miệng của Liêu Tuấn Hoa Vương Siêu cũng biết rằng thủ lĩnh GOD cũng đang ở Bắc Kinh, nhưng hẳn không biết cụ thể là ở đâu.

Có điều Vương Siêu cũng không gấp, tùy ý đi dạo trên đường, thả lỏng thần kinh đã luôn bị kéo căng trong nhiều ngày của mình.

“Chu Giai, Tào Tinh Tinh, Hàn Tiểu Thanh, những người này chắc đều ở Bắc Kinh, mình tuy có địch nhân trải khắp thiên hạ, nhưng bạn bè cũng không ít. Có điều hiện tại không phải là lúc tới làm phiền bọn họ.” Vương Siêu đi không có mục đích khoảng nửa tiếng, tinh thần đã tu dưỡng thập phần đầy đủ, sự mệt mỏi trong ba ngày sớm đã bị quét sạch, “có điều hiện tại xem ra mình hình như cũng không phải chịu bất kỳ hành động vây bắt nào, nếu thực sự là liên hệ với bọn họ, tìm một chỗ đặt chân, rồi tùy thời mà hành động cũng chưa chắc là không được. Tính đi tính lại thì cứ để đến tối rồi mới hành động đi.”

Vương Siêu đây là lần thứ ba vào kinh, thăm lại chốn xưa, bỗng nhiên nổi lên muôn vàn cảm khái, quyết định trước tiên cứ đi các nơi thăm quan đã, đợi tới tối nguyệt hắc phong cao mới tiện hành động.

Bất kể là Chu Giai, hay là Tào Tinh Tinh, hay là Hàn Tiểu Thanh, ba cô gái này, Vương Siêu đều có thể tín nhiệm.

“Năm đó dạy Tào Tinh Tinh quyền pháp, trong rừng cây của Di Hòa Viên gặp Chu Bình Lâm, động thủ xé đứt một cánh tay của lão. Chuyện đã cách nhiều năm rồi, Chu Bình Lâm tiêu thanh nặc tích. Năm trước mình cũng từng gặp Tinh Tinh, cô ta cũng muốn tham gia đại hội Võ đạo. Không biết hiện tại quyền pháp đã luyện tới trình độ nào rồi, đã tiến vào Âm kinh hay chưa?”

Nhớ lại chuyện cũ, ánh nắng trên trời chói chang. Vương Siêu liền nhớ tới địa điểm Di Hòa Viên này, thế là bèn ngồi xe tới đại viện tử trong lành đó.

Cảnh quan của Di Hòa Viên chiếm tới mấy trăm sào đất, diện tích cực lớn. Hiện tại vừa hay vào lúc trời nóng bức, hồ Côn Minh, Vạn thọ sơn núi xanh nước biếc, cây xanh san sát, gió mát hơi nước rất mát mẻ, khiến cho du khách nhiều như mắc cửi, có những đứa bé trai bé gái đang nhảy nhót tung tăng, có có những đôi tình nhân trẻ tuổi, những cụ ông cụ bà đang dắt tay nhau tản bộ.

Vương Siêu lâu ngày ở nước ngoài, đi đâu cũng thấy không phải là người phương Tây tóc vàng mắt xanh thì cũng là người thổ địa Nam Dương vừa đen lại vừa gầy, trông giống như khỉ. Hiện tại về tới quốc nội, nhìn thấy nhiều quốc dân như vậy, tâm tình thấy thả lỏng và thư sướng.

Tùy ý ngồi lên một chiếc ghế đá dưới tán cây râm mát, Vương Siêu cảm thụ gió mát hây hây, trong lúc ánh mắt đang chiếu ra xung quanh, đột nhiên hắn phát hiện ở bên kia hồ nước, có một cô gái tóc trên đầu tết thành dây bím đang đứng ở ven hồ, mắt nhắm giống như là đang ngủ, nhưng tay lại hơi động đậy, có lúc đột nhiên lại hạ xuống, giống như gió lạ thổi lên, đầu ngón tay nhanh như thiểm điểm tóm mấy cái vào không trung, sau đó lại trở về yên lặng.

”Ồ? Còn có dạng cao thủ như thế này ư? Trong thai tức, rục rịch muốn động, giống như là sờ thấy cánh cửa của Hóa kinh rồi. Dạng người này, trên giang hồ đều là đại quyền sư, sao lại có thể giữa ban ngày ban mặt ở trong công viên luyện công trước mặt mọi người. Chẳng lẽ là muốn trong ồn ào tìm tĩnh, tu luyện công phu của tâm sao? Đợi đã, mình hình hình có ấn tượng với cô bé này, là người lần đó đã tỷ võ với Linh nhi, đồ đệ của Lâm Đình Phong ư? Lạc... Lạc Tiểu Manh? Đúng rồi, một số nhân tuyển của đại hội Võ đạo đều huấn luyện ở Bắc Kinh, hiện tại Bắc Kinh cũng có thể nói là cao thủ như mây rồi.

Hồ Côn Minh to như vậy, từ bờ bên này nhìn sang bờ bên kia, người bình thường chỉ có thể nhìn thấy bờ mờ mà thôi, càng đứng nói đến nhìn rõ người ở phía bờ bên kia, người so với kiến thì lớn hơn không nhiều, quần áo cũng nhìn không rõ. Nhưng ánh mắt của Vương Siêu giống như điện, lực chú ý chỉ cần hơn tập trung, tinh thần quán chú lên mục quang, chỉ thoáng một cái là nhìn rõ mặt mũi, quần áo của cô bé ở bờ bên kia.

Tuy nói rằng người võ chân chính rất ít khi luyện công phu trước mặt người khác, đều là lén lút trốn ở một chỗ không để người khác biết mà luyện. Nhưng xã hội hiện đại cởi mở rồi, cũng có người ở trong

công viên luyện quyền, cũng có một loại người, để ma luyện tâm cảnh của mình không bị ngoại vật quấy rầy, phỏng chừng hợp luyện kỹ năng trong một nơi nhiều người, cũng giống như là bên cạnh không có ai.

Có điều Vương Siêu cảm thấy kinh ngạc vì công phu của cô bé này, bởi vì đối phương không quyền chỉ chưởng vẽ bùa, rục rịch muốn động, giống như cây khô gặp mùa xuân về, trong tử tịch tìm thấy sinh cơ đại đào, rất là công phu, hạng cao thủ này, ở giới võ thuật cũng đủ để có thể uy hiếp một phương rồi.

Vị cao thủ đệ nhất thiên hạ Vương Siêu này, tiếp xúc không phải là đại tông sư Đan kinh tuyệt đỉnh, thì cũng là quyền sư Hóa kinh, ai ai cũng là nhân vật bất khả nhất thế. Nhưng hắn lại biết rằng, mình bước vào tầng lớp cao tầng này, thì giống như người lãnh đạo quốc gia, mỗi ngày nhìn thấy tất nhiên đều là đại nhân vật. Còn lão bách tính bình thường, mấy chục năm không chừng cũng không thấy một đại nhân vật nào.

Cao thủ Đan kinh toàn thế giới cũng không có được mấy người, cho dù là những người ẩn cư, đã chết, hay là không xuất thế, cùng lắm cũng chỉ đếm vừa trên đầu ngón tay.

Mà cao thủ Hóa kinh, tính toàn bộ, cộng lại cũng không vượt quá mấy trăm. Vương Siêu từ lúc xuất đạo cho tới hiện tại, những cao thủ Hóa kinh mà hắn gặp, không tới một trăm thì cũng phải năm mươi.

Mà đem mấy trăm cao thủ Đan kinh, Hóa kinh đặt vào trong mấy chục ức người, tương đương với cầm cát ném vào biển rộng.

Tiểu đội Luân Hồi, do mười hai cao thủ Hóa kinh tổ chức thành đã là đội ngũ tuyệt đối cường đại đệ nhất trên thế giới này rồi. Có thể thấy cao thủ ít ỏi như thế nào, tuyệt đối không phải là dễ dàng luyện thành như vậy.

Vương Siêu biết rất rõ điểm này, cho nên đối với việc ở trong công viên tùy tiện nhìn một cái đã có thể nhìn thấy một người luyện võ sắp đột phát tới Hóa kinh, đương nhiên là giật mình.

Có điều cũng may là cô bé này hắn đã từng gặp một lần, biết rằng đó là đồ đệ Lạc Tiểu Manh của Lâm Đình Phong.

“Tiến triển nhanh như vậy ư? Lần trước gặp mới sơ nhập Âm kinh, sao hiện tại đã tiến triển nhanh như thế này rồi? Chẳng lẽ thiên tài trên thế giới này bắt đầu bán sỉ rồi ư? Giống như là nuôi lợn chẳng? hay là bọn Lưu Mộc Bạch đã nghiên cứu gì đó bên trong quân đội, tìm thấy cơ nhân nhân thể tiến hóa gì đó rồi chẳng. Nhưng không thể xuất huyết thứ rầm chó như vậy chứ, nếu là như vậy thì cũng quá dễ sợ rồi. Hóa khí vốn đã là kết cuộc đối với quyền pháp rồi, nếu lại xuất hiện thêm thứ gì đó giống như được vật, vậy sau này quyền pháp thực sự là vô song rồi.”

Vương Siêu cũng vô cùng kinh ngạc, sự tiến bộ của Lạc Tiểu Manh thực sự là quá nhanh.

Vương Siêu ngẫu nhiên tới Di hòa Viên nghỉ ngơi, chuẩn bị buổi tối đi tìm mấy bạn gái, đồng học, đồ đệ của mình để ở nhờ thì ngẫu nhiên nhìn thấy cảnh này, cũng cảm thấy khá hứng thú.

Đúng vào lúc hắn đứng dậy, mắt đột nhiên lóe sáng. Bởi vì hắn thấy một thanh niên đang ngồi trên một tảng đá ở phía sau cách Lạc Tiểu Manh không xa. Thanh niên này trán nhô cao, lông mi rất dài, uống lượn ở khóe mắt, đặc biệt là lúc ngồi, không hề động dậy, tựa hồ như dung hợp thành một thể với tảng đá, người bước qua, từ trong tiềm thức đều không thể cảm giác được hắn, một loại cảnh giới phi thường huyền bí tới từ tâm linh.

Trong thiên hạ, người có lông mi dài rất ít, Vương Siêu vừa hay lại quen một người, đó chính là thủ lĩnh GOD của tổ chức ám sát lớn nhất toàn thế giới, tự xưng là thần.

Thanh niên này cũng chính là thủ lĩnh GOD.

“Đúng là Đi mòn gót sắt tìm không thấy, vô tình bắt được chẳng tốn công. Thì ra là có dạng cao thủ này chỉ điểm, chẳng trách, chẳng trách.” Vương Siêu cười rất vui vẻ, tùy ý bước ra một bước, nhìn thì rất chậm, nhưng lại nhanh như bay, trực tiếp tới một mảng rừng cây ở phía sau hơn chục mét, cũng không biết là muốn làm gì mà hoàn toàn không có tiếng động.

“Hả? Bắc Kinh thực sự là tàng long ngoạ hổ!” Vào lúc ánh mắt của Vương Siêu chiếu lên người thủ lĩnh GOD, thanh niên giống như bạch hổ, toàn thân vô mao này hơi mở mắt, ánh mắt xuyên thấu hồ Côn Minh

xa xa, nhìn về phía Vương Siêu.

Nhưng khi hắn nhìn tới thì Vương Siêu đã không thấy đâu rồi.

Trong mắt thủ lĩnh GOD lóe lên một tia nghi hoặc.

“Sao vậy? Lại là cao thủ tuyệt đỉnh mấy ngày nay thường âm thầm rình coi chúng ta mà anh nói ư? Trong khoảng thời gian này, anh luôn nói có cao thủ tuyệt đỉnh rình coi chúng ta, nhưng sao tôi lại không cảm giác được gì?”

Lạc Tiểu Manh bị tiếng lẩm bẩm của thủ lĩnh GOD làm cho tỉnh lại, nhẹ nhàng thu công, đình chỉ việc vận chuyển khí huyết của bản thân.

“Không phải là cao thủ đó, cao thủ mấy ngày nay rình coi chúng ta, khí tức to lớn, phô thiên cái địa, mắt nhìn chăm chăm lên người tôi, tôi tĩnh tâm lại thì liền cảm thấy một cỗ áp lực điên cuồng. Dạng cao thủ này, tôi tung hoành thế giới hơn ba mươi năm, nhưng chỉ gặp được hai người. Tôi mấy ngày nay sở dĩ bất động thanh sắc, cũng chỉ muốn triệt để nắm được khí tức của người này. Nhưng khí tức của người vừa rồi, là một mảng hỗn loạn, không thể kháng cự. Nếu nói rằng cao thủ tuyệt đỉnh cao thủ mấy ngày nay rình coi chúng ta ta, tôi có thể nắm chắc chiến thắng được hắn, nhưng người vừa rồi đem mục quang chiếu lên người tôi, tôi lại không nắm chắc có thể chiến thắng.”

Thủ lĩnh GOD lặng lẽ nói.

Thì ra mấy ngày nay, hắn đã cảm giác thấy luôn có một cao thủ tuyệt đỉnh bí mật rình coi hắn, nhưng lại không hiện thân. Mà cao thủ mấy ngày nay thường rình coi hắn, không cần phải nói cũng biết chính là Ba Lập Minh.

“Hai cao thủ tuyệt đỉnh? Trên thế giới sao lại có nhiều nhân vật lợi hại như vậy? Anh mà không nắm chắc có thể thắng được hắn, vậy thì trong thiên hạ còn ai có thể thắng được hắn nữa?” Lãnh Tiểu Manh hoảng sợ nói.

Mấy ngày nay, Lạc Tiểu Manh đã biết lỡ mờ rằng thanh niên lông mi dài này là một người rất có thân phận.

“Trong thiên hạ, người mà tôi không nắm chắc có thể chiến thắng, chỉ có một người, đó chính là Vương Siêu.” Thủ lĩnh GOD hồ hững nói, “Có thể khẳng định rằng, Vương Siêu đã tới Bắc Kinh rồi.”

“Hả? Con hổ trắng vô mao này làm gì vậy, cho tới tận bây giờ hắn vẫn lẳng lặng ngồi, sét đánh cũng không động.”

Ở một nơi rất rất xa, ở sau một chòi nghỉ mát của Vạn Thọ sơn, Ba Lập Minh dánh rùa lưng hạc, mình mặc một chiếc áo khoác rộng đang ngồi trên một tảng đá, xuyên qua khe hở của những tán lá, cũng nhìn thấy chỗ thủ lĩnh GOD và Lạc Tiểu Manh đang ngồi.

Ba Lập Minh đã nhìn chăm chăm vào thủ lĩnh GOD cả một tuần rồi, hắn quan sát trạng thái tinh thần của đối thủ, phỏng đoán và nắm bắt, chuẩn bị tình tự của bản thân, điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị sau khi tích sức tới đỉnh điểm mới bạo phát giao thủ với thủ lĩnh GOD một trận.

“Dạng người này, quả thật là khủng bố. Mình nếu giao thủ, chỉ nắm chắc bốn thành, nếu như nắm chắc được năm thành thì mình sẽ động thủ.” Ba Lập Minh nhẹ nhàng thở ra một hơi, thân thể cũng đứng dậy.

Di Hoà Viên, ba cao thủ tuyệt đỉnh đứng trên đỉnh phong của thế giới đều lặng lẽ tụ tập tại đây.

“Nếu đã là đi mòn giày sắt tìm không thấy, vô tình bắt được chẳng tốn công. Vậy thì mình cũng không phải phiền phức nữa, lão Ba vẫn chưa giao thủ với hắn, đã như vậy, mình sẽ làm thỏa đoán mọi chuyện rồi tới xem trận độ sức này.” Vương Siêu sau khi phát hiện ra thủ lĩnh GOD, cũng không hiện thân. Tuy không tìm thấy Ba Lập Minh, nhưng Vương Siêu lỡ mờ cảm thấy rằng, Ba Lập Minh khẳng định là ở cách đây không xa, sớm muộn gì cũng hiện thân. Vậy thì cũng không phải gấp, không bằng làm thỏa đáng những chuyện của mình trước đã, rồi an tâm làm những chuyện này sau.

Ban đêm.

Tiểu khu thanh nhã, an tĩnh mà lần trước Vương Siêu bị Nghiêm Nguyên Nghi bắt được cũng chính là tiểu khu nơi Chu Giai sống, tuy bảo vệ sâm nghiêm, nhưng Vương Siêu không tổn một chút sức nào đã tiềm phục được vào bên trong.

Hoàn cảnh của tiểu khu này tốt vô cùng, là đặc biệt thiết kế dành cho người giàu có, cũng là một sinh ý phi thường to lớn ở kinh thành do Thái Tử đảng mở ra, không có quan hệ thâm hậu thì căn bản là khó mà mua được.

Vương Siêu đã nhận được tin tức, Tào Tinh Tinh cũng đã chuyển tới sống ở nơi này.

Phụ thân Tào Nghi của cô ta một năm nhảy ba cấp, từ bộ đội chuyên nghiệp, tới địa phương lên làm đại đội trưởng, rồi chuyển thành phó cục trưởng. Sau đó chuyển công tác, được điều tới bộ công an quốc gia, chỉ dùng khoảng thời gian bảy tám năm ngắn ngủi. Đồng thời, gia đình của Tào Nghi tất nhiên cũng chuyển tới Bắc Kinh, công tác hiện tại của Tào Tinh Tinh cũng được điều động tới Bắc Kinh.

Vương Siêu trước khi tới Bắc Kinh đã biết được rõ ràng những chuyện này thông qua Hoắc Linh Nhi.

Thế là, Vương Siêu hiện tại ban đêm tiềm phục vào đây, chuẩn bị tìm một chỗ đặt chân tạm thời.

“Tòa nhà hai mươi tầng tầng 3057 ở mặt nam hình như là nhà mới của Tào Tinh Tinh. Tòa nhà của Chu Giai thì ở phía Bắc. Rốt cuộc là tới nhà nào đây? Bạn học cũ dấu sao cũng thân hơn một chút, lại thêm Tào Tinh Tinh từng làm hình cảnh, quyền pháp hiện tại cũng tinh thạo, không đến nỗi kinh ngạc đâu.”

Vương Siêu quyết định xong, liền tới tòa nhà hai mươi tầng của Tào Tinh Tinh, nhắm mắt nghe ngóng, liền nghe thấy hai tiếng hít thở: “Hai tiếng hít thở ư? Chẳng lẽ là của Tào Nghi à? Tào Nghi theo lý thì không thể sống ở đây được. Có lẽ là bạn nam mới quen của Tào Tinh Tinh ư?” Vương Siêu nghe ngóng, “Không đúng, hình như là tiếng hô hấp của hai cô gái, một tiếng hô hấp dài, một tiếng ngắn và nhanh, nhưng đều không giống như là tuôn ra thì hầu hết của đàn ông.”

Thì ra sự hô hấp của nam nữ, thanh âm hơi bất đồng, trong lúc nam nữ hô hấp, có một khối xương cứng của hầu kết chuyển động rất nhẹ, tuy nhiên thanh âm vang lên không giống như tiếng khi nuốt thứ gì đó, người bình thường nghe không ra, nhưng dạng cao thủ như Vương Siêu thì lại nghe được rất rõ ràng.

Vương Siêu ấn chuồng cửa mấy cái.

“Ai đó?” bên trong truyền tới một giọng nói lười biếng, một lát sau, tiếng hô hấp mới tới cửa. Vương Siêu cảm thấy rõ ràng một ánh mắt đang chiếu lên người mình, rõ ràng là cô gái ở sau cửa đang quan sát mình.

“Tôi là bạn học của Tào Tinh Tinh.” Vương Siêu tùy ý trả lời một tiếng. Sau khi cửa mở ra, liền nhìn thấy một cô gái mặc bộ áo ngủ màu trắng như tuyết, eo đeo một dây lưng màu đen, hai chân để trần, móng chân sơn đỏ, điểm mấy nốt trắng hồng, phác họa ý cảnh hoa mai trong tuyết, nhưng lại không giống như một cô gái chú trọng thời thượng, trên ngón tay lại sơn màu hồng, nhìn rất quê mùa.

Trên ngón chân của cô gái này phác thảo mai hoa, khí tức đậm nhiên, nhưng lại tăng thêm rất nhiều sự gợi cảm bên trong sự mờ ảo. Có thể nói, chín mươi phần trăm nam nhân thấy vậy, ở dưới bụng dưới đều phải dâng lên một cỗ khí nóng.

“Bạn học...”

Tào Tinh Tinh lúc này cũng bước ra, thấy Vương Siêu đứng ở cửa, đầu tiên hơi ngây người, sau đó lại giống như là nhận ra hắt từ trong ánh mắt, sắc mặt thoáng hiện vẻ kinh ngạc và mừng rỡ, vội vàng bước tới, nói: “Cậu mỗi lần tới gặp tớ chẳng bao giờ chịu thông báo trước, vô thanh vô tức, luôn tới vào buổi đêm, giống như là một đại đạo hái hoa vậy.”

“Đại đạo hái hoa?” Vương Siêu biết Tào Tinh Tinh tâm tư tinh tế tỉ mỉ, lại có kinh nghiệm, cho nên đã nhận ra mình, vì thế hắt cũng không phản bác. Nghĩ lại lần trước mình cùng là lên lút tiềm phục vào trong phòng của Tào Tinh Tinh, đích xác có điểm giống như đại đạo hái hoa, cho nên cũng bật cười, câu nói đùa giữa bạn học cũng với nhau, hắt cũng không ngại gì.

“Mau vào đi, nhìn bộ dạng phong trần phốp pháp của cậu kìa. Trước tiên tắm rửa, thay quần áo đi đã.” Trong lúc Tào Tinh Tinh nói, nhân thân lấp lánh, kéo tay Vương Siêu đẩy vào trong nhà, sau đó đóng cửa lại.

“Tắm rửa, thay quần áo. Tinh Tinh, cậu từ lúc nào lại biến thành hào phóng như vậy, để nam nhân vào nhà cậu tắm rửa?”

Nghe thấy câu nói này của Tào Tinh Tinh, cô gái mặc áo trắng vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng đánh giá Vương Siêu.

Vương Siêu ăn mặc rất tùy tiện, trên quần áo cũng có chút bụi bặm. Vừa nhìn đã cảm thấy không vừa mắt, nhưng lại có một cổ vị đạo nhân nhả đi dạo trong sân vắng, người bạn này của Tào Tinh Tinh tựa hồ như cũng có nhãn quang không tồi, nhưng lại không thể đoán chính xác được thân phận của Vương Siêu.

“Được, hôm nay sẽ ở nhờ chỗ cậu một đêm, ngày mai có chuyện quan trọng.” Vương Siêu cũng không nói lời khách khí làm gì, đi vào trong phòng, ngồi yên ổn trên ghế sa lông ở trong phòng khách.

Nhà của Tào Tinh Tinh rất rộng, toàn bộ phòng khách cũng rộng khoảng một trăm mét vuông, bài trí đơn giản, nhưng lại cách điệu tao nhã, trong phòng mở điều hòa, không khí man mát vô cùng sảng khoái. Lờ mờ nhìn thấy một lối đi nhỏ của ở phòng khách dẫn tới một căn phòng còn lớn hơn, bên trong là một phòng tập thể hình.

Rất rõ ràng, Tào Tinh Tinh và cô gái kia vừa ở trong phòng tập thể hình này.

“Ừ, cậu không mang theo quần áo à? Tôi gọi điện thoại cho một thương gia mang mấy bộ tới nhé.” Tào Tinh Tinh không trả lời câu hỏi của cô bạn tốt của mình, mà lại nói với Vương Siêu.

437. Chương 414: Mệnh Của Mình Do Mình Nắm Giữ, Mới Có Thể Gieo Kim Liên Trong Lửa

Dạng biểu tình này, khiến cô gái áo trắng ở bên cạnh vô cùng kinh ngạc, bên vì trước giờ cô ta chưa từng thấy Tào Tinh Tinh có biểu hiện như vậy.

“Tào Tinh Tinh là cao thủ, khí chất trầm tĩnh, mình từng tận mắt nhìn thấy cô ta một mình đánh với năm hình cảnh, ngay cả cảnh vệ của ông mình cũng không đánh thắng nổi cô ấy, tính cách lúc bình thường tuy ôn hòa, nhưng từ trước đến giờ lại không quá thân cận với đàn ông, rất nhiều người theo đuổi cô ta đều biết khó mà lui, sao hiện tại lại giống như là mê đắm trước mặt chàng trai này vậy? Người thấy khí tức nam nhân của hắn mà mặt như say rượu, không thể nào, không thể nào. Chẳng lẽ chàng trai này là nhân vật khó lường gì đó ư?”

“Vương Siêu, cậu gần đây sống thế nào? Tôi cũng lâu rồi không có tin tức gì về cậu cả.”

Tào Tinh Tinh sau khi ngồi xuống cạnh Vương Siêu, liền đan hai tay vào nhau, rụt rè hỏi.

“Tôi vẫn tốt, cậu cũng phải cẩn thận đấy.” Ánh mắt của Vương Siêu cũng nhìn chằm chằm lên mặt Tào Tinh Tinh. Dung nhan hiện tại của Tào Tinh Tinh rất tốt, lớp da trên mặt trong suốt, bên trong mông lung một lớp hồng nhạt, rõ ràng là khí huyết điều hòa vô cùng, bên trong sinh lý phát sinh một số cải biến tốt, bắt đầu dịch cân tẩy tủy rồi.

Vương Siêu vừa nhìn đã nhận ra công phu của Tào Tinh Tinh bắt đầu lên dần, đã sờ tới cánh cửa về nạp khí huyết trong quyền pháp rồi, tuy là công phu thô cấp, nhưng cũng có lợi ích rất lớn đối với thân thể.

“Nếu là đại hội Võ đạo trước kia, với võ công hiện tại của Tinh Tinh, cũng có thể giành được thứ hạng khá cao. Nhưng trên đại hội Võ đạo hiện tại thì sát cơ lại tràn ngập tứ phía. Ài, cô ấy không tham gia là tốt nhất.”

Vương Siêu trong lòng thầm thở dài, có điều hắn chỉ nói ra hai chữ cẩn thận, bởi vì hiện tại đang có người ngoài ở đây.

Cô bạn gái này của Tào Tinh Tinh, có thể nhìn ra rằng cũng được sinh ra trong một gia đình có địa vị không thấp.

“Tôi sẽ cẩn thận.” Tào Tinh Tinh cũng nghe ra ý ngầm trong lời nói của Vương Siêu, gật gật đầu.

“Tĩnh tĩnh, có đàn ông đến là quên luôn cả cô bạn là tôi đây rồi hả?” Đúng lúc này, cô bé ở bên cạnh không hài lòng, cười khế, cũng ngồi xuống sa lông, nhanh nhẩu tự giới thiệu bản thân: “Tô Tiểu Nguyệt, rất vui được quen anh.”

“Ừ, tốt.” Vương Siêu cười ôn hòa đáp lại, gật gật đầu, nhưng lại không nói ra tính danh của mình, cũng không phải là hấn cố làm ra vẻ thần bí, mà là thực sự không tiện nói ra tên của mình, cũng không muốn dùng tên giả.

“Hả?” Tô Tiểu Nguyệt nghe thấy Vương Siêu chỉ nói với mình hai chữ, một chữ là ư, chữ thứ hai là tốt, trong mắt lập tức lóe lên vẻ khó chịu. Cô ta đã tự báo danh rồi, rất lễ phép trong xã giao, Vương Siêu tất nhiên cũng phải nói tên của mình chứ.

Tào Tĩnh Tĩnh cũng nhìn thấy cô bạn gái cũng mình lộ ra vẻ không vui, nhưng nghĩ tới thân phận hiện tại của Vương Siêu, thì cũng chẳng có biện pháp nào khác.

Lúc cô ta đang nghĩ xem nên làm cách nào để tránh hiểu lầm thì đột nhiên điện thoại reo chuông. “Alo? Mẹ à, mẹ không phải là ra nước ngoài khảo sát rồi sao? Sao nhanh như vậy đã về rồi? Hả? Còn dẫn theo khách nữa à? Khách quan trọng cần phải gặp ư?”

Tào Tĩnh Tĩnh sau khi nhận điện thoại, sắc mặt lập tức biến thành vô cùng khó coi, mắt khi nhìn Vương Siêu cũng lộ ra vẻ mặt chán chường.

“Vừa rồi là mẹ của cậu gọi hả?” Vương Siêu hỏi, Tào Tĩnh Tĩnh vừa rồi nhận điện thoại, hấn cũng không nghe, không phải là hấn không nghe thấy, mà đây là chuyện riêng của bạn học, hấn không muốn vận lực chú ý để nghe làm gì.

Quyền pháp đạt tới cảnh giới như hấn, khống chế máu, ý nghĩ toàn thân đã đạt tới cấp độ khủng bố, muốn nghe thứ gì thì quán chú lực chú ý lên tai, kiến bò ngoài mấy chục mét cũng nghe thấy. Nhưng một khi không muốn nghe, tán đi khí huyết trên tai, cho dù là sấm đánh bên tai cũng không nghe thấy.

Đây chính là năng lực khống chế đáng sợ đối với thân thể của mình. Lúc nghe, trên thì tới chín tầng trời, dưới thì tới Hoàn Tuyền, khi không muốn nghe, thái sơn sụp đổ trước mặt cũng chẳng nghe thấy gì.

“Ừ, mẹ tới trước giờ luôn công tác ở Bắc Kinh, lúc chúng mình còn đi học, cậu cũng chưa từng gặp bà ấy.” Tào Tĩnh Tĩnh giải thích, “có điều cậu đừng lo lắng.”

“Vậy tớ ra ngoài trước nhé, tớ đi tìm chỗ khác ở tạm cũng được mà.”

Vương Siêu nhú mày, hấn lúc trước vẫn chưa gặp mẹ của Tào Tĩnh Tĩnh, có điều, hấn ra không muốn gây phiền phức thêm cho Tào Tĩnh Tĩnh nữa.

“Không cần, không cần. Không sao đâu mà. Hiện tại chuyện của tớ do tớ làm chủ, cậu tối nay cứ ngủ ở đây, không có đi đâu hết.” Tào Tĩnh Tĩnh vội vàng xua tay, trong mắt lộ ra thần tình kiên quyết.

“Trò hay tới rồi!”

Nghe thấy lời đối thoại giữa Vương Siêu và Tào Tĩnh Tĩnh, Tô Tiểu Nguyệt ở bên cạnh lập tức phấn chấn tinh thần, “Chàng trai này hình như đúng là có gian tình với Tào Tĩnh Tĩnh, nhưng cha mẹ cô ta lại không đồng ý. Cũng phải thôi, mẹ của Tĩnh Tĩnh cũng là một nhân vật lợi hại, gần đây lại có quan hệ rất thân với Nghiêm gia, tựa hồ như muốn để Tĩnh Tĩnh và Nghiêm gia kết thân. Mình cũng muốn xem xem, chàng trai mà Tĩnh Tĩnh thích này là nhân vật gì? Một chút lễ mạo cũng không hiểu, rõ ràng là một kẻ thô kệch, xem hấn xấu mặt cũng hay.”

Tô Tiểu Nguyệt tâm tư trở nên vô cùng linh hoạt. Cô ta vừa rồi cảm thấy rất khó chịu với Vương Siêu, tất nhiên muốn nhìn Vương Siêu bị chê cười như thế nào.

“Được rồi.” Thấy vẻ kiên quyết trong mắt Tào Tĩnh Tĩnh, Vương Siêu chỉ đành gật đầu đồng ý.

Lúc hai người đang đối thoại, tiếng xe dừng ở dưới lầu vang lên, một lát sau liền truyền tới tiếng gõ cửa. Tào Tĩnh Tĩnh vội vàng chạy ra mở cửa, Vương Siêu vào sát na mà Tào Tĩnh Tĩnh mở cửa, nhìn thấy một thiếu phụ tóc vén cao, trông hơi rối, khí chất của thiếu phụ này có chút tương tự với khí chất của Trương

Đồng, tướng mạo tuy khác với Trương Đồng, nhưng da thịt cũng trơn mượt như bơ, chứng tỏ là được bảo dưỡng tốt vô cùng.

Vương Siêu và Trương Đồng tiếp xúc rất lâu, cũng biết một số chuyện về phương diện trang điểm làm đẹp, cũng biết rằng một nữ nhân muốn bao dưỡng được một làn da như thế này, quả thực là vô cùng tốn tiền.

“Chẳng lẽ đây chính là mẹ của Tinh Tinh? Hình như hơi kỳ lạ thì phải?” Mắt Vương Siêu hơi lấp lánh, hẳn cũng nhìn ra, tướng mạo của thiếu phụ này và Tào Tinh Tinh có mấy phần tương tự.

“Tiểu Lãng, đây chính là Tinh Tinh nhà cô. Ồ, Nguyệt Nguyệt cũng tới chơi với Tinh Tinh à?”

Thiếu phụ này vừa vào cửa, theo sau là một người trẻ tuổi trầm ổn, dáng người thon dài, khiến người ta vừa nhìn đã thấy rất có phong độ.

“Di Diệp, con hiện tại ngày nào cũng tập thể dục với Tinh Tinh mà.”

Tô Tiểu Nguyệt đứng dậy, lễ phép chào thiếu phụ này.

Lúc thiếu phụ và người thanh niên ở đằng sau bước vào nhà, thoáng cái đã nhìn thấy Vương Siêu đại mã kim đao, giống như Phật tổ ngồi trên đài sen cửu phẩm, trong mắt đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc. Thiếu phụ mẹ của Tào Tinh Tinh nhíu chặt mày, nhìn người trẻ tuổi ở bên cạnh.

“Thì ra là Nghiêm Tiểu Lãng. Nhà Tào Nghị không ngờ lại muốn Tinh Tinh làm thông gia với Nghiêm gia? Bình tâm mà luận, Nghiêm Tiểu Lãng cũng không tồi. Nếu Tào Nghị kết thân được với Nghiêm gia, cũng đúng là được trào cao rồi.”

Vương Siêu vừa nhìn người thanh niên này, lập tức nhận ra, trước đây không lâu mình từng gặp người thanh niên này ở nước Pháp, là cậu em Nghiêm Tiểu Lãng của Nghiêm Nguyên Nghi, không ngờ đã về nước rồi.

Có điều Nghiêm Tiểu Lãng rõ ràng không nhận ra Vương Siêu.

Vương Siêu thay đổi diện mạo, thân hình hơi co lại, cho dù là cao thủ tầm cỡ như Lưu Mộc Bạch cũng nhìn không ra. Nghiêm Tiểu Lãng tuy có một thân võ công không tồi, nhưng so với Vương Siêu thì chẳng khác nào là con kiến với thiên thần.

“Tinh Tinh, đây là ai vậy?” Sau khi mẹ của Tào Tinh Tinh nhìn thấy Vương Siêu, sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm.

Tào Tinh Tinh vô cùng chú ý tới sắc mặt của mẹ mình, thấy vẻ mặt bà ta âm trầm, trong lòng liền hiểu rõ, “Mẹ muốn giới thiệu công tử của Nghiêm gia này cho mình, hiện tại trong nhà đột nhiên lại xuất hiện một nam nhân, lại còn ngồi rất khệnh khạng, mặt mẹ mình không sầm xuống mới lạ đó. Có điều, mình hiện tại muốn lưu Vương Siêu lại. Bất kể là như thế nào, mình sau này nhất định không chịu gã cho nam nhân mà mình không thích này.”

Tào Tinh Tinh biết rõ loại hôn nhân chính trị này vô cùng đáng sợ, đặc biệt là dạng người như cô ta. Sau này hôn nhân không thể được tự do lựa chọn, điểm này cô ta biết rất rõ. Cường đại như Nghiêm Nguyên Nghi, cũng không thể thoát khỏi vị hôn phu của mình, huống chi là cô ta.

“Đây là mẹ của tôi, Diệp Thiển, là một người rất cường thế, có điều từ nhỏ đã không quan tâm đến tôi, nhưng hiện tại lại muốn thao túng chuyện của tôi.” Tào Tinh Tinh vẫn ngồi ở bên cạnh Vương Siêu, ghé vào tai Vương Siêu nói khẽ, giọng nói rất nhỏ, rất nhanh, rồi cúi đầu nói tiếp: “Cậu có thể giúp tôi không?”

Thấy bộ dạng thân mật của con gái mình với Vương Siêu, Diệp Thiển giống như là một thiếu phụ này sắc mặt càng lúc càng trở nên âm trầm.

Nghiêm Tiểu Lãng, Tô Tiểu Nghiệp đều chiếu ánh mắt lên người Vương Siêu, đặc biệt là trong mắt của Nghiêm Tiểu Lãng, cũng lóe lên một tia âm trầm. Sự tu dưỡng của hắn rất tốt, nhưng gần đây vì chuyện của chị mình, vốn là nhận được lời mời của Diệp Thiển, cùng Tào Tinh Tinh gặp mặt để bớt chút tâm tình, nhưng không ngờ rằng, tình cảnh trước mặt này rõ ràng là Tào Tinh Tinh đã có bạn trai. Cuộc gặp mặt gay go này, càng khiến tình thế của hắn thêm bất hảo.

“Tiểu thiếu gia của Nghiêm gia đúng là nhân vật lợi hại, lại đẹp trai nữa. Di Diệp cũng là một người rất mạnh, e rằng sẽ trực tiếp đuổi chàng trai này ra ngoài thôi.”

Tô Tiểu Nguyệt ngồi trên sa lông, cảm nhận bầu không khí căng thẳng này, trong lòng vô cùng chờ mong được xem kịch vui.

“Thì ra là như vậy.” Vương Siêu nghe được ý tứ trong lời nói của Tào Tinh Tinh, Tào Tinh Tinh vừa rồi sợ dĩ muốn lưu mình lại, là muốn mình giúp đỡ cô ấy.

Bạn học cũ này của mình nói ra mấy câu, Vương Siêu cũng nghe ra đại khái. Mẹ của Tào Tinh Tinh Vương Siêu từ lúc bảy tám tuổi cũng chưa từng gặp lần nào, có thể thấy bà ta là một người rất vô trách nhiệm, hiện tại lại tới thao túng hôn nhân của con gái mình, quả thật khiến người ta thấy phản cảm.

“Tào Nghị, ông tới đây ngay cho tôi, trong vòng ba mươi phút.”

Sắc mặt của Diệp Thiển, mẹ của Tào Tinh Tinh âm trầm, không để ý đến Vương Siêu nữa, mà trực tiếp hét lên một câu vào điện thoại, sau đó lạnh lùng nói: “Tinh Tinh, con qua đây ngồi.”

Thân hình của Tào Tinh Tinh hơi giật mình, nhưng lại không đứng dậy.

“Con có qua đây ngồi không?” Ngực khí của Diệp Thiển lạnh lẽo hơn một chút, trong mắt không ngờ lại lóe lên hàn quang.

“Mẹ, đây là bạn trai của con, mẹ từ lúc nhỏ đã không quản con, hiện tại con lớn rồi, con hình như cũng không cần phải chịu sự quản chế của mẹ nữa.” Tào Tinh Tinh nhìn Vương Siêu, trong ngực khí đột nhiên trở nên cương ngạnh.

“Giỏi, giỏi, giỏi, con đủ lông đủ cánh rồi, mẹ xem xem cánh của con rốt cuộc là cứng cỡ nào. Đợi khi ba con tới, mẹ sẽ nói chuyện tử tế với con. Bạn trai ư, từ trong khe núi nào chui ra vậy.” Diệp Thiển giận đến nổi bật cười, đột nhiên chuyển ánh mắt, nhãn tình giống như đao bắn lên mặt Vương Siêu, “Người trẻ tuổi, cậu tên là gì? Thật sự là bạn trai của Tinh Tinh ư? Tôi trước đây sao chưa từng gặp cậu nhỉ?”

“Có sát ý. Giỏi, vợ của Tào Nghị đúng là cường thế, cũng không biết lão già đó mấy năm nay sống thế nào nhỉ.” Vương Siêu không ngờ lại cảm giác được sát ý từ trên người Diệp Thiển. Trong lòng thầm than, nữ nhân này thật lợi hại, hẳn cảm thấy bị ai cho Tào Nghị.

“Cũng có thể coi là vậy.” Vương Siêu nhìn thấy ánh mắt của Tào Tinh Tinh, hơi gật đầu.

“Người trẻ tuổi, cậu hiện tại ra ngoài vẫn còn kịp đó.” Diệp Thiển lạnh lùng nói, vô cùng trực tiếp, thẳng thắn cực kỳ.

Vương Siêu đương nhiên không động dậy. Hẳn đường đường là cao thủ đệ nhất thiên hạ, sao có thể bị một nữ nhân dọa nạt.

“Rất tốt, rất tốt...” Diệp Thiển sau khi nói hai câu liền trở nên trầm mặc. Lập tức cả căn phòng trầm mặc như sắp chảy nước, vẻ mặt của Tào Tinh Tinh vô cùng khấn trương, rất rõ ràng, cô ta vô cùng sợ hãi mẹ của mình.

Trong con mắt Nghiêm Tiểu Lăng nhìn Tào Tinh Tinh, lộ ra một tia thần thái hứng thú.

Mà Tô Tiểu Nguyệt vẫn là vẻ mặt ngồi xem kịch hay.

Quả nhiên không tới ba mươi phút, cửa mở ra, Tào Nghị hốt ha hốt hải chạy tới. Bước vào phòng, thấy Diệp Thiển, thân hình hơi co rụt lại theo bản năng. “Tào Nghị, con gái của ông ngoan lắm, không ngờ lại lén lút tìm bạn trai, ông quản giáo nó giỏi lắm, nếu không quản được thì để cho tôi quản, ông đừng có đau lòng đó.” Diệp Thiển bật cười, nhưng cười rất giống nữ la sát, khiến người ta cảm thấy trong lòng lạnh toát.

Tào Nghị nghe thấy câu này, ánh mắt lập tức nhìn về phía Tào Tinh Tinh và Vương Siêu.

Vương Siêu cũng nhìn Tào Nghị, Tào đại đội trưởng năm cũ, là dạng người giết người phóng hỏa không đổi sắc, nhưng giờ trước mặt vợ lại nhuần như con chi chi.

“Tào đội trưởng, kể từ lúc chia tay đến giờ ông vẫn khỏe chứ. Bà vợ này của ông cũng quá hung hãn đó, thấy ông hấp ta hấp tấp như vậy, còn đâu khí thế giết người phóng hỏa năm xưa nữa?”

Vương Siêu nhìn Tào Nghị, cũng không che giấu thân phận của mình nữa.

“Cậu là!” Tào Nghị vốn thấy một nam nhân ngồi cùng một chỗ với con gái mình, cũng muốn hỏi cho rõ ràng, trong lòng cũng có chút tức giận. Lão cực kỳ kiêng kỵ bà vợ Diệp Thiên của mình. Có thể nói, địa vị của lão được như hiện giờ một nửa là nhờ quan hệ phía gia đình vợ. Nhưng hiện tại nghe thấy lời nói của Vương Siêu, trong lòng dâng lên nỗi rung động như long trời lở đất.

“Sao? Tào Nghị, mấy ngày nay, ông và đám người Ngô Văn Huy chắc chắn là đang bí mật thương nghị giám thị tôi, sao hiện giờ tôi tới trước mặt ông là ông lại không nhận ra tôi?”

Wương Siêu lại cười cười.

“Cậu... cậu là Vương Siêu!” Tào Nghị lắp ba lắp bắp lùi liền mấy bước: “Thì ra, thì ra cậu hóa trang, chẳng trách tôi nhìn không ra...” Sau khi chấn kinh, Tào Nghị liền trấn định lại.

“Tào Nghị, chúng ta cũng là bạn bè cũ... Ông cũng biết thủ đoạn của tôi rồi, đừng có giả trò làm gì, thông tri cho đám người Ngô Văn Huy, thiên hạ không có một ai có thể giả trò trước mặt tôi đâu...”

Wương Siêu đưa tay lên vuốt mặt, lộ ra khuôn mặt thực sự của mình, bộ dạng của một thiếu niên ôn hòa, nhu nhu nhược nhược.

“Wương Siêu, là mày...”

Nghiêm Tiểu Lăng cũng đứng bật dậy.

“Chúng ta không lâu trước đây đã từng gặp nhau ở nước Anh.” Vương Siêu nhìn Nghiêm Tiểu Lăng, vẫn ngồi bất động.

“Mày, đồ ma quỷ... tao phải giết mày...” Nghiêm Tiểu Lăng hai mắt đỏ như máu.

Đối diện với sự chấn kinh của Tào Nghị, hai mắt phun lửa của Nghiêm Tiểu Lăng là Diệp Thiên không hiểu gì và Tô Tiểu Nguyệt, bạn gái của Tào Tinh Tinh.

“Tào Nghị, tiểu Lăng, hẳn là ai?” Giọng nói của Diệp Thiên có chút trong sự lạnh lùng mang theo vẻ khiếp sợ.

“Người lãnh đạo của Nam Dương Đường môn, tư sản hơn ngàn vạn, hơn nữa hẳn được bang hội người Hoa ở hải ngoại trên toàn thế giới tôn xưng là cao thủ đệ nhất thiên hạ. Lần này trở về là để nhận sự tiếp kiến của lãnh đạo. Hẳn cũng có thể coi là lãnh tụ tinh thần của võ thuật gia của hải ngoại trên toàn thế giới.” Tào Nghị sau khi chấn định lại, nhìn Vương Siêu, không khỏi cảm khái. Hẳn cũng không muốn giả trò gì, trong lòng hẳn hiểu rất rõ, trước mặt Vương Siêu, giả trò cũng chẳng có tác dụng.

“Tao mặt kệ mày là ai, tao chỉ biết, chị của tao đã gặp độc thủ của mày. Ta muốn giết mày.” Nghiêm Tiểu Lăng mặt như muốn phun lửa.

“Tôi sẽ đợi cậu, chị cậu và tôi động thủ đường đường chính chính. Tôi rất bội phục cô ấy. Hi vọng cậu cũng có thể đứng trước mặt tôi, đừng dùng những âm mưu khiến người ta thất vọng làm gì, âm mưu mà tôi đã từng gặp nhiều không đếm xuể. Người nước Mỹ muốn giết tôi, người Indonesia cũng muốn giết tôi, hình cảnh quốc tế cũng muốn bắt tôi, nhưng toàn bộ đều chết trong tay tôi rồi. Cậu đừng làm cho tôi thất vọng nhé!”

Wương Siêu nhìn Nghiêm Tiểu Lăng, vẻ mặt rất ôn hòa, giống như là Phật tử nhìn chúng sinh đang khổ sở vùng vẫy ở bên dưới.

“Tao sẽ thay chị của tao hoàn thành nguyện vọng của chị ấy.” Nghiêm Tiểu Lăng cũng trấn định lại. Hẳn cũng biết cục thế hiện tại, hơn nữa Vương Siêu không phải là người mà hẳn có thể đối phó được.

“Vậy thì tốt.” Vương Siêu gật đầu.

“Cậu vì sao lại muốn tìm Tinh Tinh? Còn đáp ứng làm bạn trai của nó nữa? Cậu đã sắp kết hôn rồi mà.” Tào Nghị đột nhiên hỏi.

Wương Siêu nhìn Tào Tinh Tinh ở bên cạnh: “Chuyện của cô ta, nên do cô ta tự mình làm chủ, tôi chẳng qua là cho cô ta thêm lòng tin mà thôi.”

“Tình Tình, chuyện của mình thì tự mình phải nắm trong tay mình. Bất kỳ ai cũng không thể nắm mệnh vận của mình được. Nếu mệnh của mình là do mình, mới có thể gieo kim liên ở trong lửa... Cô đừng học theo Nghiêm Nguyên Nghi.”

Trong lúc nói, thân thể của Vương Siêu động một cái, không ngờ đã không thấy đầu. Người trong nhà không ai nhìn rõ hẳn đi như thế nào.

“Tào Nghi, nếu Ngô Văn Huy muốn tìm tôi, có thể tới nhà Liêu Tuấn Hoa, ngày mai, tôi phải đi gặp lãnh đạo của các người. Diệp Thiên, bà đừng quản chuyện của Tình Tình, nếu không...”

Giọng nói nhà nhật từ cửa truyền vào trong. Diệp Thiên nghe xong mà cả người phát run, mắt tựa hồ như mờ ra, bà ta không ngờ rằng, Vương Siêu này không ngờ lại có lai lịch lớn như vậy, danh tiếng cũng vô cùng hung ác. Chẳng trách, con của mình lại không sợ mình.

Tối hôm đó, Vương Siêu xuất hiện tại nhà Liêu Tuấn Hoa. Ngày hôm sau, Vương Siêu ở một nơi thần bí gặp một lão nhân thần bí.

438. Chương 415: Chú Đương Nhiên Là Thần Tiên Rồi!

Lúc đó, Liêu Tuấn Hoa đang tĩnh tọa trên giường của mình, vốn chính là lúc hắn mất cảm nhận, nhưng không ngờ lại không hề phát giác, có thể thấy thân pháp của Vương Siêu quả thực là chẳng khác nào quỷ mị.

Cho tới khi Vương Siêu đứng trước giường của mình, Liêu Tuấn Hoa cảm thấy trong phòng của gió động nên mới mở mắt ra, đầu tiên cũng giật nảy mình, sau đó khi nhìn rõ là Vương Siêu thì mới thở phào nhẹ nhõm. Có điều Vương Siêu lại không nói gì, chỉ bảo hắn an bài chuyện được người lãnh đạo tiếp kiến.

Liêu Tuấn Hoa cũng biết vào lúc này có nói gì cũng vô dụng, ngày hôm sau liền báo cáo lên trên, tới giữa trưa có mấy chiếc xe tiến vào đại viện quân khu, sau đó mười mấy quân nhân hộ vệ ánh mắt sắc bén, mặt lạnh như tiền bước xuống, Liêu Tuấn Hoa liền mời Vương Siêu lên xe.

Vương Siêu ngồi trong chiếc xe được che rất kín, không nhìn thấy được một chút cảnh sắc nào ở bên ngoài, hơn nữa khoang lái và ghế sau dùng tấm kim loại để ngăn cách, người ngồi sau không nhìn thấy được hành động của người lái xe ở phía trước.

Ngồi trong xe như thế này, giống như là hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, không nghe được gì ở bên ngoài, cũng không nhìn thấy được gì ở bên ngoài.

Lúc Vương Siêu ngồi vào trong xe, liền tiện tay bóp một cái vào cửa xe, phát hiện cứng rắn giống như thép vonfram. Cho dù là dùng cưa điện, mũi khoan cũng khó mà phá nổi. Hắn nếu như dùng toàn lực, cũng có thể đánh bật cửa ra, nhưng hắn lại không làm như vậy, mà ung dung ngồi vào trong xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong xe bật đèn rất nhu hòa, ghế ngồi bằng da thật, ngồi lên trên cũng rất thoải mái.

Vương Siêu cũng cảm thấy xe được lái một cách rất bình ổn, nếu là người bình thường, căn bản là không thể lái xe được với trình độ như vậy. Rõ ràng kỹ thuật của lái xe và tính năng của xe đều đạt tới trình độ hoàn mỹ.

Cũng không biết ngồi trong khoang xe kiên cố, cách biệt với bên ngoài này được bao nhiêu lâu lâu, xe đột nhiên dừng lại, sau đó rẽ ngoặt, giống như tiến vào một địa phương nào đó, rồi không biết đã rẽ thêm bao nhiêu khúc, tới cuối cùng cũng dừng lại.

Sau đó, vô thanh vô tức, cửa xe từ bên ngoài mở ra, ánh dương cường liệt chiếu vào xe, bên tai là tiếng chim hót ríu rít nghe rất sinh động.

Vương Siêu xuống xe, phát hiện chỗ mà mình đang đứng là một khu vườn, trong khu vườn đại thụ san sát, trên cây chim chóc hót rất say sưa, xung quanh lại là tường đồ ngói lưu ly, vừa cao lại vừa lớn. Xe là từ một cổng vòm rất sâu đi vào trong khu vườn này.

Từ ngoài cổng vòm của khu vườn nhìn vào, vẫn là tường đỏ, tầng tầng lớp lớp, hai bên vườn có hai quân nhân người mặc quân trang, đứng yên không nhúc nhích, trông giống như là hai bức tượng điêu khắc.

Vương Siêu lúc này có một loại cảm giác như đang ở trong thâm cung đại viện thời cổ đại, không biết đông tây nam bắc.

Từ lúc hấn xuất đạo cho tới nay, không biết đã xông qua bao nhiêu long đàm hổ huyết, nhưng lại không giống như ngày hôm nay, cảm nhận một cổ uy nghiêm như ập vào mặt.

Sân vườn này, tường đỏ ngói lưu ly, tầng tầng lớp lớp, không có nhiều thủ vệ, cũng không có sát khí giống như Hồng môn yến, nhưng Vương Siêu luôn cảm thấy rằng rõ ràng có một loại uy nghiêm ở bên trong. Khiến tâm linh của người ta cường đại tới cỡ nào cũng đều phải sản sinh ra một loại cảm giác bị áp bức. Đây là một loại lắng cảm của lịch sử, cảm giác áp bức do cơ quan tối cao tạo cho người ta.

“Xin mời theo tôi.”

Một thanh niên thân mặc Tây trang, trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì thấy Vương Siêu xuống xe, phát ra bốn chữ rất đơn giản, liền đi trước dẫn đường.

Vương Siêu theo hấn bước vào trong một căn phòng ở sau khu vườn, liền nhìn thấy trên sa lông đơn độc ở phòng khách có mấy người đang ngồi. Ngồi ở phía nam là một lão già, mà phía dưới còn lại là một người mặc quần áo trung tướng, một người mang quân hàm thiếu tướng, còn một người mặc thường phục.

Ba người này thấy Vương Siêu bước vào, Vương Siêu cảm thấy rõ ràng tim của bọn họ đập rất kịch liệt.

Ba người này đều là người quen của Vương Siêu, trung tướng là Ngô Văn Huy, thiếu tướng là Lưu Mộc Bạch, mà mặc thường phục chính là Vũ Vận Long!

“Người trẻ tuổi, ngồi xuống đi, đừng cẩn trọng quá.” Lão già thấy Vương Siêu bước vào, tay hơi giơ ra chào hỏi, vẻ mặt rất ôn hòa.

Vương Siêu vừa thấy lão già này đã cảm thấy có chút quen mắt, cảm thấy rằng hình như đã từng nhìn thấy lão trên TV thì phải. Vương Siêu không hay xem TV, đặc biệt là khi ra nước ngoài thì càng không xem. Nhưng lão già này lại tạo cho hấn một cảm giác quen thuộc, rõ ràng là đã thường được chiếu trên TV với tần suất khá cao.

Hấn đương nhiên sẽ không cẩn trọng, mà tùy tiện ngồi lên ghế sa lông ở phía tây, phi thường trầm ổn.

Lão già nhìn bộ dạng đang ngồi của Vương Siêu, giống như là Phật tổ ngồi trên đài sen, không khỏi thâm gật đầu. “Tiểu Ngô à, xem ra công tác của cậu chưa làm hết trách nhiệm rồi.” Lão già tùy tiện nói một câu với Ngô Văn Huy, sắc mặt của Ngô Văn Huy lập tức biến thành rất khó coi, hấn đứng bật dậy, cung kính nói: “Công tác của tôi đúng là chưa được hoàn thành tốt.”

Vương Siêu nhìn thấy cảnh này, trong lòng hiểu rõ, biết rằng công tác làm chưa tốt mà lão già nói với Ngô Văn Huy là có ý gì. Ngô Văn Huy phụ trách giám thị hành động của Vương Siêu, nhưng Vương Siêu lại bất tri bất giác tới Bắc Kinh. Việc này chắc chắn nào giáng cho bộ đội của Ngô Văn Huy một cái tát tai.

“Ngồi ngồi ngồi, ngồi xuống đi tiểu Ngô, hôm nay không nhắc tới công tác của cậu, hơn nữa công tác của cậu cũng không phải là hối báo với tôi, đừng câu thúc quá làm gì.” Lão già lại phát tay với Ngô Văn Huy, Ngô Văn Huy lại ngồi xuống, sắc mặt tuy thế vẫn rất khó coi.

“Tiểu Vương phải không? Chúng ta đã từng gặp mặt rồi, không biết cậu có còn nhớ hay không?” Lão già lại nói với Vương Siêu.

“Đã từng gặp rồi ư?” Mắt Vương Siêu lóe sáng, đột nhiên nhớ ra, lần đó trong khu nhà của Chu Giai, lúc sáng sớm đang luyện quyền, đúng là đã từng gặp mặt lão già này một lần, chỉ là lúc đó không chú ý, cho nên đến tận giờ mới nhớ ra.

“Đúng là đã gặp rồi.” Vương Siêu nhớ ra, gật đầu, đưa mắt nhìn về hai người Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long ở bên cạnh.

Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch không nhìn hấn, cả hai đều dời mắt nhìn về nơi khác. Thế nhưng Vương Siêu cảm thấy rõ ràng tinh thần của hai vị cao thủ tuyệt đỉnh này hoàn toàn đặt ở trên người hấn, đồng thời còn mang địch ý nồng hậu không gì sánh được.

Vương Siêu thấy tình huống như vậy, chỉ cười cười, mà còn cười rất tự nhiên.

“Ồ, gió lớn thổi cũng không động, ngồi thẳng như kim liên tím. Trong những người trẻ tuổi, tôi chưa từng thấy ai trầm ổn được như Vương Siêu cậu. Chẳng trách lại có sự nghiệp và thành tựu khá như vậy.” Lão già gật gật đầu. “Mộc Bạch, Vận Long và cậu đều là người luyện võ công, cái này tôi cũng biết. Bản thân tôi lúc trước cũng từng gặp một số danh gia, lúc còn trẻ, từng gặp Đỗ Tâm Vũ, thậm chí một số người như Trần Anh Trữ luyện kim đan, kiếm tìm sự trường sinh bất lão của hiệp hội Đạo giáo cũng từng gặp. Tôi nghe nói, tiểu Vương cậu tuổi tuy còn trẻ, nhưng đã luyện thành kim đan, có không ít thần thông, cũng khiến người đã sống nhiều năm như tôi cảm thấy rất hiếu kỳ, không biết luyện kim đan có bí quyết gì vậy?”

“Luyện kim đan?”

Tuy là Vương Siêu trầm ổn vô bì, nghe thấy lời nói trong miệng lão già, cũng cảm thấy rất ngạc nhiên. Cho dù là Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch, Ngô Văn Huy cũng giật nảy mình, ai cũng không ngờ rằng lão già này lại mở miệng nói về chuyện đó.

Vương Siêu vốn cho rằng lão già này sẽ cùng hấn nói về một số chuyện của người Hoa ở nước ngoài, và một số chuyện của đại hội Võ đạo lần này, nhưng không ngờ rằng, lão già này không nói về những cái đó, mà vừa vào đã nói tới kim đan thần thông gì đó.

“Khả liên dạ bán hư tiền tịch, bất vấn thương sinh vấn quỷ thần...”

(Nửa đêm trống chỗ ngồi trong điện, chẳng hỏi thương sinh hỏi quỷ thần)

Tuy Vương Siêu mù văn chương, cũng không khỏi nghĩ tới hai câu thi từ ai cũng thích này.

Hai câu này là Lý Thương Ẩn viết lại chuyện Hán Văn Đế triệu kiến Cổ Nghị. Thời Hán triều, Cổ Nghị có tài trị quốc, Hán Văn Đế sau khi nghe nói liền triệu kiến ông ta vào cung, đang đêm nói chuyện, Nhưng lại không bàn về thương sinh mà lại hỏi về quỷ thần.

Hiện tại tình huống của Vương Siêu, cũng giống như chuyện đó.

Vương Siêu không những nghĩ vậy, trong miệng còn ngâm ra hai câu thơ này. Hai câu thơ này vừa được thốt ra, bất kể là Ngô Văn Huy hay là Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long cơ hồ đều võ án khiếp sợ.

Trước mặt lão già, nói ra hai câu thơ này, chẳng khác nào làm mất mặt ông ta ngay tại đương trường. Ngay cả Vũ Vận Long cũng không nhận được mà thẳm bái phục Vương Siêu ở trong lòng.

“Không hổ là cao thủ đệ nhất thiên hạ, rất can đảm, rất khí phách...”

Lão già cũng rất ngạc nhiên, nhưng rất bất ngờ là lão ta không hề tức giận, ngược lại còn ha ha cười lớn: “Bất vấn thương sinh vấn quỷ thần thần, ngọc khê sinh tiểu hán văn quân. Thỉnh khán tuyên thát vô tài tử, vu cổ phân phân tử vạn nhân. Hán Văn Đế hỏi rõ quỷ thần, bình bình an an. Còn Hán Vũ Đế không hỏi rõ quỷ thần, vào những năm cuối phát sinh vu cổ án, con trai và vợ của mình đều bị giết. Tiểu Vương, cậu nói có phải không?”

“Ồ? Có đạo lý, có đạo lý, văn hóa của tôi không cao lắm, miễn cưỡng cũng chỉ có được bằng cao trung thôi, không bàn thi từ, không bàn lịch sử nữa, bàn kim đan đi, bàn kim đan đi...” Vương Siêu nghe thấy câu phản bác của lão già này, cũng không biết phải nói lại như thế nào. Võ công của hấn tuy là đệ nhất thiên hạ, nhưng văn hóa, lịch sử, thi từ quả thật là không dám để người khác khen tặng, nào có phải là đối thủ của lão già này.

“Kỳ thực ngày hôm nay cũng chỉ là nói chuyện phiếm thôi, võ thuật hay là kim đan đều là văn hóa truyền thống. Thời đó Trần Anh Trữ chú trọng tu tiên cứu nước, còn là toàn quốc chính hiệp ủy viên, đạo gia hiệp hội hội trưởng, thứ phong kiến mê tín không thể làm, nhưng những thứ cổ xưa cũng không thể vứt bỏ hết, phải khu trừ bã đậu, lấy hết những tinh hoa của nó, không thể một gậy đánh chết được. Người ngồi ở đây ngoại trừ tiểu Ngô ra, đều là người có thành tựu tối cao về văn hóa truyền thống.”

Lão già nhìn vẻ mặt của Vương Siêu, cũng mỉm cười.

“Chỉ là nói chuyện phiếm thôi sao...” Vương Siêu đột nhiên minh bạch, lão già này gặp mình, không nói chuyện gì khác mà chỉ nói về văn hóa truyền thống, võ thuật, kim đan, chính là bài tổ thái độ tiếp kiến, nếu chính thức nói gì đó, quả thật là không có gì để nói chuyện cả.

Lão già gặp mình, chính là để tổ thái độ.

“Võ thuật của chúng ta đều là đánh nhau, luyện động tác, nhưng tôi lúc đó thấy đám người Trần Anh Trữ luyện Kim Đan, lại là tĩnh tọa vận khí, luyện khí công. Chúng tôi ở những năm tám mươi, cũng không phải là toàn dân đều chuộng khí công sao. Tôi cũng thường luyện Thái Cực quyền, cũng muốn hỏi đại hành gia về Kim Đan như cậu, tĩnh tọa vận khí, kinh lạc gì đó, là thật hay là giả.”

Lão già tùy tiện tán gẫu, bầu không khí trở nên thoải mái hơn nhiều.

“Vận khí cũng chính là đem máu toàn thân vận tới bất kỳ chỗ nào mà thôi, công phu tĩnh tọa vận khí cũng có, nhưng độ khó rất cao. Không có mấy người học được đâu, tĩnh tọa là hoàn toàn chú trọng vào công phu của tâm ý. Tâm của con người giống như là con khỉ, động tới động lui, ý giống như ngựa hoang. Lòng vượn ý ngựa chính là ý này, tâm ý niệm đầu giống như khỉ và ngựa hoang, chỉ có thể chỉ huy cơ nhục ở cánh tay của mình, nhưng không chỉ huy được huyết dịch trong thân thể. Tĩnh tọa trước tiên phải thu tâm của mình lại, trở thành một mảng trống rỗng, ý nghĩ của con người thu lại, tĩnh lặng, sẽ hiểu rõ tử mĩ, khống chế máu toàn thân. Có điều chân chính tĩnh tọa, trong lòng là một mảng trống rỗng, hòa thượng tu hành mấy chục năm cũng không làm được, người bình thường khẳng định càng làm không được. Cho nên người bình thường tĩnh tọa vận khí gì đó đều là giả cả, cho dù là thật, cũng luyện không thành. Mà quyền pháp thì một nửa là công phu tâm ý, bình thường dựa vào sự phụ trợ của tư thế, thì dễ dàng hơn nhiều.”

Vương Siêu chậm rãi nói, cũng thật sự giống như đại thần tiên thời cổ đại ở trước mặt hoàng đế đàm luận về đạo thần tiên.

“Giống như tĩnh tọa, anh muốn đẩy máu lên tay, khiến tay đỏ bừng lên, cái này căn bản là không khống chế được, nhưng nếu mượn sự giúp đỡ của tư thế, trầm vai xuống, khuỷu tay rủ xuống dưới, máu tự nhiên là dồn lên tay, đây chính là sự diệu dụng của tư thế. Cái này gọi là trầm vai rủ tay khí tới tay.”

Vương Siêu đưa ra ví dụ.

Lưu Mộc Bạch, Võ Vận Long nhìn nhau. Bọn họ đều là đại hành gia của quyền pháp, đối với đạo lý này đương nhiên hiểu rất rõ, nhưng hiện tại ở trước mặt Vương Siêu, bọn họ lại không nói được gì, bởi vì, quyền pháp của Vương Siêu cao hơn bọn họ, vạn nhất bọn họ phản bác, Vương Siêu chỉ cần nói một câu “chúng ta luyện thử nhé”. Vậy thì bọn họ sẽ vô cùng xui xẻo.

“Được, được được. Có kiến giải, cũng có vị đạo túp lều bỗng dưng mở ra đó.” Lão già nghe xong khen thưởng hai câu, đứng dậy, nói: “Trưa rồi, ở đây ăn cơm đi, sau đó cậu lại nói chuyện với Tuấn Hoa, một số công tác cụ thể đều do nó phụ trách đấy.”

Ý tứ của lão già rất rõ ràng, ăn cơm, cũng tức là cuộc nói chuyện này đã đến hồi kết thúc rồi.

“Cũng được.” Vương Siêu trong lòng hiểu rõ mọi chuyện nên cũng không từ chối. Mọi người ăn cơm ở trong một phòng ăn đơn giản, sáng sủa, sạch sẽ không nhiễm một chút bụi nào. Thức ăn cũng rất đơn giản, nhưng lại khá tinh trí. Vương Siêu, lão già, Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch đều ngồi cùng một bàn. Lúc ăn cơm, lão già và Vương Siêu tùy ý nói chuyện, đều là những chuyện linh tinh, vẫn không nói tới chuyện cụ thể nào về đại hội Võ đạo.

Vương Siêu tùy ý trả lời, chậm rãi mà nói.

Đúng vào lúc nào, bên ngoài phòng ăn yên tĩnh đột nhiên truyền tới tiếng ồn ào của một đứa nhỏ. Sau đó một bé trai năm sáu tuổi tiến vào, theo sau là một cô gái.

“Hả? Là anh?”

Vào lúc này, cô gái đó nhìn thấy Vương Siêu, vẻ mặt rất kinh ngạc.

Vương Siêu cũng nhận ra cô gái này, chính là Tô Tiểu Nguyệt, bạn tốt của Tào Tinh Tinh mà hắn đã gặp ngày hôm qua.

“Tô Tiểu Nguyệt này không đơn giản! Không ngờ có thể tự do ra vào chỗ này?” Vương Siêu cũng giật mình kinh ngạc.

“Gia gia, gia gia.” Vào lúc này, cậu bé trái đỏ chạy tới cạnh lão già, cất tiếng gọi.

“Đừng có làm phiền gia gia.” Tô Tiểu Nguyệt vội vàng kéo lấy bé trai này.

“Chị không bắt được em đâu, em là Ultraman (siêu anh hùng trong loạt phim khoa học viễn tưởng của Nhật)...” Cậu bé này thấy Tô Tiểu Nguyệt muốn bắt mình, vội vàng nhảy tránh, khoa chân múa tay bày ra tư thế của Ultraman, khiến Tô Tiểu Nguyệt đỏ khóc đỏ cười.

Vương Siêu thấy vậy, trong lòng khê động, vẫy vẫy tay: “Anh bạn nhỏ, chúng ta không học Ultraman, chúng ta học thứ còn lợi hại hơn cả Ultraman.”

“Thứ so với Ultraman còn lợi hại hơn là thứ gì?” Bé trai dừng lại, mắt nhìn Vương Siêu.

“Đương nhiên là thần tiên rồi.” Vương Siêu cười cười, nhẹ nhàng vỗ tay một cái, một cái bát sứ trên bàn bị hắn thuận tay ném lên, rơi xuống mặt đất ngoài hai mét, vô cùng ổn định không hề nứt mẻ hay nghiêng ngả gì.

“Xem kỹ nhé, chú là thần tiên, có thể phun phi kiếm, so với Ultraman còn lợi hại hơn nhiều.” Vương Siêu trong lúc nói, miệng hơi hé ra, một luồng bạch quang trù trong miệng hắn bắn ra, vừa hay đánh lên mặt bát sứ. Băng! Bát sứ vỡ tan thành, mảnh vụn rơi lả tả trên đất.

Vương Siêu lần này trong miệng chỉ hơi bật hơi, không hề xuất toàn lực hô ra tiếng, cũng không làm tổn thương đến não. Nếu như hắn hô ra tiếng, có thể trong cự ly hai thước thổ khí giết người, uy lực ít nhất cũng lớn hơn mười lần. Có điều hiện tại đang đùa với trẻ con, tránh cho cậu bé này học theo Ultraman gì đó, cho nên chỉ phá vỡ cái bát sứ mà thôi.

“Kiếm tiên!” Người có mặt ở đây đều há miệng trợn mắt, đặc biệt là Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch. Tuy quyền pháp của họ đã tiến vào đan đạo, nhưng trong mắt cũng phải lộ ra vẻ sợ hãi.

“Mộc Bạch, Vận Long. Các anh gần đây thường tiếp xúc với tên lông mi dài đó phải không? Một chiêu này tôi vốn muốn dùng trên đại hội võ đạo để giết hắn, nhưng hiện tại nghĩ lại, tôi hùng bá thiên hạ, tung hoành vô địch, một khi giết hắn rồi, khó tránh khỏi quá tỉnh mạch, phiền hai người nói với hắn một tiếng để hắn biết mà phòng bị.” Vương Siêu nói với Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch.

Sắc mặt của hai người trở nên cực kỳ khó coi.

“Thần tiên, phi kiếm, cháu không học Ultraman nữa, cháu muốn học thần tiên. Chú là thần tiên phải không ạ?” Cậu bé nghe không hiểu Vương Siêu nói gì, chỉ ngây ngốc nhìn hắn, đột nhiên chạy tới, nắm lấy tay áo Vương Siêu rồi ra sức giật giật.

“Chú đương nhiên là thần tiên rồi.” Vương Siêu xoa đầu cậu bé, cười vô cùng ôn hòa.

Tô Tiểu Nguyệt thấy cảnh này, cũng kinh ngạc tới mức đờ cả người.

“Ài, quả nhiên là giang sơn đại hữu tài nhân xuất, các lĩnh phong tao sổ bách niên.” Lão già nhìn thấy vậy, cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ cảm thán một câu, “Tôi lúc còn trẻ từng xem Đỗ Tâm Vũ biểu diễn, cũng từng xem những danh gia võ thuật như Lý Nghiêu Thần, Ngô Đồ Nam biểu diễn, nhưng cũng không thấy ai thần kỳ được như cậu.”

439. Chương 416: Đại Thế Đã Thành!

Vương Siêu hiện tại có một loại cảm giác hoang đường rằng, mình giống như là một số người trong lịch sử dựa vào võ công cao thâm, lừa gạt hoàng đế để mưu lợi cá nhân.

Đương nhiên, hiện tại, biểu diễn quyền pháp bằng một số động tác bất khả tư nghị, sẽ được gọi là công năng đặc dị. Vào những năm tám mươi, lúc toàn dân ưa chuộng khí công, cũng quả thực có một nhóm “khí công đại sư” cùng tiếp xúc với lãnh đạo, sau đó biểu diễn mà nổi danh.

Nói chung, dạng hành vi này, bất kể là cổ đại hay là hiện đại cũng đều có.

Có điều rất rõ ràng, vị lão già trước mắt này cũng không phải là hạng nhân vật dễ bị lừa gạt. Tuy ông ta cảm thấy công phu thổ khí đánh vỡ bát sứ của Vương Siêu thần kỳ vô cùng, nhưng cũng không lộ ra biểu tình chấn kinh nào, mà cho đó là điều đương nhiên, thấy cũng chẳng có gì kỳ quái cả.

Vương Siêu nghe thấy lời của lão già này cũng có thể cảm nhận ra rằng lão già này quả thực là trải đời rất nhiều, cũng thấy qua không ít kỳ nhân dị sĩ biểu diễn, cho nên đối với bất kỳ chuyện gì cũng không cảm thấy chấn kinh.

Vương Siêu hoài nghi, hiện tại cho dù là thần tiên phạt tổ nếu thật sự từ trên trời hạ phạm, lão già này cũng bình tĩnh tiếp đãi.

“Đây mới là khí phách của đại nhân vật, phụ thân của Liêu Tuấn Hoa, cậu của Chu Giai tuy cũng không tôi, nhưng nếu đem so với lão già ở trước mắt này, thật đúng là còn kém một bậc.”

Vương Siêu trong lòng lóe lên một ý nghĩ. Có điều Vương Siêu lần này từ trong miệng phun khí, lúc bắn vỡ bát sứ, cũng không mượn vào thủ đoạn của mình, học một số hòa thượng đạo sĩ trong lịch sử, khí công đại sư hiện đại biểu diễn trước mặt những người quyền uy, có tâm tư mưu cầu lợi ích. Hắn sợ dĩ làm vậy, chỉ đơn thuần là dỗ dành cậu bé này, chứ không hề có ý diện biểu diễn trước mặt vị lãnh đạo này. Với địa vị, tiền tài, thế lực của hắn hiện tại cũng không cần phải biểu diễn làm gì. Hơn nữa sau này hắn cũng khẳng định là sẽ không phát triển ở quốc nội.

Hiện tại cừu địch của hắn ở quốc nội rất nhiều, cho dù nhận được thái độ tiếp kiến của lão già này, nhưng đây cũng là một suy nghĩ liên quan tới đại cục sau này mà thôi. Sau khi đại hội Võ đạo kết thúc, cừu địch của hắn cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Cho nên hắn sau này không thể, cũng không cần thiết phải phát triển ở quốc nội.

Ở hải ngoại làm vua, hô phong hoán vũ là lựa chọn tốt nhất.

Có điều hiện tại trước mặt cậu bé ngây thơ, đơn thuần này, Vương Siêu làm ra thủ đoạn đó, cũng là muốn thay đổi cách nhìn của nó mà thôi.

Quả nhiên, cậu bé này đã bị Vương Siêu làm cho chấn động rất sâu, cứ quẩn quít cạnh Vương Siêu kêu gọi âm ý không ngừng.

Vương Siêu hiện tại ở trong lòng đứa bé này, biến thành “thần tiên thúc thúc rồi”.

“Người trẻ tuổi các cậu chơi với nhau đi, tôi già rồi, tinh lực không nhiều, buổi trưa hằng ngày không nghỉ ngơi một lúc thì không chịu nổi.” Lão già Vương Siêu này cũng bị cháu trai của ông ta làm ồn đến mức không chịu nổi, gọi một tiếng, bước đi dưới sự dìu đỡ của hộ vệ.

Lão già bỏ đi, cũng chính là nói chuyện tiếp kiến Vương Siêu lần này đã tới hồi kết thúc.

Lần tiếp kiến này, Vương Siêu và lão già từ đầu tới cuối không bàn đến bất kỳ một chuyện cụ thể nào, mà chỉ tùy tiện nói vài câu về võ công, kim đan rồi ăn trưa cùng nhau. Căn bản không giống tràng cảnh một lãnh đạo gặp mặt lãnh tụ hải ngoại. Nhưng Vương Siêu lại minh bạch rằng như thế này là đủ rồi.

Vũ Vận Long và Lưu Mộc Bạch đợi lão già đi xong, ánh mắt cũng biến thành lảng lệ, nhìn chăm chăm vào Vương Siêu, khí tức toàn thân nhất xúc tức phát, bộ dạng tựa hồ như lập tức muốn động thủ.

Bên trong nhà ăn sạch sẽ đơn giản này, lập tức tràn ngập một bầu không khí dị thường khẩn trương. Không khí đặc quánh như bùn, khiến người ta hô hấp rất khó khăn.

Bầu không khí vô cùng áp ức này, Tô Tiểu Nguyệt cũng cảm giác thấy, trên mặt lộ ra biểu tình khó coi, miệng há ra, ngực phập phồng, tim đập nhanh.

Còn cậu bé ồn ào, đứa cháu của lão già cũng tựa hồ như cảm thấy được sát khí tràn trệ của Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long đối với Vương Siêu, lập tức thôi không làm ồn nữa, cả người co lại, tựa hồ như một con chim sẻ đông lạnh, dựa vào người Vương Siêu.

Tô Tiểu Nguyệt sinh ra trong một gia đình quyền thế, đi tới đâu cũng là nhân vật vênh vác cao ngạo. Đứa bé trai này thì càng không cần phải nói, khẳng định là một tiểu bá vương. Nhưng hiện tại đứng trước sát khí của hai cao thủ Đan đạo tuyệt đỉnh này, rõ ràng lộ ra vẻ lung lay trước gió.

Bối cảnh gia đình luôn mang tới một cảm giác ưu việt trên tâm linh, mà khí chất do cảm giác ưu việt sinh ra có thể hồ lộng người bình thường, nhưng sao có thể so bì với cao thủ Đan đạo đã trải qua vô số máu tanh, chỉ vừa nổi giận thôi là có khí thế như oan hồn nhân mạng gào khóc rồi.

“Ồ? Các cậu từ chỗ tên lông mi dài đó học được bản lĩnh gì rồi, hôm nay ở đây phải chăng muốn động thủ với tôi? Có điều muốn động thủ cũng được thôi, nhưng đừng dọa trẻ con làm gì?”

Vương Siêu ngồi ung dung, chỉ tùy tiện xoa đầu đứa trẻ này. Đứa trẻ lập tức thoải mái hơn nhiều, lại nhảy nhót tung tăng, chỉ là không la hét ầm ỹ như lúc đầu nữa.

“Chú Vũ trông đáng sợ quá, cháu từ chưa thấy giờ chưa thấy bộ dạng đáng sợ như thế này của chú.”

Cậu bé trai lẩm bẩm trong miệng, rõ ràng là không xa lạ gì với Vũ Vận Long. Trong ấn tượng của đứa bé này, Vũ Vận Long còn bế nó, cho nó vật râu, nhưng hiện tại lại trông rất đáng sợ, rất dọa người.

“Các cậu muốn động thủ thì tôi cũng không ngại động thủ ngay ở đây đâu. Động thủ trong đại nội, cũng là một chuyện rất hứng thú.”

Vương Siêu vẫn nói rất chậm rãi.

“Tao rất hối hận vì ngày đó không theo Nguyên Nghi tới tổng hội Hồng môn, để mày nắm được cơ hội ngàn năm có một, ngày đó nếu tao và Vận Long cùng đi, mày sẽ không may mắn như vậy đâu.”

Lưu Mộc Bạch nói với vẻ đầy oán hận.

“Tôi thấy chưa chắc đã vậy đâu. Lúc trước năm cao thủ bọn cậu liên hợp, có thể làm gì được tôi không?” Vương Siêu nghe thấy lời nói đặng đặng sát khí của Lưu Mộc Bạch, chậm rãi nói một câu: “Hiện tại chỉ còn lại hai người bọn cậu, sau này càng chẳng làm được việc gì. Có điều, tâm tư động thủ hiện tại của tôi cũng không cường liệt như trước kia, sát ý cũng ẩn sâu rồi.”

Vương Siêu đối diện với Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch nhưng chẳng coi họ vào đâu. Ngữ khí nói chuyện cũng rất hồ hững, giống như hai đại cao thủ này trong mắt hắn chẳng khác nào đứa bé trai này.

“Người có thể đưa quyền pháp tiến nhập vào cảnh giới Đan đạo đã quá ít rồi, trên toàn thế giới không tới hai mươi người. Mà hiện tại, người chết, người bị thương, kẻ bị phế, đã không còn lại được là bao. Mà người trẻ tuổi, tựa hồ có thể trưởng thành, bước vào Đan đạo, tôi hình như chưa từng thấy một ai. Cứ tiếp tục thế này, trong giới võ thuật sau này chỉ sợ rằng sẽ thất truyền hai chữ Đan đạo này mất. Tôi không muốn giết các cậu, các cậu cũng phải tự trọng mới được, nếu một vị chộc giận tôi, tôi e rằng cũng không có lòng nhân nại tốt vậy đâu.”

Vương Siêu cũng không nhìn hai người ở trước mặt, một người là đệ nhất nhân đại nội, một người đường đường là tổng giáo quan của lợi kiếm bộ đội. Trong lời nói của hắn, chỉ giống như là đối tượng mà hắn nắm quyền sinh sát trong tay.

Những lời nói này của Vương Siêu, cũng đích xác là những lời cảm thán của bản thân hắn. Trên thế giới này, cao thủ Đan đạo vốn đã ít, từ sau khi mình xuất đạo, càng lúc càng ít dần. Gặp phải độc thủ của mình có Wharton, Morgan, Triệu Quang Vinh, Thích Vĩnh Sắc, Nghiêm Nguyên Nghi, Y Mãi Đề, sáu vị cao thủ tuyệt đỉnh.

Tuy những cao thủ này đều là địch nhân của Vương Siêu, nhưng Vương Siêu mỗi lần nhớ đến, lại cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Đặc biệt là những người đạt được thành tựu khai mở sự huyền bí của nhân thể, có thể nói, mỗi một người có thành tựu Đan kinh, chính là một bí tịch tuyệt thế võ công sống, cũng là một phong bia trong giới võ

thuật. Bất kể là địch nhân hay là bằng hữu, dạng thành tựu này, không nghi ngờ gì nữa đều đáng để hân thưởng.

Thế nhưng hiện giờ những người đạt được thành tựu Đan kinh ngày càng ít, mà vốn đã thừa thớt đến thương cảm rồi, trong tay đã Vương Siêu đã thiệt tổn tới sáu người. Tương lai, sẽ còn có người phải chết trên tay Vương Siêu nữa. Có thể nói, nghĩ tới đây, Vương Siêu cảm thấy có chút mềm tay.

Đương nhiên, nếu như Lưu Mộc Bạch, Vũ Văn Long này thực sự quyết tâm tống tử, Vương Siêu đương nhiên sẽ không mềm tay.

Trong sinh hoạt bình thường, Vương Siêu cảm khái thì cảm khái, nhưng khi đã động thủ rồi, ai cũng biết rằng người trẻ tuổi hùng bá bảo tọa cao thủ đệ nhất thiên hạ không thể lung lay nổi này tuyệt đối là một ma vương, rất nhiều lão nhân trong giới võ thuật từ sau khi thấy Vương Siêu ở Di Hòa Viên giật đứt tay Chu Bình Lâm đã minh bạch được điều này.

“Người cũ không đi, người mới không tới. Đây là đạo lý ngàn năm không đổi. Vương Siêu người đường đường là cao thủ đệ nhất thiên hạ, là ma vương giết người, từ lúc nào lại biến thành từ bi như vậy? Trên thế giới này, vĩnh viễn không thiếu cường giả bước vào đỉnh phong. Cho dù chúng tao chết trong tay mày, cũng sẽ có người mới không ngừng xuất hiện.”

Vũ Văn Long đột nhiên lạnh lùng nói.

“Vương Siêu, trên đại hội Võ đạo, tao và Lưu Mộc Bạch sẽ dùng hết toàn lực để giao thủ với mày. Cho dù phải chết trong tay mày cũng sẽ không hối tiếc. Mày nếu như chân chính muốn hùng bá thiên hạ, thì phải giẫm lên thi thể của tao và Mộc Bạch, sau cùng đánh chết thủ lĩnh GOD, mới chân chính đứng trên đỉnh cao với vợi.”

Nói xong, Vũ Văn Long, Lưu Mộc Bạch đứng dậy, bước ra khỏi phòng ăn.

Bầu không khí trong phòng ăn lập tức trở nên thả lỏng.

Vương Siêu cũng không động thủ, chỉ lắc lắc đầu, tựa hồ như đang lẩm bẩm nói với mình.

“Người cũ không đi, người mới không đến ư? Nhưng mình nhìn lâu như vậy rồi, tựa hồ như vẫn không thấy người mới nào xuất hiện cả. Ài, Lưu Mộc Bạch, Vũ Văn Long, lại có hai cao thủ Đan kinh vẫn lạc trên tay mình rồi. Đúng là đáng tiếc... thủ lĩnh GOD, vị cao thủ thần cấp này, cũng phải vẫn lạc trong tay mình ư?”

Những cao thủ Đan đạo cũ, có người chết, có người tàn phế. Mà người trẻ tuổi thế hệ mới lại hình như chưa kịp trưởng thành, căn bản không có ai bước vào được Đan đạo.

Vương Siêu đứng trên đỉnh mà nhìn đã thấy được tình huống điều linh này. Người trẻ tuổi xuất sắc đúng là rất nhiều, ví dụ như Trần Ngã Dương, Mạc Văn Yến, Thu Thiên đạo pháp như vẽ ra giang sơn, quyết đoán đến đáng sợ, còn có đồ đệ Hoắc Linh Nhi của Vương Siêu, cùng với ba người trẻ tuổi của Vũ Văn Thúc của tử sắc quân đoàn Đường môn, và một đời mới mà hắn thấy lần đó trong Thái Bạch tử lâu của Hoa Thanh bang, Thanh bang, và những người trẻ tuổi kiệt xuất trong tổng hội Hồng môn.

Nhưng, lớp người trẻ tuổi này, vô luận là kinh tài tuyệt diệu như thế nào, quyết đoán bao nhiêu, lại vẫn chưa có một ai bước được vào Đan đạo. Giống như là giới võ thuật đã bước vào thời kỳ giáp hạt vậy.

Tuy rằng Vũ Văn Long, Lưu Mộc Bạch đã nói rõ ràng muốn khiên chiến Vương Siêu ở đại hội Võ đạo, bọn họ khẳng định sẽ có chuẩn bị. Nhưng trong lòng Vương Siêu vẫn coi bọn họ như là người chết. Thậm chí là thủ lĩnh GOD, người đã đã phá hư không, hàng trụ bạch hổ, Vương Siêu cũng cho rằng nếu hắn động thủ với mình thì hắn cũng không có cơ hội sống sót.

Liên tiếp sẽ có hai cao thủ Đan kinh, một cao thủ thần cấp sẽ vẫn lạc trên tay mình. Nhân vật tuyệt đỉnh dần dần giống như là sao băng sau khi lóe sáng sẽ lập tức vụt tắt, chỉ còn lại bóng tối vĩnh hằng. Vương Siêu trong lòng có một nỗi niềm cảm thương không tên.

Vương Siêu từ lúc tiếp nhận xưng hào cao thủ đệ nhất, sau khi để sức thể cho bản thân, tính tình cũng càng lúc càng tiếp cận một loại hoành đại, hỗn mang. Thủ lĩnh GOD cũng từng là cao thủ vô địch, đã phá hư không, có thể thấy sự tồn tại của thần, nhưng Vương Siêu vẫn định vị hắn là đối tượng phải chết, hơn nữa còn cảm thấy thương cảm vị sự vẫn lạc của hắn.

“Thổ khí thành kiếm” của Vương Siêu vừa rồi, sở dĩ không chút cố kỵ mà biểu diễn ra trước mặt Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch, cũng chính là vì để họ nói cho thủ lĩnh GOD biết mà phòng bị một chiêu này của mình, để tránh sau này lại chết một cách hồ đồ trên tay mình.

Dạng hành vi này, vốn đối với bất kỳ một cao thủ nào cũng là một hành vi ngu xuẩn. Nhưng hiện tại xuất hiện trên người Vương Siêu lại là rất hợp tình hợp lý.

Chỉ là có dạng ý nghĩ này, Vương Siêu biết rõ rằng một loại đại thể của mình đã chân chính được súc thành rồi...

Sau một tiếng đồng hồ, Di Hoà Viên, vẫn trên một ghế đá ở cạnh hồ Côn Minh, thủ lĩnh GOD lông mi dài này đang ngồi tĩnh tọa, dung thành một thể với ghế đá.

Bên cạnh là Lạc Tiểu Manh, còn có cả Vũ Vận Long và Lưu Mộc Bạch.

“Vương Siêu quả nhiên đã tới Bắc Kinh rồi sao? Xem ra ngày hôm qua tôi đoán không sai, người chiếu ánh mắt lên người tôi chính là hắn. Thủ lĩnh GOD từ trong lời nói vừa rồi của Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long, đã biết được tin tức Vương Siêu đã tới Bắc Kinh. Cuối cùng cũng chứng thực được suy đoán trong lòng.

“Hắn còn lộ ra một chiêu công phu thổ tức trong miệng, bạch khí lóe lên, phá vỡ bát sứ. Nói môn công phu này vốn là để đối phó với anh, nhưng lại bảo chúng tôi thông tri cho anh một tiếng, sợ anh không kịp phòng bị, chết trên tay hắn.”

Lưu Mộc Bạch kể lại rõ ràng thủ đoạn của Vương Siêu, sắc mặt rất trầm tĩnh.

“Hả?” Thủ lĩnh GOD sau khi nghe xong, hơi ngây người. “Thổ khí giết người tuy là cự ly gần, nhưng vẫn rất khủng bố rồi. Có điều đây cũng chỉ là một loại kỹ xảo phát kinh của nội tạng, cổ họng, lưỡi mà thôi, cũng không có chỗ nào thần kỳ. Loại thủ đoạn này trong thực chiến chỉ có thể thu được hiệu quả xuất kỳ bất ý, khi giao thủ chân chính, vẫn dùng công phu quyền cước là chính.”

“Không sai.” Vũ Vận Long cũng là đại hành gia, hiện tại suy nghĩ tử tế, cũng biết được một số môn đạo: “Lúc trước hai nhà Phật Đạo đều có loại phát kinh âm tiết này. Sau ba bốn chục năm, Thiếu Lâm tự trong tẩy tủy kinh do Bạch Ngọc Phong chú giải cũng nhắc tới loại phát kinh này. Chỉ có điều hiện tại đã thất truyền rồi. Có điều thứ thất truyền cũng không phải là thứ gì tốt. Nếu chúng ta tiếp tục suy nghĩ, cũng vị tất đã nghĩ không ra.”

“Có nghĩ ra hay không cũng không quan trọng.” Thủ lĩnh GOD cụp hai hàng lông mi dài xuống, nói: “Quan trọng là tôi đã biết rằng hắn đã súc thành đại thể...”

“Súc thành đại thể gì cơ?” Vũ Vận Long hỏi.

“Các cậu khẳng định cho rằng những lời nói đó của hắn chỉ để trêu đùa chúng ta thôi sao? Nhưng kỳ thực không phải vậy đâu. Tôi có thể tưởng tượng ra, lúc hắn nói những lời này, vẻ mặt khẳng định rất thương cảm, còn cho rằng chúng ta chắc chắn sẽ chết nữa, phải không?”

Thủ lĩnh GOD tựa hồ như cũng có mặt ở đó, không ngờ lại nói ra vẻ mặt của Vương Siêu lúc đó một cách rất thấu triệt.

“Không sai, khi hắn nói những lời này, quả thật là như vậy. Còn cảm thán rằng người Đan đạo giờ càng lúc càng ít nữa.” Lưu Mộc Bạch nói: “Tôi rất kỳ quái, cao thủ giống như chúng ta, địch nhân là địch nhân, bằng hữu là bằng hữu, động thủ không chút lưu tình, càng không cần phải sâu não làm gì. Quyền pháp của hắn so với chúng ta còn cao hơn, tâm ý cũng hồn hậu hơn, nhưng sao lại có sơ hở như vậy? Chuyện này tựa hồ như là một hảo sự đó.”

“Không phải vậy đâu.” Thủ lĩnh GOD bình tĩnh nói ra nguyên nhân: “Tôi sở dĩ nói hắn đã súc thành đại thể, chính là như thế này. Tâm ý của hắn đã đạt tới mức độ hỗn mang nhất thể, bất kể là địch nhân hay là bằng hữu đều là một bộ phận của hắn. Cũng giống như là trời và đạo vậy, bất kể là tốt hay xấu đều là của hắn. Trong giới quyền pháp, hắn chính là trời chân chính, bao dung tất cả, đại từ đại nhân, nhưng lại không tiếc dùng những thủ đoạn sát lục.”

“Đại thể đã thành, đại thể đã thành. Hắn tiếp nhận thanh danh cao thủ đệ nhất thiên hạ là để súc thể cho mình, hiện tại cuối cùng cũng súc thành rồi.” Thủ lĩnh GOD liên tục than hai câu, đứng thẳng người dậy,

ánh mắt nhìn về bầu trời mây nhạt gió thoảng. “Trận quyết đấu này, càng có ý cảnh hơn. Vương Siêu, người yên tâm, ta sẽ không dễ dàng để người giết chết đâu.”

Vương Siêu lúc này tuy biết thủ lĩnh GOD và Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch có liên hệ, cũng khẳng định là biết rằng chuyện của mình sẽ được truyền tới tai thủ lĩnh GOD. Nhưng hắn lại không vì chuyện này mà đau đầu, thậm chí còn không đi tìm Ba Lập Minh.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn bị Tô Tiểu Nguyệt quán lấy.

Sau khi tiếp kiến xong, Vương Siêu vẫn ngồi trong chiếc xe lúc trước ngồi tới đây, ra khỏi địa phương có cơ cấu quyền lợi tối cao này. Có điều khác với lúc ra, không ngờ còn có thêm Tô Tiểu Nguyệt và cậu bé.

Lúc xe tới đây là đi từ trong đại viện quân ý nơi Liêu Tuấn Hoa sinh sống. Nhưng khi quay về lại không đi tới nhà của Liêu Tuấn Hoa, mà là tới một khu nhà đơn vị cơ quan có cảnh vệ đứng cửa, tường lớn cao cao, tựa hồ như rất nghiêm mật.

“Tôi và tiểu Bảo thuận tiện đi nhờ xe, không ngại chứ, thần tiên thúc thúc?” Khi Vương Siêu từ trên xe bước xuống, nhìn thấy không phải chỗ mình định đến, đang nhíu mày thì Tô Tiểu Nguyệt ôm đứa bé từ trong một chiếc xe khác bước xuống, cười khúc khích nói với Vương Siêu.

Quần áo mà Tô Tiểu Nguyệt mặc khác với hôm qua. Buổi tối hôm qua lúc ở nhà Tào Tinh Tinh cô ta mặc quần áo rộng thùng thình nhưng lại bó rất chặt. Còn hôm nay mặc áo sơ mi, bên dưới là giày xăng đan trong suốt, lộ ra sơn móng tay sơn hình hoa mai trên ngón chân, trang điểm nhạt, lại thêm thân hình cực trí ngược tấn công mông phòng thủ, khiến người khác có một loại cảm giác rục rịch muốn động, hận không thể động tay động chân.

Dáng người cong veo lồi lõm, thân hình của Tào Tinh Tinh cũng không đẹp bằng cô ta.

Đặc biệt là, Tô Tiểu Nguyệt học theo ngữ khí của đứa bé, cũng gọi Vương Siêu là thần tiên thúc thúc, đặc biệt là hai chữ thúc thúc sau cùng nghe mà khiến người ta nổi lòng hươu ý vượn.

Có điều Vương Siêu sớm đã định trái tim ở dưới núi ngũ hành sơn rồi, buộc ý vượn ở trong chuồng vượn, đối với câu trêu chọc của Tô Tiểu Nguyệt, không có một chút phản ứng nào. Chỉ gật gật đầu: “Không cần phải nói là đi nhờ xe đâu, dấu sao thì Bắc Kinh tuy lớn, nhưng giao thông cũng tiện, tôi tự mình ngồi xe về cũng được.”

“Ấy... đừng gấp, đừng gấp, đừng đi vội mà.” Tô Tiểu Nguyệt vừa nghe thấy Vương Siêu muốn đi, lập tức trên mặt hiện lên thần thái lo lắng: “Anh và Tinh Tinh là bạn học. Tôi và Tinh Tinh cũng là bạn tốt. Mà chắc là anh cũng không có chuyện gì gấp, chuyện hôm qua, anh đi vội vã quá, trong nhà Tinh Tinh hiện tại có thể đã loạn thành một khối rồi, hay là tôi gọi điện, gọi Tinh Tinh và đi Diệp tới, nói chuyện tử tế lại để bớt hiểu lầm nhau nhé.”

“Ừ! Thế cũng tốt.”

Tâm tư của Tô Tiểu Nguyệt sao có thể giấu được Vương Siêu.

Rất rõ ràng, nha đầu này đã có hứng thú đối với mình. Chính xác, với thân phận của Vương Siêu, Tô Tiểu Nguyệt không có lý do gì mà không hứng thú cả.

Vương Siêu cũng đoán ra rằng thân phận của Tô Tiểu Nguyệt này không đơn giản, e rằng ở trong nhà cũng là một đại lão. Người có thể tự do ra vào nơi có cơ cấu quyền lợi cao nhất tường đồ ngối lưu ly này, thân phận chắc chắn không thể đơn giản.

Có điều không tới Bắc Kinh, không biết quan nhỏ, đụng phải loại người như thái tử đảng, công chúa đảng gì đó, Vương Siêu cũng cảm thấy vô cùng bình thường. Dấu sao thì hắn vừa rồi cũng tiếp xúc với lãnh đạo cấp cao nhất.

Hơn nữa, còn có một tiểu bá vương gọi hắn là thần tiên thúc thúc.

“Tương lai lại là một thái tử đảng, hơn nữa còn là một thái tử đáng rất lớn rất lớn. Có điều những chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới mình. Chẳng qua là chỉ thay đổi cách nhìn của nó một chút mà thôi, cũng coi như là làm chuyện tốt đi.” Vương Siêu thở dài một hơi, nhìn đứa bé trai mà Tô Tiểu Nguyệt đang bế,

hơi lắc đầu: “Được rồi, chuyện trong nhà của Tinh Tinh, quả thực là có chút phiền phức, hôm nay mượn cơ hội này, giải quyết chuyện còn chưa nói hết hôm qua cho xong đi.”

“Thần tiên thúc thúc, thúc dạy cháu phi kiếm đi, mau dạy cho cháu phi kiếm đi...”

Đúng lúc này, đứa bé trai lại cất tiếng gọi, ra sức kéo áo của Vương Siêu.

“Ừ, hiện tại ta sẽ dạy cháu biến thành thần tiên nhé.” Vương Siêu mỉm cười, cánh tay hơi duỗi ra một cái đã đỡ đứa bé vào tay.

“Anh muốn dạy nó công phu ư? Có điều cái thứ công phu này nhất thời bán hội không học ngay được đâu. Nó mà học xong rồi khẳng định sẽ không còn hứng thú nữa, tới lúc đó lại đi học Ultraman thôi.” Tô Tiểu Nguyệt ở bên cạnh, cười khúc khích, nói.

“Mặt trời ở đây rất qua, còn hứng nắng nữa thì sẽ rám nắng mất. Tiểu Bảo không chịu được được, chúng ta tới đứng dưới cây đi.” Nói xong, Tô Tiểu Nguyệt cảm thấy ánh nắng trên trời quá gắt, vội vàng nói.

Vương Siêu lúc này mới ngẩng nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Đơn vị cơ cấu loại này cũng giống như đại viện quân khu của Liêu Tuấn Hoa, xe tiến vào một quần trường rộng lớn. Trên thao trường có sân bóng rổ, một nhóm thanh niên đang đấu rất khốc liệt, ném bóng rất hăng. Ngoài ra còn có một sân bóng đá cỡ lớn, trừ hai cái này ra, trên khoảng đất lớn còn có rất nhiều dụng cụ tập thể hình, cùng với giả sơn, hồ nước, đài phun nước. Bên ngoài những sân hoạt động này, diện tích lớn vô cùng nhưng lại xen lẫn rất tinh tế.

Đặc biệt là mép sân rộng, toàn bộ đều là những cây xanh trăm năm tươi tốt, kề với chân tường cao to, gió thổi qua, lá cây xào xạc, một mảng râm mát.

Trừ cái này ra, trên cây còn có rất nhiều chim chóc đang ríu rít hót, lộ ra hoành cảnh sinh thái rất tốt lành.

“Nơi mà người giàu các cô sống thật sự là không tồi.” Vương Siêu nhìn hoàn cảnh sống ở nơi đây, khác hẳn với tiểu khu của Chu Giai. Tiểu khu của Chu Giai tuy có rừng phòng hộ, cũng có hồ nước công viên, cũng rất trong lành, nhưng nhìn từ tế thì lại lộ ra khí tức hiện đại, do nhân công điêu khắc mà thành.

Mà chỗ Tô Tiểu Nguyệt sống, một mảng rừng cây trăm tuổi dựa vào chân tường, ý cảnh mang phong cách cổ xưa, cũng khẳng định là nơi một số quý tộc Mãn Thanh đã sống.

Nhìn hoàn cảnh sống này là có thể nhìn ra xuất thân, địa vị, tầng lớp.

“Nơi đây rất mát mẻ, so với trong nhà còn dễ chịu và thoải mái hơn.” Vương Siêu ngồi lên một băng ghế dưới tán cây, nghe chim hót, gió thổi qua lá cây, cảm giác rất thoải mái.

Đứa bé trai đu lên tay hắn, giống như là đu xà.

“Nào, thúc thúc nói cho con biết trước luyện võ công là thế nào nhé. Luyện võ công là có thể luyện thành thần tiên.” Vương Siêu đặt đứa bé trai xuống, nhẹ nhàng nói.

“Học võ công có thể thành thần tiên ư? Vậy con cũng học. Có điều các thầy giáo của con lại không nói vậy? Sẽ không học theo Ultraman người phát ra ánh sáng chứ?”

Đứa bé trai vừa nói vừa nhảy xuống đất, vũ động quyền đầu, đá chân cong hông, đạp bước tung quyền, đứng tấn đá ngược, tiến lên trước đá vào háng. Làm ra một số động tác của trường quyền, cũng rất có quy cũ.

“Lúc rảnh rỗi, một số cảnh vệ cũng dạy tiểu Bảo võ thuật.” Tô Tiểu Nguyệt giải thích với Vương Siêu, “anh đừng coi thường nó. Nó chính là nhân vật đứng đầu trong lũ trẻ con, tiểu bá vương đó. Cho dù là gia gia của nó cũng bị nó làm phiền mà không biết làm thế nào, có điều nó lại rất hợp với tôi.”

“Ồ!” Vương Siêu nghe xong, dùng tay điều khiển tư thế của đứa bé. “con xem này, ta sẽ giúp con biết bay nhé.”

Cánh tay của Vương Siêu vươn dài ra, ngón tay đặt lên người đứa bé, mỗi lần ngón tay gảy một cái, vừa hay phối hợp với kinh của động tác của đứa bé.

Tay của Vương Siêu rất bình ổn, lực lượng của ngón tay mỗi lần gảy lên đều rất lớn, đủ để có thể giúp cho đứa bé mỗi lần nhảy lên đều có thể nhảy cao ba thước.

Đứa bé này nhiều nhất cũng không quá hai ba chục cân, mà lực lượng trên mỗi ngón của Vương Siêu quả thực là con hơn cả một cái cán thương, tùy ý gảy một cái, có thể búng bay một cái bao nặng mấy trăm cân, đánh ra tiếng gió rít phá không, hiện tại chơi với đứa bé này, quả thực là đơn giản như chơi một quả bóng vậy.

Hơn nữa kinh lực của Vương Siêu nắm bắt rất chuẩn, không hề tạo cho đứa trẻ có cảm giác bị người ta khều lên.

Bởi vì kinh của Vương Siêu, hoàn toàn dung thành một thể với động tác của đứa bé.

Đứa bé phát ra tiếng hô kinh ngạc, bởi vì nó cảm thấy mình chỉ nhảy khê một cái, thân thể nhẹ như bay, quả nhiên rời khỏi mặt đất, có một loại cảm giác giống như là chim bay vậy, thế là nó bèn hoan hô nhảy nhót.

“Con muốn bay cao hơn một chút, bay lên cây luôn cơ.” Đứa bé kêu lên.

“Vậy thì không được, con cần phải khổ luyện, từng bước mà tiến.” Vương Siêu thu tay lại, từng bước gợi dậy sự hứng thú của đứa bé.

“Thần tiên thúc thúc, con sau này nhất định sẽ học theo thúc, thành thần tiên. Không học theo Ultraman nữa đâu.” Đứa bé nói một cách kiên định.

“Thần tiên? Chẳng qua là một chút võ công giả thần giả quỷ mà thôi. Tiểu Bảo, con đừng tin hần.” Đúng vào lúc Vương Siêu đang đùa với đứa bé thì một giọng nói ở đằng xa truyền tới.

Vương Siêu ngẩng đầu lên liền thấy năm sáu nam tử người mặc thường phục, nhưng lúc đi thân hình thẳng như bút, sắc mặt lãnh khốc, hai tay đặt bên hông chỉ hơi đong đưa.

Trên người nam tử này có khí tức quân nhân đậm đặc, hơn nữa bước chân cũng rất chuẩn xác, khí thế ngút trời, vừa nhìn đã biết là loại cảnh vệ chính quy phi thường lợi hại.

“Đây là cảnh vệ của cha mẹ tiểu Bảo, khẳng định là nghe nói tiểu Bảo tới đây nên đi đón nó về.” Tô Tiểu Nguyệt giải thích với Vương Siêu. “Cảnh vệ của tiểu Bảo người nào cũng rất lợi hại, thuật bắn súng của người dẫn đầu rất tốt, là cảnh vệ Trung Nam Hải, có một biệt hiệu là Thương Thần.”

“Là người dùng súng ư?” Vương Siêu sao có thể không nhìn ra, cảnh vệ vừa mở miệng đi tới, khớp xương của ngón trở to lớn, khuỷu tay rõ ràng là cường kiện hơn cơ nhục ở những chỗ khác, rõ ràng là thường nhấn cò súng và chịu lực giật của súng mà hình thành.

Trình Sơn Minh cũng có hiện tượng này.

Trình Sơn Minh tuy rằng tinh thông Bát Quái Chuồng, toàn thân chú ý tới sự cân đối, nhưng do dùng súng nhiều năm, sức giật, lực chấn động cường đại của súng khiến cho cơ thể khó tránh khỏi xuất hiện sự hơi mất cân đối của khí huyết.

Súng sở dĩ khác với những vũ khí lạnh khác chính là bởi vì lực lượng của tất cả các vũ khí lạnh đều phải tới từ chính bản thân của con người, ngồi sử dụng thế nào thì binh khí động thế nấy. Nhưng súng thì lại khác, súng chỉ cần nhấn nhẹ cò súng là sẽ dẫn phát lực trùng kích cự đại của hỏa dược, cỡ lực lượng này không phải là trên người của bản thân mình.

Đây cũng là bản chất khác biệt giữa luyện súng với luyện vũ khí lạnh.

Kinh của súng, là loại kinh khác, mà kinh của vũ khí lạnh lại hoàn toàn là kinh của bản thân mình thêm vào.

“Giả thần giả quỷ?” Vương Siêu nghe thấy cảnh vệ này từ từ bước tới, không khỏi bật cười. Hần từ trong lời nói của cảnh vệ này, nghe ra sự khinh thường đậm đặc của đối phương. Đây là một loại khinh thường của người chơi súng cực độ coi rẻ người luyện quyền pháp.

“Võ công có cao đến thế nào đi chẳng nữa cũng không bằng được súng.” Sáu cảnh vệ bước tới lạnh lùng nhìn Vương Siêu, trong miệng người dẫn đầu vừa rồi lại thốt ra câu khinh thường: “Người luyện quyền từ lúc nào lại xuống cấp đến mức giả thần giả quỷ để lừa gạt một đứa bé thế? Mở miệng ra là nhắc tới thần tiên, phi thiên độn địa, còn thực sự cho mình là thần tiên ư?”

Cảnh vệ dẫn đầu nhìn Vương Siêu, mắt như kiêu từ trên cao nhìn xuống: “Tôi biết anh tên là Vương Siêu, là một cao thủ luyện võ. Hơn nữa vừa rồi còn nhận được sự tiếp kiến của gia gia tiểu Bảo. Nghe nói anh thổi một hơi có thể bắn nát bát sứ, lừa tiểu Bảo gọi anh là thần tiên thúc thúc ư?”

“Ồ? Tin tức này truyền ra nhanh thật đấy!” Vương Siêu nhướn mắt lên, nhìn cảnh vệ này, cũng hơi có chút kinh ngạc, có điều lại nghĩ lại. Cũng không có gì là lạ cả, khi ở phòng ăn, cũng có không ít nhân viên công tác của nội bộ, thấy Vương Siêu biểu diễn, họ đem chuyện này truyền ra ngoài cũng là hết sức bình thường.

Không tính hẳn ở bên trong, cho dù là dân gian, cũng đã thường có lời đồn: “Nhiều năm trước, mỗi một cao thủ bên cạnh người lãnh đạo, tôi tự mắt thấy qua, có người một hơi thổi bay một con trâu.”

Wương Siêu cũng cơ hồ có thể khẳng định, chuyện của mình, có lẽ trong nhiều năm sau này sẽ được truyền ra một cách thần hồ kỳ thần.

“Võ công tôi cũng biết, ma thuật tôi cũng biết. Võ công và ma thuật kết hợp lại, quả thúc khiến người ta cảm thấy thần hồ kỳ thần. Trong lịch sử có biết bao người đã dựa vào cái này để giả thần giả quỷ. Một số khí công đại sư tôi cũng từng gặp, đều không phải là nhân vật lợi hại gì cả. Nếu ở thời cổ đại, dạng người như anh cũng có thể lừa được một số người, nhưng hiện giờ là xã hội hiện đại, anh còn muốn giả thần giả quỷ để lừa hậu đại của lãnh đạo ư?” Cảnh vệ đầu lĩnh dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Vương Siêu, nói ra những lời này.

Rất rõ ràng, một số người vô cùng phản cảm với loại khí công đại sư thích giả thần giả quỷ. Càng đứng nói đến chuyện Vương Siêu “lừa” một đứa bé trai gọi mình là “thần tiên thúc thúc”.

“Ồ?” Vương Siêu nhìn cảnh vệ này: “Xem ra anh trước đây từng luyện võ, nhưng luyện không thành, đổi sang luyện súng. Thực sự cho rằng võ công có cao hơn nữa cũng không bằng được súng ư? Cũng được, tôi và anh tỷ thí một chút, xem xem súng của anh lợi hại thế nào nhé?”

“Tỷ thí thế nào.” Cảnh vệ đầu lĩnh hí mắt lại.

“Nghe tiểu Nguyệt nói anh có biệt hiệu là Thương Thần đúng không? Ở đó có con chim, thế này đi, anh rút súng, tôi xuất thủ, tôi đảm bảo, trước khi đạn của anh bắn tới đó, con chim kia đã rơi vào tay của tôi rồi. Anh không bắn chết được nó.”

Wương Siêu cười cười, chỉ vào một cao ma tước ở ngoài chục mét, dưới góc tường.

“Tâm như hỏa được quyền như tử, linh cơ nhất động diệu nan phi? Đây chỉ là ví dụ trong quyền kinh mà thôi, chẳng lẽ thức sự có quyền đầu nhanh hơn tử đạn ư? Ha ha, vậy tôi hôm nay cũng muốn kiến thức một chút, xem xem cao thủ đệ nhất thiên hạ trong truyền văn là cái dạng gì? Có thực sự là thần hồ kỳ thần? Có thể thổi khí giết người? Phi kiếm khiêu hoàn? Tẩu xuất dương thần hay không?”

Cảnh vệ này nghe thấy câu nói tùy tiện của Vương Siêu, đột nhiên, thần tình cuồng ngạo vốn có chợt thu lại, biến thành vô cùng thận trọng, khác hẳn thần thái khiêu khích vừa rồi. Hơn nữa ăn nói cũng rất có đạo lý, có mấy phần khí độ của cao thủ.

Đồng thời vào lúc này, năm cảnh vệ phía sau hắn cũng thay đổi thần thái khiêu ngạo hống hách của mình, ngược lại còn lộ ra một loại sát khí ngạo cốt lãnh tĩnh và nhàn nhạt mà chỉ có quân nhân ở trên chiến trường mới có.

Có điều, Vương Siêu lại không hề để tâm đến biến hóa của những cảnh vệ này, chỉ dùng tay chơi đùa với đứa bé trai tên là tiểu Bảo, mắt cũng từ trên người sáu cảnh vệ thu hồi lại, ngữ khí vẫn hờ hững: “Chim khó bay, chim khó bay, cái đó cũng phải xem là do người nào. Trên tay tôi, chim quả thực là không thể bay nổi, còn phi kiếm khiêu hoàn, tẩu xuất dương thần, cậu chắc là xem tiểu thuyết tiên hiệp nhiều quá rồi. Thương thần, thương thần, có thể có được cái biệt hiệu này, dấu sao cũng có một chút bản sự, chắc không phải là hạng hư danh. Hơn nữa tôi nhìn cách ăn nói, thân thể của anh, chắc cũng từng luyện qua không ít quyền pháp, kiêu đi của anh là chính bộ, nhưng có sự kiên cường có sức mạnh của võ thức Thái Cực quyền,

là theo Vũ Văn Long học đúng không? Ngoài ra, anh luôn giữ khí tức ở vị trí huyết Dũng Tuyền tại lòng bàn chân, có ý cảnh hư phù diên đảo, lại là một loại thể của Bát Quái chương, xem ra võ công mà anh học cũng khá nhiều đấy.”

Ánh mắt của Vương Siêu đối với quyền pháp, nếu nói là đệ nhị, thiên hạ không có ai dám nói là đệ nhất. Bất kỳ người luyện võ nào, hẳn chỉ tùy tiện nhìn mấy cái là có thể nhìn ra cái mà đối phương luyện là công phu gì. Nhân quan của hắn thậm chí có thể nhìn ra khí huyết của anh hiện tại rốt cuộc là thủ ở chỗ nào.

Khi mấy cảnh vệ này vừa bước tới, lời nói mang theo vẻ khiêu khích, nhưng Vương Siêu lại có thể nhìn ra, bọn họ bên ngoài thì thô tục, nhưng trong lòng lại rất nghiêm túc.

Ngay cả đám hoàn khổ đệ tử, vừa tới đã dùng lời nói khiêu khích cũng không có nhiều, hướng chỉ là cảnh vệ quân nhân cao cấp? Loại quân nhân có đẳng cấp giống như bọn họ, sớm đã học được sự lãnh tĩnh, sự khiêu khích ở bên ngoài chắc đều là dùng để làm địch nhân lơ là.

Loại mảnh khoe vật vĩnh này, sao qua nổi mắt dạng cao thủ như Vương Siêu.

Rất rõ ràng, nghe thấy ngữ khí của Vương Siêu, sáu cảnh vệ này cũng minh bạch điều đó. Ngữ khí lúc trước của mình giống như là trẻ con đang diễn trò trước mặt người lớn, cho nên lập tức lộ ra khí chất chân chính của mình.

440. Chương 417:chim Khó Bay

Cảnh vệ này nghe thấy Vương Siêu chỉ ra võ công mà hắn đã từng học, mục quang như thần. Trong lòng cũng thâm kinh ngạc, nhưng mắt lại càng lẫm lẫm hơn, lơ mơ có một tia máu, là do đang hưng phấn cuồng nhiệt mà dẫn tới khí huyết trào dâng.

“Ồ, anh tên gì? Dạng ví dụ như anh thôi cũng thấy không ít, xem ra tôi hôm nay phải cho anh một bài học đáng nhớ rồi.”

Wương Siêu vẫn không thèm nhìn cảnh vệ này, giống như là lẩm bẩm tự nói với mình.

Hắn đã minh bạch rồi, người trước mặt đây ngày xưa cũng là người luyện võ, nhưng vì một nguyên nhân nào đó mà mất đi lòng tin đối với quyền pháp, thế là bèn đổi sang luyện súng. Bởi vì có căn cơ của võ công, kỹ thuật bắn súng tất nhiên là tăng tiến vùn vụt, cho nên tâm tư cũng chuyển biến rất nhanh. Dạng người này, đặc biệt là vào thời hiện đại, càng không thiếu.

“Cho tôi một bài học đáng nhớ?” Cảnh vệ này nghe xong, cười lạnh, hắn đã bị Vương Siêu khơi dậy mạnh mẽ ngạo khí trong lòng rồi: “Tôi cũng muốn xem xem, anh làm thế nào mà cho tôi một bài học đáng nhớ nào? Tôi và Vũ Văn Long có quan hệ truyền nghề, kỹ thuật bắn súng của tôi sau khi đại thành, vẫn chưa từng tìm hắn thử súng. Có điều hiện tại anh vừa hay ở đây, cũng tôi tỷ thí một phen, vậy cũng không còn gì để nói nữa. Anh hỏi tên của tôi, đợi sau khi đánh bại tôi rồi hãy nói đi.”

“Không tồi, anh dùng súng chiến thắng được tôi. Vũ Văn Long tất nhiên cũng không cần phải nói. Sau này không những vị trí đệ nhất bảo tiêu Trung Nam Hải là của anh, vị trí cao thủ đệ nhất thiên hạ của tôi cũng là của anh luôn.” Vương Siêu dùng tay đỡ đứa bé trai lại, “con xem thần tiên thúc thúc làm thế nào để giúp con bắt chú chim kia nhé, được không?”

Đứa bé trai gật gật đầu.

Dưới chân tường ngoài mười mét, con ma tước đó hồn nhiên không biết mình đã thành vật đánh cược, vẫn đang ung dung đi lại ở đó, thỉnh thoảng lại cúi đầu mổ con sâu nhỏ ở đất dưới chân tường, dùng móng vuốt bới đất.

“Được lắm, Vương Siêu tiên sinh, hi vọng anh đừng làm tôi thất vọng.” Cảnh vệ này đột nhiên quay mặt lại, ánh mắt bắn thẳng lên người con ma tước ở chân tường. Đồng thời, cổ sát khí lúc trước trên người hắn được thu lại, biến thành vô cùng bình hòa, tay hơi co lại, tựa hồ như đút vào trong ống tay áo.

Hắn tuy mặc quân trang, nhưng cả người trên dưới lại không hề có dấu vết mang súng.

Có thể nói, cho dù là người phi thường quen thuộc đối với súng ống, cũng không thể nào nhìn ra súng trên người người này rốt cuộc là giấu ở đâu.

Luyện bắn súng, giấu súng cũng là một học vấn. Nếu một người giấu súng khiến cho ngay cả người làm công tác gián điệp cũng nhìn không ra, vậy thì ám sát sẽ rất khủng bố.

Rất rõ ràng, cảnh vệ này đã đạt tới phong phạm đại gia, cũng hơi có chút vận vị của Trình Sơn Minh, loại thiện xạ bình thường gì đó không thể bằng được.

Càng trọng yếu hơn là, mắt hắn khi nhìn về phía ma tước, không ngờ lại lại không hề làm con ma tước kinh hãi mà bay đi! Dạng thu liễm sát ý này cũng rất khủng bố rồi.

Tâm tư của động vật đơn thuần hơn con người nhiều, cho nên một số cảm giác đối với nguy hiểm cũng linh mãnh gấp trăm lần con người. Ví dụ như trước khi địa chấn, sóng thần ập tới, đều có thể cảm giác được trước. Càng đừng nói là dịch ý do con người phát ra. Thế nhưng khi ánh mắt của người này chiếu lên người con ma tước, người bên cạnh đều cảm giác được hắn muốn động súng, nhưng con chim lại không cảm giác được.

Khi cảnh vệ làm động tác này, Vương Siêu lại không nhìn con chim, mà lại nhìn vào động tác của cảnh vệ.

Vào sát na mà ánh mắt của cảnh vệ nhìn về phía con ma tước, giống như là lão tăng nhập định, rất lâu mà vẫn không có động tác gì. Chỉ có gió thổi lá cây kêu xào xạc, người có mặt ở đây, chỉ có Vương Siêu là thần thái an nhàn, giống như một giám khảo đang giám sát thí sinh.

Đột nhiên, cảnh vệ động rồi, động tác của hắn là thu tay vào trong ống tay áo, giống như là thiên ngư nhập huyết, loáng một cái cả cánh tay đã không thấy đâu, chỉ còn lại tay áo trống rỗng.

Công phu co tay này, nhanh, bất ngờ, giống như là thoáng cái đã biến thành một người tàn tật thiếu tay.

Sau khi co lại, cánh tay của hắn động nhiên căng lên, từ trong ống tay áo chui ra ngoài, giống như rắn từ trong bãi cỏ chui ra. Đồng thời, trên tay hắn có thêm một khẩu súng nòng nhỏ màu đen xì. Trên nòng súng có lắp ống giảm thanh, có thể hoàn toàn che giấu tiếng động, vô thanh vô tức.

Cả người hắn co rút lại, giống như đại thương điểm huyết, Vương Siêu từ trên cánh tay đối phương nhìn ra kỹ thuật thâm hậu của khẩu súng này.

Đương nhiên, người có mặt ở đây cũng chỉ có Vương Siêu là nhìn ra động tác của tên cảnh vệ, còn những người khác chỉ nhìn thấy tay áo của cảnh vệ bị gió thổi cho động đập mà thôi.

Khi cảnh vệ co tay, Vương Siêu đã động.

Động tác này của Vương Siêu, thanh thế rất lớn, giậm chân một cái, cả mặt đất lung lay. Người có mặt tại trường toàn thân run rẩy, chân lão đảo, giống như tùy thời đều ngã xuống đất.

Cái này giống như là đi trên xe công cộng, đột nhiên phanh xe, tất cả mọi người đang đứng đều lão đảo theo quán tính.

Đồng thời, ở chỗ đất bị Vương Siêu giậm xuống, bùn đất từng mảng từng mảng xoay tròn, giống như là bị cái cày cày qua mặt đất.

Cảnh vệ này khi bắn đạn ra, cũng không ngờ dưới chân mình đột nhiên lại xóc nảy, giống như là động đất, điều này khiến hắn trở tay không kịp. Trong tưởng tượng của hắn, từ trước tới giờ chưa từng cảm giác đạo uy thế giậm chân lớn như vậy.

“Giậm chân như núi lở!” Đây là lời nói trong quyền kinh, lúc trước tên cảnh vệ này luôn coi đó là khoa trương, nhưng hiện tại cuối cùng cũng cảm giác được tình cảnh khi núi lở rồi.

Mà cảm giác của Tô Tiểu Nguyệt thì lại khác, mặt đất chấn động kịch liệt, khiến thân hình của cô ta ngã ra sau, trong lòng đột nhiên vô cùng hoảng loạn, không ngờ toàn thân sợ hãi cường liệt, bụng dưới dâng lên cảm giác muốn tiểu ra quần.

Cô ta giống như đang đứng trước một tòa nhà lớn đột nhiên sụp đổ, mắt trợn trừng nhìn tòa nhà đổ xuống mà mình thì lại né không kịp.

Sự sợ hãi đột nhiên ập tới này, thường thường đều khiến con người ta vô cùng kinh hoàng

Ầm! Đám chim chóc kinh hãi bay lên, con ma tước ở mặt đất cũng bay lên cao.

Đột nhiên, một cánh tay lằng không chụp tới, nhẹ nhàng tóm lên thân thể của con chim. Con chim này lập tức giống như là con ruồi dính vào kẹo cao su, giãy giụa nhưng không thoát được.

Đồng thời, vào chỗ mà con chim từng đứng, xuất hiện một cái lỗ sâu hoắm to cỡ ngón út, đó là do viên đạn xuyên qua tạo ra.

“Không xong, mình cũng sợ hãi như thế này, tiểu Bảo sợ rằng...” Tô Tiểu Nguyệt mặt đỏ bừng, cô ta cảm thấy thân thái của mình, đặc biệt là phản ứng trên thân thể, cuối cùng cảm thấy Vương Siêu vì sao lại đáng sợ như vậy.

Trong ấn tượng của cô ta, Vương Siêu chỉ là một thiếu niên có chút khí phách, cho dù là biểu diễn tuyệt kỹ thổ khí bắn vỡ bát sứ trong Trung Nam Hải, nhưng chỉ là kinh ngạc, chứ còn lâu mới nói được tới là sợ hãi và chấn động.

“Chẳng trách, chẳng trách cho dù là chị của Nghiêm Tiểu Lăng, Nghiêm Nguyên Nghi lợi hại như vậy, cường thế như vậy, hấn cũng dám hạ độc thủ. Tiểu Bảo sẽ không bị dọa cho biến thành ngây ngốc chứ, vậy thì hồng bút!”

Tô Tiểu Nguyệt vốn bị sự sợ hãi và chấn kinh đột nhiên ập tới khiến cho hơi sồn nước tiểu đột nhiên kinh ngạc nhớ tới tiểu Bảo, mình cũng bị dọa cho thành thế này, vậy tiểu Bảo khẳng định cũng bị dọa, nếu sợ quá mà thành bị bệnh gì đó, vậy thì trách nhiệm của cô ta quả thực là quá lớn rồi.

Liên tục lo lắng khiến hạ thân của cô ta có chút nhịn không nổi, trên mặt tiên huyết dâng lên, đỏ rực, cảm thấy xấu hổ trước giờ chưa từng có.

Có điều chuyện mà cô ta nhìn thấy tiếp theo cũng khiến cô ta triệt để thở phào nhẹ nhõm.

“Chim con đừng giãy dụa, bé sờ một chút rồi sẽ thả đi thôi.” Thì ra Vương Siêu lúc hành động, không ngờ cũng ôm đứa bé trai theo, cho nên nó không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn hưng phấn kêu la, hoa chân múa tay vô cùng thích thú.

Vương Siêu lúc này đang đưa con ma tước ở trong tay cho nó. Đứa bé trai cầm con ma tước trong tay, sờ sờ lông của nó. Vương Siêu tay búng nhẹ một cái, ma tước lập tức từ trong tay đứa bé thoát ra, tung cánh bay lên cao.

“Cái này! Cái này, cái cái cái...” Nhìn thấy cảnh này, các cảnh vệ khác mắt lờ ra ngoài, giống như là cá vàng, thân thể đang đứng thẳng cũng buông lỏng, không còn đứng thẳng nổi nữa, tựa hồ như ngành khí bên trong xương cốt đều rút đi hết.

Đương nhiên, biến hóa của cảnh vệ nổ súng còn lợi hại hơn. Trên mặt hấn xám như tro tàn, không còn chút huyết sắc, lưng cong xuống giống như đang mang một cái túi nặng ngàn cân. Nhuệ khí trên người cũng bị quét sạch, rõ ràng là tinh thần đã phải chịu đả kích mạnh nhất.

“Không ngờ còn ôm theo đứa bé...”

Cảnh vệ này không có lý do gì mà mặt lại không xám như tro, khi Vương Siêu hành động, ôm đứa bé mà còn nhanh hơn hấn một bước, bắt được phi điều, mà đạn của hấn lại bắn vào khoảng không.

Động tác của Vương Siêu, hấn căn bản là nhìn không rõ.

Không chỉ nhìn không rõ, chỉ khí thế, thanh uy, lực lượng của một cái giẫm chân của Vương Siêu thôi cũng đủ để làm chấn động sâu trong tâm linh của hấn rồi.

“Cho dù là hai người như mình, hấn muốn giết mình cũng dễ như trở bàn tay, căn bản không có cơ hội hoàn thủ.” Vương Siêu ôm đứa bé mà vẫn hành động dễ dàng như vậy, đã triệt để xóa sạch lòng tin của hấn rồi.

“Tên của tôi là...” Cảnh vệ này dường như phải dùng hết khí lực toàn thân mới thốt ra được mấy chữ này.

“Không cần, đợi khi anh luyện súng thật tốt, hoặc là luyện quyền thật giỏi thì hãy cho tôi biết tên của anh, hiện tại anh nói ra tôi cũng không nhớ được đâu. Hi vọng anh có thể khiến tôi phải nhớ được tên của anh.”

Vương Siêu xua xua tay, ý tứ rất rõ ràng, thực lực hiện tại của anh, cho dù cho tôi biết tên, tôi cũng không nhớ. Đợi khi thực lực của anh cường đại rồi, mới có tư cách để tôi nhớ tên anh.

Những lời nói này nếu như là bất kỳ một cao thủ nào nói ra, đều lộ ra vẻ phi thường đường đột và vũ nhục đối thủ, nhưng từ trong miệng Vương Siêu nói ra lại hợp tình hợp lý.

“Tôi nhà cô ngồi đi, thuận tiện gọi Tinh Tinh và mẹ cô ấy tới đây, nói chuyện một chút.” Vương Siêu quay mặt lại, nhìn Tô Tiểu Nguyệt, không muốn nói chuyện với mấy cảnh vệ này thêm nữa.

Ánh mắt của hắn sắc bén, thấy khuôn mặt đỏ rực của Tô Tiểu Nguyệt, cùng với chân hơi hơi run, tai của hắn hơi run một cái, nghe thấy thanh âm nước chảy rất nhỏ trong bồn quang ở tiểu phúc của đối phương, biết rằng động tĩnh vừa rồi quá lớn, làm sợ hãi đại tiểu thư này, khiến cô ta hơi sồn nước tiểu.

Việc này rất xấu hổ, nếu còn nói thêm với cảnh vệ này vài câu, Tô Tiểu Nguyệt khẳng định khó mà chịu được nữa.

“Được.” Tô Tiểu Nguyệt vội vàng đứng dậy, phát hiện ánh mắt của Vương Siêu quét qua hạ thể của mình, liền biết Vương Siêu nhìn ra nỗi xấu hổ đó của mình, lập tức sắc mặt càng đỏ rực thêm.

441. Chương 418: Cao Thủ Đại Ẩn

Nhà của Tô Tiểu Nguyệt được bố trí theo một phong cách riêng, hoàn toàn không nhìn thấy một chút khí tức hiện đại nào.

Ở giữa phòng khách là một cái bàn vừa dài lại vừa rộng, màu gỗ cổ xưa, nhìn qua thì thấy có màu vàng sẫm mang theo màu tím, tỏa ra hương vị của gỗ rất đậm.

Tren bàn đặt giấy bút, nghiên mực, văn phòng tứ bảo, bên trên giá để bút trong suốt như ngọc treo các loại bút lông cỡ lớn cỡ nhỏ, còn có một xấp giấy Tuyên Thành xếp rất chỉnh tề ở bên cạnh.

Bên cạnh cái bàn đặt văn phòng tứ bảo này là một cái chậu sứ lớn, màu sứ sáng loáng, bên trong có những quyển trục giống như đồ họa. Mà xung quanh tường toàn bộ đều đặt giá sách, trên giá sách toàn bộ đều là thư tịch buộc chỉ.

Trừ những thứ này ra, trong góc tường còn đặc hoa tươi, và một bình pha lê lớn, bên trong nuôi một con rùa già không biết đã bao nhiêu tuổi, toàn thân mọc đầy lông xanh.

Từ những thứ này ra, thiết bị điện hiện đại như TV, tủ lạnh đều không thấy một cái nào. Ngay cả đèn điện trên trần nhà bên ngoài cũng mang hình dáng của đèn cung đình thời cổ xưa, nhìn không thấy bất kỳ đồ hiện đại hóa nào.

Vương Siêu khi vừa bước vào căn nhà này, hương khí rất nồng của gỗ, bút mực ứa vào mặt, cảm giác như hắn đang ở trong thư hương môn đệ của hào môn vọng tộc, lịch sự thoáng chốc như trở lại mấy trăm năm trước.

“Thái Bạch tửu lâu của Hoa Thanh bang tuy mang bố cục kiểu cổ điển, nhưng vẫn còn vương một chút tục khí. Nhưng không ngờ nhà của Tô Tiểu Nguyệt này lại có được khí chất cổ điển đậm đặc như thế này, dạng thiết kế cách điệu này nếu như không có sự hiểu biết về văn hóa nông hậu thì e rằng là không thể thiết kế ra được.”

Vương Siêu liếc nhìn một vòng, lắc lắc đầu.

Tuy không có tường vàng rực rỡ, cũng không có trang sức hoa lệ, nhưng Vương Siêu biết rằng thiết bị trong căn phòng này khẳng định là có giá trị không nhỏ.

“Ừ, Vương Siêu, anh ngồi đi.” Tô Tiểu Nguyệt mặt đỏ rực thì trong căn phòng bên cạnh bước ra, rõ ràng là vừa đi nhà xí xong. Vừa rồi cô ta liên tục bị kinh hãi, thực sự là vô cùng cấp bách. May mắn là Vương Siêu rất hiểu ý người khác, nếu không cô ta sẽ vô cùng xấu hổ. Mỹ nữ cũng có ba gấp, tuy là chuyện rất mất phong cảnh, nhưng cũng khó mà tránh khỏi.

Sáu cảnh vệ vừa rồi không theo Tô Tiểu Nguyệt và Vương Siêu vào phòng, bọn họ tuy nói là tới đón đứa bé trai, nhưng đây chẳng qua cũng chỉ là một cái cớ mà thôi, ý định thực sự vẫn là đến để thử sự lợi hại của Vương Siêu, muốn khiêu chiến hắn một phen. Có điều là chỉ bị Vương Siêu tùy ý giậm chân một cái mà ngay cả ngành khí trên người của bay mất sạch, mất hết tinh thần, còn mặt mũi nào mà tiến vào nữa.

Lúc này, sáu cảnh vệ đang đứng lặng im ở thao trường, cố gắng muốn từ trong nỗi ám ảnh vừa rồi khôi phục lại lòng tin.

“Chim khó bay, chim khó bay... con người thực sự có thể luyện đến mức độ này sao? Xem ra mình vẫn đi sai đường rồi, lúc trước không nên từ bỏ quyền pháp, nhưng hiện tại muốn quay đầu lại cũng đã muộn rồi, bỏ lỡ thời gian mấy chục năm mất rồi. Đáng tiếc, đáng tiếc lúc đó không gặp được dạng người như Vương Siêu, nếu thực sự gặp được, kiến thức dạng thân thủ lợi hại như thế này, mình cũng sẽ không mất đi lòng tới đối với quyền pháp như vậy, rồi buông bỏ mà lựa chọn luyện súng. Có điều trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, mình hiện tại bỏ súng, ba năm, năm năm, thậm chí mười năm sau cũng vị tất không thể bước vào được cảnh giới này.”

Cảnh vệ vừa nổ súng vừa rồi rướn cao cổ lên, cong lưng, mắt nhìn chăm chăm vào mặt đất bị Vương Siêu giậm cho bùn đất xới tung, đồng thời tưởng tượng lại tràng diện giống như là có địa chấn vừa rồi.

Hắn vừa nghĩ vừa nắm chặt quyền đầu.

Vương Siêu vừa rồi giậm chân, không phải dùng lực chấn, mà là một cổ lực lật xoáy xuống dưới, dưới chân xoáy một cái, rồi lại móc lên trên, giống như là cày đất, cho nên tạo thành dạng hậu quả như thế này, có thể khiến cho đất dưới chân người ta trong vòng mấy chục mét rung động. Nếu như là một người bình thường, một cước này đập xuống đất có thể chấn cho người đó ngã ngửa. Tô Tiểu Nguyệt vừa rồi ngồi trên ghế đá, thân thể suýt chút nữa cũng ngã xuống cũng chính là một ví dụ rõ ràng nhất.

Lực lượng của một cước cày đất này của Vương Siêu, không thua gì một chiếc xe lu từ tầng mấy tầng nhà rơi xuống, đập lên mặt đất, có thể dẫn tới chấn động bao lớn?

“Mấy người vừa rồi cùng anh tỷ thí vẫn còn đứng đó, tựa hồ như đang nghĩ chuyện gì đó! Vương Siêu, tôi bảo anh này, người này chính là thiên tài. Bên trong đoàn cảnh vệ của Trung Nam Hải, không biết có bao nhiêu cao thủ dùng súng, có lúc còn giao lưu với nhau. Người này ba năm trước vẫn không phải là xuất sắc nhất, nhưng sau mỗi lần cùng người ta tỷ thí lại lĩnh hội được chỗ sai, từ đó mà tăng tiến thêm một bước. Ngay cả Vũ đại sư cũng từng khen hắn là người sau mỗi lần ngã xuống sẽ lại trèo lên được cao hơn, ngay ta ông ta cũng không nguyện ý cùng hắn giao thủ đấy.”

Lúc Tô Tiểu Nguyệt bảo Vương Siêu ngồi xuống liền nhắc tới chuyện tỷ thí vừa rồi, đồng thời cũng nói mấy câu về lịch sử của cảnh vệ này, nửa đùa nửa thật nói: “Vương Siêu, anh không cần phải nhớ tên người này ư? Nói không chừng mấy năm sau, hắn sẽ lại khiêu chiến anh đó, với lịch sử của hắn mà nhìn, đây là chuyện rất có khả năng.”

“Ồ? Từ trong thất bại có được giáo huấn ư? Đây là lời đánh giá về hắn của Vũ Vận Long à? Sau mỗi lần ngã xuống lại càng trèo được cao hơn?” Vương Siêu ngồi trên ghế ở phòng khách nghe được những lời này, ánh mắt xuyên qua khung cửa sổ, từ xa nhìn thấy dưới góc tường ở thao trường, cảnh vệ đó vẫn đang lặng yên mà đứng, tựa hồ như đang lĩnh ngộ gì đó, không khỏi cười cười: “Đi sai đường rồi, quay đầu lại thì không thể đâu. Chẳng lẽ còn muốn ngộ ra điều gì đó ư? Cho dù là ngộ ra thân phận, buông bỏ súng, cũng không có thời gian để cho anh luyện lại được nữa đâu. Không thể thủy chung như một, còn muốn tiến tới cảnh giới cao ư? Không thể nào đâu. Cô cho rằng giống như phim hoạt hình, một lần thất bại thì có thể tiểu vũ trụ bạo phát? Mỗi lần một lợi hại hơn ư?”

“Đi sai đường rồi thì không thể quay lại ư? Không phải cũng có một câu là phóng hạ đồ sát, lập địa thành Phật sao? cho dù là đồ phụ sát nghiệp quá nặng, một khi đặt đồ đao xuống là lập tức thành Phật mà.”

Tô Tiểu Nguyệt tiến hành phản bác lời nói của Vương Siêu, không biết vì sao, cô ta rất muốn bác bỏ những nhận định của Vương Siêu, trong lòng cô ta luôn có một loại dự cảm hể hợt cường liệt.

“Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật?” Vương Siêu lắc đầu: “Đó chỉ là lời nói lừa dối người ta mà thôi. Không lừa dối cô thì sao cô tin nó được? Người này vứt bỏ quyền pháp, đổi thành luyện súng. Tâm ý đầu tiên không kiên định thì sẽ không có thành tựu lớn nào đâu, còn sau mỗi lần ngã xuống lại bỏ lên được cao

hơn, đó chẳng qua vì hắn là người thông minh mà thôi. Xưa nay người dựa vào sự thông minh mà liên tiếp đạt được thành tựu nhiều như cá diếc qua sông, người như vậy chẳng thiếu. Cho nên đối với dạng người này, tôi ngay cả tính danh chẳng muốn biết.”

Vương Siêu năm đó cũng nhiều lần được người ta khuyên rằng hãy luyện cả quyền lẫn súng, thân thủ linh hoạt, phối hợp với thuật bắn súng, quả thật là gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật, có uy lực cực lớn. Nhưng hắn vẫn kiên định, thủy chung không luyện súng. Con đường mù mịt này nhìn thì ngu xuẩn, nhưng lại đạt tới thành tựu hùng bá thiên hạ, gần như là thần tiên như hiện tại.

Đại trí giả ngu, chính là lời nói miêu tả một cách chân thực nhất về Vương Siêu.

Cho nên Vương Siêu đương nhiên khinh thường dạng người thông minh vật này.

“Ồ? Thật vậy ư? Vậy chúng ta đánh cược nhé. Tôi cá rằng người này sau ba năm có thể chân chính có tư cách khiêu chiến anh. Sao hả?” Tô Tiểu Nguyệt đột nhiên bật cười, lộ ra một nụ cười thần bí.

“Ba năm? Cô thật sự cho rằng cao thủ là củ cải trắng hả, cược thế nào đây?” Vương Siêu lắc đầu.

“Nếu tôi thắng, anh sẽ phải làm bảo tiêu cho tôi trong thời gian một năm?” Trong mắt Tô Tuyết Nguyệt tựa hồ như bắt đầu mơ mộng, “cao thủ đệ nhất thiên hạ làm bảo tiêu cho tôi, thực sự là quá oai phong mà.”

“Vậy nếu cô thua thì sao?” Vương Siêu cũng không để ý đến lời đánh cược của Tô Tiểu Nguyệt, đối với hắn mà nói, đây chẳng qua là nói đùa mà thôi. “Tôi thua rồi thì tùy tiện anh muốn làm thế nào cũng được? Anh muốn thế nào thì sẽ thế đấy.” Tô Tiểu Nguyệt chớp chớp mắt, nói.

“Vậy thì cô đã thua rồi. Ba năm... đừng nói là ba năm, cho dù là ba mươi năm, người này cũng không chịu nổi một chưởng của tôi.” Vương Siêu cảm giác vô cùng nực cười: “Trừ phi hắn là nhân vật chính trong tiểu thuyết, có được nội lực trăm năm do cao nhân truyền cho, ăn được nhân sâm ngàn năm, hà thủ ô vạn năm. Có điều như vậy cũng vô dụng thôi.”

“Cứ chờ xem thì biết!” Tô Tiểu Nguyệt cười thần bí, tựa hồ như cảm thấy tràn đầy lòng tin.

Đúng vào lúc hai người đang nói chuyện thì cửa phòng mở ra, có hai người bước vào.

“Cha, chú Hứa? Các người đã về rồi ư?” Tô Tiểu thấy người này bước vào, không khỏi bật gọi, thì ra người mở cửa tiến vào là hai nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi.

Một nam tử trong đó mặc Tây trang cách điệu, rất chính phái, mắt lấp lánh có thần, thân hình cao to, khuôn mặt có mấy phần tương tự với Tô Tiểu Nguyệt, rất rõ ràng ông ta chính là cha của Tô Tiểu Nguyệt.

Nam tử còn lại thì mặc áo khoác dài màu đen, bộ râu dài nửa thước chĩa tề ở dưới cằm, cốt cách to rộng, bành ra hai bên, trên người cũng không có nhiều thịt, nhưng toàn bộ đều là một lớp cơ, nhìn thoáng qua thì không thấy gì, nhưng người tinh mắt nhìn vừa thấy là biết thằng cha này ẩn chứa một lực bạo phát không gì sánh bằng.

“Nghe nói trong nhà có một vị khách quan trọng, ta đương nhiên là phải quay về gặp rồi.”

Cha của Tô Tiểu Nguyệt mắt nhìn Vương Siêu, lại nhìn đứa bé trai đang nằm ngủ ở trong lòng hắn, trên mặt lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó lên tiếng tự giới thiệu: “Tô Vãn, cha của tiểu Nguyệt. Vương sư phụ, từ lâu đã nghe đại danh của anh.”

Ngũ khí của Tô Vãn rất khách khí, ro ràng, ông ta đột nhiên về nhà là vì đặc biệt gặp mặt Vương Siêu.

“Tôi cũng tùy tiện ngồi chơi thôi, không cần phải khách khí như vậy đâu.” Vương Siêu nói.

“Không khách khí cũng không được, cao thủ đệ nhất thiên hạ tới nhà, thực sự là rất vinh hạnh cho kẻ hèn này.” Đúng vào lúc này, nam tử được Tô Tiểu Nguyệt gọi là Hứa thúc đó ngẩng đầu lên, bộ râu dài nửa thước hơi hơi run rẩy, “Hứa Nhân Long, môn hạ của Tam Hoàng Pháo Chủ Lý lão sư.”

“Truyền nhân môn hạ của Tam Hoàng Pháo Chủ Lý Nghiêu Thần? Ừ, luyện tới trình độ cốt cách lõi lên, toàn thân đều là cơ. Pháo, chủ, hai chữ này lộ hết tinh túy rồi, nhưng bước vào Đan đạo vẫn rất khó khăn. Gần đây tôi cũng đã gặp một người trẻ tuổi luyện Vô Cực đạo, giang sơn như họa, tàn nhẫn quyết đoán, là một nhân tài, rất có hi vọng bước vào được Đan đạo, tiếp cận lối cảnh giới năm đó của Lý Nghiêu Thần.”

Vương Siêu nhìn Hứa Nhân Long, tùy ý bình phẩm.

Kỳ thực Hứa Nhân Long này vừa bước vào, hắn đã nhìn ra đây là hảo thủ của Tam Hoàng Pháo Chủ rồi, cốt cách luyện tới mức to rộng, thịt toàn thân cũng luyện rất chắc, gân, cơ đều phình to, dạng lực bạo phát này cực kỳ hung mãnh, xuất thủ là như sấm động núi nghiêng.

Có điều hắn đối với việc cao thủ xuất hiện liên tục cũng không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa, dẫu sao mình là cao thủ đệ nhất thiên hạ, chỉ cần tới tìm mình, khẳng định quá nửa là người luyện võ, người bình thường không biết danh tiếng của mình, đương nhiên là không tìm tới mình làm gì rồi.

Có điều Hứa Nhân Long này, so với Thu Thiên mà Vương Siêu từng gặp thì vẫn kém hơn một chút.

“Người trẻ tuổi mà Vương Siêu sư phụ nói chắc là một cô gái, tên là Thu Thiên phải không.” Hứa Nhân Long không hề động dung với lời bình phẩm võ công của Vương Siêu dành cho mình. Người luyện võ bình thường gặp mặt, một phía bình phẩm võ công của đối phương là phi thường vô lễ, là hành vi không hiểu quy củ, cơ hồ là chắc chắn phải giao thủ. Nhưng thanh danh hiện tại của Vương Siêu quá lớn, cao cao tại thượng, Hứa Nhân Long cho dù bị bình phẩm, truyền ra ngoài cũng không phải là chuyện gì mất mặt.

“Ồ? Anh cũng là người của tổng hội Hồng môn ư?”

Vương Siêu nghe thấy Hứa Nhân Long từ trong miệng nói ra tên của Thu Thiên, cũng ngẩng đầu lên: “Tin tức của tổng hội Hồng môn linh thông thật, có điều sao lại có quan hệ với Tô Vấn? Hôm nay tới tìm tôi là có chuyện gì vậy?”

Vương Siêu cũng biết rằng gia đình của Tô Tiểu Nguyệt rất không đơn giản, nhưng lại không ngờ rằng, chỉ tới nhà cô ta ngồi mà tùy tiện có thể chạm mặt người của tổng hội Hồng môn. Thế giới này hình như nhỏ quá thì phải.

“Tối ngày hôm qua chúng tôi biết Vương Siêu sư phụ đã vào kinh rồi.” Hứa Nhân Long nói: “Nhiều giám sát, quân đội như vậy, không ngờ lại không biết một chút tin tức nào về việc anh về nước, Vương sư phụ quả thực là thần long thấy đầu không thấy đuôi.”

“Nhân Long huynh, Vương Siêu sư phụ, các người cứ nói chuyện đi nhé, tôi đi thay quần áo. Tôi cũng biết giữa các anh có chút va chạm, có điều tôi hôm nay nhận sự ủy thác của Phong Thái, các anh ngàn vạn lần đừng đánh nhau ở trong nhà thôi đây. Nếu không, những cổ tích, thư họa mà thôi và Phong Thái nhiều năm sưu tập sẽ gặp nạn mất.” Tô Vấn tựa hồ như mặc Tây trang có chút không quen, nói một tiếng rồi đứng dậy đi vào phòng của mình thay áo ngoài.

“Cha, mẹ sao lại quản những chuyện này?” Tô Tiểu Nguyệt ở bên cạnh đột nhiên cất tiếng hỏi.

Cô ta vừa nhìn tình cảnh này, cũng biết chuyện giữa Vương Siêu và Hồng môn là như thế nào. Nói nhảm nhận một chút thì là vô lâm bất hòa, nói khó nghe một chút thì chính là xã hội đen chém giết. Rất rõ ràng, lời nói vừa rồi của Tô Vấn khiến cô ta có chút mơ hồ, chuyện này không ngờ lại liên quan tới cả mẹ của cô ta.

Bởi vì trong ấn tượng của cô ta, mẹ của mình lúc nào cũng ôn nhu nhàn thực, từ trước đến giờ không có dây mơ rễ má gì với những chuyện chém giết này.

“Phong tiểu sư muội với là cao thủ kiệt xuất nhất trong Hồng môn chúng tôi, cũng là người có hi vọng tiếp cận Lý sư phụ nhất. Có điều sau khi gả cho cha cháu thì đã rời khỏi Hồng môn. Chuyện này, tiểu Nguyệt cháu đương nhiên không biết rồi.”

Hứa Nhân Long đột nhiên nói với Tô Tiểu Nguyệt.

“Mẹ cháu là cao thủ vô lâm ư?” Tô Tiểu Nguyệt trên mặt đầy vẻ không tin, giống như là nhìn thấy một chuyện bất khả tư nghị, suýt chút nữa thì hét lên.

“Vậy sao từ trước đến giờ chưa từng thấy bà ấy khi phụ cha cháu nhỉ? Ba ba không biết công phu, phải bị đánh hằng ngày mới đúng chứ nhỉ?”

“Con ôn này, nói năng linh tinh cái gì đó?”

Đúng lúc này, Tô Vấn từ trong phòng bước ra, hần thay một bộ quần áo bằng tơ lụa, bó sát vào người, mang đầy phong cách của người trí thức, vừa nhìn đã thấy ông ta là một người có tu dưỡng văn hóa cực kỳ, hoàn toàn khác hẳn với lúc mặc bộ Tây trang vừa rồi.

Vương Siêu nghe thấy những lời nói này, chỉ yên lặng không lên tiếng, hần căn cứ vào những câu này cũng biết được một chút tình huống về gia đình của Tô Tiểu Nguyệt. Hình như mẹ của Tô Tiểu Nguyệt, một nữ tử tên là Phong Thái gì đó từ là một người trẻ tuổi có tiềm lực nhất trong tổng hội Hồng môn, không biết vì sao lại được gả cho Tô Vấn này, sau đó rời khỏi tổng hội Hồng môn.

Nói chúng chính là một chuyện kiểu hệ liệt, mà loại tình tiết nữ nhi tình trường, hiệp nữ ái tài tử này trong xã hội hiện đại tuy hiếm thấy, nhưng cũng không phải là không có.

Vương Siêu đối với tất cả những điều này cũng không hề có hứng thú gì cả.

Điều khiến hần cảm thấy hứng thú chính là tổng hội Hồng môn có thông đồng với Tô gia hay không? Hôm nay nhận được tin tức, đột nhiên tới gặp mình, rốt cuộc là có mục đích gì?

Tô gia là đại gia, căn cơ so với nhà của Liêu Tuấn Hoa còn thâm hậu hơn một chút, từ việc Tô Tiểu Nguyệt có thể tùy ý ra vào nơi tường đổ ngói lưu ly đó là có thể nhìn ra. Tuy cũng rất có thể là mượn vào địa thế của đứa bé trai đang ngủ trong lòng Vương Siêu này, nhưng cũng đủ thấy là rất không tầm thường rồi.

“Vương Siêu sự phụ, nghe nói anh và Thu Thiên đã giao thủ một lần? Chỉ điểm cho nó chút công phu có phải không?” Hứa Nhân Long đưa câu chuyện trở lại chính đề.

“Không sai.” Vương Siêu nói.

“Vậy Vương sư phó thấy quyền pháp của nó có khả năng tiến thêm một bước không?” Hứa Vân Long lại hỏi tiếp.

“Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Tôi cũng đâu có phải là ông trời, sao mà nói chính xác cho được?” Vương Siêu nhướn mắt lên.

“Tuy anh và Hồng môn chút tôi đã kết thù, nhưng vô luận là Hồng môn, hay là Thanh bang, hay là Đại Quyền bang đều không thể không thừa nhận địa vị của anh. Có thể nói là, trong giới võ thuật, Vương Siêu sự phụ anh cho dù nói mình là ông trời thì cũng chẳng có ai phản đối cả.” Hứa Nhân Long hơi mỉm cười, sau đó nói với một ngữ khí rất nghiêm túc

“Cái mũ nói dối với người khác mà nói thì quá cao rồi, nhưng đối với Vương Siêu sự phụ mà nói, một chút cũng không cao.” Đúng vào lúc này, ngoài cửa truyền tới một giọng nữ, tuy cách một cánh cửa, nhưng thanh âm lại vẫn rất rõ ràng.

Phòng của nhà Tô Tiểu Nguyệt là dùng loại cửa chống trộm cách âm cao cấp, bên ngoài có hò hét to như thế nào, người ở bên trong vẫn không nghe thấy. Đồng dạng, người ở bên trong có hò hét thế nào, người ở bên ngoài cũng không nghe thấy. Nhưng giọng nói của nữ nhân lại truyền vào rõ ràng như vậy, đủ để thấy có mấy phần thần kỳ.

442. Chương 419: Tóm Hay Là Không Tóm?

Cửa chống trộm cách âm mà nhà Tô Tiểu Nguyệt lắp đặt là dạng vô cùng cao cấp, cho dù là cổ họng có lớn hơn nửa cũng không thể truyền thanh âm vào rõ ràng như vậy. Nhưng Vương Siêu lại phát hiện nữ nhân đó ở ngoài cửa dùng thủ đoạn rất xảo diệu, thanh âm là dùng tiểu phúc đan điền chấn động ra âm tiết, sau đó đặt tay lên cửa, thông qua cách này mà trực tiếp thấu vào trong.

Dạng dùng kinh phi thường xảo diệu này, trước tiên phải luyện được tiểu phúc phát kinh và cánh tay quán thông thành một thể.

Phần bụng có lực lớn bao nhiêu, cánh tay đều có thể đem cổ lực này truyền ra, đồng thời tay nắm vào cửa khiến cho cửa chấn động.

Chỉ bằng vào thủ đoạn này, nữ tử bên ngoài chính là một siêu cấp cao thủ!

Đương nhiên, cao thủ trong mắt của Vương Siêu tất nhiên là cấp bậc Đan kinh. Không ai ngờ được rằng, vợ trong nhà một quan lớn không ngờ lại là nhân vật đứng đầu trên thế giới này.

Thế giới này cũng khó tránh khỏi quá thần kỳ rồi.

Tiểu thì ẩn trong vùng hoang dã, trung thì ẩn trong thành thị, lớn thì ẩn trong triều đình.

Nhưng “nữ kim đan” này lại ẩn tàng trong hậu cung của quan lớn triều đình, dạng ẩn tàng này, thực sự là quá sâu rồi. Đã vượt qua ba loại trạng thái ẩn tàng trên, đạt tới một loại cảnh giới mới.

Vương Siêu đối diện với dạng tình huống này, cũng không thể không kinh ngạc.

Cho dù chưa nhìn thấy nữ tử vừa lên tiếng ở bên ngoài, nhưng Vương Siêu cũng biết, nữ tử ở ngoài cửa đó khẳng định là mẹ của Tô Tiểu Nguyệt, là nữ nhân được gọi là Phong Thái, cũng từng là cao thủ kiệt xuất của tổng hội Hồng môn, nhưng lại chơi trò máu chó hiệp nữ ái tài tử ẩn cư giang hồ gì đó.

Vào khoảng khắc mà Vương Siêu đang kinh thán ở trong lòng thì cửa phòng bị mở ra, lộ ra thân hình và khuôn mặt của một nữ nhân. Nữ nhân này mặt mũi rất thanh tú, thần thái phong vận có chút tương tự với Thu Thiên, mặc một chiếc áo ngoài màu xanh nhạt, trong áo ngoài là váy màu xanh lục giống như dương liễu, bên dưới đi xăng đan, tóc thiết kế hơi xoắn xoắn, trên tai là một đôi khuyên nhỏ tinh xảo màu xanh lục.

Mặc váy, khoác áo, tóc hơi oăn, khuyên tai, cả người trang điểm vô cùng điển nhã, lại có một loại khí tức thành thực. Cách ăn mặc này khiến tuổi của bà ta nhìn có chút hơi lớn, tầm khoảng hơn ba mươi tuổi, nhưng không giống như Nghiêm Nguyên Nghi, bản thân đã hơn ba mươi tuổi, nhưng bộ dạng lại giống như thiếu nữ hai mươi hai, hai mươi ba, trẻ hơn cả chục tuổi.

Có điều Vương Siêu lại phát hiện, da của nữ nhân này ngưng tụ nhẵn nhụi, giống như là mỡ dê, tuyến mồ hôi co lại cực nhỏ. Lông mao trên người hoàn toàn không có, cả người có một loại cảm giác rực rỡ chói lọi.

Duy có một điều khiến người ta cảm thấy chưa được hoàn mỹ chính là lông mi của nữ nhân này, trên mặt trang điểm nhàn nhạt, tuy là trang điểm nhạt, nhưng lại giống như là vẽ rấn thêm chân, khiến cho khuôn mặt vốn thanh lệ của cô ta trở thành tối tăm hơn.

Với da thịt, thân hình của nữ nhân này, nếu trang điểm trẻ một chút hoặc là hoàn toàn không trang điểm, sẽ lộ ra khuôn mặt và thân hình giống như là phù dung trong nước, vậy thì hoàn toàn có thể loại trừ đi khí chất thành thực, biến thành bộ dạng của một thiếu nữ đôi mươi.

Có điều Vương Siêu cũng biết rằng, nữ tử trước mắt này là cao thủ, vận chuyển khí huyết, hoạt bát. Bất kể là da thịt bên ngoài hay là tinh thần bên trong đều là một loại trạng thái thanh xuân đỉnh phong. Nếu không hóa trang, trang điểm thành thực một chút, vậy thì cũng quá nghịch thiên, quá yêu nghiệt rồi.

Thử nghĩ xem, người thì hơn ba bốn chục tuổi rồi, cả ngày mang bộ dạng như thiếu nữ, cũng quả thật là quá yêu nghiệt. Điều này đối với một nữ nhân muốn ẩn tàng, giấu mình trong hậu cung của “triều đình đại viện” mà nói thì quá không hợp lý.

“Trong Hồng môn quả nhiên vẫn có cao thủ, có thể thấy, nữ nhân này tuy không bằng Nghiêm Nguyên Nghi, nhưng so với hai người Tạ Phiền Phiền, Kỷ Phù Trần thì mạnh hơn nhiều. Có điều Hồng môn cũng xui xẻo thật, một cao thủ như thế này không ngờ lại cam tâm bình phàm, gả cho một nam nhân bình thường, không để ý đến chuyện giang hồ gì nữa. Mà vậy cũng đáng ngạc nhiên thật, không biết là dạng tâm tình gì đây?”

Từ trước tới nay, cao thủ mà Vương Siêu đã gặp nhiều vô cùng, nhưng mỗi một cao thủ bước vào Đan kinh đều hạng nhân vật oai phong một cõi, hào quang chói lọi, cho dù bọn họ cam chịu sống bình phàm, nhưng thực lực trên người cũng sẽ khiến bọn họ không bình phàm. Nhưng dạng cao thủ lại đi gả cho nam nhân bình thường như Phong Thái, sau đó thâm tàng, hoàn toàn mai một trong trần ai, Vương Siêu lại chưa từng thấy một ai.

Tuy phụ thân Tô Vân của Tô Tiểu Nguyệt cũng khẳng định là một nhân vật lớn, từ các phương diện như khí độ, cử chỉ, thần thái đều có thể nhìn ra điều đó, nhưng trong mắt của Vương Siêu, ông ta vẫn chỉ là một nam nhân bình thường, bởi vì ông ta không biết một chút võ công nào.

Tuy trong xã hội hiện đại, võ công bình thường cũng không có tác dụng gì, nhưng đây là một loại đề thăng toàn phương vị và tu luyện của thân tâm. Một người quyền pháp luyện tới cực điểm và một người bình thường kết hợp với nhau, độ khó cũng là quá lớn, nói một cách rất đơn giản chính là giữa hai người không hề có tiếng nói chung.

Bản thân Vương Siêu cũng rất khó có thể tưởng tượng được, một đôi nam nữ không có tiếng nói chung ở cùng nhau mà lại có thể cử án tề mi (vợ chồng tôn trọng nhau), tương kính như tân.

“Mẹ.”

Nữ nhân này vừa xuất hiện ở cửa, Tô Tiểu Nguyệt liền lên tiếng gọi, rất rõ ràng, nữ nhân này chính là Phong Thái, mẹ của Tô Tiểu Nguyệt. Họ Phong, tên Thái.

Về ngoài của Phong Thái thành thực tới cực điểm, nhưng bên trong lại là nữ nhân thanh lệ trẻ tuổi. Bà ta không trả lời tiếng gọi của con gái mình, chỉ hơi hơi mỉm cười, ánh mắt chuyển sang Vương Siêu, cất tiếng nói: “sớm đã nghe nói tới cao thủ đệ nhất thiên hạ Vương Siêu sư phó đây, chỉ là tôi đã là người đã rời khỏi giang hồ, trước giờ luôn không có thời gian để kiến thức. Hôm nay cũng coi như là có duyên được gặp, quả nhiên là nghe tiếng không bằng gặp mặt, gặp mặt còn hơn nghe tiếng.”

Ánh mắt của Vương Siêu chiếu lên mặt Phong Thái. Hắn hiện tại đã nhìn tử tế, cũng phát hiện ra tướng mạo của Phong Thái này không phải là xuất sắc, chỉ tính là tầm trung, không bằng Nghiêm Nguyên Nghi, càng không sánh được với Đường Tử Trần. Nhưng khí chất, da thịt lại rất có vận vị.

Một nữ nhân luyện quyền tới cảnh giới cao thâm, cho dù trời sinh trông rất xấu xí đi chăng nữa thì tinh thần dung mạo cũng sẽ có thay đổi lớn.

Giống như Tiểu Hoàn Tử ở Hoàng võ hội Nhật Bản, trông thì bình phàm, nhưng khí chất luôn tạo cho người ta một ấn tượng phi thường tốt.

“Từ lúc tôi xuất đạo cho đến nay, từng gặp không ít nhân vật oai phong một cõi, mạnh như thủ lĩnh GOD, hay là Đại Đường Song Long Wharton, Morgan của nước Mỹ, hoặc như Nghiêm Nguyên Nghi, Vũ Vận Long, Y Mãi Đề của Trung Đông, còn có Triệu Quang Vinh, Khâu Vĩ Minh của Thanh bang, Tạ Phiền Phiền, Kỷ Phù Trần của tổng hội Hồng môn. Nhưng người này không ai không phải là nhân vật hào quang sáng chói, uy danh hiển hách. Tôi đã cho rằng, cao thủ tất nhiên là khó mà che đi được quang mang, những tình tiết cao thủ ẩn tàng gì đó trong tiểu thuyết điện ảnh trong hiện thực đều không nên phát sinh. Nhưng lại không ngờ rằng, còn có cao thủ thật sự ẩn tàng được. Xem ra tôi đã phạm một sai lầm nho nhỏ rồi.”

Vương Siêu nói với Phong Thái, mẹ của Tô Tiểu Nguyệt đang đứng ở trước mặt, lắc lắc đầu.

“Bất tranh, đại ẩn (không tranh giành, ẩn tàng). Đây là tư tưởng tinh túy của Đạo gia, rồng ẩn tàng trong mây mù, chưa bao giờ để lộ ra chân thân của mình. Cho nên mới có câu nói thần long thấy đầu không thấy đuôi. Trên thế giới này, nhân vật ẩn tàng có rất nhiều, tôi chẳng qua chỉ là một trong số đó mà thôi. Cây cao gió cả, cao xử bất thắng hàn. Có lẽ rồi cũng có một ngày, anh cũng sẽ thoái lui, ẩn tàng.”

Phong Thái thản nhiên cười, ngồi xuống cạnh con gái của mình.

“Bất tranh, đại ẩn?” Vương Siêu cười mà như không cười, “đây là của học đạo, mà chúng ta lại là người luyện võ. Đạo bất đồng, không thể lấy thứ này đi lắp vào thứ kia được. Người luyện võ, bất tranh, ẩn tàng, vậy thì luyện võ kiểu gì? Tráng chí hùng tâm rất dễ bị bào mòn, quyền pháp tâm ý cũng vậy, sau khi cam chịu bình phàm, quyền pháp chắc chắn sẽ không thể sắc bén. Quyền pháp mà không sắc bén, nhất định sẽ không thể đánh. Sau khi không thể đánh, bản thân cũng chân chính trở thành bình phàm rồi.”

“Cũng có ý tứ, tôi đã từng có khí thế sắc bén giống như cậu vậy, nhưng hiện tại đã mòn đi hết rồi.” Phong Thái nhướn mày, nói với Vương Siêu.

“Bà không thể không mòn đi, bởi vì bà không có lòng tin đối với mình.” Vương Siêu tất nhiên nghe ra ý thứ trong những lời nói này của Phong Thái. Giữa cao thủ với nhau, lời nói luôn là gay gắt. Khi Phong Thái vừa tiến vào, ngôn ngữ hơi có chút sắc bén nhắm vào mình, đây cũng có thể là vì bà ta ẩn tàng quá lâu, nhưng hôm nay chạm phải mình, đột nhiên dâng lên một chút tâm tư háo thắng.

Có điều uy danh của Vương Siêu quá đậm, Phong Thái không thể ra tay thử thăm dò, chỉ đành cố gắng chiếm một chút thượng phong về miệng lưỡi mà thôi.

“Nếu như hiện tại tôi dâng vị trí đệ nhất thiên hạ này cho bà, không biết bà có dám tiếp nhận hay không?” Vương Siêu có chút hứng thú nhìn nữ nhân này, ném ra đề tài giật mình này.

“Ừm...”

Phong Thái sững người, môi hé cong cong, lông mày nhú chặt, rất rõ ràng, Vương Siêu hỏi bà ta vấn đề này, trực tiếp điểm ra khái niệm bất tranh, đại ẩn của bà ta kỳ thực chính là sự thiếu lòng tin của bản thân, trước sợ sói, sau sợ hổ, rồi tự mình cam nguyện bình phàm.

“Vương Siêu sư phụ quả nhiên là rất sắc sảo. Anh và Phong Thái đều là người trong giới võ thuật, xem ra nói chuyện rất hợp ý nhau.” Đúng vào lúc này, Tô Ván cha của Tô Tuyệt Nguyệt lên tiếng, sau khi ông ta đổi sang một bộ quần áo bằng tơ lụa bó sát người, trong tay cầm quạt xếp, càng lộ ra vẻ phong lưu lỗi lạc, đặc biệt là tướng mạo thành thực của tuổi trung niên, càng có một cỗ mị lực hấp dẫn nữ tính.

Xoè quạt, quạt khe khẽ, trên quạt xếp vẽ một cảnh tuyết, bức vẽ cảnh tuyết này cực kỳ sống động, lấm chấm mực, mấy đóa hoa mai, bên ngoài là dãy núi cong bao phủ, dạt dào mênh mông, tạo cho người xem một cỗ hàn ý lạnh toát. Không cần phải quạt, chỉ cần nhìn bên trên thôi là có thể hết nóng rồi.

Dạng họa công bút mực này, quả thực khiến người ta tấm tắc khen ngợi không thôi.

“Anh nói rằng quyền pháp của tôi đã mất đi sự sắc bén, không biết Vương Siêu sư phụ có hứng thú thử vài chiêu với tôi không?” Đột nhiên, lông mày đang nhú chặt của Phong Thái giãn ra, mỉm cười với Vương Siêu, trong mắt lóe lên quang mang sắc bén trước giờ chưa từng có.

“Hả? Bà muốn thử động thủ với tôi ư?” Vương Siêu cũng không ngờ rằng, đang nói chuyện mà mẹ của Tô Tiểu Nguyệt lại đề ra yêu cầu nhìn thì vô cùng không hợp lý này.

“Phong Thái, quyền cước không có mắt, hướng chi em đã rời khỏi giới võ thuật nhiều năm như vậy rồi. Người ta cũng chỉ cùng em nói chuyện mà thôi, hà tất phải động tay động chân làm gì?”

Nghe thấy câu này, ngay cả Tô Ván cũng phải giật mình kinh hãi, ông ta không ngờ rằng thê tử nhiều năm đều ôn nhu hiền thực, trước giờ không động thủ, chỉ đàm thi từ, kinh sử, thư họa, sự tập cổ tịch đột nhiên lại đề xuất yêu cầu động thủ với dạng hung thần ác sát như Vương Siêu.

Hung danh của Vương Siêu vang dội, trên tay không biết đã quán bao nhiêu nhân mạng. Tô Ván tuy không hiểu võ thuật, nhưng ông ta cũng không phải là kẻ ngốc, ngược lại còn vô cùng tinh minh, tin tức cũng linh thông vô cùng. Chuyện Nghiêm Nguyên Nghi gặp độc thủ của Vương Siêu ông ta cũng biết rất rõ, hiện tại sao có thể để cho thê tử của mình động thủ với Vương Siêu được.

“Đây là cái gì và cái gì vậy?” Tô Tiểu Nguyệt ở bên cạnh nghe thấy vậy, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bản thân còn cho rằng mình đang nằm mơ, “mẹ không ngờ là cao thủ võ lâm? Hơn nữa hiện tại đột nhiên muốn đấu võ với Vương Siêu! Cái, cái... này rốt cuộc là gì vậy? Minh đang nằm mơ ư? Hay là chưa tỉnh ngủ? Sao lại có loại cảm giác mù mịt như vậy nhỉ?”

Tô Tiểu Nguyệt cố sức bấm ngón tay của mình, đột nhiên cảm thấy cơn đau kịch liệt, mới phát hiện ra mình không phải là đang nằm mơ.

“Tô Ván, đừng nói nhiều nữa.” Phong Thái ngẩng đầu lên, nhìn trượng phu của mình: “Em là tính cực tự động (tính quá nên tự nhiên thành động) rồi. Những năm nay quả thật là quá an tĩnh, cho dù là Thái Cực cũng chú trọng tới âm dương động tĩnh, chỉ tĩnh không thôi thì sẽ mất đi sự bình hành. Hôm nay Vương Siêu tiên sinh tới nhà, cũng khơi dậy sự hứng thú của em, không hướng tới cao thủ đệ nhất thiên hạ xin chỉ dạy mấy chiêu, em sẽ hối hận cả đời mất.”

Trong lúc nữ nhân Phong Thái thành thực nói ra câu này, lộ ra sự hưng phấn tiền ẩn, tựa hồ như không thể áp chế nổi nữa. Đồng thời trong mắt cũng kịch liệt lóe lên dục vọng chiến đấu cường liệt.

Trong nháy mắt, nữ nhân nhàn tĩnh này giống như bên trong thân thể biến thành một võ giả cuồng nhiệt thèm khát chiến đấu đến cực điểm.

“Đã là như vậy, tôi sẽ dùng mộ tay để thử vài chiêu với bà.” Vương Siêu cũng nhìn ra sự hưng phấn tiềm tàng trong cơ thể Phong Thái, người có thể luyện quyền thuật tới cảnh giới của bà ta, không ai không phải là dạng người cuồng nhiệt.

Có thể nói, luyện quyền giống như là chơi game, người chơi game một cách si mê có thể liên tục bảy ngày bảy đêm hưng phấn chơi thâu đêm suốt sáng, sau cùng bản thân chết rồi mà vẫn còn muốn chơi.

Người luyện quyền luyện tới nhập mê, so với người chơi game còn si cuồng hơn. Vương Siêu đã từng trải qua dạng cuồng si này. Đã dần thân vào thì không còn nghĩ tới gì nữa, cỗ cuồng si này sau khi đại thành, đã ngấm vào bên trong xương cốt, bất kể sinh hoạt có thay đổi như thế nào, thứ này vẫn sẽ mãi tồn tại, áp chế càng nhiều thì bạo phát càng lợi hại hơn.

Hiện tại nữ nhân Phong Thái này chính là một ví dụ rõ ràng nhất.

Cho nên sau khi tựa hồ như bị lời nói của Vương Siêu khơi dậy hùng tâm, không ngờ lại bất chấp tất cả mà hướng tới Vương Siêu khiêu chiến. Cũng có thể nói là, sau khi bà ta nói chuyện với Vương Siêu, đã buông bỏ sinh tử, chỉ muốn giao thủ với vị cao thủ đệ nhất thiên hạ này để không còn tiếc nuối gì nữa.

“Ài, anh biết chứ. Cuộc sống những năm gần đây của chúng ta tuy rất an nhàn, rất thư thái, nhưng đối với em mà nói cũng là một loại ràng buộc. Anh từ trước đến giờ đều tôn trọng ý kiến và cách nghĩ của em, lần này cũng không ngoại lệ. Anh cũng hiểu em, tỉ như muốn anh mấy chục năm không viết chữ mà vẽ tranh, cũng sẽ bị áp ức đến phát điên mất.”

Vương Siêu tựa hồ như đang đùa giỡn thì Tô Vấn lại mở miệng nói, sau đó thở dài một hơi.

“Dùng một tay để đấu với tôi? Vương Siêu anh đúng là mắc phải sai lầm lớn rồi.” Ánh mắt của Phong Thái đột nhiên co lại, giống như là ép quang tuyến, biến thành phi thường bình tĩnh, khôi phục lại khí chất nhàn tĩnh lúc trước, “Tiểu Bảo ngủ rồi, tiểu Nguyệt, con bé tiểu bảo tới giường ở trong phòng đi.”

Thân phận của đứa bé trai rất không tầm thường, nếu trong lúc so đấu mà bị thương thì khó mà gánh được hậu quả.

“Không sao cả, tiểu Bảo do tôi bế, cho dù là thần tiên cũng không làm gì được nó.” Vương Siêu lại mỉm cười: “Bà nếu như có thể vào lúc giao thủ với tôi mà làm cho nó giật mình tỉnh lại, vậy cũng coi như là tôi thua. Danh đầu cao thủ đệ nhất thiên hạ này của tôi, sẽ tặng lại cho nữ hiệp từng thuộc Hồng môn là bà đây, sao hả?”

“Được!”

Lần này, Phong Thái trả lời sảng khoái và dứt khoát chưa từng thấy, trong miệng phun ra một chữ, tay đột nhiên khê động, cánh tay giơ lên, năm ngón tay xòe ra, tư thế ưu mỹ, giống như một mỹ nữ bắt bướm, chính là đả pháp kịch liệt mạnh mẽ của Tam Hoàng Pháo Chùy.

Sự linh động, tinh xảo, nhẹ nhàng như múa của nữ nhân này rơi vào trong mắt Vương Siêu, giống như đang vẽ ra ý cảnh của một bức thủy mặc lan hoa, cực kỳ giống như Vô Cực đao giang sơn như họa của Thu Thiên, vừa nhìn đã biết là cùng xuất phát từ một môn phái, hơn nữa quyền ý cũng tương thông.

Đương nhiên, một chiêu này của Phong Thái, bộ vị tóm tới chính là tai ở trên đầu của Vương Siêu. Nhìn thì tay của bà ta nhẹ nhàng như bắt bướm, nhưng chân chính bị tóm trúng, tai của Vương Siêu chắc chắn sẽ bị xé rách.

Đây chính là đả pháp cầm nã tán thủ trong Tam Hoàng Pháp Chùy - “xả nhĩ trảo đầu” (kéo tai nắm đầu).

Thoảng cái đã tóm tai người khác, nếu như đối phương không né được, thì theo thế mà kéo, tai sẽ bị xé rách. Nếu đối phương né được thì thuận thế tóm một cái, liền có thể kéo tóc của đối phương, một mảng lớn da đầu kèm theo tóc dày máu me sẽ bị xé rách.

Vương Siêu trong lòng tất nhiên biết rất rõ về dạng đả pháp ngoan độc này.

Đả pháp trong quốc thuật, không có một chiêu nào mà không phải là độc ác, đặc biệt là dạng thiếp thân tề xả (lao vào gần kéo xé) nhanh nhẹn này, cũng là dạng sảo lộ thích hợp nhất đối với nữ tính.

Có điều Phong Thái vừa xuất thủ, ngay cả Hứa Long Nhân cũng nhìn không rõ, chỉ cảm thấy mắt hoa lên, tay của tiểu sư muội đã tới tai của Vương Siêu.

Hứa Nhân Long còn không nhìn rõ được, huống chi là dạng không hiểu võ công như Tô Vấn.

Tô Tiểu Nguyệt tuy cũng luyện qua chút võ nghệ, nhưng chẳng qua chỉ là loại đâm đá thô thiển. Ngay cả kỹ xảo cách đấu, vận chuyển khí huyết cũng không biết là gì, đối với loại động thủ cao cấp giữa mẹ mình và Vương Siêu cũng tất nhiên là nhìn không ra được đường lối.

Trong mắt của cô ta, chỉ là tay của mẹ mình giống như là vung một cái, rồi tóm tới chỗ đó, mơ mơ hồ hồ như đang nằm mơ chưa tỉnh.

“Nhanh thật.”

Trong mắt của Vương Siêu, tuy nhìn rõ mỗi một động tác của Phong Thái, nhưng cũng cảm thấy tốc độ của nữ tử này cực nhanh, tay vừa động một cái, năm ngón tay đã tóm tới tai mình ngay.

Có điều đối diện với một chiêu muốn xé rách tai mình này của Phong Thái, Vương Siêu không hề đứng dậy, thậm chí đầu của hắn cũng không thèm nghiêng lấy một cái, chỉ là tai đột nhiên lật xuống, dán chặt lên mặt sau, tựa hồ như dung hợp thành một thể với thịt ở mặt sau, nhìn không ra dấu vết.

Dạng tình cảnh này, giống như là Vương Siêu đột nhiên biến cho tai của mình mất đi.

Tay của Phong Thái thò ra, không xé được tai, không hề nghĩ ngợi năm ngón tay đâm thẳng, móng tay chọc ra, giống như là một mũi kiếm sắc bén, đâm vào nơi thần kinh giao nhau ở dưới cuống tai của Vương Siêu.

Đây cũng lại là một độc chiêu, hơn nữa liền thành một mạch với chiêu xả nhĩ trảo đầu trước, thủ đoạn tinh xảo độc ác.

Đồng thời, cổ tay của cô ta cũng hạ xuống, hơi xoay tròn, ngón tay khác kết thành một sợi, quán về phía da đầu và tóc của Vương Siêu.

Một kéo một đâm, một vòng một quán, thiếp thân cầm nã của Phong Thái, trong một chiêu hoàn toàn bày ra thực lực của cao thủ tuyệt đỉnh!

Cự ly ngồi giữa Phong Thái và Vương Siêu không hề xa, chỉ cách nhau một cái bàn uống trà nhỏ bằng gỗ, hai người vừa động thủ, đều không đứng dậy, tựa hồ như chỉ muốn dùng thủ pháp đoản đã cầm nã tinh xảo để thủ thắng.

Có điều, sau khi Phong Thái xuất thủ tóm vào tai Vương Siêu nhưng tóm trượt, Vương Siêu lại không cho nữ nhân này thêm một cơ hội nào nữa, một tay đột nhiên nhấc lên, hai ngón tay chọc ra, cắt về phía xương khuỷu tay của Phong Thái.

“Không ổn!”

Phong Thái thầm kêu một tiếng, tâm ý khẽ động. Rắc rắc! Xương khuỷu tay phát ra tiếng xương sụn gãy, lần này, cánh tay của bà ta biến thành mềm dẻo giống như con đũa, quay vòng quẹo sang trái, né hai ngón tay của Vương Siêu.

Đồng thời sau khi né được hai ngón tay của Vương Siêu, khuỷu tay lại vòng xuống. Cạch! Xương cứng trở lại, giống như là sừng trâu phóng ra mũi nhọn, khuỷu tay giống như đại thương, đâm vào hõm cổ của Vương Siêu.

Phong Thái đánh ra hai chiêu liên tiếp, lúc mượn kình thì cánh tay mềm oặt như không xương, lúc dùng kình thì cứng rắn như đại thương đâm ra, công phu mềm rắn ẩn trong tiểu xảo, quả thực đã đạt tới cực trí.

Khuỷu tay giống như đại thương đâm vào hõm cổ của Vương Siêu, trửu kình (kình khuỷu tay) kích phá không khí, phát ra tiếng ong ong trầm muộn mà có lực. Tô Vấn không biết võ công cảm giác thấy trong không khí có tiếng ong ong như búa đập vào thép, có một loại cảm giác như toàn thân tê dại, ngực nặng nề như muốn phun ra máu.

Có thể tưởng tượng ra rằng, một trử kích (một kích bằng khuỷu tay) này của Phong Thái lắng lẹ tới mức độ nào, đừng nói là cốt nhục thủ chương của một người, cho dù là một khối đá lớn bị điểm lên cũng bị đánh cho vỡ vụn.

Trình độ cương mãnh của trử kinh trong Tam Hoàng Pháo Chùy và trử kinh của Bát Cực quyền không phân trên dưới.

“So với Thu Thiên, Quyền kinh của Phong Thái lắng lẹ hơn nhiều! Trong Hồng môn, nữ nhân ẩn tàng trong hậu cung của triều đình đại viện này có thể xưng là đệ nhất cao thủ.”

Vương Siêu hiện tại cũng đã xác định được, trong cả Hồng môn nếu luận về quyền pháp cao thâm, e rằng Phong Thái có thể xưng là đệ nhất. Chỉ bằng vào hai chiêu này, hiện tại người có thể đỡ được, không quá hai mươi người.

Khi Phong Thái xoay khuỷu tay điểm vào hổ khẩu của mình, Vương Siêu đột nhiên lật trảo, chương tâm hướng ra ngoài, giống như là một cái móng vuốt lớn, lẳng lẳng đợi khuỷu tay rắn như đại thương của đối phương điểm tới.

“Tôi không tin rằng thủ chương của cậu lợi hại như vậy, có thể ngăn được trử kích của tôi ư?”

Trong lòng Phong Thái lóe lên ý nghĩ này giống như là thiểm điện, khuỷu tay cũng không biến hóa, vẫn đâm về phía chương tâm của Vương Siêu.

Bà không tất nhiên không tin rằng, cốt cách của mình vận kinh, có thể nói là lắng lẹ sắc bén như kim thiết mà vẫn không phá được trảo kích của Vương Siêu.

Trong cuộc luận võ bình thường, một phía vận khuỷu tay đâm mạnh, bên kia cho dù là công phu có cao đến thế nào đi chăng nữa cũng không dám dùng thủ chương để bắt. Như thế thì chẳng khác nào dùng tay đi bắt đầu thương của người ta, chạm vào một cái là xương ngón tay sẽ gãy vụn.

Khớp xương khuỷu tay là một khối xương lớn, mà xương ngón tay của con người thì lại phân tán, lực lượng tất nhiên không thể tập trung, khẳng định là yếu kém hơn nhiều.

Nhưng, Phong Thái lúc này lại cảm thấy hối hận, vào sát na mà khuỷu tay của bà ta chạm trảo của Vương Siêu, thủ thế của hân đột nhiên biến đổi, bốn ngón tay nắm hờ, ngón cái áp lên quyền nhãn (điểm giữa lòng bàn tay), cả quyền đầu của thủ thế giống như là thai nhi trong cơ thể người mẹ.

Thậm chí, Phong Thái khi bị Vương Siêu nắm lấy khuỷu tay, còn nghe thấy trong lòng bàn tay của Vương Siêu có tiếng nảy bịch bịch bịch kịch liệt, giống như là tim đang đập.

Một chiêu về quyền này, có tâm lại có hình trạng, quả thực là một thai nhi sống.

“Tâm ẩn mẫu quyền” của Vương Siêu bên trong lại ẩn chứa “thai quyền”, mẹ mang thai, mẹ con nối liền nhau, giống như vô cực thai nghén thái cực, uy lực bao dung, to lớn, hỗn độn.

Thành thật!

Khuỷu tay của Phong Thái va chạm với Tâm ẩn mẫu quyền của Vương Siêu, chỉ cảm thấy giống như đụng phải trục lăn đá bằng sắt của xe lu, toàn thân chấn động, khí huyết toàn thân hư phù, trong tai vang lên tiếng ong ong, trong mũi cũng nóng rát, tựa hồ như muốn ứa máu.

“Không xong! Lợi hại quá.”

Phong Thái vừa cảm thấy vậy, trong lòng chỉ có một ý nghĩ này, bà ta bị lực lượng của Tâm ẩn mẫu quyền bao hàm thai quyền của Vương Siêu chấn cho khí huyết sôi sục. Miệng ngòn ngọt, tai ong ong, mũi nóng rát, chính là dấu hiệu chuẩn bị xuất huyết!

Có điều bà ta vào thời khắc này, rốt cục cũng biểu hiện ra thực lực của cao thủ tuyệt đỉnh, tâm ý đột nhiên là một mảng bình tĩnh, giống như bức tranh thủy mặc sơn thủy im lìm bất động.

Dạng tâm ý đột nhiên trở về bình tĩnh, khí huyết toàn thân đang sôi sục cũng trở nên trầm tịch. Trong nháy mắt, tai của bà ta không ong nữa, miệng cũng hết ngọt, mũi cũng thôi nóng. Rất rõ ràng là máu đã toàn bộ bình thức trở lại.

Tay của bà ta trong nháy mắt cũng được thu hồi lại, bảo vệ trước mặt và cổ họng, làm ra tư thế phòng thủ.

“Công phu thu liễm khí huyết quả nhiên lợi hại, cho dù là cao thủ Hóa kinh đỉnh cao chịu lực phản chấn của Tâm ấn mẫu quyền hàm chứa Thai quyền này của mình cũng phải khí huyết dâng trào, mắt mũi tai đều ứa máu. Phong Thái này không ngờ trong thoáng chốc đã bình tức lại được. Quả thực là...”

Vương Siêu thấy một quyền này của mình không chấn cho đối phương thất khiếu ứa máu, cũng phải khen thầm một tiếng. Có điều hấn hiện tại đã chiếm được thượng phong một cách rõ ràng. Tất nhiên sẽ không lưu thủ, thừa lúc Phong Thái thu về, đột nhiên tóm một cái, cắt về phía yết hầu của đối phương.

Vương Siêu vẫn ngồi yên không động dậy, thủy chung chỉ dùng một tay, tay kia ôm tiểu Bảo đang ngủ say, không hề có ý tứ bị giật mình tỉnh giấc.

Phong Thái bị chấn cho phải rút tay về để phòng thủ, biết rằng mình đã rơi vào thế hạ phong, nhưng không kịp chiếm lại thượng phong thì trào của Vương Siêu đã tới trước cổ họng của bà ta. Trong phút giây chỉ mảnh treo chuông này, hai bàn tay của bà ta nắm lại, biến thành khai thức Củng thủ chùy (hai tay đập vào nhau tạo thành chùy) trong Tam Hoàng Pháo Chủy, nhắm lên phía trên, dùng hai tay đối một tay, ngạnh kích với trào của Vương Siêu.

“Tôi không tin, một tay tuy không đối phó được cậu, nhưng hai tay thì cậu cũng có thể vẫn dùng một tay để ngạnh tiếp được ư?” Phong Thái thầm nghĩ trong lòng. Vừa rồi thoáng chốc đã bị chấn cho thất khiếu ứa máu, duyên cớ là bởi vì bà ta chỉ dùng một khuỷu tay, hiện tại là hai tay, Phong Thái tin rằng Vương Siêu có lợi hại hơn đi chẳng nữa thì cũng không thể chấn được mình.

Quả nhiên, Vương Siêu lần này không ngạnh trào nữa, chỉ là cổ tay hơi rung một cái, né tránh Củng thủ chùy, trực tiếp hạ xuống, điểm vào tâm tạng ở ngực trái phía dưới cổ họng của Phong Thái.

Một chiêu đào tâm (móc tim) này của Vương Siêu vốn lãng lệ tàn nhẫn, nhưng bởi vì đối phương là nữ, cho nên có chút vị đạo lộc sơn chi thảo (dê núi bóp dzú).

Sắc mặt của Phong Thái không biến đổi một chút nào, cũng không bởi vì dạng đả pháp này của Vương Siêu mà có ý tức giận, ngược lại, đột nhiên xương cột sống của bà ta thẳng về phía trước, cả thân thể ngã về trước, ngực ưỡn thẳng ra.

Bà ta không ngờ lại không thêm để ý tới một chiêu đào tâm của Vương Siêu, tay mượn lực lượng xương cột sống vươn thẳng, hai tay đưa ra trước người, một thức chủy pháp song phong quán nhĩ (hai ngọn gió luân qua hai tai) đánh thẳng vào hai bên mặt của Vương Siêu.

Vương Siêu tóm về phía tim của bà ta mà bà ta không ngờ lại không thêm để ý, ngược lại còn ưỡn thẳng cột sống, ưỡn ngực ra trước để mặc cho hấn tóm, còn hai tay thì đánh vào mặt hấn!

Lần này, Phong Thái đã lộ ra tính cách không khác gì Nghiêm Nguyên Nghi!

“Nữ nhân này lợi hại thật!” Vương Siêu đơn thủ ôm đứa bé, một tay đối địch, thân thể lại đang ngồi, nhưng hấn là thiên hạ đệ nhất nhân, đả phá hư không, kiến thần bất phối. Đối phó với Phong Thái, vốn cho rằng chỉ tùy ý đánh mấy chiêu, tình huống cũng quả thực là như vậy.

Nhưng vừa rồi, đả pháp của Phong Thái khiến hấn trở nên bị động.

Hấn vừa rồi tóm vào ngực bà ta chỉ là hư chiêu, bởi vì Củng thủ chủy của Phong Thái đã bảo vệ mặt, cổ họng. Toàn thân chỉ có một kẽ hở, Vương Siêu đương nhiên phải thừa cơ mà công kích. Mà lần công kích này của Vương Siêu vốn là nhắm vào chỗ yếu hại của Phong Thái, từ đó khiến bà ta phải né tránh theo bản năng của nữ tính, giống như ngày đó Vương Siêu đã đối phó với Nghiêm Nguyên Nghi.

Nhưng Phong Thái không ngờ lại không né, ngược lại còn ưỡn lên cho hấn tóm. Điều này khiến Vương Siêu có chút bất ngờ.

Vương Siêu cho dù là cao thủ đệ nhất, nhưng hấn không phải là thần tiên cường đại nhất, cái gì cũng biết cái gì cũng có thể làm, cũng không thể chuyện gì cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. Hiện tại một chiêu này của Phong Thái, có thể nói là đã thoát khỏi sự nắm bắt của hấn.

“Tóm tiếp hay là không tóm tiếp bây giờ?”

Tóm tiếp, đối phương khẳng định sẽ bị đánh bại, bởi vì giao thủ như thế này, tốc độ của Vương Siêu rõ ràng là nhanh hơn.

Không tóm tiếp, vậy thì chuyện sẽ khó nói rồi. Cao thủ đối quyết, cho dù là dạng cao thủ như Vương Siêu, dưới dạng tình huống đang ôm một đứa trẻ, ngồi trên ghế, muốn lâm thời đổi chiêu đối phó với dạng cao thủ như Phong Thái vẫn có khó khăn rất lớn.

Mà chuyện quan trọng hơn là, trong tình huống nhanh như điện xẹt này, hắn không được phép do dự.

Vương Siêu trong lúc lựa chọn khó khăn này đã làm ra một quyết định chính xác.

Hắn không tóm tiếp nữa, mà tay đột nhiên biến thế, giơ lên phía trên, chọc vào hai mắt của Phong Thái. Đồng thời, đầu của hắn rụt xuống dưới, dùng thế rùa đen rúc đầu, né tránh chiêu song phong quán nhĩ của Phong Thái.

Rắc rắc! Tiếng xương cốt bùng nổ vang lên, đầu của Vương Siêu không ngờ lại rụt sâu xuống dưới, khiến quyền của Phong Thái đánh vào khoảng không, và đồng thời, tay của Vương Siêu cũng tiếp cận lên mắt của Phong Thái.

Phong Thái không thèm quan tâm tới mắt của mình, mắt lẳng lặng nhìn ngón tay của Vương Siêu đang chọc tới. Hai quyền chạm nhau, chấp lại thành chùy, đập xuống.

Lần này, tựa hồ như đang liều mạng, ngay cả mắt cũng không cần, chỉ muốn đập chết Vương Siêu.

Phong Thái kỳ thực cũng biết rằng, mình cho dù là đập trúng Vương Siêu, Vương Siêu cũng lắm là thụ thương, mà mắt của mình thì khẳng định sẽ bị phế. Nhưng trừ cách này ra không thì cũng không còn biện pháp nào khác. Bà ta vừa rồi đã rơi vào thế hạ phong, khó lắm mới bắt được cơ hội ngàn năm khó gặp này để cướp lại thượng phong, nếu lại bỏ lỡ cơ hội, vậy thì thực sự là không còn hi vọng nữa rồi.

Mà cơ hội này, là bà ta súc mưu đã lâu, Cũng thủ chủ bảo vệ mặt và cổ họng, lộ ra sơ hở là phần ngực, để Vương Siêu công kích. Sau đó không phòng thủ, ưỡn người ra, đánh cuộc rằng Vương Siêu sẽ biến chiêu thì bà ta mới có một tia cơ hội. Nếu không, ở trước mặt Vương Siêu, đối phương cho dù chỉ dùng một tay, bà ta cũng không có chút hi vọng nào, bởi vì Vương Siêu quá mạnh mẽ.

Từ điểm này cũng có thể nhìn ra được dã pháp và tâm kế của nữ nhân này thâm như thế nào! Ngay cả Vương Siêu cũng không thể không khen ngợi.

Vào lúc nghìn cân treo sợi tóc này, Vương Siêu cuối cùng cũng biểu hiện ra thực lực giống như là thần của mình. Bụng dưới của hắn căng ra, đứa bé trai đang ngủ trong lòng hắn bị cơ nhục phần bụng kẹp lấy. Đồng thời, tay kia thò ra, quyền hình hướng lên trên, không ngờ lại đánh một quyền lên phần lưng của mình, dùng tác kinh trong pháp quyền.

Quyền này chính là Quy bối pháo, rắn chắc, hung mãnh.

Một quyền này đã đánh trúng tạp chùy của Phong Thái. Phong Thái toàn thân chấn động, lực lược thoáng chốc đã bị đánh tan, bị hai ngón tay của Vương Siêu dí lên mí mắt, chỉ cần móc nhẹ một cái là mắt sẽ rớt ra ngoài.

“Quá lợi hại, nếu không phải là cậu đang bế đứa bé, chỉ e là thoáng chốc đã giải quyết được tôi rồi. Hơn nữa vừa rồi tôi nếu không dùng mưu kế, thậm chí ngay cả tay kia cũng không bức cậu sử dụng ra được. Thực lực của cao thủ đệ nhất thiên hạ, tôi rốt cuộc cũng được kiến thức rồi.” Phong Thái nhắm mắt lại, lẳng lặng nói.

“Vương Siêu sư phụ, hã thụ lưu tình.”

Tô Vấn vội vàng thốt lên.

“Mẹ.” Tô Tiểu Nguyệt cũng hét lên sợ hãi.

Bọn họ không nhìn được rõ ràng cuộc đả đấu, chỉ thấy vừa rồi bóng tay của hai người loáng lên mấy cái, đột nhiên liền dừng lại, tay của Vương Siêu thì đang dí lên mí mắt của Phong Thái.

“Bà so với Nghiêm Nguyên Nghi thì còn quý trá hơn.” Vương Siêu thu tay lại, tưởng tượng lại cảnh vừa rồi. Đả pháp, kết mưu, của nữ nhân này suýt chút nữa khiến hắn phải lật thuyền trong rãnh.

“Ân oán giữa cậu và Hồng môn tôi có thể hóa giải. Chuyện với quốc nội của cậu, tôi và Tô Vấn cũng nhất định có thể giúp cậu tiêu trừ ẩn hoạn. Bắt đầu từ hôm nay, tôi và Tô Vấn sẽ dùng tất cả lực lượng, ủng hộ Liêu Tuấn Hoa. Tôi cũng tuyệt đối không để cho Hồng môn là kẻ địch với cậu đâu.”

Đúng vào lúc này, Phong Thái đột nhiên ném ra một câu.

“Vì sao lại làm vậy?” Ánh mắt của Vương Siêu lóe sáng, hỏi.

“Cậu vừa rồi đã hạ thủ lưu tình, hơn nữa con người của cậu, đáng để chúng tôi làm như vậy.” Phong Thái nói.

443. Chương 420: Hiểm! Hiểm! Hiểm!

Sau khi giao thủ, Vương Siêu nghe thấy Phong Thái nói rằng sẽ toàn lực ủng hộ Liêu Tuấn Hoa, hóa giải ân oán với Hồng môn, còn giúp mình giải quyết một số phiền phức ở trong nước, trong miệng cảm thán một câu, tựa hồ như muốn hỏi gì đó, nhưng đột nhiên đang nói lại thôi.

Hắn là muốn hỏi: Phong Thái vì sao lại tự tin như vậy, có thể hóa giải ân oán giữa mình và Hồng môn. Có điều lời vừa tới đầu lưỡi, nguyên nhân hắn đột nhiên dừng lại cũng rất đơn giản, là không tìm ra cách xưng hô thích hợp để gọi nữ nhân Phong Thái này.

Gọi là Phong tiểu thư ư, hình như không hợp lý lắm.

Phong sư phụ? Tựa hồ càng không hợp lý hơn.

Phong a di? Nói đùa à?

Phong tỷ tỷ? Càng không được.

Phong muội muội?... khiến người ta không nói được gì.

Để xưng hô với Phong Thái, Vương Siêu thực sự là không tìm ra từ ngữ thích hợp, cho nên hắn chỉ đành dừng lại không nói tiếp.

Hắn tất nhiên minh bạch, ân oán giữa mình và Hồng môn sâu như thế nào, quan hệ tới vấn đề thể diện của một đại môn phái. Tuyệt đối không phải là dễ hóa giải như vậy, tuy tạm thời đã hạ ước định rằng trước đại hội Võ đạo sẽ không đụng độ nhau. Nhưng có thể nói một cách khẳng định rằng, bất kể tương lai như thế nào, đều không thiếu một trận sống mái lớn, tử thương cũng không ít người.

Án chiếu theo đạo lý, mối bất hòa giữa Vương Siêu và Hồng môn, cho dù là thân phận của Liêu Tuấn Hoa cũng không áp chế xuống được, cũng đừng hòng điều đình. Càng đừng nói đến là một nữ nhân đã thoái ẩn giang hồ rất lâu như Phong Thái đây.

Thân phận hiện tại của Liêu Tuấn Hoa rất không tầm thường, chẳng khác nào một đầu linh do quốc gia chọn ra để tiến hành liên lạc với những người Hoa ở hải ngoại. Dùng kiểu nói cổ đại mà nói thì những người như Vương Siêu là loại giang hồ đại hào, môn phái võ lâm không tuân thủ pháp luật, còn Liêu Tuấn Hoa chính là quan phương minh chủ võ lâm do triều đình chọn ra.

Dạng thân phận này mà còn không thể hóa giải nổi mối bất hòa đó, cũng chính là nói, Hồng môn cơ hồ đã chú định rằng sau này nhất định phải chém giết một trận với Đường môn, ngay cả Vương Siêu cũng cho rằng như vậy.

Nhưng, hiện tại nửa đường đột nhiên giết ra một Trình Giáo Kinh, không ngờ lại lại khiến chuyện này chuyển sang hướng khác. Nếu như là bất kỳ một người minh bạch chuyện này biết được, đều sẽ cho rằng Phong Thái không thể hóa giải mối bất hòa này. Vương Siêu cũng có chút hoài nghi về điều đó.

“Tôi biết Vương Siêu sư phụ trong lòng có nghi vấn. Có điều trong tổng hội Hồng môn, một người quyền pháp đã bước vào Đan đạo như tôi, lời nói chắc cũng có ít nhiều phân lượng chứ.”

Phong Thái cười tủm tỉm nhìn Vương Siêu, trong mắt lộ ra vẻ trêu chọc. Rất rõ ràng, nữ nhân quyền pháp đã bước vào Đan đạo này biết rất rõ Vương Siêu đang nghĩ gì.

“Cũng đúng.” Vương Siêu gật gật đầu, trong lòng minh bạch. Tổng hội Hồng môn tuy là bang hội lớn nhất thiên hạ. Nhưng đúng như Trình Sơn Minh đã nói, hiện tại quá an nhàn, người trẻ tuổi đều không có ý chí phấn đấu, nhân tài tuy nhiều, nhưng cao thủ xuất chúng thì lại ít, hơi có xu thế chán chường.

Địa vị Đan kinh là vô cùng siêu nhiên, quyền thuật có thể xưng hùng trong giới người Hoa ở hải ngoại, người người phải ngưỡng nhìn. Đặc biệt là trong tổng hội Hồng môn, cao thủ Đan đạo duy nhất chỉ có đôi phu thê Kỷ Phủ Trần, Tạ Phiên Phiên, thế nhưng lại là nhờ song tu để bảo đan, trong mắt một số quyền sư Hóa kinh, Âm kinh, đây không phải là chính đạo, là “giả đan”, cho nên không bằng được Phong Thái.

Đích xác, Phong Thái so với Liêu Tuấn Hoa thì có uy vọng hơn nhiều. Không tính cái khác, chỉ thực lực của bản thân thôi đã có vốn để nói chuyện rồi.

Liêu Tuấn Hoa tuy là Hóa kinh, cũng được coi là cao thủ, nhưng trong cả Hồng môn, cao thủ Hóa kinh không có hai mươi thì cũng có mười lăm, đều là cường hào một phương. Tuy là nể mặt Liêu Tuấn Hoa, nhưng tuyệt đối không thể nói là sùng kính.

Hơn nữa trong xương cốt của người luyện võ đều có một loại ý khí tiểu vương hầu, ngạo công khanh. Thân phận của Liêu Tuấn Hoa khiến cho những đại hào này bên ngoài khi gặp phải chuyện không quan trọng thì vô cùng nể mặt hắn, nhưng một khi dính tới đại sự, lại vô cùng cứng rắn.

Mà Phong Thái thì hoàn toàn khác hẳn, với địa vị Đan kinh siêu nhiên của bà ta, lại là lão nhân của Hồng môn, lời nói khẳng định uy vọng mười phần.

“Còn chuyện liên quan tới quốc nội, Tô gia quả thực là đại gia, thế lực chắc chắn là rất không tầm thường, hơn nữa Phong Thái này bất đồng với Nghiêm Nguyên Nghi, đã cam chịu bình phẩm, tất nhiên sẽ dung nạp và giới cao tầng này, quan hệ rộng lớn như thế nào thì khó có thể tưởng tượng được, nếu bà ta toàn lực ủng hộ mình, cũng thật sự là có chút ý tứ.”

Vương Siêu trong lòng âm thầm tính toán.

Cùng là cao thủ Đan kinh, từ tính cách có thể nhìn ra được, Nghiêm Nguyên Nghi là cao cao tại thượng, tài năng lộ rõ, còn Phong Thái lại bình đạm ẩn nhẫn, dung nạp vào thế tục.

Từ hai loại tính cách này mà xét, không nghi ngờ gì nữa quan hệ của Phong Thái rộng hơn nhiều. Với quan hệ của Tô gia, lại thêm quan hệ của Liêu Tuấn Hoa, mấy phương diện cùng hợp lại, rất có thể những chuyện phiền phức của mình sẽ lập tức được giải quyết một cách dễ dàng.

“Có điều cao thủ bước vào Đan đạo đều là lão nhân... Phong Thái cũng là...” Vương Siêu nghĩ tới đây, không khỏi thở dài một hơi.

“Vương Siêu sự phụ, cậu cảm thán gì vậy?”

Phong Thái lần này thì không đoán ra được là Vương Siêu đang cảm thán cái gì.

“Tôi cảm thán từ lúc xuất đạo đến nay, gặp không ít cao thủ bước vào Đan đạo, nhưng đều là quyền pháp gia thế hệ trước, lớp trẻ tuổi tôi không ngờ lại không thấy một ai cả. Chẳng lẽ nhân tài bắt đầu điều linh rồi ư?”

Vương Siêu lắc lắc đầu.

“Cậu cảm thấy Thu Thiên thế nào?” Phong Thái đột nhiên hỏi, “có hi vọng bước vào Đan kinh không? Với nhân quang, kinh nghiệm của cậu, chắc là cũng nhìn ra được manh mối gì đó chứ, tôi muốn xin một nhận xét thực lòng từ cậu.”

“Cô ta có hi vọng, nhưng muốn đạt võ trở ngại cuối cùng, vẫn phải xem nghị lực của bản thân rốt cuộc có bao lớn. Có điều sau khi cô ta giao thủ với tôi, chắc cũng có linh hội mới, cứ xem biểu hiện của cô ta trên đại hội Võ đạo lần này như thế nào đi, nếu đối diện với cường thủ nhiều như rừng mà vẫn không thể đột phá, vậy thì cả đời này cũng dừng hồng hi vọng bước được vào Đan đạo. Về nặn khí huyết, quy về một kiểu không phải là dễ dàng như vậy đâu.” Vương Siêu cuối cùng cũng đưa ra một nhận xét thực lòng.

Thành tựu có Thu Thiên sau đại hội Võ đạo lần này nếu như không thể đột phá, vậy thì cả đời này vô vọng.

“Không biết Linh nhi thì sao nhỉ? Có thể cũng tiến được vào Đan đạo không? Điểm quyết định này, không ai có thể giúp đỡ cô ta được.” Vương Siêu chớp chớp mắt.

”Nghe nói Vương Siêu sư phụ cũng có một đệ tử xuất sắc, tam tiểu thư của Hoắc gia phải không? Rất có thể trên đại hội Võ đạo lần này sẽ chạm mặt với Thu Thiên đó, cho dù không chạm mặt lần này thì bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày phải chạm mặt. Không biết quyền của Hoắc tiểu thư và quyền của Thu Thiên thế nào nhỉ? Phong Thái nhìn Vương Siêu, cười mà như không cười.

“Năm tháng luyện quyền của Thu Thiên nhiều hơn Linh nhi, Thu Thiên vẫn mạnh hơn một chút. Có điều giao thủ luận võ, thắng phụ thì ngay cả thần tiên cũng khó mà đoán được. Công phu của bà và Thu Thiên có ý cảnh giống nhau, bà là sư phụ của cô ấy à?”

Không có sư phụ nào là không bảo vệ đồ đệ của mình, tuy căn cơ của Hoắc Linh Nhi đúng là kém hơn Thu Thiên một chút, nhưng Vương Siêu lại vẫn tin rằng nếu Hoắc Linh Nhi đối quyết với Thu Thiên, khẳng định là không thua.

“Thu Thiên là tiểu sư muội của tôi, có điều võ công của nó quả thực là do tôi dạy, tôi là đại sư truyền công.” Ngón tay của Phong Thái nhẹ nhàng mân mê mấy sợi tóc mây, “tôi không phải là đối thủ của cậu, cũng đem hi vọng kỳ thác lên người Thu Thiên. Hi vọng có thể...”

Lời nói của Phong Thái rất rõ ràng, nếu như Thu Thiên sau này đánh bại Hoắc Linh Nhi. Bà ta cũng coi như là thắng được Vương Siêu, phi thường có mặt mũi.

“Cứ chờ xem đi.” Vương Siêu cười hắc hắc.

“Ồ? Vương Siêu sư phụ có lòng tin như vậy ư? Phải biết rằng, mặc kệ võ công của sư phụ có cao đến thế nào đi chăng nữa, cũng không giúp được đồ đệ đâu. Vương Siêu cậu tuy là cao thủ đệ nhất thiên hạ, nhưng tựa hồ như không thể truyền công lực gì đó cho đồ đệ của mình được.” Phong Thái mỉm cười nói tiếp: “Giống như trong tiểu thuyết, truyền một cái là truyền cả nội lực trăm năm. Vậy thì dọa người quá.”

“Không ngờ bà lại hài hước như vậy.” Vương Siêu nhìn Phong Thái, cũng cảm thấy nữ nhân này có chút thú vị.

“Không không phải là hài hước, mà nói rất nghiêm túc đó. Vậy còn công phu của Kỷ Phù Trần, Tạ Phiên Phiên thì sao?” Phong Thái đột nhiên nghiêm mặt, nhưng khóe miệng vẫn không nhịn được mà mỉm cười.

“Công phu của Kỷ Phù Trần và Tạ Phiên Phiên ư? Đó là song...” Ánh mắt của Vương Siêu lóe sáng, cũng minh bạch ý tứ của Phong Thái, công phu song tu, về nặn khí huyết, nếu như với thực lực của Vương Siêu hiện tại, chỉ điểm cho Hoắc Linh Nhi, vậy thì bước vào Đan kinh cũng không phải là chuyện khó.

Nhưng, như vậy...

Phong Thái thấy vẻ mặt của Vương Siêu, lại mỉm cười, lần này cười rất giống một con hồ ly. Thần thái giống như là tình cảnh lúc trước Vương Siêu đùa giỡn Nghiêm Nguyên Nghi.

“Quả nhiên là nữ nhân thành thực đã kết hôn, mình tựa hồ như có chút không chịu nổi.” Vương Siêu hiểu rằng đây là Phong Thái đang trêu đùa mình.

Nghiêm Nguyên Nghi tuy tuổi đã lớn, nhưng thậm chí còn chưa nắm tay vị hôn phu của mình, cho nên Vương Siêu chỉ hơi đùa giỡn một chút là bưng bưng tức giận. Tuy Phong Thái thì lại khác hẳn, ngược lại còn chuyển thành khiến cho Vương Siêu không chịu nổi.

Từ cuộc đả đấu vừa rồi, cùng với kiểu trêu đùa này là có thể nhìn ra.

“Tô Vấn, quyết định của em, anh có ý kiến phải đối hay không?” Thấy Vương Siêu không nói gì, Phong Thái quay đầu lại nói với trượng phu của mình.

“Tuy những chuyện nhỏ bình thường do anh quyết định, nhưng chuyện lớn đều là do em quyết định, anh khẳng định là không có ý kiến.” Tô Vấn nhìn vợ mình, lắc đầu mỉm cười, không nói gì.

Rất rõ ràng, tất cả mọi chuyện của gia đình này, chuyện nhỏ đều do Tô Vãn quyết định, có điều một khi có chuyện lớn lại là do Phong Thái chém đinh chặt sắt, hoàn toàn quyết định.

“Vương Siêu, tôi cũng từng nghe nói khi cậu vừa mới thành danh, sử dụng đà hình của Hình Ý quyền vô cùng xuất thần nhập hóa. Có danh xưng là tiên nhân, hôm nay kiến thức sự lợi hại của chiêu Quy bối pháo của cậu, thực sự là thần hồ kỳ thần. Còn nữa, chiêu vê nặn hình dáng của quyền vừa rồi tựa hồ như là thai nhi, lòng bàn tay nảy lên, nếu như không khống chế được, vậy thì thất khiếu sẽ chảy máu. Cậu có thể nói với tôi đây là chiêu số gì không?”

Phong Thái sau khi nghe thấy trượng phu của mình không phản đối, đột nhiên chuyển đề tài, hứng trí bừng bừng đàm quyền luận đạo với Vương Siêu.

Bà ta là cao thủ Đan đạo, võ học quyền lý thâm hậu, bình thường không có nhiều người nói chuyện với bà ta. Trong thành Bắc kinh tuy có ba đại cao thủ là Nghiêm Nguyên Nghi, Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long, nhưng họ đều không lai vãng với bà ta, thậm chí còn không biết nữ nhân thâm tàng ẩn cư này không ngờ lại là cao thủ tuyệt đỉnh.

Bởi vì bất kể là Nghiêm Nguyên Nghi, hay là Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch, bình thường đều không hay qua lại với người bình thường, càng đừng nói là quen biết với dạng nữ nhân này.

“Tiên nhân gì chứ, mấy năm trước quyền pháp của tôi chẳng qua chỉ là tiểu thành, cũng là tới Bắc Kinh đấu mấy trận với một số quyền sư, chẳng qua may mắn là lúc đó không gặp cao thủ Đan đạo, nếu không hôm nay người ngồi trên vị trí này có lẽ đã đổi thành người khác rồi.”

oOo

Vương Siêu lắc lắc đầu, nhớ tới chuyện mình mấy năm trước tới Bắc Kinh tỷ võ với người ta. Lúc đó mình tuy nhuệ khí sắc bén, Hóa kinh vô địch, nhưng nếu so với cao thủ Đan đạo thì vẫn còn kém xa. Nếu lúc đó gặp phải Phong Thái, e rằng đã thua rất thảm.

“Cũng đáng tiếc thật...” Nghe thấy lời này của Vương Siêu, Phong Thái trong lòng cũng thầm kêu một tiếng đáng tiếc. Lúc đó bà ta cũng lơ mơ nghe thấy Vương Siêu là ngôi sao mới trong giới võ thuật, nhưng lại không để trong lòng. “Mình nếu vào lúc đó xuất thủ đánh bại cao thủ đệ nhất thiên hạ này, vậy thì hiện giờ sẽ thế nào nhỉ? Có điều lúc đó thiếu niên này cũng không đáng để mình xuất thủ. Nhưng hiện tại, hẳn lại cao cao tại thượng hơn hẳn tất cả. Đáng tiếc là con người không thể biết trước.”

Vô luận là trong mắt cao thủ Đan đạo nào đi chăng nữa, quyền sư bên dưới đều chẳng khác nào trẻ con với gia gia, không có chút hứng thú để quan tâm.

Ví dụ như Vương Siêu hiện tại, cho dù nghe thấy ở nơi nào đó xuất hiện một cao thủ thiếu niên, vô cùng vô cùng lợi hại, mặc kệ là được người ta ba hoa thổi phồng như thế nào, hẳn cũng không hứng thú đi tìm ngôi sao mới nổi đó để tỷ võ, trừ phi đối phương tự tới khiêu chiến mình.

“Quyền của tôi là Bát Quái trường cộng thêm Đại thủ ấn sông Hằng của yoga. Một chiêu quyền pháp vừa rồi là lấy tâm làm ấn, lấy cơ thể làm mẹ, lấy ngón tay nắm hờ làm thai nhi, lúc tĩnh lặng thì hỗn độn như trứng gà, lúc động thì bạo phát như Bàn Cổ phá hỗn độn mà ra. Cho dù là Đan kinh luyện tới cương kinh cũng khó mà ngăn được. Bà có thể trong một sát na ổn định lại khí huyết, xem ra sinh hoạt bình đạm nhiều năm như vậy nhưng quyền pháp tựa hồ như không hề thui chột.”

Vương Siêu tiếp tục đàm quyền với Phong Thái.

Hai người đều là đại hành gia của quyền pháp, tâm sự vài câu, đều mang đầy vận vị, dẫn người ta phải suy nghĩ sâu xa.

Có điều có mặt ở đây chỉ có Hứa Nhân Long nghe hiểu mà như không hiểu, còn hai cha con Tô Tiểu Nguyệt, Tô Vãn giống như là bước vào mây mù, không biết hai người này đang nói gì.

“Không biết bà có chuẩn bị tham gia đại hội Võ đạo lần này hay không?” Sau khi tùy tiện nói mấy câu, Vương Siêu đột nhiên hỏi tới vấn đề này.

“Đương nhiên là có rồi. Tôi tuy đã rời khỏi Hồng môn, nhưng thủy chung vẫn lưu lại một phần nhân tình ở Hồng môn. Thân là quyền sư đã bước vào Đan đạo của Hồng môn, không có lý do gì mà không xuất chiến

cả.” Phong Thái mỉm cười: “Lại thêm vừa rồi được giao thủ cùng anh, tôi càng thêm tính cực tự động (tính quá nên tự động).”

Vương Siêu nghe thấy câu này của Phong Thái, trong lòng đột nhiên rung động. Nhớ tới một chuyện: “Không biết chiều nay bà có thời gian không? Nếu có thì hãy tới chân núi Vạn thọ hồ Côn Minh của Di Hòa Viên. Nếu tôi đoán không lầm, chiều nay sẽ có một trận giao thủ kinh thiên động địa, ngay cả tôi cũng vô cùng mong đợi, bởi vì đó là trận đấu của cao thủ Đan kinh. Nếu như bỏ lỡ trận giao thủ này, vậy thì quả thực là vô cùng đáng tiếc.”

“Ồ? Chắc là thủ lịch GOD và võ đấu chi vương Ba Lập Minh giao thủ phải không?” Trong mắt nữ nhân Phong Thái này đột nhiên lóe sáng, rõ ràng là lộ ra vẻ hưng phấn bồng bồng.

“Bà cũng biết Ba Lập Minh ư?” Lần này thì tới lượt Vương Siêu kinh ngạc.

Hắn sở dĩ vừa rồi nói thủ lịch GOD chiều nay sẽ giao thủ với Ba Lập Minh, cũng là có nguyên nhân của mình chứ không phải chỉ đoán mò. Hắn hôm nay được tiếp kiến, hiển lộ thân thủ, Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long khẳng định sẽ nói cho thủ lịch GOD biết.

Đối với chuyện của mình, trên tinh thần của thủ lịch GOD không thể không sản sinh ra gợn sóng. Mà dạng tình huống này, Ba Lập Minh nếu như ngày nào cũng chú ý tới đối phương, khẳng định sẽ miễn cảm mà biết được, vì thế sẽ nắm lấy cơ hội này.

Vương Siêu sở dĩ mời Phong Thái tới quan khán, cũng là có tâm tư muốn gọi người tới áp trận.

Có điều nữ nhân Phong Thái này không ngờ cũng biết Ba Lập Minh, điều này khiến Vương Siêu rất kỳ quái.

“Ba Lập Minh này, năm đó cùng sư phụ của tôi giao thủ. Tôi lúc đó tuy tuổi còn rất nhỏ, vẫn là một đứa bé gái, nhưng vẫn nhớ như in. Hơn nữa luôn biết rằng, người này về sau giấu mình trong nhà tù Hà Bắc. Võ công của người này năm đó đã vô cùng lợi hại, sư phụ tôi cũng nhận xét hắn là một kỳ tài, trải qua ba mươi năm khổ luyện trong tù, chắc chắn đã đạt tới cảnh giới bất khả tư nghị. Còn thủ lịch GOD thì tề danh với cậu. Trên đại hội võ đạo phải quyết một trận thắng phụ, nếu như hai người giao thủ, khẳng định là long tranh hổ đấu, tôi tất nhiên không thể bỏ qua.”

Những lời này của Phong Thái đã giải thích nghi hoặc trong lòng Vương Siêu.

Thì ra năm đó lúc Ba Lập Minh còn trẻ đã từng giao thủ với Tam Hoàng Pháo Chùy đại tông sư thổ kích như lôi - Lý Nghiêm Thần sư phụ của Phong Thái. Nhất mạch Tam Hoàng Pháo Chùy này tất nhiên đều biết rất rõ ràng. Sau khi Ba Lập Minh xuất thế, cũng vị tất là không quan tâm.

“Đã như vậy, tôi nay sẽ gặp lại ở chân núi Vạn Thọ của Di Hòa Viên nhé.” Vương Siêu đứng dậy, nhẹ nhàng đặt đứa bé đang ngủ say trong lòng mình xuống, cười hắc hắc, không ngờ đi ra khỏi cửa ngay cả đầu cũng không thèm quay lại.

“Tiểu sư muội, nếu như quả thật là Ba Lập Minh và thủ lịch GOD quyết chiến, không phải là chuyện nhỏ đâu, là cơ hội ngàn năm khó gặp đó. Cao thủ tuyệt đại như vậy, không biết là như thế nào nhỉ?”

Sau khi Hứa Nhân Long thấy Vương Siêu bỏ đi, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng mong đợi, giống như một đứa trẻ chờ mong xem phim hoạt hình vậy.

“Mẹ, con cũng muốn học võ công, mẹ dạy con đi.” Vào lúc này, Tô Tiểu Nguyệt vội vàng nói. Cô ta thấy những thủ đoạn của Vương Siêu ngày hôm nay, lại biết một số chuyện của mẹ mình, cảm giác như có một cánh cửa thần kỳ đang mở ra trước mặt mình.

“Thứ này hung hiểm vô bỉ, con hãy sống cuộc đời yên yên ổn ổn đi. Có điều nếu con nhất định muốn học, mẹ sẽ giúp con tìm một sư phụ tốt.” Phong Thái xoa xoa khuôn mặt của con gái mình, mắt nhìn chăm chăm vào nơi Vương Siêu vừa biến mất. Khóe miệng lộ ra nét cười.

Nụ cười này của Phong Thái, cực giống hồ ly tinh tác quái trong tiểu thuyết cổ điển.

Màn đêm dần dần buông xuống, Di Hòa Viên đã đóng cửa. Khu rừng rộng lớn, cổ điển lại khôi phục khí tức tĩnh lặng, chim bay về tổ, khung cảnh vô cùng an bình tường hòa.

Bất quá lúc này, thủ lĩnh GOD vẫn ngồi trên ghế đá bên cạnh hồ Côn Minh, ngồi yên không động đậy, không theo những khách du lịch rời khỏi Di Hoà Viên về nhà.

Lạc Tiểu Manh cũng rất kỳ quái, vì sao tên lông mi dài này hôm nay lại khác lạ như vậy.

Càng kỳ quái hơn là, hai người Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long ở bên cạnh cũng ngồi khoanh chân trên bãi cỏ cách nơi này hơn trăm mét, hoàn toàn không có hô hấp, giống như một người đá, lặng yên chờ đợi gì đó.

“Bọn họ không về à?” Lạc Tiểu Manh hỏi.

“Tối này cô cũng đừng về, cô sang bên kia ngồi đi, cách nơi này ít nhất năm trăm mét, tôi đang đợi người.” Thủ lĩnh GOD mắt cũng không mở ra, giọng nói trữ tĩnh, tường hòa, an thái.

“Ồ!” Lạc Tiểu Manh cũng biết thanh niên lông mi dài này là một quái nhân, là cao thủ tuyệt đỉnh thiên hạ, thỉnh thoảng khẳng định là có những cử động kỳ quái. Cô ta cũng không hỏi rõ căn nguyên của vấn đề, tự động lui về sau năm trăm mét, từ xa nhìn về phía tên lông mi dài ngồi trên ghế đá, tựa hồ như hòa thành một thể với bóng đêm.

“Rắc...”

Khi Lạc Tiểu Manh lui tới rừng cây, đằng sau đột nhiên truyền tới một thanh âm, vội vàng quay đầu lại, phát hiện ở đằng xa có một trung niên nhân cầm kiếm và mấy người trẻ tuổi đang đứng.

“Sư phụ? Sư huynh? Vương Hồng Cát? Nghiêm Tiểu Lăng?...”

“Hự...”

Vào lúc Lạc Tiểu Manh lên tiếng, mấy người này cũng quay đầu lại, bọn họ cũng không ngờ rằng Lạc Tiểu Manh lại vô thanh vô thức tiếp cận và phát hiện ra bọn họ, lộ ra vẻ hơi kinh ngạc: “Sư muội, công phu của muội gần đây tiến bộ nhanh quá đó, xem ra ta không phải là đối thủ của muội rồi.”

Giang Hải bước tới, nhìn lên mặt Lạc Tiểu Manh, lộ ra vẻ mặt đổ kỵ.

Mà Vương Hồng Cát và thiếu niên luyện đồng tử công ở bên cạnh trong mắt thủy chung là vẻ cuồng nhiệt, tựa hồ như công phu của Lạc Tiểu Manh càng cao, càng khiến cho bọn họ hứng thú.

“Ngồi yên mà đợi đi.” Lâm Đình Phong chọn một chỗ rồi ngồi xuống, không hề nói nhiều, tựa hồ như không muốn lãng phí tinh khí thần của mình.

Lạc Tiểu Manh cũng ngồi xuống rất tự nhiên. Một lát sau, trong tai cô ta nghe thấy một số tiếng lục đục, mở mắt ra nhìn, xa xa hình như có một số người đang lục đục kéo đến, sau đó trốn ở các góc, đều ở trong bóng tối âm thầm nhìn về phía thủ lĩnh GOD đang ngồi trên ghế đá cạnh hồ Côn Minh.

“Sao lại nhiều người như vậy? Hình như đều là cao thủ?” Lạc Tiểu Manh trong lòng mang đầy nghi vấn.

Đồng thời vào lúc này, Ba Lập Minh ngồi trên ghế đá ở chòi nghỉ mát dưới chân núi Vạn Thọ cũng không động đậy, chỉ ngẩng đầu nhìn trời cao.

oOo

Vương Siêu suy đoán không sai, tối nay chính là ngày mà Ba Lập Minh và thủ lĩnh GOD động thủ. Thủ lĩnh GOD nhận được tin tức của mình, tình tự khẳng định không được ổn định, Ba Lập Minh muốn động thủ, tất nhiên là tối ngày hôm nay.

Ban ngày có nhiều khách du lịch, tuy hai người không sợ kinh thế hãi tục, nhưng cũng sợ bị người ta quấy rầy.

Lúc này, Di Hoà Viên tuy rằng đã đóng cửa, nhưng chuyện này bên trong giới võ thuật đã loáng thoáng được truyền ra ngoài, cũng không biết tin tức bí mật này là do ai truyền ra.

Có điều có thể nói một cách khẳng định rằng, trong màn đêm, không biết có bao nhiêu cao thủ quyền pháp đã tiềm phục vào đây, mỗi người đều trốn trong một địa phương bí mật, chờ đợi trận chiến khoáng thế kinh thiên, vô cùng đã mắt này!

Màn đêm càng lúc càng thâm trầm...

Bên trong Di Hòa Viên vẫn là một khoảng yên tĩnh, nếu như hiện tại một người bình thường tiến vào, khẳng định sẽ không phát hiện ra bất kỳ tình huống gì, bởi vì thanh âm côn trùng kêu vẫn rất vui tai.

Trăng sáng treo lơ lửng giữa trời, sau đó dần dần hạ xuống.

Đêm lạnh như nước, vô cùng thâm trầm.

Lúc này đã là sáng sớm, càng lúc càng vắng vẻ, toàn bộ Di Hòa Viên khổng lồ chỉ còn lại tiếng côn trùng kêu. Trên hồ Côn Minh cũng bốc lên một tầng sương mù mỏng manh.

Xem ra ngày mai, thời tiết sẽ có nhiều sương mù.

Đúng vào lúc nào, Ba Lập Minh nhẹ nhàng đứng dậy, đầu hướng lên trăng sáng trên trời, chậm rãi thở ra một hơi.

Hơi này thở ra cực dài, cây cối xung quanh ông ta giống bị bị cuồng phong thổi qua, lá cây xào xạc. Đồng thời tiếng ọc cọ như ech kêu từ trong cơ thể ông ta cũng truyền ra ngoài, sinh cơ dạt dào.

Đồng thời vào lúc này, cách Ba Lập Minh ít nhất phải hai km, tai của thủ lĩnh GOD khẽ động, cũng chậm rãi đứng dậy.

“Nhìn tôi nhiều ngày như vậy, hôm nay cũng đến lúc kết thúc rồi, để tôi xem xem, đây là cao thủ gì nào.”

Thủ lĩnh GOD khẽ thở dài một hơi, lông mi dài trượt biến thành thẳng như bút, vốn là lông mi đen xì, hiện giờ không ngờ lại giống như sung huyết, lơ lơ có một tia máu đỏ, biến thành hai hàng mi đỏ.

Đây không phải là lông mi của hắc biến thành đỏ, là mí mắt ở dưới lông mi tụ tập khí huyết, giống như quét chu xa đỏ thắm, khiến lông mi ánh đỏ.

Vừa vận khí huyết, lông mi đỏ như máu, đây là thủ lĩnh GOD trong lòng đã sản sinh ra ý niệm phải giết.

Hắn đứng dậy, không hề động đậy mà lẳng lặng nhìn vào hồ nước. Trên hồ bốc lên một tầng sương mù, một mảng mông lung, nhưng lại không hề ngăn cản tầm nhìn của hắn.

Trong con ngươi của hắn, hiện ra một thân ảnh hình rùa lưng hạc, đang men theo bờ hồ nước chậm rãi bước về phía hắn.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, thân ảnh đó cuối cùng cũng bước tới chỗ cách hắn không xa, không chừng một trăm mét thì dừng lại.

“Ông nhìn tôi đúng một tuần rồi, hôm nay có thể phát giác ra tình tự của tôi gợn sóng, lựa chọn lúc này để khiêu chiến tôi, dạng người như ông quả thật là đáng để tôi toàn lực ứng phó.”

Thủ lĩnh GOD nhìn thấy người này dừng lại, đột nhiên mở miệng nói.

“Anh đích xác là rất lợi hại, trong cả cuộc đời tôi, anh là nhân vật lợi hại thứ hai mà tôi từng gặp. Đả phá hư không, kiến thần bất phối, về nạn khí huyết, hàng trụ bạch hổ. Dạng người này, trên thế giới cũng không xuất hiện được ba người. Có điều sau ngày hôm nay, anh có thể lui xuống để tôi thay thế rồi.”

Ba Lập Minh nhìn thanh niên lông mi dài, trong mắt bỗng chốc dâng lên một mảng cuồng nhiệt, cơ bắp toàn thân thành thạch run rẩy theo quy luật, quần áo rộng thùng thình dần dần bành trướng giống như kính khí cầu.

Côn trùng xung quanh cũng cảm giác được sự nguy hiểm giống như long trời lở đất, cùng nhau dừng kêu.

“Thật ư?” thủ lĩnh GOD lông mi như càng đỏ thêm, nhìn Ba Lập Minh: “Trên thế giới này tuy cao thủ rất nhiều, nhân vật tuyệt đỉnh cũng nhiều, nhưng ông cùng lắm cũng chỉ có thể xếp thứ năm. Bỏ đi, tôi hôm nay đánh chết ông để tăng thêm ít khí thế khi quyết chiến cùng Vương Siêu. Đại thể của Vương Siêu đã thành, hỗn mang giống như thiên đạo. Có điều ông là bạn tốt của hắn, tôi giết ông rồi, có lẽ có thể phá vỡ đại thể của hắn. Ông hôm nay tới đúng lúc lắm.”

Ba Lập Minh nghe xong, cước bộ bước lên trước một bước nhỏ, bạo phát ra một trận cười lớn, tiếng cười không chút cổ kỵ, tại Di Hòa Viên sáng sớm vắng lặng như tờ, càng thêm đình tại nhức óc.

Phóng túng không gì sánh được!

Ba Lập Minh vô luận là tới nơi nào, vô luận là trước mặt ai, đều là dạng phóng túng như vậy.

“Vậy thì tới đi, hôm nay rốt cuộc xem xem là ai bị ai đánh chết. Có điều trên bãi cỏ ở sau lưng anh có hai cao thủ Đan kinh, họ sợ không trợ trận cho anh chứ.”

Mắt Ba Lập Minh nhìn xuyên qua thủ lĩnh GOD, nhìn tới Lưu Mộc Bạch và Vũ Vận Long đang ngồi trên bãi cỏ.

“Bọn họ chẳng qua là tới để quan chiến mà thôi, nếu như muốn động thủ giúp tôi, tôi là người đầu tiên sẽ hạ sát thủ giết bọn họ.” Thủ lĩnh GOD hờ hững nói: “Vương Siêu chắc cũng sẽ tới đây.”

“Cậu ấy cho dù tới đây cũng sẽ không xuất thủ đâu.” Ba Lập Minh lại cười thêm ba tiếng, rồi đột nhiên ngậm miệng lại không nói gì.

Vào sát na mà ông ta ngậm miệng lại, cước bộ giẫm lên đất một cái, hai đùi vừa thô lại vừa lớn, giống như chân voi nhẹ nhảm diểm lên mặt đất một cái, thân thể giống như là chim yến lướt qua mặt nước, ở trên mặt đất tung cánh mà bay, cự ly một trăm mét chỉ trong một cái chớp mắt, đã hóa thành không còn cự ly!

”Hương tượng độ hà! Thân pháp tuyệt đỉnh.

Một hức Hương tượng độ hà này của Ba Lập Minh trong nháy mắt đã lướt tới chỗ cách thủ lĩnh GOD hơn một mét, mang theo lực trùng kích cực lớn, đột nhiên đánh ra một quyền.

Một quyền này của Ba Lập Minh, không có bất kỳ biến hóa quỷ dị nào, rất đường đường chính chính, đại khai đại hợp, bộ vị công kích cũng phi thường ổn chính, là huyết Đan Trung ở trước ngực thủ lĩnh GOD!

Hương tượng độ hà của Ba Lập Minh vốn trùng kích một trăm mét, lực lượng va chạm lớn như thế nào chứ? Một con voi lớn vào thời kỳ phát kỳ phát dịch, thái dương tỏa ra mùi thơm, tương đương với mười con voi lớn bình thường. Mà hiện tại Ba Lập Minh, lực lượng va chạm mãnh liệt này, không khác gì một con voi thơm chân chính.

Quỷ dị nhất là, lúc Ba Lập Minh lao đến, không hề có tiếng phá không, không khí cũng không hề dâng trào, mà đột nhiên đã tới trước mặt thủ lĩnh GOD, một quyền đánh ra, thanh âm lập tức bạo phát, cuồng phong gào thét, đá cát bay toán loạn, khí lưu sôi sục, xoay tròn kịch liệt.

Một quyền này của Ba Lập Minh, tựa hồ như không dùng quyền đầu đánh thực, mà chỉ bằng vào quyền phong ập tới thôi đã có thể thổi bay thủ lĩnh GOD rồi.

Mãnh liệt tới trình độ như thế này đó!

“Quá hung mãnh! Tôi nếu đứng ở trước mặt Ba Lập Minh, chắc không thể ngăn nổi một quyền này. Ài, người này đã không thua gì sư phụ của tôi rồi. Vương Siêu, cậu thấy thế nào?”

Vừa lúc Ba Lập Minh và thủ lĩnh GOD nói chuyện, ở hồ đối diện, một đôi mắt nhìn xuyên qua màn sương mù, cũng đang nhìn chăm chăm về phía bên này.

Chủ nhân của đôi mắt này thân mặc quần áo màu trắng, giày thể thao cũng màu trắng, giống như một học sinh trẻ tuổi. Người này tất nhiên là Vương Siêu, người lãnh đạo của Nam Dương Đường môn, hùng bá thiên hạ, tung hoành vô địch.

Suy đoán của Vương Siêu rất chuẩn xác, tối ngày hôm nay, quả thật là lúc Ba Lập Minh động thủ với thủ lĩnh GOD.

Đồng thời vào lúc Ba Lập Minh sử dụng tuyệt đỉnh thân pháp Hương tượng độ hà, bay qua cự ly một trăm mét, một quyền đánh lên người thủ lĩnh GOD, giọng nói của một nữ nhân ở sau lưng Vương Siêu vang lên.

Vương Siêu không quay đầu lại, bởi vì hắn nghe thấy giọng nói này là biết chính là Phong Thái.

“Người quan khán hôm nay rất nhiều, là bà để lộ ra tin tức ư?”

Vương Siêu đột nhiên hỏi.

“Không sai, trận quyết đấu này, nếu như vô thanh vô tức, vậy thì quá phung phí của trời rồi.” Phong Thái cười khanh khách nhìn Vương Siêu. Bà ta đã đổi một thân y phục, không còn là váy dài dép xăng đen như lúc gặp mặt ban sáng nữa, tóc cũng không còn quấn xoắn.

Toàn thân mặc quần áo kiểu cổ điển bằng tơ lụa màu trắng, tóc nhẹ nhàng dùng dây lụa trắng để thắt, trên mặt cũng không trang điểm, lộ ra khuôn mặt thanh đạm như nước. Với cách trang điểm, ăn mặc này, trông Phong Thái đâu có giống mẹ của một cô gái hai mươi tuổi, quả thực so với Tô Tiểu Nguyệt còn trẻ hơn.

Dưới sương mù đêm khuya, càng khiến bà ta trông bỗng bình như tiên.

Có điều Vương Siêu không hề để ý đến bà ta trang điểm ăn mặc như thế nào, mắt thủy chung chỉ nhìn vào thân hình Ba Lập Minh và thủ lĩnh GOD va chạm với nhau ở đằng xa.

Vương Siêu cũng không nói thêm gì nữa.

Thủ lĩnh GOD đối diện với một quyền hung mãnh đủ để hất đổ một cỗ xe tăng này của Ba Lập Minh, đã bắt đầu đánh trả rồi!

Con bạch hổ lông mi dài này không ngờ lại không né tránh, ngực chỉ co rút ra sau, hông vặn một cái, nội hàm một thước, vừa né tránh quyền đầu đang đánh tới chính diện của Ba Lập Minh, đồng thời hông của hắn lại vặn một cái, tay phải đột nhiên phá ra, quyền giống như hỏa diễm, chỉ nhoáng lên một cái đã xuất hiện ở phía bên trái cổ của Ba Lập Minh.

Vừa xuất thủ hoàn kích, thủ lĩnh GOD đã dùng tuyệt sát chi chiêu của Hỏa lý tài liên!

Tình huống.

Hiểm! Hiểm! Hiểm!

444. Chương 421: Chiếm Lấy Thượng Phong!

Điều này khiến cho vương siêu cảm giác có chút ngoài ý muốn.

Mặc dù nói khi cao thủ quyết đấu sanh tử, đều là ngay lập tức phán định sanh tử. Võ công, vận khí, lực lượng, tinh thần, nhanh nhẹn chỉ cần kém một chút thì lập tức sẽ chết. Tuyệt đối không có tình cảm ướm ắt, đánh nhau ba ngày ba đêm, mới xuất hiện tình huống thắng thua.

Nhưng quyền pháp đã đạt tới cảnh giới như thủ lĩnh GOD, Ba Lập Minh thì thể lực cường hãn, sự chịu đựng lâu dài, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đấu pháp linh thông, tinh thần miễn cảm không hề có sơ hở, khi giao thủ cũng không giống như cao thủ bình thường. Chỉ muốn hai ba chiêu mà đánh ngã đối phương thì quả thật không có khả năng. Chỉ có thể chậm rãi làm tiêu tan thể lực của đối phương, xuất ra hiểm chiêu nếu thấy tinh thần, thể lực của đối phương không ổn thì có thể tìm ra sơ hở, một kích giết chết.

Ba Lập Minh mấy ngày nay đã áp súc tinh thần, nghiền ngẫm biến hóa, trạng thái tích súc của chính mình đã đạt tới đỉnh điểm. Bây giờ đột nhiên bột phát ra thì ngay cả Vương Siêu khi đối mặt cũng không có khả năng bằng vào một kích đánh trúng. Hơn nữa trong vòng mười chiêu cũng tuyệt đối không nắm chắc có thể đánh bại Ba Lập Minh. Nếu như ngay từ đầu liều mạng thì ngược lại rất có thể sẽ cho Ba Lập Minh cơ hội.

Bây giờ lực lượng của Ba Lập Minh đã không có bất cứ sơ hở nào.

Trạng thái tinh thần cũng không có sơ hở.

Trên phương diện thân thể cũng không có sơ hở.

Thủ lĩnh GOD không có khả năng chỉ bằng vào một chiêu đánh chết đối phương, nhưng hết lần này đến lần khác lại dùng sát chiêu cường đại của mình.

Trong miệng Phong Thái cũng phát ra một tiếng “Ồ”.

Nữ nhân này dù sao cũng là cao thủ Đan Kinh, ánh mắt ác liệt, cũng có thể thấy rõ những biến hóa rất nhỏ. Có thể Bảo Đan thành công, thì đâu thể nào là nhân vật đơn giản?

Lúc này ánh mắt Vương siêu đã hoàn toàn tập trung vào cuộc chiến. Hai người đánh nhau, bất cứ cái gì cho dù là nhỏ như da tay, móng tay, lông, thậm chí khí huyết đang chảy bên trong có hướng thế nào, nội tạng chấn động, gân cốt căng thẳng, đầu khớp xương thay đổi vị trí như thế nào. Hết thấy những động tĩnh rất nhỏ đó cũng không thể lọt qua được cảm giác của hắn.

Tại tràng cũng chỉ có hắn là có thể hoàn toàn thấy rõ Ba Lập Minh và thủ lĩnh GOD tranh đấu.

Cường đại như cao thủ Đan Kinh mới có thể thấy rõ động tác của hai người.

Mà quyền sư Hóa Kinh, chỉ có thể thấy như sương mù, vừa giống như rõ ràng mà vừa như mơ hồ.

Về phần quyền sư Âm Kinh thì chẳng khác nào xem náo nhiệt. Nhưng cho dù là như vậy thì bọn họ cũng đạt được lợi ích rất nhiều.

Trên chiến trường!

Ba Lập Minh sau khi đánh ra một quyền thì đột nhiên tâm cảnh tiến nhập vào một trạng thái tinh thần kỳ diệu. Trong lòng hắn bây giờ vắng lặng bất động, hoàn toàn chỉ là khoảng không, nhưng mà máu huyết trong cơ thể lại dồn nén tới đỉnh điểm, tựa hồ muốn phá thể chui ra. Lực lượng trên người vô cùng sung mãn, cơ hồ dùng mãi vẫn không hết.

Tất cả sợ hãi, cố kỵ, hưng phấn, mừng như điên hay đại loại như thế đều bị quét sạch.

Hắn đã chính thức tiến nhập vào trạng thái trước nay chưa từng có. Trong lúc cùng cường địch tử chiến, trong sinh tử hắn đã đột phá được một cửa quan trọng cuối cùng.

Từng bước bước ra, tựa như đánh vỡ hư không, nhìn thấy chân thần.

Từng bước đạp lên khoảng không, chính là tử vong.

Hắn muốn đột phá.

Chiêu hoàn thủ “Hỏa Lý Tài Liên” này của thủ lĩnh GOD, vô luận là ý cảnh, tốc độ đều nhanh như điện, chỉ trào xuất ra như đăng hoa nở rộ, trong sát na đó như lưu tinh xé thiên không, làm cho người ta có một loại cảm giác giống như bị hạn chế bởi thời gian và không gian.

Có thể nói, cho dù là cao thủ Đan Kinh nếu đỡ chiêu ấy cũng bị thiệt thòi lớn. Mà cao thủ Hóa Kinh thì chỉ sợ một kích đã chết.

Ba Lập Minh đối mặt với chiêu thức ấy không sợ chút nào, cũng căn bản không trốn tránh. Đột nhiên trong lúc đó hắn cũng giơ tay lên. Hai ngón tay dựng đứng, đầu ngón tay hơi cong như đỉnh ốc, giống như sừng của linh dương, mũi nhọn lóe ra vừa lúc nhắm ngay cổ tay của thủ lĩnh GOD đánh tới, móc thẳng xuống!

Chiêu thức ấy, Ba Lập Minh dùng hai ngón tay và nắm tay biến thành một cái đầu linh dương to lớn cường tráng, dùng chính sừng của mình móc lòi bụng hổ báo sài lang!

“Hay cho một chiêu Linh Dương Quả Giác, tự nhiên có thể vận dụng thân pháp này lên tay”.

Thủ lĩnh GOD trong lúc đang di chuyển nhanh như điện, trong lòng âm thầm than thở một tiếng, cổ tay theo ý niệm biến hóa, vặn vẹo, quơ quơ, đột nhiên cũng đâm ra hai ngón tay, tựa như độc xà phun độc, hướng về phía Ba Lập Minh đánh tới.

Tâm Ti Khiên!

Thủ pháp thông bối triển quyền biến hóa vô cùng.

Hai người giao thủ, đột nhiên biến hóa ra rất nhiều chiêu thức tinh diệu.

Một quyền của Ba Lập Minh đánh sâu vào, quyền phong bạo liệt. Thủ lĩnh GOD phản chiêu “Hỏa Lý Tài Liên”. Ba Lập Minh biến tay thành “Linh Dương Quả Giác” đánh về phía cổ tay đối phương. Thủ lĩnh GOD lại dùng chiêu “Tâm Ti Khiên” đỡ lại, ngăn cản một đâm của Ba Lập Minh.

Tay liên tục biến hóa ra các chiêu thức khác nhau, không có quyền phong cương mãnh, thậm chí chân của hai người cũng không động đậy. Nhưng biến hóa hung hiểm trong đó, sự tinh diệu, ác liệt làm cho người ta cảm giác được sự thảm liệt u ám đến cực điểm.

Nếu như lúc trước Ba Lập Minh đánh nhau với Vương Siêu trong ngục giam, thanh thế mãnh liệt hơn, chẳng khác nào hai nước đánh nhau, máu chảy thành sông, đao kiếm kỳ mã, tiếng trống như sấm. Hiện tại Ba Lập Minh giao thủ với thủ lĩnh GOD, chính là tranh đấu trong cung, nhìn không có thanh quang hoa lệ nhưng luôn ẩn trong đó sự nguy hiểm, dòng chảy ngầm bắt đầu lưu chuyển, giết người không thấy máu.

Vài chiêu biến ảo này, Phong Thái có cảm giác cả người phát lạnh! Tâm lý tê dại, thân thể vô thức hướng đến gần Vương Siêu một chút.

Mà Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long cũng mở mắt ra, cả người nổi da gà!

Đột nhiên trong lúc đó!

Ba Lập Minh đối mặt với Tầm Ti Khiên thì thủ pháp bạo phát!

Một trận thanh âm trầm thấp từ trong cơ thể hần truyền ra, trống rỗng, giống như tiếng một con trâu sắp chết đang rống lên. Cùng lúc đó, tay của hần hạ xuống một tắc! Đầu ngón tay phút chốc đã trở nên hùng hồn, kiên cố, có lực, tựa như sừng trâu, ngạnh kháng với ngón tay của thủ lĩnh GOD!

Thủ pháp Linh dương quả giác biến đổi, dương giác nhẹ nhàng, nhưng phong mang thì còn mạnh hơn, ngạnh kháng!

“Thanh Ngưu Đỉnh Giác” cũng là Kim Cương chỉ công trong quyền pháp Thiếu Lâm Tự, thiên về Hình Ý. Bát Quái, Thái Cực thì quyền bên trong chỉ thiên về điểm huyết. Trong Hình quyền thì chủ yếu dùng ngón tay tấn công.

Trong lúc đó Ba Lập Minh đột nhiên xuất chiêu “Thanh Ngưu Đỉnh Giác” quả thực rất đúng, tựa hồ là chuyên dùng để đối với Tầm Ti Khiên của thủ lĩnh GOD mà đã bố trí thủ đoạn phá giải riêng này!

Quả thật cũng chính là như vậy!

Vương Siêu đã từng thấy qua tuyệt đỉnh thủ pháp Tầm Ti Khiên của thủ lĩnh GOD. Sau khi trở về cũng thỉnh thoảng biểu diễn lại cho Ba Lập Minh xem. Đối với loại công phu này, Ba Lập Minh đương nhiên là nhớ trong lòng, âm thầm tính toán, tưởng tượng mình sẽ đối phó như thế nào đối với chiêu này.

Ba Lập Minh là ai? Bất cứ võ công gì trong thiên hạ hần vừa nhìn là đã hiểu ngay, không có bất cứ thứ gì có thể dấu được hần.

“Thanh Ngưu Đỉnh Giác” là dùng chỉ pháp đánh ra, mặc dù chỉ di động một tắc, nhưng trong một tắc đó có thể đạt tới chín sức trâu. Cái loại lực lượng hùng hậu này, hoàn toàn không phải là nhẹ nhàng quỷ dị tăng trưởng mà “Tầm Ti Khiên” có thể so sánh.

Biến hóa trong một tắc này của Ba Lập Minh chính là tập trung lực lượng hùng hậu, muốn trong chớp mắt đánh gãy ngón tay của thủ lĩnh GOD!

Ba Lập Minh đột nhiên phát kinh này, sống lưng, gân cốt phía sau nổi lên vô cùng rõ ràng. Cùng lúc đó hai tay, hai chân, cơ bắp ở cổ cũng căng lên.

Mỗi bắp thịt cũng có sức mạnh như một con trâu đang ra sức kéo xe, hiện giờ trên người hần đúng là thể hiện ra lực lượng này!

“Hay!”

Phong Thái kêu lên một tiếng.

Vừa rồi nàng đột nhiên thấy rõ biến hóa của Ba Lập Minh, thật sự là rất xảo diệu, thật giống như mở túi ra để chờ người khác chui vào, rồi tập trung lực lượng lớn nhất, một chiêu tiêu diệt địch nhân cường đại.

“Lão Ba quả nhiên có chuẩn bị, nhưng thủ lĩnh GOD cũng không thể chỉ đơn giản như thế này là có thể bị đánh bại, nhiều nhất chỉ có thể chiếm được thể thượng phong, cuộc chiến vẫn còn rất dài”.

Trong đầu Vương Siêu hiện lên ý niệm này.

Cảnh giới Ba Lập Minh so với thủ lĩnh GOD thì kém hơn một chút. Nhưng là hai người đều có kinh nghiệm thực chiến, khí thế, quyền ý, trạng thái tinh thần có thể nói là tương đương nhau, cũng không hề có một tí sơ hở. Bây giờ Ba Lập Minh dựa vào sự chuẩn bị của chính mình tất nhiên có thể chiếm được thể thượng phong, trong chiến đấu đương nhiên trong khoảng thời gian ngắn sẽ làm giảm bớt khoảng cách của hai người, tạo thành thế quân bình. Nhưng những lần giao thủ sau này thì không ai có thể nói chính xác được.

Quả nhiên, ngay khi Ba Lập Minh thi triển ra chiêu thức ấy, lông mi thủ lĩnh GOD càng thêm đỏ như máu, hiện ra ánh sáng lộng lẫy.

Ngay khi ngón tay Ba Lập Minh đánh tới ngón tay của mình, thì trong tai thủ lĩnh GOD chỉ nghe thấy tiếng trâu rống vô cùng to, ngoài ra không nghe được gì nữa. Bắg! Bắg! Bắg! Bắg! Bắg! Bắg! Bắg! Bắg! Bắg! Chín tiếng xé gió này tựa như âm thanh lúc kéo căng dây cung đến cực điểm rồi bắn ra!

Loại lực lượng mạnh mẽ này, dây cung chính là làm từ gân con trâu mạnh mẽ nhất, không có lực hơn ngàn cân thì không thể kéo được. Nhưng một khi bắn ra, thì có thể xuyên thủng cả không khí!

Mà hiện tại Ba Lập Minh đột nhiên phát kinh, toàn thân đều phát ra cái thanh âm kéo cung gân trâu này, có thể thấy được lực lượng mạnh mẽ đến cỡ nào!

Loại lực lượng này, đều được Ba Lập Minh dồn hết lên hai đầu ngón tay để đánh ra chiêu “Thanh Ngưu Đỉnh Giác”.

Trong lúc khẩn cấp đó, thủ lĩnh GOD tự nhiên sẽ không thể đón đỡ tốt được, đành phải tạm né tránh! Cánh tay hần thu về phía sau, cước bộ vừa động, cả thân thể liền lui về phía sau một thước!

Không phải lực lượng của thủ lĩnh GOD không bằng Ba Lập Minh, cũng không phải quyền pháp của hần không ác liệt, lại càng không phải hần không có biến chiêu.

Mà nguyên nhân chính khiến hần bị bức lui chính là Ba Lập Minh đã có sự chuẩn bị, đây là đấu pháp chuẩn bị riêng cho hần!

Lần này Ba Lập Minh đột nhiên đánh ra “Thanh Ngưu Đỉnh Giác”, thủ đoạn này đòi hỏi phải có thời gian nhiều ngày vận sức để chờ phát động đánh ra một kích. Mấy ngày nay hần âm thầm quan sát thủ lĩnh GOD, ngay cả cử chỉ thần thái cũng đã khắc thật sâu trong đầu. Đồng thời trong đầu cũng không ngừng tưởng tượng thấy cảnh mình cùng người này giao thủ.

Trong mấy ngày tưởng tượng này của Ba Lập Minh, hần cùng thủ lĩnh GOD không biết đã giao thủ mấy ngàn mấy vạn lần. Đối với thủ lĩnh GOD, bất cứ phong cách gì, bất cứ quyền pháp gì quả thực đều đã bị hần hiểu rõ tường tận.

Cho nên mới vừa rồi hần chuyển sang quyền phong cương mãnh, liền mang so chưởng chỉ hai tay với thủ lĩnh GOD, lấy không gian nhỏ hẹp đột nhiên phát lực, bức lui được thủ lĩnh GOD ra phía sau.

Thủ lĩnh GOD không thể không lui ra phía sau, mới vừa rồi chưởng chỉ giao thủ chính là biến hóa trong cự ly không gian rất nhỏ, biến hóa ở đầu ngón tay chính là biến hóa một tấc!

Nhưng tuyệt đối không giống như quyền cước giao tranh, khoảng cách ít nhất đều là một hai xích. Có thể tùy thời khiến cho người ta vận kinh chống lại. Mà khoảng cách một tấc thì không có không gian để biến hóa kinh lực!

Cho dù là thủ lĩnh GOD, đối mặt với cao thủ như Ba Lập Minh cũng không dám trong khoảng cách một tấc mà vận kinh để ngạnh kháng chiêu đó.

Cho nên hần thối lui!

Một lui này của hần, trên người Ba Lập Minh lại bộc phát ra một trận âm thanh dày đặc như mưa cung tên, thân thể tùy ý di chuyển, theo sát tới, hoàn toàn mở hết quyền thể ra.

Hành động này của Ba Lập Minh càng thêm hung mãnh, gân cốt trên người đều phát ra thanh âm dây cung bắn.

Hành động này chính là dồn vào thế chết, làm cho thủ lĩnh GOD cảm thấy trước mắt như tối sầm, hình như chỉ có đơn độc một mình chống lại đại quân đang cầm hàng ngàn vạn cung tên. Đại quân ra lệnh một tiếng, vô số dây cung kéo ra, bắn ra vô số cung tên phô thiên cái địa, trong lúc đó quả thực đã bao vây mình trong thế giới đó.

Ba Lập Minh dĩ nhiên đã xuất hết toàn lực!

Hắn công kích, nắm tay như có kinh phong, tựa như trùy tử, mang theo khí kinh bùng nổ mãnh liệt, giống như từ bốn phương tám hướng bao vây tất cả chỗ yếu hại của thủ lĩnh GOD.

Chính là chiêu “Loạn Tiễn Đả” của lão Ba!

Thủ lĩnh GOD lại thối lui một lần nữa, bất quá trên mặt hắn không lộ ra bất cứ biểu tình gì, cho dù là ai cũng không thể đoán ra lúc này hắn đang nghĩ gì trong lòng.

Ba Lập Minh thi triển chiêu “Loạn Tiễn Đả”, so với Nghiêm Nguyên Nghi nhờ chiêu này mà thành danh còn nhanh hơn, mãnh liệt hơn! Tất cả đều là đánh về phía những điểm yếu hại trên thân thể của thủ lĩnh GOD, hơn nữa mỗi một quyền của hắn, đều có lực xuyên thấu mạnh mẽ. Loại lực lượng này, thật sự giống như là đại lực sĩ bắn ra mãnh tiễn xuyên trăm tầng đá.

Phành!

Một quyền của Ba Lập Minh đánh vào gáy của thủ lĩnh GOD khiến cho thủ lĩnh GOD phải lấy tay đỡ ra. Sau đó Ba Lập Minh thuận thế hạ quyền xuống, đâm tới vị trí trái tim trước ngực thủ lĩnh GOD. Đồng thời tay còn lại hoành lên đánh về phía huyệt Thái Dương, bức cho thủ lĩnh GOD tiếp tục lui về phía sau!

445. Chương 422: Đại Chiến Khoáng Thế!

Liên tiếp khiến cho thủ lĩnh GOD phải thối lui bảy, tám bước, hoàn toàn chỉ có chống đỡ thế công, không có lực để hoàn thủ!

Trận chiến đấu này, có thể nói Ba Lập Minh đã dồn hết tâm huyết cả đời, chuẩn bị ứng phó đầy đủ, đồng thời đã áp sức trong một thời gian dài, đã hiểu rõ tất cả đặc điểm tinh tế của đối thủ!

Cho dù là lần trước giao thủ với Vương Siêu, Ba Lập Minh cũng không chuẩn bị chu đáo đến như thế. Nhưng lần này hắn đã có vài ngày nhận xét, sau đó đi tới Bắc Kinh âm thầm quan sát động tĩnh của đối thủ, nhẫn nại chờ đợi không động thủ, tìm kiếm cơ hội tốt nhất, đợi đủ một tuần!

Lấy tính cách cuồng dã của Ba Lập Minh, dung nhập với tiêu chuẩn của cả thời đại, ắt hẳn đến loại trình độ này thì sau khi bạo phát, uy lực mãnh liệt đến thế nào?

Cả đời hắn từ trước đến nay vô cùng thận trọng, nhưng trong giao thủ thì rất liều lĩnh. Một thân sở học của chính hắn, có kinh nghiệm thực chiến, linh cảm, tinh thần tất cả đều tập trung vào trận chiến này.

Mạng sống của hắn chính là đặt cược vào một khắc này!

Vương Siêu cũng cảm giác được, đây là Ba Lập Minh cường đại nhất từ trước tới nay.

“Lão Ba như hiện giờ, so với lúc ở trong ngục giam còn mạnh hơn rất nhiều, ta cũng nổi lên dự cảm động thủ rồi” Trong nháy mắt nhìn thấy Ba Lập Minh thi triển ra “Loạn Tiễn Đả” trong nháy mắt đã bức lui thủ lĩnh GOD, Vương Siêu nhìn thấy quyền phong chưa từng có từ trước đến nay, tựa như mười vạn cây cung đồng thời bắn, kinh phong phô thiên cái địa thì cũng không kiềm được ham muốn giao thủ với Ba Lập Minh, đây là tâm tư kẻ mạnh muốn đánh với kẻ mạnh.

Quyền pháp của Vương Siêu, chí cương vô cùng, hỗn mang một mảng. Cùng người ta giao thủ đều là lấy cứng chọi cứng, so với thủ lĩnh GOD quỷ dị thì quả thực là hai người có hai phong cách bất đồng.

Lúc này Ba Lập Minh thi triển ra quyền pháp mãnh liệt như vậy làm cho sâu trong nội tâm của Vương Siêu cũng động tâm, cho nên có thể thấy được quyền kinh của Ba Lập Minh đạt tới trình độ nào.

Lúc này trong lòng thủ lĩnh GOD cũng chợt hiểu ra, người trước mắt chính là hình quy lưng hạc, vô cùng liêu lĩnh, mang theo khí thế bá đạo vô biên, có sức của đại hán chín trâu hai hổ. Có vẻ như sau Vương Siêu thì hắn chính là đối thủ khó xơi nhất!

Bị Ba Lập Minh liên tiếp bức lui bảy tám bước thì rốt cục hắn đã hiểu rõ được điểm này.

Bất quá dù sao trên thế giới này thì hắn cũng là nhân vật cấp thần vô cùng lợi hại, phá vỡ hư không, có thể nhìn thấy thần, ngưng tụ khí huyết, hàng phục bạch hổ. Cảnh giới như vậy thật sự rất cao, cho dù là tuyệt đỉnh đan đạo thì cũng chỉ ngược mắt nhìn lên cao. Lực lượng của hắn cường đại ra sao? Cảm giác linh mãnh ra sao? Hiểu biết phong phú ra sao? Kinh nghiệm chiến đấu nhiều như thế nào? Nhìn người giống như khi, còn ta là thần. Đây là cảnh giới quyền ý gì?

Hết thấy những thành tựu này cũng cho thấy, hắn tuyệt đối là một tồn tại khó có thể chiến thắng.

Hơn nữa sự tình cho đến thời điểm này, quả thật hắn cũng không thua.

Cho dù đối mặt với Vương Siêu, hai người trên dòng sông lớn giao thủ thì cũng có thể nói là lưỡng bại câu thương, cũng không có chiếm được tiện nghi. Chỉ là Vương Siêu liên thủ với Đường Tử Trần, cho nên hắn đành phải bỏ chạy.

Nếu như thiên hạ không có Vương Siêu thì hắn tuyệt đối tung hoành vô địch.

Cho dù bây giờ có Vương Siêu thì hắn vẫn như cũ có tư cách khiêu chiến.

“Vương Siêu, người luyện công phu thổ khí thành kiếm để đối phó với ta, ta hiển nhiên không thể để cho người thất vọng...”

Một ý niệm hiện lên trong đầu thủ lĩnh GOD, đối mặt với công kích điên cuồng của Ba Lập Minh, sau khi ý niệm này hiện lên trong đầu hắn thì tự nhiên không hề thoái lui nữa!

“Không lui? Tốt!”

Lúc này, Ba Lập Minh liên tục đánh ra “Loạn tiến đả” bức bách thủ lĩnh GOD đến cực điểm. Trong nháy mắt thấy thủ lĩnh GOD lại không hề lui bước nữa. Tuy biết rằng đối phương sẽ thi triển ra đòn sát thủ nhưng trong lòng hắn vẫn yên tĩnh bất động như trước, chỉ có toàn thân là phát kinh!

Thủ lĩnh GOD dừng bước, đột nhiên trên người hắn phát ra thanh âm trâu rống! Đồng thời một bàn tay chợt hiện ra chụp vào mặt thủ lĩnh GOD, chờ khi thủ lĩnh GOD đỡ được thì đột nhiên gió nổi mạnh lên, cổ tay di động, chợt hiện đông chợt hiện tây, chụp vào lỗ tai của đối phương.

Chiêu thức ấy giống như du long cười mây trên trời, vô cùng bất ngờ.

Công phu miên chương, Bát Quái Long Hình, Long Cổn.

Ba Lập Minh tinh thông võ học các phái, mấy trăm loại đều đã thành thực, hơn nữa mỗi loại võ học lại luyện đến xuất thần nhập hóa. Chiêu thức “Loạn Tiến Đả” của Ba Lập Minh hóa thành miên chương và bát quái “Long Cổn Vân” không hề có một chút dừng lại, ngược lại tràn ngập một loại động tĩnh âm dương, hiển nhiên là biến hóa trong Thái Cực!

Hai mắt thủ lĩnh GOD thủy chung vẫn nhìn chăm chăm vào hai mắt Ba Lập Minh, lấy mắt nhìn mắt, một đôi mi dài phát ra vẻ dữ tợn. Đối mặt với biến chiêu của Ba Lập Minh, hắn cũng biết sự lợi hại trong đó. Đầu hơi ngửa về phía sau, hai tay giơ lên, trở mình dùng chưởng bảo vệ hai tai, đồng thời uốn cong cổ tay quăn quanh tay của Ba Lập Minh.

Ba Lập Minh đối mặt với loại chiêu khóa tay như vậy thì đột nhiên thu tay lại, một tay kia không hề có dấu hiệu báo trước dựng thẳng trước ngực, giống như trên mặt đất bằng phẳng chợt nổi lên một cây trường thương, đồng thời tay áo hắn cũng đón gió lay động phát ra âm thanh vù vù, giống như một lá cờ đón gió đang nhảy múa trong cuồng phong!

Một chiêu này, tay của Ba Lập Minh đích xác giống như một cây trường thương, hai bên ống tay áo phát ra sóng khí màu trắng cuộn cuộn, muốn xuyên thủng ngực thủ lĩnh GOD!

Sóng khí màu trắng cuộn cuộn phát ra kia chính là do không khí bị phá vỡ mà thành.

Đây mới chính thức là sát chiêu mà Ba Lập Minh ẩn dấu, vô thanh vô tức, trước tiên dùng Long Cổn Vân trong Long Hình Bát Quái, công phu Miên Chương để che dấu, sau đó chợt bộc phát ra một kích Bạch Hồng Quán Nhật này!

Tên gọi của chiêu này đúng là Bạch Hồng Quán Nhật. Vốn là một đâm của thích khách trong Viên Công Kiêm, tựa như Khánh Kỳ đâm Yếu Ly, Kinh Kha đâm Tần Thủy Hoàng! Một đi không trở lại.

Nhưng chiêu này do Ba Lập Minh thi triển trên tay lại có thay đổi về ý cảnh, tay hắn như đại thương, tay áo như đại kỳ, tựa như một anh hùng hào kiệt cầm trong tay kỳ thương, đại kỳ trường thương chỉ một cái liềm khiến cho tất cả thiên địa núi sông trong nháy mắt biến sắc!

“Sơn hà biến sắc...”

Ngay lúc Ba Lập Minh thi triển một chiêu này, hai mắt Vương Siêu đột nhiên nhắm lại, hắn tựa hồ như nhìn thấy hình ảnh của vô số anh hùng hào kiệt đang nổi dậy khởi nghĩa từ trăm ngàn năm trước.

Một kích Bạch Hồng Quán Nhật này của Ba Lập Minh, giống như là tất cả anh hùng hào kiệt trong phút chốc đều sống lại, trong nháy mắt tất cả linh hồn và ý chí đều truyền hết lên người đại hán thân rùa lưng hạc này.

Đồng!

Đó là thanh âm trái tim kịch liệt đập lên đập xuống!

Tiếng tim đập này mãnh liệt tới cực điểm! Giống như là tiếng sét đánh! Tại tràng vô luận là người ở xa hay ở gần đều nghe được thanh âm này rõ ràng, bởi vì tiếng trái tim đập vô cùng lớn!

Tiếng tim đập này đúng là của thủ lĩnh GOD

Ngay lúc trái tim hắn đập mạnh, thì chiêu Bạch Hồng Quán Nhật của Ba Lập Minh cũng đã tiến đến vị trí của trái tim hắn.

Đối mặt với một chiêu có thể lay động cả thế giới của Ba Lập Minh, trái tim thủ lĩnh GOD nhảy lên giống như sét đánh. Hai hàng lông mi đồ đậm của hắn tự nhiên xuất ra vài hạt mồ hôi như trân châu, nhưng màu sắc lại là đỏ tươi như máu!

Đó là máu tươi của hắn thoát ra lỗ chân lông!

Nguyên nhân như vậy là bởi vì trái tim của hắn vừa rồi co bóp, vận chuyển máu đến toàn thân với tốc độ rất nhanh!

Lông trên người hắn cũng chỉ có lông mi là dài nhất, và lỗ chân lông nơi đó cũng to nhất, cho nên máu tươi mãnh liệt từ đó thẩm thấu ra.

Có thể nhìn ra được uy lực hắn bộc phát lần này lớn đến bao nhiêu! Tựa hồ như từ trước đến nay chưa có ai bức bách hắn đến tình trạng này. Ngay cả khi đánh nhau với Vương Siêu thì hắn cũng chưa từng dùng lực mạnh như vậy.

Cũng có thể nhận ra chiêu thức ấy của Ba Lập Minh đã bức bách hắn tới tình trạng gì!

Vài hạt huyết châu từ hai hàng lông mi tràn ra, chảy xuống trên mặt hắn, làm cho mặt hắn bây giờ giống như Tu La Ma Thần.

Ngay khi trái tim thủ lĩnh GOD đập mạnh, máu tươi chảy ra thì cũng là lúc tay Ba Lập Minh tiến sát tới trái tim hắn! Hai tay của hắn hướng phía dưới đánh xuống, vừa lúc đặt lên cổ tay Ba Lập Minh. Một tay quán theo chiều ngược, một tay quán theo chiều thuận, hai cánh tay như hai thân cây thô to cứng cáp mang theo lực quán vô cùng lớn.

Một thuận một nghịch quần quanh, dĩ nhiên là đã khống chế được chiêu Bạch Hồng Quán Nhật của Ba Lập Minh, sau đó kéo tay hắn xuống dưới!

“Vương Siêu, để ta cho người xem chiêu Tiên Thiên Thập Nhị Triền, xem một chút để biết ai mới chính thức là thiên hạ đệ nhất!”

Trong lúc đánh ra chiêu quần này, những hạt huyết châu trên lông mi thủ lĩnh GOD không ngừng tuôn ra, giống như là trời mưa tầm tã, nhưng hắn vẫn mặc nhiên chưa phát giác ra!

“Hả?” Một chiêu giết địch của Ba Lập Minh bị thủ lĩnh GOD khống chế, không thể động đậy một chút nào, đồng thời hắn nhìn thấy trên lông mi thủ lĩnh GOD tuôn ra vô số huyết châu thì cũng cảm thấy giật mình, biết rằng đối phương đã xuất toàn lực.

“Tốt!”

Ba Lập Minh đối mặt với tình huống như vậy, đột nhiên trong lúc đó hét lớn một tiếng như sét đánh, ngay cả tâm của trong hồ cũng nổi lên một trận cuộn sóng. Hắn mãnh liệt kéo, bàn tay xòe ra sau đó đè mạnh xuống! Sấm vang chớp giật, dĩ nhiên là chiêu Phiến Thiên Ấn của Vương Siêu!

Ba Lập Minh vận dụng chiêu Phiến Thiên Ấn của Vương Siêu, mặc dù không có khí thể dung nạp tất cả, hỗn mang một thể, sau đó bộc phát ra cả thiên hạ, nhưng lại càng thêm bá đạo thâm liệt!

oOo

Đối mặt với chiêu Phiến Thiên Ấn của Ba Lập Minh, thủ lĩnh GOD không sợ chút nào, hai tay uốn cong quần quanh phía trên. Đồng thời quần áo hắn tung bay phần phật, mặt đất dưới chân không ngừng run rẩy, lay động! Cho dù Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch cách hắn hơn một trăm thước cũng cảm giác được mặt đất dưới chân đang chấn động.

Thủ lĩnh GOD dĩ nhiên đã khống chế được chiêu Phiến Thiên Ấn ở giữa, không cho đè xuống!

Ba Lập Minh đối mặt với tình huống như vậy, chân trước đạp xuống khiến cho đất đá bay tung tóe, đá thẳng đến bụng dưới của đối phương!

Thủ lĩnh GOD nhắm mắt lại, không chút nào để ý tới huyết châu đang tuôn ra như mưa trên mặt mình, hắn vừa lui bước vừa tiếp tục quần.

Lần xuất thủ này của thủ lĩnh GOD, đối mặt với công kích của Ba Lập Minh thì gân cốt toàn thân giống như dây kìm, chỉ cần đụng tới quyền kinh của Ba Lập Minh thì lập tức sẽ quần quanh. Hắn đã thi triển thủ pháp quần đạt tới cực hạn!

Vô luận công kích của Ba Lập Minh hung mãnh đến thể nào đều bị thủ lĩnh GOD quần tay chế trụ, không thể dụng được vào thân thể của hắn!

Lúc này thủ lĩnh GOD hoàn toàn không có bất cứ chiêu pháp gì, chỉ hoàn toàn khóa chặt mọi chiêu động thủ của Ba Lập Minh! Mười hai loại quyền thuật quần quanh, cảnh giới này khiến cho bất luận kẻ nào cũng đều không thể tưởng tượng nổi.

Tiên thiên thập nhị triền pháp!

Quần lui, quần tới, quần trái, quần phải, quần trên, quần dưới, quần trong, quần ngoài, quần lớn, quần nhỏ, quần thuận, quần nghịch.

Lúc này, bộ pháp mà hắn đang dùng lại là “Tri Thủ Đạp Thủy” thần diệu của Vương Siêu, bất quá có một chút cải biến nhỏ khiến cho càng thêm quỷ dị, liên miên bất tuyệt, hoàn toàn bất đồng so với vẻ nhẹ nhàng, nhanh nhẹn của Vương Siêu.

Hai người giao thủ liên tiếp hơn mười chiêu. Quyền phong của Ba Lập Minh vẫn cương liệt dũng mãnh như trước, chiếm hết ưu thế! Nhưng thủ lĩnh GOD vẫn tiến lui tự nhiên, không hề có một chút sơ hở, cũng không có hiện tượng thất bại, thật giống như một con nhện đang nhả tơ quần quanh con mồi.

Mà Ba Lập Minh giống như biến thành một con côn trùng vô cùng hung mãnh, mặc cho mạng nhện vấy khốn vẫn như cũ dựa vào lực lượng cường đại mà xé rách mạng nhện. Nhưng thủy chung vẫn bị con nhện liên tục không ngừng nhả tơ quấn quanh khiến cho không khỏi rơi vào tình trạng kiệt sức!

Bây giờ hoàn toàn có thể nhận ra đấu pháp của thủ lĩnh GOD khác với Vương Siêu! Vương Siêu thì lấy lực phá lực, lấy cường áp cường, lấy mãnh phục mãnh, lấy thiên đạo mờ mịt làm cho tâm lý địch nhân dần dần cũng sinh ra mờ mịt mà không thể kháng cự, hoàn toàn bó tay.

Mà Trường Mi Bạch Hổ lúc này đây lại dựa vào quyền pháp tơ tằm quấn, tiến lui tự nhiên, tung bay bất định, chậm rãi cầm chân đối thủ, lấy cực âm cực nhu, sinh sôi liên miên bất tuyệt làm cho lực lượng của địch nhân tiêu tan dần!

Lúc này! Mặc dù Ba Lập Minh không xuất hiện hiện tượng thất bại nhưng đã không khống chế được cục diện nữa!

Ai cũng không ngờ được, vừa rồi Ba Lập Minh còn chiếm thượng phong, đánh cho thủ lĩnh GOD cuống quýt lui về phía sau. Nhưng chỉ trong tích tắc đó, trường mi thần trở về bắt đầu chậm rãi khống chế toàn cục.

Triển triển miên miên...

“Quả nhiên không hổ danh là cao thủ thần cấp!” Ba Lập Minh luân phiên thi triển Phách Băng Toàn Pháo Hoàn Ngũ Hành quyền oanh tạc đều bị thủ lĩnh GOD dùng năm loại thủ pháp quán trong, quán ngoài, quán thuận, quán nghịch phá giải. Thế nên mới biết trường mi bạch hổ xuất huyết quả nhiên lợi hại, không hổ là nhân vật có tư cách cùng Vương Siêu tranh đoạt vị trí thiên hạ đệ nhất!

“Nếu không triển khai phản kích, ta chỉ sợ hôm nay thật sự sẽ bị hấn từ từ cầm chân!” Trong lòng Ba Lập Minh suy nghĩ nhanh như chớp, hai mắt dùng lực bộc phát ra tinh quang trước nay chưa từng có, bắn thẳng đến hai mắt thủ lĩnh GOD!

Nhưng hai mắt thủ lĩnh GOD đã sớm nhắm lại, trên mí mắt vẫn còn vết máu, giống như hai mắt đã mù.

Bất quá Ba Lập Minh cũng không để ý nhiều đến việc đó. Hấn tập trung tinh thần tại hai mắt, lấp lánh như ngọn lửa. Đồng thời bụng hấn phình lên, giống như một cái bao không khí lớn! Gân cốt trên người hấn kịch liệt rung động, âm thanh từ miệng phát ra giống như mãnh hổ gầm rú trên rừng núi.

Một đàn hổ cùng gầm lên, khiến cho núi rừng biến sắc, cuồng phong gào thét. Xương cốt Ba Lập Minh chấn bạo, phát ra tiếng sắt thép va chạm vào nhau, thanh âm vô cùng dồn dập!

Hoắc Linh Nhi chấn động xương cốt thì cũng chỉ có thể phát ra thanh âm xương cốt run rẩy. Nhưng bây giờ so với Ba Lập Minh thì quả thực kém gấp trăm lần!

Thanh âm mà Hoắc Linh Nhi tạo ra rất nhỏ, mà tiếng động của Ba Lập Minh chính là Oanh ông ông, tiếng xé gió lọt vào tai nghe vô cùng rõ ràng.

Cơ thể chấn động, khí lưu trong miệng như hổ gầm, xương cốt như kim thiết va chạm! Bụng phình to như mang thai mười tháng!

Đột nhiên trong lúc đó Ba Lập Minh lại một lần nữa bộc phát, đem khí trong đan điền phát ra, toàn bộ vận chiêu “Hổ Gầm Kim Chung Tráo”. Hai tay biến thành bộ dáng như bánh xe lớn!

Sau khi hai tay kết thành bánh xe lớn, Ba Lập Minh cũng không cần để ý tới bất cứ phương diện công kích gì, cũng không cần suy nghĩ thủ lĩnh GOD sẽ vận dụng chiêu gì tiếp theo, mà trực tiếp đánh thẳng luôn!

Lần oanh kích này, trực tiếp bạo phát, cương khí quanh thân ba thước bị kích động mà nứt ra, quả thực người đã không còn đứng vững nữa. Toàn bộ áo choàng trên người Ba Lập Minh bị kinh khí chấn cho nổ tung, từng mảnh vải bay tứ tung trong không gian!

Kim Cương Quyền Đại Quyền Ấn!

Lần này Ba Lập Minh vừa thi triển “Thiên Luân Quyền” trong quyền pháp Thiếu Lâm vừa phối hợp với khí ở đan điền đánh ra, Hổ Gầm Kim Chung Tráo!

Thủ lĩnh GOD vẫn như cũ không mở mắt ra, hai tay hướng phía trên, thân thể trái phải quần quanh, đi một vòng cung hình chữ “S”, giống như đường đi trong Thái Cực Quyền.

Lần này hắn muốn ngạnh kháng chiêu Thiên Luân Quyền của Ba Lập Minh!

Một lần nữa quyền thể hung mãnh của Ba Lập Minh lại bị hắn cuốn lấy!

Nhưng mà ngay khi bị chế trụ, Ba Lập Minh lại bộc phát! Miệng hắn mãnh liệt hít vào một hơi, trên người lại bành trướng giống như một con cóc lớn! Hắn phun ra một hơi, hai tay lại một lần nữa mạnh mẽ tấn công!

Ngoại Cương Đại Thiềm Khí trong phái Kim Thiên của Võ Đang!

“Hừ!” Lần này rốt cục thủ lĩnh GOD đã mở đôi mắt đầy máu của mình ra, thân thể trong lúc đó chợt phình lên, dĩ nhiên cũng giống như Vương Siêu, cao thêm một thước. Thân thể bành trướng, tĩnh mạch căng ra, mãnh liệt ngăn chặn quyền thể của Ba Lập Minh!

“Ha ha ha ha ha!” Ba Lập Minh đột nhiên cười lên điên dại, thu lại kinh lực, rồi đột nhiên trong lúc đó xoay người nhảy ra xa hơn hai mươi thước!

“Còn muốn chạy?” Thủ lĩnh GOD biết ý mở miệng. Ba Lập Minh liên tục bộc phát, đột nhiên rút lui, hắn cảm giác được mãnh hán này biết không thắng được mình nên muốn bỏ chạy!

Hắn đầu dễ dàng buông tha, đột nhiên thu kinh đuổi theo sau Ba Lập Minh đánh ra một quyền!

Nào ngờ Ba Lập Minh lại không ngăn cản, mà là từ miệng phát ra một tiếng rỗng ngậm xé gió vang khắp chín tầng trời! Da thịt trên người hắn đột nhiên trở nên đen nhánh, giống như bị nhúng vào mực, hình thành một bộ áo giáp sắt!

“Long Thiết Bổ Sam?”

Huyết quang trong mắt thủ lĩnh GOD chợt lóe, đã nhận ra công phu này của Ba Lập Minh là công phu tuyệt đỉnh của Hồng môn! Long Thiết Bổ Sam!

“Hổ Gầm Kim Chung Tráo, Long Thiết Bổ Sam! Người này rốt cục đã luyện bao nhiêu công phu!” Trong lòng thủ lĩnh GOD mặc dù vừa động nhưng quyền vẫn như cũ đánh ra! Phành! Một kích trúng đích! Phành! Một kích như đánh vào khối sắt!

Ba Lập Minh phun ra một ngụm máu tươi! Nhưng dĩ nhiên là cước bộ của hắn phối hợp với quyền kinh của thủ lĩnh GOD, trực tiếp nhảy ra xa hơn ba mươi thước, cước bộ lại di động! Thân thể trở thành một cái bóng nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm!

“Tại đại hội võ thuật sẽ gặp lại. Đến lúc đó ba người chúng ta sẽ tranh đoạt ngôi vị thiên hạ đệ nhất, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Lúc Ba Lập Minh bay vút đi, thân thể tuy không thấy nhưng tiếng nói lại vang lên trong màn đêm, giống như một quyền từ phía sau lưng của thủ lĩnh GOD vừa rồi căn bản không hề tổn thương được hắn.

Mà trong những lời này, tựa hồ như qua cuộc chiến sinh tử thì quyền pháp của hắn đã thật sự lĩnh ngộ được điều gì đó!

Hai tay của thủ lĩnh GOD bị Long Thiết Bổ Sam của Ba Lập Minh phản chấn một chút, thân thể không tự chủ phải lui ra sau vài bước, nhưng lại không tiếp tục đuổi theo.

“Đan Điền Khí Đả, Đại Thiềm Khí, Hổ Khiếu Kim Chung Tráo, Long Thiết Bổ Sam! Công phu người này quả nhiên rất hung mãnh, mới có thể bức bách ta đến tình trạng như thế này. Bất quá chỉ bằng vào hắn thì cho dù công phu có khôi phục trở lại thì cũng bị ta phá nát nội tạng! Chỉ là, người này sức sống cường đại, nhất là nếu được Vương Siêu cứu chữa thì chỉ sợ có thể khôi phục. Bất quá cho dù có thể khôi phục thì dù sao cũng để lại nội thương. Hừ! Những lời cuối cùng này bất quá chỉ là để giữ thể diện mà thôi, tốt hơn hết là nên giết hắn!” Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu thủ lĩnh GOD, nhưng vừa muốn truy đuổi đã cảm giác được bên kia hồ nước có một đôi mắt đang nhìn mình cho nên dừng lại!

Ánh mắt bên kia hồ nước đúng là của Vương Siêu.

“Quyền pháp lão Ba bộc phát, đương nhiên có thể đạt tới trạng thái mạnh mẽ như vậy. Bất quá trúng phải một quyền này chỉ sợ cũng đã hết tinh lực! Có thể khôi phục lại hay không thì ta cũng không nắm chắc”.

Trong lòng Vương Siêu thâm nghĩ, thần nhiên nhìn thủ lĩnh GOD liếc mắt một cái rồi chuyển thân rời đi!

Tháng chín!

Tuyệt đỉnh cao thủ Ba Lập Minh trong đêm chiến đấu với thủ lĩnh GOD ở ven hồ.

Ba Lập Minh trọng thương chạy thoát, không biết tung tích.

Một lần nữa mọi người được chứng kiến khả năng của thủ lĩnh GOD, hẳn quả thật có tư cách cùng Vương Siêu tranh đoạt cái ghế thiên hạ đệ nhất cao thủ!

446. Chương 423: Trọng Thương.

Rạng sáng, ánh trăng đã hoàn toàn lặn xuống, sương mù bốn phía nổi lên, mênh mông huyền ảo, cơ hồ giờ tay ra cũng không thể nhìn thấy năm đầu ngón tay. Trên con đường yên tĩnh đang có một đôi nam nữ tản bộ.

Người bình thường thì sẽ không đi tản bộ vào lúc này. Đương nhiên đôi nam nữ này không phải là người bình thường, chính là Vương Siêu và Phong Thái mới vừa rồi xem thủ lĩnh GOD giao thủ với Ba Lập Minh.

Phong Thái đối với trận chiến kinh tâm động phách vừa rồi vẫn như cũ hưng phấn không thôi, thật giống như một tiểu cô nương xem một bộ phim lãng mạn, thật lâu sau vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Nàng mặc dù là cao thủ Đan Kinh, trên thế giới có thể coi là phụ nữ mạnh thứ ba, nhưng khi xem trận chiến đỉnh cấp này cũng không nhịn được sự sợ hãi mà than thở. Sau trận chiến này nàng có rất nhiều nghi vấn muốn Vương Siêu giải đáp.

“Nếu như người và thủ lĩnh GOD giao thủ, thì có thể kiên trì được mấy hiệp?” Vương Siêu dừng bước hỏi.

“Nếu là liễu mạng thì có thể duy trì được trên mười chiêu. Nhưng ta không giống như Ba Lập Minh có thể chạy thoát, trước mặt thủ lĩnh GOD căn bản không có chút hy vọng sống còn” Phong Thái suy nghĩ một chút rồi trả lời một câu ngoài dự đoán.

“Người nhìn nhận rất đúng” Vương Siêu gật đầu, Ba Lập Minh vừa rồi bại dưới tay thủ lĩnh GOD, nhưng Phong Thái lại nói nàng có thể tiếp được hơn mười chiêu, cảm cự thì có thể lâu hơn, đây chính là đã hiểu rõ về phong cách của hai người bọn họ.

Ba Lập Minh cuồng phóng vô cùng, quyền pháp hung mãnh. Người cùng hắn giao thủ, thường thì chỉ chiêu thứ nhất đã nắm bắt được tâm thần đối phương, sau đó đối phương chỉ có thể chống đỡ thế công mà không có lực hoàn thủ.

Mà quyền pháp triển miên của thủ lĩnh GOD, người thường cùng hắn giao thủ ngay từ đầu không hề có áp lực, nhưng dần dần sẽ bị hãm sâu vào bùn lầy, không thể tự kiềm chế, giống như rơi vào mạng nhện, không có một chút cơ hội. Cho dù là người như Ba Lập Minh cũng không đột phá được.

“Có lẽ, trước mắt thiên hạ chỉ có thủ lĩnh GOD là có thể đột phá quyền pháp triển miên đến mức tột cùng. Không biết sau này ta có hy vọng đạt đến vị trí như vậy hay không? Nghiêm Nguyên Nghi cũng từng nghĩ muốn đạt đến vị trí này, nhưng vẫn chưa thành công” Phong Thái nghĩ tới vấn đề này, không khỏi một lần nữa cẩn thận xem có nên hỏi ý kiến của thiếu niên.

“Ha ha ha ha...”

Ngay lúc Phong Thái tự hỏi thì trong sương mù dày đặc phía trước truyền đến một tiếng cười to, “Không nghĩ đến Bắc Kinh quả nhiên là đầm rồng hang hổ, tự nhiên lại đụng phải một cao thủ bước vào Đan đạo”.

“A?” Ánh mắt Phong Thái biến đổi, xuyên qua sương mù liền nhìn thấy một đại hán quy hình lưng hạc. Không phải là Ba Lập Minh vừa mới giao thủ với thủ lĩnh GOD thì là ai?

Ba Lập Minh từ trong sương mù dày đặc đi ra, lúc này hắn đã thay một bộ quần áo khác, mặc một bộ đồ tây, giày da, mang dây nịt, chính là bộ dáng của một công nhân. Chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng đôi mắt vẫn ánh lên thần thái sáng láng, tinh quang lấp lánh.

“Lão Ba, người thay quần áo nhanh thật”.

Vương Siêu nhìn Ba Lập Minh cũng hơi kinh ngạc một chút. Hắn kinh ngạc chính là vì Ba Lập Minh vừa mới trong trận chiến, quần áo toàn thân bạo liệt đã nhanh như vậy thay một bộ quần áo khác.

“Trước đó ta đã sớm chuẩn bị tốt cả rồi” Miệng Ba Lập Minh hé ra, thở ra một hơi khiến sương mù dày đặc phía trước tản ra, hiện ra rõ bộ dáng.

Mũi Vương Siêu động dậy, hắn ngửi được một mùi máu tanh nồng đậm thì không khỏi hơi nhũn mảy một chút.

“Thương thể của người so với ta tưởng tượng thì còn nghiêm trọng hơn” Vương Siêu nói.

Đương nhiên trong lúc Ba Lập Minh thở ra thì mang theo mùi máu tươi, hiển nhiên nội tạng của hắn đã xảy ra vấn đề. Cao thủ như hắn thì rất khó bị chảy máu. Cho dù toàn bộ da trên cơ thể bị cắt, xén thì cũng có thể không chế không cho máu chảy ra, nhưng bây giờ thở ra cũng không át được mùi máu thì có thể thấy được thương thể nghiêm trọng đến mức nào.

“Trường Mi Bạch Hồ kia quả nhiên lợi hại” Trên mặt Ba Lập Minh lộ ra thần thái thê lương, “Ta trúng một quyền sau lưng, mặc dù đã vận dụng Long Thiết Bổ Sam nhưng quyền kinh của hắn quá lợi hại, trực tiếp phá Thiết Bổ Sam, kinh lực xuyên vào, khiến trái tim của ta, phổi, tỳ, dạ dày, xương sống toàn bộ đều bị phá vỡ. Ngũ tạng của ta bây giờ hoàn toàn đã tê liệt, chịu nội thương không nhỏ”.

“Ngũ tạng, xương sống vỡ tan?” Phong Thái nghe xong lời này thì sắc mặt không khỏi tái nhợt. Nàng không ngờ người trước mắt này lại chịu trọng thương đến mức đó!

Ngũ tạng, xương sống toàn bộ vỡ tan, cơ nhiên còn có thể đứng được, chậm rãi nói chuyện, thông thả thay quần áo, như vậy thì sức sống của người quả thực đã quá mức biến thái rồi.

Nhưng thật ra Vương siêu không hề ngạc nhiên. Tại Pháp, du già thượng sư Ba Nhĩ Mã bị súng ngắm liên tục bắn trúng đầu, xương cốt toàn thân lại bị nghiền nát, nội tạng hỗn loạn mà vẫn không chết! Như thế có thể thấy được sức sống cường đại đến thế nào.

Mà thể chất của Ba Lập Minh hiện tại so với du già thượng sư Ba Nhĩ Mã còn mạnh hơn không ít, cũng không bị thương nghiêm trọng như Ba Nhĩ Mã, cho nên đương nhiên có thể đứng tại đây nói chuyện.

“Thủ lĩnh GOD quả nhiên lợi hại? Tùy ý đánh ra một quyền lại có thể khiến Ba Lập Minh trọng thương đến như vậy” Phong Thái một lần nữa thâm nghĩ trong lòng.

Nàng tận mắt nhìn thấy một kích cuối cùng của thủ lĩnh GOD, mặc dù rất nhanh nhưng lực lượng tựa hồ không thể cuồng bạo hung mãnh như thế. Mặc dù nói cao thủ có thể tùy ý một quyền phá tan đá, nhưng công phu mà Ba Lập Minh tu luyện nàng cũng đã tận mắt nhìn thấy. Nào là Vô Đang Cầu Thiềm Kính, Hồ Khiếu Kim Chung Tráo, toàn thân là Long Thiết Bổ Sam. Cơ nhục toàn thân một khi vận công thì so với sắt thép còn cứng hơn, thả lỏng thì so với bông còn mềm hơn. Hơn nữa bộ xương cứng cáp mà lại bị đánh tới tình trạng này. Một quyền của thủ lĩnh GOD nhìn có vẻ nhẹ nhàng nhưng không ngờ lại có lực sát thương lớn đến thế!

“Tiểu cô nương, hình như ta nhận ra người” Lúc này Ba Lập Minh mới chú ý tới Phong Thái, trên mặt hiện ra vẻ cười: “Năm đó ta cùng Lý Nghiêu Thần giao thủ, diện mạo của người có vài điểm giống như tiểu cô nương đứng bên cạnh. Hơn nữa võ công của người đúng là Tam Hoàng Pháo nhất mạch. Người chính là tiểu cô nương năm đó”.

“Ha ha, Ba Lập Minh, người không nhớ rõ ta sao. Mặc dù năm đó tuổi của ta không lớn nhưng ta lại nhớ rất rõ về người” Phong Thái cười cười, bộ dáng giống như một hồ ly tinh quyến rũ.

“Người muốn giao thủ với ta?” Ba Lập Minh ngạo nghễ nói. Hắn đương nhiên cảm giác được trong nụ cười của nữ nhân này có một ý tứ khác thường, đó là một tia địch ý giữa các cao thủ với nhau.

“Đương nhiên” Phong Thái ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Năm đó nhìn người có vẻ chỉ mới hai mươi tuổi, mà sư phó của ta đã gần trăm tuổi. Người tìm tới cửa khiêu chiến thì thật không công bằng. Bất quá thương thể hôm nay của người nghiêm trọng, lần sau giao thủ với ta thì người hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Hết thấy ân oán hãy giải quyết ở đại hội võ thuật. Ta với Vương Siêu là bằng hữu, người với hắn cũng là bằng hữu. Bây giờ giao thủ thì không thích hợp, vô cùng không thích hợp. Hy vọng đến lúc đó thương thể của người có thể khôi phục lại”.

“Ta khôi phục lại thì người hẳn phải chết không thể nghi ngờ” Ba Lập Minh cười ha ha hai tiếng, ánh mắt sắc bén như dao nhìn Phong Thái.

“Như vậy cũng chưa chắc, người và thủ lĩnh GOD quyết đấu, không phải cũng chưa chết sao?” Phong Thái lạnh nhạt cười. “Ồ! Chẳng lẽ người cũng muốn đột phá? Đó là mục tiêu khiến người theo dõi ta?” Ba Lập Minh đã rõ ràng ý tứ của Phong Thái, nữ nhân này đột nhiên đưa ra lời khiêu chiến mình tại đại hội võ thuật, lý do không phải là vì chuyện mình khiêu chiến Lý Nghiêu Thần năm đó, mà là muốn tìm áp lực để đột phá. Rất có thể trận quyết đấu khi này đã làm nữ nhân này nổi lên hùng tâm. Có cao thủ nào mà không có hùng tâm? Không có khí phách? Hơn nữa còn có thể khẳng định rằng tận trong sâu thẳm của mỗi cao thủ Đan Kinh, đều có cảm giác xem mình là trung tâm của thiên địa vũ trụ. Nhật Nguyệt đều xoay xung quanh ta.

Bất quá mỗi trong lòng cao thủ đều có những nguyên nhân khác nhau.

Mặc dù mấy năm nay Phong Thái rời khỏi giang hồ, sống an nhàn, mọi người đều không biết nàng là cao thủ. Nhưng một hồi giao thủ với Vương Siêu đã khiến cho nàng bộc phát toàn bộ ý chí của mình.

“Không sai” Phong Thái nói ra hai chữ, một lần nữa cười: “Bất quá bây giờ người bị thương đến mức này, chỉ sợ là rất khó khôi phục. Cho dù là khôi phục lại thì mặc dù cảnh giới quyền pháp có thể đề cao nhưng sợ rằng thể lực không được như vậy. Nhìn tuổi của người thì thân thể không thể chịu được thương tổn lần nữa”.

“Tiểu cô nương, cho dù khi khôi phục lại, thể lực ta có giảm xuống thì người muốn hạ được ta sợ rằng cũng không có khả năng” Ba Lập Minh lại thở ra một hơi, vẫn là một mùi máu tươi đậm đặc như trước.

“Được rồi, ân oán của các người để sau hãy tính. Lão Ba, trước tiên hãy tìm một chỗ, ta sẽ giúp người kiểm tra xem rốt cuộc nội tạng của người bị thương đến mức nào. Có thể có khả năng khôi phục hay không” Vương Siêu nói.

Khi Vương Siêu nói ra những lời này thì nhất thời vô luận là Ba Lập Minh hay là Phong Thái cũng đều trầm mặc.

“Ta có một phòng chuyên về y dược. Nhưng thật ra có thể thích hợp để trị liệu dưỡng thương” Sau khi Phong Thái trầm mặc một chút thì nhướng mày nói.

“Ừm” Vương Siêu cũng biết tiềm lực của nữ nhân này rất lớn, liền gật đầu: “Như vậy thì làm phiền người rồi”.

“Phiền toái gì, chỉ là chuyện nhắc tay nhắc chân mà thôi” Phong Thái thản nhiên cười cười, cất bước đi về phía trước. Mỗi một lần nàng bước đi đều là cách nhau năm sáu thước, nhìn như chậm rãi nhưng kỳ thật là nhanh đến khó tin. So với tốc độ xe chạy trên đường cũng không kém bao nhiêu.

Vương Siêu cũng tùy ý bước đi, vô luận là Phong Thái nhanh cỡ nào thì hắn thủy chung vẫn chạy song song với nữ nhân này, một tấc cũng không kém. Mà Ba Lập Minh lại trực tiếp chạy những bước lớn, giống như rồng bay, gắt gao đuổi theo Phong Thái. Ngũ tạng hắn mặc dù bị thương nghiêm trọng đến mức vỡ tan, nhưng vẫn đi nhanh như trước, hơn nữa trên mặt cũng chỉ hơi tái nhợt, ngoài ra cũng không có gì bất ổn.

Ba người đi hơn mười dặm, theo Phong Thái tới một vùng ngoại ô ở Bắc Kinh. Đây là một trang viên nằm ở mặt tiền, diện tích vô cùng to lớn, toàn bộ bên ngoài được bao bọc bởi hàng rào sắt. Phía trên là dãy leo mọc xanh biếc, cánh cửa điện tử, bên ngoài không có chiêu bài, cũng không biết rốt cục dùng để làm gì.

Phong Thái đứng trước cửa, cánh cửa điện tử tự động mở ra, nhìn thấy nàng không chút do dự đi vào thì Ba Lập Minh và Vương Siêu nhìn nhau một cái rồi cũng vào theo.

“Đây là nơi nào? Sao lại kỳ lạ như vậy?” Sau khi Vương Siêu đi vào trang viên thì thấy xung quanh có rất nhiều nhà ở. Khắp nơi để rất nhiều xe cao cấp, tựa hồ là một câu lạc bộ ban đêm.

“Nơi này là một câu lạc bộ, phụ nữ chúng ta dùng nơi này để nói chuyện phiếm, giải trí và trao đổi nhà đất” Phong Thái cười giải thích.

“Vậy thì đến đây làm gì?” Vương Siêu cũng biết rõ Phong Thái là một người kinh doanh thành đạt chuyên đi mua bán nhà đất. Bất quá cái hắn muốn là một nơi thật tốt để xem nội tạng Ba Lập Minh đã bị vỡ nát đến mức nào, nhưng Phong Thái lại dẫn bọn hắn đến nơi đây, quả thực có chút không bình thường.

“Nơi này có thiết bị chữa bệnh tốt nhất, còn có thầy thuốc tốt nhất, trung y, tây y đều có” Phong Thái cười, “Nơi này cũng có đầu bếp tốt nhất, cầm sư, thi họa, chuyên gia trà đạo, người còn có thể mời một ít kỳ thủ chuyên nghiệp đứng đầu tới nơi này đánh cờ, còn có khí công sư tốt nhất, xoa bóp sư. Tóm lại, ở chỗ này người muốn làm gì thì làm, có nhiều thứ không thể tưởng tượng nhưng lại dễ dàng ở đây. Nơi này giống như một chỗ nghỉ hưu tốt nhất. Ở chỗ này người cũng không nên kinh ngạc khi nhìn thấy rất nhiều nhân vật lớn, bởi vì bọn họ là khách quen của nơi này, thường xuyên đến đánh cờ. Đương nhiên người cũng là một đại nhân vật. Cả Bắc Kinh, ngoại trừ nam hải thì nơi này không bị ai quấy rầy, cũng là địa phương an toàn nhất”.

“Có loại câu lạc bộ như thế này sao?” Vương Siêu nghe Phong Thái nói thì đã biết thêm được một ít, câu lạc bộ này giống như chính trị Mỹ Tinh Anh Khô Lâu hội gì đó là nơi để giới thượng lưu trong xã hội giao lưu với nhau.

“Xem ra quốc nội cũng thật sự dần dần hòa nhập với các quốc gia tư bản chủ nghĩa. Trước kia làm gì có nơi như thế này” Ba Lập Minh nói xen vào một câu.

Phong Thái nhìn hắn một cái, cũng không thể ý đến lời nói của Vũ Đẩu Chi Vương.

“Công trình vĩ đại, vô cùng vĩ đại? Người thành lập câu lạc bộ này chỉ sợ không hề đơn giản, chủ nhân là ai vậy? Không biết là đại nhân vật như thế nào?” Vương Siêu hiểu rõ câu lạc bộ được thành lập như vậy thì bao hàm ý nghĩ gì. Một người mà có thể quản lý một công trình vĩ đại như thế.

“Đại nhân vật này xa tận chân trời, gần ngay trước mắt” Phong Thái cười khanh khách nói: “Ta chính là chủ nhân nơi này”.

447. Chương 424: Tụ Hội Thần Bí

Nghe thấy Phong Thái nói, Vương Siêu một lần nữa nhìn kỹ nữ nhân này, một bộ quần áo màu trắng tinh khiết, mái tóc mượt như dòng thác. Gương mặt, phong cách có một cảm giác nhẹ nhàng phiêu dật, tinh tế, cư nhiên có một điểm giống với Đường Tử Trần, nhưng là không có thần bí thâm tàng như Đường Tử Trần.

Nếu như nói Đường Tử Trần thâm thúy như sao trên trời, thần bí như biển sâu, làm cho người ta vĩnh viễn luôn nhắc tới thì Phong Thái trước mắt lại giống như tiên nữ tu hành trên núi, khiến cho người khác có cảm giác nửa bí ẩn, tựa hồ nhìn thấy nhưng lại không thể nhìn thấu.

“Đương nhiên ta cũng đã học hỏi khắp nơi, nghiên cứu kinh sử, học thi họa, xem cổ tịch, vì vậy đã làm một nơi hội tụ nhân sĩ nho nhỏ. Sau đó lại càng lúc càng nổi tiếng, càng làm càng lớn, cuối cùng có quy mô như thế này. Ngay cả ta cũng bất ngờ. Mặc dù danh tiếng ta trong nước không lớn và đã rời khỏi giang hồ, nhưng kinh sử thi họa, trà nghệ của vợ chồng chúng ta tại Bắc Kinh cũng có danh tiếng không thua gì người. Bất quá người không chú ý đến điều đó nên có lẽ sẽ không biết”.

Phong Thái vừa tiếp tục đi vừa ở một bên giải thích.

“Cách làm của mỗi người đều khác xa nhau, ta đích xác không biết”.

Vương Siêu suy nghĩ một chút, cũng đích thật là như vậy, người này trong võ thuật giới đúng là bí ẩn, vĩnh viễn cũng không biết được tin tức bên trong. Đồng dạng, trên thế giới này có rất nhiều nghề nghiệp, từ đại thành viên của các quốc gia cho đến ăn mày đều có.

“Khó trách, nàng có thể thề với ta sẽ hóa giải ân oán của Hồng môn, lại toàn lực ủng hộ Liêu Tuấn Hoa, giải quyết chuyện phiên toái trong nước của ta, thì ra nàng thật sự có khả năng đó!” Vương siêu rốt cục đã rõ ràng vì sao Phong Thái lại tự tin như thế.

Nghĩ tới đây, Vương siêu cảm giác được Phong Thái thật sự có khả năng hóa giải một ít chuyện phiền phức của mình trong nước.

Phong Thái bước đi trên một con đường mòn đầy hoa xung quanh, xuyên qua một cái cổng hình tròn thì đột nhiên phía cuối con đường xuất hiện một căn phòng.

Bước qua cổng, Vương Siêu tự nhiên ngửi được một mùi thuốc.

Nơi này quả nhiên rất an tĩnh, cây cối u thâm, mùi hoa được tỏa ra làm thơm mát lòng người, dùng để tu thân dưỡng tính đích thật vô cùng tốt.

“Tiểu thư” Ngay lúc Phong Thái bước vào cửa thì mấy người đang ngồi trong phòng liền đứng dậy.

Những người này mặc áo khoác trắng, trong phòng sáng rực như ban ngày, giống như là một cái bệnh viện nhỏ độc lập. Mặc dù trời đã về chiều nhưng tinh thần những người này vẫn sáng láng, không có nửa điểm mệt mỏi, làm cho người ta có một loại cảm giác phấn chấn, hiển nhiên tố chất những người này rất hoàn mỹ.

“Thầy thuốc Đào đang ngủ ở đây phải không?” Phong Thái hỏi.

“Đã sớm ngủ rồi” Một thầy thuốc mặc quần áo trắng cung kính nói.

“Bảo hần tỉnh dậy đi, nói rằng có bệnh nhân vô cùng quan trọng” Phong Thái nói. Người kia lập tức chạy đến điện thoại, hơn nửa ngày sau mới có người nhắc máy. Bên kia đầu dây truyền đến một tiếng nói lười biếng: “Bệnh nhân cái gì? Chỉ là đầu óc choáng váng, trái tim hơi khó thở mà cũng muốn gọi ta đến sao, kêu Phong Thái lại đây nói chuyện với ta một chút”.

“Hử? Khẩu khí thật là lớn”.

Vương Siêu nghe được thì liếc nhìn Phong Thái một cái.

Phong Thái hình như biết rõ ý tứ của Vương Siêu nên cười cười: “Ở chỗ người khác mà cao ngạo như vậy thì người có thể thấy được y thuật của hần cao đến cỡ nào”.

Vừa nói Phong Thái vừa đi đến bàn điện thoại, tự mình nhắc máy: “Lão Đào, hôm nay người đến tìm người xem bệnh là cao thủ thiên hạ đệ nhất Vương Siêu, người còn không mau đến đây?”

“Cái gì! Thiên hạ đệ nhất Vương Siêu? Ta lập tức tới ngay!”

Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến tiếng hô hấp dồn dập, sau đó liền cúp điện thoại cái cộp. Không tới năm phút sau liền có một người ăn mặc bữa bộn tiến vào cửa.

Người này cũng mặc một áo khoác trắng, trên đầu tóc có một cây trâm cài đầu, sắc mặt hồng nhuận, hai mắt lấp lánh có thần, vóc người không cao không thấp, bước đi nhẹ nhàng đều đặn, làm cho người ta có cảm giác già dặn.

Khi tiến vào hần không hề nhìn Phong Thái mà dùng mắt nhìn kỹ Vương Siêu, sau đó nhìn tới Ba Lập Minh. Mũi hơi giật giật một chút, hiển nhiên là đã ngửi được mùi máu tươi trong hô hấp của Ba Lập Minh. Hần nhướng mày trực tiếp đi tới: “Người tới xem bệnh à, đưa ta xem thử”.

Hần đến gần Ba Lập Minh, nhìn một chút rồi đột nhiên thở ra một ngụm khí lạnh! “Nội tạng của người bị vỡ nát rất nghiêm trọng! Xương sống cũng bị gãy mấy chỗ, lại còn có thể đi lại hô hấp, người là người hay quỷ?”

Lúc này hai con mắt của bác sĩ Đào mở to, giống như là nhìn thấy cá vàng.

“Không tệ không tệ, lại có thể nhìn ra là ta đang bị thương!” Ba Lập Minh nghe thấy thầy thuốc Đào nói ra thương thế của hắn thì có chút kinh hãi, sau đó nói: “Xem khí sắc của ngươi thì chắc cũng luyện qua một ít khí công, hơn nữa còn rất tinh thuần, ngươi chẳng lẽ không biết khí huyết khi thành đan thì sẽ khiến cho sức sống của con người rất cường đại sao?”

“Thật sự là vậy sao, ngươi chính là cao thủ thiên hạ đệ nhất Vương Siêu? Không biết có đúng hay không? Nếu như là cao thủ thiên hạ đệ nhất thì không ai có thể đả thương được ngươi. Ta lúc trước đã làm quân y trong năm mươi một khu vực quân tình báo Mỹ, đã nhìn thấy sức sống của Worton, Morgan cho nên cũng biết được một ít sự lợi hại của bọn họ”.

“Hử? Người này trước kia đã làm quân y trong quân tình báo Mỹ năm mươi một năm sao!” Vương Siêu nhìn Phong Thái một cái.

“Lão Đào nguyên là bác sĩ người Trung Quốc, những năm chín mươi học tập tại nước ngoài, có bằng tiến sĩ y được của trường đại học Harvard Mỹ về nghiên cứu cơ thể người, nhưng sau đó vì xảy ra một sự tình nên phải về nước” Phong Thái giải thích vài câu về chuyện cũ của bác sĩ Đào, mặc dù rất hơi hợt nhưng Vương Siêu cảm giác bên trong khẳng định là ẩn chứa rất nhiều chuyện khúc mắc.

“Đối với lý giải về cơ thể người thì chúng ta còn rõ ràng hơn ngươi. Hắn không phải là Vương Siêu, ta mới là Vương Siêu. Trước tiên không bàn những chuyện này nữa, chúng ta mời ngươi tới đây là để hỏi ý kiến của ngươi, xem rốt cục có thể dùng cách gì để chữa trị thương thế của hắn? Dùng thủ đoạn và dược vật gì?”

Wương Siêu nói cũng không sai, hắn đã đánh vỡ hư không, có thể nhìn thấy từng chi tiết rất nhỏ trong cơ thể người, cũng có thể không chế một ít trong đó. Nếu như muốn hắn chữa bệnh thì có thể tương đương với bác sĩ hạng một, nếu như muốn nối xương, xoa bóp, các cách truyền máu thì bác sĩ có lẽ cũng còn kém so với hắn. Nhưng dù sao hắn cũng không phải là vạn năng, đối với một số bệnh tình thì cũng không chữa được, một vài dược vật trị liệu cũng không thể biết toàn bộ.

Mặc dù quyền pháp đã tôi luyện cơ thể đến trạng thái không tệ, nhưng tuyệt đối không phải là vạn năng. Vương Siêu cảm máu cũng không phải giống như chân khí trong tiểu thuyết võ hiệp, có thể chữa được bách bệnh, sự sống chết của con người, thịt xương sau khi chết.

Chính Ba Lập Minh cũng là một chuyên gia về y thuật, nhưng hắn không quen thuộc với một số thủ đoạn của y học hiện đại. Ví dụ như cơ thể của hắn bây giờ bị thương, sẽ không thể dùng cách châm cứu, xoa bóp, uống thuốc chờ cách có thể chữa bệnh tốt, mà cần phải có bác sĩ hiện đại hàng đầu đứng ra phán đoán bệnh tình.

Bọn họ là cao thủ trong võ thuật nhưng cũng không phải là cao thủ trong y thuật, võ thuật cũng không phải là vạn năng.

“Ngươi mới là Vương Siêu?” Bác sĩ Đào chuyển ánh mắt về phía Vương Siêu, đột nhiên trong lúc đó ánh mắt chợt lóe! “Khoan khoan, cho ta xem hàm răng của ngươi một chút! Bốn mươi cái răng? Ông trời ơi. Ta đã nhìn thấy Phật Thích Ca Mâu Ni!”

Bác sĩ Đào có thân phận thần bí này nghe Vương Siêu nói thì nhìn chằm chằm vào hàm răng của Vương Siêu, đột nhiên trong lúc đó nhảy dựng lên, cả người có vẻ thất thố.

“Tốt lắm, tốt lắm. Đi vào phòng bệnh thôi, chúng ta nên nghiên cứu bệnh tình, muốn trị bệnh thì rốt cuộc phải cần có đối sách” Vương Siêu phát phát tay.

“Tốt lắm, xin mời”.

Bác sĩ Đào nhanh chóng tỉnh táo lại, rồi dẫn mấy người đang sốt ruột đi vào một căn phòng lớn, trong căn phòng có đầy đủ dụng cụ. Ở giữa có một cái giường dùng để giải phẫu lớn. Trước lúc vào phòng, Vương Siêu, Ba Lập Minh, Phong Thái đều tiến hành trừ độc diệt khuẩn, sau đó mới bước vào không gian cách ly không bụi không vi khuẩn này.

“Sức sống chín mươi, bất quá bây giờ bị thương nghiêm trọng nên sức sống đã giảm xuống dưới ba mươi” Trải qua một hồi liên tiếp đo đạc Ba Lập Minh, bác sĩ Đào đã đưa ra kết luận.

“Cái gì mà sức sống chín mươi ba mươi?” Vương Siêu đợi đo đạc Ba Lập Minh xong thì ngón tay nhẹ nhàng đặt sau lưng Ba Lập Minh, nhẹ nhàng dùng kinh ấn vào. Hắn nhắm mắt lại liền “nghe” được bên trong có rất nhiều tổn thương, tình huống rất xấu. Bất quá những lời bác sĩ Đào vừa nói, hắn nghe xong cũng không hiểu gì cả.

“Đây là khái niệm trong quân đội Mỹ, một binh lính bình thường cường tráng được coi là một đơn vị, bộ đội đặc chủng là mười. Người đứng đầu bộ đội đặc chủng là hai mươi. Đương nhiên ta cũng đã đo đạc sức sống của hai người Ốc Đồn và Morgan, cường đại nhất cũng chỉ là tám mươi. Bất quá hai người các người hiện tại so với bọn hắn còn cường đại hơn”.

Bác sĩ Đào cau mày, tựa hồ đang suy nghĩ tìm biện pháp trị liệu thương thế cho Ba Lập Minh. Là mổ hay là dặt, kéo, hay là những biện pháp khác. Hắn đang suy nghĩ để tìm ra biện pháp tốt nhất. “Sức sống của Lão Ba là chín mươi thì ta đây nhiều ít là bao nhiêu? Chẳng lẽ là một trăm?” Vương Siêu hơi tò mò một chút.

“Ta cũng muốn đo đạc một chút xem thử!” Bác sĩ Đào hưng phấn nói rồi sau đó dẫn Vương Siêu đi đến một số dụng cụ đo đạc ở phía trước. Hô hấp nhanh, tim đập mạnh lên một chút.

Một trận đo đạc diễn ra vô cùng tốt, nhìn thấy sắc mặt bác sĩ Đào càng ngày càng trắng, càng ngày càng kinh ngạc khiến cho ngay cả Phong Thái bên cạnh cũng không nhịn được mà hỏi: “Chỉ số của Vương Siêu nhiều ít là bao nhiêu?” Chính cô ta cũng đã từng đo đạc qua, sức sống cũng chỉ tương đương với Ốc Đồn và Morgan.

“Các số liệu về hắn đã bị tràn ra, cho nên rất khó để phỏng đoán” Cặp mắt bác sĩ Đào trắng dã.

“Số liệu đã tràn ra?” Phong Thái suýt tí nữa cũng thét lên.

“Số liệu đã tràn ra? Đây quả thật là một danh từ mới mẻ. So với từ “sức ngựa” do bọn Lưu Mộc Bạch đưa ra thì lại còn khoa học hơn” Vương Siêu cảm thấy có chút buồn cười, hắn chung quy cảm giác được khái niệm công phu truyền thông so với tính toán hiện đại chỉ khác nhau một chút.

Nhưng đích xác bây giờ quân đội mỗi nước đều nghiên cứu về phương diện này, thể lực của một ít cao thủ đều được số liệu hóa, cụ thể hóa đến từng chi tiết nhỏ nhất.

“Hắn bị thương rất nghiêm trọng, nếu như người bình thường thì đã chết. Nhưng sức sống của hắn cường đại, năng lực khôi phục siêu mạnh cho nên vẫn có cơ hội khôi phục. Hơn nữa ở phương diện trị liệu này ta cũng đã có một số thực nghiệm, như năm đó Worton mang đến một cao thủ bị trọng thương. Cho nên đối với việc này ta rất có kinh nghiệm, bất quá phương pháp trị liệu cụ thể thì ta còn phải nghiên cứu một chút. Tạm thời cứ để hắn đợi ở trong này, ta sẽ diệt khuẩn kịp thời cho hắn, cũng phòng ngừa vết thương bên trong bị nhiễm trùng” Bác sĩ Đào nói.

“Ừm! Nếu như vậy thì chúng ta cũng không giúp được gì, nên rời khỏi là tốt nhất” Phong Thái kéo kéo quần áo Vương Siêu.

“Đã có cao thủ trị liệu kinh nghiệm như thế thì ta đã an tâm” Nếu như là một bác sĩ bình thường thì Vương Siêu cũng hơi lo lắng. Nhưng bác sĩ Đào trước kia ở trong quân đội Mỹ chuyên môn tiến hành nghiên cứu về phương diện cơ thể người, lại có một chút kinh nghiệm về trị liệu cho cao thủ nên hắn cũng không nói thêm điều gì.

“Lão Ba, người hãy tu dưỡng cho tốt” Vương Siêu nhìn Ba Lập Minh dằn dò một câu.

“Những phương tiện của y học hiện đại quả nhiên so với y học truyền thống thì mạnh hơn rất nhiều. Chỉ riêng cái việc diệt khuẩn hạng nhất này thì quả thực đã không thể so sánh” Ba Lập Minh cảm thán nói một câu rồi khoanh chân ngồi trên bàn, nhắm hai mắt lại, hiển nhiên là đang điều chỉnh khí huyết trong cơ thể của mình, cố gắng làm khép những miệng vết thương của nội tạng bị phá vỡ trong cơ thể.

Vương Siêu và Phong Thái thay quần áo rồi đi ra ngoài. Vừa ra tới bên ngoài, Vương Siêu đột nhiên hỏi: “Người như bác sĩ Đào này hẳn là chuyên viên nghiên cứu bí mật quốc gia, như thế nào lại ở chỗ này?”

“Vốn hắn chính là nhân viên nghiên cứu bí mật, nhưng tính cách không được tốt cho lắm, làm mất lòng lãnh đạo cho nên mất việc, bây giờ lại nhảy đến chỗ này” Phong Thái cười: “Nước Mỹ đối với phương diện khoa

học nghiên cứu về cơ thể con người rất tiên tiến, chủ yếu là do hai người Worton và Morgan đề xuất. Cũng có rất nhiều nhân vật có kinh nghiệm trị liệu mạnh mẽ như vậy. Nghe nói có mấy người Nhật Bản ở thế hệ quyền pháp trước kia cũng được đưa sang Mỹ để trị liệu”.

“Tôi nay không có việc gì làm, chúng ta là người luyện võ nên không biết nhiều về chuyện về khoa học, không nói chuyện đó nữa, không bằng đi uống trà nghe nhạc? Người có hứng thú không?” Phong Thái chuyển đề tài: “Chờ sau khi trời sáng thì ta sẽ giúp người giới thiệu với những người khác. Người muốn hóa giải những ân oán trong nước thì đương nhiên phải biết một số người”.

“Được rồi” Vương Siêu cũng muốn nhìn thấy khả năng của nữ nhân Phong Thái này có bao nhiêu.

Trong phòng trà bình thường, trước một chén trà tiền long tỉnh là một nồi nước sôi đang sôi ừng ục, phát ra âm thanh trà đang được nấu, lắng lắng nghe thì quả là khiến cho người khác thoải mái.

Đây là một câu lạc bộ uống trà, ở giữa là một bình trà thật lớn đứng yên bất động, khiến cho người ta vừa nhìn qua cũng cảm giác được không khí an bình.

Lúc này trời còn chưa sáng, xung quanh vẫn là một màn đêm tĩnh lặng, Phong Thái nhẹ nhàng đứng lên giúp Vương Siêu pha trà.

Vương Siêu chỉ nhìn trà nghệ của Phong Thái mà đã giống như cảm giác được một loại hưởng thụ.

“Nghiêm Nguyên Nghi cao cao tại thượng, không bao giờ gặp gỡ những người khác trừ khi luyện công, nói chuyện thì cũng chỉ với bọn Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long” Phong Thái một bên chế trà, một bên lắng lắng nói: “Bất quá trên thế giới này nàng ta cũng được xem như là nữ nhân tuyệt đỉnh. Được rồi, Vương Siêu người tung hoành thiên hạ, hùng bá vô địch, như vậy thì trong kiến thức về nữ nhân của người, người thấy ta như thế nào? Nghe nói thê tử của người là môn chủ Đường môn Đường Tử Trần, ta nghe đại danh đã lâu nhưng vẫn chưa gặp mặt. Không biết người đánh giá nàng như thế nào? So với ta thì ai xuất sắc hơn?”

“Hử?” Vương Siêu nghe Phong Thái hỏi thì thần nhiên cười cười: “Trừ thê tử của ta ra thì nữ nhân xuất sắc trên thế giới này ta chỉ thấy có hai người. Một người là Nghiêm Nguyên Nghi, còn người khác hiển nhiên là người. Không từ mà biệt, cùng bước vào cảnh giới Báo Đan nhưng ba người lại khác nhau. Nghiêm Nguyên Nghi tính cách mạnh mẽ, không bao giờ cúi đầu. Còn khí chất của người chính là thần bí, hay thay đổi, phong mang ẩn tàng nhẹ nhàng trong người, cho ta một loại cảm giác không thể nhìn thấu nhưng có thể tiếp xúc”.

“Vậy còn thê tử Đường Tử Trần của người?” Phong Thái nhíu nhíu mày.

“Nàng đã đạt tới chí đạo cao vô cùng, không gặp không nghe không thấy. Không nhìn thấy nàng thì người vĩnh viễn không thể miêu tả được khí chất của nàng. Nàng ta giống như sao trời” Vương Siêu nói.

“Ồ, vậy thì ta lại càng muốn gặp một lần” Phong Thái nhẹ nhàng đưa trà cho Vương Siêu, “Nghe nói lúc uống trà tại Đại Quyền bang, người đã dùng một tay biểu diễn công phu Thủy Tích Thạch Xuyên? Không biết hôm nay có thể biểu diễn cho ta xem được không?”

Nàng lại chuyển đề tài.

“Bộ trà này của người toàn bộ đều là tinh phẩm, rất giá trị, kích nát thì đúng là phí của trời” Vương Siêu cười nói.

“Thủy Tích Thạch Xuyên là công phu nổi tiếng ngàn năm, có thể tận mắt nhìn thấy là phúc của ta, bấy bộ trà thì có tính là gì” Phong Thái nói.

“Vậy thì tốt” Vương Siêu dùng móng tay nhúng một giọt nước, nhẹ nhàng xóc nảy lên, đầu ngón tay tự nhiên bắn ra, một giọt nước bùng ra đánh trúng chén trà trước mắt khiến nó nổ tung!

“Quả nhiên...” Mắt của Phong Thái sáng lên, sau đó thì thảo cảm thán.

Hai người tùy ý nói chuyện với nhau. Sắc trời bên ngoài dần dần sáng lên, sương mù dày đặc tan ra. Cuối cùng thì ánh nắng mặt trời cũng chiếu vào. Đối với những người lao động thì đây đúng là ánh nắng buổi sáng.

Đồng thời bên ngoài cũng loáng thoáng có tiếng xe chạy, hiển nhiên là có một số người bắt đầu đến câu lạc bộ này để giải trí.

“Buổi sáng hôm nay có một số người đến bữa tiệc, không biết người có hứng thú tham gia không?” Phong Thái đứng lên nói.

“Ồ? Là người nào?” Vương Siêu hỏi.

“Có người quen của ta, cũng có kẻ thù của người, cũng có người mà người không nhận ra, cũng có người muốn gặp người” Phong Thái nói.

Ngay lúc Phong Thái nói chuyện thì có một số chiếc xe đặc biệt đã đến trước cửa câu lạc bộ, sau khi dừng lại tại một chỗ cố định, cửa xe mở ra, từ trong đó đi ra một số người.

448. Chương 425: Thử Đoạn Lôì Đình!

Vương Siêu cũng nghe thấy những tiếng xe đang dừng lại bên ngoài, hắn cũng không hỏi là người nào, bởi vì khi tới gặp mặt sẽ biết được thôi.

“Đi thôi, đến phòng khách” Phong Thái nhẹ nhàng sóng vai Vương Siêu bước đi. Sau khi băng qua vài hành lang thì trước mắt bỗng sáng trưng thông suốt, đây là một đại sảnh đường. Ghế sa *** được bố trí phù hợp, mùi hoa cỏ thơm mát lòng người, bốn phía là những bức tranh sơn thủy nổi tiếng đắt tiền.

Lúc này có hai nhóm người đang bước vào cửa.

Vương Siêu liếc mắt nhìn nhóm người thức nhất, trong đó là Liêu Viên Triều, Dương Chân, phía sau còn có Liêu Tuấn Hoa, Chu Giai.

Mà một nhóm khác, lại là Nghiêm Tiểu Lãng. Bất quá trong nhóm người này hiển nhiên không phải do Nghiêm Tiểu Lãng dẫn đầu, bởi vì hắn chỉ đi ở phía sau, phía trước hắn là một người tóc hoa râm nhưng sắc mặt hồng nhuận, mắt giống như cú mèo, mũi cong, khiến cho người ta có cảm giác là một lão giả kiêu hùng.

Vô luận là nhóm người Liêu Tuấn Hoa, Chu Giai, hay là nhóm Nghiêm Tiểu Lãng vừa tiến vào, khi nhìn thấy Phong Thái sánh vai nói chuyện với Vương Siêu đều vô cùng sửng sốt.

Rất hiển nhiên, nhóm người này ai cũng không ngờ tới Vương Siêu lại ở một chỗ với Phong Thái, bất quá bọn họ dường như cũng đã rõ ràng điều gì đó, ánh mắt nhìn nhau lộ ra vẻ phức tạp dị thường. Mà hai mắt của lão giả kiêu hùng kia lập tức bắn thẳng tới, ánh mắt sắc như đao! Trong đó rõ ràng có mang theo địch ý.

“Vương Siêu, là người? Người như thế nào lại ở chỗ này?” Sau khi Chu Giai nhìn thấy Vương Siêu thì vừa mừng vừa sợ nhẹ nhàng cười, theo sau hướng về Nghiêm Tiểu Lãng và lão giả kia nói: “Nghiêm Lão, mời ngồi mời ngồi. Tất cả mọi người ngồi đi”.

“Người quả nhiên không giống người bình thường, khó trách Nguyên Nghi không phải là đối thủ của người” Lão giả được Phong Thái gọi là Nghiêm lão gắt gao nhìn Vương Siêu một cái, sau đó thu ánh mắt lại, trực tiếp ngồi xuống ghế sa ***.

“Người là phụ thân của Nguyên Nghi?”

Vương Siêu nghe lời này thì mơ hồ đã đoán ra thân phận của lão giả.

“Không sai, ta tên là Nghiêm Thọ Kính, nghĩ không ra hôm nay Tiểu Phong lại mời một người trẻ tuổi đến nơi đây, thú vị, thú vị. Ta đã sớm nghe nói Vương Siêu người là một người trẻ tuổi lợi hại, nhưng vẫn không có thời gian gặp mặt, hôm nay rốt cuộc đã gặp rồi”.

Sau khi Nghiêm Thọ Kính ngồi xuống thì thần sắc và ngữ khí cũng rất bình thường, không vì nữ nhi của mình rơi vào độc thủ của Vương Siêu mà sinh ra oán hận.

“Quả nhiên là nhân vật lớn có khí phách, thân là phụ thân của Nghiêm Nguyên Nghi thì không khí có chút nặng nề, nhưng đột nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên đã phá tan hiện trường nặng nề.

“Thần tiên thúc thúc...”

Ngay lúc Vương Siêu nhìn Nghiêm Thọ Kính phụ thân của Nghiêm Nguyên Nghi thì không khí có chút nặng nề, nhưng đột nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên đã phá tan hiện trường nặng nề.

Khi thanh âm này phát ra thì có thêm bốn người xuất hiện ở cửa.

Một người trong đó là Tô Tiểu Nguyệt, trong tay Tô Tiểu Nguyệt đang ôm một đứa bé trai, hai người còn lại hình như là một đôi vợ chồng khoảng trên ba mươi tuổi.

Đôi vợ chồng này mặc dù không lộ sơn, không lộ thủy nhưng người đàn ông thì có một loại ôn nhu giống như phụ thân của Tô Tiểu Nguyệt. Người phụ nữ mặc dù không phiêu dật như Phong Thái, tướng mạo cũng rất tầm thường nhưng ánh mắt, tinh thần toát ra vẻ đã từng trải, khôn khéo.

Quan trọng nhất là gương mặt của đôi vợ chồng này có chút tương tự với đứa bé trai gọi Vương Siêu là thần tiên thúc thúc, hiển nhiên bọn họ là cha mẹ của đứa bé trai.

Đứa bé trai vừa tiến đến, nhìn thấy Vương Siêu thì giãy dụa ra khỏi ngực Tô Tiểu Nguyệt chạy về phía Vương Siêu, kéo lấy tay áo Vương Siêu nói: “Thần tiên thúc thúc, mang ta bay lên có được không?”.

Nghe thấy lời nói này, trong mắt hai vợ chồng hiện ra vẻ hiền hòa.

Đôi vợ chồng này vừa xuất hiện cũng khiến cho Nghiêm Thọ Kính không khỏi động dung một chút.

“Phong tử, Tiểu Bảo ở nhà rất quậy, ngay cả ông nội hần cũng không quản được, luôn gọi thần tiên thúc thúc, nguyên lai thần tiên thúc thúc mà Tiểu Bảo gọi lại ở chỗ này” Mẹ của Tiểu Bảo tựa hồ rất quen với Phong Thái, nói chuyện cũng rất tùy ý.

Vương Siêu nhẹ nhàng dùng một tay nâng Tiểu Bảo lên rồi ôm vào lòng, cười đùa: “Muốn bay thì cũng đơn giản thôi, thúc thúc đáp ứng sẽ dạy ngươi. Nhưng bây giờ thúc thúc đang có chuyện, ngươi trước tiên cứ chơi đùa đi đã”.

“Ừm, thần tiên thúc thúc ôm ta thì ta sẽ không quậy” Tiểu Bảo gật đầu.

“Hình như Tiểu Bảo rất có duyên với ngươi. Bất quá sau này khi Tiểu Bảo lớn lên và hiểu chuyện, nếu hần biết mình từng được cao thủ thiên hạ đệ nhất ôm thì không biết sẽ nghĩ gì? Ta nghĩ hần khẳng định sẽ rất tự hào”.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Tiểu Bảo đã đi tới ngồi một mình trên ghế sa ***, mỉm cười nhìn Vương Siêu.

“Ta mặc dù không luyện qua công phu nhưng cũng thường xuyên rèn luyện nên biết được một số công phu thô thiển. Ta cũng đã từng xem qua một ít kỹ kích của quốc thuật đại sư, còn có một vài chuyện tình kỳ dị của Vũ Vận Long cho nên bản thân cũng muốn luyện, nhưng đáng tiếc là tuổi đã lớn. Nếu như Tiểu Bảo có thể may mắn học được một chiêu nửa thức của thiên hạ đệ nhất thì đã hoàn thành mơ ước của ta rồi. Tối thiểu thì Tiểu Bảo cũng có một thân thể tốt”.

“Một thân thể tốt tự nhiên là rất cần thiết” Vương Siêu nghe xong thì cười cười, nhưng thật ra hần biết những người này khi tranh đấu thì đôi khi phải mất một thời gian dài.

“Không biết Tiểu Phong ngươi và Vương Siêu có quan hệ gì?” Nghe đến đó thì Nghiêm Thọ Kính cảm giác càng ngày càng không thích hợp, đột nhiên mở miệng nói chen vào, hai mắt gắt gao nhìn về phía Phong Thái.

Ý tứ của hần rất rõ ràng, chính là muốn biết rõ quan hệ của Vương Siêu và Phong Thái.

Nghiêm gia và Vương Siêu bởi vì chuyện của Nghiêm Nguyên Nghi mà trở thành đại địch, bây giờ vì đại cục nên ân oán tạm thời có thể bỏ qua, chờ sau khi đại hội võ thuật chấm dứt thì Nghiêm gia khẳng định sẽ trả thù.

Vương Siêu mặc dù là bạn tốt với Liêu Tuấn Hoa, nhưng Nghiêm gia cũng không sợ Liêu gia, nhưng Tô gia thì không giống. Càng huống chi ngôn ngữ của Tiểu Bảo rất không thích hợp, hình như là muốn đem con của chính mình kết thành quan hệ với Vương Siêu.

Nghiêm Thọ Kính chính là nhân vật đã thành tinh, hắn không đành lòng để cho việc nhỏ này làm hỏng mưu đồ lớn. Bất quá hắn cũng không muốn buông tha hung thủ đã làm hại nữ nhi của mình.

Bất quá Phong Thái nói ra một câu làm tan biến hết những ý nghĩ trong lòng của hắn.

“Vương Siêu là bằng hữu do ta mời tới, bây giờ là thế, sau này cũng như thế. Chuyện là thế này” Khi Phong Thái nói chuyện thì thái độ cũng rất chân thật, nàng che giấu ý tứ cũng rất tốt, Vương Siêu đứng là bằng hữu, Nghiêm gia vừa động cho nên mới đến xem.

“Ồ?” Hai mắt Nghiêm Thọ Kính nhìn chăm chăm vào Phong Thái một chút. Sau đó lại dời ánh mắt đến Tiểu Bảo, cuối cùng chuyển tới Liêu Tuấn Hoa. Nhìn vẻ mặt của đám người đó hắn tựa hồ như đã rõ ràng được một chút gì đó nên nhắm mắt lại nhẹ nhàng thở ra một hơi. Tựa hồ tất cả buồn bực trong lòng mình đã theo một hơi này tuôn hết ra ngoài.

“Vương Siêu, chúng ta đến chỗ bàn cờ đi” Nghiêm Thọ Kính sau khi thở nhẹ thì đột nhiên hai mắt nhìn Vương Siêu nói.

“Hử? Đánh cờ?” Vương Siêu cũng thật không ngờ Nghiêm Thọ Kính lại đột nhiên đưa ra lời mời đi đánh cờ.

“Cuộc sống như cờ, cờ như cuộc sống. Chúng ta một già một trẻ dù sao cũng không có gì để nói, chung quy ngồi ở chỗ này cũng nóng, không bằng đi đánh cờ” Ngữ khí Nghiêm Thọ Kính cũng không có bất cứ ba động gì.

“Đánh cờ gì? Cờ vây chú ý về thế trận tổng quát, đánh loại cờ này chỉ khiến các người chế giễu, ta chỉ biết mỗi cờ tướng, tiểu tốt vẫn có thể giết vua” Vương Siêu cười ha ha nói.

Hắn và Nghiêm Thọ Kính trong lúc này đích xác không có gì để nói. Lần tụ hội hôm nay Phong Thái đã cho thấy thái độ của Tô gia. Không thể ngờ được Vương Siêu cư nhiên lại có quan hệ với Phong Thái, còn được Tô gia tỏ thái độ ủng hộ, càng quan trọng hơn là Phong Thái tựa hồ lại kéo đến thêm một đôi vợ chồng có sức ảnh hưởng lớn đến kết thành một chiến tuyến.

Nghiêm Thọ Kính đã rõ ràng tình hình trước mắt nhưng hắn cũng không thể cứ thế quay đầu mà đi. Nếu quay đầu mà đi thì hai bên sẽ nhiệt náo không thoải mái, chẳng khác nào động dao xé rách mặt.

Hắn cũng biết nữ nhân Phong Thái này là một người có nhiều thủ đoạn, có thể nói Tô gia dựa một nửa vào người con dâu này.

Nếu bỏ đi chỉ càng làm cho tình hình xấu đi, ở lại mà không nói gì thì xấu hổ. Cho nên Nghiêm Thọ Kính liền đề xuất mời Vương Siêu đi đánh cờ. Nhất cử lưỡng tiện, càng có thể tại phương diện về cờ giáo huấn Vương Siêu một chút, phát tiết những buồn bực trong lòng.

Nghiêm Thọ Kính đam mê kỳ nghệ cho nên hắn cũng có chút tin tưởng vào khả năng của mình. Hắn vốn tưởng rằng Vương Siêu sẽ không đáp ứng, ai ngờ Vương Siêu đột nhiên lại đáp ứng.

“Tốt, như vậy thì đánh cờ tướng” Nghiêm Thọ Kính bình tĩnh nói.

Phong Thái đối với tình huống trước mắt thì trong lòng sáng như tuyết, biết được Nghiêm Thọ Kính đột nhiên mời Vương Siêu đánh cờ nhất định là có hàm ý bên trong, lập tức gọi người mang đến một bàn cờ tướng lớn.

Bàn cờ hai màu hồng đen, hai bên biên giới được ngăn cách bởi con sông nhìn có vẻ đàng đàng sát khí. Cờ còn chưa đi mà mọi người ở đây đều ngửi thấy một cỗ giết chóc mãnh liệt, giống như một già một trẻ này cũng không phải là ngồi đánh cờ bình thường, mà chính là đang tiến hành chém giết thảm thiết.

Nghiêm Thọ Kính trước tiên nhanh chóng chọn cờ hồng: “Vương Siêu, ở Bắc Kinh này, ngươi là khách, khách phải theo chủ. Ta trước hết cầm cờ hồng đi trước. Nghe nói võ công của ngươi là thiên hạ đệ nhất, nhưng chỉ tinh thâm một chuyện, những chuyện khác không được tinh thâm, cho nên ngươi hôm nay phải cẩn thận, đừng để bị một lão già như ta giết!”

Lúc Nghiêm Thọ Kính nói đến chữ giết thì hai mắt trợn lên, quả nhiên là đờng đờng sát khí, tựa hồ như thật sự muốn giết người, dĩ nhiên là có một cỗ khí thế giết người của đại tướng.

“Quả nhiên có khí thế của người lãnh binh, xem ra trước kia cũng đã từng đánh giặc, nếu không cũng sẽ không phát ra khí thế như vậy”.

Tướng quân lãnh binh, uy nghiêm vô cùng lớn. Trương Tác Lâm năm đó là một ví dụ, vóc người cũng bình thường nhưng lại có một đôi mắt đờng đờng sát khí, chỉ cần tùy tiện liếc mắt thì cho dù là đại hán khỏe mạnh cũng phải sợ đến mức đá ra quần.

Loại khí thế này không phải là người bình thường có thể có được.

Tâm lý Vương Siêu cũng sáng như tuyết, nhìn Nghiêm Thọ Kính phía đối diện một chút rồi bất động thanh sắc cười lắc đầu: “Có lẽ ngươi đã từng nghiên cứu thông suốt về kỳ nghệ, còn ta xác thực cũng chỉ mới chơi vài lần cho nên chưa được tinh thông. Nhưng đây là cờ tướng, hai bên đánh nhau, xe trùng mã đụng với pháo binh, thật ra tiếp theo kỳ nghệ thì nặng nhất chính là khí thế tinh thần. Hơn nữa đây là cờ tướng, tướng soái tụ họp tại cử cung, rất có ý cảnh hà lạc, tựa hồ tương thông với quyền ý. Ngươi muốn giết ta thì cũng không nên bị ta giết lại”.

“Tốt lắm”.

Hai mắt Nghiêm Thọ Kính nhìn chăm chăm vào hai mắt Vương Siêu, cũng không cần nhìn bàn cờ. Bốp! Hắn cầm pháo phóng thẳng ra chính giữa, đây chính là thế đương đầu pháo.

Lần đi pháo này, khí thế lão giả hung hăng, trên bàn phát ra một tiếng phanh. Nếu như là người bình thường thì chỉ sợ đã bị lần đi pháo đầu này dọa đến mức tâm thần kích động, sau đó sẽ rơi vào thế hạ phong.

Vương Siêu chờ sau khi Nghiêm Thọ Kính đi xong thì hai mắt cũng nhìn vào mắt hắn, đột nhiên tinh thần tập trung trên hai mắt, hai con ngươi lập tức trũng lên, hai mắt phát ra ánh sáng chói mắt như mặt trời, giống như một ngọn lửa đang giãy giụa muốn thoát ra, vô cùng long lẫy!

Tựa hồ bị ánh mắt Vương Siêu làm chấn động một chút, Nghiêm Thọ Kính không nhịn được phải chớp mắt một chút.

Nhưng chỉ trong tích tắc này thì Vương Siêu đã cầm lấy quân cờ rồi hướng về bàn cờ đặt xuống, dĩ nhiên cũng đi thế pháo đầu.

Một võ này của hắn, các quân cờ trên bàn cờ cũng không có nhảy dựng lên, nhưng mà cả mặt đất dường như chấn động một chút. Nghiêm Thọ Kính vừa mới bị ánh mắt Vương Siêu chấn nhiếp, mí mắt đang chớp thì cảm giác được mặt đất chấn động khiến cho tâm lý không khỏi hoảng hốt.

“Nghiêm Thọ Kính ngươi mặc dù lãnh binh, đánh giặc giết chóc đều hơn người, nhưng nói về tinh thần khí thế thì làm sao có thể qua được Vương Siêu” Phong Thái cảm thán một chút, lại tiếp tục nhìn vào bàn cờ, đồng thời tự mình rút cho Vương Siêu một tách trà.

Những người còn lại cũng đến gần để xem một già một trẻ này đánh cờ.

Ngay khi Vương Siêu và Nghiêm Thọ Kính đang suy nghĩ nước cờ tiếp theo thì có vài chiếc xe cũng tiến vào.

Từ trên xe lục tục bước xuống một nhóm người, rất hiển nhiên những người này cũng là những nhân vật được Phong Thái mời tới tụ hội.

“Tình Tình, cuộc gặp mặt hôm nay rất quan trọng, con sau khi bước vào tầng lớp cấp cao thì cần phải ước thức bản thân một chút, không được có tính cách tự do phóng túng như trước kia, biết chưa? Đừng tưởng rằng buổi tối hôm đó tên Vương Siêu kia thật sự cho con chỗ tốt. Ngày hôm qua mẹ đã nhắc nhở con rồi, hắn ta mặc dù lợi hại nhưng bất quá cũng chỉ là một đại phú hào quân phiệt ở nước ngoài, ở trong nước

cần bản không có quyền hành gì, con sau này có muốn lui tới với hắn thì tốt hơn hết là không nên liên lạc, có biết chưa!”

Từ trên xe bước xuống hai mẹ con, đúng là Diệp Thiển và Tào Tinh Tinh. Diệp thiển hôm này là một thiếu phụ xinh đẹp với trang phục rất chỉnh tề phù hợp với cảnh sắc xung quanh. Tóc được uốn thành từng cuộn giống như mây, lộ ra bộ dáng của một phụ nhân cao quý trong tầng lớp cao phương tây đến nơi này tụ hội.

Mà Tào Tinh Tinh cũng mặc trang phục như ngày lễ, lộ ra cổ và vai ngọc trắng như tuyết, cả người như phát ra quang thải chói mắt, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng kinh diễm.

Nhưng nét mặt Tào Tinh Tinh lại lạnh như băng, lộ ra sát khí, bộ dáng như không để ý tới Diệp Thiển bên cạnh.

o0o

Bất quá khí chất lạnh như băng của nàng kết hợp với quang thải chói mắt, trang phục diễm lệ lại càng trở nên hấp dẫn người khác. Cho nên ngay khi nàng vừa cùng Diệp Thiển bước xuống xe thì đồng dạng mắt của vài nam tử trẻ tuổi sáng lên, vội vàng tiến lại gần chào hỏi, đôi mắt thường xuyên nhìn lên người Tào Tinh Tinh.

“Di Diệp, hôm nay dì cũng tới tham gia tụ hội mà Tô phu nhân tổ chức?” Mỗi người thanh niên từ trên xe bước xuống ăn mặc cũng bất phàm, có một cổ hơi thở luôn được sống an nhàn sung sướng. Trong có một người thanh niên có vẻ là người dẫn đầu khi nhìn thấy Tào Tinh Tinh thì hai mắt sáng lên, tiến đến chào hỏi nàng và Diệp Thiển. Thanh niên này mặc tây phục, vóc người cao ráo, ngón tay tinh tế có lực, đeo cặp kính có gọng kính được làm bằng vàng, nhìn quần áo có vẻ lựa là nhưng có tài hoa, cũng không phải là nhân vật đơn giản.

“Yến Thiểu, ta là khách quen câu lạc bộ của Tô phu nhân. Nhưng người mỗi ngày đều có khách quý, sự tình bề bộn, rất ít khi rảnh rỗi, nhưng hôm nay thế nào lại rảnh rỗi thế?” Diệp Thiển nhìn Yến Thiểu một chút rồi thể hiện nguyên vẹn phong cách xã giao của mình.

“Cho dù là ta không rảnh thì cũng phải tranh thủ thời gian gặp gỡ Tô phu nhân chứ?” Nam tử được gọi là Yến Thiểu lời nói không nhanh không chậm, ánh mắt nhàn nhã chuyển hướng về phía Tào Tinh Tinh “Đây là tiểu thư Tinh Tinh sao? Ta đã sớm nghe nói tiểu thư Tinh Tinh là đóa hoa xuất sắc nhất trong ngành cảnh sát, lòng đã ngưỡng mộ từ lâu, nhưng hôm nay gặp mặt mới hiểu được cái gì là hào quang chói mắt”.

“Yến Thiểu quá khen, Tinh Tinh nhà ta chỉ vừa mới tham gia công tác mà thôi” Diệp Thiển nhẹ nhàng cười “Hôm nay đến tụ hội của Tô phu nhân cũng bởi vì Tinh Tinh là bằng hữu tốt của Tiểu Nguyệt, bằng không thì lấy tư lịch của Tinh Tinh bây giờ, ta cũng không có ý định mang nó đến đây”.

Tào Tinh Tinh nghe Diệp Thiển nói xong thì càng nhú mày.

“Yến Đông Lai, làm việc tại ủy ban phát triển và quy hoạch lao động” Yến Thiểu Yến Đông Lai nhìn thấy vẻ mặt Tào Tinh Tinh thì ánh mắt phía sau cặp kính hiện lên một tia hứng thú, đồng thời đưa tay mình ra: “Tiểu thư Tinh Tinh, nghe nói người là cao thủ TaeKwonDo, nơi này cũng có địa phương tập luyện, nếu có thời gian thì ta cùng đến đó bàn luận”.

Hắn nói chuyện có vẻ rất tự tin, nhìn bàn tay tinh tế có lực của hắn, vóc người thon dài thì cũng nhìn ra được hắn là một người thường xuyên rèn luyện chăm chỉ. Người như hắn thì tại các phương diện khác cũng rất xuất sắc, nhất là lại có một thân thể và thân thủ tốt nên rất tự tin.

“Ồ? Bàn luận? Dĩ nhiên là được” Tào Tinh Tinh nhìn Yến Đông Lai, nàng cũng biết người này là đầu lĩnh của một bang phái lớn ở kinh thành, có năng lực rất lớn, bất quá trong lòng nàng rất chán ghét: “Nhóm người này bề ngoài có vẻ đứng đắn, có học thức nhưng lại không biết đã gây ra bao nhiêu chuyện xấu xa, nghe Tiểu Nguyệt nói năm đó những người này năm đó là khách quen của những chốn ăn chơi gái gú, mà tên Yến Thiểu này lại là nhân vật nổi tiếng phong lưu. Hắn có ý với ta sao? Ta dứt khoát phải âm thầm giáo huấn người thật tốt”.

Tào Tinh Tinh đột nhiên tươi cười, vươn tay ra bắt tay Yến Đông Lai.

Hai người nắm tay nhau, sắc mặt Yến Đông Lai lập tức thay đổi, khuôn mặt hơi vặn vẹo một chút, giống như là ma quỷ. Hiển nhiên lực lượng mà Tào Tinh Tinh xuất ra rất lớn khiến hắn cảm nhận được sự đau đớn kịch liệt.

Quyền pháp của Tào Tinh Tinh được Vương Siêu chỉ điểm, bản thân lại chăm chỉ khổ luyện cho nên đã đột phá trở ngại tầng thứ mười, bây giờ đã tiến vào cấp độ Âm Kinh. Nếu như không phải kinh nghiệm thực chiến còn non kém thì cơ hồ có thể đứng ngang hàng với đại quyền sư Quảng Đông tam hổ. Yến Đông Lai trước mắt tuy có luyện tập nhưng đâu phải là đối thủ của nàng, hắn bị nàng nắm tay thiếu chút nữa đã trở nên đau nhức. Trong nháy mắt hắn đã cảm nhận được thể nào gọi là “chết đi sống lại.”

Bất quá hắn cuối cùng vẫn không phải là hạng ăn chơi tráng táng, sau khi biến sắc thì cố gắng mạnh mẽ áp chế sự đau đớn, vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản.

“Thân thủ của ngươi không tồi, bất quá luận bàn thì không được. Ta còn phải tham gia đại hội võ thuật nên muốn chuẩn bị cho thật chu đáo, không có thời gian rảnh” Sau khi Tào Tinh Tinh buông tay ra thì ánh mắt như tia chớp nhìn vào sự biến hóa trên gương mặt của Yến Đông Lai, nàng cười cười, cũng không để ý đến mẫu thân Diệp Thiển hướng phía trước đi vào.

Yến Đông Lai nhìn theo bóng lưng Tào Tinh Tinh rồi đưa tay mình lên xem xét, chỉ thấy trên bàn tay đã xuất hiện năm vết đỏ chói. Trong mắt hắn thoáng hiện lên một tia quang mang lẳng lẽ, đồng thời nghiêng rằng kèn kẹt, tựa hồ là vì phải áp chế cơn đau đớn mãnh liệt xuống.

“Ha ha, Yến Đại Thiểu, ngươi hình như đã chịu thua rồi” Ngay lúc này thì lại có một chiếc xe vừa đến, từ trên xe bước xuống ba người, đứng là Triệu Quân, Ngô Đình Đạt, Vương Tiểu Lỗi được xưng là ba thái tử, đều là khách quý.

“Yến Thiểu, nữ nhân này rất lợi hại, ngươi hình như là nhị đẳng Karate, bằng vào thân thủ thể này cũng quyền rũ không ít phụ nữ khó tính, nhưng nữ nhân này thì không có cách nào quyền rũ được” Triệu Quân cười lớn.

“Có đúng như vậy không? Họ Tào kia cũng không thể mạnh như thế mãi, ta muốn nhìn xem nữ nhân này rốt cuộc dựa vào cái gì, mà dám kiêu ngạo như vậy khi đối mặt với ta?”

Yến Đông Lai hơi biến sắc, cho dù hắn là người của chính quyền nhưng khi đụng tới tình huống như thế này thì tâm lý cũng không nhịn được mà nổi giận. Nhìn hắn nói ra một câu rất bình thường nhưng trong đó ẩn chứa sự ác độc.

“Đúng vậy, gia thế nữ nhân này mặc dù cũng khá một chút, nhưng trong mắt Yến Thiểu ngươi thì không đáng kể, bất quá nàng có một người bạn học rất lợi hại, Yến Thiểu ngươi tốt nhất là không nên trêu vào”.

Ánh mắt Vương Tiểu Lỗi chớp động.

“Bạn học? Là người nào?” Yến Đông Lai khinh thường cười cười.

“Ngươi có biết lão đại Nam Dương Đường môn Vương Siêu không, lần này đã khiến cho đại hội võ thuật xôn xao chính là bởi vì đã đắc tội với Nghiêm gia, hơn nữa hắn còn có quan hệ rất sâu với Liêu Tuấn Hoa, người này ngươi đã nghe nói qua chưa” Ngữ khí Ngô Đình Đạt có chút chia rẽ nói.

“Ta còn tưởng rằng là ai? Thì ra chỉ là một lão đại của hắc bang nước ngoài mà thôi, ở nước ngoài thì cũng có thể kiêu ngạo một chút nhưng trong nước cũng muốn quật khởi sao? Người này ta có nghe nói qua và cũng biết một ít tin tức, bây giờ việc quan trọng nhất trước mắt là đại hội võ thuật cho nên tạm thời sẽ không động đến hắn, nhưng khi xong việc này thì Nghiêm gia sẽ không bỏ qua cho hắn đâu. Chỉ bằng vào chừng này mà muốn kiêu ngạo sao? Ngô Đình Đạt, ngươi tin hay không tin, rằng chỉ cần một năm thì ta sẽ khiến cho Tào Tinh Tinh ngoan ngoãn mà đến cầu xin ta”.

Yến Đông Lai lạnh lùng nói một câu, sau đó cũng đi về phía trước.

“Ta phải xem một chút coi khả năng của ngươi lớn đến mức nào” Ngô Đình Đạt cười hắc hắc rồi cũng đi theo ngay sau đó.

“Tào Tinh Tinh! Con đúng là càng ngày càng không có giáo dục, chờ Yến Đông Lai đến phải xin lỗi hắn. Việc này tất cả cũng đều do tính tình của con” Diệp Thiển cũng đã nhìn thấy một màn vừa rồi, nàng cũng

không nghĩ ra nữ nhi của mình tại đây lại dám làm ra cái loại xằng bậy này, lập tức đuổi theo Tào Tinh Tinh, ánh mắt vừa đảo, nghiêm khắc răn dạy.

Nhưng Tào Tinh Tinh lại giống như không hề để ý tới, trực tiếp bước vào đại sảnh. Diệp Thiên tức đến nổi hai hàm răng nghiến chặt, tự đánh giá vì sao nữ nhi của mình lại không nghe lời mình. Nàng vội vàng đi theo vào trong nhưng lại phát hiện được một cảnh khiến cho nàng khiếp sợ nói không ra lời.

Trong đại sảnh trước mặt, người đã xuất hiện trong nhà mình tối hôm trước Vương Siêu hiện đang ôm một đứa bé trai ngồi trên ghế sa ***, cùng một lão già đánh cờ. Mà bên cạnh hắn chính là nữ nhân Tô gia kia, trong kinh thành cũng chính là một trong những phụ nữ có thể hô phong hoán vũ. Thế nhưng Phong Thái, chủ nhân của câu lạc bộ giờ phút này lại tự mình rót trà cho Vương Siêu!

Nhất là, Vương Siêu còn ôm một đứa bé trai, Diệp Thiên cũng nhận ra cha mẹ của nó. Quan trọng hơn là lão già đang đánh cờ với hắn lại bất ngờ là phụ thân của Nghiêm Nguyên Nghi.

“Người này, có khả năng lớn như vậy sao?” Diệp Thiên chỉ cảm thấy tim đập thành thịch, máu huyết vọt lên tới tận mặt, đồng thời nhìn nữ nhi của mình một chút.

Tào Tinh Tinh vốn hôm nay cảm thấy không thoải mái nhưng khi tiến vào nhìn thấy Vương Siêu ở trong đó, thì tâm trạng không thoải mái đã tan biến thành mây khói.

Đang lúc này, Yến Đông Lai ở phía sau và đám người thái tử đảng cũng đã đi tới. Sắc mặt hắn vốn âm trầm nhưng khi vừa bước vào, nhìn được nhiều nhân vật lớn như vậy ở đây thì nhất thời không nhịn được thở ra một ngụm khí lạnh.

“Hôm nay là tụ hội gì thế? Ông trời ơi?”

Vương Tiểu Lỗi, Ngô Dĩnh Đạt, Triệu Quân cũng đã đi đến, thấy những người ở đây thì đều chấn kinh. Những người ở đây đích xác đối với bọn họ mà nói thì quả thật là tầng lớp rất cao. Phong Thái mời bọn họ cùng tới câu lạc bộ tụ hội, tự nhiên còn gọi thêm những nhân vật lớn như thế này.

“Căn bản không phải là cùng cấp bậc. Lần tụ hội này tại sao lại còn mời chúng ta đến?”

Vương Tiểu Lỗi, Ngô Dĩnh Đạt, Triệu Quân trong lòng hoảng sợ, có những đại nhân vật trước mặt, bọn họ đương nhiên không dám ồn ào, chế trụ hô hấp, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Người trẻ tuổi kia là ai? Lại dám cùng với Nghiêm tướng quân đánh cờ. Tô phu nhân cư nhiên còn pha trà cho hắn!” Sau khi sự khiếp sợ của Yến Đông Lai qua đi thì hắn mới phát hiện ra Nghiêm Thọ Kính đang đánh cờ với Vương Siêu.

Đúng lúc này thì Vương Tiểu Lỗi, Ngô Dĩnh Đạt, Triệu Quân đều được Yến Đông Lai thức tỉnh, cũng đã nhìn thấy rõ Vương Siêu, trên mặt bọn họ biến sắc có vẻ rất khó coi, nói cũng không ra lời.

Lúc này, Vương Siêu và Nghiêm Thọ Kính đánh cờ cũng đã đến điểm máu chốt, sắc bén như răng chó, không thể ngừng giết chóc. Không cần xem tình hình trên bàn cờ thế nào mà chỉ nhìn tình cảnh của hai người. Vương Siêu giống như mang kim đao ngồi trên đại mã, trước ngực là đứa bé trai, một tay cầm cờ, mỗi lần đánh cũng không cần nhìn vào bàn cờ mà là nhìn chăm chăm vào hai mắt của Nghiêm Thọ Kính.

Mỗi nước cờ của hắn rất nặng nề. Ngay lúc đặt cờ xuống thì cả mặt đất tựa hồ rung chuyển một chút, khiến cho lòng người lay động hoảng sợ, tựa hồ như hắn đang đặt núi Thái Sơn vào biển Đông, giống như sét đánh lôi đình, làm cho tâm lý của người ta sinh ra hai loại áp lực.

Mà Nghiêm Thọ Kính đối mặt với Vương Siêu cũng không thể thông thả được. Mái tóc hoa râm của hắn nhẹ nhõm tỏa ra khí nóng, toàn thân chảy mồ hôi đầm đìa nhưng lại đặng đặng sát khí, hai mắt gắt gao nhìn thẳng vào bàn cờ, hình như không phải là đang đánh cờ mà là chỉ huy một trận chiến tranh.

“Uy thế tốt, uy thế tốt. Lão nhân ta nhận thua” Nghiêm Thọ Kính tựa hồ không thể chịu nổi áp lực mỗi nước cờ của Vương Siêu và ánh mắt lạnh lẽo của đối phương. Đối phương đang ngồi bất động thì đột nhiên trong lúc đó hắn thả quân cờ trong tay xuống, dùng khăn lông lau mồ hôi trên mặt, cả người giống như được giải thoát.

“Nghiêm lão, người như thế nào lại nhận thua? Cờ trên bàn còn chưa thua mà? Ngược lại người còn đang chiếm ưu thế đấy” Phong Thái nhẹ nhàng cười, nhìn bàn cờ một chút.

“Người thua thì cờ cũng thua, đánh cờ cũng như người. Vương Siêu, chính là bàn cờ này, ta cũng cảm giác áp lực lớn như vậy, mặc dù cùng người đánh cờ. Ta lãnh binh chinh chiến đã bao năm, trước mặt là núi băng thì mặt cũng không biến sắc, nhưng hiện tại lại không thể chịu nổi mỗi nước cờ của người đặt xuống. Cái loại áp lực này, chỉ là đánh cờ mà cũng đã như thế này thì càng huống chi là chính thức luận võ sinh tử? Ta có thể cảm thấy được Nghiêm Nguyên Nghi khi đứng trước mặt người đã phải chịu áp lực lớn đến cỡ nào. Thua không oan uổng, không oan uổng...”

Sau lần đánh cờ này, Nghiêm Thọ Kính dường như đã già thêm mười tuổi.

Vừa rồi hắn đã không thể tiếp tục đánh cờ nữa. Đánh cờ phân thắng bại thì dựa vào kỳ nghệ, tâm lý tố chất, vận khí mà tranh đấu, nhưng điều quan trọng chính là bị ngoại chiêu quấy nhiễu.

Cái gì gọi là ngoại chiêu? Chính là khi hai người đánh cờ, một bên làm ra đủ loại động tác, ánh mắt, thở dài, chụp quân cờ mạnh mẽ, tức giận mắng, nói chuyện làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của đối thủ, khiến cho đối thủ kinh ngạc, có rất nhiều ngoại chiêu xấu xa khi đánh cờ, động chân động mũi. Cùng với cao thủ ngoại chiêu đánh cờ thì tâm lý của mình bị hành hạ rất lớn.

Vương Siêu mới vừa rồi cùng với Nghiêm Thọ Kính đánh cờ, mặc dù là so về kỹ thuật đánh cờ nhưng điểm mấu chốt chính là trong lúc đánh cờ Vương Siêu đã làm ra rất nhiều thủ pháp, uy thế, ánh mắt, mỗi một lần đặt cờ cũng khiến cho tâm linh Nghiêm Thọ Kính chấn động, ngay cả thân thể cũng chấn động.

Bởi vì mỗi lần Vương Siêu đặt cờ thì chân lại âm thầm phát lực, dùng pháo quyền đập xuống đất.

Ngày hôm qua Vương Siêu dậm chân đã khiến cho mặt đất trở thành bùn, Tô Tiểu Nguyệt cũng thiếu chút nữa đã bị đánh ngã, nước tiểu cũng thiếu chút nữa bị làm cho kinh ngạc mà xuất ra. Tâm lý tố chất Nghiêm Thọ Kính mặc dù mạnh mẽ hơn Tô Tiểu Nguyệt gấp trăm lần, tại mỗi lần Vương Siêu đánh một nước cờ thì còn có thể trụ vững được nhưng khi lấy mắt đối mắt với Vương Siêu thì lại không thể chịu đựng được.

Công phu “mục kích” của Vương Siêu, tâm lý không kiên định, tình thần không kiên cường thì cao thủ bình thường khi đánh nhau với hắn, chỉ cần ánh mắt đảo qua một cái thì sẽ khiến cho đối phương mất tâm thần. Đương nhiên cái này có được là do ảnh hưởng của danh tiếng hung ác của hắn.

Cho dù là nhân vật như Nghiêm Nguyên Nghi, tại Hồng môn dưới áp lực khổng lồ của Vương Siêu thì thiếu chút nữa cũng đã thất thần.

Mặc dù Nghiêm Thọ Kính vừa rồi đánh cờ cùng với Vương Siêu nhưng cũng có thể nói là hai bên đang thử dò xét đối phương. Uy nghiêm của Nghiêm Thọ Kính rất lớn, hắn dù sao cũng đã là tướng quân, nhưng trước mặt Vương Siêu vẫn có cảm giác khi đối phương đánh cờ, ánh mắt có một loại áp lực cực lớn.

Càng huống chi, ngoài hình thức hắn cũng coi như đã thua. Phong Thái cùng Vương Siêu liên hợp, Tô gia, lại loáng thoáng có cha mẹ của Tiểu Bảo, tất cả tựa hồ đều ủng hộ Vương Siêu.

“Nữ nhân Phong Thái này cũng có tiềm lực như Liêu Tuấn Hoa. Đúng rồi, nàng là người của Hồng môn, mà Liêu Tuấn Hoa cũng là người của Hồng môn, tương lai nếu Liêu Tuấn Hoa thích nàng thì đối với Hồng môn cũng chỉ có lợi, thực sự có thể gắn bó những người Hoa ở nước ngoài thành một. Đại cuộc, đại cuộc...”

Trong lòng Nghiêm Thọ Kính đã hiểu ra, hắn đã rõ ràng việc đối phó với Vương Siêu sợ rằng đã trở thành một loại không có khả năng. Hắn nhìn người vô cùng chuẩn xác, cùng Vương Siêu đánh cờ, hắn đã hoàn toàn nhìn rõ con người này, rất lợi hại, lợi hại đến mức không thể tưởng tượng được.

Đương nhiên, trong lòng hắn cảm giác Vương Siêu lợi hại cũng không phải chỉ là võ công, mà chính là tinh thần trạng thái khí chất của Vương Siêu đã hợp nhất lại thành một.

Cũng giống như năm đó Cầu Nhiêm Khách đánh cờ với Lý Thế Dân, sau khi biết được Lý Thế Dân mới chính là chân mệnh thiên tử liền lập tức đi ra hải ngoại xa xăm, không hề tranh đoạt thiên hạ với hắn nữa.

Bây giờ Nghiêm Thọ Kính cũng thông qua bàn cờ này mà nhìn thấy rõ con người của Vương Siêu.

“Người nhận xét ta rất chuẩn!” Vương Siêu đặt tay lên bàn cờ, hẳn biết Nghiêm Thọ Kính đánh cờ nhận thua là biểu đạt ý tứ gì.

Hai người đánh cờ, cũng không phải là người bình thường luận kỹ nghệ đánh cờ, mà là đang tỏ thái độ. Tựa như Cầu Nhiêm Khách và Lý Thế Dân năm đó đánh cờ, Tống Thái Tổ và Trần Truỵen lão tổ đánh cờ.

“Tinh Tinh, cô cũng tới sao?” Sau khi Nghiêm Thọ Kính nhận thua, Vương Siêu tâm tình tốt đẹp quay đầu lại thì nhìn thấy bên cạnh là Tào Tinh Tinh.

“Đã đến được một lúc, nghĩ không ra Vương Siêu cậu cũng ở chỗ này” Tào Tinh Tinh cười.

“Đương nhiên, Vương Siêu hôm nay là thành viên đặc biệt của tụ hội, là khách ta đặc biệt mời tới” Phong Thái cười.

“Di Phong, bọn họ cũng là khách người mời tới sao?” Tào Tinh Tinh chỉ vào Triệu Quân, Yên Đông Lai đang đứng ở đại sảnh, “Bọn họ cũng biết Vương Siêu...”

“Ta đương nhiên biết” Phong Thái gật đầu, hai mắt nhìn bọn người Triệu Quân, Ngô Dĩnh Đạt, Vương Tiểu Lỗi, đột nhiên cười: “Ba vị, hôm nay ta mời các người đến tụ hội thật ra cũng chính là vì chuyện của Vương Siêu. Các người có ân oán với Vương Siêu, ta chỉ là muốn cho các người biết, các người không có khả năng động được vào Vương Siêu. Bất quá ta vừa nghe các người muốn chia rẽ Tiểu Yến, cho nên hiển nhiên không hóa giải không được. Vì đại cuộc, ta chỉ hy vọng các người đồng ý”.

“Còn có Tiểu Yến người, người vừa rồi lại còn nói muốn Tinh Tinh sau này phải cầu xin người? Tinh Tinh là bằng hữu của Vương Siêu, ta không thể không chăm sóc, mặc dù người không được vui nhưng cũng không nên buồn, bởi vì tiền đồ của người sau này không lường được”.

Phong Thái nhẹ nhàng nói với Yên Đông Lai.

“Ô phu nhân? Người đang nói cái gì vậy? Người đừng tưởng rằng người có nhân mạch rộng, có nhiều giao tình thì có thể động tay động chân, người nói như vậy là có ý tứ gì?”

Trong tâm lý Yên Đông Lai đột nhiên bốc lên một sự tức giận.

“Ồ?” Phong Thái cũng không để ý đến Yên Đông Lai mà xoay người nói với cha mẹ của Tiểu Bảo: “Thế nào?”

Cha của Tiểu Bảo lắc đầu: “Vì đại cục nên Nghiêm Lão nhận thua, nhưng những người trẻ tuổi này có thù tất sẽ báo, sau này sẽ gây ra hậu quả lớn, phá hư chuyện đang ổn định thì sẽ không tốt lắm. Trước tiên phải kêu cha mẹ của bọn họ hạ quyền hành của bọn họ xuống”.

449. Chương 426: Boss Cuối!

Nhìn tràng diện trước mắt, Vương Siêu thờ ơ lạnh nhạt, hẳn cảm giác rất thú vị.

Vương Siêu vốn đã sớm nhận ra đám người trẻ tuổi vừa tiến vào này, đồng thời tai hắn cũng đã nghe được nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ khi ở bên ngoài. Trong lòng vốn tưởng rằng Phong Thái lần này gọi bọn họ tới tụ hội là muốn giải thích một chút ân oán của chính mình với bọn họ, nhưng không ngờ Phong Thái tự nhiên lại dùng thủ đoạn sét đánh như vậy, trực tiếp đánh bọn họ rớt xuống vực sâu.

Đương nhiên, lấy thủ đoạn bây giờ của Vương Siêu, tùy tiện giết chết những người này cũng không phải là việc khó khăn gì, nhưng cũng để lại phiền toái không nhỏ. Dù sao sự việc trước mắt cũng không phải suôn sẻ như vậy.

Bất kể là Triệu Quân, hay là Ngô Dĩnh Đạt, Vương Tiểu Lỗi sở dĩ thế mạnh như vậy, chủ yếu là thế lực gia đình sau lưng bọn họ chống đỡ. Chỉ cần gia đình không bị lật đổ thì người của họ đều có cơ hội. Coi như là giết chết bọn họ thì gia đình sau lưng sẽ làm âm lên, chuyện phiền phức cũng nhiều hơn.

Nhưng hiện tại cha của Tiểu Bảo đứng ra nói với cha mẹ bọn họ, đánh cho bọn họ không có lực chống đỡ, biến họ thành tiểu dân, không còn thế lực. Tình huống như vậy cũng không cần phải suy nghĩ nhiều.

Cái gì gọi là rút củi đáy nồi?

Nhìn vẻ mặt của cha Tiểu Bảo dường như không sâu sắc nhưng ngôn ngữ lúc này nói ra lại biểu đạt một thành ngữ tới cực hạn!

Rút củi đáy nồi!

“Người...”

Cha của Tiểu Bảo thản nhiên nói một câu, thanh âm cũng không lớn nhưng lại giống như sét đánh, làm cho những người trẻ tuổi ở đây giống như cóc mắc mưa, hãi tử sợ sấm sét, lỗ tai ù ù, máu vọt lên tới mặt, thân thể cũng run rẩy.

Nhất là ba người Triệu Quân, Ngô Đình Đạt, Vương Tiểu Lỗi sắc mặt trắng bệch, giống như đang nghe phán quyết tử nhân tội chết, đã không còn một chút sinh khí! Nhất là Triệu Quân, trái tim dường như không còn đập nữa, hắn có nằm mơ cũng thật không ngờ có kết cục như hôm nay.

Thế lực sau lưng bọn họ có thể nói là cũng không lớn lắm, các phương diện quan hệ cũng không phức tạp lắm, luôn ẩn sâu. Nếu như là bình thường thì bọn họ chỉ cần coi người nói câu kia là kẻ điên. Nhưng trước mắt những người này, bọn họ căn bản không chút nghi ngờ tính xác thực của nó.

Mặc cho thế lực của người lớn thế nào, quan hệ rộng bao nhiêu, trước mắt người ta chỉ cần nói một câu đã có thể làm cho gia tộc của người biến mất.

Bọn họ vô cùng tin tưởng.

Nhưng mặc dù bọn hấn tin tưởng thì vẫn còn có người không tin.

Người này đương nhiên là Yến Đại Thiếu Yến Đông Lai.

Lúc đầu hấn nghe cha của Tiểu Bảo nói như vậy thì sắc mặt hơi tái nhợt một chút, nhưng sau đó liền nhanh chóng trấn định lại. So với ba người Triệu Quân, Ngô Đình Đạt, Vương Tiểu Lỗi thì càng làm cho tình hình tồi tệ hơn.

Dưới áp lực sét đánh vạn quân có thể thấy được một chút tổ chất chính thức của con người.

“Nói cha mẹ ta quản ta? Các người rất vô đoán. Ta không hề đắc tội với Vương Siêu, cũng không có phá hư đại cục đang ổn định trước mắt. Chỉ bất quá vừa rồi Tào Tinh Tinh và ta nắm tay có một điểm mâu thuẫn nhỏ mà thôi. Chẳng lẽ nói ra cũng không không được phép sao? Huống hồ, cho dù lời các người là thật thì các người có dũng khí như vậy sao? Ngay cả hắc đạo cũng đều có quy tắc, chuyện của ta không liên quan đến người nhà. Các người có dũng khí xuống tay sao? Không sợ cá chết phá rách lưới sao?”

Hai mắt Yến Đông Lai nhìn chăm chăm vào cha của Tiểu Bảo, trong đầu có chút nóng nảy, mang theo một tia khiêu khích không phục.

Hấn đích thật đang tức giận, bị cha của Tiểu Bảo và Phong Thái chọc giận, bởi vì một câu nói không tốt của hấn về Tào Tinh Tinh, tự nhiên lại khiến cho người nhà phải chịu đả kích thật lớn. Nói như thế thì hấn cho dù có là người bần, có ba phần là đất thì cũng không chịu được. Cho nên đối mặt với nhiều nhân vật lớn ở đây hấn nói chuyện cũng rất mạnh mẽ.

“Hử?”

Hai mắt cha của Tiểu Bảo phát ra ánh sáng chói ngời, mũi hừ nhẹ một tiếng, thân thể nhẹ nhàng động đậy, chậm rãi đứng lên đối mặt với Yến Đông Lai.

Trong khoảnh khắc cha của Tiểu Bảo đứng lên thì Yến Đông Lai bắt đầu cảm thấy hối hận! Trong mắt hấn, mặc dù động tác đứng lên của trung niên nhân này vô cùng đơn giản nhưng lại khiến cho hấn cảm giác được áp lực trầm trọng, mũi hấn như ngửi được một trận tinh phong! Thật giống như dùng tay không đứng đối mặt với một con hổ lớn!

Cha của Tiểu Bảo nhìn như ôn hòa nhưng hiện tại khi đứng lên lại loáng thoáng làm cho Yến Đông Lai cảm giác đã hiểu rõ được ý nghĩa của từ “Hổ uy”.

Hổ là bá chủ của núi rừng, một tiếng rống có thể khiến cho cuồng phong gào thét, những vị tướng soái nổi danh thời xưa cũng đều có uy nghiêm như hổ.

“Hổ khu nhất chấn?” Tào Tinh Tinh ngồi bên cạnh Vương Siêu, đối diện với hào khí tại hiện trường cảm thấy rất vi diệu. Ngay lúc cha của Tiểu Bảo đứng lên, nàng cũng cảm giác được uy nghiêm của người này, đồng thời trong đầu nhanh như chớp hình dung ra cái từ kinh điển kia.

“Trước kia ta đã xem một ít tiểu thuyết, trong đó luôn có miêu tả những nhân vật uy phong, thường thường đều là hổ khu nhất chấn, ta khi đó vẫn chưa hiểu từ đó có nghĩa là gì, cũng không tưởng tượng ra nó rốt cục có ý cảnh gì? Nhưng bây giờ rốt cục đã rõ ràng, chính là ý tứ này, hình ảnh rất chân thật. Đúng là từ ngữ để hình dung về cha của Tiểu Bảo trong lúc này”.

Trong đầu Đào Tinh Tinh đột nhiên hiện lên một ý niệm cổ quái.

“Cha của Tiểu Bảo chính là Hổ khu nhất chấn, vậy thì không biết Vương Siêu là cái gì?”

Tâm tư Tào Tinh Tinh đột nhiên có chút bất an, hai mắt len lén nhìn Vương Siêu một chút.

Vương Siêu ngồi bất động, an bình, hai mắt nhìn vài người ở đây, chỉ mỉm cười, cũng không nói gì, hình như là đang lẳng lặng quan sát sự tình tiến triển.

Tào Tinh Tinh thân cũng là cao thủ, đối với trạng thái tinh thần, tâm lý trạng thái, khí thế bên ngoài đều có một loại cảm giác vi diệu.

Nàng nhìn Vương Siêu đang ngồi bất động, mỉm cười quan sát tình thế phát triển thì trong lòng đang cố gắng nghĩ đến một từ để hình dung về Vương Siêu. Những từ ngữ bình thường không thể hình dung được, đang lúc nàng muốn buông xuôi thì đột nhiên nghĩ tới chính mình lần đó tại Tú Xuyên, khi đi du lịch ngang qua Nhạc Sơn đã nhìn thấy một pho tượng phật lớn.

Pho tượng phật lớn ở Nhạc Sơn cũng ngồi giống như Vương Siêu lúc này, khổng lồ vô cùng, ánh mắt nhìn bao quát tất cả sinh linh, bao quát sông núi. Bất cứ người cao lớn nào đứng trước mặt đại phật cũng chỉ có thể chạm đến ngón chân hần, ngẩng đầu nhìn lên chỉ có thể cảm giác được sự yên tĩnh phi thiên cái địa.

Bây giờ Tào Tinh Tinh nhìn khuôn mặt Vương Siêu, thần thái của Vương Siêu, càng cảm giác được khí chất của hần cùng với khí chất của đại phật như dung hợp làm một.

“Vô công thiên hạ đệ nhất, tài sản lên đến trăm tỉ, thủ hạ bên dưới trải rộng khắp nơi trên thế giới. Có vô số vũ trang, lại có thể một tay liên lạc được với người Hoa trên thế giới. Bây giờ đối với ta mà nói thì hần còn quyền quý hơn, hần thậm chí không cần ra tay, không cần mở miệng thì cũng có những người này thay hần dọn dẹp. Người có thành tựu như thế đã từng là bạn học của ta”.

Tào Tinh Tinh đối với tình huống hiện tại trong lòng đã sáng như tuyết, Yến Đông Lai đến từ kinh thành vốn không biết gì về Vương Siêu, bây giờ bởi vì một câu nói muốn gây ấn tượng đẹp trong mắt mình mà khiến cho đám lão đại ở đây giảm quyền hành của cha mẹ hần, đánh cho hần không còn chỗ đứng, đây là tại sao? Đều là vì có sự hiện diện của Vương Siêu.

Nàng rốt cục đã biết Vương Siêu bây giờ rất hùng mạnh, đã mạnh đến một trình độ khó có thể tưởng tượng.

“Ta có hy vọng không? Hần rất cao, rất lớn. Thật giống như đại phật cười mây trên Nhạc Sơn, ta ngẩng đầu lên, giơ tay cao quá đầu, bắt quả cũng chỉ có thể chạm đến ngón chân hần”.

Đột nhiên nghĩ tới điều này, Tào Tinh Tinh chỉ cảm thấy trong lòng có một sự mát mát, trên người tản mát ra một cổ tâm tâm bi thương.

“Làm sao vậy, như thế nào mà mình cảm thấy bạn đột nhiên hình như không vui?” Vương Siêu tựa hồ cảm giác được tâm tình trên người Tào Tinh Tinh, có chút ngoảnh đầu lại, hai mắt ôn hòa nhìn chằm chằm nàng, hỏi nhỏ.

“Không có, làm gì có chuyện không vui, mình nhìn thấy bạn là đã rất vui” Tào Tinh Tinh nghe thấy tiếng của Vương Siêu thì vội vàng hồi phục tinh thần lại, tâm thần ổn định, vội vàng lắc đầu nói.

“Bạn ở đại hội võ thuật nhất định phải cẩn thận” Vương Siêu biết Tào Tinh Tinh muốn tham gia đại hội võ thuật, không thể không nhắc nhở nàng.

“Ừm” Tào Tinh Tinh gật đầu.

Diệp Thiên ở bên cạnh thấy hai người nhỏ giọng nói chuyện với nhau, ánh mắt vừa động, đôi môi đỏ mọng hơi mấp máy một chút, không biết đã có chủ ý gì. Nàng đã từng nhìn thấy nhiều chuyện, là nhân vật giao tiếp giỏi, như thế nào lại không thấy rõ tình huống hiện tại.

Ngay lúc Vương Siêu đang nhỏ giọng nói chuyện với Tào Tinh Tinh, thì cha của Tiểu Bảo nói ra một từ giống như dao nhọn đâm xuyên tim!

“Cá chết phá rách lưới? Ta đây muốn xem một con cá chết như ngươi làm thế nào để phá lưới? Không sai, ngươi nói cũng đúng, nhưng ai không biết Yến Đại Thiếu ngươi có thù tất báo bất cứ việc nhỏ gì cũng ghi hận trong lòng. Tào Tinh Tinh là bằng hữu của Vương Siêu tiên sinh. Ngươi không năng động, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Chúng ta rất lo lắng về ngươi. Ngươi có biết tại sao hôm nay Tô phu nhân mời ngươi tới đây không? Chính là bởi vì danh tiếng ngang ngược bên ngoài của ngươi, sợ ngươi chọc tới Vương Siêu tiên sinh. Ta mới đề tỉnh ngươi nhưng ngươi lại không thức thời mà còn nổi giận. Để cho ngươi chết trong tay Vương Siêu tiên sinh thì không bằng bây giờ làm cho ngươi không còn khả năng khiêu khích Vương Siêu tiên sinh! Bây giờ các ngươi có thể đi, chờ vài ngày sau sẽ có tin xấu tới. Các ngươi cũng có thể nói cho người nhà biết để trong hai ngày này chuẩn bị sự tình cho tốt một chút, tránh việc vài ngày sau tổ điều tra tới, tra ra một ít chuyện xấu thì không tốt lắm”.

Cha của Tiểu Bảo nói thẳng, vô cùng rõ ràng, đồng thời cũng giải thích về vấn đề của một số người trẻ tuổi đang ở đây.

Những người được mời tới đều là nhân vật lớn, loại nhân vật này hiển nhiên bình thường không hề an phận, thích gây chuyện, cho nên Phong Thái mời bọn họ đến là để nhắc nhở bọn họ, tránh trường hợp gặp phải Vương Siêu hoặc là bằng hữu của Vương Siêu thì xảy ra xô xát, chuyện tình này sẽ gây rối loạn.

Bọn họ đối với Vương Siêu chỉ là loại nhân vật như “tiểu quỷ”, nhưng Diêm Vương cũng cảm thấy tiểu quỷ này khó chơi. Nếu thời khắc quan trọng mà đám tiểu quỷ này đắc tội với đại phạt như Vương Siêu thì cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, muốn khóc cũng không ra nước mắt.

Bây giờ bất luận là Phong Thái, cha mẹ của Tiểu Bảo hay là Lý Viên Triều, Dương Chân hai đại lão này cũng không hy vọng chuyện như thế phát sinh. Trong lòng bọn họ rất rõ ràng, Vương Siêu không phải làm quan mà làm quân phiệt, luyện võ, sẽ không có âm mưu bí mật nào, cũng không bị khống chế bởi các quy tắc, chỉ biết trăm thủ, giết người.

Đối mặt với tình huống như vậy, nhóm đại lão như Phong Thái đương nhiên chỉ có thể gơ cao đánh khẽ, thay Vương Siêu dọn dẹp một chút sự việc. Nhất là ba người Vương Tiểu Lỗi, Ngô Dĩnh Đạt, Triệu quân lại muốn giết gà dọa khỉ.

Kẻ thù của Vương Siêu rất nhiều, người chịu khổ oán hận cũng rất nhiều. Bây giờ Phong Thái và những người này muốn cùng Vương Siêu đạt thành một liên minh ổn định, nếu cần phải giết gà dọa khỉ thì sẽ làm.

“Có những lúc cũng không thể nói lung tung, biết chưa? Nếu biết rồi thì trở về an bài một chút cho tốt đi”.

Sau khi cha của Tiểu Bảo nói xong thì lại nhẹ nhàng ngồi xuống, lúc này sắc mặt của Yến Đông Lai đã hoàn toàn tái nhợt. Vốn hắn có vài phần không phục nhưng khi chính thức đối mặt lại cảm giác được mình đúng là không biết tự lượng sức mình.

Đúng là tai họa từ miệng mà ra, hắn vô lực bước ra ngoài. Đám người trẻ tuổi đi theo hắn cũng nhìn nhau không nói được lời nào, nhưng cũng không dám cùng đầu lĩnh đi chung một chỗ như bình thường. Đợi đến khi Yến Đông Lai đã chui vào xe, chạy đi thì đám người trẻ tuổi này mới dám chậm rãi bước ra ngoài đại sảnh. Hành vi như vậy cũng đã làm rõ ràng thái độ của đám người Phong Thái: Chúng ta sẽ không bao giờ mời Yến Đông Lai lui tới đây nữa, bắt đầu từ lúc này sẽ không ủng hộ hắn, đi sớm về khuya, chỉ sau một khắc đã trở thành người cô đơn. Cây đổ đàn khỉ tan rã, tường sụp ngã đè lên mọi người.

Đồng thời ba người Triệu Quân, Ngô Dĩnh Đạt, Vương Tiểu Lỗi cũng thất hồn lạc phách bước ra ngoài, sau khi vào xe thì vội vàng lái xe đi.

Rất nhiên nhiên, những người này trở về là để chuẩn bị.

“Thật là mất hứng, Nghiêm Lão, không bằng chúng ta lại đánh cờ đi”.

Chờ cho đám người đó đi khuất, cha của Tiểu Bảo cười cười, cũng không có hành động gì, hình như là rất tin tưởng chuyện đã làm, hẳn mặc cho con cá có nhảy đến cỡ nào thì nhất định cũng lọt vào lưới.

“Bây giờ thiên hạ là của người trẻ tuổi, thế hệ trước như chúng ta đều phải thoái ẩn thôi. Tương lai thế giới là do các ngươi làm chủ.” Nghiêm Thọ Kính khoát khoát tay, trên mặt không buồn không vui, không biết là dạng tâm tình gì, “Nghiêm gia chúng ta vốn cũng có một người trẻ tuổi xuất sắc là Nguyên Nghi. Đáng tiếc Tiểu Lãng còn xa mới xuất sắc như tỷ tỷ của hắn, sau này còn muốn các ngươi quan tâm nó vài năm”.

“Cha!” Nghiêm Tiểu Lãng kêu lên một tiếng, trong đó có mang theo sự bi phẫn.

“Tiểu Lãng không nên thất vọng, Nguyên Nghi cầu người được người, ta nghĩ bây giờ Nguyên Nghi cũng không còn trách Vương Siêu nữa, hai người ẩn chứng võ thuật, chính là cái danh thiên hạ đệ nhất. Trận chiến huyết chiến hàng đầu sắp đến này, Nguyên Nghi cũng không thể may mắn thoát khỏi”.

Liêu Tuấn Hoa đột nhiên mở miệng nói.

“Mấy năm nay lão già như ta đã xem nhẹ hành động của hậu bối các ngươi, hy vọng có thể tạo ra một cục diện mới” Nghiêm Thọ Kính đứng lên, trực tiếp hướng phía ngoài đi ra. Nghiêm Tiểu Lãng đi theo ở phía sau, thủy chung không quay lại nhìn Vương Siêu.

“Sự tình hôm nay trong lòng ta đã biết, tương lai sẽ giải thích cho những việc hôm nay” Nghiêm Thọ Kính đi khuất thì Vương Siêu đứng lên, hai mắt nhìn một vòng các đại lão ở đây, nói ra một câu ẩn hàm ý tứ sâu xa. Sự tình hôm nay đã được sáng tỏ, Phong Thái vì hắn mà quét sạch chướng ngại, sự tình của Nghiêm gia có thể nói là cũng đã giải quyết xong. Từ nay về sau, Vương Siêu đã có thể thoải mái mà về nước, cũng không cần e ngại điều gì.

oOo

Về phần tâm tư bi phẫn của người tuổi trẻ như Nghiêm Tiểu Lãng thì cũng là chuyện bình thường. Nếu như tỷ tỷ của chính mình bị địch nhân hạ độc thủ mà mình còn thể làm ra bộ dáng như không có gì xảy ra thì như vậy mới là kinh khủng. Hiện tại mọi người ở đây đều biết Nghiêm Tiểu Lãng sẽ không gây ra sóng gió gì.

Nếu Phong Thái đã quan tâm giúp đỡ mình nhiều như vậy thì Vương Siêu cũng phải nói ra những lời này, sự tình hôm nay hắn đã rõ. Sau này nếu như có chuyện gì thì hắn sẽ hoàn trả phần nhân tình này.

“Việc này chỉ là chuyện nhỏ, huống hồ chúng ta cũng vì ổn định đại cục, người Hoa ở nước ngoài đã nhiều năm như vậy, trải qua biết bao mưa gió, bao nhiêu kinh nghiệm, bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu gió tanh mưa máu, trải qua biết bao thăng trầm cuộc sống rồi cuộc cũng đã đến được một thời đại mới. Đây cũng là hy vọng của quốc gia, chính là có thể bình ổn lòng người, tiến đến một xu hướng lớn hơn”.

Phong Thái cũng đứng lên, giọng nói muôn vàn cảm khái, “Bọn họ đoàn kết làm một chính thể, có thể ngẩng mặt lên mà sống. Vương Siêu, hành động này của ngươi vô cùng vĩ đại, nếu như không có ngươi thì chuyện này sẽ không thể thành công. Mấy ngàn mấy vạn khách tha phương cũng sẽ bị chia rẽ. Cho nên chúng ta đã hạ quyết tâm, thanh trừ hết thảy chướng ngại cho ngươi. Sau khi hành động vĩ đại này hoàn thành thì chúng ta đều được ghi vào sử sách”.

“Tốt!”

Liêu Tuấn Hoa nghe những lời này của Phong Thái, trong lòng cũng không nhịn được đứng lên nói: “Năm đó ta tại Hồng môn cũng có ý nghĩ như vậy, chỉ tiếc rằng tổ chức của người Hoa tại nước ngoài nhiều vô cùng, nhân vật lợi hại cũng nhiều lắm, mà người nào cũng không phục người nào, ai cũng xem thường lẫn nhau, căn bản không có khả năng cùng đứng chung một chỗ. Bây giờ cuối cùng đã có Vương Siêu người, còn có người của Đường môn, đây có thể nói là cơ hội ngàn năm có một. Cơ hội này mất đi thì cũng không biết phải chờ đến bao nhiêu năm nữa”.

“Xem ra ta là hy vọng của tất cả mọi người” Vương Siêu mỉm cười, nói những lời vu vơ.

“Người cũng phải cẩn thận cho an toàn của chính người, chuyện trong nước thì chúng ta có thể giúp người giải quyết, nhưng nếu là phiền toái đến từ những nước khác thì chúng ta không giúp được. Còn phải xem thủ đoạn của chính người, bắt quá lấy thế lực của Đường môn các người và thân thủ của người thì trên thế giới này những thứ có thể tạo thành thương tổn cho người đã ít lại càng ít hơn. Nhưng người cũng phải cẩn thận, không được chủ quan” Phong Thái tinh tế nói.

“Việc này thì cứ yên tâm, người trong thiên hạ đối phó với ta từ khi ta xuất đạo tới nay nhiều vô kể, nhưng không một ai có thể hạ được ta. Ta nhiều lúc cũng muốn thiên hạ này xuất hiện một người có thể chính thức chống lại ta”.

Vương Siêu cười ha ha, một tay chỉnh sửa lại quần áo của mình.

“Thần tiên thúc thúc, còn có người có thể đánh thắng được thúc sao? Bây giờ có ai có thể đánh thắng thúc không?” Tiểu Bảo ở phía sau nói.

“Tiểu Bảo, chưa người nào có thể đánh thắng thần tiên thúc thúc của người, bây giờ không có, tương lai cũng sẽ không có, thần tiên thúc thúc của người chính là vô địch”.

Phong Thái nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Tiểu Bảo, khe khẽ thở dài. Ai cũng không biết tại sao nàng thở dài, cảm thán vì cái gì.

Người mẹ Diệp Thiển của Tào Tinh Tinh đang đứng bên cạnh nghe được lần nói chuyện này thì rất cục cựa đã biết Vương Siêu và những người này có mối quan hệ như thế nào. Lấy sự đoàn kết của mấy ngàn mấy vạn khách tha phương ở nước ngoài làm địa cục, những người này đã làm cho không còn cái gì có thể phá hủy mạng lưới quan hệ này. Hơn nữa mạng lưới quan hệ này lại xuất phát từ thần thánh, mặt đất mệnh mạng, nếu như có lòng nhiệt huyết thì sẽ giống như năm đó, đánh đâu thắng đó.

“Tinh Tinh tự nhiên lại có bạn học như vậy” Trong lòng Diệp Thiển càng nghĩ lại càng khiếp sợ, rồi lại xuất hiện một loại ý nghĩ chờ mong.

“Vương Siêu, người còn ở Bắc Kinh được ba ngày nữa. Trong vòng ba ngày này người hãy xem một chút kết quả của việc hôm nay, thuận tiện cũng chơi đùa với Tiểu Bảo. Tiểu Bảo rất nghịch ngợm, mỗi ngày đều khiến cho ông nội của nó không chịu được, chỉ có khi gặp người mới có thể bình tĩnh lại” Cha của Tiểu Bảo cười lắc đầu nói.

“Tốt. Chuyện về nước đã ổn thỏa được hơn một nửa, ta cũng thật không ngờ sơn cùng thủy tận lại có đường, nơi đen tối lại xuất hiện một xóm làng” Vương Siêu gật đầu.

“Lúc đầu ta cũng chỉ là một học sinh bình thường, gặp được Tử Trần nên đã thay đổi vận mệnh chính mình. Trước đó vài ngày còn xuống tay với Nghiêm Nguyên Nghi, quả thực là nguy hiểm. Nhưng bây giờ lại gặp phải nữ nhân như Phong Thái này, hóa dữ thành lành. Tất cả mọi chuyện đều được giải quyết, đây cũng không phải là một loại kỳ ngộ vi diệu. Thế sự con người quả nhiên biến ảo, cho dù là ai cũng không thể đoán trước được, cho dù đạt tới cảnh giới như Tử Trần cũng không thể đoán ra”.

Vương Siêu nhớ đến những chuyện đã phát sinh kể từ ngày đến Bắc Kinh đến bây giờ, trong lòng có muôn vàn ý niệm cảm khái.

Vương Siêu ở lại Bắc Kinh trong ba ngày, đến ngày thứ hai thì đã có tin tức truyền đến. Triệu Quân, Vương Tiểu Lỗi, Ngô Đình Đạt bị cha mẹ điều tra, điều tra ra một loạt vấn đề, cuối cùng hạ lệnh “Phải bị khống chế về thời gian và không gian”, gọi đơn giản là “hai quy định”.

Đồng thời cha mẹ Yến Đông Lai cũng điều tra, đồng thời cũng được báo cáo là Yến Đông Lai đã làm một số chuyện phi pháp, Yến Đông Lai cũng bị “song khai”: khai trừ khỏi đảng và khai trừ chức vụ.

Một loạt thủ đoạn lời đình diễn ra cũng giống như Tào Tinh Tinh tưởng tượng ra “Hổ khu nhất chấn” của cha Tiểu Bảo.

Nhớ lại năm đó xã hội đen truy tìm Vương Siêu, sau đó ba người đối địch với Vương Siêu trong đảng thái tử hoàn toàn thất thế, đã không còn bất cứ biện pháp gì để hoàn thủ. Bởi vì tai họa là từ miệng mà ra. Yến Đông Lai uy hiếp Tào Tinh Tinh cho nên đã từ một “Đại Thiểu” biến thành dân thường. Bây giờ Tào Tinh Tinh trước mặt hẳn lại biến thành “Công chúa đảng”.

Vương Siêu trong vòng ba ngày này, vui vẻ cùng Chu Giai, Tào Tinh Tinh và Hàn Tiểu Thanh ôn lại một chút chuyện bạn bè. Sau đó hắn trở về quê nhà một chuyến để thăm cha mẹ của mình. Sự tình trong nhà hết thấy vẫn giống như trước. Vương Siêu vì không muốn làm cho cha mẹ lo lắng nên cũng không nói ra tình huống hiện tại của mình, chỉ nói mình hiện nay đang làm việc tại Bắc Kinh, có thời gian rảnh gọi điện thoại đồng thời an bài một chút sự tình trong nhà.

Sau khi an bài sự tình trong nhà xong thì Vương Siêu trước khi quay về Nam Dương cũng đến thăm Ba Lập Minh. Thương thế của Ba Lập Minh cũng không diễn biến xấu đi, cũng không bị nhiễm trùng. Bác sĩ Đào đã đưa ra một loạt phương án trị liệu, trừ hắn ra thì ở đây còn có mấy chuyên gia vô cùng kinh nghiệm đang nghiên cứu tổ chức thân thể của Ba Lập Minh nhằm tìm ra phương pháp chữa trị.

Sau khi thủ lĩnh GOD đánh bại Ba Lập Minh thì vẫn như trước mỗi ngày lại ra vườn tĩnh tọa, Vương Siêu cũng không đi gặp hắn. Hai người tựa hồ như đang bảo trì một loại ăn ý, trước khi đại hội võ thuật diễn ra thì không gặp mặt nhau.

Sau khi hết thấy mọi chuyện trong nước đều được xử lý ổn thỏa thì Vương Siêu mới quay trở về Nam Dương.

“Phụ nữ Phong Thái này kinh doanh đã nhiều năm, rốt cuộc cũng có thành tựu”.

Đường Tử Trần lặng lẽ ngồi trên bãi cát trắng cạnh biển, nhìn về phía biển xa, khi về nước nàng đã nghe tất cả những chuyện phát sinh mà Vương Siêu kể lại. Đối với chuyện Vương Siêu gặp Phong Thái nàng cũng không kinh ngạc.

“Trước kia Tử Trần tỷ tỷ đã biết Phong Thái?” Vương Siêu hỏi.

“Biết, nhưng là năm đó nàng ta cũng không có gì xuất sắc, không xuất sắc như Nghiêm Nguyên Nghi. Người như nàng ta thì năm đó ta cũng gặp nhiều, nhưng không nổi tiếng như bây giờ, cũng không đột phá được tầng trở ngại của đan đạo. Ta thật không ngờ là khi nàng về nước gả cho một nam nhân bình thường thì sau đó lại có thể đột phá. Về phần nàng có thể lực lớn như vậy thì cũng không có gì kỳ lạ. Năm đó Hồng môn được một nhóm tầng lớp cấp cao trong nước tiếp quản, trong đó có một nhóm lớn nhân vật trọng yếu đã ở trong nước rất lâu, chắc hẳn đã có chút bố trí” Đường Tử Trần cười cười.

“Thì ra là như vậy” Vương Siêu đã hiểu rõ, nguyên do là trong trí nhớ của Đường Tử Trần năm đó, Phong Thái cũng không có danh tiếng và cũng chưa đột phá Đan Kinh cho nên không đáng để Đường Tử Trần chú ý. Nhưng bây giờ đột nhiên lại đột phá cho nên Đường Tử Trần có chút ngoài ý muốn, nhưng những thứ này đối với nàng mà nói thì cũng không tính là gì, chỉ là một người có một chút thành tựu mà thôi.

“Tiểu đệ, đại thế của ngươi đã thành, bất quá lần này mặc dù Ba Lập Minh đã bị thủ lĩnh GOD đánh bại, nhưng ngươi cũng đã hiểu rõ về hắn, tại đại hội võ thuật cùng hắn quyết đấu thì chuyện đệ giết hắn cũng không phải quá khó” Đường Tử Trần phân tích nói.

“Ta chỉ hy vọng hắn không bị giết chết” Vương Siêu cười lộ ra hàm răng trắng mịn như ngọc, bằng phẳng như tuyết. “Bất quá hy vọng càng lớn thì thất vọng cũng càng lớn”.

Lông mày Đường Tử Trần trong lúc đó giãn ra, hai tay ôm lấy đầu gối, một đôi chân trong suốt ẩn dưới váy trắng, thật giống như một thiếu nữ đang ngắm biển.

Vương Siêu cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, hai người cùng sóng vai ngồi trên bờ cát.

Ngay lúc Vương Siêu giải quyết chuyện trong nước, cùng Đường Tử Trần lặng lẽ ngắm biển thì quả nhiên như lời Phong Thái đã nói, phiên toái trong nước vừa giải quyết xong thì phiên toái ở nước ngoài lại kịch liệt nổi lên.

Trong một căn cứ quân sự Mỹ Tại Mexican, một đám binh lính thần bí và cường tráng được tuyển chọn ra. Đó là bộ đội đặc chủng bí mật cường đại nhất nước Mỹ “Terminator”. Thủ lĩnh là một người mũi cao thẳng, hai mắt xanh biếc, mặc trang phục quân đội màu trắng.

Đây là nhân vật đứng thứ ba trong quân tình cục nước Mỹ, năng lực chỉ thấp hơn hai vị tướng quân Worton và Morgan, chính là nhân vật bí mật được bài danh cấp S trong tổng bộ hình cảnh quốc tế, Mike Lavin.

Lúc này hắn đang đứng phát biểu trước thủ hạ là bộ đội đặc chủng.

“Mười hai người các ngươi chính là niềm kiêu hãnh của quân đội nước Mỹ chúng ta, mỗi người đều thông qua bài kiểm tra hạng nhất và vẫn còn sống sót, lực chiến đấu cường đại tinh anh. Các ngươi đại diện cho loại người có sức lực mạnh nhất. Nhưng các ngươi cũng không nên vì thế mà kiêu ngạo, bởi vì bây giờ chính là lúc các ngươi tiến thành nhiệm vụ hạng một, gian nan nhất từ trước tới nay”.

Đôi mắt xanh biếc của Mike Lavin xuất ra ánh sáng xanh lộng lẫy, nhìn mười hai binh sĩ được tuyển chọn trước mặt.

Trong mười hai binh sĩ này có người da đen, có người da trắng, nhưng ai cũng đứng thẳng tắp như một cây thương. Không một chút tiếng động, tựa như ngay cả tiếng tim đập hô hấp cũng ngưng lại. Nếu bất chợt một người bình thường nhìn vào thì sẽ tưởng rằng bọn họ là những bức tượng sáp sống động.

“Các ngươi có biết tại sao lại là mười hai người không? Bởi vì các ngươi tượng trưng cho mười hai môn đồ của chúa Jesus. Các ngươi là tín đồ của thần”.

Mike Lavin nói tiếng Anh lưu loát nhưng những người này vẫn như cũ không có chút động đậy nào.

Lỗ tai cẩn thận nhích lên nghe ngóng, khi đã an tâm rằng mình không nghe được bất cứ tâm tình ba động nào của mười hai người này thì Mike Lavin mới hài lòng gật đầu.

“Một tổ chức kinh khủng ở Trung Quốc là Đường Môn đang tiến hành một âm mưu vô cùng lớn, một khi âm mưu này thành công sẽ phá vỡ hoàn toàn các thể lực hiện nay trên thế giới, việc này đối với chúng mà nói thì nó ảnh hưởng rất sâu sắc. Sở dĩ tuyển ra các ngươi là muốn tiến hành hành động trăm thủ, bắt thành công thủ lĩnh của tổ chức này về”.

Mike Lavin nói tiếp: “Nhưng là, thủ lĩnh Đường môn này lại vô cùng cường đại, sự cường đại ấy vượt xa trí tưởng tượng của loài người chúng ta, chúng ta phải bắt hắn về, hoặc là mang về tiêu bản để tiến hành nghiên cứu. Bất quá đây là nhiệm vụ khó khăn nhất, vượt qua cả nhiệm vụ cấp S, nhưng ta vẫn tin các ngươi có thể hoàn thành”.

“Tướng quân, danh hiệu hành động lần này là gì, xin ngài cho biết!”

Mike Lavin nói xong thì một người da đen thon gầy trong tiểu đội mười hai người bước về phía trước, miệng không hề mở ra nhưng bụng lại phát ra âm thanh. Hiển nhiên tiếng nói kia phát ra từ dạ dày.

“Cấp trên trải qua nghiên cứu cẩn thận thì quyết định hành động quan trọng lần này tên gọi là Đánh BOSS” Mike Lavin trịnh trọng nói.

Một từ này vừa nói ra thì trên mặt lạnh lùng như hóa băng của tất cả thành viên của bộ đội đặc chủng “Terminator” này cũng không nhịn được sự kinh ngạc.

“Không sai, tên của hành động lần này chính là Đánh BOSS. Bởi vì người mà các ngươi đối phó tên là Vương Siêu kia lực lượng rất cường đại, lực phá hoại, tốc độ, nhanh nhẹn đều được các nhà khoa học của chúng ta phân tích và đưa ra số liệu. Tướng quân bọn ta ví hắn như BOSS, bất quá lực lượng của BOSS tuy cường đại nhưng cuối cùng vẫn không phải là đối thủ của loài người chúng ta. Cho nên mới phái ra chúng ta. Bây giờ bắt đầu hành động, mười phút sau xuất phát đến Nhật Bản!”

Mike Lavin sửa sang lại huân chương tướng quân trên vai mình một chút, những người này rất coi trọng quân lễ!

Tại Nam Dương sau khi Vương Siêu giết hắc quyền chi vương ở phía tây bắc thì bị gián điệp Mỹ thu thập được tư liệu, trải qua nhiều sự chuẩn bị, bí mật hành động thì rốt cục quân đội Mỹ đã bắt đầu hành động.

Tổ chức có tên gọi là “Đánh BOSS” là một đội ngũ cực mạnh.

Một ngày sau, tại Nhật Bản.

Trong một trang viên tại Tokyo, võ đạo gia đệ nhất Nhật Bản là Y Hạ đang cùng một người da trắng mặc quần áo giống mình, mang giày gỗ uống trà.

“Mike tướng quân, chúng ta đã lâu không gặp, ngài như thế nào lại mặc quần áo như thế này?” Y Hạ nhẹ nhàng nâng chén trà lên uống một ngụm.

“Ta nhập gia phải tùy tục” Nam tử da trắng này chính là người lãnh đạo quân đội “Terminator” của Mỹ, tướng quân Mike Lavin. Lúc này hắn ăn nói văn nhả, cử chỉ thanh tao, giống như đã thay đổi thành người khác.

“Năm đó ta đi theo tướng quân Worton, Morgan tới Châu Á truy cầu võ đạo, đối với văn hóa nước Nhật cũng có chút tinh thông”

“Có thật là vậy không?” Y Hạ nhẹ nhàng cười, “Hai vị tướng quân Worton, Morgan đã cười hạc về trời, bất quá bây giờ xem ra tướng quân Mike tại phương diện võ đạo tựa hồ vẫn chưa đạt tới cảnh giới của hai vị tướng quân. Không biết tướng quân Mike lần này tìm ta rốt cục là có chuyện gì?”

Mike Lavin nhẹ nhàng cười: “Ta tới là để tìm kiếm tổ đội”.

“Tìm kiếm tổ đội?” Y Hạ nhú nhú lông mày.

“Đúng, chính là tìm kiếm tổ đội đánh BOSS” Mike Lavin cũng nhấp một ngụm trà: “Theo ta được biết thì Nhật Bản có rất đông cao thủ, mặc dù Y Hạ tiên sinh được giới võ thuật xưng là đệ nhất, nhưng ta thật ra biết được một chút về thể hệ quyền pháp trước đó, như là Thủy Nguyệt Đại Sư, còn có Ninja đại sư, so với cảnh giới của Y Hạ tiên sinh còn muốn cao hơn”.

“Đánh BOSS? Các người sẽ đối phó với Vương Siêu sao” Y Hạ không hổ là nhân vật lớn, chỉ một chút đã rõ ràng, bất quá sau đó lại cười ha ha: “Các người muốn đối phó Vương Siêu thì ta không nhúng tay vào. Ta muốn cùng hắn đường đường chính chính đánh một trận. Cảnh giới võ đạo của Thủy Nguyệt đại sư đích thật rất cao, trong giới quyền pháp thể hệ trước của chúng ta cũng có rất nhiều đại sư, thậm chí còn có vô thần Tôn Lộc Đường năm đó đi theo để quốc chiếm lĩnh Trung Quốc, thương thần Lý Thư Văn vẫn còn sống. Nhưng bọn hắn tuổi đã cao, nếu thực chiến thì ta mới là mạnh nhất”.

“Ngài nói thực chiến là thể lực, kéo dài thể lực!” Mike Lavin nhẹ nhàng cười: “Chúng ta lần này hành động cũng không phải là luận võ mà là đánh lén trăm thủ, không cần kéo dài, chỉ cần bộc phát một chút. Vậy phiền Y Hạ tiên sinh dẫn chúng ta đi gặp mặt có được không?”

450. Chương 427: Khẩn La Mật Cổ!

Y Hạ Nguyên nghe thấy Mike Lavin nói vậy thì trước tiên nhú mày một chút, rồi đột nhiên ánh mắt chợt lóe, lảng lệ giống như một võ sĩ Nhật Bản bị người ta nắm đuôi.

Võ thuật giới Nhật Bản có rất nhiều đại sư như Thủy Nguyệt đại sư! Họ ẩn cư toàn tâm toàn ý lĩnh ngộ võ đạo, không muốn xuất đầu lộ diện.

Y Hạ Nguyên cũng biết cảnh giới bọn họ rất cao nhưng không thể xuất đầu lộ diện. Nếu phải quản sự tình thế tục thì sinh lý không thể ứng phó được, thể lực thoái hóa rất nhanh! Nhất là những người đã già.

Cho dù là một cao thủ như Ba Lập Minh, nếu như lúc sáu bảy mươi tuổi lại tích cực hoạt động tại giới võ thuật, cả ngày liên tục chạy từ chỗ này đến chỗ khác, cùng người này luận võ, người kia luận võ, quản lý những công ty to lớn thì sẽ rất mau già. Tám chín mươi tuổi lại càng không thể, rất có thể bị một cao thủ Hóa Kinh tùy tiện thu thập.

Điền Thôn Thượng Nghĩa sở dĩ hơn một trăm tuổi còn có thể bảo trì bộc phát lực cũng là vì sống một cuộc sống ẩn cư thanh nhàn.

Y Hạ đối với những điều này đều hiểu rất rõ! Giới phê bình võ thuật Nhật Bản coi trọng sự quý hiếm. Nếu như toàn bộ đi giết Vương Siêu mà chết hết thì sẽ là tổn thất rất lớn!

“Hử?” Mike Lavin cảm giác được ánh mắt lảng lệ của Y Hạ Nguyên thì thân thể hơi chấn động, vài giọt nước trong chén trà bắn tung tóe lên tay.

“Ánh mắt của người lừng lẹ quá! Làm cho cảm thấy chần động! Y Hạ tiên sinh, khó trách người có tự tin khiêu chiến Vương Siêu? Thì ra người đã đột phá được đỉnh điểm của võ đạo, tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới. Ánh mắt lừng lẹ, tinh thần trạng thái như vậy ta chỉ có thể cảm nhận được trên người tướng quân Worton và Morgan, người bây giờ cũng đã đạt đến cấp độ như bọn hắn?”

Chính bởi vì ánh mắt này mà Mike Lavin đã nhận ra cảnh giới của Y Hạ Nguyên.

Thực lực Mike Lavin cũng vô cùng cường đại, tâm trí kiên định, đã trải qua không biết bao nhiêu lần sinh tử đánh nhau! Tuyệt đối không phải người thường, nếu không thì sau khi Worton, Morgan bị chết thì lại trở thành người lãnh đạo tiểu đội “Terminator” cường đại thần bí nhất nước Mỹ.

Tiểu đội “Terminator” của Mỹ tương đương với “Trường Phong”, Lợi Kiếm”, “Lão nha” trong nước, mà phương diện lãnh đạo bộ đội cũng đã tiến gần đến cấp độ đó. Đích xác là như thế này, hai người Worton, Morgan tương đương với Nghiêm Nguyên Nghi, Lưu Mộc Bạch trong nước, chỉ tiếc rằng hai người đó hiện tại đã chết. Mặc dù Mike Lavin lên thay thế, năng lực không như “Đại Đường song long” có thể hô phong hoán vũ như thần nhưng tuyệt đối cũng không phải là nhân vật đơn giản.

“Mike tướng quân hãy trả lời vấn đề mà ta hỏi trước đã” Ánh mắt Y Hạ Nguyên vẫn lừng lẹ nhìn chằm chằm Mike Lavin.

Lúc này Mike Lavin đã trấn định lại, như trước cầm chén trà lên, chậm rãi nói: “Ta biết cấp độ phân chia năng lực võ đạo của Châu Á, là ba loại cấp độ Minh Kinh, Âm Kinh, Hóa Kinh. Con người của ta, từng theo hai vị tướng quân Worton, Morgan tu hành, cũng miễn cưỡng được cho là từ Âm Kinh đến Hóa Kinh. Bất quá ta nhận được tin tình báo rằng Vương Siêu và bọn người Đường môn được một nhóm phê bình võ thuật phân chia lại cảnh giới, trên Hóa Kinh còn có cảnh giới Đan Cương Thần. Ta nghĩ Y Hạ tiên sinh đã đột phá cảnh giới Hóa Kinh, tiến vào cảnh giới Đan đạo. Bất quá so với Vương Siêu thì yếu hơn một chút. Không biết Y Hạ tiên sinh có biết hay không, gần đây Vương Siêu và hắc quyền chi vương Peter Jeffe quyết đấu?”

“Vương Siêu quyết đấu với hắc quyền chi vương Peter Jeffe?” Y Hạ Nguyên nghe xong thì không thêm quan tâm. “Nghe nói Vương Siêu chỉ dùng ba quyền hai cước là đã đánh chết đối phương”.

“Chẳng lẽ Y Hạ tiên sinh đối với việc này cũng không cảm thấy ngạc nhiên?” Trong mắt Mike Lavin hiện lên một tia kinh ngạc.

“Ngạc nhiên gì? Peter Jeffe ta cũng đã từng nghiên cứu qua đoạn video mô tả hắn chiến đấu. Năng lực chịu đánh, thể lực, sự chịu đựng, lực bộc phát của tay cùng với tốc độ cũng kinh người, bất quá tay người này không lực xuyên thấu Âm Kinh. Nếu như bây giờ đụng phải ta thì ta cũng có thể ba chiêu hai thức đánh bại hắn. Một người chỉ cậy mạnh, như thế nào có được tinh thần, thể lực cùng tu luyện đến đỉnh điểm như võ đạo gia?”

Y Hạ Nguyên hiển nhiên rất xem thường hắc quyền cao thủ như Peter Jeffe.

“Ồ, nói vậy là Y Hạ tiên sinh không chính thức xem qua trận chiến đấu này. Nếu như người tận mắt nhìn thấy thì nhất định sẽ thay đổi suy nghĩ của mình”.

Mike Lavin búng tay một cái, cửa phòng mở ra, một người Mỹ cao lớn cầm một cái máy vi tính đặt giữa hai người, sau đó chọn một đoạn video mở lên.

Trận này đúng là Vương Siêu ở Indonesia đánh nhau với hắc quyền chi vương.

Ngay từ lúc đầu, trên mặt Y Hạ Nguyên còn không có sự thay đổi nào, nhưng khi chứng kiến lúc Vương Siêu dậm chân, khí huyết bành trướng, cơ nhục phát triển, từ một thiếu niên cao khoảng mét tám biến thành một người cao đến hai mét ba thì sắc mặt bắt đầu biến hóa kịch liệt! Cuối cùng khi chứng kiến Vương Siêu ngạnh kháng công kích của Hắc quyền chi vương, đè lên đầu của đối phương thì chén trà trong tay cũng bắt đầu hơi run!

Có thể khiến cho một cao thủ Đan Kinh phát run thì có thể thấy được sự việc chần động đến mức nào.

Nhìn đoạn băng rất ngắn, sau khi xem xong hết thì Y Hạ Nguyên lâm vào trầm tư, trong miệng thì thào nói: “Gân... da... gân... da... Chẳng lẽ hắn có thể luyện gân da đến tình trạng như thế sao? Đây là cảnh giới

gì? Kinh khủng quá...”

“Bên ngoài luyện gân cốt da, bên trong luyện khí. Đây là một câu ngạn ngữ võ thuật kinh điển của Trung Quốc” Mike Lavin nhìn thấy Y Hạ Nguyên rung động thì cảm giác tất cả mọi chuyện vẫn đang nằm trong lòng bàn tay, trong lòng hiện lên một tia đặc ý, “Võ thuật Châu Á của các người sở dĩ xuất sắc chính là chú ý đến luyện gân, luyện cốt, luyện da, không hề chú ý đến luyện thịt, cho rằng thịt là thứ dư thừa. Cao thủ võ thuật đặc biệt là người già, cơ thể gầy héo chỉ còn da bọc xương nhưng lại có lực bộc phát kinh người, cũng chính là bởi vì gân, cốt, da cường đại. Căn cứ vào nghiên cứu của chúng ta, Vương Siêu này bây giờ toàn thân gân, da đã luyện tới cực hạn, trong cơ thể hần, toàn bộ thịt đã được tôi luyện cho nên hần mới có thể bành trướng thân xác, bộc phát ra uy lực thật lớn! Căn cứ vào số liệu mà chúng ta phân tích thì mỗi một chỗ gân da trên cơ thể hần bành trướng tương đương với độ bành trướng của bọt biển. Nói cách khác, thân thể của hần bây giờ chẳng khác nào bị bọt biển bao trùm, lực kháng cự, trình độ cứng rắn, sự co rút, nhanh nhẹn đã đạt tới trình độ thượng thừa!”

Mike Lavin thuyết phục một trận đã một lần nữa gia tăng áp lực cho Y Hạ Nguyên.

Mike Lavin hiển nhiên cũng là một người hiểu được quyền thuật, nhưng lại không thể hiểu hết những mặt khác của Vương Siêu.

Mới vừa rồi hần chỉ nói đến điểm quan trọng là bên ngoài luyện gân cốt da. Căn bản không chú ý đến rèn luyện cơ thể.

Trâu sở dĩ có lực lượng lớn không phải bởi vì thịt mà là gân trâu, da trâu cùng với màng dưới da! Cho nên từ xưa đến nay người ta dùng gân trâu để làm dây cung, da trâu để làm áo giáp! Cao thủ chính thức luyện võ đều là bỏ đi thịt, căng cơ ra, tẩy xương tủy. Cao thủ như vậy thì cơ thể bề ngoài xem như chưa được khoa trương, ôn nhu yếu yếu, nhưng một khi bộc phát lại giống như trâu điên!

Đây cũng nguyên nhân khiến cho cơ nhục của người già còn có lực bộc phát lớn như vậy. xương cốt bọn họ cứng rắn, cơ thô to, da giống như trâu!

Vương Siêu bây giờ chính là đã đạt tới cực hạn của tình trạng này.

Hiện tại Y Hạ Nguyên cũng không luyện được gân, da đạt đến tình trạng này, cho nên trong lòng hần mới chấn kinh, sinh ra một tia sợ hãi.

Nguyên bản hần vốn tưởng rằng mình đã tiến vào Đan Kinh, áp súc khí huyết, thể lực tăng nhiều, tin tưởng mười phần. Nhưng hiện tại lại phát hiện ra Vương Siêu này đúng là Ma Vương kinh khủng.

“Người như vậy thì tại đại hội võ thuật có ai dám đấu với hần không? Y Hạ tiên sinh, người dám không? Càng kinh khủng hơn chính là thể lực của hần rất lớn, được tầng lớp cấp cao của Trung Quốc ủng hộ, chúng ta không thể dùng quân đội quy mô lớn đến treo cổ hần. Nếu không sẽ khiến cho quốc tế tranh cái mãnh liệt, cho nên chỉ có thể sử dụng hành động trầm thủy”.

“Y Hạ tiên sinh lo lắng cho thể hệ quyền pháp của nước nhà bị tổn thất, nhưng nếu bây giờ không giết hần thì tại đại hội võ đạo sẽ tổn thất nhiều ít bao nhiêu?”

Mike Lavin nói tiếp.

Đột nhiên trong lúc đó Y Hạ Nguyên thở dài một tiếng, phát ra một tiếng bi thương, hần thông thả kể lại: “Thể hệ cao thủ của giới võ thuật Trung Quốc trước đó đã không có, nhưng Nhật Bản chúng ta thì vẫn còn, đây cũng là nguyên nhân xã hội Trung Quốc đã thay đổi rất nhiều. Mà Nhật Bản chúng ta bắt đầu từ những năm năm mươi đã tranh thủ cơ hội Trung Quốc bị các nước phương Tây ức chế, Nhật Bản chúng ta đã sản xuất ra rất nhiều thứ, kinh tế phát triển nhanh như vũ bão. Mà Trung Quốc thì vẫn chưa khôi phục lại nguyên khí sau chiến tranh, lại phát sinh một loạt chuyện rung động, xã hội cũng không ổn định, thể hệ cao thủ trước đó cũng tại cơn rung động đó mà chết đi, cho nên có thể khẳng định không bao lâu nữa võ đạo Nhật Bản chúng ta sẽ vượt xa Trung Quốc. Nhưng là đột nhiên lại xuất hiện một Ma Vương như Vương Siêu. Cũng chỉ còn cách giết chết hần thôi. Bất quá ta là võ thuật gia, phải cố thủ ở nhà, lần hành động này của các người ta sẽ không tham gia. Ta khát vọng có thể đường đường chính chính đánh một trận với Vương Siêu. Cho dù có chết cũng khiến cho một võ thuật gia như ta có thể cảm thấy vinh dự. Bất quá ta sẽ giúp người giới thiệu đến thể hệ trước võ đạo gia của chúng ta. Bọn họ năm đó cũng từng

tham chiến ở Trung Quốc, đối với võ thuật của Trung Quốc cũng có những lý giải hết sức sâu sắc. Bây giờ tuy rằng bọn họ đã già nhưng so với những người trẻ tuổi chúng ta thì vẫn còn mạnh hơn rất nhiều. Nếu như âm thầm ám sát Vương Siêu, phối hợp hành động với các người, nắm bắt tốt thời cơ thì cũng không phải là không có cơ hội”.

Trong lúc nói chuyện đột nhiên Y Hạ Nguyên đứng lên.

Mike Lavin tựa hồ cũng bị thanh âm phát ra mà cũng đứng lên, thân thể đứng thẳng như ngọn bút, theo kiểu quân lễ.

“Y Hạ tiên sinh, các người đều là những chi sĩ khảng khái, lần hành động này cũng đã không còn để ý đến sinh tử!” Trong lời nói Mike Lavin có một sự quyết đoán.

Sát khí nổi lên...

Lúc này, khi bị coi là đại ma đầu nhưng cuộc sống của Vương Siêu vẫn vô cùng bình thường. Từ sau khi từ trong nước trở lại Nam Dương, hắn đã tiến vào cuộc sống ẩn dật, trừ việc mỗi ngày ngồi cùng một chỗ với Đường Tử Trần, thì lại là chỉ điểm công phu cho hai người Đàm Văn Đông và Hoắc Linh Nhi.

Đối với hai đồ đệ này, mặc dù Đàm Văn Đông đã tiến vào cấp độ Âm Kinh, còn Hoắc Linh Nhi đã tiến vào cấp độ Hóa Kinh, nhưng đại hội võ thuật cao thủ nhiều như mây, trừ phi tiến vào Đan Kinh mới có năng lực tự bảo vệ mình.

Bất quá không thể có khả năng trong thời gian ngắn tiến vào Đan Kinh, coi như là thiên tài như Hoắc Linh Nhi thì cũng không có khả năng. Trừ khi thật sự là dựa theo thuyết pháp song tu của Phong Thái, nhưng cách này cũng không có khả năng, hơn nữa cho dù có thành công thì cũng chỉ là “Giả đan”.

Hoắc Linh Nhi cũng hiểu rõ điều này.

Mấy ngày nay nàng cũng không vội vàng xao động, mỗi ngày không nhanh không chậm, tựa hồ tiến nhập vào cảnh giới lãnh đạm.

“Sự phụ, ta nghe nói người ta trước khi luận võ có thể tích súc tinh thần, điều chỉnh thân thể, tâm lý trạng thái. Sau đó tại trong trận luận võ có thể đột nhiên bộc phát ra lực lượng vượt xa cực hạn của thân thể. Ta nghe từng nghe người nói qua, lúc đầu người và Trình Sơn Minh luận võ, một quyền đánh ra chính là trạng thái người trời hợp nhất, lập tức chiếm được thế thượng phong. Ta cũng có kinh nghiệm như vậy, đó chính là lúc cùng với Vũ Văn luận võ. Nhưng loại trạng thái này chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, không biết có phương pháp cụ thể gì để tích súc tinh thần không?”

Đối với võ thuật, Hoắc Linh Nhi nhìn Vương Siêu rồi đột nhiên hỏi một vấn đề.

“Trước khi lâm chiến tích súc tinh thần, sau đó ngay trong khi luận võ đột nhiên bộc phát ra lực lượng?” Vương Siêu nghe vậy thì suy nghĩ một chút: “Loại phương pháp này cũng không phải là chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, mà là có thể chuẩn bị. Như lúc trước thủ lĩnh GOD và ta luận võ, khảng định là nhịn ăn, dâng hương, tắm rửa, tĩnh tọa, thông qua một loạt phương pháp điều chỉnh tâm lý, sinh lý của bản thân, đạt tới trạng thái tốt nhất, sau đó đột nhiên bộc phát. Việc này kỳ thật chính là một vấn đề còn đang nghiên cứu, vô cùng phức tạp. Nếu như có thể nắm bắt tốt thì có thể lấy yếu thắng mạnh. Bây giờ người am hiểu không có nhiều. Người tổng kết ra sớm nhất chính là một nhóm thích khách thời xuân thu chiến quốc, bọn họ lợi hại hơn, có thể thông qua các loại phương pháp, chính mình ẩn nhẫn đến đỉnh điểm, sau đó đột nhiên bộc phát ra một kích. Bất quá sau khi bộc phát loại này thì thể lực, tinh thần đều đã như thủy triều rút đi, bản thân mình rất dễ bị người khác giết chết. Nhật Bản từng có Ninja, thích khách về phương diện này cũng có nghiên cứu, bất quá hiện tại thứ này đã thất truyền”.

451. Chương 428: Âm Sát Mạnh Nhất Trong Lịch Sử!

Nghe thấy Vương Siêu nói Ninja ở Nhật Bản tinh thông việc tích súc tinh thần, sau khi ăn nhẩn thì có thể một chiêu bộc phát. Hoắc Linh Nhi nhú mày, nhớ lại một loạt chuyện tình khi mình còn học tập kiếm đạo ở Nhật Bản.

“Năm đó ta đã học qua Không Thủ Đạo kiếm đạo ở Nhật Bản, nhưng cũng không tiếp xúc với Ninja, thậm chí cũng không nghe nói qua, vẫn tưởng rằng đó chỉ là truyền thuyết, chẳng lẽ thật sự có Ninja?”

Đàm Văn Đông cũng nhớ lại nói: “Bản thân ta tại vùng tây nam của hắc đạo cũng có làm ăn với Nhật, cũng không nghe nói gì đến tình huống của Ninja. Chẳng lẽ Đường môn chúng ta đã giao tiếp với Ninja? Nhật Bản hẳn là không có tổ chức này mới đúng? Vì trong một ít tư liệu của Đường môn chúng ta thì cũng không có tin tức về Ninja”.

Bây giờ Đàm Văn Đông từ một nhân vật nhỏ đã trở thành trợ thủ đắc lực của Vương Siêu tại Nam Dương Đường môn, có thể thu thập được rất nhiều tư liệu tin tức, tất cả bang hội ở Nhật Bản cũng biết rất rõ, nhưng trong đó không hề có ghi lại chuyện về tổ chức Ninja.

“Tổ chức Ninja không có, nhưng người tu luyện Ninja hẳn là vẫn còn. Cũng giống như chúng ta luyện võ thuật, cũng không có các môn phái trong truyền thuyết như Cái Bang, Thanh Thành, Nga Mi, Hoa Sơn. Ngay cả Thiếu Lâm, Võ Đang thì cũng chỉ có mấy người, đều là tự truyền lại, mang theo vài đồ đệ huấn luyện riêng. Tình huống của Nhật Bản cũng có thể là như vậy, bất quá cũng không tốt như người ta nói”.

“Thật ra Ninja cũng chỉ là một loại võ thuật, chỉ là có thêm vào một ít ma thuật, thủ đoạn, bên trong tu luyện tâm linh. Ví dụ như dùng thủ đoạn thi hồn, đứng ở phía sau xác chết mà nắm lấy cơ thể xác chết, khống chế bộ xương khiến cho xác chết hoạt động, thật ra đây cũng là một loại thủ pháp của Ninja. Một số thủ đoạn trong Thái Cực Quyền cũng có thể làm được, thuộc về đấu pháp trong quyền pháp”.

Vương Siêu nói chuyện: “Còn việc phóng bom mù, phun phi châm, thay đổi gương mặt, ẩn dấu không ăn gì để bảo tồn thể lực, tóm lại đều là loại loại tu luyện gián tiếp của võ thuật, bây giờ không khác biệt lắm với đặc công. Bất quá thủ đoạn này so với đặc công thì phong phú hơn nhiều”.

“Như vậy thì cũng không có gì thần kỳ” Hoắc Linh Nhi cười cười.

“Đúng là như thế, nhưng bất quá cũng nên chú ý một chút. Đại hội võ thuật lần này, ta cảm thấy động tĩnh rất lớn, nếu như Nhật Bản vốn còn người tu luyện về phương diện này thì khẳng định là sẽ tham gia đại hội võ thuật, đến lúc đó các người phải chú ý. Không nên so công phu cao thâm với bọn họ, nhưng lại phải học hỏi bọn họ” Vương Siêu dặn dò: “Về phần tu hành Ninja, giỏi về tích súc tinh lực, bộc phát một kích vượt xa lúc bình thường, điều đó thì chỉ có lợi đối với thích khách, còn khi luận võ thì vô ích. Linh Nhi, người đã đạt tới Hóa Kinh, kinh nghiệm cũng phong phú, tâm linh kiên định, chỉ cần chênh lệch không quá lớn, chuẩn bị một chút thì sẽ không chết. Cho có nhiều thứ có học mà không vận dụng, đó chính là điểm khác nhau giữa thích khách và võ thuật gia”.

“Thích khách không thành công thì cũng thành nhân. Âm sát là mục đích duy nhất của thích khách. Còn mục đích của người luyện võ chúng ta không phải duy nhất chỉ có giết người, mà chính là tu luyện, tăng cường thể lực, nâng cao thọ mệnh, tinh lọc tâm linh, đích thật không giống nhau” Hoắc Linh Nhi gật đầu.

“Thời gian diễn ra đại hội võ thuật đã gần đến, các người không cần cố gắng phải tiến bộ thật nhanh, từ từ cũng được, cũng không cần mỗi ngày đều luyện võ, cứ tích súc hàm dưỡng là tốt nhất” Vương Siêu bắt đầu tạo ra thế “Thai quyền”, trong lòng bàn tay truyền đến âm thanh Bịch! Bịch! Bịch! Như tiếng tim đập, phát ra tiếng xé gió, sau đó thanh âm dần dần nhỏ xuống, cuối cùng yên lặng, không làm cho người ta có cảm giác tử khí trầm lắng nhưng lại cảm giác được một luồng khí lớn hỗn loạn.

“Hạo nhiên cơ dĩ tức, kỷ trượng phục hà minh?”

Hoắc Linh Nhi nhìn Vương Siêu bóp “Thai quyền” dần dần trở lại sự yên lặng, đột nhiên đọc ra hai câu phù hợp với ý cảnh.

“Hai câu này có ý tứ gì?” Vương Siêu thu quyền hỏi.

“Ý tứ của hai câu này chính là nho giả dưỡng thành hạo nhiên khí, tâm tư dối trá sẽ dần dần bị dập tắt, chuyện còn lại là do chính mình khắc trên trúc, tiên nhân cũng có thể cảm ma trượng”.

“Ừm, ý cảnh của hai câu này quả thật rất hay” Vương Siêu gật đầu: “Tâm tư gì cũng không có, hành vi còn lại là do chính mình khắc lên trúc, nằm giữa thánh hiền và thần tiên. Bất quá Linh nhi, văn hóa của người rất phong phú, là tự học sao?”

Vương Siêu phát hiện ra văn hóa của Linh nhi rất phong phú, thi từ ca phú cũng rất tinh thông, hẳn cảm giác rất kỳ quái. Phương diện giáo dục HongKong tựa hồ không chú trọng đến thi từ tiếng Trung mà ngược lại chú trọng vào học tiếng Anh. Dù sao thì HongKong cũng từng bị nước Anh thống trị, đến chín mươi bảy năm sau mới giành được độc lập. Hoắc Linh Nhi nghe thấy Vương Siêu hỏi thì trên mặt lộ ra thần thái cổ quái, “Thật ra thi từ của ta, mấy thứ này đều là học ở Nhật Bản. Ta đã học kiếm đạo Không Thủ đạo ba năm tại Nhật Bản, nửa ngày luyện tập, nửa ngày học văn hóa Trung Quốc. Nghe nói ông chủ chính là người thuộc phái tâm học Vương Dương Minh”.

“Điều này cũng không có gì kỳ quái, năm đó khi quân Nhật xâm chiếm Trung Quốc, rất nhiều quan quân Nhật đều là tín đồ cuồng nhiệt của Vương Dương Minh, là người nghiên cứu tâm học tinh thâm. Loại nho học này được truyền bá rất rộng tại Nhật Bản. Sau khi nhà Minh bị diệt vong, rất nhiều học giả uyên thâm của nhà Minh cũng lưu vong tới Nhật Bản dạy học. Đồng thời họ cũng học một ít khí công, tu dưỡng trái tim, dưỡng hạo nhiên khí của Nhật Bản. Đồng thời cũng thổi vào giới võ thuật Nhật Bản một luồng sinh khí mới. Những thứ khí công này chia ra làm sáu loại là đạo giáo, nho học, phật giáo, y học, dân gian, võ thuật. Cũng không phải chỉ có người luyện võ chúng ta mới có thể vận chuyển khí huyết. Võ thuật khí công, căn cứ vào một số tham khảo trong đạo giáo, nho học, phật học, y học thì Nhật Bản luyện võ rất cao thâm, nghiên cứu rất sâu về vấn đề học vấn. Xem ra Linh Nhi đã học tập rất tốt tại Nhật Bản, nếu không thì cũng không thể nói được như vậy”.

Mặc dù Vương Siêu đọc sách không nhiều lắm, nhưng cũng đã đọc qua một phần lịch sử võ thuật, cũng biết một chút về mấy thứ này.

“Ta học những thứ này cũng là do một người bạn Nhật Bản của ông nội ta giới thiệu. Quy mô cũng không lớn, cũng không phải là cái loại mang tính chất kinh doanh, mà là thuộc về đại tướng hải quân Nhật Bản năm đó nổi lên, không tuyển người ngoài, chỉ tuyển người có người thân quen đề cử, năm đó đạo tràng giống như là vừa mới thành lập” Hoắc Linh Nhi gật đầu.

Thì ra đạo tràng võ thuật ở Nhật Bản chia làm nhiều loại, là loại đạo tràng mang tính chất kinh doanh và loại đạo tràng không mở cửa đối với bên ngoài.

Trong đó đạo tràng mang tính chất kinh doanh, ví dụ như vài đại lưu phái Không Thủ Đạo, Tiểu Hoàn Tử hợp thành Đạo Hoàng võ hội, đạo tràng này mang tính chất kinh doanh cho nên những đệ tử được thu nhận cũng không học được thứ gì cao thâm ở đó cả.

Nhưng một bộ phận đạo tràng trong đó không hề mở cửa đối với người ngoài, loại này thuộc về những đoàn thể nhỏ, do người quen đề cử, hoàn toàn thuộc về hình thức nghiên cứu hội. Cơ hội học tập trong đạo tràng này rất lớn. Ví dụ như trong nước, đạo tràng mang tính chất kinh doanh chẳng khác nào như võ giáo, võ quán.

“Trận đánh này, nếu như hần có thể tránh thoát được ám sát của hai vị tiền bối thì ta sẽ liều chết vì các vị tiền bối mà báo thù!” Y Hạ Nguyên nói.

Vương Siêu thoát khỏi ám sát của những người này thì đồng nghĩa với việc những người này hẳn phải chết. Y Hạ Nguyên đương nhiên sẽ báo thù.

“Chỉ hai người chúng ta thì rất ít, phải kêu thêm Trúc Sơn Quân, Vũ Điền Quân, Cúc Mục Quân Ba. Đáng tiếc là Thực Chi Quân đã qua đời, con hần Cát Tường cũng qua đời, Tá Xuyên Quân cũng đã qua đời. Bằng không, có thêm bọn họ thì cơ hội của chúng ta càng lớn hơn nữa. Ài, tuổi trẻ bây giờ thật sự còn quá non kém, cũng chỉ có A Nguyên là nhỉnh hơn một chút, nhưng muốn bọn họ đi ám sát một vị thần như Vương Siêu thì thật sự là đi tìm cái chết!”

Diễn Thôn Thượng Nghĩa cảm thán nói.

Miệng hắn nói ra Thực Chi Quân, chính là tổ sư khai sơn của Thực Chi Thịnh Bình, mặc khác Tá Xuyên Quân cũng là một cao thủ nhu thuật ở phía Đông, chết lúc chín mươi tám tuổi. Trước khi chết một ngày thì bản thân trong một đạo tràng đã đánh văng một số cường giả vào vách tường. Nếu như bọn họ không chết, cùng nhau tới giết Vương Siêu thì xác xuất thành công sẽ lớn hơn nhiều.

“Những người trẻ tuổi bây giờ mặc dù thể lực tốt, nhưng trước khi đánh địch tinh thần trạng thái rất kém, những người mạnh như Tôn, Lý, chỉ cần một ánh mắt là có thể khiến bọn họ thất bại”.

Y Đằng Nam cố gắng đứng thẳng lưng lên.

Đích xác, những người trẻ tuổi trong giới võ thuật Nhật Bản bây giờ rất mạnh, nhưng trong mắt những lão đại sư này thì tinh thần trạng thái thật sự là rất kém.

Mà ám sát không phải là luận võ! Không cần thể lực mà chỉ cần đột nhiên bộc phát lực lượng!

Tại phương diện này thì những lão già này so với những người tuổi trẻ mạnh hơn rất nhiều.

Đến nay! Nhật Bản vẫn còn những cao thủ quyền pháp của thế hệ trước, nhẫn thuật đại sư, cũng đã xuất hiện! Chuẩn bị tốt cho việc ám sát thiên hạ đệ nhất cao thủ Vương Siêu!

Đồng thời, những người này cũng phải sẵn sàng tâm lý sẽ chết! Bởi vì bọn họ biết rõ Vương Siêu kinh khủng đến mức nào, sau khi bọn họ bộc phát ra một kích mạnh nhất, nếu như Vương Siêu không chết thì bọn họ tuyệt đối sẽ chết!

452. Chương 429: Đột Tập

Tại Jakarta, trong phòng làm việc của trường Minh Luân Đường.

Buổi sáng Vương Siêu ngồi nói chuyện với Đường Tử Trần, xế chiều chỉ Hoắc Linh Nhi luyện công, đêm đến đang lúc muốn về biệt thự cạnh biển của mình nghỉ ngơi thì lại bị Tạ Ly gọi lại, xin một số chỉ thị từ hắn.

“Gần đây chính phủ Indonesia và quân đội nước Mỹ đang bí mật hội đàm và tiếp xúc rất nhiều. Một ít sản nghiệp, trụ sở, trường học của Đường Môn chúng ta cũng đã bị một số ít dân bản xứ Indonesia âm thầm quan sát, hơn nữa chúng ta hình như cũng biết được một ít tin tức, rằng bộ đội đặc chủng Mỹ đang ẩn núp ở Nam Dương. Nước Nga cũng có chút động tĩnh, căn cứ vào một loạt những phân tích thì rất có thể những người này nhắm vào Đường Môn chúng ta”.

Vương Siêu ngồi trên ghế, bên cạnh hắn là Tạ Ly, là người quản lý cả Nam Dương Đường Môn, tổng quản các vụ việc lớn ở Đường Môn. Bây giờ Tạ Ly đang báo cáo một loạt động tĩnh không bình thường đang phát sinh trong mấy ngày qua ở Nam Dương.

Mặc dù trên danh nghĩa thì Vương Siêu là người đứng đầu Nam Dương Đường Môn, nhưng tất cả mọi việc đều quản lý sơ sài, chuyện tình gì lớn cũng là do ủy viên hội quân sự Nam Dương Đường Môn trực tiếp quyết định, một ít việc nhỏ thì Tạ Ly cũng không cần phải phiền toái đi xin chỉ thị, ý kiến của Vương Siêu. Dù sao thì Vương Siêu ngoại trừ võ công thiên hạ đệ nhất ra thì đối với các phương diện khác so với người bình thường không sai biệt nhiều lắm, nhất là ở phương diện quản lý sự tình thì lại không am hiểu.

Nhưng hôm nay Tạ Ly lại trực tiếp báo cáo cho Vương Siêu, như vậy đã đủ để chứng minh chuyện này vô cùng quan trọng.

“Việc này có vẻ rất bình thường” Vương Siêu nghe được báo cáo của Tạ Ly thì cũng không thêm để ý: “Đường Môn chúng ta tại Nam Dương có thể thể lực quá lớn, sản nghiệp cũng nhiều, cây to đón gió, trên phương diện này đã sớm bị chính phủ Indonesia chú ý. Hơn nữa chúng ta ở phía sau bức màn thao túng chuyện tình ở đại hội võ thuật, vô luận là quân đội Mỹ hay quân đội Nga đều cũng đã âm thầm chú ý đến.

Phái chút gián điệp đến cũng không phải là điều quá ngạc nhiên. Trước khi hắc quân giới có phái gián điệp đến dò xét thực lực của ta, trình độ bọn chúng cũng chỉ như con kiến mà thôi”.

“Nhưng chuyện này ta cảm giác có chút không đúng” Trên mặt Tạ Ly hiện lên thần sắc lo lắng, “Vốn sau khi hắc quyền giới cử gián điệp tới dò xét xong thì số lượng gián điệp trên các phương diện đều giảm bớt. Việc này rất bình thường, chắc là thu thập xong tin tức số liệu về thực lực của người thì quay trở về tiến hành phân tích. Ta phỏng đoán trước khi đại hội võ thuật chính thức diễn ra thì chúng ta còn có một quãng thời gian an bình. Nhưng tình hình Nam Dương bây giờ lại có chút ngo ngoe muốn động dậy, hình như có chút bất thường”.

Thì ra là trong mấy ngày Vương Siêu đánh chết vua hắc quyền, sau khi trở về nước được hơn mười ngày thì trong mười ngày này lại sống an dật. Mỗi ngày hoặc là ở cùng một chỗ với Đường Tử Trần hoặc là bỏ thời gian ra để bàn luận quyền pháp với Hoắc Linh Nhi và Đàm Văn Đông, cũng không có đại sự gì xảy ra. Mà mấy quyền sư Bạch Tuyền Di, Diệp Hồng, Sa Lượng bây giờ cũng đã bắt đầu bế quan, chưa hề xuất hiện, hiển nhiên là muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị bộc phát khi đại hội võ thuật diễn ra. Nhưng nhóm thành viên ủy viên quân sự dưới trướng của tổng quản đại cục Nam Dương Đường Môn Tạ Ly lại phát hiện ra một ít tình huống dị thường.

Đó chính là sau khi hắc quyền giới bị đánh cho tàn phế, thế cục ở Nam Dương vốn đã an định. Nhưng mấy ngày nay lại đột nhiên bắt đầu muốn ngo ngậy. Đầu tiên là quan chức của chính phủ Indonesia cùng với một số quan chức quân đội Mỹ âm thầm tiếp xúc. Sau đó một số dân bản xứ hắc bang Indonesia dưới thế lực ngầm đã muốn động dậy, tiến hành chăm chú quan sát các trụ sở của Đường Môn, sản nghiệp tựa hồ muốn thu thập một số tin tức tình báo. Sau đó một ít gián điệp bộ đội nhảy cảm của Đường Môn cũng đã phát hiện ra rất nhiều gián điệp, thậm chí bộ đội đặc chủng cũng bí mật tiến vào Indonesia.

“Ta hoài nghi, một loạt hành động như vậy rất có thể là nhắm vào Siêu ca người, cho nên tới báo cáo với người, hy vọng mấy ngày này cảnh giác thêm một chút. Ta đồng thời sẽ tăng cường bảo vệ trên một số phương diện cho người”.

Tạ Ly trịnh trọng nói.

“Nhắm vào ta mà tới?” Vương Siêu cười cười: “Tổ chức tình báo của Đường Môn chúng ta không thể nói là không cường đại, cho dù có người muốn nhắm vào ta thì đầu tiên cũng phải qua được ít nhất vài trăm người trang bị vũ trang, tiến hành vây quanh phong tỏa ta thì mới có hy vọng đối phó ta. Bất quá quy mô vũ trang lớn như vậy thì khẳng định không thể qua được lỗ tai của tổ chức tình báo Đường Môn. Về phần bố trí các tay súng bắn tỉa, sát thủ... vân vân, thì người không cần lo lắng cho ta. Cho dù tổ chức đệ nhất thế giới của thủ lĩnh GOD đến ám sát thì đối với ta cũng không thành công, càng huống chi là người khác? Nhưng các người phải cẩn thận một điểm, các người là tầng lớp lãnh đạo Nam Dương Đường Môn, mỗi ngày đều phải xử lý một lượng lớn chuyện tình. Nếu như bị ám sát thì khẳng định công tác quản lý của Đường Môn chúng ta sẽ lâm vào cảnh hỗn loạn. Cho nên ta đã sớm phái bọn người Lữ Lão Lộ làm bảo tiêu cho các người, cho nên cũng không có vấn đề gì, bây giờ cứ yên lặng mà xem những thay đổi bên ngoài”.

Tổ chức tình báo của Đường Môn vô cùng rộng lớn, từ tầng lớp cấp cao, phú ông, cho tới bình dân, hắc đạo đều thu thập được tin tức từ mọi ngã đường phát ra. Mỗi ngày đều có lượng lớn nhân viên tình báo thu thập tin tức, sau đó tiến hành phân tích, đánh giá, xem thử cái nào là thật, cái nào là giả, hoặc tin tức nào hữu dụng.

Cho nên bất cứ tin tức nào trong phạm vi Nam Dương thì cơ hồ không thể qua được Đường Môn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mặc dù kẻ thù của Vương Siêu có mặt khắp nơi trên thế giới, muốn giết người của hắn bằng mọi giá, ngay cả quân đội của mấy đại quốc gia cũng hận hắn thấu xương, nhưng thủy chung vẫn không làm gì được hắn.

Có tổ chức tình báo khổng lồ, quân đội của mình được trang bị vũ trang, có vô số quan hệ rộng lớn, vô số tài phú. Người như vậy thì coi như không có võ công thì cũng không phải là người bình thường, người ngoài nghĩ muốn giết hắn cũng không phải dễ dàng như vậy. Càng huống chi thế lực của bản thân Vương Siêu đã vượt xa gấp trăm lần quyền pháp đại tông sư bình thường, là chuyên gia về trăm thủ.

Bây giờ đối với bộ đội đặc chủng ám sát mình, tay súng bắn tĩa, sát thủ thì Vương Siêu hoàn toàn không để trong lòng. Năng lực của bản thân thì hẳn là người nhận biết rõ ràng nhất.

“Lúc còn nhỏ, ta sống ở nông thôn, lúc ấy ta như một tên tội phạm giết người, phải chạy trốn lên ngọn núi, kết quả là hơn một ngàn cảnh sát được huy động, lại phát động thêm quần chúng, trải qua hai ngày hai đêm lục soát mới tìm thấy ta. Nếu bây giờ mà sử dụng quân đội tới bắt ta thì không biết phải huy động tới bao nhiêu binh lính nữa? Vấn đề này quả đúng là thú vị. Bất quá tại Nam Dương ta không nhìn ra ai có khả năng, trong nước cũng không có”.

Vương Siêu nghĩ tới vấn đề này thì cảm thấy rất khó đoán biết, nên hần lắc đầu không thêm nghĩ tới nữa.

Nam Dương là địa bàn của hắn, hắn cũng có quân đội được vũ trang, không ai có dũng khí để bao vây tiêu diệt hắn, cho dù là quân đội của chính phủ cũng không thể.

“Được rồi, hiện tại bọn người Lữ Lão Lộc đã học được một chút kiến thức về quân sự, khả năng kỹ xảo phản ám sát như thế nào rồi?” Vương Siêu hỏi Tạ Ly.

Sáu vị quyền pháp đại sư Lữ Lão Lộc luận võ bị bại dưới tay Vương Siêu mà trở thành quản gia của hắn. Bất quá bọn họ có tư cách của võ thuật đại sư, bảo bọn họ làm quản gia thì không thích hợp. Cho nên Vương Siêu để cho bọn họ tại Đường Môn học tập một ít kỹ xảo phản ám sát được quân sự hóa, để có thể tự bảo vệ mình trên một số phương diện, ngoài ra còn có thể bảo vệ người khác.

Nam Dương này là một nơi vô cùng không an toàn, mặc dù bạo lực, tội phạm ở Mỹ cũng rất nghiêm trọng nhưng đối với Nam Dương mà nói thì quả thực chỉ giống như đứa bé đang chơi đùa. Trước kia Hỗn quyền sư tại Nam Dương cũng có võ công lợi hại nhưng lại bị hắc thương đánh chết, người ám sát rất nhiều. Cho nên các võ sư hiện nay ở Nam Dương cơ hồ đều nghiên cứu qua kỹ xảo phản ám sát. Mà Bạch Tuyền Di chính là bậc thầy về phương diện này.

Mặc dù quyền pháp của bọn người Lữ Lão Lộc tuy cao, sự miễn cảm cũng cao, nhưng đối mặt với những kẻ ám sát, đủ loại thủ đoạn ngấm bắn thì khó lòng đề phòng, cho nên phải để cho bọn họ học tập và hiểu rõ một vài thủ đoạn về ám sát.

“Bọn họ vốn không phải là người có tư chất tệ, chỉ cần hiểu rõ một chút cũng đã đủ để ứng phó nhiều việc, bây giờ bảo vệ chúng ta rất thích hợp, ít nhất là trong những ngày vừa qua. Hoàng Ngũ Thanh tại Malaysia mời đến một cao thủ ám sát, trong nháy mắt đã bị giết”.

Tạ Ly gật đầu, tỏ vẻ tất cả đều tốt, sau khi báo cáo hết tất cả tình huống, nàng ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời bên ngoài, chỉ thấy một màn đêm mênh mông, hiển nhiên lúc này màn đêm đã buông xuống.

“Siêu ca người hãy về biệt thự cạnh biển mà nghỉ ngơi đi. Ta đi bố trí xe cộ trước, xem có chướng ngại và tình huống gì không. Mấy ngày này cứ cẩn thận thì vẫn tốt hơn” Tạ Ly nói.

“Không cần phải phiền toái như vậy chứ” Vương Siêu nhún mày.

Hiện giờ Vương Siêu đang ở trong trường học Trung Quốc Minh Luân Đường, nơi hắn ở là gia lâm trang viên ngoại ô ở cạnh biển. Từ trong nội thành tới ngoại ô thì phải đi qua biển, lộ trình khoảng 10km.

Giống như phần lớn phú hào, biệt thự của Vương Siêu được xây ở vùng nông thôn thanh tịnh. Mà tổng bộ công ty ở trong thành, có hai nơi để đi. Đồ đệ Hoắc Linh Nhi thì sống trong công ty, còn Đường Tử Trần thì sống trong biệt thự, Vương Siêu muốn dạy đồ đệ, lại muốn gặp vợ thì cũng chỉ có hai nơi để đi.

Diện tích gia lâm trang viên cạnh biển của Vương Siêu rất lớn, bốn phía đều có cảnh vệ canh gác, còn có trạm gác ngầm đề phòng nghiêm ngặt. Trên biển thì đêm đêm đều có ca nô được trang bị vũ trang đi tuần tra, không ai có thể ẩn núp tiến vào được.

Mà trong trường học Minh Luân Đường lại càng vì phòng ngừa giết chóc bạo loạn mà thành lập một pháo đài chắc chắn. Càng an toàn hơn chính là bốn phía dẫn đến Đường Môn, cơ sở ngầm rậm rạp, càng không thể xảy ra chuyện gì.

Duy chỉ có một chuyện chính là, mỗi ngày Vương Siêu đều tự mình biệt thự của mình đến công ty, quãng đường hơn 10km. Nếu có người muốn ám sát Vương Siêu thì trên con đường này bố trí mai phục là lựa chọn tốt nhất.

Ý tứ của Tạ Ly bây giờ chính là sau này mỗi ngày khi Vương Siêu muốn đi ra ngoài, thì trước tiên phải người dọn dẹp sạch sẽ đoạn đường, sau đó phải người lái xe đi qua, giả bộ là Vương Siêu lái xe đi, hừ hừ thật thật, làm cho người ta khó có thể cân nhắc, đây hoàn toàn là dựa theo cách bảo vệ người lãnh đạo của các quốc gia khác.

“Không nói đến phiền toái, hơn nữa khi phải người đi kiểm tra dọc đường thì sẽ gây nên động tĩnh rất lớn. Dù sao Đường Môn chúng ta cũng không phải là chính phủ Indonesia, có một số việc làm quá lợi hại chỉ sợ sẽ khó có thể duy trì cục diện cân bằng hiện nay. Vả lại người làm như vậy thì rất trời buộc ta, bây giờ còn có ai có thể giết được ta nữa?”

Wương Siêu phản đối đề nghị này của Tạ Ly.

Đích xác, mỗi ngày trước khi xuất phát đều phải phải người đi dò đường, lại dùng xe cộ giả bộ, như vậy rất phiền phức.

“Cũng được, Siêu ca. Ta sẽ bí mật chú ý các phương diện tình báo, nếu có chuyện gì sẽ kịp thời báo cáo cho người biết” Tạ Ly biết Vương Siêu đã phản đối sự việc thì trên cơ bản đã không làm được nữa.

“Tốt lắm, người cũng nên chú ý an toàn của mình” Vương Siêu đứng dậy đi ra bên ngoài, tiến vào trong xe của mình rồi lái xe rời khỏi trường học Minh Luân Đường.

Tạ Ly nhìn xe Vương Siêu dần đi khuất, “Mấy ngày nay có một số tin tức tình báo có chút khác thường, bất quá nếu đích thật muốn nhắm vào Siêu ca thì dường như cũng không nên xuất ra lực lượng quân sự vũ trang với quy mô lớn như thế. Lần trước ba tuyệt đỉnh cao thủ Đan Kinh Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch, Y Mãi Đề muốn ám sát Siêu ca ở Singapore cũng không thành công, ngược lại còn bị Siêu ca đánh chết một người. Ám sát đối với Siêu ca mà nói thì căn bản không có tác dụng, ta nên chú ý kỹ một chút đến tình huống điều động quân đội thì tốt hơn”.

Đường xá đi lại ở Indonesia chỉ có trong thành là tốt, ra khỏi thành thì không tốt lắm, đây cũng là một quốc gia có kiến trúc xây dựng không phát triển, cho dù là đường bên ngoài thủ đô thì cũng có chút không bằng phẳng. Bất quá cái này Vương Siêu cũng chấp nhận, cho dù là trong nước, ngay cả Bắc Kinh thì đường xá cũng không được tốt lắm, càng huống chi một nước nhỏ như Indonesia?

Mặc dù đường xá không tốt, nhưng xe của Vương Siêu không bị xóc nảy một chút nào, bởi vì xe của hắn rất cao cấp, đặc biệt êm, chẳng những có thể phòng được động đất mà còn có thể phòng cả đạn.

Mỗi lần Vương Siêu đi ra, thì bố trí không lớn cũng không nhỏ. Phía trước là một xe mở đường, phía sau là một xe cản hậu, xe của hắn đi ở giữa. Không phải là đường hoàng nhưng cũng không huyền ảo.

Trước khi xe của hắn xuất phát thì đều có nhân viên chuyên môn đến tiến hành kiểm tra, bởi vì phòng ngừa địch nhân lắp đặt bom hẹn giờ.

Phòng chu đáo như vậy, cùng với việc kiểm tra tất cả các chi tiết thật ra đã giảm cho Vương Siêu không ít nguy hiểm. Mặc dù Vương Siêu cũng không cần những thứ này, nhưng có người để ý giúp hắn thì có thể làm cho hắn bớt phải lo lắng, không cần mỗi ngày mỗi khắc đều phải tập trung tinh lực phòng bị nguy hiểm.

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen. Đêm đến, ánh đèn hai bên đường rất yếu ớt, Indonesia thuộc về khu vực nhiệt đới. Sau khi ra khỏi thành thị thì hai bên đường đều là những cây tùng cao lớn. Phía dưới cây tùng lại là những bụi cây thấp bé dày đặc, khắp nơi đều là rừng dừa, vườn cao su, vườn chuối. Những khu vườn này thật ra rất thích hợp cho những người mai phục, Lần nào trước khi Vương Siêu ra đường thì Tạ Ly đều phải người kiểm tra cẩn thận cũng là bởi vì nguyên nhân này.

Ba chiếc xe đi trên đường, đoạn đường đã qua, đèn xe phía trước chiếu sáng giống như quang hoa của tuyết.

Wương Siêu yên lặng ngồi giữa xe, nhắm mắt lại tựa hồ như đang dưỡng tinh thần. Bất quá lỗ tai hắn cũng đã toàn lực buông ra nghe ngóng, dọc đường đi cây cỏ hai bên có tiếng côn trùng kêu hắn cũng nghe được rõ ràng.

Trong cảm giác của hắn, gió đêm, lá cây xào xạc, tiếng côn trùng kêu, tất cả những âm thanh này đều hợp thành một bản giao hưởng hài hòa về đêm của vùng ngoại ô Nam Dương.

Loại tinh thần trạng thái này của Vương Siêu có thể nói là tùy thời có thể dung hợp hoàn mỹ với cảnh vật xung quanh. Nếu như có người muốn ẩn núp giết hãm, mặc dù không có một chút tiếng động nào nhưng hiển nhiên sẽ phá hư trạng thái này, vì thế hãm sẽ phát hiện được.

“A? Tình báo của Tạ Ly quả thật chuẩn xác? Thật đúng là có kẻ không sợ chết?”

Xe chạy trên đường nhanh như chớp, đã đi được một nửa quãng đường. Những hàng chuối trải dài hai bên đường phát ra mùi thơm mát, nhưng là trong một khoảnh khắc, Vương Siêu cảm giác được từ hàng chuối hai bên đột nhiên phát ra địch ý mãnh liệt với mình!

o0o

Dừng!

Vương Siêu cảm giác được luồng địch ý này, hai mắt mở to, đột nhiên giơ tay lên quát một tiếng!

Tài xế lái xe cho Vương Siêu là một thành viên trong bộ đội Long Xà, là nhân tài hiển có, kỹ thuật vô cùng thành thục, phản ứng cũng phi thường mẫn cảm, chỉ một chút đã dừng lại. Đồng thời hai xe ở phía trước và phía sau cũng lập tức cảm giác được tín hiệu, dừng lại sát nhau. Từ bên ngoài nhìn vào, thì quả thực ba chiếc xe này giống như đang biểu diễn, trong lúc đang chạy nhanh như chớp thì đột nhiên dừng lại, hòa hợp chỉnh tề thành một thể, căn bản là giống như đội xe biểu diễn chuyên nghiệp.

Ngay tích tắc lúc xe dừng lại!

Ầm!

Những hàng chuối hai bên đường đột nhiên bộc phát ra hai tiếng nổ thật lớn, sau đó súng lửa bắn ra, hai quả đạn hỏa tiễn bay tới chiếc xe của Vương Siêu đang ngồi!

Nhưng là! Ngay lúc tiếng xé gió ầm ầm vừa mới vang lên, cơ hồ còn chưa xuất hiện thì Vương Siêu đã mở cửa xe bước ra ngoài!

Lòng đường rộng hơn mười mét, Vương Siêu cảm giác được địch ý thì sau khi kêu xe dừng lại, chỉ sau đó khoảng 0,1 giây đã bước xuống xe. Khi xuống xe hãm cũng không dừng lại mà cước bộ giẫm lên mặt đất! Giày được cởi ra, lộ ra một đôi chân trần, ngón chân đồng thời in thật sâu lên mặt đất, hãm hướng về phía trước nhảy vào bụi chuối ven đường.

Động tác đó của hãm, cơ hồ vừa đúng lúc hai quả hỏa tiễn nổ ừng ngay xe của hãm, lực nổ cực mạnh, lập tức phá tan chiếc xe thành từng mảnh nhỏ! Đồng thời xăng trong xe cũng thoát ra, bốc cháy hừng hực!

Xe của hãm mặc dù có thể chống được đạn, nhưng lại không thể đỡ được uy lực lớn của hỏa tiễn!

Cùng lúc đó, chiến sĩ bộ đội Long Xà đã ở trong tình cảnh chỉ mảnh treo chuông, từ trong xe lăn ra, nét mặt thống khổ. Hãm tuy trốn được không bị nổ tan xương nát thịt nhưng cũng bị lực nổ chấn mạnh, cùng với vỏ đạn, lửa tấp vào thân thể khiến cho nằm yên không nhúc nhích trên mặt đất. Hiển nhiên là đã bị lực dư âm của vụ nổ làm cho ngất đi!

Đồng thời hai chiếc xe còn lại cũng bị công kích!

Hỏa lực dày đặc được bắn ra, khiến cho cảnh đêm mờ lung trở thành cảnh giết chóc! Một lượng lớn đạn được bắn ra rốt cục đã phá tan phòng ngự của hai chiếc xe, kính chống đạn bị vỡ vụn hoàn toàn. Hai chiến sĩ Đường Môn bên trong chưa kịp thoát ra cũng bị bắn thành trăm ngàn lỗ thủng.

Hỏa lực quá ư là dày đặc!

Người lái xe cho Vương Siêu đều là chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Đường Môn, những người được tuyển vào bộ đội Long Xà đều có thể lực cường hãn, phản ứng nhanh nhẹn, đã trải qua trăm trận chiến. Nhưng dưới tình huống hiện tại lại chỉ có thể bỏ mạng, bởi vậy có thể thấy được lần đánh lén này rất mạnh!

Lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đánh xuống đầu!

Tốc độ đánh lén như vậy, mức độ đạn bắn dày đặc như vậy khiến cho người ta không có cơ hội phản ứng. Căn bản không phải là điều mà bộ đội có thể làm được, ẩn dấu tiếng động, cũng không thể trong nháy mắt bộc phát ra lực lượng hùng mãnh như thế.

Có thể nói lần đánh lén này, hỏa tiễn, đạn bắn dày đặc, không nói đến chiến sĩ tinh nhuệ bộ đội Long Xà, cho dù là thành viên tiểu đội Luân Hồi, cao thủ Hóa Kinh thì cũng chỉ có thể ngẩng đầu lên chịu chết, không có nửa điểm né tránh tìm đường sống!

“Hừ, đại công cáo thành, BOSS đã bị đánh chết! Lập tức tìm kiếm thi thể rồi trở về!”

Ngay lúc bom nổ mạnh, bên trong vườn chuối cách vụ nổ khoảng một trăm mét có một người mặc bộ quần áo ngụy trang, mang vũ trang hạng nặng, nửa quỳ trên mặt đất, cầm trong tay khẩu bazooka màu đen đang bốc khói. Hắn thấy không có kẻ nào thoát ra được thì nhất thời hưng phấn phát ra một tiếng gầm rú trầm thấp.

Đó đúng là một thành viên bộ đội “Terminator”! Là chiến sĩ có năng lực siêu cường! Trong tất cả binh sĩ nước Mỹ lựa ra mười hai người mạnh nhất!

Mặc dù hắn nổi tiếng là tinh táo, nhưng sau khi thành công vẫn không nhận được phát ra tiếng gầm rú trầm thấp. Bởi vì mấy ngày qua, bọn họ vì chuẩn bị cho kế hoạch “Đánh BOSS” này mà đã chịu áp lực quá nặng nề!

Trong tâm trí của quân đội nước Mỹ thì Vương Siêu giống như một Ma Vương cường đại, tốc độ như u linh! Bọn họ đến ám sát Vương Siêu thì nhất định phải chết!

Bọn họ mai phục Vương Siêu trên con đường này không biết đã chuẩn bị nhiều ít thế nào, bao nhiêu kế hoạch, vừa phải dùng thủ đoạn dấu diếm tai mắt của Đường Môn, rốt cục mới có thể đợi được xe Vương Siêu đi qua! Có thể nói trận này đã được chuẩn bị đầy đủ tới cực điểm! Đồng thời tâm lý của bộ đội “Terminator” cường đại nhất nước Mỹ này cũng phải hứng chịu sự hành hạ đến cực đoan.

Bộ đội cường đại nhất này tham gia chiến tranh ở Iraq, khi bất ngờ tấn công vào sào huyệt của tổ chức khủng bố thì cũng chưa từng chịu áp lực nặng nề như nhiệm vụ lần này, phải chuẩn bị kế hoạch chu đáo đến từng điểm nhỏ nhất.

Bây giờ đột nhiên thành công, rốt cục đã giết được Vương Siêu, tâm lý được thư giãn, rốt cục không nhận được mà hét lên giải phóng sự hưng phấn trong lòng.

Nhưng là, ngay lúc hắn vừa hô lên thì trong ánh đèn hồng ngoại nhìn xuyên đêm, đột nhiên chột lóe lên hình ảnh của một người. Người này mặc quần áo màu trắng, chân trần, trên chân không có một chút bùn hoặc tro bụi, trắng trong suốt, hai mắt sâu thẳm nhìn về chằm chằm về phía bộ đội “Terminator” như hắn.

“Á!”

Tâm thần cứng cõi cường đại của người chiến sĩ da đen này bị sự xuất hiện bất ngờ của người đó mà bị hù dọa giật mình, hắn mãnh liệt đứng dậy, nhưng khi vừa cử động thì đột nhiên phát hiện thân thể của mình đã bị khống chế.

Lúc này hắn mới phát hiện, bản thân mình không biết từ lúc nào đã rơi vào trong tay của người thiếu niên chân trần mặc áo trắng này!

Vóc người hắn hết sức cao lớn, nhưng bây giờ lại bị thiếu niên này ôm lưng, dùng tay nhấc bổng lên, giống như không hề nặng chút nào, đối phương giống như là đang nâng một con gà nhỏ!

Người thiếu niên mặc áo trắng, chân trần này đúng là Vương Siêu.

Ngay khi Vương Siêu vừa bước xuống xe, nhảy vào vườn chuối thì cũng đã tập trung vào vị trí của người bắn ra hỏa tiễn. Chỉ một bước đã tới nơi, dùng một tay nắm lưng đối phương nhấc bổng lên cao.

“Thì ra là người Mỹ! Thân thể tổ chất tốt lắm, cũng đủ để kiêu ngạo! Lại dám bắn hỏa tiễn vào ta! Nếu đối là người khác thì lần này đích xác đã chết”.

Vương Siêu đề cập tới người người da đen này, lúc bắt được hắn thì đã biết được thân thể tổ chất của hắn cường hãn bao nhiêu.

Vương Siêu đã gặp qua quân nhân đứng đầu như Trường Phong, Lợi Kiếm, nhưng người lính da đen trong tay này, trên phương diện thân thể tổ chất thì so với đám quân nhân đứng đầu đó còn cường hãn hơn!

“Bunde!”

Ngay lúc Vương Siêu nhắc người lính da đen này lên không thì xa xa truyền tới thanh âm trầm thấp khàn khàn, rồi lại có thêm một thanh âm của phụ nữ vang lên!

Vương Siêu đảo mắt nhìn xung quanh thì phát hiện một người phụ nữ cũng đang ẩn núp ở bụi cây trong vườn chuối cách đó năm mươi mét, cũng là binh lính! Người này bật dậy, tay thoáng một cái đã dùng súng tự động bắn về phía đầu mình!

Trước khi đối phương bóp cò thì thân thể Vương Siêu hơi hạ xuống, cánh tay tay đang nắm người lính da đen hung hăng nhấn xuống mặt đất một cái.

Binh sĩ da đen này không có một chút năng lực phản kháng, cả đầu bị ấn thật sâu vào trong đất, phát ra tiếng rộp nặng nề.

Vương Siêu mượn lực của một ấn này, né được viên đạn, thân thể như tên rời dây cung, trong nháy mắt đã phóng tới trước mặt nữ binh.

Hai mắt nữ binh nước Mỹ này đóng lại, đột nhiên giơ tay lên, thân thể lui nhanh về phía sau để phòng ngự, biểu hiện ra tố chất vô cùng xuất sắc!

Mặc dù không nhìn thấy động tác của Vương Siêu, nhưng bản năng đã khiến nàng xuất ra một phòng ngự hiệu quả nhất có thể, như vậy có thể thấy tốt chất cao như thế nào.

Nhưng là, lực lượng của nàng trước mặt Vương Siêu căn bản không đáng nhắc tới.

Ngón tay Vương Siêu thò ra, đâm một cái!

Phanh!

Trên đầu của nàng hiện ra một lỗ máu, cả người bay thẳng ra bên ngoài, té ngã trên mặt đất, giãy dụa một cái rồi tắt thở.

Đây là nữ binh sĩ duy nhất trong tiểu đội mười hai người “Terminator”, cũng là người giết người không gớm tay, là người đã hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ tàn nhẫn, lại bị một ngón tay của Vương Siêu xuyên đầu, chết sạch.

Ngay cả khi Vương Siêu giết xong hai người thì cũng không dừng lại, trực tiếp phóng tới một bụi cây phía tây vườn chuối, nơi nào cũng có một binh lính ẩn núp, cầm trong tay súng ống. Hắn nghe thấy động tĩnh thì nhảy dựng lên.

Nhưng Vương Siêu đã tới ngay trước mặt hắn, đâm vào mặt hắn một quyền, hắn dĩ nhiên là không kịp đón đỡ. Bộ mặt bị đánh cho huyết nhục mơ hồ, bên trong đầu phát ra một âm thanh ùng ục, não tương chảy ra như nước.

Thân thể hắn còn chưa ngã xuống thì Vương Siêu đã rời đi.

Thân hình Vương Siêu không ngừng phiêu hốt qua lại trong vườn chuối, hành động của hắn cũng chính là lá chắn tốt nhất. Lại thêm sự miễn cảm của hắn, có thể cảm nhận được người nào ở địa phương nào mà không cần nhìn bằng mắt. Những binh lính này mặc dù cường địa nhưng lại quá non, trước mặt hắn không chịu nổi một kích.

Chỉ trong một khắc khi bước vào vườn chuối, Vương Siêu giống như mãnh hổ nhảy vào đám cừu, đối thủ hoàn toàn không có một chút năng lực phản kháng!

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Cước bộ Vương Siêu rất nhanh, một bước đã đi hơn trăm mét, di chuyển chỉ trong năm, bảy giây đồng hồ thì đã có năm thi thể binh lính cường địa ngã rầm rầm trên mặt đất, đều là mất mạng bởi một quyền, bộ xương toàn thân nát bấy, nội tạng vỡ tan.

Mười hai người trong tiểu đội “Terminator” trong nháy mắt đã chết tám người...!

Sàn sạt, sàn sạt!

Từng tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, nhưng có một tiếng không lọt qua được lỗ tai của Vương Siêu.

“Tập trung chạy trốn cả rồi? Trong đó có một người có võ công không kém, nghe tiếng động nhẹ nhàng như vậy thì có thể so với Đoạn Quốc Siêu Thủy Chuẩn năm đó. Nước Mỹ từ khi nào sau khi Worton, Morgan chết còn có thêm cao thủ như vậy? Bất quá hôm nay không thể thoát được!”

Vương Siêu nhắm mắt lại, hẳn rõ ràng cảm giác được mình mới vừa rồi giết chết tám người. Những binh lính còn lại thấy vậy đã tập trung cùng nhau chạy trốn!

“Tướng quân, BOSS không bị tiêu diệt! Tại sao lại có thể như vậy. Tám người trong số chúng ta đã chết!” Tại một chỗ sâu trong vườn chuối, Mike Lavin và bốn binh lính đang cùng một chỗ, chạy nhẹ như mèo, bay nhanh về phía trước. Nhìn bằng mắt thường thì thấy những người này so với mèo chạy trong đêm thì còn muốn nhanh hơn, nhẹ hơn!

“Lần hành động này đã thất bại”.

Mike Lavin chạy nhanh như mèo, thanh âm rất lo lắng.

“Lúc chúng ta dùng hỏa tiễn bắn vào xe thì cũng không nhìn thấy có người bước ra!” Một binh lính ở phía sau nói dồn dập.

“Chạy mau, chạy mau!” Mặt khác một “Terminator” thúc giục, “BOSS đang đuổi theo!”

“A!” Đang lúc này thì một tiếng thét của một binh sĩ phía sau vang lên, thanh âm thê lương giống như là bị ma kéo vào vực sâu của địa ngục!

Mike Lavin và đám binh lính còn sót lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thì cùng nhau quay đầu lại. Chỉ thấy trên đầu của binh lính đó bị một vết cắt thật sâu của móng tay! Da đầu bị bóc ra, máu chảy đầy mặt, nhìn qua thì cảm thấy kinh khủng vô cùng!

Đám binh sĩ “Terminator” có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, thần kinh cứng rắn như thép nhưng khi đối mặt với tình cảnh như vậy thì vẫn như cũ ớn lạnh toàn thân!

Phành!

Cánh tay đang nắm đầu của binh sĩ đó vung lên, binh sĩ đó liền giống như một người bù nhìn bay ra ngoài, rơi vào một chỗ sâu trong vườn chuối, hoàn toàn không phát ra tiếng động, hiển nhiên đã chết.

Ngay khi binh sĩ đó bay đi thì xuất hiện bàn tay to lớn của Vương Siêu.

Vương Siêu vừa mới truy kích nhóm người này, chỉ ba bước đã vượt qua nhóm người này, tiện tay đánh ra một trảo, dùng ngón tay chém đứt cổ của một binh sĩ.

“Worton, Morgan đã chết, tự nhiên lại còn có người đi tìm cái chết? Các người là bộ đội “Terminator” của Mỹ. Người tên là gì?”

Vương Siêu chỉ nhìn Mike Lavin và ba binh sĩ bên cạnh. Đột nhiên hai mắt xoay chuyển, nhìn chằm chằm vào Mike Lavin.

Hây!

Ngay khi hắn vừa hỏi thì ba gã Terminator đột nhiên hét lên, trong tay cả ba đồng thời xuất hiện một thanh chủy thủ sắc bén. Cả ba phối hợp vô cùng ăn ý, chủy thủ thoáng một cái, một thanh cắt yết hầu, một thanh cắt vào trái tim, một thanh cắt vào quả thận bên trái của Vương Siêu!

Ba binh sĩ cường đại Terminator phối hợp với nhau, nói về kỹ xảo giết người thì cho dù là cao thủ Hóa Kinh cũng phải tránh xa, nếu như không phòng bị thì bị giết chết là điều hiển nhiên! Bọn họ tấn công, có “Mãnh hổ xuống núi” trong Bát Cực quyền, hiển nhiên là đã từng trải qua huấn luyện ở Trung Quốc.

Vương Siêu đối mặt với công kích của ba binh sĩ “Terminator” thì cũng không thèm nhìn tới, cước bộ cũng không động đậy, trực tiếp nắm chặt nắm đấm, quét quan qua người! Một chiêu đơn giản “Hoành tảo thiên quân” đã che chắn tất cả con đường.

Phành phành phành!

Ba binh sĩ bị một tay quét ngang, toàn bộ bị đánh bay lên không trung, trong miệng phun ra rất nhiều máu tươi rồi rơi xuống trên mặt bùn, cổ ngoe sang một bên, tất thảy chết luôn.

Một chiêu “Hoành tảo thiên quân” của Vương Siêu mặc dù chỉ đơn giản quét qua, lấy tay như gậy, cũng chưa xuất ra hoàn toàn thực lực, nhưng lại giống như gậy xi măng đập vào bùn, lực va đập lớn như vậy đương nhiên con người không thể chịu nổi.

Ba người vừa chết! Cả một tiểu đội mười hai người “Terminator” cường đại đã bị tiêu diệt hoàn toàn! Ngoại trừ chủ soái là tướng quân Mike Lavin thì vẫn sống.

“Võ công của ngươi rất giỏi, nhưng tại sao vừa rồi không công kích ta?” Sau khi Vương Siêu quét ra một kích, đánh chết ba người thì hai mắt nhìn về phía Mike Lavin.

“Vương Siêu, ngươi cho rằng đã giết tiểu tiểu mười hai người “Terminator” cực mạnh của chúng ta sao, đã tiêu diệt toàn bộ chúng ta sao?” Đối mặt với Vương Siêu, Mike Lavin lui về phía sau hai bước, đột nhiên trong lúc đó trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị.

“Hử?” Lỡ tai Vương Siêu vừa động, đột nhiên trong lúc đó. Bắ! Một đạo kinh khí mãnh liệt dị thường từ phía sau vườn chuối vang lên, thanh âm kinh phong bạo liệt! Ngay cả tiếng pháo nổ cũng còn kém xa tiếng nổ này!

Một thân ảnh chợt hiện ra, bước đi trên mặt đất, vừa giống chim to vừa giống như rùa rút đầu, như nước sông Hoàng Hà đánh sâu vào, quyền phong dựng thẳng, cương kinh mãnh liệt, từ từ đè xuống, oanh kích về phía đỉnh đầu Vương Siêu!

“Vũ bộ? Phiên Thiên Ấn của ta?”

Ánh mắt Vương Siêu chợt lóe, liền nhìn ra tư thế hung mãnh này trùng với tư thế của Ba Lập Minh, cước đạp chính là Vũ Bộ! Còn dùng cả chiêu Phiên Thiên Ấn của mình!

Cùng lúc đó!

Phía tây Vương Siêu, dưới một mảnh bùn đất đột nhiên nổ tung, một người toàn thân mặc áo đen, cầm trong tay một thanh đao võ sĩ Nhật Bản, trong mắt lão già phát ra một tia huyết quang yêu dị chém đao về phía Vương Siêu!

Một đao này, uy thế không nhìn không nghe thấy đột nhiên trong lúc đó bộc phát!

Thu Thiên Đao, Vương Khanh Đao, trước mặt một đao này thì giống như trò trẻ con!

Một quyền, một đao đồng công kích về phía Vương Siêu!

Ác liệt hơn chính là!

Một hướng khác ở phía sau vườn chuối lại phát ra ba âm thanh chạy nước rút vô cùng nhanh!

Năm tuyệt đỉnh quyền pháp, nhãn thuật đại sư! Tại thời điểm máu chốt rót cuộc đồng thời phát động đánh lên Vương Siêu!

453. Chương 430: Toàn Diệt

Năm đại tông sư Nhật Bản ẩn nhẫn liên thủ để ám sát cao thủ thiên hạ đệ nhất!

Trước đó dùng mười hai bộ đội đặc chủng tinh nhuệ “Terminator” làm mồi nhử, hấp dẫn sự chú ý của Vương Siêu! Cái giá phải trả không thể không đắt!

Mười hai thành viên của tiểu đội “Terminator” bây giờ đã chết không còn một người. Mỗi thành viên đều tinh nhuệ, tinh thông các loại kỹ năng, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, xuất quỷ nhập thần, đã chấp

hành rất nhiều nhiệm vụ, thể lực lại vô cùng cường hãn, tinh thần cứng cỏi. Cho dù ở quốc gia nào thì cũng đều là những tay súng tài giỏi đến cực điểm.

Có thể nói, mười hai người này, giá trị mỗi người đều hơn mười triệu USD.

Nhân tài như vậy, binh chủng cường địa như vậy, cho dù ngàn vàng cũng khó mua được, cũng rất khó bởi đường ra.

Nhưng bây giờ đám người này lại giống như trứng gà vỡ, như chốt thí dùng để hy sinh. Đối lấy chính là một chút sự chú ý của “BOSS lớn” Vương Siêu, để cho năm đại tông sư Nhật Bản đánh lên.

Mười hai thành viên trong phút chốc đã chết hết khiến cho trái tim chủ soái tướng quân Mike Lavin trong lòng như rỉ máu. Nhưng đây là chuyện không thể làm khác được, năng lực của Vương Siêu, mỗi số liệu bọn họ đều đã phân tích vô cùng chuẩn xác. Nếu như xuất ra các binh sĩ khác thì chỉ sợ một trăm người cũng không đủ cho hắn giết, cũng không sờ được vào người hắn, dù có súng cũng không biết bắn vào chỗ nào cả.

Kết quả bây giờ đã khá tốt, ít nhất đã làm nổ tung xe của Vương Siêu, thành công trong việc dụ hắn vào trong vườn chuối.

“Nếu như có thời gian cho chúng ta chuẩn bị thì kế hoạch có thể càng hoàn thiện hơn! Đáng tiếc rằng thể lực của Đường Môn tại Indonesia quá lớn, cơ quan tình báo rất thần bí, nếu kéo dài thời gian chuẩn bị thì rất dễ dàng bị bại lộ”.

Mike Lavin trong lúc kinh phong nổ tung đầy trời, bùn đất bắn tung tóe, cây cối hai bên bị búng gốc trong trận ám sát thì hai chân nhanh chóng bay lui về phía sau, tránh cho bản thân bị tai bay vạ gió.

Sau khi hắn vội vàng lui về phía sau thì dồn lực xuống chân, hai tay hoành ngang trước ngực che chắn, cực kỳ giống như một con ngựa hoang đang bị chấn kinh.

Nhìn là có thể biết được vị tướng quân Mỹ này cũng là một cao thủ trong giới võ thuật, đã luyện công phu ngựa phi nước đại đến mức tột cùng.

Bất quá dựa vào công phu của hắn thì trong ám sát quyết đấu căn bản không có chỗ sử dụng, ngược lại còn vướng chân vướng tay, chính hắn cũng biết rõ điều này.

Một khắc sau khi lui lại, sâu trong lòng hắn nghĩ đến hai vị tướng quân Worton và Morgan.

“Nếu như hôm nay có hai vị tướng quân Worton, Morgan ở chỗ này thì như vậy cơ hội thành công sẽ lớn hơn rất nhiều”.

Bất quá cho dù Mike Lavin có hoài niệm đến hai vị tướng quân Worton, Morgan thế nào đi nữa thì hai Đại đường song long này cũng không thể sống lại mà gia nhập vào hành động ám sát Vương Siêu lần này.

Nhưng cho dù không có Worton, Morgan tham dự lần ám sát này, thì năm đại tông sư ám sát Nhật Bản trước mắt vẫn tạo ra cho Vương Siêu áp lực cực lớn. Vô luận là trên tâm lý, hay là trên thân thể, vị cao thủ thiên hạ đệ nhất này vẫn như cũ không dám có chút chậm trễ!

“Đã sớm biết rằng lần ám sát này không đơn giản, nguyên lai lại là đám lão quỷ! Vừa hay có thể qua mặt được ta? Nghĩ rằng muốn lấy những tên Terminator này làm mồi nhử, thu hút sự chú ý của ta?”

Năm đại tông sư đột nhiên bạo khởi. Tâm lý Vương Siêu dường như đã cảm giác được rõ kế hoạch giết hắn lần này, nhưng về mặt hắn lại không có chút tâm tình biến hóa ba động nào, tựa hồ việc năm cao thủ cấp bậc đại tông sư giết hắn đã nằm trong dự liệu.

Người Mỹ không phải là kẻ ngu, khẳng định cũng đã phân tích số liệu và một ít năng lực của mình, phái bộ đội “Terminator” đến ám sát mình, nhìn thì có vẻ cường đại nhưng kỳ thật là hành động tìm cái chết. Vương Siêu đương nhiên cũng đã biết có cao thủ ẩn tàng. Nếu không thì mười mấy người bộ đội đặc chủng này đến địa bàn của mình mà ám sát mình thì quả thật dùng từ “Thiếu thân lao vào lửa” cũng không đủ để hình dung sự ngu xuẩn.

Bất quá có một điểm ngoài ý muốn của hắn chính là, hắn không ngờ đột nhiên lại có đến năm lão quỷ đến đánh lên ám sát mình.

Thật ra ngay từ lúc hắn vừa bước vào vườn chuối thì cũng đã mơ hồ cảm giác được một tầng tâm linh mang theo sát ý bao phủ, nhưng ngũ quan lại không cảm giác được rốt cuộc những sát thủ này mai phục ở chỗ nào.

Có thể trong khoảng thời gian ngắn giấu được cảm ứng từ ngũ quan của hắn thì ngoại trừ thủ lĩnh GOD, cao thủ như Ba Lập Minh cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm được trong thời gian rất ngắn.

Nếu như Vương Siêu hoàn toàn chú ý, yên lặng cảm nhận thì cho dù là thủ lĩnh GOD ẩn tàng cũng không thể qua mặt được hắn.

Bất quá bây giờ mười hai thành viên của tiểu đội Terminator tấn công là để phân tán sự chú ý của Vương Siêu. Trên lý thuyết mà nói thì chỉ có tác dụng như mờ mắt, khiến cho Vương Siêu không thể tĩnh tâm mà phát giác chính xác vị trí của năm địa tông sư đang mai phục để đánh lên hắn.

Nhưng tâm lý Vương Siêu cũng đã có chuẩn bị, cho nên cũng không phải là không có sự đề phòng.

Xẹt!

Một thanh âm vải rách xuất hiện trước ngực Vương Siêu!

Năm đại tông sư ra tay, trước tiên không phải là người dùng Vũ Bộ, Phiên Thiên Ấn đối phó Vương Siêu! Cũng không phải là ba lão già khác. Mà là một nhãn thuật đại sư đột nhiên bạo khởi từ trong bùn đất!

Nhãn thuật đại tông sư này, toàn thân dính đầy bùn đất, hắn mặc trang phục đen, trên mặt và trên tay đều được bịt kín bằng vải đen, râu mép, tóc cũng đen nhánh, chỉ có hai con mắt như hai hạt châu chớp động huyết quang yêu dị trong màn đêm.

Ánh mắt hắn dường như có một loại ma lực nào đó, làm cho người ta vừa nhìn vào thì không nhìn được mở ra, tâm lý buồn bực có cảm giác muốn nôn mửa.

Đó là một đôi mắt yêu dị của ma quỷ đến từ địa ngục.

Hắn cầm trong tay thanh võ sĩ đao trắng như tuyết, trên thân đao còn có khắc những hình hoa cúc, đao nhận sắc bén làm cho người ta có một loại cảm giác: đó chính là không cần chạm vào đao, chỉ cần hai mắt nhìn một chút thì sẽ chảy máu! Như vậy có thể thấy được trình độ sắc bén của thanh đao này.

Từ trong bùn đất bạo khởi, mũi đao nhẹ nhàng xuất ra, nhưng lại giống như cá kiếm đang bơi trong nước, mũi đao thẳng tắp, cổ tay lắc một cái, thanh đao giống như phá không phóng đi, đâm thẳng tới trước mặt Vương Siêu, vừa tới gần thì đột nhiên bùng nổ! Bốn phía vang lên tiếng xé rách! Đồng thời mũi đao bao phủ bắn tới trái tim, phổi, thậm chí là yết hầu của Vương Siêu!

Một đao này ẩn chứa ý đao, sát ý, đột nhiên bùng nổ ra, ngoài ra còn có ánh mắt đỏ tươi của hắn, làm cho người ta cảm giác toàn thân ớn lạnh, âm phong yêu dị xung quanh như nổi lên.

Đó chính là kinh phong phong phát tán khi đao bùng nổ, khiến cho cây cối trong vườn chuối một trận lay động, quỷ ảnh hiện ra, thanh âm như quỷ khóc đoạt mạng, khiến cho người ta khiếp vía.

Một đao này của Y Đằng Nam, kỹ xảo, tiếng xé gió, sắc bén, màu sắc, ánh sáng, khí, thần, lực đã phối hợp với nhau một cách hoàn mỹ! Phối hợp với sát ý, kiên quyết, tinh thần thể lực tích súc nhiều năm của mình bộc phát vào một đao này, có thể nói đao nào mạnh kinh khủng!

Hắn cũng đã từng bộc phát một đao như thế khi ám sát người khác. Khi đao này còn chưa đâm vào trái tim của người kia thì địch nhân đã vô cùng hoảng sợ, bị hù dọa mà chết! Cho nên năm đó hắn có một danh hiệu gọi là “Yêu đao”.

Vương Siêu đã gặp qua hai người dùng đao, đó là Giải ngư đao Vương Khanh và Vô cực đao Thu Thiên.

Nhưng hai người này mặc dù dùng đao tinh diệu, nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng đao chưa đâm vào người thì địch nhân đã kinh hãi mà chết.

Hiện tại Y Đằng Nam trước mắt chính là đang trong tình trạng này!

Tâm thần Vương Siêu cũng cảm giác đang chấn động, bất quá hấn đối mặt với đao hung mãnh, sắc bén, sát ý ác liệt có thể đoạt thần hồn như vậy cũng không hề chùn bước! Mà đột nhiên hấn để tay trước ngực, dùng cánh tay mà ngạnh kháng đao phong.

Dùng huyết nhục của cánh tay ngạnh kháng đập bễ mũi đao!

Một đập này của Vương Siêu, cương kinh chấn bạo, cả ống tay áo như bị thổi phồng lên, thô to kinh người.

Y Đằng Nam cũng không ngờ tới việc Vương Siêu cư nhiên lại có dũng khí dùng cánh tay ngạnh kháng đập bễ đao của hấn. Trong nháy mắt đôi mắt của hấn hiện lên một tia huyết quang yêu dị, đao phong vừa chuyển thì đột nhiên hướng lên phía trên! Dùng mũi đao muốn cắt các ngón tay của Vương Siêu! Đồng thời thân đao hơi nghiêng đâm vào cổ họng Vương Siêu!

Hấn tuyệt đối tin tưởng, với một đâm một chém này thì chỉ một khắc sau cánh tay Vương Siêu sẽ đứt rời, đồng thời vết hầu cũng bị xuyên thủng!

Đao của hấn, không ai có thể đỡ được, bây giờ luyện đến cảnh giới này thì cho dù là Tôn, Lý năm đó cũng không thể dùng tay không mà đỡ! Hấn cũng không tin Vương Siêu có thể đỡ được!

Một đâm đó của hấn, tâm thần đã tập trung trên đao phong, dưới ánh mắt của hấn có thể chứng kiến rõ ràng da tay Vương Siêu, gân thịt da, đầu khớp xương của đối phương cho dù là thủ pháp tinh xảo, lực lượng mạnh mẽ thì cũng không thể ngăn trở một chiêu này!

Đích thật là như vậy, người luyện đao bình thường rất dễ dàng bị cao thủ chế trụ, nhưng cái loại binh khí của tuyệt đỉnh cao thủ này thì đều có linh tính của mình, như thế nào có thể chế trụ được?

Quả nhiên là như vậy!

Phập!

Cánh tay Vương Siêu bị cắt đứt thành từng đoạn! Tay áo cũng bị cắt thành từng mảnh nhỏ, bay tán loạn đầy trời giống như bướm trắng.

Nhưng thần kỳ chính là trừ những mảnh vải đang bay tán loạn ra thì không có nửa vết máu, cũng không có cánh tay cụt bay ra như tưởng tượng!

“Không xong!”

Một đao phóng vào khoảng không, đao thế đã không thể trở lại!

Trong lòng Y Đằng Nam vừa động, hai mắt hấn không hề rời khỏi đao, thông qua cảm giác mà đao truyền tới thì hấn cảm nhận rõ ràng trong nháy mắt khi đao vừa phóng tới, cánh tay Vương Siêu đột nhiên biến mất trong tay áo, ngược lại lực lượng của tay áo đã quấn quanh trên thân đao.

Lực lượng tay áo của Vương Siêu rất lớn, dưới tác dụng của cương kinh, tay áo mềm mại trở nên cứng to vô cùng, quấn quanh thân đao.

Mặc dù nói cho dù là dây kéo chính thức quấn quanh đao của Y Đằng Nam thì nhẫn thuật đại sư hơn trăm tuổi này vẫn có thể chấn dây kéo thành bột phấn, mà thật sự cũng chính là như vậy, tay áo Vương Siêu đã bị phá nát!

Nhưng là, dù sao hấn đã không thành công, tinh thần đã giảm!

Lần thứ nhất mạnh mẽ, lần thứ hai suy yếu, lần thứ ba kiệt sức!

Hấn đã hơn trăm tuổi, lần bộc phát lực này đã khiến hấn tiêu hao hơn phân nửa sức lực và tinh thần. Một đao không trúng đích thì khí thế sẽ như thủy triều rút xuống vô cùng nhanh!

Thủ pháp vừa rồi của Vương Siêu xảo diệu đến cực điểm! Bản thân là thiên hạ đệ nhất, hoàn toàn thể hiện ra phong phạm của cao thủ cấp thần! Đối mặt với một đao của Y Đằng Nam, hấn chẳng những không né tránh, cũng không ẩn đi, mà cánh tay ngạnh kháng đập bễ! Ngay lúc cánh tay gần chạm vào đao của đối phương thì cánh tay chợt rụt vào trong tay áo, đồng thời tay áo chế trụ đao của đối phương, phá tan nhuệ khí của đối phương!

Hồng!

Trong nháy mắt khi đao thế của Y Đằng Nam chậm lại, một cánh tay trụ lủi của Vương Siêu từ trong ống tay áo thò ra! Cánh tay như một con rắn lớn đề lên thân đao, bàn tay thậm chí còn áp sát vào lưỡi đao, nhưng là đao phong lại không cắt phá da thịt của hắn.

Bởi vì Y Đằng Nam không thể động đến đao! Vương Siêu dùng chiêu ấy đề vào thân đao, hắn chỉ cảm thấy thân đao trầm xuống, hình như bị đè bởi sức nặng vạn tấn, muốn lay động nó thì cũng giống như con chuồn chuồn muốn nhấc tảng đá lớn lên. Càng quan trọng hơn là hắn dường như cảm giác da tay Vương Siêu giống như được làm từ sắt, gắt gao áp chặt trên thân đao, cho dù là kéo lên, kéo qua một bên hay kéo xuống dưới thì cũng khó có thể dứt ra được!

Hắn cần phải đoạt lại đao, nhưng ngón tay Vương Siêu đã mò tới, trực tiếp chụp vào cổ tay đang cầm đao của hắn.

“Hãy a!” Trong miệng Y Đằng Nam đột nhiên rống lên một tiếng kinh thiên động địa, dùng hết lực lượng toàn thân mạnh mẽ kéo thanh đao lại!

Dưới lực kéo này, cả thân thể của hắn cũng bành trướng lên một chút, tựa hồ các huyết mạch đã giãn ra tới cực điểm, cả người uy phong凛冽, tinh thần sáng láng, phát ra hơi thở như lúc còn trẻ!

Trong nháy mắt, Vương Siêu cảm giác được cánh tay đang đề lên thanh đao bị chấn động, tựa hồ như con giao long bị trấn áp dưới chân núi, vì không cam chịu bị trói buộc nên muốn phá không bay ra!

Đương nhiên hắn không thể để cho Y Đằng Nam cứ như vậy dễ dàng rút đao ra, tay hắn trong nháy mắt đã nắm chặt thanh đao, ngón tay bắt đầu chuyển động, mãnh liệt thất chặt!

Bằng, bằng, bằng, bằng, bằng!

Cú bóp này của Vương Siêu, khiến cho thanh đao giống như khối băng vỡ thành bảy tám đoạn, rơi trên mặt đất!

Nhìn từ ngoài vào thì chỉ thấy cánh tay Vương Siêu một xoay tròn, một bóp chặt, dùng huyết nhục của cánh tay phá nát thanh vô sĩ đao. Nhưng kỳ thật là cổ tay Vương Siêu nắm được thanh đao, khống chế cho đao phong không thể xoay tròn, sau đó cánh tay nhấc lên, phát ra lực lượng chấn mạnh vào thân đao, làm cho thanh đao vỡ vụn giống như khối băng!

Cơ bắp trên người Ba Lập Minh chấn động thì cũng có thể mạnh mẽ như cung gân trâu bắn đi, càng huống chi là Vương Siêu?

Đao lợi hại nhất chính là đao phong, Vương Siêu khống chế được đao phong, lại dùng cơ bắp chấn thân đao, hiển nhiên có thể chấn nát!

Y Đằng Nam, lợi hại nhất là thanh đao này, sở dĩ Vương Siêu một tay chấn vỡ thân đao cũng chính là đã giết hắn. Hắn cũng không để ý tới tính mạng của mình, dùng đao đâm Vương Siêu.

Một Ninja cũng giống như thích khách, vì giết địch mà hoàn toàn không để ý tới tính mạng của bản thân. Thường thường ngay trong nháy mắt khi mình bị giết, có thể cầm đao trong tay đồng thời đâm vào tim địch nhân, những việc này trước kia đã từng có nhiều người làm.

Một trảo của Vương Siêu, cánh tay chấn động, đánh rớt thân đao, thúc khuỷu tay tới, đánh về phía đầu Y Đằng Nam!

Chiêu thức bắt, chấn, độn khuỷu tay ấy của Vương Siêu, chính là chiêu “Điểm đầu thế” trong Bát Cực đại thương! Nắm lấy thương, rung lên, mũi thương điểm tới! Liên hoàn một loạt!

Mặc dù lấy tay làm thương, nhưng chiêu thức ấy của Vương Siêu so với cây thương bằng sắt thép nặng bảy mươi cân của Lưu Mộc Bạch thì còn hung mãnh hơn. Một trảo bắt được đao của Y Đằng Nam, cánh tay chấn nát đao, sau đó khuỷu tay co lại, hung hăng bộc phát kinh phong, đánh xuống đầu Y Đằng Nam!

Phành!

Y Đằng Nam giơ cánh tay lên, che chắn trên đầu mình, nhưng cũng vô ích! Khuỷu tay Vương Siêu trực tiếp chấn nát cánh tay hắn, hung hăng đánh xuống đầu.

Cả thân thể bay lên không, đầu bị đánh đến độ xương đầu vỡ nát, máu hòa lẫn với não thành màu hồng trắng, phun lên trời.

Mặc dù đầu bị chấn nát nhưng trong lúc Y Đằng Nam bay lên không trung thì miệng vẫn kịp phát ra tiếng nói cuối cùng: “Hay cho một chiêu Đại Thương Điểm Đầu!”

Khi rơi xuống đất thì vị nhẫn thuật đại sư hơn trăm tuổi này đã hoàn toàn tử vong!

Bị khuỷu tay Vương Siêu đánh vào đầu, khiến cho hắn chết đến độ không thể chết thêm lần nữa!

Khuỷu tay Vương Siêu hung mãnh đến cỡ nào? Đầu của người khác, cho dù là một quả bóng sắt lớn thì bị đánh trúng cũng móp thành đĩa sắt mà thôi.

Quyền là đạn, khuỷu tay là lựu đạn, bị đánh mười quyền cũng không bằng bị đánh một cái bằng khuỷu tay. Càng huống chi là khuỷu tay của Vương Siêu?

Nếu như lúc Y Đằng Nam còn trẻ thì dưới một khuỷu tay điểm đầu này vẫn còn có thể giữ được mạng sống, bởi vì cánh tay còn có lực đỡ. Nhưng bây giờ sau khi lực lượng một đao bộc phát xong thì thứ còn lại bất quá chỉ là ánh sáng lóe lên, làm thế nào có thể chống đỡ được khuỷu tay của cao thủ thiên hạ đệ nhất Vương Siêu?

“Ha ha ha ha, ha ha ha!”

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi khuỷu tay của Vương Siêu đánh vỡ đầu Y Đằng Nam thì Diên Thôn Thượng Nghĩa đã đánh xuống chiêu Phiên Thiên Ấn!

Vương Siêu cười ha ha, thanh âm như xuyên thấu cả trời cao. Đột nhiên cước bộ hắn trượt đi, đã lui một mét, tránh chiêu Phiên Thiên Ấn mà Diên Thôn Thượng Nghĩa học của mình!

Vừa rồi giao thủ với Y Đằng Nam, đối phương đâm một đao, Vương Siêu đập một cái, đối phương chọc tới, Vương Siêu dùng tay áo cuốn lấy, đột nhiên dùng chiêu bát cực đại thương điểm đầu, chấn vỡ đao và vỡ luôn đầu của nhẫn thuật đại sư. Bất quá công phu một tay này nhanh như tia chớp. Thậm chí trong mắt Mike Lavin, đao của Y Đằng Nam vừa đâm tới đã tự vỡ nát, sau đó thân thể bay lên, đầu lìa khỏi cổ, căn bản không thấy được điều gì đã xảy ra.

Y Đằng Nam gần Vương Siêu nhất, ẩn tàng sâu nhất, hơn nữa còn cầm đao, tại phương diện tốc độ, khoảng cách cũng chiếm ưu thế. Đương nhiên là trước tiên giành lấy 0,5 giây trước khi cùng Vương Siêu giao thủ.

Nhưng hiện tại những người này, ai cũng thật không ngờ, ngay trong 0,5 giây đó thì Y Đằng Nam lại nổ tung đầu, nhanh đến nỗi làm cho người ta không có cách nào tưởng tượng được.

Thậm chí sau khi nổ tung thì thanh âm của hắn mới truyền ra.

“Lão gia hỏa này quả nhiên hung mãnh!”

Một lui này của Vương Siêu, kỳ thật cũng chính là ý định tạm lánh mũi nhọn.

Năm người liên thủ đánh ra một kích, thật sự rất là hung mãnh. Vương Siêu liên tiếp dùng thủ pháp trước tiên đánh cho Y Đằng Nam nổ tung, nhưng sau đó cũng không nắm chắc lại có thể liên tục đánh với bốn người khác.

Bất quá bộ pháp Tri thủ đập thủy của hắn chính là thiên hạ vô song. Cho dù là thủ lĩnh GOD cũng phải bắt chước bước đi này của hắn, như vậy có thể thấy được tốc độ cực nhanh của nó!

Ngay khi chiêu Phiên Thiên Ấn của Diên Thôn Thượng Nghĩa với tới trước người thì hắn đã hoàn toàn lui về phía sau tránh thoát.

Kình phong của Phiên Thiên Ấn mãnh liệt thổi làm quần áo của hắn tung bay phất phật.

Vị Điền Thôn Thượng Nghĩa này ra tay trước Thủy Nguyệt đại sư, sau đó tâm tình liền trở nên tĩnh lặng như mặt nước dưới ánh trăng, vắng lặng, một điểm cũng không động. Đối với việc Y Đằng Nam trong nháy mắt tử vong thì biểu tình, hai mắt, khí huyết của hắn cũng không có nửa điểm ba động.

Một kích Phiên Thiên Ấn không trúng đích. Hắn không dừng lại chút nào, nhắm mắt lại, toàn thân đột nhiên giãn ra, hình như đã cao thêm rất nhiều, cả thân thể giống như là lửng không bay lên, hay tay nắm thành quyền, đâm thẳng vào mặt Vương Siêu!

Lần này, kinh phong so với Phiên Thiên Ấn khi nãy còn mãnh liệt hơn!

Hắn vừa ra tay thì tựa hồ thiên hạ trong lúc đó chỉ còn lại một việc, đó chính là giết Vương Siêu!

Vương Siêu đối mặt với công kích của lão đầu này, sau khi lui bước, ổn định thân hình thì không thềm nhìn tới, tay biến thành ấn, cổ tay vừa chuyển, có chút xoay tròn, hô lên một tiếng rồi chưởng ra! Dĩ nhiên là dùng cứng chọi cứng! Một quyền này của Vương Siêu, chính là Nhật Luân Ấn đẩy thẳng, hắn đã hạ quyết tâm, muốn ngay tức khắc giải quyết lão quỷ này!

Thủ đoạn của lão quỷ này vô cùng nhiều, kinh lực tích súc lại khi bạo phát ra vô cùng cương mãnh. Vương Siêu nếu như lại lui thêm vài bước, để bọn họ xông tới liều mạng thì thật sự rất phiền toái!

Chỉ có đón đánh, một quyền chấn tan khí huyết của bọn họ thì lão quỷ lập tức sẽ không còn khí lực.

Phành!

Dưới một quyền liều mạng, Điền Thôn Thượng Nghĩa cảm giác được lực lượng cực lớn ẩn chứa trong quyền kinh của Vương Siêu. Hai quyền va nhau, xương cốt toàn thân hắn trong nháy mắt phát ra âm thanh âm ẩm! Tựa hồ như muốn bể ra, đồng thời tổng tai hắn cũng vang lên những tiếng ong ong vù vù, giống như mấy ngàn con ong mật đang vỗ cánh, đó là do khí huyết không truyền tới được khiến cho thính giác thương tổn.

Ách!

Điền Thôn Thượng Nghĩa cảm giác hiện tượng như vậy thì biết rằng không tốt, đột nhiên hắn lui về phía sau một bước, bụng dưới vang lên một trận thanh âm như sét đánh, muốn nhanh chóng bình phục, nhưng lại thủy chung không thể khống chế được khí huyết đang lưu chuyển tán loạn trong cơ thể, trái tim không chịu được mà đập liên hồi.

Tại thời khắc này, hắn biết mình quả thật đã già! Trước mặt lực lượng mang tính chất hủy diệt của Vương Siêu, hắn như cảm nhận được thần chết đang gọi mình về.

Bất quá Vương Siêu một quyền làm chấn động khí huyết của hắn, khiến hắn không thể vận kinh. Nhưng bản thân lại không có cách nào tiến thêm một bước để giết hắn, bởi vì phía bên trái yết hầu đột nhiên xuất hiện một bàn tay!

Cùng lúc đó, một bàn tay đen to cũng chui vào thắt lưng của hắn, càng quan trọng là trên lưng của hắn cũng truyền tới tiếng sét đánh thật lớn.

Bởi vì ngay lúc này, ba đại tông sư còn lại đều đã tự bộc phát ra tuyệt chiêu cường đại nhất của mình!

Trước mặt Vương Siêu chính là Điền Thôn Thượng Nghĩa, bên trái chính là một người gầy gộc khô khan, nhưng đứng thẳng như ngọn bút, mang theo khí tức của đại tướng quân Nhật Bản. Lão đầu Nhật Bản này xuất ra “Kim Thương Tỏa Hầu”, từ mặt bên tiến công, người này chính là đại tướng quân của hải quân, Trúc Sơn Đại Chi, cũng chính là học giả Nhật Bản nghiên cứu “Tâm học” của phái Vương Dương Minh, bản thân cũng chính là một vị võ thuật tông sư.

Hắn ra tay nhanh hơn cả quyền của Điền Thôn Thượng Nghĩa, xuất hiện phía dưới yết hầu của Vương Siêu.

Mà bên phải Vương Siêu là một người vừa gầy vừa nhỏ con, nhưng cánh tay lại dài, lão đầu này trông giống như một người vượn.

Đó là lão đầu nổi tiếng trong giới võ thuật Nhật Bản, Cúc Mục Viên Chi Trợ.

Quyền pháp của Cúc Mục Viên Chi Trợ đúng là không tương xứng với vóc người của hắn. Vóc người hắn nhỏ gầy, nhưng quyền pháp lại cương liệt biến hóa hư hư thật thật, vừa mới liên tục xuất ra hai quyền đã khiến cho không khí chấn động. Cánh tay dài lúc này lại giống như một cây gậy sắt lớn, nắm tay thì giống như một đôi chùy sắt lớn.

Quyền của hắn trực tiếp chấn tới phần eo lưng của Vương Siêu, quyền phong xé rách quần áo ở eo lưng của Vương Siêu.

Mà sau lưng Vương Siêu lại là một lão đầu vừa cao vừa to, một quyền bổ ra không hề có tiếng động. Nhưng một khắc khi sắp chạm vào thân thể đối phương thì đột nhiên trong lúc đó bạo động, vang lên tiếng ông ông, như sét đánh chớp giật.

Lão đầu này, chính là một đại võ thuật gia khác của Nhật Bản, Vũ Điền Giác Vinh.

Mới vừa rồi trong tích tắc khi giao thủ, mặc dù Y Đằng Nam trong nháy mắt bị Vương Siêu dùng Bát Cực “Đại Thương Điểm Đầu” đánh tan xác, Điền Thôn Thượng nghĩa bị một quyền của Vương Siêu chấn bay lên không trung, hơi thở người một chút, sau khi hai người đó chết thì Trúc Sơn Đại Chi, Cúc Mục Viên Chi Trợ, Vũ Điền Giác Vinh ba đại tông sư này đã có được thời cơ tốt nhất!

Ba vị đại tông sư đồng thời ra tay, hình thành thế tam giác, khóa toàn bộ các góc dưới đất, bên trái, bên phải của Vương Siêu!

Ngay lúc này, Vương Siêu đối mặt với sự hung mãnh tới cực điểm của ba đại tông sư thì lại nắm tay lại, làm một động tác vô cùng khó hiểu.

Hắn không ngăn cản, cũng không né tránh, càng không ra tay đánh trả, mà là đột nhiên trong lúc đó, thân thể co rút lại! Rắc rắc rắc! Trong nháy mắt thân thể thấp đi! Từ một người cao một mét tám đột nhiên biến thành một đứa bé. Biến hóa trong nháy mắt như vậy khiến cho ba vị quyền pháp đại tông sư có chút lệch hướng. Mặc dù ba đại tông sư đối với quyền kinh của mình vô cùng chuẩn xác nhưng cũng bị tình huống này khiến cho đánh hụt vào khoảng không. Một kích thất bại, cổ tay liên tục trầm xuống, thêm lực vào, như trước kích xuống!

Nhưng là, ngay lúc bọn họ vận thêm kinh lực vào thì Vương Siêu dậm mạnh chân lên mặt đất khiến mặt đất chấn động, toàn bộ bùn đất bắn lên tung tóe, xuất hiện một cái hố thật to!

Vương Siêu mượn lực phản chấn, vừa khiến cho thân thể ba vị đại tông sư hơi mất thăng bằng một chút, đồng thời thân thể của mình giống như đạn bắn thẳng lên, phóng thẳng tới trước ngực của Điền Thôn Thượng Nghĩa!

Sau khi thân thể Vương Siêu thu nhỏ lại thì giống như một cái lò xo bị nén, bây giờ hung mãnh bắn ra, uy thế tuyệt luân!

Trong nháy mắt Điền Thôn Thượng Nghĩa đã cảm giác được nguy hiểm mãnh liệt, hắn biết không thể ngăn cản được thế công trước mắt thì lập tức né qua bên cạnh, dùng vũ bộ di chuyển, cả người giống như một cung tên!

Nhưng là, hắn không thể ngờ rằng trong lúc Vương Siêu đang phóng tới người hắn thì đột nhiên vọt ra một trảo, một trảo này giống như là đã vì hắn mà chuẩn bị, nghiên cứu hết các hướng di chuyển của hắn, dĩ nhiên đã dễ dàng chụp trúng vai hắn. Cả thân thể hắn bị kéo lại, cả hai cùng rơi mạnh về phía trước.

Phanh! Bị Vương Siêu kéo vai khiến cho xương cốt Điền Thôn Thượng Nghĩa bị nứt ra, vang lên tiếng rắc rắc. Hai người cùng bay xa hơn mười mét, đâm vào một cây chuối khiến cho nó nát bầy, chất lỏng văng khắp nơi thì mới ngừng lại được.

Tiếng xương cốt kêu răng rắc rõ ràng là do ba vị Điền Thôn Thượng Nghĩa bị Vương Siêu bóp nát! Điền Thôn Thượng Nghĩa sau khi dừng lại thì nhin đau nơi ba vị, tay còn lại tỉnh táo đánh vào bụng Vương Siêu. Một kích này nửa đường đột nhiên biến hóa, xoay một vòng rồi chuyển hướng đánh vào ngực Vương Siêu.

Đường thủ, Tiểu hỏa điểm toàn tâm quyền.

Đây là biến hóa của Đường Thủ từ thời xa xưa, thuộc về những sát thủ tinh xảo. Điền Thôn Thượng Nghĩa không hổ là quyền pháp đại tông sư, ngay khi cảm thấy bất lợi, vai mình đã bị bóp nát, thì đột nhiên trong lúc đó lại dùng một tay xuất chiêu, nghĩ rằng muốn chuyển bại thành thắng!

Nếu như hắn đối mặt với một người không có kinh nghiệm lão luyện thì rất có thể lần này hắn sẽ thành công. Nhưng là, lần này người đối mặt với hắn chính là ca thủ thiên hạ đệ nhất Vương Siêu, tại võ đạo đã giao tiếp với thần linh, đại thể đã thành thánh giả, nhưng vẫn không có một chút cơ hội.

Rắc rắc! Tay hắn vừa mới đánh tới gần tim Vương Siêu thì đột nhiên bị một bàn tay ngăn cản!

Quyền của Vương Siêu bảo vệ tim, lòng bàn tay hướng ra ngoài, năm ngón tay mở ra, trong lúc đó bàn tay hắn đột nhiên giật mạnh. Bình! Đột nhiên một khối thịt nổi lên như quả cầu sắt, cứng rắn vô cùng, tay hắn chỉ đánh sượt phía trên, mơ hồ còn nghe tiếng kim loại kêu lên.

Ngay lúc hắn lập tức rút tay về thì năm ngón tay Vương Siêu duỗi thẳng, hướng vào phía trong đánh ra một trào, nắm ngay tay hắn.

Đột nhiên trong lúc này hai mắt Điền Thôn Thượng Nghĩa trợn tròn, trong mắt nhỏ ra từng giọt máu! Giống như tình huống khi thủ lĩnh GOD quyết đấu với Ba Lập Minh, trên lông mi cũng chảy ra từng giọt huyết châu.

Rồi đột nhiên trong lúc đó, vị Thủy Nguyệt đại tông sư bạo phát, hiển nhiên là một tia lực lượng cuối cùng của mình cũng đem ra. Da tay của hắn bởi vì máu tụ quá nhiều mà trở nên đỏ thẫm, trên người cũng phát ra hơi thở như hồi quang phản chiếu.

“Hừ!”

Trong nháy mắt khi Điền Thôn Thượng Nghĩa bộc phát ra lực lượng cuối cùng của mình thì Vương Siêu hừ lạnh một tiếng. Thân thể đột nhiên lui lại, nhẹ buông tay ra, cự ly hai người được giãn ra!

Đây là một kích bạo phát cuối cùng của Điền Thôn Thượng Nghĩa, đâu dễ để cho Vương Siêu bỏ đi? Hắn tiến lên một bước, khai triển Vũ Bộ, lấy thế ôm trống vào lòng, mãnh liệt ôm lấy Vương Siêu. Lúc này, Thủy Nguyệt quyền pháp đại tông sư đã không còn nữa điểm phong độ, giống như một đại hán đồ vật Nhật Bản, hung hăng ôm chặt lấy đối thủ!

Một kích bộc phát cuối cùng này của Điền Thôn Thượng Nghĩa cũng chính là vứt bỏ đi tính mạng của mình, muốn ôm lấy Vương Siêu để cho Cúc Mục Viên Chi Trợ, Vũ Điền Giác Vinh nhân cơ hội này một kích đánh chết Vương Siêu.

Một người bộc phát, một người lui, một người truy kích.

Nhanh như chớp giật!

Đang lúc này, trong mắt Vương Siêu hiện lên một tia hàn quang, cước bộ hơi chậm lại một chút, vừa lúc đập ngay khế hở của Vũ Bộ, làm cho hắn không thể ôm được, đột nhiên xuất ra một quyền đánh thẳng xuống.

“Để ta cho ngươi nhìn thấy Phiên Thiên Ấn thật sự nhé”.

Bên tai Điền Thôn Thượng Nghĩa vang lên một câu nói, sau đó từ đầu truyền đến một cơn đau kịch liệt, ngay lúc nguy hiểm như chỉ mảnh treo chuông, đầu của hắn hơi nghiêng về phía sau, kết quả là tránh bị đánh cho nát báy.

Băng!

Một chương hạ xuống, đánh lên ngực của hắn.

Đầu của Điền Thôn Thượng Nghĩa mặc dù tránh được, nhưng ngực lại bị Vương Siêu dùng chiêu Phiên Thiên Ấn đánh thẳng vào ngực.

Trúng một quyền này, thân thể vừa mới bộc phát to lớn của hắn giống như lông hồng bay lên trời, sau khi bay đến hơn năm mươi sáu mét thì đập vào mặt đất. Trong lúc hắn đang bay trong không trung thì từ

miệng phun ra vô số máu tươi, còn có cả thanh âm xương vỡ nát, thậm chí còn nghe cả thanh âm Bắg! Bắg! Bắg! Như đang bắn cung!

Một chiêu Phiến Thiên Ấn này của Vương Siêu, chính là tất cả khí huyết của hắn cũng bạo phát, đồng thời gân cốt hắn cũng bị chấn thành từng đoạn. Nếu không thì cũng không phát ra thanh âm như bắn cung.

Phản ứng này cũng cho thấy Thủy Nguyệt đại sư Nhật Bản này vô cùng cường đại.

Bất quá cho dù hắn có cường địa bao nhiêu thì cũng đã bị một quyền của Vương Siêu đánh chết. Ngay lúc rơi xuống đất đã quay cuồng không nói ra lời, đi đời nhà ma.

Vương Siêu nghiên cứu kỹ Vũ Bộ, bản thân cũng là đại hành gia, lúc Điền Thôn Thượng Nghĩa bộc phát đã bị hắn tìm ra sơ hở.

Sau một kích đánh chết Điền Thôn Thượng Nghĩa, Vương Siêu cũng không dừng lại, đột nhiên xoay người, thân thể nhẹ như mèo, cước bộ nhẹ nhàng như nhện, chỉ chạm một chút vào mặt đất, nhanh chóng biến thành một hư ảnh, hung hăng xuất hiện bên người Cúc Mục Viên Chi Trợ rồi đột nhiên đánh ra một quyền. Đối phương đón đỡ thì hắn nương theo thể mà hung hăng quần quanh cánh tay đối phương!

Hai người đấu kinh lực, lập tức Cúc Mục Viên Chi Trợ không phải là đối thủ, bị Vương Siêu đánh gãy tay, đồng thời Vương Siêu tung ra một cước đá ngay vào lưng hắn, khiến hắn văng ra xa vài mét rồi tắt thở!

Oành!

Sau lưng lại truyền đến thanh âm sét đánh, Vương Siêu cũng không thèm quay lại nhìn, thân thể lay động về bên trái, ngón chân nhón lên, đá ra một cước “Bộ Bộ Sinh Liên”. Vũ Điền Giác Vinh đang công kích đến Vương Siêu thì cảm giác được cước ảnh đầy trời, lập tức tâm linh chấn động, cảm giác được sự nguy hiểm mãnh liệt, liền lập tức lui về phía sau!

Nhưng Vương Siêu rút một chân ra, giống như Phật Tổ đang giảng kinh, đột nhiên trong lúc đó khắp nơi trên mặt đất giống như hoa sen bao trùm đại thiên thể giới.

Chỉ một giây! Vũ Điền Giác Vinh ngay cả lui năm bước để né tránh cũng không được, bị Vương Siêu đạp lên mu bàn chân, đánh vào đầu gối, lập tức huyết nhục mơ hồ ngã trên mặt đất.

Vương Siêu cũng không thèm nhìn lại, nhanh như chớp đạp vào yết hầu của hắn, giẫm đến mức đầu lìa khỏi cổ.

Trong nháy mắt, năm đại tông sư chỉ còn lại một mình Trúc Sơn Đại Chi!

Vị này là đại tướng quân hải quân ngày xưa, dĩ nhiên cũng không sợ chết! Hắn đuổi theo Vương Siêu, đột nhiên giơ một tay lên, phiêu động như mây, mặt khác tay kia như roi sắt lẳng không nên xuống, thủ pháp hai tay này có vẻ giống như một roi “Vân thủ” trong Thái Cực Quyền. Nhưng Vương Siêu biết đây chính là thủ pháp trong hợp khí võ thuật.

Đối mặt với công kích của Trúc Sơn Đại Chi, Vương Siêu ngang nhiên bất động, bước nhanh tới đối mặt với hắn, ngay lúc hai người giáp mặt thì đột nhiên đánh ra một quyền.

Bắg!

Ngay khi Trúc Sơn Đại Chi đánh tới người Vương Siêu thì nắm tay Vương Siêu đã xuyên qua bụng dưới của hắn!

Trong nháy mắt, toàn thân lão đầu võ thuật tông sư này mất đi lực lượng, cánh tay mềm nhũn buông xuống. Cánh tay Vương Siêu chấn động, xé đôi thân thể hắn ra! Huyết vũ bay đầy trời! Tinh khí văng khắp nơi!

Vương Siêu lại bước một bước, từ trong mưa máu bắt lấy Mike Lavin!

Mike Lavin đối với trận đấu này nhìn hoa cả mắt, giống như đang xem phim, đột nhiên trong lúc đó màn ảnh thu lại, một người xuất hiện, Vương Siêu từ trong cơn mưa máu bước ra, lúc đó hắn mới cảm giác đại thể đã mất, bản thân vừa động nhưng cổ đã bị Vương Siêu nắm lấy!

“Người tên là gì?” Vương Siêu giống như là đại bàng bắt được gà con, nắm cổ Mike Lavin lạnh lùng hỏi: “Người cho rằng bằng vào những lão già đã gần chui vào quan tài này là có thể giết được ta sao?”

Mike Lavin bị bóp cổ, không thể nói được, nhưng hắn không hổ là tướng quân nước Mỹ, dưới tình huống nguy hiểm cực độ vẫn cố mò lấy khẩu súng trong người.

Nhưng trước mặt Vương Siêu thì làm sao hắn có thể dễ dàng đắc thủ?

Tay Vương Siêu căng thẳng, trực tiếp vút hắn lên trời hơn ba mươi mét.

Chờ khi hắn rơi xuống thì Vương Siêu đã bước ra quốc lộ.

Bịch! Tướng quân nước Mỹ này đã bị chặt đứt cổ, từ trên cao hơn ba mươi mét rơi xuống, lập tức chết ngay.

Cuối tháng chín!

Bộ đội Terminator nước Mỹ và năm đại tông sư Nhật Bản liên thủ ám sát thiên hạ đệ nhất cao thủ Vương Siêu, toàn bộ bị diệt, không ai sống sót.

Mười ngày sau tin tức này được truyền ra, lập tức khiến cho giới võ thuật Nhật Bản chấn động!

454. Chương 431: Máu Tanh Đã Ngâm Bất Đầu

Ánh nắng chiếu rọi lên gương mặt của Tạ Ly, vị nữ đại tổng quản Nam Dương Đường Môn này đứng trên đường nhìn xe hơi đang được thiêu đốt, sau khi phân phó một câu thì lâm vào trầm tư.

Bên cạnh nàng có rất nhiều xe tải lớn, còn có vài chiếc xe nhỏ, cùng với trên một trăm chiến sĩ được trang bị vũ trang hạng nặng, đang dùng dụng cụ dập lửa trên những chiếc xe bốc cháy, rửa sạch sẽ, dùng vải trắng bọc lấy thi thể, phong tỏa hiện trường, còn có một số lượng lớn nhân viên đi vào trong vườn chuối tìm kiếm.

Sau khi nhận được tin Vương Siêu gặp phải ám sát, Tạ Ly chấn kinh, liền dẫn theo một lượng lớn lính vũ trang chạy tới hiện trường, lập tức bố trí sắp xếp tương ứng.

“Báo cáo, đã điều tra hoàn toàn rõ ràng, bên chúng ta bị thương vong ba người, ba chiếc xe toàn bộ bị hư hại, thủ lĩnh không phát sinh việc gì, bây giờ đã về nhà thay quần áo. Về phía kẻ địch, mười ba binh lính và năm lão già toàn bộ đều bị thủ lĩnh đánh chết, không ai sống sót. Nhìn từ dấu chân thì chưa thấy dấu hiệu có người chạy trốn, hiển nhiên tất cả đều bị thủ lĩnh giết chết!”

Trong chốc lát, lửa tại hiện trường đã bị dập tắt, xe hơi và hài cốt cũng đã được chất lên xe tải. Đồng thời Đường Môn cũng đã điều tra cụ thể rõ ràng số người thương vong và tổn thất.

Năm sáu chiến sĩ Đường Môn lộ ra vẻ tháo vát, hai mắt ẩn chứa sát khí, lưng đứng thẳng tắp lớn tiếng báo cáo với Tạ Ly.

Ngay khi bọn họ báo cáo thì trên mặt lộ ra một tia cổ quái. Nhất là lúc nhắc tới chuyện “Thủ lĩnh” thì bọn họ dường như có một tia nghi ngờ.

“Lần này ám sát thủ lĩnh là người nào? Các người mau điều tra rõ ràng cho ta” Tạ Ly ra lệnh.

“Vâng!” Một binh sĩ tháo vát giơ tay lên trán chào, sau đó cùng với mấy binh sĩ khác chụp ảnh của mấy cái thi thể, sau đó chỉ nghe tiếng tách tách và ánh sáng phát ra từ máy chụp ảnh!

Sau khi chụp xong thì bọn họ đưa ảnh đã chụp vào trong máy laptop cao cấp có nối mạng, hơn người người đồng thời tìm kiếm. Sau năm phút thì đã tra ra được một số lượng tin tức khổng lồ.

“Mười hai người chết này chính là thành viên kiệt xuất của bộ đội Terminator nước Mỹ, tại quốc tế đều được bí mật phân tích tên gọi. Đều có năng lực cấp A, là thành viên cấp S. Bộ đội đặc chủng như vậy, trên phạm vi khắp thế giới chỉ có một ngàn một trăm người. Mà một người khác thì có năng lực cấp S, chính là trợ thủ đắc lực của Worton, Morgan trong những hành động trước đây - Mike Lavin. Cùng là loại nhân vật đồng cấp bậc như Lưu Thanh, Đoạn Quốc Siêu ở Trung Quốc. Nguyên nhân cái chết của bọn họ là do bị thủ lĩnh dùng quyền cước đánh gục, trong khoảng ba phút đã bị đánh chết!”

Sau khi điều tra rõ ràng thân phận của đám người Mike Lavin, chiến sĩ Đường Môn lớn tiếng báo cáo lại. Sau khi báo cáo xong thì ánh mắt bọn họ càng thêm kinh ngạc, hiển nhiên là đã bị năng lực của thủ lĩnh Vương Siêu làm cho rung động!

Bọn họ là chiến sĩ tinh nhuệ của Đường Môn, là nhân vật đến từ mưa bom bão đạn, khả năng phân tích đối với năng lực binh chủng mỗi nước đều rõ như lòng bàn tay. Nếu như sắp xếp các bộ đội đặc chủng xuất sắc nhất trên thế giới thì đứng đầu là tiểu đội Alpha của Nga, tiếp theo là lính cảm tử Israel, cuối cùng là Terminator của Mỹ. Những người được tuyển chọn thì cho dù là tam đại vương bài trong nước thì cũng phải nhường một bậc.

Nhưng bây giờ, mười hai chiến sĩ trang bị vũ trang hạng nặng, hơn nữa còn có một vị tướng quân cực kỳ lợi hại, không tới ba phút đã hoàn toàn bị thủ lĩnh Vương Siêu giết sạch.

Năng lực như vậy, sao có thể không làm cho bọn họ khiếp sợ?

“Thủ lĩnh dùng tay không, đối mặt với đạn pháo ám sát của đối phương mà còn có thể trong khoảng thời gian ngắn giải quyết quốc chiến, rốt cuộc là người hay là thần?”

Hiện tại trong lòng mỗi chiến sĩ Đường Môn đều tồn tại một nghi vấn như vậy.

“Còn năm lão già kia là ai? Có điều tra được không?” Tạ Ly không hề kinh ngạc, đối với năng lực của Vương Siêu thì nàng cũng hiểu rõ đại khái. Terminator mặc dù cường đại nhưng cũng chỉ có thể ám sát cao thủ cấp bậc Hóa Kinh, ám sát cao thủ Đan Kinh thì có chút miễn cưỡng, chứ đừng nói là cấp bậc Thần như Vương Siêu.

“Năm lão già này đều là người Nhật Bản! Trong đó có một người trước kia từng là đại tướng quân hải quân Trúc Sơn Đại Chi, hiện nay đã chín mươi bảy tuổi. Thân phận của mấy người khác thì dường như là võ đạo gia Nhật Bản tuổi đã cao. Những người này trong giới võ thuật Nhật Bản, giới chính trị, quân sự mặc dù không xuất đầu lộ diện nhưng cũng nắm giữ những quyền hạn to lớn. Chúng ta chỉ có thể xác định thân phận của bốn người, còn một người thì đã bị thủ lĩnh đánh nát đầu, cho nên không thể rõ được. Bất quá dựa trên đo đạc bộ xương thì năng lực người này là cường đại nhất trong năm người. Trước kia thật lâu hẳn có danh tiếng không hề nhỏ, ngày mai chúng ta mới có thể điều tra chính thức thân phận của hắn”.

Chiến sĩ Đường Môn báo cáo lại.

Bọn họ đương nhiên là không thể xác định thân phận của vị nhân thuật đại sư Y Đằng Nam này, cũng là cao thủ cường đại nhất trong số đó, nhưng lại trong nháy mắt bị Vương Siêu dùng một chiêu đánh nát người.

“Tốt lắm, ngày mai điều tra xong thì làm bản báo cáo nộp cho ta, đồng thời tăng cường đề phòng cẩn thận! Tăng cường tài mắt của tổ chức tình báo! Nam Dương Đường Môn tiến vào trạng thái đề phòng cấp một! Mọi người cũng chuẩn bị tinh thần đi! Nếu từ nay về sau, thủ lĩnh còn bị những chuyện tương tự như vậy thì các ngươi cho dù tự sát cũng không đền đủ tội!”

Hai mắt Tạ Ly đảo một vòng quanh những chiến sĩ ở đây.

Hơn một trăm chiến sĩ ở đây, đều là thành viên kiệt xuất của bộ đội Long Xà được Đường Môn huấn luyện, bây giờ đều là người giám sát một phương, không hề tiểu nhân mưu đồ quyền lợi, hiện tại Vương Siêu xảy ra chuyện nên Tạ Ly tập hợp tất cả bọn họ lại đây, nghiêm khắc ra lệnh!

“Vâng!”

Những chiến sĩ này đồng thanh vâng lệnh, sau đó nhanh nhẹn tiếp tục làm việc, dường như không cần chỉ huy thì vẫn có thể làm tốt.

Tạ Ly nhìn tất cả cảnh này thì âm thầm gật đầu. Hiện tại những người này đều nắm giữ toàn bộ cơ cấu của Nam Dương Đường Môn, cũng chính thức nắm được chuyện tình của Nam Dương Đường Môn. Nguyên lại nhóm người Triệu Quang Vinh, Lâm Thế Phong đều đã giải quyết xong hết rồi, nay Đường Môn đã được thay máu mới.

Ban đầu Tạ Ly đề nghị Vương Siêu triển khai huấn luyện bộ đội Long Xà cũng là vì mục đích này.

Bồi dưỡng bộ đội Long Xà cũng là vì chiến tranh, nhưng quốc hội năm đó bồi dưỡng tướng lĩnh lãnh đạo, mọi việc chỉ huy đều giao cho lãnh đạo làm. Đương nhiên Vương Siêu không thể nhìn xa bằng Tạ Ly, hẳn chỉ tưởng rằng huấn luyện những binh sĩ này là để dùng vào việc ám sát trăm thủ.

Sau khi Tạ Ly tuyên bố Nam Dương Đường Môn bây giờ tiến vào trạng thái đề phòng cấp một thì tựa hồ đã giải phóng được một phần nặng nề, đồng thời suy nghĩ tiếp kế hoạch sau này.

Không nói đến việc Tạ Ly xử lý sự kiện ám sát này hết sức thành thực, chợt phát uy khiến cho lần chuẩn bị tỉ mỉ “Đánh BOSS” này của hai nước Nhật Mỹ bị tiêu diệt toàn bộ. “BOSS lớn” Vương Siêu đã rời khỏi hiện trường.

“BOSS lớn” này về nhà thay quần áo, nhân tiện kể với Đường Tử Trần một chút về hành động ám sát nhằm vào mình lần này.

“Đám lão quỷ này thật là hung mãnh, may mắn là ta một chiêu đánh bại tên Ninja kia. Nếu như hơi chút lùi bước thì chỉ sợ rằng hôm nay rất nguy hiểm. Mỹ và Nhật Bản cư nhiên lại có thể liên thủ với nhau? Quyền pháp của năm lão quỷ này tinh thâm, lực bộc phát kinh người, xem bộ xương thì ít nhất cũng đã hơn tám mươi tuổi. Mà tên Ninja kia ít nhất cũng đã hơn một trăm mười tuổi, tuổi tác như thế mà quyền pháp lại cao thâm như vậy thì chỉ sợ là bậc tiền bối trong giới võ thuật Nhật Bản. Hôm nay bị ta đánh chết thì chỉ sợ sẽ kêu người điên cuồng tới trả thù, như vậy cũng có hứng thú...”

Vương Siêu đi vào biệt thự cạnh biển của mình, thay một bộ quần áo khác rồi đến phòng của Đường Tử Trần.

Vừa mới trải qua lần ám sát kinh tâm động phách, trở lại nơi ở của mình thì trước tiên Vương Siêu lập tức thông báo cho Tạ Ly đến thu thập hiện trường, bất cứ dấu vết gì cũng phải xóa sạch, tránh để lại rắc rối sau này.

Thế lực Đường Môn tại Nam Dương mặc dù cường đại, nhưng cũng không lớn đến nỗi có thể một tay che trời, bây giờ đang cùng chính phủ duy trì trạng thái cân bằng vi diệu. Không tính vũ trang tư nhân trong Đường Môn, coi như là thay mặt cho lợi ích của người Hoa tại Nam Dương. Nếu như chính phủ Indonesia thật sự muốn đối phó với Đường Môn thì tất nhiên sẽ làm một ít tác động trong nước. nhưng nếu tác động quá lớn, lộ ra một ít sự tình thì cũng dễ gây nên những điều vô cùng phiền phức. Điểm này thì Vương Siêu rõ ràng đến từng chi tiết, bất quá hẳn tin tưởng Tạ Ly có thể xử lý tốt chuyện lần này.

Sự việc cũng diễn ra đúng như Vương Siêu nghĩ, năng lực xử lý của Tạ Ly vô cùng giỏi.

“Tiểu đệ, hôm nay người gặp phải ám sát à?”

Lúc Vương Siêu bước vào phòng thì từ trong truyền ra tiếng của Đường Tử Trần.

Phòng của Đường Tử Trần vô cùng trống trải, chỉ có một đồ vật trong phòng, cũng không có giường ngủ, trong không gian một trăm mét là một phụ nữ mặc xiêm y đang ngồi trên một cái bồ đoàn, phía trước là một điểm tử có thấp một nén hương, khiến cho mùi thơm bay khắp phòng, làm cho người ta có một loại cảm giác an bình, tĩnh lặng, tất cả cảm giác hỗn loạn như được tập trung lại thành một. Trong bóng tối hỗn độn của căn phòng bỗng xuất hiện một điểm sáng của Hỏa Tinh Hương, làm cho người ta có cảm giác như lúc thiên địa bắt đầu khai sinh, từ trong hỗn độn phát sinh ra ánh sáng.

Ngay khi Vương Siêu bước vào gian phòng thì hai mắt chỉ cảm thấy một mảnh hắc ám, nhưng sau đó một khác, điều chỉnh một chút khí huyết, hai mắt tập trung nhìn thì nhờ vào ánh sáng phát ra từ Hỏa Tinh Hương, có thể nhìn thấy rõ mọi vật trong căn phòng, một mảnh ánh sáng.

Khả năng nhìn của hắn bây giờ đã đạt tới tình trạng hư không sinh điện, nơi đen tối nào chỉ cần có một tia sáng thì hắn cũng có thể nhìn rõ mọi vật xung quanh.

Đường Tử Trần mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, tóc xõa trên vai, hai chân ngồi xếp bằng, bàn chân trong suốt như ngọc, một tay đặt trên bụng, một tay kia ấn lên đất, hình như là đang kết thành “Xúc Địa ấn”.

Ngay khi Vương Siêu bước vào thì nàng có nói một câu, hai mắt mở ra, tiếng nói khiến cho ngón tay đang ấn trên mặt đất có chút run rẩy, bàn chân Vương Siêu lập tức cảm giác được đường như ngón tay Đường

Tử Trần run rẩy theo mỗi lần nàng nói. Mặt đất run rẩy giống như là đang xóc nảy, rõ ràng là lực lượng từ ngón tay phát ra làm chấn động sàn nhà, so với người ta dậm chân thì còn lợi hại hơn nhiều.

Công phu thủ ấn luyện đến cảnh giới cao nhất thì tay chính là chân, chân chính là tay, khí trên toàn thân được thông suốt, lực lượng cùng vận hành. Vương Siêu dậm chân một cái thì khiến cho mặt đất kịch liệt chấn động, khiến người ta không thể đứng thẳng. Mà tương tự, lấy tay chạm vào đất thì cũng có thể làm cho mặt đất chấn động giống như dậm chân.

Lực lượng ẩn pháp như vậy, so với Thích Già Ma Ni năm đó kết Xúc Địa Ấn khiến cho quần ma ngã thì không hề khác nhau.

Năm đó trong lúc Thích Già Ma Ni tu hành, có một đám cường đạo tới muốn giết hắn, hắn chỉ lấy tay chạm vào đất thì đã khiến cho toàn bộ đám cường đạo này té nghiêng ngả, đây cũng là điển cố Phật Tổ năm đó dùng Xúc Địa Ấn làm cho quần ma ngã.

“Tử Trần, hôm nay tỷ tĩnh tọa công khóa chưa hoàn thành sao? Ta thật ra đã quấy rầy tỷ rồi, bất quá công phu của tỷ càng ngày càng tinh thâm, nói như vậy thì chỉ cần một thời gian nữa sẽ đột phá cửa ải quan trọng cuối cùng”.

Vương Siêu nhẹ nhàng nói, sau đó ngồi xuống đối mặt với Đường Tử Trần.

Hắn thật ra biết Đường Tử Trần mỗi ngày vào buổi tối đều tự mình ngồi tĩnh tọa trước nén hương, lấy một điểm sáng trong màn đêm hắc ám hỗn độn, sau đó vận đủ nhãn lực, nhìn rõ tất cả vạn vật.

Một điểm sáng sinh ra trong hắc ám hỗn độn, đột nhiên trong hai mắt mình giống như là tỏa ra ánh sáng vô cùng lớn, chiếu rọi khắp đại ngàn thế giới. Đường Tử Trần mỗi ngày tĩnh tọa chính là muốn ý cảnh này. Vương Siêu đương nhiên cũng biết.

“Lúc Tử Trần ngồi tĩnh tọa, không nhìn không nghe thấy gì, nhưng lại biết chuyện ta gặp phải ám sát, chẳng lẽ là cảm nhận được ta gặp nguy hiểm?”

Thật ra Vương Siêu cũng biết Đường Tử Trần nhiều năm tu luyện tâm linh, không hề nhìn thấy, nghe thấy, phát giác được bất cứ sự nguy hiểm gì. Nhưng bây giờ hắn vừa bước vào phòng, còn chưa mở miệng thì Đường Tử Trần đã biết hắn gặp phải ám sát, Vương Siêu tự nhiên là nghĩ rằng nàng đã cảm giác được mình gặp nguy hiểm.

“Ta không cảm giác được người gặp nguy hiểm, nếu như cảm giác được thì ta sẽ đi tìm người rồi. Ta nghĩ người ám sát người lần này chỉ là một đám tiểu nhân. Lúc người bước vào ta cảm nhận được một cổ máu tanh trên người người, hình như là của hơn mười người, lần này ám sát người là hơn mười người, đã bị người giết hết”.

Đường Tử Trần nhìn Vương Siêu một chút, mũi hơi hít hít.

Vương Siêu cũng nhìn tình trạng người mình một chút, rồi hít hít. Thì ra vừa rồi hắn chỉ mới thay quần áo, chưa đi tắm rửa, mùi máu tanh trên người vẫn còn lưu lại, mà khứu giác Đường Tử Trần lại linh mẫn, cho nên không thể giấu được.

“Hôm nay không phải là những kẻ ám sát nhỏ, mà là mấy lão quỷ trong giới võ thuật Nhật Bản. Ta mặc dù không gặp nguy hiểm nhưng cũng cảm thấy kinh hãi” Vương Siêu đem chuyện gặp phải ám sát lần này kể rõ ra một lần, nhất là đoạn trong tích tắc giết chết nhãn thuật đại sư Y Đằng Nam.

Đường Tử Trần lẳng lặng nghe Vương Siêu nói xong thì hai mắt trở nên sáng ngời, lắc đầu: “Xem là không phải là những tên ám sát tầm thường, vì muốn giết người mà mấy lão quỷ này cũng đã xuất đầu lộ diện! Nếu như đối là ta thì không có khả năng một khắc ngăn cản được. Đao kia yêu dị như vậy, nếu như ta đoán không sai thì hắn chính là nhãn thuật đại sư đệ nhất Y Đằng Nam của Nhật Bản, trước kia có danh hiệu là Yêu Đao. Khi hắn giết người thì đao còn chưa đâm vào người kẻ địch thì kẻ địch cũng đã sợ đến mức lăn ra chết, chính vì thế mới có ngoại hiệu đó. May mắn là người đã trực tiếp loại bỏ hắn, nếu không thì thật đúng là nguy hiểm đến cực điểm! Tiểu đệ, người trực tiếp dùng Đại Thương Điểm Đầu thật sự quá chính xác, đối mặt với ám sát như vậy thì cũng chỉ có thể dùng chiêu này. Nếu dùng chiêu khác thì cho dù người là thần tiên, công phu cao tới đâu cũng sợ rằng không tránh được phải bỏ mạng”.

Trong nháy mắt nghe Vương Siêu thuật lại quá trình giao thủ với năm địa tông sư, Đường Tử Trần không khỏi than rằng Vương Siêu tại một khắc đã đưa ra đấu pháp đúng đắn.

Đối mặt với một đao của Y Đằng Nam, Vương Siêu dùng tay ngành kháng, sau đó đột nhiên rút tay về, dùng tay áo quần lấy đao của Y Đằng Nam, tranh thủ dùng tay đè lên thân đao, năm ngón tay nắm lấy thân đao, cánh tay như đại thương chấn nát thân đao, sau đó khuỷu tay như đại thương điểm đầu đánh nát đầu của đối phương, chiêu thức ấy quả nhiên là cầm nã thủ đoạt thiên công, đạt tới cảnh giới tạo hóa. Cho dù là Đường Tử Trần thì chỉ sợ trong một khắc không thể đạt tới trình độ như vậy.

Nếu như không phải tại trước khi giao thủ Vương Siêu đã giết chết Y Đằng Nam thì khi nhần thuật địa sư này toàn lực triển khai một đao, phối hợp với một kích toàn lực của bốn lão quỷ thì chỉ sợ đã thật sự nguy hiểm.

Cũng có thể nói, khi Vương Siêu đánh bại Y Đằng Nam thì những người ở đó đã mất đi hy vọng, hành động ám sát Vương Siêu lần này coi như đã thất bại.

“Đấu pháp của ta đã đạt tới cảnh giới không thể nói rõ ràng, cùng người khác động thủ thì tất nhiên là phải đưa ra đấu pháp tốt nhất. Đây chính là biến hóa sau khi phá vỡ hư không sinh ra” Vương Siêu nói: “Năm người hôm nay giết ta bất quá chỉ là năm lão già Nhật Bản, mặc dù thể lực chỉ có thể bộc phát một chút nhưng cảnh giới so với Y Hạ Nguyên thì còn muốn cao hơn. Nhất là thuật ẩn tàng, thánh giác của ta cũng khó có thể phát hiện được. Khi động thủ lại không chút úy kỵ khí thể nhân lực của ta, khẳng định là nhân vật nhất lưu đại tông sư Nhật Bản. Người như vậy cho dù không có đồ đệ thì quan hệ cũng không ít, ta giết bọn họ thì khẳng định ngày sau sẽ có tầng tầng lớp lớp người đến tìm ta báo thù, đúng là có chút phiền toái”.

Vương Siêu căn cứ vào cảnh giới công phu của năm lão quỷ thì khẳng định địa vị bọn họ trong giới võ thuật Nhật Bản cũng giống như Chu Hồng Trí.

Nếu như Chu Hồng Trí bị người ta giết thì người báo thù cho hắn sẽ rất nhiều, bởi vì hơn một nửa người Hoa đã từng được hắn chỉ điểm, không thể không báo thù.

“Như vậy cũng không sao cả, dù sao đại hội võ thuật lần này, mặc dù là giới võ thuật Hàn Nhật nổi lên, nhưng hiện tại đã bị Đường Môn chúng ta thao túng. Bọn họ cũng không dễ dàng trở mình gây loạn, nếu lại là báo thù thì ta nghĩ tiểu đệ của ngươi cũng sẽ không do dự mà xuất thủ nhuộm máu” Đường Tử Trần thần nhiên nói.

“Ta đương nhiên không sợ, bất quá sau khi giới võ thuật Nhật Bản chấn động thì khẳng định tại đại hội võ thuật lần này sẽ liệu chết huyết chiến với chúng ta. Quyền sư người Hoa chúng ta chỉ sợ sẽ tổn thương không ít, bất quá cũng giúp cho võ thuật Trung Hoa có cơ hội được ma luyện. Đại hội võ thuật lần này, lại có thêm một tầng máu tanh, sự việc càng ngày càng trầm trọng”.

Hai mắt Vương Siêu nhìn chăm chăm vào đầu hương đang sắp tàn, “Tử Trần tỷ nghĩ xem ta nên xử lý thi thể của năm lão quỷ đó như thế nào?”

Đường Tử Trần nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên mở nhanh ra. Trong hai con ngươi là hình ảnh phản chiếu của ánh sáng phát ra từ đầu hương: “Gọi Tiểu Hoàn Tử đưa năm thi thể này về Nhật Bản. Bây giờ người Hoa đã thừa nhận ngươi là cao thủ thiên hạ đệ nhất, giới hắc quyền cũng thừa nhận rồi, cũng nên để cho giới võ thuật Nhật Bản thừa nhận luôn. Nếu cứ bưng bít chuyện này thì chỉ khiến cho khi đại hội võ thuật chính thức diễn ra, sẽ đẩy lên một hồi vũ giả sanh tử quyết đấu”.

“Tốt! Đã hơn bảy, tám mươi năm rồi giới võ thuật Trung Nhật chưa có hoàn toàn đối kháng với nhau. Hai bên tu dưỡng im hơi lặng tiếng đã lâu như vậy, ân oán gì thì cũng nên quang minh chính đại chấm dứt tại đại hội võ thuật lần này, việc này khiến cho ta cảm thấy rạo rức”.

Vương Siêu nói xong thì nhẹ thổi một cái, ánh sáng phát ra từ đầu hương bị tắt ngúm, gian phòng hoàn toàn chìm vào bóng đêm.

Ngày thứ ba, Vương Siêu thông báo cho chủ nhân Hoàng Vũ Hội Hợp Khí Đạo Nhật Bản là Tiểu Hoàn Tử tới Nam Dương, kêu hắn đem năm thi thể đại tông sư này về.

Hành động ám sát lần này vô cùng bí ẩn, kế hoạch “Đánh BOSS” này ở Mỹ chỉ có một mình Mike Lavin biết. Sau khi Mike Lavin tới Nhật Bản thì chỉ thông báo cho một mình Y Hạ Nguyên, Y Hạ Nguyên lại bí mật liên lạc với những cao thủ thế hệ trước.

Bởi vì hành động ám sát lần này vô cùng bí ẩn, nếu không thì đã không tạo ra nguy hiểm cho Vương Siêu. Cho nên trừ những người này ra thì cơ hồ không hề truyền ra ngoài. Mặc dù tin tức về giới võ thuật Nhật Bản của Tiểu Hoàn Tử vô cùng linh thông nhưng vẫn như cũ không hề nghe nói về việc này.

Trong trường học Minh Luân Đường, năm thi thể được bọc trong vải trắng đúng là của năm vị đại tông sư Nhật Bản: Điền Thôn Thượng Nghĩa, Y Đằng Nam, Vũ Điền Giác Vinh, Trúc Sơn Đại Chi, Cúc Mục Viên Chi Trợ.

Vốn gương mặt của những thi thể này khi bị Vương Siêu đánh chết trông rất dữ tợn, nhưng khi trải qua xử lý của Đường Môn thì trở nên an bình hơn rất nhiều, chỉ có đầu của Y Đằng Nam bị vỡ nát thì khó có thể trở lại như cũ, còn có Trúc Sơn Đại Chi bị xé đôi thân thể, bất quá đã được rửa sạch máu về khâu lại vết thương.

Khi Tiểu Hoàn Tử và Y Hạ Nguyên cùng nhau đi vào trường học Minh Luân Đường thì liếc mắt một cái liền nhìn thấy đứng trước năm thi thể, đưa lưng về phía bọn họ là Vương Siêu đang mặc quần áo trắng.

Vóc người Vương Siêu cao lớn, đứng thẳng ở giữa phòng, đưa lưng về phía bọn họ, dường như là pho tượng của một thiên thần đang đứng trên trời, chỉ có thể để cho bọn họ nhìn lên.

Bên cạnh Vương Siêu là một đám quyền sư Nam Dương, kể cả ba cao thủ Bạch Tuyền Di, Diệp Hồng, Sa Lượng. Ngoài ra còn có Hoắc Linh Nhi và Đàm Văn Đông.

“Trúc Sơn Đại Chi... năm đó ta học võ trong đạo tràng của hần, không nghĩ ra người này lại đến ám sát sư phụ, bị sư phụ một quyền đánh xuyên thân thể, chấn nát cánh tay. Giới võ thuật Trung Hoa đã thừa nhận sư phụ có địa vị thiên hạ đệ nhất, hắc quyền giới cũng đã thừa nhận địa vị sư phụ, bây giờ đến phiên giới võ thuật Nhật Bản cũng thừa nhận. Bọn họ trước kia không thừa nhận nhưng những việc trước mắt đã xảy ra này thì không thừa nhận cũng không được nữa rồi”.

Hoắc Linh Nhi thầm nghĩ trong lòng.

Hoắc Linh Nhi nhận ra một đại tông sư trong số đó, chính là Trúc Sơn Đại Chi. Người này nghiên cứu “Tâm học” ở Nhật Bản, là cao thủ võ đạo, Hoắc Linh Nhi đương nhiên biết sự lợi hại của hần.

“Sư phụ đứng ở nơi đó, thật là có phong phạm của thiên hạ đệ nhất, thật sự là một gã gốc đẹp trai, rất tuyệt vời. Trước khi trở thành tuyệt đỉnh thì ngồi nhìn ngọn núi nhỏ giống như Phật ngồi ở thế giới cực lạc, như Đại A Tu La ngồi trên trời, ta lúc nào mới có thể có được phong độ như vậy?”

Hai mắt Hoắc Linh Nhi chăm chú nhìn Vương Siêu. Vương Siêu đứng ở giữa phòng, vô luận là ánh mắt của đám quyền sư Nam Dương, hay là người vừa mới vào như Y Hạ Nguyên và Tiểu Hoàn Tử, cùng với một đám đông võ giả Nhật Bản cũng đều cảm giác sư phụ nàng chính là thiên hạ đệ nhất. Loại cảm giác này vô cùng rõ ràng, khiến cho trong lòng Hoắc Linh Nhi vô cùng hâm mộ.

“Y Hạ huynh, Tiểu Hoàn Tử. Ba ngày trước ta bị năm đại cao thủ của giới võ thuật Nhật Bản liên thủ ám sát, mặc dù hơi nặng tay đánh gục bọn họ, nhưng cũng đã chứng kiến được cảnh giới quyền pháp cao thâm không thể tưởng tượng được của họ, ân oán trong giới võ thuật Trung Nhật chúng ta vốn đã có từ lâu, các người có lập trường của các người, chúng ta cũng có lập trường của chúng ta. Hôm nay ta thông báo cho các người cũng chính vì nguyên nhân như vậy, hy vọng các người có thể mang năm thi thể này về. Tại đại hội võ thuật chúng ta có thể đường đường chính chính mà đấu với nhau một trận”.

Mặc dù Vương Siêu quay lưng về phía cửa nhưng nghe tiếng động thì đã biết Y Hạ Nguyên và Tiểu Hoàn Tử tới.

Y Hạ Nguyên đang ở Nhật Bản khi nhận được tin của Tiểu Hoàn Tử thì lập tức khiếp đảm! Hần thật ra đã biết được tin này, nhưng khi nhận được tin năm vị đại tông sư hoàn toàn bị tiêu diệt thì mặc dù là cao thủ Bảo Đan nhưng vẫn bị máu huyết dôn lên, hai mắt biến thành màu đen, thiếu chút nữa đã hôn mê bất tỉnh.

Cho nên hắn không để ý đến nguy hiểm, kiên trì cùng Tiểu Hoàn Tử chạy tới giới võ thuật Nam Dương, địa bàn của Đường Môn, hiện tại đã nhìn thấy xác của năm vị đại tông sư.

Trong lúc Vương Siêu nói chuyện, hắn cũng phóng ánh mắt lên người Vương Siêu, nhìn dáng người cao ngất, người mặc một bộ quần áo trắng, từ sâu trong tim Y Hạ Nguyên sinh ra cảm giác vô cùng kinh khủng và phần nộ, nhưng trên mặt lại không hiện ra, vẫn bình thường như trước.

Tiểu Hoàn Tử cũng sợ ngây người, người khác thì nàng không quen thuộc nhưng Điền Thôn Thượng Nghĩa là thầy của nàng, tình cảm thâm hậu, nàng vô cùng kính trọng vị quyền pháp đại tông sư này, nhưng bây giờ đã nằm trên mặt đất, trên mặt không còn một chút máu. Da tay toàn thân khô héo. Tựa hồ thể thâm như bị quỷ hút sạch máu.

Đây là Điền Thôn Thượng Nghĩa bị Vương Siêu đánh một chưởng “Phiên Thiên Ấn” vào ngực, máu toàn thân chấn động mà thoát khỏi cơ thể, cơ hồ toàn bộ máu đều từ miệng phun ra, cho nên mới tạo thành tình trạng như bây giờ.

Nàng cũng nhìn Vương Siêu thật kỹ, vẫn là bộ dáng Vương Siêu trước kia nhưng hiện tại nàng lại cảm giác vô cùng bất lực, bởi vì nàng biết rõ, bản thân không bao giờ có thể chiến thắng được Vương Siêu.

“Tiểu Hoàn Tử, hy vọng mấy đại tông sư các người ám sát ta lần này không làm ảnh hưởng đến công việc hợp tác kinh doanh của Đường Môn chúng ta và Hoàng Vũ Hội. Ta cũng không muốn Đường Môn chúng ta toàn lực phong tỏa cửa biển Nam Dương, cùng đội thuyền của các người phát sinh xung đột vũ trang quy mô lớn” Vương Siêu xoay người lại, hai mắt nhìn về phía Tiểu Hoàn Tử.

“Võ đạo là võ đạo, thế tục là thế tục, nếu không phân rõ ràng thì võ đạo vĩnh viễn sẽ không phải là võ đạo thuần túy nữa” Tiểu Hoàn Tử đột nhiên bước lên, “Cảm tạ người đã hợp tác làm ăn với chúng ta. Mặc dù chúng ta hợp tác kinh doanh nhưng trên con đường võ đạo lại là kẻ thù. Võ công của người khiến ta thật lòng bội phục, đánh bại người là vinh quang của ta, mà chết trên tay người cũng là vinh quang! Ân oán của giới võ thuật Nhật Bản chúng ta và Trung Hoa các người cũng nên chính thức kết thúc tại đại hội võ thuật lần này”.

Trong lúc Tiểu Hoàn Tử nói chuyện thì ánh mắt nhìn chăm chú Vương Siêu, từ trong ngực lấy ra một dải khăn trắng có thêu hình mặt trời màu hồng, đúng là quốc kỳ của Nhật Bản, nàng đem dải khăn quấn lên đầu, trên mặt đột nhiên thở dài cảm thán, tựa như bản thân chính là thành viên của đội cảm tử Thần Phong năm đó.

Tựa hồ bị động tác của Tiểu Hoàn Tử làm kích động, Y Hạ Nguyên cũng lấy từ trên người một cái khăn giống như thế quấn lên đầu.

Đồng thời, nhóm võ thuật gia Nhật Bản sau lưng hai người cũng đồng loạt lấy khăn tang quấn lên đầu, một sự thảm thiết, máu tanh, rồi lại mang hơi thở liều chết quyết chiến tán phát ra!

Sau khi tin tức năm vị đại tông sư võ thuật chết đi, giới võ thuật Nhật Bản chính thức chấn động, năm vị đại tông sư mặc dù đã sớm ẩn cư không màng đến thế sự, nhưng bọn họ thật sự rất mạnh, tựa như quyền sư Chu Hồng Trí của người Hoa, cho nên rất nhiều võ thuật gia Nhật Bản không ngại dầm rông hang ổ, cùng đi theo Tiểu Hoàn Tử và Y Hạ Nguyên tới Nam Dương Đường Môn.

Những võ thuật gia ở đây, bất luận công phu cao hay thấp, ước chừng có hơn một trăm người, thanh thế vô cùng lớn.

Bây giờ, trên đầu mỗi người đều mang khăn tang, biểu hiện ra quyết tâm liều chết đánh một trận. Thử hỏi hơi thở ấy thảm thiết đến dường nào? Lớn đến dường nào?

Những quyền pháp gia này, đều là cao thủ phái thực chiến Nhật Bản. Hay nói cách khác, trong tay bọn họ đều nắm giữ sinh mạng con người, tâm trí kiên định, sát khí đằng đằng, bây giờ cũng bởi vì lòng căm hận mãnh liệt đối với Vương Siêu mà hoàn toàn dẹp tan lòng sợ hãi, phát ra khí thế tử chiến.

Khí thế mãnh liệt như vậy, động tác chỉnh tề như vậy khiến cho quyền sư Nam Dương Đường Môn cũng không nhịn được biến sắc.

Có thể nói, những người ở đây không ai không phải là cao thủ, cảm giác vô cùng nhạy cảm. Giống như dã thú, gió thổi lay cỏ thì bùng nổ đã tĩnh, bây giờ hơn một trăm người của giới võ thuật Nhật Bản phát ra khí thể thăm thiết thể này thì quả thật đã khiến cho quyền sư Nam Dương cảm giác được sự nguy hiểm vô cùng.

Bọn họ theo bản năng cũng đứng lên!

Tràng diện hết sức căng thẳng!

Bầu không khí giữa bọn họ như biến thành thủy ngân, bị dồn ép tới mức thở không ra hơi!

Hai vị cao thủ đứng đầu thì không nói gì, nhưng hơn trăm cao thủ cùng duy trì tình huống này thì đủ có thể khiến cho người ta mất hết can đảm?

“Tốt, tốt tốt tốt tốt! Giới võ thuật Nhật Bản quả nhiên không tầm thường! Khó trách mấy năm nay giới võ thuật Nhật Bản trên thế giới đã phát triển mạnh hơn giới võ thuật chúng ta. Bọn họ cũng không phải là một đám yếu mềm, mà là có giá trị, có nghị lực, có tư tưởng của con người! Ha ha, ha ha ha giết kẻ thù như vậy mới hưng phấn!”

Lúc này Bạch Tuyền Di đã hưng phấn đến mức cả người run lên!

Đối mặt với quyết tâm liều chết đánh một trận của giới võ thuật Nhật Bản, không nói đến Bạch Tuyền Di, ngay cả Diệp Hồng, Sa Lượng cùng với hơn mười vị quyền sư nổi tiếng ở Nam Dương cũng máu huyết lưu động, hận không thể lập tức ra tay giết người.

“Bỏ qua lập trường, các người cũng xem như những người lính khảng khái. Các người có giá trị để giới võ thuật chúng ta đánh một trận. Hy vọng sau khi đại hội võ thuật diễn ra, những người còn sống đứng ở đây có thể nhiều một chút”.

Đối mặt với địch ý vô cùng mãnh liệt của hơn một trăm quyền sư Nhật Bản, quyết tâm đánh tới chết. Vương Siêu đứng yên bất động, lạnh lùng đảo mắt qua, tựa hồ nhìn thấu tâm tư của những người này!

Hai mắt Y Hạ Nguyên chạm vào ánh mắt Vương Siêu, tâm thần hần đột nhiên chấn động. Ánh mắt Vương Siêu tựa hồ đã hóa thành thực chất, ép cho hần không thể thở nổi! Đây là tinh thần, khí thế, thực lực trên mình.

Giống như hai người trong hiện tại, một người có quyền thế, người kia không có quyền thế, hai người nói chuyện thì người không có quyền thế đương nhiên phải chịu lép vế một chút. Trong giới võ thuật cũng chính là thế này, một người có thực lực mạnh mẽ, một người có thực lực yếu nhược thì ánh mắt cũng sẽ yếu nhược.

Vương Siêu lạnh lùng đảo mắt qua, hơn một trăm võ thuật gia Nhật Bản ở đây dĩ nhiên không một ai dám đối mặt với ánh mắt của hần.

“Những người trẻ tuổi các người mặc dù thể lực tốt, nhưng thật sự còn quá non kém, trạng thái tinh thần quá kém. Đụng tới người mạnh như Tôn, Lý thì chỉ cần ánh mắt cũng đã khiến các người bại.” Trong lòng Y Hạ Nguyên đột nhiên hiện lên câu nói của vị nhấ thuật đại sư Y Đằng Nam trước kia nói. Hần bây giờ rốt cục đã lĩnh ngộ được nhân vật đỉnh cao là thế nào. Cho dù hần là cao thủ Bão Đan thì trạng thái tinh thần cũng còn kém.

“Tại đại hội võ thuật nhất định tử chiến!” Y Hạ Nguyên nhắm hai mắt lại, thở ra một hơi thật sâu, sau đó hần mở mắt ra, sắc mặt như thường đi ra phía trước, đi vòng qua Vương Siêu ôm lấy thi thể của một vị đại tông sư.

Cùng lúc đó, Tiểu Hoàn Tử và ba người khác cũng tiến lên ôm lấy thi thể bốn vị đại tông sư còn lại, đi ra đạo tràng.

Nhìn thấy những quyền sư này chính tề rời đi, giới quyền sư Nam Dương đều biết, một hội đại quyết đấu thăm liệt đã chính thức bắt đầu!

Đồng thời, tin tức Vương Siêu trao trả thi thể năm vị đại tông sư cho Nhật Bản cũng đã làm giới võ thuật trên khắp thế giới một phen sôi nổi...

455. Chương 432: Người Luyện Thêm Ba Năm Nữa

Thử nghĩ hơn một trăm vị danh gia quyền thuật Nhật Bản cùng nhau tới Nam Dương, đây là động tĩnh lớn cỡ nào?

Những danh gia quyền thuật Nhật Bản đi tới Nam Dương lần này còn có cả đệ nhất thực chiến võ đạo gia Y Hạ Nguyên. Ngoại trừ Y Hạ Nguyên thì cơ hồ còn có một nửa danh quyền sư của giới võ thuật Nhật Bản. Cơ hồ có thể nói là rầm rộ.

“Hiện tại mọi người cũng đã thấy rõ toàn bộ thực lực của giới võ thuật Nhật Bản rồi chứ, không biết tại đại hội võ thuật mọi người làm thế nào để đối phó với những người này? Bọn họ dường như muốn liều chết huyết chiến”.

Vương Siêu đưa mắt nhìn đám người Y Hạ Nguyên, Tiểu Hoàn Tử mang thi thể năm đại tông sư dần dần đi xa, ánh mắt hơi thu lại, hỏi đám quyền sư.

Sở dĩ hôm nay hấn cao ngạo như vậy cũng có một nguyên nhân, chính là muốn xem một chút thực lực tổng hợp của giới võ thuật Nhật Bản rốt cục cường đại đến thế nào, đồng thời cũng phỏng chừng lực lượng hai bên, biết người biết ta thì tại đại hội võ đạo sẽ dễ dàng hơn.

“Tổ chất hoàn mỹ!” Bạch Tuyên Di nhìn đám người này rời đi, lên tiếng nói: “Đám võ sĩ này khẳng định là nhiều hơn phân nửa lực lượng của giới võ thuật Nhật Bản, trừ Y Hạ Nguyên sâu không lường được thì một số người trong đó nếu cùng ta dùng cứng đối cứng, ta muốn chiến thắng, tuyệt đối không phải là việc dễ dàng, bọn họ đều là danh gia, đều danh bất hư truyền. Bất quá đối thủ như vậy quả thật khiến cho kẻ khác hưng phấn. Nếu đối thủ quá yếu thì một chút hứng thú cũng không có”.

“Sư phụ, Y Hạ Nguyên đã tiến vào cảnh giới Đan Đạo, ta cảm giác được rất rõ, không phải là giả.” Hoắc Linh Nhi nhắm mắt lại suy nghĩ một chút rồi đưa ra cảm nhận của mình.

“Hấn đích thật đã bước vào cảnh giới đó, người như vậy thì ta đương nhiên phải tự thân giải quyết hấn! Bất quá võ đạo Nhật Bản thịnh hành, rất nhiều nhân vật kiệt xuất lần lượt xuất hiện, không nên xem thường bọn họ. Hôm nay những người đến đây đích xác có thể xem là đỉnh cao của giới võ thuật Nhật Bản, nhưng chưa chắc là không có những nhân vật còn ẩn tàng chưa xuất hiện” Vương Siêu vừa nói vừa nhìn ra ngoài trời: “Hành động của ta hôm nay cũng chính là muốn hoàn toàn kích thích tâm tư liều mạng của bọn họ, cũng là làm cho tất cả mọi người biết rằng huy chương vàng của đại hội võ thuật lần này thuộc về chúng ta là chính xác. Sau khi chúng ta thắng thì sẽ không còn ai không phục. Giết năm đại tông sư của bọn họ, còn không liều mạng, thì sau khi thua sẽ chẳng còn gì để nói nữa?”

“Thì ra còn có ý tứ như vậy ở bên trong!”

Những quyền sư Nam Dương nghe Vương Siêu nói thì nhất thời bừng tỉnh.

Đích xác, Vương Siêu xử lý chuyện này rất ngạo mạn, kích thích hưng phấn của giới võ thuật Nhật Bản, đồng thời cũng khiến cho mọi người trên thế giới biết, hôm nay đã hoàn toàn kết cừ hận với giới võ thuật Nhật Bản. Tương lai khi bước lên võ đài quyết chiến, nếu như quét sạch hết tất cả quyền sư Nhật Bản thì Nhật Bản cũng không có cơ để chối cãi, không thể nói đây chỉ là trận đấu mang tính chất giao hữu kinh doanh, cao thủ của chúng ta căn bản khinh thường nên không tham gia vân vân.

Nói một cách đơn giản, chính là sợ sau khi đối phương thua mà không nhận thua.

Lần xử lý ngạo mạn này cũng khiến đại hội võ thuật thu thêm được nhiều tiền.

Giới võ thuật Nhật Bản vì thắng lợi của đại hội võ thuật mà đã xuất ra năm đại tông sư ám sát chủ soái quyền sư người Hoa. Bây giờ lại bị chủ soái quyền sư người Hoa đánh chết toàn bộ, thông báo cho các người đến mang thi thể về, cừ hận như vậy được chất dồn hết vào đại hội võ thuật. Đến lúc đó người thua mà còn nói cao thủ của người khinh thường không tham gia, như vậy căn bản không ai tin.

“Tốt lắm, mọi người cứ tự nghiền ngẫm một chút đi. Sau đó ta sẽ cho người điều tra tất cả các tư liệu về cao thủ trên thế giới tham gia đại hội võ thuật lần này, rồi sai người đưa đến cho các người, các người hãy cẩn thận cân nhắc, tận lực giảm bớt thương vong! Ài, đại hội võ thuật lần này, chỉ sợ không thể không có gió tanh mưa máu, người chết rất nhiều”.

Vương Siêu nhìn bầu trời, những đám mây trên bầu trời Nam Dương hình như mang theo một màu máu nồng đậm.

Nga, thủ đô Moscow.

Tại một căn nhà nhỏ bên cạnh cung điện Kremlin, bên trong là mấy người mũi nhọn, trên người nhiều lông, da tay trắng như phấn, mặc quân phục nước Nga ngồi thẳng tắp quanh một cái bàn dưới gốc cây nở hoa trắng muốt.

“Hành động mang tên Đánh BOSS của Mỹ thất bại?” Một người Nga mang quân hàm tướng quân sau khi đẩy cửa tiến vào, cất mũ, ngồi vào vị trí thì đặt lên bàn một đồng tài liệu liên quan đến quân đội.

“Đúng vậy, Cory tướng quân. Căn cứ vào tin tình báo, mười hai Chung Kết Giả của Mỹ, còn có chủ soái Mike Lavin của bọn họ đều đã chết trong hành động Đánh BOSS lần này. Tổng cộng còn chết thêm năm lão già trong giới võ thuật Nhật Bản, bọn họ đều là những Ninja xuất sắc”.

Một tên quan quân đứng lên, cung kính nói.

“Thú vị, đánh BOSS không thành công, ngược lại còn bị BOSS tiêu diệt toàn bộ, đúng là người Mỹ ngu xuẩn” Cory tướng quân cười, trên mặt lộ ra một chút hả hê, sau đó hướng về một đại hán người Nga khác: “Mikhail, hoan nghênh người một lần nữa trở về, gia nhập vào hệ thống của chúng ta, vì dân tộc Nga mà cố gắng một lần nữa”.

“Đây là bổn phận của ta, Cory tướng quân. Ta một mực theo đuổi lực lượng cường đại cũng chính là muốn cố gắng thật tốt cho nước Nga của chúng ta”.

Đại hán gọi là Mikhail đứng lên.

Mikhail này đúng là một thành viên trong tiểu đội Luân Hồi của tập đoàn ám sát GOD, huấn tu luyện chính là Kim Cương quyền, nhanh như thiểm điện, hung mãnh bрут hãn, nội gia tinh tú.

“Ngồi xuống, ngồi xuống” Cory tướng quân đưa tay bảo Cao Dương ngồi xuống, sau đó nói: “Người từng làm việc cho tập đoàn ám sát GOD, đã từng tiếp xúc qua thủ lĩnh kia, cũng đã tiếp xúc với Vương Siêu, người thấy bọn họ thế nào? Đồng thời, lần này vua hắc quyền Peter Jeffe của doanh trại Wang Chao khiêu chiến với Vương Siêu, vì thế phải có số liệu cụ thể, nếu biết tên Vương Siêu này kinh khủng như Ma Vương thì không nên học theo sự ngu xuẩn của người Mỹ, cứ phái người đi chịu chết!”

“Nước Mỹ từ sau khi Worton, Morgan chết đi thì người có công phu giỏi trong quân đội đã không còn nhiều, bọn họ lâm vào tình huống như rắn mất đầu, làm việc theo quán tính mà không cần suy nghĩ. Không giống như quân đội nước Nga chúng ta, hàng năm đều quan hệ với quyền pháp Thiếu Lâm của Trung Quốc, bởi thế nên biết được rất nhiều tin tức”.

Mikhail phân tích nói: “Hai người thủ lĩnh GOD và Vương Siêu, thể năng đều đã đạt tới cực hạn của con người, dùng từ “Thần” để xưng hô với bọn họ thì thật ra cũng không quá đáng”.

“Không phải cường đại đến như vậy chứ?” Cory tướng quân mặc dù biết Vương Siêu kinh khủng, nhưng không ngờ tới người tinh thông võ thuật như Mikhail mà còn có thể đánh giá bọn họ cao như vậy” Cường đại giống như Thần? Như vậy thì không có hy vọng chiến thắng rồi? Lần này ta nhận được lệnh của Thủ Tướng, nếu như không tìm ra đối sách thì chúng ta đều bị cả dân tộc Nga coi như kẻ vô dụng!”

“Thủ Tướng nhắc nhở?”

Mikhail nghe thấy hai chữ Thủ Tướng này thì lập tức đứng lên, số người đang ngồi cũng đều đứng lên, lưng thẳng tắp, ánh mắt nghiêm túc. Rất nhiên nhiên, Thủ Tướng nước Nga có uy vọng vô cùng cao trong lòng bọn họ.

“Thủ Tướng nhắc nhở chúng ta, tại đại hội võ thuật lần này, nhất định phải làm cho toàn bộ người trên thế giới đều biết dân tộc Nga chúng ta hân dũng, dân tộc Nga chúng ta mới là dân tộc cường đại nhất. Cách chiến đấu của dân tộc Nga cũng là cách chiến đấu mạnh nhất trên thế giới. Mikhail, người từng thua võ tăng Thiếu Lâm Tự Trung Quốc. Nhiều năm như vậy dân tộc Nga chúng ta vẫn đấu võ với dân tộc Trung Quốc, chung quy đều rơi vào tình thế xấu. Nhiều năm tranh đấu như vậy, rất nhiều người mạnh bên cạnh Thủ Tướng cũng đều thất bại trước võ thuật Trung Quốc. Cuối cùng đã để lại trong lòng Thủ Tướng một vết sẹo! Thủ Tướng cũng vì chuyện này mà đã tự mình đến Thiếu Lâm Tự Trung Quốc tìm kiếm đáp án. Cho nên chúng ta lần này lại không thể thất bại, không thể lại làm cho Thủ Tướng thất vọng, không thể làm cho cả dân tộc Nga thất vọng!”

Cory tướng quân cũng đứng lên, ánh mắt vị tướng quân này trở nên kiên định, vừa nói vừa hiện lên thần sắc vô cùng kích động.

“Cho dù là tan xương nát thịt, cũng muốn hoàn thành tâm nguyện của Thủ Tướng” Trong ánh mắt Mikhail hiện lên một tia kiên quyết. “Được rồi, huấn luyện viên tiểu đội Alpha, tiên sinh Kant gần đây tu hành thế nào rồi? Hắn từng là thần tượng của ta, cũng là mục tiêu phấn đấu của ta. Lúc ta luận võ thất bại trước tăng nhân Thiếu Lâm thì hắn đã cho ta có thêm dũng khí tin tưởng một lần nữa”.

Kant tiên sinh trong miệng Mikhail chính là một vị cao thủ võ thuật trong dân gian nước Nga. Tổ phụ của hắn từng luận võ cùng Hàn Mộ Hiệp tại Trung Quốc, bị đánh thua ở khách sạn sáu nước, gây nên một trận oanh động, nhưng chính việc này cũng đã khiến cho gia tộc Nga và võ thuật Trung Quốc dung hợp lại với nhau, trở thành võ thuật thế gia.

Lúc đầu khi Kant thành lập tiểu đội Alpha tại Nga, thì được cả thế giới phong vương bài huấn luyện viên kịch đấu đặc chủng. Có thể nói danh tiếng người này không hiển hách, nhưng là cao thủ vô cùng thần bí, chỉ bất quá tuổi dường như đã cao, cũng không động thủ với ai.

“Kant tiên sinh đã qua đời cách đây không lâu”.

Cory tướng quân trầm giọng nói.

“A? Sao có thể như thế được! Thân thể Kant tiên sinh vô cùng tốt, như thế nào lại qua thế giới bên kia sớm như vậy?” Mikhail chấn kinh.

“Kant tiên sinh luận võ cùng một thiếu niên Trung Quốc, bị thương nặng, những phương pháp trị liệu không có hiệu quả nên mới tử vong” Cory nói.

“Bị ai đánh trọng thương! Một vị thiếu niên Trung Quốc? Là Vương Siêu sao?” Mikhail dồn dập hỏi.

“Đương nhiên không phải là Vương Siêu, là người Trung Quốc thành lập bang hội Đông Bắc bang tại Nga, người thiếu niên tên là Phạm Khải Tề!”

“Đông Bắc bang! Phạm Khải Tề!” Trong mắt Mikhail lộ ra một tia sát khí.

“Không nên vội đối phó người này, chúng ta trước tiên hay tìm cao thủ trong nước Nga, tìm ra cách chính thức có thể chống lại Vương Siêu đã”.

“Có dạng người như vậy sao...” Mikhail cười khổ, thanh âm nhỏ đến mức ngay cả chính mình cũng không nghe thấy.

Cùng lúc đó, tại Trung Quốc, nhà băng Hắc Long, trong một thị trấn ở Đông Bắc, nhà nhà đều quét vôi sơn mới lại bên ngoài căn nhà của mình, cảnh an bình pha thêm vài tiếng chó sủa, mang đến cho thị trấn này rất nhiều sinh khí.

“Sư phụ, quyền sư Đông Bắc bang các người muốn tham gia đại hội võ thuật lần này, kế hoạch thế nào? Đường Môn muốn nhất thống thiên hạ, ta biết có rất nhiều người ở Đông Bắc Bang không phục, mắc ghen tại cổ, muốn tại đại hội võ thuật đoạt lấy danh tiếng của Đường Môn. Nhưng sư phụ hẳn cũng đã biết sự lợi hại của Vương Siêu, tại sao lại không khuyên can một chút!”

Trong hội đồng thị trấn, trong một căn phòng rộng lớn, “Thiết Trửu Phi Long” Lưu Dịch là một trưởng lão của Đông Bắc bang, hắn đang cầm chén trà, bên cạnh hắn là đồ đệ Lâm Nhã Nam, người huấn luyện hải quân.

“Người cứ nói liên tục suốt cả thời gian một nén nhang, ta cũng không có cách nào giải đáp” Lưu Dịch nhìn Lâm Nhã Nam, có chút thở dài: “Cả Đông Bắc bang chúng ta đều luyện quyền, trải qua nhiều năm đánh nhau với quân đội Nga tại biên giới này, cao thủ nhiều như mây, thật ra cũng không kém hơn Hoa Thanh bang, Đại Quyển bang nhờ đánh nhau mà thành danh. Bây giờ trưởng lão của các bang hội, còn có những nhân tài mới đang mắc nghẹn trong họng, muốn tại đại hội võ thuật này quyết một phen thư hùng cùng thiên hạ. Nhất là cậu của người Phạm Khải Tề, lại càng muốn nôn nóng tranh đoạt vị trí cao thủ đệ nhất thiên hạ với Vương Siêu”.

“Phạm Khải Tề muốn tranh đoạt vị trí thiên hạ đệ nhất cùng Vương Siêu? Hẳn chán sống chắc?” Lâm Nhã Nam la hoảng lên. “Có thể hẳn không biết Vương Siêu kinh khủng đến thế nào. Ngay mấy ngày trước, năm đại tông sư Nhật Bản liên thủ ám sát Vương Siêu, bị hắn giết sạch toàn bộ, còn dẫn theo cả giới võ thuật Nhật Bản đến nữa, bây giờ đã nhiệt náo vô cùng. Ngày hôm qua giới võ thuật Nhật Bản bí mật tụ họp, sau khi để tro cốt của năm lão quỷ vào Tỉnh Quốc Thần Xã thì cả giới võ thuật phát lời thề, lần này nhất định huyết chiến với giới võ thuật người Hoa, quyết không lùi một bước!”

“Hử? Chuyện toàn bộ năm đại tông sư Nhật Bản bị Vương Siêu giết chết thì chúng ta cũng có nghe nói quá, bắt quá bọn họ lại để tro cốt vào Tỉnh Quốc Thần Xã, rồi cả giới võ thuật Nhật Bản cùng thề, chuyện này đúng là không thể xem thường! Ta phải đi thương lượng chuyện này với lão gia mới được. Đúng rồi, Phạm Khải Tề đang dạy mấy đứa nhỏ luyện thương bên bờ sông, người cũng đã thấy mặt hắn, hắn và người là thanh mai trúc mã. Nhiều năm không gặp lại, không phụ của hắn mấy năm gần đây đã đạt tới trình độ sâu không lường được. Mấy ngày trước có đi làm nhiệm vụ lớn, bí mật tiến vào đại bản doanh của Nga tìm giết tên đầu đảng La Tư Quang thì đột nhiên đụng phải tên huấn luyện viên tiểu đội Alpha là Kant, bị hắn giết chết” Lưu Dịch đứng dậy nói.

“Kant! Người này lợi hại lắm” Hai mắt Lâm Nhã Nam trở nên lảng lẽ, “Phạm Khải Tề ta sẽ ra bờ sông tìm hắn, mặc kệ thế nào thì ta cũng không để cho hắn khiêu chiến Vương Siêu tại đại hội võ thuật, nếu không thì khẳng định hắn sẽ chết. Mặc kệ tình trạng võ công của hắn bây giờ đạt đến cảnh giới gì, căn bản vẫn không phải là đối thủ của Vương Siêu. Hẳn căn bản không biết số liệu về Vương Siêu kinh khủng như thế nào”.

Lúc này đã là đầu tháng mười. Thời tiết ở Hắc Long giang đã chuyển lạnh. Lâm Nhã Nam đi dọc theo con đường nhỏ đến một khoảng đất trống bên bờ sông, quả nhiên nhìn thấy một thiếu niên khoảng hai mươi tuổi đang luyện quyền với những tiểu hải tử mười hai, mười ba tuổi.

“Tề ca, chúng ta luyện Bát Cực quyền, thức thứ nhất Mãnh Hổ Ngạnh Ba Sơn là dùng hai khủy tay thành một quyền, múa đại thương là múa như thế nào? Còn nữa, nếu như dùng chiêu cầm nã thượng thì dùng như thế nào? Chúng ta muốn luyện quyền pháp tốt như người, đi giết lão mao tử”.

Một tiểu hải tử hơi lớn một chút, ước chừng mười lăm tuổi đang hỏi thiếu niên hai mươi tuổi kia.

Thiếu niên đó dùng một cây gỗ lớn làm thương, đang lay động, kinh phong vù vù. Mặc dù bọn họ là tiểu hải tử nhưng vẫn múa cây sào theo hình tròn, tuy có lực nhưng thân thể bọn họ không có vẻ cường tráng, cơ bắp không rõ ràng, nhưng chắc nịch, rõ ràng là đã rèn luyện gân cốt da, nhưng vẫn chưa được như con nhà võ.

Mà thiếu niên hai mươi tuổi kia, đại thương trong tay đã xuyên vào một cái cây lớn bên cạnh, nhìn qua có vẻ nặng nề, hiển nhiên là bằng sắt, mũi nhọn ở đầu thương phóng ra ánh quang.

Vóc người thiếu niên này cũng không cao, chỉ có một mét bảy, cũng có một loại cảm giác gầy và đơn độc, nhưng khi rơi vào trong mắt Lâm Nhã Nam thì lại trở thành vẻ tháo vát kinh người.

“Phạm Khải Tề quả nhiên đã luyện đến trình độ sâu không lường được. Ta nhìn không thấu. Mới hai mươi tuổi đầu mà đã lợi hại như vậy, quả thật giống như thiên tài Nhật Bản Diệp Huyền kia, đáng tiếc là lại bị Vương Siêu đánh chết. Nhưng bây giờ có thể để như vậy” Trong lòng Lâm Nhã Nam cảm thán.

Nàng nhìn thấy không ít những thiếu niên thiên tài, một trong số đó là Diệp Huyền đã bị Vương Siêu đánh chết.

Rất hiển nhiên, người thiếu niên trẻ tuổi này chính là Phạm Khải Tề.

“Mãnh Hổ Ngạnh Ba Sơn hử, dùng Bát Cực đại thương phía trên đánh xuống! Đến đây, chúng ta tỷ thí một phen!” Phạm Khải Tề nghe câu hỏi thì đột nhiên dùng tay chụp vào vai của thiếu niên mười lăm tuổi kia.

Thiếu niên mười lăm tuổi vội vàng dùng tay gạt ra, lăn mình ra bên ngoài, đứng thủ thế, đúng là tư thế phòng ngự địch nhân chụp bả vai hoàn hảo. Sau khi hấn hoành quyền ra trước thì cánh tay xoay nửa vòng, dĩ nhiên là muốn chế trụ tay của Phạm Khải Tề.

Hai người thử đấu với nhau, nhưng chiêu nào cũng hung ác, tựa hồ không hề lưu tình.

Nào đâu biết rằng, ngay lúc hấn trở mình thì Phạm Khải Tề đột nhiên điều chỉnh cánh tay rung lên, bên trong phát ra thanh âm như tiếng kim thiết, khiến cho thiếu niên mười lăm tuổi cảm thấy toàn thân tê rần. Sau đó khuỷu tay thúc vào đầu đối phương, đồng thời dưới chân còn đá thêm một cú!

Một lần này, Bịch! Thiếu niên mười lăm tuổi bay lên không trung, sau đó cả người rơi xuống sông.

Tất cả mọi người đều là hoảng lên, Phạm Khải Tề đột nhiên lại di chuyển, chạy đến bờ sông, một tay tại trên không trung bắt được thiếu niên này, rồi sau đó lắc tay ném thiếu niên này lên bờ.

“Nên nhớ, nếu muốn võ công tiến bộ nhanh thì cứ để cho cao thủ ném hai lần sẽ biết. Đại thương điểm đầu là như thế này, nắm vai người, người trở mình thì ta sẽ dùng cánh tay khiến cho toàn thân người tê dại, thuận thế thúc khuỷu tay vào đầu người. Lý Thư Văn năm đó cũng dùng một chiêu này, tùy tiện có thể đánh bại tất cả cao thủ dùng đao”.

Phạm Khải Tề mỉm cười: “Tốt rồi, các người cứ luyện tiếp đi” Sau khi ra lệnh cho đám hài tử thì thiếu niên này quay đầu lại, nhìn về phía Lâm Nhã Nam. “Chị Nhã Nam, người đã đến rồi?”

Phạm Khải Tề ngượng ngùng cười cười, thanh âm rất nhỏ.

“Khải Tề, nghe nói tại đại hội võ thuật lần này người muốn khiêu chiến Vương Siêu? Cùng hấn tranh đoạt ngôi vị thiên hạ đệ nhất?” Lâm Nhã Nam nhìn thiếu niên này, trực tiếp hỏi.

“Không sai, danh tiếng người này gần đây nổi như cồn, ta muốn luận võ cùng hấn, cũng không phải là tranh đoạt ngôi vị thiên hạ đệ nhất. Cao thủ trên thế giới này nhiều như mây, người nào dám nói chính mình là cao thủ thiên hạ đệ nhất cơ chứ?” Phạm Khải Tề ngượng ngùng cười cười.

“Khải Tề, người là một thiên tài, bất quá mấy năm nay ta gặp rất nhiều thiên tài, hoặc là chết, hoặc là thua, đều là dưới tay Vương Siêu này, ta không hi vọng người bước theo vết chân của bọn họ” Lời của Lâm Nhã Nam vô cùng thật lòng.

“Có đúng như vậy không?” Phạm Khải Tề lắng lắng nghe, nhìn chăm chăm vào chân mình, hình như phía trên có hoa, hấn đang ngẫm nghĩ những lời Lâm Nhã Nam vừa nói. Sau khi tự hỏi trong chốc lát thì hấn cúi xuống nhặt lên một hòn đá cứng rắn sạch như trứng đá, dùng tay xoa xoa. Trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Nhã Nam, hấn bỏ hòn đá vào miệng, dùng hàm răng cắn vào, thanh âm thanh thúy vang lên, giống như tiếng đang ăn củ cải.

“Người... người ăn hòn đá làm gì?”

Lâm Nhã Nam nhìn thấy bộ dáng ăn hòn đá của Phạm Khải Tề thì cả kinh, sợ rằng hấn bị gãy răng. Nhưng là Phạm Khải Tề vẫn nhai từ từ, đến khi hòn đá trở thành bột phấn mới phun ra, hàm răng không một chút sứt mẻ.

“Gần đây ta luyện xương luyện tủy đã đến đỉnh điểm, hàm răng ngứa quá, muốn mài một chút” Phạm Khải Tề lại ngượng ngùng cười cười, một lần cúi xuống nhặt lên một hòn đá, lần này không phải là hấn nhai từ từ mà là nuốt thẳng xuống bụng.

“Khí trong dạ dày quá mạnh mẽ, nuốt hòn đá để nó mài một chút, sau đó lại nhổ ra” Phạm Khải Tề nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Lâm Nhã Kỳ, lần này không đợi nàng hỏi mà trực tiếp giải thích luôn.

“Như thế nào mà người lại luyện được công phu giống như chuột, muốn mài răng, và lại giống như con gà muốn nuốt hòn đá nhỏ vào ruột để mài dạ dày?” Lâm Nhã Nam hỏi.

“Không có cách nào, bởi vì quá mạnh” Phạm Khải Tề luôn cười ngượng ngùng, nhưng không hề giống chút nào khi hấn nhai hoặc nuốt hòn đá.

“Người muốn khiêu chiến Vương Siêu thì ta sẽ dẫn người đi Nam Dương gặp hắn một lần, sau đó xác định lại có nên khiêu chiến với hắn tại đại hội võ đạo hay không. Ài, không cho người nhìn thấy một chút hùng bá tuyệt đỉnh thiên hạ thì người sẽ không bỏ cuộc” Lâm Nhã Nam quyết định dẫn Phạm Khải Tề đi gặp Vương Siêu một lần, tránh việc khi gặp Vương Siêu trên võ đài, Vương Siêu tuyệt đối sẽ không nường tay. Bây giờ đi gặp thì còn có con đường sống.

“Tốt. Ta cũng muốn gặp người này” Phạm Khải Tề dậm chân xuống đất một cái, đại thương liền bị chấn động bay lên, bị hắn nắm trong tay, bất chợt xuất hiện một dấu ấn.

Trong đạo tràng võ thuật Nam Dương.

Vương Siêu ngồi trên ghế, nhìn Hoắc Linh Nhi và Đàm Văn Đông luyện quyền, đột nhiên cười: “Hôm nay tựa hồ là một ngày thú vị của những người trẻ tuổi”.

“Cái gì mà người trẻ tuổi?” Hoắc Linh Nhi hỏi.

“Một người trẻ tuổi ở Đông Bắc bang, hôm qua Lâm Nhã Nam gọi điện cho ta, nói là có người muốn tại đại hội võ thuật khiêu chiến với ta, nhưng lại sợ bị ta đánh chết, vì vậy hôm nay dẫn hắn đến gặp ta một lần, giao lưu một chút” Vương Siêu cười cười.

Thì ra ngày hôm qua hắn đã nhận được điện thoại của Lâm Nhã Nam, bởi vì Lâm Nhã Nam và hắn là bằng hữu nên hắn cũng cấp cho người ta mặt mũi. Nếu không thì hắn không có tâm tình mà tiếp nhận khiêu chiến của những người trẻ tuổi.

“Ồ? Người trẻ tuổi này cũng có chút công phu? Cũng không phải là không biết trời cao đất dày? Quả nhiên là một nhân tài mới nổi”.

Ngay khi Vương Siêu nói chuyện thì lỗ tai dựng thẳng đứng, tựa hồ như đang lắng nghe cái gì đó.

Hoắc Linh Nhi nhìn thấy Vương Siêu như vậy thì cũng nhắm hai mắt lại, toàn bộ tinh thần chăm chú lắng nghe, tai của nàng động đậy, qua một lúc lâu thì mới mở mắt: “Công phu của người này rất lợi hại. Hơi thở rất cường đại.Ồ. Đến rồi”.

Ngay lúc Hoắc Linh Nhi mở mắt ra thì đột nhiên thấy bên ngoài cửa xuất hiện một người phụ nữ, bên cạnh là một thiếu niên cầm một cây thương bằng sắt.

Phụ nữ kia đúng là Lâm Nhã Nam, mà thiếu niên cầm đại thương bằng sắt kia đúng là Phạm Tề Khải của Đông Bắc Bang, người đã giết chết võ thuật gia Kant của Nga.

Khi thiếu niên Phạm Khải Tề này vừa đến, ánh mắt nhất thời trở nên vô cùng lạnh lẽ, nhìn chăm chú vào Vương Siêu!

Ánh mắt vốn ngưng ngóng của hắn nhất thời trở nên vô cùng lạnh lẽ. Trong con người trong suốt dường như ngoài hình ảnh của Vương Siêu ra, thì không còn thứ gì khác trong thiên địa.

Đồng thời, khí thế trên người hắn cũng biến đổi, mũi thương trên vai kịch liệt lay động, phát ra một trận thanh âm ong ong, tựa hồ như đại thương cũng giống như chủ nhân, đã dựng phải đối thủ cường đại, không ngừng kêu to lên.

Sắc mặt Đàm Văn Đông có chút biến đổi, Hoắc Linh Nhi hơi cau mày. Hai người bọn họ cũng cảm giác được trên người Phạm Khải Tề có một loại tinh thần trạng thái cường đại, một loại khí thế gì đó.

“Nhã Nam, đây là nhân tài mới của Đông Bắc bang? Hôm nay nể mặt cô, ta sẽ thử xem công phu hắn thế nào” Vương Siêu ngồi trên ghế nói, hai mắt sau khi nhìn Lâm Nhã Nam thì chuyển hướng về phía Phạm Khải Tề: “Người trẻ tuổi, đó đúng là Bát Cực đại thương lay động không tệ, ta ngồi trên ghế xem thương của người làm được những gì, có vài phần hỏa hầu. Tại đại hội võ thuật cũng có được danh tiếng”.

“Người muốn ngồi, tay không tiếp thương của ta?” Phạm Khải Tề nhìn chằm chằm Vương Siêu, mở miệng nói: “Nghe nói người cũng ngồi trên ghế như thế này, từng đánh nát ngưi đao của Vương Khanh như thần tiên cắt đậu hủ, lại còn dùng răng cắn đứt mũi đao của hắn. Bất quá dài một tấc chính là mạnh thêm một tấc. Trường thương này của ta dài hai mét tám, nặng sáu mươi hai cân, người chưa chắc đã tiếp được đâu”.

Vương Siêu không trả lời Phạm Khải Tề, chỉ nhắm hai mắt lại.

Phạm Khải Tề nhìn bộ dáng của Vương Siêu thì cũng không nói, hẩn ngậm chặt miệng. Hẩn đứng giữa sân đột nhiên phình to bụng, giống như lúc Ba Lập Minh đánh khí trong đan điền, trong nháy mắt trở thành bộ dạng như thiếu phụ mang thai mười tháng.

Hai người cách nhau khoảng bảy, tám mươi mét, sau khi Phạm Khải Tề phình to bụng ra thì chạy nước rút. Xoát! Hai tay cầm thương sắt, đâm thẳng một đường mà chạy đến.

Một thương này.

Thật cuồng bạo, thương thế giống như được sự trợ giúp của đại mã. Phạm Khải Tề mãnh liệt chạy qua khoảng cách bảy, tám mươi mét, đại thương trong tay trực tiếp đánh vỡ không khí, ngay khi tiến vào trong đạo tràng thì phát ra tiếng nổ chói tai, mũi thương như được đốt cháy trong không khí.

Một thương này, dùng bảy, tám mươi bước lấy đà, trực tiếp đâm vào đầu của Vương Siêu!

Thiếu niên Đông Bắc bang Phạm Khải Tề này trong nháy mắt bộc phát ra một kích cực mạnh. Thương của hẩn không thua gì Thu Thiên đao, đều là người trẻ tuổi ưu tú tới cực điểm, đều là thiên tài sau này có tư cách khiêu chiến Vương Siêu.

“Hử? Một thương này rất có lực, bất quá vẫn còn kém so với Lưu Mộc Bạch”.

Hai mắt Vương Siêu mở ra, nhìn đại thương đang bạo liệt đâm tới đầu mình, hẩn không trốn tránh, đột nhiên vươn một tay ra, nghiêng qua một bên, đột nhiên đâm vào đầu cán thương.

Bằng!

Cả đầu thương bị một đâm của Vương Siêu đánh nát! Đầu thương bay vù vù ra cắm vào sàn nhà bằng gỗ trong đạo tràng.

Đại thương trong tay Phạm Khải Tề biến thành một cây đại thiết côn.

Hẩn biến sắc, đột nhiên cánh tay chấn động, cả đại thiết côn chợt lắc lư phát ra tiếng nổ vang, lại tiếp tục đâm vào cổ Vương Siêu. Nhưng Vương Siêu trong tích tắc khi hẩn biến sắc thì đột nhiên đánh ra một đâm, đánh vào cán côn, sau đó đè xuống, động tác giống như lướt nhẹ qua cây đàn.

Thái Cực Quyền, Thủ Huy Tỳ Bà.

Bây giờ Vương Siêu coi đại thiết côn như là cây đàn tỳ bà mà huy động, độ cứng của đại thiết côn trong tay hẩn tựa hồ còn không cứng bằng đàn tỳ bà, hẩn vung tay lên, vụn sắt bay loạn, thiết côn kịch liệt lay động.

Phạm Khải Tề bị một cái phát tay này của Vương Siêu, thiết côn trong tay đột nhiên kịch liệt lay động, dĩ nhiên là không thể cầm chắc được nữa. Nhưng hẩn quyết định rất nhanh, hai tay nhẹ buông ra, dĩ nhiên không còn cầm thiết thương nữa, hẩn đột nhiên tiến về trước hai bước, nắm tay đã tới trước mặt Vương Siêu.

Lần này hẩn buông thương ra, dùng quyền mà đánh, động tác rất quyết đoán khiến người xem phải cảm than. Thật giống như tráng sĩ chặt cổ tay, mặt cũng không nhăn một chút, dường như đã sớm đoán ra lực lượng của Vương Siêu mà lựa chọn phương án chính xác.

Bắt đầu cường đại hung mãnh nhưng đây kỳ thật chỉ là hư chiêu, lần này dùng tay thay cho thương mới chính là tuyệt chiêu chuyển bại thành thắng.

Đại thiết thương rơi xuống mặt đất nhưng vẫn không ngừng run rẩy, giống như một con đại mãng xà bị thương.

Vương Siêu đối mặt với quyền này cũng xem như không có gì, cũng không có bất cứ ngăn cản nào. Hẩn chỉ vương một ngón tay ra, nhanh như mũi tên điểm vào trán Phạm Khải Tề, dĩ nhiên là dùng nhanh đánh nhanh.

Không hề nghi ngờ về tốc độ của một điểm này. Trong nháy mắt trước khi quyền của Phạm Khải Tề đánh trúng hẩn thì tay hẩn có thể đã xuyên thủng đầu đối phương rồi.

Phạm Khải Tề cảm thấy trên trán mình mát lạnh, liền biết không hay. Hắn gặp nguy hiểm vẫn không loạn, hay tay ở chính giữa đột nhiên thu về, một tay tạo thành thủ pháp “Lạc Mã Hồi Đầu” để bảo vệ trán mình, đồng thời tay còn lại xoay tròn, bổ về phía cổ tay của Vương Siêu!

Bát Cực phách quả Hồi Toàn Phách!

Thủ pháp cự ly ngắn vô cùng tinh xảo.

Nhưng cánh tay Vương Siêu hạ xuống, rồi đột nhiên tóm vào ngực hắn, móng tay biến ảo, giống như đạn bắn ra! Tiếng leng keng phát ra.

Phạm Khải Tề không ngờ Vương Siêu còn có thể biến hóa nhanh như vậy! Lúc này hắn đã không thể ngăn cản, lập tức lui về phía sau! Chân giống như trượt băng, chỉ trong nháy mắt đã lui về phía sau năm, sáu mét mới ổn định lại thân thể.

Sau khi đứng lại thì hai mắt hắn mãnh liệt nhìn Vương Siêu, tựa hồ muốn động thủ lần nữa.

“Người trẻ tuổi, dừng lại ở đây đi. Người về luyện thêm ba năm nữa rồi trở lại. Sau này ta cũng không có hứng thú đánh với nhân tài mới. Công phu của người không tệ, nhưng vẫn còn kém ba năm hỏa hầu”.

Vương Siêu giơ tay lên, bảo ngừng lại.

“Mặc dù người phá hủy địa thương của ta nhưng cũng chưa đánh bại ta” Phạm Khải Tề nhướng mày, “Ta thua không phục”.

“Khải Tề, người đã chết bảy tám lần rồi đó” Lúc này Lâm Nhã Nam đi tới, nhìn một chút Phạm Khải Tề, đánh giá cẩn thận một chút: “Người sờ trên trán người xem, xem một chút trên ngực nữa”.

Phạm Khải Tề nghe thấy lời này thì nhất thời trong lòng cả kinh! Hắn lấy tay sờ trán của mình thì thấy hơi ẩm ướt. Hắn nhìn bàn tay thấm máu, dĩ nhiên không biết khi nào đã bị thủng một lỗ.

Đồng thời hắn nhìn một chút ngực mình, nhất thời sắc mặt tái như tro tàn.

Nguyên lai áo trước ngực hắn đã xuất hiện bốn chữ viết bằng máu. Bên trái là hai chữ “Luyện Lại”, bên phải là hai chữ “Ba Năm”. Rất hiển nhiên, đây là Vương Siêu dùng máu trên trán của hắn mà viết nên.

“Luyện lại ba năm”!

Trong sát na lúc giao thủ, Vương Siêu ngồi bất động hủy đi thương của hắn, lại trong cự ly gần bất tri bất giác viết ra thêm bốn chữ “Luyện lại ba năm”. Nếu là chính thức luận võ thì đầu của hắn đã vỡ tan, ngũ tạng đã bị móc ra hết!

“Thiên hạ đệ nhất, thiên hạ đệ...

Phạm Khải Tề thì thào trong miệng, lâm vào si ngốc.

Đang lúc này, Bạch Tuyền Di vội vã đi đến, nhìn thấy trường hợp như vậy thì cũng không kinh ngạc, mà là hướng Vương Siêu vội vã nói: “Một nhóm người Hoa ở Nhật Bản muốn gặp người”.

“Khẳng định lại là một đám nhân tài tuổi trẻ? Có quyền sư đi theo không? Muốn gặp ta? Hay là quên đi. Người đi đối phó với bọn chúng, nhiều chuyện quá, ta đang bận” Vương Siêu nhẹ phát tay.

Những tân tú võ thuật cao cường như Phạm Khải Tề, có vài chiêu lợi hại muốn khiêu chiến hắn không ít. Nhất là sau khi hắn làm cho giới võ thuật Nhật Bản chấn động, danh tiếng quá lớn, là đỉnh cao của con người. Hôm nay không phải nể mặt Lâm Nhã Nam thì hắn đã không thử giao đấu với Phạm Khải Tề.

456. Chương 433: Quyết Đoán Như Thần

Bạch Tuyền Di nghe thấy Vương Siêu nói không muốn ra mặt, nên mới giải thích. Hắn ngồi trên cái ghế thiên hạ đệ nhất, cây to đón gió, phiền toái cũng nhiều, cả ngày không biết có bao nhiêu kẻ chỉ có một chút

bản lãnh, chưa từng gặp qua, cứ tưởng mình rất lợi hại nên đến đây tìm hấn luận võ. Những người này nếu chỉ có một người thì còn đỡ, có khi là cả bang hội liên minh bằng hữu, toàn bộ bị đánh chết, đánh cho tàn phế thì lại có chút không ổn, đúng là những chuyện phiền toái.

“Hử? Chuyện này cũng khó giải quyết, người chờ ta một chút, để ta nghĩ ra một biện pháp. Dù sao đại bản doanh sản nghiệp của bọn họ cũng ở Nhật Bản, xảy ra mâu thuẫn thì không thể chạy được. Mà chúng ta, cường long bất áp địa đầu xà, chỉ sợ sẽ tạo thành thương vong lớn hơn”.

Vương Siêu nghe thấy Bạch Tuyền Di nói chuyện thì đã hiểu đại khái được vấn đề.

Nguyên lai hôm nay có một nhóm bang hội lớn người Hoa tại Nhật Bản tới Nam Dương tìm sự giúp đỡ. Chung quy cũng bởi vì việc Vương Siêu giết năm đại tông sư Nhật Bản, khiến cho giới võ thuật Nhật Bản nổi lên làn sóng cử hận.

Bây giờ Phúc Thanh bang tại Nhật Bản cảm giác được không thích hợp, hơn nữa mấy ngày này sản nghiệp, võ quán... của bọn họ đều phải chịu đựng sự trả thù, quyền sư đang đi trên đường cũng bị người ta đánh lên bị thương.

Một loạt chuyện này cũng mơ hồ cho thấy giới võ thuật Nhật Bản muốn trả thù trên quy mô lớn.

Vì vậy những người lãnh đạo và cao tăng Phúc Thanh bang lập tức đi đến Nam Dương, muốn gặp Vương Siêu nhờ giúp đỡ. Nếu không phải Đồng Vu Vãng thường lui tới với người lãnh đạo bang hội, giới thiệu một số cao thủ trẻ tuổi học tập quyền pháp của Vương Siêu thì họ đã không tới được đây.

Bất quá đối mặt với tình huống như vậy Vương Siêu cũng cảm thấy có chút giải quyết, lực lượng Đường môn mình mặc dù cường đại, nhưng dù sao thế lực vẫn chưa vươn tới Nhật Bản. Đối với nguy cơ của Phúc Thanh bang, thật ra làm sao mới có thể hỗ trợ cho tốt.

Bang hội xung đột trả thù với quy mô lớn như vậy, cũng không chỉ ẩu đả đánh nhau mà còn có cả ám sát.

“Là một người trẻ tuổi không biết tự lượng sức. Bất quá thân thể người trẻ tuổi này, khí tức cũng rất mạnh mẽ, đây là cao thủ đến từ nơi nào vậy?”

Sau khi Bạch Tuyền Di nói xong, trong lúc chờ câu trả lời của Vương Siêu thì hai mắt chú ý về phía Phạm Khải Tề đang đứng si ngốc bất động. Đồng thời chú ý cây thương bị gãy trên mặt đất, mũi thương cắm sâu vào sàn nhà, trên trán người trẻ tuổi này còn có một dòng máu, trên áo trước ngực còn viết bốn chữ “Luyện lại ba năm” bằng máu.

“Thật là đáng tiếc, ta đến chậm một bước, không được chứng kiến màn giao thủ đặc sắc này”.

Trong nháy mắt hấn đã rõ ràng trận đánh này chỉ là mang tính chất giao lưu, thật sâu trong lòng Bạch Tuyền Di tiếc nuối hô to.

“Động tác rất nhanh”.

Sau một lát si ngốc, Phạm Khải Tề rốt cuộc đã hồi thần, hấn dù sao cũng là một thiếu niên mạnh mẽ, năm mười bảy tuổi đã tiến nhập Âm Kinh, giống như thiên tài thiếu niên Nhật Bản là Diệp Hồng, đều là người có tâm trí cứng cỏi.

“Ài. Cho dù luyện ba năm nữa... thì ta cũng không phải là đối thủ của người” Phạm Khải Tề vươn tay lên lau sạch vết máu trên trán, đồng thời máu cũng ngừng chảy.

Võ công đạt đến tình trạng như hấn, đã giống như Chu Bình Lâm, đóng chặt lỗ chân lông, cầm máu, toàn thân cho dù có nhiều vết thương thì cũng có thể dùng ý niệm trong đầu để cầm máu.

Người như hấn, võ công đã sớm đạt tới tình trạng không thể mọc thêm lông, ruồi không thể bu vào, các bộ phận trên cơ thể vô cùng mẫn cảm. Chỉ cần trên người bị cắt một vết, hoặc là bị người ta liếc mắt mang theo địch ý thì da tay sẽ cảm giác rất không thoải mái.

Nhưng bây giờ Vương Siêu đâm một lỗ trên trán hấn mà hấn hoàn toàn không cảm giác được, có thể thấy tốc độ của Vương Siêu nhanh đến thế nào. Bây giờ hấn mới hiểu được mình và thiên hạ đệ nhất trước mắt chênh lệch lớn bao nhiêu, tất cả trước kia đều là ech ngồi đáy giếng.

“Lấy tư chất của người, trong vòng ba năm không thể nổi danh, danh thể bước vào đan đạo thì cho dù có luyện thêm trăm năm cũng không có tác dụng” Vương Siêu nhìn Phạm Khải Tề nói: “Võ công của người luyện không tệ, nhưng nếu tại đại hội võ thuật muốn tranh thiên hạ anh hùng thì chỉ có thể đi được một đoạn đường ngắn, ngoại trừ vài vị cao thủ bên ngoài ra thì có lẽ người sẽ đứng trên vài tên tân tú. Nếu người nếu có thể trong nháy mắt giao thủ phát hiện bản thân bị thương thì tốt rồi, như vậy thì lấy độ miễn cảm của người tuyệt đối được xếp đệ nhất trong đám tân tú, bất quá bây giờ vẫn còn kém”.

“Thì ra trong nhóm tân tú ta cũng không được xếp đệ nhất?” Phạm Tề Khải cười khổ nói.

“Đương nhiên, chỉ một nữ tử của Hồng môn dùng Vô Cực đao cũng đã lợi hại hơn người. Người bây giờ võ công đã luyện đến mức xương cốt lớn mạnh, gân da bành trướng? Nếu như ta nói không sai thì mỗi ngày người đều mài răng bằng đá, trong dạ dày của người cũng có đá, bởi vì khí trong dạ dày quá mạnh mẽ, muốn dùng hòn đá mà mài”.

Người luyện võ sau khi tiến vào Hóa Kinh thì có thể nắm được tình hình nội tạng của mình. Sau đó luyện thêm thì nội tạng sẽ càng ngày càng cường đại, đồng thời khả năng tiêu hóa của dạ dày cũng đặc biệt mạnh mẽ, ăn gì cũng có thể tiêu hóa được ngay. Nhưng người luyện võ mặc dù có thể ăn, nhưng ăn nhiều cũng không phải là chuyện tốt, nhưng không ăn gì thì dạ dày bên trong trống trơn, cũng không có gì để chống. Cũng xuất phát từ vấn đề đơn giản này mà sẽ nuốt một vài hòn đá vào trong dạ dày, lần sau khi ăn có thể nhỏ ra.

Người đạt tới trình độ như vậy, không chế nội tạng rất dễ dàng, nhưng thật ra không cần lo lắng không nôn ra được.

Ánh mắt Vương Siêu độc đáo, cảnh giới quyền pháp và một ít hành vi của Phạm Khải Tề đều nói chính xác tám chín phần.

“Ồ? Làm sao người biết?” Phạm Khải Tề cảm thấy kinh hãi, sau đó lại cười khổ, quyền pháp đối phương quả là sâu không lường được, vô cùng cao. Hiển nhiên là người từng trải, đối với một ít vấn đề luyện công xuất hiện tại cảnh giới của hắn thì khẳng định đã rõ như bàn tay.

“Người luyện tinh khí rất cường thịnh, đó chính là lí do không thể che dấu được. Chờ người học xong thuật ẩn nặc thì không còn xa Đan Đạo nữa”.

Vương Siêu không nhìn Phạm Khải Tề nữa mà nhìn Lâm Nhã Nam. Hắn nói chuyện với Phạm Khải Tề nhiều như vậy cũng chính là đã nể mặt Lâm Nhã Nam, hiển nhiên sẽ không tiến thêm một bước mà nói cho đối phương biết cái gì là công phu đan đạo.

Cảnh giới của đối phương rất thấp, nói như vậy đã bao hàm rất nhiều ý tứ. Nếu thay vào là cao thủ như Phong Thái, Ba Lập Minh thì còn có thể trao đổi. Mặc dù Phạm Khải Tề luyện không sai lắm nhưng khoảng cách tới Đan Kinh vẫn còn rất xa.

Thứ hai là Vương Siêu sẽ không tùy tiện nói cho mọi người cùng nghe.

“Khải Tề, thế nào, ta đã nói rồi, người vẫn còn kém lắm” Lâm Nhã Nam đi tới vỗ vỗ vai Phạm Khải Tề.

“Đích thật là còn rất kém, ta nghĩ sẽ báỉ người làm sư phụ” Phạm Khải Tề đột nhiên nói với Vương Siêu.

“Báỉ ta làm thầy?” Vương Siêu nhìn Phạm Khải Tề một cái, lắc đầu: “Nếu như người mười tuổi thì còn có thể, lại nói người đã luyện quyền pháp đến tình trạng như vậy thì không ai có thể dạy được nữa. Đan đạo không thể đạt đến chỉ dựa vào sức mạnh, mà phải cân nhắc. Người muốn tiến bộ thì cho dù ta có dạy cũng vô ích, cho dù là thần tiên chính thức hạ phàm cũng không dạy được. Không thể cái gì cũng có thể dạy, mà phải dựa vào luận võ với sư phụ mới có thể tiến bộ”.

Vương Siêu cự tuyệt.

“Như vậy ta nếu có thể thành tựu thì hoàn toàn dựa vào trận chiến hôm nay” Phạm Khải Tề nhìn thẳng, khom lưng nhặt lên thiết thương, hướng Vương Siêu cúi chào một cái rồi không quay đầu lại, xoay người đi ra ngoài.

“May là hôm nay ta dẫn hắn tới, bằng không thì tại đại hội võ thuật đã chết trong tay người”.

Lâm Nhã Nam nhìn theo bong lưng đang dần đi xa của Phạm Khải Tề, nàng cũng không đuổi theo mà nhìn Vương Siêu nói.

“Cô bây giờ đã lên chức?” Vương Siêu cũng không để ý tới chuyện vừa rồi mà tùy ý hỏi, hình như là ôn lại chuyện cũ.

Hôm nay Lâm Nhã Nam đến Nam Dương, nàng chính là mặc một áo sơ mi tay ngắn màu xanh nước biển, bên dưới mặc một cái váy ngắn màu đen, lộ ra đôi chân dài trơn bóng nhẵn nhụi, còn mang theo một đôi guốc, lẳng lẳng đứng thẳng, có phong vận khiến cho kẻ khác vừa nhìn qua sẽ không thể dời ánh mắt đi được.

Vương Siêu nhìn thấy Lâm Nhã Nam mặc váy ngắn, mang giày cao gót thì lúc này mới chú ý đến cặp đùi của nàng quả thật tương xứng với Mạc Yến Vân của Đại Quyển bang, đều mỏng đến cực điểm, nhưng phối hợp với dáng người của nàng lại khiến cho người ta cảm giác rất cân xứng.

Trước kia hần từng ở chung một chỗ với Lâm Nhã Nam, nữ quân nhân này đều luôn mặc quân trang, quần dài, trang phục vô cùng nghiêm chỉnh. Vương Siêu vẫn không chú ý, nhưng bây giờ Lâm Nhã Nam lại mặc trang phục mát mẻ thế này khiến cho Vương Siêu không khỏi so sánh một chút.

“Hừm? Hai mắt sư phụ mới vừa rồi quét qua hai chân Lâm Nhã Nam?” Trong lúc đó Hoắc Linh Nhi ở một bên, miễn cưỡng chú ý ánh mắt Vương Siêu mới vừa dừng lại ở cặp đùi thon dài của Lâm Nhã Nam trong hai giây, tâm tình đột nhiên cảm thấy không tốt, lỗ mũi hừ lạnh một tiếng nặng nề, đồng thời tiềm thức hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Nhã Nam một cái.

“Ta đã lên chức, từ trung giáo lên đại giáo, bất quá so với người năm đó thăng cấp đến thiếu tướng vẫn có chút khó khăn” Lâm Nhã Nam dường như cảm giác được Hoắc Linh Nhi đang trừng mắt, nàng làm như không thấy, mà hai mắt vẫn nhìn Vương Siêu, kể lại một ít chuyện xưa.

“Bây giờ Lao sơn nội gia quyền quán phát triển thế nào rồi?” Vương Siêu nhớ lại năm đó mình có tu luyện trên núi một thời gian, đối với võ quán khai trương này cũng có chút cảm tình.

“Bây giờ võ quán đã do Lâm Đình Phong, Giang Hải tiếp nhận thì cũng tốt. Bọn họ mặc dù võ công còn kém nhưng thủ đoạn kinh doanh thì không phải nói. Tình huống cụ thể ta cũng không biết, sau khi người ra nước ngoài thì ta trở về với bộ đội” Lâm Nhã Nam nhớ lại chuyện tình năm đó thì cũng không khỏi cảm khái.

“Được rồi, ta vừa nghe Phúc Thanh bang ở Nhật Bản có chút rắc rối, sư phó của ta ở trong Đông Bắc bang tại Nhật Bản cũng có kinh doanh, lần này người đã đẩy giới võ thuật Nhật Bản lâm vào đường cùng, bọn họ không có khả năng không điên cuồng phản động. Tại đại hội võ thuật liệu chết đánh một trận không cần nhiều lời. Chỉ sợ bang hội người Hoa tại Nhật Bản lại chịu khổ. Không biết lần này người có đối sách gì không? Chuyện này cần phải có kế hoạch thật tốt, ta biết bây giờ người lãnh đạo Đường môn muốn thống nhất toàn bộ liên minh bang hội người Hoa trên toàn thế giới? Những chuyện trước mắt người phải nắm thật tốt. Dùng ngôn ngữ xã hội đen mà nói thì muốn làm lão đại, trước hết phải có năng lực quản lý tiểu đệ. Muốn nói cách khác, nếu người bỏ họ vào cái lồng thì sợ rằng vẫn có người không phục Đường Môn các người”.

Lâm Nhã Nam cười cười, đột nhiên nói ra những lời này.

“Lần này cô tới, cũng là theo lời sư phó trong Đông Bắc bang tới làm thuyết khách à, cũng không phải chỉ đơn thuần vì người trẻ tuổi Phạm Khải Tề này. Ta chỉ biết, cô muốn an toàn không thể làm chuyện lớn. Muốn làm lão đại thì trước tiên phải có năng lực quản lý bọn họ? Nhưng lời này cũng rất hình tượng”.

Vương Siêu nghe Lâm Nhã Nam nói thì thấy giống y chang những lời năm xưa. Vô cùng có khả năng tinh luyện, tuyệt đối chuyện gì cũng lo lắng chu toàn.

“Cái gì là người muốn an toàn thì không thể làm chuyện lớn? Nghĩ ta giống như vậy sao? Cho dù ta không có chuyện gì thì đến nhìn người một chút không được à? Nghe người nói xong ta có cảm giác như đang bị nghi ngờ là nữ gián điệp” Lâm Nhã Nam liếc mắt Vương Siêu một cái.

“Ai nha, ngữ khí này thật sự là...” Hoắc Linh Nhi nghe được thì nhú mày.

“Tốt lắm, vậy Đông Bắc bang có chủ ý gì?” Vương Siêu quay đầu nhìn Hoắc Linh Nhi một chút, cảm giác của hắn nhảy cảm tới mức hoàn toàn thấu triệt, trong phạm vi mấy trăm mét, bất luận ai hô hấp, mạch đập, tiếng tim đập, thậm chí cả tiếng máu chảy hắn cũng nghe được.

Đối với hắn mà nói, bước vào cảnh giới này thì tâm tĩnh như mặt nước, trong hoàn cảnh này phát sinh biến hóa thì quả thật giống như ném hòn đá vào mặt nước.

Bây giờ Hoắc Linh Nhi hơi ba động, hắn lập tức cảm nhận được ngay, sau một thoáng tự hỏi thì liền rõ ràng vì sao đồ đệ của mình làm như vậy. Vì vậy hắn điều chỉnh cách nói chuyện với Lâm Nhã Nam một chút.

“Sư phó của ta cùng một ít trưởng lão trong bang hội đã tỏ rõ thái độ với ngươi. Chỉ cần Đường môn giúp cho sản nghiệp và nhân viên của Đông Bắc bang tại Nhật Bản không bị tổn thất và thương tổn thì từ nay về sau sẽ do Đường môn lãnh đạo!”

Lâm Nhã Nam mỉm cười.

“Tôn ta làm người lãnh đạo?” Vương Siêu trầm lắng lại những lời này: “Tốt lắm, ta thành lập liên minh người Hoa, vốn chính là để bảo vệ lợi ích của người Hoa”.

Lâm Nhã Nam nghe Vương Siêu đáp ứng thì hai tay sửa sang lại váy của mình một chút, “Nghe nói chiến sĩ tinh nhuệ của Đường môn có rất nhiều, không biết lần này ngươi âm thầm phái đi bao nhiêu chiến sĩ để bảo vệ lợi ích của người Hoa tại Nhật Bản?”

Vương Siêu lắc đầu: “Ta không phái người đi, bởi vì có phái người cũng vô ích”.

Lâm Nhã Nam sửng sốt, ngạc nhiên hỏi: “Vậy bây giờ ngươi chuẩn bị làm thế nào?”

“Ta tự mình đi” Vương Siêu khoanh tay nhìn ra ngoài trời: “Ta lấy danh nghĩa giới võ thuật người Hoa, phỏng vấn giới võ thuật Nhật Bản. Cứ như vậy, cả giới võ thuật Nhật Bản, bang hội đều đặt sự chú ý lên người ta, muốn âm thầm trả thù bang hội người Hoa thì hiển nhiên đều dồn vào ta”.

“Không thể!” Lâm Nhã Nam kêu lên, “Ngươi vừa mới giết năm đại tông sư của bọn họ, giới võ thuật bọn họ tại Tinh Quốc Thần Xã tuyên thệ, rốt cục muốn cùng giới võ thuật người Hoa quyết chiến, ngươi bây giờ không thể sợ sệt được...”

“Ngươi lo lắng là bọn họ xuất động quân đội bao vây tiêu diệt ta?” Vương Siêu cười cười, “Ta có thể thông qua Liêu Tuấn Hoa ngoại giao, coi như là trao đổi trước đại hội võ thuật Trung Nhật. Hơn nữa bọn họ tới giết ta mà ta không đáp lễ thì quả thật có vẻ rất mềm yếu”.

“Nhưng cho dù ngươi là cao thủ thiên hạ đệ nhất! Nhưng ngươi lại ngạo mạn đẩy cả giới võ thuật Nhật Bản vào tư địa tuyệt cảnh! Thật giống như năm đó bọn họ áp bức chúng ta. Dân tộc bọn họ lấy võ đạo làm tinh thần! Làm cho tinh thần bọn họ bị áp bức tới cực điểm rồi bộc phát ra, sẽ không thể dùng lực lượng bình thường mà so sánh! Bọn họ có lẽ sẽ không ám sát ngươi, sẽ không giết người, nhưng lại không ngừng khiêu chiến với ngươi, cả một dân tộc như vậy... Trong đó có bao nhiêu nhân vật anh hùng? Bao nhiêu thiên tài?”

Lâm Nhã Nam la hoảng lên.

“Một dân tộc, tinh thần bị áp bức tới cực điểm sẽ bộc phát ra lực lượng không hề tầm thường” Vương Siêu nhắm hai mắt lại, thần nhiên nói: “Ta muốn nhìn một chút, xem thử tinh thần võ đạo của dân tộc này mãnh liệt thế nào. Ta đã là thiên hạ vô địch, bất luận kẻ nào cũng không phải là đối thủ của ta. Ta nghĩ khiêu chiến một dân tộc, trăm vạn tinh thần, ta nghĩ nên cảm thụ một chút xem tinh thần như vậy mãnh liệt đến cỡ nào? Có thể bị một mình ta đánh bại hay không? Luận võ giao thủ, đánh bại một người thì không tính là gì, đánh bại tinh thần võ đạo của cả một dân tộc mới chân chính được gọi là giao thủ”.

“Tinh thần võ đạo của cả một dân tộc, dưới quyền của ta thì có thể cầm cự được bao lâu?”

Vương Siêu nhìn trời, trầm lắng nói.

Bất cứ dân tộc nào cũng đều có tinh thần của chính mình, đối với việc này Vương Siêu biết rất rõ, nhân lực của hắn bây giờ đã thoát ly khỏi trình độ vật chất. Hắn cũng biết, chính mình phỏng vấn của giới võ thuật Nhật Bản, thì tinh thần áp lực võ đạo của dân tộc này sau khi bị áp bức đến cực điểm, rốt cục bộc phát ra bao nhiêu năng lượng.

Nhưng là, hẳn muốn nhìn một chút, tinh thần dân tộc này, dưới nắm tay vô địch của mình có thể cầm cự được bao lâu?

Đối phương ám sát mình, mình cũng không ám sát lại, mà là đường đường chính chính đánh vào tinh thần võ đạo của cả dân tộc đối phương.

Năm ngày sau, Liêu Tuấn Hoa trong nước nhận được tin của Vương Siêu, nói là muốn hẳn an bài một chút, lấy danh nghĩa người Hoa giao lưu võ thuật, phỏng vấn giới võ thuật Nhật Bản.

Liêu Tuấn Hoa nghe xong, lập tức khiếp sợ thờ người ra, qua một hồi lâu mới liên lạc với Phong Thái.

Cao thủ Đan đạo Phong Thái này cũng chấn kinh.

“Lấy một người, muốn đánh với tinh thần võ đạo của cả một dân tộc”.

457. Chương 434: Triệt Để Bùng Nổ

Sau khi Vương Siêu phái người gọi điện cho Liêu Tuấn Hoa thì quay đầu lại nói với Lâm Nhã Nam.

Lâm Nhã Nam dùng chân giẫm nhẹ trên mặt đất, tiếng guốc phát ra thanh âm nhẹ nhàng, cặp chân trắng nõn thon dài phản chiếu ánh mặt trời, làm cho người ta có một loại cảm giác kích thích: “Phúc Thanh bang và Đông Bắc bang thường có kinh doanh với nhau, bọn họ có thể sinh tồn tại Nhật Bản, hơn nữa còn phát triển lớn mạnh thì nhất định là có thực lực. Kỳ thật Bắc Mỹ Đại Quyền bang, Đông Bắc bang, Phúc Thanh hội đều là lấy việc giết chóc mà nổi tiếng. Đông Bắc bang thì ta biết rõ, năm đó tên đầu đảng Bald của Nga điên cuồng, thường xuyên khinh thường cướp bóc, cưỡng gian, sát hại người Hoa, thậm chí một ít học sinh cũng không thể may mắn thoát khỏi, thương nhân thì lại càng thê thảm. Sau khi bị cướp thì bị trói vào rừng cây, bị cái lạnh trong đêm giết chết. Sau đó Đông Bắc bang tổ chức mấy lần hành động với quy mô lớn, trực tiếp tiến hành trăm thủ, giết hết mấy tên đầu đảng để trả thù. Cuối cùng lại tiến hành thêm nhiều lần ám sát chém giết quy mô lớn, hiện tại mới ngưng việc bắn nhau. Sự phò của ta có một thanh đại đao tinh thuần cứng rắn, năm đó tiến vào một xưởng vũ khí của băng đầu trọc, giết hết tất cả, đao chặt đầu người nhiều đến nỗi cũng bị sứt mẻ. Mà Phúc Thanh bang sai khi đối phó với bạo đồ Nhật Bản thì cũng giết chóc đến mức máu chảy thành sông. Bất quá việc này so với trận đồ sát tại Indonesia mà nói thì cũng nhỏ giống cọng lông. Cho nên Đường Môn có thể trấn thủ một phương này, đích thật là không hề dễ dàng.”

Lâm Nhã Nam tâm sự mấy câu, dường như hình dung ra cảnh toàn bộ người Hoa ở nước người đối phó với bạo đồ, máu chảy lênh láng.

“Đúng vậy, vô luận là Nga, Nhật Bản hay Mỹ, Bắc Mỹ, ở những nơi này địa vị người Hoa rất thấp, bị xa lánh cũng là tất nhiên. Bất quá so với sự cực khổ của người Hoa tại Indonesia thì thật sự kém hơn rất nhiều. Bây giờ Đường Môn chúng ta trấn thủ một phương này, cũng là lúc liên lạc với chư hầu khắp nơi, tăng cường thực lực.”

Vương Siêu gật đầu, những chuyện này hẳn cũng rất rõ.

“Đôi khi, để bảo vệ lợi ích của người Hoa tại nước ngoài và tài sản tính mạng của bọn họ được an toàn, các bang hội thường trực dùng các thủ đoạn thông qua ngoại giao với các quốc gia mà trì hoãn, cách này không hề hiệu quả. Ai, nhớ năm đó người cũng đã lên chức thiếu tướng, vốn nghĩ tiền đồ của người trong quân đội vô cùng sáng lạng, nhưng ai biết người lại nhanh chóng biến thành bộ dáng bây giờ. Bất quá thân phận của người bây giờ càng có ý nghĩa, ta muốn thoát ly quân đội, gia nhập vào tổ chức của người”.

Lâm Nhã Nam thở dài một chút, tựa hồ cảm thán với biết hóa vô cùng lớn của Vương Siêu.

“Lúc nào cũng hoan nghênh.” Vương Siêu đưa tay chào, “Lấy tài cán của cô, muốn phát triển trong quân đội thì chịu rất nhiều câu thúc, hơn nữa còn gặp phải một ít quy tắc ngầm, cho nên sẽ dẫn đến rất nhiều điều phiền toái. Cô gia nhập Đường Môn chúng ta, khẳng định tiền đồ sáng lạng, hơn nữa khẳng định không hề có quy tắc ngầm”.

Vương Siêu nói ra những lời này, đã hoàn toàn lộ rõ ý chào mời.

Lâm Nhã Nam mặc dù không có võ công cao thâm, nhưng đích thật là một nhân tài hiếm có, xử lý nội chính, quản lý đội ngũ đều vô cùng cường đại, thậm chí còn muốn vượt qua cả Tạ Ly. Nhất là năng lực vô cùng quen thuộc đối với những chuyện trong bang hội, xử lý công việc kinh doanh lại càng nhạy cảm. Nếu như Nam Dương Đường Môn có được năng lực thì sự phát triển quả thật sẽ như hổ mọc thêm cánh.

Vương Siêu đã từng làm cộng sự với nhau, cùng khai sáng ra sơn nội gia quyền quán, đối với năng lực của nàng hẳn rất hiểu rõ.

“Ồ?” Lâm Nhã Nam thản nhiên cười, hai mắt chớp chớp về phía Vương Siêu: “Ta bây giờ mang quân hàm đại giáo, nếu như mười năm trước dốc sức mà làm, thì chưa chắc đã không lấy được quân hàm thiếu tướng. Đến lúc đó tiền đồ của ta vô lượng, người muốn ta từ bỏ phần tiền đồ sự nghiệp này, dường như rất không có khả năng”.

“Lương của cô bây giờ là bao nhiêu? Hơn nữa trợ cấp và vãn vãn, một tháng cũng không có bao nhiêu tiền. Ta nhớ kỹ năm đó chúng ta ở cùng một chỗ, cô thật đúng là không có bao nhiêu tiền. Như vậy ta nói chuyện với bọn Liêu Tuấn Hoa, cho cô hoạt động trong quân đội, xuất ngũ gia nhập Đường Môn chúng ta, lập tức ta trả lương cô là mười triệu USD, thế nào?”

Vương Siêu nửa đùa nửa thật nói một câu.

“Vương Siêu ơi Vương Siêu, người xử lý chuyện vẫn không hề thay đổi, không phải chuyện gì cũng có thể dùng quyền giải quyết, chỉ có thể dùng tiền đi trước, cùng với người phát tiền không sai biệt lắm. Ồ? Người bây giờ dường như chỉ dùng tiền để hấp dẫn ta?” Ánh mắt Lâm Nhã Nam yêu kiều, giống như nước gợn sóng, làm cho người ta nhện nhạo trong lòng.

“Khụ...” Hoắc Linh Nhi nhìn thấy Vương Siêu và Lâm Nhã Nam càng ngày càng đùa quá mức, không nhịn được liền ho khan hai tiếng: “Sư phụ, chúng ta hay là đi gặp cao tăng Phúc Thanh bang cho rõ ràng, ta từng học võ tại Nhật Bản, cũng nghe nói Phúc Thanh bang có rất nhiều cao thủ, một ít tân tú trong đó cũng đã từng giao thủ với Diệp Huyền, cũng không phân ra thắng bại. Sở trường của bọn họ là về thực chiến”.

Vương Siêu nghe Hoắc Linh Nhi nói, bấm bấm móng tay, gật đầu, “Nhã Nam, vừa rồi ta cũng không phải là nói giỡn. Đương nhiên cái này còn tùy thuộc vào ý muốn của cô. Chủ yếu là năm đó chúng ta đã hợp tác được mấy năm, ta cũng biết năng lực của cô. Đường Môn chúng ta không phải là thiếu những cao thủ có khả năng đánh giết, mà là trên phương diện quản lý, kinh doanh đang thiếu rất nhiều nhân tài”.

“Chờ đại hội võ thuật kết thúc đã.” Lâm Nhã Nam mỉm cười, “Người muốn nhất thống giang hồ, ta sẽ ủng hộ người”.

“Được rồi, lão Bạch, chúng ta cũng đi gặp cao tăng của Phúc Thanh bang đi” Việc mượn sức của Lâm Nhã Nam cũng là do Vương Siêu thuận miệng nói ra, thấy đối phương đã tỏ rõ thái độ thì không nói thêm gì nữa.

Lúc này, trong phòng khách của trường học Minh Luân Đường, có vài người đang lẳng lặng ngồi uống trà.

Trong những người này, trừ một lão già râu tóc bạc phơ, gân cốt khô gầy, thì toàn bộ đều là những người trẻ tuổi, hai nam hai nữ ngồi trên ghế, tinh tế thưởng thức trà mà Đường Môn đãi khách.

“Sai thục, người nói lần này Đường Môn làm thế nào để hóa giải phiền phức mà chúng ta sắp đối mặt? Ta nghĩ đã lâu mà vẫn không ra biện pháp gì. Lực lượng quân sự của Đường Môn tuy cường đại nhưng nếu muốn đổ bộ vào lãnh thổ Nhật Bản, thì khẳng định bộ tư lệnh Mỹ sẽ liên thủ với đội tự vệ Nhật Bản, tiến hành bao vây tiêu diệt, ròng mạnh không hề đầu rảnh, lần này khẳng định là thiệt thòi lớn. Bố trí một nhóm võ thuật để bảo vệ chúng ta sao? Nhưng như thế cũng chỉ có thể phòng ngừa được bọn đá quán, khó có thể phòng ngừa việc bị ám sát, bọn côn đồ. Phải biết rằng trong năm người bị Vương Siêu đánh chết có một nhân thuật đại sư. Đồ tử đồ tôn trên danh nghĩa của hắn không ít, những người này có người lại làm ám sát, cho dù có nhiều người cũng khó mà chống lại được”.

Một nữ tử còn trẻ tuổi hướng về lão già khô héo kia nói.

“Cứ nhìn một chút đã” Lão già khô gầy này gõ tay lên mặt bàn, phát ra thanh âm cốc cốc. Đồng thời đầu ngón tay hần phát ra tiếng xương va chạm, giống như là tiếng của kim loại vang lên, dường như toàn bộ xương cốt trong người hần đều làm từ sắt: “Nếu như lần này Đường Môn có thể giải quyết được phiền toái của chúng ta, thì như vậy sau này bọn họ có lãnh đạo chúng ta thì cũng không có gì, dù sao Đông Bắc bang cũng đã tỏ thái độ rồi. Càng hướng chỉ uy danh Vương Siêu ngày nay như mặt trời giữa trưa, hùng bá thiên hạ, chúng ta không cần phải lo lắng về việc hần lãnh đạo”.

“Hình như đệ nhất cao thủ của Đông Bắc bang hôm nay cũng đến tìm Vương Siêu luận võ, không biết đã phát sinh tình huống gì rồi?” Một nam tử trên mặt lộ ra vẻ đang suy nghĩ.

“Ha ha, không biết tự lượng sức mình” Trong mũi Sài thúc phát ra hai tiếng khinh thường, “Người trẻ tuổi không biết trời cao đất dày, ngấm lại cao thủ trong Hồng môn nhiều như mây, Vương Siêu một mình một ngựa xông vào giết chết Triệu Quang Vinh, Nguyên Nguyên Nghi trong vòng vây đông đảo cao thủ rồi thông dong bỏ đi. Thủ đoạn như vậy thì tên tiểu tử Phạm Khải Tề làm sao có thể so sánh được?”

“Vương Siêu thật sự cường hãn như vậy sao? Nghe nói mấy năm trước hần luận võ cùng Diệp Huyền, mặc dù đã đánh chết đối phương nhưng cũng đã dùng không ít chiêu số, nếu thật sự cường đại như vậy thì Diệp Huyền chỉ sợ không tiếp nổi một chiêu của hần? Ta năm đó cũng đã cùng Diệp Huyền giao thủ, hần cũng không chiếm được tiện nghi gì”.

Một thanh niên khác nghe Sài thúc đánh giá Vương Siêu như vậy thì phản bác lại một câu.

“Nếu như Diệp Huyền có thể sống đến bây giờ, người nghĩ võ công của hần sẽ đạt tới trình độ nào?” Sài thúc nhũu hai hàng lông mày.

“Diệp Huyền tại Nhật Bản đúng là thiên tài võ đạo, mười bảy tuổi đã tiến vào Âm Kinh. Lấy tốc độ tu luyện như vậy thì chỉ sợ danh hiệu võ đạo đệ nhất thực chiến Nhật Bản sẽ là của hần, không đến lượt Y Hạ Nguyên”.

Thanh niên này gật đầu.

“Ta đã sớm nghe nói Sài thúc tinh thông quyền pháp nam phái, hôm nay vừa thấy đích thật là tráng kiện, ánh mắt cũng có chút lợi hại”.

Ngay khi mấy người đang nói chuyện thì một thanh âm từ cửa truyền tới, đúng là tiếng của Vương Siêu.

Thanh âm của Vương Siêu rất nhẹ nhàng, cánh cửa vừa mở, đồng thời khi thanh âm vừa biến mất thì Vương Siêu đã ngồi lên cái ghế ở trung tâm, làm cho người ta có cảm giác tiếng nói phát ra rất nhanh.

Hai nam hai nữ trẻ tuổi ở đây chỉ cảm giác được một dòng khí lưu xẹt qua, sau đó hai mắt hoa lên đã nhìn thấy Vương Siêu ngồi vững vàng trên ghế ở trung tâm, không nhúc nhích, hai mắt nhìn xuống, quả thật giống như đại phật đang nhìn thấu chúng sinh.

Bốn người trẻ tuổi bị ánh mắt Vương Siêu đảo qua thì không hiểu sao tâm thần mình chấn động, khí huyết cũng chảy loạn xạ.

“Quả nhiên đúng là đại ma đầu hùng bá thiên hạ! Thật có khí thế!”

Bốn tân tú trẻ tuổi của Phúc Thanh bang nhìn thấy uy thế như vậy của Vương Siêu thì tâm tư nào còn dám khinh thường. Trong đó có một nữ hài mặc bộ quần áo màu lục, sau khi ổn định tâm thần của mình thì mới liên tưởng đến một loạt chuyện mà Vương Siêu đã làm, lại nhìn khí thế bây giờ thì không khỏi trong lòng đặt cho Vương Siêu một cái danh hiệu đại ma đầu.

Phòng tiếp khách của Vương Siêu được thiết kế theo phong cách cổ xưa, ở giữa là một cái ghế, một cái bàn, hai bên đặt những dãy bàn màu vàng, giống như phòng tiếp khách của thái sư thời xưa.

Như vậy ngồi ở giữa, nhìn những người phía dưới đúng là có khí thế của minh chủ võ lâm thời xưa, đại ma đầu. Đây cũng là do Tạ Ly thiết kế.

“Không hổ danh là người tung hoành thiên hạ đệ nhất” Mí mắt Sài thúc thông thả chớp vài cái, tầm lưng như lão rùa già, đồng thời hần nhìn Vương Siêu đang ngồi bất động giữa phòng: “Người tới cửa mà ta cũng không biết, xem ra ta quả thật đã già rồi”.

“Như vậy cũng không phải là già, thiên hạ có thể cách ba mét nghe thấy bước chân của ta cũng không có được mấy người...” Vương Siêu nhìn mấy người cao tăng của Phúc Thanh ban thì cũng biết lão già khô gầy kia họ Sài, tên chỉ có một chữ Thông, chính là thông hiểu tất cả sở trường quyền pháp của Nam phái. Nhất là Bát Cực Đoản Đả, Thiếp Thân Khảo, Nhất Đả Khởi Lai, khuỷu tay đánh người thường đánh cho than thể họ nát bấy. Hai tay, hai khuỷu tay, hai đầu gối, hai chân vận động thì quay cuồng liên tục, hung mãnh vô cùng. Lúc sáng lập ra Phúc Thanh bang từng đánh tan một tí bang hội xa hội đen tại Nhật Bản, khiến cho người ta đặt cho hắn một cái tên kinh khủng “Bát chi nhân ma”.

“Bát chi nhân ma”!

Danh hiệu hung ác này cho thấy lão già giống như con rùa này trước kia hung hãn đến cỡ nào.

“Lần này ta đại diện cho Phúc Thanh bang tới đây cầu sự giúp đỡ của Đường Môn” Sài Thông nhìn Vương Siêu, cũng không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

“Ta biết chuyện lần này rất phiền toái” Vương Siêu thả hai tay xuống một chút, “Chuyện này ta đã có đối sách, các người không cần lo lắng. Ta muốn thống nhất tất cả bang hội người Hoa, hiển nhiên cần phải có bản lĩnh lãnh đạo, bảo đảm cho các người được một chỗ bình an”.

“Ồ?” Trên mặt Sài Thông lộ ra một tia nghi hoặc: “Không biết Đường Môn làm sao để giải quyết chuyện lần này?”

“Rất đơn giản, sắp tới ta sẽ tới phỏng vấn giới võ thuật Nhật Bản” Vương Siêu cũng nói thẳng ra thủ đoạn giải quyết vấn đề của mình.

“Người muốn đi phỏng vấn giới võ thuật Nhật Bản!” Lão già Sài Thông nghe thấy lời Vương Siêu nói thì không nhịn được la lên. Hắn đương nhiên biết Vương Siêu làm vậy là vì ý gì, “Người muốn dùng sức của một người mà đánh bại cả giới võ thuật Nhật Bản?”

Bốn người trẻ tuổi của Phúc Thanh bang nghe được thì cũng chấn kinh.

“Mặc dù giới võ thuật Nhật Bản cao thủ nhiều như mây, nhưng không ai có thể chống lại được ta” Vương Siêu nhìn Sài Thông cười cười: “Nhìn người có vẻ kinh ngạc như vậy, chẳng lẽ trong giới võ thuật Nhật Bản còn có người có thể chống được ta?”

oOo

“Ta không biết, có lẽ trong giới võ thuật Nhật Bản không có ai” Sài Thông lắc đầu.

“Trong giới võ thuật có lẽ không có?” Vương Siêu nghe Sài Thông nói ra Huyền Ngoại Chi Âm: “Đường Môn chúng ta vốn không có trụ sở tại Nhật Bản, có một số bí mật của Nhật Bản không thể biết rõ bằng Phúc Thanh bang, huyền ngoại chi âm chính là cao thủ bên ngoài giới võ thuật?”

“Bên ngoài giới võ thuật đương nhiên còn có cao thủ” Sài Thông gật đầu, đột nhiên hỏi lại Vương Siêu một câu: “Nghe nói sư phụ Bát Quái Chưởng của người có một môn Phiên Thiên Ấn, chính là tham khảo công phu tu hành đại thủ ấn trong du già thuật. Sư phụ của người khẳng định biết rất ít về thần thông trong phật giáo. Đơn thuần về tu hành thân thể mà nói, thì không biết năm đó Kiều Đạt Ma, Tất Đạt Đa đã tu luyện đến trình độ gì?”

“Kiều Đạt Ma, Tất Đạt Đa?” Vương Siêu nghe xong thì mỉm cười, lộ ra hàm răng của mình: “Hắn có lực ném mạnh như ta, hơn nữa cũng luyện giống ta, có bốn mươi cái răng, tinh mịn, bằng phẳng như tuyết, nếu như chỉ nói về công phu thì có lẽ hắn không dưới ta...”

“Người có bốn mươi cái răng? Cái gì gọi là công phu hắn tu hành không dưới người...? Tu vi của người đã đạt tới tình trạng như vậy rồi sao?” Nghe Vương Siêu nói như thế, Sài Thông gắt gao nhìn thẳng vào hàm răng của Vương Siêu, da mặt nhăn nhó đến cực điểm, giống như đã trở thành một lão rùa già ngàn tuổi.

“Xem một chút, đây mới là cao thủ chân chính. Thần thông của hắn cũng không dưới phật tổ, bất quá có dũng khí như vậy thì ngàn năm qua cũng chưa có được mấy người...”

Mấy người trẻ tuổi của Phúc Thanh bang cảm giác được áp lực, không tự chủ được liền đứng lên, ánh mắt bọn họ nhìn Vương Siêu giống như là nhìn đại ma đầu.

“Nhưng phật tổ nổi danh khắp thiên hạ cũng không phải dựa vào thần thông võ công, mà là dựa vào tông giáo” Sài Thông cũng đứng lên: “Ngoại trừ những cao thủ bên ngoài giới võ thuật thì có một đám tông giáo. Những cao thủ trong đó hai mươi năm trước ta đã gặp qua một người tại Nhật Bản, võ công của người này thật sự là sâu không lường được, nhất là tinh thần khí chất lại càng làm cho người ta sợ hãi. Nếu như Vương Siêu sư phụ muốn tung hoành tại giới võ thuật Nhật Bản thì nhất định phải chú ý tới tông giáo bọn họ”.

“Ồ?” Ánh mắt Vương Siêu chợt lóe: “Người nói là Đại Bồn giáo? Giáo phái Nhật Bản này ta cũng đã từng đọc qua trong sách về giới võ thuật, bọn họ có quan hệ với Hợp Khí đạo của Nhật Bản”.

“Không sai. Giáo chủ của Đại Bồn giáo trước kia, nghe Vương Tam Lang nói chính là tổ sư của Hợp Khí đạo, Thực Chi Thịnh Bình. Có thể nói, một ít võ thuật tu luyện của Hợp Khí đạo chính là được Đại Bồn giáo truyền cho. Giáo phái này nói về tu luyện tâm linh, trấn hồn quy thần, giống như tĩnh tọa tâm thần trong khí công đạo giáo, sau đó tương tự như dùng tâm niệm vận chuyển khí huyết” Sài Thông nói.

“Ta ở Nhật Bản nhiều năm như vậy, cũng giao thủ không ít người, ta không hề sợ người trong giới võ thuật mà chỉ sợ gặp phải một ít kẻ mạng trong tông giáo. Những người đó, tâm linh căn bản không có một điểm sơ hở” Sài Thông dường như nhớ lại vài sự tình, than thở đột nhiên rung mình, tựa hồ chuyện đó rất đáng sợ.

“Xem ra sư phụ Sài Thông trước kia đích thực đã gặp phải những người kinh khủng” Vương Siêu thấy Sài Thông đột nhiên biểu hiện ra thần thái như vậy thì cũng biết hẳn không hề khoa trương: “Thứ tu hành võ thuật này, vốn là do tông giáo phát triển. Điểm ấy đúng là không sai. Vương Trùng Dương, Trương Tam Phong, những người đó đều là cao thủ trong tu hành võ thuật. Nhưng họ nổi tiếng khắp thiên hạ không phải bởi vì võ công mà chính là lập ra tông giáo. Thiếu Lâm Tự trước tiên cũng là có giáo phái rồi sau đó mới có võ công. Luyện võ không đáng sợ, đáng sợ chính là dùng võ thuật tạo ra tông giáo, khống chế tâm linh con người. Về điểm này thì bất cứ môn phái võ thuật nào, hắc bang, xã đoàn cũng còn kém rất nhiều”.

Đích xác, tạo ra môn phái võ thuật, phát triển hắc bang, xã đoàn, thậm chí paths triển lực lượng vũ trang cũng không đáng sợ. Đáng sợ chính là tạo ra tông giáo.

Trong tâm linh những người này có một loại ký thác, tín ngưỡng kiên định, ý chí điên cuồng. Hơn nữa một tí thủ đoạn tu hành chính thức triển khai thì trở nên rất đáng sợ. Thậm chí có thể hô hào, tụ tập lật đổ cả chính quyền.

Ý chí bọn họ tinh khiết, tu hành so với võ thuật trong thế tục thì cường đại hơn rất nhiều. Trong lịch sử cũng đã có rất nhiều đại tông sư trong giới võ thuật đi tới làm tin đồ cho tông giáo, như Bát Quái chương Đồng Hải Xuyên, người của Bạch Liên Giáo.

Thí dụ như Ba Nhĩ Mã, Tề Lạc Á cũng là hai người tu hành cường đại.

Nhưng tư tưởng tu hành của hai người đó không thiên về đánh người, đấu pháp cũng không tinh xảo. Nhưng giáo lý tông giáo thì lại hoàn toàn bất đồng, lấy bạo lực làm giáo lý, người như vậy nếu xảy ra chuyện thì sẽ rất lợi hại.

Nhật Bản có rất nhiều giáo phái như vậy những tông giáo này có một tên gọi đó là “Tà giáo”

Mục đích Sài Thông tới nói chuyện này chính là nhắc nhở Vương Siêu lần này tới Nhật Bản giao lưu, lấy thực lực tuyệt đối áp bức tinh thần võ đạo của đối phương. Trừ những cao thủ bên ngoài giới võ thuật thì phải đề phòng một số người tu hành trong các tông giáo.

“Bất quá bất cứ trâu quỳ rắn thần thì trong tay ta cũng không thể làm càn được” Vương Siêu đứng dậy nói với Sài Thông: “Các người có thể yên tâm, sau khi ta tới Nhật Bản thì mọi sự chú ý đã được chuyển lên người ta, sản nghiệp của Phúc Thanh bang và Đông Bắc bang sẽ không xảy ra chuyện gì nữa. Bây giờ các người có thể về, chờ tin của ta”.

“Tốt lắm, chúng ta hy vọng sẽ nhận được tin tốt đẹp từ ngài, hy vọng ngài có thể quét sạch giới võ thuật Nhật Bản và bọn người tu hành. Đánh bại tinh thần võ đạo của bọn họ. Người có thể dùng sức một người mà đánh bại tinh thần võ đạo của một dân tộc, như vậy chúng ta có bầu người làm người lãnh đạo thì cũng không oán than gì”.

Sài Thông cười ha hả hai tiếng, rồi hứa hẹn giống như Đông Bắc bang.

Bất quá mặc dù hấn hứa hẹn nhưng vẫn không đi về, mà đôi mắt sáng nhìn chăm chăm vào Vương Siêu, dĩ nhiên có ý muốn chiến đấu.

“Ồ? Người muốn giao thủ với ta?” Vương Siêu nhận ra ánh mắt của Sài Thông, hấn bật cười. Những cao thủ muốn cùng hấn giao thủ có rất nhiều.

“Có thể giao thủ với thiên hạ đệ nhất thì cơ hội không có nhiều lắm. Ta mặc dù mạo muội nhưng cũng không nghĩ sẽ bỏ qua” Sài Thông cười cười.

“Danh tiếng mà người có được cũng không dễ dàng, không sợ bị thua sao?” Vương Siêu nhìn Sài Thông mà cười.

“Tuổi tác đã lớn, danh tiếng thắng thua không còn quan trọng nữa. Ta đã từng gặp qua Thủy Nguyệt Đại sư Nhật Bản là Điền Thôn Thượng Nghĩa, cũng muốn giao thủ với hấn nhưng không nắm chắc. Bây giờ hấn bị người giết chết, ta giao thủ không được thì cũng coi như là một sự tiếc nuối. Thua trên tay người cũng không có gì phải lo lắng”.

Sài Thông bình tĩnh nói.

Với tuổi của hấn thì danh tiếng cũng được cho là lão tiền bối! Mặc dù danh tiếng không lớn như Chu Hồng Trí, nhưng cũng không nhỏ, cũng là một đại tông sư. Mà tuổi của Vương Siêu không bằng một phần ba của hấn, nhưng bây giờ hấn lại như một văn bối hướng đến Vương Siêu yêu cầu được lãnh giáo. Loại tình huống này vô cùng quý dị nhưng lại vô cùng hợp lý. Bởi vì Vương Siêu rất mạnh. Một người đạt tới trình độ nào đó, thì bất luận kẻ nào thua trong tay hấn cũng đều là đương nhiên, tuyệt đối sẽ không vì vậy mà mất thể diện.

“Nếu đã như vậy, thì ta đáp ứng giao thủ với người” Vương Siêu thở dài một hơi, hấn đột nhiên cảm giác được, làm người đứng đầu cũng không phải là chuyện tốt.

“Tốt!”

Sài Thông nghe Vương Siêu đáp ứng thì đột nhiên thét lên một tiếng, đột nhiên bước về phía trước một bước. Da trên thân thể như bị kéo căng ra, từng chút từng chút trở nên trắng tấp, hơn nữa còn tỏa sáng, tựa hồ trên da được quét thêm một lớp dầu trơn.

Đồng thời lưng hấn cũng thẳng tắp, tiếng xương cốt kêu lách cách, trong nháy mắt từ một lão già trông như con rùa ngàn tuổi bỗng biến thành một dã thú cuồng bạo hung mãnh.

“Bằng!” Hấn dậm một chân xuống, mặt đất lập tức nứt ra. Hấn dựa vào một chiêu “Thiếp Thân Khảo” liên bay vọt tới trước người Vương Siêu, đâm một đâm vào mặt Vương Siêu. Ngay khi Vương Siêu chăm chú nhìn vào nắm tay hấn thì hấn đột nhiên biến chiêu, khuỷu tay hạ xuống, hướng về phía trái tim Vương Siêu.

Trong nháy mắt dùng hư chiêu mê hoặc, sau đó dùng thật chiêu mà đánh, hai đầu gối hấn liên tục chuyển động, đồng thời đá ra hai cước. Thật sự giống như hai cái chày dùng để công thành. Đánh vào các đốt ngón chân của Vương Siêu.

Vừa mới động thủ đã dùng hai quyền hai cước, hai khuỷu tay hai đầu gối, tám bộ vị công kích liên tục, hơi hờ hung hãn, chính là đã phát huy ngoại hiệu “Bát chi nhân ma” tới cực điểm.

Vương Siêu đối mặt với chiêu số hung ác như vậy, nhẹ nhàng lui ra hai bước tránh công kích dưới chân. Đột nhiên trong lúc đó hấn duỗi một tay ra, trực tiếp đưa tới trước ngực nắm lấy khuỷu tay của Sài Thông.

Sau khi nắm được khuỷu tay của Sài Thông thì hấn nhẹ nhàng gơ tay ném lên không trung. Đồng thời xoay người lại, đúng là chiêu “Phao Giá Tử”.

Sài Thông đột nhiên cảm giác được thân thể không ổn, bị một cổ lực lượng mạnh mẽ vút bay đi, muốn ổn định thân thể cũng không được, chỉ một chút đã bị vút lên không trung giống như cái bao bố, rơi xuống mặt đất lăn mấy vòng mới miễn cưỡng đứng dậy được.

Bị Vương Siêu ném lăn đi mấy vòng, sau khi Sài Thông đứng vững thì sinh khí trên người giảm đi, dường như càng thêm già nua.

Hắn vừa bộc phát lực lượng hùng mãnh nhất của mình, lại Vương Siêu dùng một trảo tùy ý ném đi, cả người giống như một bao bố bị vút lăn lộn mấy vòng trên mặt đất, chênh lệch rất lớn.

Bốn người nam nữ trẻ tuổi của Phúc Thanh bang thấy vậy thì đều trợn mắt.

“Năm đại tông sư Nhật Bản chết trong tay người cũng không oan uổng, có thể nói rằng được chết trong tay thiên hạ đệ nhất thì so với chết già còn sướng hơn. Đại hội võ thuật, hắc hắc, đại hội võ thuật, lão già như ta chết trên lời dài so với chết già còn sướng hơn”.

Sau khi Sài Thông thở dốc hai hơi thì nói một câu rồi xoay người rời đi. Vương Siêu xoay người lại, cũng không tiễn mấy người này mà chỉ lẳng lặng ngồi trên ghế.

Bức tranh treo tường sau lưng hắn chính là vẽ một người tay cầm ngọc như ý, giống như thần tiên ngồi trên mây. Đây là bức họa vẽ Thiên Tôn của đạo giáo, bức họa này cũng không biết do người nào vẽ, mà nhìn Thiên Tôn có vẻ khí thế vô cùng, nhất là ánh mắt trống rỗng, dường như Hồng Mông sinh diệt trong đó.

Wương Siêu ngồi như vậy, khí chất so với bức họa nọ cũng không sai biệt bao nhiêu.

Ngay khi Vương Siêu thông qua Liêu Tuấn Hoa thỉnh cầu trao đổi với giới võ thuật Nhật Bản, thì giới võ thuật Nhật Bản vì năm vị quyền sư bị Vương Siêu giết hại mà tiến hành nghi thức chiêu hồn.

Nghi thức chiêu hồn cho năm đại tông sư được tiến hành trong một ngôi miếu bên cạnh Tỉnh Quốc Thần Xã.

Bên trong ngôi miếu này toàn bộ đều là người của giới võ thuật Nhật Bản. Vài đại thế gia võ thuật Nhật Bản, không thủ đạo Cung Thành thế gia, Thuyền Việt thế gia, Đại Sơn thế gia, Đại Trùng Thế Giới, Y Hạ, Giáp Hạ, Liễu Sanh, hơn mười vị được truyền thừa của gia tộc cũng đến đây phúng viếng.

Kể ra thì trăm người ở đây toàn bộ đều là võ đạo gia nổi danh ở Nhật Bản, hoặc là cao thủ phái thực chiến, hoặc là cao thủ phái lý luận. Trừ những người đó ra thì cũng có những người mặc quần áo thật dài, đội mũ cao vút, hình như là trang phục của tông giáo Âm Dương.

Trừ những người này thì lại có những hòa thượng Nhật Bản vây quanh linh vị của năm đại tông sư, miệng không ngừng niệm kinh văn.

Mà người mặc trang phục Âm Dương này hát lên một khúc nhạc thần bí giống như chiêu hồn, khúc nhạc hết sức quái dị, làm cho sau khi nghe xong thì cảm giác như đang ở trong cõi u minh.

Nghe khúc nhạc này thì người bình thường đều có loại cảm giác linh hồn xuất khiếu.

Nếu như có học giả nghiên cứu về lịch sử tông giáo Nhật Bản thì sau khi nghe sẽ biết đây là ca khúc từ thời xưa ở Nhật Bản “Trần Hồn Ca”.

Dẫn đầu phúng viếng chính là Y Hạ Nguyên, hắn cũng mang một bộ trang phục Âm Dương, đội một cái mũ cao nhọn.

Nghi thức phúng viếng hết sức trang trọng, nhưng khi nghi thức đang diễn ra được một nửa thì một quan viên Nhật Bản từ ngoài sân vội vã đi đến, phá tan sự yên tĩnh.

“Ba ngày sau, một đoàn võ thuật người Hoa do Vương Siêu lãnh đạo sẽ sang đây phỏng vấn chúng ta, cùng giới võ thuật chúng ta tiến hành trao đổi trong hòa bình”.

Quan viên Nhật Bản vừa mới nói ra tin này thì tất cả võ thuật gia Nhật Bản ở đây giống như nổ tung.

Sau khi ồn ào qua đi, một cỗ tâm tình phần nộ khổng lồ hoàn toàn phát ra. Quan viên đến báo tin kia cảm nhận được tâm tình này thì hai chân mềm nhũn, một dòng nước từ trong quần chảy ra.

Sát khí, sát khí phần nộ.

Sau khi nghe tin này thì giới võ thuật Nhật Bản hoàn toàn bùng nổ.

458. Chương 435: Đạo Phòng Tuyền Thứ Nhất

Sau khi nghe được Vương Siêu muốn đến Nhật Bản để phỏng vấn giới võ thuật thì cả tự viện đều lâm vào yên lặng. Sát khí quanh quẩn, bi phẫn, nộ khí, một chút tâm tình thê lương tràn ngập cả không gian, không khí dường như cô đọng lại.

“Đám võ thuật gia này thật là... khủng bố...” Quan viên bộ thể dục này đến truyền tin, bị sát khí của hơn trăm vị võ thuật gia này phát ra, quyết tâm thê lương khiến hắn sợ hãi đến nổi đái ra quần.

Ở đây có bao nhiêu võ thuật gia? Cơ hồ hơn phân nửa đều là cao thủ phái thực chiến, bọn họ mỗi người đều đã trải qua biết bao loại kinh nghiệm, thực chiến trong máu và lửa. Trên người không phải là khí tức giết chóc bình thường. Mà mỗi người bây giờ đều lâm vào tình trạng cuồng bạo bi phẫn, khí tức cùng nhau phát ra thì cường đại đến thế nào?

Có thể nói, những người ở đây nếu tổ chức thành một chính thể thì cơ hồ có thể đại biểu cho tinh thần võ đạo của cả dân tộc Nhật Bản.

Bây giờ cổ tinh thần này dưới sự áp bức cường đại của Vương Siêu thì bắt đầu phát ra, chờ sau khi phát ra tới cực điểm thì sẽ bộc phát ầm ầm. Có lẽ sẽ bùng nổ khiến cho đối thủ tan xương nát thịt, mà cũng có lẽ sẽ bị đối thủ hoàn toàn áp chế xuống, mãi mãi biến mất trong đám bụi trần lịch sử.

“Bả Tiểu Xuyên tiên sinh nên ra ngoài đi”.

Y Hạ Nguyên nhẹ nhàng chuyển thân, hắn vừa mới nhận được phong thư được đưa tới các võ quán, đồng thời nhìn thoáng qua khuôn mặt xui xẻo của quan viên thể dục, thở dài phân phó vài người trẻ tuổi tới giúp quan viên này ra ngoài.

“Vận mệnh võ đạo... vận mệnh võ đạo đã thịnh vượng một thời gian dài. Đây là ý của thần, ban phước cho dân tộc ta, muốn mãi mãi thịnh vượng trong thời gian dài. Nhưng là... tại sao... tại sao lại rơi xuống một thiên thần như Vương Siêu?”

Làm võ đạo gia thực chiến đệ nhất Nhật Bản, tu luyện quyền pháp tiến vào cảnh giới đại tông sư Đan Đạo, Y Hạ Nguyên cũng không phải là người có ánh mắt hẹp hòi. Trái lại, tầm nhìn của hắn vô cùng rộng, ánh mắt vô cùng thâm thúy.

“Mẹ kiếp! Hắn lại còn dám tới đây phỏng vấn! Hắn muốn tự mình khiêu chiến tinh thần võ đạo của chúng ta! Chỉ cần hắn dám tới đây, Gia Nạp Trì ta cho dù tan xương nát thịt cũng nhất quyết tử chiến với hắn! Dù có phải dùng tính mạng và máu tươi để bảo vệ tinh thần võ đạo của dân tộc thì ta cũng không tiếc! Ta là người đầu tiên ngăn cản hắn!”

Sau khi nghe được nội dung phong thư mà Vương Siêu đưa tới, một đại hán bên cạnh Y Hạ Nguyên có dáng người to lớn, bả vai rộng, lông mi đen dày, râu quai nón bỗng nhiên phẫn nộ. Hắn mãnh liệt dậm chân một cái, cả mặt đất trong tự viện dường như run rẩy một chút.

“Gia Nạp Trì, không nên xúc động”.

Y Hạ Nguyên nhìn thấy hắn kích động như vậy thì nhìn đại hán bất trị này, khẽ cau mày.

Người đầu tiên muốn ngăn cản Vương Siêu, ngăn cản Vương Siêu đánh vào tinh thần võ đạo của dân tộc chính là Gia Nạp Trì, là võ đạo gia kiệt xuất phái Nhu thuật.

Gia Nạp Trì là người trong giới Nhu đạo Nhật Bản. Tại trăm năm trước đã xuất hiện một tông sư Nhu thuật tên là Gia Nạp Trì Ngũ Lang. Người này mang Nhu thuật đến Nhật Bản, thành lập Nhu đạo, đồng thời thúc đẩy Nhu đạo phát triển trên toàn thế giới. Cũng chính người này đã đem Nhu đạo vào các kỳ vận hội Olympic, sau này trở thành một phong trào không thể thiếu.

Gia Nạp Trì tính cách cương mãnh kịch liệt như lửa. Vương Siêu vừa mới giết chết năm đại tông sư Nhật Bản, bây giờ lại muốn tới phỏng vấn cả giới võ thuật Nhật Bản, võ đạo gia này liền phát thệ sẽ chiến đấu cho đến chết.

“Y Hạ Quân, người có ý kiến gì không?” Gia Nạp Trì nhìn Y Hạ Nguyên đang mặc trang phục âm dương, trong lời nói mang theo một tia cung kính. Y Hạ Nguyên được giới võ thuật Nhật Bản công nhận là đệ nhất

phái thực chiến, thân phận tại Nhật Bản chính là đại thần quan, cầu nguyện cho hoàng gia, bái tế thần linh trên trời. Hai loại thân phận này, đủ để cho bất cứ ai cũng phải tôn kính.

“Ông trời không ủng hộ dân tộc chúng ta, vì vậy chúng ta chỉ có thể nhẫn nại” Y Hạ Nguyên ngẩng đầu nhìn trời một chút, hần nhẩm hai mắt lại nói: “Ta hy vọng khi Vương Siêu đến phỏng vấn, giới võ thuật chúng ta lựa chọn trầm mặc, không đáp lại”.

“Cái gì?”

“Trầm mặc?”

“Không đáp lại?”

Y Hạ Nguyên vừa nói ra những lời này, nhất thời toàn trường bùng nổ, tất cả võ đạo gia đều dùng ánh mắt phần nộ nhìn gắt gao vào hắn. Không ai nghĩ ra, người đứng đầu giới võ thuật của dân tộc, võ đạo gia đệ nhất thực chiến, đại thần quan của hoàng thất lại cư nhiên có thể nói ra những lời như vậy!

“Y Hạ Quân, nếu thân phận ngài không phải là đại thần quan, thì ta đã yêu cầu người lập tức mổ bụng tự sát rồi!” Cùng lúc đó, một võ đạo gia dáng người cao gầy, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Y Hạ Nguyên: “Chúng ta là một dân tộc anh hùng, không thể bị khinh thường như thế. Y Hạ Quân, ngày như thế nào lại có thể nói ra những lời này”.

Người này tuy cao gầy, nhưng cả người tràn ngập lực lượng mạnh mẽ và tháo vát, là võ đạo gia của phái Bắc Thần Nhất Đạo, tên là Bắc Thần Am.

“Y Hạ Quân, chúng ta là những võ đạo gia đứng đầu dân tộc, trên vai chúng ta không chỉ gánh lấy sinh mệnh vinh nhục, mà còn nắm giữ tinh thần võ đạo của dân tộc, đó mới là trách nhiệm nặng nề nhất! Nếu như chúng ta lui bước thì trăm vạn những người trẻ tuổi say mê truy cầu võ đạo, suốt đời theo đuổi võ đạo sẽ cảm thấy thế nào? Bọn họ sẽ mất đi niềm tin, mất đi tinh thần, tương lai không thể đứng thẳng với đời! Tinh thần võ đạo trong họ sẽ mất hết! Cho nên chúng ta không thể thối lui. Dù cho chúng ta có phải chết hết thì ít nhất cũng có thể kích thích nhiệt huyết của những thiếu niên truy cầu võ đạo, khiến cho họ có thể vì cái chết của chúng ta mà phấn đấu!”

“Đủ rồi, Bắc Thần Quân!”

Y Hạ Nguyên nghe Bắc Thần Am càng nói thì càng cảm thấy phần nộ. Hắn nói một phen khiến cho tâm tình của tất cả võ đạo gia ở đây đều sôi trào, hai mắt đều đỏ như máu, quên cả sợ hãi, hận không thể lập tức cùng Vương Siêu tự chiến. Cho nên Y Hạ Nguyên không thể để cho Bắc Thần Am nói xong.

“Năm vị đại tông sư đã nói thực lực Vương Siêu vô cùng kinh khủng, cho nên bọn họ chọn cuộc sống thanh nhàn ẩn dật. Nhưng nay họ lại đi ám sát Vương Siêu là vì cái gì? Chính là để bảo tồn mầm mống võ đạo của chúng ta, bảo tồn nguyên khí võ đạo của chúng ta. Nhưng bọn họ lại thất bại, cho nên chúng ta phải hiểu rõ tâm ý của bọn họ, phải bảo tồn nguyên khí của mình, không thể để sự hy sinh của bọn họ là vô ích. Vạn mạng võ thuật có theo dân tộc chúng ta hay không thì chúng ta nhất định vẫn phải nhẫn nại, bảo tồn nguyên khí! Đây là thần dụ!”

Tiếng Y Hạ Nguyên nói ra như xé gió, cuộn cuộn không ngừng, tràn ngập cả tự viện, truyền vào tai của từng võ đạo gia Nhật Bản ở đây.

“Thần dụ?” Bắc Thần Am, Gia Nạp Trì và một vài vị võ đạo gia khác chờ sau khi tiếng của Y Hạ Nguyên qua đi thì rồng to lên: “Đây không phải là thần dụ, đây là do nội tâm Y Hạ Quân người sợ chết! Mầm mống võ đạo sẽ không bị tuyệt diệt. Chúng ta không sợ chết trong tay tên đại ma vương Vương Siêu kia, tuyệt đối sẽ không bị tuyệt diệt! Mầm mống võ đạo trong trăm vạn thiếu niên truy cầu võ đạo sẽ sớm đơm hoa kết quả, cuối cùng sẽ một lần nữa lại lớn mạnh! Y Hạ Quân, người mặc dù là võ đạo gia đệ nhất thực chiến của chúng ta, nhưng người đã lui bước, mất đi dũng khí và tinh thần võ đạo. Chúng ta quyết định sẽ không nghe theo lời người nói nữa. Người cứ tiếp tục bảo tồn nguyên khí của người đi”.

Sau khi mấy võ đạo gia rồng lên thì cùng nhau rời khỏi tự viện. Nơi đây chỉ còn lại Y Hạ Nguyên cô đơn một mình, hần ngẩng đầu nhìn trời.

“Vận mệnh võ thuật lâu dài. Nhưng trời đã đưa xuống Vương Siêu, vận mệnh võ thuật không còn đi theo dân tộc ta, đây là thần dụ. Chẳng lẽ các ngươi vẫn không hiểu sao?”

Tiểu Hoàn Tử không tham gia nghi thức siêu độ tại miếu lần này, lúc này nàng đang ở trong một thư viện tại Bắc Hải.

Trên tấm biển treo trước thư viện có đề ba chữ Trung Quốc vô cùng tinh xảo “Thực Chi Thực”.

Lúc này Tiểu Hoàn Tử đang ngồi trong một vùng đất trống, nói chuyện cùng một thanh niên đang khoanh chân ngồi.

Thanh niên ngồi đối diện với Tiểu Hoàn Tử đang cầm một tràng hạt đen kịt mà niệm. Tràng hạt được điêu khắc hoa văn tinh xảo, vô cùng nặng nề. Cứ mỗi khi ngón tay lần qua một hạt châu thì lại phát ra tiếng ong ong on gong giống như tiếng sắt thép va chạm vào nhau.

Ánh mắt người thanh niên này vô cùng trong suốt, giống như là nước mùa thu, phản chiếu tất cả sự vật. Thật giống như bất cứ thứ gì cuồng bạo mà lọt vào mắt hắn thì cũng đều trở nên hết sức an bình.

Khi mọi người đối mặt với người thanh niên này thì đều chú ý tới ánh mắt của hắn, vì thế đã quên đi tướng mạo của hắn.

“Giáo chủ” Tiểu Hoàn Tử cầm bàn tay đang lần tràng hạt của người thanh niên, đồng thời xưng hô với người thanh niên hết sức kỳ quái, gọi hắn là giáo chủ.

Người thanh niên này đúng là giáo chủ đời thứ năm của Đại Bốn giáo Nhật Bản.

Nhật Bản có rất nhiều giáo phái, mà nổi tiếng nhất chính là Áo Mỗ Chân Lý giáo, đều là tuyên truyền giáo lý, mê hoặc tâm thần của con người. Bây giờ Tiểu Hoàn Tử đang gặp một vị giáo chủ trong Đại Bốn giáo.

Hợp Khí đạo trong phái Thực Chi có quan hệ vô cùng sâu xa đối với giáo phái này. Năm đó Thực Chi Thịnh Bình chính là giáo đồ của Đại Bốn giáo, học tập cách rèn luyện tâm linh, kỹ năng trấn hồn. Sau đó Vương Tam Lang từ biệt giáo chủ về Trung Quốc, đổi tên là Vương Thủ Cao, nghĩ đến việc thành lập một tông giáo chính là vì học được Thái Cực Quyền. Cuối cùng thành lập tông giáo không thành công, nhưng lại trở về Nhật Bản sáng lập ra môn võ học Hợp Khí Đạo.

“Tiểu Hoàn Tử, trường phong ba trong giới võ thuật Nhật Bản lần này ta sẽ giúp giải quyết”.

Đối mặt với cách xưng hô của Tiểu Hoàn Tử, người thanh niên được gọi là “Giáo chủ” này dường như đã rõ Tiểu Hoàn Tử muốn nói gì, liền bình tĩnh nói một câu, sau đó liền nhắm hai mắt lại.

Bất kể phản ứng của giới võ thuật Nhật Bản khi nhận được tin Vương Siêu sẽ đến phỏng vấn, Liêu Tuấn Hoa vẫn đứng ra an bài cho Vương Siêu lần này.

oOo

Một buổi sáng sớm của ba ngày sau, đúng vào cuối tháng chín, ngày một tháng mười, khí trời ở Bắc Kinh vô cùng nóng bức, mặt trời dường như là một lò lửa lớn trên bầu trời. Bất quá đây là ngày quốc khánh, khắp nơi giăng đèn kết hoa, người trên đường đi lại vô cùng tấp tập, chúc mừng ngày quốc khánh.

Vương Siêu cùng Hoắc Linh Nhi, còn có Đàm Văn Đông đến Bắc Kinh. Hắn từ Nam Dương đến Bắc Kinh tự nhiên là đại diện chính thức của giới võ thuật người Hoa, tại trước khi đại hội võ thuật diễn ra, tiến hành phỏng vấn giới võ thuật Nhật Bản. Hai bên giao lưu “tốt đẹp”. Hắn cũng không dẫn theo đám người Bạch Tuyên Di, chỉ dẫn theo hai đồ đệ, đồng thời Liêu Tuấn Hoa cũng phái theo hai gã đệ tử trẻ tuổi theo Vương Siêu để ma luyện.

Có nhìn mới có nền tảng. Rõ ràng là lần phỏng vấn của Vương Siêu đối với Nhật Bản này khẳng định sẽ mang đến một hồi gió tanh mưa máu, nhưng khẳng định bọn họ sẽ được có cơ hội ma luyện.

Sân bay.

Một nam một nữ đang đứng, dường như là đang chờ người nào đó.

Ngón tay người nam mềm mại, dung nhan như một thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi, mi thanh mục tú, mặc một bộ đồ thể thao mỏng, trên người phát ra một cỗ khí tức thanh tân.

Người nam này đúng là đã luyện Đồng Tử Công hết sức tinh thâm, tên là Vương Hồng Cát.

Mặt khác người nữ kia trên đầu kết rất nhiều bím tóc. Mặt như tranh vẽ, đúng là Lạc Tiểu Manh đã từng theo thủ lĩnh GOD học tập quyền pháp.

“Hồng Cát. Nghe nói trong nhà người xảy ra chuyện, anh của người cũng xảy ra chuyện. Nhưng ta thấy dường như không có một chút ảnh hưởng tới người?”

Lạc Tiểu manh quay sang nói với Vương Hồng Cát.

Anh của Vương Hồng Cát là Vương Tiểu Lỗi. Bởi vì chuyện của Vương Siêu mà cả nhà hắn đều bị song quy. Nhưng nhìn mặt hắn bây giờ thì không có đến một điểm lo lắng.

“Lúc ta luyện Đồng Tử công thì đã rời khỏi nhà, việc trong nhà không liên quan với ta” Mặt Vương Hồng Cát không chút thay đổi: “Lần này ta theo Vương Siêu tới Nhật Bản chính là để xem một chút phong thái của hắn, cũng để ma luyện bản thân được sắc bén hơn. Một ngày nào đó ta đạt tới trình độ như Trường Mi kia thì đó chính là sở nguyện của ta. Chuyện trong nhà quả thực không đáng nhắc tới. Sư huynh người cũng bị Vương Siêu chèn ép, sao bây giờ không nghĩ tới việc trở về trả thù?”

“Sư huynh ta? Cả đời hắn sợ rằng cũng không có hy vọng. Bây giờ trong đầu hắn cũng không còn ý nghĩ đó. Vương Siêu tung hoành vô địch thiên hạ, hùng bá thiên hạ. Không nói sư huynh ta, cho dù là sư phụ của ta thì cũng không có hy vọng lay động nửa ngón tay của hắn. Bất quá nói đến thì cũng thật đáng tiếc, ta còn chưa chân chính gặp qua người này!”

Trong lòng Lạc Tiểu Manh cũng đang tự hỏi, nàng chưa từng chính thức gặp qua Vương Siêu. Nhưng uy thế và danh vọng của Vương Siêu đã khắc sâu trong tâm trí nàng. Lợi hại như Trường Mi mà cũng coi Vương Siêu là đối thủ lợi hại nhất. Nhất là sau khi Vương Siêu đánh chết năm đại tông sư Nhật Bản rồi lại lập tức đi phỏng vấn giới võ thuật của đối phương, chuyện như vậy quả thực chỉ có thần mới có thể làm được a.

Không kể đến những việc này, chỉ riêng về góc độ võ thuật thì Vương Siêu cũng đã khiến cho Lạc Tiểu Manh vô cùng sung kính và bội phục.

“Hai vị chính là tự nguyện theo ta đến Nhật Bản giao lưu?”

Ngay lúc Lạc Tiểu Manh và Vương Hồng Cát đang nói chuyện thì một thanh âm truyền tới tai họ.

Hai người vừa quay đầu lại thì đã nhìn thấy Vương Siêu.

“Quả nhiên không sai, người gọi là Vương Hồng Cát? Là em của Vương Tiểu Lỗi? Còn người gọi là Lạc Tiểu Manh? Đồ đệ của Lâm Đình Phong, sư đệ của Giang Hải? Luyện quyền pháp rất tốt, theo Trường Mi học tập công phu cũng có chút hỏa hầu. Bất quá lần này ta tới Nhật Bản nguy hiểm rất lớn, không phải là thứ các người có thể tưởng tượng được. Nếu các người muốn đi thì trước tiên phải chuẩn bị tâm lý có thể mất mạng bất cứ lúc nào”.

Vương Siêu nhìn lướt qua khuôn mặt đôi nam nữ này, sau đó trực tiếp nói.

Trên đường đến đây, Vương Siêu cũng đã nhận được tin Liêu Tuấn Hoa muốn an bài hai người Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Manh đi theo mình. Hắn đã từng gặp qua hai người này, bất quá bọn họ chưa từng gặp hắn. Bởi vì lần đó hắn quay về Bắc Kinh, lúc thi đấu đã hóa trang thành người khác.

Bất quá khí chất của hai người Vương Hồng Cát và Lạc Tiểu Manh tuyệt đối là vương giả trong đám thanh niên, tựa như hạc lạc giữa bầy gà. Vương Siêu vừa đảo mắt qua thì đã phát hiện hai người thanh niên này.

Mặc dù có thể nói hai thanh niên này có chút ân oán với mình, nhưng đạt đến cảnh giới hôm nay của Vương Siêu thì sớm đã không còn tính toán gì nữa. Vương Hồng Cát và Lạc Tiểu Manh nếu như có thể đi theo hắn tới Nhật Bản, trải qua khiêu chiến với tinh thần võ đạo của một dân tộc mà được ma luyện, công phu tăng mạnh thì cũng là một chuyện tốt.

“Đây là Vương Siêu sao?” Quả nhiên không khác so với ảnh chụp, nhìn không ra võ công. Như thế nào lại là cao thủ đệ nhất thiên hạ?”

Lạc Tiểu Manh và Vương Hồng Cát cũng nhìn Vương Siêu. Cao thủ đệ nhất thiên hạ trước mắt này ăn mặc rất đơn giản, thật giống như một thanh niên cao nghèo, nhìn thế nào cũng không thể liên tưởng ra sự hùng bá thiên hạ, đại ma đầu giết người vô số.

Nhưng khi ánh mắt Vương Siêu đảo qua thì lại khiến bọn họ nói không nên lời.

Trước mặt Vương Siêu, bọn họ không hẹn mà cùng sinh ra một loại cảm giác, dường như mình là một học sinh bị kỷ luật, bị thầy giáo gọi vào làm việc.

“Hiển nhiên ta đã không còn để ý đến chuyện sinh tử, có thể đi theo ngài khiêu chiến, đánh cả tinh thần võ đạo của một dân tộc thì đây là một chuyện vô cùng vĩ đại, có chết cũng không cảm thấy hối tiếc”.

Vương Hồng Cát đột nhiên cung kính nói với Vương Siêu.

“Ta rất may mắn sinh ra cùng một thời đại với ngài, cho nên mới được tận mắt chứng kiến một truyền kỳ đỉnh cao”.

Lạc Tiểu Manh cũng cung kính nói.

Rất hiển nhiên, hai người bọn họ đều bị khí thế của Vương Siêu áp đảo. Chính xác, một người đi khiêu chiến tinh thần võ đạo của cả một dân tộc, bất luận là ai cũng đủ để khiến kẻ khác phải ngước nhìn.

Người luyện võ, mỗi người đều cực kỳ cao ngạo, đều xem như mình là trung tâm. Mà người tuổi trẻ lại càng xốc nổi hơn, càng không nói đến Lạc Tiểu Manh, Vương Hồng Cát.

Nhưng bây giờ hai người trẻ tuổi này trong lòng không thể không sinh ra sự bội phục đối với Vương Siêu.

Theo chính lời Lạc Tiểu Manh: “Ta rất may mắn sinh ra cùng một thời đại với ngài, cho nên mới được tận mắt chứng kiến một truyền kỳ đỉnh cao”.

“Thành tựu của ngài, ta chỉ có thể ngước nhìn. Ta chỉ hy vọng sau lần ma luyện này, nếu như không chết thì có thể cùng đồ đệ của ngài cùng tranh cao thấp” Lạc Tiểu Manh lại nói, đồng thời hai mắt của nàng nhìn về Hoắc Linh Nhi, Đàm Văn Đông ở phía sau Vương Siêu.

Nhưng Hoắc Linh Nhi lại xem như nàng không hề tồn tại, vẻ mặt vô cảm.

Đang lúc này thì Vương Siêu thấy Liêu Tuấn Hoa, Phong Thái cũng đã tới.

“Ta đến tiễn người” Phong Thái vừa nhìn thấy Vương Siêu thì hướng ánh mắt lên một chút, đồng thời vươn tay nắm tay Vương Siêu một cái: “Ta đi cùng người cũng không có nói gì nhiều, hết thấy tâm tư của ta đều gửi gắm vào người. Hy vọng có thể cảm nhận được cảnh giới cuối cùng của người. Mặc dù ta đã đạt thành Đan đạo, nhưng người thì đã phá vỡ hư không, bước ra khỏi tam giới, thành Thánh thành Thần”.

“Được” Vương Siêu nhìn Phong Thái, lại nhìn một chút Liêu Tuấn Hoa, hẳn cảm giác được da tay ôn nhuận nhẵn nhụi của Phong Thái, cao thủ đứng đầu không cam lòng chịu cảnh tịch mịch.

Phong Thái là một người đã đạt đến tuyệt đỉnh Đan Kinh, sao lại không giống như Vương Siêu, muốn dùng lực của một người đối kháng với tinh thần võ đạo của một dân tộc. Nhưng là đó cũng chỉ là ý nghĩ, mọi việc không phải đều muốn là được.

Một cái nắm tay vừa rồi của Phong Thái, cũng đã nói rõ tâm tư tịch mịch không cam lòng của mình đều đã gửi gắm cho Vương Siêu, muốn chứng kiến hành động giống như truyền kỳ về thần thánh của Vương Siêu.

“Chúng ta đi thôi”.

Vương Siêu nói một câu rồi xoay người rời đi, chỉ trong chớp lát năm người đã lên máy bay.

Lúc xế chiều, đoàn người Vương Siêu đã đến Tokyo ở Nhật Bản.

Vừa mới xuống sân bay thì đã có ủy viên Nhật Bản tới đón. Vương Siêu dù sao cũng đã thông qua giới quan chức, lấy danh nghĩa giao lưu võ thuật mà tới. Càng hưởng chi hân là nhà tài trợ lớn nhất của đại hội võ thuật lần này. Đây là một thần tài, giới quan chức Nhật Bản cũng không thể không tiếp đón chu đáo.

Bất quá trong lúc Vương Siêu đang được giới quan chức tiếp đón thì đột nhiên có một người trẻ tuổi mặc trang phục Nhu đạo đi tới, hướng về Vương Siêu đưa ra một thiệp mời có mùi thơm mát.

“Chúng ta là thành viên của Giảng Đạo quán, nghe nói Vương Siêu tiên sinh tới trao đổi thì cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Chúng ta tha thiết mời ngài tới Giảng Đạo quán luận bàn, mong ngài không từ chối!”

Người trẻ tuổi đến đưa thiệp mời nói tiếng Hán rất lưu loát, căn bản không cần phiên dịch.

“Nếu Giảng Đạo quán đã có lời mời thì ta đây đương nhiên sẽ đi. Dẫn đường đi”.

Vương Siêu nhận lấy thiệp mời, nhìn thoáng qua rồi đưa thiệp mời cho Hoắc Linh Nhi, sau đó mấy người cùng đọc nội dung thiệp mời.

Vương Siêu cũng biết Giảng Đạo quán là đạo tràng Nhu thuật lớn nhất tại Nhật Bản, cũng là trung tâm võ đạo của Nhật Bản.

Bây giờ mình vừa xuống máy bay đã có người đến đưa thiệp mời, đây chính là phòng tuyến thứ nhất được bày ra đối với mình.

459. Chương 436: Bạo Áp Phiền Thiên Ấn!

Hoắc Linh Nhi nhìn qua thiệp mời một chút rồi bước theo Vương Siêu, giúp Vương Siêu hiểu rõ một chút về lịch sử của “Giảng Đạo quán”.

“Gia Nạp Trì Ngũ Lang, người này ta có biết” Vương Siêu nghe Hoắc Linh Nhi giải thích thì gật đầu.

“Triều đại nhà Minh trong thời kỳ đổi mới, cấp bậc võ sĩ Nhật Bản đã xuống dốc, một lượng lớn học thuyết và kỹ năng phương Tây dùng mãnh tiến vào Nhật Bản, hình thành một loại tình trạng sùng dương. Rất nhiều vũ kỹ của Nhật Bản cũng nhanh chóng xuống dốc, rất nhiều người nổi tiếng trong giới võ thuật phải xuống đường mãi võ kiếm sống. Điểm này cũng tương tự như tình huống hiện tại trong nước chúng ta” Hoắc Linh Nhi nói: “Bất quá ngay lúc võ đạo Nhật Bản xuống dốc thì lại xuất hiện một nhóm đông chí sĩ như Gia Nạp Trì Ngũ Lang, Thuyền Việt Nghĩa Trân, Thực Chi Thịnh Bình. Những người này làm cho võ đạo đang xuống dốc lại một lần nữa phát triển lớn mạnh, khiến cho trong gần trăm năm, võ đạo Nhật Bản nổi tiếng toàn thế giới. Đương nhiên trong những người này thì Gia Nạp Trì Ngũ Lang là hùng mạnh nhất. Hẳn khai sáng ra Giảng Đạo quán là một lưu phái lớn nhất. Làm một phép so sánh thì địa vị võ đạo quán của hắn tại Nhật Bản cũng tương đương với địa vị của Thiếu Lâm Tự ở trong nước”.

Hoắc Linh Nhi đối với tình huống phát triển của võ thuật Nhật Bản hiện tại cùng với các lưu phái hùng mạnh đều biết rất rõ. Nàng đi theo Vương Siêu tới Nhật Bản thì không khác gì bên người có mang theo một quyển bách khoa toàn thư.

Trong lý giải của nàng thì cũng đề cập rõ ràng về lịch sử của “Giảng Đạo quán”.

Hiện tại mời Vương Siêu tới “Giảng Đạo quán” chính là đạo tràng Nhu thuật có sức ảnh hưởng lớn nhất ở Nhật Bản. Ngay cả trong phạm vi toàn thế giới thì đây cũng là một đạo tràng vô cùng lớn, địa vị trong võ thuật thì so với Thiếu Lâm Tự còn cao hơn. Đây chính là nơi bắt đầu của Nhu đạo.

Phòng tuyến đầu tiên ngăn trở Vương Siêu chính là lưu phái lớn này.

“Không sai, không sai. Nhật Bản trong thời kỳ triều Minh đổi mới, võ sĩ, võ thuật cũng đã xuống dốc, đích xác bây giờ cũng giống như giới võ thuật trong nước. Thật đáng tiếc, dân tộc Nhật Bản tại thời kỳ đó, chí sĩ tầng tầng lớp lớp, có biết bao nhân vật phong lưu, khi võ thuật thay đổi xuống dốc thì họ lại biến thành trụ cột tinh thần của dân tộc. Chỉ bằng vào tinh thần võ sĩ của họ, lấy một nước nhỏ mà đã hai lần đánh cho nước lớn như chúng ta không thể ngẩng đầu lên.”

Vương Siêu thở dài.

“Gia Nạp Trì Ngũ Lang, Thuyền Việt Nghĩa Trân, Thực Chi Thịnh Bình... những người này đều là nhân vật phong lưu, là hạng người kinh tài tuyệt phẩm. Nếu bây giờ giới võ thuật Nhật Bản còn có những người này

tụ tập dưới một mái nhà thì thật là tốt biết bao. Chỉ tiếc, giới võ thuật chúng ta điều đứng, không thể xuất hiện nhiều thiên tài hoành không như thế.”

Hoắc Linh Nhi nghe Vương Siêu cảm thán thì không nói gì. Nàng cũng rất rõ, Vương Siêu hy vọng những người này sống lại, sau đó dùng quyền lực của bản thân để áp đảo đánh gục bọn họ, như vậy mới có giá trị.

Đối thủ càng mạnh, càng kinh tài tuyệt diệu, thành tựu càng phi phàm thì đánh gục những người đó mới có giá trị.

“Làm đại lưu phái võ đạo đệ nhất Nhật Bản, mặc dù không thể hiện nhiều cao thủ tuyệt đỉnh nhưng hy vọng có thể khiến cho ta ngạc nhiên” Sau khi Vương Siêu thở dài thì không nói chuyện nữa, ngồi lên xe thẳng tiến đến “Giảng Đạo quán”.

Xe Vương Siêu ngồi cũng không phải là do giới quan chức Nhật Bản an bài, mà do chính Hoắc Linh Nhi an bài. Trừ lần đó ra, nhân viên đại sứ quán Nhật tại Trung Quốc cũng tự an bài xe. Dù sao thì Vương Siêu cũng thông qua danh nghĩa của Liêu Tuấn Hoa mà tiến hành giao lưu với giới võ thuật Nhật Bản. Trình tự đều được sắp xếp.

Đối với “Giảng Đạo quán”, trong lòng hai tân tú cũng biết rõ. Mặc dù đệ nhất thực chiến võ thuật Nhật Bản là Y Hạ Nguyên cũng không phải xuất phát từ “Giảng Đạo quán”, nhưng nhìn trên tổng thể thực lực mà nói thì chính là nơi cường đại nhất trong tất cả các lưu phái.

Cũng giống như Thiếu Lâm Tự, đệ nhất cao thủ trong nước không phải xuất phát từ Thiếu Lâm Tự, nhưng tổng thể thực lực thì môn phái này tuyệt đối mạnh nhất, cao thủ nhiều như mây. Dù sao thì nội tình nồng hậu, bao nhiêu năm tích lũy đương nhiên thực lực về kinh tế phải hùng mạnh.

Thuyền nát cũng có ba ký đỉnh, càng hướng chỉ là lưu phái có thực lực hùng hậu như vậy? Không chừng bất ngờ nhảy ra một nhân vật hùng mạnh nào đó thì quả thật rất không tốt.

Lần này theo Vương Siêu ra ngoài chẳng khác nào đi quyết đấu sinh tử, đúng là một cơ hội ma luyện lớn. Nếu như lần này không chết thì tâm lý bọn họ vô cùng rõ ràng, sẽ đạt được rất nhiều thành tựu.

Ma luyện trong sinh tử.

Xe chạy rất nhanh, khoảng sau hai giờ thì tới một vùng ngoại ô, một bên giáp với sông suối. Đến một đạo tràng to lớn thì dừng lại.

Ba chữ “Giảng Đạo quán” có khí thế vô cùng to lớn, được viết bằng chữ Nhật vô cùng tinh xảo, khắc trên một tấm biển to phía trên cánh cổng.

Vương Siêu và bọn người Hoắc Linh Nhi còn chưa kịp bước xuống xe thì đã thấy rất nhiều người Nhu đạo trẻ tuổi mặc đồng phục trắng chạy ra, bên hông quần một sợi đai lưng màu đen, đứng xếp hàng nghiêm chỉnh hai bên trái phải từ cửa ra bên ngoài, trải dài đến hơn hai km. Mấy người này mặt mày đều sáng sủa, ánh mắt chăm chú, đứng thẳng như ngọn thương, khí huyết bùng nổ, ánh mắt lợi hại. Đứng trải dài đến hơn hai km mà một tiếng động cũng không phát ra, có thể so với lúc quân nhân duyệt binh.

Đội hình chỉnh tề, khí chất chăm chú, ánh mắt lạnh lẽ, hơn trăm ngàn người trẻ tuổi lẳng lẳng đứng hai bên đường vẫn không nhúc nhích. Hào khí như vậy làm cho người ta cảm giác được một cổ áp lực vô hình.

“Xem ra Giảng Đạo quán đã có sự chuẩn bị trước. Khí thế như vậy, nhiều người trẻ tuổi như vậy thì bất cứ một nhà luyện võ, cơ cấu thể dục trong nước nào cũng không thể so sánh. Chủ tràng, chủ tràng...” Vương Hồng Các nhìn thấy thanh thế như vậy thì cùng Lạc Tiểu Mạnh nhìn nhau, cả hai đều cảm giác được tinh thần võ đạo Nhật Bản dày đặc được ẩn sâu trong căn cơ của những người trẻ tuổi kia.

Sau khi hai người nhìn nhau thì nhìn về phía Vương Siêu, còn liếc Đàm Văn Đông, Hoắc Linh Nhi một cái, phát hiện ba thầy trò này ngồi bất động, tựa như không hề chịu bất cứ ảnh hưởng gì.

Xe chạy tới cửa Giảng Đạo quán thì dừng lại, sau khi đoàn người Vương Siêu xuống xe thì cũng chưa có ai tới đón. Trên con đường lớn vẫn như cũ là những người trẻ tuổi mang đai đen đứng hai bên, chừa ra ở giữa một con đường lớn nổi thẳng vào bên trong đạo tràng.

Vương Siêu cũng không để ý đến việc đó, trực tiếp bước vào trong đạo tràng “Giảng Đạo quán”.

Vừa bước tới cửa thì đột nhiên nhìn thấy ánh sáng chói mắt, tựa như đang đứng trong một khán đài lớn.

Vô số tiếng hít thở rất nhỏ truyền tới tai Vương Siêu. Trong mắt Vương Siêu là hàng vạn người trong trang phục Nhu đạo.

Bên trong đạo tràng lúc này đã tụ tập hơn vạn người.

Bọn họ mặc một trang phục thống nhất, ngồi bốn phía trên mặt đất rộng lớn, hàng vạn người này không hề nhúc nhích, ánh mắt cũng chăm chú giống như những thiếu niên ngoài cửa.

Hơn một ngàn người cứ thế mà tĩnh tọa, không phát ra bất cứ tiếng động gì. Mặc dù im lặng nhưng lại khiến cho người ta cảm giác được áp lực vô cùng kinh người.

Những thành viên này hiển nhiên đều là đệ tử của Giảng Đạo quán.

Tinh thần, khí chất của bọn họ dường như trong tĩnh tọa tập trung thành một thể thống nhất, một khi địch nhân xâm phạm thì sẽ kiên quyết chống cự. Đồng thời sát ý trong ánh mắt bọn họ phát ra không hề có sơ hở.

Theo Vương Siêu bước vào đạo tràng, Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Manh, Đàm Văn Đông, Hoắc Linh Nhi chợt thấy tình cảnh như vậy thì ánh mắt đều thay đổi.

Vạn người ở đây đều mang theo sát ý nhìn họ, dường như vây họ vào chính giữa.

Càng quan trọng hơn chính là bọn họ không phải ở trong nước, mà là đang ở nước ngoài xa quê hương, đối mặt với một dân tộc hung ác. Những kẻ cô độc này đang xâm phạm vào một dân tộc hung ác, khiến cho bọn họ phải hứng chịu áp lực tinh thần vô cùng lớn.

Đối mặt với áp lực khổng lồ như vậy, cho dù là ý chí kiên định như Hoắc Linh Nhi thì vẫn có chút không chịu được. Bởi vì cái loại áp lực vô cùng lớn này, căn bản không phải là loại các nàng có thể chịu được.

“Muốn trải qua tinh thần tẩy lễ khổng lồ như vậy, nghĩ rằng chỉ trong một thời gian ngắn cũng đã rất khó khăn.”

Hoắc Linh Nhi đứng phía sau Vương Siêu, thân thể có chút rung động, nhìn bóng lưng Vương Siêu nàng mới có chút thư thái. Vương Siêu thật giống như đại phật, trấn áp tất cả ma đầu.

“Chúng ta không chịu được, vẫn còn kém rất xa.”

Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Manh lúc này cảm giác được cả ngàn vạn ánh mắt đang nhìn chăm chăm mình.

Ngay khi bọn họ bước vào đạo tràng thì trong nháy mắt đã cảm giác được bản thân như rơi xuống địa ngục Tu La. Triệu vạn ác quỷ, ác ma kinh khủng đang muốn ăn thịt mình, hút máu mình, rút da mình, một cảm giác trống rỗng, cô đơn không ai giúp đỡ đang từ sâu trong nội tâm phát ra.

Cái gì sinh tử quyết đấu, cái gì đấu với cao thủ, cái gì luận võ, tham gia quân đội đánh nhau, trải qua mưa bom bão đạn cũng còn kém với hiện tại.

Đây mới thật là chân chính cảm nhận được sự kinh khủng.

Tới lúc này hai tân tú trẻ tuổi rất cục cảm giác mình không còn cầm cự được nữa.

Lúc này, bọn họ theo tiềm thức bước lại gần Vương Siêu nửa bước.

Nhìn Vương Siêu, vô luận là Lạc Tiểu Manh, hay là Vương Hồng Cát đều có một loại ảo giác. Bọn họ dường như cảm giác được, Vương Siêu tuy chỉ tùy tiện đứng ở giữa nhưng quả thật giống như Địa Tạng Vương phát ánh sáng soi rõ chốn địa ngục hắc ám này. Lấy lực một người, tuyệt đối có thể siêu độ triệu triệu ác quỷ ma đầu.

oOo

Bọn họ chỉ có bám vào ánh sáng của Vương Siêu, mới có thể từ trong địa ngục hắc ám phát ra sinh cơ.

Mặt Vương Siêu không chút thay đổi, hai mắt hần quét về chính giữa đạo tràng.

Chính giữa “Giảng Đạo quán” thì có hơi ít người một chút, tổng cộng có năm người đang ngồi. Ở giữa chính là một đại hán Nhật Bản vai rộng. Hiển nhiên đây chính là chủ nhân Giảng Đạo quán Gia Nạp Trì.

Hai người bên trái Gia Nạp Trì nhìn thì đã hơn năm mươi tuổi. Hai người này không gầy cũng không mập, ánh mắt thâm sâu, da tay mềm mại đang co giãn, thật giống như da tay của thanh niên hai mươi tuổi. Rất hiển nhiên đây chính là tinh lực sức dưỡng của những người giỏi võ!

“Hai vị này chính là hai đại thiên vương đã ở Giảng Đạo quán được tám mươi năm, là Tây Hương Bát Chi Trợ và Tiểu Xuyên Ẩn Lưu. Tám mươi năm trước, Nhu thuật của bọn họ đã luyện đến xuất thần nhập hóa, lấy tri thức làm kỹ năng, lấy loạn để nổi tiếng. Bây giờ đã sức dưỡng thể lực tới đỉnh điểm, cho dùng không thể bằng được tiểu võ thần Chu Bình Lâm nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu”.

Hoắc Linh Nhi nhìn thấy Vương Siêu đang nhìn hai lão cao thủ Nhu đạo thì lập tức mở miệng, nhẹ nhàng giới thiệu với Vương Siêu.

“Đương Thân kỹ” trong Nhu thuật chẳng khác nào là dùng nắm tay đánh nhau, dùng chân đá trong võ thuật. Đều là những thủ đoạn giống nhau, không phải là đấu vật. Nhu đạo cũng là công phu có lực sát thương rất lớn, không phải dùng để biểu diễn hoặc vào những việc khác, mà là dùng “Loạn thủ” tương tự như “Tấn thủ” trong quyền pháp để đánh nhau.

Cao thủ Nhu đạo trong phái thực chiến thì trước hết phải am hiểu “Loạn thủ” trong “Đương Thân kỹ”.

Vương Siêu nghe Hoắc Linh Nhi giới thiệu thì cũng không nói gì thêm. Hắn hướng ánh mắt về phía bên phải Gia Nạp Trì. Bên phải Gia Nạp Trì có hai người trẻ tuổi một nam một nữ đang ngồi.

Hai người trẻ tuổi một nam một nữ này cũng là cao thủ, khí lực tinh thần trên người bọn họ không kém chút nào so với Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Manh, Đàm Văn Đông.

Đây là tân tú kiệt xuất nhất trong lưu phái võ đạo lớn nhất này.

Một trung niên đại hán, hai lão Nhu đạo gia, hai tân tú kiệt xuất nhất. Những người kiệt xuất nhất trong đạo tràng lớn nhất Nhật Bản hợp thành trận tuyến phòng ngự Vương Siêu.

Vương Siêu đảo ánh mắt qua năm người này thì liền cảm thấy được có cái gì đó kỳ quái. Trước đạo tràng có cái gì đó kỳ quái đen như mực, nặng, làm cho người ta sinh ra một loại quyết tâm.

Đó là năm cái quan tài!

Khiêng quan tài mà chiến!

Năm cái quan tài khiến cho ngàn vạn người lặng im, khí thế lớn như vậy khiến cho người ta cảm thấy nặng nề không thể kháng cự được.

Trong tích tắc khi chứng kiến năm cái quan tài, trong tâm lý Vương Siêu dường như đã cảm giác được tinh thần võ sĩ trong giới võ thuật Nhật Bản.

Ngay lúc Vương Siêu đảo ánh mắt vài lần thì vị quán chủ của “Giảng Đạo quán” đột nhiên mở miệng nói chuyện, tiếng Nhật từ miệng hắn lưu loát nói ra.

Hoắc Linh Nhi phiên dịch cho Vương Siêu: “Tiên sinh Vương Siêu, trong nháy mắt khi ngài bước vào Giảng Đạo quán thì ta đã cảm giác được khí thế của ngài. Không hề nghi ngờ gì nữa, ngài đúng là một võ đạo gia vĩ đại. Bất quá nói như vậy thì khi ngài vừa bước vào đạo tràng chắc hẳn cũng đã cảm nhận được tinh thần võ sĩ của chúng ta. Hôm nay chúng ta giao lưu, đó chính là dùng võ đạo của hai dân tộc va chạm. Mọi người trong chúng ta ở đạo tràng này cũng đã không còn để ý đến sống chết. Hôm nay các người đến năm người, chúng ta cũng đã chuẩn bị năm người để đối kháng. Mặc kệ là võ thuật giới chúng ta hay là võ thuật giới các người đều biết đến bản di chúc. Trước khi nhận được tin ngài đến phỏng vấn thì ta cũng đã ủy thác cho luật sư một bản di chúc, hôm nay cũng đã chuẩn bị tốt quan tài cho mình. Không biết ý của ngài thế nào?”

Trong lúc Gia Nạp Trì nói chuyện thì chậm rãi đứng lên, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng Vương Siêu.

Cùng lúc đó, bốn người bên cạnh hắn cũng đứng dậy, kể cả ngàn vạn đệ tử đang tĩnh tọa ở đây cũng vậy, tất cả ánh mắt của những cao thủ này đều nhìn chăm chăm vào một mình Vương Siêu.

“Ta cảm nhận được tinh thần của các người. Từ tiên sinh Điền Thôn Thượng Nghĩa, tiên sinh Y Đằng Nam, tiên sinh Cúc Mục Chi Viên Trợ, tiên sinh Vũ Điền Giác Vinh cho đến tiên sinh Trúc Sơn Đại Chi, tại một khắc muốn giết ta đó, ta cũng cảm nhận được tinh thần của bọn họ”.

Vương Siêu bình tĩnh nói, sau đó Hoắc Linh Nhi lại phiên dịch những lời này sang tiếng Nhật.

Hoắc Linh Nhi phiên dịch xong thì hào khí ở đây đột nhiên biến đổi! So với vừa rồi còn dày đặc hơn gấp mười lần! Một cổ tâm tình bi phần tràn ngập khắp nơi. Chuyện năm đại tông sư bị Vương Siêu giết đã khiến cho tâm lý của ngàn vạn người ở đây đều nóng như đang đi trong biển lửa.

Nhưng những người này vẫn như trước không hề gây ra tiếng động gì, chỉ lặng lặng ngồi, đúng là sự kiên nghị trong vô đạo.

“Không nên chỉ nghĩ đến thắng lợi, nghĩ như vậy sẽ thua. Mong Nhu đạo ẩn sâu trong lòng. Một lần cả đời, một lần cả đời...”

Gia Nạp Trì vừa nghe Vương Siêu nói thì cũng không hề bi phần, trên mặt chỉ lạnh nhạt, giống như vừa giác ngộ điều gì đó, dùng tiếng Nhật nhẹ nhàng nói.

Những lời hần nói tựa hồ thần nhiên, vô cùng bình thản. Nhưng khi vừa được nói ra thì lại kích động tâm tình của mọi người.

Vương Siêu mặc dù không biết tiếng Nhật, nhưng nghe những lời uyển chuyển đó thì cũng biết dường như là ca từ trong một ca khúc nào đó của Nhật Bản.

Gia Nạp Trì vừa đọc thì ngàn vạn người toàn tràng cũng đọc theo, tiếng đọc càng lúc càng cao vút!

Ca từ thần nhiên rồi lại mang theo theo sức hút mãnh liệt vang vọng khắp đạo tràng!

“Nhu!”

Hoắc Linh Nhi nghe ca khúc này thì sắc mặt hơi tái nhợt một chút. Ca khúc này tên là “Nhu”, là ca khúc được một vị kỹ nữ truyền kỳ Không Vân Tước hát lên trong thời chiến Nhật Bản, dùng để cổ vũ tinh thần Nhu đạo trong trăm ngàn vạn người dân Nhật Bản, không nên bị thương, không nên vì thất bại mà mất đi niềm tin.

Ca khúc này từ trước đến nay vẫn khích lệ ý chí của thanh niên Nhật Bản, vì võ thuật Nhu đạo mà cống hiến tinh lực của bản thân!

Nàng vốn định giải thích lai lịch của ca khúc này cho Vương Siêu biết.

Nhưng bây giờ trong đạo tràng, ngàn vạn người đều đồng thanh hát lên, hoàn toàn bị kích động, tiếng ca như đi thẳng vào tâm linh của nàng khiến cho nàng không thể nói ra nửa lời.

Cùng lúc đó thì Đàm Văn Đông, Lạc Tiểu Manh, Vương Hồng Cát cũng biến sắc!

Trong lòng bọn họ, dựa vào vào võ công, tinh thần kiên định thì đủ để quét ngang thiên hạ, thực hiện giấc mộng đồ Mỹ diệt Nhật. Nhưng tới lúc chính thức lâm trận mới cảm giác được tinh thần của một dân tộc thật sự không dễ dàng bị tiêu diệt. Bản thân khi chính thức chạm vào tinh thần của một dân tộc thì mới cảm nhận được những mơ mộng trước kia chỉ là vô vọng. “Nếu là người... thì phải có hy vọng. Nước mắt, nước mắt... cắn chặt răng mạnh mẽ chịu đựng. Một lòng nghĩ tới Nhu đạo... Một lòng nghĩ tới Nhu đạo... Trời đã sáng...”

Trong tiếng hát của ngàn vạn người, Gia Nạp Trì bước về phía trước hai bước. Bốn người bên cạnh hần khí thể càng ngày càng mạnh, hình như đã tiến vào một trạng thái không thể lý giải, đã hòa làm một với trạng thái tinh thần của cả dân tộc, không còn chút sợ hãi nào.

“Khẳng khái bi ca... Khẳng khái bi ca. Vô luận dân tộc nào cũng có những chi sĩ khẳng khái bi ca, chỉ bất quá lập trường không giống nhau mà thôi”.

Đối mặt với khí thế áp bức lớn như vậy, Vương Siêu lại nói chuyện. Thanh âm của hần lúc bắt đầu rất lạnh đậm, rất rõ ràng, thật giống như từng cơn gió nhẹ thổi qua. Nhưng tại vài chữ cuối cùng thì lại như sét đánh liên hồi, tiếng âm ầm ừ ừ vang vọng thật to khắp cả đạo tràng!

“Thật sự hưng phấn... tinh thần hủy diệt như vậy, võ đạo đến như vậy...”

Tiếng Vương Siêu phát ra vô cùng lớn!

Thanh âm cuộn cuộn như sét đánh, dĩ nhiên đã ngăn cản được tiếng hát của ngàn vạn người tại tràng!

Trong khoảng thời gian ngắn, tựa hồ cả thiên địa chỉ còn lại tiếng của Vương Siêu!

Nghe thấy Vương Siêu cứ như vậy lần át tất cả những thanh âm khác, hai chân Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Mạnh như mềm ra, dường như muốn quỳ xuống bái lễ vì quá xúc động!

“Khẳng khái như vậy, võ đạo như vậy... cho dù các ngươi có chết cũng vinh dự!”

Trong lúc khí thế trong đạo tràng đang lớn mạnh thì Vương Siêu đột nhiên ra tay!

Vương Siêu dậm mạnh chân xuống đất! Khoảng cách hai người xa đến năm mươi, sáu mươi mét mà hắn chỉ nhảy một cái đã tới nơi, trực tiếp hạ một chiêu “Phiên Thiên Ấn” từ trên trời xuống, âm thanh ầm ầm ù ù bạo liệt vang lên.

Vương Siêu vừa ra tay thì kinh phong đồng thời bao phủ cả năm người!

Hắn hướng về một người để tay, nhưng lại trực tiếp công kích năm người cực mạnh của “Giảng Đạo quán”.

Lần ra tay này của hắn, bên đối phương đã có chuẩn bị, khí thế tích súc đến đỉnh điểm được Gia Nạp Trì bộc phát ra.

Hây!

Trong bụng Gia Nạp Trì vừa mới phát ra một tiếng nổ to như tiếng sấm thì đột nhiên cánh tay hắn to lên không ít, dừng mảnh giờ lên nghênh đón chiêu Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu.

Phành!

Hai cánh tay chạm nhau, máu tươi bắn tung tóe! Một tiếng xương nổ thật lớn vang lên liên tiếp như là pháo nổ. Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu mạnh mẽ đè xuống! Thân thể của Gia Nạp Trì bị đè đến mức xương cốt toàn thân bị nghiền nát, máu từ miệng phun ra. Ngay lúc Phiên Thiên Ấn mạnh mẽ đè xuống thì hắn đã đoạn tuyệt sinh cơ!

Vương Siêu tiện tay ném đi, thân hình to lớn của Gia Nạp Trì nhẹ như lông mao bay xa hơn mười thước, đụng cái rầm vào vách tường ngoài đạo tràng, kết thúc bằng một tiếng nổ lớn!

Trong nháy mắt Gia Nạp Trì đã bị đánh nát bấy, ném bay ra, tử vong.

460. Chương 437: Năm Giây! Năm Mạng!

Mới một khắc vừa rồi, quán chủ “Giảng Đạo quán” Gia Nạp Trì vẫn còn hào khí nhiệt liệt, khí thế bản thân bốc lên đến đỉnh điểm, ý chí chiến đấu, lực lượng trong tích tắc đã đạt đến tinh hoa. Hai người giao thủ, trong nháy mắt khi Vương Siêu vọt tới thì tự nhiên giờ tay lên ngành kháng, đón đỡ quyền ấn của Vương Siêu.

Phản ứng như vậy thì không thể nói là không nhanh, mà là rất nhanh.

Nhưng thực lực hai người vẫn còn kém nhau quá xa.

Gia Nạp Trì bất quá chỉ là cao thủ cấp bậc Hóa Kinh, còn chưa đạt tới Đan Kinh, mà Vương Siêu thì đã đột phá Đan đạo, phá vỡ hư không, tiến vào cảnh giới của thần.

Chênh lệch như vậy thì không phải chỉ bằng vào lực lượng tinh thần là có thể bù đắp được.

Lực lượng của con người mặc dù cường đại, nhưng vẫn còn chênh lệch quá lớn với lực lượng của thần, rất khó để bù đắp.

Trong bầu không khí trang nghiêm hôm nay, một khúc “Nhu” ca đã dẫn phát tình cảm mãnh liệt trong lòng tất cả đệ tử nhu đạo, khiến cho sau khi Nhật Bản chiến bại năm đó thì tất cả mọi người ở đây đều chung ý chí, trên dưới một lòng kiến thiết lại quốc gia.

Không hề nghi ngờ gì nữa, thời đại năm đó khiến cho tất cả dân tộc Nhật Bản đều tự hào, là năm tràn đầy nhiệt huyết.

Ngàn vạn người trở thành ngàn vạn người luyện võ, cùng nhau phát ra khí thể tinh thần cường đại đến nỗi không thể kháng cự, dường như là vô địch.

Thế nhưng loại tinh thần này, loại khí thể này trong khoảnh khắc đạt tới cực mạnh lại bị thanh âm của Vương Siêu phát ra áp đảo toàn bộ.

Thanh âm của Vương Siêu thật giống như thần dụ, chấn nhiếp tất cả tiếng động của loài người nhỏ bé.

Phành!

Ngay lúc Gia Nạp Trì bị đánh vỡ xương cốt, máu tươi phun ra, thân thể văng ra xa hơn mười trượng đập vào vách tường thì thanh âm toàn trường trở nên yên tĩnh dị thường.

Những chuyện này tựa hồ chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Vương Siêu một tay dùng “Phiên Thiên ấn” đè xuống Nạp Gia Trì, sau đó chính là dùng thủ pháp “Phao Giá tử” trong bát quái chương, ẩn chứa thương ý, nhẹ nhàng lay động, tay vừa ném lên thì có thể đánh bay một người ra xa.

Ngay khi Gia Nạp Trì vừa chết thì bên cạnh hắn, hai vị đại thiên vương Tây Hương Bát Chi Trợ và Tiểu Xuyên Ấn Lưu đã đánh tới vai Vương Siêu!

Nhu đạo “Đương Thân kỹ” của hai đại thiên vương quả nhiên xuất thần nhập hóa. Tây Hương Bát Chi Trợ khom gối xuống, sau đó mãnh liệt băng lên, giống như một khẩu thần công. Quần áo phát ra thanh âm rắc rắc giống như đá bị nứt.

Hét lên một tiếng, tay hắn như đao, mang theo âm thanh bạo liệt chém tới.

Tây Hương Bát Chi Trợ dùng tay hóa thành đao chém tới, cũng không phải thể như chẻ tre, mà là mang theo một khí kinh chậm rãi, giống như là sắt thép, bất cứ sự vật gì trước mặt cũng muốn chém thành hai mảnh.

“Cứ thủ” trong nhu đạo Đương Thân Kỹ.

“Tha đao kinh?”

Chiêu thức dùng đao chém ra này lại có chút tương tự với công phu “Tha đao kinh” trong phái bát quái. Vương Siêu mắt nhìn sáu đường, tai nghe tám phương. Toàn bộ thân thể, ngay cả dưới lòng bàn chân dường như cũng có hai mắt, da tay có thể cảm giác rõ ràng không khí đang lưu động.

Hắn biết chiêu thức “Tha đao kinh” của đối phương lợi hại, nhưng không thể so sánh với nắm tay của vua hắc quyền, một khi chém vào thân thể thì da và huyết nhục, gân cốt đều bị đứt đoạn.

Vì vậy, trong lúc chiêu thức đang chậm rãi chém tới thì bả vai của hắn đột nhiên trầm xuống, dĩ nhiên đó chỉ là hư chiêu, vừa lúc né tránh một đao.

Đồng thời, bả vai hắn nhô lên nửa vòng tròn, rồi lại đột nhiên chuyển hướng bắn lên.

Rắc rắc! Cả bả vai Vương Siêu như đạn bắn lên, đầu khớp xương bả vai đột nhiên mang theo cương mãnh liệt, một chút đã đánh lên cánh tay của Tây Hương Bát Chi Trợ.

Yến tử thiêu kiên! Yến hình thương, đánh vai!

Một loạt tiếng xương cốt bạo liệt xé gió vang lên, cánh tay Tây Hương Bát Chi Trợ đã bị vai Vương Siêu đánh nát bấy.

Người lấy tay hóa thành đao chém vào vai ta, ta né vai qua một bên, dùng vai làm thương rồi phản công, đây chính là dùng vai đánh trong Yến hình, là đấu pháp dùng vai hóa thành thương.

Yến hình thương của Vương Siêu chính là dùng vai hóa thành, không thua gì đại thương của cao thủ đánh vào, thậm chí còn muốn lợi hại hơn. Hắn mềm dẻo đến cực hạn, bộ xương có thể kéo giãn ra được.

Một vai đánh ra, dùng đủ lực thì có thể kéo được một người ra khoảng cách xa. Còn nếu dùng lực lượng siêu việt mạnh mẽ thì có thể đánh bay cả một con trâu.

Đại thiên vương năm mươi tuổi Tây Hương Bát Chi Trợ này sau khi cánh tay bị Vương Siêu đánh nát thì trên mặt lập tức hiện lên một tia thống khổ, nhưng sau đó khôi phục rất nhanh. Một tay khác lật lại, thuận thế dùng “Quán thủ” đâm vào Vương Siêu.

Sự nhấn nại chịu đựng của một thiên vương nhu đạo thì không cần phải bàn cãi, cánh tay bị đánh nát như tơ tằm nhưng lại không hề lo lắng. Ngược lại liều mạng dùng “Quán thủ” xuyên vào thắt lưng Vương Siêu. “Quán thủ” của hắn có thể trực tiếp xuyên qua đại thụ, càng đừng nói chỉ là xuyên thủng qua huyết nhục.

Nhưng ngay khi hắn vừa mới sử dụng chiêu “Quán thủ”, sau khi Vương Siêu hất vai lên thì lại điều chỉnh cánh tay giãn ra, tốc độ so với hắn còn nhanh hơn vài lần, trả lại cho hắn một cái “Mạt chưởng” trong Bát quái, cũng là “Tha đao kinh”.

“Mạt chưởng” này chính là đánh vào cổ của Tây Hương Bát Chi Trợ.

Phụp.

Bị chưởng của Vương Siêu chém vào cổ, cổ của Tây Hương Bát Chi Trợ bị chém đứt lìa, máu tươi bắn ra như suối, phun xa vài mét trên mặt đất, cảnh tượng nhìn thấy mà giật mình!

Ngẫm lại mà xem, một người lúc đang toàn lực vận kinh lại đột nhiên bị người ta chém đứt cổ, đây là cảnh tượng thảm thiết đến cỡ nào?

Tây Hương Bát Chi Trợ bị một chém này, khí lực toàn thân giống như phun ra cùng máu tươi, hoàn toàn mất khí, ngã xuống đất.

Một giây đồng hồ!

Lại có thêm một vị đại sư nhu đạo bị Vương Siêu trong nháy mắt đánh nát tay, dùng tay làm đao chém đứt cổ đã chết.

Vương Siêu nhanh như chớp giết chết hai người. Sau đó thân thể liên tiếp lóe lên, trốn qua một kích của đại thiên vương Tiểu Xuyên Ấn Lưu, xoay người lại dùng “Đan tiên” đánh vào gáy của đối phương.

Chiêu “Đan tiên” của Vương Siêu bạo liệt, hơn nữa trong lúc cánh tay vận kinh thì thô to như một cây roi sắt, như một cây cột sắt đè xuống. Tiểu Xuyên Ấn Lưu nhìn thấy thanh thế như vậy thì cũng không dám đỡ mà chỉ có thể lui bước về phía sau.

Ngay khi hắn thoái lui thì Vương Siêu tiến lên một bước, cây roi đánh thẳng tới, một chiêu “Trực Đảo Hoàng Long” lấy tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy, mãnh liệt đánh vào ngực hắn.

Ngực Tiểu Xuyên Ấn Lưu lập tức lồm vào một khúc, cả người hắn trong nháy mắt bị đánh bay lên khỏi mặt đất, rơi đúng vào nắp quan tài. Thân thể cứng rắn phá nát nắp quan tài rồi rơi vào bên trong, sau đó không còn tiếng động nào phát ra.

Hắn bị một chiêu “Trực Đảo Hoàng Long” của Vương Siêu đánh bay vào quan tài, trực tiếp an nghỉ trong đó.

Vương Siêu dùng công phu giao lưu, liên tục đánh gục ba vị đại sư nhu đạo. Hắn cũng không dừng lại mà xoay người đánh ra hai quyền, kích tới hai cao thủ tân tú một nam một nữ.

Công phu hai tân tú này mặc dù cao, nhưng trạng thái tinh thần căn bản vẫn còn kém xa Gia Nạp Trì, Tây Hương Bát Chi Trợ, Tiểu Xuyên Ấn Lưu. Ngay khi Vương Siêu vừa mới ra tay thì bọn họ theo bản năng thủ thế, khi đã thủ thế chắc chắn thì sau đó mới tiến hành công kích Vương Siêu.

Nhưng khi bọn họ thủ thế xong, hướng Vương Siêu công kích thì ba vị đại sư phụ đã bị đánh chết, công kích của bọn họ phân biệt đụng phải hai tay Vương Siêu.

Lực lượng trong nắm tay Vương Siêu như bài sơn đảo hải, đụng phải tay của hai cao thủ nhu đạo thì cơ bắp mãnh liệt run lên, da tay lập tức căng lên, hướng phía ngoài chấn động mãnh liệt!

Một điểm lực, chấn động toàn thân.

Hai cao thủ tân tú nhu đạo một nam một nữ vừa mới chạm được một quyền, dùng quyền đối quyền, dùng cứng đối cứng thì bọn họ cũng không bị bắn bay đi, mà là đứng im tại tràng. Hình như là thời gian ngừng lại, đứng không nhúc nhích, hai chân như đóng đinh trên mặt đất. Sau hai giây thì ánh mắt đờ đẫn, máu từ trong miệng, tai, mũi chảy ra.

Thì ra một quyền này của Vương Siêu chính là dùng chấn kinh trong Thái Cực Quyền. Tại lúc chấn động thì lại biến thành phách kinh, đánh vào tay họ một cái khiến cho thân thể bọn họ vẫn đứng im trên mặt đất.

Chấn động như vậy, máu mình đang lưu chuyển nhưng lại bị chế trụ bắt phải quay về, lập tức xảy ra vấn đề khiến cho mạch máu toàn thân bị vỡ tan, tử vong tại tràng.

Kinh trong hai tay Vương Siêu biến hóa cực nhanh, không có nhãn lực Đan Kinh thì căn bản không thể nhìn ra, cơ hồ mọi người cũng chỉ phát hiện Vương Siêu cùng hai tân tú chạm một quyền. Rồi sau đó hai người đứng im trên mặt đất, thất khiếu chảy máu, toàn bộ hô hấp ngưng lại, cũng không hề biết đã sử dụng thủ pháp bí mật gì.

Chỉ có hai tân tú này là biết được rõ ràng, nhưng bây giờ bọn họ đã chết.

Không quá năm giây, năm đại cao thủ của “Giảng Đạo quán” cùng địa vị với Thiếu Lâm Tự đã bị Vương Siêu đánh gục.

Rầm rầm!

Thời gian phẳng phất như dừng lại ở năm giây đó. Năm giây qua đi, ngàn vạn đệ tử của Giảng Đạo quán ở đây tựa hồ vẫn không tin vào một màn này, đồng thời đứng cả lên.

Trong lúc nhất thời, đám đông kích phấn.

461. Chương 438: Dẫm Chân! Cười Dài!

“Không xong rồi.”

Vừa mới từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Manh, Đàm Văn Đông trong nháy mắt cảm giác được trận nổi loạn này. Đồng thời bọn họ rung mình, cùng thủ thế đề phòng những người này điên cuồng phóng tới.

Trong đạo tràng rộng lớn có ít nhất ba ngàn đệ tử! Hơn nữa họ đều luyện nhu đạo đã lâu, nếu như toàn bộ đám người này đều nổi điên xông lên thì cho dù võ công có cao tới đâu cũng không thể chống đỡ được.

Đối mặt với tình huống này quả thực giống như đối mặt với một đại quân.

Hơn nữa bọn họ không có lý do gì không nổi điên. Mới vừa rồi vẫn đang phẫn nộ thì lại bị Vương Siêu giết cả năm người, trong đó có một người là quán chủ của bọn họ.

“Nếu như ở trong nước, võ thuật gia người Nhật đánh chết quyền sư của chúng ta thì không biết chúng ta sẽ căm phẫn đến mức nào? Tinh thần dân tộc quả thực rất cao? Quả thực rất kinh khủng!”

Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Manh siết chặt nắm tay, đối mặt với nổi loạn lớn đang sắp sửa bộc phát thì tâm thần dĩ nhiên không thể tự khống chế. Trong vài giây đồng hồ, toàn bộ lòng bàn tay đã xuất đầy mồ hôi.

Trong lòng bọn họ nhanh chóng đưa ra một giả thuyết, nếu như trong nước bị một cao thủ như Vương Siêu đến làm như thế này, thì không biết tâm tình dân tộc sẽ như thế nào.

Võ thuật có mối quan hệ rất chặt chẽ tới tam tình dân tộc. Trước tiên muốn đánh suy sụp một dân tộc thì phải đánh bại tinh thần thượng võ của dân tộc này, đây là chân lý trăm ngàn năm không hề bị phá vỡ.

Vương Siêu cũng không để ý tới trận nổi loạn lớn này.

Khi dùng kinh khí Thái Cực Quyền gây ra chấn động, một trảo đánh cho hai tân tú hoàn toàn vỡ hết mạch máu thì hần nhẹ nhàng thu hồi hai tay mình về.

Hai tay của hần trắng tinh trong suốt, không hề dính một vết máu.

Năm võ sĩ khẳng khái bị ca trong nháy mắt đã chết trên tay hần, trên mặt hần cũng không có chút ba động gì, chỉ là trong ánh mắt có hiện ra một chút cảm khái.

Quán chủ “Giảng Đạo quán” Gia Nạp Trì mặc dù võ công “thấp kém” nhưng mượn tâm tình phần nộ của toàn tràng, làm cho ý chí của mình vút cao đến đỉnh điểm. Trong tích tắc khi ngăn cản chiêu Phiến Thiên Ấn của Vương Siêu, ý chí và trạng thái tinh thần của đại hán Nhật Bản này đủ có thể so sánh cùng với cao thủ Đan Kinh.

Nếu như lần này đối thủ của hần là một cao thủ Đan Kinh thì có lẽ vị võ sĩ Nhật Bản này có thể chống đỡ nhiều hơn một hiệp, nhưng đáng tiếc người hần gặp lại là Vương Siêu.

“Nếu như ta không giết chết năm người này, thì chỉ sợ trải qua trận đánh hôm nay, những người này trải qua một trận tâm tình khắc cốt ghi tâm, cuối cùng có thể tiến vào cấp độ Đan Kinh. Xem ra đúng là áp lực càng lúc càng lớn, sự phản công càng lúc càng lớn. Ngàn vạn võ giả ở đây đều nhìn thấy trận chiến này, không biết có thể hay không đột phá chướng ngại tâm lý cuối cùng? Quyền pháp tiến thêm một bước dài?”

Lúc này Vương Siêu không hề chú ý đến trận nổi loạn lớn ở hiện trường sắp bị bộc phát, tâm lý của hần vẫn đang suy nghĩ về một vấn đề sâu xa khác.

Vấn đề này chính là: áp lực càng lớn thì phản lực càng lớn. Tinh thần của một dân tộc khi bị áp bức tới cực điểm thì khẳng định sẽ phát ra phản lực rất mạnh. Bây giờ giới võ thuật Nhật Bản đã bị Vương Siêu áp bức tới cực điểm, một ít chí sĩ kiệt xuất rất có thể trong lần phong ba này mà tẩy rửa tâm linh.

Mới vừa rồi Vương Siêu ở hiện trường, lúc các thành viên “Giảng Đạo quán” hát lên ca khúc khẳng khái đó thì hần đã biết, ngàn vạn người ở đây trải qua trận tẩy rửa tinh thần này, những nhân tài trong đó tất nhiên sẽ đạt được thành tựu lớn.

Ý niệm trong đầu vừa chuyển thì sâu trong nội tâm Vương Siêu phát ra một cổ sát ý.

Ngay lúc ý niệm trong đầu Vương Siêu xoay chuyển thật nhanh thì một tiếng hô phô thiên cái địa vang lên.

Ngàn vạn người tại tràng đang hô thật to khẩu hiệu bằng tiếng Nhật.

Vương Siêu chỉ cảm thấy trong tai một trận ầm ầm ù ù, đỉnh tai nhức óc, tiếng hô phô thiên cái đại này cơ hồ làm cho cả “Giảng Đạo quán” bị bắn tung lên trời!

Ánh mắt Vương Siêu đảo khắp bốn phía xung quanh thì nhìn thấy những khuôn mặt vạn vạo vì phần nộ. Đám người đứng thẳng tắp, lớn tiếng hô to, trên cổ và trán nổi đầy gân xanh.

Đồng thời toàn thân Vương Siêu cũng cảm giác được vô số ánh mắt ẩn chứa địch ý mãnh liệt.

Mỗi một ánh mắt địch ý đó mãnh liệt đến nỗi dường như có thể làm cho không khí bốc cháy.

“Bọn họ hô khẩu hiệu là: giết chết bọn họ, giết chết bọn họ”.

Ngay lúc tai Vương Siêu vang lên những tiếng đó thì Hoắc Linh Nhi liền phiên dịch lại cho hần biết!

“Giết chết chúng ta?”

Ánh mắt Vương Siêu lại nhìn quanh bốn phía, rồi nhìn bốn người Hoắc Linh Nhi, Lạc Tiểu Manh, Đàm Văn Đông, Vương Hồng Cát đang ở phía sau nói: “Các người che tai lại, bản thân nên cẩn thận một chút”.

“Cái gì?”

Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Manh sửng sốt, sau khi nhìn thấy Hoắc Linh Nhi, Đàm Văn Đông nhanh chóng dùng hai tay che hai tai lại thì cùng tránh xa Vương Siêu ra. Bọn họ mặc dù không rõ nhưng cũng lập tức làm theo.

Ngay sau khi bốn người tản ra thì đột nhiên trong lúc đó Vương Siêu mãnh liệt dậm chân!

Bùm bùm! Oành!

Vô số tấm ván gỗ bùng nổ nứt ra, thanh âm như tiếng sét đánh, cả đạo tràng cũng bị lung lay một chút. Lấy chỗ Vương Siêu đang đứng làm trung tâm, vô số tấm gỗ, xi măng, bụi đều bắn ra xung quanh, giống như là lựu đạn nổ!

Sân huấn luyện nhu đạo thì sàn nhà toàn làm bằng gỗ, càng đừng nói là “Giảng Đạo quán” khổng lồ như vậy, toàn bộ đều là một khối gỗ thật lớn. Gỗ tuy có thể chịu được áp lực nhưng lại có tính co giãn, có thể đánh cho vô số người té lăn quay trên mặt đất.

Nhưng lực lượng của chân Vương Siêu quá lớn, cũng quá hung mãnh. Đừng nói là gỗ có tính co giãn, cho dù là bê tông cốt thép mà bị đâm phải thì cũng bị nát bấy, từng khối gỗ lớn bị chấn bay lên.

Hơn nữa, một chiêu dậm chân mà hắn đang dùng chính là “Kim Cương Đảo Trùy” trong Thái Cực Quyền, mang theo một cổ dương lực phát tán ra, loại lực lượng trầm muộn này xuyên thấu lòng đất này chính là “Xuyên Thấu Kinh”, cho nên uy thế thoát nhìn càng thêm to lớn.

Những tấm ván gỗ dưới chân liên tiếp bùng nổ nứt ra, tựa như một công trình bị sụp đổ, liên tiếp liên tiếp.

Cả đạo tràng rộng mấy ngàn mét vuông thì ước chừng có khoảng trăm mét vuông đã bị một dậm của Vương Siêu làm cho sàn nhà bùng nổ nứt ra. Uy thế như vậy hoàn toàn ngăn cản những tên đệ tử ngo ngoe muốn động, muốn điên cuồng nổi loạn!

Vương Siêu dậm chân, thật giống như lựu đạn oanh tạc. Uy thế như vậy đột nhiên bộc phát thì hiển nhiên tiềm thức mọi người đều muốn né tránh, miễn cho tấm ván gỗ đánh tới mình.

Bởi vì kết cấu gỗ trong đạo tràng có chút đặc biệt. Sàn nhà được làm từ một khối gỗ dày đặc, nếu phá hủy một khối thì lập tức sẽ đè ép những khối phía ngoài, sẽ phá vỡ thế cân bằng. Cho nên tiếng bùng nổ phát ra hơn mười giây sau mới hoàn toàn dừng lại.

Tiếng sàn nhà bùng nổ nứt ra, sau khi tiếng xé gió qua đi thì Vương Siêu lại ngửa mặt lên trời cười vang... Ha ha!

Ha ha ha!

Phối của Vương Siêu cường đại đến cỡ nào?

Năm đó Vinh Tiểu Long của Thiếu Lâm Tự tại trường học dã chiến Tây Nam rống to một tiếng đã chấn nhiếp hơn một ngàn quân nhân dã chiến. Bây giờ công phu của Vương Siêu so với Vinh Tiểu Long lại càng lợi hại hơn gấp mười lần. Một tiếng cười ha ha này vừa phát ra thì người có nhãn lực phi thường sẽ có thể thấy trong miệng Vương Siêu phun ra một đoàn khí màu trắng, nổ tung giữa không trung.

Vương Siêu thở ra có thể trong khoảng cách ngắn giết người.

Bây giờ hai tiếng cười ha ha của hắn được phối vận khí, phun ra với tốc độ như đạn bắn, tiếng nổ tung vang lên kịch liệt. Nếu đứng gần thì cho dù là bò tót, cạp, voi hoặc bất cứ con thú to lớn nào cũng có thể dễ dàng bị đánh ngã.

Hai tiếng ha ha khiến cho cả đạo tràng lập tức lung lay, dường như cả mảnh đất đều chấn động. Nhất là mảnh đất này không phải là trống trải, còn có thể vọng lại thanh âm, như vậy càng kinh khủng hơn.

Nếu như là đang ở trên cánh đồng mênh mông bát ngát. Thanh âm Vương Siêu phát ra, tiếng dậm chân tuyệt đối không thể tạo thành thanh thể lớn như vậy, nhưng bây giờ hết lần này tới lần khác lại diễn ra trong đạo tràng, là nơi tốt nhất để tăng thêm uy lực cho hắn.

Tất cả đám người đang cảm phần ở đây trước tiên là bị Vương Siêu dậm chân khiến cho hoảng sợ, sau đó lại bị hai tiếng cười ha ha thật lớn nổ tung, làm cho chóng mặt, màng nhĩ đau đớn. Trong tiềm thức đám người ở đây đều tự phụ với lỗi tai của mình, vừa mới khăng khải phần nộ thì hiện tại khí thế đó đều bị quét sạch.

Đồng thời, một số người nhất gan trong đó nhìn thấy một đồng hỗn độn ở giữa, cảnh tượng giống như bị thuốc nổ phá hủy, lại nghe thấy tiếng cuồng tiếu của Vương Siêu thì trong lòng nảy sinh ra một sự sợ hãi!

Một nỗ lực mạnh mẽ khiến tinh thần hăng hái, sau đó lại suy, cuối cùng kiệt quệ.

Cũng không phải mỗi người đều là chi sĩ khăng khải bi ca. Dân tộc nào cũng giống nhau, có anh hùng và cũng có người nhất gan. Lúc khí thế dâng tràn thì mọi người đã quên đi sự nhất gan, nhưng hiện tại khí thế suy yếu, đối mặt với Vương Siêu cường đại mà dữ dằn thì sự nhất gan lại trở về trong tâm trí của rất nhiều người.

Hiện trường trở nên trầm mặc.

Vừa mới liên tục hô to “Giết chết bọn họ” thì bây giờ đã không còn tiếng nào phát ra.

Tất cả lâm vào cảnh yên lặng.

Vương Siêu dậm một chân, hai tiếng ha ha khiến cho khí thế của cả ngàn vạn người mất hết!

“Vương Siêu ta hôm nay và cả ngày sau sẽ tiếp tục phỏng vấn giới võ thuật Nhật Bản, ta muốn chứng kiến dân tộc lớn mạnh và tinh thần kiêu ngạo của võ sĩ Nhật Bản. Bây giờ xem ra tâm tình các người rất cao, tinh thần vẫn đang hưng phấn, nắm vị nhu đạo gia này, mặc dù chết nhưng đã chết vinh. Ta sẽ ở lại Nhật Bản bảy ngày, trong bảy ngày này ta hy vọng tinh thần võ đạo của các người có thể giữ vững” Vương Siêu ngay trong lúc yên tĩnh này thì chậm rãi nói chuyện. Hắn nói một câu thì Hoắc Linh Nhi phiên dịch lại một câu.

Tiếng Hoắc Linh Nhi vô cùng rõ ràng, vang vọng khắp đạo tràng đang chìm trong yên tĩnh này.

“Chúng ta đi thôi”.

Sau khi Vương Siêu nói xong thì sửa sang một chút quần áo của mình rồi xoay người đập vào vô số mảnh vụn gỗ, đi ra khỏi đạo tràng. Dĩ nhiên không ai có dũng khí đứng ra ngăn cản.

Hoắc Linh Nhi đi theo phía sau Vương Siêu. Phía sau còn có Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Manh, Đàm Văn Đông cũng đi theo, tâm tình có chút khấn trương.

Chuyện thu thập cục diện đã có những quan viên Nhật, bọn họ đi theo xe của Vương Siêu, sau khi rời khỏi “Giảng Đạo quán” thì tâm tình bọn họ mới hoàn toàn được buông lỏng.

Lần này đi theo Vương Siêu đến phỏng vấn “Giảng Đạo quán” thực chất là chiến đấu. Mặc dù bốn người trẻ tuổi không rât ay nhưng kinh nghiệm, cảm thụ thu được so với một hồi sinh tử quyết đấu thì còn quan trọng hơn nhiều.

“Như thế nào, các người bây giờ đã biết được cái gì gọi là chính thức đánh nhau chưa.”

Vương Siêu ngồi trên xe, hai mắt nhìn thoáng qua đôi nam nữ Lạc Tiểu Manh, Vương Hồng Cát, tùy ý hỏi một câu.

“Không sai, tràng diện hôm nay thật sự rất là nguy hiểm. Mặc dù ta không ra tay nhưng hình như trong lúc đó giống như là đã đi qua vô số lần sống chết. Ta vẫn còn quá yếu, cứ tưởng rằng luyện quyền pháp đến tình độ như vậy, bất cứ thứ gì cũng không thể lay động được tâm trí của ta. Nhưng hôm nay, ta mới cảm giác được thật sự là vẫn còn kém rất xa”.

Gương mặt Lạc Tiểu Manh nhăn nhó.

“Quyền pháp là do tâm ý khống chế, tâm ý mạnh mẽ thì quyền mới mạnh mẽ. Nếu như bản thân không có quyền ý mệnh mông, thì không quản lực lượng cơ thể của người được rèn luyện đạt tới trình độ cường đại nào, cũng khó có thể khống chế tốt, phát ra lực lượng chính thức của bản thân. Xem ra người đi theo

thủ lĩnh GOD lâu như vậy, chiêu thức, công phu vận khí huyết học được không ít nhưng lại không học được quyền ý của hắn”.

“Chúng ta quá yếu, hy vọng chuyển đi tới Nhật Bản lần này có thể theo ngài chính thức bước vào cảnh giới chí cao của quyền pháp” Vương Hồng Cát điều chỉnh lại tâm tình của mình, hưng phấn nói.

“Chỉ cần các người không chết, thì sẽ có hy vọng. Không riêng gì các người mà trong giới võ thuật Nhật Bản cũng sẽ có người như vậy? Không bộc phát trong yên lặng thì sẽ là diệt vong.” Vương Siêu thở dài.

Đêm đến, khi đoàn người Vương Siêu đã nghỉ ngơi thì chuyện bọn họ phỏng vấn “Giảng Đạo quán”, chuyện năm đại cao thủ của Giảng Đạo quán đã bỏ mình trong lần phỏng vấn này đã truyền khắp cả giới võ thuật, thậm chí còn được giới võ thuật quan tâm!

Cùng lúc đó, chuyện Vương Siêu ở Giảng Đạo quán trong nháy mắt đánh gục năm đại cao thủ cũng đã truyền ra ngoài.

Đêm khuya.

Wương Siêu được sắp xếp ở trong một tòa nhà sạch sẽ mang phong cách Nhật Bản, phòng ốc bằng gỗ, tâm bình phong, bên ngoài là một cái ao, cây hoa anh đào, phía sau là núi, vô cùng thanh tịnh.

Trăng tròn sáng trên cao, đọng lại trên ngọn hoa anh đào, toàn bộ người Vương Siêu cũng đang đắm chìm trong ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng này.

Lúc này Vương Siêu đang tản bộ dưới gốc cây anh đào.

Cảnh vật đang vô cùng yên tĩnh thì đột nhiên có một khúc nhạc như có như không truyền vào tai hắn.

Điệu nhạc rất thê lương, mang phong cách điển hình của các ca khúc Nhật Bản, lại là bài “Trần Hồn Ca”.

462. Chương 439: Nói Người Nát Đầu Là Nát Đầu!

Đang ngồi bất động trong yên tĩnh, tai Đàm Văn Đông cũng nghe thấy mơ hồ, khúc nhạc giống như u hồn. Hắn đột nhiên mở mắt, đồng thời lấy tay gõ gõ lên vách tường bằng gỗ tinh xảo, hỏi Hoắc Linh Nhi ở phòng bên cạnh.

Chỗ ở của Vương Siêu lần này là một ngôi nhà mang phong cách quý tộc điển hình ở Nhật Bản, kết cấu gỗ tinh khiết, chất phác, nhưng cũng cao nhã.

Đang đêm, Vương Siêu tản bộ ở bên ngoài. Còn Hoắc Linh nhi, Đàm Văn Đông, Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Manh thì tĩnh tọa trong phòng, trừ thần tĩnh khí, nhớ lại những chuyện tình kinh tâm động phách phát sinh lúc ban ngày.

Một màn trong đạo tràng nhu thuật “Giảng Đạo quán” lúc ban ngày, đối kháng với tinh thần võ sĩ của cả dân tộc Nhật Bản, luồng hào khí nộ, luồng áp lực nộ được bốn người khắc sâu trong linh hồn. Mặc dù bọn họ không rat ay nhưng kinh nghiệm so với mười trận chiến sinh tử thì còn nhiều hơn gấp mười lần.

Cho nên bây giờ bốn người đang đem phần tinh thần được cảm thụ này hoàn toàn tiêu hóa, tẩy rửa tâm linh và thần hồn của chính mình. Một khi chính thức hiểu được sự tinh túy trong đó thì thành tựu của bọn họ sẽ đột nhiên tăng mạnh.

“Đây là ca khúc Trần Hồn Ca nổi tiếng trong thần đạo Nhật Bản, dùng để siêu độ vong hồn, cũng được rất nhiều tông giáo dùng để gội rửa tâm thần. Tiếng ca vừa rồi ta cũng nghe được. Hôm nay sư phụ làm ra động tĩnh lớn như vậy, rất nhiều tông giáo Nhật Bản không có khả năng sẽ không để ý tới. Chuyện này tốt nhất là chúng ta không nên để ý tới, cứ để cho sư phụ xử lý là được.” Hoắc Linh Nhi rất am hiểu về Nhật Bản, nàng nghe được Trần Hồn Ca so với Đàm Văn Đông còn sớm hơn, bất quá nàng cũng không có động tĩnh gì.

“Tổ chức tông giáo ở Nhật Bản? Khó trách lão đầu Phúc Thanh bang nói chúng ta động đến giới võ thuật thì giới tông giáo khẳng định sẽ không bỏ qua dễ dàng. Bất quá việc gì cũng có lợi ích. Giới tông giáo không phải đi lên từ ám sát? Ám sát? Giao thiệp? Cũng không có khả năng ngăn cản chúng ta?”

Đàm Văn Đông nghi hoặc hỏi.

Hoắc Linh Nhi lẳng lặng nói: “Đương nhiên là có lợi ích, bọn họ nếu như không thể ngăn cản thành công sư phụ thì còn có bao nhiêu người thờ phụng bọn họ nữa? Hơn nữa giới tông giáo, giới võ thuật trước đây không hề tách rời. Mặc dù không phải nói là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, nhưng cũng chẳng khác nào cắt đứt đầu khớp xương và gân. Tông giáo muốn võ thuật đến bảo vệ, võ thuật muốn tông giáo mở rộng sự hùng mạnh, và càng cần sự ủng hộ về tài chính của bọn họ. Rất nhiều võ thuật gia danh tiếng của Nhật Bản đều là tín đồ của các tông giáo. Phương diện giới tông giáo kết hợp với giới võ thuật thì Nhật Bản so với trong nước càng hỗn loạn hơn gấp mười lần.”

“Thật sự còn có việc như vậy.” Đàm Văn Đông gật đầu, suy nghĩ về Thiếu Lâm Tự, lúc hần chỉ là một nhân vật nhỏ “Khí công nhiệt” thì rất nhiều người đã có thể nguy trang khí công, tiến hành truyền bá tư tưởng của tông giáo. Bất quá những chuyện đó đều bị cấm đoán. Nhưng chính sách Nhật Bản thì bất động, một ít tổ chức tông giáo chẳng những không bị cấm đoán mà ngược lại còn mượn sức chính quyền, khiến cho chương khí bốc lên.

“Không cần để ý tới việc này, dưỡng thần đi, kế hoạch ngày mai là sư phụ sẽ đi Không Thủ đạo Tùng Đào quán, không chừng chúng ta còn có một trận ác chiến nữa” Hoắc Linh Nhi nhắm hai mắt lại. Mặt khác Lạc Tiểu Manh, Vương Hồng Cát ở trong phòng cũng nghe thấy “Trần Hồn Ca”, mới vừa định đứng dậy để đi tìm hiểu thì nghe được Hoắc Linh Nhi nói, vì vậy bình tĩnh ngồi xuống.

Không kể đến bốn người này trấn định mà ngay cả Vương Siêu đứng dưới cây anh đào, nghe thấy “Trần Hồn Ca” thì cũng không thêm để ý.

Những bông hoa anh đào đã sớm rụng, trên thân cây trụ lụi chỉ còn một ít lá chưa rơi xuống đất. Nhưng phiến rừng cây này vô cùng lớn, rộng hơn mười mẫu, lại còn nằm trên dãy núi. Ánh trăng chỉ có thể chiếu sáng một phần, mà rừng hoa anh đào thâm trầm, có rất nhiều chỗ âm u, vô cùng bí hiểm, làm cho người ta có một cảm giác thật quỷ dị.

Bất quá hoàn cảnh yên tĩnh, âm u, quỷ khí thâm sâu lại không ảnh hưởng chút nào tới Vương Siêu.

Nghe rõ thanh âm “Trần Hồn Ca”, Vương Siêu cũng chỉ nhàn nhã bước đi về chỗ sâu trong rừng hoa anh đào.

Đi tới cuối rừng, Vương Siêu nhìn thấy một người tuổi còn trẻ, toàn thân mặc quần áo màu đen, trên tay đeo một chuỗi hạt châu đen kịt đang niệm châu. Đồng thời cầm một cây tiêu thật dài mà thổi. Tiếng ca khúc “Trần Hồn Ca” mờ ảo như u hồn chính là từ tiếng tiêu của người trẻ tuổi này truyền tới.

“Vương Siêu tiên sinh, ngài quả nhiên đã tới”.

Nhìn thấy Vương Siêu từ xa tới, người trẻ tuổi này đột nhiên dừng thổi tiêu, nói tiếng Trung lưu loát không chút vấp vấp khiến cho người ta phải giật mình.

“Một nơi mà có tới ba người, ở trước mặt ta thì cho dù có mai phục cũng không dùng được đâu, hay là đi ra đi?” Hai mắt Vương Siêu quét một chút bốn phía xung quanh, phát hiện ngoại trừ người trẻ tuổi này thì không có bất cứ người nào cả. Nhưng trong tai hần thì lại nghe được vài tiếng hô hấp vô cùng nhỏ. Loại hô hấp này giống như một con rùa đang rút đầu mà chậm rãi thở, cho dù tai người có cường đại thì cũng khó có thể nghe thấy.

Khi Vương Siêu nói xong thì đột nhiên trong lúc đó, ở một gốc cây cách hần hơn trăm mét, xung quanh là những cây anh đào rậm rạp dường như có một bóng đen bay lên như chim ưng. Khi bóng đen hạ xuống đất thì hiện ra một người vóc dáng nhỏ gầy, cũng mặc quần áo màu đen, râu cá trê.

Đồng thời lúc này cũng có một người khác từ sau một gốc cây bước ra. Người này chỉ cao có một mét năm, thấp bé như một hài tử, vóc dáng nhỏ như thế mới có thể ẩn dấu thân thể đằng sau gốc cây.

Bất quá khi hẩn hiện thân thì thân thể vang lên một trận răng rắc, xương cốt sau một trận bành trướng thì biến thành một người cao một mét bảy.

Rất hiển nhiên, thân thể người này cũng đã luyện đến tình trạng có thể co rút xương cốt.

“Vương Siêu tiên sinh, lần này người quét ngang giới võ thuật chúng ta, khiêu chiến tinh thần võ đạo của chúng ta là vì cái gì? Là vì cừu hận dân tộc? Hay là vì nguyên cố khác?”

Người kia sau khi biến lớn thì hai mắt phát ra quang mang, đột nhiên nhìn Vương Siêu hỏi.

“Động cơ của ta, các người làm sao có thể nghĩ ra được? Bất quá quyền pháp của các người rất giống với Y Hạ Nguyên, các người có quan hệ như thế nào? Là đồ đệ hay là sư huynh đệ?” Vương Siêu nhìn ba người trước mặt, sau đó hướng về phía người bành trướng xương cốt mà hỏi.

Người cao một mét bảy này, hai mắt Vương Siêu xem xét thì nhìn thấu võ công của hẩn, cùng với Y Hạ Nguyên thì tương tự nhau, vì thế mở miệng hỏi.

“Kẻ hèn này là Y Hạ Anh Hùng, Đại thần quan của Xuất Vân Xã” Người này nói.

“Y Hạ Anh Hùng? Ta từng nhớ rõ là Y Hạ Nguyên có một người em như vậy, cũng là một võ thuật gia nổi tiếng. Người tới đây khiêu chiến với ta? Bất quá lần này ta tới giao lưu phỏng vấn, đều là vào ban ngày quang minh chính đại đánh nhau. Các người cũng là võ thuật gia, buổi tối như vậy còn giả thần giả quỷ tìm ta? Tựa hồ cũng không phải là hành vi trong tinh thần võ đạo của các người”.

Vương Siêu đối với những võ thuật gia nổi tiếng ở Nhật Bản thì nhớ rất rõ. Người em Y Hạ Anh Hùng của Y Hạ Nguyên hẩn cũng từng nghe nói qua.

“Ta đầu tiên là gã thần quan, sau đó là một gã võ thuật gia” Y Hạ Anh Hùng nhìn Vương Siêu, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh như băng: “Cho phép ta giới thiệu với người một chút, vị này chính là giáo chủ của Đại Bản giáo, tên là Xuất Khẩu Vân Lang tiên sinh”.

Y Hạ Anh Hùng giới thiệu về người trẻ tuổi mặc hắc y đang thổi khúc Trấn Hồn Ca.

Sau đó hẩn chỉ vào người có vóc dáng vừa nhỏ vừa gầy, râu cá trê kia: “Vị này chính là giáo chủ Chân Lý giáo hiện đại, Ma Nguyên Nại Lương tiên sinh”.

“Đại Bản giáo? Chân Lý giáo?” Vương Siêu nghe giới thiệu thì đột nhiên cười: “Y Hạ Anh Hùng, người là Đại thần quan Xuất Vân Xã, Xuất Vân Xã dường như là tông giáo quan phương, mà Đại Bản giáo và Chân Lý giáo lại là tà giáo. Mặc kệ là thân phận võ thuật gia hay thân phận đại thần quan thì cùng giáo chủ tà giáo ở chung một chỗ, tựa hồ cũng đã đánh mất thân phận”.

Bởi vì ba người này đột nhiên xuất hiện đều dùng tiếng Trung Quốc nói chuyện, cho nên trên phương diện ngôn ngữ thì Vương Siêu không có vấn đề, thật ra còn nghe rất tốt.

Y Hạ Anh Hùng là Đại thần quan Xuất Vân Xã, Xuất Vân Xã trong tổ chức Nhật Bản mà nói thì được thừa nhận là tông giáo chính phái. Ví dụ như tông giáo trong nước, Y Hạ Anh Hùng có địa vị là Đại thần quan Xuất Vân Xã, tương đương với địa vị trụ trì Thiếu Lâm Tự, Bạch Mã Tự, Linh Ẩn Tự.

Mà Đại Bản giáo, Chân Lý giáo gì đó thì căn bản không được giới quan chức thừa nhận, ngược lại còn bị quan chức cấm đoán, lén lút như con chuột, có xú danh là tà giáo.

Nhưng bây giờ ba phương diện này lại cùng hợp lại ở đây, cũng giống như trong nước, một cao tăng với danh vọng nổi tiếng mà đi quan hệ cùng giáo chủ tà giáo, cùng nhau làm việc, hai bên từ chỗ “thủy hỏa bất dung” kết hợp làm việc với nhau.

“Vương Siêu tiên sinh dường như xem thường tông giáo chúng ta?”

Nghe thấy Vương Siêu nói như thế thì vị giáo chủ gọi là Xuất Khẩu Vân Lang kia cười ha ha: “Vương Siêu tiên sinh, người nghĩ chúng ta là tà giáo? Bất quá ta dường như nhớ rõ, trong lịch sử các người, rất nhiều cao thủ quyền pháp, tu luyện giả đều sáng lập tông giáo. Hơn nữa mục đích ban đầu cũng không được giới quan chức thừa nhận, tựa hồ cũng bị gọi là tà giáo. Như Vương Trùng Dương tiên sinh sáng lập ra Toàn Chân đạo, Vương Thường Nguyệt tiên sinh sáng lập ra Long Môn đạo, lại còn có Bạch Liên giáo, Thiên Lý giáo, Bát Quái giáo, tựa hồ đều có những tuyệt đỉnh cao thủ nổi danh trong đó”.

“Xem ra người biết rất rõ về lịch sử của chúng ta”.

Vương Siêu nghe thấy giáo chủ Đại Bản giáo nói rõ ràng như thế thì hơi nhú mày.

Người trong tông giáo so với người trong giới võ thuật thì càng khó chơi hơn, đây là chuyện có thật. Lập tức Vương Siêu cũng không tiếp tục nói nhảm nữa, trực tiếp nói rõ: “Đã muộn thế này mà ba vị còn giả thần giả quỷ dụ ta đến chỗ này rốt cuộc là vì sao? Là muốn giao thủ với ta? Hay là nghĩ rằng muốn ám sát, muốn giết chết ta?”

“Cũng không phải” Xuất Khẩu Vân Lang cười nói nhẹ nhàng: “Ta chỉ muốn Vương Siêu tiên sinh người hợp tác một chút, hy vọng lần này người có thể ngừng phỏng vấn”.

“Ngừng lần phỏng vấn này?” Vương Siêu nhìn giáo chủ trẻ tuổi của Đại Bản giáo này, giống như đang nhìn một thằng ngốc.

“Vương Siêu tiên sinh trước tiên không cần cự tuyệt, cứ nghe điều kiện của chúng ta đã” Giáo chủ Chân Lý giáo Ma Nguyên Nại Lương ở một bên đột nhiên nói, lời nói của hắn có lực hấp dẫn vô cùng: “Nếu như người có thể dừng lần phỏng vấn này thì chúng ta sẽ mời người làm thượng sư tối cao của giáo hội chúng ta. Đồng thời chúng ta cũng tuyên truyền người là thiên thần chuyển thế, tạo ra xu thế cho người, biến người thành thần. Nói vậy thì Vương Siêu tiên sinh cũng biết, giới võ thuật dù sao cũng chỉ là nhóm nhỏ, vẫn còn kém xa tông giáo hùng mạnh như chúng ta. Chúng ta có rất nhiều tín đồ, chỉ cần người đáp ứng thì lấy vũ lực của người, còn có thể lực của người, hơn nữa còn được chúng ta thần hóa thì người có thể trở thành chúa Jesus thứ hai”.

“Thần hóa ta? Trở thành chúa Jesus thứ hai?” Vương Siêu cười ha ha hai tiếng: “Tà giáo chính là tà giáo, đầu độc làm ngu muội đầu óc con người, nhưng như thế nào có thể đầu độc ta?”

“Nói như vậy thì Vương Siêu tiên sinh từ chối lời đề nghị của chúng ta, ngay cả một chút thương lượng cũng không có?” Ánh mắt Xuất Khẩu Vân Lang giáo chủ lạnh như băng.

“Đương nhiên không có”

Vương Siêu nắm chặt tay.

“Như vậy thì cũng đừng trách chúng ta? Vương Siêu tiên sinh, mặc dù quyền pháp của người cao thâm, nhưng dù sao cũng chỉ là cao thủ trong giới võ thuật. Người vĩnh viễn cũng không bao giờ tưởng tượng ra chúng ta tu luyện như thế nào đâu. Vương Siêu tiên sinh, quyền pháp của người đại khái chỉ là vận chuyển khí huyết, ngưng tụ thành một, tùy ý đưa về các khiếu huyết trên cơ thể. Công phu như vậy trong giáo phái chúng ta bất quá chỉ là phương pháp tu luyện thô thiển mà thôi. Cảnh giới như vậy trong tu luyện võ thuật của các người được gọi là Đan Đạo. Ta nhìn cấp độ tu hành của người thì cũng chỉ ở cảnh giới này. Bất quá trong giới võ thuật mà nói thì đích thực là một tuyệt đỉnh cao thủ. Nhưng trong mắt chúng ta thì bất quá chỉ là bước đầu tu hành mà thôi. Hình như Y Hạ Nguyên trước đó không lâu cũng đã tiến vào cảnh giới này, bất quá hắn không dám khiêu chiến với người, không có nắm chắc, thật là đáng buồn... đáng buồn”.

Xuất Khẩu Vân Lang nói xong thì vuốt nhẹ trường tiêu, xoay khi xoay tròn thì gió từ lỗ thủng thổi vào phát ra thanh âm vô cùng bén nhọn, dường như là làm bằng sắt.

“Ồ? Người có thể trước tiên tu luyện tâm ý, sau đó lại dùng tâm ý vận chuyển công phu, khiến máu trở về các huyết, khó trách có thể cường vọng như vậy” Vương Siêu nghe vậy thì nhìn Xuất Khẩu Vân Lang cảm thán nói, ánh mắt như nhìn thấu tất cả.

Vương Siêu đã sớm nhìn ra vị giáo chủ Đại Bản giáo này, bởi vì tu luyện tâm ý cho nên có thể dùng tinh thần để khống chế khí huyết, tiến hành vận chuyển, tùy lúc có thể chuyển về một khiếu một huyết, ngo ngoe muốn động. Công phu tu luyện nhiều năm như vậy đã tạo thành thể lực cường đại, cũng là một loại công phu Đan Kinh.

Bất quá loại công phu này trước tiên phải tu tâm, tạo niệm trong đầu được rèn luyện đến mức vô cùng tinh khiết, chẳng khác nào phật giáo tĩnh tọa tham thiền, cũng có công hiệu tĩnh tâm như trong nho, đạo. Khi truyền tới tông giáo ở Nhật Bản thì loại tu luyện này được gọi là “Trần Hồn Quy Thần”.

Tóm lại, tu luyện như vậy chỉ được gói gọn trong một câu nói, công phu tu luyện thuần túy trong lòng. Ý niệm trong lòng không được có tạp niệm, hay là dùng tinh thần điều chỉnh khí huyết, dựa theo các loại phương pháp, canh giờ, chú ý vị trí, máu huyết trên toàn bộ cơ thể, vận chuyển đến và đi trong nội tạng. Lâu ngày thì từ trong tinh tủy thể lực sẽ càng ngày càng mạnh.

Nhưng người như vậy thì mặc dù thể lực cường đại, tinh thần đều được tập trung nhưng đấu pháp lại kém rất nhiều. Ba Nhĩ Mã, Tề Lạc Á chính là người như vậy.

Giáo chủ trẻ tuổi Đại Bồn giáo lúc này chính là người như vậy.

Tu luyện như vậy thì cơ hồ tông giáo nào cũng có, nhưng hầu hết chỉ là người bình thường không tu luyện thành trò trống gì. Bất quá một khi luyện thành thì chẳng khác nào nắm giữ được “Thần thông”.

Trong nháy mắt Vương Siêu đã nhìn ra tâm tư của hắn, thể lực người này vô cùng cường đại, đồng thời cũng vô cùng tự tin, cũng có thể trên cơ bản chưa gặp qua cao thủ Đan Kinh chính thức.

Đối với người như vậy thì Vương Siêu đã có một quyết định, đó là đánh chết.

“Vốn buổi tối hôm nay ta không muốn giết người, nhưng các người nghĩ đến chúa Jesus thì ta sẽ đưa các người đi gặp hắn, cho các người cùng hắn trao đổi thật tốt”.

Trong lúc Vương Siêu nói chuyện thì lăm liết tiến từng bước về phía trước.

Trong nháy mắt khi Vương Siêu còn chưa bước ra thì đột nhiên trường tiêu trên tay Vân Lang chợt lóe, có chút run rẩy chỉ về phía trên.

“Hử?”

Vương Siêu nhìn thấy tình huống như vậy thì sau khi bước ra lại không hề động thủ, mà là chấp hai tay ra sau lưng.

“Ta còn chưa đánh người, thế nhưng người đã biết, xem ra thật sự phải dốc hết sức với người rồi” Vương Siêu chấp tay sau lưng nhìn vị giáo chủ tuổi còn trẻ này.

Thì ra trong nháy mắt khi Vương Siêu vừa động, bước ra hai bước, định lấy Long Hình quyền đánh vào vai hắn. Nhưng ngay lúc này khi ý niệm trong đầu còn chưa phát ra thì hình như Xuất Khẩu Vân Lang đã sớm biết được, thiết tiêu trong tay phong bế hướng xuất thủ của Vương Siêu.

oOo

Tình huống chính là như vậy, người còn chưa đánh ta, thậm chí người còn chưa biết phải đánh vào chỗ nào thì ta đã biết được người đánh vào chỗ nào rồi.

Tựa hồ là tiên tri! Trong khoảnh khắc đó, ta còn chưa biết sẽ đánh người ở chỗ nào thì người đã dự cảm được rồi.

“Trong học vấn nho giáo của người Trung Quốc các người thì khi thành đạo sẽ có thể tiên tri, biết trước được tương lai. Ta đã nghiên cứu qua tâm học của Vương Dương Minh tiên sinh, cũng đã nghiên cứu qua sở học của hắn. Vương Dương Minh tiên sinh từng tại Minh triều chánh đức năm đó, sau khi bắt giữ Vương Chu Thần Hào thì dùng bia đá soạn văn, khắc lên năm chữ vua Thái Tông nước ta. Quả nhiên sau khi hoàng đế chánh đức qua đời thì hoàng đế Thái Tông lên ngôi. Niên hiệu là gia Tĩnh, đây là một ví dụ điển hình về tiên tri. Ta từ nhỏ tu luyện tâm linh, mặc dù không đạt tới cảnh giới có thể tiên tri được vận mệnh đất nước nhưng có thể trong tích tắc khám phá ra tâm lý động cơ của địch nhân, cho nên người còn chưa ra chiêu thì ta đã biết. Ta nếu chưa đạt đến cảnh giới như vậy thì hôm nay cũng không dễ dàng tới đây”.

Xuất Khẩu Vân Lang nắm lấy thiết tiêu, hai mắt nhìn Vương Siêu, dùng tiếng Trung lưu loát thuật lại cảnh giới của mình.

Vương Siêu nghe xong thì đứng im bất động, ai cũng không thể biết hắn đang nghĩ cái gì.

Tâm linh của Xuất Khẩu Vân Lang mặc dù không thể đạt tới cảnh giới không cần gặp, không cần nghe như Đường Tử Trần nhưng trong nháy mắt trước khi địch nhân động thủ, địch nhân còn chưa phát ra tâm lý

động cơ, chưa biết nên ra tay lúc nào thì đã biết mà phòng thủ. Cảnh giới như vậy thì Vương Siêu chỉ từng chứng kiến được vài người, chính là mình và thủ lĩnh GOD, Ba Lập Minh.

Trừ lần đó ra, cho dù là Worton, Morgan, Vũ Vận Long cũng chưa đạt tới trạng thái tinh thần như vậy. Nghiêm Nguyên Nghi cũng là đang bị vướng vào tầng cuối cùng này, đang chuẩn bị đột phá.

“Giáo chủ tà giáo quả nhiên có chút môn đạo” Vương Siêu bình tĩnh nghe hết những lời Xuất Khẩu Vân Lang tự thuật rồi lắc đầu: “Bất quá mặc dù có thể trong sát na đó phát hiện ra ý niệm của ta, nhưng lực lượng của người còn rất yếu. Ta cũng không quan tâm người có phát hiện ra hay không. Bây giờ ta nói rõ cho người biết, một chương này của ta chính là muốn đánh nát đầu người. Chính người tự phòng thủ đi, nếu người có thể phòng thủ được thì hôm nay ta sẽ không giết người nữa”.

Trong lúc Vương Siêu đang nói chuyện thì hai tay nhẹ nhàng để ra trước ngực, hình dạng giống như thai nhi.

Tiếng tim đập thật lớn từ trong lòng bàn tay Vương Siêu truyền ra.

Vốn cứ tưởng có thể tùy tiện đánh chết giáo chủ tà giáo này, nhưng Vương Siêu lại không ngờ tới là đối phương lại tu luyện tâm linh, cư nhiên đã đạt tới cảnh giới tiên tri.

Nhưng như vậy cũng không hề gì, cho dù biết được chiêu thức của mình nhưng Vương Siêu cũng có thể dùng bạo lực phá hủy. Bất quá đối phương có vũ khí trong tay, thiết tiêu dài kia cũng có ẩn dấu đao phong, tùy ý xoay tròn thì cũng có chút khó giải quyết.

Bất quá bây giờ Vương Siêu đã quyết định, xuất ra tám thành công phu của bản thân, hủy diệt cả vị giáo chủ tà giáo trẻ tuổi và vũ khí của hắn.

Người như vậy, thể lực cường hãn, cảnh giới cao thâm như vậy thì mặc dù đáp pháp còn kém rất nhiều. Nhưng cái loại cảnh giới có thể tiên tri này lại bù vào khuyết điểm đó. Càng kinh khủng hơn chính là người này không phải trong giới võ thuật mà là trong tà giáo.

Tà giáo hợp cùng môn phái võ thuật, như vậy thì không phải chỉ là cấp bậc đơn giản.

Nghe Vương Siêu nói rõ muốn một chương đánh nát đầu của hắn, đồng thời tạo thành quyền ấn thật lớn, thanh âm phát ra giống như mười trái tim cùng đập một lúc khiến cho vị giáo chủ tà giáo trẻ tuổi không nhịn được run rẩy.

Đó là sau khi Vương Siêu tạo thành thai quyền mẫu ấn, cơ nhục ở lòng bàn tay run rẩy như lúc đạn được bắn đi.

Một tiếng, lại một tiếng...

Đông! Đông! Đông! Đông! Giống như trống trời đang đánh.

Ngay khi lòng bàn tay Vương Siêu phát ra chín tiếng xé gió như vậy thì sắc mặt Xuất Khẩu Vân Lang rốt cục thay đổi!

Vương Siêu cười dài hai tiếng, đột nhiên bước ra từng bước, tay duỗi về phía trước, nhanh chóng trở nên to lớn như một cái quạt bồ, hướng về đầu Xuất Khẩu Vân Lang chụp tới.

Ngay khi Vương Siêu xuất thủ thì trường tiêu trên tay Xuất Khẩu Vân Lang đột nhiên vẽ nên một vòng, giống như là cắt đứt không khí, đột nhiên hướng về chính giữa lòng bàn tay Vương Siêu đâm tới.

Vương Siêu vừa nhìn thì biết đây đã pháp chuyển hoá khí lưu trong Hợp Khí đạo. Đại Bồn giáo quả nhiên có quan hệ sâu xa với Hợp Khí đạo, ngay cả đấu pháp cũng học từ Hợp Khí đạo.

Xuất Khẩu Vân Lang dùng tiêu đâm ra thật vô cùng chuẩn xác vừa vặn, giống như đã sớm bố trí thiên la đại võng chờ tay Vương Siêu va chạm vào.

Hơn nữa thể lực hắn hùng hồn, một tiêu đâm ra thì quanh thân tiêu vang lên một khúc nhạc như u hồn.

Cùng lúc đó, hắn dùng kinh lực nơi tay, phát động đuôi tiêu bắn ra một phi tiêu dài ba thốn, vô cùng sắc bén.

Phi tiêu tản mát ra một trận tinh khí, hiển nhiên là trong đó có độc, chỉ cần cắt vào da một chút thì lập tức toàn thân mất đi cảm giác, ngay cả voi cũng không chịu được.

Vương Siêu đối mặt với một kích này hiển nhiên cũng không trốn tránh, cũng không biến chiêu mà là dùng trảo ngạnh kháng!

Khi mũi phi tiêu gần đâm vào da tay mình thì bị móng tay Vương Siêu chạm phải, mãnh liệt bùng ra, vừa lúc đánh lên thân phi tiêu.

Băng!

Móng tay Vương Siêu đánh vào thân phi tiêu, dĩ nhiên đã đánh bật nó bay ra ngoài.

Trong tích tắc, Xuất Khẩu Vân lang tựa hồ không thể tin vào hai mắt mình.

Vừa rồi hắn cũng dự liệu được Vương Siêu sẽ bùng móng tay ra, nhưng mà hắn không thể đoán được lực lượng ở móng tay Vương Siêu, cứ nhiên lại có thể cứng như vậy.

Hắn giống như nhìn thấy một con cá đang nằm trong lưới của người đánh cá, nhưng thật không ngờ được rằng con cá này đột nhiên biến thành quái thú.

Sau khi đánh bay phi tiêu thì Vương Siêu mạnh mẽ dùng tay bắn lấy cây tiêu, trực tiếp run lên. Lạch cạch! Cổ tay Xuất Khẩu Vân Lang tê rần, tiêu đã bị Vương Siêu cướp đi.

Sau khi Vương Siêu cướp đi trường tiêu thì vẫn không đổi chiêu thức, trực tiếp cầm cây tiêu thật dài này vào đỉnh đầu giáo chủ tà giáo tuổi còn trẻ này.

Phụp!

Cây thiết tiêu thật dài từ trên đỉnh đầu Xuất Khẩu Vân Lang xuyên qua sọ, đâm thẳng ra miệng.

Thịch!

Xuất Khẩu Vân Lang té xuống, trong bụng phát ra tiếng nói: “Ta thật không ngờ người lại cường đại như vậy. Nói đánh nát đầu ta thì có thể đánh nát được, cảnh giới như ta mà vẫn không có tác dụng gì.”

Bất quá Vương Siêu cũng không nói gì trước những lời trần trối cuối cùng của vị giáo chủ tà giáo này.

Một chiêu dùng hết tám phần lực lượng, đánh nát đầu Xuất Khẩu Vân Lang. Vương Siêu lại cảm giác được tiếng xé gió, nhàn nhã hướng về phía trước tránh khỏi hai quyền của Y Hạ Anh Hùng và Ma Nguyên Nại Lương, đồng thời chuyển thân, hai mắt nhìn vào hai người đã công kích hắn.

Không hề nghi ngờ, tại đây người cường đại nhất ở đây chính là vị giáo chủ Đại Bồn giáo Xuất Khẩu Vân Lang này. Bây giờ bị Vương Siêu đánh nát đầu thì Y Hạ Anh Hùng, Ma Nguyên Nại Lương sẽ là nạn nhân tiếp theo.

Phành!

Vương Siêu tùy ý di chuyển, thân thể đột nhiên xuất hiện bên người Ma Nguyên Nại Lương, đồng thời một ngón tay theo xà hình ẩn ra, ngón tay xuyên qua yết hầu của hắn, máu tươi bắn ra nhanh như cung bắn.

“Cũng là một giáo chủ tà giáo, người này so với giáo chủ Đại Bồn giáo thì yếu hơn nhiều”.

Sau khi ngón tay Vương Siêu xuyên qua yết hầu của Ma Nguyên Nại Lương thì trên tay lại không dính một chút máu. Hắn thu tay lại, tay áo đón gió tung bay. Trong gió đêm, dưới ánh trăng sáng, trong rừng hoa anh đào giết người, quả thực không thể diễn tả nổi vẻ tiêu sái của hắn lúc này.

“Y Hạ huynh, hai người bọn họ đã chết, ta cũng không thể làm gì khác hơn là tiễn người lên đường. Bất quá ta còn có một việc muốn hỏi người. Người là võ thuật gia, cùng với hai tên tà giáo này thì bất đồng, hẳn là người cũng biết ta kinh khủng thế nào, nhưng cứ nhiên lại dẫn bọn họ đến đây ngăn cản ta, chẳng lẽ là muốn đi tìm cái chết?”

Vương Siêu nhìn Y Hạ Anh Hùng còn sót lại, chấp tay sau lưng nói.

“Tu vi của Xuất Khẩu Vân Lang sâu không lường được, coi như là anh ta thì cũng vô cùng kiêng kỵ hần. Hôm nay ta dẫn bọn hần tới là muốn hần cùng người tuyệt quyết, không cần giết người, chỉ có cần có thể làm người bị thương là đủ rồi. Nhưng đáng tiếc... đáng tiếc là người lại cường đại hơn so với những gì ta tưởng tượng”.

Dĩ nhiên Y Hạ Anh Hùng không có nửa điểm sợ hãi đối với Vương Siêu.

“Ồ? Muốn làm ta bị thương? Như vậy thì cũng có chút hy vọng. Bất quá vẫn rất xa vời” Vương Siêu nói: “Bất quá các người chưa làm được gì thì đã phải chết, các người chết vô ích như vậy thì ta cũng có chút không đành lòng tiễn các người lên đường”.

“Cái chết của ta không phải vô ích.” Y Hạ Anh Hùng nói: “Từ nhỏ tình cảm của ta và anh ta đã rất sâu đậm, hần là thực chiến giả cực mạnh của giới võ thuật chúng ta. Nhưng bây giờ người tới thì hần lại không nghênh chiến người. Hy vọng sau khi ta chết thì có thể đánh tan sự sợ hãi trong lòng hần, khiến hần đối mặt với người”.

“Nguyên lai là như vậy” Vương Siêu gật đầu. “Bất quá mặc dù có ý định này nhưng hần vẫn ẩn nhẫn thì đã nói rõ sở trường của hần. Người muốn khích hần thì cũng chỉ là muốn hần chịu chết. Người không nên làm như vậy”.

“Võ thuật gia không nên nhẫn nại, nhẫn nại chỉ thuộc về đám người chính trị gia. Hần là võ đạo gia đệ nhất của chúng ta, nếu chết trong tay người thì khẳng định sẽ trở về với thần. Hơn nữa máu của hần có thể kích khởi ngàn vạn thiếu niên võ đạo của chúng ta đứng lên”.

Y Hạ Anh Hùng cười, tựa hồ như được thấy một tràng cảnh tươi đẹp: “Cả dân tộc chúng ta có bao nhiêu thiếu niên mưu cầu võ đạo? Một trăm vạn? Hai trăm vạn? Một ngàn vạn? Tất cả cùng đứng lên thì cho dù người có thể giết được võ thuật gia nhưng không thể giết được nhiều thiếu niên như thế. Võ đạo nếu có nền móng thì sẽ phát triển rất nhanh, chỉ tiếc là nền móng này còn thiếu khuyết những người có nhiệt huyết. Nhiệt huyết của chúng ta có thể làm cho bọn hần mọc rễ phát triển, trở thành những cây đại thụ chọc trời”.

“Dùng nhiệt huyết của các người đúc thành nền móng võ đạo sao? Tinh thần dân tộc các người đúng là không dễ dàng đánh bại được” Vương Siêu lắc lắc đầu.

“Y Hạ huynh, người cũng giống như Gia Nạp Trì Cương Điền. Mặc dù chết nhưng quang vinh, đến đây đi, động thủ đi. Trước khi người chết hãy thể hiện ra toàn bộ tinh thần cùng thực lực của người, để cho ta nhìn xem võ thuật của các người, võ sĩ đạo của các người!”

Vương Siêu nhìn Y Hạ Anh Hùng, chân có hơi lui về phía sau một chút để giữ khoảng cách, chấp tay sau lưng nói, trong lời nói mang theo rất nhiều ý tán thưởng.

“Ta là võ thuật gia, ta là võ sĩ đạo”.

Y Hạ Anh Hùng nghe thấy Vương Siêu nói thế thì tinh thần phấn chấn lên, khom người cúi chào Vương Siêu một cái rồi đột nhiên thủ thế hư mã.

Vương Siêu cũng chấp hai tay.

“Y Hạ huynh, mời”.

Y Hạ Anh Hùng nhún chân một cái, tay trái đột nhiên nắm lại đánh về phía trán Vương Siêu.

Tay trái Vương Siêu xòe ra bắt lấy quyền của Y Hạ Anh Hùng, mượn lực kéo ra ngoài rồi kết thành một quyền thật cứng đánh vào ngực đối phương.

Phốc!

Tay của hai người nhanh như tia chớp, sau khi Y Hạ Anh Hùng trúng một quyền của Vương Siêu thì máu tươi từ trong miệng mãnh liệt phun ra, ánh mắt vô thần.

Mặc dù một quyền của Vương Siêu tùy tiện đánh trúng người hần, nhưng cũng đã khiến cho ngũ tạng của hần bị phá nát, mạch máu toàn thân cũng bị phá hủy.

Lần giao thủ này không hề có bất cứ chiêu thức hoa lệ gì, cũng không có biến hóa, chỉ là một nắm tay thật chắc đánh vào. Y Hạ Anh Hùng bị một quyền này đánh chết, té trên mặt đất.

“Dùng nhiệt huyết của các người đúc thành nền móng võ đạo...” Sau khi đánh chết Y Hạ Anh Hùng thì Vương Siêu nhìn một chút ba cỗ thi thể rồi xoay người chậm rãi đi ra khỏi rừng hoa anh đào. Ánh trăng vẫn êm ái chiếu lên người hắn, một mảnh sáng ngời.

Sáng sớm.

“Sư phụ, hôm nay không tới Tùng Đào quán Không Thủ Đạo sao? Tối hôm qua là ai đã thổi tiêu vậy?”

Sáng sớm, sau khi Hoắc Linh Nhi rửa mặt xong, khi đi ra ngoài tản bộ thì thấy Vương Siêu đang thông thả từ viện tử đi tới.

“Ừm. Hôm nay đi Tùng Đào quán, các người có thể sẽ có cơ hội động thủ. Tối hôm qua có hai tên giáo chủ tà giáo và một võ thuật gia, toàn bộ đã chết”.

Vương Siêu chậm rãi nói.

Hoắc Linh Nhi gật đầu, cũng không hỏi gì nhiều, hôm nay đến Tùng Đào quán. Nàng cũng biết chính mình có thể sẽ có một hồi ác chiến.

Sau khi mấy người ăn sáng xong thì Vương Siêu liền nhận được thư hồi âm từ Tùng Đào quán.

Là thư hồi âm, cũng không phải là thư mời.

Bởi vì lần này là Vương Siêu chủ động muốn tới Tùng Đạo quán, sau đó đối phương hồi âm lại. Việc đó khác với việc Tùng Đạo quán chủ động mời.

Nhận được thư hồi âm thì bốn người Vương Siêu lại xuất phát, trải qua năm giờ đi xe thì cuối cùng đã tới một đạo tràng nhỏ.

Khác với giảng đạo quán rộng lớn, lần này Vương Siêu tới Tùng Đạo quán chỉ là một lưu phái Không Thủ Đạo nhỏ, vô cùng yên tĩnh, giống như là muốn yên lặng giao lưu, cũng không muốn gây nên động tĩnh gì lớn.

“Mặc dù đạo tràng này nhỏ, nhưng là chim sẻ tuy nhỏ vẫn rất can đảm”.

Tới trước đạo tràng nhỏ, Hoắc Linh Nhi nhìn ba chữ “Tùng Đạo quán” to lớn trên tấm biển thì giới thiệu với Vương Siêu một chút.

Đạo tràng nhỏ này cũng không có người giữ cửa, cánh cửa mở rộng ra, bên trong vô cùng an tĩnh, giống như là không có ai ở trong cả.

Nhưng khi Vương Siêu đi vào thì thấy bên trong có vài người đang ngồi định thần nhàn, dường như là võ đạo gia khăng khải chấp nhận cái chết.

Bất quá Vương Siêu cũng không chú ý tới những võ đạo gia này mà ánh mắt chăm chú quan sát bức tranh trên vách tường!

Trên vách tường của đạo tràng có tới mấy trăm bức tranh thủy mặc, mỗi bức tranh đều vẽ một người mặc áo dài đen, vóc người không cao, đang cầm một cây thương, tóc tết lại, đang đánh các loại thương thể của người Trung Quốc.

Vương Siêu liếc mắt một cái đã nhận ra đó là vẽ Bát Cực Đại Thương.

Dường như đây là một nhân vật nổi tiếng thời Dân quốc, được vẽ lẫm liệt giống như thiên thần, tinh khí mạnh mẽ từ trong bức tranh bắn ra khiến cho người ta phải chấn động.

463. Chương 440: Xúc Địa Ấn! Hàng Ma!

Vương Siêu nhìn lướt qua thì phát hiện mười bức tranh trên vách tường có tư thế dùng thương hết sức khác nhau, dĩ nhiên là một bộ thương thuật. Bộ thương thuật này có từ thời xa xưa, chiêu thức không giống với ý cảnh của Bát Cực Quyền hiện đại, thứ này Vương Siêu chỉ từng chứng kiến trên người Ba Lập Minh.

Rất hiển nhiên, trên bức họa kia chính là vẽ về Lý Thư Văn đang dùng Ba Tử Quyền đại thương từ thời xa xưa.

“Hôm nay toàn bộ ở đây cũng không giống như chỉ có võ thuật gia Không Thủ Đạo của Tùng Đào quán? Tựa hồ là tất cả các đại sư Cương Nhu Lưu, Cực Chân Lưu, Hòa Đạo Lưu, Hệ Đông Lưu cũng đã đến đông đủ? Xem ra liên minh Không Thủ Đạo sẽ đối kháng chúng ta? Bố trí thành hàng phòng tuyến thứ hai?”

Vương Siêu không nói gì nhưng Hoắc Linh Nhi lại mở miệng nói.

Ở đây tổng cộng có sáu người đang ngồi.

Hoắc Linh Nhi liếc mắt một cái liền nhận ra trong những người này, trừ quán chủ của “Tùng Đào quán” là Thuyền Việt Tam Cửu Tang ra thì còn có thêm các đại sư Không Thủ Đạo là Cương Nhu Lưu, Cực Chân Lưu, Hòa Đạo Lưu, Hệ Đông Lưu.

Nhưng võ thuật đại sư Không Thủ Đạo này mỗi người ngồi nhưng không giống như ngồi, quỳ nhưng không phải quỳ, khí định thần nhàn, biểu hiện ra cảnh giới quyền pháp cực cao.

“Quả nhiên đều là những cao thủ. Ta năm đó lúc đến đây học tập, đối mặt với những người này cũng chỉ biết ngược nhìn lên. Nhưng thật không ngờ chỉ vài năm sau, hôm nay lại theo sư phụ tới giết bọn hắc.”

Trong khi Hoắc Linh Nhi dùng tiếng Nhật nói chuyện thì tinh thần cũng vô cùng tập trung, trong tai nàng cảm nhận được hô hấp của những đại sư Không Thủ Đạo ở đây, thậm chí còn có tiếng máu đang chảy.

Hô hấp của những người này thì không cần phải nói, máu chảy cũng hết sức bình thường, nhưng đột nhiên lại có cảm giác tất cả đều ngừng lại, hiển nhiên trạng thái tinh thần đều đã tiến vào một loại trạng thái kỳ ảo.

“Tiếng máu lưu chuyển trong cơ thể bọn họ rất nhỏ. Năm trong sáu người thì tiếng như suối chảy róc rách. Mà một người khác thì tiếng máu lưu chuyển không giống như người bình thường? Cảm giác máu lưu chuyển rất nhỏ nhưng dường như lại rất nặng nề? Hình như giống với thủy ngân?”

Mặc dù sáu người ngồi trong tràng nhìn thấy Vương Siêu tiến vào cũng không động dung. Nhưng trong lúc Hoắc Linh Nhi nói chuyện thì lại phát hiện một ít mảnh khé, cơ hồ trong vòng vài giây, Hoắc Linh Nhi đã phát hiện ra sự khác biệt rất nhỏ trong công phu của bọn họ.

Trong sự miễn cảm phi thường của Hoắc Linh Nhi, sáu người đang ngồi thì có năm người máu lưu chuyển tựa hồ như suối trên núi, có rất nhiều sinh cơ. Nhưng một người còn lại thì hoàn toàn không giống, máu của người này lưu chuyển thông thả, nặng nề, trong lúc chảy xuôi thì khiến cho người ta có cảm giác nặng như thủy ngân.

“Võ công người này kinh khủng!”

Ánh mắt Hoắc Linh Nhi lập tức tập trung tới người có máu chảy xuôi nặng nề kia, hình như là nhìn thấy thủy ngân trên người hắc.

Người này tựa hồ chỉ khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, không cao không thấp, không gầy không mập, chỉ mặc một bộ trang phục Không Thủ Đạo, bàn chân màu đỏ. Ngay khi hai mắt Hoắc Linh Nhi nhìn về phía nàng thì nàng cũng mở mí mắt ra một chút, ánh mắt chột lóe, tinh quang phát sáng chói mắt! Trong lúc đối mặt đó, Hoắc Linh Nhi tích tắc cảm giác được hai mắt của mình hình như bị kích thích một chút

Không sai, là đàn bà, không phải là đàn ông.

Máu lưu chuyển trong cơ thể người này giống như của đàn bà.

“Không sai, Linh nhi, sự miễn cảm của ngươi đã tăng lên nhiều, có thể trong nháy mắt cảm giác được tình huống máu lưu chuyển trong cơ thể của võ thuật gia đó, rồi dùng nó để phán đoán công phu của bọn họ cao thấp ra sao, cảnh giới của ngươi xem ra đã được đề cao”.

Ngay khi Hoắc Linh Nhi và người phụ nữ kia nhìn nhau, lúc thu hồi ánh mắt thì Vương Siêu cũng thu hồi ánh mắt từ trên vách tường về, tán thưởng đối với Hoắc Linh Nhi.

Vương Siêu xem xét kỹ từng chi tiết nhỏ nhất, từ lúc mới bước vào Tùng Đào quán, bất luận là tâm lý phản ứng của kẻ nào, tình huống rất nhỏ trên thân thể, tâm lý phản ứng khiến cho thân thể biến hóa, không khí trên bầu trời... tất cả đều không thể lọt qua mắt hắn.

Tình huống vừa rồi của Hoắc Linh Nhi hiển nhiên cũng không thể gạt được hắn.

Đối với việc Hoắc Linh Nhi có thể trong vài giây đồng hồ phát giác ra trạng thái của kẻ địch thì rõ ràng độ miễn cảm đã tăng thêm một bậc, võ công bắt đầu tiến vào Đan đạo.

Đây là một loại cảnh giới thuộc về tinh thần, không phải thuộc về lực lượng.

Trải qua tẩy rửa tinh thần ngày hôm qua, một đêm trầm tư tiêu hóa, mặc dù thể lực Hoắc Linh Nhi không tiến triển nhưng tinh thần thì so với trước kia càng thêm miễn cảm, tẩy luyện thấu triệt.

Thực lực của một người được chia làm thể lực và tinh thần.

Thể lực không thể một lần là xong, phải chậm rãi tăng tiến. Nhưng về phương diện trạng thái tinh thần thì có thể giác ngộ.

Vương Siêu biết rằng cảnh giới trạng thái tinh thần của Hoắc Linh Nhi vừa tăng lên.

“Tùng Đào quán chúng ta hôm nay liên thủ cùng các quán chủ Không Thủ đạo là Cực Chân Hội, Hệ Đông Lưu, Cương Nhu Lưu, Hòa Đạo Lưu, chân thành tiếp đãi Vương Siêu sư phụ phỏng vấn.”

Ngay lúc Hoắc Linh Nhi nói chuyện thì một đại sư Không Thủ đạo khoảng hơn năm mươi tuổi mở miệng nói.

Đại sư phụ Không Thủ đạo này không phải dùng tiếng Nhật mà là tiếng Trung Quốc rất lưu loát.

“Ngồi xuống đi.”

Vương Siêu nghe hắn nói thì cũng không nóng lòng động thủ mà là tùy ý ngồi giữa đạo tràng. Khi hắn ngồi xuống thì bốn người Hoắc Linh Nhi, Vương Hồng Cát cũng ngồi xuống phía sau hắn. Năm người đối đầu với sáu người, khoảng cách giữa bọn họ chỉ hơn mười mét.

“Tại hạ là Thuyền Việt Tam Cửu Tang, là quán chủ trước đây của Tùng Đào quán, bất quá lại quản lý những chuyện tình trong Tùng Đào quán, bởi vì đứa con là Thuyền Việt Nhất Lang trong một lần luận võ vào tám năm trước đã bất hạnh qua đời.”

Hai mắt vị đại sư Không Thủ đạo Thuyền Việt Tam Cửu Tang nhìn về phía Vương Siêu, thờ ơ nói, tựa hồ như đang kể lại một chuyện rất bình thường: “Vương Siêu sư phụ, hắn ngươi cũng biết là tiểu nhi chết trong tay người nào?”

“Bị Trần Ngã Dương dùng một chiêu Tiên Thủ trong Thái Cực quyền đánh nát đầu”.

Vương Siêu ngồi xếp bằng trên mặt đất, trầm tĩnh nói.

Từ khi hắn xuất đạo từng luận võ và thảo luận về một ít cao thủ của giới võ thuật Nhật Bản với Trần Ngã Dương. Hắn nhớ Trần Ngã Dương đã từng nhắc tới việc cùng một cao thủ Thuyền Việt Nhất Lang của Nhật Bản giao thủ, dùng Tiên Thủ trong Thái Cực quyền đánh nát đầu đối phương.

“Không sai, chính là Trần Ngã Dương. Nghe nói Vương Siêu sư phụ là bạn tốt của hắn?” Thuyền Việt Tam Cửu Tang nói.

“Là bằng hữu, ta cũng nhìn ra được, mặc dù ngươi biểu hiện bên ngoài bình tĩnh, nhưng sâu trong nội tâm vẫn muốn báo thù” Vương Siêu nói, theo sau ánh mắt nhìn về người trẻ tuổi duy nhất trong sáu đại sư võ thuật Nhật Bản này, cũng là người phụ nữ duy nhất.

“Ta vẫn cho rằng giới võ thuật Nhật Bản không còn những nhân tài trẻ tuổi. Từ sau khi đánh chết Diệp Huyền thì không còn chứng kiến những người trẻ tuổi xuất sắc nữa, nhưng thật không ngờ hôm nay, ở chỗ này còn có thể nhìn thấy một người. Người tên là gì?”

“Dưỡng đích hồng tính nhi viên, đẳng đài duyên hoa nhi hiện...” Đối với câu hỏi của Vương Siêu, nữ tử này đột nhiên lại nói ra hai câu thơ khó hiểu, “Diệp Huyền mà Vương Siêu sư phụ vừa nhắc tới, hẳn từng là người yêu của ta. Chúng ta là thanh mai trúc mã, hai câu thơ này hẳn vẫn luôn nhắc tới. Đáng tiếc hôm nay đã không còn nữa, chỉ có thể đọc thơ hoài niệm. Vương Siêu sư phụ hỏi tên của ta thì ta không thể không trả lời. Ta họ Nham Lý, tên chỉ có một chữ Cơ. Đây là tên Nhật Bản của ta, bất quá đối với tên Nhật Bản mà nói thì ta thích dùng tên Trung Quốc hơn. Ta họ Ngô, tên như trước vẫn là một chữ Cơ. Vương Siêu sư phụ, mời người đoán một chút xem vì sao ta lại thích họ Ngô?”

“Mặc dù người ngồi tĩnh tọa nhưng khí huyết trên người lưu động giống như khí huyết tuần hoàn trên tám bức tranh Bát Cực Đại Thương. Nói vậy thì người có lẽ đã theo Hà Bắc Mạnh thôn Ngô gia luyện Bát Cực quyền, cho nên người mới họ Ngô” Vương Siêu nói.

“Vương Siêu sư phụ thật là sáng suốt, cái gì cũng không thể gạt được ngài” Ngô Cơ khẽ cười, sau đó giơ ngón tay lên chỉ vào bức tranh trên vách tường: “Vương Siêu sư phụ xem những bức tranh đó như thế nào? Có thể hiện được tinh thần của Bát Cực quyền tông sư Lý Thư Văn không?”

“Bức tranh vẽ không sai, đã thể hiện được toàn bộ tinh túy của Bát Cực Đại Thương. Lý Thư Văn trên bức tranh thần vận cũng rất sống động, khí thế nhanh nhẹn lăng lệ ẩn sâu tựa hồ như muốn nhảy ra trước mặt người khác, tốt lắm... tốt lắm...”

Mặc dù Vương Siêu không biết về tranh, nhưng cũng nhìn ra được thần vận của nhân vật trên bức tranh này.

“Cảm ơn đã khen!” Ngô Cơ lại cười: “Nghe nói Vương Siêu sư phụ được giới võ thuật người Hoa trực tiếp xưng là thiên hạ đệ nhất, không biết so với vị Lý tiên bối này thì hơn kém thế nào?”

“Võ công của người luyện không sai, huyết dịch trầm trọng, có mùi thủy ngân. Tình trạng đạt tới như vậy thì chỉ còn cách một bước nữa sẽ tiến vào cảnh giới thần kỳ. Nếu như có ngày đó thì người cũng chưa chắc không thể không siêu việt hơn Y Hạ Nguyên, trở thành võ đạo gia thực chiến đệ nhất Nhật Bản. Ta vốn tưởng rằng chỉ có Tiểu Hoàn Tử là võ thuật gia giỏi ở Nhật Bản. Nhưng thật không ngờ, tự nhiên lại có thêm một người phụ nữ như người nữa. Võ công đạt đến cảnh giới như người thì hẳn là có chủ kiến của mình, theo ý của người thì rốt cuộc là ai lợi hại hơn?”

Đối mặt với câu hỏi của phụ nữ Ngô Cơ này, Vương Siêu không trực tiếp trả lời mà ngược lại hỏi một câu.

“Nếu vậy thì phải thử một lần mới biết được” Đột nhiên trong lúc đó ánh mắt của người phụ nữ Nhật Bản này trở nên nghiêm túc.

“Ồ? Người muốn giao thủ với ta? Người muốn báo thù cho Diệp Huyền?” Vương Siêu hiểu được ý tứ trong lời nói của Ngô Cơ.

“Đương nhiên” Ngô Cơ nói.

“Người trẻ tuổi đều là huyết khí phương cương, ghé mới sinh không sợ hổ” Nhìn thấy tinh thần của Ngô Cơ, hẳn cảm thấy người trẻ tuổi này cũng tương tự như Thu Thiên, Phạm Khải Tề.

Người trẻ tuổi mặc dù không lão luyện nhưng lại rất có duệ khí.

“Bất quá hôm nay ta khiêu chiến với Vương Siêu sư phụ cũng có chút thay đổi. Hôm nay Cung Thành tiên sinh muốn khiêu chiến với đệ tử của ngài” Ngô Cơ lẳng lặng nói.

Ngay khi nàng nói xong thì một đại hán trung niên có râu mép mở miệng nói: “Hoắc tiểu thư, ta là Cung Thành Dã, chính thức mời người tiến hành giao lưu võ thuật”.

“Cung Thành Dã? Ngài là quán chủ của Cương Nhu Lưu phái Không Thủ đạo, cư nhiên khiêu chiến với ta?”

Ánh mắt Hoắc Linh Nhi có chút sáng người, Cung Thành Dã trước mắt thì nàng cũng biết. Sau Cung Thành Lương Điền thì hẳn là đại sư nổi tiếng nhất, địa vị trong giới võ thuật Nhật Bản cũng nằm trong

mười nhân vật đứng đầu. Bây giờ lại khiêu khiến với nàng, việc này quả là có chút ngoài ý muốn.

Mặc dù võ công Hoắc Linh Nhi cao cường nhưng dù sao cũng là tân tú, không thể so sánh với vị quán chủ này. Bây giờ quán chủ của đại môn phái này lại từ bỏ thân phận, khiêu chiến với nàng thì quả thật có vấn đề.

“Tất nhiên, Hoắc tiểu thư, ta khiêu chiến với ngươi, không biết ngươi có chấp nhận hay không?” Cung Thành Dã nghiêm túc nói, đồng thời hất lấy từ trong người ra hai bản hợp đồng, dùng răng mình cắn vào ngón tay, lấy máu ấn vào trên bản hợp đồng.

“Hai bản hợp đồng này chính là thư luận võ tử vong, nếu một bên chết đi thì người bên đó không được truy cứu trách nhiệm và sự cố. Hoắc tiểu thư xem một chút, nếu như đồng ý thì xin mời ký tên”.

“Sanh tử văn thư? Được rồi, ta tiếp nhận”.

Hoắc Linh Nhi đứng dậy, tiện tay nhận lấy bản hợp đồng, nhìn thoáng qua rồi lấy một cây bút bi từ trong túi xách ra ký tên mình vào.

Vương Siêu nhìn hành động của nàng thì cũng không ngăn cản và nói thêm điều gì, ánh mắt hân đặt trên người Ngô Cơ.

“Ngô Cơ, lấy võ công quyền pháp hiện tại của ngươi cũng không có tư cách khiêu chiến. Bất quá cũng được, ta ngồi im tại đây, trước tiên thử một chút công phu của ngươi. Nếu như ngươi có thể trụ được, không chết thì ta sẽ chính thức ký hợp đồng giao thủ với ngươi”.

Ngô Cơ nghe xong thì suy nghĩ một chút, đột nhiên ánh mắt lộ ra vẻ trêu đùa. “Ồ? Ngươi ngồi như vậy thử công phu của ta? Nhưng chúng ta cách xa nhau mười mét, chẳng lẽ ngươi cách không phát chưởng sao?”

“Ài! Ngươi cứ tiếp chiêu đi, hy vọng ngươi không giống như người yêu Diệp Huyền đã chết của ngươi” Vương Siêu lắc đầu, cũng không thèm nhắc lại. Cùng lúc đó tay hắn kết thành “Xúc Địa ấn”, nhẹ nhàng ấn lên mặt đất.

Một ấn của hắn vô cùng nhẹ nhàng, tựa hồ là phật tổ hái hoa. Nhưng một nhấn này trong lúc đó lại phát ra lực lượng vô cùng lớn, oanh kích lên mặt đất!

Ầm ầm!

Hắn chỉ nhấn tay một cái thì cả đạo tràng đều rung lên. Mặc dù không có uy lực như lần dặm châm tại giảng đạo quán ngày hôm qua, nhưng cũng không hề kém hơn bao nhiêu.

Phành! Phành! Phành!

Ba tấm ván gỗ búng nổ nứt ra! Những mảnh vụn gỗ bén nhọn búng bay vút lên không trung!

Ngay khi những mảnh gỗ bay lên không trung thì đột nhiên Vương Siêu ra tay, ngón tay búng ra như đạn bắn.

Băng! Băng! Băng!

Những mảnh gỗ bị Vương Siêu dùng tay búng đi, phát ra tiếng rít chói tai thê lương, hướng thẳng về phía mặt Ngô Cơ!

Thì ra là Vương Siêu dùng chiêu này để thử nghiệm!

Hắn ngồi bất động, chỉ là nhấn lên mặt đất một cái khiến tấm ván gỗ nứt ra, sau đó dùng thủ pháp tuyệt đỉnh “Thủy tích thạch xuyên” đánh lên mảnh gỗ, đánh tới Ngô Cơ.

“Không ổn!”

Ngô Cơ nằm mơ cũng thật không ngờ tới Vương Siêu lại công kích nàng bằng cách này. Ngay lúc Vương Siêu kết “Xúc Địa ấn” thì cả đạo tràng đều rung lên, mà trong lòng nàng của cả kinh.

Trong phút giây khi hoảng sợ này thì cơ mặt của nàng run lên kịch liệt, tựa hồ cảm giác được sự nguy hiểm vô cùng.

Thủ pháp “Thủy tích thạch xuyên” của Vương Siêu kinh khủng đến cỡ nào? Chính là một giọt nước bắn đi cũng có thể dễ dàng đánh nát một cái chén, càng huống chi là vật cứng rắn như gỗ!

Lúc này Ngô cơ muốn tránh cũng không kịp, đột nhiên khuỷu tay nàng rung lên, phá không phát ra tiếng như đại thương đang lắc lư, đánh tới khối gỗ.

Phành! Cả khối gỗ nát bấy.

Nhưng là, sau khối gỗ lớn này vẫn còn một khối gỗ nhỏ khác.

Ngay khi khối gỗ lớn bị đánh vỡ thì toàn thân Ngô Cơ cũng bị chấn động, lực lượng trong khối gỗ rất lớn.

Ngay khi nàng chấn động thì chỉ thấy một điểm đen đang càng lúc càng lớn dần, tiếp theo hai mắt tối sầm.

“A!”

Nàng phát ra tiếng kêu thảm thiết, lập tức lấy tay bịt kín mắt trái của mình, máu tươi từ trên mặt nhanh chóng bị giữ lại, quả thực kinh tâm động phách.

464. Chương 441: Vân Cường Cung, Khai Ngạnh Cước

Trong nháy mắt máu đen chảy khắp mặt Ngô Cơ, khiến cho vị cao thủ võ đạo trẻ tuổi này thét lên chói tai che mắt mình lại. Ai cũng không ngờ được, trong nháy mắt giao thủ mà lại tàn khốc như thế, máu tuôn rơi!

Những người ở đây, không kể tới năm vị đại sư Không Thủ đạo, cho dù là Lạc Tiểu Manh, Vương Hồng Cát, Đàm Văn Đông cũng không hề ngờ tới, trong nháy mắt lại xảy ra chuyện tình thảm thiết như vậy!

Vương Siêu vừa mới chậm rãi nói chuyện, hào khí cũng không khản trương, thậm chí trong nháy mắt khi hấn kết “Xúc Địa ấn” thì cũng bình thản, kỳ ảo, không có một chút sát khí.

Nhưng là khi xúc địa ấn đánh lên khối gỗ thì đã làm đổi phương mù một con mắt.

Giao thủ như vậy, hào khí thay đổi thật sự rất lớn.

Hào khí như vậy, tình thế đột nhiên biến hóa khiến cho tâm lý Lạc Tiểu Manh đột nhiên xuất hiện một cảm giác: “Quyền pháp luận võ không phải là mời khách ăn cơm, một khi đã động thủ thì không được khách khí. Ngô Cơ này luyện võ công rất giỏi, nhưng muốn khiêu chiến Vương Siêu thì mặc dù có nỗ lực và dũng khí vẫn không thể thắng được. Cao thủ như vậy không phải người nào cũng có thể dễ dàng khiêu chiến.”

Người trẻ tuổi có võ công cao thì luôn thích khiêu chiến với tuyệt đỉnh cao thủ để chứng minh bản thân, đột phá cực hạn. Sông Trường Giang sóng sau xô sóng trước, rất nhiều người trẻ tuổi cũng đều là kỳ tài, thường thường là giẫm lên những cao thủ tuyệt đỉnh của thế hệ trước, một bước thành danh.

Nhưng không phải tất cả người nào cũng có thể đủ khả năng tiến hành khiêu chiến.

Nhất là người như Vương Siêu, muốn khiêu chiến hấn thì trước tiên phải chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bỏ mạng lại.

Vương Siêu đối với loại người như vậy thì cũng tuyệt đối không có cái gì gọi là “ưu ái”, lưu thủ. Nhất là đối với kỳ tài của giới võ thuật Nhật Bản như Ngô Cơ. Nếu như Diệp Huyền năm đó không chết thì bây giờ cũng rất có thể đã bước vào Đan Kinh. Mà Ngô Cơ này có thể luyện cho máu toàn thân lưu chuyển giống như thủy ngân thì khoảng cách tới Đan Đạo đã không còn xa.

Loại người trẻ tuổi xuất sắc như vậy thì cũng không có nhiều.

Phành!

Ngay lúc Ngô Cơ thét lên chói tai, đang che mắt mình thì khối gỗ thứ ba cũng đã bay đến trước mặt nàng!

Tổng cộng Vương Siêu bắn ra ba tấm ván gỗ, khối gỗ thứ nhất rất lớn, bị Ngô Cơ dùng khuỷu tay chắn vỡ. Khối gỗ thứ hai rất nhỏ đánh vào hai mắt của đối phương, trong nháy mắt đã khiến nàng bị mù. Mà khối gỗ thứ ba thì bắn thẳng vào giữa lòng mày nàng.

“Ai da”.

Lúc này từ cổ họng Ngô Cơ phát ra tiếng kêu so với tiếng thét vừa rồi còn chói tai khó nghe hơn. Trong tình thế khẩn cấp này, người phụ nữ này biểu hiện không giống như tổ chất của người thường, dĩ nhiên không chút quan tâm đến mình đang mù mắt trái, giơ quả đấm ra phía trước, vừa lúc chắn ngay giữa lòng mày.

Phập!

Miếng gỗ cắt thật sâu vào tay nàng, thật giống như một thanh đao sắc bén.

Có thể hình dung được lực lượng trong nháy mắt này của Vương Siêu cường đại như thế nào, bắn ra phiến gỗ với tốc độ không gì so sánh được, lực sát thương cực lớn.

Cùng lúc đó, trong nháy mắt khi Vương Siêu ra tay thì năm đại sư Không Thủ Đạo cũng kinh hoảng đứng lên, kết thành một hàng phòng ngự.

“Đáng tiếc, lòng của người vẫn như trước không yên. Tại tích tắc khi ta kết xúc địa ấn thì người có rung động một chút, nếu không thì khẳng định có thể tránh được lần này rồi.

Vương Siêu thu tay lại, vẫn ngồi lẳng lặng như trước, nhìn máu tươi trên mặt và trên tay của Ngô Cơ.

Nếu như một khắc trước khi Vương Siêu kết Xúc Địa ấn, Ngô Cơ là một người bình tĩnh và thần bí, cường đại mang theo phong độ. Nhưng sau khi Vương Siêu kết xúc địa ấn thì nữ tử này đã máu me đầy mặt, tiếng khóc giống như tiếng cười, giống như đã biến thành ác quỷ.

Ngô Cơ trước và sau vô cùng tương phản nhau, thật giống như Vương Siêu là phật tổ, lúc kết ấn đã dùng vô thượng pháp lực, đánh cho một yêu ma quỷ quái trong lột người trở về nguyên hình.

“Bất quá cũng xem như người phản ứng nhanh, nếu không tại tích tắc đó dùng tay che mắt để cản một chút thì lần này đã chết.” Vương Siêu lại lẳng lặng nói, thanh âm an bình vô cùng, tựa hồ đang làm cho tâm tình đối phương an định trở lại.

Đối với Ngô Cơ mà nói, tại lúc nguy cấp nàng lấy tay che hai mắt của mình là đúng, việc đó đã khiến cho phiến gỗ qua khe hở nơi tay nàng đánh vào hai mắt đã bị ngăn cản, uy lực giảm đi rất nhiều.

Nếu như không phải như vậy thì phiến gỗ Vương Siêu bắn ra, chẳng những có thể phá hủy hai mắt của nàng mà thậm chí còn có thể xuyên từ đầu ra phía sau.

Ngón tay Vương Siêu bắn ra mạnh đến cỡ nào? Nhẹ nhàng búng một cái đã giống như khẩu súng, hòn đá cũng có thể vỡ vụn. Lực lượng mạnh như vậy, hơn nữa còn có công pháp “Thủy tích thạch xuyên” tinh xảo, uy lực của phiến gỗ bắn ra có thể xuyên thủng kim thạch.

Có lẽ là do ngữ khí của Vương Siêu mang theo sự an bình cho nên Ngô Cơ dần dần trấn định lại. Trước thương thế nghiêm trọng như vậy thì trước tiên nàng dùng tay rút phiến gỗ đang cắm trên tay mình, đồng thời xé xuống một miếng vải trắng quấn từ trên đạo phục của mình.

Nàng dùng vải trắng quấn kỹ quanh hai mắt bị thương, trong nháy mắt khi hoàn thành xong hết thấy thì mới nói ra vài chữ: “Người... người... người.”

Nàng còn chưa nói hết thì thân hình nghiêng hẳn sang một bên, ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

“Hai mắt bị mù mà còn có thể cầm cự lâu như vậy sao.”

Vương Siêu nhìn Ngô Cơ ngã xuống cũng không cảm thấy kinh ngạc. Hai mắt bị xuyên thủng còn có thể bộc phát lực lượng lúc nguy cấp để chặn một kích cuối cùng lại, thể lực như vậy so với tiểu võ thần Chu Bình Lâm thì còn mạnh hơn.

“Đến đây đi Hoắc tiểu thư, chúng ta thực hiện đúng như trong hợp đồng.”

Nhìn thấy Ngô Cơ té xuống, nằm vị đại sư Không Thủ đạo ở đây trong nháy mắt cũng đã thu hồi lại vẻ khiếp sợ, sau khi cảm phần nhìn Vương Siêu thì đã bình tĩnh trở lại. Người vừa nói chuyện chính là người đã kí hợp đồng sinh tử với Hoắc Linh Nhi, quán chủ của Cương Nhu lưu Không Thủ đạo, Cung Thành Dã.

“Tốt!”

Hoắc Linh Nhi đối mặt với khiêu chiến của vị cao thủ Cung Thành Dã này thì mặt không chút biểu tình. Từ trên vẻ mặt mà xem thì thậm chí lúc Vương Siêu dùng một chiêu đánh mù Ngô Cơ cũng không khiến nàng rung động tinh thần.

Lúc này Hoắc Linh Nhi hoàn toàn tiến vào trạng thái tập trung cao độ chiến đấu.

Nàng cũng biết đó là quán chủ nổi danh lẫy lừng, võ đạo gia này tại sao không khiêu chiến Vương Siêu mà lại lựa chọn khiêu chiến nàng, đó là bởi vì thực lực Vương Siêu rất cường đại, những người này nếu như khiêu chiến thì cũng chỉ là thiêu thân lao vào lửa. Mà bây giờ khiêu chiến nàng đúng là con đường vòng để cứu nước. Từ trên người nàng vẫn hồi lại tinh thần võ sĩ đã mất đi, đồng thời còn có thể đả kích Vương Siêu.

Bất quá đối mặt với khiêu chiến như vậy, Hoắc Linh Nhi không thể không chấp nhận, hơn nữa nàng cũng muốn thử.

Nàng muốn nghiệm chứng một chút quyền pháp của mình, vị danh gia tại nơi này đúng là thí nghiệm xứng đáng nhất của nàng.

Võ đạo gia Nhật Bản với danh gia Trung Quốc, vì hoàn cảnh to lớn, nguyên nhân chính sách mà nơi chinh chiến và luật chiến rất phong phú. Một võ thuật gia tuổi trẻ nhất định phải tham gia qua vô số cách đấu tàn khốc.

Hoắc Linh Nhi đối với mặt này thì vô cùng rõ ràng.

“Xem như ta đi bước đầu tiên.”

Đối mặt với Cương Nhu lưu Không Thủ đạo Cung Thành Dã, Hoắc Linh Nhi cũng không thủ thế, chỉ là đứng một chân trước một chân sau, trên người giống như đang được tích súc rất nhiều lực lượng mạnh mẽ.

Nhìn thấy Hoắc Linh Nhi đứng như vậy thì ánh mắt Cung Thành Dã ở phía đối diện cũng trở nên cẩn thận, thân thể phía trước uốn cong, nửa người ngồi chồm hổm, như là mèo ngồi. Đồng thời mười ngón tay của hắn tựa như hóa thành dao, giơ lên một chút muốn bảo vệ những chỗ hiểm như trái tim và yết hầu.

Hai người làm ra hai tư thế khác nhau. Từ biểu hiện bên ngoài thì một người là đại hán toàn thân gân cốt rắn chắc, người đối diện lại là một thiếu nữ xinh đẹp mềm yếu, tình cảnh như vậy thì không cần xem tựa hồ cũng có thể đoán được ai thắng ai thua.

Nhưng lúc hai người đứng thẳng thì vị danh gia võ thuật Cung Thành Dã này cũng không cảm giác nhẹ nhàng chút nào, ngược lại dường như đang phải đối mặt với một cỗ áp lực cực lớn.

“Hoắc tiểu thư, quyền pháp của ngươi quả nhiên đã cao minh đến trình độ như thế?” Cung Thành Dã cảm giác được áp lực thì đột nhiên trong lúc đó cười ha ha.

“Võ thuật Nhật Bản trước lúc đánh nhau, thì trước tiên là đấu khẩu để suy yếu tinh thần khí thế kẻ địch, tìm được nhược điểm của kẻ địch. Nhưng hôm nay ta không chuẩn bị làm như vậy, ta động thủ trước đây!”

Nghe thấy Cung Thành Dã nói thì Hoắc Linh Nhi cũng nói rõ, không định cùng vị quán chủ Không Thủ đạo này trong trận chiến sinh tử đấu khẩu với nhau, mà là bắt đầu ngay.

Trong lúc nàng đang nói chuyện thì hai chân chập vào phía trong, giống như là cái kéo cắt tôn. Xương chân trong lúc đó rung động kịch liệt, giao nhau tại một chỗ, xuyên thấu qua da thịt phát ra thanh âm như sắt thép va chạm nhau.

“Một chiêu “Tiễn tử bộ” này của Hoắc Linh Nhi xuất ra, hai chân nhanh như gió, bắn thẳng về phía trước, thật sự giống như một cái kéo đang liên tục cắt sát mặt đất.

“Thật là lợi hại!”

Trước khi Hoắc Linh Nhi động thủ thì Cung Thành Dã đã tập trung toàn bộ tinh thần, nhưng khi đột nhiên hai chân của nàng chạy tới nhanh như tên bắn thì trong lòng hắn vẫn nổi lên một cơn sóng lớn.

Hoắc Linh Nhi vừa động thì hai chân Cung Thành Dã có một cảm giác như đang có một cái máy cắt cở cắt tới chân mình, muốn đem chân mình cắt đi giống như cỏ vậy.

Trong tích tắc này, sâu trong nội tâm của vị đại sư Không Thủ đạo này nổi lên một sự xúc động.

Đích xác, “tiền tử bộ” lần này của Hoắc Linh Nhi lợi tới rất ác liệt, làm cho chân của người ta có một cảm giác như chỉ một chút đã có thể dễ dàng cắt đứt chân mình. Đối mặt với uy thế như vậy trừ phi tránh né thì cơ hồ không còn chiêu thứ hai.

Nhưng đối mặt với chiêu này, Cung Thành Dã lại không nhảy lên, thậm chí cũng không di chuyển chân của mình mà là giang rộng hai chân ra một chút, trọng tâm trầm xuống, tạo thành thế kỵ mã chồm tới, một chưởng đánh ra phía trước trùng với bộ vị của Hoắc Linh Nhi, tựa hồ là một thanh đao muốn đem nàng đang còn sống sờ sờ chém thành hai nửa.

Tiền tử bộ của Hoắc Linh Nhi tại ngay trước khi tay đối phương bổ tới cách chớp mũi mình còn một tắc thì dừng lại, đột nhiên nhấc tay lên, năm ngón tay như mũi câu hướng về cổ tay của Cung Thành Dã.

Tay Cung Thành Dã biến chiêu, giống như là đầu rắn, lung lay một chút tránh thoát bàn tay của Hoắc Linh Nhi, rồi lại đột nhiên nhấn xuống dưới một cái, vị trí đúng là cổ tay của Hoắc Linh Nhi.

Lúc vị đại sư Không Thủ đạo này ra tay, hai chân dính sát vào như bị nam châm hút, gắt gao dính chặt lên sàn nhà không hề nhúc nhích, toàn bộ đều là dùng tay ra chiêu. Thật giống như là đang luyện Đằng Quyền Thủ tại nam phái Vịnh Xuân Quyền.

Hoắc Linh Nhi biết, đây là đấu pháp Cao Đoan trong Không Thủ đạo. Lúc đánh nhau thì dồn khí vào hai chân dính sát trên mặt đất, cho dù có thế nào thì vẫn không ngã. Phía dưới là một miếng sắt mỏng, phía trên là hư không, tùy thời có thể phản kích lập thành thế bất bại.

Nàng vốn học tập Không Thủ đạo cho nên đối với những thứ này hiển nhiên là vô cùng quen thuộc.

Đối mặt với Cung Thành Dã đang ấn vào cổ tay mình, tay Hoắc Linh Nhi duỗi về phía trước, cánh tay vịn lại, như một cái riu lớn bổ vào cổ tay đối phương.

Hai chân Cung Thành Dã như trước vẫn không hề di chuyển, cánh tay hướng lên trên chà xát một chút, giống như là chà xát vào quần áo, cùng Hoắc Linh Nhi liều mạng

Phành!

Hai người chạm một cái liền lập tức tách ra, chân Cung Thành Dã vẫn như trước không di chuyển, nhưng Hoắc Linh Nhi đã nhanh hơn, đột nhiên thì triển ra sát chiêu.

Sát chiêu của Hoắc Linh Nhi rất đơn giản, trực tiếp tiến đến bắt lấy! Đồng thời chân nàng mạnh mẽ đá ra, như đại tướng thời xưa mạnh mẽ kéo cung, đá về phía dưới Cung Thành Dã.

“Vân cung khai cước” chính là công phu ngạnh khí công!

Mà hai tay của nàng cũng trở nên vô cùng cứng rắn, năm ngón tay mở ra, các thớ thịt trong các đốt ngón tay lúc đó đột nhiên bạo khởi, hai tiến thành thịch như tim đập từ trong lòng bàn tay truyền ra.

Nhìn uy thế đó của Hoắc Linh Nhi, ánh mắt Cung Thành Dã chợt biến, hai chân rút ra, đột nhiên nghiêng người nhảy qua một bên khoảng hai thước.

Đối mặt với bước chân trầm vững không ngã của đại sư Không Thủ đạo, Hoắc Linh Nhi dùng “Vân Cường cung” mạnh mẽ đá ra phá đi thế của hắn.

Sau khi phá vỡ bước chân trầm ổn của đối phương thì một tay Hoắc Linh Nhi có quyền có thế, lập tức triển khai thế công như vũ bão.

465. Chương 442: Độc Mã Thủ, Đảo Mã Thung

Một chiêu của Hoắc Linh Nhi có quyền có thể, phản công ác liệt khiến cho người xem chỉ có thể thở dài.

Bây giờ mới là lúc cô gái mười chín tuổi chính thức động thủ, một chút cũng không phù hợp với độ tuổi cũng như thân thể của nàng. Trong lúc động thủ nàng hít một hơi thật sâu, ngực lõm vào, bụng phình ra giống như một người bằng hơi. Thân thể trôi đi giống như bóng khí, thân pháp vô cùng nhẹ nhàng.

Đây là công phu “Đan điền khí đả”.

Công phu này dùng kinh lực ở bụng, tập trung lực lượng vào chính giữa, tay và chân toàn bộ đều buông lỏng nhẹ nhàng, sau đó sau khi chạm vào địch nhân thì đột nhiên bộc phát. Đây cũng là một môn phát kinh tuyệt đỉnh thân pháp “Hương tượng độ hà”.

Sau khi vận khởi công phu này thì Hoắc Linh Nhi vận dụng khoái công chính là khoái chùy trong Bát quái môn, hai chân chuyển động. Trong lúc đó thì thân hình lại xoay tròn, nắm đấm đánh vào tất cả các chỗ hiểm trên người địch nhân.

Khoái chùy trong Bát quái môn trên tay Hoắc Linh Nhi kết hợp với khí trong đan điền thì quả thực mạnh như sấm, nhanh như tia chớp.

Hoắc Linh Nhi mặc dù không như Ba Lập Minh vận đan điền khí đánh, một bước chính là mười thước, uy mãnh trầm trọng như một con voi lớn nhưng tối thiểu cũng bằng ba bốn phần hỏa hậu.

“Quả nhiên khó có thể chống đỡ.”

Đối mặt với thế công như thế, vị đại sư Không Thủ đạo Cung Thành Dã này lập tức cảm giác được một tia nguy hiểm, trong lòng hắn liền hiện lên một tia kinh ngạc.

Cước bộ trầm ổn như núi của hắn bị Hoắc Linh Nhi dùng “Văn Cường cung” mở mạnh chân phá giải, không còn bảo trì tư thế như lúc đầu được nữa. Đối mặt với nắm đấm nhanh như chớp của Hoắc Linh Nhi, cùng với bộ pháp xoay tròn thì chỉ có thể thi triển ra công phu “Đoản thủ”, dồn hết sức mới tiếp được, đồng thời tập trung lực lượng vào chân như trước, bảo trì tư thế ổn định.

Hai người quyền đấu cước, trong chớp mắt đã đánh nhau hơn mười một hiệp.

Trong hơn mười hiệp này, tay của Hoắc Linh quay cuồng, chân tiến lên phía trước, trái, phải, xoay tròn từng bước dữ dội. Mà Cung Thành Dã vẫn thủy chung đứng ở chỗ cách đó hai thước, cố sức ổn định thân hình. Khi nào bị bức bách quá nghiêm trọng thì mới di động chân khoảng một hai tấc.

Cung Thành Dã thật giống như một người hết sức tiết kiệm di chuyển, không phải vạn bất đắc dĩ thì chân thủy chung không hề di chuyển, toàn bộ dùng hai tay như roi mà phòng thủ.

Từ biểu hiện thì xem ra vị đại sư Không Thủ đạo này dường như đang bị Hoắc Linh Nhi bức vào tuyệt cảnh, mỗi một lần giao thủ đều cực kỳ nguy hiểm. Người khác nhìn vào thì chỉ cần một giây cũng bị đánh chết.

Nhưng mỗi lần gặp nguy hiểm cực kỳ thì hắn lại luôn có giải pháp phòng ngự để cứu mạng mình.

Chỉ bất quá là hắn không hề có cách nào đánh trả, toàn bộ chỉ là phòng ngự và hóa giải chiêu thức của đối phương.

Bất quá mặc dù nhìn vẻ ngoài thì hắn có vẻ ngày càng yếu thế, nhưng là hai mắt hắn thì càng lúc càng trầm ổn. Bên trong ẩn chứa một tia lực quang mà người khác khó có thể nhìn thấy, hình như là một con độc xà đang ẩn nấp trong bụi cỏ, chờ cơ hội là sẽ bắt ngờ bay ra cắn!

Phành!

Rất cực khi dùng hơn mười cú đấm nhanh mà vẫn không đánh chết được đối phương thì Hoắc Linh Nhi dường như đã mất đi sự nhẫn nại. Tại một chiêu “Phản Tí Chủy” Cung Thành Dã đỡ thành công chiêu thủ đạo của nàng thì trong nháy mắt đó nàng lại biến chiêu.

Hai tay nàng kéo lại, xoay tròn theo cánh tay của Cung Thành Dã rồi đẩy ra phía ngoài, sau đó lại kéo vào trong, dùng chiêu “Như Phong Tự Bể” trong Thái Cực quyền.”

Lần vừa đẩy vừa kéo này chính là công phu rất nhanh trong Bát quái trường, trở nên vô cùng mềm dẻo, kinh lực được vận dụng không hề dư thừa.

Cung Thành Dã sau khi ứng phó với hơn mười quả đấm nhanh nhẹn thì đã thích ứng với tốc độ và thể công quý dị của Bát quái trường. Đột nhiên đối mặt với Thái Cực Quyền trầm ổn như dòng nước ngầm chảy xiết thì không kịp thích ứng, bị đẩy ra rồi kéo vào, trọng tâm thân thể hướng về phía trước có hơi nghiêng một chút, chân cũng di chuyển khoảng một thước.

Đối mặt với trọng tâm bất ổn của hắn, Hoắc Linh Nhi nào chịu bỏ qua cơ hội này. Đột nhiên trong lúc đó nàng bước về trước từng bước, đá một phát vào giữa hai chân Cung Thành Dã, tay trái thì hướng ra phía ngoài kéo lại, sau khi kéo tay về thì tích sức lực lượng, lại mãnh liệt đánh tới ngực của đối phương.

Quả đấm thật dài, giương cung bắn hổ.

Một đấm này của Hoắc Linh Nhi làm cho không khí cũng chấn động, uy thế kinh người, nắm tay còn chưa tới ngực đối phương mà ngực của Cung Thành Dã cơ hồ đã bị lõm vào trong.

“Cơ hội tốt! Người trẻ tuổi quả nhiên thiếu tính kiên nhẫn! Đã mất đi tính nhẫn nại rồi! Nếu như tiếp tục lấy thân pháp quý dị mau lẹ như vừa rồi tiếp tục tấn công ta thì ta có thể không chống đỡ quá hai mươi chiêu. Nhưng bây giờ lại nghĩ có thể nhanh chóng giải quyết ta. Hắc hắc, ta rốt cục đã đợi được cơ hội này!”

Ngay lúc một quyền cương mãnh của Hoắc Linh Nhi tiến công, lúc khí thế bộc phát tới đỉnh điểm, thì Cung Thành Dã mới vừa rồi còn đang đau khổ chống đỡ, bó tay bó chân, đột nhiên khí thế trên người biến đổi!

Trong nháy mắt, lưng của vị quán chủ Không Thủ đạo này đứng thẳng tắp, đầu tóc dựng đứng lên. Cùng lúc đó ánh mắt hắn cũng phát ra quang mang, như báo, sói đột nhiên trở nên hung tàn, trong nháy mắt tóm lấy con mồi.

Trong nháy mắt khi đối mặt với quả đấm dài của Hoắc Linh Nhi, hắn giơ cánh tay lên trước ngực ngăn cản lại.

Đây là “Thuần tí” trong Không Thủ đạo, cánh tay dựng đứng lên như một tấm khiên sắt.

Rắc rắc!

Từ cánh tay hắn rõ ràng đang phát ra tiếng xương gãy.

Hắn dùng tay làm khiên đỡ mặc dù lợi hại, nhưng một quả đấm dài của Hoắc Linh Nhi chính là mượn lực bộc phát, tựa như trường mâu phá khiên, một chút đã chấn vỡ tay hắn.

Nhưng là! Mặc dù cánh tay Cung Thành Dã bị Hoắc Linh Nhi đánh nát bấy nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi, hình như là không có gì xảy ra trên tay hắn, cơ thể hắn cũng không có vì vậy mà co quắp nửa phần, máu lưu chuyển tụ tập xuống dưới.

Sau khi dùng “Thuần tí” để chặn quả đấm dài thì thân thể hắn ngã về phía sau, chân sau cong lại tới cực điểm, tựa hồ móng cũng chạm đất. Động tác này chính là công phu giả ngồi, hình như là công phu “Tước Địa Long” hạ bàn móc chân.

Nhưng Cung Thành Dã xuất chiêu này vô cùng quý dị, chân sau hắn gấp xuống, chân trước đưa ra giống như một cái móc câu, móc vào chân trước của Hoắc Linh Nhi.

Ngay lúc chân hắn gài móc vào chân của Hoắc Linh Nhi thì chân sau đột nhiên dùng sức, hướng phía trên bắn ra, cả người chọt bay lên khỏi không trung, mặt khác một cánh tay từ sau lưng cong lên, giống như đuôi của bò cạp, đánh về phía đầu Hoắc Linh Nhi.

Độc ác!

Tại giờ khắc này, Cung Thành Dã thật giống như một con bò cạp thật lớn đang nhảy chồm lên. Cho dù là ai thì cũng cảm giác được một chiêu này độc ác tới cực điểm.

“Đảo mã thung? Ngũ độc thủ?”

Trong nháy mắt. Vương Siêu nhíu mày.

Hắn nhận ra được chiêu Cung Thành Dã vừa sử dụng chính là chiêu “Ngũ độc thủ” đã thất truyền từ lâu của phái Võ Đang, “Ngũ độc thủ” như năm hình dáng rắn, rết, cóc, bò cạp, thằn lằn.

Kỳ thật Điều Thiềm Kính của Võ Đang Kim Thiền phái cũng chính là phương pháp luyện khí ngũ độc thủ thiềm hình, nhưng đầu pháp thiềm hình đã thất truyền từ lâu. Mà công phu ngũ độc thủ đầy đủ này cũng đã thất truyền. Bất quá ngẫu nhiên có thể tại hình ý quyền, Thiếu Lâm quyền thấy được xà hình, bích bổ niêm thủ, hạt tử kiều vĩ chân pháp.

Mà chiêu thức hiện tại Cung Thành Dã đột nhiên thi triển ra đúng là “Đảo Mã Thung” trong ngũ độc thủ.

Trong Tây Du Ký cũng đã đề cập đến chiêu “Đảo Mã Thung” trong ngũ độc thủ này vô cùng lợi hại, chất độc của bò cạp một khi chích vào thì ngay cả Phật tổ Như Lai cũng không chịu được.

Bỏ đi một cánh tay cũng có giá trị lớn, Cung Thành Dã sau khi khom người xuống, đột nhiên thi triển ra chiêu thức sát thủ đó, dùng chân mình móc chân đối phương lại, khiến cho trong nháy mắt chân đối phương không yên, mượn kinh lực bắn lên, dùng hạt quyền câu đánh. Vị đại sư Không Thủ đạo này đúng là một thân đã trải qua trăm trận chiến dữ dội, có dũng khí của tráng sĩ chặt tay.

Nhưng đối mặt với thủ đoạn bất thành linh và quỷ dị như thế, Hoắc Linh Nhi đột nhiên khom chân xuống, mười ngón chân đồng loạt quắp xuống!

Mười ngón chân của nàng quắp chặt lấy mặt đất, cũng không phải là kỳ lân bộ đi tới mà là cố định một chỗ!

Mười ngón chân cắm thật sâu vào mặt đất.

Rắc rắc rắc... mười tiếng liên tục bạo vang, mười ngón chân của nàng như sinh ra từ sàn nhà bằng gỗ, giống như đại bàng quắp lấy con mồi, vừa giống như chim quắp vào cành cây, mặc cho giông bão dữ dội thế nào thì con chim vẫn không hề bị thổi bay khỏi cành cây.

Cho nên Cung Thành Dã dùng chân làm móc câu, mặc dù bất ngờ nhưng vẫn không thể khiến nàng di chuyển chân một chút nào.

Chân của Hoắc Linh Nhi vẫn ổn định, như vậy thì người xui xẻo chính là Cung Thành Dã.

Đối mặt với cánh tay như đuôi bò cạp của đối phương, Hoắc Linh Nhi hai tay kết ấn, hình thành một cái kim cương luân chuyển, mạnh mẽ chế ngự tay của đối phương.

Lại thêm một tiếng răng rắc, cánh tay còn lại này của Cung Thành Dã cũng bị đánh nát!

Hoắc Linh Nhi lại bước tới trước, đâm một quyền lên ngực của Cung Thành Dã. Một tiếng Phan giống như vang lên từ trong da thịt, đánh cho hai mắt Cung Thành Dã lồi ra, hắn phun ra một ngụm máu và cả hàm răng.

Một quyền này tuy không phá nát nội tạng hắn, nhưng lại chấn vỡ xương tủy trong người, khiến cho toàn bộ hàm răng hắn bong ra.

“Làm sao có thể...”

Cung Thành Dã té lăn ra mặt đất, hơi thở đứt quãng, nhưng hai mắt hắn vẫn gắt gao nhìn Hoắc Linh Nhi: “Chiêu đảo mã thung của ta đã làm cho chân của ngươi không thể động đây được... điều này làm sao có thể.”

“Đảo mã thung của ngươi là bò cạp hình, ta dùng kê hình phá giải, hiển nhiên là phù hợp với việc quyền pháp tương sinh tương khắc lẫn nhau như ngươi ta vẫn nói. Ngươi là đại sư Không Thủ đạo, chẳng lẽ cũng không rõ điểm này?” Hoắc Linh Nhi cười.

“Không có khả năng, kê hình căn bản không thể đỡ được chiêu thức ấy của ta.” Ánh mắt Cung Thành Dã trở nên điên cuồng. “Ta đã từng thử nghiệm qua vô số lần.”

“Đương nhiên là vậy, nhưng ngón chân của ta dùng kinh lực, là công phu Du Già đại thủ ấn, trao trong lúc đó chính là Bất Động Căn Bản ấn.”

Hoắc Linh Nhi cười nói, công phu thói pháp hạ bàn của Vương Siêu kết hợp với công phu đại thủ ấn, dùng ngón chân kết ấn, bộ bộ sinh liên.

“Người mặc dù tuổi còn trẻ nhưng khí trầm, ta đã đánh giá thấp người. Nhưng công pháp của người vừa rồi rất mạnh, chỉ vài phút nữa thôi là có thể thắng được ta, tại sao còn muốn mạo hiểm muốn nhanh chóng giết ta.”

Đến lúc này Cung Thành Dã mới biết Hoắc Linh Nhi đã tính trước mọi chuyện.

“Bởi vì ta muốn tiết kiệm thể lực, nghênh chiến vị đại sư tiếp theo, sư phụ Cung Thành, người có thể an tâm ra đi rồi.”

Hoắc Linh Nhi nhẹ nhàng thu tay lại, Cung Thành Dã đã tắt thở, đầu lệch sang một bên, hai chân duỗi thẳng, tắt thở mà chết. Vừa rồi còn nói chuyện được nhưng bây giờ đã ngهن hợng, sau khi hỏi rõ ràng thì đã nhắm mắt ra đi.

“Thuyền Việt Tam Cửu Tàng sư phụ, xin mời.”

Sau khi Hoắc Linh Nhi thấy Cung Thành Dã đã chết thì hai mắt nhìn về phía vị lão giả sáu mươi tuổi Thuyền Việt tam Cửu Tàng này: “Năm năm trước ta từng nghe ngài giảng bài tại đạo tràng lớn là Tùng Đào quán. Thật không ngờ năm năm sau ngài lại muốn cùng ta luận võ công bằng. Thế sự vô lường, không biết phải nói từ đâu?”

Hoắc Linh Nhi nói tiếng Nhật rất lưu loát, mặc dù Vương Siêu nghe không hiểu nhưng lại cảm nhận được khí thế không thể ngăn cản của Hoắc Linh Nhi.

Vương Siêu biết rõ mặc dù Hoắc Linh Nhi không thể bằng mình, mặc kệ có bao nhiêu người cũng một quyền một người quét sạch ngàn quân. Nhưng nàng lại muốn học theo phong thái của mình, lúc tới Bắc Kinh một mình xa luân chiến với tám đại cao thủ.

Hiện tại Hoắc Linh Nhi muốn liên tục nghênh chiến tất cả đại sư Không Thủ đại ở đây.

Thuyền Việt Tam Cửu Tàng nghe thấy Hoắc Linh Nhi nói lưu loát tiếng Nhật thì trên mặt hiện lên một tia tức giận rất khó phát hiện, nhưng lập tức lại trở nên bình thản. Sau đó hai tay hất đặt trên đầu gối, cũng không dùng tiếng Nhật trả lời mà là dùng tiếng Trung Quốc rất chuẩn: “Hoắc tiểu thư, người mới vừa nghênh chiến Cung Thành tiên sinh, thể lực chỉ sợ cũng đã tiêu hao nhiều, người có thể nghỉ ngơi một chút. Mặc dù ta muốn giết người nhưng trong lòng ta vẫn như cũ có sự công bằng của võ sĩ đạo.”

“Công bằng của võ sĩ đạo.” Về mặt Hoắc Linh Nhi rất nghiêm túc: “Không sai, chính là vì công bằng nên ta mới ở trạng thái như thế này nghênh chiến người. Thuyền Việt tiên sinh, ngài đã sáu mươi tám tuổi, thể lực mặc dù vẫn còn tốt nhưng dù sao vẫn không bằng thời trai trẻ. Ta nếu như nghỉ ngơi rồi mới đánh với người thì quả thực đối với ngài không thể gọi là công bằng. Đến đây đi, để ta xem một chút uy phong ma quỷ năm đó của người còn được mấy phần? Năm đó ngoại hiệu của ngài là Ma Quỷ. Trong lúc ta học tập tại Nhật Bản cũng đã nghe được rất nhiều sự tích truyền tụng ngài.”

“Hoắc tiểu thư, người làm như vậy là muốn khiêu khích ta, cũng không phải chỉ vì công bằng”.

Lão nhân Thuyền Việt Tam Cửu Tàng này đứng lên: “Bất quá ta sẽ cho người toại nguyện”.

Lão nhân này dường như đã nhìn ra việc Hoắc Linh Nhi lập tức khiêu chiến hắn, không nghỉ ngơi là có ý tứ đả kích khí thế của hắn.

466. Chương 443: Tinh Thần Bắt Đầu Chán Chường

Sau khi Thuyền Việt Tam Cửu Tàng đứng lên nhìn Hoắc Linh Nhi thì cũng không vội vàng thủ thế như Cung Thành Dã, mà hai tay vẫn để trong ống tay áo trắng như tuyết, thần thái vừa nhàn nhã vừa ngưng trọng.

Lão đại sư Không Thủ đạo của Tùng Đào quán này lúc để hai tay trong ống tay áo thì có vẻ giống như một nho sinh, không có một chút giống với võ giả.

Võn trang phục của Không Thủ đạo là áo tay ngắn để tiện cho đánh nhau. Nhưng Thuyền Việt Tam Cửu Tàng lại mặc áo tay dài, bất quá bên dưới cũng không phải là váy, không hề lè mề nguy hiểm. Như vậy thì trong lúc đánh nhau có thể ẩn dấu nhiều chiêu thức tinh diệu trong ống tay áo, một khi thi triển ra thì có thể tạo bất ngờ cho kẻ địch.

Thân hình hắn cũng không cường tráng nhưng cũng không khô gầy, còn da bọc xương như Điền Thôn Thượng Nghĩa và Y Đằng Nam.

Hơi thở của hắn cũng có chút tương tự với những cao thủ nổi tiếng nhất trong giới võ thuật Nhật Bản, hơi thở trầm tĩnh. Nhưng ẩn sâu trong đó lại là một cỗ sát khí ác liệt đang chờ thời cơ bộc phát.

“Đương nhiên là như vậy. Trong cuộc đời của ngài, ngài đã giảng cho rất nhiều người nên không nhớ rõ ta cũng không có gì ngạc nhiên. Bất quá ta lại nhớ rất rõ. Ngày đó ngài đang giảng giải về những ưu nhược điểm, tinh túy trong binh pháp Tôn Tử và võ tàng binh pháp Ngũ Luân Thư. Cách dùng binh trong đó cũng giống như cách người luyện võ đánh nhau, đều chú trọng vào tùy cơ ứng biến.”

Hoắc Linh Nhi và lão đại sư lẳng lặng nói chuyện, điều chỉnh hơi thở và khí huyết của mình.

Vừa mới chiến đấu. Trong lúc đó nàng như giải quyết cuộc chiến nhanh như chớp, đánh bại đại sư Không Thủ đạo là Cung Thành Dã cũng đã tiêu hao một phần nhỏ thể lực. Nhưng không hề nghỉ ngơi mà lại lập tức khiêu chiến Thuyền Việt Tam Cửu Tàng, ý tứ chính là dùng ưu thế về thể lực đổi lấy ưu thế về tâm lý. Tự mình chiến đấu liên tục để tạo nên khí thế.

Đây là sau khi nàng cân nhắc được và mất, mới tính ra một đối sách.

Bỏ qua ưu thế về thể lực để đổi lấy ưu thế về tâm lý, khí thế tinh thần.

Hoắc Linh Nhi tính toán hết sức chuẩn xác, đây là một loại mẫn cảm trời sinh.

Một già một trẻ nói chuyện với nhau. Thuyền Việt Tam Cửu Tàng dùng tiếng Trung Quốc còn Hoắc Linh Nhi lại dùng tiếng Nhật Bản. Hai người kia cũng không dùng ngôn ngữ của chính dân tộc mình, thể hiện sự hiểu biết đối với văn hóa của dân tộc đối phương.

Đáng sợ nhất chính là địch nhân hiểu rõ mình.

Đối với điểm này, Thuyền Việt Tam Cửu Tàng cũng hiểu rất rõ. Là nhân vật đã từng trải qua trăm trận chiến căng thẳng thì sao lại không biết điều này? Bất quá thể lực của hắn bây giờ đích xác không thể so sánh với thể lực mười chín tuổi của Hoắc Linh Nhi. Đối với cục diện bây giờ hắn cũng vui vẻ đón nhận.

“Mặc dù nền võ đạo của Trung Quốc đã suy sụp nhưng dân cư lại rất nhiều. Hơn nữa còn có rất nhiều võ thuật gia đang sống ở nước ngoài, dùng tính mạng của mình để viết nên các câu chuyện truyền kỳ, làm phát triển tinh thần thượng võ. Nguyên nhân chính là như thế cho nên mới xuất hiện những thiên tài trẻ tuổi thức thời như các ngươi. Hơn nữa người trẻ tuổi các ngươi được trời ban phước, không phải chết sớm. Mà những người trẻ tuổi của dân tộc ta không được trời ban phước, kẻ bị chết kẻ bị phế, nói chung là tương lai của võ sĩ đạo chúng ta không có gì.”

Thuyền Việt Tam Cửu Tàng vẫn như trước không động thủ, chỉ lẳng lặng kể rõ sự tình, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Ngô Cơ bị mù một mắt đang nằm trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Hắn càng nói càng bi phẫn. Sau khi nói xong thì mang theo một tia thê lương bi ai, làm cho Hoắc Linh Nhi cũng cảm nhận được sự tuyệt vọng của hắn.

Đúng vậy. Những thiên tài trẻ tuổi có hy vọng bước vào Đan đạo cũng đã bị đánh tàn phế. Tinh thần võ sĩ đạo trong tương lai đã sớm không còn. Trụ cột tinh thần của dân tộc đang chậm rãi bị phá hủy, tình huống bây giờ và tương lai càng thêm ảm đạm.

Thuyền Việt Tam Cửu Tàng cứ nói, vẫn nói. Rốt cục một cỗ tâm tình tuyệt vọng đã dâng tràn tới cực điểm.

Ngay khi cỗ tâm tình tuyệt vọng này đạt tới cực điểm thì vị đại sư Không Thủ đạo của thế hệ trước đột nhiên ra tay!

Thuyền Việt Tam Cửu Tàng vừa ra tay thì tiến lên hai bước, thoáng chốc đã tới ngay trước mặt Linh nhi. Thân pháp nhẹ nhàng, mặt đất không hề có một chút chấn động, đồng thời hai tay hắn như có ma thuật từ

thắt lưng xuất ra thẳng hướng lên không trung, xé đôi không khí, hướng về phía bụng Hoắc Linh Nhi giống như muốn mổ bụng nàng ra.

Xuân Yến Lược Thủy, Trảm Nguyệt!

Đây là tuyệt chiêu trong Không Thủ đạo. Mùa xuân vào đêm trăng tròn, chim én thường lượn lơ trên mặt nước, có thể dễ dàng dùng bóng dáng của mình cắt ánh trăng trên mặt nước thành hai nửa. Quyền tốc như vậy thì chỉ như một cái bóng mơ hồ, có thể thấy được ngoài tốc độ cực nhanh thì còn có sự phát lực tinh xảo.

Toàn bộ đại sư Không Thủ đạo có thể một quyền phá vỡ ánh trăng trên mặt nước không vượt quá mười người.

Thuyền Việt Tam Cửu Tàng ra tay chính là thủ pháp trảm nguyệt trong Xuân Yến Lược Thủy, mang theo hơi thở thâm thiết một đi không trở lại. Phảng phất như Hạng Vũ năm đó bị oán đánh chìm thuyền, trong tuyệt vọng phát ra chiến lực cường đại nhất.

Hoắc Linh Nhi mới vừa rồi có thể tăng cường khí thế của bản thân. Là một người luyện võ, Thuyền Việt Tam Cửu tàng không có lý do gì không am hiểu điều này.

Trong lúc tâm tình lâm vào tuyệt vọng, hấn bộc phát ra bản năng giãy dụa cực mạnh từ trong tuyệt vọng, một phát chém ra uy lực vượt xa người thường.

Võ đạo gia Nhật Bản không phải chỉ ngồi không một chỗ, họ có tố chất vô cùng cao, từ điểm này thì có thể thấy được vô cùng nhuần nhuyễn.

Hoắc Linh Nhi đối mặt với một chiêu này, hai mắt chợt động. Hai chân đồng thời lui ra hai bước tránh mũi nhọn, còn cánh tay thì hướng vào trong làm hư chiêu, sau đó dùng sức đánh ra một chiêu. Một chiêu này vừa dài vừa hiểm, thật giống như một lưỡi hái vô cùng dài, nghiêng xuống phía dưới mà cắt vào các đốt ngón tay của đối phương.

Khai liên cắt mạch!

Hoắc Linh Nhi đối mặt với công kích của Thuyền Việt Tam Cửu Tàng thì dùng tuyệt chiêu Liên đao cắt mạch của Thiếu Lâm quyền pháp, chỉ cần cắt vào cổ tay đối phương một chút thì lập tức đối phương sẽ mất đi lực chiến đấu.

“Hãy!”

Thuyền Việt Tam Cửu Tàng dừng đứng tay lên, Trảm nguyệt thủ đao lập tức gấp lại, lộ ra cánh tay đang dựng thẳng. Cánh tay hấn khi phát kinh lực thì trở nên rộng, to, thô, rắn chắc, da tay đen kịt, thật sự giống như bề mặt của một tấm khiên sắt. Hấn dùng nó mạnh mẽ ngăn cản lưỡi hái của Hoắc Linh Nhi.

Vừa rồi là tuyệt chiêu phòng ngự “Thuần tí” trong Không Thủ đạo.

Thuyền Việt Tam Cửu Tàng thi triển ra chiêu này thì có thể nói còn mạnh hơn rất nhiều so với Cung Thành Dã, thật sự rất giống như một tấm khiên bằng tinh thiết, đủ để ngăn cản tất cả công kích.

Phành!

Lưỡi hái của Hoắc Linh Nhi bị “Thuần tí” ngăn cản thì lập tức chịu phản lực mà chấn động. Thuyền Việt Tam Cửu Tàng một lần nữa ổn định thể công rồi tay kia đột nhiên đánh ra nhanh như tên bắn, từ dưới bụng chui ra, tựa như cung tên được bắn ra từ nỏ, hướng về tử huyệt nơi eo của Hoắc Linh Nhi mà đâm tới.

“Hoàng Phong Lãnh Thủ Tiến?”

Vương Siêu ngồi bất động nhưng tất cả sự việc đều thấy rất rõ. Thuyền Việt Tam Cửu Tàng giấu chiêu thức ấy trong người, tựa như ong vàng ngủ đông, vô ảnh vô hình, quỷ bí âm trầm, Rồi lại đột nhiên bắn ra. Đây cũng là một môn công phu đã thất truyền của phái Võ Đang “Lãnh Thủ Tiến”.

Từ vũ bộ của Điền Thôn Thượng Nghĩa, ngũ độc thủ của Cung Thành Dã cho đến lãnh thủ tiến của Thuyền Việt Tam Cửu Tàng, công phu Không Thủ đạo của Nhật Bản không biết đã dung hợp được nhiều ít thể

nào, rất nhiều công phu trong nước đã thất truyền từ lâu cuối cùng đã hình thành trong lưu phái của chính mình.

“Ác liệt lắm!”

Hoắc Linh Nhi chợt vận mình lui ra phía sau tránh lãnh tiễn!

Thuyền Việt Tam Cửu Tàng nương theo kinh lực, lại co cánh tay lại, phảng phất giống như một gã đại lực sĩ cầm tấm khiên sắt nặng ngàn cân, hướng về phía địch nhân mãnh liệt công kích, đánh đâu thắng đó không thứ gì có thể cản nổi. Cùng lúc đó một cánh tay khác được giấu trong ống tay áo của hắn ẩn chứa lực lượng của mũi thương, chỉ cần chờ đối phương bị thuấn thủ áp bức là sẽ lập tức nhanh như chớp đánh ra một kích giết chết Hoắc Linh Nhi.

Hai người giao thủ đã hơn ba hiệp, đều là dùng tay không nhưng thân thể của bọn họ lại được dùng như binh khí. Quả thực cũng không khác gì binh khí thật sự, vô luận là đao, liêm thủ, thuấn thủ hay uy lực của lãnh thủ tiến thì so với người bình thường cầm đao, liêm, thuấn, tiến cũng không khác nhau.

Cho nên có thể thấy được công lực của họ tinh thâm đến cỡ nào.

Trong tay không có binh khí nhưng lại đánh ra uy lực của binh khí, chẳng những hình dáng mà ngay cả uy lực cũng không khác biệt. Đúng là nhất đại tông sư.

Vù vù!

Cảm giác được thuấn tí của Thuyền Việt Tam Cửu Tàng đang mãnh liệt đè ép, bốn phía kinh phong mãnh liệt nổi lên thanh âm vù vù cộng hưởng. Hoắc Linh Nhi dùng hết lực trong tích tắc lui về phía sau tránh mũi nhọn, tìm được một tí thời gian để thở dốc, tích súc lại lực lượng đã bị tiêu hao.

Nhưng là, mặc cho Hoắc Linh Nhi xoay người như thế nào, có chiếm được vị trí thế nào thì Thuyền Việt Tam Cửu Tàng luôn dùng cánh tay xoay tròn, thuấn tí giống như tấm chắn thép mang theo lực lượng bài sơn đảo hải đè ép tới.

Thuấn tí của Thuyền Việt Tam Cửu Tàng vô cùng nặng nề, rất dày, phạm vi lớn, đúng là công phu rất tinh xảo khéo léo.

Từ lúc ban đầu luận võ đến bây giờ, giao thủ vài chiêu, Thuyền Việt Tam Cửu Tàng lấy sự tuyệt vọng để bộc phát tâm tình, mãnh liệt tấn công, một chiêu đã chiếm thế thượng phong bức bách Hoắc Linh Nhi đến mức không thở nổi.

Mặc dù Hoắc Linh Nhi muốn tìm một cơ hội để phản kích nhưng không thể tích súc được lực lượng.

“Phải cố gắng nghĩ ra một biện pháp, mãnh liệt phản công, một chiêu là có thể tạo thành thế cân bằng.” Trong lúc Hoắc Linh Nhi kiệt lực né tránh thì mặc dù vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong ánh mắt vẫn như cũ hiện lên một tia quang mang mà không ai phát hiện được.

Tâm tình này vừa chợt lóe thì lại bị Thuyền Việt Tam Cửu Tàng cảm giác được.

“Người đang suy nghĩ cách đối phó, ta làm sao để cho người được toại nguyện.” Trong lòng Thuyền Việt Tam Cửu Tàng hiện lên một ý nghĩ như vậy.

Bình sinh hắn đã đối địch vô số lần, bởi thế nên hắn có khả năng chỉ trong nháy mắt phát hiện ra tâm tình của đối thủ.

Vì thế nên công kích của hắn càng thêm mãnh liệt.

Hắn đúng là muốn trong nháy mắt áp bức Hoắc Linh Nhi tới cực điểm, để Hoắc Linh Nhi phản kích lại thì như thế mới có thể một chiêu giết chết đối phương. Bằng không thì mặc dù đối phương rơi vào thế hạ phong nhưng di chuyển nhanh như bơi mỡ, rất khó đánh chết được.

Nhưng là, Hoắc Linh Nhi lại không hề phản công. Có vài lần Thuyền Việt Tam Cửu Tàng đã cảm nhận được rõ trong hai mắt Hoắc Linh Nhi phát ra tia quang mang ác liệt muốn phản kích, nhưng lập tức lại thu về. Hoắc Linh Nhi chỉ lộ ra ý tứ phản công qua ánh mắt chứ vẫn chưa thực sự phản công, trên tay vẫn như trước không nhanh không chậm, nhẹ nhàng chống đỡ.

“Chẳng lẽ nàng đang nghi ngờ ta?”

Trong đầu Thuyền Việt Tam Cửu Tàng đột nhiên nổi lên một ý niệm.

Ngay khi một tia ý niệm này vừa nổi lên thì trong nháy mắt khi hấn một lần nữa đánh ra thuấn tí, đột nhiên hấn phát hiện hô pháp của mình có chút khó khăn, thì ra thể lực đã bắt đầu có hiện tượng giảm sút.

Thể lực của hấn rốt cục đã bắt đầu giảm sút. Một lão nhân sáu, bảy mươi tuổi, lại chưa tiến vào Đan Kinh, liên tục ra tay mãnh liệt làm cho cao thủ thiếu niên không thể thở nổi, đương nhiên cũng khiến cho thể lực tiêu hao rất nhanh.

Khi Thuyền Việt Tam Cửu Tàng vừa xuất hiện hiện tượng giảm sút thể lực thì Hoắc Linh Nhi dường như cảm giác được. Trong nháy mắt nàng liền từ trong thế công của đối phương tìm được một khe hở, nàng hít sâu một hơi rồi ngang nhiên bắt đầu phản công.

Bị áp bức lâu như vậy, giống như một chiếc thuyền nhỏ bị xô đẩy trong giông bão, tùy thời đều có thể bị nhấn chìm. Hoắc Linh Nhi bảo vệ cho nội tâm bình tĩnh, không phản công, không chỉ như thế nàng lại còn dùng ánh mắt lộ ra vẻ như muốn phản kích.

Thủ đoạn như vậy rốt cục cũng đã có thể vén mây thấy được ánh trăng.

Hoắc Linh Nhi ra tay chính là “Thai Quyền Tâm ấn”, trong lòng bàn tay phát ra tiếng xé gió, một đấm đánh ngay vào trên cánh tay của Thuyền Việt Tam Cửu Tàng.

Phanh, một tiếng nổ phát ra, Thuyền Việt Tam Cửu Tàng trong nháy mắt đã bị đánh cho nát cột sống.

Thân thể của vị đại sư Không Thủ đạo này nhẹ nhàng ngã về phía sau một chút, ngay cả phản công cũng không hề xuất ra.

Bị đánh nát cột sống, trọng tâm mất đi thăng bằng. Hoắc Linh Nhi đời nào đồng ý bỏ qua cơ hội này. Nàng bước về phía trước một bước, tay chân đồng thời cùng đánh, dĩ nhiên là lấy chiêu Phiên Thiên Ấn đánh ra một kích cuối cùng.

“Luận võ kết thúc, người già dù sao cũng là người già, thể lực không được sung mãn. Bất quá Hoắc Linh Nhi thật sự đã nhẫn nại được, dám kéo dài trận chiến đến khi thể thực đối phương tiêu hao gần như cạn kiệt. Nếu đổi là ta thì đã không làm được như vậy”.

Lạc Tiểu Manh, Vương Hồng Cát nhìn thấy Hoắc Linh Nhi đạp tới trước một cái, tay đánh ra một ấn thì biết kết cục của Thuyền Việt Tam Cửu Tàng đã được quyết định.

Cột sống bị đánh nát, thân thể mất thăng bằng thì còn có hy vọng gì?

Nhưng là trong nháy mắt một chuyện tình ngoài ý muốn đã xảy ra!

Thân thể Thuyền Việt Tam Cửu Tàng nhẹ nhàng ngã ra sai, thân hình đang nghiêng ngả trong nháy mắt đã xoay tròn như bánh xe. Sau khi đầu ngã về phía sau thì quay phắt lại, đột nhiên phản công, đồng thời hai tay của hấn như hai thanh đại thương xuất ra xuyên thẳng vào dưới cổ Hoắc Linh Nhi, mặc kệ quyền ấn của Hoắc Linh Nhi đang đánh vào đầu.

Người đánh nát đầu ta thì ta liền xuyên thủng cổ họng người.

Cả hai cùng chết.

“Tại sao lại có thể như vậy” Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Manh có nằm mơ cũng thật không ngờ sau khi cột sống bị đánh nát, thân thể bị đánh đến mức lỏng lẻo như vậy mà còn có thể hồi phục lại, quyền pháp này quả thực có chút trái với lẽ thường.

Mắt thấy xu thế của hai bên đã phát ra, kinh lực đánh ra thì không thể thu hồi, bây giờ cả hai đều phải chết là chuyện đương nhiên.

Nhưng trong nháy mắt này Hoắc Linh Nhi đột nhiên thu hồi chiêu Phiên Thiên Ấn lại, thân thể tự nhiên bước qua một bên, vừa lúc né tránh được, khiến cho một chiêu của Thuyền Việt Tam Cửu Tàng thất bại, một lần nữa mất đi thăng bằng.

Lần mất đi thăng bằng này, Thuyền Việt Tam Cửu Tàng không thể xoay người lại được nữa. Lập tức Hoắc Linh Nhi đánh ra một quyền vào vị trí trái tim của hắn.

Một quyền thấu kinh, lập tức đánh nát trái tim của đối phương.

“Thụ Thân kỹ của võ thuật Nhật Bản như thế nào có thể qua mặt được ta?” Một quyền của Hoắc Linh Nhi đánh trúng thì lập tức lui về phía sau, hai tay đặt dưới bụng, nhìn mặt Thuyền Việt Tam Cửu Tàng đang chảy máu mà nhẹ nhàng nói.

“Tốt, tốt, tốt. Chiêu nào của ngươi cũng là hư chiêu dụ địch, đúng là thủ đoạn trong dùng binh” Thuyền Việt Tam Cửu Tàng giống như một người say rượu, miễn cưỡng nói vài câu sau đó té ra mặt đất, đã tắt thở mà chết.

Trong võ thuật Nhật Bản có một loại gọi là “Thụ Thân kỹ”, chính là thân thể mình trong nháy mắt khi bị địch nhân đánh thì giả bộ bị thương, sau đó lại trong nháy mắt khôi phục, có thể giảm bớt thương tổn của địch nhân đối với mình.

Mà võ thuật Trung Quốc lại chú ý đến “Thâu nhân bất thâu giá”. Một khi đã bị cột sống bị nát thì thật giống như người không còn xương. Cho dù chết thì cũng muốn bảo vệ cột sống, chết cũng phải mạnh mẽ.

Hoắc Linh Nhi biết rất rõ, vị Thuyền Việt Tam Cửu Tàng này tinh thông “Thụ Thân kỹ”, sau khi cột sống bị đánh nát thì tất nhiên sẽ phản công. Cho nên mới vừa rồi đánh ra Phiến Thiên Ấn chỉ là hư chiêu, khí thế phát ra ngoài nhưng vẫn có bảo lưu lực lượng. Sau khi dụ Thuyền Việt Tam Cửu Tàng phản công thì dễ dàng né được, rồi dùng một quyền đánh chết đối phương.

Chiêu dụ địch này cũng giống như năm đó Vương Siêu đánh nhau với Lưu Mộc Bạch, Lưu Mộc Bạch khi không đánh lại thì bỏ chạy. Vương Siêu đuổi theo nhưng xui xẻo nên không thể bắt được.

Chỉ tiếc là Thuyền Việt Tam Cửu Tàng không được khôn khéo như Lưu Mộc Bạch, không nhận được phản công, bởi thế nên kết quả là trúng kế mà chết.

Trước sau không tới nửa giờ mà đã có hai vị quán chủ lưu phái Không Thủ đạo Nhật Bản nổi danh phải chết trong tay một cô gái chưa tới mười chín tuổi.

Đoàn người đại sư nghênh chiến ở đây có tới sáu người. Bất quá Ngô Cơ bị Vương Siêu dùng một chiêu xúc địa ấn trực tiếp đánh cho mù mắt, căn bản không còn tư cách khiêu chiến với Vương Siêu.

Mà Cung Thành Dã, Thuyền Việt Tam Cửu Tàng lại trước sau bị Hoắc Linh Nhi đánh chết.

Bây giờ những người còn ngồi tại đây chỉ còn lại ba vị quán chủ Không Thủ đạo là Hòa Đạo Lưu, Hệ Đông Lưu cùng với Cực Chân Hội.

“Vị nào sẽ là người tiếp theo?”

Sau khi Hoắc Linh Nhi đánh bại hai vị đại sư thì ánh mắt chợt lóe, quét về phía ba vị quán chủ vẫn đang ngồi, nàng dĩ nhiên là vẫn còn muốn khiêu chiến.

“Để ta”.

Bị Hoắc Linh Nhi khơi dậy sự hưng phấn, Đàm Văn Đông, Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Manh trước sau đều đứng cả lên.

Ba người bọn họ chưa được ra tay, như thế nào lại có thể bỏ qua cơ hội này.

“Không Thủ đạo Cực Chân Hội là vua trong Không Thủ đạo, có thể dùng tay bạt núi san thành đất bằng. Đối với vị võ thuật gia này ta rất bội phục, không biết vị Không Thủ đạo Cực Chân Hội này có thể chỉ giáo cho ta một chút công phu?”

Sau khi Lạc Tiểu Manh đứng lên thì chấp tay, làm một lễ tiết đạo giáo chánh tông đối với quán chủ Cực Chân Hội.

“Đại sơn vĩnh nguyên, xin chỉ giáo!”

Vị quán chủ Cực Chân Hội này đứng lên, trên mặt không giận không vui, đúng là một võ đạo gia tu dưỡng rất tốt.

Cùng lúc đó, Đàm Văn Đông, Vương Hồng Cát cũng đối mặt với hai vị khác.

Trong khoảng thời gian ngắn cũng không nói được vài câu nào, ba đối ba, lại tiếp tục chiến đấu.

Người đánh trận đầu tiên đương nhiên là Lạc Tiểu Manh, đây là cô gái được thủ lĩnh GOD bồi dưỡng rất lâu, ra tay chính là một chiêu thủ pháp tuyệt đỉnh “Hòa lý tài liên”, kinh diễm tuyệt luân, sau khi chiếm được thể thượng phong thì liên tục thi triển ra một loạt thủ đoạn. Sau khi ngăn cản đối phương phản công thì cuối cùng dùng tâm ti khiến đánh chết đối phương.

Mà trận thứ hai chính là của Vương Hồng Cát. Vị cao thủ Đồng Tử công phái Võ Đang này thân hình mạnh mẽ. Một thân Đồng Tử công cũng tinh thuần tới cực điểm, hơi thở dài, lực lượng vô cùng lớn. Đồng thời hấn thi triển ra một bộ quyền pháp vô cùng hung mãnh, thân thể di chuyển thật nhanh, trăm khớp xương cùng đồng thời vang lên. Khi xuất thủ thì trong miệng phát ra tiếng tất tất tất tất, giống như tiếng con rết kêu to tới cực điểm, làm cho kẻ khác buồn bực trong lòng.

Nếu như nói câu nơi nào có tiếng cóc kêu, nơi đó có sự sống. Thì tiếng rết kêu này nghe như thế nào đi nữa cũng không được tự nhiên, không nói là đang đánh nhau, chỉ cần bình thường nghe được thì đã lập tức nổi da gà toàn thân.

“Xem ra Ngũ Độc Thủ của phái Võ Đang cũng không bị thất truyền. Ít nhất Vương Hồng Cát còn luyện được ngũ công quyền. Không những chỉ có chiêu thức mà ngay cả phát âm cũng luyện được.”

Vương Siêu nhìn Vương Hồng Cát dùng tiếng rết kêu làm dao động tinh thần đối phương thì trong lòng thầm nghĩ.

Trận cuối cùng là của Đàm Văn Đông.

Đàm Văn Đông vẫn đang giao thủ, hấn cũng không rơi vào thế hạ phong. Đấu pháp của hấn cũng không có gì ngạc nhiên, cứ một chiêu hóa giải một chiêu, đường đường chính chính, dường như cực kỳ kiên nhẫn. Mặc cho đối thủ có tấn công mạnh như thế nào thì thủy chung hấn vẫn phòng thủ chắc. Liên tiếp giao thủ hơn mười phút, sau khi thể lực đối phương không còn nữa thì đột nhiên đánh ra “Loạn Tiễn Đả” của Ba Lập Minh!

Trong một giây đồng hồ đánh ra hơn mười quyền, đối phương còn chưa kịp kêu lên đã ngã xuống đất chết luôn.

“Ai, ba người này cũng không phải cường đại, cũng chỉ mạnh ngang nghiêm đông tam hổ, đã bị giải quyết rồi.” Vương Hồng Cát sau khi chiến thắng thì nhẹ nhàng lắc đầu.

“Đi thôi.”

Vương Siêu đứng dậy, cũng không hề quay đầu lại, đi ra khỏi đạo tràng.

Cũng trong ngày hôm đó, tin tức liên minh Không Thủ đạo đã bị diệt toàn bộ lại làm chấn động giới võ thuật Nhật Bản.

Ngày đầu tiên là toàn bộ cao thủ của giảng đạo quán bị diệt, ngày thứ hai toàn bộ cao thủ Không Thủ đạo bị diệt. Hai tin tức như bom nổ này liên tục làm chấn động của giới võ thuật.

Thẳng đến ngày thứ ba, Vương Siêu phát ra thư mời đối với Y Hạ Nguyên, Y Hạ Nguyên viện lý do không ra mặt. Phát thư mời cho hoàng vũ hội Hợp Khí đạo thì hoàng vũ Hợp Khí Đạo cũng lựa chọn im lặng. Một loạt chuyện tình này rất cực cũng khiến cho giới võ thuật Nhật Bản từ bộc phát chuyển sang trạng thái trầm mặc.

Vương Siêu ở Nhật Bản đủ bảy ngày, trong lúc này cũng phát ra rất nhiều thư mời tới các lưu phái, nhưng kết quả vẫn chỉ các lưu phái này cũng lựa chọn trầm mặc.

“Sự phụ, hôm nay đã là thứ bảy rồi. Chúng ta cũng nên trở về? Bây giờ giới võ thuật Nhật Bản toàn là tử khí trầm lắng, ta cũng không cảm giác được một chút sức sống nào. Mấy ngày nay ta âm thầm đi tới rất

nhiều đạo tràng, người ở bên trong hình như cũng tản mát, không có khí thế như lúc ta còn học tập. Tinh thần phần chần khi xưa ta cũng không còn cảm giác được.”

Trong vòng mấy ngày này, Hoắc Linh Nhi đã âm thầm dò xét rất nhiều động tĩnh.

Cảm giác của nàng chính là, Vương Siêu quét ngang khiến cho cả giới võ thuật Nhật Bản như mất đi tinh thần, bắt đầu lộ ra quang cảnh chán chường.

467. Chương 444: Như Lai! Như Lai!

Vương Siêu nghe Hoắc Linh Nhi nói toàn cảnh tất cả các đạo tràng nổi tiếng ở Nhật Bản đã bắt đầu có dấu hiệu tinh thần chán chường, thì trên mặt cũng không hề có biểu tình gì, mà là hướng ánh mắt về phía Lạc Tiểu Manh, Vương Hồng Cát hỏi.

Hai người này cũng không phải là đồ đệ của hắn, thậm chí trên một phương diện nào đó mà nói thì còn coi như đối đầu. Bất quá không hề nghi ngờ gì nữa, trên phương diện học tập thì cũng được cho là một trong những người ứng cử cho danh hiệu tuyệt đỉnh cao thủ trong giới võ thuật sau này. Nhất là trải qua lần giao lưu học hỏi kinh nghiệm này, mặc dù thể lực quyền pháp không có linh ngộ gì, nhưng không hề nghi ngờ chính là đã được tẩy rửa tinh thần một lần.

“Lần này không hề vô ích.” Trên mặt Lạc Tiểu Manh hiện lên một tầng quang hoa trong suốt giống như ngọc. Thần thái so với lúc ban đầu dường như còn có vẻ trầm tĩnh và thâm tàng hơn.

“Cảm ơn ngài che chở, dưới sự che chở của ngài, chúng ta mới có thể từ một võ đạo trong nước đi khiêu chiến tinh thần của bọn họ, cảm nhận được như thế nào là áp lực cường đại.”

Lạc Tiểu Manh nói chuyện rất nghiêm túc.

Hơn nữa những lời nàng nói cũng đều là sự thật. Bọn họ căn bản không có khả năng đi tới Nhật Bản khiêu chiến với cả giới võ thuật Nhật Bản. Cái khác không nói, cho dù bọn họ có thân phận hiển hách, có dũng khí đi nữa thì nếu như không có Vương Siêu trực tiếp trấn áp cả thiên hạ thì bọn họ đã sớm bị đông đảo cao thủ của giới võ thuật Nhật Bản đánh chon ngay cả cận bã cũng không còn.

“Việc này không có gì, hy vọng sau này các ngươi có cơ hội đứng trước mặt ta. Vương Siêu cười ha ha: “Trong mấy ngày luận võ này các ngươi không chết, thì đương nhiên công phu của các ngươi cũng có tiến bộ, tâm lý tố chất tốt, vận khí cũng không tệ, một thiên tài có vận khí thì sau này ắt sẽ có thành tựu lớn.”

Vương Hồng Cát nghe Vương Siêu nói thì trầm ngâm không nói, một lúc lâu mới mở miệng nói: “Muốn đứng trước mặt ngài thì chuyện này cơ hồ không có khả năng. Ta nguyên bản cũng có nghĩ tới việc này, nhưng sau khi nhìn quyền pháp của ngài thì cảm giác phảng phất như mình đang đứng giữa biển cả bao la. Nếu có thể bước vào Đan Kinh thì có thể ném được tư vị tuyệt đỉnh”.

“Hử? Ngươi nói đều là thật lòng.” Vương Siêu nghe Vương Hồng Cát nói thì cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Hắn vốn tưởng rằng Vương Hồng Cát sẽ nói: “Một ngày nào đó ta sẽ đứng trước mặt ngươi”.

Tất cả những người học võ trẻ tuổi thường rất kiêu ngạo. Nghe mới sinh không sợ mãnh hổ, cái gì thiên hạ đệ nhất cao thủ, cái gì phá vô hư không, thấy thần không sợ, đạo đã thành, đạt tới cảnh giới có thể tiên tri. Bọn họ mặc dù không đạt tới nhưng không chút nghi ngờ sau này chính mình cũng sẽ có cơ hội luyện thành.

Vương Siêu đã thấy qua rất nhiều người trẻ tuổi, trong đó không thiếu những thiên tài. Như Diệp Huyền, Thu Thiên, Phạm Khải Tề, như Ngô Cơ, Giang Hải... vân vân. Những người này đều có ý nghĩ như vậy, mặc kệ đối thủ cường đại thế nào thì thủy chung vẫn có tin tưởng rằng bản thân có thể chiến thắng.

Loại tin tưởng này đặt trên những người trẻ tuổi thì vô cùng tốt, như vậy gọi là “Nhuệ khí”.

Nhưng bây giờ Vương Hồng Cát lại đột nhiên nói mình không có nhuệ khí, nhưng cũng không phải là mất tinh thần mà là đã cảm giác được ý cảnh thật sự, từng bước từng bước một tiến đến sự thật.

Trong nháy mắt Vương Siêu đã biết, người trẻ tuổi này đã được tẩy rửa đi sự táo bạo, nhuệ khí được ẩn sâu, bảo kiểm tra vào vỏ, đã đạt tới một loại cảnh giới gọi là “Tri thiên mệnh”.

“Ba mươi tuổi đứng ngạo nghễ, bốn mươi tuổi chững chạc, năm mươi tuổi biết được thiên mệnh. Đây chính là trạng thái lý tưởng nhất của nhân sinh, nghĩ không ra người bây giờ mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã cảm nhận được thiên mệnh. Tốt lắm. Tốt lắm”.

Vương Siêu cảm thán một câu rồi thở dài.

“Sư phụ. Vậy chúng ta khi nào trở về đây, hôm nay đã là thứ bảy rồi.” Hoắc Linh Nhi nghe Vương Siêu đánh giá Vương Hồng Các thì cũng cho là như thế. Bản thân cô ta hiển nhiên cũng có một phen linh ngộ tinh thần, sẽ không sinh ra đổ kỵ, tâm lý đã không còn háo thắng.

“Ngày mai sẽ trở về.” Vương Siêu nhắm mắt lại, hơi lắc đầu nói.

“Sư phụ bởi vì không được đánh với cao thủ Đan Kinh mà tiếc nuối sao?” Hoắc Linh Nhi nhìn thấy thần thái của Vương Siêu thì biết Vương Siêu đang nghĩ về cái gì.

“Đúng vậy, đường đường là một nước lớn với nền võ thuật phát triển. Thế nhưng cả giới võ thuật chống lại ta lại không hề có bóng dáng của cao thủ Đan Kinh. Cao thủ Đan Kinh duy nhất là Y Hạ Nguyên lại không ra mặt. Thật sự là đáng tiếc.”

Vương Siêu gật đầu một cái rồi nói ra suy nghĩ của mình.

Dựa theo tình huống của giới võ thuật Nhật Bản mà nói thì so với các nước khác trên thế giới đã phát triển tới cực điểm, thậm chí danh tiếng còn vượt qua cả võ thuật Trung Quốc. Khắp nơi đều có võ quán của Không Thủ đạo, Nhu đạo, Hợp Khí đạo, cho nên có thể nhìn ra được phát triển đến cỡ nào.

Dựa trên hoàn cảnh của toàn bộ giới võ thuật mà nói thì giới võ thuật Nhật Bản tuyệt đối là số một, thứ hai là du gà, thứ ba mới tới lượt công phu của Trung Quốc.

Nhưng là, một nước có nền võ thuật nổi tiếng, ngay khi gặp phải mũi tên với lực lượng cường đại đến từ bên ngoài, mặc dù bộc phát ra nhiệt huyết hơn hẳn bình thường nhưng lại không hề tương xứng với thực lực vốn có.

Một cao thủ Đan Kinh nghênh chiến với Vương Siêu cũng không có. Cao thủ Đan Kinh duy nhất là Y Hạ Nguyên lại nhẫn nại.

Cho nên Vương Siêu mới cảm giác có chút tiếc nuối.

“Y Hạ Nguyên là một võ đạo gia rất kinh khủng, có thực lực cường đại, địa vị thì cũng không quá kinh khủng nhưng kinh khủng nhất chính là người này còn có thể nhẫn nại.”

Hoắc Linh Nhi theo sau lại nói, cũng không bởi vì Y Hạ Nguyên không ra mặt mà cảm thấy có khuyết điểm, không vì hắn không nghênh chiến Vương Siêu mà cảm giác hắn nhu nhược.

“Nếu như nói giảng đạo quán, Tùng Đào quán, các môn phái này đều thể hiện ra nhiệt huyết của dân tộc Nhật Bản thì Y Hạ Nguyên chính là tinh thần nhẫn nại của dân tộc Nhật Bản được phát huy tới cực điểm. Dân tộc Nhật Bản, nhất là một dân tộc am hiểu nhẫn nại. Y Hạ Nguyên này có thể chịu đựng được thì quả thật là kinh khủng. Mặc dù hắn cũng không phải là đối thủ của sư phụ, nhưng cũng là kinh địch của ta, ta thật sự muốn cùng hắn giao thủ.”

Hoắc Linh Nhi thì thào nói.

“Tại đại hội võ thuật sẽ có cơ hội, quyền pháp của người bây giờ nếu đem đối phó với Y Hạ Nguyên đã tiến vào Đan đạo thì quả thực khả năng chiến thắng chỉ có một thành.” Vương Siêu phỏng đoán một chút. “Nếu tinh thần võ đạo của bọn họ bắt đầu chán chường thì chúng ta cũng đi thôi. Ở lại chỗ này, tiếp tục đánh chết bọn họ thì cũng không còn bất cứ ý nghĩa gì.”

Vương Siêu đứng dậy nói.

Hắn muốn trở về.

Từ lúc năm đại tông sư bị hấn giết chết, cho đến khi hấn phỏng vấn giới võ thuật Nhật Bản, đánh chết quán chủ giảng đạo quán, hai đại thiên vương, hai vị tân tú, sau đó lại đánh chết hai vị giáo chủ của giới tông giáo và Y Hạ Anh Hùng, cuối cùng lại khiến cho toàn bộ quán chủ của liên minh Không Thủ đọa bị diệt. Một loạt chuyện này quả thực có thể nói đã mang tới cho giới võ thuật Nhật Bản một sự đả kích trầm trọng.

Không nói về đả kích trên phương diện tinh thần, chỉ nói về truyền thừa võ thuật thì cũng đã bị đả kích rất nghiêm trọng. Năm đại tông sư chết đi có thể nói là đã cắt đứt sự tinh túy của quyền thuật thể hệ trước.

Ngay lúc Vương Siêu chuẩn bị trở về thì trong một phòng nhỏ ở hoàng thất Nhật Bản, Y Hạ Nguyên đang bị một người đánh giá. Người đang đánh giá hấn lại giống Hoắc Linh nhi như đúc.

“Y Hạ tiên sinh, ta tại quân bộ gần đây đã nghe được lời đồn đại rằng người viện lý do không ra nghênh chiến Vương Siêu. Rất nhiều người mắng người nhu nhược, đã hoàn toàn làm mất đi tinh thần võ sĩ đạo. Người không muốn để những lời đồn đại nào trong lòng, biểu hiện ra ngoài của người chỉ là sự nhẫn nại. Chỉ có người đạt tới tầm cao như người mới biết được nhẫn nại quan trọng. Ta vừa nghe được tin tức rằng em trai của người khiêu chiến Vương Siêu, cũng đã thất bại chết trận.”

Một thanh âm vang vọng trong căn phòng nhỏ này, mang theo một tư vị hết sức thần bí. Hơn nữa chính là tiếng nói của người này kéo dài, mang theo tiếng xé gió không dứt phát ra từ cổ họng, tựa như phát ra từ một cổ chồn thâm sơn u cốc.

Y Hạ Nguyên mặc một bộ quần áo hoa anh đào, lẳng lặng ngồi, thần thái có chút đau thương tiều tụy.

Mấy ngày nay quả thực hấn bị rất nhiều người mắng chửi thảm thiết, bởi vì hấn viện lý do bị ốm. Hành vi không ra nghênh chiến Vương Siêu này đã bị rất nhiều người gọi là hành vi nhu nhược tới cực điểm.

Đích xác, hấn là một khối chiêu bài tại giới võ thuật Nhật Bản. Những võ đạo gia đồng hành cùng hấn đều bị chết trận, vứt bỏ mạng sống và nhiệt huyết, nhưng hấn lại lựa chọn trầm mặc và lui bước.

Loại tinh thần này trong võ sĩ đạo chính là hành vi nhu nhược tới cực điểm.

Càng hướng chi, em trai hấn cũng bị Vương Siêu giết chết.

Bất quá lúc này khi ánh mắt hấn dừng lại trước người đang ngồi phía đối diện thì giống như tìm được người để giải thích, tìm được tri âm hiểu lòng mình.

“Huyền Dương, chúng ta đã gần mười năm rồi chưa gặp mặt, thời gian quả thực trôi rất nhanh. Nghĩ không ra người cũng đã bước vào cảnh giới này. Người ở trong quân bộ bí mật, trọng tổ Hắc Long hội không biết thế nào?”

Người được Y Hạ Nguyên gọi là Huyền Dương này ngồi quỳ ngay ngắn trên sàn nhà.

Người này không hề mặc quần áo, lộ ra da thịt giống như ngọc.

Nhưng trên người hấn cũng không có chỗ nào không đáng chú ý, người này da dẻ như ngọc, trên đó còn có một hình xăm vô cùng lớn.

Hình xăm này chính là một con hắc long to lớn dữ tợn. Đầu của con hắc long to lớn này ở trước ngực, nhưng thân hình lại quấn quanh thân hấn kéo dài cho tới thắt lưng. Có cảm giác thể lực dồi dào, làm cho người ta vừa nhìn thì có một cảm giác nó đang tấn công, giống như cắn nuốt hết tất cả ma khí.

“Chuyện Vương Siêu tới phỏng vấn lần này có kinh động đến quân bộ cho nên ta mới tới.”

Người này lẳng lặng nói.

“Chẳng lẽ ngươi muốn khiêu chiến Vương Siêu?” Vương Siêu nhìn người này nói.

“Không phải” Người này trả lời: “Đánh vỡ hư không, có thể nhìn thấy thần, trái tim trong suốt có thể thấy được phạt tổ Như Lai. Võ công của hấn đã đạt tới cảnh giới khó tin, cho dù là năm đại tông sư ám sát hấn mà cũng không thành công. Dùng cách nói của phạt giáo thì người này đã đạt tới cảnh giới của phạt tổ Như Lai. Ta chuẩn bị lên đường đến Nam Dương, trả thù, ám sát thủ hạ của hấn! Triển khai trả thù điên cuồng! Sau đó làm cho hấn phải đuổi giết ta, ta lại thiết lập mai phục mới có thể tiêu diệt hấn. Hấn không thể chiến thắng nhưng chẳng lẽ thủ hạ của hấn mà ta cũng không ám sát được? Người đi cùng ta chứ?”

“Như Lai, Như Lai... Không đi ám sát hần mà là đi ám sát thủ hạ của hần, chọc giận hần đích thật là kế sách rất hay. Nhưng... ta là võ thuật gia”.

Y Hạ Nguyên lẳng lẳng nói, đã tỏ rõ thái độ.

“Tốt tốt tốt, ngươi là võ thuật gia, ta không phải... ta sẽ lên đường vào hôm nay” Người này cười ha ha, đứng lên bước đi, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Nhưng cũng vào lúc này, bên cạnh biển Nam Dương Ấn Độ, hai mắt vô cùng trong suốt của Đường Tử Trần đột nhiên khẽ động, “Có cao thủ muốn đến ám sát thành viên của Đường môn chúng ta? Đây có thể là ai? Mỗi lần Đường môn chúng ta bị ám sát thì tâm lý của ta đều cảm ứng được”.

468. Chương 445: Đường Tử Trần Lại Ra Tay

Ngay lúc Vương Siêu quét ngang giới võ thuật Nhật Bản, đánh cho nhiệt huyết của các đạo tràng lớn đều uể oải, cuối cùng đóng cửa không ra ngoài, không có ý muốn về nhà thì một đám quân nhân Nhật Bản thần bí lại đổ bộ lên vùng đất Nam Dương Ấn Độ.

Người cầm đầu kia đúng là người thần bí có da dẻ như ngọc, toàn thân xăm một con hắc long cực lớn. Đây cũng chính là người mà Y Hạ Nguyên gọi là Huyền Dương, theo sau hần là hai người cũng mặc một bộ quần áo màu nâu, Nhưng đi tới cũng không rung động, chính thức sờ lên thì lại cảm thấy vải của bộ quần áo này dày đặc rắn chắc, hình như là da trâu đã trải qua rất nhiều lần đè nén.

Quần áo như vậy thì cho dù là đụng phải chủ thủ sắc bén thì cũng không nhất định sẽ bị đâm thủng, cũng có thể phòng ngự được một đòn khí công rất mạnh.

Lúc này đã là tháng mười, khí trời Nam Dương rất nóng. Khắp nơi đều là ánh sáng mặt trời rực rỡ khiến cho người ta muốn ngất đi. Nếu như đi chân không trên mặt đất thì cũng có thể ngửi được mùi da thịt bị cháy khét. Vốn đã nóng như vậy mà còn mặc bộ quần áo dày đặc không có chỗ thông khí này, cho dù là người có thể lực tốt thì cũng đã bị luộc trong nhiệt độ, buồn bực mà chết.

Nhưng là hai người kia lại không giống như người bình thường. Không chỉ như thế mà sắc mặt hai người lại hoàn toàn trắng bệch, giống như không có một tia máu, nhưng cũng không phải là loại bệnh bạch tạng mà chính là loại trắng như đang rét lạnh trong băng tuyết.

Nếu như là cao thủ thì sẽ nhìn ra được ngay. Lúc này một lượng lớn máu đã tụ tập trong trái tim bọn họ, cho nên mặt ngoài da có nhiệt độ rất thấp, không bị nhiệt độ nóng bức khắc nghiệt của Nam Dương làm ảnh hưởng.

Giữa trưa, dùng ý nghĩ vận chuyển máu tụ vào tim, yên lặng bất động, hàn dưỡng tâm thần, đây chính là công phu “Nhật luyện”.

Rất hiển nhiên, hai người này có thể tùy ý sử dụng công phu này thì chính là cao thủ cấp bậc đại quyền sư.

“mặc dù nói rằng võ sĩ không sợ hy sinh. Nhưng không phải là hy sinh một cách vô nghĩa. Những võ sĩ đó nếu cứ hy sinh một cách vô nghĩa như vậy thì chỉ là hành vi ngu ngốc. Quyền pháp của Vương Siêu kia đã đạt tới thành tựu rất cao, đã kinh khủng tới cực điểm. Dùng tâm ý có thể nhìn thấy phật tổ Như Lai. Hần tu luyện tới tình trạng như vậy thì đã chính thức hiểu rõ tất cả chân lý trên đời, gặp được phật tổ Như Lai. Các ngươi nói thử xem, người như vậy có còn là người không?”.

Trong lúc Huyền Dương nói chuyện, ánh mắt có chút cô đơn.

“Đúng là đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn. Như Lai... Như Lai... cảnh giới Như Lai”.

Một người nghe thấy Huyền Dương nói như thế thì thì thào tự nói. Từ lời của hần thì có vẻ như hần đã có hiểu biết rất sâu sắc về cảnh giới tu hành phật giáo.

Cảnh giới cao nhất trong tu hành phật giáo chính là dùng tâm ý có thể nhìn thấy được phật tổ Như Lai. Có thể nhìn thấy Như Lai thì cũng giống như đạo giáo đánh vỡ hư không nhìn thấy thần. Vương Siêu đánh vỡ hư không như vậy thì thần thông không hề nhỏ, tu hành trong phật giáo có thể được xưng hô là “Như Lai”.

Nhận thức đúng bản tính của mình, dùng nó để đạt tới cảnh giới đại viên mãn thì được xưng là “Như Lai”.

“Y Đằng Nam, Điền Thon Thượng Nghĩa, Cúc Mục Viên Chi Trợ, Trúc Sơn Đại chi, Vũ Điền Giác Vinh, năm vị đại sư này liên thủ đánh ra một kích đủ để kinh thiên động địa! Nhưng vẫn bị hắc đsanh chết! Cho nên đối với hắc mà nói, bất cứ ám sát gì cũng đều vô nghĩa. Bất quá chúng ta có thể ám sát những người bên cạnh hắc, đây là một kiểu trả thù. Sau đó chúng ta thiết hạ mai phục, dùng quân đội bao vây tiêu diệt hắc. Chúng ta là trọng tổ Hắc Long, lấy nghiệp vụ chân chính đối đầu với vị Như Lai Vương Siêu này”.

Hai mắt Huyền Dương nhìn thẳng về phía trước, trong cô đơn phát ra sự tự tin cường đại.

Vù vù!

Một cơn gió biển Nam Dương thổi lại đây.

Ngọn gió này thổi đến quần áo của vị Hắc Long thì cả quần áo đều tung bay vù vù, giống như một cây quân kỳ đứng thẳng.

“Chúng ta trước tiên ám sát người nào?”. Một người hỏi.

“Tổng quản đặc lực nhất của Nam dương Đường Môn bây giờ là vài người phụ nữ, trong đó quan trọng nhất là Tạ Ly. Người phụ nữ này chính là tổng quản của Nam Dương Đường Nam, quản lý tất cả tài vụ, quân sự. Nếu như nàng chết thì một số sự việc của Nam Dương Đường Môn sẽ lâm vào hỗn loạn trong một thời gian ngắn. Mặc dù vũ lực của Vương Siêu cường đại nhưng hắc đối với những việc tổ chức quản lý cũng không hề am hiểu”. Huyền Dương tiện tay lấy từ trong người ra một mảnh giấy nhỏ, rồi nhớ kỹ tên của vài người phụ nữ cùng tư liệu đơn giản về họ.

“Đi thôi, đúng bảy giờ tối, khi màn đêm vừa phủ xuống thì chúng ta sẽ hành động. Bất quá các người phải chuẩn bị thật tốt. Bên cạnh mấy người phụ nữ này cũng có cao thủ người Hoa bảo vệ, trong đó còn có thể có nhân vật đứng đầu trong quyền sư người Hoa”.

Huyền Dương sau khi xem qua tờ giấy thì ngón tay búng ra đánh nát bấy mấy tờ giấy. hắc bước một bước vào trong rừng cây, lập tức biến mất.

Hai người đi theo hắc cũng lui thật nhanh vào rừng cây mang theo tiếng xé gió vù vù, nhanh nhẹn giống như hai con khỉ.

Đêm xuống.

Bên trong trường học Minh Luân Đường ở Ấn Ni Gia Tăng Đạt, Tạ Ly đứng đối diện với một đồng tư liệu rậm rạp cẩn thận xem xét, thần thái hết sức chăm chú.

Mà ngồi ngoài cửa chính là một người mặc trường sam, mang mũ đen, hình như là một phong cách từ thời xã hội khi xưa, đúng là danh gia Lữ Lão Lộ bị Vương Siêu thu phục.

Vị cao thủ đứng đầu phái Thiếu Lâm này bây giờ chính thức là bảo tiêu của quản gia Tạ Ly. Trong cuộc sống bình thường thì Tạ Ly cũng gặp qua nhiều lần ám sát , hoặc là bang hội dân bản xứ ở Nam Dương âm thầm thuê sát thủ, hoặc là quân đội nước Mỹ, quân đội Ấn Độ phái những sát thủ âm thầm đến, nhưng tất cả đều không thành công , đều bị Lữ Lão Lộ đuổi chạy.

“Ai?”

Lữ Lão Lộ đang ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần thì đột nhiên trong lúc đó hắc mở mắt ra. Lỗ tai dựng thẳng đứng lên nhìn một chút bốn phía xung quanh, thần thái này giống như một con chuột đang kiếm ăn, cảm giác được nguy hiểm mà quan sát.

Nhưng là, trong chốc lát hắc cẩn thận nghe ngóng xong thì hai mắt lại nhìn quanh bốn phía, vẫn không phát hiện được động tĩnh gì, kể cả một động tĩnh nhỏ.

“Chắc là do ta quá nhạy cảm?”. Trong lúc Lữ Lão Lộc đang nhắm mắt dưỡng thần thì đột nhiên cảm giác được có chút không thoải mái. Đây cũng là người đã giao thủ luân vô nhiều, gặp rất nhiều đánh lén mà hình thành nên phản xạ miễn cảm. Nhưng là sau khi hấn cảnh tỉnh lại thì không có động tĩnh gì phát sinh. Đối mặt với phản ứng như vậy thì hấn cũng không cho là đúng. Người ta bình thường cũng có lúc không thoải mái, chắc là do mình quá nhạy cảm.

Nhưng là, ngay lúc hấn buông lỏng tâm tư thì đột nhiên trong lúc đó có một cái bóng đột nhiên xuất hiện ngay góc dưới cầu thang. Hấn dĩ nhiên không hề nhìn rõ đối phương tới bằng cách nào!

“Không tốt! Cao thủ! Ám sát!”.

Lữ Lão Lộc là một nhất lưu cao thủ, quyền sư Hóa Kinh, cảnh giới đã đạt tới một sự nhạy cảm kỳ diệu. Ngay lúc vừa thấy một cái bóng thoáng lóa lên thì lập tức la lên ba từ. Cũng không phải là phản ứng giống các bảo tiêu khác.

Hấn lập tức có phản ứng, đột nhiên xuất hiện một bóng dáng của tuyệt đỉnh cao thủ, nếu không thì cũng không thể dấu diếm được tai mắt của hấn.

Thân thể Lữ Lão Lộc căng thẳng, trường sam vù vù vang lên, hấn thuận tay bày ra một thế “Lại Trát Y” chính là quyền giá tư, đồng thời vén trường sam lên để đánh nhau được dễ dàng.

Chiêu thức Lại Trát Y được xuất ra tùy ý trọn vẹn, biểu hiện ra công lực thâm hậu.

“Tốt lắm, tốt lắm” Bóng dáng này vừa xuất hiện, nhìn thấy phản ứng của Lữ Lão Lộc thì lập tức phát ra tiếng than thở: “Không nghĩ ra bảo tiêu của quân gia Nam Dương Đường Môn mà cũng mạnh mẽ như vậy, cư nhiên có thể nhạy cảm cảm giác được ta đã tới, chỉ bất quá tai mắt còn kém một chút”.

Nghe thấy người đó nói như vậy thì Lữ Lão Lộc tuy rung mình nhưng cũng không có trả lời, chỉ là phát lực ở bụng. Đột nhiên trong lúc đó phát ra một cổ hơi thở từ bên trong phổi.

Hấn chính là muốn huyết một tiếng dài, làm cho mọi người khác biết được.

Ngay lúc bóng người kia nói chuyện thì hấn đã biết, thủ đoạn của đối phương căn bản mình không thể chống lại. Nếu như là đến để ám sát thì căn bản không cần phải nói nhảm, trực tiếp động thủ là được. Mà người này lại còn có thể nói nhảm thì chỉ có một khả năng, đó chính là thực lực của đối phương mạnh mẽ hơn mình rất nhiều, có tự tin vào sức mạnh của bản thân.

Người như vậy thì Lữ Lão Lộc không có một chút nắm chắc, chỉ có thể huyết sáo kinh động bốn phương. Đây là trong trường học tiếng Hoa Minh LUân Đường, cũng là một căn cứ quân sự của người Hoa. Lực lượng quân sự vũ trang bên trong cũng vô cùng cường đại, không thua kém một chút nào so với trụ sở quân đội của chính phủ.

Nhưng là, ngay lúc tiếng huyết sáo của hấn vừa đến yết hầu thì bóng người này đột nhiên như một cây tên, so với tốc độ của con báo thì còn nhanh hơn rất nhiều, hấn phóng tới đánh ra một quyền.

Quyền kinh đánh cho không khí lưu động, vô cùng hùng hậu. Thân thể Lữ Lão Lộc bị gió đánh vào, hấn chỉ cảm giác được một sức mạnh như bài sơn đảo hải đang chèn ép khiến bản thân khó thở. Khiến cho hấn vừa muốn huyết gió lại phải nghẹn lại, tức muốn phát hỏa.

Quả nhiên rất kinh khủng!

Trong lòng Lữ Lão Lộc hoảng sợ, bất cứ hành động gì của mình cũng không lừa gạt được đối phương. Trước mặt bóng người này, ngay cả cao thủ Hóa Kinh cũng không thể nói ra một lời nào.

Thối Bộ Hà cung!

Cơ hồ tại lúc quyền thế như bài sơn đảo hải của đối phương ép tới thì Lữ Lão Lộc cũng đồng thời thi triển ra tuyệt chiêu thân pháp của mình. Thân pháp này quỷ dị đa biến, thiên chuy bách luyện, cho dù đối mặt với Vương Siêu thì cũng có thể thoát được hiểm cảnh. Bây giờ hấn thi triển ra chiêu này thì thân thể rất nhanh lui lại, phá tan cánh cửa xông vào phòng của Tạ Ly.

Hấn không thể né tránh hướng khác, đối phương khẳng định là tới để ám sát Tạ Ly. Hấn hướng bên cạnh né đi thì rất có thể đối phương sẽ thừa cơ xông vào phòng một chiêu đánh chết Tạ Ly.

Phành!

Ngay lúc hần vừa lui vào phòng thì đối phương cũng như hình với bóng tiến vào.

Tạ Ly cũng nhạy cảm nhận ra động tĩnh này, nàng đứng thẳng lên.

“Ừm, tốt lắm, tốt lắm, không hổ là đại tổng quản Nam Dương Đường Môn, đã trẻ thế này mà còn nghiên cứu rất nhiều tư liệu tình báo. Khó trách được xem là cánh tay phải của vương Siêu. Trên bàn là toàn bộ tư liệu về quân đội của Nhật Bản ư? Ngay cả chuyện tình của cao thủ trọng tổ quân bộ Hắc Long Hội mà người cũng biết rồi?”

Bóng người này vừa tiến vào phòng, nhìn thấy Tạ Ly, Lữ Lão Lộc thì không động thủ thêm lần nữa mà chỉ nhàn nhả đứng nói chuyện.

Hai mắt hần vô cùng lợi hại, tùy ý nhìn thoáng qua là có thể nhìn thấy rõ cả một chữ rất nhỏ như con ruồi trong đồng tư liệu trên bàn.

Trên bàn đúng là có một ít tư liệu về Nhật Bản, là của giới võ thuật, giới tông giáo và quân giới. Rất hiển nhiên Tạ Ly là vì chuyện tình của vương Siêu mà điều tra nghiên cứu cụ thể.

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy có người tới giết ta mà còn đứng nói nhảm. Có câu đêm dài lắm mộng”. Tạ Ly nhìn người này, ánh mắt vẫn bình thường.

“Ở trước mặt ta thì không có chuyện đêm dài lắm mộng xảy ra đâu”. Người này chấp tay sau lưng, da dẻ như ngọc chiếu sáng cả thước. “Sinh lý phản ứng của các người ta đều quan sát rất rõ. Các người muốn quát to hay là ẩn vào chuông cảnh báo? Tạ Ly, bên cạnh chân của người còn có một cái chuông báo động a, chỉ cần nhấn một cái là sẽ có một đội quân xông tới. Nhưng ta có thể cam đoan rằng trước khi người ẩn vào chuông báo động thì người sẽ chết. Không tin thì người có thể thử xem”.

“Ồ?”. Chân Tạ Ly cũng không động dậy, trong cảm giác của nàng thì người này mặc dù cách xa hơn mười thước nhưng chỉ cần chính mình động dậy một chút đầu ngón tay thì không hề nghi ngờ, đối phương thật sự sẽ trong nháy mắt giết chết mình.

“Ta sở dĩ đến ám sát mà còn nói dông dài chính bởi vì ta học theo phật2. Người đến đây ám sát Tạ Ly đúng là Huyền Dương: “Một tính mạng không nên cứ bất tri bất giác mà chết đi, cho nên trước khi ta giết người thì đều cho đối phương nói thoải mái, để không trở thành quỷ hồ đồ”.

“Tư tưởng của người thật ra rất kỳ lạ”. Tạ Ly nói.

“Người muốn chết? Không sợ hãi sao?”. Huyền Dương nhìn Tạ Ly, hần không hề thấy nửa điểm sợ hãi trong ánh mắt của đối phương.

“Đương nhiên không sợ hãi, bởi vì người không giết được ta”. Tạ Ly rất bình tĩnh nói.

“Ồ? Tại sao?”. Trong ánh mắt Huyền Dương hiện lên vẻ tươi cười: “Trừ khi vương Siêu là người bảo vệ người thì ta mới không có cơ hội giết người. Nhưng bây giờ vương Siêu đang ở Nhật Bản, người còn có biện pháp nào sao?”.

“Người rất mạnh, cường đại giống như wonton và Morgan”. Tạ Ly nhìn huyền Dương đột nhiên nói: “Người chính là người trong quân bộ Nhật Bản, là tổ trọng mới trong Hắc Long hội sao? Xuyên Đảo Huyền Dương? Mười năm trước thao bản năng tự quy y cửa phật mà tu hành. Nghe nói người cũng là tông sư võ thuật, cùng Y Hạ Nguyên ở một chỗ, chỉ bất quá tại mười năm về trước đột nhiên lại biến mất. Tổ tiên của người nghe nói cũng không phải là người Nhật Bản, người hần là mang họ Ái Tân Giác La, họ của người là Xuyên Đảo chính là vì mang họ của hậu duệ hoàng thất”.

“Hắc hắc, Đường môn thật sự là không đơn giản. Lại có thể tra ra lai lịch của ta, ta cũng đã đánh giá thấp năng lực của người. Lấy năng lực tình báo cường đại của người thì tuyệt đối là trợ thủ đắc lực của Vương Siêu. Xem ra ta không thể trì hoãn việc giết người được rồi”.

Ánh mắt Huyền Dương chợt lóe, hần cũng không ngờ được rằng Tạ Ly chẳng những đoán ra thân phận của hần, mà còn có thể điều tra được rõ ràng về lai lịch của hần.

Năng lực tình báo cường đại như thế khó trách Đường Môn lại cường đại như vậy.

“Người không ngại thì cứ động thủ xem?”.

Đúng lúc này thì một tiếng nói truyền tới, cũng không phải là do Tạ Ly phát ra mà là đến từ hành lang trước cửa.

Huyền Dương nghe thấy tiếng nói này thì xoay người lại, hần chỉ thấy một người phụ nữ mặc quần áo màu tím. Người phụ nữ này đúng là Đường Tử Trần.

469. Chương 446: Đánh Một Cái Lồng Sắt Đem Hẩn Nhốt Vào

Đường Tử Trần từ cầu thang đi lên, đứng bất động cách cửa phòng bảy tám mét, hai mắt nhìn vào bộ quần áo bằng da màu nâu, dưới chân mang một đôi giày tím của Xuyên Đảo Huyền Dương. Trên gương mặt xinh đẹp không có một chút biểu tình, chỉ là hai tay hơi có chút thả lỏng, móng tay nhẹ nhàng chấn động.

“Thì ra là tiểu thư Đường Tử Trần”.

Ngay khi Huyền Dương xoay người lại, thấy rõ gương mặt của Đường Tử Trần thì hơi nhú mồm một chút, sau đó lại giãn ra. Hai tay vẫn như cũ chấp sau lưng, biểu hiện ra ánh mắt bất cần.

“Worton, Morgan cũng từng giết người của Đường Môn các người, ta sao lại không thể? Nghe đồn rằng công phu chạy trốn của tiểu thư Đường Tử Trần, người lãnh đạo chính thức của Đường Môn chính là số một, cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào bắt được người. Bây giờ xem ra công phu của người đích thật là không tồi. Nhưng là, người có thể ngăn cản được việc ta giết người sao? theo ta được biết, năm đó Worton, Morgan lên vào Châu Phi, cũng đã giết không ít người của Đường Môn, cuối cùng là do chính tay Vương Siêu xuất thủ nên mới giết được bọn họ. Mà Đường tiểu thư dường như không thể bắt được bọn họ”.

Huyền Dương nhìn Đường Tử Trần, hần cũng không có chút tâm lý e ngại mà là chậm rãi kể lại một ít chuyện cũ năm đó Đường Môn và quân đội nước Mỹ tranh đấu.

Thì ra năm đó hai vị Đại Đường song long là Worton và Morgan xuất quỷ nhập thần, am hiểu ẩn nhẫn ám sát, khiến cho Đường Môn gặp một trận thương vong vô cùng lớn. Trừ lần đó ra thì cũng có một ít người lãnh đạo Đại Quyền bang cũng bị hai người này ám sát.

Khi Trần Ngã Dương chưa lập gia đình, cha của mạc Vân Yến cũng chính là chết trong tay Worton.

Hai người kia hành động tựa hồ tung hoành thiên hạ, không người nào có thể khắc chế.

Công phu của Đường tử Trần mặc dù cao hơn bọn họ một bậc nhưng nếu muốn bắt bọn họ, dồn bọn họ vào chỗ chết thì lại không có khả năng.

Huyền Dương đối với việc này hiểu rõ tất cả. Cho nên hần mới dám đến ám sát một tí thành viên cao cấp của Đường Môn. Ốc Đốn, Morgan năm đó có thể làm được thì hần hiển nhiên tự tin chính mình cũng có thể làm được. Cho dù Đường Tử Trần có đứng trước mặt thì cũng giống như vậy mà thôi.

“Một tuyệt đỉnh cao thủ chính thức muốn ám sát những thành viên trong bang hội, lực phá hoại đó đương nhiên Đường tiểu thư hiểu rõ hơn ai hết. Hiện tại Vương Siêu không có ở Nam Dương, chỉ bằng vào một mình Đường Tử Trần tiểu thư thì tựa hồ không thể ngăn cản việc ta giết người”.

Huyền Dương tiếp tục nói chuyện, hần không hề hoảng sợ, thật sự là đang tìm kiếm cơ hội tốt nhất, dùng lời nói để tìm ra sự dao động tinh thần của Đường Tử Trần, sau đó đột nhiên ra tay đánh chết Tạ Ly, thông dong rời đi.

Mặc dù hần nói chuyện có vẻ bình thản nhưng thật ra tinh thần lại được đề cao tới cực điểm. Lấy thể lực quyền pháp của hần, trạng thái tinh thần thì hiển nhiên cảm giác được sự cường đại của Đường Tử Trần. Bất quá bây giờ hần không chuẩn bị đối mặt trực tiếp với Đường Tử Trần mà công việc chỉ là giết Tạ Ly.

Trong lời nói của hắn cũng đã thể hiện rõ quan điểm này, huống hồ cho dù công phu của Đường Tử Trần cao hơn hắn đi nữa thì còn phải lo bảo vệ người khác, đôi khi còn có thể bại trong tay hắn.

Đôi lúc đối mặt cao thủ mà nói thì có nhiều người không nhất định là lực lượng mạnh, ngược lại nhiều người càng là gánh nặng thêm.

Tình huống bây giờ chính là như thế này.

Cho nên sự tự tin trong lòng Huyền Dương vẫn như trước tăng vọt.

Mặc dù Đường Tử Trần cường đại, nhưng trong tin tức tình báo của tổ chức do Huyền Dương lãnh đạo thì cũng không đáng sợ như Vương Siêu.

Đối mặt với Đường Tử Trần, Huyền Dương rất tự tin. Không giống như khi đối mặt với Vương Siêu, như vậy thì hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

“Người nói cũng đúng, một tuyệt đỉnh cao thủ tùy ý tới ám sát một người bình thường, đích xác tạo thành thương vong thật lớn. Nhất là cao thủ cấp bậc Đan Kinh, đến vô anh đi vô tung”. Tạ Ly nói.

“Phải vậy không?”. Đường Tử Trần nghe Huyền Dương nói thì trên người không có chút ba động nào, chỉ là lẳng lặng mà nói: “Ta rất ngạc nhiên. Quân đội tình báo của Nhật Bản ta cũng đều quen thuộc, cũng biết bên trong có một nhóm cao thủ. Nhưng thật không ngờ đột nhiên lại xuất hiện một cao thủ Đan Kinh. Việc này cũng nằm ngoài dự đoán của ta một chút, bất quá người chẳng lẽ không tò mò sao?”.

“Tò mò gì?”

Huyền Dương mỉm cười.

“Người tới ám sát người của Đường Môn chúng ta, nhưng trước đó ta đã biết và thiết hạ mai phục chờ người tới. Người chưa phát giác ra được những nhân viên tình báo của các người có vấn đề à?”. Đường Tử Trần nói.

“Ha ha, ha ha”. Nghe thấy nàng nói như vậy thì Huyền Dương đột nhiên cười to: “Đường Tử Trần tiểu thư, chúng ta không nên nói dối nhau làm gì. Tu vi của người chỉ sợ là đã đạt tới cảnh giới có thể tiên tri, mười năm trước ta theo bản năng tự xuất gia tu hành, tham thiền nhiều năm, cũng đã mơ hồ đạt tới cảnh giới tâm linh huyền bí đó. Kỳ thật ta đã sớm nghe nói Đường tiểu thư có thể không gặp không nghe thấy mà có thể biết trước được nguy hiểm. Hôm nay ta tới nơi này, một nửa là giết người, một nửa là võ công đại thành nên muốn nhìn xem trên thế giới này rốt cục có người như vậy hay không. Bất quá hôm nay xem ra thì ta đã biết điều này không phải không có”.

“Ồ? Nghĩ không ra lại gặp phải một người so với Worton và Morgan thì còn khó chơi hơn. Bất quá nhân vật đạt đến cảnh giới như vậy thì tại Nhật Bản theo ta được biết cũng chỉ có giáo chủ Đại Bản giáo Xuất Khẩu Vân Lang, người trẻ tuổi này tu luyện một ít môn đạo, bất quá chính thức đạt đến thì vẫn còn kém xa”.

Đường Tử Trần nghe thấy Huyền Dương nói vậy thì trên mặt hiện lên một tia thú vị.

“Đáng tiếc, Vân Lang đã chết trong tay Vương Siêu”. Ánh mắt Huyền Dương chợt trở nên nghiêm túc. “Năm đó hắn theo ta tu hành một quãng thời gian, mặc dù hắn tuổi còn trẻ nhưng trên người rất có tiền đồ”.

“Thì ra hôm nay người đến giết người chính là dựa vào công phu tu hành về tâm linh này. Không phải chỉ trong lúc động thủ có thể khám phá ra suy nghĩ và hành động của đối phương. người cho rằng hôm nay người có thể tránh được một kiếp?”.

Đường Tử Trần nhẹ nhàng bước về phía trước hai bước.

“Chẳng lẽ người cho rằng người có thể giết được ta? Hoặc là có thể ngăn cản ta giết người? Ta có thể còn mạnh hơn so với Worton và Morgan. Hơn nữa hôm nay Vương Siêu cũng không có ở đây”.

Huyền Dương không tỏ ra yếu thế chút nào, gót chân trái bắn về phía trước một chút, tựa hồ muốn phát động tấn công đối với Đường Tử Trần.

“Ta đương nhiên không muốn giết người”. Ngay khi Đường Tử Trần nói ra lời cuối cùng thì nở nụ cười: “Ta là muốn bắt sống người, phế đi võ công của người rồi nhốt vào lồng sắt, làm cho tất cả cao thủ muốn ám sát thành viên của Đường Môn chúng ta lấy đó làm gương”.

“Bắt sống ta?”.

Lời này của Đường Tử Trần vừa ra khỏi miệng thì mặc dù sắc mặt Huyền Dương không thay đổi nhưng máu trong cơ thể lại có chút giật mình.

Lần máu ba động này đích thật vô cùng nhỏ, thật giống như mặt nước ao bóng loáng bình tĩnh, chợt rơi xuống một cánh hoa là gợn một chút sóng.

Nhưng là Đường Tử Trần lại rất tin tưởng vào việc có thể bắt sống.

Một tia sét vang lên, trong lúc đó đột nhiên ra tay.

Đường Tử Trần vừa ra tay thì hai chân nhẹ nhàng bay lên như chiếc lá, thân thể nhẹ nhàng như lông hồng, không có chút sức nặng, làm cho người ta có một loại cảm giác không tuân theo quy tắc của vật lý.

Khoảng cách bảy tám mét chỉ một bước nhẹ là đã tới, tay đâm ra thành thủ đao bát quái chưởng, trái phải đều có một chiêu, phân biệt đánh vào dưới xương sườn của Huyền Dương.

“Không tốt!”.

Huyền Dương mới vừa bị Đường Tử Trần làm cho máu trong cơ thể ba động, tâm hồn rung lên một chút. Chính vào thời điểm tâm hồn rung động này khiến cho hắn không cách nào bảo trì trạng thái tinh thần để khám phá ý niệm mạnh mẽ trong đầu địch nhân.

Mặc dù chỉ trong nháy mắt hắn đã điều chỉnh lại tinh thần. Nhưng chiêu thức của Đường Tử Trần đã tới trước người hắn, bất quá cuối cùng thì hắn vẫn là một cao thủ nhất đẳng trong thiên hạ.

Nếu như nói cảnh giới cao như giáo chủ Đại Bồn giáo Xuất Khẩu Vân lang mà vẫn chết trong tay Vương Siêu, thì đó là do thể lực tốt nhưng đấu pháp không tốt, không thể so sánh với cao thủ Bảo đan chân chính. Mà bây giờ Huyền Dương này chẳng những thể lực so với Xuất Khẩu Vân Lang cường đại hơn, cảnh giới giống nhau nhưng lại có kinh nghiệm xông pha trận mạc và đấu pháp tinh diệu.

Đây mới chính thức là một kẻ mạnh.

oOo

Cho nên ngay lúc bàn tay của Đường Tử Trần gần chạm vào dưới nách hắn thì hắn cũng không ngăn cản, cũng không phản kháng. Mà là dưới chân đột nhiên sung sức, đột nhiên lui về phía sau!

Trong nháy mắt hắn lui về phía sau thì lưng cong lên, bộ quần áo da màu nâu bị căng phồng trở nên bóng loáng.

Hô!

Lưng hắn cong lại, cả cái lưng phía sau của hắn giống như một cái mai rùa cứng rắn, bên trong bộ xương phát ra tiếng ông ông ông ông.

Trong tích tắc sau khi lưng của Huyền Dương cong vào thì chợt bắn ra. Vừa tránh né công kích của Đường Tử Trần đồng thời dùng lưng làm vũ khí tấn công về phía Tạ Ly đang ở phía sau.

Trong nháy mắt biến hóa đấu pháp, quả thực xảo diệu tới cực điểm.

Hắn chính là muốn trong khi lui lại né tránh công kích của Đường Tử Trần thì trong nháy mắt dùng lưng đâm chết Tạ Ly, sau đó thông dong rời đi.

Tạ Ly bản thân xuất thân từ bộ đội đặc chủng của Đường Môn, trên người không phải là không có võ công, chỉ là so với cao thủ Hóa Kinh thì còn có khoảng cách rất lớn, càng đừng nói gì đến cao thủ Đan kinh như Huyền Dương.

Ngay khi Huyền Dương sắp va chạm vào thì không khí phía tên mãnh liệt lưu động, phẳng phất như có một khối sắt lớn đang bay tới. Mà tốc độ thì nhanh đến nỗi không thể tưởng tượng được, trong đầu nàng chỉ

vừa chợt lóe lên ý niệm này thì cái lưng khổng lồ của đối phương đã hoàn toàn bao phủ tầm mắt của nàng. Trước mắt hoàn toàn là một mảnh tối đen, căn bản không biết trốn đi đường nào.

May mắn là phản ứng của Lữ Lão Lộc ở phía trước nàng còn nhanh hơn nàng rất nhiều. Trong nháy mắt này liền xuất quyền cước, một quyền “Phục hổ song chủy đả” dùng cả hai tay đánh ra. Dưới chân mãnh liệt đập một cái, dồn hết lực lượng toàn thân vào hai tay hung hăng đánh lên cái lưng sắp phóng tới.

Lữ Lão Lộc cũng là liều mạng, trong nháy mắt khi đối phương đánh tới hần căn bản cũng không nhìn rõ động tác cụ thể lắm, chỉ cảm giác được đối phương vừa động mà đến. Bên tai vang lên tiếng không khí bị xé rách, trước mắt một mảnh tối đen, cảm giác giống như thái sơn sụp đổ.

Chỉ là lui lại dùng lưng đánh vô cùng đơn giản nhưng lại có uy lực vô cùng lớn như vậy, làm cho cao thủ Hóa kinh như Lữ Lão Lộc cũng cảm giác căn bản không có khả năng kháng cự.

Cũng chỉ một quyền này, huyền Dương đã biểu hiện ra lực lượng của hần còn cường đại hơn cả Ốc Đốn và Morgan, chính vì thế nên hần mới dám đến ám sát thành viên của Đường Môn.

Phanh!

Hai nắm đấm cứng rắn của Lữ Lão Lộc đánh thật mạnh vào lưng của Huyền dương nhưng lực lượng trong hai quyền lại không thể xuyên thấu qua quần áo của Huyền dương để vào trong!

Quần áo da của huyền Dương giống như là áo giáp chống đạn, vô cùng rắn chắc.

“Không tốt!”. Sau khi hai quyền của Lữ Lão Lộc đâm trúng thì cảm giác tay mình như trượt qua bề mặt trơn nhẵn của lưng đối phương. Lưng đối phương giống như mặt của chuồn chuồn, hoàn toàn trơn bóng làm mất đi lực lượng cương mãnh hần vừa đánh ra.

“Quy Hình Đà loa hình trong Cửu cung chưởng của phái Võ Đang? Đây là áo da, tựa hồ là do rất nhiều da trâu dê ép mà chế thành một khối da lớn”.

Bản thân Lữ Lão Lộc cũng là quyền pháp tông sư, dưới một quyền này thì cũng đã rõ ràng.

Nhưng là, hần hiểu rằng mình đã không còn đủ thời gian.

Lưng của Huyền dương đánh trúng hai nắm của hần thì thân thể đột nhiên xoay tròn như con quay, hoàn toàn hóa giải lực lượng của hần, mà áo da cũng chặn ám kinh của hần khiến cho hai nắm hoàn toàn không phát huy một điểm tác dụng.

Trong nháy mắt khi giao thủ thì Huyền dương đã đánh văng Lữ Lão Lộc ra, tiến lại gần Tạ Ly. Hần mãnh liệt lật tay lại chụp vào cổ Tạ Ly.

Thủ pháp lần này giống như tuyệt kỹ đầu tiên của người Mãn Châu. Vừa nhìn thì đã biết rằng chính là trải qua thiên chuy bách luyện, thủ pháp vô cùng độc ác. Lấy công phu của Huyền Dương thì mặc kệ là ai, khi bị một trào này trúng cổ thì lập tức tử vong.

Hơn nữa thể công của hần lại nhanh như thế, ngay cả Tạ Ly cũng không thể rõ ràng thì đừng nói chi là cản lại.

Ngay khi hần vừa ra tay thì có thể nói Tạ Ly chỉ còn cách cầu kinh.

Nhưng là, trong một kích phải giết lần này, hần lại đoán không bốp cổ Tạ Ly, mà là bốp vào một bàn tay trắng nõn như được làm từ ngọc.

Các móng tay từ bàn tay này tỏa ra, đậm trắng như mũi kiếm. Đồng thời ngay trong lúc hần bốp lại thì đột nhiên xoay tròn một cái, giống như là một cái máy cắt cỏ đang cuộn cuộn xoay tròn.

Bát Quái Ngưu Thiết Chưởng của Đường Tử Trần đã chế trụ được tay của Huyền dương. Tiếp theo chuyển một cái, công phu trên tay Đường tử Trần đã hoàn toàn thể hiện ra. Năm đó bảo kiếm trên tay Lâm Đình Phong cũng bị đánh một quyền làm gãy đoạn, mà bây giờ công phu của nàng so với năm đó càng cao hơn, vừa ra tay thì đã giật dây, tựa hồ có thủy quang rất nhỏ bắn nhanh ra, dĩ nhiên là nàng, đã dùng tới tiên thiên cương khí, công phu ám kinh!

“Như thế nào lại nhanh như vậy?”.

Huyền Dương cũng không thể ngờ rằng tốc độ của Đường Tử Trần lại có thể nhanh đến như thế, trong nháy mắt đã đuổi theo kịp và tiếp được sát chiêu của hắn. Trong nháy mắt hắn liền cảm giác được một tia kinh khủng.

Đồng thời, tay hắn tê rần, chính là đã bị tiên thiên cương khí của Đường Tử Trần đánh trúng khiến cả tay tê rần lên. Giống như bị điện giật khiến cho huyết mạch cũng không thể vận chuyển thông suốt.

“Vừa rồi đấu pháp vừa xuất ra như thế nào lại lợi hại như thế? Tiêu hao thể lực muốn giết chết ta? người quả thật rất nôn nóng, tiêu hao thể lực như vậy thì chính là cơ hội của ta”.

Huyền dương đích thật là loại người thông minh!

Mặc dù cánh tay bị Đường Tử Trần đánh cho tê rần nhưng hắn cũng biết đối phương phát ra một tác tiên thiên cương khí đã tiêu hao rất nhiều thể lực. Trong đầu hắn hiện lên một ý niệm như vậy, công phu ám kinh một tác này chỉ là động tác động vào hệ thần kinh, khiến cho một số bộ phận trên cơ thể cảm thấy tê tê, kỳ thật cũng không tạo thành thương tổn gì lớn. Cái này nhìn thì có vẻ hoa lệ nhưng tính chất thực dụng cũng không lớn.

Đối với hắn thì trong nháy mắt đó, bàn tay mình không để ý đang tê tê, đột nhiên xoay nửa người lại dặm mạnh chân xuống đất rồi quét ra bên ngoài như vòi nước đang phun ở công viên. mãnh liệt kích động, luân phiên mà bùng nổ vừa giống như một cây gậy lớn, lại vừa giống như một hòn đá lớn đang tiến tới nghiền nát tất cả những thứ ở gần nó.

uy thế của cái chân này khiến cho cả mặt đất cũng chấn động ầm ầm, giống như là một cái xe lu đang đè thật nặng lên mặt đất.

“Niễn Cước lôi” của phái Võ đang!

Một cước xuất ra ngoài, thế công như đang nghiền nát mọi thứ, xu thế không thể đỡ nổi.

Huyền Dương tại Nhật Bản tu luyện một chiêu này trong núi, cho dù là có một tảng đá lớn thì hắn cũng có thể dùng chân nghiền nát ra thành bột phấn, căn bản không phải lực lượng con người có thể can ngăn được.

Nhưng là, Đường Tử Trần hết lần này tới lần khác lại mạnh mẽ cản lại. Chân Đường Tử Trần cũng nhẹ nhàng đá ra, ngón chân kết ấn, đúng là tuyệt đỉnh chân pháp “Bộ Bộ Sinh Liên” do Vương Siêu sáng tạo ra.

Phành!

Hai chân như tia chớp đá vào nhau tại một chỗ, trong nháy mắt đã va chạm hơn mười lần, kinh phong thật lớn bắn ra. Da giày Huyền dương bị xé nát thành vô số mảnh nhỏ, nhưng mà Đường Tử Trần chính là đi chân không. Hai chân giống như quyền, năm ngón chân khởi động, ngón chân nhẹ nhàng bám chặt vào mặt đất phát ra từng đợt thanh âm chói tai.

Đồng thời mái tóc dài của Đường Tử Trần cũng theo gió khẽ tung bay , có chút quỷ dị.

Chính là sau khi dùng chân đối chân, Đường Tử Trần lại một lần nữa ra tay. Cánh tay nàng chọt duỗi ra, cánh tay gấp lại nhưng lại có lực mạnh mẽ, giống như một con rồng đang ngao du trên trời mây, đồng thời tay kia vận vạo tạo thành xà hình, dùng tốc độ như điện quang tấn công.

“Nàng muốn đánh vào tiểu phúc của ta”.

Thân thể Huyền Dương chấn động, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu. Long Hình quyền, Xà Hình quyền của Đường Tử Trần không hề thuộc về một phái nào cả, nhất là năm ngón tay chớp động giống như năm móng vuốt rồng, cũng không nắm vào trong mà lại linh động uốn cong, đây là một loại mãnh liệt cứng rắn, giống như thiên long vậy. Mà xà hình cũng tương tự, trong lúc chớp lên thì giống như là rắn đang trườn trong sương mù, khiến cho kẻ khác không thể biết được vị trí mà nó sẽ công kích là ở đâu.

Bất quá tia ý niệm này chỉ xẹt qua trong đầu, toàn bộ người hắn liền mãnh liệt nhảy lên. Cảnh giới tiên tri của hắn phát huy tác dụng, biết được Đường Tử Trần muốn đánh vào tiểu phúc của hắn, chính vì vậy mà dựng một chướng lên che lại tiểu phúc bên dưới.

Nhưng là, một việc ngoài ý muốn xảy ra, một quyền của Đường Tử Trần lại trực tiếp đánh vào bả vai của hắn.

“Như thế nào lại có thể? Ta không có khả năng dự cảm sai”.

Phành! Hắn đã bị trúng một quyền khiến toàn thân rung mạnh, đột nhiên hét lớn một tiếng hướng ra ngoài cửa, thân thể xoay tròn mãnh liệt tựa như mũi tên được bắn ra, hướng về phía dưới lầu phóng đi, chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng là bước chân của Đường Tử Trần lại nhanh hơn, thật giống như đã biết trước hắn sẽ chạy đi. Nàng bước trước một bước áng ngay cánh cửa, một quyền xuất ra đánh nát toàn bộ bả vai của hắn.

Trong nháy mắt sau khi công kích này thì Đường Tử Trần liên tiếp đánh ra các chiêu khác, liên tiếp tàn ảnh chớp động, liên tiếp quyền, chưởng, chủy, cước, toàn bộ đều đánh vào trên người Huyền Dương.

Huyền Dương té trê mặt đất, toàn thân thần kinh da thịt đều bị Đường Tử Trần đánh nát, ngay cả một đầu ngón tay cũng không thể động đậy.

“Người dự cảm sau ta thì không thể là đối thủ của ta được. Hướng hồ lực lượng của người lại dưới ta”.

Đường Tử Trần nhìn Huyền dương đang nằm trên mặt đất, rồi nói với Tạ lý : “Đánh một cái lồng sắt đem hắn nhốt vào”.

470. Chương 447: Sinh Cơ, Tử Cơ?

Sau khi Vương Siêu nhận được tin thì cũng bay nhanh từ Nhật Bản về nam Dương.

Giới võ thuật Nhật Bản bây giờ chỉ là một mảnh yên lặng, bị Vương Siêu đánh cho không thể ngẩng đầu lên, một loại tâm tình chán chường tràn ngập khắp giới võ thuật Nhật Bản.

Mặc dù Vương Siêu không thật sự hài lòng về chuyến đi này nhưng cũng đã quét sạch sinh lực của giới võ thuật Nhật Bản, coi như là hung hăng áp bức một chút tinh thần võ đạo của đối phương.

Trong hành trình phỏng vấn bảy ngày, có lợi nhất chính là bốn người trẻ tuổi đi theo hắn.

Sau khi vương Siêu trở về thì đôi nam nữ Lạc Tiểu manh, Vương Hồng Cát này cũng trở về nước, chuẩn bị tiêu hóa tinh thần trong chuyến đi này, trước khi bước vào đại hội võ thuật sẽ tiến đến một cảnh giới mới.

Mà Hoắc Linh nhi, đàm Văn Đông cũng như thế.

Hơn nữa Hoắc Linh Nhi đã từng học tập tại Nhật Bản ba năm, đối với văn hóa Nhật Bản hiểu rất rõ. Lần này giảng đạo quán, năm quán chủ lưu quán Không Thủ Đạo Nhật Bản huyết chiến đối với vương Siêu đã làm cho nàng có cảm xúc rất sâu.

Sau khi nàng trở về Nam Dương thì quyết định bế quan một thời gian, tiêu hóa dần những thứ đã thấy đã nghe và cả kinh nghiệm có được.

Đối với võ sĩ đạo Nhật Bản, đám võ thuật gia khẳng khái bi ca mặc dù có võ công thấp kém nhưng lại không hề để ý tới sống chết.

Đối với Vương Siêu mà nói thì gia Nạp Trì Cương Điền, Thuyền Việt Tam Cửu Tàng, Ngô Cơ chỉ là những nhân vật nhỏ, trong nháy mắt là có thể đánh cho tan nát, Nhưng so với thực lực của bọn Hoắc Linh Nhi thì chính là kinh địch. Trong vòng bảy ngày ngắn ngủi, tinh thần này, khí thế này, lực lượng cường đại trước mặt như thiêu thân lao vào lửa để rồi bị dập tắt. Rồi từ trong đó phát triển ra.

“Ồ? Sau khi ta đi, lại có cao thủ Đan Đạo tới đây đánh lên tổng bộ Đường Môn chúng ta sao? Hay là cao thủ Nhật Bản Y Hạ nguyên? Không phải? Hay là người khác? Như vậy thì kỳ quái thật, đưa ta đi xem một chút, xem thử rốt cục là ai ? Người Nhật Bản còn có cao thủ như vậy thì thật sự là nghĩ không ra”.

Tạ Lỵ báo cáo với hắn chuyện vị tuyệt đỉnh cao thủ Xuyên Đảo Huyền Dươn tới đánh lên ám sát nàng khiến cho Vương Siêu vô cùng sửng sốt.

Cao thủ Đan Kinh quả là rất đáng sợ.

“Bây giờ hắn đang bị nhốt trong địa lao, ta dẫn Siêu ca đi gặp hắn”. Tạ Lỵ điều chỉnh tâm tình của mình một chút, hoàn toàn khu trừ tia sợ hãi ngày hôm qua ra khỏi đầu, thái độ khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Tốt, ta cũng muốn nhìn người này một chút”.

Vương Siêu gật đầu, Tạ Lỵ dẫn đường đi xuống địa lao.

Đây cũng là nơi giam giữ trọng phạm của Đường Môn.

Một cái hành lang thật dài dưới lòng đất, vô cùng yên tĩnh không nghe được nửa điểm thanh âm. Trên hành lang trắng bệch là ánh sáng, ngọn đèn phát ra khiến cho người ta nổi da gà. Bốn phía đều là vách tường bằng sắt, nhìn không thấy bất cứ lối thoát nào.

Người đi trên hành lang dài dưới lòng đất chỉ phát ra tiếng bước chân trầm tĩnh. Tại bốn phía hành lang cũng không hề phát ra tiếng vọng lại, làm cho người ta có một loại tuyệt vọng.

Đây chính là giam ngục địa lao của Đường môn.

Địa lao Nam Dương Đường Môn thật sự chính là được thiết lập dưới lòng đất, cũng chính là dưới lòng đất của trường học hoa ngữ Minh Luân Đường. Càng xuống sâu một tầng thì phòng thủ tuyệt đối càng chắc hơn. Hơn nữa còn có cửa tự động, một khi có chỗ nào cảnh báo, không chế không được thì sẽ lập tức đóng cửa hoàn toàn. Người ở bên trong coi như là có thần thông to lớn như trời cũng sẽ bị chôn sống.

Vương Siêu chấp hai tay sau lưng nhẹ nhàng cất bước đi tới. Phía sau chính là Tạ Lỵ và vài chiến sĩ Đường Môn.

Đi được mấy con đường cong thì Vương Siêu dường như nghe được từ một phòng giam sắt truyền tiếng kinh phong vù vù. Mỗi một quyền đều đánh cho bạo vang, trong đó lại mang theo tiếng sắt thép va vào nhau, hiển nhiên là phạm nhân ở bên trong đang luyện quyền.

“Ừm? Đây đúng là hai người dân bản xứ Indonesia đang luyện quyền, trong phòng giam thanh tịnh, không có việc gì để suy nghĩ, cũng không có âm thanh ồn ào, quả nhiên là nơi tốt để tu thân dưỡng tính. Hai người kia chắc là liều mạng luyện quyền, chờ có cơ hội sẽ thoát đi. Cũng được, ta muốn dập tắt suy nghĩ đó của bọn họ”:

Vương Siêu đến gần phòng giam phát ra tiếng quyền phong, hắn giơ tay lên nói: “Mở cửa sắt ra”.

Một chiến sĩ Đường Môn vội vàng mở cánh cửa sắt to lớn nặng nề ra, lập tức có một mùi cổ quái đập vào mặt.

Vương Siêu nhìn thấy hai người dân bản xứ Indonesia râu tóc rất dài, bản thân nhưng tinh thần lại hết sức tráng kiện.

Hai người dân bản xứ này đúng là truyền nhân của Thủy Nguyệt Lưu hà Lạc Vũ Bộ, là tiểu Xuyên Túc Nghĩa là Lạp Nhĩ. Hai năm trước cùng quân chính phủ chiến tranh với Đường Môn, bị Vương Siêu bắt được rồi giam giữ trong phòng giam.

Hiện tại hai người vẫn bị giam giữ tới bây giờ, rất hiển nhiên trong thời gian này bọn họ vẫn một mực khổ luyện. Từ trên hai người này có thể nhìn ra được khí tức cuồng nhiệt. Hai người mặc dù bản thân nhưng bản thân lại giống như một thùng thuốc nổ được tích sức, tùy thời đều có thể nổ tung. Trong ánh mắt lại mang theo vết dấu bóng loáng, trong phòng giam hắc ám lại làm cho người ta vừa nhìn liền có cảm giác phát lạnh.

Trong nháy mắt khi cánh cửa phòng giam mở ra thì hai ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào vương Siêu, giống như là muốn đem Vương Siêu lột da nuốt sống.

Nhưng Vương Siêu lại không thêm để ý chút nào, chỉ nhìn hai người này nói: “Hai vị cũng đã bị ta giam giữ một đoạn thời gian, xem ra tinh thần cũng không tệ lắm, đã ở trong này ngày đêm không ngừng khổ

luyện. Như vậy đi, hôm nay ta cho các người một cơ hội. Hai người các người liên thủ với nhau nếu có thể đỡ được một chiêu của ta thì ta liền tha cho các người ra ngoài. Thế nào?”

“Hai người liên thủ, đỡ được một chiêu của người?”

Một người mở miệng nói, ngôn ngữ hết sức quái dị, giống như là cổ vẹt bị bóp lại. Người này đúng là tiểu Xuyên túc Nghĩa, hẩn nhìn Vương Siêu, trên cánh tay thô như sắt phát ra tiếng vang rầm rầm.

“Không sai”. Vương Siêu cười cười. “Ta cho các người một cơ hội”:

Tiểu Xuyên Túc Nghĩa và Lạp Nhĩ nghe xong thì không khỏi liếc mắt nhìn nhau. tiểu Xuyên Túc Nghĩa dùng tiếng như vẹt bị bóp cổ nói: “Chờ một chút, để chúng ta suy nghĩ cái đã, trước tiên người mở còng ra cho bọn ta đã”.

Trên mặt Vương Siêu vẫn như trước mỉm cười, cũng không hề nhìn tới thế công như mãnh hổ của hai người. thân thể đạp tới phía trước một bước, hai tay hóa thành trảo kéo lại, trong nháy mắt dây xích to lớn đã bị hẩn nắm chặt, đồng thời hai tay rung lên.

Băng! Băng!

Tiểu Xuyên Túc Nghĩa, Lạp Nhĩ giống như cỏ bị đánh bật lên, hung hăng đánh vào vách tường cứng rắn của phòng giam, phát ra tiếng xương cốt vỡ nát.

Phác xích!

Mấy chiến sĩ Đường Môn bị máu bắn tung tóe khiến cho dính vài giọt lên mặt.

“Thu dọn xác bọn họ một chút đi”. Vương Siêu ra lệnh một tiếng rồi xoay người đi.

Tiếp theo Vương Siêu đi tới một phòng giam khác thì nhìn thấy một cái lưng sắt, giống như là một con mãnh thú đang bị giam trong lồng sắt lớn.

Bên trong lồng sắt là một người mặc áo quần da màu nâu, da tay của nam tử này giống như ngọc. nam tử này ngồi dưới đất, toàn thân xụi lơ, cúi đầu xuống, tựa hồ khớp xương đầu đã bị gãy. Nhưng hô hấp của người này vẫn như trước hết sức vững vàng, cường đại, có lực.

“Quả nhiên làm một cao thủ Đan Kinh”.

Vương Siêu vừa nghe tiếng hít thở đã cảm giác được.

“Huyền Dương tiên sinh, người thân là cao thủ như vậy thì tại sao lúc ta tại Nhật Bản khiêu chiến lại không có người, người không muốn tử chiến với ta? mà là lợi dụng lúc ta không có ở đây để ám sát thuộc hạ của ta? Tuyệt đỉnh cao thủ cũng có tôn nghiêm của mình, tựa hồ người không nên hạ mình làm việc này”.

Vương Siêu nhìn chằm chằm vào Huyền Dương.

“Ta không phải là đối thủ của người, cũng không phải là võ thuật gia. Bất quá ta bây giờ đã hối hận, sớm biết rằng giao thủ với người là phải chết nhưng cũng không sao cả, so với bây giờ ở dưới lòng đất này còn tốt hơn nhiều”.

Tiếng nói khó khăn của Huyền Dương phát ra từ bụng, đó là hẩn dùng dạ dày để nói. mặc dù hẩn nghĩ rằng muốn cố gắng ngẩng đầu lên nhưng ngay cả nửa đầu ngón tay cũng không thể động đậy được. Bởi vì Đường Tử Trần đã chặt đứt các dây thần kinh của hẩn, khiến cho cả người hẩn hoàn toàn tê liệt.

“Nghe nói người biết một số công phu thất truyền của phái Võ Đang, như Đà Loa Kính trong Cửu Cung Thần Hình Chương? Tổ tiên của người rõ ràng là hướng về hoàng thất xin một số thủ pháp bí ẩn, khẳng định nó vẫn còn ở trên người người. Ngoài ra giáo chủ Đại Bốn giáo là Xuất Khẩu Vân Lang cũng từng tu luyện cùng với người, có kỹ xảo trấn hồn quy thần. Một số phương pháp tu hành của thiên tông Nhật Bản người cũng biết. Người nếu có thể trở thành cao thủ Đan Kinh thì tất nhiên đã học được rất nhiều quyền pháp, ta cảm giác được trên người người khẳng định là có rất nhiều công phu thất truyền. Không bằng người nói ra thì ta sẽ cho người một cơ hội, được công bằng giao thủ với ta”.

Vương Siêu lặng lẽ nhìn Huyền Dương nói ra những lời này.

Một cao thủ Đan Kinh thì bản thân chính là một đại bảo điển võ thuật. Nhất là rất nhiều võ thuật đã thất truyền trong nước cũng được giữ lại ở Nhật Bản. Chuyến đi lần này của Vương Siêu tới Nhật Bản thật ra đã thấy được rất nhiều. như chiêu “Ngũ độc thủ” của Võ Đang, bây giờ Huyền Dương lại là cao thủ Bảo Đan, khẳng định vô cùng quen thuộc đối với tất cả võ nghệ ở Nhật Bản, học tập thông qua hội quán và trăm nhà.

Vương Siêu cơ hồ có thể khẳng định mà nói, từ trên người hắn có thể thấy được những võ học thất truyền đã lâu trong nước, còn có một số kinh nghiệm sáng tạo của võ thuật Nhật Bản.

Võ thuật Nhật Bản cũng có những điểm sáng tạo rất hay, dù sao trí tuệ của cả một dân tộc cũng không thể coi thường.

“Người đã đạt tới cảnh giới như vậy mà còn muốn có được những quyền pháp và phương pháp tu luyện này sao? Một số thứ đối với người mà nói thì đều là vô nghĩa” Huyền Dương vẫn cúi đầu, hắn tận lực ngăn lên nhưng vẫn không có một chút tác dụng.

“Đối với ta mặc dù vô ích, nhưng thân là võ thuật gia lại không đành lòng nhìn một số quyền pháp cứ thế mà thất truyền, hoặc là tại nước ngoài giữ lại. mà ở trong nước không có, cho nên ta muốn tìm kiếm những võ học đã thất truyền này, để sau này những thiếu niên có chí trong nước có thể học. Cũng không đến nỗi phải chạy ra nước ngoài mà học”.

Vương Siêu lẳng lặng nói: “Chuyến đi lần này tới Nhật Bản, ta cảm nhận được rất nhiều cái tốt. Ngoại trừ tuyệt đỉnh cao thủ thì lực lượng quyền pháp Nhật Bản rất trung kiên, đích thật rất cường đại, hơn nữa hào khí vô đạo chính thể, vô cùng mạnh mẽ”.

“Hắc hắc, hắc hắc”. Huyền Dương khó nhọc cười hai tiếng: “Người như thế nào cho ta cơ hội? Bây giờ toàn thân ta tê liệt, cả đầu ngón tay cũng không thể động đậy được một nửa, cho dù có khôi phục lại thì võ công cũng sẽ bị thoái hóa trên diện rộng, căn bản không thể tiến bộ được. Huống hồ thân thể này của ta muốn khôi phục thì chỉ sợ là không có khả năng. Cho dù có khôi phục lại thì người cũng có thể giết chết ta một cách dễ dàng như giết chết hai truyền nhân của Thủy Nguyệt vũ Bộ”.

“Đương nhiên”. Vương Siêu cười: “Bất quá ta cho bọn họ cơ hội thì cũng cho người cơ hội để lấy quyền pháp tâm đắc của người, hết thấy bí mật đều đem ra trao đổi. Người bây giờ chỉ có một cái hy vọng này, thương thể trên người người cũng chưa chắc không thể khôi phục lại. ta có một vị bằng hữu bị thương so với người thì còn nghiêm trọng hơn. Ta vẫn đang nghiên cứu tìm ra phương pháp nhưng thật ra gần đây đã nghĩ ra được một số cách.

Trong lúc vương Siêu nói chuyện thì quả đấm dậm thẳng lên, kết thành một cái “Liên Hoa ấn”, trong miệng đột nhiên liên tục phát ra những âm tiết cổ quái.

Mấy âm tiết này phát ra rất lớn, tựa hồ cả không khí cũng bị chấn động, âm thanh bị vang dội ong ong trong hòng giam.

Bị thanh âm ba động kích thích, đột nhiên tổng lúc đó Huyền Dương cảm giác được xương tủy của mình hình như động đậy, tựa hồ trái tim đang ngừng đập đột nhiên bị điện kích một cái đã đập trở lại. Loại cảm giác này trôi qua rất nhanh nhưng lại hết sức rõ ràng.

“Xương tủy của người cũng không bị phá hư, lần này ta lĩnh ngộ trong tẩy tủy kinh xuất ra một ít chân ngôn chấn động, có hiệu quả chút nào không? Ta cho người thời gian để suy nghĩ, người nếu đem tất cả tâm đắc kinh nghiệm luyện quyền và kinh nghiệm nhân sinh giao ra thì ta sẽ giúp người tẩy tủy, cho người từ từ khôi phục. Sau đó lại cùng người giao thủ, đến lúc đó người có chết hay không thì phải nhìn vào số mệnh của người”.

Vương Siêu nói xong thì xoay người rời đi.

Kinh nghiệm nhân sinh của một cao thủ Đan Kinh thì còn đắt tiền hơn những bảo vật xa hoa nhất, so với võ công thì còn quý giá hơn nhiều.

“Siêu ca, người thật không phải muốn giúp hắn trị thương?”. Sau khi đi ra khỏi phòng thì Tạ Ly nói.

“Đương nhiên, bất quá ngươi hãy phái người nói chuyện với hắn, làm cho hắn kể rõ kinh nghiệm cả đời mình cùng với kinh nghiệm luyện quyền ra. Trong đại điển quốc thuật chúng ta thì nhiều nhất chỉ có kinh nghiệm luyện quyền của một vị cao thủ Đan Kinh, đối với hậu nhân sau này thì có giá trị vô cùng lớn. Đây là một tài sản vô hình. Bất quá ngươi yên tâm, với thương thế của hắn thì một ngày nào đó cũng sẽ chết, bất quá ta nghĩ hắn cũng không có gì để tiếc nuối. Có thể cùng ta giao thủ mà chết thì hắn là chết không đáng tiếc”.

Vương Siêu nói.

Ngay lúc vương Siêu thấy Huyền Dương bị nhốt trong lồng sắt thì Bắc Kinh Nghiêm gia lại phát sinh một sự tình.

“Nghe nói Thiếu Lâm Tự có một vị cao tăng gọi là Tề Lạc Á gì đó, đang xem bệnh cho rất nhiều người, không cần thuốc, cũng không cần châm cứu... vân vân. Chỉ là đọc vài câu kinh, mặc kệ là bệnh tật gì cũng lập tức khỏi hẳn. Lão Nghiêm, ngươi đi gọi hắn lại đây để xem cho Nghi nhi một chút, nói không chừng còn có hy vọng!”.

Một phụ nhân đang khóc nói với Nghiêm Thọ Kính.

“Đừng nghĩ vẩn vơ, Nghi nhi đã chết. Thầy thuốc không phải đã kiểm tra qua sao, sóng não và điện đồ nhịp tim cũng không có. Cao tăng cái gì, niệm kinh sẽ tốt ư. Người cũng là người có học thức, như thế nào lại tin vào mấy điều mê tín vớ vẩn như thế!”. Nghiêm Thọ Kính nổi giận nói.

“Vậy thì thân thể Nghi nhi tại sao vẫn mềm nhũn, sắc mặt nàng vẫn đỏ ửng, chỉ là ngủ mà thôi. Không phải đã chết! Nhiều ngày như vậy vẫn nằm trên giường, cho tới bây giờ vẫn không thay đổi”.

Lão phụ nhân gạt nước mắt nói:

“Ta đã hỏi qua Vũ Vận Long, võ công Nghi nhi đã luyện tới cảnh giới thân thể bồ tát, khi chết thì thân thể cũng giống như bồ tát, nhìn thì có vẻ giống như còn sống. Chờ vài chục năm sau thì mới có thể dần dần tiêu hủy”.

Nghiêm Thọ Kính cũng thương tâm nói.

471. Chương 448: Hy Vọng

mẫu thân của Nghiêm Nguyên Nghi một bên chảy nước mắt, một bên lẩm ba lẩm bầm.

Nghiêm Thọ Kính nhìn nữ nhi của mình đã chết, tóc đã bạc đi rất nhiều, hắn cũng thương tâm rất nhiều, thở dài nói: “Hiện tại cũng chỉ có thể thử một lần, bây giờ chúng ta thật sự không còn cách nào, cũng chỉ có thể cầu thần bái phật, bám vào một tia hy vọng cuối cùng này thôi”.

Vốn lấy thân phận đại lão quân đội, lão cán bộ của Nghiêm Thọ Kính thì hắn vô cùng khinh thường việc cầu thần bái phật, chuyện này truyền ra ngoài thì bảo đảm sẽ khiến người ta chê cười. Chính mình căn bản cũng không tin gì phật đạo thần thần quỷ quỷ này. Nhưng vì nữ nhi của mình thì cũng chỉ có thể bám vào một tia hy vọng này thôi. Suy nghĩ này cũng giống như muốn ngựa chết trở thành ngựa sống.

“Ta đi mời Vũ Vận Long một chút, nhờ hắn đi Thiếu Lâm Tự một chuyến”.

Nghiêm Thọ Kính trông có vẻ già đi rất nhiều.

Nam Dương, Ấn Độ.

Từ sau khi quét ngang giới võ thuật Nhật Bản thì cuộc sống của Vương Siêu lại trở lại đoạn thời gian an bình như lúc trước. Thời điểm diễn ra đại hội võ thuật đã gần đến, các thế lực lớn trên thế giới đều trở nên khẩn trương sắp xếp bố trí, nhưng hắn lại nhàn nhã ngồi cạnh biển xem sách.

Hoắc Linh Nhi, Đàm Văn Đông trên bãi biển khi thì một chiêu một thức luyện quyền, khi thì khoan chân ngồi trên bãi cát điều tiết huyết đạo trên người, khi thì tấn bộ, thân thái cũng rất là nhàn nhã.

hai người luyện công nhưng lại không giống nhau, mỗi người đều có cách luyện của mình, hành vi cử chỉ cũng khác nhau rất lớn. Rất hiển nhiên bản thân đều có những lĩnh ngộ khác nhau trong luyện quyền pháp.

Vương Siêu không để ý tới hai người luyện công phụ như thế nào mà chỉ toàn tâm xem vài quyển sách. Trừ vài cuốn y thư từ xưa như “hoàng đế nội kinh”, “bổn thảo kinh” ra thì còn lại chính là những chuyện xưa về Phật giáo được phiên dịch, cũng không có điển tịch quyền pháp võ học.

Ngay lúc Vương Siêu đọc sách thì đột nhiên trong lúc đó Hoắc Linh Nhi đi tới, bộ dáng như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“như thế nào? Có vấn đề gì xảy ra muốn hỏi ta à?”. Vương Siêu ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Linh Nhi nói.

“Sư phụ, cái gì là đan điền?”. Đột nhiên trong lúc đó Hoắc Linh Nhi hỏi ra một vấn đề mà bất cứ người học võ nào cũng biết. Nghe thấy vấn đề này thì ngay cả Đàm Văn Đông cách đó không xa cũng ngừng cước bộ, hai mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

“sư tử, người như thế nào lại hỏi về vấn đề thô thiển như vậy?”. Đàm Văn Đông đi tới nói.

“Cái này... không phải là vấn đề thô thiển”. Vương Siêu nói rõ ràng một chút. “Linh nhi, quyền pháp của người lại có thể tiến bộ nhanh như vậy? Đã bắt đầu tiến vào rồi ư?”.

“Vâng”. Hoắc Linh Nhi gật đầu: “Gần đây ta vận công thì lúc mang khí huyết vận chuyển tới tiểu phúc, ta cảm giác được ở đó rất mẫn cảm, tựa hồ ở chỗ đan điền có một khối to, huyết khiếu mẫn cảm không dưới mười cái. ta cũng không biết tập trung khí huyết tại chỗ nào, vận nhất xảy ra sai lầm thì... Ta hoài nghi có vấn đề xảy ra, Bao Đan hình thành dưới hông, nhưng là nhiều điểm mẫn cảm như vậy nên ta không hiểu rốt cuộc có phải là một điểm hay không?”.

Nguyên lai Hoắc Linh Nhi hỏi Vương Siêu vấn đề đơn giản như thế là vì trình độ mẫn cảm bây giờ đã đột phá cảnh giới, bắt đầu cảm giác được sự mẫn cảm rất nhỏ trong toàn thân.

Lúc nàng luyện công thì chú ý tới đan điền trong tiểu phúc, lúc vận chuyển khí huyết tới đó thì mới phát hiện có nhiều điểm nhỏ mẫn cảm, không biết rốt cuộc nên tập trung khí huyết vào một điểm nào.

“Thứ gọi là Đan Điền này thì lúc ban đầu luyện võ công, công nhận là có một khối to ở tiểu phúc. Nhưng là sau khi võ công tiến vào Hóa Kinh thì sẽ bắt đầu chậm rãi tìm kiếm, sẽ phát hiện ra rất nhiều cấp độ sâu hơn. Các môn phái khác, thậm chí mỗi người đều có giải thích của chính mình. cho dù là võ công của phái Thiếu Lâm Tự thì mỗi một quyền pháp đại sư cũng có những lý giải võ công khác nhau. Giống như khí công đại sư nổi tiếng Thiếu Lâm Đông viện là Thuần Tế hòa thượng, hắn cho rằng đan điền chính thức nằm ở dưới rốn một tấc, trong năm phần da thịt. Mà khí công đại sư ở Nam viện lại cho rằng đan điền nằm dưới rốn ba tấc, trong ba phần da thịt. Khí công đại sư ở Tây viện là Đức Thế ejn thì lại cho ý kiến hoàn toàn khác, hắn cho rằng, ba tấc rốn chỉ là một, mà Tổ Hỉ hòa thượng lại cho rằng là một điểm dưới rốn ba tấc, dưới năm phần da thịt. Một phái Thiếu Lâm mà còn có nhiều ý kiến như vậy thì huống hồ là các loại võ công khác?”.

Sau khi Vương Siêu nói xong thì cảm thán.

“Vậy một phái chúng ta thì đan điền nằm ở chỗ nào? Như thế nào để vận chuyển khí huyết tới đó? Lúc nào thì tán đi?”. Hoắc Linh Nhi liên tục hỏi.

“Một phái quyền pháp này của ta cho rằng con người đứng hướng về phía mặt trời, nằm ở hướng Bắc dưới rốn ba tấc, dưới da một tấc, chính là vị trí được giấu trong Chân Võ Chi Thần. Mỗi ngày từ bảy giờ sáng đến chín giờ sáng thuộc về long. Như vậy muốn vận chuyển máu tới đó thì chỉ có thể tại chín đến mười giờ sáng, nhưng lúc này máu lại chậm lại giống như xà. Kỳ thật đó là thuộc về quyền pháp Võ Đang. Kỳ thật cũng là quy xà bàn, quy chính là long, long sinh cử tử, trong đó có quy. Cũng là long xà đánh nhau vận chuyển trong khí huyết. Trước kia người chưa đạt tới trình độ mẫn cảm như chân võ chi thần này, cho nên ta sẽ không nói cho người biết, tránh cho người thử nghiệm rồi phạm phải sai lầm mà chết. Thứ này là kinh nghiệm do vô số tiền bối dùng tính mạng thử nghiệm mới có được, tuyệt đối không sai chút nào”.

Vương Siêu nói phương pháp vận chuyển khí huyết trong môn phái cho Hoắc Linh Nhi biết, sau đó thở dài: “Cơ thể người rất kỳ diệu, so với những thứ khác thì không được có bất cứ một sai lầm nào. Từ sau khi ta đánh vỡ hư không thì quang mang toàn thân như lưu ly, có thể nhìn thấy tất cả những điểm bí ẩn, nhìn

thấy tất cả huyết đạo rậm rạp, thật giống như đang nhìn vào bầu trời. Cuối cùng cả đời cũng không thể nhìn thấy quan hệ giữa thiên địa và con người”.

“Người cũng tu luyện quyền pháp cùng một môn phái với tử Trần tiền bối, tại sao thành tựu của các người không giống nhau?”.

Ánh mắt Hoắc Linh Nhi trong suốt, lòng của nàng ngày càng tĩnh lặng, xưng hô đối với Đường Tử Trần cũng dần thay đổi, biến thành tiền bối.

“Sau khi ta thoát ly khỏi những ràng buộc của quyền pháp, nghiên cứu tìm tòi cách tu luyện của Du già đại thủ ấn, cách vận chuyển khí huyết của Du già đại thủ ấn. chính là đan điền ở hướng Tây, dưới rốn một tấc, là chỗ của phật A Di Đà cư trú. Hơn nữa du già tu hành pháp lúc vận chuyển khí huyết còn phối hợp với phát âm, ta kiêm tu cả phật đạo khí công, trải qua rất nhiều lần sinh tử nguy hiểm mới có thể cuối cùng thành công, phá vỡ hư không”.

Vương Siêu nói, lời nói của hắn tuy đơn giản nhưng trong đó lại xuất ra một luồng khám phá sinh tử lạnh nhạt, một luồng đại trí tuệ soi sáng.

“Ừm. Ta đã rõ”.

Hoắc Linh Nhi nói, nếu như trên thế giới người phụ nữ thứ hai có thể hiểu rõ Vương Siêu nhất thì đó chính là nàng.

“Sư phụ, người đang xem cái gì vậy?”.

Hoắc Linh Nhi nhìn quyển sách trên tay Vương siêu, trên đó có ghi lại một ít chuyện về thần thông của phật giáo xưa kia.

“Là sách về những chuyện xưa”. Vương Siêu cười cười: “Chuyện xưa này đề cập đến việc phật tổ truyền giáo năm đó, niệm kinh bảy ngày cho một người chết thì đột nhiên khiến cho người đó sống lại”.

“Chuyện xưa của Phật giáo có rất nhiều, những chuyện khiến cho người khác sống lại thì hình như đã hơi nói quá”. Hoắc Linh Nhi lắc đầu.

“Cũng chưa chắc. thanh âm tẩy tủy có lực lượng rất cường đại. Nếu như một người luyện quyền pháp đạt tới ngoại cảnh cảnh giới, phát ra tiếng nói như sấm giạt thì về lâu dài có thể chấn động cốt tủy một lần nữa tạo ra sức sống. Bất quá xác suất này rất nhỏ. Ngoài ra người kia cũng chưa hoàn toàn mất hết sự sống thì mới làm được. thật ra cũng giống như một trái tim người đã ngừng đập, dùng điện áp kích vào thì có thể khiến cho nó đập trở lại. Phật giáo cũng thật sự có chút bản lãnh, bằng không một khi mở miệng ra thì toàn là tà giáo”.

Vương Siêu búng búng ngón tay.

ngay lúc mấy thầy trò Vương Siêu đang thảo luận về quyền pháp thì Nghiêm Thọ Kính đã gặp được du già thượng sư Ấn Độ tên là Tề Lạc Á này.

Đồng thời còn có Lưu Mộc Bạch và Vũ Vận Long, hai vị cao thủ Đan Kinh cũng tụ tập tại Nghiêm gia.

“Chính là vị hòa thượng này?”. Nghiêm Thọ Kính ngồi ở phía trên nhìn người mặc một bộ tăng y màu đỏ, trong ánh mắt toàn bộ đều là sự hoài nghi, trên mặt đúng là viết bốn chữ giả thần giả quỷ.

Hắn tự nhiên sẽ không tin rằng vị hòa thượng này có thể trị được bệnh, hơn nữa không cần thuốc, chỉ cần đọc vài câu kinh là có thể khỏi bệnh.

Tề Lạc Á nhìn nghiêm Thọ Kính vẻ mặt khốn khổ nhưng không nói lời nào. Chỉ là trong hai mắt quang mang chiếu sáng nhìn Nghiêm Thọ Kính, đột nhiên trong lúc đó hắn giơ hai ngón trỏ đặt lên môi phát ra một chữ. Một chữ này vừa phát ra thì giống như tiếng chuông trong chùa, không khí chấn động, Nghiêm Thọ Kính bị thanh âm này làm cho tê dại cả hàm răng một chút.

Người đứng trước chuông lớn trong chùa mãnh liệt gõ chuông, thanh âm chấn động toàn thân khiến cho cốt tủy tê dại, đây cũng chính là cảm giác của Nghiêm Thọ Kính. “Gần đây tâm tư của người không được yên ổn, máu tụ ở nhiều chỗ, lần này ta chính là đánh tan máu bầm trong người người. Người đứng lên thử xem, có phải hay không thân thể đã thư thái hơn rất nhiều”. Tề Lạc Á nói.

Nghiêm Thọ Kính đứng dậy, hơi nhú mảy vận động vài vòng, quả nhiên cảm thấy thân thể mình thư thái rất nhiều.

“Đây chính là thủ thuật nhỏ về tâm lý”. Sau khi Nghiêm Thọ Kính vận động thì hai mắt vẫn như trước không tin, nhìn Tề Lạc Á. Thật ra hắn cũng đã từng xem một ít tên khí công đại sư giả trò lừa gạt, cái gọi là pháp công chữa bệnh kỳ thật chỉ là một loại đánh vào tâm lý.

“không phải, đây là thanh âm chấn động chứ không phải là đánh vào tâm lý, là pháp lực của chân ngòi. Không không, nếu dùng từ để miêu tả thì chính là âm liệu”. Tề Lạc Á lắc đầu nói.

“Tại sao lại có hai loại thuyết pháp?”. Nghiêm Thọ Kính hỏi.

“Nhưng người chưa được mở ang trí thức thì nói là dùng pháp lực, dùng danh nghĩa quỷ thần đến thuyết phục bọn họ. Nhưng bây giờ ta tới từ xã hội văn minh, dùng từ ngữ văn minh để giải thích a. Ta cũng không phải giả thần giả quỷ. Giữa thanh thiên bạch nhật cũng không giả thần giả quỷ, huống chi trước mắt ta còn có hai vị thân thể bồ tát, đều tinh thông thứ này. Dứt bỏ thân phận người tu hành của ta thì ta bây giờ chỉ là một thầy thuốc”. Tề Lạc Á thành thật nói.

“Có ý tứ”. Sau khi Nghiêm Thọ Kính nghe thấy Tề Lạc Á nói như vậy thì cảm giác được hòa thượng này rất có ý tứ.

Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long liếc mắt nhìn nhau nhưng thật ra không cảm thấy gì. Bọn họ đều là cao thủ Đan đạo, cảm giác đối với phát âm chân ngôn của Tề Lạc Á thấy rất bình thường. Chỉ là quyền pháp của hai người chú trọng về giết người, đấu pháp tuy tinh tiến nhưng đối với chân ngôn chữa bệnh của hòa thượng này thì lại không hề tinh thông.

“Hai là đi xem Nguyên Nghi một chút đi, bất quá sinh mệnh của Nguyên Nghi đã đoạn tuyệt, vị hòa thượng này cuối cùng có làm được gì hay không đây”. Vũ Vận Long thở dài một câu.

Vị cao thủ Đan đạo này đúng là cũng không có ôm ảo tưởng gì với Tề Lạc Á, bất quá có một tia cơ hội thì so với không có gì vẫn là tốt hơn.

“Tề Lạc Á sư phụ, Nguyên Nghi bị Vương Siêu đánh chết, người cũng biết rõ quyền pháp của Vương Siêu, người có nắm chắc hay không?”. Lưu mộc Bạch hỏi.

“Cảnh giới của Vương Siêu chính là dùng tâm có thể thấy được phật tổ Như Lai. Hắn chính là phật tổ Như Lai. thần thông của hắn quả thật chính là chúa tể ở nhân giới”. Tề Lạc Á nói.

“Giống như Như lai? Ta đã thấy Vương Siêu, hắn giết người vô số mà cũng có thể thành phật tổ Như Lai sao? hắn là cách nào lại có thể thành Như Lai?”. Nghiêm Thọ Kính nghe xong thì lắc đầu.

“Mỗi người đều là Như Lai, chỉ bất quá không thể nhận thức rõ bản thân mình thôi. Như Lai đối với thiện ác cũng chỉ như một vòng tròn mà thôi”.

“Đi thôi”. Vũ Vận Long thúc giục một câu.

Mấy người đi tới một phòng ngủ, Nghiêm Nguyên Nghi ăn mặc chỉnh tề nằm trên giường, sắc mặt đỏ ửng thật giống như đang ngủ say. Nhưng trên người không có một chút hô hấp, nhịp tim và mạch đập cũng không có.

“Vị bồ tát này đã viên tịch, không phải là bị bệnh, như thế nào có thể cứu được?”. Tề Lạc Á từ xa nhìn thấy Nghiêm Nguyên Nghi thì trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Bởi vì hắn đã nhìn ra được Nghiêm Nguyên Nghi đã tiến vào Đan Kinh, hay nói cách khác chính là cảnh giới tu hành thân thể bồ tát.

“Ta nghe nói trong phật giáo năm đó ngoại trừ tẩy tủy kinh thì còn có đại bi chú, hoàn hồn chú. Một ít chân ngôn phát ra có thể chấn động khiến cho máu trong cơ thể lại tuần hoàn, một lần nữa có sức sống, người cứ thử xem”. Vũ Vận Long thở dài, lắc đầu nói.

“Trên kinh phật đích thật có ghi lại. Phật tổ năm đó niệm Hoàn hồn chú khiến cho người ta cải tử hồi sinh đều có ghi lại nhưng không thể kiểm chứng. Có lẽ là nói dối gạt người không biết chừng. Bí quyết phát âm Hoàn Hồn chú thì ta biết nhưng không nắm chắc, hơn nữa phải đọc một mạch bảy ngày không thể dừng lại

ngủ ngơi. Nói cách khác thì nếu dừng niệm thì máu dừng lại trong một lát thì không còn hiệu quả. Thể lực ta không đủ rất có thể sẽ thoát lực mà chết”. Tề Lạc Á nghiêm chỉnh nói.

Hòa thượng này nói chuyện được ghi lại trong kinh Phật không thể nào kiểm chứng, có thể là chỉ để gạt người, để thấy được tu hành tới đâu mà thôi.

Nghe thấy Tề Lạc Á nói không thể nắm chắc thì mọi người ở đây đều trầm mặc.

“Ai, Phật tổ cắt thịt cho chim ưng ăn, xả thân cho hổ đói, ta cứu người bỏ lại cái túi da này thì cũng chẳng có gì”.

Tề Lạc Á đột nhiên ngồi xuống, nói với Vũ Vận Long và Lưu Mộc Bạch: “Phiền hai vị bồ tát giúp ta hộ pháp, tránh cho người khác làm phiền ta, ta bây giờ bắt đầu đọc chân ngôn đây”. Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long nghe Tề Lạc Á nói thế thì trịnh trọng gật đầu, cũng khoanh chân ngồi ở cửa canh chừng.

Đồng thời bọn họ phát hiện ra thanh âm chấn động khiến cho máu trong cơ thể Nghiêm Nguyên Nghi vận chuyển một cách có quy luật, tựa hồ một lần nữa chảy xuôi.

Nhưng bọn hắn biết đây cũng chỉ là do thanh âm chấn động mà thôi, cũng không phải là cải tử hồi sinh gì đó.

“Chân ngôn phát âm này quả nhiên có chút môn đạo, máu trong cơ thể ta đều bị chấn động mà thông thả lưu chuyển”. Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch âm thầm nhận thức phát âm của Tề Lạc Á.

Một buổi tối hai ngày sau, Tề Lạc Á bắt đầu không cầm cự nổi, trong miệng sùi bọt mép giống như máu, thanh âm cũng dần dần nhỏ xuống.

Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long rõ ràng cảm giác được sinh mạng của hòa thượng này đã tiêu hóa rất nhiều, giống như một ngọn đèn dầu trong gió, tùy thời đều có thể bị dập tắt.

Ở phía sau, trái tim nghiêm Nguyên Nghi đột nhiên đập yếu ớt.

Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch rõ ràng cảm giác được, tâm lý run lên!

Nhưng là sau đó Tề Lạc Á co rút lại giống như một cây gậy gỗ, thanh âm dừng lại rồi phun ra một ngụm máu tươi. “Dù sao ta cũng không phải là Phật tổ Như Lai”. Hòa thượng này thở dài nói một câu rồi cúi đầu xuống. hơi thở của hắn toàn bộ đã biến mất, đã chết vì mệt.

472. Chương 449: Đối Tượng Thí Nghiệm Của Vương Siêu

Ngay lúc thanh âm niệm kinh dừng, du già đại sư cao tăng Tề Lạc Á này phun ra một ngụm máu tươi, gục đầu xuống thì Vũ Vận Long và Lưu Mộc Bạch vội vàng đứng bật dậy, tiến tới đỡ lấy thi thể của hòa thượng này.

Trong cách bọn họ gọi Tề Lạc Á có mang theo vẻ tôn kính.

Dùng tính mạng của mình để cứu người, điểm ấy có thể nói lên việc ta không vào địa ngục thì ai có thể vào. Vốn Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long đối với Tề Lạc Á cũng không hề tôn trọng, ngược lại còn có chút xem thường nhưng bây giờ đối phương lại đọc chân ngôn hai ngày hai đêm, như đèn dầu cạn kiệt, thoát lực mà chết. Hành vi này quả thực đã làm cho hai vị cao thủ Đan Kinh này thật sự cảm phục.

“Thể lực hắn tiêu hao nhiều quá, tâm lực suy kiệt, đã hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ”.

Vũ Vận Long sờ một chút, chỉ biết rằng hòa thượng Tề Lạc Á này đã hoàn toàn thoát lực, ngũ tạng cũng đều suy kiệt.

“Xem Nguyên Nghi một chút đi”. Hai mắt Lưu Mộc Bạch chợt động, nhắm mắt lại lắng nghe thì lập tức phát hiện máu toàn thân Nghiêm Nguyên Nghi đang thông thả lưu động. Trái tim cũng ngo ngoe muốn động, mạch máu có chút run rẩy. Mặc dù rất nhỏ, rất nhỏ, nhưng vẫn có một chút hy vọng.

Chỉ là, trên mặt Nghiêm Nguyên Nghi vẫn như trước không hề có một tia báo hiệu sự sống, hô hấp dường như là hoạt động theo máu, quán tính như có như không, cũng mất tự nhiên.

Hơn nữa trong cảm giác của Lưu Mộc Bạch thì sinh cơ của Nghiêm Nguyên Nghi vẫn như trước là một mảnh tĩnh mịch. Trái tim đập lại, máu tuần hoàn này kỳ thật cũng là do trải qua chân ngôn chấn động, hai ngày hai đêm mà sinh ra quán tính, cũng không phải là loại cải tử hồi sinh.

“Vô ích thôi, chỉ bất quả là do chân ngôn chấn động mà sinh ra quán tính. Chờ lâu như vậy, trái tim, máu, mạch máu cũng đã bình thường trở lại rồi. Loại chân ngôn này chẳng qua cao minh hơn một số thủ pháp xoa bóp ám kinh mà thôi. Dùng thủ pháp xoa bóp ám kinh cũng có thể tạo thành tình huống như vậy, Tề Lạc Á đã chết vô ích”.

Trên mặt Vũ Vận Long thần sắc bất định, cũng dùng tai nghe ngóng trong chốc lát, rốt cục cảm thán nói một câu.

“Chúng ta đưa Tề Lạc Á về Theiesu Lâm Tự thôi. Không nên làm phiền sự an tĩnh của Nguyên Nghi nữa”. Lưu Mộc Bạch thở dài nói: “Loại chân ngôn phát âm này, so với với thủ pháp xoa bóp ám kinh thì cao minh hơn rất nhiều. Xuyên nhập xương tủy, có công hiệu tủy tủy, hơn nữa có thể xuyên nhập tủy não, kích thích thần kinh. Thiếu Lâm Tự trước kia phát âm có công dụng tủy tủy. Ta nghĩ cái này cũng không sai biệt lắm, chỉ đáng tiếc là đã thất truyền. Không biết thủ lĩnh GOD có tinh thông chân ngôn hay không, nếu như hắn tinh thông thì với thể lực cường đại hơn rất nhiều so với Tề Lạc Á, nói không chừng còn có hy vọng”.

“không có chuyện này đâu. Tên trưởng mi đó không am hiểu về phương diện chân ngôn phát âm. Huống hồ cho dù hắn biết thì cũng sẽ không lãng phí thể lực, hắn quyết tâm muốn cùng Vương Siêu tranh đoạt ngôi vị thiên hạ đệ nhất. Bây giờ đang yên lặng tu dưỡng, sẽ không dễ dàng ra tay đâu”. Vũ Vận Long đi ra ngoài. “Tẩy tủy kinh bạch ngọc phong, chú giả chân kinh của Thiếu Lâm Tự này ba mươi năm trước rơi vào trong tay Ba Lập minh, sau đó Ba Lập Minh đưa lại cho Vương Siêu. Vương Siêu đối với thứ này vô cùng quan tâm. Người đã quên rồi sao? Hai người chúng ta cùng Y Mãi Đề lú đánh nhau với Vương Siêu, hắn lần đầu tiên vận dụng chân ngôn đánh ra làm cho chúng ta không kịp ứng phó”.

“Hử? Kỹ thuật chân ngôn của hắn cao hơn Tề Lạc Á nhiều. Rốt cục có cứu được Nguyên Nghi hay không thì hắn rất rõ ràng. Cần quan trọng hơn chính là Nguyên Nghi bị hắn hạ độc thủ. Hơn nữa hắn còn có thể hphas vỡ hư không, đối với trạng thái sinh cơ của thân thể con người và các chỗ bí ẩn còn hiểu rõ hơn chúng ta rất nhiều”.

Lưu Mộc Bạch nói, hai ngày nay hắn đứng canh cửa, trên cơ bản đã hiểu rõ về công phu chân ngôn của Tề Lạc Á, so với Vương Siêu ngày đó phát âm, rung động tâm linh, thân thể lập tức bay như điều gặp gió bão, uy thế đích thật là còn kém hơn một chút.

“Muốn cứu Nguyên Nghi thì đây là chuyện không có khả năng. Hay là không nên nói về chuyện này nữa”. Vũ Vận Long xoay đầu đi ra ngoài.

Lưu Mộc Bạch ngẫm lại thì cũng lắc đầu đi ra ngoài.

Quyền pháp của bọn họ mặc dù cao thâm nhưng đối với hiểu biết về thân thể cũng còn kém, bản thân dù sao cũng chưa đạt tới cảnh giới phá vỡ hư không. Cho nên đối với việc Nghiêm Nguyên Nghi có cơ hội sống hay không thì ở sâu trong nội tâm của bọn họ vẫn không thể đưa ra khẳng định.

Nói rằng cao thủ Đan Đạo máu cường đại, cốt tủy cường đại, tư tưởng cường đại, có thể tạo ra rất nhiều kỳ tích về tính mạng. Trên lịch sử cũng có rất nhiều cao thủ giả thần giả quỷ như vậy, trước tiên ngừng hô hấp, máu, mạch đập cũng dừng lại hết, trở thành một người chết giả, giả bộ vào quan tài nhìn mọi người chôn theo biết bao vàng bạc da quý. Chờ mấy chục ngày sau thì thừa cơ lúc mọi người không để ý, lặng lẽ chui ra, chỉ chừa lại cái quan tài trống không.

Trên lịch sử thì Đạt Ma từng làm như vậy, Vương Trùng Dương, Trương Tam Phong cũng giả bộ như thế.

Vũ Vận Long và Lưu Mộc Bạch cũng biết được một chút về thân thể của mình, nhưng đối với sự cường đại của sức sống bản thân thì lại không thể nắm chính xác.

Hay nói cách khác chính là Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch nếu dùng sáu mạch của mình, ngừng hô hấp thì sau đó cũng không biết bao giờ mới tỉnh lại.

Nói cách khác nếu như bọn họ giả thần giả quỷ tiến vào quan tài thì rất có thể thật sự sẽ chết. Cũng sẽ không như Đạt Ma, vương Trùng dương, Trương Tam Phong tỉnh lại rồi lên đi.

Bản thân muốn chính thức hiểu rõ sức sống của mình cường đại như thế nào thì phải đánh vỡ hư không, dùng tâm cảm nhận mới biết được.

Cho nên bây giờ rốt cuộc là Nghiêm Nguyên Nghi đã hoàn toàn chết hay vẫn còn có hy vọng khôi phục, cho dù là Vũ Vận Long và Lưu Mộc Bạch cũng không thể khẳng định. Bởi vì thân thể Nghiêm Nguyên Nghi không có bất cứ thương tổn gì. Nếu như lúc đầu bị đánh vỡ não... vân vân thì bây giờ đích thực đã có dấu hiệu chết rõ ràng.

Những hòa thượng thời xưa giả bộ chết, sau đó tỉnh lại khỏe mạnh cũng không phải là chuyện thần thoại, chỉ bất quá là một loại rèn luyện thể năng tới mức cực hạn.

Cho nên vũ Vận Long và Lưu Mộc Bạch đều biết rõ, chỉ có người như Vương Siêu mới có thể xác định rốt cuộc là Nghiêm Nguyên Nghi đã chết hay chưa.

Bất kể những chuyện vừa xảy ra ở Nghiêm gia, Tề Lạc Á dùng sức mà mệt mỏi chết đi, Nghiêm Nguyên Nghi vẫn như trước không thể sống lại.

Nam Dương, Ấn Độ Đường Môn.

Vương Siêu và Đường Tử Trần đang ở cùng một chỗ.

Cuộc sống của Đường Tử Trần mỗi ngày vẫn hết sức đơn giản, bây giờ địa thế của Vương Siêu đã thành, chính thức trở thành bá chủ của Đường Môn. Mà nàng là người sáng lập ra lại ẩn cư ẩn nhân phía sau, đây cũng chính là ý muốn ban đầu của nàng.

Bây giờ mỗi ngày Đường Tử Trần đều đạt tới trạng thái điềm tĩnh vô cùng. Mỗi ngày ngoại trừ tĩnh tọa, đi vào cõi thần tiên hư vô thì chính là tùy tiện đi dạo một chút, thanh lọc tinh thần, khí chất trên người ngày càng lãnh đạm. Thay thế vào đó chính là loại tiên khí không có ở thế tục.

Vương Siêu cũng không để ý nhiều đến trạng thái đó của Đường Tử Trần.

“Đây là công phu Thần tiên phái Tát Thủ Kiên bên đạo giáo, thủ pháp Thủ Mi Tâm Tổ Khiếu. Tử Trần người gần đây tu luyện rất siêng a, cả ngày cũng chỉ giả chết đi vào cõi thần tiên hư vô”.

Vương Siêu vừa đi vào trong phòng thì thấy Đường Tử Trần ngồi xếp bằng, hai mắt khép hờ, xuất ra một đường quang mang, một tay kết kiếm quyết, một tay đặt trên đầu gối. Mà giữa lông mày là một vết đỏ thẫm như ngón tay, liếc mắt nhìn qua thì giống như một viên trang sức của mỹ nhân.

Vương Siêu thật ra cũng biết đây là một môn khí công trong đạo giáo, tu luyện trên đan điền kỳ thật cũng chính là vận chuyển máu đến mi tâm, những điểm mẫn cảm rất nhỏ dưới lớp da.

Bất quá công phu tu luyện trên huyệt vị này so với Bảo Đan thì còn hung hiểm hơn nhiều, chỉ một chút sai lầm thì đầu óc sẽ trở nên ngu ngốc mà tử vong, chưa ai cứu được. Nào người là quan trọng nhất trong tất cả những thứ.

Đường Tử Trần nghe Vương Siêu nói thì cũng không trả lời mà chỉ thu hồi lại tâm tình, tán đi máu đang vận chuyển tới mi tâm, sau đó lại lấy tay vuốt vuốt “Tiểu đệ, lễ thành hôn của chúng ta đã đến gần, bất quá người còn phải chuẩn bị cho đại hội võ thuật lần này, cho nên việc này cứ để sau đại hội võ thuật hãy tính tiếp nhé”. Đường Tử Trần nhìn Vương Siêu cười cười.

“Không kể điều này, dù sao chúng ta đã ở cùng một chỗ, có kết hôn hay không cũng không quan trọng”. Vương Siêu nhìn thẳng vào mắt Đường Tử Trần: “Tỷ, khí chất của người gần đây lại càng trở nên lợi hại, bây giờ người ta lo lắng nhất là người. Đột nhiên một ngày nào đó người tọa hóa ra đi thì làm sao. Kỳ thật sau khi ta đánh vỡ hư không, nhìn thấy rõ vạn vật sinh diệt lại phát hiện ra đạo lý cuối cùng”.

“Người nghĩ gì vậy”. Đường Tử Trần cười khê, “Ta đã đáp ứng kết hôn với người, như thế nào lại lật lọng”:

“Chỉ là ta lo lắng cho sau này”. Vương Siêu bấm ngón tay: “Bất quá cho dù một ngày nào đó tỷ cảm thấy một muốn tọa hóa bỏ lại ta thì cũng vô ích thôi, ta nắm chắc có thể kéo người trở về. cho nên cả đời này tỷ sẽ theo ta, vĩnh viễn không xa rời”.

“Ồ?”. Mí mắt Đường tử Trần chớp động: “Vậy chẳng phải ta không còn tự do hay sao? Bất quá hình như người chưa từng thử qua”.

“Ta đã sớm an bài một đối tượng thí nghiệm, bây giờ nên thử một lần để nắm chắc vài phần, nếu như thành công thì tỷ sẽ không bao giờ rời xa ta nữa”. Vương Siêu cười cười.

“Đối tượng thí nghiệm?”. Ánh mắt Đường Tử Trần chợt lóe, “Là Nghiêm nguyên Nghi sao?”.

473. Chương 450: Chuẩn Bị Cuối Cùng

Thật ra nàng cũng biết, ngày đó Vương Siêu điểm một chỉ vào Nghiêm Nguyên Nghi cũng không hề đánh vỡ đầu đối phương mà chỉ đưa ám kinh vào, phá nát mấy chỗ trọng yếu miễn cảm khiến sáu mạch của đối phương ngừng lại, sinh cơ đoạn tuyệt mà chết. Cái này cũng giống như các cao tăng, đạo sĩ tọa hóa.

Nhận thức của Vương Siêu đối với thân thể người thì kể từ sau khi phá vỡ huyệt không, đối với bất cứ ai cũng hiểu rõ, có thể dễ dàng khiến Nghiêm Nguyên Nghi tọa hóa thì về điểm này Đường Tử Trần không hề nghi ngờ. Bất quá nàng có chút khó hiểu, đó là sau khi cao thủ bế khí, máu ngừng lưu chuyển thì cũng chính thức là đã chết, không phải là chết giả. Vương Siêu cho dù lợi hại thì cũng chỉ sợ khó có thể gọi người chết sống lại.

“Chẳng lẽ tiểu đệ người thật sự nắm chắc việc cứu sống Nghiêm Nguyên Nghi?”.

Đường Tử Trần hỏi.

“Cũng không phải hoàn toàn nắm chắc, ta chỉ là đột nhiên nảy ra ý tưởng đó mà thôi”. Nghe thấy Đường Tử Trần nói thì Vương Siêu xoa xoa tay một chút. “Bất quá ta thật ra muốn thử xem sao, trên thế giới này người có thể tu luyện đến Đan đạo đã ít lại càng ít, càng đừng nói chỉ là phụ nữ tu đến Đan đạo. Trên thế giới này ngoại trừ Đường Tử Trần người thì ta cũng chỉ biết mỗi Nghiêm Nguyên Nghi. Còn về Phong Thái thì chỉ biết tu luyện theo phương pháp song tu, đối với nhận thức bản thân có hạn, cũng không được coi là đan đạo. Có Nghiêm Nguyên Nghi làm vật thử nghiệm thì ta tự nhiên có thể nắm chắc hơn tình cảnh sau khi tọa hóa. Ngày đó ta muốn dùng một ngón tay xuyên thủng đầu nghiêm Nguyên Nghi nhưng bất quá lại tạm thời thay đổi chủ ý, một nửa là vậy nhưng một nửa lại làm cho nàng chết giả. Về phần có thể cứu sống nàng trở về hay không thì ta cũng không nắm chắc, chỉ là nếu có cơ hội thì sẽ thử một lần”.

“Huống hồ mặc dù ta đánh vỡ huyệt không, có thể thấu triệt toàn thân nhưng đối với một ít điểm miễn cảm trong bộ não vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ, cũng không thử qua. Trong giới võ thuật từ trước tới nay công phu luyện đầu đã ít lại càng ít, nếu là có chỗ trống thì ta cũng có thể thừa cơ tìm tòi bổ sung vào chỗ trống đó. Chuyện của Nghiêm Nguyên Nghi chính là kinh nghiệm, phải được ghi lại trong đại điển quốc thuật của Đường Môn chúng ta, liệt vào việc quan trọng nhất”.

Đường Tử Trần nghe Vương Siêu nói thì hai tai nhẹ nhàng nhích một chút, đột nhiên trong lúc đó nở nụ cười: “Tiểu đệ, nghe người nói như vậy thì người thật đúng là tâm tư sắt đá. Mặc dù Nghiêm nguyên Nghi và chúng ta đối địch nhưng đã bị người đánh chết, đã chết rồi mà người lại còn muốn thân thể người ta làm thí nghiệm. Bất quá vạn nhất người thật sự cứu sống được nàng thì khẳng định nàng sẽ lại cùng người đối địch, vậy nên làm thế nào bây giờ?”.

“Ta cũng không phải thật lòng muốn mang nàng ta làm vật thí nghiệm, gần đây ta bức bách Xuyên Đảo Huyền Dương giao ra thành tựu kinh nghiệm luyện võ cả đời của hắn. Là cao thủ đan đạo thì mặc kệ là địch nhân hay bằng hữu, bọn họ đều tu luyện trong một thời gian dài, đều là một quyển bách khoa toàn thư sống. nếu như ghi chép lại rõ ràng thì khi người ta đọc vào sẽ hiểu rõ. Nếu như Ốc Đốn, Mor gan có thể sống lại thì ta cũng muốn bắt bọn họ giống như Xuyên Đảo Huyền Dương, kể lại rõ kinh nghiệm của mình. Hơn nữa hôm nay đại thể của ta đã thành, trở tay là mây, lật tay là gió. Cho dù là thủ lĩnh GOD cũng không chống lại được, huống chi là một người bình thường như Nghiêm Nguyên Nghi? Ta nếu có thể tùy

ý khiến cho nàng ta sống chết thì sinh tử cũng chỉ dựa vào một ý niệm của ta. Một người và nhiều người cũng không hề khác nhau”.

Vương Siêu nói với Đường Tử Trần.

“Muốn một vị cao thủ Đan đạo nói ra kinh nghiệm võ học cả đời. Đây quả thật là một việc trọng yếu, so với bất cứ thứ võ công thất truyền hay quyền pháp gì cũng đều quý giá hơn. Người nói rằng tất cả cao thủ của Đường Môn chúng ta thật sự có thể thông qua kinh nghiệm của họ mà tu luyện thành Đan đạo. Hành trình ghi chép như vậy có thể nói là từ xưa tới nay chính là thiên hạ đệ nhất võ công bí tịch, không có bất cứ một quyển kỳ thư nào có thể hơn được”.

Đường Tử Trần nghe Vương Siêu nói xong thì cảm thán nói: “Nói về võ thuật Nhật Bản thì năm đó Cực Chân hội sáng lập ra Đại Sơn Bội Đạt cũng không phải là có võ công bí tịch hoặc chiếm được bí quyết gì, bất quá chỉ là biết được một số thể võ trong tiểu thuyết, phối hợp với kinh nghiệm của mình cuối cùng mới có thể tu luyện thành tuyệt đỉnh cao thủ”.

“Tỷ năm đó có viết rất nhiều trong cuốn Quốc Thuật Thất Lục, nhưng cũng không được đầy đủ, bây giờ người là người thừa kế của ta đương nhiên phải chỉnh sửa tốt một chút. Võ công quyền pháp của Đường Môn chúng ta đích thật phải nghiên cứu thật cẩn thận. Nếu như Nghiêm Nguyên Nghi có thể sống lại thì thật sự ta muốn đi gặp nàng ta hỏi về các kinh nghiệm trong quá trình tu hành. Dù sao thì nữ tử Bảo đan và nam tử Bảo đan cũng có rất nhiều điểm bất đồng”. Vương Siêu nói.

“Người có thời gian thì cũng mời Phong Thái gia tới Đường Môn, nhờ ghi lại một ít kinh nghiệm”. Đường Tử Trần nghe Vương Siêu nói thì cũng gật đầu.

“KHông riêng gì mời Phong Thái, Liễu Viên Phi của Đại Quyền bang, thậm chí Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long, Y Hạ Nguyên, những người này ta đều phải mời được, nhờ họ kể rõ lại kinh nghiệm, sau đó lại ghi vào trong đại điển quốc thuật của Đường Môn chúng ta”.

“Ồ? Tiểu đệ, dã tâm của người thật là lớn a, muốn đem tất cả những tuyệt đỉnh cao thủ trong thiên hạ một lưới bắt hết. Bất quá Y Hạ Nguyên, Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long, những người này lại không giống với Huyền Dương, cho dù có đả thương bọn họ thì cũng sợ rằng sẽ không thương lượng với người”. Đường Tử Trần cười cười nói.

“Có Nghiêm Nguyên Nghi làm thí dụ, sinh tử của bọn họ đã không còn do bọn họ nắm giữ, càng huống chi là điều này”.

Ánh mắt Vương Siêu chớp động, bình thần nói một câu.

Đường Tử Trần nhìn Vương Siêu, càng ngày càng cảm giác được tiểu đệ chỉ tùy tiện nói chuyện, động tác tùy tiện, ánh mắt cũng như đang nhìn cả thiên địa, ẩn chứa ý cảnh hỗn mang khôn cùng bên trong. Ý cười của nàng càng lúc càng nồng đậm: “Ta thật sự muốn nhìn một chút, nếu như Nghiêm Nguyên Nghi thật sự tỉnh lại, phát hiện người muốn nàng chết thì phải chết, muốn nàng sống thì phải sống, chẳng biết lúc ấy vẻ mặt của nàng ta sẽ như thế nào nữa? Ai, không ai có thể nghĩ tới, năm đó tiểu đệ người trong công viên nhìn trộm ta luyện quyền. Chỉ trong một thời gian ngắn đã đạt tới cảnh giới cao như thế này? Ta đúng là không nhìn lầm người. Về phần lo lắng của đệ thì đó chỉ là dư thừa, ta vĩnh viễn sẽ không rời xa người”.

Vương Siêu nói: “Ta sẽ không làm Tử Trần người hối tiếc, trong lúc sinh tử rất kinh khủng, đây là điều mà người vẫn nói. Người vẫn muốn biết sinh tử là gì, nếu như Nghiêm Nguyên Nghi có thể tỉnh lại thì ta sẽ làm cho nàng ta phải nói ra. Trong lúc sinh tử đó rốt cuộc nàng ta đã trải qua những gì, hoàn toàn không biết gì hay là đã trải qua một thế giới khác?”.

“Trong lúc sinh tử đó rốt cuộc là gì?”. Đường Tử Trần lẩm bẩm lại.

Vương Siêu cười ha ha, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Trong đạo tràng quốc thuật, Hoắc Linh Nhi cầm trong tay một tờ tư liệu, hình như là thư ghi tay. Khi nàng nhìn thật cẩn thận thì bất chợt hiện ra một cái gì đó, cho nên lúc Vương Siêu bước vào nàng không hề phát giác ra.

“Người đang xem cái gì vậy? là một thân kinh nghiệm tu hành của Huyền Dương ư? ” Vương Siêu hỏi Hoắc Linh Nhi.

“Sư phụ”: Hoắc Linh Nhi nhìn thấy Vương Siêu bước vào thì nhẹ nhàng buông tờ tư liệu xuống, gật đầu nói: “Mấy ngày nay có tất cả hai mươi bốn người túc trực trong phòng giam của Huyền Dương, dùng bút ghi lại tất cả mệnh lệnh của hắn, cũng có y tá chuyên môn. Ta hôm nay cầm tới một tí tư liệu mà hắn nói ra , thật đúng là rất tài giỏi. Người này ba tuổi đã rất thông minh, nhìn chim trên cây, tinh thần ở trên trời , chính vì thế hiểu được một ít đạo lý. Đến năm tuổi đã bắt đầu xem và hiểu được Ngũ Luân Thư trong võ tàng, nghiên cứu về kiếm và tọa thiền. Hắc hắc, bắt đầu từ năm tuổi hắn theo thúc thúc học tập trong kho vãi của người Mãn Châu. Trong đó cũng có một chút kinh nghiệm được kể lại rất chi tiết, ta nhìn thì thấy cũng rất có lợi. Hơn nữa từ miệng hắn cũng moi ra được không ít võ công luyện pháp, ngay cả Đà Loa Kính Cửu Cung quyền của phái Võ Đang cũng ở trong đó. Hắn cũng không có nói tầm bậy”.

“Hắn đương nhiên sẽ không nói tầm bậy, người gần chết thường nói thật. đây là hắn ghi lại chính xác hồi ức của chính mình, người nên tỉ mỉ đọc kỹ chuyện tình của hắn, đó không thua gì một trường nhân sinh của cao thủ Đan đạo . bất cứ võ công bí tịch gì cũng kém xa”.

Vương Siêu gật đầu nói.

“Bọn người Bạch tuyền Di cũng sao chép một bản, bọn họ đang cho người chỉnh lý lại theo quyền phổ bình thường, dựa theo ý tứ của sư phụ mà xuất bản thành đại điển quốc thuật”. Hoắc Linh Nhi nói: “Kim Dung có viết một quyển tiểu thuyết, bên trong có một người gọi là hoàng thượng, cũng chính là tu luyện những thu được ghi chép lại mà trở thành tuyệt thế cao thủ. Không biết lần này chúng ta biên tập thành đại điển quốc thuật của Đường Môn, có thể hay không lại xuất hiện một vị tuyệt thế cao thủ?”.

“Có khả năng lắm chứ”. Vương Siêu cười cười. “Đại hội võ thuật cũng không còn xa nữa, ta hôm nay về nước một chuyến để chuẩn bị công tác cuối cùng cho đại hội”.

“Sư phụ muốn làm công việc cuối cùng gì?”. Hoắc Linh Nhi hỏi.

“Những nhân vật chính tham gia đại hội võ thuật đương nhiên là cao thủ Đan Kinh. Sư phụ về nước chính là liên hợp Hồng môn ở hải ngoại, thế lực trong nước để điều tra xem trên thế giới này rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ Đan Kinh. Hơn nữa sư phụ muốn trước khi đại hội võ thuật diễn ra thì lại xuất hiện một người giống như Huyền Dương, cứ giết chóc lung tung bậy bạ. Ta trước kia căn bản là không biết còn có người như vậy, đúng là thâm tàng bất lộ”.

Đêm đến, Vương Siêu đến Bắc Kinh, người đón hắn chính là Phong Thái.

Vương Siêu nhìn thấy Phong Thái thì trực tiếp nói thẳng: “Lần này ta đến là có hai mục đích. Thứ nhất là đi xem Nghiêm Nguyên Nghi một chút. Thứ hai là Đường môn, Hồng môn và các thế lực trong nước cùng nhau liên hợp lại, đem các tư liệu ra dò tìm, xem thử trên thế giới này rốt cuộc có bao nhiêu tuyệt đỉnh cao thủ. Nếu có cao nhân ẩn sĩ còn chưa lộ diện thì phải điều tra cho thật kỹ, vì đại hội võ thuật nên phải chuẩn bị công việc cuối cùng này.

474. Chương 451: Lưới Trời! Lưới Trời!

Phong Thái vừa gặp mặt đã bị lời nói của Vương Siêu làm cho hoảng sợ.

Mặc dù nữ nhân này đúng là cao thủ đan kinh, mạng lưới quan hệ rộng khắp, về cơ bản là đã đạt tới trình độ muốn làm gì thì làm, nhưng khi nghe Vương Siêu đề cập đến chuyện liên hợp với nàng điều tra tất cả thông tin về tuyệt đỉnh cao thủ, nhân vật xuất sắc trên thế giới này, vẫn hơi có điểm khiếp sợ, chuyện mạnh tay như vậy đích thực là hơi có điểm nghe rợn cả người.

Thế giới lớn như vậy.

Cao thủ nhiều như mây.

Có bao nhiêu nhân vật ẩn tàng? Có bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ? Thế lực khổng lồ, thủ đoạn thông thiên, thật sự nhiều lắm.

Đơn giản nhất, ví dụ như Worton, Morgan trước kia, tuyệt đỉnh cao thủ như vậy, bản thân lại là tướng quân cục tình báo Mỹ, địa vị thân phận rất cao, thâm tàng bất lộ, căn bản không thể nào điều tra được.

Hơn nữa một khi điều tra, để cho bọn họ biết được, chỉ sợ sẽ lại rước lấy rất nhiều phiền toái.

Những người hơi có một chút thế lực đều không thích bị người khác điều tra, huống chi còn là tuyệt đỉnh cao thủ thế lực khổng lồ? Uy hỗ không thể mạo phạm.

Huống chi, Vương Siêu hiện tại là muốn điều tra tất cả cao thủ trên toàn thế giới, một loạt điều tra này có thể gây ra bao nhiêu đợt sóng ngầm? Bao nhiêu thế lực đối địch? Phong Thái quả thực không thể tưởng tượng nổi.

”Đại hội võ đạo sắp bắt đầu rồi, cho đến lúc này, tình hình càng quan trọng hơn. Thế giới này quá rộng lớn, trong rừng lớn loài chim nào cũng có, hồ nước sâu, không chừng sẽ có cả thường luồng đại xà. Phòng bệnh còn hơn chữa bệnh lúc nào cũng tốt, lần này, ta cần quét giới võ thuật Nhật Bản, vốn nghĩ rằng trong giới võ thuật Nhật Bản vẫn như cũ chỉ có một tên cao thủ đan đạo, ai ngờ tự dưng lại vung vung trộm trộm xuất hiện một tên Xuyên Đảo Huyền Dương! Còn không chính diện đối địch cùng ta, mà lại lén lút đi ám sát thành viên Đường môn chúng ta, chuyện này đã làm thức tỉnh ta. Thế lực của chúng ta tuy rằng lớn, tình báo nắm giữ cũng nhiều, nhưng tình hình thế giới rất phức tạp. Khi đại hội võ thuật diễn ra, chúng ta không thể để xảy ra bất kì bất trắc nào, cho nên bước chuẩn bị cuối cùng này là tất yếu.

Sở dĩ Vương Siêu đến Bắc Kinh gặp Phong Thái, muốn liên hợp với nàng điều tra tất cả cao thủ trên thế giới, nhất là nhân vật ẩn tàng, chính là bởi vì sự tình Xuyên Đảo Huyền Dương dẫn tới cảnh giác.

“Phòng bị trước khi xảy ra?” Phong Thái nghe Vương Siêu nói xong, cười thập phần xinh đẹp: “Người bây giờ hùng bá thiên hạ, tung hoành vô địch, muốn đánh ai là đánh người đó, muốn giết ai thì giết, thấy ai không vừa mắt có thể giẫm đạp lên họ, còn lo lắng tại đại hội võ thuật đột nhiên xuất hiện cao thủ ẩn tàng sao? Thế này không phải giống tâm tư của cao thủ. Người lúc nào cũng “nhâm bằng phong lãng khởi, ổn tọa điều ngư thai”*, thế nào mà hiện tại tâm tình lại đột nhiên biến đổi? Cố kỵ cái này cố kỵ cái nọ?” (*Mặc cho sóng gió nổi lên, vẫn ngồi yên buồng cần, chờ cá cắn câu, ý chỉ người luôn luôn kiên định, không bị ảnh hưởng bởi ngoại cảnh)

“Là một người thao túng phía sau màn của một đại hội võ thuật, không thể không nắm giữ tin tức toàn diện.” Vương Siêu cười ha hả: “Vấn đề không phải là cố kỵ hay không cố kỵ, tóm lại không thể để cho khi đại hội võ thuật diễn ra đột nhiên lại nhảy ra một gã cao thủ, sau đó cùng đồ đệ của ta đánh nhau, đánh chết nhiều người của ta xong, ta lại mới ra tay, sự tình ghê tởm như vậy, cần phải kiên quyết ngăn chặn. Đại hội võ thuật không phải là để tranh đoạt ai là thiên hạ đệ nhất, mà vấn đề là thống nhất các xã đoàn người Hoa chúng ta ở hải ngoại.”

“Chính xác, không nắm giữ thông tin của toàn bộ cao thủ tuyệt đỉnh, nếu khi đại hội võ thuật diễn ra đột nhiên nhảy ra một tên, giết chết rất nhiều người của chúng ta xong, người mới ra tay, đó thật sự là cực kỳ thất bại. Phải nắm giữ tất cả trong tay mới là đại cục, người nói không sai. Công tác chuẩn bị cuối cùng này, không thể không làm. Ài! Đây có thể là sự tình lớn nhất ta từng làm từ khi chào đời tới nay. Phong cách làm việc của người, đã không làm thì thôi, đã làm là sẽ như hủy thiên diệt địa, sự tình người làm hào hùng và mạnh mẽ đến nỗi ta không thể tưởng tượng nổi. Dựa theo đạo lý, ta cũng là tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng vô luận là trí tuệ hay khí phách đều không thể so sánh cùng người.”

Phong Thái gật gù đầu, đồng ý với ý kiến của Vương Siêu, sau đó cảm thán nói.

“Trí tuệ và khí phách của người, là dựa vào tu vi, nếu người đạt tới cảnh giới như ta, cũng sẽ tung hoành ngạo nghễ giống ta. Như thủ lĩnh GOD, tự cho mình là thần, ài, tâm tư của người này, luôn luôn không thể hiểu rõ được.” Vương Siêu thở dài, lắc lắc đầu.

“Người không cần phải lo lắng, lần đại điều tra này, mấy kẻ cao nhân ẩn sĩ đó đều sẽ chỉ hướng về ta thôi.” Vương Siêu nhìn ra nội tâm của Phong Thái vẫn có chút tâm tư do dự, nhẹ nhàng nói: “Thiên hạ anh hùng, thiên hạ anh hùng nhiều không kể xiết, nhưng ta thật sự muốn xem, tất cả anh hùng trên thiên hạ, cả mấy

cao nhân ẩn sĩ, có ai có khả năng chân chính đối kháng với ta? Trên thế giới này, rốt cuộc còn bao nhiêu cao thủ chưa xuất thế?”

Vương Siêu nói lời này xong, không khỏi có chút chờ mong.

Là người nắm quyền cao nhất của đại hội võ đạo, Vương Siêu thật sự phải làm cuộc đại điều tra này, đó là công tác chuẩn bị cuối cùng.

Bình thường mấy cái đại hội võ lâm trong tiểu thuyết, trong lúc đang diễn ra, đột nhiên đều có thể nhảy ra rất nhiều cao thủ ẩn tàng, tuyệt thế cao nhân gì đó, tỏa sáng chói lọi, cuối cùng đoạt được danh hiệu minh chủ võ lâm, nhẹ nhàng mà rời đi.

Nhưng đây lại là ở hiện thực, Vương Siêu là người điều khiển phía sau màn của đại hội võ đạo, đương nhiên sẽ không cho phép những chuyện như vậy phát sinh ra, rồi lại phải đi giải quyết.

Nếu trong lúc Hoắc Linh Nhi, Đàm Văn Đông đấu võ cùng người khác, đột nhiên xuất hiện một gã cao thủ đan kinh giống như Xuyên Đảo Huyền Dương, Vương Siêu ngại nhất là trong đại hội võ đạo phải giao thủ công bằng, không thể can thiệp vào, nhìn thấy đồ đệ của chính mình bị đánh chết ngay trước mắt, sau đó lại đi báo thù, thật sự là rất ghê tởm.

Nắm mọi thứ trong tay, ngăn chặn tất cả những biến cố không cần thiết, đây là thủ đoạn tất yếu của một người làm đại sự, chứ không phải chờ nguy cơ tới rồi mới đi giải quyết.

Là một tuyệt đỉnh cao thủ tuy rằng sẽ không bị người thường biết, nhưng trong phạm vi của các tuyệt đỉnh cao thủ thì đều đã có danh tiếng. Mấy ẩn sĩ cao nhân, thâm tàng bất lộ gì đó trong một ít tiểu thuyết, nhân vật như nhà sư quét rác ở Thiếu Lâm trong tiểu thuyết Kim Dung, hẳn là sẽ không xuất hiện.

Trước kia Vương Siêu cũng cho rằng như thế.

Như hai hòa thượng Ba Nhĩ Mã, Tề Lạc Á cũng đích thực là tuyệt đỉnh cao thủ, cũng không có tiếng tăm gì, nhưng bọn họ không đủ khả năng. Có khả năng đánh, cho dù hơi thần bí, thế nào cũng có người biết. Như thủ lĩnh GOD, thân phận rất thần bí, nhưng trong phạm vi thượng tầng đều đã biết, không người nào lợi hại bằng người này.

Thế nhưng lần này Xuyên Đảo Huyền Dương đột nhiên xuất hiện, Vương Siêu trái lại hiểu rằng, thế giới này rất rộng lớn, trăm ngàn chuyện kỳ quái, có một số việc không thể dùng cách suy đoán thông thường, đích xác là vẫn có một ít nhân vật như vậy.

Việc Vương Siêu phải làm lúc này, là đem ẩn sĩ cao nhân, “sư quét rác” gì đó còn sót lại tìm ra tất cả, làm cho bọn họ không có chỗ nào ẩn náu.

Với thế lực và hệ thống tình báo của Đường môn! Thêm thế lực và hệ thống tình báo của Hồng môn! Lại thêm các mối quan hệ có thể sử dụng trong quốc nội của Phong Thái! Ba bên hợp lại, lực lượng, tài chính khổng lồ, mạng lưới quan hệ hủy thiên diệt địa, Vương Siêu tin tưởng rằng, trước khi đại hội võ đạo diễn ra, chắc chắn có thể đem tất cả ẩn sĩ cao nhân, thế lực ngầm gì đó như bùn theo nước đồng loạt chảy ra.

Để tránh cho những người này khi đại hội võ thuật diễn ra, chính mình vẫn hoàn toàn không biết gì cả, gây ra một ít chuyện tình ghê tởm.

Còn việc đại điều tra như vậy khẳng định sẽ dẫn tới chống trả, nhưng Vương Siêu cũng không quan tâm, hẳn cũng muốn mượn cơ hội này để xem, trên thế giới này, rốt cuộc còn có nhân vật lợi hại nào nữa?

“Tốt lắm! Để cho chúng ta cùng nhau hợp tác, nhìn xem rốt cuộc trên thế giới này có bao nhiêu nhân vật anh hùng, những nhân vật đó, bất kể là có tên tuổi hay không có tên tuổi, rốt cuộc có thể lay động được ngai vàng thiên hạ đệ nhất cao thủ của người không. Ta cũng rất mong chờ đấy.” Phong Thái nở một nụ cười trịnh trọng, vươn tay đến, nhẹ nhàng bắt tay cùng Vương Siêu.

Thời khắc một nam một nữ bắt tay này, đã mở ra một mạng lưới rộng lớn đến vô biên vô hạn.

Lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt.

Mở ra “lưới trời” này, phải một lưới bắt hết toàn bộ thiên hạ cao thủ.

Mặc kệ là có danh tiếng hay không có danh tiếng, thế ngoại cao nhân hay thâm tàng bất lộ, đều sẽ nằm trong tấm lưới này.

Mà người tung ra tấm lưới trời này, chính là cao thủ đệ nhất hùng bá thiên hạ, cho tới bây giờ chưa từng thất bại Vương Siêu!

“Đúng rồi, người còn muốn tìm Nghiêm Nguyên Nghi không? Ta cũng đã bớt chút thời gian đi thăm nàng, hơi thở của nàng đã hoàn toàn đoạn tuyệt, nhưng toàn thân trên dưới cũng không có vết thương gì, tình huống thật giống như là bão đạn tọa hóa*, có thể thanh thần ra đi. Nhưng mà Nghiêm gia đối với việc này vẫn còn sót lại một tia hy vọng, hôm trước còn mời hòa thượng luyện Yo-ga Tề Lạc Á dùng chân ngôn âm công đến để thử trị liệu, nhưng Tề Lạc Á niệm suốt hai ngày hai đêm, thể lực không chịu đựng được, mệt giống như muốn chết. Ta nghĩ rằng, người chết rồi làm sao còn có thể sống lại được, những người như Đạt Ma, Trương Tam Phong sau khi tọa hóa, vẫn có thể sống lại được, đúng là lừa đảo, dù sao cũng chỉ là truyền thuyết.” (*tọa hóa: đạo Phật, chỉ Hoà thượng ngồi chết) (Chân ngôn: có thể là một câu chú, hay một Đà-la-ni ngắn của Phật giáo Tây Tạng)

Tin tức của Phong Thái cũng rất nhanh nhạy, đã biết chuyện Tề Lạc Á giúp Nghiêm Nguyên Nghi trị liệu.

“Vậy sao?” Ánh mắt của Vương Siêu hơi lóe lên, “Não bộ của Nghiêm Nguyên Nghi đã bị ta điểm phá huyết đạo, bế khí mà chết, bị thương ở đầu, chân ngôn chấn động này, muốn đem huyết mạch não tủy của người thật sự hoạt động lại, từng câu từng chữ phát ra, lực lượng đều phải nắm chắc vừa đủ, so với phẫu thuật ngoại khoa tinh vi nhất còn phức tạp hơn, thời gian cũng rất lâu, không đạt tới tình trạng đã phá hư không, căn bản không thể thực hiện một cách chính xác. Ngay cả ta cũng không nắm chắc chút nào, chẳng qua là có thái độ muốn thử xem thế nào, với cảnh giới của Tề Lạc Á làm sao có thể làm được? Nhưng mà hẳn thực sự có tâm địa từ bi ”cắt thịt nuôi ưng, xả thân nuôi hổ“, cũng là rất đáng kinh nể. Lúc trước ta buông tha cho hắn ở nước Pháp cũng là vì thế này”.

Vương Siêu nhẹ nhàng thở dài, lại nói: “Đi thôi, mang ta tới Nghiêm gia nói chuyện một chút, ta đã nói rằng buổi tối sẽ đi xem Nghiêm Nguyên Nghi”.

475. Chương 452: Tỉnh Lại?

Phong Thái nhìn biểu tình trên mặt cùng ngữ khí nói chuyện của Vương Siêu, không khỏi có chút kinh ngạc.

“Khi chúng ta bão đạn trở thành hoạt tử nhân*, thật ra chính là trong cái chết tìm sự sống, trong nháy mắt khi bão đạn, lực mạch đều đình lại, thật ra chính là đã chết, nhưng vẫn có thể sống lại như thường, chuyện này thực ra cũng không có gì ngạc nhiên.” Vương Siêu một bên nói, một bên bước từng bước, tình tế nói chuyện cùng với nữ nhân cường đại này. (*hoạt tử nhân: người còn sống nhưng không thể cử động, nói chuyện, sống thực vật)

“Nhưng như thế kia cũng chỉ có thể đình lại trong một lúc, nếu không sẽ thật sự ngừng thở mất, với công phu của ta, ngưng vận khí huyết, đình trụ kinh mạch và nhịp tim, ngừng hô hấp sinh cơ, cũng chỉ có thể kiên trì được khoảng hai ba giờ, còn có khả năng khôi phục lại, nếu thời gian quá lâu thì thật sự có thể chết. Ta nghĩ công phu của Nghiêm Nguyên Nghi tinh thuần hơn so với ta một chút, cũng không có khả năng có thời gian chịu đựng lâu hơn ta nhiều như vậy, hiện tại nàng chết đã bao lâu? Ước chừng phải hơn một tháng rồi.”

Phong Thái bước đi nhẹ nhàng, đi theo sau Vương Siêu, nhẹ nhàng từng bước, cùng Vương Siêu đóng vai.

“Thế mới nói ta cũng không nắm chắc. Bởi vì việc giết Nghiêm Nguyên Nghi mà ta có chút khúc mắc với Nghiêm gia bên kia, cho nên chuyện này đành phải nhờ người an bài một chút.” Vương Siêu tay đặt sau lưng, hai ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy nhau, lững thững bước đi.

“Chuyện này không thành vấn đề, hiện tại Nghiêm gia trong lúc tuyệt vọng cái gì cũng thử được, ngay cả chuyện mời hòa thượng niệm kinh cũng có thể làm được, đổi lại là lúc khác, một tướng quân mặt sắt như

Nghiêm Thọ Kính đúng là không có khả năng làm chuyện như vậy.”

“Tốt lắm, ta sẽ chờ ngươi an bài.” Vương Siêu cùng Phong Thái đi ra sân bay, bước chân ngồi lên chiếc xe đã an bài tốt, nhanh chóng đi.

Đến tối, quả nhiên dưới sự an bài của Phong Thái, Vương Siêu đã tới Nghiêm gia.

“Nghiêm lão, chúng ta lại gặp nhau, lần trước nhìn tinh thần của ngươi không tốt lắm, giận tới gan khiến cho máu tụ, hiện tại khí sắc đã tốt lên rất nhiều. Vị này chính là...”

Lúc Vương Siêu đi vào Nghiêm gia, đang ở trong phòng chờ ngoại trừ Nghiêm Thọ Kính, Nghiêm mẫu, còn có một người ăn mặc tùy tiện, ước chừng khoảng năm sáu mươi tuổi, đứng ngay bên cạnh là một thanh niên hào hoa phong nhã khoảng hơn ba mươi tuổi, chính là vị hôn phu trên danh nghĩa của Nghiêm Nguyên Nghi, Lý Dương.

Không cần phải nói, người khoảng năm sáu mươi tuổi bên cạnh Lý Dương, rất có thể là phụ thân hắn.

Tại thời điểm Nghiêm Thọ Kính gặp Vương Siêu trước kia tại câu lạc bộ của Phong Thái, bởi vì con gái bị chết, nổi giận đến nổi máu huyết bị ứ đọng, Vương Siêu cũng nhìn ra được, nhưng hiện tại, máu tụ ở trong gan đã tan toàn bộ, tinh thần cũng có chút cải thiện, đây rõ ràng là được một loại thủ pháp cao minh như tán (xoa bóp làm cho tan ra).

“Chuyện của ta cùng lão Lý không cần nhiều lời. Nghe Phong Thái nói, hôm nay ngươi tới là để xem bệnh cho Nghi nhi nhà ta? Ta ở đây bày tỏ thái độ, tuy rằng Nghi nhi đúng là bị người hạ độc thủ, nhưng nếu ngươi thật sự có thể cứu sống Nghi nhi, dù cho sau khi sống lại, Nghi nhi trở thành một người bình thường, ân oán cá nhân giữa ta và ngươi cũng hoàn toàn xóa bỏ, hơn nữa về sau nếu ngươi có việc gì ta cũng sẽ giúp đỡ.”

Nghiêm Thọ Kính tựa hồ như cấp bách đến không đợi nổi nữa, trình trọng hứa hẹn với Vương Siêu một chuyện khó tin.

“Ta sống cả đời này, gặp qua không ít người trẻ tuổi xuất sắc. Nhưng hôm nay gặp được ngươi, thật sự có thể nói là ”ở trên đỉnh cao, phóng mắt nhìn xuống thấp“. Lý Dương, tuy rằng hàm dưỡng của ngươi xem như cũng tạm được, nhưng so với Vương Siêu tiên sinh thì còn kém rất xa. Có thời gian nhiều hơn hãy thân thiết gần gũi để học tập theo một chút.”

Vừa nghe thấy ngữ khí nói chuyện của người bên cạnh Lý Dương, Vương Siêu ngay lập tức khẳng định người này chắc chắn là phụ thân của Lý Dương, nếu không phải như vậy, tuyệt đối không có khả năng dùng ngữ khí như thế để nói chuyện với vị Đại công tử ca này.

Lý Dương nghe thấy chính phụ thân của mình nói như vậy, cũng không nói gì, chỉ ngược đôi mắt lên, liếc mắt nhìn Vương Siêu một cái thật sâu, sau đó quay mặt đi, thở mạnh ra một hơi, một dạng giống như bị gãy răng phải nuốt vào trong bụng vậy.

Vị hôn thê của mình rõ ràng bị người trước mắt này đánh chết, chỉ cần là một thằng đàn ông, không có lý do gì để không phẫn nộ, cái này gọi là “sát phụ chi cừ, đoạt thê chi hận, bất cộng đái thiên”. (thù giết cha, thù cướp vợ, không đội trời chung)

Nhưng hiện tại đại thiếu gia Lý Dương bản lĩnh phi thường ở trước mặt Vương Siêu cũng chỉ cảm thấy vô lực, đành phải nuốt răng gãy vào trong bụng mà thôi.

Tuy rằng hắn đã hơn ba mươi tuổi, bình thường cũng lấu cá vô cùng, gặp đại sự mặt không đổi sắc, nhưng dù sao cũng chưa từng trải qua tình thế sinh tử, chỉ luyện được một lớp da mặt, cũng không thể như phụ thân của hắn nói chuyện vui vẻ với một người như Vương Siêu .

“Người này không đơn giản, đúng là một kẻ làm đại sự.” Không biết thế nào, Vương Siêu sau khi nghe được hàm ý bên trong lời nói của phụ thân Lý Dương, cảm thấy người này là một loại chính trị gia điển hình, luôn luôn có cái loại cảm giác giống như Lưu Bang, người ta bắt được phụ thân của ngươi rồi muốn nấu lên ăn, ngươi còn trò chuyện vui vẻ nói chia cho ta một bát canh.”

So với bên cạnh, phụ thân của Nghiêm Nguyên Nghi Nghiêm Thọ Kính cũng là tương đối thẳng thắn, có tác phong kiên định, lòng dạ ngay thẳng của tướng quân.

“Ta cùng Nghiêm lão có cùng nguyện vọng. Ý tứ sâu xa của cái đại hội võ thuật do Hàn Quốc, Nhật Bản liên hợp tổ chức, còn có các hoạt động phía sau màn của người, ta cũng ít nhiều hiểu biết một chút, ý nghĩa rất sâu xa, không giống với những phong trào thể dục thể thao bình thường, thật sự có chút hương vị giống như võ lâm đại hội trong tiểu thuyết võ hiệp. Hiện tại người đang làm công tác chuẩn bị khai mạc cuối cùng, ta cũng đã nghe Phong Thái mới nói một ít chuyện tình cụ thể, hơn nữa đối với chuyện này, làm lãnh đạo như chúng ta cũng đặc biệt quan tâm. Công tác chuẩn bị cuối cùng, cuộc đại điều tra của người, có rất nhiều chuyện phiền toái, thật ra không dễ dàng chút nào, nhưng nếu Nguyên Nghi có thể tỉnh lại được, những điều nàng biết cũng không ít, biết đâu có thể giúp đỡ một ít trong lúc gấp gáp này không biết chừng.”

Phụ thân Lý Dương thấy Vương Siêu đang đánh giá hẳn, cũng đem ánh mắt nghênh đón. Trong ánh mắt của vị “Đại lão” này có chứa chút hiếu kỳ, không thể hiểu nổi, ý tứ ẩn chứa bên trong ánh mắt này, Vương Siêu không cần đoán cũng có thể thấy được: “Một người trẻ tuổi như thế này làm sao có thể làm được chuyện tình như vậy?”

Đồng thời, trong lời nói của phụ thân Lý Dương, cũng mơ hồ biểu lộ lập trường giống với Nghiêm Thọ Kính.

Hơn nữa, vị “Đại lão” này cũng biết ý tứ sâu xa của việc Vương Siêu đến trị liệu cho Nguyên Nghi.

Vương Siêu đến Bắc Kinh lần này, ý định lớn nhất là muốn liên hợp cùng Phong Thái, tung ra một tấm lưới trời rộng lớn, một lưới bắt hết tất cả anh hùng trong thiên hạ.

Việc này đúng là yêu cầu công tác tình báo rộng lớn đến cực điểm, những người liên quan, sự vụ liên quan cũng rất nhiều, nếu có thể được đại lão môn trong quốc nội toàn lực giúp đỡ, khẳng định sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Dù cho tình báo của Đường môn, Hồng môn có lợi hại, vẫn thua kém cả một quốc gia.

Hiện tại Vương Siêu tới cứu Nguyên Nghi, một nửa là muốn xem xem cường giả sau khi tọa hóa, rốt cục có thể tỉnh lại hay không, nửa kia chính là muốn tiêu trừ ân oán với Nghiêm gia.

Trước kia mặc dù đã trải qua sự hòa giải của Phong Thái, nhưng mối thù giết con gái, trước sau gì cũng là một mối thù lớn.

Hiện tại nếu Vương Siêu cứu sống được Nguyên Nghi, toàn bộ thù hận tự nhiên sẽ được loại bỏ.

Nói một cách đạo lý, hành vi này của Vương Siêu, cũng có thể gọi là “cây gậy và củ cà rốt”, trước tiên người dùng gậy đánh người, rồi lại cho họ uống nước đường.

Đại hội võ đạo, sự kiện mà toàn bộ cao thủ trên thế giới hội tụ, một lần tụ hội của đại liên minh các bang hội người Hoa trên toàn thế giới, hơn nữa còn là đại hội để cường giả của các quốc gia, các dân tộc vinh dự phần đấu. Thời khắc hoàng kim của đại hội võ thuật này cũng đã tới thời điểm chuẩn bị cuối cùng, Vương Siêu hiện tại có thể làm hết thấy. Làm cho Nguyên Nghi sống lại cũng là vì công tác chuẩn bị cuối cùng này.

“Vậy ta muốn xem phương pháp cải tử hoàn sinh của Vương Sinh người, sự việc không thể chậm trễ nữa.” Nghiêm Thọ Kính tựa hồ cũng đã chờ tới mức nôn nóng, có thể hiểu được trong lòng hẳn hiện tại đang như bị mèo cào.

Con gái rốt cuộc có còn hi vọng hay không, sống hay chết, hiện tại đều đặt toàn bộ trên người Vương Siêu, Nghiêm Thọ Kính không kiềm được lòng như lửa đốt.

“Được rồi.”

Vương Siêu bước đi thông thả, đi theo Nghiêm Thọ Kính tới phòng Nguyên Nghi.

Vương Siêu liếc mắt một cái thấy ngay Nguyên Nghi đang nằm trên giường, quần áo trắng tinh, làn da hồng nhuận trắng bóng, tóc đen nhánh, dây lưng đỏ như lửa, thật sự là một bộ đồ ngủ hải đường xuân, không có một chút hương vị người chết nào.

Thậm chí nếu hơi chun mũi lại, có thể ngửi được mùi thơm trên cơ thể Nguyên Nghi.

Thế nhưng với cảm giác nhạy bén của Vương Siêu, đây chính là một người đã chết, máu không lưu thông, tim cũng ngừng đập, có điều máu không đông lại giống như người đã chết từ lâu mà lại có một chút sức sống.

Nếu là Vương Siêu trước kia cũng không cho rằng đây là dấu hiệu của sự sống, gã hòa thượng Tề Lạc Á kia niệm kinh suốt hai ngày hai đêm, khiến cho một tuyệt đỉnh cao thủ mệt muốn chết, cũng không phải không có chút tác dụng nào, mà đã hoàn toàn đạt được tác dụng lưu thông máu.

Trình độ miễn cảm đối với thân thể người của Vương Siêu còn lợi hại hơn so với gã hòa thượng Tề Lạc Á kia, lập tức nhìn ra một ít biến hóa rất nhỏ, tủy xương của Nghiêm Nguyên Nghi vẫn có một chút sức sống, móng trên ngón tay cũng có dấu vết mới, hiển nhiên chính là móng tay đã dài ra mấy ngày nay. Nhưng người sau khi chết, tế bào xương cũng có thể sinh ra thêm một đoạn thời gian, cho nên có những xác khô khi đào lên, móng tay dài rất giống quỷ, nên đây cũng không phải tượng trưng rằng Nghiêm Nguyên Nghi vẫn còn sinh cơ.

“Chân ngôn của hòa thượng thật sự là có một chút kết quả, tẩy tẩy chấn não, nhưng mà hình như không được hoàn thiện như Tẩy Tủy Kinh.”

Vương Siêu nhìn một chút, tới gần Nghiêm Nguyên Nghi, dùng ngón tay đặt trên cổ tay đối phương, giống như thầy thuốc bắt mạch.

Bắt mạch một lúc lâu, ánh mắt Vương Siêu lấp lánh tinh quang, cảnh giới hiện tại của hắn là một mảnh sáng rực, tùy tiện chạm tay vào một người, đối phương giống như biến thành thủy tinh trong suốt, hết thấy trạng thái sinh cơ trong cơ thể đều hiện ra từng ly từng tý bên trong cảm giác của hắn.

“Sao rồi? Nghi nhi có thể cứu được không? Người nắm chắc mấy phần có thể cứu Nghi nhi sống lại?” Nghiêm Thọ Kính nhìn Vương Siêu, gấp rút hỏi.

“Ta một phần cũng không nắm chắc.”

Vương Siêu nói như vậy, khiến Nghiêm Thọ Kính phát lạnh giữa chừng, lão tướng quân này theo bản năng sờ sờ bên hông, hắn có một loại thôi thúc muốn rút súng bắn chết Vương Siêu ngay lập tức.

“Nhưng mà, cũng không nhất định là không có khả năng, ít nhất là một ít vết thương trên người nàng đều đã khép lại.”

Vương Siêu nhạy cảm thấy được cảm xúc xúc động của Nghiêm Thọ Kính, nhưng cũng không biểu hiện ra cái gì, đừng nói là Nghiêm Thọ Kính, cho dù là mười gã bộ đội đặc chủng tinh nhuệ cầm súng lên đạn trước mặt hắn cũng không có một chút cơ hội đánh trả.

Trong lúc nói chuyện Vương Siêu cũng đã rút tay lại, chậm rãi suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên miệng phát ra một thanh âm ngắn ngủi, như sấm mùa xuân đánh ra, ầm ầm một tiếng, toàn bộ căn phòng đều hơi hơi rung động. (Thơ Đường Nguyên Chấn: “Xuân lôi nhất thanh phát, kinh yển diệp kinh xà.”)

Nghiêm Thọ Kính đứng không vững, cơ hồ bị thanh âm thành linh phát ra này làm cho chấn động.

Hắn cảm giác thật giống như tiếng sấm trời đánh lúc giông tố, giống như có một tia sét cực lớn vừa mới bạo phát ở trên đầu mình.

Nhưng cũng không chỉ chuyện này làm cho hắn kinh ngạc, càng khiến cho tóc gáy hắn đều dựng đứng lên chính là, thân thể của con gái Nghiêm Nguyên Nghi của mình đột nhiên lại nhấc lên một chút, giống như xác chết sống dậy!

“Đây chính là phản ứng tự nhiên của các dây thần kinh khớp xương.” Vương Siêu nói, “Mọi người trước tiên đi ra ngoài, để cho ta xem xét tỉ mỉ một chút.”

Vương Siêu khoát tay áo, đám người Nghiêm Thọ Kính cau mày, cắn chặt răng, vẫn phải lui ra bên ngoài.

Sau khi mọi người đi ra ngoài, Vương Siêu nắm tay tạo thành hình dạng giống như thai nhi, từng tiếng từng tiếng tim đập lớn từ lòng bàn tay truyền ra, vang dội như trống trận.

“Như thế nào lại giống như đánh trống nhỉ?” Mọi người đứng ở bên ngoài nghe được âm thanh cực kỳ rõ ràng.

Cùng lúc đó, tay của Vương Siêu đã chuyển sang màu hồng sáng, hình như tất cả máu đều tụ vào tay, giống như dòng nước chảy.

Nhẹ nhàng nắm tay ấn tới cái trán của Nghiêm Nguyên Nghi xoa bóp vài cái, giống như đang xoa bóp.

Mỗi lần Vương Siêu ấn một cái, ánh mắt của Nghiêm Nguyên Nghi lại giật một cái, giống như một con rối bằng gỗ.

Một bên ấn xuống, miệng của Vương Siêu và Tề Lạc Á giống nhau, cùng đọc ra âm thanh giống như đọc kinh.

Nhưng Vương Siêu đang đọc cũng không phải là “Hoàn Hồn chú”, mà là trong Tẩy Tủy Kinh, Bạch Ngọc Phong chú thích rằng đọc một bài kinh, đúng là có những âm tiết có thể trị liệu thương tật ở não.

Thủ pháp xoa bóp của hắn, cũng là một loại thủ pháp luyện não khí công.

Cứ như vậy, Vương Siêu một bên ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp, đôi lúc móng tay đâm vào da đầu, giống như châm cứu, âm thanh phát ra từ miệng chấn động không ngừng không nghỉ, ước chừng qua ba ngày ba đêm mới dừng lại.

Thế nhưng Nghiêm Nguyên Nghi vẫn như trước không tỉnh lại.

Vương Siêu sau khi làm xong tất cả, cũng không đi ra ngoài mà lặng lẽ ngồi ở trên ghế.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mí mắt của Nghiêm Nguyên Nghi đột nhiên tự động nháy một chút, tựa như một người ngủ say rất lâu muốn tỉnh lại vậy.

476. Chương 453: Sinh Tử Chỉ Như Một Giấc Ngủ

Trong suốt ba ngày ba đêm Vương Siêu không lúc nào dừng lại, cho dù nghỉ tay một phút cũng không. Ngón tay hắn trước sau vẫn luôn cẩn thận ấn lên não bộ của Nghiêm Nguyên Nghi, tiến hành các loại thủ pháp biến ảo, đồng thời từ khoang bụng yết hầu bạo phát ra chân ngôn chấn động, khi thì như tạc lõi liên hưởng (sấm nổ vang rền liên tục), khi thì lại như xuân tằm nhả tơ, tinh tế chậm rãi, khi thì lại như thiên xướng, như tiếng rồng gào thét, khi thì lại như con ếch trong hồ nước mùa xuân, lúc trầm lúc bổng, sức sống tràn trề.

Động tác ngón tay hắn lúc ấn, lúc xoa, lúc chọc, lúc điểm. Thủ pháp huyền diệu, kinh lực đi sâu vào tủy não, điểm đến yếu huyệt.

Tuy nhiên bộ não của con người chính là nơi phức tạp nhất, người luyện công phu khi muốn đem khí huyết lên não cũng phải thật cẩn thận, không dám làm bừa, nhất là trong đó còn có một ít huyệt vị bí ẩn, điểm nhầm cảm, hơn nữa lại không thể đoán trước được hiệu quả cụ thể. Cho dù là cao thủ đan kính cũng không dám tùy tiện đem khí huyết tụ tập một thời gian dài ở não bộ.

Nhưng Vương Siêu cũng đã dấn phá hư không, đối với tất cả các bộ phận trong cơ thể người đều nắm rõ trong lòng bàn tay, gần như biết rõ tác dụng của tất cả các bộ phận, vậy nên dù hắn mất xa xoa nắn não bộ cho Nghiêm Nguyên Nghi cũng không sợ cảm kỳ này nọ, bởi vì tất cả đều đã được hắn nắm chắc trong lòng.

Sức mạnh của hắn vô cùng to lớn, dùng sức cũng vô cùng khéo léo, mỗi cái xoa nắn ấn bóp đều không thua gì bác sĩ chuyên khoa não đang mổ đầu làm phẫu thuật não cho người bệnh.

Liên tục ba ngày ba đêm không ăn cơm không uống nước, tay không ngừng không nghỉ, cho dù là cao thủ lợi hại đến đâu cũng phải tiêu tụy tâm lực, dẫn đến kiệt sức mà chết, càng không cần nói tới cái gì mà bác sĩ cao siêu, thế nhưng thể lực của Vương Siêu lại có thể kiên cường chịu đựng được.

Bởi vì làm loại thủ pháp kích phát cho não bộ của người hoạt động này căn bản là không được dừng lại, đối phương vốn là người chết, một khi ngừng lại, tất cả sẽ như “kiếm củi ba năm thiêu một giờ”.

Mặc dù thể lực của Vương Siêu mạnh mẽ như không có giới hạn, nhưng mà liên tục ba ngày ba đêm tập trung tinh thần cao độ, không ăn cơm không uống nước, liên tục phát ra chân ngôn không ngừng nghỉ, cũng có chút chịu không nổi.

Khả năng chịu đựng của cơ thể Vương Siêu ước chừng so với Tề Lạc Á còn cao hơn gấp bội, nhưng vẫn không tránh khỏi mệt mỏi. Cho nên sau khi dừng tay, hắn ngồi yên vị trên ghế im lặng bất động, tĩnh lặng điều tức.

Sở dĩ dừng tay lại, là vì suốt ba ngày ba đêm Vương Siêu đã dùng tất cả các phương pháp trị liệu mà hắn dự tính trong lòng, đâm ấn đường, chấn tủy não, xoa thái dương, dùng ám kinh đánh vào đỉnh đầu để kích thích điểm mẫn cảm ở sâu trong não bộ, vân vân...

Tại thời điểm cuối cùng của ba ngày ba đêm, mặc dù Nghiêm Nguyên Nghi vẫn như cũ không có động tĩnh gì, nhưng Vương Siêu cũng dừng tay lại.

Sau khi Vương Siêu ngừng tay, hắn ngồi ở trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, rất lâu rất lâu, yên tĩnh bất động, tĩnh lặng, tĩnh lặng.

Ngay lúc này, Nghiêm Nguyên Nghi vốn nằm trên giường tĩnh lặng, ánh mắt lại hơi nháy một chút, giống như muốn tỉnh dậy sau khi ngủ say. Cái nháy mắt này rất nhẹ, trong tình huống toàn thân không còn chút sức sống, đột nhiên lại nháy mắt, người khác căn bản sẽ không phát giác ra được, nhưng với Vương Siêu đang ngồi yên lặng bất động cực kỳ nhạy cảm, tiếng nháy mắt này không kém gì sấm sét bên tai, đánh vào trong lỗ tai của hắn.

Nhưng Vương Siêu cũng không di chuyển, mà chỉ dùng ánh mắt lẳng lặng nhìn.

Bởi vì Nghiêm Nguyên Nghi ngoại trừ nháy mắt, toàn thân vẫn như trước không động đậy chút nào, khiến người ta cảm thấy vừa rồi một cái nháy mắt có lẽ chỉ là ảo giác.

Ánh mắt Vương Siêu lấp lánh, bất động, tiếp tục quan sát thêm. Lại không biết qua bao nhiêu thời gian, trong lòng Vương Siêu bỗng nhiên dâng lên một loại linh cảm, bởi vì ở sâu bên trong đại não của Nghiêm Nguyên Nghi giống như có một loại khí tức bắt đầu dần dần lan tràn, liên tục sinh sôi xuất hiện. Mặc dù loại khí tức này thật sự rất mỏng manh yếu ớt, nhưng trong cảm giác của Vương Siêu có thể thấy được, đây là khí tức của sự sống.

Lại không biết qua bao lâu, khi loại khí tức này tràn đến, huyết mạch, trái tim Nghiêm Nguyên Nghi đều bắt đầu hơi động một chút.

Đây không phải là do bị chân ngôn chấn động mà sinh ra phản ứng với ngoại lực, đây thuần túy chính là sức sống của con người.

Sự chuyển động của huyết mạch và nhịp tim ban đầu từng giọt từng giọt nhỏ giọt như kéo dài hơi tàn, vô cùng chậm chạp, nhưng theo thời gian trôi qua, càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhanh, biến thành những dòng chảy nhỏ bé, cuối cùng cuộn trào mãnh liệt!

Huyết mạch, nhịp tim của Nghiêm Nguyên Nghi càng lúc càng có lực, cũng đã có thể hô hấp một cách nặng nhọc.

Tới thời khắc cuối cùng, một tia nắng mặt trời chiếu vào trong phòng, con mắt của Nghiêm Nguyên Nghi dường như không chịu nổi sự hấp dẫn của tia sáng, hướng về phía ánh sáng, lặng lẽ mở ra hoàn toàn.

Ánh mắt đột nhiên mở to, sáng ngời có thần, trong hư không hình như lóe lên một tia chớp.

Hai tay nắm chặt.

Cả người Nghiêm Nguyên Nghi mạnh mẽ ngồi dậy trên giường.

Một cao thủ đan kính đã chết rất lâu rất lâu, sự sống hoàn toàn cắt đứt, một nữ nhân rung trời chuyển đất, cuối cùng xảy ra kỳ tích cải tử hoàn sinh, đã sống lại!

“Người rốt cục cũng tỉnh lại, xem ra cao thủ đan kính tọa hóa cũng không phải là thật sự tử vong, mà là rơi vào trạng thái giữa sự sống và cái chết. Hoạt tử nhân, hoạt tử nhân, từ này thật sự là ảo diệu, ta đến bây

giờ mới chính thức lý giải được sự huyền bí của hoạt tử nhân, nhìn thấu được sinh tử, giới hạn giữa sự sống và cái chết quả nhiên không phải rõ ràng như thế.”

Vương Siêu thấy tất cả mọi thứ trước mắt, trong lòng không buồn không vui, cũng không có cảm giác kinh ngạc, tựa hồ là một chuyện đương nhiên phải thế, bên trong lời nói toát ra thanh âm thản nhiên.

“Người... Người là... Ta đang ở nơi nào?”

Nghiêm Nguyên Nghi mạnh mẽ nắm chặt tay, sau khi ngồi dậy, ánh mắt trong nháy mắt hiện lên một tia hoang mang, dường như không biết mình bị làm sao vậy, đối với mình đang ở chỗ nào cũng cảm thấy kinh ngạc, cảm tưởng như không biết nên đi con đường nào.

“Vương Siêu!”

Nghiêm Nguyên Nghi tự lẩm bẩm hai lần, dường như không có phản ứng gì với việc vừa mới chuyển đổi giữa sự sống và cái chết.

Nhưng sau khi nàng nghe thấy tiếng nói của Vương Siêu, quay đầu lại dùng ánh mắt sắc bén như điện quang nhìn hắn, rốt cục nhớ lại tất cả mọi chuyện!

Cảnh đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng, chính là thời khắc đánh nhau cuối cùng với Vương Siêu tại tổng hội Hồng Môn, ngón tay của Vương Siêu điểm trên đầu nàng, giết nàng trong nháy mắt!

“Ha ha ha ha, chúng ta lại gặp nhau. Ngay cả người cũng không trốn thoát khỏi sinh tử luân hồi. Ta vốn tưởng rằng người đã đã phá hư không, thì có thể giống như thần vượt ra khỏi sinh tử, nhưng hiện tại là ta sai rồi, không thể tưởng được, sau khi chết lại còn có thể nhìn thấy người, ha ha, võ công luyện được cao tới đâu, cũng vẫn không thoát khỏi sinh tử. Nếu đã như thế này thì chúng ta cũng chẳng có gì khác biệt.”

Nghiêm Nguyên Nghi nhìn thấy Vương Siêu, đột nhiên nói một tràng, thanh âm giống như buồn lại như vui, giống như một kẻ mộng du không biết mình đang ở nơi nào.

“Người chưa chết, nơi này cũng không phải thế giới sau khi chết. Nếu người đã chết, không có gì có thể cứu nổi người, thực ra người không phải chết thật, chỉ trở thành hoạt tử nhân thôi. Đây là nhà của người, ta chỉ gọi người tỉnh lại từ trong mộng mà thôi.”

Vương Siêu nhìn Nghiêm Nguyên Nghi, thản nhiên nói.

“Ta biết đây là nhà của ta.” Nghiêm Nguyên Nghi nhìn Vương Siêu, nghe thấy lời hắn nói thì đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại dùng ánh mắt nhìn khắp bốn phía, rồi lại nhìn cái giường mà mình đang ngồi, rơi vào trầm mặc, một lúc lâu sau mới chậm rãi thở dài nói.

“Sinh tử đúng là một giấc mộng dài, ta hiện tại rốt cuộc còn sống hay đã chết? Có lẽ còn sống, có lẽ là đã chết, có lẽ là ở giữa sự sống và cái chết, thế nào cũng không quan trọng.”

“Đúng là không quan trọng, nhìn phản ứng của người, bộ dáng của người, ranh giới giữa sự sống và cái chết cũng không có gì huyền bí, chẳng qua chỉ là một giấc ngủ mà thôi, nếu tỉnh lại sẽ tỉnh lại, không tỉnh lại thì sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại, hóa thành hạt bụi, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Vương Siêu lắc đầu đứng dậy, sự tình trong lúc sinh tử, kể cả là cao thủ, hay đại hiền giả trí tuệ đầy mình cũng không thể hiểu được rốt cục là cái gì. Nhưng hiện tại Vương Siêu thấy được biểu tình của Nghiêm Nguyên Nghi, rốt cuộc chứng thực rằng, sống và chết, chẳng qua chỉ là một giấc ngủ mà thôi, sau khi ngủ, có thể tỉnh lại chính là còn sống, không thể tỉnh lại chính là đã chết, không còn gì cả, chỉ đơn giản như vậy thôi, không có gì huyền diệu cả.

Mà cao thủ khi tọa hóa, cũng không phải chết thật sự, chẳng qua chỉ giống như cả người đóng băng, trở thành hoạt tử nhân mà thôi.

“Chờ đã!”

Nghiêm Nguyên Nghi thấy Vương Siêu đứng dậy muốn đi ra ngoài, vội vàng gọi hắn lại.

“Hiện tại người cũng đã tỉnh, nhưng huyết mạch đã ngừng lại nhiều ngày như vậy, thể lực cũng suy yếu tới cực điểm, nghỉ ngơi khoảng mười ngày nửa tháng mới thực sự hồi phục lại. Hơn nữa trước ta, vị hòa thượng

Từ Lạc Á cũng đã niệm "Hoàn Hồn chú" cho người suốt hai ngày hai đêm, khiến cho lỗ chân lông của người nở rộng, tủy xương lại nảy sinh sự sống, giúp người lúc người nguy kịch nhất, bằng không cho dù người có tỉnh lại, chỉ sợ công phu sẽ không mạnh như trước kia. Dù sao hiện tại cũng tốt rồi, thân thể của người cũng không có vấn đề gì nữa, tâm linh cũng đã trải qua sinh tử luân hồi, chắc chắn về sau sẽ bước vào một cảnh giới mới. Ngày đó người từng nói muốn chân chính đứng ở trước mặt ta, ta hiện tại đã cho người cơ hội rồi, gặp nhau ở đại hội võ thuật đi."

Vương Siêu nhìn Nghiêm Nguyên Nghi, lẳng lặng nói.

"Không được." Cảm xúc của Nghiêm Nguyên Nghi hình như đã hoàn toàn khôi phục bình thường, đột nhiên hồ hững thờ dãi: "Ngày đó khoảnh khắc người giúp ta lau đi nước mắt, vốn trong lòng ta đã không còn chút địch ý nào. Cái gì mà ranh giới hay không ranh giới, đều cũng không còn quan trọng nữa. Sinh tử chẳng qua chỉ là một giấc ngủ, vì cái gì mà phải cố gắng tranh đấu? Chúng ta tới trăm tuổi cũng đều ngủ một giấc thật sự, không tỉnh lại nữa."

Nghiêm Nguyên Nghi suy tư, lông mi thẳng đứng lên, "Tại thời khắc ta chết đi, hình ảnh dừng lại trong đầu ta, chính là lúc người giúp ta lau đi nước mắt. Trước kia ta chưa bao giờ nghĩ tới có người có thể thực sự giết chết ta, nhưng hiện tại ta đã nếm thử hương vị này rồi."

"Trải qua sinh tử mới khám phá được ý nghĩa bên trong sinh tử. Nếu đã như thế này, người cứ tiếp tục cuộc sống của người đi, ân oán giữa chúng ta cũng lắm chỉ như một khúc nhạc đệm mà thôi. Phụ thân và mẫu thân của người, còn có vị hôn phu đều đang chờ ở bên ngoài."

Vương Siêu xoay người đi.

"Khoan đã."

Nghiêm Nguyên Nghi lại vội vàng nói.

"Sao?" Vương Siêu chấp tay sau lưng, thân hình dừng lại.

"Ta tuy rằng đã nhìn thấu sinh tử, nhưng vẫn có một thứ nhìn không thấu, sự sống chính là như vậy, cái chết cũng là như vậy, nhưng khi còn sống đã từng phấn khích, loại phấn khích này, về sau nhìn thấu được, mới là vĩnh hằng." Nghiêm Nguyên Nghi cười cười nói: "Điều phấn khích nhìn không thấu này, chính là người, Vương Siêu."

477. Chương 454: Anh Hùng Thiên Hạ (1)

Vương Siêu nghe Nghiêm Nguyên Nghi nói như vậy, cảm xúc vẫn như trước không có dao động gì, chỉ xoay người lại, đưa lưng về phía Nghiêm Nguyên Nghi, hai tay sau lưng, cước bộ nhẹ nhàng, không thể biết được bước chân nặng nhẹ thế nào.

"Người cũng đã ngủ nhiều ngày như vậy, hôm nay tỉnh lại cũng xem như là một đại hỷ sự, cùng đi với ta gặp người nhà của người đi, còn có cả vị hôn phu kia nữa."

Vương Siêu nâng chân bước ra ngoài cửa.

Nghiêm Nguyên Nghi vội vàng từng bước, đi theo phía sau hần hỏi: "Ta đã ngủ bao lâu rồi?"

"Ước chừng khoảng một hai tháng." Vương Siêu cũng không quay đầu lại, trực tiếp trả lời câu hỏi của Nghiêm Nguyên Nghi.

"Vậy cũng không phải là lâu lắm..." Nghiêm Nguyên Nghi trong lòng cân nhắc một chút, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, sau đó mở ra, trong ánh mắt hiện lên một thần tình cổ quái không thể nhận ra, ở phía sau nhìn hình dáng của Vương Siêu một cái, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: "Đại hội võ đạo cũng chưa diễn ra, nhưng người hiện tại cũng đã là thiên hạ đệ nhất cao thủ, uy vọng càng ngày càng lớn, trong một hai tháng vừa rồi, ta có thể tưởng tượng được, người chắc chắn lại làm rất nhiều đại sự kinh thiên động địa."

Tâm tình lúc này của Nghiêm Nguyên Nghi cũng đã từ trong chấn động sinh tử hồi phục lại, nàng lúc nói chuyện khuôn mặt luôn nở nụ cười, thần tình và khí chất rõ ràng thay đổi so với trước kia, tựa hồ có một loại hương vị bí ẩn ở bên trong.”

“Khí chất của người càng ngày càng phẳng lặng, ngày đó ở trong tổng hội Hồng Môn, người cũng đã đột phá chướng ngại của tâm linh, tiến nhập vào một loại cảnh giới quyền pháp tiên tri, khám phá ra tâm lý động cơ chưa nảy mầm, loại cảnh giới này, ngoại trừ thê tử Tử Trần của ta, ta, thủ lĩnh GOD, Ba Lập Minh, thêm cả hai người là người trẻ tuổi ở Nhật Bản Đại Bản giáo và gã Xuyên Đảo Huyền Dương kia, bây giờ có cả người. Nhưng mà hai gã người Nhật Bản kia đi theo tà đạo, so ra thì vẫn kém người rất xa.”

Y phục sau lưng Vương Siêu bị Nghiêm Nguyên Nghi nhìn chằm chằm khiến cho hắn không có gió mà tự giật mình, hắn cũng đã đạt tới Như Lai chi cảnh, Nghiêm Nguyên Nghi cho dù chết đi sống lại, nhìn thấu sinh tử, cảnh giới đề cao, ở trước mặt hắn vẫn như trước có chút chưa đủ sức.

“Một hai tháng nay cũng không có đại sự gì, chỉ có năm lão nhân người Nhật đột nhiên mai phục ám sát ta, bị ta giết chết, chẳng qua chỉ giúp ta điều tra một chút về giới võ thuật Nhật Bản mà thôi.”

“Năm lão nhân người Nhật? Xuyên Đảo Huyền Dương? Người này lại có thể tiến nhập đan kính? Xem ra cũng chính là chuyện vài năm về trước, giáo chủ Vân Lang của đại bản giáo kia, từ nhỏ đã tiến hành tu luyện trấn hồn quy thần, tinh thần cảnh giới cao mười phần, nhưng mà thời điểm ta thành danh thì hai người này vẫn còn rất yếu ớt, không đáng nhắc tới. Mấy lão già kia thì lại không giống thế.” Lúc Nghiêm Nguyên Nghi nghe thấy Vương Siêu nói tới thê tử Đường Tử Trần của hắn, trong ánh mắt hiện lên một đạo tinh quang, rồi lập tức biến mất, nhưng khi nghe tới năm lão nhân người Nhật thì lại hơi sững sốt: “Giới võ thuật Nhật Bản cũng không phải tuyệt tự, trong đó có vài lão nhân trăm tuổi, tuy rằng thể lực đã thoái hóa, nhưng sức bạo phát kinh người, đối với lĩnh ngộ về quyền pháp cảnh giới lại cao thâm khó dò, ta cũng không theo kịp, trong đó không bỏ nhất chính là đám người Y Đằng Nam, Điền Thôn Thượng Nghĩa, Cúc Mục Viên Chi Trợ, Trúc Sơn Đại Chi, Vũ Điền Giác Vinh. Những người này nếu cùng mai phục ám sát một người, chắc chắn sẽ chết không phải nghi ngờ. Người nói những kẻ mai phục người có mấy người?”

“Xem ra người rất quen thuộc với thông tin tình báo trên thế giới.” Vương Siêu dừng bước, “Những kẻ vây công ta, chính là năm người người vừa nói, còn thêm mười chiến sĩ Terminator của Mỹ, chẳng qua toàn bộ đã chết trong tay ta, nghĩ lại vẫn thấy đáng tiếc.”

“Toàn bộ đã chết trong tay người...”

Hai hàng lông mi của Nghiêm Nguyên Nghi đang nhìn bình thường bỗng nhiên cau lại, biểu hiện ra một bộ dáng vô cùng thù my, thở dài: “Người lúc nào cũng là vô địch thiên hạ, chẳng lẽ trên thiên hạ thật sự không ai có thể khiêu chiến với quyền uy của người?”

“Người cho rằng như thế?” Vương Siêu nói: “Tình báo của người rất nhiều, đối với ta cũng rất có lợi, người hiện tại nếu đã tỉnh lại mà không đối nghịch với ta, không bằng hợp tác cùng với ta, ta hiện tại đang muốn làm một chuyện đại sự, với thân phận của người chắc hẳn sẽ rất hứng thú.”

“Chuyện đại sự gì?” Nghiêm Nguyên Nghi cũng dừng người lại, cùng Vương Siêu một trước một sau cách nhau không đến một thước, thập phần gần kề sát nhau.

“Một lưới bắt hết anh hùng trên thiên hạ, đây là sự chuẩn bị trước khi đại hội võ thuật diễn ra.” Vương Siêu nói dăm ba câu, liền đem mục đích lần này đến Bắc Kinh cùng Phong Thái hợp tác nói cho Nghiêm Nguyên Nghi. Nghiêm Nguyên Nghi cũng là nữ nhân đã thông minh thành tinh, Vương Siêu mới nói vài câu, nàng đã hoàn toàn hiểu được.

Vương Siêu vừa mới nghe được những lời vừa nói của Nghiêm Nguyên Nghi, đã biết rằng nữ nhân này trong nhiều năm chấp chưởng bộ đội đặc chủng Trường Phong, biết vô cùng nhiều tin tức bí mật. Chính mình muốn tại đại hội võ đạo có thể điều tra nắm giữ toàn bộ thông tin của các cao thủ bí ẩn trên thế giới, Nghiêm Nguyên Nghi đương nhiên chính là trợ lực lớn nhất.

“Một lưới bắt hết anh hùng trong thiên hạ, khí phách thật là lớn, người có biết rằng thế giới này phức tạp đến thế nào không?” Nghiêm Nguyên Nghi nói xong, đột nhiên cười quỷ dị, hỏi một vấn đề tràn ngập mùi thuốc súng, “Nhưng mà, người nói ta tỉnh lại sẽ không đối nghịch với người, nếu ta bảo ta còn muốn đối nghịch với người thì làm sao?”

“Vậy thì đương nhiên phải...” Hai tay Vương Siêu vẫn đặt ở sau lưng, đem khoảng không không đến một thước giữa chính mình và Nghiêm Nguyên Nghi hoàn toàn lộ rõ, không hề cố kỵ nhẹ nhàng nói: “Cho người lại tiếp tục hôn mê!”

“Á...” Nghiêm Nguyên Nghi nghe thấy lời nói này của Vương Siêu, trong ánh mắt đột nhiên phát ra quang mang sắc bén trước kia chưa từng có, nhưng rồi lại ảm đạm đi, chân hơi hơi trượt lùi về phía sau hai ba thước, hơi hơi thở dài một cái, lấy ngón tay vuốt vuốt sợi tóc của chính mình, đã có một ít dáng vẻ con gái, nhẹ nhàng nói: “Đường đường thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhân vật tung hoành vô địch, lại khi dễ một nữ nhân như ta, đây là cái bổn sự gì?”

Vương Siêu thật ra chưa từng nhìn thấy Nghiêm Nguyên Nghi hiển lộ ra dáng vẻ con gái, trước kia Nghiêm Nguyên Nghi tuy rằng đúng là con gái, nhưng cứng rắn mười phần, sát ý đằng đằng, thật sự là bá chủ thống lĩnh đội quân át chủ bài, mà hiện tại Nghiêm Nguyên Nghi sau khi tỉnh lại, tuy rằng không thể nói rằng tính tình đại biến, nhưng kết hợp giữa cương với nhu lại có một loại cảm giác càng thêm khó hiểu.

Vương Siêu dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn dáng vẻ cô gái nhỏ của Nghiêm Nguyên Nghi một chút, lắc đầu nói: “Người cũng không phải là nữ nhân bình thường, người đứng thứ năm trong thiên hạ cao thủ.”

“Nghi nhi...”

Ngay lúc ấy, mấy tiếng hô to liên tiếp cắt đứt cuộc nói chuyện giữa hai người.

Nguyên lai là Nghiêm Thọ Kính và Nghiêm mẫu nghe thấy tiếng động nên vội vàng chạy lại đây. Đến khi bọn họ nhìn thấy Nghiêm Nguyên Nghi duyên dáng yêu kiều, dáng đứng xinh đẹp, đều không hẹn mà cùng dụi chính con mắt của mình một chút, dường như không thể tin được vào chính mình, tưởng rằng đang mơ giữa ban ngày.

“Người của Lý gia đã đi chưa?”

Nghiêm Nguyên Nghi thấy cha mẹ của mình, cũng không kích động như vậy, chỉ hơi hơi tiến lên hai bước, nói hai ba câu, sau đó hỏi.

“Chưa đi, vẫn còn đợi. Cũng đã qua năm ngày năm đêm rồi, không tưởng được còn có thể thấy người khỏe mạnh vui vẻ như vậy, ta an tâm rồi, ai.”

Nghiêm mẫu lau nước mắt, sờ sờ vuốt vuốt tay của Nghiêm Nguyên Nghi.

“Vậy là tốt rồi, đúng lúc bọn họ ở đây, vừa vặn đang có chuyện muốn nói với bọn họ.” Nghiêm Nguyên Nghi tựa hồ đã khôi phục lại tính cách lãnh ngạo, quyết đoán như trước khi chết.

“Người có chuyện gì? Vừa mới tỉnh lại, vẫn nên nghỉ ngơi đi.” Nghiêm Thọ Kính nói, hẩn nhìn nhìn Nghiêm Nguyên Nghi, lại nhìn nhìn Vương Siêu, dường như cảm thấy có gì đó không bình thường. “Cơ thể của ta không có việc gì, chẳng qua chỉ là cảm giác ngủ một giấc hơi dài một chút thôi.” Nghiêm Nguyên Nghi lắc đầu: “Chuyện ta muốn nói rõ ràng cùng Lý gia, đương nhiên là từ hôn.”

“Từ hôn!”

Nghiêm Thọ Kính cùng Nghiêm mẫu đều chấn động, bọn họ thế nào cũng không ngờ được, việc đầu tiên mà con gái mình muốn làm sau khi tỉnh lại lại là việc này.

“Chuyện của ta cũng đã làm thỏa đáng rồi, ta đi trước một bước.”

Vương Siêu nghe thấy Nghiêm Nguyên Nghi nói như vậy, đột nhiên nói ra một câu, cước bộ vừa nhẹ nhàng nhấc lên đã đi tới hơn mười thước, thêm vài bước sau đó là không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

“Khoan đã.”

Nghiêm Nguyên Nghi tại thời điểm Vương Siêu vừa động, lập tức vươn tay muốn nắm lấy y phục của Vương Siêu, thủ pháp của nàng tuy rằng tinh diệu khoái tốc (rất nhanh và tinh xảo), nhưng dù sao cũng là người bị bệnh mới khỏi, làm sao túm được một nửa cái chân lông của Vương Siêu.

Vương Siêu đương nhiên sẽ không để ý tới chuyện tình giữa Nghiêm gia và Lý gia, hôn ước giữa hai nhà, giải trừ hay không giải trừ cũng không phải là chuyện của hắn. Nếu hắn không đi ngay, Nghiêm Nguyên Nghi thực sự có thể sẽ giống như Chu Giai năm đó, kéo hắn ra làm lá chắn.

“Thực đúng là lục địa thần tiên...”

Thấy Vương Siêu lững thững như đi dạo, nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi, ngay cả một tướng quân kinh nghiệm bề dẫu như Nghiêm Thọ Kính cũng đều sinh ra một loại cảm giác hâm mộ.

“Ba, Vương Siêu hùng bá thiên hạ, so với tiểu tử Lý Dương kia thì thế nào?”

Nghiêm Nguyên Nghi nghe thấy phụ thân của mình cảm thán, sắc mặt bình tĩnh giống như một cái giềng cổ.

Ngoại ô Bắc Kinh.

Trong một câu lạc bộ.

Phòng trà thanh tịnh, một mùi thơm ngát, một bàn cờ.

Hai người đánh cờ chính là Phong Thái và Vương Siêu.

“Không thể tưởng được, ta lại có thể thắng được thiên hạ đệ nhất cao thủ, chuyện này mà truyền ra ngoài thì thực là vinh hạnh.” Ván cờ cũng đã kết thúc, phần bàn cờ phía bên Vương Siêu khói lửa hỗn độn, bị Phong Thái đánh cho nát bét.

“Ta ngoại trừ võ công ra, mấy thứ cầm kỳ thi họa này đều rối tinh rối mù.” Vương Siêu cũng không quan tâm đến thắng bại của ván cờ.

“Đây là tất cả tư liệu tình báo mà Hồng môn bên kia thu thập được, hơn nữa ta còn sử dụng một ít tài nguyên, bên trong có tư liệu tỉ mỉ của tám nhân vật, bọn họ hoặc từng là cao thủ, nhưng đã ẩn tàng hơn mười năm rồi, hoặc là thâm tàng bất lộ, chưa ai nghe thấy, nhưng ngẫu nhiên bị người biết được, hoặc là cao thủ bên trong tổ chức võ trang thần bí, nhưng đây cũng chỉ là một phần nhỏ thôi.”

Sau khi đánh xong ván cờ, Phong Thái xuất ra một chồng tư liệu.

“Đã tra được tám người? Chẳng lẽ đều là cao thủ đan kính?”

Vương Siêu hơi hơi giật mình một chút, thật sự cảm thán thế lực to lớn của Hồng môn, năng lực điều tra thật là rộng.

“Cũng không phải, nhưng những người này đều là cao thủ, năng lực cụ thể chúng ta cũng không biết, người điều tra cũng không đủ khả năng để nhận ra được, đây đều là những nhân vật thâm tàng bất lộ. Trước hết người cứ xem tư liệu điều tra đi, ta thấy tư liệu này chắc là phần lớn cũng không chính xác, nhưng ngược lại trong đó có hai tên ta chưa xác định được, những tên này đều có tâm tư đối với đại hội võ đạo.”

Phong Thái đem tư liệu giao cho Vương Siêu.

“Thiên hạ anh hùng, nhiều lắm sao.”

Ngay lúc Vương Siêu đang xem tư liệu, Nghiêm Nguyên Nghi đã tới.

478. Chương 455: Anh Hùng Thiên Hạ (2)

Đang lúc Vương Siêu nhận lấy tư liệu từ Phong Thái chuẩn bị đọc, Nghiêm Nguyên Nghi xông vào nói chuyện, giọng cười trong trẻo.

” Thiên hạ anh hùng, thiên hạ anh hùng...” Nhìn thấy Nghiêm Nguyên Nghi xông vào, ánh mắt Phong Thái chợt lóe, đưa tay vỗ lên mặt bàn, một cái chén sứ khảm ngọc trắng tinh xảo bị hất lên, sau khi rót đầy trà

thơm, Phong Thái đột nhiên vung tay, ném cái chén mang theo nước chè đi, rít lên một tiếng, bay thẳng đến Nghiêm Nguyên Nghi.

Chén trà kịch liệt xoay tròn, trong không trung cơ hồ cắt ra một vết rách, nhưng nước trà bên trong không bị xoáy ra một chút nào, đây là một loại ám khí thủ pháp phi tiêu, vô luận là tinh thần hay dùng lực đều phải khéo léo đến cực điểm.

Chỉ một chiêu này, đã hiện ra công phu cao thủ tuyệt đỉnh của Phong Thái.

“Giỏi cho công phu mai hoa tiêu của nhất thủ Hồng quyền.”

Nghiêm Nguyên Nghi đối mặt với chén trà đang hung mãnh bay tới, tay nhẹ nhàng đưa về phía trước, giống như bắt muối, gương ra Lan Hoa Chỉ, nhẹ nhàng một tiếng đem chén trà đón ở trong tay, vững vàng cầm lấy, không bắn ra lấy một giọt.

Nhẹ nhàng ngửi một chút hương trà, Nghiêm Nguyên Nghi nhấp một ngụm, gật gật đầu tán thưởng: “Trà ngon! Đã sớm nghe nói Tô phu nhân tại Bắc Kinh mở một câu lạc bộ hội tụ đủ mọi thứ tốt trên thiên hạ, có điều chưa có thời gian mở mang kiến thức, sớm biết như thế này, ta hẳn là nên đến sớm một chuyến, còn có thể kiến thức một chút tuyệt học Tam hoàng pháp chủ của Tô phu nhân!”

“Nguyên nhân là vì người suốt ngày ru rú ở nhà, hưởng hồ đạo bất đồng, bất tương vi mưu, người tuy rằng đang làm chính trị, lại chẳng khác nào một kẻ nhát nhẽo, mà ta cũng là người kín đáo với chính phủ.”

Mới rồi Phong Thái ném chén trà là có ý thử bản lĩnh khéo léo của Nghiêm Nguyên Nghi, sau khi thấy được Nghiêm Nguyên Nghi dễ dàng tiếp được thì cũng bất động thanh sắc.

Hai nữ nhân này tuy rằng đều giống nhau là đại nhân vật trong phạm vi thượng tầng ở Bắc Kinh, nhưng lại chưa từng cùng xuất hiện một chỗ, càng không nói tới chuyện gặp mặt.

Đúng là theo lời Phong Thái nói, Nghiêm Nguyên Nghi chỉ ở nhà không ra ngoài, căn bản ngoại trừ việc ra ngoài giết người, chỉ ở trong quân đội tu luyện quyền pháp, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm cũng chỉ cùng Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch ngồi tán gẫu mấy câu về quyền pháp. Cho dù là vị hôn phu Lý Dương trước kia của nàng, muốn gặp nàng cũng không hề dễ dàng.

Nếu dùng từ ngữ hiện đại mô tả, Nghiêm Nguyên Nghi chính là một “trạch nữ”.

Mà Phong Thái lại hoàn toàn là một nhân vật sôi nổi giao tiếp xã giao trong phạm vi thượng tầng.

Hai nàng đúng là giống như hai đường thẳng song song, cho dù gần nhau đến đâu, cũng sẽ không xuất hiện cùng lúc.

“Ngày hôm nay ngồi đây, Vương Siêu tiên sinh, ta, Nghiêm Nguyên Nghi người, đều có thể nói là cao thủ có tiếng trên thiên hạ. Không luận thắng thua, chỉ luận võ công, có thể coi là anh hùng nên cũng có tư cách bình luận anh hùng trên thiên hạ. Ngày xưa Tào Tháo uống rượu luận anh hùng, hôm nay ba người chúng ta một phen bàn luận anh hùng thiên hạ cũng là một việc rất sáng khoái.”

Khi Phong Thái nghe thấy Nghiêm Nguyên Nghi nói muốn kiến thức tuyệt học Tam hoàng pháp chủ của nàng, trong ánh mắt lập tức phát ra một tia sáng trước giờ chưa từng có.

Nàng chậm rãi nói, nhưng Vương Siêu đang ngồi, lại nhạy cảm cảm giác được, trái tim của Phong Thái đang đập càng lúc càng chậm lại, nhưng mà mỗi lần đập, đều đem huyết dịch vận chuyển tới toàn thân, nhất là ở lòng bàn chân và hai ngón tay. Huyết dịch ở trên huyết Dũng Tuyền tưởng như tụ lại thành một khối.

Bên trong cảm giác của Vương Siêu, dưới chân Phong Thái thật giống như là đồ thủy ngân vậy, nặng nề vô cùng, nhưng một khi bung ra, khẳng định thực sự sẽ trời long đất lở.

Không hề nghi ngờ, đây là dấu hiệu trước khi phát động thể công, khí huyết sẽ xuống hạ bàn.

“Nói như vậy Tô phu nhân cũng muốn kiến thức một chút Nga Mi truy phong đoản đả của ta, ta tuy rằng bệnh nặng mới khỏi, cải tử hoàn sinh, nhưng quyền pháp cũng không hề thụt lùi, Tô phu nhân nếu muốn thừa cơ hội chiếm một ít tiện nghi thì đó là chủ kiến sai lầm rồi.”

Nghiêm Nguyên Nghi nhìn Phong Thái, chân nhẹ nhàng giẫm xuống đất một cái, căn phòng khe khẽ lay động một chút, bức tường chỉ làm bằng gỗ, cây cột trụ phát ra thanh âm kéo kẹt kéo kẹt rất khó nghe, giống như lúc nào cũng có thể sập xuống.

“Được!”

Phong Thái nghe thấy Nghiêm Nguyên Nghi nói lời này, nhẹ nhàng đập bàn, thân thể lập tức đứng lên, đem tay trái giương ra bên ngoài, lưng cong lại thành hình nửa vòng cung, giống như một con cóc nửa ngồi chuẩn bị nhảy lên, đồng thời tay phải thẳng đứng, khuỷu tay điên cuồng hướng ra bên ngoài, một khuỷu tay đánh tan không khí, như trường thương đại mã đang xông lên đâm tới, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Nghiêm Nguyên Nghi, muốn đánh mạnh một cái khiến cho Nghiêm Nguyên Nghi tan xương nát thịt!

Đây là sát chiêu của Tam hoàng pháo chủ, “Trương Phi Vũ Mâu”.

Một khuỷu tay của Phong Thái đánh ra, hình dáng tựa như đại thương đại mã, nhưng khuỷu tay trong lúc đánh ra mạnh mẽ, nháy mắt chớp lên, dường như nơi nơi đều là mũi nhọn, đánh giết tứ phương, giống như kiếm pháp cổ mãng xà tấn công. Nhìn không giống như sử dụng sát pháp dùng tay thay thương, mà là dùng binh khí cổ đại hung mãnh xà mâu tám trượng! Lộ ra một cổ sát ý sắc bén mãnh liệt như trên chiến trường cổ xưa, so với chỉ đơn thuần dùng đại thương thì hung tàn hơn rất nhiều.

Sát pháp bên trong Tam Hoàng pháo chủ, nơi nơi đều lộ ra hình ảnh binh khí cổ đại.

Một khuỷu tay Phong Thái đánh ra, quả thật giống như Trương Phi tái sinh, cầm xà mâu tám trượng, cười liệt mã phi nhanh hướng thẳng tới đối thủ, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!

Tại thời điểm Phong Thái vừa di chuyển, Nghiêm Nguyên Nghi cũng di chuyển.

Nàng là nhân vật như thế nào chứ? Vương Siêu cũng đã nói, nàng đứng thứ năm trong thiên hạ cao thủ. Tuy rằng bệnh nặng mới khỏi, nhưng bởi được Tề Lạc Á tẩy tủy, thể lực của nàng cũng không giảm đi bao nhiêu. Hiện tại Phong Thái vừa ra tay đã ra sát chiêu, nàng đương nhiên sẽ không chịu yếu thế.

Đạp mạnh một bước tiến về phía trước, cánh tay của Nghiêm Nguyên Nghi vung lên phía trước, thân người lướt nhẹ, đột nhiên bộc phát ra quyền phong tí ảnh đầy trời, hướng về phía quyền của Phong Thái chặn lại.

Khổng tước khai bình!

Một chiêu này của Nghiêm Nguyên Nghi, không ngờ lại là tuyệt sát thế gian “Âm Phù Thương” của Lưu Mộc Bạch, khổng tước xòe đuôi.

Hai nữ nhân vốn là hai đường thẳng song song, đều là cao thủ nữ nhân tuyệt đỉnh, chưa bao giờ cùng xuất hiện, nhưng hôm nay cùng xuất hiện thì chưa kịp nói xong ba câu, đã chuyển sang dùng tay xuất ra toàn là sát chiêu không cần mạng, giống như là có thù giết cha, cướp chồng vậy.

Phành!

Ngay tại khoảnh khắc cảm tưởng rằng quyền cước giữa hai người sẽ va chạm vào nhau, đột nhiên khoảng trống giữa hai người lại xuất hiện một thân ảnh.

Người này đương nhiên là Vương Siêu.

Trong thiên hạ, cũng chỉ có Vương Siêu mới có thể tại thời điểm gấp gáp như vậy, đứng ở vị trí giữa hai đàn kính nữ nhân cao thủ đang công kích hung mãnh.

Phành!

Tay trái của Vương Siêu kết ấn, năm ngón tay gấp lại, từ từ hướng về phía trước chống lại, thực sự là đại thủ ấn trong “Kim Cương Đỉnh”, đột nhiên mạnh mẽ va chạm một chỗ với khuỷu tay của Phong Thái, đối kháng với “Trương Phi Vũ Mâu”, một quyền chống lại này khiến cho Phong Thái phải liên tiếp lui về phía sau ba bước mới có thể đứng vững thân thể được.

Cùng lúc đó, tay phải của Vương Siêu vẽ ra một đường tròn, làm ra hình dáng “Long Xà Giao Triền”, đáp lên cánh tay của Nghiêm Nguyên Nghi, quần đỉnh được một lúc, thuận thế kéo lại, Nghiêm Nguyên Nghi

liền lập tức cảm thấy được thân hình không ổn, phải lùi về phía sau, thu tay về đặt ở sau lưng, mỉm cười: “Vương Siêu, người vì sao phải ra tay?”

“Các người không nên đánh nhau trước mặt ta, hôm nay đàm luận việc khác, không động tay động chân. Đương nhiên, nếu các người muốn đánh nhau đến như vậy, tại đại hội võ đạo có thể phân chia thắng bại. Cho ta một chút mặt mũi, hôm nay không giao thủ.”

Vương Siêu thu tay lại, ngồi trở lại trên ghế, lắc đầu cứng rắn nói. Hắn tuy rằng hiểu được, các tuyệt đỉnh cao thủ căn bản chẳng cần lý do gì cũng muốn giao thủ, muốn đánh là đánh, hơn nữa hai nữ nhân hiện tại đều là nhân vật tàn nhẫn, gặp mặt mà không động thủ mới là chuyện lạ.

Không có năng lực áp chế như Vương Siêu.

“Vương Siêu, người đứng ra không nên khuyên can, nhưng nếu thiên hạ đệ nhất cao thủ đã điều đình, vậy thì thôi đi.” Phong Thái cũng đã ngồi trở lại, cười trong trẻo nói.

Nghiêm Nguyên Nghi cũng không động thủ nữa.

“Sở trường số một của ta chính là đánh nhau luận võ, đương nhiên sẽ không khuyên can.” Vương Siêu khoát tay, lại cầm tư liệu trên bàn cẩn thận xem xét.

Ánh mắt hắn đảo qua vài nhân vật ở đầu, rồi đột nhiên ngừng lại ở nhân vật thứ năm và nhân vật thứ sáu.

Theo tư liệu hai người này là một trung niên và một thiếu niên, trung niên ước chừng khoảng hơn kém bốn mươi tuổi, người nhỏ hơn khoảng chừng hai mươi tuổi, đều mặc hắc y, da vàng, tóc đen, dáng người trung bình. Ảnh chụp trong tư liệu đã ngả vàng, hình như là đã chụp từ hơn mười năm trước.

Tư liệu giới thiệu cũng rất sơ sài, chỉ có vài thông tin, “Không biết tên, thành viên tổ chức Mãnh Hổ, từng giao thủ một lần với Liễu Viên Phi của Đại Quyển bang, Liễu Viên Phi trốn thoát. Về sau trộm răng Phật của Sri Lanka, bị quân chính phủ tiêu diệt, nhưng hoài nghi chưa chết...”

“Tư liệu mười ba năm trước? Mười ba năm trước giao thủ một lần với Liễu Viên Phi, Liễu Viên Phi thế nhưng lại không phải đối thủ? Nhưng vào thời điểm đó Liễu Viên Phi cũng chưa tiến nhập đan kính, nếu vẫn có thể trốn được, vậy hai người kia cũng chưa tiến nhập đan kính, có lẽ chỉ là giao thủ giữa hóa kính mà thôi, cũng không tính là gì. Hai người kia, đúng là hai thầy trò, trộm răng Phật, bị quân chính phủ Sri Lanka bao vây diệt trừ, đã chết? Hoài nghi rằng chưa chết. Có tư liệu hiện tại hay không? Hoặc là hiện tại có ai nhìn thấy những người này ở đâu không?”

Vương Siêu điểm qua một chút thông tin trong tư liệu.

Đây là tư liệu mười ba năm trước, căn bản là không thể kiểm chứng.

“Thời hiện đại có những cao thủ đang hoạt động mạnh mẽ mà chúng ta còn không biết. Muốn tìm những nhân vật ẩn tàng này, chúng ta chỉ có thể xem lại lịch lão hoàng mà thôi. Hiện tại không có ai thấy, có thể thật sự là đã chết.”

Phong Thái buông tay than khẽ.

“Những nhân vật đã từng hoạt động mạnh mẽ hơn mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm trước, sau đó lại mai danh ẩn tích, tựa hồ đã chết, lại không xác định được, ta có rất nhiều. Nhưng đôi sư đồ trên ảnh chụp này, hơn mười năm trước khi ta chưa thành đan kính cũng đã từng đụng phải.” Nghiêm Nguyên Nghi cũng nhìn tư liệu, tuy rằng đúng là đã qua vài cái lịch lão hoàng, nhưng vẫn khiến nàng lâm vào hồi ức.

Cùng lúc đó, nàng ho khan một tiếng, ở bên ngoài tiến tới một chiến sĩ, cầm trong tay túi hồ sơ, bên trong đây các tư liệu bí mật đã phủ bụi từ rất lâu!

“Thiên hạ anh hùng... Hôm nay đúng lúc có thể cùng Vương Siêu người phẩm trà trường đàm, hãy để cho ta phẩm đàm về một vài anh hùng thiên hạ đi.”

479. Chương 456: Anh Hùng Thiên Hạ (3)

Sau khi Phong Thái ngồi vào chỗ của mình, nhìn thấy một chồng lớn tư liệu trên tay Nghiêm Nguyên Nghi dường như đã phủ đầy bụi từ rất lâu, ánh mắt lóe lên, trong câu tán thưởng còn mang theo một tia ý cảnh cùng ý nhị không thể diễn tả thành lời.

“Làm sao có thể nhiều như tình báo của Tô phu nhân, chẳng những phạm vi rộng, mà còn có đại xã đoàn Hồng môn kia ở hải ngoại giúp đỡ.”

Nghiêm Nguyên Nghi thản nhiên mỉm cười, một bên đưa tư liệu trong tay cho Vương Siêu, một bên cùng Phong Thái đấu khẩu.

Hai nữ nhân này, vừa thấy mặt là đã động thủ, tuy rằng đã bị Vương Siêu ngăn lại, nhưng mồm miệng vẫn “minh đao ám tiễn” như trước, không thả lỏng với đối phương, tựa hồ kiên quyết muốn lúc nào cũng phải giành được thế thượng phong.

Vương Siêu thấy hai nữ nhân cường hãn ngoài miệng luôn thăm dò đầu nhau, thật sự không biết làm cách nào, cũng không tiện ngăn cản.

Trong lòng hẳn hiểu vô cùng rõ ràng, hiện tại trong lúc hai người Nghiêm Nguyên Nghi và Phong Thái giao phong, không giống như cái loại nữ nhân tầm thường khoe khoang khoe mẽ linh tinh, mà là một loại thăm dò tinh thần và khí chất, bởi vì chỉ sợ trong lòng hai người cũng đã ước định sẵn, tới đại hội võ thuật sẽ tiến hành một trận chiến.

Không có cách nào khác, tam đại nữ cao thủ tuyệt đỉnh trên thiên hạ, ngoại trừ Đường Tử Trần, chính là Nghiêm Nguyên Nghi và Phong Thái.

Dựa theo tâm tư cao ngạo của cao thủ đan kinh, lại cùng là nữ nhân, trong lòng Nghiêm Nguyên Nghi tự nhiên là muốn áp phục Phong Thái, thậm chí còn có tâm tư áp phục Đường Tử Trần. Trước khi chết đi sống lại, nàng thậm chí còn muốn tranh đoạt ngai vàng thiên hạ đệ nhất cao thủ với Vương Siêu, đây là một nữ nhân cực kỳ cao ngạo.

Nghiêm Nguyên Nghi tâm tư cao ngạo, Phong Thái cũng không phải là nhân vật đơn giản.

Hai cường giả đụng nhau một chỗ, lại cùng giới tính, lại là tuyệt đỉnh cao thủ luyện võ, tự nhiên là sinh ra đối địch.

Vương Siêu sau khi tiếp nhận một chồng lớn tư liệu từ tay Nghiêm Nguyên Nghi, lật từng trang từng trang lên xem.

Quả nhiên, các tư liệu ở phần trên đều đã cũ, ghi chép lại các quyền pháp cao thủ xuất hiện mạnh mẽ trên thế giới vào thời cận đại khoảng ba mươi năm trước, ngoại trừ Luyện Quốc thuật còn có Muay Thái, Yo-ga, võ thuật Nhật Bản, đấu vật của Nga, vật Hồi giáo vân vân đủ loại tu luyện đều có ở trong đó.

Vương Siêu vừa liếc mắt ngay tư liệu trên cùng đã thấy Worton, Morgan, Maiti. Đại danh của ba người này ở trên tư liệu, dùng mũi tên màu đỏ son cực kỳ sáng màu chỉ tới hai chữ “Nguy Hiểm”.

Ngoài ra, còn có tư liệu của thủ lĩnh GOD, đánh dấu ở trên chính là bốn chữ lớn đậm máu “Cực Kỳ Nguy Hiểm”.

Thật hiển nhiên, trong quân đoàn của Nghiêm Nguyên Nghi đã sớm tiến hành nghiên cứu cùng tổng kết một cách có hệ thống thế giới cường giả.

Thật sự có chút tương tự với việc nghiên cứu của tổng bộ hình cảnh quốc tế Interpol.

Vương Siêu nhìn từng nhân vật quen thuộc, cũng không thấy kinh ngạc, cơ cấu quân sự của mỗi quốc gia đều có bộ phận chuyên nghiên cứu về các cường giả, mà thường được gọi một cách dễ nghe là “khoa học đời sống”.

Lật qua một vài nhân vật quen thuộc, Vương Siêu phát hiện ra tư liệu của Xuyên Đảo Huyền Dương. Nhưng trên tư liệu của người này cũng chỉ đánh dấu “Tương đối nguy hiểm”, hiển nhiên là cũng không được coi trọng cho lắm.

Vương Siêu lại tiện tay lật lật, phát hiện vài thành viên của tiểu đội Luân Hồi, đánh dấu ở mặt trên cũng là “Tương đối nguy hiểm”. Trình độ tuy rằng cũng được coi trọng, nhưng còn xa mới bằng được những đan kinh cao thủ như Worton, Morgan, Maiti.

Dễ nhận thấy rằng, đánh dấu “Tương đối nguy hiểm” đều là hóa kinh cao thủ.

“Tư liệu này của người cũng đã rất cũ, dựa theo cấp bậc hiện tại của Xuyên Đảo Huyền Dương thì hẳn phải là một phần tử nguy hiểm. Ai, có chút cường giả thì đều là người quen cũ, cũng không phát hiện ra người nào mới mẻ.”

Vương Siêu lật lật một lúc, lật đến một nửa, phát hiện thấy trên tư liệu của một ít cao thủ hầu như đều là những khuôn mặt quen thuộc, cũng không có đột nhiên nhảy ra một siêu cấp cường giả hoàn toàn mới mẻ.

“Siêu cấp đan kinh cao thủ cũng không phải là đất đá, không có nhiều như vậy. Hơn nữa cao thủ đan kinh không ai không phải là người có tiếng tăm lẫy lừng, làm cách nào cũng không thể ẩn giấu được ánh hào quang. Người muốn tra ra những cao thủ ẩn tàng ấy, đề phòng bọn họ đến làm loạn đại hội võ đạo, đây đúng là một sự tình rất khó hoàn thành. Hiện tại là thời đại thông tin, không có khả năng xảy ra cái chuyện đột nhiên xuất ra một đan kinh cao thủ không ai biết đến. Một người tiến nhập đan đạo trở thành cao thủ, cũng phải từng bước từng bước trưởng thành lên, mỗi một người đều có quá khứ huy hoàng, không có khả năng hoàn toàn giữ bí mật. Cho nên chúng ta điều tra đầu tiên chính là cái loại người như Xuyên Đảo Huyền Dương, là loại người bản thân đúng là cao thủ hóa kinh, nhưng lại ẩn náu để tu luyện đột phá. Căn cứ phỏng đoán của ta, người như thế khi đại hội võ thuật diễn ra, tuy rằng không có khả năng nhiều, nhưng khẳng định sẽ có. Chẳng hạn như ở Hồng Môn ta biết có một cô gái gọi là Thu Thiên, đạo pháp rất khó lường, hay như Vương Khanh của Hoa Thanh bang? Lại như bạn tốt Trần Ngã Dương của người, đều là nhân vật thiên tài hơn người, ai có thể đảm bảo bọn họ khi đại hội võ thuật diễn ra đã tiến vào đan kinh hay chưa?”

Nghiêm Nguyên Nghi vừa nói lật lại, lập tức đã uốn nắn lại mạch suy nghĩ về cuộc đại điều tra.

“Ừm, đúng là không sai, những cao thủ ẩn tàng này trước kia khẳng định cũng là cao thủ.” Vương Siêu gật gật đầu, đối với ý nghĩ của Nghiêm Nguyên Nghi thì rất đồng tình.

“Ta cũng đã từng dành không ít thời gian để điều tra về phương diện này. Trên thế giới này cao thủ có thể tiến nhập đan đạo, cùng lắm không tới mười người, mà cao thủ cấp bậc hóa kinh, ít nhất cũng có mấy trăm người, kiểu gì trong đó chẳng có một nhân vật khác thường có tiềm lực đan đạo. Mà hiện tại cũng đã cách thời điểm ta điều tra tới bảy tám năm, người nói thay đổi sẽ lớn đến thế nào?”

Nghiêm Nguyên Nghi lại kể tiếp.

“Thời gian bảy tám năm, có thể khiến cho một người không biết tí tẹo quyền pháp nào, đả phá hư không, thấy thần không sợ, trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ. Thay đổi đó cũng ghê gớm thật.”

Vương Siêu nghĩ lại chính mình, bảy tám năm, mười năm trước vẫn còn là một học sinh đang đọc sách, hiện tại lại là cao thủ đệ nhất hùng bá thiên hạ, tung hoành vô địch.

Bảy tám năm trước, toàn bộ thế giới có mấy trăm cường giả là cao thủ hóa kinh, trong đó có ai sau khi tiến nhập đan đạo, lại ẩn tàng không lộ diện? Có ví dụ đầu tiên là Xuyên Đảo Huyền Dương, Vương Siêu cũng hiểu rằng, khẳng định sẽ có ví dụ thứ hai, thứ ba nữa.

Đã có manh mối, việc điều tra tiếp theo trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Vương Siêu lật tư liệu của Nghiêm Nguyên Nghi, rồi ở hồ sơ năm năm trước, phát hiện ra một bức ảnh, đó là bức ảnh chụp rất nhiều binh sĩ đang tác chiến ở trong rừng cây, dường như là một loại rừng nhiệt đới.

Mà trên bức ảnh chụp này có rất nhiều hình dáng của các binh sĩ, Vương Siêu đang nhìn, đột nhiên có hai hình dáng quen thuộc đập vào mắt hắn, thân hình của hai binh sĩ mặc quân trang, tay không trong rừng, vẫn như cũ là một trung niên, một thanh niên.

Mặc dù cũng không có điểm nào đặc biệt kỳ lạ, nhưng Vương Siêu lại nhạy cảm phát hiện, người trung niên và thanh niên này, lại cực kỳ giống với hai người trong tấm ảnh chụp đã ố vàng ở trên tư liệu mà Phong Thái cầm tới.

“Xem ra hai cao thủ trộm rằng Phật, nghe đồn bị quân chính phủ Sri Lanka tiêu diệt, cũng chưa chết.”

Vương Siêu ánh mắt khẽ động, lấy ra tư liệu của Phong Thái, đối chiếu với tư liệu của Nghiêm Nguyên Nghi một chút.

“Hai người này đúng là một đôi thầy trò, không biết quốc tịch là gì, từng là cao thủ Muay Thái, cũng tu luyện qua Yoga, cũng tinh thông quyền thuật Thiếu Lâm, từng được tổ chức Mãnh Hổ thuê, đến Sri Lanka trộm rằng Phật, cùng quân chính phủ xảy ra một trận đấu kịch liệt. Nghe đồn rằng đã chết, nhưng năm năm trước trong một lần hành động của một tổ chức lính đánh thuê ở bán đảo Ấn Độ Dương, lại phát hiện bóng dáng của hai người này.”

Nghiêm Nguyên Nghi sau khi xem Vương Siêu đối chiếu thì bổ sung thêm: “Liễu Viên Phi của Đại Quyền bang hình như biết rất rõ chi tiết cụ thể của hai thầy trò này.” “Thế à? Vậy phải phiền toái một chút, điều tra rõ ràng về tình huống của hai thầy trò này, khoảng mười ngày sau, đón tiếp bọn họ đến Nam Dương Đường môn tổng hội làm khách.”

Vương Siêu chỉ chỉ tư liệu, rồi lại lật sang một trang khác.

“Lôi Minh Viễn? Mười năm trước là danh gia võ thuật người Hoa trong thế giới Ả Rập? Từng cùng người lãnh đạo của Trung Đông Đường môn Ôn Diệu Kiền giao thủ qua, còn hạ thủ lưu tình? Về sau nghe nói Y Mãi Đề võ công đại thành, lập tức mai danh ẩn tích không thấy bóng dáng, đến bây giờ cũng không thấy tung tích? Phỏng chừng là ẩn cư trở về nước? Tốt, chú trọng điều tra người này, trong vòng mười ngày, cũng nhất thiết phải mời đến Nam Dương.”

Vương Siêu lại nhìn một nhân vật vừa biến mất, lấy tay chỉ chỉ một chút.

“Ấn Tinh? Nữ nhân? Sống ở Ấn Độ? Tám năm trước, khi hai mươi tuổi từng là nữ lão Đại của một hắc bang, đã từng bị Worton truy sát, rồi bị Worton một người tiêu diệt toàn bộ hắc bang hội, sau đó mai danh ẩn tích? Điều tra, cũng mời đến Nam Dương đi.”

“Đã từng bí mật huấn luyện ”Cực Thực Không Thủ đạo” cho hoàng gia Jordan, người Hàn Quốc? Đồ đệ thân truyền của Đại Sơn Bội Đạt, tám năm trước sau khi Y Mãi Đề viếng thăm hoàng gia Jordan, thì người này biến mất một cách bí mật, hoài nghi là do luận võ thất bại, chưa chết? Rồi, cũng đi tìm, mời hẳn đến Nam Dương.”

“Còn có...”

Vương Siêu lật xong hết tư liệu của Nghiêm Nguyên Nghi, Phong Thái, chỉ điểm tùy ý, liên tiếp chỉ ra hơn mười nhân vật đáng chú ý cần phải mời.

Những cao thủ này tuy rằng mai danh ẩn tích, nhưng chỉ cần còn sống, luôn luôn có dấu vết để lại. Vương Siêu thông qua những việc trải qua, những câu chuyện của bọn họ, cũng đã chọn được những người có đan kinh tiềm lực, đương nhiên là phải mời từng người đến Nam Dương, để tìm hiểu rõ hơn.

Về phần có thể mời đến hay không, hiện tại Vương Siêu chỉ một câu là có thể điều động Đường môn, Hồng Môn, Đại Quyền, Hoa Thanh v.v... tất cả các tập đoàn thế lực khổng lồ, ở trong nước còn có hai nữ nhân lợi hại Nghiêm Nguyên Nghi và Phong Thái trợ giúp, thế lực có thể nói là khổng lồ đến cực điểm.

“Những người này đều là những nhân vật lợi hại, nếu như họ không đến thì làm sao bây giờ?”

Phong Thái nói.

“Vậy làm phiền hai vị, Liễu Viên Phi tiên sinh của Đại Quyền bang, ta sẽ mời hẳn hỗ trợ. Nếu Nguyên Nghi các người cũng không mời được bọn họ đến, ta tất nhiên sẽ tự ra tay.”

Vương Siêu nhẹ nhàng nắm tay đặt lên bàn.

Hắn muốn mời những nhân vật anh hùng thiên hạ, cao thủ ẩn tàng đến Nam Dương. Đầu tiên để những người Nghiêm Nguyên Nghi, Liễu Viên Phi ra mặt, nếu mời không đến, sẽ dùng biện pháp cứng rắn, cứng rắn cũng không được, thiên hạ đệ nhất cao thủ là hắn, sẽ tự mình ra tay.

480. Chương 457: Lời Mời (thượng)

Trong năm ngày này hắn cũng không nhàn rỗi, khởi động một hệ thống điều tra khổng lồ, vận hành các cơ cấu xã đoàn, cơ quan quốc gia, Vương Siêu gần như góp nhặt lại toàn bộ một ít tư liệu của các cường giả đã xuất hiện tại các quốc gia trong gần ba mươi năm qua, tỉ mỉ xem qua một lần.

Toàn bộ Hồng Môn, Đường Môn, Thanh bang, Đại Quyển, Hoa Thanh, Đông Bắc, Phúc Thanh vân vân tất cả các xã đoàn người Hoa có máu mặt, cũng đã khởi động mạng lưới tình báo của chính mình, bốn phía hưởng ứng lời kêu gọi của Vương Siêu, thu thập lại toàn bộ tư liệu của các cao thủ cường giả đã nghe thấy, đã chứng kiến, trông thấy ở đâu đó, cung cấp cho Vương Siêu để điều tra nghiên cứu.

Không thể không nói, Vương Siêu hiện tại thật sự đã xác lập được uy vọng, nói là nhất ngôn cửu đỉnh cũng không quá. Hắn muốn hạ quyết tâm làm một việc, chỉ cần nói ra ngoài, bất kể là ai cũng phải cấp một chút mặt mũi.

Huống chi, hai nữ nhân Phong Thái, Nghiêm Nguyên Nghi, hiện tại lại hạ quyết tâm toàn lực hỗ trợ hắn.

Đặc biệt là trong khi chờ thu thập tư liệu, bất kể là Hồng Môn, Thanh bang, Đông Bắc, Hoa Thanh... các đại bang hội, khi khởi động mạng lưới tình báo đều dùng hết toàn lực, không có chuyện lười biếng.

Bởi vì đại hội võ đạo sắp được tổ chức, đến lúc đó, anh hùng thiên hạ sẽ tụ tập cùng một chỗ. Những người muốn ở trên võ đài khoe mẽ cũng không ít, ai cũng không biết trên võ đài liệu có chui ra vài nhân vật lợi hại gì đó không, ai cũng không biết mình biết đâu đây lại đụng phải một nhân vật lợi hại, bị một đòn đánh chết tươi.

Sở dĩ phải nắm giữ tư liệu một cách tỉ mỉ, vì đó là việc cần thiết.

Nhưng mà thu thập tư liệu của cường giả trên toàn thế giới, nhất là một ít người mai danh ẩn tích, ẩn nấp đã lâu, đây tuyệt đối là công trình lớn hạng nhất, nếu chỉ lấy riêng thế lực của một bang hội xã đoàn thì tuyệt đối không thể làm được, cho dù là cường đại như Hồng Môn cũng tuyệt đối không cách nào làm được.

Nhưng hiện tại lại là Vương Siêu đứng đầu kêu gọi, lấy uy vọng thiên hạ đệ nhất cao thủ của hắn, sau lưng lại có lực lượng khổng lồ hỗ trợ, chỉ cần đứng lên hô một tiếng, lại có người đáng tin cậy, xử lý sự tình tự nhiên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Càng huống chi những cao thủ của xã đoàn người Hoa, những người lãnh đạo đều đã biết, Vương Siêu cũng không phải chỉ đơn thuần điều tra một chút tư liệu mà thôi, mà còn muốn mời một vài cao thủ có tiềm lực đến Nam Dương quốc thuật quán, tụ tập cùng một chỗ, mở một tiểu hội trước đại hội võ đạo.

Trước đại hội võ thuật, mời tất cả cao thủ có tiềm lực đến địa bàn của chính mình, tìm hiểu thông tin, hoàn toàn không chế được cục diện của đại hội võ đạo. Việc này mạnh tay như thế nào? Quả thực là muốn đem “Thiên hạ anh hùng, đều nằm trong tầm tay của ta”.

Có thể nói, hiện tại Vương Siêu bày ra tư thế này, toàn lực giao hảo với Đường Môn, liên hợp với các thủ lĩnh bang hội, người sáng suốt đều biết rằng, Vương Siêu đang muốn hoàn toàn khống chế được cục diện của đại hội võ đạo, chứ không phải để cho trên đại hội võ đạo lại lộn xộn một đoàn, người giết ta rồi ta lại giết hắn, tất cả mọi người giết đến đỏ cả mắt.

Nhưng mà việc mời toàn bộ thiên hạ anh hùng đến Nam Dương, khống chế được toàn bộ cục diện, chính nó đã là một loại chuyện vô cùng nghịch thiên. Vì thế nên hiện tại tất cả những người sáng suốt, một mặt tích cực phối hợp hành động cùng với hắn, đồng thời cũng đều xem hắn rốt cục làm như thế nào để khống chế được cục diện.

Có một vài cao thủ bí ẩn, khẳng định là mời sẽ không tới.

“Vậy làm phiền hai vị... Lần lượt điều tra những người này rồi mời tới. Đến đại hội võ đạo, ta muốn hoàn toàn khống chế được cục diện.” Sau năm ngày, Vương Siêu gặp lại một chồng tư liệu thật dày, mấy ngày nay hắn tổng cộng chỉ ra khoảng ba bốn mươi nhân vật, xác định phải mời đến Nam Dương.

“Tốt, ta tin rằng chỉ cần có tư liệu tỉ mỉ, với năng lực của chúng ta liên hợp lại, không có điều gì là không điều tra ra được.”

Trong năm ngày này, tinh thần của Nghiêm Nguyên Nghi cũng đã được tỉnh dưỡng đầy đủ, hoàn toàn khôi phục lại thể lực sau bệnh nặng mới khỏi, hiện tại hai ánh mắt sâu thẳm thẳm, khí chất trên người phát ra càng có chiều hướng tĩnh lặng, trong cảm giác của Vương Siêu, sau khi nhắm mắt lại, Nghiêm Nguyên Nghi thật giống như biến thành một loại thủy tinh bán trong suốt gì đó.

Hiện tượng này phải dựa vào tu vi, tinh thần cảnh giới, tinh tiến.

”Ngày hôm qua ta cũng đã điều tra xong tin tức của mấy vị cao thủ mà người đã chỉ định, nhất là đôi thầy trò đã từng trộm răng Phật, hiện đang ở trong nhóm thành viên của tổ chức Mãnh Hổ sau khi bị Sri Lanka giải tán, thế nên đã báo cho Liễu Viên Phi của Đại Quyền bang cùng một vài người nữa đến mời bọn họ. Hơn nữa cũng đã tra ra tung tích của hơn phân nửa số cao thủ ẩn tàng mà người chỉ định, hiện tại đều đã nhờ chuyên gia đi mời, bây giờ ta cũng phải đi một chuyến, làm chân chạy cho người. Chỉ tiếc là, Lưu Mộc Bạch, Vũ Vận Long không đồng lòng cùng chúng ta, bằng không, nếu có sự hỗ trợ của bọn họ thì sự tình sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Nghiêm Nguyên Nghi nói xong câu này, đã nhấc chân bước ra khỏi phòng.

Có nhiều cao thủ ẩn tàng cần phải mời đến như vậy, khẳng định là phải vận dụng vũ lực.

Ngay khi Vương Siêu điều tra xong tất cả tư liệu, khi mạng lưới tình báo khổng lồ được mở ra một cách phô trương, rất nhiều sức người, sức của cũng chuyển động theo.

Đồng thời, động tác lớn như vậy của Vương Siêu, đương nhiên là không giấu diếm được một ít người có ý đồ đang ẩn nấp trong bóng tối.

Vương Siêu điều tra rõ ràng, Hồng Môn, Đường Môn liên hợp điều tra hành động ở trong nước, thật sự là rất khổng lồ, những kẻ ẩn nấp trong bóng tối, không có khả năng không bị phát hiện.

Cho nên, trước khi đại hội võ đạo diễn ra không hề có một bầu không khí yên ả.

Gió lốc mạnh mẽ, đủ các loại tranh đấu cũng đã bắt đầu nổi lên.

Sri Lanka.

Đây là một đảo nhỏ thuộc vùng nhiệt đới, có rừng cây nhiệt đới rậm rạp, tài nguyên đá quý khoáng sản phong phú, là viên ngọc sáng của Ấn Độ Dương. Càng trọng yếu hơn là, quân chính phủ ở nơi đây phải trường kỳ kháng chiến bằng hỏa lực với tổ chức vũ trang Mãnh Hổ, song phương đánh nhau tới không thể chấm dứt, tạo thành vô số hỗn loạn, cũng tạo ra một thị trường cung cấp vũ khí đạn dược muôn hình muôn vẻ.

Tóm lại, nơi đây quanh năm bốn mùa lúc nào cũng như đầu hạ, môi trường sinh hoạt cực tốt, rừng cây bí ẩn, đường thủy phong phú, quân chính phủ bạc nhược, cục diện hỗn loạn, cung cấp con đường hành động tuyệt vời cho những kẻ buôn lậu, lính đánh thuê, tổ chức quân phiệt tư nhân.

Hoàn cảnh xã hội ở nơi đây cũng hỗn loạn giống như Nam Dương.

Đồng thời, nơi đây cũng có một ít sinh ý qua lại của Đường Môn. Nhưng không giống như ở Nam Dương, Đường Môn có thể lấy một tay che trời, ở địa phương này tình báo của Đường Môn không tới được.

Có điều là, hiện tại đang có vài người bước lên hòn đảo nhỏ này.

Người cầm đầu mấy người này, rõ ràng là Liễu Viên Phi của Đại Quyền bang, còn có Mai Thiên Vận, lại thêm hai vị cao thủ Đường Môn, một người trẻ tuổi, một người lớn tuổi, trong đó một người hóa ra lại là Hoắc Linh Nhi, người còn lại là Bạch Tuyền Di.

Bọn họ tới Sri Lanka là để mời những cao thủ ẩn tàng trên tư liệu.

Ngay sau khi Liễu Viên Phi, Mai Thiên Vận, Hoắc Linh Nhi, Bạch Tuyền Di bước lên mảnh đất Sri Lanka này, trong khu rừng nhiệt đới trên hòn đảo nhỏ mở ra một mảnh đất bằng phẳng, vài ngôi nhà gỗ tinh xảo cao vút, giống như chốn bồng lai tiên cảnh vậy.

Vài căn nhà gỗ này kết cấu theo kiểu dáng thang gác, cách mặt đất ước chừng khoảng hai thước, ở dưới có những cây cột thô to chống đỡ, đây là phong cách kiến trúc điển hình của vùng nhiệt đới, ở trên cao cách ly mặt đất, phòng hơi ẩm cùng rắn rết sâu bọ, chuột và kiến.

Ở trong chốn bồng lai tiên cảnh này, một trung niên nhân trên đầu buộc khăn trắng dày, quần áo trên người, màu da toàn thân trắng như thịt heo luộc, như được luyện qua tuyết vậy, ánh mắt nhấp nháy sinh quang, đang nhìn một vài người trẻ tuổi luyện quyền cước trên khoảng sân rộng bằng phẳng ở trước lầu gỗ.

Mảnh sân rộng ở trước lầu gỗ toàn là bùn, nhưng hiện tại lại bóng loáng bằng phẳng như gương, cứng như sắt, nhìn qua tưởng chừng giống như gương có thể phản chiếu bóng người, hiển nhiên là đã trải qua vô số bước chân người giẫm lên, khiến cho bùn trở nên cứng rắn như sắt.

Tình huống như vậy, chỉ có sân phơi lúa của một vài nhà thế gia luyện võ thời cổ, trải qua rất nhiều thế hệ hàng ngày luyện võ giẫm lên, mới có thể tạo nên cảnh tượng như vậy, ở trong nước có thôn Trần Gia Cầu (nơi khởi nguồn Thái Cực quyền), Mạnh thôn ở Hà Bắc (cái nôi của Bát Cực quyền), một ít thôn trang bên cạnh Thiếu Lâm tự.

Từ điểm này là có thể nhìn ra được, chốn bồng lai tiên cảnh trong khu rừng này, chính là nơi luyện võ tu luyện thanh tịnh lâu năm của một nhóm người.

Vài người trẻ tuổi này đều có nước da khỏe khoắn, quần trên chân tay là những mảnh vải trắng tinh, dường như là luyện Thái quyền, nhưng từng chiêu từng thức của bọn họ không cương liệt như Thái quyền, mà các bộ dáng có khi thì là Hình Ý quyền, có khi là Thiếu Lâm quyền, có khi là Hồng quyền, có khi là Bát Cực. Đương nhiên, đôi khi pha trộn cách đánh đơn giản mà lại có lực sát thương lớn giống như Thái quyền, đấu vật, quyền anh.

Nhưng mà, phương thức bọn họ luyện quyền lại không giống như một vài bộ sách võ thuật điển hình, bởi vì trước mỗi động tác tập luyện của bọn họ, đều phải tĩnh tọa, sau khi chuẩn bị xong mới đánh ra một quyền, hoặc là đá ra một cước.

Người ngoài nhìn vào thì cảm thấy nhóm người này căn bản không phải đang luyện công phu, bởi vì bọn họ cứ ngừng rồi lại luyện, luyện rồi lại ngừng, giống như tiểu hài tử đang chơi đùa vậy.

Nhưng người trung niên trên đầu quấn khăn bố trắng, khi nhìn những người này luyện công phu, lại gật gật đầu.

“Luyện công phu, cũng giống như viết văn, cần nhiều thời gian để chuẩn bị. Viết một bài văn, trước khi đặt bút, người phải chuẩn bị thật tỉ mỉ, chuẩn bị đi chuẩn bị lại, cuối cùng đạt tới mạch suy nghĩ như dòng chảy, linh cảm như nổ ra, đến thời điểm chính mình không chịu nổi áp lực, mới đặt bút viết, như vậy văn chương mới có khí thế hào hùng, hành văn liền mạch lưu loát, thoải mái tự nhiên. Đạo lý của quyền cước cũng là như vậy, không phải luyện tập vội vàng, mà trước khi luyện mỗi một chiêu thức, đều phải tĩnh tọa, dự trữ nuôi dưỡng tinh thần và thể lực, suy nghĩ về sự biến hóa xảo diệu của mỗi chiêu, hướng đi của huyết dịch trong cơ thể, suy nghĩ tới khi toàn thân ngứa ngáy, tinh lực cả người như trào ra, không thể không phát tiết một chút, mới đứng lên luyện một lần. Như thế mới là chân chính tu luyện, mới là chân chính luyện tinh hóa khí. Hơn mười năm trước ta đã du lịch qua Trung Quốc, Nhật Bản những quê hương của võ thuật. Ở những địa phương này đại đa số võ thuật gia thế nhưng lại không biết đạo lý này, trong đó phần lớn những người thông minh cũng chỉ biết khổ luyện, mà không biết rằng, dự trữ nuôi dưỡng tinh lực khi luyện võ, cũng như linh cảm trong văn học, trước tiên phải thai nghén đến bão mãn, mới có thể động thủ luyện tập.”

Người trung niên đột nhiên hô dừng lại, sau đó vẫy tay với vài người trẻ tuổi, toàn bộ tụ tập ở dưới lầu gỗ, đều khoanh chân ngồi xuống, mà hần cao cao tại thượng ngồi trên lầu gỗ, giống như Phật tổ với đệ tử, dùng thổ ngữ trôi chảy, giảng giải một đạo lý thâm sâu.

Ngay lúc người trung niên đang giảng giải đạo lý, ở bên rìa khoảng sân rộng, có một người trẻ tuổi đang từ bìa rừng bước tới.

Người thanh niên này, cả người mặc áo ngắn tay, dáng người cũng không rắn chắc, đem hơi thở hung hãn thâm sâu ẩn giấu đi, thật giống như mãnh hổ đang ẩn náu ở trong hang động tối đen như mực.

Sau khi hần bước vào khoảng sân rộng, giẫm nhẹ nhàng lên mặt đất, “vù”, cái bóng nhoáng lên một cái,

người đã nhảy lên lầu gỗ cao hai thước. Lầu gỗ cũng không rung động tí nào, quả thực còn nhanh nhẹn gấp bội so với vườn và khỉ.

Hắn hành lễ với người trung niên, sau đó khoanh chân ngồi xuống, miệng dùng tiếng Anh kiểu Ấn kể chuyện.

“Người Hoa trên thế giới điều tra nhóm chúng ta? Là Đường Môn? Chúng ta cũng không có xung đột gì với Đường Môn, vì sao lại điều tra ta? Hơn nữa, chúng ta bí ẩn như vậy, làm sao lại bị bọn họ tìm được?” Người trung niên nghe thấy người trẻ tuổi nói vậy, nhíu mày lại.

“Bọn hắn đang tiến hành đại điều tra. Với lại, có thể là chúng ta cũng đã thông qua một vài con đường bí mật, liên hệ với một vài người Mỹ, bọn họ treo tiền thưởng, muốn mời cao thủ khi đại hội võ đạo diễn ra sẽ lên sàn đối kháng với người Hoa. Có thể là do dấu vết để lại này mà bị tra ra.”

Người trẻ tuổi nói.

“Nghe nói, gần đây trong số quyền sư người Hoa, lại xuất ra một cao thủ?” Người trung niên hỏi.

“Phải. Chi tiết của người này, ta đúng là đang muốn gặp ngài để giải thích kỹ càng.” Người trẻ tuổi nói.

“Từ từ? Có người đến đây.”

Người trung niên đang nghe, đột nhiên dùng tay ngăn lại, ánh mắt giống như tia sét đánh trên bầu trời, nhìn vào sâu trong rừng cây.

“Ha ha ha ha, Chu huynh đệ, lâu ngày không gặp vẫn khỏe ghê, đây là tên giả mà người dùng trước kia, cũng không biết tên thật của người là gì, rốt cục là người nước nào. Người cũng không cần biết chi tiết về Vương Siêu tiên sinh, hắn hôm nay ủy thác cho chúng ta tới tìm người, chính là muốn mời người tới Nam Dương để nói chuyện.”

Đúng lúc này, từ bên trong rừng cây đi ra một vài thân ảnh, chính là đoàn người Liễu Viên Phi.

481. Chương 458: Lời Mời (hạ)

Thấy Liễu Viên Phi, Hoắc Linh Nhi, Bạch Tuyền Di, Mai Thiên Vận bốn người hiện ở trong tầm mắt, người trung niên trên đầu quần nhiều lớp vải bố trắng, làn da trắng như tuyết luyện, không biết là người nước nào, ánh mắt cũng không động. Chỉ thấy mở miệng, dùng tiếng Trung chính gốc trầm trầm bồng bồng nói ra một câu cổ ngữ kinh điển.

“Người này, rất cao ngạo, nhưng xem ra cũng không phải là nhân vật đơn giản, không thể tưởng được ở nơi hoang dã này cũng có thể xuất hiện cao thủ. Sư phó quả nhiên là nhìn xa trông rộng, trên thế giới này cao thủ ẩn tàng tuy rằng rất ít, nhưng chung quy lại là vẫn có.”

Hoắc Linh Nhi nhìn người trung niên này, rồi lại nhìn người trẻ tuổi ngồi bên cạnh hắn, trong lòng chợt hiện ra rất nhiều cảm xúc, sau đó lập tức dập tắt, đem tinh thần đề thăng tới trình độ sung mãn.

“Chu tiên sinh, lần giao thủ mười ba năm trước của chúng ta, ta chính vì lần thất bại đó mà sau khi trở về, luôn hết lòng lo lắng, rốt cục cũng đột phá được tầng chướng ngại cuối cùng, bước vào đan đạo, tiến vào nhóm thân tiên lục địa. Mà sau khi bước vào đan đạo, ta lúc nào cũng nhớ tới Chu tiên sinh, muốn lại cùng người giao thủ, nhưng mà người lại mai danh ẩn tích suốt mười ba năm, khiến cho cuộc sống của ta vô cùng tịch mịch, không thể tưởng được, hôm nay lại có thể gặp người, thật sự là ông trời không phụ người có lòng.”

Liễu Viên Phi là cao thủ đứng đầu Đại Quyền bang, được xưng là “Phi Thiên Thần Viên”, tiếng tăm lừng lẫy, chính là nhân vật uy chấn toàn bộ Bắc Mĩ, tại ánh mắt đầu tiên sau khi nhìn thấy người trung niên này, đột nhiên toát ra một tia thần thái hưng phấn.

“Ta không nhận ra người.” Người trung niên lạnh lạnh nói.

“Sao?” Liễu Viên Phi tiến lên từng bước, ánh mắt hiện lên một tia quang mang sắc bén, cười ha ha, “Không thể tưởng được Chu tiên sinh đã quên ta nhanh như vậy, nhưng mà người hình như cũng hơi quá cao ngạo đấy. Ta nhớ rõ mười ba năm trước, chúng ta tương phùng ngõ hẹp, giao thủ hơn mười phút, người mới thắng hiểm ta một đòn, lại không còn lực truy kích ta, làm cho ta thông dong rời khỏi. Ta tin rằng, lần đó, cũng là lần giao thủ mà Chu tiên sinh cả đời khó quên được, như thế nào lại không nhớ ra ta?”

“Kính hoa thủy nguyệt, quá bất lưu ngân” (Bóng hoa trong gương, bóng trăng trong nước, qua đi không để lại dấu vết) Người trung niên nhìn Liễu Viên Phi, trong ánh mắt không có một chút cảm giác quen thuộc, tựa như cũng không phải là cố tình, mà là thực sự quên. “Ta thật sự không nhớ ra người, nhưng nhìn hình dáng của người hiện tại, thật sự là một cao thủ, chắc chắn sẽ không nói lời dối trá, nếu nói rằng đã cùng ta giao thủ, vậy khẳng định là đã thật sự cùng ta giao thủ.”

“Một đời người, có rất nhiều sự việc, nếu đều để lại dấu ấn trong lòng, thế nào cũng sẽ sinh ra cảm xúc vui giận yêu ghét, mà sinh ra cảm xúc, nhất định sẽ làm hao phí tinh thần của con người. Đạo gia gọi là “thái thượng vong tình“, Phật gọi là “không tính“, đều chỉ những người không đem tinh thần giới hạn lại, mà hao phí vào những cảm xúc vui giận yêu ghét. Người tuy rằng đúng là cao thủ, nhưng đối với một việc lại nhớ mãi không quên, dường như cũng không làm được điều này.”

Người trung niên nói chuyện chậm rãi thông thả, thanh âm lại vang vọng toàn bộ cánh rừng. Hoắc Linh Nhi, Bạch Tuyền Di, Mai Thiên Vận đều nhíu mày, bởi vì bọn họ cảm giác được lỗ tai của mình đang vang lên ong ong.

Có thể thấy được, âm thanh mà người trung niên này phát ra rất nặng. Nhưng làm cho người ta kỳ quái chính là, trên những nhánh cây của cánh rừng xung quanh, có không ít chim chóc nhiệt đới đang đậu, nhưng lại không chịu một chút ảnh hưởng nào khi thanh âm của hắn vang lên, mà vẫn ở trên cây nhảy qua nhảy lại như cũ, vô cùng sinh động.

“Người này, cùng cảnh vật xung quanh, đã hòa hợp thành một thể.” Ánh mắt Hoắc Linh Nhi híp lại càng lúc càng gắt gao, giống như mắt mèo lúc giữa trưa, ánh mắt thành một đường thẳng.

“Ha ha ha ha, người đừng hòng dùng ngôn từ để lay động ta. Chúng ta đều là người từng trải, toàn bộ lời người nói cũng chỉ dùng để lừa gạt trẻ con mà thôi.” Liễu Viên Phi dù sao cũng là cao thủ đan kính, sao có thể bị những lời dối trá làm cho tâm tình dao động, người trung niên vừa mới nói xong, hắn đã cười ha hả lên.

Hai vị cao thủ, tuy rằng là chưa giao phong, nhưng trong lời nói cũng đã bắt đầu giao phong rồi.

Lời nói của người trung niên này đích thực là cao thâm, có một loại khí chất mê hoặc lòng người, chỉ nói dăm ba câu là có thể khiến cho khí thế của một cao thủ tan rã đến không còn một mảnh.

“Chuyện ngày xưa, ta cũng đã ném đi sạch sẽ rồi, cho dù là chuyện ngày hôm qua cũng không nhớ rõ, cũng không nói lại làm gì, bây giờ chỉ nói chuyện bây giờ. Nghe nói một người trẻ tuổi là Vương Siêu muốn mời ta tới?” Người trung niên đối với việc lời nói của mình chẳng những không dao động được cảm xúc của Liễu Viên Phi, ngay cả sắc mặt, tâm tình của cô gái trẻ tuổi bên người hắn cũng không thay đổi chút nào, thì hơi hơi nâng ánh mắt lên một chút.

“Không sai.” Hoắc Linh Nhi tiến lên từng bước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người trung niên này, “Sự phó của ta tổ chức đại hội võ đạo lần đầu tiên, để cho thiên hạ anh hùng có một võ đài để đua tranh, nhưng vì sợ thương vong quá nhiều, nên trước tiên mời thiên hạ anh hùng mở một cuộc họp mặt nhỏ, ngài tuy rằng đã mai danh ẩn tích nhiều năm, nhưng được cho là anh hùng, vì thế, ta cùng Liễu tiên sinh, Bạch tiên sinh, Mai tiên sinh tới mời ngài đến Nam Dương Đường môn tụ hội vài ngày.”

“Vương Siêu kia uy phong thật là lớn, mời thiên hạ anh hùng tụ họp vài ngày?” Đúng lúc này, người trẻ tuổi ngồi bên cạnh người trung niên đứng lên, hơi hơi lắc mình, đã xuống dưới lầu gỗ, bất ngờ là ngôn ngữ của hắn dùng lại là tiếng Trung.

Lầu gỗ cao tới hai thước, hắn nhắc chân là lên, nhắc chân là xuống, nhẹ nhàng như đi dạo, đơn giản như lên bậc thang vậy. Hơn nữa trong cảm giác của Hoắc Linh Nhi, thời điểm người này tùy ý đi xuống, máu trên người chấn động cực kỳ nhỏ, giống như là không có chuyện gì vậy. Thế này đủ thấy được công phu rất thâm hậu.

“Thế tức là muốn nói, hai vị sẽ không đi.”

Hoắc Linh Nhi nhìn thanh niên này đi xuống, khoanh hai tay, lạnh lùng nở nụ cười nói một tiếng.

“Đương nhiên sẽ không chấp nhận lời mời của các người, nhưng mà ta hiện tại đã nhìn ra, chúng ta không tiếp nhận, các người chuẩn bị động thủ cưỡng ép mời chúng ta đi?”

Người trẻ tuổi cười lạnh với Hoắc Linh Nhi, cũng không tức giận, chỉ trả lời với một nụ cười trào phúng.

“Đó là đương nhiên.” Hoắc Linh Nhi nói, “Các người là những nhân tố không chịu yên ổn, cũng là cao thủ, nếu đã là cao thủ, tất nhiên sẽ có ngạo cốt, trước khi chúng ta tới, đương nhiên là đã có chuẩn bị thủ đoạn cưỡng chế để mời hai vị.”

Hoắc Linh Nhi đương nhiên hiểu rõ ràng, hai thầy trò cao thủ ẩn tàng này, khẳng định sẽ không có chuyện không nói câu nào, đã ngoan ngoan tới Đường môn làm khách.

Ngẫm lại đạo lý này cũng đúng, một cao thủ ẩn tàng, cùng Đường môn vốn không quen không biết, nhân vật lợi hại tới mức có thể chuẩn bị tại đại hội võ thuật diễn ra sẽ giết chóc làm náo loạn, làm sao có thể nghe Đường môn nói một câu đã ngoan ngoan đi tới tổng bộ của đối phương làm khách.

Đổi lại là Hoắc Linh Nhi, nếu trên thiên hạ đột nhiên xuất hiện một nhân vật lợi hại mời nàng đi làm khách, nàng cũng sẽ tuyệt đối không đồng ý, cho dù người đó có lợi hại chẳng nữa, cũng phải liều mạng người chết ta sống.

Nhưng mà Hoắc Linh Nhi cũng hiểu được ý tứ của Vương Siêu, mời cao thủ ẩn tàng trên thiên hạ tới Đường môn, phần lớn ý tứ là tiêu trừ những nhân tố không ổn định, mà một ý tứ quan trọng khác là sớm làm nóng người.

Kế hoạch hiện tại của Vương Siêu, cũng có thể nói là mở màn trước giờ đại hội võ đạo khai mạc.

Trong cuộc điều tra cao thủ thần bí, đôi thầy trò này đã bị Vương Siêu nhấn mạnh chỉ ra, có thể thấy rằng đích xác là có bản lãnh thật sự, bằng không, cũng sẽ không để cho đại lão Liễu Viên Phi phải tới.

Hoắc Linh Nhi, sau khi tới nơi, đã chuẩn bị rất tốt cho việc giao thủ.

“Rất tốt! Rất tốt!” Người trẻ tuổi gật gù đầu: “Xem ra trận chiến hôm nay là không thể tránh khỏi. Được, được, người gọi là Hoắc Linh Nhi hả, ta đã từng nghe nói qua. Đường môn các người gần đây quá cuồng vọng, cuồng vọng tới mức có chút không biết thiên hạ anh hùng là gì, vốn sắp tới, ta muốn khi đại hội võ đạo diễn ra sẽ cho các người một sự kinh hãi, nhưng hiện tại các người lại đột nhiên tìm tới cửa. Hoắc tiểu thư, để ta cho người một hồi ức suốt đời khó quên, nhớ cho kỹ, tên tiếng Trung của ta gọi là Dư Phong.”

Lúc này, mùi thuốc súng đã tới mức đậm tới là nổ ngay.

Ngay trong lúc mấy người đang đối thoại, vài người trẻ tuổi vốn dĩ vẫn ngồi khoanh chân tĩnh tọa trước lầu gỗ trong quảng trường nghe người trung niên nói chuyện, lúc này yên lặng đứng lên, trên tay mỗi người bọn họ là một thanh loan đao bóng loáng lóng lánh. Tầng tầng hoa văn trên loan đao hiện ra hình dáng như thang mây, nếu là người hiểu biết về đao kiếm vừa nhìn thấy, sẽ biết rõ những thanh đao này đều có hoa văn lưỡi đao thép sản xuất ở Ấn Độ, là đao Damascus rèn bằng thủ pháp Ảập.

Lưỡi của loan đao sắc bén tới mức liếc mắt nhìn qua một cái, những người khác nhau đều có chung một cảm giác hít thở không thông như bị cắt vỡ yết hầu.

Đao đúng là thượng đẳng, người cũng là nhất lưu.

Những người trẻ tuổi này, mỗi người đều có tinh lực sung mãn, âm thầm lặng lẽ, khi gặp sự tình thì lại đột nhiên phản ứng, chỉnh tề đồng nhất, hung mãnh như hổ, mạnh mẽ như vượn, đã có sự rèn luyện hàng ngày của quân nhân, lại có sự cường hãn của võ thuật gia. Hiển nhiên là đã trải qua chiến trường, lại theo hai vị thầy trò này cùng nhau tu hành gian khổ.

Cùng lúc đó, người trẻ tuổi tên tiếng Trung là Dư Phong, cũng không biết quốc tịch là gì, trên tay cũng đã cầm một thanh loan đao sắc bén kiểu dáng Damascus.

Thân hình hắn nép xuống, quần áo toàn thân lập tức bị cơ bắp của cơ thể kéo theo chấn động nổ tung vang lên âm thanh “đùng đùng”, tựa hồ giống như khí cầu luân phiên phát nổ, trong nháy mắt phát uy đó, hắn từng bước xông lên, nháy mắt đã đi tới trước mắt Hoắc Linh Nhi.

Đề đao, vẩy đao, từ dưới lên trên!

Mũi đao trong không khí vạch ra một ngân quang hình cung thật dài.

Hắn cùng Hoắc Linh Nhi cách nhau tới hai ba mươi thước, từng bước xông lên, lại có thể trong nháy mắt đi tới trước mặt, cả người như là co rút lại, đột nhiên có một chút phong thái của tuyệt đỉnh cao thủ.

Nhưng Hoắc Linh Nhi đã nhìn ra, người này cũng không giống như Vương Siêu, một bước là tới, mà là liên tục sáu bảy bước nhanh và dài, chính là vì tốc độ quá nhanh, người bình thường căn bản không thấy rõ ràng, cho nên tạo thành một loại hiện tượng giả tạo.

Loại bộ pháp này, đương nhiên không thể so sánh với “Bộ Bộ Sinh Liên” của Vương Siêu, tốc độ cũng không nhanh như vậy, nhưng vẫn không thể coi thường.

Đặc biệt là tinh thần khí chất lúc này của Dư Phong, trong mắt Hoắc Linh Nhi, biến hóa trong nháy mắt, giống như thành một con vượn lớn hung bạo, như là vượn người núi Thái Sơn, mang theo áp lực không gì sánh kịp, làm tê liệt lực lượng hổ báo, một kích mà đến.

“Đao thuật hồi giáo, đao thuật Ấn Độ, đao thuật Mã Lai, đao thuật Nhật Bản, đao pháp Thiếu Lâm...”

Hoắc Linh Nhi hiện tại cũng là chuyên gia quyền pháp, kiến thức đặc biệt phong phú, từ tay, mắt, thân, phương pháp, bước chân, eo... bộ dáng các bộ phận của Dư Phong lúc múa đao, lập tức nhìn ra, một đao này của đối phương đúng là hỗn hợp sở trường của hơn mười loại đao thuật, bộc phát ra một loại phù hợp với chính mình.

Cách làm chọn lấy các sở trường, kết hợp cùng nhau, biến thành võ công chiến pháp thích hợp với chính mình, quả đúng là bậc thầy.

“Đao thuật của người này... Tuy rằng không có tiên khí phiêu dật như Thu Thiên, cũng không có đại khí hào hùng giang sơn như họa, nhưng lại mang theo dã tính, thú tính, tàn nhẫn cuồng bạo lạnh thấu xương... Trong đó còn mang theo sự bí hiểm...”

Muốn xem người phải nhìn khí, Hoắc Linh Nhi tại thời điểm Dư Phong một đao bổ tới, chẳng những thấy rõ ràng động tác bên ngoài của hắn, còn thêm cả tinh thần khí chất của đối phương cũng đều nắm chắc thập phần rõ ràng.

Không thể không nói, Hoắc Linh Nhi trải qua tu hành từ sự khiêu chiến của Nhật Bản, cũng đã đề cao tinh thần cảnh giới lên một tầng.

Thế nhưng đối mặt với dã tính cuồng bạo của Dư Phong, một đao bổ xuống mạnh mẽ như vượn người, Hoắc Linh Nhi cũng không ngăn cản, mà là sử dụng một chiêu “Du Thân Xà Nhập Thảo”, tránh được mũi nhọn kịch liệt đó.

Bởi vì nàng tay không tấc sắt.

Sự sắc bén của loan đao Damascus, sự tàn bạo dã tính của đao thuật, tinh thần mạnh mẽ, cứng rắn như tảng đá giống như vượn người núi Thái Sơn, đó là người thanh niên Dư Phong đối mặt với Hoắc Linh Nhi, Bạch Tuyền Di, Mai Thiên Vận, thậm chí cả với cường giả đan đạo như Liễu Viên Phi cũng rất tin tưởng mà cường công.

Hoắc Linh Nhi vừa lui, Bạch Tuyền Di cũng lui, Mai Thiên Vận cũng lui!

Bởi vì bọn họ đều không có binh khí, đối mặt với loan đao Damascus sắc bén, cao thủ múa đao, đón đỡ thế nào cũng đều là giả.

“Trong những người trẻ tuổi, Ngã Dương có lẽ là xếp thứ nhất, Thu Thiên, Vân Yên, Linh Nhi, Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Manh, còn có Phạm Khải Tề của Đông Bắc bang đều là cao thủ nhất lưu, người được đề cử của đan đạo, nhưng người thanh niên trước mắt này, không kiêu ngạo chút nào chính là cùng dạng với bọn họ...”

Liễu Viên Phi thân thể chợt lóe, đã thoát ly khỏi phạm vi của đao, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng vào người trung niên ngồi trên lầu gỗ.

“Phi Thiên Thần Viên” này chẳng để ý mấy may nào đến một đao của Dư Phong, bởi vì hắn không để ý đến, toàn bộ tinh thần của hắn đều đặt trên người của người trung niên kia.

Người trẻ tuổi trước mắt gọi là Dư Phong này tuy rằng cường đại, nhưng hắn cũng không đặt ở trong mắt. Người trung niên trước mắt mới là đối thủ cả đời của hắn, mười ba năm trước đây đã từng đánh bại hắn, về sau lại trộm rằng Phật, bị quân chính phủ bao vây tiểu trừ, sau đó trở thành thần bí cao thủ mai danh ẩn tích, lại được Vương Siêu chỉ định là người đầu tiên phải mời tới, đệ nhất cao thủ ẩn tàng.

Liễu Viên Phi sau khi tránh được đao thể của Dư Phong, dùng “tiến viên bộ” tiến thân một cái đã tới phía dưới lầu gỗ.

Động tác của hắn trong lúc toát ra, tay chân cùng sử dụng, giống như một con vượn người khổng lồ, nhưng lại đeo cánh bay lượn, thật sự không hổ với ngoại hiệu “Phi Thiên Thần Viên”! Thân pháp của hắn, thể nhưng lại giống với thân pháp của Dư Phong, chỉ là còn thành thực hơn, cay độc hơn, hiển nhiên là do năm đó đối phó với hai thầy trò này, đã dung hợp sở trường của đối phương.

oOo

Lên!

Nhìn thấy thể động của Liễu Viên Phi, những người trẻ tuổi thủ hộ dưới lầu gỗ phát ra tiếng hô chỉnh tề, đao Damascus huy vũ, đột nhiên kết thành một trận đao lưới đao, đan xen nhau xoắn lại hướng về phía hắn.

“Đi tìm chết!”

Liễu Viên Phi hừ lạnh một tiếng, khoang phổi phát lực, tựa như sấm sét, làm rung động toàn bộ lầu gỗ vang lên tiếng kéo kệt kệt kệt, giống như lúc nào cũng có thể sập.

Sau một tiếng kinh sợ như sấm sét, cánh tay dài ngoằng của Liễu Viên Phi mạnh mẽ bắt ra, tại điểm giáp với thân đao của một người trẻ tuổi, cánh tay theo thân đao vừa miết, vừa kéo, giống như đang đánh quay vậy, đao của người thanh niên này bị vừa miết vừa kéo, đao rời tay mà ra, xoay tròn kịch liệt lên, trong nháy mắt đã đẩy những thanh đao khác ra.

Tiên nhân chỉ lộ!

Thuận thủy trôi chu (Thuận nước đẩy thuyền)!

Bát quái chuyển chưởng trườ đà loa (Bát quái xoay chưởng đánh con quay)!

Liễu Viên Phi là nhân vật lớn thế nào? Là tuyệt đại cao thủ thiên hạ đều biết, liên tục ra tay ba lần, đều là “Cầm Nã Thủ” tay không đoạt đao sắc, không chiêu nào yếu ớt, thoáng cái đã phá được loan đao trận sắc bén.

Hai tay lại dùng một chiêu “Nã Ưng Tróc Thủ”, vuốt ưng bầu lấy hai lưỡi đao Damascus, Liễu Viên Phi dưới chân kéo, một người ngồi xếp bằng bị ném mạnh mẽ ra ngoài.

Bùm bùm! Vài người trẻ tuổi toàn bộ bị hắn một chân quét qua, một đám ngã lăn ra đất, gân đứt xương gãy.

Trong nháy mắt vừa giải quyết xong vài người trẻ tuổi này, Liễu Viên Phi dùng chân đá liên tục.

Vèo vèo vèo! Mấy thanh loan đao Damascus bị đá lên, giống như cung tên bắn về phía người trung niên trên tiểu lầu.

Người trung niên mặt không có biểu tình gì, đối mặt với đao sắc bén phóng tới, đột nhiên lúc đó, vung tay nắm thành một cái quyền ấn Phật giáo, song chưởng hướng ra ngoài đánh một cái! Thoáng cái đã đánh tới loan đao đang phóng tới.

Keng keng!

Đao bị cánh tay hắn đánh bay phát ra âm thanh kim loại giao nhau, nhất tề cắm vào vách tường của lầu gỗ.

Người trung niên vừa dùng sức chính là công phu đại thủ ấn của Yo-ga, mà đả pháp cũng là thuần túy của Không Thủ đạo. Nhưng thuần túy của hắn thật sự giống như đại thuần làm bằng sắt thép, so với của các võ thuật gia Nhật Bản còn lợi hại hơn rất nhiều.

Bất quá, Liễu Viên Phi thừa dịp hắn đánh phi đao, “xoát” cái đã lùi lên tiểu lầu, trên tay là hai thanh loan đao Damascus đã đoạt được, mũi của lưỡng đao hướng tới, mang theo tiếng rít sắc bén, đem toàn thân người trung niên bao vây lại!

Hai người một ở trên lầu, một ở dưới lầu, thời điểm Liễu Viên Phi ở dưới lầu đánh người, người trung niên cũng không dám nhảy xuống đánh lên, mà Liễu Viên Phi cũng không dám nhảy lên, bởi vì tuyệt đỉnh cao thủ quyết đấu, chân rời mặt đất, trên không trung trọng tâm không thể di chuyển, chắc chắn là chết không nghi ngờ.

Nhưng mà Liễu Viên Phi dù sao cũng thông minh, dùng phi đao hấp dẫn người trung niên đón đỡ, sau đó trong nháy mắt nhảy lên tiểu lầu.

Liễu Viên Phi chính là tuyệt đỉnh tông sư đan kính, đao pháp đương nhiên là thần thông, binh khí cầm trên tay, kể cả nhân vật cường đại như Ba Lập Minh, cũng đều phải tránh né mũi nhọn! Vừa lên lầu gỗ, đao thế triển khai, người trung niên này tựa hồ cũng đã không thể không chết!

Nhưng ngay lúc này, xảy ra tình huống đột biến!

U u u!

Một tia sáng màu đen đột nhiên ở bên cạnh chỗ người trung niên đang ngồi bay lên, mang theo kinh phong vô cùng dữ dội, giống như rồng đen rời nước bay lên, va chạm với ánh đao đang đi trước của Liễu Viên Phi.

Keng!

Một thanh đao hoàn toàn vỡ vụn, loan đao Damascus ngàn búa trăm luyện bị đánh trúng một cái đã bị phá thành mảnh nhỏ, lưỡi đao sắc bén bắn ra tứ phía, tựa như những mảnh bom.

Liễu Viên Phi thấy một thanh đao bị chấn nát, vội vàng lui thân, từng bước lùi về phía sau.

Trên tay người trung niên cũng đã cầm một kiện vũ khí!

Vũ khí này dài hơn bốn thước, lại là một thanh màu đen. Sáng choang như gương, là cây Thủy Ma tiên (tên một loại roi thời cổ) thô dày chín mẩu sắt.

Binh khí của người trung niên rõ ràng là một cây roi sắt to, Thủy Ma tiên rất to, nặng trĩu, giống như một cánh tay thô kệch. Ước chừng nặng vài chục cân, thân roi sáng choang đến mức có thể soi gương chải tóc, thực hiển nhiên là thường xuyên được vuốt ve sử dụng.

Đây là vũ khí hạng nặng từ thời xưa! Là binh khí cổ xưa hung hãn nhất. Roi, chùy, đều là những binh khí cổ xưa rất nặng, cũng rất hung mãnh. Hiện tại trong những quyền pháp cổ xưa còn có bóng dáng của hai loại binh khí này, như Thái Cực đan tiên, Hồ Vĩ tiên, đều là sử dụng cánh tay cứng rắn quất ra kinh lực cương liệt.

Dùng vũ khí như vậy, nhất định là người rất cường đại.

“Ha ha, người quả nhiên không làm cho ta thất vọng!”

Liễu Viên Phi cười ha ha, vẻ mặt càng ngày càng hưng phấn, tựa hồ như là một loại thống khoái được phóng thích! Vui sướng khi tâm nguyện được hoàn thành. Đơn đao đang dựng thẳng, đặt ngang trước ngực, đột nhiên một đao, như người cá trong nước, hướng tới yết hầu của người trung niên.

Cánh tay người trung niên rung lên, roi sắt to quét ngang, mang theo chấn động bạo phát kịch liệt, đánh về thân đao của Liễu Viên Phi!

Liễu Viên Phi thân đao nâng lên! Một thức “Lý Ngư Dược Long Môn”, mũi đao đột nhiên chuyển lên, như đạn bắn về ánh mắt của người trung niên.

Roi sắt to nặng nề, chính là vũ khí hạng nặng, hẳn đương nhiên không thể cho đao đụng tới, nếu không chỉ một chút là vỡ vụn.

Liễu Viên Phi sử dụng chính là “Phi Ngư Đao Pháp”, lấu cá quý dị, góc độ luôn biến đổi.

Sắc mặt người trung niên không thay đổi, cây roi sắt to trong tay dựng thẳng, hướng về phía trước đập tới, chạm vào mũi đao, đột nhiên giống như cây kim may, khiến cho nhẹ nhàng vô cùng.

Một cây roi sắt to nặng mấy chục cân, lúc hắn đập mạnh mẽ thì tựa như Thiên Lôi nổi giận, lúc mềm mại thì lại giống như thêu hoa. Công phu thực sự là tinh thuần tới mức đáng sợ! Quá khủng bố!

Mắt nhìn thấy đao vừa bị điểm trúng, Liễu Viên Phi nhanh chóng sửa đao thế.

“Người đi trước, ta chặn bọn họ lại.”

Người trung niên chỉ một roi chạm vào đã khiến Liễu Viên Phi phải sửa đao thế, cũng không tiến công, mà múa một đạo tiên hoa, tiếng nói nhẹ nhàng, thanh âm lập tức khiến toàn trường kinh sợ.

Lúc này, đao thế của người thanh niên Dư Phong cũng đã ngưng lại.

Dù sao hắn là lấy một địch ba, Hoắc Linh Nhi, Mai Thiên Vận, Bạch Tuyền Y có ai là nhân vật thiện lương? Mai Thiên Vận tại lúc né tránh, giơ tay lên, liền vứt ta một nắm mai hoa châm, tuy rằng Dư Phong trong nháy mắt đã nhảy ra tránh thoát, nhưng trong lúc đó Hoắc Linh Nhi ở phía sau bước liên tục, cũng đã nhắt được một vài thanh đao Damascus rơi ở dưới đất, Bạch Tuyền Di cũng chọn một thanh, hai người nhanh chóng hai bước, chỉ vài giây đã vây quanh đem Dư Phong trụ lại.

Phanh!

Ngay tại thời khắc nguy cơ này, trong lúc người trung niên nói chuyện, tiên hoa biến đổi, thoáng cái đánh vào mặt trên cánh cửa gỗ phía sau mình, tất cả cửa gỗ bị đánh bay lên không, nứt ra thành mấy mảnh.

Hắn nhanh như chớp rút ra bốn cây roi!

Ba cây roi đầu đánh vào mấy mảnh nứt ra từ cánh cửa gỗ! Mấy mảnh cửa gỗ lớn bị roi cứng đánh vào kịch liệt, mang theo lực va đập khổng lồ, phân biệt bay về phía Hoắc Linh Nhi, Mai Thiên Vận, Bạch Tuyền Di.

Ba người nghe thấy tiếng gió, vội vàng nhảy sang bên cạnh, thoáng chốc buông lỏng vòng vây.

Nắm bắt lấy cơ hội trong nháy mắt này, Dư Phong bất thành linh chạy chối chết, thoáng cái đã chui vào trong rừng cây.

Rừng cây mà hắn lẩn vào ở dưới đều là bụi cây có gai! Vốn là đường chết, nhưng hắn lại đột nhiên nhảy lên, thân thể như vượn khỉ, nháy mắt đã lên một cây đại thụ, sau đó bắt lấy nhánh cây rung động, lại nhảy sang một nhánh cây khác, so với một đàn khỉ còn nhanh hơn, hai ba giây sau, đã không còn thấy tăm hơi bóng dáng!

“Thực nhanh hơn cả con khỉ!”

Ba người Bạch Tuyền Di vội vàng truy kích, nhưng tới bụi cây gai dưới tàng cây thì dừng lại.

Ở dưới tàng cây là những bụi cây rậm rạp, bụi cây có gai, không thể truy kích được, nếu muốn truy kích chỉ có thể lên cây, công phu của ba người tuy rằng đều có thể lên cây bắt chim, nhưng so với những bước nhảy liên tiếp vừa rồi của Dư Phong, đều cảm thấy được có chút chênh lệch.

Đối phương quen thuộc với địa hình, hơn nữa quanh năm nhảy nhót trong rừng cây, ba người nếu đuổi theo, chỉ sợ cũng không đuổi theo kịp.

“Lão già còn chưa đi.” Mai Thiên Vận chân nhào đến, cũng đã lấy một thanh đao, “Đao tốt!”

Một câu của hắn, đã đem tầm mắt của Bạch Tuyền Di, Hoắc Linh Nhi chuyển dời về chỗ Liễu Viên Phi đang quyết đấu với người trung niên.

Phanh!

Chiêu roi thứ tư của người trung niên bỗng chốc chạm vào đao của Liễu Viên Phi, khổng chế khiến cho Liễu Viên Phi không có thời cơ ra đao.

“Người này thật là lợi hại! Nếu tại đại hội võ thuật mà ra chém giết, thì tuyệt đối là một con ngựa đen (thực lực không lường được)! Không phải, một con rồng đen!” Hoắc Linh Nhi trong nháy mắt đã hiểu được tình huống.

Với năng lực của Liễu Viên Phi, người trung niên này còn tài năng còn có thừa, có thể rút ra ba cây roi, đánh bay mảnh gỗ, trợ giúp đồ đệ của hắn tẩu thoát. Loại công phu này, quá lợi hại.

Ngay lúc trong đầu Hoắc Linh Nhi hiện lên ý niệm này, trái tim đột nhiên đập kịch liệt!

“Không tốt!”

Cùng lúc Hoắc Linh Nhi cảm thấy không tốt, ở trên lầu gỗ cao ít nhất hơn ba mươi thước, người trung niên kia đột nhiên rút một roi giả, thành linh thoáng cái đã lủi xuống lầu, thân thể lao xuống, bước nhanh hai bước, đã như gió xoáy đến trước mặt Hoắc Linh Nhi, roi dài thẳng hướng đại não Hoắc Linh Nhi mà đánh!

Ánh mắt của Hoắc Linh Nhi chỉ nhìn thấy một bóng đen mãnh liệt như núi đang oanh kích đến, cái mũi chỉ toàn ngửi thấy mùi tanh của sắt, lúc này vẫn chẳng nhúc nhích mảy may.

Người trung niên này cách xa hơn ba mươi thước, một đòn đâm tới, một roi dữ dội đánh tới, đột nhiên giống như bóng đèn, đem Hoắc Linh Nhi trấn trụ, không thể né tránh, cũng không thể trốn.

Bởi vì trong cảm giác của Hoắc Linh Nhi, né tránh kiểu gì, cũng đều yếu ớt vô lực!

Lực một roi này, cường đại như thế! Uy mãnh như thế!

“Hãy!”

Tại thời điểm nguy cơ như chỉ mảnh treo chuông! Toàn lực tinh thần cảnh giới của Hoắc Linh Nhi đã đề tăng tới đỉnh, không trốn không tránh, toàn lực bỏ ra một đao.

Cùng lúc đó, Bạch Tuyền Di, Mai Thiên Vận cũng đồng thời cảm giác được Hoắc Linh Nhi đang nguy hiểm, hai người đồng thời xuất đao!

Keng! Keng! Keng!

Ba đao đồng thời bị cắt thành mấy đoạn!

Là bị cây roi sắt to va chạm cắt thành mấy đoạn.

Ba đại cao thủ hóa kính đồng thời ra một đao, đều bổ vào trên đầu roi sắt, nhưng toàn bộ đều bị roi sắt thoáng cái đánh tan.

Một roi cùng lúc đánh nát vũ khí của ba đại cao thủ hóa kính, người trung niên xoay người đánh một roi, đánh vào thân đao của Liễu Viên Phi đang định đánh lên đằng sau.

Liễu Viên Phi dù sao cũng là cao thủ đan kính, hắn muốn thoát khỏi cũng không dễ dàng như vậy.

Liễu Viên Phi bỏ nghiêng đao, dọc theo thân roi đi qua, ánh mắt của người trung niên căng thẳng, cổ tay bạo chấn ba cái, một đầu cây roi đột nhiên lắc lư ra ba ảnh, như là một cây đinh ba.

“Quý Dạ Xoa Tiên?”

Trong lòng Liễu Viên Phi chợt hiện lên tên của một tiên pháp, “Nếu ta đem Bạch Viên Giáp Cương côn của ta tới, thật ra có thể liều mạng, nhưng mà hiện tại...”

Ý niệm hiện lên trong đầu hắn, đao trên tay thu lại, đứng ở phía trước Hoắc Linh Nhi, Bạch Tuyền Di, Mai Thiên Vận.

Hoắc Linh Nhi, Bạch Tuyền Di, Mai Thiên Vận vào lúc Liễu Viên Phi vừa đứng xuống, phân ra sắp xếp theo hình quạt, đứng là một trận thế nửa vẩy.

Ý thức chiến đấu của bọn họ đều nhạy bén phi thường, giờ phút này nhìn như hai đôi cánh, tạo thành hai cánh bảo vệ cho Liễu Viên Phi.

Thấy trận thế như vậy, người trung niên thoải mái nhanh chóng thu roi, cũng không tiến công, chỉ dùng đôi con ngươi nhìn thẳng bốn người này.

“Võ thuật của các ngươi cùng lắm chỉ như thế này, thiên hạ anh hùng cũng không phải chỉ có ở bề nổi, tại đại hội võ đạo, sẽ lại cho các ngươi biết thiên hạ cao thủ rất cuộc nhiều thế nào.”

Người trung niên nhìn bốn người Liễu Viên Phi, nói xong một câu, thân thể một bước lui về phía sau, chân cũng đã đạp lên đại thụ, đột nhiên lấy tốc độ còn nhanh hơn Dư Phong biến mất không thấy đâu!

Một người một roi, đối mặt với ba đại cao thủ hóa kính, một vị tuyệt đỉnh đan kính, vẫn bình tĩnh, lúc nào cũng như đi dạo trong sân, tuy rằng đứng là cựa vào uy thế của roi sắt, nhưng là đủ để biểu hiện ra thực lực tuyệt đỉnh!

“Bình khí Bạch Viên Giáp Cương còn của ta không mang đến, để hấn chiếm tiện nghi về vũ khí, không cần đuổi theo, người này thật sự là lợi hại! Bất quá hấn chống lại bốn người chúng ta, đúng là không nắm chắc, cho nên phải trốn, nhưng mà hấn rất quen thuộc đại hình, quanh năm nhảy nhót trong rừng cây, chúng ta đích xác là không thể mời hấn đến Nam Dương.” Liễu Viên Phi nhắm mắt lại nói.

“Phong tỏa những tuyến đường bên ngoài Sri Lanka, ta phải cho sư phụ biết.” Hoắc Linh Nhi lạnh lùng nói. Nửa tiếng sau, tin tức về người trung niên đã truyền ra ngoài.

Hai vợ chồng Trần Ngã Dương, Mạc Vân Yến ở Trung Đông đi mời một vài cao thủ ẩn tàng khác cũng đã nhận được tin tức này.

“Lại có thể có cao thủ ẩn tàng như vậy?” Trần Ngã Dương nhíu mày.

Cùng lúc đó, Nghiêm Nguyên Nghi đang thăm dò trên đất Ấn Độ cũng nhận được tin tức này: “Anh hùng thiên hạ, quả nhiên còn có những người đang ẩn nấp.”

Ở Nga, Phong Thái đang xem đồng hồ của chính mình:” Liễu Viên Phi, còn có Mai Thiên Vận, Bạch Tuyền Di, Hoắc Linh Nhi mời một người thế lực không lớn cũng không mời đến được?”

Nam Dương Đường môn, Vương Siêu ngồi trên ghế, lắng lắng nghe tiến triển của sự tình, sau khi nghe xong, chuyển thân đứng dậy.

“Lại có thể có cao thủ ẩn tàng không tiếp nhận lời mời của ta, không thuận theo ta?”

Wang Siu rời khỏi ghế.

Rất cuộc cũng tới thời điểm thiên hạ đệ nhất cao thủ Vương Siêu ra tay.

482. Chương 459: Tự Mình Ra Tay.

Sri Lanka tiếp giáp với những rừng cây nhiệt đới bên cạnh bờ biển Ấn Độ Dương, Vương Siêu đã bước lên vùng đất này. Một ngày sau khi nhận được tin tức hấn đã tới nơi này.

Vốn chuyện mời cao thủ thiên hạ ẩn tàng đúng là đại sự cực kỳ rườm rà, nhưng hiện tại nhân tài dưới trướng Vương Siêu đông đúc, đương nhiên không cần hấn phải tự mình ra tay mời, Nghiêm Nguyên Nghi, Phong Thái, Liễu Viên Phi, Trần Ngã Dương có ai không phải nhân vật mạnh mẽ tới cực điểm, có bọn họ phân công nhau xuất mã cũng là đủ rồi.

Nhưng hiện tại quả nhiên đã tìm ra một lão quái vật ẩn tàng, lại có thể ngay cả “Phi thiên thần viên” Liễu Viên Phi còn có Bạch Tuyền Di, Mai Thiên Vận, Hoắc Linh Nhi ba đại cao thủ hóa kính cũng không mời được.

Một vị cao thủ hóa kính đâu phải nhân vật trên thiên hạ đi đâu cũng thấy, huống chi, Bạch Tuyền Di, Mai Thiên Vận đều là những nhân vật đứng đầu trong hóa kính, mà Hoắc Linh Nhi cũng có kiến thức uyên bác,

đều là những nhân vật từng trải qua chiến trường, kinh qua tình cảnh hiểm nghèo, là những người xuất sắc trong những nhân vật mới. Ba người liên hợp, cơ hồ đúng là tập đoàn khủng bố hàng đầu trên thế giới.

Mà vẫn còn, quan trọng hơn là còn có một nhân vật áp trận, Liễu Viên Phi, tuyệt đỉnh cao thủ.

Có thể nói, bốn người này xuất mã, kể cả là Đại đường song long của nước Mỹ sống lại, cũng không chiếm được tiện nghi, huống chi là một thế lực không lớn, là một nhà hai thầy trò ẩn cư. Nếu đối phương thế lực lớn, như là một đại bang phái, tổ chức lớn, hoặc là người lãnh đạo của một đội quân thì không nói, thế mà lại là người tu hành ẩn cư không có thế lực gì.

Tinh huống là như vậy, bốn người cũng mời không được, có thể thấy được bốn sự đích thực là rất cao.

Cái này gọi lên tâm tư của Vương Siêu, cũng là một nhân vật có tư cách gọi hấn ra tay.

“Lão Liễu, để người chịu thiệt rồi.”

Vương Siêu nghe Hoắc Linh Nhi nói, gật gật đầu, sau đó quay đầu về phía Liễu Viên Phi.

“Roi sắt của người này thật sự đã tới mức thần biến, chiếm được tiện lợi về vũ khí, lại giỏi về lợi dụng hoàn cảnh, sinh hoạt trong rừng lâu, so với khỉ vượn còn nhanh hơn, phải đối phó thật sự là không dễ dàng. Trong tay ta lại không có binh khí.” Liễu Viên Phi thở dài một cái, ánh mắt dừng ở rừng cây, giống như muốn nhìn xuyên qua, cả người chiến ý không ngớt.

Binh khí của Liễu Viên Phi là một cái đại thiết côn. Tại Đại Quyển bang, thậm chí toàn bộ giới võ thuật người Hoa ở hải ngoại đều vô cùng nổi danh, còn có tên gọi là “Bạch Viên Giáp Cương Côn”, chỉ có điều cao thủ có thể khiến hấn dùng côn cũng không nhiều lắm, thiên hạ không vượt quá dăm ba người.

“Lão Liễu, người đó là kẻ địch mười ba năm của ngươi, ta đương nhiên sẽ cho ngươi đường đường chính chính đánh một trận với hấn. Ta cũng muốn xem qua, Bạch Viên Giáp Cương côn của ngươi so với roi sắt của hấn ai cao hơn một bậc? Dù là binh khí hạng nặng, đều là tuyệt đỉnh cao thủ, trận quyết đấu này, tất nhiên sẽ thập phần phấn khích”.

Vương Siêu cười nói.

“Hai thầy trò hấn hấn là còn ở trong mảnh rừng này, không biết Vương sư phó dùng binh khí gì?” Liễu Viên Phi cũng biết Vương Siêu muốn đích thân ra tay.

“Ta lần này là tới mời người, không phải giết người, dùng binh khí làm gì?” Vương Siêu khoát tay, “Huống hồ, ta bình thường đã quen không dùng binh khí. Các người chờ ở đây, cũng không cần đi cùng nhau, miễn cho người khác không phục, nói giới võ thuật người Hoa chúng ta ý thế hiếp người, ta sau khi mời hai thầy trò bọn họ, lập tức quay trở về Nam Dương.”

” Không cần binh khí?” Trong mắt Liễu Viên Phi hiện lên một tia kinh ngạc. Rồi lại có chút chờ mong, sau đó lui lại từng bước. “Ta thực sự muốn nhìn một chút xem ngươi ra tay kinh thiên động địa đến thế nào, nhưng mà cùng đi, đúng thật là có hiềm nghi người đồng thế mạnh, cũng sẽ phá hỏng đại kế tổng thể của ngươi, ở đây chờ thì tốt hơn.”

Liễu Viên Phi đã từng kiến thức qua thủ đoạn của Vương Siêu, nhưng chưa từng kiến thức qua tràng diện hấn cùng người khác động thủ, tự nhiên là có chút chờ mong. Làm cao thủ đệ nhất tung hoành vô địch, hùng bá thiên hạ, cơ hội ra tay càng ngày càng khó, chỉ cần là võ thuật gia, tự nhiên đều muốn chính mắt quan sát.

Nhưng Liễu Viên Phi cũng biết, lần này Vương Siêu mời cao thủ ẩn tàng trên thiên hạ, cũng không phải tổ ý thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, cũng không phải muốn giết người lập uy, chỉ là muốn bày tỏ một chút chí nguyện ở đại hội võ đạo lần này nhất định phải phòng hoạn nạn trước khi xảy ra, làm cho những cao thủ ẩn tàng này biết, đại hội võ đạo cũng không phải là sân khấu để cho bọn họ bày ra phong thái tuyệt thế cao nhân của chính mình, giảm bớt những thương vong không cần thiết.

Cao nhân ẩn sĩ đều là nhân vật khí khái cứng rắn, kiệt xuất tâm cao tận trời, bình thường thì đối với sự tình trên thế gian ngoảnh đầu coi thường, nhưng tại thời điểm mấu chốt, lại vẫn xuất hiện để biểu hiện mình là thể ngoại cao nhân.

“Được.”

Vương Siêu nghe Liễu Viên Phi nói, gật gật đầu, thần nhiên đi vào trong rừng, thần thái nhàn nhã như người đi dạo sau khi ăn cơm chiều.

Tuy rằng là đi dạo, nhưng tốc độ của hắn, bước chân lại cực nhanh, một bước là đi được khoảng cách tới hơn mười thước, hơn nữa những chướng ngại trong rừng, bụi cây, bụi gai căn bản là không ngăn được hắn, bởi vì trước đó hắn luôn lóe lên một cái, thông dong đi qua những khe hở giữa các chướng ngại, trước mặt rõ ràng có mấy cây đại thụ, hoặc là bụi cây gai, nhưng thân pháp của hắn chợt ẩn chợt hiện, đã đi qua rồi, bất kể là rậm rạp thế nào, nhìn như thể là chướng ngại không thể đi qua, ở trước mặt hắn, lại luôn luôn có một khe hở.

Nếu phía trước đích thực là cùng đường, không thể đi qua, tuy rằng chưa từng trông thấy, nhưng Vương Siêu lại lúc nào cũng có thể thay đổi phương hướng, không đi về phía đường cụt, tựa hồ là ban đầu đã biết tất cả lộ tuyến, giống như là một lão thợ săn cả đời sinh sống trong rừng, quen thuộc với hoàn cảnh tới mức nhắm mắt lại cũng có thể biết đường đi.

Sau năm sáu phút, Vương Siêu cũng đã đi xa rất xa, sâu vào rừng cây.

Bộ dáng cùng thần thái cái kiểu này của hắn, toàn bộ địa hình vừa to vừa rắc rối, phức tạp, rừng rậm rộng lớn mênh mông vô bờ thật giống như cái sân trong nhà hắn, căn bản không có trở ngại gì.

Đây là rừng nhiệt đới, trong rừng nơi nơi đều có rất nhiều côn trùng độc, rắn độc, nhưng không có con vật nào có thể rơi xuống người hắn, Vương Siêu liên tiếp thông thuộc hoàn cảnh, thậm chí giống như là đối với mỗi một sinh mệnh trong rừng cây đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Quả thực, với tai và mắt, sự miễn cảm của Vương Siêu, trong phạm vi mấy trăm thước vuông, kể cả một con kiến bò lê bề cũng không giấu được hắn, huống chi là các loại côn trùng độc, rắn độc.

Loại cảnh giới này, giống như là có thần linh hộ thể, không nhiễm bụi trần, mặc cho tiên nữ rải hoa, ta vẫn bảo trì không nhiễm.

Ngay thời điểm Vương Siêu vị đại lão ngai vàng đệ nhất hùng bá thiên hạ rốt cục ra tay, bước đi nhàn nhã vào rừng cây, ở một phiến đất bằng phẳng sâu trong rừng cây, lâu gỗ nhỏ, trên một quảng trường, người trung niên kia cùng với đồ đệ Dư Phong, còn có vài người trẻ tuổi ngày hôm qua bị Liễu Viên Phi đánh cho đứt gân gãy xương, lại tụ tập cùng nhau.

Trên quảng trường tản ra mùi thuốc nồng đậm, người trẻ tuổi gọi là Dư Phong, đang giúp đồng bạn bị đả thương nối xương, liền gân.

Mà người trung niên kia vẫn như trước lẳng lặng ngồi trên lâu gỗ, hai chân ngồi xếp bằng, giống như pho tượng đại Bồ Tát, cái roi lớn chín mấu sắt thô to bóng loáng như cánh tay của hắn đang đặt ở trên đầu gối.

Hai thầy trò này sau khi đánh người Liễu Viên Phi đi rồi, lại lần nữa quay trở về địa phương cư ngụ của mình, cũng không rời đi, hơn nữa vẻ mặt không bối rối chút nào, giống như căn bản là không sợ người của Đường môn lại đến, hiển nhiên là cực kỳ tin tưởng vào chính mình.

“Lão sư, Đại sư huynh, người của Đường môn thực hung ác, lần này tuy rằng đã đi rồi, nhưng thực sự còn có thể lại đến tiếp, chúng ta có nên chuyển rời địa phương không? Hoặc là, đi tìm một nhóm người đến, bố trí trạm gác trong rừng cây, bằng không nếu địch nhân lại đến, chúng ta cũng không có phòng bị.” Đúng lúc này, một người tu hành bị thương tương đối nhẹ nói.

”Thái Mộc, người đi theo ta ẩn cư sâu trong rừng, là tối để tu hành, lần quấy rầy này của địch nhân, chẳng qua là ma kiếp trong lúc chúng ta tu hành, Phật tổ ngồi dưới cây bồ đề, đã trải qua bao nhiêu ma kiếp? Đều dựa vào định lực của chính mình, từ từ hóa giải, hàng phục, ma đâu càng lợi hại, sau khi hàng phục thành tựu đạt được lại càng lớn. Huống hồ với sự miễn cảm của chúng ta, tri giác chính là trạm gác tốt nhất.

Người trung niên lẳng lặng nói chuyện.

Người trẻ tuổi này nghe xong, cũng không nói nữa.

” Lão sư, nhưng những sư đệ này tu hành nông cạn, nếu người của Đường môn lại đến, chỉ sợ không bảo hộ được chính mình, nếu không thể lấy lực thắng được ma quỷ, sẽ lấy trí tuệ hàng phục ma quỷ, bọn họ nếu trốn đi như vừa nói, cũng là có đạo lý.”

Dư Phong chấp hai tay trước ngực, dùng thổ ngữ nói.

“Các người theo ta tu hành, ta sẽ dốc hết toàn lực che chở các người. Lần này đối với ta mà nói, cũng không phải một cái ma kiếp nho nhỏ thông thường.” Người trung niên nói rõ: “Về phần Đường môn kia, những người tu hành của giới võ thuật người Hoa, sắp sửa tổ chức cái đại hội võ đạo kia, ta cũng đi xem qua, để xem có nhân vật thế nào.”

“Lão sư, gần đây trong giới võ thuật người Hoa có xuất hiện một người tuổi còn trẻ, gọi là Vương Siêu gì đó, là một cao thủ, chỉ có điều vô cùng tự đại. Người Hoa cũng tăng bốc hấn, nói hấn là cao thủ đệ nhất trên thế giới, lần này chính là hấn muốn cưỡng ép mời chúng ta tới, đòi phải theo an bài của hấn. Nhưng mà Liễu Viên Phi kia cũng là tuyệt đỉnh trong cao thủ tuyệt đỉnh, cũng tăng bốc Vương Siêu, thế này chứng tỏ Vương Siêu khẳng định không phải chỉ có hư danh. Lão sư nếu như đụng phải, vẫn nên phòng bị một chút.”

Dư Phong ánh mắt nặng nề, hấn cũng là nhân vật vô cùng lợi hại, phân tích mười phần hợp lý.

Người trung niên vẫn bộ dáng như trước một dạng quên hết tất cả sự kiện: “Liễu Viên Phi hấn là đã sớm đập tắt ý nghĩ xằng bậy, sở dĩ tăng bốc Vương Siêu kia, chỉ là nâng hấn lên, làm cho hấn cao cao tại thượng, hấp dẫn nhiều ánh mắt địch ý dừng ở đó. Nếu đúng là cao thủ chân chính, cũng sẽ không để ý đến hư danh, quyền pháp của người Hoa, ta cũng hiểu được, cảnh giới cao nhất xem trọng khiêm tốn, không tiến thủ, luôn nhún mình. Cái người trẻ tuổi gọi là Vương Siêu gì đó, được xưng là thiên hạ đệ nhất, lại có chút non nớt, phải biết rằng, mũi nhọn ẩn giấu không nhìn thấy, mới là mũi nhọn đáng sợ, mũi nhọn hiển lộ ra bên ngoài, mặc cho sắc bén đến đâu, cũng cùng lắm là khoe ra cho tai mắt thôi. Nhưng mà nếu là như vậy, người này thật có thể là kình địch của người.”

“Lão sư, ta nhớ kỹ rồi.”

Dư Phong gật gật đầu.

Đúng lúc này, trên mặt người trung niên đột nhiên hiện ra một màu đỏ thắm tiên diễm, quay đầu nhìn vào sâu trong rừng cây.

“Rất thú vị, rất thú vị. Nghĩ không ra trong rừng rậm hoang dã, còn có thể thấy người tinh thông văn hóa cổ xưa của người Hoa chúng ta, hơn nữa còn lấy đó để giảng đạo lý”.

Cùng lúc trên mặt người trung niên hiện lên màu đỏ thắm tiên diễm, một thanh âm cũng đã truyền ra, cùng với thanh âm này, là một thiếu niên mặc áo trắng không đi giày.

Thiếu niên này chấp tay sau lưng, thản nhiên đường hoàng, hai chân đạp trên mặt đất, nhưng không dính một chút bụi hay bùn, mắt thấy đi từ trong bụi cây gai ra, nhưng trên chân cũng không có một chút dấu vết cứt, sạch sẽ như là vừa mới rửa chân vậy.

Đây đương nhiên là Vương Siêu, hấn mặc dù đi lại ở trong núi, nhưng làn da lại mẫn cảm tới cực điểm, cho dù có dính tro bụi bùn đất, nhẹ nhẹ rung rung chân, tự nhiên là sẽ bong ra.

Cho dù một chân đạp vào trong bùn, trên làn da dính bùn, hấn đóng lỗ chân lông lại, nhẹ nhàng vung vẩy chân, sức mạnh đó cũng có thể đem toàn bộ nước bùn văng ra, sạch sẽ như mới.

Phật tổ vào thời điểm truyền giáo, từng giẫm vào nước bùn, nhưng khi rút chân ra, vẫn trơn bóng mới tinh như cũ, dường như nước bùn căn bản là không dính vào thân thể của Phật. Đây là một loại vận dụng kinh lực một cách xảo diệu, giống như nước chảy đá mòn.

Nguyên nhân chính là có điển cố này, cho nên càng làm cho hoa sen “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” như là một loại Phật pháp, kỳ thật chính là một loại cảnh giới quyền pháp tối cao.

Quyền pháp luyện đến cảnh giới cao nhất, sau khi vận kinh đóng chặt lỗ chân lông, kéo căng làn da, làn da giống như lá sen, không dính nước mưa.

Vương Siêu đã tu luyện tới Như Lai chi cảnh, đương nhiên là có chút giống với cây sen. Đây cũng chính là chỗ tinh túy của “Bộ Bộ Sinh Liên”.

“Bất quá người tuy rằng luyện quyền của Phật gia, công phu Yo-ga, nhưng trong lòng như thế nào lại xa lánh bên ngoài như vậy? Vương Tử sau khi đắc đạo, cũng không niết tử ngay (niết tử: bỏ xác phàm vào nơi không sinh không diệt sạch hết mọi phiền não), mà lựa chọn làm tôn giáo chí tôn ”thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn“, độ hóa thể nhân rồi mới chết. Cho dù là Lão Tử của Đạo gia thủ chuyết (thật thà, giản dị), hướng hư (không màng danh lợi), vô vi (làm mọi việc thuận theo tự nhiên) như lời người nói, cũng để lại ”Đạo Đức Kinh“ đến năm ngàn chữ rồi mới chết. Lời người nói, mặc dù có chút đạo lý, nhưng có hơi thiếu phóng khoáng, vẫn còn chưa thể phá được tầng cuối cùng, sau khi đã phá hư không, cái gì hướng hư, thủ chuyết đều không còn, cũng sẽ không để ý này nọ, nhưng mà ta nghe bài nói chuyện của người, nhìn người người, cũng được cho là tuyệt đỉnh cao thủ. Xem ra mỗi người tới Đường môn của ta nhờ một chút, thật vẫn là đáng giá. (Vương Tử là con vua Tịnh Phạn nước Ca tỳ la vệ, khi mới sinh, Ngài đứng trên hoa sen, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, miệng nói: “Trên trời dưới trời chỉ một mình ta là lớn”, Ngài là đức Phật Thích Ca Mâu Ni)

Vương Siêu chấp tay sau lưng, nhìn người trung niên này, chậm rãi nói, giống như là đối thoại với lão bằng hữu: “Ta hùng bá thế gian, vô địch đã lâu, thật ra lần đầu tiên nghe thấy có người nói ta còn non nớt, người đã từng trộm rằng Phật, xem ra cũng là tín ngưỡng Phật, cũng biết rằng phỉ báng Phật là tội nghiệt vô cùng. Phỉ báng Phật là tội nghiệt vô cùng, phỉ báng ta đương nhiên cũng phải gặp ác báo, ta phải làm cho người biết nhân quả báo ứng, sự chính xác của đạo lý khải nghiệt (tội do cái miệng). Dù sao nhìn cái dạng này của người, một cái roi sắt trên tay, có quyết tâm đập nát hết thầy, để cho ta xem người có bao nhiêu bốn sự?”

Phỉ báng Phật là tội nghiệt vô cùng, phỉ báng ta đương nhiên cũng phải gặp ác báo...

Vương Siêu tuy rằng nói chuyện nhẹ nhàng, từ từ mà nói, nhưng ngữ khí dùng từ vẫn bao trùm tứ phương, bao phủ tám hướng, tự nhiên có một loại uy áp vô cùng lớn.

Vút!

Một đạo đạo quang màu bạc hình cung cắt qua không khí, hung mãnh gấp gấp tới trước mặt Vương Siêu! Mũi dao Damascus sắc bén khiến tóc trên trán Vương Siêu bị thổi tung bay!

Dư Phong dường như bị những lời nói của Vương Siêu chọc giận, nhiệt huyết toàn thân dâng trào, đột nhiên trong nháy mắt khi Vương Siêu vừa dứt lời, hạ thấp người xông tới, như sói lao vượn nhảy, xuất đao chém xuống.

Chiêu này có khí thế cực mạnh giống như đao thuật Nhật Bản, một đao đón gió mà chém.

Một đao này của Dư Phong đột nhiên bạo phát, cả khí thế, lực lượng đều trước nay hiếm gặp, giống như có thể dùng một đao này để chặn cả thác nước.

Lần này đúng là đánh lén, với công phu của Dư Phong, một khi đã hạ quyết tâm đánh lén, cao thủ đồng cấp với hắn chắc chắn thoáng cái sẽ chết, cho dù là cao thủ cao hơn so với hắn rất nhiều, đối mặt với một đao này, cũng có thể sẽ bị thương.

Thế nhưng người mà hắn đánh lén lại là Vương Siêu.

Vương Siêu không thèm liếc mắt nhìn một đao này, ngón trỏ và ngón giữa tay trái ở sau lưng dựng lên, ngón cái móc vào, như hình bán nguyệt, chính là một chiêu “Tam Muội Quyền ấn”, điểm lên trên thân đao.

Rắc rắc!

Một loạt tiếng vang nhỏ, trên thân đao trong chớp mắt xuất hiện vô số vết nứt như băng rạn, nháy mắt đã tan rã, từng tắc vỡ vụn, rơi xuống mặt đất.

Một ấn nhẹ nhàng của Vương Siêu, sau khi điểm vỡ thân đao, tay cũng không hạ xuống, mà là giương lên, nâng lên cao cao, bàn tay xòe ra, năm ngón tay mở ra hết cỡ, từ phía trên đè xuống.

Ầm!

Động tác này của Vương Siêu rất tự nhiên, nhưng trong nháy mắt khi bàn tay xòe ra, năm ngón tay mở ra, không khí chung quanh bàn tay bị chấn động, kịch liệt dâng tràn, phát ra âm thanh như một ngọn núi bị lay động khi động đất.

Dư Phong lập tức cảm thấy được, sức ép trên đầu lớn chưa từng thấy, cứ như là một ngọn núi vô cùng to lớn đè ép xuống dưới, không thể nói, cũng không thể trốn, thậm chí không thể suy nghĩ.

Hắn giống như Hầu Tử bị Ngũ Hành sơn áp trụ, mặc cho thần thông quảng đại đến đâu, làm thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Như Lai.

Ngay vào lúc này, một tiếng gầm nhẹ giống như là từ trong địa ngục truyền ra, người trung niên ở trên tiểu lâu đang mãnh liệt hô hấp! Toàn bộ thân thể bành trướng ra không ít.

Cây roi sắt to trong tay hắn dựng thẳng đứng, một bước xuống lầu, hai bước! Ba bước! Roi sắt đen kịt chỉ thẳng vào cổ họng của Vương Siêu! Chỉ còn cách dưới nửa thước.

Hắn vừa ra tay, mang theo cái uy của roi sắt, không thua gì Lưu Mộc Bạch cầm đại cương thương.

Vương Siêu thu nắm tay lại, lùi sau một bước, trong khoảnh khắc thể của roi bị làm cho yếu đi một ít, hắn đột nhiên ra tay, một thức “Đại Suất Bi Thủ”, sức nặng ngàn cân, vung về phía thân của cây roi sắt to.

“Sao?”

Người trung niên thật sự không ngờ tới, Vương Siêu đột nhiên dám dùng phần máu thịt trong cơ thể phát ra một quyền cứng rắn đụng vào roi sắt của hắn. Vì thế khi bàn tay của Vương Siêu vung đến, đột nhiên chấn động thân roi!

Xoạch! Xoạch! Xoạch!

Roi chấn động, bên trong roi sắt như là được đổ đầy hỏa dược, dường như là muốn nổ mạnh, phát ra thanh âm giống như bom sắt nổ.

Roi sắt rung động kịch liệt, giống như mũi khoan máy, kể cả dụng phải sắt cũng có thể chấn động dập nát.

Những binh khí như roi sắt, côn sắt, thương sắt, tuy rằng không có lưỡi sắc bén giống như đao, nhìn như có thể lấy tay bắt được, nhưng cao thủ chân chính, đều có một công phu chấn động, xoay tròn, chỉ cần tay của địch nhân đặt lên binh khí, sẽ kịch liệt rung động bùng nổ, xoay tròn, không thua kém gì một mũi khoan đá cực lớn.

Thử tưởng tượng xem, một mũi khoan đá cực lớn, vào thời điểm đang xoay tròn kịch liệt, chấn động mãnh liệt, mà lấy tay bắt lấy, sẽ có kết cục thế nào? Thế mới nói, roi, thương, côn của tuyệt đỉnh cao thủ chân chính căn bản không thể bắt được, cũng không thể dùng tay để chặn.

Nhưng chiêu thức đó của Vương Siêu chỉ là hư chiêu, sau khi vung ra, mắt thấy sắp tiếp xúc đến roi sắt đang chấn bạo, tay hắn lại nhẹ nhàng biến đổi, một thức “Bạch Xà Phục Thảo” hướng xuống dưới, uyển chuyển rụt trở về.

Roi sắt của người trung niên dường như cũng có linh tính, tay Vương Siêu co rụt lại, hắn như lưu tinh cản nguyệt, đuổi theo đập vào tay của Vương Siêu, hai người cách nhau một tấc, va chạm mạnh như muốn dập nát tay của Vương Siêu.

Thế nhưng, tay của Vương Siêu mềm mại, rời khỏi roi sắt, mặt khác tay kia đột nhiên bạo phát, Phiên Thiên ấn đè lên!

Bàn tay xòe ra trên đỉnh đầu người trung niên, thoáng cái huyết dịch bành trướng, trở thành to lớn như cái quạt hương bồ, móng tay như đao, năm ngón tay như gậy, nhanh như thiểm điện áp chế đến, che phủ chế trụ toàn bộ đại não của người trung niên.

“Không ổn!”

Người trung niên chỉ cảm thấy mắt tối sầm, đầu giống như bị một cái lưới lớn bao phủ xuống. Biết là không ổn, lập tức cầm roi dựng thẳng lên trên, va chạm cùng một chỗ với tay của Vương Siêu!

Bằng!

Những đốm lửa kịch liệt cùng âm thanh của kim loại vang lên phát ra.

Phiên Thiên ấn của Vương Siêu cùng roi sắt thoảng cái đã va chạm mạnh mẽ với nhau.

Người trung niên kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình mãnh liệt lui lại! Đồng thời một tay nắm lấy Dư Phong, lùi hơn mười thước mới đứng lại được. Ở trên đầu roi sắt, xuất hiện năm dấu vân tay rõ ràng, đúng là một ấn của Vương Siêu sau khi chụp trúng.

Hóa ra là một roi vừa rồi của người trung niên, bị Vương Siêu một tay dùng hư chiêu lừa đi, sau đó vào thời điểm hướng lên trên ngăn cản phiên thiên ấn, thì lại vội vàng quá mức, gấp đến mức không dùng sức chấn bạo xoay tròn, mà chỉ cứng rắn huých lên một cái.

Tay của Vương Siêu, nắm sắt thành bùn. Roi sắt của đối phương không dùng sức chấn bạo xoay tròn thì chỉ tương đương với một thanh sắt chết, đụng vào tay hắn, cũng chỉ có kết quả là bị nện như bùn.

Nhưng người trung niên dù sao cũng là cao thủ, trong nháy mắt khi va chạm ngàn cân treo sợi tóc, lại chấn động thân roi, cuối cùng vẫn thoát khỏi nắm tay, nhưng trên đầu roi lại để lại dấu tay thật sâu của Vương Siêu.

Người trung niên lui lại, Vương Siêu cũng không truy kích, mà chỉ đứng tại chỗ.

Một trận gió thổi qua rừng cây, thổi vào làm quần áo Vương Siêu nhẹ nhàng phát phơ, Vương Siêu nhìn người trung niên: “Tiên pháp rất tốt, ta cho người thời gian mười nhịp thở, để người đào tẩu, nếu người có thể thoát khỏi truy kích của ta, ta sẽ buông tha người, nếu người không thể tránh được, đành phải mời người đi làm khách.”

“Người rất lợi hại, vô cùng lợi hại, nhưng mà...” Người trung niên đột nhiên nói chuyện, thanh âm vẫn vững vàng như trước: “Vừa rồi người cũng chỉ là dùng hư chiêu mà chiếm chút tiện nghi, chẳng nhẽ tay không có thể địch nổi roi sắt của ta? Ta cũng không bị thương, vũ khí cũng không mất, cũng không bị hủy đi, vì cái gì mà phải chạy trốn?”

Vương Siêu lắc đầu, thở dài một tiếng: “Người không đi, sẽ không còn cơ hội. Có câu nói thế nào nhỉ? Hạt gạo mà cứ tưởng là trân châu, cố gắng phát sáng để làm cái gì?”

483. Chương 460: Xách Ra.

“Người trẻ tuổi, ta thừa nhận đúng là đã xem nhẹ người, nhưng không nghĩ tới người lại cuồng vọng tới mức như vậy. Ta là gạo hay là châu sao?”

Lúc người trung niên nói chuyện, roi sắt trong tay hơi hơi rung rung có quy luật, đầu roi giống như một cái bút lông cực đại, tại không trung liên tiếp vẽ ra những quỹ đạo, giống như là vẽ bùa.

Dấu hiệu như vậy cũng đủ để cho thấy, hắn đang chuẩn bị xuất thủ một tiên pháp tuyệt thế.

Người trung niên là cao thủ tuyệt đỉnh, cao nhân ẩn tàng, thuộc loại khổ tu giả. Những người kiểu này, tuy rằng bình thường không nhập thể, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ đã mất đi tất cả xảo quyết, ngược lại chính là, bọn họ không nhập thể nguyên nhân là bởi vì chính mình tài trí hơn người, cảm giác không có hứng thú giao tiếp với phàm nhân.

Ẩn sĩ như vậy, cao nhân thế ngoại, xương cốt lại cực kỳ cứng rắn, tính tình một khi bùng nổ cũng sẽ mãnh liệt tới cực điểm.

Hiện tại lời nói của Vương Siêu đã chọc giận rất sâu người trung niên quyền pháp cao thâm, tiên pháp thông thần này.

“Không sai, chính là ý này, gạo hay châu, cũng tỏa sáng rực rỡ... Đúng, chính là tám chữ này, cũng là hình tượng. Thế nhưng mà, người chẳng phải là cao nhân ẩn sĩ sao? Không vì vật bên ngoài mà giận dữ, mặc

cho người cười đùa mắng chửi, ta cứ bình chân như vại. Nhưng mà ta lại cảm giác được cảm xúc phần nô mãnh liệt của người.”

Vương Siêu nhìn người trung niên nhìn như bất động thanh sắc ở trước mặt này, tiếp tục chậm rãi nói: “Xem ra cái sự không nổi giận của cao nhân ẩn sĩ, chẳng qua là nhằm vào người thường thôi, gặp phải người mạnh hơn, vẫn phải có cảm xúc.”

“Ai cũng đều có vui mừng buồn giận, Phật Thích Ca cũng không phải ngoại lệ.” Người trung niên buông tay đang nắm lấy đồ đệ Dư Phong của mình xuống, một tay xoa xoa trán của mình, đem tầng tầng bạch bố đang quấn quanh trán từng vòng từng vòng tháo xuống, sau đó hiển lộ ra đầu của chính mình.

Tóc ở trên đầu hần hơi dài một chút, nhưng lại không rủ xuống, mà sau khi cởi bạch bố quấn quanh xuống, thẳng tắp như một cây cương châm hướng lên trời.

Giải thoát bạch bố bao quanh đỉnh đầu, người trung niên đứng thẳng lưng, cả người thoảng cái cao lên rất nhiều, khí chất trên người đột nhiên biến đổi! Vương Siêu nhất thời cũng cảm giác được một cỗ uy thế lạnh thấu xương cuộn cuộn đập vào mặt mà đến.

Nếu như nói hần khi quấn bạch bố trên đầu, làm cho người ta cảm giác là một vị cao nhân ẩn sĩ, khổ hạnh tu luyện giả, thì như hần hiện tại, tóc như kích, cầm trong tay Đại Thiết Tiên lại giống như một pho tượng đại Kim Cang vương Bồ Tát.

”Người trẻ tuổi, người rất cường đại, nhưng mà người lại rất kiêu ngạo. Ta để cho người nếm thử chút vô công chân chính mà ta đã ẩn cư khổ công suốt mười năm qua đi. Nhưng mà đối mặt với cường giả như người, ta cũng muốn đem tính danh nói cho người nghe một chút, ta đã từng lấy một danh tự Trung Quốc, để tính chu thiên là Chu, nhật nguyệt kết hợp là Minh (Nhật + Nguyệt = Minh), danh tự tiếng Trung của ta gọi là Chu Minh, người có thể nhớ kỹ cái tên này.

Sau khi cao thủ tuyệt đỉnh tự xưng là Chu Minh nói xong, roi trong tay quét ngang ra ngoài, rồi lại thẳng tắp xuống dưới một lòng tay, động tác này của hần, dù toàn thân không hề động, nhưng đột nhiên trong lúc đó bần đất dưới chân hần giống như đạn pháo nổ tung, bần đất ở dưới chân vốn nhẵn như gương, cứng như sắt lúc này mãnh liệt quay cuồng, chấn động.

“Kim Cang Đảo Chùy? Đại Kim Cang Vương Tiên Pháp?”

Ngay khi Chu Minh quét roi, xuống dưới một lòng tay, bần đất ở dưới chân điên cuồng bay loạn về phía trước, Vương Siêu cũng đã nhận thấy được, tất cả huyết dịch trên người hần, giống như đập nước Tam Hiệp khi mở cửa đập, kịch liệt tràn xuống dưới thân về phía chân, rồi tới lòng bàn chân. Sau khi ngưng tụ thành hai quả cầu nhỏ, đột nhiên bàn chân chấn động, lại bắn trở về, lập tức tản ra toàn thân tới từng ngõ ngách.

Đồng thời, gân cốt của hần mở rộng ra, khí huyết bành trướng cơ bắp, tất cả lỗ chân lông toàn thân trong nháy mắt nở ra, bốc ra hơi nước màu trắng giống như thoát ra từ nồi hơi đốt, nhiệt khí bức nhân.

Đó là tình huống dữ dội phát lực khi máu toàn thân dâng lên tới cực điểm, sôi trào ra ngoài cơ thể.

Vận lực như vậy, sẽ tiêu hao thể lực vô cùng kịch liệt, nhưng sự cương mãnh hàng đầu là không thể nghi ngờ.

Vương Siêu liếc mắt một cái là nhìn ra, Chu Minh thi triển cái này chính là một bộ tiên thuật cổ xưa “Đại Kim Cang Vương Tiên Pháp”, môn công phu này, ở trong bí tịch “Thiếu Lâm khản gia quyền” của Ba Lập Minh từng nhắc qua một chút.

Chiêu thứ nhất “Kim Cang Đảo Chùy” của thức Thái Cực Trường Quyền cổ xưa, cùng với “Đan Tiên” tiếp sau đó chính là thuộc loại tiên pháp thoát thai trong truyền thuyết này.

Chỉ có điều bộ tiên pháp này rất tiêu hao khí lực, người thi triển thường bị thoát lực mà chết. Ở thời kỳ đầu, một vị cao thủ của Thiếu Lâm tự đại chiến với Hồng Cân quân, chính là dùng côn thi triển ra bộ tiên pháp này, sau khi đánh đuổi công kích của Hồng Cân quân thì lập tức thoát lực tử vong, sau này được tôn là “Khẩn Na La Vương”.

Có thể tưởng tượng được, môn tiên pháp này tiêu hao nhiều thể lực đến mức nào.

Hiện tại người trung niên gọi là Chu Minh này thi triển ra đây, chính là muốn triệt để đánh Vương Siêu một chiêu mạnh mẽ, không để cho đối thủ có một chút cơ hội hoàn thủ.

Một vị cao thủ tuyệt đỉnh như Chu Minh đương nhiên cũng biết Vương Siêu lợi hại đến thế nào, nhưng hắn đang cầm roi sắt trong tay, có sự lợi hại của vũ khí, không ngại gì đối thủ, cho dù là người như Vương Siêu, hắn cũng có mười phần tin tưởng liều mạng một phen.

Ầm ầm, ầm ầm!

Chu Minh một cước làm chấn động gân cốt, huyết mô toàn thân, sau đó chính là một roi phủ đầu, hướng Vương Siêu mạnh mẽ đánh tới.

Một roi này, không phải đánh ngang, cũng không phải đâm, mà là giống như đánh thẳng từ trên xuống dưới.

Hơn nữa lần phát uy này của Chu Minh, ước chừng còn hung mãnh gấp đôi so với vừa rồi, toàn thân dụng sức tới cực điểm, mồ hôi bốc hơi như sương mù, nhiệt khí bức nhân, một chiêu bạt tới, giống như thực sự hóa thân thành Đại Kim Cang Vương Bồ Tát, roi sắt trong tay phần nộ bỏ qua mọi chuẩn mực, đánh vào yêu ma trong nhân gian.

Vương Siêu đối mặt với một roi như vậy, tay cũng không động, mà là bước một bước về phía sau, thông dong tới mức chỉ như là tản bộ, né tránh được một thế roi hung mãnh.

Đảo Thái Liên Hoa!

Vương Siêu né tránh thế roi hung mãnh, giống như Phật trên hoa sen hành tẩu.

Một roi này của Chu Minh bay tới, bị Vương Siêu dùng một thức “Đảo Thái Liên Hoa” tránh được, nhưng vẫn không dừng tay. Hắn như là dán mắt vào thân thể của Vương Siêu, từ cổ họng bạo phát ra một tiếng rống to, chấn động tới mức khiến cho rừng cây xung quanh bị một trận lay động! Tiếng lá cây rào rào vang lên.

“Khẩn Na La!”

Trong tiếng rống của Chu Minh, như là phát âm của tiếng Phạn cổ xưa, rồi lại giống như là hô hoán danh tự của thần linh.

Một tiếng rống to hô hoán này, thân thể hắn dường như lại uy mãnh thêm vài phần, tiên thể càng nhanh hơn, tiên lực cũng càng thêm hung mãnh. Đánh cho không khí ban đầu như bị xé rách, sau đó luân phiên nổ mạnh, roi sắt ma sát với không khí, cũng kịch liệt nóng lên, cả bãi đều tanh mùi sắt bị đốt cháy, giống như ngay lập tức sẽ bùng cháy lên.

Roi sắt cực nóng mang theo tia sáng màu đen, đánh tới ngực của Vương Siêu.

Vương Siêu nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, ngón chân bấu chặt vào đất, hai tay vẫn bất động như cũ, chuyển thân sang bên trái, bày ra ba động tác, làm cho đòn đánh của roi lại thất bại!

Chuyển Thân Bải Liên.

Đối mặt với hai chiêu roi sắt hung mãnh, Vương Siêu trước sau cũng không hề động thủ, chỉ là thân thể di động tùy ý.

“Khổng Tước Vương!”

Một roi này qua đi, Chu Minh lại rống to lên một tiếng, phát ra phát âm của tiếng Phạn cổ, thân thể lại tăng thêm một phần uy mãnh, cũng bành trướng ra thêm một phần.

Tình cảnh như vậy, thật giống như là đang hô hoán thần linh. Mỗi lần rống to hô hoán, thật giống như thần linh được kêu gọi nhập vào thân thể hắn vậy.

Nhưng Vương Siêu lại biết rõ, tại thời điểm hắn phát ra tiếng, hoàn toàn thúc dục tiềm lực, tất cả thể lực của chính hắn.

Theo sự trợ uy của phát âm, roi sắt của hắn thi triển, xoạt xoạt xoạt xoạt! Giống như một cái quạt khổng lồ đột nhiên mở rộng, tiên ảnh bạo phát, bài sơn đảo hải. Đột nhiên có chút tương tự với “Khổng Tước Khai Bình” của Âm Phù Thương.

Nhưng là Chu Minh lấy roi sắt thi triển “Khổng Tước Khai Bình”, so với đại thương lại càng thêm cổ xưa uy mãnh.

Cùng lúc đó, lỗ chân lông toàn thân Chu Minh đều đỏ như máu, như được bôi lên một tầng chu sa, đỏ tới tiên diễm, đỏ tới dọa người! Nhìn qua cứ tưởng như là toàn bộ máu đều tràn đầy vào gân mạch dưới da, cho nên tạo nên lực lượng vô cùng lớn.

Tiên ảnh điên cuồng dữ dội tràn đầy bốn phương tám hướng, đem Vương Siêu bao phủ hoàn toàn ở bên trong, mỗi khi một đường tiên ảnh đập xuống, đều liên tiếp bắn ra những đốm lửa lấp lánh.

Cùng lúc đó, Dư Phong thậm chí còn không nhìn thấy người nào, không nghe được thanh âm của tiên phong.

Đây không là do roi không tạo ra thanh âm, mà là thanh âm của roi chấn bạo khiến cho lỗ tai như bị chấn điếc.

Đối mặt với tiên pháp hung mãnh như vậy, Vương Siêu sắc mặt vẫn như trước không có chút biến hóa, chỉ là hai tay đã động, nhẹ nhàng giương ra.

“A!”

“A!”

Hai tiếng thét dài bén nhọn bộc phát ra, cùng với đó là từ trong miệng phun ra hai dòng khí lưu bạch sắc dài như thanh kiếm, hung hăng đánh lên tiên ảnh giống như “Khổng tước xòe đuôi” kia.

Ầm ầm!

Những tia lửa rực rỡ cự đại từ trong tiên ảnh tung tóe ra, nhìn giống như bắn pháo hoa, đúc thép đang nóng chảy.

Đó là thổ khí Vương Siêu phát âm ra cùng với roi sắt kịch liệt va chạm ở cùng một chỗ tóe ra.

Nhưng dù sao roi sắt vẫn là roi sắt, dòng khí lưu cũng không thể so sánh được. Chỉ trong một cái vung tay, liền đánh nát lưỡng đạo khí lưu này, dư thể vẫn như trước không giảm đè ép tới.

“Kình lực đã tan một chút”.

Tuy rằng tiên thể của Đại Thiết Tiên vẫn hung mãnh như trước, nhưng chỉ trong một sát na, Vương Siêu vẫn nhìn ra một điểm hơi chút suy nhược của kình lực. Đó là bởi vì va chạm với thanh âm thổ khí của chính mình.

Tới lần này, hắn đột nhiên ra tay.

Xuất thủ chính là “Phiên Thiên ấn”, thủ chưởng chống ra, to lớn vô bĩ, đập ngang lên trên thân roi.

Bịch bịch bịch bịch bịch!

Tay của Vương Siêu, lại cứng rần rần tiếp xúc một chỗ với roi sắt, liên tục va đập hơn mười chiêu.

Hợp rồi lại phân!

Sau khi tay và roi liên tục va chạm, tiên thể của Chu Minh phải thu lại!

“Quyền pháp của người này, thực sự là khủng bố.”

Vào thời điểm Chu Minh thu roi lại, liền thấy trên thân roi sắt của mình có vài dấu ấn ký rõ ràng của bàn tay vân tay.

Đó là vừa mới rời tay của Vương Siêu đánh lên thân roi mới xuất hiện ra.

Nếu không phải là Chu Minh dùng roi bạo liệt, toàn lực của Vương Siêu không hạ tới được mặt trên, chỉ sợ một cái đại tiên này cũng đã bị đập tan!

“Chỉ có thời điểm ta toàn lực chấn động roi, lúc ấy mới không dám đón đỡ, nếu hơi chút buông lỏng lơ là, tay của người này ngay lập tức sẽ đập lên.”

Chu Minh trong lòng sáng như tuyết, quyền pháp gân cốt của Vương Siêu đều khủng bố vượt quá sức tưởng tượng của hắn, lại có thể lấy tay đón đỡ roi sắt, hắn cũng biết rằng, không phải cách dùng roi của hắn chưa đủ tinh diệu, nếu đổi lại là một người khác, chỉ sợ cái roi sắt này đã bị phá hỏng rồi.

Một tiếng thét dài!

Chu Minh sau khi ý niệm đó hiện lên trong đầu, không hề dừng lại, mà đột nhiên miệng lại bạo phát ra một vài âm tiết, vài âm tiết này, lạnh lạnh thẳng tới trời cao, giống như là kim điêu cự đại ở trên trời phát ra tiếng kêu dài vang vọng.

Tiếng thét dài của hắn bùng nổ thẳng tới trời xanh, khiến sắt đá rạn nứt, hai khối cơ bắp sau lưng cao cao gồ lên. Xoạch một tiếng, đột nhiên căng ra làm rách cả y phục! Cứ như là hai cái cánh khổng lồ mới mọc lên vậy.

Hắn biến hóa hình tượng trong nháy mắt, tựa hồ như tức khắc biến thành một con chim đại bàng.

Tuyệt đỉnh thân pháp trong Đại Kim Cang tiên pháp, “Đại bàng Triển Sí”! So với “Bạch Hạc Lưỡng Sí” của Thái Cực quyền còn mãnh liệt hơn thập bội!

Chu Minh vận kinh một cái, tốc độ tức khắc đại tăng, roi trong nháy mắt đánh ra chín roi. Chín roi này, mỗi roi đều mau lẹ tuyệt luân, biến pháp quỷ dị, đã thay đổi không còn khí thế hung mãnh như vừa rồi, mà lại giống như là cây kim khâu, đâm tới mi tâm, hai mắt, hai tai, hai bên ngực, hai bên eo chín bộ vị trên người Vương Siêu.

Những công kích liên tiếp này, làm cho Vương Siêu hơi hơi bước lui về phía sau vài bước.

Trong nháy mắt sau khi đâm xong, Chu Minh lại không tiếp tục công kích, mà lúc đó thân thể đột nhiên bất ngờ lui lại, thật sự giống như đại bàng giương cánh, bay một cái là đi được chín ngàn dặm!

Thân thể Chu Minh trượt lui về phía sau khoảng cách ước chừng năm mươi thước.

Điều không ngờ tới là, Chu Minh vừa mới lui, Vương Siêu cũng không thừa thế truy kích, hắn cũng hơi hơi lui về sau mấy bước, thẳng tới lúc một cái cây có rễ thô ráp to bằng đùi người ở sau lưng ngăn cản đường lui, hắn mới dừng bước.

Lưng của hắn dựa lên gốc cây này, một cánh tay quăn ra đằng sau, giống như một con đại mãng xà hoàn toàn quấn quanh cái gốc cây này.

Mà Chu Minh sau khi lui lại năm mươi thước, tiếng thét dài giống như đại bàng ngừng lại, đột nhiên lại bạo phát ra bốn chữ “Ba La Mật Đa”.

Ý tứ của bốn chữ này chính là “Tới miền cực lạc”.

Một roi này của hắn, là muốn đưa Vương Siêu tới miền cực lạc.

Bốn chữ này vừa bộc phát ra, trên làn da toàn thân vốn đỏ như máu của Chu Minh đột nhiên xuất ra từng giọt từng giọt huyết châu, toàn thân nhất thời đỏ như máu! Giống như bị người ta rót lên người một bầu máu tươi, khủng bố tới mức biến thành một huyết nhân.

Đây là biểu hiện của việc đem tất cả sinh mệnh lực bùng nổ tới cực hạn tới cao!

Vào thời điểm thủ lĩnh GOD đánh thắng Ba Lập Minh, trên lông mi cũng xuất ra một giọt huyết châu, có điều hắn là nhân vật đã đả phá hư không, chỉ có phóng khai ở vị trí lông mi. Mà Chu Minh lại chưa tới được cái trình độ đó, vào thời điểm sinh mệnh lực bùng nổ tới cực hạn, huyết dịch toàn thân đều từ trong lỗ chân lông ào ào chảy ra.

Nhưng điều không thể nghi ngờ đó là, lần phát kinh này, mãnh liệt hung bạo tới một trình độ không thể tưởng tượng được.

Giậm chân, chấn động bàn chân.

Chu Minh lại ra một roi, như bạch hồng quán nhật kích đánh hướng tới Vương Siêu.

Một roi này, cơ hồ vượt quá sức tưởng tượng của tất cả mọi người đối với quyền pháp võ công, thân thể của Chu Minh bên trong không khí giống như là xuất ra những đạo tàn ảnh, rồi lại giống như không có, làm cho tầm mắt của người ta căn bản là không có biện pháp suy xét. Đồng thời, Đại Thiết tiên của hắn lại giống như đã hoàn toàn ẩn tàng đi, một cái bóng dáng của roi cũng không thấy được.

Toàn bộ sinh mệnh lực của một tuyệt đỉnh cao thủ bùng nổ, sẽ oanh liệt đến mức nào? Chính là tình huống trước mắt.

Sắc mặt Vương Siêu vẫn như trước bình tĩnh thập phần, không một chút dao động, chỉ có điều hoàn cảnh xung quanh hắn đã xảy ra biến hóa kịch liệt.

Bịch bịch bịch bịch bịch! Vào thời điểm Chu Minh lui thân, gốc đại thụ ở sau lưng Vương Siêu vỏ cây từng mảnh từng mảnh liên tục rạn nứt, bùn trên mặt đất từng mảng lớn bị lật lên, giống như là có một con đại long muốn chui từ dưới đất lên, chỉ trong nháy mắt, bùn đất, rễ cây thô to trôi lên mặt đất đều bị đánh bay lên trời! Toàn bộ một cây đại thụ có rễ to bằng đùi người đã bị người nhổ lên.

Không sai.

Tay của Vương Siêu như một con trăn lớn quấn lên cây đại thụ ở phía sau người, dùng sức xiết vào, lập tức khiến cho vỏ cây đại thụ bị xiết chặt, đồng thời, tay của hắn nhấc lên trên, mạnh mẽ rút một cây đại thụ từ trong bùn đất lên!

Một cây đại thụ bị nhổ mạnh lên, cảnh tượng đó rung động biết bao nhiêu.

Bộ rễ phát triển của đại thụ, toàn bộ giống như ma trảo rời khỏi mặt đất bay lượn.

Sau khi cây đại thụ rễ to bằng đùi người bị nhổ lên, hai tay Vương Siêu trong nháy mắt xoay tròn, ôm lấy đại thụ, mãnh liệt xoay một cái, cây đại thụ thô to vừa vặn chuyển tới hướng Chu Minh vừa quét vừa áp!

Song phương vừa động thủ, đều chỉ vì chuẩn bị cho một cái tiểu hội, lại phát xuất ra một kích tối cường.

Chu Minh kêu ngạo nghĩ rằng một kích này, Vương Siêu lấy phần huyết nhục trên cơ thể căn bản là không thể ngăn cản, nhưng vào thời điểm đang mãnh liệt hướng tới, trước mắt tối sầm, mặt đất chấn động, bùn đất trôi lên từ dưới, một thân cây thật lớn vừa lúc quét ngang lại đây.

Đại thụ tuy rằng công kênh, nhưng mà Vương Siêu quét ngang một cái, lại mau lẹ tuyệt luân, hơn nữa lại vừa vặn đập tới tiên thể của hắn.

Roạt rào!

Tiên thể của hắn thoáng cái mạnh mẽ cắm vào trong thân cây.

Cánh tay hắn chấn động, lại kéo một cái, định dùng sức rút roi sắt từ trong thân cây ra, nhưng không hề trì hoãn, Vương Siêu xoay tròn cây đại thụ, mạnh mẽ phục chế.

Phịch!

Đại thụ cự đại rơi xuống, mạnh mẽ đập lên người hắn ngã xuống đất, đè lên khiến hắn nằm úp sấp xuống!

Răng rắc! Đại thụ thoáng cái đã đập lên người Chu Minh, tuy rằng đập cho hắn nằm úp sấp xuống, nhưng là cây đại thụ cũng bị gãy một chút.

Thân cây đại thụ này mặc dù thô ráp xù xì, nhưng cũng chỉ tương đương với một cây dừa, chất gỗ cũng không phải cứng rắn như thế, chỉ là bởi vì uy thế của Vương Siêu lúc xoay mãnh liệt phi thường. Nhưng mà thân thể Chu Minh cứng rắn, một cây gỗ to còn chưa đủ đập chết hắn.

Hống!

Chu Minh toàn thân là máu, sau khi hắn bị đại thụ đập lên người, toàn thân lập tức mãnh liệt quay cuồng, thoáng cái bật nhảy lên, giống như một con vượn lớn hoảng sợ, sau khi bật dậy, bắt lấy một nhánh cây đại thụ ở rừng cây bên cạnh, xoay người một cái, treo lên cây, chạy trốn như bay.

Hắn đã bắt đầu sợ hãi, ngay cả đồ đệ cũng không thềm ngoảnh lại.

Vương Siêu tiện tay ra một quyền, đánh gãy một nhánh cây nhỏ cỡ cánh tay bên người, một chân đá lên, cứ như là mãnh liệt ném lao vậy.

Xoạt!

Thân cây thô cỡ cánh tay như nổ tiễn xuyên mây, lóe lên bay tới, thẳng tới sau lưng Chu Minh.

Chu Minh đánh một roi ra sau, bốp, vừa vặn đập lên thân cây, khiến thân cây gãy làm hai đoạn. Nhưng là cú ném này của Vương Siêu dụng lực quá lớn, hắn cũng bị ảnh hưởng kịch liệt, hắn đánh gãy một cành cây, thân thể cũng mãnh liệt rơi xuống đất.

Vương Siêu mỉm cười, đột nhiên từng bước bước tới, thân thể đã tới dưới tàng cây.

Hây!

Chu Minh sau khi hạ xuống, lập tức đứng vững, liền thấy trước mặt có một cái bóng chợt lóe, biết Vương Siêu đã đuổi tới đây, lại đánh một roi ra đằng sau.

Vương Siêu lật bàn tay, lòng bàn tay hung hăng bắt được Đại Thiết tiên, một tay kia lật lên đánh một quyền về phía trước, vừa vặn đánh trúng lên thân roi.

Rắc, rắc, rắc!

Cả một cái Đại Thiết tiên tức khắc bị một quyền của Vương Siêu đánh gãy thành bốn đoạn.

Nổ mạnh hết đà, thế không thể xuyên qua vải lụa. Chu Minh vừa mới tiêu hao quá nhiều thể lực, lại từ trên cây ngã xuống, cái uy của một roi, so ra không thể mãnh liệt như vừa rồi, Vương Siêu làm gì còn phải cố kỵ? Bắt một cái là được.

Roi sắt bị phế, khuỷu tay Chu Minh đột nhiên xoay ngang, hung hăng đánh về phía ngực của Vương Siêu.

Vương Siêu dựng thẳng nắm tay ở trước ngực, để chặn khuỷu tay của Chu Minh, rồi chuyển tay một thức “Hổ Ma Xoa Bột” nắm lấy cổ của gã cao thủ này, mạnh mẽ nhấc lên không trung.

“Người, người, người...” Chu Minh giãy dụa kịch liệt, nhưng Vương Siêu bóp rất gắt gao, làm sao mà giãy dụa thoát được?

Sau khi Vương Siêu một tay nhấc Chu Minh lên, cũng không để ý hắn đang giãy dụa, thân thể đột nhiên quay lại, lại đi về hướng quảng trường.

Dư Phong thấy sư phó của mình cũng bị bắt, dù cho thần kinh hắn cứng cỏi, cũng sửng sốt một chút, sau đó thay đổi trở nên bi phẫn dữ dội, đột nhiên thét một tiếng dài, mạnh mẽ nhảy lên cây, chuẩn bị đào tẩu.

Chỉ có điều tốc độ của hắn quá chậm, Vương Siêu chỉ chợt lóe, ngay lúc hắn nhảy lên không trung, cũng mạnh mẽ nắm lấy cổ của hắn, thoáng cái bắt xuống dưới.

“Ta chỉ muốn mời các người làm khách, cũng không phải muốn giết các người, các người không hợp tác, còn phỉ báng ta, phải có một chút trừng phạt nho nhỏ. Theo ta đi!”

Vương Siêu xách cổ hai thầy trò này, mỗi tay một người, từng bước đi vào trong rừng cây.

Sau nửa giờ, Liễu Viên Phi, Mai Thiên Vận thấy Vương Siêu xách theo hai người đi ra rừng cây, kinh ngạc tới ngây dại.

Liễu Viên Phi rốt cục đã hiểu được, Vương Siêu vị lão đại hùng bá thiên hạ, vô địch đã lâu này cường đại tới mức nào.

484. Chương 461: Cao Thủ Thiên Hạ, Tự Tập Một Nơi.

“Trước kia là Thanh bang, Hoa Thanh bang, Hồng Môn công nhận Vương Siêu hẳn là đệ nhất thiên hạ, chúng ta tuy rằng đã kiến thức qua bản lãnh nước chảy đá mòn, nắm sắt thành bùn của hắn, nhưng dù sao cũng chỉ là biểu diễn, chứ không tự thân động thủ. Hiện tại rốt cục cũng thấy được bản lĩnh của hắn, đáng tiếc, thật đáng tiếc, thế mà lại không được nhìn thấy bộ dáng chân chính động thủ của hắn. Kẻ thù truyền kiếp của ta lấy Thiết tiên đánh với hắn tay không, mà cũng bị bắt đến đây như con gà con vịt. Nếu ta sử dụng Bạch Viên Giáp Cương côn, không biết có phải là đối thủ của Vương Siêu hay không?”

Liễu Viên Phi nhìn thấy Vương Siêu nắm cổ hai thầy Chu Minh, Dư Phong ra khỏi rừng cây, trong lòng chấn động kịch liệt.

Nghe đồn là một chuyện, chính mắt nhìn thấy lại là chuyện khác.

Liễu Viên Phi “Phi Thiên Thần Viên” này, cũng có thể xếp vào một trong mười nhân vật đứng đầu trong số những tuyệt đỉnh cao thủ, tuy rằng hắn cũng thừa nhận quyền pháp của Vương Siêu hùng bá thiên hạ, cũng từng tại tổng bộ của Đại Quyền bang ở Ottawa (thủ đô Canada) kiến thức qua công phu nắm sắt thành bùn của Vương Siêu. Nhưng nắm sắt thành bùn dù sao cũng chỉ là một loại biểu diễn, không thể so với thực chiến chân chính.

Có tuyệt đỉnh cao thủ nào mà không phải nhân vật tâm cao tận trời? Trước kia Liễu Viên Phi tuy rằng ở mặt ngoài thừa nhận sự cường đại của Vương Siêu, nhưng ở chỗ sâu nhất trong tâm, vẫn tưởng tượng tới một ngày, chính mình đứng ở trước mặt Vương Siêu đường đường chính chính so đo cao thấp.

Nhưng mà hiện tại, trong nội tâm hắn một chút tâm tư như vậy cũng không còn. Đối với Vương Siêu chỉ có một loại kính sợ không nói thành lời.

Người thiếu niên chân trần, quần áo sạch sẽ ở trước mắt này, tại trong lòng Liễu Viên Phi, biến thành giống như Nhạc Sơn Đại Phật bàn cứ ở cao cao trong thiên địa chi gian, là hình tượng tối cao vô thượng.

Liễu Viên Phi trong lòng so sánh ước chừng, nếu mình cầm vũ khí “Bạch Viên Giáp Cương Côn” đối đầu với Vương Siêu, liệu có thể đủ để chống lại hay không. Nhưng mà hắn tưởng tượng một lúc lâu sau, cuối cùng thở ra một hơi thật dài.

Trong tâm hắn sau khi so sánh, cảm thấy được vẫn như cũ không thể ngăn cản.

Giờ khắc này, Liễu Viên Phi biết, chính mình đã bị Vương Siêu thật sự thuyết phục, cho dù về sau võ công hắn đại tiến, đả phá hư không, cũng không chắc đã là đối thủ của Vương Siêu, bởi vì trong lòng hắn giờ khắc này cũng đã chân chính thần phục.

“Ài, lão Liễu, người trông coi Chu Minh, Linh Nhi, người nắm chắc Dư Phong, chúng ta trở về thôi. Ở trong núi non lùm cỏ cũng có cao thủ, lại cần ta phải tự mình ra tay. Hy vọng Nghiêm Nguyên Nghi, Phong Thái, Trần Ngã Dương bọn họ có thể thuận lợi mời được người tới, không cần ta phải tự mình ra tay.”

Vương Siêu thả người đang cầm trong tay xuống.

Chu Minh toàn thân là huyết, sau khi bị Vương Siêu buông ra, hai chân cong lại, ngồi quỳ dưới đất. Ánh mắt sáng ngời như ngọn lửa, cũng không biết là phần nộ hay là bi thương, làm cho người ta có một loại cảm giác “Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn”.

Cái bộ dáng này của Chu Minh, thật giống như khi Kinh Kha đâm Tần Thủy Hoàng không thành công.

Thấy cái dạng này của hắn, Liễu Viên Phi, Mai Thiên Vận, Bạch Tuyên Di, Hoắc Linh Nhi đều cẩn thận căng thẳng. Ở đây mọi người đều là cao thủ, đương nhiên nhìn ra được, Chu Minh này tuy rằng toàn thân là huyết, nhưng tinh thần tràn đầy, cũng không mất đi sức chiến đấu.

Chu Minh đích xác không mất đi sức chiến đấu, Vương Siêu tuy rằng tóm được hắn, cũng không hạ độc thủ cắt đứt gân mạch, đánh gãy xương cốt, làm vỡ nội tạng vân vân.

Hắn cả người máu tươi thật khủng bố, cũng bởi thi triển “Đại Kim Cang Vương Tiên Pháp” bạo phát sinh mệnh lực toàn thân, thế nên kết quả là máu từ trong lỗ chân lông thẩm thấu ra.

Ra nhiều máu như vậy, nhìn rất khủng bố. Kỳ thật cũng như người thường đổ mồ hôi không khác nhau lắm, người thường sau khi hiến máu cũng không có sự tình gì, huyết chỉ là tuyệt đỉnh cao thủ như hắn.

“Người trải qua thời gian nghỉ ngơi dài như vậy, thể lực cũng đã khôi phục. Hiện tại một bộ phận máu trong nội tạng người, đang chậm rãi tụ lại ở địa phương phía tây bụng dưới, dưới da khoảng một tấc, chỗ này ở trong Đại Thủ Ấn gọi là ”Đỉnh núi Tu Di“. Sau khi vận xong, lực bạo phát kinh người, quyền kinh như Tu Di đại sơn đè xuống, có điều cái này đối với ta mà nói thì vô ích, người vẫn nên tán khí huyết đi, tránh khỏi bị thương.”

Vương Siêu nhìn Chu Minh đang ngồi quỳ, ánh mắt như ngọn lửa, giống như Kinh Kha, lắc lắc đầu.

Hắn đương nhiên nhìn ra được, Chu Minh vẫn chưa hết hi vọng, bí mật vận khí huyết tới một điểm ở một tấc dưới da phía tây bụng dưới, chuẩn bị bạo phát.

Điểm này, chính là một bộ vị trọng yếu trong phương pháp tu hành Đại Thủ Ấn của Yoga, được gọi là “Đỉnh núi Tu Di”. Tu Di sơn trong thần thoại Phật giáo là thần sơn ở trung tâm, vô cùng to lớn.

Yoga Đại Thủ Ấn sau khi vận chuyển máu tới điểm đó, dùng sức kích thích, lực lượng bạo phát rất to lớn, giống như là Tu Di sơn đè xuống, dùng để ví dụ cho sự hung mãnh của lực lượng.

Thực hiện như vậy, Chu Minh là muốn lại bùng nổ lần nữa. Tuy rằng hắn đã rất che giấu, chậm rãi chuẩn bị vận chuyển, tự cho là sẽ không bị phát hiện, nhưng vẫn như cũ bị Vương Siêu liếc mắt một cái là nhìn ra.

Nghe thấy Vương Siêu nói như vậy, Chu Minh nhắm hai mắt lại, dùng một loại thanh âm khàn khàn dị thường nói: “Không thể tưởng được, người vẫn có thể nhìn ra, con mắt của người, sắc bén ngoài sự dự liệu của ta. Chỉ có điều, người vì sao không phế ta đi, phải biết rằng, lấy năng lực của ta, người chỉ cần hơi chút buông lỏng lơ là, sẽ mang đến họa sát thân cho những người bên cạnh người. Ba người bên cạnh người này, quyền pháp cùng lắm là tới hóa kính, ta bất thành linh ra tay, người chắc gì đã phòng bị được.”

“Con mắt của ta là tuệ nhãn” Vương Siêu bình tĩnh tự thuật: “Sở dĩ ta không phế đi người, bởi vì chúng ta không oán không cừu. Ta lần này mời người, chẳng qua là muốn mời tới một sự kiện võ thuật. Có điều người không nằm trong tầm khống chế, có thể sẽ mang đến cho ta một ít phiền toái, đây là phòng bị trước khi xảy ra. Đương nhiên, người nếu cố ý muốn ra tay, năng lực lớn thì cứ thử xem. Có điều người nếu cố ý định đả thương người, ta cũng sẽ không lưu thủ.”

Chu Minh nghe xong, trầm mặc nhắm mắt, cũng không nói nữa.

“Chu tiên sinh, Vương Siêu tiên sinh hùng bá thiên hạ, tung hoành vô địch, lần này tự mình tới mời người, người cũng có thể lấy làm kiêu ngạo. Bại thì cũng bại rồi, cũng chẳng có gì cả, người đừng quên, người và ta còn có một trận chiến sinh tử, mời người đến Nam Dương Đường Môn, người hãy dưỡng thân thể cho tốt, tới lúc thượng đại hội võ đạo, ta sẽ lấy Bạch Viên Giáp Cương còn của ta đổi đầu với Kim Cang tiên thuật của người, người là kẻ thù lâu năm của ta, chỉ có giết người, mới có thể giải được tâm nguyện mười ba năm của ta. Ta hy vọng người đường đường chính chính chết ở trong tay ta.”

Liễu Viên Phi lạnh lùng nói.

Chu Minh nghe được lời khiêu chiến trần trụi của Liễu Viên Phi, vẻ mặt tuy rằng không thay đổi, nhưng thân thể lại đứng lên, xé y phục vải bố của chính mình, quấn quanh lên trên đầu.

“Đi thôi.”

Vương Siêu thấy tình huống như vậy, xoay nhẹ người, bước dài về phía trước, dẫn đầu mà đi.

Hắn đi ở phía trước, cũng không sợ Chu Minh, Dư Phong sư đồ lại chạy trốn.

Mà Chu Minh, Dư Phong sư đồ bị Liễu Viên Phi bốn người vây quanh, cũng không lại làm ra động tác gì. Thực hiện như bọn họ biết, chỉ cần mình vừa làm ra động tác gì, Vương Siêu ở phía trước khẳng định sẽ đánh chết bọn họ.

Đây là một loại dự cảm đến từ sâu thẳm trong đáy lòng, cho nên bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ngay khi Vương Siêu tự mình ra tay, bắt được một đôi sư đồ cao thủ ở Sri Lanka, các cao thủ Đường Môn được rải ra ngoài đã rầm rầm rộ rộ hùng hực khí thế tiến hành cuộc đi mời trên diện rộng.

Trung Đông.

Syria.

Nơi đây đúng là điển hình của thế giới Ả Rập Trung Đông, nhà thờ Hồi giáo cao lớn, tường thành cổ điển, khắp nơi đều tràn ngập Ả Rập phong tình độc đáo ý nhị.

Lúc này, đôi vợ chồng Trần Ngã Dương, Mạc Vân Yến đang ở thủ đô của Syria, một thành thị nổi tiếng thế giới, đã có 4500 năm lịch sử lâu đời, Damascus.

Nổi danh nhất của tòa thành thị này, đương nhiên chính là loan đao Damascus, danh đao đẳng cấp thế giới. Phàm là khách du lịch đến với thành thị này, đều muốn đeo loan đao Damascus trở về sưu tầm, bằng không đúng là một chuyện tình vô cùng tiếc nuối.

“Những thanh đao này mặt ngoài hoa văn tinh mỹ, kỳ thật đều là đồ giả. Chúng ta đi dạo nhiều cửa hàng như vậy, thế mà vẫn không tìm ra được một thanh loan đao Damascus thật sự.”

Mạc Vân Yến cười nói với Trần Ngã Dương.

Hai vợ chồng đang đi dạo qua một ít cửa hàng đao cụ ở Damascus, bên trong các cửa hàng đao cụ to to nhỏ nhỏ, toàn bộ đều trưng bày cương đao hoa văn tinh mỹ, nhưng hai người đều là cao thủ, đối với nhận thức về binh khí đã vượt qua trình độ cao, đương nhiên nhìn ra được, đại bộ phận hoa văn cũng chỉ là trang sức mà thôi, chứ không phải là hoa văn Muhammad.

“Chúng ta đi xem qua thôi.” Trần Ngã Dương cười nói: “Đao Damascus chân chính, trong nhà ta cũng cất giữ vài thanh, thật cũng không phải hiếm lạ. Lần này Vương Siêu tự mình ra tay, Liễu Viên Phi cũng không mời được người tới, chúng ta cũng không thể để cho Vương Siêu lại phải động thủ.”

“Thật ra thì, hần hùng bá thiên hạ, cao cao tại thượng. Nếu mọi chuyện đều tự mình làm, đích xác là có điểm hơi mất thân phận.” Mạc Vân Yến thanh âm nũng nịu nói.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, đã tới một cửa tiệm ở trong con hẻm nhỏ trong nội thành Damascus, đây cũng là một tiệm rèn nhỏ nhỏ, tạo ra đao cụ, sinh ý vắng vẻ, ngõ nhỏ cũng sâu.

Trần Ngã Dương và Mạc Vân Yến đi vào trong, liền thấy một nam tử da vàng, tóc đen, rõ ràng là một người Á Đông, đang dùng kim sắt kẹp một thanh kiếm nhúng vào nước lạnh.

Tiệm rèn này, không phải tạo ra đao Ả Rập, mà lại là trường kiếm kiểu dáng Trung Quốc.

Trần Ngã Dương liếc mắt một cái liền thấy trên vách tường đang treo một thanh trường kiếm có vỏ màu xanh lục, nhẹ nhàng giơ tay ra cầm xuống, mạnh mẽ rút ra, keng! Như là một tia chớp đánh xuống giữa đêm đen, lưỡi kiếm trong suốt, trên thân kiếm có những hoa văn màu đỏ thẫm như là vết rạn trên sông băng, dường như là do đánh kiếm mà tạo thành.

Trần Ngã Dương lấy ngón tay nhẹ nhàng đặt lên mũi kiếm, lập tức da bị cắt đứt, một giọt máu dọc theo thân kiếm chảy xuống, giống như lá sen, không để lại một chút dấu vết.

Giọt máu chảy xuống dưới đất, trường kiếm phát ra một thanh âm như từ xa xưa vọng lại, tựa hồ như tiếng thì thầm của rồng.

“Kiếm tốt! Quả thực là binh sinh hiếm thấy, ngay cả Lý Cảnh Lâm tạo ra thanh Quy Xà kiếm cũng phải thua kém, quả thực là đỉnh phong của nghệ thuật binh khí lạnh. Lão bản, thanh kiếm này bao nhiêu tiền? Ta mua.” Trần Ngã Dương ngón tay sau khi bị đứt, vết thương trên da lập tức khép miệng, không có chút sây sứt, biểu hiện ra năng lực khổng lồ chế cường đại của bản thân.

“Đây là hàng không bán, thiên hạ cũng không có người xứng với thanh kiếm này, người có lẽ không để ý tới chữ khắc ở dưới chuôi kiếm rồi.” Người thợ rèn lặng lẽ nói.

Trần Ngã Dương ánh mắt nhìn chăm chú xuống phía dưới chuôi kiếm có bốn chữ Triện nhỏ, là “Nguyên Thủy Chi Chương”.

“Chân nhân lấy bảo kiếm thi giải, cũng là một cách ve sầu thoát xác thượng đẳng.” Trần Ngã Dương vừa thấy bốn chữ nhỏ này, chỉ biết đây là căn cứ theo bí quyết luyện kiếm của Đạo gia cổ đại, đúc thành một thanh kiếm. (Thi giải: Đạo giáo cho rằng đạo sĩ sau khi đắc đạo thành tiên, mượn một vật để lại thế gian rồi thăng thiên, gọi là thi giải)

Một ít người cổ đại, đúc kiếm thi giải, kiếm gọi là “Pháp kiếm”, cũng không phải dùng để đối địch giết người, mà là sau khi chính mình cảm giác được tinh khí suy bại, huyết khí sút giảm, thì tự sát để giải thoát. Bọn họ tin tưởng, sử dụng kiếm để thi giải, có thể thoát khỏi thể xác, thoát xác thành tiên.

Loại pháp kiếm này, so với mấy cái “Ngư Trường”, “Long Tuyền”, “Thái A”, “Can Tương”, “Mạc Tà” một vài danh kiếm vân vân còn đẹp đẽ hơn.

Có đạo sĩ vào núi, nghèo khó cả đời, cũng đúc một thanh pháp kiếm, sau đó tự sát giải thoát. Người như thế, cũng được xưng là tu luyện kiếm tiên.

Trần Ngã Dương đối với điều này rất rõ ràng. Hắn thân là truyền nhân của Vũ Đường Kim Thiềm phái.

Trong số các phương pháp đúc pháp kiếm có nhiều kiểu nhiều dạng, nhưng trong đó lợi hại nhất chính là một loại pháp kiếm gọi là “Nguyên Thủy Chi Chương”, tương truyền loại kiếm này là đúc phỏng theo bội kiếm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau khi thi giải, có thể thăng tới Ngọc Kinh, tham gia Nguyên Thủy pháp hội. (Ngọc Kinh sơn: tương truyền là ngọn núi ở trung tâm thượng giới)

Đương nhiên, đây chỉ là thần thoại, chỉ có điều loại pháp kiếm này, đúng là có phương pháp đúc kiếm nhất lưu, chất liệu, độ sắc bén đều tới cực điểm. Hoàn toàn xứng đáng là đỉnh phong của nghệ thuật đúc vũ khí lạnh.

Có điều loại kiếm này, bình thường sẽ không lưu truyền ra. Bởi vì những người thi giải sẽ chọn những ngọn núi, thạch động bí ẩn, hiểm vết chân người.

Người rèn kiếm này nói không ai xứng với thanh bảo kiếm này ý tứ cũng thực rõ ràng, đây là bội kiếm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, ai mà xứng cơ chứ?

“Trên thế giới này, cũng không chắc không có ai xứng với nó. Đại hôn lễ của Vương Siêu, ta không có lễ vật gì tốt để tặng hắn, thanh kiếm này đúng là thích hợp. Không thể tưởng được Lôi Minh Viễn sư phó, từng là Thiên Lôi tiếng tăm lừng lẫy, lại có thể ẩn cư bên trong một tiệm rèn nhỏ nhỏ nhiều năm như vậy, làm buôn bán nhỏ.”

Trần Ngã Dương ngẩng đầu lên, nhìn người rèn kiếm kia.

Người rèn kiếm này, chính là một võ thuật gia người Hoa từng tiếng tăm lẫy lừng ở Trung Đông do Vương Siêu chỉ định, Lôi Minh Viễn, ngoại hiệu Thiên Lôi, ý tứ là quyền pháp một khi thi triển, giống như Thiên Lôi đang tức giận.

“Người chắc là Trần Ngã Dương, ta cũng đã từng nghe qua tên người.”

Lôi Minh Viễn vươn tay ra, lấy thanh pháp kiếm “Nguyên Thủy Chi Chương” trong tay Trần Ngã Dương: “Người đến để mời ta? Gần đây Đường Môn gây ra động tĩnh rất lớn, ta thật ra cũng biết. Người nếu đã đến mời ta, xem ra ta không thể không đi rồi. Vậy thì cứ đi theo người một chuyến thôi, người nói có người có thể xứng với “Nguyên Thủy Chi Chương”, ta thật sự muốn xem thế nào.”

Thật là bất ngờ, Lôi Minh Viễn không hề động thủ cùng Trần Ngã Dương, mà là trực tiếp theo hắn đến Nam Dương.

Mười ngày sau...

Nghiêm Nguyên Nghi, Phong Thái cũng đã mời được người cần mời tới.

Đều đã tới Nam Dương võ thuật đạo trường.

Vương Siêu đang ngồi chờ những người này.

Hắn vẫn như trước ngồi ở ghế trên, vách tường phía sau, vẫn là bức họa của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cao thủ thiên hạ, đều tụ tập lại đây.

485. Chương 462: Đại Chuỳ, Thiết Thuần

Nam Dương là nơi làm cho con người ta trở nên lười nhác.

”Đã lâu chưa có tới Nam Dương! Không thể tưởng tượng được chỉ với thời gian tám hay chín năm, xã đoàn bang hội người Hoa trong vòng lẩn quẩn, giới võ thuật trong vòng lẩn quẩn, giờ đây lại có thể xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất như thế này. Một Thanh niên không có tên tuổi lại có thể hùng, ngồi ở vị trí đệ nhất cao thủ, từng từng không thể dao động? Tình huống này thật sự là khó có thể tin được! Vương Siêu, Vương Siêu.... Tám chín năm trước, cái tên này chưa từng nghe ai nói qua. Thật sự là thương hải tang điền, luôn luôn thay đổi”.

Đúng lúc này, một cô gái đi giày da đỏ thẫm, y phục màu xanh nhạt xuất hiện trên bờ biển Jakarta Indonesia, nàng đang nhìn nhả ngắm biển.

Nữ tử đang ngắm biển này, ăn mặc cực kỳ sành điệu. Trong tay của nàng có một chiếc hồ lô màu vàng, ở miệng của hồ lô buộc một chiếc nơ hồ điệp đang lơ lửng trong không trung, rất là tinh xảo, hơn nữa thân hồ lô sáng bóng như là được phủ lên một tầng hồ phách, hiển nhiên là thường xuyên được vuốt ve mà trở nên nhẵn bóng như vậy.

Mà trong hồ lô có mùi thanh ngọt của rượu.

Đôi mắt nàng lim dim ngắm biển, thỉnh thoảng lại mở nắp hồ lô, nhấp một ngụm rượu, chẹp chẹp đầu lưỡi, sau đó là đóng nắp lại. Ăn mặc theo phong cách thời thượng, nhưng lại lộ ra một khí tức cổ điển, mang theo phong độ của hiệp nữ cổ đại.

“Ngay cả Nghiêm Nguyên Nghi đối với tên Vương Siêu kia cũng là bảo sao nghe vậy, lại có thể mời mình? Hơn nữa, Đường Liên Khê, Đường Toái Vân đều đã chết trong tay người này. Thật sự là làm cho người ta khó có thể tin, ta rời xa quê hương khổ luyện quyền thuật, để một ngày trở lại báo thù. Không ngờ rằng khi công phu đã luyện thành thì hai cừu nhân đã chết rồi. Nhưng mà ta lại nhận được tin tức của Nghiêm Nguyên Nghi, tự nhiên là phải nỗ lực mà tới Nam Dương. Bằng không, sau này nàng ta mà làm phiền, thì ngược lại khó mà dễ chịu, năm đó một mình nàng có thể chống lại lưỡng xà của Hoa Kỳ”. Nữ tử này vừa uống rượu, vừa lầu bầu, chậm chậm bước trên bờ cát. Cuối cùng bóng dáng biến mất trong rừng cây phía bờ biển.

“Cũng được, cũng được, nhân tiện xem tên Vương Siêu rốt cuộc đã cường đại tới mức độ nào rồi”.

Dần dần, mặt trời lặn, hoàng hôn buông xuống. Bóng cây kéo dài trong ánh mặt trời của mặt trời lúc xế chiều.

Vương Siêu ngồi ở trên ghế trong đạo trường quốc thuật của Minh Luân đường. Trong đạo trường quốc thuật rộng rãi, ánh mặt trời lúc hoàng hôn cũng chiếu đến. Làm cho bóng hắt in dài trên mặt đất, kéo dài tới tận cửa ra vào của đạo trường, làm cho người ta sinh ra cảm giác từng từng như núi.

Vương Siêu ngồi ở trên mặt ghế, vẫn không nhúc nhích. Trong đạo trường quốc thuật cũng rất yên tĩnh, không hề có một tiếng động nào.

Mặc dù không có một tiếng động nào, nhưng mà trong đạo trường lại không chỉ có một mình Vương Siêu. Mà là nhiều người ở trong phòng khác: Nghiêm Nguyên Nghi, Phong Thái, Trần Ngã Dương, Liễu Viên Phi, bọn họ đều là những cao thủ tuyệt đỉnh. Còn lại chính là: Bạch Tuyền Di, Diệp Hồng, Sa Lượng đây là ba đại Hóa kinh cao thủ của Đường Môn Nam Dương. Còn có Lữ lão lộc, Miêu Khang Hi, Lâm Hồng Vân, Hồ Nhan Lương, Đồ Hùng, La Phách, đây là sáu vị đại cao thủ Hóa kinh, đang nhàn nhã ngồi trên ghế. Hoắc Linh Nhi và Đàm Văn Đông đứng ở hai bên Vương Siêu.

Trừ những người này ra, Chu Minh cũng được mời tới, thầy trò Dư Phong cũng ngồi ở bên phải đại sảnh, hai thầy trò ngồi riêng một chỗ.

Đôi thầy trò hùng mạnh này , tuy bình thường đều tự đánh giá mình rất cao, nhưng lúc này đây dưới tình huống cao thủ Đường Môn cùng tụ tập dưới một mái nhà , nội tâm cũng không nhịn được mà có phần kinh hãi.

“Hai nữ nhân? Rất mạnh, rất mạnh. Còn có người trẻ tuổi kia, lại có thể bước vào cảnh giới đan đạo ”. Trong nội tâm Chu Minh kịch liệt chấn động.

Hắn là người có ánh mắt cực kỳ lợi hại, người nào luyện võ công gì, tới mức độ nào, hắn chỉ cần liếc nhìn thì cũng có thể phỏng đoán được đại khái. Nhưng mà trước mắt lại có một nữ nhân làm cho hắn nhìn không thấu, mà một nữ nhân khác hắn cảm thấy nếu như động thủ thì hắn cũng không có nắm chắc.

Nữ nhân khiến cho hắn không thể nhìn thấu đương nhiên là Nghiêm Nguyên Nghi, mà nữ nhân khiến hắn không có nắm chắc nếu động thủ chính là Phong Thái.

Còn có, thanh niên trẻ tuổi có thân thể thon dài, tác phong nhanh nhẹn, ôn nhu như ngọc chính là Trần Ngã Dương, hắn cũng cảm nhận được khí chất nội liễm ở bên trong, là sát ý lạnh tới thấu xương. Đây là chủ yếu nhờ vào thân kinh bách chiến mới có thể rèn luyện được ra như vậy.

Nói cách khác, người trẻ tuổi trước mắt kia, nếu động thủ hắn cũng không có nắm chắc phần thắng.

“Mười đại cao thủ Hóa kinh! Bốn cao thủ bước vào cảnh giới Đan đạo, trong đó có một người ta không thể nhìn thấu. Vị ngồi ở phía trên kia lại càng không cần nói tới. Bốn khóa nha xỉ, thật sự là cảnh giới của Phật tổ”. Chu Minh càng xem càng cảm thấy kinh hãi.

Hắn phỏng đoán thực lực của toàn bộ Đường Môn, thật sự là quá dọa người. Ở đây có nhiều người như vậy, chỉ cần nhắc tay sợ rằng muốn giết ai thì giết, không ai có thể ngăn được.

“Những người đã mời kia, hắn là cũng sắp tới rồi”. Trần Ngã Dương nhìn mặt trời đã lặn, liền nhu mày nói.

“Những người này đều là cao thủ, đương nhiên là cổ tình tới chậm một chút. Ta phỏng chừng khi trời tối đen thì bọn họ mới xuất hiện, thủ đoạn của bọn hắn hẳn là xuất hiện một cách bất ngờ”.

Nghiêm Nguyên Nghi liếc nhìn Trần Ngã Dương, cười cười: “Không ít người nhận được tin tức của ta, bọn họ đều biểu lộ rằng mình sẽ tới, cho nên hắn là sẽ không thất hẹn”.

“Về phần ta cũng vậy”. Phong Thái đưa mắt lên liếc nhìn Vương Siêu đang ngồi dưới bức họa Nguyên Thủy thiên tôn, nhẹ nhàng cất lời.

Thì ra Vương Siêu muốn mời cao thủ ẩn tàng trong thiên hạ đến Đường Môn cho nên xuất động rất nhiều cao thủ để mời, những cao thủ ẩn tàng tuy rất kiêu ngạo, nhưng ở trước một thế lực cường đại như vậy cũng không thể không đáp ứng.

Nhưng mà nếu như đã đồng ý tới, tất nhiên Đường Môn cũng sẽ không dùng vũ lực để ép buộc họ, chỉ là bọn họ tới muộn hơn so với thời gian ước định một chút.

Dù sao, bướng bỉnh bất tuân như Chu Minh, vũ lực lại có tác dụng rất lớn, ngay cả Liễu Viên Phi cũng không thể mời tới, dù sao trường hợp như vậy cũng rất ít.

Huống chi, còn có Nghiêm Nguyên Nghi , Phong Thái, Trần Ngã Dương, những cao thủ lão luyện giang hồ này ra mặt. Bọn họ tự nhiên đều biết thế lực này mạnh mẽ đến kinh người, những cao thủ kia chỉ cần tìm được vị trí thì phái người tới mời một tiếng đối phương liền đáp ứng. Cho dù không đáp ứng cũng không phiền toái như khi mời Chu Minh.

Những người này, đều là cao thủ, lời hứa đáng giá ngàn vàng. Nếu họ đã đáp ứng thì Vương Siêu cũng không phải lo lắng chuyện bọn họ không đến. Nếu quả thật là không đến thì sau này tự nhiên Vương Siêu sẽ tới thăm hỏi một phen.

Hôm nay, chính là thời gian đã ước định.

Vương Siêu ngồi ở trên ghế chờ những người này tới.

Đường Môn cũng không có phái người ra ngoài nghênh đón, bởi vì những người này đều là cao thủ trong cao thủ. Lúc họ đến, cũng không cần phải làm ra những lễ nghi quá phiền hà.

“Người đã tới”.

Vương Siêu đột nhiên lẳng lẳng nói, lỗ tai của hắn nhẹ nhàng nhúc nhích hạ xuống. Lập tức cả tất cả mọi người trong Minh Luân đường rộng lớn đều tập trung nghe ngóng tình huống.

“Đúng rồi, có mấy người”. Nghiêm Nguyên Nghi cũng nhắm mắt ngưng thần một lúc.

“A, mùi rượu?” Phong Thái ngửi thấy mùi hương.

“Hả? Thân pháp không tồi. Lại là nữ nhân”. Ánh mắt của Trần Ngã Dương hướng về phía cửa.

Trong lúc bốn người đang trò chuyện, cửa ra vào của đạo trường quốc thuật xuất hiện một thân ảnh thanh tú động lòng người.

Bóng người này, mang giày da màu đỏ thẫm, y phục màu xanh nhạt, mang hồ lô có đeo chiếc nơ hồ điệp bằng dây màu hồng.

Nàng từ trên tường nhảy xuống giống như một con báo. Sau khi từ trên tường đi xuống, đã liên tục nhảy hơn mười bước, nhanh tới mức cả hình bóng cũng không nhìn thấy, lướt qua khoảng cách mấy trăm mét sau đó mới dừng lại, đứng ở cửa ra vào của đạo trường.

Phía trước đạo trường quốc thuật Nam Dương là một quảng trường rộng rãi, phía ngoài quảng trường có bức tường cao ba thước vây quanh. Ngoài bức tường lại có vô số cây cối cao lớn, phía dưới những hàng cây là một mảnh hoa viên trải dài. Có giả sơn, có thủy trì rất lớn, sóng nước lăn tăn.

Ở vùng Nam Dương này quá nóng nực, phương pháp tránh nóng tốt nhất là tu sửa cho cao, phòng phải rộng và sâu, đào thêm cả thủy trì.

Điểm này, Đường Môn làm rất tốt. Nhưng mà hoàn cảnh như vậy lại tạo ra cơ hội cho kẻ khác ẩn nấp, lẻn vào. Cho nên Đường Môn tu kiến bức tường vây, trên tường vây còn có lưới sắt.

Sở dĩ Trần Ngã Dương trầm trồ khen ngợi thân pháp là bởi vì, nữ nhân kia từ trên tường vây nhảy xuống thì chỉ cần điểm nhẹ lên lưới sắt một chút, bàn tay khẽ động, là có thể di chuyển như trên đất bằng, so với con mèo còn linh hoạt hơn nhiều.

Mà sau khi từ trên tường vây lộn mình nhảy xuống thì liên tiếp xuyên bộ, trong ánh mắt trời lúc hoàng hôn bàn chân chỉ còn có thể thấy cái bóng xoàn xoạt, di chuyển như con thoi diệt vải, đi tới trước cửa ra vào của đạo trường.

Động tác liên tiếp di chuyển với tốc độ cao như vậy, Trần Ngã Dương tin tưởng cho dù hai hay ba tay súng bắn tỉa nhắm vào bắn cũng không thể trúng được.

Những động tác này, Trần Ngã Dương cũng đã nhìn ra đó là những bước chạy bộ cực kỳ đơn giản.

Có thể đem những bước chạy bộ đơn giản vận dụng tới mức xuất thần nhập hóa, di chuyển như thoi đưa, bộc phát như mũi tên, công phu tới mức này quả thật là đã tới mức cực hạn.

“Đã để mọi người phải phải chờ lâu rồi. Ta đã sớm nghe nói Đường Môn rất lớn, là đại bang hội số một số hai trong bang hội của người Hoa, hôm nay vừa nhìn thấy, quả nhiên đúng thế. Cửa ra vào được phòng bị sâm nghiêm, làm cho ta phải mất một hồi công phu mới có thể tiến vào. Vị nào là Vương Siêu sư phụ?”

Nữ nhân này, một chân bước đến cửa ra vào, ánh mắt nhìn vào trong phòng, sau đó mỉm cười cất giọng hỏi thăm. Tiếp theo, ánh mắt nàng đảo qua tất cả mọi người trong phòng, thần sắc dần dần trở nên ngưng trọng, cuối cùng ánh mắt rơi vào sâu trong cùng, ở chính giữa Vương Siêu đang ngồi dưới bức họa Nguyên Thủy thiên tôn. Trong lòng chấn kinh, mặt bỗng đỏ bừng, hiển nhiên là do tâm tình khiếp sợ mà không thể khống chế nổi huyết khí.

“Đây là lần thứ hai ta ngửi thấy hương vị của pháp tử. Pháp tử thần khí, thanh cảm nhập linh tính, hạo nhiên kỳ dị tức, kỷ phục tượng hà minh. Y Đẳng Nam đại sư nhân thuật nổi tiếng của Nhật Bản ám sát ta, sau đó bị ta giết chết. Ta cũng ngửi thấy mùi rượu trên người hắn giống y như của cô, ta vốn cho rằng, cách thức sản xuất pháp tử ở quốc nội đã thất truyền, không thể tưởng được cô lại có thể có”.

Vương Siêu nhìn nữ tử xuất hiện ở cửa ra vào. Cũng không cảm thấy kinh ngạc, nhưng mà ánh mắt thì nhìn chăm chăm vào hồ lô rượu trên tay nàng.

“Người chính là Vương Siêu? Ta tên là Ân Tình, là luyện đan pháp Toàn Chân đạo Đan , võ thuật cũng tạm được, đã ẩn cư nhiều năm không để ý tới thế sự. Không thể tưởng tượng được như vậy mà vẫn không thể thoát khỏi tai mắt của Đường Môn”. Ân Tình giới thiệu qua về bản thân, sau đó chớp chớp mắt bước vào đại sảnh đạo trường quốc thuật Đường Môn. Thầm nghĩ: ‘Cao thủ của Đường Môn quả nhiên là nhiều tới mức đáng sợ, lần này ta vốn là muốn thất hẹn, xem ra may mắn là không có thất hứa’.

“Mười năm trước, cô đã thành lập ở Ân Độ một bang hội của người Hoa. Chỉ tiếc là kinh động tới hai người Worton và Morgan. Worton đích thân đuổi giết cô, một người tiêu diệt bang hội của cô. Cô rất khó khăn mới thoát được sự truy đuổi, về sau ẩn cư không xuất hiện nữa. Đoạn sự tình này Nguyên Nghi điều tra đã rõ ràng. Worton, Morgan đều chết ở trong tay ta. Cũng có thể nói là giúp cô báo thù. Lần này mời cô, một phần là muốn kiến thức về bản lãnh của cô, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là có vài phần bản lĩnh”. Vương Siêu đương nhiên hiểu rõ nội tình của nữ nhân này.

“Cảm ơn lời khách lệ của người, nhưng mà Vương Siêu này, nghe nói lần này người mời tới cao thủ ẩn tàng trong thiên hạ, hoặc là những cao thủ đã rời khỏi giang hồ. Worton, Morgan chết ở trong tay của người, ta lại muốn kiến thức về võ công vô địch thiên hạ của người”.

Ân Tình lại mở nắp hồ lô rượu ra. Nhẹ nhàng uống một ngụm, khí huyết trên khuôn mặt trở nên tinh lóng lạnh, khí tức trên thân thể cũng trở thành vô cùng trầm ổn.

Nàng cũng là một cao thủ bị Vương Siêu mời đến mà trong lòng vẫn chưa tâm phục khẩu phục. Vừa rồi lúc mới tiến vào, hiểu rằng thực lực của Đường Môn vô cùng mạnh mẽ, cũng cảm nhận được sự uy nghiêm toát ra từ Vương Siêu ngồi ở chính giữa. Nhưng càng như vậy thì càng kích phát sự hiếu thắng trong nội tâm của nàng.

“A? Võ công của cô đúng là không tồi, nhưng nếu là tay không thì khó có thể là đối thủ của ta. Nếu cô muốn thử sức thì bên cạnh có giá binh khí: Dao, thương, kiếm, côn, tiên, câu, lưu tinh chùy, đủ cả mười tám món binh khí. Cô tùy ý lựa chọn, ta ở đây dùng tay không tiếp cô mấy chiêu. Không chỉ mỗi cô, tất cả những người được mời đến nơi này, ai muốn thử sức thì ta cũng có thể tiếp người đó vài ba chiêu. Biểu hiện của Đường Môn chúng ta chưa đủ thành ý hay sao, những vị khác đã đến cửa tại sao không bước vào? Lời ta vừa nói, không chỉ để cho Ân tiểu thư nghe”.

Vào lúc này, tiếng nói của Vương Siêu lớn hơn rất nhiều, giống như sấm sét ầm ầm vang vọng, đi thẳng tới bên ngoài tường vây của đạo trường.

Xoạt xoạt xoạt!

Sau khi âm thanh của Vương Siêu truyền đi được một lúc, trên tường vây đột nhiên xuất hiện thêm ba người. Đồng thời, từ trong rừng cây cũng có một người đi ra.

Hiển nhiên đây là những cao thủ ẩn thân quanh Đường Môn, tới tham gia đại hội cao thủ do Vương Siêu tổ chức.

“Vương Siêu tiên sinh, quả nhiên khí phách hùng bá thiên hạ”. Người từ rừng cây đi xuống, trong ngực ôm một lưỡi kiếm, đó đúng là Lôi Minh Viễn.

“Các vị từ xa tới, hẳn là chất chứa không ít oán khí, các vị chọn binh khí đi”. Vương Siêu nhìn những người này, sau đó mí mắt rủ xuống, chỉ nói một câu.

Bên cạnh đạo trường quốc thuật, xếp đặt ba cái giá binh khí. Phía trên có trường kiếm, đoản kiếm, trường đao, đoản đao , đại đao, còn có, thiết côn lớn, thiết tiên lớn, thậm chí còn có đại thiết thuẫn bài, lưu tinh chùy, hổ đầu câu .v.vv. Đích thực mười tám món binh khí, tất cả đều có đủ.

Hơn nữa mỗi kiện binh khí đều bóng loáng toát ra ánh sáng mờ ảo, hiển nhiên đều được tạo ra từ sát tinh khiết.

Vương Siêu cũng hiểu rằng, tuy những người này được mình mời tới, nhưng khẳng định là trong lòng chất chứa không ít oán khí, cho nên khi những người này vừa mới xuất hiện, bản thân hắn đã biểu lộ rõ ràng,

mỗi người chọn binh khí cho mình, rồi có thể cùng hấn qua lại vài chiêu.

“Được! Nếu như Vương Siêu tiên sinh có thể dùng tay không tiếp ta ba chiêu, ta vui lòng phục tùng, không những thế, ta còn gia nhập Đường Môn”.

Ấn Tình lại uống một ngụm rượu, bước chân hơi ngừng lại. Trong lòng nàng thế nào mà không hiểu rõ chứ? Vương Siêu hành động như vậy, hẳn là để tiêu trừ oán khí của bọn họ.

Nói xong, nàng đi đến trước giá binh khí, nhẹ nhàng chạm vào: “Đều là những vũ khí bằng thép tốt”. Nàng rất am hiểu về binh khí, tất nhiên nhìn ra được rằng những binh khí ở đây đều được tạo ra từ tinh cương tốt nhất.

“Không biết Ấn tiểu thư dùng binh khí gì?” Vương Siêu hỏi một câu.

“Vậy thì cứ dùng cái này đi”. Ấn Tình đi đến trước một tấm thiết thuẫn lớn, dùng chân nhấc lên, đại thiết thuẫn đột nhiên bị lật lên, phát ra tiếng “ông ông!” của cương thiết(sắt cứng, sắt thép), giống như là chiếc chuông ở trong miếu, chùa.

Tấm thiết thuẫn này trên lớn dưới nhỏ, độ dày khoảng chừng ba tấc, hình dạng giống như chiếc chuông lớn trong miếu, cũng giống chiếc mai rùa, bên trong có một cái tay nắm bằng sắt, để cho người sử dụng cầm lấy. Bên ngoài nhẵn bóng vô cùng, tỏa ra ánh sáng màu đen bí ẩn.

Chiếc thuẫn này đúng là thuẫn tốt, nhưng mà nó cũng rất nặng, ước chừng gần tới một trăm cân. Nhưng mà Ấn Tình dùng một tay là có thể nhẹ nhàng nhấc lên, thoải mái như là nâng lên một chiếc lông ngỗng.

Nàng tiện tay đưa tấm thuẫn hạ xuống, sau đó sử dụng tư thế ‘Tả hữu phi thân’ của Thái Cực Quyền. Lập tức đã toàn thân đã không còn thấy bóng dáng, chỉ thấy một chiếc thiết thuẫn bao trùm cả thân thể.

“Tả hữu phi thân quả là không tồi”. Vương Siêu quan sát, ánh mắt lóe lên, có phần tán thưởng.

“Thức ‘Tả hữu phi thân’ này của Thái Cực Quyền, vốn chính là chiêu thức luyện tập với những tấm thuẫn lớn. Thái Cực Quyền đều là phối hợp với cổ binh khí như tiên, chùy. Thể hiện chút tài mọn, mong người đừng chê cười”. Ấn Tình cười cười, tay kia đem hồ lô thắt ở bên hông, tay kia mạnh mẽ nhấc lên, cầm lấy một chiếc chùy”. Đây mới thật sự là đại chùy, đầu chùy lớn như quả dưa hấu, cũng được chế tạo từ sắt tinh khiết.

“Cho dù là ở thời cổ, trong các cuộc thi võ cử nhân, võ tiến sĩ khi dùng thuẫn và chùy thì cũng không lớn như vậy, thật là làm cho ta phải cố hết sức”. Sau khi Ấn Tình cầm lên thì mỉm cười nói.

Nữ nhân này, chọn binh khí là một tấm thiết thuẫn, còn có thêm một cây đại chùy.

Vương Siêu chỉ tiếp nàng ba chiêu, nàng cũng rất thông minh. Lập tức chọn binh khí lớn, nếu như thời gian giao thủ kéo dài, nàng sẽ lựa chọn binh khí khác. Giờ đây nàng lựa chọn hai thứ này, giao thủ trong thời gian ngắn thì có tác dụng rất lớn.

Đại thiết thuẫn phòng ngự rất tốt, còn đại chùy thì có lực công kích rất mãnh liệt. Trong nháy mắt bộc phát. Uy lực của quyền pháp có thể tăng lên bội phần.

486. Chương 463: Huyết Như Kinh Đào

Mỗi tay nàng xác một cái, nhìn lên trông thật là khôi hài, vốn một tấm thuẫn cùng chiếc chùy như vậy, nên là một đại hán thân cao hai thước, cơ thể cơ bắp cầm trong tay thì mới phù hợp.

“Nữ nhân này thật là hung mãnh, nhưng mà hình dáng như vậy không được cho đẹp mắt. Nếu là Hắc Quyền chỉ vương cầm hai thứ binh khí kia thì phù hợp hơn! Nhưng mà xem bộ dáng nâng hai vũ khí hạng nặng nhẹ như lông ngỗng, nếu như so với những võ cử, võ tiến sĩ cổ đại thì còn cường hãn hơn nhiều. Nàng ta

mà đi thi khoa cử thời cổ đại thì, hẳn là một võ trượng nguyên”. Hoắc Linh Nhi trông thấy Ấn Tình một tay nâng là chẵn, một tay nâng đại chùy, trong nội tâm thâm khiếp sợ mà đánh giá.

Ngày nay những binh khí trên kệ binh khí của Đường Môn, đều là những vũ khí lớn, như Cương Thiết Thương cỡ lớn, Đại Quan đao thời Xuân Thu, thiết chùy, thiết thuẫn, thiết tiên. Đều được chế từ thép tinh, trọng lượng rất lớn. Mỗi vật tối thiểu cũng ngoài trăm cân.

Những vật này, đều do một số thợ rèn võ thuật gia của Đường Môn, mô phỏng theo binh khí của những cuộc sát hạch trong khoa cử thời cổ đại mà rèn thành. Không phải dùng để thực chiến, mà là dùng để hiểu biết khí huyết toàn thân, kiểm tra xem lực lượng tối đa của quyền pháp đánh ra là bao nhiêu.

Một số phương pháp kiểm tra trong huấn luyện hiện đại là đẩy, kéo, ngồi xổm. Những phương pháp này quá đơn giản, không phù hợp với quyền pháp thời cổ, quyền pháp cổ xưa thì phải phối hợp với binh khí cổ. Ví dụ như luyện Thái Cực Quyền, Hình Ý quyền, Bát Cực Quyền thì đều dùng thương lớn để luyện tập.

“Vương Siêu tiên sinh, mặc dù ta không có bản lĩnh của Tào Kế Vũ là nhị đại tổ sư Tâm Ý quyền, có thể đem Xuân Thu đại đao nặng một trăm hai mươi cân múa tới mức vẩy mực không thấm vào, nhưng nếu chỉ có ba chiêu, trong ba chiêu ta vẫn có thể bộc phát lực lượng, ngài nên cẩn thận nếu không lại lật thuyền trong cồng đó”.

Sau khi Ấn Tình cầm thiết thuẫn, cũng không có đi tới, mà lui ra phía sau vài bước, cho đến khi tới gần cửa ra vào của đạo trường quốc thuật, lúc này khoảng cách giữa nàng và Vương Siêu đã hơn mười mét, trên mặt lại nổi lên một lớp ửng đỏ, đồng thời phun ra một ngụm tử khí. Làn da đều trở nên đỏ bừng, đáng vẻ lúc này trông thật ngây thơ và khả ái.

Dường như nàng cũng không vội vàng động thủ với Vương Siêu, mà là chậm rãi điều chỉnh khoảng cách, tỷ mỉ giống như là một nhà thiết kế đang thiết kế bản vẽ trên giấy. Đồng thời đưa con mắt lơ đãng mông lung như người say, quan sát Vương Siêu.

“Không biết Vương Siêu tiên sinh, ta đang muốn kiến thức một chút ngài có bản lĩnh như Tào Kế Vũ tiên sinh tới mức vẩy mực cũng không vào hay không? Nếu như trong ba chiêu, ta có thể làm cho người rơi vào hạ phong, thì có thể mời người thể hiện bản lĩnh này trong chốc lát hay không? Ta luyện tập quyền pháp từ nhỏ cùng với trọng binh khí, lúc nào cũng cố theo đuổi cảnh giới này, dường như Worton kẻ năm đó giao thủ cùng ta, hẳn cũng chưa thể làm được”. Ấn Tình lại nhả ra một ngụm tử khí rồi nói tiếp.

Vương Siêu ở chỗ ngồi cách đó không xa đứng dậy, thông thả nói: “Tào Kế Vũ múa Xuân Thu đại đao, đao pháp vẩy mực không thấm vào, đó là quyền pháp luyện tới cảnh giới tiên thiên cương khí, Worton tất nhiên còn kém một điểm. Ngày nay trong thiên hạ người có thể đạt tới cảnh giới như vậy, chỉ có bốn năm người”.

Tào Kế Vũ trong lời nói của Ấn Tình, cũng là một vị đại tông sư võ thuật trong lịch sử, vốn là nhị đại tổ sư của Tâm Ý quyền, và cũng là Võ trượng nguyên trong thời Khang Hi, truyền thuyết kể lại vị nhị đại tổ sư Tâm Ý quyền này trong cuộc thi võ có thể múa một cây Xuân Thu đại đao nặng một trăm hai mươi cân, múa tới mức xung quanh thân thể đều là ánh đao, có mấy người cùng dùng mực dội vào người ông ta. Nhưng khi mực đã được gội hết thì trên người ông ta không hề có một tỳ mực nào dính vào.

Tới cảnh giới như vậy, thật là sâu không lường được. Nhưng mà trong lòng Vương Siêu lại hiểu rõ, cảnh giới như vậy thì đạt tới cương kinh đại thành mới có thể làm được.

Vương Siêu phỏng đoán, về sở trường đao pháp trong đám người này thì đao pháp của Thu Thiên là đệ nhất. Vô Cực đao của nàng một khi triển ra, có thể khiến cho vẩy nước cũng không vào được. Nhưng mà Vô Cực đao không có quá nặng, căn bản là không thể so sánh với Xuân Thu đại đao nặng hơn trăm cân. Nếu như muốn Thu Thiên vũ động Xuân Thu đại đao nặng trịch kia, thì còn lâu mới có thể đạt tới trình độ vẩy nước không vào.

” Được thôi, cô ra tay đi. Ở đây nhiều bằng hữu như vậy, hẳn là số người muốn giao thủ cùng Vương Siêu ta cũng không ít”. Sau khi Vương Siêu đứng dậy, đưa mắt nhìn khắp bốn phía, rồi thúc giục Ấn Tình một câu.

Sau khi hắn nói những lời này, cả quảng trường phía trước của đạo trường quốc thuật Đường Môn, bên cạnh thủy trì, trong rừng cây, người càng lúc càng nhiều, không ngừng có người mới xuất hiện. Hiển nhiên

là những cao thủ ẩn cư mà Đường Môn mời tới, giờ đây đã xuất hiện. Nhưng mà đều không ngoại lệ, tất cả đều từ trên tường vây tiến tới, không có một người nào đường đường chính chính đi vào từ cửa chính, thật là có chút buồn cười.

Nhưng mà ngấm lại như vậy mới đúng, họ đều là những cao thủ ẩn cư, đến không thấy bóng dáng, đi không phát hiện tung tích, là những nhân vật ‘ thần long kiến thủ bất kiến vĩ’ (thần long thấy đầu không thấy đuôi), leo tường mà tiến vào, ngược lại rất phù hợp với tâm tính của những cao thủ ẩn cư.

Nếu đổi lại là những đại nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy của giới võ thuật, những người này hẳn là sẽ không làm vậy, mà muốn đường đường chính chính đi vào từ cửa chính.

Người ở nơi này càng lúc càng nhiều, những người đi tới, có một bộ phận là người Châu Á, còn có một bộ phận là người da trắng, thậm chí có mấy người da đen, cùng với vài người mà nhìn bề ngoài thì hẳn là đến từ giới tu hành của Ả Rập.

Những người đã tới đây, lúc mới vào, không có ai ngoại lệ, người nào cũng khí thế bộc tận trời xanh. Nhưng mà khi họ vừa mới hạ vào trong sân, thấy tình cảnh bên trong của đạo trường quốc thuật, thì tất cả đều hạ khí tức xuống mức thấp nhất.

“Ai da! Nhiều cao thủ như vậy! Tất cả... khoảng chừng hơn hai mươi người.... Hầu hết đều là những nhân vật có cấp bậc Hóa kinh , nhiều như vậy.... Xem ra cao thủ trong thiên hạ quả thật là không thể coi thường!” Hoắc Linh Nhi nhìn thấy trong quảng trường, người càng lúc càng nhiều, trong nội tâm cũng âm thầm kinh ngạc.

Bởi vì nàng nhìn ra được, người đến nơi này, đại đa số đều là cao thủ Hóa kinh, hơn nữa có mấy khí tức cực kỳ khủng bố, mặc dù chưa tới cảnh giới Đan kinh. Nhưng mà trên người lại có khí tức hung mãnh như dã thú của Hắc Quyền chi vương! Xem ra hẳn là người đến từ sát lục thể giới cực kỳ tàn khốc.

Không nói tới những quyền sư Đan kinh cao cao tại thượng, Hắc Quyền chi vương Peter Major trong suy nghĩ của Hoắc Linh Nhi, hẳn là kẻ mạnh nhất dưới cảnh giới Đan kinh. Nếu như bọn họ am hiểu binh khí thì lực sát thương so với cao thủ Đan kinh cũng không thua kém bao nhiêu. Nhưng mà, hôm nay xuất hiện tại đây, có khoảng chừng hơn năm người có khí tức không dưới Hắc Quyền chi vương.

“Mặc dù theo suy đoán của chúng ta, toàn bộ quyền sư Hóa kinh trên thế giới, ít nhất cũng có hơn hai ba trăm vị. Đan kinh thì càng ít hơn bội lần, nhưng con số mà chúng ta phỏng đoán lại xa xa không đạt tới. Từ những nhân vật xuất hiện trong hôm nay có thể nhìn ra được điều đó”. Hoắc Linh Nhi lại tiếp tục suy nghĩ.

“Đường Môn chúng ta tổ chức võ đạo đại hội, tất nhiên đối với toàn bộ cao thủ trên thế giới đều đã điều tra qua, tính toán sơ bộ thì cả thế giới có ít nhất hai trăm đến ba trăm cao thủ Hóa kinh, nhưng mà giờ đây thì ít hơn số đó rất nhiều. Tính cả tiểu đội Luân Hồi thì cũng còn xa mới đủ. Ngược lại nhân tuyển Đan kinh thì cũng không sai biệt lắm. Nếu như tính những người đã chết đi, thì vẫn rất ít. Hóa kinh là lực lượng trung thượng tầng. Thực thực bản thân cường đại, nhưng mà không sáng chói như cao thủ Đan kinh. Thích hợp với việc ẩn tàng, hơn nữa trong quá trình ẩn cư có thể đột phá, cũng không phải là sự tình không thể xảy ra”. Hoắc Linh Nhi vẫn yên lặng phỏng đoán cao thủ trong thiên hạ.

Vương Siêu cùng Ân Tình giao thủ, một số cao thủ ẩn tàng được Đường Môn mời tới đều lẳng lẳng đứng nghe, trong đó cũng có âm thanh khe khẽ trò chuyện, thảo luận.

“Lý Vĩnh Cơ. Người cũng tới ư? Không thể tượng tượng được, lần này người động thủ đầu tiên lại là một nữ nhân”.

Cạnh hồ nước dưới rừng cây, một thân thể giống như tảng đá gây cho người ta một cảm giác cứng rắn. Đó là một người da đen, hắn dùng Anh ngữ một cách lưu loát, nói với một người trung niên. Người trung niên này một người mặc y phục bằng lụa màu đen, bên hông đeo dây lưng màu đen, toàn thân đều là màu đen không có một chút tạp sắc.

“Thái Thân. Peter Major đã chết, nếu như người rời núi , có thể một lần nữa thống trị thị trường Hắc quyền khổng lồ . Trên cái thế giới này thị trường Hắc quyền rộng lớn tới mức nào, lợi ích to lớn cỡ nào, vì sao

người không xuất sơn?”. Người trung niên toàn thân đều mặc màu đen liếc nhìn người da đen kia, sau đó cũng dùng Anh ngữ hỏi lại.

Hai người kia, người mặc y phục màu đen chính là giáo luyện của Cực Chân Không Thủ Đạo trong hoàng thất Jordan, là người Hàn Quốc, tên Lý Vĩnh Cơ, đã từng là hội trưởng của chi hội Thần Thủ.

Người sáng lập và phát triển Cực Chân Không Thủ Đạo ngoại hiệu tên là Thần Thủ, sau khi ông ta chết, thì một đệ tử của ông ta đã sáng lập nên ‘chi hội Thần Thủ’, bên trong có rất nhiều cao thủ quyền pháp. Lý Vĩnh Cơ chính là một thành viên kiệt xuất trong chi hội này.

Mà người da đen, chính là kẻ mà rất lâu trước khi Bỉ Đắc Mai Kiệt Phu còn chưa xuất thế. Thì hắn là người thống trị thế giới ngầm Hắc quyền, là một Quyền hoàng bách chiến bách thắng, không ai biết tên hắn là gì, chỉ biết ngoại hiệu của hắn là Thái Thần.

Khi hắn đạt tới phong độ cao nhất, thì thối lui ra khỏi giới Hắc quyền, không ai biết tung tích, về sau Bỉ Đắc Mai Kiệt Phu xuất thế chiếm lấy vị trí của hắn.

“Lý Vĩnh Cơ! Lời của người nói ra, lúc nào cũng có tính kích động như thế. Nhưng mà khi ta rời khỏi giới Hắc quyền, đó là thời kỳ huy hoàng nhất của ta, không liên quan tới Bỉ Đắc Mai Kiệt Phu. Nhưng mà khi người quy ẩn thì dường như là có liên quan tới hai người thì phải, một người là Thôi Trường Bạch, còn có một người nữa là Y Mãi Đề, nhưng mà hai cao thủ này giờ đây đều đã chết hết, người có thể đi ra rồi. Ha ha!” Thái Thần cất tiếng cười hắc hắc.

Lời nói của hai người đối chọi gay gắt, đều giống như mũi dao đâm vào lòng người kia.

“Được rồi, chúng ta không cần phải dùng miệng lưỡi vô vị cãi nhau làm gì cho mệt xác, Vương Siêu kia cảnh giới quyền pháp thâm sâu không lường được. Hắn mời chúng ta, chúng ta cũng phải ngoan ngoãn đi tới. Nhưng mà hôn nay cùng hắn động thủ, hắn muốn lập uy cho nên hắn là chúng ta không có gì nguy hiểm. Đến lúc động thủ, chúng ta đi ra, cả hai người đều dùng vũ khí đối phó với hắn, với tính tự phụ của hắn, hắn là sẽ đáp ứng, không biết người có đồng ý liên thủ với ta hay không?” Lý Vĩnh Cơ nhắm mắt lại nói.

”Lão tiên sinh Gracey hôm nay cũng tới. Cháu của lão là Lôi Vương Gracey bị Vương Siêu giết, hôm nay lão tới đạo trường, chỉ sợ cũng có biện pháp nào đó, người này một thân

kỹ năng nhu thuật, chỉ sợ đã siêu việt hơn Kano Jigoro(Gia Nạp Trì Ngũ Lang) của Nhật Bản năm đó. Để xem hôm nay lão có cách gì không”. Ánh mắt của Thái Thần rơi vào thân hình của một lão nhân ở một bên.

Lão nhân kia đang ngồi xổm người một gốc cây đại thụ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt đất, cũng không có nhìn vào Vương Siêu ở trong đạo trường quốc thuật, mà là nhìn một ổ kiến đang chuyển tổ.

Lão đầu này, trên thân mặc một bộ y phục Judo màu trắng đã có phần bạc màu vì trải qua nhiều lần giặt giũ. Tóc húi cua, lưng của lão khom xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt đất. Một lão đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất xem bầy kiến dọn nhà. Lão đầu này chính là cao thủ nhu thuật của gia tộc Gracey ở Brazil, một nhu đạo gia cổ lão.

Ở Tư Đồ gia Vương Siêu đã đánh chết Lôi Vương Gracey, hắn là một nhu thuật đại sư nổi danh, và chính là cháu của lão đầu này.

“Những người ngoại quốc này cũng có vài phần bản sự. Nhưng mà cô gái tên là Ân Tình kia, thật sự là rất lợi hại!” Đúng lúc này, một thanh niên ẩn nấp trên cây, dùng ánh mắt quét xuống phía dưới. Sau đó, lại đưa ánh mắt nhìn vào trong đạo trường quốc thuật.

“A? Nữ nhân kia, thật là lợi hại! Quá cường đại! Lực lượng này.... Sức bật thật là mạnh mẽ!”

Đúng lúc này, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, âm thanh chấn động làm cho lỗ tai của mỗi người có phần choáng váng.

Thái Thần, người da đen từng thống trị Hắc Thị quyền trong thế giới ngầm. Trong thời khắc này đột nhiên sắc mặt trở nên chăm chú, bởi vì lúc này Ân Tình đã bắt đầu động thủ với Vương Siêu.

Cô gái Ân Tình trông bề ngoài thì có vẻ nhu nhược, nhưng vừa ra tay đã cương mãnh vô cùng, thật là ngoài dự đoán của mọi người.

Mà lúc này, ngay cả lão nhân của gia tộc Gracey ngồi trên mặt đất xem kiến, từ này giờ vẫn mặc kệ mọi việc, giờ đây cũng đáp thoảng ngẩng đầu nhìn lên. Đôi mắt vốn mờ mịt của lão, chiếu ra những tia sáng như thiểm điện muốn đâm rách bầu trời.

Sự chú ý của mọi người, đều tập trung vào trên mình Ấn Tình.

Ấn Tình đột nhiên bộc phát, động tác cực kỳ đón giã. Nàng hít sâu một hơi, cả thân thể vốn được che kín, bỗng nhiên bành trướng. Y phục bên trong phồng lên giống như khí cầu, xem chừng như sắp khai hỏa mà bay lên.

Thiết thuẫn trong tay nàng, đột nhiên từ từ đưa lên, xoay tròn quanh thân thể, liên tiếp bước tới hai bước, nàng đang sử dụng niễn bộ.

Niễn bộ mà nàng thi triển ra vô cùng mạnh mẽ, cứ tiến lên vài bước, thì chân lại nghiến lên mặt đất, sàn nhà bằng gỗ cứng rắn của đạo trường quốc thuật Nam Dương vì chịu áp lực quá nặng mà gỗ vụn bắn lên tung tóe, những mảnh nhỏ văng khắp không gian, cơ hồ không thể thấy bóng người bên trong.

Khi nàng khởi động tấm thuẫn, thì cả thân hình quả thật không khác gì một cỗ xe tăng hình người.

Niễn bộ! Tấm thuẫn lên xuống phiêu hốt bao lấy toàn thân Ấn Tình. Trong lúc này mọi người chỉ thấy được một thiết cầu hình người cực kỳ lớn lẫn tới, trong nháy mắt đã lao về phía Vương Siêu.

Dưới tình huống vận dụng đại thuẫn bằng tinh thiết, thể công của Ấn Tình so với thể công mãnh liệt nhất mà Hắc Quyền chi vương từng sử dụng, còn hùng mãnh hơn mấy lần!

Trong thời gian không tới một giây đồng hồ, Ấn Tình đã vọt tới trước mặt Vương Siêu đánh ra một chùy!

Một chùy này long trời lở đất. Tiếng rít 'vù vù!' vang lên, giống như sấm sét từ trên bầu trời đen kịt đánh xuống.

Vương Siêu vẫn đứng yên bất động như cũ.

Hai tay vung lên liên tục, kết thành một cái 'Tâm ấn', ngón tay liên tục biến hóa, nhanh như điện quang thạch hỏa(ánh sáng lóe lên khi đánh đá lửa), như ảo ảnh trong mơ.

Mà Nghiêm Nguyên Nghi là người có võ công cao minh nhất ở đây, quan sát những động tác của Vương Siêu trong nháy mắt biến hóa, cũng nhìn không rõ lắm, chỉ cảm thấy ngón tay Vương Siêu, liên tiếp biến hóa ước chừng năm sáu chục động tác.

Trong nháy mắt, ngón tay của Vương Siêu một hơi biến hóa ra sáu mươi thủ thế.

Vương Siêu đối mặt với thể công cường đại của Ấn Tình, liền trực tiếp sử dụng Tâm Ấn Mẫu Quyền cường đại nhất của bản thân.

Nghiêm Nguyên Nghi chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra, ngay từ đầu Vương Siêu thủ thế biến hóa là Tâm ấn, sau đó lại biến thành Di đà ấn, tiếp theo lại là Tam muội ấn, sau đó hai tay tạo thành vòng tròn kết thành Kim Cương Luân. Tiếp theo lại biến hóa thành Như Lai Thai quyền ấn, cuối cùng hai nắm tay nâng lên, kết thúc chính là Phiên Thiên Ấn.

Các dụng kinh liên tiếp như vậy, làm cho lỗ tai của mỗi người đều nghe thấy, trong chốc lát cũng nghe được âm thanh rào rào, giống như tiếng của một con sông lớn ở xa xa đang gầm lên giận dữ.

Ào ào ào ào! Ào ào ào ào!

Vào lúc này Ấn Tình cũng bộc phát dữ dội, trên sàn gỗ mảnh vụn văng tứ tung, tấm thuẫn tung bay, đại chùy rít liên vù vù, thanh thế cực kỳ khủng bố. Phạm là người đang ở đây, đều có thể nghe thấy trong đó âm thanh một loại âm thanh khác 'ào ào ào ào' giống như nước chảy.

Loại thanh âm như nước chảy này làm cho người ta có cảm giác như đứng cách sông Hoàng Hà vài Km, trong lỗ tai loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy, tuy rất nhỏ, nhưng nếu thưởng thức một cách tinh tế thì lại cảm thấy khí thế khôn cùng.

“Đây là thanh âm gì?” Ở đây rất nhiều người có thính lực nhạy đến cực điểm. Cũng nghe thấy những âm thanh này. Trong đầu của bọn họ liên tiếp chuyển đổi ý nghĩ, nhưng cũng không có thời gian mà nói ra.

Chỉ có người ngồi trên mặt đất xem kiến, chính là lão nhân của gia tộc nhu thuật Gracey, bỗng nhiên mạnh mẽ đứng lên. Từ trong miệng phát ra mấy chữ: “Thanh âm này vang lên từ trong huyết mạch!”

Lão đầu này thật là lợi hại, trong phút chốc đã nói ra. Không sai, thanh âm này chính là do sự bành trướng trong cơ thể Vương Siêu, mạch máu hoạt động nhanh, do đó thanh âm bộc phát từ trong cơ thể mà ra.

Ngay lúc lão đầu kia vừa cất lời, trong chốc lát thanh âm lập tức phát ra càng lớn hơn.

Hai quyền Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu đều lần lượt vỗ lên tấm thuẫn cùng với đại chùy mà Ấn Tình đang cầm.

Ầm ầm!

Trong ánh mắt của những người đang theo dõi, thiết cầu hình người khổng lồ bỗng nhiên tan rã.

Ầm! Ầm! Ầm! Thiết thuẫn vỡ vụn thành rất nhiều khối, cùng với thân thể của Ấn Tình bay ngược ra khỏi đạo trường quốc thuật.

487. Chương 464: Đánh Cho Quỳ Xuống

Thiết chùy rất lớn bỗng chốc văng lên cao vài mét! Sau đó mãnh liệt rơi xuống phía dưới, nện lên mặt sàn gây chấn động và tạo ra một vết lõm thật sâu.

Một khối tinh thiết lớn như quả dưa hấu mãnh liệt nện xuống mặt đất, tất nhiên là gây ra áp lực đến cực điểm. Hướng chi, trong đó còn ẩn chứa lực lượng Phiên Thiên Ấn cự đại của Vương Siêu, cho nên khi mặt đất chấn động. Gan bàn chân của một người tiếp xúc với mặt sàn đều cảm thấy tê rần, người ở nơi này đều có công phu cao minh tất nhiên là đều cảm giác được sự chấn động của mặt sàn, do đó có thể tưởng tượng lực lượng của một kích này kinh khủng tới cỡ nào.

Keng keng keng.....

Chấn động trôi qua, tiếp theo lại là thanh âm những khối sắt rơi xuống mặt đất. Đó là những mảnh vỡ của tấm đại thuẫn bằng tinh thiết bị một chiêu Phiên Thiên Ấn đập thành mấy khối rơi xuống mặt đất nên mới tạo ra những âm thanh như vậy.

Sắc mặt Ấn Tình tái nhợt, nửa ngồi trên mặt sàn của đạo trường quốc thuật, hai tay trống trơn, tóc mai toát loạn, toàn thân đều ướt đầm mồ hôi, nhưng mà thân thể lại không chịu một chút tổn thương nào. Chỉ là thể lực tiêu hao quá lớn, cơ thể bị chấn động kịch liệt khiến cho khí huyết tán loạn, tạm thời không còn chút sức lực nào nữa.

Hiển nhiên, vừa rồi giao phong trong nháy mắt, Vương Siêu cũng không có thật sự làm tổn thương nàng.

Thanh âm ngừng lại, những người ở đây thấy tình cảnh như vậy, đều im lặng như tờ.

Chỉ tiếp xúc một hiệp, chỉ trong một chiêu này, Vương Siêu đã triệt để đánh nát tấm thuẫn của Ấn Tình, đánh văng đại chùy quá khổ!

Ấn Tình nửa ngồi, cũng không để ý tới mồ hôi trên trán của mình, chỉ có hai con mắt cứng đờ trừng trừng nhìn về phía Vương Siêu đang đứng tựa như thiên thần, trong nội tâm tràn đầy sự khó tin và kinh hãi.

Vừa rồi nàng thi triển Niễn bộ, vận dụng đại thiết thuẫn vòng lên đưa xuống, bao lấy toàn bộ thân thể, không hề có chút sơ hở. Sau đó mới vọt tới trước mặt Vương Siêu, bất ngờ đánh ra một chùy. Uy thế như vậy, Ấn Tình tự nhận là, cho dù Lã Bố cưỡi ngựa Xích Thố, tay cầm Phương Thiên Họa Kích chạy nước rút, lực lượng so với bản thân chưa chắc đã hơn.

Nếu như ở thời cổ đại, những nữ tướng như Hoa Mộc Lan, Phàn Lê Hoa, hết thấy đều xa xa không bì kịp.

“Công phu của người rất tốt, nếu như ở cổ đại, với trọng trang như vậy, đủ để đánh cho ba người cưỡi ngựa xông tới thành bánh bao nhân thịt. Nếu như ta không có Như Lai chi lực thì cũng không thể khinh suất mà tiếp đón tấn công của người”. Vương Siêu nhìn thấy thần sắc nghiêm cẩn của Ấn Tình, đầu hơi nhấc. Dùng giọng điệu lạnh lùng khen ngợi.

Sau khi Vương Siêu đánh một kích kia, toàn thân đứng thẳng, tóc hơi dựng lên, quần áo toàn thân không gió mà bay, vang lên những âm thanh phần phật. Sau khi kết thúc, vẫn nói chuyện trầm ổn, phong độ như vậy khiến cho người ta có cảm giác cao lớn không thể nào với tới.

“Đa tạ người đã khen ngợi. Nhưng mà là bại tướng, ta cũng không nói nhiều. Xem ra ta phải tuân thủ hứa hẹn, gia nhập Đường Môn”. Ấn Tình cười khổ một tiếng, lại gỡ hồ lô bên hông xuống, uống một ngụm rượu, sắc mặt mới bình tĩnh trở lại.

“Ấn tiểu thư là võ thuật gia xuất sắc, gia nhập Đường Môn, đương nhiên chúng ta vô cùng hoan nghênh”. Vương Siêu cười cười.

“Ấn tiểu thư, vừa rồi cô cầm thuẫn bài Niễn bộ bộ trùng sát, đại chùy đột kích. Là một loại phương pháp cực kỳ cổ điển chính là ‘bộ binh phá kỵ binh’ thường được dùng trên chiến trường thời cổ đại. Vốn là ta chỉ từng thấy qua trong Không Thủ Đạo rất xa xưa của Nhật Bản. Không thể ngờ rằng, lại có thể trông thấy phương pháp này trong võ thuật gia người Hoa, hẳn là năm đó khi Nhật Bản đánh với kỵ binh Mông Cổ đã dùng thủ đoạn này. Không biết có phải là học trộm công phu của Không Thủ Đạo hay không?” Đúng lúc này, một cái thanh âm già nua vang lên.

Người nói chuyện chính là lão nhân đang nhìn bầy kiến, là người của gia tộc Gracey ở Brazil.

Lão đầu này, giờ đây đã đứng lên, lời nói phát ra chính là Trung văn Hán ngữ, thanh âm vang dội như chuông đồng, từng chữ phát ra rất rõ ràng, người có mặt ở nơi đây đều nghe rõ mồn một.

Vương Siêu nghe thấy lời này, lập tức đưa ánh mắt phóng tới hồ nước cạnh quảng trường, rồi dừng lại ở trên người lão nhân của gia tộc Gracey.

“Ánh mắt thật là khủng bố!” Khi mà Vương Siêu đưa ánh mắt phóng về phía lão đầu của gia tộc Gracey, cách lão nhân của gia tộc Gracey chính là Lý Vĩnh Cơ cùng với Tank, Hắc quyền hoàng của thế hệ trước.

Hai người kia đều là cường giả. Nhưng mà, khi ánh mắt của Vương Siêu đảo qua bọn họ, thì trong nội tâm bọn họ dâng lên một cảm giác kinh hoàng khó hiểu! Trái tim mãnh liệt nhảy lên hai cái.

Lúc này, mặt trời đã dần hạ xuống, sắc trời nhá xem tối. Nhưng mà, hai người kia lại nhìn thấy rõ ràng, ở phía xa xa trong đạo trường quốc thuật, ánh mắt của Vương Siêu tựa như hai bó đuốc. Nguyên nhân trái tim bọn họ kịch liệt nhảy lên, chính là bởi vì bọn họ cảm nhận được rằng, mặc dù giờ đây đứng cách xa mấy trăm mét, nhưng mà chỉ cần bị ánh mắt như vậy theo dõi, thì không thể nào trốn thoát được!

Hơn nữa khi ánh mắt của Vương Siêu đảo qua, bọn họ càng thêm khắc sâu một loại cảm giác, chính là loại cảm giác tựa như một tòa núi khổng lồ, theo ánh mắt của họ mà áp xuống, làm cho bọn họ sinh ra một cảm giác là không thể nào kháng cự, có cảm giác đành phải bất lực chờ chết.

“Thượng Đế ơi! Ánh mắt cùng khí chất tinh thần như vậy, thì nồng đậm tới mức độ nào chứ?” Trong nội tâm Tank triệt để chấn kinh!

Hắn là ‘Hoàng đế’ đã từng tung hoành khắp Hắc thị quyền, cũng biết rằng, một số cường giả chân chính, tinh thần cùng khí chất khí chất đậm đặc tới mức độ có thể phóng ra ngoài, một ánh mắt nhìn qua, khiến cho người bị nhìn có cảm giác như nhân quang bị một đầu mãnh thú hung tàn đánh tới. Loại cường giả này, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể đánh tan tinh thần của kẻ khác.

Bản thân Tank cũng đã tu luyện tới cảnh giới như vậy. Đã từng có một cao thủ Hắc quyền nói về Tank như thế này: Tank chỉ liếc ta một cái, ta liền cảm thấy như có một đầu mãnh hổ khát máu đã lâu đánh về phía ta, làm cho da đầu ta run lên.

Nhưng mà, tinh thần cùng với khí chất nhân thần của hắn ngày đó thể hiện ra, giờ đây quả thật là không cách nào so sánh được với Vương Siêu.

Một bên là mãnh hổ hung dữ, một bên là thần sơn vô cùng to lớn. Hai cái này không thể xếp cùng một bậc.

“Bị ánh mắt không thể kháng cự đó áp tới, lão đầu kia sẽ phản ứng như thế nào? Có vẻ là sắp bộc phát là thực lực chân chính rồi!” Tank đưa ánh mắt nhìn về phía nhìn về phía lão nhân của gia tộc Gracey.

“Saro Gracey!” Vương Siêu đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào lão nhân của gia tộc Gracey, đó đột nhiên kêu lên một cái tên.

Đó là tính danh của lão đầu này, người của gia tộc Gracey, tự nhiên là có họ Gracey, Hai chữ Saro phía trước chính là tên của lão.

Thanh âm của Vương Siêu không lớn. Nhưng mà từng chữ giống như búa tạ kích vào nội tâm mỗi người, làm cho lòng người bối rối.

“Vương Siêu!” Lão đầu Saro kia, dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Vương Siêu, đột nhiên đứng thẳng thân thể lên, gân cốt toàn thân vận động kịch liệt. Nước da toàn thân trở thành màu hồng, mái tóc tung bay, cả thân thể giống như là trẻ lại mười tuổi, trong khoảng thời gian ngắn, tinh thần phấn chấn!

Đồng thời lão cũng lớn tiếng hét lên tên của Vương Siêu, khí thế vậy mà không chút nào yếu hơn!

“Lão già này, dưới áp lực to lớn như vậy, dường như đã phát huy đến tận cùng sinh mệnh lực của bản thân! Tiềm lực của con người quả nhiên là rất lớn...Nhất là những đấu gia như chúng ta, thường thường dưới trọng áp mãnh liệt thì mới có thể đột phát bản thân. Xem ra hôm nay đến Indonesia là đúng đắn! Cũng tốt, để cho thân thể cảm thụ áp lực đến từ Vương Siêu càng nhiều càng hay”. Tank trông thấy Saro bộc phát ra sinh mệnh lực cường đại nhất của bản thân, khí thế vượt qua hắn rất nhiều, trong nội tâm cũng vô cùng kích động, lập tức muốn nhanh chóng chân chính đối mặt với Vương Siêu.

“Hoắc Linh Nhi, giảng giải qua cho Saro lão tiên sinh về lịch sử của phương pháp này”. Vương Siêu nói.

“Được!” Hoắc Linh Nhi tiến tới hai bước, âm thanh vang lên trong đạo trường quốc thuật rộng lớn, nhưng rất rõ ràng, mỗi người đang ở đây đều có thể nghe thấy rõ ràng.

“Nguồn gốc của Không Thủ Đạo chính là Đường thủ của Lưu Cầu. Đường thủ, tên cũng như ý nghĩa. Là thừa kế từ quyền pháp của người đời Đường, phương pháp bộ binh phá kỵ binh bằng cách dùng thuẫn và chùy chính võ công của Đường triều. Ở thời kỳ Trinh Quán(niên hiệu Vua Đường Thái Tông, Lý Thế Dân, 627-649), bộ binh của Lý Tĩnh nhiều lần đánh nhau với thiết kỵ Đột Quyết, đã tuyển chọn cao thủ đứng trước cầm đại chùy và thiết thuẫn để đối chọi với kỵ binh. Lúc đó, có cao tăng Thiếu Lâm là Đàm Tông, Đàm Thần, Đàm Mãnh đảm nhiệm làm tiên phong dùng thuẫn với chùy đánh kỵ binh. Một đường thẳng tiến, thế như chẻ tre, đánh cho người Đột Quyết xương thịt thành cháo. Điều này được Lý Tĩnh viết rõ trong Dịch Cân Kinh, năm đó ta ở Nhật Bản học tập nhu đạo, chỉ cần là những đạo trường cao cấp thì đều có giờ tụng niệm, không thể không học. Còn nhu thuật của Brazil thì có nguồn gốc từ Nhật Bản. Hơn năm mươi năm trước, khi đó Saro tiên sinh mười ba tuổi được tới bên đạo quán của Nhật Bản nghe giảng, học tập một thời gian ngắn, hắn là không thể không được giảng giải về điều này. Theo như lời ngài nói Nhật Bản chiến thắng thiết kỵ Mông Cổ bằng phương pháp thuẫn phá kỵ binh, đó cũng là do được lưu truyền từ Đường thủ. Điểm này Trúc Sơn Đại Chi tiên sinh cũng có đề cập tới trong sách của mình. Chẳng lẽ ngài không biết sao?” Hoắc Linh Nhi trước tiên dừng Trung văn nói một lần, sau đó lại dùng tiếng Nhật nói một lần, cuối cùng là dùng tiếng Anh nói một lần nữa, khiến cho tất cả người ở đây đều hiểu rõ ràng.

“Lịch sử sâu xa, sự thật bị bóp méo thổi phồng, đổi trắng thay đen, nói thật thành giả, sớm đã không thể dùng làm bằng chứng”. Con mắt Saro nheo lại, lão cũng không thể ngờ được rằng, Hoắc Linh Nhi lại am hiểu lịch sử võ thuật của Nhật Bản đến mức độ như vậy, nhưng ngữ khí vẫn ương ngạnh như trước.

“Vương Siêu tiên sinh, lời vừa rồi người nói vẫn còn có tác dụng chứ? Nếu như ta dùng binh khí, người có thể tiếp ta ba chiêu?” Saro nhìn về Vương Siêu ở phía xa xa.

“Đương nhiên”. Vương Siêu nói: “Tài liệu về người ta cũng đã xem qua một ít, người luyện lập nhu thuật, sát chiêu chính thức là Thập Tự thương của Bảo Tàng Viện Lưu thương thuật ở Nhật Bản. Thật vừa khéo, nơi này của ta có một cây thương chữ thập dài ba bốn mét, nặng tám mươi, không biết, người có thể sử

dụng không?” Trong lúc Vương Siêu nói chuyện thì một bước nhảy tới bên cạnh giá binh khí, trở tay rút ra một thanh trường thương dài nhất!

Cây thương này cũng không phải là một đầu thương, mà là một hình chữ thập. Biên giới của hình chữ thập vô cùng sắc bén, tứ phía đều nhẵn bóng, màu mũi nhọn của chữ thập cũng thật dài, nếu như đâm xuyên qua thân thể một người thì còn lộ ra một đoạn. Cây thương chữ thập đúng là một loại hung thần sát khí.

Vương Siêu vừa nói xong thì trở tay ném ra.

Xoẹt! Âm ầm!

Cây thương chữ thập dài bốn mét giống như một mũi tên phá không mà bay đi, phát ra những âm bạo kéo dài trong không khí, làm cho người ta cho rằng đó là tiếng máy bay chiến đấu đang bay xẹt qua bầu trời.

Thương chữ thập trực tiếp xuyên qua quảng trường, rơi xuống trước mặt Saro. Phập! Ngay sau đó cụp vào mặt đất, thân thương ngập dưới đất mất chín phần mười, chỉ để lại một đầu thương dài một thước ở trên mặt đất! Giống như giá chữ thập của một mộ phần phương Tây!

Mặt nền của đạo trường quốc thuật Nam Dương đều bằng xi măng.

Vương Siêu ném thương, lực lược không nhỏ chút nào, tốc độ cũng nhanh như tia chớp. Lấy thương, ném thương, lao xuống đất, cắm vào mặt đất, đều hoàn thành trong nháy mắt, làm cho người ta không kịp quan sát.

Lão đầu Saro đang nghe Vương Siêu nói, cũng không ngờ rằng động tác của Vương Siêu nhanh như vậy. Sau khi kết thúc chữ cuối cùng của câu nói kia, thì trước mặt đất đã chấn động, tiếng va chạm giữa sắt và đá vang lên. Do sự cọ xát mãnh liệt, khiến cho mùi tanh của cương thiết bị bốc cháy xông vào mũi. Đồng thời, trước mắt có một cái giá chữ thập hàn quang tỏa ra bốn phía, đó chính là đầu thương.

“Hay lắm!” Khi trường thương cắm ở trước mặt mình, Saro cũng không có lui bước mà mạnh mẽ bước tới. Đá lên phía trên thân thương, đột nhiên xoay người một cái, một tay giống như là đang cất cỏ, quắp lại sau đó quẩn lấy phần chữ thập của thương, mạnh mẽ kéo lên. Trường thương lập tức từ trong mặt đất chui ra, bay lên không trung.

”Ồ? Lực rút rất mạnh.” Vương Siêu trông thấy chiêu thức đó của Saro, ánh mắt cũng tràn ngập tán thưởng. Chiêu này chính là ‘điều yêu đại bản’ trong nhu thuật, cũng tương đương với chiêu thức bạt thảo tầm xà(nhỏ cỏ tìm rắn) trong đích võ thuật truyền thống Trung Quốc, chính là dùng lực lượng để kéo vật gì đó lên. Nhu thuật luyện tới cực điểm, chỉ cần khe cong eo, sau đó bắt lấy chân của địch nhân, động tác như tia chớp, có thể nhấc kẻ địch lên cao vài mét, đến khi rơi xuống thì ngã gãy cổ.

Hòa thượng Ba Nhĩ Mã đã từng ném một con voi lên cao hơn hai mét, 1 lực lượng của Vương Siêu so với Ba Nhĩ Mã càng cường đại hơn, dùng cách diễn đạt của Phật giáo mà nói, thì đã đạt tới Như Lai chi lực. Trong nháy mắt ném đi một thương cắm sâu trong mặt đất. Mà từ một chiêu kéo lên kia của lão Saro có thể thấy được công phu lão cũng vô cùng thâm hậu.

Sau khi thương chữ thập bay lên bầu trời. Lão đầu Saro dẫm mạnh vào mặt đất bật lên, giống như là một đầu mãnh hổ có ánh, tiếp lấy trường thương trên không trung, sau đó rơi mạnh xuống mặt đất phát ra âm thanh như vật nặng rơi từ trên tầng mười xuống đất, sau đó chạy băng băng về phía trước.

Chạy nước rút với tốc độ cao với cự ly trăm mét!

Trong lúc chạy nước rút, trường thương chữ thập mà lão cầm trogn tay giống như là chiếc máy xay gió, xoay tròn với tốc độ cao, tạo thành hình xoắn ốc, xoay tròn kịch liệt, khiến cho không khí phía trước phát ra âm thanh như tiếng quạt máy bay phát ra trước khi cất cánh.

Đây là chính là ý nghĩa sâu xa trong Thập Tự thương thuật của Bảo Tàng Viện Lưu: “Đột kích theo hình xoắn ốc!”

Nhu thuật của gia tộc Gracey tại Brazil là do đại sư nhu thuật Tiền Điền Quang Thế truyền lại cho gia tộc Gracey. Về sau phát dương quang đại, tạo nên một lưu phái tiếng tăm vang dội, cho nên nhu thuật Gracey ở Brazil, khắp nơi đều có bóng dáng võ thuật của Nhật Bản. Năm đó Saro còn được chỉ thị tới Nhật Bản để đào tạo sâu hơn.

Lão đầu Saro cầm trường thương dài tới bốn mét, với phương thức phát lực hung mãnh, chạy nước rút mấy trăm mét. Có thể tưởng tượng được sẽ mãnh liệt tới mức độ nào.

Người ở nơi này nhìn thấy uy thế của lão, trái tim cũng mạnh mẽ nhảy lên.

“Vọt về phía trước với tốc độ như vậy, cho dù một ngọn núi ngăn trước mặt, cũng bị đâm xuyên qua”. Trong nội tâm Tank một lần nữa cảm thấy khiếp sợ.

Trong nháy mắt, Saro vọt tới phía trước đạo trường quốc thuật, lúc này trong lòng lão đột nhiên tiến vào một cảnh giới kỳ diệu, dường như lão đã quên hết tất cả cảm xúc, toàn bộ tinh thần đều tập trung hết vào một thương này.

Khi ánh mắt của lão quan sát thấy còn cách xa Vương Siêu chừng hai mươi mét thì đột nhiên lão cảm thấy toàn thân mình dường như ở trong trạng thái nửa trong suốt. Huyết dịch toàn thân lưu động, trong đầu cảm nhận rất rõ ràng.

“Đây là.... Đột phá!” Lúc này, trong nội tâm Saro chợt có một ý nghĩ như vậy.

“Ồ?” Trong nháy mắt đó, Vương Siêu cũng cảm nhận được rất rõ ràng, trạng thái tinh thần của đối thủ đã thay đổi?

“Lão đầu này lại có thể đột phá? Bước chân vào Đan đạo? Khá lắm!”

Đối mặt với tốc độ lao tới nhanh như vậy, đột nhiên lúc này cước bộ của Vương Siêu dẫm mạnh lên mặt đất! Thân thể tránh sang hai bước làm cho thương chữ thập đang mãnh liệt xoay tròn quét qua sát đầu mình trong khoảng khắc. Đồng thời, trong nháy mắt, bàn tay biến hóa, một thức Phiên Thiên Ấn lại vỗ lên thân thương.

Thương bỗng chốc bị đánh bay.

Tay kia của Vương Siêu nhanh như thiểm điện nhấn một cái vào đầu của Saro.

Tâm linh Saro đang tiến nhập cảnh giới kỳ diệu, trong nháy mắt bị phá vỡ, trong sát na lão tỉnh lại thì lập tức cảm giác được một cỗ trọng áp từ trên đầu truyền xuống. Dè ép tới mức làm cho lưng của lão khom sâu xuống dưới, hai đầu gối không thể chống đỡ mà khụy xuống, thoáng cái quỳ gối trên mặt đất.

Hóa ra là trong lúc Vương Siêu ra tay đánh bay thương của lão, thì tay còn lại dè lên đầu lão, làm cho lão quỳ trên mặt đất!

Lúc này, Saro xấu hổ và giận dữ muốn chết.

“Saro tiên sinh, thương thuật của ngài rất tốt, nhưng lực lượng cùng tốc độ phản ứng vẫn còn hơi kém”. Sau khi Vương Siêu nhấn một cái thì đưa tay về phía trên, chụp lấy cây thương chữ thập bị đánh bay, tiện tay hất lên, thương chữ thập lập tức cắm vào giá binh khí.

Nghe thấy câu nói đó, Saro đột nhiên ngẩng đầu lên, hét lớn một tiếng, lao đầu về phía bức tường bên cạnh. Ầm!

Huyết hoa, não tương văng tung tóe khắp nơi, trong nháy mắt lão đã đâm đầu tự sát.

Như thuật đại sư Saro đang sống sờ sờ đột nhiên đâm đầu vào tường mà chết.

Khi lão đối địch cùng Vương Siêu, tinh thần chịu áp lực rất lớn, sau cùng khi dùng chiêu thức Thập Thự thương mà viện bảo tàng lưu lại “Đột kích, xoay tròn xông tới!” , thì đã đem sinh mệnh của mình thăng hoa tới một cảnh giới đặc biệt, tạo thành đột phá trước nay chưa từng có, bước vào ‘cung điện’ cao nhất của võ học, cấp bậc Đan kinh. Đây gọi là một bước lên trời. Bước một bước này cũng chẳng khác nào đánh vỡ giới hạn giữ người và trời. Tiến nhập vào một loại cảnh giới mà người tu hành suốt đời theo đuổi.

Nhưng mà, sau khi cực sự vui mừng tới điên cuồng trôi qua, Vương Siêu lại dội cho lão một gáo nước lạnh, thi triển lực lượng tới cực đại không thể chống lại, chỉ một quyền đã đánh bay thương của lão, lại còn dè đầu lão làm cho lão quỳ gối trên mặt đất.

Đây là một sự nhục nhã vô cùng lớn, đặc biệt đối với võ thuật gia thành danh mà nói. Loại nhục nhã này bám theo cả đời, là vết bẩn không thể xóa đi, thậm chí cho đến khi chết đi đã nhiều năm thì vẫn bị người đời nhắc tới.

Càng thêm tồi tệ chính là Saro vừa bước vào tầng lớp Đan kinh tuyệt đỉnh, chẳng khác gì là bước vào Thiên đường, còn chưa được thưởng thức cảnh đẹp của Thiên đường thì đã bị Vương Siêu mạnh mẽ đánh rơi xuống Địa ngục! Chênh lệch lớn lao như vậy, cho dù tâm lý của người có khả năng chịu đựng tốt nhất thì cũng thể chịu nổi.

Thật giống như là một người bình thường trong năm trăm vạn người trúng xổ số, còn chưa kịp đến tiền thì biết được tiền này là tiền phi pháp, chẳng những bị tịch thu toàn bộ mà còn phải ngồi tù.

Cho nên sự nhục nhã này với cảm giác hưng phấn lúc vừa đột phá, thì chênh lệch của chúng chẳng khác nào mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển, nhu thuật đại sư Saro thân kinh bách chiến, tâm lý vô cùng trầm ổn cũng không thể chịu đựng nổi.

Saro của gia tộc Gracey tron nháy mắt đụng đầu vào tường, sử dụng khí lực vô cùng lớn, triệt để đập vỡ đầu mình, lập tức về châu ông vải!

Thân thể của lão lảo lảo trên mặt đất, con mắt mở to lòi cả ra ngoài, thật là dọa người. Hiển nhiên là chết không nhắm mắt.

“Ài... Đưa đi chỗ khác, an trí cho tốt, thông báo cho người của gia tộc Gracey tới mang người về”. Vương Siêu trông thấy tình huống như vậy, thở dài một hơi thật dài, sau đó phân phó thuộc hạ.

Vừa rồi khi Saro tự sát, Vương Siêu cũng có thể tùy thời ngăn cản, nhưng mà hắn lại không có ngăn cản, thân thể cũng không hề nhúc nhích, đây cũng không phải là hắn chủ tâm muốn đối phương chết đi. Mà là do đối phương quyết tâm muốn chết, ngăn cản cũng vô ích, vậy thì cứ để cho lão thoải mái mà tự sát.

Hôm nay, hắn mời những người này tới đây, mục đích cũng không phải là để giết người, mà là để lập uy, trước khi diễn ra đại hội võ đạo. Là bước chuẩn bị cuối cùng. Hôm nay nhiều người hội tụ ở nơi này, quả thật là rất hiếm thấy. Có thể nói, từ trước đến nay ở đây chưa từng có lần nào lại tụ hội nhiều cao thủ như vậy.

Mặc dù đang ở nơi này đều là những cao thủ ẩn cư, nhưng mà những người này trước kia cũng là những nhân vật đã từng có một thời huy hoàng. Lực bọn họ của bọn họ không hề nhỏ.

”Saro sao lại tự sát, không có lý do gì mà phải làm vậy? Lão cũng đã dày dặn kinh nghiệm, từng tu luyện qua Nhãn đạo của Nhật Bản, có thể chịu nhục, lần này lão đại biểu cho thế hệ trước của gia tộc Gracey tới đây, tất nhiên cũng hiểu rõ sự lợi hại của Vương Siêu, đã chuẩn bị bại mà trở về. Cho dù thất bại cũng sẽ không tự sát? Vậy mà thật là kỳ quái? Chẳng lẽ Vương Siêu kia biết ma thuật?”

Saro cảm thương chữ thập lao nhanh về phía trước một trăm mét công kích Vương Siêu. Một màn này tất cả những người ở nơi này đều ngừng thở theo dõi, thấy rất rõ ràng.

Sau khi Saro đâm đầu vào tượng tự tử, ở nơi này một hồi lặng ngắt như tờ, sau đó âm thanh bàn luận vang lên, ở góc tường của đạo trường quốc thuật, dưới cây, ở tường vay, ở những nơi vắng vẻ âm u, trên cây, khắp nơi đều ngẫu nhiên vang lên những thanh âm trao đổi.

Tuy ở đây đều là cao thủ, nhưng mà vừa rồi Vương Siêu dùng tay không đánh bay thiết thuẫn và thiết thụ của Ân Tình, sau đó lại vắng thương chữ thập của Saro. Hai trường chiến đấu kinh thiên động địa khắc sâu vào trong đầu óc bọn họ.

Vào lúc này, tại một góc tường có hai người khoác áo choàng màu đen đứng thẳng, không hề chớp mắt, đó là một lão nhân cùng một người còn trẻ tuổi. Tường mạo hai người có phần giống nhau. Dường như là có quan hệ huyết thống.

Hai người kia khi thấy một màn xa xa ở trong đạo trường quốc thuật, thì ánh mắt đều co rụt lại.

Người trẻ tuổi cũng không tồi, nhìn từ xa thấy khí chất cao ngạo, hiển nhiên cũng không phải là một nhân vật đơn giản. Nhưng mà nhìn qua lão đầu kia thì khí tức toàn thân cũng không có gì đặc biệt, so với người trẻ tuổi thì còn kém hơn một ít.

Trông thấy Saro tự sát, vẻ mặt của người trẻ tuổi có phần nghi hoặc, dùng một loại thanh âm nhỏ tới mức chính bản thân cũng không nghe rõ, thì thầm nói với bản thân. Hắn đối với việc Saro tự sát vẫn cảm thấy khó hiểu: “Tây Quy, ánh mắt của người còn có phần non kém..... Dùng thần ngữ(Nói chuyện bằng mấp máy môi) mà nói chuyện với nhau. Lần này chúng ta đã thấy rõ thủ đoạn của Vương Siêu, cũng không nên đánh giá về hắn. Vương Siêu này cảnh giới quyền pháp đã đạt tới ‘ minh tâm kiến tính’, có thể tiếp xúc với cảnh giới Như Lai, đại trí tuệ, đại triệt , đại ngộ, tiếp cận cõi Niết bàn siêu thoát. Cuối cùng hắn là sẽ phá toái mà bước vào cõi Niết bàn. Cho nên chúng ta tuy ở cách xa hắn mấy trăm mét, thanh âm nhỏ như ruồi muỗi hắn cũng có thể nghe thấy. Người này vô cùng khủng bố, người khó có thể tưởng tượng được hắn khủng bố tới mức nào”. Lão đầu này nhắm mắt lại, môi hơi mấp máy , không nghe thấy âm thanh phát ra, chỉ có thể từ hình dáng môi mà phán đoán lão muốn nói gì.

“Trong phút chốc Saro thi triển thương thuật xông vào đạo trường quốc thuật, ta đã hiểu rõ là hắn dùng võ nhập đạo, Kim Đan đã tiểu thành. Nếu như không chết thì trải qua trăm ngày bồi dưỡng nguyên khí, ‘ thành,’”Bảo thủ anh nhi” thì Kim Đan sẽ đại thành, tiến vào một cảnh giới mới. Đạt tới cảnh giới đó, toàn bộ tu luyện giả trên thế giới ước chừng cũng chỉ có vài người. Thật là đáng tiếc, đáng tiếc. Đó là do sự chênh lệch quá lớn, làm cho hắn không chịu nổi đả kích cho nên mới tự sát”. Môi của lão nhân kia lại nhúc nhích, làn da trên mặt hơi nhúm lại, dường như là do tuổi tác quá lớn, làn da trên mặt trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, giờ đây đã hiện ra dấu hiệu của sự già nua.

Những lời nói phát ra từ trong miệng lão, đều rất huyền diệu, khó hiểu.

“Cái gì là Kim Đan có chút thành tựu? ”Bảo thủ anh nhi là gì? Cái gì mà Niết bàn? Phá toái? Lão thúc công? Ngài cho rằng đó thật sự là tu tiên ư? Cái gọi là Kim Đan, ta cũng từng đọc qua một ít sách vở của Đường Môn, Đường Môn nói về cảnh giới này rất là kỹ lưỡng và rành mạch, nhưng mà chỉ có về ngưng luyện huyết dịch, trở thành hình tròn , khiến cho từng viên lưu động. Trong võ thuật của Đường Môn có Minh kinh, Ấm kinh, Hóa kinh. Sau này phân hóa ra lại càng thêm kỹ càng. Chính là nội cương, ngoại cương, Đả phá hư không, kiến thần bất phôi. Trong đó cũng không có cái gì là ‘anh nhi’ gì gì đó”.

488. Chương 464: Có Thể Bại, Không Thể Bại!

“Diễn tịch võ học Đường Môn xuất bản ta cũng đã đọc qua, đúng là đối với sự phân chia võ thuật của thời đại thâm sâu khôn lường, Vương Siêu kia hoàn toàn xứng đáng là đại nhân vật, hắc hắc. Dám đưa cả Tủy Kinh của Bạch Ngọc Phong ra chú giải, ngay cả Thiếu Lâm gia quyền cũng dám đường đường chính chính mà xuất bản. Lại còn sợ rằng người khác đọc không hiểu rõ nên ở một số chỗ khó hiểu còn dùng tiếng phổ thông thêm chú thích vào. Những vật này nếu rơi vào tay người có tầm nhìn sáng suốt, rất có thể sẽ tạo thành một đám cao thủ! Tương lai, vài chục năm nữa, ta dự đoán sẽ có một lượng lớn cao thủ xuất hiện. Nhất là võ thuật của ngoại quốc cũng được Đường Môn xuất bản thành sách. Dưới tình huống như vậy, trăm nhà đua tranh bàn luận, võ thuật thế giới sau này hẳn là sẽ phát sinh nhiều chuyện. Cái tên Vương Siêu kia quả thật là có dũng khí! ... Khí phách cực lớn, ngàn năm cũng không có vài người. Thời cổ, một số người muốn viết những cuốn sách tu luyện quý giá thì đều dùng thuật ngữ, ẩn ngữ, chưa từng ghi rõ ràng như vậy, nhưng mà...”

Hai vị khách thần bí này, trong lúc trao đổi thì dùng thần ngữ để nói chuyện với nhau, mà vấn đề họ bàn luận đều liên quan tới những thư tịch mà Vương Siêu Đường Môn xuất bản.

Thì ra Vương Siêu tập liên hợp tất cả các võ thuật gia của Đường Môn, xuất bản rất nhiều sách về võ học, mà ngay cả Ba Lập Minh ‘phá tứ cự’(1) cũng thu được rất nhiều bí tịch , đều đem ra. Trong đó có cả chú giải về Tủy Tủy Kinh của Bạch Ngọc Phong, Thiếu Lâm Khán Gia quyền, và một số sách quý khác, đều được xuất bản, hơn nữa toàn bộ đều được chuyển sang ngôn ngữ phổ thông, trong đó có một số chỗ sai lầm, sự người xem không hiểu nên cố tình chỉ ra. Ngoài sách vở thì còn đi kèm với đĩa CD! Như vậy đã tương đương với một vị sư phụ có mặt tại hiện trường mà chỉ dạy.

Điều này có thể nói là đã phá vỡ một vài quy tắc ngầm của giới võ thuật.

Thời xa xưa những bí tịch võ công kia đại đa số đều được ghi lại bằng ẩn ngữ, hay là thuật ngữ. Nổi tiếng nhất chính là Chu Dịch Tham Đồng Khế, cuốn sách này toàn bộ đều là ẩn ngữ, vô số học giả nghiên cứu mấy trăm năm mà không có chút tiến triển nào. Mà trong tiểu thuyết Tây Du Ký cũng dùng nhiều vì dụ về tu luyện. Cho dù là tinh thông vô cùng cũng không hiểu ra đạo lý, còn có thể dễ dàng chỉ lầm đường lối cho người khác.

Có thể nói, bí tịch võ công của cổ đại cho dù là bản thật, nếu lọt vào trong tay thì dù có một vạn người tu luyện thì cũng chỉ có vài người nhìn ra đường lối, hơn nữa những kẻ đã giác ngộ được vài phần này, rất có thể vì giải thích sai lầm mà luyện tập thường xuyên mắc lỗi.

Nếu là trước kia Vương Siêu chưa đả phá hư không, lấy được Bạch Ngọc Phong chú giải Tủy Tủy Kinh, mà đem ra luyện tập thì giờ đây cũng mắc lỗi.

Vị lão nhân thần bí này, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ ràng. Đường Môn xuất bản những bí tịch kia, giờ đây có lẽ không tạo thành ảnh hưởng gì, nhưng mà trong tương lai mấy chục năm sau, rất có thể làm cho toàn giới võ học rung chuyển, bởi vì đọc tác phẩm của Đường Môn, cao thủ sẽ ra đời tầng tầng lớp lớp. Giới võ thuật sẽ tiến vào một thời đại như thế nào?

“Nhưng mà cái gì? Lão thúc công, người còn chưa nói rõ ‘anh nhi’ là cái gì? Chẳng lẽ Đường Môn phân chia cảnh giới là sai lầm ư?” Môi của người trẻ tuổi hơi mấp máy.

“Nhưng mà sách xuất bản của Vương Siêu, về phần phân chia cảnh giới quả thật không có sai sót, ‘bảo thủ anh nhi’ chỉ là một loại ví von thôi, thật ra sau khi lĩnh ngộ quyền pháp đến cảnh giới Đan đạo cần phải có một quá trình ‘ngưng luyện huyết dịch trong trăm ngày’, ngưng tụ kích thích huyết vị Đan Điền ở phần bụng, do đó thể lực được tăng cường, thể chất được cải thiện”.

Khí tức toàn thân của lão nhân tuy phát ra đáng vẻ già yếu, nhưng mà nếu như lúc này có người hiểu thần ngữ của lão, sẽ cảm thấy rằng lão đầu này cũng không hề đơn giản như bề ngoài.

“Trong quá trình cải thiện thể chất, phải vô cùng cẩn thận, cẩn thận đến mức độ nào? Chính là giống như phụ nữ sau khi mang thai, bảo vệ thai nhi của mình ở trong bụng, giống như nuôi thai nhi vậy, không thể có bất kỳ sự qua loa đại khái nào. Cho nên, quá trình ngưng luyện khí huyết trải qua một trăm ngày gọi là ‘Bảo thủ anh nhi’, ‘Kết thánh thai’, đó chỉ là một hình tượng so sánh mà thôi, cũng không thật sự sinh ra hài tử.

Nhưng mà các so sánh này, quả thật là rất hình tượng, nên hiểu rằng sau khi đạt tới Đan kinh, thì cần trải qua quá trình tu luyện trăm ngày, quả thật là phải cẩn thận như phụ nữ có thai. Không có cách so sánh nào chuẩn xác hơn hình tượng này.

Trong cảnh giới của Đường Môn, đạt tới Đan kinh thì ngưng luyện khí huyết. Sau khi Đan kinh thì lập tức có công phu tiên thiên cương khí lắng không nhất thốn đả. Từ đầu đến cuối đều là miêu tả, nhưng lại xem nhẹ trăm ngày ngưng tụ huyết dịch bồi dưỡng Đan kinh. Tại sao phải bỏ công sức bảo thủ anh nhi? Người nói xem, nữ nhân hoài thai mười tháng, thì phải cẩn thận như thế nào? Mà giữ gìn Kim Đan trong một trăm ngày, sự chú ý, kiêng kỵ, phương pháp so với nữ nhân hoài thai, nuôi thai còn phiền toái gấp trăm lần. Từ xưa tới nay các bậc thầy võ học hiểu rõ về Đan kinh không ít, nhưng có tám mươi phần trăm chết trong một trăm ngày ngưng luyện huyết dịch. Bất kỳ việc gì trong quá trình đều phải cực kỳ chú ý. Người trẻ tuổi yêu mến những tiểu thuyết huyền ảo võ hiệp, ta cũng dành qua thời gian xem qua một ít. Bên trong đó viết rằng chỉ cần có một chút lĩnh ngộ thì lực lượng sẽ tăng lên rất nhiều, cho dù bổng chốc bị đánh ngã cũng có thể đứng lên một lần nữa để tiếp tục chiến đấu. Làm sao có thể như vậy chứ? Chúng ta lúc động thủ đánh nhau, cho dù trong phút chốc Minh kinh đột phá đến đả phá hư không, gặp phải tình trạng tột tệ thì bị người đánh ngã, thì hẳn là sẽ gục xuống, không có bất kỳ điều gì có thể thay đổi, tư tưởng phóng thích, thì thể năng cũng cần có một thời gian mới có thể bắt kịp”.

“Lão thúc công, ta chịu phục rồi. Những đạo lý này, cực kỳ dễ hiểu, tại sao thường ngày người không giảng giải cho người trong gia tộc hiểu rõ? Còn có điều này nữa, ngài thu liễm khí tức khiến cho trông rất là già yếu, làn da lỏng lẻo, ngay cả ta cũng cảm thấy ngài là một cao thủ nhưng thể lực đã suy yếu, núi không hiện thì nước không lộ”. Người tuổi trẻ thể hiện ra thần sắc sùng bái đối với lão thúc công của hắn, sự sùng bái phát ra từ tận đáy lòng.

“Đạo lý vốn là rất dễ hiểu, nhưng mà lĩnh ngộ được thì phải dựa vào chính bản thân mình. Giống như việc mọi người đều hiểu rõ quyền pháp thì phải trải qua thực chiến. Rất nhiều người hiểu rõ đạo lý này nhưng lại không đi làm, hoặc là sợ tử thương mà không dám hành động. Hiểu đạo lý là một chuyện, nhưng chính thức hiểu rõ lại là một chuyện khác. Cho nên nói bằng miệng không dùng được, ngược lại sẽ trở thành chướng ngại cho những người còn trẻ tuổi, đạo lý mà mình rút ra trong khi hành động mới là đạo lý có thu hoạch cao, mới là đạo lý của chính mình. Hôm nay nói với người, người là một thanh niên thông minh, cũng là một thanh niên có tiềm lực. Giờ đây trong đám thanh niên, thực sự xuất sắc thì Hồng môn có một người là Thu Thiện, trong Đông Bắc bang thì có một người là Phạm Khải Tề. Một người nữa là Hoắc Linh Nhi đồ đệ của Vương Siêu. Còn có Ngô Cơ của Nhật Bản; trước kia có Diệp Huyền, Đoạn Quốc Siêu; Vĩnh Tiểu Long, Vĩnh Sắc của Thiếu Lâm. Trong đó xuất sắc nhất chính là Vĩnh Sắc, hắn đã chính thức bước chân vào cảnh giới Đan đạo, đáng tiếc là Vĩnh Sắc bị Vương Siêu đánh cho tê liệt, hai mắt Vĩnh Tiểu Long bị Vương Siêu hủy. Diệp Huyền, Đoạn Quốc Siêu chết ở trong tay Vương Siêu, Ngô Cơ bị Vương Siêu dùng Xúc Địa Ấn đánh hư đôi mắt, võ công cũng bị phế đi. Trừ những ấy ra, Trần Gia Cầu, Thái Cực tại Úc cũng có một hai người trẻ tuổi; môn chúng ta ngoài người thì còn có nha đầu Tiểu Lan Đình. Đường nhiên, trừ những người này thì Thanh bang, Hoa Thanh bang cũng có một số người trẻ tuổi rất xuất sắc. Thu Thiện, Phạm Khải Tề đều đã từng giao thủ cùng Vương Siêu, bọn họ bé quan rất có thể sẽ trước khi tới đại trước đại hội võ đạo sẽ bước vào Đan đạo. Cùng tiến vào hàng ngũ tuyệt đỉnh cao thủ, đỉnh cao của quyền pháp. Hôm nay ta mang người tới đây, một phần là do nhận được lời mời của Phong Thái cho nên không thể không đến. Thứ hai là do để cho người có thêm kiến thức về cao thủ chân chính, để cho người thử động thủ cùng Vương Siêu. Hắn hôm nay phát ra lời mời, sẽ không chính thức gây tổn thương đối với người, cơ hội như vậy trăm năm, ngàn năm mới gặp được một lần, ngàn vàng cũng khó mua!”

“Vương Siêu có tính là người trẻ tuổi không? Lão thúc công? Nếu người thật sự đem tất cả bản lĩnh của mình ra thì có thể giao thủ cùng Vương Siêu hay không? Còn có điều này, cảnh giới của Tiểu Lan Đình so với ta còn cao hơn, công phu luyện lâu hơn so với ta, tại sao người không mang theo nàng ta đến đây?”

“Vương Siêu không tính là người trẻ tuổi”. Khi lão nhân nói đến đây, khuôn mặt lắc qua lắc lại, ánh mắt bỗng nhiên lóe lên! Vô cùng sắc bén Từ trước đến nay chưa từng sắc bén như vậy, giống như một thanh thần kiếm bắn vào không trung.

Chỉ có điều, lão lập tức quay mặt đi, ánh mắt đang bộc phát bỗng yên tĩnh lại. Trong lòng lão hiểu rằng, nếu không làm như vậy thì nếu như Vương Siêu cảm ứng được, chỉ sợ hôm nay khó có thể có kết quả tốt.

“Hắn là kẻ ngồi trên ngai vàng đệ nhất cao thủ. Người có trông thấy bức họa sau lưng hắn hay không, đó là Nguyên Thủy thiên tôn, người nhìn xem bức họa Nguyên Thủy thiên tôn, cùng người của hắn có gì khác nhau hay không? Nếu như ta là đối thủ của hắn thì cũng sẽ không thu liễm khí tức, làm da sệ xuống, ra vẻ một cao thủ đã tuổi già sức yếu. Tính khí của Tiểu Lan Đình quá cố chấp, nếu như để nàng đi, rất có thể sẽ bị áp chế mất hết nhuệ khí”. Lão nhân quay sang, ánh mắt lại mang dáng vẻ già yếu.

“Nhưng, đây là ngài luyện công phu Khô Thiên, làm cho huyết quy về nội khiếu, bề ngoài như cây đại thụ cành lá khô héo trong mùa đông, nhưng thật ra tinh hoa đã được cất giấu sâu bên trong, cái này cũng không phải là ngụy trang. Bí pháp Khô Thiên này của ngài như là thực vật mùa đông, đem hết sức sống vào trong nội thể. Cảnh giới của ngài đạt tới như vậy có thể che giấu rất nhiều người. Người ta vẫn cho rằng ngài chỉ là một cao thủ bình thường, giờ đây bắt đầu già yếu, hôm nay không phải là ngay cả Vương Siêu cũng bị che mắt đó sao? Hơn nữa, hôm nay Vương Siêu động thủ cùng kẻ khác cũng sẽ không đả thương người, chẳng lẽ ngài không muốn cùng thiên hạ đệ nhất cao thủ so chiêu ư?” Người trẻ tuổi ngần ngừ, càng ngày càng cảm thấy khó hiểu.

” Người có thể bại, ta không thể thất bại. Tiểu Lan Đình cũng không thể bại, tính cách của nàng cùng bất đồng, nếu nàng thất bại thì sẽ không còn hi vọng bước vào Đan đạo. Ta già rồi, cũng không thể thất bại. Trên cái thế giới này, có người có thể bại, có người không thể bại”. Ánh mắt già yếu của lão nhân, nhìn về phía bầu trời, màn đêm đang từ từ buông xuống.

(1)Phá tứ cực: Chính là ám chỉ loại bỏ tư tưởng cũ, văn hóa cũ, phong tục cũ, thói quen cũ.

489. Chương 465: Khó Tránh Mắt Thần

”Nghe thấy lời nói của lão nhân thần bí, đồng thời trong lòng người trẻ tuổi thần bí kia cũng cẩn thận nghiêm ngắc từng lời, với sự thông minh của hắn, vậy mà cũng là cái hiểu cái không, nhưng mà hắn hiểu rõ một đạo lý không đơn giản. Đó chính là vị lão thúc công võ công thâm sâu không lường được của mình cũng không muốn động thủ cùng Vương Siêu, nếu động thủ sợ rằng sẽ thất bại.

Một võ thuật gia, thì phương pháp tốt nhất để tránh cho mình không bị bại không phải là có sức mạnh cường đại. Mà chính là vô luận đối thủ mạnh mẽ tới mức nào, hoặc là yếu ớt như thế nào thì đều giữ gìn nhẫn nhịn không ra tay.

” Quá đáng tiếc... Hôm nay Vương Siêu chính là đang lập uy, để cho người khác có thể thoải mái tấn công, mà không gây tổn thương tới họ. Đây là một cơ hội tốt để ra tay, công phu Khô Thiên của lão thúc công đã có thể che dấu được Vương Siêu, như vậy nếu người bất ngờ ra tay, có thể tấn công hắn một cách bất ngờ. Hơn nữa Vương Siêu cho phép tất cả người ở nơi đây sử dụng binh khí, còn hắn vẫn tay không đối địch... Nếu lão thúc công sử dụng binh khí? Uy lực sẽ tăng thêm bao nhiêu? Nếu như may mắn thắng Vương Siêu một chiêu nửa thức, thì quả là nở mày nở mặt...” Trong nội tâm người trẻ tuổi thần bí tên gọi là Tây Quy đột nhiên sinh ra một ý nghĩ như vậy, tâm tình lại khó có thể đè nén được, làm cho tâm trạng của hắn càng thêm kích động, có thể cảm nhận được thân thể dần trở nên khô nóng.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của hắn phóng ra về không gian cách đó khá xa, lại liếc nhìn Vương Siêu ở trong đạo trường quốc thuật. Mặc dù hắn là cao thủ nổi tiếng trong giới thanh niên. Ý chí được trải qua tôi luyện rất nhiều, gặp bất cứ tình huống nào cũng có thể giữ gìn sự tỉnh táo, nhưng mà giờ đây hắn không thể tĩnh tâm được.

Quả thật là tình huống mà hắn vừa nghĩ tới quá mức hấp dẫn. Nói cụ thể chính là: Việc đánh bại được Vương Siêu có sức hấp dẫn quá lớn!

Thứ nhất, Vương Siêu hôm nay chỉ là lập uy, động thủ cùng người khác thì cũng sẽ không dả thương kẻ đó, cũng không giết người. Từ lần giao thủ giữa hắn cùng Ấn Tình và Saro là có thể nhìn ra được. Saro tuy đã chết, nhưng là tự mình đi tìm chết, thậm chí Vương Siêu không có làm lão bị thương. Động thủ như vậy đối với một cao thủ thì hạn chế thật sự là quá lớn.

Thứ hai, Vương Siêu dùng tay không đối chọi với binh khí. Hành vi như vậy trong giới võ thuật, nếu không phải kiêu ngạo tự đại tới cực điểm thì chính là võ công cái thế, không có sức mạnh nào địch nổi. So với đối thủ mạnh mẽ hơn bội lần. Rõ ràng là Vương Siêu tự nhận phần bất lợi về phía mình.

Nhìn Ấn Tình cùng Saro ra tay. Người trẻ tuổi thần bí này cũng cho là nếu mình sử dụng binh khí thì cũng cơ hội thắng cũng vô cùng ít. Nhưng lão thúc công của hắn thì khác. Bình thường lão thúc công của hắn cũng ‘bất hiển sơn bất lộ thủy’. Nhưng thực lực ẩn tàng, không ai biết đến mức độ nào. Thật giống như là đại dương thâm sâu không lường được!

Thứ ba, vị lão thúc công này của hắn tu luyện Khô Thiên. Dem sức sống đưa hết vào vài bộ phận bí ẩn trong thân thể. Nhìn bề ngoài lại vô cùng già yếu. Bất cứ cao thủ nào đều có thể che dấu được. Giờ đây ngay cả Vương Siêu cũng không thể phát hiện ra,

Tổng hợp lại ba điều mà bản thân phân tích. Người trẻ tuổi thần bí này cơ hồ đã xây dựng nên một kế hoạch cực kỳ hoàn mỹ. Vị lão thúc công của hắn làm ra bộ dáng già yếu, tiến lên giao thủ cùng Vương Siêu, sau đó chọn một thanh binh khí vừa tay nhất. Rồi nhân lúc Vương Siêu không phòng bị, tiến lên bộc phát một kích mạnh mẽ nhất đánh bại Vương Siêu. Điều này hấp dẫn tới cỡ nào? Có thể hạ gục kẻ hùng bá thiên hạ được công nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ, kéo hắn từ trên bảo tọa xuống dưới.

Tuy đây không phải là giao thủ đường đường chính chính, nhưng đó cũng là một vinh quang kinh thiên động địa, đại xuất danh tiếng.

Sau khi âm thầm nhìn thoáng qua Vương Siêu, thanh niên thần bí này lại nhìn về phía lão thúc công của mình, nhưwngmà vị lão thủ công thâm sâu không lường được của hắn lại không có nghĩ đến điều này, mà đem ánh mắt của lão nhìn xuống phía dưới, nhìn về phía mặt đất. Vẫn như trước, kiên trì ẩn nhẫn.

“Lão thúc công đánh ra một kích thật mạnh đánh bại Vương Siêu có phải hay không. Nếu được như vậy thì thật là vinh quang”. Người tuổi trẻ âm thầm tính toán, tâm tình dâng trào kích động.

Ở nơi này, hai người thần bí thảo luận, sau đó thì tâm tình của người trẻ tuổi kịch liệt dao động. Trong lúc đó ở trong đại sảnh, thì thể nhu thuật đại sư của gia tộc Gracey đã được đưa xuống dưới.

Trong đại sảnh là một mảnh hỗn loạn và bừa bộn, mảnh gỗ văng tung tóe, một bộ phận của sàn nhà vỡ toang, đây là do Ấn Tình dùng đại thiết thuẫn, thiết chùy thiết chùy, sau đó Niễn bộ công kích Vương Siêu mà tạo thành.

Lực phá hoại của cao thủ thật là lớn. Nhất là trong lúc sử dụng trọng binh khí.

“Khi ta tới Nhật Bản ở trong đạo quán cũng một cước đâm nát hơn một trăm mét vuông sàn gỗ. Hiện tại đạo trường quốc thuật của mình cũng bị người khác chà đạp như vậy, lại phải sửa chữa. Ngẫm lại cũng có chút buồn cười”. Vương Siêu nhìn những người ở phái dưới, không tới mười phút, trên mặt đất đã được thu dọn sạch sẽ, không còn bừa bộn nữa, liền trở lại ngồi trên mặt ghế.

“Hôm nay trong đạo trường xuất hiện nhiều cao thủ ẩn tàng như vậy, tuy đều là những kẻ có chút thành tựu, nhưng mà không có xuất hiện cao thủ thực sự xuất sắc, cao thủ chân chính thì cũng chỉ có một người là Chu Minh, nhưng mà cũng không phải là được mời tới? Mà là do ta cưỡng chế, dùng vũ lực mà bắt tới. Nghĩ cũng đúng, nếu như là cao thủ Đan đạo thì cá tính độc lập, chắc chắn sẽ không tiếp nhận lời mời của ta, tất nhiên là phải đích thân mời tới”. Sau khi động thủ cùng hai người Ấn Tình và Saro, Vương Siêu có phần mất hứng. Người ở chỗ này mặc dù nhiều, nhưng vừa rồi Vương Siêu dùng ánh mắt quét qua một lần, quan sát tất cả mọi người qua một lượt, cũng không có phát hiện ra người nào có khí chất đặc biệt, trong này không có kẻ nào có sức cường đại cả. Tuy trong số này có một vài người mạnh mẽ như cũng không có. Nhưng mà, vẫn như trước chưa bước chân vào Đan đạo cao thủ.

Ấn Tình cùng Saro cũng có thể coi là người tiêu biểu trong đám người này.

“Lý Vĩnh Cơ tiên sinh, còn có vị này nữa, hẳn là Tintan tiên sinh, không phải là hai người vừa thương lượng sao, muốn liên thủ lãnh giáo ta vài chiêu đúng không? Giờ đây có thể động thủ rồi, không biết hai vị dùng binh khí gì? Lý Vĩnh Cơ, người thuộc về lưu phái Cực Chân Không Thủ Đạo, dường như am hiểu Trường Không Thủ, Titan tiên sinh, người đã từng là đánh nhau kịch liệt với vương giả của thể giới ngầm, cũng am hiểu Không Thủ (tay không). Hai người các người không dùng vũ khí thì cho dù liên thủ cũng chưa phải đối thủ của ta. Dùng tới binh khí thì mới có một chút tính khiêu chiến”. Vương Siêu ngồi trên ghế, chờ ở phía dưới sắp xếp xong, thì đưa mắt nhìn về phía xa ngoài trăm mét, vừa rồi ở đó vang lên thanh âm thương lượng rất nhỏ của hai người, đồng thời phát ra thanh âm.

“Cái gì? Điều này hẳn cũng có thể nghe thấy? Làm sao có thể chứ?”

Lý Vĩnh Cơ cùng Titan vừa rồi kích động, muốn tiến lên khiêu chiến, lại không ngờ Vương Siêu lại cất lời trước bọn họ. Hơn nữa từ ý tứ trong lời nói, thì hiển nhiên là đã nghe rõ môn một chuyện tình mà hai người đã bàn bạc.

Hai người vừa nghe xong lời nói của Vương Siêu, sau khi rõ ràng thì đều lâm vào trạng thái kinh sợ vô cùng.

“Vừa rồi là trong lúc hẳn đang đánh nhau cơ mà! Vậy mà cũng có thể nghe thấy điều này, như vậy thì chẳng phải là lời ta nói trên tầng cây hẳn cũng nghe được sao?” Người trẻ tuổi ngồi xổm trên cành cây cũng nghe được lời mà Vương Siêu nói, thân thể rung động một hồi, nhánh cây kéo kẹt phát ra âm thanh, thiếu chút nữa thì gãy, hiển nhiên là bởi vì quá khiếp sợ mà thanh niên kia không khống chế được lực lượng của mình.

“Ồ? Hai người này đều đến đây? Hai người này có phần lợi hại hơn một ít, lại có thể dùng thần ngữ, chỉ mấp máy miệng mà không tạo ra âm thanh. Hẳn là nói đến những điều rất bí ẩn. Nhưng mà tại sao Tiểu Lan Đình không có đến? Tiểu nha đầu kia rất lợi hại, thực sự thì Trần Thiệu Tuyền ta cũng có phần e sợ. Về phần Tây Quy thì còn kém hơn một chút”. Thanh niên ngồi trên cành cây nhìn thấy lão đầu thần bí trốn ở trong góc, lập tức thì thảo.

Rất hiển nhiên, người thanh niên này tên là Trần Thiệu Tuyền, cùng cùng lão nhân thần bí kia có nhận thức, hơn nữa rõ ràng hẳn không phải là, hơn nữa hẳn là không phải là cao thủ trong bang hội, xã đoàn

võ thuật người Hoa. Mà là thuộc về phạm vi võ thuật nào đó rất bí ẩn.....

“Tiểu tử Trần Thiếu Tuyên của Trần gia cũng tới kìa! Công phu tu luyện cũng không tồi, luyện pháo chủ của Trần thị cũng đã đủ hỏa hầu, chỉ là thiếu kiến thức, kinh nghiệm về tuyệt đỉnh cao thủ. Gặp phải sự việc quá sức tưởng tượng của mình, tất nhiên tâm lý sẽ bị dao động, nhưng mà điều này cũng không thể trách hẳn, ngay cả Tây Quy cũng mắc phải nhược điểm đó.”

oOo

“Chúng ta đều là võ thuật thế gia, không thể so sánh với những cao thủ trẻ tuổi trong xã đoàn Hắc bang, họ quanh năm suốt tháng đánh giết để sinh tồn. Như Phạm Khải Tề, Thu Thiên, nhân vật trẻ tuổi của Đông Bắc bang, Đông Bắc bang. Đều là sống trong giết chóc, hiểu biết về vô số cao thủ tuyệt đỉnh. Trong lứa thanh niên của chúng ta thì Tiểu Lan Đình xuất sắc nhất, đó cũng là nhờ lịch lãm qua nhiều loại giao thủ biến thái mà được như vậy. Có thể gặp được cơ hội như vậy cũng không nhiều”. Đúng lúc này, lỗ tai của lão thúc công thần bí kia nhẹ nhàng rung lên. Cũng không nhìn ai ở trên cành cây, dường như chỉ bằng thanh âm mà phán đoán ra người ở trên cành cây là ai. Con mắt lão vẫn nhìn xuống như cũ, chỉ có nội tâm âm thầm tính toán.

Không bàn tới tâm tính của những nhân vật mà Vương Siêu mời tới tham dự hội nghị nữa., lúc này hai người Lý Vĩnh Cơ và Titan nghe thấy lời nói của Vương Siêu, thì đều liếc nhau, trên mặt đều không hèn mà đều lộ ra nụ cười khổ.

“Ta sẽ dùng một thanh Trĩ đao, trong Cực Chân Không Thủ Đạo cũng có đao thuật”. Sau Lý Vĩnh Cơ cười gượng, trước mặt rất nhiều người bước vào điện đường, tới giá binh khí của Đường Môn. Đưa tay chọn một con thanh đao sắc bén, hẹp và dài.

Đây là Trĩ đao của Nhật thức. Cách dùng tương tự như Đường Miêu đao. Cả thân đao đều là lưỡi đao, nhìn về phía trên làm cho người ta có cảm giác vô cùng chấn động.

”Ồ“. Vương Siêu trông thấy Lý Vĩnh Cơ lấy vũ khí, sau đó con mắt chuyển về phía Titan: ”Người dùng binh khí gì?”

“Thật có lỗi, Vương Siêu, ở đây không có vũ khí phù hợp với ta”. Titan thân đen trông giống như một tảng đá, hần cười cười lộ ra hàm răng trắng tinh.

”Vậy người muốn dùng vũ khí gì?” Vương Siêu hỏi.

“Có thể cho ta hai cái khẩu AK không?” Titan vừa mở miệng đột nhiên phát ra một câu nói làm cho người ta cảm thấy khiếp sợ. Titan vừa nói ra câu này, làm cho Lý Vĩnh Cơ ở bên cạnh cũng phải mở to mắt. Những cao thủ ở đây lại càng xôn xao náo động.

Ai cũng không ngờ rằng, người da đen này trong lúc quyết đấu lại yêu cầu sử dụng hai khẩu AK làm vũ khí.

“Titan tiên sinh, ngài thật hay nói đùa”. Nghiêm Nguyên Nghi ở bên cạnh lên tiếng: “Nhưng mà ở đây không phải là nơi để nói giỡn, nếu không nghe lời, ta sẽ ném người ra khỏi đây”.

Ánh mắt Titan lóe lên, nhưng sau đó cũng cảm giác được khí tức cường đại của Nghiêm Nguyên Nghi, chỉ đành làm ra một động tác thân sĩ, hai tay dang ra vô tội, còn mắt thì nhìn về phía Vương Siêu.

”Cho hẳn hai khẩu AK, cho đầy đạn vào”. Vương Siêu vẫn ung dung thản nhiên, ngón tay gõ lên tay vịn của ghế.

Sau đó, chiến sĩ của Đường Môn lập tức đen tới hai khẩu AK kiểu mới của Nga, lấp đầy đạn sau đó giao cho Titan. Titan mỗi tay một khẩu AK, hai khẩu súng nặng nề ở trong tay hẳn thì so với hai chiếc đu thì cũng không nặng hơn bao nhiêu.

Cách dùng súng của hắn vô cùng thành thạo, hay tay, mỗi tay một khẩu súng, nhẹ nhàng nhấc lên, nòng súng tối om nhắm vào Vương Siêu! Cách xa nhau chỉ có bảy tám mét! Đây không phải súng ngắn, cũng không có bị cái gì chặn đánh, mà là luyện pháp AK.

“Được rồi Lý Vĩnh Cơ! Người có thể xuất thủ rồi”. Sau khi khẩu súng của Titan nhắm vào Vương Siêu, trên mặt bình tĩnh vô cùng, cất lời nói với Lý Vĩnh Cơ.

“Thì ra là kiểm chế! Loại kiểm chế này thật là lợi hại! So với trực tiếp động thủ còn lợi hại hơn rất nhiều! Có lẽ, ta thật sự có thể giành được thắng lợi”. Lý Vĩnh Cơ rút cuộc hiểu rõ rốt cuộc hiểu rõ ý tứ của Titan.

Nguyên lai Titan vì muốn kiểm chế tinh thần của Vương Siêu, dưới tình huống có hai cây súng chỉ vào thì áp lực rất nặng nề. Hơn nữa cũng không thể không dè chừng, có thể Titan sẽ nổ súng lúc nào mà không biết.

Ngón tay của Titan vô cùng ổn định cài ở trên cò súng. Chỉ cần nhẹ nhàng mà nhấn một cái thì hỏa lực của hai cây súng sẽ bao trùm hơn mười mét vuông, diện tích quá lớn.

“Chuẩn bị tốt rồi sao?” Vương Siêu ngồi ở trên mặt ghế đối mặt với nòng súng chỉ vào, nhưng mí mắt lại rủ xuống, phát ra thanh âm hỏi thăm.

“Đúng vậy! Tốt rồi!” Lý Vĩnh Cơ vũ động thanh đao. “Ông.....!” Trĩ đao phát ra một âm thanh thật dài. Đồng thời, miệng hắn cũng rộng to một tiếng.

Ầm! Trong tích tắc sau khi hắn nói! Lực lượng trên người mới khẽ động, hắn đã nhìn thấy thanh đao trong tay mình bị năm ngón tay đập lên, sau đó đao giống như khối băng giòn ta liên tục bị cắt thành vài đoạn. Tiếp đó thân thể của hắn bay lên. Khi thân thể của hắn bay lên, anh mắt từ trên không trung nhìn thấy ngón tay của Titan đang bóp cò.

“Ta cứ như vậy mà bị đánh bay đi sao?” Titan bắn đạn ra, không biết kết quả thế nào....” Đây là Lý Vĩnh Cơ lúc thân thể đang lơ lửng trong không trung thì nảy ra ý nghĩ này.

SAu khi rơi mạnh xuống đất, Lý Vĩnh Cơ lập tức xoay người bò lên, nhưng mà lỗi tai hắn cũng không nghe thấy tiếng súng như mong muốn, bởi vì hắn nhìn thấy hai cánh tay của Vương Siêu cũng đang nắm trên hai tay đang cố bóp cò súng của Titan.

Cảnh tượng như vậy thật phần quỷ dị!

Họng súng đen ngòm của hai khẩu AK trong tay Titan đang chống trên y phục của Vương Siêu, nhắm vào đúng vị trí trái tim của Vương Siêu! Hơn nữa hai ngón tay của Titan vẫn dính chặt trên cò súng như trước, chỉ cần kéo nhẹ thì viên đạn sẽ lập tức xuyên thủng thân thể của Vương Siêu! Nhưng mà, đầu ngón tay của hắn cũng bị đầu ngón tay của Vương Siêu giữ lấy.

”Họng đã nhắm ngay trái tim của ta, ta cũng không có mặc quần áo chống đạn. Chỉ cần đầu ngón tay của người khẽ động viên đạn sẽ bay ra ngoài, Titan tiên sinh. Cơ hội này một trăm năm cũng khó gặp một lần, tại sao người không bóp cò đi?”

Đầu ngón tay của Vương Siêu đặt trên ngón tay của Titan, ngón tay của hai người xoắn lấy nhau, đều giữ ở trên cò súng. Quả thật là chỉ cần khẽ động, cò súng sẽ khạc đạn ra ngoài.

Sắc mặt Titan vô cùng thâm trầm, dưới chân kịch liệt run rẩy, lỗ chân lông toàn thân cuộn cuộn bốc lên hơi mờ hôi. Nhưng mà đầu ngón tay của hắn không thể nhúc nhích được nửa điểm.

Lúc này, tất cả mọi người đều đã nhìn ra, là do ngón tay của Vương Siêu giữ ở trên ngón tay của Titan, làm cho đối phương không cách nào bóp cò súng được!

Đối với tình cảnh như thế này, nội tâm tất cả mọi người đều cảm thấy nguy hiểm vô cùng!

Tình huống như vậy, quả thật là quá mạo hiểm! Người ở chỗ này cũng không có ai ngờ được rằng, Vương Siêu lại có thể lựa chọn phương thức nguy hiểm như thế.

Họng súng đen ngòm chĩa vào trái tim hắn, ngón tay của hắn lại chế trụ ngón tay của kẻ đang giữ cò! Sử dụng lực lượng để tranh đấu.

Những người ở đây, sắc mặt của người nào cũng tái nhợt! Cục diện như vậy cho dù có nắm chắc tuyệt đối đều không người nào dám làm!

Những chiếc ghế mà Phong Thái, Nghiêm Nguyên Nghi, Liễu Viên Phi, Trần Ngã Dương ngồi, đều vang lên tiếng kêu kẹt. Hiển nhiên tâm tình của bọn họ cũng có chút ba động.

Mà Chu Minh thì mỗi lúc đóng lúc mở, thì thào tự nói, không biết đang lẩm bẩm điều gì.

“Lão thúc công? Người xem kia”.

Vừa lúc đó, cách đó khá là xa, người trẻ tuổi thần bí tên là Tây Quy cũng không nhận được mà bật ra một tiếng. Gọi lão nhân thần bí kia quan sát tình huống Vương Siêu chế trụ ngón tay của Titan.

Lão nhân thần bí kia rõ ràng là cũng cảm nhận được tràng diện nguy hiểm kia, đưa ánh mắt của mình lên, bộ dáng vẫn già yếu như trước, nhưng mà khí huyết của lão không kìm được mà hơi có chút dao động, giống như cánh hoa rơi lên mặt nước phẳng lặng như gương, tức thì lóe lên một tia ngọn sóng.

“Ồ! Có cao thủ!”

Chỉ trong một thoáng đó! Đột nhiên trong lúc này, ánh mắt của Vương Siêu sắc bén tới!

“Không hay rồi! Đã bị phát hiện!” Lão đầu này vừa mới đưa mắt lên, đột ngột tiếp xúc với ánh mắt nồng đậm như thực chất của Vương Siêu, trong nội tâm kịch liệt chấn động.

Lão hiểu rằng, chính là bởi vì vừa rồi khí huyết của mình hơi dao động đã bị Vương Siêu phát hiện ra mình là một vị tuyệt đỉnh cao thủ đang ẩn giấu thực lực!

“Thật là không thể tưởng tượng được! Không tưởng tượng được, vậy mà lại còn có tuyệt đỉnh cao thủ ẩn tàng trong đám người này!” Đột nhiên lúc này Vương Siêu cất tiếng cười ha hả, hai tay rung lên “Bang bang!”. Hai khẩu AK đồng thời bị bắn văng đi, bàn tay của hắn khẽ đưa lên áp xuống, ngay lập tức đã đặt lên đầu của Titan, nhấn người da đen này như nhấn một con cóc xuống dưới mặt đất.

Lúc này Titan ngã sấp trên mặt đất, hai đầu gối tự động quỳ xuống, giống như là một tín đồ cực kỳ thành tín đối với Thượng Đế.

Vương Siêu cũng không thêm để ý tới hắn, chỉ đem con mắt phóng về lão nhân thần bí ở phía xa xa: “Lão tiên sinh, mời tới đây nghỉ ngơi”.

“Đúng là vẫn không thể tránh được pháp nhãn của người”. Lão nhân thần bí cười khổ một tiếng, đột nhiên đứng thẳng dậy, da dẻ toàn thân dường như cũng phát sinh động tĩnh, toàn bộ thân thể tỏa sáng, làn da lập tức như những nếp nhăn trên quần áo được là phẳng! Bỗng chốc trở nên bóng loáng vô cùng, trong ánh mắt đầu còn nửa điểm già yếu?

Bộ dáng này của lão, cũng đâu phải là một lão nhân, mà là một người đàn ông trung niên ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi.

490. Chương 466: Tranh Đoạt Vị Trí Thứ Năm Trong Thiên Hạ

Lần này Đường Môn mời cao thủ ẩn tàng khắp nơi trong thiên hạ cùng hội tụ, đã xảy ra một loạt những biến hóa có phần hài hước. Vốn là Vương Siêu cho rằng cứ như thế này hắn là không có tuyệt đỉnh cao thủ ở trong này, nhưng lại không ngờ rằng, thật sự còn có cao thủ ẩn tàng tàng ở trong này. Hơn nữa lại ẩn nhẫn như vậy! Quan trọng là người này còn biết một số thủ đoạn che giấu, nguy trang bản thân, có thể làm cho Vương Siêu trong khoảng thời gian ngắn không thể khám phá ra được. Giấu diếm được tai mắt của Vương Siêu là khó khăn tới cỡ nào?

Với cảnh giới của Vương Siêu hiện giờ, vô luận là thánh giác hay là khứ giác, hay là thị giác, và độ mẫn cảm của thân thể cùng với tri giác đều đạt tới một loại cảnh giới thần diệu không lường được.

Vô luận là cao thủ như thế nào ở trước mắt hắn, chỉ cần hắn dùng ánh mắt khẽ quét qua là có thể phát hiện ra trong thân thể đối phương về thánh giác, nhịp tim, mạch đập, sự vận động của nội tạng....vv Những dấu hiệu của hoạt động.

Dù là cao thủ như Chu Minh bị ánh mắt của Vương Siêu quét tới, khí huyết tuần hoàn trong cơ thể, tự lực trước khi phát kinh, sự vận chuyển, đều không thoát khỏi được cảm giác của Vương Siêu.

Đừng nói là người, cho dù là một con kiến, Vương Siêu cũng có thể nhìn ra được quỹ tích vận động trong cơ thể của nó.

Nhưng lần này, lão đầu này, không! Phải nói là người trung niên này lại có thủ đoạn ngưng tụ khí huyết ẩn tàng sức sống vô cùng cao thâm. Giấu diếm được cả tai mắt của Vương Siêu. Thủ đoạn như vậy, hẳn là đạt tới mức tận cùng rồi!

Cảnh giới của Vương Siêu, đã minh tâm kiến tính, cảm giác đối với thực lực chân chính đều không có sai lầm. Dùng thuyết pháp kinh điển thời cổ đại mà nói thì chính là: Ánh mắt của hắn như thiên dã bất thác, nhưng mà người kia lại có thể che mắt hắn trong một khoảng thời gian!

Đương nhiên, một phần là do hôm nay người ở đây quá nhiều, có hơn bốn mươi người, Vương Siêu đảo quá liếc lại cũng khó mà có thể nhìn thấu triệt toàn bộ.

Nhất là nhân vật thần bí này ẩn dấu vô cùng tốt. Ngay cả nói chuyện cũng dùng ‘Thần ngữ’, ánh mắt cũng ít khi nhìn Vương Siêu. Nhất cử nhất động đều cẩn thận cô cùng, không hề để lại dấu vết. Dưới tình huống như vậy, tất nhiên Vương Siêu sẽ chỉ cho rằng lão là một cao thủ thể hệ trước, giờ đây đã già yếu, giống như là Tiểu Vũ Thần Chu Bình Lâm. Người này che dấu chiếm hết cả ‘thiên thời , địa lợi và nhân hòa’, tất nhiên che dấu rất thuận lợi.

Nếu vừa rồi khí huyết của lão không chấn động khiến cho Vương Siêu cảm ứng được, thì hẳn là hôm nay dù tới khi rời đi thì 80 % là không bị Vương Siêu phát hiện.

“Tốt! Tốt! Tốt! Có thể làm cho ta nhìn không ra, thật là không thể tưởng tượng nổi!” Vương Siêu nhìn thấy lão đầu này biến hóa trong nháy mắt. Làn da trên người dần trở nên căng thẳng, trở nên có sức sống, tràn ngập sinh mệnh lực. Tất cả già yếu đã trôi đi đâu hết, cả người trẻ lại hơn mười tuổi. Từ một lão nhân già yếu trở thành một người có khí chất phi dương bạt hổ (làm mưa làm gió). Như hùng ưng bay lượn trên bầu trời.

Không! Dùng hùng ưng so sánh với biến hóa của lão đầu này có vẻ vẫn chưa đủ, người này thật giống như đại bàng giương cao cánh bay lượn trên chín tầng trời.

Gió ban đêm thổi rất nhẹ, nhưng quần áo của lão lại rung động thành tiếng như một lá cờ tung bay trong gió lớn. Phát ra những tiếng phàn phật, dường như muốn bứt ra khỏi thân thể! Đây là do một huyết dịch lớn trong thân thể sôi sục, tuần hoàn tới mặt ngoài làn da làm cho da co duỗi nên chấn động tới quần áo, chứ không phải là do gió thổi mà thành như vậy.

Thần thái của lão cũng biến đổi khác hoàn toàn với ban đầu. Hai lông mi dựng lên, ánh mắt chiếu thẳng tới Vương Siêu. Hai tay rủ xuống tự nhiên, sườn hơi chéch lên , khiến cho cả thân thể trông thật cao lớn.

Biến hóa càng lợi hại hơn chính là khí chất trên người lão, cả thân thể toát ra sự ngạo nghễ, hùng mạnh.

Không sai, thật giống như chim đại bàng dương cánh bay lên trời, tư thế ngạo nghễ , hào hùng.

Vốn là khí chất trên người của lão cũng thanh mà cao, già mà tinh. Tuy cũng đã có khí khái của cao thủ, nhưng so với bây giờ thì kém hơn rất nhiều.

Quần áo chấn động, làn da trơn bóng, ánh mắt sắc bén, lông mi giương cao. Dáng người vừa rộng lại vừa cao lớn. Tất cả, tất cả thực sự là đã thoát thai hoán cốt, từ bề ngoài đến khí chất bên trong đã hoàn toàn biến đổi thành một người khác.

Phốc phốc!

Kể ngồi trên cành cây có tên là Trần Tiểu Tuyền, bị biến hóa của lão đầu dọa cho sợ hãi tới tột đỉnh, cuối cùng đâm gãy cành cây, rơi xuống bên dưới. Hắn cũng không ngờ rằng, lão đầu lại có biến hóa lớn như vậy! Bởi vì trong ấn tượng của hắn, lão đầu này vẫn một mực như thế này. Hắn đối với tình huống của lão ta cũng tương đối quen thuộc, đều thuộc về võ lâm thế gia. Nguyên quán của Trần Tiểu Tuyền là Trần Gia Cầu.

Nhưng mà chỉ là nguyên quán, hắn sinh ra tại Úc. Là hậu thế của một quyền sư của Trần Gia Cầu ở nước ngoài , Trần Gia Cầu là điển hình của võ lâm thế gia, từ Thanh triều đã có danh tiếng vang dội, về sau nhiều

quyền sư của Trần Gia Câu đi khắp nơi ‘khai chi tán diệt’. Nguyên quán là Trần Gia Câu, tất nhiên tự nhận mình là võ thuật thế gia. Đó là nguyên nhân mà Vương Siêu lại mời bọn họ tới.

Mà lão nhân thần bí cùng người trẻ tuổi lại đến từ một võ thuật thế gia khác.

Vương Siêu trông thấy lão đầu này, chỉ trong nháy mắt đã thay đổi toàn bộ bề ngoài, ngay cả tinh thần khí chất cũng biến đổi, thoát thai hoán cốt. Lên tục thốt lên 3 chữ : Hay lắm. Sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía Phong Thái.

Hắn đưa ánh mắt nhìn về phía Phong Thái, nguyên nhân là bởi vì lão nhân này là khách do Phong Thái mời đến.

“Nhạc Bằng” Lúc này Phong Thái cũng thập phần khiếp sợ, lập tức đứng lên! Sau khi đưa mắt nhìn Vương Siêu, con mắt lại gắt gao nhìn vào lão đầu đột nhiên biến hóa này. Tất nhiên, nàng cũng rất bất ngờ, bởi vì nàng cảm giác được rằng, sau khi lão đầu này thay đổi trở nên mạnh mẽ thì trạng thái như vậy dường như còn cao hơn cả nàng.

Không sợ người có danh khí lớn, không sợ người có võ công cao, chỉ sợ nhìn không thấy kẻ đó. Lúc này, Phong Thái đột nhiên đứng lên, phát ra âm thanh gọi thẳng tên của lão nhân thần bí.

Trong thanh âm của Phong Thái, lộ ra địch ý cùng sát khí không chút nào che giấu.

Phong Thái tức giận, sát ý đại thịnh.

Nàng lộ ra sát khí không phải là do nàng chưa chắc đã thắng được, mà là cao thủ này lại có thể che giấu sâu như vậy quả thật là làm cho người ta sồn tóc gáy. Phong Thái nhìn nhận hết sức thấu đáo, lúc mà Vương Siêu liếc nhìn nàng một cái, trong nháy mắt nội tâm nàng đã hiểu rõ. Với tình thế hôm nay, nếu như để cho người này tiếp tục che giấu, sau khi Vương Siêu nghênh chiến nhiều cao thủ như vậy, thể lực cuối cùng tiêu hao gần hết, nếu lão đột nhiên khiêu chiến không có cơ hội với thể “lôi đình vạn quân”. Cầm trong tay vũ khí sắc bén, chưa hẳn là không có cơ hội.

Với tình huống hiện tại của Vương Siêu, không cho phép có bất cứ thất bại nào, cho dù là tay không đánh với binh khí, hay là một người đánh với nhiều người cũng không thể bại.

Bởi vì vị trí đệ nhất thiên hạ, chính là đại biểu cho lực lượng của thần thánh. Là một loại uy danh không thể kháng cự. Vị cao thủ thần bí có tên là Nhạc Bằng này ẩn giấu thực lực, thâm tàng bất lộ, bất luận là có tâm tư gì thì đều đáng trừng phạt.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha”. Ngay khi Phong Thái giận dữ, lộ ra sát khí và gọi thẳng ra tên của Nhạc Bằng, Nhạc Bằng đột nhiên phát ra tiếng cười đinh tai nhức óc.

Tiếng cười vang vọng sục sôi như tiếng chim kêu, khiến cho tất cả các cao thủ ở đây đều cảm thấy đinh tai nhức óc. Nhất là những người ở gần lão, tâm thần đều bị chấn động, sắc mặt biến hóa kịch liệt. Bởi vì dạng cao thủ như vậy, uy thế thật sự là quá mạnh mẽ.

“Cũng không phải là ta có ý giấu giếm, chỉ là luyện một vài phương pháp tàng trữ sức sống để sống nhiều hơn ít năm mà thôi. Phong Thái ngươi nhìn không ra thì tức là ánh mắt ngươi có vấn đề. Nhưng mà không thể tưởng tượng được rằng, chỉ một sai lầm rất nhỏ là đã không thể thoát được pháp nhãn của Vương Siêu. Thật là làm cho ta có loại cảm giác: Thế giới vô biên, ba thước khó giấu.” Sau khi Nhạc Bằng cười xong, liền nói lớn, thanh âm làm rung động toàn trường.

“Phong Thái, cô không nên tức giận. Lão tu luyện Khô Thiên, đem phần lớn máu huyết, trong thời gian dài vận chuyển tích lũy vào trong một số huyết vị quan trọng, khiến cho biểu hiện bên ngoài là huyết dịch khô kiệt. Khiến cho người già đi như là cành cây trụi, nhưng thật ra sức sống lại ẩn tàng như là đại thụ mùa đông. Phương pháp tu luyện này là bảo tồn thể lực, một loại tu luyện thật sự trì hoãn sự già yếu. Tuy hiếm thấy, nhưng cũng không phải không có, cho nên cô nhìn sai rồi. Vị này cũng không có ý che giấu. Đại tông sư của võ thuật thế gia nếu cố ý che giấu muốn bất ngờ đánh ta thì nếu hắn thực sự động thủ cũng không ẩn giấu được. Nhưng mà, ta không tưởng tượng được, giờ đây ở võ thuật thế gia, vậy mà lại có thể xuất hiện tuyệt thế cao thủ như vậy”. Vương Siêu hiểu rõ tình huống của từng người được mời tới đây. Vị ẩn tàng thâm sâu kia tên là Nhạc Bằng, là người thừa kế tấn thủ Nhạc thức. Là điển hình của võ thuật thế gia.

Nói đến thể gia mọi người đều nghĩ tới là một đại tộc giàu có, gia tài lên đến hàng tỷ, được lưu truyền từ lâu. Nhưng mà tình huống thực sự cũng không phải như vậy, ví dụ như võ thuật thể gia hiện nay, cho dù là nguyên quán như thế nào, có chút công phu, mặc kệ là làm gì, chỉ cần mở một cửa hàng nhỏ cũng có thể tuyên bố mình là thể gia. Chẳng khác nào một cái danh hiệu.

Tình huống như vậy, ở thời hiện đại có rất nhiều. Ví dụ như người trẻ tuổi tên là Trần Tiểu Tuyền được mời tới nguyên quán là Trần Gia Câu, chính là quyền sư của Trần Gia Câu ở nước ngoài buôn bán làm ăn nhỏ, đóng cửa luyện công phu bí mật trao đổi công phu, đã tuyên bố mình là võ thuật thể gia, nhưng mà không làm náo động lên mà thôi.

Đóng cửa luyện công phu, cũng không giao tiếp với bên ngoài, chỉ bí mật trao đổi trong phạm vi của võ thuật thể gia, bởi vì nguyên nhân thiếu thực chiến, cho nên không xuất hiện cao thủ, danh khí trong giới võ thuật cũng kém hơn rất nhiều so với những bang hội như Hồng môn, Đường Môn, Thanh bang.

Cho nên cũng không được Vương Siêu coi trọng trong đại hội võ đạo lần này, lần này mời cao thủ chính là Phong Thái thiếp mời bọn họ tới, cũng không gặp trở ngại gì.

Giới võ thuật của bang hội xã đoàn người Hoa là thể giới chém giết thật sự, mới là thuộc vào phạm vi võ thuật thật sự; mà một vài võ thuật thể gia bí ẩn so với Hồng môn, Đường Môn, Thanh bang, Hoa Thanh.... So sánh phạm vi lớn nhỏ thì chẳng khác nào đem hạt vừng so với dưa hấu. Bất luận là toàn thể năng lực thực chiến, hay là năng lực thực chiến của từng cá nhân đều không thể so sánh. Cho nên danh khí, lực ảnh hưởng, tài lực, đều không đáng kể.

Nhưng mà mọi việc đều có ngoại lệ, Vương Siêu cũng không nghĩ ra, những thể gia hoạt động trong phạm vi nhỏ, lại có một cao thủ mạnh mẽ như Vương Bằng.

Điều này chẳng khác nào trong một hồ nước nhỏ, ẩn chứa một con Giao Long, theo đạo lý thì căn bản là không có khả năng che giấu được. Hồ nước nhỏ như vậy lại có thể chứa một vật lớn như thế? Nhưng mà, chuyện không hợp với lẽ thường vẫn nghiêm nhiên xảy ra.

“Pháp nhãn của Vương Siêu tiên sinh quả nhiên là không kém, ta tu luyện chính là Khô Thiền. Quả thật là nếu ta động thủ, đứng trước mặt người thì không thể che giấu được. Nhưng mà hôm nay ta sơ hở để lộ thực lực bị người phát hiện buộc phải đi ra, không động thủ cũng không được”.

Nhạc Bằng nghe thấy Vương Siêu nói lão tu luyện Khô Thiền, trong nội tâm cũng bội phục sự hiểu biết phong phú và sự giải thích thấu triệt về quyền pháp của Vương Siêu,. Nhưng mà, trong lúc nói chuyện lão lại không có nửa điểm e sợ, mà vẫn ngạo nghễ như trước, tiến lên chủ động khiêu chiến! Hoàn toàn khác hẳn với thái độ ẩn nhẫn lúc này.

Trong khi lão nói thì tiến từng bước dài bước tới, đi về phía cửa chính của đạo trường quốc thuật! Mỗi bước in xuống nền thành một dấu chân.

Vương Siêu quan sát: Từng bước chân của lão tràn ngập khí thế, quần áo chấn động, không nhìn được mà chậm rãi gạt đầu: “Trước khi bị phát hiện, người cẩn thận vô cùng. Tuyệt đối không mạo muội mạo hiểm, không hề có ý nghĩ thử vận may. Nhưng mà một khi sự tình đã chuyển biến, lập tức trở nên ngạo nghễ, khí tức hùng bá tỏa ra bốn phía! Có can đảm đối mặt với tất cả. Đây là hai diện mạo hoàn toàn bất đồng, được người thể hiện rất hoàn mỹ, chỉ với hành động đó, người cũng đã đủ được xưng là anh hùng! Cao thủ trong thiên hạ thì hẳn là người xếp trước vị trí thứ mười”.

“Ồ, bài danh cao thủ trong thiên hạ? Ta chỉ đứng trước vị trí thứ mười sao? Ta cho là ta ở trước vị trí thứ năm, hơn nữa, ta còn muốn làm cho vị trí của người lung lay.” Bước chân của Nhạc Bằng đạp lên cửa lớn của đạo trường quốc thuật, cũng không có đi tới, mà ngừng lại, cười lên nói lớn.

“Hừ!” Nghiêm Nguyên Nghi đột nhiên lạnh lùng hừ một tiếng: “Hồ nước sâu một thước làm sao giấu được Giao Long? Ta có điều thắc mắc, phạm vi của các người nhỏ như vậy làm sao có thể ẩn giấu được một cao thủ như người! Vương Siêu không thêm để bụng, nhưng người bụng dạ khó lường, ẩn giấu thực lực, như vậy thật là đáng giết”.

“Nghiêm Nguyên Nghi, trong cao thủ thiên hạ, người hẳn là xếp hạng thứ năm đúng không”. Nhạc Bằng lại cười ha ha: “Danh tiếng của các người quá lớn, ta đây là dã nhân ở nơi rừng núi, mà cũng nghe danh như

sầm bên tai, đệ nhất bảo tọa thuộc về Vương Siêu; đệ nhị và đệ tam thuộc về Trường Mi cùng Đường Tử Trần của Đường Môn; Đệ tứ bảo tọa hoàn toàn xứng đáng với Ba Lập Minh. Mà người ngồi ở vị trí thứ năm, ta cảm thấy không xứng đáng. Nước sâu một thước quả thật không giấu được Giao Long, nhưng mà giấu được Chân Long thì lại có thể, lớn thì bay lên tận chín tầng trời, nhỏ thì ẩn nấp trong huyết động. Vì sao ta lại không thể ẩn giấu ở bên trong?”

Một trận chiến của Ba Lập Minh cùng thủ lĩnh cùng thủ lĩnh GOD tại Di Hoà viên đã là kinh động thiên hạ.

Mấy người như Vương Siêu danh khí quá lớn Nhạc Bằng đương nhiên nghe nói qua, cũng hiểu rất tường tận.

“Nói như vậy, người tự cho mình là Chân Long chẳng?” Thanh âm của Nghiêm Nguyên Nghi đột nhiên trở nên hờ hững, không lộ ra bất cứ biểu tình nào: “Ta đây sẽ thử xem, người thật sự có phải là Long không. Vị trí thứ năm trong cao thủ thiên hạ, người cũng muốn tranh giành? Ta sẽ cho người biết, người còn kém tới mức nào”.

“Ta cũng đang có ý này, chờ sau khi hạ người khỏi vị trí thiên hạ đệ ngũ, ta lại thử làm lung lay vị trí tiếp theo xem thế nào”. Nhạc Bằng lại cười lên ha hả, từng bước đi vào đạo trường quốc thuật.

491. Chương 467: Long Xà Chi Phân

Khi Nghiêm Nguyên Nghi từ trên ghế đứng lên, Nhạc Bằng ở vị trí cách nàng chừng chín mét cũng đã dừng bước, thần thái vẫn sắc bén như trước, ngạo nghễ mà đứng, khí huyết trên người không còn dao động mãnh liệt ra bên ngoài, mà như là đã yên ổn trong sông lớn, mạch máu trong người ở sau lớp da chạm rải tuần hoàn, vận chuyển, vận sức chờ phát động.

Vừa rồi Nghiêm Nguyên Nghi cùng Nhạc Bằng đối thoại cũng rất là thú vị. Nghiêm Nguyên Nghi nói Nhạc Bằng ở trong một nơi rất nhỏ, thật giống như con Giao Long là một loại quái vật khổng lồ không thể ẩn nấp trong vùng nước sâu một thước, cho nên Nhạc Bằng ẩn dấu thực lực nhất định là bụng dạ khó lường. Đối với người như vậy, phải giết đi mới là đúng.

Mà Nhạc Bằng lại trả lời, Giao Long đương nhiên không thể che dấu, nhưng mà Chân Long thì có thể, Chân Long có thể lớn nhỏ tùy ý. Lớn thì bay lượn cửu thiên, còn nhỏ thì như con cá chạch ngoài đồng ruộng, có thể chui vào ẩn nấp trong huyết động. Ngụ ý là đem mình so bì trở thành Chân Long.

Nghe thấy cách so sánh này, trong nội tâm Nghiêm Nguyên Nghi cười gằn, lập tức đưa ra những từ sắc bén, không hề khách khí mà mở miệng đã kích.

Ý tứ của Nghiêm Nguyên Nghi cũng rất rõ ràng. Nhạc Bằng người không có một chút tiếng tăm nào, ẩn nấp trung núi rừng, nhiều nhất cũng chỉ là một con rắn lớn. Chân Long phải là bay vút lên trên chín tầng trời, làm cho thiên hạ khiếp sợ, khiến cho thế nhân đều biết đến, không qua lễ sự tẩy lễ của thế gian mà bước qua cửa này, cho dù có thực lực cường đại như thế nào thì cũng chỉ là một con rắn mà thôi.

Là Long hay là Xà thì đều không phải chỉ dựa vào lực lượng mà phải qua cửa ải ‘bay vút lên thượng thiên’.

Đương nhiên, nếu có thể trải qua sự tẩy lễ của thế gian, sau đó bay vọt lên cửu thiên, thanh danh chấn nhiếp thiên hạ, lực lượng nhất định là cường đại không gì sánh kịp. Nếu không tất cả những cao thủ bình thường đã sớm bay lên hết rồi.

Đối với cao thủ ẩn tàng không có chút danh tiếng mà tự xưng là Chân Long, trong nội tâm Nghiêm Nguyên Nghi tất nhiên là vô cùng khinh thường.

“Chỉ trò chuyện có vài câu mà người lại động sát cơ đối với ta, xem ra đệ ngũ thiên hạ này quá coi trọng hư danh. Không thể nhìn thấu hư danh, thì làm sao có thể siêu thoát?” Nhạc Bằng không hề vì ngôn từ sắc bén của Nghiêm Nguyên Nghi mà lay động, lão bình tĩnh nói.

“Ngay cả hư danh người cũng không có, giờ đây cũng muốn tranh đoạt. Còn nói ta không nhìn thấu? Thật sự là buồn cười! Vô luận là cái gì, kể cả thanh danh bên ngoài đều không hề có. Từ có đến không là cả một quá trình, quá trình này không thể bỏ qua: không có hư danh, có hư danh, sau khi có hư danh, mới có thể hiểu rõ, người không có bất cứ cái gì, còn nói mình đã thấu triệt, ta hỏi người hiểu rõ cái gì?”

“Một cái bãi cỏ hoang trong rừng núi của rắn hay sao, tìm hiểu Khô Thiền. Học hỏi vài câu thiền ngữ cũng dám giương nanh múa vuốt với ta?” Ngôn từ của Nghiêm Nguyên Nghi, càng phát ra thì càng sắc bén như đao! Từng chữ như kim nhọn đâm vào lòng người.

Hai đại cao thủ, đã bắt đầu giao phong từ trong lời nói. Cả thế giới cao thủ như mây, cái gì là đệ nhất cao thủ, đệ nhị cao thủ, mười năm trước chỉ là một loại hư danh. Đại hội võ đạo lần này, Vương Siêu cũng không có ý phân ra thứ hạng. Ngẫu nhiên một câu, chỉ là trêu đùa mà thôi. Nhưng những câu nói băng gươm như vậy cũng không thể đánh giá thấp về lực ảnh hưởng của nó. “Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị”, phàm là người luyện võ công, thì đều chú ý tới bài danh. Mặc dù Nghiêm Nguyên Nghi đối với bài danh này cũng khoong coi trọng, nhưng mà khi có người nói muốn kéo vị trí của mình xuống, thì sát khí trong lòng nàng bốc lên hừng hực không thể áp chế.

Từ khi Nghiêm Nguyên Nghi khởi tử hồi sinh, trạng thái tinh thần tiến nhập một loại cảnh giới thần bí vi diệu, quyền pháp cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều, nàng đã có tham vọng muốn lay chuyển vị trí của ba vị tuyệt thế cường giả ở phía trước nàng.

Ba vị tuyệt thế cường giả này tất nhiên là Ba Lập Minh, Đường Tử Trần, thủ lĩnh God Trường Mi.

Về phần Vương Siêu, sau khi Nghiêm Nguyên Nghi từng chết trên tay hắn một lần, đã không còn muốn cùng hắn tranh phong.

Hiện giờ vị trí của những người phía trước còn chưa rung chuyển, đằng sau lại nhảy ra một người muốn lay động vị trí của mình, như vậy thì nàng làm sao có thể kiềm chế sát khí cơ chứ?

“Tiếng tăm lừng lẫy tuyệt đỉnh cao thủ, quả nhiên đều không phải có thể dễ dàng mà có được”. Nhạc Bằng nghe từng câu từng chữ của Nghiêm Nguyên Nghi, thần sắc ngậy ra, khí huyết trên người lắng đọng xuống, cả người đột nhiên từ ngạo ngễ trở thành lặng im vô cùng. Hiển nhiên, lão vừa tiêu hóa những lời của Nghiêm Nguyên Nghi, do đó suy nghĩ cách để phản bác.

Đạt tới cấp bậc như bọn họ, đều có tinh thần, ý niệm của mình. Một kẻ muốn chiến thắng triệt để đối phương thì ngoại trừ thắng đối phương trên phương diện vũ lực, còn phải đánh bại triệt để đối thủ trên phương diện tinh thần.

Giờ đây lời nói của hai người cũng là một cuộc giao chiến rất trọng yếu. Nhưng mà hiện giờ sự thăm dò đã kết thúc. Bởi vì Nhạc Bằng cảm thấy cuối cùng không tìm ra câu nào để phản bác Nghiêm Nguyên Nghi. Quả thật, phải có được hư danh rồi mới có thể thấu triệt, nếu chưa đạt được hư danh thì không có cái gì để khám phá.

Nhạc Bằng đột nhiên có một loại cảm giác, tiếng tăm lừng lẫy của tuyệt đỉnh, quả nhiên cũng không phải là chỉ có những nhân vật thích hư danh mới cần tới. Hư danh của bọn họ đều là trải qua tẩy lễ thiên chuy bách luyện mà thành, vô luận là tinh thần hay nhục thể thì đều không chệ vào đâu được.

“Thôi dừng lại ở đây đi, nói nhiều hơn cũng không có ích gì, dù cho ba hoa chích choè hay ho thế nào thì cũng cần phải dùng công phu chân chính mà đánh giá”. Sự thân thờ trên nét mặt Nhạc Bằng đã biến mất, lại một lần nữa phát ra sự ngạo ngễ ngông cuồng, cơ nhục trên sống lưng của lão nổi lên, giống như một mồn mọc ra một đôi cánh, đồng thời mạch máu dưới chân bành trướng xao động. Tình huống như vậy làm cho người ta có cảm giác chim đại bàng sắp giương cánh bay lên. Khí hung hãn lạnh thấu xương đập vào mặt mỗi người.

Động tác này của Nhạc Bằng, ngay cả Vương Siêu ngồi ở trên chiếc ghế chính giữa cũng cảm giác được khí tức hung mãnh của chim đại bàng.

“Những người Hoa này thật khủng bố. Thật sự là quá khủng bố!” Titan đang quỳ trên mặt đất trong lòng khiếp sợ tới cực điểm! Mặc dù hắn là Hắc quyền hoàng đế thân kinh bách chiến, nhưng vừa rồi bị Vương Siêu trong phút chốc làm sụp đổ tinh thần, rồi đột nhiên trong lúc này lại đứng phải hai đại cao thủ quyết đấu

: Nghiêm Nguyên Nghi và Nhạc Bằng. Những cao thủ Đan kinh này nhìn bề ngoài thì rất bình thường, nhưng mà một khi chính thức hiển lộ ra, thì thật là đáng sợ.

“Thứ mở đầu của người này là Đại Bàng giương cánh, lực lượng mạnh mẽ vô cùng, vận dụng cực kỳ tinh diệu, còn hơn xa ta! Sức bật như vậy, so với ta lợi hại hơn hai đến ba phần”.

Chu Minh ở một bên trông thấy thứ mở đầu này của Nhạc Bằng, trong lòng cũng là khiếp sợ.

Không sai, một chiêu này của Nhạc Bằng có tên là Đại Bàng giương cánh.

Trong các loài chim, thì Đại Bàng có sở trường về bay lượn cao nhất, trong thần thoại thượng cổ, loài chim này mở cánh ra là bay chín ngàn dặm. Cho nên chiêu “Đại Bàng giương cánh” cực kỳ mạnh mẽ, tốc độ bộc phát, so với tốc độ trong chiêu ‘Bạch hạc xoải cánh’ trong Thái Cực Quyền còn muốn hùng hãn và mạnh mẽ hơn nhiều.

Nhưng mà ‘Bạch hạc xoải cánh’ trong Thái Cực Quyền là bắt chước tinh thần của hạc, có hiệu quả dưỡng thần làm cho tâm yên bình, trong động có tĩnh, có lợi đối với thân thể. Mà “Đại Bàng giương cánh” thuần túy là sức bật mãnh liệt.

Tất cả các đấu pháp trong võ công trong Nhạc thức tán thủ, thì hết thấy thức khởi thủ đều là “Đại Bàng giương cánh”, cho nên tốc độ cương liệt, lực lượng hùng mãnh, trong quyền pháp của các môn phái thì trở thành một lưu phái riêng.

Chu Minh luyện chính là võ công của Phật giáo, trong Phật giáo có Đại Bàng Minh Vương, biểu tượng cho võ công này chính là một chiêu “Đại Bàng giương cánh”.

Mà Nhạc thức tán thủ, cũng là thoát thai từ võ công Phật giáo, năm đó Đại Tuệ Tông Cảo đại sư Thiền tông phụ trợ Nhạc Phi luyện binh, cũng đưa vào võ công của Phật giáo, hỗn hợp nhiều loại võ công.

Đương nhiên, một chiêu “Đại Bàng giương cánh” cũng không phải chỉ có trong võ công của Phật giáo, ở trong Vũ bộ cũng có thể tìm thấy vết tích của chiêu này.

“Ồ? Cùng lúc phát lực từ trên xuống dưới, huyết ở chín huyết khiếu mãnh liệt rung động, thể lực cùng tinh thần toàn thân đề cao không hạn chế, đây là phương pháp vận kinh tới tận cùng của “Đại Bàng giương cánh” sao? Quả là có chút kỳ lạ, nhưng mà sức bật thật là mạnh mẽ, đối với thân thể cũng không có ích lợi gì. Nhưng mà ngoại trừ việc gây tổn thương tới thân thể thì sự cương mãnh của thức mở đầu này trong các môn phái phải xếp số một hoặc số hai. Có thể so sánh với ‘đại suất bi thủ’ của Bát Quái Chưởng”.

Trong tích tắc mà Nhạc Bằng phát lực, con mắt của Vương Siêu lóe lên, cũng đã nhìn thấu phương thức vận kinh trên người lão, do đó thật sự hiểu rõ ý nghĩ chính thức của một chiêu “Đại Bàng giương cánh” này.

Khi Nhạc Bằng phát lực, trên đỉnh đầu dụng kinh, máu tập trung tới tại trung ương, chảy róc rách ở dưới nửa phần mỗi phần cơ thể, chính là huyết Bách Hội trong trung y, hai bả vai dụng kinh, máu tụ lại ở điểm mẫn cảm trên bả vai, chính là huyết Kiên Tĩnh, hai cánh tay dụng kinh, máu tụ lại trên hai khiếu huyết trọng yếu, còn có Đan Điền, bàn tọa, còn có huyết Dũng Tuyền ở gan hai bàn chân, đây là chín điểm mẫn cảm của thân thể, một lượng tiên huyết vận chuyển tụ lại, mãnh liệt nhảy lên!

Vù!

Một trận cuồng phóng quét qua đạo trường quốc thuật.

Bằng, bằng, bằng, bằng.....

Liên tiếp những âm thanh phát ra giống như tiếng chấn bạo của dây cung, đó là tiếng gân trên người Nhạc Bằng chuyển động.

Theo tiếng gân phát ra là quyền đầu liên tiếp, quyền ảnh, phá không lao tới Nghiêm Nguyên Nghi, quyền như những mũi tên dồn dập bay tới.

Đây chính là công kích Liên Châu Tiễn của Nhạc thức tán thủ!

Nhạc Bằng ẩn cư, có thực lực cường đại của măng giao, giương vuốt rồng sắc bén lao về phía Nghiêm Nguyên Nghi.

492. Chương 468: Đã Đến Rồi Thì Ngồi Lại

Nhất là thủ pháp của Liên Châu Tiễn, có phần tương tự với tuyệt thế thủ pháp Loạn Tiễn Đả của Ba Lập Minh. Hơn nữa lực quyền của Nhạc Bằng cũng trong nháy mắt lay động gân và cơ nhục, tạo ra những thanh âm bạo chấn như khi bật cung, làm cho người nghe có cảm giác như là đang liên tục bị các cung tiễn thủ ngắm bắn, vù vù vù vù, hàng loạt tiếng mũi tên bắn tới làm cho người ta không còn thời gian mà thở dốc.

Thế quyền Liên Châu Tiễn này gây ra cho người ta một cảm giác chính là nhanh! Nhanh! Và nhanh!

Quyền như liên nổ, từng mũi tên nối tiếp nhau, làm cho người ta không có thời gian mà nghĩ ngợi!

Nhất là thân thể phát lực, gân phát ra loại âm thanh giống như là tên nổ, càng làm cho người ta cảm nhận thấy một sự áp bách cùng hoảng hốt đến từ tâm linh, cảm giác không thể kháng cự lại lực lượng này.

Càng lợi hại hơn chính là Nhạc Bằng lao từ phía trên xuống dưới, trên người tản mát ra một khí tức hung hãn tới cực điểm, làm cho người ta có cảm nhận được, từ lỗ mũi ngửi thấy yêu phong! Cơ quan cảm giác cảm nhận được một loại nước bọt.

Không sai, là vị nước bọt. Giống như là nước bọt từ trong miệng mãng xà phát ra.

Quả nhiên là Nhạc Bằng có tư cách tranh đoạt vị trí thứ năm trong thiên hạ! Vừa mới ra một quyền này! Âm thanh, sắc, vị, khí thể đều đánh sâu vào cơ quan cảm giác của người ta.

Một chiêu trong khoảnh khắc, có thể đánh ra một quyền hàm súc như vậy, hẳn là đã tu luyện võ nghệ tới mức điêu luyện rồi.

Nhưng mà Nhạc thức tán thủ Loạn Tiễn Đả của Nhạc Bằng cùng với Loạn Tiễn Đả của Ba Lập Minh có phần bất đồng.

Loạn Tiễn Đả của Ba Lập Minh một khi phát động, thì là quyền thể phô thiên cái địa, giống như vạn mũi tên cùng bắn. Chẳng những làm cho khí lưu trong không khí loạn xạ. Gân trên cơ thể cũng bạo chấn dày đặc tới mức cực điểm. Vô số mũi tên bắn tới khiến cho không kẻ nào có thể ngăn cản, cũng không thể nào tránh né. Không giống như Liên Châu Tiễn là thể công liên tiếp bắn ra một cách nhanh chóng.

Đem ra so sánh thì thể công của Liên Châu Tiễn kém hơn một chút, Loạn Tiễn Đả như là thiên quân vạn mã cùng giương cung bắn vào một đích, khí thể phóng ra như vạn mũi tên cùng bắn.

Sự thật đúng là như thế. Loạn Tiễn Đả được xếp trên thủ pháp Liên Châu Tiễn một mức. Cũng chỉ Ba Lập Minh, kẻ có lực lượng cực kỳ cường đại mới có thể thi triển ra Loạn Tiễn Đả. Một khi thi triển thì ngay cả thủ lĩnh God lợi hại như vậy mà cũng phải liên tiếp thối lui về phía sau, bị ép vào thế hạ phong. Có thể thấy được sự lợi hại của nó.

Mà bây giờ lực lượng của Nhạc Bằng dường như không đủ để gắng sức thi triển ra Loạn Tiễn Đả.

Nhưng mà thủ pháp Liên Châu Tiễn như vậy cũng đã đủ hung mãnh.

Nếu ngay từ đầu Nhạc Bằng thi triển ra Loạn Tiễn Đả có uy thế hung mãnh như khi Ba Lập Minh đối chiến với thủ lĩnh God, thì Nghiêm Nguyên Nghi có thể ngăn cản được hay không thì còn phải xem xét.

“Thật là lợi hại! Những võ thuật thế gia, vốn là không am hiểu chém giết, căn bản đều là mua danh chuộc tiếng, tự cung tự cấp, tự trao đổi thế mà lại có thể xuất hiện một cao thủ như vậy! Thật sự là rất lợi hại, cho dù là khi Chu Minh toàn lực thi triển Đại Kim Cương Vương tiên pháp chỉ sợ là không hàm súc như thế này. Nhạc thức tán thủ của Nhạc gia, ta cũng tìm hiểu qua chút ít. Nhà này luyện võ cũng không có cao thủ nào, không ngờ Nhạc Bằng lại luyện Khô Thiên? Ngay cả Phong Thái cũng bị che mắt?” Trong nháy mắt Liễu Viên Phi cảm nhận được một thức Liên Châu Tiễn mà Nhạc Bằng đánh ra, trong nội tâm lóe lên vô số ý niệm, cảm nhận sâu sắc rằng: Thiên hạ to lớn, quả nhiên là cao thủ tầng tầng lớp lớp.

Võ thuật thế gia Nhạc gia luyện Nhạc thức tán thủ, Trần Gia Câu luyện Thái Cực Quyền, Ngô Thức ở Mạnh thôn Hà Bắc khai môn Bát Cực Quyền gia truyền, còn có quyền pháp Nam phái. Hồng, Lưu, Thái, Lý, Mạc... những gia tộc này đều thuộc về võ lâm thế gia.

Trong lịch sử võ thuật Trung Quốc, võ thuật thế gia như vậy cũng không hề ít, ít nhất cũng có trên trăm nhà.

Nhưng mà đều bế môn luyện công phu, tự khoải lạc tự vui vẻ (ở đây là chỉ tự đối luyện không cọ sát bên ngoài). Muốn xuất hiện cao thủ chân chính, thì cần phải thường xuyên sinh tử thực chiến, như là bang hội xã đoàn đánh giết mảnh thành danh, tham gia vào ‘mưa bom bão đạn’ thì mới có thể xuất hiện tài năng.

Ngoại trừ Liễu Viên Phi cảm thấy rung động, thì còn có Trần Ngã Dương cũng chấn động mãnh liệt, Trần Ngã Dương cũng vừa mới bước vào thứ bậc tuyệt đỉnh cao thủ.

“Nghiêm Nguyên Nghi có thể ứng phó hay không? Đột nhiên có một tuyệt thế cao thủ đi tới Đường Môn tranh đoạt vị trí đệ ngũ thiên hạ, quả thật là không thể tưởng tượng được. Nhưng mà, công phu của Nhạc Bằng thật sự là quá mức tinh thuần. Ai thắng ai thua thì đã không còn nằm trong phạm vi của ta”. Trong nội tâm Trần Ngã Dương ý nghĩ lóe lên như điện quang thạch hỏa (ánh sáng lóe lên khi đánh đá lửa): “Không biết trong cao thủ thiên hạ thì ta có thể xếp thứ mấy? Không biết có thể xếp vào trước vị trí thứ mười hay không? Thậm chí có thể xếp gần hơn một chút?”

“Người của Nhạc gia lại có thể che mắt được ta? Công phu Khô Thiên cũng có chút thành tựu. Biểu hiện bên ngoài thì già yếu, nhưng thật ra sức sống ẩn tàng trong cơ thể, thích hợp nhất đối với việc đột nhiên tập kích, không biết là Nghiêm Nguyên Nghi có thể ứng phó được hay không? May mắn lần này Vương Siêu mời thiên hạ cao thủ ẩn tàng, đột nhiên phát hiện ra khí huyết của Nhạc Bằng ba động. Bằng không, tại đại hội võ đạo người này thật sự sẽ vinh quang đại chấn”. Trong nội tâm Phong Thái cũng lóe lên một vài ý niệm.

Trong nháy mắt Nhạc Bằng phát động thế công, tất cả mấy đại cao thủ đều có suy nghĩ riêng của mình, nhưng mà ánh mắt lại chăm chú nhìn thẳng vào Nghiêm Nguyên Nghi, xem nữ nhân xếp vị trí thứ năm này ứng phó như thế nào.

Vù! Vù! Vù! Vù! Vù! Vù!

Đối mặt với quyền kinh liên tiếp như tên nổ dồn dập mà đến, Nghiêm Nguyên Nghi đột nhiên hạ xuống, hơi nhắm hai mắt của mình lại. Trong nháy mắt nàng đã thay đổi trở nên thông dong, làm cho người khác cảm giác có một loại khí phách nhàn nhã.

Nàng nhẹ nhàng bước ra phía sau một bước, đồng thời tay trái đưa lên phía trước, năm ngón tay giống như đang phác họa, mãnh liệt trầm xuống, chuyển động xoay tròn như cái cối ngăn chặn thế công đang đánh tới của Nhạc Bằng. Sau quyền đầu thứ nhất là quyền đầu, tiếp theo chuyển sang Đề!

Hình Ý ứng trả đáp! Bát Quái Ma Chương áp đầu! Thái Cực Đề Thủ!

Mí mắt Nghiêm Nguyên Nghi buông xuống đóng chặt lại, tay trái liên tục biến hóa, giống như là tốc độ chụp của máy quay phim, tốc độ rất nhanh, nhưng không có một tia gió, làm cho người ta có cảm giác rất nhẹ nhàng.

Biến hóa liên tiếp ba chiêu, Nghiêm Nguyên Nghi liên tục phát ra ba loại kinh, theo thứ tự là công phu Ứng Trảo của Hình Ý quyền, thiên cân áp đỉnh (ngân cân đề đầu) trong Bát Quái chương, tiếp theo lại là Đề Thủ trong Thái Cực Quyền!

Đáp! Áp! Xách!

Trong thời gian Nghiêm Nguyên Nghi nhắm mắt, bàn tay biến hóa ra ba loại công phu, lập tức trực tiếp ngăn Liên Châu Tiễn của Nhạc Bằng đang đánh úp tới, khiến cho thế công tiếp theo bị ngăn chặn.

“Thiên hạ đệ ngũ quả nhiên lợi hại!”

Quyền thứ nhất là Liên Châu Tiễn của Nhạc Bằng vừa rồi đánh tới trước mặt Nghiêm Nguyên Nghi. Vốn mang theo lực xuyên thấu không gì sánh kịp, vô luận địch nhân ngăn cản như thế nào, thì ngăn cản được quyền thứ nhất, không ngăn cản được quyền thứ hai.

Liên Châu Tiễn, tên cũng như ý nghĩ, chính là giống như liên nổ phát ra mũi tên, tốc độ cực nhanh, lực xuyên thấu cực mạnh, căn bản là không có cách nào đón đỡ. Cũng không có cách nào nắm bắt, thậm chí bằng mắt thường cũng không thể thấy quỹ tích mà quyền pháp đi tới.

Nhưng mà trong nháy mắt Nghiêm Nguyên Nghi liên tiếp sử dụng ba chiêu, tam trọng kinh, lại có thể mạnh mẽ mà ngăn quyền thứ nhất của Liên Châu Tiễn.

Không cách nào đón đỡ, thế quyền không thể nào nắm bắt, vậy mà lại bị Nghiêm Nguyên Nghi ngăn cản. Trong nội tâm Nhạc Bằng tất nhiên có phần khiếp sợ. Lão cảm nhận được kinh lực của Nghiêm Nguyên Nghi hết sức mạnh mẽ. Một Đáp, một Áp, một Đề, thân thể của nàng ta cũng vừa chìm vừa nổi, thật giống như cái một cái hồ lô trong nước bị đè ném xuống rồi bị bắn ra, thân thể giống như là căn bản không bị bản thân không chế. Đến lúc này lão mới cảm nhận được, thực lực của Nghiêm Nguyên Nghi đứng vị trí thứ năm trong thiên hạ cao thủ, quả nhiên là danh bất hư truyền. Nhưng mà, điều này càng mãnh liệt kích phát dục vọng chiến thắng trong lòng lão.

Sau khi thét dài một tiếng, Nhạc Bằng lập tức thay đổi nắm tay, dưới chân hơi động. Huyết dịch lại bắt đầu tụ lại ở chín khiếu huyết toàn thân, mãnh liệt cuộn lên, thức mở đầu “Đại Bằng gương cánh” lại xuất hiện, lão phát ra một tiếng thét dài từ trong lồng ngực, xuyên thẳng lên mây xanh, như muốn xuyên kim liệt thạch(đâm thủng kim loại, phá tan đá). . Người ở chỗ này, ngoại trừ những cao thủ Đan đạo, khí huyết của tất cả mọi người đều phù động.

oOo

Trong khi Nhạc Bằng thét dài, quyền pháp Liên Châu Tiễn biến đổi, đột nhiên một khuỷu tay nâng lên, đánh thẳng tới, khuỷu tay dùng làm Thương thức, chính là tuyệt chiêu Tuyệt Băng thương của Nhạc thức tán thủ.

Chiêu thức này dùng khuỷu tay thay thế cây thương ” thế đánh tới như tuyết lở, uy thế thật lớn, một khuỷu tay bức tới. Âm âm! Những người đứng xem ở bên ngoài đều nghe thấy tiếng bạo âm như mấy trăm chiếc xe ô tô liên tiếp bị nổ lốp, đồng thời bóng ảnh khuỷu tay cao thấp cuộn cuộn, giống như bao phủ toàn bộ thân thể của Nghiêm Nguyên Nghi.

Thế khuỷu tay này, cũng giống như tên, tựa như tình cảnh khi tuyết lở.

Liên Châu Tiễn, Tuyệt Băng thương đều là những Nhạc thức tán thủ phát lực cương mãnh, là những quyền thuật có uy lực cực lớn. Nhạc Bằng liên tục thi triển, huyết dịch trong cơ thể bốc lên cuộn cuộn, lỗ chân lông quanh thân thể tuy đã đóng chặt lại, nhưng mà cũng không ngăn cản được huyết hồng thẩm thấu ra khỏi lớp da, quanh thân giống như một cái lò lửa lớn, nhiệt khí bốc hơi cuộn cuộn, hễ là người ở trong đạo trường quốc thuật thì đều cảm nhận được khí tức nóng cháy hừng hực.

Đây là hiện tượng kịch liệt vận động khiến cho tỏa nhiệt, cao thủ Hóa kinh đánh nhau nếu dùng sức quá mạnh thì hầu hết đều xảy ra hiện tượng này, nhưng mà công phu càng sâu, lượng nhiệt phát ra lại càng lớn.

Thậm chí, nếu như là tuyệt đỉnh cao thủ mà nói, thì luyện quyền cước một lúc trong đông tuyết của mùa đông lạnh giá, nhiệt lượng trên người tỏa ra, có thể làm cho tuyết đọng thành băng cứng trong phạm vi một trăm mét vuông toàn bộ tan chảy, khiến cho người cảm thấy kì diệu vô cùng.

Tuyệt Băng thương thi triển ra, so với thế công Liên Châu Tiễn còn sắc bén hơn vài lần, bất luận là về mặt khí thế hay là về lực lượng, đều cao hơn rất nhiều!

Trong ánh mắt của tất cả mọi người, chiêu thức vận dụng khuỷu tay ‘Tuyệt Băng thương’ về mặt uy thế, lực lượng, lại một lần nữa có phần tương tự với Loạn Tiễn Đả của Ba Lập Minh.

“Mỗi một lần quyền cước biến hóa, khí huyết trên thân thể của lão lại như nước trào lên cao hơn lần trước. Lực lượng, khí thế lại càng mạnh hơn, hiển nhiên là lão đã thật sự hoạt động khí huyết Khô Thiên ngưng tụ , nếu để cho lão dần dần tiến vào trạng thái, một khi đạt tới mức cao nhất, chỉ sợ rất khó đối phó”. Vương Siêu ngồi ở vị trí trung ương nhìn thấy hai tay chớp lên như điện của Nhạc Bằng. Lập tức hiểu rằng công phu hai tay của Nhạc Bằng còn chưa có phát huy ra được lực lượng chân chính của bản thân.

Thật giống như là trước khi luyện võ phải làm nóng thân thể trước. Sau khi làm nóng thân thể mới có thể dần dần tiến vào trạng thái tốt nhất. Phát huy ra lực lượng mạnh nhất của bản thân.

khi hai tay được khởi động làm nóng thì mới có thể tạo thành uy lực lớn nhất. Nhạc Bằng đã làm cho Vương Siêu kinh ngạc vui mừng. Nghĩ lại, đột nhiên xuất hiện một lão đầu, sau đó đột nhiên biến hóa đã trở thành một nhân vật tuyệt thế có thể sánh ngang với năm cao thủ đứng đầu trong thiên hạ, loại kinh hỉ này càng khiến cho Vương Siêu cảm thấy hành động mời thiên hạ cao thủ ẩn tàng lần này thật sự là cực kỳ đáng giá.

“Vốn ta cho rằng ta đã là một thớt hắc mã? Có thể ở trên đại hội võ đạo đánh giết mà nổi lên, xuất thế ngang trời. Nhưng mà người này che dấu so với ta còn sâu hơn, lực lượng quyền pháp chân chính của hắn cuối cùng mạnh mẽ tới mức nào?” Trong nội tâm của Chu Minh cũng ngày càng kinh hãi.

“Nghiêm Nguyên Nghi có thể tiếp được một chiêu Tuyệt Bằng thương này hay không?” Trong nháy mắt thế Tuyệt Bằng thương của Nhạc Bằng cuối cùng đã đạt tới đỉnh điểm, bốn phương tám hướng đều là bóng ảnh khuỷu tay, kèm theo nhiệt lượng bức người tỏa ra từ thân thể, cùng với áp lực uy nghiêm như núi. Những cao thủ ở đây, ngoại trừ Vương Siêu, người nào cũng không nhận được mà trong lòng thầm lo lắng cho Nghiêm Nguyên Nghi.

Nhưng mà sắc mặt của Nghiêm Nguyên Nghi vẫn thông dong như trước, thậm chí ánh mắt của nàng của nàng cũng không có mở ra.

Tay của nàng bỗng nhiên duỗi xuống phía dưới, ngay sau đó hướng về phía cùi chỏ của Nhạc Bằng đang đi tới.

Ầm!

Tay của nàng cùng khuỷu tay uy thế như tuyết lở tiếp xúc. Quần áo trên thân thể lập tức phản phật căng lên, vạt áo lay động theo chiều gió muốn bay lên, làm cho người ta có cảm giác giống như nàng sắp bị khuỷu tay kia chấn bay lên.

Đồng thời, hai chân của nàng dường như cũng đang nghiêng ngả, thân thể như cánh hoa đang chìm nổi, hết sức phiêu phù.

Loại trạng thái này, là trạng thái thập phần nguy hiểm, cũng không vững vàng, có phần hư phù.

“Không hay!” Vài đại cao thủ thấy một màn như vậy, trong nội tâm đều vô cùng hồi hộp.

Nhưng mà tình huống lại vượt ra ngoài dự liệu của mọi người, sau khi cước bộ của Nghiêm Nguyên Nghi nghiêng ngả, hư phù hai lần thì lui về phía sau nửa bước, hai tay liền thu lại, làm ra một thủ thế giống như đang nâng một trái cây! Vòng eo nhẹ nhàng vặn vẹo, thân thể lay động. Toàn bộ thân thể hết sức duyên dáng yêu kiều, giống như một đóa hoa đang chấp chờ đông đưa.

Trong chớp mắt, Nhạc Bằng lại một lần nữa thúc khuỷu tay, mạnh mẽ đánh tới, lại bị hai tay Nghiêm Nguyên Nghi đón đỡ, vừa vặn đánh vào thủ thế như là nâng trái cây của nàng.

Ầm!

Mỗi lần bị đánh trúng, cả người của nàng giống như là ‘trái cây bóng nước’ đã trưởng thành nổ mạnh, sau khi nhẹ nhàng chấn động rồi nổ bung ra.

Khi thủ thế của Nghiêm Nguyên Nghi va chạm rồi bạo tạch thì cổ tay uốn lượn, di chuyển cao thấp tạo ra những tiếng soàn soạt. Xương cốt lại như sắt thép cọ xát, thủ ảnh tung bay giống như vô số răng cưa lớn phá không bay về phía Nhạc Bằng.

Càng lợi hại hơn chính là cánh tay của Nghiêm Nguyên Nghi vận động thành những quỹ tích hình tròn. Giống như là vòng tròn lớn.

Nghiêm Nguyên Nghi bắt đầu phản kích!

Chiêu vừa rồi của nàng là Ngũ Hoa Pháo Chủ một tuyệt chiêu trong Phượng Tiên Tạc Quả, mà thủ thế phát lực lại là Quan Âm Bồ Đề Quả (Quan Âm nâng quả), cuối cùng lại chính là Đại Thủ ấn một loại thủ pháp của Phật giáo, một chiêu thức trong Thiếu Lâm Khán Gia quyền. Tương truyền chiêu thức ấy là do năm đó Quan Âm Bồ Tát nâng quả tặng cho Như Lai mà sinh ra, cái quả kia cũng không phải là quả thật sự, mà là kết quả của ‘nhân quả báo ứng’.

Còn chiêu phản kích cuối cùng, cổ tay giống như răng cưa . Nhưng cánh tay lại xoay tròn hạ xuống. Chính là thức cuối cùng Thánh Vương Chuyển Luân trong Đại Kim Cương Luân quyền pháp.

“Quan Âm Bồ Đề Quả (Quan Âm nâng quả)”, “Phượng Tiên Tạc Quả”, “Thánh Vương Chuyển Luân”.

Liên tục ba chiêu đều là tuyệt học. Nghiêm Nguyên Nghi hạ bút thành văn, không tốn chút hơi sức nào, khiến cho người ta không thể nhìn rõ thực lực của nàng tới mức nào.

Phản kích sắc bén, từng vòng thủ ảnh từ thấp tới cao, khắp nơi đều là thanh như tiếng cưa xoay tròn cạo xát, giống như Pháp Tướng luân của nhân quả báo ứng do Thánh vương khởi động, uy lực thần bí, to lớn, như vận mệnh khó lường.

“Nhân quả Pháp Tướng luân”. Khi Nghiêm Nguyên Nghi đánh ra chiêu này, Nhạc Bằng cũng lập tức cảm giác được ý cảnh chứa đựng ở sâu bên trong. Chưa nói tới lực lực, chiêu thức quỷ bí, chỉ nói về ý cảnh thì chiêu thức mà Nghiêm Nguyên Nghi phản kích là thâm thúy như vậy, thần bí như vậy, có hàm súc nhân quả báo ứng.

Chỉ với sự hàm súc đó, ý cảnh đó, từ bản năng Nhạc Bằng đã cảm nhận được sự cường đại của Nghiêm Nguyên Nghi, bởi vì lão tu luyện Khô Thiền, đối với một vài ý cảnh vô công của Phật giáo , đều có hiểu biết rất sâu.

“Động phải thiết bản rồi”. Trong đầu Nhạc Bằng lóe lên ý nghĩ này: “Trận chiến này, chỉ sợ khó có thể thắng được nữ nhân này, rất có thể lâm vào trạng thái giằng co. Đệ ngũ thiên thì đã có thực lực như vậy sao? Người sắp xếp ở phía trước còn mạnh tới mức độ nào? Không động thủ thì vĩnh viễn không biết , hay là cứ để tới đại hội vô đạo rồi tính sau, hôm nay liều chết đánh nhau không được gì, quả là không đáng”.

Trong nội tâm Nhạc Bằng lập tức minh bạch, giờ đây Nghiêm Nguyên Nghi cũng đã rất khó đối phó. Minh cũng không nắm chắc có thể chiến thắng nàng. Cũng không cần tiếp tục giao đấu nữa.

Đột nhiên, lão hét dài một tiếng, thân thể xoay tròn, lại là thức mở đầu “Đại Bằng giương cánh”, lần này không phải là lão phát lực, mà là bạo thối! Thoáng cái đã ra khỏi đạo trường quốc thuật, sau đó cười ha ha: “Hôm nay cuối cùng cũng đã kiến thức thực lực của đệ ngũ cao thủ thiên hạ, nhưng mà dường như cũng không làm được gì lão đầu tử ta, ta cũng nên đi thôi. Trên đại hội vô đạo sẽ chính thức giao thủ”.

Nói xong , cước bộ của lão xòe ra, lưng hơi cong lên, lướt ra với một tốc độ nhanh không tưởng tượng nổi, thoáng cái đã ra xa mấy trăm mét.

Mất của mọi người còn chưa kịp xoay chuyển, lão tựa như là bay lên trời, biến mất tại chỗ. Tốc độ như vậy quả thật giống như chim đại bàng, giương cánh một cái đã không thấy tăm hơi. Nghiêm Nguyên Nghi cau mày, cũng không có động thân, bởi vì nàng cũng cảm thấy rằng mình đuổi không thể kịp.

“Nhạc Bằng sư phụ, đã đến rồi thì ở lại nghỉ ngơi chốc lát. Sao lại vội vã đi như vậy?” Vương Siêu đột nhiên lẳng lặng nói một câu, trong lúc nói chuyện, tay của hắn vỗ lên tay vịn của ghế, cả người đã tới quảng trường của đạo trường quốc thuật, sau đó dẫm chân một cái, người ta căn bản không thấy rõ hắn di chuyển như thế nào, chỉ trong nháy mắt cách Nhạc Bằng càng ngày càng gần!

Cuối cùng còn cách xa chừng năm mươi mét, Vương Siêu vươn một tay ra, cách không chụp vào sau lưng Nhạc Bằng.

493. Chương 469: Phá Tường Vùi Người.

Trước quảng trường của đạo trường quốc thuật Nam Dương, hoa viên, thủy trì, cuối cùng là đến tường vây. Tổng cộng có mấy trăm mét khoảng cách, lão lại có thể trong lúc nói chuyện , liên tục vận động cơ nhục ở lưng, cẳng chân nhanh như điện, phóng nhanh tạo ra tiếng gió rít. Diên cuồng phóng đi như trước mặt không có vật cản, kèm theo tốc độ gió có thể cuốn bay thân người nặng một trăm hai mươi cân.

Cho nê lão tin tưởng rằng, với tốc độ của mình, một khi muốn chạy trốn , trong thiên hạ không có người nào có thể ngăn chặn được lão, cũng không có nào có thể đuổi kịp lão.

Sự thật thì tình huống đúng là như vậy, sau khi Nhạc Bằng thi triển ra “Đại Bằng giương cánh” thì ngay cả Nghiêm Nguyên Nghi cũng không có nhúc nhích, không nắm chắc có thể chặn lão lại, không bằng không động thủ, để cho lão rời đi.

Vừa rồi Nhạc Bằng Nghiêm Nguyên Nghi Nghiêm Nguyên Nghi giao thủ vài chiêu, Nhạc Bằng thi triển hai thức Liên Châu Tiễn và Tuyết Băng thương thế công cực kỳ hung mãnh, nhưng cũng không có đánh bại được Nghiêm Nguyên Nghi, ngược lại bản thân lại lui về phía sau lướt đi, nhìn qua thì giống như thất bại, nhưng thật ra trong tình huống đó hai người chưa có phân ra thắng bại.

Từ việc nói đi là đi, điểm này càng chứng tỏ vị cao thủ Nhạc Bằng này cẩn thận vô cùng, nắm chắc tình huống khi động thủ cùng tuyệt thế cao thủ thủ.

Nghiêm Nguyên Nghi tiếp lão hai chiêu, chẳng những không có rơi vào thế hạ phong, ngược lại còn có thể thông dong phản kích. Từ điều này Nhạc Bằng lập tức hiểu rằng: Hôm nay muốn đánh bại Nghiêm Nguyên Nghi cũng không phải là một chuyện dễ dàng, nếu đánh nhau sống chết với người ta thì không bằng lập tức rời đi, sau đó đợi đến đại hội võ đạo tiếp tục bố trí. Dù sao hôm nay là đã hiểu biết về đệ ngũ cao thủ, cùng với sức mạnh của của đệ nhất tuyệt đỉnh cao thủ.

Huống chi Đường Môn giờ đây đã trở thành long đàm hổ huyệt (đầm rồng hang hổ), nếu Nhạc Bằng có thể thông dong mà rời đi, việc này truyền ra ngoài thì cũng có thể khiến cho lão một lần ra tay tạo thành danh tiếng. Thận chí còn vượt qua Nghiêm Nguyên Nghi, trực tiếp đạt tới vị trí đệ ngũ thiên hạ.

Ngẫm lại ở đây có bao nhiêu vị cao thủ? Trần Ngã Dương, Phong Thái, Liễu Viên Phi, Nghiêm Nguyên Nghi, Chu Minh, Vương Siêu.

Năm vị đại cao thủ Đan kinh, còn có một vị là đệ nhất thiên hạ. Sáu người, là đội hình cường đại tới mức nào. Một người sau khi động thủ cùng đệ ngũ thiên hạ, còn có thể ung dung rời đi. Vào Đường Môn long đàm hổ huyệt (đầm rồng hang hổ), mà đi lại như chỗ không người, như vậy thì làm sao thanh danh không vang xa?

Thậm chí vị trí thứ năm của Nghiêm Nguyên Nghi, cũng có khả năng bị Nhạc Bằng cướp đi.

Tuy hai người giao thủ còn chưa phân thắng bại , nhưng mà Nghiêm Nguyên Nghi chiếm ưu thế sân nhà, bên người còn có nhiều cao thủ áp trận như vậy, lại không thể giữ được Nhạc Bằng ở lại, điều này nếu như truyền ra ngoài. Trong cảm nhận của mọi người thì như vậy là tình thế đã rơi vào hạ phong.

Cho nên , chiêu chạy trốn của Nhạc Bằng, quả thật là vô cùng khéo léo.

Lần này lão chạy trốn, nếu không có người ngăn được lão, để lão thoát ra ngoài. Thì vị trí đệ ngũ thiên hạ có thể nói là đạt được. Đối với điều này, những người ở đây trong nháy mắt đều suy nghĩ thông suốt. Tất cả đều rất bội phục đối với thủ đoạn của Nhạc Bằng, trong mắt hiện lên sự tán thưởng!

Gần như là trong nháy mắt Nhạc Bằng nhanh như chớp lao ra khỏi quảng trường. Trong nháy mắt muốn nhảy lên tường vậy, hai người Trần Tiểu Tuyền cùng Tây Quy tinh thần vốn đều rất khẩn trương, trong nháy mắt buông lỏng.

“Lần này Nhạc Bằng thông dong lướt đi ra ngoài , có thể nói là xác lập thanh danh tuyệt đỉnh cao thủ. Thật đúng là một lần ra tay thành danh thiên hạ. Vị trí đệ ngũ của Nghiêm Nguyên Nghi coi như là tặng không cho hắn. Tính toán thật giỏi, công phu cũng rất tuyệt. Mưu kế cũng hay. Vô luận là trí tuệ hay là đối với sự nhạy bén trong nắm bắt cơ hội , cùng công phu ... quả thật là ta theo không kịp. Thật sự là quá mức lợi hại. Nhưng mà hành động lần này của Nhạc Bằng, ngược lại là đã lấy lại thể diện cho những nhân vật ẩn tàng như chúng ta. Tốt xấu gì thì trong những nhân vật ẩn tàng cũng có tuyệt đỉnh cao thủ. Loại bỏ uy phong của Đường Môn. Không cho Đường Môn chính thức hùng bá thiên hạ. Nếu không chúng ta đều sẽ không thở nổi, điều này chưa chắc đã là một điều không hay”. Lôi công Lôi Minh Viễn ôm pháp kiếm Nguyên Thủy Chi Chương , sau khi Nhạc Bằng bộc phát ung dung rời khỏi đạo trường quốc thuật. Trong lòng cũng thở dài một hơi .

Lời Minh Viễn tuy cũng là quyền sư suất sắc trong những người Hoa, cũng không màng danh lợi, nhưng mà đối với lời mời lần này của Đường Môn, ít nhiều thì trong lòng cũng cảm thấy có phần khó chịu.

Bị cưỡng chế mời tới nơi này làm khác, chỉ cần là người thì trong nội tâm đều cảm thấy khó chịu, huống chi là cao thủ quyền pháp, những võ giả có ý chí đặc biệt kiên cường.

Cho nên đối với hành vi vừa rồi của Nhạc Bằng, trong lòng đều trầm trồ mà khen ngợi.

Vài võ thuật gia am hiểu công phu gần như tất cả đều muốn lớn tiếng khen hay, người người đều hy vọng Nhạc Bằng có thể thông dong thoát ra ngoài. Hơn nữa xem tình thế như thế này, với tốc độ lướt đi của Nhạc Bằng, kết cục hẳn là đã định.

Xâm nhập long đàm hổ huyết (đâm rồng hang hổ), sau đó có thể thông dong rời đi, thật là tiêu sái tới bậc nào?

Trong những ẩn tàng cao thủ có nhân vật tuyệt thế như vậy, khiến cho những võ thuật gia hôm nay bị mời tới đây cảm thấy đã lấy lại được phần nào thể diện.

Chỉ tiếc là, Vương Siêu đối với việc này đã nắm rõ hết thảy. Tất nhiên không thể nhắm mắt làm ngơ, hẳn cũng không thể để cho Nhạc Bằng thông dong rời đi, bởi vì điều này đối với uy danh hãnh hưởng rất lớn.

Sau khi tiếp nhận vị trí đệ nhất thiên hạ cho tới nay, hắn vẫn đang xây dựng đại thế. Giờ đây đại thế đã dần dần hình thành, giờ chỉ còn một bước cuối cùng là mời thiên hạ cao thủ ẩn tàng tới tụ hội, chính là một lần tạo thành đại thế cuối cùng, sau đó sẽ thuận lý thành chương mà cử hành đại hội võ đạo, thống nhất tất cả bang hội người Hoa ở hải ngoại. Tất cả đều phải thật chặt chẽ, không thể xuất hiện bất cứ chỗ sơ suất nào.

Thời cơ cuối cùng đã tới, tất nhiên hắn sẽ không làm gãy mất xích, cho nên tại thời điểm ‘khẩn yếu quan đầu’ Vương Siêu đã xuất thủ.

Mặc dù lần mời thiên hạ cao thủ ẩn tàng này, đại bộ phận mọi người đều không oán không cừu với Đường Môn, nhưng dùng sự cưỡng ghênh như vậy để mời họ tới thì quả thật là có chút không thích hợp. Thậm chí có thể nói là quá bá đạo (nguyên văn là bá quyền chủ nghĩa). Nhưng mà thời điểm đặc biệt thì hành động phải phi thường. Trước khi diễn ra đại hội võ đạo thì cần phải cẩn trọng, làm như vậy cũng không phải là sự tình gì quá to tát.

Vương Siêu vừa ra tay, liền sử dụng tới chín thành thực lực của bản thân! Bộc phát ra tốc độ kinh thế hãi tục!

Có thể nói sau khi Vương Siêu xuất thủ chừng một giây đồng hồ, người ở nơi này đều chính thức hiểu được thế nào mới gọi là tốc độ, thế nào mới là kinh thiên động địa, cái gì gọi là muốn trốn cũng không thể trốn, cái gì gọi là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.

Trong phút chốc đó Vương Siêu đưa tay vô lên thành ghế, thân thể lập tức xuất hiện ở quảng trường của đạo trường quốc thuật. Tiếp theo lại liên tục lưỡng bộ đã vượt qua khoảng cách trăm thước, xuất hiện ở sau lưng Nhạc Bằng, lúc cách lão năm mươi mét, liền duỗi tay ra, chụp một trảo vào lưng Nhạc Bằng!

Trong nháy mắt Vương Siêu đánh ra một trảo này thì Nhạc Bằng đã đến dưới chân tường vậy.

” Không hay rồi! Tại sao lại có thể nhanh như vậy? Sao có thể nhanh như vậy?” Hai chân Nhạc Bằng muốn nhảy lên, nhảy lên tường vậy cao 3 m, sau đó vượt qua, lúc đó sẽ là ‘bầu trời mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy’, đột nhiên cảm giác được sau lưng tê ngứa, làn da sau lưng dày như vậy lại có thể nổi lên một tầng gai ốc chẳng chặt, đó chính là sự nhạy cảm của lớp da đối với lực lượng không thể kháng cự sắp sửa đánh tới.

Trong cả cuộc đời, đây là lần đầu tiên Nhạc Bằng gặp phải đòn tấn công như vậy. Trong sát na đó, trong lòng lão hiểu rằng, đây chính là do Vương Siêu đánh úp từ sau lưng. Nhưng mà lần này, lão nghĩ nát óc cũng không cách nào nghĩ ra tại sao tốc độ của Vương Siêu lại có thể nhanh như vậy. Bởi vì sự tình biến hóa vượt quá tốc độ tư duy của lão. Cho nên lão chỉ có thể phản ứng theo phản năng.

Lúc này, cũng chính thức lộ ra thực lực thật sự của tuyệt đỉnh cao thủ ẩn tàng Nhạc Bằng.

Nhạc Bằng vốn muốn nhảy lên tường vây cao 3 m, hai chân co lại dùng sức bật lên , đột nhiên thay đổi. Hai chân của lão co sát bụng hơi chuyển động, vài tiếng 'Bằng! Bằng!' vang lên, liền có thể tránh sang bên trái.

Tốc độ tránh né nhanh như vậy, trong lúc nhảy lên còn có thể trong nháy mắt thay đổi phương hướng. Chỉ vùn vùn một công phu co căng chân về phía bụng , đã đạt tới cảnh giới tùy ý vận vẹo cơ thể, cảnh giới này trong Du Già Thuật cũng là một cảnh giới cao thâm.

Sở dĩ lão không nhảy về hướng tường vây là vì trên tường vây có lưới sắt có thể ngăn trở lão một ít thời gian. Chút ít thời gian này, đã đủ làm lỡ việc tẩu thoát của lão.

Lão vụt sang bên cạnh, y phục trên thân thể phát ra những âm thanh bạo liệt, trong nháy mắt đã đi xa hơn hai mươi mét. Đột nhiên hai tay xếp lên giao nhau thành hình đao, mãnh liệt xoay tròn đánh ra phía sau, oanh kích thẳng tới một cây đại thụ ở bên cạnh.

Đây là Nhạc thức tán thủ 'Quỷ Bối đao'.

Quân tinh nhuệ của Nhạc gia còn gọi là Quỷ Bối quân, bộ đội tinh nhuệ này am hiểu nhất là đao trận, với đao trận phá 'kim binh thiết kỵ' đó là chuyên rất bình thường, trong đao trận thì ba mươi lăm người một tổ, thay đổi liên tục, tinh diệu quỷ bí vô cùng. Từ đao trận biến đổi thành võ thuật, cuối cùng hình thành sát chiêu đặc trưng của Nhạc thức tán thủ. Như là Liên Châu Tiễn, Tuyết Băng thương, Quỷ Bối Đao....vvvv..

Một chiêu đao pháp này trùng điệp thi triển ra, lực lượng cũng không phải là Khảm (chém) hay Tước (vót, gọt) , mà là mượn lực lượng phản chấn hướng lên trên.

Rắc rắc! Một cây đại thụ lớn như thân người đã bị một đao kia của Nhạc Bằng chém đứt, mà Nhạc Bằng lợi dụng lực lượng phản chấn này , cả người như hỏa tiễn bay vút lên cây, đột nhiên lúc này hai chân liên tục bật lên, trực tiếp phóng qua tường vây, đến ngoài tường.

Phương pháp liên hoàn như vậy vượt qua dự kiến của mọi người, làm cho người ta vô cùng chấn động, hơn nữa động tác này biến hóa quỷ dị, lại có thể hoàn toàn tránh né quy tích truy kích của Vương Siêu.

Trong tích tắc Nhạc Bằng vọt qua tường vây, tất cả mọi người thở dài một hơi, có cảm giác là đại cục đã định .

"Từ nay về sau, tuyệt đỉnh cao thủ trước vị trí thứ năm trong thiên hạ lại nhiều hơn một người". Trong đầu Lôi Minh Viễn lóe lên ý nghĩ này.

Nhưng mà, ngay trong nháy mắt đó, Vương Siêu đã xuất hiện dưới chân tường vây, đột nhiên dừng lại, một tay đặt lên tường vây.

Ầm ầm! Lúc này, dọc theo một dưới chân Vương Siêu một dãy tường có dài năm mét đột nhiên giống như đậu phụ, bị một lực lượng khổng lồ đánh bay lên, thế như dùi non lấp biển bắn ra bên ngoài.

Bởi vì đột nhiên oanh kích, hơn nữa lực lượng quá mãnh liệt, cả chiều dài 5 mét của tường vây cao 3 m trực tiếp bị đánh bay lên, cũng không có hiện tượng gạch đá toán loạn, mà là toàn bộ một khối, giống như một tảng đá lớn , mãnh liệt áp ra bên ngoài.

"Không hay!"

Nhạc Bằng vừa mới nhảy ra khỏi tường vây, đang muốn phát lực mà điên cuồng phóng đi. Đột nhiên lúc này , sau lưng có một mảng tường vây lớn như vậy mãnh liệt đánh tới, hoàn toàn bao trùm lấy thân thể của lão.

"A!" Nhạc Bằng phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa!

494. Chương 470: Đại Hội Võ Đạo Bắt Đầu.

Tòa trường học Hoa ngữ Minh Luân đường của Đường Môn, vốn chính là người Hoa ở Indonesia vì phòng ngừa dân bản xứ một lần nữa bạo loạn, kích động giết người hàng loạt mà tu kiến thành nơi tránh loạn, tài liệu chắc chắn, vật liệu đã qua khảo cứu, xây dựng sao cho thật vững chắc, kiên cố, căn bản là không hề để ý tới vấn đề tiền bạc.

Với tâm lý như vậy mà xây dựng nên tòa nhà, có thể tưởng tượng được nó vững chắc như thế nào.

Huống chi đạo phòng tuyến đầu tiên chính là tường vây? Có thể nói không hề khoa trương rằng, bước tường vây cao ba mét này của Đường Môn chẳng khác gì tường đồng vách sắt.

Vương Siêu thấy Nhạc Bằng từ trên cây nhảy ra ngoài, âm thanh hạ xuống đất ở bên ngoài tường lọt vào tai hắn rất rõ ràng. Cùng lúc đó, hắn xác định vị trí tiếp đất của Nhạc Bằng cực kỳ chính xác. Trong khoảng thời gian 0,3 giây, con mắt cũng không kịp phản ứng, hắn đã lao nhanh tới dưới tường vây, đột nhiên đánh ra một chưởng, kinh lực phát ra mãnh liệt, đồng thời chân cũng đạp mạnh làm rung động mặt đất, tiếp đó lực lượng chấn động này đẩy tường bay lên, đánh tới Nhạc Bằng.

Một giậm một đẩy này của Vương Siêu, chính là bí thủ Đảo Tu Di trong đích Thiếu Lâm Khán Gia quyền.

Ý nghĩa của chiêu thức này là: Vừa mới phát ra ẩn chứa lực lượng Phật giáo vô cùng lớn, mệnh môn tới mức thần sơn Tu Di cũng có thể đẩy ngã. Từ tên mà có thể nghĩ ra chiêu thức này có sức mạnh lớn như thế nào.

Cả tòa tường đồng vách sắt bị Vương Siêu dùng một chiêu Đảo Tu Di hất lên, cả tấm tường nặng chừng năm đến sáu tấn bay lên, bạo phát va chạm trong cự ly ngắn có uy thế cùng tốc độ, lực lượng quả thật là dời non lấp biển.

Trong tích tắc mà tường vây bay lên, trái tim của tất cả mọi người đều muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Đại não sung huyết tới cực độ, bất kể loại cao thủ nào, người người đều đổ con mắt, sắc mặt cũng như được quét một lớp chu sa. Đây là hiện tượng khiếp sợ tới cực độ mà khiến cho huyết dịch dâng lên não.

Người bất ngờ bị chấn kinh, dưới tình huống khủng hoảng, trong nháy mắt huyết dịch vọt tới đại não. Khiến cho trong thời gian ngắn trống rỗng mơ màng, điều gì xảy ra cũng không biết. Lúc này, cao thủ ở đây đều rơi vào tình huống như vậy.

Bọn họ không thể không khiếp sợ, khủng hoảng. Cũng không có lý do để không khiếp sợ khủng hoảng. Bởi vì toàn bộ hi vọng của bọn họ đều đặt lên người Nhạc Bằng. Hơn nữa Nhạc Bằng thi triển ra thân pháp “Đại Bàng giương cánh”. Mạnh mẽ thăng thiên mà chạy thoát làm cho bọn họ đều thở dài một hơi.

Nhưng mà, vừa lúc đó Vương Siêu đột nhiên ra tay. Một chưởng đánh bay cả bức tường. Một khối xi măng cốt thép nặng tới năm sáu tấn đột nhiên bị đánh văng lên. Vọt tới một người trong cự ly gần. Tình cảnh như vậy rung động tới cỡ nào chứ? Đánh sâu vào lòng người tới mức nào? Nhất là đại bộ phận những người ở đây, đều đặt hết niềm tin lên người Nhạc Bằng, hi vọng lão có thể đào tẩu.

Mọi người ở đây không ai có thể ngờ được rằng, Vương Siêu ra tay lại chấn động tới như vậy! Người ta chạy trốn ra ngoài bước tường, hắn cũng không nhảy ra truy kích mà trực tiếp một chưởng đánh bay tường, muốn đè chết địch nhân.

Ra tay như vậy, có thể nói là đã nằm ngoài tầm hiểu biết của con người, cũng làm cho người ta cảm nhận được sự uy mãnh không cùng, là lực lượng không thể nào kháng cự.

Không sai, chính là vì lực lượng mà chấn động, sự áp đảo của lực lượng khiến cho tầm hồn người ta chấn động.

Biến hóa trong nháy mắt!

Nhạc Bằng đi! Vương Siêu truy(truy đuổi)! Nhạc Bằng đột nhiên thay đổi phương hướng, vọt lên cây nhảy qua tường mà đi! Còn Vương Siêu đi đến dưới tường, dùng một chưởng đánh bay vách tường, đụng vào Nhạc Bằng! Khoảng thời gian diễn ra những biến hóa này chỉ trong một hai giây, nhanh tới mức người ta không kịp nhìn rõ, quả thật là không thở nổi.

“Hống!” Vào thời khắc này Nhạc Bằng phát ra tiếng rống giận thật là kinh thiên động địa, bộc phát ra tất cả lực lượng của mình! Sóng âm cự đại tầng tầng lớp lớp phát tán ra xa hơn mười mét. Một vài cửa kính thủy tinh của Đường Môn bị chấn nát, thật giống như là nổi hơi nổ tung, mặt đất cũng bị chấn động làm rung lên. Vào lúc này, lão cũng không kịp né tránh. Vương Siêu ra tay quá là nhanh, khối bê tông cốt thép nặng năm sáu tấn bị đánh bay lên giống như là một hòn đá nhỏ vậy.

Chiêu thức ấy của Vương Siêu, chưa nói đến lực lượng làm cho người ta chấn động vô cùng. Đối với việc nắm bắt thời cơ cũng là áo tiên không thấy vết chỉ khâu(không chèn vào đâu được), vừa vịn lúc Nhạc Bằng từ trên vách tường hạ xuống, trong chốc lát khí huyết thân thể hơi chấn động còn chưa kịp ổn định lại .

Cao thủ trong lúc đánh nhau, đều không sơ suất mà nhảy lên, hướng chỉ là từ trên tường cao mà nhảy xuống? Đối với nhân vật tầm thường mà nói, nhảy lên không tính là cái gì, nhưng đối với tầm mắt của những người như Vương Siêu, nhảy cao như vậy quả thực là sơ hở dẫn tới con đường chết nhiều vô kể.

Tại thời khắc này, trong lòng Nhạc Bằng cũng vô cùng chấn động và hoảng sợ.

Lão là tuyệt đỉnh cao thủ, sự miễn cảm siêu cường, vách tường ở sau lưng “Ầm ầm ” bay về phía lão, tuy lão không quay đầu nhìn ra sau nhưng cảm giác được cực kỳ rõ ràng, là loại tốc độ cùng lực áp bách , lực va chạm có tính hủy diệt.

Gầm lên một tiếng giận dữ, đột nhiên Nhạc Bằng xoay người, xoay eo duỗi vai, tụ huyết vào cốt, rung gân gõng cơ, lão kịch liệt phát lực! Hai mắt trợn trừng lên, hai con ngươi lồi ra, giống như muốn bay ra khỏi hốc mắt.

Cùng lúc đó, hai tay lão mở rộng, giống như hai cánh giã ra, dưới chân bối móc, lập tức bụi đất phía dưới tung bay, thoáng cái đã bị đào thành một cái hố to.

Một loạt động tác này của Nhạc Bằng, quả thật là cực kỳ giống Đại Bàng Minh Vương trên đầu Phật tổ. Một thức này, chính là tuyệt chiêu cuối cùng trong Nhạc thức tán thủ, tên gọi là Bằng Vương Quyền.

Ầm ầm!

Nhạc Bằng quay người lại, làm ra một tư thế giống như Đại Bàng Minh Vương, hai tay mãnh liệt kích tới, cùng với vách tường đang lao tới va chạm.

Người và tường va chạm làm bốc lên bụi đất đầy trời, kinh khí, mảnh vụn xi măng và thép bay toán loạn, tất cả bắn tung tóe ra tứ phía .

Một khối to lớn có hình dạng giống cơ thể người bị đánh văng từ mặt đất lên trên, sau đó bay xa hơn mười mét mới rơi mạnh xuống mặt đất, hai chân của Nhạc Bằng cắm sâu trong mặt đất, hai tay của lão ôm chặt lấy một khối xi măng so với thân thể lão còn lớn hơn gấp đôi. Hai mắt nhắm nghiền, trên người bám đầy tro bụi, toàn thân đầy thương tích, máu tươi thấm thấu chảy ra ngoài, hòa cùng một chỗ với tro bụi, một bộ dáng vừa bắn lại vừa thôi, giống như thi thể đã mấy ngày dìm từ trong chiến trường bò ra ngoài, muốn nói chặt vật bao nhiêu thì có thể chặt vật bấy nhiêu.

Lão lấy mạnh mẽ đánh vỡ một góc nhỏ của vách tường, sau đó luồn lách, cố gắng hết sức lùi xa hơn mười mét, mới có thể miễn cưỡng hóa giải lực lượng của vách tường to lớn.

“Phốc!” Sau khi dừng lại, Nhạc Bằng phun ra một ngụm máu tươi.

Đó là do lão bị lực lượng của vách tường đánh vào, cả nội tạng bị tác động mà xuất huyết. Nhưng sau khi phun ra một búng máu, tuy toàn thân lão chặt vật nhưng tinh thần lại được đề cao hơn rất nhiều.

Lên!

Nhạc Bằng đem khối xi măng cốt thép so với thân thể của mình còn lớn hơn gấp đôi ném sang một bên, “Ầm!” một tiếng rơi xuống vị trí cách đó đó năm mét . Đánh lõm thành một cái hố to, mặt đất rung động một lúc. Sau khi ném khối tường đi, ánh mắt Nhạc Bằng nhìn về phía trước, thần quang sáng ngời.

Tuy vừa rồi lão thổ huyết, nhưng mà với cường độ thân thể của lão, nội tạng rất mạnh mẽ , chỉ xuất huyết một chút, bị thương cũng hơi nặng, nhưng sức chiến đấu không bị mất đi.

Tinh thần của lão cũng không vì việc này mà triệt để bị phá tan, cho nên khí thể vẫn còn rất mạnh mẽ, chỉ là tinh thần so với lúc này sa sút hơn rất nhiều, không có khí chất ngạo nghễ ‘thiên hạ chỉ có ta là anh hùng’ nữa. Mà chuyển biến thành vô cùng cẩn thận.

Nhưng mà, thần quang sáng ngời của hắn nhìn về phía trước, thấy một tình cảnh làm cho người như bị dội một gáo nước lạnh, khí thể lại bị tụt xuống một tầng, thân thể không nhịn được mà run rẩy.

Bởi vì hắn nhìn thấy Vương Siêu đang đứng ở miệng đoạn tường, bàn tay lại đang vuốt ve một mảnh tường khác, hình như là muốn nâng một mảnh tường khác lên đánh về phía lão.

“Nhạc Bằng sư phụ, thân thủ của người thật tốt. Lực lượng phát ra cũng vô cùng cương mãnh, Nhạc thức tán thủ quả nhiên là quả nhiên là môn võ công thượng thừa cực kỳ tinh diệu. Bằng Vương Quyền thực sự cũng có chút môn đạo. Nhưng mà, nghe nói năm đó một vài hòa thượng phát triển võ công, đem kết hợp Vũ bộ cùng võ công của Phật giáo, mượn Nhạc gia quân Nam Tống tiến hành thực chiến, sáng chế ra Nhạc thức tán thủ, ở trong Phật giáo gọi là Bằng Vương Quyền.”

“Trừ bộ võ công đó ra thì còn có một bộ là Khổng Tước Vương quyền. Chỉ thấy một sát chiêu Khổng Tước Khai Bình ở trong Âm Phù Thương. Còn lại đều là một vài chiêu thức vận kinh, không biết trong Nhạc thức tán thủ của Nhạc gia các người, có còn tồn tại hay không?” Con mắt Vương Siêu cũng không nhìn Nhạc Bằng, hai ngón tay duỗi ra, xuất ra móng tay thật dài vạch một ấn ký lên tường, móng tay cùng vách tường bê tông cọ sát tạo thành những âm thanh sắc bén như kim thiết va chạm cùng nhau. Ngón tay của hắn nhẹ nhàng ra dấu, con mắt của Nhạc Bằng đóng chặt lại. Bởi vì Nhạc Bằng đã nhìn ra, ngón tay của Vương Siêu ám chỉ chiều dài của vách tường, nói cách khác, nếu như Vương Siêu ra tay một lần nữa, thì lập tức một mảnh tường nữa bay lên đánh về phía lão, nếu như vậy thì thật sự là lão không thể nào chống lại được.

” Nhạc gia chúng ta, cũng có người tu luyện Khổng Tước Vương quyền. Khổng Tước sinh Đại Bằng, Khổng Tước là Phật Mẫu. Quyền pháp chính tông vĩ đại, bao dung hết thảy, bộ quyền pháp này cũng không phải là người bình thường có thể tu luyện được”.

Lông mi Nhạc Bằng nhướng lên sau đó lại hạ xuống, cố gắng trả lời câu hỏi của Vương Siêu, trong lòng căng thẳng. Lão cũng không ngờ rằng, Vương Siêu đối với võ công của Nhạc gia quyền lại hiểu rõ ràng như vậy.

Bên trong Nhạc gia quyền, Bằng Vương Quyền là một loại, còn có một loại càng thêm phức tạp và khó luyện, có ý cảnh quyền pháp khác biệt, đó chính là Khổng Tước Vương quyền, cũng là Phật giáo và Nhạc gia ở trong quân đội sáng tạo ra. Lấy danh tự Phật Mẫu Khổng Tước Minh Vương trong Phật giáo, lại lấy ý cảnh của Khổng Tước Đại Diệu trong Vũ bộ.

Khổng Tước Khai Bình sát chiêu của Âm Phù Thương Lưu Mộc Bạch cũng chính là một chiêu trong Khổng Tước Vương quyền. Cũng là một trong Nhạc gia thương.

Bằng Vương Quyền, Khổng Tước Vương quyền, là cách xưng hô của Phật giáo, hai bộ quyền pháp này được hàm chứa bên trong Nhạc thức tán thủ cùng Nhạc gia thương, danh tự tục gia là tán thủ cùng thương thuật, cũng không có cái tên hoa lệ như Phật giáo. Nhưng mà hai bộ quyền pháp này là bí mật thâm sâu nhất của Nhạc gia. Trong khi trả lời, Nhạc Bằng cũng chỉ nói một cách hàm hồ không rõ ràng.

“Á!” Vương Siêu hỏi xong một câu thì cũng không hỏi nữa mà lại nói: “Xem ra Nhạc Bằng sư phụ tuy nội tạng hơi có chút xuất huyết nhưng mà thể lực, sức chiến đấu vẫn đang còn, dùng khí cũng chưa mất đi, có thể tiếp được một quyền của ta trong thiên không có hơn mười người. Người có thể tiếp một quyền của ta mà không chết, chỉ bị thương nhẹ, như vậy cũng đủ để kiêu ngạo rồi. Nhưng mà xem ra, người cũng chưa hoàn toàn cảm thấy hài lòng. Một quyền vừa rồi ta chấn bay vách tường, cũng đã dùng chín thành lực lượng, không biết người có hứng thú tiếp một quyền với toàn bộ lực lượng của ta hay không?”

Móng tay của Vương Siêu không tiếp tục vẽ nữa, mà dừng lại trên vách tường. Đồng thời, một tay của hắn đặt ở sau lưng, dáng vẻ cực kỳ nhàn nhã, thật giống như vẫn nhân đang vịn tường ngắm hoa.

Nhưng mà ở trong mắt của Nhạc Bằng, thì khác biệt một trời một vực.

“Vừa rồi hắn mới chỉ dùng chín thành lực lượng? Còn chưa đánh ra toàn bộ lực lượng của mình? Nếu hắn bạo phát toàn bộ lực lượng thì sẽ khủng khiếp tới cỡ nào? Hơ nữa xem dáng vẻ của hắn, thể lực cũng không

hề tiêu hao. Thật sự là thâm sâu không lường được. Nếu hần dùng toàn bộ lực lượng, hần là ta không thể tiếp được một quyền, khả năng là sẽ chết ở nơi này. Tuy ta không sợ chết nhưng mà bị tường đè chết, đụng mạnh mà chết, cũng thật là oan uổng, quả là không đáng”. Nghĩ tới đây, trong nội tâm Nhạc Bằng không lạnh mà run, trong đầu hiện lên một mà vừa rồi thiếu chút nữa mình đã bị đè chết.

Nội tạng lại âm ỷ đau nhức.

Ưc!

Yết hầu của Nhạc Bằng mãnh liệt nhấp nhô, nuốt vào một ngụm nước bọt.

Âm thanh nuốt nước bọt rất lớn, gần như tất cả những người có mặt tại hiện trường đều có thể nghe thấy. Đây là do lão khản trương, lại đang bị thương, do không thể khống chế nổi nội tiếp mà gây ra hiện tượng như vậy.

“Nhuệ khí của ngươi đã tiêu tan, nếu như tiếp tục đón đỡ một quyền nữa của ta, hần là sẽ chết không thể nghi ngờ, người luyện võ công đạt tới trình độ như ngươi thì có thể đếm được trên đầu ngón tay, ta cũng không nỡ xuất thủ nữa, ngươi đi đi. Hy vọng đến khi đại hội võ đạo bắt đầu, quyền pháp của ngươi có thể ‘bách xích can đầu, canh tiến nhất bộ’(1). Đến lúc đó, đem vinh quang về cho các võ thuật thế gia các ngươi”.

Vương Siêu nghe thấy tiếng nuốt, yết hầu đang nhấp nhô của Nhạc Bằng. Suy nghĩ một chút, sau đó thả lỏng tay, phất phất, quay đầu lại, nhẹ nhàng bước đi.

“Ngươi đi đi”. Lúc này nhuệ khí của Nhạc Bằng đã dao động, Vương Siêu lập tức không còn hứng thú xuất thủ nữa.

“Đường Môn quả nhiên là cao thủ như mây, đệ nhất thiên hạ cũng là danh bất hư truyền. Hôm nay ta coi như là đã giữ được lại cái mạng. Tây Quy, đi thôi”. Nhạc Bằng trông thấy Vương Siêu quay lưng về phía lão, sự khản trương trong nội tâm lập tức được buông lỏng, hô một tiếng, sau đó đột nhiên đứng dậy thở dài một hơi, nhấp nhô lên xuống mấy lần, đã không còn thấy bóng dáng thân thể.

” Vương Siêu sư phụ, tiếp kiếm”. Nhạc Bằng đi rồi, Vương Siêu đi tới trong sân. Đột nhiên trong lúc này, một bóng ảnh bay vụt tới, thẳng tắp mà cắm ở dưới chân Vương Siêu.

Vương Siêu giương mắt quan sát, đó chính là một thanh kiếm, vừa rồi kiếm bay vụt tới, cũng không có một tia dịch ý nào, cho nên Vương Siêu tùy ý để cho nó bay tới mặt đất dưới chân mình.

“Đây là lưỡi pháp Nguyên Thủy Chi Chương, từ lúc ta hai mươi tuổi đã bắt đầu tập luyện, tổng cộng hai mươi năm mài dũa tôi luyện mới hoàn thiện. Giờ đây lưỡi kiếm này hần là đã tìm được chủ nhân của nó. Hôm nay, ta cũng đã mở rộng tầm mắt, thật sự là tâm phục khẩu phục, có ý muốn gia nhập Đường Môn, không biết Đường Môn có thể tiếp nhận một người luyện võ nho nhỏ như ta?” Kể phóng kiếm tới chính là Lôi Minh Viễn.

Sau khi hần phóng kiếm tới, cất lời muốn gia nhập Đường Môn.

Vừa rồi hần cũng bị thủ đoạn của Vương Siêu làm cho rung động, cũng bị võ học bác đại tinh thâm của Đường Môn làm cảm phục.

“Đường Môn ta là ‘trăm sông đổ về biển’, chỉ cần Lôi sư phụ có ý muốn tự nhiên có thể gia nhập”. Vương Siêu vươn ngón tay kẹp lấy pháp kiếm rút ra khỏi vỏ. Lập tức vang lên âm thanh ‘long long!’ của cương thiết.

“Kiếm tốt!”

“Ta cũng muốn gia nhập Đường Môn”. Titan đang quỳ gối trên mặt đất lập tức đứng lên. Vị hoàng đế Hắc Thị quyền thần kinh bách chiến này vừa rồi cũng đã trải qua rung động trước nay chưa từng có. Hần lập tức đem ra quyết định của mình.

“Uy phong của Đường Môn chúng ta đã được kiến thức, bản lĩnh của đệ nhất thiên hạ chúng ta cũng đã mắt thấy rõ ràng, quả thật là có tư cách lãnh tụ của võ thuật thế giới, cũng có tư cách làm minh chủ của xã đoàn người Hoa, chúng ta tâm phục khẩu phục, lần tự hội hôm nay, ta đã đạt được lợi ích không nhỏ,

được hiểu biết về bản lĩnh nhiều tuyệt thế cao thủ nhiều như vậy. Sau này hẳn là sẽ đạt được thành tựu, toàn bộ kinh nghiệm trong hôm nay đều bổ ích vô cùng”. Đột nhiên lúc này, Nhạc Tây Quy đi từ từ đến biên giới sân bãi, nói một câu , sau đó từng bước cung kính đi ra khỏi cửa lớn.

Sau khi hắn nói xong, cũng rất nhiều người bắt chước mà phụ họa theo, không còn kích động có ý nghĩ muốn động thủ cùng Vương Siêu như vừa rồi nữa.

Rất hiển nhiên, đám người kia đều bị lực lượng trong nháy mắt đánh bay bức tường của Vương Siêu hù cho khiếp sợ.

“Các người có thể đi rồi”. Vương Siêu nói một câu, sau đó đi vào đạo trường quốc thuật, buổi tụ hội hôm nay, những người ở đây đều đã bị dọa cho kinh sợ, cũng coi như là đã tạo được uy phong.

Mọi người nghe thấy Vương Siêu nói những lời này, quả thật như là được đại xá, đều cực kỳ cẩn thận theo cửa mà đi ra ngoài . Cũng không nhảy tường như lúc đến. Có vài người không có đi, mà là muốn gia nhập Đường Môn, Vương Siêu cũng không phản đối.

Lập uy trước khi diễn ra đại hội võ đạo, ngay khi Nhạc Bằng bị một chiêu đánh cho thổ huyết mà kết thúc, những cao thủ ẩn tàng có mặt ngày hôm nay, cũng không có người nào không bị khuất phục.

Những thế lực ẩn tàng đều chính thức hiểu được Đường Môn có lực lượng rất hùng mạnh cùng tuyệt đỉnh cao cũng rất nhiều.

Sau khi tràng diện này kết thúc thì tiếp đến là thời gian của yên tĩnh. Một tháng cứ như vậy trôi qua, hai tháng trôi qua, ba tháng trôi qua, toàn bộ giới võ thuật thế giới , cùng với thế lực của thế giới ngầm, đều bình lặng như nước, gió êm sóng lặng, không hề phát sinh bất cứ sự tình gì.

Nhưng mà đây chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Trong cuộc sống bình lặng này, không biết ẩn chứa bao nhiêu cơn sóng ngầm.

Ba tháng đã trôi qua, lại một cái tết Dương lịch bắt đầu . Mà hành trình của đại hội võ đạo cũng sắp chính thức bắt đầu khởi động.

(1) Bách xích can đầu, canh tiến nhất bộ: “Dù đã lên tới đầu cây sào cao trăm thước, nhưng vẫn cố tiến thêm một bước nữa”. Ý nói: Có tài cao, nhưng không lấy làm tự mãn, vẫn cố gắng để tiến bộ thêm. Thành ngữ “bách xích can đầu” chỉ người có tài năng, đạo đức ở đỉnh cao.

495. Chương 471: Võ Đài Cuối Cùng.

Khí hậu cũng đã đến thời điểm lạnh giá nhất trong năm, ngoại trừ Nam Dương những địa phương nhiệt đới khác, đều là rét lạnh vô cùng, tuyết lớn bay đầy trời.

Đại hội võ đạo mưu đồ đã lâu, trong thời gian này chính thức mở màn.

Màn mở đầu của đại hội võ đạo, ngay từ đầu có thể nói là phô thiên cái địa. Ngoại trừ quốc nội thì chủ yếu là các quốc gia Hoa Kỳ, Nhật Bản, Hàn Quốc, Nga tham gia đại hội võ đạo, trên truyền hình liên tục đưa tin, giới thiệu các phương diện của nhân tuyển, địa điểm tổ chức, và một vài tình hình thực tế rất đặc sắc của cao thủ quyết đấu.

Nhất là Hoa Kỳ một quốc gia phương Tây có một số báo chí, đài truyền hình tư nhân, vì để tranh đoạt người xem, nâng cao danh khí, càng đưa ra rất nhiều bí mật, trắng trợn truyền phát tin (qua Đài phát thanh) tình cảnh đánh nhau kịch liệt.

Còn có Ả Rập, bán đảo nổi danh nhất thế giới về truyền hình, thì trực tiếp truyền phát tin về một vài trận đánh kịch liệt đẫm máu tanh ở giới Hắc quyền trong thế giới ngầm, còn có một vài tràng diện cao thủ hắc đạo trong thế giới ngầm ám sát lẫn nhau.

Những hình ảnh chân thật này so với thi đấu chính quy như quyền anh , Đai Quyền Đạo, Không Thủ Đạo, trận đấu Judo, thì chân thật hơn gấp trăm lần, toàn bộ đều là hình ảnh chân thật ‘từng quyền chạm thịt’. Làm cho người yêu thích trên toàn bộ thế giới trong phạm vi diễn ra những trận đánh kịch liệt , được mãn nhãn, trong lòng đều vô cùng rung động.

Đại hội võ đạo được vinh dự tuyên truyền khắp nơi trên thế giới. Từ trước tới nay là lần đầu tiên, thể hiện toàn bộ năng lực thật sự của loài người, đấu võ kịch liệt nhất từ trước tới nay chính thức diễn ra.

Thậm chí còn có báo chí của quốc gia, tiên phong rêu rao rằng: “Đại hội võ đạo lần này là để phân chia ưu khuyết của giống người. Chúng người nào ở đại hội võ đạo đạt được thắng lợi cuối cùng, thì đó là chủng tộc ưu tú nhất trên thế giới này”.

Người lãnh đạo của Nga phát biểu công khai quan điểm của mình trên TV, cho rằng đại hội võ đạo lần này dân tộc Nga, giống nòi Nga, chính thức chứng minh dân tộc của mình là ưu việt nhất.

Mà các lãnh đạo của những quốc gia phương Tây khác. Vì muốn có được dân tâm, liền tổ chức bầu cử lấy phiếu ủng hộ, cũng phát biểu trước trên TV sự ủng hộ của bản thân đối với quốc gia, đối với dân tộc của mình.

Có thể nói, đại hội võ đạo khởi đầu được tuyên truyền rầm rộ vô cùng, những lãnh đạo của các nước đều vì đại hội lần này mà phát biểu. Làm cho cao trào lên tới đỉnh điểm! Thanh thế như vậy ở phạm vi trên toàn thế giới, thậm chí còn vượt qua Olympic tổ chức bốn năm một lần.

Quy mô lớn như thế nào có thể tưởng tượng ra.

Đại hội võ đạo đang được tuyên truyền rộng rãi giống như sóng ngầm ẩn sâu trong mạch nước ngầm. So sánh với mặt ngoài của sóng cả càng thêm khủng bố.

Hắc bang toàn thế giới, thế lực ngầm, đại tập đoàn, người có tin tức linh thông, ít nhiều đều hiểu rằng lần này chính là bang hội người Hoa tại hải ngoại tụ hội. Cũng là lần thứ nhất thế lực ngầm toàn thế giới chơi một ván bài mới. Vô luận là Mafia hay là Sơn Khẩu tổ, các tổ chức hắc đạo to lớn, còn có tổ chức lính đánh thuê Hắc thủy. Còn có một vài tổ chức khủng bố ở thế giới Ả Rập đều âm thầm bí mật bày ra mưu đồ. Muốn tìm lợi ích ở đại hội võ đạo lần này, hoặc là muốn ngăn cản thế lực xã đoàn người Hoa chính thức đoàn kết.

Các thế lực cường đại cùng liên hợp cùng một chỗ, thế lực trong bóng tối của trở thành một lực lượng không thể lay động, đối với thế lực trong bóng tối của thế giới thì đây không phải là một sự tình hay ho.

Tất cả các thế lực lớn, tập đoàn, tổ chức lính đánh thuê, kể cả cơ cấu quân sự của các quốc gia, cũng bắt đầu khẩn cấp chuẩn bị để đi vào trạng thái chiến tranh.

Trước khi đại hội võ đạo bắt đầu, đã được tuyên truyền rộng rãi khắp nơi. Mà con sóng ngầm ẩn chứa bên trong lại càng thêm phức tạp, càng thêm khủng bố.

Tựa hồ ngay cả lão thiên cũng cảm giác được hào khí khủng bố này, những ngày này thời tiết của Nam Dương đều rất âm u, lãnh phong gào thét, một luồng không khí lạnh lẽo bao trùm, người ở Nam Dương đều nói trong một trăm năm nay, chưa có năm nào mùa đông lại lạnh như vậy.

“Mùa đông của năm nay, thật là lạnh mà!”

Vương Siêu đứng ở trong đạo trường quốc thuật Nam Dương, gió lạnh gào thét thổi qua, thổi bay y phục của hắn, lá cây trên cây ngẫu nhiên rơi xuống trên người hắn, lập tức tự động bị bắn ra, tro bụi cũng không nhiễm vào được.

Cây cối bốn mùa vẫn xanh tươi của Nam Dương giờ ở trong giá rét, đều chuyển thành sắc vàng, giống như là đang tàn lụi.

Mấy con chim sẻ đậu trên ngọn cây, trong không khí lạnh lẽo đều run rẩy. Trừ loài chim này ra, tất cả các loài chim chóc khác đều biến mất không còn tăm hơi.

Liếc nhìn lại, dường như đây không phải là tình cảnh của vùng nhiệt đới Nam Dương, mà xơ xác tiêu điều như như là một khu vực ôn đới nào đó vào cuối mùa thu .

Bên người Vương Siêu cũng không còn ai, không có tình cảnh cao thủ tụ tập một nhà như ba tháng trước. Đại hội võ đạo sắp bắt đầu rồi, mọi người đều đi khắp nơi tìm địa phương để ẩn tàng, tích góp tinh thần của bản thân, thật giống như là ngủ đông.

Kể cả hai đồ đệ Hoắc Linh Nhi cùng Đàm Văn Đông, từng người đều trốn dấu mắt. Bởi vì đại hội võ đạo lần này là vũ đài của sinh và tử. Là đỉnh phong của võ thuật gia, là vũ đài mà sinh mệnh ‘được phóng thích’ một cách dễ dàng, không có ai trước ngày mở màn mấy hôm chịu lãng phí tinh thần.

” Đại hội võ đạo sắp bắt đầu, khí thế ngất trời, phô thiên cái địa như vậy, thời tiết lại lạnh lẽo như thế. Thật là khác thường mà!” Vương Siêu vươn tay ra, bắt được chiếc lá cây xoay tròn trong gió, nói vọng sang bên cạnh.

Bên cạnh hắn vốn vắng vẻ không có một ai, nhưng mà lúc hắn cất lời thì trong phong đi ra một người, sóng vai cùng đứng với hắn.

“Cả quần long đều yên lặng, đám xà kia dù có lợi hại tới mức nào cũng không cải biến được hiện tượng thiên văn. Thiên tâm chính là long tâm, thời tiết lạnh như vậy cũng là rất bình thường”. Đường Tử Trần đứng ở bên người Vương Siêu, khẽ vẫy tay, đưa mắt nhìn lên bầu trời, mây đen rậm rạp, gió lạnh gào thét, trong ánh mắt không vui không buồn, cất lời nói với Vương Siêu.

“Đúng vậy, những cao thủ, những cao thủ tuyệt đỉnh đều yên lặng. Trong cả cuộc đời, quan trọng nhất là vũ đài sinh tử, ai mà không toàn lực ứng phó? Đề nghị lúc này thủ lĩnh God đang trải giới dâng hương tích cốc. Các nàng Phong Thái, Nghiêm Nguyên Nghi cũng đều không liên lạc được. Bắc Kinh hiện tại, chỉ có tuyết thật lớn thôi!”

Con mắt Vương Siêu hạ xuống, vươn tay cùng tay của Đường Tử Trần nắm chặt cùng một chỗ, tay nắm trong tay, dữ tử giai lão (vợ chồng cùng nhau chung sống đến già).

“Tuyệt thật là lớn!”

Bắc Kinh, tuyết rơi từ trên bầu trời rơi xuống như lông ngỗng, mặt đất đã tích một tầng tuyết dày đặc, thời tiết lạnh lẽo vô cùng. Xe cộ đi lại trên đường đều ít đi rất nhiều..

Tứ Hợp Viện một nơi yên tĩnh ở Kinh giao, cửa phòng đóng kín đột nhiên bị đẩy ra, một thanh niên lông mày mọc dài ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn tuyết dày vài thước trên mặt đất, gió bắc gào thét cuốn mặt tuyết thổi vào người làm con mắt không thể mở ra.

Thanh niên này nhắm mắt lại, tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời.

“Tới lúc rồi!”

Hắn nhấc chân bước từng bước vào trong tuyết, tuyết dày hoàn toàn che giấu thân thể của hắn, hắn vô thanh vô tức biến mất trong tuyết. Thật giống như là sáp nhập vào thiên địa.

Thủ lĩnh God chấm dứt bề quan, hắn phá quan mà ra.

Dường như là rất trùng hợp, cũng rất giống sự cảm ứng ở nơi ‘minh minh chi trung’ nào đó, cho nên Nghiêm Nguyên Nghi, Phong Thái, Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch vào thời khắc này đều đồng loạt xuất quan, đưa mắt nhìn tuyết lớn, cuồng phong cuồng loạn nhảy múa cuồng loạn nhảy múa, đều có một tia giác ngộ giác ngộ trong ánh mắt.

Những tuyết đỉnh cao thủ này, trước khi diễn ra đại hội võ đạo, đều cẩn thận bề quan lần cuối cùng, điều chỉnh tinh thần cùng trạng thái thân thể, đều tiến nhập một loại cảnh giới kỳ diệu..

Đại hội võ đạo! Người luyện võ, tính mạng vô cùng mỏng manh trên vũ đài.

Trước khi bước lên vũ đài, nếu chuẩn bị tốt, có khả năng kích phát tiềm lực của con người. Quả thực là vô tiền khoáng hậu.

” Đại hội võ đạo! Ài, đại hội võ đạo... trong thời gian này không biết sẽ có bao nhiêu cao thủ có đột phá? Dùng sinh mệnh của mình để bước lên vũ đài huy hoàng nhất, trong khoảng khắc này đều có sự chuẩn bị cuối cùng...”

Nghiêm Nguyên Nghi nhìn tuyết lớn rơi trên bầu trời, cả tâm linh vô cùng trong suốt, tinh thần cảnh giới tựa hồ đều đạt đến mức hiểu rõ tận tường tình trạng của cái thiên địa này.

Nội tâm của nàng, lúc đẩy cửa sổ ra, trong khoảnh khắc nhìn vào tuyết lớn, cái gì cũng không có, trong ánh mắt, trong trí não chỉ có một hình bóng thiếu niên mặc bạch y, bóng dáng đó chính là Vương Siêu.

Nàng một bước, bước chân vào trong tuyết lớn.

“Tuyết lớn bám đầy đao...” Cùng lúc đó, ở một nơi yên tĩnh tại nước ngoài, một nữ tử lẳng lặng ngồi ở dưới một cây đại thụ. Lúc này, nơi này tuyết cũng đang rơi. Nhưng trên người của nàng không có một dấu vết của tuyết bám vào, ngược lại trên lưỡi Vô Cực đao trên đầu gối của nàng bám đầy một tầng tuyết rất dày.

Nữ tử này chính là Thu Thiên truyền nhân của Tam Hoàng pháp chủ Vô Cực đao.

Nàng đã bế quan trọn vẹn nửa năm thời gian. Cho tới bây giờ, cuối cùng cũng mở mắt đứng dậy. Nhìn lưỡi Vô Cực đao của mình, nói ra năm chữ đó. Tiếp theo thân đao chấn động, người đã biến mất không thấy bóng dáng.

“Ngày mai phải đến Trung Quốc, trận chiến này là cơ hội cuối cùng của giới võ thuật chúng ta, không thể nói hết bằng lời, đại hội võ đạo lần này chính là vũ đài của sinh mệnh, đã không còn cách nào có thể diễn tả bằng ngôn từ. Các vị, để cho chúng ta bái anh linh của những người vì nước quên mình một lần nữa, phù hộ dân tộc chúng ta vô vận lâu dài”. Lúc này, trong đền thờ Tĩnh Quốc của Nhật Bản, một đoàn võ thuật gia đang ở đây lễ bái những vong hồn kia. Dẫn đầu chính là đệ nhất cao thủ Y Hạ Nguyên của Nhật Bản.

Lúc này trong ánh mắt của Y Hạ Nguyên đã không còn một chút sợ hãi cùng cố kỵ, cả người bình tĩnh vô cùng.

” Vũ đài cuối cùng! ... Đường như ta đã cảm nhận được khí tức của Trường Mi xuất quan. Cũng cảm giác được khí tức của Vương Siêu”. Ba Lập Minh đứng dậy, ánh mắt bỗng nhiên mở ra.

Lúc này cả thân thể của Ba Lập Minh càng thêm cao lớn, chòm râu của hắn càng thêm khoa trương, hình thể uy mãnh, đem lại cho người ta một cảm giác cổ lão tang thương, thật giống như bức thần tượng cao chót vót đã trải qua mấy ngàn năm.

Vết thương sinh ra khi hắn và thủ lĩnh God luận võ giờ đã hoàn toàn hồi phục. Hơn nữa, với quá trình nhiều tháng điều dưỡng cẩn thận, khí huyết vận chuyển mãnh liệt, làm an tĩnh tinh thần của mình, vào thời khắc cuối cùng xuất quan cảnh giới của hắn đã tiến nhập vào một cảnh giới mà bất luận kẻ nào cũng không thể suy đoán được.

Trước thời gian diễn ra đại hội võ đạo một ngày, cao thủ trong thiên hạ đều đồng loạt xuất quan, trong mấy tháng yên lặng tu dưỡng cuối cùng cũng đã chuẩn bị xong, cao thủ thiên hạ lúc này đều đạt tới tình trạng đỉnh phong.

Bởi vì ngày mai chính là đại hội võ đạo, cũng chính là vũ đài đặc sắc nhất trong cả cuộc đời của họ.

496. Chương 472: Sân Bãi Của Đại Hội Võ Đạo

Tuyết rơi dày khắp nơi, sáng sớm hôm nay, mặt trời đã xuất hiện, ánh dương quang chiếu rọi trên mặt tuyết trắng xóa, nền tuyết trắng xóa phản xạ ánh sáng làm cho người ta mở mắt không được.

Tuyết lớn trời trong, cảnh sắc mỹ lệ.

Nhưng mà ở trong cảnh sắc đẹp dễ này, ẩn giấu thật sâu, thật sâu không biết bao nhiêu đao quang kiếm ảnh tàn sát lẫn nhau của đại hội võ đạo, đang oanh oanh liệt liệt bắt đầu.

Đại hội võ đạo vốn là hai nước Nhật -Hàn vì chán chường sản nghiệp võ thuật mà khởi xướng trận đấu có tính chất buồn bán. Nhưng mà trải qua vô số lần vô số lần phong ba bão táp, đã bị Vương Siêu của Đường Môn làm đảo lộn, hoàn toàn thay đổi tính chất. Lực ảnh hưởng cũng đột nhiên gia tăng lên bội lần.

Bắc Kinh. Vào buổi sáng sớm, rất nhiều chuyến bay quốc tế lục tục bay đến, đỗ ở sân bay Bắc Kinh. Sau đó, rất nhiều khuôn mặt trang nghiêm, khí chất sắc bén từ trên máy bay đi xuống, ngồi trên đủ kiểu đáng xe, bí mật chạy về phía một ngôi làng to lớn ở công viên Olympic Bắc Kinh.

Cái này thôn làng, chính là Áo Vận thôn đại danh đỉnh đỉnh. Mà những người này, trên người mỗi người đều tản mát ra một cỗ khí chất khiến cho người ta khó có thể tiếp cận, hoặc là không giận mà uy, hoặc là làm cho lòng người cảm thấy kinh hãi, hoặc là vừa thấy ánh mắt thì trong đầu đã cảm thấy trống rỗng.

Bọn họ đều tới tham dự đại hội võ đạo của những nhân vật lợi hại nhất, những cường giả đỉnh cao nhất của thế giới này. Những người có mặt ở đây thật đa dạng, có thủ lĩnh quân đội, có quyền vương của thế giới ngầm, có danh võ Đạo gia, có sát thủ lợi hại, có lão đại hắc bang, có hòa thượng, có giáo đồ Thiên Chúa giáo, có tín đồ đạo Hồi, có thành viên của tổ chức khủng bố.vvv.vvv....

Nhưng mà giờ đây bọn họ đều có cùng một thân phận. Chính là người tham dự đại hội võ đạo.

Thành viên của trận đấu thể hiện lực lượng đỉnh phong của loài người trên võ đài.

“Những người này.... tất cả bọn họ. Quả thực là quá kinh khủng? Trời ạ... thân thủ của những người này..... Người xem. Người da đen kia? Đó là đầu mục Tây Lôi của công ty lính đánh thuê Hắc Thủy. Ở chợ đêm quốc tế có một ngoại hiệu là U Linh Báo, đã từng sáng tạo kỷ lục trong một giây đồng hồ, tay không giết chết năm binh sĩ. Kỷ lục này đến nay còn chưa có người nào lật đổ được. Còn có người kia nữa, hẳn là nhân vật thần bí đầu não của tập đoàn gián điệp Kgb của Nga chính là Mikoyan.....Người kia là Kim Thiên Thành giáo luyện quân đội, bộ đội đặc chủng của Triều Tiên. Những người này..... Những người này.... Mỗi một người tới nơi này đều là những nhân vật hô mưa gọi gió cực kỳ nguy hiểm. Hôm nay tất cả đều tới tham dự đại hội võ đạo? Lão thiên của ta ơi. Nhân thủ của chúng ta có khả năng sẽ không đủ. Nơi này Nơi này chính là Bắc Kinh, đại hội võ đạo lần này khác hẳn với Olympic cách đây ít năm. Những người này không phải là vận động viên. Đều là những nhân vật coi trời bằng vung, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì.....”.

Lúc này, ở trong trong phi trường rộng lớn, trong đám người đông nghịt, có rất nhiều nhân vật đặc thù đang đưa ánh mắt sắc bén nhìn những người từ trên máy bay đi xuống.

Lợi Kiếm, thành viên có thân thủ xuất sắc trong nhất bộ đội đặc chủng, đã từng nhiều lần luận võ tại quân khu Bắc Kinh chiếm được vị trí xuất sắc, lúc này con mắt đang nhìn những người kia đi xuống, ý thức lập tức chết lặng.

Bởi vì mỗi một nhân vật mà hắn trông thấy thì con tim đều đập nhanh hơn.

Không có sai, hôm nay là thời gian bắt đầu đại hội võ đạo.

Mà địa điểm của đại hội võ đạo là ở Bắc Kinh.

Giám thị đại hội võ đạo muôn hình muôn vẻ, toàn bộ đều là chiến sĩ bộ đội đặc chủng kiệt xuất nhất của Trung Quốc.

Trường Phong, Lợi Kiếm, Lão Nha là tam đại vương bài của bộ đội đặc chủng, lần đầu bắt tay hợp tác. Cam đoan cùng không chế sự ổn định của đại hội võ đạo lần này. Phòng ngừa hết thảy mọi chuyện có thể phát sinh.

Trừ việc đó ra, ngành quân đội của quốc gia còn điều động rất nhiều hệ thống bí ẩn: Quốc an, công an, nhiều tổ chức khác đều bí mật xuất động. Thậm chí âm thầm điều động quân đội, chuẩn bị tùy thời trấn áp.

Đại hội võ đạo lần này, phức tạp vô cùng, trong đó có bao nhiêu nhân vật lợi hại chứ? Chen chúc cùng một nơi, không ai có thể lường trước được sẽ phát sinh sự kiện mang tính bạo lực như thế nào.

Định ra địa điểm cuối cùng của đại hội võ đạo. Cũng không phải là Vương Siêu, cũng không phải giới võ thuật Hàn -Nhật, mà là gia của Tiểu Bảo. Vị lão đầu tử tai to mặt lớn kia, chỉ nói một câu, “Olympic khai hội đã lâu rồi, những sân bãi được tu kiến với lượng tiền khổng lồ ở đó cũng đã bắt đầu biến chất, so với việc tốn một lượng tiền bạc lớn để giữ gìn bảo vệ nó, không bằng cho đại hội võ đạo lần này thuê, làm hoạt động kinh tế”. Sau khi một câu này được buông ra, lập tức sân bãi cuối cùng của đại hội võ đạo được chọn lựa.

“Anh Mãnh Tử , lần này Nghiêm giáo quan, Lưu giáo quan, thậm chí Vũ giáo quan đều tham gia đại hội võ đạo lần này. Chuyện lần này, thật sự là không bình thường, những người này, đều là những nhân vật cực kỳ hùng mạnh, tất cả sự tình giết người phóng hỏa, việc gì cũng làm được , tất cả đều tề tụ ở Bắc Kinh, làm sao có thể khống chế nổi cục diện? Hơn nữa quân đội Hoa Kỳ, quân đội Nga, quân đội Nhật Bản, quân đội của các quốc gia Châu Âu, khẳng định đều phái gián điệp lên vào. Tình hình phức tạp tới cỡ nào cơ chứ? Vạn nhất chuyện gì chuyện gì xảy ra, cho dù chúng ta trấn áp được, nhưng ảnh hưởng cũng vô cùng tồi tệ. Làm mất đi sự ổn định, tại sao một đại hội võ đạo nguy hiểm như vậy lại chọn thủ đô làm nơi tổ chức? Nghe lão gia tử bảo là muốn chấn hưng lại kinh tế, nhưng mà ta xem việc này quả là được không bù nổi mất. Hơn nữa đại hội võ đạo lần này. Là giới võ thuật Hàn -Nhật tổ chức, mặc dù nói Đường Môn có nhúng tay vào, nhưng cũng không nên cử hành ở quốc nội chứ?” Vừa lúc đó, một chiến sỹ ở bên người Hoàng Mãnh , nhỏ giọng nói với Hoàng Mãnh.

Chiến sỹ này, hẳn là đã trải qua nhiều mưa bom bão đạn, nhưng mà giờ đây sắc mặt hắn cũng có điểm tái nhợt, trên người đổ mồ hôi ướt đầm quần áo.

Nhưng mà điều này cũng không trách được hắn. Dù cho là bất cứ người có thần kinh kiên cường như thế nào, khi trông thấy nhất lưu cường giả trên toàn thế giới cùng tụ tập thì cũng sẽ cảm thấy toàn thân vô lực.

“Đây là khí phách của người lãnh đạo. Đại hội võ đạo lần này, tuy không thể tuyên truyền trong nước, bố trí một cách âm thầm. Nhưng mà lực ảnh hưởng trên quốc tế cực kỳ rộng lớn. Nghĩ lại , nhiều cao thủ như vậy cùng tụ tập một nơi? Là cục diện phức tạp tới mức nào? Người lãnh đạo an bài tại thủ đô, đó là muốn tuyên bố với toàn thế giới, tổ thái độ với tất cả các thế lực lớn, cho dù cao thủ trong thiên hạ đều đến thủ đô, thì nơi này vẫn bình chân như vại, tuyệt đối sẽ không có sự tình gì xảy ra. Quyết định này có thể nói là cực kỳ quyết đoán”. Hoàng Mãnh nhỏ giọng. Hắn đã nói trúng tim đen của người lãnh đạo.

“Về phần tại sao lại cử hành tại ở quốc nội, là vì hai nước Hàn -Nhật, căn bản là không dám để cho đại hội võ đạo cử hành trong nước mình, bọn họ cũng muốn cũng muốn tổ chức trong nước mình chứ? Nhưng mà lúc này liên lụy tới rất nhiều thế lực. Cũng không phải như tổ chức Olympic. Bọn họ cảm giác được rằng sẽ không thể khống chế nổi tình hình!”

Quả thật, đại hội võ đạo lần này, trên danh nghĩa là do ngành thể dục của chính phủ Hàn- Nhật liên hiệp khởi xướng . Địa điểm tổ chức đáng ra là ở Hàn Quốc hoặc là Nhật Bản. Nhưng mà trải qua sự tham gia của Vương Siêu. Sự tình càng ngày càng phức tạp, liên quan tới quá nhiều thế lực lớn, tuy thanh thế không có to lớn như Olympic, nhưng mà bên trong ẩn tàng hung hiểm, so với chiến tranh lần thứ nhất càng thêm gay go.

Chính phủ hai nước Hàn -Nhật, sợ đại hội võ đạo tổ chức trong nước mình thì không thể khống chế nổi, sẽ xảy ra chuyện lớn. Cuối cùng suy nghĩ kỹ càng rồi mới quyết định tổ chức tại Trung Quốc.

Tổ chức đại hội như vậy. Không đơn thuần là phải có thực lực cường đại, hơn nữa cũng phải cực kỳ có tính quyết đoán.

Đúng như lời Hoàng Mãnh nói, người lãnh đạo trong nước gõ nhịp, khiến cho đại hội võ đạo cử hành tại Bắc Kinh, đây là lời tuyên cáo với tất cả các thế lực lớn trong các quốc gia trên toàn thế giới, chúng ta có thực lực có thể trấn áp được tất cả các cường giả trong thiên hạ về đây tụ hội. Sau này còn muốn làm mưa làm gió gì, hay gây ra hoạt động khủng bố nào, các loại gián điệp hay các hoạt động mờ ám khác, đều không có tác dụng.

Đương nhiên, nếu như lần này có chuyện gì ngoài ý muốn. Không thể khống chế được cục diện thì cũng sẽ trở thành trò cười cho cả thế giới, kèm theo đó là thực lực suy yếu rất nhiều và ảnh hưởng rất lớn tới uy vọng.

Đơn giản mà nói, để cho đại hội võ đạo diễn ra tại Bắc Kinh. Cũng là một thanh kiếm 2 lưỡi . Nếu sử dụng thành thạo, trường kiếm làm rung động người người, dùng không tốt sẽ cắt phải ngón tay làm chảy máu đầm đìa.

“Chú ý! Chú ý! Tập thể giới võ thuật Nhật Bản đã tới sân bay. Y Hạ Nguyên dẫn đầu đã đi xuống, cẩn thận giám thị, bọn họ có tổng cộng năm mươi sáu thành viên, không được phép để cho bất cứ một người nào thoát ly khỏi tầm mắt của các người quá ba giây đồng hồ”. Khi hai người đang nhỏ giọng thảo luận ,

thì chiếc tai nghe nhỏ như cái móng tay được ẩn kín sau mái tóc truyền đến âm thanh trầm thấp rất khản trương.

Sống lưng Hoàng Mãnh lập tức thẳng lên, làm ra một động tác bí ẩn. Lập tức, những chiến sỹ mặc thường phục ẩn nấp trong phi trường rộng lớn bắt đầu bí mật hành động.

Đây chỉ là giai đoạn đầu của đại hội võ đạo.

Lúc này Vương Siêu sớm đã tới Bắc Kinh. Hắn mang đoàn đội của giới võ thuật Đường Môn Nam Dương tới tham gia đại hội võ đạo. Khoảng chừng hơn ba mươi người, ngoại trừ hai đồ đệ của mình là Hoắc Linh Nhi và Đàm Văn Đông, thì còn có Bạch Tuyền Di, Diệp Hồng, Sa Lượng, cùng với những người vừa gia nhập Đường Môn: Ân Tình, Titan, Lôi Minh Viễn, còn có hai thầy trò Chu Minh bị triệt để áp đảo. Mặt khác, mấy người Lữ lão lộc cũng đi theo Đường Môn, chủ yếu là để giám thị những người xung quanh. Nhưng Đường Tử Trần lại không có ở đây.

Lúc này, đoàn đội của Vương Siêu đang ngồi ở hàng đầu tiên trên khán đài của một sân vận động cực kỳ rộng lớn.

Là linh hồn của đại hội võ đạo lần này, cũng là nhân vật bỏ ra số tiền lớn nhất ba trăm vạn đô la, đoàn đội của Vương Siêu hẳn là phải trình diện đầu tiên.

Sân vận động này lớn vô cùng, liếc nhìn lại, phía trên trời xanh bao phủ, Chính giữa là quảng trường to lớn, mà chung quanh toàn bộ đều là chỗ ngồi trên khán đài, khoảng chừng có hơn mười vạn chỗ ngồi.

Hơn mười vạn chỗ ngồi!

Sân vận động có quy mô lớn như vậy, tất nhiên chỉ có một. Cũng là sân bãi của đại hội võ đạo lần này, chính là quảng trường thể vận hội đã lâu không dùng tới.

Trong sân, rất yên tĩnh. Không có tiếng động lớn, hay âm thanh xôn xao của phóng viên. Cũng không có người xem.

Chỉ có một sự yên tĩnh bao trùm, không khí có phần khắc nghiệt. Đại hội võ đạo lần này, căn bản là cũng sẽ không có người bình thường nào có thể vào đây xem, cũng sẽ không có phóng viên đài truyền hình bình thường có thể tới phỏng vấn, quay phim, chụp hình. Bởi vì bên ngoài, sớm đã bị phong tỏa. Chỉ cho phép thành viên tham gia đại hội đi vào, cùng với một vài người có thân phận đặc thù mới có thể vào quan sát. Hơn nữa việc thu hình quay chụp đều phải trải qua kiểm tra rất nghiêm mật mới có thể lưu truyền ra ngoài.

Sắp xếp như vậy, đối với tất cả cao thủ tham gia đại hội võ đạo lần này có thể nói là vô cùng hài lòng. Cũng chỉ có tại Bắc Kinh, mới có thể có phong tỏa chặt chẽ như vậy.

Tất cả mưa to gió lớn đều bắt đầu ở đây, và cũng sẽ chấm dứt ở đây.

“Từ hôm nay trở đi, vùng đất này sẽ nhuộm không biết bao nhiêu máu tươi? Có bao nhiêu võ giả hồn phách lưu lại ở nơi này? Sẽ kinh tâm động phách như thế nào, chiến đấu diễn ra thì ngay cả quỷ thần cũng khóc thét?” Vương Siêu nhìn sân vận động trống trải, rồi ngược đầu hỏi ông trời.

Lão thiên trả lời hắn bằng cách mãnh liệt gào thét, vốn thời tiết đã mưa tạnh tuyết tan, nhưng đột nhiên lại dâng lên mây đen, gió lớn thổi vù vù, giống như ông trời đang khóc.

497. Chương 473: Võ Đạo Tìm Kiếm

Đúng lúc này, lại có một nhóm người tiến vào sân.

Người dẫn đầu nhóm người đang tiến vào là Liêu Tuấn Hoa! Lại còn có Lâm Đình Phong, Ngô Tuyên Nam, và mấy người Giang Hải, Lưu Thanh, Triệu Tinh Long, Lạc Tiểu Manh, Vương Hồng Cát, trừ những người này thì còn có ba bốn mươi người ánh mắt sắc bén, khí chất trầm tĩnh, tất cả đều là cao thủ.

Nhóm người này không cần phải nói, chính là đội quân mà thể ủy quốc nội tổ chức tham gia đại hội võ đạo đại biểu cho phía chính phủ .

Nhân tuyển của đội đại biểu này cũng nhìn thấy đám người Nam Dương Đường Môn của Vương Siêu, nhưng mà bọn họ vừa tiến đến cũng chỉ hơi liếc qua một chút, sau đó lập tức thu hồi ánh mắt của mình, yên lặng ngồi lên vị trí, cũng giống như người của Đường môn, nhắm mắt lại giống như ngồi thiền, như đi vào cõi hư vô.

Vốn những người này cùng người của Đường Môn, cũng có rất nhiều võ thuật gia quen biết với nhau. Thậm chí còn có thân thích. Như biểu ca của Đàm Văn Đông là Đàm Tung. Hai người đều là họ hàng của Đàm Thối môn, như Vương Siêu cùng Triệu Tinh Long, cũng quen biết nhau từ rất lâu.

Nhưng mà giờ đây, đều không nói lời nào, cũng không nói chuyện phiếm ôn lại chuyện cũ. Lúc này giống như là không hề quen biết nhau. Loại tình huống này thật là đột ngột. Nhưng cũng là rất hiển nhiên.

Bởi vì ở đây là nơi diễn ra đại hội võ đạo, trước mặt chính là trận quyết đấu cuối cùng, là vũ đài cũng những sinh mệnh. Không có ai lại hao phí tinh thần một cách vô vị, cho dù chỉ là một chút.

Sau khi Đường Môn cùng cao thủ đại biểu cho quốc nội xuất hiện và ngồi vào vị trí. Thì tiếp theo là một đoàn cao thủ khác nối đuôi nhau đi vào, cầm đầu lại là Chu Hồng Trí sư phụ của Liêu Tuấn Hoa, đi cùng lão chính là Tạ Phiên Phiên, phu thê Kỷ Phù Trần, cùng với Thu Thiên. Trừ những người thì còn lại cũng có ước chừng hai mươi đến ba mươi một cao thủ nữa. Hiển nhiên đây chính là cao thủ của Hồng môn tới tham gia đại hội võ đạo.

Những cao thủ của Hồng môn sau khi đi vào dường như là có một loại quy tắc ngầm nào đó, cũng tìm vị trí ngồi xuống, sau đó không hề phát ra âm thanh, mà ngay cả hai thầy trò Chu Hồng Trí cùng Liêu Tuấn Hoa trong lúc này cũng không đến gần nhau.

Sau khi phần đông cao thủ Hồng môn trình diện xong, theo sát là cao thủ của Đại Quyền bang Tất nhiên là do “Phi Thiên Thần Viên”Liễu Viên Phi dẫn đầu, cũng đi cùng hai mươi đến ba mươi vị cao thủ, khi Liễu Viên Phi trình diện thì tay cầm binh khí là một cây gậy so với hắc còn cao hơn một cái đầu, độ lớn ước chừng bằng cánh tay, cây gậy này theo thời gian đã trở nên sáng bóng, thanh âm thanh u, trên mặt còn có thể loáng thoáng nhìn thấy những vết giống như sọc tơ. Hình như là những vết máu chưa khô, nhìn lên dường như thấy được vô số oan hồn quần quanh bề mặt cây gậy này.

Đây chính là binh khí thành danh của Liễu Viên Phi: Bạch Viên Giáp Cương Côn. Nói là côn, nhưng thật ra là một cây đại bồng, bởi vì so với Tề Mi Côn bình thường thì lớn hơn gấp đôi.

Sau khi Đại Quyền bang đi vào, cũng như trước ngồi vào vị trí, tiếp đó Thanh bang, Hoa Thanh bang, Phúc Thanh bang, Đông Bắc bang...vv.vv.. Sau đó tất cả xã đoàn cao thủ bang hội người Hoa đều nối đuôi nhau đi vào.

Hai, ba giờ sau, Tiết Liên Tín đến từ Đài Loan cũng dẫn theo bọn người Lưu Gia Tuấn trình diện.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ võ thuật gia cùng với bang hội người Hoa trên toàn thế giới cơ hồ đã đến đông đủ. Tổng cộng hơn ngàn người, toàn bộ cao thủ trong giới luyện võ! Đang tản mạn trong sân vận động Olympic này. Tuy nhiên sân vận động Olympic này có tới hơn mười vạn chỗ ngồi, liếc nhìn lại chỉ thấy ghế ngồi rậm rạp chằng chịt, chỉ hơn ngàn người ngồi rải rác trong này , căn bản là cực kỳ khó phát hiện.

Nhưng mà hơn ngàn người này, mỗi người này đều là những võ thuật gia cao minh, trong lúc trầm mặc không khí lặng ngắt như tờ, nhưng lại mang theo áp lực vô cùng nặng nề.

Có thể nói, hơn ngàn người này tất cả đều là đại biểu của võ thuật người Hoa, quần anh hội tụ. Nếu như những võ thuật gia này tất cả đều chết, như vậy nền lịch sử võ thuật ngàn năm của Trung Hoa, cũng chính thức sụp đổ.

“Ồ? Nhịp hô hấp cùng tiếng tim đập thật mãnh liệt, khoảng chừng bốn người như vậy? trong đó có một hơi thở quen thuộc, hẳn là Nhạc Bằng, mà những người khác....” Trong lúc hơn một ngàn võ thuật gia người Hoa ngồi yên lặng, đột nhiên lúc này vài giọng nói thì thầm trò chuyện với nhau, từ cổng sân vận động tiến vào với cước bộ trầm ổn. Một nhóm người vừa đi vừa trò chuyện , từ cổng lớn tiến tới.

Cổng sân vận động vô cùng rộng lớn, cho dù vài trăm người đồng thời đi vào thì vẫn còn rộng rãi, giờ đây rải rác không tới mười người tiến tới, ngược lại có vẻ vô cùng nhỏ bé.

Nhưng mà, mấy người này ở chỗ này tùy ý đi lại nói chuyện với nhau, làm cho người ta có cảm giác lực lượng không kém gì mấy trăm võ thuật gia cùng hội tụ một chỗ. Thậm chí, chỉ có hơn chứ không kém.

Ở đây, chỉ cảm là cao thủ thì đều đưa mắt phóng tới những người này.

Tổng cộng có tám người, ba lão nhân, một cô gái và bốn thanh niên.

Trong đó một lão nhân chính là Nhạc Bằng, vẫn với bộ dáng già nua như trước, hiển nhiên là đem huyết dịch ẩn giấu trong cơ thể, vẫn luyện Khô Thiên như trước. Còn lại hai thanh niên chính là hai người lần đó xuất hiện ở Đường Môn: Trần Tiểu Tuyền, Nhạc Tây Quy.

Hiển nhiên, lúc này tới đây, chính là nhóm người của võ thuật thể gia.

Võ thuật thể gia mặc dù số lượng rất ít, nhưng mà mỗi người đều là tinh anh! Mỗi người đều là cao thủ.

“Khá lắm? Ba cao thủ, bốn người thanh niên chưa nói đến, nhưng hai lão nhân kia xem ra cũng luyện Khô Thiên. Không biết công phu thế nào? Nhưng xem bộ dáng nói chuyện với nhau, tựa hồ cũng không dưới Nhạc Bằng..... Bát Cực Quyền Ngô gia, Thái Cực Quyền Trần gia, Nhạc gia quyền Nhạc gia..... A? Cô bé kia nữa? Thật là lợi hại, thật là lợi hại....”

Liễu Viên Phi trông thấy mấy người đang trò chuyện, ánh mắt thoáng cái trở nên sắc bén, bởi vì hắn đã nhìn ra thân phận của hai lão nhân thuộc võ thuật thể gia kia, thân phận đều không thua kém Nhạc Bằng. Hơn nữa, cô gái kia khí huyết trên người chậm chạp vô cùng, giống như là thủy ngân lưu động, cũng là một thiếu niên cao thủ hiếm có.

Nhưng mà tám cao thủ võ thuật thể gia này, lúc mới bắt đầu còn nhỏ giọng trò chuyện với nhau, nhưng mà khi vừa bước vào sân bãi, đã nhìn thấy hơn một ngàn võ thuật gia yên tĩnh ngồi bất động, toàn thân chấn động, âm thanh nói chuyện với nhau cũng ngừng lại.

Rất hiển nhiên, tuy tám người này đều là cao thủ, nhưng mà với áp lực của hơn một ngàn cao thủ yên lặng trước mặt, cũng cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Sau khi yên lặng. Ba người, sáu con mắt, không hẹn mà cùng nhìn chăm chăm về phía Vương Siêu. Ba người này, chính là với hai lão nhân cùng đi với Nhạc Bằng, một người nữa chính là cô gái kia.

Cô gái này, so sánh thì lớn hơn Hoắc Linh Nhi một chút, so với Thu Thiên lại nhỏ hơn một chút. Trên tay của nàng cũng mang theo một bọc vải xanh rất nặng, dài tới ba thước. Cũng không biết bên trong bọc chứa cái gì, nhưng nặng như vậy nhất định là binh khí.

Cô gái này sau khi nhìn thoáng qua Vương Siêu thì tiếp đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt, một lời cũng không nói nữa. Bước nhanh tới một vị trí và ngồi xuống.

Mấy người Nhạc Bằng cũng nhanh chóng ngồi xuống vị trí.

Những người này vừa ngồi xuống không được bao lâu thì ở cửa vào của sân vận động. Tiếng bước chân vang lên ầm ầm, lúc này một đám người rất đông tiến vào, liếc nhìn qua thì có chừng mấy trăm người.

Đám người kia, làn da mỗi người đều phơ bày ra màu nâu của xứ nhiệt đới, mặc quần áo cũng mỏng manh, không hề dè dặt tới thời tiết lạnh lẽo của Bắc Kinh.

Đám người thì, có chừng một nửa ở trên khuỷu tay, trên khuỷu chân, đều có dây thừng cứng rắn quấn quanh. Trong đó có mấy người đầu lĩnh, cơ bắp trên thân thể giống như là tinh thiết: Trơn bóng, cứng rắn. Nhìn qua thì không chút nào kém hơn Nguyễn Hồng Tu năm đó, trong đó có vài người chỉ hơn chứ không hề kém hơn! Hiển nhiên đây là những cao thủ tu luyện Quyền Thái.

Mặt khác, một nửa còn lại thì làn da như hoàng ngọc(hoàng tinh), trên đầu vải trắng quấn quanh, trong tay mang theo loan đao Damascus có vỏ đao rất hoa lệ, chính là hiệp hội cao thủ yoga của Ấn Độ.

Trong đó có ba bốn người đầu lĩnh, đang ưỡn ngực đi tới, hai tay dài quá đầu gối chạm tới cẳng chân, nhất là lỗ tai của bọn họ, vành tai thật lớn, muốn rũ xuống bờ vai. Như vậy hẳn là do thường xuyên luyện Đại

Thánh Thung, một hình thức rèn luyện công phu nhĩ lực, đây cũng là công phu Thiên Nhĩ trong tu luyện yoga.

Vành tay lớn, tay dài quá đầu gối, có dáng vẻ của thánh nhân. Xuất hiện vài người cầm đầu của hiệp hội yoga, có thể nói mấy người tu luyện yoga thật sự rất nổi tiếng.

Giới Quyền Thái, hiệp hội yoga, người của hai đại đẳng phái võ thuật cũng tham gia đại hội võ đạo.

Những người này sau khi đi vào, trông thấy hơn một ngàn võ thuật gia người Hoa, trong ánh mắt đều không chút nào khách khí mà phát ra sát ý. Trong không khí tràn ngập một cỗ huyết tinh trắng trợn.

Nhưng mà hai đẳng phái võ thuật này cũng không có ý động thủ, mà là đi tới một vị trí khác từng người ngồi xuống.

Sau giới Quyền Thái cùng hiệp hội yoga là một nhóm người mặc đạo phục màu trắng rất chỉnh tề, dưới chân đi guốc gỗ, trên đầu buộc khăn vải màu trắng, chính giữa đai lưng có hình một mặt trời nhỏ màu hồng. Sắc mặt mỗi người đều rất nghiêm túc, mắt nhìn không chớp, khí thế yên tĩnh giống như võ thuật gia.

Đây là võ thuật gia của Nhật Bản. Từ khí thế mà nhận xét thì đây là một nhóm ai binh (1). Ở phía trước chính là Y Hạ Nguyên, Y Hạ Nguyên đi đến đầu tiên, ánh mắt cũng không nhìn Vương Siêu, dẫn theo hơn trăm người đi tới vị trí, tất cả đều tĩnh tọa.

Giới võ thuật Nhật Bản vừa đến, thì giới võ thuật Hàn Quốc cũng tới. Họ ăn mặc có phần giống Nhật Bản, nhưng cũng hơi khác.

Sau đó là hiệp hội quyền anh của Hoa Kỳ, sau đó là hiệp hội Không Thủ Đạo, một vài thành viên của hiệp hội đô vật tự do, tất cả đều đồng loạt tiến vào sân. Võ thuật gia của Hoa Kỳ là nhiều nhất. Tổng cộng có hơn ba đến bốn trăm người. Người có con mắt tinh tường sẽ nhìn ra xen lẫn với ba bốn trăm người này có rất nhiều siêu cấp sát thủ, lính đánh thuê, cao thủ trong giới Hắc quyền, đều là những cái máy giết chóc rất khủng bố.

Sau khi những võ thuật gia này vào vị trí thì tiếp theo là võ thuật gia của Nga. Võ thuật gia của Nga, gần như tất cả đều trẻ trung xuất sắc, lại cao lớn, thân thể rắn chắc như con gấu bắc cực, tuy nhiên cũng không nhiều như Hoa Kỳ, chỉ tầm hơn hai trăm người.

Đi tuốt ở hàng trước là vài lão nhân. Những lão nhân này, con mắt màu xanh lam, mũi cao thẳng, tựa như hùng ung, trên thân thể đều tản ra khí tức kiêu hùng tàn nhẫn, làm cho người ta nhìn về phía đó, không rét mà run.

Những người này sau khi đi vào, như trước lại tìm vị trí ngồi xuống, cũng không trò chuyện.

Dần dần, cả một ngày trôi qua, người ở nơi này tới càng lúc càng nhiều. Không có người tiến đến rồi ngồi vào vị trí.

Quốc gia tín đồ đạo Hồi ở Trung Đông có rất nhiều võ thuật gia....

Rất nhiều võ thuật gia môn của quốc gia Châu Âu.....

Brazil đại biểu của nhu thuật....

Công ty lính đánh thuê Nam Phi phái ra những cỗ máy giết chóc tham gia đại hội võ đạo.....

Thậm chí còn Thậm chí còn thành viên của tổ chức ám sát nổi danh của (chợ đen)hắc thị quốc tế.....

Ngoài ra Mafia cũng phái ra những thành viên tác chiến tinh nhuệ.....

Sắc trời dần dần tối lại, nhưng cả đại sảnh của sân vận động lại có đèn đuốc sáng trưng. Nhưng mà tại đây, không có ai cũng cấp nước trà, cũng không có ai cung ứng cơm nước.

Dường như những người này, tất cả đều là những quái vật không cần ăn uống.

Cho đến khi đêm đã khuya, những người lục tục đi đến mới dần thưa thớt lại.

Cuối cùng tối rạng sáng, thì toàn trường đã có khoảng hơn năm ngàn người, nhưng mà không khí càng thêm yên tĩnh, lặng ngắt như tờ, kim châm rơi cũng có thể nghe thấy. Tiếng ho khan, tiếng bước chân, tiếng đứng dậy, hay là âm thanh cọ xát, một chút cũng không vang lên.

Đây chính là nơi diễn ra đại hội võ đạo, tiêu chí vinh dự cao nhất chính là võ đạo kim kiếm!

Khi Phong Thái, Nghiêm Nguyên Nghi, đem võ đạo kim kiếm đưa đến trước mặt Vương Siêu. Thì Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch, cùng với một thanh niên có lông mày dài, cả ba người đều từ cổng đi vào sân.

(1)Ai binh: Là ai binh trong cụm từ ai binh tất thắng. Trần ngập tâm tình bi phần của quân đội. Miêu tả hai quân đối chọi, phương bi phần nhất định sẽ giành được thắng lợi, ý muốn nói phía chính nghĩa tất nhiên sẽ thắng lợi.

498. Chương 474 :thần Cấp Ba Lập Minh

Một người hùng bá thiên hạ đã vài chục năm, trong tổ chức ám sát mạnh nhất thế giới, được xưng là “Thần”. Người đời đều coi như là cường giả hùng mạnh nhất, người kia lại là kẻ xuất đạo được mười năm, tung hoành vô địch, chưa bao giờ thất bại, được công nhận là đệ nhất thiên hạ, chính là Vương Siêu.

Giờ đây ở trên đại hội võ đạo, là vũ đài mà sinh mệnh mỏng manh nhất. Hai đại tuyệt thế cao thủ vì bảo tọa đệ nhất thiên hạ mà sẽ gặp nhau ở trận chiến cuối cùng.

Khi ánh mắt của thủ lĩnh God cùng Vương Siêu đối mặt ở cự ly xa thì cả hiện trường lập tức chịu áp lực rất lớn! Vô cùng yên tĩnh!

Vốn năm sáu ngàn cao thủ ở đây đều lặng ngắt như tờ, nhưng mà giờ đây lại yên tĩnh tới mức đáng sợ. Không ai dám phát ra âm thanh, thậm chí những cao thủ này đều ngừng hô hấp, tựa hồ nếu như mình hô hấp lớn một chút, sẽ khiến cho hai tuyệt thế cao thủ này nện cho mình một kích rồi dẫn tới diệt vong.

Cao thủ chính là như vậy, làm sao có thể chống nổi.

Nhất là cao thủ lính đánh thuê của công ty Hắc Thủy nước Mỹ, còn có những thành viên của đoàn thể võ thuật Hoa Kỳ, lại càng khấn trương hơn, nhưng trong khấn trương lại chứa đựng sự hưng phấn.

Những cái máy giết người cường đại này đương nhiên hiểu rõ thủ lĩnh God kinh khủng tới mức nào, dù sao hắn cũng là đầu não cao nhất của tổ chức ám sát thế giới, vài chục năm nay giết người vô số.

Bọn họ hiểu rằng, cũng chỉ có vị “Thần” này mới có thể chống lại Vương Siêu. Mới có thể ngăn cản Vương Siêu mượn đại hội lần này để thống nhất xã đoàn người Hoa trên toàn thế giới.

“Vương Siêu! Lần này cao thủ trong thiên hạ tụ hội, hàng ngàn hàng vạn người, cao thủ như mây. Nhưng chân chính có thể giành lấy bốn chữ đệ nhất thiên hạ thì chỉ có ta và ngươi. Hy vọng một trận chiến lần này của chúng ta, vô luận là ai bước lên đỉnh cao thì song phương đều không có ai phải cảm thấy tiếc nuối.”

Bay giây đồng hồ sau khi mục quang va chạm, thủ lĩnh God cất ra từng chữ, thanh âm của hắn trên mỗi chữ đều rất trầm trọng. Một sân vận động khổng lồ như vậy, cho dù là loại radio siêu cấp cũng khó có thể làm cho âm thanh khuếch tán đến toàn trường. Nhưng mà hắn phát ra lại khiến cho tất cả mọi người đều nghe rõ mồn một.

Trong lúc nói chuyện, mỗi một từ phát ra thật giống như khối sắt nặng vài tấn từ trên mái nhà cao mười tầng rơi xuống.

Nghe thấy câu hắn nói, bất người nào ở đây cũng sẽ cảm thấy một điều. Đó chính là Trịch địa hữu thanh (Nói năng có khí phách), không phải nói là “Tạp địa hữu thanh”.

Mỗi chữ hắn nói ra chấn lên mặt đất đều gây rung động.

Loại lực lượng này, đã không thuộc phạm vi của con người, nói là Thần cũng không phải là quá.

Chỉ nói vài câu có thể thấy được, thực lực của thủ lĩnh God cũng đủ để có thể chống lại Vương Siêu.

” Ta tích súc đại thể đã thành, miễn cưỡng áp chế người. Nhưng mà người cũng là một kẻ phi thường, lại có thể mượn áp lực của ta, trong một năm thời gian, mạnh mẽ mà tiến lên cảnh giới Đại viên mãn cuối cùng ‘Kiến Thần Bất Phôi’. Luôn luôn tiến nhập vào trạng thái tinh thần dung nhập và hòa hợp vào cảnh vật chung quanh, thực lực của người càng ngày càng hùng hậu. Xem ra trận chiến lần này của chúng ta, thật sự có thể tận hưởng”.

Vương Siêu duỗi hai ngón tay ra, nâng một thanh kiếm vừa dài lại vừa rộng màu vàng rực, chính là biểu tượng cao nhất của võ thuật ‘võ đạo kim kiếm’. Hắn đưa mắt nhìn thủ lĩnh God, dùng giọng điệu vui mừng mà thốt lên.

Thanh âm của Vương Siêu vừa ra khỏi miệng, cũng vang vọng toàn trường, nhưng lại không mãnh liệt như thủ lĩnh God, mà là một loại hùng vĩ, giống như chuông lớn được mãnh liệt đánh vang lên, thanh âm khuếch trương, đi xa tới hơn mười dặm, lọt vào tai người ta thì giống như là ‘mộ cổ thần chung’ làm khiến cho người ta tỉnh ngộ.

“Trong vòng mười năm vô địch thủ, lần này có thể tận hưởng rồi!” Thanh âm của Vương Siêu tràn đầy vui mừng. Người ở trong này đều cảm nhận được được sự xúc động, đồng thời họ cũng hiểu rằng lời nói của Vương Siêu là thật sự vui mừng, cũng không phải là những lời khách sáo, mà là sự vui sướng chân chính phát ra từ nội tâm.

Đó là do tung hoành vô địch, tịch mịch đã lâu. Đột nhiên gặp được đối thủ, cho nên cuồng hỉ vì có thể tận lực phóng thích thực lực của mình.

Lời nói của Vương Siêu, dường như mang theo lực lượng cảm nhiễm nhân tâm. Thật giống như Tâm ấn của Phật gia. Lấy tâm truyền tâm, thoáng cái đã đi sâu vào nội tâm của người ta,

Cho dù người ngoại quốc nghe không hiểu hắn nói gì, cũng có thể từ lời nói của hắn mà hiểu rõ ý tứ cùng tình cảm của hắn.

Trong mắt của Vương Siêu, toàn bộ thân thể của thủ lĩnh God đang ở trong trạng thái tinh thần hoàn toàn dung hợp với cảnh vật chung quanh. Dùng lời nói thông tục thì chính là Thiên Nhân Hợp Nhất. Bình thường, quyền sư Hóa kinh cũng có thể đột nhiên gặp kỳ ngộ mà tiến vào loại trạng thái này, chẳng hạn như là Vương Siêu thì đã từng tiến vào rất lâu từ trước, khi mà nghiền chiến một quyền kia của Trình Sơn Minh.

Nhưng mà loại cảnh giới này, quả thật là khả ngộ bất khả cầu, cũng không thể bảo trì được. Cho dù tiến nhập Đan kinh, cương kinh, có thể điều chỉnh trạng thái, tiến vào loại cảnh giới này, cũng chỉ là trong phút chốc chiến đấu, kích phát tiềm lực có thể khống chế được phần nào.

Nhưng mà giờ đây thủ lĩnh God, vô luận là đi đứng hay ngồi hay là nằm..v..vv. thì mọi thời khắc đều ở trong loại cảnh giới này.

Ở cảnh giới của hắn, trạng thái tinh thần đã chính thức cùng với môi trường dung hợp cùng một chỗ, không phân biệt lẫn nhau, cũng không thể rời khỏi cảnh giới kia.

Thiên, Địa, Nhân, đã trở thành một khối không thể tác rời.

Đây là cảnh giới thực sự của đạo hợp, lúc này, trạng thái tinh thần của thủ lĩnh God, cũng không phải là người, mà thật sự chính là ‘Thần’.

Hơn nữa, hắn cũng sẽ không thể rời khỏi trạng thái tinh thần này để trở thành người bình thường.

Một bước bước đi, đã không còn thuộc về mình. Tâm tình thay đổi không thể trở lại.

Đây có lẽ là một loại thanh công, nhưng cũng là một loại bi ai.

Hắn giải tán tổ chức ám sát đệ nhất thiên hạ của mình, dưới áp lực khổng lồ của Vương Siêu, cuối cùng hắn cũng đã lột xác. Lột xác và chính thức trở thành “Thần”. Thần về mặt tâm thái, Thần về mặt tinh thần, Thần về mặt thể lực.

Chính vì như thế, Vương Siêu cuồng hỉ. Bởi vì trong thiên hạ, cuối cùng cũng có một người có thể khiến cho hần xuất thủ không cần phải lưu lại thực lực, đem hết toàn lực bộc lộ hết thực lực cường đại của mình.

Vô luận là Đường Tử Trần hay là Ba Lập Minh. Vương Siêu đều khó có khả năng toàn lực ra tay. Cho tới bây giờ chính bản thân Vương Siêu cũng không thể đoán ra, nếu hần toàn lực ra tay, không biết tinh thần và lực lượng sẽ đạt tới trình độ như thế nào.

Trong thiên hạ, đối thủ có thể khiến cho hần ra tay để nghiệm chứng quyền pháp cực hạn gần như là không có.

Giờ đây, cuối cùng đã xuất hiện, hần làm sao có thể không vui mừng?

Bất luận thắng hay bại, bất luận kết quả như thế nào thì cũng là một điều rất đáng mừng, là chuyện tình vui sướng tới cùng cực.

”Phật gia đại cực lạc, đại vui mừng, không có điều gì đáng mừng hơn điều này“. Vương Siêu nhìn thủ lĩnh God đã chính thức trở thành ”Thần“, trong nội tâm thầm nghĩ.

”Tranh đoạt vị trí đệ nhất thiên hạ, làm sao có thể thiếu được ta? Ha ha ha ha ha! Có thể tham gia thịnh hội ngàn năm mới xuất hiện một lần, cho dù là thành hay bại thì cũng là một sự trải nghiệm cực kỳ đáng giá. Trường Mi, một trận chiến ở Di Hoà viên của chúng ta, tuy ta thua. Nhưng lại bại mà không chết, lần này lại có thể ngóc đầu dậy, lúc này chúng ta cũng nên làm một trận cuối cùng để chấm dứt”.

Khi mà Vương Siêu cùng thủ lĩnh God, hai vị nhân vật đỉnh cao đối thoại, thì một tràng cười vang lên truyền vào sân vận động.

Tiếng cười này tùy tiện, phóng khoáng, thiên hạ vô song.

Nghe thấy tiếng cười này, mỗi người đều có một loại cảm giác, cảm giác giống như là ở trước mặt mình chính là thủy triều đang dâng lên mãnh liệt, có một cảm giác không thể chống lại.

Thanh âm có thể quét đi mọi sự vật trên thế gian.

Thanh âm như vậy, tiếng cười lớn như vậy, trong thiên hạ chỉ có một người phát ra được. Người này chính là Ba Lập Minh.

Ba Lập Minh quy hình hạc bối (thân như rùa, lưng như hạc), ngang tàng mà đứng, thân thể mặc dù không có cao hơn hai thước như những người Nga kia. Nhưng lại làm cho người ta cảm nhận được hơi thở long bàng hổ cứ (thể cạp châu rồng cuộn). Người có võ công hơi yếu một chút nghe thấy tiếng cuồng tiếu của Ba Lập Minh, lập tức thân hình lắc lư đảo đảo, có cảm giác bế tắc hít thở không thông.

Mà cao thủ cấp bậc Đan kinh, sắc mặt đều nổi lên những biến hóa rất nhỏ.

”Hay hay hay..... Không thể tưởng được người cũng bước chân vào con đường cuối cùng của quyền pháp“. Thủ lĩnh God nhìn thấy Ba Lập Minh đi tới, cất lời: ”Đại hội võ đạo lần này, xem ra là không uống chuyển đi này, quyền pháp của chúng ta đều đã tới cực hạn, lại khuyết thiếu một trận chiến sinh tử cường đại nhất. Ta có một loại dự cảm, người cuối cùng trong trận chiến này, nếu có người có thể sống sót. Thì hần sẽ bước vào một cảnh giới mà ai cũng không thể nào đoán trước...”

Thủ lĩnh God đã sớm tu luyện tới Hàng Bạch Hổ, cảnh giới toàn thân vô mao(không lông, ở đây ám chỉ có thể nhìn xuyên suốt cơ thể, không có gì có thể cản được). Nhân quang cực kỳ lợi hại, trên thế giới không có mấy người có thể so sánh. Giờ đây hần từ khí huyết tuần hoàn của Ba Lập Minh, thoáng cái đã nhìn ra trạng thái tinh thần, đại hần này đã bước chân vào cảnh giới Đả Phá Hư Không.

”Nếu như không có trận chiến lần trước cùng ngươi, không có đại hội võ đạo lần này, thì qua một trăm năm, một kiếp người nữa, ta cũng sẽ không thể nào bước vào cảnh giới này“. Ba Lập Minh phóng túng cười ha hả: ”Ta nghĩ hôm nay nhiều cao thủ như vậy ở đây, trong số bọn họ thì số người vì nguyên nhân diễn ra đại hội này mà có đột phá, hần là chiếm một bộ phận rất lớn“. Ba Lập Minh nói không hề sai, nếu như ngày đó hần và thủ lĩnh God ở Di Hoà viên không có một trận sinh tử chiến, không có đại hội võ đạo, thì cuối cùng hần cũng không có cách nào tiến tới một bước cuối cùng.

Nhất là đại hội võ đạo, là vũ đài cho phép võ giả phóng túng sinh mệnh. Là một khích lệ lớn nhất cho người luyện võ trên toàn thế giới. Khiến cho hần phải gấp rút đột phá.

Có thể nói, trong thời gian rầm rộ chuẩn bị đại hội võ đạo hơn một năm, trong thời gian này. Có ngàn vạn cao thủ toàn tâm toàn ý tu luyện. Không có đại hội võ đạo thì căn bản là bọn họ không thể có tinh thần quyết tâm như vậy.

”Người này, so với lão thúc công Nhạc Bằng càng thêm phóng túng, càng thêm có khí phách! Thật là lợi hại, thật là khí khái.... Người này thật là phóng khoáng.... Đúng vậy, không có đại hội võ đạo, trong thời gian ba tháng cuối cùng, ta làm sao có thể đột phá một tầng cuối cùng? Thu Thiên.... Lạc Tiểu Manh... Còn có Hoắc Linh Nhi.... Những người này, hần là đều đã đột phá? Nghe thấy lời nói của Ba Lập Minh, cô gái ở bên cạnh Nhạc Bằng, là nữ nhân duy nhất trong nhóm tam người, tâm thần chậm chậm xoay chuyển.

“Hay , hay ! Ta rất có hứng thú giao thủ cùng người này...” Ngồi bên cạnh thiếu nữ này là một lão nhân, ánh mắt của lão đầu này dường như mang theo màu sắc bảy màu, giống như là ngọc lưu ly, tuy lão so với Nhạc Bằng còn lợi hại hơn, nhưng mà trên người lại có một loại khí độ nhàn nhã, ung dung.

“Lão ca, người tu luyện Khổng Tước Vương quyền hai mươi năm, và tham nhập Khô Thiên ba mươi năm, lần này cuối cùng có thể toàn lực xuất thủ”. Nhạc Bằng nhìn lão nhân có trông mắt như ngọc lưu ly này, sau đó cất lời.

Không nói đến Vương Siêu, thủ lĩnh God, Ba Lập Minh, ba người đang đối thoại, cao thủ võ thuật tại hiện trường, mỗi người đều có tâm tư riêng của mình....

Lúc này, ở vị trí cao nhất của áo vận tràng(như là sân của thể vận hội đó), trong phòng bí mật có hơn mười người, hơn mười người thần bí xuất hiện ở đây.

Nếu như là người thường xuyên xem TV, vừa nhìn thấy mười nhân vật thần bí này, lập tức sẽ cảm thấy gương mặt phi thường quen thuộc. Bởi vì này những người này, đều là người lãnh đạo trọng yếu hoạt động rất sôi nổi trong chính đàn các quốc gia, trong đó thân phận một người rõ ràng nhất. Người này sống mũi cao, mắt màu lam, mặc Tây trang, bên người có năm người bảo tiêu , như là sao vây quanh trăng, là người Nga, chính là thủ tướng Putin của Nga hiện giờ, đã từng quan sát võ thuật của Thiếu Lâm Tự.

Bởi vì ngoài hần ra, người của của các quốc gia khác tới đây mặc dù đều là đại nhân vật, nếu nếu không phải Tổng Thống thì là Thủ tướng, hay là lãnh đạo tối cao nhất. Nhưng chỉ có hần là là chân chính nắm giữ đại quyền của cả nước Nga.

Vị tổng thống này xuất thân từ lính trinh sát, là nhân vật nắm thực quyền ở nước Nga, đối với võ thuật cảm thấy hứng thú, bản thân cũng là cao thủ nhu đạo đai đen.

Hôm nay là thịnh hội của các võ giả, những người có thực lực mạnh nhất trên toàn thế giới đều hội, vị đại nhân vật này mặc dù rất bận rộn nhưng vẫn dành thời gian đến xem.

“Một đám người thật khủng bố.... Nếu như bây giờ là thời đại vũ khí lạnh , thì kẻ thống trị thế giới cũng không thuộc về chúng ta... Mà là bọn hần...”

Khi nghe ba người: Vương Siêu, thủ lĩnh God, Ba Lập Minh trò chuyện, vị ‘Sa Hoàng’ thật sự của nước Nga cũng nghe được, trên mặt vẻ khiếp hiện lên rất rõ ràng.

Một áo vận tràng quán có thể dung nạp hơn mười vạn người, một người cất lời lại có thể khiến cho toàn trường chấn động, khắp mỗi ngõ ngách có thể nghe thấy rõ ràng, lực lượng như vậy, đã nằm ngoài tầm nhận thức của con người.

Putin nói với một lão nhân ở bên cạnh, lão nhân bên cạnh hần đứng là gia gia của Tiểu Bảo.

Những nhân vật trọng yếu của các quốc gia nghe thấy Putin nói, đều lâm vào trầm tư, trên mặt cũng hiện lên vẻ khiếp sợ, con mắt không nhìn chăm chăm về phía dưới.

“Chắc chắn sẽ không, thời cổ đại ở Trung Quốc chúng ta cũng không hề thiếu những người như vậy, nhưng mà bọn họ cũng không phải là người thống trị...” Gia gia của Tiểu Bảo mỉm cười, thần bí mà nói: “Cũng không phải là lực lượng cường đại thì có thể nắm giữ chính quyền”.

Ở phía dưới.....

” Các võ thuật gia môn trên thế giới lúc này đến cũng đã khá đông đủ. Đại hội võ đạo cũng nên bắt đầu rồi, chuôi kiếm này nặng ba mươi sáu cân, là ‘kim kiếm’ vinh dự võ thuật cao nhất, sẽ được đặt ở chính giữa sân. Ai có thể ngạo nghễ mà trụ lại cuối cùng, thì kim kiếm sẽ thuộc về người đó”.

Lúc này, Vương Siêu đột nhiên vung mạnh tay, kim kiếm trên tay phá không tạo thành một hồi âm thanh bén nhọn, tiếp đó theo một đường thẳng tắp bay tới một vài vòng tròn trên trụ cao, cắm xuống thẳng đứng, dưới ánh đèn chiếu xuống, lại càng phát ra những tia vàng óng ánh chói mắt.

Áo vận tràng quán này vô cùng rộng lớn. Chính giữa cũng không có lối dài. Chỉ có một đài cao hình trụ để cắm kim kiếm, cao chừng mười mét. Nhưng mà đài cao này cũng không phải dùng để thi đấu.

Sau khi Vương Siêu phóng ‘võ đạo kim kiếm’ đi, liền chính thức tuyên bố đại hội võ đạo bắt đầu. Hiện trường lại lâm vào tình trạng yên lặng chưa từng có.

Sau khi yên tĩnh qua đi, tất cả các cao thủ ở đây đều đem mắt nhìn về phía Đông của sân vận động, bởi vì ở phía Đông xuất hiện một màn hình khổng lồ, trên màn hình liên tiếp xuất hiện những cái tên, ngàn vạn cái tên chạy rất nhanh.

Đây là máy tính random chọn đối thủ.

499. Chương 475 :chiến Đấu Nhanh Nhất

Trên màn hình máy vi tính hiện ra hai cái tên sẽ quyết đấu, lấy mẫu ngẫu nhiên trúng ai thì trúng.

Hai người được ngẫu nhiên rút thăm bắt buộc phải giao thủ, không thể thay đổi.

Hơn nữa việc rút thăm ngẫu nhiên bằng vi tính thì không thể có bất kỳ trò quỷ quái gì, tất cả đều dựa vào vận khí của từng người, có lẽ những tiểu cao thủ cũng có thể đụng phải những Thần cấp như thủ lĩnh God . Mà cũng có thể là trận đầu tiên Vương Siêu sẽ đánh với thủ lĩnh God hoặc là Ba Lập Minh.

Với sự lựa chọn ngẫu nhiên một cách công bằng , bất cứ kẻ nào cũng không thể gỡ trò quỷ, hết thấy đều phải dựa vào vận khí cũng thực lực.

Nhưng mà cho dù có kém cỏi tới mức nào, ngẫu nhiên gặp phải cao thủ cũng không hẳn là phải chết. Sau khi lựa chọn, cũng có thể bỏ quyền thi đấu. Hơn nữa sau khi bỏ quyền, thì vẫn còn có cơ hội tham gia luận võ. Mỗi người có ba lượt bỏ quyền thi đấu.

Về quy tắc của đại hội võ đạo lần này cũng rất là công bằng. Tất cả đều công khai rõ ràng, hơn nữa song phương lựa chọn ngẫu nhiên được đưa hẳn lên màn hình, có thể thương lượng , cả cộng đồng nêu ra nên giao thủ như thế nào.

Màn ảnh khổng lồ lập loè trên vách tường. Sau khi nhấp nháy ba giây thì xuất hiện hai cái tên.

Bắc Thần Am, Nhật Bản.

Chu Hồng Trí, Hồng môn Trung Quốc.

Hai cái tên này đầu tiên xuất hiện dưới dạng Trung văn, sau đó là Anh văn, tiếng Nhật, tiếng Hàn, Tiếng Ả Rập, tiếng Nga, tiếng Đức... vân vân... đủ mười loại văn tự. Cho nên người ở đây đều hiểu máy tính đã lựa chọn ai thi đấu với ai.

“Chu Hồng Trí cũng báo danh lên đài?” Khi tên của Chu Hồng Trí hiện lên, rất nhiều người cảm thấy kinh ngạc. Rất nhiều người đều không ngờ rằng, Chu Hồng Trí cũng báo danh tham gia đại hội võ đạo lần này.

Phải biết rằng, tham gia đại hội võ đạo là vô cùng nguy hiểm. Bởi vì ai cũng không thể biết trước mình sẽ quyết đấu với người nào. Nói không chừng nếu ngẫu nhiên trúng Vương Siêu hay là thủ lĩnh God. Gặp những hung thần ác sát này nhất định là phải chết.

Chu Hồng Trí là đại lão của Hồng môn. Tuy danh khí rất lớn, nhưng đã hai mươi năm không cùng người khác động thủ, ai cũng hiểu rằng lão đã già. Cho nên rất nhiều người đều nghĩ rằng lão tới đây chỉ để quan sát. Không ngờ rằng, lão già lưng đã còng này lại có thể lộ ra tính cách của thiếu niên ngông cuồng.

Với tuổi của lão như vậy mà tham gia báo danh, gần như là đem tính mạng lưu lại trên võ đài, hoàn toàn không để ý tới sinh tử, tinh thần can đảm như vậy là cao tới cỡ nào?

Trên sân bãi....

Vị Bắc Thần Am của Bắc Thần Nhất Dao Lưu ở Nhật Bản đã đi trước xuống trung ương sân thi đấu.

Cùng lúc đó, một người mặc áo dài màu đen, giày vải màu đen, trên khuôn mặt nước da hơi chảy xệ, nhưng tinh thần sức khỏe dồi dào, ánh mắt lợi hại. Đó là Chu Hồng Trí, lão cũng đang thông thả từng bước đi vào sân.

Hai người cách xa nhau hơn mười mét thì dừng lại, con mắt của mỗi người đều nhìn sang đối phương. Cùng lúc đó, hơn vạn ánh mắt đều phóng tới hai người.

Hai người lúc này là tiêu điểm của toàn bộ cao thủ trên thế giới, là nơi tập trung ánh mắt của vạn người.

“Chu lão tiên sinh, tuổi của người đã hơn bảy mươi rồi. Vì sao còn tới tham gia đại hội võ đạo lần này? Giờ đây ta mới bốn mươi tuổi. Luận về tuổi, thể lực, người đều thua xa ta. Hơn nữa kinh nghiệm thực chiến của Bắc Thần Am ta cũng không yếu hơn so với người. Chẳng lẽ người không sợ chết sao? Giờ đây nhận thua rồi khỏi đây vẫn còn kịp đó”. Bắc Thần Am liếc nhìn Chu Hồng Trí, nhẹ nhàng nói.

Thì ra quy củ của đại hội võ đạo lần này là như vậy, lấy mẫu ngẫu nhiên hai người, trước khi động thủ có quyền nhận thua.

Mỗi người có ba cơ hội nhận thua.

Ví dụ như Chu Hồng Trí giờ đây ngẫu nhiên gặp Bắc Thần Am, nếu như tự thấy rằng mình không phải là đối thủ thì có thể nhận thua, vóng tiếp theo nếu ngẫu nhiên gặp một đối thủ cương đại khác vẫn còn có hai lần nhận thua. Cho đến khi nào hết ba lượt, mới chính thức là bị thua, không còn tư cách tham gia đại hội võ đạo, cũng tức là đã bị loại bỏ.

Nhưng mà khi bắt đầu chính thức động thủ thì không thể bỏ quyền. Chỉ có thể bị người đánh chết, hoặc là bị người đánh cho tàn phế rồi mới lưu cho người một mạng.

Đại hội võ đạo lần này cũng không có người trọng tài, cũng không cấm gây ra thương tật, không có bất kỳ dụng cụ bảo vệ nào. Bởi vì tình huống như vậy cho nên quốc nội không cho phép phóng viên quay hình hay chụp hình hiện trường để đưa tin.

“Bắc Thần tiên sinh, đại hội võ đạo lần này, là cơ hội ngàn năm khó gặp, là vũ đài để buông thả tính mệnh. Chúng ta là người tập võ, có thể có được cơ hội này là may mắn tới mức nào? Cho dù tính mạng ta phải để lại đây cũng là đáng giá. Chẳng lẽ người không cảm thấy như vậy hay sao?” Chu Hồng Trí đưa ánh mắt cơ trí mà nhìn Bắc Thần Am.

“Ngoại trừ ân oán của giới võ thuật chúng ta thì ngài là một vị tiền bối đáng tôn kính”. Thần sắc Bắc Thần Am nghiêm túc mà nói: “Chúng ta luận võ, là so binh khí hay là so quyền cước?”

Đại hội võ đạo lần này, song phương được lựa chọn ngẫu nhiên, có thể đề nghị thi đấu bằng binh khí hoặc quyền cước. Nếu như một bên không đồng ý đấu bằng binh khí thì hai người sẽ đấu bằng quyền cước.

Binh khí của Đại hội võ đạo lần này hạn chế súng ống đạn pháo, nhưng không hạn chế cung, nỏ, các loại trường thương, thiết côn, đao, kiếm, thuấn, tất cả đều có thể dùng.

“Hay là quyền cước đi, đương nhiên, người là người của môn phái Bắc Thần Nhất Dao Lưu, am hiểu dùng đao, nếu người dùng đao thì ta cũng phụng bồi”. Chu Hồng Trí cất lời rất tùy ý.

“Vậy trước tiên so quyền cước, nếu như quyền cước bất phân thắng bại, thì tiếp đó sẽ so đao”. Bắc Thần Am cũng cười: “Nhưng mà trước khi chúng ta động thủ, ta có một vật này, trước tiên cho Chu lão tiên sinh xem qua”.

“Vật gì đó?” Chu Hồng Trí hỏi.

“Là bốn chữ, nếu như ai thua thì người đó phải đem bốn chữ này treo trên vách tường của phòng mình, được chứ?” Bắc Thần Am lấy từ trong áo ra một quyển trục(cuộn tranh, cuộn giấy). Nhẹ nhàng mở ra, lập tức xuất hiện bốn chữ.

Bốn chữ này Chu Hồng Trí vừa nhìn thấy, lão vốn là người có tu dưỡng rất cao mà cũng lập tức trong ánh mắt xuất hiện sát khí.

Bốn chữ này chính là ” Đông Á bệnh phu” (ý nói người Đông Á yếu đuối bệnh hoạn).

“Được được ! Được lắm! Vậy động thủ đi”. Chu Hồng Trí nói xong mấy chữ này, cũng không tiếp tục nói nữa.

Bắc Thần Am đem quyển trục này ném sang một bên, rơi xuống trên mặt đất, hai tay hợp lại.

Đúng lúc này, tiếng chuông dồn dập vang lên.

Là tiếng chuông bắt đầu luận võ. Tiếng chuông vừa vang lên, hai người luận võ sẽ không thể nhận thua nữa, mà kết quả sẽ là không chết không thôi.

Vù!

Khi tiếng chuông vừa vang lên trong tích tắc thì Bắc Thần Am động thủ.

Hắn cất một bước dài! Hai chân đạp mạnh phóng về phía trước, chân sau vượt qua chân trước. Đồng thời, hai cánh tay của hắn từ dưới bụng đột nhiên quét lên, cánh tay uốn lượn thành hình cung, rất giống một thanh đao Nhật thật là dài đang vung lên.

Là tuyệt kỹ sát sát Liêu Đao Kỹ của Bắc Thần Nhất Đao Lưu.

Một đao này bộc phát, thời gian, vị trí, hoàn cảnh đều phát huy tới đỉnh điểm, khí thế cũng là chưa từng có từ trước đến nay, mang theo tinh phong huyết vũ.

Lần này hắn cũng không đợi đối phương mời ra tay, tiếng chuông vừa chấm dứt thì lập tức động thủ, có thể nói là tập kích bất ngờ. Nhưng mà động tác gọn gàng dứt khoát không chệ vào đâu được.

Trong tích tắc tiếng chuông chấm dứt thì Chu Hồng Trí cũng vừa động.

Lúc này thân thể của lão bỗng lui về sau nửa bước. Trong lúc đó , chân trước lại tiến lên nửa bước, âm thanh thở ra hít vào vang lên. Lông tóc toàn thân bỗng nhiên dựng đứng, giống như một con nhím lớn, mãnh liệt lực, đánh ra một quyền, lỗ chân lông toàn thân mở rộng ra, mồ hôi hóa thành sương trắng từ lỗ chân lông bốc ra.

Vừa lui nửa bước, sau đó tiến nửa bước, đánh ra một quyền, chỉ như vậy nhưng Chu Hồng Trí đã dùng đến khí lực toàn thân của mình.

Lão không hề tiết kiệm thể lực. Chiêu thứ nhất đã đem toàn bộ lực lượng đánh ra.

“Đắc thủ!” Trong nháy mắt một chiêu Liêu Đao Kỹ của Chu Hồng Trí đột nhiên bộc phát phóng về phía Chu Hồng Trí. Trong nội tâm có cảm giác đối phương hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, đây cũng là sự tự tin của võ thuật gia, trong nháy mắt hắn vọt tới bên người Chu Hồng Trí, đao gần như là đã chạm vào lồng ngực của đối phương.

Trong khoảnh khắc này Bắc Thần Am cảm thấy được thắng lợi đã nằm trong tầm tay.

Nhưng mà, khi ngón tay hắn vừa chạm vào lồng ngực của Chu Hồng Trí. Thì đối phương đột nhiên lui bước, chỉ có nửa bước nhưng đã tránh được thủ thế của hắn. Tâm thần Bắc Thần Am khẽ động, rộng to một tiếng, tiếp tục tiến lên một bước, lại dùng tay làm đao chém ra, chính là một đao không trúng thì tiếp tục đuổi chém.

Nhưng mà, khi hắn đề thăng lực lượng đuổi theo thì Chu Hồng Trí lại tiến tới nửa bước, một chiêu Băng quyền phát ra thế như đào non lấp biển đánh vào trên bụng hắn.

Rầm!

Bắc Thần Am trực tiếp bị trúng một quyền . Thân thể cao lớn bay lên không trung, sau đó thẳng tắp rơi xuống mặt đất, thân thể giống như cá chép nhảy ra khỏi mặt nước, giãy dụa vài cái rồi khí tức dần trở nên yếu ớt.

Thời gian hai người giao thủ phân ra thắng bại thật sự là quá ngắn!

Thậm chí lúc này tiếng chuông trong sân thi đấu còn chưa hoàn toàn chấm dứt, tiếng chuông phát ra báo hiệu bắt đầu vẫn còn vang vọng trong các góc ngách.

Tiếng chuông chấm dứt trong nháy mắt, Bắc Thần Am công kích trước, Chu Hồng Trí lui về phía sau, sau đó tiến tới, đánh ra Băng quyền, đó chính là nửa bước Băng quyền trong điển tịch võ thuật.

Chỉ một lui, một tiến, một quyền đã đánh bay Bắc Thần Am, tiểu phúc bị chấn nát.

“Tại sao người lại biết là ta sẽ công kích trước, cách vừa lui vừa tiến này của người thật là xảo diệu!... Đáng tiếc, nếu như ta đường đường chính chính cùng người giao thủ. Thì cho dù người thối lui cũng không thể ngăn cản đao thủ của ta , tại sao người biết trước thể công của ta? Chẳng lẽ người có năng lực đoán trước tâm lý của người khác?” Bắc Thần Am nằm trên mặt đất, khí tức yếu ớt, nhưng hấn đến chết cũng hiểu tại sao vừa rồi bản thân bộc phát một đao kia. Với công phu, tốc độ của Chu Hồng Trí căn bản là không kịp phản ứng, cũng không thể ngăn được, cũng không có cách nào để tránh né. Nhưng mà, Chu Hồng Trí lại chỉ cần lui về phía sau nửa bước tránh thoát. Chỉ có một khả năng, đó là Chu Hồng Trí đã đoán trước hấn sẽ chém ra một thủ đao như vậy, do đó sớm lui bước.

Nhưng mà công phu như vậy , gần như chỉ là thần thoại, Bắc Thần Am không tin Chu Hồng Trí có năng lực như vậy.

“Ta không có loại năng lực đó, ta chỉ dựa vào kinh nghiệm đối địch của bản thân mà thôi.... Một quyền này của ta, nếu như người ngăn cản được thì ta sẽ chết. Bởi vì ta đã không còn lực để tiếp tục phát ra quyền thứ hai. Người muốn trách thì hãy trách chính bản thân mình, công kích quá nhanh”. Chu Hồng Trí nói.

Lão đi tới bên cạnh nhặt quyền trục “Đông Á bệnh phu” lên, nhẹ nhàng đặt lên người Bắc Thần Am, sau đó đi ra khỏi sân thi đấu.

Trận quyết đấu đầu tiên đã xảy ra nhanh như vậy. Nhanh tới mức tiếng chuông bắt vẫn còn dư âm thì người đã chết.

500. Chương 476:sơn Trung Lão Nhân! (1)

Thanh âm nghị luận ầm ầm vang lên. Nhưng mà những âm thanh nghị luận đều là của những cao thủ từ Hóa kinh trở xuống. Cao thủ chân chính đều nhìn ra căn nguyên ở trong đó.

“Đánh giá cao thủ vốn là tốc độ, kinh nghiệm của bản thân, công phu, nhân tố thể lực chỉ chiếm 50%, mặt khác một nửa phải chờ vào vận khí. Trạng thái thi đấu thiên biến vạn hóa, không ai có thể chính thức nắm chắc rằng một chút lầm lỗi cũng không xảy ra. Lần này Chu Hồng Trí cùng Bắc Thần Am giao thủ chính là như vậy. Nếu như Bắc Thần Am không lập tức tiến lên công kích, như vậy nói về thể lực thì Chu Hồng Trí chỉ sợ sẽ rất có hại, nhưng mà thắng bại vẫn chưa có thể nói trước. Tuy Chu Hồng Trí già rồi, nhưng hấn đã từng uy danh hiển hách vài thập niên, thời kỳ đó cũng không có mấy sát thủ có thể vượt qua lão . Hiển nhiên Bắc Thần Am cũng đã nghĩ tới điều này, cho nên dùng thế lôi đình vạn quân để chiếm thế thượng phong, để đề phòng sát chiêu của Chu Hồng Trí đánh tới, đấu pháp của hấn thực sự không có sai”. Có hai người nhỏ giọng bàn bạc, là một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Nam tử trẻ tuổi kia là Trần Tiểu Tuyền của võ thuật thế gia Trần Gia Cầu, mà cô gái kia chính là cao thủ thần bí mang theo cái bọc vải kia. Là nhân vật trẻ tuổi kiệt xuất nhất về Nhạc thức tán thủ trong gia tộc, được Nhạc Bằng gọi là Tiểu Lan Đình.

Hai người này một hỏi một đáp, hỏi chính là Trần Tiểu Tuyền, mà trả lời chính là Tiểu Lan Đình.

Hiển nhiên, cảnh giới võ học của Tiểu Lan Đình so với Trần Tiểu Huyền cao hơn rất nhiều.

“Đấu pháp của Bắc Thần Am không có sai lầm, nếu như ta là Bắc Thần Am, ta khẳng định sẽ đánh như vậy. Loại người như Chu Hồng Trí đã dám xuất tràng. Trong tay hắn là có chuẩn bị ám chiêu, so với việc phòng thủ vững chắc thì không bằng trực tiếp tấn công khiến cho đối phương không có cơ hội thi triển sát chiêu”. Nhạc Tây Quy cau mày, tiếp lời.

“Đấu pháp của hắn không có sai lầm, nhưng tính toán thì sai lầm rồi. Hắn mãnh liệt tiến công là muốn chiếm thế thượng phong, không bị Chu Hồng Trí phản công, hắn chỉ muốn toàn thắng. Hắn không có muốn chiếm ưu thế áp đảo mà lại muốn toàn thắng, đây là tư tưởng sai lầm của hắn, khiến cho hắn bị mất đi tính mệnh. Khi luận võ, nên nhớ một điều là không thể quá mức lạc quan. Nhưng cũng không thể quá mức cẩn thận. Ài, nhưng mà trong tích tắc chính thức giao thủ, các loại đấu pháp, tâm tính biến hóa giống như là màn ảnh trong nháy mắt biến đổi. Trong sát na thời gian này muốn có một lựa chọn chuẩn xác thì quả thật là không thật sự tồn tại. Cũng chỉ có Phật tâm mới có năng lực như vậy. Cho dù ba vị lão thúc công của chúng ta cũng chưa đạt tới cảnh giới như vậy”. Trên mặt Tiểu Lan Đình không lộ ra chút biểu tình nào, thản nhiên cất lời.

“Linh nhi, nữ nhân kia nếu như trong đại hội võ đạo lần này không ngã xuống mà đối mặt với các người. Thì nàng là một kinh địch trọng yếu của người. Nữ nhân này cùng Thu Thiên là những người trẻ tuổi cùng cấp bậc. Đều là những nhân tài trẻ tuổi. Sau này trên vũ đài của những tuyệt đỉnh cao thủ nhất định các nàng mỗi người sẽ chiếm giữ một vị trí”. Lỗ tai Vương Siêu giật giật, nói với Hoắc Linh Nhi đang lẳng lặng ngồi bên cạnh.

Ánh mắt Hoắc Linh Nhi lóe lên, con mắt xạ thẳng tới Tiểu Lan Đình đang ngồi cách đó rất xa.

Khi ánh mắt Hoắc Linh Nhi phóng tới trên người Tiểu Lan Đình thì Tiểu Lan Đình cũng cảm ứng được. Cũng xạ ánh mắt về phía Hoắc Linh Nhi.

Cách xa nhau trọn vẹn mấy ngàn mét, trong ngàn vạn người, ánh mắt của ánh mắt hai người va chạm nhau, trong lúc đó tựa hồ cọ xát mà phát ra tia lửa.

Sau khi đối nhãn, Tiểu Lan Đình mỉm cười, thu hồi ánh mắt của mình. Ngón tay của Hoắc Linh Nhi khua một vòng, lẩm bẩm: “Quả nhiên là đối thủ của ta”.

Lúc này ở trong sân, thành viên của ban tổ chức tiến vào trường, một đám nhân viên nhân viên đưa cánh khiêng Bắc Thần Am ra ngoài. Nhưng mà Bắc Thần Am đã bị Băng quyền nửa thước đánh nát tiểu phúc. Chẳng những là ruột đã đứt gãy, hơn nữa bàng quang, bồn cốt đều bị đánh nát, đã là nửa chết nửa sống, có muốn cứu cũng cứu không nổi. Đưa đi cấp cứu cũng chỉ là làm cho có mà thôi.

Trận đấu chấm dứt. Mười phút sau màn hình lớn của máy tính lại kịch liệt lóe lên. Vô số cái tên lại tiếp tục chạy với tốc độ rất nhanh.

Lần lựa chọn thứ hai của máy tính đã bắt đầu.

Đại hội võ đạo lần này, thuần túy là lên sân khấu một chọi một. Cũng chẳng phân thành rất nhiều lôi đài, nhiều sân bãi đồng thời tỷ thí.

Nói cách khác, lần này trong năm sáu ngàn người ở đây, mỗi người đều có một lần chính thức được đứng ở trong sân, có cơ hội tiếp nhận ánh mắt của vạn người nhìn vào mình.

Làm như vậy để tỏ rõ đại hội võ đạo lần này thực sự đúng luật lệ và rất nghiêm túc.

Khi một võ giả luận võ, đều là dưới sự chăm chú quan sát của muôn người, phóng ra sinh mệnh lực của mình. Trước tất cả mọi người mà thiêu đốt bản thân mình. Làm từng bước như vậy tuy rất lãng phí thời gian, nhưng là việc nên làm.

Nhưng mà, thời gian tổ chức đại hội võ đạo lần này là một tháng, còn có thể kéo dài hơn nữa. Chính vì như thế, ngàn vạn võ giả tụ tập một nơi, trọn vẹn một tháng thời gian, không biết sẽ phát sinh ra bao nhiêu sự tình không thể đoán trước? Nhất là tình huống của đại hội võ đạo phức tạp như vậy, gián điệp của các quốc gia, cao thủ quân đội đều lần vào trong này, với những mục đích riêng của bọn họ. Muốn gây ra sóng gió.

Một tháng thời gian, tình huống phức tạp, đây là hai nhân tố trí mạng . Hai nước Nhật- Hàn cũng muốn tổ chức, nhưng trải qua thương lượng nhận ra phải lo lắng trên rất nhiều phương diện cho nên mới buông tha cho việc này.

” Quan sát trận đánh kịch liệt như vậy, ta mới phát hiện, cái gì mà quân đội đặc chủng huấn luyện cực kỳ kịch liệt, quyền vương Kim Yêu Đái tranh đoạt thi đấu..v.v.v đều không đáng giá nhắc tới”. Ở trong ghế lô bí ẩn ở vị trí cao nhất, tổng thống Nga Putin hai tay đang xoa vào nhau, thăng sắc hết sức hưng phấn.

“Ngài xoa tay như vậy có phải là muốn lên vũ đài quan sát những người này một lúc?” Gia gia của Tiểu Bảo cũng mỉm cười cất lời nói giỡn.

“Cũng không cần”. Putin xoa tay xong lại buông thông xuống, lắc đầu, lại cầm một cái kính viễn vọng quân sự có bội số lớn nhìn về sân thi đấu. Tuy trong ghế lô có màn hình khổng lồ phát sóng rất rõ ràng , nhưng vị Sa Hoàng si mê võ thuật này vẫn muốn xem tận mặt trận quyết đấu trong sân.

Màn hình lớn nhấp nháy vài lần rồi hai cái tên hiện ra.

Phía trên bề mặt là tính danh của hai người, trong đó cũng không có võ thuật gia của người Hoa. Mà là một cái tên võ thuật gia của thế giới Á Rập Trung Đông, còn có một cái tên mang vị đạo Âu Châu cổ điển.

Hai cái tên hiện lên trên màn hình lớn là:

Hassan Huobo.

Rad, Frederick.

Sau khi trên màn hình lớn hiện lên hai cái tên này , thanh âm toàn trường xì xào bàn tán nổi lên. Giống như là hai cái tên người kia, đại biểu cho cái gì đó.

Nhưng mà những người xì xào bàn tán đại đa số đều là những cao thủ võ thuật của tín đồ đạo Hồi Trung Đông, còn có cách đấu gia Châu Âu ở Phương Tây, cùng với một vài nhân vật thần bí khác, họ khoắc trường bào , áo choàng, đeo giá chữ thập, hình như là người của Thần Phụ Cơ Đốc Giáo.

Mà người Hoa, người Nhật Bản, người Hàn Quốc, giới Quyền Thái giới yoga lại không rõ tình huống như thế nào. Vì sao hai cái tên này lại khiến những kẻ kia xì xào bàn tán.

Thế là, người ở chỗ này đều nhìn chăm chăm về phía trung tâm sân thi đấu.

Lúc này, bên trong một đoàn võ thuật gia tín đồ đạo Hồi đang tụ ở một nơi phát ra thanh âm “khắc khắc!”, tiếng cười làm cho người cốt tủy đều muốn đông lại, một bóng người đứng dậy, tiến tới hai bước. Đột nhiên liên tiếp bước nhanh, thân thể giống như một mũi tên đi động tới trung tâm sân thi đấu. Từ chỗ ngồi ở trên cao đến trung tâm sân thi đấu là một khoảng cách khá xa, nhưng người này lại tốn một thời gian rất ngắn. Tốc độ của hắn so với người đạt giải quán quân chạy nước rút một trăm mét trong thể vận hội , khoảng chừng gấp đôi.

Thể lực, sức bật, thoáng thể hiện ra , làm cho chín phần cao thủ ở đây trên người đều nổi gai ốc.

Mà những tuyệt đỉnh cao thủ còn lại, đều ngạc nhiên vô cùng.

Bởi vì người có thể biểu hiện thực lực như vậy, thì tức là đã bước vào Đan kinh! Làm sao mà người ta không khiếp sợ được cơ chứ?

Tiến vào trong sân, bóng người này hơi lắc lư. Sau đó vững vàng dừng bước, đó là một người mặc áo bào trắng rộng thùng thình, trên đầu quấn vải trắng, mũi to nhìn tựa như mỏ ưng, hai tròng mắt óng ánh như kim tinh, chính là một Iman (thủ lĩnh Hồi giáo) giáo phái đạo Hồi .

Khí chất của giáo sĩ Hồi giáo này khiến cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ âm lãnh, u ám, âm hàn tới mức cốt tủy muốn đông lại.

501. Chương 476: sơn Trung Lão Nhân! (2)

“Nền văn minh Cơ Đốc cùng nền văn minh đạo Hồi va chạm. Hassan Huobo, không phải là võ thuật gia mà là lãnh tụ tôn giáo. Cho nên không có mời hắn, hắn chính là người thừa kế chính thức của quyền pháp cổ lão tín đồ đạo Hồi. Võ công của phái này, ta chỉ cần nói ra bốn chữ là người có thể hiểu được”. Nghiêm Nguyên Nghi nói, trong lúc nàng nói chuyện. Thanh âm không lớn cũng không nhỏ, nhưng mà những võ thuật gia xung quanh nàng đều nghe được rất rõ ràng.

“Bốn chữ đó là gì?”

“Sơn Trung Lão Nhân”.

“Thì ra là lãnh tụ ám sát của tôn giáo tín đồ đạo Hồi.... Võ thuật truyền thừa chính thức của tín đồ đạo Hồi cổ lão. Không thể tưởng được giờ đây vẫn còn tồn tại. Khó trách khó trách, nó giống như lãnh tụ những tôn giáo kia của Nhật Bản, nhưng mà tôn giáo tín đồ đạo Hồi này so với những tôn giáo của Nhật Bản càng chính thống, càng cổ lão hơn nhiều”. Nghe thấy bốn chữ này, trong nội tâm Hoắc Linh Nhi dĩ nhiên là đã hiểu rõ.

“Không sai, Hassan Huobo chính là hậu duệ chính tông của Sơn Trung Lão Nhân Hassan Saba năm đó, cũng chính một là lãnh tụ tinh thần thần bí của rất nhiều tổ chức Hồi Giáo hiện giờ, là sĩ quan huấn luyện võ thuật của rất nhiều thành viên ám sát trong các tổ chức khủng bố”.

Nghiêm Nguyên Nghi nói: “Năm đó Sơn Trung Lão Nhân Hassan Saba tổ chức ám sát, chuyên môn ám sát quốc quân. Môn võ thuật truyền thừa này chính thức phát triển trên chiến trường trong thập tự đông chinh quân. Nền văn minh Cơ Đốc cùng nền văn minh tín đồ đạo Hồi va chạm. Đúng là khiến cho võ thuật của tín đồ đạo Hồi cổ lão phát triển tới đỉnh phong. Nghiêm khắc mà nói, Y Mãi Đề cũng không phải là người có thành tựu võ thuật đạo Hồi cao nhất. Sở học của hắn thật ra là quyền pháp Trung Quốc. Mà Huobo, mới là đại tông sư võ thuật đạo Hồi cổ lão chân chính trên ý nghĩa”.

Vị Sơn Trung Lão Nhân Hassan Saba là người phát triển võ thuật cổ lão Hồi giáo. Ở trong các quốc gia phương Tây, bên trong phạm vi giới võ thuật Ả Rập, hắn tương đương với các nhân vật như Đạt Ma, Trương Tam Phong.

Vị Sơn Trung Lão Nhân của Đạo Hồi này là một đại tông sư võ thuật kiêm lãnh tụ tôn giáo, trong tiểu thuyết của Kim Dung cũng được phóng đại thành vị “Thánh Hỏa lệnh” Ba Tư Minh giáo. Người người sáng lập Hoắc Sơn.

Lãnh tụ của tôn giáo, ám sát quân vương, đại tông sư thích khách, đỉnh phong của võ thuật đạo Hồi.

“Nền văn minh đạo hồi và nền văn minh Cơ Đốc va chạm đã nhiều năm. Thập Tự Quân đông chinh, hai phe đánh nhau trọn vẹn hai trăm năm, có bao nhiêu đóng góp đối với sự phát triển võ thuật? Đáng tiếc, đối với tình hình thật sự của giới võ thuật này, chúng ta hiểu biết còn quá ít, cho dù lịch sử gia chuyên môn nghiên cứu về phương diện này, cũng chưa chắc đã hiểu rõ”. Vương Siêu ngẩng đầu lên cất lời.

Nền văn minh Cơ Đốc đã từng từ năm 1096 đến năm 1291, trong thời gian hai trăm năm này phát động chiến tranh với quy mô vô cùng lớn, cùng với nền văn minh đạo Hồi chém giết. Giao chiến đều bằng vũ khí lạnh.

Trung Quốc cũng đã từng như vậy, vào thời Đường tăng nhân Thiều Lâm cùng Đường quân luyện binh, đến Tống thái tổ, thái tổ của trường quyền, rồi đến quyền thuật thời Nhạc Phi, rồi đến quyền thuật luyện binh của Thích Kế Quang. Một số tuyệt thế võ công đều được thiên chuy bách luyện trong quân đội, trải qua thực chiến kiểm nghiệm cuối cùng hoàn thiện.

Cho nên võ thuật của nền văn minh Cơ Đốc, nền văn minh đạo Hồi cũng phát triển tương tự như vậy. Về điều này, Vương Siêu chưa từng nghĩ ngờ.

“Đúng vậy, nhưng mà Rad Frederick lại là thần phụ của Cơ Đốc Giáo, không biết có lực lượng như thế nào? Những tôn giáo này, có phần rất bí ẩn, cho dù trong đó xuất hiện cao thủ, chúng ta cũng không thể mời tới”. Phong Thái tiếp lời nói.

“Cầm đầu tôn giáo, nhất định phải có lực lượng rất cường đại, tôn giáo không có sức mạnh cường đại thì cũng chỉ có thể biến mất trong dòng chảy lịch sử”.

Vương Siêu nói tiếp: “Nền văn minh Cơ Đốc, nền văn minh Hồi giáo, nền văn minh Phật giáo, ba đại tôn giáo này phát triển nhiều năm như vậy, khẳng định là đều có chút thực lực. Nhưng mà những người này cũng không tính là cao thủ ẩn tàng. Đối với điều này ta đã sớm đoán trước. Đại hội võ đạo lần này, không đơn thuần là giải quyết ân oán trong phạm vi võ thuật người Hoa, còn liên quan tới ân oán ngày càng sâu sắc của nền văn minh Cơ Đốc cùng nền văn minh Hồi giáo”.

“Được rồi , Rad Frederick cũng đã xuất hiện, xem ra trận luận võ này hẳn là không có gì kịch liệt!” Vương Siêu ngẩng đầu lên.

Lúc này ở trung tâm quảng trường. Lại xuất hiện một thần phụ như vậy, người này vô cùng cao lớn. Tóc mai đã hơi bạc nhưng mà mắt như mắt ưng, ngón tay thon dài, dáng người cao ngất, khí thế cũng trầm tĩnh, sừng sững như núi.

Người này chính là Rad Frederick. Họ Frederick, tên Rad.

Hắn đi xuống sân, khi cách vị đại tông sư võ thuật đạo Hồi chừng ba mươi thước thì ngừng lại. Hai người mặt đối mặt, cũng không có nói thêm bất cứ lời nào....

Cho đến khi tiếng chuông vang lên, Huobo lập tức động thủ, tựa hồ hắn không thể chờ đợi được mà muốn tiến lên giết người.

Hai chân của hắn rẽ ngang, cả thân thể xông về phía trước, nhưng không phải là theo một lộ tuyến thẳng tắp, mà là một lộ tuyến hình chữ S rất quỷ dị, thật giống như một con rắn đang bò.

Càng thêm khùng bố chính là trong quá trình hắn lao về phía trước, âm thanh của các đốt xương đằng sau mông đột nhiên vang lên, khớp xương kịch liệt chấn động, phát ra những tiếng lách cách.... lách các... âm thanh liên tục vang lên.

Thanh âm như vậy, cực kỳ giống rắn đuôi chuông ở trong sa mạc. Nhưng mà thanh âm so với rắn đuôi chuông thì lớn hơn rất nhiều.

Hắn bộc phát chiêu này ra trong nháy mắt , khiến cho các cao thủ ở đây đều có cảm giác lãnh tụ tín đồ đạo Hồi này giống như một con rắn đuôi chuông khổng lồ.

Lực từ mông phát ra, vĩ chuy nổ vang, giống như tiếng sấm.

Hắn phát lực, có phần tương tự với Xà hình và Long hình, nhưng mà lộ tuyến lại cực kỳ quỷ dị, có cảm giác khí tức độc ác vô cùng. Trong nháy mắt đã tới trước mặt Rad Frederick. Tiếng đuôi vang lên, cả thân thể cao lớn nhảy lên.

Rad Frederick cả kinh, đột nhiên đâm tới một quyền đánh về phía hầu kết của Huobo.

Đánh rắn phải đánh giáp đầu.

Một quyền vô cùng đơn giản, nhưng lại công kích đúng vị trí bạc nhược nhất của Huobo.

Quyền pháp của hắn đơn giản, không có biến hóa gì, thật giống như là quyền anh. Nhưng mà lực lượng của hắn lại phi thường to lớn, tốc độ cực kỳ nhanh, thậm chí có bảy tám phần sức mạnh của Hắc Quyền chi vương.

Với một quyền này có thể thấy được lộ tuyến quyền thuật của Rad Frederick là rất đơn giản. Vứt bỏ hết tất cả biến hóa, với tốc độ nhan nhất , lực lượng mạnh nhất, tinh thần cảm ứng chuẩn xác nhất, trong sát na đánh vào chỗ hiểm, nơi mà địch nhân bạc nhược nhất.

Quyền pháp như vậy, thật sự là quyền pháp khùng bố.

Nhưng mà, khi khi một quyền này đánh về phía Huobo, lúc này một tay của hắn đột nhiên đưa sát vào bụng, sau đó dọc theo trung tuyến thân thể của mình mà đưa tới, vừa vặn chặn trước hầu kết, tiến về phía trước, đánh ra, vừa khéo đón nhận một quyền kia của Rad Frederick.

Một quyền này của Huobo thập phần quỷ bí, thức khởi thủ bắt đầu từ tiểu phúc, phát lực, đưa lên phía trên thân thể, đánh ra sát dưới miệng, thật giống như rắn há miệng cắn tới.

Xì...

Hai quyền va chạm.

Xương cánh tay của Rad Frederick trực tiếp bị đánh gãy, trên mặt hiện ra thần sắc thống khổ. Thân thể của hắn liên tục lùi về phía sau, hình như là muốn chạy. Sân bãi lớn như vậy cũng đủ hắn chạy một hồi để kéo dài thời gian.

Tiếng như rắn đuôi chuông của Huobo lại vang lên, không biết dùng lực lượng gì ở dưới chân mà thân thể lại đi một đường cong cong hình chữ S, bất ngờ chặn Rad Frederick lại. Sau đó cất tiếng cười hắc hắc, tiếp theo ôm lấy thân thể đối phương, xét chặt, ném lên trên.

Rầm! Sau khi bị ném lên, tiếp đó rơi xuống đất, toàn bộ xương cốt của Rad Frederick bị nghiền nát, hắn đã chết.

Chiến đấu chấm dứt.

Lần này Huobo xiết chặt hắn, nhảy lên phát lực, làm cho hai chân của đối phương rời khỏi mặt đất, không có chỗ mà mượn lực, chỉ có thể bị Huobo xiết chết trên không trung, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, loại đấu pháp này có thể nói là cực kỳ kinh điển! Cũng nói lên sự quỷ dị của võ thuật Hồi giáo! So với quyền pháp của Trung Quốc quả thật là khác biệt một trời một vực.

“Augustus... Ta chờ người...”

Sau khi giết chết Rad Frederick. Huobo cười hắc hắc, dùng Anh ngữ hướng về phía các đấu gia Châu Âu đang tụ lại một chỗ hết một câu, sau đó trực tiếp trở về chỗ ngồi của mình.

Trên vị trí ngồi, một người mặc Thần Phụ bào màu bạch kim, đầu cúi thấp xuống, dường như là đang sám hối với Thượng Đế. Nghe thất bốn chữ kia, Augustus từ từ ngẩng đầu lên.

502. Chương 477: hoặc Linh Nhi Cùng Thu Thiên Chiến Đấu (thượng)

Đại tông sư võ thuật Ả Rập Huobo hoàn toàn thể hiện ra thực lực chân chính của mình, chính là võ học Ả Rập cổ lão hấp dẫn mà quỷ dị. Làm cho trong nội tâm rất nhiều người ở đây cảm thấy rung mình.

Đồng thời, sau khi Huobo đánh gục đối thủ, lại còn hướng về nơi các võ giả phương Tây mà gọi lên bốn chữ “Áo cổ tư đồ” (Augustus), khiến cho ánh mắt của rất nhiều người ở đây hướng tới vị thần phụ ở trung ương.

Lúc này những cao thủ kia mới phát hiện ra một người mặc Thần Phụ bào màu bạch kim, là một Thần Phụ của nền văn minh Cơ Đốc đầu đang cúi thật sâu xuống.

Chỉ cần là cao thủ đều có thể cảm giác được, vị nam tử mặc Thần Phụ bào màu bạch kim được gọi là Augustus tuyệt đối không phải là một cao thủ bình thường.

”Người này thâm trầm như ngục” Vương Siêu cũng đưa mắt phóng tới đó. Sau khi ánh mắt hắn bắn tới, liền dùng bốn chữ để đánh giá ‘thâm trầm như ngục’.

”Không thể tưởng được, trong Cơ Đốc Giáo cũng có võ học thượng thừa, và kỹ thuật giết người thượng thừa. Mặc dù ta học tập võ công nhiều năm, vẫn cho là những người Cơ Đốc Giáo kia chỉ biết truyền bá giáo lý của Thượng Đế.. v.v.v.. Tuy trong tiểu thuyết có ghi lại một số người của giáo đình có sức chiến đấu rất cường đại, nhưng mà trong thực tế, ta lại chưa bao giờ nhìn thấy giáo đình sử dụng vũ lực”. Hoặc Linh Nhi cất giọng nói.

Lần này coi như là đã phá vỡ tầm nhận thức của nàng.

Trong một vài tiểu thuyết, nói về giáo đình Cơ Đốc Giáo vô cùng kỳ diệu. Bên trong cao thủ như mây. Nhưng trong hiện thực, bên trong giáo đình lại không hề có cao thủ. Cũng không có bất cứ võ thuật gia nào xuất hiện. Nhưng mà lúc này vào thời điểm mấu chốt diễn ra đại hội võ đạo, lại bỗng nhiên xuất hiện vài người.

“Thời Trung cổ Thời Trung cổ. Mười lần đông chinh, kỵ sĩ của Thiên Chúa giáo có vũ kỹ vô cùng lợi hại. Nhưng tới bây giờ đã không còn cái gọi là kỵ sĩ nữa. Nhưng là một tôn giáo thì không có khả năng không có hệ thống vũ lực của mình. Chỉ là hệ thống vũ lực của bọn họ không giống với quân đội. Cũng không giống với giới võ thuật, mà cũng không xuất hiện trước mặt chúng ta. Nhưng mà ta hiểu rất rõ. Hằng năm giáo đình đều có một nhóm người tiến vào hệ thống các quốc gia chống khủng bố. Cùng với tổ chức đạo Hồi âm thầm tiến hành giao phong. Cho nên đối với thực chiến bọn họ cũng không hề thiếu hụt. Hơn nữa không phải là có một lần bọn họ cũng đã mời võ tăng Thiếu Lâm đi làm giáo luyện hay sao?” Nghiêm Nguyên Nghi cất lời nói tiếp.

“Cho nên nếu các người nhìn thấy những vị thần phụ kia đánh ra quyền thuật chính tông của thiếu lâm thì cũng không nên kinh ngạc”.

Thì ra trước đây ít năm. Có một lần, một cơ cấu Thiên Chúa giáo Thiên Chúa giáo không biết có phải là đột nhiên thần kinh lên hay không mà sau khi quan sát võ tăng Thiếu Lâm của Trung Quốc biểu diễn võ thuật. Lại mời võ tăng Thiếu Lâm làm giáo sư đi tới đại học chuyên môn nghiên cứu thần học, để dạy võ thuật. Tin tức này trong thời gian đó đã gây ra một chấn động không nhỏ.

Nghiêm Nguyên Nghi nói những lời này là để cho những người Hoa ở đây biết rằng. Đừng tưởng rằng những Thần Phụ Cơ Đốc Giáo kia không có vũ lực. Thật ra bên trong có một nhóm người có thực lực, có kinh nghiệm thực chiến. Đối với võ thuật trên toàn thế giới cũng nghiên cứu rất sâu.

Dù sao giờ đây tin tức lan nhanh, điều gì cũng cũng khó có thể giữ bí mật mãi.

Trận chiến đầu này, làm lộ thực lực của giới võ thuật tín đồ đạo Hồi, cũng lộ ra thực lực mà các đấu gia Châu Âu đang che giấu. Làm cho trong nội tâm của võ thuật gia của người Hoa âm thầm cảnh giác.

Trên màn hình lớn, lại nhanh chóng lóe lên.

Trận chiến thứ ba là của một quyền thủ Quyền Thái cùng một cao thủ hiệp hội yô-ga giao thủ. Sau khi đánh nhau vài hiệp, tay Quyền Thái kia dùng đầu gối đụng nát xương đùi của cao thủ yô-ga, kết thúc trận đấu. Trận đấu này diễn ra không tới thời gian ba phút.

Trận đấu thứ tư là của võ thuật gia người Hoa.

Trên màn hình lớn hiện ra tên của người sẽ đánh trong trận thứ tư là Trương Thiếu Cương, người còn lại là một người Nga không có danh tiếng gì: Kozlov.

Trương Thiếu Cương cũng không phải là quyền sư của xã đoàn người Hoa hải ngoại, mà xuất thân từ chính quy, là học sinh của Bắc quyền, hơn nữa đã từng đạt quán quân trong trận đấu võ thuật toàn quốc. Đường nhiên, cũng không phải là thi đấu lời dài, mà là do nhận xét cho điểm về thi đấu lộ số võ thuật.

Nhưng mà không hề nghi ngờ, Trương Thiếu Cương này cũng có bản lĩnh, cũng là một kẻ chăm chỉ khổ luyện.

Vương Siêu cũng từng xem qua tên của người này, là ở trong văn phòng của Liêu Tuấn Hoa, cũng đã từng nắm trong danh sách tuyển thủ hạt giống cho đại hội võ đạo được người ta đề cử.

Nhưng mà khi Trương Thiếu Cương đi đến trung tâm sân thi đấu, đối mặt cùng với người Nga tên là Kozlov, Vương Siêu lập tức nhắm hai mắt của mình lại.

Bởi vì trong mắt hắn. Thắng bại đã phân. Sinh tử đã định.

Trương Thiếu Cương là một người tuổi còn trẻ, chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Thân thể thon dài cường tráng, trầm ổn như Ngưu(trâu > <). nhìn=”” qua=”” cũng=”” biết=”” là=”” một=”” cao=”” thủ.”” nhưng=”” mà=”” kozlov=”” đối=”” diện=”” với=”” hắn,=”” con=”” mắt=”” có=”” màu=”” xanh,=”” trên=”” nét=”” mặt=”” lại=”” không=”” có=”” chút=”” biểu=”” tình=”” nào=”” của=”” con=”” người.”” chỉ=”” cần=”” liếc=”” qua=”” người=”” này,=”” cũng=”” có=”” thể=”” cảm=”” thấy=””

ràng="” hấn="” rất="” giống="” một="” con="” gấu="” bắc="” cực="” với="” lực="” lượng="” tàn="”
bạo,="” có="” sự="” nhanh="” nhẹn="” của="” loài="” sói,="” con="” mắt="” của="” chim="” ưng,="”
đồng="” thời="” có="” sự="” giảo="” hoạt="” của="” hồ="”>

Tóm lại, người Nga không chút có danh tiếng gì này phảng phất như là tổng hợp gien sự hung tàn của các loài dã thú trên thế giới.

Vừa đứng trước mặt đã làm cho người ta có cảm giác như là yêu ma vậy. Cho nên, khi Kozlov mặt đối mặt đứng trước Trương Thiếu Cương, thân thể của Trương Thiếu Cương không tự chủ được mà run rẩy, sau đó điều chỉnh hô hấp một một đoạn thời gian rất dài mới có thể ổn định lại được.

Nhưng mà vừa ổn định được lại thì tiếng chuông vô tình đã vang lên.

Chiến đấu bắt đầu rồi.

Trương Thiếu Cương dữ dội rống một tiếng, tiên phát chế nhân, giành quyền xuất thủ trước, tiến lên đánh một quyền về phía khuôn mặt của Kozlov. Một quyền này đánh ra vang lên những tiếng phá không dữ dội, giống như pháo nổ, có thể thấy tốc độ cùng lực lượng rất mạnh.

Nhưng mà Kozlov tùy ý quay đầu, trong ánh mắt lập lòe chiếu ra những tia tàn nhẫn, không biết tại sao ánh mắt nhìn chằm chằm của Trương Thiếu Cương dường như bị ánh mắt của đối phương dọa cho sợ hãi. Thân thể thoáng run rẩy. Kết quả bị thủ đao của Kozlov nhẹ nhàng cắm lên động mạch cổ, “Bịch!” một tiếng sau đó thì Trương Thiếu Cương té trên mặt đất.

Sau khi Kozlov dùng thủ đao chém về phía đối thủ của mình, nhưng mà cũng không ngừng lại, một cước đâm lên thân thể đối phương, vừa vụn đập trúng phổi của Trương Thiếu Cương, tiếng nổ vang lên như tiếng bóng hơi.

Phổi bị đâm nổ.

Người đã chết.

Gọn gàng tới đáng sợ.

Trong đại hội võ đạo, người Hoa đầu tiên đã tử vong, chết trong tay một người Nga.

Đội võ thuật khổng lồ của quốc nội lập tức xôn xao, trong đó có mấy người phát ra tiếng gầm rú phẫn nộ, rất nhiều thanh niên của đội võ thuật đều vọt xuống dưới, bầu không khí tràn đầy nhiệt huyết.

Nhưng mà Vương Siêu đối với điều này không có nhú mày. Bởi vì tình huống như vậy thật sự quá bình thường. Đội võ thuật của Liêu Tuấn Hoa nhân số rất nhiều. Nhưng đại đa số đều chỉ có lực lượng, kỹ xảo. Mà không có trải qua thực chiến. Bình thường chỉ diễn luyện các động tác võ thuật, thi đấu biểu diễn. Mặc dù thành thạo, nhưng gặp phải trận chiến sinh tử như đại hội võ đạo lần này thì lại chưa đủ.

Võ thuật thì cần phải thực chiến, nhất định phải giết người nhìn thấy máu. Đoàn thể võ thuật của quốc nội làm gì giết người bao giờ?

Không giết người thì kết quả là bị người giết.

Huống chi, trong đoàn đội của Liêu Tuấn Hoa, có một số là vì tham lam, là vì số tiền thưởng khổng lồ của đại hội lần này mà tham gia vào.

Người như vậy, ở trong đại hội này làm sao có thể sinh tồn?

Tiếp theo, trận thứ năm, thứ sáu, thứ bảy rồi đến hai mươi chín trận đấu diễn ra, cũng đã chứng minh được điều này.

Trước khi trời rạng sáng, tổng cộng đã diễn ra hai mươi chín trận đấu, song phương chiến đấu thì có người Ả Rập, có người Hoa Kỳ, có người Châu Âu, có quyền thủ Thái, có người Ấn Độ của hiệp hội yoga, có người da đen, đương nhiên cũng có người Hoa.

Hai mươi chín trận đấu này, đối với giới võ thuật người Hoa mà nói, thật sự là vô cùng nhân ý.

Trong đó võ thuật gia người Hoa thua đến hơn một nửa. Trong đó có ba người bị chết, ba người bị thương, một người cả đời tàn phế, hai người bị chấn thương sọ não. Người Hoa thua cuộc đều là thành viên trong tổ chức đoàn thể võ thuật quốc nội do Liêu Tuấn Hoa cầm đầu.

Đương nhiên, những võ thuật gia người Hoa này, cũng không phải là nhân vật có trình độ cao, mà đều là những cao thủ bình thường. Từ góc độ này mà nhận xét thì ở trình độ chiến đấu kịch liệt, ngoại trừ những cao thủ đứng đầu, thì những người Hoa ở tầng dưới của Vân Hiên Các, so với những đấu gia của của phương Tây, khó tránh khỏi có điểm chênh lệch.

Hai mươi chín trận đấu này diễn ra liên tục cho đến khi sắc trời đã sáng trưng.

Trận đấu thứ ba mươi, là trận chiến cuối cùng của sáng sớm.

Ba mươi trận chiến đấu chấm dứt, là thời gian dùng bữa sáng.

Mọi người ở đây đều có một giờ ăn điểm tâm, sau đó có một giờ thời gian để nghỉ ngơi. Hai giờ sau, chiến đấu lại tiếp tục diễn ra.

Cho nên nói, một tháng diễn ra đại hội võ đạo này, phải nói là rất gian khổ, tuyệt đối không giống với những đại hội thể thao bình thường. Đương nhiên, người ở nơi này đều là cao thủ. Nếu như không thể chịu đựng nổi, vậy thì ngay cả tư cách tham gia cũng không có.

Đám người kia không phải là vận động viên, đại hội võ đạo cũng không giống với Olympic.

Nhưng mà đối với sự sắp xếp thời gian eo hẹp như vậy, các cao thủ ở đây đều không mất đi nghị lực. Những cao thủ tham gia đại hội võ đạo lần này đều có tính cách vô cùng kiên định, giết chóc quyết đoán, hạng người cứng cỏi có sức nhẫn nại siêu cường. Đương nhiên chút sức ép nhỏ nhoi này không có ý nghĩa gì đối với họ cả.

Trong đó có một số là cao thủ lính đánh thuê, đã từng không ăn không uống mà sống trong rừng vài ngày. Giờ đây hoàn cảnh của đại hội võ đạo, đối với bọn họ mà nói, không thua gì thiên đường.

Trận chiến đấu cuối cùng trước khi đến giờ nghỉ ngơi, con mắt của mọi người đều nhìn chăm chăm về phía màn hình lớn.

Trên màn hình lớn của máy tính những cái tên lấp lờ màu sắc sỡ như trước, nhưng mà lúc này ở trong ánh mắt của mọi người, những cái tên đang nhấp nháy này được bao phủ bởi một tầng huyết quang dày đặc.

Có người ngẫu nhiên thấy được tên của mình thoáng hiện trong đó, lập tức khiếp sợ hồi hồi.

Không có gì kỳ lạ, hai mươi trận chiến vừa xảy ra thật sự là quá thảm thiết, tỷ lệ thương vong và tử vong đều rất cao, hai mươi chín trận chiến vừa rồi, trên cơ bản mỗi một lần diễn ra thì để có một kẻ tử vong hoặc trọng thương. Căn bản là không có trận nào diễn ra mà không ai bị tổn hao chút nào.

Giờ đây trận chiến thứ ba mươi, năm sáu ngàn người ở đây, thậm chí có đến chín phần mười không hi vọng tới lượt mình lên đài.

Gần như là người nào cũng muốn ăn bữa sáng cuối cùng của đời người.

Không ai muốn vào thời điểm này ngay cả bữa sáng cũng không kịp ăn, phải chém giết cùng kẻ khác.

Nhưng mà màn hình quả thật là vô tình, không vì mong muốn của con người mà thay đổi, màn hình chuyển động, cuối cùng ngừng lại, hai cái tên người xuất hiện.

Hoắc Linh Nhi, Đường Môn Trung Quốc.

Thu Thiên, Hồng môn Trung Quốc.

503. Chương 478:hoắc Linh Nhi Cùng Thu Thiên Chiến Đấu (hạ)

Hoắc Linh Nhi là một thiên tài, lại được Vương Siêu là cao thủ đệ nhất thiên hạ dạy bảo, bản thân lại giác ngộ sự thần diệu của quyền ý, sớm đã tiến vào cảnh giới Hóa kinh, sau hành trình theo Vương Siêu tới Nhật Bản, đã rèn luyện trạng thái tinh thần tới mức cao nhất, hơn nữa trước khi đại hội võ đạo diễn ra ba tháng, nàng đã toàn tâm bế quan tu luyện. Giờ đây xuất quan chiến đấu trận đầu, tích súc thâm hậu như vậy, không biết có thể bộc phát ra bao nhiêu lực lượng, không ai có thể đoán trước.

Nhưng mà Thu Thiên cũng không phải là nhân vật bình thường. Nữ tử này đã từng động thủ cùng Vương Siêu! Hơn nữa đạo ý như tranh vẽ, ở thời điểm động thủ cùng Vương Siêu thì đã đạt tới ranh giới giữ Hóa kinh cùng Đan kinh. Có thể nói thực lực của Thu Thiên vốn dĩ còn ở phía trên Hoắc Linh Nhi.

Càng thêm đáng sợ chính là, sau khi Thu Thiên động thủ cùng Vương Siêu, thu được rất nhiều kinh nghiệm, lại vì sự xuất hiện của đại hội võ đạo, bế quan hơn nửa năm, giờ đây cũng xuất quan, lực lượng tích súc cũng vô cùng thâm hậu.

Thu Thiên vẫn như trước, thân hình bận một bộ y phục màu xanh nhạt, khuôn mặt như vẽ, thật giống tài nữ cổ đại điển hình, một tay nàng cầm thanh Vô Cực đao, càng tôn lên khí chất hiện ngang thanh thoát.

Thu Thiên vừa bước ra, hình tượng, khí chất của nàng hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Những cao thủ bình thường khiếp sợ thì không nói, những cao thủ Hóa kinh lo âu cũng không cần nói tới, cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ đã bước vào cảnh giới Đan đạo, trong ánh mắt cũng hiện lên sự ngưng trọng.

Bởi vì Thu Thiên xuất hiện với trạng thái tinh thần, cùng với thực lực thể hiện ra, đã có thể tạo ra sự uy hiếp đối với bọn họ.

Trong ánh mắt của Vương Siêu, khí chất của Thu Thiên so với lần gặp gỡ ở Hắc quyền thế giới ngầm đã hoàn toàn thay đổi. Hơn nửa năm, khí chất của Thu Thiên tuy sắc bén, nhưng lại không có thanh thoát quyết đoán như hôm nay.

Giờ đây Thu Thiên một tay ôm đao, làm cho người ta có cảm giác hết sức trầm ổn. Khiến cho người liếc nhìn đều có ý nghĩ, tất cả phiền toái của thế sự, sự phức tạp của nhân duyên, chỉ cần nàng vung đao là có thể chặt đứt toàn bộ.

Tình đời, nhân tình, loạn như cây gai. Ta chỉ cần chém một đao là hoàn toàn dứt bỏ.

Cảnh giới như vậy, trạng thái tinh thần như vậy. Thật sự là ‘thiên chi kiêu tử’ trong giới thanh niên.

” Thiên tài trong những người Hoa quả thật là rất nhiều”. Võ thuật đại tông sư Huobo cũng là lãnh tụ tôn giáo thế giới Ả Rập, nhìn thấy Thu Thiên đang ôm đao, lông mày cũng không nhện được mà nhíu lại.

“Thượng Đế... Chẳng lẽ dân tộc Trung Quốc thật sự là dân tộc sinh ra để chiến đấu? Được Thượng Đế ưu ái? Tiểu cô nương như vậy mà có lực lượng thật là huyền bí? Xem ra kế hoạch của chúng ta phải sớm áp dụng. Nhưng mà không thể tưởng tượng được. Trước khi dùng bữa sáng còn có thể được chứng kiến một trận chiến đặc sắc như vậy”. Thần Phụ Augustus mặc trường bào bạch kim ngẩng đầu lên. Áo choàng màu bạch kim ở phía trên, khiến cho đầu hắn được che hơn phân nửa. Chỉ có đôi mắt giống như là dòng nước xoáy của biển cả lộ ra. Làm cho khi người ta nhìn vào có cảm giác linh hồn như bị hút vào đó.

Augustus là họ của người này. Là một dòng họ vô cùng nổi tiếng của các quốc gia ở phương Tây. Là từ một đế vương truyền lại cho tới giờ. Dòng họ này, chẳng khác nào họ Hiên Viên ở xã hội Trung Quốc.

Họ Augustus được truyền thừa từ rất xa xưa.

Không nói đến thế giới Ả Rập, hai đại cao thủ thần bí của nền văn minh Cơ Đốc cũng có phản ứng, Y Hạ Nguyên của Nhật Bản, Nhạc Bằng của võ thuật thế gia. Cùng với hiệp hội yô-ga Ấn Độ, hiệp hội Quyền Thái, những cao thủ này cũng càng lúc càng ngưng trọng.

Nếu như nói hai mươi chín trận chiến đấu vừa diễn ra đều rất đặc sắc, thì trận chiến này có thể nói là tiêu chuẩn của kinh tâm động phách.

Chiến đấu còn chưa có bắt đầu, không khí đã trở nên khẩn trương, vô số cao thủ tập trung tinh thần quan sát và suy đoán.

Trong khoảng sân rộng lớn, Thu Thiên cùng Hoắc Linh Nhi đứng đối diện nhau, đứng cách xa nhau mười mét, cũng không phải là khoảng cách đối chiến hữu hiệu. Nhưng mà, khoảng cách như vậy đối với những cao thủ như các nang, ranh giới giữa sự sống và cái chết cũng không phải là quá xa.

Hoắc Linh Nhi hai tay trống trơn, cũng không có mang theo bất cứ vũ khí nào, thân nàng khoác một bộ y phục màu xanh lơ, trên đầu một chiếc dây vàng óng ánh cột chặt mái tóc, làn da óng ánh vô cùng, giống như một tầng ngọc lung linh huyền ảo.

Trang phục như vậy không thể nói là cổ điển, cũng không thể nói là hiện đại, thật giống như một tiên nữ xuất hiện trong giấc mộng.

Hoắc Linh Nhi cũng đã đến giai đoạn thành thực.

“Thu Thiên! Chúng ta giao thủ, ngươi muốn so tài bằng binh khí hay là so bằng quyền cước? Hay là dùng cả hai?” Hoắc Linh Nhi vừa đứng đối diện với Thu Thiên, thân thể liền tiến nhập vào một loại cảnh giới vật ngã lưỡng vong, khí huyết trên người bắt đầu từ từ vận hành, đem thân thể của ban thân điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất.

Tâm tính đã đạt tới mức hoàn hảo, thân thể đương nhiên cũng phải điều chỉnh tới mức tốt nhất. Thể xác và tinh thần đều đạt tới cảnh giới hoàn mỹ mới có thể phát huy ra lực lượng mạnh nhất của mình.

Khi bước vào trận chiến, nếu tâm tính không đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất, thì hẳn là sẽ ảnh hưởng tới trạng thái của thân thể.

Cho nên cao thủ luận võ, đối mặt với khảo nghiệm sinh tử thì tâm lý là nhân tố vô cùng trọng yếu. Ngoại trừ những bên ngoài Đan đạo chính thức, trước mỗi trận chiến đều có thể điều chỉnh trạng thái tới mức hoàn mỹ, còn lại hết thảy những người còn lại, ít nhiều đều có chút không thể khống chế nổi bản thân.

Nhưng mà điều này đối với Hoắc Linh Nhi không có gì phải nghi ngờ, Hoắc Linh Nhi trải qua mưa bom bão đạn, cũng trải qua chém giết sinh tử, lại đến Nhật Bản trải qua ‘lễ rửa tội’ khiêu chiến cả về mặt tinh thần lẫn thể xác, tâm thái không có kém gì những cao thủ Đan kinh.

Trông thấy đối thủ cường đại Thu Thiên, nội tâm Hoắc Linh Nhi cũng bắt đầu thăng hoa, mỗi chữ nàng nói ra, thì tốc độ tuần hoàn máu của cơ thể lại nhanh hơn một phần, cứ theo đà như vậy mà khí thể của nàng mỗi lúc một tăng lên.

Vừa nói xong, tóc của Hoắc Linh Nhi không gió mà tung bay, y phục trên người cũng bay phấp phấp, thật giống như thần nữ từng từng trên đỉnh Vu Sơn thần nữ, khí thể áp bách về phía Thu Thiên.

“Binh khí là có nguồn gốc từ quyền cước, quyền cước tốt, tất nhiên cũng giỏi về binh khí. Binh khí là đạo sinh tử, hung hiểm hơn xa so với quyền cước, đại hội võ đạo lần này là vũ đài sinh mệnh của người luyện võ. Giao thủ cực kỳ nguy hiểm, chính là hoàn toàn buông thả tính mệnh. Hay là dùng binh khí để soi tài đi, bất kể sinh tử”. Thu Thiên đối với việc Hoắc Linh Nhi tùy thời có thể bộc phát, trên người không có chút dao động mà vẫn trầm tĩnh như trước, giống như cánh đồng tuyết bao la.

Nàng vẫn ôm đao như trước, đao cũng không có ra khỏi vỏ.

“So một hồi binh khí sao?” Hoắc Linh Nhi cười cười, sau khi nói ra sau chữ thì trầm mặc, cúi đầu, dường như đang tự hỏi điều gì. Hoàn toàn không để ý tới Thu Thiên.

Trầm mặc vài phút, Hoắc Linh Nhi vẫn như trước không nói gì, cho đến cuối cùng, trên màn hình lớn của máy tính, hiện lên những con số đếm ngược bắt đầu trận đấu, những chữ màu hồng lấp lóe: Mười, chín, tám, Bảy, sáu, năm....

Những chữ màu hồng từ từ đếm ngược, giống như lá bùa đòi mạng.

Rất nhiều người ở đây nhú lông mày lại, tất cả mọi người đều có thể thấy được, hai tay Hoắc Linh Nhi trống trơn, không có bất cứ thứ gì, nhưng đến thời điểm cuối cùng nàng cũng không có phản ứng gì, loại tình huống như vậy thật là vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì tiếng chuông vừa vang lên thì có nghĩa là nàng sẽ dùng tay không đánh với Thu Thiên.

Đây cũng là quy tắc đánh thép của đại hội võ đạo, khi hai người lên võ đài có thể thương lượng, bàn bạc nên luận võ ra sao, cũng có thể bất cứ khi nào bỏ quyền thi đấu. Nhưng mà một khi tiếng chuông vang lên thì chiến đấu đã bắt đầu. Sinh tử đều không thể quản tới nữa. Cũng không thể ra ngoài lấy binh khí, người ở bên ngoài cũng không thể đưa binh khí vào trong .

Tiếng chuông vừa vang lên, đối với song phương đối chiến thì đã trở thành một thế giới hoàn toàn biệt lập.

Đếm ngược đến giây thứ năm, Hoắc Linh Nhi vẫn chưa có phản ứng, Thu Thiên chỉ lạnh lùng đứng quan sát.

Nhưng mà đếm ngược tới số ba, Hoắc Linh Nhi cũng chưa có bất cứ phản ứng nào, ánh mắt của Thu Thiên lóe lên.

Rất hiển nhiên, ánh mắt của Thu Thiên lóe lên là tâm lý bỗng dao động, nàng đang tính toán, nếu như khi tiếng chuông cuối cùng vang lên Hoắc Linh Nhi vẫn không có phản ứng thì mình có nên vẫn cứ chém đao tới hay không?

Không thể nghi ngờ, nếu Hoắc Linh Nhi dùng tay không thì khẳng định không phải là đối thủ của Thu Thiên. Trăm phần trăm sẽ bị chém chết! Điều này cho dù là Vương Siêu cũng không thể không thừa nhận.

“Kiếm!”

Trong nháy mắt ánh mắt của Thu Thiên lóe lên. Hoắc Linh Nhi tựa hồ cảm giác được, đột nhiên lúc này hét to một tiếng, thanh âm tản mát như ‘hạc tiểu cửu thiên’.

Đúng lúc này, trên khán đài, tay Lữ lão lộc nâng một thanh trường kiếm, hai tay nắm chặt, dùng lực lượng toàn thân đột nhiên ném tới!

Sau khi ném xong, toàn thân Lữ lão lộc ra đầy mồ hôi, há miệng thở hồng hộc, có thể nhận nhận ra chỉ ném một cái như vậy mà tốn bao nhiêu khí lực.

Vù!

Trường kiếm bay thẳng vào trong tràng thi đấu, Hoắc Linh Nhi tiện tay đưa lên tiếp lấy.

Ông....

Một tiếng long đình, trường kiếm ra khỏi vỏ, chiếu sáng tứ phương. Thân kiếm trong suốt như ngân hà được ngọn đèn trong sân chiếu vào, phản xạ về phía những người đang nhìn, con mắt đều bị lóa không thể mở ra được.

Lưỡi kiếm này không phải là thanh Quy Xà Kiếm mà Vương Siêu tặng cho Hoắc Linh Nhi, mà chính là thanh pháp kiếm Nguyên Thủy Chi Chương sau khi Lôi Minh Viễn đầu nhập vào Đường Môn đã tặng cho Vương Siêu.

Lưỡi kiếm này vô cùng sắc bén, có thể nói là trong thiên hạ, không bất kỳ binh khí nào có thể vượt qua.

Trong ba giây cuối cùng Hoắc Linh Nhi đã tiếp kiếm và rút nó ra khỏi vỏ.

Sau khi thanh Nguyên Thủy Chi Chương ra khỏi vỏ, thì tiếng chuông trong sân vừa vãn vang lên.

Nắm chắc thời gian, quả thật rất ăn khớp.

Trên thân kiếm phản chiếu ánh sáng, lúc mà cổ tay Hoắc Linh Nhi xoay tròn thì vừa lúc chiếu tới ánh mắt của Thu Thiên.

Bạch Hồng Quán Nhật!

Một loạt biến hóa như vậy , nhanh tới mức vượt qua tư duy tưởng tượng của mọi người.

Khi kiếm quang chói mắt chiếu tới mắt , Thu Thiên biết là không hay rồi, nhưng mà dù sao nàng cũng là nhân vật hàng đầu, khi con mắt khép lại thì tay khẽ động, đao cũng đã được xuất ra.

Thế đao phát động như thác nước chảy từ trên cao xuống. Vừa vận va chạm cùng kiếm của Hoắc Linh Nhi.

Đao và kiếm sau khi chạm nhau thì tách ra.

Ở nơi này chỉ có vài người có thể nhìn rõ ràng tình huống cụ thể đao và kiếm va chạm.

Đao kiếm tách ra, một tay Hoắc Linh Nhi cầm kiếm, ngạo nghễ mà đứng nhìn Thu Thiên trên tay chỉ có một cái chuôi đao, cả thân đao của Vô Cực đao bị Nguyên Thủy Chi Chương chặt đứt, rơi trên mặt đất.

Hai người đều không có bị thương, nhưng mà một người đã bị hủy binh khí, thắng bại đã phân.

“Kiếm của ngươi thật là sắc bén. Thủ đoạn của ngươi cũng rất quỷ dị”. Thu Thiên nhìn cũng không nhìn đoạn của chính mình, chỉ nói ra mấy chữ.

“Không phải là kiếm phong của ta lợi hại, mà là do đao ý của ngươi không sắc bén, nếu như ta dùng tay không mà ngươi vẫn không hề do dự mà chém tới, ta hẳn sẽ thua. Nhưng đáng tiếc trong lòng ngươi không muốn động thủ, chỉ một chút do dự ý đao của ngươi cũng không còn thăng hoa tới mức tận cùng, không thể chém đứt hết thấy kết thúc thiện ác”.

Trong ánh mắt Hoắc Linh Nhi không có nửa điểm biểu tình, đưa kiếm chỉ vào Thu Thiên.

“Đạo dùng đao là phải chém đoạn hết thấy, ý nghĩ này, loại quyết đoán này, không nên vì hoàn cảnh biến hóa mà biến hóa theo”.

Thì ra vừa rồi trong ba giây đồng hồ cuối cùng, Hoắc Linh Nhi còn không biểu lộ thái độ không biểu lộ thái độ, ánh mắt của Thu Thiên lóe lên, trong lòng thầm nghĩ nếu như tiếng chuông vang lên, Hoắc Linh Nhi vẫn tay không thì nàng sẽ không chém giết đối phương.

Điều này cũng không phải là vì Hoắc Linh Nhi là đồ đệ của Vương Siêu. Cho dù Hoắc Linh Nhi là đồ đệ của Vương Siêu, với loại người như Thu Thiên thì cũng không chút do dự mà chém giết.

Nguyên nhân nàng không chém tới là vì đối phương tay không, không có binh khí. Có thắng cũng không vẻ vang.

Chính là vì một chút do dự này mà Hoắc Linh Nhi nắm được cơ hội.

Cao thủ chiến đấu há có thể có tạp niệm? Tâm tính không ổn định, trạng thái cơ thể liền không hoàn mỹ, toàn bộ lực lượng phát huy không tới mức tận cùng.

Cho nên trong một chiêu vừa rồi Hoắc Linh Nhi đã dùng kiếm chặt đứt đao của Thu Thiên.

Đương nhiên, tâm lý là một nhân tố quan trọng, nhưng mà Hoắc Linh Nhi mượn ánh sáng phản chiếu, cùng với kỹ xảo thứ, tước, khảm(đâm, gạt, chém) mà phát huy tác dụng rất lớn, do đó dẫn tới thắng lợi.

Giờ đây một người tay không, một người cầm kiếm, thắng bại đã định.

“Đạo lý khi lâm địch là phải vận dụng xảo diệu, tâm lý không dao động. Cũng chưa kể tới sự xảo quyết. Trận này ta thua, nếu ngươi không giết ta, ngày sau ta sẽ tái chiến với ngươi một lần nữa”. Thu Thiên thở dài một hơi nhìn Hoắc Linh Nhi. Nàng cũng biết, bản thân dùng tay không, tuyệt đối không phải đối thủ của Hoắc Linh Nhi.

“Được rồi”. Hoắc Linh Nhi cho kiếm vào vỏ: “Ta chờ ngươi...”

Vốn dựa theo quy tắc của đại hội võ đạo, giờ đây Hoắc Linh Nhi có thể chém chết Thu Thiên, nhưng đã đến tình trạng như vậy, Hoắc Linh Nhi có thể thu tay lại đương nhiên sẽ nương tay, dù sao thì đều là người Hoa.

Tình huống này không thể so với người Nga đánh với Trương Thiếu Cương, rõ ràng bị một đao chém bay, còn thêm một cước đâm nát phổi.

Bởi vì tính chất của đại hội võ đạo lần này là võ thuật gia của nước ngoài chống lại người Hoa, tất nhiên là họ sẽ hạ sát thủ. Mà người một nhà nếu như có thể khống chế cục diện thì hẳn là sẽ lưu thủ, đương nhiên nếu không thể khống chế nổi tình huống thì không còn cách nào khác, đây cũng là một loại quy tắc ngầm.

Trông thấy Hoắc Linh Nhi tra kiếm vào bao, Thu Thiên xoay người nhặt lấy lưỡi đao bị chém đứt. Lắc đầu, tùy ý đi ra. Đường như nàng cũng không vì thất bại mà bị đả kích.

Tuy nàng thua trận này, nhưng lại không phải là bỏ quyền, nàng đã triệt để mất đi cơ tư cách ở đại hội võ đạo, nhưng mà lòng của nàng lại trở nên càng thêm kiên định.

Trong phút chốc đi ra khỏi sân thi đấu của đại hội võ đạo, ngay cả Vương Siêu cũng cảm giác được, thanh đao trong lòng nữ nhân này càng thêm sắc bén.

Cuộc tranh tài thứ ba mươi, Thu Thiên của Hồng môn Trung Quốc đã thua, Hoắc Linh Nhi của Đường Môn Trung Quốc thắng, không có thương vong.

Đã tới thời điểm của bữa sáng.

Đây chính là lần nghỉ ngơi giữa buổi đầu tiên của đại hội võ đạo.

504. Chương 479: Độc Dược Và Thuốc Kích Thích.

Giữa nhà ăn rực sáng ánh đèn, hơn một ngàn võ thuật trong và ngoài nước tề tựu ở đây ăn điểm tâm.

Bữa sáng rất sạch sẽ, thịnh soạn, phong phú, nhưng mà những võ thuật gia ở đây đều ăn trong im lặng, chỉ có vài người tụ tập lại một chỗ, thì thầm nói chuyện, tâm lý có vẻ đề nặng.

Đúng thế, ba mươi trận đấu tiếp, thương vong thật đúng là quá nghiêm trọng. Về cơ bản mỗi trận đều không có người nào nguyên vẹn mà rời sân đấu, nếu không phải là chết thì cũng bị trọng thương cả đời bại liệt, ít nhất cũng là gãy chân, nào bị tổn thương. Chỉ có trận cuối của Thu Thiên và Hoắc Linh Nhi, hai bên đều không bị thương vong, nhưng những người biết rõ đều hiểu rằng đao kiếm gặp nhau, có biết bao nguy hiểm, hai người chỉ cần hơi nghiêng một chút là lập tức máu chảy đầu rơi.

Một đại hội nguy hiểm như vậy, không ai có thể cam đoan mình có thể sống sót được. Đến ngay cả những võ thuật gia kiên cường nhất cũng thấy lo lắng.

Nhưng mà trong đó cũng có một số ít, thản nhiên ăn uống, đó là những người đã lường trước và bình thản đối mặt.

Đương nhiên bọn họ đều là những cao thủ ý chí kiên cường. Những người như Vương Siêu, Hoắc Linh Nhi, Liễu Viên Phi, Trần Ngã Dương, Phong Thái, Nghiêm Nguyên Nghi, Ba Lập Minh không ăn cơm, chỉ có một cốc nước lọc đặt trước mặt, giống như các vị thần tiên ăn gió ăn sương.

Bọn họ quả thật không cần ăn cơm để bổ sung thể lực, với trình độ công phu của bọn họ, coi như là bảy tám ngày không ăn không uống, cũng vẫn có thể duy trì tinh thần.

Trước cái lúc máu chốt này còn ăn cơm, đối với bọn họ là một cách làm tiêu hao năng lượng của máu ở dạ dày để tiêu hóa thức ăn. Như vậy khi thi đấu không thể phát huy toàn lực được.

Tiêu hóa thức ăn, cũng cần năng lượng của cơ thể mà đánh nhau kịch liệt thì càng cần nhiều năng lượng hơn, đem tất cả năng lượng phát ra. Hai cách tiêu hao năng lượng này hoàn toàn khác nhau. Cao thủ nắm rất rõ điều này cho nên tuyệt đại cao thủ trước khi thi đấu đều không ăn ngũ cốc.

“Thăm dò rõ ràng, bàn bạc đối phó cụ thể với chúng ta là chắc chắn. Ví như bọn họ thỏa hiệp với nhau về các trận đấu nhưng lại hạ thủ với chúng ta? Nhưng quy tắc của đại hội võ thuật lần này lại hạn định một số âm mưu, Tuần Hoa, người không cần phải lúc nào cũng thấp thỏm lo lắng.”

Liêu Tuần Hoa tuy biểu hiện rất thản nhiên nhưng mà trong nội tâm cũng rất lo lắng.

Chu Hồng Trí luôn an ủi đồ đệ xuất sắc nhất của mình. Hắn cũng biết trọng trách của Liêu Tuần Hoa rất nặng. Đại hội võ thuật lần này có liên quan tới không chỉ tiền đồ quang đời còn lại của Liêu Tuần Hoa mà còn liên quan đến cả thể diện của dân tộc, quốc gia.

Liêu Tuấn Hoa là người trong nước gánh trách nhiệm này. Thất bại hay thành công đều đặt trên mình hắn.

Quan trọng hơn là đại hội võ thuật lần này bị Vương Siêu làm thành như vậy, tổ chức ở Bắc Kinh Trung Quốc nên vấn đề an toàn cũng rất quan trọng, hết thảy đều có liên quan đến tiền đồ của Liêu Tuấn Hoa.

“Sư phụ, lần này người không cần tham gia đại hội võ thuật lần này, chuyện kế tiếp, con sẽ giải quyết ổn thỏa.” Liêu Tuấn Hoa nhìn Chu Hồng Trí khuyên bảo .

“Ta lớn tuổi rồi , sinh tử có là gì đâu. Cho dù gặp phải cao thủ, có thể chết ở đại hội võ thuật là tâm nguyện lớn nhất đời ta. Sanh đương đỉnh thực tử phong hầu, nam tử sanh bình chí dĩ thù. Tâm trạng của ta rất tốt, người không cần phải lo lắng cho ta. Tâm trạng ta chưa bao giờ thoải mái như lúc này.”

Cảm giác của Chu Hồng Trí chính là cảm xúc thật trong lòng. Niềm vui vì tâm nguyện được hoàn thành. Vương Siêu, Nghiêm Nguyên Nghi, Phong Thái đều cảm nhận được điều đó, ai cũng rất khâm phục. Bọn họ cảm thấy tông sư danh tiếng này quả là danh bất hư truyền.

Tâm thái như vậy, khi chiến đấu, ai mà biết được hắn có thể phát huy đến mức độ nào.

“Sanh đương đỉnh thực tử phong hầu, nam tử sanh bình chí dĩ thù.....”

Liêu Tuấn Hoa nghe được hai câu này của Hồng Trí xong, cũng tự nhắc lại, tâm trạng lo lắng cũng không còn nữa.

“Lần này quả là không thể tưởng được, người có tiềm lực nhất Hồng môn chúng ta Thu Thiên lại bị Hoắc Linh Nhi đánh bại. Nhưng theo ta thấy Thu Thiên cũng không bởi vì thua mà bị ảnh hưởng. Ngược lại đó lại là một bài học, ý chí càng thêm mạnh mẽ, ta thấy sau này vẫn cần một trận giao đấu chính thức nữa, sẽ rất hay đấy.”

Chu Hồng Trí nhắc đến trận đấu kinh điển giữa Hoắc Linh Nhi và Thu Thiên.

“Vậy thì càng tốt hơn, nếu ý chí của cô ta đã mạnh mẽ hơn, Tam Hoàng Vô Cực Dao sau ba năm nữa có thể sẽ đạt tới cảnh giới của tiền bối Lý Nghiêu Thần, như vậy thì càng thú vị hơn.”

Hoắc Linh Nhi mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng chuyển động, bình thần nói chuyện, nhưng lại mang khí tức của tuyệt đỉnh cao thủ.

“Tiểu Lan Đình, người xem trận đấu của cô ta và Thu Thiên thấy có thể đánh thắng nàng hay không?” bảy tám người của Võ Thuật Thế Gia tụ tập ở một góc của nhà ăn, bọn họ cũng không ăn cơm.

Một ông già nhìn tiểu Lan Đình nói. Ông già này chính là tuyệt thế cao thủ tu luyện “Khổng Tước Vương quyền”, thực lực còn hơn cả Nhạc Bằng.

Những lời vừa rồi của Hoắc Linh Nhi bị hắn nghe thấy nên mới hỏi.

“Thực lực của Thu Thiên và Hoắc Linh Nhi thật ra ngang ngang nhau, Hoắc Linh Nhi sở dĩ có thể thắng được, một là nhờ có lưỡi kiếm sắc bén, hai là sự xảo quyết, và tâm lý không quan trọng thắng thua của Thu Thiên. Thắng lợi của trận đấu này là nhờ binh khí, và âm mưu. Điểm này, con không chấp, nếu như đấu với con, cô ta lại dùng âm mưu, vậy thì cô ta thất bại chắc rồi.”

Tiểu Lan Đình nhắm mắt lại nói.“Ân...” Ông già cũng nhắm mắt lại lẳng lặng chờ đợi đại hội võ thuật bắt đầu.

Khi mà các võ thuật gia người Hoa cùng dùng cơm với nhau, thì ở những nhà ăn khác, các cao thủ đến từ các quốc gia khác trên thế giới cũng hội tụ cùng một chỗ, mọi loại âm mưu đã đều được lên kế hoạch .

“Đây là một loại thuốc tác dụng chậm, tên là Hene, người chỉ cần dùng một mg thôi, thì trong ba ngày có thể đột phá khả năng của cơ thể, công năng của tim phổi, giảm sự mệt mỏi của cơ thể, thuốc này đã thông qua kiểm nghiệm lâm sàng, hiệu quả rất tốt, hơn nữa không có dụng cụ chuyên môn thì không thể kiểm tra ra được. Theo ta được biết, ở Trung Quốc chưa có loại dụng cụ này, nói cách khác, cho bọn chúng uống loại thuốc này. Bọn họ biết thì cũng không có cách nào chứng minh. Mặt khác, thuốc kích thích “ Cuồng bạo” của chúng ta cũng có thể được sử dụng rồi.

Trong đoàn đại biểu Hoa Kỳ, bên cạnh người đàn ông gia trưởng họ “Augustus” mặc áo bạch kim Thần Phụ, có bảy tám người. Bảy tám người này rõ ràng là mấy người có thể lực ở Hoa Kỳ.

“Johnson, nói chuyện ở chỗ này không thích hợp lắm.” Một người Hoa Kỳ khác nhú mày nói.

“Người lo lắng bị nghe lén sao? Người yên tâm, trong cái nhà ăn lớn này chúng ta có bao nhiêu gián điệp quân sự? Đối với cái tòa nhà này, thậm chí bất kì một chi tiết nhỏ nào của sân vận động cũng đều đã được phân tích, ngài cảm thấy nói chuyện ở chỗ này vẫn còn có thể bị lộ ra ngoài sao?” Người Hoa Kỳ đó cười hai tiếng, tiếng cười toát lên sự tự tin..

“Kế hoạch này chúng ta đã sớm thương lượng rồi và cũng đã trải qua thử nghiệm nghiêm ngặt, nhưng mà hiện tại áp dụng, vẫn có một chút thay đổi, chủ yếu là thời gian và nhân vật.”

“Johnson, ta cảm thấy chúng ta không nên thi hành kế hoạch kê thuốc này, bởi vì đại hội võ thuật lần này tổ chức ở Trung Quốc, người nghĩ rằng bọn họ sẽ không kiểm tra nghiêm ngặt sao?” Lại một người Hoa Kỳ nữa nói.

“Đó là điều đương nhiên, bọn họ tất nhiên là có phòng bị, thậm chí phía Trung Quốc cũng đã suy đoán ra chúng ta nhất định sẽ hành động, điểm này, ta biết rất rõ. Nhưng đại hội võ thuật lần này giống như một cuộc chiến tranh. Chiến tranh quan trọng nhất là cái gì? Chính là hậu cần? Công tác hậu cần đã làm xong, thì cho dù là quân đội nhỏ bé cũng có thể chiến thắng được đội quân mạnh. Đại hội võ thuật lần này chẳng những là cuộc thi đấu của các võ thuật gia, mà còn là cuộc đọ sức giữa gián điệp của các nước, võ thuật gia của Trung Quốc rất nhiều, đây là chuyện bất đắc dĩ. Đất nước này là quê hương của võ thuật, có lịch sử lâu dài, khả năng đánh nhau của chúng ta có lẽ không bằng bọn họ, nhưng mà khoa học kỹ thuật của chúng ta, thủ đoạn của gián điệp chúng ta hoàn toàn hơn hẳn bọn họ. Nói một cách khác, hôm nay ta phải nói với người phụ trách phía Trung Quốc biết rằng ta muốn cho thuốc vào đồ ăn của bọn chúng, bọn chúng cũng không có biện pháp nào để phòng bị, cũng không có cách nào kiểm tra ra được.” Johnson dùng Anh ngữ nói những lời này xong, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn lên trần nhà.

Cùng lúc đó.

Tại một căn phòng khác, một nhân vật bí hiểm của phía Nga cũng nói ra những lời như vậy: “Lần đại hội võ thuật lần này, không phải là cuộc chiến của các võ thuật gia mà là cuộc chiến của gián điệp quân đội chúng ta, bên nào công tác hậu cần làm tốt thì bên đó sẽ thắng lợi.”

Một số thiết bị theo dõi, giám sát bí mật của chúng ta, không biết từ khi nào bị người khác phá hỏng hết đường truyền rồi. Bây giờ các bên đều có hành động cụ thể gì, chúng ta cũng khó mà nắm bắt được.”

Trong một phòng giám sát theo dõi, mấy người mặc quần áo quân đội, đại tá, thiếu tướng, sĩ quan, đang nghe báo cáo, ánh mắt của bọn họ đều rất căng thẳng.

“Cái gì? Lập tức sửa chữa? Phái người kiểm tra nghiêm ngặt. Mặt khác, phải kiểm tra nghiêm ngặt đồ ăn, phái người theo dõi sát sao. Ta nghĩ những ngày này, đồ ăn nhất định sẽ có vấn đề, nhưng đáng tiếc, Nghiêm Nguyên Nghi thiếu tướng, Lưu Mộc Bạch thiếu tướng đều phải tham gia đại hội võ thuật, không thể phân tâm quản lý những chuyện này, bằng không, nếu có mấy người đó chỉ huy, mấy tên gián điệp ngoại quốc kia sẽ không có dù chỉ một chút cơ hội.”

“Đại hội võ thuật tiến hành một đêm, tình huống cụ thể chúng ta cũng đã nắm chắc được điểm mấu chốt, đầu tiên hãy triệu tập hội nghị khẩn cấp, thương lượng bước hành động cụ thể tiếp theo, kết quả của đại hội võ thuật là thứ yếu, bình an mới là quan trọng nhất, không thể để bất cứ chuyện gì xảy ra, triệt để phá tan những hoạt động của mấy tên gián điệp, mới là trọng yếu nhất, đây cũng là ý của thủ trưởng.”

Trận chiến ở đại hội võ thuật kinh tâm động phách nhưng mà trong cuộc chiến âm thầm đó lại ẩn chứa nguy hiểm vô cùng lớn.

Sau một buổi tối mở màn của đại hội võ thuật, các bên cũng đã nắm được tình hình cụ thể, các loại âm mưu cũng bắt đầu triển khai.

“Cục diện càng ngày càng thêm khó phân biệt.”

Hai giờ nghỉ ngơi ăn sáng đã nhanh chóng kết thúc, tiếng chuông bắt đầu đại hội võ thuật vang lên.

Khi Vương Siêu đi vào sân bãi thấy vẻ mặt của các bên bèn thở dài một hơi.

Sau khi đã ổn định, tên hiện lên trên màn hình máy tính lớn.

Trung Quốc: Phong Thái.

Nhật Bản: Y Hạ Nguyên.

Danh sách này vừa đưa ra, tay của Tiểu Bảo gia gia đang quan sát trong phòng bí mật khẽ run lên, gạt đổ tách trà trên bàn, đúng là mất hình tượng.

“Máy tính không nên sắp xếp như thế?” Putin “Sa Hoàng” của Nga cũng nhanh chóng quan sát cục diện, lẩm bẩm nói: “Nhưng mà sắp xếp như vậy cũng tương đối công bằng.....”

“Y Hạ Nguyên là đệ nhất thực chiến võ đạo gia Nhật Bản, vị này tên là Phong Thái, nếu như không bỏ cuộc sẽ rất nguy hiểm.” Một vị quan lớn của Châu Âu cũng lều bều.

505. Chương 480: phong Thái, Y Hạ Nguyên

Tuy Vương Siêu đi Nhật Bản, truy quét giới võ thuật thì Y Hạ Nguyên lại không biết xấu hổ mà cáo ồm không ra mặt, nhưng người biết chuyện ai cũng âm thầm cảnh giác sự nhẫn nại của hắn?

Một người đã ngồi lâu trên vị trí đầu, nhưng lại không sợ ảnh hưởng đến thanh danh của mình mà chịu lùi một bước trước kẻ kém hơn mình, là một kẻ đáng sợ.

Tất cả những võ thuật gia có mặt ở đây hôm nay đều rất cảnh giác với Y Hạ Nguyên, chứ không bởi vì chuyện của Vương Siêu mà xem nhẹ hắn.

Có thể nói, ở đây, ngoại trừ Vương Siêu, god thủ lĩnh, Ba Lập Minh ba cao thủ cấp đại thần ra, bất luận kẻ nào đều e sợ Y Hạ Nguyên.

Huống chi, ai cũng biết, võ thuật Nhật Bản không thể thua, võ thuật gia Nhật Bản hiện nay đều đang trong tâm trạng tốt.

Thậm chí còn nghe đồn, Y Hạ Nguyên cùng nhóm võ thuật gia Nhật Bản trước khi lên đường đã thề trước đền Tỉnh Quốc, đại hội võ thuật lần này mà không thắng hắn sẽ chết ngay lập tức, cho dù không bị đối thủ giết chết, thì cũng sẽ mổ bụng tự sát. Đối với nhóm võ thuật gia này mà nói, cho dù là ai đụng phải, đều phải kiêng nể vài phần.

Cũng có thể nói, ngoại trừ thực lực áp đảo ra, ai cũng không muốn đụng phải võ thuật gia Nhật Bản. Khi Y Hạ Nguyên đi vào giữa sân, tất cả mọi người cũng đều bắt đầu chú ý đến đối thủ của hắn.

Khi Phong Thái nhẹ nhàng nghiêng nhiên đi vào, mọi người cũng bắt đầu nghị luận.

Khác với Y Hạ Nguyên, Phong Thái mặc dù là cao thủ Lão Bài Đan Kính, nhưng lại không ai biết, mà ngay cả võ thuật gia Bắc Kinh cũng không ai biết có một người như thế.

Nếu như không có Khảo Lưu Tinh Hoa Phá Thiên Không của Vương Siêu thì năng lực của Phong Thái có lẽ mãi mãi không được mọi người biết đến.

“Sư phụ, người xem Phong Thái và Y Hạ Nguyên ai sẽ thắng ra? Y Hạ Nguyên người này..... dường như làm khựng bố năm năm Nếu như ta đụng phải hắn, khả năng không bị hắn đánh bại rất thấp.”

Hoắc Linh Nhi ở trên đài nhìn thấy Y Hạ Nguyên trong nội tâm cũng có chút kinh ngạc.

“Hãy chờ xem.” Vương Siêu nói ba chữ.

Hoắc Linh Nhi cười ha ha.

Y Hạ Nguyên mặc một bộ quần áo luyện công màu trắng, dưới chân đeo một đôi guốc gỗ, trên đầu buộc một dải giấy có in hình quốc kỳ, một bộ quần áo tiêu chuẩn của đội cảm tử Thần Phong thế chiến thứ hai.

Hơn nữa vị võ thuật gia đầu Nhật Bản này vô luận là sinh lý hay là tâm lý, đều điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, chỉ cần là cao thủ, đều có thể cảm giác được sự bi tráng của máu.

Lặng lặng đứng ở đó, nhưng lại có cái bi tráng lay động núi sông.

Người đối diện hần Phong Thái có thể cảm nhận được sâu sắc khí thế trên người Y Hạ Nguyên.

Nhưng Phong Thái không nói bất cứ điều gì. Đó là phẩm chất tôn quý của người phụ nữ, tuyệt đỉnh cao thủ, lúc này sắc mặt của nàng rất bình tĩnh, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

“Phong Thái, ta biết thân phận và võ công của ngươi, ngươi từng là người của Hồng Môn, truyền nhân của Tam Hoàng pháo chủ Lý Nghiêu Thần. Sau khi lấy chồng, ngươi liền rời khỏi giới võ thuật, sống một cuộc sống yên bình, ở nhà chăm lo cho gia đình.”

Phong Thái không nói gì, Y Hạ Nguyên lại lên tiếng trước, hần vừa mới mở miệng là nói ra lí lịch của Phong Thái. Hần nói chậm rãi, như nước chảy xuống bình.

“Ngươi nói nhiều như vậy? Là vì cái gì?”

Phong Thái nghe Y Hạ Nguyên nói ra lí lịch của mình xong cũng không có động tác gì, chỉ ôn hòa hỏi một câu.

“Ta cả đời, theo đuổi võ đạo, bảy tuổi bắt đầu luyện võ, về sau, chăm chỉ luyện tập, dốc toàn lực theo đuổi đỉnh cao võ thuật. Vì theo đuổi võ thuật, ta nguyện cả đời, không lấy vợ sinh con, cũng không thích rượu, thuốc lá, ta suốt đời đều cẩn thận, bảo vệ tinh thần của mình, không lãng phí dù chỉ một chút. Bởi vì sức lực của con người có hạn còn đỉnh cao võ đạo lại là vô hạn. Lấy sức lực có hạn để theo đuổi đỉnh cao vô hạn, đương nhiên phải thận trọng mới có cơ hội leo lên đến đỉnh cao của võ thuật.”

Y Hạ Nguyên cũng không trả lời Phong Thái, mà là tự thuật lại tất cả những gì hần làm để theo đuổi võ thuật. Không kết hôn, không sanh con, cũng không có bất kỳ người phụ nữ nào, cũng không uống rượu, hút thuốc. Ngoại trừ võ thuật và quyền pháp ra, hần không có bất kỳ sở thích nào khác. Hành vi như vậy, đích thật võ thuật gia tiêu chuẩn, vì đỉnh cao võ thuật quyết hiến dâng toàn bộ sức lực.

“Vậy thì sao?” Phong Thái nói.

“Ngươi có lẽ là thiên tài, ngươi cũng đã thành cao thủ, đứng trên đỉnh cao của thế giới này, nhưng mà sức lực của ngươi đã lãng phí vô ích. Ngươi không thành kính với võ đạo. Trận này là sự thành kính của tất cả võ thuật gia đối với võ đạo, ngươi không thành kính, tất nhiên phải bị đào thải.” Y Hạ Nguyên nói đến đây bèn để lộ ra hàm răng sắc bén của mình.

“Cho nên, trận chiến đấu này, ngươi tất nhiên sẽ chết. Bởi vì trên con đường theo đuổi võ đạo, không có chỗ cho những kẻ không thành kính.

“Không thành kính.....”

Phong Thái nghe Y Hạ Nguyên nói xong, nhìn xuống phía dưới, mí mắt bao trùm cả con mắt, dường như đang suy nghĩ điều gì. Hôm nay nàng mặc một bộ quần áo vàng nhạt bó sát người, trang phục, thắt đai lưng, có chút gì đó cổ đại, sau đó ngược nhìn, bình tĩnh vô cùng.

“Võ đạo, võ đạo. Đạo cái chữ này, bao hàm vạn vật và cũng bao hàm hàng trăm loại, ài, võ đạo mà ngươi vừa nói, thật ra, những gì ngươi làm, ngươi theo đuổi chẳng qua chỉ là chữ võ, nhưng không biết chữ đạo rơi ở nơi đâu rồi.”

Phong Thái thở dài .

Y Hạ Nguyên nghe Phong Thái thở dài, ánh mắt lóe lên, đang định nói chuyện thì Phong Thái đột nhiên lại lên tiếng, thanh âm mạnh mẽ, cực kỳ có lực.

“Không biết, không biết, ngươi không biết.....”

Sau liên tục ba tiếng không biết, tiếng chuông bắt đầu vang lên. Trong nháy mắt hai tay của Phong Thái khẽ nhún, chân trước phát lực, chân sau đạp, ôm quyền tiến về phía trước.

Sau lần phát lực này sân bãi lập tức nứt ra, lực mạnh từ chân đến eo, từ eo xuống hông, từ hông lên cánh tay, từ cánh tay lên bắp tay, từ bắp tay lại xuống khuỷu tay, rồi lại từ khuỷu tay đến tay, các khớp như pháo, như sấm. Thủ thức mở đầu Tam Hoàng Pháo Chủy, “Củng thủ chủy”.

Ý cảnh chính là Tam Hoàng Nghiêu Thuấn chấp tay nhường ngôi thiên hạ, trong lúc chấp tay đó, tặng cả thiên hạ!

Chiêu này của Phong Thái vừa đánh ra, khí thể bàng bạc, quanh thân khẽ lay động, cả người căng ra, tựa hồ như cao lên rất nhiều, đương nhiên vẫn giữ khí chất ung dung. Nàng đã thể hiện đại thể và lễ nghi của Tam Hoàng chấp tay nhường ngôi thiên hạ, vô cùng tinh tế!

“Ba tiếng không biết, một chiêu Củng Thủ Chủy. Chỉ cần một tay, tiền bối Lý Nghiêu Thần cũng chỉ như thế mà thôi. Kết thúc cuộc sống bình yên của người” Phong Thái vừa mới xuất “Củng Thủ Chủy”, Vương Siêu bèn ngẫm nghĩ trong lòng.

Ba tiếng không biết, một Củng Thủ Chủy kết thúc cuộc sống yên bình của Phong Thái. Cô đáng lẽ cũng là tuyệt đỉnh Đan Đạo nổi danh thiên hạ, nhưng lại cam nguyện vào chốn hồng trần, việc làm này cũng không khác là bao so với việc nhường thiên hạ.

“Người phụ nữ này.....” Rất nhiều tuyệt đỉnh cao thủ ở đây, trông thấy Phong Thái ra “Củng Thủ Chủy” đều nhận ra mình đã xem thường người phụ nữ này. Tất cả mọi người đều cảnh giác hơn. Y Hạ Nguyên khi đó cũng có cảm giác đó.

Tiếng chuông vừa vang lên, Phong Thái trong nháy mắt hai tay ôm quyền lao đến, Y Hạ Nguyên chỉ cảm thấy một quyền ý, quyền lực mạnh mẽ, áp đảo tiến tới, làm hắn trong nháy mắt có cảm giác không thở được.

Trong nháy mắt, Y Hạ Nguyên có một loại ảo giác, hắn cảm giác cái hắn đang đối mặt không phải “Củng Thủ Chủy” của Phong Thái mà là “Phiên Thiên Ấn” của thiên hạ đệ nhất cao thủ Vương Siêu.

Mặc dù chưa trực diện nếm trải “Phiên Thiên Ấn” của Vương Siêu nhưng mà Y Hạ Nguyên đã suy ngẫm về chiêu thức kinh điển của Vương Siêu, vô số lần hắn thử tưởng tượng trong đầu và cũng xem cả băng ghi hình, và còn cùng cả mấy đại tông sư Điện Thôn, Thượng Nghĩa nghiên cứu, cho nên đối với quyền lực và quyền ý của “Phiên Thiên Ấn” của Vương Siêu hắn hiểu rất rõ.

Đòn này của Phong Thái lại có uy thế của “Phiên Thiên Ấn”, uy lực đến làm cho Y Hạ Nguyên không khỏi kinh ngạc.

Nhưng mà hắn dù sao cũng là tuyệt đỉnh thực chiến cao thủ, tâm thái đã được tôi luyện rắn như sắt thép.

Trong nháy mắt, hắn không chế sợ kinh ngạc của mình, máu toàn thân tập trung đến trên cánh tay, cánh tay lập tức trở nên cứng rắn vô cùng, phồng lên, gân guốc to nổi lên, da căng ra. Cả cánh tay hắn như sắt thép, thủ pháp mà hắn sử dụng là “Đại Khai Sơn” của Thiếu Lâm.

Cánh tay như sắt thép mang theo thanh âm của gió sấm, mạnh mẽ đánh vào mặt bên quyền của Phong Thái, lập tức ngăn cản thể tiến công, nhưng sau đó Y Hạ Nguyên cũng lui lại một bước.

Sức mạnh của Phong Thái không kém gì hắn. Nhưng mà Y Hạ Nguyên cũng không chỉ như thế, hắn lùi về sau một bước, thân thể bay vọt về phía trước, cánh tay cứng rắn như sắt thép mang theo nhu kinh biến thành cái khóa sắt lớn, đây là một chiêu trong Trường quyền “Thiết Tỏa Hoàng Giang”.

Đây là điểm mấu chốt, thủ pháp Triền Nhiễm Cầm Nã khá giống với Tiên Thiên Thập Nhị Triền của god thủ lĩnh.

Phong Thái lẽ nào lại chờ Y Hạ Nguyên khóa mình, hai quyền bất ngờ phân ra, rầm rầm hai tiếng, chân dẫm lên mặt đất, phát ra thanh âm như muốn phá tan mặt đất, cùng tiếng tách ra của hai tay một trước một sau, làm thành Pháo Quyền Hình, hướng tới lỗ tai của Y Hạ Nguyên.

“Liên Châu Pháo” của Tam Hoàng pháo chủy .

“Biến chiêu thật nhanh.”

Y Hạ Nguyên tai khẽ động, cũng cảm giác được công kích mạnh của Pháo Quyền, nhưng mà tâm của hắn như nước, phản ứng lại với hết thấy. vào cảnh giới “Kiếm và Thiện” trong Kiếm Thánh binh pháp.

Hai tay nhấc lên, thi triển Ánh Nguyệt Trảm của Song Dao Lưu Trung, đột nhiên phát lực, tiếp đón Liên Châu Pháo. Đồng thời, dưới chân khẽ động, chân như đao, lao về phía các ngón tay của Phong Thái. Đòn này, vô thanh vô tức, đột nhiên bộc phát, nhấc chân rất bí mật, cực kì thâm độc.

Nhưng Phong Thái lại nhìn rõ mọi việc, đồng thời chân cũng quay ngoắt, dùng Mã Hình Thiết Đề chặn lại. Hai chân va chạm, rồi lại rơi xuống mặt đất.

Phong Thái chặn được một chiêu, cũng không ngừng lại, dưới chân rầm rầm rầm liên tiếp đập, thân thể chuẩn bị xông lên giống như một con tê giác hoang dã, tay khẽ nghiêng bổ xuống, theo đường vòng cung, cắt qua thân thể của Y Hạ Nguyên.

Chiêu thức ấy vừa đến đúng lúc, thân thể như tê giác, tay cắt hình vòng cung, chính là sát chiêu “Tê Ngưu Vọng Nguyệt” của Tam Hoàng Pháo Chủy.

Quyền pháp của Phong Thái, từ đầu đến cuối, đều là cương liệt sắc bén, hoàn toàn khác hẳn với hình tượng dịu dàng của nàng.

506. Chương 481:đánh Gục!

Trận chiến của Y Hạ Nguyên cùng Phong Thái. Vương Siêu không hề buông lỏng ánh mắt. Trong lòng suy ngẫm, đối với Phong Thái lại hiểu thấu thêm một tầng.

Vương Siêu cũng không ngờ rằng Phong Thái lại có thể lợi hại như vậy. Quyền ý đạt tới trình độ như vậy. Đối mặt với Y Hạ Nguyên lại có thể đoạt được tiên cơ.

Vừa rồi mặc dù vừa rồi ra tay giống như điện quang thạch hỏa(ánh sáng lóe lên khi đánh đá lửa). Phong Thái chỉ bằng vào ba tiếng thở dài “Bất tri đạo” (Không biết). Một thức Cung Thủ Chủy với ý cảnh Tam Hoàng Nghiêu Thuấn chấp tay nhường ngôi thiên hạ, bộc phát ra lực lượng của cao thủ Đan kinh, chiếm trước một chút tiên cơ.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một chút tiên cơ, cũng không phải là chiếm thượng phong, thắng bại còn chưa thể phân ra rõ ràng.

Loại người chuyên tâm võ đạo như Y Hạ Nguyên, cả cuộc đời làm kẻ say mê nghiên cứu quyền pháp. Cao thủ bình thường cũng không thể so sánh với hắn, tâm tính của hắn kiên định tới mức độ đáng sợ. Không chút vì ngoại vật mà phân tâm, tính kiên nhẫn mạnh mẽ, cho dù ở thế hạ phong vẫn có thể phòng thủ chặt chẽ ở trong nghịch cảnh, sau đó tìm một khe hở nào đó của đối thủ để giành lại thế chủ động.

“Nữ nhân kia thật là lợi hại...” Tiểu Lan Đình ở trong góc, kinh ngạc mà tán thán.

” Cả đời Y Hạ Nguyên thân kinh bách chiến, đã từng đối mặt với không biết bao nhiêu đối thủ cường đại, vậy mà thủy chung vẫn chưa thất bại. Vì vậy hắn cũng không dễ dàng bị đánh bại như vậy đâu”. Lão nhân tu luyện Khổng Tước Vương quyền đứng ở một bên vuốt vuốt chòm râu của mình, cất lời.

Đan đạo cao thủ giao thủ quả nhiên là không giống bình thường. Phong Thái cùng vừa mới giao thủ vài giây đồng hồ. Vô luận là người ở nội tràng hay là ngoại tràng đều tập trung tinh thần chăm chú quan sát.

Cho dù người không biết Phong Thái cũng khẩn trương chú ý, muốn xem kết quả cuối cùng của trận đấu.

Bởi vì khí chất và tướng mạo của Phong Thái đều vô cùng xuất sắc. Dùng cụm từ ‘thiên kiều bá mị’ cũng chưa đủ để hình dung. Một nữ nhân thiên kiều bá mị như vậy, tại sao lại tiến vào đây để chiến đấu sinh tử. Có lẽ là sau một khắc nữa sẽ bị đối phương đánh chết? Hoặc giả sẽ đánh chết đối phương? Sinh tử sẽ kết

thức ra sao? Đó là một vấn đề lớn cần phải suy nghĩ. Thời khắc này kích thích thần kinh của tất cả mọi người.

Mà Y Hạ Nguyên bây giờ là niềm tin tưởng của cả giới võ thuật Nhật Bản. Trận chiến đấu này của hắn có thể nói là một trận chiến thành bại của giới võ thuật. Cũng là trận chiến báo thù của giới võ thuật Nhật Bản. Nếu như có thể đánh chết Phong Thái, coi như là đã thành công một nửa trong việc báo thù, trận tranh tài này thật là khiến cho người ta hồi hộp.

Lúc này, trong bao sương thần bí của sân vận động. Lão công Tô Văn của Phong Thái mang theo con gái Tô Tiểu Nguyệt. Còn có một một lão giả mặc Tây trang, mang dáng vẻ của người lãnh đạo. Hiển nhiên là lão gia tử của Tô gia.

Vào thời khắc này thần sắc của ba người đều rất khẩn trương. Không còn khí chất thường ngày của các vị quan các vị tai to mặt lớn. Con mắt gắt gao nhìn thẳng vào màn hình lớn trong bao sương. Trên đỉnh đầu của mỗi người toát ra một tầng mồ hôi dày đặc, từ trên mặt chảy xuôi xuống, kéo dài thành một đường thật sâu, mà chính bản thân lại không hề hay biết.

Không nói đến vô số ánh mắt chú ý, những suy nghĩ hỗn loạn của những người bên ngoài nữa. Lúc này, Y Hạ Nguyên Phong Thái đang chiến đấu ở giữa sân. Cũng do một Tê Ngư Vọng Nguyệt sắc bén của Phong Thái đã chính thức mở đầu màn huyết tinh. Hai người giao thủ ngày càng gay cấn.

Này!

Đối mặt với thế công mãnh liệt như ‘Tê giác phát cuồng’ của Phong Thái, bàn tay nàng ta vạch ra một đường vòng cung sắc bén. Y Hạ Nguyên cũng không thể ung dung, trên mặt của hắn trong nháy mắt cảm nhận được bàn tay đang vạch phá không khí của Phong Thái vô cùng sắc bén. Kinh phong sáng chói dường như muốn lột đi làn da mặt của hắn, khuôn mặt tựa như bị lưỡi dao vạch phá, có cảm giác nóng bỏng đau rát.

Khi tay Phong Thái còn cách khuôn mặt Y Hạ Nguyên chừng ba tấc. Thậm chí Y Hạ Nguyên có thể cảm giác được kinh phong đang mở xuống đang cắt rách mặt mình, máu ào ào chảy xuống.

Đương nhiên, hắn hiểu rằng đó chỉ là một loại ảo giác. Bởi vì lực lượng của Phong Thái quá sắc bén, mang theo kinh phong sắc bén làm cho người ta có cảm giác như một mũi dao rạch vào da thịt.

Mặc dù trong lòng hắn cũng rõ ràng khuôn mặt đang chảy máu là một loại ảo giác, nhưng cũng hiểu rằng nếu như bị chiêu Tân Nguyệt của Phong Thái quét trúng thì kết quả sẽ như thế nào. Bất cứ loại đầu lâu cứng rắn nào đều có thể bị bửa đôi.

Cho dù chỉ bị ngón tay hoặc là móng tay chạm phải, thì hắn là một khối da thịt lớn sẽ bị lột đi. So với loại dao chuyên dùng để lột xương cốt thịt còn lợi hại hơn vài phần.

Đối mặt với thế đến tàn nhẫn của Phong Thái, Y Hạ Nguyên cũng bộc phát ra lực lượng chân chính của mình. Dữ dội rống lên một tiếng. Âm thanh truyền khắp bốn phương tám hướng, phổ biến trường mạnh mẽ phun ra một hơi.

Y Hạ Nguyên phun ra một ngụm khí, nhiệt khí bốc ra một khối lớn như quả bóng rổ. Người ở bên ngoài nhìn vào, cảnh tượng giống như là khi mở nắp một chiếc nồi hơi đang sôi sùng sục. Tạo ra một cảm giác mãnh liệt lên cơ quan thị giác của người ta.

Hai tay hướng về phía trước khê đảo, thân thể Y Hạ Nguyên lắc lư lay động, cánh tay mãnh liệt đưa lên tựa như hai tấm đại thuẫn bằng tinh thiết. Chính là thức Tả Hữu Phi Thân trong đích Thái Cực Quyền.

“Tả Hữu Phi Thân. Như bài ai tiến (Như tấm thuẫn lần lượt tiến lên)”.

Bài tức là ám chỉ thuẫn bài.

Nhưng mà thức Tả Hữu Phi Thân của Y Hạ Nguyên cũng không phải thật sự mô phỏng giống như tấm chắn mãnh liệt đánh tới. Mà vô cùng uyển chuyển kẻ sát cánh tay của Phong Thái, sau đó như xúc tua của bạch tuộc, vừa chạm là lập tức rút trở về.

Vừa rút về chừng hai ba tấc Y Hạ Nguyên lại một lần nữa mạnh mẽ phát lực! Bộc phát toàn bộ lực lượng, quanh thân đỏ bừng, mồ hôi từ lỗ chân lông bốc hơi thành những luồng khí màu trắng bay lên. Sau đó làn da càng thêm đỏ hồng, thấm thấu ra rất nhiều huyết châu. Giống như tình huống khi mà Chu Minh bộc phát ra Đại Kim Cương Vương tiên pháp, cương mãnh và cực kỳ dữ dội.

Cánh tay một lần nữa mạnh mẽ va chạm với cánh tay của Phong Thái, vậy mà có thể ngăn cản được chiêu sát thủ Tê Ngưu Vọng Nguyệt trong chớp lát.

Vừa chạm vào lập tức lùi lại, vô cùng uyển chuyển, lần này lùi chừng ba tấc. Một lần nữa bộc phát, công phu này của Y Hạ Nguyên thật sự thâm sâu, là đạo lý cương mãnh mà nhu hòa của Thái Cực Quyền. Ngay cả một người nổi danh về Thái Cực Quyền như Vũ Vận Long cũng cảm thấy kinh ngạc.

Sau khi ngăn cản được cánh tay của Phong Thái, hai mắt Y Hạ Nguyên trợn lên, tay lại đưa lên một lần nữa. Đột nhiên hấn cắn chặt răng, khí tức trong cơ thể càng thêm dâng trào, tiếng rít dài kịch liệt tuôn ra theo kẽ răng. Tiếng sau cao hơn tiếng trước.

Trong tiếng rít dài vang lên liên tục, Y Hạ Nguyên đi tới dẫm mạnh chân xuống đất, phóng nhanh, thân thể như đại triều của sông Tiền Đường. Một tay đưa về phía trước đánh từ trên xuống dưới.

Một thức này phát ra, khí thế ào ào! Cả thân thể của Y Hạ Nguyên tràn lên như vạn mã bồn đằng(vạn con ngựa cùng phi nhanh). Mà tay của hắn lại giống như một chiếc khoái thuyền đang lướt trên ngọn thủy triều. Sừng sững mà đứng, theo gió vượt sóng.

Đây là một tuyệt chiêu tên là Trảm Lãng (chém sóng) dòng họ Liễu Sinh ở Nhật Bản lưu truyền xuống! Là do một đại tông sư về kiếm thuật trong võ học cổ đại Nhật Bản, khi ở trước sóng lớn của sông Thần Nại. Đối mặt với thủy triều mà luyện kiếm, luyện đao. Lĩnh ngộ kiếm ý mà sáng chế ra sát chiêu này. Người như nước thủy triều, tay vờn ngọn sóng, ở trước sức nước cuộn trào mãnh liệt vẫn đứng vững mà luyện tập kiếm thuật tuyệt đỉnh, chính là quyền ý có tinh thần ‘người đối kháng với thiên nhiên’.

Đây cũng là sát chiêu mà Y Hạ Nguyên chuẩn bị dùng để đối phó với Vương Siêu.

Tuyệt chiêu Trảm Lãng vừa được tung ra: Uy, lực, thế lập tức làm toàn trường kinh sợ. Nhất là từ trong kẽ răng của Y Hạ Nguyên khí tức phát tán cực kỳ mãnh liệt. Tiếng sau cao hơn tiếng trước, mà theo đó phần dưới chân hắn đang mãnh liệt tiến tới liền đập mạnh, thế tới ầm ầm! Làm cho người ta có cảm giác một con sóng lớn đang ập tới.

Chỉ với thời gian vài giây đồng hồ, Y Hạ Nguyên bắt đầu hung hãn phản kích.

Hắn không thể để cho Phong Thái chiếm lấy tiên cơ.

Đối mặt với phản kích hung hãn như vậy của Y Hạ Nguyên, trên mặt Phong Thái lại không hề thay đổi chút nào. Nét mặt của nàng giống như thần tượng trăm triệu năm không thay đổi. Không mừng không vui, không kinh không giận. Đột nhiên trong lúc này, gân cốt trên người nàng vang lên những tiếng lách cách dày đặc. Một tay nàng hạ xuống, trở bàn tay, mặt khác một tay khác thì đưa lên trên chống đỡ, cả người vùng lên, vạt áo trên thân thể tung bay. Hai tay xếp vào nhau giống như la đang nâng một tòa bảo tháp bảy tầng.

Đây chính là tuyệt chiêu chống đỡ Thiên Vương Thác Tháp trong Tam Hoàng Pháo Chủy.

Phản kích của Y Hạ Nguyên là từ trên xuống dối, như là khoái thuyền ở trên đầu ngọn sóng, theo gió mà vượt sóng, một đường đi thẳng tới. Mà chiêu Thiên Vương Thác Tháp của Phong Thái thì lại chống đỡ từ dưới lên.

Ầm!

Hai tay giao nhau!

Trên người Phong Thái phát ra thanh âm rất lớn, hình như là tiếng khung xương bị áp lực quá nặng mà vang lên những âm thanh ‘kéo kẹt, kéo kẹt’. Lại giống như la tiếng phòng ốc muốn sụp đổ. Đây là do cốt cách trong thân thể Phong Thái chịu áp lực quá lớn mà phát ra những âm thanh lớn như vậy.

Âm thanh này trong nháy mắt truyền đi khắp toàn trường.

Những người nghe thấy âm thanh này đều có một loại cảm giác. Xương cốt trên người của Phong Thái có phải là do lần giao thủ này mà chịu áp lực, sắp rã ra từng khúc hay không?

Nhưng mà xương cốt toàn thân Phong Thái cũng không có bị bạo liệt. Cũng không có rã rời ra, chỉ có sắc mặt nàng là đỏ bừng lên. Bàn tay nàng đang chống đỡ chiêu của Y Hạ Nguyên nhẹ nhàng trầm xuống phía dưới, trong nháy mắt đó dường như đã lùi về phía sau một bước. Thoát khỏi phạm vi công kích của Y Hạ Nguyên. Hai tay một lần nữa xếp lại, tiếp tục đưa lên. Trông giống như Bảo Bình Quyền Ấn của Đại Thủ ấn, nhưng mà thủ thế lại hoàn toàn khác biệt. Hình dáng vẫn là một tòa bảo tháp bảy tầng như lúc trước, nhưng ngọn áp út thì lật lại, vạch ra, rồi lại tựa như thái sơn áp đỉnh mà áp xuống.

Thế quyền này vừa kết thành, lúc này Phong Thái đột nhiên giống như biến thành người khác, trong ánh mắt bắn ra quang hoa sắc bén mà trước đó chưa từng có. Cả thân thể cũng thay đổi, nét mặt vốn thiên kiều bá mị, giờ lại được bao phủ một tầng trang nghiêm, làm cho cả người nàng vô cùng uy nghiêm, thật sự là rất giống Oa Hoàng (Nữ Oa vá trời đó) thời thượng cổ.

Tam Hoàng Pháo Chủy đặt theo tên của Tam Hoàng. Luyện đến cảnh giới cao nhất, lấy quyền ý là ý cảnh về Tam Hoàng thượng cổ. Lúc trước Phong Thái đánh ra một chiêu Cung Thủ Chủy, ý cảnh gần như là đã đạt tới hoàn mỹ.

Mà bây giờ nàng lại kết ra thế quyền này, so với Cung Thủ Chủy càng hoàn mỹ hơn một bậc.

” Một chiêu này, trong Tam Hoàng Pháo Chủy không hề có... .. là chiêu thức do nàng tự nghĩ ra. Một quyền này của nàng đã là toàn đúc kết toàn bộ tinh thần trong hai mươi năm ẩn tàng, giờ đây đã phát ra toàn bộ ...”.

Trong nháy mắt mà Phong Thái kết xuất ra thế quyền này, Vương Siêu cũng cảm thấy giật mình. Nội tâm Vương Siêu vừa khẽ động, đồng thời lúc này Phong Thái cũng đã đánh thế quyền này ra.

Đây rõ ràng là một quyền kinh thiên động địa, một quyền này của Phong Thái chính là ‘không ra tay thì thôi, ra tay là lập tức tỏa sáng’, phảng phất như là: ‘Thập niên hàn song vô nhân vấn, nhất cử thành danh thiên hạ tri’ (Mười năm khổ luyện không ai hỏi đến, một ra tay đạt được danh vọng thiên hạ đều biết đến).

Ầm ầm! Những thanh âm dữ dội một lần nữa vang lên, khí lưu xoay quanh va chạm cực mạnh, chân Phong Thái dẫm mạnh tựa như thế phát kinh Vũ bộ. Lại giống như bộ pháp tuyệt đỉnh của Vương Siêu ‘ bộ bộ sinh liên’.

Tay của Phong Thái thật giống như một phương che trời trấn áp thiên hạ. Lại giống như bảo tháp Lôi Phong tháp của Pháp Hải hòa thượng trấn áp Bạch nường tử của Thủy Mạn Kim Sơn. Lại giống như Quan Thế Âm Bồ Tát dùng bảo bình thu phục yêu quái.

Quyền giáng xuống nện mạnh lên tay của Y Hạ Nguyên.

Hai tay va chạm xâm nhập cốt tủy, lại vang lên những thanh âm cộ sát mãnh liệt của tinh thiết. Loại thanh âm này làm cho người ở nơi này đều cho rằng: Không phải là những cánh tay đang chạm vào nhau, mà là hai cây Thiết Trụ lớn như cột điện đang đối chọi.

Hai quyền đụng vào nhau, Y Hạ Nguyên liên tục đập xuống đập, thân thể thối lui ba bước. Trong ánh mắt lóe lên một tia ‘ không thể tin tưởng nổi’. Hẳn dù có nấn mớ cũng không ngờ rằng bản thân đã sử dụng đến chiêu Trảm Lãng mà Phong Thái vẫn có thể ngăn cản được. Hơn nữa còn triển khai phản kích mãnh liệt. Tiên cơ vẫn như trước không thể giành lại được, ngược lại Y Hạ Nguyên càng rơi vào thế hạ phong.

Y Hạ Nguyên có phần không tin: Một nữ nhân, làm sao có thể bộc phát ra một quyền có lực lượng lớn đến như vậy?

Nhưng mà sau một khắc, Y Hạ Nguyên đã loại bỏ tất cả tạp niệm trong đầu. Hẳn không phải là loại người ‘ kế hoạch không thành công thì tâm tàn ý lạnh’. Hơn nữa, trong sát na này hẳn đã nghe thấy thanh âm rạn nứt của các khúc xương trong thân thể Phong Thái.

Nói cách khác Phong Thái đã bị thương.

Trong nháy mắt Y Hạ Nguyên điều chỉnh hô hấp, lại tiến nhập vào cảnh giới ‘kiếm cùng thiên’. Mặc dù hẳn biết mình đang ở vào thể hạ phong, nhưng mà lòng tin có thể phòng thủ vững chắc càng mạnh hơn bao giờ hết.

Sau khi Phong Thái chính thức chiếm được thượng phong, thế quyền lập tức được triển khai ra toàn bộ. Dường như là đã phóng thích ra toàn bộ tích lũy hai mươi năm ẩn nhẫn ở ẩn. Thời khắc này, nàng đã hoàn toàn quên hết sinh tử, cũng quên hết vinh nhục của bản thân, cũng quên hết chiêu thức. Thậm chí quên luôn cả đối thủ Y Hạ Nguyên đang ở trước mặt.

Lúc này , trong trận chiến Phong Thái đã quên hết tất cả mọi việc, quyền pháp hoàn toàn phóng xuất ra tất cả những gò bó của bản thân.

Quyền pháp của nàng càng ngày càng sắc bén. Y Hạ Nguyên vừa lui vừa cẩn thận bảo vệ môn hộ. Lập tức nàng phóng tới, liên tục công ra chín quyền.

Chín quyền này của nàng, mỗi quyền đều như thái sơn áp đỉnh. Thật giống như Đại Vũ bình định thiên hạ, đúc ra chín cái đỉnh.

Mỗi quyền đều là ‘Đóng đô thiên hạ’. Đại thế đã định, không bất cứ hoàn cảnh nào có thể làm dao động.

Y Hạ Nguyên cũng cảm nhận được sâu sắc, trong lòng hẳn vẫn trầm tĩnh như trước. Nhưng thân thể lại xuất hiện hàng loạt phản ứng. Thế cuộc dường như là không thể vẫn hồi nữa, trận chiến này dường như là đã được quyết định.

“Đây chẳng qua chỉ là ảo giác”. Khi thủ cước của Y Hạ Nguyên mãnh liệt ngăn cản chín quyền của Phong Thái. Nội tâm hẳn cố gắng áp chế cảm giác ý quyền ” đại thế đã định của Phong Thái.

Tinh thần Y Hạ Nguyên quả thật là cực kỳ kiên cường, nếu đối lại là một cao thủ Đan đạo khác , ví dụ như Liễu Viên Phi, trong tình huống như vậy hẳn là sẽ có ý nghĩ đại thế đã mất, tâm trí sẽ dao động. Nhưng mà Y Hạ Nguyên lại vẫn cẩn thận bảo vệ từng chút một. Hẳn giống như là con thuyền trong bão tố, vẫn thủy chung không ngã, kiên định chờ đợi phong ba qua đi.

Y Hạ Nguyên đã hoàn toàn tiếp nhận quyền của Phong Thái.

Chín quyền nặng như ‘Đóng đô thiên hạ’ ! Đều bị hắn tiếp được.

Nhưng mà khi hắn tiếp được quyền thứ chín cuối cùng thì một tay của Phong Thái lại bạo phát.

Từng tiếng khiêu dài từ trong thân thể Phong Thái phát ra. Cả người Phong Thái giống như là Phượng Hoàng lột xác giương cánh vọt lên trời cao. Thanh âm giống như Phượng Hoàng bay lên làm cho lỗ tai của những người ở đây tựa hồ bị thanh âm xuyên thủng mà xâm nhập vào linh hồn.

Trong tích tắc này, mỗi người đều có cảm giác nguyện vọng muốn bay cao của nữ tử này. Nàng đã không lên tiếng thì thôi, một khi khiêu lên sẽ đạt tới cảnh giới kinh thiên.

Trong tiếng trường minh như Phượng Hoàng vút lên trời cao, Phong Thái lại đánh ra một quyền.

Một quyền này, khí tức lại đạt tới đỉnh điểm, người người đều cảm giác được khi một quyền này của Phong Thái đánh ra , tính mạng đều có một loại cảm giác đang thăng hoa.

Ầm!

Đệ nhất cao thủ thực chiến của Nhật Bản , một võ thuật gia có tâm linh kiên định tới đáng sợ, đại tông sư cả đời say mê võ thuật, cuối cùng đã không thể chống đỡ nổi một quyền trong lúc sinh mạng đang thăng hoa của Phong Thái.

Bị đánh một quyền trúng vào ngực. Cả người Y Hạ Nguyên bay lên không sau đó thẳng tắp rơi xuống mặt đất.

507. Chương 482: thiên Đường Có Lối Người Không Đi!

Trận chiến này, có thể nói là trận chiến hồi hộp và gay cấn nhất, song phương luận võ có thể nói là kỳ phùng địch thủ, nhưng mà nói về thanh thế thì trong nội tâm của các cao thủ đều cho rằng phần thắng của Y Hạ Nguyên hẳn là cao hơn một ít.

Nhưng mà giờ đây kết thúc lại là: Y Hạ Nguyên bị áp chế dưới thế công hung mãnh, sắc bén như thái sơn áp đỉnh của Phong Thái, cuối cùng bị một kích Phượng Hoàng Đằng Phi hoàn toàn đánh bại.

Kết quả như vậy, đại bộ phận cao thủ có ánh mắt cao minh ở đây đều không đoán trước được.

“Người...”

Y Hạ Nguyên rơi trên mặt đất, ngay sau đó xoay người một cái, cẳng tay chống đỡ thân thể nhô lên, đứng dậy một cách khó khăn. Trong ánh mắt cũng tản ra những tia khó tin.

Mặc dù hãn vẫn còn hô hấp, nhưng ánh mắt cũng bắt đầu tản mát. Đây chính là dấu hiệu báo trước sự tử vong.

Một quyền kia của Phong Thái đã phá nát trái tim của hãn, cũng đoạn tuyệt sức sống của hãn, mặc dù hãn đã đạt tới cảnh giới Đan kinh nhưng cũng không thể chịu được thương tổn lớn như vậy.

Giờ đây sở dĩ hãn còn có thể gắng gượng đứng lên hoàn toàn là do một tia kiên cường, đây cũng là một chút sức lực cuối cùng.

“Người rất lợi hại, trận chiến này.. ta thua... Nhưng mà ta không cam lòng, thật hy vọng, thật hy vọng có thể còn sống sót, một lần nữa trải qua trận đấu tiếp theo! ... Nhưng ... Giờ đã không thể đến trước mặt Vương Siêu mở mang kiến thức về tuyệt chiêu Phiên Thiên Ấn...” Ánh mắt của Y Hạ Nguyên nhìn về phía Vương Siêu, trong miệng lẩm bẩm nói, không biết là đang nói cái gì. Đường như là thở dài, cảm khái.

Cuối cùng Y Hạ Nguyên duỗi hai tay ra, đem chiếc băng dài ở trên đầu mình cởi xuống sau đó lại buộc lại một lần nữa, tiếp đó nhắm mắt lại, hãn đã ngừng hô hấp, tim cũng đã ngừng đập. Mạch lạc, huyết mạch cũng không còn hoạt động. Hãn đã chết hoàn toàn.

Nhưng mà sau khi Y Hạ Nguyên đã chết, thân thể vẫn đứng thẳng tắp, hai chân không phải hình chữ đinh () mà cũng không phải hình chữ bát (), mà là chữ thung pháp tiêu chuẩn của võ thuật gia.

Phong Thái lắc đầu, cũng không để ý tới Y Hạ Nguyên nữa. Đi ra khỏi trường, nàng vừa hạ tràng thì sắc mặt lập tức tái nhợt, bước đi liêu xiêu. Vương Siêu vừa trông thấy nàng như vậy, lập tức tiến lên đỡ nàng, đồng thời cũng biết vừa rồi Phong Thái đón đỡ sát chiêu Trảm Lãng của Y Hạ Nguyên, xương cốt toàn thân đã bị thương.

“Xương cốt của cô bị đã bị tổn thương, nhưng mà may là không phải quá nặng, nhưng mà luận võ kế tiếp nếu như cô gặp cao thủ Đan kinh thì không nên đánh, chậm nhất là bảy ngày mới có thể khôi phục hoàn toàn”. Vương Siêu tinh tế tính toán cẩn thận.

“Điều này trong lòng tôi hiểu rõ, trận chiến ngày hôm nay đã tiêu hao quá nhiều tinh thần cũng thể lực của tôi, tôi phải về nghỉ ngơi cho tốt, anh cũng không phải tổn hao tinh thần vì tôi, thương thế này tôi có thể tự mình lo được”. Phong Thái khoát khoát tay mỉm cười. Sau đó đưa mắt nhìn Nghiêm Nguyên Nghi ở bên kia.

Nghiêm Nguyên Nghi cũng đưa mắt nhìn Phong Thái. Hiểu rằng, trong giây phút Phong Thái đánh gục Y Hạ Nguyên thì Phong Thái đã trở thành đối thủ chân chính của nàng.

Từ nay về sau, cuối cùng không thể coi thường Phong Thái nữa.

“Ừm!” Vương Siêu gật gật đầu, bàn tay đang đỡ lỏng xuống, Phong Thái lại mỉm cười, phiêu phiêu mà lướt đi không hề chú ý tới ánh mắt đang kinh ngạc của rất nhiều người ở đây, làm cho người ta có cảm giác mười bước giết một người, ngàn dặm không hề ngừng lại.

Lúc này, hiện trường đã cực kỳ chấn động.

Y Hạ Nguyên tử vong không phải là một việc nhỏ, cả giới võ thuật Nhật Bản cơ hồ đều sợ đến ngáy người. Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ rằng, Y Hạ Nguyên sẽ thua ở trận đầu tiên của đại hội võ đạo, hơn nữa là thua một cách triệt để như vậy, ngay cả tính mạng cũng phải để lại.

Tất cả võ thuật gia của Nhật Bản đều không muốn tiếp nhận sự thật này.

Một không khí ‘tâm tư như chết’ truyền khắp toàn trường.

“Giới võ thuật của Nhật Bản đã triệt để bị loại bỏ. Nếu như nói lúc trước nói bọn họ là ai bình, vậy thì giờ đây có thể nói là bọn họ như những người đã chết(chết lạng thôi ><)! không=“” thể=“” tưởng=“” được!=“” không=“” thể=“” tưởng=“” được,=“” người=“” triệt=“” để=“” đánh=“” phá=“” tan=“” giới=“” võ=“” thuật=“” nhật=“” bản=“” lại=“” là=“” một=“” nữ=“” nhân.=“” nếu=“” như=“” là=“” ta=“” đấu=“” với=“” y=“” hạ=“” nguyên=“” thì=“” thật=“” là=“” tốt.=“” đúng=“” lúc=“” này=“” thì=“” nhạc=“” bằng=“” và=“” lão=“” nhân=“” tu=“” luyện=“” khổng=“” tước=“” vương=“” quyền=“” đều=“” sinh=“” ra=“” một=“” ý=“” nghĩ=“” trong=“”>

Giờ đây Y Hạ Nguyên là người trung tâm của cả giới võ thuật Nhật Bản, là chỗ dựa tinh thần của bọn họ. Ở trên đại hội võ đạo hẳn cũng là một khối xương cực kỳ khó nhai. Ngoại trừ ba người Ba Lập Minh, thủ lĩnh God, Vương Siêu, không ai có thể nắm chắc sẽ chiến thắng được hắn. Nhưng ai ai cũng muốn đánh bại khối xương cứng rắn này, bởi vì đánh bại Y Hạ Nguyên chẳng khác nào dập tắt một tia hi vọng cuối cùng của giới võ thuật Nhật Bản, hành động này có thể được ghi tên vào sử sách.

Hiện tại cơ hội danh tiếng được lưu truyền trong sử sách đã bị Phong Thái cướp đi.

Những tuyệt đỉnh cao thủ này trong lòng đều thầm than đáng tiếc.

Trận chiến này làm cho uy vọng của Phong Thái tăng lên nhanh chóng, trong suy nghĩ của người người đều khắc ghi hình ảnh nữ tử thiên kiều bá mị, nhưng động thủ thì quyền pháp nặng như thái sơn áp đỉnh.

“Không thể tưởng được Phong Thái có thể thắng.... Thật sự là quá tốt...” Gia gia của Tiểu Bảo cùng với lão gia tử Tô gia, Tô Tiểu Nguyệt là những người có liên quan, đều vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

“Tô Vấn, trước kia ta chỉ biết là Phong Thái luyện võ, nhưng mà nó chưa từng thể hiện ra trước mặt chúng ta, ta cũng chỉ biết là nó là một cao thủ. Nhưng giờ xem ra nó là cao thủ cùng cấp bậc với Nghiêm Nguyên Nghi. Ài, từ nay về sau, quan hệ của các ngươi sẽ vô cùng nguy hiểm”.

Đúng lúc này, lão gia tử Tô gia cũng phục hồi lại tinh thần, thần sắc của lão lập tức trấn định lại, sau đó nói một câu vô cùng thâm ý.

“Tại sao có thể như vậy?” Tô Vấn cả kinh.

“Người phi thường thì làm những việc phi thường, giống như những cao thủ Vương Siêu, Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch, Nghiêm Nguyên Nghi, ở thời cổ đại chính là những dị nhân. Tuy rằng Phong Thái theo người hai mươi năm, cũng là con dâu tốt của Tô gia là chúng ta, nhưng mà hôm nay nàng bộc lộ tài năng, tuy ta xem không hiểu về võ công của nàng ta, nhưng mà ta cảm giác được nàng đã bộc phát ra toàn bộ trời buộc suốt hai mươi năm qua? Sau này bất kể nàng muốn như thế nào, người đều phải tôn trọng ý nguyện của nàng”.

Tô Vấn bắt đầu cả kinh, nhưng mà nghe lời nói của phụ thân xong, hắn từ từ lâm vào trầm tư.

“A oa...”

Ở trong bao sương, tổng thống Nga Putin quan sát Phong Thái cùng Y Hạ Nguyên chiến đấu, không kìm lòng được mà thốt ra âm thanh sợ hãi. Con mắt cũng trừng lên không hề nháy, đang ở vào trạng thái cực kỳ khiếp sợ.

Đại hội võ đạo như vậy đem lại cho vị Sa Hoàng yêu thích vật lộn này quá nhiều kinh hỉ.

Khi mà sự chấn động do Phong Thái đánh gục Y Hạ Nguyên qua đi, màn hình lớn lại kịch liệt lóe lên những cái tên, báo hiệu một vòng huyết tinh nữa sắp bắt đầu.

Toàn bộ những trận chiến kế tiếp đều diễn ra gay gắt. Những cao thủ ở trong trường thi đấu giống như là bị trận chiến của Phong Thái và Y Hạ Nguyên kích thích, mỗi người đều đem hết thực lực của mình mà

chiến đấu. Vô luận là Quyền Thái hay là cao thủ yô-ga, hay là võ giả của phương Tây, hay là võ thuật gia, hay quyền sư người Hoa, đều chiến đấu cực kỳ sôi trào, vừa tiến ra lập tức thi triển sát chiêu của mình.

Cho đến buổi trưa vậy mà đã tiến hành 30 trường chiến đấu, mỗi trận đều phân ra sinh tử, tỷ lệ tử vong cao tới 99%.

Trong đó có mấy trận hai đối thủ cùng đồng quy vu tận.

Trận đấu kinh tâm động phách như vậy cũng khiến cho một bộ phận võ thuật gia thi đấu không giữ được ý chí kiên định mà bỏ cuộc. Trong đó nhiều nhất lại chính là đội đại biểu võ thuật của quốc nội. Còn có một vài thành viên của đội đại biểu Hoa Kỳ, Châu Âu.

Đội đại biểu võ thuật của quốc nội khoảng chừng mấy trăm người, trong đó đại bộ phận đều là những kẻ chưa từng thấy máu tanh, gặp phải trường hợp như vậy, chân tay lập tức mềm nhũn.

Dù sao, phí vào thi đấu của đại hội võ đạo mặc dù rất cao, mà tiền thưởng cũng cực kỳ dọa người, chỉ cần thắng một trận là cả đời không cần lo tới việc thiếu thốn, nhưng mà cũng không ai chịu đem tính mệnh của mình ra để đánh cược.

Hơn nữa cũng không trách được những võ thuật gia của quốc nội, họ không có thực chiến thật sự. Dù sao tình hình tình hình trị an bây giờ ở quốc nội đều không cho phép sinh tử thi đấu cùng giết người.

Mà ở phương diện này thì Hoa Kỳ và Châu Âu cũng phát sinh tình huống như vậy. Trong đó một số người cũng là nhờ vào quan hệ mà tiến vào tham gia đại hội võ đạo, xuất phí vào trường và tiền thưởng.

Đến giờ nghỉ ngơi ăn cơm trưa, sau đó tiến vào buổi chiều, người trong đại hội võ đạo thoáng cái giảm rất nhanh chóng, việc có nhiều người bỏ quyền thi đấu khiến cho nhân số ít đi một phần ba.

Nhưng mà, tuy người trong đại hội võ đạo ít đi một chút, nhưng ở lại đều là tinh anh, là cường giả trong võ thuật gia. Là những võ giả không quan tâm đến sinh tử, chiến đấu lúc này càng thêm ác liệt.

Ngày đầu tiên của đại hội võ đạo, trọn vẹn tiến hành một trăm trận đấu.

Nhưng mà sau trận chiến của Phong Thái cùng Y Hạ Nguyên, máy tính cũng không có sắp xếp những cao thủ Đan kinh đối chiến nữa, thậm chí là không một cao thủ Đan kinh nào được lựa chọn, nhiều nhất chỉ là một vài cao thủ Hóa kinh.

Ngày đầu tiên của đại hội võ đạo chấm dứt, thì đã tới mười hai giờ đêm. Tám giờ sau, vào lúc tám giờ sáng, chiến đấu lại sẽ bắt đầu.

Sau khi chấm dứt, Vương Siêu trở lại phòng của mình, yên lặng tĩnh tọa, cũng không ngủ được. Bởi vì hần căn bản là không cần ngủ, mỗi ngày chỉ cần đóng con mắt chừng hai mươi phút để điều chỉnh thể xác và tinh thần, tiến sâu vào thiền định, có thể hoàn toàn giải trừ mệt mỏi.

Khi tất cả mọi người đều nghỉ ngơi trong đêm khuya, một vài người bụng dạ khó lường bắt đầu hành động.

“Augustus.... Ngày hôm nay, đám cao thủ võ thuật gia đứng đầu người Hoa đều không uống một giọt nước, cũng không ăn chút điểm tâm, đặc biệt là Vương Siêu kia. Xem ra bọn họ đã có phòng bị, mà đám cao thủ người Hoa kia cũng vô cùng linh mãnh, gián điệp của chúng ta căn bản là không thể tới gần, cũng không có cách nào thăm dò tình huống cụ thể của bọn họ”.

Vài người khoác áo bào bạch kim và áo trắng cùng Augustus thương lượng.

“Ta đi tản bộ đây, thuận tiện quan sát một lúc”. Trên mặt Augustus không lộ ra chút biểu tình nào, dùng khăn lụa trắng lau sạch chiếc Tháp Tự già màu bạch kim. Sau đó thoáng cái thân thể đứng thẳng lên, đi ra ngoài.

Thân thể của Augustus vô cùng nhanh nhẹn, ra cửa lách mình vài cái đã biến mất trong màn đêm. Trong chốc lát đã đi năm sáu dặm đường, phía trước xuất hiện một rừng cây cùng nhà trọ lạng ngất như tờ trong màn đêm đen tối. Đó chính là khu nghỉ của các võ thuật gia người Hoa.

Lúc này, tuyết lớn còn chưa tan, khí hậu lạnh vô cùng, trong đêm khuya vắng lặng càng không có nửa bóng người.

Augustus quan sát khu nhà nghỉ đen tối, trên mặt xuất hiện một nụ cười tự tin, tiến tới mấy bước, chân của hắn đạp sâu vào trong tuyết nhưng không phát ra một chút âm thanh.

Nhưng mà, khi hắn bước vào phạm vi nhà nghỉ thì con mắt đột nhiên nhú chặt lại, đã nhìn thấy một người đứng bên cạnh hồ nước đóng băng.

“Augustus tiên sinh, đêm khuya không đi nghỉ ngơi, đến nơi này của chúng ta làm gì?” Người nói chuyện, chính là Vương Siêu.

“Ồ?” Augustus nhìn thấy Vương Siêu, sắc mặt vẫn bình tĩnh, cất lời: “Thì ra là Vương Siêu tiên sinh, chẳng qua là ta không ngủ được, đi dạo một chút mà thôi”. Trung văn của hắn vô cùng lưu loát.

“Ồ? Đi dạo một chút?” Vương Siêu cũng không có xoay người lại. Con mắt nhìn chăm chăm vào hồ nước đóng băng: “Người đã đi lầm đường, đáng tiếc thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người xông tới, thật là đáng tiếc! Đáng tiếc!”

508. Chương 483: đại Truy Sát (thượng)

Augustus mặc áo bào màu bạch kim, trong tay cầm Thập Tự giá bạch kim, gần như toàn thân đều là màu trắng, trông vô cùng cao quý, dáng vẻ cao cao tại thượng, lại mang một khí chất thần bí của cao tầng Thiên Chúa giáo. Nhưng mà hắn nói Trung văn rất tốt, dùng từ cũng rất chuẩn xác, đôi mắt xanh như bảo thạch chứa đầy ánh sáng trí tuệ. T

Mặc dù đêm đang rất đen tối, nhưng mà con mắt của Augustus dường như có thể nhìn rõ ràng tất cả.

Augustus nói chuyện rất bình tĩnh, nhưng mà ngữ khí cao cao tại thượng, thật giống như là khi tới nhà thờ cầu nguyện, mục sư thay mặt Thượng Đế cất lời: Thần bí, vĩ đại, uy nghiêm.

” Nguyệt Hắc Phong Cao.... Cụm từ này được dùng trong kinh điển, nhưng mà trong trường hợp khí hậu như thế này, dùng từ như vậy rất là hình tượng, ta còn phải suy nghĩ nữa khắc mới hiểu. Nhưng mà người nói như vậy, làm ta lại nhớ tới cụm từ ở phía sau: ‘nguyệt hắc phong cao’ giết người trong bóng đêm. Đêm tối đen kịt, thời tiết lạnh lẽo, gió lớn, rất thích hợp để động thủ giết người. Augustus tiên sinh đã đến đây, sẽ không thể từ chối, Vương Siêu ta động thủ, chưa bao giờ phân ra từng trường hợp, cũng không cần xem xét thời gian”.

Vương Siêu vẫn như trước không nhìn Augustus, tuyết rơi trong đêm, gió lạnh vẫn không ngừng thổi, nhưng cả người hắn tựa như một khối tinh khiết, gió lướt qua trên người hắn, y phục không hề lay động.

” Xem ra Vương Siêu tiên sinh rất tự tin rằng sẽ giết được ta?” Augustus nghe lời nói của Vương Siêu, đột nhiên nở nụ cười, từ nụ cười không thể nhìn ra trong lòng hắn nghĩ gì, vẫn như trước một dáng vẻ thần bí.

Vì Thần Phụ của Thiên Chúa giáo này, toàn thân từ trên xuống dưới đều toát ra vẻ thần bí, một tầng sương mù bao lấy thân thể,

“Ồ? Tâm tình của người rất bình tĩnh, tựa hồ không một chút sợ hãi. Thật sự là không sợ? Dường như là người rất có lòng tin?” Vương Siêu đột nhiên thoáng cái chuyển động thân thể, hai con mắt nhìn vào Augustus, bởi vì hắn cảm nhận được rất rõ ràng, khi mình cất lời nói muốn giết Augustus. Thì nhịp tim, sự lưu động của máu, nhịp hô hấp của hắn vẫn rất bình thường, không có một điểm ba động, đây là một loại hiện tượng rất khác thường, cho dù là cao thủ Đan kinh lão bài gặp mình cũng không có khả năng bình tĩnh như vậy. Ít nhất cũng phải có một chút cảm xúc ba động khiến cho mình có thể cảm nhận được.

“Lực lượng của người không tồi, thân thể cũng rất hoàn mỹ, nhưng mà vẫn chưa đủ vốn liếng để chống lại ta, lòng tin của người xuất phát từ đâu? Chẳng lẽ là do tín ngưỡng của Thượng Đế?” Trong lúc nói chuyện Vương Siêu cũng rất kiên nhẫn, cũng không có nóng lòng động thủ.

Tuy nhiên Vương Siêu cũng hiểu rằng, nhóm người Augustus đang có âm mưu. Ví dụ như thủ đoạn cho một ít thuốc kích thích vào thức ăn. Đêm hôm nay lên tới khu nghỉ ngơi của võ thuật gia người cũng khẳng định là không có ý tốt.

Nhưng mà Vương Siêu quả thật có chút hứng thú đối với tên Augustus này, tam đại tôn giáo của thế giới: Cơ Đốc Giáo, Hồi Giáo, Phật giáo. Vào thời trung cổ kỵ sĩ có địa vị rất cao. Cũng phát triển võ học, kiếm thuật, cưỡi ngựa. Nhưng mà không thể so được với Phật giáo cũng không thể so với Hồi giáo. Đến thời hiện đại thì Cơ Đốc Giáo gần như đã không còn có kỵ sĩ. Cũng không còn ai tu luyện võ kỹ, điều này hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường. Bởi vì một tôn giáo bình thường phải có đầy đủ: Luyện tâm linh, trên phương diện nhục thể cũng cần tu luyện. Ngay cả Nho gia trong lịch sử cũng đặt vấn đề cưỡi ngựa bắn cung vào một trong những điều cần xem trọng, huống chi là Cơ Đốc Giáo?

Nhưng mà, trong thế giới võ thuật, trong giới đồ vật lại không hề xuất hiện bất cứ cao thủ nào của Cơ Đốc Giáo. Cũng không thấy võ thuật của Cơ Đốc Giáo được lưu truyền. Trong ấn tượng của tất cả mọi người, dường như mỗi người ở đó chỉ biết cầu nguyện, nghiên cứu thần học, và cơ cấu tâm linh học.

Nhưng mà Vương Siêu lại hiểu rất rõ, trong lịch sử thì võ học Cơ Đốc Giáo cũng rất tinh thâm. Không nói cái khác, chỉ từ các áo giáp kỵ sĩ cổ lão thời bây giờ của phương Tây cũng có thể nhìn ra được. Đều là các bản giáp tinh thiết cực nặng: Tỏa tử giáp, đại thuẫn bài, trường thương, mặc lên người để tập kích thì cần phải có lực lượng kinh người.

Đồng thời, Vương Siêu cũng biết, thời kì đó Cơ Đốc Giáo cùng Hồi giáo chiến tranh, giằng co trọn vẹn thời gian hai trăm năm. Hai nền văn minh đối kháng, trực tiếp sự dụng chiến tranh cùng vũ lực. Trong đó chiến đấu diễn ra rất đặc sắc, đi đôi với nó là sự phát triển triển của võ học , mặc dù không có lịch sử chiến tranh lâu dài mấy ngàn năm như Trung Quốc, nhưng tình huống bên trong thực sự không thể coi thường.

Giờ đây từ Augustus, Vương Siêu nhìn ra được lực lượng của hãn vô cùng cường đại, là cấp bậc cao thủ Đan kinh, tâm linh phi thường mạnh mẽ.

Mỗi một Đan kinh cao thủ đều là một quyển sách, Augustus này cũng có thể là đã thừa kế võ học của Cơ Đốc Giáo, Vương Siêu rất có hứng thú tìm hiểu những bí mật ở trên người hãn, để hoàn thiện và tu bổ cho điển tịch võ học của Đường Môn.

“Đương nhiên là ta rất có lòng tin”. Augustus vẫn dùng giọng điệu của một thần phụ để trò chuyện: “Vương Siêu tiên sinh, tuy người rất cường đại, nhưng mà dù sao người cũng không phải là cái gì cũng có thể làm được như Thượng Đế. Hơn nữa nơi này là Bắc Kinh, nếu người cùng ta chiến đấu, sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào? Ta có thể di động, ở nơi này cũng không phải là cái sân luận võ diện tích nhỏ hẹp? Hơn nữa quy củ thì người cũng hiểu rõ hơn ta, hôm nay là ngày đầu tiên của đại hội võ đạo , là một đêm mà rất nhiều người không ngủ. Ngoài chúng ta ra thì còn có bao nhiêu cao thủ ra ngoài tản bộ? Ta nghĩ Vương Siêu tiên sinh, người là thành viên chủ nhà của đại hội võ đạo lần này cũng không hi vọng ở phát sinh chuyện tư đấu ngoài phạm vi đại hội võ đạo, từ đó có thể dẫn tới làm cục diện mất ổn định. Vương Siêu tiên sinh, người không nên cố tìm cách nữa, nếu không tình huống kế tiếp, các người cũng không thể khống chế nổi đâu”.

Augustus nói lời này, đã nói đúng vào điểm trọng tâm. Nếu như Vương Siêu động thủ ở ngoài đại hội võ đạo, thì đó là tư đấu, sẽ dẫn tới ảnh hưởng rất lớn. Một số người chưa tìm được có phá hoại, lúc này sẽ có. Sự tình sẽ trở nên khó mà cứu vãn được.

Năm sáu ngàn cao thủ võ thuật gia, tụ tập giết người phóng hỏa tại Bắc Kinh, chỉ cần một chút sự tình, sự việc diễn ra tiếp theo khó có thể khống chế.

” Hơn nữa!” Ngữ khí Augustus càng càng thêm nặng nề: “Vương Siêu tiên sinh, nếu ta muốn đi thì ngài có thể ngăn cản sao? Đương nhiên, dường như ngài rất tự tin với việc có thể giết được ta, nhưng mà trong quá trình truy kích, nhưng mà trong quá trình truy kích có thể sẽ phát sinh rất nhiều điều ngoài ý muốn, tất cả hậu quả ngài đều phải gánh chịu”.

“A?” Vương Siêu nghe lời nói Augustus Augustus, liền A một tiếng: “Ta cũng biết đại hội võ đạo lần này rất không ổn định, nhất định là sẽ phát sinh rất nhiều việc. Ta cũng suy nghĩ để tìm cách để trấn áp cục diện này, hôm nay người đã cho ta cơ hội, không biết Augustus tiên sinh đã từng nghe qua câu thành ngữ này hay chưa?”

“Đương nhiên là ta đã từng nghe qua câu thành ngữ kia, hẳn là câu giết gà dọa khỉ”. Augustus lảng lảng nói: “Xem ra lời của ta, không làm dao động ý muốn đối phó với ta của ngài. Đương nhiên, điều này ta cũng hiểu rất rõ, nếu như ngài không có ý chí cường đại như vậy thì cũng không có lực lượng cường đại như thế, hôm nay lúc mà ta đi tản bộ, cũng đã tính tới việc gặp phải ngài”.

Augustus lại có thể nói ra câu tục ngữ ‘iết gà dọa khỉ’ trong ý nghĩ của Vương Siêu.

“Ồ?” Ánh mắt của Vương Siêu lóe lên, hẳn nhìn thấy khi Augustus đang nói lời này, khí chất trên người hẳn bỗng nhiên biến đổi, áo choàng bạch kim bị Bắc Phong thổi vào làm bay phần phật, hiện ra một đầu bạc trắng.

Tóc của Augustus cũng có màu bạch kim, cũng không phải là màu trắng như tuyết của các cụ già, mà là trắng như tuyết và còn có màu óng ánh. Hơn nữa đây là mái tóc tự nhiên, không phải là trải qua nhuộm tóc.

Tóc trắng của Augustus bị gió thổi cuồng loạn nhảy múa, bông tuyết từ trên trời rơi xuống. Hắn đứng trong gió tuyết làm cho người ta cảm nhận được một loại khí thế ‘Thần ân như ngực, thần uy như hải’.

“Người là người có thực lực cường đại. Ngoài ra người cũng là một người rất thú vị, có thể đoán ra ta sẽ giết gà dọa khỉ, thế mà còn dám tiến đến, xem ra là đã chuẩn bị tốt. Cũng tốt, để cho ta xem bảnh lĩnh của người như thế nào. Người bắt đầu trốn đi. Hoặc là bắt đầu cầu nguyện Thượng Đế để hi vọng sau khi ta đánh chết người thì sau này sẽ không còn kẻ nào ngu xuẩn tới phá hoại”. Lúc này Vương Siêu, quay lại đối mặt với Augustus.

Tay hắn vốn ở sau lưng giờ đây cũng đã buông thõng xuống.

Ngay khi Vương Siêu làm ra một động tác như vậy, con mắt của Augustus bỗng nhiên khẩn trương, mí mắt không tự chủ được mà nhấp nháy kịch liệt.

Bởi vì hắn cảm nhận được một luồng nhiệt khí nóng như lò lửa từ trên người Vương Siêu tỏa ra, hơn nữa hắn cảm nhận được rất rõ ràng: Trong phương viên vài mét, tuyết bắt đầu nhanh chóng bị hòa tan, âm thanh tuyết hóa thành nước vang lên róc rách bên tai hắn.

Hắn hiểu rằng, đây là do khí huyết trên người Vương Siêu bắt đầu vận động kịch liệt, nhiệt độ cơ thể phát ra làm cho băng tuyết xung quanh cũng phải hòa tan.

Khi cao thủ vận công, quanh thân cũng giống như một cái lò lửa, kiểu vận động kịch liệt như vậy, nếu như bản thân Augustus mạnh mẽ đánh quyền cũng có thể làm cho tuyết tan. Nhưng mà, Vương Siêu lại không hề nhúc nhích, mà thân thể lại tỏa nhiệt tới mức độ làm cho băng tuyết phải tan, điều này Augustus không làm được.

Động tác nhỏ này của Vương Siêu đánh sâu vào cơ quan thị giác, trong cảm nhận của Augustus, băng tuyết đang kịch liệt tan chảy. Nhiệt khí phô thiên cái địa mà tới, thậm chí giờ đây Augustus có cảm giác như là ngày hè chói chang.

Bắc Phong gào thét, bông tuyết bay xuống, lúc này khí huyết trong cơ thể Vương Siêu đang kịch liệt vận động, nhiệt độ cơ thể tỏa ra làm băng tuyết hòa tan, khiến cho địch nhân có cảm giác tinh thần bị áp bách như đứng trước mặt trời vào mùa hè chói chang, trạng thái tinh thần này gần như có thể biến đổi thiên địa.

Đối mặt với áp bách như vậy, Augustus không chút nghĩ ngợi, cũng không nói lời nào, đột nhiên xoay người một cái, chân bước nhanh trong tuyết theo một đường thẳng, phi đi nhanh như chớp.

Vào lúc mà Augustus ra đi, trong bóng tối phía xa xa, có rất nhiều thân ảnh lập tức hành động. Loáng thoáng có động tĩnh của súng ống.

Mà ngoại trừ những bóng người này thì còn có rất nhiều cao thủ bị kinh động.

509. Chương 484: Đại Truy Sát (hạ).

Giờ đây Augustus lại một lần nữa chứng minh lời này là hoàn toàn chính xác.

Vốn là Augustus đối với Vương Siêu rất có lòng tin , tuy là hắn có nghiên cứu về Vương Siêu rất nhiều, cũng xem trận đấu giữa Vương Siêu và Hắc Quyền chi vương Peter Major, cũng nghiên cứu và phân tích lực lượng chiến đấu của thân thể người này. Trong lòng của hắn, cũng hiểu rất rõ ràng: Lực lượng của Vương Siêu vô cùng to lớn. Nhưng mà sự thắng bại trong chiến đấu cũng không hoàn toàn phụ thuộc vào lực lượng, tác dụng của lực lượng thậm chí chiếm không được một nửa. Nhân tố quyết định của sự thắng bại là kỹ xảo, tâm lý, vận khí lâm địch và hoàn cảnh.

Augustus thân là Thần Phụ của Cơ Đốc Giáo, nhiều năm tu luyện tâm linh như thế, sớm đã đạt tới cảnh giới lâm nguy không kinh hãi. Cho dù Vương Siêu cường đại tới mức nào thì trong nội tâm hắn cũng không có một tia sợ hãi nào.

Nhưng mà khi hắn chính thức đứng trước mặt Vương Siêu, hơn nữa khi Vương Siêu bắt đầu thôi động lực lượng, băng tuyết xung quanh đều bị nhiệt độ của cơ thể hòa tan một cách nhanh chóng, như lò lửa tỏa nhiệt khí rừng rực trong nháy mắt lại bốc hơi bay lên, trong nội tâm Augustus nắm bắt rất chuẩn xác: Lực lượng như vậy quá cường đại, trước tiên nên tránh đi là hơn.

Cho nên hắn lựa chọn sáng suốt là xoay người chạy nhanh, tìm kiếm sân bãi phù hợp để đánh một trận với Vương Siêu.

Nơi này là địa điểm nghỉ ngơi của võ thuật gia người Hoa, sân bãi cũng rất không thích hợp.

Trong kế hoạch của hắn là muốn dẫn Vương Siêu vào một tuyệt địa.

Tốc độ chạy của Augustus quả thật có thể dùng cụm từ ‘ nhanh như điện chớp’ để hình dung, hai chân hắn liên tục giao nhau mà phóng nhanh, mỗi một bước bước ra thì đều để lại những dấu chân trong lớp tuyết , mỗi dấu cách nhau chừng mười mét! Có thể hình dung được biên độ mỗi bước của hắn xa tới mức nào.

Hơn nữa khi hắn lao nhanh, y phục trên người hắn bó lại thành một khối, dính chặt trên thân thể hắn, giảm bớt rất nhiều sức cản của gió.

Càng quan trọng chính là hắn lựa chọn phương hướng vô cùng tốt, chính là thuận theo gió mà phóng nhanh cả người giống như là một cơn lốc.

“Dường như là có chút giống Mã hình. Nhưng mà so với Mã hình thì càng thêm mãnh liệt. Hơn nữa lực lượng cũng vận dụng tới tột cùng. Thậm chí còn sử dụng lực lượng ở cổ. Ngược lại có phần giống với thức “Đại Bàng giương cánh“, chín huyết khiếu trên thân thể đồng thời vận động. Mà Augustus lại dùng : Chân, eo , tay , lưng, cổ. Huyết dịch tuần hoàn nhanh hơn giống như gió thổi làm lửa lớn. Phương pháp này là tiêu hao thể lực để bộc phát lực lượng. Cũng là có chút thú vị, không biết đây có phải là phương pháp phát lực đặc biệt của nền văn minh võ học Cơ Đốc?” Vương Siêu đảo mắt lập tức quan sát rõ ràng Augustus phát lực để chạy trốn. Cả cơ thể, từ trên xuống dưới đều được vận dụng để chạy trốn: Gân, màng da, xương cốt đều được điều chỉnh rất hài hòa, gần như là đạt tới trình độ hoàn mỹ.

Có thể nói, phương thức chạy trốn của Augustus cũng không hề kém hơn thức mở đầu “Đại Bàng giương cánh”. Hơn nữa , bởi vì đầu óc có thể nghỉ ngơi, cả người chìm vào một trạng thái miễn cảm rất là kì diệu có thể dễ dàng tránh né chướng ngại vật, làm cho sức chịu đựng càng tăng cao. Mà như vậy khi chiến đấu thì càng có thể chiếm được nhiều tiện nghi.

Mọi người đều biết, trong lúc chiến đấu, việc thân thể vận động tiêu hao thể lực chỉ là thứ yếu, quan trọng hơn chính là con người ở trong trạng thái khẩn trương, tinh thần căng thẳng, trong nháy mắt giữa sống và chết, từ bên trong chiêu thức phức tạp, từ trong nguy hiểm mà tư duy để tìm ra được sinh lộ . Kiểu tiêu hao thể lực như vậy, so với bất kỳ chiêu thức phát lực nào đều tiêu hao lớn hơn nhiều.

Dù sao những trận đấu quyền pháp cũng không phải là chạy Ma-ra-tông, nhiều nhất là hơn mười phút, còn ngắn thì cũng chừng vài giây là phân ra thắng bại.

Đấu quyền pháp , thì điều quan trọng là đầu óc suy nghĩ thật nhanh nhạy, sinh và tử được quyết định trong sát na kia.

Người đang sống bước vào cõi chết chỉ trong tích tắc, cả đời kinh nghiệm đều dồn vào một lần này, đây là kiểu tiêu hao nỗ lực khổng lồ tới mức độ nào?

Cho dù là người có thể lực mạnh mẽ. Nhưng nếu tâm lý trạng thái không tốt, vừa bước vào trường thi đấu, chưa có động thủ mà nội tâm đã vô cùng căng thẳng, làm máu dồn lên não lập tức sẽ mất đi khí lực. Chính vì nguyên nhân này, nên cho dù là cao thủ khi luận võ sự tiêu hao lực lượng từ trí não đều hơn xa so với khi bộc phát lực lượng của cơ thể.

Lúc đó ranh giới giữa sống và chết chỉ là một ý niệm, tất cả đều vận động tới mức siêu việt.

Mà khi Augustus phát lực, gần như là đã tiết kiệm sự tiêu hao suy nghĩ tới mức thấp nhất. Cả người giống như trở thành một cỗ máy không biết mệt mỏi, không có trạng thái tình cảm.

Nhưng mà mặc kệ Augustus chạy trốn với tốc độ nhanh như thế nào, phương thức phát lực đặc biệt như thế nào. Vương Siêu vẫn sẽ không bỏ qua cho hắn, lúc này là buổi nghỉ ngơi đầu tiên của đại hội võ đạo. Những gián cao thủ, gián điệp quen thuộc với đại hội võ đạo cũng bắt đầu muốn hô mưa gọi gió, Vương Siêu nhất định phải mượn cơ hội để lập uy.

Buổi tối, nguyệt hắc phong cao, Augustus lại dám đi tản bộ ở vị trí nghỉ ngơi của người Hoa, đây chính là một loại thị uy, tất nhiên là Vương Siêu không thể buông tha. Tuy trong nội tâm Vương Siêu hiểu rất rõ, nếu mình truy kích Augustus thì trong quá trình này sẽ gặp rất nhiều ngăn trở. Có lẽ đối phương cũng đã có mai phục, nhưng mà trong trùng trùng trở ngại mà đánh chết đối phương thì mới thể hiện được lực lượng chấn nhiếp của mình.

Nếu không thì Vương Siêu sẽ không để cho Augustus kịp phát động toàn bộ lực lượng mà chạy trốn như vậy.

Khi mà Augustus đã chạy xa hơn trăm mét, cước bộ của Vương Siêu khẽ động, thân thể đã vọt xa hơn ba mươi mét, lại một bước, hai bước, liên tục ba bước đã tiếp cận vị thần phụ này.

Mười giây đã trôi qua, hai vị cao thủ một trước một sau, kịch liệt truy đuổi. Những vùng đất tuyết mà bọn họ chạy qua đều nhanh chóng bị hòa tan, giống như là bị hai quả cầu lửa lớn lăn qua vậy.

Đêm đen như mực, tuyết lớn, gió lớn, rừng cây chẳng chịt, phòng ở chi chít, những con đường nhỏ ở trong rừng, rồi cả hồ nước....v.v.v tạo thành một cái mê cung khổng lồ.

Mười giây đồng hồ, chú ý là chỉ mười giây đồng hồ, thời gian truy đuổi giữa Vương Siêu cùng với Augustus từ đầu đến cuối chỉ có mười giây! Mà đây là Vương Siêu đã để cho Augustus chạy trước một trăm mét. Mắt thấy mình sắp bị đuổi kịp, nhưng mà Augustus dường như không có nửa điểm rung động, cả thân thể vẫn như trước ở trong trạng thái cơ giới, suy nghĩ lâm vào tình trạng ngủ đông.

Lúc cách xa nhau mười mét, đây là khoảng cách hữu hiệu để Vương Siêu tấn công.

“Augustus tiên sinh, lưu lại đi ”.

Vương Siêu nhẹ nhàng cười, thanh âm ổn trong gió tuyết rất là nhu hòa, thật giống như một vị chủ nhân đang nhiệt tình giữ khách quý ở lại. Nhưng mà khi hắn phát lực thì lại mãnh liệt tới mức làm cho trời rung đất chuyển.

Vương Siêu cũng không có dùng chiêu thức đặc biệt gì, chỉ đơn giản vận động cánh tay, xông lên đánh thẳng tới.

Một chưởng hướng về phía sau lưng của Augustus mà đánh tới. Ầm! Lực lượng và tốc độ của hắn mang theo kinh phong kịch liệt xoáy tròn trong không khí, bông tuyết bị cuốn lấy tạo thành một dòng xoáy, sau đó bị hòa tan bởi nhiệt độ tỏa ra từ cơ thể.

Augustus bị chấn động mà bừng tỉnh!

Bởi vì hắn cảm giác được sau lưng hình như là bị một thiên thạch nặng vài tấn mang theo tốc độ khủng khiếp mà đánh tới, hơn nữa xung quanh hoàn toàn bị sóng nhiệt bao phủ.

Loại cảm giác này, hắn cũng đã từng trải qua, đó là lúc đối mặt với người Ả Rập dùng ống phóng rốc-két oanh kích, đạn lửa gào thét tạo cho người ta cảm giác của tử vong. Giống như la muốn đem mình đánh cho tan xương nát thịt, căn bản là không có khả năng kháng cự hoặc ngăn cản.

“Lực lượng của con người sao có thể đạt tới loại trình độ này? Đây là lực lượng thực sự của Vương Siêu ư?”

Tâm linh phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, đương nhiên không thể có chuyện Augustus không tránh khỏi một quyền này của Vương Siêu, bằng không thì hắn cũng không phải là một tuyệt đỉnh cao thủ.

Giờ khắc này, thân thể của hắn giống như la chim chém xoay vòng trên bầu trời. Trong lúc xoay vòng, thân thể mang theo bông tuyết tạo thành một đường vòng cung dài tới tám chín mét trên bầu trời. Lách sang bên trái Vương Siêu, kéo giãn khoảng cách.

Làm sao mà Vương Siêu không dự đoán được biến hóa của hắn cơ chứ? Khi mà Augustus xoay người thì eo lưng của Vương Siêu vắn sang một cái, dùng thức Đại Long Bãi Vĩ đi theo một phương hướng vòng vèo rồi đột nhiên vùng tới, thế quyền càng thêm trầm trọng, lại đánh tới Augustus.

Biến hóa như vậy thật quỷ thần khó lường.

Augustus mở trừng mắt nhìn thế tới của Vương Siêu. Đã không thể né tránh, ngoại trừ liều mạng thì không có cách nào khác. Nhưng mà vị thần phụ thần bí này cũng không có liều mạng mà trên khuôn mặt lại nở nụ cười quỷ dị, y phục trên thân thể đột nhiên bành trướng, đó là do mạnh mẽ phát lực, cơ thịt vận động mà tạo thành hiện tượng như vậy.

Augustus đánh ra một quyền, cánh tay và đầu ngón tay giống như một cây thương dài của kỵ sĩ đâm thẳng vào trái tim của Vương Siêu, đây là tư thế muốn lưỡng bại câu thương.

Lực lượng một quyền này của hắn cũng vô cùng mạnh, giống như võ trang toàn thân thời Trung cổ ở Châu Âu: Mặc bản giáp tinh thiết cực kỳ trầm trọng, cưỡi ngựa lớn so với người còn cao hơn, lao nhanh về phía trước với tốc độ cực điểm, sau đó dùng thương mà kích một kích mãnh liệt! Gân cốt bên trong thân thể Augustus thỉnh thoảng lại chấn động, giống như là âm thanh áo giáp cọ xát va chạm.

Nếu như nói một chiêu Đại Long Bãi Vĩ này của Vương Siêu chính là một con rồng thì chiêu của Augustus lại có phần giống với kỵ sĩ khiêu chiến cự long trong tiểu thuyết của phương Tây.

Vương Siêu làm sao mà để cho Augustus có cơ hội phản công cơ chứ? Sau khi hắn đánh ra một quyền thì cánh tay còn lại nhẹ nhàng đưa lên: Hộ Tâm Chủy. Như vậy khiến cho một quyền kia của Augustus vừa vận bị chặn lại. Mà quyền của Vương Siêu vẫn tiếp tục đáng thẳng tới.

Chiêu Đại Long Bãi Vĩ này của Vương Siêu thì chỉ có thủ lĩnh God hay là Ba Lập Minh mới có thể tiếp được. Nếu là Augustus thì có chút khó khăn.

Nhưng mà lúc này dị biến đột ngột phát sinh.

Không khí ở phía xa xa đột nhiên hơi chấn động, một gợn sóng mắt thường không thể nhìn thấy đánh tới đâm thẳng tới huyết Thái Dương Vương Siêu.

Là một viên đạn! Tuy không phải là do súng ngắm bắn ra, nhưng là một khẩu súng có tầm bắn rất xa!

Hơn nữa viên đạn này được bắn ra rất chuẩn xác. Cả về thời gian, vị trí, đều nắm chắc một cách thần kỳ! Có cảm giác giống như viên đạn tự nhiên xuất hiện ở nơi đó, không hề có vết tích bắn ra!

Kỹ thuật bắn súng quỷ thần khó lường như vậy chỉ từng xuất hiện trên người Trình Sơn Minh cả đời tinh luyện thuật bắn súng.

Nhưng mà Trình Sơn Minh sẽ không ở phía sau mà bắn lên Vương Siêu. Nhất định là kẻ khác, thiên hạ này người có kỹ thuật bắn súng giống với Trình Sơn Minh chỉ có một: Đó chính là đầu mục U Linh Báo Tây Lôi của công ty lính đánh thuê Hắc Thủy ở nước Mỹ. Nhân vật vô cùng thần bí này đã từng huấn luyện cùng tập đoàn ám sát God, thậm chí đã từng được thủ lĩnh God đích thân chỉ điểm. Trong một lần chiến đấu đã lập kỷ lục kẻ giết người nhanh nhất, trong một giây đồng hồ bắn chết năm chiến sĩ tinh nhuệ. Tốc độ và lực lượng như vậy, cho dù là cao thủ Hóa kinh cũng không thể đạt tới.

Lúc này, ở thời điểm giao thủ trọng yếu của Augustus cùng Vương Siêu , nắm chắc thời cơ mà đột nhiên bắn một phát, cũng chỉ có người như vậy mới có thể nắm chắc như thế.

Súng cùng người đã trở thành một thể: Linh hoạt khéo léo, không bị ràng buộc.

Ngoài phát đạn bắn ra từ hướng đó thì ở bốn hướng khác không khí cũng chấn động, gợn sóng không khí cũng lần lần hiện lên.

Chính là bốn viên đạn phân biệt xạ kích vào các bộ vị yếu hại trên thân thể của Vương Siêu.

Bốn viên đạn này mặc dù chậm thời gian so với viên đạn đầu tiên là 0,5 giây, cho thấy sự chênh lệch, nhưng mà ở trong đêm tối, trong gió tuyết có thể nhắm chính xác vào mục tiêu là một tuyệt đỉnh cao thủ đang động thủ với tốc độ cao. Tài nghệ bắn súng như vậy, nếu được đặt trong hệ thống quân sự của các quốc gia lớn cũng có thể coi là đệ nhất.

Nói cách khác, trong khi Vương Siêu công kích Augustus. Thì năm tay súng bài danh trước vị trí thứ sáu trên thế giới cùng nổ súng bắn lên hắn.

Trình Sơn Minh đệ nhất, vậy thì chủ nhân của năm viên đạn , hẳn là được xếp hạng lần lượt từ hai đến sáu.

Trong chớp mắt! Xuất hiện cuộc đọ sức giữa cao thủ bắn súng, cao thủ võ đạo, kịch liệt nhất từ trước tới nay! Người có thành tựu võ thuật cao nhất, có chết dưới họng súng hay không?

Đây cũng là nguyên nhân tại sao mà trên mặt Augustus hiện ra nụ cười quỷ dị.

Dưới thời điểm mấu chốt này Vương Siêu cuối cùng thể hiện thực lực của thiên hạ đệ nhất cao thủ, thực lực của Phật tổ, quyền hấn đánh ra liên thủ lại! Dưới chân rung lên, một khối tuyết bị chấn lên hoàn toàn bao trùm thân thể! Xì xì xì! Năm viên đạn tàn nhẫn xuyên vào trong tuyết, dường như là đã đâm thủng thân thể của hắn.

Nhưng mà, sau một khắc, tuyết bị chấn rơi xuống, Vương Siêu cũng không có ở bên trong tuyết, mà là đã dời tới vị trí cách đó một thước. Toàn bộ năm viên đạn bị đánh rơi trên mặt đất.

Thật ra, Vương Siêu rất nhạy cảm, sớm đã cảm giác được họng súng nhắm vào mình, cảm giác khó chịu khe truyền tới, nhất là trong họng súng của phát đạn đầu tiên, vô cùng mờ nhạt, như có như không. Nếu như là cao thủ Đan kinh bình thường thì không thể nào phát hiện ra được , nhưng mà địa tâm linh Vương Siêu trong vắt minh mông như tinh không, không có gì không thể rọi tới. Làm sao có thể che dấu được hắn?

“Mai phục thật cường đại”. Sau khi Vương Siêu tránh né, liền cất lời tán thưởng từ đáy lòng: “Augustus tiên sinh, xem ra trước tiên ta phải giải quyết mấy tay súng này rồi mới có thể đánh gục ngươi”.

Ầm ầm!

Augustus cũng không trả lời Vương Siêu, mà trực tiếp đánh một quyền bay thẳng tới yết hầu của Vương Siêu.

Nhưng mà Vương Siêu đã quay lưng về phía hắn. Tiến về phía trước một bước khiến cho một quyền này của Augustus đánh vào khoảng không.

Sau đó liên tục bước ba bước đã xuất hiện ở khoảng cách ngoài trăm mét, sau ba giây Vương Siêu đã đi tới một gốc cây sau đó đột nhiên tung một chưởng. Tiếng thân cây thô ráp bị đánh trúng gây rầm rắc vang lên, tuyết đọng bong ra, vỏ cây lóc từng mảng. Từ trên tàng cây một người bị chấn động rơi xuống.

Người này vô cùng nhanh nhẹn. Giống như là một u linh, trước khi Vương Siêu đánh gãy đại thụ một giây. Hắn đã mãnh liệt lăn mình, quay tròn nhảy xuống đất, từ trong đồng tuyết bắn lên , hai tay hai chân chìa xuống đất, bật mạnh, cả thân thể giống như một con báo đang vỗ mồi lao nhanh ra ngoài.

Nhưng mà, sau khi hắn lao đi được một giây, Vương Siêu đột nhiên bước ra một bước, đại thủ lại đuổi ra, giống như là động tác bật chuột trong tuyết. Vậy mà đã tóm được lưng áo của người này, sau đó nhấc lên.

Đây là một người da đen , toàn thân tràn ngập lực lượng, trong tay cầm một cây súng đã trải qua cả tạo, nhìn kỹ thì đó là một chiến sĩ khủng bố có lực sát thương cực đại. Nhưng mà thoáng cái đã bị Vương Siêu xách nổi lên, không hề có nửa điểm năng lực phản kháng.

“U Linh Báo Tây Lôi tiên sinh, tài bắn súng của ngài thật là lợi hại! Bình sinh ta đã chứng kiến thì ngoại trừ Trình Sơn Minh, chưa có ai vượt qua ngài”.

Vương Siêu mang theo người da đen này , sau đó thông thả cất lời, trong lúc đang nói thân thể hắn đột nhiên lóe lên vài cái đã xê dịch đi hơn năm mươi mét, vài viên đạn lại bắn vào vị trí cũ trước đó.

Ầm!

Một tay súng tránh vào một vách tường trong góc, toàn thân tuyết, giống như một người tuyết cầm súng, bị Vương Siêu đá trúng một cước, cả người bay lên va vào vách tường vãi ra một mảng huyết lớn.

Người này chính là một trong những tay súng ẩn nấp công kích Vương Siêu, là một người da trắng.

Sau khi đánh gục tay súng này, tất cả những người khác không có tiếp tục xạ kích mà chuyển biến thành những âm thanh di chuyển thân thể.

Bắt đầu lui lại!

Ba thanh âm điên cuồng lướt đi, đều truyền tới tai hắn . Trừ những âm thanh này, Vương Siêu thậm chí còn phát hiện ở ngoài trăm mét, và cả chung quanh các phòng nghỉ, có rất nhiều ánh mắt của tuyết đỉnh cao thủ đang xem náo nhiệt.

Vương Siêu một tay nhắc U Linh Báo Tây Lôi, thân thể lại động, mạnh mẽ bước ra năm bước, sau đó bước ngật sang, một bóng đen xuất hiện trước mặt hắn, lúc đó đang muốn hoàn thủ thì bị hắn tiện tay một quyền đánh trúng não bộ, lập tức té xa bảy tám thước, hắn đã chết.

Sau khi đánh gục một người, Vương Siêu lại thay đổi phương hướng, hai giây bước nhanh tám chín mười mét, thân thể đâm vào một bóng đen khác, bóng đen này giống như bị Mã Lực (sức ngựa) nặng hơn mười tấn đánh tới, trên người truyền ra âm thanh xương cốt bị nghiền nát cực kỳ khủng bố.

Bóng đen kia còn chưa kịp rơi xuống đất, Vương Siêu xoay người, bước nhanh về phương Tây, sau năm giây đã đuổi kịp một bóng đen cuối cùng. Vương Siêu túm bóng đen này lên, ném lên không trung, sau đó rơi thẳng xuống, tiếng xương cột sống gãy đoạn vang lên răng rắc, mảnh liệt gãy dựa trong đồng tuyết giống như bị bệnh điên tái phát.

Năm tay súng, bốn kẻ bị đánh gục, một kẻ bị bắt giữ!

Lúc này, ngoài không khí lay động, gió tuyết càng lúc càng nhiều, đã không có bất luận tiếng động nào nữa , không đến mười giây đồng hồ, bóng dáng của Augustus đã biến mất.

Nhưng mà, lúc này Vương Siêu khép mắt lại, đột nhiên quay đầu, nhìn về nơi cách đó hơn năm trăm mét ở hướng Bắc, ngoài một dãy phòng nghỉ, ánh mắt không hề chớp, nhìn vào một vách tường dày đặc.

Augustus ở sau vách tường trong phòng cảm giác được rất rõ ràng: Con mắt của Vương Siêu xuyên thấu qua vách tường, tập trung trên thân thể của hắn.

Trong tích tắc này, tâm linh từ xưa đến nay không hề dao động của hắn đột nhiên sinh ra một tia sợ hãi, thân thể của hắn nhảy lên phi nhanh như gió. Nhưng mà, trong mười giây sau khi hắn nhảy xuống từ một lầu hai của một căn phòng, hô hấp vài cái, ổn định lại khí tức để khôi phục lại thể lực, vào thời điểm hắn đang muốn ra đi thì đột nhiên dừng lại, bởi vì hắn phát hiện ở bãi đất trống cách đó không xa, một người đang đứng sừng sững. Người này mặc bộ đồ thể thao màu trắng, giống như một thiếu niên còn trẻ tuổi, một tay nhắc một người da đen, trong gió tuyết nhưng không hề có bông tuyết nào chạm vào hắn. Bông tuyết rơi xuống trên đỉnh đầu hắn lập tức bị hòa tan, giọt nước bị chấn văng ra.

“Augustus, giờ đây không còn kẻ nào quấy nhiễu, người ra tay đi”. Vương Siêu nói.

Ánh mắt Augustus bỗng nhiên co rút lại, hắn hiểu rằng thời khắc sinh tử tồn vong đã tới trước mắt!

Mạnh mẽ hít sâu một hơi, hắn tích sức toàn bộ lực lượng của bản thân, đột nhiên lao nhanh tới, vọt về phía Vương Siêu...

Ban đêm: Augustus, tuyết đỉnh cao thủ của Thiên Chúa giáo tản bộ mất tích. Đầu mục Tây Lôi của công ty Hắc Thủy mất tích. Thần súng của Nga, thần súng của Anh, thần súng của Đức, thần súng Italia đều chết.

510. Chương 485: Lãng Trì!.

Một đêm gió Bắc rét lạnh , tuyết lớn lại dày thêm một tầng, khi buổi sáng lên từ trong miệng đông đảo võ thuật gia tham gia đại hội võ đạo, mỗi nhịp hô hấp của họ đều phun ra một ngụm khí màu trắng thật dài, có thể thấy được thời tiết lạnh tới mức độ nào.

Bữa sáng hôm nay, mỗi người một chỗ đều xì xà xì xụp, ăn uống tự nhiên, không có vẻ gì gượng gạo, nghiêm túc như hôm đầu tiên. Đã hiểu rõ sự tàn khốc của đại hội võ đạo, lại nói những võ thuật gia môn hầu hết đã rời khỏi vũ đài, giờ chỉ còn lại những người không để ý tới sinh tử. Tâm lý của tất cả mọi người đều rất thoải mái.

Huống chi, buổi đêm ngày hôm qua phát sinh rất nhiều sự tình bí mật, mấy người Augustus không xuất hiện cũng làm cho rất nhiều người bàn tán.

Trong đại hội võ đạo ngoại hồ tàng long, đêm qua Vương Siêu đuổi giết Augustus, sau đó bị ngũ đại súng thần đánh lên, cũng kinh động tới cảm ứng linh hồn của rất nhiều người.

“Lão thúc công, đêm qua ngài tận mắt nhìn thấy Vương Siêu ra tay ư? Đêm qua, cháu cũng cảm ứng được một chút động tĩnh, lúc đi ra thì không còn bóng dáng gì nữa”. Tiểu Lan Đình ở một góc cất lời hỏi lão nhân có con mắt rực rỡ như ngọc lưu ly.

“Ta tận mắt chứng kiến, cho đến cuối cùng thì Augustus cùng U Linh Bảo bị bắt giữ, còn nữa Vương Siêu như tia chớp giết chết bốn vị súng thần. Mỗi một tình tiết đều hiện ra rõ ràng trong mắt ta. Trận chiến đó, so với trận đấu trên đại hội võ đạo thì đặc sắc gấp trăm lần”. Lão nhân nói, đột nhiên hắc hắc nở nụ cười: “Tình cảnh ngày hôm qua, Khổng Huyền ta bình sinh ít khi được chứng kiến. Ngũ đại súng thần mai phục đó, trong đó còn có một tuyệt đỉnh cao thủ Đan đạo, hắc hắc, nếu ta gặp phải tình cảnh này, mà xuất hết toàn lực thì cơ hội sống sót cũng chỉ có năm thành”.

“Khổng Huyền lão ca, không cần phải lo lắng nhiều như vậy. Đêm qua Vương Siêu đích thân ra tay, mặc dù tính chất là giết gà dọa khỉ, nhưng chỉ là để cảnh cáo những tên ngoại quốc kia không được làm điều mờ ám, chứ không phải muốn chúng ta biết khó mà lui. Ngày hôm qua mặc dù ta ẩn núp rất kỹ lưỡng, nhưng mà khi Vương Siêu mang theo Augustus cùng U Linh Bảo đi qua, hắn đã nhìn thoáng qua về hướng của ta, từ ánh mắt của hắn rõ ràng là đã phát hiện ra ta. Trần Thái Nhất ta được xưng là Quỷ Ảnh tử, công phu và thân pháp ẩn nấp mặc dù không phải là đệ nhất thiên hạ, nhưng chưa từng có người khám phá ra. Như vậy là chúng ta đã thật sự hiểu tình hình của Vương Siêu. Giao thủ cùng một người cường đại như vậy, nghĩ tới thật khiến cho người ta hưng phấn”. Một lão nhân cất lời.

“Đại hội võ đạo sắp tiếp tục, hai vị lão ca, chúng ta đi thôi”. Nhạc Bằng đứng lên: “Nghiêm Nguyên Nghi, Phong Thái, Trần Ngã Dương, Liễu Viên Phi, những người này cũng không phải là đèn đã cạn dầu, chúng ta giao thủ cũng họ cũng không phải là dễ dàng mà vượt qua được”.

“Lại nói về Trần Ngã Dương, hắn tuổi còn trẻ, luyện công phu Thái Cực Quyền cũng không đáng lo lắng, nhưng mà nữ nhân Phong Thái kia lại có thể đánh bại Y Hạ Nguyên, có thể nói là kinh địch”.

Ba vị đại tông sư võ thuật thế gia nghị luận, sau đó lần lượt đứng lên đi vào sân bãi của đại hội võ đạo.

Màn hình lớn của máy tính hiện lên tám giờ sáng theo giờ Bắc Kinh. Sau đó lập lòe một cách vô tình, hiện lên hai cái tên:

Thailand: Napong Posuling .

Trung Quốc: Lâm Đình Phong.

“A? Lão đầu này...”

Khi mà Napong Posuling của Thailand xuất hiện. Hoắc Linh Nhi đứng bên cạnh Vương Siêu, lông mày hơi nhíu lại: “Đây là quyền tông thế hệ trước của giới Quyền Thái. Không thể tưởng được cũng xuất hiện nơi đây. Gia tộc Napong là gia tộc cường đại nhất trong giới Quyền Thái”.

Tay Quyền Thái Napong Posuling này mặc một thân y phục màu vàng rộng thùng thình, quần sooc cũng màu vàng nốt. Trên da dẻ toàn thân và trên khuôn mặt đã xuất hiện những nếp nhăn, chiều cao chỉ chừng một mét sáu, chứng tỏ là người nhiệt đới thấp bé. Đó là một lão nhân, không thể nhìn ra tuổi tác chừng bao nhiêu.

Tay Quyền Thái này, trên tay cũng không có quần dây thừng, chỉ có bàn tay trần. Lão từ từ đi xuống sân bãi, vững chãi như cái đinh sắt đứng trên mặt đất.

“Nguyễn Hồng Tu đã từng tu luyện cùng môn hạ của hân, trận đấu võ này xem ra là vận khí của Lâm Đình Phong”.

Vương Siêu quan sát Napong Posuling sau đó nói một câu. Với nhãn lực của Vương Siêu tất nhiên nhìn ra được, đây là cao thủ Quyền Thái đứng đầu của quyền tông thế hệ trước, đã nhiều năm chưa từng xuất thủ, Nguyễn Hồng Tu đã từng tìm hân để thỉnh giáo.

Trận đấu võ này cũng có phần gây xôn xao, Lâm Đình Phong là tông sư kiếm thuật của một phương, mà Napong Posuling tuy không nhiều người biết đến nhưng trong giới Quyền Thái thì lại có địa vị ngang hàng với những tông sư võ thuật. Địa vị của hai người đều rất cao, đều là cường hào một phương.

Lâm Đình Phong mang theo kiếm xuống sân thi đấu.

Thoáng cái đã xuất hiện trong sân, Lâm Đình Phong nhìn lão nhân người xứ nhiệt đới điển hình này, nói một câu: “Chúng ta so binh khí chứ?” Nhưng mà da mặt Napong Posuling bỗng nhúc nhích, tay đóng đưa, sau đó nói ra một câu tiếng thái, người ở nơi đây thì mười người nghe có đến chín người không hiểu.

Lâm Đình Phong cũng nghe không hiểu. Nếu như là tiếng Anh, tiếng Pháp, hân còn có thể hiểu được, chứ tiếng Thái chính là thổ ngữ, hân nghe một chút cũng không hiểu.

Thế là Lâm Đình Phong lại giương kiếm trong tay lên.

Napong Posuling lại lắc đầu, nắm tay từ trong trong tay áo duỗi ra.

Ý tứ rất rõ ràng: Napong Posuling không đồng ý so tài bằng binh khí.

Lần đầu, ý kiến không thống nhất.

Đúng vào lúc này, nhân viên công tác của đại hội võ đạo cuối cùng đã trao đổi với nhau một lúc, sau đó màn hình lớn của máy vi tính lại lập lòe, hiển nhiên chính là đang lựa chọn giữa hai phương án.

Cuối cùng hai chữ ngừng lại trên màn hình lớn chính là : Tay không.

Rất hiển nhiên, kết quả lựa chọn ngẫu nhiên là: Hai người không sử dụng binh khí, mà thi đấu bằng tay không.

“Ai, vận khí của Lâm Đình Phong không tốt rồi”. Vương Siêu thở dài. Trên sân thi đấu, ánh mắt của Giang Hải bỗng nhiên nhắm chặt lại. Trên mặt của Lạc Tiểu Manh cũng hiện ra một tia thần sắc lo lắng.

Lâm Đình Phong cũng rất khoáng đạt, sau khi kết quả được thông báo, liền đem trường kiếm trong tay ném mạnh đi, tay áo khẽ cuộn lên, kiếm hướng về phía sau bay đi. Hít sâu một hơi sau đó thở ra, điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Mà Napong Posuling cất tiếng cười, bỗng nhiên những khe rãnh nhăn nheo trên mặt lão bỗng chốc căng lên, giống như là khi người ta làm giải phẫu, nét mặt già nua trở nên bóng loáng, khuôn mặt mà đen nâu trở thành màu vàng, trong vàng lại có hồng, giống như là màu chu sa thượng hạng, nếp da của thân thể giống như được bao phủ một tầng ngọc lưu ly.

Lâm Đình Phong trông thấy biến hóa của Napong Posuling như vậy, lập tức biến sắc.

“Không thể tưởng được, trong yô-ga cũng có loại pháp môn giống với Khô Thiên”. Mí mắt Chu Hồng Trí cũng nhảy lên.

Tiếng chuông mở màn của đại hội võ đạo lạnh lùng vang lên.

Lâm Đình Phong bỗng nhiên thét dài một tiếng, tay đột nhiên xuyên ra ngoài, đánh ra một chiêu Tiên Nhân Chỉ Lộ đâm thẳng vào mi tâm của Napong Posuling. Một kiếm này, phát ra toàn lực, tư thế phiêu dật, đánh người trước tiên vào đánh vào đâm lược, đánh đâm thì trước tiên phải đánh vào mắt, thể hiện phong phạm của một đại sư kiếm thuật.

Ánh mắt của Napong Posuling nhìn không chớp mắt, tay đột nhiên nâng lên, giống như là tư thế của Hồ trảo. Một trảo này xuất ra, toàn thân vang lên như tiếng lôi, thân thể cũng đột nhiên bành trướng, đây chính là do khí huyết làm màng da lay động tới kịch liệt mà gây nên. Thanh thể mãnh liệt tới cực điểm.

Chiêu này vừa xuất ra, gần như trong mắt tất cả mọi người đều tưởng tượng ra cánh tay của Lâm Đình Phong sẽ bị chụp cho nát bấy.

Nhưng mà thủ chỉ của Lâm Đình Phong mới đánh ra được một nửa, sau đó đột ngột biến thế. Thuận thế hạ xuống rồi móc lên, cước bộ loạn đối. Ngón tay không hề báo trước mà đâm thẳng tới tiểu phúc của Napong Posuling. Chiêu thức ấy của Lâm Đình Phong, công phu bước chân giống như một con rắn đang bò, uốn éo loạn xạ, thân thể du đưa bất định vô cùng quỷ dị.

Đây là Chân Vũ Đạp Xà kiếm thế của Cửu Cung kiếm.

Ầm!

Nhưng mà, một kiếm chỉ này lại đánh trúng một khối xương cốt cứng rắn.

Thì ra là đầu gối của Napong Posuling nhẹ nhàng nhấc lên, giống như là một khối thuẫn bài ngăn cản ngón tay đang đâm tới của Lâm Đình Phong.

Ngón tay Lâm Đình Phong lại biến chiêu, di động hai tắc hướng về phía huyết Hoàn Khiêu trên đầu gối của Napong Posuling.

Đầu gối tuy cứng rắn, nhưng dù cứng rắn tới đây thì cũng có nhược điểm. Kiếm chỉ của Lâm Đình Phong chuyên môn lợi dụng mọi chỗ yếu nhược mà công kích vào.

Nhưng mà, Napong Posuling cũng không để cho Lâm Đình Phong có cơ hội đâm trúng nơi hiểm yếu của đầu gối. Đầu gối giống như một mũi thương bỗng nhiên đâm thẳng ra, mạnh mẽ và hữu lực, đánh tới cổ tay của Lâm Đình Phong.

Lâm Đình Phong biết rằng không thể để cho đầu gối đánh trúng, vội vàng rút tay, trong lòng thầm than “Đáng tiếc”. Nếu như trong tay mình là một lưỡi kiếm thì chỉ cần đầu kiếm hơi nghiêng đi một chút thì sẽ có thể cắt cả đầu gối của đối phương xuống, nhưng mà giờ đây uy lực của ngón tay thì nhỏ hơn bội lần.

Khi mà Lâm Đình Phong thu tay lại, trong chớp lát này không khí bốn phương tám hướng chấn động, kịch liệt nổ mạnh, trong ánh mắt của hắn hơn mười đạo thủ ảnh đen kịt đánh úp tới.

Đây là do Napong Posuling nắm bắt cơ hội, lập tức triển khai phản kích hung mãnh.

Một thân công phu của Lâm Đình Phong, tám chín phần mười đều ở trên thân kiếm, quyền pháp chỉ là được biến hóa từ kiếm chiêu, tuy rằng cũng rất cương mãnh, nhưng mà đối với quyền tông Quyền Thái thì sự cương mãnh thua kém một bậc.

oOo

Dưới phản kích điên cuồng như thế của Napong Posuling, Lâm Đình Phong liên tiếp lui về phía sau, cước bộ di động lẩn tránh thật nhanh.

Sân bãi phi thường to lớn, sân đấu đủ rộng lớn để Lâm Đình Phong lui ra sau.

Nhưng mà, quyền tông Quyền Thái Napong Posuling này, lại không hề buông lỏng, thể lực của hắn dường như là vô cùng vô tận, được thế thừa thắng tấn công: Quyền và khuỷu tay công kích không ngừng, chẳng khác gì Na Tra ba đầu sáu tay, khiến cho Lâm Đình Phong chỉ có tránh né, không thể nào hoàn thủ.

Trên sân thi đấu xuất hiện một màn rất kỳ quái: Quyền cước của Napong Posuling tung ra kịch liệt, mãnh liệt truy kích, trong không khí phát ra tiếng nổ mạnh, mà Lâm Đình Phong thì không ngừng lui về phía sau.

Hai người một đuổi theo , một lùi lại, ngựa không dừng vó , cho đến khi lui hơn một ngàn mét, bằng với khoảng cách chạy cự li dài.

Sau một ngàn mét: Chân của Lâm Đình Phong hơi chuyển sang một bên, nhưng vẫn chậm nửa nhịp. Hắn bị Napong Posuling thúc một khuỷu tay, đánh trúng cánh tay, sau đó tiến thêm ba bước tung ra ba quyền hai cước, đánh cho huyết nhục lẫn lộn ngã trên mặt đất, gãy dựa vài cái rồi bất động.

Một đại sư kiếm thuật, trong chiến đấu quyền cước, cuối cùng bị loạn quyền đánh chết như vậy.

Vương Siêu thở dài một tiếng. Trong nội tâm hiểu rõ rằng: Nếu như so về binh khí, thì dù cho Napong Posuling sử dụng vũ khí gì cũng không thể đánh lại Lâm Đình Phong. Kiếm thuật của Lâm Đình Phong, cho dù là Ba Lập Minh năm đó cũng có phần kiêng dè.

Đáng tiếc, Lâm Đình Phong không có vận khí, lựa chọn ngẫu nhiên trúng phải phương pháp đấu quyền. Lâm Đình Phong vừa chết, Lạc Tiểu Manh bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt bắn ra sát khí tỏa bốn phía, nhìn chằm chằm vào Napong Posuling ở phía dưới.

Lâm Đình Phong là quyền sư người Hoa có danh vọng đầu tiên tử vong trong đại hội võ đạo.

Ở đây có rất nhiều đại sư người Hoa, như Bạch Tuyền Di, Chu Hồng Trí, mặc dù không có chút giao tình nào với Lâm Đình Phong, nhưng gặp phải tình huống như vậy, cũng có phần nào ‘thở tử hờ bi’ (thở chết hờ ly buồn).

Lâm Đình Phong tử vong, khiến cho tầng huyết tinh trong ngày tiếp theo của đại hội võ đạo dày hơn một lớp.

Màn hình lớn của máy tính lại lập lòe liên tục, ngày thứ hai, trận thứ hai:

Trung Quốc: Bạch Tuyền Di của Đường Môn.

Nga: Kozlov.

Bạch Tuyền Di hoạt động gân cốt, tiến tới sân bãi. Mà Kozlov đã sớm đứng đối diện với hắn từ trước.

Người Nga thần bí này, vẫn giống như trước đây. Trên người thoáng tản mát ra sự tàn bạo của gấu Bắc Cực.

“Bạch tiên sinh, đã có một võ thuật gia người Hoa chết ở trên tay của ta, nhưng mà bàn tay ta cảm thấy còn chưa đủ, người sẽ là người thứ hai đó”.

Khi mặt đối mặt, Kozlov cất lời.

Đây là lần thi đấu thứ hai của Kozlov.

Trong trận đấu ngày hôm qua, hắn đã ra tay giết chết thanh niên Trương Thiếu Cương- là quán quân võ thuật của quốc nội.

“Giết chết một người luyện động tác võ thuật, cũng đáng để huênh hoang sao?” Môi của Bạch Tuyền Di giật giật, người vẫn đứng thẳng không nhúc nhích. Lặng lặng chờ đợi, cả hai cùng đợi tiếng chuông bắt đầu.

Tiếng chuông dồn dập vang lên!

Khi mà tiếng chuông vang lên, thì gần như là Kozlov cùng Bạch Tuyền Di đồng thời xuất thủ.

Nhưng mà, Bạch Tuyền Di nhanh hơn, khi mà Kozlov vừa xuất ra một quyền thì quyền của Bạch Tuyền Di đã đụng vào quyền đầu của hắn, thoáng cái đã đẩy trọng quyền của người Nga này ra. Sau đó một tay liên tục sử dụng Bạch Báo Tham Trảo , móng tay thật dài chộp vào mặt của Kozlov.

Kozlov tuyệt đối không ngờ rằng Bạch Tuyền Di lại nhanh như vậy. Trọng quyền của hắn bị Bạch Tuyền Di chạm trúng, tay lâm lâm đau nhức, cho thấy cốt cách cường đại cùng màng da cứng rắn của đối phương.

Kozlov gầm lên giận dữ, đầu hắn nghiêng sang bên cạnh, cước bộ lui về phía sau. Khó khăn lắm mới miễn cưỡng tránh khỏi một trảo nay của Bạch Tuyền Di, nhưng mà cổ tay của Bạch Tuyền Di đột nhiên đảo nhẹ, cơ thịt duỗi ra, móng tay đột ngột dài ra một tấc.

Xì! Thoáng cái trên mặt Kozlov bị cào một vết dài, máu chảy đầm đìa.

Một trảo này thập phần hung ác, da thịt trên mặt Kozlov bị xoáy lầy, da thịt cung huyết dịch bị kéo ra, ai nhìn thấy cũng phải âm thầm giật mình.

Nhưng mà, đó cũng không phải là một vết thương trí mệnh, đối với một chiến sĩ tàn nhẫn, thì vết thương như vậy thậm chí không ảnh hưởng gì tới sức chiến đấu.

Kozlov lại một lần nữa hét lớn, nắm tay của hắn cong lại, đột nhiên kích tới phân dưới xương sườn của Bạch Tuyền Di. Một quyền này, quỹ đạo vô cùng quỷ dị, giống như là vô thanh vô tức mà xuất hiện, hơn nữa lực lượng cường đại ngoài sức tưởng tượng, không hề phát ra một tiếng gió nào.

Nhưng mà, tay của Bạch Tuyền Di đã đợi sẵn ở dưới xương sườn, đánh ra tuyệt chiêu Đoản kinh của Vịnh Xuân Quyền, thoáng cái đã ngăn được một quyền này, thân thể lui về phía sau ba bước, đột nhiên lướt nhanh về phía trước, một thức Phi Báo Liên Hoàn được tung ra, quyền trảo liên tục cào tới mặt của Kozlov.

Kozlov vốn muốn nhào tới, nhưng mà Bạch Tuyền Di vừa lui đã lao về phía trước, chớp mắt đã tới trước mặt Kozlov.

Móng vuốt sắc bén lại tới sát trước mặt, Kozlov vội vàng đưa hai khuỷu tay lên phía trên, bảo vệ khuôn mặt của mình, đồng thời mãnh liệt đánh về phía tay của Bạch Tuyền Di.

Nhưng mà trảo của Bạch Tuyền Di rất quỷ dị, đột ngột trầm xuống, xoạt! Sau đó là chộp xuống lồng ngực của Kozlov.

Y phục bị xé toạc!

Huyết nhục tung tóe, mấy vết máu thật sâu xuất hiện.

Kozlov nhanh chóng lui về phía sau, nhìn thấy trước ngực mình quần áo đã bị xé nát, làn da trên ngực xoắn lại, máu chảy dài, còn có những mảnh thịt nhỏ lưu lại, lập tức hắn phát ra tiếng rít gào như ma quỷ!

Hắn đã phần nộ tới cực điểm rồi.

Đáng tiếc, khi mà hắn đang rít gào thì Bạch Tuyền Di lại đánh tới, quyền trảo sắc bén lại chụp về đầu của hắn, không cho hắn cơ hội để thở dốc.

A!

Trong lúc Kozlov né tránh, lại phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa, mà ở trên tay của Bạch Tuyền Di lại thêm một cái tai.

Một trảo kia của Bạch Tuyền Di đã giật đứt cái tai của Kozlov.

Kế tiếp, mỗi lần Kozlov phản kích đều bị Bạch Tuyền Di hóa giải, mà mỗi một lần Bạch Tuyền Di ra tay thì đều mang theo một mảnh thịt trên thân thể tên người Nga cao lớn.

Mỗi một lần bị Bạch Tuyền Di chụp trúng, Kozlov đều phát ra tiếng rít gào phần nộ. Phản kích càng thêm sắc bén, nhưng mà vẫn không có tác dụng gì, tình hình tương phản lại là: Những phát trảo của Bạch Tuyền Di lại rất nặng nề.

Roạt!

Sau khi giao thủ được ba mươi hiệp, y phục toàn thân của Kozlov bị nghiền nát, trên người không còn một mẩu da lành lặn, thể lực cũng dần dần tiêu hao.

Đột nhiên, Bạch Tuyền Di liên tiếp thi triển ra sát chiêu: Phẫu Phúc Oạt Tâm(mổ bụng đào tim), Oan Tề Trừu Tràng (khoét rốn moi ruột), Đoạn Cảnh Xuyên Hầu(Cắt cổ xuyên qua yết hầu), Báo Ma Bái Bỉ(báo ma lột da). Mỗi chiêu đều cực kỳ khủng bố, giống như mà đòi mạng.

A! Kozlov kiệt lực trốn tránh, đột nhiên tru lên một tiếng, thân thể xiêu vẹo. Người ở nơi này đều phát ra tiếng kêu kinh hãi, thì ra một miếng đùi của hắn bị Bạch Tuyền Di móc ra.

Mảnh thịt này rất lớn, khoảng chừng bằng một nắm tay.

Thân thể của Kozlov cuối cùng cũng không thể duy trì nữa, lưng la lung lay. Nhưng mà trong khoảnh khắc hần lắc lưu xiêu vẹo, Bạch Tuyền Di ra tay không hề lưu tình.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt! Vài mảng thịt lớn bằng bàn tay lại rơi trên mặt đất.

Đây cũng là do Bạch Tuyền Di đào ra mà vứt xuống.

Đây không phải là quyết đấu, mà chính là Lăng Trì(từng xẻo, hình phạt tàn khốc thời trung cổ).

“... Đây là...” Lúc này, ở trong bao sương ở trên cao, tổng thống Nga xem chứng kiến tận mắt tất cả những điều này, miệng lão lắp ba lắp bắp, trên mặt tái nhợt.

Mà vài đại nhân vật của nước ngoài ở trong này cũng bắt đầu nôn thốc, nôn tháo.

Xoẹt! Cuối cùng , một thức Song Long Thương Châu của Bạch Tuyền Di xuyên thủng hai mắt của Kozlov, cuối cùng thu tay lại. Khi mà hần thu tay, khuôn mặt cũng không hề biến sắc, mà vẫn bình tĩnh như một đồ tể khi chém đầu phạm nhân.

“Băng hình ghi lại trận này, cấm không được truyền đi, lập tức tiêu hủy!” Cùng lúc đó, ở trong một gian phòng bí mật được truyền ra một mệnh lệnh như thế.

Chiến đấu chấm dứt,

Người ở nơi này, ngoại trừ vài vị cao thủ tuyệt đỉnh, toàn thân của những người khác đều chảy ra mồ hôi lạnh.

Đích thủ đoạn của Bạch Tuyền Di lần này đã là ‘danh chấn tứ phương’.

“Lần này ta đã gây ra một tai họa ngầm, dù sao đây cũng không phải là Hắc quyền trong thế giới ngầm”. Sau khi chiến đấu sau khi chấm dứt, Bạch Tuyền Di đi lên đài nói một câu với Vương Siêu. Hần cũng biết, tuy quy tắc của đại hội võ đạo lần này là không cấm thương vong, nhưng mà thủ đoạn của hần cũng quá tàn nhẫn, sau này khẳng định là không có kết quả gì tốt, cho dù là quốc nội cũng sẽ gây một vài điều bất lợi đối với hần.

“Có ta ở đây”. Vương Siêu chỉ nói ra mấy chữ.

Lần ra tay này của Bạch Tuyền Di, lại càng làm cho đại hội võ đạo nhiễm thêm một tầng huyết tinh dày đặc.

Thi thể của Kozlov rất nhanh được đưa xuống. Kế tiếp lại tiến hành hơn năm mươi trận đấu, thời gian một ngày cứ trôi qua như vậy. Buổi tối ngày thứ hai của đại hội võ đạo vô cùng yên tĩnh, dường như là bị lần ra tay của Vương Siêu vào buổi tối đầu tiên chấn nhiếp, căn bản là không có ai dám loạn động.

Ngày kế tiếp, ngày thứ ba của đại hội võ đạo lại bắt đầu.

Màn hình lớn lại như mỗi ngày, chuẩn bị sắp xếp những hồi thi đấu kinh thiên động địa.

Mở màn ngày thứ ba là hai cái tên kinh tâm động phách.

Trung Quốc: Trần Ngã Dương của Đường Môn.

Không quốc tịch: God.

511. Chương 486: Nghênh Chiến Ung Dung Nhất

” Cao thủ trẻ tuổi sắp vẫn lạc giống như sao chổi lướt qua”.

” Vòng này Trần Ngã Dương có quyền bỏ cuộc mà. Nếu không, sẽ không có một chút sinh lộ”.

“Không biết là có liều mạng hay không đây? Trận chiến này nếu như diễn ra, vậy hần là cũng rất đáng xem, dù sao nếu có thể trông thấy thần đích thân ra tay, không biết là sẽ lợi hại tới mức độ nào?”

” Vương Siêu có thể sẽ can thiệp đó”.

“Làm sao có thể can thiệp chứ, đây là đại hội võ đạo, không phải tư, có quy tắc, lại kịch liệt gay gắt như vậy, hần dám công nhiên làm trái quy tắc sao?”

Ngay khi trên màn hình hiện lên tên của Trần Ngã Dương cùng God thì người trong trường thi đấu đều có một phản ứng giống nhau, đó chính là hoặc là Trần Ngã Dương sẽ bỏ quyền thi đấu, hoặc là sẽ chết trong trận đấu này.

Dù sao thì luận về danh khí hay thực lực, cũng không ở cùng một đẳng cấp. Trần Ngã Dương đứng trước mặt thủ lĩnh God, trong suy nghĩ của tất cả những người ở đây đều hiện lên câu thành ngữ ‘ châu chấu đá xe’.

Đương nhiên, trong ánh mắt của những người hữu tâm thì có thể trông thấy thủ lĩnh God ra tay đánh chết một tuyệt đỉnh cao thủ, là điều rất thú vị.

“Tại sao máy tính có thể sắp xếp như vậy? Có phải là xảy ra vấn đề gì?” Chu Hồng Trí dụi dụi mắt của mình, dường như lag không thể tin vào những dòng chữ trên màn hình lớn, sau khi thật sự xem rõ, mới thở dài một hơi.

Vị nguyên lão võ thuật đại tông sư của Hồng môn này có quan hệ rất tốt với Trần Ngã Dương, cũng rất yêu thích nhân tài mới nổi này, giờ đây trở mắt nhìn Trần Ngã Dương có đi không có về, trong nội tâm hết sức kích động.

Trong lúc Chu Hồng Trí cất lời, còn đưa mắt liếc nhìn Vương Siêu. Phát hiện ánh mắt Vương Siêu không có chút biến hóa nào. Trong lòng rung mình, môi mấp máy mấy cái, sau đó cũng không nói ra lời mình định nói.

Hần là Chu Hồng Trí muốn bảo Vương Siêu khuyên nhủ Trần Ngã Dương bỏ quyền thi đấu.

Nhưng mà vị lão võ thuật gia này nhìn thấy ánh mắt của Vương Siêu. Trong lòng cũng là cũng đã thông suốt. Đã bước lên vũ đài sinh mệnh là muốn thể hiện ra thực lực xuất chúng. Dùng sinh mệnh lực ngoạn cường của bản thân để tạo nên sự huy hoàng cho bản thân, chính Chu Hồng Trí cũng như vậy, huống chi là người khác.

Huống chi, cho dù là Vương Siêu khuyên nhủ cũng uống công, mỗi một tuyệt đỉnh cao thủ đều có ý chí cực kỳ kiên định, tuyệt đối sẽ không vì ngoại vật mà dao động. Trần Ngã Dương cũng như vậy.

Cho nên sau khi Chu Hồng Trí thở dài, cũng không nói thêm lời nào.

Dưới sự chăm chú của muôn người.

Quả nhiên là Trần Ngã Dương lựa chọn khiêu chiến.

Sau khi hần thấy tên của mình xuất hiện, ánh mắt vẫn không hề thay đổi, trực tiếp đứng lên, dứt khoát, quyết đoán, gọn gàng. Căn bản là không có một chút dây dưa. Hơn nữa ở bên cạnh hần là bà xã Mạc Vân Yến của hần, hai người chỉ trao đổi nhau một ánh mắt. Gật đầu với nhau, không nói thêm câu nào , tựa hồ đã ngầm hiểu ý.

Tại hiện trường có ít nhất ba bốn ngàn con mắt chăm chú nhìn vào Trần Ngã Dương. Nhưng mà, bất kể là ai cũng không ngờ được rằng Trần Ngã Dương lại dứt khoát như vậy, nhanh chóng đứng dậy, đi xuống trường, thậm chí không nói cùng thê tử lời nào.

Thần thái như vậy, thật giống như là: Hần đối mặt căn bản không phải là một đối thủ không có cách nào chiến thắng, mà là đối mặt với một tình huống tất thắng.

Dưới sự chú mục của muôn người. Trần Ngã Dương dứt khoát và ung dung như vậy, khiến cho tất cả mọi người đều sinh ra một loại ảo giác đó chính là: Trận chiến này không chừng Trần Ngã Dương có thể chiến thắng...

Tuy rất nhiều người biết ảo giác này là vô căn cứ bởi vì thực lực của hai bên cách biệt quá lớn. Nhưng nhìn thấy Trần Ngã Dương thong dong như vậy, cho nên nội tâm không nhịn được mà sinh ra ảo giác. Loại cảm giác này rất kỳ diệu.

“Lòng tin của Trần Ngã Dương quá cường đại. Trước kia ta đã xem thường hắn”. Nhìn thấy Trần Ngã Dương ung dung như vậy, đại tông sư Ngô Khổng Huyền tuyệt đỉnh cường giả của võ thuật thế gia tu luyện Khổng Tước Vương quyền, trong mắt cũng kịch liệt nháy lên hai cái.

“Đúng vậy, ta cũng đã quá xem thường hắn. Tâm khí của người này không ngờ đã đạt tới tình trạng như vậy, may mắn là hiện tại hắn gặp phải Trường Mi. Nếu như gặp chúng ta, nói không chừng do phỏng đoán sai lầm, mà chúng ta phải ăn quả đắng”. Lão đầu Trần Thái Nhất của Trần Gia Câu cũng khẽ biến sắc.

Không nói đến rất nhiều người đang âm thầm bàn tán về sự thông dong của Trần Ngã Dương. Lúc này, một người mang y phục màu xanh xám, trán cao, ngoại trừ lông mi dài rủ tới tận khóe mắt, thì dù nhìn thế nào cũng thấy thủ lĩnh God chỉ là một thanh niên chưa tới 30 tuổi. Độ nhất cao thủ ám sát của thế giới cũng đã xuất hiện trong trường.

Hắn và Trần Ngã Dương đứng thẳng mặt đối mặt.

Tiếng chuông cũng chưa có vang lên, cho nên hắn cũng chưa động thủ, mà là cất lời nói với Trần Ngã Dương: “Trần Ngã Dương! Xem ra là ngươi không có ý định bỏ quyền thi đấu”.

Con mắt của Trần Ngã Dương nhìn chằm chằm vào thủ lĩnh God cách đó hơn ba mươi mét, hời hợt nói: “Tại sao ta phải bỏ quyền?”

“Rất tốt! Rất tốt! Nếu như ngươi bỏ quyền thì ngược lại đã nằm ngoài dự liệu của ta”. Thủ lĩnh God gật đầu: “Cường giả Đan kinh có thể xưng là chân tiên, đã thoát ly khỏi giới hạn của người thường, ta rất thích giao thiệp với những người như vậy. Nhưng mà luận võ giao thủ lại là một chuyện khác, trên tay ta chưa bao giờ có người sống. Thật ra ta không hy vọng ngươi chết trên tay ta. Ngươi rất có tiềm lực để trở thành một cường giả, đợi một thời gian nữa ngươi có thể ‘bách xích can đầu, canh tiến nhất bộ’ (1). Ta rất muốn chờ ngươi chính thức phát triển sau đó mới cùng ngươi giao thủ, bởi vì sau đại hội võ đạo lần này, cho dù là ta cùng Vương Siêu ai thua ai thắng đều có một người đứng ở vị trí cao nhất kia. Lúc đó, nếu như không có những người như các ngươi thì cái vị trí mà chúng ta ngồi sẽ rất tịch mịch, cho nên ta không muốn giết ngươi”.

Thủ lĩnh God nói ra những lời này rất bình đạm, nhưng nội dung bên trong lại thể hiện sự tịch mịch, và đồng thời cũng thể hiện sự mong ngóng vào trận chiến cuối cùng cùng giữa hắn với Vương Siêu, trận chiến mà vận mệnh rất khó nắm chắc.

“Không có người có thể giao thủ cùng ngươi, hắn là sẽ không thể rèn luyện để tiến bộ hơn, luyện võ như đi ngược dòng nước, không tiến không thoái. Huống chi ngươi muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy, Vương Siêu chờ ngươi ở khoảng khắc cuối cùng, cho nên ngươi cũng không thể toàn tâm toàn ý đối phó với ta. Hơn nữa ta cũng không phải là kẻ dễ dàng bị giết như vậy, cho dù ngươi thắng được ta thì ta cũng dám khẳng định rằng: Sẽ để lại trên người ngươi một vết thương không thể xóa nhòa, để cho trận quyết chiến giữa ngươi cùng Vương Siêu ta thành bọt nước”. Trần Ngã Dương thông dong mỉm cười.

“Lưu lại vết thương trên người ta? Với tâm tính, thực lực của ngươi bây giờ cũng có chút hi vọng, nhưng mà hi vọng cũng không lớn lắm. Nhưng mà ngươi nói như vậy, cũng không thể làm dao động một chút tâm lý của ta. Tiếng chuông sắp vang lên, ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi, hy vọng ngươi có thể ngăn cản ta vài hiệp, để cho trước khi ta cùng Vương Siêu quyết chiến, thân thể có thể được làm nóng”. Sau khi Thủ lĩnh God nói xong. Lông mi nhẹ nhàng mà tung bay, trên mặt ngưng kết ra một giọt chất lỏng màu đỏ tươi, đó là tiên huyết thẩm thấu ra từ lỗ chân lông của lông mi.

Lỗ tai của Trần Ngã Dương run lên, âm thanh của lượng huyết dịch khổng lồ trong thân thể thủ lĩnh God chảy ào ào truyền vào tai hắn.

Sự tuần hoàn máu trong cơ thể của đối thủ thật vô cùng cường đại, giống như là sông Hoàng Hà đang lao nhanh, hải triều điên cuồng gào thét, cho dù là một người bình thường cũng có thể nghe thấy, khí thế hào hùng tới mức vô biên.

Ngay từ đầu thủ lĩnh God phát lực, lông mi đã ngưng kết huyết châu, rất hiển nhiên là hắn hạ quyết tâm, ngay từ đầu động thủ liền lập tức lấy thể ‘lôi đình vạn quân’ giết chết Trần Ngã Dương một cách chớp nhoáng, không cho Trần Ngã Dương một chút cơ hội nào.

Vào thời khắc mà thủ lĩnh God vận kinh, Trần Ngã Dương cũng cảm nhận được áp lực vô hình đang phô thiên cái địa ép tới mình, trong trí não cảm nhận được cổ áp lực vô hình này một cách hết sức rõ ràng. Trần Ngã Dương cảm thấy rằng : Thủ lĩnh God vốn chỉ có chiều cao trung bình, nhưng giờ đây bản thân mình giống như một người lùn đứng trước một đại hán cường tráng thân cao hai thước.

Loại cảm giác này, từ trong tâm lý của hắn tự nhiên nảy sinh, không thể nào kháng lại.

Trần Ngã Dương cũng cảm nhận rõ ràng tâm tình này của mình.

“Cao thủ đối chiến, nhân tố biến hóa tâm lý, chính là trong thời khắc này đây! Nhìn bề ngoài thì rất cường đại, tâm linh không thể phá vỡ, dưới áp lực cường đại, rất dễ dàng xuất hiện khe hở, nhưng mà không ở dưới áp lực thì không ai có thể phát hiện được sơ hở của mình ở chỗ nào. Tâm linh của ta cũng xuất hiện khe hở này, nhưng mà đã xuất hiện thì cũng không cần sợ hãi. Không hiểu rõ bản thân mới là đáng sợ nhất, giờ đây ta biết mình có sơ hở, ngược lại là một việc rất đáng mừng”. Trần Ngã Dương cảm thụ được áp lực cường đại lên tâm linh của mình, trong lòng thầm lẩm bẫm.

“À... Ta có một vấn đề, hi vọng trước khi đối chiến được người giải đáp”. Trong thời gian đếm ngược, Trần Ngã Dương đột nhiên nói chuyện.

“Vấn đề gì?” Lòng mi của thủ lĩnh God óng ánh một giọt huyết châu, giống như giọt nước ướt át. Nhưng mà khi hắn nói chuyện cũng không làm huyết châu nhỏ trên mặt đất, giống như nó vốn nằm sẵn ở đó rồi vậy.

“Tên thật của ngươi là gì? Chẳng lẽ gọi là Thần sao?”

Ai cũng không ngờ rằng, vào thời khắc mấu chốt chuẩn bị đối chiến Trần Ngã Dương lại hỏi một câu như vậy.

“Tên của ta thì ta cũng đã sớm quên, bản thân ta cũng không nhớ rõ. Thần chính là ta, ta chính là thần. Thái sơn hữu thần, với đạo cùng tồn tại, đạo chính là thần”. Lúc này, thủ lĩnh God cười ha hả.

Lời của hắn vừa buông xuống thì tiếng chuông đột ngột vang lên. Giọt huyết dịch trên lòng mi cũng rơi xuống đất, nước tóe ra thành hình một bông hoa đào nhỏ, tươi đẹp rực rỡ.

Mà mười hai chữ cuối cùng hắn trả lời, âm âm như lời, giống như từ thiên không vọng xuống, vang vọng khắp sân vận động.

Khoảng cách ba mươi thước, với cước bộ của hắn căn bản là có như không, giống như là thuấn di, ánh mắt người không kịp quan sát, thủ lĩnh God đã xuất hiện trước mặt Trần Ngã Dương, song quyền quyền giao nhau giống như ‘hỏa diễm lóe lên hoa sen mới nở’, đâm thẳng tới lồng ngực của Trần Ngã Dương.

Đây chính là sát chiêu Hỏa Lý Tài Liên (Trong lửa trồng sen). Quả nhiên thủ lĩnh God không hề nói dối, hắn ra tay không chút lưu tình.

Con mắt của Trần Ngã Dương đã hoàn toàn không có cách nào nắm bắt bất kỳ chiêu thức nào của đối thủ cường đại như vậy. Tất cả hoạt động chỉ dựa và tâm linh mà phản xạ theo bản năng.

Xoạt!

Lúc này đột nhiên hắn hơi công lưng, tâm tạng co lại, chân lui bước, sau đó đột nhiên vòng lại tung ra một thức Phi Yến Hồi Sào(chim yến bay về tổ).

Ầm ầm!

Hai tiếng bạo tạc truyền ra .

Trên thân Trần Ngã Dương, quần áo như bị kéo cắt đi, từng sợi vải vờn quanh. Đồng thời trên lồng ngực của hắn xuất hiện một quyền ấn hình hoa sen, trên đó còn in dấu vân tay.

Đây là do kinh phong từ quyền kinh của thủ lĩnh God gây ra.

Vừa rồi tuy Trần Ngã Dương tránh thoát được chiêu thức đó, nhưng cũng chỉ cách lồng ngực nửa tấc. Một nửa tấc , quyền phong mãnh liệt, kinh phong đánh lên lồng ngực hắn, xé rách y phục của hắn , xuất hiện dấu vân tay thật sâu.

Nhưng mà với sự cường đại của Trần Ngã Dương, kinh phong của quyền kinh cũng chưa đủ gây tổn thương tới hắn.

Hít vào một hơi, quyền ẩn trên lòng ngực theo khí huyết mạnh mẽ tuần hoàn mà biến mất.

(1) Bách xích can đầu, canh tiến nhất bộ; (“Dù đã lên tới đầu cây sào cao trăm thước, nhưng vẫn cố tiến thêm một bước nữa”). Ý nói: Có tài cao, nhưng không lấy làm tự mãn, vẫn cố gắng để tiến bộ thêm. Thành ngữ “bách xích can đầu” chỉ người có tài năng, đạo đức ở đỉnh cao.

512. Chương 487 Phương Chính Như Nhân, Viên Hoạt Như Thiên!

Một chiêu giao thủ, Trần Ngã Dương suýt nữa bị quyền kinh đánh trúng, bị kinh phong sắc bén xé rách y phục, còn để lại trên làn da chướng vân rất rõ ràng, mặc dù sau đó hít sâu để khí huyết tuần hoàn tiêu trừ chướng vân, nhưng đòn đánh đó cũng nói rõ một vấn đề: Đó chính là tính mệnh của hắn dưới nắm quyền của thủ lĩnh God giống như một ánh đuốc trong mưa to gió lớn, tùy thời có thể bị dập tắt.

Ít nhất, trong mắt của những người ở đây, Trần Ngã Dương căn bản là không có bất cứ năng lực phản công nào.

Nhưng mà, bề ngoài của trận chiến thì như vậy, nhưng mà trong trận chiến thì hai người lại có biểu hiện hoàn toàn khác hẳn. Những lời ‘ Trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường’ hay là ”Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê’ không dùng được trong trường hợp này. Bởi vì trong trận chiến này, song phương đều tiến nhập một loại cảnh giới thâm trầm mà tinh túy.

“Không đứng trong vòng nước xoáy của trận chiến thì vĩnh viễn không hiểu rõ bản chất của chiến đấu! Phản ứng của những người xung quanh, thật đúng là nông cạn, chỉ trừ một vài người...”

Trần Ngã Dương sau khi sử dụng thân pháp Phi Yến Hồi Sào tránh được sát chiêu Hỏa Lý Tài Liên của thủ lĩnh God, thì hít sâu một hơi, tâm tình hoàn toàn bình tĩnh lại. Sau đó tiến vào trạng thái thiền định, thiền định xong trong nội tâm Trần Ngã Dương dâng lên một cảm giác thần nhiên.

Trong tích tắc tâm linh biến hóa này, Trần Ngã Dương tựa hồ đã nắm rõ tâm tính của tất cả mọi người, đoán ra ý nghĩ của bọn họ là : Bản thân mình tùy thời có thể chết.

Trần Ngã Dương có một loại cảm giác, tâm lý của tất cả mọi người trong trường thi đấu đều nhất nhất hiện rõ trong đầu của hắn. Nhưng mà não hải của hắn lại không hao phí chút tinh thần nào.

Toàn trường: 99% số người đều nhất trí rằng , bất cứ lúc nào hắn cũng có thể bị thủ lĩnh God đánh chết.

Nhưng mà, có hai người không có suy nghĩ như vậy, mà đánh quan sát một cách thú vị, hai người ở trong mấy ngàn người. Thật giống như ngọn lửa trong bóng tối, phi thường bắt mắt, giống như là hạc giữa bầy gà.

Trong nội tâm của Trần Ngã Dương cũng cảm nhận được sự cường đại của hai người này, chính là: Vương Siêu và Ba Lập Minh.

Trần Ngã Dương cảm giác được địa tâm của bọn họ. Hiểu rằng ánh mắt của bọn họ đã hiểu thấu mọi biến hóa trong trận đấu.

“Định rồi mới có thể tĩnh, tĩnh rồi sau đó mới có thể an”. Thanh âm của thủ lĩnh God lại thần nhiên vang lên: “Trần Ngã Dương, ngươi không hổ là thánh giả về đả pháp, trong lúc giao thủ lại có thể tiến vào trạng thái tinh thần đại an, xem ra ta phải tốn chút sức lực rồi”.

Một chiêu của thủ lĩnh God không thể đánh chết Trần Ngã Dương, cũng không có tiếp tục tiến lên công kích. Mà thân thể hơi di chuyển nhìn Trần Ngã Dương, lông mi tung bay, cất lời nhu hòa.

“Định rồi mới có thể tĩnh, tĩnh rồi sau đó mới có thể an...” Trần Ngã Dương cũng lẩm nhẩm hai câu này. Sau đó vươn tay cởi bỏ y phục toàn thân, lộ ra thân thể thon dài hoàn mỹ. Làn da sáng bóng như tơ lụa

thượng hạ, lại ôn nhuận như bảo thạch, hai tay của hắn đưa ngang, khuỷu tay gấp khúc hình chữ Tĩnh (). Đó chính là một chiêu Tĩnh Lan thức trong Thái Cực Trường Chủy. Vuông vắn, ung dung không màng danh lợi, hoàn toàn không có một chút sát khí sắc bén cùng bá đạo.

Thủ lĩnh God nhìn thấy Trần Ngã Dương xuất ra Tĩnh Lan thức, sau khi nói xong liền bước về phía trước, bóng người lắc lư, mang theo tàn ảnh trùng trùng đến trước mặt Trần Ngã Dương, đột nhiên một tay đâm tới, vô cùng đơn giản, là thức Kim Thương Thủ.

Thân thể Trần Ngã Dương lui ngược lại, thủ thế Tĩnh Lan thủ trầm xuống phía dưới, vừa vặn chặn cổ tay của thủ lĩnh God, sau đó eo phát lực trong nháy mắt, cánh tay mãnh liệt xoay tròn, giống như cối xay thịt kịch liệt xoay tròn, chính là muốn xoắn đứt cổ tay thủ lĩnh God.

Trầm xuống sau đó xoắn lại, chính là phương thức phát lực đặc biệt của Tĩnh Lan thức trong Thái Cực Trường Chủy.

Thủ lĩnh God không hề hoảng hốt, cánh tay rung động, sau đó xoay tròn quán ngược lấy cánh tay của Trần Ngã Dương. Cánh tay như một con rắn lớn, lăn lăn lộn lộn, sau đó đem thế xoay tròn của Trần Ngã Dương quay ngược lại.

Chính là thủ pháp Nghịch Triền trong Tiên Thiên Thập Nhị Triền.

Lúc này tâm linh Trần Ngã Dương đã hoàn toàn tiến nhập vào trạng thái đại yên tĩnh, cánh tay vừa tiếp xúc với kinh lực của thủ lĩnh God, liền cảm nhận được lực lượng của đối phương cực kỳ hùng hậu, bản thân căn bản là không thể chống lại, nhưng mà hắn lại có thủ pháp tá lực đả lực.

Chấn động toàn thân, tâm tốc đều động, lực truyền tới cánh tay.

Ầm! Một thanh âm vang lên, cánh tay của Trần Ngã Dương đột ngột bung ra, vốn là thức Tĩnh Lan thức đang rất vuông vắn thì cánh tay đột nhiên vòng lại, hai khuỷu tay giống như đang ôm một quả cầu lớn, tròn trịa ngập tràn lực cùng đặn tính(đàn hồi).

Thủ lĩnh God vừa tiếp xúc với cánh tay của hắn vòng tay của hắn, một thân thể bay ra ra ngoài năm sáu mét.

Đương nhiên, không phải là thủ lĩnh God bị chấn bay, mà bản thân Trần Ngã Dương bay ra.

Một chiêu Tĩnh Lan thức của Trần Ngã Dương vòng tròn lại, cả thân thể cũng như biến thành một trái bóng cao su lớn, chỉ cần chịu lực một chút thì thân thể sẽ bắn đi thật xa. Cho nên khi tiếp xúc với kinh lực vô cùng kỳ lạ của thủ lĩnh God thì cả người hắn lập tức bắn ra xa.

“Ồ? Hay lắm. Thái Cực Viên Chủy!”

Trong nội tâm thủ lĩnh God khẽ động, dường như có chút vượt ra ngoài dự liệu của hắn, vừa rồi một thức Nghịch Triền của hắn xoắn ngược lại cánh tay của Trần Ngã Dương, đột nhiên có cảm giác như là đánh vào một quả bóng cao su. Cả thân thể, làn da của Trần Ngã Dương thật giống như là tràn đầy khí, so với bóng cao su còn kiên cố gấp trăm lần, vô luận lực đánh mạnh mẽ như thế nào đều sẽ bắn ra, lực lượng càng lớn, bắn ra càng xa mà không hề bị đánh vỡ.

Thủ lĩnh God tinh thông các loại bí pháp, quyền pháp của thiên hạ. Bản thân chính là quyền bách khoa toàn thư võ học sống, lập tức nhận ra đây là một thức thần kỳ nhất, bí ẩn nhất trong Thái Cực Quyền. Chính là thủ pháp Viên Chủy. Là một thể chuyển hóa trong chùy kinh Thái Cực Quyền, giống như là ‘Bách Luyện Cương Thành Nhiều Chỉ Nhu’.

Không phải là người có cảnh giới võ học cực cao thì không thể thi triển kinh lực xảo diệu và hòa hợp như vậy.

Nhưng mà loại lực lượng này, chấn động cương kinh trong Thái Cực hoàn toàn chuyển thành nhu, bắn ra lực lượng, lực công kích không đủ, cũng không bị đánh bại.

Nhưng mà thủ lĩnh God cũng không có buông tha, mà theo sát thân thể đang bắn ra của Trần Ngã Dương, cước bộ khẽ động, thân thể tiến tới, một lần nữa triển khai công kích mãnh liệt. Trận chiến này vẫn nằm trong phạm vi khống chế của hắn như trước, hắn thủy chung vẫn khống chế được tiết tấu chiến đấu, chiếm

giữ lấy thượng phong. Mà Trần Ngã Dương hoàn toàn không có cơ hội hoàn thủ, chỉ có thể bị động thừa nhận phản kích của thủ lĩnh God.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!....

Ba giây đồng hồ, âm thanh dữ dội phát ra liên tiếp giống như đánh vào một quả bóng cao su lớn. Thủ lĩnh God đã cùng Trần Ngã Dương va chạm hơn mười lần.

Mỗi một lần thủ lĩnh God tấn công đều bị Trần Ngã Dương đỡ được, sau đó thân thể Trần Ngã Dương lại hắt ra, mà thủ lĩnh God lại như bóng với hình đuổi tới, lại tiếp tục đánh vào, lại bắn ra.....

Tốc độ giao thủ của hai người vô cùng nhanh, trong mắt của rất nhiều người ở hiện trường biến đổi cứ như là ‘cưỡi ngựa xem hoa’, thậm chí trong đầu của nhiều người giống như hiện ra hình ảnh thủ lĩnh God đang đuổi theo một quả bóng cao su hình người. Muốn đánh bể trái cầu này, nhưng mà trái cầu này cực kỳ dẻo dai. Bị lực lượng chấn bay, nhưng bản thể lại không chịu lực lượng làm suy yếu.

Trần Ngã Dương phát lực tiếp chiêu, cánh tay vòng thành hình tròn, chân chống vòng cung, eo và lưng hơi khom. Cổ cong lên như con ngỗng, bộ pháp cũng vòng tròn, toàn thân từ trên xuống dưới không có nơi nào không tròn, vị trí nào cũng tràn ngập đàn hồi.

Thậm chí, mỗi lần Trần Ngã Dương hô hấp, khí tức từ trong thân thể hắt thở ra cũng là những vòng khói màu trắng, tròn vo lơ lửng.

“Thế Xuyên Châm(xâu kim) trong kiếm thuật của Thiếu Lâm”.

Thoáng cái Vương Siêu lập tức nhận ra thủ thế của thủ lĩnh God là một tuyệt học trong kiếm thuật của Thiếu Lâm, tên là Xuyên Châm Thế . Là vẫn lại tập trung lực lượng đâm vào một vị trí, lực như phi châm. Chuyên môn dùng để phá Thiết bố Samantha, Kim Chung Tráo, và một số loại khí công phòng ngự khổ luyện, đồng thời cũng phá Đạn Viên Kinh trong tá lực đả lực của Thái Cực.

Chiêu thức này đúng là thủ pháp tốt nhất để phá công phu của Trần Ngã Dương.

Nhưng mà Vương Siêu hiểu rằng, đấu pháp của thủ lĩnh God đang áp đảo Trần Ngã Dương. Nếu như hắn tiếp tục công kích , cuối cùng Trần Ngã Dương nhất định sẽ cạn kiệt thể lực không thể chống đỡ nổi nữa, sau đó sẽ vỡ tan như một trái bóng bay bị kim châm trúng.

Cầu tuy có tính đàn hồi rất tốt, nhưng mà nếu vượt qua lực lượng cực hạn có thể thừa nhận cũng sẽ vỡ tan. Nếu như thủ lĩnh God thi triển toàn bộ lực lượng, nhất định sẽ đạt tới trình độ khủng bố không cách nào tưởng tượng được, điều này Vương Siêu cũng chưa từng có nghĩ ngờ.

Nhưng mà thủ lĩnh God không cần dùng tới thủ đoạn bạo lực, mà là biến đổi chiêu số,cũng có thể hoàn toàn áp đảo Trần Ngã Dương.

Đấu pháp của Trần Ngã Dương là của cấp bậc nhân vật thiên tài, kỹ xảo võ công vận dụng tới mức tinh diệu, ba phần lực trong tay hắn có thể phát huy ra mười phần lực chiến đấu. Nhưng mà giờ đây thủ lĩnh God muốn áp đảo hắn về mặt đấu pháp.

Thủ lĩnh God một tay đánh ra Xuyên Châm Thế, Trần Ngã Dương lập tức có cảm giác không thể đón đỡ, cánh tay của hắn hơi nhoáng lên một cái, làn da toàn thân lập lòe những điểm sáng, bất ngờ nghiêng đầu đồng thời cánh tay phát lực, bộc phát ra Ngũ Tinh Chủy cương mãnh nhất trong Thái Cực .

Hai tay hơi rung lên, đâm ra tứ phương, vừa giống tròn, lại giống vuông, đột nhiên tập trung lại một điểm, mãnh liệt giáng tới.

Ầm ầm! Thật giống như một thùng thuốc súng lớn nổ mạnh, chiêu này của Trần Ngã Dương hoàn toàn là tìm đường sống trong cõi chết, bộc phát ra toàn bộ lực lượng của mình tiến hành phản kích.

Trần Ngã Dương phát lực, đầu hơi nghiêng xuống, như muốn giương một chiếc cung cứng, hắn liền lĩnh phát lực tấn công, đỉnh đầu của hắn đối diện với ngón tay của thủ lĩnh God, chẳng khác nào hoàn toàn để lộ nhược điểm của mình, để cho đối thủ toàn lực phản kích.

Hơn nữa đòn phản kích này của Trần Ngã Dương, tinh diệu không chệ vào đâu được, vừa hiểm lại vừa chính xác. Hơn nữa cái hình dáng tròn mà không phải tròn, vuông mà không phải vuông này , vừa giống như

vuông lại không giống vuông của Ngũ Tinh Chủ, trầm trọng, nhanh và mãnh liệt, giống như góc cạnh bén nhọn, lại tràn ngập lực lượng đàn hồi, vừa sắc bén lại vừa tập trung, hai loại kinh lực tròn và vuông biến hóa, chuyển đổi, làm cho người ta không có cách nào xác định.

Lần phát lực này có thể nói là đã đạt tới cảnh giới cao nhất của Thái Cực Quyền.

Thoạt nhìn thì là vuông, nhưng mà vòng lên lại là tròn. Thần bí lại như hư như thực, người ta không thể đoán được. Đây mới chính là ý nghĩa đích thực của Thái Cực. Trần Ngã Dương dùng Ngũ Tinh Chủ phản kích, hoàn toàn thể hiện ra ý nghĩa đúng đắn của vuông và tròn.

“Thái Cực Quyền trong tay của hần, hoàn toàn khai tông lập phái, tiến nhập vào một cấp độ mới!”

Trong giây phút Trần Ngã Dương đánh ra Ngũ Tinh Chủ, trong nội tâm Trần Thái Nhất đại tông sư của Thái Cực Quyền đột nhiên sinh ra một loại cảm giác. Hần cảm nhận được mình cả đời luyện Thái Cực Quyền, nhưng vào thời khắc này nhìn Trần Ngã Dương thì cảm thấy mình chưa hiểu thế nào là vuông và tròn.

Phút chốc mà Trần Ngã Dương phản kích, ánh mắt của Vương Siêu cũng trở nên khẩn trương. Với ánh mắt của Vương Siêu tất nhiên sẽ hiểu được rằng, thắng bại trong ngay trong một khắc này, cũng không sẽ diễn ra quá lâu.

Ầm!

Lông mi của thủ lĩnh God lại nhỏ một giọt máu xuống mặt đất, giọt máu này so với giọt máu vừa rồi lớn hơn rất nhiều, khoảng chừng lớn bằng đầu ngón tay, thậm chí lúc nhỏ trên mặt đất thì làm tro bụi bay lên, trầm trọng vô cùng, giống như giọt thủy ngân vậy.

Trong tích tắc! Ngón tay của hần đột nhiên tăng tốc lên vài lần! Với một tốc độ như ảo mộng, điểm nhẹ lên giữa đỉnh đầu của Trần Ngã Dương. Đâm vào tóc của Trần Ngã Dương chạm vào trán.

Mà hai tay tay chùy của Trần Ngã Dương, thực sự đánh trúng bụng của thủ lĩnh God, y phục ở phần bụng của thủ lĩnh God bị đánh bay về phía sau, bị kinh phong làm cho thân thể lộ ra một mảng lớn.

Nhưng mà Vương Siêu đã nhìn ra , một chiêu này của Trần Ngã Dương cũng không có đánh trúng thủ lĩnh God, chỉ còn cách một chút xíu, mà ngón tay của thủ lĩnh God thì đã chính xác điểm vào chính giữa đỉnh đầu của Trần Ngã Dương.

Chính giữa đỉnh đầu, trong y học cổ đại thì đây chính là huyết Bách Hội, là nơi mà trăm mạch đổ về, chỉ cần hơi động vào, thì người sẽ tử vong. Kết quả Trần Ngã Dương thế nào cũng có thể đoán ra.

Vương Siêu nhắm mắt của mình lại, thở một hơi thật dài, đối với trận chiến này hần đã hiểu thấu, hiểu rằng lúc hạ tay xuống thì thủ lĩnh God đã đoạn tuyệt tất cả sức sống của Trần Ngã Dương. Ngón tay này cũng không giống như lúc mình điểm vào Nghiêm Nguyên Nghi, lúc mình hạ xuống Nghiêm Nguyên Nghi thì đã lưu thủ vài phần.

Nhưng mà thủ lĩnh God hạ xuống thì lại bộc phát ra thực lực thật sự của hần, một ngón tay điểm ra, thần tiên cũng không thể cứu.

Nhưng mà Trần Ngã Dương cũng khoogn có ngã xuống, thần sắc của hần vẫn thông dong như bình thường, vẫn đứng thẳng, chậm rãi ngẩng đầu, thu tay của mình lại.

Đồng thời thủ lĩnh God cũng tay của mình, nhìn về khuôn mặt của Trần Ngã Dương.

Về mặt của hai người rất kỳ quái, làm cho người trong trường cũng không hiểu được là ai thắng ai thua.

“Vuông vẫn như người , tròn như trời. Trận chiến này thật sự là rất tốt, rất tốt.... Cho ta mượn y phục mặc vào”. Sau đó Trần Ngã Dương ngẩng đầu, với ngữ khí cực kỳ yên ổn nói với thủ lĩnh God.

Thủ lĩnh God cũng gật gật đầu, thoát y phục màu xanh trên thân xuống đưa cho Trần Ngã Dương.

Sau khi Trần Ngã Dương mặc vào , đột nhiên từ từ ngồi xuống, hai chân xếp bằng, hai tay đặt trên đầu gối, thần sắc tiêu sái, mỉm cười sau đó nhắm mắt của mình lại.

Trong phút chốc Trần Ngã Dương nhắm mắt, hô hấp của hắn, nhịp tim, mạch đập, mạch tuần hoàn của máu, tất cả sức sống đều đoạn tuyệt.

513. Chương 488 Chưa Bắt Đầu Đã Bị Đánh Chết.

Thời khắc cuối cùng khi Trần Ngã Dương ngã xuống, phản ứng của hắn Vương Siêu hiểu rõ, hắn đã đi hết con đường của hắn, được giao thủ với thiên hạ đệ nhất, hơn nữa lại được đối phương công nhận, vào lúc đó, trên con đường võ thuật hắn không có gì tiếc nuối.

Cuộc chiến vừa kết thúc, Trần Ngã Dương đã chết trên võ đài, god thủ lĩnh trông thấy Vương Siêu từng bước một đi xuống võ đài, hắn liền xoay người rời đi, biến mất không chút bóng dáng, cũng chẳng biết đi đâu.

Tựa hồ vào phút cuối khi hai người phải đối mặt, hắn lại không muốn chạm mặt Vương Siêu.

Sau khi Vương Siêu đi xuống sân xong, ôm lấy cơ thể của Trần Ngã Dương rồi cũng xoay người lên bậc thang, cùng nhóm người của Đường môn xoay người rời đi, tựa hồ như từ hôm nay trở đi không quan tâm gì đến chuyện của võ đạo nữa .

Mạc Vân Yển mới cùng Trần Ngã Dương kết hôn đón lấy Trần Ngã Dương từ tay của Vương Siêu xong, cũng không nói câu nào, sắc mặt vô cùng đau khổ, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của chồng mình, môi khẽ rung rung , thì thào lẩm bẩm, cứ như là đang nói chuyện cùng Trần Ngã Dương.

“Trường Mi Thái quá mạnh, không hổ là có thể cùng Vương Siêu tranh đoạt đệ nhất thiên hạ. Xem ra cuối cùng, trận chiến của họ, không biết ai thắng ai thua. Không biết sẽ kinh thiên động địa đến mức độ nào?”

Nếu như nói Vương Siêu đem qua khi đuổi giết Augustus đã thể hiện sức mạnh không thể chiến bại của mình, vậy thì god thủ lĩnh hôm nay ban cũng đã thể hiện điều đó khihi đấu cùng Trần Ngã Dương. Quan sát trận chiến, tất cả mọi người đều có chung một cảm giác.

Trong trận chiến đấu này, tuy god thủ lĩnh cùng Trần Ngã Dương giao thủ nhiều hiệp, nhưng thời gian lại rất ngắn, không đến mười giây. Bởi vì hai người động thủ cực nhanh, khi chạy chỉ thấy có bóng dáng tại lác lác.

Chỉ trong mười giây đồng hồ, một cao thủ, với đấu pháp trứ danh cường giả, đã bị đánh bại . Mọi người ai cũng cảm thấy rất kinh ngạc .

Đồng thời cũng mong đợi trận chiến cuối cùng giữa Vương Siêu và god thủ lĩnh.

Ở đây tất cả mọi người đều tin chắc rằng god thủ lĩnh và Vương Siêu là hai người mạnh nhất. Họ đi đến trận cuối cùng của hội võ không có gì là đáng ngạc nhiên. Không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản được hai cường giả này.

Khi god thủ lĩnh cùng Trần Ngã Dương chiến đấu xong, đã có rất nhiều võ thuật gia rút lui. Họ lựa chọn quyền từ bỏ, trong đó có Michael Dương của Nga.

“Michael Dương cậu tại sao lại phải rời khỏi cuộc đấu? Chẳng lẽ cậu không biết mình mang trong mình dũng khí của người Nga và cả niềm tin của dân tộc Nga.”

Trong một gian phòng Michael đứng thẳng . Đối diện hắn là tổng thống Nga Putin.

“Tổng thống, không phải là tôi mất đi dũng khí mà là tôi còn muốn sống để xem trận chiến cuối cùng. Để cho thủ lĩnh cùng Vương Siêu đối mặt. Trận này nhất định là rất phấn khích. Tôi không phải là sợ chết cũng không phải sợ thất bại mà là không muốn không được xem trận đấu này. Nếu như không được chứng kiến, tôi cho dù chết cũng sẽ tiếc nuối vô cùng . Chờ trận chiến đấu chấm dứt tôi chấp nhận mọi hình phạt của tòa án quân sự.” Michael trả lời .

“Trận đấu cuối cùng..... đặc sắc? Võ đạo đại hội đã tiến hành được ba ngày, tôi mới hiểu được những trận đấu kịch liệt trước kia cũng chỉ là những trò trẻ con mà thôi. Ba ngày chiến đấu, khiến tôi thấy rất đau mắt. Ba ngày nay, tôi không thể ngủ được , trong nội tâm suy nghĩ, trên cái thế giới này tại sao phải có võ thuật, tại sao phải có những người.....Những kẻ đáng sợ như vậy..... Như vậy cuộc chiến đấu cuối cùng sẽ như thế nào,.....” Putin ánh mắt trùng xuống, vắn vắn tay ngồi trên ghế suy nghĩ.

“Được rồi, cậu đi đi.” Cuối cùng nhân vật này nói năm chữ. Michael cúi chào, rồi lui ra ngoài.

Michael là một ví dụ, cũng không phải là thiếu số. Rất nhiều võ thuật gia không sợ chết mà họ chỉ sợ không được xem trận đấu cuối cùng. Đối với võ thuật gia, tánh mạng không phải là trọng yếu nhất. Tận mắt nhìn thấy trận đấu đỉnh cao của võ thuật mới là tuyệt.

Vương Siêu đương nhiên sẽ không để ý tới những chuyện này.

Sau khi Trần Ngã Dương chết, hấn lẳng lẳng suốt hai ngày không nhúc nhích, dường như đắm chìm vào cảnh giới. Liên tục hai ngày hội võ, hấn cũng không có đến xem.

Nhưng mà sau khi trận đấu của Trần Ngã Dương cùng god thủ lĩnh qua đi, hội võ dường như có chút yên ắng, hai ngày không có gì đặc sắc, chỉ có một vài thi đấu vậy thôi.

Đương nhiên, mấy cao thủ này thi đấu cũng có phần tàn khốc, hai ngày đã chết mười võ thuật gia người Hoa, những võ thuật gia nước ngoài cũng tàn tật hơn mười người.

Trần Ngã Dương được đưa về Singapore, nhưng mà tập đoàn Trần Thị không từ bỏ ý định, bởi vì em của Trần Ngã Dương Trần Bàn vẫn còn. Vẫn còn những cao thủ của Đường môn trấn áp , thì cũng không xuất hiện chuyện gì lớn. Đương nhiên, Mạc Vân yển cũng đã rút lui khỏi đại hội.

Bởi vì Vương Siêu đêm hôm đó ra tay, tiêu diệt ngũ đại thương vương, bắt giữ Augustus, và một số đặc công âm thầm hoạt động, cũng giảm đi nhiều, đội hình mạnh như vậy trong nháy mắt đều bị chôn vùi. Người châu Âu mưu đồ bỏ thuốc vào trong đồ ăn cuối cùng cũng không phát sinh.

Sau khi Trần Ngã Dương chết, những quyền sư của người Hoa đều trầm mặc. God thủ lĩnh không có quốc tịch, không có dân tộc, bọn họ cũng biết, đi đến cuối cùng của hội võ, người sẽ càng ngày càng ít, cuối cùng cũng chỉ là trận đấu giữa hai người mạnh nhất, ai trong số bọn họ cũng đều có khả năng gặp được “Thần”. Không có ai trong nội tâm không suy đoán xem trận đấu này sẽ ra sao.

Phong Thái, Võ Vận Long, Lưu Mộc Bạch đang quan sát Ba Lập Minh cùng god thủ lĩnh chiến đấu, để học hỏi thêm kinh nghiệm.

Ngày thứ năm, trận chiến nhanh chóng tăng nhiệt.

Sáng sớm ngày thứ năm, trên máy vi tính cũng hiện ra chữ.

Trung Quốc Thanh Bang Khâu Vĩ Minh.

Thailand: Nãi Bồng, Bảo Sư Linh.

Bởi vì ba ngày đầu võ đạo đại hội có rất nhiều người đều rút lui, làm cho hội võ giảm nhiệt, rất nhiều võ thuật ra kiên trì nhưng họ cũng phải đấu lượt hai lượt ba.

Bảo Sư Linh này cũng là lần thứ hai xuất hiện , hấn lúc này cũng đã trở thành cao thủ. Dích xác sau khi đánh gục Cửu Cung Kiếm Lâm Đình Phong, hấn đã bắt đầu có chỗ đứng.

Trưởng lão Khâu Vĩ Minh giống như một người bị thần kinh. Hấn nhảy lên trong sân. Đối diện hấn chính là Nãi Bồng, Bảo Sư Linh cũng cách hấn mười mét.

Máy tính cũng bắt đầu đếm ngược.

Nãi Bồng, Bảo Sư Linh lão nhân Quyền Thái tông sư này nhìn thấy Khâu Vĩ Minh điên điên khùng khùng, trong ánh mắt hấn hiện ra một tia khiêu khích .

Quyền Thái lão tông sư này đương nhiên cũng là một cao thủ có kinh nghiệm. Nhưng mà điều hấn không ngờ đến chính là, ánh mắt khiêu khích này lại dẫn đến nhiều phiền toái.

Ầm ầm! Khi súng vừa nổ, hấn vừa dùng mắt trên người của Khâu Vĩ Minh, Khâu Vĩ Minh tựa như một viên đạn bắn lên. Hai tay trên không trung mãnh liệt chuyển động, không khí lập tức như tạo thành cơn sóng bằng mắt thường có thể nhìn thấy.

Võ Đang thuần dương chưởng:“Phá sơn phách”!

Khâu Vĩ Minh vừa ra tay, cũng chính là chiêu sát thủ, chưởng ảnh cứng ngắc chém cùng tiếng kêu vang khắp võ đài.

Cái tên này sau khi điên cuồng lại có thể khống chế được khí huyết,hấn vừa ra tay đã rất dữ dội mãnh liệt. Nãi Bồng, Bảo Sư Linh kinh hãi. Hấn lập tức lui về phía sau! Trong miệng dùng thổ ngữ hô lớn một tiếng, cho thấy hấn rất kinh ngạc, phần nộ.

Hấn kinh ngạc là vì sức mạnh của Khâu Vĩ Minh. Một chiêu công tới, bốn phương tám hướng đều là chưởng kinh, hoàn toàn vây hấn vào chính giữa, lực mạnh đến nỗi như muốn nổ tung ngọn núi ra.

Điều làm hấn phần nộ chính là, Khâu Vĩ Minh căn bản không nên động thủ lúc này! Bởi vì..... Bởi vì chuông của hội võ vẫn chưa vang lên. Đây là hành vi phạm luật nghiêm trọng.

Khi tiếng chuông chưa vang lên mà động thủ, sẽ bị tước bỏ tư cách dự thi. Đây là một quy định không thể thay đổi. Lần này đều là cao thủ,sức chịu đựng rất tốt, nên cũng không đến mức khi mà chuông vẫn chưa reo lên đã ra tay.

Nãi Bồng, Bảo Sư Linh trong nội tâm rất rõ ràng trận chiến này hấn đã thắng rồi, căn bản không cần cùng Khâu Vĩ Minh giao đấu.

Nhưng mà trong tích tắc, Khâu Vĩ Minh mạnh mẽ dữ dội truy kích, “Phá sơn phách” đột nhiên chuyển biến, hóa thành “Phong ma chàng”, người hấn giống như một cái đầu trâu điên cuồng, lao về phía Nãi Bồng Bảo Sư Linh. Võ Đang “Thiết quả thối” Thuần Dương chưởng “Kích lăng thế”“Hoành tảo thiên quân”“Khô thụ bàn căn”“Mãnh hổ xanh”..... Những sát chiêu này trong vòng ba chiêu đều xuất hiện.

Phanh!

Nãi Bồng, Bảo Sư Linh vừa mới nâng tay đỡ, cánh tay đã bị đánh cho một đòn mạnh đến nỗi hấn cảm thấy huyết mạch mình như không chảy nữa, đang lúc điều chỉnh thì lại bị một trận đòn tấn công.

Hấn chỉ nhìn thấy bóng của tay chân, mọi người thì không thấy gì, trên người hấn đã trúng hơn mười quyền, đến kêu cũng không ra tiếng, hấn gục trên mặt đất, giống như một cục thịt. Hấn đã bị đánh chết.

Một giây đồng hồ, mọi người không ai kịp phản ứng. Người làm công tác của võ hội lên sân khấu tuyên bố Nãi Bồng, Bảo Sư Linh đã chết lúc này mọi người mới vỗ tay.

“Chuyện này..... Thanh Bang tại sao vẫn muốn cùng Khâu Vĩ Minh lên võ đài ?Lần này không xong rồi, những người trong hội Quyền Thái ồn ào , Khâu Vĩ Minh động thủ trước khi có chuông nên phải chịu trách nhiệm .” Hoắc Linh Nhi trợn mắt há hốc mồm. “Khâu Vĩ Minh là một người bị bệnh tâm thần, phải chịu trách nhiệm gì chứ? Trận chiến đấu này, Nãi Bồng Bảo Sư Linh thắng thật rồi nhưng tiếc là hấn cũng đã chết.”Vương Siêu cười cười.

Quả nhiên, chỉ chớp lát đã tuyên bố kết quả, Nãi Bồng, Bảo Sư Linh chiến thắng, Khâu Vĩ Minh bị xóa bỏ tư cách, chịu mọi trách nhiệm pháp luật và bồi thường.

Nhưng mà hội võ vẫn phải tiếp tục, máy tính tiếp tục lập lờ.

Trận tiếp theo.

Trung Quốc Đường Môn, Vương Siêu.

Trung Quốc Ngô Thức bát cực, Ngô không Huyền.

514. Chương 489: Thiên Đình

Vương Siêu!

Cái tên này rất có sức nặng, giống như là một dãy núi lớn dài vô cùng vô tận, đè lên lòng mỗi người.

Nếu như hai ngày trước cái tên thủ lĩnh God xuất hiện, khiến cho tất cả mọi người đều cảm giác thần bí khó lường, cao cao tại thượng. Nhưng Vương Siêu lại khiến cho người ta có cảm giác ngoại trừ trầm trọng ở mặt ngoài, thì còn như một trái núi đè nặng lên tâm linh.

Không tính tới buổi tối Augustus, cũng không kể tới trận chiến cùng năm vị sủng thần, trên đại hội võ đạo, đây là vòng đầu tiên mà Vương Siêu xuất hiện.

Trong sân vận động có thể dung nạp mười vạn người, lúc này lặng ngắt như tờ. Nhưng mà ánh mắt của mỗi người đều nhìn vào đối thủ của Vương Siêu, chính là Ngô Khổng Huyền của Ngô Thức Bát Cực. Vì rằng cái tên này cũng không vang dội, rất nhiều người lần đầu tên nghe thấy. Không biết rốt cuộc là tôm tép phương nào, hay là là kẻ hùng bá một phương. Lại bất hạnh phải luận võ cùng Vương Siêu.

Khi mà Ngô Khổng Huyền vừa đứng lên, lập tức có vạn ánh mắt nhìn chăm chăm vào. Đồng thời, hắn cũng cảm giác được ánh mắt của đám đông này là khinh thường, thậm chí là cười nhạo. Cười nhạo hắn vận khí không tốt, phải luận võ cùng Vương Siêu.

“Các người cứ nhìn đi! Ta sẽ làm cho các người khiếp sợ đến mức nhảy dựng lên”.

Ngô Khổng Huyền hít vào một hơi thật sâu, khuôn mặt bắt đầu đỏ ửng, làn da nhăn nhúm cũng bắt đầu căng lên, từng khớp xương sống từ từ thẳng lại, mỗi một đốt xương thẳng lại thì lại phát ra một tiếng “Bằng!” Thanh âm vang lên rất lớn, giống như là tiếng sắt thép va chạm.

Hắn cứ như vậy vận động eo lưng, từng đốt xương sống vang lên lách cách! Thanh âm càng lúc càng lớn, làm cho người ta có cảm giác xương cốt trong thân thể của hắn không phải là xương, mà là những cây cột thép lớn.

Đồng thời, theo những âm thanh xương sống của hắn vang lên, thì dưới lớp da của hắn dường như có thêm một tầng mỡ, rất nhiều người ở đây bằng mắt thường có thể thấy rõ ràng sự bành trướng xảy ra trong quá trình.

Người ở chỗ này, đều là những kẻ có ánh mắt tinh tường, tuy bị lớp y phục che khuất, nhưng làn da vận động liên tục tác động lên quần áo, tạo ra những gợn sóng nhẹ nhẹ, ai nấy đều có thể tưởng tượng được biến hóa kịch liệt đang diễn ra bên trong.

Lưng thẳng tắp, cốt như thép, màng da phồng lên, lớp da trên mặt Ngô Khổng Huyền bắt đầu trở nên ửng đỏ, chuyển hóa thành màu tái nhợt. Sau đó từ tái nhợt chuyển thành màu vàng óng, cuối cùng ổn định ở màu vàng nhũ như ngọc, làn da óng ánh, lớp màu vàng trên nền da như một tầng bảo quang.

Nhất là làn da màu vàng nhũ dưới ánh đèn chiếu rọi, làm cho người ta cho rằng đó là màu vàng kim nhàn nhạt. Thật giống như là cơ thể hắn không phải là cơ nhục, mà được chế ra từ vàng!

Dưới ánh đèn chiếu xuống, lại làm cho người ta có cảm giác như vậy, trong nháy mắt, người ở nơi này lập tức hiểu rằng. Tên Ngô Khổng Huyền thần bí của Ngô Thức Bát Cực là một tuyệt đỉnh cao thủ, hơn nữa là một người có võ công ít kẻ có thể đối địch.

Nhưng mà, Ngô Khổng Huyền làm cho người ta rung động còn hơn thế rất nhiều. Dường như hắn muốn làm cho toàn trường kinh sợ, đem khí thế của mình tuôn ra đến tận cùng, có thể chống lại với Vương Siêu.

Thế là hắn há miệng lấy hơi, thổ xuất khí tức, phát ra một tiếng thét dài, không giống tiếng hạc kêu, không giống tiếng ưng gáy, cũng không giống tiếng phượng minh, mà là thanh âm xuyên kim phá thạch mang theo khí phách hùng bá thiên hạ. Cổ khí phách trong tiếng thét dài này khác hẳn với khí phách ‘ngạo nghễ thể nhân chỉ có ta là hùng’ của Nhạc Bằng, mà Ngô Khổng Huyền thể hiện ra lại chính là ý cảnh ‘quân lâm thiên hạ’.

Một tiếng thét dài, làm cho người ta có cảm giác lực lượng toàn thân hắn lay động, tràn ra, tùy thời đều có thể phóng thích ra. Hơn nữa lực lượng lại vô cùng vô tận.

Trong tiếng thét dài, chân của hắn điểm nhẹ, cả người mạnh mẽ nhảy lên, lẳng không nhảy xuống phía dưới, mỗi một bước nhảy giống như là đại điều giương cánh bay lên bầu trời, lúc hắn chạm đất thì mặt đất chấn động kịch liệt, xuất hiện những vết rạn nứt.

Tổng cộng năm lần lên xuống, Ngô Khổng Huyền đã đi tới trung tâm sân thi đấu, năm lần nhảy lên hạ xuống này, mỗi một lần đều như khiến nền đất chấn động như máy ủi đang đẩy đất. Một tiếng động lớn rồi đến một tiếng khác.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Năm âm thanh chấn động lớn vang lên rõ ràng trong tâm khảm mỗi người, đồng thời cũng đã nhìn ra lực lượng cường hãn không gì sánh kịp của Ngô Khổng Huyền.

Cuối cùng khi mà Ngô Khổng Huyền hạ xuống sân là thanh âm mạnh mẽ nhất, một tiếng vang lớn, mỗi người đều cảm giác ở dưới chân có chấn động rất nhẹ, có cảm giác như mồn xóc nảy lên, giống như là cả sân vận động bị bước nhảy cuối cùng của Ngô Khổng Huyền làm nảy lên vậy.

Thanh thế như vậy, cũng có thể tính là kinh thiên động địa. So với thủ đoạn mà Nhạc Bằng thi triển ở Nam Dương Đường Môn càng thêm hung mãnh, càng làm rung động lòng người.

Ngô Khổng Huyền xuất hiện, có thể nói là thu hút ánh mắt của rất nhiều người, khí thế cực cao!

Trong nháy mắt mà hắn bước vào trường thi đấu, rất nhiều cao thủ cũng đã nâng hẳn lên một bậc: Cao thủ có thể chống lại Vương Siêu.

“Vào thời điểm này, không nên xem thường bất cứ ai? Đại hội võ đạo quả là ngoạn hỏ tàng long, càng tiếp cận thời điểm cuối cùng thì nhân vật xuất hiện càng lợi hại”. Rất nhiều người đều cảm nhận được đại hội võ đạo càng gần đến ngày cuối cùng, thì càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi.

Khác hẳn với khí thế to lớn của Ngô Khổng Huyền, Vương Siêu chỉ đơn giản đứng lên, từng bước đi xuống sân thi đấu, chốc lát đã tới bên trong sân, đứng đối mặt cách Ngô Khổng Huyền chừng bốn mươi mét.

“Vương Siêu sư phụ, người đánh bại sư đệ Nhạc Bằng ở Nam Dương, không tưởng tượng được giờ đây lại đối đầu với ta”. Khuôn mặt màu vàng kim nhạt của Ngô Khổng Huyền không chút biểu tình, con mắt như ngọc lưu ly lập loè sáng rực, cũng không có nhìn Vương Siêu. Ngữ khí nói chuyện của Ngô Khổng Huyền thật giống như thần Phật không có chút nào mang tình cảm của nhân loại.

Từ ngữ khí như vậy, chứng tỏ trong lòng hắn không chút sợ hãi Vương Siêu.

Vị đại tông sư của Ngô Thức Bát Cực này, tu luyện Khổng Tước Vương quyền đến mức tuyệt đỉnh, trong phút chốc lâm chiến, đối mặt với địch nhân cường đại, cũng tiến vào trạng thái đối địch tốt nhất.

Mỗi một tuyệt đỉnh cao thủ đều không phải nhân vật đơn giản, mà là những con người tràn đầy biến hóa, ai cũng không có cách nào phỏng đoán ra họ có thể phát huy ra bao nhiêu lực lượng. Bởi vì tại thời điểm mấu chốt bọn họ đều có thể bộc phát ra tiềm lực kinh người, phát huy thực lực của mình tới mức hoàn mỹ nhất, tinh tế nhất.

Đơn giản mà nói, bất cứ tuyệt đỉnh cao thủ nào, khi lâm địch thì sức chiến đấu, lực công phá đều vượt xa mức bình thường.

Giống như Trần Ngã Dương. Lúc nay Ngô Khổng Huyền cũng đã tiến nhập vào một cảnh giới mà chính bản thân chưa từng đạt tới.

Đại hội võ đạo là vũ đài của sinh mệnh. Địch nhân cường đại nhất chính là ‘chất xúc tác’ tốt nhất để tuyệt đỉnh cao thủ đột phá.

” Ngô Thức Bát Cực là một lưu phái võ thuật cổ lão, từng sừng sững mấy trăm năm. Môn nhân đệ tử cũng trải rộng khắp trong ngoài nước, những trong những năm gần đây, người có thể lĩnh ngộ tinh túy của Bát Cực càng ngày càng ít, Ngô Thức có rất ít tuyệt đỉnh, không thể tưởng được Ngô Khổng Huyền người chẳng những luyện Bát Cực tới đỉnh điểm. Còn kiêm tu cả Khổng Tước Vương quyền, trộn lẫn với Vũ bộ, phát triển Bát Cực Quyền lên một đỉnh cao mới”.

Vương Siêu gật đầu với Ngô Khổng Huyền thay cho lời chào hỏi, sau đó cất lời, cũng không có chút sát khí nào, cũng không không có xuất ra một chút khí thế áp đapr. So với Ngô Khổng Huyền quả thật là hai thái cực cực kỳ trái ngược.

Đối lập như vậy thật giống như là một thiếu niên quyền pháp còn thô kệch hướng tới một đại sư võ học tinh giáo.

Nếu như không phải tiên nhập vi chủ (ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo), thì mặc cho ai thấy hai người như vậy thì đều quả quyết là Ngô Khổng Huyền chính là đệ nhất thiên hạ cao thủ.

“Vương Siêu sư phụ, ta có một chuyện không rõ. Hy vọng người giải đáp cho ta, ta xem qua các điển tịch võ học của Đường Môn, ngay cả chú giải Tẩy Tủy Kinh của Bạch Ngọc Phong cũng công bố công khai. Điều này rõ ràng là Đường Môn muốn cống hiến cho giới võ thuật. Nhưng mà, Vương Siêu sư phụ, tại sao người lại thao túng mà cử hành ra đại hội võ đạo lần này? Khiến cho máu chảy thành sông? Người xem xem, trong năm ngày này, đã có bao nhiêu cao thủ bị chết? Bao nhiêu người bị tàn tật? Nhất là một vài người trẻ tuổi, đều là tinh anh trong tương lai của giới võ thuật người Hoa là chúng ta, bọn họ đều trong quá trình phát triển, cứ như vậy mà bỏ mình? Nhất là hai ngày trước, bạn tốt của người là Trần Ngã Dương tiên sinh cũng bỏ mình, nghe nói Vương Siêu sư phụ rất đau buồn, tỉnh tọ hai ngày không ăn không uống. Kết quả như vậy, có đúng với dự tính ban đầu của người khi cử hành đại hội võ đạo?” Ngô Khổng Huyền nói với Vương Siêu, lời nói của hắn, mỗi chữ đều như mũi dao sắc nhọn đâm vào tâm khảm, nhất là nhắc tới Trần Ngã Dương, ý tứ rất rõ ràng, chính là khiến cho nội tâm của Vương Siêu cho rằng cái chết của Trần Ngã Dương là do một tay hắn gây ra. Mục đích là công phái khe hở trong nội tâm Vương Siêu, để cho phần thắng của bản thân Ngô Khổng Huyền sẽ gia tăng thêm một phần.

Mà sự thật quả thật là như vậy, nếu Vương Siêu không thao túng đại hội võ đạo lần này, thì Trần Ngã Dương cũng sẽ không vẫn lạc.

Đối với điều này Vương Siêu chỉ lắc đầu. Ánh mắt nhìn lên trên nóc, chậm rãi nói: ” Đại hội võ đạo lần này tuy máu tanh. Thương vong cực lớn, nhưng cũng là lần rửa tội chính thức diễn ra lần đầu tiên, đại hội võ đạo qua đi, không biết sẽ sinh ra bao nhiêu cao thủ? Những người không chết, thành tựu sẽ không thể tưởng tượng nổi, tương lai của võ học thế giới, nhất định sẽ rất đặc sắc, nhúm năm tháng tiếp theo cao thủ xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Nếu như không có đại hội võ đạo, không có đối mặt với ta, không có áp lực của ta, thì giờ đây trạng thái tinh thần của Ngô Khổng Huyền người có thể đạt tới cảnh giới bây giờ sao? Với ánh mắt của ta thì nếu như người không đứng trước mặt ta, thì cuối cùng của cuộc đời người, cũng chỉ là ở cấp độ đan cương mà thôi. Cái chết của Ngã Dương ta cũng rất đau lòng, nhưng đối với hắn mà nói , trong hắn chết trong khoảnh khắc đặc sắc nhất, đối với người luyện võ, đây cũng là kết cục tốt nhất. Được rồi, người đã đứng trước mặt ta, cũng cho thấy người xem thường cái chết, có dũng khí vứt bỏ hết thảy, đối với người như vậy ta không thể không cho người. Đương nhiên, cơ hội này không thể cho không, cũng có hạn chết, nếu người có thể tiếp được ba quyền của ta , ba quyền mà không chết thì ta sẽ để cho người nhận thua mà rời khỏi, không lấy đi tính mệnh của người. Nhưng nếu như người không thể ngăn cản nổi ba quyền thì cũng không thể trách được ta”.

“Ba quyền sao? Ba quyền mà muốn đánh gục ta? Vậy đến đây đi?” Sau khi cước bộ đạp sau, thân thể Ngô Khổng Huyền cong lên phía trước, giống như thức mở đầu “Đại Bàng giương cánh”, nhưng cũng có chút khác biệt rất nhỏ.

Bỗng chốc trong lúc này, Vương Siêu nhìn thấy rõ ràng ở vị trí trung ương của vầng trán Ngô Khổng Huyền phồng lên, giống như một khối kim cương, trở nên bao mãn vô cùng.

Ở trung ương của trán, giữa hai lông mày, trong y học cổ lão gọi là “Thiên Đình”.

Xem tướng, nếu một người có phúc khí thì người phán nhất định sẽ nói Thiên Đình bao mãn.

Nếu như nói huyệt vị bí ẩn toàn thân người là những vị thần, như vậy điểm chính giữa trán chính là Thiên Đình, thống lĩnh của chúng thần.

Vị trí này, cũng là bộ vị thần bí và ảo diệu nhất của cơ thể con người, trong điển tịch của đạo gia thì chính là nơi điểm mà “Chúng thần chi sở quy y, Nguyên Thần chi ký thác” (Nơi tinh thần tụ về, nguyên thần hướng về ký thác).

Trên thế giới, võ học có đủ loại, mệnh môn như biển khơi, phương pháp cũng có đủ kiểu loại, nhưng mà vận kinh Thiên Đình thì lần đầu tiên mà Vương Siêu trông thấy.

515. Chương 490: Một Quyền Cũng Tiếp Chẳng Được

Thức khởi thủ vận kinh Thiên Đình, thật sự là hiếm gặp và cực kỳ xảo diệu. Con người khi còn sống, đầu là bộ phận quan trọng nhất, phàm là luyện công phu thì bình thường cũng không có luyện đầu. Bởi vì trên đầu có rất nhiều bộ vị quan trọng, chỉ cần một chút sau lằm sẽ xảy ra vấn đề lớn, không phải là thần kinh thác loạn thì cũng là chấn động não mà tụt huyết.

Trên đầu có nhiều bộ vị quan trọng, nhưng quan trọng nhất lại chính là Thiên Đình. Cho dù là võ học đại tông sư, cũng không muốn động tới vị trí này.

Thiên Đình tên như ý nghĩa, chính là thống lĩnh hết tất cả chúng thần, chúng tiên trên trời dưới đất. Mà lại dùng để đặt tên bộ vị trên cơ thể con người, có thể thấy được tầm quan trọng của nó ra sao.

Có thể nói, lúc này Ngô Khổng Huyền vừa vận kinh, cũng là khai sáng ra một dòng võ học, thể hiện ra sự huyền bí nhất của quyền pháp Phật môn. Làm cho võ học trong lòng Vương Siêu càng thêm hoàn thiện.

Nhưng mà đó cũng không phải lực lượng của Ngô Khổng Huyền, mà là các hòa thượng sáng tạo ra Khổng Tước Vương quyền, cũng với rất nhiều trong quân đội dùng trí tuệ cùng tính mệnh đổi lấy kinh nghiệm.

Khi sinh ra một môn quyền pháp, phải trải qua sự thí nghiệm của vô số người, cũng kiểm nghiệm qua vô số lần thực chiến. Nhất là bí quyết vận kinh Thiên Đình của Khổng Tước Vương quyền, giai đoạn đầu tiên sinh ra quyền pháp nếu như không có vô số người chết, không khiến cho vô số người tẩu hỏa nhập ma, thì không thể nào sáng tạo hoàn thiện.

Lúc này đối mặt với Ngô Khổng Huyền, cảm nhận được được huyết dịch vận chuyển trên người hắn. Thiên Đình đang mạnh mẽ nổi lên, lớp da bên ngoài được chống lên, cho dù tuyệt đại cao thủ đạt tới cực hạn võ học như Vương Siêu, cũng không nhìn được mà sinh ra sự bội phục cùng kính ngưỡng đối với trí tuệ và sự giải thích về thân thể của tiền nhân.

Vô số tính mạng và trí tuệ của con người truyền thừa xuống thì một người không thể so sánh, cho dù người đó là thần.

“Không thể tưởng được trong thiên hạ lại có phương pháp vận kinh mà người không tinh thông. Không sai, đây là pháp môn vận kinh tối Thiên Đình, là mức độ huyền bí nhất trong võ thuật. Xem ra hôm nay hôm nay việc ta chiến thắng người lại nắm chắc thêm một phần”. Nghe thấy lời nói của Vương Siêu. Ngô Khổng Huyền đã vận kinh xong, lời nói vẫn như trước không có chút biểu cảm nào. Nhưng mà trong giọng điệu lại có thêm một loại tự hào cùng tự tin. Loại tự tin cùng tự hào này khiến cho tinh- khí- thần khi hắn đối mặt với Vương Siêu kết hợp càng thêm hoàn mỹ.

Bởi vì trong ý nghĩ của hắn thì Vương Siêu không có gì không biết, không chỗ nào không hiểu. Được tôn xưng là thiên hạ đệ nhất cao thủ. Lại thêm hắn từng nhìn thấy Vương Siêu đánh gục năm vị thần sủng, dùng lực lượng vô địch bắt giữ Augustus. Tuy lúc đối mặt ý chí của hắn tăng lên tới đỉnh điểm, nhưng mà sâu trong nội tâm thì vẫn như cũ có một ‘mầm mống’ là không thể chiến thắng Vương Siêu.

Nhưng mà giờ đây, lời này của Vương Siêu lại triệt để tiêu diệt mầm mống không thể chiến thắng này. Không còn có khả năng mọc rễ nảy mầm nữa. Bởi vì hắn vận kinh Khổng Tước Vương quyền thì Vương Siêu hiểu rất rõ. Còn về vận kinh Thiên Đình lại không hiểu, đối thủ không hiểu về bản thân thì không còn đáng sợ nữa.

Trong chớp mắt nói chuyện. Ngô Khổng Huyền cảm nhận được tinh thần, lòng tin, khí huyết, thể lực, toàn bộ trạng thái sinh lý của mình đang không ngừng bành trướng. Tựa hồ vĩnh viễn không có cực hạn.

Hắn hiểu rằng, trong nháy mắt lâm địch, trạng thái tinh thần lại tăng thêm một tầng.

Lúc này, hần mới thực sự tràn đầy tin tưởng khi đối mặt với Vương Siêu. Thậm chí có hi vọng chiến thắng. Lời hần vừa nói cũng không phải là mạnh miệng nói suông, mà là trong nội tâm khắc họa ra, hần quả thật có cơ hội chiến thắng Vương Siêu.

Không ngờ rằng, Vương Siêu nghe thấy hần nói như vậy, không hề để ý, mà là hài lòng gật nhẹ đầu nói rằng: " Hay lắm, nắm chắc là tốt rồi. Xem ra lời nói của ta đã tiêu trừ một tia bất an cuối cùng trong lòng người. Bây giờ người mới có thể toàn tâm toàn ý phát huy ra thực lực cường đại nhất của mình để đánh với ta một trận, ta rất hài lòng, nhưng mà ước định ba quyền vẫn tiếp tục có hiệu lực, tiếng chuông vang lên thì người xuất thủ trước đi!"

"Thì ra, người cố ý nói như vậy, để bỏ đi ý nghĩ không thể chiến thắng trong lòng ta, để ta có thể phát huy ra thực lực cường đại nhất... Người như vậy... Đối thủ như vậy... Bất luận kẻ nào trước khi diễn ra trận chiến đều dùng ngôn ngữ để làm yếu đi lực lượng của địch nhân, nhưng mà Vương Siêu này lại dùng lời nói để cho đối phương có thêm sự tự tin! Đó là dạng người như thế nào đây?" Đột nhiên trong lúc này, Ngô Khổng Huyền hiểu rõ tâm ý của Vương Siêu. Bây giờ, trong lòng hần thì Vương Siêu là một tòa núi cao khiến người ta kính ngưỡng, nhưng cũng không có cảm giác sợ hãi. Loại tâm tình này rất ổn định.

Bởi vì trong lòng của hần, Vương Siêu tuy cường đại, nhưng cũng không thần bí, cũng không đáng sợ. Lực lượng của Vương Siêu giống như được vạn vật phụng dưỡng, rồi lại có thể ở bên cạnh, có thể động tay đến, như là vạn vật chi mẫu(Mẹ của vạn vật).

Tuy loại cảm giác này rất thần kỳ, nhưng mà Ngô Khổng Huyền thật sự cảm nhận được, tâm lý của hần cũng vì loại cảm giác khó hiểu này mà kinh ngạc, nhưng là loại cảm giác kinh ngạc chứ không phải là hoảng sợ, nó làm cho người ta cảm thấy yên bình.

"Đây là khí tức của đạo".

Trong ý nghĩ của Ngô Khổng Huyền lại sinh ra một ý niệm, đạo cũng không thần bí, nó dựng dục (thai nghén, sinh ra) vạn vật, ở bên cạnh mỗi người, có thể với tới được, làm cho người ta có cảm giác thân thiết.

Lúc này, trạng thái tinh thần của Ngô Khổng Huyền lại biến đổi một lần nữa, trong nội tâm có một loại minh ngộ, từ ánh mắt của hần, dường như đã nhìn thấu một điều gì đó.

Khí thể của hần lại tăng. Trong nội tâm bừng sáng, vàng trán của hần như là kim cương.

Lúc này, tiếng chuông bắt đầu của đại hội võ đạo đã vang lên.

"Ngô Khổng Huyền quả nhiên là lợi hại, từ lúc mở màn đến bây giờ, khí thể liên tiếp tăng cao đến ba tầng. Nếu với trạng thái như vậy, lại được xuất thủ trước, trong ba quyền, không! Trong năm quyền, ta cũng không nắm chắc có thể đánh bại hần". Đúng lúc này, Ba Lập Minh vốn vẫn đứng im lặng bên cạnh Hoắc Linh Nhi đột nhiên mở miệng.

Ba Lập Minh là bậc nhân vật như thế nào? Hần vừa nói như vậy, những người ở đây không có ai nghi ngờ lời nói của hần.

Lúc này, Ngô Khổng Huyền đã động thủ.

Vương Siêu để cho hần xuất thủ trước, tất nhiên hần sẽ không khách khí.

Ngô Khổng Huyền vừa ra tay công kích, đã thể hiện khí độ trước nay chưa từng có. Hai tay giương ra giống như đang tung cánh, cả thân thể gây cho người ta cảm giác muốn bay lên bầu trời, nhất là hai tay hần lật lại giương lên kèm theo một luồng kinh phong, gần giống với thức "Đại Bàng giương cánh". Không! Hần phải là Khổng Tước Thôn Phật, hai cánh mở ra, muốn che cả bầu trời.

Cao thủ ở đây mặc dù không có 'thâm lâm chiến trằng'(bản thân ở trong chiến trường). Nhưng mà một thức mở đầu như thế của Ngô Khổng Huyền, đều khiến cho họ cảm giác được đôi mắt đang tối sầm lại.

Phật tổ ở trong trong hư không tỏa ánh sáng chói mắt, nhưng mà Khổng Tước há miệng ra, lập tức đem Phật nuốt vào trong bụng.

Đây là khí thể cùng uy lực của Khổng Tước Vương quyền, thức mở đầu này so với "Đại Bàng giương cánh" càng thêm mạnh mẽ, bao trùm thiên địa, hút thần nuốt phật, duy ngã độc tôn.

Chỉ trong một hiệp, Ngô Khổng Huyền đã thi triển ra toàn bộ lực lượng của mình, khi khoảng cách còn hơn mười mét thì thức khởi thủ của hắn hạ xuống, chân điểm xuống mặt đất, liên tiếp lay động, mãnh liệt tấn công tới trước mặt Vương Siêu. Hai tay vòng ở sau lưng đột ngột chém ra, một trận quyền ảnh lôi đình, giống như một bức màn phản quang ầm ầm đánh về phía Vương Siêu.

“Khổng Tước Khai Bình”.

Đến khi Ngô Khổng Huyền lướt tới trước mặt Vương Siêu, thanh âm rung động nhân tâm vang lên dày đặc như tiếng trống cũng đã truyền vào lỗ tai của những người ở đây.

Đó là tiếng bước chân của Ngô Khổng Huyền nện lên mặt đất, tiếng bước chân của hắn thật giống tiếng trống trận. Lại giống như tiếng móng ngựa đều đặn của thiên quân vạn mã, từng tiếng đánh vào lòng người.

Phần đông cao thủ ở đây nghe thấy âm thanh này, trong nội tâm đều có cảm giác: Dưới thế công này, chưa cần tiếp xúc, một khi tiến tới, bản thân sẽ thua, không thể nào ngăn cản.

Từ lúc Ngô Khổng Huyền xuất tràng cho đến lúc xuất thủ, không có lúc nào không đem lực lượng của mình đề thăng tới cực hạn. Cuối cùng đã tạo nên một lực lượng hoàn mỹ đối mặt với Vương Siêu mà đánh ra một kích.

Một chiêu Khổng Tước Khai Bình này của hắn so với Lưu Mộc Bạch càng thêm hoàn mỹ. Lực lượng càng thêm hùng hồn, phạm vi công kích cùng độ hiểm độc cũng mở rộng và gia tăng hơn nhiều.

Lúc này, chiêu Khổng Tước Khai Bình đã xuất hiện trước mặt Lưu Mộc Bạch, cuối cùng cũng đã hiểu ra chỗ còn thiếu sót, hiển nhiên, chính là thiếu một tầng phát kinh chính là cách vận trình Thiên Đình ở giữa trán, bởi vậy uy lực giảm sút rất nhiều.

Nhưng mà dù sao Vương Siêu cũng là Vương Siêu, đối mặt với thế công hùng mãnh như nước thủy triều của Ngô Khổng Huyền, cước bộ cũng không di động, hai tay vạch ra một đường vòng cung, hướng ra bên ngoài khe tóc, giống như là tung lưới bắt cá, cũng không phải là thủ pháp Lâm Tước Vĩ của Thái Cực Quyền chuyên dùng để phá Khổng Tước Khai Bình, mà là một bí thủ Cầm Long Khổng Hạc trong Thiếu Lâm Khán Gia quyền.

Bởi vì hắn đã nhìn ra, chiêu Khổng Tước Khai Bình này của Ngô Khổng Huyền cùng với chiêu Khổng Tước Khai Bình của Âm Phù Thương có chênh lệch không nhỏ. Nếu như lại sử dụng Lâm Tước Vĩ để hóa giải, đối phương nhất định sẽ có sát chiêu biến hóa, tuy rằng hắn không sợ, nhưng cũng không cần phải rước thêm phiền toái.

Một tay hắn vận kinh, cánh tay trắng kiện giống như thần long hoành không, mà một tay khác lại giống như cánh hạc nhẹ nhàng bay múa, một cương một nhu, thủ thế trong vuông có tròn, giống như là lưới trời.

Cánh tay giao nhau, thế công của Ngô Khổng Huyền lập tức bị ngăn cản.

“Quyền thứ nhất!”

Sau khi một thức Cầm Không Khổng Hạc của Vương Siêu ép xuống thế công của Ngô Khổng Huyền, đột nhiên phát ra ba chữ. Toàn thân đứng thẳng, tay bỗng nhiên hạ xuống, biến đổi giống như ma thuật, nhanh chóng chuyển thành một ấn mà hạ xuống.

Ba chữ kia phát ra với giọng điệu bình thản, cũng không có giống như xuyên kim phá thạch, nhưng mà người ở nơi này đều nghe được rất rõ ràng. Thanh âm vừa phát ra lập tức cuộn cuộn tràn ra, bao trùm hết tất cả những tạp âm.

Một quyền này của hắn lẳng không từ trên xuống, chính là Phiên Thiên Ấn.

Ầm ầm!

Cuối cùng Ngô Khổng Huyền đã cảm nhận được lực lượng.

Một chiêu của hắn bị Vương Siêu hóa giải, lúc cánh tay đụng nhau giống như là đập vào một tấm lưới lớn lập tức bị bắn ngược trở về, nhưng mà lực dội ngược của đối phương cũng không hung mãnh. Hắn đang muốn tiếp tục phát lực phá tan phòng ngự của Vương Siêu, lại không ngờ rằng một quyền kinh thiên động địa đột ngột giáng xuống.

Trong nháy mắt, hắn thấy rõ ràng bàn tay của Vương Siêu đánh từ trên xuống.

Bàn tay của Vương Siêu vừa rộng lại vừa lớn, so với quạt hương bồ (quạt làm bằng lá cây hương bồ) còn muốn lớn hơn ba phần, năm ngón tay mỗi ngón dường như đều dài tới một thước, móng tay như đao có màu xanh đen, tựa hồ bên trong ẩn chứa lực lượng đáng sợ nhất của thiên địa.

Càng làm cho Ngô Khổng Huyền cảm thấy khủng bố chính là: Trong nháy mắt, quyền của Vương Siêu dường như đã ép toàn bộ không khí chung quanh thân thể của hắn ra bên ngoài, làm cho xung quanh thân thể hắn hình thành một vùng chân không.

Cũng cảm giác được dường như không khí trong phổi của hắn đang tiêu hao với lượng rất lớn, thân thể phát sinh cảm giác hít thở không thông.

Hắn chưa từng có nghĩ tới, một quyền được tạo ra từ sức người lại có thể tạo thành hiện tượng như vậy.

Lúc này, một quyền của Vương Siêu có áp lực cực lớn, làm cho hắn không thể nào hô hấp, tất nhiên cũng không có cách nào trao đổi khí lực mà nhảy lên tránh né, dù có hít được một hơi, nhưng vậy cũng làm sao đủ mà nhảy lên?

Một quyền này, ngoại trừ đón đỡ, hắn không còn con đường nào khác.

Này!

Trong não hải Ngô Khổng Huyền, dường như đã quyền tất cả, hai tay nhấc lên, dường như thật sự hóa thân thành Khổng Tước mà phá vỡ thiên không. Chặn một đòn đang mạnh liệt giáng xuống của Vương Siêu.

Cánh tay cùng quyền tiếp xúc trong nháy mắt, Ngô Khổng Huyền chỉ cảm thấy thân thể của mình dường như không thuộc về mình nữa, cả thân thể không cách nào khống chế mà trầm xuống. Thật giống như là đang ngồi thang máy đến tầng cao, đột nhiên không khống chế được mà rơi xuống, lại giống như người rơi vào đầm lầy hay cát bồi (khúc cát bồi ở trong sông mà người sảy chân hay bị chết đuối), nhanh chóng trầm xuống. Cũng có cảm giác như mình là một cây cột, bị máy đóng cọc hung hăng đập vào trong đất khiến cho những khối xi măng lớn như nắm tay dưới chân mình bay lên.

Quyền kinh qua đi, hai chân của Ngô Khổng Huyền mất đi cảm giác, con mắt miễn cưỡng nhìn xuống xem xét, thấy hai chân mình bị hãm sâu trong một cái hố sâu chừng một thước (1/3 m).

Trong nháy mắt hắn hồi phục tinh thần, muốn bật lên mà nhảy ra, tiếp tục chống chọi với Vương Siêu, nhưng mà trong lúc vận kinh, hai chân giống như thoát ly khỏi thân thể của mình làm cho hắn không cách nào có thể đứng lên, cả thân dưới khí huyết hoàn toàn tê liệt, không thể khống chế dù chỉ một chút.

Điều này quả thật là không bình thường. Ngô Khổng Huyền lại liên tục vận kinh, hai chân cuối cùng cũng có một chút cảm giác, nhưng lại vừa tê vừa đau đớn, hắn liền hiểu rằng xương cốt cùng cơ thịt, thần kinh trong cơ thể vì bị áp lực quá kịch liệt nên đã tổn hao nghiêm trọng.

“Ồ? Không thể tưởng được công phu dặm chân trong Bát Cực Quyền của Ngô sư phụ lại thâm hậu tới như vậy, ngay lập tức di chuyển trọng tâm, lại đem toàn bộ lực lượng trong một quyền của ta đưa xuống dưới chân. Đón đỡ được một quyền của ta, hai chân bị thương, nhưng nội tạng cùng xương sống đều không có vấn đề gì, xem ra ta đã nhìn lầm, vốn tính rằng một quyền này sẽ khiến cho xương cốt sống của ngươi xuất hiện một vài vết rạn”. Âm thanh của Vương Siêu lại truyền đến lỗ tai của Ngô Khổng Huyền.

Ánh mắt của hắn bỗng nhiên ngược lên, nhìn Vương Siêu đang chấp tay đứng trước mặt mình, thật giống như là chưa hề xuất thủ.

“Còn hai quyền, không biết Ngô sư phụ còn có thể tiếp nữa không?” Vương Siêu lại nói.

516. Chương 491 Quyết Chiến Bằng Trọng Binh (1)

Bởi vì Ngô Khổng Huyền thét dài, dầm dãi, thể hiện ra khí thế thật sự là quá kinh tâm động phách, gần như tất cả mọi người đều cho rằng, cho dù Vương Siêu là cao thủ đệ nhất thiên hạ hay là mạnh tới mức nào, muốn đánh bại cao thủ tuyệt đỉnh có làn da toàn thân như kim thân cũng phải hao phí rất nhiều sức lực. Dù sao công lực người kia thể hiện ra thực sự là quá mạnh mẽ.

” Lão ca, người bị đánh bại quá nhanh, thật sự không thể chống đỡ được nữa sao?”

SAu khi trận đấu chấm dứt, khi mà Khổng Huyền lê đôi chân mỏi nhừ rời khỏi sân đấu thì ánh mắt Trần Thái Nhất trũng lên, kinh ngạc tới mức mất đi phong độ của một tuyệt đỉnh cao thủ, không còn dáng dấp của đại tông sư Thái Cực Trần thị.

Nhạc Bằng thì khác hơn, bởi vì lão đã có kinh nghiệm giao thủ cùng Vương Siêu, nhưng trong nội tâm vẫn cực kỳ khiếp sợ. Quyền pháp của Ngô Khổng Huyền so với lão còn cao hơn nhiều, nhưng mà đối chiến với Vương Siêu cũng không chống đỡ nổi một hiệp, cuối cùng lão cũng hiểu rằng: Vào ngày đó ở đạo trường quốc thuật Nam Dương, khi giao thủ với lão thì Vương Siêu vẫn còn ẩn dấu lực lượng.

“Tiếp không được, thật sự là tiếp không nổi nữa”. Ngô Khổng Huyền lẩm bẩm nói, ánh mắt mơ màng, dường như tâm thần hoàn toàn bị một thức Phiền Thiên Ấn của Vương Siêu đoạt đi mất: “Người chưa có thực sự đối mặt với một quyền kia, khi quyền của hắn áp tới, giống như là một cây cột chống trời bị nhổ lên, cả bầu trời trực tiếp sụp đổ, tất cả đè về phía ta. Một quyền kia căn bản là không có cách nào tránh né, ngăn cản càng không thể ngăn, cho dù là lực lượng chống trời cũng uổng công”.

Thanh âm của Ngô Khổng Huyền mặc dù rất nhỏ, cũng không có quá kích động, nhưng mà vài cao thủ của võ thuật thế gia, trong đó có Tiểu Lan Đình và một vài cao thủ trẻ tuổi đều nghe thấy. Nhưng họ không làm sao có thể hình dung được ý vị trong đó, mỗi người đều mang theo sự khiếp sợ cùng sùng kính”.

Quả thật, công phu của Ngô Khổng Huyền trong ba đại võ thuật thế gia Ngô, Trần, Nhạc là một tồn tại vô cùng kỳ diệu. Thế nhưng chỉ chịu được một quyền rồi bại trận, không có cơ hội để hoàn thủ.

“Nhưng mà lúc ta còn sống có thể được kiến thức một quyền long trời lở đất như vậy, cho dù chết cũng không hối tiếc. Nhưng mà Vương Siêu cũng không có giết ta, ngược lại lòng dạ bao dung, cũng không phải là kẻ động thủ bất lưu tình như trong truyền thuyết. Lần này giao thủ, lợi ích ta đạt được rất nhiều, hẳn là có thể tiến thêm một bước nữa, việc đạt tới cảnh giới của thần cũng chưa chắc đã là không có hi vọng”. Thanh âm của Ngô Khổng Huyền cảm khái vô cùng, thanh âm cũng rất nhỏ.

“Đúng vậy, rất ít người có thể luyện tới cảnh giới cao nhất, có Vương Siêu làm ví dụ, nó thật sự tồn tại, không phải chỉ có trong truyền thuyết... Người cũng có thể tu luyện tới cảnh giới như vậy, trong thực tế vẫn có hi vọng...” Nhạc Bằng cũng lẩm bẩm nói.

“Ta định sau đại hội võ đạo lần này sẽ gia nhập Đường Môn”. Ngô Khổng Huyền đột nhiên kiên định nói lên suy nghĩ của bản thân.

“Cái gì, Lão ca! Người muốn gia nhập Đường Môn? Chúng ta là thế gia chỉ đóng cửa nghiên cứu võ học, chỉ lo những việc của bản thân. Mà Đường Môn, Hồng môn thì rất phức tạp. Tuy võ học của Đường Môn rất phát triển, nhưng võ học của bọn họ cũng không hề phong bế, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể nghiên cứu. Đâu cần phải gia nhập vào môn phái của họ?” Trần Thái Nhất kinh ngạc nói.

“Đến cảnh giới này của chúng ta thì bất luận bí tịch võ học nào đều không có tác dụng gì. Ta đi theo Vương Siêu là để quan sát mỗi lời nói hay cử động của hắn. Phỏng đoán cảnh giới của hắn. Cao sơn ngưỡn chỉ. Cảnh hành hành chỉ (có giải thích ở sau><.)...” ngô=“” khổng=“” huyền=“” nhâm=“” đôi=“” mắt=“” của=“” mình=“”>

“Cao sơn ngưỡn chỉ. Cảnh hành hành chỉ Lão ca, đánh giá như vậy có quá cao hay không, hẳn không phải Lão Quân (Thái Thượng Lão Quân), cũng không phải Khổng-Mạnh. Cũng không phải Thích Già (Thích Ca Mâu Ni Phật). Chỉ là một quyền sư luyện quyền pháp tới mức lợi hại hơn so với chúng ta mà thôi”. Thân hình Trần Thái Nhất chấn động, dùng ánh mắt không thể nào hiểu nổi mà nhìn Ngô Khổng Huyền.

Trần Thái Nhất không hiểu là có nguyên nhân của lão, ‘cao sơn ngưỡng chỉ, cảnh hành cảnh chỉ’, hai câu này xuất phát từ Kinh Thi, ý là : Như núi cao khiến cho người ta phải chiêm ngưỡng, như lễ phải khiến cho người ta phải tuân theo.

Những lời này chính là những lời mà Thái Sử Công nhận xét về Khổng Tử.

“Lão đệ, nếu ngươi cứ nghĩ như vậy thì quyền pháp sẽ không có cách nào tiến thêm một bước”. Ngô Khổng Huyền chỉ nói một câu, sau đó lại ngậm chặt miệng không nói nữa. Đồng thời, trong đầu hắn liền hồi tưởng lại giây phút cùng Vương Siêu động thủ, cảm nhận cái khí chất tinh thần có thể tạo ra vạn vật kia.

Tiếng chuông của đại hội võ đạo lại một lần nữa vô tình vang lên.

Những trận chiến trong ngày thứ năm hết sức kịch liệt, trận đấu giữa Vương Siêu cùng Ngô Khổng Huyền đã trôi qua, lại trải qua mấy trận nữa, màn hình lớn của máy tính lại lập lòe, cuối cùng hiện lên hai cái tên rất có sức nặng.

Trung Quốc Đại Quyền bang: Liễu Viên Phi.

Trung Quốc quốc gia đội: Nghiêm Nguyên Nghi.

Hai người tuyệt đỉnh cao thủ quen thuộc cuối cùng đã ‘gà nhà bôi mặt đá nhau’.

Liễu Viên Phi vừa nhìn thấy tên của mình, không nói hai lời, lập tức đứng dậy. Cầm một cây côn bằng cương thiết ánh bạc lớn như cánh tay, đưa lên mà bước từng bước đi xuống. Hắn không có nhìn Nghiêm Nguyên Nghi cũng đang đứng dậy.

Khi hắn đi tới trong sân, Nghiêm Nguyên Nghi đã có mặt ở đó rồi.

“Nguyên Nghi. Không thể tưởng được trận này chúng ta lại nôi da nấu thịt ”Liễu Viên Phi nhìn hai tay trống trơn của Nghiêm Nguyên Nghi thở dài một hơi. Nghiêm Nguyên Nghi đã từng học nghệ ở Đại Quyền bang: “Nhưng mà. Nguyên Nghi! Hai tay ngươi trống trơn tức là muốn so quyền pháp với ta, nhưng sở trường của ta lại là về binh khí Bạch Viên Thiết Bổng Tử, hai người chúng ta đành bốc thăm để định so tài bằng quyền cước hay binh khí vậy”.

“Không cần như vậy, năm đó ta học nghệ cũng chưa từng trông thấy Bạch Viên Giáp Cương Côn của Viên thúc, hôm nay muốn kiến thức một chút. Tất nhiên là ta sẽ sử dụng binh khí , chẳng lẽ Viên thúc quên rằng ta cũng am hiểu đao sao?” Lúc mà Nghiêm Nguyên Nghi cất lời thì có hai người mặc y phục thường, nhưng ánh mắt cực kỳ dũng mãnh, thân thể cường tráng của chiến sĩ nâng lên một vật cao hơn thân người từ trên khán đài đi xuống. Vật này màu đen âm u nhưng trơn bóng có thể soi gương được, đó chính là Đại Quan đao.

Hai chiến sĩ nâng thanh đao này lên, đi lại cũng rất nặng nề, hiển nhiên là thanh Đại Quan đao phi thường trầm trọng.

Xét về mặt sức nặng thì thanh đại đao này quả thật vô cùng trầm trọng , thân đao lớn như tấm ván cửa, chuôi đao dài như cánh tay, toàn bộ đều được chế tạo từ cương thiết. Phía trên lưỡi đao có rất nhiều răng cưa nhỏ cực kỳ sắc bén, hung quang lấp lóe, làm cho những người liếc nhìn về phía nó, lông tóc đều dựng lên.

Lưỡi đao là rất nhiều lưỡi răng cưa sắc bén, hình dáng cũng không giống những thanh đao bình thường. Một thanh đao lớn, giống cưa nhưng không, đúng là hình dáng nguyên thủ của đại đao trên chiến trường cổ lão, chuyên phá áo giáp kỵ binh hạng nặng. Lưỡi Thanh Long Yển Nguyệt Đao của Quan Vũ được gọi là Lãnh Diễm Cự chính là vì nguyên nhân này.

Mỗi răng cưa nhọn như mũi đao, sau khi chém lên áo giáp nhẵn bóng, chỉ cần khẽ kéo một cái là có thể phá tan tầng phòng ngự, mà không bị trượt ra ngoài. Những thanh đao thời nay , tuy lưỡi đao đều sắc bén nhẵn bóng loáng, nhưng chỉ có thể chém xuống, mà mất đi tác dụng kéo dài. Tuy trong đao thuật cổ lão cũng có Đà đao cùng Lạp đao (chỉ tác dụng cưa kéo của đao thuật), nhưng những người tu luyện đều cảm thấy không cần thiết, cho nên mất đi tác dụng thực tiễn trong chiến trường cổ đại.

Trông thấy hai người nâng lên một thanh binh khí tương đối hiếm thấy, phần đông cao thủ ở đây đều đứng lên, muốn xem cho rõ ràng lưỡi đại đao hình răng cưa.

Lúc hai chiến sĩ đưa đao đến nơi, Nghiêm Nguyên Nghi duỗi ngón cái cùng ngón trỏ của bàn tay phải ra, dường như là đang vắn vẽ phần chuôi của thanh đại đao hình răng cưa này, cánh tay vừa nhấc lên cả thanh đại đao đột ngột được nâng lên. Vạch trong không trung một vòng hoa đao lạnh lẽo, cánh tay khê múa, vô cùng uyển chuyển, thật giống như thanh Đại Quan đao căn bản không phải bằng cương thiết, mà được chế tạo bằng giấy trát.

Người ở trong trường thi đấu cũng nảy sinh hoài nghi như vậy. Nhưng mà đưa mắt nhìn kỹ thì thật sự là được chế bằng cương thiết. Cảm giác tương phản như vậy khiến cho người ta vô cùng đau đầu.

“Năm đó để luyện công mà ta chế tạo ra thanh Tu La Cự này. Nặng một trăm tám mươi cân, so với đại đao trong khoa cử võ tiến sĩ còn nặng hơn sáu mươi cân, nó đã bị bụi phủ đã lâu, không ngờ hôm nay lại được sử dụng đến một lần nữa. Tuy Bạch Viên côn của Liễu thúc cũng rất nặng, nhưng cũng chỉ nặng tầm bảy mươi cân, so với đao của ta thì kém tới một trăm mười cân. Chỉ sợ như thế không được công bằng lắm”. Nghiêm Nguyên Nghi một tay nhấc hung khí đại đao hình răng cưa, nhẹ nhàng mà đóng đưa, bộ dáng giống như là đang phe phẩy một chiếc quạt xếp bằng hương mộc.

“Tu La Cự? Cái tên nặng mùi sát khí. Nhưng mà binh khí cũng không phải càng nặng thì càng tốt, loại binh khí này chỉ có thể mượn lực lượng của đại mã, dùng để phá thiết giáp kỵ binh hạng nặng trên chiến trường. Nếu dùng để đơn đả độc đấu, vũ khí nhẹ mới có lợi, tuy lực lượng thân thể của chúng ta đã đột phá tới cực hạn, nhưng mà nếu quá nặng nề thì biến đổi chiêu pháp cũng không khỏi có phần khó khăn. Nhiều nhất là chỉ dùng từ bảy mươi cân đến một trăm hai mươi cân. Nguyên Nghi người dùng đao để luyện công chống lại sở trường binh khí của ta, chỉ sợ cũng không phải là tốt”. Liễu Viên Phi nhìn hung khí bức người của đại đao hình răng cưa, nhú mày nói.

“Vào lúc đó ta luyện quyền thuật thiếu lâm, thì nghĩ tới cái tên Tu La, tùy tiện mà đặt tên. Sau khi quyền pháp đại thành đã sớm bỏ đi không dùng tới nữa, hôm nay lấy ra, chỉ là muốn thử sử dụng trở lại mà thôi. Về phần có quá nặng hay không, thì lúc Liễu thúc vừa động thủ chẳng phải sẽ hiểu rõ sao?” Nghiêm Nguyên Nghi nhẹ nhàng cười.

“Được!”

Hai tay Liễu Viên Phi nâng Bạch Viên Giáp Cương Côn của mình lên, một tay ở đằng trước, một tay ở phía sau. Đầu côn ở trước ngực, chân đặt phía trước, một chân ở phía sau, giống như đầu thương đâm về phía trước, bốn mặt bằng phẳng. Đúng là thức khởi thủ trong côn pháp. Còn Nghiêm Nguyên Nghi một tay nâng đao hình răng cưa, một tay khác đặt ở sau lưng.

Hai người cũng không nói gì nữa, lặng lẽ cùng đợi tiếng chuông vang lên.

Đây là trận đấu đầu tiên quyết đấu bằng trọng binh khí của đại hội võ đạo, tất cả mọi người đều đứng đây quan sát.

Đình đình đình.....

Tiếng chuông truyền khắp cả sân vận động.

Lúc này đột nhiên Liễu Viên Phi hé môi phát ra tiếng kêu như là vượn hót, đánh mạnh một côn từ trên xuống dưới, một côn này uy thế như Thái Sơn đột nhiên sụp đổ, cương bổ phá không, thế như đất đất bằng nổi sóng, kinh phong ù ù thổi tới, bất luận lực lượng quyền cước nào cũng không có uy thế của một côn này.

Người vận dụng trọng binh khí, uy lực qua nhiên gia tăng bội phần.

Một côn bổ mạnh xuống như vậy, uy thế có thể so sánh với Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu rồi. Bất luận phòng ngự như thế nào cũng không thể đón đỡ, cho dù là người thép cũng bị đánh cho nát bấy.

Nhìn uy thế một côn này của Liễu Viên Phi, một vài người hiểu rõ Tôn Ngộ Không trong thần thoại vì sao lại có thể đánh cho thần tiên bay loạn đầy trời. Tác giả của Tây Du Ký nhất định là đã xem võ thuật gia luyện tập Bạch Viên côn, sau đó sinh ra linh cảm mà viết ra tác phẩm.

517. Chương 491 Quyết Chiến Bằng Trọng Binh (2)

Cánh tay trắng nõn như ngọc của Nghiêm Nguyên Nghi đưa trong hư không giống như đặt dưới thân một con chiến mã vô hình mà giật dây cương lao nhanh tới, toàn bộ lực lượng của liệt mã được tay nàng tiếp nhận, tay đang vương ra của nàng đưa lên chuôi dao Tu La Cự, hai tay cầm dao đưa lên cao.

Xệt! Một đạo lãnh quang bổ mạnh lên phía trên côn của Liễu Viên Phi. Tiếng cương thiết va chạm, tóe ra dày đặc những tia lửa nhỏ, giống như là phóng pháo hoa. Những người ở gần đó có thể ngửi thấy mùi sắt thép bị thiêu đốt.

Chiêu này của Nghiêm Nguyên Nghi chính là Quan Công Cử Dao trong đạo thuật thời Xuân Thu, nhưng mà Nghiêm Nguyên Nghi cầm dao cũng không có uy mãnh như là Quan Công, mà thay vào đó thì nhiều hơn một loại phiêu dật phóng khoáng, toàn bộ lực lượng tập trung vào một điểm, quỹ tích đường vòng cung quỹ dị, thật giống như là đang vận dụng kiếm thuật.

Dao côn giao tiếp! Thanh âm lại lập tức vang lên. Sau khi một côn của Liễu Viên Phi bị Nghiêm Nguyên Nghi tiếp được, cũng không hề ngừng lại mà lại phát ra âm thanh như vượn hót, thân thể áp xuống đất, cả người vòng vèo trên mặt đất như là xà trăn. Côn ở trong tay bỗng nhiên biến mất không thấy bóng dáng, sau đó đột nhiên côn xuất hiện từ phía bên trái, đánh thẳng về phái yết hầu của Nghiêm Nguyên Nghi.

Một chiêu này, độc ác vô cùng, chính là sát chiêu Cử Hỏa Liệu Thiên (châm lửa đốt trời) phối hợp với thân pháp Bạch Viên Cổ Địa (khỉ trắng lặn đất) trong Bạch Viên côn pháp.

Nghiêm Nguyên Nghi dường như đã liệu trước một chiêu này, sau khi vung dao thì co hai chân lại, dao hạ xuống, chạm vào mặt đất. Xoay người lui về phía sau, dao kéo trên mặt đất một hoa lửa rất dài.

Một một của Liễu Viên Phi đánh vào khoảng không, thế côn đã hết, tiếp theo Nghiêm Nguyên Nghi theo thế mà vung dao ra. Côn nghiêng đi vòng một đường vòng cung, sau đó quét ngang, chém ngang lưng. Đó là thức đơn giản nhất trong côn pháp, nhưng khí thế cũng mãnh liệt nhất, chính là chiêu Hoành Tảo Thiên Quân.

Một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân này vừa được thi triển ra, lập tức trở thành điển hình côn thuật của phần đông võ thuật gia ở nơi này. Khi mà thiết côn quét ngang thì hoàn toàn mất đi bóng dáng, chỉ còn lại một đường màu trắng quét ngang trong không khí.

Người có nhãn lực cao minh đều đã nhìn ra, đường màu trắng kia chính là do vung côn quá nhanh mà tạo thành. Nếu mà bị quét trúng sao với trát dao còn nguy hiểm hơn, cái gì bị quét trúng cũng sẽ bị gãy làm hai đoạn.

Mà một chiêu này, chính là đấu pháp tốt nhất để phá Đà Dao Kế của Nghiêm Nguyên Nghi. Trong đạo pháp thì phương pháp để phá thương thuật tốt nhất chính là Đà Dao Kế. Nếu như đối phương đâm tới, thân thể sẽ di chuyển ra sau mà tránh thoát, sau đó một dao lướt xuống là có thể cứa vào thân thể địch nhân, nhưng mà chiêu này của Liễu Viên Phi cũng không phải là thương, mà là Hoành Tảo Thiên Quân, đánh ra với phạm vi rộng, đặc điểm của côn pháp được phát huy tới đỉnh điểm.

“Côn pháp hay lắm”.

Nghiêm Nguyên Nghi cũng cảm nhận được sự hung mãnh trong một côn này, nội tâm thâm than một tiếng. Lúc này Tu La Cự trong tay đột nhiên xuất ra. Đâm thẳng về phía mặt đất, dao phong tà tà bức tới. Chính xác đánh lên thế côn đang quét tới, Khi mà côn va chạm với dao phong, tay của Nghiêm Nguyên Nghi đột nhiên xoay tròn, giống như phát lực đập xe, răng cưa của lưỡi dao kịch liệt kéo trên côn phát ra những đóa hoa lửa, giống như là đang cưa vật liệu bằng thép. Chính là một chiêu Ngư Dực Long Môn của Long hình (cá vượt Long Môn), một côn quét ngang của Liễu Viên Phi lại bị hóa giải. Nhưng mà Liễu Viên Phi cũng không hề buông lỏng, lại phát ra tiếng vượn hót, hoàn toàn triển khai côn pháp, từng côn từng côn đánh về phía Nghiêm Nguyên Nghi. Mỗi lần hấn thét một tiếng thì thế côn đánh tới càng thêm hung mãnh. Hoàn toàn giống như một con cự viên cuồng bạo. Mỗi côn đều có uy thế khai thiên lập địa, cao thủ bình thường nhìn thấy uy thế này của hấn tâm thần đều suy yếu đi hơn nửa.

Mà Nghiêm Nguyên Nghi lại múa dao quanh thân, thông dong ngăn cản, nhưng mà đạo pháp của nàng cũng không có bổ xuống, mà chỉ dùng hai lực Đà-Lập(lôi- kéo). Giống như là giăng co, gặp chiêu thì gỡ chiêu,

thân thể của hai người hoàn toàn khuất trong những tia lửa do binh khí va chạm.

“Liễu Viên Phi thua”. Trong thời gian đao côn va chạm, tia lửa điên cuồng bắn ra hơn mười giây, Vương Siêu lập tức có thể nhìn thấy mỗi lần Nghiêm Nguyên Nghi va chạm cùng Liễu Viên Phi, đều để lại một vết cứa trên côn của đối phương. Hơn mười giây thì đã va chạm hơn trăm lần, trên thân Bạch Viên côn của Liễu Viên Phi vết cứa chồng chất, sớm muộn gì cũng đứt gãy.

Quả nhiên, sau khi Vương Siêu cất lời, Nghiêm Nguyên Nghi đột nhiên bạo xuất đao quang, tia đao này vừa lớn lại vừa dài, giống như là muốn cứa đôi mắt đất.

Xệt! Cây côn của Liễu Viên Phi bị cứa thành hai đoạn, một đoạn rơi xuống mặt đất.

“Ha ha, kỹ năng của Nguyên Nghi người quả nhiên là cao hơn một bậc”. Sau khi côn gãy, Liễu Viên Phi cũng không nản lòng mà cất tiếng cười ha hả, cực kỳ phóng khoáng mà vứt đoạn côn còn lại đi.

Mà Nghiêm Nguyên Nghi cũng ném thanh đao trong tay đi, dường như không cần đến nó nữa, phúi phúi tay, thông dong bước ra.

“Đây là lần cuối cùng mà ta dùng tới đao”. Sau khi đánh xong, Nghiêm Nguyên Nghi đi tới bên người Vương Siêu bình tĩnh nói.

“Ừm”. Vương Siêu gật nhẹ đầu: “Cô còn có thể giữ lại thực lực, mà chưa xuất ra hết”. Tất nhiên là Vương Siêu có thể nhìn ra, lúc mà Nghiêm Nguyên Nghi chiến đấu cùng Liễu Viên Phi thì không dùng tới toàn bộ lượng lực. Đương nhiên, Liễu Viên Phi cũng không có liều chết mà đánh một trận, nhưng mà đã phát huy ra thực lực chân chính của bản thân rồi.

Trận chiến kế tiếp, lại tiếp tục diễn ra, bởi vì đại hội võ đạo đã trải qua mấy vòng loại bỏ cho nên thành viên tham gia giảm xuống rất nhiều, giờ chỉ còn chừng một phần năm số người lúc đầu.

Năm ngày chiến đấu này, giới võ thuật các quốc gia cũng đã thể hiện ra toàn bộ thực lực của mình.

Người Hoa tất nhiên là bá chủ siêu phàm, mà ngoài ra còn có người Hoa Kỳ, người Châu Âu và một số cao thủ khác. Đại đa số cũng không phải là bị đánh chết, mà là tự động rời khỏi trận đấu. Bởi vì nguyên nhân Y Hạ Nguyên chết mà giới võ thuật Nhật Bản, ai bình trở thành tử binh, hoàn toàn không còn một chút ý chí chiến đấu. Ngược lại, vài vị cao thủ thế hệ trước của giới võ thuật Hàn Quốc vì không gặp phải cường giả Đan đạo cho nên vẫn tử thủ ở tuyến đầu. Một phần cũng nhờ vận khí. Mà hiệp hội yoga, hiệp hội Quyền Thái cũng chỉ còn sót lại vài lão tông sư đứng ở cuối cùng. Ngược lại giới võ thuật Hồi giáo còn có vài chục người, đương nhiên trong đó lợi hại nhất là Huobo, vẫn đứng ở đẳng trước. Gần như là đã tiến vào mười vị trí đầu tiên.

Đương nhiên, hắn cũng không có đụng phải mấy người Vương Siêu, thủ lĩnh God, Ba Lập Minh.

Ngoại trừ thực lực, thì vận khí cũng là một bộ phận của võ thuật.

Đương nhiên trong đám người Hoa cũng có một lượng lớn bỏ quyền thi đấu, trong đó có cả các cao thủ còn trẻ tuổi Lưu Thanh, Giang Hải, Đái Hồng của Tâm Ý quyền.

Đại hội võ đạo cực kỳ tàn khốc, cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ cũng khó mà bảo đảm rằng mình không chết, Trần Ngã Dương cũng chết trận, bọn họ biết mình không thể kiên trì tới tận cuối cùng cho nên đã rút lui.

Võ giả không sợ sinh tử, nhưng mà chết một cách vô ích thì lại là vấn đề khác.

Năm ngày, trọn vẹn năm ngày chiến đấu trong mưa máu, võ thuật gia người Hoa võ cũng chỉ còn có Vương Siêu, Ba Lập Minh, Nghiêm Nguyên Nghi, Phong Thái, Nhạc Bằng, Trần Thái Nhất, Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch. Còn có Chu Minh, Bạch Tuyền Di, Chu Hồng Trí. Mà trong đám cao thủ trẻ tuổi đồng lứa thì còn Hoắc Linh Nhi, Nhạc Lan Đình, Phạm Khải Tề, Lưu Gia Tuấn, Lạc Tiểu Manh, Vương Hồng Cát, Đàm Văn Đông, Lưu Gia Tuấn.

Điều mà Vương Siêu không ngờ tới chính là: Triệu Tinh Long lại có thể có mặt trong đó, đã trải qua vài trận chiến đấu nhưng không bị loại bỏ, trong đó có một vị cao thủ Hóa kinh, vậy mà hắn vẫn có thể chiến thắng

Vương Siêu quen biết Triệu Tinh Long cũng đã tám năm rồi, tám năm này cuối cùng Triệu Tinh Long cũng đã trở thành một cao thủ Hóa kinh.

“Vốn dự định rằng đại hội võ đạo lần này phải tiến hành trong một tháng, nhưng mà sự tàn khốc lại vượt xa tính toán của con người, mới chỉ diễn ra năm ngày mà bốn phần năm thành viên đã rút quyền thi đấu rồi. Giờ đây chỉ còn không tới một trăm vị”.

Sau khi chấm dứt năm ngày chiến đấu, một vài tư liệu được đặt trên mặt bàn.

“Đương nhiên, đại hội võ đạo lần này cực kỳ tàn khốc, vượt xa ngoài dự liệu của tôi, nếu như có thể diễn ra một lần nữa, tôi tuyệt đối ẽ không đồng ý tổ chức một lần luận võ như vậy nữa”. Liêu Tuấn Hoa đứng ở bên người gia gia của Tiểu Bảo báo cáo, lão nhân cơ trí này cũng không ngờ rằng để cho võ thuật gia môn lại phóng tay chém giết lại có thể tạo thành kết quả tàn khốc như vậy.

“Phong Thái, Nguyên Nghi còn có thể tiếp tục tham gia sao?”

“Vâng”. Liêu Tuấn Hoa bất đắc dĩ trả lời một câu.

“Ài, Võ thuật gia môn!.. Ta đã cảm giác rằng, sự tàn khốc mới chính thức bắt đầu, thời gian kết thúc của đại hội võ đạo sẽ có sự tàn khốc không tưởng tượng được, giờ đây đã đến tiến vào thời điểm cuối cùng rồi....”

Trận mở màn trong ngày thứ sáu của đại hội võ đạo, lại là một trận long tranh hổ đấu:

Nhạc thức tán thủ : Nhạc Lan Đình.

Trung Quốc Đường Môn: Hoắc Linh Nhi.

518. Chương 492 Hy Vọng Tán Thắng Thiên Hạ Thập Đại Cao Thủ!

Hoắc Linh Nhi trông thấy trên màn hình lớn của máy tính lại xuất hiện tên của mình, còn đối thủ lại chính là cô gái thần bí của võ thuật thế gia: Nhạc Lan Đình. Không nhận được mà thở dài một hơi, trong nội tâm nghĩ tới tình cảm thời điểm cuối cùng của đại hội võ đạo.

Người tham gia đại hội võ đạo càng ngày càng ít đi, ngoại trừ bị đào thải, bị đánh chết, cộng thêm một lượng lớn vì sự tàn khốc của trận chiến mà bỏ cuộc, hoặc là bởi vì muốn xem trận chiến cuối cùng giữa Vương Siêu cùng thủ lĩnh God mà bỏ cuộc, giờ đây chỉ còn lại chừng trăm người, xếp hạng của đại hội võ đạo ở cuối cùng cũng sắp được công bố rồi.

Không thể nghĩ ngờ, đại hội võ đạo lần này có tất cả mười vị trí, nếu cuối cùng có thể tranh đoạt được một trong mười vị trí thì quả là ‘danh xứng với thực’, rất xứng đáng được tôn xưng là một trong ‘Thiên hạ thập đại cao thủ’.

Tính chất của loại xếp hạng này cũng không giống với trước kia là do dân gian tôn xưng: Cái gì là Nghiễm Đông Tam Hổ.v.vv. Cũng không phải các loại bài danh trẻ con như trong các loại tiểu thuyết: Tà Đạo Bát Đại Cao Thủ hay là Chính Đạo Tam Đại Tông Sư.

‘Thiên hạ thập đại cao thủ’ ở thời điểm cuối cùng của đại hội võ đạo tuyệt đối là đứng đầu trong ngàn vạn, từ trong tất cả các cao thủ trên toàn thế giới cường ngành chém giết mà sống sót không thể bảo là không vang dội, không thể nói là không tỏa sáng, không thể nói là không vững chãi như sơn. Sau khi đạt được, lập tức ở trong lòng tất cả những người luyện võ sẽ được tấn thăng lên đại tông sư chính thức của giới võ thuật, được vạn người kính ngưỡng.

Loại thi đấu võ thuật như đại hội võ đạo lần này, ở trong lịch sử võ thuật, thậm chí là trong lịch sử bác kích (vật lộn; độ sức quyết liệt) của toàn thế giới chính là lần diễn ra đầu tiên. Hao tổn của cái với quy mô to lớn, không bất kỳ trận thi đấu nào có thể so về lượng tiền tệ đổ vào. Tất cả mọi người đều hiểu điều này, đại hội võ đạo lần này là một sự tích lưu truyền ngàn vạn năm. Là đỉnh cao lực lượng của nhân loại, là vũ đài của đỉnh cao bác kích, tất nhiên sẽ được lưu truyền sử sách.

Chính là vì như vậy, mười thứ hạng đứng đầu của đại hội võ đạo, cũng không đơn giản chỉ là danh tiếng bình thường, mà là một loại thăng hoa sinh mệnh, giống như thời khắc tuyệt vời mà rần rột xác hóa rồng.

Hoắc Linh Nhi cảm thấy nếu như mình chiến thắng trận này thì , rất có cơ hội xếp bước vào mười vị trí đứng đầu của đại hội võ đạo.

Tuy đại hội võ đạo càng về sau càng tàn khốc, Đan kinh cao thủ như mây, cường đại như Trần Ngã Dương cũng đã chết trận. Ngô Khổng Huyền, Liễu Viên Phi cũng đều bại lui. Nhưng mà cuộc so tài này, ngoại trừ dựa vào thực lực thì còn phải trông vào vận khí. Hoắc Linh Nhi cảm thấy rằng vận khí của mình khá là tốt, dù sao cũng chưa phải chạm mặt với đối thủ cường đại tới mức biến thái. Huống chi nàng còn có ba cơ hội bỏ quyền thi đấu. Cho nên trực giác của nàng nói cho nàng biết: Chỉ cần thắng trận luận võ này, rất có thể bản thân sẽ có cơ hội tiến vào mười vị trí đầu tiên của đại hội võ đạo.

Khi mà Hoắc Linh Nhi đi xuống sân bãi nang theo niềm tin tất thắng, thì đối thủ của nàng là Nhạc Lan Đình cũng bước xuống. Hai người mặt đối mặt. Đại hội võ đạo diễn ra đã sáu ngày, trong nội tâm Hoắc Linh Nhi cũng hiểu đại khái về thực lực của những người còn lại. Đối thủ của mình là Nhạc Lan Đình cũng đã ra tay hai lần, Hoắc Linh Nhi cũng quan sát rất kỹ càng, nhưng mà đối thủ của Nhạc Lan Đình trong hai lần đó cũng không quá cường đại, ra tay thường là bị giải quyết trong một hiệp, cho nên Hoắc Linh Nhi cũng chưa thực sự nhìn thấu đối thủ xuất thân từ võ thuật thế gia này.

Giờ đây hai người mặt đối mặt, ý chí tinh thần, thể lực khí chất của hai người triệt để giao phong. Cuối cùng khiến cho nội tâm Hoắc Linh Nhi có một cảm giác: Đối diện với tướng mạo rất thanh tú của Nhạc Lan Đình, thì có loại cảm giác khí cung nữ cổ điển giống như Thu Thiên. Làn da rất đẹp, loáng thoáng có ánh sáng phản chiếu, có thể thấy nó tràn trề sức sống.

Nhưng mà Nhạc Lan Đình lại khác với Thu Thiên ở điểm: Thu Thiên văn tĩnh ưu nhã(dịu dàng ít nói), ôn Vô Cực đao vẫn tỏa ra anh khí bừng bừng. Nhưng mà Nhạc Lan Đình này đứng nơi đó, vừa mới quan sát thì đã có cảm giác ổn định điềm tĩnh như Thái Sơn. Hoắc Linh Nhi quan sát hồi lâu mà vẫn có cảm giác khó nắm bắt.

Loại cảm giác khó nắm bắt này chính là không có cách nào xác định vị trí của đối phương. Bởi vì trong cảm giác của Hoắc Linh Nhi thì Nhạc Lan Đình bình thản vững vàng như Thái Sơn, nhưng tùy thời có thể trôi đi.

“Thân pháp của Nhạc Lan Đình cao minh tới cực điểm, bằng không sẽ không gây cho ta cảm giác như vậy”. Nội tâm Hoắc Linh Nhi khẽ rung lên.

“Vừa rồi người quan sát ta thì ban đầu cũng bình thường, nhưng sau năm giây thì phần tóc gáy lại đứng lên rồi hạ xuống, khí huyết trên người bỗng nhiên chuyển động, có phải là người đã nhìn ra thân pháp của ta? Nhân lực của người thật cao minh, đồ đệ của Vương Siêu quả nhiên bất phàm. Không phải là hiện giờ người đang nghĩ sau khi đánh bại ta lập tức có hi vọng bước vào mười vị trí đầu tiên của đại hội võ đạo đó chứ?” Nhạc Lan Đình nói chuyện, uyển chuyển cười nói, trên mặt giống như là được bao phủ một tầng sương mù.

Cô gái này giống như Tinh Linh ở trong sương mù. Con mắt tựa hồ có thể nhìn thấu hết tất cả suy nghĩ của mọi người, nhưng mà bất luận kẻ nào cũng không thể nắm rõ tất cả về nàng.

“Ồ?” Hoắc Linh Nhi nghe lời nói này, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén như đao: “Bá bá của người là Trần Thái Nhất, Thái Cực Quyền đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa, nhất là thân pháp nhẹ nhàng, di chuyển linh động, được người bên trong phạm vi võ thuật thế gia gọi là Quỷ Ảnh tử, thân pháp của người đạt được như thế hẳn là đã nắm được tinh hoa ý nghĩa trong võ thuật của ông ta. Nhưng Nhạc thức tấn thủ của các người, Thái Cực của Trần thị, Ngô Thức Bát Cực , các cao thủ trong võ thuật tuy lợi hại nhưng là lần này dường như vận khí không được tốt lắm? Nhạc Bằng đã từng là bại tướng dưới tay sư phụ ta, Ngô Khổng Huyền thì ngay cả một quyền của sư phụ ta cũng không tiếp nổi, kể tiếp Trần Thái Nhất chỉ sợ cũng không kiên trì được bao lâu. Mà vận khí của người lại càng không tốt, lần này gặp phải ta”.

“A? Ý của người là có thể tuyệt đối nắm chắc chiến thắng ta? Thể lực và thực lực của người so với ta cũng không cường đại hơn mà? Bản thân mình thì mình tự biết, ta chưa bao giờ mạnh miệng để tăng thêm can đảm cho mình. Nói chính xác thì thực lực của người hơn kém ta cũng không lớn, kinh nghiệm thực chiến của người tuy phong phú , nhưng mà người không biết rằng ta đã từng gia nhập tổ chức ám sát God một

thời gian ngắn, cũng không thiếu hụt kinh nghiệm thực chiến. Trận đấu mà người đánh bại Thu Thiên ta quan sát rất rõ ràng, thật ra thực lực của Thu Thiên mạnh hơn người nhưng mà lại thất bại. Nguyên nhân là: Thứ nhất, người chiếm lợi thế về mặt binh khí, Vô Cực đao của nàng tuy sắc bén nhưng so sánh thì kém hơn lưỡi Nguyên Thủy Chi Chương của người. Thứ hai là người dùng trá thuật, trong nháy mắt lợi dụng tâm lý ‘thắng chi bất vũ’(lấy mạnh hiếp yếu, cho dù thắng cũng không vẽ vang), vào lúc tiếng chuông mở màn vang lên thì lập tức đánh gãy dao của nàng. Trá thuật chỉ có thể dùng lần thứ nhất, không thể dùng lần thứ hai. Lần này người còn có thể sử dụng sao? Trừ những ưu thế đó của người, người chỉ có thể giao thủ bằng quyền pháp với ta, ta phỏng chừng cũng khá lâu, khả năng là phải trên trăm hiệp, nhưng mà cuối cùng thân pháp của ta chiếm ưu thế sẽ đánh bại người. Người cảm thấy phân tích của ta như thế nào?”

Nhạc Lan Đình cũng không bởi vì lời nói của Hoắc Linh Nhi mà tức giận, nàng ta vẫn mỉm cười dịu dàng như trước nói ra lý do của mình, phân tích cực kỳ rõ ràng, chỉ sự thật, giảng đạo lý, khiến cho người ta cảm thấy rất có sức thuyết phục.

“Người phân tích không sai, nhưng mà người lại tính sót một điểm rồi, đúng! Ta là người đã tính sót một điểm”. Nghe thấy đối phương chỉ sự thật, giảng đạo lý, Hoắc Linh Nhi lập tức phản công.

“Không biết ta tính sót cái gì?” Ngữ khí của Nhạc Lan Đình vẫn trầm ổn như trước.

“Cái người không tính tới chính là vận khí, đúng như người nói, lực lượng của chúng ta là tương đương, nhưng mà người làm sao có thể biết trước khi chúng ta giao thủ thì vận khí sẽ nghiêng về phía người?”

Trong lúc hai người nói chuyện thì tiếng chuông của đại hội võ đạo vang lên.

“Tiếng chuông đã vang lên rồi, không còn nhiều thời gian để nói chuyện đâu, chúng ta động thủ đi thôi, sau khi động thủ sẽ biết được vận khí thuộc về người nào. Luận võ giao thủ, năm phần thực lực, năm phần vận khí, vận khí cũng là một loại thực lực”.

Sau khi tiếng chuông vang lên Hoắc Linh Nhi cũng không có lập tức động thủ, mà thông dong nắm chặt tay trái giống như là đang nắm bảo vật, di chuyển về phía trước, mà ngón tay phải vẽ ra xung quanh như thai hình, cơ thịt trong lòng bàn tay dồn về phía trước, vang lên những âm thanh ‘Ầm ầm’ từ thấp đến cao, chính là Tâm Ấn Mẫu quyền thanh danh lấy lòng của Vương Siêu.

“Tốt lắm, vậy thì động thủ đi, mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, thực lực chúng ta tương đương, vậy phải xem khi giao thủ thì vận khí thuộc về người nào”. Nói xong, Nhạc Lan Đình cũng làm ra một tư thế, tay trái nàng ở phía trước, tay phải đặt ở phần bụng, chân triển khai, hơi cong, tư thế giống như một cây mây vững vàng bám quanh.

Tư thế này rất kỳ lạ, vừa giống như Tam Thể Thức lại vừa giống “Đại Bàng giương cánh”, lại trầm ổn như khai môn Bát Cực. Lại có ý vị nhẹ nhàng của Thái Cực. Lực lượng, tốc độ, thâm trầm, nhẹ nhàng toàn bộ được bao hàm trong tư thế này. Tư thế này quả thật là thâm sâu không lường được.

“Để cho ta tới trước kiểm nghiệm xem người có thể học được bao nhiêu thành uy lực của sư phụ người”. Sau khi hoàn thành tư thế, Nhạc Lan Đình cất lời, trong lúc nói nàng thân thể nàng khẽ động, một bước xuất ra, sau thức khởi thủ thì chớp mắt tới, tạo ra tiếng gió sắc bén, tựa hồ có mùi tanh quét vào mặt người ta.

“Ác Hồ Tầm Dương”. Một chiêu cầm nã hung mãnh của Bát Cực Quyền.

Ai cũng không ngờ rằng, một nữ hài tử duyên dáng yêu kiều như Nhạc Lan Đình, lúc động thủ lại có thể hung mãnh như vậy.

Nhưng mà Hoắc Linh Nhi cũng không úy kỵ, khóe mắt hướng lên, tay lập tức biến hóa, quyền trái bóng nhiên sáng chói, một thức Phong Áp ngăn trở thế tới Hồ chưởng của đối phương, sau đó hữu quyền thay đổi rất nhanh, lúc này huyết dịch cuộn cuộn trào lên, màng da căng lên! Xương cốt vận lực! Cơ thịt mãnh liệt bật ra, phát lực cương mãnh vô cùng. Một quyền Kim Cương Hiểm Ngộ nện thẳng về phía mũi của Nhạc Lan Đình.

Chiêu này của Hoắc Linh Nhi, vừa nhanh lại vừa dữ dội, lực lượng cũng vô cùng lớn, muốn lập tức đánh cho mặt Nhạc Lan Đình nở đầy hoa.

Nhưng mà, khi quyền giáng tới cách mũi Nhạc Lan Đình chừng ba tấc thì đột nhiên cả người Nhạc Lan Đình biến mất trước mặt Hoắc Linh Nhi.

Thật giống như là Quỷ Hồn, nắm tay của Hoắc Linh Nhi đánh vào khoảng không.

Càng khủng bố chính là, sau khi nắm tay đánh hụt thì sau lưng của Hoắc Linh Nhi, góc chết mà con mắt không thể nhìn thấy, làn da nơi đó truyền tới cảm giác giống như là sắp bị kim đâm.

“Thân pháp lại có thể nhanh tới mức độ như vậy?” Trong nội tâm Hoắc Linh Nhi cả kinh, tay hoa lên một cái đột ngột xuyên ra phía sau lưng mình.

Bộp!

Hai tay ngạnh kháng một chiêu, Hoắc Linh Nhi lập tức cảm thấy đối phương hoàn toàn không có lực lượng, yếu ớt tới mức vừa chạm là lui. Đồng thời, đột nhiên mãnh liệt đánh tới bên cạnh xương hông của nàng.

Quyền của đối phương xuất quỷ nhập thần! Thân pháp cực nhanh như bóng dáng của Quỷ Mị.

519. Chương 493 Lão Thử Lạp Quy(1)

Bắp đùi và xương hông truyền đến bạo kinh cương liệt, Hoắc Linh Nhi không cần đưa mắt nhìn thì làn da nhạy cảm cũng cảm nhận được đây chính là đòn đánh tương tự như thủ pháp Hải Đế Băng, lại vừa giống với chấn kinh của Thái Cực Quyền, như là bị đại thương đánh trúng thân thể, sau khi bị đánh trúng, lập tức xương cốt bên trong sẽ bị nghiền nát, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, cả đời bị bại liệt.

” Thân pháp của đối phương chẳng những mau lẹ như Quỷ Mị, mà lực lượng cũng rất cường đại, xem ra lần này thật sự phải trải qua một cuộc ác chiến rồi”. Trong nháy mắt, não hải của Hoắc Linh Nhi lóe lên những ý niệm, cuối cùng dần dần trở nên yên ổn bình tĩnh.

Tâm thần an bình, não hải như băng tuyết, thông minh mà lạnh lẽo, Hoắc Linh Nhi có một loại cảm giác ” Nắm rõ trong lòng bàn tay”.

Trong chớp mắt gặp phải công kích của đối thủ cường đại, trong thời sắc quyết định sinh tử Hoắc Linh Nhi cũng tiến nhập vào trạng thái phát huy thực lực vượt qua trình độ vốn có. Đột nhiên một quyền từ dưới tiểu phúc đưa qua, chính là Kim Báo Phiến Chưởng trong Báo quyền ngạnh kháng một quyền kia của Nhạc Lan Đình.

Ầm! Quyền chưởng va chạm, xung thít độ sức! Hoắc Linh Nhi liền lùi lại ba bước, tóc tai tán loạn, mái tóc đen cuồng loạn tung bay.

Tuy nàng tiếp được một quyền vừa rồi của Nhạc Lan Đình, không để cho nó đánh trúng hông. Nhưng bởi vì phát kinh vội vàng cho nên đã thoáng rơi vào hạ phong, lúc này bị chấn động kịch liệt nên chỉ có thể lui bước để giảm bớt lực lượng.

“Ồ?” Nhạc Lan Đình phát ra giọng mũi, tựa hồ không hài lòng đối với kết quả đạt được khi liên tục sử dụng thân pháp công kích với tốc độ nhanh.

Vừa rồi, trong tích tắc công kích, trong nội tâm của Nhạc Lan Đình hiểu rất rõ ràng. Bản thân vận dụng : Bát Cực, Thái Cực, Nhạc thức tán thủ, mà bộ pháp chính là bản thân năm đó ma luyện võ công trong tập đoàn ám sát God đã lên xem thủ lĩnh God luyện công, mà suy nghĩ ra Ngoại Đấu Pháp.

Ngay từ đầu liên tục công kích, thật ra Nhạc Lan Đình đã thi triển ra toàn bộ thực lực của bản thân. Trong suy nghĩ của nàng thì kết quả phải là tấn công một mạch cho đến khi đánh bại Hoắc Linh Nhi.

Nhưng mà thể công sắc bén trùng trùng điệp điệp kia lại chỉ có thể khiến cho Hoắc Linh Nhi lui về phía sau để giảm bớt lực, thoáng rơi vào thế hạ phong.

“Thực lực đồ đệ của Vương Siêu quả nhiên không tầm thường. Nhưng mà cũng còn tốt, ta đã chiếm được một chút thượng phong. Nếu như dưới thế công liên tiếp của ta nài ngay cả một bước cũng không lùi lại, thì đã lập tức nhận thua rồi”. Trong nội tâm của Nhạc Lan Đình cũng nổi lên một ý nghĩ như thiểm điện lướt qua não hải.

Trong lúc suy nghĩ thì tay của Nhạc Lan Đình cũng không có ngừng lại. Cước bộ nhẹ nhàng chớp động, mau lẹ như là ong mật chớp động đôi cánh. một quyền nhẹ nhàng lóe lên phóng về phía trước.

Một quyền này của Nhạc Lan Đình giống như Vân Thủ trong Thái Cực Quyền, nhìn qua thì nhẹ nhàng như không có khí lực. Nhưng mà trong lúc chuyển thế phát ra thì năm ngón tay khẽ run, giống như lúc người ta tung lưới, trên dưới trái phải, bốn phương tám hướng phủ thiên cái địa vây lấy Hoắc Linh Nhi.

Một chuyển này, về khí thế thì càng thêm sắc bén, tất cả cao thủ đang quan sát trận chiến này đều cảm nhận được sự áp bách như từ trên cao nhìn xuống.

Chiếm được thượng phong, đương nhiên sẽ không thể buông tha cho đối thủ, Hoắc Linh Nhi đương nhiên cũng cảm nhận được có điều không ổn.

Trên khán đài, Vương Siêu đi tới bên người một nữ nhân mặc y phục màu trắng, chính là Phong Thái.

Thần sắc của Phong Thái điềm tĩnh, an bình, so với trước kia thì thiếu đi một chút phong vận, nhưng lại nhiều hơn một chút tư vị thần thánh.

“Thương thế của cô đã khỏi rồi?” Vương Siêu liếc nhìn Phong Thái cất lời hỏi thăm. Ánh mắt của hắn rất lợi hại, nhìn khí sắc của Phong Thái lập tức có thể nhận ra thương thế của Phong Thái đã hoàn toàn khỏi hẳn.

“Đã lành hẳn”. Phong Thái nói, ánh mắt lại nhìn về phía trung tâm sân thi đấu, nơi mà Nhạc Lan Đình cùng Hoắc Linh Nhi đang quyền qua cước lại, kịch liệt chiến đấu.

Thời gian hai người nói chuyện chỉ ngắn ngủi chừng hơn mười giây đồng hồ, trận đấu của Hoắc Linh Nhi cùng Nhạc Lan Đình đã hoàn toàn bước vào giai đoạn gay cấn.

Sau khi Nhạc Lan Đình chiếm được thượng phong ở đợt tấn công đầu tiên, thì lập tức một hơi không ngừng nghỉ xuất ra từng chiêu tàn nhẫn. Bộ pháp phiêu diêu như Tinh Đấu, xẹt qua bầu trời, quyền đầu xuất ra như lưu tinh cản nguyệt, vừa nhanh lại vừa tán nhãn, không để cho Hoắc Linh Nhi có thời gian thở dốc.

Mà Hoắc Linh Nhi lại thi triển thủ pháp Đại Trừu Ti, như đang bóc kén tằm, vô cùng tinh tế, ‘binh tới tướng đỡ nước đến đất ngăn’. Tuy ở vào thế hạ phong, nhưng lại thủy chung vẫn vững vàng không lay chuyển, không mấy may để cho Nhạc Lan Đình tiến thêm một bước mở rộng thành quả chiến đấu.

Hai người một công một thủ, nhìn qua thì giống như đang giằng co, nhưng thực ra mỗi chiêu đều cực kỳ hung hiểm, chỉ cần có một chút sơ sẩy, hoặc là tâm thần hơi dao động, lập tức sẽ bỏ mình tại đương trường.

“Ngay từ đầu Nhạc Lan Đình đã triển khai thế công cường đại nhất, bộ pháp của nàng dường như có điểm giống với bước đi của Hỏa Lý Tài Liên. Nhưng lại có phần bất đồng, hẳn là Ngọa Đấu Pháp của Đạo gia cổ đại, luyện công phía dưới Tinh Đấu. Cước bộ dựa theo tinh quang của chòm sao Bắc Đẩu, qua lại như con thoi, là một loại công phu quyền cước cổ lão, cùng loại với Thất Tinh Thế trong Thái Tổ Trường Quyền. Chẳng qua là Linh nhi bị đánh thành linh, nhưng mà giờ đây đã bảo vệ chặt chẽ, cũng không gặp trở ngại gì”. Vương Siêu lẳng lặng nói, dường như thời ở đối với việc sống chết của Hoắc Linh Nhi, hoặc là có thể do hắn mười phần tin tưởng, cảm thấy rằng Hoắc Linh Nhi mặc dù ở thế hạ phong nhưng sẽ không bại trận thân vong.

“Nếu cứ như vậy mà đánh tiếp, Nhạc Lan Đình chỉ cần giữ thế công, với thực lực của Hoắc Linh Nhi thì chưa đủ để vẫn hồi bại thế”. Phong Thái cười cười cất lời.

“Nhạc Lan Đình sớm muộn gì cũng ngừng lại thế công liên tục. Lúc đó thì phải xem Linh nhi có thể nắm chắc cơ hội hay không thôi”. Vương Siêu lắc đầu nói.

“Làm sao anh biết nàng sẽ không tiếp tục tấn công mà sẽ ngừng tay?” Phong Thái hỏi.

“Các nàng còn chưa đạt tới trình độ nhạy cảm, để có thể nắm chắc về thể lực của mình cùng thể lực của đối thủ như chúng ta”. Vương Siêu vừa nói xong một câu này. Đột nhiên trong sân truyền tới một tiếng kêu bén nhọn, quả nhiên là Nhạc Lan Đình tấn công một lúc lâu, cảm giác được thể lực của bản thân tiêu hao quá lớn. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì ngược lại chưa đánh bại được Hoắc Linh Nhi, chỉ sợ rằng thể lực của mình đã tiêu hao hết, như vậy sẽ sa vào vòng tính toán của đối thủ, vì vậy nàng mới dừng tay.

“Với thể lực của ta ước chừng chỉ có thể duy trì ba mươi lần công kích, còn khí tức trong cơ thể đối phương cũng không ổn định, huyết dịch đã dâng trào, nhưng pháp và thân hình cũng không có tán loạn, cũng có thể duy trì được hơn ba mươi chiêu nữa. Trong ba mươi lần va chạm nếu như nàng ta có thể duy trì được, thể lực của ta đã cạn kiệt, hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, nếu như sau ba mươi chiêu nàng ta không duy trì được thì nàng cũng phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng mà, giờ đây ta không thể nắm được chính xác, ta còn khiêm khuyết, khiêm khuyết này chính là chưa thể nắm rõ thể lực của đối thủ, nếu cảm nhận được rõ điều này thì đã chân chính có phong phạm của tuyệt đỉnh cao thủ”. Trong nội tâm của Nhạc Lan Đình lóe lên một ý niệm như điện quang thạch hỏa (ánh sáng lóe lên khi đánh đá lửa).

Quả nhiên tình huống diễn ra đúng như Vương Siêu dự liệu, trong khi đang chiến đấu kịch liệt Nhạc Lan Đình không thể nhìn thấu thực lực của mình và đối phương nên đã ngừng thể công.

Nhạc Lan Đình cũng không ngờ rằng sức kiên nhẫn của Hoắc Linh Nhi lại mạnh mẽ như vậy, dưới công kích mãnh liệt của mình mà vẫn còn có thể chịu đựng được. Nàng đưa mắt quan sát, cũng không thể nhìn ra trong ba mươi chiêu thì thể lực của song phương sẽ còn lại bao nhiêu. Cũng không dám tiêu hao thể lực tới mức tận cùng, khi mà song phương phân ra thắng bại. Thế là ở thể thượng phong, nàng ta mạo hiểm thi triển ra sát chiêu.

Một tiếng cười vang lên, chân Nhạc Lan Đình bước trái hai bước, lui ra phía sau một bước, bỏ đi thể thượng phong, sau đó ôm khuỷu tay. Lưng cong lại, toàn thân trở thành hình dáng một con rùa đen, mà cánh tay của nàng uốn lượn, bắp thịt nổi lên, chuyển động như long xà loạn vũ. Sau khi súc lực, nàng đột nhiên bộc phát, một khuỷu tay hung hăng hướng về phía lồng ngực của Hoắc Linh Nhi mà đánh tới.

Lực lượng của khuỷu tay này, gần như là bộc phát uy lực trước giờ chưa từng có. Vô luận là lực lượng hay là tốc độ, hay là về uy thế, đều có thể coi là một kích mạnh nhất của Nhạc Lan Đình.

520. Chương 493 Lão Thử Lạp Quy(2)

“Phù...” Hoắc Linh Nhi thở một hơi thật dài. Khi mà Nhạc Lan Đình bước trái hai bước, lui về sau một bước từ bỏ thể thượng phong, tích súc lực lượng trong nháy mắt, thì toàn thân Hoắc Linh Nhi được thư giãn thoát khỏi áp lực, cảm giác sáng khoái trước nay chưa từng có.

Nhưng mà trong nội tâm nàng cũng hiểu rất rõ ràng, dưới việc áp lực đột ngột giảm xuống trong nháy mắt, thì cao thủ thông thường đều sẽ thừa cơ tiến lên phản kích mãnh liệt, nhưng mà nàng cũng không phải là cao thủ bình thường. Hiểu rằng đây là chiêu quyết định của Nhạc Lan Đình, nếu như tùy tiện nóng vội mà phản kích, thì hẳn là sẽ rơi vào con đường chết.

Vừa rồi thể công hung mãnh cùng bộ pháp xuất quỷ nhập thần của Nhạc Lan Đình làm cho nàng thở không ra hơi, áp lực rất lớn, gây ra một loại cảm giác hít thở không thông, bây giờ đối phương từ bỏ thể thượng phong, tích súc lực lượng để quyết thắng thua trong một chiêu, cuối cùng nàng cũng có thời gian để mà nghỉ xả hơi.

Trong nháy mắt này Hoắc Linh Nhi, thở ra một hơi, hút vào một ngụm, trong nội tâm tĩnh táo vô cùng, sau khi ổn định khí huyết, tùy ý xuất ra một tư thế, chính là Tâm Ấn Mẫu quyền.

Sau khi đã hoàn thành tư thế này, thì khuỷu tay của Nhạc Lan Đình cũng vừa đánh tới, kinh phong mãnh liệt gào thét như muốn xé rách không trung, Hoắc Linh Nhi gần như là không thể mở mắt ra. Một cổ uy

thể long trời lở đất, mà Hoắc Linh Nhi giống như là một người tro troi sừng sững mà chịu đựng cái uy áp của thiên địa. Loại cảm giác này cực kỳ khủng bố, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng bất lực.

“Đòn khuỷu tay thật hung mãnh”. Khuỷu tay này tuy hỏa hầu còn khiêm khuyết, nhưng mà lại có được ba bốn phần uy thế Phiên Thiên Ấn của Vương Siêu. Trong nội tâm Hoắc Linh Nhi không nhịn được mà tán thưởng một tiếng.

Nhưng mà tán thưởng thì tán thưởng, chứ tay của Hoắc Linh Nhi cũng không vì thế mà chậm trễ, khi đối mặt với uy thế hung hãn của Nhạc Lan Đình, tinh thần Hoắc Linh Nhi tập trung cao độ, đột nhiên lúc này có một loại cảm giác tinh thần linh cảm cùng thân thể hòa hợp.

Trạng thái tinh thần tâm linh cũng nhục thể hợp nhất.

Hai tay Hoắc Linh Nhi trùng trùng điệp điệp xuất ra, một trước một sau chỉ cách nhau từng một tấc phách lên khuỷu tay của Nhạc Lan Đình, lúc này hai tay nàng đánh ra Phiên Thiên Ấn, lấy dữ dội để đấu với dữ dội.

Âm thanh của quyền va chạm lại vang lên, sau khi hai người đối chiếu, thân thể đều không hề nhúc nhích, khuỷu tay của Nhạc Lan Đình trầm xuống, dưới chân bất ngờ ‘thần không biết quỷ không hay’ xuất ra một thối đánh thẳng tới khớp xương đầu gối của Hoắc Linh Nhi.

Một thối này (thối là cẳng chân > <), nói=”” liên=“” với=“” động=“” tác=“” khuỷu=“” tay,=“” nhưng=“” mà=“” trước=“” đó=“” không=“” có=“” một=“” chút=“” dấu=“” hiệu=“” phát=“” lực=“” này,=“” so=“” với=“” ám=“” thối=“” thì=“” còn=“” ám=“” hơn=“” (=“” ám=“” ở=“” đây=“” chỉ=“” sự=“” kín=“” đáo,=“” âm=“” hiểm=“”>

Nhưng mà dường như Hoắc Linh Nhi đã sớm dự liệu trước một Thối này của đối phương, khớp xương đầu gối co rút lại vào bên trong, giống như là cục cao su vậy, lồm vào bên trong ba tấc rồi nghiêng nghiêng dịch chuyển năm tấc.

“Tiên Viên Vận Tắt”. Đây là phương pháp dịch chuyển khớp xương trong Bát Quái Chương của Đường Môn. Hoàn toàn tránh thoát khỏi một cước trí mạng kia.

Một cước không trúng đích, Nhạc Lan Đình dẫm mạnh một cái lên mặt đất, mặt đất tạo thành sự chấn động, hai quyền vạch ra , tiếp theo là sát chiêu ‘Bạch Hổ Đầu Thanh Long’ của Bát Cực Quyền.

Nhưng mà, Hoắc Linh Nhi vô cùng miễn cảm, đã cảm nhận được trước. Vừa rồi một cước của đối phương không đá trúng nàng, kinh lực đi vào khoảng không, tuy nương theo thể dậm chân mà đuổi qua, nhưng khí thể đã giảm dần.

Thế là, hai tay mạnh mẽ đưa lên, liên tục xuất ra hai chiêu Lão Viên Ban Chi, hai quyền bám sát theo mục tiêu, chờ khi đối phương rút lại thì hay tay nàng xoắn lấy. Chính là một chiêu Long Xà Phiên Lãng, xoắn lấy tay đối phương. Cuối cùng thân thể trầm xuống, rồi bắn ngược lên phía trên, hai tay đưa ngược, thân thể xoáy lên, là một chiêu Ngạc Ngư Tiễn Vĩ.

Với đòn phản kích liên tục này, Nhạc Lan Đình chỉ cảm thấy thể công của đối phương như nước thủy triều, nhất là một chiêu cuối cùng, hai tay quần quanh, thân thể đối phương rung động, tay của nàng lập tức có cảm giác như bị xé rách.

“Không hay rồi”. Nhạc Lan Đình quyết định thật nhanh, nàng bỏ qua hai tay của mình, chân ở phía dưới trong nháy mắt đá ra ba phát về phía tiểu phúc của Hoắc Linh Nhi.

Lần này nàng nâng cao, nhìn qua thì có vẻ rất mạo hiểm, nhưng đây ở tình huống trước mắt thì chỉ đó chính là biện pháp cứu nguy duy nhất: Phương pháp ‘vây Ngụy cứu Triệu’.

Hoắc Linh Nhi cũng cảm nhận được ở phần bụng có lực lượng đá tới, thể lực của Ngạc Ngư Tiễn Vĩ biến đổi, được kéo xuống phía dưới, trở thành thức Lão Thử Lạp Quy trong Bát Quái Chương, chặn chân của Nhạc Lan Đình lại.

Một chiêu Lão Thử Lạp Quy kia quả nhiên là xảo đoạt thiên công(vô cùng khéo léo). Khi đón đỡ thì còn có lực kéo, trong nháy mắt làm cho thân thể Nhạc Lan Đình mất đi trọng tâm.

Dưới tình huống nguy cơ trước mắt, Nhạc Lan Đình cũng thể hiện ra thực lực cường đại của bản thân, thân thể tựa xuống phía dưới, chân xoay tròn, đã có thể ổn định lại trọng tâm, thân thể nhảy lên, sau đó lướt qua chầm bầy tám mét.

Lúc này Hoắc Linh Nhi cuối cùng cũng đã chiếm được ưu thế, tất nhiên là nàng sẽ thừa thắng xông lên, cước đạp Vũ bộ, phóng nhanh tới, thoáng cái đã tới sát Nhạc Lan Đình, quyền trước trầm trọng hơn quyền sau giống như là dây gai gắt gao cuốn lấy đối phương.

Ầm! Quyền cốt (xương của đầu quyền) hai người va chạm, tiếng răng rắc vang lên, trên tay của Nhạc Lan Đình truyền đến âm thanh xương ngón tay bị đứt gãy.

Bởi vì Nhạc Lan Đình bị một chiêu Lão Thủ Lạp Quy phá trọng tâm, tuy đã nhanh chóng điều chỉnh lại, nhưng mà tư thế vẫn chưa vững vàng, lực lượng không thể đi tới mặt quyền, bởi vậy vừa va chạm với quyền của Hoắc Linh Nhi, thì xương ngón tay bị đánh gãy.

“Không hay rồi!” Xương ngón tay của Nhạc Lan Đình bị gãy, liền biết mình không còn cơ hội để chiến thắng.

Nhưng mà, đối phương cũng không có thừa dịp công tới, mà đứng lại, ổn định tư thế.

“Vì sao người không tiếp tục động thủ?” Ánh mắt của Nhạc Lan Đình nặng nề, cất lời: “Bàn tay ta đã không còn lực lượng, người giết ta dễ như trở bàn tay”.

Hoắc Linh Nhi mỉm cười nói: “Có thể ngừng tay, thì vì sao ta lại không lưu thủ(nương tay)? Ta cũng không thích giết người”.

“Hay, hay lắm! Trận này ta thua”. Nhạc Lan Đình nói lớn, sau đó xoay người bước nhanh ra khỏi sân thi đấu.

“Nếu như người không ngừng thể công, không để cho ta có cơ hội lấy lại hơi, vẫn liên tục tấn công thì chưa hẳn ta đã chịu được. Trong khoảng khắc cuối cùng đó, thể lực của song phương đều không còn thì người cũng có năm thành cơ hội, dùng lực lượng cuối cùng một quyền đánh bại ta, đáng tiếc người không dám đánh cuộc, cũng không nắm rõ chênh lệch rất nhỏ về thể lực”. Sau trận thắng, tinh thần của Hoắc Linh Nhi đột nhiên tiến nhập vào một cảnh giới mới.

“Chúng ta còn có thể giao thủ lần nữa?” Nhạc Lan Đình nghe thấy lời nói này, thân thể chấn động, hiểu rằng trên con đường võ học, Hoắc Linh Nhi đã vượt lên, nhưng mà nàng làm sao có thể bỏ cuộc.

“Không thành vấn đề, lần sau ta sẽ không nương tay đâu”. Hoắc Linh Nhi thu hai tay lại đặt ở sau lưng, ngạo nghễ cất lời.

”Độ đệ của người đã trưởng thành rồi, cuối cùng cũng đã bước chân vào hàng ngũ tuyệt đỉnh cao thủ. Nhưng mà chặng đường phía sau, càng đi càng khó, không biết nàng có thể tiến sâu vào đại hội võ đạo hay không?” Phong Thái nói.

“Nàng có thể theo kịp ‘lộ tuyến’ của ‘thiên hạ thập đại cao thủ’ !” Vương Siêu nói.

“Tuy trận thi đấu còn kéo dài, nhưng mà sau khi chiến thắng đối thủ kia, thì cuối cùng cũng có cơ hội tiến vào thiên hạ thập đại cao thủ”. Hoắc Linh Nhi mỉm cười nói.

Sau khi chiến thắng Nhạc Lan Đình, dường như tâm linh của Hoắc Linh Nhi tiến nhập vào trạng thái phân hóa thành hai thái cực, một loại thì tung tăng ríu rít như chim sẻ, một loại khác thì vô cùng an tĩnh, cảm giác giống như là ‘Thiên táo lâm dã tĩnh, diểu minh sơn canh u’ (Ve kêu rừng hết tĩnh lặng, chim hót núi càng u buồn).

“Ta có thể thấy rõ thắng bại, lại có thể nắm chắc thể lực của mình và thể lực của đối thủ, dường như đã tiến nhập vào một tình trạng . Đây là cảm giác hiểu rõ từng ly từng tý ư?”

Hoắc Linh Nhi nhớ tới Vương Siêu đã nhiều lần nhấn mạnh của việc hiểu rõ căn cơ(hiểu rõ mưu kế), trong lúc hai người tranh đấu quyền pháp, trong nháy mắt có thể nhìn thấu đối thủ. Xác định chính xác trạng thái tinh thần, trạng thái thể lực của mình và đối thủ, sau đó lập ra một chiến thuật tốt nhất, hoặc là đối chọi lực lượng, hoặc là làm tiêu hao lực lượng, hay là được ăn cả ngã về không.

Giờ đây, cuối cùng Hoắc Linh Nhi đã hoàn toàn hiểu rõ lời của Vương Siêu.

Một trận chiến cùng Nhạc Lan Đình đã khiến nàng đột phá trạng thái, tầng ngăn cách đã được phá bỏ, khiến cho nàng tiến nhập vào cảnh giới mới, một vùng thiên địa khác.

521. Chương 494 Đại Khai Sát Giới!

Sau khi trận chiến của Hoắc Linh Nhi chấm dứt, màn hình lớn của máy tính lại lóe lên.

Trung Quốc: Phạm Khải Tề.

Ấn Độ: Haba Ganxin.

Đại hội võ đạo đã sắp đi tới kết thúc. Những người còn trụ được lại thì đều là cao thủ trong cao thủ. Họ đều có ý định tranh đoạt mười vị trí đầu tiên. Lúc này, Haba Ganxin người Ấn Độ là một nguyên lão cấp cao thủ. Toàn thân tỏa ánh sáng màu vàng, tứ chi dài một cách kỳ lạ. Người này hẳn là đã luyện công phu yoga tới mức tùy ý vận vẹo cơ thể, kéo dài xương cốt.

“Đại hội võ đạo lần này hoàn toàn thất bại rồi. Y Hạ Nguyên của Nhật Bản sớm đã bị đánh gục. Augustus của Thiên Chúa giáo ban đêm ám sát Vương Siêu mà sinh tử không rõ. Những cao thủ còn lại người thì chết, người thì trọng thương. Giờ đây gần như toàn bộ đều là người Hoa. Nhưng người này có thể đánh bại vài cao thủ thiên tài người Hoa. Cũng có thể vẫn hồi một chút tổn thất cùng thể diện”.

Lúc này, những người đang ở trên đài quan sát, một đám người Châu Âu và Hoa Kỳ nhỏ to trò chuyện. Hiển nhiên là đang bàn bạc kế hoạch.

Trình độ lực lượng chính thể chưa nói đến, trong đại hội võ đạo lần này, tuyệt đỉnh cao thủ của nhóm võ thuật gia người Hoa không thể nghi ngờ là nhiều nhất. Giờ đây đại hội võ đạo tiến tới thời gian cuối cùng. Từ lúc bắt đầu tới lúc này đã thể hiện rõ điều đó.

Mười cái tên đầu tiên của đại hội võ đạo, rất có thể toàn bộ sẽ được người Hoa nắm giữ.

Nhưng mà cục diện như vậy, người Châu Âu và người Hoa Kỳ cũng không có biện pháp nào khác, nhưng mà những người này giờ đây đã càng trở nên điên cuồng, đã không thể áp chế được uy phong của người Hoa, vậy thì phải liều chết mà tàn sát những cao thủ thiên tài còn trẻ tuổi của người Hoa, giết được người nào hay người đó.

Mà lúc này Phạm Khải Tề ở trên sân thi đấu, đúng là một mục tiêu điển hình để mà giết chết.

Phạm Khải Tề vừa lên trường, cũng không có cùng người Ấn Độ này nói chuyện, mà trước tiên là hoạt động chân tay. Thân thể run lên một hồi, toàn bộ khớp xương phát ra những tiếng lách cách, bộc phát ra khí thể ngập trời. Sau đó cước bộ di chuyển tứ phía, dẫm mạnh lên mặt đất, vang lên những tiếng chấn động bành bịch, cả người giống như một bộ máy mọc hình người cực kỳ khủng bố.

Bản thân hắn tu luyện Bát Cực Quyền mới tạo ra tình huống như vậy, Bát Cực Quyền chú ý nhất về khí thể cường ngạnh, từ khi hắn cùng Vương Siêu giao thủ, sau khi thất bại thì đã khổ tâm tu luyện, quyền pháp tiến cao hơn một tầng. Giờ đây vận dụng thì đã có phong cách của bậc thầy võ học.

Một màn khởi động như thế của Phạm Khải Tề quả nhiên có được hiệu quả. Đối thủ của hắn là Haba Ganxin sắc mặt đã có chút thay đổi, con mắt gắt gao nhìn thẳng vào Phạm Khải Tề.

“Phạm Khải Tề hẳn là sẽ thắng. Mặc dù người Ấn Độ này là một cao thủ, thể lực dẻo dai, nhưng mà sức bật không cường mãnh như Bát Cực. Khi Phạm Khải Tề khởi động, thể hiện ra sức bật của bản thân, đã khiến cho đối thủ kinh hãi”. Tuy chưa bước vào trận đấu, nhưng Phong Thái chỉ nhìn vài lần là đã xác định được thắng bại.

Quả nhiên, tiếng chuông vừa vang lên. Phạm Khải Tề lập tức phát động thể công mãnh liệt, đầu tiên là một chiêu Mãnh Hổ Ngạnh Ba Sơn, hai quyền một trứ (khuỷu tay), cường ngạnh giành lấy trung tuyến, sau

khi bị Haba Ganxin tiếp được, Phạm Khải Tề dậm mạnh chân tại chỗ, tung tiếp chiêu Đại Thương Điểm Đầu.

Haba Ganxin bị công bởi hai chiêu thức mãnh liệt, dường như đã có phần thở dốc, mắt lộ ra hung quang, kiệt lực ngăn cản, cánh tay liên tiếp xuất ra, mềm mại như là roi mây.

Nhưng mà, mặc dù thể lực của Haba Ganxin rất tốt, có thể kiên trì được một lúc lâu. Nhưng mà sức bật so với sự cương mãnh của Bát Cực kém hơn một ít, đối mặt với chiêu số của Phạm Khải Tề chỉ có hoàn toàn thu về phòng thủ, vô lực phản kích.

Liên tục sau hai chiêu, thể công của Phạm Khải Tề càng trở nên mãnh liệt, quyền cước đều được tung ra, hai tay căng lên mãnh liệt, lưng nổi lên, chính là thức Sáp Sí Hổ (chấp cánh cho hổ), khi sử dụng được nửa thức, thì cước bộ của hắn di chuyển sang bên trái, thân thể hơi cong xuống, chiêu Sáp Sí Hổ của hắn nương theo thể mãnh liệt mà bổ xuống, tiếp đó hai quyền đưa lên ngang đầu, đột ngột bộc phát một chiêu Phong Ngự Đỉnh Giác, nện lên trên cánh tay của Haba Ganxin.

Răng rắc! Hai tay của đối phương gãy đoạn.

Phạm Khải Tề được đà càng không buông tha cho đối thủ, sau khi đắc thủ một chiêu, liên hoàn phóng ra ba cước, chính là Trương Quả Đảo Kỵ Lư trong đích Túy Bát Tiên, đá trúng hạ thân của đối phương.

“A!” Haba Ganxin gào lên thảm thiết, hạ thân huyết nhục mơ hồ, thân thể run rẩy lui về phía sau, Phạm Khải Tề lại đá tới một cước, khiến cho toàn thân Haba Ganxin giống như là một bao cát bay cao hơn đầu người, sau đó nặng nề rơi xuống đất, tuyệt khí mà bỏ mình.

Sau khi đánh gục đối thủ, dường như đối với Phạm Khải Tề đó chỉ là một chuyện nhỏ, không đáng để ý tới. Lập tức nhất lấy y phục đã cởi bỏ khi vận động, choàng lên thân thể sau đó thông dong đi ra khỏi sân.

“Khá lắm, hắn chính là một kinh địch, còn có Hoắc Linh Nhi đánh bại Nhạc Lan Đình, cũng không bị đào thải. Năm cái tên đầu tiên của đại hội võ đạo thì chúng ta không có hi vọng, đều là do đám biến thái kia long tranh hổ đấu, nhưng mà vài vị trí phía sau, chúng ta lại có cơ hội chiếm được. Nhưng mà, giờ đây những người kia cũng tương đối khó đối phó”. Trông thấy Phạm Khải Tề đánh chết đối thủ, Vương Hồng Cát cùng Lạc Tiểu Manh nhú mày, trao đổi một ánh mắt với nhau.

“Tuy giờ đây lão bài cao thủ chỉ còn lại hơn mười người, nhưng bọn họ hẳn là sẽ có vài người bị đào thải. Phòng chừng sẽ còn lại chừng bảy tám vị, còn lại thì phải xem vận khí của chúng ta có thể tiến vào hay không. Hoắc Linh Nhi, người, ta, Phạm Khải Tề, còn có đám người Lưu Gia Tuấn, Triệu Tinh Long, Đàm Văn Đông, cũng không phải là dễ đối phó”. Lạc Tiểu Manh cười ha hả nói.

Giờ đây đại hội võ đạo đã phân hóa rõ ràng rồi, xếp vào nhóm thứ nhất là những lão bài Đan kinh cao thủ, bao gồm: Vương Siêu, thủ lĩnh God, Ba Lập Minh, Nghiêm Nguyên Nghi, Phong Thái, Vũ Vận Long, Lưu Mộc Bạch, Nhạc Bằng, Trần Thái Nhất, Chu Minh, còn có Huobo hậu duệ của Sơn Trung Lão Nhân.

Những lão bài Đan kinh cao thủ đương nhiên sẽ tranh đoạt những vị trí đầu tiên trong mười vị trí.

Còn nhóm thứ hai, chính là những cao thủ trẻ tuổi mới nổi như Hoắc Linh Nhi, Vương Hồng Cát, Lạc Tiểu Manh, Phạm Khải Tề, Triệu Tinh Long, Lưu Gia Tuấn, Đàm Văn Đông.

Mà nhóm thứ ba, thì là một vài cao thủ lãnh khốc của các quốc gia Âu Mỹ, yô-ga Ấn Độ, giới Quyền Thái, đều đang chờ cơ hội để tàn sát những nhân vật thiên tài trong đám thanh niên người Hoa, giống như Haba Ganxin vừa rồi.

Nhưng mà Haba Ganxin đã giết người không thành, bản thân lại bị đánh chết.

Về phần những người khác, thì đã sớm bỏ quyền thi đấu rồi. Giai đoạn sau của đại hội võ đạo, ngoại trừ chém giết đầm máu thì chính là chém giết đầm máu. Chỉ vì tiền thưởng kékê xù, hay là tiền bồi thường tính mạng mà bị cụt chân cụt tay, hoặc tê liệt cả đời thì đều không đáng giá.

Trong lòng Lạc Tiểu Manh cùng Vương Hồng Cát rất rõ ràng, nhóm thứ nhất mặc dù có hơn mười người, nhưng mà trong quá trình quyết đấu, hẳn là sẽ bị đào thải vài người, thậm chí chết vài vị.

Mà nhóm thứ hai, thì có thể chen vào những chỗ trống còn lại. Dù sao, nếu đụng phải những kẻ biến thái kia thì còn có quyền bỏ thi đấu. Mà những lão bài cao thủ gặp nhau, vì tôn nghiêm của bản thân, hẳn là sẽ tử chiến.

Đồng thời, trong lòng hai người bọn họ càng hiểu rõ, muốn tiến vào mười vị trí kia, đầu tiên phải giải quyết hết đám cao thủ ngoại quốc đang rình rập để diệt sát bọn họ.

Trong phút chốc mà Phạm Khải Tề đánh gục đối thủ thì trong lòng Vương Hồng Cát cùng Lạc Tiểu Mạnh đều dâng lên sát ý mãnh liệt.

Đại khai sát giới!

Màn hình lớn lại lập lòe.

Đài Loan: Lưu Gia Tuấn.

Nga: Roger Cove.

Roger Cove là một lão nhân người Nga điển hình, thân thể rất cao, mắt xanh. Vẻ mặt âm hiểm, hung ác, tóc không trắng bạc như những lão nhân bình thường, mà có ẩn chứa màu sáng bóng, giống như tơ lụa.

“Lưu Gia Tuấn của Lưu Gia Tuấn ngoại hiệu Tiểu Tiên Viên? Giờ đây thịnh hội võ đạo đã tiếp cận thời gian cuối cùng, vị trí mười đại cao thủ dần dần lộ ra, người trẻ tuổi, người cũng là một trong những nhân tuyển. Ài, đáng tiếc, đáng tiếc, người gặp ta, thì đành mang giấc mộng của người vào trong địa ngục đi thôi”. Roger Cove đối mặt với Lưu Gia Tuấn, lão đứng thẳng nở nụ cười âm lãnh, dùng tiếng Trung Quốc rất thuần khiết để nói chuyện.

“Lão già kia, lão cũng rửa cổ sạch sẽ mà chuẩn bị chịu chết đi”. Lưu Gia Tuấn mặc một thân y phục màu trắng, thân thể thon dài, ngọc thụ lâm phong, nghe lời nói của Roger Cove thì hạ ánh mắt xuống, thần nhiên nói.

“Cái gì!” Roger Cove nghe hiểu lời nói của Lưu Gia Tuấn, năm ngón tay lập tức cong cong khép lại, giống như móc câu.

” Roger Cove là võ đạo gia thế hệ trước của nước Nga chúng tôi, sở trường về Nhu Đạo, Không Thủ Đạo, Hợp Khí Đạo, cùng với tất cả quyền pháp thời nay của Trung Quốc, nói như thế nào đây? Xuất thần nhập hóa, lần này thanh niên kia gặp nguy hiểm rồi”. Lúc này, ở trong bao sương, Putin cất lời giới thiệu với một vị quan viên của Châu Âu.

Tiếng chuông vang lên,

Ầm!

Trong nháy mắt tiếng chuông vang lên, gần như Lưu Gia Tuấn cùng Roger Cove cùng động thủ một lúc, cả hai người đều tung ra sát chiêu! Lưu Gia Tuấn xuất ra chính là Ngũ Tinh Liên Châu Địa Phi trong Hình Ý quyền, hai tay rung động liên hồi. Còn Roger Cove thì sử dụng thủ đạo mà xét nét không khí phát ra tiếng rít chói tai, thủ thế giống như là cái đuôi của con rắn, lập loè bất định, không biết là đang đi đến bộ vị nào, chính là Xà Trảo trong Không Thủ Đạo.

Sau khi tiếp xúc một chiêu, thân thể của Lưu Gia Tuấn đột nhiên linh hoạt như một con vượn, biến mất trong chớp mắt, thân pháp Ngũ Tinh Liên Châu được thi triển tới cực hạn, trong đó xem lẫn với Trữu pháp cương mãnh của Bát Cực, đánh cho Roger Cove ứng phó khó khăn vô cùng.

Giao thủ như thiểm điện trong mười hiệp, Lưu Gia Tuấn đột nhiên nắm được cơ hội. Một thức Bách Bộ Xuyên Dương được đánh ra, khuỷu tay giống như là mũi tên đánh vào hông của đối thủ, sau đó cũng không dừng lại mà tiếp tục xuất ra năm quyền liên tiếp, mỗi quyền đều đánh nẩy bảy nội tạng của đối phương. Cuối cùng bay lên đá một cước trúng vào trán của đối thủ, khiến cho hắn bay lên cao rơi xuống mặt đất, một cước này đã đá gãy xương cổ.

Sau khi thi triển xong những động tác này thì Roger Cove đã chết tới mức không thể chết lại lần nữa.

Giống như là đã có ước định từ trước, vào ngày thứ sáu của đại hội võ đạo, tất cả các thanh niên thiên tài cao thủ của người Hoa trong nhóm người thứ hai đều đồng loạt đại khai sát giới, sát khí đằng đằng.

Trận chiến đấu kế tiếp là của Vương Hồng Cát, hắn đánh nát đầu một vị tông sư Quyền Thái giống như đánh một quả dưa hấu.

Mà Lạc Tiểu Manh ra tay tàn ác hơn, một chiêu Triền Đầu Khỏa Não, khiến cho quyền vương Samantha của Hoa Kỳ ngay cả da đầu cũng bị lột xuống, máu chảy đầm đìa, một khối da người như thế khiến cho nhiều cao thủ ở đây không nhìn được mà biến sắc, đấu pháp tàn nhẫn như vậy hoàn toàn có thể so sánh với Bạch Tuyền Di.

Triệu Tinh Long thì giật đứt một cánh tay của Hade sĩ quan huấn luyện bộ đội đặc chủng của nước Đức.

Đàm Văn Đông thì dùng thủ pháp Song Long Thường Châu, đào ra hai tròng mắt của một cao thủ Thổ Nhĩ Kỳ Trung Đông.

Những cao thủ thiên tài mới nổi của người Hoa vào giây phút cuối cùng đại hội võ đạo đều lộ ra nanh vuốt sắc bén, khiến cho trái tim cao thủ của các quốc gia khác rét lạnh vô cùng.

Trận đấu cuối cùng của đại hội võ đạo lại chính là một trận đấu quan trọng.

Trung Quốc Đường Môn: Ba Lập Minh.

Trung Quốc: Vũ Vận Long.

522. Chương 495 Thượng Phong Cũng Vô Ích

Chính là lần đầu tiên mà Ba Lập Minh ra tay, những đối thủ hấn gặp lần trước thì đều bỏ quyền thi đấu cả rồi.

Nhưng mà lần này, dường như đối thủ cũng không muốn bỏ quyền thi đấu, bởi vì Vũ Vận Long vị truyền nhân của Thái Cực Vũ thị, khi mà Ba Lập Minh đứng dậy thì hắn cũng đứng dậy đi vào sân thi đấu, đứng thẳng đối mặt với Ba Lập Minh .

“Vũ Vận Long , ngươi định động thủ cùng ta sao? Với võ công hiện nay của ngươi , nếu động thủ thì hẳn là phải chết không thể nghi ngờ” Ba Lập Minh nhìn chằm chằm vào Vũ Vận Long trước mặt của mình, nói thẳng không hề cổ kị.

“Truyền nhân Thái Cực Lý phái là Trần Ngã Dương cũng giao thủ với Trường Mi, ta cũng là truyền nhân của Thái Cực, tại sao không thể giao thủ cùng ngươi? Huống hồ cũng chưa hẳn là chắc chắn phải chết, có lẽ công phu của ngươi so với ta thâm hậu hơn, nhưng mà luận võ giao thủ, mọi sự tình đều có khả năng phát sinh, ngươi nghĩ rằng ta chắc chắn phải chết, nhưng cũng chưa hẳn đã vậy”.

Vũ Vận Long mặc một bộ y phục màu lục rộng thùng thình, chân đi giày vải màu đen, hai tay khuất trong ống tay áo, cả người giống như từ bức họa cổ điển đi ra.

Trước mặt Ba Lập Minh cường đại bá đạo, hắn cũng thể hiện lực lượng của cao thủ lão bài Đan kinh của chính mình, thực lực của đệ nhất đại nội cùng tâm lý tố chất, tựa hồ một điểm cũng không sợ.

“Ài, đây mới là phong thái đáng có của tầng lớp quân nhân”. Ba Lập Minh gật nhẹ đầu, trên mặt hiển lộ sự vui vẻ.

Vũ Vận Long cũng không nói gì hơn, hít sâu vài hơi, hai tay theo trong túi áo rút ra, đặt tại bụng, năm ngón tay giống như hình tròn.

“À? Xem ra ngươi đã quan sát trận chiến của Trần Ngã Dương với Trường Mi, vậy mà lĩnh ngộ đạo tròn của Thái Cực Quyền.” Ba Lập Minh trong ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

“Trần Ngã Dương đích xác là thiên tài . Ta không bằng hắn...Chỉ tiếc ông trời ghen ghét anh tài. Trời tròn người vuông. Thiên đạo khéo đưa đẩy. Nhân đạo ngay thẳng. Đạo lý vuông tròn của Thái Cực Quyền. Đích thực là pháp môn cao nhất của thiên nhân chi đạo. Hẳn là do quan sát trận chiến ấy rồi khiến cho ta

có thể lĩnh ngộ. Ta mới chính thức đứng trước mặt người. Người nếu là xem thường ta. Chỉ sợ thất bại là người Vũ Đẩu Chi Vương Ba Lập Minh !”

Vũ Vận Long lẳng lẳng nói chuyện. Khí huyết trong thân thể không ngừng vận chuyển. Khí tức toàn thân dần dần bành trướng, kéo theo cuồng phong.

“Vũ Vận Long cũng là thiên tài hơn người. Trí tuệ kiên định. Lại có thể từ trận chiến Trần Ngã Dương khắc sâu lĩnh ngộ tinh túy đạo vương tròn. Từ thủ thế có thể nhìn ra: Thái Cực quyền của hắn không có một tia sơ hở. Viên mãn không rảnh.” Phong Thái tán thưởng.

“Hắn cả đời tinh tu Thái Cực Quyền. Đối với đạo lý của Thái Cực Quyền đã khắc sâu lĩnh ngộ. Mà Ngã Dương trong trận đấu với God. Đưa hoàn toàn đạo lý Thái Cực Quyền ra. Cùng Thái Cực Quyền của hắn chiếu rọi lẫn nhau. Thu được ích to lớn. Không cách nào tưởng tượng. Hắn có thể đứng đối mặt với lão Ba. Tất nhiên có chỗ cạy vào”.

Vương Siêu xem Vũ Vận Long phía dưới không ngừng thúc dục huyết dịch toàn thân, khí tức tăng vọt. Liên hiểu rằng võ công của hắn tiến rất nhanh.

Trận chiến của Trần Ngã Dương. Diễn dịch ra tinh túy cao nhất của Thái Cực. Được ích lợi lớn nhất tự nhiên là đại tông sư tu luyện Thái Cực Quyền.

Đối mặt Vũ Vận Long không ngừng thúc lực, Ba Lập Minh ngao nghể đứng thẳng, vẫn không nhúc nhích, con mắt nhàn nhã xem đại tông sư Thái Cực quyền trước mắt, tựa hồ cho dù là quyền pháp của Vũ Vận Long tiến rất nhanh, trận chiến này không đáng lo ngại chút nào.

Vũ Vận Long có giá, khí tức và lực lượng rốt cục thúc tới đỉnh phong, tóc dựng đứng. Quần áo toàn thân rộng thùng thình phồng lên, hình như là bị một cổ lực lượng vô hình chống đỡ lên. Đây là tất cả cơ chi vận động của hắn, nhanh chóng bắn ra tạo thành.

Khí thế của Vũ Vận Long tới đỉnh phong thì tiếng chuông bắt đầu bỗng nhiên vang lên!

Này!

Tiếng chuông vừa vang lên, Vũ Vận Long lập tức xuất thủ, vừa ra tay chính là hung chiêu, cước liền đạp, vậy mà lại là quyền pháp hiếm thấy “Tứ Phương Bộ”.

Nhưng mà Tứ Phương Bộ của Vũ Vận Long lại bất đồng, lưỡng thối của hắn, đầu gối ngoặt động, trong lúc hành tẩu vạch lên đường vòng cung. Nhìn như là thẳng tắp tiến công, lại lập lờ bất định. Giống như phương mà không phải phương, giống như tròn mà không phải tròn.

Tốc độ bước chân càng nhanh, đạp nhanh mà đến, như thuyền xuôi nhanh trong gió, một mũi tên lao vút đến.

Cướp được trước mặt Ba Lập Minh, Vũ Vận Long hai tay làm hoành giá, Trước là một “Thập Tự Pháo Thủ”, sáng ngời một nửa, đột nhiên trầm xuống, chuyển hóa thành hoành chùy “Thiết Tỏa Hoành Giang”, bày đánh về thất lĩnh của Ba Lập Minh.

Một loạt động tác trong nháy mắt đã hoàn thành, chữ thập pháo thủ bắt đầu trở mình như hoa chuyển phiên, cuối cùng lại biến hóa thành khóa sắt vượt qua giang, nhưng lại như thiên đao rơi xuống, chặt đứt trường giang, uy thế to lớn.

“Tốt!”

Ba Lập Minh kêu một chữ tốt, ánh mắt chăm chăm vào tay của Vũ Vận Long, đối với thủ đoạn mê hoặc của hắn chữ thập pháo thủ căn bản bất vi sở động, chính là một tay Lập Địa Sáp Kỳ, đưa ngang tay ngăn cản Thiết Tỏa Hoành Giang đang quét qua.

Hai tay va chạm, Vũ Vận Long thét dài một tiếng, chuyển bước, vậy mà chuyển tới bên trái của Ba Lập Minh, hai tay như thiểm điện, một tay trảo eo, một tay đánh huyết Thái dương.

Thân thể Ba Lập Minh chuyển cũng không chuyển, đón đỡ cao thấp, cuối cùng cước bộ nghiêng một bước, vậy mà đoạt tại lộ tuyến tiến công của Vũ Vận Long, hai vai nhảy lên, hai tay sau đó khuếch trương, nhất thức “La Hán cầm long”, quần áo bành bạch tựa hồ công pháo, công hướng về lồng ngực của Vũ Vận Long.

Vũ Vận Long đối mặt với chiêu này, tay trái phản xoắn, trong quần, dùng thức quần ti lực của Thái Cực Quyền, giống vài phần Tiên Thiên Thập Nhị Triền của thủ lĩnh God.

Từ chiêu thức ấy, Vũ Vận Long sau khi tiếp nhận “La Hán cầm long” của Ba Lập Minh, đột nhiên đứng lên, điểm về phía tiểu thối của Ba Lập Minh cốt tể đại gân.

Cước pháp của Thái Cực quyền ” Tiên Nhân Tát Cước”

Một cước này của Vũ Vận Long, khiến tiên khí dạt dào, không một chút tiếng gió, cũng không điểm khói lửa, phiêu diêu dục tiên. Hiện ra thực lực công phu tiến nhanh của hắn.

“Ài?”

Cảm giác được một cước này, Ba Lập Minh không nhận được mà tán tởng một tiếng, tựa hồ đối với công phu của Vũ Vận Long phần bất ngờ. Ba Lập Minh cảm nhận được, một cước này của Vũ Vận Long thì triển thật sự là xảo diệu, uyển chuyển, căn bản không cách nào làm cho người khác phát giác.

Trong tiếng ài, Ba Lập Minh phản nâng một cước, chặn lại chân của Vũ Vận Long.

Nào biết đâu rằng, trong ánh mắt của Vũ Vận Long lóe lên tia cười, chân lại có thể trái với quỹ tích vật lí- động tác run nghiêng lên rồi hạ xuống, né qua chân của Ba Lập Minh, trực tiếp hạ xuống, đập thẳng về phía lưng bàn chân của Ba Lập Minh.

Lần này biến hóa quỷ dị, cơ hồ vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người.

“Chiêu hay.”

Mà ngay cả Vương Siêu ở trên khán đài khi chứng kiến chiêu biến hóa của Vũ Vận Long cũng không nhận được mà khen một tiếng : Hay!

Ba Lập Minh mắt nhìn thấy chân bị đập lên, ngoại trừ ngạnh kháng thì cách duy nhất là lui về phía sau.

Vũ Vận Long cước đập xuống, tuy Ba Lập Minh công phu lợi hại, nhưng nếu bị trúng một cước này thì cũng chịu thương thế, nên hắn phải sử dụng Hương Tượng Độ Hà để né tránh.

Nhưng mà lần trốn tránh này, lại làm Vũ Vận Long chiếm thế thượng phong.

Cao thủ tranh chấp, thượng phong không thể coi thường. Vũ Vận Long tựa hồ cũng không ngờ rằng bản thân đối mặt Vũ Đẩu Chi Vương Ba Lập Minh người lợi hại vậy, đều có thể chiếm được thượng phong. Tuy chiêu số vừa rồi là hắn lĩnh ngộ tuyệt chiêu thần chân Thái Cực, nhìn qua thì nhẹ nhàng, thật ra toàn lực dốc hết rồi.

Nhưng mà Vũ Vận Long cũng là đại tông sư thân kinh bách chiến, có cơ hội tuyệt đối sẽ không buông tha, không chút nghỉ ngơi liên tục bước ra năm bước, đánh ba quyền, từng quyền như cao phong trùng điệp, đâm rách thanh thiên.

“Ngũ Bộ Đoạt Hoa Sơn?”

Vương Siêu nhàu mày rồi lại giãn ra. Một chiêu này của Vũ Vận Long vậy mà lại là tuyệt học năm bước đoạt Hoa Sơn trong Thái Tổ Trường Quyền. Vương Siêu bình sinh cũng chỉ gặp qua có một lần, là tại tổng hội Hồng môn, đánh với Triệu Quang Vinh.

Triệu Quang Vinh chỉ mượn một chiêu này, đột nhiên thi triển đi ra, phá Bát Quái chương “Khai Dao Trát Thảo” của hắn.

Vốn một chiêu này đã đi theo Triệu Quang Vinh, đã trở thành thất truyền, lại không ngờ rằng, Vũ Vận Long đúng vào thời điểm mấu chốt thi triển.

Một chiêu này không hổ là tuyệt chiêu của Đạo gia, do Vũ Vận Long thi triển, khí thế chưa từng có từ trước tới nay, công kích liên tục Ba Lập Minh lui về phía sau

“Vũ Vận Long lại có thể lợi hại như vậy rồi? Có thể đánh lui Ba thúc?” Hoắc Linh nhi kinh ngạc nói .

“Dừng ở đây rồi.” Vương Siêu lắc đầu.

Đúng lúc Vương Siêu dứt lời, trong sân bộc phát tiếng hổ gầm kịch liệt! Long đình! Cùng với tiếng chuông đại lũ như âm thanh sắt thép.

Hổ gầm Kim Chung Tráo !

Long ngâm Thiết Bổ Sam!

Ba Lập Minh cảm thấy không thể dây dưa được nữa, thi triển lực lượng chính thức phản kích lại.

Vận khởi toàn bộ hai loại tuyệt chiêu khổ luyện, Ba Lập Minh giãn nở một vòng, cao lớn một vòng, nắm tay lớn như hai quả bóng rổ, toàn thân run lên, quyền ảnh nổi lên đầy trời.

Loạn Tiến Đả!

Quyền ảnh vô tận hoàn toàn che tròn mắt của Vũ Vận Long.

Người chung quanh cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ, ai cũng không ngờ rằng, lực lượng của Ba Lập Minh lại có thể không giống con người như vậy.

Rầm rầm rầm rầm rầm..

Người ở trong này nghe được thanh âm quyền cước liên tục, thanh âm vô cùng nhanh, một giây cơ hồ có..., mười giây qua đi. Một dáng người cao lớn lừng không bay lên, lên đến ba thước, xa bảy tám thước, sau đó rơi thẳng xuống mặt đất.

Thân ảnh rơi xuống mặt đất chính là Vũ Vận Long.

Hắn rơi xuống mặt đất, muốn giãy dụa đứng lên, nhưng phí sức liên tục gắng gượng lại không có đủ nửa điểm lực lượng, đơn giản là không đứng dậy được.

Vốn là hắn và Ba Lập Minh trong mười giây đối chọi trên trăm quyền, rốt cục bị kiệt sức, bị một quyền của Ba Lập Minh đánh bay.

Ba Lập Minh phản kích như vậy, hoàn toàn không có bất kì chiêu pháp nào, lực lượng thuần túy nào cùng tốc độ. Mặc dù chiêu thức của Vũ Vận Long tuyệt diệu, nhưng lực lượng kém hơn không cách nào đền bù. Cũng giống như Trần Ngã Dương đối với thủ lĩnh God.

“Người hạ tràng đi, ta không muốn giết người.” Ba Lập Minh thấy dáng vẻ gắng gượng của Vũ Vận Long, lắc đầu. Luân phiên phản kích, Vũ Vận Long có chút gắng sức, lại có thể kiên định tiếp hắn trên trăm quyền, đến cuối cùng mới kiệt sức, mới bị Ba Lập Minh đánh bay. Mà một quyền cuối cùng của Ba Lập Minh, bởi vì tình trạng đối phương kiệt sức rồi, cũng có chút lưu tình, chỉ cắt đứt vài xương cốt, không vì quyền này mà thiệt mạng.

Lưu Mộc Bạch lập tức phi thân, ôm lấy Vũ Vận Long bước đi.

523. Chương 523

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-xa-dien-nghia>